ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ ΕΡΓΑΤΙΚΟΥ ΔΙΚΑΙΟΥ

ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΣ ΝΟΜΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΝΟΜΟΛΟΓΙΑ — ΝΟΜΟΘΕΣΙΑ — ΚΡΙΤΙΚΗ — ΜΕΛΕΤΗ

ΕΤΟΣ ΙΔΡΥΣΕΩΣ 1941

Διεύθυνσις	Σύνταξις
ΧΡΟΝΗΣ ΤΣΙΜΠΟΥΚΗΣ	ΤΑΣΟΣ ΤΣΙΜΠΟΥΚΗΣ

ΣΥΝΕΡΓΑΤΑΙ ΤΟΥ 24ου ΤΟΜΟΥ, ΕΤΟΥΣ 1965

Ἀλ. Ἀμπατζῆς, Δικηγόρος, **Γ. Ἀρβανίτης,** Πρωτοδίκης, **Β. Βασιλείου,** Δικηγόρος, **Σ. Γεώργας,** Διευθυντὴς Ὑπουργείου Ἐργασίας, **Γ. Δ. Γιαννακόπουλος,** Δικηγόρος, **Β. Γ. Γράβαρης,** Πλοίαρχος Λ. Σ., **Γ. Σ. Δαούτης,** Δικηγόρος, **Π. Θεοδωρόπουλος,** Πρωτοδίκης, **Κ. Ι. Δημάκης,** Δικηγόρος, **Δ. Κ. Καλομοίρης,** Δ. Ν., Δικηγόρος, **Ι. Καποδίστριας,** Ἐντεταλμένος Ὑφηγητὴς τοῦ Ἐργατικοῦ Δικαίου εἰς τὸ Πανεπιστήμιον Ἀθηνῶν, **Κ. Α. Καυκᾶς,** Ἐπίτιμος Πρόεδρος τοῦ Ἀρείου Πάγου, **Π. Κορδογιαννόπουλος,** Πάρεδρος Νομικοῦ Συμβουλίου Κράτους, **Μ. Γ. Κυπραῖος,** Δικηγόρος, **Τρ. Μήτσου,** Δ. Ν., Δικηγόρος, **Δ. Π. Οἰκονόμου,** Διοικητικὸς Φορολογικὸς Δικαστής, **Ι. Γ. Πάτσας,** Δικηγόρος, **Ν. Δ. Ρόδιος,** Δικηγόρος, **Γ. Σταυράπουλος,** Δικηγόρος, **Ε. Γ. Στεφανάκης,** Δικηγόρος, **Γ. Α. Τρίμης,** Δικηγόρος, τ. Διευθυντὴς Ὑπουργείου Ἐργασίας.

24ος ΤΟΜΟΣ **ΕΤΟΣ 1965**

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΣΟΦΟΚΛΕΟΥΣ 5 ΑΡΙΘ. ΤΗΛΕΦΩΝΟΥ: 318.503

ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ ΕΡΓΑΤΙΚΟΥ ΔΙΚΑΙΟΥ

ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΣ ΝΟΜΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

Διεύθυνσις
ΧΡΟΝΗΣ ΤΣΙΜΠΟΥΚΗΣ

Σύνταξις
ΤΑΣΟΣ ΤΣΙΜΠΟΥΚΗΣ

Τόμος 24 — Τεῦχος 1 (559)

Ἀθῆναι, 1 Ἰανουαρίου 1965

Η ΑΜΟΙΒΗ ΤΩΝ ΔΙΟΙΚΟΥΝΤΩΝ ΕΠΑΓΓΕΛΜΑΤΙΚΑ ΣΩΜΑΤΕΙΑ

Ὑπὸ τοῦ κ. Ι. ΚΑΠΟΔΙΣΤΡΙΑ

Διὰ τοῦ τελευταίως δημοσιευθέντος ν.δ. 4361/1964 «περὶ τροποποιήσεως καὶ συμπληρώσεως διατάξεών τινων τῆς περὶ ἐπαγγελματικῶν σωματείων νομοθεσίας» (ΕΕΔ 23, σελ. 1129 ἐπ.) ἐνισχύθη σπουδαίως ἡ αὐτονομία τῶν ἐπαγγελματικῶν σωματείων, διευρυνθέντος τοῦ δικαιώματος αὐτῶν, ὅπως ρυθμίζουν τὰ τῆς διαχειρίσεως καὶ διαθέσεως τῶν πόρων των συμφώνως πρὸς τὸ καταστατικόν των. Εἰς τὴν διάθεσιν τῶν πόρων ἀγήκει καὶ τὸ δικαίωμα τῶν ἐπαγγελματικῶν σωματείων, ὅπως διὰ τοῦ καταστατικοῦ των προβλέπουν τὴν καταβολὴν ἀμοιβῶν εἰς μέλη τῆς διοικήσεως αὐτῶν διὰ τὰς παρεχομένας ὑπηρεσίας των. Τὸ δικαίωμα τοῦτο τῶν ἐπαγγελματικῶν σωματείων ἀποτελεῖ τὸ ἀντικείμενον ἐρεύνης τοῦ παρόντος.

I

1. Ὁ νόμος 2151/1920 «περὶ ἐπαγγελματικῶν σωματείων» ὥριζεν ἐν ἄρθρῳ 10, κατὰ τρόπον κατηγορηματικόν, ὅτι «ἀπαγορεύεται νὰ χορηγῶνται ἡ μ ε ρ ο ἀ ρ γ ί α ι δι' ὑποθέσεις ἐπαγγελματικοῦ σωματείου, ἐὰν αὗται δὲν καθορισθοῦν εἰς τὴν πρώτην τακτικὴν γενικὴν συνέλευσιν, ἥτις ὁρίζει τὸ συνολικὸν αὐτῶν ποσόν, μὴ δυνάμενον νὰ ὑπερβῇ 40 συνήθη ἡμερομίσθια». Καὶ περαιτέρω ἐν ἄρθρῳ 11 ὁ αὐτὸς νόμος ὥριζεν, ὅτι «ἐπ' οὐδεμιᾷ προφάσει δύνανται νὰ χορηγῶνται ἐκ τοῦ ταμείου τοῦ σωματείου ἢ δι' εἰσφορᾶς τῶν μελῶν εἰς τοὺς διοικοῦντας ἀ μ ο ι β α ὶ διὰ τὰς ὑπηρεσίας των, πλὴν τῶν ἡ μ ε ρ ο ἀ ρ γ ι ῶ ν. Τὸ καταστατικὸν ὅμως ἑνώσεων σωματείων ἢ καὶ ἁπλῶν σωματείων, ὧν τὰ μέλη, ὡς ἐκ τοῦ ἐπαγγέλματός των, εὑρίσκονται διαρκῶς ἐν κινήσει ἢ προσλαμβάνονται ἐν τῇ ἐργασίᾳ οὐχὶ ἐπὶ ἡμερομισθίῳ, δύναται νὰ ὁρίζῃ ὑπὲρ τῶν διοικούντων ἀ π ο ζ η μ ί ω σ ι ν κατὰ μῆνα, ἐφ' ὅσον οὗτοι ἀπομακρύνονται μονίμως τῆς συνήθους των ἐργασίας».

2. Ὅταν ἐν ἔτει 1920 ἐθεσπίζοντο αἱ ἀνωτέρω διατάξεις, ἴσχυεν ἤδη ὁ βασικὸς περὶ σωματείων νόμος 281/1914, ὅστις ἐχαρακτήριζε ταῦτα ἐν ἄρθρῳ 1 ὡς ἑνώσεις ἑπτὰ τοὐλάχιστον φυσικῶν προσώπων, τὰ ὁποῖα συγκεντροῦν κατὰ τρόπον διαρκῆ τὰς γνώσεις ἢ ἐνεργείας των, χ ω ρ ὶ ς ν ὰ ἀ φ ο ρ ῶ σ ι ν εἰ ς κ ε ρ δ ο σ κ ο π ί α ν. Περὶ δὲ τῶν ἐπαγγελματικῶν σωματείων εἰδικώτερον ὥριζεν ὁ αὐτὸς βασικὸς νόμος ἐν ἄρθρῳ 19, ὅτι ταῦτα ἔχουν ὡς ἀποκλειστικὸν σκοπὸν τὴν μελέτην, τὴν προστασίαν καὶ τὴν προαγωγὴν τῶν οἰκονομικῶν ἢ ἐπαγγελματικῶν συμφερόντων τῶν μελῶν αὐτῶν.

3. Ἐφ' ὅσον τὸ σωματεῖον οὐδέποτε δύναται ν' ἀποβλέπῃ εἰς κερδοσκοπίαν, ἕπεται ὅτι καὶ τὰ φυσικὰ πρόσωπα, τὰ ὁποῖα ἐκφράζουν τὴν βούλησιν καὶ τὴν ἐν γένει δραστηριότητα τοῦ σωματείου, παρέχουν τὰς ὑπηρεσίας των πρὸς πραγμάτωσιν τῶν ἰδεολογικῶν σκοπῶν αὐτοῦ, χωρὶς νὰ ἀποβλέπουν εἰς λῆψιν οἱουδήποτε ἀνταλλάγματος διὰ τὰς ὑπηρεσίας των. Ἐν τούτοις ὀλίγον μετὰ τὴν δημοσίευσιν τοῦ νόμου 281/1914 ὑπεστηρίζετο, ὅτι ναὶ μὲν ἐκ τοῦ ὅλου πνεύματος τοῦ νόμου καὶ τῆς φύσεως τοῦ σωματείου ὡς ἀμιλλοκερδοῦς ἑνώσεως ἐπιβάλλεται νὰ δεχθῶμεν, ὅτι ὅλικὴ ἀμοιβὴ τῶν διοικητῶν, ἐνέχουσα τὸν χαρακτῆρα

κέρδους ἐκ τῆς διοικήσεως τοῦ σωματείου, ἐφ' ὅσον καὶ οἱ διοικοῦντες εἶναι μέλη αὐτοῦ, ἁπάδει πρὸς τὸν νόμον, δὲν κωλύεται ὅμως τὸ καταστατικὸν νὰ ὁρίσῃ ἐπιχορήγησιν, λ.χ. δι' ἔξοδα παραστάσεως (1).

4. Συνεπὴς πρὸς τὰς βασικὰς ταύτας ἀρχὰς ὁ εἰδικὸς νόμος 2151/1920 «περὶ ἐπαγγελματικῶν σωματείων» (2) ἐπέτρεψε μὲν τὴν καταβολὴν χρηματικοῦ τινος ποσοῦ εἰς πρόσωπα ἀπασχολούμενα μὲ τὴν διεξαγωγὴν ὑποθέσεων τοῦ ἐπαγγελματικοῦ σωματείου, διετύπωσεν ὅμως τὴν σχετικὴν διάταξίν του ἀπαγορευτικῶς, διὰ νὰ καταδείξῃ τὸν ἐξαιρετικὸν χαρακτῆρα της. Καὶ ἡ μὲν διάταξις τοῦ ἄρθρου 10 ἀφεώρα εἰδικῶς εἰς τὴν χορήγησιν ἡμερα ργιῶν εἰς μέλη τοῦ ἐπαγγελματικοῦ σωματείου, ἀπασχολούμενα μὲ ὑποθέσεις αὐτοῦ, μολονότι ἡ ἰδιότης τοῦ μέλους δὲν ἀναφέρεται ρητῶς ἐν τῷ νόμῳ· εἶναι ὅμως ἀναμφίβολον, ὅτι ἡ διάταξις δὲν ἀφεώρα καὶ ἐμμίσθους ὑπαλλήλους ἢ ὑπηρέτας τοῦ σωματείου, ἐπὶ τῶν ὁποίων δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ ἐφαρμοσθῇ ἡ περιοριστικὴ αὕτη διάταξις. Ἡ δὲ διάταξις τοῦ ἄρθρου 11 ἀφεώρα μόνον εἰς τὴν χορήγησιν ἡμεραργιῶν καὶ ο ὐ χ ὶ ἀ μ ο ι β ῶ ν εἰς μέλη τοῦ διοικητικοῦ συμβουλίου, ὑπὸ τοὺς περιορισμοὺς τοῦ ἄρθρου 10, πλὴν ἂν τὸ καταστατικὸν τοῦ σωματείου ὥριζε διὰ τὰ πρόσωπα ταῦτα, ὑφ' ὡρισμένας προϋποθέσεις, ἀ π ο ζ η μ ί ω σ ι ν κατὰ μῆνα (3).

II

1. Ὡς προκύπτει ἐκ τῶν ἀνωτέρω διατάξεων τοῦ ν. 2151/1920, ὁ νομοθέτης ἀπηγόρευσε ρητῶς («ἐπ' οὐδεμιᾷ προφάσει») τὴν εἰς τοὺς διοικοῦντας χορήγησιν ἀμοιβῶν ἐκ τοῦ ταμείου τοῦ ἐπαγγελματικοῦ σωματείου ἢ δι' εἰσφορᾶς τῶν μελῶν διὰ τὰς ὑπ' αὐτῶν παρεχομένας ὑπηρεσίας. Ἐκ τούτων ἕπεται, ὅτι ὁ νόμος θεωρεῖ τὰς «ἡμεραργίας» καὶ τὴν κατὰ μῆνα «ἀποζημίωσιν», τὴν χορήγησιν τῶν ὁποίων ἐπιτρέπει περαιτέρω ὑφ' ὡρισμένας προϋποθέσεις, ὡς μὴ περιλαμβανομένας εἰς τὴν ἔννοιαν τῆς ἀμοιβῆς.

2. Τοῦτο εἶναι σύμφωνον πρὸς τὴν φύσιν τῆς σχέσεως, τῆς συνδεούσης τὸν διεξάγοντα ὑποθέσεις ἑτέρου πρὸς τὸν κύριον τῶν ὑποθέσεων. Ὡς ὑπὸ τὸ δίκαιον τοῦ Κώδικος, οὕτω καὶ ὑπὸ τὸ βυζαντινορωμαϊκὸν δίκαιον, ἡ ἀνάληψις διεξαγωγῆς ὑποθέσεων ἑτέρου ἀπετέλει ἀντικείμενον τῆς συμβάσεως τῆς ἐ ν τ ο λ ῆ ς, ἥτις, ὑπὸ τὸ δίκαιον ἐκεῖνο, συνίστατο κατὰ κανόνα εἰς ὑπηρεσίαν παρεχομένην ἄνευ ἀμοιβῆς καὶ μόνον κατ' ἐξαίρεσιν ἀμειβομένην (4). Διὰ τοῦτο καὶ ἡ συνδέουσα τὰ μέλη τῆς διοικήσεως τοῦ σωματείου πρὸς τὸ σωματεῖον σχέσις—ἀνεξαρτήτως τῆς φύσεως τούτων ὡς ὀργάνων τοῦ νομικοῦ προσώπου—ἦτο ἡ τῆς ἐντολῆς. Ἀλλ' ἐκ τῆς ἐντολῆς δὲν προέκυπτεν, ὑπὸ τὸ προγενέστερον δίκαιον, ἄνευ ἄλλου τινός, δικαίωμα ἀμοιβῆς τοῦ ἐντολοδόχου. Τοιοῦτον δικαίωμα δὲν ἠθέλησεν ὁ νομοθέτης οὔτε διὰ τοὺς διοικοῦντας ἐπαγγελματικὸν σωματεῖον. Ἐὰν ὅμως δὲν ἐδίδετο τότε, κατ' ἀρχήν, ἀμοιβὴ διὰ τὰς ὑπηρεσίας τοῦ ἐντολοδόχου, ἀνεγνωρίζετο δικαίωμα αὐτοῦ πρὸς ἀνάληψιν παντὸς ὅ,τι ἐδαπάνησε καὶ πρὸς ἀποκατάστασιν πάσης ζημίας, τὴν ὁποίαν ὑπέστη ἄνευ πταίσματός του κατὰ τὴν ἐκτέ-

(1) *Σβώλου*, Τὸ δικαίωμα τοῦ συνεταιρίζεσθαι καὶ τὸ δίκαιον τῶν σωματείων (διδακτ. διατριβὴ 1914), ἐν *Σβώλου*, Νομικαὶ Μελέται, Ι σελ. 161, ἔνθα τονίζεται ἰδιαιτέρως ὅτι: «Π ά ν τ ω ς δ μ ω ς ἡ δ ι ο ί κ η σ ι ς σ ω μ α τ ε ί ο υ δ ὲ ν δ ύ ν α τ α ι ν' ἀ π ο β ῇ λ ε ι τ ο ύ ρ γ η μ α κ ε ρ δ ο φ ό ρ ο ν».

(2) Τοῦ ὁποίου τὸ σχέδιον καὶ ἡ εἰσηγητικὴ ἔκθεσις ὠφείλοντο εἰς τὴν γραφίδα τοῦ *Σβώλου*, τότε διευθυντοῦ τῆς παρὰ τῷ Ὑπουργείῳ Ἐθνικῆς Οἰκονομίας διευθύνσεως ἐργασίας καὶ κοινωνικῆς πολιτικῆς.

(3) Περὶ τῆς ἐννοίας τῶν διατάξεων τούτων βλ. *Καποδίστρια*, Ἡ συλλογικὴ σύμβασις ἐργασίας καὶ τὸ δίκαιον τῶν σωματείων, 1940, σελ. 60, *Πολυχρόνη*, Τὰ ἐργατικὰ σωματεῖα, 1949, σελ. 117. Ἡ εἰσηγητικὴ ἔκθεσις τοῦ νόμου 2151/1920 (ἴδε βλ. ἐν Γεν. Κωδ. Ζαχαροπούλου τόμ. Θ' σελ. 638 ἑπ.) ἀναγράφει σχετικῶς ὅτι: «Τὰ ἄρθρα 10 καὶ 11 σκοπὸν ἔχουν νὰ καταστήσουν ἀ φ ι λ ο κ ε ρ δ ῆ τὴν συμμετοχὴν εἰς τὴν διοίκησιν σωματείου. Οὕτω, οὐ μόνον πληροῦται ἡ ἔννοια τοῦ νόμου, ὅστις ὀρθῶς ἠθέλησε ν ὰ μ ὴ ὠ φ ε λ ῆ τ α ι ἰ δ ι ο τ ε λ ῶ ς οὐδὲν μέλος ἐκ τῆς συμμετοχῆς του εἰς τὸ σωματεῖον, ἀλλὰ καὶ ἀποφεύγεται ἡ μειώνεται ὁ κίνδυνος τοῦ χρηματικοῦ δελεασμοῦ πρασώπων ἀνερριχωμένων εἰς τὴν διοίκησιν πρὸς ἰδίαν ὠφέλειαν καὶ μεταχειριζομένων κατόπιν πᾶν μέσον διὰ νὰ διατηρηθῶσιν εἰς αὐτήν».

(4) Ἐνοχικὸν *Καλλιγᾶ*, §§ 182 ἑπ., *Παπαρρηγοπούλου - Φουρκιώτη*, §§ 864 ἑπ., *Windscheid - Πολυγένους*, §§ 409 ἑπ., *Dernburg - Ἀναβοινιώτου*, §§ 115 ἑπ.

λεσιν τῆς ἐντολῆς(δ). Εἰς τὰς διαπάνας καὶ τὰς ζημίας ταύτας περιελαμβάνετο καὶ ἡ ἀπώλεια τοῦ ἡμερομισθίου, ὁσάκις ὁ διοικῶν τὸ ἐπαγγελματικὸν σωματεῖον ἦτο ὑποχρεωμένος, χάριν τῶν ὑποθέσεων αὐτοῦ, νὰ μὴ παράσχῃ εἰς τὸν ἐργοδότην τὴν συνήθη ἐργασίαν του. Τὸ πρὸς ἀντικατάστασιν τοῦ οὕτω ἀπολεσθέντος ἡμερομισθίου καταβαλλόμενον χρηματικὸν ποσὸν—συνήθως ἴσον πρὸς τὸ ποσὸν τοῦ ἡμερομισθίου—ὠνομάζετο ἡ μ ε ρ α ρ γ ί α. Ἐὰν ὅμως ἡ ἐκ τῆς ἐργασίας ἀναγκαστικὴ ἀπομάκρυνσις τοῦ μέλους τῆς διοικήσεως τοῦ σωματείου ἢ ἑνώσεως σωματείων, λόγῳ τῆς φύσεως τῆς ἀπασχολήσεώς του διὰ τὰ συμφέροντα τοῦ σωματείου, ἦτο συνεχής, τότε οἱ οὕτω συνεχῶς ἀπομακρυνόμενοι τῆς ἐργασίας καὶ λαμβάνοντες ἐκ ταύτης μισθόν, ἐδικαιοῦντο νὰ λαμβάνουν τὸ ἴδιον ποσὸν μισθοῦ ὡς ἀ π ο ζ η μ ι ώ σ ε ω ν. Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει, ἵνα οἱ διοικοῦντες τὸ σωματεῖον ἢ τὴν ἕνωσιν σωματείων ἐδικαιοῦντο εἰς τὴν ἀποζημίωσιν, ἔπρεπε τὸ ποσὸν αὐτῆς νὰ εἶναι ἐκ τῶν προτέρων ἀκριβῶς καθωρισμένον διὰ τοῦ καταστατικοῦ.

Διὰ τῆς τοιαύτης νομοθετικῆς ρυθμίσεως, μολονότι ἐγίνετο λόγος ἐν τῷ νόμῳ περὶ ἡμερα ργιῶν καὶ ἀποζημιώσεως, ἐκαλύπτετο σαφῶς ἀμοιβὴ διὰ τὰς ὑπὲρ τοῦ σωματείου παρεχομένας ὑπὸ τοῦ διοικοῦντος αὐτὸ ὑπηρεσίας, μὲ μόνην τὴν διαφορὰν ὅτι τὸ ποσὸν αὐτῆς δὲν ἠδύνατο νὰ ὑπερβαίνῃ τὸ ποσὸν τοῦ μισθοῦ, τὸν ὁποῖον θὰ ἐλάμβανεν ὁ διοικῶν, ἐὰν παρεῖχε πρὸς ἐργοδότην τὴν συνήθη κατ' ἐπάγγελμα ἐργασίαν αὐτοῦ.

III

1. Ὑπὸ τοιοῦτον νομικὸν καθεστὼς ὡς πρὸς τὸ δικαίωμα τῶν διοικούντων ἐπαγγελματικὰ σωματεῖα πρὸς λῆψιν ἡμερα ργιῶν ἢ ἀποζημιώσεως ὁ ἀ.ν. 971/1937 «περὶ ἀσφαλίσεως τῶν ὑπαλλήλων τῶν ἐργατικῶν ὑπαλληλικῶν ὀργανώσεων» ὥρισεν (ἄρθρον 2), ὅτι εἰς τὸ δι' αὐτοῦ ἱδρυόμενον Ταμεῖον ἀσφαλίζονται ὑποχρεωτικῶς καὶ οἱ κατὰ τὰς διατάξεις τῶν οἰκείων καταστατικῶν ὑπὲρ τὴν τριετίαν διατελέσαντες ἢ διατελοῦντες ἑκάστοτε ἐκ τρόσωποι τῶν ἐργατικῶν καὶ ὑπαλληλικῶν ὀργανώσεων. Διὰ τοῦ ἄρθρου 3 τοῦ αὐτοῦ ἀν. νόμου ὡρίσθησαν ὡς πόροι τοῦ Ταμείου καὶ εἰσφοραὶ τῶν ὀργανώσεων (ἐπαγγελματικῶν σωματείων) ἐξ 6 ο)ο ἐπὶ τοῦ τελευταίου μισθοῦ ἢ ἡμερομισθίου, τὸ ὁποῖον ἐλάμβανον οἱ παρὰ τῷ Ταμείῳ τούτῳ ἠσφαλισμένοι πρὸ τῆς ἐκλογῆς αὐτῶν ὡς ἐκπροσώπων τῶν ἐργατικῶν καὶ ὑπαλληλικῶν ἐπαγγελματικῶν ὀργανώσεων, ἐξ ἑτέρου δὲ εἰσφορὰ τῶν ἠσφαλισμένων ἐξ 6 ο)ο ἐπὶ τῶν τυχὸν δυνάμει διατάξεως τοῦ οἰκείου καταστατικοῦ τῶν ὀργανώσεων τούτων παρεχομένων μ ι σ θ ῶ ν, ἀ π ο ζ η μ ι ώ σ ε ω ν ἢ ἀ μ ο ι β ῶ ν εἰς τοὺς ἐκπροσώπους αὐτῶν καὶ τὸ τυχὸν ὑπηρετοῦν ὑπαλληλικὸν καὶ ὑπηρετικὸν προσωπικὸν αὐτῶν».

2. Διὰ τῶν ἀνωτέρω διατάξεων οὐδόλως μετεβλήθη ὁ χαρακτὴρ τῶν κατὰ νόμον 2151/1920 ἐπιτρεπομένων παροχῶν πρὸς διοικοῦντας σωματεῖα διὰ τὰς ὑπηρεσίας των, ὡς ἀ π ο ζ η μ ι ώ σ ε ω ν, τῶν ὅρων «μισθοί» καὶ «ἀμοιβαὶ» ἀναφερομένων οὐχὶ εἰς τούτους, ἀλλ' εἰς τὸ ἀσφαλιζόμενον ὑπαλληλικὸν καὶ ὑπηρετικὸν προσωπικὸν τοῦ σωματείου.

IV

1. Διὰ τοῦ ἄρθρου 94 ΑΚ ὁρίζεται ἤδη γενικῶς, περὶ παντὸς σωματείου, τὸ δικαίωμα τῆς γενικῆς συνελεύσεως αὐτοῦ, ὅπως ἀσκῇ τὴν ἐποπτείαν καὶ τὸν ἔλεγχον τῶν ὀργάνων τῆς διοικήσεως καὶ ὅπως παύῃ ὁποτεδήποτε ταῦτα, «ἐπιφυλαττομένου τοῦ δικαιώματος τούτων πρὸς ἀπαίτησιν τῆς συμφωνηθείσης ἀ μ ο ι β ῆ ς». Οὕτως εἰσήχθη εἰς τὸ μέχρι τῆς ἰσχύος τοῦ ΑΚ δίκαιον μία νέα ἀρχή—καὶ δὴ οὐχὶ ὡς ἐξαίρεσις, ἀλλ' ὡς ὁμαλή, φυσικὴ συνέπεια τῆς ἰδιότητός τινος ὡς μέλους διοικήσεως σωματείου—ἡ δυνατότης συνάψεως συμβάσεως μεταξὺ αὐτοῦ καὶ τοῦ σωματείου περὶ λήψεως ἀμοιβῆς διὰ τὰς παρεχομένας ὑπηρεσίας ὑπὸ τὴν ἰδιότητα μέλους τῆς διοικήσεως αὐτοῦ.

2. Τὸ ἀρχικὸν προσχέδιον Εἰσηγητοῦ τοῦ Δικαίου τῶν προσώπων (ἄρθρον 67) προέβλεπε μέν, ὅτι ἡ συνέλευσις ἐποπτεύει καὶ ἐλέγχει τὰ ὄργανα τοῦ σωματείου καὶ δικαιοῦται ὁποτεδήποτε εἰς τὴν παῦσιν αὐτῶν, δὲν περιελάμβανεν ὅμως διάταξιν περὶ ἐπιφυλάξεως δικαιωμάτων τοῦ παυομένου

(δ) Βλ. τὰς ἐν τῇ προηγουμένῃ ὑποσημειώσει παραπομπάς.

όργάνου, προκυπτόντων ἐκ συμφωνηθείσης ἀμοιβῆς. Καὶ φέρεται μὲν ὡς πηγὴ τοῦ ἄρθρου τούτου ἡ § 27 γερμΑΚ, ἥτις περιέχει τοιαύτην διάταξιν (6), ὀρθῶς ὅμως δὲν περιελήφθη εἰς τὸ προσχέδιον αὕτη, διότι τὸ γερμανικὸν πρότυπον ρυθμίζει τὰ τῶν γενικῶν συνελεύσεων οὐ μόνον σωματείων, ἀλλὰ καὶ ὅλων ἐν γένει τῶν νομικῶν προσώπων, καὶ ἐκείνων ἔτι, τὰ ὁποῖα, κατὰ τὸ καταστατικόν των, ἔχουν ὡς ἀνώτατον ὄργανον αὐτῶν τὴν συνέλευσιν τῶν μελῶν των καὶ ἀποβλέπουν εἰς κερδοσκοπίαν (ὡς εἶναι λ.χ. ἡ ἀνώνυμος ἑταιρεία), ὅτε βεβαίως εἶναι αὐτονόητος ἡ συμφωνία περὶ ἀμοιβῆς τοῦ διοικητοῦ των. Ἐξ ἄλλου, τὸ ἄρθρον 65 ἐλβΑΚ, τὸ ὁποῖον ἀφορᾷ τὰ σωματεῖα καὶ ἐπίσης ἀνεγράφετο ὡς πηγὴ τῆς διατάξεως εἰς τὸ Προσχέδιον τοῦ εἰσηγητοῦ (7), ὁμιλεῖ μὲν γενικῶς περὶ «συμβατικῶς ἀνεγνωρισμένων δικαιωμάτων» τῶν μελῶν τῆς διοικήσεως, δὲν ἐννοεῖ ὅμως ἀναγκαίως συμφωνηθεῖσαν ἀμοιβὴν διὰ τὰς εἰς τὸ σωματεῖον παρεχομένας ὑπηρεσίας.

Ὁ εἰσηγητὴς τοῦ προσχεδίου καθηγητὴς Μαριδάκης, ἀντιμετωπίζων τὸ ζήτημα τῆς ἀμοιβῆς τῶν διοικούντων σωματεῖον, ἔγραφεν εἰς τὴν εἰσήγησίν του (8), ὅτι: «Καὶ ὁ γερμανικὸς καὶ ὁ ἑλβετικὸς κῶδιξ ἀναγράφουν τὴν διάταξιν, ὅτι παῦσις τοῦ ὀργάνου δὲν θίγει τὰ ἐκ τῆς συμβάσεως δικαιώματα. Οἱ ἑρμηνευταὶ ὅμως ἀγνοοῦν σχεδὸν τὴν διάταξιν ταύτην, λέγοντες ὅτι τὰ ζητήματα ταῦτα, καὶ ἰδίως τὸ ζήτημα τῆς ἀμοιβῆς, ρυθμίζονται ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ καταστατικοῦ καὶ εἰδικῆς συμβάσεως μεταξὺ ὀργάνου καὶ σωματείου, ἐφαρμοζομένων καὶ τῶν περὶ συμβάσεως ἐργασίας ἀρχῶν. Ὀρθότερον εἶναι οὐδεμία σχετικὴ διάταξις νὰ περιληφθῇ εἰς τὸν Κώδικα καὶ τὸ θέμα νὰ παραμείνῃ ζήτημα ἑρμηνευτικὸν τοῦ καταστατικοῦ καὶ τῆς συμβάσεως μεταξὺ ὀργάνου καὶ σωματείου».

Παρὰ ταῦτα, ἡ Συντακτικὴ Ἐπιτροπὴ τοῦ Κώδικος προσέθεσεν εἰς τὸ ἀρχικὸν Σχέδιον, ὅτι: «Ἡ παῦσις τοῦ ὀργάνου δὲν παραβλάπτει τὰ ἀπὸ συμφωνίας δικαιώματα ἀμοιβῆς αὐτοῦ» (ἄρθρον 62 § 3 τοῦ Σχεδίου Συντακτικῆς Ἐπιτροπῆς). Ἐν τέλει δὲ ἡ διάταξις διετυπώθη εἰς τὸ ὁριστικὸν κείμενον τοῦ Ἀστικοῦ Κώδικος ὡς ἔχει ἐν ἄρθρῳ 94.

3. Ἐρευνητέον ἤδη τίς ἡ ἐπιρροὴ τῆς ὡς ἄνω διατάξεως τοῦ ἄρθρου 94 ΑΚ ἐπὶ τῶν δικαιωμάτων τῶν μελῶν τῆς διοικήσεως ἐπαγγελματικοῦ σωματείου.

Διὰ τῆς εἰσαγωγῆς τοῦ Ἀστικοῦ Κώδικος καὶ δὴ διὰ τοῦ ἄρθρου 12 τοῦ Εἰσαγωγικοῦ αὐτοῦ Νόμου ἀντικατεστάθησαν μὲν ὡρισμένα ἄρθρα τοῦ βασικοῦ περὶ σωματείων ν. 281/1914 διὰ τῶν περὶ σωματείων ἄρθρων τοῦ Ἀστικοῦ Κώδικος, μεταξὺ τῶν ὁποίων καὶ τὸ περὶ οὗ ὁ λόγος ἄρθρον 94, τὸ ὁποῖον θεωρεῖ ὡς νόμιμον τὸ δικαίωμα τοῦ διοικοῦντος πρὸς λῆψιν ἀμοιβῆς διὰ τὰς ὑπηρεσίας του, διετηρήθησαν ὅμως ρητῶς ἐν ἰσχύι πᾶσαι αἱ περὶ ἐπαγγελματικῶν σωματείων διατάξεις τοῦ ν. 281/1914, ὡς καὶ οἱ εἰδικοὶ νόμοι καὶ διατάξεις παντὸς εἴδους ἐπαγγελματικῶν σωματείων. Κατὰ συνέπειαν διετηρήθησαν καὶ ἅπασαι αἱ διατάξεις τοῦ ν. 2151/1920, εἰς τὰς ὁποίας περιλαμβάνονται καὶ αἱ τῶν ἄρθρων αὐτοῦ 10 καὶ 11, δι' ὧν περιορίζεται, κατὰ τὰ ἀνωτέρω ἐκτεθέμενα, τὸ δικαίωμα τῶν διοικούντων σωματεῖα πρὸς λῆψιν ἀμοιβῆς. Ὅθεν τὸ ἐκ τοῦ ἄρθρου 94 τοῦ ΑΚ ὁ τονοσούμενο δικαίωμα τοῦ μέλους διοικητικοῦ συμβουλίου σωματείου, ὅπως συμφωνῇ καὶ λαμβάνῃ ἀμοιβὴν διὰ τὰς ὑπηρεσίας του, ἰσχύει σήμερον διὰ πᾶν σωματεῖον, πλὴν τῶν ἐπαγγελματικῶν (9).

V

1. Αἱ προαναφερθεῖσαι διατάξεις τῶν ἄρθρων 10 καὶ 11 τοῦ ν. 2151/1920, ἰσχύουσαι μέχρι τινός, κατηργήθησαν ρητῶς διὰ τοῦ ἄρθρου 1 § 2 τοῦ ν.δ. 4361/1964 «περὶ τροποποιήσεως καὶ συμπληρώσεως διατάξεων τινων τῆς περὶ ἐπαγγελματικῶν σω-

(6) § 27 ἐδ. 2 γερμΑΚ: «Ὁ διορισμὸς [τοῦ διοικοῦντος] εἶναι ὁποτεδήποτε ἀνακλητός, μὴ παραβλαπτομένης τῆς ἀξιώσεως ἐπὶ τὴν συμβατικὴν ἀμοιβήν».

(7) Ἄρθρον 65 § 2 ἐλβΑΚ: «Αὕτη [ἡ γενικὴ συνέλευσις] ἐλέγχει τὴν δράσιν τῶν κοινωνικῶν ὀργάνων καὶ δύναται νὰ τὰ ἀνακαλέσῃ κατὰ πάντα χρόνον ἄνευ βλάβης τῶν συμβατικῶς ἀνεγνωρισμένων δικαιωμάτων των».

(8) Σχέδιον Ἀστικοῦ Κώδικος, Δίκτυον τῶν προσώπων (ἐκδ. Ἐθν. Τυπογραφείου, 1936) σελ. 88.

(9) Περὶ τῆς ἐπιρροῆς τοῦ ἄρθρου 12 ΕἰσΝΑΚ ἐπὶ τῶν νόμων περὶ ἐπαγγελματικῶν σωματείων βλ. *Καποδίστριαν*, ἐν ΕρμΑΚ, 12 ΕἰσΝ, ἀριθ. 3 ἑπ.

ματείων νομοθεσίας». Τοῦτο ὅμως δὲν σημαίνει οὔτε ὅτι ἤδη ἰσχύει ἡ διάταξις τοῦ ἄρθρου 94 ΑΚ, οὔτε ὅτι οἱ διοικοῦντες ἐπαγγελματικὰ σωματεῖα στεροῦνται παντελῶς τοῦ δικαιώματος πρὸς λῆψιν οἱουδήποτε ἀνταλλάγματος διὰ τὰς παρεχομένας ὑπηρεσίας των. Διότι, ἂν κατηργήθησαν αἱ διατάξεις τῶν ἄρθρων 10 καὶ 11 ν. 2151/1920, ἐπανελήφθησαν ὅμως αὐταὶ δι' εὐρυτέρας διατυπώσεως ἐν ἄρθρῳ 7 τοῦ ν.δ. 4361/1964, ἥτις ὁρίζει: α) ὅτι τὰ τῆς διοικήσεως, τῆς διαθέσεως καὶ διαχειρίσεως τῶν πόρων τῶν ἐπαγγελματικῶν σωματείων ἢ ἑνώσεων τούτων διέπονται ὑπὸ τῶν οἰκείων καταστατικῶν αὐτῶν διατάξεων, β) ὅτι αἱ πάσης φύσεως δαπάναι ἀποφασίζονται καὶ ἐκτελοῦνται συμφώνως πρὸς τὰς καταστατικὰς διατάξεις καὶ ὑπὸ τῶν ὑπ' αὐτῶν προβλεπομένων ὀργάνων, γ) ὅτι ὁ ἔλεγχος τῆς οἰκονομικῆς διαχειρίσεως τῶν ἐπαγγελματικῶν σωματείων ἢ ἑνώσεων τούτων διενεργεῖται ὑπὸ τῶν ἐποπτικῶν καὶ ἐξελεγκτικῶν ἐπιτροπῶν, τῶν προβλεπομένων ὑπὸ τῶν καταστατικῶν αὐτῶν, καὶ δ) ὅτι τὰ τῆς χορηγήσεως ἀποζημιώσεων καὶ ἡμερα ργιῶν δι' ὑποθέσεις ἐπαγγελματικῶν σωματείων ἢ ἑνώσεων αὐτῶν προβλέπονται ὑπὸ τῶν οἰκείων καταστατικῶν, τὸ ὕψος δὲ αὐτῶν καθορίζεται διὰ τοῦ προϋπολογισμοῦ, τοῦ ἐγκρινομένου δι' ἀποφάσεως τῆς γενικῆς συνελεύσεως τῶν μελῶν.

2. Εἶναι φανερόν, ὅτι ὁ νεώτερος νόμος ἠθέλησε νὰ δώσῃ εἰς τὰ μέλη τοῦ σωματείου ἢ ἑνώσεως σωματείων τὸ δικαίωμα νὰ ρυθμίζουν διὰ τοῦ καταστατικοῦ καὶ τὸ θέμα τῆς χρηματικῆς παροχῆς πρὸς τοὺς διοικοῦντας τὸ σωματεῖον. Ἀποφεύγων δὲ νὰ ὁμιλήσῃ περὶ μισθοῦ ἢ ἀμοιβῆς, δὲν ἀπαγορεύει μὲν τοὐτην ρητῶς, ὡς πρότερον διὰ τοῦ ἄρθρου 11 νόμου 2151/1920, ἐπαναλαμβάνει ὅμως τοὺς ὅρους «ἀποζημιώσεις», καὶ «ἡμερα ργίαι», αἵτινες καὶ δύνανται νὰ προβλέπωνται ὑπὸ τοῦ καταστατικοῦ καὶ νὰ καθορίζωνται διὰ τοῦ προϋπολογισμοῦ, τοῦ ἐγκρινομένου δι' ἀποφάσεως τῆς γενικῆς συνελεύσεως. Ἐκ τοῦ ὅτι ὅμως διὰ μὲν τοῦ ἄρθρου 1 § 2 αὐτοῦ τὸ ν.δ. 4361/1964 διέγραψε τὴν παλαιὰν διάταξιν, ἥτις ἀπηγόρευε ρητῶς τὴν χορήγησιν ἀμοιβῶν εἰς τοὺς διοικοῦντας, εἰς δὲ τὸ ἄρθρον 7 δὲν ἐπαναλαμβάνει τὴν ἀπαγόρευσιν, ἕπεται—ἐν ὄψει μάλιστα καὶ τοῦ ἄρθρου 94 ΑΚ, ὁμιλοῦντος περὶ ἀμοιβῆς τῶν διοικούντων σωματεῖα — ὅτι ὁ νεώτερος νόμος δὲν ἀπαγορεύει καὶ τὴν χορήγησιν τακτικοῦ μισθοῦ, ἥτις χορήγησις δέον πάντως νὰ προβλέπεται ὑπὸ τοῦ καταστατικοῦ, καὶ τῆς ὁποίας τὸ ποσὸν νὰ καθορίζεται διὰ τοῦ προϋπολογισμοῦ. Τὸ σαφὲς ὅμως πνεῦμα τῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρου 7 § 4 ν.δ. 4361/1964 εἶναι, ὅτι α) μισθὸς καταβάλλεται εἰς τὸν διοικοῦντα μόνον ἐφ' ὅσον ἕνεκα τῆς ἐξ ὁλοκλήρου ἀπασχολήσεώς του μὲ τὰς ὑποθέσεις τοῦ σωματείου δὲν δύναται νὰ παρέχῃ τὴν κατ' ἐπάγγελμα συνήθη ἐργασίαν του ἐπὶ μισθῷ πρὸς ἐργοδότην καὶ β) ὅτι ἐν πάσῃ περιπτώσει ὁ μισθὸς αὐτὸς δὲν δύναται νὰ ὑπερβαίνῃ κατὰ ποσὸν ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον θὰ ἐλάμβανεν ὁ διοικῶν, ἐὰν παρεῖχεν ἐπὶ μισθῷ συνήθη ἐργασίαν πρὸς ἐργοδότην. Πρόβλεψις μισθοῦ ὑπὸ τοῦ καταστατικοῦ καὶ εἰς περιπτώσεις, καθ' ἃς ὁ διοικῶν παρέχει τὴν συνήθη ἐργασίαν του ἀλλαχοῦ ἐπὶ μισθῷ καὶ διὰ χρόνον, καθ' ὃν οὗτος δὲν ἀπασχολεῖται ἀποκλειστικῶς διὰ τὰς ὑποθέσεις τοῦ σωματείου, ὡς καὶ προσδιορισμὸς μείζονος ποσοῦ διὰ τοῦ προϋπολογισμοῦ, καίτοι ἐγκρινομένου ὑπὸ τῆς γενικῆς συνελεύσεως, πρέπει νὰ θεωρῆται ὡς παράνομος [10].

VI

1. Διὰ τῆς τοιαύτης νομοθετικῆς ρυθμίσεως ἐπηρεάζεται καὶ ἡ νομικὴ μορφὴ τῆς σχέσεως τῶν διοικούντων ἐπαγγελματικὰ σωματεῖα πρὸς τὰ σωματεῖα ταῦτα. Ἀνεξαρτήτως καὶ πάλιν τοῦ χαρακτῆρος τῶν διοικούντων σωματεῖα ὡς ὀργάνων τούτων—θέματος ἐπὶ τοῦ ὁποίου ὁ Ἀστικὸς Κῶδιξ δὲν ἠθέλησε νὰ λάβῃ θέσιν [11],

(10) Ἐν τούτῳ αἱ ὑγιεῖς ἀρχαί, αἱ διατυπωθεῖσαι εἰς τὴν εἰσηγητικὴν ἔκθεσιν τοῦ ν. 2151/1920 (ἀνωτ. ὑποσημ. 3) δὲν θὰ παύσουν νὰ διατηροῦν τὴν ἠθικήν, ἀλλὰ καὶ ἑρμηνευτικὴν ἀξίαν των. Βλ. σχετικῶς διὰ τὰ ἐν Γαλλίᾳ ἰσχύοντα, καὶ Durand - Vitu, Traité de droit du travail, III 1956, ἀριθ. 66: «Ἡ δωρεὰν ἄσκησις τῶν λειτουργημάτων δὲν ἐπιβάλλεται ὑπὸ τοῦ νόμου, ἀλλ' εὑρίσκεται εἰς τὸ πνεῦμα τοῦ συνδικαλισμοῦ. Ὁ κανὼν καθορίζεται εἰς καταστατικά τινα, ἀναγνωρίζεται ὅμως μία ἀποζημίωσις δι' ἀπώλειαν χρόνου εἰς μέλη τοῦ συμβουλίου, καὶ εἰδικῶς εἰς τὸν γραμματέα καὶ τὸν ταμίαν».

(11) Ἔκθεσις εἰσηγητοῦ (ἀνωτ. ὑποσημ. 8) σελ. 72.

ὁμιλῶν μάλιστα ἐν ἄρθροις 80 καὶ 94 οὐχὶ περὶ ὀργάνων τοῦ σωματείου, ἀλλὰ περὶ «ὀργάνων τῆς διοικήσεως»— σήμερον ἡ σχέσις αὕτη, ἐὰν μὲν αἱ ὑπηρεσίαι τοῦ διοικοῦντος παρέχωνται ἄνευ προκαθωρισμένης ἀμοιβῆς ὑπάγεται εἰς τοὺς κανόνας περὶ ἐντολῆς (ΑΚ 713 ἐπ.), ἐὰν δὲ παρέχωνται ἐπὶ προκαθωρισμένῃ ἀμοιβῇ, ἔστω καὶ ὑπὸ μορφὴν ἀποζημιώσεως ἢ ἡμερεργιῶν, ὑπάγεται εἰς τοὺς κανόνας περὶ μισθώσεως ἀνεξαρτήτων ὑπηρεσιῶν (12). Ἐπὶ τῆς σχέσεως ταύτης, διεπομένης κατὰ πρῶτον λόγον ὑπὸ τῶν περὶ μισθώσεως ἐργασίας διατάξεων (ΑΚ 648 ἐπ.), ὅσαι δὲν ἀντίκεινται εἰς τὸν ἰδιάζοντα χαρακτῆρα τῆς διοικήσεως σωματείου, ἐφαρμόζονται συμπληρωτικῶς οἱ κανόνες περὶ ἐντολῆς καὶ ἀντιπροσωπεύσεως (ΑΚ 68 § 2). Κατ' οὐδεμίαν ὅμως περίπτωσιν αἱ πρὸς τὸ σωματεῖον ὑπηρεσίαι τοῦ διοικοῦντος τοῦτο, ὡς διοικοῦντος, δύνανται νὰ θεωρηθοῦν στηριζόμεναι ἐπὶ συμβάσεως ἐξηρτημένης ἐργασίας.

VII

Μολονότι οὐδέποτε τὸ μέλος ἐπαγγελματικοῦ σωματείου, τὸ ἀναδειχθὲν εἰς μέλος τῆς διοικήσεως αὐτοῦ καὶ λαμβάνον χρηματικὸν ἀντάλλαγμα ὑφ' οἱανδήποτε μορφὴν διὰ τὰς ὑπ' αὐτοῦ παρεχομένας εἰς τὸ σωματεῖον ὑπηρεσίας συνδέεται μετὰ τοῦ σωματείου διὰ σχέσεως ἐξηρτημένης ἐργασίας, ἐν τούτοις ἡ ἀξίωσις αὐτοῦ κατὰ τοῦ σωματείου περὶ πληρωμῆς τοῦ συμφωνηθέντος μισθοῦ ἢ ἀποζημιώσεως καὶ πάσης ἄλλης ἀπαιτήσεώς του ἀσκεῖται κατὰ τὴν εἰδικὴν διαδικασίαν τοῦ νόμου Γ'ΔΟΛ'/1911. Περὶ τούτου προβλέπει ρητῶς τὸ ἄρθρον 7 ν. 281/1914, ὁρίζον ὅτι: «Μέλος σωματείου, ἔχον ἀξίωσιν κατὰ τοῦ σωματείου περὶ χρηματικῆς παροχῆς ἢ ἄλλης, δύναται νὰ ἐναγάγῃ τὸ σωματεῖον ἐνώπιον τοῦ ἁρμοδίου εἰρηνοδικείου, ἐφαρμοζομένης κατ' ἀναλογίαν τῆς διαδικασίας τοῦ νόμου Γ'ΔΟΛ' (3974) περὶ ἐκδικάσεως τῶν μεταξὺ ἐργατῶν καὶ ἐργοδοτῶν διαφορῶν περὶ πληρωμῆς ἐργατικῶν μισθῶν καὶ ἡμερομισθίων. Κατὰ τὴν τοιαύτην διαδικασίαν τὸ σωματεῖον ἐπέχει θέσιν ἐργοδότου».

Τὸ ἄρθρον τοῦτο, ὁμιλοῦν περὶ διαδικασίας ἐνώπιον τοῦ εἰρηνοδικείου, εἶχεν ὑπ' ὄψιν ὅτι κατὰ τὸν χρόνον τῆς δημοσιεύσεως τοῦ νόμου 281/1914 ὁ πρὸ τριετίας τότε τεθεὶς ἐν ἰσχύι ν. Γ'ΔΟΛ'/1911 ἐθεώρει ἀποκλειστικῶς ἁρμόδιον τὸ εἰρηνοδικεῖον διὰ τὰς μέχρις 100 δραχμῶν ἀξιώσεις τοῦ ἐργάτου ἢ ὑπαλλήλου ἐκ συμβάσεως ἐργασίας (13). Κατόπιν ὅμως τῶν τροποποιήσεων, τὰς ὁποίας ὑπέστη κωδικοποιηθεὶς ὁ ν. Γ'ΔΟΛ', οὗτος ἐφαρμόζεται ὑπὸ τὴν σημερινὴν μορφήν του καὶ ἐπὶ τῆς ἀγωγῆς μέλους σωματείου κατὰ τοῦ σωματείου του, περὶ πληρωμῆς μισθοῦ, ἀποζημιώσεως ἢ ἄλλης παροχῆς ὀφειλομένης ἐκ συμβάσεως ἢ δυνάμει τοῦ καταστατικοῦ. Ἁρμόδιος ἄρα εἶναι καὶ ἐπὶ τοιαύτης ἀγωγῆς εἰς πρῶτον βαθμὸν ὁ πρωτοδίκης καὶ ὑπὸ τὴν προϋπόθεσιν τῆς § 2 τοῦ ἄρθρου μόνου τοῦ νόμου 1968/1944 ὁ εἰρηνοδίκης καὶ εἰς δεύτερον βαθμὸν τὸ πρωτοδικεῖον, ἐπιτρεπομένης καὶ ἀναιρέσεως κατὰ τῆς ἀποφάσεως τοῦ δευτεροβαθμίου δικαστηρίου ἢ τῆς τελεσιδίκου ἀποφάσεως τοῦ πρωτοβαθμίου (14).

(12) *Καποδίστριας* ἐν ΕρμΑΚ, Εἰσαγ. 648-680 ἀριθ. 115, ν. Tuhr, I σελ. 524, 534, Staudinger-Coing, § 27 ἀριθ. 14, Staudinger-Nipperdey, Vorbem. zu § 611 ἀριθ. 204, Reichsgerichtsräte-Kommentar § 27 ἀριθ. 3 καὶ Vorbem. II zu § 611 ἀριθ. 40, Grub, Rechtliche Stellung der Organmitglieder Juristischer Personen, ἐν ArbRBlattei, Juristische Personen.

(13) Βλ. τὸν ν. Γ'ΔΟΛ'/1911 ὑπὸ τὴν ἀρχικὴν μορφήν του ἐν ἐπισήμῳ ἐκδόσει Ὑπουργείου Ἐθνικῆς Οἰκονομίας, «Ἐργατικὴ καὶ Κοινωνικὴ Νομοθεσία» (Ἐθν. Τυπογραφεῖον 1919) σελ. 223.

(14) Βλ. τὸν κωδ. ν. Γ'ΔΟΛ' ὑπὸ τὴν σημερινὴν μορφήν του ἐν ΕΕΔ 6, σελ. 404.

ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΑΚΗ ΠΡΑΞΙΣ

ΕΡΓΑΤΙΚΑ ΑΤΥΧΗΜΑΤΑ

ΕΝΝΟΙΑ ΕΡΓΑΤΙΚΟΥ ΑΤΥΧΗΜΑΤΟΣ ΔΙ' ΑΠΟΖΗΜΙΩΣΙΝ ΥΠΟ ΕΡΓΟΔΟΤΟΥ

Νόσος μισθωτοῦ κατὰ τὴν ἐκτέλεσιν τῆς ἐργασίας ἢ ἐξ ἀφορμῆς αὐτῆς

Θεώρησις, κατὰ τὴν ἔννοιαν τοῦ Νόμου 551)1915 περὶ ἐργατικῶν ἀτυχημάτων, ὡς ἀτυχήματος ἐκ θείου συμβάντος ἐν τῇ ἐκτελέσει τῆς ἐργασίας ἢ ἐξ ἀφορμῆς αὐτῆς καὶ τῆς νόσου, ἀλλ' ἐκείνης μόνον, ἥτις ἐπῆλθεν εἰς τὸν μισθωτὸν οὐχὶ ἐκ βαθμιαίας ἐξασθενήσεως τοῦ ὀργανισμοῦ του, ἀλλ' ἕνεκεν ἐκτελέσεως τῆς ἐργασίας ὑπὸ ὅλως ἀσυνήθεις, ἐξαιρετικὰς καὶ ἀνωμάλους συνθήκας, αἵτινες ὑπῆρξαν ἡ κυρία ἀφορμή, ἐκ τῆς ὁποίας ἐξεδηλώθη ἢ ἀνεπτύχθη ἡ νόσος.

Ἡ κατωτέρω ἀρεοπαγιτικὴ ἀπόφασις ἀπησχολήθη ἐπὶ ἀξιώσεως ναυτικοῦ πρὸς ἀποζημίωσιν κατὰ τὸν νόμον 551)1915 περὶ ἐργατικῶν ἀτυχημάτων, ὁ ὁποῖος ἔχει ἐφαρμογὴν καὶ ἐπὶ τῶν ἐργατῶν θαλάσσης. (Ἴδετε *Χ. Ἀγαλλοπούλου*, Ἐργατικὸν Δίκαιον, σελ. 123, Α.Π. 72)1960, εἰσηγητὴς *Α. Φλῶρος*, ΕΕΔ 19, 335, Α.Π. 424)1963, εἰσηγητὴς *Α. Κωστήρης*, ΕΕΔ 22, 1055).

Ἄποψις καὶ τῆς νεωτέρας αὐτῆς ἀποφάσεως τοῦ Ἀρείου Πάγου εἶναι, ὅτι κατὰ τὴν ἔννοιαν τοῦ ἀνωτέρω νόμου ὡς ἐργατικὸν ἀτύχημα θεωρεῖται καὶ ἡ νόσος τοῦ μισθωτοῦ, ὅταν ὅμως ἐπέρχηται ἕνεκα τῆς ὑπὸ ὅλως ἐξαιρετικὰς καὶ ἐκτάκτους συνθήκας ἐργασίας. (Οὕτω καὶ ἡ Α.Π. 205)1964, εἰσηγητὴς *Μ. Ζαφειράκουλος*, ΕΕΔ 23, 587, ἔνθα εἰς σημειώσεις μας καὶ λοιπαί, Σ.Ε. 1100)1964, εἰσηγητὴς *Δ. Καρβελλᾶς*, ΕΕΔ 23, 996, διὰ τὰς ὑπὸ τὴν ὁμοίαν ἔννοιαν τοῦ ἐργατικοῦ ἀτυχήματος ἀσφαλιστικὰς παροχάς).

Σημειωτέον ὅτι ὁ ἐν λόγῳ νόμος 551)1915 περὶ ἐργατικῶν ἀτυχημάτων ἔχει πλήρη ἐφαρμογὴν διὰ τοὺς ἠσφαλισμένους κατὰ τῆς ἀναπηρίας εἰς Εἰδικὸν Ἀσφαλιστικὸν Ταμεῖον (Α.Π. 220)1961, εἰσηγητὴς *Γ. Βαρσάμου*, ΕΕΔ 20, 622, Α.Π. 359)1958, εἰσηγητὴς *Π. Τσαρούχης*, ΕΕΔ 17, 634, Πρωτοδικείου Θεσσαλονίκης 1821)1964, εἰσηγητὴς *Δ. Παπαγεωργίου*, ΕΕΔ 23, 1097), ἐνῷ διὰ τοὺς εἰς τὸ Ι.Κ.Α. ἠσφαλισμένους ἡ εὐθύνη τῶν ἐργοδοτῶν πρὸς ἀποζημίωσιν περιορίζεται εἰς μόνας τὰς περιπτώσεις, κατὰ τὰς ὁποίας τὸ ἀτύχημα προῆλθεν ἐκ δόλου τοῦ ἐργοδότου. (Ἴδετε τὴν νεωτέραν Α.Π. 516)1964, εἰσηγητὴς *Δ. Μαργέλλος*, ΕΕΔ 23, 903, ἔνθα σημειώσεις μας καὶ λοιπαὶ παραπομπαί).

Δὲν ἀπαλλάσσεται ὅμως ὁ ἐργοδότης τῆς κατὰ τὰ ἄρθρα 298, 299, 932, 933 Ἀστικοῦ Κώδικος χρηματικῆς ἱκανοποιήσεως τοῦ μισθωτοῦ δι' ἠθικὴν βλάβην ἢ διὰ ψυχικὴν ὀδύνην τῶν μελῶν τῆς οἰκογενείας του (Α.Π. 444)1964, Ὁλομελείας, εἰσηγητὴς *Κ. Θανόπουλος*, ΕΕΔ 23, 845), τῆς τελευταίας ὅμως ἀξιώσεως (χρηματικῆς ἱκανοποιήσεως διὰ ψυχικὴν ὀδύνην τῶν μελῶν τῆς οἰκογενείας) μὴ δυναμένης, κατὰ τὰ νομολογηθέντα (Α.Π. 283)1964, εἰσηγητὴς *Ε. Μαλλούχος*, ΕΕΔ 23, 586), νὰ ἐκδικασθῇ κατὰ τὴν ἐργατικὴν διαδικασίαν, ὡς ἐκδικάζεται κατὰ ταύτην ἡ ἀξίωσις τοῦ παθόντος μισθωτοῦ δι' ἠθικὴν βλάβην. (Ἴδετε ΕΕΔ 23, 586, ἔνθα νομολογία τοῦ Ἀρείου Πάγου).

Ἀρείου Πάγου 678)1964, Τμ. Γ'

Προεδρεύων ὁ Ἀντιπρόεδρος κ. *Γ. Βαρσάμου*
Εἰσηγητὴς ὁ Ἀρεοπαγίτης κ. *Κ. Ψιλόπουλος*
Δικηγόροι οἱ κ.κ. Ι. Μπατσολάκης, Γ. Δανιόλος

Νομίμως εἰσάγεται πρὸς περαιτέρω συζήτησιν ἡ ὑπόθεσις μετὰ τὴν πρὸς τοῦτο κατὰ τὸ ἄρθρον 834 § 1 Πολ. Δικ., ὡς ἀντικατεστάθη διὰ τοῦ ἄρθρου 25 ν. 3810)1957, παραπομπήν της διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 350)1963 ἀποφάσεως τοῦ Β' Τμήματος, δι' ἧς ἀνῃρέθη ἡ ὑπ' ἀριθ. 1489)1963 ἀπόφασις τοῦ ὡς ἐφετείου δικάσαντος Πρωτοδίκου Πειραιῶς διὰ τὸν ἐν ἄρθρῳ 807 ἐδάφ. 10 τῆς Πολιτικῆς Δικονομίας λόγον.

Ἐπανερχομένης δὲ τῆς ὑποθέσεως εἰς τὴν πρὸ τῆς ἀναιρεθείσης ἀποφάσεως κατά-

στασιν, συμφώνως τῷ ἄρθρῳ 832 § 1 Πολιτικῆς Δικονομίας, ἐξεταστέα κρίνεται, καταβληθέντος τοῦ νομίμου προστίμου, ἡ ἐμπροθέσμως καὶ νομοτύπως ἀσκηθεῖσα ἔφεσις τῆς ἐναγούσης κατὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 4564)1962 ὁριστικῆς ἀποφάσεως τοῦ Εἰρηνοδικείου Ἀθηνῶν, ἀπορριψάσης τὴν κατὰ τῶν ἐναγομένων ἀγωγήν της, διώκουσαν ἀποζημίωσιν ἐκ τοῦ νόμου 551)1914.

Κατὰ τὴν σαφῆ ἔννοιαν τῆς ἐφ' ἧς στηρίζεται ἡ ἀγωγὴ διατάξεως τοῦ ἄρθρου 1 τοῦ διὰ τοῦ ἀπὸ 24 Ἰουλίου 1920 β. δ)τος κωδικοποιηθέντος νόμου 551)1914, ὡς μεταγενεστέρως ἐτροποποιήθη, ὡς ἀτύχημα ἐκ βιαίου συμβάντος ἐν τῇ ἐκτελέσει τῆς ἐργασίας ἢ ἐξ ἀφορμῆς αὐτῆς θεωρεῖται καὶ ἡ νόσος, ἀλλ' ἐκείνη ὅμως, ἥτις ἐπῆλθεν εἰς τὸν ἐργάτην ἢ ὑπάλληλον οὐχὶ ἐκ βαθμιαίας ἐξασθενήσεως τοῦ ὀργανισμοῦ του, συνεπείᾳ τοῦ εἴδους τῆς ὑπ' αὐτοῦ ἐκ τῆς συμβάσεως ἀναληφθείσης ἐργασίας, καὶ ὅταν αὕτη, ὡς ἐκ τῆς φύσεώς της, δὲν δύναται νὰ ἐκτελῆται, εἰ μὴ ὑπὸ δυσμενεῖς ὅρους, ἀλλ' ἕνεκεν τῆς ἐν δεδομένῃ περιπτώσει ἐκτελέσεως ταύτης ὑπὸ ὅλως ἀσυνήθεις, ἐξαιρετικὰς καὶ ἀνωμάλους συνθήκας, ἐξ ὧν κατεπονήθη βαρύτατα ὁ ὀργανισμὸς τοῦ παθόντος, αἵτινες ὑπῆρξαν ἡ κυρία ἀφορμή, ἐξ ἧς ἐξεδηλώθη ἢ ἀνεπτύχθη ἡ νόσος αὕτη.

Ἐκ τῶν καταθέσεων τῶν ἐξετασθέντων μαρτύρων, τῶν περιεχομένων ἐν τοῖς ἐν κεκυρωμένῳ ἀντιγράφῳ προσαγομένοις ὑπ' ἀριθ. 1779, 5079 καὶ 5673 τοῦ 1961 καὶ 382)1962 πρακτικοῖς συνεδριάσεως τοῦ κατὰ πρῶτον βαθμὸν δικάσαντος δικαστηρίου, πάντων τῶν ὑπὸ τῶν διαδίκων ἐπικαλουμένων καὶ νομίμως προσαγομένων ἐγγράφων, ἐκτιμωμένων ὡς δικαστικῶν τεκμηρίων, ἐπὶ τῶν περιστατικῶν, πρὸς ἀπόδειξιν τῶν ὁποίων ἐπετράπη καὶ τὸ ἐμμάρτυρον μέσον, μὴ λαμβανομένων δ' ὑπ' ὄψιν τῶν ὑπὸ τῶν ἐναγομένων ἐπικαλουμένων καὶ προσαγομένων ὑπ' ἀριθ. 72373 ἰατρικοῦ πιστοποιητικοῦ καὶ ἑτέρου τοῦ ἐν Ρότερνταμ ἰατροῦ Ν.Λ.Ν. τῆς 18)2)1958, ὡς ἀχαρτοσημάντων, τῆς ἀπὸ 17 Ἀπριλίου 1961 ἐκθέσεως πραγματογνωμοσύνης ἐπὶ τοῦ ταχθέντος θέματος, ἀπαιτοῦντος γνώσεις ἰδιαζούσης ἐπιστήμης, ἀπεδείχθησαν πλήρως τὰ κάτωθι περιστατικά: Ὁ ἀρχικῶς ἐνάγων Ε.Χ., ἀποβιώσας τὴν 30.6.1961 εἰς ἡλικίαν 36 ἐτῶν, κληρονομηθεὶς δὲ ὑπὸ τῶν συνεχιζόντων ἤδη τὴν δίκην ἐκκαλούντων, προσελήφθη ὑπὸ τῆς ἐκ τῶν ἐφεσιβλήτων ἐν Ἀθήναις ἑδρευούσης ἀνωνύμου ναυτικῆς καὶ ἐμπορικῆς ἑταιρείας «*** Α. Ε.» τὸν Αὔγουστον 1955 ὡς ὑποπλοίαρχος εἰς τὸ φορτηγὸν ἀτμόπλοιον «***» χωρητικότητος 10.500 τόννων, ἀνῆκον κατὰ κυριότητα εἰς ταύτην, ὑπὸ τὴν ἰδιότητά του δὲ ταύτην προσέφερε τὰς δι' ἃς προσελήφθη καὶ εἰς τὴν ὡς ἄνω ἰδιότητά του προσιδιαζούσας ὑπηρεσίας του ἐκτοτε καὶ μέχρι τῆς 18 Φεβρουαρίου 1958, ὅτε καὶ τῇ αἰτήσει του ἀπελύθη παλιννοστήσας εἰς Ἑλλάδα, ἔνθα καὶ δαπάναις τῶν ἐφεσιβλήτων ὑπεβλήθη ἐπὶ τρίμηνον περίπου εἰς θεραπείαν ἕλκους δωδεκαδακτύλου, διαπιστωθέντος δι' ἀκτινοσκοπικῆς ἐξετάσεως ἐν Ἀμερικῇ τὴν 24 Ἰανουαρίου 1958 καὶ ἐν Εὐρώπῃ τὴν 18 Φεβρουαρίου 1958, ὡς καὶ τῶν ἀπὸ τοῦ τέλους τοῦ 1957 ἐκδηλωθεισῶν νευρικῶν διαταραχῶν, κεφαλαλγιῶν καὶ ἰλίγγου. Κατὰ μῆνα Ἰούλιον 1960, λόγῳ τῆς ἀπὸ τοῦ ἔτους 1958 καθημερινῶς ἐπιδεινουμένης καταστάσεώς του, δι' ἐμφανίσεως νευρολογικῶν καὶ ψυχικῶν συμπτωμάτων, εἰσήχθη πρὸς νοσηλείαν εἰς τὸ ἐν Ἀθήναις Αἰγινήτειον νοσοκομεῖον, ἔνθα καὶ ἀπεβίωσε κατ' Ἰούνιον 1961, τουτέστι μετὰ τρία καὶ ἥμισυ ἔτη, ἀφ' ἧς ἐξῆλθε τοῦ σκάφους ἀπολυθείς, ὑποκύψας εἰς τὴν ἐξ ἧς ἔπασχε νόσον «σκλήρυνσιν κατὰ πλάκας». Ὡς ἐκ τῆς ἐκθέσεως πραγματογνωμοσύνης πλήρως ἀποδεικνύεται, ἡ κατὰ πλάκας σκλήρυνσις, ἐξ ἧς προσεβλήθη ὁ παθών, ἀποτελοῦσα νόσον τοῦ νευρικοῦ συστήματος ἀγνώστου αἰτιολογίας καὶ χρονίας ἐξελίξεως μὲ περιόδους ἐξάρσεως καὶ ταυτάς βελτιώσεως μέχρι φαινομενικῆς ἰάσεως ἐνίοτε καὶ μὲ ἀκαθόριστον συμπτωματολογίαν, ἐξεδηλώθη τὸ πρῶτον κατὰ τὸ ἔτος 1952, ἤτοι τρία καὶ πλέον ἔτη πρὸ τῆς προσλήψεως τοῦ παθόντος εἰς τὸ σκάφος, ὅτε καὶ ὑπεβλήθη οὗτος ἐν Ἡνωμέναις Πολιτείαις Ἀμερικῆς εἰς θεραπείαν κατὰ τοὺς ὀφθαλμούς, χαρακτηρισθείσης τότε τῆς ὀφθαλμικῆς παθήσεώς του ὡς ὑπισθοβολβικῆς νευρίτιδος, ἀποτελούσης τυπικὸν σύμπτωμα κατὰ τὴν ἔναρξιν τῆς ὡς ἄνω καὶ ἐξ ἧς ἀπεβίωσε νόσου (βλ. ἔκθεσιν πραγματογνωμοσύνης), ἥτις ἐν φαινομένῃ ἰάσει λανθάνουσα ἤρξατο ἐκδηλουμένη περὶ τὰ τέλη 1957 πρὸς ἀρχὰς 1958, διὰ νὰ συνεχισθῇ μετὰ διαδοχικὰ στάδια ἐξάρσεως καὶ

παρυδικῶν βελτιώσεων μέχρις Ἰουνίου 1961, ὁπότε ὁ παθών ὑπέκυψεν εἰς ταύτην. Ἐκ τῶν ἀνωτέρω καθίσταται πρόδηλον, ὅτι ἡ ὡς ἄνω νόσος οὔτε ἔχει ὡς αἰτίαν τὴν ἐργασίαν τοῦ θανόντος ἐν τῷ πλοίῳ τῆς ἐναγομένης ἐφεσιβλήτου « Α. Ε. *** », πλοιοκτητρίας τοῦ σκάφους, τοῦ ἑτέρου ἐναγομένου Ι. Δ. μὴ τυγχάνοντος ἐκπροσώπου ἢ συνεφοπλιστοῦ, ἀλλὰ μέλους μόνον τοῦ διοικητικοῦ συμβουλίου τῆς πρώτης, ἄνευ οἱασδήποτε διαχειρίσεως, ἀφοῦ αὕτη ὡρίσατο μὲ ἐξωτερικὰς ἐκδηλώσεις (νευρίτιδα ὀπτικοῦ νεύρου) τρία ἔτη πρὸ τῆς προσλήψεώς του, ἀλλ' οὔτε καὶ ἀποδεικνύεται ἐκ τῶν ὡς ἄνω ἀποδεικτικῶν στοιχείων καὶ ἀληθῶν ὑπολαμβανομένων τῶν καταθέσεων τῶν μαρτύρων Ι. Χ., συναδέλφου τοῦ παθόντος καὶ ἐπὶ 10μηνον μετ' αὐτοῦ εἰς τὸ αὐτὸ σκάφος ὑπηρετήσαντος, καὶ Π. Λ., ναυκλήρου, καὶ καθ' ἃς ὁ παθών, λόγῳ ἀπειρίας τῶν συναδέλφων του εἰργάζετο ἐνίοτε πέραν τοῦ νομίμου ὡραρίου, ἐκτιθέμενος ὡς ἐκ τῆς φύσεως τῆς ἐργασίας του εἰς δυσμενεῖς καιρικὰς συνθήκας ψύχους καὶ ὑγρασίας, ὅτι ἡ ὑπὲρ τὸ νόμιμον ὅριον παρασχεθεῖσα ἐργασία του, διὰ τὴν ὁποίαν ὅλως ἀορίστως καταθέτουσιν, ὅτι παρείχετο πολλάκις, χωρὶς νὰ καθορίζηται ἡ χρονικὴ διάρκεια τῆς παροχῆς τῶν ἐν λόγῳ ὑπὲρ τὰ νόμιμα ὅρια ὑπηρεσιῶν του καὶ τὸ εἶδος αὐτῶν ὑπῆρξε καὶ ἡ κυρία ἀφορμή, ἐξ ἧς ἀνεπτύχθη καὶ ἐπεδεινώθη ἡ ἀπὸ τοῦ 1952 ἐκδηλωθεῖσα καὶ προοδευτικῶς ἐξελιχθεῖσα, εἰς προδιάθεσιν δὲ τοῦ ὀργανισμοῦ του προεχόντως ὀφειλομένη νόσος, ἐπὶ τῆς ἀναπτύξεως καὶ ἐξελίξεως τῆς ὁποίας, ἐμφανισάσης συμπτώματα χειρίστης μορφῆς μετὰ 2 1)2 περίπου ἔτη ἀπὸ τῆς ἐκ τοῦ σκάφους ἀπολύσεώς του, δυνατὸν εἶναι θεωρητικῶς, κατὰ τὰ διδασκόμενα ὑπὸ τῆς ἐπιστήμης, ὡς ἐκτίθενται καὶ ἐν τῇ ἐκθέσει πραγματογνωμοσύνης, νὰ ἀσκήσωσιν ἐπίδρασιν ὅλως ἀσυνήθεις, δυσμενεῖς καὶ ἐξαιρετικαὶ συνθῆκαι, ὡς ἐκ τῆς ἐντεῦθεν ἐλαττώσεως ἀντιστάσεως τοῦ ὀργανισμοῦ. Κατ' ἀκολουθίαν τῶν ἀνωτέρω δεκτῶν γενομένων ἡ νόσος τοῦ παθόντος δὲν δύναται νὰ θεωρηθῇ ὡς ἐργατικὸν ἀτύχημα, ἐπελθὸν ἐν τῇ ἐργασίᾳ του καὶ ἐξ ἀφορμῆς αὐτῆς, συμφώνως πρὸς τὰ ἐν τῇ δευτέρᾳ σκέψει ἐκτεθέντα. Οὕτω δὲ κρίνασα ἡ ἐκκαλουμένη αὐδόλως ἐσφάλη καὶ οἱ περὶ τοῦ ἐναντίου 1 - 4 λόγοι ἐφέσεως, πλήττοντες τὴν ἐκκαλουμένην ἐν τῇ ἐκτιμήσει τοῦ ἀποδεικτικοῦ ὑλικοῦ, εἶναι ἀπορριπτέοι ὡς ἀβάσιμοι.

Οὐδόλως ὡς ἐκ τῶν ὡς ἄνω ἀποδεικτικῶν στοιχείων προκύπτει, ὅτι ὁ παθών, καίτοι νοσῶν, ὑπεχρεώθη ὑπὸ τοῦ πλοιάρχου τοῦ σκάφους νὰ παραμείνῃ εἰς αὐτό, δεδομένου ὅτι, ὡς κατατίθεται, οὗτος, παρακληθεὶς ὑπὸ τοῦ πλοιάρχου, ἐδέχθη οἰκειοθελῶς νὰ ἐκτελέσῃ τὸ τελευταῖον ταξίδιον εἰς Ἀμερικὴν μετ' ἐπανόδου εἰς Εὐρώπην, ἵνα ὑποβληθῇ εἰς ἐξέτασιν ὑπὸ τῶν ἰατρῶν, ἐν ὄψει τῶν μόλις τότε (τρίμηνον σχεδὸν πρὸ τῆς ἀπολύσεώς του) ἀναφανέντων συμπτωμάτων ἕλκους δωδεκαδακτύλου μόνον τῆς νόσου ταύτης ἐκ τῆς κατὰ τὰ ἀνωτέρω ἐξετάσεως διαπιστωθείσης. Οὔτε δὲ ἄλλως καὶ τὰ μόλις τότε ἀναφανέντα συμπτώματα ἦσαν τόσον ἀνησυχητικὰ καὶ δηλωτικὰ βαρείας νόσου, ὥστε νὰ ἀναγκάσουν τὸν παθόντα νὰ ἐπιμείνῃ ἀνενδότως εἰς τὴν ἐκ τοῦ σκάφους ἀποχώρησίν του, τῶν ἀντιθέτων ἐν τούτῳ καταθέσεων τῶν Ι. Χ. καὶ τῶν Π. Λ. μὴ ἀνταποκρινομένων πρὸς τὴν ἀλήθειαν καὶ τὸ ἐν γένει ὡς ἄνω ἀποδεικτικὸν ὑλικόν, ἰδίᾳ δὲ πρὸς τὸ ὑπ' ἀριθ. 4)13106 πιστοποιητικὸν Ὑπουργείου Ἐμπορικῆς Ναυτιλίας, ἀναφέρον ὅτι ἡ σύνθεσις τοῦ πληρώματος ἦτο πλήρης, ἐξ οὗ συνάγεται, ὅτι δὲν ἦτο δυσχερὴς ἡ ἀναπλήρωσίς του, ἐὰν οὗτος ἐπιμένων τὴν ἐπεζήτει. Ὀρθῶς ὄθεν, εἰ καὶ ἐπ' ἄλλῃ αἰτιολογίᾳ, ἀπορρίφθη ὁ σχετικὸς ἰσχυρισμὸς τῆς ἐκκαλούσης καὶ ὁ περὶ τοῦ ἐναντίου 5ος λόγος ἐφέσεως εἶναι ἀβάσιμος καὶ ἀπορριπτέος.

ΕΡΓΑΤΙΚΟΣ ΜΙΣΘΟΣ

ΝΟΜΙΜΟΣ ΜΙΣΘΟΣ ΠΡΟΣΩΠΙΚΟΥ ΓΡΑΦΕΙΩΝ ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΕΩΝ

'Απασχόλησις μισθωτοῦ ἐπὶ χρόνον ἐλάσσονα τῶν 31)2 ὡρῶν ἡμερησίως

Νομιμοποίησις μελῶν ὁμορρύθμου ἑταιρείας πρὸς ἄσκησιν αἰτήσεως ἀναιρέσεως κατ' ἄρθρον 813 Πολιτ. Δικονομίας.—Καθορισμὸς διὰ τῶν περὶ μισθοῦ προσωπικοῦ Γραφείων ἐπιχειρήσεων διαιτητικῶν ἀποφάσεων τῶν εἰς αὐτὰ ὁριζομένων ἐλαχίστων ὁρίων μισθῶν διὰ τοὺς ἀπασχολουμένους ἐπὶ 31)2 τοὐλάχιστον ὥρας ἡμερησίως, μειουμένων ἀναλόγως διὰ τοὺς ἀπασχολουμένους ἐπὶ ἐλάσσονα χρόνον.

Περίπτωσις τῆς κατωτέρω ἀρεοπαγειτικῆς ἀποφάσεως, ὑπὸ τὴς ὁποίας ἀνηρέθη ἡ ὑπ' ἀριθ. 1)1964 ἀπόφασις τοῦ Πρωτοδικείου Σάμου, ὡς ἐφετείου κατὰ τὴν ἐργατικὴν διαδικασίαν, ὑπῆρξεν ἐφαρμογὴ τῶν ὑπ' ἀριθ. 14)1956 (ΕΕΔ 15, 1323), 2)1959 (ΕΕΔ 18, 343) καὶ 2)1961 (ΕΕΔ 20, 572) διαιτητικῶν ἀποφάσεων περὶ τῶν νομίμων ἀποδοχῶν προσωπικοῦ Γραφείων ἐπιχειρήσεων, αἵτινες περιέχουν ὅρον, κατὰ τὸν ὁποῖον τοῦ πλήρους κατ' αὐτὰς νομίμου μισθοῦ δικαιοῦνται ἐκεῖνοι τοῦ ὑπαλληλικοῦ καὶ ὑπηρετικοῦ προσωπικοῦ, οἱ ὁποῖοι ἐργάζονται πέραν τῶν 3 1)2 ὡρῶν ἡμερησίως. ('Ιδετε περὶ τούτου Α.Π. 280)1962, εἰσηγητὴς *Ε. Μαλλοῦχος*, ΕΕΔ 21, 665).

Τὸ κῦρος τοῦ ὅρου τούτου δὲν ἠμφισβητήθη ὑπὸ τῶν πολιτικῶν δικαστηρίων, ἀλλὰ σημειοῦται ὅτι κατὰ τὴν Σ.Ε. 2162)1962 (εἰσηγητὴς *Χ. Παναγιωτόπουλος*, ΕΕΔ 22, 282), ἐν ὄψει τῆς ὑπ' ἀριθ. 25)1960 διαιτητικῆς ἀποφάσεως (ΕΕΔ 19, 1417) περὶ ἀποδοχῶν λογιστῶν, περιεχούσης τὸν αὐτὸν ὅρον ὡς αἱ ἀνωτέρω διαιτητικαὶ ἀποφάσεις, ἐκρίθη, ὅτι ὁ ὅρος οὗτος εἶναι ἄκυρος (πρβλ. ὅμως σημειώσεις μας ἐν ΕΕΔ 22, 281 ἐπ.).

'Αρείου Πάγου 657)1964, Τμ. Β'

Προεδρεύων ὁ 'Αρεοπαγίτης κ. *Ν. Χαραλάμπης*
Εἰσηγητὴς ὁ 'Αρεοπαγίτης κ. *Δ. Κεκύρης*
Δικηγόροι οἱ κ.κ. Α. Λίπεβατς, Α. Τζιτζιβέρης

'Ως προκύπτει ἐκ τῆς ἀναιρεσιβαλλομένης ὑπ' ἀριθ. 1)1964 ἀποφάσεως τοῦ ὡς ἐφετείου δικάσαντος Πρωτοδικείου Σάμου, κύριοι διάδικοι εἰς τὴν κατ' ἔφεσιν δίκην ὑπῆρξαν μετὰ τῆς ἐν ἐκκαθαρίσει τελούσης ὁμορρύθμου ἑταιρείας «*Α*» καὶ Σία καὶ τὰ ὁμόρρυθμα μέλη αὐτῆς Α.Σ καὶ Δ.Σ., ὑποχρεωθέντα καὶ ταῦτα διὰ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως, εἰς ὁλόκληρον μετὰ τῆς ἑταιρείας, εἰς τὴν πληρωμὴν τοῦ ἐν αὐτῇ ποσοῦ πρὸς τὸν ἀναιρεσίβλητον καὶ ἑπομένως νομιμοποιοῦνται, κατὰ τὸ ἄρθρον 813 Πολ. Δικ., καὶ τὰ μέλη ταῦτα τῆς ἑταιρείας εἰς τὴν ἄσκησιν τῆς ὑπὸ κρίσιν αἰτήσεως ἀναιρέσεως, ἀπορριπτέα δὲ κρίνεται ἡ περὶ τοῦ ἐναντίου ἔνστασις τοῦ ἀναιρεσιβλήτου.

'Ως προκύπτει ἐκ τῆς ἐφέσεως τῆς ἀναιρεσειούσης ἑταιρείας κατὰ τῆς πρωτοδίκου ἀποφάσεως καὶ τῶν ἐνώπιον τοῦ ὡς ἐφετείου δικάσαντος Πρωτοδικείου ὑποβληθεισῶν ὑπ' αὐτῆς προτάσεων, αὕτη ἰσχυρίσθη, ὅτι κατὰ τὴν μετὰ τοῦ ἀναιρεσιβλήτου σύμβασιν ἐργασίας οὗτος εἰργάζετο παρ' αὐτῇ εἰς τὸ ἐν Σάμῳ ναυτικὸν πρακτορεῖον της, ὡς ὑπάλληλος, μέχρι δύο ὡρῶν ἡμερησίως, διατηρῶν τὸ δικαίωμα τῆς παροχῆς τῶν ὑπηρεσιῶν του πρὸς ἄλλους ἐργοδότας κατὰ τὰς ὑπολοίπους ὥρας καὶ πρὸς ἀπόδειξιν τούτου ἐπεκαλέσθη καὶ προσήγαγε τὰ ἐν ταῖς προτάσεσί της ἀναφερόμενα ἀποδεικτικὰ στοιχεῖα, ἤτοι ἔγγραφα καὶ μαρτυρικὰς καταθέσεις. 'Ενῷ δὲ διὰ τοῦ δευτέρου λόγου τῆς ἐφέσεώς της παρεπονεῖτο κατὰ τῆς πρωτοδίκου ἀποφάσεως δι' ἐσφαλμένην ἐκτίμησιν τῶν ἀποδείξεων, ἐφ' ὅσον ἡ ἀπόφασις αὕτη ἐδέχθη ὡς βεβαιωθὲν ὅτι ὁ ἀναιρεσίβλητος εἰργάζετο παρ' αὐτῇ ἐπὶ ἑξάωρον ἡμερησίως, τὸ ὡς ἐφετεῖον δικάσαν Πρωτοδικεῖον, ὡς προκύπτει ἐκ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεώς του, ἔλαβεν ὡς βάσιν καθορισμοῦ τῶν ἀποδοχῶν τοῦ ἀναιρεσιβλήτου τὴν ἣν ἐδέχθη ὁ πρωτοβάθμιος δικαστὴς ἑξάωρον ἐργασίαν καὶ ἀπέρριψε τὸν ὡς ἄνω λόγον ἐφέσεως, ὡς ἀντιτιθέμενον ἁπλῶς εἰς τὰ ὑπὸ τοῦ δικαστοῦ τούτου δεκτὰ γενόμενα, χωρὶς νὰ λάβῃ ὑπ' ὄψιν καὶ ἐκτιμήσῃ αὐτὸ τὰς προσαχθείσας ἀποδείξεις, ἀναφορικῶς πρὸς τὸν ὡς ἄνω ἰσχυρισμόν, ἀσκοῦντα οὐσιώδη ἐπιρροὴν εἰς τὴν ἔκβασιν τῆς δίκης, καθ' ὅσον, κατὰ τὰς ἰσχυούσας κατὰ τὸ περὶ οὗ πρόκειται χρονικὸν διάστημα ἀπὸ 1 'Ιανουαρίου 1958 μέχρις 27 Φεβρουαρίου 1963 α) ὑπ' ἀριθ. 66867)13658 τῆς 20)23 Νοεμβρίου 1956 κοινὴν ἀπόφασιν τῶν Υ-

ΣΥΛΛΟΓΙΚΑΙ ΣΥΜΒΑΣΕΙΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ

ΔΕΣΜΕΥΣΙΣ ΕΡΓΟΔΟΤΩΝ ΥΠΟ ΣΥΛΛΟΓΙΚΩΝ ΣΥΜΒΑΣΕΩΝ ΕΡΓΑΣΙΑΣ

Περίπτωσις ἐθνικῆς ὁμοιοεπαγγελματικῆς συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας

Ἰσχύς τῶν ἐθνικῶν ὁμοιοεπαγγελματικῶν συλλογικῶν συμβάσεων ἐργασίας, οἷαι αἱ περὶ ἐργατοτεχνιτῶν οἰκοδόμων, δι' ἅπαντας τοὺς μισθωτοὺς ὡρισμένου ἐπαγγέλματος ὅλης τῆς χώρας καὶ δέσμευσις πάντων τῶν ἐργοδοτῶν, οἵτινες ἀπασχολοῦν μισθωτοὺς τοῦ ἐπαγγέλματος, ἀδιαφόρως ἂν οἱ ἐργοδόται ἀνήκουν ἢ ὄχι εἰς τὰς συμμετασχούσας εἰς τὴν συλλογικὴν σύμβασιν ἐργασίας ὀργανώσεις, θεωρούμενοι ὅτι ἐξεπροσωπήθησαν ὑπὸ τῶν συμμετασχουσῶν γενικωτέρας σημασίας ὀργανώσεων.

Ἐπεκυρώθη ὑπὸ τῆς κατωτέρω ἀρεοπαγιτικῆς ἀποφάσεως ἡ ὑπ' ἀριθ. 77)1964 ἀπόφασις τοῦ Πρωτοδικείου Χαλκιδικῆς, ὡς ἐφετείου κατὰ τὴν ἐργατικὴν διαδικασίαν.

Περίπτωσις τῆς ἀποφάσεως ὑπῆρξεν ἐφαρμογὴ τῆς ἀπὸ 27.6.1957 συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας ἐργατοτεχνιτῶν οἰκοδόμων (ΕΕΔ 16, 1016) καὶ τῆς ἀπὸ 14 Μαρτίου 1962 ὁμοίας (ΕΕΔ 21, 633) ἐπὶ τῆς Ἀνωνύμου Ἑλληνικῆς Ἑταιρείας Χημικῶν Προϊόντων καὶ Λιπασμάτων, ἡ ὁποία ἐχρησιμοποίησεν οἰκοδόμον διὰ τὰ μεταλλεῖα αὐτῆς.

Προέκυψεν οὕτω θέμα δεσμεύσεως ταύτης ἐκ τῶν ἀνωτέρω συλλογικῶν συμβάσεων ἐργασίας (ἰδετε ὡς πρὸς τοῦτο τὰς Πρωτοδικείου Βόλου 544) 1963, εἰσηγητὴς *Β. Ἀποσκίτης*, ΕΕΔ 22, 1342, Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν 11829) 1963, εἰσηγητὴς *Κ. Στεργιόπουλος*, ΕΕΔ 22, 1346, πρβλ. καὶ τὴν Πρωτοδικείου Θεσσαλονίκης 2113)1963, εἰσηγητὴς *Ε. Κοντοφρύδης*, ΕΕΔ 22, 1239).

Ἡ ἀρεοπαγιτικὴ ἀπόφασις δὲν ἀπομακρύνεται τῶν νομολογηθέντων (ἰδετε Α.Π. 510)1964, εἰσηγητὴς *Π. Δαλιάνης*, ΕΕΔ 23, 977, ἔνθα εἰς σημειώσεις μας καὶ λοιπαί) ὡς πρὸς τὴν δέσμευσιν ἐξ ἐθνικῶν ὁμοιοεπαγγελματικῶν συλλογικῶν συμβάσεων ἐργασίας. (Ἰδετε καὶ *Κ. Ἰημάκην*, ΕΕΔ 23, 897 ἐπ.).

Ἀρείου Πάγου 675)1964, Τμ. Β'

Προεδρεύων ὁ Ἀντιπρόεδρος κ. ***Κ. Σοῦρλος***
Εἰσηγητὴς ὁ Ἀρεοπαγίτης κ. ***Ι. Χατζηδάκης***.
Δικηγόροι οἱ κ.κ. Γ. Χάγιος, Σ. Μαντούβαλος

Ἐκ τῶν διατάξεων τῶν ἄρθρων 1, 2, 5, 7 §§ 1, 3, 5 καὶ ἄρθρου 20 § 3 τοῦ νόμου 3239 τοῦ 1955 «περὶ τρόπου ρυθμίσεως τῶν συλλογικῶν διαφορῶν ἐργασίας», ὡς ἀντικατεστάθη ἡ τελευταία περίοδος τῆς 4)11 Ἀπριλίου 1961 ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας, τὰ δι' αὐτῶν ὁριζόμενα ἐλάχιστα ὅρια μισθῶν ἀφορῶσι τοὺς περὶ ὧν αὐται μισθωτούς, εἰς οὓς ὑπάγεται καὶ ὁ ἀναιρεσίβλητος ὑπάλληλος Γραφείου ἰδιωτικῆς ἐπιχειρήσεως, τοὺς ἀπασχολουμένους ἐπὶ τρεῖς καὶ ἡμίσειαν τοὐλάχιστον ὥρας ἡμερησίως, μειουμένα ἀναλόγως διὰ τοὺς ἀπασχολουμένους ἐπὶ ἐλάσσονα χρόνον. Οὕτω τὸ ὡς ἐφετεῖον δικάσαν Πρωτοδικεῖον τὸ μὲν δὲν ἔλαβεν ὑπ' ὄψιν προσαχθείσας ἀποδείξεις, τὸ δὲ ἐστέρησε τὴν προσβαλλομένην ἀπόφασιν τοῦ νομίμου βάσεως, δι' ἔλλειψιν αἰτιολογίας, καὶ ἀναιρετέαν κατέστησεν αὐτὴν κατὰ τὸ ἄρθρον 807, ἐδάφια 9 καὶ 19, Πολ. Δικ. καὶ τὸν σχετικὸν πρῶτον λόγον τοῦ ἀναιρετηρίου.

Ἀναιρουμένης τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως δέον ὅπως παραπεμφθῇ ἡ ὑπόθεσις, κατὰ τὸ ἄρθρον 834 § 1 Πολ. Δικ., πρὸς περαιτέρω συζήτησιν εἰς τὸ ὑπὸ τοῦ Κανονισμοῦ ὁριζόμενον Γ' Τμῆμα, ἅτε χρήζουσα περαιτέρω διευκρινήσεως.

ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΚΑ ΕΠΙΔΟΜΑΤΑ

ΠΑΡΟΧΗ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΚΩΝ ΕΠΙΔΟΜΑΤΩΝ ΥΠΟ ΔΙΑΝΕΜΗΤΙΚΟΥ ΛΟΓΑΡΙΑΣΜΟΥ

Ἐξαίρεσις μισθωτῶν συνδεομένων διά συγγενείας μέ τόν ἐργοδότην

Καθιέρωσις διά τοῦ Ν.Δ. 3868)1958 οἰκογενειακῶν ἐπιδομάτων μισθωτῶν, παρεχομένων ὑπό τοῦ Διανεμητικοῦ Λογαριασμοῦ Οἰκογενειακῶν Ἐπιδομάτων.— Προϋποθέσεις δικαιώματος.— Ἐξαίρεσις μισθωτῶν, συνδεομένων μετά τοῦ ἐργοδότου διά συγγενείας μέχρι δευτέρου βαθμοῦ καί μετά τοῦ ὁποίου συνοικεῖ.—Σχέσις συζύγων.—Ἔλλειψις δικαιώματος καί τοῦ μισθωτοῦ, τοῦ ἔχοντος ἐργοδότην τήν σύζυγον αὐτοῦ.

Τά τῶν οἰκογενειακῶν ἐπιδομάτων μισθωτῶν ἐρρύθμισε τά ν.δ. 3868)1958 (ΕΕΔ 17, 1157) καί τά εἰς ἐκτέλεσιν αὐτοῦ ἐκδοθέντα β.δ. 20)23 Δεκεμβρίου 1959 (ΕΕΔ 19, 110), β.δ. 76)1961 περί τροποποιήσεως τοῦ ἀνωτέρω β.δ)τος (ΕΕΔ 20, 323). (Ἴδετε περί τούτων Γ. Α. Τρίμην, ΕΕΔ 22, 529 ἐπ., ὑποστηρίζοντα ὅτι ἡ διάταξις, τήν ὁποίαν ἑρμηνεύει ἡ ἀρεοπαγιτική ἀπόφασις, κεῖται πέραν τῆς ἐξουσιοδοτήσεως τοῦ νόμου).

Σχετική μέ τήν ἐφαρμογήν τῶν ἀνωτέρω διατάξεων ἡ ὑπ' ἀριθ. 10)3720)1961 ἐγκύκλιος τῆς τελευταίας ἐξ αὐτῶν ὑπό τῆς παραγράφου 9 τοῦ ἄρθρου 10 τοῦ ν. δ)τος 3755 τοῦ 1957, σαφῶς προκύπτει, ὅτι αἱ ἐθνικαί ὁμοιοεπαγγελματικαί συλλογικαί συμβάσεις, οἵαι τυγχάνουσι καί αἱ ἀπό 26.6.1957 καί 14.3.1962 συλλογικαί συμβάσεις ἐργασίας ἐργατοτεχνιτῶν οἰκοδόμων, κηρυχθεῖσαι ὑποχρεωτικαί παρά τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας ἤ ὑπογραφεῖσαι παρουσίᾳ τοῦ ἰδίου Ὑπουργοῦ ἤ τῶν εἰδικῶς διά τήν περίπτωσιν ταύτην ἐξουσιοδοτημένων ὀργάνων ἤ κατατεθεῖσαι εἰς τό Εἰρηνοδικεῖον καί κοινοποιηθεῖσαι εἰς τόν αὐτόν ὡς ἄνω Ὑπουργόν, ἰσχύουσι δι' ἅπαντας τούς μισθωτούς ὡρισμένου ἐπαγγέλματος ὅλης τῆς χώρας καί δεσμεύουσι πάντας τούς ἐργοδότας, οἵτινες ἀπασχολοῦν μισθωτούς τοῦ ἐπαγγέλματος, εἰς ὃ ἀφοροῦν, ἀδιαφόρως ἐάν οἱ ἐργοδόται οὗτοι ἀνήκουν ἤ ὄχι εἰς τάς συμμετασχούσας εἰς τήν συλλογικήν σύμβασιν ἐργασίας ὀργανώσεις θεωρούμενοι ὅτι ἐξεπροσωπήθησαν ὑπό τῶν συμμετασχουσῶν γενικωτέρας σημασίας ὀργανώσεων. Ὅθεν, δεχθεῖσα ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις, ὡς ἐξ αὐτῆς προκύπτει, διά σκέψεων πλήρων ὅτι ἡ ἄνω ἀπό 26.6.1957 ἐθνική ὁμοιεπαγγελματική συλλογική σύμβασις ἐργασίας, κηρυχθεῖσα ὑποχρεωτική ὑπό τῆς ὑπ' ἀριθ. 27248 τοῦ 1957 κοινῆς ἀποφάσεως τῶν Ὑπουργῶν Συντονισμοῦ καί Ἐργασίας καί δημοσιευθεῖσα εἰς τήν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως, ἀφορᾷ καί τόν ἀναιρεσίβλητον, προσενεγκόντα κατά τήν διάρκειαν τῆς ἰσχύος αὐτῆς εἰς τήν ἀναιρεσείουσαν ἐναγομένην ἐξηρτημένην ἐργασίαν τεχνίτου οἰκοδόμου (κτίστου), ἐπ' ἀόριστον χρόνον, εἰς τά ἐν Στρατωνίῳ Χαλκιδικῆς μεταλλεῖα της καί ὅτι ἡ ἑτέρα ἀπό 14.3.1962 συλλογική σύμβασις ἐργασίας, καταρτισθεῖσα μεταξύ τῆς Πανελληνίου Ὁμοσπονδίας Ἐργοληπτῶν Οἰκοδομῶν καί τῆς Γενικῆς Ὁμοσπονδίας Ἐργατοτεχνιτῶν Οἰκοδόμων, ἥτις κατετέθη εἰς τό Εἰρηνοδικεῖον Ἀθηνῶν τήν 24 Ἀπριλίου 1962 καί ἐκοινοποιήθη αὐθημερόν εἰς τόν Ὑπουργόν Ἐργασίας, δεσμεύει καί τήν ἀναιρεσείουσαν, ἀπασχολήσασαν ὡς τεχνίτην οἰκοδόμον (κτίστην) τόν ἀναιρεσίβλητον ἐν Στρατωνίῳ Χαλκιδικῆς, ἄν καί δέν συμμετέσχεν εἰς τήν συλλογικήν ταύτην σύμβασιν ἐργασίας, ὀρθῶς ἠρμήνευσε καί ἐφήρμοσε τάς προπαρατεθείσας διατάξεις. Οὕτω δέ ἀποφανθεῖσα ἡ ἄνω προσβαλλομένη ἀπόφασις ἔλαβεν ὑπ' ὄψιν τούς ἰσχυρισμούς τῆς ἀναιρεσειούσης ὅτι ἡ ἀπό 14.3.1962 συλλογική σύμβασις ἐργασίας δέν τήν δεσμεύει, τό μέν διότι δέν συμμετέσχεν εἰς αὐτήν, τό δέ διότι ἡ ἐργασία προσεφέρθη ἐκτός τῆς περιφερείας τοῦ Εἰρηνοδικείου Ἀθηνῶν καί τούς ἀπέκρουσεν. Ἐπομένως οἱ λόγοι ἀναιρέσεως πρῶτος, δεύτερος καί τρίτος περί ἐσφαλμένης ἑρμηνείας καί ἐφαρμογῆς τῶν ἄνω συλλογικῶν συμβάσεων ἐργασίας περί ἐλλείψεως νομίμου βάσεως καί περί μή λήψεως ὑπ' ὄψιν τῶν προαναφερθέντων ἰσχυρισμῶν οἱ στηριζόμενοι εἰς τάς παραγράφους 7, 17 καί 19 τοῦ ἄρθρου 807 τῆς Πολ.Δικ., εἶναι ἀπορριπτέοι ὡς ἀβάσιμοι.

Ἡ δικαστική δαπάνη τῆς ἀναιρεσιβλήτου δέον κατά τό ἄρθρον 210 τῆς Πολ. Δικ. νά ἐπιβληθῇ εἰς βάρος τῆς ἡττηθείσης ἀναιρεσειούσης.

τοῦ Ὀργανισμοῦ Ἀπασχολήσεως καὶ Ἀσφαλίσεως Ἀνεργίας, ΕΕΔ 20, 691 ἐπ.

Σημειοῦται, ὅτι κατὰ τὴν Σ.Ε. 172)1961 (εἰσηγητὴς *Χ. Παναγιωτόπουλος*, ΕΕΔ 20, 313), ἀναλύουσαν τὴν ἔννοιαν τῆς συνταγματικῆς αὐτῆς διατάξεως καὶ τὴν συνεισφορὰν τῶν πολιτῶν εἰς τὰ δημόσια βάρη, τὸ ν.δ. 3868)1958 δὲν ἀντιτίθεται εἰς τὸ ἄρθρον 3 τοῦ Συντάγματος.

Ἀρείου Πάγου 631)1964, Τμ. Β'

Προεδρεύων ὁ Ἀρεοπαγίτης κ. *Ν. Χαραλάμπης*
Εἰσηγητὴς ὁ Ἀρεοπαγίτης κ. *Ι. Χατζηδάκης*
Δικηγόροι οἱ κ.κ. Ν. Ἀγγελόπουλος, Κ. Βερώνης

Διὰ τῶν ἄρθρων 1 § 1 καὶ 2 § 1 τοῦ ἀπὸ 20)23 Δεκεμβρίου 1959 β. δ)γματος «περὶ ἐφαρμογῆς τοῦ ν. δ)γματος 3868 τοῦ 1958 περὶ συστάσεως Διανεμητικοῦ Λογαριασμοῦ Οἰκογενειακῶν Ἐπιδομάτων», ὡς ταῦτα ἀντικατεστάθησαν διὰ τῶν ἄρθρων 1 καὶ 2 τοῦ ἑτέρου ὑπ' ἀριθ. 76 τοῦ 1961 β. δ)γματος, ἐκδοθέντων ἀμφοτέρων τῶν διαταγμάτων τούτων κατ' ἐξουσιοδότησιν τοῦ ἄρθρου 5 τοῦ ὑπ' ἀριθ. 3868 τοῦ 1958 ν. δ)γματος, ὁρίζονται διὰ μὲν τοῦ πρώτου, ὅτι τῶν ἀνωτέρω οἰκογενειακῶν ἐπιδομάτων δικαιοῦνται οἱ μισθωτοί, ἐφ' ὅσον α) ἐντὸς τοῦ προηγουμένου ἡμερολογιακοῦ ἔτους παρέσχον ἐργασίαν, συνεπαγομένην τὴν ὑπαγωγὴν των εἰς τὴν ἀσφάλισιν τοῦ Ι.Κ.Α. ἢ τοῦ Ο.Α.Α.Α. ἢ ἑτέρου τινὸς Ὀργανισμοῦ κυρίας ἀσφαλίσεως μισθωτῶν, β) ὑφίστανται ὑποχρέωσις καταβολῆς τῶν ὑπὸ τοῦ ἄνω ν. δ)γματος προβλεπομένων εἰσφορῶν, ὡς ἐκ τῆς κατὰ τὰ ἀνωτέρω παρασχεθείσης ὑπ' αὐτῶν ἐργασίας καὶ γ) κατὰ τὸν χρόνον ἀσκήσεως τοῦ δικαιώματός των βαρύνονται μὲ τὴν συντήρησιν τέκνων καὶ συντηροῦσι ταῦτα πράγματι, διὰ δὲ τοῦ δευτέρου, ὅτι αἱ ἡμέραι ἐργασίας παρασχεθείσης πρὸς ἐργοδότην, μεθ' οὗ ὁ μισθωτὸς συνδέεται διὰ συγγενείας μέχρι δευτέρου βαθμοῦ καὶ μεθ' οὗ συνοικεῖ, δὲν λαμβάνονται ὑπ' ὄψιν οὔτε διὰ τὴν συμπλήρωσιν τῶν ἀπαιτουμένων ἡμερομισθίων, οὔτε διὰ τὴν καταβολὴν ἐπιδόματος καὶ οὕτω ὁ μισθωτὸς οὗτος ἐξαιρεῖται τοῦ ἐπιδόματος τούτου, ὡς ἐλλειπούσης τῆς ὑπὸ τὸ ἐδ. α' τῆς παραγράφου 1 τοῦ ἀνωτέρω ἄρθρου 1 ἀπαιτουμένης προϋποθέσεως διὰ τὴν χορήγησίν του. Ὡς προκύπτει δὲ ἐκ τῶν ἄρθρων 1463 καὶ 1464 τοῦ Α.Κ., ἅτινα καθορίζουσι τὴν συγγένειαν, οἱ σύζυγοι δὲν καθίστανται μὲν μεταξύ των συγγενεῖς διὰ τοῦ γάμου, λόγῳ ὅμως τοῦ ἐκ τούτου καὶ ἰδίᾳ ἐκ τῆς ἐπιβαλλομένης ὑπὸ τῶν ἄρθρων 138, 1391 καὶ 1392 τοῦ ἰδίου Κώδικος ἀμοιβαίας ὑποχρεώσεως τούτων πρὸς συμβίωσιν καὶ διατροφὴν δημιουργουμένου μεταξὺ αὐτῶν στενοῦ ἠθικοῦ καὶ νομικοῦ δεσμοῦ, εἰς ὃν προδήλως ἀπέβλεψεν ὁ νομοθέτης, διὰ τὴν ἀνωτέρω ἐξαίρεσιν, ὅταν ὁ μισθωτὸς ἔχῃ ἐργοδότην μέχρι δευτέρου βαθμοῦ, εἶναι περιληπτέος εἰς τὴν ἐξαίρεσιν ταύτην διὰ τὴν ταυτότητα τοῦ λόγου καὶ ὁ μισθωτός, ὁ ἔχων ἐργοδότην τὴν σύζυγόν του, ἐφ' ὅσον συμβιοῖ μετ' αὐτοῦ. Ἡ διάταξις τοῦ ἄρθρου 12 § 1 ἐδάφιον β' τοῦ ν. δ)γματος 2961 τοῦ 1954, καθ' ἣν τῆς ἀσφαλίσεως τοῦ ἀναιρεσιβλήτου ἐξαιροῦνται καὶ οἱ σύζυγοι, οἱ ἀπασχολούμενοι εἰς ἐκμεταλλεύσεις, ἀσκουμένας ὑπὸ τῶν συζύγων, ὄχι μόνον δὲν παρέχει ἐπιχείρημα ἐξ ἀντιδιαστολῆς ὑπὲρ τῆς ἀντιθέτου ἀπόψεως, ἀλλὰ τοὐναντίον ἐνισχύει τὴν γενομένην δεκτὴν ἐκδοχήν. Ὅθεν, δεχθὲν τὸ ὡς ἐφετεῖον δικάσαν Πρωτοδικεῖον Ἀθηνῶν διὰ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεώς του, ὅτι ὁ ἐνάγων - ἀναιρεσείων, ἔχων ὡς ἐργοδότην τὴν σύζυγόν του, μεθ' ἧς συμβιοῖ, δὲν δικαιοῦται τοῦ διὰ τῆς ἀγωγῆς του ἐπιδιωκομένου οἰκογενειακοῦ ἐπιδόματος, ὀρθῶς ἡρμήνευσε καὶ ἐφήρμοσε τὰς προπαρατεθείσας διατάξεις καὶ ὁ περὶ τοῦ ἀντιθέτου μοναδικὸς λόγος ἀναιρέσεως εἶναι ἀπορριπτέος ὡς ἀβάσιμος.

Ἡ δικαστικὴ δαπάνη δέον, κατὰ τὸ ἄρθρον 210 τῆς Πολ. Δικονομίας, νὰ ἐπιβληθῇ εἰς βάρος τοῦ ἡττηθέντος ἀναιρεσείοντος.

ΚΑΤΑΓΓΕΛΙΑ ΣΥΜΒΑΣΕΩΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ

ΑΠΟΚΛΕΙΣΤΙΚΗ ΠΡΟΘΕΣΜΙΑ ΕΠΙΔΟΣΕΩΣ ΑΓΩΓΗΣ ΠΕΡΙ ΑΠΟΖΗΜΙΩΣΕΩΣ ΝΟΜΟΥ 2112)1920

Περίπτωσις καταβολῆς ὁλοκλήρου τῆς ἀποζημιώσεως κατὰ τὴν ἀπόλυσιν

Καταβολή ἀποζημιώσεως Νόμου 2112)1920 κατ' ἄρθρον 2 Νόμου 3198)1955.—Καθορισμός ὑπὸ τοῦ Νόμου τοῦ χρόνου τῆς παροχῆς, μὴ οὗσης οὕτω δυνατῆς τῆς δικαστικῆς ἐπιδιώξεως τοῦ τμήματος αὐτῆς, δι' ὃ δὲν παρῆλθεν ὁ χρόνος οὗτος, οὐδὲ ἑπομένως τῆς ἐνάρξεως ὡς πρὸς αὐτὸ τῆς ἑξαμήνου προθεσμίας ἀγωγῆς τοῦ ἄρθρου 6 § 2 Νόμου 3198)1955.

Ἔρχεται ἡ κατωτέρω ἀπόφασις τοῦ Γ' Πολιτικοῦ Τμήματος τοῦ Ἀρείου Πάγου μετὰ τὴν ἀναιρετικὴν ὑπ' ἀριθ. 360)1964 ἀπόφασιν τοῦ Β' Πολιτικοῦ Τμήματος (εἰσηγητὴς Α. Ῥοζάκης, ΕΕΔ 23, 723), πρὸς τὴν γνώμην τῆς ὁποίας ἐπὶ τοῦ προκύψαντος νομικοῦ ζητήματος διεφώνησε, παραπεμπομένου οὕτω πρὸς ἐπίλυσιν εἰς τὴν Ὁλομέλειαν τοῦ Ἀρείου Πάγου. (Ἴδετε τὰς νομοθετικὰς ἐπὶ τοῦ θέματος διατάξεις καὶ νομολογίαν εἰς σημειώσεις μας ἐν ΕΕΔ 23, 723).

Ἀρείου Πάγου 716)1964, Τμ. Γ'

Προεδρεύων ὁ Ἀντιπρόεδρος κ. *Γ. Βαρσάμου* Εἰσηγητὴς ὁ Ἀρεοπαγίτης κ. *Κ. Παπαϊωάννου* Δικηγόροι οἱ κ.κ. Ἀλ. Βαμβέτσης, Π. Δημάκος

Τὸ ἄρθρον 2 τοῦ νόμου 3198)1955 ὁρίζει, ὅτι ἡ κατὰ τὸν νόμον 2112)1920 ὀφειλομένη ἀποζημίωσις καταβάλλεται μέχρι μὲν τοῦ ποσοῦ τῶν ἓξ μηνῶν ἀποδοχῶν κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς ἀπολύσεως, διὰ δὲ τὸ ἐπὶ πλέον εἰς τριμηνιαίας δόσεις, οὐχὶ κατωτέρας τῶν ἀποδοχῶν τριῶν μηνῶν, τῆς πρώτης καταβλητέας τὴν ἑπομένην τῆς συμπληρώσεως τριμήνου ἀπὸ τῆς ἀπολύσεως. Οὕτω τοῦ χρόνου τῆς παροχῆς καθοριζομένου σαφῶς ὑπὸ τοῦ νόμου δὲν εἶναι δυνατὴ ἡ δικαστικὴ ἐπιδίωξις τοῦ τμήματος αὐτῆς, δι' ὃ δὲν παρῆλθεν ὁ χρόνος οὗτος, οὐδ' ἑπομένως ἡ ἔναρξις ὡς πρὸς αὐτὸ τῆς ἑξαμήνου προθεσμίας τοῦ ἄρθρου 6 § 2 τοῦ αὐτοῦ νόμου συμφώνως καὶ πρὸς τὸ ἄρθρον 251 τοῦ Α.Κ. Ὁ νόμος οὔτε ἐξαρτᾷ τὴν ἀναβολὴν τῆς ἀσκήσεως τοῦ ἀντιστοίχου δικαιώματος διαρκούσης τῆς παρ' αὐτοῦ τεθείσης προθεσμίας οἱασδήποτε μονομεροῦς δηλώσεως, πράξεως ἢ παραλείψεως τοῦ ἐργοδότου, οὔτε ἀξιοῖ ἄλλο τι στοιχεῖον ἢ προϋπόθεσιν διὰ τὴν ἐφαρμογὴν τῆς ἀναβολῆς ταύτης. Ἐκ τοῦ ὅτι ὁ ἐργοδότης, ὡς ἄλλως τε καὶ πᾶς ὀφειλέτης, δικαιοῦται, κατὰ τὸ ἄρθρον 324 τοῦ Α.Κ., ἐν ἀμφιβολίᾳ νὰ ἐκπληρώσῃ τὴν παροχὴν πρὸ τοῦ ὁρισθέντος χρόνου, οὐδαμῶς δικαιολογεῖται ἀντίθετος λύσις. Οὔτε καθίσταται ἀπαιτητὸν τὸ μὴ ληξιπρόθεσμον χρέος ἐκ μόνου τοῦ λόγου τῆς καταβολῆς τμήματος αὐτοῦ, ἔστω καὶ ἂν ἀμφισβητῆται ἡ ὀφειλὴ τοῦ ἐπὶ πλέον ποσοῦ, οὐδεμιᾶς διατάξεως τοῦ προαναφερθέντος ἢ ἄλλου νόμου καθοριζούσης ὅτι ἡ ἀμφισβήτησις αὐτὴ ἢ ἡ παράλειψις τῆς ἐπικουρικῆς δηλώσεως ὅτι ποιεῖται χρῆσιν τοῦ δικαιώματος τῶν δόσεων ἐπάγεται τὸ ἀποτέλεσμα τοῦτο. Ἐξ ἄλλου, τῆς ἐνδεχομένης συμφωνίας μεταξὺ ἐργοδότου καὶ μισθωτοῦ μὴ ἐπηρεαζούσης τὰς ἐκ τοῦ νόμου 2112)1920 ἀξιώσεις τοῦ τελευταίου ὡς πρὸς τὸ μὴ καταβληθὲν πρὸς ὁλικὴν ἐξόφλησιν αὐτῶν μέρος, συμφώνως πρὸς τὸ ἄρθρον 8 τοῦ νόμου τούτου, ὡς ἡρμηνεύθη διὰ τοῦ ἄρθρου 11 § 1 τοῦ ἀ.ν. 547)1937, ἡ τυχὸν δήλωσις τοῦ πρώτου ὅτι καταβάλλει τὸ κατώτερον ποσὸν πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον δύναται νὰ ἐξετασθῇ μόνον ὑπὸ τὴν ἔποψιν ὅτι ἐκφράζει βούλησιν παραιτήσεως τοῦ ἐργοδότου ἀπὸ τῆς τεθείσης προθεσμίας καταβολῆς, τοῦθ' ὅπερ, ἐπιτρεπόμενον ὡς εὐνοϊκὸν διὰ τὸν μισθωτόν, ἀνάγεται εἰς ἀνέλεγκτον περὶ πραγμάτων κρίσιν. Τοιαύτην ἔχον γνώμην τὸ Τμῆμα τοῦτο διαφωνεῖ πρὸς τὴν ὑπὸ τοῦ ἀναιρετικοῦ ἐξενεχθεῖσαν, καθ' ἣν «ἡ ὑπὸ τοῦ ἐργοδότου χρῆσις τοῦ δικαιώματος τῆς εἰς δόσεις πληρωμῆς τοῦ πέραν τῶν ἀποδοχῶν ἓξ μηνῶν ἀξιουμένου ὑπὸ τοῦ ὑπαλλήλου ποσοῦ ἀποζημιώσεως ἀποτελεῖ εὐχέρειαν τοῦ ἐργοδότου καὶ προϋποθέτει, ὅτι ὁ ἐργοδότης ἢ ἀποδέχεται, ὅτι ἔχει ὑποχρέωσιν πληρωμῆς τοῦ ποσοῦ τούτου ἢ ἀρνεῖται μέν, ὅτι ὀφείλει τοῦτο, ἐπικουρικῶς δὲ δηλοῖ, ὅτι ποιεῖται χρῆσιν τοῦ δικαιώματός του νὰ πληρώσῃ αὐτὸ εἰς δόσεις. Ἐὰν ὁ ἐργοδότης, καταβάλλων εἰς τὸν ὑπάλληλον ὁλόκληρον τὸ ποσὸν τῆς κατὰ τοὺς ὑπολογισμοὺς αὐτοῦ ὀφειλομένης ἀποζημιώσεως, ἀμφισβητῇ τὴν ἀπαίτησιν τοῦ

ΑΠΟΛΥΣΙΣ ΜΙΣΘΩΤΟΥ ΜΕΤΑ ΔΙΑΠΡΑΞΙΝ ΑΞΙΟΠΟΙΝΟΥ ΠΡΑΞΕΩΣ

Θάνατος τοῦ μισθωτοῦ πρὸ τῆς ἐκδικάσεως τῆς κατ' αὐτοῦ μηνύσεως

Δικαίωμα τοῦ μισθωτοῦ, ἀπολυθέντος κατόπιν ὑποβολῆς μηνύσεως δι' ἀξιόποινον πρᾶξιν, τῆς ἀποζημιώσεως τοῦ Νόμου 2112)1920 μόνον ὅταν κριθῇ δικαστικῶς, ὅτι ἡ κατηγορία ὑπῆρξεν ἀνυπόστατος ἐκ τοῦ πράγματος, τούτου ἀποκειμένου εἰς τὸν ποινικὸν δικαστήν.— Ματαίωσις τῆς γενέσεως τοῦ δικαιώματος ἀπολήψεως τῆς ἀποζημιώσεως ἐκ τοῦ θανάτου τοῦ μισθωτοῦ πρὸ τῆς ἐκδόσεως ἀποφάσεως τοῦ ποινικοῦ δικαστηρίου. (Γνώμη μειοψηφίας).— Ἔρευνα τοῦ πολιτικοῦ δικαστηρίου περὶ τοῦ ἀδικήματος, κοινοντος ἐπὶ τῆς ἀποζημιώσεως τοῦ Νόμου 2112) 1920, ἀξιουμένης παρὰ τῶν κληρονόμων τοῦ θανόντος μισθωτοῦ (Γνώμη πλειοψηφίας).

Τὸ πρῶτον ἤδη, καθόσον γνωρίζομεν, τὸ κατωτέρω ἀπασχολήσαν τὸ Πρωτοδικεῖον Πειραιῶς, ὡς ἐφετεῖον κατὰ τὴν ἐργατικὴν διαδικασίαν, νομικὸν ζήτημα κατέστη ἀντικείμενον δικαστηριακῆς κρίσεως.

Τὸ ζήτημα ἔχει ὡς ἑξῆς: Ἐργοδότης (Κ.Τ.Ε.Α.) ὑπέβαλε μήνυσιν δι' ἀξιόποινον πρᾶξιν κατὰ τὴν ἐκτέλεσιν τῆς ὑπηρεσίας αὐτοῦ, κατ' ἐφαρμογὴν τοῦ ἄρθρου 7 τοῦ νόμου 3198) 1955, ἐν συνδυασμῷ πρὸς τὸ ἄρθρον 5 § 1 νόμου 2112)1920 κατὰ εἰσπράκτορος λεωφορείου καὶ ἀκολούθως ἀπέλυσε τοῦτον, χωρὶς νὰ καταβάλῃ εἰς αὐτὸν ἀποζημίωσιν, καθ' ὃ εἶχεν ἐκ τῶν ἀνωτέρω διατάξεων δικαίωμα. (Ἴδετε σχετικῶς ΕΕΔ 23, 392, ἔνθα σημειώσεις μας καὶ νομολογία).

Εἰς περίπτωσιν, κατὰ τὴν ὁποίαν ὁ μισθωτὸς θὰ ἀπηλλάσσετο τῆς κατηγορίας, κατόπιν ἀποφάσεως τοῦ ποινικοῦ δικαστηρίου, θὰ ἐδικαιοῦτο τῆς ἀποζημιώσεως τοῦ νόμου 2112) 1920.

Ἐν τῷ μεταξὺ ὅμως καὶ πρὶν ἐκδοθῇ ἀπόφασις τοῦ ποινικοῦ δικαστηρίου ὁ μισθωτὸς ἀπέθανε καὶ ἐν συνεχείᾳ οἱ κληρονόμοι αὐτοῦ ἐζήτησαν δι' ἀγωγῆς τὴν ἀποζημίωσιν ταύτην.

Ἐντεῦθεν προεκύψε τὸ ζήτημα, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἀνεπτύχθησαν διάφοροι γνῶμαι τῆς πλειοψηφίας καὶ μειοψηφίας τοῦ δικαστηρίου.

[Σημειωτέον ὅτι, ἐφ' ὅσον ὁ μισθωτὸς θὰ ἠθωᾠοῦτο ὑπὸ τοῦ ποινικοῦ δικαστηρίου, νομίμως οἱ κληρονόμοι αὐτοῦ θὰ ἠξίουν τὴν ἀποζημίωσιν, διότι αὕτη, κατὰ τὰ νομολογηθέντα (Ἐφετείου Ἀθηνῶν 1476)1929, Θέμ. ΜΑ' 521, Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν 974)1958, εἰσηγητὴς *Κ. Παρασκευόπουλος*, ΕΕΔ 17, 295), μετάγεται εἰς τοὺς κληρονόμους, ἐκδικαζομένης τῆς ἀξιώσεως των κατὰ τὴν ἐργατικὴν διαδικασίαν (Α.Π. 72)1955, εἰσηγητὴς *Ι. Τρακανῆς*, ΕΕΔ 14, 319).

Διαφέρει τὸ πρᾶγμα, ἂν ὁ μισθωτός, τοῦ ὁποίου κατηγγέλθη ἡ σύμβασις ἐργασίας τακτικῶς κατὰ τὸν νόμον 2112)1920, ὡς ἐτροποποιήθη ὑπὸ τοῦ νόμου 4558)1930, ἀποθάνῃ πρὸ τῆς συμπληρώσεως τοῦ χρόνου προειδοποιήσεως, ὁπότε ἡ ἡμίσεια τοῦ νόμου 2112)1920 ἀποζημίωσις (ἄρθρον 2 νόμου 3198)1955), ὀφειλομένη ἅμα τῇ ἐκπνοῇ τῆς προθεσμίας προειδοποιήσεως, δὲν μετάγεται εἰς τοὺς κληρονόμους, διότι δὲν ὑπάρχει οὕτω γεγεννημένη καὶ ἀπαιτητὴ ἀξίωσις κατὰ τὸν θάνατον τοῦ μισθωτοῦ. (Ἴδετε καὶ *Γ. Μοράκην*, ΕΕΔ 16, 817)].

Εἶναι βέβαιον, ὅτι ὁ νόμος (ἄρθρον 5 νόμου 2112)1920) διὰ τὴν ἀποζημίωσιν αὐτοῦ ἐννοεῖ ὡς ἀπαλλαγὴν διὰ βουλεύματος ἢ δικαστικῆς ἀποφάσεως τὴν ἔλλειψιν τῶν στοιχείων, τὰ ὁποῖα συνιστοῦν τὴν κατηγορίαν, ἐννοεῖ δηλαδὴ τὴν περίπτωσιν, κατὰ τὴν ὁποίαν κριθῇ δικαστικῶς, ὅτι ἡ κατηγορία ὑπῆρξεν ἀνυπόστατος ἐκ τοῦ πράγματος (ἴδετε σημειώσεις μας ἐν ΕΕΔ 23, 1193, ἔνθα παραπομπαὶ εἰς νομολογίαν), τοῦτο δὲ ἀνετέθη εἰς τὸν ἁρμόδιον ποινικὸν δικαστήν, ἐνῷ, ἐξ

ὑπαλλήλου πρὸς λῆψιν μείζονος ποσοῦ, χωρὶς οὐδὲ ἐπικουρικῶς νὰ ἐπικαλῆται δικαίωμα αὐτοῦ ὅπως ἐξορλήσῃ τὴν ἀπαίτησιν αὐτὴν τοῦ ὑπαλλήλου εἰς δόσεις, δὲν ὁρίσταται, κατὰ τὴν γνώμην τοῦ ἀναιρεσιβλήτου, περίπτωσις εἰς δόσεις πληρωμῆς καὶ ἡ ἀπαίτησις τοῦ ὑπαλλήλου, ἥτις ἀποτελεῖ καὶ τὸ ἀντικείμενον τῆς μεταξὺ αὐτοῦ καὶ τοῦ ἐργοδότου ἀμφισβητήσεως, εἶναι ἐπιδιώξιμος ἅμα τῇ ἀπολύσει καὶ συνεπῶς ἡ περὶ ταύτης ἀγωγὴ δέον νὰ κοινοποιηθῇ ἐντὸς ἑξαμήνου ἀπὸ τῆς ἀπολύσεως προθεσμίας». Ἡ διαφωνία αὕτη, ἀναφερομένη εἰς ψευδῆ ἑρμηνείαν οὐσιαστικοῦ νόμου, συνδεομένην εὐθέως μὲ τὸν γενόμενον δεκτὸν λόγον ἀναιρέσεως κατὰ τὸ προστεθὲν εἰς τὸ ἄρθρον 807 τῆς Πολ. Δικονομίας ἐδάφιον 19 διὰ τοῦ ἄρθρου 5 τοῦ νόμου 3810)1957, δέον νὰ ἀρθῇ ὑπὸ τῆς Ὁλομελείας τοῦ Δικαστηρίου τούτου, εἰς ἣν καὶ δέον νὰ ἀναπεμφθῇ ἡ ὑπόθεσις πρὸς τὸν τὸν σκοπὸν τοῦτον, συμφώνως πρὸς τὸ ἄρθρον 834 § 2 τῆς Πολ. Δικονομίας, ὡς ἀντικατεστάθη διὰ τοῦ ἄρθρου 25 τοῦ νόμου 3810)1957.

Διὰ ταῦτα

Ἀναπέμπει τὴν ὑπόθεσιν εἰς τὴν Ὁλομέλειαν τοῦ Ἀρείου Πάγου πρὸς ἄρσιν τῆς μεταξὺ τῶν Τμημάτων ἀναφυείσης ὡς ἄνω διαφωνίας.

άλλου, κατ' άρθρον 810 Ποινικής Δικονομίας, τό Συμβούλιον παύει όριστικώς την δίωξιν, ἂν ἀπεβίωσεν ὁ κατηγορούμενος.

Δέν ἔχομεν οὔτε ἀπόφασιν τοῦ ποινικοῦ δικαστηρίου, ἡ ὁποία νά ἀποφαίνηται ἐπί τῆς κατηγορίας, ὥστε ἐκ τῆς ἀποφάσεως νά κριθῇ, ἂν ὑφίσταται δικαίωμα ἀποζημιώσεως τοῦ νόμου 2112)1920, δεδομένου ὅτι αὐτή βασίζεται εἰς τήν ἔλλειψιν ὑπαιτιότητος τοῦ μισθωτοῦ.

Κατά τήν κρατήσασαν γνώμην παρά τῷ Πρωτοδικείῳ Πειραιῶς τοῦτο θά ἐξεταισθῇ ὑπό τοῦ πολιτικοῦ δικαστηρίου. (Πρβλ. καί Πρωτοδ. Μκου Ἀθηνῶν 2093)1951, Πρωτοδίκης *Α. Καλλέργης*, ΕΕΔ 23, 1192, ἐπί παρεμφερούς θέματος παραγραφῆς δι' εἰδικοῦ νόμου τοῦ ἀδικήματος).

Πρωτοδικείου Πειραιῶς 1838)1964

Διαδικασία ἐργατικῶν διαφορῶν κατ' ἔφεσιν
Πρόεδρος ὁ κ. *Δ. Βυριάνη*.
Εἰσηγητής ὁ Πρωτοδίκης κ. *Κ. Ποταμιάνος*
Δικηγόροι οἱ κ.κ. Σ. Λιδοργιαννάκης, Μ. Πολυμενέας

Εἰ καὶ ἠδύνατό τις εἰπεῖν ἐκ τῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρου 5 τοῦ νόμου 2112)1920, ὁριζούσης ἐν παραγράφῳ α' ὅτι «δύναται ὁ ἐργοδότης νά καταγγείλῃ τήν σύμβασιν ἄνευ τηρήσεως προθεσμίας, ἂν ἐναντίον τοῦ ὑπαλλήλου ὑπεβλήθη μήνυσις δι' ἀξιόποινον πρᾶξιν, διαπραχθεῖσαν ἐν τῇ ἐνασκήσει τῆς ὑπηρεσίας του ἡ ἀπηγγέλθη κατ' αὐτοῦ κατηγορία δι' ἀδίκημα ἐν γένει, φέρον χαρακτῆρα τοὐλάχιστον πλημμελήματος» καί ἐν παραγράφῳ 2 ὅτι ὑπάλληλος, ἀπαλλαγείς διά βουλεύματος ἢ δικαστικῆς ἀποφάσεως τῶν ὡς ἄνω κατηγοριῶν, δικαιοῦται νά ζητήσῃ τήν ἐν ἄρθρῳ 3 ἀποζημίωσιν», σαφῶς συνάγεται, ἀφ' ἑνός ὅτι ὁ κατόπιν ὑποβολῆς μηνύσεως δι' ἀξιόποινον πρᾶξιν ἀπολυθείς ὑπάλληλος δικαιοῦται τῆς κατ' ἄρθρον 3 ἀποζημιώσεως μόνον ὅταν ἡ ἀποδοθεῖσα αὐτῷ κατηγορία κριθῇ δικαστικῶς, ὅτι ὑπῆρξεν ἀνυπόστατος ἐκ τοῦ πράγματος, δηλαδή ὅτι δέν ἔλαβε χώραν, οὐχί δέ καί ὅταν τό ποινικόν δικαστήριον, δεχόμενον ὅτι ὁ κατηγορούμενος ἐξετέλεσε τήν ἀποδοθεῖσαν αὐτῷ ἀξιόποινον πρᾶξιν, κρίνει, οὐχ ἧττον, ὅτι ἂν λόγῳ συνδρομῆς ἑνός τῶν λόγων, ἐκ τῆς ὑπάρξεως τῶν ὁποίων ἀποκλείεται κατά τόν ποινικόν νόμον τό καταλογιστόν ἢ αἴρεται τό ἀξιόποινον καί κατ' ἀκολουθίαν τῆς τοιαύτης κρίσεως του ἐκδίδῃ ἀθωωτικήν ἀπόφασιν (ἄρθρον 252 Ποινικῆς Δικονομίας, Α.Π. 410)1951, ΕΕΔ 10, 22), ἀφ' ἑτέρου ὅτι διά τήν γένεσιν τοῦ τοιούτου δικαιώματος τοῦ ὑπαλλήλου πρός λῆψιν τῆς ἀποζημιώσεως ἀπαιτεῖται περάτωσις τῆς ποινικῆς διώξεως αὐτοῦ δι' ἐκδόσεως ἀπαλλακτικῆς ἀποφάσεως ἢ βουλεύματος ἐπί τῆς ἀποδοθείσης αὐτῷ κατηγορίας, ἧς τό οὐσιῶδες βάσιμον ὑπόκειται τῷ ποινικῷ δικαστῇ (Α.Π. 290)1954, 185)1958, ΕΕΔ 13, σελ. 461 καί ΕΕΔ 17, 412) καί τοῦτο κατά παρέκκλισιν τῆς ἀρχῆς τοῦ μή δεδικασμένου ἐκ τῶν ἀπαλλακτικῶν ἀποφάσεων ἢ βουλευμάτων (*Ἀγαλλοπούλου*, Ἐργατικόν Δίκαιον, σελ. 358, *Τούση*, Ἐργατικόν Δίκαιον, σελ. 406).

Ἐντεῦθεν ἀκολουθεῖ, ὅτι ὁ μετά τήν μήνυσιν ἢ ἀπαγγελίαν τῆς κατηγορίας συνεπείᾳ τούτων ἀπολυθείς, θάνατος τοῦ μισθωτοῦ, ὁ κατ' ἄρθρα 310 καί 370 Κ.Π.Δ κωλύων τήν συνέχισιν τῆς κατ' αὐτοῦ ποινικῆς διώξεως δι' ἐριστικῆς παύσεως αὐτῆς, ματαιώνει τήν ὑπέρ αὐτοῦ γένεσιν τοῦ δικαιώματος ἀπολήψεως τῆς ἀποζημιώσεως, ὡς ματαιουμένης τῆς δυνατότητος τῆς παρά τοῦ ποινικοῦ δικαστοῦ, ἀποκλειστικῶς ἁρμοδίου νά ἐρευνήσῃ τό οὐσιῶδες βάσιμον καί ὑποστατόν τῆς κατηγορίας, ὑφ' ἣν προϋπόθεσιν πληρουμένην γεννᾶται ἡ ἀξίωσις τοῦ μισθωτοῦ, ὥστε αὐτή ὡς περιουσιακόν αὐτοῦ στοιχεῖον νά μετάγηται εἰς τούς κληρονόμους του κατ' ἄρθρον 1710 Α.Κ. καί νά νομιμοποιοῦνται οὗτοι πρός ἄσκησιν αὐτοῦ. Κατ' ἀκολουθίαν ἡ ὑπό κρίσιν ἀγωγή, ἐν ᾗ οἱ ἐνάγοντες κληροδόμοι τοῦ ἀποβιώσαντος ὁπαλλήλου ἐκθέτουν, ὅτι τό ἐναγόμενον κατήγγειλε τήν σύμβασιν ἐργασίας οὗτοῦ τήν 3.4.1963 διά δῆθεν παρ' αὐτοῦ γενομένην ὑπεξαίρεσιν, δι' ἣν ὑπεβλήθη μήνυσις, ἧς ἡ ἐκδίκασις ὡρίσθη διά τήν 31.1.1964 καί ἀφ' ἧς ἡ δίωξις θέλει παύσει ὁριστικῶς, ὅτε τοῦ μισθωτοῦ ἀποβιώσαντος τήν 16.6.1963, διώκουσα τήν εἰς αὐτούς, ὡς κληρονόμους τοῦ ἀποβιώσαντος μισθωτοῦ, καταβολήν τῆς ὀφειλομένης ἀποζημιώσεως, ἀπορριπτέα κρίνεται κατά τά ἀνωτέρω, ἐφ' ὅσον δέν ἐπηκολούθησεν ἀπαλλακτική ἀπόφασις τοῦ ποινικοῦ δικαστηρίου, καθ' ἣν γεννᾶται δικαίωμα τοῦ μισθωτοῦ καί ὑποχρέωσις τοῦ ἐργοδότου πρός καταβολήν τῆς ἀποζημιώσεως, ἥτις ὡς περιουσιακόν αὐτοῦ στοιχεῖον μεταβιβάζεται εἰς τούς κληρονόμους, οἵτινες δέν ἐκτήσαντο τοῦτο, ἐφ' ὅσον ἡ κατηγορία δέν ἠρευνήθη ὑπό τοῦ ἁρμοδίου ποινικοῦ δικαστηρίου, ζῶντος τοῦ ὑπαλλήλου, διά τῆς κατ' οὐσίαν ἐρεύνης τοῦ ὑποστατοῦ ἐκ τοῦ πράγματος τῆς ἀποδοθείσης αὐτῷ κατηγορίας. Μεθ' ὃ ἡ ὑπό κρίσιν ἔφεσις τῶν ἐκκαλούντων ἐναγομένων κατά τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως, ἐρευνησάσης τό βάσιμον τῆς κατηγορίας καί ἀπορριψάσης τήν ἀγωγήν, βάλλουσα κατά τῆς ἐκτιμήσεως τῶν προσαχθεισῶν βεβαιώσεων, δέον ὅπως ἀπορριφθῇ, κατά τά ἀνωτέρω, ὡς μή οὔσης νομίμου τῆς ἀγωγῆς καί ἐκ τοῦ λόγου τούτου ἀπορριπτέας. ***Κατά τήν κρατήσασαν ὅμως παρά τῷ δικαστηρίῳ γνώμην*** ἄρθρος ὁ κατά πρῶτον βαθμόν δικάσας ἔκρινεν, ὅτι οἱ ἐνάγοντες νομιμοποιοῦνται πρός ἔγερσιν τῆς ὑπό κρίσιν ἀγωγῆς καί περαιτέρω πρός οὐσιαστικήν ἔρευναν αὐτῆς ἔκρινε περί τοῦ βασίμου τῆς κατά τοῦ ἀποβιώσαντος κατηγορίας, ἐφ' ὅσον, τούτου ἀποβιώσαντος καί ἀποδοθείσης κατ' ἀκολουθίαν μή οὔσης ἐφικτῆς τῆς κατ' οὐσίαν παρά τοῦ ποινικοῦ δικαστηρίου ἐρεύνης τοῦ ἀδικήματος, οὗτινος ἡ τέλεσις στερεῖ τόν ὑπαίτιον τῆς ἀποζημιώσεως, κατ' ἀνάγκην τοῦτο θά ἐρευνηθῇ ὑπό τοῦ πολιτικοῦ δικαστηρίου, κρίνοντος ἐπί τῆς αἰτουμένης ἀποζημιώσεως.

Ἡ ἀνωτέρω ὑποστηριζομένη ἀντίθετος γνώμη δέν ἀνταποκρίνεται εἰς τήν ὀρθήν ἔννοιαν τῆς προδιαληφθείσης διατάξεως, διότι ἡ κτῆσις τοῦ δικαιώματος πρός ἀπόληψιν ἀποζημιώσεως ὑπό τοῦ μισθωτοῦ, λόγῳ καταγγελίας τῆς συμβάσεως ἐργασίας, καθ' ἣν περίπτωσιν ἡ κατ' αὐτοῦ κατηγορία εἶναι ἀβάσιμος, ὡς καί ἡ ἀνυπαρξία

τοῦ τοιούτου δικαιώματος, ἐν περιπτώσει βασιμότητος τῆς κατηγορίας, εἶναι γεγονότα κατὰ νόμον βέβαια ἔκτοτε (ἀπὸ τῆς καταγγελίας), ἐκ πρακτικῶν δὲ μόνον λόγων (κατὰ τὴν πρώτην περίπτωσιν) δὲν εἶναι ἀμέσως ἀπαιτητὸν τὸ δικαίωμα, ἤτοι λόγῳ τοῦ ἀνεφίκτου τῆς ἀμέσου ἐκδικάσεως τῆς κατηγορίας ὑπὸ τοῦ ποινικοῦ δικαστηρίου. Ἐπομένως, ὡς εἴρηται, ἐν περιπτώσει θανάτου τοῦ μισθωτοῦ, μετὰ τὴν ὡς ἄνω κτῆσιν τοῦ δικαιώματος (ἐὰν ἡ κατηγορία εἶναι ἀβάσιμος), ἁρμοδίως τὸ πολιτικὸν δικαστήριον, κατὰ τὴν ἐκδίκασιν τῆς ὑποθέσεως περὶ τῆς ἀξιώσεως (τῶν κληρονόμων) κρίνει παρεμπιπτόντως περὶ τοῦ κατ' οὐσίαν ὑποστατοῦ ἢ μὴ τῆς κατὰ τοῦ μισθωτοῦ κατηγορίας καὶ ἐν προκειμένῳ διὰ τὴν πρᾶξιν τῆς ὑπεξαιρέσεως, δι' ἣν κατεμηνύθη οὗτος. Ἐὰν ἐτύγχανεν ἐφαρμογῆς ἡ ὡς ἄνω γνώμη τῆς μειοψηφίας, θὰ ἀπηλλάσσετο πάσης ὑποχρεώσεως ὁ ἐργοδότης (ὅστις λόγῳ δῆθεν διαπράξεως ὀξιοποίνου πράξεως ὑπὸ τοῦ μισθωτοῦ προβαίνει εἰς καταγγελίαν τῆς συμβάσεως ἐργασίας μετὰ μακροχρόνιον ἐργασίαν), ἐξ ὅλως τυχαίων περιστατικῶν (οἷον ἐξ αἰφνιδίου θανάτου τοῦ μισθωτοῦ μετὰ τὴν καταγγελίαν καὶ πρὸ τῆς ἐκδικάσεως τῆς ποινικῆς ὑποθέσεως), καίτοι τελεῖ ἐν γνώσει τοῦ ἀβασίμου τῆς κατηγορίας. Ἐξ ἄλλου, λόγῳ τοῦ θανάτου, ἐν τῇ ὑπὸ κρίσιν περιπτώσει τοῦ μισθωτοῦ καὶ τῆς ἐκ τούτου ὁριστικῆς παύσεως τῆς ποινικῆς διώξεως δὲν παρέλκει ἡ ἔρευνα, διότι ἡ σχετικὴ ἀπόφασις τοῦ ποινικοῦ δικαστηρίου δὲν εἶναι ἀπολλακτικὴ κατὰ τὴν ἔννοιαν τοῦ ἄρθρου 370 § α' Κ.Π.Δ.

Ἐκ τῶν προσαχθεισῶν βεβαιώσεων, ἐν ὄψει καὶ τῶν διατάξεων τοῦ ἄρθρου 2 τοῦ β.δ. 205) 1960, δι' ὧν καθιεροῦται ὑποχρέωσις τῶν εἰσπρακτόρων, ὅπως παραδίδωσι τὰς εἰσπράξεις ἐμπροθέσμως καὶ δὴ τῆς μὲν πρωϊνῆς φυλακῆς μετὰ τὸ πέρας τῆς ἐργασίας των, τῆς δὲ βραδυνῆς τοιαύτης τὴν ἐπομένην πρωΐαν κατὰ τὰς ὑπὸ τῶν προέδρων τῶν Κ.Τ.Ε.Λ. καθοριζομένας ὥρας, αἵτινες, κατὰ τὴν ἀπὸ 31.1.1962 ἀνακοίνωσιν, ὁρίζονται ἀπὸ 10 - 12.30' μεσημβρινῆς, ἐβεβαιώθησαν τὰ ἀκόλουθα: Ὁ παρὰ τῶν ἐκκαλούντων κληρονομηθεὶς ἐτύγχανεν εἰσπράκτωρ τοῦ ἐφεσιβλήτου Κ.Τ.Ε.Λ., παρ' οὗ καὶ ἀπησχολεῖτο. Παρὰ τὰς γενομένας ὑποδείξεις διὰ τῆς ἄνω ἀνακοινώσεως εἰς τὸ παρελθὸν οὗτος καθυστέρει τὰς εἰσπράξεις τοῦ αὐτοκινήτου, εἰδικῶς τὴν 21.11.1961 εἶχε κληθῆ εἰς ἀπολογίαν δι' ὁμοίαν καθυστέρησιν. Τὴν 30 Μαρτίου καὶ 1 Ἀπριλίου 1963, ἐνῶ ἐξετέλεσε τὴν διατεταγμένην ὑπηρεσίαν του, δὲν κατέθεσε τὰς εἰσπράξεις ἐκ δραχμῶν 1650, οὗ ἕνεκεν καὶ ἐκ τοῦ λόγου ὅτι κατὰ τὴν 31.3.1963 εἶχεν ἑβδομαδιαίαν διάπαυσιν δικαιολογεῖται ἡ μὴ παράδοσις τῆς εἰσπράξεως. Ἀπὸ τῆς ἐπομένης 2 Ἀπριλίου μέχρι τῆς 18 Ἰδίου μηνὸς οὗτος φέρεται ἀπουσιάζων εἰς Κέρκυραν, ἔνθα μετέβη πρὸς ἐπίσκεψιν τοῦ βαρέως, ὡς ὑποστηρίζεται, ἀσθενοῦντος πατρός του. Τὴν 3.4.1963 ὁ πρόεδρος τοῦ Κ.Τ.Ε.Λ. κατέθεσε μήνυσιν δι' ὑπεξαίρεσιν τοῦ ὡς ἄνω ποσοῦ καὶ ἔδωσεν ἐντολὴν ἐπιδόσεως καταγγελίας τῆς συμβάσεως ἐργασίας, καθ' ἃ δείκνυται ἐκ τῶν προσαγομένων ἐγγράφων. Τὴν 16.4.1963 ἐνεφανίσθη εἰς τὸ Κ.Τ.Ε.Λ. ὁ ἐπ' ἀδελφῇ γαμβρὸς του, ὅστις κατέθεσε τὸ ὡς ἄνω ποσόν, δὲν βεβαιοῦται ὅμως ἂν κατὰ τὴν ἡμερομηνίαν ταύτην εἶχεν ἐπαναέλθει ὁ εἰσπράκτωρ. Ὅμοιον ἀντίγραφον τῆς καταγγελίας προσάγεται παρ' ἀμφοτέρων τῶν διαδίκων μερῶν, ἐξ ὧν τὸ τοῦ Κ.Τ.Ε.Λ. ἔχει ἐπισημείωσιν, ὅτι «ἔλαβον γνῶσιν», πλὴν ὅμως δὲν προκύπτει τίς ὁ ὑπογράψας, πάντως ἐφ' ὅσον ὅμοια προσάγουν οἱ ἐνάγοντες, συνάγεται, ὅτι οὗτοι καὶ δὴ οἱ ἐνοικοῦντες εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ εἰσπράκτορος ἔλαβον γνῶσιν τῆς καταγγελίας τῆς συμβάσεως καὶ τοῦ λόγου ταύτης, ἐξ οὗ δὲν ἀποκλείεται ἡ ἐμφάνισις τοῦ ἐπ' ἀδελφῇ γαμβροῦ του πρὸς πληρωμὴν τοῦ ὀφειλομένου ποσοῦ καὶ φερομένου ὡς ὑπεξαιρεθέντος. Καὶ ἐνῷ ὁ ἐν λόγῳ εἰσπράκτωρ ἐπανῆλθεν ἐκ τοῦ ταξιδίου του δὲν προέβη εἰς σύδεμίαν διαμαρτυρίαν διὰ τὴν φερομένην ὑπ' αὐτοῦ ὡς γενομένην ὑπεξαίρεσιν, οὔτε ἠμφισβήτησε τὰ κῦρος τῆς καταγγελίας, εἰς τρόπον ὥστε νὰ ἀμφισβητῆται ἡ πρόθεσις ἰδιοποιήσεως τοῦ παρακρατηθέντος ποσοῦ, τῆς μεταγενεστέρας καταβολῆς ὑπὸ τοῦ ἐπ' ἀδελφῇ γαμβροῦ του μὴ ἀποκλειομένης νὰ ἐγένετο τῇ ὑποδείξει του καὶ πρὸς ἄρσιν τῶν συνεπειῶν. Τοῦτο δὲ διότι ὁ ἰσχυρισμὸς τοῦ ἐν λόγῳ μάρτυρος ὅτι λόγῳ τῆς ἐπειγούσης ἀναχωρήσεως ἐδόθησαν εἰς αὐτὸν πρὸς καταβολήν, ὅστις καὶ ἠμέλησε, δὲν προσαρμόζεται πρὸς τὰ πράγματα, ἐφ' ὅσον ὁ ἐν λόγῳ εἰσπράκτωρ φυσικώτερον ἦτο νὰ παραδώσῃ τὰς εἰσπράξεις εἰς συνάδελφόν του καὶ νὰ καταστήσῃ εἰς τοῦτον γνωστὸν καὶ τὸν λόγον τῆς ἐσπευσμένης ἀναχωρήσεως του καὶ οὐχὶ εἰς τὸν ἐπ' ἀδελφῇ γαμβρόν του, ἐφ' ὅσον μάλιστα ἐκ τοιαύτης κατὰ τὸ παρελθὸν καθυστερήσεως εἶχε δώσει ἀφορμὴν πειθαρχικῆς του διώξεως. Βεβαιωθέντος ὅθεν ἐκ τῶν ἀνωτέρω τοῦ βασίμου τῆς προθέσεως τοῦ εἰσπράκτορος ὅπως ὑπεξαιρέσῃ τὸ ποσὸν τοῦτο, ἡ μετὰ ταῦτα καταβολὴ τοῦ ποσοῦ, γενομένη πρὸς ἄρσιν τῶν συνεπειῶν, δὲν ἀναιρεῖ τὸ ἐκ τοῦ πράγματος ὑποστατὸν τῆς κατηγορίας καὶ δὲν δικαιοῦνται ἐντεῦθεν τῆς ἀποζημιώσεως τοῦ νόμου 2112)1920 οἱ ἐκκαλοῦντες κληρονόμοι του, τούτου ἀποβιώσαντος τὴν 16.6.1963 πρὸ τῆς ἐκδικάσεως τῆς κατ' αὐτοῦ κατηγορίας. Μετ' ὀρθὴν ὅθεν ἐκτίμησιν τῶν προσαχθεισῶν βεβαιώσεων ἔκρινεν ὁ κατὰ πρῶτον βαθμὸν δικάσας ἀπαρριπτέαν τὴν ἀγωγήν, ἧς τὸ κατ' οὐσίαν βάσιμον δὲν θεμελιοῦται οὔτε διὰ τῆς καταθέσεως τοῦ ἐπ' ἀδελφῇ γαμβροῦ τοῦ ἀποβιώσαντος εἰσπράκτορος, καὶ δέον ὅπως ἀπορριφθῇ ὁ δεύτερος λόγος ἐφέσεως.

ΚΑΤΑΒΟΛΗ ΕΙΣ ΑΠΟΛΥΟΜΕΝΟΝ ΑΠΟΖΗΜΙΩΣΕΩΣ ΕΡΓΑΤΟΥ ΑΝΤΙ ΤΗΣ ΤΟΥ ΥΠΑΛΛΗΛΟΥ

Δικαίωμα άδειας μισθωτοῦ ἐπὶ ἀκύρου ἀπολύσεως

Καταγγελία συμβάσεως ἐργασίας κατὰ Νόμον 3198)1955, ἐπὶ ποινῇ ἄλλως ἀκυρότητος αὐτῆς.— Δεδικασμένον ἐξ ὁριστικῶν καὶ τελεσιδίκων ἀποφάσεων περὶ τῆς ὑπαλληλικῆς ἰδιότητος τοῦ μισθωτοῦ — Ὑποχρέωσις ἐκ τούτου καταβολῆς τῆς ὡς ὑπαλλήλου ὀφειλομένης ἀποζημιώσεως τοῦ Νόμου 2112)1920. — Ἀκυρότης καταγγελίας συμβάσεως, ὑπερημερία ἐργοδότου καὶ ὑποχρέωσις καταβολῆς ἀποδοχῶν. — Ἔλλειψις δικαιώματος ἀποζημιώσεως διὰ μὴ χορηγηθεῖσαν ἄδειαν, διαρκοῦντος χρόνου ὑπερημερίας ἐργοδότου ἐξ ἀκύρου ἀπολύσεως μισθωτοῦ.— Σκοπὸς τῆς ἀδείας.

Ἡ καταγγελία τῆς συμβάσεως ἐργασίας διέπεται ἤδη ὑπὸ τοῦ νόμου 3198)1955 (ΕΕΔ 22, 63 ἐπ.), ἐν συνδυασμῷ πρὸς τὸν νόμον 2112)1920, ὡς ἐτροποποιήθη ὑπὸ τοῦ νόμου 4558)1930, καὶ τὸ β.δ. 16)18 Ἰουλίου 1920 (ΕΕΔ 22, 63 ἐπ.).

Ἐφ' ὅσον πρόκειται περὶ ἰδιωτικοῦ ὑπαλλήλου, καταβάλλεται ἡ κατὰ τὸν νόμον 2112)1920, ὡς ἐτροποποιήθη, ἀποζημίωσις, ἐπὶ ποινῇ ἄλλως ἀκυρότητος τῆς καταγγελίας συμβάσεως (ἄρθρον 5 § 3 νόμου 3198,1955).

Εἰς τὴν περίπτωσιν τῆς κατωτέρω δικαστικῆς ἀποφάσεως κατεβλήθη ἡ ἀποζημίωσις ἐργάτου, κατὰ τὸ β.δ. 16)18 Ἰουλίου 1920, παρὸ τὸ ὅτι ἐξ ὁριστικῶν καὶ τελεσιδίκων ἀποφάσεων (καὶ οὐχὶ ἀμετακλήτων, Α.Π. 230)1955, εἰσηγητὴς *Μ. Παντελῆς*, ΕΕΔ 14, 659) εἶχεν ἀναγνωρισθῇ ἡ ὑπαλληλικὴ ἰδιότης τοῦ μισθωτοῦ καὶ οὕτω ὡς πρὸς τοῦτο ὑφίστατο, ὡς δέχεται ἡ ἀπόφασις, τὸ ἐκ τῶν ἄρθρων 273, 274 Πολιτικῆς Δικονομίας δεδικασμένον (ad hoc Α.Π. 461)1952, εἰσηγητὴς *Β. Κυριακόπουλος*, ΕΕΔ 11, 528)

Ὁ μισθωτός, ἐνῷ ἐτέλει ἐν ἀκύρῳ ἀπολύσει, μὴ ἀπασχολούμενος παρὰ τῷ ἐργοδότῃ αὐτοῦ, ἐζήτησε νὰ τῷ καταβληθῇ καὶ ἀποζημίωσις διὰ μὴ χορηγηθεῖσαν κατὰ τὸν ἀ.ν. 539)1945 περὶ ἀδειῶν ἄδειαν.

Ὡς πρὸς τοῦτο ἡ κατωτέρω ἀπόφασις ἠκολούθησε τὸ ἐπὶ τοῦ θέματος νομολογηθέντα. (Ἴδετε ὡς πρὸς τὸ στοιχεῖον συνεχοῦς ἀπασχολήσεως τοῦ μισθωτοῦ διὰ τὸ δικαίωμα ἀδείας νομολογίαν ἐν ΕΕΔ 20, 1190 ἐπ., ὑπὸ *Γ. Α. Γιαννακοπούλου*).

Πρωτοδίκου Ἀθηνῶν 6298)1964

Διαδικασία ἐργατικῶν διαφορῶν
Πρωτοδίκης ὁ κ. *Γρ. Παπαγεωργίου*
Δικηγόροι οἱ κ.κ. Π. Τσελεπῆς, Θ. Καντῶρος

Κατὰ τὴν διάταξιν τοῦ ἄρθρου 5 § 3 τοῦ ν. 3198)1955 ἡ καταγγελία τῆς ἐργασιακῆς συμβάσεως θεωρεῖται ἔγκυρος, ἐφ' ὅσον γίνῃ ἐγγράφως καὶ καταβληθῇ ἡ ὀφειλομένη ἀποζημίωσις, ἡ προβλεπομένη ὑπὸ τοῦ ν. 2112.1920 καὶ β.δ. 16.7. 1920. Ἑπομένως ἐὰν ἡ καταγγελία τῆς συμβάσεως ἐργασίας γίνῃ μὲν ἐγγράφως, δὲν καταβληθῇ ὅμως ἡ ρηθεῖσα ἀποζημίωσις, ἡ καταγγελία αὐτὴ εἶναι ἄκυρος καὶ ἡ ἐργασιακὴ σύμβασις θεωρεῖται συνεχιζομένη, μὴ διακοπτομένου τοῦ ἐκ ταύτης ἐνοχικοῦ δεσμοῦ, ὡς ἐκ τούτου δὲ ὁ ἐργοδότης, ἀποκρούων τὰς προσηκόντως προσφερομένας ὑπηρεσίας τοῦ μισθωτοῦ, καθίσταται ὑπερήμερος (ἄρθρα 349, 350 Α.Κ.) καὶ ὑποχρεοῦται, συνῳδὰ τῇ διατάξει τοῦ ἄρθρου 656 Α.Κ., εἰς τὴν καταβολὴν τοῦ μισθοῦ τούτου (Α.Π. 386) 1960, ΕΕΔ 19, 1247). Ἡ ὑπὸ κρίσιν ὅθεν ἀγωγή, ἐν ᾗ ἐκτίθεται, ὅτι ὁ ἐνάγων, προσληφθεὶς δυνάμει συμβάσεως ἐξηρτημένης ἐργασίας ἀορίστου χρόνου ὑπὸ τῆς ἐναγομένης τὴν 1.3.1957, ὡς πωλητὴς εἰς τὸ ἐνταῦθα κατάστημά της χονδρικῆς πωλήσεως ψιλικῶν καὶ διαφόρων ζαχαροπλαστικῶν προϊόντων, εἰργάσθη μέχρι τοῦ μηνὸς Ἰουνίου 1960, ὅτε ἐστρατεύθη, ὅτι, ἀπολυθεὶς τῶν τάξεων τοῦ στρατοῦ, προσέφερε προσηκόντως τὰς ὑπηρεσίας του εἰς τὴν ἐναγομένην, ἥτις ὅμως ἠρνήθη νὰ χρησιμοποιήσῃ αὐτὸν ὡς ὑπάλληλον, ἀλλ' ἀνέθεσεν εἰς αὐτὸν ἐργασίαν μεταφορέως, ὅτι τὴν τοιαύτην βλαπτικὴν μεταβολὴν τῶν ὅρων τῆς ἐργασιακῆς συμβάσεως ἀπέκρουσεν αὐτή, ὅτι ἡ ἰδιότης αὐτοῦ ὡς ὑπαλλήλου ἀνεγνωρίσθη διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 21240)1963 τελεσιδίκου ἀποφάσεως τοῦ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν καὶ ὅτι ἡ ἐναγομένη τὴν 4.7.1963 κατήγγειλε τὴν σύμβασιν ἐργασίας ἀκύρως, διότι κατέβαλεν εἰς αὐτὸν ἀποζημίωσιν ἐργάτου καὶ οὐχὶ ὑπαλλήλου, καὶ δι' ἧς διώκεται, ἐν ὄψει τῆς ἀκυρότητος τῆς τοιαύτης καταγγελίας, ἡ καταψήφισις τῆς ἐναγομένης δι' ἀποφάσεως, κηρυσσομένης προσωρινῶς ἐκτελεστῆς, εἰς πληρωμὴν αὐτῷ τῶν ἐξῆς χρηματικῶν ποσῶν, νομιμοτόκως ἀπὸ τῆς ἐπιδόσεως τῆς ἀγωγῆς ἄχρις ἐξοφλήσεως: 1) δραχμῶν 12.328 δι' ἀποδοχὰς ὑπερημερίας, 2) δραχμῶν 1482 διὰ δῶρον Χριστουγέννων 1963, 3) δραχμῶν 2052 δι' ἀποζημίωσιν λόγῳ μὴ χορηγήσεως ἀδείας κατὰ τὸ ἔτος 1963 καὶ 4) δραχμῶν 800 διὰ τὸ δῶρον Πάσχα 1964, ἁρμοδίως φέρεται πρὸς συζήτησιν ἐνώπιον ἡμῶν κατὰ τὴν προκειμένην εἰδικὴν διαδικασίαν τοῦ ν. ΓΨΟΔ')1911, ὡς ἰσχύει νῦν, καὶ νόμιμος ἐστίν, ἐρειδομένη εἰς τὰς προδιαληφθείσας διατάξεις καὶ εἰς τὰς διατάξεις τῶν ἄρθρων 346 Α.Κ., 186 καὶ 186α τῆς Πολ. Δικονομίας καὶ τῆς ἀπὸ 1.6.1962 ἐθνικῆς γενικῆς συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας καὶ ὑπ' ἀριθ. 10)1964 ἀποφάσεως Δ.Δ.Δ.Δ. Ἀθηνῶν, πλὴν τοῦ αἰτήματος περὶ ἐπιδικάσεως ἀποζημιώσεως διὰ μὴ χορηγηθεῖσαν ἄδειαν κατὰ τὸ θέρος τοῦ ἔτους 1963, κονδύλιον ἀριθ. 3, ἀπορριπτουμένου ὡς μὴ νομίμου, καθ' ὅσον ἐκ τοῦ συνόλου τῶν διατάξεων τοῦ ἀ.ν. 539) 1945, ἰδίᾳ δὲ τῶν ἄρθρων 1, 2 καὶ 5 αὐτοῦ, συνδυαζομένων καὶ πρὸς τὰς τοιαύτας τῶν ἄρθρων 666 καὶ 667 Α.Κ., σαφῶς προκύπτει, ὅτι ὁ νομοθέτης διὰ τῆς χορηγήσεως τῆς ἀδείας ἀπε-

κόπει, όπως παράσχη την δυνατότητα είς τον ...σθωτόν νά άναπαυθῆ κατά τό ἐν τῷ ρηθέντι ...μω ὁριζόμενον διάστημα, ὅπερ ἐκρίθη ἀναγκαῖ ... διά τήν ὑγείαν καί τήν ἠθικήν, πνευματικήν ... σωματικήν τάνωσιν τούτου. Ἐκ τούτων πα...πτεται ὅτι, ἵνα ὁ μισθωτός δικαιοῦται τῆς κατά ... ἄνω ἀδείας, δέον ὅπως ἀναλίσκωται ἐντελῶς τουλάχιστον οὐσιωδῶς κατά τήν παροχήν τῆς ...γασίας του αἱ σωματικαί καί πνευματικαί αὐ...τοῦ δυνάμεις. Τοῦτο ὅμως δέν συμβαίνει εἰς τήν ...ριπτωσιν, καθ' ἣν ὁ ἐργοδότης δι' οἱανδήπο... λόγον ἀρνεῖται νά δεχθῆ τάς ὑπηρεσίας τοῦ ...σθωτοῦ καθιστάμενος ὑπερήμερος, ὡς ὅταν ἀ...ρως καταγγέλλει τήν μετ' αὐτοῦ σύμβασιν, ὁ ...τε, μή λυομένης τῆς ἐργασιακῆς σχέσεως, δι...τεῖται ὁ μισθωτός κατ' ἄρθρον 656 Α.Κ. εἰς ἀ...όληψιν τῶν ἀποδοχῶν του καί ὡς ἐκ τούτου ...τως ἀμειβόμενος καί μή ἐργαζόμενος ἀπολαμβά... αὐτουσίας τῆς ἀδείας του καί συνεπῶς σύσεις ...μως λόγος συντρέχει ἐν τῇ περιπτώσει ταύτῃ, πως τῷ καταβληθῇ ἡ συνεπεία τῆς μή χορηγή...ως αὐτῆς ἐρίζομένη ἄνω ἀποζημίωσις (ὁρᾶτε ΕΔ 18, 956 - 958 καί ΕΕΔ 17, 916).

Ἐβεβαιώθησαν, κατά τήν ἐκ τῶν ἐνόντων ...σιν ἡμῶν, τά ἐξῆς πραγματικά περιστατικά: ... ἐνάγων δυνάμει συμβάσεως ἐργασίας ἀορίστου ...όνου προσελήφθη ὑπό τῆς ἐναγομένης τήν 1.3. ...57 ὡς ὑπάλληλος ἐπί τῶν πωλήσεων εἰς τό ...ταῦθα κατάστημά της χονδρικῆς πωλήσεως ...δῶν (ψιλικῶν) καί ζαχαρωδῶν προϊόντων ...ι ἀπησχολήθη ἐκτοτε ὑπό τήν ἰδιότητά ...υ ταύτην μέχρι τῆς κατά μῆνα Ἰούνιον ...960 στρατεύσεώς του. Ὅτι ὅμως τῇ κατά ...ῆνα Ἰούνιον 1962 ἀπολύσει του ἐκ τῶν τάξεων ...ῦ στρατοῦ ἐπανῆλθε καί ἐπανέλαβε τήν ἐργα...ίαν του εἰς τό αὐτό κατάστημα τῆς ἐναγομένης, ...εις ὅμως, ἀμφισβητοῦσα τήν ἰδιότητά του ὡς ...αλλήλου πωλητοῦ, ἀνέθεσεν εἰς αὐτόν τήν ἐ...ργειαν διαφόρων μεταφορῶν δεμάτων ἐκ τῶν ...ωλουμένων ἐμπορευμάτων της εἰς τούς πωλη...ᾶς της. Τήν ἀπασχόλησίν του ταύτην ὡς μετα...φορέως δέν ἀπεδέχθη ὁ ἐνάγων καί πολλάκις ...εμαρτυρήθη πρός τήν ἐνάγουσαν καί ἠτήσατο ...ην ὑπ' αὐτῆς ἀπασχόλησίν του ὡς ὑπαλλήλου ...ἐπί τῶν πωλήσεων. Τοῦ αἰτήματός του ὅμως ...ὐτου μή εἰσακουσθέντος ἠγειρε τήν ἀπό 2.3.1963 ...γωγήν του, ἐφ' ἧς ἐξεδόθη ἡ ὑπ' ἀριθ. 3405/...963 ἀπόφασις τοῦ Ἐργατοδίκου Ἀθηνῶν, δι' ...ἀνεγνωρίσθη ἡ ὑπαλληλική του ἰδιότης. Ἡ ...τόφασις αὕτη κατέστη τελεσίδικος διά τῆς ἀ...ορρίψεως τῆς κατ' αὐτῆς ἀσκηθείσης ἐφέσεως ...νάμει τῆς ὑπ' ἀριθ. 2124/1963 ἀποφάσεως τοῦ ...ρωτοδικείου Ἀθηνῶν. Ἐν συνεχείᾳ καί δι' ἑτέ...ρων ἀποφάσεων ἡμῶν ἐπί ἀγωγῶν τοῦ ἐνάγον...τος κατά τῆς ἐναγομένης, καταστασῶν τελεσι...δίκων δι' ἀπορρίψεως ὑπό τοῦ Πρωτοδικείου Ἀ...θηνῶν τῶν κατ' αὐτῶν ἀσκηθεισῶν ἐφέσεων, ἀ...νεγνωρίσθη ὡσαύτως ἡ ὑπαλληλική ἰδιότης τοῦ ἐνάγοντος, ἐπιδικασθεισῶν καί ἀποδοχῶν ὑπερη...μερίας ἀπό τοῦ μηνός Μαρτίου 1963 μέχρι 31.8.1963 (ὁρᾶτε ὑπ' ἀριθ. 4496/1963 καί 7500/1963 ἀποφάσεις τοῦ Ἐργατοδίκου Πατρῶν καί ὑπ' ἀριθ. 16095/1964 καί 15996/1964 ἀποφάσεις Πρωτοδικείου Πατρῶν). Μετά ταῦτα ἡ ἐναγομένη τήν 4.7.1963 κατήγγειλε τήν μεταξύ τοῦ ἐνάγοντος καί ταύτης ἐργασιακήν σχέσιν ἐγγράφως μέν, ἀλλά ἐπί καταβολῇ ἀποζημιώσεως ἐργάτου καί οὐχί ὑπαλλήλου, ἥτις ὑπολείπεται κατά πολύ τῆς τοιαύτης τοῦ ὑπαλλήλου. Οὕτω κατέβαλεν εἰς αὐτόν δραχμάς 1.680, ἐνῷ ἔδει νά καταβάλῃ εἰς αὐτόν, ὡς συμπληρώσαντα τό 25ον ἔτος τῆς ἡλικίας του καί ἔχοντα ὑπερεξαετῆ προϋπηρεσίαν, δραχμάς 6.480 (1.440 βασικός μισθός, ὁρᾶτε τήν ἀπό 1.6.1962 ἐθνικήν γενικήν συλλογικήν σύμβασιν ἐργασίας, ἐπί 4 μῆνας σύν δραχμάς 720 διά δῶρα ἑορτῶν Πάσχα Χριστουγέννων).

Κατά τήν ἔννοιαν τῶν διατάξεων τῶν ἄρθρων 273 § 3 καί 274 τῆς Παλ. Δικονομίας (βλ. καί ἄρθρα 245 § 2 καί 275) δεδικασμένον ὑφίσταται καί ὅταν τό ἐν τῇ νέᾳ δίκῃ μεταξύ τῶν αὐτῶν διαδίκων ζητούμενον ἀντικείμενον, καίπερ διάφορον, ἔχει ἀναγκαίαν προϋπόθεσιν τήν ὕπαρξιν τοῦ ἤδη κριθέντος ἐν τῇ προτέρᾳ δίκῃ δικαιώματος, ἥτοι ὅσάκις πρόκειται περί τῆς αὐτῆς δικαιολογητικῆς σχέσεως καί τοῦ αὐτοῦ νομικοῦ ζητήματος τοῦ διά τῆς προηγουμένης τελεσιδίκου ἀποφάσεως λυθέντος (Α.Π. 331/1958, ΕΕΔ 17, 630, Α.Π. 348/1958, ΕΕΔ 17, 703, Α.Π. 310/1963, ΕΕΔ 22, 875).

Ἐν προκειμένῳ διά τῆς μνησθείσης ὑπ' ἀριθ. 3405/1963 ἀποφάσεως τοῦ Ἐργατοδίκου Ἀθηνῶν, τελεσιδίκου καταστάσης διά τῆς ἀπορρίψεως τῆς κατ' αὐτῆς ἀσκηθείσης ἐφέσεως δυνάμει τῆς ὑπ' ἀριθ. 2124/1963 ἀποφάσεως τοῦ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν, ἐκρίθη ὅτι ὁ ἐνάγων, ἀπασχολούμενος δυνάμει συμβάσεως ἐξηρτημένης ἐργασίας παρά τῇ ἐναγομένῃ, ἦτο ὑπάλληλος ἐπί τῶν πωλήσεων καί ὅτι ἡ ἀνάθεσις εἰς αὐτόν ἐργασίας μεταφορέως ἀπετέλει βλαπτικήν μεταβολήν τῶν ὅρων τῆς συμβάσεως. Ἡ ἀπόφασις αὕτη ἀποτελεῖ δεδικασμένον ἐν τῇ προκειμένῃ δίκῃ περί τῆς ἰδιότητος τοῦ ἐνάγοντος ὡς ὑπαλλήλου, κατά τόν βάσιμον περί τούτου ἰσχυρισμόν τοῦ ἐνάγοντος, ὅτι τῆς ἰδιότητος ὡς ὑπαλλήλου ἀποτελούσης ἀναγκαίαν προϋπόθεσιν τοῦ δικαιώμα-

ΚΑΤΑΓΓΕΛΙΑ ΣΥΜΒΑΣΕΩΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ ΜΕΤΑ ΠΤΩΧΕΥΣΙΝ ΕΡΓΟΔΟΤΟ

Ἐξακολούθησις ἐμπορίας πτωχευσάσης ἐπιχειρήσεως ὑπὸ τοῦ συνδίκου

Ἀξιώσεις ἐπὶ τῆς πτωχευτικῆς περιουσίας.—Διαδικασία ἐπαληθεύσεως καὶ ἀτομικὴ καταδίκη. —Ἐπέκτασις τῆς σχέσεως μετὰ τοῦ συνδίκου, ἐφ' ὅσον οὗτος, ἐξακολουθῶν τὴν ἣν ὁ πτωχεύσας ἤσκει ἐμπορίαν, εἴτε ἐν γένει διὰ τὴν διεκπεραίωσιν τοῦ ἔργου τῆς πτωχευτικῆς διαδικασίας, ἀξιώσῃ τὴν ἐκ μέρους τοῦ μισθωτοῦ ἐκτέλεσιν τῶν ἐκ τῆς μετὰ τοῦ πτωχεύσαντος συμβάσεως ἐργασίας ὑποχρεώσεών του ἢ ἔστω ἀποδεχθῇ τὰς προσφερομένας ὑπηρεσίας.—Πιστωτὴς οὕτω τῆς ὁμάδος ὁ μισθωτὸς διὰ τὸν μετὰ τὴν πτώχευσιν μισθὸν κλπ.—Ἀξίωσις ἀποζημιώσεως Νόμου 2112)1920

Ἡ πτώχευσις τοῦ ἐργοδότου καὶ ἡ ἐξ αὐτῆς παῦσις τῶν ἐργασιῶν δὲν ἐπιφέρει αὐτοδικαίως τὴν λύσιν τῆς συμβάσεως ἐργασίας. (Ἴδετε *Γ. Α. Γιαννακοπούλου*, ΕΕΔ 19, σελ. 11 ἑπ., ἔνθα παραπομπαὶ εἰς θεωρίαν καὶ νομολογίαν, γνωμοδότησιν Νομικοῦ Συμβουλίου Κράτους 361)1961, εἰσηγητὴς *Α. Λέκκας*, ΕΕΔ 20, 1279), προκύπτει ἄλλωστε τοῦτο σαφῶς καὶ ἐκ τοῦ ἄρθρου 6 § 2 τοῦ νόμου 2112) 1920, ὡς ἀντικατεστάθη ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 12 § 1 τοῦ νόμου 3252)1955, καθ' ὃ ἐν περιπτώσει πτωχεύσεως ἐπιχειρήσεως ὁ ἐκμισθωτὴς ἐργασίας λαμβάνει τὴν ἣν ἐκ τοῦ νόμου τοῦ δικαιοῦται πλήρη ἀποζημίωσιν, τῆς διατάξεως ταύτης σκοπησάσης μόνον τὸν καθορισμὸν τοῦ μεγέθους τῆς ἀποζημιώσεως (Οὕτω καὶ ἡ ἀνωτέρω ἀναφερομένη γνωμοδότησις τοῦ Νομικοῦ Συμβουλίου τοῦ Κράτους).

Ὁ κατὰ τὴν ἐργατικὴν διαδικασίαν δικάσας Πρωτοδίκης Χαλκίδος διὰ τῆς ἀνωτέρω ἀποφάσεως του δέχεται, ὅτι ὁ σύνδικος, δεχόμενος τὰς ὑπηρεσίας τοῦ μισθωτοῦ καὶ μετὰ τὴν πτώχευσιν, ὀφείλει νὰ καταγγείλῃ νομίμως τὴν σύμβασιν ἐργασίας. (Οὕτω καὶ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν 10354)1959, εἰσηγητὴς *Α. Μαλαφέκας*, ΕΕΔ 18, 1130, ἴδετε καὶ Πρωτοδικείου Πατρῶν 24)1960, εἰσηγητὴς *Π. Παπανικολάπουλος*, ΕΕΔ 19, 526, ἐφ' ὧν παρατηρήσεις *Γ. Α. Γιαννακοπούλου*, ΕΕΔ 19, σελ. 11 ἑπ., καὶ λοιπὰς ἐν ΕΕΔ 22, 407 ἑπ.

τὸς του διὰ τὴν εἰς αὐτὸν καταβολὴν ἀποζημιώσεως ὑπαλλήλου λόγῳ τῆς καταγγελίας τῆς συμβάσεως ἐργασίας καὶ οὐχὶ ἐργάτου, ἐν μὴ καταβολῇ τῆς ὁποίας ἡ καταγγελία εἶναι ἄκυρος καὶ ἡ ἐναγομένη ὑποχρεοῦται νὰ καταβάλῃ εἰς αὐτὸν ἀποδοχὰς ὑπερημερίας, ἀφοῦ ἀποκρούει τὰς ὑπὸ τοῦ τελευταίου τούτου προσηκόντως προσφερομένας ὑπηρεσίας, ὄντος ἄνευ νομίμου τινὸς ἐπιρροῆς τοῦ ἰσχυρισμοῦ τῆς ἐναγομένης ὅτι αἱ ἀποφάσεις αὗται ἐστηρίχθησαν εἰς καταθέσεις μαρτύρων καταδικασθέντων ἐπὶ ψευδορκίᾳ, καθ' ὅσον ἡ ἐπὶ ψευδορκίᾳ καταδίκη τῶν μαρτύρων ἀποτελεῖ μὲν κατ' ἄρθρον 785 Πολ. Δικονομίας λόγον ἐπαναλήψεως τῆς διαδικασίας, οὐδόλως ὅμως δύναται νὰ κλονίσῃ τὸ ἐκ τῆς μνησθείσης ἀποφάσεως δεδικασμένον, μὴ συντρέχοντος ἐξ ἄλλου ἐκ τούτου καὶ μόνον λόγου ἀναβολῆς τῆς πρακειμένης δίκης, ἀφοῦ οὐδόλως βεβαιοῦται ἡ ὑποβολὴ αἰτήσεως πρὸς ἐπανάληψιν τῆς διαδικασίας. Κατ' ἀκολουθίαν ἁπάντων τούτων, μὴ καταβληθείσης τῆς νομίμου ἀποζημιώσεως, ἡ γενομένη καταγγελία τῆς συμβάσεως θεωρεῖται, κατ' ἄρθρα 174 καὶ 180 Α.Κ., ὡς μὴ γενομένη (Α.Π. 70)1957, ΕΕΔ 16, 326), περιέχουσα δὲ αὕτη καὶ δήλωσιν τῆς ἐναγομένης περὶ ἀποκρούσεως τῶν ὑπηρεσιῶν τοῦ ἐνάγοντος, ὃς ἐν πάσῃ περιπτώσει καὶ προσηκόντως προσφερθείσας δὶν ἀπεδέχθη ἡ ἐναγομένη, ἔχει ὡς ἀποτέλεσμα τὴν ὑπερημερίαν αὐτῆς καὶ τὴν ἐντεῦθεν ὑποχρέωσίν της ὅπως καταβάλῃ εἰς τὸν ἐνάγοντα τὰς ἀποδοχὰς τοῦ ἐπιδίκου χρονικοῦ διαστήματος.

Πρωτοδίκου Χαλκίδος 303)1964

Διαδικασία ἐργατικῶν διαφορῶν

Πρωτοδίκης ὁ κ. *Π. Θεοδωρόπουλος*

Δικηγόροι οἱ κ.κ. Π. Κωλόπουλος, Κ. Μπιλάλης

Ἐν πάσῃ πτωχεύσει οἱ πρὸ τῆς κηρύξεως αἰτίας ἔχοντες γενικῶς ἀξιώσεις ἐπὶ τῆς πτωχευτικῆς περιουσίας ἀποτελοῦν τὴν ὁμάδα τῶν δανειστῶν (Créanciers dans la masse). Πολλάκις ὅμως ἐκ τῆς δράσεως τῆς ὁμάδος τῶν δανειστῶν τῆς πτωχεύσεως, ἀποτελούσης νομικὸν πρόσωπον, δυνάμενον νὰ ὑποβληθῇ εἰς ὑποχρεώσεις καὶ ἐκπροσωπουμένου ὑπὸ τοῦ συνδίκου, γεννῶνται ἀπαιτήσεις τρίτων, αἵτινες ἀποτελοῦν τοὺς δανειστὰς τῆς ὁμάδος (Créanciers de la masse). Ὡς δὲ προκύπτει ἐκ τῶν διατάξεων τῶν ἄρθρων 534, 582 ἑπόμ., 637, 644, 665 καὶ 666 Ε Ν., εἰσὶ πρῶτοι οἱ ἔχοντες ἐνοχικὰς ἀξιώσεις κατὰ τοῦ πτωχεύσαντος, μὴ ἀσφαλιζομένους δι' εἰδικοῦ προνομίου, ἤτοι οἱ ἐυπόθηκοι ἢ ἐνεχυροῦχοι, ἐκαὶ ποιοῦνται ἐκ τοῦ προϊόντος τῆς ἐκκαθαρίσεως τῆ

πτωχευτικῆς περιουσίας, στερούμενοι τοῦ δικαιώματος τῆς ἀσκήσεως ἀτομικῶν διώξεων, ἐν αἷς καὶ ἡ ἀγωγή. Οἱ δεύτεροι ὅμως δὲν ὑπόκεινται εἰς τὴν διαδικασίαν τῆς ἐπαληθεύσεως καὶ εἰς τὴν πληρωμὴν διὰ τοῦ πτωχευτικοῦ μερίσματος, ἀλλ' ἀπολαύουσι τοῦ δικαιώματος τῆς ἀτομικῆς καταδιώξεως καὶ ἐκτελέσεως πρὸς ἱκανοποίησιν των εἰς ἀκέραιον ἐκ τοῦ ἐνεργητικοῦ τῆς πτωχεύσεως, προηγούμενοι τῆς ὁμάδος τῶν δανειστῶν (Α.Π. 54)1963, ΝοΒ 11, 733, ΕΕΔ 22, 408, Α.Π. 64)1921, Θέμ. ΛΒ' 305, Πρωτ. Ἀθ 8053) 1960, ΔΕΝ 16, 395, Πρωτ. Ἡλ. 6)1960, ΕΕΔ 19, 456 καὶ Πρωτ. Ἀθ. 2801)1958, ΝοΒ σ. 808, 6733) 1955, ΕΕΝ 23, 870, *Ἡλ. Τσάγκαρις*, ὑπ' ἄρθρον 646, ἀριθ. 7, Πρωτ. Ἀθ. 3104)1953, ΕΕΝ 21, 487. Ὅρα καὶ ΕΕΔ 19, σελ. 13, καὶ *Ἀναστασιάδην*, Πτωχευτικὸν §§ 406, 419 καὶ 553). Οὕτως, ἂν ὁ σύνδικος εἴτε διὰ τὴν ἀδεία τοῦ Εἰσηγητοῦ ἢ ἀποφάσει τῆς ἑνώσεως τῶν δανειστῶν (ἄρθρα 559 καὶ 628 Ε.Ν.) ἐξακολούθησιν τῆς ἦν ὁ πτωχεύσας ἤσκει ἐμπορίας, εἴτε ἐν γένει διὰ τὴν διεκπεραίωσιν τοῦ ἔργου τῆς πτωχευτικῆς διοικήσεως, ἀξιώσῃ τὴν ἐκ μέρους τοῦ μισθωτοῦ ἐκτέλεσιν τῶν ἐκ τῆς μετὰ τοῦ πτωχεύσαντος συμβάσεως ἐργασίας ὑποχρεώσεών του ἢ ἔστω ἀποδεχθῇ τὰς παρ' ἐκείνου καὶ πρὸς ἐκτέλεσιν τῆς περὶ ἧς πρόκειται συμβάσεως προσφερομένας ὑπηρεσίας, ἡ σχέσις ἐργασίας ἐπεκτείνεται μετὰ τοῦ συνδίκου καὶ καθίσταται ἐνεργὸς αὕτη μετὰ τὴν πτώχευσιν, ὁ δὲ μισθωτός, ἔχων ἀξιώσιν διὰ τὸν μετὰ τὴν πτώχευσιν μισθὸν κλπ., καθίσταται πιστωτὴς τῆς ὁμάδος, διότι ἡ ἀξίωσίς του αὕτη ἀπορρέει κυρίως ἐκ τῆς δράσεως τοῦ συνδίκου, ὡς τοιοῦτος δὲ δανειστὴς τῆς ὁμάδος δὲν ὑπόκειται εἰς τὴν διαδικασίαν τῆς ἐπαληθεύσεως καὶ δὲν στερεῖται τοῦ δικαιώματος τῆς ἀσκήσεως ἀτομικῶν διώξεων, ἐν αἷς καὶ ἀγωγή, ὡς ἐλέχθη. Διὰ τὴν ταυτότητα τοῦ νομικοῦ λόγου καὶ ἡ ἀξίωσις περὶ ἀποζημιώσεως τοῦ οὕτω συνεχίσαντος τὴν ἐργασιακὴν σχέσιν μισθωτοῦ, αὐτίνος κατηγγέλθη μετὰ ταῦτα ἡ σχέσις, εἶναι ἀξίωσις ἀπορρέουσα καὶ αὐτὴ ἐκ τῆς δράσεως τοῦ συνδίκου καὶ συνεπῶς κατατάσσεται εἰς τὰς κατὰ τῆς ὁμάδος ἀπαιτήσεις, οἵτινες προηγοῦνται, ὡς εἴρηται, ἐν τῇ ἱκανοποιήσει τῶν ἀπαιτήσεων τῶν ἐντὸς τῆς ὁμάδος πιστωτῶν. Εἰς τοῦτο συνηγορεῖ καὶ ἡ διάταξις τοῦ ἄρθρου 6 § 1 τοῦ ν. 2112) 1920, καθ' ἣν ἡ μεταβολὴ τοῦ προσώπου τοῦ ἐργοδότου, ὁπωσδήποτε ἐπερχομένη, οὐδαμῶς ἐπηρεάζει τὴν ἐφαρμογὴν τῶν ὑπὲρ τοῦ ὑπαλλήλου διατάξεων, καὶ ἡ ἑτέρα τοιαύτη τοῦ ἄρθρου 6 § 2 ν. 3198)1955, καθ' ἣν ἡ ἀγωγὴ ἀποζημιώσεως ἐγείρεται ἐντὸς ἓξ μηνῶν, ἐξ οὗ προκύπτει, ὅτι ἡ ἀπαίτησις αὕτη γεννᾶται μετὰ τὴν πτώχευσιν, ὁ θεσμὸς τῆς ὁποίας ἐνομοθετήθη διὰ τὴν ἴσην ἱκανοποίησιν τῶν πρὸ αὐτῆς δανειστῶν καὶ οὐχὶ τῶν μετὰ ταύτην τοιούτων, ὡς ἀνωτέρω ἐλέχθη, τῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρου 6 § 2 τοῦ ν. 2112)1920 ἐφαρμοζομένης κατὰ τὴν περίπτωσιν τῆς ἅμα τῇ ἀναλήψει τῶν καθηκόντων ὑπὸ τοῦ συνδίκου καταγγελίας τῆς συμβάσεως ἐργασίας καὶ οὐχὶ ὁσάκις οὗτος συνεχίζει τὴν ἐμπορίαν τοῦ πτωχεύσαντος καὶ καταγγέλλει μετὰ ταῦτα τὴν σύμβασιν ἐργασίας τοῦ συνεχίσαντος καὶ ἀπασχοληθέντος μισθωτοῦ (ὅρα ἀνωτέρω παραπομπάς, ἰδίᾳ Α. Π. 54)1963 καὶ Πρωτ. Ἀθ. 8053) 1960, ΔΕΝ 1960, 395 καὶ ΕΕΔ 19, 13).

Κατ' ἀκολουθίαν πάντων τῶν ἀνωτέρω ἡ ὑπὸ κρίσιν ἀγωγή, διώκουσα τὴν ὑπὲρ τοῦ ἐνάγοντος καὶ εἰς βάρος τοῦ ἐναγομένου, ὡς συνδίκου τῆς πτωχεύσεως τῆς «Α.Ε. **», εἰς τὴν ἐπιχείρησιν τοῦ ἐνταῦθα ξενοδοχείου «**», τῆς ὁποίας πρὸ τῆς κηρύξεως αὐτῆς εἰς κατάστασιν πτωχεύσεως δυνάμει τῆς ὑπ' ἀριθ. 376)1963 ἀποφάσεως τοῦ δικαστηρίου τούτου ἀπὸ τοῦ ἔτους 1942 προσέφερε ἐκεῖνος τὰς ὑπηρεσίας του δυνάμει συμβάσεως ἐργασίας ἀορίστου χρόνου μέχρι τῆς κηρύξεως αὐτῆς εἰς κατάστασιν πτωχεύσεως (28.6.1963), μετὰ δὲ ταύτην ἄνευ διακοπῆς καὶ καταγγελίας τῆς συμβάσεως μέχρι τῆς 31.10.1964 εἰς τὴν κατόπιν ἀδείας τοῦ Εἰσηγητοῦ (ἀριθ. 70)1963 πρᾶξις αὐτοῦ) συνεχισθεῖσαν (ὡς ἄνω ἐπιχείρησιν ξενοδοχείου «**» ὑπὸ τοῦ ἐναγομένου συνδίκου, τοῦ ἐκ δραχμῶν 52 038 ποσοῦ, ἀντιστοιχοῦντος εἰς τὴν νόμιμον ἀποζημίωσιν λόγῳ τῆς ὑπὸ τοῦ συνδίκου τὴν 31.10.1964 γενομένης ἐγγράφῆς καταγγελίας τῆς εἰρημένης πρὸ τῆς πτωχεύσεως ὑφισταμένης καὶ μετὰ ταύτην συνεχισθείσης συμβάσεως ἐργασίας, νόμῳ βάσιμος τυγχάνει, ἐρειδομένη εἰς τὰς συνδεδυασμένας διατάξεις τῶν ἄρθρων 648 ἐπ Α.Κ., 1 ἐδάφ. γ' νόμου 2112)1920 καὶ ἄρθρου 5 §§ 1 καὶ 2 νόμου 3198)1955, παραδεκτῶς ἐγείρεται κατὰ τοῦ ὁριστικοῦ συνδίκου, τύποις δεκτὴ κατὰ λοιπὰ τυγχάνει, ἐρευνητέα δὲ κατ' οὐσίαν καθίσταται, ἀπορριπτομένων τῶν ἐναντίων ἰσχυρισμῶν τοῦ ἐναγομένου ὡς ἀβασίμων διὰ τοὺς ἐν τῇ πρώτῃ σκέψει τῆς παρούσης ἀναφερομένους λεπτομερῶς λόγους.

Περαιτέρω ἐκ τῶν ὑπὸ τῶν διαδίκων ἐπικαλουμένων καὶ προσαγομένων ἐγγράφων, τῆς ἐν γένει διαδικασίας, τῆς ὁμολογίας τοῦ ἐναγομένου ἐλευθέρως ἐκτιμωμένης (ἄρθρου 12 § 2 ν. ΓΩΟΔ') 1911), κατὰ τὴν ἐκ τῶν ἐνόντων κρίσιν ἡμῶν, ἐβεβαιώθησαν τὰ τὴν ὑπὸ κρίσιν ἀγωγὴν θεμελιοῦντα πραγματικὰ περιστατικά, ἤτοι ἡ ἐπὶ 22ετίαν καὶ πλέον διάρκεια τῆς ἐργασιακῆς σχέσεως, δι' ἣν ἡ νόμιμος ἀποζημίωσις εἶναι δέκα ὀκτὼ μηνῶν ἀποδοχαί, ἡ καταγγελία τῆς συμβάσεως ἐργασίας καὶ ἡ μὴ καταβολὴ τῆς ἀποζημιώσεως, ἀνερχομένης εἰς τὸ ἐν τῷ διατακτικῷ ποσόν. Ὅθεν δέον ὅπως ἡ ὑπὸ κρίσιν ἀγωγὴ γίνῃ δεκτή, κηρυχθῇ ἡ παροῦσα προσωρινῶς ἐκτελεστὴ κατ' ἄρθρον 186 Π.Δ. διὰ τὸ ποσὸν τῶν δραχμῶν 10 000 καὶ καταδικασθῇ ὁ ἐναγόμενος εἰς τὴν ἐκ δραχμῶν 2.000 δικαστικὴν δαπάνην τοῦ ἐνάγοντος.

ΩΡΑΙ ΕΡΓΑΣΙΑΣ

ΝΟΜΙΜΟΙ ΩΡΑΙ ΕΡΓΑΣΙΑΣ ΠΡΟΣΩΠΙΚΟΥ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΩΝ ΑΝΩΝΥΜΩΝ ΕΤΑΙΡΕΙΩΝ

Έκτασις έφαρμογῆς 7ώρου ἐργασίας ἄρθρου 7 § 3 Α.Ν. 547)1937

Ἔννοια καταστήματος κατά Π.Δ. 8)13 Ἀπριλίου 1932 περί χρονικῶν ὁρίων ἐργασίας εἰς τ καταστήματα.—Ὧραι ἐργασίας.—Ἀναφορά διατάξεως ἄρθρου 7 § 3 Α.Ν. 547)1937 περί 7ώρο ἐργασίας εἰς τό ἐν τοῖς γραφείοις τῶν Ἀνωνύμων Ἑταιρειῶν ἀπασχολούμενον προσωπικό καί ὄχι καί εἰς τό ἀπασχολούμενον ἐν τοῖς παρά τῶν Ἀνωνύμων Ἑταιρειῶν διατηρουμένοι καταστήμασι κατά τήν ἀνωτέρω ἔννοιαν τοῦ Π.Δ. 8)13 Ἀπριλίου 1932.—Περίπτωσις λογι στοῦ, ἐργαζομένου εἰς Ὑποκατάστημα χονδρικῆς πωλήσεως καπνοῦ.

Τό πρῶτον ἤδη ἐπελήφθη ἡ Ὁλομέλεια τοῦ Ἀρείου Πάγου διά τῆς κατωτέρω ἀποφάσεως (ὑπό τῆς ὁποίας ἀνηρέθη ἡ ὑπ' ἀριθ. 3457) 1964 ἀπόφασις τοῦ ὡς ἐφετείου δικάσαντος κατά τήν ἐργατικήν διαδικασίαν Πρωτοδικείου Θεσσαλονίκης (ΕΕΔ 23, 1103)) τοῦ ἐν αὐτῇ ἐνδιαφέροντος νομικοῦ ζητήματος.

Προηγουμένη τῆς ἀποφάσεως τῆς Ὁλομελείας τοῦ Ἀρείου Πάγου, κατά χρονολογικήν σειράν, ἡ ὑπ' ἀριθ. 408)1964 τοῦ Β' Πολιτικοῦ Τμήματος (εἰσηγητής *Ε. Μαλλοῦχος*, ΕΕΔ 23, 786) εἶχε δεχθῆ, ὅτι εἰς τήν ἑπτάωρον ἐργασίαν τοῦ ἄρθρου 7 § 3 τοῦ ἀ.ν. 547) 1937 ὑπάγεται καί τό ἀπασχολούμενον προσωπικόν εἰς τά καταστήματα τῶν διαφόρων βιομηχανιῶν, μᾶς ἐδόθη δέ εὐκαιρία νά σημειώσωμεν (ΕΕΔ 23, 785 ἐπ.) ποία ἡ ἔννοια τῶν σχετικῶν διατάξεων.

Εἶναι εὐχάριστον, ὅτι ἐπί τοῦ θέματος, τό ὁποῖον ἐνεφανίζετο δικαστηριακῶς συγκεχυμένον, ἐπελήφθη ἡ Ὁλομέλεια τοῦ Ἀρείου Πάγου, ἀχθεῖσα εἰς τελικήν ἐπί τούτου λύσιν (ἴδετε καί σημειώσεις μας ἐν ΕΕΔ 23, 785).

Ἀρείου Πάγου 685)1964, Ὁλομελείας

Πρόεδρος ὁ κ. ***Στ. Μαυρομιχάλης***

Εἰσηγητής ὁ Ἀρεοπαγίτης κ. ***Π. Δαλιάνης***

Δικηγόροι οἱ κ.κ. Π. Ζήσης, Ἠλ. Κιουσόπουλος, Σ. Ἀτσαλάκης

Ἡ ὑπό κρίσιν αἴτησις ἀναιρέσεως εἰσάγεται πρός ἐκδίκασιν εἰς τήν Ὁλομέλειαν τοῦ Ἀρείου Πάγου κατά τό ἄρθρον 3 §§ 1 καί 2 τοῦ νόμου 3810)1957, κατόπιν κοινοῦ πρακτικοῦ τοῦ Προέδρου καί τοῦ Εἰσαγγελέως τοῦ δικαστηρίου τούτου, ὡς γεννωμένου ζητήματος συνταγματικότητος νόμου.

Κατά μέν τήν διάταξιν τοῦ ἄρθρου 1 § 1 τοῦ ν. διατάγματος τῆς 21)21 Σεπτεμβρίου 1926 «περί χρονικῶν ὁρίων ἐργασίας τῶν καταστημάτων», κυρωθέντος ὑπό τοῦ ν. διατάγματος τῆς 13)13 Νοεμβρίου 1927 καί τούτου ὑπό τοῦ νόμου 3502 τῆς 24 Ἀπριλίου - 2 Μαΐου 1928, ἀντιστοίχου ἄρθρου τοῦ προεδρικοῦ διατάγματος τῆ 8)13 Ἀπριλίου 1932 «περί κωδικοποιήσε ως τῶν διατάξεων τῶν νόμων περί χρονι κῶν ὁρίων ἐργασίας εἰς τά καταστήματ κλπ» «κατάστημα, κατά τήν ἔννοιαν το παρόντος, λογίζεται πᾶς τόπος ἀνοικτός κλειστός, ὅπου συνήθως ἐνεργοῦνται ἀγο ραπωλησίαι εἰδῶν, ὑλικῶν ἢ προϊόντων φυ σικῶν ἢ βιοτεχνικῶν ἢ βιομηχανικῶν», κατ δέ τήν διάταξιν τοῦ ἄρθρου 9 § 1 τοῦ αὐτο νομοθετ. διατάγματος, ἀντιστοίχου ἄρθρο τοῦ μνησθέντος προεδρικοῦ διατάγματος καί ὧραι ἐργασίας τῶν πρατηρίων χονδρι κῆς πωλήσεως καπνοῦ, συμπεριλαμβανομέ νων εἰς ταῦτα καί τῶν καταστημάτων, ὑ ποκαταστημάτων καί ἀντιπροσωπειῶν ἐ γέντι τῶν καπνοβιομηχανιῶν, ὁρίζονται εἰ δέκα ὥρας καθ' ἑκάστην τόν χειμῶνα κα δέκα καί ἡμίσειαν ὥρας καθ' ἑκάστην τ θέρος» καί τέλος κατά τήν διάταξιν τοῦ ἄρ θρου 16 ἐδάφιον γ' τοῦ μνησθέντος ν.δ)το ἀντιστοίχου ἄρθρου τοῦ αὐτοῦ ἀπό 8)1 Ἀπριλίου 1932 πρ. δ)γματος, «ἐπίσης δέ ἐφαρμόζονται αἱ διατάξεις τοῦ παρόν τος εἰς τάς ἐργασίας τῶν δημοτικῶν ἀγο ρῶν καί εἰς τάς διαφόρους βιομηχανίας κα βιοτεχνίας, τά κατά τήν ἔννοιαν τοῦ πα ρόντος καταστήματα ὅμως αὐτῶν, ὡς κα τό ἐν αὐτοῖς ἀπασχολούμενον προσωπικόν, ὑπάγονται εἰς τάς διατάξεις τούτου». Ἐκ τῶν διατάξεων τούτων σαφῶς προκύπτει, ὅτι διά τῆς ἐκ τούτων τοῦ ἄρθρου 9 § 1 ὁρίζονται εἰδικῶς εἰς δέκα ὥρας καθ' ἑκάστην τόν χειμῶνα καί δέκα καί ἡμίσειαν ὥρας καθ' ἑκάστην τό θέρος αἱ ὧραι λειτουργίας πάντων τῶν παρά φυσικῶν ἢ νομικῶν προσώπων, ἐν οἷς καί Ἀνωνύμων Ἑταιρειῶν, διατηρουμένων πρατηρίων χονδρικῆς πωλήσεως καπνοῦ, συμπεριλαμβανομένων εἰς ταῦτα καί τῶν καταστημά-

των, ὑποκαταστημάτων καὶ ἀντιπροσωπειῶν ἐν γένει τῶν καπνοβιομηχανιῶν, ὡς καὶ τὰ χρονικὰ ὅρια ἐργασίας τοῦ ἐν αὐτοῖς ἀπασχολουμένου πάσης φύσεως προσωπικοῦ καὶ ἂν ἔτι τοῦτο δὲν ἀπασχολῆται ἀμέσως μὲ τὴν χονδρικὴν πώλησιν καπνοῦ, ἀρκούσης τῆς ὁπωσδήποτε ἀπασχολήσεως τούτου ἐν αὐτοῖς καὶ νὰ ἀποτελῇ τοῦτο ὑπαλληλικὸν προσωπικὸν αὐτῶν. Ἐξ ἄλλου ἡ μὲν διάταξις τοῦ ἄρθρου 7 τοῦ νόμου 4486)1930, κωδικοποιηθέντος ἐν τῷ προεδρικῷ διατάγματι τῆς 8)13 Ἀπριλίου 1932 ὡς ἄρθρον 18, καθ' ἣν «ἡ διάρκεια τῆς ἐργασίας τοῦ ὑπαλληλικοῦ προσωπικοῦ τῶν Ἀνωνύμων Ἑταιρειῶν, τῶν Τραπεζῶν καὶ τῶν Γραφείων ἐν γένει δὲν δύναται νὰ ὑπερβαίνῃ ἡμερησίως τὰς ὀκτὼ ὥρας», τροποποιηθεῖσα ἐν μέρει διὰ τῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρου 7 § 3 τοῦ ἀν.νόμου 547) 1937, ὡς πρὸς τὴν ὁριζομένην ὀκτάωρον διάρκειαν τῆς ἡμερησίας ἐργασίας τοῦ ὑπαλληλικοῦ προσωπικοῦ τῶν Ἀνωνύμων Ἑταιρειῶν καὶ Τραπεζῶν εἰς ἑπτάωρον ἀορρᾶ μόνον τὰς ὥρας ἐργασίας τοῦ ἐν τοῖς Γραφείοις τῶν Ἀνωνύμων Ἑταιρειῶν ἀπασχολουμένου ὑπαλληλικοῦ προσωπικοῦ αὐτῶν, οὐχὶ δὲ καὶ τοῦ ἀπασχολουμένου τοιούτου ἐν τοῖς παρὰ τῶν Ἀνωνύμων Ἑταιρειῶν διατηρουμένοις καταστήμασι κατὰ τὴν ἔννοιαν τοῦ ἄρθρου 1 τοῦ ἀπὸ 8)13 Ἀπριλίου 1932 προεδρικοῦ διατάγματος, περιλαμβανομένων εἰς ταῦτα καὶ τῶν πρατηρίων χονδρικῆς πωλήσεως καπνοῦ, ὡς καὶ τῶν καταστημάτων, ὑποκαταστημάτων καὶ ἀντιπροσωπειῶν ἐν γένει τῶν καπνοβιομηχανιῶν, ἡ δὲ διάταξις τοῦ ἄρθρου 2 τοῦ προεδρικοῦ διατάγματος τῆς 27 Ἰουνίου)4 Ἰουλίου 1932 «περὶ κωδικοποιήσεως καὶ συμπληρώσεως τῶν περὶ ὀκταώρου ἐργασίας διατάξεων», καθ' ἣν αἱ ὧραι ἐργασίας εἰς τὴν περίπτωσιν τοῦ ἄρθρου 1 § 1 στοιχεῖον ΙΓ' τοῦ αὐτοῦ προεδρικοῦ διατάγματος δὲν ἐπιτρέπεται νὰ ὑπερβαίνωσι τὰς ὀκτὼ ὥρας καθ' ἑκάστην καὶ τὰς τεσσαράκοντα ὀκτὼ καθ' ἑκάστην ἑβδομάδα, ἐφαρμόζεται περιοριστικῶς ἐπὶ τῶν εἰς καπναποθήκας καὶ καπνεργοστάσια ἐργασιῶν τοῦ ἐν αὐτοῖς ἀπασχολουμένου ὑπαλληλικοῦ προσωπικοῦ.

Τὸ ὡς ἐφετεῖον δικάσαν Πρωτοδικεῖον, δεξάμενον ἀνελέγκτως, ὡς ἐκ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως προκύπτει, ὅτι ὁ ἀναιρεσίβλητος, προσληφθεὶς παρὰ τῆς ἀναιρεσειούσης Ἀνωνύμου καπνοβιομηχανικῆς Ἑταιρείας ἐπὶ συμβάσει ἐργασίας ἀορίστου χρόνου τὴν 2.1.1963 ὡς λογιστὴς τοῦ διατηρουμένου παρ' αὐτῆς ἐν Θεσσαλονίκῃ ὑποκαταστήματος χονδρικῆς πωλήσεως καπνοῦ, παρέσχε τὰς ὑπηρεσίας του, συνισταμένας εἰδικώτερον εἰς τὴν τήρησιν τῶν λογιστικῶν βιβλίων, τοῦ ἡμερολογίου πωλήσεων, τοῦ ἡμερολογίου ταμείου, τοῦ ἡμερολογίου σχέσεως μετὰ τοῦ κεντρικοῦ καταστήματος, εἰς τὴν ἔκδοσιν ἀποδείξεων πληρωμῶν καὶ προσυπογραφὴν τούτων κλπ. τῇ ἀναιρεσειούσῃ καὶ ἐν τῷ διατηρουμένῳ παρ' αὐτῆς ἐν Θεσσαλονίκῃ ὑποκαταστήματι χονδρικῆς πωλήσεως καπνοῦ ἀπὸ τῆς 2.1.1963 καὶ ἐφεξῆς συνεχῶς μέχρι τῆς 25.1.1964, ἀπασχολούμενος ἐπὶ δέκα ὥρας ἡμερησίως καθ' ἁπάσας τὰς ἡμέρας, πλὴν τῶν Κυριακῶν καὶ νομίμων ἐξαιρεσίμων, ὡς καὶ τῆς Τετάρτης, μετὰ ταῦτα δὲ ἀποφηνάμενον ὅτι οὗτος, ὑποχρεούμενος δυνάμει τοῦ ἐφαρμοζομένου καὶ ἐπὶ τῶν παρ' Ἀνωνύμων Ἑταιρειῶν συμπεριλαμβανομένων καὶ τῶν ἀσκουσῶν βιομηχανίαν τοιούτων, διατηρουμένων πρατηρίων χονδρικῆς πωλήσεως καπνοῦ, ὡς καὶ τῶν καταστημάτων, ὑποκαταστημάτων καὶ ἀντιπροσωπειῶν ἐν γένει τῶν καπνοβιομηχανιῶν, ἄρθρου 7 § 1 τοῦ νόμου 4486) 1930, κωδικοποιηθέντος ὡς ἄρθρου 18 § 1 ἐν τῷ προεδρικῷ διατάγματι τῆς 8)13 Ἀπριλίου 1932, τροποποιηθέντος δὲ ὡς πρὸς τὴν διάρκειαν τῆς ἡμερησίας ἐργασίας τοῦ ὑπαλληλικοῦ προσωπικοῦ τῶν Ἀνωνύμων Ἑταιρειῶν καὶ Τραπεζῶν διὰ τοῦ ἄρθρου 7 § 3 τοῦ ἀναγκαστικοῦ νόμου 547)1937, εἰς 7ωρον ἐργασίαν ἡμερησίως καὶ παρασχὼν ὑπὲρ τὸ νόμιμον ὅριον ἑπτὰ ὡρῶν ἡμερησίως ὑπηρεσίας λογιστοῦ εἰς τὴν ἀναιρεσείουσαν καὶ εἰς τὸ παρ' αὐτῆς διατηρούμενον ἐν Θεσσαλονίκῃ ὑποκατάστημα χονδρικῆς πωλήσεως καπνοῦ, δικαιοῦται ἀποζημιώσεως κατὰ τὰς περὶ ἀδικαιολογήτου πλουτισμοῦ διατάξεις, ὡς καὶ τῆς ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 8 § 2 τοῦ ν. δ)τος 4020)1959 ὁριζομένης τοιαύτης, καὶ δι' ἀπορρίψεως τῆς ἐφέσεως τῆς ἀναιρεσειούσης καὶ μετ' ἀποδοχὴν τῆς ἐφέσεως τοῦ ἀναιρεσιβλήτου καὶ μεταρρύθμισιν τῆς πρωτοβαθμίου ἀποφάσεως δεξάμενον τὴν ἀπὸ 25.1.1964 καὶ ἐνώπιον τοῦ ἐπὶ τῶν ἐργατικῶν διαφορῶν δικαστοῦ ἔκθεσιν (ἀγωγὴν) τοῦ ἀναιρεσιβλήτου κατὰ τῆς ἀναιρεσειούσης, ἀντικείμενον ἔχου-

ΕΠΙΔΟΜΑΤΑ

ΠΑΡΟΧΗ ΠΡΟΣ ΜΙΣΘΩΤΟΥΣ ΕΠΙΔΟΜΑΤΩΝ ΑΝΘΥΓΙΕΙΝΗΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ

Περιπτώσεις διαθεσιμότητος, ὑπερημερίας καὶ καταγγελίας συμβάσεως ἐργασίας

Παροχὴ εἰς κατηγορίαν ἐργαζομένων ἐπιδόματος ἀνθυγιεινῆς ἐργασίας.—Χαρακτὴρ ὡς ἀντισταθμίσματος τῶν ἐπιβλαβῶν διὰ τὴν ὑγείαν τοῦ ἀνθρώπου συνθηκῶν, ὑφ' ἃς ἐργάζονται οἱ δικαιοῦχοι, συναπτομένου οὕτω στενώτατα καὶ ἀναγκαίως πρὸς τὴν παροχὴν τῆς ἐργασίας, ὥστε νὰ μὴ δύναται νὰ ληφθῇ ὑπ' ὄψιν διὰ τὸν προσδιορισμὸν τῶν ἀποδοχῶν κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς διαθεσιμότητος αὐτῶν, τοῦ μισθοῦ των ἐν περιπτώσει ὑπερημερίας τοῦ ἐργοδότου, εἴτε τῆς ἀποζημιώσεως αὐτῶν ἕνεκα καταγγελίας τῆς ἐργασιακῆς σχέσεως.

Τὸ ζήτημα, ὅπερ ἀπησχόλησε τὴν κατωτέρω ἀρεοπαγιτικὴν ἀπόφασιν, ὑπὸ τῆς ὁποίας ἀνηρέθη ἡ ὑπ' ἀριθ. 1361)1964 ἀπόφασις τοῦ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν, ὡς ἐφετείου (ΕΕΔ 23, 1169, ἐφ' ἧς σημειώσεις μας ἐν ΕΕΔ 23, 1169), ὑπῆρξεν, ἂν ἐπίδομα ἀνθυγιεινῆς ἐργασίας, χορηγηθὲν βάσει διαιτητικῆς ἀποφάσεως κατὰ τὴν διαδικασίαν τοῦ νόμου 3239)1955 περὶ συλλογικῶν διαφορῶν ἐργασίας, ἔπρεπε νὰ συνυπολογισθῇ εἰς τὸν μισθὸν κατὰ χρόνον διαθεσιμότητος μισθωτοῦ κατ' ἄρθρον 10 ν.δ. 3198)1955, ὑπερημερίας ἐργοδότου, κατ' ἄρθρον 656 Ἀστικοῦ Κώδικος καὶ διὰ τὴν κατὰ νόμον 3198)1955, ἐν συνδυασμῷ πρὸς τὸν νόμον 2112)1920, ἀποζημίωσιν.

Ἀρνητικῶς ἀπεφάνθη ἡ ἀρεοπαγιτικὴ ἀπόφασις ἐπὶ τῇ ἐν αὐτῇ αἰτιολογίᾳ.

Θὰ μᾶς ἐπιτραπῇ ὅμως νὰ σημειώσωμεν τὰ ἑξῆς: Καθ' ἃ ἔχει νομολογηθῇ ἐν ἀναφορᾷ πρὸς τὸ ἄρθρον 656 Α.Κ. (ἴδετε Α Π. 154) 1955, εἰσηγητὴς *Κ. Σοῦρλος*, ΕΕΔ 14, 405, πρβλ. καὶ Α.Π. 607)1950, εἰσηγητὴς *Ι. Ἀποστολόπουλος*, ΕΕΔ 10, 114), ὁ ἐργοδότης, ὅστις κατέστη ὑπερήμερος περὶ τὴν ἀποδοχὴν τῶν ὑπηρεσιῶν τοῦ μισθωτοῦ, ὑποχρεοῦται νὰ καταβάλῃ εἰς τοῦτον τὸν μισθόν, κατὰ δὲ τὸ ἄρθρον 653 τοῦ ἰδίου Κώδικος ὡς μισθὸς νοεῖται πᾶν ὅ,τι δίδεται ὡς ἀντιπαροχὴ τῶν παρεχομένων ὑπηρεσιῶν εἰς τὸν μισθωτόν, ἑπομένως (περίπτωσις τῆς ἀποφάσεως αὐτῆς) καὶ ἐπιδόματος παραγωγῆς.

Ἐξ ἄλλου, ὁ νόμος 3198)1955 (ἄρθρον 10), καθορίζων τὸ δικαίωμα τοῦ μισθωτοῦ ἐν περιπτώσει διαθεσιμότητος, ἐκφράζεται οὕτω: Λαμβάνει τὸ ἥμισυ τῶν τακτικῶν ἀποδοχῶν του, ποῖαι δὲ ἀποδοχαὶ θεωροῦνται ὡς τακτικαὶ ὁρίζει τὸ βασικὸν ἄρθρον 3 τοῦ νόμου 2112)1920. (Ἴδετε Α.Π. 688)1963, εἰσηγητὴς *Ε. Χονδρογιάνης*, ΕΕΔ 29, 1496, ἔνθα εἰς σημειώσεις μας καὶ λοιπαί).

Ὑπὸ τὴν ἔννοιαν δὲ ταύτην ὀρθῶς βεβαίως ἡ Α.Π. 596)1963 (εἰσηγητὴς *Α. Φλῶρος*, ΕΕΔ 29, 1393) διὰ τὸν ὑπολογισμὸν συντάξεως ἠσφαλισμένου εἰς Ἀσφαλιστικὸν Ταμεῖον, «βάσει τοῦ μέσου ὅρου τῶν τακτικῶν ἀποδοχῶν» ἔκρινεν, ὅτι ὡς τακτικαὶ ἀποδοχαὶ νοοῦνται καὶ τὰ ἐπιδόματα ἀνθυγιεινῆς ἐργασίας, ἀφοῦ ταῦτα παρέχονται τακτικῶς ὡς ἀντάλλαγμα τῆς ὑπὸ ἰδιαιτέρας δυσμενεῖς συνθήκας παρεχομένης ἐργασίας καὶ ἀποτελοῦν διὰ τοῦτο καθαρῶς μισθόν. Διότι δὲν δύναται νὰ ὑποτεθῇ, ὅτι ἡ διάταξις ἀποκλείει τοῦ συνυπολογισμοῦ παροχὰς ἀμέσως συναρτωμένας πρὸς τὴν παροχὴν τῆς ἐργασίας, ἐνῷ περιλαμβάνει ἄλλας διδομένας ἕνεκα τῆς ἐργασίας.

Τέλος καὶ ὁ νόμος 539)1945 περὶ ἀδείων μισθωτῶν (ἄρθρον 3) ὁρίζει, ὅτι ἐν τῇ ἐννοίᾳ τῶν ἀποδοχῶν (τῶν ὁποίων δικαιοῦνται οἱ μισθωτοὶ κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς ἀδείας των) περιλαμβάνονται καὶ αἱ παντὸς εἴδους πρόσθετοι ἢ συμπληρωματικαὶ τακτικαὶ ἀποδοχαὶ (ἀντίτιμον τροφῆς, ἐπιδόματα κλπ., πλὴν τῆς τυχὸν παρεχομένης κατοικίας), χωρὶς νὰ διακρίνωνται τὰ ἐπιδόματα ἀνθυγιεινῆς ἐργασίας, τὰ ὁποῖα οὕτω περιλαμβάνονται εἰς τὰς ἀποδοχὰς τοῦ ἀδειούχου

σαν τὴν ἀπόδοσιν τῆς ὠφελείας διὰ τὴν πέραν τῶν ἑπτὰ ὡρῶν ἐργασίας παρασχεθεῖσαν ἐπὶ τρίωρον παρανόμως παρὰ τοῦ ἀναιρεσιβλήτου ὑπηρεσίαν εἰς τὴν ἀναιρεσείουσαν, ὡς καὶ τὴν κατὰ τὸ ἄρθρον 8 § 2 ν. δ)τος 4020) 1959 ἀποζημίωσιν, ψευδῶς ἠρμήνευσε καὶ ἐσφαλμένως ἐφήρμοσε τὰς ἐν τῇ ἠγουμένῃ σκέψει διατάξεις οὐσιαστικοῦ περιεχομένου καὶ ἀναιρετέαν κατέστησε τὴν ἀπόφασιν του συμφώνως τῷ ἄρθρῳ 807 ἐδ. 17 τῆς Πολ. Δικονομίας καὶ τὸν βάσιμον περὶ τούτου πρῶτον λόγον ἀναιρέσεως, παραπεμπτέα δὲ ἡ ὑπόθεσις πρὸς κατ' οὐσίαν ἐκδίκασιν ἐνώπιον τοῦ κατὰ τὸ ἄρθρον 834 § 3 τῆς Πολ. Δικονομίας, ὡς τοῦτο ἀντικατεστάθη διὰ τοῦ ἄρθρου 25 τοῦ νόμου 3810)1957, ἐν συνδυασμῷ καὶ πρὸς τὸ ἄρθρον 3 § ΙΙΙ τοῦ διὰ τοῦ ἀπὸ 9 Ἰανουαρίου)3 Μαρτίου 1958 διατάγματος κυρωθέντος Κανονισμοῦ τοῦ Ἀρείου Πάγου, ὡς ἐτροποποιήθη διὰ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 293 τῆς 15 Ἀπριλίου)13 Μαΐου 1960 β. δ)τος, ὁριζομένου Γ' Τμήματος τοῦ δικαστηρίου τούτου.

μισθωτοῦ, καίτοι δέν ἐργάζεται, θά ὑπολογισθοῦν δέ ταῦτα καί διά τήν κατ' ἄρθρον 5 § 5 τοῦ ἀ.ν. 539)1945 ἀποζημίωσιν τοῦ ἀπολυομένου.

Ἐξ ἄλλου καί αἱ βάσει τοῦ ἀ.ν. 1777)1951 ἐκδιδόμεναι ἀποφάσεις τῶν Ὑπουργῶν περί «δώρων» μισθωτῶν κατά τάς ἑορτάς, πᾶσαι, ὁρίζουν, ὅτι ταῦτα ὑπολογίζονται βάσει τῶν νομίμων μισθῶν, προσηυξημένων διά τῶν ἐπιδομάτων (οἷον.., ἀνθυγιεινῆς ἐργασίας...), προβλέπουσαι περί καταβολῆς εἰς τους ἐν καταστάσει διαθεσιμότητος τοῦ ἡμίσεος τοῦ εἰς τόν χρόνον ταῦτον ἀναλογοῦντος πλήρους δώρου.

Ὑπό τήν ἄποψιν τῆς ἀρεοπαγιτικῆς ἀποφάσεως ὁ ἐν διαθεσιμότητι τελῶν μισθωτός θά λαμβάνῃ τό ἥμισυ τῶν ἀποδοχῶν του, πλήν τοῦ ἐπιδόματος ἀνθυγιεινῆς ἐργασίας, καί προκειμένου περί τοῦ «δώρου» τῶν ἑορτῶν θά λαμβάνῃ, κατά τήν σαφῆ διάταξιν τῶν ὑπουργικῶν ἀποφάσεων, τό ἥμισυ τοῦ «δώρου» μετά τοῦ ἐπιδόματος ἀνθυγιεινῆς ἐργασίας. Ἀλλ' εἶναι τοῦτο ὁμαλόν:

Ἀρείου Πάγου 701)1964, Τμ. Β'

Προεδρεύων ὁ Ἀντιπρόεδρος κ. *Κ. Σούρλος*
Εἰσηγητής ὁ Ἀρεοπαγίτης κ. *Δ. Μαργέλλος*
Δικηγόροι οἱ κ.κ. Θ. Καρατζᾶς, Β. Βασιλείου

Κατά τήν παράγραφον Π τῆς ὑπ' ἀριθ. 11)1961 ἀποφάσεως τοῦ Δ.Δ.Δ.Δ. Ἀθηνῶν «περί τῶν ὅρων ἀμοιβῆς καί ἐργασίας τοῦ προσωπικοῦ τῶν οἰνοπνευματοποιείων, οἰνοποιείων, μικτῶν οἰνοπνευματοποιείων, ποτοποιείων καί ὀξοποιείων ἁπάσης τῆς χώρας», κηρυχθείσης ὑποχρεωτικῆς διά πάντας τούς ἐργοδότας καί μισθωτούς τοῦ ἐπαγγέλματος δυνάμει τῆς ὑπ' ἀριθ. 78095) 13032)21.11.1961 ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας (Ε.Κ. τ. Β' φ. 427)1961), χορηγεῖται ἐπίδομα ἀνθυγιεινῆς ἐργασίας ἐκ ποσοστοῦ 8ο)ο ἐπί τῶν ὡς ἄνω κατωτάτων ὁρίων ἡμερομισθίων τῶν ἐργατῶν οἰνοπνευματοποιίας· τοῦ ἐπιδόματος τούτου ἐκ τῶν ἀπασχολουμένων εἰς τά ἐργοστάσια οἰνοπνευματοποιίας δικαιοῦνται α) οἱ ἐργαζόμενοι εἰς δεξαμενάς ζυμώσεως πρός παραγωγήν οἰνοπνεύματος . . . . ε) οἱ ἀπασχολούμενοι εἰς τά ἀποστακτικά μηχανήματα καίστ) οἱ ἀπασχολούμενοι ἐν τῇ ἀποθήκῃ οἰνοπνεύματος εἰς μετουσιώσεις καί μεταγγίσεις».

Κατά τήν σαφῆ ἔννοιαν τῆς παρατιθεμένης διατάξεως τό ἐπίδομα ἀνθυγιεινῆς ἐργασίας χορηγεῖται εἰς ἀντιστάθμισμα τῶν ἐπιβλαβῶν διά τήν ὑγείαν τοῦ ἀνθρώπου συνθηκῶν, ὑφ' ἃς ἐργάζονται οἱ δικαιοῦχοι. Συνάπτεται οὕτω στενώτατα καί ἀναγκαίως πρός τήν παροχήν τῆς ἐργασίας, ὥστε δέν δύναται νά ληφθῇ ὑπ' ὄψιν διά τόν προσδιορισμόν τῶν ἀποδοχῶν τῶν ἐν τῇ ἐρμηνευομένῃ παραγράφῳ ἀναφερομένων μισθωτῶν κατά τήν διάρκειαν τῆς διαθεσιμότητος αὐτῶν (ν. 3198)1955, ἄρθρον 10 § 1 ἐδ. β'), τοῦ μισθοῦ των ἐν περιπτώσει ὑπερημερίας τοῦ ἐργοδότου (Α.Κ. ἄρθρον 656), εἴτε τῆς ἀποζημιώσεως αὐτῶν ἕνεκα καταγγελίας τῆς ἐργασιακῆς σχέσεως (ν. 3198)1955, ἄρθρον 5 § 1), τοιοῦτόν ἀξιώσεων, μή ἐχουσῶν ὡς προϋπόθεσιν τήν ἀπασχόλησιν τῶν δικαιούχων εἰς τάς ὑπό ἀνθυγιεινάς συνθήκας ἐκτελουμένας ἐργασίας. Ἐξ ἑτέρου κατά τόν νόμον 3198)1955 καθεστώς πλήρους ἀπασχολήσεως νοεῖται τό ἐξαντλοῦν τά διά τήν παροχήν τῆς ἐργασίας ἰσχύοντα χρονικά ὅρια. Σκεφθέν ἄρα τό δικαστήριον τῆς οὐσίας ἀντιθέτως καί ἀχθέν εἰς τήν ἀποδοχήν α) τῶν δύο τελευταίων λόγων τῆς ἀπό 15.6.1963 ἐφέσεως τοῦ ἀναιρεσιβλήτου καί β) τῶν αἰτημάτων τῆς ὑπό κρίσιν ἀγωγῆς, τῶν στηριζομένων εἰς τόν συνυπολογισμόν τοῦ παρεχομένου πρός τόν ἐνάγοντα ἐπιδόματος ἀνθυγιεινῆς ἐργασίας ὡς ἀπασχολουμένου εἰς τά ἀποστακτικά μηχανήματα τοῦ ἐν Ἐλευσῖνι ἐργοστασίου οἰνοπνευματοποιίας τῆς ἀναιρεσειούσης διά τόν καθορισμόν τῶν ἀποδοχῶν κατά τό ἀπό 1.2.1962 τρίμηνον χρονικόν διάστημα τῆς διαθεσιμότητος αὐτοῦ, τοῦ μισθοῦ του κατά τήν διάρκειαν τῆς ἐν συνεχείᾳ μέχρι τῆς 15.11.1962 ἀδυναμίας τῆς ἐργοδοτρίας πρός ἀποδοχήν τῆς ἐργασίας καί τῆς ἀποζημιώσεως αὐτοῦ ἐκ τῆς καταγγελίας τῆς συνδεούσης τους διαδίκους συμβάσεως, ψευδῶς ἡρμήνευσε καί ἐσφαλμένως ἐφήρμοσε τάς διαληφθείσας διατάξεις καί συνάμα κατέστησε τήν ἀπόφασιν αὐτοῦ ἀναιρετέαν βάσει τῶν ἄρθρων 807 ἐδάφιον 17 καί 809 τῆς Πολ. Δικονομίας. Ὅθεν δέον νά γίνωσιν οὐσίᾳ δεκτοί πάντες οἱ λόγοι τοῦ ἀναιρετηρίου, οἵτινες διατυποῦνται σαφῶς καί ὡρισμένως, νά ἀναιρεθῇ ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις ἐν μέρει καί νά ἐκδικασθῇ ἡ ὑπόθεσις κατ' οὐσίαν, ὡς μή χρήζουσα περαιτέρω διευκρινήσεως, συμφώνως πρός τό ἄρθρον 834 § 1 τῆς Πολ. Δικονομίας, ὡς ἀντικατεστάθη διά τοῦ ἄρθρου 25 τοῦ νόμου 3810)1957.

Κατά τό ἄρθρον 832 § 1 τῆς Πολ. Δικονομίας, ὡς ἀντικατεστάθη διά τοῦ ἄρθρου 23 τοῦ νόμου 3810)1957, ἐάν ἀναιρεθῇ ἡ ἀπόφασις, οἱ διάδικοι ἐπανέρχονται

ΣΤΡΑΤΕΥΣΙΣ ΜΙΣΘΩΤΩΝ

ΧΡΟΝΟΣ ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΗΣ ΥΠΗΡΕΣΙΑΣ ΩΣ ΧΡΟΝΟΣ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΗΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ

Έφαρμογή διατάξεως άρθρου 8 Ν.Δ. 2054)1952

Θεώρησις ώς χρόνου πραγματικής ύπηρεσίας παρά τῷ ἐργοδότῃ διά τήν προσαύξησιν μισθοῦ τοῦ χρόνου στρατιωτικῆς ὑπηρεσίας τῶν ἰδιωτικῶν ὑπαλλήλων, ἐργατῶν, τεχνιτῶν καί μισθωτῶν ἐν γένει.—Προστασία καί τῶν ἐθελουσίως κατατογέντων ἀνεξαρτήτως χρόνου προσελεύσεως αὐτῶν ἐν τῷ στρατῷ

Ἀνηρέθη ὑπό τῆς κατωτέρω ἀρεοπαγιτικῆς ἀποφάσεως ἡ ὑπ' ἀριθ. 4458)1963 ἀποφασεως τοῦ ὡς ἐφετείου δικάσαντος κατά τήν ἐργατικήν διαδικασίαν Πρωτοδικείου Πειραιῶς (ΕΕΔ 23, 215).

Περίπτωσις τῆς ἀποφάσεως ὑπῆρξε συνυπολογισμός τοῦ χρόνου στρατιωτικῆς ὑπηρεσίας τοῦ μισθωτοῦ ὡς ἐθελοντοῦ ὡς χρόνου πραγματικῆς ὑπηρεσίας αὐτοῦ παρά τῷ ἐργοδότῃ διά τήν προσαύξησιν τοῦ μισθοῦ του κατ' ἄρθρον 8 νόμου 2054)1952 (ΕΕΔ 11, 490, περί τοῦ ὁποίου ἴδετε σημειώσεις μας ἐν ΕΕΔ 19, 1104, Α.Π. 506)1963, εἰσηγητής *Ε. Χονδρογεάννης*, ΕΕΔ 22, 1376).

Εἶναι ἀναμφίβολον, ὅτι ἡ διάταξις προϋποθέτει νά ὑφίστατο ἐνεργός ἡ σύμβασις ἐργασίας κατά τόν χρόνον τῆς στρατεύσεως, νά εἶχε δηλαδή ὁ μισθωτός τάς προϋποθέσεις, ὑφ' ἃς ἡ στράτευσις δέν ἀποτελεῖ λόγον λύσεως τῆς συμβάσεως ἐργασίας μετά τοῦ ἐξ οὗ στρατεύεται ἐργοδότου.

Τό θέμα λοιπόν ἦτο, ἂν ὁ ἐθελοντικῶς στρατευόμενος μετά τήν ἰσχύν τοῦ ἄρθρου 8 τοῦ νόμου 2054)1952 καλύπτεται ὑπό τῆς διατάξεως ταύτης.

Τό Πρωτοδικεῖον Πειραιῶς διά τῆς ἀναιρεθείσης ἀποφάσεώς του (ἴδετε καί σύμφωνον κατά πλειοψηφίαν γνωμοδότησιν Ὁλομελείας Νομικοῦ Συμβουλίου τοῦ Κράτους, εἰσηγητής *Β. Σάββας*, ΕΕΔ 18, 398, σημειώσεις μας ἐν ΕΕΔ 18, 785, ἀντίθετος ἡ ὑπ' ἀριθ. 39937)1953 ἐγκύκλιος τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας, ΕΕΔ 18, 785) εἶχε δεχθῆ, ὅτι ἡ διάταξις ἀφορᾷ τούς εἰς τό παρελθόν (πρό τοῦ νόμου 2054)1952) στρατευθέντας ὡς ἐθελοντάς, ἀφοῦ οὗτοι ἐπροστατεύοντο ὑπό τῶν σχετικῶν διατάξεων διά τό ἀδιάλυτον τῆς συμβάσεως αὐτῶν μετά τοῦ ἐργοδότου των.

Ἀντίθετος ὅμως εἶναι ἡ γνώμη τῆς κατωτέρω ἀρεοπαγιτικῆς ἀποφάσεως, ἐπί τῆς ὁποίας θά μᾶς ἐπιτραπῇ νά σημειώσωμεν τά ἑξῆς:

Ἡ διάταξις τοῦ ἄρθρου 8 τοῦ νόμου 2054)1952 δέν καθορίζει τήν ἔναντι τοῦ ἐργοδότου προστασίαν τῶν στρατευομένων μισθωτῶν, ἀφοῦ περί αὐτῆς προβλέπουν ἄλλοι εἰδικοί νόμοι.

Ἡ διάταξις ἀναφέρεται εἰς τήν ὑφισταμένην προστατευτικήν νομοθεσίαν καί, ἐνῷ κατά ταύτην ἡ σύμβασις ἐργασίας διατελεῖ ἐν ἀναστολῇ (Α.Π. 803)1958, εἰσηγητής *Στ. Μαυρομιχάλης*, ΕΕΔ 18, 127), ἐσκόπησε νά θεωρήσῃ τόν χρόνον τοῦτον ὡς χρόνον πραγματικῆς ὑπηρεσίας διά τά ἔναντι τοῦ ἐργοδότου ἕτερα, πλήν τοῦ δικαιώματος ἐπανόδου εἰς τήν θέσιν τῶν μισθωτῶν, δικαιώματα, ὡς διά τήν προσαύξησιν μισθοῦ κλπ.

Περαιτέρω, ὡς ἔχει ἤδη ἡ εἰδική περί στρατευομένων μισθωτῶν νομοθεσία, δέν συνάγεται προστασία τῶν ὡς ἐθελοντῶν καταταγομένων διά τό ἀδιάλυτον τῆς συμβάσεως ἐργασίας ἐκ τῆς κατατάξεως αὐτῶν ἐν τῷ στρατῷ (ἴδετε τήν ἀνωτέρω γνωμοδότησιν τοῦ Νομικοῦ Συμβουλίου τοῦ Κράτους), ἐνῷ προστατεύονται οἱ κληρωτοί καί ἐφεδροι. Συνεπῶς θά πρέπει νά γίνῃ δεκτόν, ὅτι ἡ διάταξις τοῦ ἄρθρου 8 τοῦ ν.δ. 2054)1952 ἀναφέ-

---

εἰς τήν πρό τῆς ἀναιρέσεως κατάστασιν καί δέον νά ἐξετασθῇ ἡ διά τῆς ἀπό 15 Ἰουνίου 1963 ἐφέσεως τοῦ ἤδη ἀναιρεσιβλήτου μεταβιβασθεῖσα εἰς τό Πρωτοδικεῖον Ἀθηνῶν ὑπόθεσις κατά τό μέρος αὐτῆς, ὅπερ παραμένει ἀδίκαστον μετά τήν ἀναίρεσιν τῆς ὑπ' ἀριθ. 1361)1964 ἀποφάσεως τοῦ Δικαστηρίου τῶν ἐν Ἀθήναις Πρωτοδικῶν ἐν μέρει.

Κατά τά ἐκτεθέντα ἐν τῇ πρώτῃ σκέψει τῆς παρούσης τό ἐπίδομα ἀνθυγιεινῆς ἐργασίας δέν ἀποτελεῖ στοιχεῖον διά τόν ὑπολογισμόν τῆς ὀφειλομένης εἰς τόν ἐκκαλοῦντα ἀντιμισθίας ἀπό τῆς 1 Φεβρουαρίου μέχρι τῆς 15 Νοεμβρίου 1962 καί τῆς προσηκούσης αὐτῷ ἀποζημιώσεως ἕνεκα τῆς καταγγελίας τῆς μεταξύ τῶν διαδίκων ὁρισθείσης συμβάσεως ἐξηρτημένης ἐργασίας ἐκ μέρους τῆς ἐφεσιβλήτου, ὁ ἐκδούς δέ τήν ἐκκαλουμένην ἀπόφασιν Πρωτοδίκης ὀρθῶς, εἰ καί ἐπί διαφόρῳ ἐν μέρει αἰτιολογίᾳ, ἀπέρριψε τά ἐπί τοῦ συνυπολογισμοῦ τοῦ ἐπιδόματος ἐκείνου ἐρειδόμενα αἰτήματα τῆς ἐπιδίκου ἀγωγῆς, ἀμφότεροι δέ οἱ περί τοῦ ἐναντίου λόγοι τῆς ἐνδίκου ἐφέσεως εἶναι ἀβάσιμοι καί πρέπει νά ἀπορριφθοῦν.

ρεται εἰς τοὺς πρὸ τῆς ἰσχύος αὐτοῦ καταταγέντας ἐθελοντάς, διότι περὶ αὐτῶν ἐπρονόει ἡ διάταξις τοῦ ν.δ. 519)1948.

Αὕτη εἶναι, νομίζομεν, ἡ ἔννοια τῆς διατάξεως.

Ἀρείου Πάγου 697)1964, Τμ. Β'

Προεδρεύων ὁ Ἀντιπρόεδρος κ. *Γ. Βαρσάμου*

Εἰσηγητὴς ὁ Ἀντιπρόεδρος κ. *Ε. Ἀναγνωστόπουλος*

Δικηγόροι οἱ κ.κ. Γ. Παρασκευόπουλος, Ε. Δημητρακόπουλος

Κατὰ τὸ ἄρθρον 8 τοῦ νόμου 2054)1952 ὁ χρόνος τῆς ἐν τῷ στρατῷ ξηρᾶς, ἀέρος καὶ θαλάσσης ὑπηρεσίας τῶν ἰδιωτικῶν ὑπαλλήλων, ἐργατῶν, τεχνιτῶν καὶ μισθωτῶν ἐν γένει ὡς ἐφέδρων ἢ κληρωτῶν ἢ ἐθελοντῶν λογίζεται ὡς χρόνος πραγματικῆς ὑπηρεσίας παρὰ τῷ παρ' ᾧ ὑπηρέτουν ἐργοδότῃ πρὸ τῆς στρατεύσεώς των, πρὸς προσαύξησιν τοῦ μισθοῦ αὐτῶν, περαιτέρω προαγωγήν, κανονισμὸν συντάξεως καὶ διὰ τὴν ἀπολαυὴν παντὸς ἑτέρου πλεονεκτήματος, προβλεπομένου ὑπὸ τῶν κειμένων διατάξεων τῶν ἐξαρτωμένων ἐκ τοῦ χρόνου πραγματικῆς παρὰ τῷ ἐργοδότῃ ὑπηρεσίας. Κατὰ δὲ τὴν ἑρμηνευτικὴν τοῦ ὡς ἄνω ἄρθρου διάταξιν τοῦ ἄρθρου 34 § 7 τοῦ ν. δ. 2961)1954 ὁ χρόνος τῆς ἐν τῷ στρατῷ ξηρᾶς, ἀέρος καὶ θαλάσσης ὑπηρεσίας τῶν μισθωτῶν ἐν γένει λογίζεται ὡς χρόνος πραγματικῆς ὑπηρεσίας παρὰ τῷ παρ' ᾧ ὑπηρέτουν πρὸ τῆς στρατεύσεώς των ἐργοδότῃ ὡς πρὸς τὰ ἔναντι τοῦ τελευταίου τούτου δικαιώματα τοῦ μισθωτοῦ, ἐνῷ διὰ τὴν συμπλήρωσιν τῶν διὰ τὴν χορήγησιν τῶν πάσης φύσεως παροχῶν κοινωνικῆς ἀσφαλίσεως προυποθέσεων πρὸς πραγματικὴν ὑπηρεσίαν ἐξομοιοῦται ἡ ἐν τῷ στρατῷ κλπ. ἐφεδρικὴ ὑπηρεσία, ἡ συνεπαγομένη τὴν χορήγησιν ἐπιδόματος στρατεύσεως κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ νόμου 2054)1952 καὶ τοῦ παρόντος διατάγματος.

Ἐκ τῆς ἀδιαστίκτου διατυπώσεως τῆς τελευταίας διατάξεως προκύπτει σαφὴς ἡ βούλησις τοῦ νομοθέτου ὅπως περιλάβῃ ὑπὸ τὴν προστασίαν αὐτοῦ διὰ τὴν χορήγησιν τῶν ἐν αὐτῇ ὁριζομένων εὐεργετημάτων τῆς ἐν γένει ὑπηρετοῦντας εἰς τὸν στρατόν, ἤτοι οὐ μόνον τοὺς καλουμένους ὑποχρεωτικῶς, ἀλλὰ καὶ τοὺς ἐθελουσίως καταταγέντας ἐν τῷ στρατῷ καὶ δὴ ἀνεξαρτήτως χρόνου ἐν σχέσει μὲ τὴν ἔναρξιν τῆς ἰσχύος τῶν νόμων τούτων προσελεύσεως αὐτῶν, ἐπομένως καὶ τοὺς ἀπὸ τῆς ἰσχύος τοῦ νόμου καὶ ἐφεξῆς ἐθελουσίως καταταγέντας. Ἐντεῦθεν παρέπεται ὅτι ἡ ἐν τῷ στρατῷ ὑπηρεσία τοῦ ἐθελουσίως καταταγέντος, λογιζομένη, κατὰ τὰ ἀνωτέρω, ὡς πραγματικὴ παρὰ τῷ ἐργοδότῃ ὑπηρεσία, δὲν ἐπιφέρει διακοπὴν τῆς ὑπηρεσίας τοῦ μισθωτοῦ, δυναμένου νὰ ἀξιώσῃ τὴν ὑπὸ τῆς κειμένης νομοθεσίας παρεχομένην αὐτῷ προσαύξησιν λόγῳ πολυετοῦς ὑπηρεσίας. Ἀντιθέτως πρὸς ταῦτα ἀποφηναμένη ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις, ἤτοι ὅτι ἡ διαληφθεῖσα διάταξις τοῦ νόμου 2054)1952, ἄρθρον 8, περὶ ὑπολογισμοῦ τοῦ χρόνου τῆς ἐν τῷ στρατῷ ὑπηρεσίας ὡς χρόνου πραγματικῆς παρὰ τῷ ἐργοδότῃ ὑπηρεσίας διὰ τὴν ἄσκησιν τῶν ὑπὸ ταύτης καὶ τῶν λοιπῶν κειμένων διατάξεων παρεχομένων δικαιωμάτων καὶ πλεονεκτημάτων, καθ' ὅσον ἀφορᾷ εἰς τοὺς ἐθελοντάς, ἀφορᾷ μόνον τοὺς εἰς τὸ παρελθὸν ὑπηρετήσαντας ὡς τοιούτους (πρὸ τῆς ἰσχύος τοῦ ὡς ἄνω νόμου) καὶ ἐπὶ τῇ τοιαύτῃ ἐκδοχῇ ἀπορρίψασα τὴν ἔνδικον ἀγωγὴν ὡς πρὸς τὸ αἴτημα ἐπιδικάσεως τῆς ἐπὶ πλέον διαφορᾶς ἡμερομισθίων, λόγῳ συμπληρώσεως πενταετοῦς ὑπηρεσίας παρὰ τῇ ἀναιρεσιβλήτῳ, συνυπολογιζομένης εἰς ταύτην καὶ καὶ τῆς ἐν τῷ στρατῷ ὑπηρεσίας του ὡς ἐθελοντοῦ, ψευδῶς ἡρμήνευσε καὶ ἐσφαλμένως ἐφήρμοσε τὴν ὡς ἄνω διάταξιν καὶ ἐκ τούτου ἀναιρετέα κατὰ τὸ μέρος τοῦτο κατέστη, συμφώνως πρὸς τὸ ἄρθρον 807 § 17 τῆς Πολ. Δικονομίας καὶ κατὰ τὸν περὶ τούτου οὐσιαστικὸν βάσιμον ἐν τῷ ἀναιρετηρίῳ λόγον, παραπεμφθῇ δὲ ἡ ὑπόθεσις πρὸς περαιτέρω ἐκδίκασιν ἐνώπιον τοῦ Γ' Τμήματος (ἄρθρον 834 Πολ. Δικ.).

ΑΠΟΛΥΣΙΣ ΑΠΟΣΤΡΑΤΕΥΘΕΝΤΟΣ ΜΙΣΘΩΤΟΥ ΚΑΙ ΟΦΕΙΛΟΜΕΝΗ ΑΠΟΖΗΜΙΩΣΙΣ

Ἀνάκλησις καταγγελίας συμβάσεως ἐργασίας καὶ συνέπειαι

Δικαίωμα ἀπολυθέντος μισθωτοῦ, ἐπαναλαβόντος τὴν ἐργασίαν αὐτοῦ μετὰ τὴν ἀποστράτευσίν του πρὸς ἀποζημίωσιν ἐξ μηνῶν.—Ἄνευ ἐπιρροῆς ἡ ἀνάκλησις γενομένης ὑπὸ τοῦ ἐργοδότου καταγγελίας τῆς συμβάσεως ἐργασίας ἄνευ συναινέσεως τοῦ μισθωτοῦ.—Ἰσχυρισμὸς ἐργοδότου περὶ καταχρηστικῆς ἐκ μέρους τοῦ μισθωτοῦ ἀσκήσεως δικαιώματος κατ' ἄρθρον 281 Ἀστικοῦ Κώδικος.

Περίπτωσις τῆς κατωτέρω προεδρικῆς κατὰ τὴν διαδικασίαν τοῦ νόμου 3514)1928 περὶ στρατευομένων μισθωτῶν ἀποφάσεως ὑπῆρξεν ἀπόλυσις ἀποστρατευθέντος μισθωτοῦ καὶ ἐπαναλαβόντος τὴν ἐργασίαν πρὸ τῆς παρελεύσεως ἔτους (ἄρθρον 4 νόμου 3514)1928, ὡς ἐπεξετάθη καὶ ἐπὶ τοῦ ἐργατοτεχνικοῦ προσωπικοῦ τῶν ἐπιχειρήσεων κατ' ἄρθρον 11 ά.ν. 547)1937) ὁπότε προέκυψε θέμα ἀποζημιώσεως ἐξ ἀποδοχῶν ἐξ μηνῶν (συντρεχούσης ταύτης, κατὰ τὰ νομολογηθέντα, ΕΕΔ 17, 301, μετὰ τῆς ἀποζημιώσεως τοῦ νόμου 2112)1920).

Ὡς προκύπτει ἐκ τῆς ἀποφάσεως, ὁ ἐργοδότης ἀνεκάλεσε τὴν ἀπόλυσιν, ἀλλ' ἀφοῦ ἡ ἀνάκλησις ἐγένετο ἄνευ συναινέσεως τοῦ μισθωτοῦ (ἴδετε σχετικῶς σημειώσεις *Συντάξεως*, Ἀνάκλησις καταγγελίας συμβάσεως ἐργασίας, ΕΕΔ 18, 616), ἐπήλθεν, ὡς δέχεται ἡ ἀπόφασις, ἡ ἐν αὐτῇ ἀναφερομένη συνέπεια.

Προέδρου Πρωτ. Βόλου 626)1964

Διαδικασία Νόμου 3514 κατ' ἔφεσιν
Πρόεδρος ὁ κ. *Ι. Γεωργανᾶς*
Δικηγόροι οἱ κ.κ. Γ. Καλοκαιρινός, Α. Ψιάρρης

Κατὰ τὸ ἄρθρον 4 τοῦ νόμου 3514)1928, ἔχοντος κατὰ τὸ ἄρθρον 11 τοῦ Α.Ν. 547)1937 ἐφαρμογὴν καὶ ἐπὶ τοῦ ἐργατοτεχνικοῦ προσωπικοῦ τῶν πάσης φύσεως ἐπιχειρήσεων, ὑπάλληλος, ἐπαναλαβὼν κατὰ τὸν νόμον ταῦτον τὴν ἐργασίαν του, δὲν δύναται νὰ ἀπολυθῇ τῆς θεσεώς του πρὸ τῆς παρελεύσεως ἔτους ἀπὸ τῆς ἐπαναλήψεως, εἰμὴ διὰ κατὰ κοινὴν ὁμολογίαν δεδικαιολογημένην αἰτίαν, κρινομένην κατ' ἄρθρον 11 τοῦ Α.Ν. 547)1937 ὑπὸ τῆς Ἐπιτροπῆς τοῦ ἄρθρου 7 τοῦ ά.ν. 244)1936, δικαιούμενος ἄλλως εἰς ἀποζημίωσιν ἴσην πρὸς τοὺς μισθοὺς ἐξ μηνῶν, οὓς ἐλάμβαινε πρὸ τῆς στρατεύσεώς του, ὑπολογιζομένους κατ' ἄρθρον 5 τοῦ νόμου 765)1943 βάσει τῶν κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς ἀπολύσεως ἀποδοχῶν του ὑπὸ καθεστὼς πλήρους ἀπασχολήσεως.

Ἐν προκειμένῳ ἐβεβαιώθησαν ἀρκούντως, κατὰ τὴν ἐκ τῶν ἐνόντων κρίσιν ἡμῶν, τὰ κάτωθι: Ὁ ἐφεσίβλητος (ἐνάγων), προσληφθεὶς παρὰ τῆς ἐκκαλούσης (ἐναγομένης) δυνάμει συμβάσεως ἐργασίας ἀορίστου χρόνου τῇ 1.4.1961, εἰργάσθη παρ' αὐτῇ ἐν τῷ ἐργοστασίῳ της ὡς λευκοσιδηρουργὸς μέχρι τῆς 10.10.1962, ὅτε ἐστρατεύθη. Ἀπολυθεὶς τῶν τάξεων τοῦ στρατοῦ τῇ 2.10.1963, ἐπανέλαβε τῇ 7.10.1963 τὴν παρὰ τῇ ἐκκαλούσῃ ἐργασίαν του μετὰ σχετικὴν πρὸς αὐτὴν δήλωσιν του. Τῇ 3.10.1964 ἡ ἐκκαλοῦσα κατήγγειλε τὴν μετ' αὐτοῦ σύμβασιν ἐργασίας διὰ τῆς προσαγομένης ὑπὸ τὴν ἡμερομηνίαν ταύτην καταγγελίας της, ἀναφερούσης τὸν χρόνον τοῦτον ὡς χρόνον καταγγελίας, ἐπὶ τῇ ἀρνήσει δὲ αὐτοῦ ὅπως παραλάβῃ τὸ ἔγγραφον τῆς καταγγελίας ἐκοινοποίησεν αὐτῷ διὰ δικαστικοῦ κλητῆρος τοῦτο τῇ 5.10.1963, προσφέρουσα ἅμα αὐτῷ καὶ τὸν μισθὸν τοῦ μέχρι τῆς ἡμέρας τῆς ἐπιδόσεως τῆς καταγγελίας (5.10.1963) χρόνου. Οὕτω διὰ τῆς ἀπὸ 3.10.1964 γενομένης ὑπ' αὐτῆς περὶ καταγγελίας τῆς ἐργασιακῆς συμβάσεως δηλώσεως βουλήσεως, περιελθούσης αὐθημερὸν τῷ πρὸς ὃν αὐτὴ ἀπηυθύνετο ἐφεσιβλήτῳ μισθωτῷ, ἐπῆλθεν ἀπὸ τῆς περιελεύσεως ταύτης εἰς τὸν ἐφεσιβλητον λύσις τῆς μεταξὺ τῶν διαδίκων συμβάσεως ἐργασίας (ἄρθρον 167 Α.Κ.). Γενομένης ὅμως τῆς ἀπολύσεως πρὸ τῆς παρελεύσεως ἔτους ἀπὸ τῆς ὑπὸ τοῦ ἐφεσιβλήτου ἐπαναλήψεως τῆς ἐργασίας του ἐγεννήθη ἅμα τῇ λύσει τῆς συμβάσεως ἐργασίας ἡ ἐκ τῆς εἰρημένης διατάξεως ἀξίωσις τοῦ ἀπολυθέντος μισθωτοῦ πρὸς ἀποζημίωσιν, ἴσην πρὸς τὰς ἀποδοχάς του ἐξ μηνῶν. Καὶ εἶναι μὲν ἀληθές, ὅτι τῇ 7.10.1964 ἡ ἐκκαλοῦσα ἀνεκάλεσε τὴν ὑπ' αὐτῆς γενομένην καταγγελίαν, ἡ τοιαύτη ἀνάκλησις ὅμως, μὴ συναινέσαντος εἰς ταῦτο τοῦ μισθωτοῦ, ἀλλὰ τοὐναντίον καὶ ρητῶς ἐκ τῶν προτέρων ἀποκλείσαντος τὴν ἀνάκλησιν δι' ἐπιδόσεως τῇ ἐργοδοτρίᾳ τῇ 6.10.1964 τῆς τὴν 5.10.1964 κατατεθείσης τῷ Εἰρηνοδίκῃ ἀγωγῆς του, δὲν ἐπέφερεν ἀναβίωσιν τῆς λυθείσης διὰ τῆς καταγγελίας ἐργασιακῆς συμβάσεως (*Καποδίστριας*, ἐν ΕρμΑΚ ὑπ' ἄρθρα 416-454 Α.Κ. ἀριθ. 32, 33, *Γ. Μπαλῆ*, Γεν. Ἀρχαί, ἐκδ. 5η § 37, σελ. 117, Α.Π. 659)1952, ΕΕΔ 12,67, *Ἀγγελοπούλου*, Ἐργατικὸν Δίκαιον, σελ. 296 καὶ 317 σημ. 5, *Κ. Καυκᾶ*, Ἐνοχικὸν Δίκαιον, ἐκδ. γ', ὑπ' ἄρθρον 669 Α.Κ., σελ. 629). Οὔτε δὲ δύναται νὰ ἔχῃ ἐν προκειμένῳ ἐφαρμογὴν ἡ δημοσίας τάξεως διάταξις τοῦ ἄρθρου 281 τοῦ Α.Κ. περὶ ἀπαγορεύσεως τῆς καταχρήσεως δικαιώματος, ἀφ' ἑνὸς μὲν διότι ἀπὸ τῆς διὰ τῶν δημοσίας τάξεως καὶ τούτων διατάξεων τοῦ ν. 3514)1928 παρεχομένης εἰς τὸν μισθωτὸν προστασίας δὲν εἶναι ἐπιτρεπτὴ παραίτησις (ἄρθρον 3 Α.Κ., ἄρθρον 11 ά.ν. 547)1937. Ὁλομέλεια Α.Π. 173)1961, ΕΕΔ 20,531), ἀφ' ἑτέρου δὲ διότι - καὶ ἐπὶ τῇ ἐκδοχῇ ὅτι ἡ ἐκ τοῦ ἄρθρου 281 τοῦ Α.Κ. ἔνστασις δύναται νὰ προταθῇ καὶ κατὰ δικαιώματος ἐκ διατάξεων δημοσίας τάξεως τὸ γεγονὸς ὅτι ὑπελείποντο μόνον τέσσαρες ἡμέραι πρὸς συμπλήρωσιν παρὰ τοῦ ἐπαναλαβόντος τὴν ἐργασίαν του μισθωτοῦ τῆς ὑποχρεωτικῆς διὰ τὴν ἐργοδότιδα ἐνιαυσίου διαρκείας τῆς συμβάσεως ἐρ-

ΝΑΥΤΕΡΓΑΤΙΚΟΝ ΔΙΚΑΙΟΝ

ΛΥΣΙΣ ΣΥΜΒΑΣΕΩΣ ΕΞ ΑΠΟΒΟΛΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΣΗΜΑΙΑΣ ΤΟΥ ΠΛΟΙΟΥ

Έννοια άρθρου 76 § 2 Κώδικος Ἰδιωτικοῦ Ναυτικοῦ Δικαίου

Λύσις συμβάσεως ναυτολογήσεως, ἐκτὸς ἄλλων λόγων, καὶ ἐκ τοῦ λόγου τῆς ἀποβολῆς τῆς ἑλληνικῆς σημαίας τοῦ πλοίου, ὀφειλομένης εἰς τὴν περίπτωσιν ταύτην εἰς τὸν ναυτικὸν ἀποζημιώσεως.—Λύσις συμβάσεως ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ.—Ἔννοια ἄρθρου 76 § 2 Κώδικος Ἰδιωτικοῦ Ναυτικοῦ Δικαίου.

Ἀρείου Πάγου 646)1964, Τμ. Β'

Προεδρεύων ὁ Ἀντιπρόεδρος κ. *Κ. Σούρλος*
Εἰσηγητὴς ὁ Ἀρεοπαγίτης κ. *Δ. Κονόρης*
Δικηγόρος ὁ κ. Α. Νικολετόπουλος

Κατὰ τὰς συνδεδυασμένας διατάξεις τῶν ἄρθρων 68, 75 καὶ 76 τοῦ διὰ τοῦ νόμου 3816)1958 κυρωθέντος Κώδικος Ἰδιωτικοῦ Ναυτικοῦ Δικαίου πᾶσα σύμβασις ναυτολογήσεως λύεται, ἐκτὸς ἄλλων λόγων, καὶ ἐκ τοῦ λόγου τῆς ἀποβολῆς τῆς ἑλληνικῆς σημαίας τοῦ πλοίου, ἐν τῇ περιπτώσει δὲ ταύτῃ ὀφείλεται εἰς τὸν ναυτικὸν ἀποζημίωσις, συνισταμένη εἰς ποσὸν ἴσον πρὸς τὸν μισθὸν 15 ἡμερῶν, ἐὰν ὅμως ἡ λύσις τῆς συμβάσεως ναυτολογήσεως ἐγένετο ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ, ἡ ἀποζημίωσις διπλασιάζεται μέν, προκειμένου περὶ λιμένος τῆς Μεσογείου, τοῦ Εὐξείνου Πόντου, τῆς Ἐρυθρᾶς Θαλάσσης ἢ τῆς Εὐρώπης, τριπλασιάζεται δέ, προκειμένου περὶ οἱουδήποτε ἄλλου λιμένος.

Ἐκ τῆς διατυπώσεως τοῦ ἄρθρου 71 § 2, ὅπερ διὰ τῶν καθορισμῶν τῆς ηὐξημένης ἀποζημιώσεως λαμβάνει ὑπ' ὄψιν τὸν «λιμένα» τῆς ἀλλοδαπῆς, εἰς ὃν «ἐγένετο» ἡ «λύσις τῆς συμβάσεως», συνδυαζομένου καὶ πρὸς τὸ ἄρθρον 70, καθ' ὃ σύμβασις ναυτολογήσεως, συνομολογηθεῖσα δι' ὡρισμένον χρόνον, λήξασα δὲ διαρκοῦντος τοῦ πλοῦ, παρατείνεται μέχρι τοῦ κατάπλου εἰς τὸν λιμένα προορισμοῦ, πρὸς τὸ ἄρθρον 71 § 1, καθ' ὃ σύμβασις ναυτολογήσεως, συνομολογηθεῖσα κατὰ τὸν πλοῦν, λύεται ἅμα τῇ ἐκφορτώσει εἰς τὸν λιμένα προορισμοῦ, καὶ πρὸς τὸ ἄρθρον 73, καθ' ὃ σύμβασις ναυτολογήσεως ἀορίστου χρόνου, παρελθόντος ἔτους ἀπὸ τῆς συνομολογήσεως αὐτῆς, δύναται νὰ λυθῇ ὑπὸ τοῦ ναυτικοῦ διὰ καταγγελίας, ἡ δὲ λύσις ἐπέρχεται ἅμα τῇ παρόδῳ τῆς προθεσμίας καταγγελίας, ἥτις δὲν δύναται νὰ εἶναι μικροτέρα τῶν ἑπτὰ ἡμερῶν, παρατεινομένη μέχρι τοῦ κατάπλου εἰς λιμένα, ἐπίσης δὲ ὁ ναυτικὸς καὶ πρὸ τῆς παρόδου ἔτους δικαιοῦται νὰ καταγγείλῃ τὴν σύμβασιν, ἐφ' ὅσον τὸ πλοῖον εὑρίσκεται εἰς ἑλληνικὸν λιμένα, σαφῶς προκύπτει, ὅτι ἡ λύσις τῆς συμβάσεως ναυτολογήσεως εἰς τὴν ἀνωτέρω περίπτωσιν τῆς ἀποβολῆς τῆς ἑλληνικῆς σημαίας τοῦ πλοίου συντελεῖται κατὰ τὸν κατάπλουν τοῦ πλοίου εἰς τὸν πρῶτον λιμένα καὶ οὐχὶ κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ πλοῦ, ὅτε οὔτε τὸ πλοῖον δύναται νὰ στερηθῇ τοῦ ἀναγκαίου πληρώματος, οὔτε ὁ ἀπαλλασσόμενος ναυτικὸς νὰ ἀποβιβασθῇ τοῦ πλοίου. Τὸ ἄρθρον 81 Κ.Ι.Ν.Δ., ἀναγνωρίζον εἰς τὸν ἀπολυθέντα ναυτικὸν τὸ δικαίωμα νὰ παραμένῃ καὶ διατρέφεται ἐπὶ τοῦ πλοίου μέχρι τῆς καταβολῆς τοῦ ὀφειλομένου μισθοῦ καὶ τῆς ἐγχειρίσεως τοῦ εἰσιτηρίου παλιννοστήσεως μετὰ τῶν ἐξόδων διατροφῆς, δὲν δύναται νὰ στηριχθῇ ἀντιθέτων ἑρμηνείαν, διότι προϋποθέτει ἄφιξιν ναυτικοῦ εἰς λιμένα, ὅπου γίνεται ἡ ἐκκαθάρισις τῶν ἀποδοχῶν του, ἐν μὴ καταβολῇ δὲ τούτων κλπ. ἐπιτρέπει εἰς αὐτὸν τὴν περαιτέρω παραμονὴν καὶ

γαρίας καὶ προσεφέρθη ἡ ἐργοδότις δι' ἀνακλήσεως τῆς καταγγελίας εἰς ἀνεβίωσιν τῆς συμβάσεως δὲν καθιστᾷ ἄνευ ἑτέρου καταχρηστικὴν τὴν ἄσκησιν τοῦ ἐπὶ τὴν ἀποζημίωσιν δικαιώματος, πολλῷ μᾶλλον καθ' ὅσον ἡ ἀνάκλησις τῆς ἀπολύσεως ἐγένετο μετὰ τὴν ἔγερσιν ὑπὸ τοῦ μισθωτοῦ τῆς ὑπὸ κρίσιν ἀγωγῆς του. Οὕτω περὶ τούτων κρίνασα καὶ ἡ ἐκκαλουμένη ἀπόφασις καὶ κατὰ παραδοχὴν τῆς ἀγωγῆς, ἐπαρκῶς ὡρισμένης οὔσης, ἐπιδικάσασα τῷ ἐφεσιβλήτῳ - ἐνάγοντι τὴν ἐν τῇ ἀγωγῇ ἐκ τῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρου 4 τοῦ νόμου 3514)1928 πηγάζουσαν καὶ κατὰ τὰς εἰρημένος διατάξεις ὑπολογιζομένην ἀποζημίωσιν, ὀρθῶς ἔκρινε, δι' ὃ καὶ ὑπὸ κρίσιν ἐφεσις, ἐναντία τούτοις διὰ τῶν ἐν αὐτῇ λόγων ὑποστηριζουσα περὶ καταχρηστικῆς ὑπὸ τοῦ ἐφεσιβλήτου - ἐνάγοντος ἀσκήσεως τοῦ δικαιώματός του, περὶ ἀοριστίας τῆς ἀγωγῆς καὶ περὶ ἐσφαλμένης ἐκτιμήσεως τῶν ἐκ τῶν ἀποδείξεων πραγματικῶν περιστατικῶν, εἶναι ἀβάσιμος καὶ ὡς τοιαύτη δέον νὰ ἀπορριφθῇ.

διατροφὴν ἐπὶ τοῦ πλοίου. Ἡ ἐκδοχὴ αὕτη ἐνισχύεται καὶ ἐκ τῶν συνδεδυασμένων διατάξεων τῶν ἄρθρων 22, 25, 31 καὶ 34 τοῦ διατάγματος τῆς 28 Ἀπριλίου) 6 Ἰουλίου 1923 περὶ ἐκτελέσεως τοῦ νόμου 2873)1922 καὶ ἐκ τῶν ἄρθρων 45 καὶ 61 τοῦ ἰσχύοντος ἤδη Κ.Π.Π.Ε.Ν., δι' ὧν τέρμα τῆς σχέσεως τῆς ναυτολογήσεως ὑποτίθεται ὁ λιμὴν τῆς ὁριστικῆς ἀποβιβάσεως τοῦ ναυτικοῦ.

Τὸ κατ' ἔφεσιν δικάσαν Πρωτοδικεῖον, δεχθέν, ὡς δείκνυται ἐκ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεώς του, δι' ἀναφορᾶς καὶ εἰς τὴν πρωτόδικον ἀπόφασιν, ὅτι ἡ συναφθεῖσα τὴν 5 Ἀπριλίου 1962 σύμβασις ναυτολογήσεως τοῦ ἀναιρεσιβλήτου ἐνάγοντος ὡς ναύτου ἐπὶ τοῦ ὑπὸ ἑλληνικὴν σημαίαν πλοίου τῆς ἀναιρεσειούσης ἐναγομένης ἐλύθη αὐτοδικαίως, λόγῳ ἀποβολῆς ἑλληνικῆς σημαίας, τὴν 12 Νοεμβρίου 1962, ὅτε τὸ πλοῖον εὑρίσκετο ἐν πλῷ εἰς τὴν θαλασσίαν περιοχὴν τῆς Εὐρώπης, καὶ ὅτι ὁ ἀναιρεσίβλητος ἐδικαιοῦτο τῆς πρωτοδίκως ἐπιδικασθείσης αὐτῷ ἠὐξημένης ἀποζημιώσεως, ἴσης πρὸς τὸν μισθὸν δύο δεκαπενθημέρων (μεῖον τοῦ καταβληθέντος αὐτῷ ποσοῦ), ἀνεξαρτήτως τοῦ γεγονότος ὅτι τὸ πλοῖον μετὰ τὴν ὡς ἄνω ἀποβολὴν τῆς ἑλληνικῆς σημαίας κατέπλευσε κατὰ πρῶτον εἰς ἑλληνικὸν λιμένα, ἀκολούθως δὲ ἐπικυρῶσαν τὴν πρωτόδικον ἀπόφασιν δι' ἀπορρίψεως τῆς κατ' αὐτῆς ἀσκηθείσης ὑπὸ τῆς ἀναιρεσειούσης ἐφέσεως, ψευδῶς ἡρμήνευσε καὶ ἐσφαλμένως ἐφήρμοσε τὰς ὡς ἄνω οὐσιαστικὰς διατάξεις τῶν ἄρθρων 68, 75 καὶ 76 τοῦ Κ.Ι.Ν.Δ. καὶ ἀναιρετέαν κατέστησε τὴν ἀπόφασίν του, κατὰ τὸ ἄρθρον 807 ἐδ. 17 Πολ. Δικονομίας καὶ τὸν σχετικὸν τρίτον λόγον τοῦ ἀναιρετηρίου.

Ἀναιρουμένης τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως δέον ὅπως παραπεμφθῇ ἡ ὑπόθεσις πρὸς περαιτέρω συζήτησιν εἰς τὸ ὑπὸ τοῦ Κανονισμοῦ ὁριζόμενον Γ' Τμῆμα, ἅτε χρήζουσα περαιτέρω διευκρινήσεως, ἀλλὰ καὶ τῆς ἀναιρεσειούσης μὴ ὑποβαλούσης προτάσεις.

Παρατηρήσεις

Ἐπὶ τῆς ἀνωτέρω ἀποφάσεως παρατηρητέα τὰ κάτωθι:

1) Ἡ μεταβολὴ τῆς σημαίας τοῦ πλοίου ὑπὸ τοῦ προϊσχύσαντος δικαίου, ἔτι δὲ μᾶλλον ὑπὸ τοῦ Κ.Ι.Ν.Δ., προβλέπεται ὡς λόγος λύσεως τῆς συμβάσεως ναυτολογήσεως. Καὶ ὁ μὲν Ἐμπορικὸς Νόμος (ἄρθρον 345) προέβλεπε τὴν μεταβολὴν τῆς σημαίας τοῦ πλοίου ὡς λόγον λύσεως τῆς συμβάσεως ναυτολογήσεως ἐπερχομένην διὰ καταγγελίας τοῦ ναυτικοῦ, λαμβάνοντος μόνον τοὺς μέχρι τῆς ἀπολύσεώς του μισθοὺς καὶ τὰ ἔξοδα ἐπιστροφῆς, ἐνῷ ὁ νεαρὸς Κῶδιξ προβλέπει τὴν ἐκ τοῦ λόγου τούτου αὐτοδικαίαν λύσιν τῆς συμβάσεως, καταβαλλομένης εἰς τὸν ναυτικόν, ἐκτὸς τῶν μισθῶν καὶ τοῦ εἰσιτηρίου παλιννοστήσεως μετὰ τῶν ἐξόδων διατροφῆς, τῆς ἀποζημιώσεως τοῦ ἄρθρου 76, λόγῳ προώρου καὶ ἄνευ παίσματος τοῦ ναυτικοῦ λύσεως τῆς συμβάσεως.

2) Ἡ τοιαύτη ρύθμισις τῶν ρηθέντων νομοθετικῶν κειμένων, ἐμπνευσθεῖσα ἐκ τῆς γερμανικῆς νομοθεσίας, τυγχάνει εὐστοχος, οἱ δὲ λόγοι, ἐξ ὧν ὑπηγορεύθη, προφανεῖς. Ὄντως διὰ τῆς μεταβολῆς τῆς σημαίας τοῦ πλοίου, ἐκτὸς τῆς ἀλλαγῆς τοῦ προσώπου τοῦ πλοιοκτήτου, ἥτις κεῖται ἐντὸς τῆς ρυθμίσεως τοῦ ἄρθρου 672 Α.Κ., ἐπέρχεται πλήρης μεταβολὴ τῶν ὅρων, εἰς οὓς ἀπέβλεψεν ὁ ναυτικὸς διὰ τῆς συμβάσεως ναυτολογήσεως, ἐφ' ὅσον ἡ ὅλη προστασία αὐτοῦ, ἐργασιακή, μισθοδοτική, νοσηλευτική, συνταξιοδοτική, παύει πλέον νὰ διέπεται ὑπὸ τῆς νομοθεσίας τῆς ἰθαγενείας του, ρυθμιζομένη ἤδη ὑπὸ τῆς νομοθεσίας τῆς πολιτείας, ἧς τὴν σημαίαν ὕψωσε τὸ πλοῖον.

3) Ἐλλείψει εἰδικῶν νομοθετικῶν διατάξεων, αἵτινες ὑφίστανται κατὰ τὰ ἀνωτέρω, θὰ ἠδύναντο ἐν προκειμένῳ νὰ ἔχωσιν ἐφαρμογὴν αἱ διατάξεις τοῦ ἄρθρου 388 Α.Κ., ἅτε συντρεχουσῶν τῶν πρὸς τοῦτο προϋποθέσεων, ἤτοι ἐνοχικῆς ἀμφοτεροβαροῦς συμβάσεως (πρβλ. *Σιμωνίτου* Λῴδεκα Μελέται Ἀστικοῦ καὶ Ἐργατικοῦ Δικαίου, 1950, σελ. 325 καὶ εἰδικώτερον ἐπὶ τοῦ θέματος σελ. 415), περιστατικοῦ θεωρηθέντος ὑπ' ἀμφοτέρων τῶν μερῶν, ἐφ' οὗ ταῦτα κυρίως ἐστήριξαν τὴν περὶ συμβάσεως ἀπόφασίν των, ἀπροβλέπτου διὰ τὸν ναυτικὸν μεταβολῆς τοῦ περιστατικοῦ τούτου, ἐξελίξεως τῆς παροχῆς τοῦ ὀφειλέτου ναυτικοῦ ἐπὶ τὸ ὑπερμέτρως ἐπαχθέστερον (πρβλ. *Μπαλῆν*, Ἐνοχ. Γεν., 1954 § 28). Οὕτω θὰ ἠδύνατο ὁ ναυτικὸς νὰ ζητήσῃ διὰ τοῦ δικαστηρίου τὴν διάλυσιν τῆς συμβάσεως διὰ τὸ μὴπω ἐκτελεσθὲν μέρος.

4) Ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὴν διὰ καταγγελίας λύσιν τῆς συμβάσεως ναυτολογήσεως, ἥτις ἔχει ἀποτελέσματα ἐξ ὑποκειμένου, ἡ αὐτοδικαία λύσις εἶναι ἀποτέλεσμα γεγονότος ἐνεργοῦντος ἐξ ἀντικειμένου. Ἡ αὐτοδικαία λύσις ἐπέρχεται κατὰ νόμον ἐν προκειμένῳ ἅμα τῇ συντελέσει τῆς μεταβολῆς τῆς σημαίας, ἤτοι ἅμα τῇ διαγραφῇ τοῦ πλοίου ἐκ τοῦ ἑλληνικοῦ νηολογίου ἢ, προκειμένου περὶ συλήσεως αὐτοῦ, ἅμα τῇ ἐκδόσει τῆς ἀποφάσεως τοῦ δικαστηρίου λειῶν (συλοδικείου), τῆς κηρυττούσης τὸ πλοῖον ὡς νόμιμον λείαν καὶ ἀπαγγελλούσης τὴν δήμευσιν αὐτοῦ, δι' ἧς ἡ συλήσασα πολιτεία ἀποκτᾷ πρωτοτύπως τὴν ἐπ' αὐτοῦ κυριότητα (πρβλ. *Σπυρόπουλον*, Δημόσιον Διεθνὲς Δίκαιον, σελ. 453, *Σπηλιόπουλον*, Ναυτ. § 75, σημ. 7, *Καραβᾶν*, Ἰδιωτικὸν Ναυτικὸν Δίκαιον § 54, σημ. 1, *Σκαρπέτην*, Ἡ σύμβασις ναυτολογήσεως πλοιάρχου καὶ πληρώματος, 1960, σελ. 81, *Ἀγαλλά*

ΠΛΕΙΣΤΗΡΙΑΣΜΟΣ

ΚΑΤΑΤΑΞΙΣ ΠΡΟΝΟΜΙΑΚΩΣ ΑΠΑΙΤΗΣΕΩΝ ΕΠΙ ΑΝΑΓΚΑΣΤΙΚΟΥ ΠΛΕΙΣΤΗΡΙΑΣΜΟΥ

Απαιτήσεις πρό της Ισχύος του Νομοθετικού Διατάγματος 4256)1962

Κατάταξις των άπαιτήσεων κατ' άρθρον 8 Ν.Δ. 4256)1962.—Ρύθμισις των προνομίων, γενικών ή ειδικών, κατά τόν ίσχύοντα έν τώ χρόνω της κατατόξεως Νόμον. (Γνώμη μειοψηφίας).—Ανεφάρμοστον άρθρου 8 Ν.Δ. 4256)1962 περί κατατάξεως άπαιτήσεων πρό της ίσχύος αύτου, μή προκύπτοντος ούτε ρητώς, ούτε σιωπηρώς, άναδρομικής ίσχύος αύτου, άλλ' ίσχύοντος διά τάς μετά τήν ίσχύν αύτου κτωμένας άπαιτήσεις.

Διάφορος είναι ή γνώμη της νεωτέρας αύτης άποφάσεως του Έφετείου Άθηνών έκείνης της υπ' άριθ. 1363)1964 (εισηγητής *Π. Παπακωνσταντίνου*, ΕΕΔ 23, 1232) περί του άν το άρθρον 8 του ν.δ. 4256)1962 (ΕΕΔ 21, 1335) περί κατατάξεως των κατ' αύτό άπαιτήσεων έν αναγκαστικώ πλειστηριασμώ έχη άναδρομικήν έφαρμογήν, ώς έδέχθη ή άνωτέρω άναφερομένη έφετειακή άπόφασις. (Σύμφωνος πρός την γνώμην της νεωτέρας αύτης αποφάσεως του Έφετείου και ή υπ' άριθ. 760)1964 του αύτου Έφετείου εισηγητής *Ν. Πιέρρος*, Δελτίον Ι.Κ.Α., έτος ΙΔ', σελ. 568, έφ' ής σύμφωνοι παρατηρήσεις *Άριστ. Δημακοπούλου*, ένθ' άνωτ., σελ. 569). (Ίδετε πουλον, Έλληνικόν Ναυτεργατικόν Δίκαιον 1963 σελ. 149, *Καμβύσην*, Η σύμβασις ναυτολογήσεως, 1962, σελ. 134, σημ. 4, δ).

δ) Η έπιβαλλομένη προσέλευσις του πλοιάρχου και του ναυτικού ένώπιον της λιμενικής ή προξενικής Άρχής, συνεπάγεται την βεβαίωσιν μόνον της συμβατικής λύσεως και δέν είναι δημιουργική ταύτης. Ούτω, και άν δέν γίνη ή δήλωσις, ή σύμβασις θεωρείται και είναι λελυμένη. Ούτω ή έπιβαλλομένη όντως διά την άσφάλειαν του πλοίου παραμονή του ναυτικού μετά την έπέλευσιν του γεγονότος άλλαγής της σημαίας και συνέχισις της έργασίας του έπί του πλοίου μέχρι του κατάπλου τούτου είς λιμένα θεμελιούται μέν έπί εννόμου σχέσεως, άπορρευσάσης έκ της ύπάρξεως είς το παρελθόν σχέσεως ναυτολογήσεως, πλην μετά την αύτοδικαίαν λύσιν οίονδήποτε άλλον δύναται νά έχη χαρακτήρα παρά τόν χαρακτήρα της ναυτολογήσεως, όστις έξέλιπεν άμα τη έπελεύσει του κατά τά άνωτέρω διαλυτικού γεγονότος της μεταβολής της σημαίας του πλοίου. (Περί πάντων των άνωτέρω πρβλ. *Σοΰρλον*, Άξιώσεις έκ της λύσεως της ναυτολογήσεως, Έλληνική Δικαιοσύνη, 1963, σελ. 7).

ε) Των άνωτέρω δοθέντων, άβιάστως προκύπτει, ότι διά τόν καθορισμόν του ποσού καταβλητέας είς τόν ναυτικόν άποζημιώσεως, βάσει της κλιμακώσεως του άρθρου 76 του Κ.Ι.Ν.Δ., θέλει ληφθή ύπ' όψιν ή θέσις του πλοίου, έν πλώ, έστω κατά το χρονικόν σημείον άποβολής της έλληνικής σημαίας, ούχί δε ή θέσις του πρώτου λιμένος κατάπλου, είς όν, κατά τά άνωτέρω, δέν λαμβάνει χώραν ή λύσις της ήδη έν πλώ λυθείσης συμβάσεως ναυτολογήσεως, άλλ' άπλώς βεβαιούται το γεγονός ταύτης διά της έμφανίσεως των μερών ένώπιον της Άρχής. Άλλως το περιστατικόν και μόνον της τοιαύτης έμφανίσεως έν ούδεμιά περιπτώσει και δι' οίονδήποτε λόγον και άν έπέλθη ή λύσις της συμβάσεως ναυτολογήσεως συνιστά καταγγελίαν ταύτης, ούδέ παρέχει δικαίωμα είς άποζημίωσιν διά λύσιν της ναυτολογήσεως λόγω καταγγελίας της σχέσεως, έπί του λόγου και μόνον της έμφανίσεως ένώπιον της Άρχής θεμελιουμένης (*Σοΰρλος*, ένθ. άνωτ.).

ζ) Η ύπό του Άκυρωτικού έπίκλησις, πρός ύποστήριξιν άντιθέτου πρός τά άνωτέρω ρυθμίσεως, άφ' ένός της έν τώ άρθρω 76, έδάφιον β' Κ.Ι.Ν.Δ. φρασιολογίας, πρός δέ της διατυπώσεως των άρθρων αύτου 70, 71, έδάφιον α' και 73 δέν κρίνεται πρόσφορος. Τούτο, καθ' όσον έν μέν τη πρώτη περιπτώσει το νομοθετικόν γράμμα ήκολούθησε τόν γενικόν κανόνα, τουτέστι της έν λιμένι λύσεως της συμβάσεως ναυτολογήσεως, ούτινος ούχ ήττον έξαίρεσιν άποτελεί ο προκείμενος λόγος λύσεως, έν δε τη δευτέρα ή λύσις λαμβάνει χώραν έν λιμένι κατά ρητην νομοθετικήν πρόβλεψιν, μή δυναμένην νά έπεκταθή έν προκειμένω διά τούς άνωτέρω έκτεθέντας λόγους.

Β. Γ. Γρέβαενης
Άντιπλοίαρχος Λ.Σ.

περί τοῦ νόμου τούτου καὶ *Χ. Βαρδάκαν*, ΕΕΔ 23, 513 ἐπ.).

Ἐφετείου Ἀθηνῶν 1737)1964

Πρόεδρος ὁ κ. *Στ. Τσιλιγκερίδης*
Εἰσηγητὴς ὁ Ἐφέτης κ. *Π. Θεράπος*
Δικηγόροι οἱ κ.κ. Γ. Παυλάκος, Δ. Καραβασίλης, Γ. Παπαγιαννόπουλος, Κ. Κυρούσης, Ι. Παπαδόπουλος

Κατὰ τὸν μοναδικὸν λόγον τῆς ἐφέσεως ταύτης ἐσφαλμένως αἱ ἐκκαλούμεναι ἀποφάσεις ἐφαρμόσασαι ἐν τῇ περὶ ἧς ἡ προκειμένη δίκη κατατάξει τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 8 τοῦ ν.δ 4256)1962 καὶ κατ' ἀκολουθίαν τούτου μετερρυθμίσθη διὰ τῆς ἐκ τούτων ὁριστικῆς, κατ' ἀποδοχὴν τῆς ἀνακοπῆς τῆς ἐφεσιβλήτου Τραπέζης, ὁ πίναξ κατατάξεως, ἐν τῷ ὁποίῳ εἶχε καταταγῇ τὸ ἐκκαλοῦν (Ι.Κ.Α.) πρὸ τῶν ἐνυποθήκων ὡς ἀπολαῦον τοῦ προνομίου τοῦ ἄρθρου 940 ἐδάφιον 4 Πολ. Δικονομίας. Ἐπὶ τούτου δέον νὰ λεχθῶσι τὰ ἑξῆς: Κατὰ τὸ ἄρθρον 8 τοῦ ἰσχύσαντος (βλέπε ἄρθρον 14) ἀπὸ τῆς κατὰ τὴν 19 Ὀκτωβρίου 1962 δημοσιεύσεώς του εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως ν.δ. 4256)1962 «ἐπὶ ἀναγκαστικοῦ πλειστηριασμοῦ κινητῶν ἢ ἀκινήτων, βαρυνομένων δι' ἐνεχύρου ἢ ὑποθήκης, αἱ ἀπαιτήσεις, αἱ ἀπολαύουσαι γενικοῦ ἢ εἰδικοῦ προνομίου κατατάξεως, κατατάσσονται πρὸ τῶν ἐμπραγμάτως ἠσφαλισμένων δανειστῶν μόνον μέχρι τοῦ ἑνὸς τρίτου τοῦ διανεμητέου εἰς τοὺς πιστωτὰς ποσοῦ μετὰ τὴν ἀφαίρεσιν ἐκ τοῦ ἐκπλειστηριάσματος τοῦ φόρου μεταβιβάσεως, ὡς καὶ τῶν ἐξόδων ἐκτελέσεως. Ἀπαιτήσεις ἐκ μισθῶν τῶν ὑπαλλήλων καὶ ἡμερομισθίων τῶν ἐργατῶν, ὡς καὶ ἀποζημιώσεις καὶ ἐν γένει ἀπαιτήσεις ἐξ ἀμοιβῆς ἐξηρτημένης ἐργασίας, κατατάσσονται προνομιακῶς πρὸ πάσης οἱασδήποτε ἄλλης ἀπαιτήσεως, περαιτέρω δὲ ἡ κατάταξις ἐνεργεῖται κατὰ τὴν σειρὰν τοῦ προνομίου ἑκάστης ἀπαιτήσεως, ἐὰν δὲ τινες τούτων εἶναι ἰσόβαθμοι, τότε ἐν ἀνεπαρκείᾳ τοῦ ἑνὸς τρίτου κατατάσσονται αὗται συμμέτρως. Ἐπὶ τοῦ ὑπολοίπου τοῦ ἐκπλειστηριάσματος κατατάσσονται αἱ ἐμπραγμάτως ἠσφαλισμέναι ἀπαιτήσεις κατὰ τὴν σειρὰν ἑκάστης, ἐπὶ δὲ τοῦ μετὰ τὴν ἱκανοποίησιν τούτου ἐναπομείναντος ὑπολοίπου κατατάσσονται αἱ μὴ ἱκανοποιηθεῖσαι ἐκ τοῦ ἑνὸς τρίτου τοῦ ἐκπλειστηριάσματος προνομιακαὶ ἀπαιτήσεις, κατὰ τὰ ἀνωτέρω, καὶ μετὰ ταῦτα αἱ ἐγχειρόγραφοι ἀπαιτήσεις συμμέτρως». *Ἠδύναντό τινες νὰ εἴπωσιν*, ὅτι δὲν ἐσφαλμένως αἱ ἐκκαλούμεναι ἀποφάσεις, ἐφαρμόσασαι τὰς ἀνωτέρω διατάξεις, ἐφ' ὅσον μετὰ τὴν ἔναρξιν τῆς ἰσχύος των (19.10.1962) ἐξεδόθη ὁ πίναξ κατατάξεως (26.11.1962). Διότι οἱ τὴν συνδρομὴν τῶν δανειστῶν ἐν τῇ διαδικασίᾳ τῆς κατατάξεως ρυθμίζοντες νόμοι δὲν ἀφορῶσι κυρίως αὐτὰ τὰ δικαιώματα, ἀλλὰ κανονίζουσι μᾶλλον τὸν τρόπον τῆς ἐνασκήσεως τούτων ἐπὶ τῆς καθ' ὡρισμένου χρόνου ὑπαρχούσης ὁμάδος περιουσίας, ἑπομένως καὶ τὰ ὑπ' αὐτῶν καθιερούμενα προνόμια, γενικὰ ἢ εἰδικά, κρίνονται κατὰ τὸν νόμον τὸν ἰσχύοντα ἐν τῷ χρόνῳ κατατάξεως, ἀφοῦ ἡ λόγῳ τοῦ προνομίου προτίμησις δὲν ἀποτελεῖ ἀποκλειστικὸν στοιχεῖον τῆς ἀπαιτήσεως, ἀλλ' ἀφορᾷ εἰς τὴν σχέσιν τῶν ἀπαιτήσεων πρὸς ἀλλήλας, ὡς ἐκ τῆς συνδρομῆς τῶν δανειστῶν. Τούναντίον δὲ τὰ τῶν ἐνυποθήκων δανειστῶν προνόμια, καθ' ὃ ἀναφερόμενα εἰς τὴν οὐσίαν τοῦ δικαιώματος, διέπονται ὑπὸ τοῦ κατὰ τὸν χρόνον τῆς συστάσεως τῆς ὑποθήκης νόμου (Α.Π. 49)1939, Θέμ. ΜΔ' 245, Α.Π. 65)1937, ΕΕΝ 5, 418, Ε.Α. 643)1957, ΕΕΝ κε' 63, Ε.Α. 2130)1957, Ν-Β 6, 241, Ε.Α. 1363)1964, *Εὐκλείδου* § 12 σημ. 13 καὶ § 9 σημ. 9, *Οἰκονομίδου*, Γεν. Ἀρχαὶ § 7 σημ. 9). ***Κατὰ τὴν κρατήσασαν ὅμως παρὰ τῷ δικαστηρίῳ γνώμην*** τὸ δικαίωμα τοῦ δανειστοῦ ἐν τῇ διαδικασίᾳ τῆς ἀναγκαστικῆς ἐκτελέσεως ὅπως πληρωθῇ καθ' ὡρισμένην τάξιν ἐκ τοῦ ἐκπλειστηριάσματος, εἶναι οὐσιαστικὸν δικαίωμα, καθ' ὃ συνεχόμενον μετὰ τῆς ἀπαιτήσεως, ὡς ἐκ τούτου δὲ ὁ κανὼν τῆς ἀναδρομικότητος τοῦ δικονομικοῦ νόμου δὲν ἔχει ἐφαρμογὴν ἐπὶ τοῦ ἀντικειμένου τούτου καὶ θέλουσι ληφθῇ ὑπ' ὄψιν εἰς τὴν περίπτωσιν ταύτην οἱ περὶ ἀναδρομικῆς δυνάμεως τοῦ οὐσιαστικοῦ νόμου κανόνες, καθ' οὓς ἡ ἀναδρομικότης τοῦ νόμου ἢ ὁρίζεται ρητῶς ἐν αὐτῷ ἢ συνάγεται ἐκ τοῦ περιεχομένου αὐτοῦ (οὕτω *Γεωδάκτυλος*, Δίκαιον τῆς ἀναγκαστικῆς ἐκτελέσεως, τόμ. Α', τεῦχος Α' § 36, Ἐφ. Ἀθηνῶν 760)1964 καὶ Ἐφ. Κρήτης 2)1963, ΝοΒ 11 σ. 241 καὶ ἐμμέσως Α.Π. 258)1934, Τμ. Α', Θέμ. ΜΕ' σ. 660 καὶ Ὁλ. Α. Π. 329)1937, Θέμ. ΜΘ' 68, αἵτινες λύουσι τὸ ζήτημα τῆς ἀναδρομικότητος ἢ μὴ τοῦ νόμου 5376, καθιεροῦντος προνόμιον ὑπὲρ ὡρισμένων ἀπαιτήσεων τοῦ Ταμείου Ἀσφαλίσεως Ἀρτεργατῶν, ἐκ τῆς ἑρμηνείας τοῦ περιεχομένου του νόμου τούτου καὶ οὐχὶ ἐκ χαρακτηρισμοῦ αὐτοῦ ὡς δικονομικοῦ, ὡς ἔκρινεν ἡ διαφωνήσασα πρὸς τὴν ἀνωτέρω τοῦ Α' Τμήματος ἀπόφασις τοῦ Β' Τμήματος τοῦ Ἀρείου Πάγου 65)1937, Θέμ. ΜΗ' 517). Ἐν τῇ προκειμένῃ δὲν περιπτώσει τὸ ἄρθρον 8 τοῦ ν. δ)τος 4256 τῆς 15)19 Ὀκτωβρίου 1962 «περὶ ἱδρύσεως καὶ ἐπεκτάσεως βιομηχανιῶν καὶ βιοτεχνιῶν καὶ ἄλλων τινῶν διατάξεων», καθ' ὃ ἐπὶ ἀναγκαστικοῦ πλειστηριασμοῦ κινητῶν ἢ ἀκινήτων, βαρυνομέ-

ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΔΙΚΟΝΟΜΙΑ

ΑΞΙΩΣΕΙΣ ΚΛΗΡΟΝΟΜΩΝ ΜΙΣΘΩΤΟΥ ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΕΡΓΑΤΙΚΗΝ ΔΙΑΔΙΚΑΣΙΑΝ

Χρηματική ικανοποίησις μελών οικογενείας θανόντος έξ εργατικού ατυχήματος

Διαφοραί εκδικαζόμεναι κατά την εργατικήν διαδικασίαν.—Υπαγωγή εις ταύτην μόνον των εκ της σχέσεως εργασίας αξιώσεων του μισθωτού ή, εν περιπτώσει θανάτου τούτου, εκείνων, αίτινες εγεννήθησαν εν ζωή αύτου, άλλ' ασκούνται υπό των κληρονόμων του, ως υποκαταστάντων εις αύτάς, και όχι και των αξιώσεων προσώπων, μη συνδεομένων μετά του εργοδότου διά σχέσεως εργασίας, άλλά δικαιουμένων χρηματικής ικανοποιήσεως κατά τα άρθρα 299 και 932 Αστικού Κώδικος ως μέλη της οικογενείας του εξ εργατικού ατυχήματος θανόντος.

Το Εφετείον Αθηνών διά της αναιρεθείσης υπ' αριθ. 2247)1963 αποφάσεώς του (Πρόεδρος *Η. Καμαράτσης*, Εισηγητής *Κ. Κοναβίτης*) είχε δεχθή τα εξής:

«Η παράγραφος 1 του άρθρου 1 του από 1)4 Αυγούστου 1920 β.δ)γματος «περί κωδικοποιήσεως των διατάξεων του νόμου Γ'%ΟΔ'», ως αντικατεστάθη διά του άρθρου 4 του νόμου 765)1943 και είτα διά του άρθρου μόνου § 1 του νόμου 1968)1944, αμφοτέρων κυρωθέντων ο.ό της υπ' αριθ. 324)1946 Πράξεως του Υπουργικού Συμβουλίου και διατηρηθέντων εν ισχύι δια του άρθρου 6 του ν.δ)γματος της 8)11 Μαΐου 1946, ορίζει ότι: «πάσα ιδιωτική αξίωσις μισθωτού ή εν περιπτώσει θανάτου αυτού των κατά νόμον δικαιουμένων προσώπων κατά του εργοδότου ή του διαδόχου αυτού, πηγάζουσα εκ σχέσεως εργασίας, δικάζεται κατά τας διατάξεις του παρόντος νόμου υπό Πρωτοδικου, οριζομένου υπό του Προέδρου του Πρωτοδικείου, εν τη περιφερεία του οποίου κείται η κατοικία του εναγομένου ή εν ή παρεσχέθησαν ή έδει να παρασχεθούν αι υπηρεσίαι του μισθωτού». Κατά την ορθήν έννοιαν της ταυτης διατάξεως εις την διά ταύτης θεσπιζομένην σύντομον και ολιγώτερον δαπανηράν διαδικασίαν υπάγονται αι τε κύριαι και αι παρεπόμεναι αξιώσεις, τουτέστιν εκείναι, αίτινες, επιστηριζόμεναι εις διάταξιν νόμου, συνδέονται αρρήκτως προς την σχέσιν εργασίας, αδιαφόρως του χρόνου γενέσεως αυτών (πρβλ. Α.Π. 613)1957, ΝοΒ 6, 334). Επίσης υπάγεται και η αξίωσις του υπαλλήλου ή εργάτου περί πληρωμής αυτώ κατά τας διατάξεις των άρθρων 299 και 932 του Α.Κ. χρηματικής ικανοποιήσεως δι' ηθικήν βλάβην του ένεκεν ατυχήματος εκ βιαίου συμβάντος, επελθόντος εις αυτόν εν τη εκτελέσει της εργασίας ή εξ αφορμής ταύτης κατά το άρθρον 1 του νόμου 551)1914, αφού και η απαίτησις του αυτη πηγάζει εξ αυτής ταύτης της σχέσεως εργασίας, γεννηθείσα κατά την διάρκειαν της παροχής της (πρβλ. Α.Π. 394) 1961, ΝοΒ 10, 80). Η αυτη δε προσήκει λύσις και οσάκις, θανόντος του μισθωτού συνεπεία εργατικού ατυχήματος, επιδιώκεται εκ μέρους της οικογενείας αυτού ή κατ' άρθρον 932 Α.Κ. εκδίκασις χρηματικής ικανοποιήσεως λόγω ψυχικής οδύνης διά τον τοιούτον θάνατόν του. Διότι και η αξίωσις αυτη προδήλως ου μόνον έχει άρρηκτον δεσμόν μετά της σχέσεως εργασίας, αλλά και πηγάζει εκ ταύτης, γεννηθείσα κατά την διάρκειαν της παροχής της. Ούδε ισχεί επιρροην το ότι εις την οικογένειαν του ούτωσι θανατωθέντος παρέχεται εξ ιδίου δικαίου ή εν λόγω

ων δι' ενεχύρου ή υποθήκης, οι απαιτήσεις οι απολαύουσαι γενικού ή ειδικού προνομίου κατατάξεως κατατάσσονται πρό των εμπραγμάτως ησφαλισμένων δανειστών μόνον μέχρι του 1)3 του διανεμητέου ποσού, εις δε τα 2)3 οι εμπραγμάτως ησφαλισμέναι απαιτήσεις κλπ., δέν έχει εφαρμογήν, διότι κατά το ως άνω περιεχόμενον αύτου, άφορών εις το ουσιαστικόν δικαίωμα της ικανοποιήσεως των προνομιούχων απαιτήσεων και δή εις την μείωσιν της εν όλω ικανοποιήσεως αύτών εκ του εκπλειστηριάσματος, δεν προκύπτει ούτε ρητή, ούτε σιωπηρά αναδρομική ισχύς αύτου και συνεπώς δεν δύναται να εφαρμοσθή επί της περί ης πρόκειται προνομιούχου απαιτήσεως του Ι.Κ.Α., ήτις εκτήθη πρό της ισχύος αύτου (19.10.1962), αλλά ισχύει διά τας μετά την ισχύν αύτου κτωμένας απαιτήσεις. Κατ' ακολουθίαν τούτων δέον, κατ' αποδοχήν της εν λόγω εφέσεως, να μεταρρυθμισθώσιν αι εκκαλούμεναι αποφάσεις ως προς τους εν τη εφέσει ταύτη διαδίκους και να κρατηθή η υπόθεσις εις το Εφετείον διά την περαιτέρω ταύτης εκδίκασιν.

χρηματικὴ ἱκανοποίησις, τοσοῦτο μᾶλλον καθ' ὅσον ἡ προπαρατεθεῖσα διάταξις, ὡς δικαιστοῦται, περιλαμβάνει - ἐν περιπτώσει θανάτου τοῦ μισθωτοῦ - γενικῶς καὶ ἀδιακρίτως τὰς ὡς εἰρηται ἀξιώσεις καὶ τῶν «κατὰ νόμον δικαιουμένων προσώπων», δηλονότι οὐ μόνον ὑπὸ τὴν ἰδιότητα αὐτῶν ὡς κληρονόμων ἐκείνου, ἀλλὰ καὶ ὑπὸ πᾶσαν ἑτέραν ἰδιότητά των ἐξ οἱασδήποτε νομίμου αἰτίας. Τούτων δοθέντων καὶ λαμβανομένου ὑπ' ὄψιν ὅτι οἱ νῦν ἐκκαλοῦντες διὰ τοῦ δικογραφήματος ἀγωγῆς των καὶ κατ' ἐκτίμησιν τούτου ἐπιδιώκουσιν ὡς μέλη τῆς οἰκογενείας τοῦ ἐν τῇ ἐργασίᾳ τοῦ ἐναγομένου - ἐργοδότου (ἤδη ἐφεσιβλήτου) θανάντος συγγενοῦς αὐτῶν (υἱοῦ, ἀδελφοῦ καὶ ἐγγόνου των) ἐκ βιαίου συμβάντος, ὀφειλομένου εἰς παράβασιν τῶν ὅρων ἀσφαλείας καὶ ὑμέλειαν τοῦ εἰρημένου ἐργοδότου, καθὼς καὶ τοῦ ὑπ' αὐτοῦ προστηθέντος προσώπου, τὴν ἐπιδίκασιν χρηματικῆς ἱκανοποιήσεως λόγῳ ψυχικῆς ὀδύνης, ἣν οἱ ἐνάγοντες οὗτοι ὑπέστησαν ἐκ τῆς τοιαύτης θανατώσεως τοῦ ἄνω συγγενοῦς των, παρέπεται ὅτι ἡ προκειμένη ἀγωγὴ των ὑπάγεται εἰς τὴν διαδικασίαν τοῦ ν. ΓΨΟΔ', ἥτις ἐκ λόγων δημοσίου συμφέροντος εἶναι ἀποκλειστικὴ καὶ ὑποχρεωτικὴ (πρβλ. *Α. Τούση* 'Εργατ. Δίκαιον, τόμ. Α' § 88, σελ. 651 καὶ παρεμφερῶς Α Π. 568 1949, ΕΕΝ ιζ' 161 καὶ *Γιδόπουλον* ἐν Θέμ. ΜΑ' 797), καὶ ὡς τοιαύτη ἐρευνᾶται ἐξ ἐπαγγέλματος. 'Αρα δὲν ἔσφαλε τὸ πρωτοβάθμιον Δικαστήριον, κηρύξαν αὐτεπαγγέλτως τὴν ἀναρμοδιότητά του, καὶ παρεπέμψαν τὴν ἐνώπιόν του εἰσαχθεῖσαν ἄνω ἀγωγὴν εἰς τὸν κατὰ διαδικασίαν τοῦ ν ΓΨΟΔ' κρίνοντα ἁρμόδιον δικαστὴν συμφώνως πρὸς τὴν ἐφαρμοστέαν καὶ ὧδε (πρβλ. Α Π. 401)1961 καὶ 413)1962 ἐν Νομ. Βήμ. ι' 85 καὶ 1521) γενικὴν διάταξιν τοῦ ἄρθρου 25 § 2 Πολ. Δικ., ἀβασίμως δὲ περὶ τοῦ ἐναντίου παραπονοῦνται οἱ ἐκκαλοῦντες καὶ δέον ὅπως ἀπορριφθῇ ἡ ἔνδικος ἔφεσίς των, ὡς μὴ εὐσταθοῦσα οὐσίᾳ».

*Ἐπανέρχεται ὁ 'Αρειος Πάγος διὰ τῆς κατωτέρω ἀποφάσεώς του εἰς τὸ παρὰ τῆς προλαβούσης ὑπ' ἀριθ. 283)1964 ἀποφάσεώς του (εἰσηγητὴς *Ε. Μαλλούχος*, ΕΕΔ 23, 586) νομολογηθέντα.

'Αρείου Πάγου 712)1964, Τμ. Β'

Προεδρεύων ὁ 'Αντιπρόεδρος κ. *Κ. Σούρλος*
Εἰσηγητὴς ὁ 'Αρεοπαγίτης κ. *Ι. Χατζη'άκης*
Δικηγόροι οἱ κ.κ. Δ. Βλεσσίδης, Γ. Φίλιππου

'Εκ τῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρου 1 § 1 τοῦ ἀπὸ 1)4 Αὐγούστου 1920 β. δ)γματος «περὶ κωδικοποιήσεως τῶν διατάξεων τοῦ νόμου ΓΨΟΔ'», ὡς ἐτροποποιήθη διὰ τοῦ νόμου 1968 τοῦ 1944, διατηρηθέντος ἐν ἰσχύϊ διὰ τοῦ ἄρθρου 6 τοῦ ν.δ)γματος ἀπὸ 8.11.1946, καθ' ἣν κατὰ τὴν ὑπὸ τοῦ νόμου τούτου εἰδικὴν διαδικασίαν δικάζεται «πᾶσα ἰδιωτικὴ ἀξίωσις μισθωτοῦ ἢ ἐν περιπτώσει θανάτου τούτου τῶν κατὰ τὸν νόμον δικαιουμένων προσώπων κατὰ τοῦ ἐργοδότου ἢ τοῦ διαδόχου αὐτοῦ, πηγάζουσα ἐκ τῆς σχέσεως τῆς ἐργασίας», προκύπτει σαφῶς, ὅτι εἰς τὴν ὑπ' αὐτῆς σύντομον καὶ ὀλιγώτερον δαπανηρὰν διαδικασίαν ὑπάγονται μόνον αἱ ἐκ τῆς σχέσεως τῆς ἐργασίας ἀξιώσεις τοῦ μισθωτοῦ ἢ ἐν περιπτώσει θανάτου τούτου, ἐκεῖναι, αἵτινες ἐγεννήθησαν ἐν ζωῇ αὐτοῦ, ἀλλὰ ἀσκοῦνται ὑπὸ τῶν κληρονόμων του, ὡς ὑποκατασταθέντων εἰς αὐτάς, οὐχὶ δὲ καὶ αἱ ἀξιώσεις προσώπων, μὴ συνδεομένων μετὰ τοῦ ἐργοδότου διὰ σχέσεως ἐργασίας, ἀλλὰ δικαιουμένων χρηματικῆς ἱκανοποιήσεως κατὰ τὰ ἄρθρα 299 καὶ 932 τοῦ 'Αστικοῦ Κώδικος ὡς μέλη τῆς οἰκογενείας τοῦ ἐξ ἐργατικοῦ ἀτυχήματος θανόντος, διότι αἱ ἀξιώσεις αὗται ἀνήκουσιν εἰς τὰ πρόσωπα ταῦτα ἐξ ἰδίου δικαίου καὶ δὲν πηγάζουσιν ἐκ τῆς σχέσεως τῆς ἐργασίας, ἥτις συνδέει ταῦτα μετὰ τοῦ ἐργοδότου. Ὅθεν ἀντιθέτως κρίναν τὸ δικάσαν 'Εφετεῖον, ὅτι ἦτο ἀναρμόδιον τὸ Πρωτοδικεῖον 'Αθηνῶν νὰ δικάσῃ τὴν ἀγωγὴν τῶν ἀναιρεσειόντων, διώκουσαν τὴν πληρωμὴν χρηματικῆς ἱκανοποιήσεως, λόγῳ ψυχικῆς ὀδύνης εἰς τὰ μέλη οἰκογενείας θανόντος ἐξ ἐργατικοῦ ἀτυχήματος μισθωτοῦ, ἐσφαλμένως ἠρμήνευσε καὶ ἐφήρμοσε τὴν προπαρατεθεῖσαν διάταξιν καὶ κατέστησεν ἀναιρετέαν τὴν ἀπόφασίν του κατὰ τὸ ἄρθρον 807 § 4 τῆς Πολ. Δικονομίας καὶ τὸν μοναδικὸν περὶ τούτου λόγον ἀναιρέσεως.

'Αναιρουμένης τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως λόγῳ παραβιάσεως τῶν περὶ ἁρμοδιότητος διατάξεων εἶναι παραπεμπτέα ἡ ὑπόθεσις κατὰ τὸ ἄρθρον 833 § 2 τῆς Πολ. Δικονομίας, ὡς ἐτροποποιήθη διὰ τοῦ ἄρθρου 24 τοῦ νόμου 3810 τοῦ 1957, εἰς τὸ ἁρμόδιον δικαστήριον, ὅπερ ἐν προκειμένῳ εἶναι τὸ ἐκδὸν τὴν προσβαλλομένην ἀπόφασιν 'Εφετεῖον 'Αθηνῶν, πρὸς περαιτέρω ἐκδίκασιν τῆς ἐφέσεως τῶν ἀναιρεσειόντων.

'Ως ἐκ τῆς εὐλόγου ἀμφιβολίας τοῦ ἀναιρεσιβλήτου διὰ τὴν ἔκβασιν τῆς δίκης δέον, κατὰ τὸ ἄρθρον 211 § 2 τῆς Πολ. Δικονομίας, νὰ συμψηφισθῇ ἐν ὅλῳ ἡ δικαστικὴ δαπάνη μεταξὺ τῶν διαδίκων.

ΝΟΜΟΛΟΓΙΑ ΑΣΦΑΛΙΣΤΙΚΟΥ ΔΙΚΑΙΟΥ

ΑΣΦΑΛΙΣΙΣ ΕΙΣ ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΥΣ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗΣ ΑΣΦΑΛΙΣΕΩΣ

§ 1. Παραίτησις άπό δικαιώματος συντάξεως

Προϋποθέσεις συντάξεως παρά τοῦ Ἐπικουρικοῦ Ταμείου Ἐξόδου Γερόντων καί Ἀνικάνων Ἐργατῶν Μετάλλου.—Παράνομος ἀπόφασις ὀργάνων τοῦ Ταμείου καί ἔλεγχος ὑπό τῶν τακτικῶν δικαστηρίων ἐπί ἀγωγῆς ἀποζημιώσεως κατ' ἄρθρα 105, 106 Εἰσαγωγικοῦ Ἀστικοῦ Κώδικος Νόμου.—Ἔγερσις ἀγωγῆς μετά πάροδον πενταετίας ἀπό τῆς παρανόμου ἀπορρίψεως αἰτήσεως περί συνταξιοδοτήσεως, παρ' ὅτι ὁ ἠσφαλισμένος εἶχε ζητήσει προηγουμένως καί εἶχεν ἀναλάβει τάς πρός τό Ταμεῖον καταβληθείσας ὑπό τούτου εἰσφοράς.—Ἐνέργεια ἄχρι ἀντιθέτως πρός τό ἄρθρον 281 Α.Κ.—Ἀκυρότης παραιτήσεως ἀπό τοῦ πρός σύνταξιν δικαιώματος κατ' ἄρθρα 3, 174 Α.Κ.—Ἀόριστος περί συντρέχοντος πταίσματος κατ' ἄρθρον 300 Α.Κ.

Ἀρείου Πάγου 630)1964, Τμ. Β'

Προεδρεύων ὁ Ἀρεοπαγίτης κ. *Ν. Χαραλάμπης*
Εἰσηγητής ὁ Ἀρεοπαγίτης κ. *Ι. Χατζηδάκης*
Δικηγόροι οἱ κ.κ. Ι. Δυοβουνιώτης, Γ. Μουντζουρίδης

Ἡ διαφορά φέρεται εἰς συζήτησιν μετά τήν ὑπ' ἀριθ. 161 τοῦ 1964 ἀπόφασιν τοῦ Γ' Τμήματος τοῦ δικαστηρίου τούτου, ἀναιρέσασαν τήν ὑπ' ἀριθ. 2609 τοῦ 1962 ἀπόφασιν τοῦ Ἐφετείου Ἀθηνῶν διά τόν ἐν ἄρθρῳ 807 § 7 τῆς Πολιτικῆς Δικονομίας λόγον καί παραπέμψασαν τήν ὑπόθεσιν ἐνώπιον τοῦ Τμήματος τούτου.

Μετά τήν ἀναίρεσιν, ἐπανερχομένων τῶν διαδίκων εἰς τήν πρό τῆς ἀναιρεθείσης ἀποφάσεως κατάστασιν, εἶναι ἐξεταστέα ἡ ἀπό 12 Μαΐου 1960 ἔφεσις (ἀντί ἀνακοπῆς) τοῦ ἐναγομένου κατά τῆς ὑπ' ἀριθ. 744 τοῦ 1960 ἀποφάσεως τοῦ Πρωτοδικείου Πειραιῶς, δι' ἧς, δικαοθείς οὗτος ἐρήμην, λόγῳ μή κατοβολῆς ὑπ' αὐτοῦ τῶν προσθέτων ποσοστῶν δικαστικοῦ ἐναήμου ὑπέρ τοῦ Ταμείου Συντάξεων Νομικῶν καί Ταμείου Προνοίας Δικηγόρων Πειραιῶς, ἀπερρίφθη ἡ ἀγωγή του.

Διά τῆς ὑπ' ἀριθ. 2715 τοῦ 1960 προδικαστικῆς ἀποφάσεως τοῦ Ἐφετείου ἀπερρίφθησαν κατά τάς ἐν αὐτῇ ὀρθάς σκέψεις οἱ πρῶτος καί δεύτερος λόγοι ἐφέσεως, δι' ὧν παρεπαιείτο ὁ ἐκκαλῶν - ἐνάγων α) ὅτι κακῶς ἐδικάσθη ἐρήμην καί ἀπερρίφθη ἡ ἀγωγή του διά παράλειψιν κατοβολῆς τοῦ ἐν τῇ ἡγηθείσῃ σκέψει δικαστικοῦ ἐναήμου καί β) ὅτι ἐν πάσῃ περιπτώσει κατεβλήθη τό δικαστικόν τοῦτο ἔνσημον, ἀλλά παρέπεσε καί ἀπωλέσθη τό σχετικόν γραμμάτιον, γενομένου δέ δεκτοῦ τοῦ τρίτου λόγου αὐτῆς ἐξηφανίσθη ἡ ἐκκαλουμένη ἀπόφασις καί ἠρευνήθη ἡ ὑπόθεσις.

Ἐν τῇ ὑπό κρίσιν ἀπό 15 Ὀκτωβρίου 1959 ἀγωγῇ του ἐκθέτει ὁ ἐνάγων, ὅτι, ἐργασθείς ἐπί εἰκοσαετίαν ὡς ἐργάτης μετάλλου καί ἔχων 300 ἡμέρας ἐργασίας κατά τήν τελευταίαν τριετίαν, διέκοψε τήν ἐργασίαν του τήν 19.10.1953, ὡς συμπληρώσας τό 60ὸν ἔτος τῆς ἡλικίας του καί ἐζήτησε διά τῆς ἀπό 1.12.1953 αἰτήσεώς του τήν συνταξιοδότησίν του, λόγῳ γήρατος παρά τοῦ ἐναγομένου Ταμείου, εἰς ὃ ἦτο ἐπικουρικῶς ἠσφαλισμένος, πλήν ἡ αἴτησίς του αὕτη ἀπερρίφθη διά τῆς ἀπό 17.8.1954 ἀποφάσεως τοῦ διοικητικοῦ συμβουλίου τοῦ ἐναγομένου παρανόμως, διότι, εἰς ἣν εἶχεν ἐφαρμογήν ἡ ὑπ' ἀριθ. 49546 τοῦ 1940 ἀπόφασις τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας, ἧς αἱ προϋποθέσεις συνέτρεχον διά τήν συνταξιοδότησίν του, ἐφηρμόσθη ἡ ὑπ' ἀριθ. 56025 τοῦ 1953 μεταγενεστέρα ἀπόφασις τοῦ ἰδίου Ὑπουργοῦ, διά τῆς ὁποίας ἀπαιτεῖται ὡς ἐπιπροσθέτος προϋπόθεσις καί ἡ πραγματοποίησις 1500 ἡμερῶν ἐργασίας. Ἐπιδιώκεται δέ διά τῆς ἀγωγῆς ταύτης ἡ πληρωμή εἰς τόν ἐνάγοντα ἀποζημιώσεως κατά τά ἄρθρα 105 καί 106 τοῦ Εἰσ.Ν.Α.Κ., λόγῳ τῆς παρανόμου ἀπορρίψεως τῆς αἰτήσεώς του, ἴσης πρός τήν σύνταξιν ἣν θά ἐλάμβανε κατά τό χρονικόν διάστημα ἀπό 1.12.1953 μέχρι 31.10.1959, ἀνερχομένης ἐν συνόλῳ εἰς τό ποσόν τῶν 48.000 δραχμῶν.

Κατά τό ἄρθρον 17 § 1 τοῦ ἀπό 1 Ὀκτωβρίου 1953 Κανονισμοῦ ἀσφαλιστικῶν παροχῶν τοῦ ἐναγομένου, ἔχοντος ἰσχύν νόμου, ὡς ἐκδοθέντος κατ' ἐξουσιοδότησιν τοῦ ν. δ)τος ἀπό 5.11.1935 «περί Ἱδρύσεως Ἐπικουρικοῦ Ταμείου Ἐξόδου Γερόντων καί Ἀνικάνων Ἐργατῶν Μετάλλου», ὡς ἐτροποποιήθη διά τοῦ ἄρθρου 10 τοῦ νόμου 694 τοῦ 1937, ἐνκριθέντο δέ διά τῆς νομίμως δημοσιευθείσης ὑπ' ἀριθ 56025 τοῦ 1953 ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας, οἱ κατά τήν ἔναρξιν τῆς ἰσχύος τοῦ Κανονισμοῦ τούτου τυγχάνοντες συντάξεως παρά τοῦ ἐναγομένου Ταμείου διατηροῦσι τό δικαίωμά των εἰς σύνταξιν, ἔστω καί ἂν δέν πληροῦν τάς ὑπό τούτου ὁριζομένας προϋποθέσεις συνταξιοδοτήσεως.

Ἐκ τῆς διατάξεως ταύτης καί ὡς ἐκ τοῦ σκοποῦ αὐτῆς, ἐγκειμένου εἰς τήν διατήρησιν τῶν βάσει τῶν προϊσχυσασῶν διατάξεων κτηθέντων δικαιωμάτων, προκύπτει σαφῶς, ὅτι ἀφορᾷ οὐ μόνον τούς συνταξιοδοτηθέντας ὑπό τό κράτος

τῶν προϊσχυσασῶν διατάξεων, ἀλλὰ καὶ τοὺς βάσει τῶν διατάξεων τούτων κτησαμένους τὸ πρὸς σύνταξιν δικαίωμα καὶ μὴ ἀσκήσαντας τοῦτο διὰ τῆς ὑποβολῆς τῆς σχετικῆς αἰτήσεως πρὸ τῆς ἐνάρξεως τῆς ἰσχύος τοῦ νεωτέρου ὡς ἄνω Κανονισμοῦ. Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει ἡ κρίσις τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ ἐναγομένου ὅτι ἐν προκειμένῳ εἶχεν ἐφαρμογὴν ὁ νεώτερος Κανονισμὸς τοῦ ἐναγομένου καὶ ὄχι αἱ προϊσχύσασαι αὐτοῦ διατάξεις ἐπὶ τῷ λόγῳ ὅτι ὁ ἐνάγων - ἐκκαλῶν δὲν εἶχεν συνταξιοδοτηθῇ κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς ἰσχύος αὐτῶν, ἦτο παράνομος καὶ ὡς τοιαύτη ὑπόκειται εἰς τὸν ἔλεγχον τῶν τακτικῶν δικαστηρίων, ἅτινα εἶναι ἁρμόδια πρὸς ἔλεγχον τῆς νομιμότητος τῶν ἀποφάσεων τῶν ὀργάνων τῆς διοικήσεως ἐπὶ τῷ τέλει ἱκανοποιήσεως τοῦ δι' αὐτῶν προσβληθέντος ἰδιωτικοῦ δικαίου(*). Ὅθεν αἱ ἐνστάσεις τοῦ ἐναγομένου ὅτι ἡ ἀγωγὴ εἶναι ἀβάσιμος, διότι ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ νεωτέρου Κανονισμοῦ, ὅστις εἶχεν ἐφαρμογήν, δὲν ἐδικαιοῦτο συντάξεως ὁ ἐνάγων καὶ ὅτι τὰ τακτικὰ δικαστήρια δὲν ἔχουσιν ἁρμοδιότητα διὰ τὴν ἐπίλυσιν τῆς ὑπὸ κρίσιν διαφορᾶς, εἶναι ἀπορριπτέοι ὡς ἀβάσιμοι.

Ἡ μετὰ πάροδον πενταετίας ἀπὸ τῆς παρανόμου ἀπορρίψεως τῆς αἰτήσεώς του περὶ συνταξιοδοτήσεως ἐγερθεῖσα ὑπὸ τοῦ ἐνάγοντος τῆς ὑπὸ κρίσιν ἀγωγῆς, παρ' ὅτι εἶχε ζητήσει προηγουμένως παρὰ τοῦ ἐναγομένου καὶ εἶχεν ἀναλάβει τὰς εἰς αὐτὸ γενομένας ὑπὸ τούτου εἰσφοράς, δὲν ἀντίκειται κατὰ τὴν ἔννοιαν τοῦ ἄρθρου 281 τοῦ Α.Κ. εἰς τὴν καλὴν πίστιν, τὰ χρηστὰ ἤθη καὶ τὸν κοινωνικὸν καὶ οἰκονομικὸν σκοπὸν τοῦ ἀξιουμένου δικαιώματος. Ἐκ τῆς ἰδίας ὡς ἄνω συμπεριφορᾶς τοῦ ἐνάγοντος δὲν δύναται νὰ συναχθῇ, ὅτι ἀπεδέχθη σύτος τὴν ἀπορριφθεῖσαν τὴν αἴτησίν του ἀπόφασιν τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ ἐναγομένου ἢ ὅτι παρητήθη τῆς διὰ τῆς ἀγωγῆς του ἐπιδιωκομένης ἀποζημιώσεως, λόγῳ τῆς παρανόμου ἐνεργείας τῶν ὀργάνων τοῦ ἐναγομένου. Παραίτησις δὲ ἐκ τοῦ πρὸς σύνταξιν δικαιώματός του εἶναι κατὰ τὰ ἄρθρα 3 καὶ 174 τοῦ Α.Κ. ἀνίσχυρος. Οὔτε ἐξ ἄλλου διὰ τῆς ἀναζητήσεως καὶ ἀναλήψεως παρὰ τούτων ὧν ὡς ἄνω εἰσφορῶν του αἴρεται ἡ προϋπόθεσις διὰ τὴν συνταξιοδότησίν του τῆς πραγματοποιήσεως 300 ἡμερῶν ἐργασίας κατὰ τὴν τελευταίαν πρὸ τῆς διακοπῆς τῆς ἐργασίας του τριετίαν. Ἑπομένως αἱ περὶ τοῦ ἀντιθέτου ἐνστάσεις τοῦ ἐναγομένου εἶναι ἀπορριπτέαι ὡς ἀβάσιμοι.

Ἐκ τοῦ ἄρθρου 300 τοῦ Α.Κ., ὁρίζοντος ὅτι ἐὰν ὁ ζημιωθεὶς συνετέλεσεν ἐξ οἰκείου πταίσματος εἰς τὴν ζημίαν ἢ τὴν ἔκτασιν αὐτῆς, τὸ δικαστήριον δύναται νὰ μὴ ἐπιδικάσῃ ἀποζημίωσιν ἢ νὰ μειώσῃ τὸ ποσὸν αὐτῆς, σαφῶς προκύπτει, ὅτι διὰ τὴν ἐφαρμογὴν τούτου ἀπαιτεῖται πταίσμα τοῦ ζημιωθέντος καὶ αἰτιώδης σύνδεσμος μεταξὺ τοῦ πταίσματος καὶ τῆς ζημίας καὶ τοῦ παραγαγόντος τούτην γεγονότος. Ἡ παρὰ τοῦ ἐνάγοντος ἀναζήτησις καὶ ἀνάληψις τῶν πρὸς τὸ ἐναγόμενον εἰσφορῶν του οὐτ' ἐπέτρεψαν εἰς τὴν προηγηθεῖσαν παράνομον ἀπόρριψιν τῆς αἰτήσεώς του περὶ συνταξιοδοτήσεώς του, ἐξ ἧς ἡ ἐν τῇ ἀγωγῇ ἀπαίτησίς του, οὔτε εὑρίσκεται εἰς αἰτιώδη σύνδεσμον μετ' αὐτῆς. Ὅθεν ἡ περὶ συντρέχοντος πταίσματος τοῦ ἐνάγοντος ἔνστασις τοῦ ἐναγομένου εἶναι ἀπορριπτέα ὡς ἀβάσιμος.

Κατὰ τὰς παραγράφους 1 καὶ 2 τοῦ ἄρθρου 14 τοῦ ἀπὸ 1 Ὀκτωβρίου 1953 Κανονισμοῦ τοῦ ἐναγομένου τὸ δικαίωμα ἐπὶ τὰς παροχὰς παραγράφεται μετὰ παρέλευσιν πενταετίας ἀπὸ τῆς γενέσεώς των. Αἱ ἀπαιτηταὶ βάσει συντάξεως παραγράφονται μετὰ παρέλευσιν ἐτῶν, ἀφ' ἧς κατέστησαν ἀπαιτηταί. Ὅθεν, ἐφ' ὅσον ἡ ὑπὸ κρίσιν ἀγωγὴ ἔχει ἀντικείμενον οὐχὶ τὴν καταβολὴν τῶν κατὰ μῆνα ὀφειλομένων παροχῶν ἐκ τῆς συντάξεως, ἀλλὰ τὴν πληρωμὴν ἀποζημιώσεως, λόγῳ τῆς παρανόμου ἀπορρίψεως τῆς αἰτήσεως τοῦ ἐνάγοντος πρὸς συνταξιοδότησίν του, δὲν ὑπόκειται εἰς τὴν ἀνωτέρω παραγραφὴν καὶ ἡ περὶ τοῦ ἀντιθέτου ἔνστασις τοῦ ἐναγομένου εἶναι ἀπορριπτέα ὡς ἀβάσιμος.

Ὡς πρὸς τὴν ἔνστασιν τοῦ ἐναγομένου ὅτι δὲν ὑπέβαλεν ὁ ἐνάγων ἐγκαίρως τὰ διὰ τὴν σύνταξίν του ἀπαιτούμενα ἔγγραφα, τὸ ζήτημα τοῦτο ἀναφέρεται εἰς τὰς ὀρθὰς σκέψεις τῆς ἀναιρετικῆς ἀποφάσεως, δι' ἣν, κατ' ἀπόρριψιν ὑποβληθέντος σχετικοῦ λόγου ἀναιρέσεως, ἐκρίθη αὐτὴ ἀπαράδεκτος, ὡς μὴ ἐγκαίρως ὑποβληθεῖσα.

Κατὰ τὸ ἄρθρον 937 τ.ὦ Α.Κ. ἀπαίτησις ἐξ ἀδικοπραξίας παραγράφεται μετὰ πενταετίαν, ἀφ' ὅτου ὁ παθὼν ἔλαβε γνῶσιν τῆς τε ζημίας καὶ τοῦ πρὸς ἀποζημίωσιν ὑποχρέου, ἐν πάσῃ δὲ περιπτώσει μετὰ πάροδον εἴκοσιν ἐτῶν. Ὅθεν ἡ ἔνστασις τοῦ ἐναγομένου, ἢ ἡ ἀπόδειξις ἐὰν ἐξηρτήθη ἐξ ἐγγράφου τινός, ὡς ἐδέχθη καὶ ἡ ἀναιρετικὴ ἀπόφασις καὶ ἀνήρεσε τὴν ἀντιθέτως ἀποφανθεῖσαν ἀναιρεσιβληθεῖσαν ἀπόφασιν τοῦ Ἐφετείου, ὅτι ἡ ἀπαίτησις τοῦ ἐνάγοντος προερχομένη ἐξ ἀδικοπραξίας, ὑπέκυψεν εἰς τὴν πενταετῆ παραγραφὴν τῆς ἀνωτέρω διατάξεως, διότι, ἐνῷ ἔλαβε γνῶσιν σύτος, ὅτι ἀπερρίφθη ἡ περὶ συνταξιοδοτήσεώς του αἴτησίς του κατὰ τὸ δεύτερον δικαίμερον τοῦ Σεπτεμβρίου 1954, ἤγειρε τὴν ὑπὸ κρίσιν ἀγωγήν του τὴν 12.12.1954, εἶναι νόμιμος, ὀφοῦ πράγματι, ὡς προκύπτει ἐκ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 5014 τοῦ 1953 ἀποδεικτικοῦ ἐπιδάσεως τοῦ δικαστικοῦ κλητῆρος Χ Π., ἡ ἄνω ἀπορριπτικὴ ἀπόφασις ἐπεδόθη εἰς τὸ ἐναγόμενον τὴν 12.12.1959. Ἐπομένως δέον ὅπως ὑποχρεωθῇ τὸ ἐναγόμενον πρὸς ἀπόδειξιν αὐτῆς διὰ παντὸς νομίμου ἀποδεικτικοῦ μέσου καὶ μαρτύρων, ἐντεῦθεν ἐπομένων διὰ τὸ ἀνέφικτον κτήσεως ἐγγράφου ἀποδείξεων, ὡς ἐκ τῆς φύσεως τοῦ ἀποδεικτέου περιστατικοῦ.

§ 2. Ἀσφάλισις εἰς τὸ Ἵδρυμα Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων

1. Ὑπαγόμενα εἰς τὴν ἀσφάλισιν τοῦ Ἱδρύματος Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων πρόσωπα. — Ἀνεπίτρεπτος ἀπὸ τῆς ἰσχύος τοῦ Α.Ν. 1846/1951 «περὶ Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων» ἀποκλεισμὸς ἐκ τῆς ἀσφαλίσεως προσώπου, παρέχοντος ἐξηρτημένην ἐργασίαν, ἐστω καὶ κατ' ἀραιὰ χρονικὰ διαστήματα ἢ

(*) Ἴδετε καὶ Α.Π. 615/1964, ΕΕΔ 23, 1441.

κατὰ τμῆμα μόνον τῆς ἡμέρας, ἐκ μόνου τοῦ λόγου ὅτι ἡ ἐν τῇ ἐργασίᾳ ταύτῃ ἀπασχόλησίς του δὲν συνιστᾷ τὴν κυρίαν αὐτοῦ ἀπασχόλησιν, ὅπερ ἀπαιτεῖται προϋπόθεσιν τῆς ὑπαγωγῆς εἰς τὴν ἀσφάλισιν ὑπὸ τὸ κράτος ἰσχύος τῶν προγενεστέρων περὶ Ι.Κ.Α. διατάξεων τοῦ Νόμου 6298)1934. — Περίπτωσις καθαριστρίας Ναοῦ.

Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας 2841)1964, Τμ. Α'

Προεδρεύων ὁ Σύμβουλος κ. *Δ. Καρβελλᾶς*
Εἰσηγητὴς ὁ Πάρεδρος κ. *Θ. Κουρεμπούλος*
Δικηγόρος ὁ κ. Α. Λέκκας

Διὰ τῆς ὑπὸ κρίσιν αἰτήσεως διώκεται ἡ ἀκύρωσις τῆς ὑπ' ἀριθ. 733)1962 ἀποφάσεως τῆς Δευτεροβαθμίου Ἀσφαλιστικῆς Ἐπιτροπῆς Ἐφέσεων τοῦ Ι.Κ.Α., δι' ἧς ἀπερρίφθη αἴτησις τῆς ἤδη αἰτούσης περὶ ἀναγνωρίσεως τῶν ἡμερομισθίων, ἅτινα αὕτη, κατὰ τοὺς ἰσχυρισμούς της, ἐπραγματοποίησεν ὡς νεωκόρος διαδοχικῶς εἰς δύο ἱεροὺς ναοὺς τῆς Κοινότητος Νέας Μαγνησίας Θεσσαλονίκης κατὰ τὴν χρονικὴν περίοδον 1944 1959.

Κατὰ τὰς ἰσχυούσας «περὶ Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων» διατάξεις τοῦ ἄρθρου 2 § 1 τοῦ ἀ.ν. 1846)1951 εἰς τὴν ἀσφάλισιν τοῦ Ἱδρύματος Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων ὑπάγονται κατὰ κανόνα ὑποχρεωτικῶς καὶ αὐτοδικαίως τὰ πρόσωπα, τὰ ὁποῖα ἐντὸς τῶν ὁρίων τῆς χώρας παρέχουν ἐξηρτημένην ἐργασίαν ἐναντι ἀμοιβῆς, ἤτοι οἱ μισθωτοί, οἵτινες εὑρίσκονται ἐναντι τοῦ πρὸς ὃν προσφέρεται ἡ ἐργασία των ἐν στενῇ ὑπηρεσιακῇ σχέσει, ἀνεξαρτήτως τῆς διαρκείας τῆς ἀπασχολήσεώς των καὶ τοῦ ὕψους, ὡς καὶ τοῦ τρόπου τῆς ἀμοιβῆς των (*). Ἐκ τούτου παρέπεται ὅτι ἀπὸ τῆς ἰσχύος τοῦ ἀ.ν. 1846)1951 δὲν ἐπιτρέπεται ὁ ἐκ τῆς ἀσφαλίσεως ἀποκλεισμὸς προσώπου παρέχοντος ἐξηρτημένην ἐργασίαν κατὰ τὴν ἀνωτέρω ἔννοιαν, ἔστω καὶ κατ' ἀραιὰ χρονικὰ διαστήματα ἢ καὶ κατὰ τμῆμα μόνον τῆς ἡμέρας, ἐκ μόνου τοῦ λόγου ὅτι ἡ ἐν τῇ ἐργασίᾳ ταύτῃ ἀπασχόλησίς του δὲν συνιστᾷ τὴν κυρίαν αὐτοῦ ἀπασχόλησιν, τοῦθ' ὅπερ ἀντιθέτως ἀπαιτεῖται προϋπόθεσιν τῆς ὑπαγωγῆς εἰς τὴν ἀσφάλισιν ὑπὸ τὸ κράτος τῆς ἰσχύος τῶν προγενεστέρων περὶ Ι.Κ.Α. διατάξεων τοῦ ν. 6298)1934.

Ἐν προκειμένῳ, ὡς προκύπτει ἐκ τῆς αἰτιολογίας τῆς προσβαλλομένης πράξεως, ἡ ἐκδοῦσα ταύτην Ἐπιτροπή, ἀφοῦ ἐδέχθη, ὅτι ἡ αἰτοῦσα δὲν κατεῖχε θέσιν νεωκόρου εἰς τοὺς ἱεροὺς ναοὺς τοῦ Ἁγίου Παντελεήμονος καὶ τοῦ Ἁγίου Ἀθανασίου, διὰ τὴν κατάληψιν τῆς ὁποίας κατὰ νόμον ἀπαιτεῖται διορισμὸς παρὰ τῆς οἰκείας Ἱερᾶς Μητροπόλεως, ἀλλ' ἀπησχολεῖτο εἰς τοὺς ναοὺς τούτους δὶς ἢ τρὶς τῆς ἑβδομάδος (Σάββατον, Κυριακὴν καὶ ἑορτὰς) ἐπ' ὀλίγας ὥρας ὡς καθαρίστρια, λαμβάνουσα ὡς ἀμοιβὴν παρὰ τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ συμβουλίου δραχμὰς 75 μηνιαίως, ὡς καὶ τὰ τυχὸν παρὰ τῶν ἐκκλησιαζομένων φιλοδωρήματα, εἶχε δὲ ὡς κυρίαν ἀπασχόλησιν τὰ οἰκιακά, ἀποζῶσα ἐκ τῆς ἐκμισθώσεως τοῦ γεωργικοῦ αὐτῆς κλήρου καὶ τῆς ἀποτιμηθείσης αὐτῇ ὑπὸ τοῦ Ο.Γ.Α. συντάξεως, ἔκρινεν, ὅτι ἡ ὡς ἄνω ὑπηρεσία τῆς αἰτούσης δὲν ἀπετέλει ἐξηρτημένην ἐργασίαν καὶ ὡς ἐκ τούτου δὲν ἦτο ἀσφαλιστέα εἰς τὸ Ι.Κ.Α., καθ' ὅσον προσεφέρετο κατὰ διαστήματα καὶ ὅλως «ἐξαιρετικῶς» ἐναντι τῶν σχετικῶν φιλοδωρημάτων καὶ ἐλαχίστου βοηθήματος, παρεχομένου ὑπὸ τοῦ οἰκείου Ἐκκλησιαστικοῦ Συμβουλίου ἐκ λόγων φιλανθρωπίας. Οὕτω ἡ προσβαλλομένη πρᾶξις ἠρνήθη νὰ προβῇ εἰς τὴν ἀναγνώρισιν τῶν ἡμερῶν ἐργασίας, ἃς ἡ αἰτοῦσα ἐπραγματοποίησεν εἰς τοὺς ὡς ἄνω ἱεροὺς ναούς, στηριχθεῖσα ἀποκλειστικῶς εἰς τὸ γεγονὸς ὅτι ἡ ἐργασία αὕτη προσεφέρθη οὐχὶ κατὰ κυρίαν ἀπασχόλησιν, ἀλλ' ἐπὶ μειωμένῳ ὡραρίῳ καὶ κατ' ἀραιὰ χρονικὰ διαστήματα, ἦτοι εἰς στοιχεῖα μὴ ληπτέα ὑπ' ὄψιν, χωρὶς νὰ ἐξετάσῃ, ἐὰν ἡ ἐργασία αὕτη παρείχετο ἢ οὐ ὑπὸ καθεστὼς ὑπηρεσιακῆς ἐξαρτήσεως κατὰ τὴν ἔννοιαν τοῦ ἄρθρου 2 § 1 τοῦ ἀ.ν. 1846)1951. Ἄνευ τοῦ στοιχείου τούτου ὅμως τυγχάνει ἀνέφικτος ὁ ἔλεγχος τοῦ νομικοῦ χαρακτηρισμοῦ τῶν γενομένων ὑπ' αὐτῆς δεκτῶν πραγματικῶν περιστατικῶν καὶ τούτῳ τῷ λόγῳ, βασίμως προβαλλομένῳ, ἡ προσβαλλομένη πρᾶξις καθίσταται ἀκυρωτέα, παρελκούσης ὡς ἀλυσιτελοῦς τῆς ἐρεύνης τῶν λοιπῶν λόγων ἀκυρώσεως.

Κατ' ἀκολουθίαν δέον, ἀκυρουμένης τῆς προσβαλλομένης πράξεως, νὰ ἀναπεμφθῇ ἡ ὑπόθεσις εἰς τὴν Διοίκησιν διὰ τὴν περαιτέρω νόμιμον ἐνέργειαν.

2. Ἐπέλευσις ἐργατικοῦ ἀτυχήματος εἰς ἠσφαλισμένον παρὰ τῷ Ι.Κ.Α., παρέχοντα ἀποδεδειγμένως ἐξηρτημένην ἐργασίαν ἐναντι ἀμοιβῆς προσκαίρως ἐκτὸς ἀσφαλιστικῆς περιοχῆς εἰς ἐργοδότην, ἐδρεύοντα ἐντὸς τοιαύτης. — Προτέρα ἀσφάλισις παρὰ τῷ Ι.Κ.Α. καὶ ὑποχρεωτικὴ συνέχισις τῆς ἀσφαλίσεως κατὰ τὴν μετέπειτα ἐκτὸς ἀσφαλιστικῆς περιοχῆς πρόσκαιρον ἀπασχόλησιν.

Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας 2050)1964, Τμ. Α'

Προεδρεύων ὁ Σύμβουλος κ. *Γ. Χαρμπούρης*
Εἰσηγητὴς ὁ Πάρεδρος κ. *Β. Ρώτης*
Δικηγόρος ὁ κ. Ε. Μαχαίρας

Διὰ τῆς ὑπὸ κρίσιν αἰτήσεως διώκεται ἡ ἀκύρωσις τῆς ὑπ' ἀριθ. 3055 τῆς 9.7.1963 ἀποφάσεως τῆς Δευτεροβαθμίου Ἀσφαλιστικῆς Ἐπιτροπῆς Ἐφέσεων, δι' ἧς ἀπερρίφθη ὁριστικῶς τὸ περὶ συνταξιοδοτήσεως λόγῳ θανάτου ἐξ ἐρ-

(*) Ἴδετε καὶ Σ.Ε. 1907)1963, ΕΕΔ 23, 21, ἔνθα εἰς σημειώσεις μας καὶ λοιπαὶ παραπομπαί, Α Π. 158)1964, ΕΕΔ 23, 423, ἔνθα εἰς σημείωσιν μας καὶ λοιπαί, Σ Ε. 77)1964, ΕΕΔ 23, 424.

γατικοῦ ἀτυχήματος, ἐπισυμβάντος τὴν 1.6.1960, τοῦ Ε.Κ. λατόμου, κατοίκου Πολυχνίτου Μυτιλήνης, αἴτημα τῆς χήρας καὶ τῆς θυγατρὸς αὐτοῦ.

'Ως δέχεται ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις, ὁ θανών, ὅτε ὑπέστη τὸ ἐργατικὸν ἀτύχημα, παρεῖχεν ἀποδεδειγμένως ἐργασίαν ἐξηρτημένην ἐναντὶ ὁμοιβῆς προσκαίρως ἐκτὸς ἀσφαλιστικῆς περιοχῆς εἰς ἐργοδότην, ἐδρεύοντα ἐντὸς τοιαύτης. 'Αλλ' οὗτος δὲν ἦτο, κατὰ τὴν διατύπωσιν τῆς ἀποφάσεως, πρότερον ἠσφαλισμένος παρὰ τῷ Ι.Κ.Α. ὥστε, ἐφ' ὅσον δὲν θὰ εἶχε παρέλθει ἔτος ἀπὸ τῆς τελευταίας ἡμέρας τῆς ἐντὸς κέντρου ἀσφαλιστικοῦ ἐργασίας του, νὰ θεωρηθῇ ὡς ὑποχρεωτικῶς συνεχίζων τὴν παρὰ τῷ Ι.Κ.Α. ἀσφάλισίν του, κατὰ τὴν μετέπειτα, ἐκτὸς ἀσφαλιστικῆς περιοχῆς πρόσκαιρον ἀπασχόλησίν του, μὲ ἐπακόλουθον τὴν ὕπαρξιν ὑποχρεώσεως πρὸς ἀπονομὴν συντάξεως λόγῳ θανάτου ἐξ ἐργατικοῦ ἀτυχήματος. Τὸν συγκεκριμένου δὲ ἰσχυρισμὸν τῶν αἰτουσῶν περὶ ἀπασχολήσεως τοῦ συζύγου τῆς πρώτης καὶ πατρὸς τῆς δευτέρας ἐξ αὐτῶν παρὰ τῷ Δήμῳ Πολυχνίτου ἐντὸς ἀσφαλιστικῆς περιοχῆς ὀλίγον πρὸ τοῦ θανάτου του καὶ δὴ ἀπὸ 4.4-14.5.1960 ἀπέρριψεν ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις, ὡς μὴ διαπιστωθέντα, διότι εἰς τὰς οἰκείας μισθοδοτικὰς καταστάσεις τοῦ Δήμου δὲν ἐγγράφεται τὸ πατρώνυμον τοῦ θανόντος, προσβέτουσα ὅτι ἡ ὑπάρχουσα σχετικὴ ἐγγραφὴ ἀφορᾷ «προφανῶς, κατὰ τὴν βάσιμον γνώμην τῆς 'Υπηρεσίας», συνώνυμόν του ἠσφαλισμένον εἰς τὸ Ι.Κ.Α. ὑπ' ἀριθ. μητρώου 4210128.

'Εν ὄψει τῶν προσαχθέντων ὑπὸ τῆς αἰτούσης ἀποδεικτικῶν στοιχείων καὶ δὴ 1) τῆς ἀπὸ 2.6.1960 καταστάσεως εἰσφορῶν ὑπὲρ τοῦ Ι.Κ.Α. τοῦ Δήμου Πολυχνίτου, ἐξ ἧς συνάγεται, ὅτι ὁ Ε.Κ. ἐπραγματοποίησεν 11 ἡμερομίσθια παρὰ τῷ Δήμῳ κατὰ τὸ ὡς ἄνω χρονικὸν διάστημα, 2) τῶν ὑπ' ἀριθ. 1863)515 τῆς 4.7.1960, 2331)671 καὶ 672 τῆς 20.8.1960, 100)17 τῆς 7.1.1961 καὶ 2197)Π.543 τῆς 26.6.1963 ἐγγράφων τοῦ Δημάρχου Πολυχνίτου, βεβαιούντων ὅτι ἡ ἐν λόγῳ ἐγγραφή, ἀναφερομένη εἰς ἐργασίας κατασκευῆς ὁδοῦ, ἀφορᾷ τὸν θανόντα ἐξ ἐργατικοῦ ἀτυχήματος λατόμον, ὅστις, μὴ ἔχων τὴν ἰδιότητα τοῦ ἐπιχειρηματίου, προσέφερε ἐξηρτημένην ἐργασίαν ὡς μισθωτός, καὶ δὲν ἀφορᾷ τὸν συνώνυμόν του κτίστην καὶ 3) τῆς ἀπὸ 30.6.1963 ὑπευθύνου δηλώσεως τοῦ τελευταίου τούτου, ἰσχυριζομένου ὅτι δὲν εἰργάσθη εἰς τὸν Δήμον κατὰ τὸ ὡς ἄνω κρίσιμον χρονικὸν διάστημα, συνδυαζομένην πρὸς τὸ μὴ ἀμφισβητούμενον ὑπὸ τοῦ Ι.Κ.Α. γεγονὸς ὅτι εἰς ἀσφαλιστικὸν βιβλιάριον αὐτοῦ δὲν ἔχει καταχωρηθῇ ἀπασχόλησις αὐτοῦ ὡς ἡμερομισθίου παρὰ τῷ Δήμῳ κατὰ τὸν αὐτὸν χρόνον, ἡ αἰτιολογία ἀπορρίψεως τοῦ προβληθέντος ὡς ἄνω εἰδικοῦ ἰσχυρισμοῦ ὅλως ἀνεπαρκὴς παρίσταται. 'Ακυρωτέα, ὅθεν, τυγχάνει τούτῳ τῷ λόγῳ, βασίμως προσβαλλομένη, ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις, παρελκούσης τῆς ἐξετάσεως τῶν λοιπῶν.

§ 3 'Αρμοδιότης Διευθυντῶν 'Υποκαταστημάτων 'Ιδρύματος Κοινωνικῶν 'Ασφαλίσεων καὶ ἔνδικα κατὰ τῶν ἀποφάσεων αὐτῶν μέσα

'Αρμοδιότης τούτων ὅπως ἀποφαίζουν περὶ τῆς ὑπαγωγῆς προσώπου εἰς τὴν ἀσφάλισιν, περὶ τῆς διαρκείας τῆς ἀσφαλιστικῆς σχέσεως, περὶ τῆς πραγματοποιήσεως τῶν ἀσφαλιστικῶν εἰσφορῶν, ὡς καὶ δι' ἄλλα θέματα, ὑποκειμένων τῶν ἀποφάσεων αὐτῶν εἰς ἔνστασιν ἐνώπιον τῆς οἰκείας Τοπικῆς Διοικητικῆς 'Επιτροπῆς, προσβαλλομένων τῶν ἀποφάσεων αὐτῶν ἐνώπιον τῆς παρὰ τῇ Διοικήσει τοῦ Ι.Κ.Α. ὑφισταμένης Δευτεροβαθμίου 'Ασφαλιστικῆς 'Επιτροπῆς 'Εφέσεων.—'Ανεπίτρεπτος ἀναθεώρησις ἀποφάσεως 'Επιτροπῆς 'Εφέσεων.—'Υποβολὴ μετὰ τὴν ὁριστικὴν ἀπόφασιν τῆς 'Επιτροπῆς παρὰ τοῦ ἠσφαλισμένου νέας αἰτήσεως, συναδευομένης ὑπὸ νέων στοιχείων.

Συμβουλίου τῆς 'Επικρατείας 2844)1964. Τμ. Α'

Πρόεδρος ὁ 'Αντιπρόεδρος κ. *Γ. Θ. Σπυρόπουλος*

Εἰσηγητὴς ὁ Πάρεδρος κ. *Β. Λεονταρίτης*

Δικηγόροι οἱ κ.κ. Κ. Νικολόπουλος, Ι. Ρεμοῦνδος

Διὰ τῆς ὑπὸ κρίσιν αἰτήσεως διώκεται ἐμπροθέσμως ἡ ἀκύρωσις τῆς ὑπ' ἀριθ. 2124)16.5.1963 ἀποφάσεως τῆς παρὰ τῇ Διοικήσει τοῦ 'Ιδρύματος Κοινωνικῶν 'Ασφαλίσεων Δευτεροβαθμίου 'Ασφαλιστικῆς 'Επιτροπῆς 'Εφέσεων, δι' ἧς ἀπερρίφθη ἡ ἀπὸ 29 'Ιουλίου 1961 αἰτήσις τοῦ αἰτούντος, ἠσφαλισμένου τοῦ ὡς εἴρηται 'Ιδρύματος περὶ ἀναθεωρήσεως τῆς ὑπ' ἀριθ. 2282)1960 ἀποφάσεως τῆς αὐτῆς 'Επιτροπῆς, ἀπορριψάσης αἴτημα αὐτοῦ περὶ παρατάσεως τῆς συνταξιοδοτήσεώς του λόγῳ ἀναπηρίας ἐκ κοινῆς νόσου.

Κατὰ τὰς συνδεδυασμένας διατάξεις τῆς παραγράφου 8 τοῦ ἄρθρου 14 τοῦ ἀ.ν. 1846)1951 «περὶ Κοινωνικῶν 'Ασφαλίσεων» (Ε.Κ. φ. 179) καὶ τῆς παραγράφου 2, περίπτωσις ζ', τοῦ ἄρθρου 7 τοῦ ν.δ. 3710)1957 «περὶ τροποποιήσεως τῆς περὶ διοικήσεως τοῦ ἐλέγχου τοῦ 'Ιδρύματος Κοινωνικῶν 'Ασφαλίσεων νομοθεσίας κλπ.» οἱ Διευθυνταὶ τῶν 'Υποκαταστημάτων τοῦ Ι.Κ.Α. ἀποφαίζουν περὶ τῆς ὑπαγωγῆς προσώπου εἰς τὴν ἀσφάλισιν, περὶ τῆς πραγματοποιήσεως τῶν ἀσφαλιστικῶν παροχῶν, ὡς καὶ δι' ἄλλα θέματα, αἱ ἀποφάσεις δὲ αὐτῶν ὑπόκεινται εἰς ἔνστασιν ἐνώπιον τῆς οἰκείας Τοπικῆς Διοικητικῆς 'Επιτροπῆς, αἱ ἀποφάσεις τῆς ὁποίας προσβάλλονται δι' ἐφέσεως, ἀσκουμένης εἴτε παρὰ τοῦ ἠσφαλισμένου, εἴτε παρὰ τοῦ Διευθυντοῦ τοῦ 'Υποκαταστήματος, ἐνώπιον τῆς παρὰ τῇ Διοικήσει τοῦ 'Ιδρύματος Κοινωνικῶν 'Ασφαλίσεων ὑφισταμένης Δευτεροβαθμίου 'Ασφαλιστικῆς 'Επιτροπῆς 'Εφέσεων.

'Υπὸ τῶν παρατιθεμένων ὡς ἄνω διατάξεων,

ὡς καὶ τῶν διατάξεων τοῦ ἀπὸ 20)23.11.1957 β. διαταγμάτος «περὶ τῆς λειτουργίας τῆς παρὰ τῇ Διοικήσει τοῦ Ι.Κ.Α Δευτεροβαθμίου Ἀσφαλιστικῆς Ἐπιτροπῆς» (Ε.Κ. φ 239), οὐδόλως προβλέπεται ἡ δυνατότης ἀναθεωρήσεως τῆς ὁριστικῆς ἀποφάσεως τῆς Δευτεροβαθμίου Ἐπιτροπῆς, δι' ἧς περατοῦται ἡ ὅλη διαδικασία τῆς ἀσφαλιστικῆς διαφορᾶς, ἡ προκαλουμένη ἐκ τῆς ὑποβολῆς αἰτήσεως παρὰ τοῦ ἐνδιαφερομένου ἐνώπιον τοῦ Διευθυντοῦ τοῦ ἀρμοδίου Ὑποκαταστήματος τοῦ Ι.Κ.Α. πρὸς ὑπαγωγὴν τούτου εἰς τὴν ἀσφάλισιν, τὴν συνταξιοδότησιν αὐτοῦ κλπ. Ἐπομένως ἡ Ἐπιτροπὴ Ἐφέσεων, ἀνεξαρτήτως τῆς νομιμότητος τῶν ἐν τῇ προσβαλλομένῃ ἀποφάσει αὐτῆς αἰτιολογιῶν, ὀρθῶς πάντως καὶ νομίμως, κατὰ τὰς προϊσταμένας διατάξεις, ἠρνήθη νὰ προβῇ εἰς τὴν αἰτηθεῖσαν ὑπὸ τοῦ αἰτοῦντος ἀναθεώρησιν τῆς προεκδοθείσης ὁριστικῆς ἀποφάσεώς της, πάντα δὲ τὰ περὶ τοῦ ἐναντίου διὰ τῆς ὑπὸ κρίσιν αἰτήσεως προβαλλόμενα τυγχάνουν ἀβάσιμα καὶ ἀπορριπτέα (*).

Ἡ μετὰ τὴν ὁριστικὴν ἀπόφασιν τῆς Δευτεροβαθμίου Ἀσφαλιστικῆς Ἐπιτροπῆς Ἐφέσεων ὑποβολὴ παρὰ τοῦ ἠσφαλισμένου αἰτήσεως, συνοδευομένης ὑπὸ νέων στοιχείων, πρὸς ἀπόδειξιν τῆς πραγματικῆς βάσεως, ἐφ' ἧς ἐθεμελιοῦτο καὶ τὸ ἀρχικὸν αἴτημα αὐτοῦ, δέον, λόγῳ τῆς φύσεως τῆς σχέσεως, τῆς συνδεούσης τὸν μισθωτὸν μετὰ τοῦ φορέως τῆς ἀσφαλίσεως, νὰ ἐκληφθῇ, ἐφ' ὅσον ἐνεργεῖται πρὸ τῆς παρόδου τῆς τυχὸν ὑπὸ τοῦ νόμου τασσομένης προθεσμίας πρὸς ἄσκησιν τοῦ σχετικοῦ δικαιώματος, ὡς ὑποβολὴ νέας αὐτοτελοῦς αἰτήσεως, ἐπιδιωκούσης οὐχὶ τὴν ἀναψηλάφησιν τῆς προηγηθείσης ὁριστικῆς ἀποφάσεως, ἀλλὰ τὴν ἄνευ ἀναβολῆς τινος ἱκανοποίησιν τοῦ αἰτήματος διὰ τὸν ἐφεξῆς χρόνον.

Ἐν προκειμένῳ ἡ ὑπὸ τοῦ αἰτοῦντος ὑποβληθεῖσα αἴτησις, συνοδευομένη ὑπὸ στοιχείων, ἃ ποδεικνυόντων, κατὰ τοὺς ἰσχυρισμοὺς αὐτοῦ, ὅτι ἡ ἀνικανότης του πρὸς ἐργασίαν δὲν ὑφίστατο ἀρχῆθεν, ὡς ἐγίνετο δεκτὸν διὰ τῆς ἠσυχίνος ἠτήσατο τὴν ἀναθεώρησιν ἀποφάσεως, ἀλλ' ὀφείλεται εἰς ἐπιδείνωσιν τῆς προϋπαρχούσης ἀναπηρίας του, ἔδει νὰ λογισθῇ ὡς νέα αἴτησις περὶ συνταξιοδοτήσεως αὐτοῦ καὶ ὡς τοιαύτη ἔδει νὰ παραπεμφθῇ ὑπὸ τῆς Ἐπιτροπῆς εἰς τὸν ἁρμόδιον νὰ ἀποφανθῇ κατὰ πρῶτον βαθμὸν ἐπὶ τοῦ βασίμου ἢ μὴ τοῦ αἰτήματος Διευθυντήν. Ἐπομένως ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις, μὴ παραπέμψασα τὴν αἴτησιν τοῦ αἰτοῦντος εἰς τὸν αἰτεῖαν Διευθυντὴν πρὸς κρίσιν, ἐλέγχεται μὴ νόμιμος καὶ δέον διὰ τὸν λόγον τοῦτον ὅπως ἀκυρωθῇ αὕτη, δεκτῆς καθισταμένης τῆς ὑπὸ κρίσιν αἰτήσεως.

§ 4. Ἀνακαθορισμὸς ὑπὸ τοῦ Ἱδρύματος Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων συντάξεων συνταξιούχων Ταμείου Συντάξεων Προσωπικοῦ Ἠλεκτρικῆς Ἑταιρείας Μεταφορῶν

Ἔννοια ἄρθρου 4 § 2 Νόμου 3954)1959 — Λῆψις ὑπ' ὄψιν παρὰ τῶν ἁρμοδίων ἀσφαλιστικῶν ὀργάνων τοῦ Ι.Κ.Α. διὰ τὸν ἀνακαθορισμὸν τῶν συντάξεων τῶν συνταξιούχων τοῦ συγχωνευθέντος εἰς τὸ Ι.Κ.Α. Ταμείου Συντάξεων Προσωπικοῦ Ἠλεκτρικῆς Ἑταιρείας Μεταφορῶν τῶν κατὰ τὸν χρόνον τῆς ἀπονομῆς τῆς συντάξεως προϋποθέσεων συνταξιοδοτήσεως τῶν ὡς ἄνω συνταξιούχων, ὡς αὗται ἐμφανίζονται εἰς τὰς οἰκείας πράξεις τοῦ χορηγήσαντος τὴν σύνταξιν Ταμείου, μὴ ἐπιτρεπομένου τοῦ ἐλέγχου τῆς ὀρθότητος ὡς πρὸς τὰ πραγματικὰ γεγονότα, ἐφ' ὧν ἐστηρίχθη τότε ἡ χορήγησις συντάξεως.—Σύνταξις λόγῳ ἀναπηρίας.

Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας 2054)1964, Τμ. Α'

Προεδρεύων ὁ Σύμβουλος κ. *Γ. Χορμπούρης*
Εἰσηγητὴς ὁ Πάρεδρος κ. *Γ. Παναγιούλιας*
Δικηγόρος ὁ κ. Σ. Σπετσάκης

Διὰ τῆς ὑπὸ κρίσιν αἰτήσεως διώκεται ἡ ἀκύρωσις τῆς ὑπ' ἀριθ. 1527)1963 ἀποφάσεως τῆς Δευτεροβαθμίου Ἀσφαλιστικῆς Ἐπιτροπῆς Ἐφέσεων (ἄρθρον 7 § 2 ἐδάφιον ζ' ν.δ. 3710)1957) τοῦ Ἱδρύματος Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων, δι' ἧς ἀπερρίφθη ἔφεσις κατὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 205 τῆς 5 Ἰουνίου 1961 ἀποφάσεως τῆς Τοπικῆς Διοικητικῆς Ἐπιτροπῆς, ἀπορριψάσης ἐισταση κατὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 3072)6.3.1961 ἀποφάσεως τοῦ Διευθυντοῦ τοῦ Περιφερειακοῦ Ὑποκαταστήματος Ἀθηνῶν, διὰ τῆς ὁποίας ἐγένετο δεκτόν, ὅτι ἡ εἰς τὸν αἰτοῦντα, τέως συνταξιοῦχον τοῦ Ταμείου Συντάξεων Προσωπικοῦ τῆς Ἠλεκτρικῆς Ἑταιρείας Μεταφορῶν, παρεχομένη σύνταξις λόγῳ σωματικῆς ἀνικανότητος δὲν ἦτο ἀνακαθοριστέα συμφώνως τῇ παραγράφῳ 2 τοῦ ἄρθρου τετάρτου τοῦ νόμου 3954)1959, ἅτε μὴ συντρεχουσῶν παρ' αὐτῇ τῶν ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 28 § 2 τοῦ ἀ. ν. 1846)1951 καθοριζομένων προϋποθέσεων συνταξιοδοτήσεως λόγῳ σωματικῆς ἀνικανότητος πρὸς ἐργασίαν.

Εἰς τὸ ἄρθρον τέταρτον § 2 τοῦ νόμου 3954)1959 περὶ κυρώσεως τῆς μεταξὺ τοῦ Ἑλληνικοῦ Δημοσίου καὶ τῆς Η.Ε.Μ. ἀπὸ 27.8.1957 συμβάσεως καὶ τῆς ἀπὸ 5.2.1959 συμπληρωματικῆς συμφωνίας ὁρίζεται, ὅτι «2. Προκειμένου περὶ τῶν ἤδη συνταξιούχων τοῦ Ταμείου, ὡς καὶ τῶν συνταξιοδοτηθησομένων συμφώνως πρὸς τὰς διατάξεις τῆς παραγράφου 1 τοῦ παρόντος ἄρθρου, ὧν (ἀμφοτέρων τῶν περιπτώσεων) αἱ κατὰ τὸν χρόνον τῆς ἀπονομῆς τῆς συντάξεως προϋποθέσεις συνταξιοδοτήσεως θεμελιοῦν δικαίωμα συντάξεως, συμφώνως πρὸς τὴν κατὰ τὸν χρόνον τῆς δημοσιεύσεως τοῦ παρόντος διέπουσαν τὸ Ι.Κ.Α. νομοθεσίαν, ἡ συμφώνως πρὸς τὰς διατάξεις τῆς παραγράφου 2 τοῦ ἄρθρου 3 τοῦ παρόντος νόμου, ὡς καὶ τοὺς ἔχοντας ἀνεξαρτήτως ἡλικίας πραγματικὴν συντάξιμον ὑπηρεσίαν, εἰκοσιπενταετῆ μέν, προκειμένου περὶ ὁδηγῶν, εἰκοσιπενταετῆ δέ, προκειμένου περὶ προσωπικοῦ τῶν λοιπῶν κλάδων, ἡ σύνταξις θέλει ἀνακαθορισθῆ

(*) Ἴδετε καὶ Σ.Ε. 2650)1964, ΕΕΔ 23,1492 καὶ λοιπὰς εἰς σημείωσιν μας ἐν ΕΕΔ 23, 1492.

κατὰ ποσὸν δι' ἀποφάσεως τοῦ ἁρμοδίου ὀργάνου τοῦ Ι.Κ.Α. ἀπὸ τῆς καταργήσεως τοῦ Ταμείου καὶ ἐφεξῆς ἐπὶ τῇ βάσει τῶν οἰκείων διατάξεων τῆς νομοθεσίας τοῦ Ι.Κ.Α. περὶ τρόπου ὑπολογισμοῦ τῶν συντάξεων».

Κατὰ τὴν ἀληθῆ ἔννοιαν τῆς προπαρατεθείσης διατάξεως τὰ ἁρμόδια ἀσφαλιστικὰ ὄργανα τοῦ Ι.Κ.Α., προκειμένου νὰ κρίνωσι περὶ τῆς συνδρομῆς τῶν ὅρων, ὑφ' οὓς, κατὰ τὰς διατάξεις ταύτας, χωρεῖ ὁ ἀνακαθορισμὸς τῶν συντάξεων τῶν ἤδη συνταξιούχων τοῦ συγχωνευθέντος εἰς αὐτὸ ὡς ἄνω Ταμείου, δέον ὅπως λαμβάνωσιν ὑπ' ὄψιν τὰς κατὰ τὸν χρόνον τῆς ἀπονομῆς τῆς συντάξεως προϋποθέσεις συνταξιοδοτήσεως τῶν ὡς ἄνω συνταξιούχων, ὡς αὗται ἐμφανίζονται εἰς τὰς οἰκείας πράξεις τοῦ χορηγήσαντος τὴν σύνταξιν Ταμείου, μὴ ἐπιτρεπομένου τοῦ ἐλέγχου τῆς ὀρθότητος τῶν διατυπώσεων τῶν ἁρμοδίων ὀργάνων τοῦ ὡς εἴρηται Ταμείου ὡς πρὸς τὰ πραγματικὰ γεγονότα, ἐφ' ὧν ἐστηρίχθη τότε ἡ χορήγησις τῆς συντάξεως. Εἰδικώτερον, προκειμένου περὶ συντάξεως λόγῳ ἀναπηρίας, ἡ κρίσις περὶ τῆς συνδρομῆς τῶν κατὰ τὴν ἔννοιαν τοῦ ἄρθρου 28 § 2 ἐδάφιον α' τοῦ ἀ.ν. 1846)1951 ἀσφαλιστικῶν προϋποθέσεων διὰ τὴν ἀναγνώρισιν δικαιώματος συνταξιοδοτήσεως ἐκ τῆς ἐν λόγῳ αἰτίας δέον ὅπως στηρίζεται ἀποκλειστικῶς καὶ μόνον ἐπὶ τῶν γνωματεύσεων τῶν οἰκείων ὑγειονομικῶν ὀργάνων τοῦ συγχωνευθέντος Ταμείου, αἵτινες εἶχον ληφθῆ ὑπ' ὄψιν διὰ τὴν χορήγησιν τοιαύτης συντάξεως εἰς τοὺς πρὸ τοῦ νόμου 3955)1959 συνταξιούχους τοῦ Ταμείου (*).

Ἐν προκειμένῳ, καθ' ἃ προκύπτει ἐκ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως, τὸ ἐκδόσαν ταύτην ἀσφαλιστικὸν ὄργανον τοῦ Ι.Κ.Α. (Δευτεροβάθμιος Ἀσφαλιστικὴ Ἐπιτροπὴ Ἐφέσεων), ἵνα κρίνῃ, ἂν συνέτρεχον παρὰ τῷ αἰτοῦντι αἱ προϋποθέσεις διὰ τὸν ἐπὶ τῇ βάσει τῶν παρατεθεισῶν ἐν τοῖς ἄνω διατάξεων τοῦ ν. 3954)1959 ἀνακαθορισμὸν τῆς παρὰ τοῦ τέως Ταμείου Συντάξεων Προσωπικοῦ Η.Ε.Μ. ἀπονεμηθείσης εἰς αὐτὸν συντάξεως ἀναπηρίας, ἂν τοιαύτην ὁ αἰτῶν ἦτο ἀσφαλιστικῶς ἀνάπηρος κατὰ τὴν ἔννοιαν τοῦ ἄρθρου 28 § 2 ἐδάφιον α' τοῦ ἀ.ν. 1846)1951, ἐστηρίχθη, ὡς πρὸς τὴν διαπίστωσιν τοῦ ποσοστοῦ τῆς σωματικῆς του ἀνικανότητος, εἴς τε τὰς γνωματεύσεις τῶν ὑγειονομικῶν ὀργάνων τοῦ ὡς ἄνω συγχωνευθέντος εἰς τὸ Ι.Κ.Α. Ταμείου καὶ εἰς τὰς γνωματεύσεις τῶν ὑγειονομικῶν ὀργάνων τοῦ Ι.Κ.Α., ἐνώπιον τῶν ὁποίων, κατὰ παράβασιν τῶν εἰρημένων διατάξεων, παρεπέμφθη ἡ ὑπόθεσις πρὸς νέαν γνωμάτευσιν. Οὕτως ὅμως ἐνεργήσασα ἡ ρηθεῖσα Ἐπιτροπὴ παρέβη, κατὰ τὰ ἐν τῇ ἠγουμένῃ σκέψει, τὰς προμνησθείσας διατάξεις τοῦ ν. 3954)1959, καθ' ἃς, πρὸς σχηματισμὸν τῶν κρίσεών της, ἔδει νὰ λάβῃ ὑπ' ὄψιν ἀποκλειστικῶς καὶ μόνον τὰς ἰατρικὰς διαπιστώσεις τῶν ὑγειονομικῶν ὀργάνων τοῦ συγχωνευθέντος Ταμείου. Ἑπομένως ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις τυγχάνει ἀκυρωτέα διὰ τὸν λόγον τοῦτον, βασίμως προβαλλόμενον.

Ἀκυρουμένης κατὰ τὰ ἄνω τῆς προσβαλλομένης πράξεως παρέλκει ἡ ἔρευνα τῶν λοιπῶν λόγων ἀκυρώσεως.

(*) Ἴδετε καὶ Σ.Ε. 2043)1964, ΕΕΔ 23, 1054 καὶ περὶ τ.ῦ δικαιώματος τῶν ἀνωτέρω ἠσφαλισμένων καὶ Σ.Ε. 2051)1964, ΕΕΔ 23, 1370.

§ 5. Ἀσφάλισις εἰς Ταμεῖον Συντάξεων Προσωπικοῦ Τραπέζης Ἀθηνῶν

Ἐπέλευσις, κατὰ γενικὴν ἀρχὴν τοῦ Ἀσφαλιστικοῦ Δικαίου, τῆς ἀσφαλιστικῆς περιπτώσεως ἅμα τῷ θανάτῳ τοῦ ἐξ οὗ εἶκουσι τὰ συνταξιοδοτικὰ τῶν δικαιώματα ἀμέσως ἠσφαλισμένου ἢ συνταξιούχου. — Ἔννοια ἰσχύοντος κατὰ τὸν χρόνον θανάτου Καταστατικοῦ τοῦ Ταμείου.—Σειρὰ προτεραιότητος μελῶν οἰκογενείας ἐν τῇ ἀπολήψει τῆς ἀσφαλιστικῆς παροχῆς.

Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας 2044)1964, Τμ. Α'

Πρόεδρος ὁ Ἀντιπρόεδρος κ. *Γ. Θ. Σπυρόπουλος*

Εἰσηγητὴς ὁ Πάρεδρος κ. *Θ. Κουρουσόπουλος*

Δικηγόροι οἱ κ.κ. Σ. Καλογιάννης, Δ. Παπαγεωργίου

Διὰ τῆς ὑπὸ κρίσιν αἰτήσεως διώκεται ἡ ἀκύρωσις τῆς ἀπὸ 21.8.1963 ἀποφάσεως τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Ταμείου Συντάξεων Προσωπικοῦ Τραπέζης Ἀθηνῶν, δι' ἧς ἀπερρίφθη αἴτησις τῆς ἤδη αἰτούσης περὶ συνταξιοδοτήσεώς της λόγῳ θανάτου τῆς ἀδελφῆς της, συνταξιούχου τοῦ ὡς ἄνω Ταμείου, ἐλλείψει τῶν νομίμων προϋποθέσεων, ἤτοι διότι ἡ αἰτοῦσα δὲν ἦτο ὁ πλησιέστερος συγγενὴς τῆς θανούσης καὶ δὲν ἀπεδείχθη, ὅτι ἦτο ἀνίκανος πρὸς ἐργασίαν καὶ συνετηρεῖτο κυρίως ὑπ' αὐτῆς.

Κατὰ γενικὴν τοῦ ἀσφαλιστικοῦ δικαίου ἀρχήν, προκειμένου περὶ τῶν ἐμμέσως ἠσφαλισμένων, ἡ ἀσφαλιστικὴ περίπτωσις ἐπέρχεται ἅμα τῷ θανάτῳ τοῦ ἐξ οὗ οὗτοι ἔλκουσι τὰ συνταξιοδοτικὰ τῶν δικαιώματα ἀμέσως ἠσφαλισμένου ἢ συνταξιούχου. Συνεπῶς ἐν προκειμένῳ, θανούσης τῆς ἀδελφῆς τῆς αἰτούσης τὴν 5.4.1961, ἐφαρμογὴν εἶχε τὸ τότε ἰσχῦον Καταστατικὸν τοῦ Ταμείου, τὸ διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 54754)Ε 1785)5.12.1949 (φ. 213 τ. Β') ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας ἐγκριθέν, κατὰ τὸ ἄρθρον 20 τοῦ ὁποίου ὡρίζετο ὅτι «§ 1. Ἐν περιπτώσει θανάτου α) συνταξιούχου τοῦ Ταμείου ἢ β) ἠσφαλισμένου... δικαιοῦνται συντάξεως τὰ ἐν τοῖς ἑπομένοις παραγράφοις μέλη οἰκογενείας τοῦ θανόντος ὑπὸ τὰς ἐν αὐταῖς προβλεπομένας προϋποθέσεις καὶ περιορισμοὺς κατὰ τὴν σειρὰν τῶν ἀκολούθων τάξεων: α) ἡ χήρα μήτηρ καὶ τέκνα... Ὁ χήρος σύζυγος δικαιοῦται συντάξεως, ἐφ' ὅσον ἡ συντήρησίς του ἐβάρυνε τὴν θανοῦσαν, εἶναι ἄπορος καὶ ἀνάπηρος ἢ συνεπλήρωσε τὸ 65ον ἔτος τῆς ἡλικίας του. β) Ἐλλείψει χήρας κλπ. οἱ γονεῖς τοῦ θανόντος... καὶ γ) ἐλλείψει χήρας ἢ χήρου συζύγου, τέκνων

και γονέων, οι άδελφοί, τῶν ὁποίων ἡ συντήρησις ἐβάρυνε κυρίως τὸν θανόντα. § 2. Τὰ τέκνα καὶ οἱ ἀδελφοὶ τοῦ θανόντος δικαιοῦνται συντάξεως, ἐφ' ὅσον εἶναι ἄγαμοι καὶ δὲν συνεπλήρωσαν, προκειμένου περὶ θηλέων, τὸ 30ὸν ἔτος. Τὰ κατὰ τὰ ἀνωτέρω ὁρια τῆς ἡλικίας δὲν ἰσχύουσι προκειμένου περὶ ἀνικάνων πρὸς πᾶσαν ἐργασίαν, τῆς ἀνικανότητος τῶν βεβαιουμένης κατὰ τὰ ἐν ἄρθρῳ 9 τοῦ παρόντος ὁριζόμενα. § 3. Ἡ χήρα ἢ ὁ χήρος δὲν δικαιοῦνται συντάξεως . . . ἐὰν ὁ θανὼν ἢ ἡ θανοῦσα ἐλάμβανε κατὰ τὴν τελευτὴν τοῦ γάμου σύνταξιν, ὁ δὲ θάνατος ἐπῆλθε πρὸ τῆς παρόδου 24 μηνῶν ἀπὸ τῆς τελέσεως τοῦ γάμου».

Κατὰ τὴν ὀρθὴν ἔννοιαν τῶν διατάξεων τούτων, δι' ὧν, προκειμένης τῆς συνταξιοδοτήσεως τῶν ἐν αὐταῖς μνημονευομένων μελῶν τῆς οἰκογενείας θανόντος ἠσφαλισμένου ἢ συνταξιούχου τοῦ Ταμείου Συντάξεων Προσωπικοῦ Τραπέζης Ἀθηνῶν, κατ' ἀρχὴν μὲν ἀναγνωρίζεται ἡ ἀνάγκη τῆς ἀσφαλιστικῆς προστασίας πάντων τῶν ὡς ἄνω προσώπων, καθορίζεται δὲ περαιτέρω ἡ σειρὰ τῆς προτεραιότητός των ἐν τῇ ἀπολήψει τῆς σχετικῆς ἀσφαλιστικῆς παροχῆς διὰ τῆς κατατάξεώς των κατὰ τάξεις, ἀντιστοιχούσας εἰς τὸν βαθμὸν τῆς πρὸς τὸν θανόντα συγγενείας των, τὰ ἀνήκοντα εἰς τὴν ἔχουσαν προτεραιότητα τάξιν πρόσωπα ἀποκλείουν τοὺς λοιποὺς δικαιούχους μόνον ἐφ' ὅσον συντρέχουν δι' αὐτὰ καὶ οἱ λοιποὶ κατὰ νόμον προϋποθέσεις τῆς συνταξιοδοτήσεώς των, ἄλλως δικαιοῦνται συντάξεως ὁ ἐκ τῶν συγκεντρούντων τὰς νομίμους προϋποθέσεις ἀμέσως ἑπόμενος δικαιοῦχος.

Κατ' ἀκολουθίαν ἐν προκειμένῳ ἡ αἰτοῦσα, κατατασσομένη εἰς τὴν τρίτην τάξιν τῶν δικαιούχων, ὡς ἄγαμος ἀδελφὴ θανούσης συνταξιούχου τοῦ Ταμείου, ἐξελθούσης τῆς ὑπηρεσίας τὴν 1.1.1957, οὐδόλως ἀπεκλείετο τοῦ συνταξιοδοτικοῦ της δικαιώματος ἐκ μόνου τοῦ λόγου ὅτι ἡ κατὰ τὴν 5.4.1961 θανοῦσα ἀδελφή της, τελέσασα τὴν 30.12.1959 γάμον, κατέλιπε ἐν ζωῇ σύζυγον, κατατασσόμενον εἰς τὴν πρώτην τάξιν, ἐφ' ὅσον οὗτος συμφώνως τῇ διαληφθείσῃ διατάξει τῆς παραγράφου 3 τοῦ ἄρθρου 20 τοῦ ὡς ἄνω Καταστατικοῦ δὲν ἐδικαιοῦτο συντάξεως, λόγῳ μὴ παρόδου διετίας ἀπὸ τῆς τελέσεως τοῦ γάμου μέχρι τοῦ θανάτου, ὡς ἡ διάταξις αὕτη προβλέπει. Ὅθεν τὰ ἐναντία δεχθεῖσα κατὰ τὸ σημεῖον τοῦτο ἡ προσβαλλομένη πρᾶξις ἐλέγχεται ὡς οὐχὶ νομίμως ἠτιολογημένη. Δὲν δύναται δὲ νὰ προσδώσῃ εἰς τὴν προσβαλλομένην πρᾶξιν νόμιμον ἔρεισμα ἡ ὑπάλληλος αἰτιολογία αὐτῆς, καθ' ἣν «ἐξ οὐδενὸς στοιχείου τοῦ φακέλου προκύπτει, ὅτι ἡ αἰτοῦσα, ἀνίκανος οὖσα πρὸς ἐργασίαν, συνετηρεῖτο παρὰ τῆς θανούσης ἀδελφῆς της, τοῦτο δὲ εἶναι σύμφωνον καὶ μὲ τὰς ἀτομικὰς τῶν μελῶν τοῦ συμβουλίου πληροφορίας», καθ' ὅσον ἡ αἰτιολογία αὕτη ὡς πρὸς μὲν τὴν περὶ τῆς ἱκανότητος ἢ μὴ τῆς αἰτούσης πρὸς ἐργασίαν κρίσιν της τυγχάνει παράνομος, διότι κατὰ τὴν παράγραφον 2 τοῦ ἄρθρου 20 τοῦ Καταστατικοῦ τοῦ Ταμείου ἡ κρίσις αὕτη ἀνήκει εἰς τὴν ἀρμοδιότητα τῆς κατὰ τὸ ἄρθρον 9 τοῦ αὐτοῦ Καταστατικοῦ εἰδικῆς Ἐπιτροπῆς καὶ οὐχὶ τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου, ὡς πρὸς δὲ τὴν κρίσιν τῆς περὶ τοῦ οὐσιώδους ἢ μὴ τῆς συμβολῆς τῆς θανούσης εἰς τὴν συντήρησιν τῆς αἰτούσης ἐλέγχεται ὡς ἀόριστος καὶ ἀνεπαρκής, καθ' ὅσον περιωρίσθη εἰς τὰς πληροφορίας τῶν μελῶν τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου καὶ δὲν ἔλαβεν ὑπ' ὄψιν, οὐδὲ ἐξετίμησε τοὺς ἐπὶ τοῦ θέματος τούτου προβληθέντας συγκεκριμένους ἰσχυρισμοὺς τῆς αἰτούσης καὶ τὰ διὰ τῆς σχετικῆς ἀπὸ 16.7.1963 αἰτήσεώς της προσκομισθέντα ἀποδεικτικὰ στοιχεῖα, ἀναφερόμενα εἰς τὸ γεγονὸς ὅτι αὕτη συνῴκει μετὰ τῆς ἀδελφῆς της καὶ ἐτύγχανεν ὡς προστατευόμενον μέλος τῆς οἰκογενείας αὐτῆς τῆς ὑνειονομικῆς περιθάλψεως τοῦ Ταμείου. Ὅθεν, ἐλεγχομένων ὡς οὐχὶ νομίμων ἀμφοτέρων τῶν σκελῶν τῆς αἰτιολογίας τῆς προσβαλλομένης πράξεως, ἀποβαίνει αὕτη ἀκυρωτέα κατὰ τὸν βάσιμον σχετικὸν λόγον ἀκυρώσεως.

§ 6. Ἀσφάλισις εἰς Ταμεῖον Ἀσφαλίσεως Ἐργατῶν Κεραμοποιῶν - Πλινθοποιῶν καὶ Ἀγγειοπλαστῶν

Παροχὴ συντάξεως εἰς γονεῖς θανόντος ἠσφαλισμένου.—Ἀναγκαία, κατὰ τὸν Κανονισμὸν παροχῶν τοῦ Ταμείου, ἡ οὐσιώδης συμβολὴ τοῦ θανόντος εἰς τὴν συντήρησιν τῆς πατρικῆς οἰκογενείας του, τοῦ στοιχείου τεύτου κρινομένου ἐν ὄψει τῶν συγκεκριμένων ἐν ἑκάστῃ περιπτώσει συνθηκῶν.—Δικαίωμα τοῦ ἠσφαλισμένου ἢ τῶν μελῶν οἰκογενείας του ὡρισμένου χρηματικοῦ βοηθήματος, εἰς περίπτωσιν, καθ' ἣν ἐξ οἱασδήποτε αἰτίας δὲν θεμελιοῦται δικαίωμα συντάξεως.

Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας 2034)1964, Τμ. Α'

Πρόεδρος ὁ Ἀντιπρόεδρος κ. *Γ. Θ. Σπυρόπευλος*

Εἰσηγητὴς ὁ Σύμβουλος κ. *Α. Τσουλάρης*

Δικηγόροι οἱ κ.κ. Ν. Ἀποστολόπουλος, Α. Μαρινόπουλος

Διὰ τῆς αἰτήσεως ταύτης, τύποις παραδεκτῶς ἀσκηθείσης, διώκεται ἡ ἀκύρωσις τῆς ἀπὸ 12 Ἰουλίου 1963 ἀποφάσεως τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Ταμείου Ἀσφαλίσεως Ἐργατῶν Κεραμοποιῶν Πλινθοποιῶν καὶ Ἀγγειοπλαστῶν, δι' ἧς ἀπερρίφθη αἴτησις τῶν προσφευγόντων, γονέων τοῦ κατὰ τὴν 12ην Αὐγούστου 1961 θανόντος Σ.Κ., ἠσφαλισμένου παρὰ τῷ ἀνωτέρω Ταμείῳ, πρὸς ἀπονομὴν αὐτοῖς ἐκ τῆς αἰτίας ταύτης συντάξεως ἢ ἐπικουρικῶς πρὸς χορήγησιν αὐτοῖς τοῦ ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 6 τοῦ Κανονισμοῦ παροχῶν τοῦ Ταμείου προβλεπομένου ἐφ' ἅπαξ βοηθήματος.

Ἡ ἀπόρριψις τῶν ὡς εἴρηται αἰτημάτων τῶν προσφευγόντων αἰτιολογεῖται ἐν τῇ προσβαλλομένῃ ἀποφάσει διὰ τῶν ἑξῆς: Οἱ αἰτοῦντες δὲν νομιμοποιοῦνται πρὸς χορήγησιν αὐτοῖς συντάξεως λόγῳ θανάτου, βάσει τοῦ ἄρθρου 3 τοῦ Κανονισμοῦ Παροχῶν, οὐδὲ ἐφ' ἅπαξ βοηθήματος βάσει τοῦ ἄρθρου 6 αὐτοῦ, διότι ἐκ τῶν ὑποβληθέντων πιστοποιητικῶν, ἤτοι ἀπὸ

26.10 1961 δηλώσεως τοῦ πατρὸς ὅτι δὲν τυγχάνει ἄπορος καὶ ἀνίκανος πρὸς ἐργασίαν, τοῦ ὑπ' ἀρ.θ. 2774 τῆς 12.2.1962 πιστοποιητικοῦ τοῦ Δήμου Χαλκιδέων, ἐν ᾧ ἀναφέρεται, ὅτι ὁ θανὼν συνέζη ὑπὸ τὴν αὐτὴν στέγην μετὰ τῆς οἰκογενείας του καὶ συνεισέφερε μέρος τῶν ἀποδοχῶν του διὰ τὴν συντήρησιν τῆς οἰκογενείας του, καὶ ἐκ τῆς διαπιστώσεως, εἰς ἣν προέβη ἡ Διοικητικὴ Ἐπιτροπὴ τοῦ Ὑποκαταστήματος Χαλκίδος, καθ' ἣν ὁ πατὴρ τοῦ θανόντος τυγχάνει ἀλιεργάτης καὶ λαμβάνει 50 ἕως 60 δραχμὰς ἡμερησίως, πραγματοποιῶν 200 ἕως 250 ἡμερομίσθια ἐτησίως, προκύπτει, ὅτι οἱ περὶ ὧν γονεῖς ἔζων κυρίως ἐκ τῶν ἰδίων αὐτῶν εἰσοδημάτων καὶ οὐδόλως συνετηροῦντο ὑπὸ τοῦ θανόντος υἱοῦ των. Οὗτος, συγκατοικῶν μετ' αὐτῶν, ἁπλῶς συνεισέφερε μέρος τῶν εἰσοδημάτων του καὶ κυρίως διὰ τὴν ἀναλογοῦσαν αὐτῷ δαπάνην διατροφῆς καὶ οἰκήσεως».

Διὰ τοῦ Κανονισμοῦ Παροχῶν τοῦ εἰρημένου Ταμείου, ἐγκριθέντος διὰ τοῦ ὑπ' ἀρ.θ. 243 τῆς 5ης Μαΐου 1961 β. διατάγματος ὁρίζονται τὰ ἑξῆς: «Ἄρθρον 3 § 1. Ἐν περιπτώσει θανάτου συνταξιούχου τοῦ Ταμείου λόγῳ ἀναπηρίας ἢ γήρατος, ὡς καὶ ἐν περιπτώσει θανάτου ἡσφαλισμένου... δικαιοῦνται συντάξεως κατὰ τὰ ἑπόμενα: α) .. β) οἱ γονεῖς, ἐὰν ἡ συντήρησις τῶν ἐβάρυνε τὸν θανόντα (θανοῦσαν) καὶ ἐφ' ὅσον, προκειμένου περὶ τοῦ πατρός, οὗτος εἶναι ἄπορος καὶ ἀνίκανος πρὸς ἐργασίαν ἢ συνεπλήρωσε τὸ 60ὸν ἔτος τῆς ἡλικίας του...». Ἄρθρον 6. Ἐν περιπτώσει ἀναπηρίας ἢ θανάτου ἡσφαλισμένου, μὴ ὀφειλομένου εἰς ἐργατικὸν ἀτύχημα, δικαιοῦται ὁ ἡσφαλισμένος ἢ τὰ μέλη τῆς οἰκογενείας του, ἐφ' ὅσον δὲν θεμελιοῦται δικαίωμα εἰς σύνταξιν ἐξ οἱασδήποτε αἰτίας, ἐφ' ἅπαξ βοηθήματος, ἴσου πρὸς τὰς ἀτομικὰς τοῦ ἡσφαλισμένου εἰσφοράς...».

Κατὰ τὴν ἀληθῆ ἔννοιαν τῆς πρώτης τῶν παρατιθεμένων ἐν τῇ ἠγουμένῃ σκέψει διατάξεων, ἤτοι τοῦ ἄρθρου 3 τοῦ Κανονισμοῦ τοῦ Ταμείου, ἵνα δικαιωθῶσι συντάξεως οἱ γονεῖς θανόντος ἡσφαλισμένου, δέον ἡ συμβολὴ τοῦ θανόντος εἰς τὴν συντήρησιν τῆς πατρικῆς οἰκογενείας του νὰ ἦτο οὐσιώδης, τοῦ στοιχείου τούτου κρινομένου ἐν ὄψει τῶν συγκεκριμένων ἐν ἑκάστῃ περιπτώσει συνθηκῶν (Σ. τ. Ε. 974, 1068)1962 1375)1963 κλπ.)(*). Ὑπὸ τὴν ὀρθὴν δὲ ταύτην ἔννοιαν ἐκρίθη ἐν προκειμένῳ τὸ εἰρημένον αἴτημα τῶν προσφευγόντων, ὡς προκύπτει ἐκ τῆς παρατιθεμένης ἀνωτέρω αἰτιολογίας τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως, δεχθείσης, ἐν ὄψει σχετικῶν στοιχείων, ὅτι οἱ αἰτοῦντες ἔζων κυρίως ἐκ τῶν ἰδίων αὐτῶν εἰσοδημάτων, ἤτοι, ἐν ἄλλοις λόγοις, ὅτι ὁ θανὼν υἱός των δὲν συνέβαλεν οὐσιωδῶς εἰς τὴν συντήρησίν των. Κατ' ἀκολουθίαν τὰ προβαλλόμενα διὰ τοῦ πρώτου λόγου ἀκυρώσεως, καθ' ἃ, ἐφ' ὅσον ἐγένετο δεκτὸν ὑπὸ τοῦ Ταμείου, ὅτι ὁ θανὼν υἱός εἰσέφερε μέρος τῶν εἰσοδημάτων του εἰς τὴν οἰκογένειαν τοῦ πατρός του, τοῦτο καὶ μόνον, καὶ ἀνεξαρτήτως τῆς ἐκτάσεως καὶ τῆς σημασίας διὰ τὴν οἰκογένειαν τῆς συμβολῆς ταύτης, ἤρτει κατὰ νόμον διὰ τὴν συντοξιοδότησιν αὐτῶν, θεμελιούμενον ἐπὶ ἐσφαλμένης νομικῆς βάσεως, τυγχάνουσιν ἀπορριπτέα.

Τοῦ νόμου ὁρίζοντος περαιτέρω διὰ τῆς ἑτέρας τῶν παρατιθεμένων ἀνωτέρω διατάξεων, ἤτοι τοῦ ἄρθρου 6 τοῦ Κανονισμοῦ Παροχῶν, ὅτι εἰς περίπτωσιν, καθ' ἣν, ἐξ οἱασδήποτε αἰτίας, δὲν θεμελιοῦται δικαίωμα συντάξεως, δικαιοῦται ὁ ἡσφαλισμένος ἢ τὰ μέλη τῆς οἰκογενείας του ὡρισμένου χρηματικοῦ βοηθήματος, νομίμως ἀπερρίφθη διὰ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως τὸ σχετικὸν αἴτημα τῶν προσφευγόντων, ἐπικουρικῶς ὑποβληθὲν ἐπὶ τῇ αὐτῇ ὡς ἄνω αἰτιολογίᾳ, ἤτοι διότι οἱ αἰτοῦντες ἔζων ἐκ τῶν ἰδίων αὐτῶν εἰσοδημάτων, καθ' ὅσον ἡ διάταξις αὕτη ἀναφέρεται προδήλως εἰς τὰ κατὰ τὴν διάταξιν τοῦ ἄρθρου 3 τοῦ Κανονισμοῦ τούτου μέλη τῆς οἰκογενείας, ὑφ' οὓς ὅρους καὶ προϋποθέσεις ὁρίζονται διὰ τῆς διατάξεως ταύτης τὰ πρόσωπα ταῦτα ὡς δικαιοῦχα, ἤτοι, προκειμένου περὶ τῶν γονέων, ἐφ' ὅσον συνετηροῦντο, κατὰ τὰ γενόμενα ἀνωτέρω δεκτά, ὑπὸ τοῦ θανόντος ἡσφαλισμένου υἱοῦ των. Ὅθεν, ὀβασίμως προβαλλομένου καὶ τοῦ ἑπομένου λόγου, θεμελιουμένου ἐπὶ τῆς ἀντιθέτου πρὸς τὴν ἀνωτέρω ἐκδοχῆς, ἡ ὑπὸ κρίσιν αἴτησις τυγχάνει ἀπορριπτέα.

§ 7. Ἀσφάλισις εἰς Ταμεῖον Ἀσφαλίσεως Ναυτικῶν Πρακτόρων καὶ Ὑπαλλήλων

Ἀπαλλαγὴ διὰ τοῦ ἄρθρου 2 Α.Ν. 580)1945 ἐφεξῆς τῶν παρά τινι ναδικῷ Ταμείῳ ναδικῆς ἀσφαλίσεως ἡσφαλισμένων πάσης ὑποχρεώσεως ἐπικουρικῆς ἀσφαλίσεως καὶ εἰς ἕτερον Ταμεῖον Ἐπικουρικῆς Ἀσφαλίσεως, μὴ στερουμένων ὅμως τοῦ δικαιώματος ὅπως ἀσφαλισθῶσιν ἐπικουρικῶς εἰς πλείονα Ταμεῖα, ἐφ' ὅσον δηλώσουν, ὅτι ἀναλαμβάνουν τὰς ὑπὸ τῶν κειμένων διατάξεων ὁριζομένας εἰσφορὰς ἐργοδότου καὶ ἡσφαλισμένου.— Ἀσφάλισις τοῦ προσωπικοῦ Ταμείου Ἀσφαλίσεως Ναυτικῶν Πρακτόρων καὶ Ὑπαλλήλων ἐπικουρικῶς καὶ εἰς τὸ Τ.Ε.Α.Υ.Ο.Κ.Α.— Ἔννοια διατάξεων.

Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας 2107)1964, Τμ. Α'

Πρόεδρος ὁ Ἀντιπρόεδρος κ. *Γ. Θ. Σπυρόπουλος*

Εἰσηγητὴς ὁ Σύμβουλος κ. *Γ. Χαρμπούρης*

Δικηγόροι οἱ κ.κ. Ἠλ. Παρασκευᾶς, Γ. Χαϊδᾶς

Διὰ τῆς ὑπὸ κρίσιν αἰτήσεως διώκεται ἡ ἀκύρωσις τῆς κατὰ τὴν συνεδρίασιν τῆς 28 Αὐγούστου 1963 τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Ταμείου Ἀσφαλίσεως Ναυτικῶν Πρακτόρων καὶ Ὑπαλλήλων (Τ.Α.Ν.Π.Υ.) ληφθείσης ἀποφάσεως, δι' ἧς, διὰ τῆς ὁποίας ἀπερρίφθη ἡ παρὰ τῆς αἰτούσης ὑποβληθεῖσα αἴτησις περὶ ὑποχρεωτικῆς παρὰ τῷ Ταμείῳ τούτῳ ἀσφαλίσεώς της, ἐπὶ τῇ

(*) Ἴδετε καὶ Σ.Ε. 2131)1964, ΕΕΔ 23, 1369, καὶ λοιπὰς εἰς σημείωσιν μας ἐν ΕΕΔ 23, 1369.

αἰτιολογίᾳ ὅτι τὸ προσωπικὸν τοῦ Ταμείου ὑπάγεται ὑποχρεωτικῶς εἰς τὴν ἐπικουρικὴν ἀσφάλισιν τοῦ Ταμείου Ἐπικουρικῆς Ἀσφαλίσεως Προσωπικοῦ Ὀργανισμῶν Κοινωνικῆς Ἀσφαλίσεως (Τ.Ε.Α.Π.Ο.Κ.Α.). Ἡ αἴτησις αὕτη, ἐμπροθέσμως καὶ νομοτύπως ἀσκηθεῖσα, εἶναι τύποις δεκτὴ καὶ ἐξεταστέα κατ' οὐσίαν.

Διὰ τοῦ ἄρθρου 2 τοῦ ἀ.ν. 580)1945 «περὶ τροποποιήσεως διατάξεών τινων, ἀφορωσῶν τοὺς Ὀργανισμοὺς Κοινωνικῆς Ἀσφαλίσεως», ὁρίζεται, ὅτι ἐφεξῆς οἱ παρά τινι κλαδικῷ Ταμείῳ κλαδικῆς ἀσφαλίσεως ἠσφαλισμένοι ἀπαλλάσσονται πάσης ὑποχρεώσεως ἐπικουρικῆς ἀσφαλίσεως καὶ εἰς ἕτερον Ταμεῖον Ἐπικουρικῆς Ἀσφαλίσεως, μὴ στερούμενοι ὅμως τοῦ δικαιώματος ὅπως ἀσφαλισθῶσιν ἐπικουρικῶς εἰς πλείονα Ταμεῖα, ἐφ' ὅσον δηλώσουν, ὅτι ἀναλαμβάνουν τὰς ὑπὸ τῶν κειμένων διατάξεων ὁριζομένας εἰσφορὰς τοῦ τε ἐργοδότου καὶ τοῦ ἠσφαλισμένου. Τὰ ἐκ τῆς ἐφαρμογῆς τῶν διατάξεων τούτων προκύπτοντα ζητήματα ρυθμίζονται δι' ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας, μετὰ γνώμην τοῦ Συμβουλίου Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων.

Κατὰ τὰς διεπούσας τὸ Τ.Α.Ν.Π.Υ. διατάξεις τὸ παρ' αὐτῷ προσωπικόν, ὑπαγόμενον εἰς τὴν κυρίαν ἀσφάλισιν τοῦ Ι.Κ.Α., ἀσφαλίζεται ἐπικουρικῶς καὶ παρ' αὐτῷ ὑποχρεωτικῶς, ἐξ ἄλλου δὲ κατὰ τὰς διεπούσας τὸ Τ.Ε.Α.Π.Ο.Κ.Α. διατάξεις ὑπάγεται ὑποχρεωτικῶς εἰς τὴν παρ' αὐτῷ ἐπικουρικὴν ἀσφάλισιν τὸ παρὰ τῷ Ι.Κ.Α. κατὰ κυρίαν ἀσφάλισιν διὰ τὴν περίπτωσιν τῆς ἀναπηρίας, γήρατος καὶ θανάτου ἀσφαλιζόμενον προσωπικὸν τῶν Ὀργανισμῶν Κοινωνικῆς Ἀσφαλίσεως τῆς δικαιοδοσίας τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας, οἷον τὸ Τ.Α.Ν.Π.Υ., συντρέχει δὲ οὕτω διὰ τὴν αἰτοῦσαν, ὑπάλληλον τοῦ Τ.Α.Ν.Π.Υ., περίπτωσις διπλῆς ὑποχρεωτικῆς ἐπικουρικῆς ἀσφαλίσεως.

Κατὰ τὴν ἔννοιαν τῆς ἀνωτέρω διατάξεως, ἐφ' ὅσον συντρέχουσι διά τινα οἱ προϋποθέσεις ὑποχρεωτικῆς ὑπαγωγῆς του εἰς τὴν ἀσφάλισιν πλειόνων ἀσφαλιστικῶν φορέων ἐπικουρικῆς ἀσφαλίσεως κατὰ τὰς εἰδικωτέρας περὶ ἑνὸς ἑκάστου τούτων διατάξεις, ἡ τοιαύτη ὑποχρεωτικὴ ἀσφάλισις χωρεῖ ἐναντι ἑνὸς μόνου ἐκ τῶν πλειόνων ἀσφαλιστικῶν φορέων, εἰς τὸν ἐνδιαφερόμενον δὲ ἀνήκει ἡ ἐπιλογὴ τοῦ Ὀργανισμοῦ, παρὰ τῷ ὁποίῳ ὑποχρεωτικῶς θὰ ἀσφαλισθῇ, τῆς ἐπιλογῆς ταύτης δυναμένης νὰ ἀσκηθῇ εἴτε κατὰ τὴν ἀνάληψιν τῆς ἐργασίας, εἴτε καὶ βραδύτερον, ἐφ' ὅσον ἐν τῷ μέλλοντι συντρέξῃ περίπτωσις ὑπαγωγῆς του εἰς τὴν ἀσφάλισιν καὶ ἑτέρου ἀσφαλιστικοῦ φορέως (*). Ἡ ἀνάγκη ὅμως σταθερότητος τῆς ἀσφαλιστικῆς σχέσεως ἐπιβάλλει, ὅπως τὸ δικαίωμα ἐπιλογῆς ἅπαξ μόνον ἀσκῆται ἐν ἑκάστῃ περιπτώσει, ἀποκλειομένης τῆς δυνατότητος εἰς τὸν ἠσφαλισμένον νὰ ἐπανέλθῃ ἐπὶ τῆς ἤδη γενομένης ἐπιλογῆς μεταξὺ ὡρισμένων φορέων ἀσφαλίσεως.

Ἐκ τῶν στοιχείων τοῦ φακέλου προκύπτει, ὅτι ἡ αἰτοῦσα, ὑπάλληλος τοῦ Τ.Α.Ν.Π.Υ., ἦτο ἠσφαλισμένη παρὰ τῷ Τ.Α.Ν.Π.Υ. μέχρι τοῦ ἔτους 1953, ὅτε διὰ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 1335)24.4.1953 ἐγγράφου τοῦ Ταμείου, ἐκδεθέντος εἰς ἐκτέλεσιν τῆς ὑπ' ἀριθ. 1013)15.4.1953 ἀποφάσεως τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Ταμείου, διεκοινώθη εἰς ἅπαν τὸ προσωπικὸν τοῦ Ταμείου, ὅτι τοῦτο θὰ ἠσφαλίζετο τοῦ λοιποῦ παρὰ τῷ Τ.Ε.Α.Π.Ο.Κ.Α., παρὰ δὲ τῷ Τ.Α.Ν.Π.Υ. μόνον προαιρετικῶς, ἐφ' ὅσον θὰ ἐπεθύμουν, ἔκτοτε δὲ ἡ αἰτοῦσα διετέλεσεν ὑποχρεωτικῶς ἠσφαλισμένη παρὰ τῷ Τ.Ε.Α.Π.Ο.Κ.Α., ἀποδεχθεῖσα σιωπηρῶς ταύτην καὶ οὐδέποτε ἀμφισβητήσασα τὴν νομιμότητα τῆς τοιαύτης ὑπαγωγῆς της. Δὲν δύναται συνεπῶς αὕτη, μετὰ τὴν ἐπὶ τόσον μακρὸν χρόνον ὑπαγωγήν της εἰς τὴν ἀσφάλισιν τοῦ Τ.Ε.Α.Π.Ο.Κ.Α., νὰ αἰτήσηται τὴν ἐκ νέου ἐπαναφορὰν αὐτῆς εἰς τὴν ὑποχρεωτικὴν ἀσφάλισιν τοῦ Τ.Α.Ν.Π.Υ. καὶ κατ' ἀκολουθίαν νομίμως διὰ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως ἀπερρίφθη τὸ σχετικὸν αἴτημά της καὶ ἡ ὑπὸ κρίσιν αἴτησις ἀκυρώσεως εἶναι ἀπορριπτέα ὡς ἀβάσιμος.

§ 8. Ἀσφάλισις εἰς Ταμεῖον Ἐπικουρικῆς Ἀσφαλίσεως Ὑπαλλήλικοῦ καὶ Ὑπηρετικοῦ Προσωπικοῦ Ἑταιρειῶν Τσιμέντων

Προσαύξησις μηνιαίας συντάξεως ἐὰν προσωπικῶς ὁ δικαιοῦχος ἠσφαλισμένος εὑρίσκεται εἰς κατάστασιν ἀπολύτου καὶ διαρκοῦς ἀναπηρίας, ἀπαιτούσης συνεχῆ ἐπιβλεψιν καὶ βοήθειαν ἑτέρου προσώπου.—Ἔννοια διατάξεως κανονισμοῦ παροχῶν τοῦ Ταμείου.—Συνδρομὴ τῆς προϋποθέσεως ταύτης, τῆς ἀπολύτου καὶ διαρκοῦς ἀναπηρίας ἀποκλειστικῶς καὶ μόνον κατὰ τὸν χρόνον τοῦ ἀσφαλιστικοῦ κινδύνου, συνεπείᾳ τοῦ ὁποίου ἐχώρησεν ἡ συνταξιοδότησις τοῦ ἠσφαλισμένου, τῆς τυχὸν ἐπιγενομένης τοῦ χρόνου τῆς ἀναπηρίας μὴ παρεχούσης δικαίωμα ἐπὶ τὴν ἀναγνώρισιν καὶ ἀπόληψιν τῆς προσαυξήσεως

Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας 2053)1964, Τμ. Α'

Προεδρεύων ὁ Σύμβουλος κ. *Γ. Χαρμπούρης*
Εἰσηγητὴς ὁ Πάρεδρος κ. *Γ. Παναγιούλας*
Δικηγόρος ὁ κ. Δ. Δαλαβέρας

Διὰ τῆς ὑπὸ κρίσιν αἰτήσεως διώκεται ἡ ἀ-

(*) Ἴδετε καὶ Σ.Ε. 71)1964, ΕΕΔ 23, 426.

κύρωσις τῆς ὑπ' ἀριθ. 6307|)Τ 354)1 8.1963 ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας, δι' ἧς ἠρθη ἡ μεταξὺ τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Ταμείου Ἐπικουρικῆς Ἀσφαλίσεως τοῦ Ὑπαλληλικοῦ καὶ Ὑπηρετικοῦ Προσωπικοῦ Ἑταιρειῶν Τσιμέντων καὶ τοῦ παρὰ τῷ ἄνω Ταμείῳ Κυβερνητικοῦ Ἐπιτρόπου ἀναφυεῖσα διαφωνία, συμφώνως πρὸς τὸ ἄρθρον 3 § 6 τοῦ Καταστατικοῦ τοῦ Ταμείου (Α.Υ.Ε. 65051)20.1.1939 (Β' 18), τοῦ Ὑπουργοῦ υἱοθετήσαντος τὴν ἄποψιν τοῦ Κυβερνητικοῦ Ἐπιτρόπου, τὴν διατυπωθεῖσαν ἐν τῷ ἀπὸ 19 Ἰουλίου 1963 πρακτικῷ τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Ταμείου, καθ' ἣν, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὰ ὑπὸ τοῦ Συμβουλίου γενόμενα δεκτά, ὁ Ἐπίτροπος ἐδέχθη, ὅτι ὁ αἰτῶν, ἠσφαλισμένος τοῦ Ταμείου, δὲν ὑπάγεται εἰς τὴν εὐεργετικὴν διάταξιν τοῦ ἄρθρου 6 § 3 τοῦ Κανονισμοῦ Παροχῶν τοῦ Ταμείου (Α.Υ.Ε. 35494)9335)30.6.1948 (100 Β')).

Κατὰ τὸ ἄρθρον 6 § 3 τοῦ Κανονισμοῦ Παροχῶν τοῦ Ταμείου ὁρίζεται, ὅτι: «ἡ καθορισθεῖσα μηνιαία αὐντοξις προσαυξάνεται, μετ' ἀπόφασιν τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου, κατὰ πεντήκοντα (50 α)α) ἐπὶ τοῖς ἑκατόν, ἐὰν προσωπικῶς ὁ δικαιοῦχος ἠσφαλισμένος εὑρίσκεται εἰς κατάστασιν ἀπολύτου καὶ διαρκοῦς ἀναπηρίας, ἀπαιτούσης συνεχῆ ἐπίβλεψιν καὶ βοήθειαν ἑτέρου προσώπου».

Κατὰ τὴν ἀληθῆ ἔννοιαν τῆς παρατεθείσης ἐν τοῖς ἄνω διατάξεως ἡ συνδρομὴ τῆς ὑπὸ τοῦ Κανονισμοῦ προβλεπομένης προϋποθέσεως τῆς ἀπολύτου καὶ διαρκοῦς ἀναπηρίας δέον ὅπως συντρέχῃ ἀποκλειστικῶς καὶ μόνον κατὰ τὸν χρόνον τῆς ἐξόδου τοῦ ἀσφαλιστικοῦ κινδύνου, συνεπείᾳ τοῦ ὁποίου ἐχώρησεν ἡ συνταξιοδότησις τοῦ ἠσφαλισμένου, τῆς τυχὸν ἐπιγενομένης τοῦ χρόνου τούτου ἀναπηρίας μὴ παρεχούσης δικαίωμα ἐπὶ τὴν ἀναγνώρισιν καὶ ἀπόληψιν τῆς κατὰ τὰ ἄνω προσαυξήσεως.

Ἐν προκειμένῳ, ἡ προσβαλλομένη πρᾶξις, δεχθεῖσα ὅτι ἡ ἀπόλυτος καὶ διαρκὴς ἀναπηρία, ἐξ ἧς ἔπασχεν ὁ αἰτῶν, δὲν συνέτρεχε κατὰ τὸν χρόνον τῆς ἐξόδου τοῦ ἀσφαλιστικοῦ κινδύνου, συνεπείᾳ τοῦ ὁποίου καὶ ἐσυνταξιοδοτήθη οὗτος, ἀλλ' ἐπεγένετο τούτου κατὰ δύο ἔτη, κατ' ἀκολουθίαν δὲ τούτου κρίνασα ὅτι ὁ αἰτῶν δὲν δικαιοῦται ἀπολήψεως τῆς κατὰ τὰ ἄνω προσαυξήσεως, τυγχάνει νομίμως καὶ ἐπαρκῶς ἠτιολογημένη καὶ ἐπομένως ἀπορριπτέος τυγχάνει ὁ ἐπὶ τῆς ἀντιθέτου ἐκδοχῆς ἐρειδόμενος λόγος τῆς ὑπὸ κρίσιν αἰτήσεως ὡς ἀβάσιμος.

§ 9. Ἀσφάλισις εἰς Ταμεῖον Ἐπικουρικῆς Ἀσφαλίσεως Μισθωτῶν Κλωστοϋφαντουργίας

Ὑπαγωγὴ ὑποχρεωτικῶς εἰς τὴν ἀσφάλισιν τοῦ Ταμείου τοῦ ἐργατοτεχνικοῦ καὶ ὑπαλληλικοῦ προσωπικοῦ τῶν πάσης φύσεως κλωστοϋφαντουργικῶν βιοτεχνικῶν ἢ βιομηχανικῶν ἐπιχειρήσεων.—Ἔννοια ἄρθρου 2 Ν.Δ. 2238)1943 Ὑπαγωγὴ εἰς τὴν διάταξιν ὄχι μόνον τῶν ἐπιχειρήσεων, τῶν ἀπασχολουμένων εἰς τὴν κλῶσιν, ἀλλὰ καὶ τῶν ἀπασχολουμένων εἰς ἄλλα στάδια τῆς παραγωγῆς τοῦ ὑφάσματος, βαφήν, φινίρισμα κλπ.

Ἄρειου Πάγου 644)1964, Τμ. Β'

Προεδρεύων ὁ Ἀντιπρόεδρος κ. *Κ. Σοῦρλος*
Εἰσηγητὴς ὁ Ἀρεοπαγίτης κ. *Δ. Ροζάκης*
Δικηγόροι οἱ κ.κ. Μ. Κάμφωνας, Β. Ἀγγελάκος

Κατὰ τὸ ἄρθρον 3 τοῦ ν.δ. 2238)1943 περὶ ἱδρύσεως Ταμείου Ἐπικουρικῆς Ἀσφαλίσεως Μισθωτῶν Κλωστοϋφαντουργίας, κυρωθέντος διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 324)1946 Πράξεως τοῦ Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου, ἐκδοθείσης κατὰ τὴν ὑπ' ἀριθ. 58)1946 Συντακτικὴν Πρᾶξιν, «εἰς τὴν ἀσφάλισιν τούτου ὑπάγεται ὑποχρεωτικῶς τὸ ἐργατοτεχνικὸν καὶ ὑπαλληλικὸν προσωπικὸν τῶν πάσης φύσεως κλωστοϋφαντουργικῶν βιοτεχνικῶν ἢ βιομηχανικῶν ἐπιχειρήσεων».

Ἐκ τῆς διατάξεως ταύτης σαφῶς συνάγεται, ὅτι αὕτη ὡς κλωστοϋφαντουργικὰς ἐπιχειρήσεις νοεῖ τὴν οἰκονομικὴν καὶ ἐπαγγελματικὴν δραστηριότητα περὶ ἕνα εἰδικώτερον κλάδον ἑνὸς τῶν μεγάλων κλάδων παραγωγῆς, ὡς οὗτος διεμορφώθη ἐν τῇ οἰκονομικῇ ζωῇ πρὸς παραγωγὴν παντὸς εἴδους ὑφασμάτων, κατολλήλων διὰ τὴν δι' ἣν προορίζονται χρῆσιν καὶ ὡς τοιούτων ἐμπορευσίμων, εἴτε δηλαδὴ αἱ πρὸς τοῦτο ἀπαιτούμεναι ἐργασίαι ἐκτελοῦνται ὑπὸ τῆς αὐτῆς ἐνιαίας ἐπιχειρήσεως, εἴτε, κατὰ καταμερισμόν, ὑπὸ πλειόνων οὐτοτελῶν ἐπιχειρήσεων, ἑκάστη τῶν ὁποίων ἐπιδίδεται εἰς ἐργασίαν, ἀναγομένην εἰς ἓν ἢ πλείονα στάδια τῆς παραγωγῆς τοῦ ὑφάσματος. Ἄρα ἡ διάταξις περιλαμβάνει οὐ μόνον τὰς ἐπιχειρήσεις, τὰς ἀσχολουμένας εἰς τὴν κλῶσιν, ἤτοι τὴν ἐκ τῆς πρώτης ὕλης παραγωγὴν τῆς ἴνὸς ἢ τὴν ὑφανσιν αὐτῆς, ἀλλὰ καὶ τὰς ἀσχολουμένας εἰς ἄλλα στάδια τῆς παραγωγῆς τοῦ ὑφάσματος καὶ δὴ εἰς τὸν ἐξευγενισμὸν καὶ βαφὴν (φινίρισμα) τοῦ ἐκ τῆς ὑφάνσεως παραγομένου προϊόντος, εἰς τρόπον ὥστε νὰ καθίσταται τοῦτο, κατὰ τὰς ἐν τοῖς συναλλαγοῖς ἀντιλήψεις, κατάλληλον διὰ τὴν χρῆσιν, δι' ἣν προορίζεται καὶ ὡς τοιοῦτον ἐμπορεύσιμον. Ὅθεν, δεξάμενον τὸ δικαστήριον, ὡς ἐκ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως δείκνυται, ὅτι ἡ ἀναιρεσείουσα ἐκεῖ ἐπιχείρησιν βαφείου - φινιριστηρίου, εἰς τὸ ὁποῖον κατὰ παραγγελίαν ἑτέρων βιοτεχνῶν κλπ. βάφονται καὶ φινίρονται ἀποκλειστικῶς καὶ μόνον βομβακερὰ ὑφάσματα καὶ ἀποφηνάμενον περαιτέρω ὅτι τὸ ἐργατοτεχνικὸν καὶ ὑπαλληλικὸν προσωπικὸν της ὑπάγεται ὑποχρεωτικῶς εἰς τὴν παρὰ τῷ ἀναιρεσιβλήτῳ Ταμείῳ ἀσφάλισιν, ὀρθῶς τὴν διαληφθεῖσαν διάταξιν ἡρμήνευσε καὶ ἐφήρμοσε καὶ ἀπορριπτέος ὁ περὶ τοῦ ἐναντίου μοναδικὸς λόγος ἀναιρέσεως (*).

(*) Ἐπεκυρώθη ἡ ὑπ' ἀριθ. 588)1964 ἀπόφασις τοῦ Ἐφετείου Ἀθηνῶν.

ΑΣΦΑΛΙΣΤΙΚΗ ΔΙΟΙΚΗΤΙΚΗ ΠΡΑΞΙΣ

ΘΕΜΑΤΑ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗΣ ΑΣΦΑΛΙΣΕΩΣ ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΩΝ

Ἀσφάλισις παραγωγῶν (πλασιέ) εἰς τὸ Ι.Κ.Α.: Ἐξ ἀφορμῆς ἐπανειλημμένων σχετικῶν ἐρωτήσεων ὑπὸ ἐνδιαφερομένων Ὀργανώσεων, ἀναφερόμενοι καὶ εἰς τὴν ὑπ' ἀριθ. 4578)1135) 1953 Γενικὴν Διαταγήν μας, ὑπομιμνήσκομεν ὑμῖν τὰ ἀκόλουθα:

Ὡς γνωστόν, κατ' ἀρχήν, συμφώνως πρὸς τὴν διέπουσαν τὴν παρὰ τῷ ἡμετέρῳ Ἱδρύματι ἀσφάλισιν νομοθεσίαν (τόσον τὸν νόμον 6298) 1934, ὅσον καὶ τὸν ἀντικαταστήσαντα τοῦτον ἀ.ν. 1846)1951), καθιερούσαν ὡς προϋπόθεσιν ὑπαγωγῆς εἰς τὴν ἀσφάλισιν κριτήρια πραγματικὰ (ἐξηρτημένη κατὰ κύριον ἐπάγγελμα ἐργασία ὁμοίᾳ) καὶ μὴ ἀπαιτοῦσαν πρὸς τοῦτοις ὡρισμένην νομικὴν σχέσιν ὡς βάσιν τῆς ἀσφαλίσεως (ὡς ἕτεροι ἐργατικοὶ νόμοι), ἡ ἀσφαλιστικὴ ὑποχρέωσις θεωρεῖται, ὅτι ὑπάρχει, ἐφ' ὅσον ὑφίστανται τὰ ὑπὸ τοῦ νόμου ὁριζόμενα στοιχεῖα.

Κατὰ ταῦτα καὶ ἐν τῇ περιπτώσει τῶν παραγωγῶν (πλασιέ) γενικῶς, ἤτοι τόσον τῶν ἐν ταῖς πόλεσιν, ὅσον καὶ ἀνὰ τὴν ἐπαρχίαν ἀπασχολουμένων (ταξιδιωτῶν), ἡ ὑποχρέωσις ἀσφαλίσεως των ἢ μὴ ἐξαρτᾶται ἐκ τῆς πληρώσεως των ὡς εἴρηται οὐσιαστικῶν προϋποθέσεων τοῦ νόμου, τοῦ ἐξηρτημένου τουτέστι τῆς ἐργασίας καὶ τῆς ἐπ' ὁμοίᾳ παροχῆς ταύτης.

Τὸ ζήτημα τοῦ χαρακτηρισμοῦ τῶν ἐν λόγῳ προσώπων, ὡς παρεχόντων ἐξηρτημένην ἐργασίαν ἢ ὡς ἐμπορικῶν ἀντιπροσώπων ἢ πρακτόρων, δηλ. ἀνεξαρτήτων ἐλευθέρων ἐπαγγελματιῶν, καὶ τῶν διαχωριστικῶν κριτηρίων τῶν σχέσεων τούτων, ἐμφανίζει μεγάλας δυσχερείας, ἐπανειλημμένως δὲ ἀπησχόλησε τόσον τὰ δικαστήρια, ὅσον καὶ τοὺς ἀσχολουμένους μὲ τὰ ζητήματα τοῦ Ἐργατικοῦ Δικαίου.

Λύνεται ὅμως νὰ λεχθῇ, ὅτι, κατὰ τὴν κρατήσασαν ἔν τε τῇ ἐπιστήμῃ καὶ τῇ νομολογίᾳ τῶν δικαστηρίων ἄποψιν, τὸ κριτήριον τῆς διακρίσεως μεταξὺ παρεχόντων ἐξηρτημένην ἐργασίαν καὶ ἐμπορικῶν ἀντιπροσώπων ἢ πρακτόρων δέον νὰ ἀναζητῆται εἰς τὸν παρὰ τῶν συμβαλλομένων διδόμενον ἑκάστοτε εἰς τὴν συνδέουσαν ταύτους σύμβασιν χαρακτηρισμόν, ἀλλ' εἰς τὴν ἐκ τοῦ συνάλλου τῆς συμβάσεως προκύπτουσαν νομικὴν σχέσιν.

Δέον ἴδεν ἐν ἑκάστῃ συγκεκριμένῃ περιπτώσει, ἐκτιμωμένων τῶν συνθηκῶν, ὑπὸ τὰς ὁποίας οἱ παραγωγοὶ (πλασιέ) παρέχουν τὰς ὑπηρεσίας των, νὰ κρίνεται, ἐὰν ὄντως ὑφίστανται ἡ ἀπαραίτητος σχέσις ὑφισταμένου πρὸς προϊσταμένον, ἐὰν δηλονότι πρόκειται περὶ παροχῆς ἐξηρτημένης ἐργασίας, ὁπότε καὶ μόνον δημιουργεῖται ἡ ἀσφαλιστικὴ σχέσις.

Οὕτως ἡ ὁμοιβὴ τῶν πλασιέ ἐπὶ ὡρισμένῳ μηνιαίῳ μισθῷ, ἡ ἐλευθερία τούτων νὰ προσδιορίσουν μόνοι των τὸν τόπον, τὸν χρόνον καὶ τὴν ἐν γένει ἔκτασιν τῆς δραστηριότητός των, νὰ καθορίζουν τὸν κύκλον τῆς πελατείας των, ἡ διατήρησις ἢ μὴ τῆς ἐλευθερίας παραλλήλου ἀπασχολήσεως ὁ βαθμὸς τῆς εὐθύνης, ἣν ὑπέχουν διὰ τὰς ζημίας ἢ ἀβαρίας κατὰ τὴν μεταφορὰν τῶν τῇ μεσολαβήσει των διατεθειμένων ἐμπορευμάτων, ἡ διατήρησις ἰδίων γραφείων ἢ καταστημάτων καὶ βοηθητικῶν προσώπων, τὸ ἐὰν φέρουν τὸν κίνδυνον καλύψεως τῶν γενικῶν αὐτῶν ἐξόδων κλπ., εἶναι κριτήρια, βάσει τῶν ὁποίων θὰ ἀποφανθῇ τις περὶ τῆς παροχῆς ἐξηρτημένης ἐργασίας ἢ μή.

Ἡ παροχὴ ἐκ μέρους τῶν παραγωγῶν ἐργασίας εἰς ἕνα ἐργοδότην ἢ καὶ ἡ συμφωνία περὶ μὴ ἀναλήψεως οἱασδήποτε ἄλλης ἀντιπροσωπείας ἢ τοιαύτης μόνον τοῦ αὐτοῦ ἐμπορεύματος ἀποτελοῦν ἐνδείξεις περὶ τοῦ ὅτι ἡ ἐργασία παρέχεται ἐξηρτημένως, καθ' ὅσον ἐν τῇ περιπτώσει ταύτῃ εὑρίσκονται οἱ πλασιὲ συνήθως εἰς τὴν ἀνάγκην νὰ συμμορφοῦνται πρὸς τὰς ὁδηγίας καὶ τὰς διαταγὰς τοῦ ἐργοδότου των. Ἀντιθέτως ἔνδειξις περὶ τοῦ ὅτι δὲν ὑφίσταται ἡ σχέσις τῆς ἐξαρτήσεως εἶναι τὸ νὰ παρέχουν οἱ πλασιὲ τὴν ἐργασίαν των εἰς περισσοτέρους ἐργοδότας, ὁπότε ὁ κύκλος τῶν ἐργασιῶν των εὑρύνεται καὶ ἔχουν οὗτοι μεγαλυτέραν ἐλευθερίαν ὡς πρὸς τὸν τρόπον, χρόνον καὶ τόπον τῆς διεξαγωγῆς τῆς ἐργασίας των.

Τέλος ἐκ τῶν ἐν γένει συνθηκῶν, ὑπὸ τὰς ὁποίας εἰς ἑκάστην συγκεκριμένην περίπτωσιν παρέχει ἕκαστος πλασιὲ τὴν ἐργασίαν του, θὰ κριθῇ, ἐὰν ἔχωμεν σύμβασιν ἐργασίας ἢ ἐλλείπουν τὰ στοιχεῖα τοιαύτης σχέσεως (*Ἐγκύκλ. ὑπ' ἀριθ. 280)1964 Διοικήσεως τοῦ Ι.Κ.Α. πρὸς τὰ Ὑποκαταστήματα τοῦ Ι.Κ.Α.*)(*).

(*) Ἴδετε περὶ τῆς ἐξηρτημένης ἐργασίας ὡς στοιχείου ἀσφαλίσεως εἰς τὸ Ι.Κ.Α. Σ.Ε. 1907) 1963, ΕΕΔ 23, σελ. 31 καὶ λοιπὴν νομολογίαν τοῦ Σ.Ε. καὶ Α.Π. εἰς αὐτόθι σημειώσεις μας καὶ περὶ τῆς σχέσεως τοῦ παραγωγοῦ (πλασιὲ) ΕΕΔ 18, 253, ἔνθα νομολογία καὶ σημειώσεις μας, Πρωτοδίκου Ἀθηνῶν 6023)1961, ΕΕΔ 20, 1519, Πρωτοδίκου Ἀθηνῶν 7040)1961, ΕΕΔ 21, 341, Πρωτοδίκου Ἀθηνῶν 8237)1963, ΕΕΔ 23, 234.

ΓΝΩΜΟΔΟΤΗΣΕΙΣ ΝΟΜΙΚΟΥ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΥ ΤΟΥ ΚΡΑΤΟΥΣ

ΠΑΡΟΧΗ ΕΡΓΑΣΙΑΣ ΕΙΣ ΤΟ ΔΗΜΟΣΙΟΝ

Αποδοχαί μονιμοποιηθέντων Β. Ναυτικού

Περίληψις ἐρωτήματος (Γενικοῦ Ἐπιτελείου Ναυτικοῦ): Ἐὰν οἱ ἡμερομίσθιοι τοῦ Β. Ναυτικοῦ, οἱ μονιμοποιηθέντες βάσει τοῦ ν.δ. 4193)1961 καὶ λαμβάνοντες πρὸ τῆς μονιμοποιήσεως των ἀποδοχὰς διὰ περισσοτέρας ἡμέρας τῶν ἐργασίμων τοιούτων, δικαιοῦνται νὰ λαμβάνουν καὶ μετὰ τὴν μονιμοποίησίν των τὰς μεγαλυτέρας αὐτὰς ἀποδοχάς; ἢ μήπως θὰ πρέπει νὰ λαμβάνουν ἀποδοχὰς 26 καὶ μόνον ἡμερομισθίων. Ἐν καταφατικῇ περιπτώσει ἐρωτᾶται ἐπίσης, ἐὰν ὁ ὑπολογισμὸς τῶν διατηρητέων ἀποδοχῶν θὰ ἐνεργηθῇ βάσει μέσου ὅρου ἀποδοχῶν ληφθεισῶν κατὰ τὸ προηγούμενον τῆς μονιμοποιήσεως χρονικὸν διάστημα ἑνὸς ἔτους ἡμερομισθίων, ἅτινα λόγῳ ὑπερωριῶν εἶναι δυνατὸν νὰ ὑπερβαίνουν κατὰ 30 ἡμερομίσθια ἢ μήπως δὲν θὰ πρέπει νὰ ὑπερβαίνουν τὰ 30 ταῦτα ἡμερομίσθια.

Νομικοῦ Συμβουλίου Κράτους, Ὁλομελείας Γνωμοδότησις 895)1964

Πρόεδρος ὁ κ. *Μ. Σταυρόπουλος*

Εἰσηγητὴς ὁ Ἀντιπρόεδρος τοῦ Νομικοῦ Συμβουλίου κ. *Κ. Παπαμιχαλόπουλος*

Λοιπὰ μέλη: Οἱ κ.κ. Δ. Μαγγιῶρος, Ἀντιπρόεδρος, Π. Μπαρτσακούλιας, Κ. Κυριαζῆς, Δ. Κουρουσόπουλος, Π. Σοφιανόπουλος, Λ. Ζώρας, Κ. Κωνσταντινίδης, Α. Τομαρᾶς, Νομικοὶ Σύμβουλοι, Ν. Μπλιάτσος, Μ. Στεφανόπουλος, Πάρεδροι.

Ἐπὶ τοῦ ἐρωτήματος τούτου τὸ Νομικὸν Συμβούλιον, τῇ εἰσηγήσει μας, ἐγνωμοδότησεν ὁμοφώνως ὡς κατωτέρω ἐκτίθεται:

1) Τὸ πραγματικὸν τοῦ θέματος ἔχει ὡς ἀκολούθως: Τὸ εἰς τὸ Γ.Ε.Ν. ὑπηρετοῦν ἐργατοτεχνικὸν προσωπικὸν προσλαμβάνεται βάσει τοῦ νόμου 6321)1934 «περὶ συνεργείων τοῦ κατὰ θάλασσαν ἀτρατοῦ». Τοῦτο κατὰ μὲν τὴν νομολογίαν τοῦ Ἀρείου Πάγου συνδέεται μετὰ τοῦ Δημοσίου διὰ σχέσεως δημοσίου δικαίου (Α.Π. 169)1952, 190)1952, 660)1958, 179)1964, 461)1964 καὶ 452)1964), κατὰ δὲ τὴν νομολογίαν τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας συνδέεται διὰ σχέσεως ἰδιωτικοῦ δικαίου (Σ.τ.Ε. 103)1961). Τὸ οὕτω προσλαμβανόμενον ἐργατοτεχνικὸν προσωπικόν, κατὰ τὸ ἄρθρον 3 τοῦ ν. 2015)1952, δύναται νὰ χρησιμοποιηθῇ ἐξαιρετικῶς καὶ εἰς πᾶσαν ἄλλην ἐκτακτον ἐργασίαν τῶν Ὑπηρεσιῶν τοῦ Βασιλικοῦ Ναυτικοῦ, δι' ἣν ἤθελε κριθῇ κατάλληλον, ἀποσπώμενον πρὸς τοῦτο δι' ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐθνικῆς Ἀμύνης μετὰ γνωμοδότησιν τοῦ Δ.Γ.Ε.Ν.. Καὶ οὕτω μέρος τοῦ προσωπικοῦ ταύτου ὑπηρετεῖ εἰς τὰ συνεργεῖα, ἐκτελοῦν ἐργασίαν ἐργατοτεχνίτου, ἕτερον δὲ εἰς τὰ Γραφεῖα, ἐκτελοῦν ὑπηρεσίαν ὑπαλλήλου. Σχετικῶς μὲ τὰς ἀποδοχὰς τοῦ προσωπικοῦ τούτου κρατοῦν τὰ ἑξῆς: Ἅπαν τὸ προσωπικὸν τοῦτο ἀμείβεται δι' ἡμερομισθίου. Ἀλλὰ οἱ μὲν παρὰ τῷ Γ.Ε.Ν. ἀπασχολούμενοι ἐπέτυχον τὴν ἐκδοσιν ὑπουργικῆς ἀποφάσεως καὶ λαμβάνουν, κατὰ μῆνα, 30 ἡμερομίσθια (βλ. ὑπ' ἀριθ. 01)110,1952)3.4.1962 ἀπόφασιν Ὑπουργοῦ), ἐγένετο δὲ τοῦτο, διότι διὰ τῆς ἀποσπάσεως ἐθεωρήθη, ὅτι οὗτοι κατέστησαν, τρόπον τινά, ὑπάλληλοι καὶ ὅτι θὰ ἔδει νὰ μισθοδοτοῦνται διὰ μηνιαίου μισθοῦ 30 ἡμερομισθίων ἐν συνόλῳ. Οἱ δὲ εἰς ἄλλας Ὑπηρεσίας ἀπασπασμένοι δὲν συμπεριελήφθησαν εἰς τὴν ὑπουργικὴν ταύτην ἀπόφασιν καὶ λαμβάνουν κατὰ μῆνα 26 ἡμερομίσθια, συμπληρώνουν ὅμως καὶ αὐτοὶ τὰ 30 καὶ ἐνίοτε καὶ περισσότερα ἡμερομίσθια, ἐργαζόμενοι ὑπερωριακῶς (σχετικὴ 1)1963 ἀτομικὴ μας γνωμοδότησις) καὶ τοῦτο ἵνα μὴ ὑπάρχῃ ἄνισος μεταχείρισις.

Ἐπηκολούθησε τὸ ν.δ. 4193)1961 «περὶ τακτοποιήσεως ἐκτάκτου προσωπικοῦ τῶν Δημοσίων Ὑπηρεσιῶν κλπ» καὶ βάσει τῶν διατάξεων αὐτοῦ ἐτακτοποιήθη ἐν μέρει τοῦ ὡς ἄνω προσωπικοῦ. Τὸ νομοθετικὸν τοῦτο διάταγμα (4193)1961) ἐν ἄρθρῳ 3 § 5 ὁρίζει: «Οἱ ὡς ἄνω διοριζόμενοι καθίστανται ἀπὸ τοῦ διορισμοῦ των μόνιμοι, μὴ ἐφαρμοζομένων ἐπ' αὐτῶν τῶν διατάξεων τοῦ ἄρθρου 60 τοῦ νόμου 1811)1951. Οἱ ἐξ αὐτῶν λαμβάνοντες μέχρι τοῦ διορισμοῦ των ἀποδοχὰς ἀνωτέρας τῶν ἀνηκουσῶν εἰς τὸν βαθμόν, ἐφ' ᾧ διορίσθησαν, διατηροῦν αὐτὰς μέχρι τῆς καθ' οἱονδήποτε τρόπον καλύψεως τῆς διαφορᾶς». Ἡ διάταξις αὕτη ἐγέννησε τὸ θέμα τοῦ ὕψους τῶν ἀποδοχῶν τῶν τακτοποιηθέντων, δεδομένου ὅτι αἱ ἀποδοχαὶ τοῦ εἰς ὃν ἐτακτοποιήθησαν βαθμοῦ ἦσαν μικρότεραι τῶν πρότερον λαμβανομένων. Καὶ καθωρίσθη, ὅπως οἱ μὲν λαμβάνοντες 30 ἡμερομίσθια μηνιαίως ἐξακολουθήσουν νὰ λαμβάνουν ταῦτα ὡς μισθὸν των πλέον. Οἱ δὲ λαμβάνοντες 26 ἡμερομίσθια ἐξακολουθήσουν νὰ λαμβάνουν αὐτὰ ὡς μισθὸν των, μὴ ὑπολογιζομένων εἰς ταῦτα καὶ τῶν ὑπερωριῶν, ἃς σταθερῶς καὶ μονίμως ἐλάμβανον καὶ αἵτινες ἀνεβίβαζον ταῦτα εἰς 30 τοὐλάχιστον. Ἤδη καὶ οἱ τελευταῖοι οὗτοι ζητοῦν ἴσην μεταχείρισιν, ἤτοι νὰ λαμβάνουν ὡς μισθὸν 30 τοὐλάχιστον ἡμερομίσθια, ὡς λαμβάνουν καὶ οἱ τῆς πρώτης κατηγορίας συνάδελφοί των, καὶ τὸ ἐρώτημα ἐντοπίζεται ἐπὶ τοῦ σημείου τούτου ἀκριβῶς.

2) Ὁ Πρόεδρος *Μ. Σταυρόπουλος* καὶ οἱ Νομικοὶ Σύμβουλοι *Π. Μπαρτσακούλιας*, *Δ. Κουρουσόπουλος*, *Π. Σοφιανόπουλος*, *Κ. Κωνσταντινίδης* καὶ *Α. Τομαρᾶς* ἐξήνεγκον τὴν γνώμην, ὅτι, ὑπὸ τὰ ἀνωτέρω δεδομένα, οἱ εἰς τὸ ἐρώτημα θὰ πρέπει νὰ λαμβάνουν, μετὰ τὴν τακτοποίησίν των βάσει τῶν διατάξεων τοῦ ν. δ. 4193)1961, ὡς μηνιαῖον αὐτῶν μισθὸν τὰ εἴκοσι ἓξ (26) ἡμερομίσθια ἅτινα ἐλάμβανον πρότερον, οὐχὶ δὲ καὶ τὰ τέσσαρα ἡμερομίσθια, ἅτινα ἐλάμβανον λόγῳ ὑπερωριῶν καὶ τοῦτο διὰ τοὺς ἑξῆς

όγους: α) Διότι ἡ προφανὴς ἔννοια τοῦ ἀνωτέ-ω ἄρθρου 3, παραγράφου δ, ὁρίζοντος «...Οἱ ἐξ τούτων λαμβάνοντες μέχρι τοῦ διορισμοῦ των ά-αδοχὰς ἀνωτέρας τῶν ἀνηκουσῶν εἰς τὸν βα-μόν, ἐφ' ᾧ διωρίσθησαν, διατηροῦν αὐτὰς μέ-ρι τῆς καθ' οἱονδήποτε τρόπον καλύψεως τῆς διαφορᾶς», εἶναι ὅτι εἰς τὰς ἀποδοχὰς δὲν ὑπο-λογίζεται καὶ ἡ ἀποζημίωσις ἐξ ὑπερωρίων, ἃ-σα ταύτην (ἀποζημίωσιν) ἐλάμβανον ὡς ἐργα-ζόμενοι ὑπερωριακῶς, ἐνῷ ἤδη δὲν θὰ ἐργά-ζωνται, ἐὰν δὲ τυχὸν ἐργασθῶσιν ὑπερωριακῶς, θὰ λαμβάνουν τότε ἐκ τοῦ λόγου τούτου ἀποζη-μίωσιν διὰ τὴν πρόσθετον ταύτην ἐργασίαν των. β) Διότι ἡ ἀντίθετος ἔκδοχὴ ὁδηγεῖ εἰς τὸ ἀπαράδεκτον νὰ δύνανται οἱ εἰς τὸ ἐρώτημα ὑπάλληλοι νὰ λαμβάνουν δύο φορὰς ἀποζημίωσιν ὑ-περωρίων, μίαν ὑπὸ τύπον προγενεστέρων ἀπο-δοχῶν καὶ ἑτέραν ὑπὸ τύπον ἀποζημιώσεως λόγῳ πραγματοποιουμένων ὑπερωρίων. γ) Διότι καὶ ὁ σκοπὸς τῆς ἄνω διατάξεως εἶναι νὰ διατηροῦν-ται αἱ προηγούμεναι μεγαλύτεραι ἀποδοχαί, ἐφ' ὅσον, διὰ τῆς τακτοποιήσεως τῶν ὑπαλλήλων, βάσει τοῦ ν.δ. 4193)1961, ἐργάζονται αὗτοι ὑπὸ τὰς αὐτὰς συνθήκας, ἤτοι πραγματοποιοῦν καὶ ὑπερωρίας, ἄλλως δὲν θὰ πρέπει νὰ λαμβάνουν τοιαύτην καὶ δ) διότι ὁ νομοθέτης, θεσπίσας τὴν ὡς ἄνω διάταξιν, εἶχεν ὑπ' ὄψιν τοὺς κατὰ κύριον λόγον τακτοποιουμένους ἐκτάκτους ὑπαλ-λήλους, τοὺς λαμβάνοντας μηνιαίας ἀποδοχάς, καὶ οὐχὶ τοὺς κατ' ἐξαίρεσιν τακτοποιουμένους ἡμε-ρομισθίους, οἵτινες δι' ἡμερομισθίων καὶ ὑπερ-ωριῶν ἠμείβοντο (βλ. ἄρθρα 1 καὶ 2 ν.δ. 4193)1961) καὶ συνεπῶς εἰς τὰς ἀποδοχὰς δὲν ἐννόει, ὅπως συμπεριλαμβάνεται καὶ ἐξ ὑπερωρι-ῶν ἀποζημίωσις, ἔστω ἐὰν τακτικῶς καὶ μονίμως λαμβάνεται αὕτη.

8) Οἱ Ἀντιπρόεδροι *Δ. Μαγγιώρος* καὶ *Κ. Παπαμιχαλόπουλος* καὶ οἱ Νομικοὶ Σύμβουλοι *Κ. Κυριαζῆς* καὶ *Λ. Ζώρας*, πρὸς οὓς προσεχώ-ρησαν καὶ οἱ Πάρεδροι *Ν. Μπλιάτσος* καὶ *Μ. Στασινόπουλος*, ἐξηνεγκον, ἀντιθέτως, τὴν γνώ-μην, χωρὶς νὰ παραγνωρίζουν τὴν σοβαρότητα τῶν ἄνω ἐπιχειρημάτων τῆς πλειοψηφίας, ὅτι οἱ εἰς τὸ ἐρώτημα τακτοποιηθέντες διὰ τοῦ ν.δ. 4193)1961 ὑπάλληλοι δικαιοῦνται νὰ λαμβάνουν ὡς ἀποδοχὰς τὸ ἀντάλλαγμα ἑριάκοντα ἡμερο-μισθίων, ἅτινα πρὸ τῆς τακτοποιήσεως των ἐ-λάμβανον καὶ τοῦτο διὰ τοὺς ἑξῆς λόγους: α) Διότι τὸ ἄνω ἄρθρον 3 § 5 τοῦ ν.δ. 4193)1961 ὁρίζει: «Οἱ ἐξ αὐτῶν λαμβάνοντες μέχρι τοῦ διορισμοῦ των ἀποδοχὰς ἀνωτέρας τῶν ἀνηκου-σῶν εἰς τὸν βαθμόν, ἐφ' ᾧ διωρίσθησαν, διατη-ροῦν αὐτὰς μέχρι τῆς καθ' οἱονδήποτε τρόπον καλύψεως τῆς διαφορᾶς». Ἤτοι ὁμιλεῖ περὶ ἀ-ποδοχῶν καὶ συνεπῶς τὸ ἐρευνητέον εἶναι ἐὰν τὰ ἐπὶ πλέον τέσσαρα (4) ἡμερομίσθια, ἅτινα ἐλάμβανον οἱ ἐν θέματι ὑπάλληλοι, ἀπετέλουν ἀποδοχάς. Ἐφ' ὅσον τίθεται ὡς δεδομένον, ὅτι ταῦτα (4 ἡμερομίσθια) ἐλάμβανον ὑπὸ μορφὴν ὑπερωριῶν (ὅρα ἔγγραφον, Ὑπηρεσίας) εἴτε δη-λονότι νὰ εἰργάζοντο, εἴτε ὄχι (ὡς καὶ οἱ εἰς τὸ Γενικὸν Ἐπιτελεῖον Ναυτικοῦ συνάδελφοί των) τοῦτο σημαίνει, ὅτι ἀπετέλουν ταῦτα, κατ' οὐσίαν, ἐπαύξησιν ἀποδοχῶν καὶ συνεπῶς ἀπο-δοχὰς ἐμπιπτούσας εἰς τὴν ἔννοιαν τῆς ἄνω διατάξεως. β) Διότι καὶ ἐὰν τὰ τέσσαρα ταῦτα ἡμερομίσθια ἐλάμβανον λόγῳ ὑπερωριακῆς ἐργα-σίας, ἐφ' ὅσον τίθεται καὶ πάλιν ὡς δεδομένον, ὅτι κατὰ τρόπον πάγιον καὶ μόνιμον ἐλάμβανον ταῦτα, ὥστε νὰ ἐξομοιοῦνται μὲ τοὺς, εἰς τὸ Γ.Ε.Σ. ὑπηρετοῦντας συναδέλφους των καὶ ὑπὸ τὰς αὐτὰς ἀκριβῶς συνθήκας ἐργαζομένους, ἀ-πατελοῦν καὶ πάλιν ταῦτα μέρος τῶν ἀποδοχῶν των (καὶ δὴ τῶν τακτικῶν των ἀποδοχῶν) καὶ ὡς ἐκ τούτου ἐμπίπτουν καὶ τότε εἰς τὴν ἔννοιαν τῆς ἄνω διατάξεως. γ) Διότι τὰ περὶ δι-πλῆς ἀποζημιώσεως ἐξ ὑπερωρίων δὲν εὐσταθοῦν, ἀφοῦ τὰ ὡς ἄνω τέσσαρα (4) ἡμερομί-σθια ἀπετέλουν, διὰ τοὺς ἄνω λόγους, ἀποδο-χὰς ἐν τῇ ἐννοίᾳ τῆς ἄνω διατάξεως (ἄρθρον 3 § 5). δ) Διότι καὶ ἡ ἀρχὴ τῆς ἴσης μεταχειρίσε-ως ἐπιβάλλει νὰ δεχθῶμεν τὴν ἔκδοχὴν ταύτην, διότι καὶ οἱ ὑπάλληλοι τοῦ ἐρωτήματος καὶ οἱ τοῦ Γ.Ε.Ν. (οἵτινες ἠμείβοντο μὲ 30 ἡμερομί-σθια) ἐργάζονται ὑπὸ τὰς αὐτὰς συνθήκας, τὸ γεγονὸς δὲ ὅτι οἱ πρῶτοι ἐλάμβανον τὰ τέσσαρα (4) ἡμερομίσθια, ὑπὸ μορφὴν ὑπερωρίων (ὅρα ἔγγραφον Ὑπηρεσίας), ἐνῷ οἱ δεύτεροι δι' ὑπουρ-γικῆς ἀποφάσεως, στερεῖται νομικῆς σημασίας, ἀφοῦ τὸ πρῶτον (καὶ νεώτερον) ἐγένετο χάρι-ν τῆς ἴσης μεταχειρίσεως τῶν ἐργαζομένων. ε) Διότι καὶ ἐν τῇ σφαίρᾳ τῶν σχέσεων ἰδιωτικοῦ δικαίου διδάσκεται καὶ νομολογεῖται, ὅτι ἡ ἀ-μοιβὴ δι' ὑπερωρίας, ἐφ' ὅσον αὕτη καταβάλλε-ται σταθερῶς καὶ παγίως, ἔχει δὲ ἀναγνωρισθῆ καὶ ὑπὸ τοῦ ἐργοδότου ὡς σταθερὰ καὶ παγία, ἀποτελεῖ τακτικὴν ἀποδοχὴν κατὰ τὴν ἔννοιαν τοῦ ἄρθρου 3 νόμου 2112)1920 καὶ συνεπῶς συνυπολογίζεται εἰς τὴν ἀποζημίωσιν τῶν νόμων 2112)1920, 539, 1945 καὶ 3514)1928 (ἄρθρα 4 καὶ 5) (βλ. Νμλγ. εἰς Γενικὸν Εὑρετήριον Νομολ. Ἐργατικοῦ Δικαίου, Στ. *Ἀμερικάνου*, σελ. 858 καὶ ἑπόμ.), δὲν βλέπομεν δὲ διατί νὰ μὴ ἰσχύ-ουν ταῦτα καὶ διὰ τὰς ἀποδοχὰς τῆς ἄνω δια-τάξεως (ἄρθρον 3 § 5 ν.δ. 4193)1961), ἀφοῦ ἡ διάταξις αὕτη ἐκφράζεται εὐρύτερον, ἤτοι ὁμιλεῖ περὶ «ἀποδοχῶν», ἐνῷ οἱ πρῶτοι νόμοι ὡμίλουν περὶ «τακτικῶν ἀποδοχῶν», ἤτοι ἐκφράζονται ὑπὸ στενωτέραν ἔννοιαν. στ) Διότι ἐν ἀμφιβο-λίᾳ ἡ ἐπικρατεῖ ἑρμηνεία καὶ μάλιστα ἐν τῇ σφαίρᾳ τῶν ἀποδοχῶν τῶν ἐργαζομένων (βλ. Γ.Ε.Ν. Νόμος, ὁριθ. 868 ἑπομ.). ζ) Διότι ὁμοία καὶ σύμφωνος ἐπὶ τοῦ θέματος εἶναι καὶ ἡ ὑπὸ ταῦ Ὑπουργοῦ γενομένη ἀποδεκτὴ ὑπ' ἀριθ. 108)1964 γνωμοδότησις τοῦ Νομικοῦ Συμβου-λίου Κράτους.

4) Ὅθεν, ἐπὶ τοῦ ἐρωτήματος πρασήκει ἡ ἄ-νω ἀναλυτικὴ ἀπάντησις, ἤτοι ἐν περιλήψει, ὅτι ἐκ τῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρου 3 § 5 τοῦ ν.δ)τος 4193)1961, ὁριζούσης «οἱ ἐξ αὐτῶν λαμβάνοντες μέχρι τοῦ διορισμοῦ των ἀποδοχὰς ἀνωτέρας τῶν ἀνηκουσῶν εἰς τὸν βαθμόν, ἐφ' ᾧ διωρίσθησαν, διατηροῦν αὐτὰς μέχρι τῆς καθ' οἱονδήποτε τρό-πον καλύψεως τῆς διαφορᾶς, προκύπτει α) κατὰ τὴν ***πλειοψηφήσασαν γνώμην***, ὅτι εἰς τὴν ἔννοι-αν τῶν ἀποδοχῶν τῆς ἄνω διατάξεως δὲν περι-λαμβάνεται καὶ ἡ ἐξ ὑπερωρίων ἀποζημίωσις διὰ τοὺς ἐν τῷ σκεπτικῷ λόγους, β) κατὰ τὴν ***μειο-ψηφήσασαν ὅμως γνώμην***, ὅτι περιλαμβάνεται καὶ αὕτη, διότι, διὰ τοὺς ἐν τῷ σκεπτικῷ λόγους, ἔχει αὕτη τὸν χαρακτῆρα ἀποδοχῶν ἐμπιπτουσῶν εἰς τὴν ὡς ἄνω διάταξιν.

ΣΤΟΙΧΕΙΑ ΕΡΓΑΤΙΚΟΥ ΔΙΚΑΙΟΥ

ΠΟΙΝΙΚΑΙ ΚΑΙ ΑΣΤΙΚΑΙ ΣΥΝΕΠΕΙΑΙ ΕΚ ΚΑΘΥΣΤΕΡΗΣΕΩΣ ΑΠΟΔΟΧΩΝ

Ὑπό τῆς Συντάξεως

Διατάξεις σχετικαί πρὸς τὴν πληρωμὴν τοῦ μισθοῦ εἶναι αἱ τοῦ ἄρθρου 655 Ἀστικοῦ Κώδικος, αἱ τοῦ ἄρθρου 12 τῆς διὰ τοῦ νόμου 3248)1955 κυρωθείσης Διεθνοῦς Συμβάσεως «περὶ προστασίας τοῦ ἡμερομισθίου» (ΕΕΔ 14, 726) (τοῦ ὅρου «ἡμερομίσθιου» ὑπὸ τὴν ἔννοιαν τοῦ ἄρθρου 1 τῆς αὐτῆς Διεθνοῦς Συμβάσεως), αἱ τοῦ β.δ. 24 Ἰουλίου)21 Αὐγούστου 1920 «περὶ κωδικοποιήσεως εἰς ἓν ἑνιαῖον κείμενον τῶν νόμων περὶ πληρωμῆς τῶν ἡμερομισθίων τῶν ἐργατῶν καὶ περὶ μισθῶν ὑπηρετῶν καὶ ὑπαλλήλων» (*Γ. Τρίμη - Σ. Κλάδη*, Ἐργατικὸς Κῶδιξ, σελ. 590).

Κατὰ τὸ ἄρθρον 655 τοῦ Ἀστικοῦ Κώδικος ὁ μισθός, ἐκτὸς ἐναντίας συμφωνίας ἢ συνηθείας, καταβάλλεται μετὰ τὴν παροχὴν τῆς ἐργασίας, ἐὰν δὲ ὑπολογίζηται καθ' ὡρισμένα, διαρκούσης τῆς συμβάσεως, διαστήματα, καταβάλλεται εἰς τὸ τέλος ἑκάστου αὐτῶν. Κατὰ πᾶσαν περίπτωσιν ἅμα τῇ λήξει τῆς συμβάσεως καθίσταται ἀπαιτητὸς ὁ μέχρι τῆς λήξεως μισθός.

Ἡ ἔννοια τῆς διατάξεως εἶναι, ὅτι οἱ συμβαλλόμενοι εἶναι ἐλεύθεροι νὰ καθορίσωσι τὸν χρόνον, καθ' ὃν θὰ καταβάλληται ὁ μισθός (*Κ. Καυκᾶς*, Ἐνοχικόν, Εἰδικόν, ὑπ' ἄρθρον 655, σελ. 536, *Ι. Καποδίστριας*, ΕρμΑΚ ὑπ' ἄρθρον 655, ἀριθ. 6 ἐπ.).

Ὁ Νομοθέτης περαιτέρω διὰ τοῦ ἄρθρου μόνου § 1 τοῦ ἀ.ν. 690)1945 (ΕΕΔ 4, 660) ρυθμίζει τὰς ποινικὰς κυρώσεις κατὰ παντὸς ἐργοδότου ἢ διευθυντοῦ ἢ ἐπιτετραμμένου ἢ ἐπὶ οἱωδήποτε τίτλῳ ἐκπροσώπου οἱασδήποτε ἐπιχειρήσεως, ἐκμεταλλεύσεως ἢ ἐργασίας, μὴ καταβάλλοντος ἐμπροθέσμως (περὶ τῆς ἐννοίας τοῦ ὅρου «ἐμπροθέσμως» ἴδετε Α.Π. 98)1961, ΕΕΝ 20, 1198, Α.Π. 463)1961, ΕΕΔ 21, 1222) εἰς τοὺς παρ' αὐτῷ ἀντὶ μισθοῦ ἀπασχολουμένους τὰς εἰς αὐτοὺς ὡς ἐκ τῆς σχέσεως τῆς ἐργασίας ὀφειλομένης ἀποδοχὰς ἢ πάσης φύσεως χορηγίας, τὰς καθωρισμένας εἴτε ὑπὸ τῆς συμβάσεως ἐργασίας, εἴτε ὑπὸ συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας, εἴτε ὑπὸ διαιτητικῶν πράξεων, εἴτε ὑπὸ τοῦ νόμου ἢ ἐθίμου.

Ὁ νόμος οὗτος διατηρεῖται ἐν ἰσχύϊ (ἄρθρον 41 νόμου 3239)1955, ΕΕΔ 17, 216) (Ὡς πρὸς τὴν διαδικασίαν ἴδετε γνωμοδότησιν Ἀντεισαγγελέως τοῦ Ἀρείου Πάγου *Β. Σακελλαρίου*, ΕΕΔ 17, 1115, γνωμοδότησιν Νομικοῦ Συμβουλίου Κράτους 643)1960, ΕΕΔ 19, 1389), ὡς δὲ ἐναμολογήθη ὑπὸ τῶν Δικαστηρίων (ΕΕΔ 12, 1084 καὶ Α.Π. 98)1961, ἔνθ' ἀνωτ.), ἀναφέρεται εἰς τὴν καθυστέρησιν μόνον δεδουλευμένων τοῦ μισθωτοῦ ἀποδοχῶν).

Τὸ ἀδίκημα διώκεται αὐτεπαγγέλτως καὶ οὕτω ἐφαρμόζεται ἡ πενταετὴς παραγραφὴ τοῦ Ποινικοῦ Κώδικος (Α.Π. 77)1953, ΕΕΔ 13, 725, Α.Π. 161)1958, ΕΕΔ 17, 1171).

Ἀλλὰ δὲν εἶναι μόνον αἱ ποινικαὶ κυρώσεις, αἱ ὁποῖαι ἐξισορροπίζουν τὴν ἐμπρόθεσμον καταβολὴν τῶν ἀποδοχῶν τῶν μισθωτῶν. Ὑπάρχουν εἰς τὴν νομοθεσίαν καὶ ἀστικαὶ συνέπειαι, αἱ ὁποῖαι ἀναφέρονται κατωτέρω.

Οὕτω κατὰ τὰ νομολογηθέντα (Α.Π. 89)1951, ΕΕΔ 10, 358, Α.Π. 370)1948, ΕΕΔ 7, 23, Α.Π. 287)1950, ΕΕΔ 10, 15), ἐφ' ὅσον ὁ ἐργοδότης καθυστερεῖ σκοπίμως τὰς δεδουλευμένας ἀποδοχὰς τοῦ μισθωτοῦ, ἵνα ἐξαναγκάσῃ αὐτὸν εἰς ἀποχώρησιν, στερούμενον κατὰ τὸν τρόπον αὐτὸν τῆς ἀπολαύσεως τοῦ νόμου 3112)1920, ὡς ἐτροποποιήθη ὑπὸ τοῦ νόμου 4558)1930 (ἢ τοῦ ἀπὸ 16)18 Ἰουλίου 1920 β.δ)γματος περὶ ἐπεκτάσεως τοῦ νόμου 3112)1920), ἔχει πλήρη ἐφαρμογὴν τὸ ἄρθρον 7 τοῦ νόμου 2112)1920 περὶ μονομεροῦς ὑπὸ τοῦ ἐργοδότου, βλαπτικῆς διὰ τὸν μισθωτόν, μεταβολῆς τῶν ὅρων τῆς συμβάσεως ἐργασίας καὶ ὁ τελευταῖος οὗτος δικαιοῦται, ἀποχωρῶν, νὰ ἀξιώσῃ τὴν ἀποζημίωσιν τοῦ νόμου 2112)1920.

Ταῦτα ὅμως ἀναφέρεται εἰς συμβάσεις ἀορίστου χρονικῆς διαρκείας, διότι ἐπ' αὐτῶν ἐφαρμόζεται ἡ διάταξις τοῦ ἄρθρου 7 τοῦ νόμου 2112)1920 (Α.Π. 777)1958, ΕΕΔ 18, 201), ὡς ἄλλως τε καὶ ὅλος ὁ νόμος 2112)1920.

Ὅταν πρόκειται σύμβασις ὡρισμένης χρονικῆς διαρκείας, ἡ καθυστέρησις τῶν ἀποδοχῶν, περὶ τῆς ὁποίας γίνεται λόγος ἀνωτέρω, θὰ κριθῇ κατὰ τὰς διατάξεις τῶν ἄρθρων 672, 673 Ἀστικοῦ Κώδικος, τὰ ὁποῖα ἐφαρμόζονται ἤδη μόνον ἐπὶ συμβάσεων ἐργασίας ὡρισμένου χρόνου (περὶ τοῦ τελευταίου Α.Π. 443)1954, ΕΕΔ 13, 686 κλπ.).

Θὰ κριθῇ δηλαδὴ ὡς περίπτωσις τῆς συμβάσεως ἐκ μέρους τοῦ ἐργοδότου, ἡ ὁποία παρέχει εἰς τὸν μισθωτὸν δικαίωμα καταγγελίας τῆς συμβάσεως διὰ σπουδαῖον λόγον καὶ ἀνακύπτει περίπτωσις ἐφαρμογῆς τοῦ ἄρθρου 673 Ἀστικοῦ Κώδικος (*Ι. Καποδίστριας*, ΕρμΑΚ ὑπ' ἄρθρον 673, ἀριθ. 6, Πρωτοδικείου Πατρῶν 30)1960, ΕΕΔ 19, 525).

Δικαιοῦται πάντως ὁ μισθωτὸς εἴτε ἐν συμβάσει ἀορίστου χρονικῆς διαρκείας, εἴτε ὡρισμένου, ἐπὶ ἀξιολόγου καθυστερήσεως τοῦ μισθοῦ του νὰ ἀσκήσῃ καὶ τὸ ἐκ τῶν ἄρθρων 325, 329 Ἀστικοῦ Κώδικος δικαίωμα ἐπισχέσεως τῆς ἐργασίας του (ἴδετε Πρωτοδικείου Θεσσαλονίκης 1068)1962 καὶ τὰς ὑπ' αὐτῆς παραπομπὰς εἰς θεωρίαν καὶ νομολογίαν, ἐν ΕΕΔ 22, 101).

ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΚΑΙ ΑΣΦΑΛΙΣΤΙΚΗ ΝΟΜΟΘΕΣΙΑ

ΒΑΣΙΛΙΚΑ ΔΙΑΤΑΓΜΑΤΑ

733)1964 Β. ΔΙΑΤΑΓΜΑ

Περί τροποποιήσεως ενίων διατάξεων του Καταστατικού του Ταμείου Ασφαλίσεως Εργατών Τύπου Αθηνών.

(Ε. Κ. τ. Α' φ. 239 της 28 Νοεμβρίου 1964)

Έχοντες υπ' όψιν: 1) Τας διατάξεις του άρθρου 13 του Ν. Δ. 3572)1956 «περί Ταμείου Ασφαλίσεως Εργατών Τύπου Αθηνών». 2) Πρότασιν του Διοικητικού Συμβουλίου του Ταμείου Ασφαλίσεως Εργατών Τύπου Αθηνών, υποβληθείσαν ημίν διά της υπ' αριθ. 1538)1964 αναφοράς του ως άνω Ταμείου. 3) Γνώμην του Συμβουλίου Κοινωνικής Ασφαλίσεως, διατυπωθείσαν κατά την υπ' αριθ. 165)27.8.1964 συνεδρίασιν αύτου της ΙΒ' Περιόδου. 4) Την υπ' αριθ. 705)21.10.1964 γνωμοδότησιν του Συμβουλίου Επικρατείας, προτάσει του Ημετέρου επί της Εργασίας Υπουργού, αποφασίσαμεν και διατάσσομεν:

Εις το Καταστατικόν του Ταμείου Ασφαλίσεως Εργατών Τύπου Αθηνών επέρχονται αι κατωθι τροποποιήσεις και συμπληρώσεις:

Άρθρον 1

Εν τέλει της παραγράφου 2 του άρθρου 33 προστίθεται διάταξις, έχουσα ούτω:

«Καθυστερήσεις καταβολής εισφοράς τινος πέραν των ΙΞ (6) μηνών, άφ' ής αύτη κατέστη απαιτητή, συνεπάγεται απώλειαν του δικαιώματος περαιτέρω προαιρετικής συνεχίσεως της ασφαλίσεως.

Ο συνεχίζων προαιρετικώς την ασφάλισιν του δεν υποχρεούται εις την καταβολήν εισφορών κατά τον χρόνον λήψεως επιδόματος ασθενείας, του χρόνου τούτου μη υπολογιζομένου ως εν ασφαλίσει τοιούτου».

Άρθρον 2

Η παράγραφος 8 του άρθρου 46, ως αύτη αντικατεστάθη διά της παραγράφου 3 του άρθρου 9 του υπ' αριθ. 492)1961 β. δ)τος, τροποποιείται ως έπεται:

8) Η σύνταξις δεν δύναται να υπερβή μετά των πάσης φύσεως επιδομάτων τα ογδοήκοντα εκατοστά (80ο/ο) των συνταξίμων αποδοχών του ησφαλισμένου, εν ουδεμιά δε περιπτώσει το ποσόν των τεσσάρων χιλιάδων (4.000) δραχμών, ούδε να είναι κατώτερα των υπό του Ι.Κ.Α. καταβαλλομένων κατωτάτων ορίων συντάξεων.

Αι παροχαί του Κλάδου Επικουρικής Ασφαλίσεως υπολογίζονται επί τη βάσει του ποσού συντάξεως δραχμών 3.500.

Άρθρον 3

Η παράγραφος 6 του άρθρου 64 τροποποιείται ούτω:

6) Το ποσόν του εφ' άπαξ βοηθήματος, το χορηγούμενον εις τους ησφαλισμένους του Ταμείου ή εις τα μέλη οικογενείας τούτων, συμφώνως προς τας ως άνω διατάξεις, δεν δύναται εν ουδεμιά περιπτώσει να είναι ανώτερον του ποσού των εξήκοντα χιλιάδων (60.000) δραχμών.

Άρθρον 4

Η παράγραφος 2 του άρθρου 67, ως αύτη συνεπληρώθη διά του άρθρου 12 του υπ' αριθ. 492)1961 β. δ)τος, τροποποιείται ως έπεται:

«2. Του εφ' άπαξ βοηθήματος στέγης και αποκαταστάσεως δικαιούνται πάντες οι συνταξιούχοι και ησφαλισμένοι του Ταμείου, κατά σειράν χρόνου υπηρεσίας, εφ' όσον οι ησφαλισμένοι έχουν ολκαετή τουλάχιστον χρόνον ασφαλίσεως παρά τω Ταμείω και εφ' όσον το βοήθημα στέγης και αποκαταστάσεως χρησιμοποιηθή αποκλειστικώς και εξ ολοκλήρου».

Άρθρον 5

Το άρθρον 70 καταργείται, των επομένων άρθρων λαμβανόντων αναλόγως αριθμησιν.

Άρθρον 6

Η δευτέρα περίοδος του πρώτου εδαφίου της παραγράφου 7 του άρθρου 79 τροποποιείται ως ακολούθως:

«Εξαιρετικώς και κατά την πρώτην εφαρμογήν του παρόντος υπάγονται εις την ασφάλισιν του Ταμείου και αφ' ής χρονολογίας υπήχθησαν δι' απαντας τους υπό τούτου καλυπτομένους κινδύνους εργάται τύπου, ησφαλισμένοι του Ταμείου, αίτινες συνεπεία ανεργίας των εν Αθήναις συνεχίζουν την απασχόλησίν των εις εφημερίδας, εκδιδομένας εν Πειραιεί, επί τη καταβολή εις το άκέραιον των υπό του παρόντος προβλεπομένων εισφορών εις το Ταμείον».

Άρθρον 7

Η ισχύς του παρόντος άρχεται από της 1ης του επομένου μηνός της δημοσιεύσεως του εις την Εφημερίδα της Κυβερνήσεως.

Εις τον αύτον επί της Εργασίας Υπουργόν ανατίθεμεν την δημοσίευσιν και εκτέλεσιν του παρόντος.

Εν Αθήναις τη 24 Νοεμβρίου 1964

---

734)1964 Β. ΔΙΑΤΑΓΜΑ

Περί τροποποιήσεως του άρθρου 1 του από 14)2 - 2.3.1955 β δ. «περί εγκρίσεως Κανονισμού Συντάξεων του Τ.Α.Α.Μ.Μ.».

(Ε.Κ. τ. Α' φ. 239 της 29 Νοεμβρίου 1964)

Έχοντες υπ' όψιν: 1) Τας διατάξεις της παραγράφου 11 του άρθρου 6 του υπ' αριθ. 3631)

1956 ν.δ. «περί των πόρων, του τρόπου εισπράξεως αύτων και της λειτουργίας ενγένει του Ταμείου Ασφαλίσεως Αρτεργατών, Μυλεργατών και Μακαρονοτεχνιτών». 2) Γνώμην του Διοικητικού Συμβουλίου του Ταμείου Ασφαλίσεως Αρτεργατών, Μυλεργατών και Μακαρονοτεχνιτών, υποβληθείσαν ημίν διά των υπ' αριθ. 14897) 24.6.1964 και 22162)1415)1964 αναφορών του ως άνω Ταμείου. 3) Γνώμην του Συμβουλίου Κοινωνικής Ασφαλίσεως, διατυπωθείσαν κατά τας υπ' αριθ. 161)16.7.1964 και 166)3.9.1964 συνεδριάσεις αύτου της ΙΒ' περιόδου, 4) Τας υπ' αριθ. 734)1964 και 735)1964 γνωμοδοτήσεις του Συμβουλίου της Επικρατείας, πρατάσει του Ημετέρου επί της Εργασίας Υπουργού, απεφασίσαμεν και διατάσσομεν :

Άρθρον 1

Εν τέλει του άρθρου 1 του υπό 14.3)2.3.1955 β.δ. «περί εγκρίσεως Κανονισμού Συντάξεων του Ταμείου Ασφαλίσεως Αρτεργατών, Μυλεργατών και Μακαρονοτεχνιτών», ως ετροποποιήθη διά του από 19.5.1956 ομοίου «περί τροποποιήσεως και συμπληρώσεως του από 14.2)2.3.1955 β.δ. περί εγκρίσεως του Κανονισμού Συντάξεων του Ταμείου Αρτεργατών, Μυλεργατών και Μακαρονοτεχνιτών» (Φ.Ε.Κ. 124)19.5.1956, τεύχος Α') προστίθενται παράγραφοι 4, 5 και 6, έχουσι ούτω :

«4) Εάν επραγματοποίησε δώδεκα χιλιάδας πεντακοσίας (12.500) ημέρας εργασίας εν τη ασφαλίσει του Ταμείου ανεξαρτήτως ορίου ηλικίας.

5) Εάν επραγματοποίησεν ένδεκα χιλιάδας πεντακοσίας (11.500) ημέρας εργασίας εν τη ασφαλίσει του Ταμείου και συνεπλήρωσε το 55ον έτος της ηλικίας του ή επραγματοποίησε δέκα χιλιάδας (10.000) ημέρας εργασίας εν τη ασφαλίσει του Ταμείου και συνεπλήρωσε το 59ον έτος της ηλικίας του.

Κατ' αμφοτέρας τας περιπτώσεις της παρούσης παραγράφου ο ησφαλισμένος δικαιούται συντάξεως λόγω γήρατος, ηλαττωμένης κατά τόσα διακοσιοστά, όσοι οι μήνες οι έλλείποντες εκ του υπό της παραγράφου 2 του παρόντος άρθρου οριζομένου ορίου ηλικίας των 60 ετών.

6) Ως ημέραι εργασίας εν τη ασφαλίσει του Ταμείου νοούνται και αι αναγνωρισθείσαι ως συντάξιμοι τοιαύται».

Άρθρον 2

Το εδάφιον β' της παραγράφου 2 του άρθρου 12 του από 14)2.3.1955 β. δ)τος «περί εγκρίσεως Κανονισμού Συντάξεων του Τ.Α.Α.Μ.Μ.», ως ετροποποιήθη διά του από 19.5.1956 β. δ)τος «περί τροποποιήσεως και συμπληρώσεως του από 14)2.3.1955 β. δ)τος «περί εγκρίσεως του Κανονισμού Συντάξεων του Τ.Α.Α.Μ.Μ.», ως και του υπ' αριθ. 240)1964 ομοίου «περί τροποποιήσεως του εδαφίου β' της παραγράφου 2 του άρθρου 12 του από 14)2.3.1955 β.δ. περί εγκρίσεως Κανονισμού Συντάξεων του Τ.Α.Α.Μ.Μ.», τροποποιείται ως ακολούθως :

«β') Εφ' όσον ο συνταξιούχος ήθελεν αναλάβει εκ νέου εργασίαν ή υπηρεσίαν, θεμελιούσαν υποχρέωσιν ασφαλίσεως παρά τω Ταμείω ή εφ' όσον ασκεί αυτοτελές επάγγελμα ή παρέχει εξηρτημένην εργασίαν και αποκερδαίνει εκ του τοιούτου επαγγέλματος ή της εξηρτημένης εργασίας του ποσόν ανώτερον του εικοσιπενταπλασίου του εκάστοτε ισχύοντος ανωτάτου ημερομισθίου αρτεργάτου».

Εις τον Ημέτερον επί της Εργασίας Υπουργόν ανατίθεμεν την δημοσίευσιν και εκτέλεσιν του παρόντος.

Εν Αθήναις τη 24 Νοεμβρίου 1964

—

759)1964 Β. ΔΙΑΤΑΓΜΑ

Περί συστάσεως Γραφείου Εύρέσεως Εργασίας εις τον Νομόν Λασιθίου.

(Ε. Κ. τ. Α' φ. 249 της 18 Δεκεμβρίου 1964)

Έχοντες υπ' όψιν : 1) Τας διατάξεις της παραγράφου 2 του άρθρου 7 του νόμου 3252)1955 «περί Διοικήσεως του Οργανισμού Απασχολήσεως και Ασφαλίσεως Ανεργίας και οργανώσεως των Γραφείων Εύρέσεως Εργασίας και τροποποιήσεώς τινων νόμων». 2) Τας διατάξεις του άρθρου 7 του νόμου 3925)1959 «περί Υπουργείων και των Οργανισμών των Δημοσίων Πολιτικών Υπηρεσιών». 3) Τας διατάξεις του άρθρου 19 του υπ' αριθ. 868)1960 β. δ)τος «περί Οργανισμού του Υπουργείου Εργασίας». 4) Την υπ' αριθ. 709)21.10.1964 γνωμοδότησιν του Συμβουλίου της Επικρατείας, προτάσει του Ημετέρου Προέδρου της Κυβερνήσεως και Υπουργών Συντονισμού, Οικονομικών και Εργασίας, απεφασίσαμεν και διατάσσομεν :

Άρθρον μόνον

Συνιστάται Γραφείον Εύρέσεως Εργασίας εις τον Νομόν Λασιθίου Κρήτης με έδραν τούτου την πόλιν του Αγίου Νικολάου.

Εις τον Ημέτερον επί της Εργασίας Υπουργόν ανατίθεμεν την δημοσίευσιν και την εκτέλεσιν του παρόντος.

Εν Αθήναις τη 10 Δεκεμβρίου 1964

—

744)1964 Β. ΔΙΑΤΑΓΜΑ

Περί καθορισμού συντελεστών παρακρατουμένου φόρου εισοδήματος εκ μισθωτών υπηρεσιών επί των επί ημερομισθίω αμειβομένων.

(Ε.Κ. τ. Α' φ. 242 της 8 Δεκεμβρίου 1964)

Έχοντες υπ' όψιν : Την διάταξιν της παραγράφου 3 του άρθρου 7 του υπ' αριθ. 3765)1957 ν. δ)γματος «περί τροποποιήσεως και συμπληρώσεως των διατάξεων του ν. δ)γματος 3323)1955 «περί φορολογίας του εισοδήματος» και την υπ' αριθ. 781)1964 σύμφωνον γνωμοδότησιν του Συμβουλίου Επικρατείας, προτάσει του Ημετέρου

έπι των Οικονομικών Υπουργού, άπεφασίσαμεν και διατάσσομεν:

Άρθρον μόνον

Τροποποιούμεν τας διατάξεις του άρθρου μόνου του υπ' άριθ. 771)6.11.1962 β.δ. «περί καθορισμού συντελεστών παρακρατουμένου φόρου εισοδήματος εκ μισθωτών υπηρεσιών επί των επί ημερομισθίω αμειβομένων» και ορίζομεν από της Ιανουαρίου 1965 τους συντελεστάς παρακρατουμένου φόρου εισοδήματος εκ μισθωτών υπηρεσιών επί των επί ημερομισθίω αμειβομένων ως κατωθι:

α) Εις το ήμισυ επί τοις εκατόν (0,50 ο)ο) διά τα ημερομίσθια από 151 δραχμάς και μέχρις 180 δραχμών τοιαύτα.

β) Εις εν επί τοις εκατόν (1ο)ο) διά τα ημερομίσθια από 181 δραχμάς και μέχρι 210 δραχμών τοιαύτα.

γ) Εις εν και ήμισυ επί τοις εκατόν (1 50 ο)ο) διά τα ημερομίσθια από 211 δραχμάς και μέχρι 230 δραχμών τοιαύτα.

δ) Εις δύο επί τοις εκατόν (2ο)ο) διά τα ημερομίσθια από 231 δραχμάς και μέχρι 250 δραχμών τοιαύτα και

ε) Εις τρία επί τοις εκατόν (3ο)ο διά τα ημερομίσθια άνω των 251 δραχμών και άνω.

Εις τον αυτόν επί των Οικονομικών Υπουργόν ανατίθεμεν την δημοσίευσιν και εκτέλεσιν του παρόντος διατάγματος.

Εν Αθήναις τη 3 Δεκεμβρίου 1964

—

ΥΠΟΥΡΓΙΚΑΙ ΑΠΟΦΑΣΕΙΣ

112914 Υ.968)1964 Απόφ. Υπουργών Οικονομικών και Εργασίας

Περί χορηγήσεως δώρου επ' ευκαιρία των εορτών των Χριστουγέννων 1964 και Νέου Έτους 1965 εις τους συνταξιούχους και βοηθηματούχους των Οργανισμών Κοινωνικής Ασφαλίσεως αρμοδιότητος του Υπουργείου Εργασίας.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 618 της 12 Δεκεμβρίου 1964)

Έχοντες υπ' όψιν: α) Την υπ' άριθ. 5245) 25.11.1960 απόφασιν της Νομισματικής Επιτροπής, β) Τας κρατούσας οικονομικάς συνθήκας, αποφασίζομεν:

Εγκρίνομεν την χορήγησιν επ' ευκαιρία των επικειμένων εορτών των Χριστουγέννων 1964 και Νέου Έτους 1965.

Ι. α) Εις εκαστον των κατά την 30 11.1964 συνταξιούχων και βοηθηματούχων (τύπου συντάξεως) των Οργανισμών κυρίας και επικουρικής Ασφαλίσεως αρμοδιότητος του Υπουργείου Εργασίας δώρου ίσου προς το ποσόν μιας μηνιαίας συντάξεως ή ενός μηνιαίου βοηθήματος μετά των αναλογούντων πάσης φύσεως επιδομάτων.

Του κατά τα ανωτέρω δώρου δικαιούνται επίσης και οι συνταξιούχοι ή βοηθηματούχοι (τύπου συντάξεως) των ως άνω Οργανισμών, δι' ους θέλει εκδοθή απόφασις περί απονομής συντάξεως μετά την 30 Νοεμβρίου 1964, εφ' όσον η έναρξις συνταξιοδοτήσεως εμπίπτει εις το μέχρι της 30.11.1964 χρονικόν διάστημα. Εις περίπτωσιν ενάρξεως της συνταξιοδοτήσεως από 1 31 Δεκεμβρίου 1964 οι ανωτέρω θα λάβωσι τόσα τριακοστά του ως άνω δώρου όσαι αι ημέραι του μηνός Δεκεμβρίου έ.έ., καθ' ας συνταξιοδοτούνται. Εις τους συνταξιούχους ή βοηθηματούχους (τύπου συντάξεως), ων ή συνταξιοδότησις έληξεν εντός του από 4 Μαΐου 1964 μέχρι 30 Νοεμβρίου έ.έ. χρονικού διαστήματος, θά καταβληθή ως δώρον ποσόν ίσον προς το 1)30 της μηνιαίας συντάξεως ή βοηθήματος δι' εκαστον πλήρες επταήμερον συνταξιοδοτήσεως αυτών κατά το αυτό από 4.5.1964 μέχρι 30.11. 1964 χρονικόν διάστημα, μη επιτρεπομένης πάντως της καταβολής ως δώρου ποσού υπερβαίνοντος το ποσόν της μηνιαίας συντάξεως ή ενός μηνιαίου βοηθήματος.

β) Εν περιπτώσει συρροής συντάξεως ή βοηθημάτων (τύπου συντάξεως) εκ πλειόνων Ασφαλιστικών Οργανισμών «κυρίας ασφαλίσεως» αρμοδιότητος του Υπουργείου Εργασίας, το δώρον καταβάλλεται εκ μιάς μόνον πηγής και ισούται προς την λαμβανομένην μεγαλυτέραν σύνταξιν ή βοήθημα, κατανεμόμενον κατ' ισομοιρίαν μεταξύ των συνταξιοδοτούντων Οργανισμών.

Εν τοιαύτη περιπτώσει η καταβολή εις τον δικαιούχον όλου του δώρου ενεργείται αμέσως παρά του παρέχοντος την μεγαλυτέραν κατά ποσόν σύνταξιν ή βοήθημα Οργανισμού, δικαιουμένου τούτου να αναζητήση παρά των λοιπών συνταξιοδοτούντων Οργανισμών τα κατ' έφαρμογήν της παρούσης αναλογούντα και βαρύνοντα τούτους ποσά, μη επιβαρυνομένου πάντως, εν ουδεμιά περιπτώσει, εκάστου των Οργανισμών τούτων διά ποσού μείζονος της παρ' αυτού καταβαλλομένης μηνιαίας συντάξεως.

γ) Εν περιπτώσει συρροής συντάξεως ή βοηθημάτων (τύπου συντάξεως) είτε μόνον εξ ενός Οργανισμού Κυρίας Ασφαλίσεως και ενός Οργανισμού Επικουρικής Ασφαλίσεως, είτε μόνον εκ δύο Οργανισμών Επικουρικής Ασφαλίσεως αρμοδιότητος του Υπουργείου Εργασίας, το δώρον καταβάλλεται και εκ των δύο πηγών.

δ) Εν περιπτώσει συρροής συντάξεως ή βοηθημάτων (τύπου συντάξεως) εξ ενός Οργανισμού Κυρίας Ασφαλίσεως και δύο Οργανισμών Επικουρικής Ασφαλίσεως, αρμοδιότητος του Υπουργείου Εργασίας καταβάλλεται το δώρον παρά του Οργανισμού Κυρίας Ασφαλίσεως, προκειμένου δε περί των δώρων των παρά των Οργανισμών Επικουρικής Ασφαλίσεως ισχύουν κατ' αναλογίαν τα ανωτέρω εν εδαφίω β' ορίζόμενα.

ε) Εν περιπτώσει συρροής συντάξεως ή βοηθημάτων (τύπου συντάξεως) εξ Ασφαλιστικού Οργανισμού Κυρίας Ασφαλίσεως και του Δημοσίου, το δώρον θα καταβληθή υπό του συνταξιοδοτούντος Οργανισμού. Εν τη περιπτώσει ταύτη εάν το υπό του Οργανισμού καταβληθέν δώρον είναι κατώτερον κατά ποσόν εκείνου, όπερ

ελάμβανεν ὁ δικαιοῦχος ἐκ τοῦ Δημοσίου Ταμείου, τὴν ἐπὶ πλέον διαφορὰν λαμβάνει ὁ συνταξιοῦχος παρὰ τοῦ Δημοσίου Ταμείου, ἐξ οὗ λαμβάνει τὴν σύνταξίν του, ἐπὶ τῇ προσαγωγῇ βεβαιώσεως τοῦ οἰκείου Ὀργανισμοῦ, ἐμφαινούσης τὸ καταβληθὲν αὐτῷ παρὰ τούτου ποσὸν δώρου.

ΙΙ. Κατ' ἐξαίρεσιν ἐν περιπτώσει ἀνεπαρκοῦς συντάξεως ἢ βοηθημάτων ἐκ πλειόνων Ἀσφαλιστικῶν Ὀργανισμῶν, ἐξ ὧν ὁ εἰς λόγῳ οἰκονομικῆς ἀδυναμίας δὲν καταβάλλει τὸ ἐκ τῆς παρούσης προβλεπόμενον δῶρον εἰς οὐδένα τῶν συνταξιούχων του, τοῦτο καταβάλλεται ὑπὸ τοῦ ἑτέρου Ὀργανισμοῦ ἢ τῶν ἑτέρων Ὀργανισμῶν, κατὰ τὰ ἐν τοῖς ἐδαφίοις β', γ' καὶ δ' τῆς προηγουμένης παραγράφου Ι ὁριζόμενα.

ΙΙΙ. Εἰς ἕκαστον τῶν ὑπὸ τῶν Ὀργανισμῶν Κοινωνικῆς Ἀσφαλίσεως ἁρμοδιότητος τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας ἐπιδοτουμένων ἢ ἐπιδοτηθέντων λόγῳ ἀσθενείας ἠσφαλισμένων κατὰ τὸ ἀπὸ 4.5.1964 μέχρις 24.11.1964 χρονικὸν διάστημα θὰ καταβληθῇ ὡς δῶρον ποσὸν ἴσον πρὸς ἓν ἡμερήσιον ἐπίδομα ἀσθενείας ἀνὰ ἕκαστον ἐπταήμερον ἐπιδοτηθείσης ἀσθενείας ἐντὸς τοῦ ἀπὸ 4.5.1964 μέχρις 24.12.1964 χρονικοῦ διαστήματος, μὴ ἐπιτρεπομένης πάντως τῆς καταβολῆς ὡς δώρου ποσοῦ ὑπερβαίνοντος τὰ 25 ἡμερήσια ἐπιδόματα ἀσθενείας.

Ὡς ἐπίδομα διὰ τὸν ὑπολογισμὸν τοῦ κατὰ τὰ ἀνωτέρω δώρου νοεῖται τὸ παρ' ἑκάστου ἐπιδοματοῦχου λαμβανόμενον ἡμερήσιον ἐπίδομα ἀσθενείας μετὰ τῶν τυχὸν ἐπὶ τούτου προσαυξήσεων (λόγῳ γυναικωνείας κλπ.).

ΙV. Ἡ καταβολὴ τοῦ περὶ οὗ ἡ παροῦσα δώρου θέλει ἀρχίσει τὴν 20 Δεκεμβρίου 1964.

V. Τὸ δῶρον, περὶ οὗ ἡ παροῦσα, ἀπαλλάσσεται πάσης ὑπὲρ τοῦ Δημοσίου καὶ τρίτων κρατήσεως, ὡς καὶ ὑπὲρ οἱουδήποτε Ὀργανισμοῦ Κοινωνικῆς Ἀσφαλίσεως ἀσφαλιστικῶν εἰσφορῶν, ὑποκειμένου μόνον κατὰ περίπτωσιν εἰς τὸν φόρον εἰσοδήματος καὶ τὸ ἀναλογοῦν τέλος χαρτοσήμου.

VI. Τὸ διὰ τῆς παρούσης προβλεπόμενον δῶρον παρέχεται μόνον ἐφ' ὅσον ὑφίστανται αἱ σχετικαὶ οἰκονομικαὶ δυνατότητες παρὰ τοῖς οἰκείοις Ὀργανισμοῖς καὶ μετ' ἀπόφασιν τῶν Διοικητικῶν αὐτῶν Συμβουλίων, δικαιολογούντων τὴν δυνατότητα ταύτην.

Ἡ παροῦσα κυρωθήσεται νομοθετικῶς.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 5 Δεκεμβρίου 1964

—

292450)1964 Ἀπόφ. Ὑπουργοῦ Οἰκονομικῶν

Περὶ τοῦ ἐπιδόματος ἐπὶ ταῖς ἑορταῖς τῶν Χριστουγέννων 1964 τῶν δημοσίων ὑπαλλήλων.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 640 τῆς 16 Δεκεμβρίου 1964)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 9 τοῦ ἀ.ν. 1502)1950, τοῦ ἄρθρου 6 τοῦ ἀ.ν. 1537)1950, τοῦ ἄρθρου 74 τοῦ νόμου 1811)1951 καὶ τοῦ ἄρθρου 8 τοῦ ν.δ. 2195)1953, καθορίζομεν ὡς κάτωθι τοὺς ὅρους καὶ προϋποθέσεις καταβολῆς τοῦ ὑπὸ τῶν διατάξεων τούτων προβλεπομένου ἐπιδόματος ἐπὶ ταῖς ἑορταῖς τῶν Χριστουγέννων 1964.

Ἄρθρον 1

1) Τὸ ἐπὶ ταῖς ἑορταῖς τῶν Χριστουγέννων 1965 ἐπίδομα θὰ καταβληθῇ:

α) Εἰς τοὺς δημοσίους πολιτικοὺς ὑπαλλήλους.

β) Εἰς τοὺς στρατιωτικοὺς ἐν γένει.

γ) Εἰς τὸ προσωπικὸν τῶν Σιδηροδρομικῶν Δικτύων τοῦ Κράτους.

δ) Εἰς τοὺς ὑπαλλήλους καὶ στρατιωτικοὺς τῶν ἐν ταῖς προηγουμέναις παραγράφοις Ὑπηρεσιῶν, τοὺς ὁπωσδήποτε ἀπομακρυνθέντας τῆς ὑπηρεσίας μετὰ τὴν 15 Ἀπριλίου 1964 καὶ μέχρι καὶ τῆς 15 Δεκεμβρίου 1964.

ε) Εἰς τοὺς δικαιούχους τῶν ἀποδοχῶν τριμήνου τοῦ ἄρθρου 6 τοῦ ν.δ. 2500)1953, ὧν αἱ ἀποδοχαὶ τριμήνου ἔληξαν μετὰ τὴν 15ην Ἀπριλίου 1964 καὶ

στ) Εἰς τοὺς ὑπηρετοῦντας ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ λιμενικοὺς ἀξιωματικοὺς (Προξενικοὺς Λιμενάρχας) κατὰ τὰ ἐν ἄρθρῳ 4 § 2 τῆς παρούσης εἰδικώτερον ὁριζόμενα.

2) Εἰς τὸ ἐπὶ σχέσει ἰδιωτικοῦ δικαίου προσωπικὸν τῶν Δημοσίων Ὑπηρεσιῶν καὶ εἰς τὸ ἡμερομίσθιον ἐργατικὸν προσωπικὸν τῶν συνεργείων τοῦ Βασιλικοῦ Ναυτικοῦ, τὸ διεπόμενον ὑπὸ τοῦ νόμου 6231)1934, ὡς καὶ εἰς τοὺς ἐπὶ ὡρομισθίῳ ἀριθμουμένους μισθωτούς, θὰ καταβληθῇ ἐπίδομα ἐπὶ ταῖς ἑορταῖς τῶν Χριστουγέννων 1964 κατὰ τὰ ὁριζόμενα ὑπὸ τῆς ἀποφάσεως τῶν Ὑπουργῶν Ἐργασίας καὶ Οἰκονομικῶν, τῆς διεπούσης τοὺς μισθωτοὺς τῆς χώρας καὶ ἐπὶ τῇ συνδρομῇ τῶν ἐν αὐτῇ ὅρων καὶ προϋποθέσεων.

3) Τὰ ἐν ἐνεργείᾳ τακτικὰ μέλη τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν, τὰ λαμβάνοντα ἔξοδα παραστάσεως ἴσα πρὸς τὰς ἑκάστοτε ἀποδοχὰς τοῦ τακτικοῦ καθηγητοῦ Πανεπιστημίου, θὰ τύχωσι τοῦ ἐπιδόματος ἑορτῶν τοῦ τακτικοῦ καθηγητοῦ. Εἰς τοὺς ἐκ τούτων δικαιουμένους ἐπιδόματος ἐπὶ ταῖς ἑορταῖς ἐκ μιᾶς τῶν ἐν ἄρθρῳ 5 πηγῶν θὰ καταβληθῇ ἡ τυχὸν ἐπὶ πλέον διαφορά.

4) Εἰς τοὺς ἐφημερίους θὰ καταβληθῇ ἐπίδομα ἐπὶ ταῖς ἑορταῖς Χριστουγέννων 1964 κατὰ τὰ ἐν τῇ ὑπ' ἀριθ. 57)1963 Πράξει τοῦ Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου ὁριζόμενα. (Σχετικαὶ ἐγκύκλιοι ἡμῶν ὑπ' ἀριθ. 90672)Roneo, 56)5.4.1968, 307721) Roneo, 179)13.12.1963 καὶ 98366)Roneo 78)18.4.1964).

Ἄρθρον 2

Τοῦ ἐν παραγράφῳ 1 τοῦ προηγουμένου ἄρθρου ἐπιδόματος δὲν δικαιοῦνται:

α) Οἱ ἐν τῷ ἐξωτερικῷ ὑπηρετοῦντες, οἱ μισθοδοτούμενοι μὲ ἀποδοχὰς ἀλλοδαπῆς.

β) Οἱ εἰς ἀλλοδαπὴν ἐπὶ εἰδικῇ ἀποστολῇ δημόσιοι πολιτικοὶ ὑπάλληλοι καὶ στρατιωτικοί, ἐφ' ὅσον συνεπλήρωσαν ἐντὸς τοῦ χρονικοῦ διαστήματος ἀπὸ 16 Ἀπριλίου 1964 μέχρι καὶ 15 Δεκεμβρίου 1964 τρίμηνον συνεχῆ ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ

ὑπηρεσιαν, δι' ἣν ἔτυχον ἀποζημιώσεως ἀλλοδαπῆς.

γ) Οἱ ἐν τῷ ἐξωτερικῷ μετεκπαιδευόμενοι στρατιωτικοί, οἱ μισθοδοτούμενοι μέ ἀποδοχάς ἐσωτερικοῦ καὶ ἀποζημίωσιν ἀλλοδαπῆς, ἐφ' ὅσον οὗτοι κατά τὸ χρονικόν διάστημα ἀπό 16.4.1964 μέχρι 15.12.1964 συνεπλήρωσαν ἑξάμηνον εἰς τήν ἀλλοδαπήν συνεχῆ ἐκπαίδευσιν, καθ' ἣν ἔτυχον ἀποζημιώσεως, καί

δ) οἱ διορισθέντες ἀπό τῆς 16 Δεκεμβρίου 1964.

Ἄρθρον 3

Τό ἐν ἄρθρῳ 1 ἐπίδομα ὁρίζεται :

α) Διά τούς τακτικούς καί ἐπί συμβάσει δημοσίους ὑπαλλήλους καί τούς στρατιωτικούς ἐν γένει εἰς τόν βασικόν μισθόν ἑνός μηνός τῆς ὑπό τοῦ ν.δ. 4242)1962 κυρωθείσης ὑπ' ἀριθ. 179)1960 Πράξεως τοῦ Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου, ὡς συνεπληρώθη ὑπό τοῦ ἄρθρου 1 τῆς κυρωθείσης διά τοῦ ἰδίου ὡς ἄνω ν. δ)γματος ὑπ' ἀριθ. 127)1961 ὁμοίας καί τοῦ ὑπ' ἀριθ. 769)1963 β.δ)γματος μετά τοῦ ἐπιδόματος λόγῳ εὐδοκίμου παραμονῆς ἐν τῷ αὐτῷ βαθμῷ ἢ τῶν προσαυξήσεων λόγῳ παραμονῆς ἐν τῷ αὐτῷ βαθμῷ τοῦ ἄρθρου 3 τῆς ὑπ' ἀριθ. 1020)1958 Πράξεως τοῦ Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου, ὡς αὕτη ἐτροποποιήθη καί συνεπληρώθη διά τῶν ὑπ' ἀριθ. 75)1960 καί 129)1959 Πράξεων Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου, ὡς καί τοῦ ὑπ' ἀριθ. 882)1962 β.δ)γματος ἄνευ οὐδενός ἑτέρου ἐπιδόματος (προσαυξήσεως λόγῳ συνολικῆς πολυετοῦς ὑπηρεσίας, ἐπιδόματος δικαστικῶν, ἐκπαιδευτικῶν κλπ.).

Διά τούς ἐν ἐκπαιδευτικῇ εἰς ἀλλοδαπήν ἀδείᾳ τελοῦντας τό ἐπίδομα δέν ὑπολογίζεται ἐπί τῶν διπλασίων ἀποδοχῶν.

Διά τούς στρατιωτικούς τῶν πολεμικῶν καταστάσεων καί τούς ἀστυνομικούς τῆς μονίμου διαθεσιμότητος εἰς τόν βασικόν μισθόν μετά τοῦ ἐπιδόματος λόγῳ εὐδοκίμου παραμονῆς ἐν τῷ αὐτῷ βαθμῷ καί τῶν ἐπιδομάτων ἀναπηρίας.

β) Διά τούς ἡμερομισθίους τῶν Κέντρων Κοινωνικῆς Προνοίας καί τούς ἐκτάκτους δημοσίους ὑπαλλήλους, τούς μισθολογικῶς ἐξομοιουμένους πρός ἕνα τῶν βαθμῶν τῆς διοικητικῆς ἱεραρχίας, εἰς τό σύνολον τῶν μηνιαίων αὐτῶν ἀποδοχῶν, ἄνευ ἐπιδόματος ἀκριβείας βίου καί κοινωνικοῦ ἐπιδόματος.

γ) Διά τούς ἡμερομισθίους, τούς συνδεομένους μετά τοῦ Δημοσίου μέ σχέσιν ἐργασίας δημοσίου δικαίου εἰς τά ἡμερομίσθια 25 ἡμερῶν ἄνευ ἐπιδόματος ἀκριβείας βίου.

δ) Εἰς τούς διορισθέντας δυνάμει τοῦ ν.δ. 4193)1961 εἰς τακτικάς θέσεις τέως ἐκτάκτους ὑπαλλήλους, ἐφ' ὅσον οὗτοι πρό τῆς μονιμοποιήσεώς των συνεδέοντο μετά τοῦ Δημοσίου μέ σχέσιν ἐργασίας ἰδιωτικοῦ δικαίου καί ἐξακολουθοῦν μισθοδοτούμενοι, δυνάμει τῆς παραγράφου β τοῦ ἄρθρου 8 τοῦ αὐτοῦ νόμου, μέ τάς ἀποδοχάς, ἃς ἐλάμβανον ὡς ἔκτακτοι, θά καταβληθῇ ὡς ἐπίδομα τό ποσόν, ὅπερ κατεβλήθη αὐτοῖς βάσει τῶν σχετικῶν ἀποφάσεων τῶν Ὑπουργῶν Ἐργασίας καί Οἰκονομικῶν, τῶν διεπουσῶν τούς μισθωτούς τῆς χώρας κατά τάς ἐορτάς τῶν Χριστουγέννων τοῦ ἀμέσως προηγουμένου τῆς μονιμοποιήσεώς των ἐτῶν.

Ἐπίσης εἰς τούς ἐκ τῶν ὑπαλλήλων τῆς ὡς ἄνω κατηγορίας, τούς πρό τῆς μονιμοποιήσεώς των συνδεομένους μετά τοῦ Δημοσίου μέ σχέσιν ἐργασίας δημοσίου δικαίου, θά καταβληθῇ ὡς ἐπίδομα τό ποσόν, ὅπερ κατεβλήθη αὐτοῖς βάσει τῶν σχετικῶν ἀποφάσεων ἡμῶν κατά τάς ἐορτάς Χριστουγέννων τοῦ ἀμέσως προηγουμένου τῆς μονιμοποιήσεώς των ἐτῶν.

Τέλος οἱ τέως πρόσκαιροι ἢ ἐπί συμβάσει τεχνικοί τῶν Ὑπηρεσιῶν δημοσίων ἔργων, οἱ διορισθέντες δυνάμει τῶν διατάξεων τοῦ ν. δ)τος 4193)1961, περί ὧν ἡ ὑπ' ἀριθ. 275807)Κοπεο 166 τῆς 27.11.1963 ἐγκυκλίος μας, δέν θά λάβωσιν ἐπίδομα ἐπί ταῖς ἑορταῖς, δοθέντος ὅτι οὗτοι καί ὡς συμβατικοί δέν ἐλάμβανον ἐπίδομα ἑορτῶν, διότι τοῦτο εἶχεν ἐνσωματωθῇ εἰς τόν συμβατικόν μισθόν των, ὃν διετήρησαν καί μετά τήν μονιμοποίησίν των.

Οἱ κατά τάς διατάξεις τοῦ ν.δ)τος 4193)1961 διορισθέντες μετά τήν 16.4.1964 θά τύχωσι τοῦ ὑπό τῆς παρούσης προβλεπομένου ἐπιδόματος, ὡς τοῦτο ὁρίζεται ἀνωτέρω εἰς ἀκέραιον καί οὐχί τμήματος αὐτοῦ, ἐφ' ὅσον οὗτοι ἐμισθοδοτήθησαν δι' ὁλόκληρον τό χρονικόν διάστημα ἀπό 16.4.1964 μέχρι 15.12.1964.

Ἄρθρον 4

1) Εἰς τούς δημοσίους ὑπαλλήλους καί στρατιωτικούς, οἵτινες δι' οἱονδήποτε λόγον δέν ἐμισθοδοτήθησαν ὁλόκληρον τό χρονικόν διάστημα ἀπό 16 Ἀπριλίου μέχρι καί 15 Δεκεμβρίου 1964 (στράτευσις, ἀπουσία ἄνευ ἀδείας κλπ.), εἰς τούς διορισθέντας μετά τήν 16ην Ἀπριλίου 1964, εἰς τούς ὁπωσδήποτε ἀπομακρυνθέντας τῆς Ὑπηρεσίας μετά τήν χρονολογίαν ταύτην, ὡς καί εἰς τούς δικαιούχους ἀποδοχῶν τριμήνου, ὧν αἱ ἀποδοχαί τριμήνου ἐλήξαν μετά τήν χρονολογίαν ταύτην, τό ἐπίδομα τῆς παρούσης καταβάλλεται μετ' ἐκπτωσιν τοῦ ἑνός ὀγδόου (1)8) τοῦ ἡμερησίου αὐτῶν μισθοῦ δι' ἑκάστην ἡμέραν, καθ' ἣν οὗτοι κατά τό ὡς ἄνω χρονικόν διάστημα δέν ἐμισθοδοτήθησαν.

2) Εἰς τούς ὑπηρετοῦντας ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ λιμενικούς ἀξιωματικούς (προξενικούς λιμενάρχας) καί ἐπανερχομένους ἐν Ἑλλάδι ἐντός τοῦ χρονικοῦ διαστήματος ἀπό 16 Ἀπριλίου 1964 μέχρι 15 Δεκεμβρίου 1962 θά καταβληθῇ τό ἐπίδομα τῆς παρούσης μετ' ἐκπτωσιν τοῦ ἑνός ὀγδόου (1/8) τοῦ ἡμερησίου βασικοῦ μισθοῦ καί ἐπιδόματος εὐδοκίμου παραμονῆς ἐν τῷ αὐτῷ βαθμῷ (ἀποδοχῶν ἐσωτερικοῦ) δι' ἑκάστην ἡμέραν, καθ' ἣν οὗτοι ἐντός τοῦ ἀνωτέρω χρονικοῦ διαστήματος, ὡς ὑπηρετοῦντες ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ, ἐμισθοδοτήθησαν μέ ἀποδοχάς ἐσωτερικοῦ καί ἡμερησίαν ἀποζημίωσιν ἐξωτερικοῦ.

3) Διά τούς προαχθέντας καί τυχόντας ἐπιδόματος λόγῳ εὐδοκίμου παραμονῆς ἐν τῷ αὐτῷ βαθμῷ ἢ προσαυξήσεως τριετιῶν μετά τήν 16.4.1964 τό ἐπίδομα τῆς παρούσης ὑπολογίζεται ἐπί τῶν ἀποδοχῶν τῆς 15 Δεκεμβρίου 1964.

4) Εἰς τούς ὑπαλλήλους καί στρατιωτικούς, τούς μισθοδοτουμένους κατά τήν 15.12.1964 μέ μειωμένας ἀποδοχάς, λόγῳ στρατεύσεως, ἀργίας,

διαθεσιμότητος ἢ ἄλλης τινὸς αἰτίας, ὡς καὶ ταὺς ὑποβιβασθέντας, τὸ ἐπὶ ταῖς ἑορταῖς ἐπίδομα ὁρίζεται εἰς τὸ ἓν ὄγδοον (1)8) τῶν καταβληθεισῶν αὐτοῖς ἐν συνόλῳ ἀποδοχῶν (μισθοῦ καὶ εὐδοκίμου) ἐντὸς τοῦ χρονικοῦ διαστήματος ἀπὸ 16.4.1964 μέχρι 15.12.1964.

δ) Οἱ ἐκ τῶν δημοσίων ὑπαλλήλων ἐφεδροι ἀξιωματικοί, οἱ προτιμήσαντες τὸν μισθὸν τοῦ ἀξιωματικοῦ, θὰ τύχωσι παρὰ τῆς μισθοδοτούσης τούτους στρατιωτικῆς διαχειρίσεως ὁλοκλήρου τοῦ ἐπιδόματος, ἔστω καὶ ἂν ἤρξαντο μισθοδοτούμενοι ὡς ἀξιωματικοὶ μετὰ τὴν 16ην Ἀπριλίου 1964. Τὸ αὐτὸ ἰσχύει καὶ διὰ τοὺς ὡς ἐφέδρους ὑπαξιωματικοὺς στρατευθέντας δημοσίους ὑπαλλήλους τοὺς μισθοδοτουμένους μὲ μισθὸν μονίμου ὑπαξιωματικοῦ.

ε) Οἱ ἐκ τῶν τάξεων τοῦ στρατοῦ ἀπολυθέντες ἐφεδροι ἀξιωματικοὶ θὰ τύχωσιν ὁλοκλήρου τοῦ ἐπιδόματος παρὰ τῆς πολιτικῆς των θέσεως, ἔστω καὶ ἂν ἤρξαντο μισθοδοτούμενοι παρ' αὐτῆς μετὰ τὴν 16.4.1964.

Ἄρθρον 5

Ὑπάλληλοι ἢ στρατιωτικοί, λαμβάνοντες καὶ σύνταξιν ἐκ τοῦ Δημοσίου ἢ ἑτέρου Ταμείου ἢ κατέχοντες οἱανδήποτε ἔμμισθον θέσιν παρὰ τῷ Δημοσίῳ ἢ Νομικῷ Προσώπῳ Δημοσίου ἢ Ἰδιωτικοῦ Δικαίου, δικαιοῦνται κατ' ἐπιλογὴν των τοῦ ἐπὶ ταῖς ἑορταῖς ἐπιδόματος ἐκ μιᾶς μόνον πηγῆς.

Ἄρθρον 6

1) Τὸ ἐπὶ ταῖς ἑορταῖς τῶν Χριστουγέννων ἐπίδομα ὑπόκειται:

α) Εἰς τὴν φορολογίαν τοῦ εἰσοδήματος, β) εἰς τὴν ὑπὲρ τοῦ Ο.Γ.Α. εἰσφορὰν καὶ γ) εἰς τὴν συμφώνως τῷ ἄρθρῳ 4 τῆς ὑπ' ἀριθ. 127) 1961 Π.Υ.Σ. ὑπὲρ τοῦ Ταμείου Προνοίας Δημοσίων ὑπαλλήλων κράτησιν, τὴν προβλεπομένην ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 12 τοῦ ν.δ. 2195)1952, ὡς τοῦτο ἐτροποποιήθη, καὶ ἀπαλλάσσεται πάσης ἑτέρας ὑπὲρ Δημοσίου ἢ τρίτων κρατήσεως καὶ τέλους χαρτοσήμου. Τὸ ἐπίδομα τοῦτο δὲν ὑπόκειται εἰς τὴν κράτησιν τοῦ ἄρθρου 3 τοῦ ὑπ' ἀριθ. 665)1962 β.δ. «περὶ τῆς νοσοκομειακῆς κλπ. περιθάλψεως».

Κατ' ἐξαίρεσιν τὸ ἐπίδομα τὸ ἀνῆκον εἰς τοὺς ἐκτάκτους καὶ ἐπὶ συμβάσει ὑπόκειται εἰς τὰς ὑπὲρ τοῦ Ι.Κ.Α. εἰσφορὰς ἢ τὰς εἰσφορὰς ὑπὲρ ἑτέρων ἀντιστοίχων πρὸς τὸ Ι.Κ.Α. Ταμείων κυρίας ἢ ἐπικουρικῆς ἀσφαλίσεως.

2) Τὸ ἐπίδομα τοῦ προσωπικοῦ τῶν Σιδηροδρομικῶν Δικτύων τοῦ Κράτους ὑπόκειται εἰς ἁπάσας τὰς ὑπὲρ τῶν Ἀσφαλιστικῶν Ταμείων τοῦ προσωπικοῦ των κρατήσεις καὶ εἰσφοράς.

Ἄρθρον 7

Τὸ ἐπίδομα τῆς παρούσης θὰ καταβληθῇ εἰς ἀκέραιον ὁμοῦ μετὰ τῶν ἀποδοχῶν τοῦ β' 15ημέρου τοῦ μηνὸς Δεκεμβρίου 1964, ἤτοι τὴν 16ην τοῦ μηνὸς τούτου.

Τὸ ἐπίδομα θὰ ἐνταλθῇ καθ' ὃν καὶ αἱ ἀποδοχαὶ τρόπον καὶ θὰ καταλογισθῇ εἰς βάρος τῶν πιστώσεων τῶν ἐγγεγραμμένων εἰς τὸν προϋπολογισμὸν τοῦ οἰκονομικοῦ ἔτους 1964 διὰ τὰς ἀποδοχὰς τῶν ὑπαλλήλων.

Δοθέντος ὅτι τὰ ἐπὶ ταῖς ἑορταῖς δῶρα συντίθενται ἐκ τοῦ βασικοῦ μισθοῦ, τῆς προσαυξήσεως λόγῳ εὐδοκίμου παραμονῆς ἐν τῷ αὐτῷ βαθμῷ, τοῦ ἐπιδόματος εὐδοκίμου παραμονῆς ἐν τῷ βαθμῷ τῶν στρατιωτικῶν καὶ τῶν ἀναπηρικῶν ἐπιδομάτων τῶν στρατιωτικῶν τῶν πολεμικῶν καταστάσεων, εἰς τὰς σχετικὰς καταστάσεις πληρωμῆς θὰ γίνῃ ἀνάλυσις τοῦ ποσοῦ τοῦ δώρου καὶ τὰ ποσὰ τοῦ τε βασικοῦ μισθοῦ καὶ τῶν ἐπιδομάτων τῶν ὑπολογιζομένων διὰ τὸ δῶρον τῶν Χριστουγέννων θὰ βαρύνωσι τὰς ἐγγεγραμμένας πιστώσεις εἰς τὸν προϋπολογισμὸν διὰ τὸν βασικὸν μισθὸν καὶ τὰς προσαυξήσεις καὶ ἐπιδόματα ταῦτα καὶ ὑπὸ τοὺς οἰκείους δι' ἕκαστον τούτων κωδικοὺς ἀριθμούς.

Ἐπίσης τὰ ποσὰ τῶν εἰσφορῶν ὑπὲρ Ι.Κ.Α. ἢ ἄλλων Ἀσφαλιστικῶν Ὀργανισμῶν θὰ βαρύνωσι τὰς ἐγγεγραμμένας εἰς τὸν προϋπολογισμὸν πιστώσεις διὰ τὰς εἰσφορὰς ταύτας καὶ ὑπὸ τοὺς οἰκείους δι' ἑκάστην τῶν εἰσφορῶν τούτων κωδικοὺς ἀριθμούς.

Ἡ πληρωμὴ τῶν ἀποδοχῶν τοῦ α' 15ημέρου Ἰανουαρίου 1965 θέλει ἐνεργηθῇ τὴν 30ὴν Δεκεμβρίου 1964, θὰ βαρύνῃ τὸν λογαριασμὸν «Τράπεζα Ἑλλάδος - Συγκέντρωσις Εἰσπράξεων καὶ Πληρωμῶν», ὑπὸ ἡμερομηνίαν 2 Ἰανουαρίου 1965 κατὰ τὰ κεκανονισμένα (ἀποκλειομένης πάντως τῆς ἀνταλλαγῆς προσωρινῶν ἀποδείξεων), κατόπιν εἰδικῆς μετὰ τῆς Τραπέζης τῆς Ἑλλάδος συνεννοήσεως.

Ἄρθρον 8

Εἰς τοὺς ἐφέδρους ὁπλίτας, ἐξαιρέσει τῶν μισθοδοτουμένων μὲ μισθὸν μονίμου, δι' οὓς ἐχουσιν ἐφαρμογὴν αἱ διατάξεις τῶν προηγουμένων ἄρθρων, τοὺς στρατευσίμους ὁπλίτας, τοὺς μαθητευομένους ὁπλίτας τοῦ Β Ν., τοὺς ναυτόπαιδας καὶ τοὺς δοκίμους χωροφύλακας καὶ ἀστυφύλακας, τοὺς ὑπηρετοῦντας τὴν 22αν Δεκεμβρίου 1964, θὰ καταβληθῇ τὴν ἡμερομηνίαν ταύτην ὡς ἐπίδομα ἐπὶ ταῖς ἑορταῖς ὁ μισθὸς ἑνὸς μηνός.

Εἰς τοὺς ἄνδρας τῶν Τ.Ε.Α., τοὺς χρησιμοποιουμένους διὰ τὴν φρούρησιν ἀποθηκῶν, εἰς οὓς καταβάλλεται δυνάμει τῆς ὑπ' ἀριθ. Φ.33577)2)702640 τοῦ 1955 ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐθνικῆς Ἀμύνης καὶ ἡμῶν ἀποζημίωσις ἐκ δραχμῶν 35 δι' ἑκάστην ἡμέραν ὑπηρεσίας, θὰ καταβληθῇ τὴν 16 Δεκεμβρίου ἐ.ἔ. ἐπίδομα ἴσον πρὸς τὸ ποσὸν τῶν δραχμῶν 35 δι' ἕκαστον δεκαήμερον ὑπηρεσίας φρουρήσεως, πραγματοποιηθείσης ἐντὸς τοῦ χρονικοῦ διαστήματος ἀπὸ τῆς 16 Ἀπριλίου 1964 μέχρι καὶ τῆς 15 Δεκεμβρίου 1964.

Τὰ ἄρθρα 4 καὶ 5 τῆς παρούσης δὲν ἔχουσιν ἐφαρμογὴν διὰ τοὺς ἐν τῷ παρόντι ἄρθρῳ ἀναφερομένους.

Ἄρθρον 10

Εἰς τὰς οἰκογενείας τὰς λαμβανούσας ἐπίδομα στρατεύσεως κατὰ τὴν 15 Δεκεμβρίου 1964 θὰ καταβληθῇ τὴν 16 Δεκεμβρίου 1964 ὡς δῶρον ἐπὶ ταῖς ἑορταῖς ποσὸν ἴσον πρὸς τὸ καταβαλλόμενον αὐταῖς ἐπίδομα ἑνὸς μηνός. Ἤτοι

δικαιοῦνται τοῦ ἐπιδόματος τούτου αἱ οἰκογένειαι τῶν ὑπηρετούντων, ὡς καὶ αἱ οἰκογένειαι τῶν ἀπὸ 16 Νοεμβρίου ε. ἔ. ἀπολυθέντων, αἵτινες ὡς ἐπιδοτούμεναι ἐπὶ ἕνα μῆνα ἀπὸ τῆς ἀπολύσεως τοῦ προστάτου των δικαιοῦνται ἐπιδόματος ἀτρατεύσεως μέχρι καὶ τῆς 15 Δεκεμβρίου 1964.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 8 Δεκεμβρίου 1964

—

290717)2119)1964 Ἀπόφ. Ὑπουργοῦ Οἰκονομικῶν

Περὶ παροχῆς βοηθήματος εἰς τοὺς συνταξιούχους Ν.Π.Δ.Δ. ἐπὶ ταῖς ἑορταῖς τῶν Χριστουγέννων 1964.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 640 τῆς 16 Δεκεμβρίου 1964)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 7 τῆς ὑπ' ἀριθ. 180/28.11.1960 Πράξεως τοῦ Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου, κυρωθείσης διὰ τοῦ ν.δ. 4242)1962, ἀποφασίζομεν :

Ἐπὶ ταῖς ἑορταῖς τῶν Χριστουγέννων 1964 παρέχομεν τὴν ἔγκρισίν μας διὰ τὴν χορήγησιν εἰς ἅπαντας τοὺς συνταξιούχους τῶν Νομικῶν Προσώπων Δημοσίου Δικαίου (Ν.Π.Δ.Δ.), τοὺς λαμβάνοντας σύνταξιν ἢ βοήθημα ὑπὸ τύπον συντάξεως, ἐπιδόματος ἴσου πρὸς τὸ ποσὸν μιᾶς μηνιαίας συντάξεως ἢ βοηθήματος μετὰ τῶν πάσης φύσεως συνταξιοδοτικῶν ἐπιδομάτων.

Τοῦ βοηθήματος τούτου δικαιοῦνται οἱ λαμβάνοντες σύνταξιν ἢ βοήθημα ὑπὸ τύπον συντάξεως, ἐφ' ὅσον ἔχει διαταχθῇ ἢ θὰ διαταχθῇ ἡ πληρωμὴ τῆς συντάξεως μέχρι τῆς 15ης Δεκεμβρίου 1964.

Τοῦ βοηθήματος τούτου οἱ συνταξιοῦχοι, περὶ ὧν ἡ παροῦσα, θὰ δικαιωθῶσιν ἐκ μιᾶς καὶ μόνον πηγῆς εἴτε λόγῳ μισθοῦ, εἴτε λόγῳ συντάξεως κατὰ κυρίαν ἀσφάλισιν λαμβανομένης.

Συνταξιοῦχοι, λαμβάνοντες καὶ σύνταξιν ἐκ τοῦ Δημοσίου Ταμείου ἢ ἑτέρου Ταμείου ἢ κατέχοντες οἱανδήποτε ἔμμισθον θέσιν, δικαιοῦνται τοῦ ἐν λόγῳ ἐπιδόματος κατ' ἐπιλογὴν τῶν ἐκ μιᾶς μόνον πηγῆς.

Ἐν προκειμένῳ διευκρινίζεται, ὅτι συνταξιοῦχοι Ν.Π.Δ.Δ., τυγχάνοντες καὶ συνταξιοῦχοι τοῦ Δημοσίου, θὰ λάβωσιν τὸ δῶρον παρὰ τοῦ παρ' ὧ συνταξιοδοτοῦνται Ν.Π., μὴ ὑφισταμένης ἐν τῇ συγκεκριμένῃ ταύτῃ περιπτώσει εἰς τὸν συνταξιοῦχον τῆς εὐχερείας ἐπιλογῆς τῆς πηγῆς ἀπολήψεως τοῦ δώρου. Ἐν ἡ περιπτώσει τὸ δῶρον, ὅπερ καταβάλλεται ὑπὸ τοῦ ν. δ)τος, εἶναι μικρότερον τοῦ παρεχομένου ὑπὸ τοῦ Δημοσίου, τότε ὁ συνταξιοῦχος θὰ εἰσπράξῃ παρὰ τοῦ Δημοσίου μόνον τὴν διαφοράν.

Εἰς περίπτωσιν λήψεως συντάξεως, βοηθήματος ἢ μερίσματος ἐξ Ἐπικουρικοῦ Ὀργανισμοῦ οὐχὶ κατὰ κυρίαν ἀσφάλισιν, ἀλλὰ ὡς ἐπικουρικῆς τοιαύτης, οἱ περὶ ὧν ἡ παροῦσα συνταξιοῦχοι θὰ δικαιωθοῦν ἐπιδόματος καὶ ἐκ τοῦ Ἐπικουρικοῦ των Ταμείου.

Τὸ διὰ τῆς παρούσης παρεχόμενον βοήθημα θὰ καταβληθῇ τὴν 18ην Δεκεμβρίου 1964.

Τὸ ὑπὸ τῆς παρούσης ἀποφάσεως παρεχόμενον ἐπίδομα ἀπαλλάσσεται πάσης κρατήσεως ὑπὲρ τοῦ Δημοσίου καὶ τρίτων, φόρου ἢ τέλους, ἐξαιρέσει τῆς φορολογίας τοῦ εἰσοδήματος καὶ τελῶν χαρτοσήμου.

Ἡ διὰ τὴν καταβολὴν τοῦ βοηθήματος ταύτου ἀπαιτηθησομένη δαπάνη θὰ βαρύνῃ τὸ κεφάλαιον καὶ ἄρθρον τοῦ προϋπολογισμοῦ τῶν ἐξόδων τῶν Νομικῶν Προσώπων Δημοσίου Δικαίου διὰ τὴν πληρωμὴν τῶν συντάξεων, πρὸς τοῦτο δὲ παρέχομεν διὰ τῆς παρούσης τὴν σχετικὴν ἔγκρισιν ἡμῶν.

Τέλος τίθεται ὑπ' ὄψιν ἡ διάταξις τῆς παραγράφου 2 τοῦ ἄρθρου 7 τῆς ὑπ' ἀριθ. 180) 1960 Πράξεως τοῦ Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου, κυρωθείσης διὰ τοῦ ἄρθρου 36 τοῦ ν.δ. 4242)1962, καθ' ἣν ἐν οἰκονομικῇ ἀδυναμίᾳ τοῦ εἰς πλήρωμὴν ὑποχρέου Νομικοῦ Προσώπου δύναται δι' αἰτιολογημένης ἀποφάσεως τοῦ Διοικητικοῦ αὐτοῦ Συμβουλίου, ἐγκρινομένης ὑπὸ τοῦ ἐποπτεύοντος τοῦτο Ὑπουργοῦ, νὰ περιορίζεται τὸ ποσὸν τῶν ἐπὶ ταῖς ἑορταῖς ἐπιδομάτων ἢ καὶ νὰ μὴ καταβάλλωνται ταῦτα.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 2 Δεκεμβρίου 1964

—

114528)9635)1564 Ἀπόφ. Ὑπουργοῦ Ἐργασίας

Περὶ δημοσιεύσεως εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως τῆς ἀπὸ 7.11.1964 συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας περὶ παροχῆς προσωρινοῦ ἐπιδόματος ἀνθυγιεινῆς ἐργασίας εἰς τοὺς βυρσοδεψεργάτας τῆς χώρας.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 613 τῆς 11 Δεκεμβρίου 1964)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν τὰς διατάξεις τοῦ ν. 3239) 1955, ὡς ἐτροποποιήθησαν καὶ συνεπληρώθησαν μεταγενεστέρως ὑπὸ τοῦ ν.δ. 3755)1957, ἀποφαίζομεν :

Ὅπως δημοσιευθῇ εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως, τεῦχος Β', ἡ ἀπὸ 7.11.1964 συλλογικὴ σύμβασις ἐργασίας περὶ παροχῆς προσωρινοῦ ἐπιδόματος ἀνθυγιεινῆς ἐργασίας εἰς τοὺς βυρσοδεψεργάτας τῆς χώρας, κατατεθεῖσα ἡμῖν τὴν 20.11.1964, συνταχθέντος πρὸς τοῦτο τοῦ ὑπ' ἀριθ. 590)20.11.1964 πρακτικοῦ καταθέσεως, ἧτις ἔχει ὡς ἀκολούθως :

Συλλογικὴ σύμβασις ἐργασίας

Περὶ παροχῆς προσωρινοῦ ἐπιδόματος ἀνθυγιεινῆς ἐργασίας εἰς τοὺς βυρσοδεψεργάτας τῆς χώρας

Μεταξὺ τῶν συμβαλλομένων, αἱ' ἑνὸς τοῦ ἐν Ἀθήναις ἑδρεύοντος σωματείου ὑπὸ τὴν ἐπωνυμίαν «Πανελλήνιος Σύνδεσμος Βιομηχάνων Βυρσοδεψιῶν», νομίμως κατὰ τὸ καταστατικὸν ἐκπροσωπουμένου ὑπὸ τῶν 1) Προέδρου τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου αὐτοῦ Δημητρίου Καλογήρου, ἐξουσιοδοτηθέντος νομίμως πρὸς τοῦτο, καὶ ἀφ' ἑτέρου τοῦ ἐν Ἀθήναις ἐπίσης ἑδρεύοντος Σωματείου ὑπὸ τὴν ἐπωνυμίαν «Ὁμοσπονδία Ἐργατῶν Δέρματος Ἑλλάδος», νομίμως ἐκπροσω-

πουμενης ὑπὸ τοῦ 1) Στυλιανοῦ Τριανταφυλλάκη, Γενικοῦ Γραμματέως αὐτῆς, σήμερον τὴν ἑβδόμην (7) Νοεμβρίου ἔτους 1964, συνεφωνήθησαν καὶ ἀποδεκτὰ παρ' ἀμφοτέρων τῶν συμβαλλομένων ἐγένοντο τὰ ἀκόλουθα:

Κατόπιν τῆς ὑπ' ἀριθ. 101960)1653 τῆς 16.12.1963 ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας «περὶ ἐγκρίσεως Κανονισμοῦ βαρέων καὶ ἀνθυγιεινῶν ἐπαγγελμάτων», δι' ἧς ἐκρίθη ὡς ἀνθυγιεινὴ ἡ παρὰ τοῖς βυρσοδεψείοις ἐργασία, ὡς καὶ τῆς ἀπὸ 28.4.1964 ὑπ' ἀριθ. πρωτ. 46528 καὶ ὑπ' ἀριθ. 73 ἐγκυκλίου τοῦ Ι.Κ.Α., τὰ συμβαλλόμενα μέρη προῆλθον εἰς τὴν ἀκόλουθον συμφωνίαν:

Μέχρι τῆς 31ης Μαρτίου 1965, ὅτε λήγει ἡ ἀπὸ 24 Ἰανουαρίου 1964 «πανελλαδικὴ συλλογικὴ σύμβασις ἐργασίας βυρσοδεψεργατῶν», οἱ ἐργοστασιάρχαι ἐδέχθησαν νὰ καταβάλλωσιν ἀπὸ τῆς 15ης Νοεμβρίου 1964 εἰς ἕκαστον ἐργάτην δραχμὰς εἴκοσι πέντε (25) καθ' ἑβδομάδα, ὡς προσωρινὸν ἐπίδομα ἀνθυγιεινῆς ἐργασίας, ἡ δὲ Ὁμοσπονδία Ἐργατῶν Δέρματος Ἑλλάδος ἀπεδέχθη τὸ τοιοῦτον. Διευκρινίζεται ὅτι: α) Αἱ εἴκοσι πέντε (25) καθ' ἑβδομάδα δραχμαὶ θὰ καταβληθῶσιν εἰς ἅπαντας τοὺς ἐργαζομένους εἰς τὰ ἐργοστάσια ἀνεξαρτήτως τῆς εἰδικότητός των καὶ τοῦ ἡμερομισθίου, τὸ ὁποῖον λαμβάνουν καὶ β) ὅτι αἱ 25 αὗται δραχμαὶ ἀντιστοιχοῦσιν εἰς τὰ ἓξ καθ' ἑβδομάδα ἡμερομίσθια καὶ συνεπῶς, ἐὰν οἱ ἐργάται ἐξ οἱουδήποτε λόγου ἐργασθῶσιν ἐπὶ ὀλιγωτέρας ἡμέρας καθ' ἑβδομάδα, θὰ λάβωσι τὸ ἀναλογοῦν μερίδιον ἐκ τῶν 25 δραχμῶν, εἰς τὰ ἡμερομίσθια, τὰ ὁποῖα ἐπραγματοποίησαν.

Οἱ συμβαλλόμενοι
(Ἕπονται ὑπογραφαί)

Ἡ παροῦσα δημοσιευθήτω διὰ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 9 Δεκεμβρίου 1964

—

114529)9634)1964 Ἀπόφ. Ὑπουργοῦ Ἐργασίας

Περὶ κηρύξεως ἐκτελεστῆς τῆς ὑπ' ἀριθ. 50) 1964 ἀποφάσεως τοῦ Π.Δ.Δ.Δ. Ἀθηνῶν περὶ τῶν ὅρων ἀμοιβῆς τοῦ προσωπικοῦ Τραπεζῶν.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 613 τῆς 11 Δεκεμβρίου 1964)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν: 1) τὰς διατάξεις τῆς παραγράφου 1 τοῦ ἄρθρου 20 τοῦ ν. 3239)1955, ὡς ἐτροποποιήθησαν ὑπὸ τοῦ ν. δ)τος 3755)1957, 2) τὴν ὑπ' ἀριθ. 50 1964 ἀπόφασιν τοῦ Π.Δ.Δ.Δ. Ἀθηνῶν, καθ' ἧς δὲν ἠσκήθη ἔφεσις, ἀποφασίζομεν:

Κηρύσσομεν ἐκτελεστὴν τὴν ὑπ' ἀριθ. 50) 1964 ἀπόφασιν τοῦ Π.Δ.Δ.Δ. Ἀθηνῶν «περὶ τῶν ὅρων ἀμοιβῆς τοῦ προσωπικοῦ Τραπεζῶν», ἐκδοθεῖσαν εἰς ἐπίλυσιν διενέξεως μεταξὺ τῆς Ὁμοσπονδίας Τραπεζοϋπαλληλικῶν Ὀργανώσεων ἀφ' ἑνὸς καὶ ἀφ' ἑτέρου τῶν: 1) Τραπέζης τῆς Ἑλλάδος, 2) Ἐθνικῆς Τραπέζης τῆς Ἑλλάδος, 3) Ἀγροτικῆς Τραπέζης τῆς Ἑλλάδος, 4) Ἐμπορικῆς Τραπέζης τῆς Ἑλλάδος, 5) Ἰονικῆς καὶ Λαϊκῆς Τραπέζης τῆς Ἑλλάδος, 6) Τραπέζης Μετοχικοῦ Ταμείου Στρατοῦ, 7) Τραπέζης Ἐπαγγελματικῆς Πίστεως καὶ 8) Τραπέζης Ἀμερικὰν Ἔξπρές, τῆς ὁποίας τὸ διατακτικὸν ἔχει ὡς ἀκολούθως:

1) Ἀπὸ τῆς ἰσχύος τῆς παρούσης οἱ κατὰ τὴν 1ην Σεπτεμβρίου ἐ.ἔ. καταβαλλόμενοι ὀργανικοὶ ἢ βασικοὶ μισθοὶ τῶν περὶ ὧν αὕτη μισθωτῶν, ἐξαιρέσει τῶν τῆς Τραπέζης Ἐπαγγελματικῆς Πίστεως, αὐξάνονται διὰ μὲν τὸ μέχρι 31ης Δεκεμβρίου ἐ.ἔ. χρονικὸν διάστημα κατὰ ποσοστὸν 7ο)ο, διὰ δὲ τὸ ἐφεξῆς διάστημα δι' ἑτέρου 3ο)ο, ἐν συνόλῳ 10ο)ο.

2) Ἡ ἰσχὺς τῆς παρούσης ἄρχεται ἀπὸ 1ης Σεπτεμβρίου 1964.

Ἡ παροῦσα δημοσιευθήτω διὰ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 9 Δεκεμβρίου 1964

—

11)1079)9310)1964 Ἀπόφ. Ὑπουργοῦ Ἐργασίας

Περὶ κηρύξεως ὑποχρεωτικῆς τῆς ὑπ' ἀριθ. 33)1964 ἀποφάσεως τοῦ Δ.Δ.Δ.Δ. Ἀθηνῶν περὶ τῶν ὅρων ἀμοιβῆς καὶ ἐργασίας τῶν ἐργατοτεχνιτῶν βαφείων, καθαριστηρίων κλπ. περιοχῆς Δ.Π.Π.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 613 τῆς 11 Δεκεμβρίου 1964)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν: 1) Τὰς διατάξεις τῆς παραγράφου 2 τοῦ ἄρθρου 5 τοῦ ν. 3239)1955, ἐν συνδυασμῷ μὲ τὰς τῆς παραγράφου 8 τοῦ ἄρθρου 10 τοῦ ν.δ. 3755)1957, 2) σχετικὴν γνωμοδότησιν τοῦ Ἐθνικοῦ Συμβουλίου Κοινωνικῆς Πολιτικῆς, ληφθεῖσαν κατὰ τὴν συνεδρίασιν αὐτοῦ τῆς 19.11.1964, ἀποφασίζομεν:

Κηρύσσομεν ὑποχρεωτικὴν διὰ πάντας τοὺς ἐργοδότας καὶ μισθωτοὺς τοῦ ἐπαγγέλματος, ὅπερ ἀφορᾷ, τὴν ὑπ' ἀριθ. 33)1964 ἀπόφασιν τοῦ Δ.Δ.Δ.Δ. Ἀθηνῶν «περὶ τῶν ὅρων ἀμοιβῆς καὶ ἐργασίας τῶν ἐργατοτεχνιτῶν βαφείων, τυποβαφείων, καθαριστηρίων, σιδηρωτηρίων, πλυντηρίων, λευκαντηρίων καὶ φινιριστηρίων περιοχῆς Ἀθηνῶν, Πειραιῶς, Περιχώρων», κηρυχθεῖσαν ἐκτελεστὴν διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 98410)7541 13.10.1964 ἡμετέρας ἀποφάσεως καὶ δημοσιευθεῖσαν εἰς Φ.Ε.Κ. 446 τ. Β' τῆς 15.10.1964 (*).

Ἡ παροῦσα, ἰσχύουσα ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεώς της, δημοσιευθήτω διὰ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 9 Δεκεμβρίου 1964

—

114886)9670)1964 Ἀπόφ. Ὑπουργοῦ Ἐργασίας

Περὶ παρατάσεως ἰσχύος τῆς ὑπ' ἀριθ. 10) 1964 καταγγελθείσης διαιτητικῆς ἀποφάσεως περὶ αὐξήσεως τῶν γενικῶν κατωτά-

(*) ΕΕΔ 23, 1342.

των όρίων μισθῶν καὶ ἡμερομισθίων κλπ.

Ε.Κ. τ. Β' φ. 613 τῆς 11 Δεκεμβρίου 1964)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν: 1) Τάς διατάξεις τῆς παραγράφου 3 τοῦ ἄρθρου 4 τοῦ νόμου 3239)1955, ὡς συνδυασμῷ πρὸς τὰς τῆς παραγράφου 8 τοῦ ἄρθρου 10 τοῦ ν. δ)τος 3755)1957. 2) Τὴν κοινοποιηθεῖσαν ἡμῖν κατὰ τὴν 26.10.1964 καταγγελίαν τῆς ὑπ' ἀριθ. 10)1964 ἀποφάσεως τοῦ Δ.Δ.Δ. Ἀθηνῶν ἐκ μέρους τῆς Γ.Σ.Ε.Ε. 3) χετικὴν γνωμοδότησιν τοῦ Ἐθνικοῦ Γνωμοδοτικοῦ Συμβουλίου Κοινωνικῆς Πολιτικῆς, ληφθεῖσαν κατὰ τὴν συνεδρίασιν αὐτοῦ τῆς 19.11.1964 ἀποφασίζομεν:

Ἀναστέλλομεν ἐπὶ ἓξ μῆνας χρονικὸν διάστημα, ἤτοι μέχρις 26.4.1965, τὴν ἐπέλευσιν τῶν ἐνάμων ἀποτελεσμάτων καταγγελίας τῆς καταγγελθείσης, ὡς ἄνω, ὑπ' ἀριθ. 10)1964 ἀποφάσεως τοῦ Δ.Δ.Δ.Δ. Ἀθηνῶν «περὶ αὐξήσεως τῶν γενικῶν κατωτάτων ὁρίων βασικῶν μισθῶν καὶ μεροαμισθίων καὶ καθιερώσεως τῆς παροχῆς ἐιδόματος ἀδείας εἰς τοὺς ἰδιωτικοὺς ὑπαλλήλους αἱ ἐργάτας ἁπάσης τῆς χώρας», κηρυχθείσης κτελεστὴς διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 33182)1993)22.4.1964 ἡμετέρας ἀποφάσεως (Φ.Ε.Κ. 145, τεῦχος Β' ἧς 23.4.1964) (*).

Ἡ παροῦσα δημοσιευθήτω διὰ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 9 Δεκεμβρίου 1964

—

13839)1964 Ἀπόφ. Ὑπουργῶν Ἐσωτερικῶν καὶ Οἰκονομικῶν

Περὶ καθορισμοῦ τῶν ἀποδοχῶν ἑνίων κατηγοριῶν προσωπικοῦ ἐπὶ συμβάσει ἐργασίας ἰδιωτικοῦ δικαίου τῶν Νομαρχιακῶν Ταμείων.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 642 τῆς 17 Δεκεμβρίου 1964)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 3 τοῦ ἀπὸ 8)13 Μαΐου 1957 β.δ)γματος «περὶ ὁρισμοῦ καὶ διαρθρώσεως θέσεων προσωπικοῦ τῶν κατὰ τὸ ν.δ 3620)1956 Νομαρχιακῶν Ταμείων» καὶ τὴν ὑπ' ἀριθ. 33182)1993 ἔτους 1964 ἀπόφασιν τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας «περὶ αὐξήσεως τῶν γενικῶν κατωτάτων ὁρίων βασικῶν μισθῶν καὶ ἡμερομισθίων κλπ.», ἀποφασίζομεν:

Τροποποιοῦντες ἐν μέρει τὴν ὑπ' ἀριθ. 48171 21 Σεπτεμβρίου 1957 ἀπόφασιν ἡμῶν (Φ.Ε.Κ. 272, τεῦχος Β' 1957) «περὶ καθορισμοῦ τῶν ὅρων προσλήψεως καὶ τῶν ἀποδοχῶν τοῦ κατὰ τὸ ἄρθρον 3 τοῦ ἀπὸ 8)13 Μαΐου 1957 β.δ)τος ἐπὶ συμβάσει ἐργασίας ἰδιωτικοῦ δικαίου προσωπικοῦ τῶν Νομαρχιακῶν Ταμείων», καθορίζομεν ὡς ἀκολούθως τὰ ἡμερομίσθια ἑνίων κατηγοριῶν τοῦ προσωπικοῦ τούτου, ἤτοι:

1) Ἀρχιτεχνίτου εἰς δραχμὰς ἑκατὸν δέκα (110).

2) Τεχνίτου εἰς δραχμὰς ὀγδοήκοντα πέντε (85).

3) Βοηθοῦ τεχνίτου εἰς δραχμὰς ἑβδομήκοντα (70).

4) Βοηθοῦ χειριστοῦ εἰς δραχμὰς ἑβδομήκοντα (70).

5) Ὁδηγοῦ φορτηγοῦ αὐτοκινήτου εἰς δραχμὰς ἑκατὸν δέκα (110).

6) Ἀποθηκαρίου εἰς δραχμὰς ἑβδομήκοντα (70).

Κατὰ τὰ λοιπὰ ἐξακολουθεῖ ἰσχύουσα ἡ ἀνωτέρω ὑπ' ἀριθ. 48171)1957 κοινὴ ἀπόφασις ἡμῶν.

Ἡ παροῦσα δημοσιευθήτω διὰ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 11 Νοεμβρίου 1964

—

112989)9487)1964 Ἀπόφ. Ὑπουργοῦ Ἐργασίας

Περὶ παρατάσεως ἰσχύος συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας τῶν ἐργατοϋπαλλήλων Ὀργανισμοῦ Ὑδρεύσεως καὶ Ἠλεκτροφωτισμοῦ Λαρίσης.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 642 τῆς 17 Δεκεμβρίου 1964)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν: 1) Τὰς διατάξεις τῆς παραγράφου 3 τοῦ ἄρθρου 4 τοῦ ν. 3239)1955. 2) Τὴν ὑπ' ἀριθ. 64501)5123)30.7.1964 ἡμετέραν ἀπόφασιν καὶ 3) σχετικὴν γνωμοδότησιν τοῦ Ἐθνικοῦ Γνωμοδοτικοῦ Συμβουλίου Κοινωνικῆς Πολιτικῆς, ληφθεῖσαν κατὰ τὴν συνεδρίασιν αὐτοῦ τῆς 3.12.1964, ἀποφασίζομεν:

Ἀναστέλλομεν ἐπὶ ἓν εἰσέτι δίμηνον χρονικὸν διάστημα, ἤτοι μέχρις 6.2.1965, τὴν ἐπέλευσιν τῶν ἐννάμων ἀποτελεσμάτων ἐκ τῆς καταγγελίας τῆς ἀπὸ 21.7.1962 συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας τῶν ἐργατοϋπαλλήλων Ὀργανισμοῦ Ὑδρεύσεως καὶ Ἠλεκτροφωτισμοῦ Λαρίσης, κηρυχθείσης ἐκτελεστῆς διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 64651)1962 ἀποφάσεως ἡμῶν (Φ. Ε. Κ. 292)20.8.1962, τεῦχος Β') (*).

Ἡ παροῦσα δημοσιευθήτω διὰ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 4 Δεκεμβρίου 1964

—

94553)5775)1964 Ἀπόφ. Ὑπουργοῦ Ἐργασίας

Περὶ τροποποιήσεως τῆς παραγράφου VI τῆς ὑπ' ἀριθ. 42241)2596)22.5.1963 ἀποφάσεως «περὶ καθορισμοῦ ὡρῶν ἀνοίγματος, μεσημβρινῆς διακοπῆς καὶ κλεισίματος τῶν ἐμπορικῶν καταστημάτων περιοχῆς Πειραιῶς καὶ τῶν πέριξ αὐτοῦ Δήμων, Κοινοτήτων καὶ Προαστίων».

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 642 τῆς 17 Δεκεμβρίου 1964)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν: 1) Τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 5 τοῦ π. δ)τος τῆς 8)13.4.1932 «περὶ κωδικοποιήσεως τῶν διατάξεων τῶν νόμων περὶ χρονικῶν ὁρίων ἐργασίας εἰς τὰ καταστήματα κλπ.». 2) Τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 1 τοῦ ν.δ.

(*) ΕΕΔ 23, 565.

(*) ΕΕΔ 21, 1084.

4020)1959. 3) Την ὑπ' ἀριθ. 11452)754)15.2.1963 ἡμετέραν ἀπόφασιν «περὶ καθορισμοῦ ὡρῶν ἐργασίας ἐμπορικῶν καταστημάτων περιοχῆς Ἀθηνῶν - Πειραιῶς καὶ τῶν περιξ αὐτῶν Δήμων καὶ Κοινοτήτων». 4) Την ἀπὸ 7.10.1964 αἴτησιν τοῦ Ἐμπορικοῦ Συλλόγου Πειραιῶς. 5) Την 68) 27.10.1964 γνώμην τοῦ Σωματείου Ἐργατοϋπαλλήλων Καταστημάτων Ἀκατεργάστου Σιδήρου καὶ Μετάλλου «Ὁ Ἥφαιστος». 6) Την ὑπ' ἀριθ. 14521 Φ. 65)40)14.10.1964 σύμφωνον γνώμην τῆς Ἀστυνομικῆς Διευθύνσεως Πειραιῶς, ἀποφασίζομεν :

Τροποποιοῦντες την παράγραφον VI τῆς ὑπ' ἀριθ. 42241)2596)22.5.1963 ἡμετέρας ἀποφάσεως «περὶ καθορισμοῦ ὡρῶν ἀνοίγματος, μεσημβρινῆς διακοπῆς καὶ κλεισίματος τῶν ἐμπορικῶν καταστημάτων περιοχῆς Πειραιῶς καὶ τῶν περιξ αὐτοῦ Δήμων καὶ Κοινοτήτων καὶ Προαστίων» (*), καθορίζομεν τὰς ὡρας ἀνοίγματος καὶ κλεισίματος τῶν καταστημάτων ἀκατεργάστων σιδήρων καὶ μετάλλων καὶ διὰ τὸ χρονικὸν διάστημα ἀπὸ 16.10 - 14.5 ὡς ἀκολούθως :

Ἀπὸ 7.45' π.μ. - 4 μ.μ. καθ' ἑκάστην, μὲ ἡμίωρον διακοπὴν διὰ μεσημβρινὸν γεῦμα, πλὴν τοῦ Σαββάτου.

Ἕκαστον Σάββατον ἀπὸ 7.45 π.μ. - 2 μ.μ.

Ἡ παροῦσα δημοσιευθήτω διὰ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 12 Νοεμβρίου 1964

—

113095)6866)1964 Ἀπόφ. Ὑπουργοῦ Ἐργασίας

Περὶ καθορισμοῦ ὡρῶν ἀνοίγματος καὶ κλεισίματος τῶν καταστημάτων χονδρικῆς καὶ λιανικῆς πωλήσεως κρέατος καὶ τῶν ἐν γένει πρατηρίων πωλήσεως κρέατος τῆς περιφερείας Ἀθηνῶν καὶ τῶν περιξ ταύτης Δήμων Κοινοτήτων καὶ Συνοικισμῶν, ὡς καὶ τῶν Νοτίων Προαστίων.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 640 τῆς 16 Δεκεμβρίου 1964)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν : 1) Τὰς διατάξεις τοῦ π.δ)γματος τῆς 7)13 Μαρτίου 1934 «περὶ κανονισμοῦ τῶν ὡρῶν ἐργασίας κρεοπωλείων Ἀθηνῶν κλπ.». 2) Την ὑπ' ἀριθ. 57398)370)1964 ἡμετέραν ἀπόφασιν «περὶ καθορισμοῦ ὡρῶν ἑβδομαδιαίας ἐργασίας τῶν κρεοπωλείων καὶ ἐν γένει καταστημάτων ἢ πρατηρίων πωλήσεως κρέατος καὶ τοῦ προσωπικοῦ αὐτῶν τῆς περιφερείας τέως Διοικήσεως Πρωτευούσης». 3) Τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 1 τοῦ ν.δ. 4020)1959 «περὶ τροποποιήσεως καὶ συμπληρώσεως ἐνίων ἐργατικῶν εἰνων νόμων». 4) Την ὑπ' ἀριθ. 73 29.9.1964 γνώμην τοῦ Συνδέσμου Ζωεμπόρων Σφαγίων Ἀθηνῶν. 5) Ἐνώμην τῆς Ἑνώσεως Κρεοπωλῶν Κεντρικῆς Ἀγορᾶς Ἀθηνῶν, τῆς Πανελληνίου Ὁμοσπονδίας Ἐργατοϋπαλλήλων Κρέατος, τοῦ Συλλόγου Ὑπαλλήλων Κρεοπωλείων Ἀθηνῶν «Ὁ Ἅγιος Γεώργιος», τῆς Ἐθνικῆς Ἑνώσεως Κρεοϋπαλλήλων καὶ Συνεργείων Ἐκδορέων Βοοειδῶν Ἀθηνῶν - Περιχώρων. 6) Την ὑπ' ἀριθ. 104)31.8.1964 γνώμην τῆς Ἑνώσεως Καταστηματαρχ Συνοικιακῶν Κρεοπωλῶν Ἀθηνῶν «Οἱ Τξιν γαι». 7) Την ὑπ' ἀριθ. 160162)Φ.71)20)21.9.19 γνώμην τῆς Ἀστυνομικῆς Διευθύνσεως Ἀθηνῶ 8) Τὸ ἀπὸ 30.9.1964 πρακτικὸν τῆς Πανελλη ου Ὁμοσπονδίας Ἐργατοϋπαλλήλων Κρέατ καὶ τοῦ Σωματείου Ὑπαλλήλων Κρεοπωλεί Ἀθηνῶν. 9) Τὸ ἀπὸ 2.12.1964 πρακτικὸν Ἐ τροπῆς Ἐθνικοῦ Γνωμοδοτικοῦ Συμβουλίου, ποφασίζομεν :

Καθορίζομεν τὰς ὡρας ἀνοίγματος, μεση βρινῆς διακοπῆς καὶ κλεισίματος τῶν καταστ μάτων χονδρικῆς καὶ λιανικῆς πωλήσεως κρέ τος καὶ τῶν ἐν γένει πρατηρίων πωλήσεως κρέ τος καὶ τῶν ἐντὸς μικτῶν καταστημάτων, αὐτ τελῶς ὅμως λειτουργούντων τοιούτων τῆς περ φερείας Ἀθηνῶν καὶ τῶν περιξ αὐτῶν Δήμων Κοινοτήτων καὶ Συνοικισμῶν, ὡς καὶ τῶν Νοτ ων Προαστίων (Π. Φαλήρου, Καλαμακίο Γλυφάδας, Βούλας κλπ.) ὡς ἀκολούθως :

I. Ἀπὸ 1.10 - 31.3

Ἑκάστην Δευτέραν ἀπὸ 7.30' π.μ. 2 μ.μ καὶ 5.30' - 7.30' μ.μ.

Ἑκάστην Τρίτην ἀπὸ 7.30' π.μ. - 2 μ.μ. κα 5.30' - 7.30' μ.μ.

Ἑκάστην Τετάρτην καὶ Πέμπτην ἀπὸ 7.30 π.μ. - 2 μ.μ.

Ἑκάστην Παρασκευὴν ἀπὸ 7.30' - 2 μ.μ καὶ 5.30' - 8 μ.μ.

II. Ἕκαστον Σάββατον καὶ τὰς παραμονὰς τῶν κάτωθι ἐξαιρεσίμων ἑορτῶν ὁλοκληρωτικῆς ἀργίας, αἵτινες ὁρίζονται διὰ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 75 1962 β.δ.

1) Ἡ τοῦ Ἔτους, 2) Θεοφανείων, 3) Καθα ρὰ Δευτέρα, 4) Εὐαγγελισμοῦ, 5) Χριστουγέννων 6) Δευτέρα ἡμέρα Χριστουγέννων, αἱ ὧραι ἐργα σίας ὁρίζονται ὡς ἀκολούθως :

Ἀπὸ 1.10 - 31.3

Ἀπὸ 7.30' π.μ. - 2.30' μ.μ. καὶ ἀπὸ 5 - 9 μ.μ

III. Διὰ τὴν διενέργειαν τῶν προπαρασκευα στικῶν ἐργασιῶν, διὰ τὴν προετοιμασίαν τοῦ κρέατος πρὸς λιανικὴν πώλησιν ἐπιτρέπεται ἡ ἀπασχόλησις ἑνὸς ἢ δύο ὑπαλλήλων κατὰ δύο (2) ὥρας ἐνωρίτερον τοῦ πρωϊνοῦ ἀνοίγματος, οἵτινες θὰ ἀποχωροῦν κατὰ δύο (2) ὥρας ἐνωρίτερον τοῦ μεσημβρινοῦ κλεισίματος αὐτῶν, βάσει τεθεωρημένης καταστάσεως ὡρῶν ἐργασίας ὑπὸ τῆς οἰκείας Ἐπιθεωρήσεως Ἐργασίας.

IV. Εἰδικῶς διὰ τὰ καταστήματα χονδρικῆς πωλήσεως κρέατος ἐπιτρέπεται ἡ κατὰ δύο καὶ ἡμίσειαν ὥρας ἐνωρίτερον ἀπασχόλησις μέρους ἢ τοῦ συνόλου τοῦ μονίμου ἢ τακτικοῦ ὑπαλληλικοῦ προσωπικοῦ αὐτῶν, ἤτοι ἀπὸ τῆς ὅης π.μ. ὥρας, διὰ τὴν διενέργειαν τῶν ἐργασιῶν συμπληρώσεως, προπαρασκευῆς καὶ ἑτοιμότητος τῶν κρεάτων καὶ τὴν ἀπὸ τῆς αὐτῆς ὡς ἄνω ὥρας διάθεσιν τούτων πρὸς τοὺς ἀγοραστὰς λιανικῆς πωλήσεως κρέατος.

Τὸ κατὰ τὰς ὡς ἄνω ὥρας ἀπασχολούμενον ὑπαλληλικὸν προσωπικὸν θὰ ἀποχωρῇ κατὰ δύο καὶ ἡμίσειαν ὥρας ἐνωρίτερον τῆς κεκανονισμένης ὥρας μεσημβρινοῦ κλεισίματος αὐτῶν, θεω-

(*) ΕΕΔ 22, 776.

ωμένης πρὸς τοῦτο ἀναμαστικῆς καταστάσεως ὡρῶν ἐργασίας.

V. Αἱ καταστάσεις τοῦ ὑπαλληλικοῦ προσωπικοῦ καταστημάτων χονδρικῆς καὶ λιανικῆς πωλήσεως δέον νὰ ἐρέρωσι τὰς φωτογραφίας τοῦ ἀπασχολουμένου προσωπικοῦ αὐτῶν, ὡς καὶ τὸν ἀριθμὸν τοῦ ὑπὸ τῶν διατάξεων τοῦ ὑπ' ἀριθ. 75)1960 β. δ)γματος προβλεπομένου βιβλιαρίου ὑγείας.

VI. Ἀπὸ τῆς ἰσχύος τῆς παρούσης παύει ἰσχύουσα ὡς πρὸς τὰ κρεοπωλεῖα ἡ ὑπ' ἀριθ. 18933)6364)7.12.1963 ἀπόφασις ἡμῶν.

Ἡ παροῦσα δημοσιευθήτω διὰ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως, κοινοποιηθήτω δὲ πρὸ τῆς δημοσιεύσεως πρὸς ἐφαρμογήν.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 11 Δεκεμβρίου 1964

—

111086)9311)1964 Ἀπόφ. Ὑπουργοῦ Ἐργασίας

Περὶ κηρύξεως ὑποχρεωτικῆς τῆς ἀπὸ 30.7.1964 συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας ἐργατοτεχνιτῶν ἐκδορουγγουριστῶν Λαρίσης.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 635 τῆς 16 Δεκεμβρίου 1964)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν: 1) Τὰς διατάξεις τῆς παραγράφου 2 τοῦ ἄρθρου 5 τοῦ νόμου 3239)1955. 2) Γνωμοδότησιν τοῦ κατ' ἄρθρον 28 τοῦ νόμου 3239)1955 Ἐθνικοῦ Γνωμοδοτικοῦ Συμβουλίου Κοινωνικῆς Πολιτικῆς, ληφθεῖσαν κατὰ τὴν συνεδρίασιν αὐτοῦ τῆς 19.11.1964 καὶ ὑποβληθεῖσαν ἡμῖν διὰ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 294)297)28.11.1964 ἐγγράφου του καὶ 3) τὴν ἀπὸ 30.7.1964 συλλογικὴν σύμβασιν ἐργασίας ἐργατοτεχνιτῶν ἐκδορουγγουριστῶν Λαρίσης, ἀποφαίζομεν:

Κηρύσσομεν ὑποχρεωτικὴν καθ' ὅλας αὐτῆς τὰς διατάξεις διὰ πάντας τοὺς ἐργοδότας καὶ μισθωτοὺς τοῦ ἐπαγγέλματος, ὅπερ ἀφορᾷ, τὴν ἀπὸ 30.7.1964 συλλογικὴν σύμβασιν ἐργασίας τῶν ἐργατοτεχνιτῶν ἐκδορουγγουριστῶν Λαρίσης, κατατεθεῖσαν εἰς τὸ Εἰρηνοδικεῖον Ἀθηνῶν διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 89)25.8.1964 πράξεως καταθέσεως (*).

Ἡ ἰσχὺς τῆς παρούσης ἄρχεται ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεώς της εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 7 Δεκεμβρίου 1964

—

104737)6399)1964 Ἀπόφ. Ὑπουργοῦ Ἐργασίας

Περὶ ἐπεκτάσεως ἰσχύος τῶν διατάξεων τῆς παραγράφου VII τῆς ὑπ' ἀριθ. 86859)5304)1964 ἀποφάσεως «περὶ καθορισμοῦ ὡρῶν ἐργασίας τῶν ἐμπορικῶν καταστημάτων τῆς περιοχῆς Δήμου Ἀθηναίων» καὶ διὰ τὰ καταστήματα σιδήρων, μετάλλων, τσιμέντων καὶ οἰκοδομησίμων ὑλῶν τῶν πέριξ αὐτοῦ Δήμων καὶ Κοινοτήτων.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 635 τῆς 16 Δεκεμβρίου 1964)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν: 1) Τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 5 τοῦ ἀπὸ 8)13.4.1932 π. δ)τος «περὶ κωδικοποιήσεως τῶν διατάξεων τῶν νόμων περὶ χρονικῶν ὁρίων ἐργασίας εἰς τὰ καταστήματα κλπ.». 2) Τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 1 τοῦ ν. δ. 4020)1959 «περὶ τροποποιήσεως καὶ συμπληρώσεως ἐνίων διατάξεων ἐργατικῶν τινων νόμων». 3) Τὴν ὑπ' ἀριθ. 11452)754)15.2.1963 ἡμετέραν ἀπόφασιν «περὶ καθορισμοῦ ὡρῶν ἐργασίας ἐμπορικῶν καταστημάτων περιοχῆς Ἀθηνῶν - Πειραιῶς καὶ τῶν πέριξ αὐτῶν Δήμων καὶ Κοινοτήτων». 4) Τὴν ὑπ' ἀριθ. 12957)14.10.1964 αἴτησιν τοῦ Ἐμπορικοῦ Συλλόγου Ἀθηνῶν 5) Τὴν ὑπ' ἀριθ. 12990)14.10.1964 καὶ 13922)20.10.1964 γνώμην τοῦ Συλλόγου Ἐμποροϋπαλλήλων Ἀθηνῶν, 6) Τὴν ὑπ' ἀριθ. 166520Φ 71)10, 71)7.11.1964 γνώμην τῆς Ἀστυνομικῆς Διευθύνσεως Ἀθηνῶν, ἀποφαίζομεν:

I. Ἐπεκτείνομεν τὴν ἰσχὺν τῶν διὰ τῆς παραγράφου VII τῆς ὑπ' ἀριθ. 86859)5304)1964 ἡμετέρας ἀποφάσεως περὶ καθορισμοῦ ὡρῶν ἐργασίας τῶν ἐμπορικῶν καταστημάτων τῆς περιοχῆς Δήμου Ἀθηναίων (*) καθοριζομένων ὡρῶν ἐργασίας τῶν καταστημάτων σιδήρων, μετάλλων, τσιμέντων καὶ οἰκοδομησίμων ὑλῶν καὶ διὰ τὰ ὁμοειδῆ τοιαῦτα τῆς περιοχῆς τῶν πέριξ τοῦ Δήμου Ἀθηναίων Δήμων καὶ Κοινοτήτων, ἤτοι:

Ἀπὸ 1)10 — 30.4: Καθ' ἑκάστην ἀπὸ 7.45' π. μ. — 4 μ. μ. Ἕκαστον Σάββατον ἀπὸ 7.45' π. μ. — 2 μ. μ.

Ἀπὸ 1)5 — 30.9: Καθ' ἑκάστην ἀπὸ 7 π. μ. — 3.15' μ. μ. Ἕκαστον Σάββατον ἀπὸ 7 π. μ. — 1.45' μ. μ.

II. Ἡ παράγραφος VIII τῆς ὡς ἄνω ὑπ' ἀριθ. 86859)5304)1964 ἀποφάσεως καταργεῖται.

Ἡ παροῦσα δημοσιευθήτω διὰ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 4 Δεκεμβρίου 1964

—

19662)Γ.)1964 Ἀπόφ. Ἀντιπροέδρου Κυβερνήσεως, Ὑπουργοῦ Συντονισμοῦ κλπ.

Περὶ τῶν ἁρμοδίων διὰ τοὺς ἠσφαλισμένους εἰς τὸ Ι.Κ.Α. ὑπαλλήλους Ν.Π.Δ.Δ. Ὑγειονομικῶν Ἐπιτροπῶν.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 631 τῆς 16 Δεκεμβρίου 1964)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν: α) Τὴν παράγραφον 3β τοῦ ἄρθρου 2 τοῦ ἀπὸ 23)31.12.1955 β.δ)τος «περὶ ἐφαρμογῆς τοῦ Ὑπαλληλικοῦ Κώδικος ἐπὶ τῶν ὑπαλλήλων τῶν Νομικῶν Προσώπων Δημοσίου Δικαίου» καὶ β) τὴν ὑπ' ἀριθ. 831)1964 σύμφωνον γνωμοδότησιν τοῦ Ἀνωτάτου Συμβουλίου Δημοσίων Ὑπηρεσιῶν, ἀποφαίζομεν:

Ἡ ἄσκησις τῶν ἔργων τῶν κατὰ τὸν Ὑπαλληλικὸν Κώδικα Πρωτοβαθμίων καὶ Δευτεροβαθμίων Ὑγειονομικῶν Ἐπιτροπῶν ἢ ὀργάνων ἐπὶ τῶν τακτικῶν καὶ ἐκτάκτων ὑπαλλήλων Νομικῶν Προσώπων Δημοσίου Δικαίου, τῶν ἠσφαλισμένων κατὰ τῆς ἀσθενείας εἰς τὸ Ἵδρυμα Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων, ἀνατίθεται εἰς τὰς οἰκείας Ὑγειονομικὰς Ὑπηρεσίας, Ἐπιτροπὰς ἢ ὄργανα τοῦ ρηθέντος Ἱδρύματος, τὰς ἀντιστοίχους

(*) ΕΕΔ 23, 1534.

(*) ΕΕΔ 23, 1395.

κατά τον Κανονισμόν τούτου άρμοδίας διά τό προσωπικόν αύτοῦ.

Ἡ παροῦσα δημοσιευθήτω διά τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 8 Δεκεμβρίου 1964

—

73)1964 Ἀπόφ. Ὑπουργοῦ Βιομηχανίας

Περί ἐπιτάξεως ἐργασίας μερικῶς τοῦ προσωπικοῦ τῆ, Δημοσίας Ἐπιχειρήσεως Ἠλεκτρισμοῦ (Δ.Ε.Η.) Π.Α.Π.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 625 τῆς 15 Δεκεμβρίου 1964)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν: α) Τό ὑπ' ἀριθ. 2)15.12.1964 σῆμα τοῦ Ὑπουργείου Ἐσωτερικῶν (Γενική Διεύθυνσις Ἀστυνομίας Πόλεων), δι' οὗ ἀνακοινοῦται ἡμῖν κήρυξις ἀπεργίας τοῦ πάσης φύσεως προσωπικοῦ τῆς Δ.Ε.Η.) Π.Α.Π. καί τήν συνεπεία ταύτης ἀναχώρησιν ἀνάγκην ἐπιστρατεύσεως τούτου, ἐπί τῷ τέλει ἀποτροπῆς τῆς ἐκ τῆς ἀπεργίας ἀπειλουμένης ἀνωμαλίας διαβιώσεως τοῦ κοινοῦ, παρακωλύσεως οἰκονομικῆς ἀνασυγκροτήσεως καί διαταράξεως κρατικῆς καί κοινωνικῆς ζωῆς τῆς χώρας. β) Τάς διατάξεις τοῦ ἀ.ν. 1944)1989 «περί ρυθμίσεως ζητημάτων τῆς πολιτικῆς καί οἰκονομικῆς ἐπιστρατεύσεως τῆς χώρας», τροποποιηθέντος διά τοῦ ἀ.ν. 450) 1945 (ἄρθρων 2 § 7). γ) Τήν ὑπ' ἀριθ. 55303) 15.12.1964 ἀπόφασιν τοῦ Προέδρου τῆς Κυβερνήσεως δι' ἧς παρεσχέθη ἡμῖν ἡ ἐξουσιοδότησις ἐπιτάξεως τῆς προσφερομένης ἐργασίας τοῦ ἀπαραιτήτου προσωπικοῦ διά τήν εὐρυθμον λειτουργίαν τῆς Δ.Ε.Η., ἀποφαινόμεθα:

Ἐπιτάσσομεν τήν προσφερομένην ἐργασίαν ἅπαντος τοῦ ἀπαραιτήτου προσωπικοῦ, τοῦ περιλαμβανομένου εἰς τούς πίνακας, τούς ὁποίους θά συντάξουν τά ἁρμόδια καί ὑπεύθυνα Γραφεῖα τῶν περιοχῶν τῆς Δ.Ε.Η.) Π.Α.Π. καί ἀπό τῆς 06.30' πρωϊνῆς τῆς 16.12.1964.

Τό ὡς ἄνω προσωπικόν ὑποχρεοῦται νά ἐξακολουθήσῃ τάς ὑπηρεσίας του, τιθεμένου ὑπό τάς διαταγάς τοῦ οἰκείου κρατικοῦ ἀντιπροσώπου.

Τό Ὑπουργεῖον Ἐσωτερικῶν: α) Ὑπηρεσία Συντονισμοῦ, β) Ἅπαντες οἱ Νομάρχαι Κράτους, γ) Ἀνωτέρα Διοίκησις Χωροφυλακῆς Πρωτευούσης, δ) Ἀστυνομικαί Διευθύνσεις Ἀθηνῶν Πειραιῶς, ε) Δ.Ε.Η. - Υ.Π.Κ., πρός οὓς κοινοποιεῖται ἡ παροῦσα, ὑποχρεοῦνται νά μεριμνήσουν διά τήν κοινοποίησιν ταύτην καί ἐνημέρωσιν τῶν ἁρμοδίων, τῶν ὑπευθύνων καί τῶν ὑποχρέων.

Ἡ παροῦσα δημοσιευθήτω διά τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 15 Δεκεμβρίου 1964

—

96202)15124)1964 Ἀπόφ. Ὑπουργοῦ Ἐμπορικῆς Ναυτιλίας

Περί παρατάσεως ἰσχύος συλλογικῆς συμβάσεως ἁλιεργατῶν γρί - γρί περιοχῆς Φούρνων Κορσέων Σάμου.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 616 τῆς 12 Δεκεμβρίου 1964

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν τό ὑπογραφέν τήν 1η Ὀκτωβρίου 1964 συμφωνητικόν μεταξύ τῶν ἐκπροσώπων ἀφ' ἑνός τῶν πλοιοκτητῶν γρί - γρί περιοχῆς Φούρνων - Κορσέων Σάμου καί ἀφ' ἑτέρου τῶν πληρωμάτων καί ἁλιεργατῶν ταύτης ὡς ἄνω περιοχῆς, ἰδόντες τάς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 5 τοῦ ἀ.ν. 3276)1944 «περί συλλογικῶν συμβάσεων ἐν τῇ ναυτικῇ ἐργασίᾳ», ὡς τοῦτο ἐτροποποιήθη καί ἰσχύει σήμερον, ἀποφασίζομεν:

1) Κυροῦμεν τό ὑπογραφέν τήν 1ην Ὀκτωβρίου 1964 συμφωνητικόν μεταξύ τῶν ἀνωτέρω ἀναφερομένων ἐκπροσώπων τῶν πλοιοκτητῶν καί τῶν ἐπί τῶν γρί - γρί ἐργαζομένων, διά τοῦ ὁποίου παρατείνεται μέχρι τῆς 19ης Ἰουνίου 1965 ἡ ἰσχύς τῆς ὑπογραφείσης τήν 19.6.1963 συλλογικῆς συμβάσεως πληρωμάτων ἁλιεργατῶν γρί - γρί περιοχῆς Φούρνων Σάμου, κυρωθείσης διά τῆς ὑπ' ἀριθ. 57109)9475)3.7.1963 ἀποφάσεως Ὑπουργοῦ Ἐμπορικῆς Ναυτιλίας (Φ.Ε.Κ.)815)Β')

2) Ἡ παροῦσα δημοσιευθήτω διά τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως.

Ἐν Πειραιεῖ τῇ 12 Νοεμβρίου 1964

Πρακτικόν

Ἀποδοχῆς παρατάσεως ἰσχύος ὑπογραφείσης τήν 19.6.1963 συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας καί ἀμοιβῆς ἁλιεργατῶν γρί - γρί περιφερείας Φούρνων - Κορσέων.

Ἐν Φούρνοις σήμερον τήν 1ην τοῦ μηνός Ὀκτωβρίου τοῦ ἔτους 1964 οἱ ὑπογεγραμμένοι ἀφ' ἑνός μέν Δημήτριος Μελιγκάρης, Νικόλαος Κάρλας καί Ἰωάννης Ρηγούλης, ἐκπροσωποῦντες τά πληρώματα καί ἁλιεργάτας γρί - γρί περιοχῆς Φούρνων, ἀφ' ἑτέρου δέ Παναγιώτης Κασερίτης, ἐκπροσωπῶν τούς πλοιοκτήτας γρί - γρί περιοχῆς Φούρνων, ἐλλείψει σωματείου ἢ ὀργανώσεως τινος, πάντες δέ εἰδικῶς ἐξουσιοδοτημένοι, συνήλθομεν ἐν τῷ Καταστήματι τοῦ Λιμενικοῦ Σταθμοῦ Φούρνων, παρουσίᾳ καί τοῦ Λιμενοσταθμάρχου Φούρνων Ὑποκελευστοῦ Α' Λ. Σ. Β. Μαρτίδη, καί μετ' ἀνταλλαγήν ἀπόψεων ἀπεφασίσαμεν τά κάτωθι:

Ἀποδεχόμεθα τήν ἰσχύν τῆς ὑπογραφείσης τήν 19.6.1963 καί ἐπικυρωθείσης διά τῆς ὑπ' ἀριθ. 57109,9475)3.7.1963 ἀποφάσεως Ὑπουργοῦ Ἐμπορικῆς Ναυτιλίας συλλογικήν σύμβασιν ἁλιεργατῶν καί μελῶν πληρωμάτων γρί - γρί περιοχῆς Φούρνων ἐπί ἓν (1) εἰσέτι ἔτος, ἤτοι ἀπό 19ης Ἰουνίου 1964 μέχρι 19ης Ἰουνίου 1965.

Ὁ ἐκπρόσωπος πλοιοκτητῶν

Οἱ ἐκπρόσωποι ἁλιεργατῶν καί πληρωμάτων

(Ἕπονται ὑπογραφαί)

Βεβαιοῦται, ὅτι τά ἀνωτέρω πρακτικόν ὑπεγράφη κατά τήν ἐν αὐτῷ ἀναφερομένην ἡμερομηνίαν ἐνώπιον ἡμῶν καί ὅτι τά ἐν αὐτῷ ἀναφερόμενα συνεφωνήθησαν καί ἐγένοντο ἀποδε-

αὐ ὑπὸ τῶν ὑπογραψάντων τοῦτο.

Ἐν Φούρνοις τῇ 1 Ὀκτωβρίου 1964

Ὁ Λιμενοσταθμάρχης

(Ἕπεται ὑπογραφή)

—

02871 6328)1964 Ἀπόφ. Ὑπουργοῦ Ἐργασίας

Περὶ τροποποιήσεως τῆς παραγράφου VI τῆς ὑπ' ἀριθ. 86859)5304)2.10.1964 ἀποφάσεως «περὶ καθορισμοῦ τῶν ὡρῶν ἐργασίας τῶν ἐμπορικῶν καταστημάτων περιοχῆς Δήμου Ἀθηναίων».

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 616 τῆς 12 Δεκεμβρίου 1964)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν: 1) Τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 5 τοῦ π.δ/γματος τῆς 8)13.4.1932 «περὶ ὡδικοποιήσεως καὶ συμπληρώσεως τῶν διατάξεων τῶν νόμων περὶ χρονικῶν ὁρίων ἐργασίας εἰς τὰ καταστήματα κλπ.». 2) Τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 1 τοῦ ν.δ. 4020)1959 «περὶ τροποποιήσεως καὶ συμπληρώσεως ἐνίων διατάξεων ἐργατικῶν τινων νόμων». 3) Τὴν ὑπ' ἀριθ. 11452)764)15.2.1963 ἡμετέραν ἀπόφασιν «περὶ καθορισμοῦ ὡρῶν ἐργασίας ἐμπορικῶν καταστημάτων περιοχῆς Ἀθηνῶν - Πειραιῶς καὶ τῶν περιξ αὐτῶν Δήμων καὶ Κοινοτήτων». 4) Τὴν ὑπ' ἀριθ. 428)19.10.1964 αἴτησιν τοῦ Συνδέσμου Ἐμπόρων Ὑαλοπινάκων Ἀθηνῶν - Πειραιῶς. 5) Τὴν ὑπ' ἀριθ. 12995)1964 σύμφωνον γνώμην τοῦ Ἐμπορικοῦ Συλλόγου Ἀθηνῶν. 6) Τὴν ὑπ' ἀριθ. 13974)1964 γνώμην τοῦ Συλλόγου Ἐμποροϋπαλλήλων Ἀθηνῶν. 7) Τὴν ὑπ' ἀριθ. 166512/Φ.71)10)7.11.1964 σύμφωνον γνώμην τῆς Ἀστυνομικῆς Διευθύνσεως Ἀθηνῶν, ἀποφασίζομεν:

Τροποποιοῦντες τὴν παράγραφον VI τῆς ὑπ' ἀριθ. 86859)5304)2.10.1964 ἡμετέρας ἀποφάσεως «περὶ καθορισμοῦ ὡρῶν ἐργασίας τῶν ἐμπορικῶν καταστημάτων τῆς περιοχῆς Δήμου Ἀθηναίων»(*) ὁρίζομεν τὰς ὥρας ἐργασίας τῶν καταστημάτων πωλήσεως ὑαλοπινάκων περιοχῆς Δήμου Ἀθηναίων διὰ τὸ χρονικὸν διάστημα ἀπὸ 1.10. - 30.4 ὡς ἀκολούθως:

Καθ' ἑκάστην ἀπὸ 8 π.μ. - 1.30' μ.μ. καὶ 4 μ.μ. - 7 μ.μ.

Ἕκαστον Σάββατον ἀπὸ 8 π.μ. - 1.30' μ.μ.

Ἡ παροῦσα δημοσιευθήτω διὰ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 21 Νοεμβρίου 1964

—

111808)9358)1964 Ἀπόφ. Ὑπουργῶν Συντονισμοῦ καὶ Ἐργασίας

Περὶ ἀνακλήσεως τῆς ὑπ' ἀριθ. 84658)6842) 1964 ἀποφάσεως

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 617 τῆς 12 Δεκεμβρίου 1964)

Κατόπιν τῆς νομίμως καὶ ἐμπροθέσμως γενομένης καταθέσεως εἰς τὸ Εἰρηνοδικεῖον Ἀθηνῶν, κατ' ἐφαρμογὴν τῆς παραγράφου 3 τοῦ ἄρθρου 20 τοῦ νόμου 3239)1955, ὡς αὕτη ἐτροποποιήθη διὰ τῆς παραγράφου 9 τοῦ ἄρθρου 10 τοῦ ν. δ)τος 3755)1957, τῆς ἀπὸ 10.8.1964 συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας «περὶ τῶν ὡρῶν ἀμοιβῆς καὶ ἐργασίας τῶν ὑφαλοχρωματιστῶν καὶ σφυρηλατιστῶν Σύρου», ἀποφασίζομεν:

Ἀνακαλοῦμεν τὴν ὑπ' ἀριθ. 84658)6842)21.9.1964 ἀπόφασιν ἡμῶν περὶ ἐγκρίσεως μετὰ τροποποιήσεως ἐν μέρει τῆς ἀπὸ 10.8.1964 συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας περὶ τῶν ὡρῶν ὁμοιβῆς καὶ ἐργασίας τῶν ὑφαλοχρωματιστῶν καὶ σφυρηλατιστῶν Σύρου(*).

Ἡ παροῦσα δημοσιευθήτω διὰ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 11 Δεκεμβρίου 1964

—

116529)9826)1964 Ἀπόφ. Ὑπουργοῦ Ἐργασίας

Περὶ δημοσιεύσεως εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως τῆς ἀπὸ 20.11.1964 συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας τῶν ἀμαξεργατῶν Πύργου Ἠλείας.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 621 τῆς 14 Δεκεμβρίου 1964)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν τὰς διατάξεις τοῦ νόμου 3239)1955, ὡς ἐτροποποιήθησαν καὶ συνεπληρώθησαν μεταγενεστέρως ὑπὸ τοῦ ν.δ. 3755)1957, ἀποφασίζομεν:

Ὅπως δημοσιευθῇ εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως (τεῦχος Β') ἡ ἀπὸ 20.11.1964 συλλογικὴ σύμβασις ἐργασίας τῶν ἀμαξεργατῶν Πύργου Ἠλείας, κατατεθεῖσα ἡμῖν τὴν 26.11.1964, συνταχθέντος πρὸς τοῦτο τοῦ ὑπ' ἀριθ. 592)26.11.1964 πρακτικοῦ καταθέσεως, ἥτις ἔχει ὡς ἀκολούθως:

Συλλογικὴ σύμβασις ἐργασίας
ἀμαξεργατῶν Πύργου Ἠλείας

Ἐν Πύργῳ τῇ 20 Νοεμβρίου 1964, συνελθόντες ἐν τοῖς Γραφείοις Ἐπιθεωρήσεως Ἐργασίας Νομοῦ Ἠλείας, οἱ κάτωθι ὑπογεγραμμένοι: Α) Ἀφ' ἑνὸς μὲν 1) Ἠλίας Ἠλιόπουλος, ὡς ἐκπρόσωπος τοῦ ἐν Πύργῳ Ὑποκαταστήματος τῆς Α.Τ.Ε. 2) Ἀναστάσιος Ἀναστασίου, ὡς ἐκπρόσωπος τοῦ ἐν Πύργῳ Ὑποκαταστήματος Α.Σ.Ο., καὶ 3) Βασίλειος Γιαννόπουλος, ὡς ἐκπρόσωπος τοῦ ἐν Πύργῳ Ἐμπορικοῦ Προμηθευτικοῦ Ἐπιμελητηρίου, καὶ Β) ἀφ' ἑτέρου ὁ Γεώργιος Γαλανόπουλος ὡς ἐκπρόσωπος τοῦ ἐν Πύργῳ Σωματείου Ἀμαξοκαροναγωγέων καὶ πρόεδρος τοῦ Σωματείου τούτου, ἅπαντες κάτοικοι Πύργου καὶ δεόντως ἐξουσιοδοτημένοι, ἀφ' ἑτέρου τὴν ὑπογραφὴν τῆς παρούσης συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας, ὡς κάτωθι:

Ἤτοι: 1) Καθορίζεται ἐνιαῖον τιμολόγιον διὰ τὴν μεταφορὰν ἐντὸς τῆς πόλεως Πύργου ἐμπορευμάτων δημοσίου τε καὶ ἐμπορίου εἰς δραχμὰς 21 κατὰ τόννον. 2) Ἐὰν τὸ μεταφερόμενον εἶδος εἶναι ὀλιγώτερον τοῦ τόννου δὲν ἐπιτρέπεται νὰ μειωθοῦν τὰ μεταφορικὰ δικαιώματα τῆς κατὰ τόννον μεταφορᾶς ἐμπορευμάτων,

(*) ΕΕΔ 23, 1395.

(*) ΕΕΔ 23, 1211.

ήτοι των 21 δραχμών.

Η ισχύς της παρούσης άρχεται από της δημοσιεύσεως εις την Εφημερίδα της Κυβερνήσεως

Οι συμβαλλόμενοι

(Έπονται υπογραφαί)

Η παρούσα δημοσιευθήτω διά της Εφημερίδος της Κυβερνήσεως.

Εν Αθήναις τη 12 Δεκεμβρίου 1964

—

116530)9827)1964 Απόφ. Υπουργού Εργασίας

Περί δημοσιεύσεως εις την Εφημερίδα της Κυβερνήσεως της από 19.11.1964 συλλογικής συμβάσεως εργασίας των σταφιδεργατών - σταφιδεργατριών Πύργου και Λαιακώλου.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 621 της 14 Δεκεμβρίου 1964)

Έχοντες υπ' όψιν τας διατάξεις του νόμου 3239)1955, ως ετροποποιήθησαν και συνεπληρώθησαν μεταγενεστέρως υπό του ν. δ. 3755)1957, αποφασίζομεν:

Όπως δημοσιευθή εις την Εφημερίδα της Κυβερνήσεως (τεύχος Β') η από 19.11.1964 συλλογική σύμβασις εργασίας των σταφιδεργατών και σταφιδεργατριών Πύργου - Κατακώλου, κατατεθείσα ημίν την 26.11.1964, συνταχθέντος προς τούτο του υπ' αριθ. 593)26.11.1964 πρακτικού καταθέσεως, ήτις έχει ως ακολούθως:

Συλλογική σύμβασις εργασίας
σταφιδεργατών και σταφιδεργατριών
Πύργου και Κατακώλου

Εν Πύργω τη 12 Νοεμβρίου 1964 οι κάτωθι υπογεγραμμένοι αφ' ενός μεν οι σταφιδεξαγωγείς Άγγελος Καντούνης και Αθαν. Κατελούζος, αφ' ετέρου δε οι Νικόλ. Κωνσταντόπουλος και Νικόλαος Γιαννόπουλος, εκπρόσωποι του Σωματείου Σταφιδοσυσκευαστών Πύργου, Γεώργιος Μεσσήνης και Αργ. Ξουρής, εκπρόσωποι του Σωματείου Σταφιδοσυσκευαστών Κατακώλου, άπαντες δεόντως εξουσιοδοτημένοι διά την υπογραφήν της παρούσης συλλογικής συμβάσεως, συνωμολόγησαν τα εξής:

Από της ισχύος της παρούσης τα ημερομίσθια των σταφιδοσυσκευαστών και σταφιδοσυσκευαστριών Πύργου και Κατακώλου καθορίζονται ως ακολούθως:

1) Σταφιδοσυσκευασταί	δραχμαί	105
2) Σταφιδεργάτριαι	»	63
3) Σταφιδεργάτριαι	»	69

Επίσης η αποζημίωσις του ημίσεος ημερομισθίου των μεν σταφιδοσυσκευαστών εις δραχμάς 82, των δε σταφιδοσυσκευαστριών εις δραχμάς 48, με την προϋπόθεσιν ότι τόσον οι σταφιδεργάται, όσον και αι σταφιδεργάτριαι, εάν παρίσταται ανάγκη υπερωριακής απασχολήσεως, υποχρεούνται, όπως άπαξ της εβδομάδος απασχολούνται επί 2 ώρας επί πλέον του όκταώρου με προσαύξησιν ταύτης 35 ο)ο.

Η ισχύς ταύτης άρχεται από της 1ης Οκτωβρίου 1964.

Οι συμβαλλόμενοι

(Έπονται υπογραφαί)

Η παρούσα δημοσιευθήτω διά της Εφημερίδος της Κυβερνήσεως.

Εν Αθήναις τη 12 Δεκεμβρίου 1964

—

101163)8441)1964 Απόφ. Υπουργού Εργασίας

Περί κηρύξεως υποχρεωτικής της από 29.5.1964 συλλογικής συμβάσεως εργασίας μηχανοξυλουργών Θεσσαλονίκης.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 656 της 22 Δεκεμβρίου 1964)

Έχοντες υπ' όψιν: 1) Τας διατάξεις της παραγράφου 2 του άρθρου 5 του νόμου 3239)1955, 2) Γνωμοδότησιν του κατ' άρθρον 28 του νόμου 3239)1955 Γνωμοδοτικού Συμβουλίου Κοινωνικής Πολιτικής, ληφθείσαν κατά την συνεδρίασιν αύτου της 29.10.1964 και υποβληθείσαν ημίν διά του υπ' αριθ. 272)4.11.1964 εγγράφου του, και 3) Την από 29.5.1964 συλλογικήν σύμβασιν εργασίας των μηχανοξυλουργών Θεσσαλονίκης, αποφασίζομεν:

Κηρύσσομεν υποχρεωτικήν καθ' όλας αύτης τας διατάξεις διά πάντας τους εργοδότας και μισθωτούς του επαγγέλματος, όπερ αφορά αύτη, την από 29.5.1964 συλλογικήν σύμβασιν εργασίας των μηχανοξυλουργών Θεσσαλονίκης, κηρυχθείσαν εκτελεστήν διά της υπ' αριθ. 61539)1964 αποφάσεως ημών (Φ.Ε.Κ. 283)18.7.1964, τεύχος Β') (*).

Η ισχύς της παρούσης άρχεται από της δημοσιεύσεως της εις την Εφημερίδα της Κυβερνήσεως.

Η παρούσα δημοσιευθήτω διά της Εφημερίδος της Κυβερνήσεως.

Εν Αθήναις τη 20 Νοεμβρίου 1964

—

101164)8442)1964 Απόφ. Υπουργού Εργασίας

Περί κηρύξεως υποχρεωτικής της από 13.6.1964 συλλογικής συμβάσεως εργασίας εργατών χημικής βιομηχανίας άπάσης της χώρας.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 653 της 19 Δεκεμβρίου 1964)

Έχοντες υπ' όψιν: 1) Τας διατάξεις της παραγράφου 2 του άρθρου 5 του νόμου 3239)1955, 2) Γνωμοδότησιν του κατά το άρθρον 28 του νόμου 3239)1955 Εθνικού Γνωμοδοτικού Συμβουλίου Κοινωνικής Πολιτικής, ληφθείσαν κατά την συνεδρίασιν αύτου της 29.10.1964 και υποβληθείσαν ημίν διά του υπ' αριθ. 241)4.11.1964 εγγράφου του, και 3) την από 13.6.1964 συλλογικήν σύμβασιν εργασίας των εργατών χημικής βιομηχανίας άπάσης της χώρας, αποφασίζομεν:

Κηρύσσομεν υποχρεωτικήν καθ' όλας αύτης τας διατάξεις διά πάντας τους εργοδότας και μι-

(*) ΕΕΔ 23, 954.

θωτους τοῦ ἐπαγγέλματος, ὅπερ ἀφορᾷ αὐτη, τὴν ἀπο 13.6.1964 συλλογικὴν σύμβασιν ἐργασίας τῶν ἐργατῶν χημικῆς βιομηχανίας ἁπάσης τῆς χώρας, κηρυχθεῖσαν ἐκτελεστὴν διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 18825)4845)1964 ἀποφάσεως ἡμῶν (Φ.Ε.Κ. 264) 10.7.1964, τεῦχος Β')(*).

Ἡ ἰσχὺς τῆς παρούσης ἄρχεται ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεώς της εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως.

Ἡ παροῦσα δημοσιευθήτω διὰ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 20 Νοεμβρίου 1964

—

96226 Σ 902)1964 Ἀπόφ. Ὑπουργοῦ Ἐργασίας

Περὶ προσθήκης διατάξεως εἰς τὸ τέλος τῆς παραγράφου 3 τοῦ ἄρθρου 21 τοῦ Καταστατικοῦ τοῦ Ταμείου Ἀσφαλίσεως Ξενοδοχοϋπαλλήλων.

(Φ.Ε.Κ. τ. Β' φ. 641 τῆς 17 Δεκεμβρίου 1964)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν: 1) Τὸ ἄρθρον 59, παράγραφος 1, τοῦ ἀν νόμου τῆς 11 Νοεμβρίου 1935 «περὶ Ὀργανισμοῦ τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας», ὡς τοῦτο αὐθεντικῶς ἡρμηνεύθη διὰ τοῦ ἄρθρου 1 τοῦ ἀν. νόμου 691)1937 «περὶ αὐθεντικῆς ἑρμηνείας συμπληρώσεως καὶ τροποποιήσεως διατάξεών τινων τῆς Ἀσφαλιστικῆς Νομοθεσίας», 2) Τὰς διατάξεις τοῦ ἀπὸ 30 Ἀπριλίου 1946 ν. δ)τος «περὶ ὀργανώσεως καὶ συντονισμοῦ τῆς παρακολουθήσεως καὶ τοῦ ἐλέγχου τῶν Ὀργανισμῶν Κοινωνικῆς Πολιτικῆς», κυρωθέντος διὰ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 1392)1949 ν. δ)τος, 3) Πρότασιν τοῦ διοικητικοῦ συμβουλίου τοῦ Ταμείου Ἀσφαλίσεως Ξενοδοχοϋπαλλήλων, ὑποβληθεῖσαν ἡμῖν διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 5420)16.6.1964 ἀναφορᾶς, 4) Γνώμην τοῦ Συμβουλίου Κοινωνικῆς Ἀσφαλίσεως (ἀριθ πρωτ. Σ.Κ.Α. 336)1964, συνεδρίασις 169η τῆς ΙΒ' περιόδου τῆς 1.10.1964), ἀποφασίζομεν:

Ὅπως εἰς τὸ τέλος τῆς παραγράφου 3 τοῦ ἄρθρου 21 τοῦ Καταστατικοῦ τοῦ Ταμείου Ἀσφαλίσεως ξενοδοχοϋπαλλήλων προστεθῇ διάταξις, ἔχουσα ὡς ἀκολούθως:

«Εἰς ἃς περιοχὰς δὲν εἶναι εὐχερὴς ἡ παροχὴ περιθάλψεως παρὰ τῶν πλησιεστέρων πρὸς αὐτὰς λειτουργούντων ἤδη κέντρων παροχῶν τοῦ Ταμείου, εἴτε λόγῳ ἀποστάσεως, εἴτε ἐλλείψει συγκοινωνιακῶν μέσων, τὸ διοικητικὸν συμβούλιον τοῦ Ταμείου δύναται νὰ ἀναθέτῃ τὴν ἰατρικὴν περίθαλψιν τῶν ἠσφαλισμένων εἰς ἰατρούς, εἴτε ἐπὶ μηνιαίᾳ ἀποζημιώσει, εἴτε ἐπὶ κατ' ἐπίσκεψιν ἀμοιβῇ».

Ἡ παροῦσα δημοσιευθήτω διὰ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 2 Νοεμβρίου 1964

—

ΔΙΑΙΤΗΣΙΑΙ

44)1964 Ἀπόφ. Πρωτοβαθμίου Διοικητικοῦ Διαιτητικοῦ Δικαστηρίου Ἀθηνῶν.

Περὶ αὐξήσεως τῶν βασικῶν μισθῶν τοῦ προσωπικοῦ ξενοδοχείων ἁπάσης τῆς χώρας (*).

. . . . . .

Διὰ ταῦτα

Ἐπιλύουν τὴν μεταξὺ τῆς Πανελληνίου Ὁμοσπονδίας Ἐργατῶν Ἐπισιτισμοῦ καὶ Ὑπαλλήλων Τουριστικῶν Ἐπαγγελμάτων ἀφ' ἑνὸς καὶ ἀφ' ἑτέρου α) Τῆς Πανελληνίου Ὁμοσπονδίας Ξενοδόχων Ἑλλάδος καὶ β) τῆς Γενικῆς Συνομοσπονδίας Ἐπαγγελματιῶν καὶ Βιοτεχνῶν Ἑλλάδος ὑφισταμένην διένεξιν.

Ἀποφαίνεται ὡς ἀκολούθως:

1. Τὰ κατώτατα ὅρια τῶν μηνιαίων βασικῶν μισθῶν τοῦ προσωπικοῦ τῶν ξενοδοχείων ἀστικῶν κέντρων ἁπάσης τῆς χώρας, ὡς ταῦτα διεμορφώθησαν διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 18817)26.2.1963 ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας «περὶ κηρύξεως ἐκτελεστῆς τῆς ὑπ' ἀριθ. 7)1963 ἀποφάσεως τοῦ Π.Δ.Δ.Δ. Ἀθηνῶν περὶ τῶν ὅρων ἀμοιβῆς καὶ ἐργασίας τῶν ξενοδοχοϋπαλλήλων ἁπάσης τῆς χώρας», αὐξάνονται κατὰ ποσοστὸν 12 ο)ο, ὁ δὲ συμβολικὸς μισθὸς τοῦ προσωπικοῦ τῶν ξενοδοχείων θερινῶν διαμονῶν, λουτροπόλεων, κέντρων ἰσοθερισμοῦ, ἀρχαιολογικῶν τόπων καὶ τουριστικῶν περιπτέρων ἁπάσης τῆς χώρας, ὡς οὗτος διεμορφώθη διὰ τῆς ὡς ἄνω ἀποφάσεως, αὐξάνεται κατὰ ποσοστὸν 5 ο)ο.

(Ι. Κατὰ τὰ λοιπὰ ἰσχύουσιν αἱ διατάξεις τῆς ὑπ' ἀριθ. 18817)26.2.1963 ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας «περὶ κηρύξεως ἐκτελεστῆς τῆς ὑπ' ἀριθ 7)1963 ἀποφάσεως τοῦ Δ.Δ.Δ.Δ. Ἀθηνῶν» περὶ τῶν ὅρων ἀμοιβῆς καὶ ἐργασίας τῶν ξενοδοχοϋπαλλήλων ἁπάσης τῆς χώρας.

Ἡ ἰσχὺς τῆς παρούσης ἄρχεται ἀπὸ τῆς 13ης Ἰουνίου 1964.

Ἐκρίθη, ἀπεφασίσθη καὶ ἐγένετο

Ἐν Ἀθήναις τῇ 16 Ὀκτωβρίου 1964

—

Διορθώσεις ἡμαρτημένων

(Φ.Ε.Κ. τ. Β' φ. 538 τῆς 23 Νοεμβρίου 1964)

Ὧραι ἐργασίας ἐργατοτεχνικοῦ προσωπικοῦ ἐκνεφώσεως βοθρων.

Εἰς τὴν ὑπ' ἀριθ. 70625)1964 ἀπόφασιν τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας, δημοσιευθεῖσαν εἰς τὸ ὑπ' ἀριθ. 368)9.9.1964 τεῦχος Β' (**) ἐπέρχεται ἡ κάτωθι διόρθωσις:

Ἀντὶ τοῦ ἐσφαλμένου τῆς παραγράφου 5 περιπτώσεως β' «ἡ ὥρα ἐνάρξεως καὶ λήξεως τῆς ἐργασίας, ὡς καὶ ἡ τυχὸν διάρκεια τῆς μεσημβρινῆς διακοπῆς, εἰς περίπτωσιν μὴ ἐφαρμογῆς συνεχοῦς ὡρου ἐργασίας», τίθεται τὸ ὀρθὸν «ἡ ὥρα ἐνάρξεως καὶ λήξεως τῆς ἐργασίας, ὡς καὶ ἡ τυχὸν διάρκεια τῆς μεσημβρινῆς διακοπῆς, εἰς περίπτωσιν μὴ ἐφαρμογῆς συνεχοῦς ὡρου ἐργασίας».

(Ἐκ τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας)

(*) ΕΕΔ 23, 960.

(*) Κατετέθη παρὰ τῷ Γραμματεῖ τοῦ Εἰρηνοδικείου Ἀθηνῶν, κατ' ἄρθρον 20 νόμου 3239) 1955, συνταχθείσης τῆς ὑπ' ἀριθ. 129 τῆς 27.11.1964 πράξεως καταθέσεως, καὶ ἐκοινοποιήθη εἰς τὸ Ὑπουργεῖον Ἐργασίας τὴν 30.11.1964.

(**) ΕΕΔ 23, 1198.

ΣΗΜΕΙΩΜΑΤΑ

Νέα Νομοσχέδια

Ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας κατηρτίσθησαν Σχέδια ἐνδιαφερόντων Νόμων. Διὰ τοῦ ἑνὸς ἐξ αὐτῶν «περὶ συστάσεως Τριτοβαθμίου Διοικητικοῦ Διαιτητικοῦ Δικαστηρίου καὶ περὶ τροποποιήσεως διατάξεών τινων τοῦ νόμου 3239)1955 περὶ τρόπου ρυθμίσεως συλλογικῶν διαφορῶν ἐργασίας κλπ.» συνιστᾶται, μὲ ἕδραν τὰς Ἀθήνας, Τριτοβάθμιον Διοικητικὸν Διαιτητικὸν Δικαστήριον, τὸ ὁποῖον ἀπαρτίζεται α) ἐξ ἑνὸς τῶν Ἀντιπροέδρων τοῦ Ἀρείου Πάγου ἢ ἑνὸς Ἀρεοπαγίτου, β) ἐκ δύο ἀνωτάτων ἢ ἀνωτέρων ὑπαλλήλων, ἑνὸς τοῦ Ὑπουργείου Συντονισμοῦ καὶ ἑνὸς τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας, γ) ἐκ δύο ἀντιπροσώπων τῶν ἐργοδοτῶν καὶ δ) ἐκ δύο ἀντιπροσώπων τῶν μισθωτῶν ὡς μελῶν.

Εἰς τὴν Εἰσηγητικὴν ἐπὶ τοῦ Νομοσχεδίου ἔκθεσιν τοῦ Ὑπουργοῦ τῆς Ἐργασίας ἀναφέρονται τὰ ἑξῆς:

«Ἡ πρᾶξις ἀπέδειξεν, ὅτι αἱ ἀποφάσεις τῶν Δευτεροβαθμίων Ἰδίᾳ Διαιτητικῶν Δικαστηρίων εἶναι ἀσυντήνιστοι καὶ πολλάκις ἀντιφάσκουσαι. Ἐπὶ πλέον αὗται καθορίζουν ἐνίοτε ὑφὴ ἀποδοχῶν διάφορα κατὰ περιφερείας, γεγονός, τὸ ὁποῖον προκαλεῖ κόστος παραγωγῆς διάφορον κατὰ περιοχὰς καὶ δυσχεραίνει τὴν συναγωνιστικὴν ἱκανότητα καὶ ὁμοειδῶν ἀκόμη βιομηχανιῶν.

Πέραν ὅμως τῶν ἀνωτέρω δὲν πρέπει νὰ παραβλέπεται καὶ τὸ γεγονὸς ὅτι αἱ ἐκπροσωποῦσαι ἐργοδότας καὶ μισθωτοὺς συνδικαλιστικαὶ ὀργανώσεις διὰ τῆς συνάψεως συλλογικῶν συμβάσεων καὶ τῆς συμπράξεως αὐτῶν εἰς τὴν ἔκδοσιν διαιτητικῶν ἀποφάσεων, θεσπίζουσαι τοὺς ἰδιαιτέρους κανόνας, οἵτινες ἑκάστοτε διέπουν ὑποχρεωτικῶς τὰς ἀτομικὰς ἐργασιακὰς σχέσεις, ἀσκοῦν νομοθετικὸν ἔργον, αἱ δὲ ἐπὶ τούτῳ βουλήσεις των ἔχουν ἐκ τοῦ νόμου ὑποχρεωτικὴν ἰσχὺν οὐσιαστικοῦ νόμου. Ὅταν κατὰ τῆς πρὸς τὴν ἐκτελεστικὴν ἐξουσίαν ἐξουσιοδοτήσεως σφοδραὶ ἐγείρονται ἀντιρρήσεις δὲν εἶναι ὀρθὸν νὰ παραμείνῃ ἀνεξέλεγκτος ἡ δρᾶσις τῶν συνδικαλιστικῶν ὀργανώσεων εἰς τὴν θέσπισιν ὑποχρεωτικῶν κανόνων δικαίου καὶ δὴ κανόνων ἐπηρεαζόντων, σχεδὸν πάντοτε ἀμέσως, τὴν οἰκονομικὴν τῆς χώρας ζωήν. Εἰς τὰς περιπτώσεις αὐτὰς τὰ ἐπὶ μέρους συμφέροντα πρέπει νὰ ὑποχωροῦν εἰς τὸ γενικώτερον συμφέρον τοῦ κοινωνικοῦ συνόλου, λαμβανομένων ὅμως πάντων τῶν μέτρων, δι' ὧν θὰ ἀποκλείηται ἡ τυχὸν τῆς Διοικήσεως αὐθαιρεσία.

Ἐκ τῆς γραμμῆς ταύτης ἐκκινοῦσα ἡ Κυβέρνησις καὶ πρὸς διευκόλυνσιν χαράξεως καὶ ἐφαρμογῆς ἐνιαίας πολιτικῆς ἐπὶ τοῦ θέματος τῶν μισθῶν εἰσηγεῖται τὴν δημιουργίαν ἑνὸς κεντρικοῦ ὀργάνου, ἔχοντος τὴν εὐθύνην ἐλέγχου καὶ συντονισμοῦ τῶν κατ' ἰδίαν ἀποφάσεων τῶν Διαιτητικῶν Δικαστηρίων καὶ συλλογικῶν συμβάσεων.

Εἰς τὸ Δικαστήριον τοῦτο θὰ ἔχουν τὸ δικαίωμα νὰ παραπέμπουν τὰς ἀποφάσεις τῶν Διαιτητικῶν Δικαστηρίων καὶ τὰς γενικωτέρας σημασίας συλλογικὰς συμβάσεις οἱ Ὑπουργοὶ Ἐργασίας καὶ Συντονισμοῦ ἀπὸ κοινοῦ ἢ κεχωρισμένως, ὁσάκις κρίνουν, ὅτι τὸ περιεχόμενον αὐτῶν δὲν συνάδει μὲ τὴν γενικωτέραν οἰκονομικὴν καὶ κοινωνικὴν πολιτικὴν τῆς Κυβερνήσεως.

Ἵνα μὴ ὅμως ἡ ἐπὶ τῶν συλλογικῶν συμβάσεων καὶ διαιτητικῶν ἀποφάσεων ἐκκρεμότης διαιωνίζεται, τάσσεται διὰ τοῦ Νομοσχεδίου μηνιαία προθεσμία, ἐντὸς τῆς ὁποίας τὸ Τριτοβάθμιον Διοικητικὸν Διαιτητικὸν Δικαστήριον ὑποχρεοῦται νὰ συζητήσῃ, νὰ διασκεφθῇ, νὰ ἀποφασίσῃ καὶ νὰ κοινοποιήσῃ τὴν ἀπόφασίν του, καθισταμένης ἄλλως ὁριστικῆς καὶ ὑποχρεωτικῆς τῆς συλλογικῆς συμβάσεως ἢ τῆς ἀποφάσεως διαιτησίας, ὡς συνήφθη καὶ ἐξεδόθη αὐτή. Ἡ σύντομος ἐξ ἄλλου προθεσμία ἀπαλλάσσει τοὺς ἐνδιαφερομένους μισθωτούς, ἀλλὰ καὶ τοὺς ἐργοδότας, ἀπὸ τὸ ἄγχος τῆς παρατάσεως τῆς ἐκκρεμότητος τῆς συλλογικῆς των διαφορᾶς καὶ τῶν ἐντεῦθεν οἰκονομικῶν συνεπειῶν.

Κατόπιν τῆς ἀνωτέρω ρυθμίσεως διὰ ρητῆς διατάξεως ἐν τῷ Νομοσχεδίῳ καταργεῖται ἡ κατὰ τὸ ἄρθρον 20 νόμου 3239)1955 παρεμβατικὴ ἁρμοδιότης τῶν Ὑπουργῶν Ἐργασίας καὶ Συντονισμοῦ πρὸς τροποποίησιν ἐν μέρει ἢ ἐν ὅλῳ ἢ καὶ κατάργησιν τῶν διαιτητικῶν ἀποφάσεων καὶ συλλογικῶν συμβάσεων. Τὸ θέμα τοῦτο ἀποτελεῖ, ὡς γνωστόν, ἐπίμονον αἴτημα τοῦ συνόλου τῆς ἐργατικῆς τάξεως καὶ ἡ υἱοθέτησις τοῦ προτεινομένου μέτρου θὰ ἀπαλλάξῃ τὴν Κυβέρνησιν ἀπὸ πλείστας ἐνοχλήσεις ἢ ἐπικρίσεις τῶν ἐνδιαφερομένων περὶ παρεμβάσεων καὶ ἀλλοιώσεων τῶν συλλογικῶν συμβάσεων».

***

Δι' ἄλλου Νομοσχεδίου ἐπέρχονται μεταρρυθμίσεις εἰς τὴν ἰσχύουσαν ἐργατικὴν νομοθεσίαν, μεταξὺ τῶν ὁποίων ἐνδιαφέρουσα καὶ ἡ διάταξις περὶ ἀποζημιώσεως τῶν μισθωτῶν εἰς περίπτωσιν παραλείψεως τοῦ ἐργοδότου νὰ χορηγήσῃ τὴν κατὰ τὸν ἀ.ν. 539)1945 ἄδειαν, ἀνεξαρτήτως ἂν ὁ μισθωτὸς ἔχῃ ὑποβάλει σχετικὴν αἴτησιν εἰς τὸν ἐργοδότην.

Ἡ διάταξις πρέπει νὰ ἐπαινεθῇ ἰδιαιτέρως, διότι πράγματι ἀποτελεῖ σημαντικὸν μέτρον προστασίας τοῦ μισθωτοῦ, ὡς ἐπεσημάνθη μᾶς ἐδόθη ἀφορμὴ νὰ σημειώσωμεν.

ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ ΕΡΓΑΤΙΚΟΥ ΔΙΚΑΙΟΥ

ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΣ ΝΟΜΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

Διεύθυνσις
ΧΡΟΝΗΣ ΤΣΙΜΠΟΥΚΗΣ

Σύνταξις
ΤΑΣΟΣ ΤΣΙΜΠΟΥΚΗΣ

Τόμος 24 — Τεύχος 2 (560)

Ἀθῆναι, 15 Ἰανουαρίου 1965

Η ΣΥΝΔΙΚΑΛΙΣΤΙΚΗ ΕΙΣΦΟΡΑ ΩΣ ΑΝΤΙΚΕΙΜΕΝΟΝ ΣΥΛΛΟΓΙΚΗΣ ΣΥΜΒΑΣΕΩΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ

Ὑπὸ τοῦ κ. Α. Κ. ΚΑΛΟΜΟΙΡΗ, Δ.Ν., Δικηγόρου

I

1. Εἰς πολλὰς νεωτέρας συλλογικὰς συμβάσεις ἐργασίας καὶ ἀποφάσεις διαιτησίας περιλαμβάνεται ρήτρα, καθ' ἣν ὁ ἐργοδότης ὑποχρεοῦται νὰ παρακρατῇ ἐκ τοῦ μισθοῦ τὴν εἰσφορὰν συμμετοχῆς τοῦ μισθωτοῦ εἰς τὴν συμβαλλομένην εἰς τὴν συλλογικὴν ταύτην σύμβασιν ἐργασίας ἐπαγγελματικὴν ὀργάνωσιν μισθωτῶν (1). Πρόκειται περὶ τῆς γνωστῆς εἰς τὴν πρακτικὴν τῶν συλλογικῶν συμβάσεων ἐργασίας παρακρατήσεως τῆς «συνδικαλιστικῆς εἰσφορᾶς», ἡ ὁποία τελευταίως ἀπησχόλησε κατ' ἐπανάληψιν τὴν νομολογίαν τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας (2).

2. Εἰς τὴν παρ' ἡμῖν (3) πρακτικὴν ἡ ρήτρα αὕτη ἐνεφανίσθη ὑπὸ τὰς ἀκολούθους μορφάς:

α) Ὡς καθιέρωσις κρατήσεως ὑπὸ τῶν ἐργοδοτῶν ὡρισμένου ποσοῦ ἐκ τοῦ μισθοῦ, τὸ ὁποῖον θὰ ἀποδίδουν εἰς τὴν ὀργάνωσιν τῶν μισθωτῶν (4).

β) Ὡς ὑποχρέωσις τῶν ἐργοδοτῶν ὅπως ἐκ τῶν ἀποδοχῶν τῶν μισθωτῶν τῆς 1ης Μαΐου παρακρατοῦν διὰ τὰς ἐπαγγελματικὰς ὀργανώσεις αὐτῶν ποσὸν ἴσον πρὸς τὸ ἡμερομίσθιον ἀνειδικεύτου ἐργάτου (5).

γ) Ὡς ὑποχρέωσις τῶν ἐργοδοτῶν ὅπως ἐκ τοῦ δώρου Χριστουγέννων καὶ Νέου Ἔτους παρακρατοῦν ποσὸν ἴσον πρὸς τὸ ἥμισυ τοῦ ἑκάστοτε ἰσχύοντος κατωτάτου ὁρίου (6).

3. Ἡ διὰ συλλογικῶν συμβάσεων καὶ ἀποφάσεων διαιτησίας θέσπισις διατάξεων σχετικῶν μὲ τὴν συνδικαλιστικὴν εἰσφορὰν ἅπτεται τριῶν βασικῶν προβλημάτων τοῦ συλλογικοῦ ἐργατικοῦ δικαίου: Τῆς ταυτότητος τοῦ ἀντικειμένου συλλογικῆς συμβάσεως καὶ συλλογικῆς διαφορᾶς ἐργασίας, τῆς διακρίσεως τῶν ὅρων τῆς συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας ἀναλόγως τῆς ἐνεργείας αὐτῶν εἰς κανονιστικοὺς καὶ ἐνοχι-

(1) Ἐννοεῖται, ὅτι, ὅταν ἡ συλλογικὴ σύμβασις συνάπτεται ὑπὸ δευτεροβαθμίου ὀργανώσεως, ἡ ὑποχρέωσις δύναται νὰ ἀφορᾷ εἰς τὰς ἤ καὶ εἰς τὰς εἰσφορὰς διὰ τὴν συμμετοχὴν εἰς τὰς ἀνηκούσας εἰς ταύτην πρωτοβαθμίους ἐπαγγελματικὰς ὀργανώσεις.

(2) Βλ. Σ.Ε. 748)1957, ΕΕΔ 16, σ. 443· 1774)1962, ΕΕΔ 21, σ. 1351· 1810)1963, ΕΕΔ 22, σ. 793.

(3) Τὸ ζήτημα τῶν περὶ συνδικαλιστικῶν εἰσφορῶν ρητρῶν τῶν συλλογικῶν συμβάσεων ἔχει ἀνακύψει ἤδη ἐν Γερμανίᾳ, βλ. Hueck-Nipperdey-Stahlhacke, TVG 4η ἐκδ. 1964, § 1, Anm. 168· Dietz-Nipperdey, Die Frage der Tariflichen Regelung der Einziehung von Gewerkschaftsbeiträgen durch die Betriebe, 1963.

(4) Ἄρθρον 4 συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας ἀταφιδοσυσκευαστριῶν Αἰγίου τῆς 18.11.1957, ΕΕΔ 17, σ. 274.

(5) § 10 τῆς ὑπ' ἀριθ. 2)1956 ἀποφάσεως τοῦ Δ.Δ.Δ.Δ. Ἀθηνῶν, ΕΕΔ 15, σ. 291.

(6) Ἄρθρον 2 τῆς ἀπὸ 1.6.1962 ἐθνικῆς γενικῆς συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας, ΕΕΔ 21, σ. 765.

κούς καὶ τῆς νομιμότητος καὶ συνταγματικότητος τῶν σχετικῶν διατάξεων τῶν συλλογικῶν συμβάσεων, ὡς καὶ τῆς συνταγματικότητος τῶν σχετικῶν περὶ αὐτῆς διατάξεων τοῦ νόμου.

Εἰδικώτερον, ἐν σχέσει μὲ τὴν περὶ συνδικαλιστικῆς εἰσφορᾶς ρήτραν, τὰ ἐν λόγῳ προβλήματα τίθενται ὡς ἑξῆς:

α) Ἐφ' ὅσον τὸ ἄρθρον 22 τοῦ νόμου 3239)1955 ἐπιτρέπει, ὅπως ρῆτραι περὶ συνδικαλιστικῆς εἰσφορᾶς περιλαμβάνωνται εἰς ἐθνικὰς γενικὰς συλλογικὰς συμβάσεις, δύνανται αὗται νὰ καθίστανται καὶ περιεχόμενον ὁμοίας ἰσχύος ἀποφάσεως διαιτησίας; (Κατωτ. ὑπὸ ΙΙ).

β) Ποία ἡ θέσις περὶ τῆς συνδικαλιστικῆς εἰσφορᾶς ρήτρας εἰς τὸ περιεχόμενον τῆς συλλογικῆς συμβάσεως καὶ πῶς ἐνεργεῖ αὕτη; (Κατωτ. ὑπὸ ΙΙΙ).

γ) Ἡ ρήτρα περὶ συνδικαλιστικῆς εἰσφορᾶς εἶναι νόμιμος καὶ συνταγματική; Αἱ ἐπιτρέπουσαι ταύτην διατάξεις τοῦ ἄρθρου 22 τοῦ ν. 3239)1955 ἀντιτίθενται ἢ ὄχι πρὸς τὸ Σύνταγμα; (Κατωτ. ὑπὸ ΙV).

ΙΙ

1. Τὸ ἄρθρον 19 τοῦ ν. 3239)1955 εἰς τὴν παράγραφον 2 αὐτοῦ, ὡς ἀντικατεστάθη ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 10 § 8 τοῦ ν.δ. 3755)1957 (7), ὁρίζει, ὅτι αἱ διαιτητικαὶ ἀποφάσεις, ἐφ' ὅσον ἐκηρύχθησαν ἐκτελεσταὶ δι' ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας ἢ κατετέθησαν εἰς τὸ Εἰρηνοδικεῖον, ἐπέχουν θέσιν συλλογικῆς συμβάσεως καὶ διέπονται ὑπὸ τῶν περὶ αὐτῆς διατάξεων ὡς πρὸς τὴν καταγγελίαν, τὴν κήρυξιν αὐτῶν γενικῶς ὑποχρεωτικῶν, τὴν παράτασιν τῆς ἰσχύος των καὶ τὴν διάκρισιν εἰς ἐθνικὰς γενικάς, ὁμοιοεπαγγελματικὰς κλπ. Ἡ διάταξις αὕτη, διὰ τῆς ὁποίας καθορίζονται αἱ σχέσεις συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας καὶ ἀποφάσεως διαιτησίας, δὲν ἐξομοιοῖ τὴν διαιτητικὴν ἀπόφασιν πρὸς τὴν συλλογικὴν σύμβασιν καὶ κατ' ἀντικείμενον. Τὸ περιεχόμενον τῆς συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας δὲν συμπίπτει πρὸς τὸ περιεχόμενον τῆς διαιτητικῆς ἀποφάσεως. Δυνατὸν δηλ. νὰ ὑπάρχουν θέματα δυνάμενα νὰ καταστοῦν ἀντικείμενον συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας, ὄχι ὅμως καὶ διαιτητικῆς ἀποφάσεως.

Ἡ ἄποψις αὕτη ἐνισχύεται καὶ ἐκ τοῦ ὅτι, ὅπου ὁ νόμος ἠθέλησε νὰ ταυτίσῃ τὴν διαιτητικὴν ἀπόφασιν πρὸς τὴν συλλογικὴν σύμβασιν κατὰ περιεχόμενον, συμπεριέλαβε ρητὰς καὶ σαφεῖς διατάξεις, ὡς ἐν ἄρθρῳ 21 §§ 1, 2, 3. Ἀντιθέτως, ὅπου ἠθέλησε νὰ κάμῃ διάκρισιν, ἀναφέρεται μόνον εἰς τὴν συλλογικὴν σύμβασιν, ὡς τοῦτο συμβαίνει εἰδικῶς περὶ συνδικαλιστικῆς εἰσφορᾶς εἰς τὸ ἄρθρον 22.

2. Κατὰ τὰς σελίδες αὐτάς, αἱ ὁποῖαι στηρίζονται εἰς τὸ κείμενον τοῦ ν. 3239)1955, ρήτρα περὶ παρακρατήσεως τῆς συνδικαλιστικῆς εἰσφορᾶς ἐκ τοῦ μισθοῦ δύναται νὰ εἶναι ἀντικείμενον συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας καὶ εἰδικώτερον ἐθνικῆς γενικῆς ταυτότης μόνον, ὄχι δὲ καὶ ἀποφάσεως διαιτησίας. Μὲ τὸ αὐτὸ πνεῦμα ἀπεφάνθη καὶ τὸ Σύμβουλιον τῆς Ἐπικρατείας, δεχθὲν ὅτι ἡ παρακράτησις τῆς συνδικαλιστικῆς εἰσφορᾶς ἐκ τοῦ μισθοῦ δὲν ἀφορᾷ εἰς τοὺς ὅρους καὶ τὰς συνθήκας ἐργασίας, ἀλλ' ἀνάγεται εἰς τὰς σχέσεις μισθωτῶν πρὸς τὰς ὀργανώσεις των, οὕτω δὲ δὲν δύναται νὰ ἀποτελέσῃ ἀντικείμενον συλλογικῆς διαφορᾶς ἐν τῇ ἐννοίᾳ τοῦ ν. 3239)1955, ἄρα οὔτε καὶ ἀποφάσεως διαιτησίας καὶ ὅτι τοῦτο μόνον κατ' ἐξαίρεσιν ἐπιτρέπεται δι' ἐθνικῆς γενικῆς συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 22, τὸ ὁποῖον ἠθελημένως παρέλειψε νὰ ἀναφέρῃ καὶ τὴν διαιτητικὴν ἀπόφασιν (8).

3. Ἡ ἐκ τῆς γραμματικῆς ἑρμηνείας τῶν διατάξεων τοῦ νόμου 3239)1955 λύσις τοῦ προβλήματος δὲν ἄγει εἰς ἱκανοποιητικὰ ἀποτελέσματα. Διότι, ἐάν, παρὰ τὰ λεγόμενα, αἱ ἑνώσεις τῶν μισθωτῶν καὶ ἐργοδοτῶν διαφωνοῦν ὡς πρὸς τὴν ρήτραν παρακρατήσεως τῆς συνδικαλιστικῆς εἰσφορᾶς, εἶναι δυνατὸν νὰ ματαιωθῇ ἡ σύναψις τῆς συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας, εἰς τὴν ὁποίαν πρόκειται νὰ τεθῇ ἡ ἐν λόγῳ ρήτρα, καὶ τὰ ἐνδιαφερόμενα μέρη νὰ προσφύγουν εἰς ἀγωνιστικὰ μέσα, ὁπότε ὁ κίνδυνος τῆς διαταράξεως τῆς εἰς τὴν ἐργασίαν εἰρήνης καὶ προκειμένου περὶ γενικωτέρας σημασί-

(7) Κωδικοποίησιν τῶν περὶ συλλογικῶν συμβάσεων διατάξεων τοῦ ν. 3239)1955 καὶ τοῦ ν.δ. 3755)1955 βλ. ἐν ΕΕΔ 17, σ. 207 ἐπ.

(8) Σ.Ε. 746)1957, ΕΕΔ 16, σ. 433 (446), 1174)1962, ΕΕΔ 21, σ. 350 (353).

ας ἑνώσεων καὶ τῆς οἰκονομικῆς ἰσορροπίας εἶναι ἄμεσος.

κ) Ἡ ὀρθοτέρα καὶ σκόπιμος ἀπάντησις δέον νὰ ἀναζητηθῇ εἰς τὸν ὑπὸ τῆς διαιτησίας ἐπιδιωκόμενον σκοπόν.

Ἡ συνδιαλλαγὴ καὶ ἡ διαιτησία ἐδημιουργήθησαν μὲ μοναδικὸν ἐξ ἀρχῆς σκοπὸν τὴν πρόληψιν καὶ καταστολὴν ἐργατικῶν ἀγώνων. Τὸ ἔργον τῆς διαιτησίας συνίσταται εἰς τὴν διατήρησιν τῆς ἐργατικῆς εἰρήνης (9). Ἡ συνδιαλλακτικὴ λειτουργία τῆς διαιτησίας δὲν ἀποβλέπει μόνον εἰς τὴ ἀποφυγὴν τῶν οἰκονομικῶν συνεπειῶν τῶν ἐργατικῶν ἀγώνων, ὡς ἡ ἰδιαιτέρα ἐπιβάρυνσις τῶν καταναλωτῶν μὲ τὰς ἐκ τῶν ἀγώνων τούτων ζημίας, ἐπίπτωσις τῶν ὁποίων γίνεται ἐπὶ τῆς τιμῆς τοῦ προϊόντος (10), ἀλλὰ τείνει κυρίως εἰς τὴν «ἄμβλυνσιν τῶν ἀντιθέσεων μεταξὺ ἐργοδοτῶν καὶ μισθωτῶν εἰς τὴν κεφαλαιοκρατικὴν κοινωνίαν, τὴν βαθμιαίαν ἄρσιν τῆς κοινωνικῆς ἀξύτητος καὶ τὴν δημιουργίαν μιᾶς εἰρηνικῆς, ἁρμονικῆς καὶ ἐλευθέρας συγκρούσεων κοινωνίας» (11).

Ἐκ τῶν ὑπὸ τῆς διαιτησίας ἐπιδιωκομένων σκοπῶν δὲν φαίνεται δυνατὴ ἡ διαφοροποίησις τοῦ περιεχομένου συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας καὶ ἀποφάσεως διαιτησίας. Διότι ἄλλως δὲν θὰ ἦτο δυνατὴ ἡ πραγμάτωσις τούτων. Ἀντικείμενον συλλογικῆς διαφορᾶς ἐργασίας καὶ συνεπῶς καὶ διαιτητικῆς ἀποφάσεως εἶναι πᾶν θέμα δυνάμενον νὰ ρυθμισθῇ διὰ συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας (12). Ἡ συλλογικὴ σύμβασις καὶ ἡ διαιτητικὴ ἀπόφασις ἐξομοιοῦνται ἀπολύτως κατὰ περιεχόμενον (13).

β) Εἰς τὸ αὐτὸ συμπέρασμα ἄγει μία ἁπλῆ θεώρησις τῆς δημιουργίας τῆς συλλογικῆς διαφορᾶς. Ἡ συλλογικὴ διαφορὰ ἀνακύπτει, ὅταν αἱ ὀργανώσεις τῶν ἐργοδοτῶν καὶ μισθωτῶν κατὰ τὰς διαπραγματεύσεις πρὸς σύναψιν συλλογικῆς συμβάσεως περιέρχωνται εἰς τοιαύτην διάστασιν ἀπόψεων, ὥστε ἡ σύναψις τῆς συλλογικῆς συμβάσεως νὰ παρακωλύεται ἢ νὰ ματαιοῦται. Ἐφ' ὅσον ὅμως ἡ διαφωνία τῶν μερῶν ἀναφέρεται εἰς ὅρους τῆς συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας, τὸ περιεχόμενον τῆς συλλογικῆς διαφορᾶς δὲν δύναται νὰ εἶναι ἄλλο ἀπὸ τοὺς ὅρους τῆς συλλογικῆς συμβάσεως, ὡς πρὸς τοὺς ὁποίους ἀνέφυη διαφωνία.

Οὕτω ὅμως ἀναγκαστικῶς τὸ ἀντικείμενον τῆς συλλογικῆς διαφορᾶς ἐργασίας καὶ τῆς πρὸς ἐπίλυσιν ταύτης ἐκδιδομένης διαιτητικῆς ἀποφάσεως δὲν δύναται νὰ ἀφίσταται τοῦ ἀντικειμένου τῆς συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας.

γ) Ἐκ τῶν ἀνωτέρω προκύπτει, ὅτι ἐφ' ὅσον ὁ νόμος ἐπιτρέπει, ὅπως ἡ ρήτρα περὶ παρακρατήσεως τῆς συνδικαλιστικῆς εἰσφορᾶς καθίσταται ἀντικείμενον ἐθνικῆς γενικῆς συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας, ἡ αὐτὴ ρήτρα δύναται νὰ εἶναι ἀντικείμενον τῆς αὐτῆς ἐκτάσεως συλλογικῆς διαφορᾶς ἐργασίας, ὡς ἐκ τούτου δὲ νὰ περιλαμβάνεται καὶ εἰς τὴν ἐπιλύουσαν ταύτην διαιτητικὴν ἀπόφασιν.

Ἡ ἀναφορὰ τοῦ ἄρθρου 22 τοῦ νόμου 3239)1955 μόνον εἰς τὰς συλλογικὰς συμβάσεις δὲν ἔχει τὴν ἔννοιαν ἠθελημένου ἀποκλεισμοῦ τῆς διαιτητικῆς ἀποφάσεως ἐκ τῆς ρυθμίσεως εἰς τὸ ἄρθρον αὐτὸ προβλεπομένης συνδικαλιστικῆς εἰσφορᾶς. Αἱ νομοτεχνικαὶ ἀτέλειαι τοῦ νόμου 3239)1955 καὶ ἡ εἰς αὐτὸν κυριαρχοῦσα σύγχυσις τῶν ἐννοιῶν τοῦ συλλογικοῦ ἐργατικοῦ δικαίου

(9) Internationales Arbeitsamt (BIT), Grundfragen des Schlichtungswesens, 1931, σ. 49· Raupach, Die Schlichtung von kollektiven Arbeitsstreitigkeiten und ihre Probleme 1964, σ. 127)128· Sitzler, Festschrift für Nipperdey, σ. 193· Nikisch, Festschrift dt. Juristentag, σ. 319.

(10) Πρβλ. Raupach, ἔ.ἀ. ἔνωτ. σ. 124. Sitzler, Soziale Selbstverwaltung unter besonderer Berücksichtigung des Einigungswesens, ἐν Soziale Selbstverwaltung im demokratischen Staat, 1952, σ. 10 ἑπ. (19)· Cornelsen, ArbuR 1955, σ. 43.

(11) Raupach, ἔ.ἀ. ἔνωτ. σ. 128. Πρβλ. καὶ Weddingen, Angewandte Theorie der Schlichtung Jahrbücher für Nationalökonomie und Statistik, III Folg. Bd 75 (130), 1929, σ. 339 ἑπ. (351)· Cornelsen, ἔ.ἀ. ἀνωτ.· Freytag, Sozialpolitische Schlichtung 1930, σ. 37 ἑπ.

(12) Hueck - Nipperdey, Lehrbuch des Arbeitsrechts⁷ II, σ. 527.

(13) Βλ. καὶ Mitsou, Les rapports entre convention collective et sentence arbitrale 1958, σ. 98 ἑπ. (102).

πείθουν, ὅτι ἡ διαιτητικὴ ἀπόφασις ὡς μέσον καθιερώσεως τῆς παρακρατήσεως τῆς συνδικαλιστικῆς εἰσφορᾶς διέφυγε τὴν προσοχὴν τῶν συντακτῶν τοῦ νόμου τούτου.

III

Τὸ πρόβλημα τῆς ἐνεργείας τῆς περὶ συνδικαλιστικῆς εἰσφορᾶς ῥήτρας τῆς συλλογικῆς συμβάσεως ἢ διαιτητικῆς ἀποφάσεως, ἂν δηλαδὴ αὕτη ἐπενεργῇ ἀναγκαστικῶς καὶ ἀμέσως ἐπὶ τῶν μεταξὺ τῶν μελῶν τῶν συμβληθεισῶν ἢ τῶν ἐν διενέξει ὀργανώσεων ἀτομικῶν σχέσεων ἐργασίας ἢ θεμελιοῖ ἁπλῶς ἐνοχικὰς ὑποχρεώσεις τῶν ὀργανώσεων τούτων, δὲν ἐπιδέχεται ἐνιαίαν λύσιν. Ἡ ὑπαγωγὴ τῆς ῥήτρας ταύτης, κατὰ τὴν κλασσικὴν διάκρισιν, εἰς τὸ ἐνοχικὸν ἢ τὸ κανονιστικὸν μέρος τῆς συλλογικῆς συμβάσεως (14), ἐξαρτᾶται εἰς ἑκάστην συγκεκριμένην περίπτωσιν ἐκ τῆς διαμορφώσεως αὐτῆς ὑπὸ τῶν μερῶν. Ἂν δηλαδὴ ἡ ῥήτρα, ὡς διετυπώθη, ἀφορᾷ εὐθέως εἰς τὰς ἀτομικὰς σχέσεις ἐργασίας ἢ δημιουργῇ ἁπλῶς ἐνοχικὴν ὑποχρέωσιν τῶν ὀργανώσεων. Εἶναι διάφορον τὸ ζήτημα, ἂν καὶ κατὰ τὴν βούλησιν τῶν μερῶν ἀποτελῇ κανονιστικὸν ἢ ἐνοχικὸν ὅρον (15). Προέχει, ἂν αὕτη ἀντικειμενικῶς δύναται νὰ ἀφορᾷ εἰς τὰς ἀτομικὰς σχέσεις ἐργασίας, ὅτε τὰ μέρη εἶναι δυνατὸν νὰ μὴ ἀπέβλεψαν εἰς τὴν ἐνέργειαν αὐτῆς ἐπὶ τῶν ἀτομικῶν σχέσεων, ἀλλὰ μόνον εἰς δημιουργίαν μεταξύ των ὑποχρεώσεων (16). Τὸ ἀντίθετον δὲν εἶναι δυνατόν. Ἂν δηλ. ἀντικειμενικῶς ἡ ῥήτρα ἀφορᾷ εἰς ὑποχρεώσεις τῶν ὀργανώσεων μεταξύ των, αὗται δὲν δύνανται νὰ προσδώσουν εἰς αὐτὴν κανονιστικὴν ἐνέργειαν. Διότι εἰς τὴν περίπτωσιν αὐτὴν θὰ ὑπερέβαινον τὰ εἰς αὐτὰς ὑπὸ τοῦ νόμου τιθέμενα ὅρια πρὸς θέσπισιν κανόνων δικαίου.

2.α) Κατὰ τὰ ἀνωτέρω ἡ ἐν ἄρθρῳ 6 τῆς ἀπὸ 18.11.1957 (17) συλλογικῆς συμβάσεως περιεχομένη ῥήτρα περὶ συνδικαλιστικῆς εἰσφορᾶς φαίνεται νὰ ἔχῃ κανονιστικὸν χαρακτῆρα. Τοῦτο ἐνισχύεται ἐκ τῆς φράσεως «ὁρίζεται κράτησις», ἡ ὁποία ἀφορᾷ τόσον εἰς τὴν ὑποχρέωσιν τῶν ἐργοδοτῶν νὰ παρακρατοῦν ἐκ τοῦ μισθοῦ τὴν συνδικαλιστικὴν εἰσφορὰν τοῦ μισθωτοῦ, ὅσον καὶ εἰς τὴν ὑποχρέωσιν τοῦ μισθωτοῦ νὰ ἀποδεχθῇ τὴν κράτησιν. Ὑπὸ τὴν ἔννοιαν ταύτην ἡ ἐν λόγῳ ῥήτρα συνιστᾷ ὅρον ἀναφερόμενον εἰς τὸ περιεχόμενον τῶν ὑπὸ τῆς συλλογικῆς συμβάσεως καταλαμβανομένων καὶ ρυθμιζομένων ἀτομικῶν σχέσεων, ἐφ' ὅσον ἡ ἐκ τοῦ μισθοῦ παρακράτησις τῆς συνδικαλιστικῆς εἰσφορᾶς δύναται νὰ γίνῃ ἀντικείμενον καὶ τῆς μεταξὺ μισθωτοῦ καὶ ἐργοδότου συμβάσεως ἐργασίας (18) (19).

β) Διάφορος δέον νὰ εἶναι ἡ ἀπάντησις,

(14) *Καποδίστρια*. Ἡ συλλογικὴ σύμβασις ἐργασίας, σ. 146 ἑπ.· *Καλλιμόρη*, ΕΕΔ 14, σ. 741 ἑπ.· Hueck - Nipperdey, Lehrbuch des Arbeitsrechts⁶ II, σ. 179 ἑπ., 231 ἑπ. Nikisch, Arbeitsrecht² II, σ. 284 ἑπ., 334 ἑπ.· Hueck-Nipperdey-Stahlhacke, TVG⁴ § 1 Anm. 43 ἑπ., 81 ἑπ.

(15) Hueck - Nipperdey, Lehrbuch des Arbeitsrechts⁶ II σ. 201.

(16) Καίτοι τοῦτο εἶναι νομικῶς δυνατόν, ἐν τούτοις φαίνεται λογικῶς ἀπίθανον, διότι ἡ τάσις τῶν ὀργανώσεων εἶναι νὰ καταλάβουν καὶ νὰ ρυθμίσουν ὅσον τὸ δυνατὸν περισσοτέρας ἀτομικὰς σχέσεις καὶ ὄχι νὰ περιορισθοῦν. Πρβλ. Hueck - Nipperdey, ἔνθ' ἀνωτ.

(17) Βλ. ἀνωτ. ὑποσ. 4

(18) Βλ. οὕτω διὰ σχετικὰς ῥήτρας καὶ Dietz ἐν Dietz - Nipperdey, ἔνθ' ἀνωτ. σ. 20. Κατὰ τὸν Nipperdey, ἐν Dietz - Nipperdey, ἔνθ' ἀνωτ. σ. 35 ἑπ. ἡ περὶ συνδικαλιστικῆς εἰσφορᾶς ῥήτρα τῆς συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας συνιστᾷ ὅρον, ὁ ὁποῖος ἀφορᾷ εἰς τὸ περιεχόμενον τῶν ἀτομικῶν σχέσεων ἐργασίας (Inhaltsnorm), ἐφ' ὅσον ὑποχρεοῖ τοὺς ἐργοδότας εἰς ἀπόδοσιν τῶν κρατήσεων εἰς τὰς οἰκείας ὀργανώσεις. Εἰς τὰς περιπτώσεις αὐτὰς πρόκειται σύμβασις ὑπὲρ τρίτου, δυναμένη νὰ ἀποτελέσῃ κανονιστικὸν ὅρον συλλογικῆς συμβάσεως.

(19) Ταὐτὴ συμφωνία μεταξὺ μισθωτοῦ καὶ ἐργοδότου περὶ κρατήσεως ἐκ τοῦ μισθοῦ τῶν συνδρομῶν τῶν μισθωτῶν πρὸς τὰς ἐργατικὰς ὀργανώσεις ἐπιτρέπεται παρ' ἡμῖν δι' ἄμεσου τοῦ ἄρθρου 3 στοιχ. γ' τοῦ β.δ/τος τῆς 24.7.1920 «περὶ κωδικοποιήσεως εἰς ἓν ἐνιαῖον κείμενον τῶν νόμων περὶ πληρωμῆς τῶν ἡμερομισθίων κλπ.». Βλ. *Τρίμη - Κλαδᾶ*, Ἐργατικὸς Κῶδιξ, σ. 590.

Κατὰ τὸ ἰσχῦον δίκαιον ἐν Αὐστρίᾳ (ν. 1954) κρατήσεις ἐκ τοῦ μισθοῦ διὰ συνδρομὰς τῶν ὀφειλομένας εἰς τὴν ἐπαγγελματικὴν ὀργάνωσιν δύνανται νὰ γίνουν ἀντικείμενον μόνον ἀτομικῆς συμβάσεως ἐργασίας. Βλ. Floretta, Kol-

πρακειμένου περί τῆς παραγράφου 10 τῆς ὑπ' ἀριθ. 2)1956 ἀποφάσεως τοῦ Δ.Δ.Δ.Δ. Ἀθηνῶν (20).

Ὡς ἡ διάταξις αὕτη διατυποῦται, δι' αὐτῆς ἐσκοπήθη ἡ θεμελίωσις ὑποχρεώσεως τῶν ὀργανώσεων, ὅπως ἀσκοῦν ἐπιρροὴν ἐπὶ τῶν μελῶν των — κυρίως τῶν ἐργοδοτῶν — νὰ παρακρατοῦν τὸ ποσὸν τῆς συνδικαλιστικῆς εἰσφορᾶς. Ὁ ὅρος αὐτὸς ἀφορᾷ εἰς τὰς μεταξὺ τῶν ὀργανώσεων σχέσεις καὶ ἀποτελεῖ ἁπλῆν ἐνοχικὴν διάταξιν(21).

γ) Τὰ αὐτὰ δύνανται νὰ λεχθοῦν πολλῷ μᾶλλον καὶ διὰ τὴν σχετικὴν διάταξιν τοῦ ἄρθρου 2 τῶν ἀπὸ 1.6.1962 ἐθνικῶν γενικῶν συμβάσεων. Εἰς τὴν περίπτωσιν αὐτήν, ἐφ' ὅσον ἡ παρακράτησις ἐξαρτᾶται καὶ ἐκ τῆς βουλήσεως τοῦ ἐργαζομένου, δὲν δύναται νὰ γίνῃ λόγος περὶ ἀμέσου καὶ ἀναγκαστικῆς ἐνεργείας τοῦ ἐπιβάλλοντος τὴν παρακράτησιν ὅρου τῆς συλλογικῆς συμβάσεως.

IV

1. Διάφορον τοῦ ζητήματος τῆς ἐνεργείας τῆς περὶ παρακρατήσεως τῆς συνδικαλιστικῆς εἰσφορᾶς ῥήτρας εἶναι τὸ ζήτημα τῆς νομιμότητος καὶ τῆς συνταγματικότητος αὐτῆς.

α) Ὑπὸ τὴν πρώτην μορφὴν ἡ ῥήτρα τῆς συνδικαλιστικῆς εἰσφορᾶς οὐδόλως ἀντιτίθεται εἰς τὸν νόμον. Ἀντιθέτως, ὡς ἤδη ἐλέχθη (22), εὑρίσκει ἔρεισμα εἰς τὸ ἄρθρον 3 τοῦ β.δ. 24.7.1920. Ἐφ' ὅσον ἡ ἐκ τοῦ μισθοῦ παρακράτησις τῆς συνδικαλιστικῆς εἰσφορᾶς δύναται νὰ εἶναι ἀντικείμενον συμφωνίας μισθωτοῦ καὶ ἐργοδότου, τοῦτο δύναται νὰ περιληφθῇ καὶ εἰς συλλογικὴν σύμβασιν ἢ ἀπόφασιν διαιτησίας μὲ ἰσχὺν ὅρου, ἀφορῶντος εἰς τὸ περιεχόμενον τῆς ἀτομικῆς σχέσεως ἐργασίας.

Ὑποστηρίζεται (23), ὅτι αἱ ὀργανώσεις στεροῦνται τοῦ δικαιώματος τούτου, διότι ἀποτελεῖ ἐπέμβασιν εἰς τὴν ἀτομικὴν σφαῖραν τοῦ ἐργαζομένου, ἡ ὁποία ὅμως ἐκφεύγει τῆς ἐξουσίας των. Ἡ ἄποψις αὕτη παραγνωρίζει, ὅτι ὁ μισθὸς ἀνήκει εἰς τὴν ἀτομικὴν σφαῖραν τοῦ ἐργαζομένου καὶ συνεπῶς ἐκφεύγει τῆς ρυθμιστικῆς ἐξουσίας τῶν ὀργανώσεων, μόνον ἀφ' ὅτου γεννηθῇ ἀξίωσις περὶ αὐτοῦ (24). Πρὶν γεννηθῇ ἡ ἀξίωσις, καὶ δὴ κατὰ τὴν κατάρτισιν τῆς συλλογικῆς συμβάσεως, ὁ ὅρος τῆς παρακρατήσεως τῆς συνδικαλιστικῆς εἰσφορᾶς εἶναι ζήτημα καθορισμοῦ τοῦ ὕψους τοῦ πραγματικοῦ μισθοῦ.

Ἐξ ἄλλου κρατήσεις ἐκ τοῦ μισθοῦ πρέπει νὰ ἐπιτρέπωνται καὶ ὅταν ἔτι ἀποτελοῦν ἐπέμβασιν εἰς τὴν ἀτομικὴν σφαῖραν τοῦ μισθωτοῦ, ἐφ' ὅσον ἀποβλέπουν εἰς ὄφελος αὐτοῦ (25).

Οὔτε ὅμως καὶ εἰς τὴν διέπουσαν τὸ δίκαιον τῶν ὀργανώσεων ἀρχὴν, τῆς ἀνεξαρτησίας ἐκ τῆς ἀντιθέτου ὀργανώσεως, ἀντιτίθεται ἡ ῥήτρα τῆς παρακρατήσεως τῆς συνδικαλιστικῆς εἰσφορᾶς (26). Διότι τὰς εἰσφορὰς δὲν καταβάλλουν οἱ ἐργοδόται δι' ἰδίων μέσων, ἀλλὰ παρακρατοῦν αὐτὰς ἁπλῶς ἀπὸ τὸν μισθὸν τῶν μισθωτῶν.

Ἐξ ἄλλου ἡ ὑπὸ τοῦ Συντάγματος προ-

---

lektivmacht und Individualinteressen im Arbeitsrecht ἐν F l u r e t t a - S t r a s s e r, Die Kollektiven Mächte im Arbeitsleben 1963, σ. 59 ἑπ. (71). Τὸ σχέδιον τοῦ Αὐστριακοῦ Κώδικος Ἐργασίας (βλ. DRdA 1961, σ. 51 ἑπ.— RdA 60, σ. 448 ἑπ.) εἰς τὴν § 72, 2 προβλέπει τὴν δυνατότητα κρατήσεως ἐκ τοῦ μισθοῦ τῆς συνδικαλιστικῆς εἰσφορᾶς κατόπιν συμφωνίας μεταξὺ ἐργοδότου καὶ ἐπιτροπῆς ἐκμεταλλεύσεως.

(20) Βλ. ἄνωτ. ὑποσ. 5.

(21) Δὲν εἶναι ἀπολύτως ὀρθόν, ὅτι ἡ συνδικαλιστικὴ εἰσφορὰ ἀφορᾷ εἰς τὰς σχέσεις τῶν ὀργανώσεων πρὸς τὰ μέλη των μόνον, Σ.Ε. 746) 1957 καὶ 1777)1962, ἐ.θ' ἀνωτ., διότι ἀφ' ἧς αὕτη παρακρατεῖται ἐκ τοῦ μισθοῦ ὑποχρεωτικῶς ἀφορᾷ καὶ εἰς τὰς καθ' ἑκάστην σχέσεις μισθωτῶν καὶ ἐργοδοτῶν.

(22) Ὑποσ. 19.

(23) Ἰδίᾳ ἐν Γερμανίᾳ, Βλ. H u e c k - N i p p e r d e y - S t a h l h a c k e, TVG⁶ § 1, Anm. 168· N i p p e r d e y, ἐν D i e t z - N i p p e r d e y, ἐ.θ' ἀνωτ. σ. 39· K a r a k a t s a n i s, Die kollektivrechtliche Gestaltung des Arbeitsverhältnisses und ihre Grenzen, σ. 92.

(24) Πρβλ. S i e b e r t, Kollektivnorm und Individualrecht im Arbeitsverhältnis, Festschrift für H. C. N i p p e r d e y, σ. 119 ἑπ. (139 ἑπ.).

(25) N i k i s c h, Arbeitsrecht² II, σ. 295.

(26) Ὑπὲρ τῆς ἀντιθέσεως πρὸς τὴν ἀρχὴν ταύτην D i e t z - N i p p e r d e y, ἐνθ' ἀνωτ. σ. 26.

στασία καὶ ἐγγύησις τῆς συνδικαλιστικῆς ἐλευθερίας δὲν εἶναι κενὴ περιεχομένου ἐπαγγελία, προστατεύουσα μόνον τὴν ἕνωσιν τῶν προσώπων ὡς τοιαύτην (27), ἀλλὰ περιλαμβάνει καὶ τὰ μέσα πραγματώσεως τῶν σκοπῶν αὐτῆς (28), ἔτι δὲ καὶ τὰ μέσα συντηρήσεως καὶ ὑπάρξεως τῆς ἑνώσεως (29). Ἐντὸς τῶν ὁρίων τῆς προστασίας ταύτης αἱ ὀργανώσεις εἶναι ἐλεύθεραι νὰ ἐκλέξουν τὸν πρόσφορον διὰ τὴν ἐξεύρεσιν τῶν μέσων ὑπάρξεώς των τρόπον. Ἐὰν εἰς δεδομένην στιγμὴν αἱ ὀργανώσεις τῶν μισθωτῶν κρίνουν, ὅτι τοῦτο εἶναι δυνατὸν διὰ παρακρατήσεως ἐκ μέρους τοῦ ἐργοδότου τμήματος τοῦ μισθοῦ, τὸ ὁποῖον ἀποδίδεται εἰς αὐτάς, κατ' οὐδένα τρόπον ἀπαλλοτριοῦν τὴν ἀνεξαρτησίαν των καὶ τίθενται ὑπὸ τὴν ἐξάρτησιν τῆς ἀντιθέτου πλευρᾶς, τῶν ὀργανώσεων τῶν ἐργοδοτῶν.

β) Τὰ αὐτὰ ἰσχύουν καὶ διὰ τὴν ρήτραν, ἡ ὁποία καθορίζει παρακράτησιν τῆς συνδικαλιστικῆς εἰσφορᾶς ἐκ τοῦ μισθοῦ τῆς 1ης Μαΐου.

γ) Ἀντιθέτως ἡ ρήτρα τῆς συνδικαλιστικῆς εἰσφορᾶς ὑπὸ τὴν μορφὴν τῆς παρακρατήσεως ἐκ τοῦ δώρου Χριστουγέννων καὶ Νέου Ἔτους εἶναι ἄκυρος. Τὸ δικαίωμα τῶν μισθωτῶν ἐπὶ τῶν δώρων τούτων δὲν θεμελιοῦται ὑπὸ τῆς συλλογικῆς συμβάσεως, ἀλλ' ὑπὸ πράξεως τῆς Ἀρχῆς. Συνεπῶς περιορισμὸς τοῦ ὕψους τοῦ δώρου - ὁ ὁποῖος γίνεται διὰ τοῦ καθορισμοῦ παρακρατήσεως ἐξ αὐτοῦ - ἐκφεύγει τῆς ἐξουσίας τῶν ὀργανώσεων, αἱ ὁποῖαι δύνανται νὰ ὁρίζουν μόνον περὶ τῶν ὑπ' αὐτῶν τιθεμένων κανόνων, ὄχι δὲ καὶ περὶ κανόνων τῶν τιθεμένων ὑπὸ ἑτέρων ὀργάνων καὶ διὰ τῶν ὁποίων δημιουργοῦνται δικαιώματα διάφορα τῶν ὑπὸ τῆς συλλογικῆς συμβάσεως θεμελιουμένων.

Τὰ ἐν λόγῳ δικαιώματα ἐπὶ τοῦ δώρου ἀνήκουν εἰς τὴν ἐλευθέραν συλλογικοῦ καταναγκασμοῦ προσωπικὴν σφαῖραν τοῦ μισθωτοῦ καὶ δὲν δύνανται νὰ περιορισθοῦν ὑπὸ συλλογικῆς συμβάσεως.

2. Σχετικὸν εἶναι καὶ τὸ ζήτημα τῆς συνταγματικότητος τῆς ἐπιτρεπούσης τὸν δι' ἐθνικῆς γενικῆς συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας καθορισμὸν παρακρατήσεως τῆς συνδικαλιστικῆς εἰσφορᾶς διατάξεως τοῦ ἄρθρου 22 τοῦ νόμου 3239)1955.

α) Τὸ Σ.Ε. (30) ἐχαρακτήρισε τὴν διάταξιν αὐτὴν ἀντισυνταγματικήν, πρῶτον διότι δι' αὐτῆς προσβάλλεται ἡ συνδικαλιστικὴ ἐλευθερία ὑπὸ τὴν ἀρνητικὴν αὐτῆς μορφὴν καὶ ἡ ἐν ἄρθρῳ 4 τοῦ Συντάγματος κατωχυρωμένη ἐλευθερία τοῦ ἀτόμου, ἐφ' ὅσον αὕτη διὰ τῆς ρήτρας τῆς συνδικαλιστικῆς εἰσφορᾶς ἄγει εἰς τὸν ἐξαναγκασμὸν καταβολῆς ταύτης καὶ προσώπων μὴ ἀνηκόντων εἰς τὴν Γ.Σ.Ε.Ε., ἥτις εἶναι ἡ μόνη Ὀργάνωσις, ἡ δυναμένη νὰ θεσπίσῃ συνδικαλιστικὴν εἰσφοράν, καὶ δεύτερον διότι εἶναι ἀνεπίτρεπτον, ὅπως εἰς τὸν καθορισμὸν τῶν σχέσεων τῶν μελῶν πρὸς τὰς ὀργανώσεις, ὡς εἶναι ἡ εἰσπραξις τῆς συνδικαλιστικῆς εἰσφορᾶς, μετέχουν καὶ παράγοντες ξένοι, οἷοι τυγχάνουν οἱ ἐργοδόται.

β) Ὡς πρὸς τὸ πρῶτον μέρος ἡ ἀπόφασις εἶναι ἀπολύτως ἐπιδοκιμαστέα καὶ ὀρθή. Διὰ τοῦ καταναγκασμοῦ μὴ μελῶν τῶν μετεχουσῶν τῆς Γ.Σ.Ε.Ε. ὀργανώσεων εἰς καταβολὴν εἰσφορῶν ὑπὲρ τῶν ὀργανώσεων αὐτῶν προσβάλλεται βαναύσως ἡ συνδικαλιστικὴ ἐλευθερία καὶ ἡ προσωπικὴ τοιαύτη (31).

γ) Ἐν προκειμένῳ θὰ ἔδει νὰ προστεθῇ, ὅτι ἡ διάταξις τοῦ ἄρθρου 22 προσκρούει εἰς τὸ Σύνταγμα καὶ ἐκ τοῦ λόγου ὅτι τὸ δικαίωμα παρακρατήσεως τῆς συνδικαλιστι-

(27) Βλ. τὰς ἐν ΕΕΔ 22, σ. 1371, ὑποσ. 62 παραπομπάς.

(28) Βλ. ΕΕΔ 22, σ. 1371 καὶ τὰς ἐκεῖ ἐν ὑποσ. 61 παραπομπάς.

(29) Χαρακτηριστικὴ ἐν προκειμένῳ εἶναι ἡ ὑπὸ τοῦ ν.δ. 4361)1964 (ΕΕΔ 23, σ. 1129) παρασχεθεῖσα εἰς τὰς ἐπαγγελματικὰς ὀργανώσεις εὐρυτάτη ἐξουσία ὡς πρὸς τὴν διεύθυνσιν καὶ διαχείρισιν τῶν οἰκονομικῶν πόρων των. Βλ. καὶ *Καποδίστριαν*, ΕΕΔ 24, σ. 1 ἐπ. Αἱ διατάξεις τοῦ ὡς ἄνω ν.δ/τος ἀποτελοῦν ἐξειδίκευσιν τῆς γενικωτέρας προστασίας τῶν μέσων συντηρήσεως τῶν Ἑνώσεων.

(30) 1810/1963, ΕΕΔ 22, σ. 793.

(31) Πρβλ. ἐπὶ τοῦ σχετικῶς παραπλησίου θέματος τῆς ὑποχρεώσεως καταβολῆς κοινωνικῶν εἰσφορῶν ὑπὸ μελῶν ὀργανώσεων ὑπὲρ μὴ μελῶν αὐτῶν Η u e c k, RdA 61, σ. 141 ἐπ.

ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΑΚΗ ΠΡΑΞΙΣ

ΣΥΛΛΟΓΙΚΑΙ ΔΙΑΦΟΡΑΙ ΕΡΓΑΣΙΑΣ

ΔΗΜΟΣΙΕΥΣΙΣ ΕΙΣ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ ΚΥΒΕΡΝΗΣΕΩΣ ΔΙΑΙΤΗΤΙΚΗΣ ΑΠΟΦΑΣΕΩΣ

Χρόνος ὑποχρεωτικῆς ἀναδρομικῆς ἰσχύος καὶ ὑπολογισμὸς αὐτοῦ

Συστατικὸν στοιχεῖον τῆς ἀποφάσεως τῶν Ὑπουργῶν ἡ δημοσίευσις αὐτῆς ἐντὸς τῆς ταχθείσης ὑπὸ τοῦ Νόμου προθεσμίας, τῆς ἡμερομηνίας ἐκδόσεως τοῦ φύλλου Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως συμπιπτούσης μὲ τὴν ἡμερομηνίαν πραγματικῆς κυκλοφορίας αὐτοῦ — Ἀκυρότης ἄλλως ὑπουργικῆς ἀποφάσεως. — Ἔναρξις χρόνου ὑποχρεωτικῆς ἀναδρομικῆς ἰσχύος διαιτητικῆς ἀποφάσεως — Νόμιμος ἡ σταδιακὴ αὔξησις ἀποδοχῶν. — Ἀναγκαία ἡ πλήρης αἰτιολογία διαιτητικῆς ἀποφάσεως.

Προσεβλήθη ὑπὸ τοῦ Πανελληνίου Συλλόγου Προσωπικοῦ Δημοσίας Ἐπιχειρήσεως Ἠλεκτρισμοῦ δι' αἰτήσεως ἀκυρώσεως ἡ ὑπ' ἀριθ. 83361|5086)1963 ἀποφάσεως τῶν Ὑπουργῶν Συντονισμοῦ καὶ Ἐργασίας περὶ ἐγκρίσεως μετὰ τροποποιήσεως ἐν μέρει τῆς ὑπ' ἀριθ. 4)1963 ἀποφάσεως τοῦ Π.Δ.Δ.Δ. Ἀθηνῶν, ἐπικυρωθείσης διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 25)1963 ὁμοίας τοῦ Δ.Δ.Δ.Δ. Ἀθηνῶν περὶ τῶν ὅρων ἀμοιβῆς καὶ ἐργασίας τοῦ διεπομένου ὑπὸ τοῦ Κανονισμοῦ καταστάσεως προσωπικοῦ τῆς Δ.Ε.Η. (ΕΕΔ 29, 1858), ὡς καὶ ἡ δι' αὐτῆς ἐγκριθεῖσα μετὰ τροποποιήσεως ὑπ' ἀριθ. 25)1963 ἀπόφασις τοῦ Δευτεροβαθμίου Διαιτητικοῦ Δικαστηρίου Ἀθηνῶν.

Ἐπανέρχεται τὸ Συμβούλιον τῆς Ἐπικρατείας καὶ διὰ τῆς νεωτέρας αὐτῆς ἀποφάσεώς του, ὑπὸ τῆς ὁποίας ἠκυρώθη ἡ ἀνωτέρω ὑπουργικὴ ἀπόφασις, εἰς τὰ σταθερῶς παρ' αὐτοῦ νομολογούμενα, ὡς πρὸς τὴν ἐντὸς τῆς ὑπὸ τοῦ νόμου 3239)1955, ὡς ἐτροποποιήθη (ΕΕΔ 17, 207 ἐπ.), ταχθείσης ἀνατρεπτικῆς προθεσμίας πραγματικὴν κυκλοφορίαν τοῦ φύλλου τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως, εἰς τὸ ὁποῖον ἐδημοσιεύθη ἡ σχετικὴ ἀπόφασις τῶν Ὑπουργῶν, μὲ συνέπειαν ἄλλως ἀκυρότητα τῆς ἀποφάσεώς των, ὡς ἐν προκειμένῳ. (Ἴδετε καὶ Σ.Ε. 853)1961, εἰσηγητικῆς εἰσφορᾶς παρέχει μόνον εἰς τὴν Γ.Σ.Ε.Ε., εἰς μίαν μόνον ὀργάνωσιν ἐκ τῶν πολλῶν ὑφισταμένων. Τὸ Σύνταγμα εἰς οὐδεμίαν προβαίνει ἀξιολόγησιν τῶν ὀργανώσεων, ἀλλ' ἐγγυᾶται πρὸς ὅλας ἀνεξαιρέτως τὴν ἐλευθερίαν συστάσεως καὶ ὑπάρξεως, ὡς καὶ ἐπιδιώξεως τῶν σκοπῶν αὐτῶν. Τὸ ἄρθρον 22, διὰ τοῦ περιορισμοῦ τοῦ δικαιώματος πρὸς θέσπισιν παρακρατήσεως τῆς συνδικαλιστικῆς εἰσφορᾶς εἰς μίαν μόνον ὀργάνωσιν, στερεῖ τὰς λοιπὰς ἑνὸς προσφόρου τρόπου πορισμοῦ τῶν μέσων ὑπάρξεως καὶ συντηρήσεως αὐτῶν, πρᾶγμα τὸ ὁποῖον ἀντιβαίνει εἰς τὸ οὐσιαστικὸν περιεχόμενον τῆς συνδικαλιστικῆς ἐλευθερίας (32).

γ) Ἀντιθέτως εἰς τὸ δεύτερον μέρος της ἡ ἀπόφασις δὲν λαμβάνει ἀρκούντως ὑπ' ὄψιν τὸ γεγονὸς ὅτι αἱ εἰσφοραὶ τῶν μελῶν πρὸς τὰς ὀργανώσεις των ἀφορῶν εἰς αὐτὴν ταύτην τὴν ὑπόστασίν των, ἡ ὁποία ἀποτελεῖ μέρος τῆς συνδικαλιστικῆς ἐλευθερίας. Ἡ ἐκλογὴ τοῦ τρόπου ἐξευρέσεως τῶν μέσων συντηρήσεως τῶν ὀργανώσεων ἀνάγεται εἰς τὴν σφαῖραν τῆς αὐτονομίας αὐτῶν καὶ δὲν ἐπιδέχεται περιορισμόν. Οὕτω τὸ δεύτερον μέρος τῆς ἀποφάσεως ἄγει εἰς τὴν στέρησιν τῶν ὀργανώσεων ἑνὸς τῶν πλέον προσφόρων τρόπων (33) ἐξασφαλίσεως τῶν μέσων συντηρήσεως καὶ περιορίζει σημαντικῶς τὴν αὐτονομίαν αὐτῶν.

(32) Βλ. ἀνωτ. ὑπὸ IV 1. α.

(33) Δὲν πρέπει νὰ παραγνωρίζεται ἡ πραγματικότης, κατὰ τὴν ὁποίαν ἡ κράτησις τῆς συνδικαλιστικῆς εἰσφορᾶς ἐκ τοῦ μισθοῦ εἶναι ὁ μόνος τρόπος ἀσφαλοῦς εἰσπράξεως τῶν εἰς τὰς ὀργανώσεις ἀπαραιτήτων διὰ τὴν ὕπαρξίν των οἰκονομικῶν μέσων.

γητής Δ. Ψαρός, ΕΕΔ 20, 630, Σ.Ε. 1806) 1963, εισηγητής Γ. Άγγελίδης, ΕΕΔ 22, 1443, ένθα και σημειώσεις μας).

Θά άνέμενε τις βεβαίως, μετά έπανειλημμένας έπί τοῦ θέματος άποφάσεις τοῦ Συμβουλίου τῆς Έπικρατείας, νά έπρόσεχε περισσότερον ή Ύπηρεσία τοῦ Ύπουργείου Έργασίας διά τόν συντονισμόν τῶν ένεργειῶν της, ὥστε νά μη έμφανίζηται έπί σοβαροῦ πράγματι θέματος τό άνώμαλον νά κηρύσσωνται διά τυπικούς λόγους άκυροι άποφάσεις τῶν Ύπουργῶν, αί όποῖαι ρυθμίζουν τήν τύχην κανόνων δικαίου περί μισθῶν μεγάλων κατά κανόνα κατηγοριῶν μισθωτῶν, τοσοῦτο μᾶλλον ὅσον κρίνουν, ὅτι τά άποφασισθέντα ὑπό τῶν Διαιτητικῶν Δικαστηρίων άντιτίθενται εἰς τήν οἰκονομικήν τῆς Κυβερνήσεως πολιτικήν. (Ἴδετε αἰτιολογίας τῆς άκυρουμένης ἤδη ὑπουργικῆς άποφάσεως).

Περαιτέρω τό Συμβούλιον τῆς Έπικρατείας καί διά τῆς νεωτέρας αὐτῆς άποφάσεώς του ἐμμένει εἰς τά παρ' αὐτοῦ νομολογηθέντα ὡς πρός τόν ὑποχρεωτικόν χρόνον άναδρομικῆς ἰσχύος τῶν διαιτητικῶν άποφάσεων, ἑρμηνεῦον τάς σχετικάς διατάξεις (Ἴδετε νομολογίαν τοῦ Συμβουλίου τῆς Έπικρατείας ἐν ΕΕΔ 22, 856, ΕΕΔ 23, 465) καί ὡς πρός τό νόμιμον τῆς κατά στάδια κλιμακώσεως τῶν αὐξήσεων (οὕτω καί ἡ Σ.Ε. 983)1964, εἰσηγητής Κ. Δάρας, ΕΕΔ 23, 645, ἔνθα εἰς σημειώσεις μας καί λοιπαί).

Σημειοῦται, ἐπί τῇ εὐκαιρίᾳ, ὅτι κατά τήν νομολογίαν τοῦ Συμβουλίου τῆς Έπικρατείας (ΕΕΔ 22, 856) οὔτε οἱ Ύπουργοί δύνανται νά μεταθέτωσι τόν χρόνον ὑποχρεωτικῆς άναδρομικῆς ἰσχύος διαιτητικῆς άποφάσεως κατά τήν ἄσκησιν τῆς ἐκ τοῦ ἄρθρου 20 τοῦ νόμου 3239)1955 ἐξουσιοδοτήσεώς των (Ἴδετε σημειώσεις μας ἐν ΕΕΔ 23, 528 καί Κ. Δημάκην, ΕΕΔ 23, 705), ἐνῷ άντίθετος ὡς πρός τοῦτο εἶναι ἡ γνώμη τῆς Όλομελείας τοῦ Άρείου Πάγου (271)1964, εἰσηγητής Χ. Άποστολόπουλος, ΕΕΔ 23, 529).

Τέλος τό Συμβούλιον τῆς Έπικρατείας άποφαίνεται καί πάλιν, ὅτι αἱ άποφάσεις τῶν Διοικητικῶν Διαιτητικῶν Δικαστηρίων (συλλογικῶν ὀργάνων διοικήσεως) πρέπει νά εἶναι εἰδικῶς ἠτιολογημέναι, ἐπί ποινῇ ἄλλως άκυρότητος αὐτῶν. (Ἴδετε νομολογίαν τοῦ Σ.τ.Ε. ἐν ΕΕΔ 23, 645).

Συμβουλίου τῆς Έπικρατείας 2943)1964, Όλομελείας

Προεδρεύων ὁ Σύμβουλος κ. Δ. Καρβελιᾶς
Εἰσηγητής ὁ Σύμβουλος κ. Θ. Κυριακοῦ
Δικηγόροι οἱ κ.κ. Χ. Μοριάνθης, Γ. Μήλας

Διά τῆς ὑπό κρίσιν αἰτήσεως διώκεται ἡ άκύρωσις 1) τῆς ὑπ' ἀριθ. 4)1963 άποφάσεως τοῦ κατά τόν νόμον 3239)1955 πρωτοβαθμίου διαιτητικοῦ ὀργάνου Άθηνῶν, δι' ἧς ἐπελύθη συλλογική διαφορά ἐργασίας, άναφυεῖσα μεταξύ τοῦ αἰτοῦντος Συλλόγου καί τῆς Δημοσίας Έπιχειρήσεως Ήλεκτρισμοῦ καί άφορῶσα εἰς τάς άποδοχάς τοῦ προσωπικοῦ τῆς τελευταίας ταύτης, 2) τῆς ἐπικυρωσάσης τήν άνωτέρω άπόφασιν ὑπ' ἀριθ. 25)1963 άποφάσεως τοῦ δευτεροβαθμίου διαιτητικοῦ ὀργάνου Άθηνῶν καί 3) τῆς ὑπ' ἀριθ. 83361)5086 ἀπό 11.10.1963 κοινῆς άποφάσεως τῶν Ύπουργῶν Συντονισμοῦ καί Έργασίας, δι' ἧς ἡ τελευταία αὕτη άπόφασις ἐνεκρίθη μετά τροποποιήσεων εὐνουσῶν τήν ἐργοδότιδα ἐπιχείρησιν.

Νομίμως παρεμβαίνει πρός ὑποστήριξιν τοῦ κύρους τῶν προσβαλλομένων πράξεων ἡ Δ.Ε.Η. διά τῆς νομοτύπως καί ἐμπροθέσμως άσκηθείσης παρεμβάσεώς της.

Κατά τά ἐν ἄρθρῳ 20 τοῦ νόμου 3239) 1955 «περί τρόπου ρυθμίσεως τῶν συλλογικῶν διαφορῶν ἐργασίας κλπ.» (125), ὡς ἐτροποποιήθη διά τοῦ ἄρθρου 7 § 1 στ' τοῦ ν. 8)τος 3755)1957 (182) ὁριζόμενα ἡ πρᾶξις τοῦ Ύπουργοῦ Έργασίας, δι' ἧς διατάσσεται ἡ δημοσίευσις διαιτητικῆς άποφάσεως, δέν δύναται νά ἐκδοθῇ πρό τῆς παρόδου πενθημέρου άπό τῆς εἰς τό Ύπουργεῖον Έργασίας καινοποιήσεως αὐτῆς· ἐάν δέ ἡ διαιτητική άπόφασις άντιτίθεται εἰς τήν γενικήν ἢ εἰδικήν οἰκονομικήν ἢ κοινωνικήν πολιτικήν τῆς Κυβερνήσεως δύναται νά τροποποιηθῇ ἐντός 15 ἡμερῶν άπό τῆς παρόδου τῆς εἰρημένης προθεσμίας δι' ἠτιολογημένης κοινῆς άποφάσεως τῶν Ύπουργῶν Συντονισμοῦ καί Έργασίας, ἐκδιδομένης μετά γνωμοδότησιν τοῦ Έθνικοῦ Συμβουλίου Κοινωνικῆς Πολιτικῆς καί δημοσιευομένης διά τῆς Έφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως.

Κατά τήν ἔννοιαν τῶν άνωτέρω διατάξεων, ὡς αὗται ἠρμηνεύθησαν παγίως ὑπό τοῦ Δικαστηρίου τούτου, ἡ δημοσίευσις τῆς κατ' ἐφαρμογήν αὐτῶν ἐκδιδομένης κοινῆς άποφάσεως τῶν Ύπουργῶν Συντονισμοῦ καί Έργασίας, ἀπατελοῦσα συστατικόν στοιχεῖον τῆς άποφάσεως, δι' οὗ τελειοῦται ἡ διαδικασία ἐκδόσεως αὐτῆς, ὡς άποβλέπουσα εἰς τό νά καταστήσῃ γνωστόν τό περιεχόμενον τῆς άποφάσεως εἰς τούς ἐνδιαφερομένους, δέον νά συντελῆται ἐντός τῆς τασσομένης ὑπό τοῦ νόμου 20ημέρου προθεσμίας, ἥτις, ἀρχομένη άπό τῆς ἑπομένης τῆς πρωτοκολλήσεως τῆς διαιτητικῆς άποφάσεως εἰς τό Ύπουργεῖον Έργασίας, εἶναι ἀνατρεπτική, ὡς ἀφορῶσα εἰς

τὴν ἀσκηθεῖσαν ἀρμοδιότητος, συνιστώσης ἐξέμβασιν τῆς διοικήσεως εἰς τὰ ἀποφασισθέντα ὑπὸ τῆς κατὰ νόμον διαιτησίας. Δεδομένου δὲ ὅτι διὰ τῆς νόμῳ προβλεπομένης δημοσιεύσεως διοικητικῆς πράξεως διὰ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως δέον τὸ κείμενον τῆς πράξεως νὰ καθίσταται ἀμέσως προσιτὸν εἰς πάντας, τοῦτο δὲ ἐξασφαλίζεται μόνον ἀπὸ τῆς πραγματικῆς κυκλοφορίας τοῦ φύλλου τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως, ἐν ᾧ ἡ πρᾶξις ἔχει καταχωρισθῇ, ἤτοι ἀφ' ἧς κατέστη δυνατὴ ἡ ἐλευθέρα διάθεσις τοῦ φύλλου εἰς πάντα ἐνδιαφερόμενον, ἡ ἐν τῷ φύλλῳ ἀναγραφομένη ἡμερομηνία ἐκδόσεώς του δέον νὰ συμπίπτῃ μὲ τὴν τῆς ὑπὸ τὴν ἀνωτέρω ἔννοιαν πραγματικῆς κυκλοφορίας αὐτοῦ. Συνεπῶς τὸ Συμβούλιον τῆς Ἐπικρατείας, ἐλέγχον τὸ κῦρος ὑπουργικῆς ἀποφάσεως, ἐκδιδομένης κατ' ἐφαρμογὴν τῶν προμνησθεισῶν διατάξεων τοῦ νόμου 3239)1955 ἀπὸ τῆς ἀπόψεως τῆς νομίμου τελειώσεως αὐτῆς ἐντὸς τῆς ὡς ἄνω εἰκοσαημέρου προθεσμίας, δὲν δεσμεύεται ἐκ τῆς ἐπὶ τοῦ φύλλου τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως, ἐν ᾧ ἔχει αὐτὴ καταχωρισθῇ, σημειώσεως τῆς χρονολογίας, ἀλλὰ δύναται, προβαλλομένου σχετικοῦ λόγου, ὡς ἐν προκειμένῳ, ὀφείλει νὰ ἐλέγξῃ, ἂν ἡ ἡμερομηνία αὕτη εἶναι ἡ τῆς ὑπὸ τὴν προεκτεθεῖσαν ἔννοιαν πραγματικῆς κυκλοφορίας τοῦ φύλλου καθ' ὅσον ἐκ τῆς τελευταίας ταύτης ἡμερομηνίας ἤρτηται ἡ νόμιμος τελείωσις τῆς ὑπουργικῆς ἀποφάσεως ἐντὸς τῆς ὡς ἄνω προθεσμίας.

Ἐν προκειμένῳ ἐκ τῶν στοιχείων τοῦ φακέλλου προκύπτει, ὅτι ἡ διὰ τῆς προσβαλλομένης ὑπουργικῆς ἀποφάσεως τροποποιηθεῖσα διαιτητικὴ ἀπόφασις περιῆλθεν εἰς τὸ Ὑπουργεῖον Ἐργασίας τὴν 21.9.1963, ἡ δὲ ὑπουργικὴ ἀπόφασις κατεχωρίσθη εἰς τὸ ὑπ' ἀριθ. 449 (τεῦχος Β') φύλλον τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως τῆς 11.10.1963, ὅπερ, ὡς βεβαιοῖ τὸ Ἐθνικὸν Τυπογραφεῖον (διὰ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 6061 ἀπὸ 5.10.1964 ἐγγράφου του πρὸς τὸ Συμβούλιον τῆς Ἐπικρατείας), ἐξετυπώθη μὲν περὶ ὥραν 15ην καὶ 40' τῆς 11ης Ὀκτωβρίου καὶ εὐθὺς ἀμέσως εἰσήχθη εἰς τὴν Ὑπηρεσίαν διεκπεραιώσεως πρὸς διάθεσιν εἰς τὸ κοινόν, ἀλλ' ἐτέθη πράγματι εἰς τὴν διάθεσιν τοῦ κοινοῦ τὴν ἑπομένην 12ην Ὀκτωβρίου, καθ' ὅσον ἡ λιανικὴ πώλησις τῶν φύλλων τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως ἐνεργεῖται καθ' ἑκάστην ἀπὸ τῆς 9ης μέχρι τῆς 13ης ὥρας.

Ἐκ τῶν ἀνωτέρω προκύπτει, ὅτι τὸ περὶ οὗ πρόκειται φύλλον τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως ἐκυκλοφόρησε πράγματι τὴν 12ην Ὀκτωβρίου 1963, ἀφοῦ ἀπὸ τῆς ἡμέρας ταύτης κατέστη τὸ πρῶτον προσιτὸν εἰς τὸ κοινόν. Ἑπομένως ἡ προσβαλλομένη ὑπουργικὴ ἀπόφασις, τελειωθεῖσα μετὰ τὴν 11ην Ὀκτωβρίου 1963, ἤτοι μετὰ τὴν πάροδον τῆς εἰκοσαημέρου ἐν συνόλῳ ὡς ἄνω ἀνατρεπτικῆς προθεσμίας, ἐντὸς τῆς ὁποίας ἠδύνατο νὰ ἀσκηθῇ ἡ ὑπὸ τῆς ἀρχῆς διατάξεως παρεχομένη εἰς τοὺς Ὑπουργοὺς Συντονισμοῦ καὶ Ἐργασίας ἀρμοδιότης, καθίσταται ἀκυρωτέα, ὡς ἀναρμοδίως κατὰ χρόνον ἐκδοθεῖσα, κατὰ τὰ βασίμως διὰ τοῦ πρώτου λόγου προβαλλόμενα.

Διὰ τῆς ὑπὸ τοῦ ν. δ. 3755)1957 (ἄρθρον 7 § 2) προστεθείσης εἰς τὸ ἄρθρον 15 τοῦ ν. 3239)1955 διατάξεως, καθ' ἣν «ἐν περιπτώσει ἐκδόσεως διαιτητικῆς ἀποφάσεως μετὰ τὴν πάροδον τῶν ἐν τῷ παρόντι ὁριζομένων προθεσμιῶν διαδικασίας ἐνώπιον τῶν ὀργάνων ὑποχρεωτικῆς διαιτησίας ἡ ἡμερομηνία ἐνάρξεως τῆς ἰσχύος ταύτης δὲν δύναται νὰ μετατεθῇ εἰς χρόνον μεταγενέστερον τῆς ἑπομένης ἀπὸ τῆς παρόδου τῶν προθεσμιῶν τούτων ἡμέρας», κατέστη ὑποχρεωτικὸς εἰς τὴν ἀνωτέρω περίπτωσιν ὁ ὑπὸ τοῦ διαιτητικοῦ ὀργάνου καθορισμὸς ὡς χρόνου ἐνάρξεως τῆς ἰσχύος τῆς διαιτητικῆς ἀποφάσεώς του τῆς ἑπομένης ἡμέρας ἐκείνης, καθ' ἣν, τηρουμένων τῶν ἐν τῷ νόμῳ προθεσμιῶν, ὤφειλε νὰ τερματισθῇ ἡ ὅλη διαδικασία τῆς διαιτησίας ἐνώπιον τῶν ἁρμοδίων πρὸς τοῦτο ὀργάνων. Δεδομένου δὲ ὅτι, ὡς προκύπτει ἐκ τῶν διατάξεων τῶν ἄρθρων 9 καὶ 11 § 1 τοῦ ρηθέντος ν. 3239)1955, ἡ ἐνώπιον τῶν ὀργάνων διαιτησίας διαδικασία ἄρχεται οὐχὶ ἀπὸ τῆς ὑποβολῆς εἰς τὸ Ὑπουργεῖον Ἐργασίας τῆς ὑπὸ τοῦ πρώτου τῶν εἰρημένων ἄρθρων προβλεπομένης ἐκθέσεως τοῦ μεσολαβητοῦ περὶ ἀποτυχίας τῶν διαπραγματεύσεων πρὸς σύναψιν συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας, ἀλλ' ἀπὸ τῆς ἐκδόσεως τῆς πράξεως τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας περὶ παραπομπῆς τῆς συλλογικῆς διαφορᾶς εἰς τὸ πρωτοβάθμιον διαιτητικὸν ὄργανον, διὰ τὸν ὑπολογισμὸν τοῦ

χρόνου, έντὸς τοῦ ὁποίου ἔδει νὰ τερματισθῇ ἡ διαδικασία τῆς διαιτησίας, εἶναι ληπτέαι ὑπ' ὄψιν, κατὰ τὴν ἔννοιαν τῆς προμνησθείσης διατάξεως τοῦ ν.δ. 3755)1957, μόνον αἱ ἀφορῶσαι εἰς τὸ ἀπὸ τῆς ἐκδόσεως τῆς ἀνωτέρω παραπεμπτικῆς πράξεως καὶ ἐφεξῆς στάδιον τῆς διαιτητικῆς διαδικασίας προθεσμίαι, αἵτινες ἐν περιπτώσει ἀσκήσεως ἐφέσεως κατὰ τῆς ἀποφάσεως τοῦ πρωτοβαθμίου ὀργάνου διαιτησίας συμποσοῦνται, συμπεριλαμβανομένης καὶ τῆς προθεσμίας ἐκδόσεως τῆς ἀποφάσεως τοῦ δευτεροβαθμίου ὀργάνου, εἰς 38 ἡμέρας, (ἄρθρον 11 §§ 1 καὶ 4, ἄρθρα 12 § 1, 15 § 5 ν. 3239)1955 καὶ ἄρθρον 10 ν.δ. 3755) 1957), οὐχὶ δὲ καὶ αἱ ἀφορῶσαι εἰς τὰς πρὸ τῆς ἀνωτέρω παραπομπῆς διοικητικὰς ἐνεργείας. Ὅθεν ὁ ἐπὶ τῆς ἐναντίας ἐκδοχῆς στηριζόμενος λόγος ἀκυρώσεως, δι' οὗ προβάλλεται, ὅτι ἡ ἰσχὺς τῶν προσβαλλομένων διαιτητικῶν ἀποφάσεων ἔδει νὰ ἀνατρέξῃ εἰς χρόνον προγενέστερον τοῦ ἐν αὐταῖς ὁριζομένου, ἤτοι τῆς 1ης Νοεμβρίου 1962, ἥτις εἶναι ἡ 38η ἡμέρα ἀπὸ τῆς ἡμερομηνίας ἐκδόσεως τῆς πράξεως, δι' ἧς παρεπέμφθη ἡ διαφορὰ εἰς τὸ πρωτοβάθμιον ὄργανον διαιτησίας (24.9.1962), τυγχάνει ἀπορριπτέος ὡς ἀβάσιμος.

Ἡ προμνησθεῖσα διάταξις τῆς παραγράφου 2 τοῦ ἄρθρου 7 τοῦ ν.δ. 3755)1957 ἀποκλείει τὴν πέραν τοῦ ἐν αὐτῇ ὁριζομένου χρόνου ἀναβολὴν οὐσιαστικῆς ἱκανοποιήσεως τῶν ἀξιώσεων τῶν μισθωτῶν, αἵτινες κρίνονται κατ' ἀρχὴν βάσιμοι διὰ τῆς ἀποφάσεως τοῦ διαιτητικοῦ ὀργάνου, οὐχὶ δὲ καὶ τὴν σταδιακὴν αὔξησιν τῶν ἀποδοχῶν τῶν μισθωτῶν ἐντὸς τῶν χρονικῶν ὁρίων ἰσχύος τῆς διαιτητικῆς ἀποφάσεως.

Ἐν προκειμένῳ διὰ τῆς ἀποφάσεως τοῦ πρωτοβαθμίου ὀργάνου διαιτησίας, ἥτις ἐπεκυρώθη διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 25)1963 ἀποφάσεως τοῦ δευτεροβαθμίου ὀργάνου διαιτησίας, αἱ ἀποδοχαὶ τοῦ προσωπικοῦ τῆς Δ.Ε.Η., τοῦ διεπομένου ὑπὸ τοῦ σχετικοῦ Κανονισμοῦ, ἐρρυθμίσθησαν ὡς ἑξῆς: Διὰ μὲν τὸ ἀπὸ 1.11.1962 μέχρι 31.1.1963 χρονικὸν διάστημα ηὐξήθησαν κατὰ 10ο)ο διὰ τὸ μέχρι 2.000 δραχμῶν τμῆμα αὐτῶν, διὰ δὲ τὸν ἀπὸ 1.2.1963 καὶ ἐφεξῆς χρόνον ὡρίσθη νέα μισθολογικὴ κλῖμαξ μὲ ηὐξημένα ἐν σχέσει πρὸς τὰ προϊσχύσαντα κλιμάκια. Ἡ ρύθμισις αὕτη, ἀποτελοῦσα προδήλως σταδιακὴν αὔξησιν ἀποδοχῶν ἐντὸς τῶν νομίμων χρονικῶν ὁρίων ἰσχύος τῆς ὡς εἰρηται ἀποφάσεως, εἶναι νόμιμος ἀπὸ τῆς ἀνωτέρω ἀπόψεως, ἀπορριπτέος δὲ ὡς ἀβάσιμος τυγχάνει ὁ τὰ ἐναντία ὑποστηρίζων λόγος ἀκυρώσεως.

Μεταξὺ τῶν αἰτημάτων τοῦ αἰτοῦντος Συλλόγου, ἅτινα ἀπετέλεσαν ἀντικείμενον τῆς περὶ ἧς πρόκειται συλλογικῆς διαφορᾶς, περιελαμβάνετο καὶ ἡ χορήγησις τῶν ὑπὸ τοῦ Κανονισμοῦ προβλεπομένων ἐπιδομάτων τριετιῶν καὶ εἰς τὸ μὴ ἐντεταγμένον εἰς τὰ μισθολογικὰ κλιμάκια προσωπικόν. Τὸ αἴτημα δὲ τοῦτο ἡ μὲν ἀπόφασις τοῦ πρωτοβαθμίου ὀργάνου διαιτησίας ἀντιπαρέρχεται, οὐδὲν διαλαμβάνουσα ἐπ' αὐτοῦ, ἡ δὲ ἀπόφασις τοῦ δευτεροβαθμίου ὀργάνου διαιτησίας ἀπορρίπτεται ἐπὶ τῇ αἰτιολογίᾳ ὅτι ἡ ἀποδοχὴ αὐτοῦ θέλει προκαλέσει ἀνεπιτρέπτους ἐπιβαρύνσεις τῆς Δ.Ε.Η. καὶ μισθολογικὴν «ἀνομοιομορφίαν». Ἡ αἰτιολογία ὅμως αὕτη εἶναι ἀόριστος καὶ ἐλλιπής, ἐφ' ὅσον ἐν αὐτῇ οὔτε οἱ εἰδικώτεροι λόγοι, δι' οὓς θέλει ἐπέλθει μισθολογικὴ ἀνομοιομορφία ἐκ τῆς χορηγήσεως τοῦ εἰρημένου ἐπιδόματος καὶ εἰς τὴν ὡς ἄνω κατηγορίαν προσωπικοῦ ἀναφέρονται, οὔτε μνημονεύονται συγκεκριμένα στοιχεῖα ὡς πρὸς τὸ ὕψος τῆς προκληθησομένης ἐκ τῆς χορηγήσεως αὐτοῦ οἰκονομικῆς ἐπιβαρύνσεως τῆς Δ.Ε.Η. Ὅθεν κατὰ τὸ μέρος της τοῦτο ἡ εἰρημένη ἀπόφασις τοῦ δευτεροβαθμίου διαιτητικοῦ ὀργάνου τυγχάνει ἀκυρωτέα καὶ ἀναιτιολόγητος, κατὰ τὸν βάσιμον περὶ τούτου λόγον ἀκυρώσεως.

Κατὰ ταῦτα δέον, δεκτῆς καθισταμένης τῆς ὑπὸ κρίσιν αἰτήσεως, νὰ ἀπορριφθῇ ἡ παρέμβασις.

Διὰ ταῦτα

Δέχεται τὴν ὑπὸ κρίσιν αἴτησιν.

Ἀκυροῖ 1) τὴν ὑπ' ἀριθ. 83361)5086 ἀπὸ 11.10.1963 κοινὴν ἀπόφασιν τῶν Ὑπουργῶν Συντονισμοῦ καὶ Ἐργασίας (Ε.Κ. τ. Β' φ. 449) καὶ 2) ἐν μέρει, κατὰ τὰ ἐν τῷ αἰτιολογικῷ, τὴν ὑπ' ἀριθ. 25)1963 ἀπόφασιν τοῦ δευτεροβαθμίου διαιτητικοῦ ὀργάνου Ἀθηνῶν.

ΣΥΝΘΕΣΙΣ ΚΑΤΑ ΝΟΜΟΝ ΔΕΥΤΕΡΟΒΑΘΜΙΩΝ ΔΙΟΙΚΗΤΙΚΩΝ ΔΙΑΙΤΗΤΙΚΩΝ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΩΝ

Ληπτέα ὑπ' ὄψιν διὰ τὸν καθορισμὸν ἐπιδόματος ἀνθυγιεινῆς ἐργασίας

Τρόπος ὑποδείξεως ὑπό τῶν ἐργοδοτικῶν καὶ ἐργατικῶν ὀργανώσεων τῶν ἐκπροσώπων αὐτῶν, οἵτινες θέλουν μετάσχει τῶν Δευτεροβαθμίων Διοικητικῶν Διαιτητικῶν Δικαστηρίων, μὴ ὄντος ἀναγκαίου νὰ κέκτηνται οὗτοι τὴν ἰδιότητα τοῦ ἐργοδότου ἢ μισθωτοῦ, ἀνήκοντος ὁπωσδήποτε εἰς τὴν ἐπαγγελματικὴν τάξιν, τὴν ὁποίαν ἐκπροσωπεῖ ἡ ὑποδεικνύουσα ὀργάνωσις, καὶ μὴ ἀσκοῦντος ἐπιρροὴν τοῦ ὑπάρχοντος τυχὸν ἐργασιακοῦ δεσμοῦ τῶν συμμετεχόντων εἰς αὐτὰ πρὸς τὴν συγκεκριμένην ἐπιχείρησιν, εἰς τὴν ὁποίαν μόνον ἀφορᾷ ἡ διένεξις. - Καθορισμὸς ἐπιδόματος ἀνθυγιεινῆς ἐργασίας καὶ σύγκρισις συνθηκῶν ἐργασίας τῆς ἐπιχειρήσεως πρὸς τοιαύτας ὁμοειδῶν ἐπιχειρήσεων. - Αἰτιολογίαι ἀπορρίψεως αἰτημάτων ὑπὸ διαιτητικῆς ἀποφάσεως.

Προσεβλήθησαν δι' αἰτήσεως ἀκυρώσεως ἐπὶ τοῦ Συνδικάτου Ἐργαζομένων Ἑταιρείας Λιπασμάτων αἱ ὑπ' ἀριθ. 15)1963 καὶ 27)1962 ἀποφάσεις τοῦ Πρωτοβαθμίου Διοικητικοῦ Διαιτητικοῦ Δικαστηρίου Ἀθηνῶν καὶ Δευτεροβαθμίου Διοικητικοῦ Διαιτητικοῦ Δικαστηρίου Ἀθηνῶν «περὶ παροχῆς ἐπιδόματος ἀνθυγιεινῆς ἐργασίας εἰς τὸ προσωπικὸν Α.Ε. Χημικῶν Προϊόντων καὶ Λιπασμάτων» (ΕΕΔ 22, 1164).

Τὰ τῆς συνθέσεως τῶν Δευτεροβαθμίων Διοικητικῶν Διαιτητικῶν Δικαστηρίων ὁρίζονται εἰς τὸ ἄρθρον 13 τοῦ νόμου 3239)1955, ὡς ἐτροποποιήθη ὑπὸ τοῦ ν.δ. 3755)1957 (ΕΕΔ 17, 207 ἐπ., ἔνθα κωδικοποίησις τῶν ἰσχυουσῶν διατάξεων) καὶ τὰ τοῦ τρόπου παραστάσεως τῶν ἐργοδοτῶν καὶ μισθωτῶν ἐνώπιον τῶν Διοικητικῶν Διαιτητικῶν Δικαστηρίων, λειτουργίας, διεξαγωγῆς τῶν συνεδριάσεων τούτων κλπ. εἰς τὸ κατ' ἐξουσιοδότησιν ἐκ τοῦ ἄρθρου 15 τοῦ ἀνωτέρω νόμου ἐκδοθὲν β.δ)γμα τῆς 24 Αὐγούστου 1955 (ΕΕΔ 14, 999), ὡς ἐτροποποιήθη διὰ τοῦ β.δ. 717)1960 (ΕΕΔ 19, 1344).

Ἡ κατωτέρω ἀπόφασις τῆς Ὁλομελείας τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας ἑρμηνεύει τὴν ἐν λόγῳ διάταξιν τοῦ ἄρθρου 13 τοῦ ν.δ. 3755)1955. (Ἴδετε περὶ τῆς νομίμου συνθέσεως τῶν Διοικητικῶν Διαιτητικῶν Δικαστηρίων Σ.Ε. 1404)1964, εἰσηγητὴς *Μ. Μουζουράκης*: ΕΕΔ 23, 772).

Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας 2902)1964, Ὁλομελείας

Προεδρεύων ὁ Σύμβουλος κ. *Γ. Χορμπ ὑος*
Εἰσηγητὴς ὁ Πάρεδρος κ. *Χ. Δάρας*
Συνηγόροι οἱ κ.κ. Ν. Μαρινόπουλος, Γ. Βελονάκης, Φ. Βεγλερῆς

Διὰ τῆς ὑπὸ κρίσιν, νομοτύπως ἀσκηθείσης, αἰτήσεως διώκεται ἡ ἀκύρωσις τῆς ὑπ' ἀριθ. 27)1962 ἀποφάσεως τοῦ Πρωτοβαθμίου Διοικητικοῦ Διαιτητικοῦ Δικαστηρίου Ἀθηνῶν καὶ τῆς ἐπ' ἐφέσεων κατὰ τῆς ἀποφάσεως ταύτης ἐκδοθείσης ὑπ' ἀριθ. 15)1963 ἀποφάσεως τοῦ Δευτεροβαθμίου Διοικητικοῦ Διαιτητικοῦ Δικαστηρίου Ἀθηνῶν, δι' ὧν ἐπελύθη διένεξις μεταξὺ τοῦ αἰτοῦντος σωματείου (Σωματείου Ἐργαζομένων Ἑταιρείας Λιπασμάτων) καὶ τοῦ Συνδέσμου Ἑλλήνων Βιομηχάνων, ἀφορῶσα εἰς τὸν καθορισμὸν ἐπιδόματος ἀνθυγιεινῆς ἐργασίας καὶ ἐπιδόματος συζύγου διὰ τὸ ἐργατοτεχνικὸν προσωπικὸν τῆς Α.Ε. Χημικῶν Προϊόντων καὶ Λιπασμάτων, ὡς καὶ εἰς τὸν καθορισμὸν τοῦ ἀντιτίμου τοῦ παρασκευαζομένου διὰ τὸ ἐν λόγῳ προσωπικὸν συσσιτίου, τοῦ ἀντιτίμου αὐτοῦ, καὶ δι' ὧν καθωρίσθη τὸ ἐπίδομα ἀνθυγιεινῆς ἐργασίας εἰς 15 ο/ο ἐπὶ τῶν νομίμως καθωρισμένων βασικῶν μισθῶν καὶ ἡμερομισθίων, ἀντὶ τοῦ αἰτηθέντος ποσοστοῦ ἐκ 30 ο/ο, καὶ ἀπορρίφθησαν τὰ λοιπὰ αἰτήματα.

Κατὰ τῆς πρώτης τῶν προσβαλλομένων ἀποφάσεων, ὡς ἐνσωματωθείσης εἰς τὴν κατ' ἔφεσιν ἐκδοθεῖσαν δευτέραν, ἀπαραδέκτως ἀσκεῖται ἡ ὑπὸ κρίσιν αἴτησις. Κατὰ τῆς δευτέρας ταύτων, μετὰ τὴν εἰμπρόθεσμον κατάθεσιν ταύτης εἰς τὸ Εἰρηνοδικεῖον Ἀθηνῶν, περὶ ἧς ἡ ὑπ' ἀριθ. 68)11.7.1963 ἔκθεσις, καὶ τὴν αὐθημερὸν κοινοποίησιν εἰς τὸ Ὑπουργεῖον Ἐργασίας, κατασταθείσης οὕτω ἐκτελεστῆς ἀπὸ τῆς ἑπομένης τῆς καταθέσεως, συμφώνως πρὸς τὸ ἄρθρον 20 § 3 τοῦ νόμου 3239)1955 (ρ. 125), ὡς ἐτροποποιήθη καὶ ἀντικατεστάθη διὰ τῶν ἄρθρων 7 § 1 ἐδάφιον στ' καὶ 10 § 9 τοῦ ν. δ)τος 3755)1957 (ρ. 182), ἡ αἴτησις αὕτη ἀκυρώσεως, ἐμπροθέσμως ἀσκηθεῖσα, εἶναι τύποις δεκτή, δι' ὃ καὶ δέον νὰ ἐξετασθῇ κατ' οὐσίαν, τοῦ αἰτοῦν-

τος σωματείου, ὡς μετασχόντος τῆς ὅλης διαιτητικῆς διαδικασίας, νομιμοποιουμένου εἰς τὴν ἄσκησιν ταύτης.

Παραδεκτῶς παρεμβαίνει ὑπὲρ τοῦ κύρους τῆς ὡς ἄνω ἀποφάσεως ἡ Ἀνώνυμος Ἑλληνικὴ Ἑταιρεία Χημικῶν Προϊόντων καὶ Λιπασμάτων, πρόδηλον ἔχουσα ἔννομον συμφέρον.

Κατὰ τὸ ἄρθρον 13 τοῦ νόμου 3239) 1955 «περὶ τρόπου ρυθμίσεως τῶν συλλογικῶν διαφορῶν ἐργασίας κλπ.», ὡς ἐτροποποιήθη μεταγενεστέρως ὑπὸ τοῦ ν. δ)τος 3755)1957, τὰ Δευτεροβάθμια Διοικητικὰ Διαιτητικὰ Δικαστήρια ἀπαρτίζονται α) ἐκ τοῦ ἐν τῇ ἕδρᾳ τοῦ δικαστηρίου Προέδρου Ἐφετῶν ἢ ἑνὸς Ἐφέτου, διοριζομένου μετὰ πρότασιν τοῦ Ὑπουργοῦ Δικαιοσύνης ὡς Προέδρου, β) ἐξ ἑνὸς ὑπαλλήλου τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας, ὁριζομένου ὑπὸ τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας, γ) ἐξ ἑνὸς μέλους, ὁριζομένου ὑπὸ τοῦ ἐν Ἀθήναις Συνδέσμου Ἑλλήνων Βιομηχάνων ἢ τῆς ὑπ' αὐτοῦ ὁριζομένης ἐπαγγελματικῆς ἐργοδοτικῆς ὀργανώσεως τῆς ἕδρας τοῦ Δευτεροβαθμίου Διοικητικοῦ Διαιτητικοῦ Δικαστηρίου, δ) ἐξ ἑνὸς μέλους, μετέχοντος ἀναλόγως τοῦ ἐπαγγέλματος, ὃ ἀφορᾷ ἡ διένεξις, καὶ ὑποδεικνυομένου ὑπὸ τῶν οἰκείων ἐπαγγελματικῶν ἐκπροσωπευτικῶν ὀργανώσεων τῶν ἐμπόρων, ἐπαγγελματιῶν, βιοτεχνῶν καὶ Ἀνωνύμων Ἑταιρειῶν. Εἰς ἃς περιπτώσεις ἡ διένεξις ἀφορᾷ πλείονα τοῦ ἑνὸς ἐπαγγέλματα ἢ ἐπαγγέλματα, μὴ καλυπτόμενα ὑπὸ ἐργοδοτικῶν ὀργανώσεων τῶν βιομηχάνων, ἐμπόρων, βιοτεχνῶν καὶ ἐπαγγελματιῶν, αἱ ἐν διενέξει ἐργοδοτικαὶ ὀργανώσεις ὑποδεικνύουν διὰ δηλώσεώς των πρὸς τὸν Πρόεδρον τοῦ δικαστηρίου τὸν ἐκ τῶν ἐργοδοτικῶν μελῶν τούτου ἐκπρόσωπόν των εἰς τὸ συγκεκριμένον θέμα καὶ ἐν διαφωνίᾳ των ὁρίζει τοῦτον ὁ Πρόεδρος τοῦ δικαστηρίου, ε) ἐκ δύο μελῶν, ὁριζομένων ὑπὸ τῆς Γενικῆς Συνομοσπονδίας Ἐργατῶν Ἑλλάδος ἢ τῆς ὑπ' αὐτῆς ὑποδεικνυομένης ἐπαγγελματικῆς ὀργανώσεως τῶν μισθωτῶν».

Ἐκ τῶν διατάξεων τούτων, καθοριζουσῶν λεπτομερῶς τὰ τοῦ τρόπου ὑποδείξεως ὑπὸ τῶν ἐργοδοτικῶν καὶ ἐργατικῶν ὀργανώσεων τῶν ἐκπροσώπων των, οἵτινες θέλουν μετάσχει τοῦ ὑπ' αὐτῶν προβλεπομένου δευτεροβαθμίου ὀργάνου διαιτησίας, συνάγεται σαφῶς ἀφ' ἑνὸς μέν, ὅτι οἱ ὑπὸ τῶν ὀργανώσεων ὑποδεικνυόμενοι δὲν εἶναι ἀναγκαῖον νὰ κέκτηνται καὶ τὴν ἰδιότητα τοῦ ἐργοδότου ἢ μισθωτοῦ, ἀνήκοντες ὁπωσδήποτε εἰς τὴν ἐπαγγελματικὴν τάξιν, ἣν ἐκπροσωπεῖ ἡ ὑποδεικνύουσα ὀργάνωσις, ἀφ' ἑτέρου δὲ ὅτι δὲν ἀσκεῖ ἐπιρροὴν εἰς τὴν νόμιμον σύνθεσιν τοῦ ρηθέντος ὀργάνου ὁ ὑπάρχων τυχὸν ἐργασιακὸς δεσμὸς τῶν συμμετασχόντων εἰς αὐτὸ πρὸς τὴν συγκεκριμένην ἐπιχείρησιν, εἰς ἣν μόνην, μεταξὺ ἄλλων, ἀφορᾷ ἡ ἐπιλυομένη διένεξις. Διότι σκοπὸς τοῦ συνιστωμένου συλλογικοῦ ὀργάνου εἶναι ἡ ἐπίλυσις τῶν συλλογικῶν διαφορῶν ἐργασίας διὰ διαιτησίας, ἡ φύσις δὲ τῆς διαιτησίας ἐπάγεται τὴν ἐλευθέραν, ἄνευ περιορισμοῦ τινος ὡς πρὸς τὸν κύκλον τῶν προσώπων, ὑπόδειξιν ὑπὸ τῶν ἐν διενέξει ὀργανώσεων τῶν κατὰ τὴν κρίσιν των καταλλήλων προσώπων, ὅπως ἀντιπροσωπεύσωσι ταύτας καὶ διατυπώσωσι τὰς ἀπόψεις αὐτῶν. Ὅθεν νομίμως, ἐν προκειμένῳ, μετέσχον τοῦ ἐκδόντος τὴν προσβαλλομένην ἀπόφασιν Δευτεροβαθμίου Διοικητικοῦ Διαιτητικοῦ Δικαστηρίου Ἀθηνῶν ὁ Τ. Λούης, ὡς ἐκπρόσωπος τοῦ Συνδέσμου Ἑλλήνων Βιομηχάνων, καὶ ὁ Γ. Ἀναστασόπουλος, ὡς ἐκπρόσωπος τοῦ Συνδέσμου Ἀνωνύμων Ἑταιρειῶν, καίτοι οὗτοι δὲν τυγχάνουν μέλη τῶν ἐπαγγελματικῶν ὀργανώτεων, τὰς ὁποίας ἐξεπροσώπευσαν, περαιτέρω δὲ νομίμως μετέσχεν ὁ πρῶτος τούτων, ἂν καὶ ἀνώτερος ὑπάλληλος τῆς εἰς ἣν ἀφεώρα ἡ διένεξις παρεμβαινούσης Ἑταιρείας, ὁ δὲ τὰ ἐναντία ὑποστηρίζων σχετικὸς λόγος ἀκυρώσεως τυγχάνει ἀβάσιμος καὶ ἀπορριπτέος.

Καθ' ἃ προκύπτει ἐκ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως τοῦ Δ.Δ.Δ.Δ. Ἀθηνῶν, δι' αὐτῆς, μετ' ἀπόρριψιν τῶν ἀσκηθεισῶν ὑπὸ τῶν ἐν διενέξει ὀργανώσεων ἐφέσεων, ἐπεκυρώθη ἡ ἀπόφασις τοῦ Πρωτοβαθμίου Διοικητικοῦ Διαιτητικοῦ Δικαστηρίου, δι' ἧς εἶχε καθορισθῇ τὸ ἐπίδομα ἀνθυγιεινῆς ἐργασίας εἰς 15ο)ο ἐπὶ τῶν νομίμως καθωρισμένων βασικῶν μισθῶν καὶ ἡμερομισθίων, εἰς ὃ ποσοστὸν εἶχε καθορισθῇ τὸ ἐπίδομα τοῦτο καὶ διὰ τῆς καταγγελθείσης ὑπὸ τοῦ αἰτοῦντος σωματείου ὑπ' ἀριθ. 29)1960 ἀποφάσεως τοῦ Δ.Δ.Δ.Δ. Ἀθηνῶν, ὡς αὕτη ἐνεκρίθη καὶ ἐτροποποιήθη διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 7364)3094 τῆς 30.1.1961 ἀποφάσεως τῶν Ὑπουργῶν Συντονισμοῦ καὶ Ἐργασίας (Φ.Ε.Κ. 33)30.1.1961 τ. Β'). Ἐξ ἄλλου,

καθ' ἃ προκύπτει ἐκ τοῦ συνόλου τῆς αὐτῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως, τὸ ἐκδὸν ταύτην συλλογικὸν ὄργανον εἰς τὸν κατ' ἐπικύρωσιν τῆς πρωτοδίκου ἀποφάσεως καθορισμὸν εἰς 15ο)α τοῦ ἐπιδόματος ἀνθυγιεινῆς ἐργασίας ἤχθη μετ' ἐκτίμησιν τῶν ὡρισταμένων κατὰ τὸν χρόνον τῆς ἐπιλύσεως τῆς διενέξεως δυσμενῶν συνθηκῶν ἐργασίας, αἵτινες, καθ' ἃ δέχεται, δὲν εἶχον μεταβληθῆ ἀπὸ τῆς ἐκδόσεως τῆς ὑπ' ἀριθ. 29)1960 ρηθείσης ἀποφάσεως, καὶ ἐν γένει τῶν προσαχθέντων ἀποδεικτικῶν στοιχείων, τὰ ὁποῖα ἔκρινεν ἱκανὰ διὰ τὸν σχηματισμὸν γνώμης ὡς πρὸς τὸ καθορισθὲν πρὸς ἐξισορρόπησιν τῶν ἰδιαιτέρων τούτων δυσμενῶν συνθηκῶν ἐργασίας, ὑφ' ἃς διατελεῖ τὸ ἐργατοτεχνικὸν προσωπικὸν τῆς παρεμβαινούσης Ἑταιρείας, ποσοστὸν τοῦ ἐν λόγῳ ἐπιδόματος. Ὅθεν διὰ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως τὸ μὲν ἐπελύθη ἡ ἀναφυεῖσα διένεξις καὶ δὲν ἐγένετο δεκτὴ ἡ ὕπαρξις δεδικασμένου ἐκ τῆς ὑπ' ἀριθ. 29)1960 ἀποφάσεως τοῦ Δ.Δ.Δ.Δ. Ἀθηνῶν, τὸ δὲ νομίμως καὶ ἐπαρκῶς αἰτιολογεῖται ὁ καθορισμὸς τοῦ ἐπιδόματος ἀνθυγιεινῆς ἐργασίας εἰς 15ο)α ἐπὶ τῶν νομίμως καταβαλλομένων βασικῶν μισθῶν καὶ ἡμερομισθίων, ὁ δὲ τὰ ἐναντία ὑποστηρίζων πρῶτος λόγος ἀκυρώσεως τυγχάνει ἀβάσιμος καὶ ἀπορριπτέος.

Κατὰ τὸ ἄρθρον 15 § 3 τοῦ ρηθέντος νόμου 3239)1955 «περὶ Διοικητικῶν Διαιτητικῶν Δικαστηρίων (πρωτοβάθμια καὶ δευτεροβάθμια) κατὰ τὴν ἔρευναν τῆς διαφορᾶς καὶ τὴν ἔκδοσιν τῶν ἀποφάσεών των, προκειμένου ἰδίᾳ περὶ τοῦ καθορισμοῦ ἀποδοχῶν, δέον νὰ λαμβάνωσιν ὑπ' ὄψιν καὶ νὰ σταθμίζωσι τὰς κοινωνικὰς καὶ οἰκονομικὰς ἀνάγκας, ἃς ἐξυπηρετοῦν αἱ ὑπὸ κρίσιν ἐπιχειρήσεις καὶ ἐκμεταλλεύσεις, τὴν οἰκονομικὴν καὶ τεχνικὴν αὐτῶν ἀντοχήν, τὸ ἐπίπεδον τῶν χορηγουμένων ἀμοιβῶν καὶ ἡμερομισθίων ἐν σχέσει πρὸς τὸ κόστος ζωῆς, τοὺς ὅρους, τὰς συνθήκας καὶ τὸ εἶδος τῆς παρεχομένης ἐργασίας καὶ τὸ γενικώτερον συμφέρον τῆς ἐθνικῆς οἰκονομίας».

Ἐκ τῆς διατάξεως ταύτης οὐδόλως ἐπιβάλλεται διὰ τὸν καθορισμὸν ἐπιδόματος ἀνθυγιεινῆς ἐργασίας εἰς τὸ προσωπικὸν ὡρισμένης ἐπιχειρήσεως σύγκρισις τῶν συνθηκῶν ἐργασίας τῆς ἐπιχειρήσεως ταύτης πρὸς τὰς τοιαύτας ὁμοειδῶν ἐπιχειρήσεων, τοῦ ἐπιδόματος τούτου ἐξαρτωμένου ἐκ τῶν συγκεκριμένων τεχνικῶν καὶ οἰκονομικῶν συνθηκῶν ἐργασίας ἑκάστης ἐπιχειρήσεως. Ὅθεν ὁ δεύτερος λόγος ἀκυρώσεως, δι' οὗ προβάλλεται, ὅτι ἐν τῷ καθορισμῷ τοῦ ποσοστοῦ τοῦ ἐπιδόματος ἀνθυγιεινῆς ἐργασίας παρεβιάσθη ἡ ρηθεῖσα διάταξις, διότι ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις παρέλειψε νὰ συγκρίνῃ τὰς συνθήκας ἐργασίας τῆς ἐπιχειρήσεως τῆς παρεμβαινούσης πρὸς τὰς τοιαύτας ὁμοειδῶν ἐπιχειρήσεων καὶ νὰ λάβῃ ὑπ' ὄψιν τὸ περιεχόμενον εἰς τὰς τελευταίας ταύτας ποσοστὸν ἐπιδόματος, τυγχάνει ἀβάσιμος καὶ ἀπορριπτέος.

Τὸ αἴτημα περὶ χορηγήσεως ἐπιδόματος συζύγων ἀπερρίφθη ἐπὶ τῇ αἰτιολογίᾳ ὅτι ἡ καθιέρωσις τῆς χορηγήσεως τοιούτου ἐπιδόματος, πέραν τῶν ὡρισταμένων ἐξαιρέσεων, εἰς τοὺς βιομηχανικοὺς ἐργάτας γενικῶς, ἀποτελεῖ γενικώτερον θέμα, ἡ ρύθμισις τοῦ ὁποίου δύναται νὰ ἀντιμετωπισθῇ εἰς γενικὸν πλαίσιον. Ἡ αἰτιολογία δὲ αὕτη, ἀποδίδουσα προδήλως τὴν μὴ χορήγησιν τοῦ ἐν λόγῳ ἐπιδόματος εἰς τὴν ἀποφυγὴν ὑπερμέτρων, ἅτε μὴ γενικώτερον θεσπιζομένων, ἐπιβαρύνσεων τῆς ἐπιχειρήσεως τῆς παρεμβαινούσης ἐκ λόγων ἀνταποκρινομένων εἰς τὸ γενικώτερον συμφέρον τῆς οἰκονομίας, ὅπερ ἀποτελεῖ κριτήριον, λαμβανόμενον ὑπ' ὄψιν κατὰ τὴν ἐν τῇ ἡγουμένῃ σκέψει παρατιθεμένην διάταξιν, παρίσταται νόμιμος καὶ πλήρης. Ὅθεν ὁ ἐπὶ τῆς ἀντιθέτου ἐκδοχῆς ἐρειδόμενος τρίτος λόγος ἀκυρώσεως τυγχάνει ἀβάσιμος καὶ ἀπορριπτέος.

Περαιτέρω τὸ τρίτον αἴτημα περὶ καθορισμοῦ τοῦ ἀντιτίμου τοῦ παρεχομένου ὑπὸ τῆς παρεμβαινούσης εἰς τὸ ἐργατοτεχνικὸν προσωπικὸν αὐτῆς συσσιτίου μετὰ ἀπαλλακτικῆς εὐχερείας πρὸς λῆψιν, ἀντὶ τοῦ συσσιτίου, τοῦ ἀντιτίμου αὐτοῦ, ἀπερρίφθη, ἐπὶ τῇ αἰτιολογίᾳ ὅτι τὸ συσσίτιον παρέχεται διὰ λόγους ὑγιεινῆς καὶ διευκολύνσεως τοῦ ἐργαζομένου προσωπικοῦ, ὅπερ κατὰ τὴν διακοπὴν τῆς ἐργασίας εὑρίσκει θερμὸν καὶ εὐθηνὸν φαγητόν, καὶ ὅτι δὲν δικαιολογεῖται ἡ καθιέρωσις ἀπαλλακτικῆς εὐχερείας ὑπὲρ τῶν μισθωτῶν, καθόσον διὰ τοῦ τρόπου τούτου ἀφ' ἑνὸς δὲν θὰ ἐξυπηρετεῖτο ὁ σκοπός, δι' ὃν καθιερώθη ἡ παροχὴ τοῦ συσσιτίου, ἀφ' ἑτέρου δὲ λόγῳ τῆς ἑκάστοτε αὐξομειώσεως τῆς σιτιζομένης δυνάμεως θὰ ἐδημιουργοῦντο ἀ-

ΣΥΝΔΙΚΑΛΙΣΜΟΣ

ΠΡΟΣΤΑΣΙΑ ΣΥΝΔΙΚΑΛΙΣΤΙΚΩΝ ΣΤΕΛΕΧΩΝ ΑΠΟ ΕΛΕΥΘΕΡΑΣ ΑΠΟΛΥΣΕΩΣ

Λόγος απολύσεως ή παράβασις των εκ της συμβάσεως εργασίας υποχρεώσεων

Σύνθεσις Πρωτοδικειακής Επιτροπής Α.Ν 1803)1951. — Συμμετοχή αναπληρωματικού μέλους, αντί του τακτικού.—Λόγοι απολύσεως συνδικαλιστικών στελεχών και κρίσις της επιτροπής. — Σπουδαίος λόγος ακυρώσεως ή παράβασις των εκ της συμβάσεως εργασίας υποχρεώσεων — Υποχρέωσις προς παροχήν εργασίας μετ' επιμελείας κατ' άρθρον 652 Αστικού Κώδικος.

Προσεβλήθη δι' αιτήσεως ακυρώσεως ή υπ' αριθ. 1)1963 απόφασις της Πρωτοδικειακής Επιτροπής του ά.ν. 1803)1951 περί προστασίας συνδικαλιστικών στελεχών περιφερείας Πρωτοδικείου Αθηνών, ή οποία επέτρεψε την απόλυσιν του αιτούντος συνδικαλιστικού στελέχους εκ των εν τω ά.ν. 1803)1951 αναφερομένων (ΕΕΔ 10, 532). (Ίδετε περί της απολύσεως τούτων σημειώσεις μας εν ΕΕΔ 20, 195, Νόμιμοι λόγοι απολύσεως συνδικαλιστικών στελεχών).

Αί του άνωτέρω νόμου Επιτροπαί είναι συλλογικά όργανα διοικήσεως και αί αποφάσεις αύτών υπόκεινται εις τον έλεγχον του Συμβουλίου της Επικρατείας, άν όρθως ή μή υπήχθησαν τά πραγματικά περιστατικά, τά οποία έδέχθησαν ανελέγκτως, εις τον προσήκοντα νομικόν κανόνα κατά την άληθή αύτού έννοιαν. (Ίδετε σημειώσεις μας, ένθ' άνωτ., ένθα νομολογία του Σ.τ.Ε.).

Ως συλλογικά όργανα διοικήσεως αί Επιτροπαί αύται διέπονται, ως προς την νόμιμον σύνθεσιν αύτών, υπό των γενικών αρχών του Διοικητικού Δικαίου (πρβλ. Σ.Ε. 496)1962, εισηγητής Α. Ίατρίδης, ΕΕΔ 21, 673, Σ.Ε. 2222)1962, εισηγητής Θ. Κουρουσόπουλος, ΕΕΔ 21, 1502, Σ.Ε 1404)1964, εισηγητής Μ. Μουζουράκης, ΕΕΔ 23, 772) και από τούτου τό δικαιολόγητοι επιβαρύνσεις της επιχειρήσεως και θά καθίστατο ανέφικτος ή περαιτέρω διατήρησις του συσσιτίου. Ούτως όμως έχουσα ή προσβαλλομένη απόφασις, διαλαμβάνουσα λεπτομερώς τους λόγους, δι' ούς άπέρριψε τό ώς άνω αίτημα, παρίσταται νόμιμος και πλήρως ήτιολογημένη, ό δέ τά εναντία υποστηρίζων τέταρτος λόγος ακυρώσεως τυγχάνει άβάσιμος και απορριπτέος.

Κατά ταύτα δέον νά απορριφθή ή υπό κρίσιν αίτησις, γίνη δέ δεκτή ή παρέμβασις.

Συμβουλίου της Επικρατείας ηρεύνησεν, υφισταμένου σχετικού λόγου ακυρώσεως, άν ή σύνθεσις της Επιτροπής ταύτης υπήρξε νόμιμος, άν δηλαδή νομίμως συμμετέσχε τό αναπληρωματικόν μέλος, άντί του τακτικού μέλους.

Η απόλυσις του εν προκειμένω συνδικαλιστικού στελέχους επετράπη διά παράβασιν των εκ της συμβάσεως εργασίας υποχρεώσεών του (περί της οποίας ίδετε και Σ.Ε. 1578)1961, εισηγητής Κ. Χαϊδάς, ΕΕΔ 20, 1050, και τά εν ΕΕΔ 20, 1046 επ. σημειούμενα, Σ.Ε. 178) 1961, εισηγητής Κ. Δάρας, ΕΕΔ 20, 312, και περί της συνδικαλιστικής δράσεως εργαζομένων και άσκήσεως δικαιωμάτων εργοδότου γνωμοδότησιν Ι. Καποδίστρια, ΕΕΔ 22, 913 επ.).

Συμβουλίου της Επικρατείας 2959)1964, Ολομελείας

Προεδρεύων ο Σύμβουλος κ. Δ. Καρβελλάς
Εισηγητής ο Πάρεδρος κ. Δ. Καλλιβωκά,
Δικηγόρος ο κ. Β Βασιλείου

Διά της υπό κρίσιν, νομοτύπως και εμπροθέσμως άσκηθείσης, αιτήσεως διώκεται ή ακύρωσις της υπ' αριθ. 1)1963 αποφάσεως της κατά το άρθρον 3 του ά.ν. 1803) 1951 Επιτροπής, δι' ής εκρίθη, ότι συντρέχει σπουδαίος λόγος διά την υπό της Ανωνύμου Εταιρείας υπό την επωνυμίαν «***» καταγγελίαν της μετά του αιτούντος, προέδρου του σωματείου «Σύνδεσμος Αγγειοπλαστών - Διακοσμητών Πειραιώς, Αθηνών και Περιχώρων», συμβάσεως εργασίας.

Καθ' ά προκύπτει εκ των στοιχείων του φακέλου, το τακτικόν μέλος της ρηθείσης Επιτροπής Χρήστος Μιχαηλίδης, εκπρόσωπος του Συλλόγου Βιομηχάνων Πειραιώς, άπουσίαζεν εξ Αθηνών κατά το χρονικόν διάστημα από 25ης Ιουνίου μέχρι της . . . Ιουλίου 1963, μη καταστά-

σης οὕτω ἀντικειμενικῶς δυνατῆς τῆς ἐπιδόσεως αὐτῷ τῆς ἀπὸ 25 Ἰουνίου 1963 προσκλήσεως τοῦ προέδρου τῆς Ἐπιτροπῆς, ὅπως προσέλθῃ εἰς τὴν συνεδρίασιν αὐτῆς τῆς 29ης Ἰουνίου 1963, καθ' ἣν συνεζητήθη ἡ ἐφ' ἧς ἡ προσβαλλομένη πρᾶξις ὑπόθεσις. Ὅθεν ἡ ἐπὶ τῷ λόγῳ τούτῳ παράλειψις τῆς προσκλήσεως τοῦ ὡς εἴρηται τακτικοῦ μέλους καὶ ἡ ἀντ' αὐτοῦ συμμετοχὴ εἰς τὴν Ἐπιτροπὴν τοῦ ἀναπληρωματικοῦ μέλους Ἀλεξ. Ἀβραμίδου, τυγχάνει νόμιμος, ἀπορριπτέου καθισταμένου τοῦ περὶ τοῦ ἀντιθέτου λόγου ὡς ἀβασίμου.

Ὁ Ἀλέξ. Ἀβραμίδης ὡρίσθη ὡς ἀναπληρωματικὸν μέλος διὰ τὸ ἔτος 1963 διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 120)1962 ἀποφάσεως τοῦ διοικητικοῦ συμβουλίου τοῦ Συλλόγου Βιομηχάνων Πειραιῶς, κατ' ἀκολουθίαν δὲ ὁ περὶ τοῦ ἀντιθέτου λόγος ἀκυρώσεως τυγχάνει ἀπορριπτέος, ὡς ἐρειδόμενος ἐπὶ ἀνακριβοῦς προϋποθέσεως.

Τὸ ἄρθρον 1 τοῦ Α. Ν. 1803)1951 «περὶ προστασίας τῶν συνδικαλιστικῶν στελεχῶν» (126) ὁρίζει, ὅτι: «Ἐπιφυλαττομένης τῆς ἰσχύος τῶν διατάξεων τῆς ἐργατικῆς νομοθεσίας καὶ τοῦ Ἀστικοῦ Κώδικος, ὅσον ἀφορᾷ τὴν καταγγελίαν τῆς συμβάσεως ἐργασίας, πρόσωπα, παρέχοντα ὑπωσδήποτε ἐξηρτημένην ἐργασίαν, ἐφ' ὅσον τυγχάνουσι πρόεδροι ἢ γενικοὶ γραμματεῖς οἱασδήποτε ἐργατικῆς ἐπαγγελματικῆς ὀργανώσεως παντὸς βαθμοῦ, ἀριθμούσης πλέον τῶν 100 μελῶν φυσικῶν προσώπων, δὲν ἀπολύονται διὰ καταγγελίας τῆς συμβάσεως ἐργασίας ὑπὸ τῶν πάσης φύσεως ἐργοδοτῶν κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς θητείας των καὶ ἓν ἔτος μετ' αὐτήν, εἰμὴ μόνον διὰ σπουδαῖον λόγον καὶ κατὰ τὴν διαδικασίαν τοῦ ἄρθρου 3 τοῦ παρόντος». Οἱ κατὰ τὴν ἔννοιαν τῆς διατάξεως ταύτης σπουδαῖοι λόγοι καταγγελίας τῆς συμβάσεως ἐργασίας, ἡ διαπίστωσις τῆς ὑπάρξεως τῶν ὁποίων ἀνετέθη εἰς τὴν οὐσιαστικὴν κρίσιν καὶ ἐκτίμησιν τῆς ἐν ἄρθρῳ 3 προβλεπομένης Ἐπιτροπῆς, καθορίζονται περιορ στικῶς ἐν ἄρθρῳ 2 § 1 τοῦ ὡς ἄνω ἀν. νόμου. Τοιοῦτος σπουδαῖος λόγος συντρέχει καὶ «... ε) ὅταν διαπιστοῦται, ὅτι ὁ μισθωτὸς εἶναι ἀνίκανος διὰ τὴν συμπερωνημένην ἐργασίαν ἢ παρεβίασεν οὐσιώδεις ὑποχρεώσεις του ἢ καὶ ἐπουσιώδεις τοιαύτας, διὰ τὰς ὁποίας ὅμως τοῦ ἐγένοντο ὑπὸ τοῦ ἐργοδότου του ἐπανειλημμέναι ὑποδείξεις». Τέλος κατὰ τὴν παράγραφον 2 τοῦ αὐτοῦ ἄρθρου «ὡς σπουδαῖος λόγος δὲν δύναται ἐν οὐδεμιᾷ περιπτώσει νὰ θεωρηθῇ ἡ συνδικαλιστικὴ δρᾶσις τοῦ ἐναγομένου, ἰδίᾳ ἐφ' ὅσον αὕτη ἀσκεῖται ἔξω τοῦ τόπου ἐργασίας καὶ ἐν γένει ἐντὸς τῶν ὁρίων τοῦ νόμου, πάντως αὕτη δὲν δύναται νὰ θεωρηθῇ ὅτι ἀπαλλάσσει τοῦτον τῆς ὑποχρεώσεώς του πρὸς ἐργασίαν κατὰ τὴν διάρκειαν τῶν κεκανονισμένων ὡρίων».

Ἐξ ἄλλου τὸ ἄρθρον 652 τοῦ Ἀστικοῦ Κώδικος ὁρίζει, ὅτι «ὁ ἐκμισθωτὴς ὀφείλει νὰ ἐκτελέσῃ μετ' ἐπιμελείας τὴν ἀναληφθεῖσαν ἐργασίαν, εὐθυνόμενος διὰ τὴν ἐκ δόλου ἢ ἀμελείας προσγενομένην εἰς τὸν μισθωτὴν ζημίαν». Ἡ τοιαύτη δὲ μετ' ἐπιμελείας ἐκπλήρωσις τῆς ἀναληφθείσης ὑπ' αὐτοῦ ἐργασίας συνιστᾷ οὐσιώδη ὑποχρέωσιν αὐτοῦ, μὴ δυναμένην νὰ ἀποκλεισθῇ ἐκ τῆς ἰδιότητός του ὡς συνδικαλιστικοῦ στελέχους, τοσούτῳ μᾶλλον καθ' ὅσον ρητῶς διὰ τῆς ὡς ἄνω διατάξεως τοῦ ἄρθρου 2 § 2 τοῦ ἀ. ν. 1803)1951 ὁρίζεται, ὅτι ἡ τοιαύτη ἰδιότης δὲν τὸν ἀπαλλάσσει τῆς πρὸς ἐργασίαν ὑποχρεώσεώς του κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ καθωρισμένου ὡραρίου.

Ἡ προσβαλλομένη πρᾶξις δέχεται τὴν συνδρομὴν τοῦ ὡς ἄνω ἐν ἐδαφίῳ ε' τοῦ ἄρθρου 2 § 1 τοῦ ἀ.ν. 1803)1951 προβλεπομένου σπουδαίου λόγου καταγγελίας τῆς μεταξὺ τοῦ αἰτοῦντος καὶ τῆς παρεμβαινούσης συμβάσεως ἐργασίας ἐπὶ τῇ αἰτιολογίᾳ ὅτι «... ἐκ τῶν ἐνόρκων καταθέσεων τῶν ἐξετασθέντων μαρτύρων, τῶν παρασχεθεισῶν ὑπὸ τοῦ καθ' οὗ (αἰτοῦντος) ἐξηγήσεων, τῶν ἐκτιθεμένων εἰς τὰ ὑποβληθέντα τῶν ἐνδιαφερομένων ὑπομνήματα καὶ τὰ συνημμένα τούτοις ἔγγραφα προέκυψεν, ὅτι ὁ καθ' οὗ (αἰτῶν), ἐχόμενος τῆς ἀντιλήψεως ὅτι δὲν πρέπει νὰ καταπονῆται ὁ μισθωτὸς ἐν τῇ ἐργασίᾳ πρὸς ὄφελος τοῦ ἐργοδότου του, τὸ μὲν ἐζήτει καὶ ἐλάμβανε παρὰ τῆς αἰτούσης (παρεμβαινούσης) ἀδείας μετ' ἀποδοχῶν, ἀπουσιάζων ἐνίοτε καὶ ἀδικαιολογήτως, τὸ δὲ ἐξήντλει πᾶσαν σχεδὸν τὴν ἐν τῷ ἐργοστασίῳ δραστηριότητα αὐτοῦ εἰς παροτρύνασεις τῶν ἐπὶ παγίῳ ἡμερομισθίῳ ἀμειβομένων συναδέλφων του νὰ ἀποφεύγωσι τὴν ἐντατικὴν ἐργασίαν καὶ μὴ ἀποδίδουν, ἀπασχολῶν συνάμα αὐ-

τούς ἐπὶ τῷ τέλει τούτῳ κατὰ τὰς ὥρας τῆς ἐργασίας, παρὰ τὰς διαμαρτυρίας καὶ ἐπανειλημμένας συστάσεις τῶν ὀργάνων τῆς αἰτούσης (παρεμβαινούσης). Ἐκ τῶν ἀναφερθέντων ἀποδεικτικῶν στοιχείων προκύπτει, ὅτι οὗτος κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη (1961 – 1962) ἐζήτησε καὶ ἔλαβεν ἄδειαν ἐπὶ 180 ἐν συνόλῳ ἡμέρας, ἀπουσιάσας συνάμα λόγῳ ἀσθενείας ἐπὶ 34 ἡμέρας καὶ ἀδικαιολογήτως ἐπὶ 11 ἡμέρας. Ἀπὸ τοῦ παρελθόντος Νοεμβρίου (1962) ἡ αἰτοῦσα (παρεμβαίνουσα) ἔπαυσεν ἀπασχολοῦσα αὐτὸν καὶ τῷ ἀπηγόρευσε τὴν εἴσοδον ἐν τῷ ἐργοστασίῳ, καταβάλλουσα αὐτῷ τὰς ἀποδοχάς του. Τὸ τελευταῖον τοῦτο γεγονός, συνομολογούμενον, μαρτυρεῖ ὑπάσον ἐπιζήμιος κρίνεται διὰ τὴν αἰτοῦσαν (παρεμβαίνουσαν) ἡ ἐν τῷ ἐργοστασίῳ παρουσία του. Ἀλλὰ καὶ τὸ . . . ὅτι ὁ καθ' οὗ (αἰτῶν) διεμαρτύρετο διὰ τὴν μὴ ἀπασχόλησίν του καὶ ἤγειρε μάλιστα ἀγωγὴν περὶ ἀποζημιώσεως διὰ τὴν προσγενομένην αὐτῷ μείωσιν καὶ περὶ τεκμαρτοῦ ταύτης προδίδει ἐξ ἀντιθέτου ὑποίαν ὁ ἴδιος ἀπέδιδε σημασίαν εἰς τὴν ἐν τῷ ἐργοστασίῳ ἀνεπίτρεπτον ὡς ἄνω δραστηριότητά του, ἥτις, κατατείνουσα εὐθέως εἰς περιορισμὸν τῆς ἀποδοτικότητος τῶν ὑπὸ τῆς αἰτούσης (παρεμβαινούσης) ἀπασχολουμένων, ὅπερ καὶ ἐκ τοῦ προσκομιζομένου ἀντιτύπου προκηρύξεως τοῦ διοικητικοῦ συμβουλίου τοῦ ὡς ἄνω σωματείου προκύπτει, δυσχερῶς δύναται νὰ νοηθῇ, ὅτι ὑπηρέτει ἀληθῶς τὸ συμφέρον τούτων (συνδικαλιστικήν)».

Ἡ κρίσις τῆς Ἐπιτροπῆς περὶ παραβάσεως ὑπὸ τοῦ αἰτοῦντος τῶν ἐκ τῆς μεταξὺ αὐτοῦ καὶ τῆς παρεμβαινούσης συμβάσεως ἐργασίας ἀπορρεουσῶν ὑποχρεώσεών του, συνισταμένης ἀφ' ἑνὸς μὲν εἰς τὴν ὑπὸ τοῦ αἰτοῦντος ἀποφυγὴν τῆς ἐκπληρώσεως τῆς ὑποχρεώσεώς του πρὸς παροχὴν ἐργασίας, ἀφ' ἑτέρου δὲ εἰς τὴν ὑπ' αὐτοῦ προτροπὴν τῶν συναδέλφων του ὅπως ἀποφεύγωσι καὶ οὗτοι τὴν ἐκπλήρωσιν τῆς ἀντιστοίχου ὑποχρεώσεώς των, εὑρίσκει ἐπαρκὲς ἔρεισμα εἰς τὰ στοιχεῖα τοῦ φακέλου, τὰ ὁποῖα ἐπικαλεῖται ἡ προσβαλλομένη πρᾶξις, καὶ δὴ 1) εἰς τὰς ἐνώπιον τῆς Ἐπιτροπῆς ἐνόρκους καταθέσεις τῶν ἐξετασθέντων ὑπ' αὐτῆς μαρτύρων, οἵτινες κατέθεσαν, ὅτι μετὰ τὴν ἐκ τοῦ ἐργοστασίου ἀπομάκρυνσιν τοῦ αἰτοῦντος ηὐξήθη ἡ παραγωγή, παρὰ τὴν παράλληλον μείωσιν τοῦ ἀριθμοῦ τῶν ἀπασχολουμένων ἐργατῶν, καὶ ὅτι ὁ αἰτῶν «συνεχῶς ἐγύριζεν εἰς τὸ ἐργοστάσιον . . . καὶ προέτρεπε τοὺς ἐργάτας νὰ μὴ ἐργάζωνται καὶ μὴ ἀποδίδουν, μὲ τὸν σκοπὸν νὰ κάμουν οὗτοι ὑπερωρίας . . .», 2) Εἰς τὴν ὑπ' ἀριθ. 248/1963 ἀπόφασιν τοῦ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν, δι' ἧς ἀπερρίφθη ἀγωγὴ τοῦ αἰτοῦντος κατὰ τῆς παρεμβαινούσης διὰ προσβολὴν τῆς προσωπικότητός του λόγῳ τῆς χορηγηθείσης αὐτῷ παρὰ τὴν θέλησίν του διμήνου ἀδείας μετ' ἀποδοχῶν, δι' ἧς ἐκρίθη, ὅτι ἡ ἐνέργεια αὕτη τῆς παρεμβαινούσης ὑπηγορεύθη ἐκ λόγων ἀναγομένων εἰς τὸ καλῶς ἐννοούμενον ἐπαγγελματικὸν συμφέρον της, διότι ὁ αἰτῶν ἐγένετο διὰ τῶν ἐνεργειῶν του πρόξενος καθυστερήσεως τῆς παραγωγῆς, ἀφ' ἑνὸς μὲν λόγῳ τῶν συνεχῶν κατόπιν ἀδειῶν ἀπουσιῶν του, ἀφ' ἑτέρου δὲ λόγῳ τῆς ἀπασχολήσεως τοῦ προσωπικοῦ διὰ συζητήσεων συνδικαλιστικοῦ περιεχομένου ἐν ὥρᾳ ἐργασίας καὶ τῆς ἕνεκα ταύτης μειώσεως τῆς ἀποδόσεως αὐτοῦ, 3) Εἰς τὴν ἀπὸ Ἰανουαρίου 1963 προκήρυξιν τοῦ διοικητικοῦ συμβουλίου τοῦ Συνδέσμου Ἀγγειοπλαστῶν καὶ Διακοσμητῶν Πειραιῶς, Ἀθηνῶν καὶ Περιχώρων, οὗτινος ὁ αἰτῶν ἦτο πρόεδρος, δι' ἧς ἐξωθεῖται τὸ προσωπικὸν τῆς παρεμβαινούσης εἰς μείωσιν τῆς ἀποδοτικότητός του καὶ 4) εἰς τὸ γεγονὸς ὅτι ὁ αἰτῶν ἔλαβε τῇ αἰτήσει του πλείστας ὅσας ἀδείας. Τὰ πραγματικὰ ταῦτα περιστατικὰ ἐπαρκῶς αἰτιολογοῦν τὴν ὡς ἄνω κρίσιν τῆς Ἐπιτροπῆς, ὀρθῶς δὲ ὑπήχθησαν εἰς τὴν ἔννοιαν τοῦ ἐν ἄρθρῳ 2 § 1 ἐδάφιον ε'

τοῦ ἀ.ν. 1803)1951 προβλεπομένου σπουδαίου λόγου καταγγελίας τῆς συμβάσεως ἐργασίας, καθ' ὅσον αἱ τοιαῦται ἐνέργειαι τοῦ αἰτοῦντος δὲν ἀπετελοῦν συνδικαλιστικὴν δρᾶσιν, ἀσκουμένην ἐντὸς τῶν ὁρίων τοῦ νόμου, ἀλλὰ παράβασιν τῶν ἐκ τῆς συμβάσεως ἐργασίας ἀπορρεουσῶν οὐσιωδῶν ὑποχρεώσεών του. Κατ' ἀκολουθίαν οἱ λόγοι ἀκυρώσεως περὶ ἀναιτιολογήτου τῆς προσβαλλομένης πράξεως καὶ περὶ ἐσφαλμένου νομικοῦ χαρακτηρισμοῦ τῶν ὡς ἄνω ἐνεργειῶν του τυγχάνουν ἀπορριπτέοι ὡς ἀβάσιμοι.

Ἐξ ἄλλου ἡ τελευταία σκέψις τῆς προσβαλλομένης πράξεως, καθ' ἣν ἡ ὡς εἴρηται δραστηριότης τοῦ αἰτοῦντος «δυσχερῶς δύναται νὰ νοηθῇ, ὅτι ὑπηρέτει ἀληθῶς τὸ συμφέρον τῶν ἐργατῶν (συνδικαλιστικὴ)» ἔχει τὴν ἔννοιαν, ὅτι ἡ δραστηριότης του αὕτη δὲν συνιστᾷ συνδικαλιστικὴν δρᾶσιν κατὰ τὴν ἔννοιαν τοῦ νόμου, κατ' ἀκολουθίαν δὲ καὶ ὁ συναφὴς λόγος ἀκυρώσεως, καθ' ὃν ἡ αἰτιολογία τῆς προσβαλλομένης πράξεως εἶναι ἀσαφής, καθ' ὃ ἐκφράζουσα ἀμφιβολίας περὶ τοῦ χαρακτηρισμοῦ τῆς δράσεως τοῦ αἰτοῦντος ὡς συνδικαλιστικῆς ἢ μή, τυγχάνει ἀπορριπτέος ὡς ἀβάσιμος.

Ὁ λόγος ἀκυρώσεως, καθ' ὃν ἡ προσβαλλομένη πρᾶξις ἔκρινεν ὡς σπουδαῖον λόγον καταγγελίας τῆς συμβάσεως ἐργασίας τὰς ὑπὸ τοῦ αἰτοῦντος ληφθείσας ἀδείας καὶ τὴν ἀδικαιολόγητον ἀποχήν του ἐκ τῆς ἐργασίας ἐπὶ 11 ἡμέρας, κατὰ παράβασιν τῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρου 2 § 1 ἐδάφιον στ' τοῦ ρηθέντος ἀ.ν. 1803)1951, δι' ἧς ὁρίζεται, ὅτι συντρέχει σπουδαῖος λόγος καταγγελίας τῆς συμβάσεως ἐργασίας «ὅταν ὁ μισθωτὸς ἀπέσχε τῆς ἐργασίας ἄνευ ἀδείας ἐπὶ μακρὸν σχετικῶς χρονικὸν διάστημα. Μακρὸν χρονικὸν διάστημα θεωρεῖται κατὰ τὰς περιστάσεις ἰδίᾳ ὅταν ὑπερβαίνῃ τὸ δεκαπενθήμερον ἐπὶ ὑπαλλήλων καὶ τὸ δεκαήμερον ἐπὶ τεχνιτῶν, ἐργατῶν ἢ ὑπηρετῶν», τυγχάνει ἀπορριπτέος ὡς ἀβάσιμος, καθ' ὅσον ἡ προσβαλλομένη πρᾶξις δὲν ἐφήρμοσε τὴν διάταξιν ταύτην, ἀλλ' ἐπεκαλέσθη τὰ πραγματικὰ ταῦτα περιστατικὰ ὡς ἓν ἐκ τῶν ἀποδεικτικῶν στοιχείων, ἐφ' ὧν ἐστήριξε τὴν κρίσιν της περὶ τῆς ὑπὸ τοῦ αἰτοῦντος ἀπουσίας τῆς ἐκπληρώσεως τῆς οὐσιώδους πρὸς ἐργασίαν ὑποχρεώσεώς του, ἤτοι πρὸς στοιχειοθέτησιν τοῦ ἐν ἐδαφίῳ ε' προβλεπομένου σπουδαίου λόγου καταγγελίας τῆς συμβάσεως ἐργασίας.

Ὁ λόγος ἀκυρώσεως, καθ' ὃν ἐσφαλμένως ἐχαρακτηρίσθη ὑπὸ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως ὡς σπουδαῖος λόγος ἡ ὑπὸ τῆς παρεμβαινούσης ἀπαγόρευσις τῆς εἰσόδου τοῦ αἰτοῦντος εἰς τὸ ἐργοστάσιόν της, δοθέντος ὅτι τὸ γεγονὸς τοῦτο δὲν ὀφείλεται εἰς πρᾶξιν αὐτοῦ, ἀλλὰ τῆς παρεμβαινούσης, ὡς καὶ ἡ ὑπὸ τοῦ αἰτοῦντος ἐπιδίωξις διὰ τῆς δικαστικῆς ὁδοῦ, ὅπως ἐπανέλθῃ εἰς τὴν ἐργασίαν του, ἐξ ἧς ἀπεμακρύνθη διὰ τῆς χορηγήσεως αὐτῷ ἀδείας ὑπὸ τῆς παρεμβαινούσης, δοθέντος ὅτι ἡ ἐνέργειά του αὕτη ἀπέβλεπεν εἰς τὸ κοινὸν συμφέρον τῶν ἐν τῷ ἐργοστασίῳ ἀπασχολουμένων ἐργατῶν, ἤτοι ἀπετέλει ἐκδήλωσιν συνδικαλιστικήν, τυγχάνει ἀπορριπτέος ὡς ἀβάσιμος, διότι τὰ πραγματικὰ ταῦτα περιστατικὰ δὲν ἀναφέρονται ἐν τῇ προσβαλλομένῃ πράξει ὡς γεγονότα συνιστῶντα καθ' ἑαυτὰ σπουδαῖον λόγον καταγγελίας τῆς συμβάσεως ἐργασίας, ἀλλὰ διὰ τὴν συναγωγὴν ἐπιχειρημάτων πρὸς ἐνίσχυσιν τῆς κρίσεως αὐτῆς περὶ τῆς ἐπιζημίου διὰ τὴν παρεμβαίνουσαν δραστηριότητος τοῦ αἰτοῦντος, ὡς ἀποβλεπούσης εἰς τὸν περιορισμὸν τῆς ἀποδοτικότητος τῶν ἐν τῷ ἐργοστασίῳ αὐτῆς ἐργαζομένων, ἐντεῦθεν δὲ περὶ τῆς παραβάσεως ὑπὸ τοῦ αἰτοῦντος τῶν ἐκ τῆς συμβάσεως ἐργασίας ἀπορρεουσῶν ὑποχρεώσεών του.

Ὁ λόγος ἀκυρώσεως, καθ' ὃν δὲν ἐλήφθησαν ὑπ' ὄψιν ὑπὸ τῆς ἐκδοσάσης τὴν προσβαλλομένην ἀπόφασιν Ἐπιτροπῆς ὡρισμένοι ἰσχυρισμοὶ τοῦ αἰτοῦντος, τυγχάνει ἀπορριπτέος, ὡς ἐρειδόμενος ἐπὶ ἐσφαλμένης προϋποθέσεως, διότι ἡ προσβαλλομένη πρᾶξις ρητῶς ἀναφέρεται εἰς τὰς ὑπὸ τοῦ αἰτοῦντος παρασχεθείσας ἐξηγήσεις, εἰς τὰ ὑπομνήματα τῶν διαδίκων καὶ εἰς τὰ συνημμένα αὐτοῖς ἔγγραφα.

ΕΡΓΑΤΙΚΑ ΑΤΥΧΗΜΑΤΑ

ΕΠΙΔΕΙΝΩΣΙΣ ΝΟΣΟΥ ΜΙΣΘΩΤΟΥ ΕΞ ΕΡΓΑΣΙΑΣ ΥΠΟ ΑΣΥΝΗΘΕΙΣ ΣΥΝΘΗΚΑΣ

Γενικαί άρχαί έκ τών άρθρων 288 καί 662 Άστικοῦ Κώδικος

Ὑπαρξις ὅρων βιαίου συμβάντος, κατά τήν ἔννοιαν τοῦ Νόμου 551)1914 περί ἐργατικῶν ἀτυχημάτων, ἐάν ἡ νόσος, ἐκ τῆς ὁποίας ἔπασχεν ὁ ἐργαζόμενος ἐπεδεινώθη ὄχι ἐκ βαθμιαίας ἐξασθενήσεως τοῦ ὀργανισμοῦ, συνεπείᾳ τοῦ εἴδους τῆς ἀναληφθείσης ἐργασίας, ἀλλ' ἕνεκα τῆς ἐν συγκεκριμένῃ περιπτώσει συνεχίσεως αὐτῆς ὑπό συνθήκας ἀσυνήθεις, ἐκτάκτους ἢ ἐξαιρετικάς, λόγῳ τῶν ὁποίων κατεπονήθη βαρύτατα ὁ ὀργανισμός τοῦ πάσχοντος. – Ἀσυνήθεις, ἔκτακτοι καί ἐξαιρετικαί συνθῆκαι καί αἱ ὑπό τοῦ ἐργοδότου ἐπιβαλλόμεναι πέραν τῶν ἐκ τῆς ἐργασιακῆς συμβάσεως ὑποχρεώσεις

Περίπτωσις τῆς κατωτέρω ἀποφάσεως τοῦ Ἀρείου Πάγου, ὑπό τῆς ὁποίας ἐπεκυρώθη ἡ ὑπ' ἀριθ. 5071)1963 ἀπόφασις τοῦ ὡς ἐφετείου δικάσαντος κατά τόν νόμον 551)1914 περί ἐργατικῶν ἀτυχημάτων Πρωτοδικείου Θεσσαλονίκης, ὑπῆρξεν ἐργατικόν ἀτύχημα μισθωτοῦ, διά τό ὁποῖον ἐζητήθη ἡ κατά τόν νόμον τοῦτον ἀποζημίωσις (αναπροσαρμοζομένη δυνάμει τῆς ὑπ' ἀριθ 38804)1957 ὑπουργικῆς ἀποφάσεως, ΕΕΔ 16, 850).

Σύμφωνος εἶναι ἡ γνώμη τῆς ἀποφάσεως ταύτης πρός τά ἐν τῇ θεωρίᾳ καί νομολογίᾳ δεκτά γενόμενα ὅτι ὡς ἐργατικόν ατύχημα, κατά τήν ἔννοιαν τοῦ ἀνωτέρω νόμου, θεωρεῖται καί ἡ ἐπιδείνωσις ὑφισταμένης νόσου, ὅταν αὕτη ὑπῆρξεν ἀπότοκος βιαίου συμβάντος, ἐκτελουμένης δηλαδή τῆς ἐργασίας ὑπό συνθήκας ἀσυνήθεις, ἐκτάκτους ἢ ἐξαιρετικάς. (Ἴδετε *Χ. Οἰκονόμου*, Δίκαιον Ἐργατικῶν Ἀτυχημάτων § 176, σελ. 208, *Γ. Ροΐλοῦ*, Περί ἐπαγγελματικοῦ κινδύνου § 13, *Χ Ἀγαλιοπούλου*, Κοινωνικαί Ἀσφαλίσεις, σελ. 252 ἑπ., *Α. Τούση*, Ἐργατ. Δίκαιον, σελ. 50 ἑπ., Α.Π. 72)1960 εἰσηγητής *Α. Φλῶρος*, ΕΕΔ 19, 335, ἔνθα καί λοιπαί παραπομπαί, Σ.Ε. 1388)1958, εἰσηγητής *Η. Ντόκας*, ΕΕΔ 17, 906, Σ.Ε. 1376)1962, εἰσηγητής *Ἠλ. Γλυκοφρύδης*, ΕΕΔ 21, 1185, Σ.Ε. 2074)1962, εἰσηγητής *Α. Ταβουλάρης*, ΕΕΔ 21, 1481, ἀδιαφόρως ἂν ὑφίστατο παρά τῷ παθόντι καί σχετική προδιάθεσις πρός τήν πάθησιν. (Ἴδετε καί σημειώσεις μας ἐν ΕΕΔ 21, 281, ἔνθα ἡμεδαπή καί ξένη νομολογία).

Ἐξαιρετικαί συνθῆκαι ὑπάρχουν καί ἐπί ἐργασίας πέραν τῶν νομίμων ὡρῶν ἐργασίας (Α.Π. 388)1934, Θέμ. ΜΣΤ' 158, Α.Π. 205)1964, εἰσηγητής *Μ. Ζαφειρόπουλος*, ΕΕΔ 23, 587).

Ἀρείου Πάγου 696)1964, Τμ. Β'

Προεδρεύων ὁ Ἀντιπρόεδρος κ. *Κ. Σοῦτσος*
Εἰσηγητής ὁ Ἀρεοπαγίτης κ. *Δ. Ροζάκης*
Δικηγόροι οἱ κ.κ. Γ. Μητσόπουλος, Κ. Σταυρίτης

Κατά τήν ἀληθῆ ἔννοιαν τοῦ ἄρθρου 1 ἀπό 27 Ἰουλίου 1920 β.δ. περί κωδικοποιήσεως τῶν νόμων 551)1914, 2114 καί 2193 τοῦ 1920 ὑφίστανται οἱ ὅροι βιαίου συμβάντος ἐν τῇ ἐκτελέσει τῆς ἐργασίας, ἐάν ἡ νόσος, ἐξ ἧς ἔπασχεν ὁ ἐργαζόμενος, ἐπεδεινώθη οὐχί ἐκ βαθμιαίας ἐξασθενήσεως τοῦ ὀργανισμοῦ συνεπείᾳ τοῦ εἴδους τῆς ἀναληφθείσης ἐργασίας, ἀλλ' ἕνεκα τῆς ἐν συγκεκριμένῃ περιπτώσει συνεχίσεως αὐτῆς ὑπό συνθήκας ἀσυνήθεις, ἐκτάκτους ἢ ἐξαιρετικάς, λόγῳ τῶν ὁποίων κατεπονήθη βαρύτατα ὁ ὀργανισμός τοῦ πάσχοντος. Ἀσυνήθεις δέ, ἔκτακτοι καί ἐξαιρετικαί συνθῆκαι λογίζονται καί αἱ ὑπό τοῦ ἐργοδότου ἐπιβαλλόμεναι πέραν τῶν ἐκ τῆς ἐργασιακῆς συμβάσεως ὑποχρεώσεις εἰς τόν ἐργαζόμενον.

Ἐξ ἄλλου κατά μέν τό ἄρθρον 288 Α.Κ. ὁ ὀφειλέτης ὑποχρεοῦται νά ἐκπληρώσῃ τήν παροχήν ὡς ἀπαιτεῖ ἡ καλή πίστις, λαμβανομένων ὑπ' ὄψιν τῶν συναλλακτικῶν ἠθῶν, κατά δέ τό ἄρθρον 662 αὐτοῦ ὁ ἐργοδότης ἐργασίας ὀφείλει νά διαρρυθμίζῃ τά τῆς ἐργασίας κατά τρόπον ὥστε νά προστατεύεται ἡ ζωή καί ἡ ὑγεία τοῦ ἐκμισθωτοῦ.

Ἐν προκειμένῳ, ὡς δείκνυται ἐκ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως, τό δικαστήριον ἐδέξατο ἀνελέγκτως τά ἑξῆς πραγματικά περιστατικά: Ὁ ἀναιρεσίβλητος, προσληφθείς τήν 25 Δεκεμβρίου 1946 ὑπό τῆς ἣν διεδέχθη ἡ ἀναιρεσείουσα Κρατικῆς Ἐκμεταλλεύσεως Τροχιοδρόμων καί Ἠλεκτρισμοῦ Θεσσαλονίκης, παρεῖχεν ἐκτοτε εἰς αὐτήν καί ἐν συνεχείᾳ εἰς τήν ἀναιρεσείουσαν ὑπηρεσίας μηχανοτεχνίτου καί βοηθοῦ συντηρήσεως εἰς τούς ἐν τῷ λιμένι Θεσσαλονίκης ἐλλιμενισμένους πλωτούς σταθμούς παραγωγῆς ἠλεκτρικοῦ ρεύματος, ἐξ ὧν ἠλεκτροδοτεῖτο τότε ἡ πόλις τῆς Θεσσαλονίκης. Τάς ὑπηρεσίας του ταύτας ὁ ἀναιρεσίβλητος παρεῖχεν ἐν μηχανοστα-

σίως λειτουργοῦντι ἐν τῷ κύτει ἑνὸς ἐκ τῶν ὡς ἄνω πλωτῶν σταθμῶν πλοίων εἰς περιβάλλον ὑψηλῆς θερμοκρασίας, δημιουργουμένης ἐκ τῆς λειτουργίας τῶν ἠλεκτρογεννητριῶν καὶ ἐν μέσῳ ρευμάτων ἀέρος, προκαλουμένων ὑπὸ εἰδικῶν διὰ τὴν μείωσιν τῆς θερμοκρασίας τοῦ χώρου συσκευῶν, καὶ ὑπεβάλλετο ἐν τῇ ἐκτελέσει τῆς ἐργασίας του, ἐπιβαλλούσης συχνὰς ἀνόδους εἰς τὸ κατάστρωμα τοῦ πλοίου πρὸς ἐπισκευὴν ἢ καθαρισμὸν ἐξαρτημάτων μηχανῶν, εἰς ἀπροσδιορίστους ἐναλλαγὰς τῆς θερμοκρασίας τοῦ περιβάλλοντος. Συνεπείᾳ τῶν ἀνθυγιεινῶν τούτων συνθηκῶν τῆς ἐργασίας τοῦ ἀναιρεσιβλήτου ἡ ἀντίστασις τοῦ ὀργανισμοῦ του εἰς τὰς εἰσβολὰς μικροβίων ὑπέστη προοδευτικὴν μείωσιν, ἥτις συνετέλεσεν εἰς τὴν προσβολήν του ἐκ φυματιώσεως τῶν πνευμόνων, ἐκδηλωθείσης κατὰ τὸν μῆνα Αὔγουστον τοῦ 1955 δι' αἱμοπτύσεως ἐν ὥρᾳ ὑπηρεσίας. Ἡ νόσος διεγνώσθη ὑπὸ ἰατρῶν τῆς ἀναιρεσειούσης, δι' ὧν ἔλαβον γνῶσιν αὐτῆς καὶ οἱ νόμιμοι ἐκπρόσωποί της, ἐπέβαλλε δὲ τὴν εἰς τὸ σανατόριον Ἀσβεστοχωρίου εἰσαγωγὴν τοῦ ἀναιρεσιβλήτου πρὸς θεραπείαν. Μετὰ τὴν κλινικὴν ἴασίν του καὶ τὴν ἐκ τοῦ σανατορίου ἔξοδόν του τῷ ἀνετέθη κατ' ἀρχὰς μὲν ἐργασία μηχανοτεχνίτου καὶ βοηθοῦ συντηρήσεως εἰς τὸ ἐν Θεσσαλονίκῃ ἐργοστάσιον παραγωγῆς ἠλεκτρικοῦ ρεύματος, ὅπερ ἤρξατο ἐν τῷ μεταξὺ λειτουργοῦν, καταργηθέντων τῶν πλωτῶν σταθμῶν ἠλεκτροπαραγωγῆς, βραδύτερον δέ, μετὰ τὴν κατάργησιν καὶ τούτου, ἐξωτερικὴ ὑπηρεσία καταμετρητοῦ ἠλεκτρικῶν γνωμόνων καὶ εἰσπράκτορος ἐν τῇ περιοχῇ Θεσσαλονίκης. Ἡ ἐκτέλεσις τῆς ἐργασίας ταύτης, ἐπιβάλλουσα τὴν διάνυσιν σημαντικῶν ἀποστάσεων καθ' ὅλας τὰς ἐποχὰς τοῦ ἔτους καὶ ὑφ' οἱασδήποτε καιρικὰς συνθήκας ἔν τε τῇ πόλει Θεσσαλονίκης καὶ τοῖς περιχώροις της, ὡς καὶ τὴν ἄνοδον κλιμάκων πολυωρόφων οἰκοδομῶν πρὸς λῆψιν τῶν ἐνδείξεων καταναλώσεως ἠλεκτρικοῦ ρεύματος τῶν γνωμόνων, ἦτο λίαν ἐπιμοχθὴς καὶ ἡ ἐξ αὐτοῦ καταπόνησις τοῦ ὀργανισμοῦ του δυσανάλογος πρὸς τὰς λόγῳ τῆς ἐκ πνευμονικῆς φυματιώσεως νοσήσεώς του μειωμένας σωματικάς του δυνάμεις. Συνεπείᾳ τῆς συνεχίσεως τῆς ἐργασίας ταύτης καὶ τῆς ἐξ αὐτῆς προελθούσης βαρυτάτης καταπονήσεως τοῦ πάσχοντος ὀργανισμοῦ του ἐπεδεινώθη ἡ ἐξ ἧς ἔπασχε νόσος τῆς πνευμονικῆς φυματιώσεως (ἐξ ἧς κλινικῶς, ὡς ἀνωτέρω ἐδέξατο, καὶ ὄχι πλήρως ἐθεραπεύθη), εἰς βαθμὸν τοιοῦτον ὥστε νὰ ὑποστῇ τὴν 10 Δεκεμβρίου 1960, ἐν ὥρᾳ ὑπηρεσίας, ραγδαίαν αἱμόπτυσιν, διαπιστωθείσης σπηλαιώδους ἑτεροπλεύρου πνευμονικῆς φυματιώσεως, ἐξ ἧς κατέστη πλήρως καὶ διαρκῶς ἀνίκανος πρὸς ἐργασίαν.

Ὑπὸ τὰ ἐν τῇ ἠγουμένῃ αἰτιολογίᾳ πραγματικὰ περιστατικά, τὰ ὁποῖα ἀνελέγκτως ἐδέξατο τὸ δικαστήριον, ἡ νόσος τῆς σπηλαιώδους ἑτεροπλεύρου πνευμονικῆς φυματιώσεως, ἐξ ἧς κατέστη πλήρως καὶ διαρκῶς ἀνίκανος πρὸς ἐργασίαν ὁ ἀναιρεσίβλητος, συνιστᾷ ἐργατικὸν ἀτύχημα, ἐπελθὸν τὴν 10 Δεκεμβρίου 1960, ἀφοῦ ἡ εἰς τὸν ἀναιρεσίβλητον, ἔχοντα μειωμένας τὰς σωματικάς του δυνάμεις, συνεπείᾳ τῆς γνωστῆς εἰς τὸν ἐργοδότην νοσήσεώς του ἐκ φυματιώσεως, κλινικῶς μόνον καὶ ὄχι πλήρως θεραπευθείσης, ἀνάθεσις τῆς ἐκτεθείσης ἐπιμόχθου καὶ ἀνθυγιεινῆς ἐργασίας τὸ μὲν ἀνήκειται εἰς ἣν ἐκ τοῦ ἄρθρου 288 Α.Κ. ὑποχρέωσιν τῆς ἐκπληρώσεως τῆς παροχῆς, ὡς ἀπαιτεῖ ἡ καλὴ πίστις, τὸ δὲ ἀποτελεῖ εὐθέως παράβασιν τῆς διαληφθείσης διατάξεως τοῦ ἄρθρου 662 Α.Κ., συνιστοῦν δὲ αἱ ἐκτεθεῖσαι περιστάσεις, ὑφ' ἃς ἐξετέλει ἐν τῇ συγκεκριμένῃ ταύτῃ περιπτώσει τὴν ἐργασίαν του ὁ μειωμένων σωματικῶν δυνάμεων ἀναιρεσίβλητος, ἰδιαζούσας ὅλως καὶ ἐξαιρετικὰς συνθήκας, ὥστε ἡ συνεπείᾳ τούτων παρόξυνσις ἐν προκειμένῳ τῆς μὴ πλήρως θεραπευθείσης φυματιώσεως νὰ ἀποτελῇ ἐργατικὸν ἀτύχημα κατὰ τὰς διαληφθείσας διατάξεις, τὰς ὁποίας, οὕτως ἀποφηνάμενον καὶ τὸ δικαστήριον τῆς οὐσίας, ὀρθῶς ἡρμήνευσε καὶ ἐφήρμοσε καὶ ἀπορριπτέος ὁ περὶ τοῦ ἐναντίου 1ος λόγος ἀναιρέσεως.

Ὡς δείκνυται ἐκ τῶν ὑπὸ τοῦ δικαστηρίου γενομένων δεκτῶν πραγματικῶν περιστατικῶν, τῶν ἐν τῇ πρώτῃ ὡς ἄνω αἰτιολογίᾳ ἀναφερομένων, ἐκτίθενται ταῦτα πλήρως καὶ ὡρισμένως ἐν τῇ προσβαλλομένῃ ἀποφάσει, ὑπαγόμενα δὲ ταῦτα εἰς τὰς διαληφθείσας διατάξεις συνιστοῦν, ὡς εἴρηται, ἐργατικὸν ἀτύχημα, ἐπελθὸν τὸν Δεκέμβριον 1960. Εἶναι ὅθεν ἐπαρκῶς ἠτιολογημένη ἡ ἀπόφασις καὶ ἀπορριπτέος ὁ περὶ τοῦ ἐναντίου 2ος λόγος ἀναιρέσεως.

ΕΥΘΥΝΗ ΕΡΓΟΔΟΤΟΥ ΠΡΟΣ ΑΠΟΖΗΜΙΩΣΙΝ ΕΠΙ ΕΡΓΑΤΙΚΟΥ ΑΤΥΧΗΜΑΤΟΣ

Χρηματική ικανοποίησις μελῶν οἰκογενείας λόγῳ ψυχικῆς ὀδύνης

Περιορισμὸς εὐθύνης ἐργοδότου πρὸς ἀποζημίωσιν ἐπὶ ἐργατικοῦ ἀτυχήματος ἠσφαλισμένου εἰς τὸ Ι.Κ.Α. μισθωτοῦ κατὰ τὸ κοινὸν ἀστικὸν δίκαιον εἰς μόνην τὴν περίπτωσιν, καθ' ἣν τὸ ἀτύχημα προέρχεται ἐκ δόλου τοῦ ἐργοδότου ἢ τοῦ ὑπ' αὐτοῦ προστηθέντος.—Ἀξίωσις χήρας θανόντος μισθωτοῦ πρὸς χρηματικὴν ἱκανοποίησιν λόγῳ ψυχικῆς ὀδύνης κατ' ἄρθρον 932 Ἀστικοῦ Κώδικος.—Ἐκδίκασις ἀγωγῆς κατὰ τὴν τακτικὴν διαδικασίαν.—Κρίσις τοῦ δικαστηρίου περὶ τῆς ὑπάρξεως ψυχικῆς ὀδύνης καὶ τοῦ ἐπιδικαστέου ποσοῦ, μὴ ἀναγκαίας τῆς διατάξεως ἀποδείξεων.

Περίπτωσις τῆς κατωτέρω ἀποφάσεως τοῦ Πρωτοδικείου Πειραιῶς κατὰ τὴν τακτικὴν διαδικασίαν (οὕτω αἱ Α.Π. 283)1964, εἰσηγητὴς *Ε. Μαλλοῦχος*, ΕΕΔ 23, 586, Α.Π. 712)1964, εἰσηγητὴς *Ι. Χατζηδάκης*, ΕΕΔ 24, 84), ὑπῆρξε χρηματικὴ ἱκανοποίησις μέλους οἰκογενείας (συζύγου) θανόντος ἐξ ἐργατικοῦ ἀτυχήματος, λόγῳ ψυχικῆς ὀδύνης, κατ' ἄρθρον 932 Ἀστικοῦ Κώδικος, ἡ ὁποία, συμφώνως καὶ πρὸς τὰ νομολογηθέντα, ἐθεωρήθη ὑπὸ τοῦ Πρωτοδικείου ὡς στηριζομένη εἰς τὸν νόμον.

Διὰ τὰς λοιπὰς ὅμως ἀξιώσεις, ἐφ' ὅσον ὁ μισθωτὸς ἠσφαλίζετο εἰς τὸ Ι.Κ.Α. καὶ ἡ ἀγωγὴ δὲν ἐστηρίζετο εἰς τὴν παράβασιν τῶν ὅρων ἀσφαλείας ἐκ δόλου τοῦ ἐργοδότου του, ὁπότε κατ' ἄρθρον 16 τοῦ νόμου 551)1914 δίδεται ἡ ἐκ τοῦ κοινοῦ ἀστικοῦ δικαίου ἀποζημίωσις (ΕΕΔ 23, 903, ἔνθα νομολογία τοῦ Ἀρείου Πάγου καὶ σημειώσεις μας), τὸ Πρωτοδικεῖον ἀπέρριψε τὴν ἀγωγὴν ὡς μὴ νόμιμον.

Εἶναι σύμφωνος ἡ ἄποψις τῆς ἀποφάσεως τοῦ Πρωτοδικείου πρὸς τὰ ἐν τῇ θεωρίᾳ καὶ νομολογίᾳ γενόμενα δεκτά (*Γ. Μπαλῆς*, Γενικαὶ Ἀρχαὶ § 8, ἀριθ. 7, *Κ. Τριανταφυλλόπουλος*, Νέον Δίκαιον, στ' 5, 6, Α. Π. 437)1960, εἰσηγητὴς *Π. Σπεντζόπουλος*, ΕΕΔ 19, 1825, Α Π. 443)1959, εἰσηγητὴς *Α. Κωστήρης*, ΕΕΔ 18, 1867), ὅτι ὡς πρὸς τὴν ἔκτασιν τῆς ἐπιδικαστέας ἀποζημιώσεως δὲν τάσσεται εἰδικὴ ἀπόδειξις, ἀλλὰ τὸ Δικαστήριον κρίνει, λαμβάνον ὑπ' ὄψιν ἰδίᾳ τὸν βαθμὸν τοῦ πταίσματος, τὴν περιουσιακὴν καὶ οἰκονομικὴν κατάστασιν καὶ θέσιν τῶν διαδίκων μερῶν. (Ἴδετε καὶ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν 4766)1963, εἰσηγητὴς *Β. Ζέππος*, ΕΕΔ 22, 745).

Σχετικὴ πρὸς τὴν ἐνάσκησιν τῆς ἀξιώσεως ὑπὸ τῶν ἀποτελούντων τὴν οἰκογένειαν τοῦ θανατωθέντος φυσικοῦ προσώπου ἡ Α.Π. 437) 1960, ἔνθ' ἀνωτ., καὶ Α.Π. 404)1964, εἰσηγητὴς *Β. Πατσουράκος*, ΕΕΔ 23, 1113.

Πρωτοδικείου Πειραιῶς 5177)1964

Πρόεδρος ὁ κ. *Γ. Γερακῆς*
Εἰσηγητὴς ὁ Πρωτοδίκης κ. *Γερμ. Βλαστὸς*
Δικηγόροι οἱ κ.κ. Κ. Πετρόπουλος, Ἠλ. Κολοτοῦρος

Κατ' ἄρθρον 16 τοῦ β. διατάγματος 24.7)25.8 1920 «περὶ κωδικοποιήσεως τῶν νόμων περὶ εὐθύνης πρὸς ἀποζημίωσιν τῶν ἐξ ἀτυχήματος ἐν ἐργασίᾳ παθόντων ἐργατῶν καὶ ὑπαλλήλων» οἱ παθόντες ἐξ ἀτυχήματος τοῦ ἄρθρου 1, δυναμένου νὰ ἀποδοθῇ εἰς δόλον τοῦ ἐργοδότου ἢ τοῦ ὑπ' αὐτοῦ προστηθέντος προσώπου, ὡς καὶ τὰ ἀντ' αὐτῶν κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 6 δικαιούμενα πρόσωπα, ἔχουσι τὸ ἐκλεκτικὸν δικαίωμα νὰ ἀσκῶσιν εἴτε τὴν ἐκ τοῦ παρόντος νόμου, εἴτε τὴν ἐκ τοῦ κοινοῦ ἀστικοῦ δικαίου προσήκουσαν αὐτοῖς πρὸς ἀποζημίωσιν ἀξίωσιν. Τὸ αὐτὸ ἰσχύει καὶ διὰ τὴν περίπτωσιν, καθ' ἣν τὸ ἀτύχημα ἐπῆλθεν ἐν ἐργασίᾳ ἢ ἐπιχειρήσει, ἐν ᾗ δὲν ἐτηρήθησαν αἱ διατάξεις ἰσχυόντων νόμων, διαταγμάτων ἢ κανονισμῶν περὶ τῶν ὅρων ἀσφαλείας καὶ ἕνεκα τῆς μὴ τηρήσεως τούτων.

Ἐξ ἄλλου, κατὰ τὴν ἔννοιαν τῆς διατάξεως τῆς παραγράφου 1 τοῦ ἄρθρου 1 τοῦ περὶ ἐκδικάσεως τῶν μεταξὺ ἐργατῶν καὶ ἐργοδοτῶν διαφορῶν νόμου Γ?ΩΔ', εἰς τὴν ὑπ' αὐτῆς θεσπιζομένην σύντομον καὶ ὀλιγώτερον δαπανηρὰν διαδικασίαν ὑπάγονται μόνον αἱ ἐκ σχέσεως ἐργασίας ἀξιώσεις τοῦ μισθωτοῦ ἢ ἐν περιπτώσει θανάτου αὐτοῦ τῶν κατὰ νόμον καθ' ὑποκατάστασιν εἰς τὸν μισθωτὸν δικαιούχων τῶν ἀξιώσεων τούτου, οὐχὶ δὲ καὶ αἱ ἀξιώσεις προσώπων μὴ συνδεομένων μὲ ἀ ἐργοδότου διὰ σχέσεως ἐργασίας, εἶα ἐπὶ θανατώσεως προσώπου ἐκ βιαίου συμβάντος ἐν τῇ ἐκτελέσει τῆς ἐργασίας ἢ ἐξ ἀφορμῆς ταύτης, κατὰ τὸ ἄρθρον 1 τοῦ νόμου 551)1914 (β. διάταγμα 24 7)25 8)1920) ἢ κατὰ τὰς διατάξεις τῶν ἄρθρων 299 καὶ 932 Α.Κ. ἀξίωσις τῆς οἰκογενείας τοῦ θύματος περὶ πλήρωσιν χρηματικῆς ἱκανοποιήσεως λόγῳ ψυχικῆς ὀδύνης, ἥτις, ἀνήκουσα ἐξ ἰδίου δικαίου εἰς τὰ μέλη τῆς οἰκογενείας τοῦ θανόντος, εἰς οὐδεμίαν σχέσιν ἐργασίας μὲ ἀ τοῦ ἐργοδότου εὑρισκόμενα διὰ τὴν ψυχικὴν ὀδύνην, τὴν ὁποίαν ὑπέστησαν ἐκ τῆς θανατώσεως, ἓν πηγάζει ἐκ σχέσεως ἐργασίας, συνδεούσης τούτους μετὰ τοῦ ἐργοδότου (Α.Π 283)1964, ΕΕΔ 23, 586).

Ἐν προκειμένῳ διὰ τῆς ὑπὸ κρίσιν ἀγωγῆς, ὡς αὕτη νομίμως περιορίζεται διὰ τῶν προτάσεων, καὶ διὰ τὸ ἀντικείμενον τῆς ὁποίας κατεβλήθη τὸ προσῆκον τέλος δικαστικοῦ ἐνσήμου, ὡς καὶ τὸ τοιοῦτον ὑπὲρ τοῦ Τ.Ν. καὶ ταῦ Τ.Π.Δ.Π., ἡ ἐνάγουσα ἱστορεῖ, ὅτι ὁ ἐναγόμενος, διατηρῶν ἐνταῦθα κατάστημα τυροκομικῶν εἰδῶν, καίτοι ἐγνώριζεν, ὅτι ἐντὸς τοῦ ὑπογείου τοῦ καταστήματός του ὑφίστατο παλαιὰ ἠλεκτρικὴ ἐγκατάστασις, ἔχουσα ἀνοικτὸν διακλαδωτῆρα ἄνευ τοῦ ἀπαιτουμένου καλύμματος, ἡ ὁ-

ποία δέν ἐχρησιμοποιεῖτο μέν πλέον, ἐξηκολούθει ὅμως νά διαρρέηται ὑπό ἡλεκτρικοῦ ρεύματος, ἐπί πλέον δέ ἐγνώριζεν, ὅτι ἐντός τοῦ ὑπογείου τούτου εἰργάζοντο ἄτομα, τελοῦντα ἐν τῇ ὑπηρεσίᾳ του, οὕτω δέ ὑφίστατο σοβαρός κίνδυνος ἠλεκτροπληξίας αὐτῶν. Ἰδία ἐκ τῆς ἐπαφῆς πρός τόν ἀνοικτόν διακλαδωτῆρα, ἕνεκεν ἐλλείψεως τῆς προσηκούσης προσοχῆς, ἣν ὠφείλεν ἐκ τῶν περιστάσεων καί ἠδύνατο νά καταβάλῃ, παρέλειψε νά τηρήσῃ τάς διατάξεις ἰσχυόντων νόμων περί ὅρων ἀσφαλείας τῶν παρ' αὐτῷ ἐργαζομένων καί νά λάβῃ τά ὑπ' αὐτῶν ἐπιβαλλόμενα μέτρα πρός ἀποτροπήν τοῦ κινδύνου τούτου, εἴτε διά παντελοῦς ἀφαιρέσεως τῆς ἀχρήστου πλέον, ἐπικινδύνου ὅμως, ἐγκαταστάσεως, εἴτε δι' ἀπομονώσεως αὐτῆς, διακοπτομένου ταῦ διαρρέοντος ταύτην ἠλεκτρικοῦ ρεύματος, εἴτε δι' ἐπικαλύψεως τοῦ ἀνοικτοῦ διακλαδωτῆρος της, οὕτω δέ τήν 31ην Μαρτίου 1962, ἐνῷ ὁ ἐν τῇ ὑπηρεσίᾳ του τελῶν σύζυγος τῆς ἐναγούσης Κ.Κ. εἰργάζετο ἐντός τοῦ ὑπογείου τούτου, ἀσχολούμενος μέ τήν τοποθέτησιν κενῶν βαρελίων τυροῦ, συνεπείᾳ ἐπαφῆς μεταλλίνης στεφάνης ἑνός τῶν βαρελίων μετά τοῦ ἀνοικτοῦ διακλαδωτῆρος, ἕνεκα τῆς ὁποίας μετεδόθη εἰς αὐτόν ἠλεκτρικόν ρεῦμα, ὑπέστη ἠλεκτροπληξίαν, ἐξ ἧς ἐπῆλθεν ὀλίγον βραδύτερον ὁ θάνατός του. Διώκεται δέ διά τῆς ἀγωγῆς, ὅπως ὑποχρεωθῇ ὁ ἐναγόμενος καί διά προσωπικῆς αὐτοῦ κρατήσεως καί καταβάλῃ εἰς τήν ἐνάγουσαν α) δραχμάς 8.500 διά καταβληθέντα ὑπ' αὐτῆς ἔξοδα κηδείας τοῦ συζύγου της, 2) δραχμάς 1.500 μηνιαίως καί ἐπί μίαν 3ετίαν, ἀπό τῆς 31ης Μαρτίου 1962, ποσόν, ὅπερ θά ἐλάμβανεν αὐτη παρά τοῦ θανόντος ὡς διατροφήν ἐκ τοῦ νόμου, καί 3) δραχμάς 65.000 διά χρηματικήν αὐτῆς ἱκανοποίησιν λόγῳ ψυχικῆς ὀδύνης. Οὕτως ἔχουσα ἡ ἀγωγή εἶναι νόμιμος, ἐρειδομένη ἐπί τῶν διατάξεων τῶν ἄρθρων 914, 928, 1391, 297, 298, 299, 932 Α.Κ., ἄρθρου 1 β.δ)τος 25 Αὐγούστου) 5 Σεπτεμβρίου 1920 «περί κωδικοποιήσεως τῶν περί ὑγιεινῆς καί ἀσφαλείας τῶν ἐργατῶν διατάξεων», ἐν συνδυασμῷ πρός τό ἄρθρον 26 π.δ. 14)22 Μαρτίου 1934 «περί ὑγιεινῆς καί ἀσφαλείας τῶν ἐργατῶν καί ὑπαλλήλων τῶν πάσης εὐρέως βιοτεχνικῶν καί βιομηχανικῶν ἐργοστασίων, ἐργαστηρίων κλπ.», ἄρθρων 1 § 2 π.δ)γματος, ἁρμοδίως δέ εἰσάγεται ἐνώπιον τοῦ Δικαστηρίου τούτου πρός ἐκδίκασιν, συμφώνως πρός τά ἐν ἀρχῇ τῆς παρούσης ἐκτιθέμενα, τά δέ ἐναντία ὑπό τοῦ ἐναγομένου ὑποστηριζόμενα καί δή ὅτι εἰδικώτερον, ὡς πρός τό αἰτούμενον ποσόν διά χρηματικήν ἱκανοποίησιν τῆς ἐναγούσης λόγῳ ψυχικῆς ὀδύνης, ἁρμόδιος τυγχάνει πρός ἐκδίκασιν ὁ κατά τήν διαδικασίαν τοῦ νόμου ΓΧΟΔ' δικάζων Πρωτοδίκης, εἶναι ἀπορριπτέα ὡς ἀβάσιμα.

Ἀπό τῆς 21ης Ἰουνίου 1951 τά τῶν Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων διέπονται ὑπό τοῦ ἀ.ν. 1846)1951, κατά τό ἄρθρον 60 § 3 τοῦ ὁποίου, ἐάν ὁ ὑποστάς τό ἀτύχημα μισθωτός εἶναι ἠσφαλισμένος καί δικαιοῦνται νά λάβωσιν ὁ ἴδιος ἤ τά ἐν ἄρθρῳ 28 § 6 ὁριζόμενα πρόσωπα τάς ἐκ τῆς ἀσφαλίσεως παρά τοῦ Ι.Κ.Α. παροχάς ὁ ἐργοδότης ἀπαλλάσσεται τῶν ὑπό τοῦ κωδικοποιηθέντος νόμου 551)1914 ἐπιβαλλομένων ὑποχρεώσεων. Περαιτέρω κατά τό ἄρθρον 34 § 2 τοῦ αὐτοῦ νομοθετήματος ἐάν διά δικαστικῆς ἀποφάσεως βεβαιοῦται, ὅτι τό ἀτύχημα ὀφείλεται εἰς δόλον τοῦ ἐργοδότου ἤ προστηθέντος παρ' αὐτοῦ προσώπου, ὁ ἐργοδότης ὑποχρεοῦται, ὅπως καταβάλῃ 1) εἰς τό Ι.Κ.Α. πᾶσαν τήν δαπάνην τήν προκληθεῖσαν ἐκ τῶν παροχῶν λόγῳ τοῦ ἀτυχήματος καί 2) εἰς τόν παθόντα ἤ τά ἐν παραγράφῳ 6 τοῦ ἄρθρου 28 πρόσωπα τήν διαφοράν μεταξύ τοῦ ποσοῦ τῆς κατά τόν Ἀστικόν Κώδικα ἀνηκούσης αὐτοῖς ἀποζημιώσεως καί τοῦ ὁλικοῦ ποσοῦ τῶν παροχῶν τοῦ Ι.Κ.Α.

Ἐκ τῆς διατάξεως ταύτης προκύπτει, ὅτι ἐπί ἠσφαλισμένου μισθωτοῦ ἡ εὐθύνη τοῦ ἐργοδότου πρός καταβολήν τῆς ἀποζημιώσεως, ἥτις προβλέπεται ὑπό τοῦ Ἀστικοῦ Κώδικος καί τείνει εἰς τήν ἀποκατάστασιν τῆς προξενουμένης περιουσιακῆς ζημίας (θετικῆς ἤ ἀποθετικῆς), περιωρίσθη εἰς μόνην τήν περίπτωσιν, καθ' ἣν τό ἀτύχημα προέρχεται ἐκ δόλου τοῦ ἰδίου ἤ προστηθέντος ὑπ' αὐτοῦ προσώπου. Ἄν τοῦτο δέν ὀφείλεται εἰς πταῖσμα ἤ ἐπέρχεται ἐξ ἀμελείας ἤ ἕνεκα τῆς μή τηρήσεως τῶν διατάξεων περί τῶν ὅρων ἀσφαλείας τῶν ἐργαζομένων ἡ ἐκεῖθεν προκαλουμένη περιουσιακή ζημία καλύπτεται ἀποκλειστικῶς διά τῆς ἀξιώσεως ἐπί τῶν παροχῶν τοῦ νόμου «περί Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων» (Α.Π. 516)1964, ΕΕΔ 23, 903, Α.Π. 595)1960, ΕΕΔ 20, 164).

Ἐν προκειμένῳ, ὡς ἐκ τῆς ὑπό τοῦ ἐναγομένου ἐπικαλουμένης καί προσηκόντως προσκομιζομένης ὑπ' ἀριθ. 40476)2500)5.11.1964 βεβαιώσεως τοῦ Ι.Κ.Α. («Ὑποκαταστήματος Πειραιῶς), νομίμως χαρτοσημασμένης προκύπτει, ὁ σύζυγος τῆς ἐναγούσης ἦτο ἠσφαλισμένος παρά τῷ Ι.Κ.Α. μέχρι τῆς 31.3.1962 (χρόνου τοῦ θανάτου του). Ἡ ἐνάγουσα ἰσχυρίζεται, ὅτι «ἡ ὑποχρέωσις τοῦ ἀντιδίκου ὑφίσταται, ἐφ' ὅσον οὗτος δέν ἔλαβε τά διά τήν ἀσφάλειαν τῶν ἐργατῶν προβλεπόμενα καί ἐπιβαλλόμενα ὑπό τῶν ἰσχυόντων νόμων, διαταγμάτων καί κανονισμῶν μέτρα, ἡ δέ ὑπό τοῦ ἄρθρου 60 § 3 ἀ.ν. 1846)1951 θεσπιζομένη ἀπαλλαγή ἐργοδότου οὐδόλως ὠφελεῖ τόν ἀντίδικον καί ἐν ᾗ περιπτώσει ὁ μισθωτός τυγχάνει ἠσφαλισμένος, κεθ' ὅσον, κατά τήν σαφῆ διατύπωσιν τῆς ἀνωτέρω διατάξεως, διά τήν ἀπαλλαγήν τοῦ ἐργοδότου δέον τό ἀτύχημα νά ὀφείλεται εἰς ἀμέλειαν τοῦ ἐργοδότου καί ὑπό τόν ἀπαραίτητον ὅμως ὅρον ὅτι ἐτηρήθησαν οἱ ὅροι ἀσφαλείας ἐν τῇ ἐργασίᾳ, ὅπερ ἐν προκειμένῳ δέν ἐγένετο». Ὁ ἐν λόγῳ ἰσχυρισμός, διά τοῦ ὁποίου ἡ ἐνάγουσα συνομολογεῖ, ἐμμέσως, πλήν σαφῶς, τό γεγονός τῆς ἀσφαλίσεως παρά τῷ Ι.Κ.Α. τοῦ συζύγου της καί τῆς ὑπ' αὐτῆς λήψεως τῶν ἐκ τῆς τοιαύτης ἀσφαλίσεως παροχῶν, εἶναι ὡς πρός τάς ἐν αὐτῷ ἐπικαλουμένας προϋποθέσεις διά τήν ἀπαλλαγήν τοῦ ἐργοδότου μή νόμιμος, κατά τό ἐν ἀρχῇ τῆς παρούσης αἰτιολογίας ἐκτιθέμενα, καί ὡς τοιοῦτος ἀπορριπτέος. Κατ' ἀκολουθίαν καί ἐν ὄψει τῶν ἐν τῇ ἀγωγῇ, κατά τά διαληφθέντα, ἱστορουμένων αὐτη δέον νά ἀπορριφθῇ ὡς πρός τά ὑπ' ἀριθ. 1 καί 2 αἰτήματα αὐτῆς (ἔξοδα κηδείας καί διατροφήν ἐκ τοῦ νόμου) κατά τήν βάσιμον περί τούτου ἔνστασιν τοῦ ἐναγομένου.

Ὡς πρός τό ὑπ' ἀριθ. 3 αἴτημα τῆς ἀγωγῆς (χρηματική ἱκανοποίησις λόγῳ ψυχικῆς ὀδύ-

ΠΡΟΘΕΣΙΣ ΚΑΙ ΑΜΕΛΕΙΑ ΠΑΘΟΝΤΟΣ ΕΞ ΕΡΓΑΤΙΚΟΥ ΑΤΥΧΗΜΑΤΟΣ

Έννοια νόμου 551)1914 περί εργατικών ατυχημάτων

Παροχή δικαιώματος αποζημιώσεως υπό του εργοδότου οσάκις επήλθεν ατύχημα εκ βιαίου συμβάντος εις εργάτην ή υπάλληλον εν τη εκτελέσει της εργασίας ή εξ αφορμής αυτής, εφ' όσον τούτο δεν προεκλήθη εκ προθέσεως.—Έννοια εργατικού ατυχήματος. — Επιρροή αμελείας παθόντος.

Επεκυρώθη υπό της κατωτέρω αποφάσεως του Αρείου Πάγου ή υπ' αριθ. 5689,1964 απόφασις του Πρωτοδικείου Αθηνών ως εφετείου (εισηγητής *Ε. Καγάλης*, ΕΕΔ 23, 590, ένθα σημειώσεις μας και λοιπαί παραπομπαί).

Είναι σαφές εκ της διατάξεως του άρθρου 16 του νόμου 551)1914, ότι ο Νομοθέτης αυτού εξηρτησε την μείωσιν μόνον, κατά την κρίσιν του δικαστού, της αποζημιώσεως του νόμου τούτου, εάν ο υπόχρεως εις αποζημίωσιν αποδείξη, ότι το ατύχημα επήλθεν εξ αμελείας του παθόντος, εξειδικεύσας δε την αμέλειαν ώρισεν, ότι αύτη υφίσταται μόνον εάν ο παθών αδικαιολογήτως, κατά την κρίσιν του Δικαστού, παρέβη διατάξεις ισχυόντων νόμων ή διαταγμάτων περί των όρων ασφαλείας ή κανονισμών... (Ίδετε εκτενέστερον σημειώσεις μας εν ΕΕΔ 19, 1427 επ.).

Προκειμένου όμως περί της εκ του άρθρου 16 του νόμου 551)1914 αγωγής αποζημιώσεως εκ του κοινού αστικού δικαίου, κατ' επιλογήν του παθόντος εις τας εν αυτώ περιπτώσεις (ίδετε περί αυτής σημειώσεις μας εν ΕΕΔ 24, 7), έχει εφαρμογήν το άρθρον 300 Αστικού Κώδικος περί συντρέχοντος πταίσματος, (οποιεμένης αδικοπραξίας εκ των άρθρων 298, 914 Αστικού Κώδικος.

Αρείου Πάγου 727)1964, Τμ. Β'

Προεδρεύων ο Αντιπρόεδρος κ. *Β. Σοΐρλος*
Εισηγητής ο Αρεοπαγίτης κ. *Κ. Αναγνωστόπουλος*
Δικηγόροι οι κ.κ. Λ. Δεληδημήτρης, Α. Κορβέσης

Κατά το άρθρον 1 του διά του από 24. 7 - 25.8.1920 β.δ)γματος κωδικοποιηθέντος νόμου 551)1914 παρέχεται δικαίωμα αποζημιώσεως εναντίον του κυρίου των εν άρθρω 2 αναφερομένων εργασιών και επιχειρήσεων, οσάκις επήλθεν ατύχημα εκ βιαίου συμβάντος εις εργάτην ή υπάλληλον των εργοδοτών τούτων εν τη εκτελέσει της εργασίας ή εξ αφορμής αυτής, εφ' όσον τούτο δεν προεκλήθη εκ προθέσεως παρ' αυτού.

Κατά την έννοιαν της ρηθείσης διατάξεως ως εξ αφορμής της εργασίας επελθόν ατύχημα θεωρείται το βίαιον εκείνο συμβάν, όπερ, καίτοι δεν είναι άμεσος της εργασίας συνέπεια, συνδέεται όμως εμμέσως μετ' αυτής, εν σχέσει αιτίου και αποτελέσματος, υπό την έννοιαν ότι ένεκεν της εργασίας εδημιουργήθησαν αί ιδιαίτεραι εκείναι πραγματικαί συνθήκαι, αί εκάστοτε αναγκαίαι διά την επέλευσιν του ατυχήμα-

---

νης), όπερ αφορά είδος ζημίας, διαστελλομένης της αυτόχρημα ύλικής, ήτοι της περιουσιακής ζημίας, περί ής και μόνον διαλαμβάνει το άρθρον 60 § 3 του α.ν.· 1846)1951 (Α.Π. 444)1964, εν Ολομελεία, ΕΕΔ 23, 845 Α.Π. 595)1960, ΕΕΔ 20 165, Α.Π. 7)1959, ποινική, ΕΕΔ 18, 829, Α.Π. 233) 1959, ΕΕΔ 18,591) ή ενάγουσα, επί τη άρνήσει του εναγομένου, δέον να αποδείξη, κατά τα εν τω διατακτικώ, τα θεμελιούντα το εν λόγω αίτημα πραγματικά περιστατικά, πλην του γεγονότος ότι αύτη ετύγχανε σύζυγος του Κ.Κ. και του θανάτου αύτου, συνομολογουμένων υπό του εναγομένου, διά παντός νομίμου αποδεικτικού μέσου και μαρτύρων, επιτρεπομένων δι' αποδεδειγμένην αδυναμίαν κτήσεως εγγράφου αποδείξεως, ως εκ της φύσεως των αποδεικτέων. Περί του άν επήλθε ψυχική οδύνη εις την ενάγουσαν σύζυγον, ως και περί του ποσού της επιδικαστέας διά ταύτην χρηματικής ικανοποιήσεως, δεν είναι αναγκαίον, όπως ταχθή ίδιον θέμα αποδείξεως, καθ' όσον το Δικαστήριον θέλει κρίνει περί αυτών εκ των λοιπών αποδείξεων, λαμβάνον υπ' όψιν τα δεδομένα της ανθρωπίνης εμπειρίας (*Καυκά*, Ένοχ. έκδοσις β' υπ' άρθρον 932, σημ. 2, 3). Η επικαλουμένη και προσκομιζομένη υπό της εναγούσης, εν κεκυρωμένω αντιγράφω, υπ' αριθ. 1332)1964 αποφάσεως του Εφετείου Αθηνών, δι' ής κατεδικάσθη ο εναγόμενος δι' ανθρωποκτονίαν εξ αμελείας του συζύγου της εναγούσης εις φυλάκισιν 3 μηνών, δεν παρέχει δε δικασμένον περί της αδικοπραξίας και της υπαιτιότητος του ανωτέρω εναγομένου, διότι δεν αποδεικνύεται ότι κατέστη αμετάκλητος.

Ο εναγόμενος ισχυρίζεται, ότι «δεν δύναται να επιδικασθή ή απαιτουμένη ως άνω αξίωσις (χρηματική ικανοποίησις λόγω ψυχικής οδύνης), καθ' όσον αύτη εζητήθη και επεδικάσθη υπό του αρμοδίου ποινικού δικαστηρίου, υφισταμένου ούτω δεδικασμένου εκ της επικαλουμένης υπό της εναγούσης υπ' αριθ. 1332)1964 αποφάσεως των εν Αθήναις Εφετών». Ο εν λόγω ισχυρισμός είναι απορριπτέος, διότι, ως προκύπτει εκ της ανωτέρω αποφάσεως, ούτε εζητήθη υπό της εναγούσης, ούτε επεδικάσθη αυτή ποσόν τι διά χρηματικήν αυτής ικανοποίησιν λόγω ψυχικής οδύνης, συνεπεία του θανάτου του συζύγου της.

τος καὶ αἴτινες δὲν θὰ ἐλάμβανον ὕπαρξιν ἄνευ ἐκείνης, ὄντος ἀδιαφόρου ἂν τὸ ἀτύχημα προῆλθεν ἐξ ἰδίας αὐτοῦ ὑπαιτιότητος (ἀμελείας), ἥτις ἀμέλεια δὲν διακόπτει τὸν αἰτιώδη σύνδεσμον μεταξὺ ἐργασίας καὶ ἀτυχήματος, ἀλλ' ὡς μόνον ἀποτέλεσμα ἔχει, ἐν συνδρομῇ τῶν ἐν ἄρθρῳ 16 § 4 τοῦ ἀνω νόμου προϋποθέσεων, τὴν κατὰ τὴν κρίσιν τοῦ δικαστοῦ μείωσιν τῆς ὀφειλομένης ἀποζημιώσεως, ἐξαιρουμένης μόνον τῆς περιπτώσεως, καθ' ἣν ὁ παθὼν ἐνήργησεν ἐκ δόλου.

Ἐν περιπτώσει ὅθεν, κατὰ τὴν ὁποίαν ἔχει προσδεθῇ πλοῖον, ἡ εἰς αὐτὸ δὲ εἴσοδος ἐκ τῆς ξηρᾶς τοῦ προσωπικοῦ τοῦ πλοίου γίνεται μέσῳ τῶν κάλων προσδέσεως δι' ἀναρριχήσεως, λόγῳ μὴ διαθέσεως λέμβου ἢ ἄλλων μέσων ἐπικοινωνίας ὑπὸ τοῦ πλοιοκτήτου, ὁ πνιγμὸς τοῦ εἰς αὐτὸ ἐργαζομένου φύλακος - ναύτου συνεπείᾳ πτώσεώς του εἰς τὴν θάλασσαν κατὰ τὴν διὰ τοῦ ἐκτεθέντος τρόπου ἀναρρίχησίν του πρὸς εἴσοδόν του εἰς τὸ πλοῖον καὶ ἐκτέλεσιν ὑπηρεσίας λογίζεται ἐργατικὸν ἀτύχημα, ἐπελθὸν ἐξ ἀφορμῆς τῆς ἐργασίας ἐν τῇ ἐννοίᾳ τῆς προεκτεθείσης διατάξεως τοῦ ἄρθρου 1 τοῦ νόμου 551.

Τὸ ὡς ἐφετεῖον δικάσαν Πρωτοδικεῖον ἐδέχατο, κατὰ μὴ ὑποκειμένην εἰς τὸν ἔλεγχον τοῦ Ἀρείου Πάγου ἐκτίμησιν τῶν διαταχθεισῶν ἀποδείξεων, τὰ ἑξῆς πραγματικὰ περιστατικά: Ὁ πνιγεὶς υἱὸς τοῦ ἀναιρεσιβλήτου, νυκτοφύλαξ ὢν τοῦ ἐν τῷ ὅρμῳ Κυνοσούρας Σαλαμῖνος πλοίου «Πεταλιοίη», ἀνήκοντος εἰς τὸν ἀναιρεσείοντα, ἐπὶ συμβάσει ἐξηρτημένης ἐργασίας, τὴν μεσημβρίαν τῆς Κυριακῆς 2 Αὐγούστου 1959 ἀνέμενεν ἐπὶ τοῦ πλοίου τὸν ἀδελφόν του ἵνα συμφάγωσιν. Τούτου δὲ μὴ προσελθόντος, ὁ παθὼν ἐξῆλθε τοῦ πλοίου περὶ ὥραν 17.50' μ.μ. καὶ μετέβη εἰς Πέραμα Πειραιῶς, ἵνα ἔλθῃ εἰς τηλεφωνικὴν ἐπικοινωνίαν μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ του. Εἰς Πέραμα ὁ παθὼν παρέμεινε μέχρι τῆς 18.50' μ.μ., ὅτε ἀνεχώρησεν ἐκεῖθεν εἰς Καμίνι Σαλαμῖνος διὰ τοῦ ἐκτελοῦντος τὴν συγκοινωνίαν πετρελαιοκινήτου καὶ μετὰ τὴν ἀποβίβασίν του κατηυθύνθη πεζῇ εἰς τὴν θέσιν, ὅπου ἦτο προσδεδεμένον τὸ ὡς ἄνω πλοῖον. Τὴν 4ην Αὐγούστου, ἡμέραν Τρίτην καὶ ὥραν 16.30', ὁ υἱὸς τοῦ ἐνάγοντος εὑρέθη πνιγμένος πλησίον τοῦ πλοίου, συνεπείᾳ καταδύσεως ἐντὸς τοῦ ὕδατος, ὡς τοῦτο διεπιστώθη ἐκ τῆς γενομένης νεκροψίας. Δέχεται περαιτέρω τὸ Πρωτοδικεῖον, ὡς ἐκ τῶν ἀποδείξεων προκύψαν, ὅτι ἡ πτῶσις τοῦ παθόντος εἰς τὴν θάλασσαν καὶ ὁ συνεπεία ταύτης πνιγμὸς τοῦ παθόντος προῆλθεν ἐξ ὀλισθήσεως τούτου κατὰ τὴν ἄνοδόν του εἰς τὸ πλοῖον διὰ τῆς χρησιμοποιήσεως τῶν σχοινίων τῆς πρύμνηθεν προσδέσεως αὐτοῦ (πρυμνήσια) πρὸς ἀναρρίχησιν ἐπ' αὐτοῦ, ὡς τοῦτο τακτικῶς ἔπραττε καὶ κατὰ τὸ παρελθόν, ἀποκλειομένης τῆς περιπτώσεως αὐτοκτονίας τοῦ παθόντος, ἀφοῦ ὁ ἀναιρεσείων δὲν εἶχεν εἰς τὴν διάθεσιν τοῦ παθόντος λέμβον, ἵνα ἐπικοινωνῇ οὗτος ἐκ τοῦ πλοίου εἰς τὴν ξηράν, ὡς συνέβαινε μὲ τὰ παρακείμενα πλοῖα ἑτέρων πλοιοκτητῶν, οἵτινες διέθετον λέμβους διὰ τὴν φύλαξιν τῶν πλοίων των. Κρῖναν δὲ ἀκολούθως ὅτι ὑπὸ τὰ δεδομένα ταῦτα ὑφίστανται πάντες οἱ ὅροι πρὸς χαρακτηρισμὸν τοῦ πνιγμοῦ τοῦ υἱοῦ τοῦ ἀναιρεσιβλήτου ὡς ἐργατικοῦ ἀτυχήματος, ἐπελθόντος ἐξ ἀφορμῆς τῆς ἐργασίας αὐτοῦ ὡς φύλακος τοῦ πλοίου, κατὰ τὴν προεκτεθεῖσαν ἔννοιαν, καθόσον τὸ περιστατικὸν τοῦτο, ἐφ' ὅσον καὶ κατὰ τὴν κοινὴν πεῖραν διὰ τὴν ἐπικοινωνίαν μεταξὺ πλοίου καὶ ξηρᾶς διατίθεται εἰδικὸν μέσον ἀναλόγως τῆς περιπτώσεως, ἡ ἄνοδος δὲ καὶ ἡ κάθοδος ἐκ τοῦ πλοίου δὲν γίνεται δι' ἀναρριχήσεως, τελεῖ πρὸς τὴν ἐργασίαν ἐν σχέσει αἰτίου καὶ ἀποτελέσματος, οὔσης ἀδιαφόρου, κατὰ τὰ ἐκτεθέντα, τῆς τυχὸν μὴ ἀφορώσης παράβασιν κανονισμῶν (ἄρθρον 16 ἐδάφιον ε' νόμου 551) ἀμελείας τοῦ παθόντος, καὶ ἐπὶ τῇ τοιαύτῃ ἐκδοχῇ ἐπιδίκασαν τῷ ἀναιρεσιβλήτῳ τὴν αἰτουμένην ἀποζημίωσιν ὀρθῶς ἡρμήνευσε καὶ ἐφήρμοσε τὰς προπαρατεθείσας διατάξεις οὐσιαστικοῦ νόμου, τὸ δὲ παρέλειψε νὰ λάβῃ ὑπ' ὄψιν πράγματα προταθέντα καὶ ἐχόντα οὐσιώδη ἐπιρροὴν εἰς τὴν ἔκβασιν τῆς δίκης, ἐδέχθη πράγματα ἀληθῆ ἄνευ ἀποδείξεως, ἀφοῦ δὲν ἰσχυρίζεται ὁ ἀναιρεσείων, ὅτι προέβαλεν ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου τῆς οὐσίας ὅτι εἶχεν ὁ ἴδιος καὶ διὰ μέσων καθορισθέντων ὑπ' αὐτοῦ ἀναλάβει τὴν μεταφορὰν τοῦ προσωπικοῦ ἐκ τοῦ πλοίου αὐτοῦ ἢ ὅτι εἶχεν ἀπαγορεύσει τὴν διὰ τοῦ ἐκτεθέντος τρόπου εἴσοδον τοῦ παθόντος εἰς τὸ πλοῖον. Ὅθεν αἱ περὶ τοῦ ἐναντίου 1ος καὶ 2ος λόγοι τοῦ ἀναιρετηρίου εἶναι ἀπορριπτέοι ὡς ἀβάσιμοι.

ΧΡΗΜΑΤΙΚΗ ΙΚΑΝΟΠΟΙΗΣΙΣ ΔΙ' ΗΘΙΚΗΝ ΒΛΑΒΗΝ ΕΞ ΕΡΓΑΤΙΚΟΥ ΑΤΥΧΗΜΑΤΟΣ

Παράβασις όρων ασφαλείας και συντρέχον πταίσμα παθόντος

Πρόκλησις εργατικού ατυχήματος λόγω υπαιτίου και παρανόμου ενεργείας εργοδότου, υποχρεούντος την εργαζομένην άνευ άδείας της Αρχής είς παροχήν εργασίας πέραν του νομίμου ωραρίου και είς την παράλειψιν αύτου να αντικαθιστά δι' έτέρας είς εργασίαν, επιφερούσαν υπερκόπωσιν των οφθαλμών της.—Συντρέχον πταίσμα παθούσης.— Ποσόν χρηματικής ικανοποιήσεως.

Έζητήθη υπό παθούσης εργατικόν ατύχημα δι' άγωγής κατά την εργατικήν διαδικασίαν (Α.Π. 394)1961, εισηγητής *Ν. Χαραλάμπης*, ΕΕΔ 20, 814, Α.Π. 641)1963, εισηγητής *Γ. Χατζηδάκης*, ΕΕΔ 22, 140) χρηματική ικανοποίησις δι' ηθικήν βλάβην κατ' άρθρα 914, 932 Αστικού Κώδικος. (Ίδετε περί αύτης Α.Π. 444)1964, Ολομελείας, εισηγητής *Κ. Θανόπουλος*, ΕΕΔ 23, 845).

Η χρηματική αύτη ικανοποίησις προϋποθέτει την ύπαρξιν πταίσματος του εργοδότου ή του υπό τούτου προστηθέντος (Α.Π. 9)1963, εισηγητής *Γ. Χατζηδάκης*, ΕΕΔ 22, 275) και από της ανάγκης αύτης το Πρωτοδικείον ηρεύνησε την υπαιτιότητα του εργοδότου, λαμβάνεται όμως υπ' όψιν και το συντρέχον πταίσμα του παθόντος κατ' άρθρον 300 Αστικού Κώδικος (περί του οποίου ίδετε Α.Π. 680)1964, εισηγητής *Ι. Χατζηδάκης*, ΕΕΔ 24, 35).

Εν σχέσει ήδη προς την πάθησιν της εργαζομένης ως εργατικού ατυχήματος δέχεται το Πρωτοδικείον, ότι και η επιδεινωσις υφισταμένης νόσου, ένεκα δυσμενών όρων εκτελέσεως της εργασίας, συνιστά εργατικόν ατύχημα κατά την έννοιαν του νόμου 551)1914, τούτο δε είναι σύμφωνον προς τα υπό της θεωρίας και νομολογίας δεκτά γινόμενα, ως σημειούμεν εν σελίδι 82 του παρόντος τεύχους, προ της ομοίως αποφηναμένης υπ' αριθ. 696)1964 αποφάσεως του Β' Τμήματος του Αρείου Πάγου (εισηγητής *Α. Ραζάκης*), συμφώνου και προς προηγουμένας άλλας αποφάσεις του Αρείου Πάγου.

Πρωτοδικείου Αθηνών 23006)1964

Διαδικασία εργατικών διαφορών κατ' έφεσιν
Πρόεδρος ο κ. *Ι. Παπαδόπουλος*
Εισηγητής ο Πρωτοδίκης κ. *Θ. Ξενάκης*
Δικηγόροι οι κ.κ. Γ. Μπαϊρακτάρης, Θ. Θεοδωρόπουλος

Εν τη εφ' ης εξεδόθη η εκκαλουμένη απόφασις άγωγή η ενάγουσα, εκθέτουσα ότι προσελήφθη υπό της εναγομένης κατά το έτος 1951, επί συμβάσει εργασίας αορίστου χρόνου, ως βιβλιοδέτις, εργασθείσα παρ' αύτω μέχρι 30.10.1962, ότι συνεπεία της καθ' εκάστην υπερωριακής επί 5ωρον απασχολήσεώς της και της ειδικής εκτελουμένης υπ' αύτης εργασίας, συνισταμένης εις την μετά προσοχής παρακολούθησιν ταχέως κινουμένης εκτυπωτικής μηχανής, παραγούσης περί τα 4.000 φύλλα ωριαίως έτι δε και λόγω της μη αντικαταστάσεώς της υπό ετέρας εργατρίας καθ' όλον το διάστημα της εξαντλητικής ταύτης εργασίας της, υπέστη αύτη κατ' Οκτώβριον 1962 σημαντικήν ελάττωσιν της οράσεως αύτης κατ' αμφοτέρους τους οφθαλμούς, λόγω εμφανίσεως εν αύτοις κεντρικών εκτεταμένων σκοτωμάτων μετά μυωπικών αλλοιώσεων του βυθού, συνεπεία δε της παθήσεως της ταύτης κατέστη προσωρινώς ανίκανος προς εργασίαν, κατά ποσοστόν 67 ο/ο, ητήσατο δε την καταβολήν αύτη χρηματικής ικανοποιήσεως λόγω της επελθούσης αύτη ηθικής βλάβης εκ του επισυμβάντος αύτη, υπαιτιότητι της εναγομένης, ως άνω εργατικού ατυχήματος το ποσόν των δραχμών 25.000.

Επί της αγωγής ταύτης, συζητήσεως γενομένης ενώπιον του κατά την διαδικασίαν του νόμου ΓΧΟΔ' δικάσαντος Πρωτοδικείου Αθηνών, εξεδόθη η εκκολουμένη απόφασις, ήτις, δεξαμένη εν μέρει την αγωγήν, επεδίκασε τη ενάγουση το ποσόν των δραχμών 20.000.

Κατά της ως άνω αποφάσεως, παραπονείται η εκκαλούσα - εναγομένη διά της υπό κρίσιν εφέσεως, ως εσφαλμένως εκτιμησάσης τας προσαχθείσας αποδείξεις, αιτείται δε την μεταρρύθμισιν αύτης.

Εβεβαιώθησαν, κατά την εκ των ενόντων σχηματισθείσαν κρίσιν του Δικαστηρίου τούτου, τα ακόλουθα πραγματικά περιστατικά: Η ενάγουσα προσελήφθη υπό της εναγομένης εταιρείας, δσκού-

σης ἐνταῦθα ἐπιχείρησιν βιβλιοδετείου καὶ λοιπῶν χαρτικῶν τεχνῶν, κατὰ μῆνα Φεβρουάριον 1951 ὡς βιβλιοδέτης, ἐπὶ συμβάσει ἐργασίας ἀορίστου χρόνου, ἀπασχοληθεῖσα παρ' αὐτῇ ἐπὶ τῇ σχέσει ταύτῃ μέχρι τῆς 30.10.1962. Κατὰ τὸ ὡς ἄνω χρονικὸν διάστημα τῆς παρὰ τῇ ἐναγομένῃ ἐργασίας της ἡ ἐνάγουσα κατὰ κανόνα ἀπησχολεῖτο εἰς τὸ νὰ παρακολουθῇ τὸ ὑπὸ διπλωτικῆς μηχανῆς, κινουμένης μετὰ μεγάλης ταχύτητος, διπλούμενα ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον πολύχρωμα φύλλα χάρτου, ὑπερβαίνοντα κατ' ἀριθμὸν τὰς 3.000 ὡριαίως, πρὸς πρόληψιν παρεισφρήσεως μεταξὺ τούτων ἀτυπώτων τοιούτων, εἰς ἣν ἐργασίαν ἐξηναγκάζετο ὑπὸ τῆς ἐναγομένης ἐργοδότιδός της νὰ ἀπασχολῆται ἐπὶ τετράωρον πέραν τοῦ νομίμου ὀκταώρου καθ' ἑκάστην ἐργάσιμον ἡμέραν, πλὴν τοῦ Σαββάτου, ἄνευ ἀλλαγῆς ταύτης δι' ἑτέρας ἐργατρίας, παρὰ τὰς πρὸς ταῦτα διαμαρτυρίας της. Ἡ τοιαύτη ὅμως διαρκὴς καταπόνησις τῶν ὀφθαλμῶν της, συνεπείᾳ τῆς παρακολουθήσεως ἐπὶ δωδεκάωρον καθ' ἑκάστην τῶν ταχέως διακινουμένων ἐν τῇ ῥηθείσῃ μηχανῇ ἐγχρώμων εἰκόνων, ἔσχεν ὡς ἀποτέλεσμα τὴν κατ' Ὀκτώβριον 1962 ἐπιδείνωσιν προϋπαρχούσης ὀφθαλμολογικῆς αὐτῆς παθήσεως (νεφελίδια κερατοειδοῦς, μυωπία μετ' ἀστιγματισμοῦ), εἰς τρόπον ὥστε νὰ ὑποστῇ αὕτη οὐσιώδη ἐλάττωσιν τῆς ὁράσεώς της, κρατήσασαν αὐτὴν ἐπὶ τριετίαν, ἀνίκανον πρὸς ἐργασίαν, κατὰ ποσοστὸν 67ο/ο, ὡς ταῦτα ἰδίᾳ προκύπτουσιν ἐκ τῶν προσαγομένων πρακτικοῦ τῆς πρωτοβαθμίου Ὑγειονομικῆς Ἐπιτροπῆς τοῦ Ταμείου Ἀσφαλίσεως Τυπογράφων καὶ γνωματεύσεως τῆς Δευτεροβαθμίου Ὑγειονομικῆς Ἐπιτροπῆς τοῦ αὐτοῦ Ταμείου.

Τὸ ὡς ἄνω ἐπελθὸν εἰς τὴν ἐνάγουσαν ἀτύχημα προεκλήθη ἄνευ μὲν λόγῳ ὀφ' ἑνὸς τῆς ὑπαιτίου καὶ παρανόμου ἐνεργείας τῆς ἐναγομένης, κολαζομένης ποινικῶς κατ' ἄρθρον 3 τοῦ νόμου ΓΨΛΔ', ὡς τοῦτο ἐτροποποιήθη ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 1 τοῦ ν. 2943)1922, εἰς τὸ νὰ ὑποχρεοῖ τὴν ἐνάγουσαν, ἀ ευ ἀδείας τῆς Ἀρχῆς, εἰς παροχὴν ἐργασίας ἐπὶ τετράωρον καθ' ἑκάστην πέραν τοῦ νομίμου ὀκταώρου, ἀφ' ἑτέρου δὲ εἰς τὴν ὑπαιτίαν ταύτης παράλειψιν νὰ ἀντικαθιστᾷ ταύτην δι' ἑτέρας ἐργατρίας εἰς τὴν ἐπιφέρουσαν ὑπερκόπωσιν τῶν ὀφθαλμῶν της ὡς ἄνω ἐργασίαν της, καὶ δὴ ἐφ' ὅσον, ὡς ἐβεβαιώθη ἐκ τῶν ἀποδείξεων, ἡ ἐναγομένη ἐτέλει ἐν γνώσει τῆς προϋπαρχούσης παθήσεως τῶν ὀφθαλμῶν τῆς ἐναγούσης ἐκ τῶν κατ' ἐπανάληψιν γενομένων σχετικῶν διαμαρτυριῶν της, ὅπερ ἀτύχημα θὰ ἦτο δυνατὸν νὰ ἀποφευχθῇ, μὴ ἐπιδεινουμένης οὕτω τῆς ὀφθαλμολογικῆς παθήσεως τῆς ἐναγούσης, ἥτις ἐν προκειμένῳ δὲν εἶναι ἀπότοκος τῆς βαθμιαίας ἐξασθενήσεως τῶν ὀφθαλμῶν της, συνεπείᾳ τοῦ εἴδους τῆς ἐκτελουμένης ὑπ' αὐτῆς ἐργασίας, ἀλλ' εἶναι ἀπότοκος τῆς ὑπὸ τοὺς ῥηθέντας δυσμενεῖς ὅρους συνεχίσεως τῆς ἐργασίας της (Α.Π. 499)1962, ΕΕΔ 22, σελ. 1419, Α.Π. 101)1961, ΕΕΔ 20, σελ. 496), ἔνθεν δὲ λόγῳ τῆς ὑπαιτίου παραλείψεως τῆς ἐναγούσης εἰς τὸ νὰ χρησιμοποιῇ κατὰ τὰς ὥρας τῆς ἐργασίας της τὰς ὡς ἐκ τῆς παθήσεώς της, ἧς ἐτέλει ἐν γνώσει, ἐπιβαλλομένας μυωπικὰς διόπτρας (γυαλιά), ἃς, ὡς ἐβεβαιώθη ἰδίᾳ ἐκ τοῦ ῥηθέντος ὡς ἄνω πρακτικοῦ τῆς Πρωτοβαθμίου Ὑγειονομικῆς Ἐπιτροπῆς, δὲν ἐποιεῖτο χρῆσιν, πλὴν ὅμως ἡ βεβαιωθεῖσα συνυπαιτιότης αὕτη τῆς ἐναγούσης, λαμβανομένου ὑπ' ὄψιν τοῦ βαθμοῦ πταίσματος ἑκατέρου τῶν διαδίκων, δὲν αἴρει, κατὰ τὴν κρίσιν τοῦ Δικαστηρίου τούτου, ἐξ ὁλοκλήρου τὴν ὑπαιτιότητα τῆς ἐναγομένης καὶ τὴν ἐντεῦθεν εὐθύνην της πρὸς περιωρισμένην χρηματικὴν ἱκανοποίησιν τῆς ἐναγούσης διὰ τὴν ἐπελθοῦσαν αὐτῇ ἐκ τοῦ ἀτυχήματος ἠθικὴν βλάβην κατὰ τὰ ἄρθρα 914, 922 καὶ 300 τοῦ Ἀστικοῦ Κώδικος.

Κατ' ἀκολουθίαν τῶν ἀνωτέρω γενομένων δεκτῶν πραγματικῶν περιστατικῶν καὶ ἐν ὄψει τῶν συνθηκῶν, ὑφ' ἃς ἔλαβε χώραν τὸ ἀτύχημα, τοῦ εἴδους τῆς προξενηθείσης εἰς τὴν ἐνάγουσαν σωματικῆς βλάβης καὶ τῆς ἐκτάσεως τῆς πρὸς ἐργασίαν ἀνικανότητος αὐτῆς, τοῦ μεγέθους τῶν ἀλγηδόνων, ἃς αὕτη ὑπέστη, τοῦ βαθμοῦ συνυπαιτιότητος ταύτης, τὸ Δικαστήριον κρίνει, ὅτι ἡ εὔλογος χρηματικὴ ἱκανοποίησις, ἡ καταβλητέα εἰς τὴν ἐνάγουσαν, διὰ τὴν ὄντως ἐκ τῆς προσβολῆς τῆς ὑγείας της ἐπελθοῦσαν αὐτῇ ἠθικὴν βλάβην εἶναι τὸ ποσὸν τῶν δραχμῶν 12.000. Ἐσφαλεν ὅθεν ἡ ἐκκαλουμένη ἀπόφασις ἐν τῇ ἐκτιμήσει τῶν ὡς ἄνω ἀποδείξεων, δεξαμένη ἀποκλειστικὴν τῆς ἐναγομένης ὑπαιτιότητα καὶ ἐντεῦθεν ἐπιδικάσασα τῇ ἐναγούσῃ τὸ ποσὸν τῶν 20.000 δραχμῶν καὶ δέον, δεκτοῦ καθ' ὅσον ἐν μέρει τοῦ σχετικοῦ λόγου τῆς ὑπὸ κρίσιν ἐφέσεως, νὰ μεταρρυθμισθῇ ἡ ἐκκαλουμένη ἀπόφασις, ἐπὶ τῷ τέλει ὅπως γίνῃ δεκτὴ ἡ ἀγωγὴ διὰ τὸ ποσὸν τῶν δραχμῶν δώδεκα χιλιάδων (12.000).

ΚΑΤΑΓΓΕΛΙΑ ΣΥΜΒΑΣΕΩΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ

ΣΙΩΠΗΡΑ ΚΑΤΑΓΓΕΛΙΑ ΣΥΜΒΑΣΕΩΣ ΔΙ' ΑΠΟΧΗΣ ΜΙΣΘΩΤΟΥ ΕΚ ΤΗΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ

Αναγνωριστική άγωγή έργοδότου κατά την εργατικήν διαδικασίαν

Κρίσις τοῦ Δικαστηρίου, ἐπὶ ἀποχῆς τοῦ μισθωτοῦ ἐκ τῆς ἐργασίας, ὀφειλομένης οὐχὶ εἰς ἀσθένειαν αὐτοῦ, ἀλλ' εἰς ἕτερον λόγον, βάσει τῶν ἐκ τῶν ἄρθρων 200 καὶ 288 Ἀστικοῦ Κώδικος ἀρχῶν, ἂν δέον νὰ θεωρηθῇ ὡς λύσις τῆς συμβάσεως διὰ σιωπηρᾶς καταγγελίας.—Λητέα ὑπ' ὄψιν ὑπὸ τοῦ Δικαστηρίου.— Ἐκδίκασις διαφορῶν ἐκ τοῦ Νόμου 2112)1920 κατὰ τὴν ἐργατικὴν διαδικασίαν, ἄνευ διακρίσεως προσώπων τῶν διαδίκων.—Παραδεκτὴ οὕτω ἀναγνωριστικὴ ἀγωγὴ ἐργοδότου κατὰ μισθωτοῦ.

Ἔρχεται ἡ κατωτέρω ἀπόφασις τοῦ Γ' Πολιτικοῦ Τμήματος τοῦ Ἀρείου Πάγου μετὰ τὴν ἀναιρετικὴν ὑπ' ἀριθ. 454)1964 ἀπόφασιν τοῦ Β' Πολιτικοῦ Τμήματος (εἰσηγητὴς Στ. Σταυρόπουλος, ΕΕΔ 23, 1031), πρὸς τὴν γνώμην τῆς ὁποίας συνεφώνησεν ἐπὶ τοῦ προκύψαντος νομικοῦ ζητήματος, ἤτοι τῆς ἐννοίας τοῦ ἄρθρου 5 τοῦ νόμου 2112)1920 περὶ ἀποχῆς τοῦ μισθωτοῦ ἐκ τῆς ἐργασίας ἐν σχέσει πρὸς τὴν ἰσχὺν τῆς συμβάσεως. (Ἴδετε καὶ σημειώσεις μας ἐν ΕΕΔ 23, 1030, ἔνθα καὶ λοιπαὶ παραπομπαί).

Ἐπρόκειτο, εἰς τὴν περίπτωσιν, περὶ ἀναγνωριστικῆς ἀγωγῆς ἐργοδότου κατὰ μισθωτοῦ, δι' ἧς ἐζητεῖτο ἡ ἀναγνώρισις ὅτι ὁ μισθωτὸς ἔλυσε σιωπηρῶς τὴν σύμβασιν ἐργασίας, ἐπρόκειτο δηλαδὴ περὶ διαφορᾶς ἐκ τοῦ νόμου 2112)1920 καὶ ἐνδιαφέρον εἶναι νὰ σημειωθῇ, ὅτι ὁ Ἄρειος Πάγος δέχεται ἐκδίκασιν καὶ τῆς ἀγωγῆς ταύτης κατὰ τὴν ἐργατικὴν διαδικασίαν. (Οὕτω καὶ ἡ Α.Π. 465)1961, εἰσηγητὴς *Ν. Οἰκονομόπουλος*, ΕΕΔ 20, 1375, ἔνθα εἰς σημειώσεις μας καὶ λοιπαὶ παραπομπαί, Πρωτοδίκου Καλαμῶν 44)1962, Πρωτοδίκης *Β. Λιάρδος*, ΕΕΔ 21, 1107).

Ἀρείου Πάγου 720)1964, Τμ. Γ'

Προεδρεύων ὁ Ἀντιπρόεδρος κ. *Γ. Βαρσάμου*
Εἰσηγητὴς ὁ Ἀρεοπαγίτης κ. *Ν. Δαλιάνης*
Δικηγόροι οἱ κ.κ. Γ. Ἀλειβίζος, Α. Μπαζοῦρος, Π. Δημάκος, Κ. Δημάκης

Νομίμως φέρεται ἡ διαφορὰ πρὸς συζήτησιν μετὰ τὴν ὑπ' ἀριθ. 454)1964 ἀπόφασιν τοῦ Β' Τμήματος τοῦ δικαστηρίου τούτου, δι' ἧς ἀνῃρέθη ἡ ὑπ' ἀριθ. 17291)1963 ἀπόφασις τοῦ ὡς ἐφετείου δικάσαντος Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν διὰ λόγον προβλεπόμενον ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 807 § 17 τῆς Πολ. Δικονομίας, ὡς τοῦτο ἀντικατεστάθη δι' ἄρθρου 5 τοῦ νόμου 3810)1957, καὶ παρεπέμφθη ἡ ὑπόθεσις ἐνώπιον τοῦ Τμήματος τούτου πρὸς περαιτέρω συζήτησιν.

Καὶ τὸ Τμῆμα τοῦτο σύμφωνον ἔχει γνώμην πρὸς τὴν ὑπὸ τῆς ἀναιρετικῆς ἀποφάσεως δοθεῖσαν λύσιν ἐπὶ τοῦ νομικοῦ ζητήματος, ὅτι δηλονότι κατὰ τὴν σαφῆ ἔννοιαν τῆς παραγράφου 3 τοῦ ἄρθρου 5 τοῦ νόμου 2112)1920, ὡς τοῦτο συνεπληρώθη διὰ τοῦ ἄρθρου 3 τοῦ νόμου 4558)1930, ἐπὶ συμβάσεως ἐργασίας, ὅταν ἡ ἀποχὴ τοῦ ἐκμισθωτοῦ ταύτης ὀφείλεται οὐχὶ εἰς ἀσθένειαν, ἀλλ' εἰς ἕτερον λόγον, τὸ δικαστήριον, λαμβάνον ὑπ' ὄψιν τὴν προκαλέσασαν τὴν ἀποχὴν αἰτίαν, τὴν διάρκειαν ταύτης καὶ ἐν γένει τὰς συνθήκας, ὑφ' ἃς ἔλαβε χώραν, κρίνει βάσει τῶν ἐκ τῶν ἄρθρων 200 καὶ 288 Α.Κ. ἀρχῶν, ἂν δέον αὐτὴ νὰ θεωρηθῇ ὡς λύσις τῆς συμβάσεως διὰ σιωπηρᾶς καταγγελίας καὶ ὅτι ἡ ὑπὸ τοῦ ἀναιρεσιβλήτου, προσληφθέντος παρὰ τῆς Ἰονικῆς Τραπέζης τὸν Φεβρουάριον 1932 ὡς ὑπαλλήλου της καὶ ἐργασθέντος ἔκτοτε παρ' αὐτῇ καὶ τῇ εἰς ταύτην ὑποκαταστάθείσῃ ἀναιρεσειούσῃ, τοποθετηθέντος δὲ τὸ 1956 εἰς Ἀθήνας καὶ ὑπηρετοῦντος τὸ 1961 ὡς ὑποδιευθυντοῦ τοῦ ἐνταῦθα Ὑποκαταστήματος τῆς Ὁμονοίας μὲ τὸν βαθμὸν τοῦ τμηματάρχου α', μὴ συμμόρφωσις πρὸς τὴν κατὰ Μάρτιον 1961 παραγγελίαν τῆς ἀναιρεσειούσης τῆς ὡς διευθυντοῦ τοῦ ἐν Πάτραις ὑποκαταστήματός της μεταθέσεώς του, ἤτοι τῆς μεταβάσεως αὐτόθι καὶ ἀναλήψεως ὑπηρεσίας καὶ ἡ ἀπὸ 1.4.1961 καὶ ἐφεξῆς συνεχῶς μέχρι τῆς ὑποβολῆς τῆς ἀπὸ 7.8.1961 αἰτήσεώς του ἀποχὴ ἐκ τῆς ἐργασίας του, ὅτε μετὰ τὴν ἀπόρριψιν τῆς ἀπὸ 28.6.1961 ἀγωγῆς του, διὰ τῆς ὁποίας ἐδίωκε μισθοὺς διὰ τὸ διάστημα, καθ' ὃ δὲν προσέφερε πράγματι ὑπηρεσίας, ἐδήλωσεν, ὅτι προσφέρεται νὰ παράσχῃ ἐργασίαν, ὅπου ἤθελε τοποθετη-

θῆ, λαμβανομένης ὑπ' ὄψιν καὶ τῆς ἀρχικῆς δηλώσεως τῆς ἀναιρεσειούσης ὅτι τὴν ἄρνησίν του πρὸς μετάβασιν θεωρεῖ ὡς λύσιν τῆς συμβάσεως, συνιστᾷ, κατὰ τὴν διέπουσαν τὰς συναλλαγὰς καλὴν πίστιν, σιωπηρᾶν ἐκ μέρους τοῦ ἀναιρεσιβλήτου καταγγελίαν τῆς συμβάσεως ἐργασίας. Μετὰ ταῦτα, ἐπανερχομένων τῶν διαδίκων εἰς τὴν πρὸ τῆς ἀναιρέσεως τῆς ἀποφάσεως τοῦ ὡς ἐφετείου δικάσαντος Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν κατάστασιν (ἄρθρον 832 § 1 τῆς Πολιτικῆς Δικονομίας, ὡς τοῦτο ἀντικατεστάθη διὰ τοῦ ἄρθρου 23 τοῦ νόμου 3810) 1957) ὑπόκεινται πρὸς ἐξέτασιν αἱ νομοτύπως καὶ ἐμπροθέσμως ἀσκηθεῖσαι παρ' ἑκατέρου τῶν διαδίκων ἐφέσεις κατὰ τῆς δεχθείσης ἐν μέρει τὴν ἀπὸ 1.2.1963 ἀγωγὴν τῆς ἀναιρεσειούσης κατὰ τοῦ ἀναιρεσιβλήτου καὶ ἀπορριψάσης ἐν μέρει τὴν ἀπὸ 15.9.1961 ἀγωγὴν τοῦ ἀναιρεσιβλήτου κατὰ τῆς ἀναιρεσειούσης ὑπ' ἀριθ. 1664) 1963 ἀποφάσεως τοῦ ἐπὶ τῶν ἐργατικῶν διαφορῶν Πρωτοδίκου Ἀθηνῶν, δι' ἑκατέραν τῶν ὁποίων κατεβλήθη τὸ νόμιμον πρόστιμον.

Ὁ νόμος 2112)1920 «περὶ ὑποχρεωτικῆς καταγγελίας τῆς συμβάσεως ἐργασίας βιωτικῶν ὑπαλλήλων», ἐπεκτείνας διὰ τοῦ ἄρθρου 10 τὰς διατάξεις τοῦ νόμου ΓΨΟΔ') 1912 τὰς ἀφορώσας εἰς τὴν ἐκδίκασιν τῶν κατ' αὐτὴν διαφορῶν καὶ εἰς πάσας τὰς διαφοράς, αἵτινες προκύπτουν ἐκ τῆς ἐφαρμογῆς ἐκείνου, οὐδόλως ἀπέβλεψεν εἰς μόνας τὰς σχέσεις, δι' ἃς ἔχει ἐφαρμογὴν ὁ ὡς ἄνω νόμος ΓΨΟΔ', ἀλλ' εἰς πάσας ἐν γένει τὰς διαφοράς, αἵτινες γεννῶνται ἐκ τῆς ἐφαρμογῆς τοῦ νόμου 2112 ἄνευ διακρίσεως προσώπων τῶν διαδίκων. Ἐκ τούτου παρέπεται, ὅτι εἰς τὴν διαδικασίαν τοῦ νόμου ΓΨΟΔ' ὑπάγεται πᾶσα καταψηφιστικὴ ἢ ἀναγνωριστικὴ ἀγωγή, εἴτε τῶν μισθωτῶν, εἴτε τοῦ ἐργοδότου, πηγάζουσα ἐκ τοῦ νόμου 2112. Ὅθεν ὁ δικάσας ἐπὶ τῶν ἐργατικῶν διαφορῶν Πρωτοδίκης, οὕτω κρίνας καὶ ἀπορρίψας τὴν τοῦ ἀναιρεσιβλήτου ἔνστασιν τῆς καθ' ὕλην ἀναρμοδιότητος τῆς ἀπὸ 1.2.1963 ἐκθέσεως (ἀγωγῆς τῆς ἀναιρεσειούσης κατὰ τοῦ ἀναιρεσιβλήτου), ἀντικειμένου ἐχούσης νὰ ἀναγνωρισθῇ δικαστικῶς ὅτι ἡ μεταξὺ αὐτῆς καὶ ἀναιρεσιβλήτου συνομολογηθεῖσα σύμβασις ἐργασίας ἀορίστου χρόνου ἐλύθη διὰ καταγγελίας ταύτου, συνεμορφώθη πλήρως πρὸς τὰς διαληφθείσας διατάξεις καὶ ὁ ἀντίθετος πρῶτος λόγος ἐφέσεως τοῦ Ν. Λ. ἀπορριπτέος κρίνεται ὡς ἀβάσιμος.

Ἐκ τῶν παρ' ἀμφοτέρων τῶν διαδίκων μερῶν ἐπικαλουμένων καὶ προσαγομένων ἐγγράφων, ἐν οἷς ἐνδεικτικῶς σημειοῖ τὸ δικαστήριον, ὅτι περιλαμβάνονται καὶ αἱ εἰς τὸ ὑπ' ἀριθ. 4553)1961 πρακτικὸν τοῦ κατὰ τὴν διαδικασίαν τοῦ νόμου ΓΨΟΔ' δικάζοντος Πρωτοδίκου Ἀθηνῶν καταθέσεις τῶν ἐξεταθέντων μαρτύρων, καὶ τῶν ἑκατέρωθεν ἰσχυρισμῶν πλήρως ἐβεβαιώθησαν, κατὰ τὴν κρίσιν τοῦ δικαστηρίου, τὰ ἑξῆς πραγματικὰ περιστατικά: Ὁ ἀναιρεσίβλητος, προσληφθεὶς παρὰ τῆς Ἰονικῆς Τραπέζης τὸν Φεβρουάριον 1932 ὡς ὑπάλληλός της καὶ ἐργασθεὶς ἔκτοτε παρ' αὐτῇ καὶ τῇ εἰς ταύτην ὑποκαταστὰθείσῃ ἀναιρεσειούσῃ, ἐτοποθετήθη κατὰ τὸ ἔτος 1956 εἰς Ἀθήνας, ὑπηρετῶν δὲ τὸ 1961 ὡς ὑποδιευθυντὴς τοῦ ἐνταῦθα Ὑποκαταστήματος Ὁμονοίας μὲ τὸν βαθμὸν τοῦ τμηματάρχου α' καὶ μετατεθεὶς τὴν 20.3.1961 εἰς τὸ ἐν Πάτραις Ὑποκατάστημα τῆς ἀναιρεσειούσης ὡς διευθυντὴς αὐτοῦ, ἠρνήθη νὰ μεταβῇ αὐτόθι καὶ ἀναλάβῃ ὑπηρεσίαν, προβαλὼν διὰ τῆς ἀπὸ 23.3.1961 ἐπιστολῆς του, ὅτι ἡ ἀναιρεσείουσα ἤσκησε καταχρηστικῶς τὸ διευθυντικόν της δικαίωμα καὶ ζητήσας τὴν ἀνάκλησιν τῆς μεταθέσεώς του. Ἡ ἀναιρεσείουσα, κατόπιν τῆς μὴ συμμορφώσεως τοῦ ἀναιρεσιβλήτου πρὸς τὴν ἐντολὴν τῆς μεταθέσεώς του, ἀνεκοίνωσεν εἰς αὐτόν, ὅτι μετὰ τὴν ἄρνησίν του νὰ μεταβῇ εἰς Πάτρας δὲν ἀνήκει πλέον εἰς τὸ προσωπικόν της, ὁ ἀναιρεσίβλητος δέ, δηλώσας διὰ τῆς ἀπὸ 3.4.1961 ἀπαντήσεώς του ὅτι ἐμμένει εἰς τὰς ἀπόψεις του, ἤσκησε κατὰ τῆς ἀναιρεσειούσης τὴν ἀπὸ 2.8.1961 ἀγωγήν του, διὰ τῆς ὁποίας, ἰσχυριζόμενος ὅτι ἡ γενομένη εἰς τὸ Ὑποκατάστημα Πατρῶν μετάθεσίς του ἦτο ἄκυρος, ὡς γενομένη κατὰ παράβασιν τῆς μεταξὺ των συμβάσεως ἐργασίας, ἄλλως κατὰ κατάχρησιν δικαιώματος, καὶ ὅτι ἡ ἀναιρεσείουσα, ἀποκρούσασα τὰς εἰς Ἀθήνας προσφερθείσας ὑπηρεσίας του, κατέστη ὑπερήμερος, ἠτήσατο τὰς ἀπὸ 1.4 μέχρι καὶ 30.6.1961 ἀποδοχάς του. Ἐπὶ τῆς ἀγωγῆς ταύτης ἐξεδόθη ἡ ὑπ' ἀριθ. 4553 καὶ ἀπὸ 3 Αὐγούστου 1961 ἀπόφασις τοῦ κατὰ τὴν διαδικασίαν τοῦ νόμου ΓΨΟΔ' Πρωτοδίκου Ἀθηνῶν, ἀπορρίψασα τὴν ἀγωγὴν ἐπὶ τῇ

αἰτιολογίᾳ ὅτι ἡ μετάθεσις τοῦ ἀναιρεσιβλήτου εἰς τὸ ἐν Πάτραις Ὑποκατάστημα τῆς ἀναιρεσειούσης ἦτο σύμφωνος πρὸς τοὺς ὅρους τῆς μεταξύ των συμβάσεως καὶ δὲν ἀντίκειται εἰς τὸ ἄρθρον 281 Α.Κ. καὶ ὅτι ὁ αὐτὸς ἀναιρεσίβλητος ἦτο ὑπόχρεως νὰ μεταβῇ εἰς Πάτρας, λόγῳ δὲ τῆς μὴ συμμορφώσεως του πρὸς τὴν μετάθεσίν του περιέστη εἰς ὑπερημερίαν περὶ τὴν προσφορὰν τῶν ὑπηρεσιῶν του καὶ δὲν ἔχει συνεπῶς ἀξίωσιν ἐπὶ τοὺς μισθούς. Ὁ ἀναιρεσίβλητος, λαβὼν γνῶσιν τῆς ἀποφάσεως ταύτης τὴν 5.8.1961 ἤσκησε κατ' αὐτῆς τὴν ἀπὸ 7.8.1961 ἔφεσίν του καὶ ἐν ταυτῷ διὰ τῆς ταυτοχρόνου ἐγγράφου δηλώσεώς του ἐδήλωσεν εἰς τὴν ἀναιρεσείουσαν, ὅτι προσφέρεται νὰ παράσχῃ αὐτῇ τὰς ὑπηρεσίας του καὶ εἰς ἐπαρχίαν ἔτι, ὑπὸ τὴν ἐπιφύλαξιν παντὸς δικαιώματός του, τόσον ἐκ τῆς εὐδοκιμήσεως τῆς ἐφέσεώς του, ὅσον καὶ ἔναντι τοποθετήσεώς του, ἥτις θὰ ἦτο τυχὸν βλαπτικὴ δι' αὐτὸν ἢ καταχρηστική. Πλὴν ἡ Τράπεζα, φρονοῦσα ὅτι ἡ σύμβασις ἐλύθη συνεπείᾳ τῆς ἀρνήσεως τοῦ ἀναιρεσιβλήτου νὰ μεταβῇ ἐντὸς εὐλόγου χρόνου ἀπὸ τῆς μεταθέσεώς του εἰς Πάτρας, ἀπέκρουσε τὰς προσφερθείσας ὑπηρεσίας του. Διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 5)1962 ἀποφάσεως τοῦ ὡς ἐφετείου δικάσαντος Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν ἀπερρίφθη ἡ ἀπὸ 7.8.1961 ἔφεσις τοῦ ἀναιρεσιβλήτου καὶ ἐπεκυρώθη ἡ πρωτόδικος ἀπόφασις, ἐπὶ τῇ αἰτιολογίᾳ τὸ μὲν ὅτι διὰ τῆς δηλώσεως τοῦ ἀναιρεσιβλήτου νὰ μεταβῇ εἰς Πάτρας, διότι ἐθεώρει τὴν μετάθεσίν του καταχρηστικήν, ἐλύθη τῇ δηλώσει του ἡ σύμβασις ἐργασίας, τὸ δὲ ὅτι ἡ μετάθεσις ἦτο νόμιμος καὶ δὲν προσέκρουεν εἰς τὸ ἄρθρον 281 Α.Κ., ὁ μὴ συμμορφωθεὶς δὲ πρὸς ταύτην ἀναιρεσίβλητος κατέστη ὑπερήμερος καὶ δὲν ἔχει ἀξίωσιν ἐπὶ τοὺς μισθούς. Ἀσκηθείσης ἀναιρέσεως κατ' αὐτῆς παρὰ τοῦ ἤδη ἀναιρεσιβλήτου ἐξεδόθη ἡ ὑπ' ἀριθ. 667)1962 ἀπόφασις τοῦ δικαστηρίου τούτου, δι' ἧς ἀνηρέθη ἐν μέρει ἡ ὑπ' ἀριθ. 5)1962 ἀπόφασις κατὰ τὴν αἰτιολογίαν, καθ' ἣν ἐδέχθη λυθεῖσαν τὴν σύμβασιν ἐργασίας διὰ τῆς γνωστοποιήσεως εἰς τὴν ἤδη ἀναιρεσείουσαν τῆς ἀπὸ 24.3.1961 δηλώσεώς του ὅτι δὲν μεταβαίνει εἰς Πάτρας, διότι ἐθεώρει τὴν μετάθεσίν του ὡς καταχρηστικὴν καὶ οὕτω ἀπέμεινεν ἡ αὐτὴ ἀπόφασις τοῦ ὡς ἐφετείου δικάσαντος Πρωτοδικείου κατὰ τὴν στηρίζουσαν τὸ διακτικόν της ἑτέραν αὐτῆς αἰτιολογίαν, ἡν ἐθεωρήθη ὁ ἤδη ἀναιρεσίβλητος ὡς ὑρήμερος περὶ τὴν προσφορὰν τῶν ὑπσιῶν του ἀπὸ 1.4.1961 καὶ ἐφεξῆς καὶ ἔχει συνεπῶς οὗτος ἀξίωσιν ἐπὶ τοὺς σθούς.

Ἡ ὑπὸ τὰ οὕτω βεβαιωθέντα πλήάνω πραγματικὰ περιστατικὰ μὴ συμφωσις τοῦ ἀναιρεσιβλήτου πρὸς τὴν παργελίαν τῆς ἀναιρεσειούσης τῆς εἰς Πάώς διευθυντοῦ τοῦ αὐτόθι Ὑποκαταστήτός της μεταθέσεώς του καὶ ἡ ἀπὸ 1961 καὶ ἐφεξῆς συνεχὴς μέχρι τῆς ὑβολῆς εἰς τὴν ἀναιρεσείουσαν παρὰ τοῦτοῦ ἀναιρεσιβλήτου τῆς ἀπὸ 7.8.1961γράφου δηλώσεώς του ἀποχὴ τούτου ἐκέργασίας του συνιστᾷ, κατὰ τὴν διέπουτὰς συναλλαγὰς καλὴν πίστιν, σιωπηράμέρους τοῦ ἀναιρεσιβλήτου καταγγελίανσυμβάσεως ἐργασίας. Μετὰ ταῦτα ἔδειἀπορριφθῇ μὲν ὡς ἀβάσιμος ἡ ἀπὸ 1961 καὶ ὑπ' ἀριθ. 7363)1961 ἀγωγὴ ἤδη ἀναιρεσιβλήτου, αἴτημα ἔχουσα καταψήφισιν τῆς ἀναιρεσειούσης εἰς καταβολὴν αὐτῷ τῶν μισθῶν του ἀπὸ 7 1961 μέχρι 30.9.1961, ὡς ἀποκρούσοτὰς πράγματι καὶ προσηκόντως προσθείσας ἔκτοτε παρ' αὐτοῦ ὑπηρεσίας καὶ καταστᾶσα οὕτω ἔκτοτε ὑπερήμπερὶ τὴν ἀποδοχὴν τῶν ὑπηρεσιῶν του, γίνῃ δὲ δεκτὴ ἡ ἀπὸ 1.2.1963 καὶ ὑπ' ριθ. 1241)1963 ἀγωγὴ τῆς ἀναιρεσειούσαἴτημα ἔχουσα νὰ ἀναγνωρισθῇ δικαστικὅτι ἐλύθη τὴν 7.8.1961 ἡ μεταξὺ αὐτῆς ἀναιρεσιβλήτου σύμβασις ἐργασίας ἀορίστχρόνου διὰ καταγγελίας τούτου, ἀντιθέδὲ κρίνασα ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις σφαλὲς καί, δεκτοῦ καθισταμένου τοῦ δτέρου λόγου ἐφέσεως τῆς ἐναγομένης ἐναγούσης Τραπέζης, ὡς κατ' οὐσίαν βαμου, δέον ὅπως μεταρρυθμισθῇ, ἐπὶ τῷ λει ὅπως γίνῃ δεκτὴ ἡ ἀπὸ 1.2.1963 ὑπ' ἀριθ. 1241)1961 ἀναγνωριστικὴ ἀγωτῆς ἀναιρεσειούσης κατὰ τὸ αἴτημα τῆς λσεως τὴν 7.8.1961 τῆς μεταξὺ αὐτῆς ἀναιρεσιβλήτου συμβάσεως ἐργασίας ἀορστου χρόνου διὰ καταγγελίας τούτου ἀπορριφθῇ ἡ ἀπὸ 15.7.1961 καὶ ὑπ' ἀρ7363)1961 ἀγωγὴ τοῦ ἀναιρεσιβλήτου, ἀβάσιμος, ἀπορριπτομένων τῶν ὑπ' αὐτὰς ἀριθμοὺς 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8, 9 καὶ λόγων ἐφέσεως τοῦ Ν.Λ. ὡς ἀβασίμων.

ΑΠΑΓΓΕΛΙΑ ΣΥΜΒΑΣΕΩΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ ΜΕΤΑ ΔΙΑΠΡΑΞΙΝ ΥΠΟ ΜΙΣΘΩΤΟΥ ΑΞΙΟΠΟΙΝΟΥ ΠΡΑΞΕΩΣ

Έναρξις προθεσμίας ἀγωγῆς περὶ ἀκυρότητος αὐτῆς κατ' ἄρθρον 6 § 1 Ν. 3198)1955

Ἀπαγγελία συμβάσεως ἐργασίας μισθωτοῦ μετὰ διάπραξιν ὑπ' αὐτοῦ ἀξιοποίνου πράξεως.— Ἀπαλλαγὴ κατηγορίας διὰ βουλεύματος, κοινοποίησις αὐτοῦ καὶ Ἔναρξις ἀποκλειστικῆς προθεσμίας ἐπιδόσεως ἀγωγῆς κατ' ἄρθρον 6 § 1 Νόμου 3198)1955.

Ἐπεκυρώθη ὑπὸ τῆς κατωτέρω ἀποφάσεως τοῦ Πρωτοδικείου, ὡς ἐφετείου κατὰ τὴν ἐργατικὴν διαδικασίαν, ἡ ὑπ' ἀριθ. 723)1964 ἀπόφασις τοῦ εἰς πρῶτον βαθμὸν κατὰ τὴν ἐργατικὴν διαδικασίαν δικάσαντος Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν (Πρωτοδίκης *Χ. Κωνσταντινίδης*, ΕΕΔ 23, 393).

Ὁμοφώνως εἶναι ἡ γνώμη καὶ τῆς ἀποφάσεως ταύτης τοῦ Πρωτοδικείου πρὸς ἐκείνην τῆς πρωτοδίκου, ὅτι ἡ περὶ ἀκυρότητος τῆς καταγγελίας συμβάσεως ἐργασίας ἀγωγὴ λόγῳ μὴ καταβολῆς τῆς ἀποζημιώσεως τοῦ νόμου 3112)1920 (ἄρθρον 5 § 3 νόμου 3198)1955) ὑπήγετο εἰς τὴν ἀποκλειστικὴν προθεσμίαν ἐπιδόσεως αὐτῆς τοῦ ἄρθρου 6 § 1 τοῦ νόμου 3198)1955, ἀρξαμένη ἀπὸ τῆς κοινοποιήσεως τοῦ ἀπαλλακτικοῦ διὰ τὸν μισθωτὸν πρώτου βουλεύματος (οὕτω καὶ σημείωσις μας ἐν ΕΕΔ 23, 392), ἀφοῦ ἔκτοτε κατὰ νόμον ὁ ἐργοδότης ὤφειλε νὰ καταβάλῃ τὴν ἀποζημίωσιν.

Σημειωτέον ὅτι, ὡς πρὸς τὴν βάσιν τῆς ἀγωγῆς περὶ ἀκυρότητος τῆς καταγγελίας ὡς καταχρηστικῶς ἀσκηθείσης, (ἡ ὁποία ἀγωγὴ ὑπόκειται καὶ αὐτὴ εἰς τὴν τριμηνον ἀποκλειστικὴν προθεσμίαν τοῦ ἄρθρου 6 § 1 τοῦ νόμου 3198)1955, Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν 7941)1953, ΕΕΔ 14, 360, ἀνωτέρθεισα δι' ἄλλον λόγον), ἡ ἀγωγὴ ἦτο ἀπαράδεκτος, ὡς μὴ κοινοποιηθεῖσα ἐντὸς τριμήνου ἀπὸ τῆς ἐρχικῆς ἀπολύσεως (Ἴδετε περὶ καταχρηστικῆς ἀσκήσεως δικαιώματος δι' ὑποβολῆς ψευδοῦς μηνύσεως Α.Π. 439)1956, εἰσηγητὴς *Ν. Παλαιολογόπουλος*, ΕΕΔ 15, 831, Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν 968)1959, εἰσηγητὴς *Ν. Καλφαγιάννης*, ΕΕΔ 18, 1009).

Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν 14048)1964

Διαδικασία ἐργατικῶν διαφορῶν κατ' ἔφεσιν

Πρόεδρος ὁ κ. *Ι. Παπαδόπουλος*

Εἰσηγητὴς ὁ Πρωτοδίκης κ. *Γ. Πλαγιανάκος*

Δικηγόροι οἱ κ.κ. Γ. Δημητρακόπουλος, Φ. Δημόπουλος

Ἐβεβαιώθησαν τὰ ἀκόλουθα: Ἡ ἐναγομένη καὶ ἤδη ἐφεσίβλητος τὴν 19.12.1961 προσέλαβε διὰ συμβάσεως ἐξηρτημένης ἐργασίας τὸν ἐνάγοντα καὶ ἤδη ἐκκαλοῦντα, ὅστις ἀπησχολήθη παρ' αὐτῇ ὡς λογιστὴς μέχρι τῆς 4.8.1962, ὅτε ἡ ἐφεσίβλητος, κατόπιν ὑποβολῆς ἐνώπιον τοῦ ἁρμοδίου Εἰσαγγελέως μηνύσεως κατὰ τοῦ ἐκκαλοῦντος ἐπὶ ὑπεξαγωγῇ ἐγγράφων, κατήγγειλε, κατ' ἐφαρμογὴν τοῦ ἄρθρου 5 § 1 τοῦ νόμου 2112)1920, ἐγγράφως καὶ ἐπὶ τῷ λόγῳ τούτῳ τὴν ἐργασιακὴν σύμβασιν. Ἐπὶ τῆς ἀσκηθείσης διὰ τὴν πρᾶξιν ταύτην ποινικῆς διώξεως κατὰ τοῦ ἐκκαλοῦντος (ἐξεδόθη τὸ προσαγόμενον καὶ ἐπικαλούμενον ὑπ' ἀριθ. 2761)1963 βούλευμα τοῦ Συμβουλίου Πλημμελειοδικῶν Ἀθηνῶν, τὸ ὁποῖον ὁ ἐκκαλῶν ἐκοινοποίησεν τὴν 7 Ἰουνίου 1963 εἰς τὴν ἐφεσίβλητον, ἥτις μετὰ τριήμερον ἀπὸ τῆς τοιαύτης κοινοποιήσεως, ἤτοι τὴν 10 Ἰουνίου 1963, ἐκοινοποίησε εἰς τὸν ἐκκαλοῦντα τὴν προσαγομένην καὶ ἐπικαλουμένην ἀπὸ 10.6.1963 ἐξώδικον δήλωσιν (ὑπ' ἀριθ. 5910)10.6.1963 ἀποδεικτικὸν ἐπιδόσεως τοῦ δικαστικοῦ κλητῆρος Π. Σ.), δι' ἧς ἡ ἐφεσίβλητος, κατ' ἐφαρμογὴν τοῦ ἄρθρου 7 τοῦ νόμου 3198)1955, τὸ μὲν κατήγγειλε καὶ αὖθις ἐγγράφως τὴν ἐργασιακὴν σύμβασιν, τὸ δὲ προσέφερε τῷ ἐκκαλοῦντι τὴν ἀποζημίωσιν τοῦ νόμου 2112 ἐκ δραχμῶν 4.388, ἣν ἀποζημίωσιν, ἐπὶ τῇ ἀρνήσει τοῦ ἐκκαλοῦντος νὰ παραλάβῃ ταύτην, κατέθεσε τὴν ἑπομένην (ἤτοι τὴν 11.6.1963) εἰς τὸ Ταμεῖον Παρακαταθηκῶν καὶ Δανείων (ὑπ' ἀριθ. 767944)11.6.1963 γραμμάτιον συστάσεως παρακαταθήκης), γνωστοποιήσασα ἑκτοτε τῷ ἐκκαλοῦντι τὴν τοιαύτην κατάθεσιν. Μετὰ ταῦτα ἡ ἐφεσίβλητος ἤσκησεν ἔφεσιν κατὰ τοῦ ὡς ἄνω ἀπολλακτικοῦ βουλεύματος, ἥτις ἀπερρίφθη, διὰ τοῦ προσαγομένου καὶ ἐπικαλουμένου ὑπ' ἀριθ. 694)1963 βουλεύματος τοῦ Συμβουλίου Ἐφετῶν Ἀθηνῶν, ὅπερ βούλευμα ἐκοινοποίησεν ὁ ἐκκαλῶν εἰς τὴν ἐφεσίβλητον τὴν 21.10.1963 καὶ ἐν συνεχείᾳ τὴν 31.10.1963 ἐκοινοποίησεν αὐτῇ τὴν ἐφ' ἧς ἡ ἐκκαλουμένη ἀπόφασις ἐξεδόθη ἀγωγὴν (οὕτω ἐπισημείωσις ἐπὶ τῆς ἐπιδοθείσης ἀγωγῆς τοῦ ἐπιδόσαντος αὐτὴν δικαστικοῦ κλητῆρος), δι' ἧς αἰτεῖται νὰ ἀναγνωρισθῇ, ὅτι ἡ κατὰ τὰ ὡς ἄνω γενομένη καταγγελία εἶναι ἄκυρος τὸ μὲν ὡς καταχρηστική, τὸ δὲ λόγῳ μὴ καταβο-

ΚΑΤΑΓΓΕΛΙΑ ΣΥΜΒΑΣΕΩΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ ΜΙΣΘΩΤΩΝ ΝΟΜΙΚΩΝ ΠΡΟΣΩΠΩΝ ΔΗΜΟΣΙΟΥ ΔΙΚΑΙΟΥ

Ἀποζημίωσις ἀποχωρούντων ἐκ τῆς ὑπηρεσίας μετὰ συνταξιοδότησιν

Διαφοραὶ ὑπαγόμεναι πρὸς ἐκδίκασιν κατὰ τὴν ἐργατικὴν διαδικασίαν — Ἔννοια ἐξηρτημένης ἐργασίας — Ἔννοια σχέσεως δημοσίου δικαίου μὴ ὑπαγομένων τὸν ἐξ αὐτῆς διαφορῶν εἰς τὴν ἐργατικὴν διαδικασίαν. — Ἰσόληψις εἰσπράκτορος Ξενοδοχειακοῦ Ἐπιμελητηρίου Ἑλλάδος, Νομικοῦ Προσώπου Δημοσίου Δικαίου. — Σχέσις ἐξηρτημένης ἐργασίας τοῦ ἰδιωτικοῦ δικαίου — Ἀξίωσις ἀποζημιώσεως κατ' ἄρθρον 8 Ν.Δ. 3789/1957 μετ' ἀποχώρησιν αὐτοῦ, συνταξιοδοτηθέντος παρὰ τοῦ Ι.Κ.Α. — Ἔννοια Β.Δ. 23/24.12.1955 περὶ ἀποζημιώσεως ὑπαλλήλων Νομικῶν Προσώπων Δημοσίου Δικαίου

Περίπτωσις τῆς κατωτέρω ἀποφάσεως τοῦ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν, ὡς ἐφετείου κατὰ τὴν ἐργατικὴν διαδικασίαν, ὑπῆρξεν ἀποχώρησις ὑπαλλήλου Νομικοῦ Προσώπου Δημοσίου Δικαίου, ἐπὶ σχέσει ἰδιωτικοῦ δικαίου, ἐκ τῆς ὑπηρεσίας του μετὰ συνταξιοδότησιν ὑπὸ τοῦ Ι.Κ.Α. καὶ ἐζητήθη παρ' αὐτοῦ κατ' ἐφαρμογὴν τοῦ ἄρθρου 8 § 4 τοῦ ν. δ. 3789/1957 (ΕΕΔ 16, 1135) ἡ ἐν αὐτῷ ὁριζομένη ἀποζημίωσις (μειωμένη τοῦ νόμου 2112/1920) διὰ τοὺς ἀπολυομένους ἢ ἀποχωροῦντας τῆς ὑπηρεσίας ἰδιωτικοὺς ὑπαλλήλους (μόνον) μετὰ πλήρωσιν τῶν προϋποθέσεων πλήρους συντάξεως παρὰ τοῦ Ι.Κ.Α. (Ἴδετε περὶ τούτων Α.Π. 574/1961, εἰσηγητὴς *Κ. Ἀναγνωστόπουλος*, ΕΕΔ 20, 1502, ἔνθα σημειώσεις μας καὶ λοιπαὶ παραπομπαί).

Προέκυψεν ὅμως τὸ ζήτημα, ἂν, καθ' ἑρμηνείαν τῶν σχετικῶν διατάξεων, ὁ μισθωτὸς οὗτος ἐδικαιοῦτο τῆς ἀποζημιώσεως τοῦ νόμου 2112/1920 (ἵνα ἔχῃ ἐφαρμογὴν ἡ ἀνωτέρω διάταξις τοῦ ἄρθρου 8 τοῦ ν.δ. 3789/1957) ἢ τοῦ βοηθήματος τῶν ὑπ' ἀριθ. 956 καὶ 976/1947 Πράξεων τοῦ Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου, κυρωθεισῶν διὰ τοῦ ἀ.ν. 913/1949 (ΕΕΔ 13, 434), τὸ ὁποῖον παρέχεται εἰς τοὺς ἀπολυομένους καθ' ὑπαλλήλους καὶ ὁπότε δὲν ἦτο ἐφαρμοστέα ἡ ἀνωτέρω διάταξις (πρβλ. γνωμοδότησιν Νομικοῦ Συμβουλίου Κράτους 94/1961, εἰσηγητὴς *Κ. Παπαειχαλόπουλος*, ΕΕΔ 20, 1219).

Τὸ Πρωτοδικεῖον διὰ τῆς ἐν τῇ ἀποφάσει του συλλογιστικῆς δέχεται ὅτι ὁ μισθωτὸς οὗτος ἐδικαιοῦτο πράγματι, ἀπολυόμενος, τῆς ἀποζημιώσεως τοῦ νόμου 2112/1920 καὶ ἐφήρμοσε τὴν ἀνωτέρω διάταξιν τοῦ ἄρθρου 8 ν.δ. 3789/1957. (Ἴδετε ἀντιθέτως γνωμοδότησιν

λῆς τῆς νομίμου ἀποζημιώσεως. Δοθέντος ὅμως ὅτι, μετὰ τὰ ἀνωτέρω ἐκτεθέντα, τὴν 10 Ἰουνίου 1963 ἐχώρησε νέα ἐγγραφὴ ἐκ μέρους τῆς ἐφεσιβλήτου καταγγελία τῆς ἐργασιακῆς συμβάσεως καὶ, κατόπιν ἀρνήσεως τοῦ ἐκκαλοῦντος πρὸς λῆψιν τῆς ὀφειλομένης ἀποζημιώσεως, κατετέθη εἰς τὰ Ταμεῖον Παρακαταθηκῶν καὶ Δανείων ποσὸν ἐκ δραχμῶν 4.388 ὡς ἀποζημίωσις τοῦ νόμου 2112 ἀπὸ δὲ τῆς τοιαύτης καταγγελίας τῆς ἐργασιακῆς συμβάσεως μέχρι τῆς καινοποιήσεως τῆς ἀγωγῆς, ἤτοι μέχρι τῆς 31 Ὀκτωβρίου 1963, παρῆλθεν ἡ ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 6 § 1 τοῦ νόμου 3198/1955 ὁριζομένη καὶ αὐτεπαγγέλτως λαμβανομένη ὑπ' ὄψιν τριμήνου ἀποκλειστικὴ προθεσμία, ἣτις ἤρξατο ἀπὸ τῆς ὡς ἄνω κατὰ τὴν 10.6.1963 νέας ἐγγράφου καταγγελίας τῆς ἐργασιακῆς συμβάσεως, χωρὶς νὰ ἐπηρεάζεται ἡ διαδρομὴ αὐτῆς παντάπασιν ἐκ τῆς ἀσκηθείσης ὑπὸ τῆς ἐφεσιβλήτου ἐφέσεως κατὰ τοῦ βουλεύματος τοῦ Συμβουλίου Πλημμελειοδικῶν (πρβλ. ΕΕΔ 23, 392), παρέπεται ὅτι ἡ ἐφ' ἧς ἐξεδόθη ἡ ἐκκαλουμένη ἀπόφασις ἀγωγὴ κατὰ τὸ περὶ ἀναγνωρίσεως τῆς ἀκυρότητος τῆς ἐν λόγῳ καταγγελίας αἴτημα αὐτῆς εἶναι ἀπαράδεκτος λόγῳ παρόδου τῆς ὡς ἄνω ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 6 § 1 τοῦ νόμου 3198/1955 ὁριζομένης τριμήνου ἀποκλειστικῆς προθεσμίας, εἰς ἣν προθεσμίαν ὑπάγεται καὶ ἡ ἐπὶ τῆς τοιαύτης ἀναγνωρίσεως τῆς ἀκυρότητος θεμελιουμένη καὶ νῦν μὴ ἀσκουμένη καταψηφιστικὴ περὶ ἐπιδικάσεως ἀποδοχῶν ὑπερημερίας ἀγωγή (ὁ ἐκκαλῶν δὲν ἐπικαλεῖται ἕτερον εἰδικὸν συμφέρον πρὸς ἀναγνώρισιν τῆς τοιαύτης ἀκυρότητος). Ὀρθῶς ἔθεν ἡ ἐκκαλουμένη ἀπόφασις, εἰ καὶ ἐπὶ ἑτέρᾳ ἐν μέρει αἰτιολογίᾳ, ἀπέρριψε τὴν ἀγωγὴν ὡς ἀπαράδεκτον, ὁ δὲ τὰ ἐναντία ὑποστηρίζων 1ος λόγος τῆς ὑπὸ κρίσιν ἐφέσεως ἀπορριπτέος κρίνεται ὡς ἀβάσιμος.

Ὁ δεύτερος λόγος τῆς ὑπὸ κρίσιν ἐφέσεως, δι' οὗ ὁ ἐκκαλῶν παραπονεῖται, ὅτι ἐσφαλμένως ἡ ἐκκαλουμένη ἀπόφασις «δὲν ἐδέχετο ἅπαντα τὰ ἐν τῇ ἐνδίκῳ ἀγωγῇ αἰτούμενα κονδύλια», μὴ περιέχων συγκεκριμένας κατὰ τῆς ἐκκαλουμένης ἀποφάσεως αἰτιάσεις, οὐδὲ ἀναπτυσσόμενος εἰδικώτερον εἰς τὰς ὑπ' ὄψιν προτάσεις τοῦ ἐκκαλοῦντος, τυγχάνει ἀπορριπτέος ὡς ἀόριστος (πρβλ. Α.Π. 672/1958, ΕΕΔ 18, 498).

Νομικοῦ Συμβουλίου Κράτους 701/1964, εἰσηγητὴς Δ. Λιακατάς, ΕΕΔ 24, 1190. *Ζήσην Κ. Ἀγραφιώτην*, ΕΕΔ 23, 641 ἐπ.).

Τὸ ζήτημα, καθ' ἡμᾶς, ἔχει ὡς ἑξῆς: Ἡ διάταξις τοῦ ἄρθρου 18 § 9 γ' τοῦ ἀπὸ 23.12.1958 β.δ/τος «περὶ ἐφαρμογῆς τοῦ Ὑπαλληλικοῦ Κώδικος ἐπὶ τῶν ὑπαλλήλων τῶν Νομικῶν Προσώπων Δημοσίου Δικαίου» ὁρίζουσα ὅτι «αἱ ἐκάστοτε ἰσχύουσαι διατάξεις περὶ ἀποζημιώσεως ἀπολυομένων δημοσίων ὑπαλλήλων ἐφαρμόζονται καὶ ἐπὶ ἐκτάκτων ὑπαλλήλων Νομικῶν Προσώπων Δημοσίου Δικαίου», ἀναφέρεται εἰς τοὺς ἐκτάκτους μόνον ὑπαλλήλους, ὑπὸ τὴν ἔννοιαν ὅτι ἐντάσσονται ἐστω καὶ συμβατικῶς πρὸς ἐκπλήρωσιν ὡρισμένης μονίμου ἢ προσωρινῆς ὑπηρεσίας (οἷος ὁ χαρακτηρισμὸς τοῦ ἐκτάκτου ὑπαλλήλου, ἴδετε Σ. Ε. 103/1961, εἰσηγητὴς *Α. Σταυρόπουλος*, ΕΕΔ 20, 270, καὶ τὰς ὑπὸ ταύτης ἀναφερομένας) καὶ ὄχι καὶ εἰς τοὺς προσλαμβανομένους ἐπὶ σχέσει ἰδιωτικοῦ δικαίου, διὰ τοὺς ὁποίους δὲν ἀπαιτεῖται ἡ ὕπαρξις νενομοθετημένης ὀργανικῆς θέσεως, ἀλλὰ προσλαμβάνονται ἀναλόγως τῶν ὑφισταμένων ἀναγκῶν κλπ. (ἴδετε τὴν ἀνωτέρω Σ.Ε. 103/1961), οἷος ὁ ἐνάγων τῆς περιπτώσεως τοῦ Πρωτοδικείου.

Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν 23431/1964

Διαδικασία ἐργατικῶν διαφορῶν κατ' ἔφεσιν

Πρόεδρος ὁ κ. *Ι. Ἰωαννίδης*

Εἰσηγητὴς ὁ Πρωτοδίκης κ. *Β. Κόκκινος*

Δικηγόροι οἱ κ.κ. Ε. Μανουσάκης, Ν. Πετρασσῖνος

Ἐκ τοῦ πρὸς ἀλλήλας συνδυασμοῦ τῶν διατάξεων τῶν ἄρθρων 648, 651, 652 καὶ 654 τοῦ Α.Κ., ὡς καὶ τῆς παραγράφου 1 τοῦ ἄρθρου 1 τοῦ κωδικοποιηθέντος ν. ΓΩΟΔ', ὡς τὸ τελευταῖον ἀντικατεστάθη διὰ τοῦ ἄρθρου μόνου § 1 τοῦ ν. 1968/1944, κυρωθέντος διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 324/1946 Π.Υ.Σ. καὶ διατηρηθέντος ἐν ἰσχύϊ διὰ τοῦ ἄρθρου 6 τοῦ ν.δ. τῆς 8/11.5.1946, εἰς τὴν εἰδικὴν καὶ ἀποκλειστικὴν διαδικασίαν τῶν ἐργατικῶν διαφορῶν ὑπάγονται πᾶσαι καὶ μόναι αἱ ἀξιώσεις φυσικῶν προσώπων, αἱ πηγάζουσαι ἐκ συμβάσεως στενῶς ἐξηρτημένης ἐργασίας ἰδιωτικοῦ δικαίου (Α.Π. 367/1960, ΕΕΔ 19, 894, 1381/1961, ΕΕΔ 20, 587, 1371/1962, ΕΕΔ 21, 458 καὶ 555/1963, ΕΕΔ 22, 1374), οἷα ὑφίσταται, ὅταν ὁ ἐκμισθωτὴς ἐργάζηται ὑπὸ τὴν προσωπικὴν ἐξάρτησιν τοῦ μισθωτοῦ καὶ τὴν ἄμεσον ἐποπτείαν καὶ τὸν ἔλεγχον αὐτοῦ, εἰς χρόνον δὲ καὶ τόπον ὑπ' αὐτοῦ ὁριζόμενον (Α.Π. 367/1960, 138/1960, 555/1663, ἐνθ' ἀνωτ. καὶ 175/1963, ΕΕΔ 22, 661), ἔστω καὶ ἂν τὸ διὰ τὴν ἐργασίαν παρεχόμενον ἀντάλλαγμα ὁρίζεται εἰς ποσοστὰ ἐπὶ γένει (Α.Π. 138/1961, ἐνθ' ἀνωτ., 138/1962, ΕΕΔ 22, 458, Σ.Ε. 479/1961, ΕΕΔ 20, 559, *Καποδίστρης*, ἐν ΕρμΑΚ Εἰσ. ἄρθρα 648 - 680, ἀριθ. 38 ἐπόμ., *Ἀγαλλόπουλος*, Ἐργατ. Δίκ., σελ. 45) ἢ ἂν ὁ μισθωτὴς εἶναι Νομικὸν Πρόσωπον Δημοσίου Δικαίου (Α.Π. 191/1961, ΕΕΔ 20, 939 *Κ. Καυκᾶς*, Ἐνοχ. Δίκ., ἐκδ. Γ' τόμ. Α' σ. 432). Τοὐναντίον αἱ ἀξιώσεις μισθωτοῦ, συνδεομένου μετὰ Νομικοῦ Προσώπου Δημοσίου Δικαίου διὰ σχέσεως δημοσίου δικαίου, οἷα ὑφίσταται, ὅταν αὐτὸς προσλαμβάνεται πρὸς πλήρωσιν ὀργανικῆς θέσεως τοῦ Νομικοῦ Προσώπου Δημοσίου Δικαίου, κατὰ τὰς διατυπώσεις τοῦτο διατάξεις νόμων ἢ κανονισμῶν μετὰ προηγουμένην δημοσίευσιν εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως τῆς περὶ τούτου μονομεροῦς, δημοσίου δικαίου πράξεως, ἐπὶ χειρουμένης κυριαρχικῶς βάσει τῶν ὡς ἄνω διατάξεων ὑπὸ τοῦ ἐκπροσωποῦντος ταῦτα ὀργάνου καὶ δι' ἣν δίδει τὴν συγκατάθεσίν του ὁ προσλαμβανόμενος, ἐκδηλουμένην καὶ διὰ τῆς ὁρκοδοσίας του, ἀποκλείουσαν δὲ ἁπλῶς προϋπόθεσιν διὰ τὸ ἔγκυρον τοῦ διορισμοῦ, ὑπάγονται εἰς τὴν τακτικὴν διαδικασίαν καὶ οὐχὶ εἰς τὴν ἐργατικὴν τοιαύτην (Α.Π. 438/1963, ΕΕΔ 22, 1197/1198).

Ἐν προκειμένῳ ἐβεβαιώθησαν ἀρκούντως καὶ κατὰ τὴν ἐκ τῶν ἐνόντων κρίσιν τοῦ Δικαστηρίου τούτου τὰ ἑπόμενα: Ὁ ἐνάγων, ὑπηρετῶν ἀπὸ τοῦ Μαρτίου τοῦ 1942 ὡς εἰσπράκτωρ εἰς τὴν Σχολὴν Τουριστικῶν Ἐπαγγελμάτων, συγχωνευθεῖσαν, δυνάμει τοῦ ν.δ. 865/1941, κυρωθέντος διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 316/30.5.1946 Π.Υ.Σ., μετὰ τοῦ ἐναγομένου Ξενοδοχειακοῦ Ἐπιμελητηρίου Ἑλλάδος, ὄντος Νομικοῦ Προσώπου Δημοσίου Δικαίου (ἄρθρον 1 ἀ.ν. 12/26.6.1935), προσελήφθη ἀκολούθως ὑπὸ τοῦ τελευταίου τὴν 23.1.1943 ὡς εἰσπράκτωρ τῶν πόρων αὐτοῦ, διὰ συμβάσεως μισθώσεως στενῶς ἐξηρτημένης ἐργασίας ἀορίστου χρόνου, ἀντὶ μισθοῦ ἐκ ποσοστοῦ 6/0/0 τῶν ἐκάστοτε πραγματοποιουμένων παρ' αὐτοῦ εἰσπράξεων. Ἀπησχολήθη δὲ ὑπὸ τὴν ἰδιότητα ταύτην μέχρι τῆς 1.7.1963, ἡμέρας, καθ' ἣν ἀπεχώρησε τῆς ἐργασίας του, ὡς συμπληρώσας ἁπάσας τὰς προϋποθέσεις πρὸς παροχὴν αὐτῷ συντάξεως λόγῳ γήρατος παρὰ τοῦ Ι.Κ.Α., ἥτις καὶ ἀπενεμήθη αὐτῷ διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 12111/1963 ἀποφάσεως τῆς Διοικήσεως τούτου. Ὡς προσληφθεὶς ὅμως παρὰ τοῦ ἐναγομένου εἰς μὴ προβλεπομένην ὑπὸ τοῦ Κανονισμοῦ τούτου ὀργανικὴν θέσιν συνεδέετο μετὰ τούτου καθ' ὅλον τὸ χρονικὸν διάστημα τῆς ἀπασχολήσεώς του διὰ συμβάσεως ἐργασίας ἰδιωτικοῦ δικαίου καὶ οὐχὶ διὰ σχέσεως δημοσίου δικαίου. Ἑπομένως τούτοις ἡ ἐφ' ἧς ἐξεδόθη ἡ ἐκκαλουμένη ἀπόφασις ἀγωγή, δι' ἧς ὁ ἐνάγων καὶ ἤδη ἐφεσίβλητος ἠτήσατο νὰ ὑποχρεωθῇ τὸ ἐναγόμενον, δυνάμει τοῦ ἄρθρου 8 τοῦ νόμου 3198/1955, ὡς συνεπληρώθη διὰ τῆς προσθήκης β' ἐδαφίου ὑπὸ τῆς παραγράφου 4 τοῦ ἄρθρου 8 τοῦ ν. 3789/1957, εἰς πληρωμὴν τοῦ ἡμίσεος τῆς ὀφειλομένης αὐτῷ ἀποζημιώσεως τοῦ νόμου 2112/1920, ἐκ τοῦ λόγου ὅτι ἀπεχώρησε τῆς ἐργασίας του, ὡς συμπληρώσας τὰς προϋποθέσεις διὰ τὴν συνταξιοδότησίν του παρὰ τοῦ Ι.Κ.Α. λόγῳ γήρατος καὶ δὲν εἶναι ἠσφαλισμένος ἐπικουρικῶς, νομίμως καὶ ἀρμοδίως ἠγέρθη ἐνώπιον τοῦ ὡς ἄνω Πρωτοδικείου κατὰ τὴν προκειμένην διαδικασίαν τοῦ ν. ΓΩΟΔ', ὁ δὲ περὶ τοῦ ἐναντίου πρῶτος λόγος τῆς ὑπὸ κρίσιν ἐφέσεως τοῦ ἐναγομένου, δι' οὗ τοῦτο διατείνεται, ὅτι ἐσφαλμένως ὁ δικάσας Πρωτοδίκης δὲν ἔκρινεν ἑαυτὸν ἀναρμόδιον ἐκ τοῦ λόγου ὅτι

ὁ ἐνάγων συνεδέετο μετ' αὐτοῦ διὰ σχέσεως δημοσίου δικαίου καὶ ἐπομένως ἡ ὑπὸ κρίσιν ἀγωγὴ ὑπάγεται εἰς τὴν τακτικὴν διαδικασίαν, ἀβάσιμος ἐλέγχεται καὶ ἀπορριπτέος.

Κατὰ τὸ ἄρθρον 48 § 1 τοῦ νόμου 2698)1953 «περὶ διοικήσεως τοῦ Ἱδρύματος Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων, μεταρρυθμίσεως τῆς περὶ αὐτοῦ νομοθεσίας, ὡς καὶ ἄλλων τινῶν διατάξεων» ἡ ἀληθὴς ἔννοια τῶν διὰ τοῦ δεκάτου ἄρθρου τοῦ ἀν. νόμου 913)1949 κυρωθεισῶν ὑπ' ἀριθ. 956 καὶ 957 τοῦ 1946 Πράξεων τοῦ Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου (Δ.Ε.Ν. 8, σελ. 751 - 752), εἶναι, ὅτι αὗται ἔχουσιν ἐφαρμογὴν καὶ διὰ τὸ ἐπὶ μισθώσει ἐργασίας ἰδιωτικοῦ δικαίου προσωπικὸν τοῦ Δημοσίου, ἐπὶ τῇ ἀπολύσει τοῦ ὁποίου καταβάλλεται τὸ ὑπὸ τῶν ἀνωτέρω Πράξεων τοῦ Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου προβλεπόμενον ἐφ' ἅπαξ βοήθημα, ἀποκλεισμένης τῆς καταβολῆς αὐτῷ τῆς ἀποζημιώσεως τοῦ νόμου 2112)1920 καὶ τοῦ δ)τος τῆς 16)18 Ἰουλίου 1920.

Ἐκ τῆς διατάξεως ταύτης, ἑρμηνευομένης ἐν συνδυασμῷ πρὸς ἑκείνας τῶν ἄρθρων 63, 192, 219 καὶ 227 τοῦ Κώδικος Δημοσίων Ὑπαλλήλων καὶ τὸ ἀπὸ 23)24.12.1955 διάταγμα «περὶ ἐφαρμογῆς τοῦ Ὑπαλληλικοῦ Κώδικος ἐπὶ τῶν ὑπαλλήλων Νομικῶν Προσώπων Δημοσίου Δικαίου», ἰδίᾳ δὲ τὰς διατάξεις τῶν ἄρθρων 1 καὶ 18, παράγραφος 9 αὐτοῦ, διὰ τῆς πρώτης τῶν ὁποίων ὁ νόμος 1811)1951 «περὶ Κώδικος καταστάσεως δημοσίων διοικητικῶν ὑπαλλήλων», ὡς μεταγενεστέρως ἐτροποποιήθη καὶ συνεπληρώθη, ἐπεξετάθη ἀπὸ 1.1.1956 καὶ ἐπὶ τῶν ἐν ἄρθρῳ 1 παράγραφος 3 αὐτοῦ ὑπαλλήλων τῶν Νομικῶν Προσώπων Δημοσίου Δικαίου ὑπὸ τὰς ἐν τῷ διατάγματι τούτῳ παρεκκλίσεις, διὰ δὲ τῆς δευτέρας καθωρίσθησαν αἱ περιπτώσεις τῆς καταβολῆς ἀποζημιώσεως ὑπὸ τῶν Νομικῶν Προσώπων Δημοσίου Δικαίου λόγῳ ἀπολύσεως ἢ θανάτου τῶν μονίμων ὑπαλλήλων αὐτῶν (ἐν ἐδαφ. β') καὶ ὡρίσθη περαιτέρω ἀφ' ἑνός, ὅτι αἱ ἑκάστοτε ἰσχύουσαι διατάξεις περὶ ἀποζημιώσεως τῶν ἀπολυομένων ἐκτάκτων δημοσίων ὑπαλλήλων ἐφαρμόζονται καὶ ἐπὶ ἀπολύσεως ἐκτάκτων ὑπαλλήλων τῶν Νομικῶν Προσώπων Δημοσίου Δικαίου (ἐν ἐδαφ. γ'), καὶ ἀφ' ἑτέρου, ὅτι ἐπὶ αὐτοδικαίας ἀπολύσεως τῶν ἐπὶ θητείᾳ ἢ συμβάσει ὑπαλλήλων, ἐπὶ τῇ λήξει τῆς θητείας ἢ τῆς συμβάσεως οὐτῶν, ἐπὶ ἀπολύσεως μετακλητῶν ὑπαλλήλων καὶ ἐν γένει κατὰ πᾶσαν περίπτωσιν ἀπολύσεως ὑπαλλήλων Νομικῶν Προσώπων Δημοσίου Δικαίου, μὴ προβλεπομένην ὑπὸ τῶν διατάξεων τῶν ἐδαφίων β' καὶ γ' τοῦ ἄρθρου τούτου, οὐδεμία ἀποζημίωσις καταβάλλεται ἐκ τοῦ νομικοῦ προσώπου, σαφῶς συνάγεται, ὅτι μόνον εἰς τοὺς μετὰ τοῦ Δημοσίου συνδεομένους διὰ συμβάσεως ἰδιωτικοῦ δικαίου μισθωτοὺς ἀποκλείεται ἡ ἐφαρμογὴ τοῦ νόμου 2112 καὶ καταβάλλεται ἡ ἀποζημίωσις τῶν ἀνωτέρω Π.Υ.Σ., οὐχὶ δὲ καὶ εἰς ἐκείνους, οἵτινες συνδέονται διὰ τοιαύτης συμβάσεως μετὰ Νομικῶν Προσώπων Δημοσίου Δικαίου, εἰς οὓς ἐφαρμόζεται ὁ νόμος 2112 (πρβλ. Α.Π. 312)1962, ΕΕΔ 21, 968 καὶ Πρωτ. Ἀθηνῶν 2185)1963 ἀδημ.), ἐπομένως δὲ καὶ τὸ ἄρθρον 8 τοῦ νόμου 3198)1955, ὡς συνεπληρώθη διὰ τῆς προσθήκης β' ἐδαφίου ὑπὸ τῆς παραγράφου 4 τοῦ ἄρθρου 8 τοῦ νόμου 3789)1957, καθ' ὃ «ἰδιωτικοὶ ὑπάλληλοι ἐν γένει, ὑπαγόμενοι εἰς τὴν ἀσφάλισιν τοῦ Ι.Κ.Α. διὰ τὴν χορήγησιν συντάξεως, συμπληρώσαντες ἢ συμπληροῦντες τὰς πρὸς χορήγησιν πλήρους συντάξεως γήρατος προϋποθέσεις, δύνανται νὰ ἀποχωρῶσι τῆς ἐργασίας ἢ νὰ ἀπομακρύνωνται ταύτης παρὰ τοῦ ἐργοδότου των, λαμβάνοντες, εἰς τὰς περιπτώσεις ταύτας, οἱ μὲν ἐπικουρικῶς ἠσφαλισμένοι τὰ 40 ο)ο, οἱ δὲ μὴ ἠσφαλισμένοι ἐπικουρικῶς τὰ 50 ο)ο τῆς ὑπὸ τοῦ νόμου 2112)1920, ὡς οὗτος ἐτροποποιήθη καὶ συνεπληρώθη μεταγενεστέρως, ὁριζομένης ἀποζημιώσεως, ἐφαρμοζομένων κατὰ τὰ λοιπὰ διὰ τὴν χορηγουμένην εἰς τοὺς ἀποχωροῦντας ἢ ἀπομακρυνομένους ὑπαλλήλους μειωμένην ἀποζημίωσιν πάντων τῶν ὁριζομένων ὑπὸ τῶν ἄρθρων 1 ἕως καὶ 9 τοῦ ν. δ/τος 3198)1955, ὡς καὶ τῶν διατάξεων τοῦ νόμου 2112)1920, ὡς ἐτροποποιήθη μεταγενεστέρως, πλὴν τῶν διατάξεων τῶν ἀφορωσῶν τὴν προμήνυσιν».

Ἐν προκειμένῳ ἐβεβαιώθη, καθ' ἃ προείρηται, ὅτι ὁ ἐνάγων καὶ ἐφεσίβλητος συνεδέετο μετὰ τοῦ ἐκκαλοῦντος διὰ συμβάσεως μισθώσεως ἐξηρτημένης ἐργασίας ἰδιωτικοῦ δικαίου, ὅτι τὴν 1.7.1963 ἀπεχώρησε τῆς ἐργασίας του, ὡς συμπληρώσας τὰς προϋποθέσεις διὰ τὴν συνταξιοδότησίν του παρὰ τοῦ Ι.Κ.Α., λόγῳ γήρατος, ὅτι δὲν ἦτο ἠσφαλισμένος ἐπικουρικῶς καὶ ὅτι αἱ ἀποδοχαὶ αὐτοῦ κατὰ τοὺς δύο πρὸ τῆς ἀποχωρήσεώς του μῆνας ἀνήρχοντο κατὰ μέσον ὅρον εἰς δραχμὰς 6.261,50. Ὅθεν ταῦτα δεχθεῖσα καὶ ἡ ἐκκαλουμένη ἀπόφασις, ἥτις ἀκολούθως ἐπεδίκασεν εἰς τὸν ἐνάγοντα, ἐν ὄψει τῆς ὡς ἄνω βεβαιωθείσης προϋπηρεσίας του, ἀποζημίωσιν, κατ' ἄρθρον 8 τοῦ νόμου 3198)1955, ἴσην πρὸς τὸ ἡμισυ τοῦ ἀθροίσματος τῶν ἀποδοχῶν 17 μηνῶν, συνυπολογιζομένου καὶ τοῦ ἐκ δραχμῶν 175 ἀναλογοῦντος δώρου ἑορτῶν, ἤτοι ποσὸν δραχμῶν 54.710 (6.261,50 + 175 = 6.436,50 × 17 μῆνας = 100.420 : 2), ὡς πρὸς τὸν ὑπολογισμὸν τοῦ ὁποίου οὐδὲν συγκεκριμένον παράπονον προβάλλει τὸ ἐκκαλοῦν, ὀρθῶς ἡρμήνευσε καὶ ἐφήρμοσε τὰς προπαρατεθείσας διατάξεις, ὁ δὲ περὶ τοῦ ἐναντίου δεύτερος καὶ τελευταῖος λόγος τῆς ὑπὸ κρίσιν ἐφέσεως ἀβάσιμος ἐλέγχεται καὶ ὡς τοιοῦτος ἀπορριπτέος.

ΑΝΑΓΚΑΣΤΙΚΑΙ ΣΧΕΣΕΙΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ

ΑΝΑΓΚΑΣΤΙΚΟΣ ΔΙΟΡΙΣΜΟΣ ΔΙΚΗΓΟΡΩΝ ΠΟΛΕΜΙΣΤΩΝ ΕΙΣ Ν.Π.Δ.Δ.

Χρόνος ὑποβολῆς βεβαιώσεως περὶ μηνιαίων αὐτῶν εἰσοδημάτων

Ἀναγκαία διὰ τὴν τοποθέτησιν πολεμιστῶν τοῦ Α.Ν. 1836)1951 ἐπιστημόνων, μεταξὺ τῶν ὁποίων καὶ δικηγόροι, εἰς θέσεις Νομικῶν Προσώπων Δημοσίου Δικαίου καὶ Τραπεζῶν ἡ ὑποβολή, μεταξὺ τῶν λοιπῶν δικαιολογητικῶν, καὶ ἐνόρκου αὐτῶν βεβαιώσεως περὶ τῶν μηνιαίων εἰσοδημάτων αὐτῶν, ἡ ὁποία νὰ παρουσιάζῃ τὴν οἰκονομικὴν κατάστασίν των, τὴν ὑπάρχουσαν κατὰ τὸν χρόνον τῆς τοποθετήσεώς των ἢ τὸν ἐγγύτατα πρὸ αὐτῆς εὑρισκόμενον καὶ οὐχὶ τὴν πρὸ μακροῦ χρόνου τοιαύτην.

Εἶναι δύσκολον πράγματι νὰ πιστευθῇ, ὅτι ὑπάρχει διάταξις, ἡ ὁποία ἀξιοῖ, διὰ τὸν ἀναγκαστικὸν διορισμὸν ἐπιστήμονος (καὶ δικηγόρου), πολεμιστοῦ τοῦ (ἀ.ν. 1836)1951, εἰς τὸ ἐν αὐτῷ ὁριζόμενα Νομικὰ Πρόσωπα Δημοσίου Δικαίου καὶ Τραπέζας, «τὰ ἐκ πάσης πηγῆς μηνιαῖα εἰσοδήματα αὐτοῦ νὰ μὴ ὑπερβαίνωσι τὰς δραχμὰς 700!».

Καὶ ὅμως ὑπάρχει! Εἶναι ἡ τοῦ ἄρθρου 4 § 5 τοῦ ν.δ. 2657)1953 (ΕΕΔ 20, 1226), εἰσαχθεῖσα πρὸ 10ετίας καὶ πλέον, ὅταν αἱ μηνιαῖαι ἀποδοχαὶ τοῦ ἀνειδικεύτου ἐργάτου καὶ τότε ἀνήρχοντο εἰς δραχμὰς 925 (37 δραχμαὶ ἡμερομίσθιον Χ 25 ἡμέρας).

Προσπάθεια βουλευτῶν κατὰ τὴν ψήφισιν τοῦ τελευταίου κατὰ χρονολογικὴν σειρὰν ν.δ. 4185)1961 νὰ ὁρισθῇ ἓν λογικὸν ὅριον εἰσοδημάτων, διότι τὸ ὁριζόμενον ὑπὸ τοῦ νόμου «ἀπετέλει καὶ δι' αὐτὸ τὸ Δικηγορικὸν Σῶμα προσβολήν» (ἴδετε πρακτικὰ συζητήσεων ἐν τῇ Βουλῇ ΕΕΔ 20, 1083 ἐπ.) δὲν ἐκαρποφόρησεν.

Ἡ αὐτὴ διάταξις, προκειμένου νὰ τοποθετηθῶσι δικηγόροι εἰς τὰς ἐν τῷ νόμῳ ὁριζόμενα Νομικὰ Πρόσωπα Δημοσίου Δικαίου κλπ. (εὐτυχῶς μὴ ἀπαιτοῦσα καὶ νὰ εἶναι ἄνεργοι καὶ ἄποροι, Α.Π. 125)1963, εἰσηγητὴς *Κ. Θανόπουλος*, ΕΕΔ 22, 475), ὁρίζει, ὅτι πρέπει οὗτοι νὰ ὑποβάλλωσι μεταξὺ τῶν λοιπῶν δικαιολογητικῶν καὶ ἔνορκον βεβαίωσιν ἑνώπιον Εἰρηνοδίκου ἢ Συμβολαιογράφου, ὅτι τὰ ἐκ πάσης πηγῆς μηνιαῖα εἰσοδήματα αὐτῶν δὲν ὑπερβαίνουν τὰς δραχμὰς 700.000 (παλαιᾶς ἐκδόσεως), ὡς προκύπτει ἐκ τῆς κατωτέρω ἀρεοπαγιτικῆς ἀποφάσεως (ἡ ὁποία ἀνηρέθη ἡ ὑπ' ἀριθ. 1124)1964 ἀπόφασις τοῦ ὡς ἐφετείου δικάσαντος κατὰ τὴν ἐργατικὴν διαδικασίαν Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν (οὕτω ἐκδικάζονται καὶ αἱ ἀγωγαὶ αὗται, Α.Π. 125)1963, εἰσηγητὴς *Κ. Θανόπουλος* ΕΕΔ 22, 474), προέκυψε ζήτημα πότε πρέπει νὰ ὑποβάλληται ἡ βεβαίωσις αὕτη καὶ περὶ αὐτοῦ ἀποφαίνεται ἡ κατωτέρω ἀρεοπαγιτικὴ ἀπόφασις.

Θὰ μᾶς ἐπιτραπῇ νὰ σημειώσωμεν ἐπὶ τῆς ὑπὸ ψιν ἀποφάσεως τὰ ἑξῆς: Ὑπὸ τοῦ νόμου (ἄρθρον 5 ἀ.ν. 1836)1951), προκειμένου νὰ τύχῃ τῆς ὑπ' αὐτοῦ παρεχομένης προστασίας ὁ κεκτημένος τὰ προσόντα τοῦ νόμου, ὁρίζεται, ὅτι πρέπει νὰ ὑποβάλῃ πρὸς τὰ Συμβούλια προστασίας αἰτησιν ἐντὸς ὡρισμένης προθεσμίας ἀπὸ τῆς ἀπολύσεώς του ἐκ τῶν τάξεων τοῦ στρατοῦ καὶ νὰ προσκομίσῃ ἐντὸς εὐλόγου χρόνου ὡρισμένα πιστοποιητικά, διάταξις μάλιστα τοῦ νόμου (ἄρθρον 7 § 3 τοῦ ν.δ. 2657)1953, ΕΕΔ 20, 1230) συνέδεσε τὴν μὴ ἐντὸς ὡρισμένης προθεσμίας ὑποβολὴν τῶν δικαιολογητικῶν μὲ τὴν στέρησιν τῶν εὐεργετημάτων τοῦ νόμου.

Ὅταν λοιπὸν ταῦτα ὁρίζονται εἰς τὸν νόμον, ὀφείλει καὶ ὁ προϊστάμενος ἐπιστήμων νὰ ὑποβάλῃ εἰς τὰ Συμβούλια τὴν βεβαίωσιν περὶ τῶν εἰσοδημάτων του ἐντὸς εὐλόγου χρόνου ἀπὸ τῆς ὑποβολῆς τῆς αἰτήσεως, ὑποβαλλομένης καὶ ταύτης ἐμπροθέσμως, καὶ οὕτω ἡ βεβαίωσις του δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ ἐμφανίζῃ τὴν οἰκονομικὴν κατάστασιν αὐτοῦ κατὰ τὸν χρόνον τῆς τοποθετήσεως ὑπὸ τῶν Συμβουλίων, ὁ ὁποῖος εἶναι ἄγνωστος εἰς τοῦτον, ἀφοῦ ἡ τοποθέτησις ἀπόκειται εἰς τὴν ἐκτίμησιν τῆς Διοικήσεως, μετὰ τὴν σχετικὴν περὶ τούτου καὶ κατ' ἔτος ἐκδιδομένην ἀπόφασιν τοῦ Ὑπουργοῦ τῆς Ἐργασίας, λαμβανομένης ὑπ' ὄψιν τῆς ἐκτοτε ὑποβαλλομένης κατὰ νόμον βεβαιώσεως τοῦ δικηγόρου.

Ἀρείου Πάγου 778)1964, Τμ. Β'

Προεδρεύων ὁ Ἀντιπρόεδρος κ. *Κ. Σοῦρλας*
Εἰσηγητὴς ὁ Ἀρεοπαγίτης κ. *Ι. Χατζηδάκης*
Δικηγόροι οἱ κ.κ. Ἀλ. Βιμβέτσος, Π. Δημάκος

Κατὰ τὴν παράγραφον 5 τοῦ ἄρθρου 4 ν.δ. 2657 τοῦ 1953 «περὶ τροποποιήσεως καὶ συμπληρώσεως τοῦ ἀν. νόμου 1836 τοῦ 1951 περὶ προστασίας ἀπολυομένων ἐκ τῶν τάξεων τοῦ στρατοῦ κλπ.», ὡς ἐκυρώθη διὰ τοῦ νόμου 2113 τοῦ 1952 καὶ ἐτροποποιήθη μεταγενεστέρως, ἡ διάταξις τῆς παραγράφου 1 τοῦ ἄρθρου 1 τοῦ ἰδίου τούτου νόμου, καθ' ἣν ἀπαιτεῖται, ἐκτὸς τῶν λοιπῶν πραγματικῶν προϋποθέσεων τοῦ νόμου 1836 τοῦ 1951, ὅπως ὁ ὑπὸ τοποθέτησιν εἶναι ἄνεργος καὶ ἄπορος, δὲν ἐφαρμόζεται ἐπὶ τοποθετήσεων ἐπιστημόνων, οἵτινες δέον νὰ ὑποβάλωσι μεταξὺ τῶν λοιπῶν δικαιολογητικῶν καὶ ἔνορκον αὐτῶν βεβαίωσιν ἐνώ-

ΕΡΓΑΤΙΚΟΣ ΜΙΣΘΟΣ

ΑΠΟΔΟΧΑΙ ΠΡΟΣΩΠΙΚΟΥ ΞΕΝΟΔΟΧΕΙΩΝ, ΚΕΝΤΡΩΝ ΚΑΙ ΘΕΡΙΝΩΝ ΔΙΑΜΟΝΩΝ

Αύθεντική ἑρμηνεία διαιτητικῶν ἀποφάσεων κλπ.

Ἐξουσιοδότησις ἄρθρου 15 § 2 Ν. 3239)1955 πρός τά Διοικητικά Διαιτητικά Δικαστήρια ὅπως ἑρμηνεύουν ὅρους, περιεχομένους εἰς διαιτητικάς ἀποφάσεις, συλλογικάς συμβάσεις ἐργασίας καί ὑπουργικάς ἀποφάσεις.—Ἔννοια αὐτῆς.—Ἑρμηνευτική ὑπ' ἀριθ. 26)1961 διοιτητική ἀπόφασις περί ξενοδοχείων.—Θέσις δι αὐτῆς νέων κανόνων δικαίου.—Παραπομπή ὅμως τοῦ ζητήματος εἰς τήν Ὁλομέλειαν τοῦ Ἀρείου Πάγου.

Ἀντιθέτως πρός τήν προηγηθεῖσαν ὑπ' ἀριθ. 580 1964 ἀπόφασιν τοῦ Β' Πολιτικοῦ Τμήματος τοῦ Ἀρείου Πάγου (εἰσηγητής *Ι. Χατζηδάκης*, ΕΕΔ 23, 1143), ἡ ὁποία ἐδέχθη, ὅτι ἡ ὑπ' ἀριθ. 26)1961 διαιτητική ἀπόφασις (ΕΕΔ 20, 1353), ἑρμηνεύουσα τήν ὑπ' ἀριθ. 27)1959 περί μισθῶν ξενοδοχείων θερινῶν διαμονῶν εἶναι πράγματι ἑρμηνευτική λόγῳ τῆς δημιουργηθείσης πράγματι ἀμφιβολίας ὡς πρός τήν ἔννοιαν τῶν ξενοδοχείων θερινῆς διαμονῆς καί τῆς προκυψάσης ἐντεῦθεν ἀμφισβητήσεως, ἡ νεωτέρα αὐτη ἀρεοπαγιτική ἀπόφασις δέχεται, ὅτι δέν εἶναι ἑρμηνευτική, ὡς αὐτοχαρακτηρίζεται, ἀλλ' εἰσάγει νέον κανόνα δικαίου.

Ληφθείσης ὅμως τῆς ἀποφάσεως ταύτης διά πλειοψηφίας μιᾶς ψήφου ἔχει τόν λόγον πλέον ἡ Ὁλομέλεια τοῦ Ἀρείου Πάγου. (Ἴδε περί τοῦ νομίμου τῆς ἑρμηνείας τῶν διαιτητικῶν ἀποφάσεων καί Α.Π. 301)1956, εἰσηγητής *Γ. Χατζηδάκης*, ΕΕΔ 15, 670).

Χρήσιμος διά τό θέμα εἶναι ἡ ὑπόμνησις τῆς Σ.Ε. 1813)1956, Ὁλομελείας, (εἰσηγητής *Γ. Δ. Σπυρόπουλος*, ΕΕΔ 15, 1330), κατά τήν ὁποίαν, μεταξύ τῶν ἄλλων σκέψεων αὐτῆς, ἡ διάταξις τοῦ ἄρθρου 15 § 2 ἐδάφιον β' τοῦ νόμου 3239)1955 (ἡ παρέχουσα ἐξουσιοδότησιν δι' ἑρμηνείαν τῶν διαιτητικῶν ἀποφάσεων κλπ.) δέν προσκρούει εἰς τό Σύνταγμα, τό μέν διότι διά τῆς αὐθεντικῆς ἑρμηνείας δέν λύονται διαφοραί, ἀνήκουσαι εἰς τήν ἁρμοδιότητα τῶν πολιτικῶν δικαστηρίων, ἀλλ' ἀποκαλύπτεται ἡ ἀληθής βούλησις τοῦ ἐκδόντος τάς ἑρμηνευομένας ἀποφάσεις

πιον τοῦ Εἰρηνοδίκου ἤ Συμβολαιογράφου ὅτι τά ἐκ πάσης πηγῆς μηνιαῖα εἰσοδήματα αὐτῶν δέν ὑπερβαίνουσι τάς ἑπτακοσίας δραχμάς.

Ἐκ τῆς διατάξεως ταύτης, σκοπούσης τήν προστασίαν τῶν οἰκονομικῶς ἀδυνάτων ἐκ τῶν ἀπολυομένων τῶν τάξεων τοῦ στρατοῦ ἐπιστημόνων, προκύπτει σαφῶς, ὅτι ἡ δι' αὐτῆς ἐπιβαλλομένη ἐνορκος βεβαίωσις διά τήν τοποθέτησίν των πρέπει νά παρουσιάζῃ τήν οἰκονομικήν κατάστασιν αὐτῶν τήν ὑπάρχουσαν κατά τόν χρόνον τῆς τοποθετήσεώς των ἤ τόν ἐγγύτατα πρό αὐτῆς εὑρισκόμενον καί οὐχί τήν πρό μακροῦ χρόνου τοιαύτην, διότι ἄλλως δέν θά ἐπετυγχάνετο ὁ προδιαληφθείς σκοπός αὐτῆς, ἀφοῦ εἶναι ἐνδεχόμενον νά μεταβληθῇ αὐτη ἐν τῷ μεταξύ καί νά μή συντρέχῃ κατά τήν τοποθέτησιν ἡ προϋπόθεσις τῆς μή ὑπερβάσεως τῶν ἐκ πάσης πηγῆς μηνιαίων εἰσοδημάτων των τάς ἑπτακοσίας δραχμάς. Ὅθεν, κρῖναν τό ὡς ἐφετεῖον δικάσαν Πρωτοδικεῖον ὅτι ἡ τοποθέτησις τοῦ ἀναιρεσιβλήτου ἐνάγοντος ὡς δικηγόρου παρά τῇ ἀναιρεσειούσῃ, γενομένη διά τῆς ὑπ' ἀριθ. 163 τῆς 16.11.1963 ἀποφάσεως τοῦ Κεντρικοῦ Συμβουλίου προστασίας τῶν ἐκ τῶν τάξεων τοῦ στρατοῦ ἀπολυομένων, ἐπί τῇ βάσει τῆς ὑπ' ἀριθ. 5446 τῆς 9.4.1955 ἐνόρκου βεβαιώσεώς του περί τοῦ ὅτι τά ἐκ πάσης πηγῆς μηνιαῖα εἰσοδήματά του δέν ὑπερέβαινον τάς ἑπτακοσίας δραχμάς κατά τόν χρόνον τῆς ὑποβολῆς της, ἦτο νόμιμος καί δεχθεῖσα μετά ταῦτα τήν ἀγωγήν του, δι' ἧς ἐπιδιώκονται αἱ ἐν αὐτῇ ἀποδοχαί αὐτοῦ, διότι ἠρνήθη ἡ ἐναγομένη νά δεχθῇ τάς προσφερθείσας ὑπηρεσίας του, ἐσφαλμένως ἠρμήνευσε καί ἐφήρμοσε τήν προπαρατεθεῖσαν διάταξιν καί εἶναι ἀναιρετέα ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασίς του κατά τό ἄρθρον 807 § 17 τῆς Πολ. Δικονομίας καί τόν βάσιμον περί τούτου πρῶτον λόγον ἀναιρέσεως.

Μετά τήν ἀναίρεσιν τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως δέον νά παραπεμφθῇ ἡ ὑπόθεσις κατά τό ἄρθρον 834 § 1 τῆς Πολ. Δικονομίας, ὡς ἀντικατεστάθη διά τοῦ ἄρθρου 25 τοῦ νόμου 3810 τοῦ 1957, πρός περαιτέρω κατ' οὐσίαν συζήτησιν εἰς τό Γ' Τμῆμα τοῦ Δικαστηρίου τούτου.

Ἡ δικαστική δαπάνη ἀμφοτέρων τῶν βημάτων δέον κατά τό ἄρθρον 210 τῆς Πολ. Δικονομίας νά ἐπιβληθῇ εἰς βάρος τοῦ ἡττηθέντος ἀναιρεσιβλήτου.

οργάνου, ἡ ἀρχικῶς κατὰ τρόπον ἀσαφῆ δηλωθεῖσα, τὸ δὲ διότι τὸ ἄρθρον 26 τοῦ Συντάγματος μόνον τῶν τυπικῶν νόμων τὴν αὐθεντικὴν ἑρμηνείαν ἐπιφυλάσσει εἰς τὴν νομοθετικὴν ἐξουσίαν καὶ συνεπῶς δὲν ἀπαγορεύει, ὅπως, ἀδείᾳ (ὡς ἐν προκειμένῳ) τοῦ κοινοῦ Νομοθέτου, αἱ διοικητικαὶ πράξεις, αἱ κατ' ἐξουσιοδότησιν νόμου ἀσαφεῖς κανόνας δικαίου θεσπίζουσαι, ἑρμηνεύονται αὐθεντικῶς διὰ πράξεως ὁμοίου πρὸς τὴν ἑρμηνευομένην τύπου. (Ἴδετε καὶ Α.Π. 413)1953, Ὁλομελείας, εἰσηγητὴς Δ. Ἀργυράκης, ΕΕΔ 19, 793 περὶ τοῦ ἄρθρου 26 τοῦ Συντάγματος).

Τὸ ζήτημα εἶναι περαιτέρω, κατὰ τὸ Συμβούλιον τῆς Ἐπικρατείας, ἂν διὰ τὴν ἔκδοσιν τῆς ἑρμηνευτικῆς ὑποφάσεως ἐτηρήθη ἡ διαδικασία τοῦ νόμου 3239)1955 (ἴδετε τὴν ἀνωτέρω ἀπόφασίν του, πρβλ. ὅμως Α.Π. 303)1956, ἔνθ' ἄνω).

Ἀρείου Πάγου 731)1964, Τμ. Β'

Προεδρεύων ὁ Ἀντιπρόεδρος κ. *Ν. Χωρεμάπτης*
Εἰσηγητὴς ὁ Ἀρεοπαγίτης κ. *Μ. Σκουλίκης*
Δικηγόροι οἱ κ.κ. Β. Βασιλείου Ι. Ἀροβαντινός

Ἡ διὰ τῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρου 15 § 2 ἐδάφιον β' τοῦ νόμου 3239)1955, ὡς τοῦτο ἐτροποποιήθη ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 10 § 7 τοῦ ν. δ. 3755)1957, παρεχομένη εἰς τὰ Διαιτητικὰ Διοικητικὰ Δικαστήρια ἐξουσία, ὅπως ἑρμηνεύωσιν ὅρους, περιεχομένους εἰς διαιτητικὰς ἀποφάσεις, συλλογικὰς συμβάσεις καὶ ὑπουργικὰς ἀποφάσεις, τελεῖ ὑπὸ τὴν ὑφ' ἣν καὶ ἡ αὐθεντικὴ ἑρμηνεία τῶν νόμων δύναται νὰ χωρήσῃ προϋπόθεσιν ὅτι ὁ ἰσχὺν κανόνος δικαίου ἐπέχων ἑρμηνευόμενος οὗτος ὅρος εἶναι τοσοῦτον ἀσαφὴς καὶ ἀμφίβολος, ὥστε νὰ καθίσταται, κατ' ἀντικειμενικὴν κρίσιν, ἀναγκαία ἡ ἀποσαφήνισις τῆς βουλήσεως τοῦ θεσπίσαντος αὐτὸν ὀργάνου, εἰς ἣν καὶ δέον νὰ περιορίζηται, ἐξ ἄλλου, ἡ ἑρμηνευτικὴ ἀπόφασις, μὴ συγχωρουμένης τῆς δι' αὐτῆς, ὑπὸ τὸ πρόσχημα τῆς ἑρμηνείας ὅρου προεκδεδομένης διαιτητικῆς ἀποφάσεως, εἰσαγωγῆς νέου, ἐν τῇ οὐσίᾳ, τροποποιητικοῦ ταύτης, ἐξ ἀντικειμένου δικαίου.

Διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 27)1959 ἀποφάσεως τοῦ Δ.Δ.Δ.Δ. Ἀθηνῶν, κηρυχθείσης ἐκτελεστὴς διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 83020)1959 ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας καὶ δημοσιευθείσης εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως καθωρίσθησαν αἱ ἀποδοχαὶ τοῦ προσωπικοῦ τῶν ξενοδοχείων ὕπνου ἀναλόγως τῆς κατηγορίας, εἰς ἣν ταῦτα διὰ τῆς ἰδίας ἀποφάσεως, ὡς ἐκ τῆς θέσεως αὐτῶν, κατετάγησαν, οἷον σύστημα, καθιερωθὲν ἰδίᾳ διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 28641)2526 τῆς 21)24.6.1949 κοινῆς ἀποφάσεως τῶν Ὑπουργῶν Οἰκονομικῶν καὶ Ἐργασίας, κατ' ἐξουσιοδότησιν τοῦ νόμου 28)1944 ἐκδοθείσης, ἠκολούθησε καὶ ἡ προϊσχύσασα, τροποποιηθεῖσα δὲ ἐν μέρει διὰ τῆς εἰρημένης ἀποφάσεως ὑπ' ἀριθ. 20)1956 ὁμοίας τοῦ ἰδίου διαιτητικοῦ δικαστηρίου, ἥτις ἐνεκρίθη μετὰ τροποποιήσεων καὶ συμπληρώσεων διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 75002)16006 τῆς 29.12.1956)2.1.1957 κοινῆς ἀποφάσεως τῶν Ὑπουργῶν Συντονισμοῦ καὶ Ἐργασίας. Καὶ τῶν μὲν ἐργαζομένων εἰς ξενοδοχεῖα ἀστικῶν κέντρων αἱ ἀποδοχαὶ ὡρίσθησαν διὰ τῶν ὡς ἄνω ἀποφάσεων εἰς πάγιον βασικὸν μισθὸν μετὰ τῶν ἐν αὐταῖς προσαυξήσεων, τῶν δὲ ὑπηρετούντων εἰς ξενοδοχεῖα θερινῶν διαμονῶν, περὶ ὧν νῦν πρόκειται, εἰς συμβολικὸν ἁπλῶς μισθὸν καὶ εἰς τὰ εἰσπραττόμενα νόμιμα ποσοστὰ ἐπὶ τῶν λογαριασμῶν ἐν γένει τῶν πελατῶν, διανεμομένων μεταξὺ αὐτῶν κατὰ τὰ ἐν τῇ ἀπὸ 4.4.1938 συλλογικῇ συμβάσει ἐργασίας ὁριζόμενα. Κατὰ τὴν σαφῆ δὲ ἔννοιαν τῶν ἐν λόγῳ ἀποφάσεων καὶ δὴ τῆς ἐκ τούτων ὑπ' ἀριθ. 27)1959 τοῦ Δ.Δ.Δ.Δ. Ἀθηνῶν, ποιουμένης διάκρισιν, ὡς καὶ ἡ τροποποιουμένη δι' αὐτῆς ὑπ' ἀριθ. 20)1956 ὁμοία τοῦ ἰδίου Διαιτητικοῦ Δ καστηρίου, μεταξὺ κέντρων παραθερισμοῦ καὶ θερινῶν διαμονῶν, ὡς ξενοδοχεῖα ἀνήκοντα εἰς τὴν τελευταίαν ταύτην κατηγορίαν, ἐξοχικὰ διὰ τῶν προϊσχυσασῶν συλλογικῶν συμβάσεων τῆς 4.4.1938, 1.9.1938, 1.9.1939 καὶ 25.6.1940 προσονομαζόμενα, θεωροῦνται ἐκεῖνα, τὰ ὁποῖα κεῖνται μὲν εἰς περιοχὴν ἀστικῶν καὶ οὐχὶ παραθεριστικῶν κέντρων, ἀλλ' ὡς ἐκ τῆς εἰδικωτέρας τοποθεσίας αὐτῶν προσφέρονται πρὸς παραθερισμόν, ἀδιαφόρως ἂν διακόπτεται ἡ λειτουργία των ὁλοσχερῶς ἢ συνεχίζεται μὲ πλήρη ἢ μειωμένην σύνθεσιν προσωπικοῦ καὶ κατὰ τὴν χειμερινὴν περίοδον, διότι τῆς τοιαύτης προϋποθέσεως τὴν προσθήκην οὔτε ὁ ἀφ' ἑαυτοῦ ἐννοούμενος ὅρος οὗτος ἐπιτρέπει, οὔτε καὶ ἡ διὰ τῆς ἀλλοίας ρυθμίσεως τῶν ἀποδοχῶν τῶν ὑπηρετούντων εἰς ξενοδοχεῖα θερινῶν διαμονῶν ἐπιδιωκόμενος σκοπὸς δικαιολογεῖ, ἀφοῦ αἱ ηὐξημέναι μὲν δι' αὐτὰ τιμαὶ ἰσχύουσι, κατὰ τὰς περὶ διατιμήσεως ἑκάστοτε ἐκδιδομένας ἀποφάσεις τοῦ Ε.Ο.Τ. δι' ὁλόκληρον τὸ ἔτος, ἐξ οὐδεμιᾶς ἄλλης

ἐξαρτώμεναι προϋποθέσεως, πλὴν τοῦ χαρακτηρισμοῦ τῶν εἰς ἃς κεῖνται ταῦτα περιοχῶν ὡς θερινῶν διαμονῶν, ἐκ τοῦ τοιούτου δὲ χαρακτηρισμοῦ των ἀποκλειστικῶς ἀπορρέει, συμφώνως πρὸς τοὺς ὅρους τῆς διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 20)1956 διαιτητικῆς ἀποφάσεως, διατηρηθείσης ἐν ἰσχύϊ ἀπὸ 25.6.1940 συλλογικῆς συμβάσεως «περὶ καθορισμοῦ ὅρων ἐργασίας τῶν ὑπαλλήλων ξενοδοχείων τῶν ἑξοχῶν, λουτροπόλεων καὶ κέντρων παραθερισμοῦ», τὸ δικαίωμα τῶν ἐκμεταλλευομένων τὰ ξενοδοχεῖα ταῦτα ἐργοδοτῶν, ὅπως ἀπασχολῶσι μόνον κατὰ τὴν θερινὴν περίοδον, ἔστω καὶ μέρος τοῦ προσωπικοῦ των, τοῦ ὁποίου αἱ ἐν γένει συνθῆκαι ἐργασίας, ὡς ἐποχιακῶς ἐργαζομένου, οὐδαμῶς ἐπηρεάζονται ἐκ τοῦ ἐὰν διακόπτεται ὁλοσχερῶς ἢ μερικῶς ἡ λειτουργία τῶν ἐν λόγῳ ξενοδοχείων κατὰ τοὺς χειμερινοὺς μῆνας.

Ἡ ὑπ' ἀριθ. 26)1961 ἀπόφασις τοῦ Δ.Δ.Δ.Δ. Ἀθηνῶν, ἐπιχειρήσασα τὴν ἑρμηνείαν τῆς προδιαληφθείσης ὑπ' ἀριθ. 27) 1959 ὁμοίας τοῦ ἰδίου δικαστηρίου διὰ διατάξεώς της, καθ' ἣν ἡ ἀληθὴς ἔννοια τοῦ Κεφαλαίου Β' αὐτῆς εἶναι, ὅτι «ὡς ξενοδοχεῖα θερινῶν διαμονῶν, λουτροπόλεων, κέντρων παραθερισμοῦ, ἀρχαιολογικῶν τόπων καὶ τουριστικὰ περίπτερα θεωροῦνται τὰ λειτουργοῦντα εἰς περιφερείας, αἵτινες χαρακτηρίζονται εἴτε διὰ τῶν περὶ διατιμήσεως ἀποφάσεων τοῦ Ε.Ο.Τ. ὡς λουτροπόλεις ἢ θερινοὶ διαμοναί, εἴτε διὰ β. δ)τος τουριστικοὶ τόποι, ὑπὸ τὴν προϋπόθεσιν ὅτι κατὰ τὴν χειμερινὴν περίοδον, ἤτοι ἀπὸ 15 Ὀκτωβρίου μέχρι 15 Μαΐου, ταῦτα οὐδόλως λειτουργοῦν ἢ λειτουργοῦν περιωρισμένως, ἀπασχολοῦντα προσωπικὸν ὀλιγώτερον τῶν δύο τρίτων τοῦ κατὰ μέσον ὅρον ἀπασχολουμένου κατὰ τοὺς μῆνας Ἰούλιον καὶ Αὔγουστον», δὲν δύναται νὰ θεωρηθῇ ὡς αὐθεντικῶς, κατὰ τὸ ἄρθρον 26 τοῦ ἰσχύοντος Συντάγματος, ἑρμηνεύουσα τὴν ἐν λόγῳ ἀπόφασιν καὶ ὡς μετ' αὐτῆς κατ' ἀκολουθίαν ἐκτοτε συνισχύουσα, διότι οὔτε ἑρμηνείας ἐδεῖτο, ὡς μὴ καταλείπουσα ἀμφιβολίαν περὶ τῆς ἐννοίας της, ἡ ἐξομοιουμένη πρὸς συλλογικὴν σύμβασιν ἐργασίας καὶ ἰσχύν οὐσιαστικοῦ νόμου διὰ τοῦτο ἐπέχουσα ἀπόφασις αὕτη, οὔτε εἰς τὴν ἀποσαφήνισιν τῆς βουλήσεως τοῦ θεσπίσαντος αὐτὴν ὀργάνου περιορίζεται ἡ αὐτοχαρακτηριζομένη ὡς ἑρμηνευτικὴ εἰρημένη διαιτητικὴ ἀπόφασις, ἀλλ' εἰσάγει νέον ἐν τῇ οὐσίᾳ τροποποιητικὸν τοῦ ἑρμηνευομένου κανόνος, ἐξ ἀντικειμένου δίκαιον. Ὅθεν, δεχθὲν τὸ ὡς ἐφετεῖον δικάσαν Πρωτοδικεῖον, διὰ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεώς του, ὅτι τὸ «Ξενοδοχεῖον τῶν Ρόδων», εἰς τὸ ὁποῖον εἰργάσθη ὁ ἀναιρεσείων ὡς θαλαμηπόλος κατὰ τοὺς θερινοὺς μῆνας καὶ δὴ ἀπὸ 1ης Ἀπριλίου μέχρι 31ης Ὀκτωβρίου ἑκάστου τῶν ἐτῶν 1957 - 1961, δὲν δύναται νὰ ὑπαχθῇ εἰς τὴν κατηγορίαν τῶν ξενοδοχείων θερινῶν διαμονῶν, παρ' ὅτι κεῖται εἰς τοποθεσίαν τῆς πόλεως Ρόδου προσφερομένην πρὸς παραθερισμόν, διότι, ὡς ἐκ τῶν ἀποδείξεων, κατὰ τὴν ἀνέλεγκτον κρίσιν του, προέκυψε, δὲν πληροῖ τοῦτο καὶ τὴν πρόσθετον προϋπόθεσιν τῆς ἀπασχολήσεως κατὰ τὴν χειμερινὴν περίοδον προσωπικὸν ὀλιγώτερον τῶν 2)3 τοῦ κατὰ μέσον ὅρον κατὰ τοὺς μῆνας Ἰούλιον καὶ Αὔγουστον ἀπασχολουμένου, ὡς ὁρίζεται διὰ τῆς προμνησθείσης ὑπ' ἀριθ. 26)1961 διαιτητικῆς ἀποφάσεως, ἣν ἐφήρμοσεν, ὡς ἑρμηνευτικήν, καὶ διὰ τὸν πρὸ τῆς ἐκδόσεώς της χρόνον καὶ ἀκολούθως ἀπορρίψαν, διὰ τῆς ἐπικυρώσεως τῆς τὰ αὐτὰ δεξαμένης πρωτοδίκου ἀποφάσεως, τὴν ἀγωγὴν τοῦ ἀναιρεσείοντος, διώκουσαν τὴν καταψήφισιν τῆς ἐκμεταλλευομένης τὸ ἐν λόγῳ ξενοδοχεῖον ἀναιρεσιβλήτου Ἑταιρείας εἰς τὴν πληρωμὴν τῆς ἐκ δραχμῶν συνολικῶς 218.669 διαφορᾶς μεταξὺ τῶν καταβαλλομένων εἰς τὸν ἀναιρεσείοντα καθ' ὅλον τὸν χρόνον τῆς ἐργασίας του ἀποδοχῶν καὶ ἐκείνων, τῶν ὁποίων ἐ-

ΝΕΟΠΟΛΕΜΙΣΤΑΙ

ΤΙΜΗΤΙΚΗ ΠΡΟΑΓΩΓΗ ΥΠΑΛΛΗΛΩΝ ΠΟΛΕΜΙΣΤΩΝ ΚΑΙ ΕΘΝΙΚΩΝ ΟΡΓΑΝΩΣΕΩΝ

Περίπτωσις δικηγόρου, παρέχοντος νομικάς ύπηρεσίας είς Τράπεζαν

Διατάξεις Ν.Δ. 1799)1942 περί τιμητικής προαγωγής κλπ. πολεμιστών τοῦ πολέμου 1940 - 1941.— Ἐπέκτασις εὐεργετημάτων καὶ εἰς τὰ μέλη τῶν ἐθνικῶν ὀργανώσεων κατὰ τὸν Α.Ν. 971) 1949.—Ἔννοια διατάξεων.—Ἀξίωσις δικηγόρου, παρέχοντος ἐπὶ παγίῳ ἀμοιβῇ ἀποκλειστικῶς τὰς νομικὰς αὐτοῦ ὑπηρεσίας εἰς Τράπεζαν, περὶ ὑπαγωγῆς εἰς τὰς ἀνωτέρω διατάξεις.

Ἐπεκυρώθη ὑπὸ τῆς κατωτέρω ἀποφάσεως τοῦ Ἐφετείου Ἀθηνῶν ἡ ὑπ' ἀριθ. 15081)1963 ἀπόφασις τοῦ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν.

Εἶναι σαφὲς ἐκ τῶν περὶ ὧν ἐπρόκειτο, εἰς τὴν περίπτωσιν τῆς ἀποφάσεως τοῦ Ἐφετείου, νομοθετικῶν διατάξεων, ὅτι αὗται ἀναφέρονται εἰς «ὑπαλλήλους», ὑπὲρ τῶν ὁποίων εἰσήχθη τὸ δι' αὐτῶν προνόμιον, ἐνῷ, ἐξ ἄλλου, κατὰ τὴν ἐν τῇ θεωρίᾳ καὶ νομολογίᾳ κρατοῦντα (περὶ τῶν ὁποίων ἴδετε σημειώσεις μας ἐν ΕΕΔ 23, 603, πρὸ τῆς ὁμοίως σκεφθείσης ὑπ' ἀριθ. 28)1964 ἀποφάσεως τοῦ Πειθαρχικοῦ Συμβουλίου τοῦ Δικηγορικοῦ Συλλόγου Ἀθηνῶν) οἱ δικηγόροι δὲν δύνανται νὰ χαρακτηρισθῶσιν ὡς «ὑπάλληλοι» τοῦ δεχομένου τὰς προσφερομένας παρ' αὐτῷ νομικὰς ὑπηρεσίας, ἵνα ὑπαχθῶσιν εἰς τὰς εὐεργετικὰς ὑπὲρ ὑπαλλήλων πολεμιστῶν διατάξεις.

Ὅπου ὁ Νομοθέτης ἠθέλησε νὰ εὐνοήσῃ, κατὰ ἴδιον τρόπον πάντως, τοὺς δικηγόρους πολεμιστάς προέβλεψε περὶ αὐτῶν εἰδικῶς, ὡς ἐν ἄρθρῳ 3 τοῦ ἀ.ν. 1836)1951 περὶ προστασίας ἀπολυομένων ἐκ τοῦ στρατοῦ.

Ἐφετείου Ἀθηνῶν 1822)1964

Πρόεδρος ὁ κ. *Γ. Κατάνης*

Εἰσηγητὴς ὁ Ἐφέτης κ. *Κ. Μαρμαρᾶς*

Δικηγόροι ὁ κ. Ι. Παπέλης, ἡ κ. Εἰρ. Βαφειάδου - Ἰγγλέση

Κατὰ τὸ ἄρθρον 11 τοῦ νόμου 1040)1942, ὡς τοῦτο ἀντικατεστάθη ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 7 ν.δ. 1799)1942, «οἱ ἀνάπηροι πολέμου, τραυματίαι καὶ ἔφεδροι ἀξιωματικοὶ ἢ ὁπλῖται πολεμισταὶ τοῦ πολέμου 1940 - 1941, τυγχάνοντες πρὸ τοῦ πολέμου ὑπάλληλοι εἰς δημοσίας, δημοτικὰς ἢ κοινοτικὰς ὑπηρεσίας ἢ ὑπάλληλοι εἰς ὀργανισμοὺς δημοσίου ἢ ἰδιωτικοῦ δικαίου ἐν γένει, ὑφισταμένους κατὰ τὴν δημοσίευσιν τοῦ παρόντος, προάγονται κατ' ἀπόλυτον προτίμησιν εἰς τὸν ἀμέσως ἀνώτερον τοῦ ὃν κέκτηνται νῦν βαθμόν, πρὸς πλήρωσιν κενῶν ὀργανικῶν θέσεων καὶ ἂν ἔτι δὲν ἔχωσι συμπληρώσει τὸν πρὸς προαγωγὴν ἀπαιτούμενον χρόνον, ἐφ' ὅσον κέκτηνται τὰ λοιπά, κατὰ τὰς κειμένας διατάξεις, ἀπαιτούμενα προσόντα κλπ..., ἐφ' ὅσον κατὰ τὰς κειμένας διατάξεις δὲν προβλέπεται ὀργανικὴ θέσις ἀνωτέρου βαθμοῦ τῆς ὑπὸ τούτων κατεχομένης χορηγεῖται, ὑπὸ τὰς αὐτὰς προϋποθέσεις, ὁ μισθὸς τοῦ ἀμέσως ἀνωτέρου βαθμοῦ τῆς διαβαθμίσεως ἐν τῇ διοικητικῇ ἱεραρχίᾳ· μὴ ὑφισταμένης τοιαύτης διαβαθμίσεως χορηγεῖται ἡ διαφορὰ μεταξὺ τοῦ λαμβανομένου παρ' αὐτοῦ μισθοῦ καὶ τοῦ ἀμέσως ἀνωτέρου βαθμοῦ...». Περαιτέρω διὰ τῆς παραγράφου 3 τοῦ ἄρθρου 9 τοῦ ἀ. ν. 971)1949 ὡρίσθη, ὅτι τὰ μέλη τῶν ἐθνικῶν ἀνταρτικῶν ὁμάδων καὶ ἐθνικῶν

δικαιοῦτο αὐτὸς δυνάμει τῶν ὑπ' ἀριθ. 20) 1956 καὶ 27)1959 διαιτητικῶν ἀποφάσεων, ψευδῶς ταύτας καὶ τὴν ἀνωτέρω 26)1961 ὁμοίαν ἠρμήνευσε καὶ ἐφήρμοσε καὶ ἀναιρετέαν τὴν ἀπόφασίν του κατέστησε κατὰ τὸ ἄρθρον 807 ἀριθ. 17 τῆς Πολ. Δικονομίας καὶ τὸν βάσιμον πρώτων τῆς ἀναιρέσεως λόγον. Τῆς ἀποφάσεως ὅμως ληφθείσης διὰ πλειοψηφίας μιᾶς ψήφου δέον νὰ παραπεμφθῇ ἡ ἐκδίκασις τῆς ὑποθέσεως, συμφώνως πρὸς τὸ ἄρθρον 3 § 3 τοῦ νόμου 3810)1957, εἰς τὴν Ὁλομέλειαν, ὡς πρὸς τε τὸ ἀνωτέρω καὶ ὡς πρὸς πάντας τοὺς λοιποὺς, συναρτωμένους πρὸς αὐτόν, λόγους ἀναιρέσεως.

Διὰ ταῦτα

Παραπέμπει τὴν ὑπὸ κρίσιν αἴτησιν ἀναιρέσεως πρὸς ἐκδίκασιν, ὡς πρὸς πάντας τοὺς ἐν αὐτῇ λόγους ἀναιρέσεως, εἰς τὴν Ὁλομέλειαν.

όργανώσεων τοῦ νόμου τούτου ἀπολαμβάνουν πάντων τῶν κατὰ τὴν ἑκάστοτε ἰσχύουσαν νομοθεσίαν ἀναγνωριζομένων εὐεργετημάτων ὑπὲρ τῶν ἀντιστοίχων κατηγοριῶν τῶν πολεμιστῶν 1940 - 1941 καὶ τῆς Μ. Ἀνατολῆς, πλὴν τῶν συνταξιοδοτικῶν τοιούτων.

Ἐκ τῶν ἀνωτέρω διατάξεων προκύπτει καὶ κατὰ τὴν κρίσιν τοῦ Δικαστηρίου τούτου, ὅτι ὁ τυχὼν τιμητικῆς κατὰ τὰς προμνησθείσας διατάξεις προαγωγῆς, λόγῳ τῆς ἰδιότητός του ὡς πολεμιστοῦ τοῦ πολέμου 1940 — 1941, δὲν δικαιοῦται καὶ δευτέρας τοιαύτης, ὡς μέλος τῶν ἐθνικῶν ἀνταρτικῶν ὁμάδων καὶ ἐθνικῶν ὀργανώσεων, τῶν ἀναφερομένων εἰς τὸν ἀ.ν. 971)1949, καθ' ὅσον, ὡς ἐκ τοῦ συνόλου τῶν διατάξεων τῶν νόμων τούτων συνάγεται, διὰ τούτων ἐσκοπήθη ἡ παροχὴ ἠθικῆς διὰ προαγωγῆς ἀμοιβῆς εἰς τοὺς πολεμιστὰς καὶ εἰς τοὺς πρὸς τούτους ἐξομοιωθέντας ἀγωνιστὰς τῆς ἐθνικῆς ἀντιστάσεως, ἥτις ὅμως πληροῦται διὰ τῆς ἐφ' ἅπαξ, ὑπό τινος τῶν μνησθεισῶν ἰδιοτήτων προαγωγῆς, ἐκπληρουμένου οὕτω τοῦ σκοποῦ τοῦ νόμου. Ἡ ἄποψις αὕτη προκύπτει ἐκ τοῦ συνόλου τῶν ὡς ἄνω διατάξεων, σαφῶς δὲ ἐκ τῆς τοιαύτης τοῦ ἄρθρου 9 τοῦ ἀ. ν. 971)1949, καθ' ἣν «ὁ ἀγὼν τῶν κατὰ τὰ ἄρθρα 1 - 3 τῶν ἐθνικῶν ἀνταρτικῶν ὁμάδων καὶ ἐθνικῶν ὀργανώσεων ἀναγνωρίζεται ὡς ἐθνικὸς ἀγὼν καὶ συνέχισις τοῦ πολέμου 1940 - 1941», ἀλλὰ καὶ τῆς τοιαύτης τοῦ ἄρθρου 1 τοῦ ν. δ)τος 4089 τῆς 8) 12.8.1960 «περὶ διατάξεων, ἀφορωσῶν τοὺς ἐφέδρους ἀξιωματικούς, πολεμιστάς, ἀγωνιστὰς ἐθνικῆς ἀντιστάσεως κλπ.», ἐν ᾗ καθορίζεται ἡ ἔννοια τῶν πολεμιστῶν καὶ τῶν ἀγωνιστῶν ἐθνικῆς ἀντιστάσεως τοῦ ν. δ. 1799.1542 καὶ ἀ.ν. 971)1949, ἰδίᾳ δὲ τῆς παραγράφου 1 ἐδ. δ' τοῦ ὡς ἄνω ν.δ)τος δι' ἧς ὁρίζεται, ὅτι «ἐν περιπτώσει συρροῆς πλειόνων ἐκ τῶν ἀνωτέρω ἰδιοτήτων ἐν τῷ αὐτῷ προσώπῳ, τοῦτο δικαιοῦται, κατ' ἐπιλογήν, μόνον τῶν εἰς τὴν μίαν ἐξ αὐτῶν ἀναγνωριζομένων εὐεργετημάτων». Εἰς ἐπίρρωσιν τῆς ὡς ἄνω ἀπόψεως προστίθεται καὶ ἡ διάταξις τῆς παραγράφου 3 τοῦ ἄρθρου 7 ν. δ. 1799)1942, καθ' ἣν οἱ κατὰ ἢ μετὰ τὸν πόλεμον (1940 - 1941) προαχθέντες τιμητικῶς λόγῳ συμμετοχῆς εἰς τὸν πόλεμον, τραυματισμοῦ ἢ ἰδιαιτέρας τιμῆς πράξεως, πρωτοβουλίᾳ τῶν προϊσταμένων Ὑπηρεσιῶν αὐτῶν, δὲν θὰ ὑπολογισθῶσι διὰ νέαν προαγωγήν, βάσει τοῦ παρόντος ὡς ἐκπληρωθέντος τοῦ ὑπὸ τοῦ παρόντος νόμου προβλεπομένου σκοποῦ ἠθικῆς ἀμοιβῆς ἐν γένει τῶν πολεμιστῶν.

Ἐν τῇ ὑπὸ κρίσιν ἀγωγῇ του ὁ ἐκκαλῶν ἰσχυρίζεται, ὅτι ἀπὸ τῆς 20.10.1938 ὑπηρετεῖ παρὰ τῇ ἐναγομένῃ Τραπέζῃ, ἀπὸ δὲ τοῦ Αὐγούστου 1947 παρέχει τὰς ὑπηρεσίας του ὡς δικηγόρος ἐπὶ παγίᾳ μηνιαίᾳ ἀμοιβῇ, παγίως ἑκάστοτε καθοριζομένῃ κατ' ἀντιστοιχίαν πρὸς τοὺς μισθοὺς τοὺς παρεχομένους εἰς τοὺς ὑπαλλήλους τῆς ἐναγομένης ἐπὶ διαφόροις βαθμοῖς τῆς ἱεραρχίας, ὅτι ἐν ἔτει 1946, ὡς ἔχων τὰ ὑπὸ τοῦ νόμου 1799)1942 προβλεπόμενα προσόντα πολεμιστοῦ τοῦ πολέμου 1940 - 1941, προήχθη ἐκ τοῦ βαθμοῦ τοῦ βοηθοῦ εἰς τὸν τοῦ ὑπαλλογιστοῦ ἀπὸ 1.5.1943 (ἀντὶ τῆς 1.1.1946, ὅτε ἐδικαιοῦτο νομίμως τοιαύτης), ἔδει ὅμως ὡς ὑπηρετήσας εἰς τὴν ἐμπροθέσμως ἀναγνωρισθεῖσαν διὰ τοῦ β.δ. τῆς 10)18.3.1950 ἐθνικὴν ὀργάνωσιν ἐσωτερικοῦ ὑπὸ τὸν τίτλον «Ἑλληνικὸν Αἷμα» βάσει τῶν διατάξεων τοῦ ἀ.ν. 971)1949 ἀπὸ 18. 3.1950 νὰ τύχῃ δευτέρας τιμητικῆς προαγωγῆς ἐκ τοῦ βαθμοῦ τοῦ λογιστοῦ, ὃν ἐκέκτητο, εἰς τὸν τοιοῦτον τοῦ τμηματάρχου, καὶ ἀκολούθως μετὰ τριετίαν νὰ λάβῃ ἀποδοχὰς τμηματάρχου μισθολογικῆς κλίμακος τῶν 14.000 καὶ ὅτι, ἐὰν ἤθελε κριθῇ δεκτικὴ ἐφαρμογῆς ἡ διάταξις τοῦ ἐδ. δ' τῆς παραγράφου 1 τοῦ ἄρθρου 1 τοῦ ν. δ. 4089)1960, δηλοῖ, ὅτι ἀσκεῖ τὸ δικαίωμα ἐπιλογῆς, ἐπιθυμῶν νὰ τύχῃ τῶν ἐκ τοῦ ἀ. ν. 971) 1949, λόγῳ τῆς ἰδιότητός του ὡς ἀγωνιστοῦ τῆς ἐθνικῆς ἀντιστάσεως εὐεργετημάτων. Κατὰ τὴν κρίσιν ὅμως τοῦ Δικαστηρίου τὸ ὑπὸ τοῦ νόμου 4089)1960 χορηγούμενον δικαίωμα ἐπιλογῆς προϋπόθεσιν ἔχει τὴν ἐν περιπτώσει συρροῆς πλειόνων ἰδιοτήτων, ἐπικειμένης χορηγήσεως εὐεργετημάτων, παρεχομένων ὑπὸ τῶν ὡς ἄνω νόμων, ἄσκησιν τοῦ δικαιώματος ἐπιλογῆς, τούτου μὴ δυναμένου νὰ ἀσκηθῇ ἐν ᾗ περιπτώσει ἔχει τύχει ὁ ὑπάλληλος δυνάμει τοῦ ἑνὸς τῶν ὡς ἄνω νόμων προαγωγῆς, ἐξακολουθεῖ δὲ ἐπὶ σειρὰν ἐτῶν νὰ λαμβάνῃ τὰ ἐκ τῆς προαγωγῆς ὠφελήματα, ὡς ἀγωνιστὴς τῆς ἐθνικῆς ἀντιστάσεως, ἡ ἀγωγὴ οὕτω, βάσει τῶν προεκτεθέντων καὶ ἀνεξαρτήτως τοῦ ἂν ἐν τῇ ἐννοίᾳ τῆς ἰδιότητος τοῦ ὑπαλλήλου τοῦ νόμου 1040)1942 περιλαμβάνωνται καὶ οἱ παρὰ φυσικοῖς ἢ νομικοῖς προσώποις παρέχοντες ἐπὶ παγίᾳ ἢ ἐτησίᾳ μηνιαίᾳ ἀμοιβῇ ἀποκλειστικῶς τὰς νομικὰς των ὑπηρεσίας δικηγόροι, ἀσκοῦντες κατὰ τὰ ἄρθρα 1,2 § 1, 38, 63 § 3 καὶ 4,5 καὶ 248 § 1 Κ.Δ. δημόσιον λειτούργημα (Α.Π. 3)1963, ΝοΒ 11, 575), εἶναι μὴ νόμιμος καὶ ὀρθῶς ἀπερρίφθη ἐπὶ τῇ ἐπαλλήλῳ δευτέρᾳ αἰτιολογίᾳ ὑπὸ τῆς ἐκκαλουμένης καὶ δέον νὰ ἀπορριφθῇ ἡ κρινομένη ἔφε-

ΑΔΙΚΑΙΟΛΟΓΗΤΟΣ ΠΛΟΥΤΙΣΜΟΣ

ΑΠΟΔΟΣΙΣ ΩΦΕΛΕΙΑΣ ΥΠΟ ΑΔΙΚΑΙΟΛΟΓΗΤΩΣ ΠΛΟΥΤΗΣΑΝΤΟΣ

Έννοια σχετικοῦ ἄρθρου 904 Ἀστικοῦ Κώδικος

Ὑποχρέωσις, ἐπὶ παροχῆς ἄνευ νομίμου αἰτίας, λόγῳ ἀκυρότητος τῆς συμβάσεως οἱωνδήποτε ὑπηρεσιῶν, τοῦ ἀχρεωστήτως ἢ παρανόμως δεχθέντος ταύτας, ὡς καταστάντος πλουσιωτέρου ἐκ τῆς περιουσίας ἄλλου, νὰ ἀποδώσῃ εἰς τὸν παρασχόντα τὴν κτηθεῖσαν ὠφέλειαν, ἤτοι τὸν μισθόν, ὃν θὰ κατέβαλλεν εἰς ἕτερον μισθωτόν, δυνάμει ἐγκύρου συμβάσεως, ὑπὸ τὰς αὐτὰς κατὰ τὰ λοιπὰ περιστάσεις, μὴ ἐξεταζομένης τῆς ζημίας τοῦ μισθωτοῦ —Παραπομπὴ τοῦ ζητήματος εἰς τὴν Ὁλομέλειαν τοῦ Ἀρείου Πάγου

Ἔρχεται ἡ κατωτέρω ἀπόφασις τοῦ Γ' Πολιτικοῦ Τμήματος τοῦ Ἀρείου Πάγου μετὰ τὴν ἀναιρετικὴν ὑπ' ἀριθ. 258)1964 ἀπόφασιν τοῦ Β' Πολιτικοῦ Τμήματος (εἰσηγητὴς *Ι. Χατζηδάκης*, ΕΕΔ 28, 534), πρὸς τὴν γνώμην τῆς ὁποίας ἐπὶ τοῦ προκύψαντος νομικοῦ ζητήματος διεφώνησεν, τιθεμένου οὕτω τούτου πρὸς ἄρσιν τῆς διαφωνίας ἐνώπιον τῆς Ὁλομελείας τοῦ Ἀρείου Πάγου. (Ἴδετε σημειώσεις μας ἐν ΕΕΔ 23, 533 ἐπ., ἔνθα παράθεσις ἐκδοθεισῶν ἐπὶ τοῦ θέματος ἀρεοπαγιτικῶν ἀποφάσεων καὶ τῶν δεκτῶν ὑπ' αὐτῶν γενομένων, ἐξ ὧν πλέον ἐνδιαφέρουσα ἡ ὑπ' ἀριθ. 23)1963 τῆς Ὁλομελείας τοῦ Ἀρείου Πάγου (εἰσηγητὴς *Ν. Χαραλάμπης*, τὴν ὁποίαν ἐπικαλεῖται καὶ ἡ κατωτέρω παρατιθεμένη ἀρεοπαγιτικὴ ἀπόφασις).

Ἀρείου Πάγου 737)1964, Τμ. Γ'

Προεδρεύων ὁ Ἀντιπρόεδρος κ. *Γ. Βαρσάμου*
Εἰσηγητὴς ὁ Ἀρεοπαγίτης κ. *Κ. Παπαϊωάννου*
Δικηγόροι οἱ κ.κ. Β. Βασιλείου, Ε. Κερχουλᾶς

Κατὰ τὸ ἄρθρον 904 τοῦ Ἀστικοῦ Κώδικος «ὁ καταστὰς πλουσιώτερος ἄνευ νομίμου αἰτίας ἐκ τῆς περιουσίας ἄλλου ἢ ἐπὶ ζημίᾳ τούτου ὑποχρεοῦται εἰς ἀπόδοσιν τῆς ὠφελείας». Ἐκ τῆς διατυπώσεως δὲ ταύτης καθίσταται σαφές, ὅτι ἐπὶ παροχῆς ἄνευ νομίμου αἰτίας, λόγῳ ἀκυρότητος τῆς οἰκείας συμβάσεως, οἱωνδήποτε ὑπηρεσιῶν, ὁ ἀχρεωστήτως ἢ παρανόμως δεχθεὶς ταύτας ὀφείλει, ὡς καταστὰς πλουσιώτερος ἐκ τῆς περιουσίας ἄλλου, νὰ ἀποδώσῃ εἰς τὸν παρασχόντα τὴν κτηθεῖσαν ὠφέλειαν, ἤτοι τὸν μισθόν, ὃν θὰ κατέβαλλεν εἰς ἕτερον μισθωτὸν δυνάμει ἐγκύρου συμβάσεως ὑπὸ τὰς αὐτὰς κατὰ τὰ λοιπὰ περιστάσεις. Ἡ ζημία τοῦ μισθωτοῦ δὲν ἐξετάζεται εἰς τὴν περίπτωσιν ταύτην, καθ' ὅσον τὸ ἀποδοτέον δὲν εἶναι αὐτή, ἀλλὰ ἡ ὠφέλεια, ἡ ὁποία, οὔσης ἀνεφίκτου τῆς κατὰ τὸ ἄρθρον 908 τοῦ Α. Κ. ὀφειλομένης αὐτουσίας ἀποδόσεως τοῦ ληφθέντος ἐνσωμάτου ἢ ἀσωμάτου ἀντικειμένου, συνίσταται εἰς τὴν ἀξίαν, ἣν εἶχον διὰ τὸν λήπτην ἐργοδότην αἱ παρασχεθεῖσαι ὑπηρεσίαι κατὰ τὸν χρόνον τῆς παροχῆς, καθ' ἣν οὗτος κατέστη πλουσιώτερος ἄνευ νομίμου αἰτίας ἐκ τῆς ἐργασίας τοῦ μισθωτοῦ, ἀσχέτως πρὸς τὸ ἐὰν ὁ τελευταῖος θὰ ἠδύνατο νὰ διαθέσῃ τὴν ἐργασίαν του ταύτην εἰς ἄλλον καὶ ἀντὶ ποίου ἀνταλλάγματος. Τοῦτο ἐγένετο δεκτὸν καὶ διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 23)1963 ἀποφάσεως τῆς Ὁλομελείας τοῦ δικαστηρίου τούτου. Τοιαύτην ἔχον γνώμην τὸ Τμῆμα τοῦτο διαφωνεῖ πρὸς τὴν ὑπὸ τοῦ ἀναιρετικοῦ διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 258)1964 ἀποφάσεως ἐξενεχθεῖσαν ἀντίθετον τοιαύτην, καθ' ἣν εἰς τὴν προαναφερθεῖσαν περίπτωσιν ἐξετάζεται καὶ ἡ ζημία τοῦ μισθωτοῦ, ἐφ' ᾧ καὶ δέον νὰ ἀναπεμφθῇ ἡ ὑπόθεσις εἰς τὴν Ὁλομέλειαν πρὸς ἄρσιν τῆς ἀναφυείσης διαφωνίας, συμφώνως πρὸς τὸ ἄρθρον 834 § 2 τῆς Πολ. Δικονομίας, ὡς ἀντικατεστάθη διὰ τοῦ ἄρθρου 25 τοῦ νόμου 3810)1957.

Διὰ ταῦτα

Ἀναπέμπει τὴν ὑπόθεσιν εἰς τὴν Ὁλομέλειαν τοῦ Ἀρείου Πάγου πρὸς ἄρσιν τῆς μεταξὺ τῶν δύο Τμημάτων ἀναφυείσης διαφωνίας.

σις, συμψηφισθῇ ὅμως ἡ δικαστικὴ δαπάνη ἀμφοτέρων τῶν βαθμῶν, ὅτι τοῦ ἐκκαλοῦντος δυναμένου νὰ εὑρίσκεται ἐν εὐλόγῳ ἀμφιβολίᾳ περὶ τῆς ἀληθοῦς ἐννοίας τῶν ὡς ἄνω διατάξεων.

ΝΟΜΟΛΟΓΙΑ ΕΠΙ ΔΙΑΦΟΡΩΝ ΘΕΜΑΤΩΝ

Ι. ΕΙΔΙΚΟΝ ΤΑΜΕΙΟΝ ΜΟΝΙΜΩΝ ΟΔΟΣΤΡΩΜΑΤΩΝ ΑΘΗΝΩΝ

Σύμβασις έργασίας προσθέτων άστυφυλάκων

Ἰσχὺς ἐξομοιώσεως πρὸς τὸ δημόσιον μόνον διὰ τὰ δικονομικὰ καὶ φορολογικὰ πλεονεκτήματα καὶ προνόμια, μὴ περιλαμβανομένης εἰς ταῦτα τῆς ὑπὸ τῶν προσθέτων ἀστυφυλάκων δικαιουμένης ἀπεζημιώσεως ἐκ τοῦ Νόμου 2112)1920 δι' ἀπὸ νοιν αὐτῶν.

Ἀρείου Πάγου 711)1964, Τμ. Β'

Προεδρεύων ὁ Ἀντιπρόεδρος κ. *Κ. Σοῦρλος*
Εἰσηγητὴς ὁ Ἀρεοπαγίτης κ. *Ι. Χατζηδάκης*
Δικηγόροι οἱ κ.κ. Δ. Βενιζέλος, Πάρεδρος Νομικοῦ Συμβουλίου τοῦ Κράτους, Θ. Σούλης

Κατὰ τὰς παραγράφους 2 καὶ 3 τοῦ ἄρθρου 55 τοῦ ἀπὸ 31.12.1957) 20.1.1958 β.δ)γματος «περὶ κωδικοποιήσεως διατάξεων ἀφορωσῶν τὸ Σῶμα τῆς Ἀστυνομίας Πόλεων» οἱ πρόσθετοι ἀστυφύλακες ἀπὸ τοῦ διορισμοῦ των τελοῦσιν ἐν συμβάσει ἐργασίας ἀορίστου χρόνου διαρκείας πρὸς τὸ πρόσωπον (φυσικὸν ἢ νομικόν, δημοσίου ἢ ἰδιωτικοῦ δικαίου, ὡς καὶ τῶν Δήμων καὶ Κοινοτήτων), αἰτήσει τοῦ ὁποίου ἐγένετο ὁ διορισμὸς αὐτῶν, ἡ δὲ ὑπηρεσία των τερματίζεται πάντοτε διὰ διαταγῆς τοῦ Ἀρχηγοῦ τῆς Ἀστυνομίας, μετὰ ἔγγραφον προειδοποίησιν. Οἱ ὅροι καὶ ὁ χρόνος τῆς προειδοποιήσεως καὶ ἡ ἐν παραλείψει ταύτης ὑποχρέωσις τοῦ ἐργοδότου πρὸς ἀποζημίωσιν τῶν προσθέτων ἀστυφυλάκων καθορίζονται ἀναλόγως τοῦ χρόνου τῆς ὑπηρεσίας τούτων ὡς προσθέτων ἀστυφυλάκων παρὰ τοῖς ὡς ἄνω προσώποις ὑπὸ τῶν νόμων 2112 τοῦ 1920 καὶ 4558 τοῦ 1930, ἀπολαμβανόντων τῆς προστασίας ταύτης ἀπὸ τοῦ διορισμοῦ των καὶ τῶν ἤδη ὑπηρετούντων τοιούτων, ἀνεξαρτήτως χρόνου προσλήψεώς των.

Ἐξ ἄλλου κατὰ τὸ ἄρθρον 3 § 4 τοῦ ἑτέρου ἀπὸ 23.1) 9.2.1930 β.δ)γματος «περὶ κωδικοποιήσεως τῶν περὶ Εἰδικοῦ Ταμείου Μονίμων Ὁδοστρωμάτων Ἀθηνῶν κειμένων διατάξεων» τὸ Ταμεῖον τοῦτο εἰς πάσας τὰς δικαστικὰς καὶ ἐξωδίκους πράξεις αὐτοῦ ἐξομοιοῦται πρὸς τὸ νομικὸν πρόσωπον τοῦ Δημοσίου καὶ ἀπολαμβάνει πάντων τῶν πλεονεκτημάτων καὶ προνομίων αὐτοῦ, ὡς διαδίκου ἢ συμβαλλομένου, καὶ δὴ ἀτελείας, προθεσμιῶν, μὴ καταθέσεως παραβόλου ἢ ἐξόδων τυχὸν ἐρημοδικίας, ὅρκου τρίτου, μὴ ἐπιβολῆς δικαστικοῦ ὅρκου, ἀσυμψηφίστου, καταψηφίσεως τοῦ ἡμίσεος τὸ πολὺ τῶν δικαστικῶν ἐξόδων κλπ., ἐκτεινομένων γενικώτερον καὶ ὑπὲρ αὐτοῦ, ἀναλόγως τῶν διατάξεων τῶν ἄρθρων 18, 26, 28, 29 καὶ 30 τοῦ ἀπὸ 22.4) 16.5.1926 ν.δ)γματος «περὶ δεσποριακῆς ἀμύνης».

Ἐκ τῶν διατάξεων ὅμως τούτων προκύπτει σαφῶς, ὅτι ἡ διὰ τῆς δευτέρας ἐξ αὐτῶν γενομένη ἐξομοίωσις τοῦ ἀναιρεσείοντος Ταμείου πρὸς τὸ Δημόσιον ἰσχύει μόνον διὰ τὰ ἐν αὐτῇ ἀναφερόμενα δικονομικὰ καὶ φορολογικὰ πλεονεκτήματα καὶ προνόμια καὶ δὲν περιλαμβάνει προφανῶς τὴν ὑπὸ τῶν προσθέτων ἀστυφυλάκων δικαιουμένην ἀπεζημίωσιν ἐκ τοῦ νόμου 2112 τοῦ 1920. Ὅθεν αὐτὸ ἀποφανθὲν καὶ τὸ ὡς ἐφετεῖον δικάσαν Πρωτοδικεῖον Ἀθηνῶν διὰ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεώς του ὀρθῶς ἠρμήνευσε καὶ ἐφήρμοσε τὰς προπαρατεθείσας διατάξεις καὶ ὁ περὶ τοῦ ἀντιθέτου μοναδικὸς λόγος ἀναιρέσεως εἶναι ἀπορριπτέος, ὡς ἀβάσιμος (*).

Ἡ δικαστικὴ δαπάνη, μετριαζομένη κατὰ τὴν παράγραφον 4 τοῦ ἄρθρου 3 τοῦ ἄνω ἀπὸ 9.2.1937 β.δ)γματος καὶ παράγραφον Ι τοῦ ἄρθρου 22 τοῦ νόμου 3693 τοῦ 1957, δέον νὰ ἐπιβληθῇ εἰς βάρος τοῦ ἡττηθέντος ἀναιρεσείοντος.

ΙΙ. ΕΡΓΑΤΙΚΟΣ ΜΙΣΘΟΣ

1. Νόμιμοι ἀποδοχαὶ προσωπικοῦ φαρμακείων χώρας

Ρύθμισις ὑπὸ τῆς ὑπ' ἀριθ. 3)1959 διαιτητικῆς ἀποφάσεως τῶν νομίμων μισθῶν τοῦ προσωπικοῦ τῶν καθ' ἅπασαν τὴν χώραν φαρμακείων, φαρμακεμπορείων, ἀποθηκῶν φαρμάκων καὶ ἀντιπροσωπειῶν φαρμάκων. —Ὑποχρέωσις ἐξ αὐτῆς μόνον τῶν ἐργοδοτῶν καὶ μισθωτῶν, τῶν ἀνηκόντων εἰς τὰ περὶ ὧν πρόκειται ἐπαγγέλματα, μὴ ἐφαρμοζομένης ἐπὶ μισθωτῶν ὁμοίας εἰδικότητος, ἤτοι κατασκευαστῶν φαρμάκων, ἀπασχολουμένων εἰς ἕτερον εἶδος ἐπιχειρήσεως.

Ἀρείου Πάγου 674)1964, Τμ. Β'

Προεδρεύων ὁ Ἀντιπρόεδρος κ. *Κ. Σοῦρλος*
Εἰσηγητὴς ὁ Ἀρεοπαγίτης κ. *Κ. Ἀναγνωστόπουλος*
Δικηγόροι οἱ κ.κ. Μ. Μυλωνογιάννης, Α. Οἰκονόμου

Ἐκ τῶν διατάξεων τῶν ἐφ' ὧν ἐρείδεται ἡ ἀγωγὴ ὑπ' ἀριθ. 3)1959 διαιτητικῆς ἀποφάσεως, κηρυχθείσης ὑποχρεωτικῆς διὰ πάντας τοὺς ἐργοδότας καὶ μισθωτοὺς τοῦ ἐπαγγέλματος, εἰς ὃ αὐτὴ ἀφορᾷ, ὑπὸ τῆς ὑπ' ἀριθ. 42232)1959 Α.Υ.Ε. καὶ 7)1961 ὁμοίας, κηρυχθείσης ὑποχρεωτικῆς διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 48972)1961 Α.Υ.Ε. καὶ ἐκτελεστῆς διὰ τῆς Υ.Α. 3332)1961, ρυθμίζονται διὰ μὲν τῆς πρώτης τούτων τὰ κατώτατα ὅρια τῶν μηνιαίων βασικῶν μισθῶν τοῦ προσωπικοῦ φαρμακείων ἁπάσης τῆς χώρας, διὰ δὲ τῆς δευτέρας τὰ κατώτατα ὅρια τῶν μηνιαίων βασικῶν μισθῶν τοῦ προσωπικοῦ τῶν καθ'ἅπασαν τὴν χώραν φαρμακείων, φαρμακεμπορείων, ἀποθηκῶν φαρμά-

(*) Ἐπεκυρώθη ἡ ὑπ' ἀριθ. 6142)1964 ἀπόφασις τοῦ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν ὡς ἐφετείου.

κων καὶ ἀντιπροσωπειῶν φαρμάκων ἁπάσης τῆς χώρας, δῆλον γίγνεται, ὅτι αὗται ἀφορῶσι καὶ ὑποχρεοῦν μόνον τοὺς ἐργοδότας καὶ μισθωτούς, τοὺς ἀνήκοντας εἰς τὰ περὶ ὧν πρόκειται ἐπαγγέλματα καθοριζόμενα ἐκ τοῦ εἴδους τῶν ὑπὸ τῶν πρώτων ἀσκουμένων ἐπιχειρήσεων (φαρμακεῖα, φαρμακεμπορεῖα, ἀντιπροσωπεῖαι φαρμάκων), περὶ ὧν ρητῶς καὶ εἰδικῶς διαλαμβάνουσιν αὗται· ἑπομένως καὶ οἱ δι' αὐτῶν καθοριζόμενοι βασικοὶ μισθοὶ τῶν εἰς τὰς ὡς ἄνω ἐπιχειρήσεις ἀπασχολουμένων μισθωτῶν συναρτῶνται πρὸς τὸ εἶδος τῆς ὑπὸ τῶν ἐργοδοτῶν ἀσκουμένης ἐπιχειρήσεως καὶ οὐχὶ πρὸς τὴν ἰδιαιτέραν ἐν τῇ αὐτῇ ἐπιχειρήσει ἀπασχόλησιν ἑνὸς ἑκάστου ἐξ αὐτῶν. Οὐδεμία δὲ ἐν ταῖς ρηθείσαις ἀποφάσεσι γίνεται μνεία ἢ πρόβλεψις περὶ ἐφαρμογῆς αὐτῶν καὶ ἐπὶ μισθωτῶν ὁμοίας εἰδικότητος, ἤτοι κατασκευαστῶν φαρμάκων, ἀπασχολουμένων εἰς ἕτερον εἶδος ἐπιχειρήσεως, οἷα ἡ ἀναιρεσίβλητος Ἀνώνυμος Βιομηχανικὴ Ἑταιρεία Φαρμακευτικῶν καὶ Χημικῶν Προϊόντων, ἅτε τοῦ τοιούτου ἐργοδοτικοῦ ἐπαγγέλματος ὄντος διαφόρου κατ' εἶδος καὶ ἐξ ἐπόψεως συνθηκῶν ἐργασίας καὶ ἀπασχολήσεως τῶν ὑπὸ τῶν ὡς ἄνω διαιτητικῶν ἀποφάσεων περιοριστικῶς ὁριζομένων ἐπαγγελμάτων, οὐδὲ συνάγεται διάφορος λύσις ἐκ τῶν ὑπὸ τῆς ἀναιρεσειούσης ἐπικαλουμένων διατάξεων τῶν ἄρθρων 5 § 2 καὶ 3, 7 § 1 καὶ 21 § 2 τοῦ νόμου 3239|1955, καθ' ὅσον ἐξ αὐτῶν, ἀλλὰ καὶ ἐκ τοῦ συνόλου τῶν διατάξεων αὐτοῦ, προκύπτει, ὅτι τόσον αἱ συλλογικαὶ συμβάσεις, ὅσον καὶ διαιτητικαὶ ἀποφάσεις, καταρτιζόμεναι κατὰ τοὺς ὅρους τοῦ νόμου, δεσμεύουσι τοὺς ἐργοδότας καὶ μισθωτοὺς τοῦ ἐπαγγέλματος ἢ τῶν ἐπαγγελμάτων, ἅτινα ἀφορῶσιν. Ταῦτα εἰποῦσα καὶ ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις τοῦ ὡς ἐφετείου δικάσαντος Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν, ἤτοι ὅτι αἱ ὡς εἴρηται διαιτητικαὶ ἀποφάσεις δὲν ἀφορῶσι τοὺς διαδίκους, ἅτε μὴ ἐπεκταθείσης τῆς ἰσχύος αὐτῶν καὶ ἐπὶ τούτων, καὶ ἀπορρίψασα τὴν ὑπὸ δίκην ἀγωγὴν τῆς ἀναιρεσειούσης διώκουσαν τὴν εἰς αὐτὴν ἐνδίκασιν τῆς δι' αὐτῆς ἀξιουμένης διαφορᾶς μεταξὺ τῶν κατοβληθησῶν αὐτῇ ἀποδοχῶν κατὰ τοὺς ὅρους τῆς μεταξὺ αὐτῆς καὶ τῆς ἀναιρεσιβλήτου συμβάσεως ἐργασίας καὶ τῶν καταβλητέων αὐτῇ ἐπὶ τῇ βάσει τῶν ὡς ἄνω διαιτητικῶν ἀποφάσεων τοῦ χρονικοῦ διαστήματος ἀπὸ 25.6.1959 — 15.12.1962, κατὰ μεταρρύθμισιν τῆς ἀντιθέτως ἀποφηναμένης Πρωτοδικείου ἀποφάσεως, ὀρθῶς ἡρμήνευσε καὶ ἐφήρμοσε τὰς ἰσχυούσας οὐσιαστικοῦ νόμου ἐχούσας ὡς ἄνω διαιτητικὰς ἀποφάσεις, ὁ δὲ περὶ τοῦ ἐναντίου μοναδικὸς λόγος τοῦ ἀναιρετηρίου καταπίπτει (*).

2. Νόμιμοι ἀποδοχαὶ ἐργατῶν σιδηροβιομηχανίας

'Εξίσωσις μισθολογικῶς τῶν ἐργαζομένων γυναικῶν πρὸς τοὺς ἄρρενας συναδέλφους των. —'Εξαίρεσις, θεσπισθεῖσα χάριν τῆς δικαίας μεταχειρίσεως τῶν παλαιῶν καὶ πεπειρομένων ἐργατριῶν. —'Εννοια διατάξεως διαιτητικῆς ἀποφάσεως.

'Αρείου Πάγου 700|1964, Τμ. Β'

Προεδρεύων ὁ 'Αντιπρόεδρος κ. *Κ. Σοῦρλος*
Εἰσηγητὴς ὁ 'Αρεοπαγίτης κ. *Δ. Μαργέλλος*
Συνήγοροι οἱ κ.κ. Π. Τόγκας, Μ. Μυλωνογιάννης

Κατὰ τὴν παράγραφον ΙΓ' τῆς ὑπ' ἀριθ. 18|1957 ἀποφάσεως τοῦ Δευτεροβαθμίου Διοικητικοῦ Διαιτητικοῦ Δικαστηρίου 'Αθηνῶν «περὶ τῶν ὅρων ὁμοιβῆς καὶ ἐργασίας τῶν ἐργατῶν σιδηροβιομηχανίας ἁπάσης τῆς χώρας», ἣν ἐνέκρινε μετὰ τροποποιήσεως ἐν μέρει καὶ συμπληρώσεως ἡ ὑπ' ἀριθ. 4755|205|1958 κοινὴ ἀπόφασις τῶν 'Υπουργῶν Συντονισμοῦ καὶ 'Εργασίας, «γυναῖκες ἐργαζόμεναι εἰς εἰδικότητας προβλεπομένας ὑπὸ τῆς παρούσης δικαιοῦνται τοῦ κατωτάτου ἁπλοῦ ἡμερομισθίου τοῦ ἀνδρός, μειουμένου κατὰ 25 ο|ο ἐξαιροῦνται αἱ μέχρι τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρούσης ἐργαζόμεναι εἰς τοιαύτας εἰδικότητας, ἐφ' ὅσον θὰ συνεχίσουν καὶ εἰς τὸ μέλλον ἀπασχολούμεναι εἰς τὰς ἰδίας».

Κατὰ τὴν σαφῆ ἔννοιαν τῆς διατάξεως ταύτης, ἡ ὁποία ἐφαρμόζεται καὶ ἐπὶ τῶν ἐργατοτεχνιτῶν λευκοσιδηρουργίας καὶ συνάμα ἐπανελήφθη στερεοτύπως εἰς τὰς ἐπακολουθησάσας ρυθμίσεις τῆς ἀντιμισθίας τῶν ἐργατοτεχνιτῶν τῆς ἀνωτέρω κατηγορίας διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 5|1960 ἀποφάσεως τοῦ Πρωτοβαθμίου Διοικητικοῦ Διαιτητικοῦ Δικαστηρίου Πειραιῶς καὶ τῆς ἀπὸ 3.4.1961 συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας, κηρυχθεισῶν ἐκτελεστῶν καὶ ὑποχρεωτικῶν διὰ τῶν ἐν τῇ ἀναιρεσιβαλλομένῃ ἀποφάσει μνημονευομένων ὑπουργικῶν ἀποφάσεων, αἱ γυναῖκες, αἵτινες κατελήφθησαν ὑπὸ τῆς εἰρημένης ὑπ' ἀριθ. 18|1957 διαιτητικῆς ἀποφάσεως, ἐργαζόμεναι εἰς τινα τῶν ἐν αὐτῇ ἀναφερομένων εἰδικοτήτων, ἐξισώθησαν μισθολογικῶς πρὸς τοὺς ἄρρενας συναδέλφους των. Ἡ ἐν τῷ τελευταίῳ ἐδαφίῳ περιεχομένη ἐξαίρεσις, θεσπισθεῖσα χάριν τῆς δικαίας μεταχειρίσεως τῶν παλαιῶν καὶ πεπειραμένων ἐργατριῶν, ἀνάγεται προφανῶς καὶ εὐλόγως εἰς τὴν ὑπὸ τοῦ πρώτου προβλεπομένην μείωσιν τοῦ ἡμερομισθίου τοῦ ἀνδρὸς κατὰ 25 ο|ο. Δεχθὲν ἄρα τὸ Δικαστήριον τῆς οὐσίας ὅτι ἡ ἀναιρεσείουσα εἰργάσθη δυνάμει συμβάσεως ἐξηρτημένης ἐργασίας ἀορίστου χρόνου ἀπὸ τῆς 1.8.1959 μέχρι τῆς 20.10.1962 ὡς ἐργατοτεχνίτρια εἰς αὐτόματον μηχάνημα (πρέσσαν) κατασκευῆς δοχείων ἐκ λευκοσιδήρου τοῦ ἐν Πειραιεῖ ἐργοστασίου τῆς ἀντιδίκου της καὶ μὴ ἐπιδικάσαν τὴν αἰτηθεῖσαν δι' αὐτῆς διαφορὰν ἀντιμισθίας βάσει τοῦ κατωτάτου ὁρίου ἡμερομισθίου τῶν ἐκτελούντων εἰς σιδηροβιομηχανίας ἀνάλογον ἐργασίαν ἀνδρῶν, ψευδῶς ἡρμήνευσε καὶ ἐσφαλμένως ἐφήρμοσε τὴν διαληφθεῖσαν οὐσιαστικὴν διάταξιν, ἅμα δὲ κατέστησε τὴν ἀπόφασιν αὐτοῦ ἀναιρετέαν κατὰ τὰ ἄρθρα 807 ἐδάφια 17 καὶ 809 τῆς Πολιτικῆς Δικονομίας. Ὅθεν δέον νὰ γίνῃ δεκτὸς ὁ πρῶτος τοῦ ἀναιρετηρίου λόγος, νὰ ἀναιρεθῇ ἐν μέρει ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις καὶ νὰ παραπεμφθῇ ἡ ὑπόθεσις εἰς τὸ Γ' Τμῆμα τοῦ 'Αρείου Πάγου, ὡς χρήζουσα περαιτέρω

(*) 'Επεκυρώθη ἡ ὑπ' ἀριθ. 2264|0|1963 ἀπόφασις τοῦ Πρωτοδικείου 'Αθηνῶν ὡς ἐφετείου.

διευκρινήσεως, συμφώνως πρὸς τὸ ἄρθρον 834 § 1 τῆς Πολιτικῆς Δικονομίας ὡς ἀντικατεστάθη διὰ τοῦ ἄρθρου 25 τοῦ νόμου 3810/1957 (*).

III. ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ ΛΙΜΕΝΟΣ ΠΕΙΡΑΙΩΣ

Ἐφαρμογὴ ἀρχῆς ἴσης μεταχειρίσεως μισθωτῶν

Καθορισμὸς χρονικῆς διαρκείας ἡμερησίας ἐργασίας τῶν παρὰ τῷ Ὀργανισμῷ Λιμένος Πειραιῶς ἐργαζομένων ὡς φυλάκων φορτηγίδων. — Ἔλλειψις παραβιάσεως τῆς διὰ τοῦ ἄρθρου 288 Ἀστικοῦ Κώδικος καθιερουμένης ἀρχῆς τῆς ἴσης μεταχειρίσεως ἐκ μόνου τοῦ γεγονότος ὅτι ὁ Ο.Λ.Π. ἐφήρμοσεν εὐνοϊκώτερον ὡράριον ἐργασίας εἰς ἄλλους ἄλλων κατηγοριῶν φύλακας, μὴ διεπομένους ἀπὸ τὸν δεσμευτικὸν Κανονισμόν.

Ἀρείου Πάγου 648/1964, Τμ. Γ'

Προεδρεύων ὁ Ἀντιπρόεδρος κ. *Γ. Βαρδάμου*
Εἰσηγητὴς ὁ Ἀρεοπαγίτης κ. *Κ. Παπαϊωάννου*
Δικηγόροι οἱ κ.κ. Ἐμμ. Ἀνδριτσάκης, Ι. Κρεμέζης

Καὶ τὸ Τμῆμα τοῦτο συμφωνεῖ πρὸς τὴν ὑπὸ τοῦ Ἀναιρετικοῦ ἐξενεχθεῖσαν γνώμην ὅτι τῆς χρονικῆς διαρκείας τῆς ἡμερησίας ἐργασίας τῶν παρὰ τῷ Ὀργανισμῷ Λιμένος Πειραιῶς ἐργαζομένων ὡς φυλάκων φορτηγίδων ὁρισθείσης εἰς συνεχὲς ὀκτάωρον διὰ τοῦ ἄρθρου 9 ἐδάφιον α' τοῦ ἐκδοθέντος κατ' ἐξουσιοδότησιν τῆς παραγράφου 17 τοῦ ἄρθρου 4 τοῦ ἀναγκαστικοῦ νόμου 1559/1950 καὶ ἐγκριθέντος διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 43825/1955 ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Συγκοινωνιῶν καὶ Δημοσίων Ἔργων καὶ διὰ τοῦτο ἰσχύν νόμου ἐπέχοντος, ὡς μὴ ἀντικειμένου εἰς διάταξίν τινα τοῦ Συντάγματος ἢ ἄλλου μεταγενεστέρου νόμου, εἰδικοῦ διὰ τοὺς φύλακας τούτους Κανονισμοῦ, δὲν γεννᾶται ζήτημα παραβιάσεως τῆς διὰ τοῦ ἄρθρου 288 τοῦ Α. Κ. καθιερουμένης ἀρχῆς τῆς ἴσης μεταχειρίσεως ἐκ μόνου τοῦ γεγονότος ὅτι ὁ Ο. Λ. Π. ἐφήρμοσεν εὐνοϊκώτερον ὡράριον ἐργασίας εἰς ἄλλους ἄλλων κατηγοριῶν φύλακας, μὴ διεπομένους ἀπὸ τὸν δεσμευτικὸν δι' ἀμφοτέρους τοὺς διαδίκους ὡς ἄνω Κανονισμόν.

Τῶν διαδίκων ἐπαναλθόντων εἰς τὴν πρὸ τῆς ἀναιρέσεως ὑπ' ἀριθ. 1174/1963 ἀποφάσεως τοῦ ὡς ἐφετείου δικάσαντος Πρωτοδικείου Πειραιῶς κατάστασιν, ἡ δι' ἣν ἡ παραπομπὴ συζήτησις ἀφορᾷ τὴν ἀπὸ 27.2.1962 ἔφεσιν τοῦ ἐνάγοντος κατὰ τῆς ὑπ' ἀρ. θ. 1185/1962 ἀποφάσεως τοῦ ἐπὶ τῶν ἐργατικῶν διαφορῶν Πρωτοδικείου Πειραιῶς, ἥτις (ἔφεσις), ἀσκηθεῖσα νομοτύπως καὶ ἐμπροθέσμως, εἶναι τύποις δεκτή.

Ὀρθῶς διὰ τοὺς προεκτεθέντας λόγους ἀπερρίφθη διὰ τῆς ἐκκαλουμένης ἀποφάσεως ἡ ὑπὸ κρίσιν ἀγωγὴ ὡς πρὸς τὴν κυρίαν αὐτῆς βάσιν τῆς παραβιάσεως τῆς ἀρχῆς τῆς ἴσης μεταχειρίσεως ἐκ τοῦ γεγονότος ὅτι ἐφηρμόζετο ὡς πρὸς τὸν ἐνάγοντα φύλακα φορτηγίδων τὸ ὑπὸ τοῦ μνησθέντος εἰδικοῦ Κανονισμοῦ ἐπιβαλλόμενον συνεχὲς ὀκτάωρον ἐργασίας, ἂν καὶ δι' ἄλλους φύλακας ἄλλων κατηγοριῶν, μὴ ἐμπίπτοντας εἰς τὸν Κανονισμὸν τοῦτον καὶ ἀσχολουμένους μὲ ὀλιγώτερον ἐπίπονον ἐργασίας, ἴσχυεν εὐνοϊκώτερον ὡράριον. Ὅθεν δέον νὰ ἀπορριφθῇ ὡς νόμῳ ἀβάσιμος ἡ ἐκδικαζομένη ἔφεσις, ἅτε πάντων τῶν λόγων αὐτῆς πλημμυρούντων τὴν προσβαλλομένην δι' αὐτῆς ἀπόφασιν ὡς πρὸς τὴν ὀρθὴν περὶ τῆς κυρίας ταύτης βάσεως διάτοξιν.

IV. ΔΙΚΟΝΟΜΙΚΑ ΘΕΜΑΤΑ

Ἐπίδοσις δικογράφων ἐπὶ Ἀνωνύμων Ἑταιρειῶν

Νόμιμος ἡ ἐνέργεια ἐπιδόσεως ἐν παντὶ χρόνῳ καὶ τόπῳ διὰ τῆς παραδόσεως τοῦ ἐγγράφου εἰς τὸν νόμιμον ἐκπρόσωπον τῆς Ἀνωνύμου Ἑταιρείας, ἐφ' ὅσον οὗτος συναινεῖ εἰς τὴν παραλαβήν, μὴ καθοριζομένου διὰ τοῦ ἄρθρου 18 § 3 τοῦ Νόμου 2190/1920 «περὶ Ἀνωνύμων Ἑταιρειῶν» ὡς ἀποκλειστικοῦ τόπου ἐπιδόσεως τοῦ καταστήματος τῆς Ἀνωνύμου Ἑταιρείας — Παραπομπὴ ὅμως τοῦ ζητήματος εἰς τὴν Ὁλομέλειαν τοῦ Ἀρείου Πάγου.

Ἀρείου Πάγου 664/1964, Τμ. Β'

Προεδρεύων ὁ Ἀντιπρόεδρος κ. *Ν. Χαραλάμπης*
Εἰσηγητὴς ὁ Ἀρεοπαγίτης κ. *Δ. Μαργέλλος*
Δικηγόροι οἱ κ.κ. Γ. Μπλάταιος, Σπ. Καλαντζῆς

Κατὰ τὸ ἄρθρον 145 ἐδάφιον 4 τῆς Πολιτικῆς Δικονομίας ἐπὶ ἐμπορικῶν καὶ ἄλλων ἑταιρειῶν ἡ ἐπίδοσις γίνεται εἰς τὸν διεξάγοντα τὰς ὑποθέσεις αὐτῶν, εἰς τὸν προϊστάμενον, τὸν γραμματέα, τὸν ἐπὶ τῶν βιβλίων ἢ ἄλλον πληρεξούσιον ἢ, ἂν καὶ τοιοῦτο, δὲν εἶναι διωρισμένος, εἷς ἐν τῶν μελῶν τῆς ἑταιρείας. Κατὰ δὲ τὸ ἄρθρον 18 § 3 τοῦ νόμου 2190/1920 «περὶ ἀνωνύμων ἑταιρειῶν» (ἄρθρον 18 § 6 β.δ. 174/1963), ἐὰν δὲν εὑρεθῇ εἰς τὸ κατάστημα τῆς ἑταιρείας πρόσωπόν τι ἐκ τῶν ἀναγραφομένων ἐν τῷ ἄρθρῳ 145 τῆς Πολιτικῆς Δικονομίας, πᾶν ἔγγραφον πρὸς αὐτὴν ἐπιδίδεται νομίμως, ἐὰν τοιχοκολληθῇ εἰς τὸ μνημονευθὲν κατάστημα κατὰ τὸ ἄρθρον 143 Πολιτικῆς Δικονομίας. Ἐκ τῶν διατάξεων τούτων, συνδυαζομένων πρὸς τοὺς ὁρισμοὺς τοῦ ἄρθρου 143 τῆς Πολιτικῆς Δικονομίας, προκύπτει σαφῶς, ὅτι ἐπὶ ἀνωνύμου ἑταιρείας νομίμως ἐνεργεῖται ἡ ἐπίδοσις ἐν παντὶ τόπῳ καὶ χρόνῳ διὰ τῆς παραδόσεως τοῦ ἐγγράφου εἰς τὸν νόμιμον ἐκπρόσωπον αὐτῆς, ἐφ' ὅσον οὗτος συναινεῖ εἰς τὴν παραλαβήν. Διὰ τοῦ εἰρημένου ἄρθρου τοῦ νόμου 2190/1920 δὲν καθορίζεται ὡς ἀποκλειστικὸς τόπος ἐπιδόσεως τὸ κατάστημα τῆς ἀνωνύμου ἑταιρείας καὶ οὕτως εἶναι ἔγκυρος ἡ ὁπουδήποτε συντελουμένη ἐπίδοσις πρὸς αὐτὸν τοῦτον τὸν ἐκπροσωποῦντα κατὰ νόμον τὴν τοιαύτην ἑταιρείαν καὶ μὴ ἀνωνύμως νὰ λάβῃ τὸ δικόγραφον, δηλαδὴ εἰς χεῖρας ἐκείνου, ὅστις ἐναρκώνει τὴν βούλησιν τοῦ νομικοῦ αὐ-

(*) Ἀνηρέθη ἐν μέρει ἡ ὑπ' ἀριθ. 5325/1963 ἀπόφασις τοῦ Πρωτοδικείου Πειραιῶς ὡς ἐφετείου.

ΝΟΜΟΛΟΓΙΑ ΔΙΟΙΚΗΤΙΚΩΝ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΩΝ

Ι. ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΚΑΤΟΙΚΙΑ

Προϋποθέσεις παροχής ἐργατικῆς κατοικίας κατὰ Ν.Δ. 2963)1954

"Ὑπαρξις, μεταξὺ τῶν ἰδιοτήτων αἵτινες πρέπει νὰ συντρέχουν ἐν τῷ προσώπῳ ἑκάστου δικαιούχου ἐργατικῆς κατοικίας, τῆς ἰδιότητος αὐτοῦ ὡς μισθωτοῦ (ἐργάτου ἢ ὑπαλλήλου), παρέχοντος ἐξηρτημένην ἐργασίαν ἰδιωτικοῦ δικαίου καὶ ὄντος ἠσφαλισμένου παρά τινι 'Ασφαλιστικῷ 'Οργανισμῷ.—'Αναγκαία ἡ συνδρομὴ τῶν ἀνωτέρω ἰδιοτήτων ἐν τῷ προσώπῳ τοῦ δικαιούχου καὶ κατὰ τὴν ὑποβολὴν τοῦ ἀπογραφικοῦ δελτίου καὶ κατὰ τὴν κλήρωσιν καὶ διανομὴν τῶν διαθεσίμων οἰκιῶν εἰς τοὺς ὑπὸ τοῦ κλήρου εὐνοηθέντας.

Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας 2897)1964, Ὁλομελείας

Πρόεδρος ὁ κ. *Χ. Μητρέλιας*
Εἰσηγητὴς ὁ Σύμβουλος κ. *Ἀλ. Δήμιτσας*
Δικηγόρος ὁ κ. Α. Παπαγεωργίου

Ἡ ὑπὸ κρίσιν αἴτησις ἀιώκει τὴν ἀκύρωσιν

τῆς προσώπου. Πρόκειται περὶ τοῦ καλυτέρου τρόπου, δι' οὗ ἐπιτυγχάνεται ἡ σκοπουμένη διὰ τῆς ἐπιβάσεως ταχεῖα καὶ ἀσφαλὴς περιέλευσις τοῦ ἐπιδιδομένου ἐγγράφου εἰς τὴν ἐνδιαφερομένην ἀνώνυμον ἑταιρείαν. Σκεφθὲν ἄρα τὸ δικάσαν Πρωτοδικεῖον ἀντιθέτως καὶ μὴ κηρύξαν ἀπαράδεκτον ὡς ἐκπρόθεσμον τὴν ἀπὸ 13 Ἰουνίου 1961 ἔφεσιν τῆς ἤδη ἀναιρεσιβλήτου ἐπὶ τῇ αἰτιολογίᾳ, ὅτι ἡ ἐκ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 7625)19.5.1960 ἐπιδοτηρίου τοῦ δικαστικοῦ κλητῆρος τῶν ἐν Ἀθήναις Πρωτοδικῶν Ι.Λ. ἀποδεικνυομένη ἐπίδοσις τῆς ὑπ' ἀριθ. 5558)1959 ἀποφάσεως τοῦ κατὰ τὴν διαδικασίαν τοῦ νόμου Γ)ΩΔ')1911 δικάσαντος Πρωτοδίκου Ἀθηνῶν, γενομένη εἰς χεῖρας τοῦ ἐκπροσώπου καὶ διευθύνοντος συμβούλου τῆς τότε ἐκκαλούσης, ἀλλ' οὐχὶ εἰς τὸ ἐνταῦθα καὶ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ [illegible] κατάστημα αὐτῆς, ἐτύγχανεν ἄκυρος καὶ δὲν ἤρχισεν οὕτω τρέχουσα ἡ ἐκ τοῦ νόμου τασσομένη προθεσμία πρὸς ἄσκησιν τοῦ ὡς ἄνω ἐνδίκου μέσου, ἐσφάλη καὶ κατέστησεν ἄμα τὴν ἀπόφασιν αὐτοῦ ἀναιρετέαν βάσει τοῦ ἄρθρου 807 ἐδάφιον 11 τῆς Πολιτικῆς Δικονομίας. Ὅθεν ὁ μόνος τοῦ ἀναιρετηρίου λόγος εἶναι νόμιμος καὶ βάσιμος, ἐφ' ὅσον ὅμως ἡ περὶ τούτου ἀπόφασις τοῦ Τμήματος ἐλήφθη διὰ πλειοψηφίας μιᾶς ψήφου δέον νὰ παραπεμφθῇ ἡ ἐκδίκασις τῆς ὑποθέσεως εἰς τὴν Ὁλομέλειαν τοῦ Ἀρείου Πάγου συμφώνως πρὸς τὸ ἄρθρον 3 § 3 τοῦ νόμου 3810)1957.

Διὰ ταῦτα

Παραπέμπει εἰς τὴν Ὁλομέλειαν τοῦ Ἀρείου Πάγου τὴν ἐκδίκασιν τῆς ἀπὸ 18 Ἰουλίου 1963 αἰτήσεως τοῦ Γ.Μ. περὶ ἀναιρέσεως τῆς ὑπ' ἀριθ. 17983)1962 ἀποφάσεως τοῦ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν.

τῆς ὑπ' ἀριθ. 19 τῆς 11 Μαρτίου 1963 ἀποφάσεως τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Αὐτονόμου Ὀργανισμοῦ Ἐργατικῆς Κατοικίας, δι' ἧς ἀπερρίφθη ἡ ἀπὸ 2 Μαρτίου 1963 ἔνστασις τοῦ αἰτοῦντος κατὰ προγενεστέρας ἀποφάσεως διαταξούσης τὴν διαγραφὴν αὐτοῦ ἐκ τοῦ οἰκείου πίνακος τῶν κληρωθέντων δικαιούχων ἐργατικῆς κατοικίας Πατρῶν, ἐλλείψει τῆς ἰδιότητος αὐτοῦ ὡς κατὰ σύστημα μισθωτοῦ καὶ ἐν ἐνεργείᾳ ἠσφαλισμένου κατά τε τὸν χρόνον τῆς ὑποβολῆς τοῦ ἀπογραφικοῦ του δελτίου καὶ κατὰ τὸν χρόνον τῆς κληρώσεως.

Κατὰ τὸ ἄρθρον 2 § 1 τοῦ ν. δ. 2963)1954 «περὶ Ἱδρύσεως τοῦ Αὐτονόμου Ὀργανισμοῦ Ἐργατικῆς Κατοικίας» «σκοπὸς τοῦ Α.Ο.Ε.Κ. εἶναι ἡ παροχὴ κατοικίας ἐπὶ αὐτοτελοῦς οἰκοδομῆς ἢ ἐπὶ ὀρόφου οἰκοδομῆς ἢ διαμερίσματος ὀρόφου εἰς ἐργάτας καὶ ὑπαλλήλους συνδεομένους μετὰ τῶν ἐργοδοτῶν διὰ σχέσεως ἐξηρτημένης ἐργασίας ἰδιωτικοῦ δικαίου, ὡς καὶ ὑπαλλήλους νομικῶν προσώπων δημοσίου δικαίου, ἐφ' ὅσον δὲν κέκτηνται οὗτοι ἢ ἡ σύζυγος αὐτῶν ἰδιόκτητον τοιαύτην», κατὰ δὲ τὴν διάταξιν τοῦ ἄρθρου 14 § 1 τοῦ αὐτοῦ ν. δ/τος: «Αἱ ἐργατικαὶ κατοικίαι διατίθενται πρὸς τοὺς κατὰ τὸ ν. δ/γμα δικαιούχους, ἐφ' ὅσον οὗτοι τυγχάνουν μισθωτοὶ ἠσφαλισμένοι ἢ συνταξιοῦχοι εἰς οἱονδήποτε Ἀσφαλιστικὸν Ὀργανισμόν, εἶναι ἔγγαμοι, ἄρχηγοι οἰκογενείας καὶ ἐθνικῶν φρονημάτων, ἐπὶ ἐνοικίῳ ἢ μεταβιβάζονται πρὸς αὐτούς ἐπὶ χρεώσει τῆς ἀξίας των». Τέλος κατὰ τὴν παράγραφον 1 τοῦ ἄρθρου 1 τοῦ «Κανονισμοῦ σειρᾶς προτεραιότητος καὶ τρόπου διὰ τὴν ἀπόκτησιν τῆς προσφερομένης ὑπὸ τοῦ Α.Ο.Ε.Κ. εἰς τοὺς ἐργάτας καὶ ὑπαλλήλους κατοικίας» (ὑπ' ἀριθ. 63042) 1971 τῆς 20 Νοεμβρίου 1956 ἀπόφασις τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας (Φ.Ε.Κ. 259 Β'): «Δικαιοῦχοι ἐργατικῶν κατοικιῶν εἶναι τὰ ὑπὸ τοῦ ν. δ/τος 2963)1954 ὁριζόμενα πρόσωπα, ἤτοι α) Ἅπαντες οἱ ἐργατοϋπάλληλοι, οἱ συνδεόμενοι μετὰ τῶν ἐργοδοτῶν των διὰ σχέσεως ἐξηρτημένης ἐργασίας ἰδιωτικοῦ δικαίου, ἠσφαλισμένοι εἰς οἱονδήποτε Ὀργανισμὸν Κοινωνικῆς Ἀσφαλίσεως, β) . . . γ) . . .».

Ὡς προκύπτει ἀπὸ τὰς ἀνωτέρω διατάξεις, μεταξὺ τῶν ἰδιοτήτων, αἵτινες δέον νὰ συντρέχουν ἐν τῷ προσώπῳ ἑκάστου δικαιούχου ἐργατικῆς κατοικίας, εἶναι προεχόντως ἡ ἰδιότης αὐτοῦ ὡς μισθωτοῦ (ἐργάτου ἢ ὑπαλλήλου), παρέχοντος ἐξηρτημένην ἐργασίαν ἰδιωτικοῦ δικαίου καὶ ὄντος ἠσφαλισμένου παρὰ τῷ Ἀσφαλιστικῷ Ὀργανισμῷ, αἱ ὡς ἄνω δὲ ἰδιότητες νὰ συντρέχουν ἐν τῷ προσώπῳ τοῦ δικαιούχου καὶ κατὰ τὴν ὑποβολὴν τοῦ ἀπογραφικοῦ δελτίου καὶ κατὰ τὴν κλήρωσιν καὶ κατὰ τὴν διανομὴν τῶν διαθεσίμων οἰκιῶν εἰς τοὺς ὑπὸ τοῦ κλήρου εὐνοηθέντας. Περὶ τῆς συνδρομῆς τῶν ὡς ἄνω ἰδιοτήτων κρίνει κατὰ περίπτωσιν, ἐπὶ τῇ βάσει τῶν ὑπ' ὄψιν αὐτῆς στοιχείων, ἀρχικῶς μὲν ἡ ἐπιτροπὴ ἐλέγχου τῶν δικαιολογητικῶν, κατ' ἔν

στασιν δὲ (ἄρθρον 8 ἐδάφιον 3 φ. 4 τῆς ὑπ' ἀριθ. 63042)1956 ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας) τὸ διοικητικὸν συμβούλιον τοῦ Ὀργανισμοῦ.

Ὡς προκύπτει ἐκ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Α.Ο.Ε.Κ., ὁ αἰτῶν διεγράφη ὁριστικῶς ἐκ τοῦ οἰκείου πίνακος τῶν κληρωθέντων δικαιούχων ἐργατικῆς κατοικίας Πατρῶν «ἐλλείψει τῆς οὐσιώδους προϋποθέσεως τοῦ κατὰ σύστημα μισθωτοῦ, καὶ ἐν ἐνεργείᾳ ἠσφαλισμένου, συμφώνως πρὸς τὰς διατάξεις τῆς παραγράφου 1 τοῦ ἄρθρου 14 ν.δ)τος 2963)1954, ἐν συνδυασμῷ καὶ πρὸς τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 1 τῆς ὑπ' ἀριθ. 43402)1971)1956 ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας». Τὴν κρίσιν του ταύτην περὶ τοῦ αἰτοῦντος ἐβάσισε τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον κυρίως ἐπὶ τῆς ὑπ' ἀριθ. 814 τῆς 14 Ἰανουαρίου 1963 βεβαιώσεως τοῦ Ι.Κ.Α. (Ὑποκατάστημα Πατρῶν), ρητῶς ἀναφέρουσαν ταύτην, καθ' ἣν ὁ αἰτῶν ἀπὸ τοῦ ἔτους 1955 μέχρι τοῦ ἔτους 1961 ἐπραγματοποίησεν ἐν ἀσφαλίσει πεντήκοντα τέσσαρα ἡμερομίσθια καὶ εἰδικώτερον 26 κατὰ τὰ ἔτη 1955 - 1956, 1 τὸ ἔτος 1957, 8 τὸ ἔτος 1958, οὐδὲν τὸ ἔτος 1959, 6 τὸ ἔτος 1960 καὶ 13 τὸ ἔτος 1961. Ἡ αἰτιολογία τῆς κρίσεως ταύτης ἐπὶ τῆς περιπτώσεως τοῦ αἰτοῦντος εἶναι καὶ νόμιμος καὶ ἔπαρκής, ὁ δὲ περὶ τοῦ ἀντιθέτου λόγος ἀκυρώσεως τυγχάνει ἀπορριπτέος ὡς ἀβάσιμος.

Ὁ ἰσχυρισμὸς τοῦ αἰτοῦντος ὅτι ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις τὸν ἀπέκλεισε λόγῳ λάθους γενομένου παρ' αὐτοῦ κατὰ τὴν σύνταξιν τοῦ ἀπογραφικοῦ δελτίου τυγχάνει ἀπορριπτέος, ὡς ἐπὶ ἐσφαλμένης προϋποθέσεως ἐρειδόμενος, διότι οὔτε ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις ἀναφέρει τι περὶ λάθους, ἀλλὰ στηρίζεται εἰς τὴν ρηθεῖσαν βεβαίωσιν τοῦ Ι.Κ.Α., οὔτε ἐν τῷ ἀπογραφικῷ δελτίῳ διαπιστοῦται τοιοῦτον τι.

II. ΕΙΣΦΟΡΑΙ ΠΡΟΣ ΤΟ ΙΔΡΥΜΑ ΚΟΙΝΩΝΙΚΩΝ ΑΣΦΑΛΙΣΕΩΝ

Εἴσπραξις αὐτῶν κατὰ Νόμον περὶ εἰσπράξεως δημοσίων ἐσόδων καὶ αἴτησις ἀκυρώσεως ἐνώπιον τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας

Ἀπαράδεκτος αἴτησις ἀκυρώσεως ἐνώπιον τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας κατ' ἀποφάσεως ὀργάνων τοῦ Ι.Κ.Α. περὶ καθυστερουμένων εἰσφορῶν, εἰσπραττομένων κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ Νόμου περὶ εἰσπράξεως δημοσίων ἐσόδων, χωρούσης ἀνακοπῆς ἐνώπιον τῶν πολιτικῶν δικαστηρίων κατ' ἄρθρον 235 Πολιτικῆς Δικονομίας.

Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας 3008)1964, Τμ. Α'

Πρόεδρος ὁ Ἀντιπρόεδρος κ. *Γ. Θ. Σπυρόπουλος*
Εἰσηγητὴς ὁ Πάρεδρος κ. *Ν. Παναγιωτάκος*
Δικηγόροι οἱ κ.κ. Ἀλ. Βαμβέτσος, Α. Λέκκας

Διὰ τῆς ὑπὸ κρίσιν αἰτήσεως διώκεται ἐμπροθέσμως ἡ ἀκύρωσις τῆς ὑπ' ἀριθ. 3552)1963 ἀποφάσεως τῆς παρὰ τῷ Ἱδρύματι Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων Δευτεροβαθμίου Ἐπιτροπῆς Ἐφέσεων, δι' ἧς ἀπερρίφθη ἔφεσις τῆς αἰτούσης κατ' ἀποφάσεως, δι' ἧς ἐβεβαιώθη εἰς βάρος αὐτῆς ἀπαίτησις τοῦ ὡς ἄνω Ἱδρύματος ἐκ δραχμῶν 1406 λόγῳ μὴ καταβολῆς εἰσφορῶν καὶ ἐπὶ τοῦ καταβαλλομένου ὑπ' αὐτῆς ἐνοικίου κατοικίας τῶν ὑπαλλήλων της Α.Κ. ἀπὸ 1.1) 31.12.1961 καὶ Π.Π. ἀπὸ 1) 31.12 1961.

Κατὰ μὲν τὸ ἄρθρον 27 § 3 τοῦ ἀ.ν. 1846) 1951 «περὶ Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων» αἱ κατὰ τὸν νόμον τοῦτον ἀπαιτήσεις τοῦ Ι.Κ.Α. ἐκ καθυστερουμένων εἰσφορῶν εἰσπράττονται κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ νόμου περὶ εἰσπράξεως δημοσίων ἐσόδων, κατὰ δὲ τὸ ἄρθρον 68 τοῦ νόμου 4845) 1930 «περὶ εἰσπράξεων τῶν δημοσίων ἐσόδων», ὡς ἐτροποποιήθη διὰ τοῦ ἄρθρου 16 τοῦ νόμου 5230)1931, κατὰ τίτλων εἰσπράξεως ὀφειλῆς πρὸς τὸ Δημόσιον ἐπιτρέπεται ἡ ἐκ τοῦ ἄρθρου 235 τῆς Πολ. Δικονομίας ἀνακοπή, πλὴν τῶν περιπτώσεων, καθ' ἃς ὁ προσδιορισμὸς τῆς ὀφειλῆς ἔχει ἀνατεθῇ διὰ νόμου εἰς διοικητικὰ δικαστήρια ἢ διοικητικὰς ἐπιτροπάς, ἐφ' ὅσον καὶ αὗται συνιστῶσι διοικητικὰ δικαστήρια, ἀποφαινόμενα μετὰ δυνάμεως δεδικασμένου.

Ἐν προκειμένῳ ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις, βεβαιώσασα ὀφειλὴν τῆς αἰτούσης πρὸς τὸ Ι.Κ.Α. ἐκ καθυστερουμένων εἰσφορῶν καὶ διατάξασα τὴν καταβολὴν αὐτῆς, ἀποτελεῖ τίτλον εἰσπράξεως ὀφειλῆς, κατὰ τοῦ ὁποίου χωρεῖ, κατὰ τὰς μνημονευθείσας διατάξεις, ἡ ἐκ τοῦ ἄρθρου 235 τῆς Πολ. Δικονομίας ἀνακοπή, ἐφ' ὅσον, ὡς προελέχθη, ἡ ὀφειλὴ αὕτη εἶναι εἰσπρακτέα κατὰ τὰς περὶ εἰσπράξεως τῶν δημοσίων ἐσόδων διατάξεις, ὁ δὲ προσδιορισμὸς αὐτῆς ἐνεργεῖται κατὰ τὰ ἄρθρα 14 § 8 τοῦ ἀ.ν. 1846)1951 καὶ 7 § 2 τοῦ ν.δ. 3710)1957 ὑπὸ διοικητικῶν ὀργάνων, οἷα ὁ Διευθυντὴς τοῦ οἰκείου Ὑποκαταστήματος τοῦ Ι.Κ.Α., κατ' ἔνστασιν ἡ παρὰ τῷ Ὑποκαταστήματι Τοπικὴ Διοικητικὴ Ἐπιτροπὴ καὶ κατ' ἔφεσιν ἡ Δευτεροβάθμιος Ἐπιτροπὴ τοῦ ρηθέντος ἄρθρου 7 § 2 ἐδ. ζ' τοῦ ν.δ 3710)1957, ἥτις ἀποτελεῖ συλλογικὸν διοικητικὸν ὄργανον.

Διὰ τῆς κατὰ τὸ ἄρθρον 235 τῆς Πολ. Δικονομίας ἀνακοπῆς δύναται νὰ προβληθῇ ἐνώπιον τοῦ καθ' ὕλην ἁρμοδίου δικαστηρίου οἱαδήποτε ἀμφισβήτησις ὡς πρὸς τε τὴν νομικὴν καὶ πραγματικὴν βάσιν τῆς ὀφειλῆς καὶ τὴν ἔκτασιν αὐτῆς καὶ νὰ ἐπιτευχθῇ ἡ ἐν ὅλῳ ἢ ἐν μέρει ἀκύρωσις τοῦ τίτλου εἰσπράξεως ταύτης. Κατ' ἀκολουθίαν ἡ ἀνακοπὴ αὕτη χωροῦσα, ὡς εἴρηται, κατὰ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως, ἀποτελεῖ παράλληλον προσφυγήν, ἀποκλειουσαν κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 46 § 1 τοῦ κωδ. νόμου 3713 «περὶ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας» (22) 1961) τὴν κατ' αὐτῆς αἴτησιν ἀκυρώσεως.

Κατὰ ταῦτα ἡ ὑπὸ κρίσιν αἴτησις δέον νὰ ἀπορριφθῇ ὡς ἀπαράδεκτος λόγῳ παραλλήλου προσφυγῆς.

ΝΟΜΟΛΟΓΙΑ ΑΣΦΑΛΙΣΤΙΚΟΥ ΔΙΚΑΙΟΥ

ΑΣΦΑΛΙΣΙΣ ΕΙΣ ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΥΣ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗΣ ΑΣΦΑΛΙΣΕΩΣ

§ 1. Αἰτήσεις ἀκυρώσεως ἐνώπιον τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας κατὰ συναπτομένων πρὸς τὴν ἀσφαλιστικὴν σχέσιν πράξεων

Ἁρμοδιότης τῆς Ὁλομελείας τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας πρὸς ἐκδίκασιν αἰτήσεων ἀκυρώσεως τῶν στρεφομένων κατὰ τῶν κανονιστικῶν πράξεων, αἵτινες διέπουν τὴν μεταξὺ τῶν Ἀσφαλιστικῶν Ὀργανισμῶν Δημοσίου Δικαίου καὶ τῶν παρ' αὐτοῖς ἀσφαλιζομένων ἀσφαλιστικὴν σχέσιν.—Ἐκδίκασις ὑπὸ τοῦ Α' Τμήματος τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας τῶν αἰτήσεων ἀκυρώσεως τῶν στρεφομένων κατὰ τῶν ἀτομικῶν πράξεων, τῶν ὁπωσδήποτε συναπτομένων πρὸς τὴν ἀσφαλιστικὴν σχέσιν, οἷα καὶ ἡ ἀναφερομένη εἰς τὴν ἀναγνώρισιν ἢ μὴ δικαιώματος ἐπὶ τὴν ἀσφαλιστικὴν παροχήν.

Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας 2757)1964, Ὁλομελείας

Προεδρεύων ὁ Σύμβουλος κ. *Δ. Καρβελλᾶς*· Εἰσηγητὴς ὁ Πάρεδρος κ. *Ν. Ἰωαννισιάνος*· Δικηγόροι οἱ κ.κ. Ν. Δελούκας, Δ. Δάμης.

Διὰ τῆς ὑπὸ κρίσιν αἰτήσεως ὁ αἰτῶν καθηγητὴς τοῦ Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης, τέως δικηγόρος Ἀθηνῶν, διώκει τὴν ἀκύρωσιν α) τῆς ἀπὸ 10 Ὀκτωβρίου 1962 ἀποφάσεως τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Ταμείου Προνοίας Δικηγόρων Ἀθηνῶν, δι' ἧς ἀπερρίφθη αἴτησίς του περὶ χορηγήσεως ἐφ' ἅπαξ χρηματικῆς παροχῆς ἐπὶ τῇ ἀποχωρήσει του ἐκ τῆς δικηγορίας καὶ β) τῆς ἀπὸ 22 Ἰανουαρίου 1963 ἀποφάσεως τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Δικηγορικοῦ Συλλόγου Ἀθηνῶν, δι' ἧς ἀπερρίφθη σχετικὴ προσφυγή του κατὰ τῆς ὡς ἄνω ἀποφάσεως τοῦ Ταμείου Προνοίας Δικηγόρων Ἀθηνῶν.

Ἀποβιώσαντος τοῦ αἰτοῦντος μετὰ τὴν ἄσκησιν τῆς ὑπὸ κρίσιν αἰτήσεως, ὡς ταῦτα προκύπτει ἐκ τοῦ ἐν τῷ φακέλλῳ ἀντιγράφου τῆς οἰκείας ληξιαρχικῆς πράξεως θανάτου, νομίμως συνεχίζει τὴν δίκην ἡ κατὰ τὰ προσαχθέντα στοιχεῖα μόνη ἐκ διαθήκης κληρονόμος αὐτοῦ σύζυγός του, νομοτύπως δηλοποιήσασα πρὸς τὸ Δικαστήριον ταῦτα τὴν περὶ ταύτου βούλησίν της.

Καθ' ἃ ἤδη ἐκρίθη (Σ. τ. Ε. 183)1961, 1288)1964) κατὰ τὸ ἄρθρον 5 § 3 καὶ 4 τοῦ ν. δ)τος 3830)1953 «περὶ τροποποιήσεως καὶ συμπληρώσεως τοῦ νόμου 3713)1928 κλπ.», ἐν συνδυασμῷ πρὸς τὴν κατὰ τὴν παράγραφον 5 τοῦ αὐτοῦ ἄρθρου ἐκδοθεῖσαν ἀπὸ 29.9.1958 ἀπόφασιν τῆς Ὁλομελείας τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας (261Β'), εἰς μὲν τὴν Ὁλομέλειαν ἀνήκει ἡ ἐκδίκασις τῶν αἰτήσεων ἀκυρώσεως τῶν στρεφομένων κατὰ τῶν κανονιστικῶν πράξεων, αἵτινες διέπουν τὴν μετοχὴν τῶν Ἀσφαλιστικῶν Ὀργανισμῶν Δημοσίου Δικαίου καὶ τῶν παρ' αὐτοῖς ἀσφαλιζομένων ἀσφαλιστικὴν σχέσιν, εἰς δὲ τὸ Α' Τμῆμα ἡ ἐκδίκασις τῶν αἰτήσεων ἀκυρώσεως τῶν στρεφομένων κατὰ τῶν ἀτομικῶν πράξεων τῶν ὁπωσδήποτε συναπτομένων πρὸς τὴν ὡς ἄνω ἀσφαλιστικὴν σχέσιν οἷα καὶ ἡ ἀναφερομένη εἰς τὴν ἀναγνώρισιν ἢ μὴ δικαιώματος ἐπὶ τὴν ἀσφαλιστικὴν παροχήν.

Κατ' ἀκολουθίαν τῶν ἀνωτέρω ἡ ὑπὸ κρίσιν αἴτησις, στρεφομένη κατὰ πράξεως, δι' ἧς ἐκρίθη, ὅτι δὲν δικαιοῦται ὁ αἰτῶν ἐφ' ἅπαξ χρηματικῆς παροχῆς ἐπὶ τῇ ἀποχωρήσει του ἐκ τῆς δικηγορίας, ὑπάγεται εἰς τὴν ἁρμοδιότητα τοῦ Α' Τμήματος καὶ συνεπῶς ἡ Ὁλομέλεια τοῦ δικαστηρίου τούτου δέον τὸ μὲν νὰ ἀπόσχῃ νὰ ἀποφανθῇ ἐπὶ τῆς αἰτήσεως ταύτης, τὸ δὲ νὰ παραπέμψῃ αὐτὴν ἐνώπιον τοῦ ἁρμοδίου Α' Τμήματος πρὸς κατ' οὐσίαν κρίσιν.

§ 2. Ἀσφάλισις εἰς τὸ Ἵδρυμα Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων

Ἔννοια ἀναπήρου κατ' ἄρθρον 28 § 2 Δ. Ν. 1846)1951 «περὶ Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων».—Ἡ μέθοδος καθορισμοῦ ἀναπηρίας ἠσφαλισμένων, διὰ τὴν θεμελίωσιν ἀξιώσεως πρὸς ἀσφαλιστικὴν παροχήν, ἐν στηρίζεται εἰς κριτήριον, συναπτόμενα ἀποκλειστικῶς πρὸς τὸν ἰατρικὸν καθορισμὸν ὡρισμένου ποσοστοῦ ἀνικανότητος πρὸς ἐργασίαν, ἀλλὰ καὶ εἰς τὸν ἐξ ὑποκειμένου προσδιορισμὸν τῆς πρὸς ἐργασίαν ἱκανότητος ἑκάστου, ἐν ἄμεσῳ συναρτήσει πρὸς ἓν ἐλάχιστον ποσοστὸν προσόδου, ὅπερ δύναται ὁ ἠσφαλισμένος νὰ ἀποκομίζῃ ἐκ τῆς ἐργασίας του.

Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας 3010)1964, Τμ. Α'

Προεδρεύων ὁ Σύμβουλος κ. *Δ. Καρβελλᾶς*· Εἰσηγητὴς ὁ Πάρεδρος κ. *Β. Λεενιαρίτης*· Δικηγόροι οἱ κ.κ. Στ. Σπετσάκης, Α. Λέκκας.

Διὰ τῆς ὑπὸ κρίσιν αἰτήσεως διώκεται ἡ ἀκύρωσις τῆς ὑπ' ἀριθ. 9115)14.7.1961 ἀποφάσεως τοῦ Διευθυντοῦ τοῦ ἐν Ἀθήναις Περιφερειακοῦ Ὑποκαταστήματος τοῦ Ἱδρύματος Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων, καθ' ὃ μέρος διὰ τῆς ἀποφάσεως ταύτης ἐχορηγήθη εἰς τὸν αἰτοῦντα, ἡσφα-

λισμένον τοῦ ὡς εἴρηται Ἱδρύματος, ἐπίδομα ἀναπροσαρμογῆς διὰ τὸ ἀπὸ 1 Ἰουνίου 1961 μέχρι 31 Μαΐου 1963 χρονικὸν διάστημα καὶ οὐχὶ σύνταξις ἀναπηρίας, ὡς οὗτος ἠξίου.

Κατὰ τὸ ἄρθρον 28 § 2 τοῦ ἀ.ν. 1846)1951 «περὶ Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων» ὁ ἠσφαλισμένος θεωρεῖται ἀνάπηρος ἐὰν λόγῳ παθήσεως ἢ βλάβης, ἐξαιμήνου τοὐλάχιστον κατὰ ἰατρικὴν πρόβλεψιν διαρκείας, δὲν δύναται νὰ κερδίζῃ δι' ἐργασίας, ἀνταποκρινομένης εἰς τὰς δυνάμεις, τὰς δεξιότητας, τὴν μόρφωσιν καὶ τὴν συνήθη αὐτοῦ ἐπαγγελματικὴν ἀπασχόλησιν, πλέον τοῦ τρίτου ἐκείνου, ὅπερ συνήθως κερδίζει ἐν τῇ αὐτῇ περιφερείᾳ καὶ ἐπαγγελματικῇ κατηγορίᾳ σωματικῶς καὶ πνευματικῶς ὑγιὴς ἄνθρωπος τῆς αὐτῆς μορφώσεως. Ἐὰν ὁ ἠσφαλισμένος δύναται νὰ κερδίζῃ ὑπὸ τὰς ἐν τῷ προηγουμένῳ ἐδαφίῳ ὁριζομένας προϋποθέσεις καὶ ὅρους πλέον μὲν τοῦ τρίτου, οὐχὶ ὅμως καὶ τῶν δύο τρίτων ἐκείνου, ὅπερ κερδίζει σωματικῶς καὶ πνευματικῶς ὑγιὴς ἄνθρωπος, δικαιοῦται εἰδικοῦ ἐπιδόματος ἀναπροσαρμογῆς ἴσου πρὸς τὸ ποσὸν τῆς ἧς θὰ ἐδικαιοῦτο συντάξεως λόγῳ ἀναπηρίας.

Καθ' ἃ παγίως ἤδη ἐκρίθη ὑπὸ τοῦ Δικαστηρίου τούτου (1636, 1275)1964), ἡ ὑπὸ τῶν ἀνωτέρω διατάξεων θεσπιζομένη μέθοδος καθορισμοῦ τῆς ἀναπηρίας τῶν ἠσφαλισμένων, τῆς θεμελιούσης τὴν ἀξίωσιν πρὸς ἀσφαλιστικὴν παροχήν, δὲν στηρίζεται εἰς κριτήρια συναπτόμενα ἀποκλειστικῶς πρὸς τὸν ἰατρικὸν καθορισμὸν ὡρισμένου ποσοστοῦ ἀνικανότητος πρὸς ἐργασίαν, ἀλλὰ βασίζεται καὶ εἰς τὸν ἐξ ὑποκειμένου προσδιορισμὸν τῆς πρὸς ἐργασίαν ἱκανότητος ἑκάστου ἐν ἀμέσῳ συναρτήσει πρὸς ἓν ἐλάχιστον ποσοστὸν προσόδου, ὅπερ δύναται ὁ ἠσφαλισμένος νὰ ἀποκομίσῃ ἐκ τῆς ἐργασίας του ἐν συγκρίσει πρὸς τὰς ἀντιστοίχους ἱκανότητας ὑγιοῦς ἀνθρώπου τῆς αὐτῆς ἐπαγγελματικῆς κατηγορίας.

Ἐν προκειμένῳ, ὡς προκύπτει ἐκ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως, ὁ ἐκδοὺς ταύτην Διευθυντὴς τοῦ Ὑποκαταστήματος ἐξέτασε, ὅτι ὁ αἰτῶν εἶναι ἀνάπηρος κατὰ τὴν ἔννοιαν τοῦ ἐδαφίου β' τῆς παραγράφου 2 τοῦ ἄρθρου 28 τοῦ ἀ.ν. 1846)1951, στηριχθεὶς ἐν τούτῳ εἰς τὴν ὑπ' ἀριθ. 1296)12.6.1961 γνωμάτευσιν τῆς οἰκείας Ὑγειονομικῆς Ἐπιτροπῆς, καθ' ἣν τὸ ποσοστὸν ἀναπηρίας τοῦ αἰτοῦντος κατὰ συνυπολογισμὸν τῶν παθήσεων αὐτοῦ ἀνέρχεται εἰς 60 ο)ο, χωρὶς ἐν τοιούτῳ νὰ ἐρευνήσῃ, ὡς ὤφειλε τὴν περὶ ἧς πρόκειται περίπτωσιν ἀπὸ ἀσφαλιστικῆς ἀπόψεως, ἤτοι κατὰ συνεκτίμησιν καὶ τῶν ὑποκειμενικῶν στοιχείων, τῶν ἀναφερομένων εἰς τὴν πρὸς ἐργασίαν ἱκανότητα τοῦ αἰτοῦντος, ἐν συναρτήσει πρὸς ἓν ἐλάχιστον ποσοστὸν προσόδου, ἣν δύναται οὗτος νὰ ἀποκομίζῃ ἐκ τῆς συνήθους ἐπαγγελματικῆς ἀπασχολήσεως αὐτοῦ. Οὕτως ὅμως ἐχούσα ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις παρίσταται ἀνεπαρκῶς αἰτιολογημένη καὶ δέον, διὰ τὸν λόγον τοῦτον, βασίμως προβαλλόμενον, ὅπως ἀκυρωθῇ αὕτη, ἀναπεμφθῇ δὲ ἡ ὑπόθεσις εἰς τὸ ἁρμόδιον ὄργανον τοῦ Ι.Κ.Α. διὰ τὰ περαιτέρω νόμιμα.

Ὁ αἰτῶν δι' ἐπ' ἀκροατηρίῳ δηλώσεως τοῦ πληρεξουσίου αὐτοῦ δικηγόρου παρῃτήθη τοῦ δευτέρου λόγου ἀκυρώσεως περὶ παραβάσεως, ὡς πρὸς τὸν καθορισμὸν τοῦ ὕψους τοῦ ἀπονεμηθέντος ἐπιδόματος ἀναπροσαρμογῆς, τῆς διατάξεως τῆς παραγράφου 2 ἐδάφιον β' τοῦ ἄρθρου 28 τοῦ ἀ.ν. 1846)1951.

§ 3. Ἀσφάλισις εἰς Ταμεῖον Ἐπικουρικῆς Ἀσφαλίσεως Ἐργατοτεχνιτῶν Δομικῶν καὶ Ξυλουργικῶν Ἐργασιῶν

Ἀπαγορευμένη συντάξεως ἢ ἐπιδόματος ἀναπροσαρμογῆς δικαιωθέντων συντάξεως ἢ ἀναπροσαρμογῆς λόγῳ ἀναπηρίας παρὰ τῷ Ι.Κ.Α., μὴ ἀπαιτουμένης ἐπανεξετάσεως τῶν παρὰ τῶν Ὑγειονομικῶν Ἐπιτροπῶν τοῦ Ταμείου.— Δεσμευτικὴ διὰ τὸ Ταμεῖον ἡ ἄφεσις τοῦ διευθυντοῦ τοῦ Ὑποκαταστήματος τοῦ Ι.Κ.Α.

Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας 2648)1964, Τμ. Α'.

Πρόεδρος ὁ Ἀντιπρόεδρος κ. *Γ. Θ. Σπυρόπουλος*
Εἰσηγητὴς ὁ Πάρεδρος κ. *Ν. Μακρόπουλος*
Δικηγόροι οἱ κ.κ. Στ. Σπετσάκης, Ε. Ἀνδρέου

Διὰ τῆς ὑπὸ κρίσιν αἰτήσεως διώκεται νομοτύπως καὶ ἐμπροθέσμως ἡ ἀκύρωσις τῆς ὑπ' ἀριθ. 7639)1468 τῆς 11.12.1962 ἀποφάσεως τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Ταμείου Ἐπικουρικῆς Ἀσφαλίσεως Ἐργατοτεχνιτῶν Δομικῶν καὶ Ξυλουργικῶν Ἐργασιῶν, δι' ἧς ἐκρίθη, ὅτι ὁ αἰτῶν, ἠσφαλισμένος παρὰ τῷ ἐν λόγῳ Ταμείῳ, ἐδικαιοῦτο εἰ, λῆψιν ἐπιδόματος ἀναπροσαρμογῆς λόγῳ ἀναπηρίας, ὀφειλομένης ἐν μέρει εἰς ἐργατικὸν ἀτύχημα, καὶ οὐχὶ συντάξεως λόγῳ ἀναπηρίας ἐξ ἐργατικοῦ ἀτυχήματος ὡς ὡ, εἶχεν οὗτος ζητήσει διὰ τῆς πρὸς τὸ ἐν λόγῳ Ταμεῖον αἰτήσεώς του.

Ἐν ἄρθρῳ 19 § 4 τοῦ Φαρμακοστάσιου ἐν προκειμένῳ ὑπ' ἀριθ. 727)1960 β. δ)τος «περὶ ἐγκρίσεως Κανονισμοῦ Παροχῶν τοῦ Ταμείου Ἐπικουρικῆς Ἀσφαλίσεως Ἐργατοτεχνιτῶν Δομικῶν καὶ Ξυλουργικῶν Ἐργασιῶν» (178), ὑπὸ τὴν Ἰσχὺν τοῦ ὁποίου συνετελέσθησαν τὰ θεμελιοῦντα τὸ ἀξιούμενον παρὰ τοῦ αἰτοῦντος δικαίωμα περιστατικά, καὶ ἐξεδόθη ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις, ὁρίζεται ὅτι «προκειμένου περὶ ἠσφαλισμένων τοῦ Ταμείου, δικαιωθέντων συντάξεως ἢ ἐπιδόματος ἀναπροσαρμογῆς λόγῳ ἀναπηρίας παρὰ τῷ Ι.Κ.Α., δὲν ἀπαιτεῖται ἐπανεξέτασις τῶν παρὰ τῶν Ὑγειονομικῶν Ἐπιτροπῶν, τῆς κεκανονισμένης συντάξεως ἢ τοῦ κεκανονισμένου ἐπιδόματος ἀναπροσαρμογῆς ἀποτελουμένων εἰς αὐτοὺς ὑπὸ τοῦ Ταμείου βάσει τῆς σχετικῆς συνταξιοδοτικῆς ἀποφάσεως τοῦ Ι.Κ.Α. καὶ διὰ τὸν ὑπὸ ταύτην ὁριζόμενον χρόνον συνταξιοδοτήσεως, παρατεινομένης ἀναλόγως τῆς συνταξιοδοτήσεως ὑπὸ τοῦ Ταμείου, ἐφ' ὅσον παρατείνεται καὶ ἡ συνταξιοδότησις ἢ ἐπιδότησις ὑπὸ τοῦ Ι.Κ.Α.».

Ἐν προκειμένῳ εἰς τὸν αἰτοῦντα ἀπενεμήθη διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 1074 τῆς 9.5.1961 ἀποφάσεως τοῦ Διευθυντοῦ τοῦ Περιφερειακοῦ Ὑποκαταστήματος Ἀθηνῶν τοῦ Ἱδρύματος Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων σύνταξις λόγῳ ἀναπηρίας ἐξ ἐργατικοῦ ἀτυχήματος διὰ τὸ χρονικὸν διάστημα ἀπὸ 1ης Ἰανουαρίου 1961 μέχρι 31 Δεκεμβρίου 1962. Δεδομένου, ἑπομένως, ὅτι ἡ ἀπόφασις αὕτη ὡς πρὸς τὴν ἐν αὐτῇ διάταξιν περὶ τῆς συνδρομῆς τῶν ὅρων τῆς ἀναπηρίας τοῦ αἰτοῦντος καὶ τῆς

αίτίας ταύτης ήτο, συμφώνως τῇ ἀνωτέρω διατάξει τοῦ ἄρθρου 19 § 4 τοῦ ὑπ' ἀριθ. 727) 1960 β. δ)τος, δεσμευτική διὰ τὸ καθ' οὗ Ταμεῖον, ἔχει διὰ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου αὐτοῦ νὰ ἀπαιτηθῇ τῷ αἰτοῦντι διὰ τὸ αὐτὸ χρονικὸν διάστημα σύνταξις λόγῳ ἀναπηρίας ἐξ ἐργατικοῦ ἀτυχήματος, μὴ ὑφισταμένης ἐν ταύτῃ, ὑπὸ τὰ ἀνωτέρω δεδομένα, περιπτώσεως ἐφαρμογῆς τῶν διατάξεων τῶν ἄρθρων 3 καὶ 10 τοῦ αὐτοῦ Κανονισμοῦ Παροχῶν, πρὸς ἐξακρίβωσιν καὶ ὑπολογισμὸν ἐξ ὑπαρχῆς τοῦ βαθμοῦ τῆς πρὸς ἐργασίαν ἀνικανότητος τοῦ αἰτοῦντος καὶ τῆς αἰτίας ταύτης. Ἀντιθέτως, ὅθεν, κρίνασα ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις καὶ χορηγήσασα τῷ αἰτοῦντι διὰ τὸ αὐτὸ χρονικὸν διάστημα ἐπίδομα ἀναπροσαρμογῆς, μετὰ νέου, διαφόρου τῆς ἐν τῇ ὡς εἴρηται ἀποφάσει τοῦ ἀσφαλιστικοῦ ὀργάνου τοῦ Ι.Κ.Α., ἐκτιμήσιν ὡς πρὸς τὴν συνδρομὴν τῶν ὅρων διὰ τὸν χαρακτηρισμὸν τῆς ἀναπηρίας τοῦ εἰρημένου ὡς ὀφειλομένης εἰς ἐργατικὸν ἀτύχημα, ἀκυρωτέα ἀπαιτεῖται διὰ παράβασιν τῶν ἀνωτέρω διατάξεων τοῦ ἄρθρου 19 § 4 τοῦ β. δ)τος, 727)1960, κατὰ τὸν βάσιμον περὶ τούτου λόγον τῆς ὑπὸ κρίσιν αἰτήσεως.

§ 4. Ἀσφάλισις εἰς Ταμεῖον Ἐπικουρικῆς Ἀσφαλίσεως Μισθωτῶν Κλωστοϋφαντουργίας

Ἀναγνώρισις ἀναπηρίας ἡσφαλισμένου ὡς ὀφειλομένης εἰς ἐργατικὸν ἀτύχημα ὑπὸ τοῦ Ὀργανισμοῦ κυρίας ἀσφαλίσεως Ι.Κ.Α.— Ἀδέσμευτον Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Ταμείου ἐκ τῶν τυχὸν ἐπὶ ἀσφαλιστικῶν Θεμάτων πράξεων τοῦ Ι.Κ.Α. ἢ ἄλλων Διοικητικῶν Ἀρχῶν, δυναμένου νὰ προβαίνῃ διὰ τῶν ἰδίων ὀργάνων αὐτοῦ εἰς τὰς σχετικὰς ἐξακριβώσεις.— Ἀναγκαία ὅμως, εἰς τὴν περίπτωσιν, ἡ πλήρης καὶ ἐμπεριστατωμένη αἰτιολογία τῆς τὰ ἀντίθετα δεχομένης ἀποφάσεως τοῦ ὀργάνου τοῦ Ταμείου.

Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας 2037)1964, Τμ. Α'

Πρόεδρος ὁ Ἀντιπρόεδρος κ. *Γ. Θ. Σπυράκουλος* Εἰσηγητὴς ὁ Σύμβουλος κ. *Π. Δεδόπουλος* Δικηγόρος ὁ κ. Α. Δαράτος

Διὰ τῆς ὑπὸ κρίσιν, παραδεκτῶς καὶ ἐμπροθέσμως ἀσκηθείσης αἰτήσεως, διώκεται ἡ ἀκύρωσις τῆς ὑπ' ἀριθ. 880/30 Ἰουλίου 1963 ἀποφάσεως τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Ταμείου Ἐπικουρικῆς Ἀσφαλίσεως Μισθωτῶν Κλωστοϋφαντουργίας, δι' ἧς ἀπερρίφθη ἡ ἀπὸ 21 Ἰουνίου 1962 αἴτησις τῆς αἰτούσης ἡσφαλισμένης περὶ χορηγήσεως αὐτῇ συντάξεως ἀναπηρίας προελθούσης ἐξ ἐργατικοῦ ἀτυχήματος.

Ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις δέχεται, δι' ἃ ἐνταῦθα ἐνδιαφέρει, ὅτι τὸ ἀπὸ 6 Ἀπριλίου 1963 πρακτικὸν τῆς παρὰ τῷ Ταμείῳ Εἰδικῆς Ἐπιτροπῆς Συντάξεων καὶ Ἀσφαλιστικῶν Θεμάτων, ὅτι ἡ ἀπὸ 20 Φεβρουαρίου 1958 ἀναπηρία τῆς αἰτούσης εἰς ποσοστὸν 67α)ο ὀφείλεται εἰς κοινὴν νόσον καὶ οὐχὶ εἰς ἐργατικὸν ἀτύχημα, ὅπερ ὑπέστη αὕτη, κατὰ τοὺς ἰσχυρισμούς της, συνεπείᾳ κτυπήματος εἰς τὴν κεφαλὴν ἐν τῇ ἐκτελέσει τῆς ἐργασίας της εἰς τὸ ἐργοστάσιον τεχνητῆς μεταξης Ε.Τ.Μ.Α. Εἰδικώτερον ἡ ἀνωτέρω εἰδικὴ Ἐπιτροπὴ τοῦ Ταμείου ἀναφέρεται ἄνευ ἰδίας κρίσεως ἐπὶ τοῦ θέματος τούτου εἰς τὰς σχετικὰς σκέψεις τῆς ὑπ' ἀριθ. 1979)1960 ἀποφάσεως τῆς Δευτεροβαθμίου Ἀσφαλιστικῆς Ἐπιτροπῆς τοῦ Ἱδρύματος Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων, ἥτις ἔκρινε, παρὰ τὴν ἀντίθετον κρίσιν τῆς Τοπικῆς Διοικητικῆς Ἐπιτροπῆς, ὅτι ἡ ἀνωτέρω ἀναπηρία τῆς αἰτούσης δὲν ὀφείλεται εἰς ἐργατικὸν ἀτύχημα, ἀλλ' εἰς κοινὴν νόσον πλήν ἡ ἀνωτέρω ἀπόφασις τῆς Δευτεροβαθμίου Ἐπιτροπῆς τοῦ Ι.Κ.Α. ἠκυρώθη διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 1615)1961 ἀποφάσεως τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας, δεχθείσης ὅτι ἡ ἐν λόγῳ Δευτεροβάθμιος Ἀσφαλιστικὴ Ἐπιτροπὴ τοῦ Ι.Κ.Α. παρανόμως ἐπελήφθη τῆς κρίσεως περὶ τοῦ ἐργατικοῦ ἀτυχήματος τῆς αἰτούσης, δεθέντος ὅτι ἐπὶ τοῦ θέματος τούτου εἶχεν ἤδη ὁριστικῶς ἀποφανθῇ ἡ Τοπικὴ Διοικητικὴ Ἐπιτροπὴ τοῦ Ι.Κ.Α., κατὰ τῆς ἀποφάσεως τῆς ὁποίας δὲν εἶχεν ἀσκηθῇ ἔνδικόν τι μέσον κατὰ τὴν ὑπὸ τῶν σχετικῶν διατάξεων τῆς περὶ τοῦ Ἱδρύματος Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων νομοθεσίας προβλεπομένην διαδικασίαν. Οὕτω ἡ ἀναπηρία τῆς αἰτούσης, ὡς ὀφειλομένη εἰς ἐργατικὸν ἀτύχημα, εἶχεν ἀναγνωρισθῇ ὑπὸ τοῦ Ὀργανισμοῦ τῆς κυρίας ἀσφαλίσεως τοῦ Ι.Κ.Α. Καὶ εἶναι μὲν ἀληθές, ὅτι τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον τοῦ Ταμείου δὲν δεσμεύεται ἐκ τῶν τυχὸν ἐπὶ ἀσφαλιστικῶν θεμάτων πράξεων τοῦ Ι.Κ.Α. ἢ ἄλλων διοικητικῶν Ἀρχῶν, δυνάμενον νὰ προβαίνῃ διὰ τῶν ἰδίων ὀργάνων εἰς τὰς σχετικὰς ἐξακριβώσεις, ἐν τῇ περιπτώσει ὅμως ταύτῃ, προκειμένου νὰ καταλήξῃ εἰς ἀντίθετον συμπέρασμα, ἀπαιτεῖται πλήρης καὶ ἐμπεριστατωμένη αἰτιολογία τῆς τὰ ἀντίθετα δεχομένης ἀποφάσεως τοῦ ὀργάνου τοῦ Ταμείου Ἐπικουρικῆς Ἀσφαλίσεως, ἐρειδομένη ἐπὶ συγκεκριμένων καὶ εἰδικῶς κατονομαζομένων ἀποδεικτικῶν στοιχείων. Τοιαύτην ὅμως αἰτιολογίαν δὲν περιέχει ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις, ἥτις ἀρκεῖται, καθ' ἃ εἴρηται, εἰς ἀναφορὰν εἰς τὰς κρίσεις τῆς ὑπὸ τῆς ὑπ' ἀριθ. 1615)1961 ἀποφάσεως τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας ἀκυρωθείσης ἀποφάσεως τῆς Δευτεροβαθμίου Ἀσφαλιστικῆς Ἐπιτροπῆς τοῦ Ι.Κ.Α. Ἀκυρωτέα, ὅθεν, καθίσταται ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις καὶ ἀναιτιολόγητος κατὰ τὸν βασίμως προβαλλόμενον σχετικὸν λόγον ἀκυρώσεως.

§ 5. Ἀσφάλισις εἰς Ταμεῖον Προνοίας Δικηγόρων Ἀθηνῶν

Δυνατὴ ἐξόφλησις διὰ συμψηφισμοῦ πρὸς τὴν ἐφ' ἅπαξ παροχὴν ποσῶν ἀναγνωρίσεως προϋπηρεσίας κατὰ τὸ ἄρθρον 3 τοῦ Β.Δ. τῆς 2)19.8.1958.— Ἔννοια τῆς διατάξεως.— Συμψηφισμὸς πρὸς τὴν ἐν περιπτώσει ἐξόδου ἐκ τῆς δικηγορίας ἐφ' ἅπαξ παροχήν, μὴ ὑπολογιζομένων τόκων διὰ τὸ χρονικὸν διάστημα τὸ ἐξικνούμενον μέχρι τῆς ἐκδόσεως τῆς ἀποφάσεως τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Ταμείου.

Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας 2109)1964, Τμ. Α'

Προεδρεύων ὁ Σύμβουλος κ. *Γ. Χαρμπούρης*
Εἰσηγητὴς ὁ Σύμβουλος κ. *Α. Καϊβελλᾶς*
Δικηγόροι οἱ κ.κ. Σ. Φ.λιππίδης, Δ. Δάμης

Διὰ τῆς ὑπὸ κρίσιν αἰτήσεως ἀκυρώσεως ὁ αἰτῶν, δικηγόρος παρὰ τῷ Πρωτοδικείῳ Τρικάλων μέχρι τοῦ ἔτους 1951, ὅτε μετετέθη εἰς Ἀθήνας, ἐξελθὼν δὲ τῆς δικηγορίας διὰ παραιτήσεως τὴν 1.12.1961, ζητεῖ τὴν ἀκύρωσιν: 1) τῆς ὑπ' ἀριθ. Σ. 926)11.5.1961 ἀποφάσεως τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Ταμείου Προνοίας Δικηγόρων Ἀθηνῶν, καθ' ὃ μέρος ἐγένετο διὰ ταύτης δεκτόν, ὅτι ἡ προγενεστέρα ὑπ' ἀριθ. Σ. 729)27.7.1956 ἀπόφασις περὶ καταβολῆς δραχμῶν 16.895 διὰ τὴν ἀναγνώρισιν τῆς παρὰ τῷ Πρωτοδικείῳ Τρικάλων προϋπηρεσίας του ἀπέβαλε τὴν ἰσχύν της καὶ προσδιωρίσθησαν τὰ ὀφειλόμενα διὰ τὴν ἀναγνώρισιν ταύτην ποσὰ ἐντόκως εἰς δραχμὰς 10.800 (1931 - 1940) καὶ δραχμὰς 21.960 (1941 - 1951), καὶ 2) τῆς ὑπ' ἀριθ. Σ. 11)9.9.1963 ἀποφάσεως τοῦ αὐτοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Ταμείου, δι' ἣ ἐκοίθησαν ὡς χορηγητέα εἰς τὸν αἰτοῦντα τὰ 25)35 τῆς πλήρους ἐκ δραχμῶν 70.000 ἐφ' ἅπαξ παροχῆς, συνεπείᾳ ἐξόδου του ἐκ τῆς δικηγορίας λόγῳ γήρατος, ἐπὶ παρακρατήσει, κατόπιν τῆς ἀνωτέρω ὑπ' ἀριθ. 926)11.5.1961 ἀποφάσεως, ποσοῦ ἐκ δραχμῶν 29.938, ἀφορῶντος τὰς ὀφειλομένας εἰσφορὰς διὰ τὴν ἀναγνώρισιν τῆς προϋπηρεσίας του, μετὰ τῶν ἐπὶ τῶν εἰσφορῶν τούτων ὀφειλομένων τόκων ἀπὸ 20.8.1959 μέχρι 20.7.1963.

Ἡ ὑπὸ κρίσιν αἴτησις ἀκυρώσεως, καθ' ὃ μέρος στρέφεται κατὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. Σ926)11.5.1961 ἀποφάσεως τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Ταμείου, καθ' ἧς, ἀλλωστε, ὁ αἰτῶν ἤσκησε καὶ ἐκκρεμοῦσαν εἰσέτι προσφυγὴν ἐνώπιον τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Δικηγορικοῦ Συλλόγου Ἀθηνῶν, καὶ ἧς ἀποφάσεως ἔλαβεν οὗτος ἐκτοτε πλήρη γνῶσιν, εἶναι τύποις ἀπαράδεκτος καὶ ἀπορριπτέα, διότι, κατατεθεῖσα τὴν 11.10.1963, ἠσκήθη μετὰ τὴν παρέλευσιν τῶν κατὰ τὸ ἄρθρον 49 νόμου 3713 τασσομένων προθεσμιῶν. Συνεπῶς δὲν τυγχάνουσιν ἐξεταστέοι οἱ λόγοι ἀκυρώσεως, οἱ ἀναφερόμενοι εἴτε εἰς τὸ κατὰ νόμον ἀνεπίτρεπτον τῆς ἀνακλήσεως τῆς προγενεστέρας ὑπ' ἀριθ. Σ. 727)27.7.1956 ἀποφάσεως, δι' ἧς εἶχε καθορισθῇ τὸ ὀφειλόμενον διὰ τὴν ἀναγνώρισιν τῆς προϋπηρεσίας τοῦ αἰτοῦντος ποσόν, εἴτε εἰς τὴν ἀντισυνταγματικότητα τῶν κειμένων διατάξεων ἐν σχέσει πρὸς τὴν διάφορον μεταχείρισιν μεταξὺ τῶν ἐκ Πειραιῶς καὶ τῶν ἐξ ἄλλων Πρωτοδικείων τῆς χώρας μετατιθεμένων εἰς Ἀθήνας δικηγόρων, διότι αἱ τυχὸν πλημμελῶς αὐτοῦ ἀφορῶσαι εἰς τὴν ἀνωτέρω ἐκπροθέσμως προσβαλλομένην ἀπόφασιν τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Ταμείου, οὐχὶ δὲ καὶ εἰς τὴν ἐκπροθέσμως προσβαλλομένην καὶ βεβαιωτικὴν κατὰ τὸ μέρος τοῦτο ὑπ' ἀριθ. Σ 11)9.9.1963 ἀπόφασιν, δὲν ὑφίστανται δὲ διάταξις, ἐπιβάλλουσα εἰς τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον τοῦ Ταμείου τὴν ὑποχρέωσιν νὰ προβαίνῃ εἰς τὴν ἀνάκλησιν τῶν τυχὸν προγενεστέρων παρανόμων ἀποφάσεών του.

Ὁ ἰσχυρισμὸς τοῦ αἰτοῦντος ὅτι ἡ προθεσμία πρὸς καταβολὴν τῶν πρὸς τὸ Ταμεῖον Προνοίας Δικηγόρων Ἀθηνῶν ὀφειλομένων εἰσφορῶν ἄνευ καταβολῆς τόκων παρετάθη διὰ τοῦ ἄρθρου 16 ν. δ)τος 4139)1961, ἐνσυνδυασμῷ πρὸς τὸ ν. δ)γμα 4114)1960 (164), μέχρι τῆς 31.12.1961 καὶ συνεπῶς οὐχὶ νομίμως διὰ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως ὑπελογίσθησαν τόκοι ἀπὸ τῆς 20.8.1959, εἶναι νόμῳ ἀβάσιμος καὶ ἀπορριπτέος, διότι αἱ ἀνωτέρω νομοθετικαὶ διατάξεις ἀφορῶσιν οὐχὶ εἰς τὸ καθ' οὗ ἡ ὑπὸ κρίσιν αἴτησις ἀκυρώσεως Ταμεῖον Προνοίας, ἀλλ' εἰς μόνον τὸ Ταμεῖον Συντάξεων Νομικῶν.

Ἐν ἄρθρῳ 3 τοῦ β. δ)τος τῆς 2)19.8.1958 ὁρίζεται, ὅτι τὰ ὑπὸ τοῦ Καταστατικοῦ προβλεπόμενα ποσὰ ἀναγνωρίσεως προϋπηρεσίας δύνανται νὰ ἐξοφληθῶσι διὰ συμψηφισμοῦ πρὸς τὴν χορηγηθησομένην ἐφ' ἅπαξ παροχήν, εἰς τὴν περίπτωσιν δὲ ταύτην τὸ καταβλητέον ποσὸν καθίσταται ἐντοκον ἐπὶ τῷ νομίμῳ ἑκάστοτε τόκῳ μετὰ παρέλευσιν ἐτους ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τοῦ β. διατάγματος τούτου, ἤτοι ἀπὸ τῆς 20.8.1959. Ἡ ἔννοια τῆς διατάξεως ταύτης, τῆς θεσπιζούσης τὸ δικαίωμα τῶν ἠσφαλισμένων ὅπως τὰ ἐξ ἀναγνωρίσεως τῆς προϋπηρεσίας των ὀφειλόμενα ποσὰ συμψηφίζωνται πρὸς τὴν χορηγηθησομένην ἐν περιπτώσει ἐξόδου των ἐκ τῆς δικηγορίας ἐφ' ἅπαξ παροχήν, εἶναι ὅτι οἱ ἀπὸ 20.8.1959 ὀφειλόμενοι ἐπὶ τῇ αἰτίᾳ ταύτῃ τόκοι δὲν δύνανται ἐν περιπτώσει συμψηφισμοῦ νὰ λογίζωνται μέχρι χρόνου ἐξικνουμένου πέραν τῆς ὑποβολῆς μετὰ τῶν πλήρων κατὰ νόμον δικαιολογητικῶν τῆς αἰτήσεως τοῦ ἐνδιαφερομένου πρὸς χορήγησιν τῆς ἐφ' ἅπαξ παροχῆς, δὲν δύναται δηλαδὴ νὰ ὑπολογίζωνται τόκοι καὶ διὰ τὸ χρονικὸν διάστημα τὸ ἐξικνούμενον περαιτέρω μέχρι τῆς ἐκδόσεως τῆς σχετικῆς ἀποφάσεως τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Ταμείου, ἧς ἡ ἔκδοσις δὲν ἐξαρτᾶται ἐξ ἐνεργείας τινὸς τοῦ ἠσφαλισμένου. Συνεπῶς ὁ ἰσχυρισμὸς τοῦ αἰτοῦντος ὅτι ὑπελογίσθησαν διὰ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως τόκοι μέχρι τῆς 20.7.1963, καίτοι τὴν σχετικήν αἴτησίν του εἶχεν ὑποβάλει τὴν 28.7.1962, παρίσταται, κατ' ἀρχήν, νόμῳ βάσιμος, ἡ δὲ προσβαλλομένη ἀπόφασις εἶναι ἀκυρωτέα, ὡς ἀναιτιολογήτως, διότι δὲν διευκρινίζεται ἐν αὐτῇ, ἐὰν ὁ ὑπολογισμὸς τόκων μετὰ τὴν 28.7.1962, ὅτε ὁ αἰτῶν ὑπέβαλε, κατὰ τοὺς ἰσχυρισμούς του, τὴν αἴτησίν του, ὀφείλεται εἴτε εἰς τὴν μὴ ὀρθὴν ἐφαρμογὴν τῆς ἀνωτέρω διατάξεως, ὑπὸ τὴν κατὰ τὰ προεκτεθέντα ἔννοιαν αὐτῆς, εἴτε εἰς τὴν ἔλλειψιν τῶν κατὰ νόμον ἀναγκαίων δικαιολογητικῶν, ἅτινα ὀφείλει νὰ προσκομίζῃ ἑκάστοτε ὁ ἠσφαλισμένος, ἵνα ἡ δυνατὴ ἡ ἐπὶ τῆς αἰτήσεώς του ἔκδοσις τῆς σχετικῆς ἀποφάσεως τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Ταμείου, εἴτε καὶ εἰς ἄλλον τινὰ νόμιμον λόγον.

ΑΣΦΑΛΙΣΤΙΚΗ ΔΙΟΙΚΗΤΙΚΗ ΠΡΑΞΙΣ

ΘΕΜΑΤΑ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗΣ ΑΣΦΑΛΙΣΕΩΣ ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΩΝ

Εφαρμογή Κανονισμοῦ περί βαρέων καί ἀνθυγιεινῶν ἐπαγγελμάτων ἐπί συντοξιούχων μειωμένης συντάξεως: Διά τῆς ὑπ' ἀριθ. 73) 1964 ἐγκυκλίου μας (*) ἐγένετο ἑρμηνευτικῶς δεκτόν, ὅτι δικαίωμα συντάξεως κατά τάς διατάξεις τοῦ Κανονισμοῦ «περί βαρέων καί ἀνθυγιεινῶν ἐπαγγελμάτων» δύναται νά ἀσκηθῇ καί παρά προσώπων, τυγχόντων ἤδη μειωμένης συντάξεως, ἐφ' ὅσον ὡς ἠσφαλισμένοι συνεκέντρουν τάς ὑπό τοῦ Κανονισμοῦ ὁριζομένας προϋποθέσεις.

Διευκρινίζεται σχετικῶς, ὅτι τοιοῦτον δικαίωμα παρέχεται γενικῶς εἰς ἅπαντας τούς συνταξιούχους, εἴτε οὗτοι ἔτυχον συντάξεως ὑπό τάς προϋποθέσεις τοῦ ἄρθρου 28 § δ τοῦ ἀ.ν. 1846)1951, εἴτε ὑπό τάς ὁμοίας τοῦ ἄρθρου δ τοῦ ν. δ. 4104)1960.

Διά τήν ἄσκησιν τοῦ ὡς ἄνω δικαιώματος ἀπαιτεῖται νέα αἴτησις ἐκ μέρους τοῦ συνταξιούχου καί ἡ ὑποβολή τῶν ἐν τῇ ὡς ἄνω ἐγκυκλίῳ ὁριζομένων δικαιολογητικῶν. Ἡ προκύπτουσα ἐπί πλέον διαφορά ποσοῦ συντάξεως τυγχάνει καταβλητέα ἀπό 1.1.1964, οὐχί πάντως καί διά χρόνον ἀνώτερον τοῦ ἑνός ἀπό τῆς ὑποβολῆς τῆς δευτέρας αἰτήσεως.

Εἶναι προφανές, ὅτι οὐδεμία μεταβολή ἐπέρχεται εἰς τήν βάσιν ὑπολογισμοῦ τοῦ ποσοῦ τῆς πλήρους συντάξεως, ἥτις αὐτη θά ὑπολογίζεται ἐπί τοῦ τεκμαρτοῦ ἡμερομισθίου τῆς ἀσφαλιστικῆς κλάσεως, ἐφ' οὗ ὑπελογίσθη ἡ ἀρχική σύνταξις, ὡς τοῦτο ἀναπροσαρμόσθη, ἐνδεχομένως, ὑπό τοῦ ἄρθρου 1 τοῦ β. δ)τος 47.1968. *(Ἐγκύκλιος ὑπ' ἀριθ. 245)1964 Διοικήσεως τοῦ Ι.Κ.Α. πρός τά Ὑποκαταστήματα Ι.Κ.Α.).*

Λήψις ὑπ' ὄψιν μόνον πραγματικῆς ἀπασχολήσεως τοῦ ἠσφαλισμένου δι' ἐφαρμογήν Κανονισμοῦ περί βαρέων καί ἀνθυγιεινῶν ἐπαγγελμάτων: Ἐξ ἀφορμῆς ὑποβολῆς ἡμῖν ἐρωτήματος σχετικοῦ πρός τό ἐν τῇ περιλήψει θέμα γνωρίζομεν εἰς ὑμᾶς, ὅτι πρός ἔλεγχον τῶν προϋποθέσεων τῆς ὑπό στοιχεῖον γ' τῆς παραγράφου 1 τοῦ ἄρθρου 2 τοῦ Κανονισμοῦ «περί βαρέων καί ἀνθυγιεινῶν ἐπαγγελμάτων» διατάξεως δέον νά λαμβάνωνται ὑπ' ὄψιν μόνον ἡμέραι πραγματικῆς ἀπασχολήσεως εἰς ἐργασίας, περιλαμβανομένας εἰς τόν Κανονισμόν, καθ' ὅσον τόν δικαιολογητικόν λόγον τῆς ἐξαιρετικῆς μεταχειρίσεως τῶν ἠσφαλισμένων τῆς κατηγορίας ταύτης δέν συνιστᾷ μόνον ἡ συμπλήρωσις ὡρισμένης ἡλικίας καί ἡ πραγματοποίησις τῶν διά συνταξιοδότησιν ἀπαιτουμένων χρονικῶν προϋποθέσεων, ἀλλ' ἡ ἐπί ὡρισμένον χρόνον ἀπασχόλησις εἰς τοιαύτας ἐργασίας, τόν καθορισμόν τοῦ ὁποίου ἀνέθεσεν ὁ νόμος εἰς τόν Κανονισμόν.

Συνεπῶς δέν λαμβάνονται ὑπ' ὄψιν αἱ ἡμέραι ἐπιδοτήσεως λόγῳ ἀνεργίας ἐργατικῶν στελεχῶν, βάσει τοῦ ἄρθρου 51 § 4 τοῦ ν. δ)τος 2698)1953, οὔτε καί ὁ χρόνος ἐπιδοτήσεως τῶν ἀνέργων ἠσφαλισμένων, κατά τό ἄρθρον 14 τοῦ νόμου 118)1945.

Ἀντιθέτως αἱ κατά τό ἄρθρον 18 τοῦ ν. δ)τος 4104)1960 καί συμφώνως πρός τάς προϋποθέσεις τῶν ὑπ' ἀριθ. 78371)1960 καί 92702)1962 ἀποφάσεων Ὑπουργοῦ Ἐργασίας ἀναγνωρισθεῖσαι παρά τῷ Ι.Κ.Α. ἡμέραι ἐργασίας ἐργατοτεχνιτῶν οἰκοδόμων θεωροῦνται χρόνος πραγματικῆς ἀπασχολήσεως εἰς οἰκοδομικάς ἐργασίας καί ὡς τοιαῦται λαμβάνονται ὑπ' ὄψιν πρός συμπλήρωσιν τῶν εἰδικῶν προϋποθέσεων τοῦ Κανονισμοῦ, ἐφ' ὅσον ὅμως λόγῳ τῆς εἰδικότητος τοῦ πραγματοποιήσαντος ταύτας οἰκοδόμου οὗτος ὑπάγεται εἰς τάς διατάξεις τούτου.

Ἐπ' εὐκαιρίᾳ συνιστῶμεν εἰς τά κατά τόπους Ὑποκαταστήματα τοῦ Ἱδρύματος, ὅπως, προκειμένου περί ἐργατοτεχνιτῶν οἰκοδόμων, ἀποδέχωνται τάς ὑπ' αὐτῶν ὑποβαλλομένας δηλώσεις, συμφώνως τῷ ἄρθρῳ 4 τοῦ Κανονισμοῦ, ἔστω καί ἄν εἰς αὐτάς δέν ἀναφέρωνται ἀναλυτικῶς αἱ χρονικαί περίοδοι καί οἱ ἐργοδόται, παρ' οἷς ἀπησχολήθησαν, λόγῳ τῆς ἰδιομορφίας τοῦ ἐπαγγέλματός των καί τῆς ἐλλείψεως στοιχείων μετά παρέλευσιν ἐτῶν. *(Ἐγκύκλιος ὑπ' ἀριθ. 246)1964 Διοικήσεως τοῦ Ι.Κ.Α. πρός τά Ὑποκαταστήματα τοῦ Ι.Κ.Α.).*

(*) ΕΕΔ 23, 808.

ΓΝΩΜΟΔΟΤΗΣΕΙΣ ΝΟΜΙΚΟΥ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΥ ΤΟΥ ΚΡΑΤΟΥΣ

ΑΠΑΓΟΡΕΥΣΙΣ ΔΙΑΚΟΠΗΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ ΚΑΤΑ ΧΡΟΝΟΝ ΕΠΙΛΥΣΕΩΣ ΣΥΛΛΟΓΙΚΗΣ ΔΙΑΦΟΡΑΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ

Περίληψις ἐρωτήματος (Ὑπηρεσίας Ἐλέγχου Κρατικοῦ Διαιτητηρίου): Ποία ἡ ἔκτασις ἐφαρμογῆς τῆς παραγράφου 2 τοῦ ἄρθρου 18 τοῦ νόμου 3239/1955 ὅσον ἀφορᾷ τὴν τεθεμένην ἐν αὐτῇ προθεσμίαν.

Νομικοῦ Συμβουλίου Κράτους, Τμ. Α'

Γνωμοδότησις 4/1965

Προεδρεύων ὁ Ἀντιπρόεδρος κ. *Δ. Μαγγιώρος*
Εἰσηγητὴς ὁ Νομικὸς Σύμβουλος κ. *Ἀντ. Καλλέργης*.
Λοιπὰ μέλη: Οἱ κ.κ. Ε. Σκιαλέας, Ε. Κουρουσόπουλος, Κ. Τσαγκαράκης, Α. Τομαρᾶς, Νομικοὶ Σύμβουλοι, Κ. Τζώρτζης, Γ. Ἀνδρικόπουλος, Πάρεδροι.

1) Ἡ διάταξις τῆς παραγράφου 2 τοῦ ἄρθρου 18 τοῦ νόμου 3239/1955 «περὶ τρόπου ρυθμίσεως τῶν συλλογικῶν διαφορῶν ἐργασίας κλπ.» ὁρίζει, ὅτι: «Ἀπὸ τῆς ἐγγράφου ἀνακοινώσεως εἰς τοὺς ἐνδιαφερομένους τοῦ καταρτισμοῦ τῆς ἐκθέσεως τοῦ ἁρμοδίου ὑπαλλήλου τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας, δι' ἧς διαπιστοῦται ἡ ὀποτυχία τῆς συνάψεως συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας ἢ τῆς κοινοποιήσεως τῆς πράξεως τῆς ἀπ' εὐθείας παραπομπῆς τῆς διαφορᾶς ὑπὸ τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας πρὸς ἐπίλυσιν ἐνώπιον τῶν κατὰ τὸν παρόντα νόμον ἁρμοδίων διοικητικῶν διαιτητικῶν δικαστηρίων, ἀπαγορεύεται ἐπὶ χρονικὸν διάστημα 45 ἡμερῶν καὶ ἐν περιπτώσει ἐφέσεως ἐπὶ χρονικὸν διάστημα 60 ἡμερῶν πᾶσα πρωτοβουλία τῶν ἐνδιαφερομένων πρὸς ἐκβιασμὸν εὐνοϊκῆς ὑπὲρ αὐτῶν λύσεως ἐπὶ τῆς ἐκδηλωθείσης διενέξεως διὰ διακοπῆς τῆς ἐργασίας ἢ καταφανοῦς μειώσεως τῆς ἀποδόσεως τῆς ἐργασίας κλπ.».

Ὁρίζονται περαιτέρω ἐν ταῖς παραγράφοις 3 καὶ 4 τοῦ ἄρθρου αἱ συνέπειαι τῆς παραβάσεως τῆς ἀπαγορευτικῆς ταύτης ἐπιταγῆς, αἱ ὁποῖαι ἀναλύονται εἰς τὴν ἀπαγγελίαν ποινῶν κατὰ τῶν παραβατῶν καὶ ἅμα εἰς τὸ νὰ θεωρῆται διὰ μὲν τοὺς ἐνεχομένους ἐκ τῶν ἐργοδοτῶν ὡς ἀδικαιολόγητος καταγγελία τῆς συμβάσεως μὲ συνέπειαν τὴν καταβολὴν τῆς ἠὐξημένης ἐν τῇ διατάξει ἀποζημιώσεως, διὰ δὲ τοὺς ἐνεχομένους ἐκ τῶν μισθωτῶν ὡς λύσις τῆς μετὰ τοῦ ἐργοδότου τούτων συμβάσεως ἐργασίας ὁ παιτιότητι αὐτῶν τῶν ἰδίων.

2) Κατὰ τὴν σαφῆ ἔννοιαν τῆς διατάξεως τῆς παραγράφου 2 ὁ ἐν αὐτῇ χρόνος τῶν 45 ἡμερῶν, δοτις ἐν περιπτώσει ἐφέσεως ἀναβιβάζεται εἰς 60 ἡμέρας, ἐτέθη ὡς εὔλογος προθεσμία ἀναμονῆς, κατὰ τὴν κίνησιν τῆς ὁποίας ὀφείλουν ἐργοδόται καὶ μισθωτοὶ νὰ ἀπόσχουν ἀπὸ πάσης ἐνεργείας, ἥτις θὰ ἠδύνατο νὰ ἐπηρεάσῃ τὴν ὑπὲρ αὐτῶν εὐνοϊκὴν λύσιν τῆς ἐγερθείσης συλλογικῆς διενέξεως.

Εἶναι τοῦτο σύμφωνον πρὸς τοὺς ἐπιδιωκομένους σκοποὺς τοῦ νόμου τῆς διὰ τῆς παρεμβάσεως τοῦ Κράτους εἰρηνικῆς ἐπιλύσεως τῶν ἀναφυομένων μεταξὺ τῶν ἐργοδοτῶν καὶ μισθωτῶν αὐτῶν (συλλογικῶν) διαφορῶν.

Ἐὰν ἤθελε θεωρηθῇ ἐπιτεραμμένον, ὅπως, παρὰ τὸ γεγονὸς ὅτι ἤδη ἐπελήφθησαν τῆς ἐπιλύσεως τῆς ἐγερθείσης συλλογικῆς διενέξεως τὰ κατεστημένα ἐν τῇ Πολιτείᾳ ὄργανα, εἰς ἕκαστον τῶν ἐν διενέξει μερῶν νὰ ἐκδηλοῦται διὰ πράξεων κατατεινουσῶν νὰ ἀσκήσουν πίεσιν ἐπὶ τοῦ ἑτέρου μέρους καὶ νὰ ἐπηρεάσουν τὴν κρίσιν τῶν ὀργάνων θὰ ἀπετέλει αὐτόχρημα ἄρνησιν αὐτῆς ταύτης τῆς ἐννοίας τῆς εἰρηνικῆς ἐπιλύσεως τῆς διαφορᾶς καὶ παλινδρόμησιν εἰς καταστάσεις πέραν τοῦ νόμου κειμένας.

Βεβαίως ὁ νομοθέτης κατὰ τὸν ὑπολογισμὸν τοῦ χρόνου εἰς 45 ἡμέρας (ἢ 60 ἡμέρας) ἀφωρμήθη ἐκ τῶν τιθεμένων ἐν τῷ νόμῳ προθεσμιῶν, ἐντὸς τῶν ὁποίων πρέπει νὰ ἀναπτυχθῇ μέχρι τῆς ἐπιλύσεώς της ἡ συλλογικὴ διαφορά, πλὴν ὅμως τὰ διάφορα στάδια τῆς διαδικασίας ὡς χρονικαὶ προϋποθέσεις αὐτὲ τὴν αὐτοτέλειαν των διατηροῦν, οὔτε ὡς αἰτίαν τῆς τεθείσης προθεσμίας λειτουργοῦν.

Ὑπὸ τοιαύτην τάξιν ἰδεῶν ἡ προθεσμία τῶν 45 ἡμερῶν περιέχει ἰδίαν ἐνέργειαν καὶ αὐτοτέλειαν, ὥστε νὰ μὴ παρέχεται ὁθενδήποτε ἔρεισμα εἰς τὸν καθυποχθέντα εἰς τὴν διαδικασίαν τῆς εἰρηνικῆς ἐπιλύσεως τῆς διαφορᾶς ἐν διατησίᾳ ὅπως ταυτοχρόνως ἀσκήσῃ πίεσιν ἐπὶ τοῦ ἑτέρου μέρους, εἴτε δι' ἀπεργίας, εἴτε ἄλλως πως, δίχως νὰ θεωρηθῇ ἐκτὸς τῆς νομιμότητος.

3) Ἐν τῷ πλαισίῳ τούτῳ τοποθετούμενον τὸ πρόβλημα κατὰ τὰ συγκεκριμένα, ὡς προκύπτουν ἐκ τοῦ φακέλου, πραγματικὰ περιστατικά, εὑρίσκει τὰς ἀκολούθους λύσεις:

α) Οἱ ἐργατοτεχνῖται τοῦ Ἑλληνικοῦ Διϋλιστηρίου Πετρελαίων εὑρέθησαν ἐν συλλογικῇ διενέξει μετὰ τοῦ ἐργοδότου των.

Αὕτη τὴν 28 Νοεμβρίου 1964 παρεπέμφθη ὑπὸ τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας, κατ' ἐφαρμογὴν τοῦ ἄρθρου 17 § 1 τοῦ νόμου 3239/1955, εἰς τὸ διαιτητικὸν δικαστήριον, ὅπερ ἐπιληφθὲν ἐξέδωκε τὴν ἀπόφασίν του τὴν 16 Δεκεμβρίου, κοινοποιηθεῖσαν τὴν 19 Δεκεμβρίου 1964.

Οἱ αὐτοὶ ἐργατοτεχνῖται τὴν 21 Δεκεμβρίου 1964 ἐκήρυξαν ἀπεργίαν ἀπὸ τῆς 23 Δεκεμβρίου 1964, ἀφ' ἧς καὶ ἀπέσχον ἐκτοτε τῆς ἐργασίας των.

Ἡ ἀποχὴ των αὕτη ἀπὸ τῆς 23 Δεκεμβρίου ὑπὸ τὸ ἔνδυμα τῆς ἀπεργίας δὲν εἶναι νόμιμος, διότι ὁ χρόνος τῶν 45 ἡμερῶν ἐξηκολούθει τρέχων, ἡ δὲ λῆξις του συμπίπτει πρὸς τὴν 12 Ἰανουαρίου 1965.

β) Εἶναι ἐπὶ τοσοῦτον διαυγὴς ἡ ἄποψις τῆς αὐτοτελείας ἐνεργείας τῆς χρονικῆς προθεσμίας τῶν 45 ἡμερῶν, ὥστε δὲν θὰ προσέθετέ τι, καίτοι κατὰ πᾶσαν περίπτωσιν θὰ ἀπετέλει ἰσχυρὸν στήριγμα, ἡ ἄποψις ὅτι ἐν τῷ χρόνῳ τῆς ἀποχῆς

ΘΕΜΑΤΑ ΕΡΓΑΤΙΚΟΥ ΔΙΚΑΙΟΥ ΚΑΙ ΓΝΩΜΑΙ

ΚΑΤΑΓΓΕΛΙΑ ΣΥΜΒΑΣΕΩΣ ΠΡΟ ΤΗΣ ΣΥΜΠΛΗΡΩΣΕΩΣ ΔΙΜΗΝΟΥ ΥΠΗΡΕΣΙΑΣ

Ὑπὸ τοῦ κ. ΠΑΝΟΥ ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΥ, Πρωτοδίκου

Ἐν τοῖς σχολίοις ἐπὶ μὲν τῆς ὑπ' ἀριθ. 279) 1964 ἀποφάσεως τοῦ ἐπὶ τῶν ἐργατικῶν διαφορῶν Πρωτοδίκου Χαλκίδος (ΕΕΔ 23, σελ. 1424) διαλαμβάνονται ὑπὸ μορφὴν ἐρωτήσεως καὶ ἀπαντήσεως τὰ κάτωθι: «... ἀνακύπτει ἐπὶ τῆς ἀποψεως τῆς ἐν λόγῳ δικαστικῆς ἀποφάσεως τὸ ἐρώτημα, ἐὰν ἡ διάταξις τοῦ ἄρθρου 9 τοῦ νόμου 3198/1955 περὶ ὑποχρεώσεως τοῦ ἐργοδότου πρὸς ἀναγγελίαν τῆς καταγγελίας συμβάσεως ἐντὸς προθεσμίας 8 ἡμερῶν ἀπὸ τῆς παραδόσεως τοῦ ἐγγράφου τῆς καταγγελίας εἰς τὸν ἠσφαλισμένον ἀφορᾷ καὶ τοὺς μισθωτούς, οἱ ὁποῖοι ἔχουν συμπληρώσει δίμηνον παρὰ τῷ ἐργοδότῃ ὑπηρεσίαν. Ἡ ἀπάντησις πρέπει νὰ εἶναι, ἀναμφισβητήτως, ἀποφατική, διότι δὲν ἐννοεῖται διὰ τοὺς σκοποὺς τῆς διατάξεως (ἐπιδότησις μισθωτῶν διὰ τὴν ἀνεργίαν των κλπ.) ὁ περιορισμὸς τῆς ἀναγγελίας, χορηγεῖται διὰ τὴν ἐπιδότησιν των, εἰς ὅσους ἔχουν δίμηνον ὑπηρεσίαν παρὰ τῷ ἐργοδότῃ, ἀλλ' ἡ ἐπιδότησις τούτων ἐξαρτᾶται ἐκ τῆς συνδρομῆς τῶν προϋποθέσεων τοῦ ν.δ. 2961) 1954, ὡς ἐτροποποιήθη, ἀφοῦ βεβαίως, κατὰ τὸν ἰσχύοντα νόμον ἔχοντα Κανονισμὸν Παροχῶν Ἀνεργίας (ΕΕΔ 15, 1027), προσαχθῇ καὶ τὸ ἐγγραφον καταγγελίας». Ἐν τοῖς τοιούτοις δὲ τῆς ὑπ' ἀριθ. (9950)1964 ἀποφάσεως τοῦ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν (ΕΕΔ 23, 1487) ὁ σχολιαστὴς σημειοῖ τὰ ἑξῆς: «Ἐνδιαφέρον εἶναι τὸ δεκτὸν ὑπὸ τῆς ἀποφάσεως τοῦ Πρωτοδικείου γενόμενον ἀνυμφιβητήτως ὀρθόν, ὅτι ἡ ἀναγγελία τῆς καταγγελίας κατ' ἄρθρον 9 § 1 νόμου 3198) 1955 ἐπιβάλλεται καὶ ὅταν ὁ μισθωτὸς δὲν ἔχῃ συμπληρώσει παρὰ τῷ ἐργοδότῃ αὐτοῦ δίμηνον ὑπηρεσίαν, τὸ ὁποῖον σημαίνει, ὅτι κατὰ τὸν νόμον τοῦτον ἐπιβάλλεται ἡ ἔγγραφος καταγγελία (διότι πῶς ἄλλως θὰ ἀναγγελθῇ ἡ καταγγελία;) καὶ διὰ τοὺς μισθωτοὺς τῆς περιπτώσεως ταύτης, μόνον ὅτι δὲν ὀφείλεται ἀποζημίωσις τοῦ νόμου 2112)1920 (ἴδετε σημειώσεις μας ἐν ΕΕΔ 23, 1425, ἐπὶ τῆς ἀντιθέτου ἀποφάνθείσης Πρωτοδίκου Χαλκίδος).

Ἐπιτρέψατε ἡμῖν, ἵνα διατυπώσωμεν ἐπὶ τῶν ἀνωτέρω τὰς ἀκολούθους παρατηρήσεις:

Πραγματι ἡ παράγραφος 1 τοῦ ἄρθρου 9 νόμου 31.8/1955 σαφῶς ὁρίζει, ὅτι: «Ὁ καταγγέλλων τὴν σχέσιν ἐργασίας ἐργοδότης ὑποχρεοῦται, ὅπως ἐντὸς προθεσμίας 8 ἡμερῶν ἀπὸ τῆς παραδόσεως τοῦ ἐγγράφου τῆς καταγγελίας εἰς τὸν ἀπολυόμενον ἀναγγείλῃ τὴν ὑπ' αὐτοῦ ἐνεργηθεῖσαν καταγγελίαν εἰς τὴν ὁμοδίαν Ὑπηρεσίαν τοῦ Ὀργανισμοῦ Ἀπασχολήσεως καὶ Ἀσφαλίσεως Ἀνεργίας, ὡς καὶ τὸ ἁρμόδιον Γραφεῖον Εὑρέσεως Ἐργασίας...» Πλὴν ὅμως ἡ παρέμβασις τῆς 23 Δεκεμβρίου 1964 ἔτυχεν ἡ προθεσμία ἀσκήσεως ἐφέσεως κατὰ τῆς πρωτοβαθμίου ἀποφάσεως καὶ συνεπῶς δὲν εἶχεν τερματισθῇ ἡ ἐν τῇ νομίμῳ διαδικασίᾳ κινουμένη διένεξις.

Ἡ ὑπόθεσις νὰ θεωρήσῃ τις τὴν ἀπαγόρευσιν τεθειμένην ἐν συνδέσμῳ πρὸς τὴν ἐπίλυσιν τῆς διενέξεως, ἥτις, ἐὰν ἤθελε συμπέσει εἰς χρόνον εἰσὶ τῶν 45 ἡμερῶν, θὰ ἀπεδέσμευε τὴν δρᾶσιν καὶ τὰς ἐνεργείας τῶν ἐν διενέξει μερῶν, θὰ προὐπέθετε τὸ ἀκατάλυτον λογικὸν καὶ νομικὸν σχῆμα τῆς τελειωτικῆς ἐπιλύσεως τῆς συλλογικῆς διαφορᾶς κατὰ τὰ διάφορα στάδια, ὡς τίθενται ἐν τοῖς ἄρθροις 18-22 τοῦ νόμου 3239.

Αἱ Ἀποτελοῦσι κεφαλαιώδη ἀρχὴν ἀναγνωριζομένην ἀπαντοχοῦ (ἴδε ἀν 1 ἄλλου ὑπ' ἀριθ. 124, 125 ἔτους 1962 ἀποφάσεως τοῦ Ἰταλικοῦ Συνταγματικοῦ Δικαστηρίου), ὅτι ἅπαντα τὰ δικαιώματα ἀσκοῦνται εἰς τὸν χῶρον, εἰς ὃν κινεῖται ὁ ἔννομος βίος, καὶ συνεπῶς περιορίζονται, καθ' ὅσον ἡ ἄσκησις αὐτῶν προσβάλλει εὐρύτερα καὶ σοβαρώτερα δικαιώματα ἄλλων πολιτῶν.

Θεωρῶν τις τὸ τεθὲν πρόβλημα οὐδὲ κἂν εὑρίσκει ἐν τῇ διατάξει περιορισμὸν αὐτῆς τῆς μορφῆς ἢ ἐκτάσεως, διότι εἶναι ἄλλο τὸ σημεῖον ἐκκινήσεως αὐτῆς. Σκοπεῖται ἡ ἀναγνώρισις τῆς ἀρχῆς τῆς ἰσότητος τῶν ἐν τῇ ἐργασιακῇ σχέσει μερῶν καὶ ἡ ἐλευθέρα ἐπιλογὴ τῶν μέσων ἐπιβολῆς διὰ τὴν ἐπίτευξιν καλλιτέρων συλλογικῶν ὅρων ἐργασίας.

Ἀλλὰ σκοπεῖται πρὸ παντὸς νὰ ἐξαρθῇ ἡ ὄρχη ὅτι, ὅταν πραγματοποιῆται ἡ κρατικὴ παρέμβασις δι' ἐπίλυσιν τῆς συλλογικῆς διαφορᾶς (καὶ ἀκριβῶς διὰ τὴν διαφύλαξιν τοῦ κύρους αὐτῆς τῆς κρατικῆς παρεμβάσεως καὶ τῆς ἐπιτυχίας της κατὰ συνέπειαν), ἡ ἄσκησις ἀπὸ βιαίων μεθόδων ἐπιβολῆς ἀποτελεῖ ὑπερτέραν ὑποχρέωσιν εἰσιοῦήποτε τῶν μερῶν διεπομένην ὑπὸ ἰδίας μορφῆς ἠθικῆς ἐπιβαλλούσης εἰς τὸ μέρη καθαρότητα προθέσεων, διαύγειαν σκοπῶν καὶ ἐν εἰλικρινεῖ ἀντιπαράταξιν τῶν ἀπόψεων των.

Δὲν νοεῖται ὅθεν παρουσία τινὸς τῶν μερῶν ἐν τῇ νομίμῳ διαδικασίᾳ καὶ ἅμα ἀπουσία ἐξ αὐτῆς, οἱαν ἀκριβῶς προσδιορίζει δρᾶσις αὐτῶν μὴ σύμφωνος πρὸς τὴν ἐπιταγὴν τῆς παραγράφου 2 τοῦ ἄρθρου 18.

5) Εἰς τὸ ἐρώτημά σας δὲν προσήκει ἡ ἀπάντησις ὅτι ἡ προθεσμία τῶν 45 ἡμερῶν (ἢ τῶν 60 ἀναλόγως) εἶναι ἀσύνδετος πρὸς τὰς διαφόρους φάσεις τῆς διαδικασίας ἐπιλύσεως τῆς συλλογικῆς διαφορᾶς καὶ ὅτι ἑπομένως, ἂν δὲν διαδράμῃ ὁλόκληρος, ἅπαξ καθυπῆχθη ἡ διαφορὰ εἰς τὴν διαδικασίαν τοῦ ἄρθρου 18, ἡ ἐντὸς αὐτῆς ἀποχὴ ὑπὸ τὸ ἔνδυμα τῆς ἀπεργίας ἐμπίπτει εἰς τὴν ἀπαγόρευσιν καὶ ἐπισύρει τὰς προβλεπομένας ἀστικὰς καὶ ποινικὰς κυρώσεις.

ράγραφος 3 τοῦ αὐτοῦ ἄρθρου τοῦ ἀνωτέρω νόμου, ἥτις μᾶλλον διελαθε τῆς προσοχῆς τοῦ σχολιαστοῦ, διαλαμβάνει: «Οἱ ἐργοδόται ὑποχρεοῦνται εἰς ἀναγγελίαν καὶ ὅταν ἡ σχέσις ἐργασίας λύεται οὐχὶ συνεπείᾳ καταγγελίας, ἀλλ' ἐξ ἄλλου λόγου, ἤτοι διὰ τῆς παρόδου τοῦ συμπεφωνημένου χρόνου εἰς τὴν περίπτωσιν τῆς συμβάσεως διαρκείας ὡρισμένου χρόνου, ἢ ὁσάκις προκύπτει τοιαύτη διάρκεια ἐκ τοῦ δηλωθέντος σκοποῦ ἐργασίας ἢ διὰ τῆς ἀποπερατώσεως τοῦ ἔργου εἰς τὴν περίπτωσιν συμβάσεως ὡρισμένου χρόνου. Ἡ ἀναγγελία εἰς τὰς περιπτώσεις ἐνεργεῖται διὰ παραδόσεως εἰς τὴν ἁρμοδίαν Ὑπηρεσίαν τοῦ Ὀργανισμοῦ Ἀπασχολήσεως καὶ Ἀσφαλίσεως Ἀνεργίας, ὡς καὶ τὸ ἁρμόδιον Γραφεῖον Εὑρέσεως Ἐργασίας ἢ ἄλλως εἰς τὴν πλησιεστέραν Ἀστυνομικὴν Ἀρχὴν ἐγγράφου, περιλαμβάνοντος τὰ δι' ἀποφάσεων τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας, δημοσιευομένων διὰ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως, ὁριοθησόμενα στοιχεῖα».

Ἐκ τῶν συνδεδυασμένων τούτων διατάξεων συνάγεται, φρονοῦμεν, κατὰ τρόπον ἐναργῆ, ὅτι «χρήσιμος διὰ τὴν ἐπιδότησιν» δὲν εἶναι πάντοτε ἡ «προσαγωγὴ τοῦ ἐγγράφου τῆς καταγγελίας», διότι ὑπάρχουν περιπτώσεις, περὶ ὧν ἐνδεικτικῶς διαλαμβάνει ἡ παράγραφος 3 τοῦ ἀνωτέρω ἄρθρου 9 ν. 3113)1955, καθ' ἃς οἱ ἐργοδόται ὑποχρεοῦνται εἰς ἀναγγελίαν καὶ ὅταν ἡ σχέσις ἐργασίας λύεται οὐχὶ συνεπείᾳ καταγγελίας, ἀλλ' ἐξ ἄλλου λόγου, μεταξὺ τῶν ὁποίων εἶναι οἱ ἐν τῇ διατάξει ταύτῃ ἐνδεικτικῶς, ὡς ἐλέχθη, ἀναφερόμενοι, ὅτε δὲν ὑφίσταται «ἔγγραφον καταγγελίας». Δὲν ὑφίσταται δὲ τοιοῦτον ἐπίσης, ὡς πιστεύομεν, ὅταν ἡ διάρκεια τῆς συμβάσεως ἐργασίας δὲν παρετάθη πέραν τοῦ διμήνου, διότι κατὰ ρητὴν διάταξιν τοῦ ἄρθρου 2 § 3 β.δ. τῆς 16 Ἰουλίου 1920 «περὶ ἐπεκτάσεως τοῦ νόμου 2112)1920 περὶ καταγγελίας τῆς συμβάσεως ἐργασίας τῶν ἰδιωτικῶν ὑπαλλήλων» καὶ ἐπὶ τῶν ἐργατῶν, τεχνιτῶν καὶ ὑπηρετῶν «ἡ ὑποχρεωσις τῆς καταγγελίας ἔχεται μετὰ παρέλευσιν διμήνου ἀπὸ τῆς ἐνάρξεως τῆς ἐργασίας, συνυπολογιζομένου τοῦ τυχὸν συμφωνηθέντος χρόνου δοκιμασίας», καὶ συνεπῶς, ὡς παρετηρήθη (Τούσης, Ἐργατικόν, σελ. 389), «ἂν ἡ σύμβασις διηρκεσεν ἔλασσον τῶν δύο μηνῶν, οὐδαμῶς ἀπαιτεῖται καταγγελία», οὐδὲ ὀφείλεται ἀποζημίωσις) καὶ δὲν ὑπάρχει περίπτωσις «κτήσεως ἐγγράφου καταγγελίας», ἐφ' ὅσον, κατὰ τὰ νομοθετικὰ ὡς ἄνω κείμενα, μὴ τροποποιηθέντα, ὡς ταύλάχιστον γνωρίζομεν, δὲν ὑφίσταται τὸ μεῖζον, ἤτοι ἡ ὑποχρέωσις καταγγελίας τῆς συμβάσεως ἐργασίας, πόσον μᾶλλον τὸ ἔλασσον, ἡ ἔγγραφος καταγγελία, ἥτις θὰ ἀναγγελθῇ, ὡς ρητῶς ὁρίζει ἡ ἀνωτέρω διάταξις τοῦ ἄρθρου 9 § 3 ν. 3198)1955, διὰ παραδόσεως ἐγγράφου (προδήλως οὐχὶ ἐγγράφου καταγγελίας), περιλαμβάνοντος κλπ.

Ἔχομεν συνεπῶς τὴν γνώμην δυνάμει τῶν ἀνωτέρω ἐκτεθεισῶν σαφῶν νομικῶν διατάξεων, ὅτι πρέπει νὰ διακρίνωμεν τὴν ὑποχρέωσιν καταγγελίας τῆς συμβάσεως ἐργασίας ἀπὸ τῆς ἐντελῶς διαφόρου τοιαύτης, τῆς ἀναγγελίας τῆς καταγγελίας τῆς συμβάσεως.

Καὶ ἐπὶ μὲν τῆς πρώτης, ὅσον ἀφορᾷ τοὺς μισθωτοὺς τοῦ μὴ συμπληρώσαντας δίμηνον ὑπηρεσίαν, συμφώνως πρὸς τὴν ρηθεῖσαν διάταξιν τοῦ ἄρθρου 2 § 3 τοῦ β.δ. 16 Ἰουλίου 1920 (ὅρα καὶ ἄρθρον 1 ν. 2112,1920), ἐξικολουθοῦμεν νὰ πιστεύωμεν, ὅτι δὲν ὑφίσταται ὑποχρέωσις καταγγελίας, διότι τοιαύτην δὲν ἐπιβάλλει ὁ νόμος. Ἐπὶ δὲ τῆς δευτέρας, ὅτι ἐὰν δὲν ὑφίσταται ὑποχρέωσις καταγγελίας, ὡς εἰς τὴν ἀμέσως ἀνωτέρω περίπτωσιν καὶ εἰς τὴν τοιαύτην τῆς συμβάσεως ἐργασίας ὡρισμένου χρόνου κλπ., ἡ ἀναγγελία «ἐνεργεῖται» διὰ τῆς παραδόσεως εἰς τὴν ἁρμοδίαν Ὑπηρεσίαν τοῦ ἐν τῇ διατάξει ταῦ ἄρθρου 9 § 3 ν. 3198,1955 διαλαμβανομένου ἐγγράφου, διαφόρου προδήλως τοῦ ἐγγράφου καταγγελίας καὶ ἀσχέτου πρὸς αὐτό, ἐφ' ὅσον δὲν ἐπιβάλλεται ἡ τήρησις τῆς καταγγελίας καὶ συνεπῶς τῆς ἐγγράφου διατυπώσεως ταύτης.

Χαλκὶς 29.12.1964

(*) Σημ. Συντάξεως: Διὰ τοῦ νόμου 3198) 1955 ἀνεβίωσε, τροποποιούμενον δι' αὐτοῦ, τὸ καθεστὼς τοῦ νόμου 118)1945, κατὰ τὸ ὁποῖον οἱ ἐργοδόται ὑπεχρεοῦντο νὰ ἀναγγείλουν πᾶσαν ὑπ' αὐτῶν γενομένην καταγγελίαν συμβάσεως ἐργασίας, ἐπὶ ποινῇ μάλιστα ἀκυρότητος αὐτῆς, ὡς δὲ παγίως τὰ Δικαστήρια ἐδέχθησαν, ἡ καταγγελία ἐπεβάλλετο, ἀδιαφόρως ἂν ὁ μισθωτὸς εἶχε συμπληρώσει δίμηνον ὑπηρεσίαν.

Ὁ Νομοθέτης τοῦ νόμου 3198)1955, ἐν ὄψει τῆς τοιαύτης ἐννοίας τοῦ νόμου 118)1945, ἀπεμακρύνθη τῶν διατάξεων αὐτοῦ κατὰ τοῦτο μόνον, ὅτι ἡ παράλειψις τῆς ἀναγγελίας πάσης καταγγελίας συμβάσεως δὲν ἐπάγεται ἀκυρότητα αὐτῆς, ὡς ὑπὸ τὴν ἰσχὺν τοῦ νόμου 118)1945, ἀλλ' ἐθέσπισε μόνον τὰς ποινικὰς κατὰ τοῦ ἐργοδότου κυρώσεις τοῦ ἄρθρου 9 αὐτοῦ, διότι τοῦτο ἐθεωρήθη ἄχρηστος ὑπερβολή.

Τὸ πνεῦμα ὅμως τοῦ Νομοθέτου, ἐκφρασθὲν καὶ εἰς τὴν διάταξιν τοῦ ἄρθρου 9 § 3, ὑπῆρξε α) νὰ γίνηται πάντοτε ἡ καταγγελία τῆς συμβάσεως ἐργασίας ἐγγράφως, ὡς εἶναι ἡ πρώτη προϋπόθεσις τοῦ κύρους πάσης καταγγελίας συμβάσεως ἐργασίας, καὶ β) νὰ καταβληθῇ ἡ «ὀφειλομένη» ἀποζημίωσις. Πρόκειται περὶ δύο χωριστῶν προϋποθέσεων τοῦ νόμου, τῆς δευτέρας ἐχούσης τὴν ἔννοιαν ὅτι καταβάλλεται ἀποζημίωσις, ἐφ' ὅσον ὀφείλεται αὐτή. Τοῦτο κρατεῖ παγίως καὶ εἰς τὴν νομολογίαν τῶν Δικαστηρίων.

Δὲν διέλαθε τῆς προσοχῆς μας ἡ παράγραφος 3 τοῦ ἄρθρου 9 τοῦ νόμου 3198)1955, κατὰ τὴν ὁποίαν ἐπιβάλλεται ἡ ἀναγγελία καὶ εἰς τὰς συμβάσεις ὡρισμένου χρόνου, ἀλλ' αὐτὴ δὲν νομίζομεν ὅτι ἰσχυροποιεῖ τὴν ἄποψιν ὅτι δὲν ἀπαιτεῖται καταγγελία συμβάσεως ἐργασίας διὰ τοὺς μὴ συμπληρώσαντας δίμηνον ὑπηρεσίαν μισθωτοὺς ἐπὶ συμβάσει ἀορίστου χρονικῆς διαρκείας, ἀφοῦ ἀκριβῶς ὁ Νομοθέτης ἀντιδιέστειλε τὴν καταγγελίαν συμβάσεως ἀορίστου χρόνου (διὰ τὴν ὁποίαν γίνεται λόγος περὶ ἐγγράφου τῆς καταγγελίας) ἀπὸ τῆς συμβάσεως ἐργασίας ὡρισμένου χρόνου, διὰ τὴν ὁποίαν ἐπιβάλλει ἀναγγελίαν δι' ἐγγράφου, περιλαμβάνοντος τὰ ὑπὸ τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας ὁριοθησόμενα στοιχεῖα.

Ἡ ὑπόμνησις τῆς διατάξεως εἶναι ὑπὲρ τῆς ἀπόψεως ὅτι ὁ Νομοθέτης ἠθέλησε νὰ ἀναγγέλλη-

ΣΤΟΙΧΕΙΑ ΕΡΓΑΤΙΚΟΥ ΔΙΚΑΙΟΥ

ΧΡΟΝΟΣ ΠΑΡΑΓΡΑΦΗΣ ΑΞΙΩΣΕΩΝ ΤΙΝΩΝ ΜΙΣΘΩΤΩΝ

Ὑπό τῆς Συντάξεως

Κατά τό ἄρθρον 250 § 17 τοῦ Ἀστικοῦ Κώδικος αἱ πενταετῆ παραγραφήν ὑπόκεινται αἱ ἀξιώσεις τῶν μισθῶν παντός εἴδους, καθυστερουμένων προσάδων, συντάξεων, διατροφῆς καί πάσης ἄλλης περιοδικῶς ἐπαναλαμβανομένης παροχῆς.

Ἐξ ἄλλου, κατά τό ἄρθρ ν 256 § 4 τοῦ αὐτοῦ Κώδικος, ἀναστέλλεται ἡ παραγραφή τῶν ἀξιώσεων τῶν ὑπηρετῶν κατά τῶν κυρίων, διαρκούσης τῆς σχέσεως ὑπηρεσίας, οὐχί ὅμως καί πέραν τῆς δεκαπενταετείας.

Ἡ τελευταία αὕτη διάταξις, μή προβλεπομένη ὑπό τοῦ προϊσχύοντος τοῦ Ἀστικοῦ Κώδικος Δικαίου (Ἀλ. Λιτζερόπουλος, ΕρμΑΚ Εἰσαγ. Νόμος ὑπ' ἄριθμον 18, ἀριθ. 18) καί δικαιολογουμένη ἐκ τῆς ἰδιαιτέρας σχέσεως (σεβασμοῦ ἡ εὐλαβείας ἡ στοργῆς ἡ προστασίας), ἥτις συνδέει τά πρόσωπα δικαιούχου καί ὑποχρέου πρός ἄλληλα (Γ. Μπαλῆς, Γενικαί Ἀρχαί, ἔκδ. 6η, σελ. 393), ἀναφέρεται εἰς τάς ἀξιώσεις τῶν ἐν παραγράφῳ 6 τοῦ ἄρθρου 250 Ἀστικοῦ Κώδικος ὑπηρετῶν διά τήν πληρωμήν τῶν μισθῶν ἤ ἄλλων ἀμοιβῶν καί ἐξόδων αὐτῶν (περί τούτων Γ. Μαριδάκης, Αἰτιολογική Ἔκθεσις, σελ. 256) καί δέν ἐφαρμόζεται ἐπί τῶν ἐν παραγράφῳ 17 τοῦ ἄρθρου 250 ἀνωτέρω ἀξιώσεων (Α.Π. 407)1963, ΕΕΔ 22 1112).

Εἰς τήν ἔννοιαν τοῦ μισθοῦ, ὑπαγομένη εἰς τήν πενταετῆ παραγραφήν τοῦ ἄρθρου 250 § 17 τοῦ Ἀστικοῦ Κώδικος, εἶναι καί ἡ πρόσθετος ἀμοιβή δι' ἐργασίαν κατά Κυριακάς (ἤ νύκτας) κατά τάς σχετικάς ὑπουργικάς ἀποφάσεις (Α.Π. 278)1961, ΕΕΔ 20, 736, Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν 28345)1962, ΕΕΔ 22, 278), ὅταν ἐπιτρεπτῶς ἐργάζηται ὁ μισθωτός κατά ταύτας, ὡς ἐπίσης καί ἡ ἐκ τοῦ ἄρθρου 659 Ἀστικοῦ Κώδικος πρόσθετος ἀμοιβή δι' ἐργασίαν, ἡ ὁποία παρεσχέθη πέραν τῆς συμφωνημένης ἤ τῆς συνήθους (Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν 28345)1962, Ε 9' ἀνωτ.).

Ἐφ' ὅσον ὅμως πρόκειται περί ἀπηγορευμένης ὑπό τοῦ νόμου ἐργασίας καί γενικῶς περί ἀκύρου συμβάσεως ἐργασίας, ἀπότε εἰς τόν μισθωτόν δίδεται ἡ ἐκ τοῦ ἀδικαιολογήτου πλουτισμοῦ ἀγωγή κατ' ἄρθρον 904 Ἀστικοῦ Κώδικος, αἱ ἐξ αὐτοῦ ἀξιώσεις παραγράφονται μετά εἰκοσαετίαν, ὑπόκεινται δηλαδή εἰς τήν εἰκοσαετῆ παραγραφήν τοῦ ἄρθρου 249 Ἀστικοῦ Κώδικος (οὗ ὡ ἡ Α.Π. 33)1963, Ὁλομελείας, ΕΕΔ 22, 216).

Εἰς τήν πενταετῆ παραγραφήν ὑπόκεινται καί τά λεγόμενα δῶρα τῶν μισθωτῶν κατά τάς ἑορτάς Χριστουγέννων καί Πάσχα, διότι καί ταῦτα ἀποτελοῦν μισθόν (Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν 16785)1958, ΕΕΔ 18, 658, ἔνθα εἰς σημειώσεις μας καί λοιπαί). Εἰς τήν αὐτήν παραγραφήν ὑπόκεινται καί αἱ πρόσθετοι ἀποζημιώσεις μισθωτῶν δι' ἐκτός ἕδρας διανυκτερεύσεις (περί τῶν ὁποίων ἴδετε ΕΕΔ 18, 1270, Χ. Ἀγαλλόπουλον, Ἐργ. Δίκαιον, σελ. 160).

Ἰσχύει ὅμως πάντοτε ἡ διάταξις τοῦ ἄρθρου 255 ἐδάφιον 3 τοῦ Ἀστικοῦ Κώδικος, κατά τήν ὁποίαν ἀναστέλλεται ἡ παραγραφή, ἐφ' ὅσον χρόνον ὁ δικαιοῦχος ἐντός τοῦ τελευταίου ἑξαμήνου ἀπετράπη τῆς ἀσκήσεως τῆς ἀξιώσεως διά δόλου τοῦ ὑποχρέου, ἤτοι διά παρελκυστικῶν διαβεβαιώσεων καί ὑποσχέσεων, ὅτι θά ἱκανοποιηθῇ οὗτος ἀποκλειστικῶς καί μόνον πρός ἀποτροπήν τῆς ἀσκήσεως τῆς ἀξιώσεως αὐτοῦ (ἴδετε Α. Π. 582)1957, ΕΕΔ 16, 1322, Γ. Μπαλῆ, Γενικαί Ἀρχαί § 152).

Συνέπεια τῆς τοιαύτης ἀναστολῆς εἶναι ὁ μή ὑπολογισμός τοῦ χρονικοῦ διαστήματος τῆς ἀναστολῆς εἰς τόν χρόνον τῆς παραγραφῆς, ἥτις συνεχίζεται μετά τήν παῦσιν τῆς ἀναστολῆς, μή συμπληρουμένη ὅμως κατ' οὐδεμίαν περίπτωσιν πρό τῆς παρελεύσεως ἓξ μηνῶν ἀπό ταύτης (Γ. Μπαλῆς, Γενικαί Ἀρχαί § 152. Α.Π. 582 1957, ΕΕΔ 16, 1322).

Ἐπίσης κατ' ἄρθρα 269, 270 Ἀστικοῦ Κώδικος ἡ παραγραφή διακόπτεται διά τῆς ὑποβολῆς τῆς περί τήν ἐξίωσιν διαφορᾶς ἐνώπιον Διοικητικῆς Ἀρχῆς ἤ διοικητικοῦ ἤ ἄλλου εἰδικοῦ δικαστηρίου, ὁπότε ὁ διαδραμών χρόνος δέν ὑπολογίζεται καί ἀρχεται νέα παραγραφή ἀπό τοῦ πέρατος τῆς διακοπῆς, ἤτοι ἀπό τῆς τελευταίας διαδικαστικῆς πράξεως τῶν διαδίκων ἤ τοῦ δικαστηρίου (Α. Π. 583 1961, ΕΕΔ 20, 1525).

Ἐσημειώθη ἀνωτέρω, ὅτι αἱ ἐξ ἀδικαιολογήτου πλουτισμοῦ ἀπαιτήσεις ὑπάγονται εἰς τήν συνήθη, εἰκοσαετῆ, παραγραφήν τοῦ ἄρθρου 249 Ἀστικοῦ Κώδικος, προκειμένου ὅμως περί τῶν αὐτῶν ἀξιώσεων κατά τοῦ Δημοσίου αἱ αὐταί ἀπαιτήσεις ὑπάγονται εἰς τήν πενταετῆ παραγραφήν τοῦ ἄρθρου 67 τοῦ περί δημοσίου λογιστικοῦ νόμου ΣΙΒ' (Α.Π 499)1938, Θέμ. Ν' 245, Ἐφετ. Ἀθηνῶν 1525)1957, ΕΕΔ 16, 1335, Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν 2706)1957, ΕΕΔ 16, 549, Πρωτοδικείου Καλαμῶν 783)1959, ΕΕΔ 18, 1315).

ται πᾶσα καταγγελία συμβάσεως ἐργασίας (ὁρίστου ἤ ὡρισμένου χρόνου), ὡς συνέβαινε καί ὑπό τό καθεστώς τοῦ νόμου 118)1945.

Ἄλλως γεννᾶται ἡ ἀπορία διατί, ἀφοῦ ὁ Νομοθέτης ἤξίωσε τήν ἀναγγελίαν καί τῶν συμβάσεων ἐργασίας ὡρισμένου χρόνου (ἀνεξαρτήτως χρόνου αὐτῶν, ἀφοῦ οὐδαμοῦ τοῦ νόμου γίνεται λόγος περί τούτου) καί κατά τήν ἀντίπαλον ἄποψιν καί τῶν συμβάσεων ὁρίστου χρόνου πέραν τοῦ διμήνου, ἀφῆκεν ἐκτός τῆς ἀναγγελίας τάς συμβάσεις ἐργασίας ὁρίστου χρόνου ἐλάσσονος τῶν δύο μηνῶν, ἀφοῦ αὗται, μή δεόμεναι ἐγγράφου καταγγελίας, κατά τήν ἀντίπαλον ἄποψιν, θά ἔλυον καί ἄνευ ἀναγγελίας «διά παραδόσεως τοῦ ἐγγράφου καταγγελίας» κλπ., μόνοι τρόπου ἀναγγελίας διά τάς συμβάσεις ὁρίστου χρόνου.

ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΚΑΙ ΑΣΦΑΛΙΣΤΙΚΗ ΝΟΜΟΘΕΣΙΑ

ΔΙΑΤΑΓΜΑΤΑ

779)1964 Β. ΔΙΑΤΑΓΜΑ

Περί τροποποιήσεως του από 20)23.12.1959 β. δ)γματος περί εφαρμογής ν.δ. 3868) 1958 περί συστάσεως Διανεμητικού Λογαριασμού Οικογενειακών Επιδομάτων Μισθωτών, ως ετροποποιήθη και συνεπληρώθη διά των από 28 - 1)8.2.1961 και 30 3. 1962 β.δ)γμάτων.

(Ε.Κ. τ. Α' φ. 256 της 30 Δεκεμβρίου 1964)

Έχοντες υπ' όψιν τας διατάξεις του άρθρου δ του ν.δ. 3868/1958 «περί συστάσεως Διανεμητικού Λογαριασμού Οικογενειακών Επιδομάτων Μισθωτών και άλλων τινών διατάξεων» και την υπ' αριθ. 798/1964 γνωμοδότησιν του Συμβουλίου της Επικρατείας, προτάσει των Ημετέρων επί της Εργασίας και Συντονισμού Υπουργών, αποφασίσαμεν και διατάσσομεν:

Άρθρον 1

Τα άρθρα 4 - 6 (β) του από 20)23.12.1959 β.δ)γματος «περί εφαρμογής ν.δ. 3868)1958 «περί συστάσεως Διανεμητικού Λογαριασμού Οικογενειακών Επιδομάτων Μισθωτών», ως ετροποποιήθη και συνεπληρώθη μεταγενεστέρως, από της ισχύος του παρόντος αντικαθίστανται ως ακολούθως:

Άρθρον 4

1) Το περί ού το παρόν β.δ)γμα οικογενειακόν επίδομα υπολογίζεται δι' εκάστην ημέραν ασφαλιστέας κατά τας διατάξεις του άρθρου 1 εδάφιον β' του παρόντος εργασίας και δη εις δραχμάς τρεις (3) διά το πρώτον τέκνον και πέντε (5) δι' εκαστον περαιτέρω τέκνον του δικαιούχου.

2) Τα καταβλητέα ανά τρίμηνον ποσά οικογενειακού επιδόματος στρογγυλοποιούνται εις ακεραίας πεντάδας δραχμών, των μονάδων κάτω του ημίσεος παραλειπομένων, των δε από του ημίσεος και πλέον στρογγυλοποιουμένων εις την επομένην ακεραίαν πεντάδα.

3) Διά τον προσδιορισμόν του κατά τας διατάξεις του παρόντος καταβλητέου επιδόματος αι ημέραι επιδοτήσεως λόγω ανικανότητος προς εργασίαν ένεκεν ασθενείας ή ατυχήματος παρ' οιουδήποτε φορέως ασφαλίσεως μισθωτών εξομοιούνται προς ημέρας εργασίας.

Άρθρον 5

1) Πληρουμένων των λοιπών προϋποθέσεων του παρόντος επίδομα καταβάλλεται από του πρώτου τέκνου και διά το σύνολον των παρ' εκάστου δικαιούχου συντηρουμένων τέκνων.

2) Προκειμένου περί τέκνων, ών άμφότεροι οι γονείς δικαιούνται οικογενειακού επιδόματος, κατά τας διατάξεις του παρόντος, αξίωσις προς επιδότησιν αναγνωρίζεται μόνον επ' ονόματι του γονέως του δικαιουμένου μείζονος ποσού επιδόματος.

Άρθρον 6

1) Το δικαίωμα διά την λήψιν οικογενειακού επιδόματος άρχεται από της 1ης ημέρας του ημερολογιακού τριμήνου, όπερ έπεται της γεννήσεως του τέκνου, λήγει δε την 31ην Δεκεμβρίου του έτους, καθ' ο συμπληρούται το οριζόμενον εκάστοτε όριον ηλικίας ή επέρχεται ο θάνατος αυτού ή δι' έτερόν τινα λόγον αίρονται αι υπό της κειμένης νομοθεσίας προβλεπόμεναι προϋποθέσεις χορηγήσεως του επιδόματος, πλην της περιπτώσεως, καθ' ην υπό του εργοδότου κατά τα εν άρθρω 3 § 3 ν.δ. 3868)1958 οριζόμενα καταβάλλεται οικογενειακόν επίδομα ανώτερον του υπό του παρόντος β.δ. προβλεπομένου, οπότε το κατά τας διατάξεις του παρόντος δικαίωμα επιδοτήσεως λήγει εις το τέλος του ημερολογιακού τριμήνου, καθ' ο άρχεται η τοιαύτη υποχρέωσις του εργοδότου.

2) Προκειμένου περί γυναικός δικαιούχου το πρώτον καλουμένης προς επιδότησιν, κατόπιν θανάτου του συζύγου της ή συνδρομής τινος των λοιπών εν άρθρω 3 § 3 προϋποθέσεων, το δικαίωμα επί την λήψιν οικογενειακού επιδόματος άρχεται από της 1ης του επομένου ημερολογιακού τριμήνου από της επαληθεύσεως τινος των εν λόγω προϋποθέσεων, εκτός εάν διά το αυτό έτος είχεν αναγνωρισθή δικαίωμα επιδοτήσεως επ' ονόματι του πατρός, οπότε το δικαίωμα της μητρός άρχεται από της 1ης του επομένου ημερολογιακού έτους.

3) Εν περιπτώσει θανάτου του δικαιούχου γονέως μετά την κτήσιν του δικαιώματος προς επιδότησιν τούτο μεταβιβάζεται εις τον επιζώντα σύζυγον ή τον νόμιμον επίτροπον των τέκνων ή και εις έτερον πρόσωπον, εφ' όσον ούτοι κατά την κρίσιν των αρμοδίων οργάνων έχουν αναλάβει την συντήρησιν των τέκνων και συνοικούν μετ' αυτών.

Άρθρον 9

Η ισχύς του παρόντος β.δ)τος άρχεται από 1ης Ιανουαρίου 1965.

Εις τον Ημέτερον επί της Εργασίας Υπουργόν ανατίθεμεν την δημοσίευσιν και εκτέλεσιν του παρόντος β. δ)τος.

Εν Αθήναις τη 21 Δεκεμβρίου 1964

---

780)1964 Β. ΔΙΑΤΑΓΜΑ

Περί παροχής αποζημιώσεως εις τους κατά τας ημέρας άργιας και κατά νυκτερινάς ώρας εργαζομένους υπαλλήλους του Ο.Ε.Α.Σ.

(Ε.Κ. τ. Α' φ. 257 της 30 Δεκεμβρίου 1964)

Έχοντες υπ' όψιν: 1) Τας διατάξεις του

άρθρου 20 τοῦ ν. διατάγματος 4242)1962 «περὶ τροποποιήσεως φορολογικῶν καὶ ἄλλων τινῶν διατάξεων». 2) Τὴν ὑπ' ἀριθ. 753)1964 σύμφωνον γνωμοδότησιν τοῦ Ἀνωτάτου Συμβουλίου Δημοσίων Ὑπηρεσιῶν καὶ 3) Τὴν ὑπ' ἀριθ. 744)1964 σύμφωνον γνωμοδότησιν τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας, προτάσει τοῦ Ἡμετέρου Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου, ἀπεφασίσαμεν καὶ διατάσσομεν:

Ἄρθρον μόνον

1) Εἰς τοὺς ἐλεγκτάς, εἰς τοὺς ἐπιθεωρητὰς ἐλέγχου καὶ εἰς ὑπαλλήλους τῆς ἐσωτερικῆς ὑπηρεσίας, μέχρι τεσσάρων, τοῦ Ὀργανισμοῦ Ἐλέγχου τῶν δι' Αὐτοκινήτων Συγκοινωνιῶν (Ο.Ε.Α.Σ.) ὡσάκις ἀπασχολοῦνται ἀποκλειστικῶς εἰς ἐξωτερικὴν ὑπηρεσίαν ἐλέγχου κατὰ τὰς ὑπὸ τοῦ νόμου ὁριζομένας ἡμέρας ἀργίας τῶν Δημοσίων Ὑπηρεσιῶν, παρέχεται ὡς ἀποζημίωσις τὸ 1)30 τοῦ μηνιαίου μισθοῦ των, προσηυξημένου κατὰ 75ο)ο, ἐκτὸς ἐὰν οἱ ὑπάλληλοι οὗτοι ἀπαλλάσσωνται ἐκ τῆς ἐργασίας των, ἑτέραν ἐργάσιμον ἡμέραν, διὰ παρέχεται αὐτοῖς μόνον ἡ ἐξ 75ο)ο προσαύξησις ἐπὶ τοῦ 1)30 τοῦ μηνιαίου μισθοῦ των.

2) Εἰς τοὺς αὐτοὺς ὡς ἄνω ὑπαλλήλους τοῦ αὐτοῦ Ὀργανισμοῦ, ὁσάκις ἀπασχολοῦνται ἀπὸ τῆς 22ας μ.μ. μέχρι καὶ τῆς 5ης π.μ. ὥρας, παρέχεται ἀποζημίωσις ἐξ 25ο)ο ἐπὶ τοῦ ἀναλογοῦντος εἰς τὰς ὥρας τοιαύτης ἀπασχολήσεως των μισθοῦ.

3) Τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον τοῦ Ὀργανισμοῦ ἢ ὁ Διευθυντὴς αὐτοῦ, κατόπιν ἐξουσιοδοτήσεως τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου, καθορίζει ἑκάστοτε τοὺς τεσσάρας ὑπαλλήλους τῆς ἐσωτερικῆς ὑπηρεσίας, οἵτινες θὰ ἀπασχολῶνται ἀποκλειστικῶς εἰς ἐξωτερικὴν ὑπηρεσίαν κατὰ τὰς ὑπὸ τοῦ νόμου ὁριζομένας ἡμέρας ἀργίας τῶν Δημοσίων Ὑπηρεσιῶν, ὡς καὶ κατὰ τὰς νυκτερινὰς ὥρας, καὶ τὸ ἔργον, ὃ θὰ ἐκτελοῦν.

Εἰς τὸν ἐπὶ τῶν Συγκοινωνιῶν Ἡμέτερον Ὑπουργὸν ἀνατίθεμεν τὴν δημοσίευσιν καὶ ἐκτέλεσιν τοῦ παρόντος.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 23 Δεκεμβρίου 1964

—

783)1964 Β ΔΙΑΤΑΓΜΑ

Περὶ καθορισμοῦ ποσοστοῦ εἰς διαφόρους Ὀργανισμούς, Ο.Γ.Α. κλπ.

(Ε.Κ. τ. Α' φ. 257 τῆς 30 Δεκεμβρίου 1964)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν: α) Τὰς διατάξεις τῆς παραγράφου 3 τοῦ ἄρθρου 6 τοῦ ν.δ)τος 4435)1964 «περὶ ρυθμίσεως θεμάτων προκυψάντων μεταξὺ Ο.Γ.Α. καὶ Τ.Ε.Β.Ε.» β) Τὰς διατάξεις τοῦ ἐδαφίου γ' τῆς παραγράφου 1 τοῦ ἄρθρου 11 τοῦ νόμου 4169 1961 «περὶ Γεωργικῶν Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων», γ) Τὸν ἀριθμὸν τῶν ἡ ασφαλισμένων καὶ τῶν συνταξιούχων τοῦ Τ.Ε.Β.Ε. καὶ τοῦ Ταμείου Ἀσφαλίσεως Ἐμπόρων, δ) Τὴν ὑπ' ἀριθ. 808)1964 γνωμοδότησιν τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας, προτάσει τοῦ Προέδρου τῆς Κυβερνήσεως καὶ τῶν Ὑπουργῶν Συντονισμοῦ, Οἰκονομικῶν καὶ Ἐργασίας, ἀπεφασίσαμεν καὶ διατάσσομεν:

Ἄρθρον μόνον

Καθορίζομεν τὸ ποσοστὸν συμμετοχῆς ἑκάστου τῶν δικαιούχων Ὀργανισμῶν, ἤτοι τοῦ Ὀργανισμοῦ Γεωργικῶν Ἀσφαλίσεων (Ο.Γ.Α.), τοῦ Ταμείου Ἀσφαλίσεως Ἐπαγγελματιῶν καὶ Βιοτεχνῶν Ἑλλάδος (Τ.Ε.Β.Ε.) καὶ τοῦ Ταμείου Ἀσφαλίσεως Ἐμπόρων (Τ.Α.Ε.), εἰς τὸ συνολικὸν ἐσόδων ἐκ τοῦ ὑπὸ τῶν διατάξεων τῶν παραγράφων 1 καὶ 2 τοῦ ἄρθρου 6 τοῦ ν. δ)τος 1435)1964 προβλεπομένου ὑπὲρ αὐτῶν προσθέτου ποσοστοῦ 20 α)ο ἐπὶ τῶν τελῶν χαρτοσήμου, ὡς κατωθι:

α) Ὑπὲρ τοῦ Ο.Γ.Α. ποσοστὸν πεντήκοντα τοῖς ἑκατὸν (50 ο)ο).

β) Ὑπὲρ τοῦ Τ.Ε.Β.Ε. ποσοστὸν τεσσαρακοντα δύο τοῖς ἑκατὸν (42 ο)ο).

γ) Ὑπὲρ τοῦ Ταμείου Ἀσφαλίσεως Ἐμπόρων (Τ.Α.Ε.) ποσοστὸν ὀκτὼ τοῖς ἑκατὸν (8 ο)ο).

Εἰς τοὺς Ἡμετέρους Ὑπουργοὺς ἐπὶ τοῦ Συντονισμοῦ, ἐπὶ τῶν Οἰκονομικῶν καὶ ἐπὶ τῆς Ἐργασίας ἀνατίθεμεν τὴν δημοσίευσιν καὶ ἐκτέλεσιν τοῦ παρόντος.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 22 Δεκεμβρίου 1964

—

778)1964 Β. ΔΙΑΤΑΓΜΑ

Περὶ τροποποιήσεως καὶ συμπληρώσεως ἐνίων διατάξεων τοῦ Καταστατικοῦ τοῦ Ταμείου Ἀσφαλίσεως Ἐμπόρων.

(Ε.Κ. τ. Α' φ. 255 τῆς 30 Δεκεμβρίου 1964)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν: 1) Τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 3 τοῦ ν. δ)τος 4096)1960 «περὶ ρυθμίσεως θεμάτων τινῶν τοῦ Ταμείου Ἀσφαλίσεως Ἐμπόρων». 2) Γνώμην τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Ταμείου Ἀσφαλίσεως Ἐμπόρων, ὑποβληθεῖσαν ἡμῖν διὰ τῶν ὑπ' ἀριθ. 22255)20.5.1964, 36577)21.8.1964 καὶ 40 40)16.9.1964 ἀναφορῶν τοῦ ὡς ἄνω Ταμείου, 3) Γνώμην τοῦ Συμβουλίου Κοινωνικῆς Ἀσφαλίσεως, διατυπωθεῖσαν κατὰ τὴν ὑπ' ἀριθ. 187)17.9.1964 συνεδρίασιν αὐτοῦ τῆς 1Β' Περιόδου. 4) Τὴν ὑπ' ἀριθ. 760) 18.11.1964 γνωμοδότησιν τοῦ Συμβουλίου Ἐπικρατείας, προτάσει τοῦ Ἡμετέρου ἐπὶ τῆς Ἐργασίας Ὑπουργοῦ, ἀπεφασίσαμεν καὶ διατάσσομεν:

Ἄρθρον 1

1) Ἐν τέλει τοῦ ἄρθρου 84 τοῦ Καταστατικοῦ τοῦ Ταμείου Ἀσφαλίσεως Ἐμπόρων προστίθεται διάταξις, ἔχουσα οὕτω:

«Ἀπὸ τῆς 1.1.1965 ἡ ὑποχρεωτικὴ μηνιαία εἰσφορὰ τῶν ἡσφαλισμένων ὁρίζεται ὡς ἀκολούθως:

Α'	ἀσφαλιστικὴ	κατηγορία	δραχμαὶ	150
Β'	»	»	»	225
Γ'	»	»	»	300
Δ'	»	»	»	400
Ε'	»	»	»	500

Άρθρον 2

1) Έν τέλει της παραγράφου 4 του άρθρου 92ε του ώς άνω Καταστατικού προστίθεται διάταξις, έχουσα ούτω:

«Άπό της 1.1 1965 τά ποσά των ύπό του Ταμείου χορηγουμένων συντάξεων κατ' άσφαλιστικάς κατηγορίας, διά τούς ησφαλισμένους των οποίων ο άσφαλιστικός κίνδυνος του γήρατος ή της αναπηρίας και ή συνεπεία ταύτης διακοπή του επαγγέλματος επήλθε μετά την ώς άνω ημερομηνίαν και οίτινες διήνυσαν έν ενεργώ άσφαλίσει μετά την 1.1.1965 ολόκληρον τον υπό των άρθρων 89 και 90 του Καταστατικού προβλεπόμενον συντάξιμον χρόνον εις μίαν άσφαλιστικήν κατηγορίαν, καθορίζονται ώς άκολούθως:

Α'	άσφαλιστική κατηγορία		δραχμαί	1.000
Β'	»	»	»	1.500
Γ'	»	»	»	2.000
Δ'	»	»	»	2.500
Ε'	»	»	»	3.000

2) Ή παράγραφος 2 του αύτου ώς άνω άρθρου τροποποιείται ώς άκολούθως:

«Άπό της 1.1.1965 ο υπολογισμός του υπό του Ταμείου χορηγουμένου ποσού συντάξεως ενεργείται ώς άκολούθως:

Προκειμένου περί ησφαλισμένου, όστις διήνυσε τόν έν τη άσφαλίσει του Ταμείου χρόνον εις διαφόρους άσφαλιστικάς κατηγορίας, το ποσόν της συντάξεως ορίζεται δι' έκαστον έτος άσφαλίσεως και μέχρι του αριθμού των έτών, όστις απαιτείται κατά περίπτωσιν, διά την θεμελίωσιν του δικαιώματος εις σύνταξιν, εις ποσοστόν α) 1)20 προκειμένου περί συνταξιοδοτήσεως δυνάμει των διατάξεων της περιπτώσεως β' της παραγράφου 1 του άρθρου 89, β) 1)25 προκειμένου περί συνταξιοδοτήσεως δυνάμει των διατάξεων της περιπτώσεως γ' της ώς άνω παραγράφου και γ) 1)35 προκειμένου περί συνταξιοδοτήσεως δυνάμει της περιπτώσεως α' της αύτης ώς άνω παραγράφου, του ποσού της συντάξεως του προβλεπομένου διά την άσφαλιστικήν κατηγορίαν, εις ην υπήγετο ο ησφαλισμένος κατά το αντίστοιχον ημερολογιακόν έτος, της κλίμακος μέν 800 - 1.700 διά τά πρό της 1.10.1963 έτη άσφαλίσεως, της κλίμακος δέ 840 - 1960 διά τά μετά την 1.10 1963 έτη άσφαλίσεως και της κλίμακος 1 000 - 3.000 διά τά άπό της 1.1.1965 έτη και έφ' έξής.

Προκειμένου περί ησφαλισμένου, συμπληρώσαντος χρόνον άσφαλίσεως μείζονα του κατά περίπτωσιν προβλεπομένου διά την θεμελίωσιν δικαιώματος εις σύνταξιν, δια τον υπολογισμόν του κατά το προηγούμενον εδάφιον ποσού συντάξεως λαμβάνονται υπ' όψιν τά έτη άσφαλίσεως, τα διανυθέντα εις τάς άσφαλιστικάς κατηγορίας, διά τάς οποίας προβλέπεται άνωτέρω κατά ποσόν σύνταξις.

Αί κατά τό άρθρα 90 και 92 του Καταστατικού προβλεπόμεναι συντάξεις λόγω αναπηρίας και θανάτου υπολογίζονται κατά τά άνωτέρω καθοριζόμενα και άνά ένα εικοστόν της αναλογούσης συντάξεως δι' έκαστον έτος πραγματικής άσφαλίσεως μέχρι συμπληρώσεως 20ετίας».

Εις τον επί της Εργασίας Υπουργόν ανατίθεμεν την δημοσίευσιν και εκτέλεσιν του παρόντος.

Έν Άθήναις τη 21 Δεκεμβρίου 1964

7)1965 Β. ΔΙΑΤΑΓΜΑ

Περί της συνταξιοδοτήσεως των υπηρετούντων εις τάς Αεροπορικάς Εταιρείας.

(Ε.Κ. τ. Α' φ. 2 της 5 Ιανουαρίου 1965)

Έχοντες υπ' όψιν: 1) Τάς διατάξεις του άρθρου 41 του ν.δ. 2698)1953 «περί διοικήσεως του Ιδρύματος Κοινωνικών Ασφαλίσεων, μεταρρυθμίσεως της περί αύτου νομοθεσίας, ώς και άλλων τινών διατάξεων». 2) Τάς διατάξεις του άρθρου 10 του ν.δ. 3083)1954 «περί τροποποιήσεως της περί διοικήσεως του Ι.Κ.Α. νομοθεσίας και θεσπίσεως άσφαλιστικών και άλλων τινών διατάξεων». 3) Τάς διατάξεις του ν.δ. 4428)1964 «περί συμπληρώσεως και τροποποιήσεως του νόμου 4062)1960 περί επιβολής τέλους αεροπορικών ταξιδίων εξωτερικού». 4) Την κατά το άρθρον 2 του ν.δ. 4428)1964 υπ' αριθ. Δ4)Γ')2) 32689)16627)26.11.1964 κοινήν απόφασιν των Υπουργών Οικονομικών και Συγκοινωνιών (Φ.Ε.Κ. 587)5.12.1964, τεύχος Β'), 5) Την υπ' αριθ. 828) 1964 γνωμοδότησιν του Συμβουλίου Επικρατείας, προτάσει του Ημετέρου επί της Εργασίας Υπουργού, αποφασίσαμεν και διατάσσομεν:

Άρθρον 1

1) Ο ησφαλισμένος εις το Ι.Κ.Α. διά τον Κλάδον συντάξεως, ο παρέχων τάς υπηρεσίας του ώς ιπτάμενος εις επιχειρήσεις εναερίων συγκοινωνιών ή την Υ.Π.Α., του Υπουργείου Συγκοινωνιών, δικαιούται εις πλήρη σύνταξιν εκ του Ι.Κ.Α.: α) Εάν επραγματοποίησεν, απασχολούμενος υπό τάς ανωτέρω προϋποθέσεις, τάς εν παραγράφω 1 του άρθρου 28 του ά.ν. 1846)1951, ώς αντικατεστάθη υπό της παραγράφου 1 του άρθρου 5 του ν.δ. 4104)1960, ημέρας εργασίας, επί πλέον δε συνεπλήρωσε κατά τον χρόνον αποχωρήσεως εκ της υπηρεσίας, ο μεν κεκτημένος μίαν των υπό στοιχείον α' της παραγράφου 4 του παρόντος άρθρου ειδικοτήτων το 53ον έτος της ηλικίας του ο ησφαλισμένος ή το 48ον ή ησφαλισμένη, και 3.000 ώρας πτήσεως, εξ ών 500 εντός της τελευταίας πρό της αποχωρήσεως δεκαετίας, ο δε κεκτημένος την υπό στοιχείον β' της παραγράφου 4 του παρόντος άρθρου ειδικότητα το 58ον έτος της ηλικίας του ο ησφαλισμένος ή το 53ον ή ησφαλισμένη και 500 ώρας πτήσεως, εξ ών 250 εντός της τελευταίας, πρό της αποχωρήσεως, δεκαετίας, ή β) ανεξαρτήτως ηλικίας, εάν επραγματοποίησεν, υπό τας ανωτέρω προϋποθέσεις, 7.500 ημέρας εργασίας εν ασφαλίσει.

2) Εάν ο ησφαλισμένος συνεπλήρωσε τάς εν εδαφίω α' της παραγράφου 1 του παρόντος άρθρου ημέρας εργασίας και ώρας πτήσεως, δικαιούται συντάξεως ηλαττωμένης κατά το 1)200 της πλήρους μηνιαίας συντάξεως, δι' έκαστον μήνα έλλείποντα εκ των υπό της αύτης παραγράφου

ορισμένων ορίων ηλικίας, έφ' όσον συνεπλήρωσε, προκειμένου μέν περί των υπό στοιχείον α' της παραγράφου 1 του παρόντος άρθρου προσώπων, το 48ον έτος της ηλικίας ο ησφαλισμένος και το 43ον έτος η ησφαλισμένη, προκειμένου δε περί των υπό στοιχείον β' της παραγράφου 4 του παρόντος άρθρου προσώπων το 55ον έτος της ηλικίας ο ησφαλισμένος ή το 48ον η ησφαλισμένη.

3) Ο ησφαλισμένος, ο άνηκων εις το ιπτάμενον προσωπικόν, δικαιούται πλήρους συντάξεως λόγω αναπηρίας, εάν λόγω παθήσεως ή βλάβης ή εξασθενήσεως σωματικής ή πνευματικής καθίσταται ορισμένως ανίκανος προς εξάσκησιν της επαγγελματικής αυτού ειδικότητος και εφ' όσον επραγματοποίησεν α) 1.500 ημέρας εργασίας εν ασφαλίσει και β) 250 ώρας πτήσεως εντός της τελευταίας προ της επελεύσεως της ανικανότητος πενταετίας, εκτος εάν κατά το διάστημα τούτο άπειχε της εργασίας λόγω προσωρινής ανικανότητος, αρμοδίως βεβαιουμένης, δε μειούται αναλόγως ο απαιτούμενος αριθμός των 250 ωρών πτήσεως.

Περί της ανικανότητος προς εργασίαν, λογιζομένη, εις επαγγελματικήν ασθένειαν, αποφαίνεται κατ' εξαίρεσιν των οικείων διατάξεων της νομοθεσίας του Ι.Κ.Α. αποκλειστικώς η Ανωτάτη Υγειονομική Επιτροπή Αεροπορίας δαπάναις του εργοδότου, της οποίας αι αποφάσεις είναι υποχρεωτικαί διά το Ι.Κ.Α..

4) Ως ιπτάμενον προσωπικόν διά την εφαρμογήν του παρόντος νοούνται α) οι κάτοχοι πτυχίου χειριστού, αεροναυτίλοι, ιπτάμενοι μηχανικοί, ιπτάμενοι ραδιοτηλεγραφηταί, ιπτάμενοι συνοδοί, ιπτάμενοι φροντισταί και πας όστις ιπτάται προς εξάσκησιν της επαγγελματικής αυτού ειδικότητος και β) οι κάτοχοι πτυχίου επιμελητού πτήσεως.

Άρθρον 2

1) Ο ησφαλισμένος εις το Ι.Κ.Α διά τον Κλάδον συντάξεως, ο άνηκων εις το τεχνικόν προσωπικόν (συντηρήσεως αεροσκαφών) αεροπορικών επιχειρήσεων ή της Υ.Π.Α., δικαιούται εις πλήρη σύνταξιν εκ του Ι.Κ.Α.: α) εάν επραγματοποίησεν, απασχολούμενος υπό την ανωτέρω ειδικότητα, τας εν παραγράφω 1 του άρθρου 28 του ά.ν. 1846)1951, ως αντικατεστάθη διά της παραγράφου 1 του άρθρου 5 ν.δ. 4104)1960, ημέρας εργασίας και συνεπλήρωσε κατά τον χρόνον αποχωρήσεως εκ της επιχειρήσεως το 58ον έτος της ηλικίας του ο ησφαλισμένος ή το 53ον η ησφαλισμένη ή β) ανεξαρτήτως ηλικίας, εάν επραγματοποίησεν, υπό τας ανωτέρω προϋποθέσεις, 9.000 ημέρας εργασίας εν ασφαλίσει.

2) Εάν ο ησφαλισμένος συνεπλήρωσε τας εν παραγράφω 1 στοιχείον α' του παρόντος άρθρου ημέρας εργασίας, δικαιούται συντάξεως ηλαττωμένης κατά το 1)200 της πλήρους μηνιαίας συντάξεως, δι' έκαστον μήνα ελλείποντα εκ των υπό της αυτής παραγράφου ορισμένων ορίων ηλικίας, εφ' όσον συνεπλήρωσε το 55ον έτος της ηλικίας, προκειμένου περί ησφαλισμένου, και το 48ον έτος, προκειμένου περί ησφαλισμένης.

3) Ο ησφαλισμένος, ο άνηκων εις το προσωπικόν, περί ού το παρόν άρθρον, δικαιούται συντάξεως λόγω αναπηρίας, εάν κατέστη ανάπηρος κατά την έννοιαν της παραγράφου 2 του άρθρου 28 του άν. νόμου 1846)1951 και υπό τας προϋποθέσεις και όρους τους ισχύοντας βάσει των διατάξεων περί παροχών ησφαλισμένων Κλάδου συντάξεως της νομοθεσίας του Ι.Κ.Α.

4) Ως τεχνικόν προσωπικόν εδάφους νοούνται οι μηχανοσυνθέται, μηχανικοί κινητήρων, σκαφών, ελίκων και εξαρτημάτων αυτών, ως και οι παρελκομένων κινητήρων και αεροσκαφών, οι ηλεκτροτεχνίται και τεχνίται τηλεπικοινωνιών. Οι ελασματουργοί, μηχανουργοί, επιμεταλλωταί, τεχνίται ταπετσαριών, λευκοσιδηρουργοί, χρώσται αεροσκαφών, τεχνίται σωστικών μέσων, συγκολληταί μετάλλων, ξυλουργοί, επενδυταί πτητικών μέσων, συντηρηταί αεροπορικών εγκαταστάσεων και συντηρηταί μηχανημάτων ενοργάνου πτήσεως. Οι μηχανικοί αυτοκινήτων, τεχνικοί καθαρισταί, τεχνίται αεροπορικών οργάνων, τεχνικοί εκπαιδευταί ενοργάνου πτήσεως, οι βοηθοί και μαθητευόμενοι πάντων των ως άνω ειδικοτήτων, οι σχεδιασταί, διαχειρισταί αεροπορικού υλικού, τεχνικοί υπάλληλοι και οι τεχνικοί γραφείς.

Άρθρον 3

Το ποσόν της χορηγουμένης συντάξεως υπολογίζεται βάσει των διατάξεων του άρθρου 29 του ά.ν. 1846)1951, ως τροποποιηθη υπό του ν.δ. 4104)1960, μη εφαρμοζομένων μόνον των διατάξεων του δευτέρου και τρίτου εδαφίου της παραγράφου 11 του ιδίου άρθρου.

Άρθρον 4

Εάν ο ησφαλισμένος αποχωρήση της επιχειρήσεως ή απεχώρησεν αυτής, χωρίς να δικαιούται συντάξεως, κατά τας ειδικάς διατάξεις του παρόντος, συνυπολογίζονται διά την απονομήν αυτώ, κατά τας κοινάς διατάξεις της περί συνταξιοδοτήσεως των ησφαλισμένων του Ι.Κ.Α. νομοθεσίας, ο εις τας επιχειρήσεις εναερίων συγκοινωνιών ή την Υ.Π.Α. διανυθείς εν ασφαλίσει χρόνος, προσηυξημένος κατά το ήμισυ.

Εις τον Ημέτερον επί της Εργασίας Υπουργόν ανατίθεμεν την δημοσίευσιν και εκτέλεσιν του παρόντος.

Εν Αθήναις τη 30 Δεκεμβρίου 1964

—

ΥΠΟΥΡΓΙΚΑΙ ΑΠΟΦΑΣΕΙΣ

123)5)1965 Απόφ. Υπουργού Εργασίας

Περί κηρύξεως εκτελεστής της υπ' αριθ. 32) 1964 αποφάσεως του Π.Δ.Δ.Δ. Πειραιώς περί των όρων αμοιβής και εργασίας του Νοσηλευτικού Προσωπικού των Ιδιωτικών Κλινικών Αθηνών - Πειραιώς Περιχώρων.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 8 της 7 Ιανουαρίου 1965)

Έχοντες υπ' όψιν: 1) Τας διατάξεις της παραγράφου 1 του άρθρου 20 του νόμου 3239) 1955, ως τροποποιηθησαν υπό του ν. δ. 3755) 1957, 2) την υπ' αριθ. 32)1964 απόφασιν του Π.Δ.Δ.Δ. Πειραιώς καθ' ής δεν ησκήθη ένσταις, αποφαινόμεθα:

Κηρύσσομεν εκτελεστήν την υπ' αριθ. 32) 1964 απόφασιν του Π.Δ.Δ.Δ. Πειραιώς περί των όρων αμοιβής και εργασίας του νοσηλευτι-

κοῦ προσωπικοῦ τῶν ἰδιωτικῶν κλινικῶν 'Αθηνῶν Πειραιῶς Περιχώρων», ἐκδοθεῖσαν εἰς ἐπίλυσιν διενέξεως μεταξὺ τῶν: α) 'Εθνικοῦ Συνδέσμου 'Υγειονομικῶν ὑπαλλήλων Α.Π.Π. καὶ β) 'Ενώσεως Νοσηλευτικοῦ Προσωπικοῦ 'Ιδιωτικῶν Κλινικῶν καὶ Κρατικῶν 'Ιδρυμάτων Πειραιῶς ἀφ' ἑνὸς καὶ ἀφ' ἑτέρου τῶν: α) 'Ενώσεως 'Ιδιωτικῶν Κλινικῶν 'Αθηνῶν - Προαστίων, β) 'Ενώσεως 'Ιδιωτικῶν Κλινικῶν Πειραιῶς καὶ Προαστίων, γ) 'Εμπορικοῦ καὶ Βιομηχανικοῦ 'Επιμελητηρίου 'Αθηνῶν καὶ δ) 'Εμπορικοῦ καὶ Βιομηχανικοῦ 'Επιμελητηρίου Πειραιῶς, τῆς ὁποίας τὸ διατακτικὸν ἔχει ὡς ἀκολούθως:

«α) Τὰ κατώτατα ὅρια τῶν μηνιαίων εἰς χρῆμα ἀποδοχῶν τοῦ νοσηλευτικοῦ προσωπικοῦ (ἀδελφῶν νοσοκόμων) ἰδιωτικῶν κλινικῶν Α.Π.Π. καθορίζονται ἀναλόγως τῆς ὁμοειδοῦς προϋπηρεσίας ἑκάστου ὡς κάτωθι:

Α) 'Αδελφαὶ νοσοκόμοι:

	Δραχμαί
Κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ 1ου καὶ 2ου ἔτους	830
Κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ 3ου ἔτους	890
Κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ 4ου καὶ 5ου ἔτους	950
Κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ 6ου καὶ 7ου ἔτους	1.000
Κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ 8ου ἔτους	1.060
Κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ 9ου καὶ 10ου ἔτους	1.120
Κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ 11ου ἔτους	1.180
Κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ 12ου καὶ 13ου ἔτους	1.240
Κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ 14ου καὶ 15ου ἔτους	1.300
Κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ 16ου καὶ 17ου ἔτους	1.360
Κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ 18ου, 19ου καὶ 20οῦ ἔτους	1.420

Διὰ πᾶν ἔτος πέραν τῆς 20ετίας προστίθενται εἰς τοὺς ἄνω μισθοὺς δραχμαὶ 50 μηνιαίως. Αἱ διπλωματοῦχοι ἀδελφαὶ νοσοκόμοι λαμβάνουν τοὺς ὡς ἄνω διαμορφωθέντας μισθούς, ηὐξημένους κατὰ 20 ο/ο.

Β'. "Αρρενες νοσοκόμοι:

	Δραχμαί
Διὰ τοὺς ἔχοντας 1 — 3 ἔτη ὑπηρεσίας	1.240
» » » 4 — 6 » »	1.360
» » » 7 — 9 » »	1.420
» » » 10 — 12 » »	1.540
» » » 13 — 15 » »	1.590
» » » 16 — 18 » »	1.650
» » » 19 ἔτη ὑπηρεσίας καὶ ἄνω	1.710

β) 'Ως προϋπηρεσία λαμβάνεται ὑπ' ὄψιν ἡ ὑπηρεσία ἀδελφῆς νοσοκόμου, ἡ διανυθεῖσα παρ' οἱῳδήποτε νοσηλευτικῷ ἱδρύματι ἢ κλινικῇ, ἀποδεικνυομένη διὰ πιστοποιητικοῦ τοῦ οἰκείου ἐργοδότου, θεωρουμένου ὑπὸ τοῦ 'Εθνικοῦ Συνδέσμου 'Υγειονομικῶν 'Υπαλλήλων Α.Π.Π. καὶ τῆς ἁρμοδίας κατὰ τόπον 'Ενώσεως 'Ιδιωτικῶν Κλινικῶν, ἐφ' ὅσον ὡρίσθησαν νομίμως ἀνεγνωρισμένη τοιαύτη, ἄλλως ὑπὸ τῆς κατὰ τόπον ἁρμοδίας 'Αστυνομικῆς 'Αρχῆς, βεβαιούσης τὴν γνησιότητα τῆς ὑπογραφῆς τοῦ βεβαιοῦντος ἐργοδότου. Οἱ ἤδη ὑπηρετοῦντες ὑποχρεοῦνται, ὅπως τὸ πιστοποιητικὸν τοῦτο ὑποβάλλωσιν εἰς τὸν ἐργοδότην αὐτῶν ἐντὸς δύο μηνῶν ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρούσης, ἄλλως ἡ τυχὸν δηλωθεῖσα προϋπηρεσία δὲν λαμβάνεται ὑπ' ὄψιν.

'Ως προϋπηρεσία ἀδελφῆς διπλωματούχου λαμβάνεται καὶ ὁ χρόνος τῆς φοιτήσεώς της παρ' οἱῳδήποτε Σχολῇ Ἀδελφῶν Νοσοκόμων.

γ) 'Ο ἀνωτέρω καθοριζόμενος κατώτατος μηνιαῖος μισθὸς εἰς χρῆμα προσαυξάνεται κατὰ ποσοστὸν 10 ο/ο διὰ τὴν μὴ ἐργαζομένην σύζυγον καὶ κατὰ ποσοστὸν 5 ο/ο δι' ἕκαστον μέχρι τριῶν ἀνηλίκων καὶ μὴ ἐργαζομένων τέκνων. Τῆς δι' τὰ τέκνα προβλεπομένης προσαυξήσεως δικαιοῦνται καὶ θήλειες ἐργαζόμεναι, ἐφ' ὅσον διατελοῦσιν ἐν χηρείᾳ καὶ συντηροῦν τέκνα. Αἱ προσαυξήσεις αὗται παύουν χορηγούμεναι, τῆς μὲν συζύγου ἐν περιπτώσει χηρείας ἢ διαζεύξεως, τῶν δὲ τέκνων ἅμα τῇ συμπληρώσει τοῦ 18ου ἔτους προκειμένου περὶ ἀρρένων, τοῦ 20οῦ, προκειμένου περὶ θηλέων.

δ) Εἰς ἅπαν ἀνεξαιρέτως τὸ κατώτατον νοσηλευτικὸν προσωπικὸν τῶν κλινικῶν χορηγεῖται ἐπὶ πλέον τῶν εἰς χρῆμα ὡς ἄνω καθοριζομένων ἀποδοχῶν καὶ α) πλήρης τροφὴ πρωϊνή, μεσημβρινὴ καὶ ἑσπερινή), β) κατοικία, φωτισμὸς καὶ πλυντικὰ καὶ γ) στολὴ ὑπηρεσίας. Αἱ παρεχόμεναι αὗται προσαυξάνουσαι τὸν εἰς χρῆμα μισθὸν δὲν παρέχουν τὸ δικαίωμα εἰς τὸν ἐργοδότην παρακρατήσεώς τινος ἐξ αὐτοῦ. Εἰς περίπτωσιν, καθ' ἣν ὁ ἐργοδότης δὲν χορηγεῖ ὁποιεῖδηποτε τροφήν, κατοικίαν, φωτισμὸν καὶ πλυντικά, ὑποχρεοῦται εἰς τὴν καταβολὴν ἀποτιμήσεως αὐτῶν, ἰσουμένης ἀντιστοίχως διὰ μὲν τὴν τροφὴν μὲ δραχμὰς 360, διὰ τὴν κατοικίαν 250, πλυντικὰ καὶ φωτισμὸν 90.

'Η μὴ χορήγησις τῆς στολῆς ὑπηρεσίας συνεπάγεται προσαύξησιν τοῦ εἰς χρῆμα ὡς ἄνω μισθοῦ κατὰ ποσοστὸν 10 ο/ο. Τῶν ἄνω ἀποτιμήσεων δὲν δικαιοῦται ὁ μὴ ἐπιθυμῶν νὰ σιτίζεται ἢ νὰ κατοικῇ ἐν τῇ κλινικῇ.

ε) Καθ' ὅσον ἀφορᾷ τὰς ὥρας ἐργασίας, τὰς ἐτησίας κανονικὰς ἀδείας, τὰς ἑβδομαδιαίας τοιαύτας καὶ τὴν προσαύξησιν τῶν ἀποδοχῶν διὰ τὴν κατὰ τὰς Κυριακὰς καὶ ἑορτὰς καὶ νυκτερινὴν ὑπηρεσίαν ἰσχύουν ἀντιστοίχως αἱ διατάξεις τῶν νόμων 1991/1936, 539/1945 καὶ τῶν ὑπουργικῶν ἀποφάσεων 8900/1946 καὶ 18810/1946.

στ) Αἱ τυχὸν πέραν τῶν διὰ τῆς παρούσης συμβάσεως καθοριζομένων σήμερον καταβαλλόμεναι ἀποδοχαὶ ἐξακολουθοῦν νὰ καταβάλλωνται, μὴ δυναμέναι νὰ μειωθῶσιν. Τυχὸν μεταγενεστέρως τῆς παρούσης καὶ ἐντὸς τοῦ ἔτους τῆς ἰσχύος αὐτῆς χορηγηθησόμεναι γενικαὶ αὐξήσεις δὲν καταλαμβάνουν τὴν παρούσαν σύμβασιν.

ζ) "Εκαστος τοῦ κατωτέρου νοσηλευτικοῦ προσωπικοῦ ὑποχρεοῦται νὰ ὑπηρετῇ συμφώνως

μέ τάς έντολάς τών προϊσταμένων αύτοῦ, νά εἶναι ἀφωσιωμένος εἰς τούς ἀσθενεῖς, νά συμπεριφέρεται κοσμίως πρός αὐτούς καί τούς ἐπισκέπτας αὐτῶν, πρός δέ νά μή διαταράσσῃ καθ' οἱανδήποτε τρόπον τήν ἡσυχίαν αὐτῶν.

η) Εἰς τούς ἐκ τῶν περί ὧν πρόκειται ἀπασχολουμένους (ἀπασχολουμένας) εἰς νευρολογικάς ἤ ψυχιατρικάς ἰδιωτικάς κλινικάς, ἤτοι εἰς τμήματα ἀνησύχων ἀσθενῶν, χορηγεῖται ἐπίδομα ἐπικινδύνου ἐργασίας ἐκ ποσοστοῦ 10 ο/ο ἐπί τῶν ἀποδοχῶν των.

θ) Ἡ ἰσχύς τῆς παρούσης ἄρχεται ἀπό 18.8.1964.

Ἡ παροῦσα δημοσιευθήτω διά τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 5 Ἰανουαρίου 1965

—

109466)17274)1964 Ἀπόφ. Ὑπουργοῦ Ἐμπορικῆς Ναυτιλίας

Περί προσόντων τῶν ναυτικῶν τῶν δικαιουμένων ἐκτάκτου οἰκονομικῆς παροχῆς ἐπί τοῖς ἑορταῖς Χριστουγέννων 1964 καί Νέου Ἔτους 1965.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 676 τῆς 31 Δεκεμβρίου 1964)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν: 1) Τό ἄρθρον 10 τῆς διά της ὑπ' ἀριθ. 69705)11542)20.8.1963 ἀποφάσεως Υ.Ε.Ν. κυρωθείσης ἀπό 30.7.1963 συλλογικῆς συμβάσεως πληρωμάτων ἀκτοπλοϊκῶν πλοίων. 2) Τήν παράγραφον 2 τῆς ἀπό 25.7.1964 συλλογικῆς συμβάσεως πληρωμάτων π)κ καί Ι)φ. κυρωθείσης διά τῆς ὑπ' ἀριθ. 73931)11753)3.9.1964 ἀποφάσεως Υ.Ε.Ν. 3) Τό ἄρθρον 5 τῆς ἀπό 20.6.1964 συλλογικῆς συμβάσεως πληρωμάτων φορτηγῶν ἀκτοπλοϊκῶν πλοίων (Μ)S), κυρωθείσης διά τῆς ὑπ' ἀριθ. 54038)8231)9.7.1964 ἀποφάσεως Υ.Ε.Ν., καί δεδομένου ὅτι δι' ἁπασῶν τῶν ἀνωτέρω συμβάσεων προβλέπεται ἡ εἰς τά πληρώματα τῶν ὡς ἄνω πλοίων καταβολή ὡς δώρου μισθοῦ ἑνός μηνός ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῶν ἑορτῶν Χριστουγέννων καί Νέου Ἔτους ὑπό τούς καθοριζομένους ἑκάστοτε δι' ἀποφάσεως ὅρους.

Ἰδόντες τήν ὑπ' ἀριθ. 116220)4764)12.12.1964 κοινήν ἀπόφασιν τῶν Ὑπουργῶν Οἰκονομικῶν καί Ἐργασίας περί παροχῆς δώρου Χριστουγέννων 1964 καί Νέου Ἔτους 1965 εἰς τούς ἐπί σχέσει ἐργασίας ἰδιωτικοῦ δικαίου ἀπασχολουμένους, ἀποφασίζομεν:

1) Ἐγκρίνομεν, ὅπως ἡ προβλεπομένη ἔκτακτος οἰκονομική παροχή ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῶν ἑορτῶν Χριστουγέννων 1964 καί Νέου Ἔτους 1965 καταβληθῇ εἰς τούς ὑπηρετήσαντας καί ὑπηρετοῦντας ἐπί τῶν ὑπαγομένων εἰς τάς ὡς ἄνω συλλογικάς συμβάσεις πλοίων, ἤτοι:

1) Φορτηγῶν ἀκτοπλοϊκῶν πλοίων (Μ)S) κατ' ἐφαρμογήν τῶν 500 κόρων ὁλικῆς χωρητικότητος.

2) Ἐπιβατηγῶν ἀκτοπλοϊκῶν πλοίων.

3) Πετρελαιοκινήτων καί ἰστιοφόρων ὡς ἀκολούθως:

α) Διά τούς ναυτολογηθέντας πρό ἤ κατά τήν 1ην Μαΐου 1964 καί ὑπηρετήσαντας μέχρι καί τῆς 24ης Δεκεμβρίου 1964 ἴση πρός τόν μισθόν ἑνός μηνός, ὡς καθορίζεται ὑφ' ἑκάστης τῶν ἀνωτέρω συλλογικῶν συμβάσεων, μή ὑπολογιζομένου τοῦ ἀντιτίμου τροφῆς καί τῶν λοιπῶν φύσεως ἐπιδομάτων.

β) Διά τούς ναυτολογηθέντας μετά τήν 1ην Μαΐου 1964 καί ὑπηρετοῦντας ἤ μή κατά τήν 24ην Δεκεμβρίου 1964 ἤ τούς ναυτολογηθέντας μέν πρό ἤ κατά τήν 1ην Μαΐου 1964, ἀλλά ἀπολυθέντας πρό τῆς 24ης Δεκεμβρίου 1964, θά καταβληθῇ ὡς δῶρον ποσόν ἴσον πρός 2)25 τοῦ μηνιαίου μισθοῦ ἀνά ἕκαστον ἡμερομήνιον χρονικόν διάστημα τῆς ἐργασιακῆς σχέσεως αὐτῶν κατά τό ἀπό 1ης Μαΐου 1964 μέχρις 24ης Δεκεμβρίου 1964 χρονικόν διάστημα.

γ) Διά χρονικόν διάστημα ἐργασιακῆς σχέσεως κάτω τῶν δέκα ἐννέα ἡμερῶν καταβάλλεται ἀνάλογον πρός τό κλάσμα ἐργασιακῆς σχέσεως δῶρον.

δ) Εἰς τούς ὑπηρετήσαντας ἤ ὑπηρετοῦντας κατά τήν 1ην Μαΐου 1964 μέχρις 24ης Δεκεμβρίου 1964 περιοδικῶς ἐπί πλειόνων πλοίων διαφόρων πλοιοκτητῶν καταβάλλονται τά 2)25 τῆς ἐν τῷ ἐδαφίῳ α' παροχῆς δι' ἕκαστον πλήρες 19ήμερον ἐργασίας παρ' ἑκάστου τῶν πλοιοκτητῶν τῶν πλοίων, ἐφ' ὧν εἰργάσθησαν, ἤ ἀνάλογον κλάσμα.

ε) Οἱ μετά τήν 24ην Δεκεμβρίου 1964 ναυτολογούμενοι ναυτικοί οὐδεμιᾶς παροχῆς δικαιοῦνται.

2) Τῆς ἐκτάκτου ταύτης οἰκονομικῆς παροχῆς δικαιοῦνται καί τά πληρώματα τῶν ἁλιευτικῶν, τά μισθοδοτούμενα εἰς δραχμάς, ὡς ἐπίσης καί οἱ ναυτικοί, οἱ ὑπηρετοῦντες ἐπί ἀποχαλιευτικῶν πλοίων, πλήν τῶν δυτῶν, ἐφ' ὅσον τά ἐν λόγῳ πλοῖα ἐργάζονται ἐντός τῶν ἑλληνικῶν ὑδάτων. Δέν δικαιοῦνται ὅμως αὐτῆς, ἐφ' ὅσον ταῦτα ἐργάζονται ἐκτός τῶν ἑλληνικῶν ὑδάτων.

Δέν δικαιοῦνται τῆς ἐν λόγῳ παροχῆς οἱ ἐπί μεριδίῳ καί οἱ κατά πλοῦν ναυτολογούμενοι ἐπί πάντων τῶν ὡς ἄνω πλοίων.

3) Προκειμένου περί τῶν πληρωμάτων τῶν ἀκτοπλοϊκῶν φορτηγῶν πλοίων (Μ)S), ὁπαίοις τά πλοῖα ταῦτα ἐπεκτείνουν τούς πλόους των εἰς τήν ἀλλοδαπήν (παράγραφος 2 ἄρθρου 1 τῆς ἀπό 20.6.1964 συλλογικῆς συμβάσεως), καταβάλλεται ἡ ὡς ἄνω ἔκτακτος οἰκονομική παροχή, ὑπολογιζομένη ἐπί τοῦ προβλεπομένου ὑπό τῶν ἐπί μέρους συμβάσεων ναυτολογήσεως μισθοῦ.

4) Ἡ διά τῆς παραύσης προβλεπομένη οἰκονομική παροχή θά καταβληθῇ εἰς μίαν δόσιν μέχρι τῆς 22ας Δεκεμβρίου 1964, ἐφ' ὅσον αὐτή δέν ὑπερβαίνει τό ποσόν τῶν 3.000 δραχμῶν. Τό πέραν τοῦ ποσοῦ τούτου ὀφειλόμενον δύναται νά καταβληθῇ μέχρι τῆς 5.1.1965.

5) Ὑπό τούς ἀνωτέρω περιορισμούς δικαιοῦνται τῆς ἐκτάκτου οἰκονομικῆς παροχῆς καί οἱ λόγῳ στρατεύσεως ἤ ἀσθενείας ἀπολυθέντες ἐκ τῶν πλοίων ναυτικοί.

Κοινοποιηθήτω δεόντως πρός ἐκτέλεσιν καί δημοσιευθήτω διά τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως.

Ἐν Πειραιεῖ τῇ 16 Δεκεμβρίου 1964

ΣΥΛΛΟΓΙΚΑΙ ΣΥΜΒΑΣΕΙΣ Κ.Α.Π.

Συλλογική σύμβασις έργασίας

Ἐκδορουσφαγέων Νομοῦ Ἰωαννίνων (*).

Ἐν Ἰωαννίνοις τὴν 14ην Ὀκτωβρίου 1964, ἡμέραν Τετάρτην καὶ ὥραν δην μ.μ., ἐν τοῖς Γραφείοις τοῦ Ἐργατοϋπαλληλικοῦ Κέντρου Ἰωαννίνων παρουσίᾳ καὶ τοῦ προέδρου αὐτοῦ Δημητρίου Φλύντρη καὶ κατόπιν προσκλήσεως αὐτοῦ, συνελθόντες οἱ κάτωθι ὑπογεγραμμένοι, ἀφ' ἑνὸς οἱ Βούλγαρης Ἀλεξ. καὶ Λάμπρος Ἰωάννης, ὡς ἐκπρόσωποι τῶν ἐνταῦθα συνεργαζομένων Σωματείων Ἐκδοροσφαγέων Ἰωαννίνων, καὶ ἀφ' ἑτέρου οἱ Βαζάκας Θωμᾶς καὶ Χαλάτσης Ἰωάννης, ὡς ἐκπρόσωποι τοῦ ἐνταῦθα ἱδρυσάντος Σωματείου Κρεοπωλῶν Ἰωαννίνων, πρὸς τοῦτο ἐξουσιοδοτηθέντες δυναμει τῶν ἐπισυναπτομένων τῇ παρούσῃ οἰκείων ἐγγράφων καὶ ἐξουσιοδοτήσεων, συνεφώνησαν τὴν ὑπογραφὴν τῆς παρούσης συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας πρὸς ρύθμισιν τῶν κατωτάτων ὁρίων ἀμοιβῆς καὶ λοιπῶν ὅρων ἐκδοροσφαγέων Νομοῦ Ἰωαννίνων.

Κατόπιν διαλογικῆς συζητήσεως μεταξὺ τῶν ἐνδιαφερομένων καὶ παρουσίᾳ τοῦ προέδρου τοῦ Ἐργατικοῦ Κέντρου Ἰωαννίνων συνεφώνησαν τὰ κάτωθι :

Τιμολόγιον	Δραχμαί
1) Ἀμνοί, ἐρίφια γάλακτος	4,50
2) Ἀμνοί, ἐρίφια	6
3) Προβατοαιγοειδῆ	10
4) Βοοειδῆ	40
5) Μόσχοι	28
6) Χοῖροι	40
7) Χοιρίδια	28

Οἱ ἀμνοὶ καὶ τὰ ἐρίφια γάλακτος μετὰ τὴν 15ην Μαΐου πρὸς δραχμὰς 6.

Εἰς τὸ ἀνωτέρω τιμολόγιον συνυπολογίζεται καὶ ἡ ἐργοδοτικὴ εἰσφορὰ ὑπὲρ τοῦ Ι.Κ.Α.

Κατὰ τὰς ἑορτὰς τοῦ Πάσχα καὶ τῶν Χριστουγέννων τὸ ὡς ἄνω τιμολόγιον θὰ προσαυξάνεται διὰ ποσοστοῦ καὶ χρονικὴν περίοδον κατὰ τὰ καθοριζόμενα ἑκάστοτε ὑπὸ τῶν οἰκείων ὑπουργικῶν ἀποφάσεων περὶ παροχῆς δώρου κλπ.

Οἱ ἐργοδόται θὰ καταβάλλουν τὴν ἀναλογοῦσαν εἰς τοὺς ἐκδοροσφαγεῖς ἀμοιβὴν εἰς τὸν ἑκάστοτε παρ' αὐτῶν ὁριζόμενον ταμίαν τοῦ σωματείου, ὅστις καὶ θὰ τοὺς παραδίδῃ τὰς τριπλοτύπους ἀποδείξεις.

Ἀπαγορεύεται ἡ ἀπασχόλησις ἐργατῶν μὴ ἐφωδιασμένων διὰ βιβλιαρίου ὑγείας.

Τὸ ἐκ τῶν συμβαλλομένων Σωματεῖον Ἐκδοροσφαγέων ὑποχρεοῦται, ὅπως διατηρῇ πάντοτε ἐν τοῖς σφαγείοις Ἰωαννίνων τὸ ἀναγκαῖον προσωπικὸν διὰ τὴν ἐξυπηρέτησιν τῆς πόλεως.

Ἡ παροῦσα σύμβασις, ἰσχύουσα ἀπὸ σήμερον, συνετάγη εἰς τέσσαρα πρωτότυπα, ὅσα καὶ τὰ συμβαλλόμενα μέρη, ἓν ἐξ αὐτῶν δὲ νὰ κατατεθῇ κατὰ τὸν νόμον εἰς τὴν Διεύθυνσιν Ἐργασίας τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας.

Οἱ συμβαλλόμενοι

—

8)1964 Ἀπόφ. Δευτεροβαθμίου Διοικητικοῦ Διαιτητικοῦ Δικαστηρίου Θεσσαλονίκης

Περὶ τῶν ὅρων ἀμοιβῆς καὶ ἐργασίας τῶν ραπτεργατῶν ἑτοίμων ἐνδυμάτων Θεσσαλονίκης (*).

. . . . . .

Διὰ ταῦτα

Μεταρρυθμίζει τὴν ὑπ' ἀριθ. 4)1964 ἀπόφασιν τοῦ Π.Δ.Δ.Δ. Θεσσαλονίκης, ἐκδοθεῖσαν εἰς ἐπίλυσιν διενέξεως μεταξὺ τοῦ Σωματείου Ἐργατῶν καὶ Ἐργατριῶν Ἀνδρικῶν καὶ Γυναικείων Ἐνδυμάτων Θεσσαλονίκης, ἀφ' ἑνός, καὶ ἀφ' ἑτέρου τῶν 1) Σωματείου Ραπτῶν Ἑτοίμων Ἐνδυμάτων Θεσσαλονίκης, 2) Βιοτεχνικοῦ Ἐπιμελητηρίου Θεσσαλονίκης, 3) Ἐμπορικοῦ Συλλόγου Θεσσαλονίκης, 4) Συνδέσμου Βιομηχάνων Μακεδονίας - Θράκης καὶ 5) Ἐμπορικοῦ καὶ Βιομηχανικοῦ Ἐπιμελητηρίου Θεσσαλονίκης, ὡς ἀκολούθως :

Ὅροι ἀμοιβῆς

Α'. Αἱ ἀποδοχαὶ τῶν ἐπὶ ἡμερομισθίῳ ἀμειβομένων μισθωτῶν ἑτοίμων ἀνδρικῶν καὶ γυναικείων ἐνδυμάτων καὶ ἑτοίμων ἀνδρικῶν καὶ γυναικείων ἐσωρρούχων καθορίζονται κατὰ κατηγορίας ὡς κάτωθι :

α) Μαθητευόμενοι :	Δραχμαί
Κατὰ τὸ 1ον καὶ 2ον ἔτος	28
Κατὰ τὸ 3ον ἔτος ὑπηρεσίας	35
Ἄρρενες, συμπληρώσαντες τὸ 18ον ἔτος τῆς ἡλικίας των καὶ ἓν τοὐλάχιστον ἔτος ὑπηρεσίας	64
Θήλεις, συμπληρώσασαι τὸ 17ον ἔτος τῆς ἡλικίας	50

β) Κόπται :	Ἄρρενες Δραχμαί	Θήλεις
Κατὰ τὴν πρόσληψιν	88	78
Μετὰ τριετίαν	95	85
Μετὰ ἑξαετίαν	100	90

γ) Ἐργαζόμενοι εἰς ραπτομηχανάς :	Ἄρρενες Δραχμαί	Θήλεις
Κατὰ τὴν πρόσληψιν	65	55
Μετὰ τριετίαν	75	64

(*) Κατετέθη παρὰ τῷ Γραμματεῖ τοῦ Εἰρηνοδικείου Ἀθηνῶν, κατ' ἄρθρον 20 νόμου 3239) 1955, συνταχθείσης τῆς ὑπ' ἀριθ. 128 τῆς 26.11.1964 πράξεως καταθέσεως, καὶ ἐκοινοποιήθη εἰς τὸ Ὑπουργεῖον Ἐργασίας τῇ 27.11.1964.

(*) Κατετέθη παρὰ τῷ Γραμματεῖ τοῦ Εἰρηνοδικείου Ἀθηνῶν, κατ' ἄρθρον 20 νόμου 3239) 1955, συνταχθείσης τῆς ὑπ' ἀριθ. 138 τῆς 8.12.1964 πράξεως καταθέσεως, καὶ ἐκοινοποιήθη εἰς τὸ Ὑπουργεῖον Ἐργασίας τὴν 10.12.1964.

	Άρρενες Δραχμαί	Θήλεις Δραχμαί
Μετά έξαετίαν	85	75
δ) Σιδηροδρομικοί :		
Κατά την πρόσληψιν	72	62
Μετά τριετίαν	80	70
Μετά έξαετίαν	85	75

Β'. Αί άποδοχαί τών κατ' άποκοπήν έργαζομένων μισθωτών έτοίμων ένδυμάτων καθορίζονται ώς άκολούθως :

α) Διά ραφής :

	Κατά τεμάχιον Δραχμαί
1) Διάφορα κασμήρια	28
2) Παντελόνια ταγέ βόλ	18
3) Παντελόνια σαγιάκια	16
4) Παντελόνια δρύλινα	13
5) Παντελόνια παιδικά Νο 24 - 36	8
6) Παντελόνια παιδικά Νο 36 - 42	11

β) Διά σιδέρωμα :

1) Σακκάκια	6
2) Παλτά	8
3) Παντελόνια Νο 46 - 52	5
4) Παντελόνια Νο 24 - 44	4

Γ'. Αί άποδοχαί τών εις τά έργαστήρια άποκαμίσων έργαζομένων μισθωτών καθορίζονται, κατά κατηγορίας, ώς κάτωθι :

α) Κόπται :

	Άρρενες Δραχμαί	Θήλεις Δραχμαί
Κατά την πρόσληψιν	65	53
Μετά 2ετή ύπηρεσίαν	70	57
Μετά δετή ύπηρεσίαν	75	62

β) Θήλεις έργαζόμεναι εις ραπτομηχανάς (μηχανικοί) :

Κατά την πρόσληψιν	52
Μετά 2ετή ύπηρεσίαν	54
Μετά δετή ύπηρεσίαν	56

γ) Θήλεις έργάτριαι ρεγουλάς, κουμπότρυπών, κουμβομηχανών και καθαρίσματος :

Κατά την πρόσληψιν	51
Μετά 2ετή ύπηρεσίαν	53
Μετά δετή ύπηρεσίαν	55

δ) Άρρενες, άπασχολούμενοι εις τάς άνωτέρω ύπό στοιχείων β' και γ' ειδικότητας και έργασίας, θά λαμβάνουν τό έκάστοτε ίσχύον ήμερομίσθιον τού άνειδικεύτου έργάτου τής γενικής έθνικής συλλογικής συμβάσεως έργασίας, προσηυξημένον κατά 20 ο/ο.

ε) Σιδηροδρομικοί :

	Άρρενες Δραχμαί	Θήλεις Δραχμαί
Κατά την πρόσληψιν	70	57
Μετά 2ετή ύπηρεσίαν	72	59
Μετά δετή ύπηρεσίαν	75	62

Τά άνωτέρω καθοριζόμενα ήμερομίσθια έφαρμόζονται, έφ' όσον οί μέν άρρενες έχουν συμπληρωμένον τό 18ον έτος τής ήλικίας των και ένός έτους ύπηρεσίαν, ή τό 19ον άσχέτως χρόνου ύπηρεσίας, αί δέ θήλεις, έφ' όσον έχωσι συμπληρωμένον τό 16ον έτος τής ήλικίας των και ένός έτους ύπηρεσίαν, ή τό 17ον άσχέτως χρόνου ύπηρεσίας.

Οί μή πληρούντες τάς άνωτέρω προϋποθέσεις ήλικίας χαρακτηρίζονται ώς μαθητευόμενοι, καθοριζομένου τού ήμερομισθίου των, άνεξαρτήτως φύλου, εις δραχμάς 28 κατά την πρόσληψιν και δραχμάς 30 μετά διετή ύπηρεσίαν.

Λοιποί όροι

αι) Εις άπαν τό προσωπικόν τών έπιχειρήσεων, άς άφορά ή παρούσα, παρέχεται κατ' έτος άνά μία ήμέρα έργασίας εις τους άρρενας και άνά μία ρόμπα έργασίας εις τάς θήλεις.

Τά άνωτέρω παρεχόμενα είδη άνήκουν κατά κυριότητα εις τους έργοδότας.

β) Εις τούς κατ' άποκοπήν έργαζομένους, έν πάση περιπτώσει, διά την ύπ' αύτών παρεχομένην έργασίαν δέον νά έξασφαλίζεται άπαραιτήτως τό ήμερομίσθιον τού ραπτεργάτου, τό καθοριζόμενον έν τώ Κεφαλαίω Α' και ύπό στοιχεία β', γ' και δ'.

γ) Αί διά τών άτομικών συμβάσεων τυχόν καταβαλλόμεναι άποδοχαί άνώτεραι τών διά τής παρούσης καθοριζομένων δέν δύνανται νά μειωθώσιν, ώς έπίσης δέν δύνανται νά μεταβληθώσι τυχόν έφαρμοζόμενοι εύνοϊκώτεροι ύπέρ τών έργαζομένων όροι.

Ή παρούσα ίσχύει καθ' άπασαν την είρηνοδικειακήν περιφέρειαν Θεσσαλονίκης.

Ή ίσχύς τής παρούσης άρχεται άπό τής 14ης Μαρτίου 1964.

Έκρίθη, άπεφασίσθη και έγένετο έν Θεσσαλονίκη τή 19η Όκτωβρίου 1964.

—

Συλλογική σύμβασις έργασίας

Έργατοτεχνιτών ζύμης Άθηνών (*)

Έν Άθήναις σήμερον την 3ην Νοεμβρίου 1964, οί ύπογεγραμμένοι άφ' ένός Δημ. Μαρινόπουλος, άντιπρόεδρος τού Συνδέσμου Έλλήνων Βιομηχάνων, και άφ' ετέρου α) Ίωάννης Πυτιλάκης, άντιπρόεδρος τού Έργατικού Κέντρου Άθηνών, και β) Κ. Άτανάλης, πρόεδρος τού Σωματείου Έργατοτεχνιτών Ζύμης Άθηνών Πειραιώς Περιχώρων, και γ) Ίωάννης Τζιράκας, γενικός γραμματεύς τού αύτού σωματείου, άπαντες έξουσιοδοτημένοι διά την ύπο-

(*) Κατετέθη παρά τώ Γραμματεί τού Εἰρηνοδικείου Άθηνών, κατ' άρθρον 20 νόμου 3239) 1955, συνταχθείσης τής ὑπ' άριθ. 135 τής 10.12.1964 πράξεως καταθέσεως, και έκοινοποιήθη εις τό Ύπουργεῖον Έργασίας την 5.12.1964.

γραφην τῆς παρούσης συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας, συνωμολόγησαν τὰ ἑξῆς:

Ἀπὸ τῆς ἰσχύος τῆς παρούσης τὰ κατώτατα ὅρια ἡμερομισθίων τῶν ἐργατοτεχνιτῶν ζύμης Ἀθηνῶν - Πειραιῶς καθορίζονται ὡς ἀκολούθως:

	Δραχμαί
α) Λαντζέρης, πολυστροφεύς, κλιβανεύς	90
β) Πρεσσαδῶρος καὶ ἐκζαχαρωτής	83
γ) Εἰδικευμένοι ἐργάται, μὴ συμπεριλαμβανόμενοι εἰς τὰς ἀνωτέρω εἰδικότητας	73
δ) Γυναῖκες πακεταριότριαι	61,50

ε) Ἀνειδίκευτοι ἐργάται καὶ ἐργάτριαι δικαιοῦνται τὸ ὑπὸ τῶν ἐθνικῶν συλλογικῶν συμβάσεων ἐργασίας καθοριζόμενον ἑκάστοτε κατώτατον ὅριον ἡμερομισθίου.

2) Χορηγεῖται κατ' ἔτος εἰς μὲν τοὺς ἄνδρας μία φόρμα, εἰς δὲ τὰς γυναῖκας μία μπλούζα, ἅτινα ἀνήκουσι κατὰ κυριότητα εἰς τοὺς ἐργοδότας.

3) Ἡ ἰσχὺς τῆς παρούσης ἀρχεται ἀπὸ 1ης Ὀκτωβρίου 1964 καὶ λήγει μετὰ πάροδον διετίας ἀπ' αὐτῆς.

4) Ἡ παροῦσα συντάγη εἰς τόσα πρωτότυπα ὅσα καὶ τὰ συμβαλλόμενα μέρη καὶ ἓν ἐπὶ πλέον πρὸς κατάθεσιν κατὰ νόμον εἰς τὴν Διεύθυνσιν Ἐργασίας τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας.

Οἱ συμβαλλόμενοι

—

9)1964 Ἀπόφ. Δευτεροβαθμίου Διοικητικοῦ Διαιτητικοῦ Δικαστηρίου Θεσσαλονίκης

Περὶ τῶν ὅρων ἀμοιβῆς καὶ ἐργασίας τοῦ προσωπικοῦ βαφείων, καθαριστηρίων κλπ. Θεσσαλονίκης (*).

. . . . . .

Διὰ ταῦτα

Μεταρρυθμίζει, ὡς ἀκολούθως, τὴν ὑπ' ἀριθ. 5)1964 ἀπόφασιν τοῦ Π. Δ. Δ. Δ. Θεσσαλονίκης, ἐκδοθεῖσαν εἰς ἐπίλυσιν διενέξεως μεταξὺ τοῦ Συνδέσμου Ἐργατοϋπαλλήλων Βαφείων - Καθαριστηρίων κλπ. Θεσσαλονίκης ἀφ' ἑνὸς καὶ ἀφ' ἑτέρου τῶν: 1) Συνδέσμου Βιομηχάνων Μακεδονίας - Θράκης, 2) Βιοτεχνικοῦ Ἐπιμελητηρίου Θεσσαλονίκης καὶ 3) Συντεχνίας Βαφέων Καθαριστῶν Ἐργοδοτῶν Βορείου Ἑλλάδος:

Ὅροι ἀμοιβῆς

Α'. Τὰ κατώτατα ὅρια ἡμερομισθίων τῶν ἐργατῶν, τεχνιτῶν, ἐργατριῶν καὶ τεχνιτριῶν τῶν βαφείων, τυποβαφείων, καθαριστηρίων, σιδηρωτηρίων, λευκαντηρίων καὶ πλυντηρίων (πλὴν τῶν τμημάτων τῶν λειτουργούντων ἐντὸς τῶν ἐργοστασίων κλωστοϋφαντουργίας, δι' ἃ ἰσχύει ἡ εἰδικὴ περὶ ἐργατοτεχνιτῶν κλωστοϋφαντουργίας συλλογικὴ σύμβασις) καθορίζονται ὡς ἑξῆς:

Ἡμερομίσθια ἀπὸ 26 Φεβρουαρίου 1964

α) Ἐργατοτεχνῖται 18 ἐτῶν συμπεπληρωμένων:

	Δραχμαί
Κατὰ τὴν πρόσληψιν	64
Μετὰ 6 μῆνας εἰς τὸν κλάδον	68
» τριετίαν εἰς τὸν κλάδον	72
» ἑξαετίαν εἰς τὸν κλάδον	76

β) Ἐργατοτεχνίτριαι 16 ἐτῶν συμπεπληρωμένων:

	Δραχμαί
Κατὰ τὴν πρόσληψιν	50
Μετὰ 6 μῆνας εἰς τὸν κλάδον	52
» τριετίαν εἰς τὸν κλάδον	56
» ἑξαετίαν εἰς τὸν κλάδον	60

Ἡμερομίσθια ἀπὸ 1ης Ἰουνίου 1964 καὶ ἐντεῦθεν:

α) Ἐργατοτεχνῖται 18 ἐτῶν συμπεπληρωμένων:

	Δραχμαί
Κατὰ τὴν πρόσληψιν	64
Μετὰ 6 μῆνας εἰς τὸν κλάδον	70
» τριετίαν εἰς τὸν κλάδον	76
» ἑξαετίαν εἰς τὸν κλάδον	80
» ἐννεαετίαν εἰς τὸν κλάδον	88

β) Ἐργατοτεχνίτριαι 16 ἐτῶν συμπεπληρωμένων:

	Δραχμαί
Κατὰ τὴν πρόσληψιν	50
Μετὰ 6 μῆνας εἰς τὸν κλάδον	54
» τριετίαν εἰς τὸν κλάδον	58
» ἑξαετίαν εἰς τὸν κλάδον	64
» ἐννεαετίαν εἰς τὸν κλάδον	60

Ἡμερομίσθια μαθητευομένων ἀπὸ 26 Φεβρουαρίου 1964 καὶ ἐντεῦθεν:

Μαθητευόμενοι ἄρρενες κάτω τῶν 18 ἐτῶν ἡμερησίως δραχμαὶ 40.

Μαθητευόμεναι θήλεις κάτω τῶν 16 ἐτῶν ἡμερησίως δραχμαὶ 30.

2) Θήλεις ἐργαζόμεναι εἰς ἐργασίας βαφῆς ἐνδυμάτων, ὑφασμάτων, νημάτων ἐρίου, τεχνητοῦ ἐρίου, μετάξης, λευκάνσεως, σουρώματος, πρέσσας χειρός, καθαρίσματος, πλυσίματος, σιδηρώ-

(*) Κατετέθη παρὰ τῷ Γραμματεῖ τοῦ Εἰρηνοδικείου Ἀθηνῶν, κατ' ἄρθρον 20 νόμου 3239) 1955, συντηχθείσης τῆς ὑπ' ἀριθ. 137 τῆς 8.12.1964 πράξεως καταθέσεως, καὶ ἐκοινοποιήθη εἰς τὸ Ὑπουργεῖον Ἐργασίας τὴν 9.12.1964.

ματος διά κυλίνδρου καὶ φινιρίσματος θὰ λαμβάνουν τὸ αὐτὸ μὲ τοὺς ἄρρενας ἡμερομίσθιον.

Λοιποὶ ὅροι

Α'. Οἱ ἐργοδόται ὑποχρεοῦνται νὰ χορηγοῦν εἰς τὸ προσωπικόν των κατ' ἔτος ἀνὰ μίαν ἐξάραν ἐργασίας θερινὴν καὶ μίαν χειμερινὴν εἰς τοὺς ἄρρενας καὶ ἀνὰ μίαν μπλούζαν ἐργασίας εἰς τὰς θήλεις.

Β'. Εἰς τοὺς ἀπασχολουμένους εἰς τὰ βαφεῖα τυπαβαφεῖα, πλυντήρια, λευκαντήρια κλπ. δέον νὰ χορηγοῦνται ὑποδήματα καὶ χειρόκτια, ὑποχρεουμένου τοῦ ἐργοδότου εἰς ἀντικατάστασιν αὐτῶν τῇ φθορᾷ των.

Ἅπαντα τὰ ἀνωτέρω εἴδη ἀνήκουν εἰς τὴν κυριότητα τοῦ ἐργοδότου.

Γ'. 1) Αἱ διατάξεις τῶν ὑπ' ἀριθ. 59626)1950 καὶ 26467)1951 ὑπουργικῶν ἀποφάσεων (ὡς ἡ τελευταία ἠρμηνεύθη διὰ τοῦ ἄρθρου 12 τοῦ ν. δ)τος 3755)1957) περὶ χορηγήσεως ἐπιδόματος ἀνθυγιεινῆς ἐργασίας εἰς ἑνίας κατηγορίας ἐκ τῶν περὶ ὧν ἡ παροῦσα μισθωτῶν ἐξακολουθοῦν ἰσχύουσαι.

2) Εἰς τὸ προσωπικὸν τῶν ἐπιχειρήσεων μηχανικῶν πλυντηρίων, τὸ ἀπασχολούμενον μὲ τὴν παραλαβήν, διαλογήν, πλύσιμον τοῦ ἀκαθάρτου ἱματισμοῦ καὶ μετὰ ταῦτα τὸ σούρωμα αὐτοῦ, χορηγεῖται ἐπίδομα λόγῳ τοῦ ἐπικινδύνου τῆς ἐργασίας ἐκ ποσοστοῦ 15 ο/ο ἐπὶ τῶν ἑκάστοτε δι' αὐτὸ ἰσχυόντων κατωτάτων ὁρίων ἡμερομισθίων.

Τὸ λοιπὸν προσωπικὸν τῶν ἐν λόγῳ ἐπιχειρήσεων δὲν δικαιοῦται τοῦ ὡς ἄνω ἐπιδόματος, ἐφ' ὅσον ἀπασχολεῖται εἰς αὐτοτελεῖς αἰθούσας, κεχωρισμένας καὶ ἀνεξαρτήτους ἀπὸ τὸν χῶρον, εἰς ὃν ἐκτελοῦνται αἱ κατὰ τὰ ἀνωτέρω ἐργασίαι. Ἐὰν δὲν συντρέχῃ ἡ προϋπόθεσις αὕτη, εἰς τοὺς μισθωτοὺς τούτους παρέχεται ἐπίδομα ἀνθυγιεινῆς ἐργασίας ἐκ ποσοστοῦ 8 ο/ο ἐπὶ τῶν ἑκάστοτε δι' αὐτὸ ἰσχυόντων κατωτάτων ὁρίων ἡμερομισθίων.

3) Εἰς τὸ προσωπικὸν τῶν ἐπιχειρήσεων ἠλεκτρικῶν πλυντηρίων, ἐφ' ὅσον αὗται εἶναι ὑπογείους ἐγκατεστημέναι καὶ οἱ μισθωτοὶ ἀπασχολοῦνται εἰς τοὺς ὑπογείους τούτους χώρους, παρέχεται ἐπίδομα λόγῳ ἐπικινδύνων καὶ δυσμενῶν συνθηκῶν ἐκ ποσοστοῦ 10ο/ο ἐπὶ τῶν ἑκάστοτε δι' αὐτὸ ἰσχυόντων ὁρίων ἡμερομισθίων.

Δ'. Αἱ ἄδειαι τοῦ προσωπικοῦ τῶν ὑπὸ κρίσιν ἐπιχειρήσεων διέπονται ὑπὸ τῶν διατάξεων τοῦ ἀ.ν. 539)1945.

Ε'. Αἱ διὰ τῶν ἀτομικῶν συμβάσεων τυχὸν καταβαλλόμεναι ἀποδοχαί, ἀνώτεραι τῶν ὑπὸ τῆς παρούσης καθοριζομένων, δὲν δύνανται νὰ μειωθῶσιν, ὡς ἐπίσης δὲν δύνανται νὰ μεταβληθῶσι τυχὸν ἐφαρμοζόμεναι εὐνοϊκώτεραι ἐν γένει.

Ἡ παροῦσα ἰσχύει καθ' ἅπασαν τὴν εἰρηνοδικειακὴν περιφέρειαν Θεσσαλονίκης.

Ἡ ἰσχὺς τῆς παρούσης ἄρχεται ἀπὸ τῆς 26ης Φεβρουαρίου 1964.

Ἐκρίθη, ἀπεφασίσθη καὶ ἐγένετο ἐν Θεσσαλονίκῃ τῇ 19ῃ Ὀκτωβρίου 1964.

---

45)1964 Ἀνάφ. Πρωτοβαθμίου Διοικητικοῦ Διαιτητικοῦ Δικαστηρίου Ἀθηνῶν

Περὶ αὐξήσεως τῶν βασικῶν μισθῶν τοῦ προσωπικοῦ Δημοτικῆς Ἐπιχειρήσεως Φωταερίου Ἀθηνῶν. (*).

Διὰ ταῦτα

. . . . . .

Ἐπιλύον τὴν μεταξὺ τῶν α) Συλλόγου Ὑπαλλήλων Φωταερίου Ἀθηνῶν καὶ β) Ἑνώσεως Προσωπικοῦ Φωταερίου Ἀθηνῶν, ἀφ' ἑνός, καὶ ἀφ' ἑτέρου τῆς Δημοτικῆς Ἐπιχειρήσεως Φωταερίου Ἀθηνῶν ὑφισταμένην διένεξιν, ἀποφαίνεται ὡς ἀκολούθως:

1) Οἱ βασικοὶ μηνιαῖοι μισθοὶ καὶ τὰ βασικὰ μηνιαῖα ἀρομίσθια, ὡς ταῦτα διεμορφώθησαν διὰ τῆς ἀπὸ 15.3.1963 συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας τοῦ προσωπικοῦ τῆς Δημοτικῆς Ἐπιχειρήσεως Φωταερίου Ἀθηνῶν, δημοσιευθείσης διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 31765)1963 ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας (Φ Ε.Κ. 148 τ. Β' τῆς 5.4.1963), αὐξάνονται κατὰ ποσοστὸν 10 ο/ο.

2) Κατὰ τὰ λοιπὰ ἰσχύουσιν αἱ διατάξεις τῆς ἀπὸ 15.3.1963 ἀνωτέρω συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας (**).

3) Ἡ ἰσχὺς τῆς παρούσης ἄρχεται ἀπὸ 14ης Ἰουλίου 1964.

Ἐκρίθη, ἀπεφασίσθη καὶ ἐγένετο.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 8 Ὀκτωβρίου 1964

(*) Κατετέθη παρὰ τῷ Γραμματεῖ τοῦ Εἰρηνοδικείου Ἀθηνῶν, κατ' ἄρθρον 20 νόμου 3239)1955, συνταχθείσης τῆς ὑπ' ἀριθ. 136 τῆς 3.12.1964 πράξεως καταθέσεως, καὶ ἐκοινοποιήθη εἰς τὸ Ὑπουργεῖον Ἐργασίας τὴν 5.12.1964.

(**) ΕΕΔ 22, 582.

ΣΗΜΕΙΩΜΑΤΑ

Η δράσις της Διοικήσεως

Εμετρήσαμεν τας δημοσιευθείσας εις την Επιθεώρησίν μας, εις τον τόμον του παρελθόντος έτους, και δημοσιευομένας άκόμη εις τα τεύχη του έτους 1965, αποφάσεις του Συμβουλίου της Επικρατείας και διεπιστώσαμεν, ότι έκ του αριθμού αυτών, 133 όλων μέχρι του σημερινού τεύχους, αι 85 εξ αυτών είναι άκυρωτικαί και αι 48 απορριπτικαί. Αι αποφάσεις αύται αναφέρονται, αι πλείσται, εις θέματα ασφαλίσεως των εργαζομένων εις τους διαφόρους Ασφαλιστικούς των Οργανισμούς και τινες άλλαι εις θέματα συλλογικών διαφορών εργασίας και διοικητικών πράξεων Νομικών Προσώπων Δημοσίου Δικαίου, αι οποίαι έχουν σχέσιν προς άτομικά των εργαζομένων δικαιώματα.

Ενώπιον του γεγονότος ότι τό εν τρίτον μόνον εκ των διοικητικών πράξεων, αι οποίαι προσεβλήθησαν επί ακυρώσει, ακυρώθησαν υπό του Συμβουλίου της Επικρατείας ως νόμιμοι, ενώ τα δύο τρίτα αυτών ηκυρώθησαν διά παραβίασιν των διατάξεων, εις τας οποίας εστηρίχθη η έκδοσις των, δέν πρέπει, κατά λογικόν συμπέρασμα, ή Διοίκησις να θεωρή, ότι ή δράσις της υπήρξεν ικανοποιητική διά την προστασίαν των δικαιουμένων.

Περαιτέρω έρχεται και ή μελαγχολική σκέψις πότοι άλλοι, οι οποίοι δέν διεξεδίκησαν διά προσφυγής εις το Ακυρωτικόν τα δίκαιά των, παρέμειναν τελικώς απροστάτευτοι, εφ' όσον αι παράνομοι, τυχόν, διοικητικαί δι' αυτούς πράξεις διετήρησαν ούτω το κύρος των.

Δέν θέλομεν φυσικά να είπωμεν, ότι ή Διοίκησις δέν είναι ενδεχόμενον να πλανάται περί την ερμηνείαν και εφαρμογήν των κανόνων του Δικαίου, οι οποίοι συνθέτουν και το αντικείμενον της δράσεώς της, άφ' ού άκριβώς διά την επαναφοράν αυτής εις την νομιμότητα είναι ιδρυμένον το Συμβούλιον της Επικρατείας, μεγίστη εγγύησις απονομής της διοικητικής δικαιοσύνης. Αλλά έχει παρατηρηθή, εις πολλάς περιπτώσεις, ότι ή Διοίκησις κατά την δράσιν της επαναλαμβάνει τα αυτά νομικά σφάλματα, τα οποία το Συμβούλιον της Επικρατείας έχει αποκαλύψει, όσάκις επελήφθη του ελέγχου του αυτού περιεχομένου διοικητικών πράξεων, και έχει πλέον χαράξει και τας κατευθυντηρίους αρχάς, εντός των οποίων πρέπει ή Διοίκησις να κινήται. Ούτω δέν είναι πάντοτε ή διάφορος εκτίμησις της εννοίας του νόμου υπό της Διοικήσεως ο λόγος ακυρώσεως των πράξεών της, αλλά το όχι σπανίως εμφανιζόμενον φαινόμενον ή Διοίκησις να αμελή διά την υπ' αυτής γνώσιν των διδακτικών εκ της νομολογίας του Συμβουλίου της Επικρατείας πορισμάτων, ή και να μή δίδη - το χειρότερον - την πρέπουσαν προσοχήν διά την συμμόρφωσιν προς ταύτα - γνωστά - με επακόλουθον την προσβολήν των δικαιωμάτων των διοικουμένων, ή οποία επέρχεται ως αποτέλεσμα της προσβολής της νομιμότητος.

Τα παραδείγματα, τα οποία δύναται τις να άλιεύση εκ της σειράς των διοικητικών πράξεων, δέν είναι όλίγα. Σημειούμεν ενδεικτικώς τα εξής: Αλλεπάλληλοι αποφάσεις του Συμβουλίου της Επικρατείας έχουν δεχθή, ποία είναι ή έννοια του αναπήρου διά τας ασφαλιστικάς εκ της αναπηρίας των παροχάς. Αύτη δέν στηρίζεται εις κριτήρια, τα οποία συνάπτονται αποκλειστικώς προς τον ιατρικόν καθορισμόν ωρισμένου ποσοστού ανικανότητος προς εργασίαν, αλλά βασίζεται και εις τον εξ υποκειμένου προσδιορισμόν της προς εργασίαν ικανότητος εκάστου, εν αμέσω συναρτήσει προς εν ελαχίστην ποσοστόν προσόδου, το οποίον δύναται ο ησφαλισμένος να αποκομίση εκ της εργασίας του, εν συγκρίσει προς τας αντιστοίχους ικανότητας υγιούς ανθρώπου της αυτής επαγγελματικής κατηγορίας. Εν τούτοις εξακολουθεί άκόμη το Συμβούλιον της Επικρατείας να επιλαμβάνηται του ελέγχου πράξεων ασφαλιστικών οργάνων, τα οποία αμελούν να εφαρμόζουν την διάταξιν μέ το πνεύμα, υπό το οποίον το Συμβούλιον διδάσκει καθημερινώς, ότι πρέπει να εφαρμόζεται αύτη.

Αλλεπάλληλοι πάλιν - επί άλλου θέματος - αποφάσεις του Συμβουλίου της Επικρατείας έχουν δεχθή, ότι πρέπει και ή πραγματική κυκλοφορία του φύλλου της Εφημερίδος της Κυβερνήσεως να συμπίπτη προς την χρονολογίαν της δημοσιεύσεως της αποφάσεως των Υπουργών Συντονισμού και Εργασίας περί εγκρίσεως κλπ. διαιτητικών αποφάσεων ή συλλογικών συμβάσεων εργασίας, εντός πάντοτε της νομίμου προθεσμίας, και εμφανίζεται άκόμη το φαινόμενον να μή κυκλοφορή το φύλλον της Εφημερίδος, ως θά έπρεπε, εντός της προθεσμίας, μέ σοβαράν συνέπειαν την άκυρότητα της αποφάσεως.

Εν τω μεταξύ οι ενδιαφερόμενοι διά την εν ζωή διατήρησιν της διαιτητικής αποφάσεως ή συλλογικής συμβάσεως εργασίας σπεύδουν να καταθέσουν αύτην εις το Ειρηνοδικείον, θεωρούντες ότι εξέπνευσεν ούτω ή προθεσμία ενεργείας των Υπουργών. Αλλά δύνανται όλοι να συγκεντρούνται έξωθι του Εθνικού Τυπογραφείου, διά να παρακολουθούν, άν συνέβη να συμπίπτη ή πραγματική κυκλοφορία του φύλλου προς την ημέραν της εντός της προθεσμίας δημοσιεύσεως της αποφάσεως των Υπουργών, διά να σπεύσουν, άλλως, εις το Ειρηνοδικείον προς νόμιμον, εντός της προθεσμίας του νόμου, κατάθεσιν.

Το συμπέρασμα είναι αυτονόητον. Πρέπει να δεθή υπό της Διοικήσεως ή μεγίστη, εκ της ανάγκης, προσοχή διά την διαφύλαξιν της νομιμότητος.

Η δράσις του Αρείου Πάγου

Ο Άρειος Πάγος και κατά το απελθόν έτος 1964 απησχολήθη εντατικώς μέ την ερμηνείαν και εφαρμογήν του Εργατικού Δικαίου, εκδόσας ενδιαφερούσας πάντοτε αποφάσεις του, πέραν των 200 κατ' αριθμόν, αι οποίαι εδημοσιεύθησαν εις τον 23ον τόμον μας, αναλογούσαι εις το τέταρτον των εν συνόλω αποφάσεών του κατά το έτος 1964. Τούτο είναι άκόμη μία ένδειξις του μεγάλου ενδιαφέροντος, το οποίον καλύπτει το Εργατικόν μας Δίκαιον, αυξανομένου κατά την εξελικτικήν πορείαν του.

ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ ΕΡΓΑΤΙΚΟΥ ΔΙΚΑΙΟΥ

ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΣ ΝΟΜΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

Διεύθυνσις
ΧΡΟΝΗΣ ΤΣΙΜΠΟΥΚΗΣ

Σύνταξις
ΤΑΣΟΣ ΤΣΙΜΠΟΥΚΗΣ

Τόμος 24 — Τεύχος 3 (561)

Ἀθῆναι, 1 Φεβρουαρίου 1965

ΑΠΟΛΥΣΙΣ ΔΙ' ΑΞΙΟΠΟΙΝΟΝ ΠΡΑΞΙΝ ΜΙΣΘΩΤΟΥ, ΘΑΝΟΝΤΟΣ ΠΡΟ ΤΗΣ ΑΠΟΦΑΣΕΩΣ ΤΟΥ ΠΟΙΝΙΚΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ, ΚΑΙ ΑΠΟΖΗΜΙΩΣΙΣ Ν. 2112

Ὑπὸ τοῦ κ. ΓΕΩΡΓ. Α. ΓΙΑΝΝΑΚΟΠΟΥΛΟΥ, Δικηγόρου ἐν Πάτραις

Λίαν ἐνδιαφέρον εἶναι τὸ θέμα, μὲ τὸ ὁποῖον ἠσχολήθη ἡ ἐν σελ. 16 τοῦ παρόντος τόμου δημοσιευομένη ἀπόφασις τοῦ Πρωτοδικείου Πειραιῶς.

Ι. Ἐναντίον μισθωτοῦ ὑπεβλήθη μήνυσις ἐκ μέρους τοῦ ἐργοδότου του δι' ἀξιόποινον παράβασιν, τελεσθεῖσαν ἐν τῇ ἐνασκήσει τῆς ἐργασίας καὶ ἀσκοῦσαν ἐπιρροὴν ἐπὶ τῆς ἐκτελέσεως τῆς συμβάσεως. Ἐν συνεχείᾳ κατηγγέλθη ἡ ἐργασιακὴ σύμβασις ἄνευ τηρήσεως προθεσμίας τινός, ἄνευ καταβολῆς τῆς ἀποζημιώσεως τοῦ νόμου 2112)1920 καὶ ἄνευ τηρήσεως τῶν διατυπώσεων τῶν ἐπιβαλλομένων ὑπὸ τοῦ νόμου 3198)1955 συμφώνως πρὸς τὰς σχετικὰς διατάξεις τῶν ἄρθρων 5 § 1 νόμου 2112 καὶ 7 τοῦ νόμου 3198. Ἡ ἀσκηθεῖσα ποινικὴ δίωξις διὰ τὴν πρᾶξιν δὲν κατέληξεν εἰς τὴν ἔκδοσιν ἀπαλλακτικοῦ βουλεύματος ἢ δικαστικῆς ἀποφάσεως, διότι ἐν τῷ μεταξὺ ὁ καταμηνυθεὶς μισθωτὸς ἀπεβίωσε καὶ τὸ Συμβούλιον Πλημμελειοδικῶν διὰ βουλεύματός του ἔπαυσε ταύτην κατ' ἐφαρμογὴν τοῦ ἄρθρου 310 § 1 τοῦ Κώδικος Ποινικῆς Δικονομίας. Κατόπιν τούτου οἱ κληρονόμοι τοῦ καταμηνυθέντος μισθωτοῦ, ἐπικαλούμενοι καὶ τὸ παθὸν τὴν ποινικὴν δίωξιν βούλευμα, ἤγειραν ἀγωγήν, ζητοῦντες τὴν ἀποζημίωσιν τοῦ νόμου 2112. Ἐπὶ ταύτης, ἐξεδόθη ἡ ἄνω ἀπόφασις, τῆς ὁποίας ἡ πλειοψηφήσασα γνώμη δέχεται, ὅτι ἐπιβάλλεται ἡ κατ' οὐσίαν ἔρευνα τῆς ὑποθέσεως καὶ δὴν ἀφορᾷ εἰς τὴν καταμηνυθεῖσαν πρᾶξιν. Ἀντιθέτως ἡ εἰσηγητικὴ μειοψηφία διὰ μακρᾶς καὶ ἀξιολόγου ἐπιχειρηματολογίας δέχεται, ὅτι μετὰ τὸν θάνατον τοῦ μισθωτοῦ δὲν παρέχεται ἡ εὐχέρεια τοιαύτης ἐρεύνης καὶ ἑπομένως ἡ ἀγωγή, ἡ διώκουσα τὴν ἀποζημίωσιν τοῦ νόμου 2112, θὰ ἀπορριφθῇ ὡς νόμῳ ἀβάσιμος. Πέραν τῶν ἐν ἑκατέρᾳ τῶν διϊσταμένων ἀπόψεων ὑποστηριζομένων δέον νὰ σημειωθοῦν καὶ τὰ ἑξῆς:

ΙΙ. Ἡ ἀορίστου χρόνου σύμβασις ἐργασίας δύναται νὰ λυθῇ μονομερῶς ὑφ' ἑκατέρου τῶν συμβεβλημένων μερῶν διὰ γνωστοποιήσεως εἰς τὸ ἕτερον τῆς περὶ τούτου βουλήσεώς του. Λύτη συντελεῖται διὰ καταγγελίας, ἥτοι τῆς νομικῆς πράξεως, δι' ἧς δηλοῦται ἡ περὶ τούτου βούλησις τοῦ ἐπιδιώκοντος τὴν διὰ τὸ μέλλον λύσιν καὶ ἥτις, διὰ νὰ ἐπιφέρῃ ἔννομα ἀποτελέσματα, δέον νὰ περιέλθῃ εἰς τὸ πρόσωπον, πρὸς ὃ ἀπευθύνεται (1). Ἡ κειμένη νομοθεσία διακρίνει δύο κατηγορίας συμβάσεων:

α) Τὰς τοιαύτας, αἵτινες διέπονται ἀπὸ τὸ καθεστὼς τὸ ρυθμιζόμενον ὑπὸ τῶν ἄρθρων 669 ἕως 674 τοῦ Α.Κ. καὶ

β) Ἐκείνας, αἵτινες διέπονται ὑπὸ τῶν διατάξεων τοῦ νόμου 2112)1920 καὶ τοῦ β. δ)τος 16)18 Ἰουλίου 1920, ὡς αὗται συμπληροῦνται ὑπὸ ἐνίων διατάξεων τοῦ νόμου 3198)1955 (2). Εἰδικωτέραν κατηγορίαν ἀποτελοῦσιν αἱ συμβάσεις, αἱ ἀφορῶσαι εἰς μισθωτοὺς ὑπαγομένους εἰς τὴν ἀσφάλισιν τοῦ Ὀργανισμοῦ Ἀπασχολήσεως καὶ Ἀ-

(1) Ἀγαλλοπούλου, Ἐργατ. Δίκαιον, σελ. 286 ἑπ., Ι. Καποδίστρια, Ἐργατ. Δίκαιον, σελ. 412, Α. Τούσης, Ἐργατ. Δίκαιον, τόμ. Α' § 45, Nikisch, μετάφρ. Βασιλείου § 31 ἑπ., Durand - Vitu, Traité de Droit du Travail T. II § 446 ἑπ., A. Brun - H. Galland, Droit du Travail 1958, σελ. 543 ἑπ.

(2) Ὅρα εἰδικώτερον περὶ τῆς σχέσεως τῶν δύο τούτων νόμων καὶ τῆς ἐκτάσεως ἐφαρμογῆς των Ι. Καποδίστριαν, εἰς Ἑρμ. ΑΚ, Εἰσαγ. ἄρθρ. 669 - 678, ἀριθ. 31 καὶ 32, Κανκά, Ἐνοχικὸν δ' ἄρθρον 669 § 8, Α.Π. 87)1958, ΕΕΔ 17, 289.

σφαλίσεως Ἀνεργίας, ὡς πρὸς τοὺς ὁποίους ἐφαρμόζονται ἐξ ὁλοκλήρου αἱ διατάξεις τοῦ ἄνω νόμου 3198)1955.

III. Ὁ νόμος 2112, ἐπιβληθεὶς ἐκ λόγων δικαιοσύνης ὑπὲρ τῶν ὑπαλλήλων, ὅσον καὶ ἐκ προνοίας γενικώτερον κοινωνικῆς (3), διακρίνει μεταξὺ τακτικῆς καταγγελίας, οἵα εἶναι ὅταν τηρῆται ἡ ἐν αὐτῷ ὁριζομένη προθεσμία προειδοποιήσεως, καὶ ἐκτάκτου τοιαύτης, ὅταν δὲν τηρῆται ἡ νόμιμος προθεσμία προμηνύσεως, μεθ' ἣν ὅμως ἀπορρέει ἡ πρὸς ἀποζημίωσιν, ἀναλόγως τοῦ χρόνου προϋπηρεσίας, ὑποχρέωσις. Ἡ ἀρχὴ αὕτη κάμπτεται εἰς τὴν περίπτωσιν, τὴν προβλεπομένην ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 5 § 1 τοῦ νόμου 2112 (ἄρθρον 6 § 1 β. δ)τος 16)18.7.1920), καθ' ἣν δύναται ὁ ἐργοδότης νὰ καταγγείλῃ τὴν σύμβασιν ἄνευ τηρήσεως προθεσμίας τινός, ἐὰν ἐναντίον τοῦ ὑπαλλήλου ὑπεβλήθη μήνυσις δι' ἀξιόποινον πρᾶξιν, διαπραχθεῖσαν ἐν τῇ ἐξασκήσει τῆς ὑπηρεσίας του, ἢ ἀπηγγέλθη κατ' αὐτοῦ κατηγορία δι' ἀδίκημα, φέρον τοὐλάχιστον χαρακτῆρα πλημμελήματος. Ὁμοίαν γραμμὴν ἀκολουθεῖ καὶ τὸ ἄρθρον 7 τοῦ νόμου 3198)1955, ὅπερ ἐπιτρέπει τὴν καταγγελίαν τῆς συμβάσεως ἐργασίας καὶ τὴν ἀπόλυσιν τῶν μισθωτῶν ἄνευ τηρήσεως τῶν ὑπ' αὐτοῦ ἐπιβαλλομένων ὑποχρεώσεων εἰς τὰς ὡς ἄνω περιπτώσεις. Γενικὸν χαρακτηριστικὸν τούτων εἶναι, ὅτι διὰ τῆς οὕτω πραγματοποιουμένης καταγγελίας ἐπέρχεται ἡ λύσις τῆς ἐργασιακῆς συμβάσεως ἄνευ ἑτέρας τινὸς διατυπώσεως καὶ χωρὶς νὰ δύναται ὁ μισθωτός, προσκαίρως, νὰ ἀξιώσῃ ἀποζημίωσιν ἢ ἀναγνώρισιν τῆς ἀκυρότητος τῆς ἀπολύσεως λόγῳ μὴ τηρήσεως τῶν διατυπώσεων τοῦ νόμου (καταβολὴ ἀποζημιώσεως κλπ.), ἐὰν οὗτος ὑπάγεται εἰς τὴν ἀσφάλισιν κατὰ τῆς ἀνεργίας. Εἶναι δὲ εὔλογος ἡ ρύθμισις, διότι οὐδεὶς δύναται νὰ ὑποχρεωθῇ, ὅπως ἀνέχηται ὑπάλληλον, βαρυνόμενον μὲ τὴν κατηγορίαν τῆς τελέσεως ἀξιοποίνου πράξεως ἐπιζημίου εἰς τὸν ἐργοδότην ἢ τὴν ἐπιχείρησίν του. Πέραν τούτου ἡ ἀπαλλαγὴ τοῦ ἐργοδότου ἀπὸ τῆς πρὸς ἀποζημίωσιν ὑποχρεώσεως τελεῖ ὑπὸ τὴν προϋπόθεσιν ὅτι ἡ εἰς τὸν μισθωτὸν ἀποδοθεῖσα κατηγορία εἶναι καὶ βεβαιοῦται ἀληθής, δι' ὃ καὶ ἐν μὲν τῇ παραγράφῳ 2 τοῦ ὡς ἄνω ἄρθρου 5 ν. 2112 ὁρίζεται, ὅτι ὑπάλληλος, ἀπαλλαγεὶς διὰ βουλεύματος ἢ δικαστικῆς ἀποφάσεως τῶν ὡς ἄνω κατηγοριῶν, δικαιοῦται νὰ ζητήσῃ τὴν κατὰ τὸ ἄρθρον 3 ἀποζημίωσιν, ἐν δὲ τῷ ἄρθρῳ 7 τοῦ νόμου 3198)1955, ὅτι ἐφαρμόζονται αἱ διατάξεις τοῦ νόμου τούτου, ἐὰν ἐπακολουθήσῃ ἀπαλλαγὴ τοῦ μισθωτοῦ διὰ βουλεύματος ἢ δικαστικῆς ἀποφάσεως.

Τίς ἡ ἔννοια τῶν τελευταίων τούτων διατάξεων καὶ εἰδικώτερον πῶς συνδυάζονται αὗται μὲ τὴν ἐπιτρέπουσαν τὴν λύσιν τῆς ἐργασιακῆς συμβάσεως παράγραφον 1 τοῦ ἄρθρου 5 ν. 2112;

IV. Οἱ ἀσχοληθέντες (4) μὲ τὸ θέμα, μὴ πολυπραγμονήσαντες εἰς τὴν ἀνάλυσιν τῆς προεκτεθείσης διατάξεως, ἑρμηνεύουσι κεχωρισμένως τὰς δύο παραγράφους ταύτης, χωρὶς νὰ ἀντιμετωπίζωσιν εὐθέως τοῦτο, τινὲς δὲ δέχονται, ὅτι ἡ ὑποχρέωσις τῆς καταβολῆς ἀποζημιώσεως κατὰ τὸν νόμον 2112)1920 καὶ τὸ β.δ. τῆς 16)18 Ἰουλίου 1920 εἰς τὸν ἀπαλλασσόμενον τῆς κατηγορίας μισθωτὸν γ ε ν ν ᾶ τ α ι ἅ μ α τῇ κοινοποιήσει εἰς τὸν ἐργοδότην ὑπὸ τοῦ ἐνδιαφερομένου τοῦ ἀπαλλακτικοῦ βουλεύματος ἢ τῆς ἀποφάσεως κατὰ τὸ ἄρθρον 7 ἐδάφιον 2 ν. 3198)1955 διὰ τοὺς ὑπαγομένους εἰς τὸν νόμον τοῦτον, ἐνῷ διὰ τοὺς μὴ ὑπαγομένους εἰς τοῦτον ἡ ὑποχρέωσις γ ε ν ν ᾶ τ α ι ἅ μ α τῇ ἐκδόσει τοῦ ἀπαλλακτικοῦ βουλεύματος ἢ τῆς ἀπαλλακτικῆς ἀποφάσεως τοῦ ποινικοῦ δικαστηρίου (5). Ἡ ἄποψις αὕτη, πρὸς τὴν ὁποίαν στοιχεῖ ἡ μειοψηφία τῆς ἄνω ἀποφάσεως, θεωρεῖ ὡς νομικὸν γεγονός, παραγωγικὸν τοῦ δικαιώματος τῆς ἀποζημιώσεως, τὴν ἔκδοσιν ἀπαλλακτικοῦ βουλεύματος ἢ ἀπαλλακτικῆς δικαστικῆς ἀποφάσεως. Ἐὰν δεχθῇ τις τὰ περιστατικὰ ταῦτα ὡς στοιχεῖα τῆς γ ε ν έ σ ε ω ς κατὰ τὸν νόμον τοῦ δικαιώματος, θὰ πρέπει νὰ καταλήξῃ εἰς τὴν ἄποψιν περὶ ὀρθότητος τῆς εἰσηγητικῆς μειοψηφίας, διότι ὁ μεσολαβήσας θάνατος τοῦ ἀπολυθέντος ἠμπόδισε τὴν ἔκδοσιν βουλεύματος ἢ δικαστικῆς ἀποφάσεως καὶ συνεπῶς τὴν γένεσιν καὶ εἰς αὐτὸν ἐπαγωγὴν δικαι-

(3) Αἰτιολογ. Ἔκθεσις, Ἀγαλλοπούλου, νόμος 2112)1920 «περὶ ὑποχρεωτικῆς καταγγελίας τῆς συμβάσεως ἐργασίας. Μία ἱστορικὴ ἀναδρομή, ΕΕΔ 16, 577.

(4) Ἀνωτ. σημ. 1.

(5) Ἀγαλλοπούλου, Ἐργατ. Δίκαιον, σελ. 359.

ώματος, έτι δὲ μᾶλλον καὶ τὴν μεταγωγὴν τοιούτου δικαιώματος εἰς τοὺς κληρονόμους του, ἀφοῦ, καθ' ὃν χρόνον οὗτος ἔζη καὶ καθ' ὃν ἦτο δυνατὸν νὰ εἶναι οὗτος ὑποκείμενον δικαιωμάτων καὶ ὑποχρεώσεων, δὲν εἶχε γεννηθῆ κἂν δικαίωμα ἀποζημιώσεως. Ὁἰκοθεν δὲ νοεῖται, ὅτι οἱ κληρονόμοι τούτου δὲν δύνανται νὰ ἀποκτήσωσι τοιοῦτον δικαίωμα ἐξ ἰδίου αὐτῶν δικαίου. Ἀκόμη δὲν δύναται νὰ ὑποστηριχθῆ, ὅτι τὸ ἄτοπον τοῦτο τῆς ἀπωλείας τῆς ἀποζημιώσεως αἴρεται διὰ τῆς ὑποκαταστάσεως εἰς ταύτην ἀξιώσεως τοῦ ἀποβιώσαντος μισθωτοῦ ἐκ τοῦ ἄρθρου 914 Α.Κ., διότι, ἀνεξαρτήτως ἄλλων λόγων ἀποκλειόντων ταύτην, αὕτη προϋποθέτει ἀδικοπραξίαν, τὰ στοιχεῖα τῆς ὁποίας δὲν συμπίπτουν μὲ τὰ στοιχεῖα τοῦ δικαιώματος ἀποζημιώσεως μεθ' ὑποβολὴν μηνύσεως. Ἡ ἄποψις αὕτη, ἥτις ἔχει ὑπὲρ αὐτῆς τὴν γραμματικὴν διατύπωσιν τοῦ Νόμου, ὅστις ποιεῖται χρῆσιν τοῦ ὅρου «δικαιοῦται», ἐξ οὗ εὐλόγως ἐκ πρώτης ὄψεως ἠδύναταί τις νὰ σχηματίσῃ τὴν ἀνωτέρω γνώμην, εἶναι ἀντίθετος πρὸς τὸ πνεῦμα, τὸν σκοπὸν καὶ τὴν οἰκονομίαν τοῦ νόμου.

V. Ἐπὶ ἄλλης βάσεως φρονοῦμεν, ὅτι τοποθετεῖται τὸ ὅλον θέμα καὶ αὕτη παρέχει λύσιν προσαρμοζομένην ἀπολύτως πρὸς τὸ πνεῦμα τοῦ νόμου καὶ τὸν δι' αὐτοῦ ἐπιδιωκόμενον σκοπόν.

Ι. Ὁ νομοθέτης, ἐπιτρέψας τὴν ἀπρόθεσμον ἢ ἄνευ τηρήσεως τῶν νομίμων διατυπώσεων ἀπόλυσιν, ἀπέβλεψε μὲν εἰς τὴν προστασίαν τῶν ἐπιχειρήσεων ἐναντι μισθωτῶν ἐπιζημίων εἰς τὰ συμφέροντά των καὶ εἰς αὐτὰς τὰς ἰδίας, δὲν ἠθέλησεν ὅμως νὰ ἀποστερήσῃ τούτους τοῦ δικαιώματος ἀποζημιώσεως, ὅταν ἡ κατηγορία, ἥτις κρίθη ὡς ἐπιβάλλουσα τὴν ἄμεσον ἀπομάκρυνσιν τοῦ μισθωτοῦ, ἀποδεικνύεται ἀνυπόστατος ἢ ἀβάσιμος. Ὁρίσας δὲ οὕτως, ὅτι πάλληλος, ἀπαλλαγεὶς διὰ βουλεύματος ἢ δικαστικῆς ἀποφάσεως τῶν ὡς ἄνω κατηγοριῶν, δικαιοῦται νὰ ζητήσῃ τὴν κατὰ τὸ ἄρθρον 3 ἀποζημίωσιν, ἀπέβλεψεν εἰς τὸν συνήθη τρόπον περατώσεως τῆς ποινικῆς διαδικασίας καὶ ἠθέλησεν, ὅπως τὰ ἀπαλλακτικὰ βουλεύματα ἢ αἱ ἀπαλλακτικαὶ ἀποφάσεις, κατὰ παρέκκλισιν τῶν περὶ δεδικασμένου κρατούντων, ἔχονται, εἰς τοιούτας περιπτώσεις, ἀντὶ ἀληθείας (6), χωρὶς νὰ θέλῃ νὰ ἀποκλείσῃ τὴν οὐσιαστικὴν ἔρευναν, ὅταν, ἕνεκα δικονομικῶν λόγων, καθίσταται ἀνέφικτος ἡ ἐπὶ τῆς οὐσίας κρίσις τοῦ ἁρμοδίου Συμβουλίου ἢ Δικαστηρίου (7).

2. Τὴν γ ε ν ε σ ι ο υ ρ γ ὸ ν α ἰ τ ί α ν τοῦ δικαιώματος τῆς ἀποζημιώσεως ἀποτελεῖ τὸ νομικὸν γεγονὸς τῆς ἐκτάκτου καταγγελίας τῆς ἐργασιακῆς συμβάσεως. Ὅτε ἀνακοινοῦται ἡ μονομερὴς αὕτη δήλωσις τὸ μὲν λύεται ἡ σχέσις, τὸ δὲ γεννᾶται αὐτοδικαίως καὶ τὸ δικαίωμα τῆς ἀποζημιώσεως, διότι ὁ λόγος, ὅστις ἐπέβαλε τοῦτο, εἶναι ἡ ἄνευ προμηνύσεώς τινος τοῦ μισθωτοῦ λύσις τῆς συμβάσεως ἐργασίας. Τὸ δικαίωμα δὲν ὑφίσταται, ὅταν ὁ μισθωτὸς διέπραξεν ἀξιόποινον πρᾶξιν καὶ ἀπελύθη ἕνεκα ταύτης κατὰ τοὺς ὅρους καὶ διαδικασίαν τοῦ ἄρθρου 5 τοῦ νόμου 2112, βεβαιοῦται δὲ τοῦτο δικαστικῶς, εἴτε δι' ἐκδόσεως ἀποφάσεως τοῦ ποινικοῦ δικαστηρίου, δεχομένης ὅτι ἐτελέσθη ἡ πρᾶξις, εἴτε, ὅταν διὰ δικονομικοὺς λόγους δὲν κατέστη δυνατὴ ἡ πρόοδος τῆς ποινικῆς διαδικασίας, διὰ παρεμπιπτούσης κρίσεως τοῦ ἁρμοδίου πολιτικοῦ Δικαστηρίου, ἐνώπιον τοῦ ὁποίου ἄγεται πρὸς ἐπίλυσιν ἡ διαφορά.

3. Κ ο ι ν ὸ ν γ ν ώ ρ ι σ μ α ἀμφοτέρων τῶν περιπτώσεων εἶναι ἡ προηγουμένη τῆς ἀπολύσεως ὑποβολὴ μηνύσεως ἐκ μέρους τοῦ ἐργοδότου δι' ἀξιόποινον πρᾶξιν ἢ ἡ ἀπαγγελία κατηγορίας δι' ἀξιόποινον πρᾶξιν εἰς βαθμὸν πλημμελήματος, σχέσιν ἐχούσαν μὲ τὴν ὑπηρεσίαν καὶ οὐσιωδῶς ἐπηρεάζουσαν τὴν ἐνάσκησιν ταύτης. Ἡ διαφορά των δὲ ἐγκειται εἰς τὸ ὅτι εἰς τὴν περίπτωσιν τῆς ἀθωώσεως τοῦ κατηγορηθέντος ἡ ὑποβολὴ μηνύσεως ἐμποδίζει τὴν γ έ ν ε σ ι ν τ ῆ ς ἀ ξ ι ώ σ ε ω ς, τῆς ἀπορρεούσης ἐκ τοῦ δικαιώματος, μέχρι τῆς ἐκδόσεως ἀπαλλακτικοῦ βουλεύματος ἢ ἀπαλλακτικῆς ἀποφάσεως. Αὐτὴν τὴν σημασίαν ἔχει ἡ διάταξις τοῦ νόμ υ, ἡ ἐπιτάσσουσα τὴν ἄμεσον ἀπόλυσιν τοῦ μισθωτοῦ εἰς περίπτωσιν ὑποβολῆς μηνύσ ως. Ὅτι, δηλαδή, παρέχεται εἰς τὸν ἐργοδότην ἡ εὐχέρεια τῆς ἀμέσου λύσεως τῆς ἐργασιακῆς συμβάσεως ἄνευ ἀμέσου καταβολῆς ἀποζημιώσεως, ἧς ὅμως δικαιοῦται

(6) Α.Π. 185)1958, ΕΕΔ 1ι, 410, ἐφ' ὧν ἀπαίνονται, ὅτι δὲν ἐτελέσθη ἡ πρᾶξις, Ἀγαλλόπουλος, ἔνθ' ἀνωτ. σελ. 358, σημ. 4 καὶ 5.

(7) Ἀγαλλόπουλος, ἔνθ' ἀνωτ., σελ. 358.

Η ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΠΡΟΟΔΟΣ ΕΠΙΔΙΩΞΙΣ ΤΗΣ ΕΥΡΩΠΑΪΚΗΣ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗΣ ΚΟΙΝΟΤΗΤΟΣ

[Άρθρα 2, 117 - 122 της Συμβάσεως.— Προγραμματισμός]

Ὑπὸ τοῦ κ. ΣΙΜΩΝΟΣ ΓΕΩΡΓΑ, Διευθυντοῦ τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας

Εἰς τὸν ἡμερήσιον τύπον τῆς 10ης Ἰανουαρίου ἐ.ἔ. ἐδημοσιεύθη εἴδησις, ὅτι ὑπὸ τῆς Ἑλληνικῆς Τραπέζης Βιομηχανικῆς Ἀναπτύξεως θεωρεῖται ἀπαραίτητος ἡ συνεργασία μετὰ τοῦ βιομηχανικοῦ κόσμου διὰ τὴν εὐστοχον καὶ ἐπιτυχῆ ἐφαρμογὴν προγραμμάτων ἱδρύσεως ἀνταγωνιστικῶν βιομηχανικῶν ἐπιχειρήσεων καὶ ἐξυγιάνσεως καὶ προσαρμογῆς τῆς Ἑλληνικῆς Βιομηχανίας εἰς τὰς νέας διεθνεῖς συνθήκας.

Ἡ σύνδεσις τῆς Ἑλλάδος μετὰ τῆς Εὐρωπαϊκῆς Οἰκονομικῆς Κοινότητος (νόμος 4226)1962) εἶναι γεγονός, τὸ ὁποῖον δημιουργεῖ διὰ τὴν χώραν μας καὶ δικαιώματα, ἀλλὰ καὶ ὑποχρεώσεις.

Ἡ ἀκριβὴς ἐπισήμανσις τῶν ἐκ τῆς εἰσόδου τῆς Ἑλλάδος εἰς τὴν Εὐρωπαϊκὴν Οἰκονομικὴν Κοινότητα ὑποχρεώσεων προϋποθέτει ἐνδελεχῆ μελέτην καὶ ἀξιολόγησιν τῶν ὑποχρεώσεων τούτων, ἀναλόγως τῆς ἐκτάσεως τῶν ἐπιπτώσεων ἐπὶ τοῦ ὅλου δημιουργηθέντος προβλήματος.

Ἐπιθυμῶν νὰ περιορίσω τὰς σκέψεις μου ἐπὶ τῆς σημασίας καὶ τῆς συμβολῆς τοῦ παράγοντος «ἐργασία» εἰς τὴν συντελουμένην εἰς τὸν εὐρωπαϊκὸν χῶρον οἰκονομικὴν ἐπαναστασιν παρα-

---

ὁ ἀθῶος μισθωτὸς καὶ ἠν δύναται οὗτος νὰ ἀξιώσῃ μετὰ τὸ πέρας τῆς ποινικῆς διαδικασίας.

4. Ἡ ἀπαλλάσσουσα ἢ ἐπιβάλλουσα ποινὴν ἀπόφασις δὲν κάμνει ἄλλο τι ἀπὸ τοῦ νὰ ἐπιβεβαιοῖ τὴν τέλεσιν ἢ τὴν μὴ τέλεσιν ἀδικήματός τινος, ὅπερ ἀπετέλεσε τὴν ἀφορμὴν τῆς καταγγελίας, καὶ ἐπομένως αὕτη ἔχει βεβαιωτικὸν ἢ μὴ χαρακτῆρα περὶ περιστατικῶν, ἅτινα προσκάλεσαν τὴν καταγγελίαν καὶ τὰ ὁποῖα, εἰ μὲν βεβαιοῦται, ὅτι ἔλαβον χώραν, ἀποκλείουν τὴν γένεσιν δικαιώματος, εἰ δὲ δὲν βεβαιοῦται, ὅτι ἔλαβον χώραν, οὐδόλως ἐπηρεάζουσι τοῦτο καὶ ἡ μόνη ἐπίδρασις, ἣν ἀσκοῦσι ταῦτα εἰς τὴν δευτέραν περίπτωσιν, τῆς μὴ βεβαιώσεώς των, εἶναι, ὅτι ἡ ἐπίκλησις τούτων καὶ ἡ ὑποβολὴ μηνύσεως καθιστῶσι τὸ δικαίωμα μὴ ἀγώγιμον, μέχρις ὅτου ἀποφανθῶσι περὶ τούτων τὰ ἁρμόδια δικαστήρια.

VII. Ἡ ὑποστηριζομένη ἄποψις, προπαντὸς πρακτική, ἐναρμονίζεται πλήρως πρὸς τὸ πνεῦμα καὶ τὴν ὅλην οἰκονομίαν τοῦ νόμου 2112, διότι:

1. Δὲν καταλήγομεν εἰς τὸ ἄτοπον νὰ δίδωμεν δημιουργικὸν δικαιώματος χαρακτῆρα εἰς μίαν ποινικὴν ἀπόφασιν ἄσχετον ὅμως πρὸς τὴν σύμβασιν ἐργασίας καὶ τὴν καταγγελίαν της, ἐκδιδομένην εἰς χρόνον μεταγενέστερον τῆς λύσεως ταύτης, ἤτοι εἰς χρόνον, καθ' ὃν δὲν ὑφίσταται κἂν σύμβασις ἐργασίας, ἐξ ἧς, ὡς γνωρίζομεν, ἀπορρέει ἡ πρὸς ἀποζημίωσιν ὑποχρέωσις.

2. Τὸ ἴδιον τὸ ἄρθρον 5 § 2 τοῦ νόμου 2112 παραπέμπει εἰς τὸ ἄρθρον 3, ὅπερ προϋποθέτει ἔκτακτον καταγγελίαν. Ἐὰν ἀπαλλαγῇ ὁ μισθωτός, λέγει, δικαιοῦται νὰ ζητήσῃ τὴν κατὰ τὸ ἄρθρον 3 ἀποζημίωσιν ἤτοι τὴν ἀποζημίωσιν, ἥτις γεννᾶται συνεπείᾳ τῆς ἐκτάκτου καταγγελίας καὶ κατὰ τὸν χρόνον, καθ' ὃν αὕτη λαμβάνει χώραν. Ἂν μὴ παραπλανᾷ ἡ χρῆσις τοῦ ὅρου «δικαιοῦται». Οὗτος ἔχει τὴν ἔννοιαν, ὅτι ὁ ἀθῶος μισθωτὸς δὲν ἀπόλλυσι τὸ δικαίωμά του ἕνεκα τῆς γενομένης καταγγελίας καὶ ὅτι δύναται νὰ ἐνασκήσῃ τοῦτο μετὰ τὴν ἀθώωσίν του.

3. Πρὸ παντὸς ὅμως καθιστᾷ εὔκολον τὴν ἐπίλυσιν τοῦ ἀπασχολήσαντος τὴν ἐξ ἀρχῆς ἀπόφασιν θέματος, ὡς καὶ ὁμοίων θεμάτων, ἅτινα εἶναι ἐνδεχόμενον νὰ ἀνακύψουν μετὰ τὸ ν.δ. 4367)1964 «περὶ παραγραφῆς ἀδικημάτων τινῶν», διότι καὶ εἰς τὰς περιπτώσεις ταύτας, παρὰ τὴν παῦσιν τῆς ποινικῆς διαδικασίας λόγῳ τῆς παραγραφῆς τῶν ἀδικημάτων καὶ παρὰ τὴν μὴ ἔκδοσιν βουλευμάτων, τὰ πολιτικὰ δικαστήρια, κρίνοντα ἐπὶ τῆς πολιτικῆς διαφορᾶς, δικαιοῦνται καὶ ὑποχρεοῦνται νὰ ἐρευνήσωσι παρεμπιπτόντως καὶ τὴν οὐσίαν τῆς ὑποθέσεως, ὅταν διὰ λόγους καθαρῶς τυπικοὺς δὲν εἶναι ἐφικτὴ ἡ κρίσις τῶν ποινικῶν δικαστηρίων.

Ἐν πάσῃ περιπτώσει ἡ ἄποψις αὕτη εἶναι ἡ ἐπιεικεστέρα ὑπὲρ τῶν μισθωτῶν, ὑπὲρ ὧν ἀπέβλεψεν ὁ νομοθέτης.

Ντω τά κάτωθι:

Ἡ Διακήρυξις τῆς Φιλαδελφείας (10 Μαΐου 1944), ἡ ὁποία δύναται νά θεωρηθῇ ὡς διεθνής ἐκφρασις σεβασμοῦ καί προστασίας τῆς ἀξιοπρεπείας τοῦ ἀνθρώπου, εἰς τό Ι μέρος αὐτῆς ἐπιβεβαιοῖ τάς θεμελιώδεις ἀρχάς ὅτι «ἡ ἐργασία δέν εἶναι ἐμπόρευμα», «ἡ πενία, ὁπουδήποτε καί ἄν ὑπάρχῃ, ἀποτελεῖ κίνδυνον διά τήν εὐημερίαν πάντων», «τό ἀγών κατά τῆς ἀνάγκης δέον νά διεξάγεται μετ' ἀκαμάτου σθένους εἰς ἕκαστον ἔθνος καί διά συνεχοῦς συλλογικῆς διεθνοῦς προσπαθείας».

Ἡ αὐτή διακήρυξις ἐπιβεβαιοῖ ἐπίσης εἰς τό IV μέρος αὐτῆς, ὅτι ἡ πληρεστέρα καί εὐρυτέρα χρησιμοποίησις τῶν παραγωγικῶν πηγῶν τοῦ κόσμου δύναται νά ἐξασφαλισθῇ δι' ἀποτελεσματικῆς ἐθνικῆς καί διεθνοῦς δράσεως καί ἰδίᾳ διά μέτρων, τά ὁποῖα σκοποῦν τήν ἐπαύξησιν τῆς παραγωγῆς καί τῆς καταναλώσεως, τήν ἀποφυγήν σοβαρῶν οἰκονομικῶν διακυμάνσεων καί τήν προώθησιν τῆς οἰκονομικῆς καί κοινωνικῆς προόδου τῶν ὀλιγώτερον ἀνεπτυγμένων περιοχῶν τοῦ κόσμου.

Χαρακτηριστικόν γνώρισμα τῆς ἐποχῆς μας εἶναι ἡ μάχη διά τήν εὐημερίαν τοῦ ἀνθρώπου, ἥτις ἐπιτυγχάνεται διά τῆς κοινωνικῆς προόδου.

Ἡ «κοινωνική πρόοδος» εἶναι σκοπός, ἐπιδίωξις, ἄνευ ἀναζητήσεως.

Τήν κοινωνικήν πρόοδον συνθέτουν ἀφ' ἑνός αἱ ἀνάγκαι, ὡς αὐταί διαμορφοῦνται ἐν τῇ συνεχῶς ἐξελισσομένῃ κοινωνίᾳ καί αἵτινες προβάλλονται ὑπό μορφήν αἰτημάτων καί διεκδικήσεων τῶν ἐπαγγελματικῶν τάξεων, καί ἀφ' ἑτέρου αἱ δυνατότητες τῶν ἐθνικῶν οἰκονομιῶν καί ἀκόμη τῆς διεθνοῦς οἰκονομικῆς καταστάσεως καί τοῦ συναφοῦς βαθμοῦ ἀλληλεγγύης.

Βασικά πάντως στοιχεῖα τῆς κοινωνικῆς προόδου ἀποτελοῦν ἀφ' ἑνός μέν τά ἐπιτεύγματα τοῦ τεχνικοῦ πολιτισμοῦ, ἀφ' ἑτέρου δέ ἡ ἀναγνώρισις εἰς τά ἄτομα ὡρισμένων βασικῶν ἠθικῶν καί ὑλικῶν δικαιωμάτων καί ἡ παράλληλος δημιουργία καί ἐδραίωσις τῶν θεσμῶν, οἵτινες προορίζονται νά διασφαλίσουν τήν ἀπρόσκοπτον ἄσκησιν αὐτῶν.

Ἡ τοιαύτη κοινωνική πρόοδος ἀποτελεῖ τόν κεντρικειμενικόν σκοπόν τῆς συγχρόνου κοινωνικῆς πολιτικῆς, τήν ἐνθερμον προσδοκίαν τῶν ἐργαζομένων τάξεων καί τήν ὑψηλήν ἐπιδίωξιν Κυβερνήσεων καί Διεθνῶν Ὀργανισμῶν.

Μετά τόν δεύτερον παγκόσμιον πόλεμον καταβάλλεται πράγματι σοβαρά διεθνής προσπάθεια πρός καθορισμόν τόσον τῶν βασικῶν κριτηρίων, ὅσον καί τῶν τρόπων ἐπιτεύξεως τῆς κοινωνικῆς προόδου. Τό κοινωνικόν κριτήριον, σκοποῦν εἰς τήν ἱκανοποίησιν τῶν ὑλικῶν καί ἠθικῶν ἀναγκῶν, εἰς τήν καταπολέμησιν τῆς πενίας, εἰς τήν ἐξασφάλισιν κοινωνικῆς δικαιοσύνης, συγκινεῖ ἀναμφισβητήτως τήν ἀνθρωπιστικήν χορδήν καί συγκεντρώνει τήν εὐμένειαν τῆς διαθέσεως.

Τό καίριον ὅμως θέμα, ὅπερ τίθεται σήμερον ἐνώπιον τῆς συγχρόνου κοινωνίας μας, εἶναι νά ἐξευρεθοῦν οἱ τρόποι καί τό μέτρον συντονισμοῦ τοῦ οἰκονομικοῦ καί κοινωνικοῦ κριτηρίου, ὥστε νά ἐπιτυγχάνεται ἡ ὁμαλή ἐξέλιξις τῆς οἰκονομικῆς καί κοινωνικῆς ζωῆς καί ἡ σταθερά κοινωνική πρόοδος. Εἶναι τοῦτο ἔργον δυσχερές, πολύπλοκον, μέ ἀποτελέσματα, ἅτινα δέν δύνανται νά εὑρουν ἄμεσον στάθμισιν καί διά τόν λόγον αὐτόν ἀναγκαιοῦν μελέτην τοῦ θέματος, ἀφοσίωσιν καί ἐπιμονήν.

Αὗται εἶναι αἱ θεμελιώδεις ἀρχαί, αἱ ὁποῖαι προσδιορίζουν τήν ἀποστολήν τοῦ σημερινοῦ Κράτους ὡς φορέως δικαιωμάτων καί ὑποχρεώσεων ἐναντι τοῦ ἀνθρωπίνου παράγοντος.

Σήμερον αἱ θεμελιώδεις αὗται ἀρχαί λαμβάνουν νέας διαστάσεις. Ἐκδηλοῦνται εἰς χῶρον εὐρύτερον.

Ὁ κόσμος, εὑρισκόμενος πρό τεχνικῶν πραγματοποιήσεων καί ἐπιστημονικῶν ἐπιτεύξεων, ἐκδηλουμένων μέ ταχύτητα, ὥστε νά προκαλοῦν τήν ἔκπληξιν καί νά ἐπιβάλλουν τήν ἀνάγκην ἀμέσου προσαρμογῆς, ἀντιμετωπίζει νέα προβλήματα οἰκονομικῆς καί πολιτικῆς ὑφῆς.

Σήμερον εἰς τόν διεθνῆ στίβον καλλιεργοῦνται νέοι θεσμοί καί νέον πνεῦμα ὅσον ἀφορᾷ τόν παράγοντα «ἄνθρωπος». Εἰς αὐτήν τήν προσπάθειαν ὁ παράγων «ἄνθρωπος» λαμβάνει, δοντως, τάς διαστάσεις, τάς ὁποίας ἐπιβάλλει ὁ σεβασμός πρός τήν ἀξιοπρέπειαν καί τά δικαιώματα αὐτοῦ.

Σύμφωνα πρός τό πνεῦμα τοῦτο τῆς ἐποχῆς μας διεθνῶς υἱοθετοῦνται ἀρχαί, αἱ ὁποῖαι καθορίζουν τήν σύγχρονον θέσιν τοῦ ἀνθρώπου εἰς τόν πολιτικόν, οἰκονομικόν καί κοινωνικόν τομέα τῆς ζωῆς.

Τελευταίως εἰς τόν εὐρωπαϊκόν χῶρον συνετελέσθη μία ἐπανάστασις ἐπί τοῦ οἰκονομικοῦ τομέως, ἥτις θά ἔχῃ ἀναμφισβητήτως τάς εὐεργετικάς συνεπείας της καί ἐπί τοῦ κοινωνικοῦ τοιούτου.

Αἱ εὐρωπαϊκαί χῶραι, οἱ ἀνήκουσαι εἰς τήν Ε.Ο.Κ., δίδουν σήμερον τήν μάχην διά τήν εὐη-

μερίαν τοῦ ἀνθρώπου.

Ἡ Ἑλλὰς διὰ τοῦ ὑπογραφέντος συμφώνου τὴν 9ην Ἰουλίου 1961 καὶ κυρωθέντος διὰ τοῦ νόμου 4226)1962 προσεχώρησεν εἰς τὴν Εὐρωπαϊκὴν Οἰκονομικὴν Κοινότητα.

Διὰ τῆς ἀποφάσεως ταύτης διανοίγεται εἰς τὴν χώραν μας μία νέα περίοδος. Μία περίοδος, ἡ ὁποία ὑπόσχεται πολλὰ πλεονεκτήματα, ἀπορρέοντα ἐκ τῆς νέας οἰκονομικῆς διαμορφώσεως, ἥτις θέλει συντελεσθῆ ἐν Εὐρώπῃ, ὑπὸ τὴν προϋπόθεσιν ὅτι θὰ καταβάλωμεν σκληρὰν πρὸς τοῦτο προσπάθειαν.

Ὁ νόμος τῆς προσφορᾶς καὶ ζητήσεως εἰς τὸν ἐλεύθερον στίβον τῆς Εὐρωπαϊκῆς Οἰκονομικῆς Κοινότητος λειτουργεῖ σήμερον ἀνάλογα πρὸς τὴν προσπάθειαν, τὴν ὁποίαν καταβάλλει ἕκαστον Κράτος - Μέλος αὐτῆς. Πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον οἱ ἁρμόδιοι παράγοντες προγραμματίζουν τὴν προσπάθειαν ταύτην σήμερον ἄνευ οὐδεμιᾶς καθυστερήσεως. Αἱ δυνάμει τοῦ ν.δ. 4355) 1962 νέαι ἁρμοδιότητες τοῦ Κέντρου Προγραμματισμοῦ καὶ Οἰκονομικῶν Ἐρευνῶν θέτουν πράγματι τὰς βάσεις διὰ μίαν ἐπιβαλλομένην ταχεῖαν, θαρραλέαν καὶ ρεαλιστικὴν ἀντιμετώπισιν τῶν ἐκ τῆς εἰσόδου μας εἰς τὴν Εὐρωπαϊκὴν Οἰκονομικὴν Κοινότητα προβλημάτων.

Οὕτω διὰ τῆς ἐκποιήσεως καὶ ἐφαρμογῆς προγραμμάτων συγχρονισμένων καὶ ἐνημερωμένων πρὸς τὰς νέας μεθόδους καὶ ἀντιλήψεις περὶ οἰκονομικῆς καὶ κοινωνικῆς πολιτικῆς θὰ δυνηθῇ ἡ χώρα μας νὰ προσεγγίσῃ, κατὰ τὸ δυνατόν, τὸ ἐπιβαλλόμενον ἐπίπεδον ἀνταγωνισμοῦ.

Τὸ Κέντρον Προγραμματισμοῦ καὶ Οἰκονομικῶν Ἐρευνῶν, φορεὺς λεπτοτάτης ἀποστολῆς, κατέστη τὸ ἐπιστημονικὸν ἐργαστήριον ἐρεύνης καὶ προγραμματισμοῦ τοῦ ὅλου οἰκονομικοῦ προβλήματος, ὡς τοῦτο ἐμφανίζεται ἰδίᾳ μετὰ τὴν εἰσοδόν μας εἰς τὴν Εὐρωπαϊκὴν Οἰκονομικὴν Κοινότητα.

Κατὰ τὴν μάχην προσαρμογῆς τῆς οἰκονομίας μας πρὸς ἐκείνην, ἣν διαγράφουν αἱ ἀρχαὶ τῆς Εὐρωπαϊκῆς Οἰκονομικῆς Κοινότητος, ἀνακύπτουν ἀναμφισβητήτως προβλήματα ἀπρόβλεπτα λόγῳ τῆς ἀναγκαίας ἀνασυντάξεως τῶν ἐπὶ μέρους οἰκονομικῶν μονάδων τῆς χώρας καὶ τῆς ἐκ ταύτης δημιουργίας πλείστων ἄλλων προβλημάτων.

Τὰ προβλήματα ταῦτα εἶναι ἀπωσδήποτε ἀναπόφευκτα, δι' ὡρισμένους ἰδίως παραγωγικοὺς κλάδους, προκειμένου νὰ καταστῇ δυνατὴ ἡ ἐξασφάλισις χαμηλοῦ κόστους παραγωγῆς. Ἀκόμη καὶ αὐτὴ ἡ Μεγάλη Βρετανία, ἐν τῇ ἐπιθυμίᾳ της ὅπως εἰσέλθῃ εἰς τὴν Ε.Ο.Κ., ἀντιμετώπιζε πλεῖστα ὅσα προβλήματα. Ἡ Κυβέρνησις αὐτῆς μάλιστα, παρὰ τὸ ὑψηλὸν βιοτικὸν ἐπίπεδον, προητοίμαζε τὸ ἔδαφος διὰ τὴν ἐφαρμογὴν ἑνὸς προγράμματος «σκληρᾶς λιτότητος», τὸ ὁποῖον θὰ ἐπέτρεπε τὴν διαμόρφωσιν τιμῶν ἀνταγωνιστικῶν.

Ἡ ἔννοια τοῦ «ἀνταγωνισμοῦ» εἰς τὸν χῶρον τῆς Εὐρωπαϊκῆς Οἰκονομικῆς Κοινότητος ἔχει λάβει νέαν μορφήν. Αὐτὴν τὴν ἔννοιαν καλοῦνται νὰ συλλάβουν πάντες οἱ παράγοντες ἑκάστου Κράτους Μέλους τῆς Ε.Ο.Κ.

Ἡ Εὐρωπαϊκὴ Οἰκονομικὴ Κοινότης εἶναι μία νέα οἰκονομικὴ μονάς, ἐντὸς τῆς ὁποίας θέλει διαμορφωθῇ ἡ νέα εὐρυτάτη ἔννοια τῆς οἰκονομικῆς πολιτικῆς, ὡς καὶ ἡ ὀργανικὴ αὐτῆς συνάρτησις μὲ τὴν κοινωνικὴν τοιαύτην. Ἐκ τῆς συναρτήσεως δὲ ταύτης θέλουν δημιουργηθῇ αἱ νέαι ὑποχρεώσεις τοῦ Κράτους ἐπὶ τῆς ὑπ' αὐτοῦ ἀσκουμένης κοινωνικῆς πολιτικῆς.

Ἡ κοινωνικὴ πολιτική, ἔννοια περικλείουσα τὸν δυναμισμὸν τῶν συνεχῶς μεταβαλλομένων κοινωνικῶν συνθηκῶν καὶ ἀναγκῶν, ὑπόκειται εἰς τὰς μεταβολάς, αἵτινες ἀναγκαστικῶς ἄγουν εἰς τὴν ἀνάγκην συνεχοῦς προσαρμογῆς της.

Ἡ χώρα μας ἀπὸ τῆς κυρώσεως τῆς συμφωνίας συνδέσεώς της μὲ τὴν Ε.Ο.Κ. εὑρίσκεται πρὸ προβλημάτων, ἅτινα προκαλοῦνται ἐκ τῆς ἐλευθέρας μετακινήσεως τῶν ἀγαθῶν, τῶν κεφαλαίων καὶ τοῦ ἐργατικοῦ δυναμικοῦ. Ἔργον ἡμῶν εἶναι ἡ προγραμματισμένη ἀντιμετώπισις τῶν προβλημάτων τούτων, ἤτοι τῆς μειώσεως τοῦ κόστους παραγωγῆς ὡρισμένων προϊόντων μας, βελτιώσεως τῆς ποιότητος τούτων καὶ αὐξήσεως τῆς παραγωγικότητός, ὥστε νὰ δυνηθῶμεν νὰ φθάσωμεν τὰ ἐπίπεδα, τὰ ὁποῖα θέλει διαμορφώσει ἡ ἀνταγωνιστικὴ προσπάθεια τῶν Κρατῶν - Μελῶν τῆς Ε.Ο.Κ. Εὑρισκόμεθα δηλαδὴ πρὸ μιᾶς νέας οἰκονομικῆς διαμορφώσεως, τὴν ἔκτασιν τῆς ὁποίας μελετοῦν οἱ ἐπὶ μέρους παράγοντες τῆς οἰκονομικῆς καὶ πολιτικῆς ζωῆς τῆς χώρας, συγχρόνως δὲ ἐπιδιώκεται γενικὴ συνειδητοποίησις ὑπὸ τοῦ λαοῦ τῆς σημασίας τοῦ ἐπιδιωκομένου σκοποῦ. Οἱ συντελεσταὶ τῆς παραγωγῆς δίδουν τὴν μάχην τῆς προσαρμογῆς των εἰς τὰς νέας αὐτὰς ἀρχὰς καὶ ἐπιδιώξεις.

Ἰδιαιτέρως ὁ παράγων «ἄνθρωπος» διαδραματίζει σημαντικὸν ρόλον εἰς τὴν προσπάθειαν ταύτην, θέλει δὲ συντελέσει οὗτος εἰς τὴν ἀπαιτουμένην αὔξησιν τῆς παραγωγικότητος, ἐφ' ὅσον

ολοκληρωθοῦν τὰ ἀκόλουθα μέτρα:

1) Ἐπιστημονική ὀργάνωσις ἐργασίας.

2) Σκόπιμος κατανερισμὸς τῆς ἐργασίας.

3) Ἐπαγγελματική κατεύθυνσις καὶ ἐπαγγελματική ἐπιλογή.

4) Ἐπαγγελματική καὶ τεχνική ἐκπαίδευσις.

5) Ἐπιμόρφωσις ἐργαζομένων.

Πρὸς ἐπίτευξιν αὐξήσεως τῆς παραγωγικότητος βασικῶς ἐπιδιώκεται σήμερον ὑπὸ τοῦ Κράτους ἡ ἐξειδίκευσις τοῦ ἐργατικοῦ δυναμικοῦ καὶ διὰ περαιτέρω ἐπεκτάσεως τοῦ θεσμοῦ τῆς τεχνικῆς ἐκπαιδεύσεως καὶ διὰ προγραμματισμένης ἐπιμορφώσεως τῶν ἐργαζομένων. Ἐπ' εὐκαιρίᾳ ἐπισημαίνω, ὅτι ἡ προσαρμογὴ τοῦ προγράμματος τεχνικῆς βοηθείας πρὸς τὸ ὅλον πρόγραμμα τῆς οἰκονομικῆς ἀναπτύξεως τῆς χώρας καθίσταται ἐπιτακτική.

Τὸ Ὑπουργεῖον Ἐργασίας διὰ τῆς καθιερώσεως τοῦ θεσμοῦ τῆς μαθητείας καὶ ἐπιμορφώσεως τῶν ἐργαζομένων ἀθορύβως συντελεῖ εἰς τὴν ἐξασφάλισιν εἰδικευμένων ἐργατῶν, ἀπαραιτήτων διὰ τὴν μάχην προσαρμογῆς τῆς οἰκονομίας μας πρὸς τὰς νέας ἀρχὰς καὶ ἐπιδιώξεις τῆς Εὐρωπαϊκῆς Οἰκονομικῆς Κοινότητος.

Σήμερον καθ' ὁλοκληρίαν τὴν Ἐπικράτειαν λειτουργοῦν α) 47 Σχολαὶ μαθητείας, εἰς τὰς ὁποίας φοιτοῦν 5000 περίπου μαθηταὶ καὶ β) 23 Σχολαὶ μετεκπαιδεύσεως, εἰς τὰς ὁποίας φοιτοῦν 1500 περίπου μετεκπαιδευόμενοι ἐργάται. Ἐκ τῶν ἀνωτέρω Σχολῶν ἀποφοιτοῦν περίπου ἐτησίως 1000 ἐκ τῶν Σχολῶν μαθητείας καὶ 1200 ἐκ τῶν Σχολῶν μετεκπαιδεύσεως.

Πέραν τῶν ἀνωτέρω Σχολῶν ἀπεφασίσθη ἡ ἵδρυσις εἰδικῶν κέντρων ταχυρρύθμου ἐκπαιδεύσεως ἐνηλίκων ἀνέργων εἰς τὰς περιφερείας Ἀθηνῶν, Θεσσαλονίκης, Βόλου, Πατρῶν, Ἡρακλείου καὶ Χανίων.

Ἡ ἐπέκτασις τοῦ θεσμοῦ τῆς τεχνικῆς ἐκπαιδεύσεως, ὡς τοῦ ἀρτιωτέρου συστήματος δημιουργίας τῶν καταλλήλων καὶ ἀναγκαίων ἐν τῇ παραγωγικῇ διαδικασίᾳ ἑκάστοτε τεχνικῶν καὶ διὰ Κράτη ἐν οἰκονομικοτεχνικῇ ἀναπτύξει εὑρισκόμενα, ὡς ἡ Ἑλλάς, δέον νὰ καλύπτῃ ὅλας τὰς ἀναγκαίας διὰ τὴν βιομηχανικὴν ἐξέλιξιν εἰδικότητας καὶ τὰ πλεῖστα τῶν ἐπαγγελμάτων, χωρὶς σοβαρὰν οἰκονομικὴν ἐπιβάρυνσιν. Τοῦτο δύναται νὰ ἐπιτευχθῇ κυρίως διὰ τῆς δημιουργίας μεγάλων καὶ συγχρόνων Πολυτεχνικῶν Σχολῶν Ἐκπαιδεύσεως εἰς τὰς πλέον καταλλήλους, ἀπὸ πλευρᾶς συγκοινωνιακῶν μέσων καὶ λειτουργίας ἐπιχειρήσεων, θέσεις τῶν μεγάλων ἀστικῶν κέντρων, διότι οὕτω θὰ ἐπιτυγχάνεται ἀσφαλῶς σοβαρὰ ἀναλογικὴ μείωσις τῶν σταθερῶν ἐξόδων καὶ τοῦ κόστους τῶν ἀποσβέσεων, καλύτερα καὶ οἰκονομικώτερα χρησιμοποίησις καὶ ἀξιοποίησις τῶν ἐγκαταστάσεων τῶν ἐργοστασίων, ἐπωφελεστέρα καὶ ἀναλογικῶς ὀλιγώτερον δαπανηρὰ χρησιμοποίησις τοῦ πλέον καταλλήλου καθηγητικοῦ καὶ ἐξειδικευμένου δι' ὡρισμένα ἐκπαιδευτικὰ ἢ παιδαγωγικὰ ἔργα προσωπικοῦ καὶ τὸ κυριώτερον ἀρτιωτέρα ἐκπαίδευσις τῶν μαθητῶν.

Ἐπισημαίνω, ὅτι ἡ εἴσοδος τῆς Ἑλλάδος εἰς τὴν Ε.Ο.Κ. θὰ ἐπιφέρῃ ἀνακατατάξεις τοῦ ἐργατικοῦ δυναμικοῦ τῆς χώρας, ὡς πρὸς τὴν ἐπαγγελματικὴν αὐτοῦ εἰδίκευσιν καὶ σταδιακὴν μείωσιν τῆς ἀνεργίας, ἥτις θὰ ὀφείλεται εἰς τὴν ὁπωσδήποτε δημιουργίαν νέων βιομηχανιῶν καὶ διὰ ξένων κεφαλαίων, ἡ τοποθέτησις τῶν ὁποίων θὰ ὀφείλεται, κατὰ τὴν πρώτην τοὐλάχιστον περίοδον ἐφαρμογῆς τοῦ Συμφώνου συνδέσεως μετὰ τῆς Ε.Ο.Κ., εἰς τὸ μικρότερον κόστος παραγωγῆς.

Πρὸς ἀντιμετώπισιν τῶν ἀνωτέρω προβλημάτων ἐπιβάλλεται ἡ κατάρτισις προγραμμάτων ἐναρμονίσεως τῆς ἑλληνικῆς οἰκονομικῆς καὶ κοινωνικῆς πολιτικῆς πρὸς τὰς ἐκ τῆς ἐφαρμογῆς τοῦ Συμφώνου συνδέσεως τῆς χώρας μας μετὰ τῆς Ε.Ο.Κ. δημιουργηθησομένας ἐξελίξεις.

ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΑΚΗ ΠΡΑΞΙΣ

ΣΥΛΛΟΓΙΚΑΙ ΔΙΑΦΟΡΑΙ ΕΡΓΑΣΙΑΣ

ΠΡΟΘΕΣΜΙΑΙ ΚΥΡΩΣΕΩΣ ΚΑΙ ΤΡΟΠΟΠΟΙΗΣΕΩΣ ΔΙΑΙΤΗΤΙΚΗΣ ΑΠΟΦΑΣΕΩΣ

Ἐνέργεια ἐκ νέου Διοικήσεως μετ' ἀκύρωσιν ἀποφάσεως αὐτῆς

Συντέλεσις τῆς δημοσιεύσεως τῆς ἀποφάσεως τῶν Ὑπουργῶν ἐντὸς τῆς ὑπὸ τοῦ Νόμου 3239) 1955 τασσομένης ἀνατρεπτικῆς προθεσμίας διὰ τῆς πραγματικῆς κυκλοφορίας τοῦ φύλλου τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως.— Ἔναρξις προθεσμίας διὰ τὴν ἐκ νέου ἐνέργειαν τῆς Διοικήσεως μετ' ἀκυρωτικὴν ἀπόφασιν τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας. — Ἀκυρότης ἀποφάσεως Ὑπουργῶν, δημοσιευθείσης πράγματι μετὰ παρέλευσιν τῆς νομίμου προθεσμίας.

Διὰ δευτέραν φορὰν ἀκυροῦται, ὑπὸ τῆς Ὁλομελείας τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας ὑπουργικὴ ἀπόφασις περὶ ἐγκρίσεως μετὰ τροποποιήσεως τῆς ὑπ' ἀριθ. 13)1962 ἀποφάσεως τοῦ Δ.Δ.Δ.Δ. Ἀθηνῶν περὶ τῶν ὅρων ἀμοιβῆς καὶ ἐργασίας τοῦ διαχειριστικοῦ προσωπικοῦ τῆς Ἑταιρείας Διαχειρίσεως Εἰδῶν Μονοπωλίου Ἑλληνικοῦ Δημοσίου (ΕΕΔ 21, 324).

Ἡ πρώτη ὑπ' ἀριθ. 49414)3189 τῆς 21.6.1962 κοινὴ ἀπόφασις τῶν Ὑπουργῶν Συντονισμοῦ καὶ Ἐργασίας ἠκυρώθη διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 1944)1963 ἀποφάσεως τῆς Ὁλομελείας τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας (εἰσηγητὴς *Δ. Τσιμαρᾶτος*, ΕΕΔ 23, 1510) ὡς ἐλλιπῶς αἰτιολογημένη.

Μετὰ τὴν ἀνωτέρω ἀπόφασιν τοῦ Σ. τῆς Ε. ἐξεδόθη ἡ ὑπ' ἀριθ. 104728)6631)1963 ἀπόφασις τῶν Ὑπουργῶν Συντονισμοῦ καὶ Ἐργασίας «περὶ ἀνακλήσεως τῆς ὑπ' ἀριθ. 49414) 3189)1962 ὑπουργικῆς ἀποφάσεως καὶ ἐγκρίσεως μετὰ τροποποιήσεως τῆς ὑπ' ἀριθ. 13) 1962 ἀποφάσεως τοῦ Δ.Δ.Δ.Δ. Ἀθηνῶν» (ΕΕΔ 23, 117), ἡ ὁποία φέρεται δημοσιευθεῖσα εἰς τὸ ὑπ' ἀριθ. 577 Φ.Ε.Κ., τεῦχος Β', τῆς 24 Δεκεμβρίου 1963.

Τῆς ἀποφάσεως ταύτης ἐζητήθη ἡ ἀκύρωσις.

Ἐπανέρχεται τὸ Συμβούλιον τῆς Ἐπικρατείας καὶ διὰ τῆς νεωτέρας αὐτῆς ἀποφάσεώς του εἰς τὰ παρ' αὐτοῦ νομολογηθέντα ἐπὶ τῆς δημοσιεύσεως τῆς ὑπουργικῆς ἀποφάσεως εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως. (Ἴδετε ΕΕΔ 24, 71 ἐπ., ἔνθα νομολογία τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας καὶ σημειώσεις μας).

Ἔχει προηγηθῆ τῆς ἀποφάσεως ταύτης ἡ Σ.Ε. 1388)1956 (Ὁλομελείας) (εἰσηγητὴς *Δ. Τσιμαρᾶτος*, ΕΕΔ 15, 798), ἡ ὁποία ἐδέχθη ἐπίσης, ὅτι ἡ ἀκύρωσις ὑπουργικῆς ἀποφάσεως περὶ τροποποιήσεως κλπ. διαιτητικῆς ἀποφάσεως, διότι δὲν ἐξεδόθη ἐντὸς τῆς ὑπὸ τοῦ νόμου προθεσμίας, ἐπάγεται τὴν ἀπὸ τῆς κοινοποιήσεως ἀντιγράφου τῆς ἀκυρωτικῆς ταύτης ἀποφάσεως τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας ὑπὸ τοῦ Γραμματέως αὐτοῦ εἰς τὸν ἁρμόδιον Ὑπουργὸν ἀναβίωσιν τῆς προθεσμίας πρὸς ἐνέργειαν τῆς Διοικήσεως.

Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας 3083)1964, Ὁλομελείας

Προεδρεύων ὁ Σύμβουλος κ. *Ν. Γρηγορίου*
Εἰσηγητὴς ὁ Σύμβουλος κ. *Δ. Τσιμαρᾶτος*
Δικηγόροι ὁ κ. Θ. Ζούκας, ἡ κ. Ἑρμιόνη Μπαχᾶ

Διὰ τῆς ὑπὸ κρίσιν αἰτήσεως διώκεται ἐμπροθέσμως ἡ ἀκύρωσις τῆς ὑπ' ἀριθ. 104728)6631 ἀπὸ 23 Δεκεμβρίου 1963 κοινῆς ἀποφάσεως τῶν Ὑπουργῶν Συντονισμοῦ καὶ Ἐργασίας (Ε.Κ. 577)24.12.1963), δι' ἧς ἐνεκρίθη, τροποποιηθεῖσα ἐν μέρει, ἡ ὑπ' ἀριθ. 13)1962 ἀπόφασις τοῦ δευτεροβαθμίου ὀργάνου διαιτησίας Ἀθηνῶν, ἀφορῶσα εἰς τὸν καθορισμὸν τῶν ὅρων καὶ τῆς ἀμοιβῆς ἐργασίας τοῦ διαχειριστικοῦ προσωπικοῦ τῆς Ἑταιρείας Διαχειρίσεως τῶν Εἰδῶν Μονοπωλίου τοῦ Ἑλληνικοῦ Δημοσίου, ἥτις καὶ παραδεκτῶς παρεμβαίνει εἰς τὴν δίκην πρὸς ἀπόκρουσιν τῆς αἰτήσεως, ἀσκουμένης ὑπὸ τῆς σωματειακῆς ὀργανώσεως τοῦ προσωπικοῦ τῆς Ἑταιρείας ταύτης.

Κατὰ τὰ ἐν ἄρθρῳ 20 τοῦ νόμου 3239) 1955 «περὶ τρόπου ρυθμίσεως τῶν συλλογικῶν διαφορῶν ἐργασίας κλπ.» (125), ὡς ἐτροποποιήθη διὰ τοῦ ἄρθρου 7 § 1 στ' τοῦ ν. δ)τος 3755)1957 (182), ὁριζόμενα ἡ πρᾶξις τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας, δι' ἧς διατάσσεται ἡ δημοσίευσις διαιτητικῆς ἀποφάσεως, δὲν δύναται νὰ ἐκδοθῇ πρὸ τῆς παρόδου πενθημέρου ἀπὸ τῆς εἰς τὸ Ὑπουργεῖον Ἐργασίας κοινοποιήσεως αὐτῆς·

ἐὰν δὲ ἡ διαιτητικὴ ἀπόφασις ἀντιτίθεται εἰς τὴν γενικὴν ἢ εἰδικὴν οἰκονομικὴν ἢ κοινωνικὴν πολιτικὴν τῆς Κυβερνήσεως, δύναται νὰ τροποποιηθῇ ἐντὸς 15 ἡμερῶν ἀπὸ τῆς παρόδου τῆς εἰρημένης προθεσμίας δι' ἡτιολογημένης κοινῆς ἀποφάσεως τῶν Ὑπουργῶν Συντονισμοῦ καὶ Ἐργασίας, ἐκδιδομένης μετὰ γνωμοδότησιν τοῦ Ἐθνικοῦ Συμβουλίου Κοινωνικῆς Πολιτικῆς καὶ δημοσιευομένης διὰ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως.

Κατὰ τὴν ἔννοιαν τῶν ἀνωτέρω διατάξεων, ὡς αὗται ἡρμηνεύθησαν παγίως ὑπὸ τοῦ Δικαστηρίου τούτου, ἡ δημοσίευσις τῆς κατ' ἐφαρμογὴν αὐτῶν ἐκδιδομένης κοινῆς ἀποφάσεως τῶν Ὑπουργῶν Συντονισμοῦ καὶ Ἐργασίας, ἀποτελοῦσα συστατικὸν στοιχεῖον τῆς ἀποφάσεως, δι' οὗ τελειοῦται ἡ διαδικασία ἐκδόσεως αὐτῆς, ὡς ἀποβλέπουσα εἰς τὸ νὰ καταστήσῃ γνωστὸν τὸ περιεχόμενον τῆς ἀποφάσεως εἰς τοὺς ἐνδιαφερομένους, δέον νὰ συντελῆται ἐντὸς τῆς τασσομένης ὑπὸ τοῦ νόμου 20ημέρου προθεσμίας, ἥτις, ἀρχομένη ἀπὸ τῆς ἐπομένης τῆς πρωτοκολλήσεως τῆς διοικητικῆς ἀποφάσεως εἰς τὸ Ὑπουργεῖον Ἐργασίας, εἶναι ἀνατρεπτική, ὡς ἀφορῶσα εἰς τὴν ἄσκησιν ἁρμοδιότητος συνιστώσης ἐπέμβασιν τῆς διοικήσεως εἰς τὰ ἀποφασισθέντα ὑπὸ τῆς κατὰ νόμον διαιτησίας. Δεδομένου δὲ ὅτι διὰ τῆς νόμῳ προβλεπομένης δημοσιεύσεως διοικητικῆς πράξεως διὰ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως δέον τὸ κείμενον τῆς πράξεως νὰ καθίσταται ἀμέσως προσιτὸν εἰς πάντας, τοῦτο δὲ ἐξασφαλίζεται μόνον ἀπὸ τῆς πραγματικῆς κυκλοφορίας τοῦ φύλλου τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως, ἐν ᾧ ἡ πρᾶξις ἔχει καταχωρισθῇ, ἤτοι ἀφ' ἧς κατέστη δυνατὴ ἡ ἐλευθέρα διάθεσις τοῦ φύλλου εἰς πάντα ἐνδιαφερόμενον, ἡ ἐν τῷ φύλλῳ ἀναγραφομένη ἡμερομηνία ἐκδόσεώς του δέον νὰ συμπίπτῃ μὲ τὴν τῆς ὑπὸ τὴν ἀνωτέρω ἔννοιαν πραγματικῆς κυκλοφορίας αὐτοῦ. Συνεπῶς τὸ Συμβούλιον τῆς Ἐπικρατείας, ἐλέγχον τὸ κῦρος ὑπουργικῆς ἀποφάσεως, ἐκδιδομένης κατ' ἐφαρμογὴν τῶν προμνησθεισῶν διατάξεων τοῦ νόμου 3239)1955, ἀπὸ τῆς ἀπόψεως τῆς νομίμου τελειώσεως αὐτῆς ἐντὸς τῆς ὡς ἄνω εἰκοσαημέρου προθεσμίας, δὲν δεσμεύεται ἐκ τῆς ἐπὶ τοῦ φύλλου τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως, ἐνῷ ἔχει αὐτὴ καταχωρισθῇ, σημειώσεως τῆς χρονολογίας, ἀλλὰ δύναται, καὶ προβαλλομένου σχετικοῦ λόγου, ὡς ἐν προκειμένῳ, ὀφείλει νὰ ἐλέγξῃ, ἂν ἡ ἡμερομηνία αὐτὴ εἶναι ἡ τῆς ὑπὸ τὴν προεκτεθεῖσαν ἔννοιαν πραγματικῆς κυκλοφορίας τοῦ φύλλου, καθ' ὅσον ἐκ τῆς τελευταίας ταύτης ἡμερομηνίας ἤρτηται ἡ νόμιμος τελείωσις τῆς ὑπουργικῆς ἀποφάσεως ἐντὸς τῆς ὡς ἄνω προθεσμίας.

Ἐν περιπτώσει ἀκυρώσεως ὑπὸ τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας τῆς ὑπουργικῆς ἀποφάσεως περὶ κυρώσεως, τροποποιήσεως ἢ μὴ ἐγκρίσεως ἐν ὅλῳ ἢ ἐν μέρει συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας ἢ ἀποφάσεως διαιτησίας, ἡ κατὰ τὴν προμνησθεῖσαν διάταξιν τοῦ νόμου 20ήμερος προθεσμία διὰ τὴν ἐκ νέου ἐνέργειαν τῆς Διοικήσεως ἀρχεται ὑπολογιζομένη ἀπὸ τῆς γενομένης τυχὸν ἐπιδόσεως πρὸς τὸν Ὑπουργὸν τῆς Ἐργασίας ἐκ μέρους τῶν ἐνδιαφερομένων ἀντιγράφου τῆς ἀκυρωτικῆς ἀποφάσεως τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας, ἄλλως ἀπὸ τῆς πρὸς τὸν Ὑπουργὸν ἀποστολῆς τοῦ ἀντιγράφου τῆς ἀποφάσεως ταύτης ὑπὸ τοῦ Γραμματέως τοῦ Δικαστηρίου τούτου. Ἐν προκειμένῳ, κατὰ τὰ ἐκ τοῦ φακέλου προκύπτοντα, ἀντίγραφον τῆς ὑπ' ἀριθ. 1944)1963 ἀποφάσεως τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας, δι' ἧς ἠκυρώθη ἡ ὑπ' ἀριθ. 49414)3189 ἀπὸ 21 Ἰουνίου 1963 κοινὴ ἀπόφασις τῶν Ὑπουργῶν Συντονισμοῦ καὶ Ἐργασίας, δι' ἧς εἶχε τὸ πρῶτον ἐγκριθῇ μετὰ τροποποιήσεως ἡ αὐτὴ ὡς ἄνω διαιτητικὴ ἀπόφασις, ἐπεδόθη ὑπὸ τῶν ἐνδιαφερομένων πρὸς τὸν Ὑπουργὸν τῆς Ἐργασίας τὴν 4ην Δεκεμβρίου 1963. Καὶ ναὶ μὲν ἡ προσβαλλομένη κοινὴ ἀπόφασις τῶν Ὑπουργῶν Συντονισμοῦ καὶ Ἐργασίας περὶ ἐγκρίσεως καὶ αὐθις μετὰ τροποποιήσεων τῆς ρηθείσης διαιτητικῆς ἀποφάσεως ἐδημοσιεύθη, καταχωρισθεῖσα ἐν τῷ ὑπ' ἀριθ. 577 τῆς 24ης Δεκεμβρίου 1963 φύλλῳ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως (τεῦχος Β'), τελευταίας ἡμέρας τῆς ὡς ἄνω 20ημέρου προθεσμίας, ἀλλ' ὡς προκύπτει ἐκ τοῦ ἐν τῷ φακέλῳ ὑπ' ἀριθ. 6601)30.10.1963 ἐγγράφου τοῦ Ἐθνικοῦ Τυπογραφείου πρὸς τὸ Συμβούλιον τῆς Ἐπικρατείας ἡ μὲν ἄδεια τοῦ Προέδρου τῆς Κυβερνήσεως περὶ κυκλοφορίας τοῦ φύλλου τούτου περιῆλθεν εἰς τὸ Ἐθνικὸν Τυπογραφεῖον τὴν 26ην Δεκεμβρίου 1963, ἡ δὲ κυκλοφορία τοῦ φύλλου ἐγένετο τὴν ἑπο-

ΕΞΟΥΣΙΑ ΔΙΑΙΤΗΤΙΚΩΝ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΩΝ ΕΠΙ ΣΥΛΛΟΓΙΚΩΝ ΔΙΑΦΟΡΩΝ ΕΡΓΑΣΙΑΣ

Μισθολογική κατάταξις μισθωτών διά βασικούς αύτών μισθούς

Δικαίωμα τών Διοικητικών Διαιτητικών Δικαστηρίων κατά τόν καθορισμόν τού ύψους τών άποδοχών τών μισθωτών, όπως προβώσι καί είς τήν κατανομήν καί ένταξιν τού προσωπικού κατά κατηγορίας καί μισθολογικάς κλίμακας κατά λόγον τού είδους καί τής φύσεως τής παρεχομένης έργασίας. — Ρύθμισις ύπό τού άρθρου 371 Άστικού Κώδικος σχέσεων μεταξύ τών συμβαλλομένων έκ τής συμβάσεως καί άνεφάρμοστον αύτού έπί τών έκ τού Νόμου ένοχών. — Άνεφάρμοστον είς τήν περίπτωσιν καί άρθρου 288 Άστικού Κώδικος.

Έπεκυρώθη ύπό τής κατωτέρω άποφάσεως τού Άρείου Πάγου ή ύπ' άριθ. 2298)1964 άπόφασις τού ώς έφετείου δικάσαντος κατά την έργατικήν διαδικασίαν Πρωτοδικείου Θεσσαλονίκης, έπί αίτήσεως άναιρέσεως τής Δημοσίας Έπιχειρήσεως Ήλεκτρισμού.

Έπρόκειτο περί έφαρμογής τής δι' άποφάσεως τών Ύπουργών Συντονισμού καί Έργασίας έγκριθείσης μετά τροποποιήσεως ύπ' άριθ. 6)1960 άποφάσεως τού Δ.Α.Δ.Α. Θεσσαλονίκης «περί τών όρων άμοιβής τού έκ τής τέως Κ.Ε.Τ.Η.Θ. προερχομένου προσωπικού τής Δ.Ε.Η. Θεσσαλονίκης» (ΕΕΔ 19, 1218).

Ή ίδιοτυπία τής διαιτητικής αύτής άποφάσεως είναι είς τό ότι καθώρισε τούς βασικούς μισθούς έξαρτηθέντας έκ τής έντάξεως ύπό τής έπιχειρήσεως είς τάς δι' αύτής καθοριζομένας μισθολογικάς κλίμακας καί προεκάλεσεν έκ τούτου τό ζήτημα, άν ήτο τοῦτο είς την έξουσίαν τού κατά νόμον 3239)1955, ώς ήτο ποιήθη (ΕΕΔ 17, 207 έπ., ένθα κωδικοποίησις τών ίσχυουσών διατάξεων) Διοικητικού Διαιτητικού Δικαστηρίου, περί τού όποίου ζητήματος ό Άρειος Πάγος άποφαίνεται καταφατικώς.

Άρείου Πάγου 772)1964, Τμ. Β'

Προεδρεύων ό Άντιπρόεδρος κ. **Κ. Σούρλος**

Είσηγητής ό Άρεοπαγίτης κ. **Κ. Άναγνωστόπουλος**

Δικηγόροι οί κ.κ. Γ. Μητσόπουλος, Άλ. Σακελλαρόπουλος

Έκ τού συνδυασμού τών διατάξεων τών άρθρων 1 § 2 καί 15 τού νόμου 3239)1955 σαφώς έξάγεται, ότι τά Διοικητικά Διαιτητικά Δικαστήρια, έπιλαμβανόμενα πάσης κατά τάς διατάξεις τού νόμου τούτου άγομένης ένώπιόν των συλλογικής διαφοράς έργασίας, προκυπτούσης έκ συλλογικών συμβάσεων καί άφορώσης είς τούς όρους, τάς συνθήκας καί τήν άμοιβήν τής έργασίας, δικαιούνται έν τώ καθορισμώ ίδίᾳ τού ύψους τών άμοιβών καί έν γένει άποδοχών τών μισθωτών, όπως κατ' έλευθέραν στάθμισιν τών κοινωνικών όρων καί συνθηκών, ύφ' άς παρέχεται ή έργασία, προβώσι καί είς τήν κατανομήν καί ένταξιν τού προσωπικού κατά κατηγορίας καί μισθολογικάς κλίμακας, κατά λόγον τού είδους καί τής φύσεως τής παρεχομένης ύπό τών μισθωτών έργασίας, λαμβάνοντα ύπ' όψιν έν τή ταιαύτη ρυθμιστικῆ αύτών έξουσίᾳ τούς έν παραγράφω 3 τού ώς άνω άρθρου συντελεστάς, ήτοι τάς κοινωνικάς καί οίκονομικάς άνάγκας, άς έξυπηρετοῦν αί ύπό κρίσιν έκάστοτε έπιχειρήσεις καί έκμεταλλεύσεις, τήν οίκονομικήν καί τεχνικήν αύτών άντοχήν, τό έπίπεδον τών χορηγουμένων άμοιβών καί ήμερομισθίων, έν σχέσει πρός τό κόστος τής ζωής, τούς όρους, τάς συνθήκας καί τό είδος τής παρεχομένης έργασίας καί γενικώτερον τό συμφέρον τής έθνικής οίκονομίας.

Καθ' ά δέχεται τό ώς έφετείον δικάσαν Πρωτοδικείον διά τής προσβαλλομένης άποφάσεώς του, προκύπτει δέ καί έκ τής έπιλυσάσης την συλλογικήν διαφοράν έργα-

μένην 27ην Δεκεμβρίου 1963. Κατ' άκολουθίαν ή προσβαλλομένη ύπουργική άπόφασις, τελειωθεῖσα άπό τού άνωτέρω χρόνου τής πραγματικής κυκλοφορίας τού φύλλου, είς τό όποῖον έδημοσιεύθη, ήτοι μετά την πάροδον τής είκοσαημέρου έν συνόλῳ άνατρεπτικής ώς άνω προθεσμίας, έντός τής όποίας ήδύνατο νά άσκηθῇ ή ύπό τής ρηθείσης διατάξεως παρεχομένη είς τούς Ύπουργούς Συντονισμού καί Έργασίας άρμοδιότης, καθίσταται άκυρωτέα, ώς άναρμοδίως κατά τόν χρόνον έκδοθεῖσα, κατά τόν βάσιμον περί τούτου λόγον τής ύπό κρίσιν αίτήσεως, περιττής ούτω καθισταμένης τήν έξετάσεως τών λοιπών προτεινομένων λόγων άκυρώσεως.

Κατά ταῦτα, κρινομένης δεκτής τής ύπό κρίσιν αίτήσεως, άπορριπτέα κατ' ούσίαν άποβαίνει ή παρέμβασις.

σίας μεταξύ τῆς ἀναιρεσειούσης καὶ τοῦ Συλλόγου Ἐργατοϋπαλλήλων Δημοσίας Ἐπιχειρήσεως Ἠλεκτρισμοῦ Μακεδονίας — Θράκης, Ἠλεκτρικῆς Ἐκμεταλλεύσεως Θεσσαλονίκης κλπ. ὑπ' ἀριθ. 6)1960 ἀποφάσεως τοῦ Δ.Δ.Δ.Δ. Θεσσαλονίκης, κατατεθείσης εἰς τὸ Εἰρηνοδικεῖον Ἀθηνῶν, ἐντεῦθεν δὲ ἐπεχούσης θέσιν συλλογικῆς συμβάσεως κατὰ τὴν παράγραφον 8 τοῦ ἄρθρου 19 τοῦ νόμου 3239)1955, δι' αὐτῆς καθωρίσθησαν οἱ βασικοὶ μισθοὶ τοῦ ἐν διενέξει προσωπικοῦ τῆς ἀναιρεσειούσης, περιληφθείσης ἐν αὐτῇ ἰδίας μισθολογικῆς βαθμίδος (κλίμακος) δι' εἰδικὴν κατηγορίαν μισθωτῶν, τῶν τομεαρχῶν, ἐν οἷς περιλαμβάνεται καὶ ὁ ἀναιρεσίβλητος. Διὰ δὲ τῆς παραγράφου 1 τῶν τελικῶν διατάξεων τῆς ὡς ἄνω διαιτητικῆς ἀποφάσεως ὡρίσθη, ὅτι ὡτὸ προσωπικὸν θέλει καταλάβει τὰς διὰ τῆς παρούσης καθοριζομένας μισθολογικὰς κλίμακας, ἐντασσόμενον εἰς αὐτὰς ὑπὸ τῆς ἐπιχειρήσεως βάσει τῆς ὑφισταμένης τελευταίας διαβαθμίσεως, ἀναλόγως τῆς ἐκτελουμένης ἐργασίας. Κατὰ ταῦτα διὰ τῆς ὡς ἄνω διαιτητικῆς ἀποφάσεως δὲν ἐγένετο βαθμολογικὴ ἀνακατάταξις τῶν μισθωτῶν τῆς ἀναιρεσειούσης, ἀλλὰ καθωρίσθησαν δι' αὐτῆς οἱ βασικοὶ μισθοὶ τοῦ προσωπικοῦ αὐτῆς κατὰ τὰς ἐν αὐτῇ ὁριζομένας μισθολογικὰς κλίμακας (βαθμίδας) κατὰ λόγον τῆς φύσεως καὶ τοῦ εἴδους τῆς παρεχομένης ὑπ' αὐτῶν ὑπηρεσίας, τοῦθ' ὅπερ ἔκειτο ἐν τῇ βουλήσει τῶν διαφερομένων μερῶν. Ἡ δὲ τοιαύτη μισθολογικὴ κλιμάκωσις κεῖται ἐντὸς τῶν νομίμων ὁρίων τῆς ρυθμιστικῆς ἐξουσίας τῶν διαιτητικῶν δικαστηρίων πρὸς καθορισμὸν τῶν ὅρων ἀμοιβῆς τῶν ἐργαζομένων. Ἐφ' ὅσον ἔθεν ἡ ὡς ἄνω διαιτητικὴ ἀπόφασις καθώρισε τοὺς βασικοὺς μισθοὺς τῶν ἐν διενέξει μισθωτῶν τῆς ἀναιρεσειούσης κατὰ τὰς ἐν αὐτῇ καθοριζομένας μισθολογικὰς κλίμακας, λαβοῦσα ἅμα ὑπ' ὄψιν καὶ σταθμίσασα τοὺς ἐν παραγράφῳ 3 τοῦ ἄρθρου 15 τοῦ προμνησθέντος νόμου συντελεστάς, περὶ ὧν γίνεται εἰδικὴ ἐν αὐτῇ μνεία, ἀνέκυπτεν ἡ ὑποχρέωσις τῆς ἀναιρεσειούσης, ὅπως, συμμορφουμένη πρὸς τὸ περιεχόμενον τῆς ὡς ἄνω διαιτητικῆς ἀποφάσεως, ἐντάξῃ τὸν ἀναιρεσίβλητον, εἰς ὃν ἀνετέθησαν ὑπὸ τῆς ἀναιρεσειούσης ἀπὸ τοῦ 1955 καθήκοντα τομεάρχου, εἰς τὴν ἀντίστοιχον μισθολογικὴν κλίμακα τῆς διαιτητικῆς ἀποφάσεως, χορηγοῦσα αὐτῷ τὸν μισθὸν τῆς κλίμακος ταύτης, ἐξ οὗ παρέπεται, ὅτι ἡ ἀναιρεσείουσα δὲν ἐδικαιοῦτο, κατ' ἐφαρμογὴν τῆς ἣν ἐπικαλεῖται διατάξεως τοῦ ἄρθρου 288 τοῦ Α.Κ., μὴ παρεχούσης ἐν προκειμένῳ ἔδαφος ἐφαρμογῆς, ὅπως κατ' ἰδίαν αὐτῆς ἀξιολόγησιν τῆς ὑπὸ τοῦ ἀναιρεσιβλήτου παρεχομένης ἐργασίας ἐντάξῃ ταύτην εἰς κατωτέραν μισθολογικὴν κλίμακα, τὴν τοῦ γραμματέως, μὲ ἐλάσσονας ἀποδοχάς, ἐνῷ, ἐξ ἄλλου, ἡ ἐπικαλουμένη διάταξις τοῦ ἄρθρου 371, καθ' ἣν, «ἐὰν ὁ προσδιορισμὸς τῆς παροχῆς ἀνετέθη εἰς τινα τῶν συμβαλλομένων ἢ τρίτον, ἐν ἀμφιβολίᾳ θεωρεῖται, ὅτι ὁ προσδιορισμὸς πρέπει νὰ γίνῃ κατὰ δικαίαν κρίσιν», ρυθμίζει σχέσεις μεταξὺ τῶν συμβαλλομένων ἐκ τῆς συμβάσεως καὶ δὲν ἔχει ἐφαρμογὴν ἐπὶ τῶν ἐκ τοῦ νόμου ἐνοχῶν. Οὕτω καὶ τὸ δικάσαν Πρωτοδικεῖον ἀποφηνάμενον ὀρθῶς ἠρμήνευσε καὶ ἐφήρμοσε τὰς προπαρατεθείσας διατάξεις οὐσιαστικοῦ νόμου καὶ οὐδεμίαν ἑτέραν παρεβίασεν, εἴτε εὐθέως, εἴτε ἐκ πλαγίου, μὴ βάσιμοι δὲ καὶ ἀπορριπτέοι οἱ περὶ τοῦ ἐναντίου πρῶτος καὶ δεύτερος ἐν τῷ ἀναιρετηρίῳ λόγοι.

ΚΑΝΟΝΙΣΜΟΙ

ΚΑΝΟΝΙΣΜΟΣ ΚΑΤΑΣΤΑΣΕΩΣ ΠΡΟΣΩΠΙΚΟΥ ΔΗΜΟΣΙΑΣ ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΕΩΣ ΗΛΕΚΤΡΙΣΜΟΥ

Πράξεις ὑποκείμεναι εἰς ἔλεγχον ὑπὸ τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας

Θέσπισις Κανονισμῶν ἐργασίας ὑπὸ τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τῆς Δημοσίας Ἐπιχειρήσεως Ἠλεκτρισμοῦ.—Κανονισμοὶ ἐργασίας κατὰ Ν.Δ. 3789)1957.— Νομικὸν Πρόσωπον Ἰδιωτικοῦ Δικαίου ἡ Δημοσία Ἐπιχείρησις Ἠλεκτρισμοῦ, τῆς πράξεως τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου αὐτῆς μὴ ἀποτελούσης πρᾶξιν ἀπορρέουσαν ἐκ Διοικητικῆς Ἀρχῆς.— Ἀπαράδεκτος ἐπομένως κατ' αὐτῆς αἴτησις ἀκυρώσεως, τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας ἁρμοδίου ὄντος μόνον πρὸς ἔλεγχον τῶν ὑπὸ τῶν Δημοσίων Ἀρχῶν ἐκδιδομένων ἐκτελεστῶν πράξεων τῆς διοικήσεως.

Προσεβλήθη ἐκ μέρους τῆς Πανελληνίου Ὁμοσπονδίας Ἠλεκτρισμοῦ Δημοσίας Ἐπιχειρήσεως Ἠλεκτρισμοῦ ἐπὶ ἀκυρώσει ἡ ὑπ' ἀριθ. 97385)60660)3883 τῆς 20.12.1963 πρᾶξις τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τῆς Δημοσίας Ἐπιχειρήσεως Ἠλεκτρισμοῦ, δημοσιευθεῖσα εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως (τεῦχος Β' 593), διὰ τῆς ὁποίας ἐτροποποιήθη καὶ συνεπληρώθη ὁ Κανονισμὸς καταστάσεως προσωπικοῦ καὶ Κανονισμὸς Ἐσωτερικῆς Ὑπηρεσίας αὐτῆς, ὡς καὶ ἡ σχετικὴ διαταγὴ τοῦ Ὑπουργοῦ Βιομηχανίας περὶ δημοσιεύσεως αὐτῆς εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως.

Ἔχει ἤδη κριθῆ ὑπὸ τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας (389)1963, εἰσηγητὴς *Θ. Κουρουσόπουλος*, ΕΕΔ 22, 565), ὅτι, ἀφοῦ κατὰ τὰς συνδεδυασμένας διατάξεις τῶν ἄρθρων 83 τοῦ Συντάγματος καὶ 46 § 1 τοῦ νόμου 3713)1928 ἐνώπιον τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας προσβάλλονται δι' αἰτήσεως ἀκυρώσεως μόνον αἱ ἐκτελεσταὶ πράξεις τῶν Διοικητικῶν Ἀρχῶν καὶ τῶν Νομικῶν Προσώπων Δημοσίου Δικαίου καὶ ὄχι αἱ πράξεις τῶν Νομικῶν Προσώπων Ἰδιωτικοῦ Δικαίου, οἷον, κατὰ τὰ νενομολογημένα (Σ.Ε. 945)1955), ἐνγχάνει ἡ Δ.Ε.Η., εἶναι ἀπαράδεκτος αἴτησις ἀκυρώσεως κατὰ πράξεων τῶν ὀργάνων αὐτῆς.

Σχετικὴ πρὸς τὸ θέμα εἶναι καὶ ἡ Α.Π. 495)1962 (εἰσηγητὴς *Θ. Σταυρόπουλος*, ΕΕΔ 21, 1435).

Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας 3084)1964, Ὁλομελείας

Πρόεδρος ὁ κ. ***Χ. Μητρέλιας***
Εἰσηγητὴς ὁ Σύμβουλος *κ. Δ. Ψωρὸς*
Δικηγόροι οἱ κ.κ. Χ. Μυριάνθης, Φ. Βεγλερῆς

Διὰ τῆς ὑπὸ κρίσιν αἰτήσεως διώκεται ἐμπροθέσμως ἡ ἀκύρωσις τῆς ὑπ' ἀριθ. 530)18.12.1963 ἀποφάσεως τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τῆς Δημοσίας Ἐπιχειρήσεως Ἠλεκτρισμοῦ, δημοσιευθείσης εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως (Β' 593), δι' ἧς ἐτροποποιήθη καὶ συνεπληρώθη ὁ Κανονισμὸς καταστάσεως προσωπικοῦ καὶ ἐσωτερικῆς ὑπηρεσίας τοῦ προσωπικοῦ τῆς δημοσίας ταύτης ἐπιχειρήσεως, ἐπίσης δὲ διώκεται ἡ ἀκύρωσις καὶ τῆς ὑπ' ἀριθ. 97385)608690)3883 ἀπὸ 24.12.1963 διαταγῆς τοῦ Ὑπουργοῦ Βιομηχανίας περὶ δημοσιεύσεως τῆς ἀποφάσεως ταύτης, συμφώνως τῷ νόμῳ, εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως.

Ἡ αἰτοῦσα Πανελλήνιος Ὁμοσπονδία Προσωπικοῦ τῆς Δ.Ε.Η., ἔχουσα, κατὰ τὸ καταστατικὸν αὐτῆς, πλὴν ἄλλων, καὶ τὸν σκοπὸν τῆς συνενώσεως τῶν ἐργαζομένων τούτων πρὸς ἐνάσκησιν τῶν ὑπὸ τοῦ Συντάγματος καὶ τῶν νόμων κατωχυρωμένων δικαιωμάτων τοῦ ἀναφέρεσθαι εἰς τὰς Ἀρχὰς κλπ., μετ' ἐννόμου συμφέροντος διώκει διὰ τῆς ὑπὸ κρίσιν αἰτήσεως ἀκυρώσεως τὸν ἔλεγχον τῆς νομιμότητος πράξεως, ἀφορώσης εἰς τὴν ρύθμισιν τοῦ καθεστῶτος τῶν μισθωτῶν τῆς ἐπιχειρήσεως ταύτης, ἤτοι τοῦ συνόλου τῶν μελῶν τοῦ αἰτοῦντος σωματείου, ἐπὶ τῷ τέλει ὅπως τὸ καθεστὼς τοῦτο συνάδῃ πρὸς τὸ κείμενον δίκαιον, πρὸς τὸ συμφέρον τῶν προσώπων τούτων. Νομοτύπως δὲ ἐν τῇ δίκῃ παρεμβαίνει ἡ Δημοσία Ἐπιχείρησις Ἠλεκτρισμοῦ.

Διὰ μὲν τῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρου 6 § 3 τοῦ ἀ.ν. 1672)1951 «περὶ τροποποιήσεως καὶ συμπληρώσεως τοῦ ν. 1460)1950», κυρωθέντος διὰ τοῦ νόμου 2113)1952, ὡρίσθη, ὅτι «ἡ ὀργάνωσις τῆς κεντρικῆς καὶ τῶν περιφερειακῶν ὑπηρεσιῶν τῆς Δ.Ε.Η., ὁ ὑπαλληλικὸς κανονισμός, ὡς καὶ πᾶν θέμα, ἀναγόμενον εἰς τὴν ἐσωτερικὴν ὀργάνωσιν καὶ λειτουργίαν τῆς Δ.Ε.Η., ρυθμίζονται διὰ κανονισμῶν, καταργουμένης τῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρου 6 τοῦ ν. 1468)1950 καὶ τῶν ἀντιστοίχων ἐξουσιοδοτήσεων τοῦ β.δ. «περὶ ὀργανώσεως τῆς διοικήσεως τῆς Δ.Ε.Η.», καθ' ὅσον ἀφορᾷ τὰ ἀνωτέρω ἀ-

ΑΝΑΓΚΑΣΤΙΚΑΙ ΣΧΕΣΕΙΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ

ΑΝΑΓΚΑΣΤΙΚΟΣ ΔΙΟΡΙΣΜΟΣ ΔΙΚΗΓΟΡΩΝ ΠΟΛΕΜΙΣΤΩΝ

Έξουσία Υπουργού Εργασίας και Συμβουλίου προστασίας πολεμιστών

Προσδιορισμός υπό του Υπουργού Εργασίας, κατ' άρθρον 3 Α Ν. 1836)1951, των υποχρέων Οργανισμών κλπ. εις πρόσληψιν ενός δικηγόρου εκ των υπό του Νόμου τούτου προστατευομένων —Διαδικασία διορισμού.—Έκδοσις ούτω δύο αυτοτελών και ανεξαρτήτων διοικητικών πράξεων, του Υπουργού Εργασίας και του αρμοδίου Συμβουλίου, περιοριζομένου τούτου εις την τοποθέτησιν του δικηγόρου εις την προβλεπομένην υπό της αποφάσεως του Υπουργού θέσιν.—Προθεσμία προσβολής.—Αρμοδιότης Δευτεροβαθμίου Συμβουλίου.

Περιπτωσις της κατωτέρω αποφάσεως του Συμβουλίου της Επικρατείας υπήρξεν αναγκαστικος διορισμος δικηγόρου, πολεμιστού του ά.ν. 1836)1951, εις Νομικόν Πρόσωπον Δημοσίου Δικαίου, το οποίον, κατ' άρθρον 3 του ανωτέρω νόμου, συμπεριελήφθη εις την κατ' έτος εκδιδομένην απόφασιν του Υπουργού Εργασίας ως υπόχρεον εις πρόσληψιν παριθμούμενα θέματα», διά δε του άρθρου 23 του αυτού νόμου ωρίσθη, ότι άπαντες οι κανονισμοί της Δ. Ε. Η. θεσπίζονται κατά τα εν άρθρω 34 του β.δ. 1951 περί οργανώσεως της Δ. Ε. Η. οριζόμενα, καθ' ά οι κανονισμοί της Δ.Ε.Η. μετά πρότασιν του γενικού διευθυντού αυτής εγκρίνονται υπό του Διοικητικού Συμβουλίου και εκδίδονται παρ' αυτού, δημοσιευόμενοι διά της Εφημερίδος της Κυβερνήσεως εν τεύχει Β'. Επί εσφαλμένης δθεν προϋποθέσεως ερείδεται ο ισχυρισμός της αιτούσης, καθ' ον έχει ισχύν το άρθρον 27 § 2 του προδιαληφθέντος β.δ. 1951 περί οργανώσεως της Δ.Ε.Η., εκδοθέντος δυνάμει του άρθρου 6 του νόμου 1468)1950, καθ' ην διάταξιν ο υπαλληλικός κανονισμός της Δ.Ε.Η. θέλει θεσπισθή διά β.δ., εφ' άπαξ εκδιδομένου, κατόπιν αποφάσεως του Υπουργικού Συμβουλίου, αφού, ως ελέχθη, το άρθρον τούτο 6 του νόμου 1468 και αι δυνάμει τούτου αντίστοιχοι διατάξεις του β.δ. 1951 κατηργήθησαν δυνάμει των διατάξεων των άρθρων 6 § 3 και 23 του ά ν. 1672 του 1951. Δεν άσκει δε επιρροήν η διάταξις του άρθρου 1 § 1 του ν.δ. 3789)1957 «περί τροποποιήσεως και συμπληρώσεως ενίων διατάξεων της εργατικής νομοθεσίας» (Φ.Ε.Κ. 210), καθ' ην επιχειρήσεις, εκμεταλλεύσεις ή εργασίαι εν γένει..., δφείλουσι να καταρτίσωσι κατά την διαδικασίαν του παρόντος κανονισμόν εργασίας, ρυθμίζοντα κατά τους κειμένους νόμους τας εν τη εκτελέσει της εργασίας διαμορφουμένας σχέσεις μεταξύ αυτών και του πάσης φύσεως προσωπικού των, του συνδεομένου μετά τούτων διά σχέσεως εργασίας ιδιωτικού δικαίου. Διότι, καθ' ά εγένετο δεκτόν και υπό του Δικαστηρίου τούτου, οι υπό του ως άνω νόμου προβλεπόμενοι κανονισμοί εργασίας, καταρτιζόμενοι πρωτοβουλία του εργοδότου, δύνανται να περιέχωσι μόνον κανόνας εργασίας, ρυθμίζοντας τας εν τη εκτελέσει της εργασίας διαμορφουμένας σχέσεις και σκοπούντας εις την διατήρησιν της εσωτερικής τάξεως και πειθαρχίας εν τη επιχειρήσει και ιδίως την κατά τρόπον ομοιόμορφον άσκησιν της πειθαρχικής εξουσίας εκ μέρους του εργοδότου, περί ων διατάξεων δεν πρόκειται εν τη υπό κρίσιν διαφορά.

Εκ των προδιαληφθέντων συνάγεται, ότι ή μεν δημοσιευθείσα εις την Εφημερίδα Κυβερνήσεως πράξις του Διοικητικού Συμβουλίου της Δ.Ε.Η. περί τροποποιήσεως του κανονισμού καταστάσεως προσωπικού της Δ.Ε.Η. δεν αποτελεί πράξιν απορρέουσαν εκ Διοικητικής Αρχής, αλλ' εξ οργάνου Νομικού Προσώπου Ιδιωτικού Δικαίου, οία είναι η Δημοσία Επιχείρησις Ηλεκτρισμού, καθ' ά έχει κριθή και υπό του Δικαστηρίου τούτου, και επομένως απαραδέκτως άγεται η πράξις αύτη προς έλεγχον της νομιμότητος ενώπιον του Συμβουλίου Επικρατείας, αρμοδίου όντος μόνον προς έλεγχον των υπό Δημοσίων Αρχών εκδιδομένων εκτελεστών πράξεων της διοικήσεως. Η δε συμπροσβαλλομένη διαταγή του Υπουργού Βιομηχανίας προς δημοσίευσιν της πράξεως ταύτης εις την Εφημερίδα της Κυβερνήσεως δεν είναι εκτελεστή πράξις, αλλά απλώς διαβιβαστική κατά νόμον, του Υπουργού ουδεμίαν εξουσίαν ελέγχου ή εγκρίσεως έχοντος, κατά τα λεχθέντα, επί της αποφάσεως του Διοικητικού Συμβουλίου της Δ.Ε.Η. Απορριπτέα δθεν κρίνεται η υπό κρίσιν αίτησις εν τω συνόλω αυτής και δεκτή η παρέμβασις.

δικηγόρου.

Ὡς ἔχουν αἱ κείμεναι διατάξεις καὶ κατὰ τὴν ἔμμηνείαν αὐτῶν ὁ Ὑπουργὸς τῆς Ἐργασίας εἶναι ἀποκλειστικῶς ἁρμόδιος νὰ διαπιστώσῃ τὰς οἰκονομικὰς δυνατότητας ἑκάστου ἐκ τῶν ἐν ἄρθρῳ 3 τοῦ νόμου Νομικῶν Προσώπων Δημοσίου Δικαίου, τὸ δὲ Συμβούλιον προστασίας πολεμιστῶν διορίζει τὸν προστατευόμενον πολεμιστὴν δικηγόρον εἰς τὸ ὑπὸ τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας ἐπιλεχθὲν Νομικὸν Πρόσωπον (Σ.Ε 2167)1961, εἰσηγητὴς *Ἡρ. Τσικλητήρας*, ΕΕΔ 21, 232, Σ.Ε. 1669)1962, εἰσηγητὴς *Π. Μακρόπουλος*, ΕΕΔ 21, 1379, ἔνθα καὶ λοιπαί Σ.Ε. 1893,1962, εἰσηγητὴς *Κ. Δάρας*, ΕΕΔ 21, 1488).

Τὸ Κεντρικὸν Συμβούλιον προστασίας ἀπολυομένων ἐκ τοῦ στρατοῦ δὲν ἔχει ἀρμοδιότητα, ὅπως προβαίνῃ καὶ τοῦτο εἰς διαπίστωσιν τῆς οἰκονομικῆς δυνατότητος τοῦ παρ' ᾧ γίγεται ἡ τοποθέτησις ὑποχρέου καὶ ἐν γένει νὰ ἐλέγχῃ τὴν νομιμότητα τῆς θεσπισθείσης διὰ τῆς ὑπουργικῆς ἀποφάσεως ὑποχρεώσεως εἰς πρόσληψιν δικηγόρου. (Οὕτω ἡ Σ.Ε. 1893)1962, ἔνθ' ἀνωτ.). Συνεπῶς, ὡς δέχεται ἡ κατωτέρω ἀπόφασις, ὑπόκεινται δύο διάφοροι ἀλλήλων διοικητικαὶ πράξεις, αἱ ὁποῖαι προσβάλλονται αὐτοτελῶς.

Σημειωτέον ὅτι καὶ ἐπὶ ἀγωγῆς ἐνώπιον τῶν πολιτικῶν δικαστηρίων διὰ πληρωμὴν τοῦ μισθοῦ τοῦ ἀναγκαστικῶς τοποθετηθέντος (ἄρθρον 9 ἀ.ν. 1836)1951), προσβαλλομένης τῆς διοικητικῆς περὶ τοποθετήσεως τοῦ πολεμιστοῦ δικηγόρου πράξεως, καθ' ἣ ἔχει νομολογηθῇ (Α.Π. 715)1963, εἰσηγητὴς *Ε. Χονδρογιάννης*, ΕΕΔ 23, 11, ἔνθα εἰς σημειώσεις μας καὶ λοιπαί), τὰ πολιτικὰ δικαστήρια δὲν δύνανται νὰ ἐλέγξουν κατ' οὐσίαν τὴν κρίσιν τοῦ Ὑπουργοῦ περὶ τῶν οἰκονομικῶν δυνατοτήτων τοῦ ὑποχρέου Νομικοῦ Προσώπου, τούτου ἀφειμένου εἰς τὴν κρίσιν τοῦ Ὑπουργοῦ.

Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας 2926)1964, Τμ. Γ'

Πρόεδρος ὁ Ἀντιπρόεδρος κ. ***Μ. Στασινόπουλος***
Εἰσηγητὴς ὁ Πάρεδρος κ. ***Θ. Παπαδάκης***
Δικηγόρος ὁ κ. Π. Τζαινετάτος

Διὰ τῆς ὑπὸ κρίσιν αἰτήσεως παραδεκτῶς, κατ' ἀρχήν, διώκεται ἡ ἀκύρωσις μόνον τῆς ὑπ' ἀριθ. 57962)3353)25.7.1961 ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας, δι' ἧς καθωρίσθη καὶ τὸ αἰτοῦν Ταμεῖον μεταξὺ τῶν ὑποχρέων πρὸς πρόσληψιν δικηγόρων ἐκ τῶν ὑπὸ τοῦ ἀ.ν. 1836)1951 προστατευομένων, ὡς καὶ τῆς κατὰ τὴν ὑπ' ἀριθ. 60)18.6.1963 συνεδρίαν τοῦ Δευτεροβαθμίου Συμβουλίου προστασίας ἀπολυομένων ἐκ τῶν τάξεων τοῦ στρατοῦ ληφθείσης ἀποφάσεως, ἀπορριπτούσης προσφυγὴν τοῦ αἰτοῦντος Ταμείου κατὰ τῆς ἀπὸ 11.9.1961 (συνεδρίασις ὑπ' ἀριθ. 19) ἀποφάσεως τοῦ Κεντρικοῦ Συμβουλίου προστασίας ἀπολυομένων, τῆς τοποθετούσης παρ' αὐτῷ ὡς δικηγόρον τὸν Ε.Φ.

Τὸ μὲν ἄρθρον 3 § 3 τοῦ ἀ.ν. 1836) 1951 «περὶ τροποποιήσεως καὶ κωδικοποιήσεως τῆς νομοθεσίας περὶ προστασίας ἀπολυομένων ἐκ τῶν τάξεων τοῦ στρατοῦ κλπ.» (Φ.Ε.Κ. 164), ὡς ἐτροποποιήθη διὰ τοῦ ἄρθρου 4 § 3 τοῦ ν.δ. 2657)1953 (Φ.Ε.Κ. 299), ὁρίζει, ὅτι ὁ Ὑπουργὸς Ἐργασίας δι' ἀποφάσεως αὐτοῦ, ἐκδιδομένης ἅπαξ κατ' ἔτος, προσδιορίζει τοὺς ὑποχρέους Ὀργανισμούς, Ἱδρύματα καὶ Νομικὰ Πρόσωπα εἰς πρόσληψιν ἑνὸς δικηγόρου ἐκ τῶν παρὰ τοῦ νόμου τούτου προστατευομένων, τὰ δὲ ἄρθρα 5 καὶ 6 τοῦ αὐτοῦ ἀ.ν. 1836)1951 προσδιορίζουσι τὴν διαδικασίαν τῆς παρὰ τοῦ Κεντρικοῦ Συμβουλίου προστασίας ἀπολυομένων τοποθετήσεως τῶν ὑπὸ τοῦ νόμου τούτου προστατευομένων ἐν γένει προσώπων. Οὕτω διὰ τὴν τοποθέτησιν προστατευομένων ὑπὸ τοῦ νόμου δικηγόρων ἀπαιτεῖται ἡ ἔκδοσις δύο αὐτοτελῶν καὶ ἀνεξαρτήτων διοικητικῶν πράξεων, ἤτοι ἀφ' ἑνὸς μὲν τῆς ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας, δι' ἧς, μετ' ἔρευναν τῶν οἰκονομικῶν δυνατοτήτων καὶ τῆς ἀνάγκης συστάσεως τῆς θέσεως, καθορίζονται τὰ ὑπόχρεα εἰς πρόσληψιν Νομικὰ Πρόσωπα, ἀφ' ἑτέρου δὲ τῆς πράξεως τοῦ ἁρμοδίου Συμβουλίου, ὅπερ περιορίζεται εἰς τὴν τοποθέτησιν τοῦ κρινομένου ὡς συγκεντροῦντος τὰ τυπικὰ προσόντα πολεμιστοῦ δικηγόρου εἰς ὡρισμένην θέσιν, περὶ ἧς προβλέπει ἡ ρηθεῖσα ἀπόφασις τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας. Συνεπῶς, προκειμένης προσβολῆς ἀμφοτέρων τῶν πράξεων τούτων, τὸ ἐμπρόθεσμον ταύτης ἐξετάζεται αὐτοτελῶς ὡς πρὸς μίαν ἑκάστην ἐξ αὐτῶν.

Ἐν προκειμένῳ ἐκ τῶν στοιχείων τοῦ φακέλου προκύπτουσι τὰ ἀκόλουθα: Ὅτι ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας φέρει ἐν τῷ σχεδίῳ αὐτῆς ἡμερομηνίαν ἀποστολῆς πρὸς τὰ ἐν αὐτῇ διαλαμβανόμενα Νομικὰ Πρόσωπα τὴν 1 Αὐγούστου 1961 (ἔγγραφον Ὑπουργοῦ Ἐργασίας ὑπ' ἀριθ. 99747)4702)5.11.1964), ὅτι ἡ τοποθέτησις τοῦ προστατευομένου δικηγόρου ἐγνωστοποιήθη τῷ αἰτοῦντι Ταμείῳ διὰ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 72922)4440)9.10.1961 ἐγγράφου τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας, ἐν ᾧ ρητῶς ἀναφέρεται ἡ σχετικὴ ἀπόφασις τοῦ

ΚΑΤΑΓΓΕΛΙΑ ΣΥΜΒΑΣΕΩΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ

ΚΑΤΑΓΓΕΛΙΑ ΣΥΜΒΑΣΕΩΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ ΜΙΣΘΩΤΟΥ ΝΟΜΙΚΟΥ ΠΡΟΣΩΠΟΥ

Ἐνέργεια αὐτῆς ὑπὸ μὴ ἀντιπροσώπου φυσικοῦ προσώπου

Καταγγελία συμβάσεως ἐργασίας ἐν ὀνόματι νομικοῦ προσώπου ὡς ἐργοδότου ὑπὸ φυσικοῦ προσώπου, στερουμένου τῆς πρὸς ἀντιπροσώπευσιν αὐτοῦ ἐξουσίας.—Πρᾶξις ἀλλοτρία διὰ τὸ νομικὸν πρόσωπον, μὴ ὑπέχον οὕτω ἀστικὴν εὐθύνην ἔναντι τοῦ μισθωτοῦ περὶ πληρωμῆς εἰς τοῦτον μισθοῦ ὑπερημερίας διὰ τὸν ἀπὸ τῆς ἀνυποστάτου οὕτω καταγγελίας καὶ ἐφεξῆς χρόνον, ἀλλὰ μόνον ἀπὸ τῆς ἀποκρούσεως ὑπὸ τοῦ ἀληθοῦς ἀντιπροσώπου τῶν παρασκόντως ὑπὸ τοῦ μισθωτοῦ προσενεχθεισῶν ὑπηρεσιῶν.—Ἔνοχή τοῦ ψευδοῦς ἀντιπροσώπου.—Ἀνεφάρμοστον προθεσμίας ἀγωγῆς ἄρθρου 6 § 1 Νόμου 3198)1955.—Ἔγκρισις καταγγελίας ὑπὸ τοῦ νομικοῦ προσώπου.—Συνέπειαι.

Ἔρχεται ἡ κατωτέρω ἀπόφασις τῆς Ὁλομελείας τοῦ Ἀρείου Πάγου μετὰ τὴν ὑπ' ἀριθ. 347) 1964 ἀπόφασιν τοῦ Γ' Πολιτικοῦ Τμήματος

Ὑπουργοῦ Ἐργασίας, ὅτι κατὰ τῆς ἀνωτέρω τοποθετήσεως ἤσκησε προσφυγὴν τὸ αἰτοῦν Ταμεῖον τὴν 18.10.1961, ὅτι κατὰ τοῦ αὐτοῦ διορισμοῦ διεμαρτυρήθη τοῦτο διὰ τῶν ὑπ' ἀριθ. 101)27)30.1.1962 καὶ 168)48)12.2.1962 ἐγγράφων πρὸς τὸ Ὑπουργεῖον Ἐργασίας καὶ ὅτι τέλος τὸν τοποθετηθέντα δικηγόρον ἤρξατο μισθοδοτοῦν τὴν 13 Ὀκτωβρίου 1961. Τεκμαιρομένης σιωπῇ ἐκ πάντων τῶν στοιχείων τούτων γνώσεως τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας εἰς χρόνον κείμενον πολὺ πέραν τῶν ἑξήκοντα ἡμερῶν πρὸ τῆς καταθέσεως τῆς ὑπὸ κρίσιν αἰτήσεως, γενομένης τὴν 8 Νοεμβρίου 1963, ἐκπροθέσμως ἀσκεῖται αὕτη κατ' αὐτῆς.

Οἱ λόγοι ἀκυρώσεως, καθ' οὓς τὸ αἰτοῦν Ταμεῖον δὲν ἔχει οὔτε τὴν ἀνάγκην, οὔτε τὴν δυνατότητα προσλήψεως ἑτέρου δικηγόρου, ἀπαραδέκτως προβάλλονται, καθ' ὅσον δὲν ἀφορῶσιν εἰς πλημμέλειαν τῆς μόνης παραδεκτῶς προσβαλλομένης ἀποφάσεως τοῦ Δευτεροβαθμίου Συμβουλίου προστασίας ἀπολυομένων, ἡ ἁρμοδιότης τοῦ ὁποίου περιορίζεται εἰς τὴν ἔρευναν τοῦ νομίμου τῆς εἰς ὡρισμένην θέσιν τοποθετήσεως τοῦ συγκεντροῦντος τὰ κατὰ νόμον προσόντα πολεμιστοῦ δικηγόρου, ἀλλ' ἀναφέρονται εἰς τὴν ἀπαραδέκτως λόγῳ ἐκπροθέσμου, κατὰ τὰ ρηθέντα, προσβαλλομένην ἀπόφασιν τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας, δι' ἧς τὸ αἰτοῦν Ταμεῖον ὡρίσθη μεταξὺ τῶν ὑποχρέων εἰς πρόσληψιν ἑνὸς δικηγόρου καὶ τῆς ὁποίας ἤδη τὸ κῦρος, ὡς ἐκ τοῦ ἀτομικοῦ χαρακτῆρος αὐτῆς, δὲν δύναται νὰ ἐξετασθῇ οὐδὲ παρεμπιπτόντως.

τοῦ Ἀρείου Πάγου (εἰσηγητὴς *Μ. Σκουλίκης*, ΕΕΔ 23, 724), πρὸς τὴν ὁποίαν Ὁλομέλειαν παρεπέμφθη τὸ ζήτημα, διὰ τὴν ἄρσιν ἀναφυείσης διαφωνίας (Ἴδετε σημειώσεις μας ἐν ΕΕΔ 23, 724).

Προηγήθη τῆς ἀποφάσεως αὐτῆς τῆς Ὁλομελείας τοῦ Ἀρείου Πάγου ἡ ὑπ' ἀριθ. 381) 1962 ἀπόφασις τῆς Ὁλομελείας τοῦ αὐτοῦ Δικαστηρίου (εἰσηγητὴς *Α. Ροζάκης*, ΕΕΔ 21, 839), πρὸς τὴν γνώμην τῆς ὁποίας ἐπὶ τοῦ ἀνακύψαντος ζητήματος ἐφαρμογῆς ἢ μὴ εἰς τὴν περίπτωσιν τῆς τριμήνου ἀποκλειστικῆς προθεσμίας ἀγωγῆς τοῦ ἄρθρου 6 § 1 νόμου 3198)1955 συνεφώνησε καὶ ἡ κατωτέρω ἀπόφασις τῆς Ὁλομελείας.

Ὡς πρὸς τὰ ἀποτελέσματα ἐκ τῆς παρὰ τοῦ μὴ ἔχοντος ἀντιπροσωπευτικὴν ἐξουσίαν καταγγελίας συμβάσεως ἐργασίας καὶ τὴν μεταγενεστέραν ἔγκρισιν αὐτῆς ἴδετε καὶ Α.Π. 20) 1957 (εἰσηγητὴς *Στ. Μαυρομιχάλης*, ΕΕΔ 16, 220), Α.Π. 233)1961 (εἰσηγητὴς *Χ. Ἀποστολόπουλος*, ΕΕΔ 20, 656).

Ἀρείου Πάγου 761)1964, Ὁλομελείας

Πρόεδρος ὁ κ. *Στ. Μαυρομιχάλης*
Εἰσηγητὴς ὁ Ἀρεοπαγίτης κ. *Μ. Σκουλίκης*
Δικηγόρος ὁ κ. Ν. Παπιφιλίππου

Νομίμως εἰσάγεται πρὸς τὸ Δικαστήριον τοῦτο ἐν Ὁλομελείᾳ ἡ προκειμένη αἴτησις ἀναιρέσεως, παραπεμφθείσης, συμφώνως τῷ ἄρθρῳ 3 § 3 τοῦ νόμου 3810) 1957, ἐνώπιον αὐτοῦ πρὸς ἐκδίκασιν διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 347)1964 ἀποφάσεως τοῦ τρίτου Τμήματος, ὡς πρὸς ἀμφοτέρους τοὺς ἐν τῷ ἀναιρετηρίῳ λόγους. Κοινοποιηθείσης δὲ εἰς τὸν ἐκπροσωποῦντα τὴν ἀναιρεσείουσαν ἐκκαθαριστὴν νομοτύπως καὶ ἐμπροθέσμως τῆς πρὸς συζήτησιν κλήσεως τοῦ ἐπισπεύδοντος αὐτὴν ἀναιρεσιβλήτου, κατὰ τὸ προσαγόμενον οἰκεῖον ἀδεικτικόν, ἀλλὰ μηδόλως ταύτης παραστάσης, δέον ὅπως ἡ συζήτησις χωρήσῃ καὶ ἐν ἀπουσίᾳ αὐτῆς, ὡσεὶ παρούσης, κατὰ τὸ

άρθρον 827 τῆς Πολ. Δικονομίας, θεωρουμένης.

Ὡς ἐκ τοῦ συνδυασμοῦ τῶν διατάξεων τῶν ἄρθρων 67, 68, 70, 232, 349, 350, 656 καὶ 669 § 2 τοῦ Ἀστικοῦ Κώδικος σαφῶς συνάγεται, ἡ καταγγελία συμβάσεως ἐργασίας, γενομένη ἐν ὀνόματι νομικοῦ προσώπου ὡς ἐργοδότου ὑπὸ φυσικοῦ προσώπου, στερουμένου τῆς πρὸς ἀντιπροσώπευσιν αὐτοῦ ἐξουσίας, εἶναι πρᾶξις ἀλλοτρία διὰ τὸ νομικὸν πρόσωπον, ὅπερ οὕτω οὐδεμίαν ἐντεῦθεν ἀστικὴν εὐθύνην ὑπέχει ἔναντι τοῦ μισθωτοῦ περὶ πληρωμῆς εἰς τοῦτον μισθοῦ ὑπερημερίας διὰ τὸν ἀπὸ τῆς ἀνυποστάτου ταύτης καταγγελίας καὶ ἐφεξῆς χρόνον, λόγῳ ἀκυρότητος τῆς ἀπολύσεως, ἀλλὰ μόνον ἀφ' ἧς μεταγενεστέρως χωρήσῃ τυχὸν ὑπερημερία τοῦ νομικοῦ προσώπου, μετ' ἀπόκρουσιν ὑπὸ τοῦ ἀληθοῦς ἀντιπροσώπου του τῶν εἰς τοῦτο προσηκόντως ὑπὸ τοῦ μισθωτοῦ προσενεχθεισῶν ὑπηρεσιῶν, ὁ δὲ ψευδὴς ἀντιπρόσωπος ἐνέχεται ἔναντι τοῦ μισθωτοῦ, λόγῳ ἀκυρότητος τῆς καταγγελίας, εἰς ἀποζημίωσιν κατὰ τὰ ἄρθρα 234 καὶ 231 τοῦ Ἀστικοῦ Κώδικος. Ἐντεῦθεν ἕπεται, ὅτι ἐν τῇ περιπτώσει ταύτῃ, μὴ ὑπακειμένης ἀπαιτήσεως τοῦ μισθωτοῦ κατὰ τοῦ νομικοῦ προσώπου λόγῳ ἀκυρότητος τῆς καταγγελίας, οὐδεμίαν ἐφαρμογὴν ἔχει ἡ διάταξις τοῦ ἄρθρου 6 § 1 τοῦ νόμου 3198)1955, δι' ἧς θεσπίζεται τρίμηνος ἀνατρεπτικὴ προθεσμία πρὸς καταπολίωσιν τῆς ἀγωγῆς. Ὅθεν τὸ ὡς ἐφετεῖον δικάσαν Πρωτοδικεῖον, δεχθὲν διὰ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεώς του, ὡς ἐκ τῆς δευτέρας αἰτιολογίας της δείκνυται, μετ' ἀνέλεγκτον, ὡς εἰς πράγματα ἀναγομένην, ἐκτίμησιν τῶν ἐν γένει ἀποδεικτικῶν στοιχείων, ὅτι εἰς τὴν καταγγελίαν τῆς μεταξὺ τῆς ἀναιρεσιβλήτου καὶ τῆς Ἑλληνοαιγυπτιακῆς Τραπέζης, εἰς τὰ δικαιώματα καὶ τὰς ὑποχρεώσεις τῆς ὁποίας ὑπεισῆλθεν, ὡς καθολικὴ διάδοχος, ἡ ἤδη ἀναιρεσείουσα, ὑφισταμένης συμβάσεως ἐργασίας ἀορίστου χρόνου, προέβησαν, ἐν ὀνόματι τῆς τελευταίας ταύτης, τεθείσης δυνάμει τοῦ ἄρθρου 9 τοῦ νόμου 1665)1951 ὑπὸ ἐκκαθάρισιν, οἱ διὰ τῆς ἀπὸ 25.11.1957 ἀποφάσεως τῆς κατ' ἐξουσιοδότησιν τῆς Νομισματικῆς Ἐπιτροπῆς ἐνεργησάσης Ὑποεπιτροπῆς πιστώσεων διορισθέντες ἐκκαθαρισταί, ὧν ὅμως ἠκυρώθη ὁ διορισμὸς διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 67) 1959 ἀποφάσεως τοῦ Συμβουλίου Ἐπικρατείας, ἀποτελούσης, ὡς πρὸς τὸ διοικητικῆς φύσεως ζήτημα τοῦτο, δεδικασμένον καὶ ἀκολούθως κριναν, ὅτι ἡ κατὰ τῆς ἀναιρεσειούσης ἀγωγὴ τῆς ἀναιρεσιβλήτου περὶ πληρωμῆς μισθῶν ὑπερημερίας, ὡς ὀφειλομένων αὐτῇ λόγῳ τῆς ἀκύρου καταγγελίας τῆς ἐργασιακῆς συμβάσεως ἐκ μέρους τῶν μὴ ἐχόντων ἐξουσίαν ἐκπροσωπήσεως τοῦ νομικοῦ προσώπου τῆς ἐργοδότιδος Ἀνωνύμου Ἑταιρείας, ἕνεκα τῆς μεθυστέρως, ἀλλ' ἀναδρομικῶς, χωρησάσης ἀκυρώσεως τῆς πράξεως τοῦ διορισμοῦ τῶν ὡς ἄνω ἐκκαθαριστῶν, δὲν ὑπέκειτο εἰς τὴν τοῦ προμνησθέντος ἄρθρου 6 § 1 τοῦ νόμου 3198)1955 τρίμηνον ἀποκλειστικὴν προθεσμίαν, οὐχὶ παρὰ τὸν νόμον, ἀλλὰ κατὰ συμμόρφωσιν, ἐκ τοῦ ἐναντίου, πρὸς τὰς προδιαληφθείσας διατάξεις δὲν ἐκήρυξεν ἀπαράδεκτον τὴν ἀγωγὴν ταύτην, ὡς ἐκπροθέσμως ἀσκηθεῖσαν, μὴ ὑποπεσὸν οὕτω εἰς παράβασιν, δίδουσαν χώραν εἰς ἀναίρεσιν κατὰ τὸ ἄρθρον 807 §§ 11 καὶ 17 τῆς Πολ. Δικονομίας, ἀπορριπτέος δὲ ὡς ἀβάσιμος ὁ τὰ ἐναντία ὑποστηρίζων πρῶτος ἐν τῷ ἀναιρετηρίῳ λόγος.

Προκειμένου περὶ καταγγελίας τῆς συμβάσεως ἐργασίας ἐν ὀνόματι μὲν τοῦ ἐργοδότου νομικοῦ προσώπου, ἀλλὰ ὑπὸ τρίτου, μὴ νομίμως ἐκπροσωποῦντος αὐτό, γενομένη, δὲν ἔχουσιν ἐφαρμογὴν αἱ διατάξεις τῶν ἄρθρων 233 καὶ 238 τοῦ Ἀστικοῦ Κώδικος περὶ ἀναδρομικῆς ἐνεργείας τῆς γενομένης ἐγκρίσεως, διότι, ὡς ἐκ τοῦ διαπλαστικοῦ χαρακτῆρος τῆς πρὸς τρίτον ἐπιχειρητέας μονομεροῦς ταύτης δικαιοπραξίας, ἀπαιτεῖται πρὸς συντέλεσιν αὐτῆς δήλωσις τῆς ἰδίας τοῦ νομικοῦ προσώπου βουλήσεως, ἥτις μόνον διὰ τοῦ διοικοῦντος τοῦτο ὀργάνου ἢ τοῦ κατὰ τὴν συστατικὴν πρᾶξιν ἢ τὸ καταστατικὸν ὁριζομένου ἑτέρου φυσικοῦ προσώπου, κατὰ τὰ ἄρθρα 65, 67 καὶ 68 τοῦ Ἀστικοῦ Κώδικος, δύναται νὰ ἐκφρασθῇ, τῆς τυχὸν ἐπιγενομένης ὑπὸ τούτων, μετὰ τὴν περιέλευσιν τοῦ ἐργοδότου νομικοῦ προσώπου εἰς ὑπερημερίαν περὶ τὴν ἀποδοχὴν τῶν ὑπηρεσιῶν τοῦ μισθωτοῦ, ἐγκρίσεως τῆς ὑπὸ τρίτου, στερουμένου τῆς πρὸς ἀντιπροσώπευσιν τοῦ νομικοῦ προσώπου ἐξουσίας, γενομένης καταγγελίας, μὴ ἰσχυροποιούσης αὐτὴν ἀναδρομικῶς, ἀλλ' ἐπεχούσης θέσιν αὐτοτελοῦς καταγγελίας, ἀφ' ἧς ἡ περὶ τούτου δήλω-

ΚΑΤΑΓΓΕΛΙΑ ΣΥΜΒΑΣΕΩΣ ΟΙΚΙΑΚΩΝ ΟΔΗΓΩΝ ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΩΝ ΠΟΛΥΤΕΛΕΙΑΣ

Έννοια είδισμένου μισθοῦ κατ' ἄρθρον 649 Ἀστικοῦ Κώδικος

Ὑποχρέωσις ἐργοδότου ἐκ τοῦ ἄρθρου 653 Ἀστικοῦ Κώδικος πρὸς καταβολὴν τοῦ συμφωνηθέντος ἢ εἰθισμένου μισθοῦ.—Ἔννοια εἰθισμένου μισθοῦ κατ' ἄρθρον 649 Ἀστικοῦ Κώδικος.—Ἰσχὺς τούτου καὶ εἰς τὴν περίπτωσιν, καθ' ἣν, κατόπιν ἰδιαιτέρας μεταξὺ ἐργοδότου καὶ μισθωτοῦ συμφωνίας, παρέσχεν ὁ τελευταῖος ἐργασίαν ἄλλην, ἐκτὸς τῆς ὀφειλομένης ἐκ τῆς συμβάσεως.—Νομικὴ ἔννοια ὁ ὅρος «εἰθισμένος μισθός».— Καταγγελία συμβάσεως ἐργασίας οἰκιακοῦ ὁδηγοῦ αὐτοκινήτου πολυτελείας.— Ὑπαγωγὴ εἰς 15θήμερον προθεσμίαν Β. Δ. 16)18 Ἰουλίου 1920.— Συμψηφισμὸς ἀποζημιώσεως Νόμου 2112)1920 πρὸς ἀντιπαροχὴν ἐργοδότου.— Ἰσχυρισμὸς μισθωτοῦ περὶ καταχρηστικῆς ἀσκήσεως δικαιώματος ἐργοδότου.

Ἐπεκυρώθη ὑπὸ τῆς κατωτέρω ἀποφάσεως τοῦ Ἀρείου Πάγου ἡ ὑπ' ἀριθ. 1331)1964 ἀπόφασις τοῦ ὡς ἐφετείου δικάσαντος κατὰ τὴν ἐργατικὴν διαδικασίαν Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν.

Τὸ κυριώτερον ἐνδιαφέρον τῆς ἀποφάσεως αὐτῆς τοῦ Ἀρείου Πάγου, ὁ ὁποῖος τὸ πρῶτον ἐπιλαμβάνεται τοῦ ζητήματος, μολονότι ἡ σχετικὴ διάταξις εἶναι παλαιά, ἐγκειται εἰς τὸ ὅτι δέχεται, ὅτι διὰ τὴν καταγγελίαν τῆς συμβάσεως ἐργασίας τῶν οἰκιακῶν ὁδηγῶν αὐτοκινήτων (οἱ ὁποῖοι χαρακτηρίζονται ὡς ἰδιωτικοὶ ὑπάλληλοι, ὡς ἅπαντες οἱ ὁδηγοὶ αὐτοκινήτων) δὰ ἐφαρμοσθῇ ἡ διάταξις τοῦ ἄρθρου 3 § 1 στοιχ. γ' τοῦ β.δ. 16)18 Ἰουλίου 1920 περὶ ἐπεκτάσεως τοῦ νόμου 2112)1920 (ΕΕΔ 22, 63 ἐπ.), καθ' ἣν ἡ καταγγελία τῆς συμβάσεως ἐργασίας τῶν ἐν οὐτῷ προσώπων (εἰς τὰ ὁποῖα καὶ οἱ οἰκιακοὶ ὁδηγοὶ αὐτοκινήτων) γίνεται πρὸ 15 ἡμερῶν καὶ ἐν παραλείψει τῆς προθεσμίας αὐτῆς ὀφείλεται ἀποζημίωσις 15 ἡμερῶν. (Ἴδετε καὶ συμφώνους σημειώσεις μας ἐν ΕΕΔ 20, 158 ἐπ. ἐπὶ τῆς Πρωτοδίκου Ἀθηνῶν 5622)1960 (Πρωτοδίκης Δ. Κουτσόπουλος).

Κατὰ τὸν 7ον ὅρον τῆς ἀπὸ 20 Μαρτίου 1964 ἰσχυούσης συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας (ΕΕΔ 23, 893) τὰ συμβαλλόμενα μέρη συνεφώνησαν, ὅτι οἱ ὁδηγοὶ ἐπιβατικῶν αὐτοκινήτων πολυτελείας Ι.Χ. ἁπάσης τῆς χώρας καὶ ἀνεξαρτήτως τοῦ ἂν ἐνδιαιτῶνται εἰς τὸν οἶκον τοῦ ἐργοδότου δὲν θεωροῦνται ὡς οἰκόσιτον προσωπικὸν καὶ συνεπῶς δὲν ὑπάγονται οὗτοι εἰς τὰς περὶ οἰκοσίτου προσωπικοῦ κειμένας διατάξεις τοῦ Ἐργατικοῦ Δικαίου, ἀλλὰ τὰς τοιαύτας περὶ ἰδιωτικῶν ὑπαλλήλων.

Ἀνεξαρτήτως τῆς ἐννοίας τοῦ ὅρου τούτου τῆς συλλογικῆς συμβάσεως ἡ ἀρεοπαγιτικὴ ἀπόφασις δίχεται, ὅτι εἰς τὴν περίπτωσιν δὲν ἦτο ἐφαρμοστέος διὰ τὸν ἐν αὐτῇ λόγον.

Εὐκαιρίως ὅμως δοθείσης τίθεται τὸ ἐρώτημα, σις περιέλθῃ εἰς τὸν πρὸς ὃν αὐτὴ ἀπευθύνεται μισθωτόν, κατὰ τὰ ἄρθρα 167 καὶ 669 τοῦ Ἀστικοῦ Κώδικος. Δεχθὲν δέον τὸ δικαστήριον τῆς οὐσίας, καθ' ἃ ἐκ τῆς τρίτης αἰτιολογίας τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεώς του προκύπτει, ὡς προκύψαν ἐκ τῶν ἀποδείξεων, ὅτι μετὰ τὴν κατὰ τὴν 30.12.1957 γενομένην ὑπὸ τῶν ὧν ἠκυρώθη ὁ διορισμὸς ἐκκαθαριστῶν καταγγελίαν τῆς ἀφορώσης τὴν ἀναιρεσίβλητον συμβάσεως ἐργασίας, καὶ δὴ τὴν 1.2.1959, προσέφερεν αὐτῇ προσηκόντως εἰς τοὺς νομίμως πλέον, κατόπιν τοῦ ἐγκύρου ἀναδιορισμοῦ των, ἐκπροσωποῦντας τὸ νομικὸν πρόσωπον τῆς ἐργοδότιδος Τραπέζης ἐκκαθαριστάς, οἵτινες ὅμως, χωρὶς νὰ προβῶσιν εἰς νέαν καταγγελίαν τῆς συμβάσεως, ἠρνήθησαν νὰ ἀποδεχθῶσι τὰς ὑπηρεσίας της ταύτας, πρὸς δὲ καὶ ὅτι ἡ ἐπακολουθήσασα τὴν τοιαύτην προσφορὰν ἔγκρισις ὑπ' αὐτῶν τῆς πρότερον ὑπὸ τῶν ἰδίων, ἀλλ' ἄνευ ἀντιπροσωπευτικῆς ἐξουσίας, γενομένης καταγγελίας τῆς συμβάσεως ἐργασίας δὲν ἐγνωστοποιήθη κατὰ νόμιμόν τινα τρόπον εἰς τὴν ἀναιρεσίβλητον καὶ ἀκολούθως κρίνει ὅτι δὲν δύναται ἐκ τοῦ λόγου τούτου νὰ ἰσχύσῃ ὡς αὐτοτελὴς καταγγελία ἡ μὴ ἐπαγομένη καὶ καθ' ἑαυτὴν ἔννομα ἀποτελέσματα τοιαύτη ἔγκρισις, τὸ μὲν ἐξήνεγκε κρίσιν περὶ πραγμάτων, μὴ ὑποκειμένην, κατὰ τὸ ἄρθρον 810 § 1 τῆς Πολ. Δικονομίας, ὡς ἀντικατεστάθη ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 6 τοῦ νόμου 3810)1957, εἰς τὸν ἔλεγχον τοῦ Ἀρείου Πάγου, τὸ δὲ οὐχὶ παρὰ τὸν νόμον, ἀλλὰ κατ' ὀρθήν, ἀντιθέτως, ἑρμηνείαν καὶ ἐφαρμογὴν τῶν προδιαληφθεισῶν διατάξεων δὲν ἐκήρυξεν ἀπαράδεκτον τὴν ὑπὸ κρίσιν ἀγωγήν, κατὰ τὸ αἰτημα αὐτῆς περὶ πληρωμῆς εἰς τὴν ἀναιρεσίβλητον τῶν μισθῶν ὑπερημερίας ἀπὸ τοῦ χρόνου τῆς μὴ ἐπαγομένης, ἄνευ ἑτέρου, λύσιν τῆς ἐργασιακῆς συμβάσεως, ἀποκρούσεως τῶν προσηκόντως προσενεχθεισῶν ὑπηρεσιῶν της ὑπὸ τῶν νομίμων ἐκπροσώπων τῆς ἀναιρεσειούσης, ἀβασίμου ἐλεγχομένου τοῦ τὰ ἐναντία ὑποστηρίζοντος δευτέρου λόγου ἀναιρέσεως.

ὅν ὁ ὅρος οὗτος τῆς συλλογικῆς συμβάσεως μετέβαλεν ἐπὶ τὸ εὐνοϊκώτερον τὰ ἰσχύοντα διὰ τὴν καταγγελίαν τῆς συμβάσεως τῶν οἰκιακῶν ὁδηγῶν αὐτοκινήτων.

Ἐφ' ὅσον ἡ ἔννοια τοῦ β.δ 16)18 Ἰουλίου 1920 εἶναι, ὅτι εἰς αὐτὸ ὑπάγονται οἱ κατ' οἶκον προσλαμβανόμενοι ἰδιωτικοὶ ὑπάλληλοι, ἀνεξαρτήτως ἂν σιτίζωνται ἢ μὴ ὑπὸ τοῦ ἐργοδότου (ὡς δέχεται καὶ ἡ κατωτέρω ἀρεοπαγιτικὴ ἀπόφασις), ποίαν ἔννοιαν ἔχει ἡ συμφωνία, ὅτι δὲν θεωροῦνται ὡς οἰκόσιτον προσωπικὸν καὶ ὅτι συνεπῶς δὲν ὑπάγονται οὗτοι εἰς τὰς περὶ οἰκοσίτου προσωπικοῦ κειμένας διατάξεις (καὶ ποίας;), ἀλλὰ τὰς τοιαύτας τῶν ἰδιωτικῶν ὑπαλλήλων; Ἂς ἴδωμεν πῶς περαιτέρω θὰ ἐρμηνευθῇ ὁ ὅρος οὗτος.

Ἡ ἀρεοπαγιτικὴ ἀπόφασις ἀπησχολήθη καὶ μὲ τὴν ἔννοιαν τοῦ κατ' ἄρθρον 649 Ἀστικοῦ Κώδικος εἰθισμένου μισθοῦ (περὶ τοῦ ὁποίου ἴδετε καὶ *Ι. Καποδίστριαν*, Ἑρμ ΑΚ ὑπ' ἄρθρον 649, *Γ. Σιμαντίρα* Δώδεκα Μελέται Ἀστικοῦ καὶ Ἐργατικοῦ Δικαίου σελ. 95, *Κ. Καυκᾶ*, Ἐνοχικόν, Εἰδικόν, γ' ἔκδοσις, ὑπ' ἄρθρον 649, Α.Π. 480)1956, εἰσηγητὴς *Π. Τσαρούχης*, ΕΕΔ 15, 1173, Α.Π. 285)1963, εἰσηγητὴς *Ε. Χονδρογιάννης*, ΕΕΔ 23, 935, Α.Π 182)1963, εἰσηγητὴς *Α. Φλῶρος*, ΕΕΔ 21, 532, Α.Π. 185)1964, εἰσηγητὴς *Β. Πατσουράκος*, ΕΕΔ 23, 408, Α.Π. 250)1964, εἰσηγητὴς *Ε. Χονδρογιάννης*, ΕΕΔ 23, 536).

Ὡς πρὸς τὸν συμφητισμὸν τῆς ἀποζημιώσεως τοῦ νόμου 2112)1920 πρὸς ἀνταπαίτησιν τοῦ ἐργοδότου ἡ ἀρεοπαγιτικὴ ἀπόφασις δὲν ἀπομακρύνεται τῶν ἰσχυόντων. (Ἴδετε σημειώσεις μας ἐν ΕΕΔ 22, 47).

Ἀρείου Πάγου 786)1964, Τμ. Β'

Προεδρεύων ὁ Ἀντιπρόεδρος κ. *Κ. Σοῦρλος*
Εἰσηγητὴς ὁ Ἀρεοπαγίτης κ. *Μ. Σκουλίκης*
Δικηγόροι οἱ κ.κ. Ε. Ἀνδριανάκης, Ι. Καποδίστριας

Ὡς προκύπτει ἐκ τῶν ὑποβληθεισῶν ὑπὸ τοῦ ἀναιρεσιβλήτου ἐγγράφων προτάσεων ἐνώπιον τοῦ Ἐφετείου, ὧν ἀντιπεφωνημένων ἀντίγραφον προσάγεται, ἐπανέφερεν οὗτος τὸν καὶ πρωτοδίκως, πρὸς ἀπόκρουσιν τοῦ περὶ πληρωμῆς ἀποζημιώσεως, διὰ τὰς ἡμέρας τῆς ἐκτὸς ἕδρας διακοπερεύσεως τοῦ ἀναιρεσείοντος πρὸς ἐκτέλεσιν τῆς ἀνατεθειμένης αὐτῷ ἐργασίας, προταθέντα ὑπ' αὐτοῦ ἰσχυρισμόν, ὅτι συνεφωνήθη διὰ τῆς συμβάσεως ἐργασίας, ὅπως τὰς ἐργασίας του ὡς οἰκιακοῦ ὁδηγοῦ παρέχῃ οὐ μόνον ἐν Ἀθήναις, ἀλλὰ καὶ εἰς οἱονδήποτε ἄλλον τόπον, εἰς ὃν, διεθνῶς κινούμενος ὁ ἀναιρεσίβλητος ἐργοδότης, θὰ ἠδύνατο νὰ μεταβῇ, τούτου ἄλλωστε ἐξυπακουομένου ἐκ τοῦ ὅτι ἐτύγχανε γνωστὸν εἰς τὸν ἀναιρεσείοντα μισθωτόν, ὅτι δὲν κατώκει ὁ ἀναιρεσίβλητος μονίμως ἐν Ἀθήναις, ἀλλὰ διέμενε κατὰ κανόνα κατὰ τοὺς χειμερινοὺς μῆνας εἰς Saint Moritz τῆς Ἑλβετίας καὶ ἀλλαχοῦ τῆς Εὐρώπης, ἔνθα καὶ μετέβαινεν, ἀκολουθῶν αὐτὸν πρὸς ἐκτέλεσιν τῆς ἐργασίας του ὁ ἀναιρεσείων. Ὅθεν ὁ πρῶτος τῆς ἀναιρέσεως λόγος, δι' οὗ ἀποδίδεται εἰς τὴν προσβαλλομένην ἀπόφασιν, ὅτι ἔλαβε τὸ ἐκδὸν ταύτην Πρωτοδικεῖον ὑπ' ὄψιν πράγματα μὴ προταθέντα καὶ μὴ ἀποδειχθέντα, ἤτοι ὅτι μετέβαινεν ὁ ἀναιρεσείων εἰς τὸ ἐξωτερικὸν δυνάμει τοιαύτης μετὰ τοῦ ἀναιρεσιβλήτου συμφωνίας, ἣν οὐδεὶς τούτων ἐπεκαλέσθη, βεβαιωθέντος ἀντιθέτως καὶ ἐκατέρωθεν ὁμολογηθέντος ὅτι προσελήφθη οὗτος, ἵνα προσφέρῃ τὰς ὑπηρεσίας του ἐν Ἀθήναις, εἶναι ἀπορριπτέος, τὸ μὲν ὡς ἀπαράδεκτος, καθὸ ἀναφερόμενος εἰς τὴν περὶ πραγμάτων κρίσιν τοῦ ἐκδόντος τὴν ἀπόφασιν ταύτην δικαστηρίου τῆς οὐσίας, μὴ ὑποκειμένην, κατὰ τὸ ἄρθρον 810 § 1 τῆς Πολ. Δικονομίας, ὡς ἀντικατεστάθη ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 6 τοῦ νόμου 3810)1957, εἰς τὸν ἔλεγχον τοῦ Ἀρείου Πάγου, τὸ δὲ ὡς ἐπὶ ἀνακριβοῦς, προεχόντως, ἐρειδόμενος προϋποθέσεως.

Ἐκ τῆς ἐν τῇ τρίτῃ αἰτιολογίᾳ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως βεβαιώσεως ὅτι πρὸς σχηματισμὸν τῆς κρίσεώς του ἔλαβε τὸ ἐκδὸν ταύτην δικαστήριον ὑπ' ὄψιν, ἐκτὸς ἄλλων ἀποδεικτικῶν στοιχείων, πάντα τὰ ὑπὸ τῶν διαδίκων ἐπικληθέντα καὶ προσαχθέντα ἔγγραφα, εἰδικώτερον δὲ καὶ τὰς ἐκτὸς δίκης ἐνώπιον συμβολαιογράφων ληφθείσας μαρτυρίας, δὲν καταλείπεται ἀμφιβολία, ὅτι ἔλαβε τοῦτο ὑπ' ὄψιν καὶ συνεξετίμησε μετὰ τῶν λοιπῶν ἀποδείξεων καὶ τὰς ἐνόρκους βεβαιώσεις. Ὅθεν ὁ περὶ τοῦ ἀντιθέτου δεύτερος λόγος ἀναιρέσεως εἶναι ἀπορριπτέος ὡς ἀβάσιμος.

Ἐκ τῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρου 653 τοῦ Ἀστικοῦ Κώδικος, καθ' ἣν ὁ μισθωτὴς ὑποχρεοῦται νὰ καταβάλῃ τὸν συμφωνηθέντα ἢ εἰθισμένον μισθὸν εἰς τὸν ἐκμισθωτήν, ἐν συνδυασμῷ πρὸς τὴν τοῦ ἄρθρου 649, ὁρίζουσαν ὅτι μισθὸς λογίζεται σιωπηρῶς συμφωνηθείς, ἐὰν ἡ ἐργασία κατὰ τὰς συνήθεις περιστάσεις παρέχηται μόνον ἐπὶ μισθῷ, σαφῶς προκύπτει, ὅτι ὅταν διὰ τῆς συμβάσεως, ἀντικείμενον ἐχούσης τὴν παροχὴν τοιαύτης φύσεως ἐργασίας, δὲν ὡρίσθη τι περὶ μισθοῦ, δέον νὰ καταβάλληται τὸ ποσόν, ὅπερ συνήθως καταβάλλεται εἰς

ἄλλους μισθωτοὺς τοῦ αὐτοῦ φύλου, ἡλικίας καὶ εἰδικότητος, παρέχοντος τοῦ αὐτοῦ εἴδους ἐργασίαν ἐν τῷ αὐτῷ τόπῳ καὶ ὑπὸ τὰς ἰδίας συνθήκας, τοῦθ' ὅπερ ἰσχύει καὶ εἰς τὴν περίπτωσιν, καθ' ἣν, κατόπιν ἰδιαιτέρας μεταξὺ ἐκμισθωτοῦ καὶ μισθωτοῦ συμφωνίας, παρέσχεν ὁ τελευταῖος οὗτος ἐργασίαν ἄλλην, ἐκτὸς ἐκείνης, τὴν ὁποίαν ὀφείλει ἐκ τῆς κυρίας συμβάσεως νὰ παρέχῃ. Τοῦ ὅρου δὲ «εἰθισμένος μισθὸς» ἀποτελοῦντος νομικὴν ἔννοιαν ἡ ὀρθὴ ἢ μὴ ὑπαγωγὴ εἰς αὐτὴν ὑπὸ τοῦ δικαστηρίου τῆς οὐσίας τῶν κατὰ τὴν ἀνέλεγκτον κρίσιν του προκυψάντων πραγματικῶν περιστατικῶν ὑπόκειται εἰς τὸν ἔλεγχον τοῦ Ἀρείου Πάγου.

Ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τῆς πέμπτης αἰτιολογίας τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως, δέχεται τὸ ὡς ἐφετεῖον δικάσαν Πρωτοδικεῖον ὡς προκύψαν ἐκ τῶν ἀποδείξεων, κατὰ τὴν ἀνέλεγκτον κρίσιν του, ὅτι ὁ ἀναιρεσείων, ἐκτὸς τῆς κυρίας ἐργασίας του ὡς ὁδηγοῦ τοῦ προσωπικοῦ τοῦ ἀναιρεσιβλήτου αὐτοκινήτου, παρεῖχεν, ὅτε διέμενον ἀμφότεροι κατὰ τοὺς θερινοὺς μῆνας εἰς Saint Moritz, ἑτέραν ἄσχετον πρὸς αὐτὴν ἐργασίαν, χρησιμοποιούμενος ὑπὸ τοῦ ἀναιρεσιβλήτου ὡς χειριστὴς κινηματογραφικῆς μηχανῆς διὰ τὴν προβολὴν διαφόρων ταινιῶν εἰς τὴν ἐκείσε ἐπαυλίν του πρὸς ψυχαγωγίαν τῆς οἰκογενείας του καὶ τῶν ἐν αὐτῇ προσκεκλημένων καὶ δὴ τρὶς τῆς ἑβδομάδος ἐπὶ τρίωρον ἡμερησίως, χωρὶς δὲ νὰ λαμβάνῃ ἀμοιβήν τινα, καίτοι ἐπρόκειτο περὶ ἐργασίας, ἥτις κατὰ τὰς περιστάσεις παρέχεται μόνον ἐπὶ μισθῷ. Ἐν ὄψει δέ, ὡς βεβαιοῖ, τοῦ χρόνου τῆς παρεχομένης ὑπὸ τοῦ ἀναιρεσείοντος προσθέτου ταύτης ἐργασίας καὶ τῶν ἱκανοτήτων αὐτοῦ, καθώρισε τὴν ἐν ἐλλείψει εἰδικῆς συμφωνίας ὀφειλομένην εἰς τοῦτον ἀμοιβὴν εἰς δραχμὰς 700 μηνιαίως διὰ τὸ χρονικὸν διάστημα μέχρι τῆς 1 Φεβρουαρίου 1962, δοθέντος ὅτι ἀπὸ τῆς χρονολογίας ταύτης καὶ ἐφεξῆς καθωρίσθη εἰς τὸ ἐν λόγῳ ποσὸν συμβατικῶς μεταξὺ τῶν διαδίκων ἡ διὰ τὴν τοιαύτην πρόσθετον ἐργασίαν ἀμοιβὴ τοῦ ἀναιρεσείοντος. Οὕτω κρῖναν τὸ ἐκδὸν τὴν προσβαλλομένην ἀπόφασιν δικαστήριον ἔνθεν μὲν πλήρη διέλαβεν ἐν αὐτῇ αἰτιολογίαν ἐπὶ τοῦ ἀσκοῦντος οὐσιώδη ἐπιρροὴν εἰς τὴν ἔκβασιν τῆς δίκης ζητήματος τούτου, συνοπτικῶς, πλὴν σαφῶς, ἐκθέτον τὰς ἐξ ὧν συνήγαγε τὸ ὕψος τοῦ «εἰθισμένου μισθοῦ» εἰδικωτέρας περιστάσεις, ἐν αἷς καὶ αἱ ἀναφερόμεναι εἰς τὰς τεχνικὰς τοῦ ἀναιρεσείοντος γνώσεις, τὸν χρόνον καὶ τόπον τῆς ἀπασχολήσεώς του, καὶ τὰς ἐν γένει συνθήκας, ὑφ' ἃς παρεῖχεν οὗτος τὴν τοιαύτην πρόσθετον ἐργασίαν, ἔνθεν δὲ κατ' ὀρθὴν ὑπαγωγὴν τῶν ἀνελέγκτως γενομένων δεκτῶν ὑπ' αὐτοῦ ὡς ἄνω πραγματικῶν περιστατικῶν εἰς τὴν νομικὴν ἔννοιαν τοῦ εἰθισμένου μισθοῦ καθώρισε τοῦτον εἰς τὸ ἀνωτέρω ποσὸν τῶν δραχμῶν 500 μηνιαίως καὶ οὐδεμίαν ἄλλην διάταξιν παρεβίασεν. Ὅθεν ὁ τὰ ἐναντία ὑποστηρίζων τρίτος λόγος ἀναιρέσεως εἶναι ἀπορριπτέος ὡς ἀβάσιμος.

Ἐκ τῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρου 3 § 1 στοιχ. γ' τοῦ κατ' ἐξουσιοδότησιν τοῦ ἄρθρου 12 τοῦ νόμου 2112 ἐκδοθέντος β.δ. τῆς 16)18.7.1920, ὁριζούσης ὅτι ἐπὶ οἰκοσίτων διδασκάλων, παιδαγωγῶν καὶ ἄλλων παρομοίας φύσεως σχέσεων, αἵτινες κατηγορίαι διαστέλλονται τῶν περὶ ὧν ἐν ἐδαφίῳ β' τοῦ ἰδίου ἄρθρου γίνεται λόγος οἰκιακῶν ὑπηρετῶν, θυρωρῶν, ἁμαξοϋπηρετῶν κλπ., ἡ σύμβασις ἐργασίας καταγγέλλεται ὑπὸ τοῦ ἐργοδότου πρὸ 15 ἡμερῶν, ἐν συνδυασμῷ πρὸς τὴν τοῦ ἄρθρου 1 § 4 τοῦ ἰδίου διατάγματος, καθ' ἣν ὑπάγονται εἰς τὰς διατάξεις αὐτοῦ καὶ οἱ ἰδιωτικοὶ ὑπάλληλοι κατ' οἶκον προσλαμβανόμενοι, σαφῶς προκύπτει, ὅτι ὡς τοιοῦτοι ὑπάλληλοι νοοῦνται καὶ οἱ οἰκιακοὶ ὁδηγοὶ αὐτοκινήτων πολυτελείας, ὡς κατ' οἶκον ἐπίσης προσλαμβανόμενοι, ἀνεξαρτήτως τοῦ ἂν πιτίζωνται ἢ μὴ οὗτοι ἐν τῷ οἴκῳ τοῦ ἐργοδότου. Ὅθεν, δεχθὲν τὸ ὡς ἐφετεῖον δικάσαν Πρωτοδικεῖον ὡς προκύψαν ἐκ τῶν ἀποδείξεων, κατὰ τὴν ἀνέλεγκτον κρίσιν του, ὅτι ὁ ἀναιρεσείων ἐτύγχανεν οἰκιακὸς ὁδηγὸς τοῦ ἰδιωτικοῦ αὐτοκινήτου πολυτελείας τοῦ ἀναιρεσιβλήτου καὶ οὐχὶ αὐτοκινήτου ἐξυπηρετοῦντος τὰς ἐπιχειρήσεις αὐτοῦ, καὶ ἀκολούθως κρῖναν, ὅτι διὰ τὴν καταγγελίαν τῆς συμβάσεως ἐργασίας ἔδει νὰ τηρηθῇ ἡ προθεσμία τῶν 15 ἡμερῶν, ὀρθῶς ἡρμήνευσε καὶ ἐφήρμοσε τὰς προμνησθείσας διατάξεις, μὴ θιγείσας ὑπὸ τῆς ὁριζούσης τὴν ἔννοιαν ἁπλῶς τοῦ ὑπαλλήλου διατάξεως τοῦ ἄρθρου 1 § 1 τοῦ ν.δ. 2655)1953, καὶ οὐδεμίαν ἄλλην παρεβίασεν, οὐδὲ τὴν τῆς κατατεθείσης εἰς τὸ Εἰρηνοδικεῖον τὴν 25.6.1964 συλλογικῆς συμβάσεως τῆς 20.3.

ΑΠΟΛΥΣΙΣ ΜΙΣΘΩΤΩΝ ΕΞ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΟΤΕΧΝΙΚΩΝ ΛΟΓΩΝ

Παραίτησις μισθωτοῦ ἀπὸ δικαιωμάτων ἐκ κανόνων δημοσίας τάξεως

Ἐνέργεια ἀπολύσεως μέρους ἐργαζομένων ἐξ οἰκονομικοτεχνικῶν λόγων, οἷος ὁ περιορισμὸς τῶν ἐργασιῶν τοῦ ἐργοδότου, μετ' ἐπιλογήν, λαμβανομένης ὑπ' ὄψιν τῆς οἰκονομικῆς καὶ οἰκογενειακῆς καταστάσεως τῶν μισθωτῶν καὶ διατηρουμένων οὕτω ἐν τῇ ἐργασίᾳ ἐπὶ ἴσοις ὅροις, τῶν ἐχόντων μείζονα οἰκογενειακὰ βάρη καὶ ἀσθενεστέρων οἰκονομικῶς — Συνέπεια παραβάσεως ἡ ἀκυρότης τῆς ἀπολύσεως — Δεκτὰ γενόμενα ὑπὸ τοῦ Δικαστηρίου περιστατικά. — Ἀναίρεσις ἀποφάσεως δι' ἔλλειψιν νομίμου βάσεως. — Ἀκυρότης παραιτήσεως μισθωτοῦ ἀπὸ δικαιωμάτων ἐκ κανόνων δημοσίας τάξεως. — Ἀπόδειξις κατὰ τὴν ἐργατικὴν διαδικασίαν.

Ἀνηρέθη ἐν μέρει ὑπὸ τῆς κατωτέρω ἀποφάσεως τοῦ Ἀρείου Πάγου ἡ ὑπ' ἀριθ. 14052) 1964 ἀπόφασις τοῦ ὡς ἐφετείου δικάσαντος Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν (ΕΕΔ 23, 1358).

Ἐπαναλαμβάνονται καὶ ὑπὸ τῆς νεωτέρας αὐτῆς ἀποφάσεως τοῦ Ἀρείου Πάγου τὰ ὑπ' αὐτοῦ νομολογηθέντα ὡς πρὸς τὴν ἀπάλυσιν μισθωτῶν ἐπιχειρήσεως ἐξ οἰκονομικοτεχνικῶν λόγων (ἴδετε καὶ Α.Π. 639)1968, εἰσηγητὴς *Ε. Χονδρογιάννης*, ΕΕΔ 22, 1457, ἔνθα σημειώσεις μας, Α.Π. 552)1964, εἰσηγητὴς *Μ. Ζαφειρόπουλος*, ΕΕΔ 23, 967), ἀναιρεθείσης τῆς ἀποφάσεως τοῦ Πρωτοδικείου δι' ἔλλειψιν νομίμου βάσεως.

Ἀρείου Πάγου 781)1964, Τμ. Β'

Προεδρεύων ὁ Ἀντιπρόεδρος κ. *Κ. Σοῦρλος*
Εἰσηγητὴς ὁ Ἀρεοπαγίτης κ. *Δ. Κονύρης*
Δικηγόροι οἱ κ.κ. Α. Παπαδημητρίου, Α. Λαμπρόπουλος

Ἡ καταγγελία τῆς ἀορίστου χρόνου συμβάσεως ἐργασίας εἶναι μὲν μονομερὴς ἀναπτιώδης δικαιοπραξία, ὡς ἀποτελοῦσα ὅμως ὅσηνδιποτε δικαιώματος ὑπόκειται εἰς τὸν ἐν ἄρθρῳ 281 Α.Κ. περιορισμόν, καθ' ὃν ἡ ἄσκησις τοῦ δικαιώματος ἀπαγορεύεται, ἐὰν αὐτὴ ὑπερβαίνῃ προφανῶς τὰ ὅρια τὰ ἐπιβαλλόμενα ἐκ τῆς καλῆς πίστεως ἢ τῶν χρηστῶν ἠθῶν ἢ ἐκ τοῦ κοινωνικοῦ ἢ οἰκονομικοῦ σκοποῦ τοῦ δικαιώματος. Ἐν ὄψει δὲ 1964, ἥτις δὲν καταλαμβάνει, παρὰ τὴν περὶ ἀναδρομικῆς ἰσχύος διάταξιν αὐτῆς, τὴν πρὸ τῆς δημοσιεύσεώς της τελεσιδίκως, διὰ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως, κριθεῖσαν προκειμένην σχέσιν, ὁ δὲ περὶ τοῦ ἐναντίου τέταρτος τῆς ἀναιρέσεως λόγος εἶναι ἀπορριπτέος ὡς ἀβάσιμος.

Ὡς προκύπτει ἐκ τῆς ἑβδόμης αἰτιολογίας τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως, ἐκτίθενται ἐν αὐτῇ μετὰ πληρότητος τὰ ἐν σχέσει πρὸς τὴν ὑπαιτιότητα τοῦ ἀναιρεσείοντος διὰ τὰς ἐπενεχθείσας εἰς τὸ ὑπ' αὐτοῦ ὁδηγούμενον αὐτοκίνητον τοῦ ἀναιρεσιβλήτου φθορὰς προκύψαντα ἐκ τῶν ἀποδείξεων πραγματικὰ περιστατικά, ὁ δὲ περὶ ἀνεπαρκοῦς ἐπὶ τοῦ ζητήματος τούτου αἰτιολογίας πέμπτος λόγος ἀναιρέσεως εἶναι ἀπορριπτέος ὡς ἀβάσιμος.

Ἡ ἀποζημίωσις διὰ τὴν καταγγελίαν τῆς συμβάσεως ἐργασίας, μὴ ἀποτελοῦσα μισθόν, δὲν ἐμπίπτει εἰς τὰς περὶ ἀπαγορεύσεως τοῦ συμψηφισμοῦ διατάξεις τῶν ἄρθρων 664 § 1 καὶ 451 τοῦ Ἀστικοῦ Κώδικος. Ὅθεν, δεχθὲν τὸ ὡς ἐφετεῖον δικάσαν Πρωτοδικεῖον, ὡς ἐκ τῆς αὐτῆς ὡς ἄνω αἰτιολογίας τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως του προκύπτει, ὅτι παραδεκτῶς ὁ ἀναιρεσίβλητος ἐπεκαλέσθη διὰ δηλώσεώς του πρὸς τὸν ἀναιρεσείοντα τὴν κατ' αὐτοῦ ὁμοειδῆ κατ' ἀντικείμενον καὶ ληξιπρόθεσμον ἀπαίτησίν του περὶ ἀποζημιώσεως ἐκ τῆς ὡς ἄνω αἰτίας, προτείνας ταύτην πρὸς συμψηφισμὸν κατὰ τῆς περὶ ἀποζημιώσεως λόγῳ τῆς γενομένης καταγγελίας ἀπαιτήσεώς του καὶ ἀκολούθως κρῖναν ὅτι ἀπεσβέσθησαν, ἀφ' οὗ χρόνου συνυπῆρξαν αἱ ἀμοιβαῖαι ἀπαιτήσεις αὗται, ὀρθῶς τὰς προδιαληφθείσας διατάξεις καὶ τὰς τῶν ἄρθρων 440 - 442 τοῦ Ἀστικοῦ Κώδικος ἡρμήνευσε καὶ ἐφήρμοσε καὶ οὐδεμίαν ἄλλην, οὐδὲ τὴν τοῦ ἄρθρου 281 τοῦ ἰδίου Κώδικος, ὑπὸ τὰ πραγματικὰ ὡς ἄνω δεδομένα, παρεβίασε, μὴ καθιστώσης καταχρηστικὴν τὴν ἄσκησιν τοῦ πρὸς συμψηφισμὸν δικαιώματος τοῦ ἀναιρεσιβλήτου, ἐν ὄψει τῶν ἐν τῷ ἄρθρῳ τούτῳ κριτηρίων, μόνης τῆς οἰκονομικῆς εὐρωστίας αὐτοῦ, ἣν ἐπικαλεῖται ὁ ἀναιρεσείων διὰ τοῦ τελευταίου λόγου τῆς ἀναιρέσεως, ὅστις καὶ δέον κατ' ἀκολουθίαν ἐπίσης νὰ ἀπορριφθῇ ὡς ἀβάσιμος.

τῆς διατάξεως ταύτης καὶ τῆς διὰ τῶν διατάξεων τῶν ἄρθρων 200,288, 388 Α.Κ. καθιερουμένης γενικῆς ἀρχῆς τῆς καλῆς πίστεως καὶ τῶν συναλλακτικῶν ἠθῶν ἐν τῇ ἑρμηνείᾳ καὶ τῇ ἐκτελέσει τῶν συμβάσεων δέον νὰ γίνῃ δεκτόν, ὅτι καὶ ὅταν ὁ ἐργοδότης ἄγεται ἐξ οἰκονομικοτεχνικῶν λόγων, οἵας καὶ ὁ περιορισμὸς τῶν ἐργασιῶν του, εἰς ἀπόλυσιν μέρους τῶν παρ' αὐτῷ ἐργαζομένων, αὕτη δέον νὰ γίνεται κατὰ τὸν τρόπον, τὸν ὁποῖον προσδιορίζει καὶ ὁ ἐπιδιωκόμενος ὑπὸ τοῦ μισθωτοῦ σκοπὸς τοῦ διὰ τῆς ἐργασίας του βιοπορισμοῦ, ἐντὸς τῶν πλαισίων τῶν συναλλακτικῶν ἠθῶν, καὶ ἐπομένως κατὰ τὴν ἐπιλογὴν τῶν ἀπολυθησομένων πρέπει νὰ λαμβάνηται ὑπ' ὄψιν καὶ ἡ οἰκονομικὴ καὶ οἰκογενειακὴ κατάστασις τῶν μισθωτῶν, διατηρουμένων ἐν τῇ ἐργασίᾳ, ἐπὶ ἴσοις ὅροις, τῶν ἐχόντων μείζονα οἰκογενειακὰ βάρη καὶ ἀσθενεστέρων οἰκονομικῶς, περὶ τῶν ὁποίων ὀφείλει νὰ πληροφορηθῇ ὁ ἐργοδότης Ἀφ' ἑτέρου ἐν τῇ σταθμίσει τῶν συγκρουομένων συμφερόντων μισθωτοῦ καὶ ἐργοδότου, ἐν τῷ σημείῳ τούτῳ, δέον νὰ κρίνηται ὑπέρτερον τὸ συμφέρον τοῦ μισθωτοῦ εἰς τὴν διατήρησιν τῆς θέσεώς του, ἐφ' ὅσον ἡ διατήρησις ταύτης συμβιβάζεται πρὸς τὰς κρατούσας ἐν τῇ ἐπιχειρήσει συνθήκας. Ἡ κατὰ παράβασιν τῶν ἀνωτέρω ἐνάσκησις ὑπὸ τοῦ ἐργοδότου τοῦ δικαιώματος τῆς ἀπολύσεως τῶν παρ' αὐτῷ ἐργαζομένων ἀποβαίνει καταχρηστική, ἀπαγορευομένη ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 281 Α.Κ., καὶ ὡς ἐκ τούτου ἄκυρος κατὰ τὸ ἄρθρον 174 Α.Κ.

Ἐν προκειμένῳ, ὡς προκύπτει ἐκ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως, τὸ ὡς ἐφετεῖον δικάσαν Πρωτοδικεῖον ἐδέχθη, ὡς βεβαιωθέντα ἐκ τῶν προσαχθεισῶν ἀποδείξεων, ὅτι ἡ ἐναγομένη ἀναιρεσείουσα ἑταιρεία, λόγῳ περιορισμοῦ τῶν ἐργασιῶν της, προέβη, ἐκ πνεύματος οἰκονομιῶν, εἰς τὴν ἀπόλυσιν ἱκανοῦ ἀριθμοῦ ἐκ τῶν παρ' αὐτῇ ἐργαζομένων, ὅτι δὲ ἡ ἐνάγουσα, ἥτις εἶχε προσληφθῇ τὴν 21.12.1955 καὶ ἦτο βοηθὸς λογιστοῦ, ἐτύγχανεν ἐναντι πλείστων ἐκ τῶν 70 διατηρηθέντων ὑπὸ τῆς ἐναγομένης μισθωτῶν καὶ ἰδίᾳ ἐναντι τῆς διατηρηθείσης Β.Α., ἐπίσης βοηθοῦ λογιστοῦ, ἀρχαιοτέρα, ἅτε τῆς τελευταίας ταύτης προσληφθείσης τὴν 20.1.1958, ἴσης δὲ τοὐλάχιστον ἀποδοτικότητος καὶ ἀσθενεστέρα οἰκονομικῶς, διότι, ἐν ὄψει καὶ τοῦ ἀναμενομένου τοκετοῦ της, ἔφερεν ἐπαχθέστερα οἰκογενειακὰ βάρη, κατ' ἀκολουθίαν δὲ τούτων ἔκρινεν, ὅτι ὠφειλεν ἡ ἐναγομένη, συμμορφουμένη πρὸς τὰ χρηστὰ συναλλακτικὰ ἤθη, νὰ διατηρήσῃ ἐν τῇ ὑπηρεσίᾳ της τὴν ἐνάγουσαν, ἥτις, καίτοι ἔγκυος, εἰργάζετο ἐπὶ σκοπῷ βιοπορισμοῦ καὶ ὅτι ἀντιθέτως ὡς πράξασα ἡ ἐναγομένη ὑπερέβη προφανῶς τὰ ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 281 Α.Κ. τιθέμενα ὅρια. Ἡ τοιαύτη ὅμως αἰτιολογία τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως ἐπὶ ζητήματος ἀσκοῦντος οὐσιώδη ἐπιρροὴν εἰς τὴν ἔκβασιν τῆς δίκης εἶναι ἀνεπαρκής, ἀδύνατον καθιστῶσα τὸν ἔλεγχον ὑπὸ τοῦ Ἀρείου Πάγου τῆς ὀρθῆς ἐφαρμογῆς τοῦ ἄρθρου 281 Α.Κ., διότι ἀφ' ἑνὸς μὲν τὸ δικάσαν Δικαστήριον συγκρίνει τὴν ἐνάγουσαν πρὸς τοὺς διατηρηθέντας ἐν τῇ ὑπηρεσίᾳ 70 μισθωτοὺς καὶ δὴ μόνον ἀπὸ ἀπόψεως ἀρχαιότητος, χωρὶς καὶ νὰ καθορίζῃ ἐὰν καὶ πόσοι ἐξ αὐτῶν εἶχον τὴν αὐτὴν εἰδικότητα πρὸς τὴν ἐνάγουσαν, ἀφ' ἑτέρου δέ, ὡς πρὸς τὴν μόνην καθοριζομένην ὡς βοηθὸν λογιστοῦ Β.Α., δὲν καθορίζει ποσῶς τὴν οἰκογενειακὴν καὶ οἰκονομικὴν κατάστασιν ταύτης, οὐδὲ καὶ τὴν τῆς ἐναγούσης, πέραν τοῦ ὅτι ἡ τελευταία αὕτη ἦτο ἔγγαμος καὶ ἔγκυος, διανύουσα τὸν ἕβδομον μῆνα τῆς κυήσεως. Ἀναιρετέα, ἄθεν, καθίσταται ἡ ἀπόφασις αὕτη, δι' ἔλλειψιν νομίμου βάσεως, κατὰ τὸ ἄρθρον 807 ἐδ. 19 Πολ. Δικονομίας καὶ τὸν περὶ τούτου δεύτερον λόγον τοῦ ἀναιρετηρίου, καθ' ὃ μέρος ἔκρινεν ἄκυρον, ὡς καταχρηστικήν, τὴν ἀπόλυσιν τῆς ἀναιρεσιβλήτου ἐναγούσης καὶ ἐπεδίκασεν εἰς αὐτὴν μισθοὺς ὑπερημερίας.

Ὁ τρίτος λόγος τοῦ ἀναιρετηρίου, καθ' ὃν τὸ δικάσαν δικαστήριον δὲν ἔλαβεν ὑπ' ὄψιν προταθέντα ἰσχυρισμὸν τῆς ἀναιρεσειούσης ὅτι, κατόπιν τῆς ὑπ' ἀριθ. 28)1963 διαιτητικῆς ἀποφάσεως περὶ τῶν ἀμοιβῶν ὑπαλλήλων Γραφείων, ἡ ἐνάγουσα, ἐκκρεμοῦς οὔσης τῆς ἐφέσεώς της, προσῆλθε καὶ εἰσέπραξεν ἀναδρομικὴν διαφορὰν ἀποδοχῶν της ὡς ὑπαλλήλου (καὶ οὐχὶ ὡς βοηθοῦ λογιστοῦ) ἐκ δραχμῶν 1.887, δηλοῦσα οὕτω καὶ ὁμολογοῦσα ὅτι ἦτο ἁπλῆ ὑπάλληλος καὶ οὐχὶ βοηθὸς λογιστοῦ καὶ ὅτι ἐδικαιοῦτο μόνον τοῦ μισθοῦ ὑπαλλήλου Γραφείου, ἐφ' ὅσον δι' οὗτου προβάλλεται παραίτησις ἀπὸ δικαιώματος, εἶναι ἀπορριπτέος, ὡς ἀβάσιμος, διότι αἱ διατάξεις τῶν νόμων καὶ ἀποφάσεων τῶν Διοικητικῶν Διαιτητικῶν Δικαστηρίων περὶ τοῦ χαρακτηρισμοῦ τῶν μισθωτῶν ἐκ τοῦ εἴδους τῆς παρεχομένης ὑπ' αὐτῶν ἐργασίας καὶ περὶ καθορισμοῦ, ἀναλόγως τοῦ χαρακτηρισμοῦ τούτου, τῶν ἀποδοχῶν αὐτῶν, εἶναι δημοσίας τάξεως, καὶ ἐπομένως δὲν δύναται νὰ ἀποκλεισθῇ ἡ ἐφαρμογὴ αὐτῶν διὰ τῆς ἰδιωτικῆς βουλήσεως κατ' ἄρθρον 3 Α.Κ., τὸ δὲ δικαστήριον, μετ' ἀνέλεγκτον ἐκτίμησιν τῶν προσαχθεισῶν ἀποδείξεων περὶ τοῦ εἴδους τῆς ἐργασίας τῆς ἐναγούσης, ἐχαρακτήρισεν αὐτήν, ἐπὶ τῇ βάσει τῆς ὑπ' ἀριθ. 25)1960 ἀποφάσεως τοῦ Δ.Δ.Δ.Δ Ἀθηνῶν «περὶ ἀποδοχῶν λογιστῶν ἁπάσης τῆς χώρας», ὡς βοηθὸν λογιστοῦ. Ὁ αὐτὸς δὲ λόγος τοῦ ἀναιρετηρίου, καθ' ὃ μέρος παραποιεῖται ἡ ἀναιρεσείουσα, ὅτι τὸ Πρωτοδικεῖον δὲν ἐξέπεσεν ἐκ τῆς ἐν τῇ ἀγωγῇ ἀπαιτήσεως τὸ εἰσπραχθὲν ποσόν, εἶναι ἀπορριπτέος, διότι, ὡς προκύπτει ἐκ τῶν σχετικῶν προτάσεών της, αὕτη δὲν ὑπέβαλεν ἐνώπιον τοῦ κατ' ἔφεσιν δικάσαντος Πρωτοδικείου τοιοῦτον αἴτημα, οὐδὲ καθώρισε κἂν ἐν ταῖς προτάσεσί της τὸ κατοβληθὲν ποσὸν διαφορᾶς.

Ὁ τέταρτος τοῦ ἀναιρετηρίου λόγος, δι' οὗ τὸ μὲν παραποιεῖται ἡ ἀναιρεσείουσα, ὅτι τὸ Πρωτοδικεῖον ἐδέχθη παρὰ τὸν νόμον πράγματα ὡς ἀληθῆ ἄνευ ἀποδείξεως, τὰ ἐξ ἀμφισβητουμένων τὰ δεκτὰ γενόμενα ὑπὸ τοῦ εἰρημένου δικαστηρίου πραγματικὰ περιστατικά, εἶναι ἀπορριπτέος, ὡς ἀπαράδεκτος, διότι κατὰ τὴν διαδικασίαν τοῦ κωδικοποιηθέντος νόμου ΓΧΟΔ', καθ' ἣν ἐδίκασε τὸ Δικαστήριον, δὲν διατάσσεται τακτικὴ ἀπόδειξις διὰ παρεμπιπτούσης ἀποφάσεως, ἡ περὶ πραγμάτων δὲ κρίσις τοῦ δικαστηρίου τῆς οὐσίας, ἐφ' ὅσον δὲν προσβάλλονται κανόνες δικαίου, δὲν ὑπάκειται εἰς τὸν ἔλεγχον τοῦ Ἀρείου Πάγου κατὰ τὸ ἄρθρον 810 Πολ. Δικ.

Ἀναιρουμένης ἐν μέρει, ὡς ἄνω, τῆς προσ-

ΣΠΟΥΔΑΙΟΣ ΛΟΓΟΣ ΚΑΤΑΓΓΕΛΙΑΣ ΣΥΜΒΑΣΕΩΣ ΟΡΙΣΜΕΝΟΥ ΧΡΟΝΟΥ

Έννοια άρθρου 672 Άστικοῦ Κώδικος

Σύναψις συμβάσεως έργασίας μετ' Ανωνύμου Εταιρείας. — Ύπαρξις σπουδαίου λόγου, αποτελοῦντος νομικήν έννοιαν, υποκειμένην εἰς τὸν ἔλεγχον τοῦ Αρείου Πάγου, κατ' ἄρθρον 672 Αστικοῦ Κώδικος, ὅταν, θεωρουμένων πασῶν τῶν λογικῶς ληπτέων ὑπ' ὄψιν πραγματικῶν συνθηκῶν τῆς περιπτώσεως, δὲν δύναται κατὰ τὴν καλὴν πίστιν νὰ ἀπαιτηθῇ ἀπὸ τὸν ἐργοδότην, ὅπως διατηρήσῃ περαιτέρω τὸν μισθωτὸν ἐν τῇ ὑπηρεσίᾳ του — Γεγονότα μὴ συνιστῶντα σπουδαῖον λόγον.

Ἐπεκυρώθη ὑπὸ τῆς κατωτέρω ἀποφάσεως τοῦ Ἀρείου Πάγου ἡ ὑπ' ἀριθ. 3181)1964 ἀπόφασις τοῦ Πρωτοδικείου Θεσσαλονίκης, ὡς ἐφετείου.

Ἐπρόκειτο περὶ συμβάσεως ἐργασίας ὡρισμένου χρόνου, διὰ τὴν ὁποίαν ἐφαρμόζεται τὸ ἄρθρον 672 τοῦ Ἀστικοῦ Κώδικος (μὴ ἐφαρμοζόμενον ἤδη, ἰσχύοντος τοῦ νόμου 2112) 1920 διὰ τὰς συμβάσεις ἐργασίας ἀορίστου χρόνου, Α.Π. 443)1954, εἰσηγητὴς *Στ. Μαυρομιχάλης*, ΕΕΔ 13, 686, Α.Π. 574)1961, εἰσηγητὴς *Κ. Ἀναγνωστόπουλος*, ΕΕΔ 20, 1502, σημειώσεις μας ἐν ΕΕΔ 20, 849, ἔνθα παραπομπαὶ καὶ εἰς τὴν θεωρίαν).

Δέχεται ἡ ἀπόφασις αὕτη καὶ εἶναι τοῦτο σύμφωνον πρὸς τὴν θεωρίαν καὶ νομολογίαν (Α.Π. 124)1963, εἰσηγητὴς *Α. Γεωργίου*, ΕΕΔ 22, 599, *Ι. Καποδίστριας*, ΕρμΑΚ ὑπ' ἄρθρον 672, ἀριθ. 18, ἔνθα καὶ λοιπαὶ εἰς συγγραφεῖς καὶ νομολογίαν παραπομπαί), ὅτι ὁ σπουδαῖος λόγος τοῦ ἄρθρου 672 Ἀστικοῦ Κώδικος εἶναι ἔννοια νομικὴ καὶ ὁ Ἄρειος Πάγος κρίνει, ἂν τὰ πραγματικὰ περιστατικὰ ὑπῆχθησαν ὀρθῶς εἰς τὴν ἔννοιαν τοῦ σπουδαίου λόγου.

Ὡς πρὸς τὴν ἔννοιαν τοῦ ἄρθρου 672 Ἀστικοῦ Κώδικος ἴδετε *Ι. Καποδίστριαν*, ΕρμΑΚ ὑπ' ἄρθρον 673, ἀριθ. 17 ἐπ., *Κ. Καυκᾶν*, Ἐνοχικόν, Εἰδικόν, ὑπ' ἄρθρον 672, *Α. Τούσην*, Ἐργατικὸν Δίκαιον Ι § 80, σημ. 2, Α.Π. 568)1961, εἰσηγητὴς *Γ. Βαρσάμου*, ΕΕΔ 20, 1510, Α.Π. 124)1963, εἰσηγητὴς *Α. Γεωργίου*, ΕΕΔ 22, 599, Α.Π. 693)1968, εἰσηγητὴς *Α. Φλῶρος*, ΕΕΔ 23, 85).

Ἀρείου Πάγου 777)1964, Τμ. Β'

Προεδρεύων ὁ Ἀντιπρόεδρος κ. *Κ. Σαΐτλος*
Εἰσηγητὴς ὁ Ἀρεοπαγίτης κ. *Ι. Χατζηδάκης*
Δικηγόροι οἱ κ.κ. Ε. Δημητρακόπουλος, Ι. Παπαδόπουλος

Κατὰ τὸ ἄρθρον 18 §§ 1 καὶ 2 τοῦ νόμου 2190 τοῦ 1920 «περὶ ἀνωνύμων ἑταιρειῶν» ἡ ἀνώνυμος ἑταιρεία ἐκπροσωπεῖται ἐπὶ δικαστηρίου καὶ ἐξωδίκως ὑπὸ τοῦ διοικητικοῦ αὐτῆς συμβουλίου, ἐνεργοῦντος συλλογικῶς, δύναται ὅμως νὰ ὁρισθῇ διὰ τοῦ καταστατικοῦ αὐτῆς, ὅτι καὶ ἐν ἢ πλείονα μέλη τοῦ συμβουλίου ἢ καὶ ἄλλα πρόσωπα δύνανται νὰ ἐκπροσωπῶσι τὴν ἑταιρείαν ἐν γένει ἢ εἰς ὡρισμένου μόνον εἴδους πράξεις. Διὰ τῶν ἄρθρων δὲ 17 ἐδάφιον η' καὶ 18 § 1 τοῦ καταστατικοῦ τῆς ἀναιρεσιεκύσης ἀνωνύμου ἑταιρείας, δημοσιευθέντος εἰς τὸ ὑπ' ἀριθ. 47 τῆς 23 Φεβρουαρίου 1957 φύλλον Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως, ὡρίσθησαν διὰ μὲν τοῦ πρώτου, ὅτι τὸ διοικητικὸν συμβούλιον διορίζει καὶ παύει τὸ τακτικὸν καὶ ἔκτακτον προσωπικὸν τῆς ἑταιρείας, διὰ δὲ τοῦ δευτέρου ὅτι τὸ συμβούλιον τοῦτο δύναται δι' ἀποφάσεώς του, καταχωριζομένης εἰς τὰ πρακτικά, νὰ ἀναθέσῃ τὴν ἄσκησιν τῶν ἐν ἄρθρῳ 17 δικαιωμάτων του εἰς μέλη ἢ ὑπαλλήλους τῆς ἑταιρείας. Ὅθεν, δεχθὲν τὸ ὡς ἐφετεῖον δικάσαν Πρωτοδικεῖον, ὡς προκύπτει ἐκ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεώς του, ὅτι ἡ ἐναγομένη ἀναιρεσείουσα ἀνώνυμος ἑταιρεία κατὰ τὸν Ἰανουάριον τοῦ 1963 ἀνέθεσεν εἰς τὸν διευθυντὴν τοῦ ἐν Θεσσαλονίκῃ ὑποκαταστήματός της Κ. Τ., ὡς νόμιμον φυσικὸν ἀντιπρόσωπόν της, ὅπως προσλάβῃ κατάλληλον ἐπιστήμονα φαρμακοποιὸν ἐπὶ τριετὲς τοὐλάχιστον χρονικὸν διάστημα καὶ ὅτι οὗτος ἐπὶ τῇ βάσει τῆς δοθείσης αὐτῷ ἐντολῆς προσέλαβε τὸν ἀναιρεσίβλητον διὰ μίαν τριετίαν, κατ' ὀρθὴν ἑρμηνείαν καὶ ἐφαρμογὴν μετὰ ταῦτα τῶν προπαρατεθεισῶν διατάξεων καὶ διὰ πλήρων αἰτιολογιῶν ἔκρινεν, ὅτι ἡ ἀναιρεσείουσα ἐξεπροσωπήθη νομίμως ἐν τῇ μετὰ τοῦ ἀναιρεσιβλήτου συμβάσει μισθώσεως ἐργασίας ὡρισμένου χρόνου, διότι, δεχόμενον τοῦτο ὅτι ἡ ἐναγομένη ἑταιρεία ἀνέθεσεν εἰς τὸν ἀνωτέρω ὑπάλληλόν της νὰ προσλάβῃ τὸν ἐνάγοντα καὶ ὅτι τὸν κατέστησεν ὡς πρὸς ταῦτο νόμιμον ἀντιπρόσωπόν της, ἐννοεῖ προφανῶς, ὅτι ἡ πρὸς αὐτὸν ἀνάθεσις ἐγένετο κατὰ νόμιμον τρόπον, ἤτοι δι' ἀποφάσεως τοῦ διοικητικοῦ της συμβουλίου, καταχωρισθείσης εἰς τὰ πρακτικά, καὶ ἑπομένως οἱ περὶ τοῦ ἀντιθέτου πρῶτος καὶ δεύτερος λόγοι ἀναιρέσεως εἶναι ἀπορριπτέοι ὡς ἀβάσιμοι.

Ἐκ τῆς βεβαιώσεως ἐν τῇ προσβαλλομένῃ ἀποφάσει ὅτι τὸ ὡς ἐφετεῖον δικάσαν Πρωτοδικεῖον κατέληξεν εἰς τὸ συμπέρασμά του καὶ ἐκ πάντων τῶν παρὰ τῶν διαδίκων ἐπικαλουμένων καὶ προσαγομένων ἐγγράφων οὐδεμία καταλείπεται ἀμφιβολία, ὅτι ἐλήφθησαν ὑπ' ὄψιν καὶ ἐξετιμήθησαν καὶ τὰ ἐν τῷ τρίτῳ λόγῳ τῆς ἀναιρέσεως ἀναφερόμενα ἔγγραφα, ἅτινα ἐπεκαλέσθη καὶ προσήγαγεν ἡ ἀναιρεσείουσα, καὶ ἑπομένως ὁ τὰ ἀντίθετα ὑποστηρίζων τρίτος λόγος ἀναιρέσεως εἶναι ἀπορριπτέος, ὡς ἀβάσιμος.

Κατὰ τὸ ἄρθρον 672 τοῦ Α.Κ. σπουδαῖος λό-

βαλλομένης ἀποφάσεως, δέον ὅπως παραπεμφθῇ ἡ ὑπόθεσις πρὸς περαιτέρω ἀνζήτησιν εἰς τὸ ὑπὸ τοῦ Κανονισμοῦ ὁριζόμενον Γ' Τμῆμα, ὅτε χρήζουσα περαιτέρω διευκρινήσεως.

Ἡ δικαστικὴ δαπάνη συμψηφιστέα κρίνεται κατὰ τὸ ἄρθρον 211 § 3 Πολ. Δικ.

ΠΡΟΣΤΑΣΙΑ ΜΙΣΘΩΤΩΝ ΕΠΙ ΜΕΤΑΒΟΛΗΣ ΠΡΟΣΩΠΟΥ ΤΟΥ ΕΡΓΟΔΟΤΟΥ

Δικαιώματα ἐκ τοῦ ἄρθρου 6 Νόμου 2112 καὶ ἄρθρου 479 Ἀστικοῦ Κώδικος

Ἔννοια ἄρθρου 6 Νόμου 2112)1920.— Ἐφαρμογή αὐτοῦ ὄχι μόνον ἐπὶ τῶν ἐκ τοῦ Νόμου τούτου εὐθέως ἀπορρεόντων δικαιωμάτων τοῦ μισθωτοῦ καὶ τῶν ὑποχρεώσεων τοῦ ἐργοδότου, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τῶν ἐκ τῆς συμβάσεως ἐργασίας ἀπορρεόντων δικαιωμάτων τοῦ πρώτου πρὸς ἀπόληψιν τοῦ μισθοῦ καὶ τῶν λοιπῶν ἀποδοχῶν του, μὴ ὑποκειμένου ὅμως τοῦ νέου ἐργοδότου εἰς ὑποχρέωσιν πληρωμῆς τῶν μέχρι τῆς διαδοχῆς ἀπαιτήσεων τοῦ μισθωτοῦ, εἰμὴ μόνον ἐν συνδρομῇ τῶν ἐν ἄρθρῳ 479 Ἀστικοῦ Κώδικος προϋποθέσεων. — Προϋποθέσεις ἐφαρμογῆς αὐτοῦ.

Ἀνηρέθη ὑπὸ τῆς κατωτέρω ἀποφάσεως τοῦ Ἀρείου Πάγου ἡ ὑπ' ἀριθ. 2089)1946 ἀπόφασις τοῦ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν, ὡς ἐφετείου κατὰ τὴν ἐργατικὴν διαδικασίαν.

Ἐπαναλομβάνονται καὶ ὑπὸ τῆς νεωτέρας αὐτῆς ἀρεοπαγιτικῆς ἀποφάσεως τὰ ὑπὸ τοῦ Ἀρείου Πάγου νομολογηθέντα περὶ τῆς ἐννοίας τοῦ ἄρθρου 6 § 1 τοῦ νόμου 2112)1920 περὶ ὑποχρεωτικῆς καταγγελίας τῆς συμβάσεως ἐργασίας ἰδιωτικῶν ὑπαλλήλων ὡς πρὸς τὴν μεταβολὴν τοῦ προσώπου τοῦ ἐργοδότου καὶ τὰ δικαιώματα τοῦ μισθωτοῦ. (Ἴδετε ἐκ τῶν τελευταίων τὰς Α.Π. 36)1963, εἰσηγητὴς *Γ. Βορσάμου*, ΕΕΔ 22, 274, ἔνθα εἰς σημειώσεις μας καὶ λοιπαί, Α.Π. 54)1963, εἰσηγητὴς *Θ. Σταυρόπουλος*, ΕΕΔ 22, 408).

Θὰ μᾶς συγχωρηθῇ νὰ σημειώσωμεν, ὅτι ἡ ἀναφορὰ τῆς ἀρεοπαγιτικῆς ἀποφάσεως, πρὸς ἐνίσχυσιν τῆς ὀρθῆς βεβαίως γνώμης της, θὰ ἔπρεπε νὰ γίνῃ ἤδη εἰς τὸ ὁμοίου περιεχομένου ἰσχὺον ἄρθρον 6 § 2 τοῦ νόμου 3239)1955 περὶ συλλογικῶν διαφορῶν ἐργασίας (ΕΕΔ 17, 208), ὑφ' οὗ τὸ ἄρθρον 8 § 2 τοῦ ἀπὸ 16.11.1935 ἀ.ν. περὶ συλλογικῶν συμβάσεων ἐργασίας, τὸ ὁποῖον ἐπεκαλέσθη ἰσχὺον τότε, καὶ ἡ πρώτη ἐπὶ τοῦ θέματος ἑρμηνεύσασα οὕτω τὴν διάταξιν Α.Π. 30)1953 (εἰσηγητὴς *Στ. Μαυρομιχάλης*, ΕΕΔ 12, 284), ἔχει ἤδη καταργηθῇ, ὡς ὅλος ὁ ἀ.ν. 16)21 Νοεμβρίου 1935, ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 42 τοῦ νόμου 3239)1955.

Ὁ παλαιὸς ὅμως ἐργοδότης, ὡς καὶ ὁ νέος, κατὰ τὸ μέτρον τῆς διατάξεως, ὡς δέχεται ἡ κατωτέρω ἀπόφασις, εὐθύνεται κατ' ἄρθρον 479 Ἀστικοῦ Κώδικος (ἴδετε περὶ τῆς ἐκ τούτου προστασίας σημειώσεις μας ἐν ΕΕΔ 16, 77, ἔνθα παραπομπαὶ εἰς θεωρίαν καὶ νομολογίαν, Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν 11849)1957, εἰσηγητὴς *Α. Κρέτσης*, ΕΕΔ 16, 933, Πρωτοδικείου Θεσσαλονίκης 2539)960, εἰσηγος πρὸς καταγγελίαν τῆς συμβάσεως ἐργασίας, ὅστις, ὡς νομικὴ ἔννοια, ὑπόκειται εἰς τὸν ἔλεγχον τοῦ Ἀρείου Πάγου, ἐπὶ τῇ βάσει τῶν ἀνελέγκτως γενομένων δεκτῶν πραγματικῶν περιστατικῶν, ὑφίσταται, ὅταν, θεωρουμένων πασῶν τῶν λογικῶς ληπτέων ὑπ' ὄψιν πραγματικῶν συνθηκῶν τῆς περιπτώσεως, δὲν δύναται κατὰ τὴν καλὴν πίστιν νὰ ἀπαιτηθῇ ἀπὸ τὸν ἐργοδότην, ὅπως διατηρήσῃ περαιτέρω τὸν μισθωτὸν ἐν τῇ ὑπηρεσίᾳ του.

Ἐν προκειμένῳ, ὡς προκύπτει ἐκ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεώς του, τὸ ὡς ἐφετεῖον δικάσαν Πρωτοδικεῖον ἐδέχθη, ἐν σχέσει μὲ τὴν ὑπαρξιν σπουδαίου λόγου πρὸς καταγγελίαν τῆς συμβάσεως, ὅτι ὁ ἀναιρεσίβλητος ἐναγων ἠρνήθη νὰ συμμορφωθῇ πρὸς τὰς ἐκτὸς τῶν συμβατικῶν ὑποχρεώσεων αὐτοῦ ἐντολὰς τῆς ἀναιρεσειούσης ἐναγομένης ὅπως 1) περιέρχεται τὰ ἐν Θεσσαλονίκῃ φαρμακεῖα καὶ προβαίνῃ εἰς ἔλεγχον τῶν συνταγολογίων τῶν ἰατρῶν πρὸς διαπίστωσιν ἐὰν οἱ ἰατροί, πρὸς οὓς ἐχορήγει ἐωρ'ακν φάρμακα, ἐγκεῖντο ἐν ταύτα πρὸς τοὺς ἀσθενεῖς, 2) νὰ θέτῃ ἐνίοτε δείγματα φαρμάκων, μὴ φέροντα ἐπὶ τοῦ καλύμματος τούτων ἀπ' ἀρχῆς τὴν χρονολογίαν τῆς θεραπευτικῆς των ἰσχύος, γεγονὸς ὅπερ καθίστα τὸν ἔλεγχον περὶ τῆς καταλληλότητος ἢ μὴ τῶν φαρμάκων τούτων δύσκολον καὶ ἠδύνατο νὰ ἔχῃ λίαν δυσμενῆ ἐπίδρασιν ἐπὶ τῆς ὑγείας τῶν ἀσθενῶν καὶ 3) τὰ εἰσπραχθέντα χρηματικὸν ποσὸν ἀπὸ τὸ ἐν Θεσσαλονίκῃ Δ.Χ.Ε.Ε.Π.Α., ὀφειλόμενον εἰς τὴν ἐναγομένην ἐκ χορηγηθέντων παρ' αὐτῆς φαρμάκων. Τὰ οὕτω ἀνελέγκτως γενόμενα δεκτὰ πραγματικὰ περιστατικὰ δὲν συνιστῶσι πράγματι τὴν νομικὴν ἔννοιαν τοῦ σπουδαίου λόγου, τοῦ δικαιολογοῦντος κατὰ τὴν καλὴν πίστιν τὴν καταγγελίαν τῆς συμβάσεως ἐργασίας ἐκ μέρους τῆς ἀναιρεσειούσης ἐναγομένης, ὡς κατ' ὀρθὴν ἑρμηνείαν καὶ ἐφαρμογὴν τῆς προπαρατεθείσης διατάξεως ἔκρινε καὶ τὸ δικάσαν δικαστήριον, καὶ ὁ περὶ τοῦ ἀντιθέτου τέταρτος λόγος ἀναιρέσεως εἶναι ἀπορριπτέος ὡς ὄβασιμος.

Ὡς προκύπτει ἐκ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως, δι' αὐτῆς ἀπερρίφθη ἡ ἔφεσις κατὰ τῆς πρωτοδίκου ἀποφάσεως, δι' ἧς ἐγένετο δεκτὴ μόνον ἡ κυρία βάσις τῆς ἀγωγῆς, ἡ στηριζομένη εἰς σύμβασιν μισθώσεως ἐργασίας ὡρισμένου χρόνου, γενομένου δεκτοῦ, ὅτι ὀρθῶς ἡ ἐκκληθεῖσα ἀπόφασις ἐδέχθη τὴν βάσιν ταύτην τῆς ἀγωγῆς. Ἡ ἑτέρα ἐπιβοηθητικὴ βάσις, ἡ στηριζομένη εἰς σύμβασιν μισθώσεως ἐργασίας ἀορίστου χρόνου, δὲν ἐγένετο δεκτή, ὡς προκύπτει ἰδίᾳ ἐκ τοῦ διατακτικοῦ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως, ἀλλὰ ἁπλῶς ἐν τῷ σκεπτικῷ τῆς ἀποφάσεως ταύτης περιελήφθη ὡς ἐπιχείρημα πρὸς ἐνίσχυσιν τῆς κρίσεώς της περὶ ἀπορρίψεως τῆς ἐφέσεως, ὅτι καὶ ἡ ἐπιβοηθητικὴ βάσις ἦτο βάσιμος καὶ ἀποδεδειγμένη. Ἑπομένως καὶ ὁ τέταρτος λόγος ἀναιρέσεως εἶναι ἀπορριπτέος, ὡς ὄβασιμος.

Ἡ δικαστικὴ δαπάνη κατὰ τὸ ἄρθρον 210 τῆς Πολ. Δικ. δέον νὰ ἐπιβληθῇ εἰς βάρος τῆς ἡττηθείσης ἀναιρεσειούσης.

γητὴς *Μ. Γεωργόπουλος*, ΕΕΔ 19, 903).

'Αρείου Πάγου 774)1964, Τμ. Β'

Προεδρεύων ὁ 'Αντιπρόεδρος κ. *Κ. Σοῦρλες*
Εἰσηγητὴς ὁ 'Αρεοπαγίτης κ. *Κ. Ἀναγνωστόπουλος*
Δικηγόροι οἱ κ.κ. Ι. Χαιρετάκης, Δ. Ζερβός

Ἡ διάταξις τοῦ ἄρθρου 6 § 1 τοῦ νόμου 2112)1920, ὁρίζουσα ὅτι ἡ μεταβολὴ τοῦ προσώπου τοῦ ἐργοδότου, ὁπωσδήποτε ἐπερχομένη, οὐδαμῶς ἐπηρεάζει τὴν ἐφαρμογὴν τῶν ὑπὲρ τοῦ ὑπαλλήλου διατάξεων τοῦ νόμου τούτου, ἐφαρμογὴν ἔχει οὐ μόνον ἐπὶ τῶν ἐκ τοῦ νόμου τούτου εὐθέως ἀπορρεόντων δικαιωμάτων τοῦ μισθωτοῦ καὶ τῶν ὑποχρεώσεων τοῦ ἐργοδότου, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τῶν ἐκ τῆς μεταξὺ τοῦ μισθωτοῦ καὶ τοῦ παλαιοῦ ἐργοδότου συμβάσεως ἐργασίας ἀπορρεόντων δικαιωμάτων τοῦ πρώτου πρὸς ἀπόληψιν τοῦ μισθοῦ καὶ τῶν λοιπῶν ἀποδοχῶν του, ὑπεισερχομένου τοῦ νέου ἐργοδότου εἰς ἁπάσας τὰς ἐκ τῆς ὑφισταμένης σχέσεως ἐργασίας ἀπορρεούσας ὑποχρεώσεις (πρβλ. καὶ ἄρθρον 8 § 2 τοῦ ἀπὸ 16. 11.1935 ἀ.ν. περὶ συλλογικῶν συμβάσεων ἐργασίας). Ἐντεῦθεν ὅμως οὐδαμῶς παρέπεται, ὅτι ὁ νέος ἐργοδότης ὑπόκειται εἰς τὴν πληρωμὴν τῶν μέχρι τῆς διαδοχῆς παραχθεισῶν ἀπαιτήσεων τῶν μισθωτῶν, εἰ μὴ μόνον ἐν συνδρομῇ τῶν ἐν ἄρθρῳ 479 Α.Κ. ὁριζομένων προϋποθέσεων. Διὰ τὴν ἐφαρμογὴν δὲ τοῦ ἄρθρου τούτου δὲν εἶναι μὲν ἀπαραίτητος ἡ ὕπαρξις νομικοῦ δεσμοῦ μεταξὺ τοῦ πρώην καὶ τοῦ νῦν κυρίου τῆς ἐπιχειρήσεως ἢ περιουσίας, πρέπει ὅμως ἡ περιουσία ἢ ἐπιχείρησις ὡς σύνολον νὰ περιῆλθεν εἰς τὸν νέον φορέα διὰ πράξεως ἐν ζωῇ, δημιουργουμένης ἐντεῦθεν παθητικῆς εἰς ὁλόκληρον ἑνοχῆς μεταξὺ μεταβιβάζοντος καὶ ἀποκτῶντος τὴν περιουσίαν, ἐξ ὧν ὁ μὲν πρῶτος εὐθύνεται ἀπεριορίστως, ὁ δὲ δεύτερος μόνον μέχρι τῆς ἀξίας τῶν μεταβιβαζομένων στοιχείων, τῆς τυχὸν ἀνεπαρκείας τοῦ ἐνεργητικοῦ τῆς μεταβιβασθείσης περιουσίας ἢ ἐπιχειρήσεως πρὸς ἐξόφλησιν τῶν γεγεννημένων χρεῶν δυναμένης μόνον κατ' ἔνστασιν νὰ προταθῇ.

Ὡς προκύπτει ἐκ τοῦ δικογράφου τῆς ὑπὸ δίκην ἀγωγῆς, ὁ ἀναιρεσείων ἰσχυρίζεται, ὅτι προσελήφθη τὸ 1946 ὑπὸ τῆς ἀναιρεσιβλήτου, διατηρούσης τὴν ἐπιχείρησιν τῆς ἐνταῦθα ἐκδιδομένης ἡμερησίας ἐφημερίδος «**», ὡς συντάκτης τῆς ὡς ἄνω ἐφημερίδος διὰ συμβάσεως ἐργασίας ἀορίστου χρόνου, ἔκτοτε δὲ συνεχῶς καὶ ἀδιαλείπτως εἰργάσθη παρ' αὐτῇ, προσφέρων τὰς ὑπηρεσίας του μέχρι τοῦ Δεκεμβρίου 1962, ὅτε καὶ ἀπελύθη. Καὶ ναὶ μὲν δὲν γίνεται λόγος ἐν τῇ ἀγωγῇ περὶ μεταβιβάσεως τῆς ἐπιχειρήσεως, γενομένης τὸν Νοέμβριον τοῦ 1962 εἰς τὴν ἀναιρεσίβλητον, συνεχίζουσαν τὴν αὐτὴν ἐπιχείρησιν, ὑπὸ τῆς πρώην ἰδιοκτητρίας αὐτῆς Ν. Α., τοῦτο ὅμως ἐξυπονοεῖται ἐκ τοῦ ὅλου περιεχομένου τῆς ἀγωγῆς, ἐν ᾗ ἰσχυρίζεται ὁ ἀναιρεσείων, ὅτι ἔκτοτε, ἤτοι ἀπὸ τοῦ 1946 μέχρι τῆς ἀπολύσεώς του ὑπὸ τῆς ἐναγομένης, εἰργάζετο συνεχῶς καὶ ἀδιαλείπτως ἐν τῇ αὐτῇ ἐπιχειρήσει. Ἡ ἀναιρεσίβλητος κατὰ τὴν πρωτόδικον δίκην, καθ' ἣν ἐξεδόθη ἡ ὑπ' ἀριθ. 2415)1964 ἀπόφασις, ρητῶς ὡμολόγησε διὰ τῶν κατ' αὐτὴν ὑποβληθεισῶν προτάσεών της, ὡς ἐκ τούτων δείκνυται, τὰ τὴν παθητικὴν νομιμοποίησιν τοῦ ἐνάγοντος συνιστῶντα περιστατικά, ἰσχυρισθεῖσα τὰ ἑξῆς: «Ἀπὸ τῆς 3 Νοεμβρίου 1962 ἡ ἡμετέρα ἐπιχείρησις δυνάμει συμβάσεως κατέστη διάδοχος τῆς ἐπιχειρήσεως τῆς ἐνταῦθα ἐκδιδομένης ἐφημερίδος «**», ἀσκουμένης μέχρι τῆς ἡμερομηνίας ταύτης ὑπὸ τῆς Ν.Α. Ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ ὡς ἄνω ὑπ' ἀριθ. 9135)1962 μεταβιβαστικοῦ (πωλητηρίου) συμβολαίου τοῦ συμβολαιογράφου Ἀθηνῶν Π.Μ., διὰ τῆς εἰς ἡμᾶς μεταβιβάσεως τῆς ἐπιχειρήσεως ἀνελάβομεν ἁπάσας τὰς ἐκ τοῦ νόμου ὑποχρεώσεις αὐτῆς, ἤτοι τὴν συνέχισιν τῆς ἐκπληρώσεως τῶν ὑποχρεώσεων ἐν τῷ μέλλοντι καὶ τὴν ὑποχρέωσιν τῆς ἐξοφλήσεως τῶν πρὸ τῆς μεταβιβάσεως γεγεννημένων κατ' αὐτῆς ἀξιώσεων μέχρι τοῦ ἐνεργητικοῦ τῆς μεταβιβασθείσης ἡμῖν ἐπιχειρήσεως», ἠμφεσβήτησε δὲ μόνον τὴν ἐπάρκειαν τοῦ ἐνεργητικοῦ τῆς μεταβιβασθείσης ὡς ἄνω ἐπιχειρήσεως πρὸς ἐξόφλησιν τῶν (μέχρι τῆς μεταβιβάσεως γεγεννημένων ἀξιώσεων τοῦ προσωπικοῦ, ἐνῷ κατὰ τὴν ἐκκλητον δίκην, τὸ πρῶτον, διὰ προσφάτου λόγου ἐφέσεως, προέβαλε τὴν ἔνστασιν ἐλλείψεως παθητικῆς νομιμοποιήσεως τῆς ἀγωγῆς. Ἡ τοιαύτη ὅμως δικαστικὴ ὁμολογία τῆς ἀναιρεσιβλήτου περὶ νομιμοποιήσεως τοῦ ἀναιρεσείοντος καὶ ὑπὸ τὴν ἀντίθετον ἔτι ἐκδοχὴν ἀποκλείει πᾶσαν ὑστέραν ἀμφισβήτησιν τῶν συνιστώντων ταύτην περιστατικῶν. Ἀντιθέτως πρὸς ταῦτα ἀποφηνάμενον τὸ Πρωτοδικεῖον διὰ τῆς προσβαλλομένης ἀποφά-

ΕΡΓΑΤΙΚΑ ΑΤΥΧΗΜΑΤΑ

ΕΝΝΟΙΑ ΟΛΙΚΗΣ ΚΑΙ ΜΕΡΙΚΗΣ ΑΝΙΚΑΝΟΤΗΤΟΣ ΕΞ ΕΡΓΑΤΙΚΟΥ ΑΤΥΧΗΜΑΤΟΣ

Παραπομπή τοῦ ζητήματος εἰς τὴν Ὁλομέλειαν τοῦ Ἀρείου Πάγου

Κριτήρια, χρησιμεύοντα πρὸς χαρακτηρισμὸν τῆς συνεπείᾳ ἀτυχήματος ἐκ βιαίου συμβάντος ἐπελθούσης εἰς τὸν ἐργαζόμενον ἀνικανότητος, ὡς ὁλικῆς ἢ μερικῆς.—Παραπομπὴ τοῦ ζητήματος πρὸς ἐπίλυσιν εἰς τὴν Ὁλομέλειαν τοῦ Ἀρείου Πάγου, ἐκδοθεισῶν ἤδη δύο ἀντιθέτων πρὸς ἀλλήλας ἀποφάσεων τοῦ Ἀρείου Πάγου καὶ διὰ τὴν ἐνότητα τῆς νομολογίας.

Ἔρχεται ἡ κατωτέρω ἀπόφασις τοῦ Ἀρείου Πάγου μετ' αἴτησιν ἀναιρέσεως κατὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 3977)1964 ἀποφάσεως τοῦ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν (εἰσηγητὴς *Ε. Καψάλης*, ΕΕΔ 23, 471).

Ἡ ἀπόφασις τοῦ Πρωτοδικείου, ἀκολουθήσασα τὴν γνώμην τῆς Α.Π. 403)1959 (εἰσηγητὴς *Κ. Σοῦρλος*, ΕΕΔ 18, 1201), ἡρμήνευσε τὴν ἐπὶ ἐργατικοῦ ἀτυχήματος πλήρη διαρκῆ ἀνικανότητα τοῦ παθόντος (ἄρθρον 3 νόμου 551)1914 περὶ ἐργατικῶν ἀτυχημάτων) ὡς ἔχουσαν τὴν ἔννοιαν ὅτι ὁ παθὼν κατέστη πλήρως διαρκῶς ἀνίκανος ἐν σχέσει πρὸς τὸ ἐπάγγελμα τὸ ὁποῖον ἤσκει, ἵνα τύχῃ τῆς ἀποζημιώσεως τοῦ νόμου τούτου (ἀνα προσηρμοσμένης κατὰ τὴν ἰσχύουσαν ὑπ' ἀριθ. 38904)7594)1957 ὑπουργικὴν ἀπόφασιν, ΕΕΔ 16, 850).

Ὡς ἐσημειώσαμεν (ΕΕΔ 18, 1201 ἐπ., ΕΕΔ 23, 471, ἀνέθετος ὑπῆρξεν ἡ γνώμη τῆς Α.Π. 115)1928 (Θέμ. ΛΘ' 482).

Τὸ ζήτημα ἄγεται ἤδη ὑπὸ τῆς κατωτέρω ἀρεοπαγιτικῆς ἀποφάσεως πρὸς ἐπίλυσιν εἰς τὴν Ὁλομέλειαν τοῦ Ἀρείου Πάγου. (Ἴδετε περὶ τῶν ἐν λόγῳ ὁρισμῶν *Α. Τούση*, Ἐργατικὸν Δίκαιον, τόμος Β', σελ. 60 ἐπ., ἔνθα παροπομπαὶ καὶ εἰς τὴν ξένην θεωρίαν καὶ νομολογίαν).

Ἀρείου Πάγου 787)1964, Τμ. Β'

Προεδρεύων ὁ Ἀντιπρόεδρος κ. ***Κ. Σοῦρλος***
Εἰσηγητὴς ὁ Ἀρεοπαγίτης κ. ***Μ. Σκουλίκης***
Δικηγόροι οἱ κ.κ. Μ. Δημολίτσας, Δ. Κούγιας

Τὸ περὶ οὗ οἱ δύο πρῶτοι λόγοι ἀναιρέσεως ἀνακύπτον ἐν προκειμένῳ ζήτημα περὶ τῆς ἐννοίας τοῦ ἄρθρου 3 §§ 1 καὶ 2 τοῦ διὰ τοῦ ἀπὸ 24.7 - 25.8.1920 κωδικοποιηθέντος νόμου 551)1915, ὡς ἐτροποποιήθη, συνεπληρώθη καὶ αὐθεντικῶς ἡρμηνεύθη διὰ τοῦ ἄρθρου 1 τοῦ νόμου 4705)1930 καὶ τοῦ ἄρθρου μόνου τοῦ νόμου 5241)1931, καθ' ὅσον ἀφορᾷ τὰ κριτήρια, ἅτινα χρησιμεύουσι πρὸς χαρακτηρισμὸν τῆς συνεπείᾳ ἀτυχήματος ἐκ βιαίου συμβάντος ἐπελθούσης εἰς τὸν ἐργαζόμενον ἀνικανότητος, ὡς ὁλικῆς ἢ μερικῆς, ἀντιμετωπίσθη διὰ δύο ἀποφάσεων τοῦ Δικαστηρίου τούτου, τῶν ὑπ' ἀριθ. 115)1928 καὶ 403)1959. Καὶ ἡ μὲν πρώτη ἐδέχθη, ὅτι, ἐὰν ὁ παθὼν κατέστη μέν, συνεπείᾳ τοῦ ἀτυχήματος, ὁλικῶς ἀνίκανος διὰ τὸ ἀσκούμενον ὑπ' αὐτοῦ κατὰ τὸν χρόνον τοῦτον ἐπάγγελμα, ἀλλ' οὐχὶ καὶ διὰ πᾶσαν ἄλλην ἐργασίαν, εἰς ἣν ἐνδεχομένως οὗτος δύναται νὰ τραπῇ καὶ νὰ πορισθῇ ἐξ αὐτῆς μισθόν, δικαιοῦται τῆς διὰ μερικὴν καὶ οὐχὶ ὁλικὴν ἀνικανότητα ὁριζομένης ἀποζημιώσεως, ἡ δὲ δευτέρα ἀντιθέτως ἔκρινεν, ὅτι ὁ βαθμὸς τῆς ἀνικανότητος θέλει κριθῇ ἐν σχέσει πρὸς τὸ ὅπερ ἤσκει ὁ παθὼν κατὰ τὸν χρόνον τοῦ ἀτυχήματος ἐπάγγελμα, ἀδιαφόρου ὄντος ἂν εἶναι οὗτος ἱκανὸς πρὸς ἄσκησιν ἄλλου, κοινωνικῶς καὶ οἰκονομικῶς ἰσοδυνάμου, ἐπαγγέλματος, ἣν ἀπόψιν ἠκολούθησε καὶ ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις. Ἐν ὄψει τῶν ἀντιτιθεμένων πρὸς ἀλλήλας ἀποφάσεων τούτων ἐνδείκνυται, διὰ τὴν ἑνότητα τῆς νομολογίας, νὰ παραπεμ-

---

τεύῃ τοῦ, ἤτοι ὅτι δὲν ἐκτίθενται ἐν τῇ ἀγωγῇ τὰ στοιχεῖα τῆς παθητικῆς νομιμοποιήσεως τοῦ ἐναγομένου, ὡς ἀπαιτεῖ τὸ ἄρθρον 479 τοῦ Α.Κ., καὶ ἐπὶ τῇ ταυτότητι ἐκδοχῇ ἀπορρίψασα τὴν ὑπὸ κρίσιν ἀγωγήν, διώκουσαν τὴν καταψήφισιν τῆς ἀναιρεσιβλήτου εἰς τὴν καταβολὴν αὐτῇ τῶν καθυστερουμένων ἀποδοχῶν τοῦ χρονικοῦ διαστήματος ἀπὸ 4.9.1960 μέχρι τοῦ Δεκεμβρίου 1962, ὡς καὶ τοῦ τιμαριθμικοῦ ἐπιδόματος κατὰ τὸ αὐτὸ χρονικὸν διάστημα, παρεβίασε τὸ ἄρθρον 68 τῆς Δικονομίας καὶ ἐκ τούτου ἀναιρετέα κατέστη ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασίς του, συμφώνως τῷ ἄρθρῳ 807 τῆς Πολ. Δικ. καὶ κατὰ τὸν περὶ τούτου βάσιμον σχετικὸν 3ον λόγον τοῦ ἀναιρετηρίου, παρεπεμφθῇ δὲ ἡ ὑπόθεσις πρὸς περαιτέρω ἐκδίκασιν εἰς τὸ Γ' Πολιτικὸν Τμῆμα, συμφώνως τῷ ἄρθρῳ 834 τῆς Πολ. Δικονομίας.

ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΔΙΚΟΝΟΜΙΑ

ΕΠΑΚΤΟΣ ΟΡΚΟΣ ΚΑΤΑ ΔΙΑΔΙΚΑΣΙΑΝ ΕΚΔΙΚΑΣΕΩΣ ΕΡΓΑΤΙΚΩΝ ΔΙΑΦΟΡΩΝ

Διατάξεις Πολιτ. Δικονομίας και Νόμου περί εργατικής διαδικασίας

Όρκος επαγόμενος κατά την διαδικασίαν εργατικών διαφορών, παρόντων αμφοτέρων των διαδίκων.—Παραγωγή εκ της δόσεως ή μη δόσεως αύτου αναλόγου νομίμου αμαχήτου τεκμηρίου, ισχύοντος και εις τον δεύτερον διαδικαστικόν βαθμόν.—Επιβολή υπό του Δικαστού του ούτως επαχθέντος όρκου ως τοιούτου αληθείας, πλην δόσις αύτου ως όρκου γνώσεως ή αγνοίας.—Κρίσις Εργατοδίκου πρωτοδίκως και Πρωτοδικείου κατ' έφεσιν περί του συγχωρητού της μετατροπής. Άποψις προς μη συγγνωστήν τροποποίησιν.

Είναι πράγματι ενδιαφέρουσα η κατωτέρω απόφασις του ως ενταύθα δικάσαντος Πρωτοδικείου Καβάλας, ασχοληθέντος με ζητήματα δικονομικού δικαίου και εν σχέσει προς την εργατικήν διαδικασίαν.

Πρωτοδικείου Καβάλας 637)1964

Διαδικασία εργατικών διαφορών κατ' έφεσιν

Πρόεδρος και Εισηγητής ο κ. *Μιχ. Κολεύρας*

Δικηγόροι οι κ.κ. Πρ. Αναγνώστης, Κ. Πετύλιας

Συμφώνως μεν ταις διατάξεσι του άρθρου 357 Πολ. Δικ. ο γενόμενος επακτός όρκος αποτελεί μεταξύ των διαδίκων, των κληρονόμων και άλλων αντιπροσώπων αυτών εντελή απόδειξιν πάσα αντιπαράδειξις, και αυτή προσέτι η περί ψευδορκίας απόδειξις, είναι απαράδεκτος, επιφυλαττομένης της ποινικής καταδιώξεως. Συνεπώς εξ η διατάξει του άρθρου 363 § 2 Ιδίας Δικονομίας ο περί του μη γεγιωσκέναι γενόμενος όρκος έχει τας αυτάς συνεπείας, καθώς και ο περί της αληθείας πραγματικού τινος γεγονότος.

Εκ των διατάξεων τούτων, συνδυαζομένων τόσον προς εαυτάς, όσον και προς τε την διάταξιν του άρθρου 273 εδάφ. 2 περίπτωσιν β' Πολ. Δικ., καθ' ην νόμιμα τεκμήρια, καθ' ων είναι απαράδεκτος πάσα απόδειξις, υπάρχουν επί δ καστικού όρκου, των άρθρων 357 και 363, ως και τας ομοίας των άρθρων 746 και 776 Πολ. Δικ. περί των δικαιωμάτων του κατ' έφεσιν δικαστηρίου, σαφώς προκύπτει, ότι ο επακτός όρκος, δοθείς ει ε υπό τον τύπον του όρκου του διαδίκου (αληθείας), είτε υπό τον τύπον του όρκου του τρίτου (γνώσεως ή αγνοίας), αποτελεί τελείαν απόδειξιν υπέρ του ορκισθέντος, αποκλείουσαν πάσαν αντιπόδειξιν, εκτός αν δικύρως ε πιβληθή ή εδόθη (*Ράμμος*, εν Glasson, Γ' § 698β και «Ο όρκος» § 41 Β, πρβλ. Α.Π. 77) 1957, ΝοΒ 5, 543, και 621)1961, ΝοΒ 10, 358). Αντιθέτως, εάν δεν δοθή, παράγεται άμαχητον τεκμήριον υπέρ του επαγαγόντος.

Ετέρωθεν, κατά την διάταξιν του άρθρου 396 § 1 Πολιτικής Δικονομίας, εάν τις διάδικος, εις τον οποίον επήχθη ο όρκος, δεν δύναται να δμόση, ότι γιγώσκει ο ίδιος «το πράγμα», πρέπει να δμόση, ότι, καίτοι προσπαθήσας τα ανακαλύψη την αλήθειαν, δεν ηδυνήθη να εύρη λόγον, δι' ο πείθη ή να αμφιβάλλη περί τούτου.

Κατά την ορθήν έννοιαν της διατάξεως ταύτης το Δικαστήριον ου μόνον κρίνει κατ' αρχήν εν όψει των γνωστών αυτώ, κατά τον χρόνον της τοιαύτης κρίσεώς του, περιστατικών (εκ των ενόντων) αν ο επαχθείς υπό τινος διαδίκου όρκος δέον να επιβληθή τω αντιδίκω του ως όρκος αληθείας ή ως τοιούτος γνώσεως, ειδήσεως ή αγνοίας (*Ράμμος*, εν Glasson Γ' § 698 α και «Ο όρκος» § 32 Β', Α.Π. 585)1957, ΝοΒ 6, 311), αλλά κρίνει και περαιτέρω, αν εν περιπτώσει επιβολής αυτού ως όρκου αληθείας, δόσεως του δμως ως γνώσεως ή αγνοίας, συνέτρεχαν περιστάσεις, συγχωρούσαι ή μη την τοιαύτην τροποποίησιν παρά του ομόσαντος (Α.Π. 79)1941, Θέμ. ΝΒ' 332, 5)1946, Θέμ. ΝΖ' 142 και 643)1962, ΝοΒ 6 2, Έφετ. Θεσσαλονίκης 206)1955, ΕΕΝ 22, 791). Και αν μεν κριθή, ότι ιδικαιολογείτο εκ των παρεμπιπτουσών περιστάσεων ή τοιαύτη τροποποίησις, ο όρκος ειδήσεως θεωρείται ως ισοδύναμος προς τον επιβληθέντα τοιούτον αληθείας, αν ο αντίθετος κριθή, ότι δεν συνεχωρείτο ή μετατροπή, θεωρείται ως ούδέποτε δοθείς. Εν εκατέρα των περιπτώσεων δημιουργούνται ανάλογα νόμιμα άμαχητα τεκμήρια. Τέλος εκ του συνδυασμού των παραγράφων 1 και 2 του άρθρου 12 του κωδικοποιημένου νόμου ΓΧΟΔ', και ιδίο της αντιδιαστολής μεταξύ άφ' ενός του επακτού όρκου επαγομένου κατά την παρόντων αμφοτέρων των διαδίκων συζήτησιν, δπότε και υποχρεούται ο δικαστής να τον επιβολή, ον όρκον προβλέπει η παράγραφος 2 του άνω άρθρου, μη ποιουμένη, ως προς αυτόν, ούδεμίαν εξαίρεσιν εκ των περί αποδείξεως κανόνων της Πολ. Δικονομίας και αφ' ετέρου πάντων των λοιπών αποδεικτικών μέσων εν εις και αυτές ο δικαστικός όρκος, περί ων πραγματεύεται η παράγραφος 1 του ιδίου άρθρου, ήτις, ως προς πάντα ταύτα, καθιερούσα την αρχήν της ηθικής αποδείξεως,

---

φθή ή εκδίκασις της προκειμένης υποθέσεως, ως προς το ζήτημα τούτο, εις την Ολομέλειαν συμφώνως προς το άρθρον 3 § 2 του νόμου 3810)1957.

Διά ταύτα

Παραπέμπει την εκδίκασιν της υπό κρίσιν αιτήσεως αναιρέσεως, ως προς τούτο, εις την Ολομέλειαν.

δυνάμει τῆς ὁποίας ὁ δικαστὴς δὲν δεσμεύεται ἐκ τῶν περὶ ἀποδείξεως καὶ ἰδίᾳ περὶ ἀποδεικτικῶν μέσων καὶ δυνάμεως αὐτῶν ὁρισμῶν τῆς Πολ. Δικονομίας, σαφῶς προκύπτει, ὅτι ἐπὶ ἐπακτοῦ ὅρκου, ἐπαγομένου ὑπὸ τὰς ἄνω συνθήκας, ἰσχύουσι, συμφώνως πρὸς τὴν διάταξιν τοῦ ἄρθρου 20 κ. ν. ΓΒΟΔ', οἱ περὶ ἀποδείξεως κανόνες τῆς Πολ. Δικονομίας καὶ συνεπῶς τοῦτο μὲν ἐκ τῆς βάσεως ἢ μὴ βάσεως τοῦ τοιούτου ὅρκου παράγονται τὰ ἐν ἀρχῇ τῆς παρούσης σκέψεως ἀμάχητα τεκμήρια (*Ράμμου*: «Ὁ ὅρκος» § 42σ, Πρωτ. Ἀθηνῶν 18734)1957 καὶ 11374)1962, ΕΕΔ 17, 981 καὶ 21, 1373, Πρωτ Θεσσαλονίκης 34)1956 καὶ 3473)1960, ΕΕΔ 15, 1008 καὶ ΕΕΔ 20, 181, Πρωτ. Μυτ. 653)1950, ΕΕΔ 9, 1094 καὶ Πρωτ. Κερκύρας 9)1957, ΕΕΔ 16, 1143, πρβλ. Α.Π. 346)1963, ΕΕΔ 22, 867, contra Πρωτ. Καλαμῶν 71)1949, ΕΕΔ 8, 49, *Παν. Θεοδωρόπουλος* ἐν ΕΕΔ 23, 1154 ἐπ.), τοῦτο δὲ ὁ Ἐργατοδίκης κρίνει τόσον περὶ τοῦ ἂν θὰ δοθῇ ὁ αὐτὸς ἐπαγόμενος ὅρκος ὡς τοιοῦτος ἀληθείας ἢ γνώσεως, ὅσον καὶ περὶ τοῦ ἂν δικαιολογῆται ἢ μὴ ἡ παρὰ τοῦ πρὸς ὃν ἐπήχθη τροποποίησις τοῦ ὅρκου ἀληθείας εἰς ὅρκον εἰδήσεως. Τὰ αὐτὰ ἰσχύουσι καὶ κατὰ τὴν κατ' ἔφεσιν διαδικασίαν ἐνώπιον τοῦ Πρωτοδικείου. Μάλιστα ἐν τῇ διαδικασίᾳ ἐργατικῶν ἡ ἐκ τῶν ὑστέρων κρίσις περὶ τοῦ συγχωρητοῦ τῆς ὡς ἄνω τροποποιήσεως εἶναι κανών, ὅταν ὁ ἐπακτὸς ὅρκος ἐπιβάλλεται παρὰ τοῦ Ἐργατοδίκου κατὰ τὴν πρωτόδικον συζήτησιν τῆς ἐργατικῆς διαφορᾶς, διότι τότε ὁ δικαστὴς δὲν ἔχει ὑπ' ὄψιν του τὸ σύνολον τοῦ ἀποδεικτικοῦ ὑλικοῦ, ὡς ὅταν ἐπιβάλλει τὸν ὅρκον διὰ τῆς ἀποφάσεως. Ἐν προκειμένῳ κατὰ τὴν πρωτόδικον συζήτησιν τῆς ὑπὸ κρίσιν ἀγωγῆς (ἐκθέσεως ἐργατικῆς διαφορᾶς) διωκούσης τὴν καταδίκην τοῦ ἐναγομένου - ἐκκολούντος νὰ καταβάλῃ τῷ ἐνάγοντι - ἐφεσιβλήτῳ δραχμὰς 1111, διὰ τὴν παρ' αὐτοῦ πραγματοποίησιν κατὰ τὸν Νοέμβριον 1963 ἑνδεκα διανυκτερεύσεων ἐκτὸς τῆς ἐν Καβάλᾳ ἕδρας, ὡς ὁδηγοῦ φορτηγοῦ αὐτοκινήτου τοῦ ἐναγομένου ὁ παρὼν ἐνάγων, ἀντὶ ἄλλης ἀποδείξεως, ἐπήγαγε τῷ ὡσαύτως παρόντι ἐναγομένῳ ὅρκον περὶ τῆς πραγματοποιήσεως τῶν κριτίμων διανυκτερεύσεων. Τὸν ὅρκον τοῦτον, ἐπιβληθέντα παρὰ τοῦ Πρωτοδίκου ὡς τοιοῦτον ἀληθείας, ὁ ἐναγόμενος ἔδωσε παραχρῆμα, πλὴν ὡς ὅρκον ἀγνοίας. Ἀλλ' ἐκ πάντων τῶν ἑκατέρωθεν ἐπικολουμένων καὶ προσκομιζομένων ἐγγράφων καὶ τῆς ἐν γένει διαδικασίας δὲν συνέτρεχον, κατὰ τὴν ἐκ τῶν ἐνόντων κρίσιν τοῦ δικαστηρίου, περιστάσεις, συγχωρούσαι τὴν ὡς εἴρηται τροποποίησιν. Ὁ ἐναγόμενος εἶναι ἰδιοκτήτης τοῦ ὅπερ ὠδήγει κατὰ τὸν κρίσιμον χρόνον ὁ ἐνάγων φορτηγοῦ αὐτοκινήτου. Ἐπὶ πλέον καὶ τὸ ἐκμεταλλεύεται. Αὐτὸς ἐλάμβανε παρὰ τῶν φορτωτῶν τὰς παραγγελίας μεταφορᾶς ἐμπορευμάτων, αὐτὸς ὡριζε τὰ δρομολόγια καὶ ὁ ἴδιος ἔβλεπε τὰς δεούσας ὁδηγίας εἰς τὸν ὁδηγὸν ἐνάγοντα. Ὁ ἐναγόμενος τέλος εἰσέπραττε τὰ κόμιστρα. Ἐξ ἄλλου εἶχεν οὗτος πᾶσαν εὐχέρειαν ἐλέγξῃ τὰ ἡμερήσια δελτία δρομολογίων, περὶ τοῦ ἐὰν αἱ μετακινήσεις τοῦ αὐτοκινήτου καὶ αἱ μεταφοραὶ ἐγένοντο ὡς αἱ ὁδηγίαι του. Ἐξ αὐτῶν προκύπτουν αἱ ἐπικαλούμεναι διανυκτερεύσεις. Εἶναι ἀληθές, ὅτι ταῦτα συνέτασσεν ὁ ἐνάγων. Ἀλλὰ τῷ προσικομίζοντο πρὸς καὶ παρ' αὐτοῦ ὑπογραφήν των. Τὸ γεγονὸς ὅτι οὗτος ἠρείτο νὰ τὰ ὑπογράψῃ δὲν ἠμπόδιζεν αὐτὸν νὰ τὰ ἐλέγξῃ. Πλὴν οὐδέποτε ὁ ἐναγόμενος κατήγγειλε τὸν ἐνάγοντα, εἴτε ἐπὶ αὐτοδικίᾳ, διότι ἐκινήθη παρὰ τὰς ἐντολάς του, εἴτε ἐπὶ πλαστογραφίᾳ τῶν δελτίων. Μήνυσιν ὅμως ἐπὶ ἐξυβρίσει του ὑπέβαλε κατὰ τοῦ ἐνάγοντος Ὁ ἐναγόμενος εἶχε καὶ τὸν χρόνον πρὸς ἐξακρίβωσιν τῆς ἀληθείας τῶν διὰ τῆς ἀγωγῆς ἐπικαλουμένων διανυκτερεύσεων, ἀφοῦ μάλιστα αὗται ἐν ἐκείνῃ προσδιορίζονται καθ' ἡμερομηνίαν καὶ τόπον διανυκτερεύσεως. Ἀπὸ τῆς τὴν 22.2.1964 κοινοποιηθείσης αὐτῷ ὑπὸ δίκην ἀγωγῆς (πρβλ. ἐπισημείωσιν δικαστικοῦ κλητῆρος ἐπὶ τοῦ κοινοποιηθέντος αὐτῷ ἀντιγράφου της) μέχρι τῆς πρωτοδίκου συζητήσεως, χωρησάσης τὴν 11.4.1964, παρῆλθον 48 ἡμέραι. Τοῖς ἄνω λόγοις ὁ ἐναγόμενος ἐγνώριζε «τὸ πρᾶγμα» καὶ ὤφειλε νὰ δώσῃ τὸν ὅρκον, ὡς ἐπεβλήθη, ἤτοι ὡς ὅρκον ἀληθείας. Ἡ κακή του πίστις προκύπτει ἀναντιλέκτως καὶ ἐκ τοῦ γεγονότος ὅτι αἱ διανυκτερεύσεις τῶν ἀπὸ 25 μέχρις 29 Νοεμβρίου πέντε ἡμερῶν πλέον ἢ πασιφανῶς ἀποδεικνύονται ἐκ τῶν δελτίων δρομολογίων, διότι τὰς ἡμέρας ταύτας ὁ ἐνάγων ἐκινεῖτο μεταξὺ Δράμας, Ἀγρινίου, Βόλου, Θεσσαλονίκης καὶ πάλιν Δράμας, ὄντος ἀνθρωπίνως ἀδυνάτου νὰ διανυκτερεύσῃ ἐν Καβάλᾳ. Ἀλλ' ὁ ἐναγόμενος καὶ δι' αὐτὰς ὡρκίσθη, ὅτι «καίτοι προσπαθήσας νὰ ἀνακαλύψῃ τὴν ἀλήθειαν δὲν ἠδυνήθη νὰ εὕρῃ λόγον, διὰ νὰ πεισθῇ περὶ τῆς ἀληθείας των». Ὅθεν πᾶσι τούτοις καὶ ὁ Ἐργατοδίκης, κρίνας ὅτι δὲν συνέτρεχον περιστάσεις, δικαιολογοῦσαι τὴν ὡς ἄνω τροποποίησιν, καὶ μετὰ τοῦτο δεχθεὶς ὅτι ἔδει νὰ θεωρηθῇ ὁ ὅρκος ὡς οὐδόλως δοθεὶς καὶ συνεπῶς ὅτι παρήχθη νόμιμον ἀμάχητον τεκμήριον περὶ τῆς πραγματοποιήσεως τῶν ἐν τῇ ἀγωγῇ 11 διανυκτερεύσεων ἐκτὸς ἕδρας τοῦ ἐνάγοντος, εὐδόλως ἐσφάλη καὶ ὁ περὶ τοῦ ἀντιθέτου (ὅτι ἐπιτρεπτῶς ἐδόθη ὁ ὅρκος ὡς τοιοῦτος ἀγνοίας) λόγος τῆς ἐφέσεως μετὰ συμφέροντος κατ' ἀρχὴν προβαλλόμενος—ὅτε ἰσχύοντος τοῦ ἐκ τοῦ ἐπακτοῦ ὅρκου τεκμηρίου καὶ κατὰ τὴν ἐκκλητον δίκην—ἀπορριπτέος παρίσταται ὡς ὀβάσιμος.

ΝΟΜΟΛΟΓΙΑ ΕΠΙ ΔΙΑΦΟΡΩΝ ΘΕΜΑΤΩΝ

Ι ΩΡΑΙ ΕΡΓΑΣΙΑΣ

Ὧραι ἐργασίας προσωπικοῦ λεωφορείων αὐτοκινήτων

Προσδιορισμὸς ἑκάστοτε, πρὸς ἐξεύρεσιν τῆς τυχὸν ὑπερβάσεως τῶν κεκανονισμένων ὡρῶν ἐργασίας τοῦ προσωπικοῦ κινήσεως τῶν λεωφορείων, αἱ ὁποῖαι, ἐπὶ μὲν συνεχοῦς παροχῆς ταύτης δὲν δύνανται νὰ ὑπερβαίνουν τὰς 48 ὥρας, ἐπὶ διακεκομμένης δὲ τὰς 66 ἑβδομαδιαίως, τοῦ συνόλου τῶν καθ' ἑβδομάδα ἢ κατὰ περίοδόν τινα ἐργασίας ὡρῶν ἀπασχολήσεως, ἵνα κριθῇ, ἂν καὶ ποῖαι τῶν ὡρῶν τούτων περιλαμβάνωνται εἰς τὴν κανονικὴν συνεχῆ ἐργασίαν τῶν 48 ὡρῶν ἑβδομαδιαίως ἢ εἰς τὴν κατὰ διορίαν ἐπὶ διακεκομμένης ἐργασίας ἐπιτρεπομένην τῶν 66 ὡρῶν.

Ἀρείου Πάγου 783)1964, Τμ. Β'

Προεδρεύων ὁ Ἀντιπρόεδρος κ. *Κ. Σοῦρλος*
Εἰσηγητὴς ὁ Ἀρεοπαγίτης κ. *Μ. Σκουλίκης*
Δικηγόροι οἱ κ.κ. Ἡλ. Παρασκευᾶς, Π. Τζινέρης

Ἐκ τοῦ συνδυασμοῦ τῶν διατάξεων τοῦ ἄρθρου 1 §§ 1 ἐδάφ. α - ζ, 2 - 6 καὶ ἄρθρων 2, 3, 4 καὶ 8 τοῦ εἰς ἐκτέλεσιν τοῦ ἄρθρου 8 § 1 τοῦ νόμου 3221)1955 ἐκδοθέντος, μόνον δὲ νῦν ἰσχύοντος β. δ)τος τῆς 2)15 Ἰουλίου 1956 «περὶ κανονισμοῦ ὡρῶν ἐργασίας τοῦ προσωπικοῦ τῶν λεωφορείων αὐτοκινήτων» καὶ ἐκ τοῦ συνόλου τῶν λοιπῶν διατάξεων αὐτοῦ σαφῶς προκύπτει, ὅτι πρὸς ἐξεύρεσιν τῆς τυχὸν ὑπερβάσεως τῶν κεκανονισμένων ὡρῶν ἐργασίας τοῦ προσωπικοῦ κινήσεως τῶν λεωφορείων, αἱ ὁποῖαι ἐπὶ μὲν συνεχοῦς παροχῆς ταύτης δὲν δύνανται νὰ ὑπερβαίνουν τὰς 48 ὥρας, ἐπὶ διακεκομμένης δὲ τοιαύτης τὰς 66 ἑβδομαδιαίως, δέον νὰ προσδιορίζωνται ἑκάστοτε τὸ σύνολον τῶν καθ' ἑβδομάδα ἢ κατὰ περίοδόν τινα ἐργασίας ὡρῶν ἀπασχολήσεως τοῦ ἀτόμου εἰς τὸ ἐν λόγῳ προσωπικὸν μισθωτοῦ, ἵνα περαιτέρω κριθῇ, ἂν καὶ ποῖαι τῶν ὡρῶν τούτων περιλαμβάνωνται εἰς τὴν κανονικὴν συνεχῆ ἐργασίαν τῶν 48 ὡρῶν ἑβδομαδιαίως ἢ εἰς τὴν κατὰ διορίαν ἐπὶ διακεκομμένης ἐργασίας ἐπιτρεπομένην τοιαύτην τῶν 66 ὡρῶν, καθοριζομένου ἐπὶ τούτῳ τοῦ χρόνου ἐνάρξεως καὶ λήξεως τῆς ἡμερησίας ἐργασίας, καθὼς καὶ τῶν ἐνδιαμέσων διαστημάτων παύσεως καὶ διακοπῆς αὐτῆς, ἐν ὄψει τοῦ εἰς τὸν χρόνον τῆς ἡμερησίας ἐργασίας συνυπολογισμοῦ τῶν μικροτέρων τῆς ὥρας διαλειμμάτων καὶ τοῦ χρόνου τῆς παραδόσεως καὶ παραλαβῆς τοῦ αὐτοκινήτου, ἐν σχέσει πρὸς τὸν ὁδηγὸν αὐτοῦ.

Ὡς προκύπτει ἐκ τοῦ δικογράφου τῆς ἐφέσεως τοῦ ἀναιρεσείοντος, προέβαλεν οὗτος διὰ τοῦ δευτέρου τῶν ἐν αὐτῇ λόγων τὸν ἰσχυρισμόν, ὅτι ἡ ἐργασία τοῦ ἀναιρεσιβλήτου ἦτο διακεκομμένη, οἷον ἰσχυρισμὸν ἐπανέλαβε καὶ διὰ τῶν κατὰ τὴν συζήτησιν ὑποβληθεισῶν ἐγγράφων προτάσεών του, προσθεὶς ὅτι μεταξὺ τῶν ἐκτελουμένων δρομολογίων ὑπὸ τοῦ ἐκτελοῦντος ὑπεραστικὴν συγκοινωνίαν λεωφορείου του, οὗτινος ἐτύγχανεν ὁ ἀναιρεσείων ὁδηγός, ἐμεσολάβουν διαλείμματα διαρκείας μιᾶς καὶ ἡμίσειας ὥρας, ἐξ ὧν τὰ δύο, οὐχὶ μείζονα τῶν πέντε ὡρῶν ἡμερησίως, δὲν ὑπολογίζονται, κατὰ τὰ ἀνωτέρω, εἰς τὴν κανονικὴν ἐργασίαν. Ἡ προσβαλλομένη ὅμως ἀπόφασις, ὡς ἐκ τῆς 5ης αἰτιολογίας της προκύπτει, δέχεται, ὡς ἐκ τῶν ἀποδείξεων, κατὰ τὴν ἀνέλεγκτον κρίσιν της, βεβαιωθὲν ὅτι ὁ ἀναιρεσίβλητος ἀπησχολεῖτο ἐπὶ 12 καθ' ἑκάστην ἡμέραν ὥρας κατὰ τὴν θερινὴν περίοδον καὶ ἐπὶ 9 ὥρας κατὰ τὴν χειμερινήν, χωρὶς νὰ διευκρινίζῃ, ἂν ἡ ἀπασχόλησις ἦτο συνεχὴς ἢ διακεκομμένη, οὐδὲ καὶ ἂν ὡς τοιαύτην ἀπασχόλησιν τοῦ ἀναιρεσείοντος ἐνοεῖ τὰς καθαρὰς διαδρομὰς ἢ ὄχι. Οὕτως ὅμως κριναν τὸ ὡς ἐφετεῖον δικάσαν Πρωτοδικεῖον καὶ ἀκολούθως ἀποφηνάμενον βάσιμον ἐν μέρει τὴν ἀγωγὴν τοῦ ἀναιρεσιβλήτου, δι' ἧς ἐζήτει οὗτος κατὰ τὰς περὶ ἀδικαιολογήτου πλουτισμοῦ διατάξεις τὸ ὅπερ ὠφελήθη ἐκ τῆς καθ' ὑπερωρίαν ἐργασίας του ὁ ἀναιρεσίβλητος ποσόν, ἔνθεν μὲν ἀνεπαρκεῖς διέλαβεν αἰτιολογίας εἰς τὴν ἀπόφασιν αὐτοῦ, ἔνθεν δὲ παρὰ τὸν νόμον δὲν ἔλαβεν ὑπ' ὄψιν τὸν ὡς ἄνω αὐτοτελῆ ἰσχυρισμὸν τοῦ ἀναιρεσείοντος, οὐσιώδη ἀσκοῦντα κατὰ νόμον ἐπιρροὴν εἰς τὴν ἔκβασιν τῆς δίκης, καὶ ἀναιρετέαν τὴν ἀπόφασιν του ταύτην κατέστησε, κατὰ τὸ ἄρθρον 807 §§ 7 καὶ 19 τῆς Πολ. Δικονομίας, ὡς τοῦτο συνεπληρώθη διὰ τοῦ ἄρθρου 5 τοῦ νόμου 38'0)1957, καὶ τὸν βάσιμον δεύτερον τοῦ προσθέτου δικογράφου λόγον ἀναιρέσεως. Τῆς ὑποθέσεως δὲ χρῃζούσης περαιτέρω διευκρινήσεως δέον ὅπως παραπεμφθῇ αὕτη

εἰς τὸ Γ' Τμῆμα πρὸς περαιτέρω συζήτησιν (*).

II. ΣΥΜΒΑΣΕΙΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ ΜΕΤ' ΕΘΝΙΚΟΥ ΙΔΡΥΜΑΤΟΣ ΠΡΟΣΤΑΣΙΑΣ ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΟΥ ΠΑΙΔΙΟΥ

Καταρτισις δικαιοπραξιῶν κατὰ Νόμον 749)1948, ὡς ἐτροποποιήθη

Πρόληψις μισθωτοῦ ὡς φύλακος παιδικῶν κατασκηνώσεων Ἐθνικοῦ Ἱδρύματος Προστασίας Ἐργαζομένου Παιδιοῦ.—Ἀντιμετώπισις τῶν ἀναγκῶν τῆς ὀργανώσεως καὶ λειτουργίας τῶν παιδικῶν ἐξοχῶν διὰ καταρτίσεως δικαιοπραξιῶν ἐπ' ὀνόματι τῶν κατὰ τὸ ἄρθρον 1 τοῦ Νόμου 749)1948, ὡς ἐτροποποιήθη, ἐξουσιοδοτουμένων Ὀργανισμῶν.

Ἀρείου Πάγου 699)1964, Τμ. Β'

Προεδρεύων ὁ Ἀντιπρόεδρος κ. ***Κ. Σοῦτλος***
Εἰσηγητὴς ὁ Ἀρεοπαγίτης κ. ***Δ. Μαργέλλος***
Δικηγόροι οἱ κ.κ. Ε. Μαῦτος, Ι. Δυσβουνιώτης

Ὡς δείκνυται ἐκ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως, τὸ ἐκδὸν αὐτὴν δικαστήριον ἐδέχθη, ὅτι ἡ σύμβασις ἐξηρτημένης ἐργασίας, δυνάμει τῆς ὁποίας προσελήφθη ὁ ἀναιρεσίβλητος τὴν 20 Μαΐου 1956 ὡς φύλαξ τῶν ἐν Ἁγίῳ Ἀνδρέᾳ Ἀττικῆς λειτουργουσῶν παιδικῶν κατασκηνώσεων τοῦ ἀντιδίκου του (Ἐθνικοῦ Ἱδρύματος Προστασίας Ἐργαζομένου Παιδιοῦ) κατηρτίσθη μεταξὺ τοῦ προσληφθέντος καὶ τοῦ νομίμου ἐκπροσώπου τοῦ ἀναιρεσείοντος, ἐνεργοῦντος ἐπ' ὀνόματι καὶ διὰ λογαριασμὸν τοῦ ὑπ' αὐτοῦ ἐκπροσωπουμένου νομικοῦ προσώπου, καὶ ὅτι οὐδαμόθεν βεβαιοῦται, ὅτι τὸ ἀναιρεσεῖον συνεβλήθη ὑπὸ τὴν ἰδιότητα τοῦ ἀμέσου ἀντιπροσώπου τοῦ Ἑλληνικοῦ Δημοσίου. Κατὰ τὰ περιστατικὰ ταῦτα, ἐν συνδυασμῷ πρὸς τὸ ἄρθρον 648 τοῦ Ἀστικοῦ Κώδικος, μισθωτὴς τῆς ἐργασίας καὶ ὑπόχρεως εἰς τὴν πληρωμὴν τοῦ μισθοῦ κατέστη τὸ νομικὸν πρόσωπον τοῦ ἀναιρεσείοντος. Ἐξ ἑτέρου διὰ τῶν ὁρισμῶν τοῦ νόμου 749)1948, ὡς οὗτος ἐτροποποιήθη καὶ συνεπληρώθη διὰ τῶν νόμων 1727)1951 καὶ 3703)1957, δὲν ἀπαγορεύεται εἰς τοὺς κατὰ τὸ ἄρθρον 1 αὐτοῦ ἐξουσιοδοτουμένους Ὀργανισμούς, μεταξὺ τῶν ὁποίων περιλαμβάνεται καὶ τὸ ἀναιρεσεῖον, ἡ κατάρτισις ἐπ' ὀνόματι των τῶν δικαιοπραξιῶν, δι' ὧν ἀντιμετωπίζονται αἱ διάφοροι ἀνάγκαι τῆς ὀργανώσεως καὶ λειτουργίας τῶν παιδικῶν ἐξοχῶν, οὐδὲ λογίζονται ἐκεῖθεν αἱ δικαιοπραξίαι αὗται ὡς συναφθεῖσαι ὑπὸ τοῦ Ἑλληνικοῦ Δημοσίου δι' ἀμέσων ἀντιπροσώπων, ἀλλ' ἐν ὄψει τῆς οἰκονομικῆς ἐπιβαρύνσεως τοῦ Κράτους καὶ τῆς ἀποστολῆς τῶν παιδικῶν ἐξοχῶν ἐλήφθησαν ἁπλῶς τὰ κατάλληλα μέτρα διὰ τὴν καλὴν ὀργάνωσιν αὐτῶν καὶ τὸν ἔλεγχον τῆς διαχειρίσεως τῶν ἑκάστοτε ἐξουσιοδοτουμένων Ὀργανισμῶν ἢ Ἐπιτροπῶν (ἄρθρα 2,4 καὶ 7). Δεχθὲν ἄρα τὸ δικάσαν Πρωτοδικεῖον τὰ ἀνωτέρω καὶ ἀπορρίψαν τὸν ἰσχυρισμὸν τοῦ ἀναιρεσείοντος, καθ' ὃν ἡ ἐνδικος ἀγωγὴ περὶ πληρωμῆς ὑπ' αὐτοῦ ὀφειλομένης εἰς τὸν ἀναιρεσίβλητον ἀντιμισθίας κλπ., βάσει τῆς εἰρημένης μισθώσεως ἐργασίας, στερεῖται παθητικῆς νομιμοποιήσεως, δὲν ἐσφάλη περὶ τὴν ἑρμηνείαν ἢ ἐφαρμογὴν τῶν διαληφθεισῶν διατάξεων καὶ ἐπὶ πλέον δὲν περιέλαβεν ἀντίφασίν τινα ἐν τῇ διαιρεσιβαλλομένῃ ἀποφάσει. Ὅθεν ἀμφότεροι οἱ περὶ τοῦ ἐναντίου λόγοι τοῦ ἀναιρετηρίου εἶναι ἀβάσιμοι καὶ δέον νὰ ἀπορριφθοῦν (*).

III. ΠΤΩΧΕΥΣΙΣ

Διαδικασία ἐπαληθεύσεως τῶν πιστώσεων

Ἱκανοποίησις τῶν ἐχόντων ἐνοχικὰς ἀξιώσεις κατὰ τοῦ πτωχεύσαντος, μὴ ἀσφαλιζομένας δι' εἰδικοῦ προνομίου, ἐκ τοῦ προϊόντος τῆς ἐκκαθαρίσεως τῆς πτωχευτικῆς περιουσίας διὰ τῆς διαδικασίας ἐξελέγξεως τῶν πιστώσεών των, στηριζομένων τοῦ δικαιώματος τῆς ἀσκήσεως ἀτομικῶν διώξεων, ἐκτὸς ἂν ἡ ἀπαίτησις ἐδημιουργήθη μετὰ τὴν πτώχευσιν καὶ συνεπείᾳ τῆς δράσεως τοῦ συνδίκου, εἴτε συνεχίζοντος τὴν ἐμπορίαν τοῦ πτωχεύσαντος, εἴτε διαχειριζομένου τὴν πτωχευτικὴν περιουσίαν.—Ἀντιρρήσεις κατὰ τὴν ἐξέλεγξιν τῶν πιστώσεων.

Πρωτοδικείου Πειραιῶς 5113)1964

Διαδικασία ἐργατικῶν διαφορῶν κατ' ἔφεσιν
Πρόεδρος ὁ κ. *Γ. Γεραρῆς*
Εἰσηγητὴς ὁ Πρωτοδίκης κ. ***Γερμ. Βλαστός***
Δικηγόροι οἱ κ.κ. Γ. Δερνιτσιώτης, Γ. Ἀποστολίδης

Ὡς ἐκ τῶν διατάξεων τῶν ἄρθρων 534, 582

(*) Ἀνηρέθη ἡ ὑπ' ἀριθ. 72)1963 ἀπόφασις τοῦ Πρωτοδικείου Ἠλείας ὡς ἐφετείου.

(*) Ἐπεκυρώθη ἡ ὑπ' ἀριθ. 11118)1964 ἀπόφασις τοῦ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν ὡς ἐφετείου.

ἐπ., 637, 644, 665 καὶ 666 Ἐμπορικοῦ Νόμου καὶ ν. 635/1937 προκύπτει, οἱ κατὰ τὸν χρόνον τῆς πτωχεύσεως ἔχοντες ἐναγωγικὰς ἀξιώσεις κατὰ τοῦ πτωχεύσαντος, μὴ ἀσφαλιζομένας δι' εἰδικοῦ προνομίου, ἱκανοποιοῦνται ἐκ τοῦ προϊόντος τῆς ἐκκαθαρίσεως τῆς πτωχευτικῆς περιουσίας διὰ τῆς διαδικασίας τῶν πιστώσεων των καὶ τῆς μετοχῆς των εἰς τὴν διανομὴν τοῦ προϊόντος τῆς ἐκκαθαρίσεως τῆς πτωχευτικῆς περιουσίας, στερούμενοι τοῦ δικαιώματος τῆς ἀσκήσεως ἀτομικῶν διώξεων, ἐκτὸς ἐὰν ἡ ἀπαίτησις ἐδημιουργήθη μετὰ τὴν πτώχευσιν καὶ συνεπ' ὀψ τῆς θράσεως τοῦ συνδίκου, εἴτε συνεχίζοντος τὴν ἐμπορίαν τοῦ πτωχεύσαντος, εἴτε διαχειριζομένου τὴν πτωχευτικὴν περιουσίαν (ΑΠ. 54/1963, ΕΕΔ 22, 408). Οἱ δανειασταὶ οὗτοι καὶ ἐὰν εἶναι ἡ ἀπαίτησις ἔχῃ ἀναγνωρισθῇ διὰ τελεσιδίκου δικαστικῆς ἀποφάσεως ὑποχρεωτικῶς ὑποβάλλονται εἰς τὴν ὑπὸ τῶν ἄρθρων 582 ἐπόμ. Ε.Ν. καθιερουμένην εἰδικὴν διαδικασίαν τῆς ἐπαληθεύσεως τῶν πιστώσεων. Μόνον δὲ ἐν ἀναγνωρίσει τῆς ἀπαιτήσεώς των κατὰ τὴν ἐν λόγῳ διαδικασίαν δικαιοῦνται, ὅπως συμμετάσχωσιν εἰς τὰς διενεργουμένας διανομὰς τοῦ πτωχευτικοῦ μερίσματος (Ἀναστασιάδου, Πτωχευτικὸν §§ 501, 502, 503 ἐπ.). Ἐξ ἄλλου, συμφώνως τοῖς ἄρθροις 590, 591 ἐπόμ. Ε.Ν., αἱ κατὰ τὴν ἐξέλεγξιν τῶν ἀπαιτήσεων διατυπωθεῖσαι ἀντιρρήσεις κατά τινος τούτων δύνανται νὰ ἀχθῶσι πρὸς κρίσιν ἐνώπιον τοῦ ἁρμοδίου δικαστηρίου, εἰς τρόπον ὥστε διὰ τῆς διαδικασίας ταύτης νὰ δύναται νὰ ἀναπληρωθῇ ἡ δι' ἀτομικῆς καταδιώξεως δυναμένη νὰ ἐπιτευχθῇ δικαστικὴ ἀναγνώρισις τῆς ἀπαιτήσεως. Ἐν ὄψει τῶν ἀνωτέρω συνάγεται, ὅτι πᾶσα ἀτομικὴ δίωξις, ἔχουσα ὡς ἀντικείμενον τὴν ἀναγνώρισιν καὶ ἐπιδίκασιν τοιούτων ἀπαιτήσεων (ἤτοι ἀπαιτήσεων μὴ ἀσφαλιζομένων δι' εἰδικοῦ προνομίου), τυγχάνει ἀπορριπτέα, διαρκούσης τῆς πτωχευτικῆς περιόδου, εἰς οἱονδήποτε καὶ ἂν εὑρίσκεται στάδιον, τοσοῦτο μᾶλλον καθ' ὅσον ἡ ἔκδοσις δικαστικῶν ἀποφάσεων ἐπὶ τῶν ἀπαιτήσεων τούτων οὐδένα σκοπὸν πληροῖ, ἐφ' ὅσον, κατὰ τὰ διαληφθέντα, ὡς νόμιμος προϋπόθεσις πρὸς ἱκανοποίησιν τῶν ἐν λόγῳ δανειστῶν ἐκ τοῦ πτωχευτικοῦ μερίσματος τίθεται ἡ ἀναγνώρισις αὐτῶν κατὰ τὴν ὑπὸ τοῦ πτωχευτικοῦ νόμου καθιερουμένην ὡς ἄνω διαδικασίαν.

Διὰ τῆς ἐφ' ἧς ἐξεδόθη ἡ ἐκκαλουμένη ἀπόφασις ἐκθέσεως ἀγωγῆς του ὁ ἐκκαλῶν ἠτήσατο τὴν ἐκ τῆς συμβάσεως ἐξηρτημένην ἐργασίας εἰς ὁλόκληρον ὑποχρέωσιν τῶν ἐφεσιβλήτων, τῆς μὲν ἑταιρείας ὡς μισθωτρίας τῶν ὑπηρεσιῶν αὐτοῦ ὡς λιπαντοῦ εἰς τὸ ἐνταῦθα ἐργοστάσιον αὐτῆς (κλωστήριον) ἀπὸ τοῦ μηνὸς Σεπτεμβρίου 1963 μέχρι τῆς 4ης Δεκεμβρίου 1963, τῶν δὲ λοιπῶν ὡς ὁμορρύθμων αὐτῆς μελῶν, εἰς καταβολὴν αὐτῷ τοῦ ἐν τῇ ἐκθέσει ἀγωγῆς ποσοῦ τῶν δραχμῶν 103.568, διὰ χρηματικὴν ἱκανοποίησιν λόγῳ ἠθικῆς βλάβης διὰ τὸν τραυματισμόν του ἐκ τοῦ ἐπισυμβάντος εἰς αὐτὸν τὴν 4.12.1963 ἐργατικοῦ ἀτυχήματος, ὑπαιτιότητι τῆς ἐναγομένης καὶ τῶν ὑπ' αὐτῆς προστηθέντων, διὰ διαφορὰν προκύπτουσαν μεταξὺ τῶν καταβληθέντων αὐτῷ ἡμερομισθίων κατὰ τὴν ἀνωτέρω χρονικὴν περίοδον τῆς διαληφθείσης ἀπασχολήσεώς του καὶ τῶν νόμῳ καταβλητέων τοιούτων καὶ δι' ἀποζημίωσιν διὰ τὴν ὑπ' αὐτοῦ παρασχεθεῖσαν ὑπερωριακὴν ἐργασίαν κατὰ τὴν αὐτὴν ὡς ἄνω περίοδον, προσηυξημένην κατὰ 75 ο/ο. Ἡ ἀγωγὴ δὲ αὕτη ἐγένετο ἐν μέρει δεκτὴ διὰ τῆς ἐκκαλουμένης ἀποφάσεως διὰ δραχμὰς 10.000. Ἐξ ἡ ἐκ τῶν ὑπὸ τῶν διαδίκων ἐπικαλουμένων καὶ προσκομιζομένων ἐγγράφων, τῶν ὑπ' αὐτῶν ἐν ταῖς προτάσεσι τῆς παρούσης συζητήσεων ἐκτιθεμένων καὶ τῆς ἐν γένει διαδικασίας βεβαιοῦται, ὅτι ἡ ἐργοδότρια ἑταιρεία μετὰ τὴν ἄσκησιν τῆς ὑπὸ κρίσιν ἐφέσεως ἐκπρύχθη εἰς κατάστασιν πτωχεύσεως. Ὅθεν, περιελθούσης εἰς τοιαύτην κατάστασιν τῆς ἐφεσιβλήτου ἑταιρείας καὶ κατ' ἀκολουθίαν περιελθόντων εἰς τὴν αὐτὴν κατάστασιν καὶ τῶν ἐφεσιβλήτων ὁμορρύθμων μελῶν αὐτῆς (Ἀναστασιάδου, Πτωχευτικὸν § 380α), ὡς ἐκ τῆς ὁποίας (πτωχεύσεως) παρίστανται νῦν ἐπὶ δικαστηρίῳ διὰ τοῦ ἐκπροσωποῦντος αὐτοὺς ὁριστικοῦ συνδίκου, ἡ ὑπὸ κρίσιν ἔφεσις, ἀφορῶσα τὴν ἱκανοποίησιν ἀπαιτήσεων, δι' ἃς δὲν χωρεῖ ἀτομικὴ καταδίωξις τῶν ἐφεσιβλήτων, ἀλλ' ὑπαγωγὴ αὐτῶν εἰς τὴν διαδικασίαν τῆς ἐπαληθεύσεως τῶν πιστώσεων, ὡς μὴ ἀσφαλισμένων δι' εἰδικοῦ προνομίου, εἶναι ἀπορριπτέα. Εἰς τὴν τοιαύτην κρίσιν ἄγεται τὸ Δικαστήριον αὐτεπαγγέλτως καὶ ἀνεξαρτήτως τῆς μὴ προβολῆς ὑπὸ τῶν ἐφεσιβλήτων σχετικῆς ἐνστάσεως, ὡς ἐκ τοῦ ὅτι οἱ ὡς ἄνω διατάξεις τοῦ πτωχευτικοῦ δικαίου τυγχάνουσι δημοσίας τάξεως τοιαῦται (*).

(*) Ἴδετε καὶ Πρωτοδικείου Χαλκίδος 303) 1964, ΕΕΔ 24, 20, ἔνθα εἰς σημειώσεις μας καὶ λοιπαὶ παραπομπαί.

ΝΟΜΟΛΟΓΙΑ ΔΙΟΙΚΗΤΙΚΩΝ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΩΝ

Ι ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΚΑΤΟΙΚΙΑ

Προϋποθέσεις παροχής αύτης

Ἀνιγκαῖον ὅπως ὁ ἐνδιαφερόμενος μισθωτὸς μὴ κέκτηται ἰδιόκτητον οἰκίαν ἢ διὰ τὴν ταυτότητα τοῦ λόγου ἄλλο τι περιουσιακὸν στοιχεῖον, διὰ τοῦ ὁποίου εἶναι δυνατὸν νὰ ἀποκτήσῃ οὗτος ἰδιόκτητον οἰκίαν.—Συνδρομὴ τῆς ἀρνητικῆς ταύτης προϋποθέσεως ὄχι μόνον κατὰ τὴν ὑποβολὴν τοῦ οἰκείου ἀπογραφικοῦ δελτίου, ἀλλὰ καὶ κατὰ τὴν κλήρωσιν, ἀνόμη δὲ καὶ κατὰ τὴν διανομὴν τῶν διαθεσίμων οἰκιῶν εἰς τοὺς ὑπὸ τοῦ κλήρου εὐνοηθέντας.—Ἐξαίρεσις τοῦ κανόνος εἰς τὴν περίπτωσιν καθ' ἣν ὁ ἐνδιαφερόμενος μισθωτὸς μετεβίβασε τὴν ἣν ἐκέκτητο οἰκίαν κατὰ τὸ κρίσιμον χρονικὸν διάστημα πρὸς ἐκπλήρωσιν ὑποχρεώσεως ἐκ τοῦ Νόμου.—Ὑποχρέωσις τοῦ πατρός, κατ' ἄρθρον 1495 Ἀστικοῦ Κώδικος, πρὸς σύστασιν ἀναλόγου προικὸς ὑπὲρ τῆς θυγατρός του.—Τύχη ἐργατικῆς κατοικίας.

Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας 3036)1964, Ὁλομελείας

Πρόεδρεύων ὁ Ἀντιπρόεδρος κ. *Γ. Θ. Σπυρόπουλος*

Εἰσηγητὴς ὁ Πάρεδρος κ. *Δ. Παΐζης*

Συνήγοροι οἱ κ.κ. Λ. Παπαρρηγόπουλος, Ν. Παναγιωτόπουλος

Διὰ τῆς ὑπὸ κρίσιν αἰτήσεως διώκεται ἐμπροθέσμως ἡ ἀκύρωσις τῆς ἀπὸ 17 Ἰανουαρίου 1963 ἀποφάσεως τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Αὐτονόμου Ὀργανισμοῦ Ἐργατικῆς Κατοικίας, δι' ἧς διεγράφη ὁ αἰτῶν ἀριστικῶς τοῦ πίνακος δικαιωθέντων ἐργατικῆς κατοικίας.

Ἐκ τῆς διατάξεως τῆς παραγράφου 1 τοῦ ἄρθρου 2 τοῦ ν.δ. 2963)1954 (φ. 195), καθ' ἣν σκοπὸς τοῦ Αὐτονόμου Ὀργανισμοῦ Ἐργατικῆς Κατοικίας εἶναι ἡ παροχὴ κατοικίας εἰς ἐργάτας καὶ ὑπαλλήλους, ἐφ' ὅσον οὗτοι ἢ οἱ σύζυγοι των δὲν κέκτηνται ἰδιόκτητον τοιαύτην, καὶ τῆς ὁμοίας διατάξεως τοῦ διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 63042)1971 τῆς 20.11.1956 ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας (Φ.Ε.Κ. 259)5.12.1956 τ. Β') ἐγκριθέντος Κανονισμοῦ σειρᾶς προτεραιότητος καὶ τρόπου διὰ τὴν ἀπόκτησιν τῆς προσφερομένης ὑπὸ τοῦ ρηθέντος Ὀργανισμοῦ Κατοικίας, ὡς καὶ τῶν διατάξεων τῶν ἄρθρου 2 § 1, 5 § 1 καὶ 2 καὶ 9 τοῦ Κανονισμοῦ τούτου, συνάγεται, ὅτι διὰ τὴν ὑπὸ τοῦ ρηθέντος Ὀργανισμοῦ παροχὴν ἐργατικῆς κατοικίας ἀπαιτεῖται, ὅπως ὁ ἐνδιαφερόμενος μισθωτὸς μὴ κέκτηται ἰδιόκτητον οἰκίαν ἢ διὰ τὴν ταυτότητα τοῦ λόγου ἄλλο τι περιουσιακὸν στοιχεῖον, δι' οὗ εἶναι δυνατὸν νὰ ἀποκτήσῃ οὗτος ἰδιόκτητον οἰκίαν, καλύπτουσαν τὰς στεγαστικὰς του ἀνάγκας, καὶ ὅτι ἡ ρηθεῖσα ἀρνητικὴ προϋπόθεσις δέον νὰ συντρέχῃ οὐ μόνον κατὰ τὴν ὑποβολὴν τοῦ οἰκείου ἀπογραφικοῦ δελτίου, ἀλλὰ καὶ κατὰ τὴν κλήρωσιν, ἔτι δὲ καὶ κατὰ τὴν διανομὴν τῶν διαθεσίμων οἰκιῶν εἰς τοὺς ὑπὸ τοῦ κλήρου εὐνοηθέντας. Συνεπῶς, ἵνα τύχῃ τις ἐργατικῆς κατοικίας, δέον νὰ μὴ εἶχεν ἰδιόκτητον τοιαύτην καθ' ὅλον τὸ χρονικὸν διάστημα ἀπὸ τῆς ὑποβολῆς τοῦ ἀπογραφικοῦ δελτίου μέχρι καὶ τῆς τελικῆς διαθέσεως καὶ κατ' ἀκολουθίαν, ἐὰν κατὰ τὸ κρίσιμον τοῦτο χρονικὸν διάστημα εἶχεν οὗτος ἰδιόκτητον οἰκίαν, ἣν μετεβίβασε, δὲν δικαιοῦται ἐργατικῆς κατοικίας. Ἐξαίρεσις τοῦ κανόνος τούτου δέον νὰ γίνῃ δεκτή, κατὰ τὴν ἔννοιαν τῶν ὡς ἄνω διατάξεων, εἰς τὴν περίπτωσιν, καθ' ἣν ὁ ἐνδιαφερόμενος μισθωτὸς τὴν ἣν ἐκέκτητο οἰκίαν μετεβίβασε κατὰ τὸ ὡς ἄνω κρίσιμον χρονικὸν διάστημα πρὸς ἐκπλήρωσιν ὑποχρεώσεως, ἣν ἐκ τοῦ νόμου εἶχεν οὗτος, καὶ ἥτις ἀντικείμενον ἔχουσα νὰ ἔχῃ εἴτε τὴν μεταβίβασιν αὐτῆς ταύτης τῆς οἰκίας, εἴτε τὴν δόσιν ἢ μεταβίβασιν ἑτέρου πράγματος, διὰ τὴν ἀπόκτησιν τοῦ ὁποίου ἐκ μέρους τοῦ ἐνδιαφερομένου ὑποχρέου παρίσταται ἀνάγκη, ἐλλείψει ἄλλων οἰκονομικῶν μέσων, ἡ ἐκποίησις τῆς οἰκίας, ἐκτὸς ἐὰν τὸ ἀπομένον μετὰ τὴν ἐκπλήρωσιν τῆς ὑποχρεώσεως μέρος τοῦ τυχὸν ἀντολλάγματος τῆς ἐκποιήσεως κριθῇ ὡς ἱκανὸν διὰ τὴν ἀπόκτησιν ἰδιοκτήτου στέγης(*).

Κατὰ τὸ ἄρθρον 1495 τοῦ Ἀστικοῦ Κώδικος ὁ πατὴρ ὑποχρεοῦται νὰ συστήσῃ ὑπὲρ τῆς ἐρχομένης εἰς γάμον θυγατρός του προῖκα ἀνάλογον πρὸς τὴν περιουσίαν, τὸν ἀριθμὸν τῶν τέκνων καὶ τὴν κοινωνικὴν αὐτοῦ θέσιν, ὡς καὶ τὴν κοινωνικὴν θέσιν τοῦ συζύγου, τῆς ὑποχρεώσεως δὲ ταύτης ἀπαλλάσσεται ὁ πατήρ, ἐφ' ὅσον, λαμβανομένων ὑπ' ὄψιν καὶ τῶν λοιπῶν αὐτοῦ ὑποχρεώσεων, δὲν εἶναι εἰς θέσιν νὰ συστήσῃ προῖκα, χωρὶς νὰ διακινδυνεύσῃ ἡ ἰδία αὐτοῦ ἀνάλογος διατροφὴ ἢ ἐφ' ὅσον ἡ θυγάτηρ κέκτηται περιουσίαν πρὸς ἀνάλογον προῖκισιν. Οὕτω, τοῦ πατρὸς ὑποχρεουμένου κατ' ἀρχὴν εἰς σύστασιν προικὸς ὑπὲρ τῆς εἰς γάμον ἐρχομένης θυγατρός του, ἐὰν ὁ μισθωτὸς (ἐργάτης ἢ ὑπάλληλος) πατὴρ κατὰ τὸ ὡς ἄνω κρίσιμον χρονικὸν διάστημα συνέστησεν ὡς προῖκα ὑπὲρ τῆς εἰς γάμον ἐλθούσης θυγατρός του τὴν ἣν ἐκέκτητο οἰκίαν, δὲν ἀποκλείεται οὗτος, κατὰ τὰ ἐν τῇ ἠγουμένῃ σκέψει ἐκτιθέμενα, τοῦ δικαιώματος ὅπως τύχῃ ἐργατικῆς κατοικίας, ἐκτὸς ἐάν, κατὰ τὸ ὡς ἄνω ἄρθρον τοῦ Ἀστικοῦ Κώδικος, ἀπηλλάσσετο τῆς ὑποχρεώσεως πρὸς σύστασιν προικὸς ἢ ἡ συσταθεῖσα προῖξ, λαμβανομένης ὑπ' ὄψιν τῆς ἀξίας αὐτῆς, εἶναι ἀνωτέρα τῆς ἀναλόγου, ἣν ὑπεχρεοῦτο, ὅπως συστήσῃ, τὸ δὲ ὑπερβάλλον ἤθελε κριθῇ ἱκανὸν διὰ τὴν ἐξασφά-

(*) Ἴδετε καὶ Σ.Ε. 2897)1964, ΕΕΔ 24, 107.

λισιν Ιδιοκτήτου οικίας.

Έν προκειμένω διά της προσβαλλομένης αποφάσεως διεγράφη ορθώς ο αίτων του πίνακος δικαιωθέντων εργατικής κατοικίας επί τη αιτιολογία, ότι κατά τε τον χρόνον υποβολής του απογραφικού δελτίου και της κληρώσεως, έτι δε και καθ' ον χρόνον εκλήθη, όπως υποβάλη τα απαιτούμενα δικαιολογητικά, ήτο Ιδιοκτήτης οικίας, ην μετά ταύτα και προφανώς προς καταστρατήγησιν του νόμου έσπευσε να μεταβιβάση εις την έγγαμον θυγατέρα του. Ως προκύπτει όμως εκ των στοιχείων του φακέλου και δη του οικείου προικοσυμφώνου (ύπ' αριθ. 7254)1962 του συμβολαιογράφου Αθηνών Γ. Σ.), όπερ επεκαλέσθη και προσήγαγεν ο αίτων, ούτος την ρηθείσαν Ιδιόκτητον οικίαν μετεβίβασε λόγω προικός υπέρ της εις γάμον ελθούσης θυγατρός του. Ούτως η προσβαλλομένη απόφασις, έχουσα την έννοιαν ότι αύτη καθ' εαυτήν η γενομένη λόγω προικός μεταβίβασις της οικίας απεστέρησε τον αιτούντα του δικαιώματος, όπως τύχη εργατικής κατοικίας, στερείται νομίμου βάσεως, διότι δεν δέχεται, ότι ο αίτων απηλλάσσετο της υποχρεώσεως προς σύστασιν προικός, ή ότι η συσταθείσα προίξ ήτο ανωτέρα της εις ην υπεχρεούτο αναλόγου τοιαύτης, και ότι διά του υπερβάλλοντος ήδύνατο να εξασφαλίση ο αίτων Ιδιόκτητον κατοικίαν. Διά τον λόγον τούτον ακυρωτέα τυγχάνει η προσβαλλομένη απόφασις κατά τα βασίμως διά της υπό κρίσιν αιτήσεως προβαλλόμενα.

II. ΔΙΟΙΚΗΣΙΣ

Σύνθεσις συλλογικών οργάνων Διοικήσεως

Διέπουσαι την νόμιμον σύνθεσιν των συλλογικών οργάνων διοικήσεως αρχαί, μη αρκούσης της παρουσίας των αποτελούντων την νόμιμον απαρτίαν μελών, αλλά της Διοικήσεως καθιστώσης δυνατήν την παρουσίαν απάντων των μελών δι' εγκαίρου προσκλήσεως τούτων εις τας συνεδριάσεις, αποδεικνυομένης είτε διά βεβαιώσεως του κληθέντος, είτε δι' αποδεικτικού.

Συμβουλίου της Επικρατείας 3170)1964, Τμ. Α'

Πρόεδρος ο Αντιπρόεδρος κ. *Γ. Θ. Σπυρόπουλος*

Εισηγητής ο Πάρεδρος κ. *Δ. Καλεδούκας*

Δικηγόροι οι κ.κ. Γ. Δημητρίου, Ν. Μαρινίδης

Κατά τας διεπούσας την σύνθεσιν των συλλογικών οργάνων της Διοικήσεως γενικάς αρχάς διά την νόμιμον σύνθεσιν αυτών δεν αρκεί η παρουσία των αποτελούντων την νόμιμον απαρτίαν μελών, αλλά δέον ή Διοίκησις να καθιστά δυνατήν την παρουσίαν απάντων των μελών δι' εγκαίρου προσκλήσεως τούτων εις τας συνεδριάσεις, αποδεικνυομένης είτε διά βεβαιώσεως του κληθέντος, είτε δι' αποδεικτικού, είς τρόπον ώστε να διαπιστούται άνευ αμφιβολίας, ότι πράγματι περιήλθεν εις γνώσιν του καλουμένου ή πρόσκλησις, ή παράλειψις της οποίας καθιστά παράνομον την σύνθεσιν του εν απουσία των μη κληθέντων μελών συνελθόντος συλλογικού οργάνου. Αφ' ετέρου των συνεδριάσεων των συλλογικών οργάνων της Διοικήσεως δέον τα μετέχωσι κατ' αρχήν πάντα τα τακτικά μέλη, μόνον δε εν απουσία ή κωλύματι αυτών, μετά πρόσκλησιν, αποδεικνυομένην εγγράφως, δύνανται να μετάσχουν οι δριασθέντες αναπληρωταί τούτων, καλούμενοι κατά τον αυτόν τρόπον (*).

Εν τη προκειμένη περιπτώσει, ως προκύπτει εκ των εν τω φακέλλω αποσπασμάτων των οικείων πρακτικών συνεδριάσεων του Διοικητικού Συμβουλίου του Τ.Ε.Β.Ε. (συνεδρίασις υπ' αριθ. 2202)19.12.1961 και υπ' αριθ. 2353)26.7.1963), κατά την συνεδρίασιν, καθ' ην εξεδόθη η πρώτη των προσβαλλομένων αποφάσεων, ούδόλως παρέστη τα τακτικόν μέλος Γ. Πανταζής, ούδε το αναπληρωματικόν αυτού Δ. Καρομπαλιώτης, αντί δε των τακτικών μελών Π. Στοματοπούλου, Α. Καρδασιάδη, Κ. Δράκου και Γ. Χαλκιοδάκη παρέστησαν τα αναπληρωματικά Κ. Φειδάς, Γ. Μέντζος, Α. Μακρής και Δ. Δαλακούρας, χωρίς να προκύπτη εκ στοιχείου τινός, ούδε κάν εν τω οικείω πρακτικώ να βεβαιούται, ότι τα μη μετασχόντα της συνεδριάσεως, ως άνω, τακτικά και αναπληρωματικόν μέλες εκλητεύθησαν νομίμως, όπως παραστώσι κατ' αύτην. Αφ' ετέρου κατά την συνεδρίασιν, καθ' ην εξεδόθη η δευτέρα των προσβαλλομένων αποφάσεων, ούδόλως παρέστησαν τα τακτικά μέλη Μ. Μαργαρίτης και Γ. Κακαβέλης, ούδε οι αναπληρωταί αυτών Χ. Κασίμος και Σ. Συνοδινός, αντί δε των τακτικών μελών Γ. Παντοζή, Α. Καρδασιάδη και Κ. Δράκου παρέστησαν τα αναπληρωματικά Σ. Βλαχάκης, Δ. Παπαγιαννόπουλος και Α. Μακρής, χωρίς και πάλιν να προκύπτη ή να βεβαιούται εν τω πρακτικώ της συνεδριάσεως νόμιμος πρόσκλησις των ούδόλως παραστάντων και των αναπληρωθέντων μελών, του υπό του Τ.Ε.Β.Ε. προσαχθέντος βιβλίου καταχωρήσεως των προς τα μέλη του Διοικητικού Συμβουλίου προσκλήσεων μη δυναμένου να ληφθή υπ' όψιν, καθ' ο μη βεβαιουμένης εν αυτώ της παραλαβής των προσκλήσεων δι' υπογραφής των αποδεκτών. Υπό τοιούτους όρους το Διοικητικόν Συμβούλιον του Τ.Ε.Β.Ε. δεν συνετέθη νομίμως κατά τας συνεδριάσεις αυτού της 19ης Δεκεμβρίου 1961 και της 26ης Ιουλίου 1963, καθ' ας εξεδόθησαν αι προσβαλλόμεναι αποφάσεις αυτού, αίτινες, τούτω τω λόγω, βασίμως προβαλλομένω διά του δικαγράφου των υπό της αιτούσης εμπροθέσμως προτεθέντων προσθέτων λόγων ακυρώσεως, ακυρωτέαι αποβαίνουσι, περιττής αποβαινούσης της έρευνης των λοιπών λόγων ακυρώσεως.

Κατά ταύτα η υπό κρίσιν αίτησις δέον όπως γίνη δεκτή.

(*) Ίδετε και Σ.Ε. 496)1962, ΕΕΔ 21, 1503, Σ.Ε. 1404)1964, ΕΕΔ 23, 772, Σ.Ε. 2959)1964, ΕΕΔ 24, 78.

ΝΟΜΟΛΟΓΙΑ ΑΣΦΑΛΙΣΤΙΚΟΥ ΔΙΚΑΙΟΥ

ΑΣΦΑΛΙΣΙΣ ΕΙΣ ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΥΣ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗΣ ΑΣΦΑΛΙΣΕΩΣ

§ 1. Εἰσφοραὶ πρὸς τὸ Ἵδρυμα Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων βιομηχανικῶν ἐπιχειρήσεων

Ἔννοια ὅρου «βιομηχανία» δι' ἐφαρμογὴν Νόμου 3213)1955 περὶ μειώσεως εἰσφορῶν βιομηχανικῶν ἐπιχειρήσεων ὑπὲρ τοῦ Ι.Κ.Α. — Ἐπιχειρήσεις διατηροῦσαι καπναποθήκας. — Παραπομπὴ τοῦ ζητήματος εἰς τὴν Ὁλομέλειαν τοῦ Ἀρείου Πάγου.

Ἀρείου Πάγου 800)1964, Τμ. Β'

Προεδρεύων ὁ Ἀντιπρόεδρος κ. *Κ. Σοῦρλος*
Εἰσηγητὴς ὁ Ἀρεοπαγίτης κ. *Ι. Χατζηδάκης*
Δικηγόροι οἱ κ.κ. Στ. Καλογιάννης, Π. Μπατινέττας

Κατὰ τὸ ἄρθρον 6 τοῦ νόμου 3213 τοῦ 1955 «περὶ τροποποιήσεως καὶ συμπληρώσεως τῶν διατάξεων περὶ μέτρων προστασίας τῆς ἐπαρχιακῆς βιομηχανίας» ἀπὸ τῆς 1ης τοῦ ἑπομένου μηνὸς ἀπὸ τῆς ἰσχύος τοῦ νόμου τούτου οἱ πρὸς τὸ Ι.Κ.Α. εἰσφορεῖ τῶν βιομηχανικῶν ἐπιχειρήσεων τῶν ἐκτὸς τῆς περιοχῆς τοῦ νομοῦ Ἀττικῆς καὶ ἐν τοῖς Ἐπαρχίαις Αἰγίνης, Κυθήρων, Τροιζηνίας, Ὕδρας καὶ τοῖς Δήμους Λαυρεωτικῆς καὶ Σπετσῶν ἐγκατεστημένων, μεταφερθησομένων ἢ ἱδρυθησομένων (ἄρθρον 1 ν. διατάγματος 2176 τοῦ 1952, ὡς ἀντικατεστάθη διὰ τοῦ ἄρθρου 1 τοῦ νόμου 3213) μειοῦνται κατὰ 10ο)ο μὲν τῶν εἰς τὴν ἠπειρωτικὴν ἐπαρχιακὴν περιοχὴν τῆς χώρας, περιλαμβανομένης καὶ τῆς Εὐβοίας, κατὰ τὰ 20ο)ο δὲ τῶν ἐπιχειρήσεων τούτων τῶν εἰς τὰς νήσους, πλὴν τῆς Εὐβοίας, ὑφισταμένων, μεταφερθησομένων ἢ ἱδρυθησομένων. Μὴ προσδιορζομένης δὲ διὰ τῶν ἀνωτέρω νόμων τῆς ἐννοίας τοῦ ὅρου βιομηχανία δέον νὰ ἀναζητηθῇ αὕτη ἀφ' ἑνὸς μὲν εἰς νὰ διδάγματα τῆς οἰκονομικῆς ἐπιστήμης, καθ' ἃ ὡς τοιαύτη κρίνεται ἡ ἐπιχείρησις, ἥτις διὰ τῆς διαθέσεως μηχανημάτων ἢ χημικῶν μέσων καὶ εἰδικευμένου προσωπικοῦ παράγει διὰ τῆς κατεργασίας τῆς πρώτης ὕλης νέα προϊόντα ἢ ἐξευγενίζει τὰ ὑπάρχοντα, βελτιώνουσα τὴν ποιότητα τούτων, ἢ δι' ἐπεξεργασίας προετοιμάζει ταῦτα πρὸς πώλησιν ἢ περαιτέρω ἐκβιομηχάνισιν καὶ ἀφ' ἑτέρου εἰς τὰ σχετικὰ μὲ τὴν βιομηχανίαν νομοθετήματα, ἤτοι α) τὰ βασιλικὰ διατάγματα ἀπὸ 12)26. 8.1913 «περὶ ἐκτελέσεως τοῦ νόμου ΔΚΘ' καὶ ἀπὸ 29.9)4.10.1922 περὶ ἱδρύσεως καὶ ἐγκαταστάσεως βιομηχανικῶν καὶ βιοτεχνικῶν καταστημάτων καὶ ἀδείας λειτουργίας αὐτῶν, β) τοὺς νόμους 2269, 2271, 2272, 2274, 2275 τοῦ 1920 καὶ 2990 τοῦ 1922, δι' ὧν ἐκυρώθησαν διεθνεῖς συμβάσεις περὶ περιορισμοῦ τῶν ὡρῶν ἐργασίας ἐν ταῖς βιομηχανικαῖς ἐπιχειρήσεσι περὶ καθορισμοῦ κατωτάτου ὁρίου ἡλικίας ἀνηλίκων εἰς τὰς βιομηχανικὰς ἐργασίας, περὶ νυκτερινῆς ἐργασίας ἀνηλίκων ἐν τῇ βιομηχανίᾳ, περὶ ἐργασίας γυναικῶν πρὸ καὶ μετὰ τὸν τοκετόν, περὶ νυκτερινῆς ἐργασίας γυναικῶν καὶ περὶ ἐφαρμογῆς ἑβδομαδιαίας ἀναπαύσεως ἐν τοῖς βιομηχανικοῖς καταστήμασι, διὰ τῶν ὁποίων θεωροῦνται ὡς βιομηχανίαι καὶ τὰ ἐργοστάσια, ἐν οἷς μετατρέπονται πρῶται ὕλαι εἰς βιομηχανήματα τέλεια ἢ ἀτελῆ ἢ ἡμικατεργασμένα τοιαῦτα εἰς τελικὰ ἢ μεταβάλλεται τὸ ποιὸν ἢ ἡ μορφὴ τούτων, ὡς καὶ ἐκεῖνα, ἐν οἷς κατασκευάζονται, μεταρρυθμίζονται ἐκκαθαρίζονται, ἐπισκευάζονται, ἀποπερατοῦνται ἢ ἑτοιμάζονται πρὸς πώλησιν διάφορα προϊόντα, γ) τὸν νόμον 3251 τοῦ 1955, διὰ τοῦ ὁποίου ἐκυρώθη ἡ διεθνὴς σύμβασις περὶ ἐλαχίστων ὁρίων τῆς κοινωνικῆς ἀσφαλίσεως, ἐν παραρτήματι τῆς ὁποίας κατατάσσεται μεταξὺ τῶν βιομηχανιῶν ἡ ἐπεξεργασία καπνοῦ, δ) τὸ βασ. δ)γμα ἀπὸ 10.26.7. 1961 καὶ ὑπ' ἀριθ. 284 τοῦ 1963, δι' ὧν μεταξὺ τῶν καπνοβιομηχανικῶν περιλαμβάνονται καὶ οἱ ἀπασχολούμενοι μὲ τὴν ἐπεξεργασίαν φύλλων καπνοῦ.

Ἐκ τῶν ἀνωτέρω σαφῶς συνάγεται, ὅτι αἱ ἐπιχειρήσεις, αἱ διατηροῦσαι καπναποθήκας, εἰς τὰς ὁποίας δι' εἰδικευμένου προσωπικοῦ καὶ ἀξιολόγων μηχανικῶν ἐγκαταστάσεων προβαίνουσιν εἰς τὸν καθαρισμὸν τῶν φύλλων καπνοῦ ἀπὸ τοῦ κεντιαροῦ τῶν ξένων ὑλῶν καὶ τῶν σεσηπότων φύλλων, εἰς τὴν διαλογὴν αὐτῶν κατὰ ποιότητας, τὴν τοποθέτησίν των εἰς εἰδικὰ κιβώτια καὶ τὴν δεματοποίησίν των διὰ πιεστηρίου, ἵνα κατασταθοῦν ἑτοῖμα πρὸς πώλησιν καὶ διὰ περαιτέρω ἐκβιομηχανίσεως παραγωγὴν σιγαρέττων, ἐφ' ὧν, ἐφ' ὅσον εἶναι ἐπαρχιακαί κατὰ τὰ ἀνωτέρω, ἔχει ἐφαρμογὴν ἡ προαναφερθεῖσα διάταξις τοῦ ἄρθρου 6 τοῦ νόμου 3213 τοῦ 1955. Ἐκ τῶν ἄρθρων δὲ 8 § 4 καὶ 10 § 1 τοῦ νόμου τούτου 3213, διὰ τῶν ὁποίων ὁρίζεται, διὰ μὲν τοῦ πρώτου ὅτι ἐφαρμόζονται ἀντιστοίχως καὶ δι' ἐργοστάσια καπνεμπορικῶν ἐπιχειρήσεων ἐπεξεργασίας ἐξαγωγίμων καπνῶν εἰς φύλλα αἱ διατάξεις τῶν παραγράφων 1, 2 καὶ 3 τοῦ ἰδίου ἄρθρου περὶ ἐκπτώσεως ποσοστοῦ μέχρι 40ο)ο ἐκ τῶν καθαρῶν κερδῶν τῶν ὑποκειμένων εἰς φόρον Δ' κατηγορίας καθαρῶν προσόδων, ἐκ τῶν ἀσκούντων ἐπαρχιακὴν βιομηχανικὴν ἐπιχείρησιν, διὰ δὲ τοῦ δευτέρου, ὅτι ἐπιτρέπεται ἡ ὑπ' εὐθείας ἄνευ δημοπρασίας ἐκποίησις ἀκινήτων ἢ γηπέδων τοῦ Δημοσίου κλπ., ἐφ' ὧν στεγάζονται ἢ εἶναι ἐγκατεστημέναι βιομηχανίαι ἢ βιοτεχνίαι, ὡς καὶ καπναποθῆκαι - ἐργοστάσια ἐπεξεργασίας ἐξαγωγίμων καπνῶν εἰς φύλλα, δὲν δύναται νὰ

συναχθῆ ἀσφαλὲς ἐξ ἀντιδιαστολῆς ὑπὲρ τῆς ἀντιθέτου ἐκδοχῆς ἐπιχείρημα.

Ὡς προκύπτει ἐκ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως, τὸ δικάσαν Ἐφετεῖον, ἐνῷ δέχεται, ὅτι ἡ ἀναιρεσείουσα Ἑταιρεία διατηρεῖ εἰς Καβάλαν καπναποθήκας εἰς τὰς ὁποίας δι' εἰδικευμένου προσωπικοῦ καπνεργατῶν καὶ εἰδικῶν μηχανημάτων προβαίνει εἰς τὴν ἐκ τῶν ἀγοραζομένων ὑπ' αὐτῆς καπνῶν εἰς φύλλα ἀφαίρεσιν τοῦ κονιορτοῦ, τῶν σεσηπότων φύλλων καὶ τῶν ξένων ὑλῶν καὶ ἐν συνεχείᾳ κατατάσσει τὰ φύλλα ἀναλόγως τῆς ποιότητος αὐτῶν εἰς διαφόρους κατηγορίας, τοποθετεῖ αὐτὰ εἰς εἰδικὰ κιβώτια καὶ προβαίνει εἰς τὴν δεματοποίησίν των διὰ πιεστηρίου, ἵνα καταστῶσιν ἕτοιμα πρὸς εὐχερεστέραν πώλησιν καὶ διατηρηθῶσιν εἰς καλυτέραν κατάστασιν, ἀτέρριψε τὴν ἀγωγὴν τῆς ἀναιρεσειούσης, διὰ τοῦ ὅτι ἐπεκαλεῖτο τὴν ἀνάληψιν τῶν ἀχρεωστήτως καταβληθεισῶν παρ' αὐτῆς πρὸς τὸ ἀναιρεσίβλητον εἰσφορῶν, ἐπὶ τῇ αἰτιολογίᾳ ὅτι ἡ ἄνω ἐπεξεργασία καπνοῦ δὲν συνιστᾷ βιομηχανικὴν ἐπιχείρησιν. Οὕτως ὅμως ἀποφηνάμενον τὸ εἰρημένον δικαστήριον, ἀντλῆσαν ὑπὲρ τῆς ἀπόψεως ταύτης καὶ ἐξ ἀντιδιαστολῆς ἐπιχείρημα ἐκ τῆς διατάξεως τῆς παραγράφου 4 τοῦ ἄρθρου 8 τοῦ νόμου 3213 τοῦ 1955, ψευδῶς ἡρμήνευσε καὶ ἐφήρμοσε τὰς προπαρατεθείσας διατάξεις τῶν ἄρθρων 1 καὶ 6 τοῦ ἰδίου νόμου καὶ θὰ ἔδει νὰ ἀναιρεθῇ ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασίς του κατὰ τὸ ἄρθρον 807 § 17 τῆς Πολιτικῆς Δικονομίας καὶ τὸν βάσιμον περὶ τούτου πρῶτον λόγον ἀναιρέσεως, πλήν, τῆς ἀποφάσεως ληφθείσης διὰ πλειοψηφίας μιᾶς ψήφου, δέον νὰ παραπεμφθῇ ἡ ἐκδίκασις τῆς ὑποθέσεως, ὡς πρὸς τὸν ἄ.ω λόγον ἀναιρέσεως, εἰς τὴν Ὁλομέλειαν, συμφώνως τῷ ἄρθρῳ 3 § 3 τοῦ νόμου 3810 τοῦ 1957 (*).

Διὰ ταῦτα

Παραπέμπει εἰς τὴν Ὁλομέλειαν τοῦ Ἀρείου Πάγου τὴν ἐκδίκασιν τῆς προκειμένης ὑποθέσεως.

§ 2. Ἀγωγὴ ἀποζημιώσεως ἐξ ἀδικοπραξίας ὑπὸ τῶν ὀργάνων τοῦ Ἱδρύματος Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων

Ἁρμοδιότης πολιτικῶν δικαστηρίων πρὸς διάγνωσιν τοῦ παρανόμου τῆς κρίσεως τῶν ὀργάνων τοῦ Ι.Κ.Α. λόγῳ τῆς συνδρομῆς τῶν πρὸς συνταξιοδότησιν νομίμων προϋποθέσεων, μεταξὺ τῶν ὁποίων καὶ ἡ πραγματοποίησις τῶν ἀπαιτουμένων ἡμερῶν ἐργασίας, μετ' ἔλεγχον τῆς οὐσιαστικῆς κρίσεως ὅσον ἀφορᾷ τὴν συνδρομὴν καὶ τῶν πραγματικῶν προϋποθέσεων τῆς περὶ συνταξιοδοτήσεως αἰτήσεως.

Ἀρείου Πάγου 732)1964, Τμ. Γ'

Προεδρεύων ὁ Ἀντιπρόεδρος κ. *Γ. Βαρσάμου*
Εἰσηγητὴς ὁ Ἀρεοπαγίτης κ. *Δ. Κωστήρης*
Δικηγόροι οἱ κ.κ. Γ. Κεραμιδᾶς, Ν. Σουβλῆς

Νομίμως εἰσάγεται ἡ προκειμένη ὑπόθεσις πρὸς συζήτησιν τοῦ 1ου λόγου ἀναιρέσεως μετὰ τὴν πρὸς τοῦτο ἀναπομπήν της ὑπὸ τῆς ἀπορριψάσης τὸν 2ον λόγον ἀναιρέσεως ὑπ' ἀριθ. 426)1964 ἀποφάσεως τῆς Ὁλομελείας τοῦ Δικαστηρίου τούτου (*), εἰς ἣν εἶχε παραπεμφθῆ διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 716)1963 ἀποφάσεως τοῦ Β' Τμήματος.

Ἐκ τῆς ἐφ' ἧς ἔκρινε τὸ Ἐφετεῖον διὰ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεώς του ἀγωγῆς τοῦ ἀναιρεσιβλήτου σαφῶς προκύπτει, δέχεται δὲ καὶ τὸ Ἐφετεῖον, ὅτι διώκεται ἀποζημίωσις τούτου λόγῳ παρανόμου ἐνεργείας τοῦ ἁρμοδίου ὀργάνου τοῦ ἀναιρεσείοντος Ἱδρύματος, παρ' ᾧ ἦτο ἠσφαλισμένος διὰ τὸν κίνδυνον τῆς ἀναπηρίας του, ἐγκειμένης εἰς τὴν κατὰ παραβίασιν τῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρου 28 §§ 1 2 τοῦ ἀν. νόμου 1846)1951 ἀπορριψιν τῆς περὶ συνταξιοδοτήσεως αἰτήσεώς του ἐκ τοῦ ἄνω λόγου, ἐπὶ τῇ αἰτιολογίᾳ τοῦ μὴ συνυπολογισμοῦ καὶ τῶν κατὰ τὴν προηγουμένην τῆς ἐπελεύσεως τῆς ἀσφαλιστικῆς του ἄνω περιπτώσεως τῆς ἀναπηρίας του πενταετίαν (1952 - 1956) πραγματοποιηθεισῶν ἡμερῶν ἐργασίας.

Ἐκ τῶν διατάξεων τῶν ἄρθρων 14 § 8, 15 § 9, ὡς αὐτὴ ἰσχύει νῦν, 43 § 1 ἐδ. δ' τοῦ ἀν. νόμου 1846)1951 καὶ 4 ἐδ. ζ' τοῦ ἀπὸ 11)5)1954 β. δ)τος (ὡς τοῦτο ἀντικατεστάθη διὰ τοῦ ν. δ)τος 3710 1957), ἐν συνδυασμῷ καὶ πρὸς τὰ ἄρθρα 1 καὶ 3 Πολ. Δικ., σαφῶς προκύπτει, ὅτι τὴν ἀνόρθωσιν προσβληθέντος ἰδιωτικοῦ δικαιώματος διὰ παρανομίας τῶν ὀργάνων τοῦ ἀναιρεσείοντος Ἱδρύματος δικαιοῦται ὁ ἐνδιαφερόμενος, ὡς ἠσφαλισμένος παρ' αὐτῷ, νὰ ἐπιδιώξῃ ἐνώπιον τῶν πολιτικῶν Δικαστηρίων, ἀνεξαρτήτως τῆς ἀσκήσεως ἢ μὴ ὑπ' αὐτοῦ τῆς ὁριζομένης ὑπὸ τῆς νομοθεσίας τοῦ Ἱδρύματος ἱεραρχικῆς προσφυγῆς ἢ ἄλλου ἐνδίκου βοηθήματος (πλὴν τῆς ἐξαιρέσεως τοῦ ἄρθρου 26 § 11 τοῦ ἄνω 1846)1951 νόμου), ἕως μέχρι τῆς ἱδρύσεως τῶν Ἀσφαλιστικῶν Δικαστηρίων ἐχουσῶν ἐξουσίαν ἐλέγχου καὶ τῆς οὐσιαστικῆς κρίσεως τῶν ὀργάνων τοῦ Ἱδρύματος τούτου καὶ ὅσον ἀφορᾷ τὴν συνδρομὴν τῶν πραγματικῶν προϋποθέσεων τῆς αἰτήσεως. Ἀκολούθως τούτοις τὸ Ἐφετεῖον, δεχθέν, ὡς ἐκ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεώς του δείκνυται, ὅτι ἡ τοῦ ἄνω ἀντικειμένου ἀγωγὴ τοῦ ἀναιρεσιβλήτου, σύννομος οὖσα, ἐρεισμα ἔχουσα τὰς ἄνω διατάξεις τοῦ ἄρθρου 28 τοῦ ἀν. νόμου 1846)1951 καὶ τὰς ὁμοίας τῶν ἄρθρων 105, 106 τοῦ Εἰσ.Ν.Α.Κ. καὶ 297 καὶ 914 Α.Κ., κατὰ ὑιοθέτησιν καὶ τῶν σχετικῶς δεκτῶν γενομένων ὑπὸ τῆς ἐκκαλουμένης, ἁρμοδίως ἤχθη αὐτὴ πρὸς διάγνωσιν ἐνώπιον τῶν Πολιτικῶν Δικαστηρίων τοῦ παρανόμου τῆς ἀ.ωτέρω κρίσεως τῶν ὀργάνων τῆς διοικήσεως τοῦ ἀναιρεσείοντος Ἱδρύματος λόγῳ τῆς, ὡς δέχεται, μετ' ἀνέλεγκτον ἐκτίμησιν τοῦ πραγματικοῦ συνδρο-

(*) Ἴδετε περὶ βιομηχανιῶν καὶ Α.Π. 486) 1964, ΕΕΔ 23, 1089, ἔνθα εἰς σημειώσεις μας καὶ λοιπαὶ παραπομπαί.

(*) ΕΕΔ 23, 859.

ιής παρά τῷ ἀναιρεσιβλήτῳ πασῶν τῶν πρὸς συνταξιοδότησίν του νομίμων προϋποθέσεων, ἐν αἷς καὶ ἡ πραγματοποίησις τῶν κατὰ τὴν ἄνω ταντάετίαν ἀπαιτουμένων κατὰ νόμον ἡμερῶν ἐργασίας, ἐπὶ τῇ αἰτιολογίᾳ τοῦ παρὰ τούτων ἐλέγκτου τῆς οὐσιαστικῆς κρίσεως τῶν ὀργάνων τούτων, ὅσον ἀφορᾷ τὴν συνδρομὴν καὶ τῶν πραγματικῶν προϋποθέσεων τῆς ἐνδίκου περὶ συνταξιοδοτήσεως τοῦ ἀναιρεσιβλήτου ἀξιώσεως, ἐσφ' ὀρθὴν εἶτα τεῦτο ἑρμηνείαν καὶ ἐφαρμογὴν πασῶν τῶν ὡς ἄνω παρατεθεισῶν διατάξεων ἦχθη εἰς τὸ συμπέρασμα τῆς μετὰ μεταρρύθμισιν τῆς ἄλλως σκιαμένης ἐκκολουμένης παραδοχῆς τῆς ὡς εἴρηται ἀγωγῆς περὶ ἀποζημιώσεως τοῦ ἀναιρεσιβλήτου καὶ ὁ περὶ τοὐναντίου 1ος λόγος ἀναιρέσεως περὶ τοῦ ἀνελέγκτου ὑπὸ τῶν δικαστηρίων τῆς κρίσεως τῶν ὀργάνων τοῦ ἀναιρεσιβλήτου ὡς πρὸς τὰς χρονικὰς καὶ οὐσιαστικὰς προϋποθέσεις τῆς ἀπονομῆς συντάξεως λόγῳ ἀναπηρίας, ὡς μὴ βασίμως, δέον νὰ ἀπορριφθῇ, καταδικασθῇ δὲ ἅμα τὸ ἀναιρεσεῖον Ἵδρυμα καὶ εἰς τὴν δικαστικὴν δαπάνην τοῦ ἀντιδίκου του κατὰ τὸ ἀνάλογον τῶν βημάτων τοῦ Ἀρείου Πάγου, ἐν ὄψει καὶ τῶν διατάξεων τοῦ ἄρθρου 31 § 1, 3 τοῦ ἀπὸ 7)20)1957 β. δ)τος «περὶ κωδικοποιήσεως τῶν περὶ Νομικοῦ Συμβουλίου τοῦ Κράτους διατάξεων».

§ 3. Ἐνδικοφανὲς αὐτοτελὲς πρὸς ἀνατροπὴν τῶν ἀποφάσεων τοῦ ἐν ἑκάστῳ βαθμῷ ἀσφαλιστικοῦ ὀργάνου τοῦ Ἱδρύματος Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων

Δυνατὴ ἡ ἐπιδίωξις τῆς ἀνατροπῆς ἀποφάσεως τῆς Τοπικῆς Διοικητικῆς Ἐπιτροπῆς τοῦ Ι.Κ.Α. μόνον δι' ἐμπροθέσμου ἀσκήσεως κατ' αὐτῆς ἐφέσεως ἐνώπιον τοῦ ἀμέσως ἀνωτέρου ἀσφαλιστικοῦ ὀργάνου, τῆς Δευτεροβαθμίου Ἀσφαλιστικῆς Ἐπιτροπῆς Ἐφέσεων, οὔσης ἀνεπιτρέπτου τῆς ἐπανόδου τῆς Τοπικῆς Διοικητικῆς Ἐπιτροπῆς εἰς ἀποφασίν της, ἐκδιδομένην ἐπὶ ἐδικοφανοῦς προσφυγῆς εἴτε αὐτεπαγγέλτως, εἴτε τῇ αἰτήσει τινὸς τῶν δικαιουμένων πρὸς ἄσκησιν ἐφέσεως.

Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας 3004)1964, Τμ. Α'

Προεδρεύων ὁ Σύμβουλος κ. *Δ. Καρβελλᾶς*
Εἰσηγητὴς ὁ Πάρεδρος κ. *Δ. Καλοδούκας*
Δικηγόροι οἱ κκ. Σ. Δαούτης, Α. Λέκκας

Διὰ τῆς ὑπὸ κρίσιν αἰτήσεως διώκεται τὸ ποιος παραδεκτῶς, ὑπὸ τοῦ αἰτοῦντος ἡ ἀκύρωσις τῆς ὑπ' ἀριθ. 456)1963 ἀποφάσεως τῆς Δευτεροβαθμίου Ἀσφαλιστικῆς Ἐπιτροπῆς Ἐφέσεων τοῦ Ι.Κ.Α., δι' ἧς, ἀπορριφθεισῶν τῶν ἐφέσεων του κατὰ τῶν ὑπ' ἀριθ. 30)1959 καὶ 6)1962 ἀποφάσεων τῆς Τ.Δ.Ε. τοῦ Ὑποκαταστήματος Ι.Κ.Α. Ἀργοστολίου, ἐπεκυρώθησαν οἱ ὑπ' ἀριθ. 14)1960 καὶ 6)1962 ἀποφάσεις τῆς ρηθείσης Τ.Δ.Ε.

Διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 30)1959 ἀποφάσεως τῆς Τ.Δ.Ε Ἀργοστολίου, ἀκυρωθείσης τῆς ὑπ' ἀριθ. 42ε0)1958 ἀποφάσεως τοῦ Διευθυντοῦ τοῦ Ὑποκαταστήματος Ι.Κ.Α. Ἀργοστολίου, ἐγένετο ἐν μέρει δεκτὴ ἡ παρὰ τοῦ αἰτοῦντος ἀσκηθεῖσα κατ' αὐτῆς ἔνστασις, κατὰ τὴν ἐκδίκασιν τῆς ὁποίας ἐκλήθη καὶ μετέσχεν ἡ Ὁμόρρυθμος Ἀρτοποιητικὴ Ἑταιρεία «.*.», κριθέντος ὅτι ὁ αἰτῶν ὑπήγετο εἰς τὴν ἀσφάλισιν τοῦ Ι.Κ.Α. διὰ τὴν παρὰ τῇ ἐν λόγῳ Ἑταιρείᾳ ἀπὸ 1.3.1955 ἕως 15.9.1957 ἀπασχόλησίν του, ἥτις ἐχαρακτηρίσθη ὡς ἐργασία ἐξηρτημένη ἐπὶ ἀντιμισθίᾳ δραχμῶν 1 050 μηνιαίως. Ἐναντίον τῆς ἀποφάσεως ταύτης ἤσκησεν ἔφεσιν μόνον ὁ αἰτῶν, παραπονούμενος ἀφ' ἑνὸς ὅτι δὲν ἀνεγνωρίσθη ὡς ἀσφαλισιμέα ἀπασχόλησίς του καὶ ἡ ἀπὸ 1ης Αὐγούστου 1954 ἕως 28 Φεβρουαρίου 1955 τοιαύτη, καὶ ἀφ' ἑτέρου ὅτι δὲν ἀνεγνωρίσθη ὡς μηνιαία ἀντιμισθία του τὸ ποσὸν τῶν δραχμῶν 2.550. Ἐκ παραλλήλου εἰς ἐκτέλεσιν τῆς ρηθείσης ὑπ' ἀριθ. 30.1959 ἀποφάσεως τῆς Τ.Δ.Ε. ἐξεδόθη εἰς βάρος τῆς ἐργοδοτρίας τοῦ αἰτοῦντος ἀστοποιητικῆς Ἑταιρείας «.*.» ἡ ὑπ' ἀριθ. 415)1959 πρᾶξις ἐπιβολῆς εἰσφορᾶς, τοῦ Διευθυντοῦ Ι.Κ.Α Ἀργοστολίου ἐκ δραχμῶν 5.814, διὰ τὰς ἀντιστοιχούσας εἰς τὴν κατὰ τὰ προεκτεθέντα ἀναγνωρισθεῖσαν ἀπασχόλησιν τοῦ αἰτοῦντος ἀσφαλιστικὰς εἰσφοράς, λογισθείσας ὡς ἀδικαιολογήτως καθυστερουμένας. Κατόπιν ὅμως αἰτήσεως θεραπείας τῆς εἰρημένης Ἑταιρείας ἡ ὡς ἄνω πρᾶξις ἐπιβολῆς εἰσφορᾶς ἠκυρώθη διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 14)26.4.1960 ἀποφάσεως τῆς παρὰ τῷ Ὑποκαταστήματι Ἀργοστολίου Τ.Δ.Ε. τοῦ Ι.Κ.Α., ἐπὶ τῇ αἰτιολογίᾳ ὅτι ὁ αἰτῶν κατὰ τὸ ἀπὸ 1.3.1955 ἕως 15.9.1957 χρονικὸν διάστημα ὑπῆρξεν ἑταῖρος καὶ οὐχὶ μισθωτὸς τῆς Ἑταιρείας «.*.» καὶ συνεπῶς ἔδει, ὅπως μὴ ὑπαχθῇ εἰς τὴν ἀσφάλισιν τοῦ Ι.Κ.Α. διὰ τὴν κατὰ τὸ χρονικὸν τοῦτο διάστημα ἀπασχόλησίν του παρ' αὐτῇ. Ἐπηκολούθησε δὲ καὶ ἑτέρα πρᾶξις τῆς ἰδίας Τ.Δ.Ε. (ὑπ' ἀριθ. 6)27.3.1962), ἀναιροῦσα καὶ ρητῶς τὴν ἀρχικὴν ὑπ' ἀριθ. 30)1959 ἀπόφασιν οὐ ἧς, τὴν χαρακτηρίσασαν, κατὰ τὰ προεκτεθέντα, τὴν περὶ ἧς πρόκειται ἀπασχόλησιν τοῦ αἰτοῦντος ὡς ἀφορῶσαν ἐργασίαν, ὑπαγομένην εἰς τὴν παρὰ τῷ Ι.Κ.Α. ἀσφάλισιν. Τὰς ἀνακλητικὰς ἀποφάσεις ταύτας τῆς Τ.Δ.Ε. ὁ αἰτῶν ἐξεκάλεσεν ἐνώπιον τῆς Δευτεροβαθμίου Ἀσφαλιστικῆς Ἐπιτροπῆς Ἐφέσεων τοῦ Ι.Κ.Α., ἐκδοθείσης ἐπὶ τῆς ἐφέσεώς του ταύτης τῆς ἤδη προσβαλλομένης ἀποφάσεως, δι' ἧς ἐπεκυρώθησαν αὗται, ἀπορριφθείσης τῆς κατ' αὐτῶν ἐφέσεως ὡς οὐσίᾳ ἀβασίμων, κατ' ἀκολουθίαν δὲ τούτου ἐκρίθη περαιτέρω ὅτι ἡ αἴτησις τοῦ αἰτοῦντος ἐναντίον τῆς ἀρχικῆς (ὑπ' ἀριθ. 30)1959) ἀποφάσεως τῆς Τ.Δ.Ε. κατέστη ἄνευ ἀντικειμένου λόγῳ ἐν τῷ μεταξὺ συντελεσθείσης ὡς ἄνω ἀνακλήσεώς της

Ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 44 τοῦ ἀ. ν. 1846)1951 ἐρίζεται, ὅτι «ἐναντίον τῶν κατὰ προσφυγὴν ἐκδιδομένων ἀποφάσεων πρωτοβαθμίων διοικητικῶν ἀσφαλιστικῶν δικαστηρίων (ὡς τὰ ἔργα ἤδη ἀσκεῖ ἡ Τ.Δ.Ε.) . . . χωρεῖ ἔφεσις . . . ἀσκουμένη εἴτε ὑπὸ τοῦ Ι.Κ.Α., εἴτε παρά τινος τῶν ἐν τῇ πρωτοβαθμίῳ δίκῃ μετασχόντων». Ἀφ' ἑτέρου

ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 39 τοῦ Κανονισμοῦ ἀσφαλιστικῆς ἀρμοδιότητος τοῦ Ι.Κ.Α. (ἀπόφ. Ὑπ. Ἐργ. ὑπ' ἀριθ. 57440)13.1 1938 (Φ.Ε.Κ. Β' 33)1938), ὁρίζεται ὅτι: «§ 1. Ἐν περιπτώσει ἀμφισβητήσεων, γενομένων ἐξ ἀποφάσεως ὀργάνου Ι.Κ.Α., εἰς τὸ ὁποῖον κατὰ τὸν παρόντα Κανονισμὸν ἀνατίθεται ἀσφαλιστικὴ ἁρμοδιότης, ἐπιλαμβάνεται τοῦ ἐλέγχου τῆς ὀρθότητος τῆς ἀμφισβητουμένης ἀποφάσεως τὸ ἀμέσως ἀνώτερον ἱεραρχικῶς ἀσφαλιστικὸν ὄργανον, τὸ ὁποῖον, ἐπανεξετάζον τὴν ἀπόφασιν, ἀποφαίνεται ὁριστικῶς, ἐφ' ὅσον ἠθέλεν ὑποβληθῆ αἴτησις θεραπείας ἀπὸ μέρους παντὸς ἔχοντος συμφέρον... § 3. Ἀμέσως ἀνώτερον ἀσφαλιστικὸν ὄργανον εἶναι α)... β)... γ) τῆς Τ.Δ.Ε. Περιφερειακοῦ Ὑποκαταστήματος... τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον τοῦ Ἱδρύματος (ἡ δὲ δυνάμει τοῦ ἄρθρου 4 τοῦ β.δ. τῆς 11.5/26.6.1954 (134) ἡ παρὰ τῇ Διοικήσει τοῦ Ι.Κ.Α. ἑδρεύουσα Δευτεροβάθμιος Ἀσφαλιστικὴ Ἐπιτροπή, περὶ ἧς τὸ β.δ. τῆς 2)23.11.1957.

Ἐκ τῶν ἀνωτέρω διατάξεων, ἑρμηνευομένων ἐν συνδυασμῷ καὶ πρὸς τὰς λοιπὰς τοιαύτας τοῦ μνησθέντος Κανονισμοῦ ἀσφαλιστικῆς ἁρμοδιότητος, περὶ τῆς προθεσμίας ἀσκήσεως καὶ τῆς ἐκδικάσεως ἐν γένει τῆς αἰτήσεως θεραπείας καὶ τῆς ἐφέσεως ὑπὸ τῶν Τ.Δ.Ε. καὶ τῆς Δευτεροβαθμίου Ἐπιτροπῆς Ἐφέσεων τοῦ Ι.Κ.Α. προκύπτει, ὅτι ὁ νομοθέτης ἀπέβλεψεν εἰς τὴν ὀργάνωσιν αὐστηρῶς ἐνδικοφανοῦς συστήματος, ὑπὸ τὰς ἐγγυήσεις τοῦ ὁποίου καὶ μόνον εἶναι δυνατὴ ἡ ἀνατροπὴ τῶν ἀποφάσεων τοῦ παρὰ βλεπομένου ἐν ἑκάστῳ βαθμῷ ἀσφαλιστικοῦ ὀργάνου πρὸς χορήγησιν τῶν παροχῶν καὶ ἐπίλυσιν τῶν περὶ τὴν ἀσφάλισιν ἀμφισβητήσεων ἐν γένει. Οὕτω, κατὰ τὰς προμνησθείσας διατάξεις, οἱ μετασχόντες εἰς τὴν διαδικασίαν ἐκδόσεως ἀποφάσεως τῆς Τ.Δ.Ε. δύνανται νὰ ἐπιδιώξουν τὴν ἀνατροπήν της μόνον δι' ἐμπροθέσμου ἀσκήσεως κατ' αὐτῆς ἐφέσεως ἐνώπιον τοῦ ἀμέσως ἀνωτέρου ἀσφαλιστικοῦ ὀργάνου (τῆς Δευτεροβαθμίου Ἀσφαλιστικῆς Ἐπιτροπῆς Ἐφέσεων) οὗτος δὲ ἀνεπιτρέπτου τῆς ἐπανόδου τῆς Τ.Δ.Ε. εἰς ἀπόφασίν της, ἐκδοθεῖσαν ἐπὶ ἐνδικοφανοῦς προσφυγῆς, εἴτε οὐσιαστικῶς, εἴτε τῇ αἰτήσει τινὸς τῶν δικαιουμένων, ὅπως ἀσκήσουν ἔφεσιν κατὰ τῆς ἀποφάσεως, ἐφ' ἧς ζητεῖται ἡ ἐπάνοδος.

Ἐν τῇ προκειμένῃ περιπτώσει ἡ Ἑταιρεία «...» κληθεῖσα παρέστη διὰ τοῦ νομίμως ἐκπροσωπούντος ταύτην διαχειριστοῦ Ν.Π. καὶ τοῦ δικηγόρου της Α.Β. κατὰ τὴν ὑπὸ τῆς Τοπικῆς Διοικητικῆς Ἐπιτροπῆς τοῦ Ὑποκαταστήματος Ι.Κ.Α. Ἀργοστολίου ἐκδικασιν τῆς προμνησθείσης αἰτήσεως θεραπείας τοῦ αὐτοῦ ἔτους, ἐφ' ἧς ἐξεδόθη ἡ ὑπ' ἀριθ. 15)21.4.1959 ἀπόφασις αὐτῆς περὶ ὑπαγωγῆς τούτου εἰς τὴν ἀσφάλισιν διὰ τὴν παρὰ τῇ ἐν λόγῳ Ἑταιρείᾳ ἀπασχόλησίν του κατὰ τὸ ἀπὸ 1.3.1955 ἕως 15.9.1957 χρονικὸν διάστημα (πρακτικὰ ὑπ' ἀριθ. 15/21.4.1959 συνεδριάσεως). Ἐναντίον δὲ τῆς ἀποφάσεως ταύτης, κειμένης κατὰ τὰ προεκτεθέντα, ἐδικαιοῦτο, δὲν ἠσκησεν ἡ ρηθεῖσα Ἑταιρεία ἔφεσιν ἐνώπιον τῆς Δευτεροβαθμίου Ἀσφαλιστικῆς Ἐπιτροπῆς Ἐφέσεων, μόνης ἁρμοδίας ὅπως ἐπιληφθῇ τοιούτου ἐλέγχου, ἀλλ' ἐπεδίωξε καὶ ἐπέτυχε τὴν ἀνάκλησιν τῆς ὑπὸ τῆς ἐκδούσης ταύτην Τοπικῆς Διοικητικῆς Ἐπιτροπῆς, ἥτις, κατὰ παράβασιν τῶν παρατεθεισῶν ἀνωτέρω διατάξεων, ἀνέτρεψε τὴν ἀρχικὴν κρίσιν της διὰ τῶν ὑπ' ἀριθ. 14)1960 καὶ 6)1962 μεταγενεστέρων ἀποφάσεών της. Ὅθεν ἡ Δευτεροβάθμιος Ἀσφαλιστικὴ Ἐπιτροπὴ Ἐφέσεων, ἐνώπιον τῆς ὁποίας ἐξεκάλεσεν ὁ αἰτῶν τὰς ἐν λόγῳ ἀποφάσεις, ἔδει, ὅπως ἐξαφανίσῃ αὐτάς, ὡς ἐκδοθείσας καθ' ὑπέρβασιν ἐξουσίας, καὶ χωρήσῃ εἰς τὴν κατ' οὐσίαν ἐκδίκασιν τῆς κατὰ τῆς ἀρχικῆς (ὑπ' ἀριθ. 15)21.4.1959) ἀποφάσεως τῆς Τοπικῆς Διοικητικῆς Ἐπιτροπῆς ἐφέσεως τοῦ αὐτοῦ ἔτους. Ἐφ' ᾧ καὶ τὰ ἀντίθετα δεχθεῖσα ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις, ὅτι δηλαδὴ ἐπιτρεπτῶς ἡ Τοπικὴ Διοικητικὴ Ἐπιτροπὴ κατ' ἀρχὴν προέβη εἰς ἀνάκλησιν τῆς εὐνοϊκῆς διὰ τὸν αἰτοῦντα ἀρχικῆς (ὑπ' ἀριθ. 15)21.4.1959) ἀποφάσεώς της καὶ ὅτι περαιτέρω ἄνευ ἀντικειμένου ἀποβαίνει ἡ ἐναντίον τῆς τελευταίας ταύτης ἐφεσις τοῦ αὐτοῦντος, λόγῳ τῆς διὰ τῆς ἀνακλήσεως ἐξαφανίσεώς της, ἐσφαλμένως ἐφήρμοσε τὸν νόμον καὶ τοῦτο τῷ λόγῳ, βασίμως προτεινομένῳ, διὰ τῆς ὑπὸ κρίσιν αἰτήσεως, ἀκυρωτέα ἀποβαίνει.

Κατὰ ταῦτα ἡ ὑπὸ κρίσιν αἴτησις ἔδει ὅπως γίνῃ δεκτή.

§ 4 Ἀναπηρία ἀσφαλισμένων εἰς τὸ Ἵδρυμα Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων ἐξ ἐργατικοῦ ἀτυχήματος

Δικογή ἀποζημιώσεως, ἴσης μὲ τὴν μὴ χορηγηθεῖσαν παρανόμως ὑπὸ τοῦ Ι.Κ.Α. σύνταξιν λόγῳ ἀναπηρίας ἐξ ἐργατικοῦ ἀτυχήματος.—Ἔννοια ἀναπηρίας.

Ἀρείου Πάγου 733)1964, Τμ. Γ'

Προεδρεύων ὁ Ἀντιπρόεδρος κ. *Γ. Βαρσάμου*
Εἰσηγητὴς ὁ Ἀρεοπαγίτης κ. *Α. Βωσταντῆς*
Δικηγόροι οἱ κ.κ. Ι. Δουβουνιώτης, Γ. Κεραμιδᾶς

Νομίμως ἐπιδιώκεται πρὸς περαιτέρω ἐξέτασιν ἡ προκειμένη ὑπόθεσις μετὰ τὴν ὑπ' ἀριθ. 681)1963 προδικαστικὴν ἀπόφασιν τοῦ Τμήματος τούτου καὶ τὴν διεξαγωγὴν τῶν διὰ ταύτης τοχθεισῶν ἀποδείξεων.

Ἐκ τῶν κατατεθεισῶν τῶν νομίμως ἐξεταθέντων μαρτύρων ὑπ' ἀμφοτέρων τῶν διαδίκων, τῶν ἐν ταῖς οἰκείαις προσαγομέναις ἐκθέσεσι τῶν ἁρμοδίων εἰσηγητῶν δικαστῶν διαλαμβανομένων καὶ πάντων τῶν ἐκατέρωθεν ἐπικαλουμένων, ὅτινα καὶ ἐγκύρως προσάγονται, ἐγγράφως, κατὰ τὴν ἐξ ὅλων τούτων, νομίμως συνεκτιμωμένων, συναχθεῖσαν κρίσιν τοῦ Δικαστηρίου τούτου, ἀνελέγχως ἀπεδείχθησαν τὰ ἑξῆς: Ὅτι τὴν 9ην Σεπτεμβρίου 1952 ὁ ἐνάγων, ἐφ' ᾧ εἰργάζετο ἐν τῷ ἐνταῦθα καὶ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ ...σιδηρουργείῳ τοῦ Ι.Μ., κατὰ τὴν ὑπ' αὐτοῦ μεταφορὰν πάγκου τοῦ σιδηρουργείου κατέπεσεν εἰς ὁ δάπεδον τοῦ σιδηρουργείου καὶ ἐτραυματίσθη κατὰ τὸν δεξιὸν ὀφθαλμόν του. Ὅτι συνεπείᾳ τοῦ τραύματος του τούτου μὲ οὐχὶ ἀμέσους μετὰ τὸν τραυματισμόν του σοβαρὰς ἐκδηλώσεις παρέστη ἀνάγκη νὰ εἰσέλθῃ

μετά 22 ήμέρας άπό τούτου εις την κλινικήν «Άγιος Γεώργιος», ένθα διεπιστώθη αίμορραγία τοῦ ἀμφιβληστροειδοῦς τοῦ δεξιοῦ ὀφθαλμοῦ καί εἶτα παρά τήν ἐκ περιτροπῆς μακράν θεραπείαν, εἰς ἣν ὑπεβλήθη ἐν τῇ κλινικῇ ταύτῃ, ἔπαθε μετατραυματικήν ἀποκόλλησίν του, ὡς καί συμπαθητικήν ὀφθαλμίαν διά μεταστάσεως καί εἰς τόν ἀριστερόν ὀφθαλμόν του, εἰς τρόπον ὥστε ἡ μέν κατά τόν δεξιόν ὀφθαλμόν πάθησίς του νά θεωρηθῇ ἀνίατος, ἡ δέ τοῦ ἀριστεροῦ ὡς δεομένου μακρᾶς θεραπείας. Ὅτι ἐντεῦθεν οὗτος ἔπαυσεν ἐργαζόμενος, μή δυνάμενος νά κερδίζῃ δι' ἐργασίας, ἀνταποκρινομένης εἰς τάς δυνάμεις, τάς δεξιότητας, τήν μόρφωσιν καί τήν συνήθη αὐτοῦ ἐπαγγελματικήν ἀπασχόλησιν, πλήν τοῦ τρίτου ἐκείνου, ὅπερ κερδίζει ἐν τῇ αὐτῇ περιφερείᾳ καί ἐπαγγελματικῇ κατηγορίᾳ σωματικῶς καί πνευματικῶς ὑγιής ἄνθρωπος τῆς αὐτῆς μορφώσεως, ἡ δέ ἀνικανότης αὕτη διήρκεσε μέχρι τῆς 31 Μαρτίου 1956. Ταῦτα πάντα σαφῶς κατατίθενται ὑπό τῶν ἐξετασθέντων μαρτύρων τοῦ ἐναγόντος, τῶν μᾶλλον ἐξιόντων τῶν τοιούτων τοῦ ἐναγομένου Ἱδρύματος, ὡς, εἰδότων τά γεγονότα αὐτοπτῶν τοῦ εἰς τοῦτον ἐπελθόντος ἄνω ἀτυχήματος κατά τήν ἐργασίαν του καί ἐξ ἀφορμῆς ταύτης, σαφῶς βεβαιούντων χρόνον, τρόπον καί αἰτίαν τούτου καί μόνον διαφωνούντων ὡς πρός τόν χρόνον τῆς εἰς τήν κλινικήν εἰσαγωγήν τοῦ παθόντος καί ἐπισκέψεως ἐκ τούτων τοῦ παθόντος εἰς τήν κλινικήν, ἅτινα πάντα ὀφείλονται μᾶλλον εἰς τήν πάροδον ἀπό τοῦ ἀτυχήματος μέχρι τῆς καταθέσεώς των ἐνδεκαετίας καί πλέον. Ἐκ τῶν καταθέσεων τῶν μαρτύρων τοῦ ἐναγομένου τά ἀνωτέρω κατ' οὐδέν ἀναιρεῦνται. Οὗτοι δ,τι γιωρίζουσι προέρχεται ἀπό πληροφορίας, ἃς εἶχον τότε, καί βάσει ἐγγράφων, ἅτινα συνετάγησαν καί ὑπῆρχον εἰς τόν σχετικόν φάκελον τοῦ παθόντος παρά τῷ ἐναγομένῳ, ἅτινα ὅμως οὐδέν βέν σώζονται, ἀπολεσθέντα, καθ' ὁμολογίαν αὐτοῦ τοῦ ἐναγομένου. Αἱ παρά τούτων μεταφερόμεναι πληροφορίαι, ὀφειλόμεναι εἰς κατάθεσιν τοῦ ἐργοδότου τοῦ παθόντος περί ἐλαφρᾶς παθήσεως τούτου, διαψευδόμεναι παρά πάντων τῶν μαρτύρων τοῦ ἐνάγοντος καί ὀφειλόμεναι εἰς τήν προσπάθειαν τοῦ ἐργοδότου πρός μείωσιν τῆς σοβαρότητος τοῦ ἀτυχήματος διά τήν ἐντεῦθεν ἀπόσεισιν τῆς ἰδίας αὐτοῦ εὐθύνης διά τό ἀτύχημα, δέν κρίνονται πιστευταί. Οὐδαμόθεν ἔστω καί πόρρωθεν πιθανολογεῖται ἄλλη, τῆς ἀνωτέρω, αἰτία τοῦ ἀτυχήματος τοῦ ἐνάγοντος, ἡ δέ ἐφαρμοσθεῖσα ἰατρική, ὡς ἐνδεικνυομένη ἀντιφυματική θεραπεία τῶν ὀφθαλμῶν τοῦ ἐνάγοντος, οὐδαμῶς σημαίνει τήν καί ἐκ τῆς νόσου τῆς φυματιώσεως ὡς ἀποκλειστικῆς αἰτίας ἐπέλευσιν τοῦ ἄνω ἀτυχήματος εἰς τόν ἐνάγοντα. Ἀκολούθως τούτοις, τοῦ ἐνάγοντος δικαιουμένου ἐκ τοῦ ὅπερ ὡς ἄνω ὑπέστη ἐργατικοῦ ἀτυχήματος ἀποζημιώσεως ἴσης μέ τήν μή χορηγηθεῖσαν ὑπό τοῦ ἐναγομένου διά τό ἐν τῇ ἀγωγῇ χρονικόν διάστημα σύνταξιν μετά τῶν ὑποχρεωτικῶς χορηγουμένων δώρων ἑορτῶν, ὡς τούτου παραιόμως ἀπορρίψαντος τήν περί χορηγήσεως αὐτῷ συντάξεως αἴτησίν του, ἐπί τῇ ἐσφαλμένῃ αἰτιολογίᾳ τοῦ ὅτι τό ἐν λόγῳ ἀτύχημα δέν ἦτο ἐργατικόν, ἡ ὑπό κρίσιν ἀγωγή, νομίμως οὖσα, ἀλλά καί βάσιμος κατ' οὐσίαν ἐλεγχομένη, δέον νά γίνῃ δεκτή διά τό ἐν αὐτῇ αἰτούμενον ποσόν, ὅπερ καί κατά τά ἐπί μέρους κονδύλια αὐτοῦ δέν ἀμφισβητεῖται ὑπό τοῦ ἐναγομένου Ἱδρύματος, εἶναι δέ καί νόμιμον βάσει τῶν κατά τόν κρίσιμον τῆς ἀγωγῆς χρόνον ἐκδοθεισῶν κοινῶν ἀποφάσεων τῶν Ὑπουργῶν Οἰκονομικῶν καί Ἐργασίας, τῶν ρυθμιστικῶν τῶν κατωτάτων ὁρίων συντάξεων, τῶν ἀπό τοῦ Ἀπριλίου 1954 καί Μαΐου 1955 προσαυξηθεισῶν, ὡς ἐν τῇ ἀγωγῇ, καί πάντα τά ἐναντία τοῖς ἄνω ὑποστηριζόμενα ὑπό τοῦ Ι.Κ.Α. ἀπορριπτέα. Μετά ταῦτα καταδικαστέον τό ἐναγόμενον καί εἰς τήν δικαστικήν δαπάνην τοῦ ἐνάγοντος ἀπάντων τῶν βημάτων ὡς ἡττώμενον, ἐν ὄψει καί τῶν διατάξεων τοῦ ἄρθρου 31 §§ 1 - 3 τοῦ ἀπό 7)20.6.1957 β.δ. «περί κωδικοποιήσεως τῶν περί Νομικοῦ Συμβουλίου τοῦ Κράτους διατάξεων».

§ 5. Δικαίωμα συντάξεως χήρας ἡσφαλισμένου εἰς συγχωνευθέν πρός τό Ι.Κ.Α. Ταμεῖον Ἀσφαλίσεως Καπνεργατῶν

Ἔννοια διατάξεως Καταστατικοῦ.—Αὐτοτελές καί δοχετον τοῦ ἐξαρτωμένου ἐκ τῆς ὑπάρξεως ἀνηλίκων τέκνων δικαίωμα πρός σύνταξιν τῆς χήρας τοῦ ἡσφαλισμένου.

Ἀρείου Πάγου 751)1964, Τμ. Γ'

Προεδρεύων ὁ Ἀντιπρόεδρος κ. ***Γ. Βαρσάμου***
Εἰσηγητής ὁ Ἀρεοπαγίτης κ. ***Μ. Σκουλίκης***
Δικηγόροι οἱ κ.κ. Ι. Ματαράγκας, Πάρεδρος τοῦ Νομικοῦ Συμβουλίου Κράτους, Σ. Σπεταδάκης

Κατά τό ἄρθρον 1 § 2 στοιχ. Β' περίπτ. 1 τοῦ διά τοῦ ἀπό 9)26.5.1928 π.δ)γματος ἐγκριθέντος «Κανονισμοῦ Συντάξεων τοῦ Ταμείου Ἀσφαλίσεως Καπνεργατῶν», ἰσχύν νόμου ἐπέχοντος, ὡς ἐκδοθέντος κατ' ἐξουσιοδότησιν τοῦ ἄρθρου 2 τοῦ ν.δ)γματος τῆς 17.7.1925 «περί ἐπεξεργασίας καπνοῦ καί ἀσφαλίσεως τῶν καπνεργατῶν», κυρωθέντος διά τοῦ ν.δ)γματος τῆς 29)30.10.1927 καί τούτου διά τοῦ νόμου 3460)1928, εἰς σύνταξιν παρά τοῦ ἐν λόγῳ Ταμείου δικαιοῦται ἡ χήρα τοῦ ἡσφαλισμένου καπνεργάτου, καθώς καί τά ἀνήλικα τέκνα του, καί δή τά μέν ἄρρενα μέχρι καί τοῦ 16ου, τά δέ θήλεα μέχρι τῆς συμπληρώσεως τοῦ 18ου ἔτους τῆς ἡλικίας των. Ἐν ἀνυπαρξίᾳ ὅμως ἀνηλίκων, ὑπό τήν ἔννοιαν ταύτην, τέκνων λαμβάνει ἡ χήρα τοῦ ἡσφαλισμένου ἰσοβίως αὐτοῦ σύνταξιν μόνον ἐφ' ὅσον κατά τόν χρόνον τοῦ θανάτου αὐτοῦ εἶναι ἡλικίας μεγαλυτέρας τῶν 45 ἐτῶν ἡ ἀνάπηρος, μή δικαιουμένη ἄλλως συντάξεως, εἰμή ἐπί διετίαν ἀπό τοῦ θανάτου του, ταῦθ' ὅπερ ἰσχύει καί ἐάν μετά τήν ἀπονομήν συντάξεως εἰς αὐτήν, ὡς συντρέχουσαν μετ' ἀνηλίκων τέκνων, ἐνηλικιωθοῦν ἢ ἀποβιώσουν ταῦτα, ἀρχομένης ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει τῆς διετίας ἀπό τῆς ἐκλείψεως τοῦ λόγου συνταξιοδοτήσεως καί τοῦ τελευταίου τέκνου, δηλονότι ἀπό τῆς ἐνηλικιώσεως ἢ τοῦ θανάτου αὐτοῦ, ὁ χρόνος οὗτος τῆς ἐπελεύσεως τῶν ὁποίων γεγονότων σκοπεῖται καί προκειμένου νά κριθῇ, ἂν ἡ χήρα δικαιοῦται νά ζητήσῃ ἀτομικῶς τήν ἀπονομήν αὐτῇ ἰσοβίου συντάξεως, ὡς συμπληρώσασα τό 45ον ἔτος τῆς

ηλικίας της. Άφ' ετέρου, κατά μεν το άρθρον 20 § 1 εδάφιον δ' του ιδίου Κανονισμού, έχοντος κατά το άρθρον 4 § 6 του νόμου 2348)1953 εν προκειμένω, ως εκ του χρόνου του θανάτου του ησφαλισμένου, εφαρμογήν, η σύνταξις της χήρας, των τέκνων, αδελφών και εγγόνων παύει άφ' ης συμπληρώσουν την ηλικίαν, περί ης τα άρθρα 1 εδάφιον 2 § 2 εδάφιον 4, κατά δε το άρθρον 22 § 1 αυτού και το άρθρον 5 § 1 του ν.δ. 2519)1953, ως και κατά το άρθρον 10 του διά της υπ' αριθ. 57440)1938 αποφάσεως του Υπουργού Εργασίας, συμφώνως προς το άρθρον 59 § 1 του ά.ν. της 11.11.1935, εγκριθέντος Κανονισμού «περί ασφαλιστικής αρμοδιότητος και διαδικασίας απονομής των παροχών του Ι.Κ.Α.», προς άσκησιν παντός δικαιώματος συντάξεως δέον να υποβληθή εις το Ταμείον αίτησις, συνοδευομένη με τα προσήκοντα δικαιολογητικά, άρχομένου του δικαιώματος συνταξιοδοτήσεως, κατά το άρθρον 16 § 1 του εν λόγω Κανονισμού του Ταμείου και το άρθρον 29 § 5 του νόμου 1846)1951, από της πρώτης του επομένου μηνός εκείνου, καθ' ον υπεβλήθη η σχετική αίτησις και εφ' όσον κατά τον χρόνον τούτον έχουν συμπληρωθή αι κεκανονισμέναι προϋποθέσεις.

Εκ του συνδυασμού των διατάξεων τούτων σαφώς προκύπτει, ότι το προς σύνταξιν δικαίωμα της άνευ φυσικών άνηλίκων τέκνων χήρας του ησφαλισμένου είναι αυτοτελές και άσχετον του εξαρτωμένου εκ της υπάρξεως αυτών, παρεπομένου δε εντεύθεν όμοιου δικαιώματός της, προσαπαιτουμένου, είτε εν αρχική, είτε εν επιγενομένη ανυπαρξία τοιούτων ανηλίκων τέκνων, προς απονομήν αυτή συντάξεως ατομικώς, όπως, κατά το εν εκατέρα των περιπτώσεων τούτων άφετήριον του της συνταξιοδοτήσεώς της δικαιώματος χρονικόν ως άνω σημείον, έχη αύτη, προς τας άλλοις, συμπεπληρωμένον το 45ον έτος της ηλικίας της. Επομένως, όταν κατά τον χρόνον του θανάτου του ησφαλισμένου δεν εδικαιούτο η χήρα αυτού, ως μη συμπληρώσασα το όριον τούτο της ηλικίας, ατομικής συντάξεως, αλλ' απενεμήθη αυτή τοιαύτη επί μόνω τω λόγω της υπάρξεως ανηλίκων τέκνων, μεταγενεστέρως δε εκλείψη η νόμιμος αύτη αιτία συνταξιοδοτήσεώς της, ότε και γεννάται το πρώτον, εάν κατά τον χρόνον τούτον έχη αύτη συμπεπληρωμένον το ως άνω όριον ηλικίας, το προς απονομήν ισοβίου ατομικής συντάξεως δικαίωμα αύτης, δέον επί τούτω να υποβληθή νέα, συνοδευομένη και υπό των σχετικών περί της κατ' ούσίαν συνδρομής της προϋποθέσεως ταύτης δικαιολογητικών, αίτησις, ή υποβολή της οποίας απαιτείται ουχί προς συνέχισιν απλώς της καταβαλλής της πρότερον καταβαλλομένης αύτη, ως συμμετόχου τη; ήδη απονεμηθείσης συντάξεως, αλλά προς αναγνώρισιν του προς συνταξιοδότησιν αυτοτελούς δικαιώματός της, μη υποχρεουμένου, ούδε και δικαιουμένου, του αρμοδίου οργάνου του εις ο συνεχωνεύθη διά του άρθρου 2 του προμνησθέντος νόμου 2348)1953 το ως άνω Ασφαλιστικόν Ταμείον αναιρεσείοντος Ι.Κ.Α., όπως εκδώση αυτεπαγγέλτως την περί απονομής της νέας συντάξεως απόφασιν, οίκοθεν αναστρέχον εις τον συνταξιοδοτικόν φάκελον και αδιαφόρου κατ' άκολουθίαν όντος άν η εν αυτώ περιερχομένη αρχική της δικαιούχου αίτησις συνωδεύετο υπό του μη απαιτουμένου τότε προς θεμελίωσίν της πιστοποιητικού περί του χρόνου της γεννήσεως αυτής. Όθεν, κρίναν το εφετείον διά της προσβαλλομένης αποφάσεώς του, ως εξ αυτής και της εις ην αύτη αναφέρεται προδικαστικής αποφάσεως του προκύπτει, ότι εις την αναιρεσίβλητον, ήτις είχε δικαιωθή συντάξεως παρά του ως άνω Ασφαλιστικού Ταμείου, ως συντρέχουσα μετ' ανηλίκου τέκνου και ούχι ατομικώς, καθ' ο μη έχουσα, κατά τον χρόνον του θανάτου του ησφαλισμένου συζύγου της, συμπεπληρωμένον το 45ον έτος της ηλικίας της, έδει άνευ ετέρου να καταβάλληται η σύνταξις αύτη και μετά την ενηλικίωσιν του τέκνου της (10 Ιουνίου 1946), εφ' όσον, καθ' ο περαιτέρω ως αφόδρα πιθανολογηθέν εκ των αποδεξεων δέχεται, υπήρχον παρά τω αναιρεσείοντι Ιδρύματι στοιχεία, εξ ων προέκυπτεν, ότι κατά τον χρόνον τούτον είχε συμπληρώσει τα ως άνω όριον ηλικίας, χωρίς να απαιτήται η υποβολή υπ' αυτής νέας αιτήσεως μετά των σχετικών περί της κατ' ούσίαν συνδρομής της προσθέτου ταύτης προϋποθέσεως, δικαιολογητικών, υποχρεουμένου του αρμοδίου οργάνου του διαδεχθέντος τα ως άνω Ασφαλιστικόν Ταμείον αναιρεσείοντος Ιδρύματος, όπως αυτεπαγγέλτως εκδώση την περί συνεχίσεως της συνταξιοδοτήσεώς της από του ως άνω χρόνου απόφασιν, ως μη όντος του δικαιώματός της τούτου αυτοτελούς, αλλ' αποτελούντος συνέχειαν του ήδη αναγνωρισθέντος αυτή, ως συντρεχούση μετ' ανηλίκου τέκνου, τοιούτου, και ακολούθως δεχθέν, υπό τον όρον της βάσεως του επιβληθέντος εις την αναιρεσίβλητον και ήδη δοθέντος υπ' αυτής αναπληρωτικού όρκου, κατά μεταρρύθμισιν της αντιθέτως αποφηναμένης πρωτοδίκου αποφάσεως, την προκειμένην αγωγήν, δι' ης ζητείτο η ανόρθωσις της ζημίας, ην αύτη υπέστη, εκ της συνεπεία της παρανόμου παραλείψεως του εν λόγω οργάνου του αναιρεσείοντος στερήσεως της συντάξεώς της από της 1 Μαΐου 1955 (λόγω παραγραφής των αναφερομένων εις απώτερον χρόνον μηνιαίων παροχών) μέχρι της 1ης Μαΐου 1960, ήτις χρονολογία ωρίσθη ως αφετηρία της επανασυνταξιοδοτήσεώς της διά της επί της από 7.4.1960 αιτήσεως εκδοθείσης υπ' αριθ. 840 της 19.7.1960 αποφάσεως του Διευθυντού του Περιφερειακού Υποκαταστήματος Πατρών, ψευδώς ήρμήνευσε και εσφαλμένως εφήρμοσε τας ουσιαστικού περιεχομένου προμνησθείσας διατάξεις και τας των άρθρων 105 και 106 του ά.ν. 2783)1941 και αναιρετέαν την απόφασίν του ταύτην, καθώς και την εφ' ης αύτη στηρίζεται υπ' αριθ. 1691)1963 προδικαστικήν, κατά τα άρθρα 807 § 17 και 832 § 1 της Πολ. Δικονομίας, ως το τελευταίον αντικατεστάθη υπό του άρθρου 23 του ν. 3810)1957, κατέστησε συμφώνως προς τον βάσιμον πρώτον της αναιρέσεως λόγον. Μη χρηζούσης δε της υποθέσεως περαιτέρω διευκρινήσεως δέον να προβή το Τμήμα τούτο εις την περαιτέρω έρευναν αυτής.

Επαισερχομένων των διαδίκων, κατά το προ-

μνησθέν άρθρον 832 § 1 της Πολ. Δικονομίας, εις την προ των αναιρεθεισών αποφάσεων κατάστασιν, εξεταστέα είναι η κατά της απορριψάσης την αγωγήν της υπ' αριθ. 24462 1962 αποφάσεως του Πρωτοδικείου Αθηνών έφεσις της εναχθείσης, ήτις, νομοτύπως και εμπροθέσμως ασκηθείσα, τύποις είναι, κατόπιν και της υπό ταύτην καταβολής του νομίμου προστίμου, παραδεκτή.

Εν ακολουθία προς τα εν τη πρώτη αιτιολογία της παρούσης αναπτυχθέντα, ως προς την έννοιαν των διεπουσών το δικαίωμα της εκκαλούσης μνησθεισών άνω διατάξεων, ορθώς διά της εκκαλουμένης αποφάσεως απερρίφθη, ως μη στηριζομένη εις τον νόμον, κατά την περί ης εν τη έφεσει γίνεται λόγος κυρίαν περί αποζημιώσεως βάσιν της, ή υπό κρίσιν αγωγή, εξ ούδεμιάς άλλης διατάξεως, ούδε και της ειδικώς υπό της εκκαλούσης επικαλουμένης τοιαύτης του άρθρου 1 § 2 στοιχ. Β' περιπτώσεις 1 του Κανονισμού Συντάξεων του Τ.Α.Κ., προκύπτοντος, ότι συνεχίζεται άνευ ετέρου η καταβολή εις την μη έχουσαν συμπληρωμένον, κατά τον χρόνον του θανάτου του ησφαλισμένου καπετάνου, τό 45ον έτος της ηλικίας της χήραν αυτού, της εις ταύτην, επί τω λόγω της υπάρξεως άνηλίκων υπό την ως άνω έννοιαν τέκνων, αποκτηθείσης συντάξεως, άλλ' αντιθέτως σαφώς, εκ του συνδυασμού της διατάξεως ταύτης προς τας των άρθρων 19, 20 § 1 και 22 του ιδίου Κανονισμού, συναγομένου, ότι το επιφέρον την παύσιν γεγονός, δηλονότι η αποβίωσις ή η ενηλικίωσις του τελευταίου τέκνου, δεν αναφέρεται μόνον εις αυτό, αλλά και εις την χήραν του ησφαλισμένου, καθό εξαρτωμένου εκ της υπάρξεως του εκλιπόντος τέκνου της του ήδη διαγνωρισθέντος αυτή δικαιώματος συντοξιοδοτήσεως. Επί δε τη κατά τον χρόνον τούτον συνδρομή της απαιτουμένης προς απονομήν εις ταύτην ατομικώς ισαρίθμου συντάξεως, προσθέτου ως άνω προϋποθέσεως, δέον, προς άσκησιν του αυτοτελούς τούτου δικαιώματός της να υποβληθή υπ' αυτής νέα, συνοδευομένη με τα προσήκοντα δικαιολογητικά, αίτησις, αρχομένου του προς σύνταξιν δικαιώματος της από της πρώτης του επομένου μηνός, καθ' ον υπεβλήθη αύτη, συμφώνως προς το άρθρον 16 § 1 του ιδίου Κανονισμού, προς την διάταξιν του οποίου και κατά τα εν τη αγωγή συνεμορφώθη, διά της εκθέσεως επί της από 7 Απριλίου 1960 αιτήσεως της εκκαλούσης υπ' αριθ. 840)19.7.1960 αποφάσεώς του και ο Αρμόδιος Διευθυντής του εν Πάτραις Περιφερειακού Υποκαταστήματος του εφεσιβλήτου Ιδρύματος, μη υποπεσών ούτω εις την αποδιδομένην αυτώ παράβασιν, ο δε τα εναντία υποστηρίζων πρώτος της έφεσης λόγος είναι απορριπτέος ως αβάσιμος.

Και ο δεύτερος εν τω εφετηρίω λόγος, δι' ου υποστηρίζεται, ότι έδει άλλως να επαναχορηγηθή εις την εκκαλουσαν σύνταξις από 1.8.1955 δι' αυτεπαγγέλτου ενεργείας, ήτοι κατά την συμπλήρωσιν του 55ου έτους της ηλικίας της, παρεκτός της παντελούς, υπό την τοιαύτην διατύπωσίν του, αοριστίας, είναι επίσης απορριπτέος, ως αβάσιμος, προεχόντως διότι και εις περίπτωσιν, καθ' ην εξ άλλης διατάξεως έδικαιούτο συντάξεως ή εκκαλούσα, έδει να υποβληθή αίτησις προς αναγνώρισιν του δικαιώματος της τούτου, είαν δεν ισχυρίζεται ότι υπέβαλεν αυτήν.

Μετά ταύτα δέον να απορριφθή ή υπό κρίσιν έφεσις ως αβάσιμος, συμψηφιζομένης της δικαστικής δαπάνης και της προκειμένης δίκης συμφώνως προς το άρθρον 211 αριθ. 2 της Πολ. Δικονομίας, λόγω της εύλογου αφορμής, ην έσχεν η αναιρεσίβλητος και εκκαλούσα όπως αμφιβάλλη περί της εκτάσεως αυτής (*).

§ 6. Ασφάλισις εις τα συγχωνευθέν προς το Ι.Κ.Α. Ταμείον Συντάξεων Προσωπικού Ηλεκτρικής Εταιρείας Μεταφορών

Ανακαθορισμός των συντάξεων υπό των αρμοδίων ασφαλιστικών οργάνων του Ι.Κ.Α. — Δήψις παρ' αυτών υπ' όψιν των κατά τον χρόνον της απονομής της συντάξεως προϋποθέσεων συνταξιοδοτήσεως, ως αύται εμφανίζονται εις τας αιτείας πράξεις του χορηγήσαντος την σύνταξιν Ταμείου, μη επιτρεπομένου του ελέγχου της ορθότητος των διαπιστώσεων των αρμοδίων οργάνων του Ταμείου ως προς τα πραγματικά γεγονότα, εφ' ων εστηρίχθη τότε η χορήγησις της συντάξεως.

Συμβουλίου της Επικρατείας 3002)1964, Τμ. Α'

Προεδρος ο Αντιπρόεδρος κ. *Γ. Θ. Σπυρόπουλος*

Εισηγητής ο Πάρεδρος κ. *Π. Μορκόπουλος*

Δικηγόροι οι κ.κ. Σ. Σπετσάκης, Δ. Θοιβιδόπουλος

Διά της υπό κρίσιν αιτήσεως ο αιτών, τέως συντοξιούχος του εις το Ι.Κ.Α. συγχωνευθέντος Ταμείου Συντάξεων Προσωπικού Η.Ε.Μ., διώκει την ακύρωσιν της υπ' αριθ. 1004)1962 αποφάσεως της Δευτεροβαθμίου Επιτροπής Εφέσεων του Ιδρύματος Κοινωνικών Ασφαλίσεων, δι' ης απερρίφθη το αίτημά του περί ανακαθορισμού της συντάξεώς του και χορηγήσεως εις τούτον ηυξημένης συντάξεως.

Εις το άρθρον τέταρτον, παράγραφος 2, του νόμου 3954)1959 «περί κυρώσεως της μεταξύ του Ελληνικού Δημοσίου και της Η.Ε.Μ. από 17.8.1957 συμβάσεως και της από 5.2.1959 συμπληρωματικής συμφωνίας» ορίζεται, ότι «προκειμένου περί των ήδη συνταξιούχων του Ταμείου, ως και των συνταξιοδοτηθησομένων συμφώνως προς τας διατάξεις της παραγράφου 4 του παρόντος άρθρου, ων (μορτέρων των περιπτώσεων) αι κατά τον χρόνον της απονομής της συντάξεως

(*) Ανετρέθη ή υπ' αριθ. 2233)1963 απόφασις του Εφετείου Αθηνών, ως και ή υπ' αριθ. 1691)1963 προδικαστική του αυτού Εφετείου.

προϋποθέσεις συνταξιοδοτήσεως θεμελιούν δικαίωμα συντάξεως, συμφώνως πρὸς τὴν κατὰ τὸν χρόνον τῆς δημοσιεύσεως τοῦ παρόντος διέπουσαν τὸ Ι.Κ.Α. νομοθεσίαν, ἢ συμφώνως πρὸς τὰς διατάξεις τῆς παραγράφου 2 τοῦ ἄρθρου τρίτου τοῦ παρόντος νόμου, ὡς καὶ τοὺς ἔχοντας, ἀνεξαρτήτως ἡλικίας, πραγματικὴν συντάξιμον ὑπηρεσίαν εἰκοσιπενταετῆ μέν, προκειμένου περὶ ὁδηγῶν, εἰκοσιοκταετῆ δὲ προκειμένου περὶ προσωπικοῦ τῶν λοιπῶν κλάδων, ἡ σύνταξις θέλει ἀνακαθορισθῆ κατὰ ποσὸν δι' ἀποφάσεως τοῦ ἁρμοδίου ὀργάνου τοῦ Ι.Κ.Α. ἀπὸ τῆς καταργήσεως τοῦ Ταμείου καὶ ἐφεξῆς ἐπὶ τῇ βάσει τῶν οἰκείων διατάξεων τῆς νομοθεσίας τοῦ Ι.Κ.Α. περὶ τρόπου ὑπολογισμοῦ τῶν συντάξεων».

Κατὰ τὴν ἀληθῆ ἔννοιαν τῆς προπαρατεθείσης διατάξεως τὰ ἁρμόδια ἀσφαλιστικὰ ὄργανα τοῦ Ι.Κ.Α., προκειμένου νὰ κρίνωσι περὶ τῆς συνδρομῆς τῶν ὅρων, ὑφ' οὓς, κατὰ τὰς διατάξεις ταύτας, χωρεῖ ὁ ἀνακαθορισμὸς τῶν συντάξεων τῶν ἤδη συνταξιούχων τοῦ συγχωνευθέντος εἰς αὐτὰς ὡς ἄνω Ταμείου, δέον, ὅπως λαμβάνωσι ὑπ' ὄψιν τὰς κατὰ τὸν χρόνον τῆς ἀπονομῆς τῆς συντάξεως προϋποθέσεις συνταξιοδοτήσεως τῶν ὡς ἄνω συνταξιούχων, ὡς αὗται ἐμφανίζονται εἰς τὰς οἰκείας πράξεις τοῦ χορηγήσαντος τὴν σύνταξιν Ταμείου, μὴ ἐπιτρεπομένου τοῦ ἐλέγχου τῆς ὀρθότητος τῶν διαπιστώσεων τῶν ἁρμοδίων ὀργάνων τοῦ ὡς εἴρηται Ταμείου ὡς πρὸς τὰ πραγματικὰ γεγονότα, ἐφ' ὧν ἐστηρίχθη τότε ἡ χορήγησις τῆς συντάξεως. Εἰδικώτερον, προκειμένου περὶ συντάξεως λόγῳ ἀναπηρίας, ἡ κρίσις περὶ τῆς συνδρομῆς τῶν κατὰ τὴν ἔννοιαν τοῦ ἄρθρου 28 § 2 ἐδάφ. α' τοῦ ἀν. νόμου 1846)1951 ἀσφαλιστικῶν προϋποθέσεων διὰ τὴν ἀναγνώρισιν δικαιώματος συνταξιοδοτήσεως ἐκ τῆς ἐν λόγῳ αἰτίας, δέον ὅπως στηρίζηται ἀποκλειστικῶς καὶ μόνον ἐπὶ τῶν γνωματεύσεων τῶν οἰκείων ὑγειονομικῶν ὀργάνων τοῦ συγχωνευθέντος Ταμείου, αἵτινες εἶχον ληφθῆ ὑπ' ὄψιν διὰ τὴν χορήγησιν τοιαύτης συντάξεως εἰς τοὺς πρὸ τοῦ νόμου 3954)1959 συνταξιούχους τοῦ Ταμείου.

Ἐν προκειμένῳ, καθ' ἃ προκύπτει ἐκ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως, τὸ ἐκδόσαν ταύτην ἀσφαλιστικὸν ὄργανον τοῦ Ι.Κ.Α., ἡ Δευτεροβάθμιος Ἀσφαλιστικὴ Ἐπιτροπὴ Ἐφέσεων, ἵνα κρίνῃ, ἂν συνέτρεχον παρὰ τῷ αἰτοῦντι αἱ προϋποθέσεις διὰ τὸν ἐπὶ τῇ βάσει τῶν παρατεθεισῶν ἐν τοῖς ἄνω διατάξεσι τοῦ ν. 3954)1959 ἀνακαθορισμὸν τῆς παρὰ τοῦ τέως Ταμείου Συντάξεως Προσωπικοῦ Η.Ε.Μ. ἀπονεμηθείσης εἰς αὐτὸν συντάξεως ἀναπηρίας, ἂν τοιοῦτον ἦτο ὁ αἰτῶν ἀσφαλιστικῶς ἀνάπηρος κατὰ τὴν ἔννοιαν τοῦ ἄρθρου 28 § 2 ἐδάφιον α' τοῦ ἀ.ν. 1846)1951, ἐστηρίχθη οὐχὶ ἀποκλειστικῶς εἰς τὴν κατὰ τοὺς ὅρους τοῦ Κανονισμοῦ Συντάξεων τοῦ διαλυθέντος Ταμείου ἐκδοθεῖσαν ἀπὸ 10 Νοεμβρίου 1949 ἰατρικὴν γνωμοδότησιν, καθ' ἣν ὁ αἰτῶν εἶναι «ἀριστικῶς ἀνίκανος διὰ τὴν ἐργασίαν του καὶ διὰ πᾶσαν ἑτέραν ἀναλόγως ἀποδίδουσαν», ἀλλὰ καὶ εἰς γνωμοδοτήσεις τῶν Ὑγειονομικῶν Ἐπιτροπῶν τοῦ Ἱδρύματος (ὑπ' ἀριθ. 394)1960 Α' Ὑγειονομικῆς Ἐπιτροπῆς, ὑπ' ἀριθ. 61)1960 Β' Ὑγειονομικῆς Ἐπιτροπῆς), αἵτινες καθώρισαν τὸ ποσοστὸν ἀναπηρίας τούτου. Ἐν ὄψει τῶν στοιχείων τούτων ἀπεφάνθη ἡ ὡς ἄνω Ἐπιτροπὴ διὰ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως, ὅτι ὁ αἰτῶν δὲν τυγχάνει ἀνάπηρος κατὰ τὴν ἔννοιαν τῶν διατάξεων τῆς παραγράφου 2 τοῦ ἄρθρου 28 ἀ.ν. 1846)1951, διότι οὗτος κατὰ τὸν ἐπίδικον χρόνον (1949) ἠδύνατο ἐργαζόμενος νὰ ἀσκῇ τὸ πρότερον ἐπάγγελμά του ἢ ἕτερον παρεμφερές. Ἀλλὰ προφανῶς ἡ κρίσις αὕτη τυγχάνει παράνομος, τὸ μὲν διότι ἐρείδεται ἀνεπιτρέπτως καὶ ἐπὶ στοιχείων, μὴ δυναμένων κατὰ νόμον νὰ ληφθῶσιν ὑπ' ὄψιν, τῶν προμνησθεισῶν γνωμοδοτήσεων τῶν Ὑγειονομικῶν Ἐπιτροπῶν τοῦ Ι.Κ.Α., τὸ δὲ διότι εἶναι ἀντίθετος πρὸς τὴν διατυπωθεῖσαν ὑπὸ τοῦ ἁρμοδίου ὑγειονομικοῦ ὀργάνου τοῦ διαλυθέντος Ταμείου Προσωπικοῦ Η.Ε.Μ. ἰατρικὴν γνωμοδότησιν, ὑποχρεωτικὴν ἀπολύτως διὰ τὸ ἀσφαλιστικὸν ὄργανον, καθ' ἣν λόγῳ τῆς νόσου, ἐξ ἧς ἔπασχεν ὁ αἰτῶν, ἐτύγχανε παντελῶς ἀνίκανος πρὸς ἄσκησιν οὐ μόνον τῆς ἐργασίας, εἰς ἣν ἀπησχολεῖτο, ἀλλὰ καὶ οἱασδήποτε ἑτέρας ἀναλόγου τοιαύτης. Συνεπῶς ἀκυρωτέα τυγχάνει ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις ὡς παράνομος κατὰ τὸν βάσιμον περὶ τούτου λόγον ἀκυρώσεως (*).

§ 7. Ἀσφάλισις εἰς Ταμεῖον Συντάξεων Προσωπικοῦ πρώην Τραπέζης Ἀθηνῶν

Ὑπαγωγὴ εἰς τὴν ἀσφάλισιν τοῦ Ταμείου αὐτοδικαίως καὶ ἄνευ ἄλλης διατυπώσεως τῶν προσλαμβανομένων ὑπαλλήλων τῆς Τραπέζης Ἀθηνῶν, τῶν μὴ ὑπερβάντων τὸ 40ὸν ἔτος τῆς ἡλικίας των, μόνης ἐκ τοῦ Καταστατικοῦ ἀπαιτουμένης προϋποθέσεως ὅπως ὁ ἀσφαλιστέος κατὰ τὸν χρόνον τῆς προσλήψεώς του μὴ ἔχῃ συμπληρώσει τὸ 40ὸν ἔτος τῆς ἡλικίας του, καὶ μὴ ἀπαιτουμένης διὰ τὴν δημιουργίαν τῆς δημοσίου δικαίου ἀσφαλιστικῆς σχέσεως τῆς ἐγγραφῆς τοῦ μισθωτοῦ εἰς τὸ μητρῷον τοῦ Ταμείου, οὐδὲ τῆς προηγουμένης ὑπὸ τούτου αἰτήσεως ὅτι θέλει νὰ καταστῇ μέτοχος τοῦ Ταμείου, μὴ δυναμένης, ἐξ ἄλλου, τῆς μὴ καταβολῆς ὑπὸ τοῦ ἠσφαλισμένου τῶν πρὸς τὸ Ταμεῖον εἰσφορῶν νὰ ἀποστερήσῃ τὸν ἠσφαλισμένον τῶν δικαιωμάτων του, ἐπιφυλασσομένης μόνον ὑπὲρ τοῦ Ταμείου τῆς ἐφαρμογῆς τοῦ ἄρθρου 281 Ἀστικοῦ Κώδικος.

Ἀρείου Πάγου 776)1964, Τμ. Β'

Προεδρεύων ὁ Ἀντιπρόεδρος κ. *Κ. Σούρλος*

Εἰσηγητὴς ὁ Ἀρεοπαγίτης κ. *Κ. Ἀναγνωστόπουλος*

Δικηγόροι οἱ κ.κ. Π. Δημάκος, Δ. Γ. Παπαγεωργίου

Ἐν ἄρθρῳ 3 § 2 τοῦ διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 73505

(*) Ἴδετε καὶ Σ.Ε. 2043)1964, ΕΕΔ 33, 1054.

της 26.11.1922 αποφάσεως του Υπουργού Εθνικής Οικονομίας, δημοσιευθείσης εις την Εφημερίδα της Κυβερνήσεως (παράρτ. 234)15.12.1922) εγκριθέντος Καταστατικού του αναιρεσιβλήτου, κατ' εφαρμογήν του νόμου 2868)1922 και εκ ταύτου επέχοντος ισχύν ουσιαστικού νόμου, ισχύοντος δε κατά τον χρόνον της προσλήψεως του αναιρεσείοντος υπό της πρώην Τραπέζης Αθηνών, ορίζεται, ότι: «μέτοχοι του Ταμείου είναι αυτοδικαίως και υποχρεωτικώς πάντες οι από της ενάρξεως της ισχύος αυτού προσληφθησόμενοι τακτικοί υπάλληλοι της Τραπέζης Αθηνών, ηλικίας ούχι ανωτέρας των 40 ετών».

Εκ της παρατεθείσης διατάξεως, προς ην (διάταξιν) ταυτόσημος είναι και η του άρθρου 14 του ήδη ισχύοντος Καταστατικού του αναιρεσιβλήτου, δημοσιευθέντος μετά της εγκριτικής υπ' αριθ. 54754 της 5.12.1949 αποφάσεως Υπουργού Εργασίας εις την Εφημερίδα Κυβερνήσεως (φύλλου 213)15.12.1949), αλλά και εκ του συνόλου των διατάξεων αυτού, γίνεται δήλον, ότι εις την εν λόγω ασφάλισιν υπάγονται αυτοδικαίως και άνευ άλλης διατυπώσεως, πάντως δε υπό την ισχύν αυτού προσλαμβανόμενοι υπάλληλοι της Τραπέζης Αθηνών, οι μη υπερβάντες το 40ον έτος της ηλικίας των. Μόνη δε θεν προϋπόθεσις, ην απαιτεί το Καταστατικόν διά την υπαγωγήν εις την ασφάλισιν, είναι, όπως ο ασφαλιστέος κατά τον χρόνον της προσλήψεώς του μη έχη συμπληρώσει το 40ον έτος της ηλικίας του. Εντεύθεν παρέπεται, ότι διά την δημιουργίαν της δημοσίου δικαίου ασφαλιστικής σχέσεως δεν απαιτείται η εγγραφή του μισθωτού εις το μητρώον του Ταμείου, ούδε η προηγουμένη υποβολή υπό τούτου αιτήσεως, ότι θέλει να καταστή μέτοχος του Ταμείου, διότι, εξ άλλου, η μη καταβολή υπό του ησφαλισμένου των προς το Ταμείον εισφορών, δι' ας υπόλογος είναι έναντι του Ταμείου ο εργοδότης, εν προκειμένω η Τράπεζα, δεν δύναται να αποστερήση τον ήδη υποχρεωτικώς ησφαλισμένον των έναντι του Ταμείου δικαιωμάτων του, επιφυλασσομένης μόνον υπέρ του υποχρέου Ταμείου της εφαρμογής του άρθρου 281 του Α.Κ.(*).

Καθ' ο δέχεται το δικάσαν Εφετείον διά της προσβαλλομένης αποφάσεώς του, ομολογεί δε και ο αναιρεσείων διά της υπό δίκην αγωγής του, ούτος ως γεννηθείς κατά την δήλωσίν του τω 1890 ήγε κατά την πρόσληψίν του (1933) ηλικίαν ανωτέραν των 40 ετών και επομένως δεν υπήγετο εις την υπό του ως άνω νόμου και του Καταστατικού θεσπιζομένην υποχρεωτικήν ασφάλισιν, δι' ον λόγον και δεν κατέβαλε ποτέ, καθ' ά δέχεται, περαιτέρω το Εφετείον, μέχρι της εξόδου του εκ της υπηρεσίας εις το αναιρεσίβλητον Ταμείον τας υπό των άρθρων 15 του ήδη ισχύοντος Καταστατικού και 4 του προϊσχύοντος τοιούτου προβλεπομένας ασφαλιστικάς εισφοράς, αίτινες κατεβάλλοντο υπό της Τραπέζης, τη συναινέσει του, εις το Ι.Κ.Α., από της ενάρξεως της λειτουργίας αυτού, παρ' ω εθεώρει η Τράπεζα, ότι ήτο ησφαλισμένος ο αναιρεσείων κατά το άρθρον 2 του νόμου 1846)1951, ως μη ων μέτοχος του αναιρεσιβλήτου Ταμείου, ούδε και εποιήσατο χρήσιν ο αναιρεσείων της υπό του άρθρου 34 § 5 του Καταστατικού παρεχομένης αυτώ ευχερείας όπως καταστή μέτοχος του Ταμείου, άτε μη υποβαλών σχετικήν αίτησιν εντός της υπό της μνηθείσης διατάξεως οριζομένης τριμήνου ανατρεπτικής προθεσμίας από της ισχύος του Καταστατικού (1.1.1950), άλλ' ούτε και μέχρι της εξόδου του εκ της υπηρεσίας υπέβαλε τοιαύτην αίτησιν. Και ναι μεν, καθ' ά δέχεται το Εφετείον, κατόπιν της υπ' αριθ. 459)1953 αποφάσεως του Πρωτοδικείου Αθηνών, βεβαιούσης ως χρόνον γεννήσεως του αναιρεσείοντος το έτος 1899, εκδοθείσης δε κατά την επ' αναφορά διαδικασίαν, συνετάγη κατά τα άρθρα 12 και 31 του κωδικοποιημένου νόμου 5037)1931 η οικεία υπ' αριθ. 139)1953 ληξιαρχική πράξις γεννήσεως του ληξιάρχου Ταύρου, καθ' ην ο αναιρεσείων φέρεται γεννηθείς την 15.1.1899, η τοιαύτη όμως απόφασις δεν δύναται να αντιταχθή έναντι του αναιρεσιβλήτου, μη προσκληθέντος, μηδε συμμετασχόντος εις την περί ταύτης δίκην, ούδε δύναται να θεωρηθή βάσει της ως άνω ληξιαρχικής πράξεως ως καταληφθείς εκτοτε, ήτοι από της εισόδου εν τη υπηρεσία υπό της ασφαλίσεως λόγω μη συμπληρώσεως υπ' αυτού του 40ού έτους της ηλικίας του. Βάσει δε θεν των προεκτεθέντων είναι ορθόν το διατακτικόν της προσβαλλομένης αποφάσεως, απορριψάσης την ένδικον αγωγήν, διώκουσαν την υποχρέωσιν του αναιρεσιβλήτου εις την καταβολήν αυτώ αποζημιώσεως, συνιστωμένης εις το ποσόν της χορηγητέας συντάξεως, κατά το εν αυτή χρονικόν διάστημα, αναγνωριζομένης άμα της τοιαύτης υποχρεώσεως του αναιρεσιβλήτου, ει και επί τη μη ορθή αιτιολογία ότι εκ των προεκτεθεισών διατάξεων προκύπτει, ότι αναγκαία προϋπόθεσις διά την υπαγωγήν του μισθωτού εις την υποχρεωτικήν ασφάλισιν του αναιρεσιβλήτου είναι η εγγραφή του ασφαλιστέου εν τω μητρώω του

(*) Αντίθετος η Σ.Ε. 1223)1963, ΕΕΔ 22. 938. Ίδετε διά το θέμα και Γ. Σταυροπούλου, Η υποχρεωτική ασφάλισις εις το Δίκαιον Κοινωνικών Ασφαλίσεων, ΕΕΔ 22, 1041.

ἀναιρεσιβλήτου καὶ ἡ καταβολὴ τῶν ἀσφολιστικῶν εἰσφορῶν ἐντὸς τακτοῦ χρόνου, μὴ βάσιμος δὲ καὶ ἀπορριπτέος ὁ περὶ τοῦ ἐναντίου σχετικὸς πρῶτος ἐν τῷ ἀναιρετηρίῳ λόγος. Ἀρκοῦντος δὲ τοῦ ἐρείσματος τούτου πρὸς στήριξιν τοῦ διατακτικοῦ τῆς ἀποφάσεως μοναία ἀπεβαίνει ἡ ἔρευνα τοῦ λόγου ἀναιρέσεως 2ου τοῦ ἀναιρετηρίου καὶ 1ου τοῦ δικογράφου τῶν προσθέτων, πλήσαντος τὸ ἐπάλληλον ἔρεισμα τῆς ἀναιρεσιβαλλομένης ἀποφάσεως, καθ' ὃ, ὑπὸ τὰ ἐν αὐτῇ ἐκτιθέμενα περιστατικά, ἡ ἄσκησις τοῦ δικαιώματος τοῦ ἀναιρεσείοντος τελεῖ εἰς πρόδηλον ἀντίθεσιν πρὸς τὰ χρηστὰ ἤθη, τὴν καλὴν πίστιν καὶ τὸν κοινωνικὸν καὶ οἰκονομικὸν σκοπὸν τοῦ δικαιώματος, διότι ἡ σκέψις αὕτη τῆς ἀποφάσεως, καὶ ἐσφαλμένη ἂν εἶναι, εὐδόλως ἐπηρεάζει τὸ διατακτικὸν αὐτῆς (*).

§ 8. Ἀσφάλισις εἰς Ταμεῖον Ἐπικουρικῆς Ἀσφαλίσεως Δομικῶν καὶ Ξυλουργικῶν Ἐργασιῶν

Ἄκυρος ἔκδοσις τοῦ ἱδρυτικοῦ τοῦ Ταμείου διατάγματος τῆς 6.4)18.5 1943, μὴ ὑποβιηθέντος εἰς προηγουμένην ἐπεξεργασίαν ὑπὸ τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας, ἐκδοθέντος οὕτω ἀκύρως καὶ τοῦ Καταστατικοῦ τοῦ Ταμείου καὶ Κανονισμοῦ παροχῶν. Νόμιμος ἡ λειτουργία τοῦ Ταμείου κατόπιν τῆς δημοσιεύσεως τοῦ Ν.Δ. 3867)1958, ἰσχύσαντος ἀπὸ τῆς 29 Ὀκτωβρίου 1958, ἀφ' ἧς καὶ ἡ παραγραφὴ ἀξιώσεως

Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας 3149)1964, Τμ. Α'

Πρόεδρος ὁ Ἀντιπρόεδρος κ. *Γ. Θ. Σπυρόπουλος*

Εἰσηγητὴς ὁ Σύμβουλος κ. *Γ. Χαρμπούρης*

Δικηγόροι οἱ κ.κ. Κ. Παπαδημητρίου, Ε. Ἀνδρέου

Διὰ τῆς ὑπὸ κρίσιν αἰτήσεως διώκεται ἡ ἀκύρωσις τῆς ὑπ' ἀριθ. 8053)1505 τῆς 10 Μαΐου 1963 ἀποφάσεως τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Ταμείου Ἐπικουρικῆς Ἀσφαλίσεως Δομικῶν καὶ Ξυλουργικῶν Ἐργασιῶν, διὰ τῆς ὁποίας ἀπερρίφθη ἡ παρὰ τοῦ αἰτοῦντος ὑποβληθεῖσα εἰς τὸ Ταμεῖον αἴτησις συνταξιοδοτήσεώς του, ἐπὶ τῇ αἰτιολογίᾳ ὅτι τὸ δικαίωμα αὐτοῦ ὑπέκυψεν εἰς τὴν 5ετῆ παραγραφήν, ἐφ' ὅσον, συμπληρώσας τὸ 65ον ἔτος τῆς ἡλικίας του τὴν 1ην Ἰουλίου 1952, ἔτυχε παρὰ τοῦ Ι.Κ.Α. συντάξεως διὰ τῆς 10917)1954 ἀποφάσεώς του. Ἡ αἴτησις αὕτη, νομοτύπως καὶ ἐμπροθέσμως ἀσκηθεῖσα, εἶναι τύποις δεκτὴ καὶ ἐξετασιέα κατ' οὐσίαν.

Ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις, ἵνα χαρακτηρίσῃ ὡς παραγεγραμμένον τὸ δικαίωμα τοῦ αἰτοῦντος κατὰ τὴν 11 Σεπτεμβρίου 1962, ὅτε ὑπεβλήθη ἡ περὶ συνταξιοδοτήσεως αἴτησις τοῦ αἰτοῦντος ἐπικαλεῖται τὴν διάταξιν τοῦ ἄρθρου 26 § 1 τοῦ Κανονισμοῦ Παροχῶν τοῦ Ταμείου, τοῦ κυρωθέντος διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 48422)Σ. 1174 τῆς 20 Αὐγούστου 1953 ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας, ἀρις ὑσης πενταετῆ παραγραφὴν ἀπὸ τῆς γενέσεως τοῦ δικαιώματος.

Ὡς παγίως ἐκρίθη ὑπὸ τοῦ δικαστηρίου τούτου (Σ.Ε. 652)1950, 555)1956, 829)1964 κλπ.), (*) τὸ ἱδρυτικὸν τοῦ ρηθέντος Ταμείου διάταγμα τῆς 6.4)18.5.1943 (139) ἐξεδόθη ἀκύρως, ὅτε μὴ ὑποβληθὲν εἰς προηγουμένην ἐπεξεργασίαν ὑπὸ τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας, ἀκύρως δὲ ἐπίσης ἐξεδόθησαν τὸ Καταστατικὸν τοῦ Ταμείου (ἀπόφ. 18813)1949) καὶ ὁ ἀνωτέρω μνημονευθεὶς Κανονισμὸς παροχῶν. Ἡ λειτουργία τοῦ Ταμείου τούτου κατέστη νόμιμος κατόπιν τῆς δημοσιεύσεως τοῦ ν.δ. 3867)1958, ἰσχύσαντος ἀπὸ τῆς 29 Ὀκτωβρίου 1958, καὶ κατ' ἀκολουθίαν κτῆσις δικαιώματος συνταξιοδοτήσεως δὲν δύναται νὰ θεωρηθῇ συντελεσθεῖσα καὶ παραγραφὴ τοῦ δικαιώματος, ἀρξαμένη πρὸ τῆς ἰσχύος τοῦ ν. δ)τος τούτου. Ὅθεν ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις, δεξαμένη ἀντιθέτως ἀφετηρίαν πρὸς ὑπολογισμὸν τῆς παραγραφῆς χρόνου προγενέστερον τῆς 29 Ὀκτωβρίου 1958, κακῶς τὰς ρηθείσας διατάξεις ἐφήρμοσε καὶ εἶναι τοῦτο τῷ λόγῳ ἀκυρωτέα.

§ 9. Ἀσφάλισις εἰς Ταμεῖον Ἐπικουρικῆς Ἀσφαλίσεως Προσωπικοῦ Ὀργανισμῶν Κοινωνικῆς Ἀσφαλίσεως

Μὴ ὑπαγωγὴ εἰς τοῦτο μονίμων ἰατρῶν τοῦ Ἱδρύματος Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων κατ' ἄρθρον 8 § 2 Ν.Δ. 4277)1962, ἤτοι τῶν κατεχόντων ὀργανικὴν θέσιν μονίμου Θεραπευτοῦ τοῦ Ι.Κ.Α.—Θέσεις μονίμων ἰατρῶν τοῦ Ι.Κ.Α.—Συνταγματικὴ ἢ διάφορος μετοχείρισις τούτων ἀπὸ τῆς τῶν λοι-

(*) Ἐπεκυρώθη ἡ ὑπ' ἀριθ. 1014)1964 ἀπόφασις τοῦ Ἐφετείου Ἀθηνῶν.

(*) Ἴδετε καὶ Σ.Ε. 1876)1964, ΕΕΔ 23, 1180, ἔνθα καὶ λ-ιτοί, ἀντιθέτως ὅμως ἡ Α.Π. 551)1961, ΕΕΔ 20, 1031.

πῶν ἰατρῶν τοῦ Ι.Κ.Α.

Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας 2932)1964, Τμ. Α'

Πρόεδρος ὁ Ἀντιπρόεδρος κ. *Γ. Θ. Σπυρόπουλος*

Εἰσηγητὴς ὁ Πάρεδρος κ. *Δ. Καλοδούκας*

Δικηγόρος ὁ κ.κ. Α. Κλεισιούνης

Διὰ τῆς ὑπὸ κρίσιν αἰτήσεως διώκεται τύποις παραδεκτῶς ὑπὸ τῶν αἰτουσῶν, ἰατρῶν τοῦ Ι.Κ.Α., ἡ ἀκύρωσις 1) τῆς ὑπ' ἀριθ. 5988)60)14.12.1962 ἀποφάσεως τοῦ Προέδρου τοῦ Ταμείου Ἐπικουρικῆς Ἀσφαλίσεως Προσωπικοῦ Ὀργανισμῶν Κοινωνικῆς Ἀσφαλίσεως (Τ.Ε.Α.Π.Ο.Κ.Α.), δι' ἧς ὡρίσθη, ὅπως, συμφώνως πρὸς τὸ ἄρθρον 8 § 2 τοῦ ν. δ)τος 4277)1962, παύσωσιν ἐνεργούμεναι κρατήσεις ὑπὲρ τοῦ ἐν λόγῳ Ταμείου ἐπὶ τῶν ἀποδοχῶν τῶν περὶ ὧν τὸ ν. δ)μα τοῦτο ἰατρῶν τοῦ Ι.Κ.Α. (ἐν οἷς καὶ αἱ αἰτοῦσαι) καὶ 2) τῆς ὑπ' ἀριθ. 10)2.1.1963 πράξεως τοῦ αὐτοῦ Προέδρου, ἐκδοθείσης εἰς ἐκτέλεσιν τῆς ὑπ' ἀριθ. 66)12.12.1962 ἀποφάσεως τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ εἰρημένου Ταμείου, δι' ἧς ἐκλήθησαν αἱ αἰτοῦσαι, ὅπως ἀναλάβωσι τὰς κατὰ τὸ παρελθὸν καταβληθείσας εἰσφορὰς των πρὸς τὸ Τ.Ε.Α.Π.Ο.Κ.Α.

Αἱ αἰτοῦσαι διὰ τῆς ἐπ' ἀιρεσατηρίῳ δηλώσεως τοῦ πληρεξουσίου των δικηγόρου παρητήθησαν τοῦ λόγου ἀκυρώσεως περὶ ἀναρμοδιότητος τοῦ ἐκδόντος τὰς προσβαλλομένας πράξεις ὀργάνου.

Κατὰ τὸ ἄρθρον 8 § 2 τοῦ ν. δ)τος 4277)1962 «περὶ συνταξιοδοτήσεως τῶν ἰατρῶν τοῦ Ι.Κ.Α. κλπ.» οἱ μόνιμοι ἰατροὶ τοῦ Ι.Κ.Α., περὶ ὧν τὸ ν. δ)γμα τοῦτο, δὲν ὑπάγονται εἰς τὴν ἀσφάλισιν τοῦ Τ.Ε.Α.Π.Ο.Κ.Α., τυχὸν δὲ καταβληθεῖσαι εἰσφοραὶ ἐπιστρέφονται ἀτόκως ἐντὸς τριῶν μηνῶν ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τοῦ αὐτοῦ ν. δ)τος. Κατὰ δὲ τὸ ἄρθρον 1 § 2 τοῦ ἰδίου ν. δ)τος ἡ ὡς ἄνω διάταξις ἀναφέρεται εἰς τοὺς ἰατροὺς τοῦ Ι.Κ.Α., τοὺς ἀνήκοντας εἰς τὸ τακτικὸν ἐπιστημονικὸν ὑγειονομικὸν προσωπικὸν τοῦ Ἱδρύματος, συμφώνως τῷ ἄρθρῳ 1 τοῦ β. δ)τος τῆς 17.2.1956 (67), ὡς τοῦτο ἀντικατεστάθη ὑπὸ τῆς παραγράφου 1 τοῦ ἄρθρου μόνου τοῦ β. δ)τος τῆς 24.6.1958 (110), ἐξαιρέσει ἐκείνων, περὶ ὧν προνοεῖ ὁ νόμος 3163)1955. Καὶ τὸ μὲν ἄρθρον 1 τοῦ β. δ)τος τῆς 17.2.1956, ὡς κατὰ τὰ ἀνωτέρω ἀντικατεστάθη, ὁρίζει, ὅτι μόνιμοι ἰατροὶ τοῦ Ἱδρύματος εἶναι οἱ κατέχοντες ὀργανικὴν θέσιν μονίμου θεραπευτοῦ ἰατροῦ καὶ οἱ ὑγειονομικοὶ διευθυνταὶ καὶ οἱ ἐλεγκταὶ ἰατροί. Ὁ δὲ νόμος 3163)1955, ἀναφερόμενος εἰς τοὺς τακτικοὺς ὑπαλλήλους τοῦ Ι.Κ.Α., προνοεῖ μὲν περὶ τῶν ἰατρῶν ἐλεγκτῶν καὶ ὑγειονολόγων, οἵτινες κατὰ τὸ ἄρθρον 21 τῆς ὑπ' ἀριθ. 60556)22.2.1940 ἀποφάσεως τοῦ Ὑφυπουργεῖου Ἐργασίας (ΦΕΚ 62, τεῦχος Β') ἦσαν ἐκτοτε τακτικοὶ ὑπάλληλοι τοῦ Ἱδρύματος, δὲν προνοεῖ ὅμως περὶ τῶν ἰατρῶν θεραπευτῶν, οἱ ὁποῖοι, κατὰ τὸ ἄρθρον 22 τῆς αὐτῆς ὑπουργικῆς ἀποφάσεως, δὲν ἐθεωροῦντο κατὰ τὴν δημοσίευσιν τοῦ νόμου 3163)1955 ὑπάλληλοι τοῦ Ἱδρύματος, ἀλλὰ συνεξέοντο μετ' αὐτοῦ διὰ σχέσεως ἐμμίσθου ἐντολῆς.

Ἐκ τοῦ συνδυασμοῦ τῶν ἀνωτέρω διατάξεων προκύπτει, ὅτι κατὰ τὴν μνημονευθεῖσαν παράγραφον 2 τοῦ ἄρθρου 8 τοῦ ν.δ. 4277)1962 δὲν ὑπάγονται εἰς τὴν ἀσφάλισιν τοῦ Τ.Ε.Π.Ο.Κ.Α. οἱ κατέχοντες ὀργανικὴν θέσιν μονίμου θεραπευτοῦ ἰατροῦ τοῦ Ι.Κ.Α. (Σ.τ.Ε. 238)1964)(*).

Οἱ μόνιμοι θεραπευταὶ ἰατροὶ τοῦ Ι.Κ.Α. ἀποτελοῦσι, κατὰ τὸ ἄρθρον 13 τῆς προμνημονευθείσης ὑπ' ἀριθ. 60556)1940 ὑπουργικῆς ἀποφάσεως, ἰδίαν κλάδον, πλήρως διακρινόμενον ἀπὸ τὸν κλάδον τῶν ἰατρῶν ὑγειονολόγων καὶ τὸν κλάδον τῶν ἰατρῶν ἐλεγκτῶν, δι' αὐτούς δέ, ὡς ἀνήκοντας εἰς ἰδίαν κλάδον, ἰσχυσαν ἀνέκαθεν εἰδικαὶ διατάξεις, ὡς ἐκ τῶν εἰδικῶν αὐτῶν καθηκόντων, ὡς θεραπόντων ἰατρῶν, ἐκτελούντων κυρίως νοσηλείαν ἀσθενῶν καθ' οἶκον ἢ ἐν ἰατρείῳ (ἄρθρον 13 § 4 τῆς ὑπ' ἀριθ. 60556)1940 ὑπουργικῆς ἀποφάσεως), ἀσκοῦσι δὲ τὰ καθήκοντά των κατὰ εἰδικὸν ὡράριον ἐργασίας, διάφορον τοῦ ἰσχύοντος διὰ τοὺς λοιποὺς ἰατροὺς τοῦ Ι.Κ.Α., συμφώνως τῷ ἄρθρῳ 3 ἐδάφ. α' τοῦ ἀπὸ 11.10.1957 β. διατάγματος «περὶ τροποποιήσεως διατάξεών τινων τοῦ ἀπὸ 30.3.1951 β. διατάγματος περὶ μισθολογίου τοῦ προσωπικοῦ τοῦ Ι.Κ.Α. (ΦΕΚ 216). Μὴ διαπιστουμένης συνεπῶς ἀπολύτου ταυτότητος ὅρων ἐργασίας μεταξὺ τῶν μονίμων ἰατρῶν θεραπευτῶν καὶ τῶν λοιπῶν ἰατρῶν τοῦ Ι.Κ.Α. ἢ ὑπὸ τοῦ νόμου διαφορᾶς μετοχείρισις τῶν πρώτων, ἀποτελούντων ἰδιαιτέραν κατηγορίαν, ἐξ ἀντικειμένου ὁριζομένην καὶ διακρινομένην ἀπὸ τοὺς λοιποὺς ἰατρούς, καὶ ἡ ἐξαίρεσις αὐτῶν ἀπὸ τὴν ἐπικουρικὴν ἀσφάλισιν τοῦ Τ.Ε.Α.Π.Ο.Κ.Α. οὐδόλως ἀντίκειται εἰς τὴν κατὰ τὸ ἄρθρον 3 τοῦ Συντάγματος ἀρχὴν τῆς ἰσότητος καὶ ἀπορριπτέας εἶναι, ὡς ἀβάσιμος, ὁ περὶ τοῦ ἐναντίου προβαλλόμενος μοναδικὸς λόγος ἀκυρώσεως (Σ.τ.Ε. 238)1964).

Κατὰ ταῦτα δέον ὅπως ἡ ὑπὸ κρίσιν αἴτησις

(*) ΕΕΔ 23, 802.

άπορριφθῆ.

§ 10. Ἀσφάλισις εἰς Ταμεῖον Ἀσφαλίσεως Ἀρτεργατῶν, Μυλεργατῶν καὶ Μακαρονοτεχνιτῶν

Παραγραφὴ τοῦ δικαιώματος πρὸς σύνταξιν μετὰ παρέλευσιν τριῶν ἐτῶν ἀπὸ τῆς ἡμέρας τῆς γεννήσεώς του.—Καθιέρωσις ἀποσβεστικῆς προθεσμίας, ἐντὸς τῆς ὁποίας πρέπει νὰ ἀσκῆται τὸ κτηθὲν συνταξιοδοτικὸν δικαίωμα.

Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας 3003)1964, Τμ. Α'

Πρόεδρος ὁ Ἀντιπρόεδρος κ. *Γ. Θ. Σπυρόπουλος*

Εἰσηγητὴς ὁ Πάρεδρος κ. *Π. Μαρκόπουλος*

Δικηγόρος ὁ κ. **Κ. Δημάκης**

Διὰ τῆς ὑπὸ κρίσιν αἰτήσεως ὁ αἰτῶν διώκει τὴν ἀκύρωσιν τῆς ὑπ' ἀριθ. 1587)8.8.1961 ἀποφάσεως τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Ταμείου Ἀσφαλίσεως Ἀρτεργατῶν, Μυλεργατῶν καὶ Μακαρονοτεχνιτῶν, δι' ἧς ἀπερρίφθη τὸ αἴτημά του περὶ παροχῆς συντάξεως λόγῳ ἀναπηρίας ὡς ἐκπροθέσμως ὑποβληθέν.

Καθ' ἃ ὑποστηρίζει ὁ αἰτῶν, οὗτος διέκοψεν ὁριστικῶς τὴν ἐργασίαν του ὡς ἀρτεργάτου τὸ ἔτος 1951 λόγῳ ἀσθενείας, τὸ δὲ ἔτος 1957 ὑπέβαλε πρὸς τὸ Ταμεῖον Ἀσφαλίσεως Ἀρτεργατῶν αἴτησιν περὶ χορηγήσεως συντάξεως λόγῳ ἀναπηρίας.

Ἐκ τῶν ἀνωτέρω σαφῶς προκύπτει, ὅτι τὸ δικαίωμα τοῦ αἰτοῦντος πρὸς χορήγησιν συντάξεως λόγῳ ἀναπηρίας ἐγεννήθη - κατὰ γενικὴν ἀσφαλιστικὴν ἀρχὴν - ἐφ' ὅσον θὰ εἶχεν οὗτος καὶ τὸν νόμιμον χρόνον ἐν ἀσφαλίσει, ὅτε λόγῳ νόσου ἔπαυσεν ὁριστικῶς ἐργαζόμενος, ἤτοι τὸ - τος 1951. Δεδομένου ὅμως ὅτι ὑπὸ τῆς παραγράφου 1 τοῦ ἄρθρου 6 τῆς ὑπ' ἀριθ. 62153) Σ.1364)17.11.1950 ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας, καθ' ἣν «τὸ δικαίωμα πρὸς σύνταξιν παραγράφεται μετὰ παρέλευσιν τριῶν ἐτῶν ἀπὸ τῆς ἡμέρας τῆς γεννήσεώς του», καθιεροῦται ἀποσβεστικὴ προθεσμία, ἐντὸς τῆς ὁποίας δέον νὰ ἀσκῆται τὸ ὑπὸ τοὺς προμνησθέντας ὅρους κτηθὲν συνταξιοδοτικὸν δικαίωμα, ὀρθῶς καὶ νομίμως, κατ' ἐφαρμογὴν τῆς ὡς ἄνω διατάξεως, διὰ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον τοῦ ὡς ἄνω Ταμείου ἔκρινεν ἐν προκειμένῳ, ὅτι ὁ αἰτῶν ἐκπροθέσμως ἤσκησε τὸ συνταξιοδοτικόν του δικαίωμα καὶ ἀπέρριψεν ὡς ἐκπρόθεσμον τὴν κατὰ τὸ ἔτος 1957 ὑποβληθεῖσαν ὑπ' αὐτοῦ σχετικὴν αἴτησιν. Ὁ ἰσχυρισμὸς δὲ τοῦ αἰτοῦντος ὅτι ἐν πάσῃ περιπτώσει ἔδει νὰ ληφθῇ ὑπ' ὄψιν, ὅτι εἶχεν ὑποβάλει καὶ ἑτέρας ὁμοίας αἰτήσεις κατὰ τὰ ἔτη 1952 - 1957 ἀπορριπτέος τυγχάνει, ὡς ἀορίστως καὶ ἀναποδείκτως προβαλλόμενος, ἐφ' ὅσον ἡ Διοίκησις ἀρνεῖται ἀπολύτως τὴν ὕπαρξιν τοιούτων αἰτήσεων.

Κατὰ ταῦτα ἀπορριπτέα τυγχάνει ἡ ὑπὸ κρίσιν αἴτησις ἀκυρώσεως ὡς μὴ νόμῳ βάσιμος.

§ 11. Ἀσφάλισις εἰς Ἐπικουρικὸν Ταμεῖον Ἐξόδου καὶ Ἀνικάνων Ἐργατῶν Μετάλλου

Προϋποθέσεις δικαιώματος συντάξεως κατὰ Κανονισμὸν Παροχῶν τοῦ Ταμείου.—Ἔννοια διατάξεων.—Θεμελιώδης ἀρχὴ κοινωνικῆς ἀσφαλίσεως, καθ' ἣν ἡ συνέχισις τῆς ἀσφαλιζομένης ἐργασίας καὶ ἡ συνεπείᾳ ταύτης ἐξακολούθησις καταβολῆς τῶν εἰσφορῶν καὶ ἡ ἀναβίλη τῆς συνταξιοδοτήσεως δὲν δύνανται νὰ καταστήσωσι χείρονα τὴν θέσιν τοῦ ἠσφαλισμένου.

Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας 2929)1964, Τμ. Α'

Πρόεδρος ὁ Ἀντιπρόεδρος κ. *Γ. Θ. Σπυρόπουλος*

Εἰσηγητὴς ὁ Σύμβουλος κ. *Ν. Μπενρόπουλος*

Δικηγόροι οἱ κ.κ. Σ. Σπετσάκης, Δ. Ἀποστολίδης

Διὰ τῆς ὑπὸ κρίσιν αἰτήσεως διώκεται ἡ ἀκύρωσις τῆς ἀπὸ 12 Σεπτεμβρίου 1963 ἀποφάσεως τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Ἐπικουρικοῦ Ταμείου Ἐξόδου Γερόντων καὶ Ἀνικάνων Ἐργατῶν Μετάλλου, δι' ἧς ἀπερρίφθη αἴτησις τοῦ προσφεύγοντος ἠσφαλισμένου παρὰ τῷ ἐν λόγῳ Ταμείῳ, ὅπως τύχῃ συντάξεως λόγῳ γήρατος.

Ἐν ἄρθρῳ 2 τοῦ Κανονισμοῦ Παροχῶν τοῦ καθ' οὗ Ταμείου (ἀπόφασις Ὑπουργοῦ Ἐργασίας 56025 τῆς 21)23 Ὀκτωβρίου 1953, Ε.Κ. 231 Β') ὁρίζεται, ὅτι δικαιοῦνται συντάξεως, λόγῳ γήρατος, ἐκ τοῦ Ταμείου οἱ ἠσφαλισμένοι, οἱ διακόπτοντες τὴν ἄσκησιν τῆς παρὰ τῷ Ταμείῳ ἀσφαλιστέας ἐργασίας των, ἐφ' ὅσον συνεπλήρωσαν τὸ 60ὸν ἔτος τῆς ἡλικίας των καὶ 20ετῆ τοὐλάχιστον ἀσφαλιστέαν ἀπασχόλησιν, ἐπραγματοποίησαν δὲ 1500 ἡμέρας ἐργασίας ἐν ἀσφαλίσει. Ἠσφαλισμένοι, μὴ συμπληρώσαντες 20ετῆ ἐργασίαν, δικαιοῦνται συντάξεως, ἐφ' ὅσον συνεπλήρωσαν 16ετῆ τοιαύτην, ἔχουσι δὲ πραγματοποιήσει, πλὴν τῶν 1500 ἡμερῶν ἐργασίας ἐν ἀσφαλίσει, καὶ 200 ἐπὶ πλέον δι' ἕκαστον ἐλλεῖπον ἔτος ἐργασίας μέχρι συμπληρώσεως 20ετοῦς

έργασίας. Έν πάση περιπτώσει έκ τῶν 1500 ἡμερῶν ἐργασίας ὁ ἠσφαλισμένος δέον νά ἔχῃ πραγματοποιήσει 300 τοιαύτας κατά τήν τελευταίαν πρό τῆς ὑποβολῆς τῆς αἰτήσεως πρός ἀπονομήν συντάξεως τετραετίαν. Ὡς προϋπόθεσις τοιαύτη δηλ. διά τήν ἐπί τῇ διακοπῇ τῆς ἐργασίας χορήγησιν συντάξεως τίθενται ἀφ' ἑνός μέν ἡ συμπλήρωσις ὡρισμένης ἡλικίας, ἐν συνδυασμῷ πρός τήν πραγματοποίησιν ὡρισμένου ἀριθμοῦ ἡμερῶν ἐργασίας, ἀφ' ἑτέρου δέ ἡ κατά τήν πρό τῆς ὑποβολῆς τῆς αἰτήσεως περί ἀπονομῆς συντάξεως τετραετίαν πραγματοποίησις 300 τοὐλάχιστον ἡμερῶν ἐργασίας. Ὡς πρός τήν τελευταίαν ταύτην προϋπόθεσιν ἡ ἐν λόγῳ διάταξις καθορίζει τόν χρόνον τῆς ὑποβολῆς τῆς περί ἀπονομῆς συντάξεως αἰτήσεως ὡς τό χρονικόν σημεῖον, μέχρι τοῦ ὁποίου δύνανται νά συμπληρωθῶσι μετά τήν ἐπέλευσιν τοῦ ὁρίου ἡλικίας, αἱ κατά νόμον προϋποθέσεις πραγματοποιήσεως ἡμερομισθίων, τῆς διατάξεως ταύτης ἀναφερομένης ἁπλῶς εἰς τήν συνήθη περίπτωσιν, μή ἐχούσης δέ τήν ἔννοιαν ὅτι καθιεροῖ τήν αἴτησιν ταύτην ὡς στοιχεῖον κτήσεως τοῦ συντοξιοδοτικοῦ δικαιώματος, ἀλλά μόνον ὡς μέσον ἀνασκήσεως αὐτοῦ, καί κατά συνέπειαν, ἐφ' ὅσον ὁ ἠσφαλισμένος συνεκέντρωσιν εἰς ὡρισμένον χρονικόν σημεῖον, μετά τήν συμπλήρωσιν ἐνοεῖται τοῦ ὁρίου ἡλικίας, τάς κατά νόμον προϋποθέσεις διά τήν χορήγησιν συντάξεως, μεταξύ τῶν ὁποίων καί ἡ κατά τήν πρό τοῦ χρονικοῦ τούτου σημείου τετραετίαν πραγματοποίησις 300 τοὐλάχιστον ἡμερῶν ἐργασίας, ἡ παρ' αὐτοῦ συνέχισις τῆς ἐργασίας, τήν ὁποίαν ἡ ἀνωτέρω διάταξις ρητῶς προβλέπει, ἡ ἡ καθυστέρησις ὑποβολῆς τῆς αἰτήσεως πρός ἀπονομήν συντάξεως δέν δύναται νά ἐπιφέρωσιν ἀπώλειαν τοῦ κτηθέντος δικαιώματος τῆς ἐπί τῇ διακοπῇ τῆς ἐργασίας συνταξιοδοτήσεως. Ἀντίθετος ἑκδοχή θά ἀντέκειτο εἰς θεμελιώδη τῆς Κοινωνικῆς Ἀσφαλίσεως ἀρχήν, καθ' ἣν ἡ συνέχισις τῆς ἀσφαλιζομένης ἐργασίας καί ἡ συνεπεία ταύτης ἐξακολούθησις καταβολῆς τῶν εἰσφορῶν καί ἀναβολή τῆς συντοξιοδοτήσεως δέν δύναται νά καταστήσωσι χείρονα τήν θέσιν τοῦ ἠσφαλισμένου. Κατά παράβασιν ὅθεν τῆς παρατεθείσης ἀνωτέρω διατάξεως τοῦ Κανονισμοῦ Παροχῶν τοῦ καθ' οὗ Ταμείου ἀπερρίφθη διά τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου αὐτοῦ τό περί συνταξιοδοτήσεως αἴτημα τοῦ προσφεύγοντος ἐπί μόνῃ τῇ διαπιστώσει ὅτι οὗτος δέν ἐκέκτητο 300 ἡμέρας ἐργασίας ἐν ἀσφαλίσει ἐντός τῆς τελευταίας, πρό τῆς ὑποβολῆς τῆς αἰτήσεως πρός συνταξιοδότησιν, πενταετίας, ἐνῷ ἔδει, κατά τά προεκτεθέντα, τά ἐξετασθῇ, ἂν ὁ εἰρημένος ἐπλήρου τήν ἐν λόγῳ προϋπόθεσιν, λογιζομένης ὡς ἀφετηρίας τῆς ἐν λόγῳ τετραετίας τοῦ χρόνου, ἀφ' οὗ εἶχεν οὗτος, πρό τῆς ὑποβολῆς τῆς ρηθείσης αἰτήσεως, συμπληρώσει τό 60ὸν ἔτος τῆς ἡλικίας του. Ἀκυρωτέα, ὡς ἐκ τούτου, ἀποβαίνει ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις, κατά τά βασίμως διά τοῦ δικογράφου προσθέτων λόγων τῆς ὑπό κρίσιν αἰτήσεως, ὑποστηριζόμενα.

§ 12. Ἀσφάλισις εἰς Μετοχικόν Ταμεῖον Πολιτικῶν Ὑπαλλήλων

Δικαίωμα μερίσματος ἐκ τοῦ Ταμείου τῶν δικαιουμένων συντάξεως ἐκ τοῦ Δημοσίου Ταμείου ἐγγάμων θηλέων δημοσίων ὑπαλλήλων.— Προϋπόθεσις ἡ ἐπί δεκαπενταετείαν κατ' ἐλάχιστον ὅριον συμμετοχή εἰς τήν ἀσφάλισιν τοῦ Ταμείου.— Ὑπολογισμός τοῦ χρόνου.

Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας 2890)1964, Τμ. Α'

Προεδρεύων ὁ Σύμβουλος κ. *Δ. Καρβελλᾶς*
Εἰσηγητής ὁ Πάρεδρος κ. *Β. Ρώτης*
Δικηγόρος ὁ κ. Κ. Τσοποτός

Διά τῆς ὑπό κρίσιν αἰτήσεως διώκεται ἡ ἀκύρωσις τῆς ὑπ' ἀριθ. 2616 τῆς 19 Ἀπριλίου 1963 ἀποφάσεως τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Μετοχικοῦ Ταμείου Πολιτικῶν Ὑπαλλήλων, διά τῆς ὁποίας ἀπερρίφθη τό περί ἀπονομῆς μερίσματος αἴτημα τῆς προσφευγούσης, ὡς μή συμπληρωσάσης ὑπερδεκαπενταετῆ συμμετοχήν εἰς τό Ταμεῖον.

Κατά τήν διάταξιν τοῦ ἄρθρου 3 § 1 τοῦ ν.δ. 3977 τοῦ 1959 «περί ἐνοποιήσεως θέσεων τινων τοῦ τακτικοῦ προσωπικοῦ τῶν Δημοσίων Ὑπηρεσιῶν κλπ.» (Φ.Ε.Κ. 191) «αἱ δικαιοῦμεναι συντάξεως ἐκ τοῦ Δημοσίου Ταμείου ἔγγαμοι θήλεις δημόσιοι ὑπάλληλοι... δικαιοῦνται μερίσματος ἐκ τοῦ Μετοχικοῦ Ταμείου Πολιτικῶν Ὑπαλλήλων (Μ.Τ.Π.Υ.) ἀπό τῆς ἑπομένης τῆς διακοπῆς τῆς μισθοδοσίας των, ἐφ' ὅσον κατά τήν ἡμέραν ἐξόδου των ἐκ τῆς ὑπηρεσίας ἐκέκτηντο 15ετῆ τοὐλάχιστον ἐν αὐτῷ συμμετοχήν...». Ἀναγκαία ἑπομένως προϋπόθεσις διά τήν βεμελίωσιν τοῦ δικαιώματος πρός ἀπόληψιν μερίσματος εἶναι ἡ ἐπί δεκαπενταετίαν κατ' ἐλάχιστον ὅριον συμμετοχή εἰς τήν ἀσφάλισιν τοῦ Μ.Τ.Π.Υ., τῆς ἐν ἄρθρῳ 7 § 6 τοῦ ν. διατάγματος τῆς 12. 2)1.3.1923 «περί συμπληρώσεως καί τροποποιήσεως τῶν περί Μετοχικοῦ Ταμείου τῶν Πολιτικῶν Ὑπαλλήλων διατάξεων» ρήτρας, κατά τήν ὁποίαν «κατά τόν ὑπολογισμόν τοῦ χρόνου ὑ-

πηρεσίας τὸ ὑπερεξάμηνον χρονικὸν διάστημα λογίζεται ὡς πλήρες ἔτος», ἐχούσης ἐφαρμογὴν προκειμένου περὶ τοῦ ὑπολογισμοῦ τοῦ συντάξιμου χρόνου εἰς πᾶσαν ἄλλην περίπτωσιν, ἐκτὸς τῆς θεμελιώσεως τοῦ συνταξιοδοτικοῦ δικαιώματος, διὰ τὴν ὁποίαν ρητῶς ἡ χρονικῶς μεταγενεστέρα διάταξις τοῦ ἄρθρου 3 § 1 τοῦ ν.δ. 3977 τοῦ 1959 ἀπαιτεῖ συμπεπληρωμένην τὴν δεκαπενταετίαν. Ἀπορριπτέος ἄρα ὡς νόμῳ ἀβάσιμος ὁ ἰσχυρισμὸς τῆς αἰτούσης ὅτι, ἔχουσα συμμετάσχει εἰς τὴν ἀσφάλισιν τοῦ Ταμείου ἐπὶ 14 ἔτη, 8 μῆνας καὶ 8 ἡμέρας, ἔδει νὰ θεωρηθῇ ὡς συμπληρώσασα τὸν ἀπαιτούμενον διὰ τὴν ἀπονομὴν τοῦ μερίσματος δεκαπενταετῆ χρόνον ὑπηρεσίας.

Κατὰ τὰς παραγράφους 1 καὶ 2 τοῦ ἄρθρου 1 τοῦ ν.δ. τῆς 12.2)1.3.1923 «περὶ συμπληρώσεως καὶ τροποποιήσεως τῶν περὶ Μετοχικοῦ Ταμείου τῶν Πολιτικῶν Ὑπαλλήλων διατάξεων», ὡς αὗται ἰσχύουν τροποποιηθεῖσαι ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 9 τοῦ ν.δ. τῆς 27)28.3.1923 «περὶ παροχῆς προσωρινοῦ ἐπιδόματος εἰς τοὺς συνταξιούχους», ἡ εἰς τὸ Ταμεῖον συμμετοχὴ τυγχάνει «ὑποχρεωτικὴ δι' ἅπαντας ἀπεξαιρέτως τοὺς ἐν ὑπηρεσίᾳ τακτικοὺς καὶ ἐκτάκτους δημοσίους πολιτικοὺς ὑπαλλήλους καὶ ὑπηρέτας, ὡς καὶ τοὺς ἐπὶ μηνιαίῳ μισθῷ ἢ μηνιαίᾳ ἀποζημιώσει ἐργάτας, τῆς ἁρμοδιότητος τῶν πολιτικῶν ὑπαλλήλων καὶ τῆς Βουλῆς», ἐξαιροῦνται δὲ «τῆς ὑποχρεωτικῆς συμμετοχῆς, δυνάμενοι προαιρετικῶς νὰ ἐγγραφῶσιν ἀποφάσει τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου: α) οἱ ἰσόβιοι δικασταὶ καὶ οἱ ἔμμισθοι δικαστικοὶ πάρεδροι, οἱ ἐπὶ ἡμερησίᾳ ἀποζημιώσει, ὑπάλληλοι, ἐργάται καὶ ὑπηρέται τῆς ἁρμοδιότητος τῶν Πολιτικῶν Ὑπουργείων καὶ τῆς Βουλῆς, ὡς καὶ οἱ ἐπὶ συμβάσει δι' ὡρισμένον χρονικὸν διάστημα ἀλλοδαποὶ ὑπάλληλοι, β) οἱ ἔμμισθοι ὑπάλληλοι, οἱ διοριζόμενοι ἐπὶ ἀπολαυῇ ποσοστῶν ἢ ἄλλων δικαιωμάτων, καὶ γ) οἱ πολιτικοὶ ὑπάλληλοι, ὑπηρέται καὶ ἐργάται τῶν Ὑπουργείων Στρατιωτικῶν καὶ Ναυτικῶν, οἱ μὴ ὄντες μέτοχοι ἄλλου τινὸς Μετοχικοῦ Ταμείου». Ἑπομένως προϋπόθεσις διὰ τὴν ὑπαγωγὴν εἰς τὴν ὑποχρεωτικὴν ἀσφάλισιν ἀποτελεῖ ἡ ὕπαρξις σχέσεως δημοσίου δικαίου, συνδεούσης τὸν μισθωτὸν πρὸς τὴν Πολιτείαν, ἀσχέτως τῆς ἰδιότητος αὐτοῦ ὡς τακτικοῦ ἢ ἐκτάκτου, εἰδικῶς δὲ προκειμένου περὶ ἐργατῶν ἢ ἐπὶ μηνιαίᾳ ἀντιμισθίᾳ παροχὴ τῶν ὑπηρεσιῶν των πρὸς αὐτήν, ἣν ἀντιθέσει πρὸς προαιρετικῶς ἀσφαλιζομένους εἰς τὸ Ταμεῖον, οἱ ὁποῖοι καθίστανται μέτοχοι αὐτοῦ κατόπιν ἀποφάσεως τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τούτου, ἐφ' ὅσον καὶ ἀφ' ὅτου ἐκδηλώσουν πρὸς τὸ Ταμεῖον τὴν πρὸς τοῦτο βούλησίν των.

Ἐξ ἄλλου, κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 2 τοῦ ν.δ. τῆς 12.2)1.3.1923, ὡς τοῦτο ἰσχυσε τροποποιηθὲν ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 2 τοῦ ν.δ. τῆς 31)31.5.1923 (Φ.Ε.Κ. 144), τὸ δικαίωμα ἀναδρομικῆς ἐγγραφῆς δι' οἱανδήποτε προγενεστέραν ὑπηρεσίαν μετόχου προϋποθέτει ἀπαραιτήτως τὴν ἀναγνώρισιν τῆς ἐν λόγῳ προϋπηρεσίας ὡς συνταξίμου ὑπὸ τοῦ Ἐλεγκτικοῦ Συνεδρίου κατὰ τὸν χρόνον τῆς ἐξόδου αὐτοῦ ἐκ τῆς ὑπηρεσίας καὶ τὴν ὑποβολὴν παρ' αὐτοῦ σχετικῆς αἰτήσεως, καθ' ὃν χρόνον ἦθελεν ἐν ἐνεργείᾳ (πρβλ. 440)1941, 345)1950). Μετὰ δὲ τὴν κατάργησιν τούτου διὰ τοῦ ἄρθρου 5 § 1 καὶ 4 τοῦ β. δ/τος τῆς 16)22.4.1953 «περὶ τροποποιήσεως καὶ συμπληρώσεως ἐνίων διατάξεων περὶ Μετοχικοῦ Ταμείου Πολιτικῶν Ὑπαλλήλων» (Φ.Ε.Κ. 99), προκειμένου περὶ ὑποχρεωτικῆς ἀσφαλίσεως προϋπηρεσίας, ἔστω καὶ προγενεστέρας τῆς εἰς τὸ Μετοχικὸν Ταμεῖον Πολιτικῶν Ὑπαλλήλων ἐγγραφῆς, ὁ μέτοχος παραμένει ἐλεύθερος νὰ ζητήσῃ ὁποτεδήποτε καὶ δὴ κατὰ τὴν ἔξοδον ἐκ τοῦ ἀσφαλιστικοῦ κινδύνου τὴν ἀναγνώρισιν ταύτης, προκειμένου ὅμως περὶ προαιρετικῆς ἀσφαλιστέας προϋπηρεσίας διὰ τῆς καταργήσεως τῶν ἀνωτέρω διατάξεων ἐξέλιπεν ἀπὸ τοῦ 1953 ἡ δυνατότης ἀναδρομικῆς ἐγγραφῆς λόγῳ ἀναγνωρίσεως ταύτης ὑπηρεσίας.

Ἐν προκειμένῳ ἡ δεκαεξάμηνος ἀπὸ 1.12.1947 ἕως 31.3.1949 προϋπηρεσία τῆς αἰτούσης, ὡς δακτυλογράφου παρὰ τῇ Γενικῇ Διευθύνσει Τύπου τῆς Προεδρίας τῆς Κυβερνήσεως, ἀμειβομένης ἐξ εἰδικῶν κονδυλίων τοῦ προϋπολογισμοῦ, νομίμως κατὰ τὰ ἀνωτέρω, εἰ καὶ ἐπὶ ἄλλῃ αἰτιολογίᾳ, δὲν προσεμετρήθη εἰς τὴν λοιπὴν συνταξίμου ὑπηρεσίαν της, ἐφ' ὅσον αὕτη κατὰ τὸν ἀντίστοιχον χρόνον, μὴ προσληφθεῖσα διὰ διοικητικῆς τινος πράξεως, δὲν ἐκέκτητο τὴν συνεπαγομένην τὴν ὑποχρεωτικὴν συμμετοχὴν εἰς τὴν ἀσφάλισιν τοῦ Μ.Τ.Π.Υ. ἰδιότητα τοῦ τακτικοῦ ἢ ἐκτάκτου δημοσίου ὑπαλλήλου ἢ τοῦ ἐπὶ μηνιαίᾳ ἀντιμισθίᾳ ἐργάτου. Ἡ ἐν λόγῳ δὲ ἰδιότης καὶ ἐὰν τυχὸν ἦθελε θεωρηθῇ ὡς παρέχουσα κατ' ἀρχὴν τὸ δικαίωμα προαιρετικῆς συμμετοχῆς εἰς τὸ Ταμεῖον καὶ πάλιν νομίμως δὲν προσεμετρήθη, διότι δὲν ἐτηρήθησαν, καθ' ὃν χρόνον ἴσχυον αὗται, αἱ ὡς ἄνω περὶ ἀναδρομικῆς ἀναγνωρίσεως προϋπηρεσίας διατάξεις, καθ' ὅσον, ὡς ἐκ τῶν στοιχείων τοῦ φακέλου προκύπτει καὶ δὲν ἀμφισβητεῖται ὑπὸ τῆς αἰτούσης, αὕτη εἶχε μὲν ὑποβάλλει πρὸ τῆς καταργήσεως τῶν διατάξεων τούτων αἴτησιν περὶ ἐγγραφῆς της εἰς τὸ Ταμεῖον, οὐδεμίαν ὅμως εἰς τὴν αἴτησιν, οὔτε εἰς τὰ συνοδεύοντα ταύτην δικαιολογητικά, διαλαμβάνεται τι περὶ τῆς προϋπηρεσίας της ταύτης.

Κατ' ἀκολουθίαν οἱ προβαλλόμενοι ὑπὸ τῆς αἰτούσης λόγοι ἐλέγχονται ὡς ὀβάσιμοι κατ' οὐσίαν, ἡ δὲ ὑπὸ κρίσιν αἴτησις εἶναι τυπικῶς ἀπορριπτέα.

ΑΣΦΑΛΙΣΤΙΚΗ ΔΙΟΙΚΗΤΙΚΗ ΠΡΑΞΙΣ

ΘΕΜΑΤΑ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗΣ ΑΣΦΑΛΙΣΕΩΣ ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΩΝ

Κατάταξις εἰς μισθολογικὰς κλάσεις τεκμαρτῶν ἡμερομισθίων τῶν μὲ κυμαινομένας ἀποδοχὰς ἀμειβομένων μισθωτῶν διὰ τὸ ἔτος 1965: Γνωρίζομεν ὑμῖν, ὅτι τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον τοῦ Ι.Κ.Α., ὑπ' ὄψιν τοῦ ὁποίου ἐτέθη τὸ θέμα τῆς κατατάξεως εἰς μισθολογικὰς κλάσεις τεκμαρτῶν ἡμερομισθίων τῶν μὲ κυμαινομένας ἀποδοχὰς ἀμειβομένων μισθωτῶν διὰ τὸ ἔτος 1965, κατὰ τὴν ὑπ' ἀριθ. 37)15.12.1964 συνεδρίασίν του (ἀριθμὸς ἀποφάσεως 511) ἐξέφρασεν, ὅπως ἰσχύσῃ καὶ διὰ τὸ ἔτος 1965 ἡ αὐτὴ κατάταξις τῆς ἐν λόγῳ κατηγορίας μισθωτῶν, ἔτους 1964, ὡς ἐκοινοποιήθη ὑμῖν διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 90)1964 ἐγκυκλίου διαταγῆς (*).

Ὡσαύτως ἀπεφασίσθη ὑπὸ τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Ι.Κ.Α., ὅπως ἰσχύσῃ καὶ διὰ τὸ ἔτος 1965 ἡ διὰ τὸ ἔτος 1964 ὁρισθεῖσα ἀποτίμησις τῆς παρεχομένης εἰς τοὺς μισθωτοὺς ὑπὸ τῶν ἐργοδοτῶν τροφῆς καὶ κατοικίας.

Αἱ καταβλητέαι εἰσφοραὶ πρὸς τὸ Ι.Κ.Α. καὶ αἱ ὑπὸ τοῦ Ι.Κ.Α. χορηγούμεναι παροχαὶ πρὸς τοὺς ἠσφαλισμένους τῆς κατηγορίας ταύτης μισθωτῶν θὰ ὑπολογίζωνται βάσει τῶν μισθολογικῶν κλάσεων, εἰς τὰς ὁποίας κατετάγησαν οἱ ἠσφαλισμένοι, προστιθεμένων εἰς ταύτας καὶ τῶν εἰς εἶδος χορηγουμένων παροχῶν (τροφῆς - κατοικίας).

Διευκρινίζεται, ὅτι ἡ ὑπὸ τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Ι.Κ.Α. γενομένη ὡς ἄνω κατάταξις καὶ ἀποτίμησις τῆς ἀξίας τῶν εἰς εἶδος παροχῶν δὲν ἔχουν ἐφαρμογὴν, προκειμένου περὶ προσώπου, οὗ ὁ συμπεφωνημένος μισθὸς συνίσταται ἐν μέρει ἐκ σταθερῶς καθωρισμένου χρηματικοῦ ποσοῦ, ἀνωτέρου τοῦ ὑπὸ τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου καθοριζομένου τεκμαρτοῦ τοιούτου τῆς κατηγορίας, εἰς ἣν ἀνήκει, ὁπότε ὡς ἡμερήσιος μισθὸς αὐτοῦ λαγίζεται ὁ βάσει τοῦ σταθερῶς καθωρισμένου ποσοῦ ἐξευρισκόμενος.

Εἰς τὰ ὑπὸ τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Ι.Κ.Α. καθορισθέντα τεκμαρτὰ ἡμερομίσθια τῶν μὲ κυμαινομένας ἀποδοχὰς ἀμειβομένων μισθωτῶν περιλαμβάνεται καὶ τὸ ἀναλογοῦν τμῆμα τῶν χορηγουμένων κατ' ἔτος δώρων ἑορτῶν Πάσχα, Χριστουγέννων, ὡς καὶ ἐπιδόματος ἀδείας, καὶ κατὰ συνέπειαν δὲν γίνεται κεχωρισμένως ὑπολογισμὸς εἰσφορῶν Ι.Κ.Α. διὰ τὰ δῶρα ἑορτῶν καὶ ἐπίδομα ἀδείας. *(Ἐγκύκλ. ὑπ' ἀριθ. 1)1965 Διοικήσεως Ι.Κ.Α. πρὸς τὰ Ὑποκαταστήματα τοῦ Ι.Κ.Α.).*

Τρόπος ὑπολογισμοῦ ἐργατικῆς δαπάνης ἐπὶ οἰκοδομικῶν καὶ τεχνικῶν ἔργων πάσης φύσεως: Πρὸς ἄρσιν τυχὸν ὑφισταμένων ἀμφιβολιῶν ἐπὶ τοῦ τρόπου ὑπολογισμοῦ ἐργατικῆς δαπάνης διὰ τὰ οἰκοδομικά, ὡς καὶ τὰ τεχνικὰ ἐν γένει ἔργα, γνωρίζομεν ὑμῖν τὰ κάτωθι, Βάσει τοῦ ἄρθρου 4 τοῦ ἰσχύοντος Κανονισμοῦ «περὶ τρόπου ἀσφαλίσεως παρὰ τῷ Ι.Κ.Α. τῶν ἀπασχολουμένων εἰς οἰκοδομικὰς ἢ τεχνικὰς ἐν γένει ἐργασίας» (Φ.Ε.Κ. 463)Β)22.10.1963, ἐγκύκλιος 32)1964, ὡς συνολικὴ ἀξία διὰ τὸν ὑπολογισμὸν τῆς ἐργατικῆς δαπάνης λαμβάνεται:

α) Ἐπὶ οἰκοδομικῶν ἔργων ἐκτελουμένων διὰ λογαριασμῶν φυσικῶν προσώπων ἢ νομικῶν προσώπων ἰδιωτικοῦ δικαίου (Α.Ε. Ὁμόρρυθμοι Ἑταιρεῖαι, Συνεταιρισμοὶ κλπ.) ὁ ἐγκεκριμένος προϋπολογισμὸς τούτων ὑπὸ τοῦ κατὰ τόπον ἁρμοδίου Πολεοδομικοῦ Γραφείου.

Εἰς περίπτωσιν ἀνεγέρσεως οἰκοδομῶν ἄνευ ἀδείας ἡ συνολικὴ ἀξία ὑπολογίζεται ὑπὸ τῆς ἁρμοδίας Ὑπηρεσίας τοῦ Ι.Κ.Α. κατ' ἀναλογίαν τῶν ἰσχυόντων ἐπὶ χορηγήσεως ἀδείας (κυβισμὸς ὄγκου ἐπὶ ἀξίαν κατὰ κυβικὸν μέτρον, ὡς ὑπὸ Πολεοδομικοῦ Γραφείου).

β) Ἐπὶ οἰκοδομικῶν ἔργων, ἐκτελουμένων διὰ λογαριασμὸν τοῦ Δημοσίου, Ν.Π.Δ.Δ., Ὀργανισμῶν Τοπικῆς Αὐτοδιοικήσεως ἢ Ὀργανισμῶν Κοινῆς Ὠφελείας (Δ.Ε.Η., Ο.Τ.Ε., Ἑταιρεία Ὑδάτων), ἀπαιτουμένης ἢ μὴ ἀδείας τοῦ Πολεοδομικοῦ Γραφείου, ὁ ἐγκεκριμένος προϋπολογισμὸς τῶν ἔργων (ὑπὸ τοῦ Δημοσίου, Ν.Π.Δ.Δ. κλπ.), μεῖον τὴν ἐπιτευχθεῖσαν ἔκπτωσιν ἐπὶ δημοπρατήσεως τούτων.

Εἰς πάσας τὰς ἀνωτέρω περιπτώσεις οἰκοδομικῶν ἔργων καὶ ἀναλόγως τῆς κατηγορίας, εἰς ἣν ἀνήκουν, ἡ ἐργατικὴ δαπάνη ὑπολογίζεται βάσει τῶν ὑπὸ τοῦ Κανονισμοῦ οἰκοδομικῶν ἐργασιῶν (ἄρθρον 4 § 3) ὁριζομένων ποσοστῶν.

Ἐπὶ ὑπερβάσεως ὄγκου τῶν ἐκτελεσθεισῶν ἐργασιῶν ἢ διακοπῆς τούτων κλπ. ἰσχύουν τὰ ἐν ἄρθρῳ 6 τοῦ Κανονισμοῦ ὁριζόμενα.

Ὑπολογισμὸς τῆς συνολικῆς ἀξίας τῶν ὡς ἄνω ἔργων (οἰκοδομικῶν) κατὰ διάφορον τρόπον ἢ τῆς ἐργατικῆς δαπάνης τούτων οὐχὶ βάσει τῶν ὑπὸ τοῦ Κανονισμοῦ ὁριζομένων ποσοστῶν δὲν τυγχάνει νόμιμος.

Συνεπῶς ἐπὶ οἰκοδομικῶν ἔργων γενικῶς δὲν τυγχάνει ἁρμοδία ἡ Τεχνικὴ Διεύθυνσις διὰ τὸν καθορισμὸν τῆς ἐργατικῆς δαπάνης τούτων.

Ἡ Τεχνικὴ Ὑπηρεσία τοῦ Ι.Κ.Α., ὡς σαφῶς ὁρίζεται εἰς τὸ ἄρθρον 4 § 4 τοῦ Κανονισμοῦ, προβαίνει εἰς τὸν καθορισμὸν τῆς ἐργατικῆς δαπάνης ἐπὶ τῶν πάσης φύσεως τεχνικῶν ἔργων, ὧν ἡ ἀξία εἶναι ἄνω τῶν δραχμῶν 50.000, ὡς καὶ ἐπὶ τῶν οἰκοδομικῶν ἔργων τῶν μὴ περιλαμβανομένων εἰς τὰς ἐν παραγράφῳ 3 τοῦ ἄρθρου 4 τοῦ ἐν λόγῳ Κανονισμοῦ ἀναφερομένας κατηγορίας.

Ὁ ὑπολογισμὸς τῆς ἐργατικῆς δαπάνης διὰ

(*) ΕΣΔ 23, 737 ἑξ.

ΓΝΩΜΟΔΟΤΗΣΕΙΣ ΝΟΜΙΚΟΥ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΥ ΤΟΥ ΚΡΑΤΟΥΣ

ΤΙΜΗΤΙΚΗ ΠΡΟΑΓΩΓΗ ΝΕΟΠΟΛΕΜΙΣΤΩΝ ΚΑΙ ΙΔΙΩΤΙΚΟΝ ΠΡΟΣΩΠΙΚΟΝ ΔΗΜΟΣΙΟΥ

Περίληψις ἐρωτήματος (Υπουργείου Ἐθνικῆς Ἀμύνης): Ἐὰν εἶναι ἐφαρμοστέον ἐπὶ τοῦ ἰδιωτικοῦ προσωπικοῦ τοῦ Γ.Ε.Α. τὸ ἄρθρον 7 τοῦ Ν.Δ. 1799/1942.

Νομικοῦ Συμβουλίου Κράτους, Τμ. Β'

Γνωμοδότησις 9)1965

Προεδρεύων ὁ Ἀντιπρόεδρος κ. *Κ. Παπαμιχαλόπουλος*

Εἰσηγητὴς ὁ Πάρεδρος κ. *Β. Κουντούρης*

Λοιπὰ μέλη: Οἱ κ.κ. Π. Μπαρτσακούλιας, Χ. Γεωργιόπουλος, Λ. Ζώρας, Κ. Κωνσταντινίδης, Νομικοὶ Σύμβουλοι, Ν. Μπλιάτσας, Πάρεδρος.

Ἐπὶ τοῦ πρόσθεν ἐρωτήματος τὸ Νομικὸν Συμβούλιον ἐγνωμοδότησεν ὁμοφώνως ὡς ἀκολούθως:

1) Τὸ ἄρθρον 7 τοῦ ν. δ)τος 1799)1942 (Ε.Κ. 245) κυρωθέντος, κατὰ τὴν ὑπ' ἀριθ. 58)1945 Σ.Π., διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 353)1946 Π.Υ.Σ., ὁρίζει τὰ ἑξῆς: «Οἱ ἀνάπηροι πολέμου, τραυματίαι καὶ ἔφεδροι ἀξιωματικοὶ ἢ ὁπλῖται πολιμιοσταὶ τοῦ πολέμου 1940 - 41, κατὰ τὴν ἔννοιαν τοῦ ἄρθρου 9 τοῦ παρόντος, τυγχάνοντες πρὸ τοῦ πολέμου ὑπάλληλοι εἰς δημοσίας δημοτικὰς ἢ κοινοτικὰς ὑπηρεσίας, ἢ ὑπάλληλοι εἰς Ὀργανισμοὺς δημοσίου ἢ ἰδιωτικοῦ δικαίου ἐν γένει, ὑφιστάμενοι κατὰ τὴν δημοσίευσιν τοῦ παρόντος, προάγονται, κατ' ἀπόλυτον προτίμησιν, εἰς τὸν ἀμέσως ἀνώτερον τοῦ ὃν κέκτηνται νῦν βαθμὸν πρὸς πλήρωσιν κενῶν ὀργανικῶν θέσεων καὶ ἂν ἔτι δὲν ἔχωσι συμπληρώσει τὸν πρὸς προαγωγὴν ἀπαιτούμενον χρόνον, ἐφ' ὅσον κέκτηνται τὰ λοιπά, κατὰ τὰς κειμένας σήμερον διατάξεις, ἀπαιτούμενα προσόντα, προκύπτοντα ἐκ τῶν ἐκθέσεων τῆς ὑπηρεσιακῆς ἱκανότητος αὐτῶν καὶ μετὰ σύμφωνον περὶ τῆς ἱκανότητος αὐτῶν πρὸς προαγωγὴν γνώμην τῶν ἁρμοδίων ὑπηρεσιακῶν Συμβουλίων, ὅπου προβλέπονται τοιαῦται».

2) Ἐκ τῆς διατυπώσεως τῆς ἀνωτέρω διατάξεως καὶ δὴ ἐκ τῶν ἐν αὐτῇ ὁριζομένων προϋποθέσεων, τῆς κενῆς ὀργανικῆς θέσεως, τοῦ πρὸς προαγωγὴν ἀπαιτουμένου χρόνου ὑπηρεσίας, τῶν ἐκθέσεων ὑπηρεσιακῆς ἱκανότητος, γνώμης Υπηρεσιακοῦ Συμβουλίου, ἤτοι στοιχείων, προσιδιαζόντων μόνον εἰς τοὺς δημοσίους ὑπαλλήλους, σαφῶς συνάγεται, ὅτι ἡ ἐν λόγῳ διάταξις ἀφορᾷ ἀποκλειστικῶς τοὺς ἐπὶ σχέσει δημοσίου δικαίου ὑπηρετοῦντας τὸ Κράτος ὑπαλλήλους. Συνεπῶς δὲν ἔχει αὐτὴ ἐφαρμογὴν ἐπὶ τῶν συνδεομένων πρὸς τὸ Δημόσιον διὰ συμβάσεως ἢ σχέσεως ἐργασίας ἰδιωτικοῦ δικαίου μισθωτῶν (βλ. Α.Π. 21)1952, ΕΕΔ 11, 257, 82)1952, αὐτ. 360, 415)1951, ΕΕΔ 10, 1213 κ.ἑ.).

3) Κατ' ἀκολουθίαν ἀποφατικὴ προσήκει ἡ πάντησις ἐπὶ τοῦ ὡς ἄνω διατυπουμένου ἐρωτήματος.

ΑΠΟΖΗΜΙΩΣΕΙΣ ΠΡΟΣΩΠΙΚΟΥ ΔΗΜΟΣΙΟΥ ΔΙ' ΑΠΟΛΥΣΙΝ ΚΑΙ ΜΗ ΧΟΡΗΓΗΘΕΙΣΑΝ ΑΔΕΙΑΝ

Περίληψις ἐρωτήματος (Υπουργείου Συντονισμοῦ): Ἐὰν ὑπάλληλοι, ὑπηρετήσαντες εἰς τὸ Ὑπουργεῖον ἐπὶ σχέσει δημοσίου ἢ ἰδιωτικοῦ δικαίου, ὧν ἡ σύμβασις μετὰ συμπλήρωσιν συνεχοῦς πέραν τοῦ ἔτους ἀπασχολήσεως δὲν ἀνανεώθη, διατηροῦν δικαίωμα εἰς ἐφ' ἅπαξ ἀποζημίωσιν καὶ εἰς ἀποζημίωσιν ἀδείας διὰ τὴν περίπτωσιν μὴ χορηγήσεως τῆς προβλεπομένης κατὰ νόμον ἐτησίας μετ' ἀποδοχῶν τοιαύτης.

Νομικοῦ Συμβούλου Κράτους

Γνωμοδότησις 8)1964

Γνωμοδοτῶν ὁ Νομικὸς Σύμβουλος κ. *Ἀθ. Τσαμαρᾶς*

Ἰ. Ἐὰν μετὰ τὸ πέρας τῆς πρώτης ὡρισμένου χρόνου συμβάσεως ἐργασίας ἰδιωτικοῦ δικαίου συνωμολογηθῇσαν μεταξὺ τῶν αὐτῶν προσώπων καὶ περὶ τῶν αὐτῶν ὑπηρεσιῶν νέαι συμβάσεις ὡρισμένου χρόνου, διὰ πλείονας δηλονότι τῆς μιᾶς χρονικὰς περιόδους, ἡ σύμβασις δὲν μεταπίπτει ἄνευ ἑτέρου εἰς σύμβασιν ἀορίστου χρόνου, πλὴν ἐὰν ὁ ἐπανειλημμένος καθορισμὸς τοῦ χρόνου τῆς συμβάσεως ἐργασίας ἐγίνετο ἐπὶ σκοπῷ καταστρατηγήσεως τῶν περὶ καταγγελίας τῆς συμβάσεως ἐργασίας νόμων, ὅτε ἡ σύμβασις θεωρεῖται ἀορίστου χρόνου. Τὰ δικαστήρια πάντως ἐν τῇ ἐρμηνείᾳ ἀντιμετωπίσει σχετικῶν αἰτημάτων τῶν ἐργαζομένων ἀποφαίνονται συχνάκις, ὅτι ἡ τοιαύτη κατ' ἐπανάληψιν ἀνανέωσις τῆς ἀρχικῆς ὡρισμένου χρόνου συμβάσεως καθιστᾷ ταύτην ἀορίστου χρόνου, ὡς ἀποκρύπτουσα πε-

---

τὰ ἔργα ταῦτα (τεχνικὰ πάσης φύσεως κλπ.) γίνεται βάσει τῶν συγκεκριμένων στοιχείων τοῦ ἔργου (ἀναλύσεως τιμῶν κλπ.), συνταχθησομένης πρὸς τοῦτο σχετικῆς ἐκθέσεως ὑπὸ τοῦ ἁρμοδίου μηχανικοῦ τοῦ Ι.Κ.Α.

Ἡ πρὸς τοῦτο συνταχθησομένη ἔκθεσις δέον νὰ εἶναι σαφής, πλήρης καὶ νὰ περιέχῃ ἅπαντα τὰ συνιστῶντα τὴν ἐργατικὴν δαπάνην στοιχεῖα τοῦ ἔργου, νὰ διαβιβάζεται δὲ ἐν συνεχείᾳ εἰς τὸ κατὰ τόπον ἁρμόδιον Ὑποκατάστημα Ι.Κ.Α. διὰ τὴν ἔκδοσιν ἀποφάσεως τοῦ Διευθυντοῦ τοῦτου περὶ τῶν καταβλητέων εἰσφορῶν Ι.Κ.Α. καὶ δώρου οἰκοδόμων.

Ἀναχαλοῦντες ὅθεν τὰς τυχὸν περὶ τοῦ ἀντιθέτου παρασχεθείσας ὑμῖν μέχρι τοῦδε ὁδηγίας ἐντελλόμεθα, ὅπως τοῦ λοιποῦ ὁ καθορισμὸς τῆς ἐργατικῆς δαπάνης γίνεται βάσει τῶν διὰ τῆς παρούσης ἀναφερομένων. (*Ἐγκύκλ. ὑπ' ἀριθ. 275)1964 Διοικήσεως τοῦ Ι.Κ.Α. πρὸς τὰ Ὑποκατ/τα ἡμαῖα τοῦ Ι.Κ.Α.*).

ριγραφήν τοῦ νόμου. Ἐκ τοῦ λόγου τούτου, κατὰ τὴν σχετικὴν διὰ τὸ προσωπικὸν τῆς Σ.Υ.Κ.Ε.Α. ὑπ' ἀριθ. 194)1963 Β' γνωμοδότησιν τοῦ Νομικοῦ Συμβουλίου τοῦ Κράτους (ΕΕΔ 22, 763) γίνεται δεκτόν, ὅτι δέον νὰ καταβάλλεται κατ' ἀρχὴν ἡ ἀποζημίωσις τῶν Πράξεων Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου 956 καὶ 976)1947, τῶν κυρωθεισῶν ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 10 ἀ.ν. 913)1949, οὐσα ἄλλωστε μικρά, δεδομένου ὅτι: α) ἡ ἐπαγγελματικῶς ἀνανεωθεῖσα σύμβασις ἐργασίας δύναται νὰ κριθῇ ὡς ἀορίστου χρόνου, β) αἱ ἄνω Πράξεις ἐφαρμόζονται ἐπὶ τῶν ἀορίστου χρόνου συμβάσεων (Α.Π. 232)1958, ΕΕΔ 17, 523), πλὴν ὑποστηρίζεται καὶ τὸ ἐναντίον καὶ γ) τὸ Δημόσιον, ὡς ἀποτελοῦν ἠθικὸν πρόσωπον, θὰ πρέπει νὰ ἐκδηλώνῃ μέριμναν ἐντὸς τῶν πλαισίων τοῦ νόμου ὑπὲρ τοῦ προσωπικοῦ του, ἐν τῇ ἐκτιμήσει δηλονότι τοῦ πραγματικοῦ ἑκάστης περιπτώσεως.

II. Ὡς διηνεκρινίσθη διὰ τῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρου 48 § 1 ν.δ. 2698)1953, μετὰ τὴν Α.Π. 76)1952 (ΕΕΔ 11, σ. 293), ἡτις εἶχε δεχθῇ, ὅτι αἱ ἄνω Π.Υ.Σ. ἐφηρμόζοντο μόνον ἐπὶ προσωπικοῦ συνδεομένου μετὰ τοῦ Δημοσίου διὰ σχέσεως δημοσίου δικαίου τὸ χορηγούμενον ὑπ' αὐτῶν βοήθημα παρέχεται καὶ διὰ τὸ ἐπὶ μισθώσει ἐργασίας ἰδιωτικοῦ δικαίου προσωπικόν, κατ' ἀποκλεισμὸν τῶν ἀποζημιώσεων τοῦ νόμου 2112)1920 καὶ τοῦ β.δ. 16)18.7.1920.

III. Κατ' ἄρθρον 5 § 5 ἀ.ν. 539)1945 πᾶς μισθωτός, ἀπολυόμενος δι' ἄφορμην βαρύνουσαν τὸν ἐργοδότην, πρὶν ἢ λάβῃ τὴν ὀφειλομένην αὐτῷ ἐτησίαν ἄδειαν, δικαιοῦται ἀποζημιώσεως ἴσης πρὸς τὰς ἀποδοχάς, ἃς θὰ ἐλάμβανεν, ἂν ἤθελε τύχει τῆς ἀδείας. Ἡ διάταξις αὕτη ἀναφέρεται εἰς τοὺς συμπληρώσαντας, ὡς εἰς τὸ ἐρώτημα, ἐτησίαν ὑπηρεσίαν ὑπαλλήλους κλπ.

Ἐν τῇ ἐφαρμογῇ τῆς ἄνω διατάξεως καὶ τοῦ καθόλου ἀ.ν. 539)1945 γίνεται δεκτόν, ὅτι: 1) δὲν παρέχεται ἔδαφος ἐφαρμογῆς τοῦ ἄνω ἄρθρου εἰς περίπτωσιν ἀπολύσεως λόγῳ λήξεως τῆς ὡρισμένου χρόνου συμβάσεως ἐργασίας (Πρωτ. Θηβῶν 59)1952, ΕΕΔ 11, σ. 1305, Πρωτ. Πατρῶν 233)1952, ΕΕΔ 12, σ. 849, Πρωτ. Ἀθηνῶν 20789)1958, ΕΕΔ 18, σ. 652), 2) αἱ διατάξεις τοῦ ἄνω νόμου ἔχουν ἐφαρμογὴν καὶ ἐπὶ τοῦ εἰς τὸ Δημόσιον ὑπηρετοῦντος διὰ σχέσεως ἐργασίας ἰδιωτικοῦ δικαίου προσωπικοῦ (Γνωμ. Νομικοῦ Συμβουλίου Κράτους 114)1949, ΕΕΔ 9, σ. 33, 963)1955, ΕΕΔ 14, σ. 1061), 3) ὡς ἄφορμὴ βαρύνουσα τὸν ἐργοδότην νοητέα πᾶσα τοιαύτη, ἐγκειμένη εἰς τὴν λειτουργίαν τῆς ὑπηρεσίας, ἐφ' ὅσον δὲν ὀφείλεται εἰς ἀνωτέραν βίαν καὶ δὲν συνδέεται μὲ πταῖσμα τοῦ ἀπολυθέντος (Γνωμ. Νομικοῦ Συμβουλίου Κράτους 963)1955, ΕΕΔ 14, 1061). Δὲν καταβάλλεται συνεπῶς ἀποζημίωσις, ἐκτὸς τῆς περιπτώσεως ἀνωτέρας βίας καὶ τοῦ πταίσματος τοῦ ἀπολυθέντος, καὶ ὅταν ἀπολύεται ὁ μισθωτὸς δι' ἀφορμὴν θεωρουμένην μὴ βαρύνουσαν τὸν ἐργοδότην, ὡς π.χ. α) λόγῳ ἀνικανότητος πρὸς ἐργασίαν ἐκ νόσου τοῦ μισθωτοῦ (Α.Π. 62)1960, ΕΕΔ 19, σ. 281), β) λόγῳ καταργήσεως ὑπηρεσίας (σχ. Πρωτ. Χαλκίδος 54)1953, ΕΕΔ 12, σ. 1176), γ) λόγῳ κρίσεως ὑπὸ ἁρμοδίου συμβουλίου ὡς ἀκαταλλήλου τοῦ ἀπολυομένου (Α.Π. 425)1960, ΕΕΔ 19, σ. 1312), δ) λόγῳ ἀποκλεισμοῦ ἐντάξεως εἰς θέσιν τακτικοῦ ὑπαλλήλου συνεπείᾳ γνωματεύσεως Ὑπηρεσιακοῦ Συμβουλίου (Πρωτ. Πατρῶν 123)1955, Ἀρχ. Ν, Ε' 386), ε) λόγῳ συμπληρώσεως ὁρίου ἡλικίας (Α.Π. 260)1960, ΕΕΔ 19, σ. 781).

IV. Ἐκ τῶν ἐξουσιοδοτικῶν διὰ τὴν ἔκδοσιν τῆς ὑπ' ἀριθ. 428)10.2.1964 ἀποφάσεως τῶν Ὑπουργῶν Συντονισμοῦ καὶ Οἰκονομικῶν διὰ τὸ πρόγραμμα δημοσίων ἐπενδύσεων 1964 διατάξεων τῶν γενικῶν καὶ εἰδικῶν νομοθετημάτων, ἤτοι τοῦ ν. 2212)1952 (Α' 266), ν.δ. 2500)1953 (Α' 197), ν.δ. 2957)1954 (Α' 186) καὶ ν. δ. 4021)1959 (Α' 247) δὲν προκύπτει θεμέλιον διὰ τὴν διάφορον, ὡς πρὸς τὸ προσωπικόν, τὸ ἐπὶ συμβάσει ἰδιωτικοῦ δικαίου προσληφθὲν καὶ ἐκ τῶν σχετικῶν πιστώσεων δημοσίων ἐπενδύσεων μισθοδοτηθέν, ἀντιμετώπισιν τῶν ζητημάτων παροχῆς ἀποζημιώσεως ἐφ' ἅπαξ λόγῳ ἀπολύσεως καὶ ἀποζημιώσεως ἀδείας, ἐκ τοῦ γεγονότος δὲ ὅτι αἱ σχετικαὶ διὰ τὰς ἄνω ἀπαιτήσεις διατάξεις χαρακτηρίζονται ὡς δημοσίας τάξεως (Α.Π. 485)1960, ΕΕΔ 19, σ. 1312) ὁ ἀποκλεισμὸς τῆς ἐφαρμογῆς των δὲν δύναται νὰ γίνῃ ἢ νὰ θεωρηθῇ ὅτι γίνεται δι' ὑπουργικῆς ἀποφάσεως, μὴ στηριζομένης εἰς διάταξιν νόμου, ρητῶς στερούσαν τῶν ἄνω δικαιωμάτων τὸ συγκεκριμένον προσωπικόν.

V. Ἐνταῦθα δὲν ἐξετάζεται ἡ περίπτωσις ἐφαρμογῆς ἢ μὴ τῆς ὑπ' ἀριθ. 10)1964 ἀποφάσεως τοῦ Δ.Δ.Δ.Δ. Ἀθηνῶν, κηρυχθείσης ἐκτελεστῆς διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 33182)1993/1964 ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας (ΕΕΔ 23, σ. 565), περὶ ἧς ἡ ὑπ' ἀριθ. 258)1964 ἐγκύκλιος Ὑπουργοῦ Ἐργασίας (ΕΕΔ 23, σ. 815).

VI. Κατ' ἀκολουθίαν τῶν ἀνωτέρω α) εἰς τὸ ἐπὶ συμβάσει δημοσίου δικαίου ἀπολυθὲν προσωπικὸν θὰ καταβληθῇ ἀποζημίωσις ἐφ' ἅπαξ ὑπὸ τὰς ἄνω προϋποθέσεις, ὧν ἡ διερεύνησις θὰ γίνῃ ὑπὸ τῆς Ὑπηρεσίας βάσει τῶν δεδομένων τοῦ φακέλου ἑκάστης περιπτώσεως, β) εἰς τὸ ἐπὶ συμβάσει ἰδιωτικοῦ δικαίου ἀπολυθὲν προσωπικὸν θὰ καταβληθοῦν ἀποζημιώσεις ἀπολύσεως καὶ ἀδείας ὑπὸ τὰς ἄνω ἐπίσης προϋποθέσεις καὶ γ) εἰς τὸ ἐπὶ συμβάσει ἰδιωτικοῦ δικαίου ἀπολυθὲν καὶ ἐκ τῶν δημοσίων ἐπενδύσεων μισθοδοτηθὲν προσωπικὸν θὰ καταβληθοῦν ἐπίσης ἀποζημιώσεις ἀπολύσεως καὶ ἀδείας ὑπὸ τὰς ἄνω προϋποθέσεις.

ΣΤΟΙΧΕΙΑ ΕΡΓΑΤΙΚΟΥ ΔΙΚΑΙΟΥ

ΑΠΟΛΥΣΙΣ ΟΙΚΕΙΟΘΕΛΩΣ ΠΡΟΣΛΗΦΘΕΝΤΩΝ ΠΟΛΕΜΙΣΤΩΝ

Ὑπὸ τῆς Συντάξεως

Ἡ κειμένη ἐργατικὴ νομοθεσία καθορίζει εἰδικήν, ὡς πρὸς τὴν ἀπόλυσιν, προστασίαν τῶν μισθωτῶν, οἱ ὁποῖοι ἔχουν τὴν ἰδιότητα τοῦ πολεμιστοῦ ἢ ἀναπήρου καὶ τοῦτο διότι ἔχει ἀναγνωρισθῆ, ὅτι τὰ πρόσωπα ταῦτα ἔχουν ἀνάγκην εἰδικῆς μεταχειρίσεως.

Οὕτω διὰ τοὺς ἐφέδρους παλαιοὺς πολεμιστάς, ὡς τὰ προσόντα αὐτῶν ὁρίζονται ἐν ἄρθρῳ 1 τοῦ ἀ.ν. 28)31 Ὀκτωβρίου 1935, ὡς οὗτος ἐτροποποιήθη καὶ συνεπληρώθη (*Γ. Τρίμη - Σ. Κλαδᾶ*, Ἐργατικὸς Κῶδιξ σελ. 501 ἐπ.), ὑπάρχει ἡ ἐκ τοῦ ἀνωτέρω νόμου προστασία, διὰ τοὺς ἀναπήρους ὁπλίτας τοῦ πολέμου 1940 - 1941 τὸ ν.δ. 1799)1942 (ΕΕΔ 1, 860), διὰ τοὺς ἀναπήρους τῶν πολέμων (ἐν γένει) ὁ ἀ.ν. 564)1945 (ΕΕΔ 4, 541), διὰ τοὺς λοιποὺς πολεμιστὰς κλπ., ὡς ἀναφέρονται εἰς τὸ ἄρθρον 1 τοῦ ἀ.ν. 1836)1951, ὡς ἐτροποποιήθη ὁ νόμος οὗτος (1836)1951, ἴδετε κωδικοποίησίν του ἐν ΕΕΔ 20, 1222 ἐπ.).

Κατὰ τὴν κειμένην ὅμως ὡς ἄνω νομοθεσίαν ἡ προστασία ἀπὸ ἐλευθέρας ἐκ μέρους τῶν ἐργοδοτῶν καὶ ὑπὸ τὰς προϋποθέσεις τῆς νομοθεσίας ἀπολύσεως δὲν ἐκτείνεται ἐπὶ πάντων τῶν ὑπαγομένων ποτὲ εἰς τὰς ἐπιχειρήσεις κλπ. ὑπηρετούντων πολεμιστῶν, ἀνεξαρτήτως τρόπου προσλήψεως, ἀλλ' ἰσχύουν τὰ κατωτέρω ἀναφερόμενα.

Οὕτω ἡ προστασία τῶν οἰκειοθελῶς προσληφθέντων ἐφέδρων παλαιῶν πολεμιστῶν τοῦ ἀ.ν. 28)31 Ὀκτωβρίου 1935 καταλαμβάνει τοὺς κατὰ τὴν δημοσίευσιν τοῦ ἀ.ν. 244)1936 (17 Ὀκτωβρίου 1936) ὑπηρετοῦντας καὶ ἐφ' ὅσον μέχρι τῆς ἡμέρας δημοσιεύσεως τοῦ ἀ.ν. 118)1945 (13.2.1945) ἔχουν γνωστοποιήσει εἰς τὸν ἐργοδότην αὐτῶν τὴν ἰδιότητά των ὡς ἐφέδρων παλαιῶν πολεμιστῶν μετὰ τῶν ἐμφαινόντων ταύτην δικαιολογητικῶν. (Ἴδετε νομολογίαν ἐν ΕΕΔ 21, 1110, ἔνθα εἰς σημειώσεις μας καὶ λοιπαὶ παραπομπαί).

Ἂν οἱ μισθωτοὶ οὗτοι, ὑπηρετοῦντες κατὰ τὴν δημοσίευσιν τοῦ ἀ.ν. 244)1936, ἀπελύθησαν ἢ ἀπεχώρησαν μεταγενεστέρως καὶ κατόπιν ἐπαναπροσλήφθησαν διὰ νέας συμβάσεως, ἀπώλεσαν τὸ προνόμιον νὰ μὴ ἀπολύωνται ἐλευθέρως (Α.Π. 230)1949, ΕΕΔ 8, 467, Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν 8415)1958, ΕΕΔ 17, 968).

Διὰ τοὺς προστατευομένους ὑπὸ τοῦ ν.δ. 1799)1942 εἰσήχθη ἡ ἑρμηνευτικὴ διάταξις τοῦ ἄρθρου 5 τοῦ ν.δ. 8)11 Μαΐου 1946 (ΕΕΔ 5, 283), κατὰ τὴν ὁποίαν ἡ ἀληθὴς ἔννοια τοῦ ἄρθρου 8 τοῦ ἀνωτέρω ν.δ. (περὶ περιορισμοῦ ἀπολύσεως των) εἶναι, ὅτι αἱ διατάξεις αὐτοῦ ἐφαρμόζονται μόνον ἐπὶ τῶν δυνάμει τῶν ἄρθρων 4 καὶ 5 αὐτοῦ τοποθετουμένων ὑπαλλήλων (Α.Π. 581)1954, ΕΕΔ 13, 865).

Διὰ τοὺς προστατευομένους ὑπὸ τοῦ ἀ.ν. 564)1945 ἀναπήρους τῶν πολέμων ἔχει ἤδη νομολογηθῆ (Α.Π. 330)1954, ΕΕΔ 13, 524 Α.Π. 597)1954, ΕΕΔ 13, 867), ὅτι ἡ προστασία αὐτῶν ἀπὸ ἐλευθέρας ὑπὸ τοῦ ἐργοδότου ἀπολύσεως προϋποθέτει ἐνεργὸν κατὰ τὸν χρόνον τῆς δημοσιεύσεως τοῦ ἀνωτέρω νόμου (26 Σεπτεμβρίου 1945) σύμβασιν ἐργασίας καὶ δὲν προνοεῖ καὶ περὶ ἐκείνων τῶν ἀναπήρων, οἱ ὁποῖοι προσελήφθησαν ὑπὸ τῶν ἐπιχειρήσεων ἢ ἐκμεταλλεύσεων μετὰ τὴν ἰσχύν αὐτοῦ, ἐπὶ τῶν ὁποίων δὲν ἐκτείνεται ἡ προστασία.

Διὰ τοὺς πολεμιστὰς τοῦ ἀ.ν. 1836)1951, ὡς ἐτροποποιήθη, καὶ εἰδικῶς ὡς πρὸς τοὺς οἰκειοθελῶς προσληφθέντας ὑπὸ τῶν ἐπιχειρήσεων ἐκ τούτων προστατεύονται μόνον ἐφ' ὅσον ἡ πρόσληψις αὐτῶν ἐχει γίνει κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς ἰσχύος τοῦ ἄρθρου 3 § 2 τοῦ ἀ.ν. 751)1948 καὶ μέσῳ τοῦ Γραφείου Εὑρέσεως Ἐργασίας (Α.Π. 638/1952, ΕΕΔ 12, 74, Σ.Ε. 1840)1953, ΕΕΔ 13, 1208, Γνωμ. Νομικοῦ Συμβουλίου Κράτους 575)1963, ΕΕΔ 22, 1524), ἀναστολείσης πάντως τῆς ἰσχύος τῆς ἀνωτέρω διατάξεως διὰ τοῦ ν.δ. 1196)1949 (ἄρθρον 1).

Διὰ νὰ ὑπάρξῃ πάντως προστασία τῶν ἐν λόγῳ προσώπων κατὰ τοὺς ἀνωτέρω νόμους ἀπαραίτητος προϋπόθεσις εἶναι νὰ ὑπάρχῃ ἐν λειτουργίᾳ ἡ ἐπιχείρησις. Ἐὰν αὕτη διαλυθῇ, δὲν ὑφίσταται ἔτι λόγος προστασίας καὶ οἱ μισθωτοὶ οὗτοι ἀπολύονται ἐλευθέρως ὑπὸ τοῦ ἐργοδότου, ὡς οἱ κοινοὶ μισθωτοί, ἀποζημιούμενοι πάντως κατὰ τὰς γενικὰς διατάξεις τοῦ νόμου 2112)1920, ὡς ἐτροποποιήθη, ἢ τοῦ β.δ. 16)18 Ἰουλίου 1920 περὶ ἐπεκτάσεως τοῦ νόμου 2112)1920, ἐν συνδυασμῷ πρὸς τὰς διατάξεις τοῦ νόμου 3198)1955 (ΕΕΔ 22, 63 ἐπ., ἔνθα κωδικοποίησις τῶν ἰσχουσῶν διατάξεων). (Ἴδετε ΕΕΔ 17, 439, ἔνθα σημειώσεις μας καὶ νομολογία).

Θὰ ἦτο πράγματι ἀδιανόητον νὰ ὑποχρεοῦται ὁ ἐργοδότης νὰ διατηρῇ μισθωτοὺς εἰς διαλυθεῖσαν ἐπιχείρησιν, διὰ τὴν διάλυσιν τῆς ὁποίας εἶναι ἐλεύθερος ἐκ τῆς ἀρχῆς τῆς οἰκονομικῆς ἐλευθερίας τοῦ ἄρθρου 4 τοῦ Συντάγματος.

ΕΓΚΥΚΛΙΟΙ - ΕΓΓΡΑΦΑ ΑΡΧΩΝ - ΕΡΜΗΝΕΥΤΙΚΑ ΣΤΟΙΧΕΙΑ

ΘΕΜΑΤΑ ΜΙΣΘΟΥ

Προϋπηρεσία τῶν μεταταγέντων εἰς τὴν κατηγορίαν τοῦ ὑπαλλήλου ἐκ τῆς ὑπηρεσίας τοῦ ἐργάτου δι' ἐφαρμογὴν τῆς ὑπ' ἀριθ. 28)1963 διαιτητικῆς ἀποφάσεως περὶ ἀποδοχῶν προσωπικοῦ Γραφείων ἐπιχειρήσεων : Ὡς προκύπτει ἐκ τῶν διατάξεων τῆς ὑπ' ἀριθ. 28)1963 ἀποφάσεως τοῦ Δ.Δ.Α.Δ. Ἀθηνῶν «περὶ τῶν ὅρων ἀμοιβῆς τοῦ προσωπικοῦ Γραφείων τῶν πάσης φύσεως ἰδιωτικῶν ἐπιχειρήσεων κλπ. (Φ.Ε.Κ. 514 Β' 11.11.1963) (*), προκειμένου τοῦ καθορισμοῦ τῆς μισθοδοσίας ὑπαλλήλου, μεταταγέντος εἰς ἣν κατηγορίαν ταύτην ἐκ τῆς κατηγορίας τοῦ ἐργάτου, δὲν λαμβάνεται ὑπ' ὄψιν ἡ προϋπηρεσία αὐτοῦ ὡς ἐργάτου. Τοῦτο δὲ διότι ὑπὸ τῶν διατάξεων τοῦ ἄρθρου 4 ἐξ ὧν ἐξῆγται ἡ ἀποφάσεως, δι' ἧς ὁρίζεται, ὅτι εἰς περίπτωσιν μεταπάξεως τοῦ ὑπηρετικοῦ προσωπικοῦ εἰς τὸ ὑπαλληλικὸν τοιοῦτον ὁ ἐργοδότης ὑποχρεοῦται, κατ' ἐξαίρεσιν, ὅπως προσμετρήσῃ τὴν παρ' αὐτῷ διανυθεῖσαν προϋπηρεσίαν εἰς τὴν κατηγορίαν τοῦ ὑπηρετικοῦ προσωπικοῦ εἰς τὸ ὑπαλληλικὸν τοιοῦτον διὰ τὸν καθορισμὸν τῆς μισθοδοσίας του, σκοπεῖται ἡ βελτίωσις τῆς θέσεως τοῦ ὑπαλλήλου διὰ τοῦ συνυπολογισμοῦ ὅλου τοῦ χρόνου ὁμοίας ὑπηρεσίας, ἐκτὸς τῆς καθαρῶς σωματικῆς τοιαύτης (πρβλ. Α Π 10)1964, Τμ. Β') (**).

Κατ' ἀκολουθίαν τὸ κατωτάτον ὅριον τοῦ βασικοῦ μηνιαίου μισθοῦ ὡς ὑπαλλήλου Γραφείου ἄνευ προϋπηρεσίας ἀπὸ 14.1964 καθορίζεται βάσει τῆς ὑπ' ἀριθ. 28)1963 ἀποφάσεως τοῦ Δ.Δ.Α.Δ. Ἀθηνῶν εἰς δραχμὰς 1.550. ***(Ἐγγρ. ὑπ' ἀριθ. 57051)1964 Ὑπουργείου Ἐργασίας).***

Ἔκτασις ἰσχύος διαιτητικῆς ἀποφάσεως περὶ ἀποδοχῶν λογιστῶν : Συμφώνως πρὸς τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 21 § 2 τοῦ νόμου 3239 1955, ἐλλείψει ἐργοδοτικῆς τινος ὀργανώσεως ἰδιωτικοῦ δικαίου ἢ μὴ καλύψεως ἐργοδοτῶν ὑπὸ τοῦ Καταστατικοῦ τοιαύτης ὀργανώσεως ἡ Ἐπιμελητηρίου, γενικῶς ἁρμοδία ἐκπροσωπευτικὴ ὀργάνωσις ἐπὶ πανελληνίου ἰσχύος συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας ἢ ὁμοίας ἐφαρμογῆς διαιτητικῆς ἀποφάσεως θεωρεῖται τὸ Ἐμπορικὸν καὶ Βιομηχανικὸν Ἐπιμελητήριον Ἀθηνῶν.

Τούτων δοθέντων καὶ λαμβανομένου ὑπ' ὄψιν ὅτι εἰς τὴν διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 37)1963 ἀποφάσεως τοῦ Δ.Δ.Α.Δ. Ἀθηνῶν περὶ ὅρων ἀμοιβῆς τῶν λογιστῶν καὶ βοηθῶν λογιστῶν ἁπάσης τῆς χώρας (***) ἐπιληφθεῖσαν διένεξιν μετέχει καὶ τὸ Ἐμπορικὸν καὶ Βιομηχανικὸν Ἐπιμελητήριον Ἀθηνῶν παρεπεται, ὅτι κατὰ τὴν ἐπίλυσιν ταύτης ἐξεπροσωπήθησαν καὶ οἱ μὴ καλυπτόμενοι ὑπὸ ἐργοδοτικῶν ὀργανώσεων ἰδιωτικοῦ δικαίου ἐργοδόται, ἐν οἷς καὶ τὰ Νοσηλευτικὰ Ἱδρύματα, καὶ συνεπῶς ταῦτα δεσμεύονται ὑπὸ τῆς ρηθείσης διαιτητικῆς ἀποφάσεως ὅσον ἀφορᾷ τοὺς ἀπασχολουμένους εἰς αὐτὰ λογιστὰς καὶ βοηθοὺς λογιστῶν, τοὺς πληροῦντας τὰς ἀπαιτουμένας προϋποθέσεις διὰ τὸν τοιοῦτον χαρακτηρισμόν. ***(Ἐγγρ. Ὑπουργείου Ἐργασίας 28392)1964).***

Συλλογικὴ σύμβασις ἐργασίας βοηθητικοῦ προσωπικοῦ κλινικῶν Ἀθηνῶν - Πειραιῶς : Ἀνακοινοῦμεν ὑμῖν, ὅτι ἡ ἀπὸ 16.7.1964 συλλογικὴ σύμβασις ἐργασίας τοῦ βοηθητικοῦ καὶ ἐργατοτεχνικοῦ προσωπικοῦ τῶν ἰδιωτικῶν κλινικῶν Ἀθηνῶν - Προαστίων, ἡ ὁποία κατηρτίσθη καὶ ὑπεγράφη μεταξὺ τῆς Ἑνώσεως Ἰδιωτικῶν Κλινικῶν Ἀθηνῶν καὶ Προαστίων καὶ Συνδέσμου Βοηθητικοῦ καὶ Ἐργατοτεχνικοῦ Προσωπικοῦ Νοσηλευτικῶν Ἱδρυμάτων καὶ Κλινικῶν, παρελθούσης ἀπράκτου τῆς κατὰ νόμον προθεσμίας δημοσιεύσεως της διὰ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως, κατετέθη ἐμπροθέσμως καὶ νομοτύπως εἰς τὸ Εἰρηνοδικεῖον Ἀθηνῶν. Πρὸς τούτοις συνετάγη ἡ ὑπ' ἀριθ. 88)1964 πρᾶξις καταθέσεως, ἧτις μετὰ τοῦ κειμένου τῆς συλλογικῆς συμβάσεως ἐκοινοποιήθη ἡμῖν διὰ δικαστικοῦ κλητῆρος τὴν 21.8.1964.

Πρὸς τούτοις γνωρίζομεν ὑμῖν, ὅτι ὁ ἐν παραγράφῳ VII ὅρος τῆς προδιαληφθείσης συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας, κατὰ τὸν ὁποῖον ὁ μὴ ἐφοδιαζόμενος διὰ ταυτότητος καὶ μὴ θεωρῶν ταύτην κατ' ἔτος δύναται νὰ ἀπολυθῇ ὑπὸ τοῦ ἐργοδότου ἄνευ τηρήσεως προθεσμίας τινὸς ἢ καταβολῆς ἀποζημιώσεως, εἶναι ἄκυρος, ὡς ἀντικείμενος πρὸς τὰς διατάξεις τοῦ νόμου 3198) 1955 (*). Ἐξ ἄλλου, ἐστω ὑπ' ὄψιν ὑμῶν ὅτι ὁ περὶ ἐφοδιασμοῦ διὰ ταυτότητος, ἐκδιδομένης ὑπὸ τοῦ σωματείου, ὅρος τῆς συλλογικῆς συμβάσεως δὲν ἔχει τὴν ἔννοιαν τῆς ἀπαγορεύσεως τῆς ἀπασχολήσεως ὑπὸ τὰς ἐν τῇ συλλογικῇ συμβάσει εἰδικότητας, τῶν μὴ ἐφοδιασμένων διὰ τοιαύτης μισθωτῶν. Ἀντίθετος ἐκδοχὴ θὰ ἐνεφάνιζε τὴν συλλογικὴν ταύτην σύμβασιν ὡς σκοπούσαν εἰς ἀνεπιτρέπτων συνταγματικῶς περιορισμῶν τῆς ἐλευθερίας τῆς ἐργασίας. Καθ' ἡμᾶς διὰ τοῦ ὅρου περὶ ἐφοδιασμοῦ διὰ ταυτοτήτων καὶ περὶ ἀναθεωρήσεως αὐτῶν σκοπεῖται μόνον ἡ καθιέρωσις τρόπου ἀποδείξεως τῆς ἰδιότητος τῶν μισθωτῶν ὡς μελῶν τοῦ συμβληθέντος ἐργατικοῦ σωματείου, στοιχείου ἀπαραιτήτου διὰ τὴν ὑπαγωγὴν αὐτῶν εἰς τὴν προστασίαν τῆς προκειμένης τοπικῆς συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας, ἡ ὁποία μέχρι σήμερον δὲν ἔχει κηρυχθῇ γενικῶς ὑποχρεωτικὴ καὶ συνεπῶς δεσμεύει μόνον τὰ μέλη τῶν συμβληθεισῶν ὀργανώσεων. ***(Ἐγκύκλ. ὑπ' ἀρ.θ. 75163)1964 Ὑπουργείου Ἐργασίας).***

(*) ΕΕΔ 22, 1421.

(**) ΕΕΔ 23, 270. Συνεφώνησε καὶ τὸ Γ' Πολιτικὸν Τμῆμα τοῦ Ἀρείου Πάγου διὰ τῆς ὑπ' ἀρ. 739)1964 ἀποφάσεώς του, ἡ ὁποία θὰ δημοσιευθῇ εἰς τὸ ἑπόμενον.

(***) ΕΕΔ 23, 180.

(*) *Σημ.* ΕΔ : Ἀναμφισβητήτως ἄκυρος.

ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΚΑΙ ΑΣΦΑΛΙΣΤΙΚΗ ΝΟΜΟΘΕΣΙΑ

ΔΙΑΤΑΓΜΑΤΑ

764)1964 Β. ΔΙΑΤΑΓΜΑ

Περί χορηγήσεως είδικοῦ ἐπιδόματος εἰς τοὺς ὑπαλλήλους τῶν Δήμων καὶ τῶν Δημοτικῶν Ἱδρυμάτων.

(Ε.Κ. τ. Α' φ. 252 τῆς 28 Δεκεμβρίου 1964)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν: 1) Τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 20 τοῦ ν. δ)τος 4242 τῆς 31.8)1.9.1962 «περὶ τροποποιήσεως καὶ συμπληρώσεως φορολογικῶν καὶ ἄλλων διατάξεων». 2) Τὴν ὑπ' ἀριθ. 859)20.11.1964 σύμφωνον γνωμοδότησιν τοῦ Ἀνωτάτου Συμβουλίου Δημοσίων Ὑπηρεσιῶν καὶ 3) τὴν ὑπ' ἀριθ. 801)9.12.1964 γνωμοδότησιν τοῦ Συμβουλίου Ἐπικρατείας, προτάσει τοῦ Ἡμετέρου Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου, ἀπεφασίσαμεν καὶ διατάσσομεν:

Ἄρθρον μόνον

1) Ἀπὸ 1ης Ἰουλίου 1964 παρέχεται εἰς τοὺς τακτικοὺς ὑπαλλήλους τῶν Δήμων καὶ Δημοτικῶν Ἱδρυμάτων εἰδικὸν ἐπίδομα, ὁριζόμενον εἰς δέκα τοῖς ἑκατόν (10 ο/ο) ἐπὶ τοῦ βασικοῦ μισθοῦ αὐτῶν.

2) Εἰς τὸν Ἡμέτερον ἐπὶ τῶν Ἐσωτερικῶν Ὑπουργὸν ἀνατίθεμεν τὴν δημοσίευσιν καὶ ἐκτέλεσιν τοῦ παρόντος διατάγματος.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 23 Δεκεμβρίου 1964

—

765)1964 Β ΔΙΑΤΑΓΜΑ

Περί τροποποιήσεως καὶ συμπληρώσεως τοῦ διὰ τοῦ ἀπὸ 18.8.1953 β. διατάγμ.τος κυρωθέντος Γ.Κ.Π. - Ο.Τ.Ε.

(Ε.Κ. τ. Α' φ. 252 τῆς 28 Δεκεμβρίου 1964)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν: 1) Τὸ ἄρθρον 9 τοῦ νόμου 3105)1954 «περὶ κανονιστικῶν διατάξεων ἀφορωσῶν τὸ προσωπικὸν τοῦ Ο.Τ.Ε.» καὶ 2) Τὴν ὑπ' ἀριθ. 3277)1284 24.2.1964 ἀπόφασιν τοῦ Ὑπουργοῦ Συγκοινωνιῶν «περὶ ἐξουσιοδοτήσεως τοῦ Ὑφυπουργοῦ Συγκοινωνιῶν δι' ὑπογραφὴν ἁρμοδιοτήτων». Προτάσει τοῦ Ἡμετέρου ἐπὶ των Συγκοινωνιῶν Ὑφυπουργοῦ, μετὰ γνώμην τῆς Διοικήσεως τοῦ Ο.Τ.Ε., διατυπωθεῖσαν ἐν τῷ ὑπ' ἀριθ. 63078)5.10.1964 ἐγγράφῳ αὐτῆς, ὡς καὶ τῶν παρὰ τῆς Γενικῆς Συνομοσπονδίας Ἐργατῶν Ἑλλάδος, δυνάμει τῆς ὑπ' ἀριθ. 7234)29.10.1964 ἐξουσιοδοτήσεως, ὁρισθέντων ἐκπροσώπων τοῦ προσωπικοῦ, διατυπωθείσης εἰς τὰ ὑπ' ἀριθ 170 καὶ 403 ἀπὸ 30.10.1964 ἐγγραφα αὐτῶν. Κατόπιν γνωμοδοτήσεως τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας, διατυπωθείσης ἐν τῷ ὑπ' ἀριθ. 795 ἀπὸ 2.12.1964 πρακτικῷ αὐτοῦ, ἀπεφασίσαμεν καὶ διατάσσομεν:

Ἄρθρον 1

Ι) Ἐν τέλει τοῦ ἄρθρου 55 τοῦ διὰ τοῦ ἀπὸ 18.8.1953 β. διατάγματος κυρωθέντος Γ.Κ.Π.— Ο.Τ.Ε. προστίθεται παράγραφος 13, ἔχουσα οὕτω:

«Ἐπιτρέπεται, ἐντὸς τριμήνου ἀπὸ τῆς ἰσχύος τοῦ παρόντος, ἡ πρὸς πλήρωσιν κενῶν ὀργανικῶν θέσεων τοῦ προσωπικοῦ σχεδιαστῶν τῆς Δ' κατηγορίας «Τεχνικὸν Προσωπικὸν» ὁριστικὴ πρόσληψις, προσληφθέντων μέχρι τοῦ μηνὸς Αὐγούστου τοῦ ἔτους 1959 καὶ ὑπηρετούντων ὑπὸ τὴν αὐτὴν ἰδιότητα μέχρι σήμερον ἐκτάκτων ἐπὶ συμβάσει σχεδιαστῶν, δι' ἀποφάσεως τοῦ συμβουλίου προσωπικοῦ, προτάσει τῶν ἱεραρχικῶς προϊσταμένων περὶ τῆς ἱκανοποιητικῆς ἀποδόσεως, τῆς εἰδικῆς καὶ τῆς ἐν γένει καταλληλότητος αὐτῶν.

Ἡ διάταξις περὶ σπουδῶν τοῦ ἄρθρου 7 § 4 τοῦ παρόντος Κανονισμοῦ διὰ τοὺς ἐκ τῶν προσλαμβανομένους στερουμένους τῶν ἀντιστοίχων τίτλων, ὡς καὶ ἡ τοιαύτη τοῦ ἄρθρου 6 § 1 στοιχ. στ', ἡ ἀφορῶσα εἰς τὴν ἡλικίαν, οὐχὶ δὲ καὶ εἰς τὴν ἐκπλήρωσιν τῶν στρατιωτικῶν ὑποχρεώσεων, δὲν ἐφαρμόζονται ἐπὶ τῶν ἀνωτέρω προσλήψεων.

Οἱ οὕτως ὁριστικῶς προσλαμβανόμενοι κατατάσσονται ὑπὸ τοῦ Συμβουλίου Προσωπικοῦ: 1) Εἰς τὸν βαθμὸν ΣΧ4, ἐφ' ὅσον κέκτηνται ἀπολυτήριον Γυμνασίου ἢ ἰσοτίμου Σχολῆς καὶ πτυχίον σχεδιαστοῦ Μέσης Τεχνικῆς Σχολῆς, καὶ 2) εἰς τὸν βαθμὸν ΣΧ5 ἅπαντες οἱ λοιποί. Ἡ ἀρχαιότης αὐτῶν ἐν τῷ βαθμῷ κατατάξεως των λογίζεται ἀπὸ τῆς χρονολογίας τῆς περὶ ὁριστικῆς προσλήψεως των ἀποφάσεως τοῦ Συμβουλίου Προσωπικοῦ.

Ὁ χρόνος προϋπηρεσίας ὡς ἐπὶ συμβάσει τοῦ προσωπικοῦ τούτου προσμετρεῖται συμφώνως πρὸς τὰς διατάξεις τῆς παραγράφου 9 τοῦ ἄρθρου 5. Ἀναδρομικαὶ διαφοραὶ προκύπτουσαι ἐκ τῆς τοιαύτης κατατάξεως δὲν καταβάλλονται, αἱ δὲ τυχὸν καταβαλλόμεναι μείζονες ἀποδοχαὶ διατηροῦνται μέχρι καλύψεως των διὰ προαγωγῆς».

ΙΙ. Ἐν τέλει τοῦ ἄρθρου 55 τοῦ διὰ τοῦ ἀπὸ 18.8.1953 β. διατάγματος κυρωθέντος Γ.Κ.Π. — Ο.Τ.Ε. προστίθεται παράγραφος 14, ἔχουσα οὕτω:

«Ἐπιτρέπεται ἐντὸς τριμήνου ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τοῦ παρόντος ἡ πρὸς πλήρωσιν κενῶν ὀργανικῶν θέσεων τοῦ Τομέως Ἐργαστηρίων καὶ Ὀχημάτων ὁριστικὴ πρόσληψις, δι' ἀποφάσεως τοῦ Συμβουλίου Προσωπικοῦ, ὑπηρετούντων παρὰ τῷ Τομεῖ τούτῳ ἐκτάκτων ἡμερομισθίων ἐργατῶν - τεχνιτῶν, συμπληρωσάντων διετῆ τοὐλάχιστον πραγματικὴν ὑπηρεσίαν μέχρι τῆς ἰσχύος τοῦ παρόντος, ἐχόντων δὲ ἰδιαιτέραν εἰδίκευσιν καὶ πληρούντων πραγματικὰς ἀνάγκας τῆς Ὑπηρεσίας, προτάσει τῶν ἱεραρχικῶς προϊσταμένων περὶ τῆς ἱκανοποιητικῆς ἀποδόσεως, τῆς εἰδικῆς καὶ τῆς ἐν γένει καταλληλότητος αὐτῶν καὶ κατόπιν δοκιμασίας των ὑπὸ Ἐπιτρο-

πῆς, ὁριζομένης ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ Συμβουλίου Προσωπικοῦ, τὸ ὁποῖον καθορίζει καὶ τοὺς ὅρους δοκιμασίας.

Ἡ διάταξις περὶ σπουδῶν τοῦ ἄρθρου 7 § 4 τοῦ παρόντος Κανονισμοῦ, ὡς καὶ ἡ τοιαύτη τοῦ ἄρθρου 6 § 1 στοιχ. στ', ἡ ἀφορῶσα εἰς τὴν ἡλικίαν, οὐχὶ δὲ καὶ εἰς ἐκπλήρωσιν τῶν στρατιωτικῶν ὑποχρεώσεων, δὲν ἐφαρμόζονται ἐπὶ τῶν ἀνωτέρω προσλήψεων, οἱ προσλαμβανόμενοι ὅμως δέον νὰ κέκτηνται τοὐλάχιστον ἀπολυτήριον Δημοτικοῦ Σχολείου καὶ νὰ μὴ ἔχουν ὑπερβῆ τὸ 30ὸν ἔτος τῆς ἡλικίας των μέχρι τῆς 31 Δεκεμβρίου 1964.

Οἱ οὕτω ὁριστικῶς προσλαμβανόμενοι κατατάσσονται ὑπὸ τοῦ Συμβουλίου Προσωπικοῦ: 1) Εἰς τὸν βαθμὸν ΤΕ5, ἐφ' ὅσον ἔχουν συμπληρωμένην τριετῆ κατὰ τὰ ἀνωτέρω ἐκτακτον ὑπηρεσίαν ἐν τῇ αὐτῇ ὑποκατηγορίᾳ, εἰς ἣν μονιμοποιοῦνται, καὶ πτυχίον Κατωτέρας Τεχνικῆς Σχολῆς καὶ 2) εἰς τὸν βαθμὸν ΤΕ6 ἅπαντες οἱ λοιποί. Ἡ ἀρχαιότης αὐτῶν ἐν τῷ βαθμῷ κατατάξεως των λογίζεται ἀπὸ τῆς χρονολογίας τῆς περὶ ὁριστικῆς προσλήψεως αὐτῶν ἀποφάσεως τοῦ Συμβουλίου Προσωπικοῦ.

Ὁ χρόνος προϋπηρεσίας ὡς ἐκτάκτου παρὰ τῷ Ο.Τ.Ε. τοῦ προσωπικοῦ τούτου προσμετρεῖται συμφώνως πρὸς τὰς διατάξεις τῆς παραγράφου 9 τοῦ ἄρθρου 5. Ἀναδρομικαὶ διαφοραὶ προκύπτουσαι ἐκ τῆς ταυτότητος κατατάξεως δὲν καταβάλλονται, αἱ δὲ τυχὸν καταβαλλόμεναι μείζονες ἀποδοχαὶ διατηροῦνται μέχρι καλύψεώς των διὰ προαγωγῆς».

Ἄρθρον 2

Ι) Αἱ παράγραφοι 1, 2 καὶ 3 τοῦ ἄρθρου 2 τοῦ ὑπ' ἀριθ. 63)1964 β.δ. «περὶ τροποποιήσεως καὶ συμπληρώσεως τοῦ διὰ τοῦ ἀπὸ 18.8.1953 β.δ. κυρωθέντος Γ.Κ.Π. - Ο.Τ.Ε.» ἀριθμοῦνται ὡς 10, 11 καὶ 12 ἀντιστοίχως, ἀκολουθοῦσαι τὴν σειρὰν τῶν ὑφισταμένων παραγράφων τοῦ ἄρθρου 55 τοῦ Γ.Κ.Π. - Ο.Τ.Ε.

ΙΙ) Ὅπου ἐν τῷ κειμένῳ τοῦ αὐτοῦ ὡς ἀνωτέρω β.δ. ἀναγράφεται ἡ λέξις «Μηχανολογιατικόν» αὕτη διορθοῦται εἰς τὸ ὀρθὸν «Μηχανογραφικόν».

ΙΙΙ) Ἐν ἀρχῇ τῆς παραγράφου 5 τοῦ ἄρθρου 1 τοῦ αὐτοῦ ὡς ἀνωτέρω β.δ. αἱ λέξεις: «ἡ παράγραφος 5 τοῦ ἄρθρου 7» ἀντικαθίστανται διὰ τῶν λέξεων: «τὸ ἐδάφιον ὑπὸ τίτλον «Χειρισταὶ» τῆς παραγράφου 5 τοῦ ἄρθρου 7».

Εἰς τὸν αὐτὸν ἐπὶ τῶν Συγκοινωνιῶν Ὑφυπουργὸν ἀναθέτομεν τὴν δημοσίευσιν καὶ ἐκτέλεσιν τοῦ παρόντος β. διατάγματος.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 21 Δεκεμβρίου 1964

—

772)1964 Β. ΔΙΑΤΑΓΜΑ

Περὶ καθιερώσεως ὁλοκληρωτικῆς Κυριακῆς ἀργίας διὰ τὰ καταστήματα Διβρίου Κορινθίας.

(Ε.Κ. τ. Α' φ. 253 τῆς 29 Δεκεμβρίου 1964)

. . . . . .

Ἄρθρον μόνον

Καθιεροῦται ὁλοκληρωτικὴ Κυριακὴ ἀργία δι' ἅπαντα τὰ καταστήματα Διβρίου Κορινθίας, ἐξαιρέσει τῶν φαρμακείων, ἑστιατορίων, καφενείων, ζαχαροπλαστείων, γαλακτοπωλείων, ἐξοχικῶν κέντρων κλπ. κέντρων ἐν γένει, καταργουμένου τοῦ ἀπὸ 6.2 - 12.3.1953 β.δ)γματος «περὶ καταργήσεως τοῦ β.δ)γματος τῆς 10)15.1.1949 «περὶ καθιερώσεως τῆς ὁλοκληρωτικῆς Κυριακῆς ἀργίας εἰς Κόρινθον κλπ.» ὡς πρὸς τὸ Διβρίενον.

Εἰς τὸν αὐτὸν ἐπὶ τῆς Ἐργασίας Ὑπουργὸν ἀνατίθεμεν τὴν δημοσίευσιν καὶ ἐκτέλεσιν τοῦ παρόντος.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 10 Δεκεμβρίου 1964

—

773)1964 Β. ΔΙΑΤΑΓΜΑ

Περὶ καθιερώσεως ὁλοκληρωτικῆς Κυριακῆς ἀργίας διὰ τὰ παντοπωλεῖα Νέας Ἀγχιάλου Μαγνησίας.

(Ε.Κ. τ. Α' φ. 253 τῆς 29 Δεκεμβρίου 1964)

. . . . . .

Ἄρθρον μόνον

Καθιεροῦται ὁλοκληρωτικὴ Κυριακὴ ἀργία διὰ τὰ παντοπωλεῖα Νέας Ἀγχιάλου Μαγνησίας.

Εἰς τὸν αὐτὸν ἐπὶ τῆς Ἐργασίας Ὑπουργὸν ἀνατίθεμεν τὴν δημοσίευσιν καὶ ἐκτέλεσιν τοῦ παρόντος.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 10 Δεκεμβρίου 1964

—

774)1964 Β. ΔΙΑΤΑΓΜΑ

Περὶ καθιερώσεως ἐκ περιτροπῆς ἀργίας τῶν πρατηρίων πετρελαιοειδῶν πόλεως Λαμίας κατὰ Κυριακὰς καὶ νόμῳ ἑορτὰς ἀργίας.

(Ε.Κ. τ. Α' φ. 253 τῆς 29 Δεκεμβρίου 1964)

. . . . . .

Ἄρθρον μόνον

Ἐκ τῶν ἐν τῇ πόλει τῆς Λαμίας λειτουργούντων πρατηρίων πετρελαιοειδῶν ἀνὰ τρία παραμένουσιν ἀνοικτὰ ἐκ περιτροπῆς κατὰ Κυριακὰς καὶ νόμῳ ἑορτὰς ἀργίας, τῆς σειρᾶς αὐτῶν ὁριζομένης ὑπὸ τῆς οἰκείας Ἀστυνομικῆς Ἀρχῆς.

Εἰς τὸν αὐτὸν ἐπὶ τῆς Ἐργασίας Ὑπουργὸν ἀνατίθεμεν τὴν δημοσίευσιν καὶ ἐκτέλεσιν τοῦ παρόντος.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 10 Δεκεμβρίου 1964

—

20)1965 Β. ΔΙΑΤΑΓΜΑ

Περὶ τροποποιήσεως καὶ συμπληρώσεως ἐνίων

διατάξεων τοῦ ὑπ' ἀριθ. 56)1961 β. διατάγματος «περὶ συστάσεως παρὰ τῷ Ταμείῳ Ἀσφαλίσεως Ἐμπόρων Εἰδικοῦ Κλάδου Ὑγειονομικῆς Περιθάλψεως (Φ.Ε.Κ. 17)2. 2.1961, τεῦχος Α')».

(Ε.Κ. τ. Α' φ. 6 τῆς 12 Ἰανουαρίου 1965)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν: 1) Τὰς διατάξεις τῶν ἄρθρων 3 καὶ 4 τοῦ ν.δ. 4096)1960 «περὶ ρυθμίσεως θεμάτων τινῶν τοῦ Ταμείου Ἀσφαλίσεως Ἐμπόρων». 2) Γνώμην τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Ταμείου Ἀσφαλίσεως Ἐμπόρων, ὑποβληθεῖσαν ἡμῖν διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 45604)7.9. 1963 ἀναφορᾶς του. 3) Γνώμην τοῦ Συμβουλίου Κοινωνικῆς Ἀσφαλίσεως (ἀριθ. πρωτ. Σ.Κ.Α. 266)1964, συνεδρίασις 167 τῆς ΙΒ' περιόδου τῆς 17.9.1964). 4) Τὴν ὑπ' ἀριθ. 789)2.12.1964 γνωμοδότησιν τοῦ Συμβουλίου Ἐπικρατείας, προτάσει τοῦ Ἡμετέρου ἐπὶ τῆς Ἐργασίας Ὑπουργοῦ, ἀπεφασίσαμεν καὶ διατάσσομεν:

Εἰς τὸ ὑπ' ἀριθ. 56)1961 β. δ)γμα (Φ.Ε.Κ. 17)2.2.1961, τεῦχος Α') «περὶ συστάσεως παρὰ τῷ Ταμείῳ Ἀσφαλίσεως Ἐμπόρων Εἰδικοῦ Κλάδου Ὑγειονομικῆς Περιθάλψεως», ὡς τοῦτο ἐτροποποιήθη καὶ συνεπληρώθη μεταγενεστέρως διὰ τῶν ὑπ' ἀριθ. 241)1962 (Φ.Ε.Κ. 60)16.4.1962, τεῦχος Α') καὶ 463)1963 (Φ.Ε.Κ. 131)27.8.1963, τεῦχος Α') β διαταγμάτων ἐπέρχονται αἱ κατωτέρω τροποποιήσεις καὶ συμπληρώσεις:

Ἄρθρον 1

1) Τὸ ἐδάφιον β' τῆς παραγράφου 2 τοῦ ἄρθρου 2 τροποποιεῖται οὕτω:

«β) Τὴν ἐν θεραπευτηρίῳ περίθαλψιν, ἐφ' ὅσον παρίσταται ἀνάγκη, καὶ εἰς ἣν ἔκτασιν ἐπιβάλλει ἡ κατάστασις τοῦ ἀσθενοῦς, ὑπὸ τοὺς περιορισμοὺς πάντως τῆς παραγράφου 2 τοῦ ἄρθρου 4 καὶ τῆς παραγράφου 5 τοῦ ἄρθρου 6 τοῦ παρόντος».

2) Εἰς τὸ τέλος τῆς παραγράφου 3 προστίθεται διάταξις, ἔχουσα οὕτω:

«Ἐν περιπτώσει ἀνωμάλου ἐξελίξεως τοῦ τοκετοῦ ἀντὶ τοῦ ὡς ἄνω ἐπιδόματος παρέχεται νοσηλεία καὶ δαπάνη, ὡς ἐπὶ οἱασδήποτε ἄλλης θεραπείας, τὴν ὁποίαν παρέχει τὸ Ταμεῖον, ὡς καὶ τὰ ἔξοδα τῆς τυχὸν γενομένης ἐγχειρήσεως».

3) Ἡ παράγραφος 4 τοῦ αὐτοῦ ἄρθρου τροποποιεῖται ὡς κατωτέρω:

«4. Πρόσωπα ὑπαγόμενα εἰς τὴν ἀσφάλισιν ἀσθενείας ἑτέρου Ὀργανισμοῦ Κοινωνικῆς Ἀσφαλίσεως ἐξαιροῦνται τῆς παρὰ τῷ κλάδῳ ὑποχρεωτικῆς ἀσφαλίσεως, ἰσχυουσῶν κατὰ τὰ λοιπὰ τῶν διατάξεων τοῦ ἄρθρου 14 τοῦ ν. δ. 4277)1962 «περὶ συνταξιοδοτήσεως τῶν ἰατρῶν τοῦ Ι.Κ.Α. καὶ ἑτέρων τινῶν κατηγοριῶν ἐργαζομένων».

4) Ἡ παράγραφος 5 τοῦ αὐτοῦ ἄρθρου καταργεῖται.

Ἄρθρον 2

Ἡ παράγραφος 2 τοῦ ἄρθρου 4 ἀντικαθίσταται ὡς ἀκολούθως:

«2. α) Ἐκ τῶν προστατευομένων μελῶν ἡ σύζυγος καὶ τὰ τέκνα ἰσφαλισμένου ἢ συνταξιούχου δικαιοῦνται πασῶν τῶν παροχῶν τῆς περιπτώσεως α' τῆς παραγράφου 2 τοῦ ἄρθρου 2 τοῦ παρόντος.

Τὰ λοιπὰ προστατευόμενα μέλη δικαιοῦνται μόνον ἰατρικῆς ἀντιλήψεως οἶκοι ἢ ἐν ἰατρείῳ μετὰ τῶν ἀπαραιτήτων παρακλινικῶν ἐξετάσεων πάσης φύσεως.

β) Περιθάλψεως ἐν θεραπευτηρίῳ δικαιοῦνται μόνον ἡ σύζυγος καὶ τὰ μὴ ὑπερβάντα τὸ 18ον ἔτος τῆς ἡλικίας των ἄγαμα τέκνα ἰσφαλισμένων ἢ συνταξιούχων.

γ) Ἐφ' ἅπαξ ἐπιδόματος λόγῳ τοκετοῦ δικαιοῦται καὶ ἡ σύζυγος ἰσφαλισμένου ἢ συνταξιούχου τοῦ Ταμείου».

Ἄρθρον 3

1) Ἡ παράγραφος 1 τοῦ ἄρθρου 5 τροποποιεῖται ὡς ἀκολούθως:

«1. Ἡ ἰατρικὴ ἀντίληψις καὶ αἱ ἐκτὸς θεραπευτηρίου παρακλινικαὶ ἐξετάσεις καὶ θεραπεῖαι παρέχονται μετὰ τὴν συμπλήρωσιν τριῶν μηνῶν, ἡ δὲ ἐν θεραπευτηρίῳ περίθαλψις μετὰ τὴν συμπλήρωσιν ἓξ μηνῶν ἀπὸ τῆς ἐνάρξεως καταβολῆς ἀσφαλιστικῶν εἰσφορῶν ἢ ἐπὶ ἐπαναγγραφῆς ἀπὸ τῆς ἐνάρξεως τῆς νέας ἀσφαλίσεως».

2) Ἡ παράγραφος 2 τοῦ αὐτοῦ ἄρθρου ἀντικαθίσταται ὡς ἀκολούθως:

«2. Ἡ παροχὴ ὑγειονομικῆς περιθάλψεως διακόπτεται μετὰ πάροδον ἓξ μηνῶν ἀπὸ τῆς διακοπῆς τῆς ἀσφαλίσεως λόγῳ διακοπῆς τοῦ ἐμπορικοῦ ἐπαγγέλματος.

Ἐπὶ διακοπῇ πρὸς συνταξιοδότησιν, ὡς καὶ μετὰ τὴν τυχὸν ἀπονομὴν συντάξεως, ἡ ἀσφάλισις συνεχίζεται συμφώνως πρὸς τὰς διατάξεις τῆς παραγράφου 1 τοῦ ἄρθρου 3, διακόπτεται δὲ ἅμα τῇ ἀποβολῇ τῆς ἰδιότητος τοῦ συνταξιούχου. Ἐξαιρετικῶς ἐπὶ ἀμέσως συνταξιούχων λόγῳ ἀναπηρίας ἡ παροχὴ τῆς περιθάλψεως συνεχίζεται καὶ ἐπὶ ἓξ μῆνας ἀπὸ τῆς λήξεως τοῦ χρόνου συνταξιοδοτήσεως λόγῳ ἀναπηρίας».

Ἄρθρον 4

1) Τὸ πρῶτον ἐδάφιον τῆς παραγράφου 4 τοῦ ἄρθρου 6 τροποποιεῖται καὶ συμπληροῦται ὡς ἀκολούθως:

«4. Ἡ ἐν θεραπευτηρίῳ περίθαλψις περιλαμβάνει τὴν εἰς νοσοκομεῖον, κλινικὴν ἢ σανατόριον νοσηλείαν μετὰ τῶν ἀπαραιτήτων παρακλινικῶν ἐξετάσεων, εἰδικῶν θεραπειῶν καὶ φαρμάκων, ὁσάκις ὁ ἀσθενὴς λόγῳ τῆς φύσεως τῆς ἀσθενείας τους ἔχει ἀνάγκην εἰσαγωγῆς εἰς θεραπευτήριον. Ἡ περίθαλψις παρέχεται εἰς τοὺς δικαιουμένους τοιαύτης ἐπὶ χρονικὸν διάστημα μέχρις ἓξ μηνῶν κατ' ἀνώτατον ὅριον καὶ ἅπαξ μόνον διὰ τὴν αὐτὴν ἀσθένειαν».

2) Εἰς τὸ τέλος τοῦ δευτέρου ἐδαφίου τῆς παραγράφου 4 τοῦ αὐτοῦ ὡς ἄνω ἄρθρου προστίθεται διάταξις, ἔχουσα οὕτω:

«Τὸ Ταμεῖον δύναται νὰ συνάπτῃ συμβάσεις διὰ νοσηλείαν ἀσθενῶν καὶ εἰς Γ' θέσιν. Ἐν τῇ περιπτώσει ταύτῃ ἡ ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 2 τοῦ β.δ. 241)1962 (Φ.Ε.Κ. 60)1962, τεῦχος Α') προβλεπομένη συμμετοχὴ τοῦ ἰσφαλισμένου ὑπολογίζεται μόνον ἐπὶ τῶν πέραν τῶν ἡμερησίων νο-

σηλείων δαπανῶν τῆς νοσηλείας του».

3) Τὸ τρίτον ἐδάφιον τῆς παραγράφου 4 τοῦ αὐτοῦ ὡς ἄνω ἄρθρου ἀντικαθίσταται ὡς ἀκολούθως:

«Τὰ ἔξοδα μεταφορᾶς ἀσθενοῦς εἰς θεραπευτήριον δι' ἀσθενοφόρου αὐτοκινήτου, ἐφ' ὅσον τὸ Ταμεῖον δὲν διαθέτει ἰδιόκτητον μεταφορικὸν μέσον καὶ ἐφ' ὅσον ἦτο αὕτη ἀναγκαία κατὰ βεβαίωσιν τῆς Ὑγειονομικῆς Ὑπηρεσίας τοῦ Ταμείου, βαρύνουν τὸ Ταμεῖον».

4) Αἱ παράγραφοι 5 καὶ 6 τοῦ αὐτοῦ ὡς ἄνω ἄρθρου ἀντικαθίστανται ὡς ἀκολούθως:

«5α. Ἡ εἰσαγωγὴ εἰς θεραπευτήριον ἐνεργεῖται μόνον κατόπιν προηγουμένης ἐκδόσεως εἰσιτηρίου ὑπὸ τῆς Ὑπηρεσίας τοῦ Ταμείου, μετὰ γνωμάτευσιν τοῦ θεράποντος ἰατροῦ καὶ ἔγκρισιν τοῦ ἀρχιάτρου καὶ διὰ χρόνον καθοριζόμενον ἐν τῷ εἰσιτηρίῳ. Ὁ χρόνος οὗτος δύναται νὰ παρατείνηται κατὰ τὰς πραγματικὰς ἀνάγκας ὑπὸ τῆς Ὑγειονομικῆς Ὑπηρεσίας μέχρι τοῦ ὑπὸ τοῦ πρώτου ἐδαφίου τῆς παραγράφου 4 τοῦ παρόντος ἄρθρου ὁριζομένου ἀνωτάτου ὁρίου.

β) Ἐν περιπτώσει διαφωνίας ἀρχιάτρου καὶ θεράποντος ἰατροῦ ὡς πρὸς τὴν ἀναγκαιότητα εἰσαγωγῆς ἀσθενοῦς εἰς θεραπευτήριον ὁ ἀρχίατρος παραπέμπει τὴν περίπτωσιν εἰς τὴν Πρωτοβάθμιον Ὑγειονομικὴν Ἐπιτροπήν.

6. Εἰς ὅλως ἐξαιρετικὰς περιπτώσεις δύναται νὰ ἐγκριθῇ ὑπὸ τῆς Ὑγειονομικῆς Ὑπηρεσίας τοῦ Ταμείου ἐκ τῶν ὑστέρων ἡ εἰσαγωγὴ ἀσθενοῦς εἰς θεραπευτήριον, μόνον ἐφ' ὅσον πρόκειται περὶ ἐπειγουσῶν περιπτώσεων, καθ' ἃς ἐκ τῆς καθυστερήσεως τῆς εἰσαγωγῆς ἐπίκειται κίνδυνος διὰ τὴν ὑγείαν τοῦ ἀσθενοῦς.

Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει, ἐὰν ὁ ἀσθενὴς εἰσαχθῇ εἰς συμβεβλημένον θεραπευτήριον, ὑποχρεοῦται τοῦτο, ὅπως ἀναγγείλῃ εἰς τὸ Ταμεῖον τὴν τοιαύτην εἰσαγωγὴν ἐντὸς τὸ πολὺ 48 ὡρῶν ἀπὸ τῆς εἰσαγωγῆς τοῦ ἀσθενοῦς.

Ἐπὶ παραλείψεως τοῦ θεραπευτηρίου νὰ ἀναγγείλῃ τὴν τοιαύτην εἰσαγωγὴν τὸ Ταμεῖον ἀναλαμβάνει τὴν νοσηλείαν ἀπὸ τῆς ἀναγγελίας πρὸς τὸ Ταμεῖον καὶ ἐφ' ὅσον διεπιστώθη ὑπὸ τῆς Ὑγειονομικῆς Ὑπηρεσίας αὐτοῦ τὸ ἐπείγον καὶ ἡ ἀνάγκη τῆς νοσηλείας τοῦ ἡσφαλισμένου, ἀναλαμβάνον καὶ τὰ ἔξοδα τῆς τυχὸν γενομένης ἐπεμβάσεως.

Μὴ ὑφισταμένου τοῦ ἐπείγοντος τὸ Ταμεῖον εἰς οὐδεμίαν ὑποχρεοῦται καταβολὴν νοσηλείων. Ἐπὶ πλήρους ἀγνοίας τοῦ Ταμείου εἰς παρεχομένην κλινικὴν νοσηλείαν ἡ δαπάνη βαρύνει ἐξ ὁλοκλήρου τὸν νοσηλευόμενον καὶ τὸ νοσηλεῦσαν θεραπευτήριον.

Ἐὰν ὁ ἀσθενὴς ἐπὶ ἐπειγούσης κατὰ τὰ ἀνωτέρω περιπτώσεως εἰσέλθῃ εἰς μὴ συμβεβλημένον θεραπευτήριον, ὑποχρεοῦται, ὅπως ζητήσῃ τὴν ἔγκρισιν τῆς νοσηλείας του ἐντὸς 48 ὡρῶν τὸ πολὺ ἀπὸ τῆς εἰσόδου του, ἡ δὲ Ὑγειονομικὴ Ὑπηρεσία τοῦ Ταμείου ἐλέγχει τὸ περιστατικὸν ὡς ἐν συμβεβλημένῳ θεραπευτηρίῳ καὶ ἰσχύουσιν οἱ αὐτοὶ ὡς ἀνωτέρω περιορισμοί».

5) Μετὰ τὴν παράγραφον 7 τοῦ αὐτοῦ ὡς ἄνω ἄρθρου προστίθενται παράγραφοι 8 καὶ 9, ἔχουσαι ὡς ἀκολούθως:

«8. Εἰς περιπτώσεις ἀσθενειῶν, χρηζουσῶν χειρουργικῶν ἐπεμβάσεων, αἵτινες ἔχουν προκαθωρισμένον χρόνον νοσηλείας, δύναται τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον, δι' ἀποφάσεώς του, λαμβανομένης μετὰ πρότασιν τῆς Πρωτοβαθμίου Ὑγειονομικῆς Ἐπιτροπῆς καὶ ἐγκρινομένης ὑπὸ τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας, νὰ ἀποφασίζῃ, ἀντὶ τῆς περιθάλψεως εἰς θεραπευτήριον, τὴν χορήγησιν ἐφ' ἅπαξ ἐξόδων νοσηλείας, ὧν τὸ ὕψος καθορίζεται διὰ τῆς ἰδίας ἀποφάσεως.

Τὸ ποσὸν τῶν κατὰ τὰ ἀνωτέρω ἐφ' ἅπαξ ἐξόδων νοσηλείας καταβάλλεται εἰς ἑκάστην περίπτωσιν, ἐφ' ὅσον ἐτηρήθη προηγουμένως ἡ ὑπὸ τοῦ παρόντος προβλεπομένη διαδικασία διαπιστώσεως τῆς ἀνάγκης νοσηλείας καὶ μετὰ τὴν πραγματοποίησιν τῆς ἐπεμβάσεως.

9. Πᾶσα ἀξίωσις ἡσφαλισμένου ἢ συνταξιούχου κατὰ τοῦ Ε.Κ.Υ.Π. ἀσκεῖται ἐντὸς ἀνατρεπτικῆς προθεσμίας ἓξ μηνῶν ἀπὸ τῆς ἐξόδου τοῦ ἀσθενοῦς ἐκ τοῦ θεραπευτηρίου».

Ἄρθρον 5

1) Τὸ πρῶτον ἐδάφιον τῆς παραγράφου 2 τοῦ ἄρθρου 7 τροποποιεῖται ὡς ἀκολούθως:

«2. Ἡ ὑπὲρ τοῦ Ε.Κ.Υ.Π. μηνιαία εἰσφορὰ τῶν μὲν ἡσφαλισμένων εἰσπράττεται μετὰ τῆς εἰσφορᾶς τοῦ Κλάδου συντάξεως κατὰ τὰς διεπούσας τὸν Κλάδον τοῦτον διατάξεις καὶ δι' εἰδικοῦ ἐνσήμου, τῶν δὲ συνταξιούχων παρακρατεῖται ἐκ τῆς συντάξεως κατὰ τὴν πληρωμὴν ταύτης».

2) Ἡ παράγραφος 3 τοῦ αὐτοῦ ἄρθρου τροποποιεῖται ὡς ἀκολούθως:

«3. Καθυστερήσεις καταβολῆς εἰσφορῶν πρὸς τὸ Ταμεῖον συνεπάγεται διὰ τὸν ἡσφαλισμένον στέρησιν τοῦ δικαιώματος τῆς ὑγειονομικῆς περιθάλψεως κατὰ τὰ ἐν παραγράφῳ 3 τοῦ ἄρθρου 10 τοῦ παρόντος ὁριζόμενα».

3) Ἡ παράγραφος 4 τοῦ αὐτοῦ ἄρθρου καταργεῖται.

Ἄρθρον 6

Εἰς τὸ τέλος τῆς πρώτης παραγράφου τοῦ ἄρθρου 8 προστίθεται τρίτον ἐδάφιον, ἔχον οὕτω:

«Κατ' ἐξαίρεσιν ἐπιτρέπεται ἡ μεταφορὰ τμήματος μέχρι ποσοστοῦ 50 ο/ο ἐκ τῶν πλεονασμάτων τοῦ λογαριασμοῦ ἑκατέρου τῶν κλάδων εἰς τὸν ἕτερον ὑπὸ μορφὴν ἀτόκου δανείου πρὸς ἀντιμετώπισιν ἐκτάκτων ἀναγκῶν. Ἡ μεταφορὰ αὕτη ἐνεργεῖται δι' ἀποφάσεως τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου, ἐγκρινομένης ὑπὸ τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας. Ἐν τῇ ἀποφάσει ταύτῃ ὁρίζεται καὶ ὁ χρόνος ἐπιστροφῆς τοῦ μεταφερομένου ποσοῦ, μὴ δυνάμενος νὰ ὑπερβῇ τὴν διετίαν».

Ἄρθρον 7

Μετὰ τὴν παράγραφον 2 τοῦ ἄρθρου 9, ὡς αὕτη ἐτροποποιήθη διὰ τοῦ ἄρθρου 3 τοῦ ὑπ' ἀριθ. 241/1962 β.δ/γματος, προστίθεται παράγραφος 3, ἔχουσα ὡς ἀκολούθως:

«3. Ὡς ἡσφαλισμένοι τοῦ κλάδου θεωροῦν-

ται οἱ ἔχοντες τὴν ἕδραν τῆς ἐπιχειρήσεως των εἰς πόλεις, εἰς ἃς ἔχει ἐπεκταθῇ ἡ ἀσφάλισις τοῦ κλάδου καὶ φορολογοῦνται παρ' Οἰκονομικῶν Ἐφοριῶν τῶν πόλεων τούτων.

Ἐπίσης ὑπάγονται καὶ οἱ ἀσκοῦντες ἐμπορίαν εἰς πόλεις, εἰς ἃς ἔχει ἐπεκταθῇ ἡ ἀσφάλισις τοῦ κλάδου, ὡς διατηροῦντες ὑποκατάστημα τῆς ἐπιχειρήσεώς των, ἔστω καὶ ἂν ἡ ἕδρα εὑρηται εἰς ἑτέραν πόλιν, εἰς ἣν δὲν ἔχει ἐπεκταθῇ ἡ ἀσφάλισις τοῦ κλάδου καὶ ἐφ' ὅσον διαμένουν μονίμως εἰς τὴν πόλιν, ἔνθα τὸ ὑποκατάστημα. Ἡ ἀσφάλισις τῶν προσώπων τῆς τελευταίας ταύτης περιπτώσεως ἄρχεται ἀπὸ τῆς χρονολογίας, καθ' ἣν ἐπραγματοποιήθη ἡ πρὸς τὸ Ταμεῖον δήλωσίς των, ὅτι διαμένουν εἰς τὴν πόλιν, ἔνθα τὸ ὑποκατάστημα».

Ἄρθρον 8

1) Αἱ παράγραφοι 1 καὶ 2 τοῦ ἄρθρου 10 τροποποιοῦνται ὡς ἀκολούθως:

«1. Δι' ἕκαστον ἡσφαλισμένον ἢ συνταξιοῦχον ἐκδίδεται ἴδιον βιβλιάριον ἀσθενείας, τηροῦνται ἐν τῷ Ταμείῳ ἴδιοι φάκελοι ἀσθενείας, ἢ καὶ κοινοὶ μετὰ τοῦ κλάδου συντάξεως καὶ ἰδία ἀτομικὴ μερὶς «καρτέλλα» ἢ μία τοιαύτη μετὰ τοῦ κλάδου συντάξεως, ἐπὶ τῆς ὁποίας ἐνεργεῖται καὶ ἡ πίστωσις τῶν μηνιαίων καταβολῶν.

2. Τὸ βιβλιάριον ἀσθενείας περιέχει ἅπαντα τὰ στοιχεῖα τοῦ ἡσφαλισμένου ἢ συνταξιούχου καὶ τῶν προστατευομένων μελῶν των δικαιουμένων περιθάλψεως, ὡς καὶ τὴν φωτογραφίαν αὐτῶν».

2) Ἡ παράγραφος 3 τοῦ αὐτοῦ ὡς ἄνω ἄρθρου καταργεῖται.

3) Εἰς τὴν θέσιν τῆς καταργουμένης παραγράφου 3 προστίθεται νέα τοιαύτη, ἔχουσα οὕτω:

«3. Διὰ τὴν ἀπόκτησιν ἀσφαλιστικῆς ἱκανότητος πρὸς παροχὴν περιθάλψεως ἀπαιτεῖται προηγουμένη θεώρησις τοῦ βιβλιαρίου ἀσθενείας ὑπὸ τῆς Ὑπηρεσίας τοῦ Ταμείου. Ἡ θεώρησις αὕτη, ἐνεργουμένη περιοδικῶς, ἰσχύει δι' ἓν ἑξάμηνον ἢ ἔτος κατὰ τὴν περὶ τούτου ἀπόφασιν τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου. Ἄνευ τῆς θεωρήσεως ταύτης ἢ μετὰ τὴν λῆξιν τῆς προηγουμένως χορηγηθείσης τοιαύτης τὸ βιβλιάριον ἀσθενείας δὲν ἰσχύει καὶ ὁ ἡσφαλισμένος δὲν δικαιοῦται περιθάλψεως.

Διὰ τὴν θεώρησιν τοῦ βιβλιαρίου ἀσθενείας δέον ἀπαραιτήτως νὰ ἔχουν προσκομισθῇ τὰ ἀπαραίτητα δικαιολογητικὰ καὶ νὰ ἔχουν καταβληθῇ, ἐπιφυλαττομένης τῆς διατάξεως τῆς παραγράφου 2 τοῦ ἄρθρου 5 τοῦ παρόντος, αἱ πρὸς τὸ Ταμεῖον εἰσφοραὶ καὶ τῶν δύο Κλάδων μέχρι καὶ τοῦ δευτέρου πρὸ τῆς θεωρήσεως μηνός».

4) Ἡ παράγραφος 4 τοῦ αὐτοῦ ὡς ἄνω ἄρθρου τροποποιεῖται ὡς ἑπεται:

«4. Εἰς τὸν ἀτομικὸν φάκελον θὰ τοποθετοῦνται πάντα τὰ ἔγγραφα τῆς ἀσφαλιστικῆς καταστάσεως τοῦ ἡσφαλισμένου εἰς τὸ Ε.Κ.Υ.Π».

5) Αἱ παράγραφοι 7 καὶ 8 τοῦ αὐτοῦ ὡς ἄνω ἄρθρου τροποποιοῦνται ὡς ἀκολούθως:

«7. Τὸ ἐναμιαν θὰ διαχωρίζηται εἰς δύο τεμάχια, ἕκαστον τῶν ὁποίων θὰ φέρῃ τοὺς ὡς ἄνω ἐνδείξεις καὶ ἐκ τῶν ὁποίων τὸ ἕν θὰ ἐπικολλᾶται ἐπὶ τῆς εἰδικῆς καταστάσεως ἐπικολλήσεως τῶν ἐνσήμων ἀσφαλίσεως κατὰ τῶν λοιπῶν κινδύνων τοῦ ἡσφαλισμένου καὶ τὸ ἕτερον ἐπὶ τοῦ ἐνιαίου ἀσφαλιστικοῦ βιβλιαρίου ἐπικολλήσεως ἐνσήμων ἀμφοτέρων τῶν κλάδων καὶ εἰς τὴν οἰκείαν θέσιν.

8. Ἡ κατάστασις ἐπικολλήσεως τῶν ἀποκομμάτων τῶν ἐνσήμων θὰ διαβιβάζηται ὑπὸ τοῦ ἐνεργήσαντος τὴν εἰσπραξιν ὀργάνου εἰς τὸ Ταμεῖον διὰ τὴν πίστωσιν τῆς ἀτομικῆς μερίδος τοῦ ἡσφαλισμένου».

Ἄρθρον 9

1) Ἡ πρώτη παράγραφος τοῦ ἄρθρου 13 τροποποιεῖται ὡς ἀκολούθως:

«Τὸ Ταμεῖον συμβάλλεται μετὰ ἰατρῶν ἐξ ὅλων τῶν εἰδικοτήτων καὶ ἐξ ἑκάστης αὐτῶν, ἐπὶ ἀμοιβῇ κατ' ἐπίσκεψιν ἢ ἐπὶ παγίῳ μηνιαίῳ ἀποζημιώσει, ὡς καὶ μετὰ φαρμακείων, ἐργαστηρίων, νοσοκομείων, κλινικῶν καὶ σανατορίων, διὰ συμβάσεων συναπτομένων ὑπὸ τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου».

2) Αἱ παράγραφοι 2 καὶ 3 τοῦ αὐτοῦ ἄρθρου καταργοῦνται.

3) Ἡ παράγραφος 4 τοῦ ἐν λόγῳ ἄρθρου, λαμβάνουσα ἀριθμὸν 2, τροποποιεῖται ὡς ἑπεται.

«Προτάσει τοῦ ἀρχιάτρου τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον ὁρίζει ἀνὰ διετίαν, κατ' εἰδικότητα, τὸν ἀριθμὸν τῶν ἀπαραιτήτων διὰ τὰς ἀνάγκας τοῦ κλάδου ὡς ἄνω θεραπευτηρίων.

Τὸ Ταμεῖον δὲν δύναται νὰ συμβληθῇ μετὰ ἰδιωτικῶν κλινικῶν, μὴ πληρουσῶν τοὺς ὅρους ὑγιεινῆς καὶ περιθάλψεως, τοὺς καθοριζομένους ὑπὸ τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου διὰ γενικῶν ἀποφάσεων αὐτοῦ, λαμβανομένων προτάσει τοῦ ἀρχιάτρου».

Ἄρθρον 10

1) Ἡ περίπτωσις ι' τοῦ Κεφαλαίου Α' (Καθήκοντα ἀρχιάτρου) τῆς παραγράφου 2 τοῦ ἄρθρου 14 τροποποιεῖται ὡς κάτωθι:

«ι) Κατευθύνει τὸν ἔλεγχον καὶ παρακολουθεῖ τὴν ἐκτέλεσιν αὐτοῦ διὰ τοῦ «Δελτίου Ἰατρικοῦ Ἐλέγχου» καὶ δι' ἐκτάκτων ἐπισκέψεων αὐτοπροσώπως εἰς θεραπευτήρια καὶ οἰκίας ἀσθενῶν κατὰ τὴν κρίσιν του».

2) Εἰς τὸ τέλος τοῦ ἰδίου Κεφαλαίου τῆς παραγράφου 2 τοῦ αὐτοῦ ὡς ἄνω ἄρθρου προστίθενται περιπτώσεις ιγ', ιδ' καὶ ιε', ἔχουσαι οὕτω:

«ιγ) Συντάσσει τὸ μηνιαῖον στατιστικὸν δελτίον περὶ τῆς παρατηρουμένης νοσηρότητος τῶν ἡσφαλισμένων.

ιδ) Τὸν ἀρχίατρον ἀπόντα ἢ κωλυόμενον ἀναπληροῖ εἰς ἅπασας αὐτοῦ τὰς ἁρμοδιότητας εἷς τῶν ἐλεγκτῶν ἰατρῶν Ἀθηνῶν, ὁριζόμενος ὑπὸ τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου.

ιε) Εἰς τὸν ἰατρὸν ἐλεγκτὴν Πειραιῶς δύναται νὰ ἀνατίθεται δι' ἀποφάσεως τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου, λαμβανομένης προτάσει τοῦ ἀρχιάτρου καὶ ἐν τῇ περιφερείᾳ του, ἄσκησις μέρους ἢ τοῦ συνόλου τῶν ἁρμοδιοτήτων τοῦ

άρχιάτρου».

3) Τὸ ὑπὸ στοιχ. στ' ἐδάφιον τοῦ Κεφαλαίου Β' τῆς παραγράφου 2 τοῦ ἐν λόγῳ ἄρθρου τροποποιεῖται ὡς ἀκολούθως:

«στ. Ἐκτελοῦν πᾶσαν ἑτέραν ἐργασίαν ἀνατιθεμένην αὐτοῖς ὑπὸ τοῦ ἀρχιάτρου ἐν σχέσει πρὸς τὴν καλλιτέραν ἄσκησιν τῆς ἀποστολῆς των».

4) Ἡ τελευταία παράγραφος τοῦ κεφαλαίου Β' τῆς παραγράφου 2 τοῦ αὐτοῦ ἄρθρου καταργεῖται.

Ἄρθρον 11

Τὸ ἄρθρον 15 ἀντικαθίσταται ὡς ἀκολούθως:

Ἄρθρον 15

«1) Συνιστᾶται παρὰ τῷ Ταμείῳ Πρωτοβάθμιος Ὑγειονομικὴ Ἐπιτροπὴ διὰ τὰς πόλεις Ἀθηνῶν καὶ Πειραιῶς μὲ ἕδραν τὰς Ἀθήνας.

2) Ἡ Πρωτοβάθμιος Ὑγειονομικὴ Ἐπιτροπὴ ἀπαρτίζεται:

α) Ἐκ τοῦ ἀρχιάτρου ὡς προέδρου.

β) Ἐξ ἑνὸς ἰατροῦ κύρους, εἰδικότητος παθολόγου.

γ) Ἐξ ἑνὸς ἰατροῦ κύρους, εἰδικότητος χειρουργοῦ.

Τοὺς ἰατροὺς μέλη τῆς Ἐπιτροπῆς κωλυομένους ἀναπληροῦν ἕτεροι ἰατροὶ κύρους τῆς αὐτῆς εἰδικότητος.

3) Ἔργον τῆς Πρωτοβαθμίου Ὑγειονομικῆς Ἐπιτροπῆς εἶναι:

α) Ἡ ἔγκρισις πάσης ἐντολῆς πρὸς ἐκτέλεσιν εἰδικῆς θεραπείας, ἐφ' ὅσον ἡ δαπάνη ὑπερβαίνει τὸ ἐν ἄρθρῳ 6 § 3 ὁριζόμενον ποσόν.

β) Ἡ γνωμάτευσις περὶ νοσηλείας εἰς τὴν ἀλλοδαπὴν ἀσθενῶν (ἄρθρον 6 § 7).

γ) Ἡ ἐξακρίβωσις καὶ βεβαίωσις τῆς ἀναπηρίας τῆς ἀποκλειούσης εἰδικῶς τὴν ἄσκησιν ἐμπορικοῦ ἐπαγγέλματος τῶν ἠσφαλισμένων περιοχῶν Ἀθηνῶν, Πειραιῶς.

4) Ἡ ἐξακρίβωσις τῆς ἀναπηρίας εἰς τοὺς ἠσφαλισμένους, τοὺς κατοικοῦντας εἰς τὰς λοιπὰς περιοχὰς τῆς χώρας, ἐνεργεῖται κατὰ τὰ ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 91 § 1 τοῦ Καταστατικοῦ τοῦ Τ.Α.Ε. ὁριζόμενα, ἐκτὸς ἐὰν οἱ ἐνδιαφερόμενοι ζητήσωσι τὴν δαπάναις των μετακίνησίν των εἰς Ἀθήνας καὶ ἐξέτασίν των ὑπὸ τῆς Πρωτοβαθμίου Ὑγειονομικῆς Ἐπιτροπῆς, ἢ ἂν τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον τοῦ Ταμείου κρίνῃ τοῦτο σκόπιμον. Ἐν τῇ τελευταίᾳ ταύτῃ περιπτώσει αἱ δαπάναι μετακινήσεως καὶ παρεπόμεναι τοιαῦται βαρύνουν τὸ Ταμεῖον.

5) Ἡ Ὑγειονομικὴ Ἐπιτροπὴ δύναται νὰ παραπέμπῃ τοὺς ἠσφαλισμένους εἰς συμβεβλημένους καὶ μὴ εἰδικοὺς ἰατρούς, ὧν ἡ ἀμοιβὴ ὁρίζεται δι' ἀποφάσεως τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου».

Ἄρθρον 12

Ἡ παράγραφος 2 τοῦ ἄρθρου 16 τροποποιεῖται ὡς ἑπεται:

«2. Ἡ Δευτεροβάθμιος Ὑγειονομικὴ Ἐπιτροπὴ ἀποφαίνεται ὁριστικῶς ἐπὶ προσφυγῶν ἠσφαλισμένων ἢ τοῦ Ταμείου προκειμένου περὶ τῶν περιπτώσεων τοῦ ἄρθρου 15 § 3, περιπτώσεις β', ὡς καὶ ἐπὶ προσφυγῶν τῶν ἠσφαλισμένων τοῦ Ταμείου κατ' ἀποφάσεων τῆς Πρωτοβαθμίου Ὑγειονομικῆς Ἐπιτροπῆς, ἀναφερομένων εἰς ἐξακρίβωσιν καὶ βεβαίωσιν τῆς ἀναπηρίας τῆς ἀποκλειούσης τὴν ἄσκησιν τοῦ ἐμπορικοῦ ἐπαγγέλματος».

Εἰς τὸν αὐτὸν ἐπὶ τῆς Ἐργασίας Ὑπουργὸν ἀνατίθεμεν τὴν δημοσίευσιν καὶ ἐκτέλεσιν τοῦ παρόντος.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 21 Δεκεμβρίου 1964

—

ΥΠΟΥΡΓΙΚΑΙ ΑΠΟΦΑΣΕΙΣ

2356)1965 Ἀπόφ. Ὑπουργοῦ Ἐργασίας

Περὶ παρατάσεως ἰσχύος καταγγελθείσης διαιτησικῆς ἀποφάσεως πρακτικῶν μηχανικῶν, μηχανοδηγῶν κλπ ἁπάσης τῆς χώρας.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 17 τῆς 12 Ἰανουαρίου 1965)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν: 1) Τὰς διατάξεις τῆς παραγράφου 3 τοῦ ἄρθρου 4 τοῦ νόμου 3239)1955, ἐν συνδυασμῷ μὲ τὰς τῆς παραγράφου 8 τοῦ ἄρθρου 10 τοῦ ν.δ. 3755)1957. 2) Τὴν κοινοποιηθεῖσαν ἡμῖν κατὰ τὴν 11.11.1964 καταγγελίαν τῆς ὑπ' ἀριθ. 1)1964 ἀποφάσεως τοῦ Π.Δ.Δ.Δ. Ἀθηνῶν ἐκ μέρους τῆς Ὁμοσπονδίας Μηχανικῶν καὶ Θερμαστῶν Βιομηχανίας καὶ Γεωργίας Ἑλλάδος. 3) Σχετικὴν γνωμοδότησιν τοῦ Ἐθνικοῦ Γνωμοδοτικοῦ Συμβουλίου Κοινωνικῆς Πολιτικῆς, ληφθεῖσαν κατὰ τὴν συνεδρίασιν αὐτοῦ τῆς 8.1.1965, ἀποφασίζομεν:

Ἀναστέλλομεν ἐπὶ ἓμηνον χρονικὸν διάστημα, ἤτοι μέχρις 11.5.1965, τὴν ἐπέλευσιν τῶν ἐννόμων ἀποτελεσμάτων καταγγελίας τῆς καταγγελθείσης ὡς ἄνω ὑπ' ἀριθ. 1)1964 ἀποφάσεως τοῦ Π.Δ.Δ.Δ. Ἀθηνῶν «περὶ τῶν ὅρων ἀμοιβῆς καὶ ἐργασίας τῶν πρακτικῶν μηχανικῶν, μηχανοδηγῶν, θερμαστῶν κλπ. ἁπάσης τῆς χώρας», κατατεθείσης εἰς τὸ Εἰρηνοδικεῖον Ἀθηνῶν διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 13)18.2.1964 πράξεως καταθέσεως (*).

Ἡ παροῦσα δημοσιευθήτω διὰ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 11 Ἰανουαρίου 1965

—

117382)9981)1964 Ἀπόφ. Ὑπουργοῦ Ἐργασίας

Περὶ παρατάσεως ἰσχύος συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας τοῦ πάσης φύσεως προσωπικοῦ τῆς Ἀνωνύμου Ἑλληνικῆς Ἑταιρείας Ὑδάτων.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 1 τῆς 4 Ἰανουαρίου 1965)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν: 1) Τὰς διατάξεις τῆς παραγράφου 3 τοῦ ἄρθρου 4 τοῦ ν. 3239)1955. 2) Τὴν κοινοποιηθεῖσαν τὴν 2.11.1964 ἔγγραφον δήλωσιν καταγγελίας τῆς ἐν θέματι συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας καὶ 3) γνωμοδότησιν τοῦ κατ' ἄρθρον 28 τοῦ ν. 3239)1955 Ἐθνικοῦ Γνωμοδοτικοῦ Συμβουλίου Κοινωνικῆς Πολιτικῆς,

(*) ΕΕΔ 23, 377.

ληφθείσαν κατὰ τὴν συνεδρίασιν αὐτοῦ τῆς 3.12.1964, ἀποφασίζομεν :

Ἀναστέλλομεν ἐπὶ 4μηνον χρονικὸν διάστημα, ἤτοι μέχρι 2.5.1965 τὴν ἐπέλευσιν, τῶν ἐννόμων ἀποτελεσμάτων ἐκ τῆς καταγγελίας τῆς ἀπὸ 4.2.1964 συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας τοῦ πάσης φύσεως προσωπικοῦ τῆς Α.Ε.Ε. Ὑδάτων, κατατεθείσης εἰς τὸ Εἰρηνοδικεῖον Ἀθηνῶν διὰ τῶν ὑπ' ἀριθ. 26)26.2.1964 καὶ 27)26.2.1964 πράξεων καταθέσεων (*).

Ἡ παροῦσα δημοσιευθήτω διὰ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 23 Δεκεμβρίου 1964

—

120402)7328 1964 Ἀπόφ. Ὑπουργῶν Οἰκονομικῶν καὶ Ἐργασίας

Περὶ τροποποιήσεως Κανονισμοῦ Ἐργασίας Καπνοβιομηχανίας Ρόδου.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 678 τῆς 31 Δεκεμβρίου 1964)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν : 1) Τὴν ὑπ' ἀριθ. 2572) Δ.1120)3.10.1964 αἴτησιν τῆς Καπνοβιομηχανίας Ρόδου. 2) Τὰς διατάξεις τῶν ἄρθρων 1, 2 καὶ 12 τοῦ ν.δ. 3789)1957 «περὶ τροποποιήσεως καὶ συμπληρώσεως ἐνίων διατάξεων τῆς Ἐργατικῆς Νομοθεσίας». 3) Τὰ ἄρθρα 3 καὶ 6 τοῦ ἀπὸ 27.6.1937 β.δ)γματος «περὶ Ἐργατικῆς Ἑστίας διατάξεων». 4) Τὰ ὑπ' ἀριθ. 371)8.12.1964 καὶ 372)10.12.1964 πρακτικὰ τοῦ Τμήματος Κανονισμῶν τοῦ Ἐθνικοῦ Γνωμοδοτικοῦ Συμβουλίου Κοινωνικῆς Πολιτικῆς, ἀποφασίζομεν :

Τροποποιοῦμεν τὸν διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 18346) 3587)13.6.1960 ἡμετέρας ἀποφάσεως ἐγκριθέντα Κανονισμὸν τῆς Καπνοβιομηχανίας Ρόδου, προστίθεται δὲ ἄρθρον 21Α, ἔχον οὕτω :

Ἄρθρον 21Α

Ἀρχιεργάτης (ἀρχιμάστορας)

1) Ὁ ἀρχιεργάτης συντονίζει τὰς ἐργασίας καὶ μεριμνᾷ διὰ τὴν συμπλήρωσιν τῶν εἰς προσωπικὸν ἐλλείψεων τῶν διαφόρων Τμημάτων τοῦ ἐργοστασίου, κατόπιν σχετικῆς ἀναφορᾶς του πρὸς τὸν Τεχνικὸν Διευθυντὴν καὶ συμφώνως πρὸς τὰς ὁδηγίας τούτου.

Ὡσαύτως πληροφορεῖται τὴν καλὴν λειτουργίαν ἀπὸ τοὺς ὑπευθύνους τμηματάρχας. Εἰδικώτερον ἔχει τὰ ἑξῆς καθήκοντα :

α) Ἐλέγχει τὸ καθ' ἑκάστην συντασσόμενα ὑπὸ τῆς ὑπηρεσίας στοιχεῖα παρουσίας ἐργατικοῦ προσωπικοῦ πρὸς ἐξακρίβωσιν ἐὰν οἱ εἰς αὐτὰ ἐμφανιζόμενοι παρόντες ἐξίσκωνται πράγματι εἰς τὰς ἐργασίας των.

β) Ἐλέγχει τὴν κανονικὴν προσέλευσιν καὶ ἀποχώρησιν τῶν ἐργατῶν, ὡς καὶ τὴν μὴ ἀπομάκρυνσίν των ἐκ τῶν ἐργασιῶν των κατὰ τὰς ὥρας ἐργασίας, πέραν τοῦ ἐπιτρεπομένου φυσικοῦ ὁρίου, ἀποτρεπομένης οὕτω τῆς κωλυσιεργίας.

γ) Προΐσταται τῆς ὁμάδος διαφόρων ἐργασιῶν, λαμβάνων ἐνεργὸν μέρος, ἀναλόγως δὲ τῶν ἐμφανιζομένων καθ' ἡμέραν ἀναγκῶν καὶ τῆς εἰδικότητος ἑκάστου ἐργάτου ἢ ἐργατρίας τῆς ὁμάδος ταύτης ἐκδίδει τὰς σχετικὰς ὁδηγίας, αἵτινες πρέπει νὰ ἐκτελῶνται.

δ) Παρακολουθεῖ ἐνδελεχῶς τὴν εἰς τὸ ξυλουργεῖον, εἰς τὸ Τμῆμα δεματοποιήσεως ἀπορριμμάτων χάρτου καὶ τὴν ὑπὸ τῶν κτιστῶν συντελουμένην ἐργασίαν ποσοτικῶς καὶ ποιοτικῶς καὶ δίδει ἐντολὰς περὶ τῆς κατὰ προτεραιότητα ἐκτελέσεως τῶν εἰς ταῦτα ἀνατιθεμένων ἐργασιῶν.

ε) Ἐπιλαμβάνεται τῆς ἀμέσου δράσεως διὰ πᾶσαν ταραχὴν ἐν τῷ ἐργοστασίῳ ἢ ἀπρόοπτον ἀτύχημα καὶ ἀναφέρει ἀμέσως εἰς τὴν Διεύθυνσιν.

ζ) Λαμβάνει ὁδηγίας καὶ ἐκτελεῖ πᾶσαν διαταγὴν τοῦ Διοικητικοῦ καὶ Τεχνικοῦ Διευθυντοῦ.

2) Εἰς τὸ ἄρθρον 25 § 2 μετὰ τὴν περίπτωσιν κβ' ὀργανικῶν θέσεων προσωπικοῦ καπνοβιομηχανίας Ρόδου προστίθεται ὑπὸ στοιχεῖα κβ' (δὶς) μία θέσις ἀρχιεργάτου (ἀρχιμαστόρου).

3) Εἰς τὴν παράγραφον 3 τοῦ ἄρθρου 26 καὶ ἐν στίχῳ τρίτῳ μετὰ τοῦ στοιχείου κβ' (δὶς) καὶ

4) Εἰς τὴν παράγραφον 2 τοῦ ἄρθρου 29 μετὰ τὸ στοιχεῖον κβ' προστίθεται καὶ τὸ στοιχεῖον κβ' (δὶς).

Ἡ παροῦσα δημοσιευθήτω διὰ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 23 Δεκεμβρίου 1964

—

119857)7286)1964 Ἀπόφ. Ὑπουργοῦ Ἐργασίας

Περὶ ἀναλήψεως τῆς ὑπ' ἀριθ. 102874) 6328)1964 ἀποφάσεως «περὶ τροποποιήσεως τῆς παραγράφου VI τῆς ὑπ' ἀριθμὸν 86859)5304)2.10.1964 ἀποφάσεως «περὶ καθορισμοῦ τῶν ὡρῶν ἐργασίας τῶν ἐμπορικῶν καταστημάτων περιοχῆς Δήμου Ἀθηναίων».

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 678 τῆς 31 Δεκεμβρίου 1964)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν : 1) Τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 5 τοῦ π.δ)γματος τῆς 8.13.4.1932 «περὶ κωδικοποιήσεως τῶν διατάξεων τῶν νόμων περὶ χρονικῶν ὁρίων ἐργασίας εἰς τὰ καταστήματα κλπ.». 2) Τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 1 τοῦ ν.δ. 4020)1959 «περὶ τροποποιήσεως καὶ συμπληρώσεως ἐνίων διατάξεων ἐργατικῶν τινων νόμων». 3) Τὴν ὑπ' ἀριθ 11452)754)15.2.1963 ἡμετέραν ἀπόφασιν «περὶ καθορισμοῦ ὡρῶν ἐργασίας ἐμπορικῶν καταστημάτων περιοχῆς Ἀθηνῶν, Πειραιῶς καὶ τῶν περιξ αὐτῶν Δήμων καὶ Κοινοτήτων». 4) Τὴν γνώμην τοῦ Συνδέσμου Ἐμπόρων Ὑαλοπινάκων Ἀθηνῶν, Πειραιῶς, τοῦ Ἐμπορικοῦ Συλλόγου Ἀθηνῶν, τῆς Ἀστυνομικῆς Διευθύνσεως Ἀθηνῶν καὶ τοῦ Συλλόγου Ἐμποροϋπαλλήλων Ἀθηνῶν, ἀποφασίζομεν :

Ἀνακαλοῦμεν, ἀφ' ἧς ἰσχύσε, τὴν ὑπ' ἀριθ. 102871)6328.21.11.1964 ἡμετέραν ἀπόφασιν «περὶ τροποποιήσεως τῆς παραγράφου VI τῆς ὑπ' ἀριθ. 86859 5304)2.10.1964 ἀποφάσεως «περὶ καθορισμοῦ τῶν ὡρῶν ἐργασίας τῶν ἐμπορικῶν κα-

(*) ΕΕΔ 23, 504.

ταστημάτων περιοχῆς Δήμου Ἀθηναίων»(*).

Ἡ παροῦσα δημοσιευθήτω διά τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 22 Δεκεμβρίου 1964

—

122)6)1965 Ἀπόφ. Ὑπουργοῦ Ἐργασίας

Περί κηρύξεως ἐκτελεστῆς τῆς ὑπ' ἀριθ. 44) 1964 ἀποφάσεως τοῦ Δ.Δ.Δ.Ο. Ἀθηνῶν, ἀφορώσης εἰς τήν αὔξησιν τοῦ ἐπιδόματος ἀνθυγιεινῆς ἐργασίας τῶν ἐν τῷ κλάδῳ κεραμοποιΐας - πλινθοποιΐας κλπ. ἀπασχολουμένων ἐργατοτεχνιτῶν ἁπάσης τῆς χώρας.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 2 τῆς 4 Ἰανουαρίου 1965)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν : 1) Τάς διατάξεις τῆς παραγράφου 1 τοῦ ἄρθρου 20 τοῦ νόμου 3239)1955, ὡς ἐτροποποιήθησαν ὑπό τοῦ ν. δ)τος 3765)1957. 2) Τήν ὑπ' ἀριθ. 44)1964 ἀπόφασιν τοῦ Δ.Δ.Δ.Δ. Ἀθηνῶν, δι' ἧς μετερρυθμίσθη, μετ' ἔφεσιν, ἡ ὑπ' ἀριθ. 25)1964 ὁμοία τοῦ Π.Δ.Δ.Δ. Ἀθηνῶν, ἀποφασίζομεν :

Κηρύσσομεν ἐκτελεστήν τήν ὑπ' ἀριθ. 44) 1964 ἀπόφασιν τοῦ Δ.Δ.Δ.Δ. Ἀθηνῶν, ἀφορῶσαν εἰς τήν αὔξησιν τοῦ ἐπιδόματος ἀνθυγιεινῆς ἐργασίας τῶν ἐν τῷ κλάδῳ κεραμοποιΐας - πλινθοποιΐας κλπ. ἀπασχολουμένων ἐργατοτεχνιτῶν, ἁπάσης τῆς χώρας, ἐκδοθεῖσαν εἰς ἐπίλυσιν διενέξεως μεταξύ τῆς Ὁμοσπονδίας Ἐργατῶν Κεραμοποιῶν - Πλινθοποιῶν - Ἀγγειοπλαστῶν Ἑλλάδος ἀφ' ἑνός καί ἀφ' ἑτέρου τῶν : α) Συνδέσμου Ἑλλήνων Βιομηχάνων καί β) Ἀνωτάτης Συνομοσπονδίας Βιοτεχνῶν Ἑλλάδος, τῆς ὁποίας τό διατακτικόν ἔχει ὡς ἀκολούθως :

1) Τό ὑπο τῶν ἐν ἰσχύι διατάξεων προβλεπόμενον διά τάς λοιπάς, πλήν τῶν δικαιουμένων τοιούτου ἐξ 20ο)ο, κατηγορίας ἐργατῶν κεραμοπλινθοποιΐας ἐπίδομα ἀνθυγιεινῆς ἐργασίας, αὐξανόμενον διά τῆς προσθέσεως ποσοστοῦ 3ο)ο εἰσέτι, διαμορφοῦται ὡς κατωτέρω :

Α') Τό ὁριζόμενον διά τῆς παραγράφου 2 τῆς ὑπ' ἀριθ. 21)1961 ἀποφάσεως τοῦ Δ.Δ.Δ.Δ. Ἀθηνῶν (πρᾶξις καταθέσεως Εἰρηνοδικείου Ἀθηνῶν 70,12.7.1963) ἐξ 7ο)ο ἐπίδομα ἀνθυγιεινῆς ἐργασίας αὐξάνεται εἰς 10ο)ο

Β') Τό ὁριζόμενον διά τῆς παραγράφου 3 τῆς ἀπό 15.9.1961 συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας ἐργατοτεχνιτῶν κεραμοποιΐας καί πλινθοποιΐας Ἀθηνῶν - Πειραιῶς - Περιχώρων (πρᾶξις καταθέσεως Εἰρηνοδικείου Ἀθηνῶν 157)11. 10.1961) ἐκ 10ο)ο ἐπίδομα ἀνθυγιεινῆς ἐργασίας αὐξάνεται εἰς 13ο)ο.

Γ') Τό ὑπο τῆς παραγράφου 4 τῆς αὐτῆς ὡς ἄνω συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας ὁριζόμενον ἐξ 7ο)ο ἐπίδομα ἀνθυγιεινῆς ἐργασίας αὐξάνεται εἰς 10ο)ο.

Δ') Τό ὁριζόμενον ἐν τέλει τῆς παραγράφου 2 τῆς ἀπό 3.10.1961 συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας ἐργατῶν κεραμοποιΐας καί πλινθοποιΐας βιοτεχνικῶν ἐργοστασίων Ἀθηνῶν - Πειραιῶς - Περιχώρων (πρᾶξις καταθέσεως Εἰρηνοδικείου Ἀθηνῶν 165)6.11.1961) ἐκ 10ο)ο ἐπίδομα ἀνθυγιεινῆς ἐργασίας αὐξάνεται εἰς 13ο ο

2) Ἡ ἰσχύς τῆς παρούσης ἄρχεται ἀπό 19. 11 1963. Αἱ ἐκ τῆς ἀναδρομικότητος ἰσχύος τῆς παρούσης προκύπτουσαι διαφοραί δύνανται νά ἐξοφληθοῦν εἰς τέσσαρας ἰσοπόσους μηνιαίας δόσεις, τῆς πρώτης καταβλητέας ἅμα τῇ δημοσιεύσει διά τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως ἤ τῇ νομίμῳ καταθέσει εἰς τό Εἰρηνοδικεῖον Ἀθηνῶν.

Ἡ παροῦσα δημοσιευθήτω διά τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 4 Ἰανουαρίου 1965

—

104910,6416)1964 Ἀπόφ. Ὑπουργοῦ Ἐργασίας

Περί τροποποιήσεως τῆς παραγράφου III τῆς ὑπ' ἀριθ. 61181)3679)13 7.1964 ἡμετέρας ἀποφάσεως «περί καθορισμοῦ ὡρῶν ἀνοίγματος καί κλεισίματος τῶν παντοπωλείων κλπ. καταστημάτων λιανικῆς πωλήσεως τροφίμων περιοχῆς Ἀθηνῶν - Πειραιῶς κλπ.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 2 τῆς 4 Ἰανουαρίου 1965)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν : 1) Τάς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 5 τοῦ ἀπό 8)13.4.1932 π.δ)γματος «περί κωδικοποιήσεως τῶν διατάξεων τῶν νόμων περί χρονικῶν ὁρίων ἐργασίας εἰς τά καταστήματα κλπ.». 2) Τάς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 1 τοῦ ν.δ. 4020)1959 «περί τροποποιήσεως καί συμπληρώσεως ἐνίων διατάξεων τῆς Ἐργατικῆς Νομοθεσίας». 3) Τήν ὑπ' ἀριθ. 26687)1581 23.4.1964 ἡμετέραν ἀπόφασιν «περί καθορισμοῦ ὡρῶν ἐργασίας τῶν παντοπωλείων κλπ. τινῶν κατηγοριῶν καταστημάτων ἐμπορίας τροφίμων καί τοῦ προσωπικοῦ αὐτοῦ», ὡς συνεπληρώθη διά τῆς ὑπ' ἀριθ. 57400)3703)1964 ὁμοίας. 4) Τήν ὑπ' ἀριθ. 478)25.9.1964 σύμφωνον αἴτησιν τοῦ Ἐμπορικοῦ Συλλόγου Ἐδωδιμοπωλῶν Πειραιῶς καί τοῦ Συνδέσμου Παντοπωλοϋπαλλήλων Πειραιῶς «Ἡ Ἀνάστασις». 5) Τήν ὑπ' ἀριθ. 15839)Φ.65) 25)11.11.1964 σύμφωνον γνώμην τῆς Ἀστυνομικῆς Διευθύνσεως Πειραιῶς, ἀποφασίζομεν :

Τροποποιοῦντες τήν παράγραφον III τῆς ὑπ' ἀριθ. 61181)3979)1964 ἡμετέρας ἀποφάσεως «περί καθορισμοῦ ὡρῶν ἀνοίγματος καί κλεισίματος τῶν παντοπωλείων κλπ. κατηγοριῶν καταστημάτων λιανικῆς πωλήσεως τροφίμων περιοχῆς Ἀθηνῶν - Πειραιῶς καί πέριξ Δήμων - Κοινοτήτων καί Συνοικισμῶν καί τῶν Προαστίων»(*), καθορίζομεν τάς ὥρας ἐργασίας τῶν ἐντός ζώνης κειμένων παντοπωλείων, ἐδωδιμοπωλείων, οἰνοπαντοπωλείων, τυροπωλείων, καφεκοπτείων κλπ. Πειραιῶς διά τό χρονικόν διάστημα ἀπό 16.10 - 14.5 ὡς ἀκολούθως :

Ἀπο 8 π.μ. - 1.30' μ.μ.

Ἀπό 4.30' - 7.30' μ.μ.

Ἡ παροῦσα δημοσιευθήτω διά τῆς Ἐφημε-

(*) ΕΕΔ 24, 61.

(*) ΕΕΔ 23, 1081.

ρίδος της Κυβερνήσεως.

Έν Άθήναις τῇ 21 Νοεμβρίου 1964

—

102392|8546|1964 Άπόφ. Ύπουργοῦ Ἐργασίας

Περὶ παρατάσεως ἰσχύος συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας ἐργατοτεχνιτῶν μεταλλείων καὶ λιγνιτωρυχείων.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 9 τῆς 12 Ἰανουαρίου 1965)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν: 1) Τὰς διατάξεις τῆς παραγράφου 3 τοῦ ἄρθρου 4 τοῦ νόμου 3239|1955. 2) Τὴν κοινοποιηθεῖσαν τὴν 26.9.1964 ἔγγραφον δήλωσιν καταγγελίας τῆς ἐν θέματι συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας καὶ 3) σχετικὴν γνωμοδότησιν τοῦ Ἐθνικοῦ Γνωμοδοτικοῦ Συμβουλίου Κοινωνικῆς Πολιτικῆς, ληφθεῖσαν κατὰ τὴν συνεδρίασιν αὐτοῦ τῆς 5.11.1964, ἀποφασίζομεν:

Ἀναστέλλομεν ἐπὶ τρίμηνον χρονικὸν διάστημα, ἤτοι μέχρις 26.2.1965, τὴν ἐπέλευσιν τῶν ἐννόμων ἀποτελεσμάτων ἐκ τῆς καταγγελίας τῆς ἀπὸ 29.9.1963 συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας τῶν ἐργατοτεχνιτῶν μεταλλείων καὶ λιγνιτωρυχείων, κηρυχθείσης ἐκτελεστῆς διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 88122|5432|1963 ἀποφάσεως ἡμῶν (Φ.Ε.Κ. 490) 1.11.1963, τεῦχος Β').(*).

Ἡ παροῦσα δημοσιευθήτω διὰ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 20 Νοεμβρίου 1964

—

ΣΥΛΛΟΓΙΚΑΙ ΣΥΜΒΑΣΕΙΣ Κ.Λ.Π.

Συλλογικὴ σύμβασις ἐργασίας

Τῶν παρὰ τῷ Δήμῳ Καισαριανῆς καὶ εἰς τὰ συνεργεῖα αὐτοῦ ἀπασχολουμένων ἡμερομισθίων ἐργατοτεχνιτῶν (**).

Ἐν Καισαριανῇ τῶν Ἀθηνῶν, σήμερον τὴν 16.10.1964, οἱ κάτωθι ὑπογεγραμμένοι, ἀφ' ἑνὸς Παναγιώτης Κων)νου Μακρῆς, Δήμαρχος Καισαριανῆς, ἐνεργῶν ἐν προκειμένῳ ὡς ἐκπρόσωπος καὶ διὰ λογαριασμὸν τοῦ Δήμου Καισαριανῆς, καὶ ἀφ' ἑτέρου ὁ Ἐμμανουὴλ Κουβᾶς, πρόεδρος τοῦ ἐν Καισαριανῇ τῶν Ἀθηνῶν ἑδρεύοντος ἀνεγνωρισμένου σωματείου ὑπὸ τὴν ἐπωνυμίαν «Σωματεῖον Ἐργατοτεχνιτῶν Δήμου Καισαριανῆς», ἐνεργῶν ἐν προκειμένῳ ὡς ἐκπρόσωπος καὶ διὰ λογαριασμὸν αὐτοῦ, ἀμφότεροι νομίμως ἐξουσιοδοτημένοι διὰ τὴν ὑπογραφὴν τῆς παρούσης συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας, ὁ μὲν πρῶτος διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 159|1963 πράξεως τοῦ Δημοτικοῦ Συμβουλίου Καισαριανῆς (ἐγκριτικὴ ἀπόφασις Νομαρχίας Ἀττικῆς ὑπ' ἀριθ. 56015| 10.8.1964), ὁ δὲ δεύτερος διὰ τῆς ἀπὸ 12.8.1963 ἀποφάσεως τῆς γενικῆς συνελεύσεως τοῦ ὡς ἄνω σωματείου ἐκτιμῶντες: α) τὰς κρατούσας κοινωνικοοικονομικὰς συνθήκας καὶ β) τὴν ἀνάγκην τῆς ἐξασφαλίσεως εἰς τοὺς ἡμερομισθίους ἐργατοτεχνίτας τοῦ Δήμου ἑνὸς ἐλαχίστου ὁρίου συντηρήσεως, ἀνταποκρινομένου εἰς τὰς βιοτικὰς αὐτῶν ἀνάγκας καὶ τὰς ἀπαιτήσεις τοῦ συγχρόνου πολιτισμοῦ, συνωμολόγησαν καὶ συνεπεδέχθησαν τὰ κάτωθι:

Ἄρθρον 1

Ἀπὸ τῆς ἰσχύος τῆς παρούσης καθορίζονται ὡς ἀκολούθως τὰ κατώτατα ὅρια ἀποδοχῶν τῶν ἐν ἄρθρῳ 3 τῆς παρούσης συμβάσεως περιλαμβανομένων.

Ἄρθρον 2

Εἰς τοὺς ὅρους τῆς παρούσης κλαδικῆς συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας ὑπάγονται ἅπαντες οἱ ἀπασχολούμενοι ἡμερομίσθιοι ἐργατοτεχνῖται εἰς τὰς διαφόρους ὑπηρεσίας (συνεργεῖα) τοῦ Δήμου Καισαριανῆς καὶ μόνον οἱ συνδεόμενοι μετ' αὐτοῦ διὰ σχέσεως ἰδιωτικοῦ δικαίου.

Ἄρθρον 3

Τὰ ὑποχρεωτικῶς καταβαλλόμενα κατώτατα ὅρια ἡμερομισθίων κατ' εἰδικότητα καὶ κατὰ τὰς διαδοχικὰς περιόδους τῆς ὑπηρεσίας τοῦ προσωπικοῦ τῶν ἐργατοτεχνιτῶν ὁρίζονται ὡς ἀκολούθως:

	Δραχμαί
1) Ἐργάται συνεργείου καθαριότητος ὁδῶν καὶ πλατειῶν	65
2) Τεχνίτης κηπουρὸς συνεργείου κήπων καὶ δενδροστοιχιῶν	68
3) Ἐργάται συνεργείου καθαριότητος δημοτικοῦ νεκροταφείου	65
4) Ἐργατοτεχνῖται συνεργείου συντηρήσεως βόθρων καὶ ὑπονόμων	69
5) Τεχνίτης συντηρήσεως ἐπισκευῆς δημοτικῶν αὐτοκινήτων	72
6) Τεχνίτης συνεργείου ἠλεκτροφωτισμοῦ	75
7) Ἐργατριῶν συνεργείου καθαριότητος ὁδῶν καὶ πλατειῶν	54

Πᾶσα χορηγηθησομένη γενικὴ αὔξησις παρὰ τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας μετὰ τὴν ὑπογραφὴν τῆς παρούσης συμβάσεως θὰ ἰσχύσῃ καὶ διὰ τοὺς ἐν τῷ Δήμῳ ἐργαζομένους ἐργατοτεχνίτας τῶν διαφόρων συνεργείων.

Ἄρθρον 4

Ἀπὸ τῆς ὑπογραφῆς τῆς παρούσης συμβάσεως χορηγεῖται ἐπίδομα γάμου καὶ τέκνων ἐκ δραχμῶν 100 μηνιαίως εἰς τοὺς ἐγγάμους, ἀνεξαρτήτως ἀριθμοῦ τέκνων, ἐφ' ὅσον πραγματοποιοῦνται τοὐλάχιστον 18 ἡμερομίσθια μηνιαίως παρ' ἑκάστου τούτων. Ἡ πιστοποίησις τῆς ὑπάρξεως γάμου, συζύγου ἐν ζωῇ ἢ τέκνων καὶ τίνος ἡλικίας εἶναι ταῦτα ἀποδεικνύεται διὰ τῶν κατὰ νόμον ληξιαρχικῶν πράξεων.

Ἄρθρον 5

Οἱ ἐργαζόμενοι γενικῶς εἰς τὴν καθαριότητα τῆς πόλεως Καισαριανῆς, περισυλλογὴν καὶ ἀποκομιδὴν τῶν ἀπορριμμάτων, καθαριότητα Δημοτικοῦ Νεκροταφείου, συντήρησιν καὶ ἐπισκευὴν δικτύου βόθρων καὶ ὑπονόμων, ἐπι-

(*) ΕΡΑ 22, 1419.

(**) Κατετέθη παρὰ τῷ Γραμματεῖ τοῦ Εἰρηνοδικείου Ἀθηνῶν, κατ' ἄρθρον 20 νόμου 3239) 1955, συνταχθείσης τῆς ὑπ' ἀριθ. 1 τῆς 7.1. 1965 πράξεως καταθέσεως.

κινής· πλήρως αὐτοαπασχολουμένων, δικαιοῦνται ἐπιδόματος ἐνδυμασίας ἐργασίας, ὁριζομένου εἰς ἑξακόσιον (600) δρ. ἐπὶ τοῦ παρεχομένου ἡμερομισθίου.

Ἄρθρον 6

Ἅπαντες οἱ ἐργαζόμενοι ἐργατοτεχνῖται εἰς ἃ διάφορα συνεργεῖα τοῦ Δήμου, μετὰ τοῦ ὁποίου συνδέονται διὰ σχέσεως ἐργασίας ἰδιωτικοῦ δικαίου, διέπονται ὑπὸ τῶν διατάξεων τῶν κάστοτε ἰσχυόντων ἐργατικῶν νόμων καὶ ἀποφάσεων τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας.

Ἄρθρον 7

Εἰς τοὺς ἐργατοτεχνίτας, τοὺς ἔχοντας συμπληρώσει ὑπηρεσίαν ἑνὸς (1) ἔτους παρὰ τῷ Δήμῳ, θὰ καταβάλλεται ἐπὶ πλέον τῶν διὰ τῆς παρούσης ὁριζομένων ἀποδοχῶν, ἐπ' εὐκαιρίᾳ μὲν τῶν ἑορτῶν τῶν Χριστουγέννων καὶ Νέου Ἔτους (ὡς δῶρον) 30 ἡμερομίσθια, ἐπ' εὐκαιρίᾳ δὲ τῶν ἑορτῶν τοῦ Πάσχα (ὡς δῶρον) 15 ἡμερομίσθια. Αἱ παροχαὶ αὗται θὰ μειοῦνται κατ' ἀναλογίαν ἐπὶ περιπτώσεων χρόνου ὑπηρεσίας ἐλάσσονος τοῦ ἔτους. Ἀντιθέτως τυχὸν εὐνοϊκωτέρα διαταξις τῶν ἑκάστοτε ἐπὶ τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας ἐκδιδομένων ἀποφάσεων εἶναι ἐπικρατεστέρα τῆς παρούσης συμβάσεως.

Ἄρθρον 8

Οἱ νομίμως ἐργαζόμενοι κατὰ τὰς Κυριακὰς καὶ νόμιμο ἐξαιρεσίμους ἑορτὰς θὰ λαμβάνωσιν ἐπὶ πλέον τὸ ἡμερομίσθιόν των, ηὐξημένον κατὰ 75 ο/ο.

Ἄρθρον 9

Ἡ ἰσχὺς τῆς παρούσης συμβάσεως, ἀρχομένη ἀπὸ 1.1.1964, συνομολογεῖται δι' ἀόριστον χρόνον. Αἱ καθ' ἑκάστων ἀτομικαὶ συμβάσεις τῶν ἐργατοτεχνιτῶν μετὰ τοῦ Δήμου Καισαριανῆς θὰ ἐξακολουθήσωσι νὰ εἶναι ὡρισμένου χρόνου τοιαῦται.

Ἐφ' ᾧ συνετάγη ἡ παροῦσα εἰς διπλοῦν, ἥτις ἀναγνωσθεῖσα καὶ βεβαιωθεῖσα ὑπεγράφη παρὰ τῶν συμβαλλομένων καὶ ἔλαβεν ἑκάστος αὐτῶν ἀνὰ ἓν ὅμοιον.

Οἱ συμβαλλόμενοι

—

Συλλογικὴ σύμβασις ἐργασίας

Ἑστιατορίων καὶ συναφῶν Κέντρων Λαρίσης (*)

Ἐν Λαρίσῃ σήμερον τὴν 10ην τοῦ μηνὸς Νοεμβρίου 1964 καὶ ὥραν 6ην μ.μ. οἱ κάτωθι ὑπογεγραμμένοι Νικ. Νικολάκος, πρόεδρος τῆς Ὁμοσπονδίας Ἐπαγγελματιῶν καὶ πρόεδρος τοῦ Συλλόγου Ἑστιατόρων καὶ συναφῶν Κέντρων Λαρίσης, Ἀλμπέρτος Ἰσκινατζῆς καὶ Θεόδωρος Γκαμπέτας, σύμβουλοι τοῦ Συλλόγου Ἑστιατόρων Λαρίσης ἀφ' ἑνὸς καὶ ἀφ' ἑτέρου οἱ Ἠλίας Τζίτζος, πρόεδρος Ἐργατοϋπαλληλικοῦ Κέντρου Λαρίσης καὶ πρόεδρος τῆς Ἐθνικῆς Ἑνώσεως Καφεμαγειροϋπαλλήλων, Γεώργ. Γκουντελιάνος, γραμματεὺς τῆς Ἑνώσεως Καφέδων καὶ Παῦλος Ἀντωνίου, ταμίας τῆς Ἐθνικῆς Ἑνώσεως Καφέδων, ἀπεφάσισαν τὴν ὑπογραφὴν τῆς παρούσης συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας, ἐξουσιοδοτηθέντες νομίμως ἅπαντες οἱ ἀνωτέρω δυνάμει ἀποφάσεως γενικῆς συνελεύσεως τῶν μελῶν τῶν ὡς ἄνω ἐνδιαφερομένων ὀργανώσεων.

Τὰ συμβαλλόμενα μέρη καθορίζουν τὰ κάτωθι κατώτατα ὅρια μισθοῦ τοῦ προσωπικοῦ τῶν ἑστιατορίων καὶ συναφῶν Κέντρων τῆς πόλεως Λαρίσης καὶ τῶν τριῶν κατηγοριῶν καταστημάτων, ὡς κατετάχθησαν ταῦτα εἰς ἑκάστην κατηγορίαν παρὰ τῆς Ἀγορανομικῆς Ἐπιτροπῆς.

Κατηγορία καταστήματος

		Δραχμαί
Μάγειρος	Α'	2.400
»	Β'	2.300
»	Γ'	2.150
Σκαπιέρης	Α'	1.600
»	Β'	1.600
»	Γ'	1.600
Λαντζέρης βαρὺν	Α'	1.500
» »	Β'	1.500
» »	Γ'	1.500
Λαντζέρης θῆλυς	Α'	1.200
» »	Β'	1.200
» »	Γ'	1.200
Μπαγκέρης (μαρκαδῶρος)	Α'	2.000
» »	Β'	2.000
» »	Γ'	2.000

Μαχαιροπηρουνιάρης, κάπελας ποτηριέρης κάτω τῶν 18 ἐτῶν δι' ἁπάσας τὰς κατηγορίας καταστημάτων δραχμαὶ 750.

Πρόσθετοι ὅροι καὶ διευκρινήσεις

1) Οἱ σήμερον καταβαλλόμενοι μισθοὶ εἰς τὸ προσωπικόν, ἐὰν μὲν εἶναι ἀνώτεροι τῶν διὰ τῆς παρούσης καθοριζομένων, δὲν μειοῦνται, ἐὰν δὲ κατώτεροι αὐξάνονται βάσει αὐτῆς.

2) Εἰς τοὺς ἀνωτέρω μισθοὺς συμπεριλαμβάνεται καὶ τὸ 75ο/ο διὰ τὰς Κυριακάς, καθ' ἃς ἠθέλον ἐργασθῆ τὸ προσωπικὸν τῶν ἀνωτέρω καταστημάτων.

3) Ἐκ τῶν ὡς ἄνω μισθῶν δὲν θὰ γίνωνται κρατήσεις διὰ τὸ Ι.Κ.Α.

4) Εἰς ὁλόκληρον τὸ ἐργατοτεχνικὸν προσωπικὸν παρέχεται πλὴν τοῦ ὡς ἄνω καθοριζομένου μισθοῦ καὶ τροφὴ ἀρκετὴ καὶ καθαρὰ συμφώνως πρὸς τὸ διαιτολόγιον τὸ καθοριζόμενον δι' ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας καὶ ὅπερ δέον νὰ ἀναγράφηται καὶ εἰς ἀνηρτημένον ἐν τῷ καταστήματι πίνακα.

5) Εἰς τὸ τεχνικὸν προσωπικὸν τῶν καταστημάτων χορηγεῖται ὑπὸ τῶν ἐργοδοτῶν α) εἰς τοὺς μαγείρους λευκὸς ἐπενδύτης (μπλούζα), λευ-

(*) Κατετέθη παρὰ τῷ Γραμματεῖ τοῦ Εἰρηνοδικείου Ἀθηνῶν, κατ' ἄρθρον 20 νόμου 3239) 1955, συνταχθείσης τῆς ὑπ' ἀριθ. 142 τῆς 18.12.1964 πράξεως καταθέσεως καὶ ἐκοινοποιήθη εἰς τὸ Ὑπουργεῖον Ἐργασίας τὴν 19.12.1964.

κή καλύπτρα κεφαλής καὶ λευκὴ ἐμπροσθέλα β) εἰς τοὺς λοιποὺς στολὴ (φόρμα κυανοῦ χρώματος).

6) Κατὰ τὴν ἡμέραν τοῦ ρεπὸ ἑκάστου ἐκ τοῦ προσωπικοῦ θὰ προσλαμβάνεται ἕτερος τοιοῦτος. Εἰς περίπτωσιν, καθ' ἣν δὲν ὑπάρχει τοιοῦτος εἰς τὸ Γραφεῖον Εὑρέσεως Ἐργασίας καὶ δὲν διαθέτει τοιοῦτον ἡ Ἐθνικὴ Ἕνωσις Καφ)λων θὰ γνωστοποιῆται τοῦτο εἰς τὴν Ἐπιθεώρησιν Ἐργασίας πρὸ 24 ὡρῶν, ἵνα ἐπιτραπῇ ἡ ἐργασία εἰς τὸν ἴδιον, ὑπὸ τὸν ὅρον ὅτι τὸ ρεπὸ θὰ πραγματοποιηθῇ εἰς ἄλλην ἡμέραν.

7) Ἅπαντες οἱ διευθύνται τῶν καταστημάτων τοῦ Συλλόγου τῶν Ἑστιατόρων καὶ συναφῶν Κέντρων δέχονται καὶ ἀναλαμβάνουν τὴν ὑποχρέωσιν, ὅπως ἐκ τοῦ δώρου τῶν Χριστουγέννων παρακρατοῦν ἀπὸ ἕνα ἕκαστον εἰς αὐτοὺς ἐργαζόμενον τὸ ποσὸν τῶν 60 δραχμῶν, ὅπερ θὰ καταβάλλουν εἰς τὴν Ἐθνικὴν Ἕνωσιν Καφεμαγειροϋπαλλήλων πρὸς ἐξόφλησιν τῶν συνδρομῶν τῶν ἐργαζομένων πρὸς τὸ σωματεῖον των δι' ὁλόκληρον τὸ ἔτος, ἐφ' ὅσον πρὸς τοῦτο ἠθέλεν ὑποβληθῇ εἰς τὸν Σύλλογον Ἑστιατόρων καὶ συναφῶν Κέντρων ἀπόφασις γενικῆς συνελεύσεως τῆς Ἐθνικῆς Ἑνώσεως Καφ)λων, καὶ δὲν ἐναντιωθῇ ὁ ἐργαζόμενος διὰ δηλώσεώς του.

8) Ἡ ἰσχὺς τῆς παρούσης συλλογικῆς συμβάσεως ἄρχεται ὡς πρὸς τὸν μισθὸν μὲν ἀπὸ 1ης Νοεμβρίου 1964, ὡς πρὸς τὸ δῶρον δὲ ἀπὸ τοῦ ἔτους 1965.

Ἡ παροῦσα συλλογικὴ σύμβασις συνετάγη εἰς πενταπλοῦν καὶ ἔλαβον ἀνὰ ἓν ἀντίτυπον ἑκάστη τῶν συμβαλλομένων ὀργάνωσις, δύο κατετέθησαν εἰς τὸ Ὑπουργεῖον Ἐργασίας καὶ ἓν εἰς τὴν Ἐπιθεώρησιν Ἐργασίας Λαρίσης.

Οἱ συμβαλλόμενοι

—

Συλλογικὴ σύμβασις ἐργασίας

Ἐκδορσοφαγέων Ὀρεστιάδος (*).

Ἐν Ὀρεστιάδι τῇ 17ῃ τοῦ μηνὸς Νοεμβρίου τοῦ ἔτους 1964, ἡμέραν τῆς ἑβδομάδος Τρίτην καὶ ὥραν 17,30 μ.μ., εἰς τὸ Γραφεῖον τοῦ Ἐργατικοῦ τμήματος Ὀρεστιάδος καὶ παρουσίᾳ τοῦ Εὐγενίου Χατζημαρινάκη ἐκπροσώπου Ε.Κ.Ε. καὶ ἐπὶ παρουσίᾳ τῶν κάτωθι ὑπογεγραμμένων Βαφιὰ Ἰωάννου καὶ Βλάσιου Τσίρου, ἐξουσιοδοτηθέντων παρὰ τῆς Ἐπαγγελματικῆς Ἑνώσεως Ὀρεστιάδος, καὶ ἀφ' ἑτέρου οἱ Λουκίδης Θεόδωρος καὶ Ταϊτσιμάκας Θεόδωρος, ἐκδορσοφαγεῖς, νομίμως ἐξουσιοδοτηθέντες ὑπὸ τοῦ Σωματείου Ἐκδορσοφαγέων Ὀρεστιάδος, συνεφώνησαν τὴν ὑπογραφὴν τῆς παρούσης συλλογικῆς συμβάσεως, δι' ἧς χορηγεῖται αὔξησις ἐπὶ τοῦ μέχρι τοῦδε ἰσχύοντος τιμολογίου ὠραγῆς ζώων ὡς ἀκολούθως:

	Δραχμαί
1) Μόσχοι γενικῶς κατὰ κεφαλὴν	40
2) Βόδια μεγάλα γενικῶς κατὰ κεφαλὴν	45
3) Ἀμνοὶ γενικῶς κατὰ κεφαλὴν	5
4) Πρόβατα μεγάλα γενικῶς κατὰ κεφαλὴν	6
5) Χοιρίδια γενικῶς κατὰ κεφαλὴν	40

Πᾶσα παράβασις, μὴ συμμόρφωσις ἐργοδοτῶν καὶ ἐκδορσοφαγέων πρὸς τὴν παροῦσαν συλλογικὴν σύμβασιν, τιμωρεῖται ποινικῶς καὶ μὲ τὰς ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 16 ἀ.ν. 547)1937 προβλεπομένας ποινάς.

Ἐπὶ πάσης παρουσιαζομένης διαφορᾶς κατὰ τὴν ἐφαρμογὴν τῆς παρούσης συμβάσεως ἀποφαίνεται ἡ Ἐπιθεώρησις Ἐργασίας ἢ ἡ Ἀστυνομικὴ Ἀρχή.

Οἱ συμβαλλόμενοι

—

8)1963 Ἀπόφ. Πρωτοβαθμίου Διοικητικοῦ Διαιτητικοῦ Δικαστηρίου Ἡρακλείου

Περὶ τῶν ὅρων ἀμοιβῆς τῶν τεχνιτῶν καπνοκιβωτοποιῶν σταφιδ ς καὶ σταφυλῶν Νομοῦ Ἡρακλείου (*).

. . . . . .

Διὰ ταῦτα

Ἐπιλύον τὴν μεταξὺ τῶν διαδίκων, ἤτοι τῆς Ἑνώσεως τεχνιτῶν καρφοκιβωτοποιῶν σταφ δος καὶ σταφυλῶν νομοῦ Ἡρακλείου ἀφ' ἑνὸς καὶ τοῦ Συνδέσμου Ἐξαγωγέων καὶ Βιομηχάνων Ἡρακλείου καὶ Λασηθίου ἀφ' ἑτέρου ὑφισταμένην διένεξιν, ἀποφαίνεται ὁμοφώνως ὡς κάτωθι:

Α) Καθιεροῖ τὴν κατ' ἀποκοπὴν ὁμοιβὴν ἐργασίας καὶ οὐχὶ τὴν ἐπὶ ἡμερομισθίῳ τοιαύτην.

Β) Καθορίζει τιμολόγιον κατ' ἀποκοπὴν ἐργασίας σκαρώματος, καρφώματος καπακίου καὶ τελώματος ξυλίνων σταφιδοκιβωτίων καὶ συγκολλήσεως χαρτοκιβωτίων (συνήθους μεγέθους) ὡς κάτωθι:

α) Κιβώτια ξύλινα.

	Δραχμαί
1) Σκάρωμα κιβωτίου	0,27.50
2) Κάρφωμα καπακίου καὶ τέλωμα	0,25.30
ἤτοι σύνολον ἀμοιβῆς κατὰ κιβώτιον	0,52,80
β) Κιβώτια χάρτινα	
1) Κόλλημα πάτου μετὰ ταινίας	0,24,84
2) Κόλλημα καπακίου μετὰ ταινίας	0 23,76
ἤτοι σύνολον ἀμοιβῆς κατὰ χαρτοκιβώτιον	0,48,60

Γ) Καθορίζει, ὅπως, εἰς ἣν περίπτωσιν γίνεται πλέον τῶν ἄνω ἐργασιῶν καὶ τέλωμα τῶν χαρτοκιβωτίων, τὸ ὡς ἄνω περὶ χαρτοκιβωτίων τιμολόγιον αὐξάνεται κατὰ 0,03 δραχμὰς κατὰ χαρτοκιβώτιον.

Δ) Καθορίζει, ὅπως διὰ τὰς ἐκτελουμένας εἰδικὰς ἐργασίας ἐπὶ ἡμερομισθίῳ, ἤτοι κατασκευὰς ἢ ἐπισκευὰς τελλάρων κλπ. τῶν σταφιδεργοστα-

(*) Κατετέθη, κατ' ἄρθρον 20 νόμου 3239) 1955, παρὰ τῷ Γραμματεῖ τοῦ Εἰρηνοδικείου Ἀθηνῶν, συνταχθείσης τῆς ὑπ' ἀριθ. 3 τῆς 7.1 1965 πράξεως καταθέσεως, καὶ ἐκοινοποιήθη εἰς τὸ Ὑπουργεῖον Ἐργασίας τὴν 9.1.1965.

(*) Κατετέθη, κατ' ἄρθρον 20 νόμου 3239) 1955 παρὰ τῷ Γραμματεῖ τοῦ Εἰρηνοδικείου Ἀθηνῶν, συνταχθείσης τῆς ὑπ' ἀριθ. 4 τῆς 8.1.1965 πράξεως καταθέσεως, καὶ ἐκοινοποιήθη εἰς τὸ Ὑπουργεῖον Ἐργασίας τὴν 11.1.1965.

-ών, το ημερομίσθιον του τοιούτου τεχνίτου αύξηθη κατά 10 ο/ο, ήτοι γίνεται δραχμαί 82,50.

Ε) Καθορίζει, όπως εν περιπτώσει καταβολής δώρου εορτών Χριστουγέννων και Πάσχα, δυνάμει υπουργικής αποφάσεως, το εις τους καρφοκιβωτοποιούς χορηγούμενον τοιούτον είναι το 14 ο/ο επί των δυνάμει της παρούσης ως άνω καθοριζομένων εργατικών κατ' αποκοπήν ή ημερομισθίων.

Ζ) Καθορίζει, όπως εις ας περιπτώσεις προσλαμβάνονται υπό των σωματείων ελεύθεροι εργάται προς εκτέλεσιν εργασίας των καρφοκιβωτοποιών, εις τούτους δέον όπως καταβάλλεται ή αυτή αμοιβή ως άνω, οία καταβάλλεται και εις τους μονίμους καρφοκιβωτοποιούς της αυτής κατηγορίας.

Η) Καθορίζει, όπως αι τυχόν καταβαλλόμεναι μέχρι σήμερον ανώτεραι αποδοχαί των υπό της παρούσης καθοριζομένων αύτοι δεν δύνανται να μειωθώσιν, και

Θ) Καθορίζει ισχύν της παρούσης αποφάσεως από 1ης Δεκεμβρίου 1963.

Εκρίθη, αποφασίσθη και εδημοσιεύθη εν δημοσίω συνεδριάσει τη 29.11.1963.

—

43)1964 Απόφ. Δευτεροβαθμίου Διοικητικού Διαιτητικού Δικαστηρίου Αθηνών

Περί των όρων αμοιβής των εργατοτεχνιτών επεξεργασίας ρητίνης χώρας (*).

. . . . . .

Διά ταύτα

Μεταρρυθμίζει την υπ' αριθ. 20)1964 απόφασιν του Π.Δ.Δ.Δ. Αθηνών, εκδοθείσαν εις επίλυσιν διενέξεως μεταξύ της Ομοσπονδίας Εργατοϋπαλλήλων Χημικής Βιομηχανίας Ελλάδος αφ' ενός και αφ' ετέρου των α) Συνδέσμου Ελλήνων Βιομηχάνων και β) Ανωτάτης Συνομοσπονδίας Βιοτεχνών Ελλάδος, ως ακολούθως:

1) Από της ισχύος της παρούσης τα κατωτάτα όρια ημερομισθίων των εργατών και βιομηχανικών και βιοτεχνικών επιχειρήσεων επεξεργασίας ρητίνης της χώρας καθορίζονται ως ακολούθως:

	Ημερομίσθιον Δραχμαί από 20.1.1964	από 1.7.1964
α) Διυλισταί και αναλυταί	72	75
β) Εργάται κατά την πρόσληψιν	64	64
γ) Εργάται μετά 6μηνον απασχόλησιν εν τω κλάδω	68	70
δ) Εργάται μετά διετή απασχόλησιν	70	71
ε) Εργάτριαι κατα την πρόσληψιν	50	50
στ) Εργάτριαι μετά 6μηνον απασχόλησιν εν τω κλάδω	52	53
ζ) Εργάτριαι μετά διετή απασχόλησιν	55	56

(*) Κατετέθη παρά τω Γραμματεί του Ειρηνοδικείου Αθηνών, κατ' άρθρον 20 νόμου 3239) 1955, συνταχθείσης της υπ' αριθ. 9 της 12.1.1965 πράξεως καταθέσεως.

2) Τα σήμερον καταβαλλόμενα ημερομίσθια, εφ' όσον είναι ανώτερα των διά της παρούσης καθοριζομένων, δεν δύνανται να μειωθώσιν.

3) Προγενέστεραι ευνοϊκαί διατάξεις συλλογικών συμβάσεων ή διαιτητικών αποφάσεων, μη καταργηθείσαι διά μεταγενεστέρων τοιούτων, εξακολουθούσιν ισχύουσαι.

4) Η ισχύς της παρούσης άρχεται από 20.1.1964.

Εκρίθη, αποφασίσθη και εγένετο.

Εν Αθήναις τη 19 Νοεμβρίου 1964

—

46)1964 Απόφ. Δευτεροβαθμίου Διοικητικού Διαιτητικού Δικαστηρίου Αθηνών.

Περί των όρων αμοιβής του προσωπικού Εταιρείας Υδάτων (*).

. . . . . .

Διά ταύτα

Κρίνομεν επί της αναβιωσάσης, μετά την υπ' αριθ. 982)1964 απόφασιν του Συμβουλίου Επικρατείας, διενέξεως μεταξύ του Συλλόγου Υπαλλήλων Ελληνικής Εταιρείας Υδάτων και Ενώσεως Προσωπικού Ελληνικής Εταιρείας Υδάτων αφ' ενός και αφ' ετέρου της Ανωνύμου Ελληνικής Εταιρείας Υδάτων Αθηνών - Πειραιώς - Περιχώρων και ειδικώς καθ' όσον αφορά εις το ύψος του χορηγητέου ποσοστού εις το εν διενέξει προσωπικόν διά την χρονικήν περίοδον από 23.9.1961 μέχρι 30.9.1962, αποφαίνεται ως ακολούθως:

«Οι εις το εν διενέξει προσωπικόν καταβαλλόμενοι οργανικοί ή βασικοί μισθοί και ημερομίσθια αύξάνονται και διά την περίοδον από 23.9.1961 μέχρι 30.9.1962 κατά τα δυνάμει της υπ' αριθ. 17)1962(**) αποφάσεως του Δ.Δ.Δ.Δ. Αθηνών οριισθέντα από 1.10.1962 και εντεύθεν ποσοστά αύξήσεων, ήτοι:

α) Διά το τμήμα βασικού μισθού μέχρι 1.500 δραχμών ή ημερομισθίου μέχρι 50 δραχμών κατά ποσοστόν 8 ο/ο.

β) Διά το τμήμα βασικού μισθού από 1.501 - 3.000 δραχμών ή ημερομισθίου από 51 - 100 δραχμών κατά ποσοστόν 5 ο/ο.

γ) Διά το τμήμα βασικού μισθού από 3.001 - 4.284 δραχμών ή ημερομισθίου από 101 - 140 δραχμών κατά ποσοστόν 3ο/ο.

Οι λαμβάνοντες βασικόν μισθόν ανώτερον των 4.284 δραχμών ή ημερομίσθιον ανώτερον των δραχμών 140 δεν δικαιούνται των υπό της προηγουμένης παραγράφου χορηγουμένων αύξήσεων, εξαιρούμενοι της παρούσης ρυθμίσεως».

Εκρίθη, αποφασίσθη και εγένετο.

Εν Αθήναις τη 1 Δεκεμβρίου 1964

—

Διόρθωσις ημαρτημένων

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 16 της 11 Ιανουαρίου 1965)

Εις την υπ' αριθ. 69319)2270)10.9.1964 πρά-

(*) Κατετέθη παρά τω Γραμματεί του Ειρηνοδικείου Αθηνών, κατ' άρθρον 20 νόμου 3239) 1955, συνταχθείσης της υπ' αριθ. 2 της 7.1.1965 και 5 τη; 8.1.1965 πράξεων καταθέσεως, και ανακοινοποιήθη εις το Υπουργείον Εργασίας την 9.1.1965.

(**) ΕΕΔ 21, 1406.

ΣΗΜΕΙΩΜΑΤΑ

Ἡ ἐργατικὴ διαδικασία

[Διὰ τὸν κ. Ὑπουργὸν τῆς Δικαιοσύνης]

Ἀνεγράφη εἰς τὸν καθημερινὸν Τύπον, ὅτι ὁ κ. Ὑπουργὸς τῆς Δικαιοσύνης πρόκειται νὰ ὑποβάλῃ εἰς τὴν Βουλὴν πρὸς ψήφισιν τὸν νέον Κώδικα Πολιτικῆς Δικονομίας, ὡς οὗτος διεσκευάσθη τελικῶς ὑπὸ τῆς Ἀναθεωρητικῆς Ἐπιτροπῆς.

Διὰ τοῦ Σχεδίου αὐτοῦ, ὡς γνωστόν, ἐπιφέρονται σοβαραὶ μεταρρυθμίσεις εἰς τὰ ἤδη ἰσχύοντα περὶ ἐκδικάσεως τῶν ἐργατικῶν διαφορῶν (ἴδετε ΕΕΔ 18, 1056), αἱ ὁποῖαι, πρὶν ὑποβληθῇ τὸ Σχέδιον εἰς τὴν Βουλήν, πρέπει νὰ τύχουν τῆς δεούσης προσοχῆς ἐκ μέρους τοῦ κ. Ὑπουργοῦ τῆς Δικαιοσύνης.

Ἀνεπτύχθησαν ἀπὸ τῶν στηλῶν τῆς Ἐπιθεωρήσεώς μας (ΕΕΔ 18, 942, ΕΕΔ 19, 1000, ΕΕΔ 20, 1119 ἐπ.) σοβαρὰ ἐπιχειρήματα κατὰ τῆς μεταβολῆς τοῦ ἐργατικοῦ δικονομικοῦ νόμου, ὁ ὁποῖος, κατὰ γενικὴν ὁμολογίαν, ἀπεδείχθη ἐξυπηρετικὸς τῶν ἐργαζομένων καὶ συνέβαλε μεγάλως διὰ τῶν Δικαστῶν τῶν ἐργατικῶν διαφορῶν, τῶν Πρωτοδικῶν, κατὰ πρῶτον βαθμόν, ἀνεξαρτήτως ποσοῦ, καὶ τῶν Πρωτοδικείων κατ' ἔφεσιν, εἰς τὴν καλὴν ἐφαρμογὴν τοῦ Ἐργατικοῦ Δικαίου, τόσον ὥστε αἱ κατὰ τὴν ἐργατικὴν διαδικασίαν ἀποφάσεις των, ἐν τῷ συνόλῳ κριτικόμεναι, νὰ διακρίνωνται διὰ τὴν ἐπιστημονικὴν σύνθεσιν αὐτῶν, τὴν ἐμβρίθειαν καὶ πρὸ παντὸς διὰ τὴν διάθεσιν ἐφαρμογῆς τοῦ Ἐργατικοῦ Δικαίου κατὰ τὸ ἐλθὸν κοινωνιστικὸν πνεῦμα του.

Τὸ μέγα αὐτὸ ἐπίτευγμα ὀφείλεται εἰς τὸν νόμον 1968)1944, ὁ ὁποῖος, ὡς κατὰ καιροὺς ἔχομεν σημειώσει, ἔσωσε τοὺς ἐργαζομένους. Ἔφερε τὰ δικαιώματά των εἰς ὅλα τὰ Πρωτοδικεῖα τῆς χώρας καὶ αὐτά, ἐπηνδρωμένα δι' ἀξίων Δικαστῶν (ἐκ τῶν ὁποίων, συνδεθέντων μὲ τὴν πρώτην ἐφαρμογὴν τοῦ νόμου, Δικαστῶν συντίθεται σήμερον καὶ ὁ Ἄρειος Πάγος), εἰργάσθησαν μὲ ἐξαιρετικὴν ἐπιμέλειαν καὶ προσοχήν καὶ δὲν εἶναι ἄγνωστον εἰς κανένα, ὅτι πολλὰ ἐκ τῶν παριαμάτων τῆς νομολογίας των παρελήφθησαν ὑπὸ τοῦ Νομοθέτου καὶ μετουσιώθησαν εἰς νομοθετικὴν πρᾶξιν.

Ποῖος, ἐξ ἄλλου, ἀγνοεῖ, ὅτι κατὰ τὴν ἐφαρμογὴν τοῦ Ἐργατικοῦ Δικαίου ἐμφανίζονται πλεῖστα δυσχερῆ νομικὰ προβλήματα, συχνάκις συνηρτημένα μὲ ὅλους τοὺς κλάδους τοῦ δημοσίου καὶ ἰδιωτικοῦ δικαίου, τὰ ὁποῖα προκαλοῦν σκοτοδίνην καὶ εἰς τὸν πλέον ἔμπειρον γνώστην τοῦ Ἐργατικοῦ Δικαίου. Εἰς τὸ Ἐργατικὸν Δίκαιον παρατηρεῖται καὶ ὅτι ἐπανειλημμένως καὶ αὐτὴ ἡ Ὁλομέλεια τοῦ Ἀρείου Πάγου συνέρχεται διὰ τὴν λύσιν νομικῶν ἐξ αὐτοῦ προβλημάτων, τὴν ὁποίαν τὰ Τμήματα τοῦ Ἀρείου Πάγου ἀναθέτουν εἰς τὴν Ὁλομέλειαν.

Δὲν ἔχει λοιπὸν ἔννοιαν διατὶ νὰ μὴ διατηρηθῇ ἀνέπαφος ἀπὸ ἀπόψεως ἁρμοδιότητος λόγῳ ποσοῦ καὶ δικαιοδοτούντων ὀργάνων ἡ ἰσχύουσα σήμερον ἐργατικὴ διαδικασία, ὅταν ἡ πρᾶξις ἀπέδειξεν, ὅτι ἐπετεύχθησαν δι' αὐτῆς τὰ καλλίτερα δυνατὰ ἀποτελέσματα, καὶ νὰ παρεμβληθῇ ὧν διὰ τοῦ νέου Κώδικος τῆς Πολιτικῆς Δικονομίας καὶ εἰρηνοδικαι μέχρις ὡρισμένου ποσοῦ, εἰ ὁποῖοι, διότι ἤδη ἔχουν ἀπὸ εἰκοσαετίας ἀπεξενωθῇ τῆς ἐκδικάσεως τῶν ἐργατικῶν διαφορῶν, ἀφ' ὅτου εἰσήχθη ὁ ἰσχύων νόμος 1968)1944, δὲν ἐχρειάσθη νὰ διεξ υν τὸ ἀνάλογον ἐνδιαφέρον παρακολουθήσεως τῆς ἐπιστημονικῆς ἐπεξεργασίας καὶ ἐξελίξεως τοῦ Ἐργατικοῦ Δικαίου, μὲ κίνδυνον οὕτω διὰ τῆς παρεμβολῆς καὶ αὐτῶν, ὡς ἐργατικῶν Δικαστῶν, νὰ διασπᾶται ἡ ἑνότης τῆς νομολογίας τοῦ Ἐργατικοῦ Δικαίου, τόσον χρήσιμος διὰ τὴν σταθερότητά του.

Ἔπειτα κατὰ τί θὰ συμβάλουν εἰς τὴν βελτίωσιν τῶν ἤδη ἰσχυόντων αἱ λεγόμεναι «Ἐπιτροπαὶ Συμβιβασμοῦ» τοῦ ἄρθρου 750 τοῦ Σχεδίου; (Ἴδετε περὶ αὐτῶν ἐν ΕΕΔ 20, 1120 ἐπ.).

Μετὰ ταῦτα εἶναι, νομίζομεν, κοινωνικῶς ἀναγκαῖον, ἀφοῦ τὸ θέμα ἀνάγεται εἰς τὴν καλλιτέραν προστασίαν τῶν ἐργαζομένων τῆς χώρας, καὶ σκόπιμον νὰ ἐγκαταλειφθοῦν τὰ σχεδιασθέντα διὰ τῆς μεταρρυθμίσεως τῆς ἐργατικῆς διαδικασίας, πρὶν ἢ τὸ Σχέδιον τῆς Πολιτικῆς Δικονομίας εἰσαχθῇ εἰς τὴν Βουλὴν πρὸς ψήφισιν κατὰ τὴν περὶ Κωδίκων νόμων διαδικασίαν, καὶ τοῦτο εἶναι τῆς ἁρμοδιότητος τοῦ κ. Ὑπουργοῦ τῆς Δικαιοσύνης.

Ἔπειτα, ἐν ὄψει τοῦ ὅτι ἡ Κυβέρνησις προχωρεῖ εἰς τὴν θέσπισιν τοῦ μεγάλου πράγματι ἔργου, τοῦ Κώδικος Ἐργασίας, τοῦ ὁποίου ἡ καλὴ ἐφαρμογὴ θὰ εἶναι ἐμπιστευμένη εἰς τὰ Δικαστήρια, δὲν ἠμπορεῖ δικονομικῶς νὰ ἐπιστρέψωμεν ὀπίσω, εἰς τὴν πρὸ εἰκοσαετίας ἐποχήν. Τὸ οὐσιαστικὸν Ἐργατικὸν Δίκαιον ἀπαιτεῖ καὶ καλὸν Δικονομικὸν Δίκαιον.

Ἐνθυμούμεθα τὸν πρὸ τοῦ ἰσχύοντος δικονομικοῦ νόμου χρόνον, κατὰ τὸν ὁποῖον (προπολεμικῶς) αἱ ἐργατικαὶ διαφοραὶ ἐπενίγοντο εἰς τὸ περιωρισμένον μέχρι δραχμῶν 5.000 ὅριον ἁρμοδιότητος τῶν Εἰρηνοδικῶν, ἐνῷ αἱ ἄνω τοῦ ποσοῦ αὐτοῦ ὑπήγοντο εἰς τὴν τακτικὴν διαδικασίαν τοῦ Πρωτοδικείου, ἡ ὁποία προϋπέθετε πολὺν χρόνον περατώσεως τῶν δικῶν, μετ' ἔκδοσιν προδικαστικῶν καὶ ὁριστικῶν ἀποφάσεων, καὶ πολλὰς δαπάνας, τὰς ὁποίας ἦτο ἀδύνατον νὰ βαστάσουν οἱ μισθωτοί, ἐνῷ, ἐξ ἄλλου, λόγῳ τοῦ περιωρισμένου ἀριθμοῦ τῶν ὁποθέσεων, αἱ ὁποῖαι ἔρθανον εἰς τὰ Δικαστήρια, δὲν παρείχετο ἡ δυνατότης τῆς διαμορφώσεως τῆς Νομολογίας εἰς τὸ ὑψηλὸν ἐπιστημονικὸν ἐπίπεδον, εἰς τὸ ὁποῖον ἔχει αὐτὴ ἤδη φθάσει, λόγῳ τῆς καθημερινῆς ὑπὸ τῶν Ἐργατικῶν Δικαστῶν ἐπεξεργασίας του.

ξιν τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας, δι' ἧς ἐνεκρίθη ὁ *Κανονισμὸς Περιφερειακοῦ Ὑποκαταστήματος Συντάξεων περιοχῆς Ἀθηνῶν*, δημοσιευθεῖσαν εἰς τὸ ὑπ' ἀριθ. 433)12.10.1964 (τεῦχος Β') (*) ἐπέρχεται ἡ κάτωθι διόρθωσις:

Εἰς τὸ ἄρθρον 5 τοῦ Κανονισμοῦ, ἀντὶ τοῦ ἐσφαλμένου δημοσιευθέντος «δι' ἀποφάσεως τοῦ Διοικητικοῦ τοῦ 'Ιδρύματος» τίθεται τὸ ὀρθὸν «δι' ἀποφάσεως τοῦ Διοικητοῦ τοῦ 'Ιδρύματος».

(Ἐκ τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας)

(*) ΕΕΔ 23, 1457.

ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ ΕΡΓΑΤΙΚΟΥ ΔΙΚΑΙΟΥ

ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΣ ΝΟΜΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

Διεύθυνσις
ΧΡΟΝΗΣ ΤΣΙΜΠΟΥΚΗΣ

Σύνταξις
ΤΑΣΟΣ ΤΣΙΜΠΟΥΚΗΣ

Τόμος 24 — Τεῦχος 4 (562)

Ἀθῆναι, 15 Φεβρουαρίου 1965

ΕΞΟΥΣΙΑ ΥΠΟΥΡΓΟΥ ΕΡΓΑΣΙΑΣ ΕΙΣ ΤΟ ΑΣΦΑΛΙΣΤΙΚΟΝ ΔΙΚΑΙΟΝ ΚΑΙ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΑ ΤΩΝ ΜΙΣΘΩΤΩΝ ΕΚ ΤΟΥ ΕΡΓΑΤΙΚΟΥ ΔΙΚΑΙΟΥ

(Σχόλια ἐπὶ τῆς ὑπ' ἀριθ. 578)1964 Ἀρείου Πάγου. ΕΕΔ 23, 1427)

Ὑπὸ τοῦ κ. ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΑΝ. ΤΡΙΜΗ, Δικηγόρου, τέως Διευθυντοῦ τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας

1. Αἱ διατάξεις ἀσφαλιστικοῦ οὐσιαστικοῦ δικαίου

Οἱ Ἀσφαλιστικοὶ Ὀργανισμοί, μέσω τῶν ὁποίων ἀσκεῖται παρ' ἡμῖν ἡ κοινωνικὴ ἀσφάλισις, εἶναι Νομικὰ Πρόσωπα Δημοσίου Δικαίου. (Οἱ ἱδρυτικοὶ νόμοι ρητῶς ἀναφέρουν, ὅτι συνιστᾶται Ν.Π.Δ.Δ.). Αἱ σχέσεις, αἵτινες δημιουργοῦνται μεταξὺ τούτων καὶ τῶν ὑποκειμένων τῆς ἀσφαλίσεως (ἠσφαλισμένοι - ἐργοδόται), εἶναι σχέσεις δημοσίου δικαίου, δι' ὃ καὶ αἱ ἀποφάσεις τῶν ὀργάνων των ἐν τῇ ἐκπληρώσει τῶν σκοπῶν τοῦ Ἀσφαλιστικοῦ Ὀργανισμοῦ εἶναι διοικητικαὶ πράξεις (παροχὴ συντάξεων, ἐπιδομάτων κλπ.), ὑποκείμεναι ὡς ἐκ τούτου εἰς τὸν ἔλεγχον τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας. (Τὸ δίκαιον τῆς ἀσφαλίσεως τῶν ἐργατῶν ἀνήκει εἰς τὴν σφαῖραν τοῦ δημοσίου δικαίου, *Η. Κυριακόπουλος*, Ἑλλην. Διοικ. Δίκαιον, Εἰσαγωγή, ἐκδ. 4η, σελ. 16, *Χρ. Ἀγαλλοπούλου*, Αἱ Κοινωνικαὶ Ἀσφαλίσεις, σελ. 58, Nikisch, μετάφρ. *Β. Βασιλείου*, Ἐργατικὸν Δίκαιον, σελ. 41, *Ἀνδρ. Τούσης*, Γεν. Ἀρχ. Ἀστ. Δικ. Α' σελ. 8, ἔνθα διάκρισις μεταξὺ ἰδιωτικοῦ καὶ δημοσίου δικαίου καὶ σελ. 13, ἔνθα ἀναφέρεται τὸ Ἐργατ. Δίκαιον εἰς τὸν κλάδον τοῦ ἰδιωτικοῦ δικαίου, Α.Π. 781)1964, ΕΕΔ 24, 148).

Τὰ τακτικὰ Δικαστήρια, ἐλλείψει εἰδικῶν ἀσφαλιστικῶν δικαστηρίων, συνιστωμένων κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ ἰσχύοντος Συντάγματος, δὲν δύνανται νὰ ἐλέγξωσι τὴν οὐσιαστικὴν κρίσιν τῶν ὀργάνων τῶν Ἀσφαλιστικῶν Ὀργανισμῶν, ἀλλὰ μόνον τὰς πράξεις καὶ παραλείψεις αὐτῶν ἀπὸ ἀπόψεως νομιμότητος (Α.Π. 202)1963, ΕΕΔ 22, 753, Α.Π. 187)1963, ΕΕΔ 22, 632, Ἐφ. Ἀθην. 2507)1962, Ε.Δ.Κ.Α. ε' 31, Ἐφ. Ἀθ. 981)1963, Ε.Δ.Κ.Α. ε' 470, Πρωτ)κείου Ἀθην. 112)1963, Πρωτ)κείου Ἀθην. 6497)1963, Πρωτ)κείου Ἀθην. 15395)1962, Ε.Δ.Κ.Α. ε' 238, 180, 367, 301, *Π. Κορδογιαννόπουλος*, ΕΕΔ 22, 789, *Ε. Καψάλης*, Ε.Δ.Κ.Α. ε' 641).

Κατὰ τὴν κρατοῦσαν ἐν τῷ Ἀσφαλιστικῷ Δικαίῳ ἀρχὴν ἡ ἀσφάλισις εἰς τὸν Ἀσφαλιστικὸν Ὀργανισμὸν τῶν παρεχόντων ἐξηρτημένην ἐργασίαν προσώπων εἶναι ὑποχρεωτικὴ καὶ κύτοδικαία (Α.Π. 590) ΕΕΔ 20, 164, Α. Π. 438)1959, ΕΕΔ 18, 1251, Σ.τ.Ε. 166)1959, ΕΕΔ 18, 395), δι' ὃ καὶ γεννᾶται ἡ ἀσφαλιστικὴ ἀπαίτησις τοῦ ἠσφαλισμένου ἐναντι τοῦ Ἀσφαλιστικοῦ Ὀργανισμοῦ, ἔστω καὶ ἂν οὗτος δὲν θὰ ἔχῃ ἐκπληρώσει, ὑπὸ ὡρισμένας βεβαίως προϋποθέσεις, τὰς ἀσφαλιστικάς του ὑποχρεώσεις. (Ἵνα καταστῇ ἐνεργὸν τὸ δικαίωμα τῆς ὑπαγωγῆς τοῦ ἠσφαλισμένου εἰς τὴν ἀσφάλισιν ὡρισμένων Ἀσφαλιστικῶν Ὀργανισμῶν, πρέπει νὰ συντρέχουν

2. Διοικητικόν δίκαιον. Κανονιστικαί διατάξεις. Ασφαλιστικοί Οργανισμοί.

Ν. 2084)1956, ΕΕΔ 16, 1956. Ν. 2120)1956, ΕΕΔ 16, 1956. Ν. 2130)1956, ΕΕΔ 16, 1956. Ν. 2205)1957, ΕΕΔ 17, 1957. Ν. 2224)1957, ΕΕΔ 17, 1957. Ν. 2225)1957, ΕΕΔ 17, 1957. Ν. 2227)1957, ΕΕΔ 17, 1957. Ν. 2240)1957, ΕΕΔ 17, 1957. Ν. 2243)1957, ΕΕΔ 17, 1957. Ν. 2246)1957, ΕΕΔ 17, 1957. Ν. 2247)1957, ΕΕΔ 17, 1957. Ν. 2248)1957, ΕΕΔ 17, 1957. Ν. 2249)1957, ΕΕΔ 17, 1957. Ν. 2250)1957, ΕΕΔ 17, 1957. Ν. 2251)1957, ΕΕΔ 17, 1957. Ν. 2252)1957, ΕΕΔ 17, 1957. Ν. 2253)1957, ΕΕΔ 17, 1957. Ν.

ἀναγκαστικοῦ νόμου, νοοῦνται :

Α) Ὁρίζουσαι περὶ τοῦ κύκλου τῶν ἀμέσως καὶ ἐμμέσως ἀσφαλιστέων προσώπων, τοῦ τρόπου συνθέσεως τῶν συλλογικῶν ὀργάνων διοικήσεως τῶν Ὀργανισμῶν, τοῦ τρόπου, χρόνου καὶ προϋποθέσεως ὑπαγωγῆς εἰς τὴν ἀσφάλισιν, τῆς οἰκονομικῆς καὶ διοικητικῆς ὀργανώσεως (σύνθεσις προσωπικοῦ, προσόντα διορισμοῦ, προαγωγῆς, καταβλητέα μισθοδοσία καὶ προσαυξήσεις τούτων, πειθαρχικὴ εὐθύνη καὶ δικαιοδοσία, ἀπόλυσις, μετάθεσις), τῶν προϋποθέσεων τῆς ἐκτάσεως, τοῦ εἴδους καὶ ὕψους τῶν χορηγητέων πάσης φύσεως ἀσφαλιστικῶν παροχῶν, τῆς διαδικασίας ἀπονομῆς καὶ διακοπῆς τούτων, τῆς ἀναγνωρίστεας ὑπὸ ὡρισμένας προϋποθέσεις προϋπηρεσίας, τοῦ προσδιορισμοῦ τῶν εἰσφορῶν τῶν ἠσφαλισμένων καὶ τῶν ἐργοδοτῶν, τῆς ἐπιβαρύνσεως τούτων διὰ προσθέτων τελῶν, τόκων ὑπερημερίας διὰ τὰς περιπτώσεις καθυστερημένης καταβολῆς, τῆς τοποθετήσεως καὶ χρησιμοποιήσεως τῶν κεφαλαίων καὶ τῆς ἐνεργείας ἐλέγχου ὑπὸ τῶν ὁριζομένων ὀργάνων ἢ ἐπιτροπῶν. Ἀντιθέτως δὲ βασικαὶ διατάξεις θεωροῦνται αἱ ἀφορῶσαι τὴν σύστασιν ἢ κατάργησιν Ὀργανισμῶν Κοινωνικῆς Ἀσφαλίσεως, καθιέρωσιν ὑπὲρ αὐτῶν κοινωνικῶν εἰσφορῶν καὶ τὴν ἐπιβολὴν ποινικῶν κυρώσεων».

Τέλος ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 3 τοῦ ν.δ. τῆς 30 Ἀπριλίου 1946 «περὶ ὀργανώσεως καὶ συντονισμοῦ τῆς παρακολουθήσεως καὶ τοῦ ἐλέγχου τῶν Ὀργανισμῶν Κοινωνικῆς Πολιτικῆς» ὡρίσθησαν τὰ ἑξῆς : «Ὡς τακτικὴ διαδικασία θεσπίσεως ἀσφαλιστικῶν διατάξεων ἀναφέρεται δι' ὅλους τοὺς Ὀργανισμοὺς ἡ τοῦ ἄρθρου 59 Ποιν. ν. περὶ ὀργανισμοῦ τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας (543)1935), ὡς τοῦτο αὐθεντικῶς ἑρμηνεύθη.

Εἰς τὸ σύνολον τῶν ὡς ἄνω διατάξεων γίνεται ἰδιαίτερος λόγος περὶ ἐξουσίας τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας δι' αὐτῆς θεσπίσεως κανόνων οὐσιαστικοῦ ἀσφαλιστικοῦ δικαίου, [illegible] κανόνων ρυθμιζόντων τὰς σχέσεις μεταξὺ τῶν φορέων καὶ τῶν ὑποκειμένων τῆς ἀσφαλίσεως. Ἐλέχθη δὲ ἀνωτέρω ὅτι αἱ εἰρημέναι διατάξεις δημοσίου δικαίου τοῦ ἀσφαλιστικοῦ δικαίου [illegible] ρυθμίζουν τὰς σχέσεις τῶν φορέων καὶ τῶν ὑποκειμένων τῆς ἀσφαλίσεως, ἐπὶ τῇ βάσει τῆς ἀρχῆς τῆς ἰσότητος τῶν ἐμπλεκομένων εἰς τὰς σχέσεις ταύτας μερῶν.

Ἀμφότερα τὰ Ἀκυρωτικὰ συμφωνοῦν, ὅτι ἡ ἐξουσιοδότησις τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας ἔχει ὡς περιεχόμενον τὴν τροποποίησιν τῶν διατάξεων τῶν καταστατικῶν τῶν Ἀσφαλιστικῶν Ὀργανισμῶν, δι' αὐτῶν τίθενται κανόνες ἀντικειμενικοῦ δικαίου, ρυθμίζοντες τὰς σχέσεις μεταξὺ τῶν φορέων καὶ τῶν ὑποκειμένων τῆς ἀσφαλίσεως. Ἀσφαλῶς δὲ θὰ ἦτο παράνομος, ἀλλὰ καὶ παράλογος, ἡ υἱοθέτησις τῆς ἀπόψεως ὅτι ὁ Ὑπουργὸς Ἐργασίας, χρώμενος τῆς ἐξουσίας, τὴν ὁποίαν τοῦ παρέχει τὸ ἄρθρον 59 τοῦ ἀ.ν. τῆς 11.11.1935, ὡς τοῦτο διευκρινίσθη ὑπὸ τῆς παραγράφου 2 τοῦ ν.δ. 2520)1953, δύναται νὰ θεσπίζῃ διατάξεις μὴ ἀσφαλιστικοῦ περιεχομένου, π.χ. διὰ παραπομπῆς εἰς τροποποιητικὰς διατάξεις τοῦ Α.Κ., τὸν νόμον 2112, τοὺς νόμους 3198)1955, 3239)1955, νὰ καταργῇ τὴν ἀποζημίωσιν τῶν μισθωτῶν, ἥτις προβλέπεται ὑπὸ τοῦ νόμου 731)1975 περὶ ἐργατικῶν ἀτυχημάτων κλπ. Ἀλλὰ τοιαύτη ἐξουσιοδότησις ἔχει ἀναγνωσθῆ, διότι δὲν εὑρίσκει ἔρεισμα εἰς τὸ ἐπὶ τοῦ δικαίου [illegible] ἐπὶ τῆς ὑλικῆς

3. Ἀναγκαῖο ἐργασίας ἐργατικὸ νόμο [illegible] Ἀσφαλίσεως Ἀργεργατῶν, ἀπὸ τελῶν Νεκρικῶν Πρόσωπον Ἐμπορικοῦ Δικαίου, συνεπήθη θεσ [illegible] νόμου 4488)1939 [illegible] ἐπροποποιήθη διὰ

τοῦ νόμου 5891)1933.

Ὑπὸ τῶν ἀνωτέρω νόμων ἐξουσιοδοτήθη ὁ Ὑπουργὸς Ἐργασίας, ὅπως, μεταξὺ ἄλλων, καθορίζῃ τὰς προϋποθέσεις τῆς χορηγήσεως τῶν παροχῶν πρὸς τοὺς ἠσφαλισμένους, τὰ τῆς ἐργοδοτικῆς καὶ ἐργατικῆς εἰσφορᾶς κλπ.

Διὰ τοῦ ν. δ. 557)1943 προσετέθη εἰς τοὺς ὑποχρεωτικοὺς κλάδους ἀσφαλίσεως καὶ ἡ ὑποχρεωτικὴ ἀσφάλισις τῶν ἀρτεργατῶν κατὰ τοῦ ἀτυχήματος, τοῦ ἐπερχομένου αὐτοῖς ἐκ βιαίου συμβάντος ἐν τῇ ἐκτελέσει τῆς ἐργασίας ἢ ἐξ ἀφορμῆς αὐτῆς. Διὰ τὴν κάλυψιν τῶν δαπανῶν τοῦ νέου τούτου ἀσφαλιστικοῦ κλάδου ἐπιβάλλεται ὑπὲρ τοῦ Ταμείου Ἀσφαλίσεως εἰσφορά, ἴση πρὸς τὰ 8 ο)ο ἐπὶ τοῦ ἑκάστοτε ἰσχύοντος ἀρτεργατικοῦ δικαιώματος κατ' ὁκᾶν ἄρτου, ὑπολογιζομένη εἰς τὰ ἀρτοποιητικὰ ἔξοδα κατὰ τὸν ἑκάστοτε καθορισμὸν τῆς τιμῆς τοῦ ἄρτου καὶ εἰσπραττομένη μετὰ τῆς λοιπῆς ἀσφαλιστικῆς εἰσφορᾶς ἐργοδότου καὶ ἐργάτου.

Τέλος διὰ τῆς παραγράφου ΙΙΙ τοῦ ἄρθρου 1 τοῦ ὡς εἴρηται νόμου ὡρίσθησαν τὰ ἑξῆς:

«Δι' ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας θέλουσι κριθῆ τὰ τῆς ὀργανώσεως καὶ λειτουργίας τοῦ κλάδου τούτου ἀσφαλίσεως, ἤτοι τὰ ἔχοντα ἀσφαλιστικὴν ἱκανότητα πρόσωπα, τὰ δικαιώματα τούτων, αἱ πρὸς αὐτὰ παροχαί, ὁ τρόπος διακριβώσεως τοῦ ἀτυχήματος, ἡ ἵδρυσις καὶ ὀργάνωσις τῆς σχετικῆς Ὑπηρεσίας τοῦ Ταμείου καὶ ἐν γένει πᾶσα σχετικὴ πρὸς τὸν κλάδον τοῦτον ἐνέργεια».

Διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 44952)Σ.8022)1951 ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας «περὶ προσθήκης παραγράφου εἰς τὸν Κανονισμὸν Κλάδου ἀτυχήματος τοῦ Ταμείου Ἀσφαλίσεως Ἀρτεργατῶν», ἐκδοθείσης βάσει τοῦ ἄρθρου 59 § 1 τοῦ ἀ.ν. τῆς 11.11.1935, τοῦ ἄρθρου 3 τοῦ ν.δ)γματος τῆς 30 Ἀπριλίου 1946, τῆς παραγράφου 3 τοῦ ἄρθρου 1 τοῦ νόμου 577)1943, τῆς ἀποφάσεως τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Ταμείου Ἀσφαλίσεως Ἀρτεργατῶν καὶ τῆς γνώμης τοῦ Συμβουλίου Κοινωνικῆς Ἀσφαλίσεως, ὡρίσθησαν (ἄρθρ. 26) τὰ ἑξῆς: Εἰς περίπτωσιν ἀνικανότητος πρὸς ἐργασίαν ἢ θανάτου ὀφειλομένου εἰς ἀτύχημα, προβλεπόμενον ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 1 §1 τοῦ ν. 557)1934 καὶ τοῦ παρόντος Κανονισμοῦ καὶ ἐκ τῶν ὁποίων ὁ πιθὼν ἢ ἐν περιπτώσει θανάτου τούτου, τὰ ἐν τῷ ἄρθρῳ 7 πρόσωπα δικαιοῦνται τῶν παροχῶν τοῦ κλάδου τούτου ἀσφαλίσεως, ὁ οἰκεῖος ἐργοδότης ἀπαλλάσσεται πάσης ἐκ τῶν διατάξεων τοῦ β.δ)τος τῆς 24. 7.1930 «περὶ κωδικοποιήσεως τῶν νόμων περὶ εὐθύνης πρὸς ἀποζημίωσιν τῶν ἐξ ἀτυχημάτων ἐν τῇ ἐργασίᾳ παθόντων ἐργατῶν, ὑπαλλήλων, ὡς αὗται ἐτροποποιήθησαν μεταγενεστέρως, ὑποχρεώσεως πρὸς καταβολὴν τῆς παρὰ τούτου προβλεπομένης ἀποζημιώσεως καὶ ἐξόδων νοσηλείας καὶ κηδείας.

Ἡ ἀξίωσις τοῦ ἀρτεργάτου ἔναντι τοῦ ἐργοδότου δι' ἀποζημίωσιν ἐν περιπτώσει ἀτυχήματος ἐν τῇ ἐργασίᾳ ἢ ἕνεκεν ταύτης πηγάζει ἐκ τῆς συμβάσεως ἐργασίας καὶ θεμελιοῦται εἴτε εἰς τὸν νόμον 551)1915, ὡς οὗτος ἰσχύει, τροποποιηθεὶς καὶ συμπληρωθεὶς μεταγενεστέρως, καὶ συντρέχει μετὰ τῆς ἀπαιτήσεως, ἣν κέκτηται ὁ ἠσφαλισμένος ἔναντι τοῦ Ἀσφαλιστικοῦ Ὀργανισμοῦ (Α.Π. 761)1958, Ὁλομελείας, ΕΕΔ 18, 8, Α.Π. 515)1962, ΕΕΔ 21, 419, ΝοΒ 11, 164 σχόλ., Α.Π. 359)1958, ΕΕΔ 17, 634, ἔνθα νομολογία, *Ι. Καποδίστριας*, ΕρμΑΚ ὑπ' ἄρθρον 662, σημ. 63).

Ὁ Ἄρειος Πάγος διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 578)1964 ἀποφάσεως τοῦ Β' Τμήματος (ΕΕΔ 23, 1427 ἀπεφάνθη, ὅτι ὁ Ὑπουργὸς Ἐργασίας, βάσει τῶν ἄνω νόμων (ἄρθρον 59 ἀ.ν. 11.11.1935, 557)1943) ἔχει ἐξουσιοδότησιν, ὅπως, ἐν περιπτώσει ἐπελεύσεως εἰς τὸν ἀρτεργάτην τοῦ ἀσφαλιστικοῦ κινδύνου, δι' ἀποφάσεών του καθορίζῃ τὰ ἐκ τοῦ ἐργατικοῦ ἀτυχήματος δι-

καιώματα τοῦ ἀρτεργάτου, τόσον ἔναντι τοῦ Ἀσφαλιστικοῦ Ὀργανισμοῦ, εἰς ὃν οὗτος εἶναι ἠσφαλισμένος, «ὅσον καὶ ἔναντι τοῦ ἐργοδότου». Βάσει δὲ τῆς σκέψεως ταύτης ἀνήρεσε τὴν ὑπ' ἀριθ. 1209)1964 ἀπόφασιν τοῦ Πρωτοδικείου Πειραιῶς, ὅπερ, συμφώνως πρὸς τὰ παγίως νομολογηθέντα, ἐδέχθη ἀγωγὴν ἀρτεργάτου, ὑποστάντος ἐργατικὸν ἀτύχημα, μὲ τὸ αἰτιολογικὸν ὅτι ἡ διάταξις τοῦ ἄρθρου 26 τῆς ὡς ἄνω ὑπ' ἀριθ. 44952)Σ8082)1951 ἀποφάσεως, δι' ἧς αἱ ἐργοδόται (ἀρτοποιοί) ἀπηλλάγησαν τῆς ὑποχρεώσεως πρὸς καταβολὴν τῆς ἀποζημιώσεως τοῦ νόμου 551, εἶναι ἀνίσχυρος, ὡς τεθεῖσα καθ' ὑπέρβασιν τῆς νομοθετικῆς ἐξουσιοδοτήσεως, καὶ ἐπομένως ἡ ἀποζημίωσις τοῦ νόμου 551 συντρέχει μετὰ τῶν παροχῶν, ὧν δικαιοῦται ὁ ἀρτεργάτης ἐκ τοῦ Ταμείου Ἀσφαλίσεως Ἀρτεργατῶν (ἤδη Ταμείου Ἀσφαλίσεως Ἀρτεργατῶν, Μυλεργατῶν καὶ Μακαρονοτεχνιτῶν, β.δ)γμα τῆς 16.3 - 9.4.1954 περὶ συγχωνεύσεως τῶν Ταμείων Ἀσφαλίσεως Ἀρτεργατῶν, Μυλεργατῶν καὶ Μακαρονοτεχνιτῶν, ν.δ. 3631)1956).

Ἡ ἄποψις τῆς ὡς ἄνω ἀρεοπαγιτικῆς ἀποφάσεως ὅτι ἡ ἐξουσιοδότησις τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας ἐξικνεῖται μέχρι ρυθμίσεως καὶ τῶν σχέσεων τῶν μισθωτῶν ἔναντι τῶν ἐργοδοτῶν καὶ θεσπίσεως διατάξεων οὐσιαστικοῦ Ἐργατικοῦ Δικαίου εἶναι ἐκδήλως ἀντίθετος καὶ πρὸς τὸ γράμμα καὶ πρὸς τὸ πνεῦμα τῶν ἀνωτέρω νόμων, δι' ὧν ἐσκοπήθη δι' ἀποφάσεων τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας, ἐκδιδομένων καθ' ὡρισμένην διαδικασίαν, ὁ διακανονισμὸς σχέσεων μεταξὺ τῶν Ἀσφαλιστικῶν Ὀργανισμῶν καὶ τῶν ὑποκειμένων τῆς ἀσφαλίσεως.

Ἡ ἀξίωσις τοῦ μισθωτοῦ ἔναντι τοῦ ἐργοδότου, ἐν περιπτώσει ἀτυχήματος, θεμελιοῦται εἰς τὸν νόμον 551, ὡς οὗτος ἐτροποποιήθη καὶ συνεπληρώθη μεταγενεστέρως, τοῦ ὁποίου αἱ διατάξεις εἶναι κατ' ἐξοχὴν δημοσίας τάξεως, ὡς ἐξυπηρετοῦσαι γενικώτερον κοινωνικὸν σκοπόν.

Τὸ δικαίωμα τοῦ μισθωτοῦ πρὸς ἀποζημίωσιν ἀπορρέει ἐκ τῆς ἐργασιακῆς συμβάσεως, τ.ἔ. ἐκ τῆς σχέσεως μεταξὺ μισθωτοῦ καὶ ἐργοδότου καὶ εἶναι ἄσχετος πρὸς τὴν παράλληλον ἀπαίτησιν, ἣν ἔχει οὗτος ἔναντι τοῦ Ἀσφαλιστικοῦ Ὀργανισμοῦ καὶ ἥτις ἐρείδεται ἐπὶ τῶν ἀσφαλιστικῶν οὐσιαστικοῦ δικαίου διατάξεων.

Ὁ νόμος 551, ρυθμίζων τὰς σχέσεις μεταξὺ μισθωτῶν καὶ ἐργοδοτῶν, ἐξακολουθεῖ νὰ ἰσχύῃ βάσει τοῦ ἄρθρου 38 τοῦ Εἰσ.Ν.Α.Κ. καὶ δὲν δύναται νὰ καταργηθῇ εἰμὴ μόνον διὰ νεωτέρου νόμου (ἄρθρον 60 ἀν. νόμου 1846)1951, νόμος 1697)1951. Ἴδε σημειώσεις ἐν ΕΕΔ 23, 1436, ἔνθα γίνεται παραπομπὴ εἰς τὴν νομολογίαν, *Γ. Μπαλῆς*, Γεν. Ἀρχαὶ § 6, *Α. Τούσης*, Γεν. Ἀρχαὶ Α' σελ. 27 ἐπ., ἔνθα καὶ παραπομπὴ εἰς συγγραφεῖς καὶ νομολογίαν, *Γ. Μαριδάκης*, ΕΕΔ 9, 969, Regelsberger - *Μαριδάκη*, σελ. 141—142) καὶ τοιοῦτος νόμος, καταργητικὸς τῶν διατάξεων τοῦ νόμου 551)1915, προκειμένου περὶ ἀτυχήματος τῶν ἀρτεργατῶν, δὲν ὑπάρχει. Ἡ προσφυγὴ τῆς ἀρεοπαγιτικῆς ἀποφάσεως εἰς διατάξεις Ἀσφαλιστικοῦ Δικαίου διὰ τὴν κατάργησιν διατάξεων τοῦ Ἰδιωτικοῦ Δικαίου νομίζομεν, ὅτι ὑπῆρξεν ἀτυχὴς καὶ ἐπικίνδυνος, διότι, τυχὸν υἱοθετουμένη, παρέχει τὴν εὐχέρειαν εἰς τὸν Ὑπουργὸν τῆς Ἐργασίας, ὅπως δι' ἀποφάσεώς του καταργῇ βασικὰ δικαιώματα τῶν μισθωτῶν.

ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΑΚΗ ΠΡΑΞΙΣ

ΣΥΛΛΟΓΙΚΑΙ ΔΙΑΦΟΡΑΙ ΕΡΓΑΣΙΑΣ

ΤΡΟΠΟΠΟΙΗΣΙΣ ΥΠΟ ΥΠΟΥΡΓΩΝ ΔΙΑΙΤΗΤΙΚΗΣ ΑΠΟΦΑΣΕΩΣ

Περιορισμός εξουσίας αύτων επί αύξήσεων μέχρι 3ου)ο

Έξέτασις αιτήσεως άκυρώσεως καί μετά τήν καταγγελίαν διαιτητικής αποφάσεως μή έκλείποντος τοῦ άντικειμένου τῆς δίκης. Δυνατή άναφορά εἰς άλλην συλλογικήν σύμβασιν διά καθορισμόν όρων άμοιβῆς, άν δέν ὑπάρχῃ διάφορος ἐκπροσώπησις. — Άναγκαία ἡ προσήκουσα αἰτιολόγησις τῆς τροποποιητικῆς διαιτητικῆς ἀποφάσεως ἢ συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας ἀποφάσεων τῶν Ὑπουργῶν Συντονισμοῦ καί Ἐργασίας, ἀποκλειομένης πάντως τῆς τροποποιήσεως ἐπί περιπτώσεων αὐξήσεων εἰς μή ὑπερβαῖνον τό 3ον)ο ποσοστόν.

Προσεβλήθη δι' αἰτήσεως ἀκυρώσεως ὑπό τοῦ ἐν Θεσσαλονίκῃ ἱδρυμένου Συνδέσμου Ἐργατοϋπαλλήλων Βαφείων, Τυπογραφείων, Καθαριστηρίων, Διηθητηρίων καί Λευκαντηρίων Θεσσαλονίκης ἡ ὑπ' ἀριθ. 27409)1636 μετά τροποποιήσεως ἐκ μέρους της ὑπ' ἀριθ. 2)1963 ἀποφάσεως τοῦ Δ.Δ.Δ.Δ. Θεσσαλονίκης περί τῶν ὅρων ἀμοιβῆς καί ἐργασίας τοῦ προσωπικοῦ βαφείων, καθαριστηρίων κλπ. Θεσσαλονίκης (ΕΕΔ 22, 316).

Τό Συμβούλιον τῆς Ἐπικρατείας δέχεται τά ἑξῆς:

α') Ὅτι δικαιολογεῖται τό ἀντικείμενον τῆς δίκης, ἐπί αἰτήσεως ἀκυρώσεως, ἐάν ἐν τῷ μεταξύ ἡ συλλογική σύμβασις ἐργασίας ἢ διαιτητική ἀπόφασις καταγγελθῇ κατά τόν νόμον 3239)1955, ἀφοῦ καί μετά τήν καταγγελίαν ἐξακολουθοῦσιν ἰσχύοντες οἱ ὅροι αὐτῆς (Ἰδετε πρός τό τελευταῖον τοῦτο καί Α.Π. 484)1952, εἰσηγητής *Θ. Ραδάκης*, ΕΕΔ 18, 1366, Α.Π. 664)1962, εἰσηγητής *Θ. Σταυρόπουλος*, ΕΕΔ 22, 148, σημειώσεις μας τήν ΕΕΔ 20, 388, *Δ. Κ. Καλομοίρη*, ΕΕΔ 14, 901, ΕΕΔ 20, 620).

β') Ὅτι ἡ δι' ἀναφορᾶς εἰς ἄλλην συλλογικήν σύμβασιν ἐργασίας ἢ διαιτητικήν ἀπόφασιν καθορισμός τῶν ὅρων ἀμοιβῆς εἶναι κατ' ἀρχήν νόμιμος. (Οὕτω καί αἱ Σ.Ε. 40)1963, εἰσηγητής *Δ. Ψαρός*, ΕΕΔ 22, 310, Α.Π. 512)1964, εἰσηγητής *Στ. Σταυρόπουλος*, ΕΕΔ 22, 1379).

γ') Ὅτι αἱ κατά τό ἄρθρον 20 τοῦ νόμου 3239)1955 περί συλλογικῶν διαφορῶν ἐργασίας (ΕΕΔ 17, 304) ἐπ. ἐκδιδόμεναι ἀποφάσεις τῶν Ὑπουργῶν Συντονισμοῦ καί Ἐργασίας ἢ διαιτητικαί ἀποφάσεις πρέπει νά εἶναι εἰδικῶς αἰτιολογημέναι, ὡς αἱ σκέψεις τῆς μνημονευθείσης ταύτης, σύμφωνοι πρός τήν λοιπήν νομολογίαν τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας. (Ἴδετε ἐκ τῶν τελευταίων τήν Σ.Ε. 809)1964, εἰσηγητής *Δ. Παπαλάμπρου*, ΕΕΔ 23, 581, ἔνθα εἰς σημειώσεις μας καί λοιπαί).

Δέχεται ὅμως τό Συμβούλιον, κατά τήν σαφῆ διάταξιν τοῦ ἄρθρου 8 τοῦ ν.δ. 3755)1957, ὅτι οἱ Ὑπουργοί στεροῦνται τῆς ἐξουσίας νά τροποποιήσωσι συλλογικήν σύμβασιν ἐργασίας ἢ διαιτητικήν ἀπόφασιν, διά τῆς ὁποίας αὐξάνονται αἱ ἀποδοχαί τῶν μισθωτῶν εἰς ποσοστόν μή ὑπερβαῖνον τό 3ον)ο.

Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας 243)1965, Ὁλομελείας

Πρόεδρος ὁ κ. *Χ. Μητσέλιας*

Εἰσηγητής ὁ Σύμβουλος κ. *Γ. Μαραγκόπουλος*

Δικηγόροι οἱ κ.κ. Ἀνδρ. Λαμπρόπουλος, Δ. Λιακάκης, Πάρεδρος Νομικοῦ Συμβουλίου Κυρ. Σακελλαρόπουλος.

Διά τῆς ὑπό κρίσιν αἰτήσεως διώκεται ἐμπροθέσμως ὑπό τῆς αἰτούσης ἐργατικῆς ὀργανώσεως ἡ ἀκύρωσις τῆς ὑπ' ἀριθ. 27409)1636 τοῦ 1963 κοινῆς ἀποφάσεως τῶν Ὑπουργῶν Συντονισμοῦ καί Ἐργασίας (Φ.Ε.Κ. 131 Β'), δι' ἧς ἐνεκρίθη, τροποποιηθεῖσα ἐν μέρει, ἡ ὑπ' ἀριθ. 2)1963 ἀπόφασις τοῦ Δευτεροβαθμίου Διοικητικοῦ

Διαιτησίας Δωδεκανήσου Θεσσαλονίκης περί των όρων μισθοδοσίας και ωραρίου των εργατοτεχνιτών των βαφείων, υποβαφείων, καθαριστηρίων, στιλβωτηρίων και πλυντηρίων Θεσσαλονίκης.

Παρά δεκτώς παραδεχόμενοι εις την δίκην διά κοινού δικογράφου η Συνδεσμος Βιομηχάνων Μακεδονίας — Θράκης και η Συντεχνία Βαφείων — Καθαριστηρίων Βορείου Ελλάδος.

Μετά την κατάθεσιν της υπ' αριθ. 2 ήδη αποφάσεως του διαιτητικού δικαστηρίου, πλην όμως δοθέντος ότι η προσβαλλομένη πράξις ισχύσει επί ικανόν χρονικόν διάστημα και παρήγαγεν έννομα αποτελέσματα, δεν εξέλιπε το αντικείμενον της δίκης, εξετάσεως ούτω καθιστάμενης κατ' ουσίαν της υπό κρίσιν αιτήσεως. Η τελευταία δε αύτη είναι εξ ολοκλήρου παραδεκτή καθ' ά μέρη στρέφεται κατά της προσβαλλομένης αποφάσεως, καθ' ην διά των εργαζομένων εις τας αναγνωρισθείσας συμβαρείων, συμβαφείων κλπ. επεξεργαζομένων πρώτας ύλας ή προϊόντα κλωστοϋφαντουργίας εφαρμόζονται τα εκάστοτε ισχύοντα κατώτατα όρια ημερομισθίων των εργατοτεχνιτών των απασχολουμένων εις τα τμήματα βαφείων, υποβαφείων κλπ. των επιχειρήσεων κλωστοϋφαντουργίας, διότι και μετά την κατάργησιν εξακολουθούσιν ισχύουσαι αι υφιστάμεναι ατομικαί συμβάσεις, εν αις περιλαμβάνονται οι όροι της συλλογικής συμβάσεως, συμφώνως προς τας διατάξεις των άρθρων 2 § 1 εδ. α και 4 § 2 του νόμου 4229/1961 περί ρυθμίσεως των συλλογικών διαφορών εργασίας κλπ.

Ο δι' αναφοράς εις άλλην συλλογικήν σύμβασιν ή διαιτητικήν απόφασιν καθορισμός των όρων αμοιβής είναι κατ' αρχήν νόμιμος, αλλά λαμβανομένου υπ' όψιν ότι υφίστανται διάφοροι εκπροσωπήσεις των εργατοτεχνιτών, των εργαζομένων εις αυτοτελώς λειτουργούντα βαφεία κλπ., από τους εργαζομένους εις τμήματα βαφείων κλπ. των επιχειρήσεων κλωστοϋφαντουργίας, των μεν εκπροσωπουμένων διά την κατάρτισιν συλλογικής συμβάσεως εργασίας υπό της αιτούσης εργατικής οργανώσεως, των δε υπό της οργανώσεως των κλωστοϋφαντουργών, ο τοιούτος καθορισμός τυγχάνει νόμιμος, καθ' όσον μόνον αφορά εις την υφισταμένην συγκεκριμένην αμοιβήν κατά τον χρόνον εκδόσεως της αποφάσεως. Η ρήτρα όμως, καθ' ην θέλει ισχύει και δι' αυτούς ή εκάστοτε ισχύουσα αμοιβή διά τους εργαζομένους εις βαφεία κλπ. εκ συναφθησομένης εν τω μέλλοντι συλλογικής συμβάσεως ή εκδοθησομένης διαιτητικής αποφάσεως, κατ' αξιόν πρέπει να θεωρηθή ως αόριστος και ανεπίτρεπτος, διότι δεσμεύει τους εκπροσωπουμένους εις αυτήν βαφείς κλπ. εκ συναφθησομένης συλλογικής συμβάσεως ή εκδοθησομένης διαιτητικής αποφάσεως κατ' αξιόν πρέπει να θεωρηθή ως αόριστος και ανεπίτρεπτος, διότι δεσμεύει τους εκπροσωπουμένους εις αυτήν βαφείς κλπ. εκ συναφθησομένης εν τω μέλλοντι συλλογικής συμβάσεως ή εκδοθησομένης διαιτητικής αποφάσεως, κατ' αξιόν πρέπει να θεωρηθή ως αόριστος και ανεπίτρεπτος, διότι δεσμεύει τους εκπροσωπουμένους εις αυτήν βαφείς κλπ. εκ συναφθησομένης εν τω μέλλοντι συλλογικής συμβάσεως ή εκδοθησομένης διαιτητικής αποφάσεως

Όρων Έργασίας), ὑπὸ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως, ἐπὶ τῇ αἰτιολογίᾳ ὅτι αὕτη δημιουργεῖ ἄνισον μεταχείρισιν τόσον τῶν ἐργαζομένων, ὅσον καὶ τῶν ἐπιχειρήσεων τοῦ κλάδου τούτου, δοθέντος ὅτι τοιαύτη κλιμάκωσις δὲν ὑφίσταται διὰ τοὺς ἀπασχολουμένους εἰς τὰ βαφεῖα κλπ. τῶν λοιπῶν περιφερειῶν τῆς χώρας, βάσει τῆς ὑπ' ἀριθ. 8)1962 διαιτητικῆς ἀποφάσεως (ὑπουργικὴ ἀπόφασις 38676)1962) ἀφ' ἑνός, ἐξ ἑτέρου δὲ ἡ καθιέρωσις τοῦ κλιμακίου τούτου θέλει ἐπιβαρύνει τὰς παλαιὰς ἐπιχειρήσεις, αἵτινες ἀπασχολοῦν προσωπικὸν κεκτημένον μακρὰν ὑπηρεσίαν πρὸς ὄφελος τῶν νεωτέρων, αἵτινες, ὡς ἀπασχολοῦσαι προσωπικὸν μὲ μικρὰν ὑπηρεσίαν, ὑποχρεοῦνται εἰς τὴν καταβολὴν σημαντικῶς χαμηλοτέρων ἡμερομισθίων, ἐνῷ, ἐξ ἄλλου, τὸ κλιμάκιον τοῦτο δημιουργεῖ σημαντικὴν αὔξησιν τῶν ἡμερομισθίων ἐν σχέσει πρὸς τὸ προισχῦον κατώτατον ὅριον, ἀνερχομένην εἰς ποσοστὸν 20 ο)ο, ὅπερ ποσοστὸν κεῖται ἐκτὸς τοῦ πλαισίου αὐξήσεων τῶν ἀποδοχῶν ἐν γένει τῶν μισθωτῶν, ἃς νῦν ἐπιτρέπει ἡ οἰκονομικὴ πολιτικὴ καὶ ἡ νομισματικὴ σταθερότης τῆς χώρας. Οὕτως ἐχούσα ἡ αἰτιολογία αὕτη παρίσταται νόμιμος καὶ ἐπαρκής· διότι τόσον ἡ ἴση μεταχείρισις τῶν ἐργαζομένων καὶ τῶν ἐπιχειρήσεων τοῦ αὐτοῦ κλάδου, ὅσον καὶ ὁ καθορισμὸς τοῦ ποσοστοῦ τῶν χορηγουμένων εἰς τοὺς μισθωτοὺς γενικῶν ἢ εἰδικῶν αὐξήσεων, ἀνάγεται εἰς τὴν οἰκονομικὴν καὶ κοινωνικὴν πολιτικὴν τῆς Κυβερνήσεως, δι' ὃ καὶ ὁ περὶ τοῦ ἀντιθέτου σχετικὸς λόγος ἀκυρώσεως τυγχάνει ἀπορριπτέος ὡς ἀβάσιμος.

Διὰ τοῦ ἄρθρου 8 τοῦ ν. δ)τος 3755)1957, τροποποιήσαντος τὸ ἄρθρον 20 § 2 τοῦ νόμου 3239)1955, ὁρίζεται, ὅτι ἡ κατὰ τὸ προηγούμενον ἐδάφιον τῆς παρούσης παραγράφου τροποποίησις ἢ μὴ ἔγκρισις ἐν ὅλῳ ἢ ἐν μέρει τῆς συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας ἢ ἀποφάσεως διαιτησίας ἀποκλείεται καὶ μόνον ὡς πρὸς τὸ ὕψος τῶν παρεχομένων αὐξήσεων εἰς ἃς περιπτώσεις θεσπίζονται δι' αὐτῶν αὐξήσεις ἐπὶ τῶν διὰ συλλογικῆς συμβάσεως ἢ ἀποφάσεως διαιτησίας ἢ ἑτέρου διοικητικοῦ μέτρου νομίμως καθωρισμένων κατωτάτων ὁρίων ἀποδοχῶν τῶν μισθωτῶν, αἵτινες κατὰ περίπτωσιν ἢ ἐν τῷ συνόλῳ των δὲν ὑπερβαίνουν εἰς ποσοστὸν τὸ 3 ο)ο ἐν σχέσει πρὸς τὸ ἐφ' οὗ αἱ θεσπιζόμεναι αὐξήσεις μισθολόγιον καὶ παρῆλθε συνάμα ἔτος τοὐλάχιστον ἀπὸ τῆς καθ' ὅμοιον τρόπον χορηγηθείσης τελευταίας αὐξήσεως.

Ἐκ τῆς διατάξεως ταύτης προκύπτει, ὅτι ἡ αὔξησις τῶν μισθῶν κατὰ 3ο)ο εἶναι δεσμευτικὴ διὰ τοὺς Ὑπουργούς, οἵτινες στεροῦνται τῆς ἐξουσίας, ὅπως περιορίσωσι τὰς ὑπὸ τοῦ διαιτητικοῦ ὀργάνου χορηγηθείσας αὐξήσεις εἰς ποσοστὸν κατώτερον τοῦ 3 ο)ο.

Ἐν προκειμένῳ διὰ τῆς προσβαλλομένης ὑπουργικῆς ἀποφάσεως (παράγραφος Α' τοῦ κεφαλαίου περὶ ὅρων ἀμοιβῆς) διετηρήθησαν τὰ καθορισθέντα ὑπὸ τῆς διαιτητικῆς ἀποφάσεως κατώτατα ὅρια ἡμερομισθίων, ἀπαλειφθείσης ὅμως τῆς περὶ προσαυξήσεως διατάξεως. Ἡ ἀπάλειψις τῆς διατάξεως ταύτης τυγχάνει νόμιμος, διότι ἐκ τῆς ἀντιπαραβολῆς τῶν ὡς ἄνω ἡμερομισθίων πρὸς τὰ καθορισθέντα ὑπὸ τῆς προισχυσάσης ὑπ' ἀριθ. 9)1960 ἀποφάσεως τοῦ Δευτεροβαθμίου Διοικητικοῦ Διαιτητικοῦ Δικαστηρίου Θεσσαλονίκης προκύπτει, ὅτι ἡ χορηγηθεῖσα αὔξησις ὑπερβαίνει τὸ ποσοστὸν 3 ο)ο καὶ ἄνευ ὑπολογισμοῦ τῆς προσαυξήσεως, δι' ὃ καὶ ὁ περὶ παραβάσεως τῆς μνησθείσης διατάξεως λόγος ἀκυρώσεως τυγχάνει ἀπορριπτέος ὡς ἀβάσιμος.

Ἡ αἰτοῦσα ἐργατικὴ ὀργάνωσις διὰ τῆς ἀπὸ 20.10.1964 ἐγγράφου δηλώσεως τοῦ πληρεξουσίου δικηγόρου της παρητήθη τοῦ τελευταίου λόγου ἀκυρώσεως.

Διὰ ταῦτα

Δέχεται ἐν μέρει τὴν ὑπὸ κρίσιν αἴτησιν.

Ἀκυροῖ ἐν μέρει τὴν ὑπ' ἀριθ. 27409)1636 τῆς 26.3.1963 ἀπόφασιν τῶν Ὑπουργῶν Συντονισμοῦ καὶ Ἐργασίας κατὰ τὰ ἐν τῷ αἰτιολογικῷ.

ΚΑΤΑΓΓΕΛΙΑ ΣΥΜΒΑΣΕΩΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ

ΜΟΝΟΜΕΡΗΣ ΒΛΑΠΤΙΚΗ ΜΕΤΑΒΟΛΗ ΟΡΩΝ ΣΥΜΒΑΣΕΩΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ

Έννοια ειθισμένου μισθού κατ' άρθρον 649 Αστικού Κώδικος

Έννοια αποδοχής αποφάσεως προς αποκλεισμόν διαδίκου του δικαιώματος αναιρέσεως.—Έννοια μονομερούς βλαπτικής μεταβολής όρων συμβάσεως εργασίας κατ' άρθρον 7 Νόμου 2112/1920.—Περίπτωσις επιχειρήσεων, μη εχουσών διά κανονισμού καθιερώσει βαθμολογικήν κατάταξιν των υπαλλήλων των.—Ληπτέα υπ' όψιν.—Ειθισμένος μισθός κατ' άρθρον 649 Αστικού Κώδικος.—Ωφέλεια εργοδότου επί παροχής εργασίας υπέρ τα νόμιμα χρονικά όρια.—Διάκρισις συμβάσεως εργασίας από συμβάσεως έργου.—Ισχυρισμός εργοδότου περί καταχρηστικής άσκησεως δικαιώματος μισθωτού.

Ανηρέθη εν μέρει υπό της κατωτέρω αποφάσεως του Αρείου Πάγου ή υπ' αριθ. 23978/1963 απόφασις του ως εφετείου δικάσαντος κατά την εργατικήν διαδικασίαν Πρωτοδικείου Αθηνών.

Προέκυπτεν εις την περίπτωσιν θέμα μονομερούς εκ μέρους του εργοδότου και βλαπτικής διά τον μισθωτόν μεταβολής των όρων της συμβάσεως εργασίας και εκ τούτου ο Άρειος Πάγος απησχολήθη και πάλιν περί της εννοίας του άρθρου 7 του νόμου 2112/1920, εν συνδυασμώ προς τον νόμον 3198/1955, και εν σχέσει και προς τας διατάξεις των άρθρων 57 επ. του Αστικού Κώδικος. (Ίδετε περί του τελευταίου τούτου και Α.Π. 83/1964, Ολομελείας, εισηγητής *Θ. Σταυρόπουλος*, ΕΕΔ 23, 268, σημειώσεις μας εν ΕΕΔ 23, 267).

Δεν απομακρύνεται και η νεωτέρα αύτη απόφασις του Αρείου Πάγου των νομολογηθέντων υπ' αυτού ως προς την έννοιαν του άρθρου 7 του νόμου 2112/1920 (ίδετε και Α.Π. 365/1956, εισηγητής *Στ. Μαυρομιχάλης*, ΕΕΔ 15, 826 Α.Π. 14/1957, εισηγητής *Π. Τζαννετάκης*, ΕΕΔ 16, 138, Α.Π. 485/1959, εισηγητής *Γ. Χατζηδάκης*, ΕΕΔ 18, 1247, ως προς το ότι δύναται να υπάρξη βλαπτική μεταβολή των όρων συμβάσεως εργασίας και όταν αύτη επιφέρη ηθικήν εις τον μισθωτόν βλάβην και εν σχέσει και προς τον νόμον 3198/1955 ίδετε όμοίως και Α.Π. 22/1950, εισηγητής *Χ. Καλέλλης*, ΕΕΔ 9, 155, Α.Π. 309/1950, εισηγητής *Β. Κυριακόπουλος*, ΕΕΔ 9, 516, Α.Π. 845/1953, εισηγητής *Α. Χαμάρτος*, ΕΕΔ 12, 707).

Ως προς το δικαίωμα διευθύνσεως της επιχειρήσεως υπό του εργοδότου εν σχέσει προς την μεταβολήν των όρων συμβάσεως εργασίας ίδετε Α.Π. 455/1964 (εισηγητής *Εύαγ. Μαλλούχος*). ΕΕΔ 23, 1049 και λοιπάς εις αύτούθι σημειώσεις μας παραπομπάς εις θεωρίαν και νομολογίαν.

Ως προκύπτει εκ της αρεοπαγιτικής αποφάσεως, εζητήθη υπό του μισθωτού κατά το άρθρον 904 επ. του Αστικού Κώδικος ή απόδοσις της ωφελείας του εργοδότου εξ εργασίας του μισθωτού, ή οποία παρεχωρήθη παρανόμως, κατά παράβασιν του άρθρου 16 § 3 του π.δ/γματος της 27.6.1932 (ίδετε σχετικώς και Α.Π. 442/1964, εισηγητής *Π. Δαλιάνης*, ΕΕΔ 23, 906), εφ' όσον η σύμβασις εργασίας ήτο άκυρος.

Η αρεοπαγιτική απόφασις, αφού προέβη εις ερμηνείαν της διατάξεως του άρθρου 649 Αστικού Κώδικος περί ειθισμένου μισθού (ίδετε περί τούτου και Α.Π. 786/1964, εισηγητής *Μ. Σκουλίκης*, ΕΕΔ 24, 146 και λοιπάς παραπομπάς εις θεωρίαν και νομολογίαν εις σημειώσεις μας αύτούθι), άνήρεσε την απόφασιν του Πρωτοδικείου διά τον εν αύτη λόγον.

Περαιτέρω η αρεοπαγιτική απόφασις καθορίζει τα διακριτικά κριτήρια προς διαχωρισμόν της συμβάσεως εξηρτημένης εργασίας από της συμβάσεως μισθώσεως έργου (περί της οποίας ίδετε και Α.Π. 58/1963 εισηγητής *Στ. Σταυρόπουλος*, ΕΕΔ 22, 419 ένθα εις σημειώσεις μας και λοιποί παραπομπαί εις θεωρίαν και νομολογίαν).

Αρείου Πάγου 791/1964, Τμ. Β'

Προεδρεύων ο Αντιπρόεδρος κ. *Ν. Χαρολόμπης*.

Εισηγητής ο Αρεοπαγίτης κ. *Μ. Σκουλίκης*

Δικηγόροι οι κ.κ. Χ. Παγουλάτος, Κ. Νικολακόπουλος

Κατά μεν το άρθρον 813, εν συνδυασμώ προς τα άρθρα 485 και 789 § 1 της Πολ. Δικονομίας, αποκλείεται ο διάδικος του δικαιώματος να ζητήση την αναίρεσιν της εναντίον αύτου εκδοθείσης αποφάσεως, όταν και καθ' ά κεφάλαια απεδέχθη ούτος αύτήν, κατά δε το άρθρον 683 § 3 της αύτης Δικονομίας η αποδοχή δέον να εκφράζηται καθαρώς και εύκρινώς, δυναμένη να γίνη και σιωπηρώς, αλλά διά τοιούτων αναμφισβητήτων πράξεων, εξ ών αναγκαίως εξάγεται ο περί ταύτης σκοπός. Η ήν όμως εν προκειμένω διά των εμπροθέσμως κατά το άρθρον 822 § 1 της Πολ. Δικονομίας, ως τούτο αντικατεστάθη υπό του άρθρου 16 του νόμου 3810/1957, κατατεθεισών εγγράφων προτάσεών του επικαλείται

ὁ ἀναιρεσίβλητος ἐκτέλεσιν ... παρὰ τοῦ καρεσειούσης, πρὸ τῆς ἀσκήσεως τῆς προκειτ... ταστάντος ὑπεργμέρου, περὶ τὴν ἀποδοχὴν γενεστέρων ἀγωγῶν του ἐκδοθεισῶν κατ... ὡς πρὸς τὴν προδιαληφθεῖσαν διάταξιν τοῦ αὐτῆς ὑπ' ἀριθ. ... ἀποφάσεων τοῦ Πρωτοδίκου Ἀθηνῶν καὶ ...

ρως ἐκδοθείσης ἀποφάσεως τοῦ ἰδίου Πρω... ὡς ἄνω, τῶν εἰς τὰ ἄρθρα 57 καὶ 59 τοῦ ...

Ἐκ τῶν διατάξεων τῶν ἄρθρων 648 καὶ 652 τοῦ Ἀστικοῦ Κώδικος, συνδυαζομένων πρὸς ἀλλήλας καὶ πρὸς τὰς τοῦ ἄρθρου 1 τοῦ ν. 2112/1920 καὶ ἄρθρου 5 § 3 τοῦ νόμου 3198/1958, σαφῶς προκύπτει, ὅτι δὲν ἐπάγεται τὴν λύσιν τῆς συμβάσεως ἐργασίας ἡ ὡς κατηγγελίᾳ ἁπλῶς ταύτης ἀνακληθεῖσα ὑπὸ τοῦ ἐκμισθωτοῦ νὰ θεωρηθῇ τυχὸν ἐπιφερομένη βλαπτικὴ δι' αὐτὸν μεταβολὴ ἐκ μέρους τοῦ μισθωτοῦ τῶν ὅρων ἢ συμπτώσεως τῆς ἀρχικῆς ἢ μεταγενεστέρας συμβάσεως συμφωνηθέντων ὅρων ἐργασίας, ἀλλ' ὁ ἐξ ἧς ἡ τοιαύτη μεταβολὴ ἀναφέρεται ἐκμισθωτὴς γίνεται ὑποχρεούμενος, ἐὰν δὲν ἀποδέχεται ταύτην, νὰ ἀποχωρήσῃ τῆς ἐργασίας ἐπὶ ἀκεραίοις τοῖς δικαιώμασιν ἐκ τῆς συμβάσεως ὁριζομένης ἀποζημιώσεως δικαιούμενος ἀντιθέτως νὰ ἀξιώσῃ τὴν ἐπάνοδον τῶν πραγμάτων εἰς τὴν προτέραν κατάστασιν ἐν περιπτώσει ἀκυρώσεως τῆς ἐπιφερομένης ἀπὸ τοῦ ἐκμισθωτοῦ μεταβολῆς ὑπὸ τῶν ἁρμοδίων δικαστηρίων, ἐφ' ὅσον ἡ ἀκύρωσις ἐπῆλθε πρὸ τῆς ἐκπνοῆς τοῦ χρόνου μισθώσεως ἢ τῆς ἀναιρέσεως τοῦ ἐκμισθωτοῦ. Ἡ ἀναφερομένη περὶ ἀπαραδέκτου τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως ἀναίρεσις εἶναι ἀπορριπτέα ὡς ἀβάσιμος.

Ἐκ τῶν διατάξεων τῶν ἄρθρων 57 καὶ 59 τοῦ Κώδικος Πολιτικῆς Δικονομίας, ὡς ἀντικατεστάθησαν διὰ τοῦ ἄρθρου 1 τοῦ ν. 1738/1987, προκύπτει, ὅτι ἐὰν ἐκκρεμοῦσαν δίκη ἐνώπιον δικαστηρίου ἐπιφέρῃ ἀναιρεσίβλητος ἀντίδικος τοῦ ἀναιρεσείοντος ἀπόφασιν ἐκδοθεῖσαν ἐπὶ ἀναιρέσεως κατὰ τῆς ἐκκρεμοῦς δίκης, ἡ ἐκκρεμοδικία δὲν διακόπτεται, ἀλλὰ συνεχίζεται ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου τούτου, ἐφ' ὅσον ἡ ἀναίρεσις ἀπορρίπτεται ἢ ἀκυρωθεῖσα ἐπιστρέφει εἰς τὸ δικαστήριον τοῦτο πρὸς ἐκδίκασιν, ἐὰν δὲ ἡ ἀναίρεσις ἐγένετο δεκτὴ καὶ ἡ ὑπόθεσις παρεπέμφθη εἰς ἄλλο δικαστήριον, ἡ ἐκκρεμοδικία συνεχίζεται ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου τούτου. Ἐκ τῶν διατάξεων τῶν ἄρθρων 281 καὶ 288 τοῦ αὐτοῦ Κώδικος

γραμμένη ως κύρια πρόσβαλλουσα τον δικαιοδοτικό τύπο ανάθεση σύνθεσης ενός αγωνιστικού νηφθεύς νεαλή της ανικρασεί ύστερη την ένδ. 1961 ανάμεσα, συμβάσεως εργατικής φύσης μηνιαίου μισθού, ως ένδικη βλάβη ο αστέρας υπηρέτησε ενεργητική επιχείρηση μέχρι θανάτου της 23 Ιουν 1958 από αιτία προφορικής καταγγελίας χωρίς δικαστική μέχρι της 1 Ιουλ 1958 ως τελευταίο ημερομηνία μισθού 30 απόδειξη ενός μισθού 11 Ιουλ 1958 είχε ήδη εκδοθεί η Καταστατικού της εργοδοτικής και εδοκιμάστηκε η πλήρωμα βαρέλια ζύθου μεγάλης 16 Ιουλ 1958 και ύστερα είχε παραγγελία ζύθου 30 Ιουλ 1955 μέχρι της 31 Δεκ 1955 αίτημα πρακτορείου πελάτης ζύθου Ηφαίστιος 30 Δεκ 1955 έως 18 Φεβ 1956 εις την λιμενική ήρεμη και ενδιαφέρουσα επί 12 ημέρας εις τα εμπορικά τρένα 19 Δεκ 1957 έως 28 Απρ 1958 εις τα κάδους βάρους, και αυτοκίνητων του ημερήσιας πωλήσεως και στ' λάκκο 29 Απρ 1958 εις την υπηρεσιών σταθμών μέχρι της 23 Ιουν 1958, ενώ προήχθη και εποπτεύθηκε ως προϊστάμενος του τμήματος εξαγωγών, εις ο υπηρέτησε μέχρι της 16 Φεβ 1963, κάποτε μετατέθη εις προϊστάμενος της επί της οδού Νικαίας αποθήκης, στην οποία ήρθη ο αναφερόμενος με μεταβίβαση αποκρούσας δε και εγγράφως σε αυτήν από 23 Φεβ 1963 εξωδίκου δηλώσεως του την θέση αυτή εξήκολουθήσεν έστω τότε πρώτος ερχόμενος εις τα εμπόδια Καστρινά Εμπορεία της ανωτέρω ουσίας και προσφερόμενος εις παροχήν των υπηρεσιών του υπό τους προ της μετάθεσής του σκιβατικούς όρους μέχρι της 2 Απριλίου 1963, από της οποίας χρονολογίας και εφεξής δεν απήντησαν κάν την εις τα Ηράκλεια της εισόδου και διεκόπη η μισθοδοσία του. Καθ' ά δε παραιτέρω η ιδία απόφαση δέχεται, κατά τον δικαστήριο της υπηρεσίας του ως προϊσταμένου του τμήματος εξαγωγών είχεν ο αναιρεσίβλητος ενάγων δικαίωμα υπηρεσιακής προστασίας ως εργατοτεχνικού προσωπικού απολυόμενου εξ 70 - 100 προσώπων, κατά τον υπαλληλικό τοιούτου εξ 10 ή 15 εν συνόλω αριθμόν τα πλείστα των υπαλλήλων επιχειρήσεως ετέρας υπαγομένων εις τον κλάδον, κατά δε τον δικαστήριο της ουσίας η προϊστάμενος του τμήματος εξαγωγών ως ένδικος προϊστάμενος του τμήματος εξαγωγών ήτο υπάλληλος και όχι εργάτης, ως εκ του ότι ήσκει καθήκοντα ανώτερα των εργατών, ήτοι καθήκοντα εποπτείας και ελέγχου επί του προσωπικού των εργατών, ως και επί της ποσότητος των εμπορευμάτων, ήτοι

ρόμεναι ὑπηρεσίαι του ὡς κοπιωδέστεραι, ἀλλὰ καὶ χωρὶς νὰ γίνεται δεκτόν, ὅτι ἡ μετάθεσις τοῦ ἀναιρεσιβλήτου ἐγένετο κατὰ παράβασιν τῶν ρητῶς συμπεφωνημένων ὅρων ἐργασίας, ἢ ὅτι αὕτη, ὑπὸ τὰς δεδομένας περιστάσεις, ἐν ὄψει τῶν τυπικῶν καὶ οὐσιαστικῶν αὐτοῦ προσόντων ἔναντι καὶ τῶν τοιούτων τοῦ εἰς τὴν ἐξ ἧς μετετέθη θέσιν τοποθετηθέντος συναδέλφου του, ἀλλὰ καὶ τῆς μείζονος ταύτης ἢ ἐκείνης τῶν δύο ὑπὸ σύγκρισιν ὑπηρεσιῶν σοβαρότητος διὰ τὴν ἐπιχείρησιν τῆς ἀναιρεσειούσης ἐργοδότιδος, ἡ οὕτωσι ἐνάσκησις τοῦ διευθυντικοῦ αὐτῆς δικαιώματος παρίσταται καταχρηστική. Ἐξ ἄλλου γίνεται μὲν λόγος ἐν τῇ προσβαλλομένῃ ἀποφάσει περὶ προαγωγῆς τοῦ ἐνάγοντος ἀναιρεσιβλήτου εἰς προϊστάμενον τμήματος ἐξαγωγῶν καὶ περὶ νέας προαγωγῆς του εἰς προϊστάμενον τοῦ τμήματος στατιστικῆς - πωλήσεων, καθὼς καὶ περὶ ὑποβιβασμοῦ του εἰς προϊστάμενον τῆς ὡς ἄνω ἀποθήκης, χωρὶς ὅμως καὶ νὰ βεβαιοῦται, ὅτι προεβλέπετο ὑπὸ Κανονισμοῦ τῆς ἐργοδότιδος ἡ βαθμολογικὴ ἐξέλιξις τοῦ προσωπικοῦ της, οὐδὲ καὶ νὰ προσδιορίζηται ἡ φύσις τῶν ἐργασιῶν, τὰς ὁποίας προσέφερεν ὁ ἀναιρεσίβλητος ὡς προϊστάμενος τοῦ τμήματος στατιστικῆς - πωλήσεων, ἥτις καὶ μόνη θέσις ἔδει νὰ ληφθῇ πρὸς σύγκρισιν ὑπ' ὄψιν, ἐφ' ὅσον, ὑπηρετήσας οὗτος εἰς αὐτὴν ἐπὶ 21)2 περίπου ἔτη, ἀπεδέχθη σιωπηρῶς τὴν βλαπτικὴν τυχὸν δι' αὐτὸν μεταβολὴν τῶν ὅρων ἐργασίας ἐν σχέσει πρὸς τὴν εἰς ἣν παλαιότερον ὑπηρέτει θέσιν τοῦ προϊσταμένου τοῦ τμήματος ἐξαγωγῶν, ἧς εἰδικῶς ἐξαίρονται τὰ πλεονεκτήματα, περιοριζομένης τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως, ἐν σχέσει πρὸς τὴν ὑπὸ σύγκρισιν ὡς ἄνω θέσιν, εἰς τὴν βεβαίωσιν ὅτι προϊστατο ἡ ἀναιρεσείων τοῦ ὑπαλληλικοῦ προσωπικοῦ, μὴ προσδιοριζομένου κατὰ τὴν σύνθεσιν καὶ τὸν ἀριθμὸν τῶν ἀπαρτιζόντων αὐτὸ μισθωτῶν καὶ εἶχε τὰς ὡς ἄνω ἐκτεθείσας ἁρμοδιότητας, ἡ ἀπαρίθμησις τῶν ὁποίων, ἐν τούτοις, δὲν ἀρκεῖ πρὸς σύγκρισιν, ἐφ' ὅσον τὰς αὐτὰς ἢ ἀναλόγους ἐξουσίας ἠδύνατο νὰ ἔχῃ οὗτος, μὴ βεβαιουμένου τοῦ ἀντιθέτου καὶ εἰς τὴν νέαν του θέσιν, μὴ ἀποκλειομένης ἔτι καὶ τῆς διατηρήσεως ὑπ' αὐτοῦ τῆς ἰδιότητός του ὡς μέλους τοῦ ὡς ἄνω συμβουλίου πωλήσεων, ἀφοῦ τοῦτο εἶχε συντεθῇ ἐκ τῶν προϊσταμένων γενικῶς τῶν Ὑπηρεσιῶν. Ἦτο δὲ τοσοῦτο μᾶλλον ἀναγκαῖον νὰ προσδιορισθῶσι τὰ ὡς ἄνω διὰ τὴν μεταξὺ τῶν δύο τούτων θέσεων σύγκρισιν, ἥτις ἐπεβάλλετο, διὰ νὰ κριθῇ, ἂν καὶ κατὰ ποῖον βαθμὸν ἡ εἰς ἣν ἠρνήθη ὁ ἀναιρεσίβλητος νὰ ὑπηρετήσῃ θέσις ἦτο ὑποδεεστέρα τῆς πρότερον ὑπ' αὐτοῦ κατεχομένης, καθόσον ρητῶς ὑπὸ τῆς ἀναιρεσειούσης προεβλήθη, ὡς ἐκ τῶν ἐγγράφων προτάσεών της προκύπτει, ὅτι καὶ εἰς τὴν ἐξ ἧς μετετέθη θέσιν μιᾶς μόνον ὑπαλλήλου προϊστατο οὗτος καὶ ὅτι ἐπὶ πλέον ἡ εἰς ἣν ἐτοποθετήθη, ὡς προϊστάμενος ἐπίσης, νέα Ὑπηρεσία ἦτο ζωτικοῦ διὰ τὴν ἐπιχείρησιν ἐνδιαφέροντος λόγῳ τῆς μεγάλης ἀξίας τῶν κινουμένων ἐμπορευμάτων, δεομένη ἱκανοῦ καὶ ἐμπείρου ὑπαλλήλου, ὧν ἰσχυρισμῶν της ἡ βασιμότης ἔδει ἐπίσης νὰ ἐλεγχθῇ, ἀφοῦ μάλιστα δὲν τῇ ἀποδίδεται ὅτι ἐξ ἄλλων, ξένων πρὸς τὰ ὑπηρεσιακὰ κριτήρια, λόγων ἐκινήθη αὕτη, ἵνα προβῇ εἰς τὴν μετακίνησιν τοῦ ἀναιρεσιβλήτου, οὐδὲ καὶ τίθεται, ὅτι ἦτο ὡρισμένον ἐκ τῆς συμβάσεως τὸ οἴκημα, εἰς ὃ θὰ παρεῖχε τὰς ὑπηρεσίας του, ὥστε νὰ θεωρηθῇ, ὅτι ἐπήρχετο βλαπτικὴ μεταβολὴ τῶν ὅρων ἐργασίας ἐκ μόνου τοῦ λόγου ὅτι ἐτοποθετήθη οὗτος ἐν Νικαίᾳ καὶ ὅτι τὸ οἴκημα, εἰς τὸ ὁποῖον ἐστεγάζετο τὸ Γραφεῖον, ἦτο κατεσκευασμένον ἐκ ξυλοτέξ, ὅπερ ἐπίσης γεγονὸς φαίνεται ἀποφασιστικῶς ἐπηρεάσαν τὴν κρίσιν τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως, χωρὶς καὶ νὰ ἐρευνηθῇ ὑπ' αὐτῆς, ἂν ἡ ἐν γένει ἐγκατάστασις τοῦ εἰς τὸ νέον τοῦτο Γραφεῖον ἦτο τοιαύτη, ὥστε νὰ προσβάλλεται ἡ προσωπικότης του ἢ νὰ μειοῦται ἡ ἠθικὴ αὐτοῦ ὑπόστασις. Οὕτως ὅμως κρίναν τὸ ὡς ἐφετεῖον δικάσαν Πρωτοδικεῖον καὶ ἀκολούθως δεξάμενον δι' ἐπικυρώσεως τῆς πρωτοδίκου ἀποφάσεως τὴν ἀγωγὴν τοῦ ἀναιρεσιβλήτου, κατὰ τὸ περὶ καταβολῆς αὐτῷ τοῦ μισθοῦ ὑπερημερίας τοῦ μηνὸς Ἀπριλίου ἐκ δραχμῶν 2.812 αἴτημα αὐτῆς, κατέστησεν ἀνέφικτον τὸν παρὰ τοῦ Ἀρείου Πάγου ἔλεγχον περὶ τῆς ὀρθῆς ἢ μὴ ὑπαγωγῆς τῶν προκυψάντων πραγματικῶν περιστατικῶν εἰς τὰς προδιαληφθείσας οὐσιαστικὰς τοῦ νόμου διατάξεις, ἀποστερήσαν οὕτω τὴν ἀπόφασίν του νομίμου βάσεως, δι' ὃ καὶ ὡς πρὸς τὴν διάταξιν αὐτῆς ταύτην δέον ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις νὰ ἀναιρεθῇ κατὰ τὸ ἕτερον τῶν σκελῶν τοῦ εἰς τὸ ἄρθρον

807 § 19, ὡς τοῦτο συνεπληρώθη ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 5 τοῦ νόμου 3810)1957, ἐπερειδομένου πρώτου τῆς αἰτήσεως ἀναιρέσεως λόγου.

Ἐκ τῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρου 653 τοῦ Ἀστικοῦ Κώδικος, καθ' ἣν ὁ μισθωτὴς ὑποχρεοῦται νὰ καταβάλλῃ τὸν συμφωνηθέντα ἢ εἰθισμένον μισθόν, ἐν συνδυασμῷ πρὸς τὴν τοῦ ἄρθρου 649 τοῦ Ἀστικοῦ Κώδικος, ὁρίζουσαν ὅτι μισθὸς λογίζεται σιωπηρῶς συμφωνηθεὶς ἐὰν ἡ ἐργασία κατὰ τὰς συνήθεις περιστάσεις παρέχεται μόνον ἐπὶ μισθῷ, σαφῶς προκύπτει, ὅτι ὅταν διὰ τῆς συμβάσεως, ἀντικείμενον ἐχούσης τὴν παροχὴν τοιαύτης φύσεως ἐργασίας, δὲν ὡρίσθη τι περὶ μισθοῦ, δέον νὰ καταβάλλεται εἰς ἄλλους μισθωτοὺς τοῦ αὐτοῦ φύλου, ἡλικίας καὶ εἰδικότητος, παρέχοντας τοῦ αὐτοῦ εἴδους ἐργασίαν ἐν τῷ αὐτῷ τόπῳ καὶ ὑπὸ τὰς ἰδίας συνθήκας, τοῦθ' ὅπερ ἰσχύει καὶ εἰς τὴν ἄσχετον πρὸς τὴν τοῦ ἄρθρου 659 τοῦ Ἀστικοῦ Κώδικος περίπτωσιν, καθ' ἣν, κατόπιν ἰδιαιτέρας συμφωνίας μεταξὺ ἐργοδότου καὶ μισθωτοῦ, παρέσχεν ὁ τελευταῖος οὗτος ἐργασίαν ἄλλην, ἐκτὸς ἐκείνης, τὴν ὁποίαν ὀφείλει νὰ παρέχῃ ἐκ τῆς ἐργασιακῆς συμβάσεως, ὅτε ὑποχρεοῦται ὁ ἐργοδότης νὰ τῷ καταβάλλῃ, ἐν ἐλλείψει συμφωνίας, τὸν εἰθισμένον μισθόν, λογιζόμενον ὡς σιωπηρῶς συμφωνηθέντα, ἐὰν ἡ ἐργασία αὕτη κατὰ τὰς συνήθεις περιστάσεις παρέχηται μόνον ἐπὶ μισθῷ. Τῆς τελευταίας δὲ ταύτης προϋποθέσεως ἡ συνδρομὴ ἀπαιτεῖται καὶ ὅταν διὰ τὴν πρόσθετον ἐργασίαν ἀπησχόλησεν ὁ ἐργοδότης του κατὰ τὴν αὐτὴν ἡμέραν καθ' ὅλον τὸν νόμιμον χρόνον ἡμερησίας ἐργασίας ἀπασχοληθέντα ἐργάτην ἢ ὑπάλληλον αὐτοῦ, παρὰ τὴν ἀπαγορευτικὴν τοῦ ἄρθρου 16 § 3 τοῦ π.δ. τῆς 27.6. 1932 διάταξιν, διότι ἡ λόγῳ τῆς ἐντεῦθεν, κατὰ τὸ ἄρθρον 174 τοῦ Ἀστικοῦ Κώδικος, ἀκυρότητος τῆς περὶ τῆς προσθέτου ταύτης ἐργασίας συμβάσεως ἀξίωσις τοῦ ἐργασθέντος κατὰ τὰς περὶ ἀδικαιολογήτου πλουτισμοῦ διατάξεις τῶν ἄρθρων 904 καὶ ἐπ. τοῦ ἰδίου Κώδικος προϋποτίθησιν ὠφέλειαν τοῦ ἐργοδότου, μὴ προσποριζομένην αὐτῷ, ἂν μὴ ὑπόκειται ἐργασία μόνον ἐπὶ μισθῷ, κατὰ τὰς συνήθεις περιστάσεις παρεχομένη.

Ἐν προκειμένῳ, καθ' ἃ ἐκ τῆς τετάρτης αἰτιολογίας τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως δείκνυται, δέχεται τὸ ἐκδὸν ταύτην δικαστήριον, κατ' ἀνέλεγκτον ἐκτίμησιν τῶν ἀποδείξεων, ὡς προκύψαν ἐξ αὐτῶν, ὅτι ὁ ἀναιρεσίβλητος, ἐπιλεγεὶς πρὸς τοῦτο ὑπὸ τῆς ἀναιρεσειούσης, μετ' ἄλλων ἐξ ὑπαλλήλων της, κατόπιν τοῦ μεταξὺ αὐτῶν, πρὸς διαπίστωσιν τῆς εὐαισθησίας γεύσεως ἑκάστου, διενεργηθέντος διαγωνισμοῦ, ἀπησχολεῖτο κατ' οἶκον ἐπὶ χρονικὸν διάστημα 36 μηνῶν, μετὰ τὴν συμπλήρωσιν τοῦ νομίμου ὡραρίου, ἐπὶ μίαν ὥραν καθ' ἑκάστην, μὲ τὴν δοκιμασίαν τοῦ περιεχομένου 90 φιαλῶν ζύθου, ἀποστελλομένων αὐτῷ ἀνελλιπῶς κατὰ μῆνα, ἵνα ἀποφαίνηται, συμφώνως πρὸς τὰς δοθείσας αὐτῷ ὑπὸ τοῦ χημείου τῆς ὁδηγίας, περὶ τῆς γευστικότητος ἐν γένει τοῦ τεθειμένου εἰς κυκλοφορίαν ζύθου, παραγωγῆς τῶν ἐνταῦθα καὶ ἐν Θεσ)νίκῃ ἐργοστασίων της, συντάσσων καὶ ὑποβάλλων εἰς τὸν προϊστάμενον τοῦ χημείου καθ' ἡμέραν Δευτέραν ἑκάστης ἑβδομάδος δελτίον, περιλαμβάνον τὸ ἀποτέλεσμα τῶν δοκιμῶν μετὰ τῶν σχετικῶν παρατηρήσεών του. Ἐπὶ τῇ βάσει δὲ τῶν γενομένων δεκτῶν πραγματικῶν τούτων περιστατικῶν ἔκρινεν, ὅτι διὰ τὴν ἀκύρως παρασχεθεῖσαν τοιαύτην ἐργασίαν του ἐδικαιοῦτο ὁ ἀναιρεσίβλητος τῆς ἦν προσεπορίσθη ἡ ἀναιρεσείουσα ὠφελείας ἐκ δραχμῶν 500 μηνιαίως, ὅπερ ποσὸν ἀναγκαίως θὰ κατέβαλλεν αὕτη ὡς μισθὸν εἰς τὸν ἐγκύρως προσλαμβανόμενον γευστικὸν δοκιμαστήν, τὰ αὐτὰ προσόντα καὶ ἱκανότητας ἔχοντα, ἵνα παράσχῃ τὴν ἀκύρως προσφερθεῖσαν αὐτῇ ὑπὸ τοῦ ἐν λόγῳ ἀναιρεσιβλήτου ὑπαλλήλου της ἀνωτέρω ἐργασίαν. Οὕτως ὅμως ἀποφηνάμενον τὸ ὡς ἐφετεῖον δικάσαν Πρωτοδικεῖον, χωρὶς ἐν ταυτῷ νὰ βεβαιοῖ, ὅτι ἡ ἀπασχόλησις τοῦ ἀναιρεσιβλήτου, συνισταμένη, ὡς δέχεται, εἰς τὴν ὑπὸ τοῦτου κατ' οἶκον πόσιν τοῦ περιεχομένου τριῶν ἡμερησίως, δωρεὰν προσφερομένων αὐτῷ φιαλῶν ζύθου, ἀποτελεῖ ἐργασίαν ἐκ τῶν κατὰ τὰς συνήθεις περιστάσεις παρεχομένων ἐπὶ μισθῷ, τοῦθ' ὅπερ δὲν παρέπεται ἐκ μόνου τοῦ ὅτι ἅπαξ τῆς ἑβδομάδος συνέτασσεν οὗτος δελτίον, περιέχον τὰς παρατηρήσεις του ἐπὶ τῆς γευστικότητος τοῦ πρὸς τέρψιν προοριζομένου ζύθου, ψευδῶς ἡρμήνευσε καὶ ἐσφαλμένως ἐφήρμοσε τὰς προμνησθείσας οὐσιαστικὰς διατάξεις καὶ ἀναιρετέαν τὴν ἀπόφασίν του κατέστησε κατὰ τὸ ἄρθρον 807 § 17 τῆς Πολ. Δικονομίας καὶ τὸν βάσιμον, ὡς πρὸς

τα ἕτερον τοῦ σκληροῦ τόπου, ὁ δεύτερος τῆς ἀναιρέσεως λόγος [illegible] περαίτερω ἐν τῇ παρούσῃ φάσει ἀνωφελὴς ἀποβαίνει, ἀφ' ὅτι ἡ ἐφεσίβλητος ἐν τῇ προσβαλλομένῃ ἀποφάσει γενομένως ἀνελέγκτως ἐκτιμᾷ τὰ πραγματικὰ περιστατικὰ ἐκ τῶν ἀποδείξεων, πρωτοβάθμιον δικαστήριον ἀναιρεσίβλητον ὑπολογίζοντα εἰς τὸ ὕψος τῶν ἀποζημιώσεων ἃς ὠφείλετο νὰ καταβάλῃ ἡ ἀναιρεσείουσα εἰς τὸν ἀναιρεσίβλητον ὑπάλληλον, ἐπὶ τῇ βάσει τῆς ἐκτιμήσεως ταύτης

ΜΕΤΑΒΟΛΗ ΟΡΩΝ ΣΥΜΒΑΣΕΩΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ ΚΑΤ' ΕΦΑΡΜΟΓΗΝ ΝΟΜΟΥ

Δικαίωμα Πολίτειας πρὸς μεταβολὴν ὑποχρεώσεων συμβληθέντων

Θεώρησις ὡς καταγγελίας συμβάσεως ἐργασίας, μὲ δικαίωμα ἀποζημιώσεως τοῦ ὑπαλλήλου, κατ' ἄρθρον 7 Νόμου 2112)1920, πάσης ρυθμιστικῆς μεταβολῆς τῶν ὅρων ὁρίστου χρόνου ἐργασιακῆς συμβάσεως, βλαπτούσης τὸν ὑπάλληλον, εἴτε ὑλικῶς, εἴτε ἠθικῶς.—Προϋποθέσεις ὅμως νὰ προέρχηται ἐξ αὐτοῦ τοῦ ἐργοδότου καὶ οὐχὶ ἐξ ἄλλου λόγου, μὴ ἀφορῶντος τοῦτον, ὡς κατ' ἐφαρμογὴν διατάξεως Νόμου, τῆς Πολιτείας ἐχούσης ὁπωσδήποτε τὸ κυριαρχικὸν δικαίωμα, ὑπὸ τοὺς περιορισμοὺς τῶν ἄρθρων 3 καὶ 17 τοῦ Συντάγματος, ὅπως διὰ τῆς Νομοθετικῆς Ἐξουσίας μεταβάλλῃ τὰς ἐκ τῆς συμβάσεως ὑποχρεώσεις τῶν συμβληθέντων.—Περίπτωσις Γενικοῦ Διευθυντοῦ τῆς Δημοσίας Ἐπιχειρήσεως Ἠλεκτρισμοῦ καὶ δέσις δικαίου Γενικοῦ Διευθυντοῦ.

Ἀντικείμενον καὶ τῆς κατατεθείσης ἀναιρετικῆς προσφυγῆς ἀπετέλεσε ἡ ὑπὸ τῆς ἐναγούσης παρασχεθεῖσα ἢ ἐπαχθεῖσα 17)4)1963 ὑπουργικὴ ἐφεσιβίωσις διαφαντάσας κατὰ τὴν ἐργατικὴν διαδικασίαν Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν, ἣτις ἦτο ἀπαράδεκτος ἐκ τοῦ ἄρθρου 7 τοῦ νόμου 2112)1920 περὶ μονομεροῦς βλαπτικῆς μεταβολῆς τῶν ὅρων τῆς συμβάσεως ἀορίστου χρόνου ἐργασίας, ἐπειδὴ ἐν τῇ ἐν λόγῳ ἀποφάσει ἐκρίθη ὅτι ἡ ἐναγομένη ἐν τῇ ἀσκήσει τῆς ἐκ τοῦ ἄρθρου 7 τοῦ νόμου 2112)1920 ἀποζημιώσεως τοῦ ὑπαλλήλου, ἐνεργοῦσα ἐν τῇ ἰδιότητι αὐτῆς ὡς ἐργοδότου, ἐνήργει ὡς ἐκπρόσωπος τοῦ Κράτους, ἐν τῇ ἰδιότητι αὐτοῦ ὡς κυρίου τῆς ἐπιχειρήσεως τοῦ Ἠλεκτρισμοῦ, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὰ ἐκτεθέντα ἐν τῇ ἀποφάσει τοῦ Ἀρείου Πάγου ὅτι ἡ ἔννοια τῆς ἀνωτέρω διατάξεως ("Ἴδετε καὶ τὴν ἀμέσως ἀνωτέρω δημοσιευομένην ὑπ' ἀριθ. 731)1961 Ἀρείου Πάγου).

Ἔχει νομολογηθῆ ὑπὸ τοῦ Ἀρείου Πάγου (529)1954, Α' Τμήματος, εἰσηγητὴς Γ. Βαρσάμης, ΕΕΝ 13, 800, πρὸς ἣν συνεπορεύθη καὶ ἡ 27)1955, Β' Τμήματος, εἰσηγητὴς Κ. Χαϊδαργυρόπουλος, ΕΕΝ 14, 241), ὅτι κατὰ τὴν ἔννοιαν τοῦ ἄρθρου 7 τοῦ νόμου 2112)1920, μεταβολὴν τῆς συμβάσεως, βλάπτουσαν τὸν ὑπάλληλον, ἀποτελεῖ καὶ πᾶσα μονομερὴς ἐνέργεια τοῦ ἐργοδότου, δι' ἧς ἐπιφέρονται ἐμμέσως ἢ ἀμέσως αἱ ἐπιβαρύνουσαι τὸν ὑπάλληλον μεταβολαὶ τῶν μερῶν ἀναφορικῶς πρὸς τὸν βαθμὸν ἑτέρων ὑπαλλήλων ἀνωτέρων ἢ ἰσοβάθμων θέσεων, δι' ἃς ἐπέρχεται τὸ ἀποτέλεσμα, ὥστε ἡ τοιαύτη ἀνωτέρα θέσις τοῦ νὰ κατέρχηται ἐν τούτοις εἰς ἐπίπεδον κατωτέρου τῶν πρώην ἀπολαυόντων ἰσοβαθμίας.

Τοιαύτη ὅμως δὲν εἶναι ἡ περίπτωσις τῆς ἀναφερομένης ἀποφάσεως, κατὰ δὲ περιλαμβανόμενον εἰς αὐτὴν δὲν πρόκειται, ὡς λέγεται κατ' ἐπιβλητὸν ἀνεφέρθη, εἰς ἐκπρόσωπον ἐργοδότην, ἐκ τοῦ ὁποίου ἀρέπτουσαι καὶ ἀπορρέουσαι αὗται, κατὰ τὴν ἔννοιαν τοῦ ἄρθρου 7 τοῦ νόμου 2112)1920 καὶ διὰ τῆς ἐξ αὐτοῦ συνεπείας.

Ἀρείου Πάγου 729)1964, Τμ. Β'

Πρόεδρος ὁ Ἀντιπρόεδρος κ. Κ. Σούρλας. Εἰσηγητὴς ὁ Ἀρεοπαγίτης κ. Κ. Παυλίδης. Δικηγόροι οἱ κ.κ. Ἀλ. Λιτζερόπουλος, Γ. Μηταράπουλος.

Κατὰ τὸ ἄρθρον 7 τοῦ νόμου 2112)1920, ὡς συνεπληρώθη διὰ τοῦ ἄρθρου 5 τοῦ νόμου 4558)1930, ὡς καταγγελία τῆς συμβάσεως ἐργασίας παρέχουσα δικαίωμα εἰς τὸν ἕτερον χρόνου μὴ ὡρισμένου προσληφθέντα δι' ἐπαγγελτικὴν ἀπασχόλησιν ὅπως θεωρεῖται ἡ ἀπόλυσις ἐξ ἀφορμῆς τῆς ἐργασίας καὶ ἡ ἐκ τοῦ λόγου τούτου ἀποζημίωσις τοῦ ἄρθρου 3 τοῦ αὐτοῦ νόμου ἀποζημίωσιν, λαμβάνεται καὶ πᾶσα μονομερὴς μεταβολὴ τῶν ὅρων τῆς ἀορίστου χρόνου ἐργασιακῆς συμβάσεως, βλάπτουσα τὸν ὑπάλληλον, μὴ διακρινούσης δὲ τοῦ νόμου τὸ εἶδος τῆς βλάβης αὐτῆς δυνάμενα νὰ εἶναι εἴτε ὑλικὴ, εἴτε ἠθική. Ἡ βλαπτικὴ ὅμως αὐτὴ μεταβολὴ, διὰ νὰ θεωρηθῇ ὡς καταγγελία τῆς συμβάσεως ἐκ μέρους τοῦ ἐργοδότου, δέον νὰ προέρχηται ἐξ αὐτοῦ καὶ οὐχὶ ἐξ ἄλλου λόγου, μὴ ἀφορῶντος τὸν ἐργοδότην. Ἐὰν ἐπομένως ὀφείληται εἰς τὴν ἐφαρμογὴν διατάξεως νόμου, δὲν ἐπέρχονται αἱ ἀνωτέρω συνέπειαι, καθ' ὅσον ἡ Πολιτεία, ὁπωσδήποτε ἔχουσα τὸ κυριαρχικὸν δικαίωμα, ὑπὸ τοὺς περιορισμοὺς τῶν ἄρθρων 3 καὶ 17 τοῦ Συντάγματος, ὅπως διὰ τῆς Νομοθετικῆς Ἐξουσίας μεταβάλλῃ τὰς ἐκ συμβάσεως ὑποχρεώσεις τῶν συμβληθέντων, ἐπαυξάνουσα ἢ περιστέλλουσα καὶ ἐν γένει ρυθμίζουσα ταύτας ἄλλως ἢ ὡς αὗται συνεθίζοντο.

Ἐξ ἑτέρου γενικὴ βάσις δὲν δύναται νὰ θεωρηθῇ ὡς ἐπελθοῦσα τὸ ἀναιρεσιβλητὸν ἐκ τοῦ λόγου ὅτι μετὰ τὴν ἀπόλυσιν τοῦ Γενικοῦ Διευθυντοῦ τῆς Ἀναιρεσιβλήτου Δημοσίας Ἐπιχειρήσεως Ἠλεκτρισμοῦ, παρ' ἧς ὁ ἀναιρεσείων εἴτε προσληφθεὶς διὰ συμβάσεως ἐργασίας ὁρίστου χρόνου βαθμοῦ ἀναπληρωτοῦ τοῦ Γενικοῦ Διευθυντοῦ διορισθῇ, ἀντὶ τοῦ ἀπολυθέντος, εἰς τὴν θέσιν ἀντοῦ, ὁ Α.Κ.

ατάμενος τοῦ ἀναιρεσείοντος ἐν τῇ ὑπηρεσίᾳ, διαθέτων ἴσσονα αὐτοῦ ἐπιστημονικὰ προσόντα καὶ στερούμενος τῆς ἀπαραιτήτου ἐπιστημονικῆς εἰδικότητος καὶ πείρας, δεδομένου ὅτι ἦτο ἔκτακτος Καθηγητὴς ἐν τῷ Πολυτεχνείῳ τῆς ἕδρας τῆς Γεωργικῆς Ὑδραυλικῆς, οὐδεμίαν σχέσιν ἐχούσης μὲ τὸν ἐξηλεκτρισμόν, ἐνῷ ὁ ἀναιρεσείων ἦτο ὄχι μόνον τακτικὸς Καθηγητὴς καὶ εἰδικώτερον τῆς ἕδρας τῆς Θεωρητικῆς καὶ Γενικῆς Ἠλεκτροτεχνίας, ἀλλὰ καὶ μετεξεπαιδεύθη εἰς τὴν Ἀμερικήν.

Κατὰ τὰς διατάξεις τῶν ἄρθρων 2, 3 καὶ 4 τοῦ δυνάμει τοῦ ἄρθρου 2 τοῦ ν.δ. 3785)1957 ἐκδοθέντος β.δ. τῆς 9)11 Νοεμβρίου 1957 «περὶ τροποποιήσεως καὶ συμπληρώσεως τῶν διατάξεων περὶ ὀργανώσεως τῆς Δημοσίας Ἐπιχειρήσεως Ἠλεκτρισμοῦ (Δ.Ε.Η.)», δι' ὧν ἀντικατεστάθησαν τὰ ἄρθρα 6, 7 καὶ 8 τοῦ β.δ. τῆς 28)28 Ἰανουαρίου 1951 «περὶ ὀργανώσεως τῆς διοικήσεως τῆς Δημοσίας Ἐπιχειρήσεως Ἠλεκτρισμοῦ», ὁ Γενικὸς Διευθυντὴς τῆς Δ.Ε.Η. εἶναι μέλος τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου αὐτῆς, διοριζόμενος, ὡς καὶ τὰ λοιπὰ μέλη αὐτοῦ διὰ β. δ)τος, ἐκδιδομένου προτάσει τοῦ Προέδρου τῆς Κυβερνήσεως καὶ τοῦ Ὑπουργοῦ Βιομηχανίας, ἐπὶ πενταετεῖ θητείᾳ, δέον δὲ νὰ εἶναι πρόσωπον τεχνικῆς μορφώσεως καὶ νὰ κέκτηται δίπλωμα τοῦ Ἐθνικοῦ Μετσοβίου Πολυτεχνείου ἢ ἄλλης ἰσοτίμου Ἀνωτάτης Τεχνικῆς Σχολῆς, μὴ ἀπαιτουμένων διὰ τὴν θέσιν ταύτην εἰδικωτέρων ἐπιστημονικῶν προσόντων. Ἐκ τῶν διατάξεων δὲ τούτων σαφῶς προκύπτει, ὅτι ἡ θέσις τοῦ Γενικοῦ Διευθυντοῦ τῆς ἀναιρεσιβλήτου δὲν περιλαμβάνεται μεταξὺ τῶν θέσεων τοῦ διὰ συμβάσεως ἐργασίας προσλαμβανομένου προσωπικοῦ αὐτῆς, ὁ δὲ κατέχων τὴν θέσιν ταύτην εἶναι μέλος τῆς διοικήσεως τοῦ νομικοῦ προσώπου καὶ οὐχὶ ὑπάλληλος αὐτῆς, ἐξ οὗ ἕπεται, ὅτι οὐδεμία σύγκρισις δύναται νὰ γίνῃ, ἀπὸ ἀπόψεως προσόντων, μεταξὺ τοῦ διοριζομένου εἰς τὴν θέσιν ταύτην προσώπου καὶ τῶν διὰ συμβάσεως ἐργασίας προσλαμβανομένων βοηθῶν Γενικοῦ Διευθυντοῦ. Ὥστε ὁ διορισμὸς ὡς Γενικοῦ Διευθυντοῦ προσώπου, κεκτημένου ἴσσονα ἐπιστημονικὰ προσόντα τοῦ βοηθοῦ ἀναπληρωτοῦ τοῦ Γενικοῦ Διευθυντοῦ, ἀποτελῶν ἐνέργειαν τῆς Ἐκτελεστικῆς Ἐξουσίας, σύμφωνον πρὸς τὰς μνημονευθείσας διατάξεις τοῦ ὡς ἄνω ἀπὸ 9)11 Νοεμβρίου 1957 βασιλικοῦ διατάγματος, δὲν δύναται νὰ θεωρηθῇ ὡς μονομερὴς μεταβολὴ τῶν ὅρων τῆς ὑπαλληλικῆς συμβάσεως, συνεπαγομένη ἠθικὴν βλάβην εἰς τὸν ἀναιρεσείοντα. Τοῦτο ἄρα δεχθὲν καὶ τὸ δικάσαν Πρωτοδικεῖον ὀρθῶς τὰς ἀνωτέρω διατάξεις ἠρμήνευσε καὶ ἐφήρμοσε καὶ οἱ περὶ τοῦ ἐναντίου λόγοι ἀναιρέσεως πρῶτος, δεύτερος καὶ τρίτος τοῦ δικογράφου καὶ πρῶτος καὶ δεύτερος τοῦ δικογράφου τῶν προσθέτων, κατὰ τὸ σκέλος τοῦτο, εἶναι ἀπορριπτέοι ὡς ἀβάσιμοι.

Βλαπτικὴν μεταβολὴν λόγῳ ἠθικῆς μειώσεως τοῦ ἀναιρεσείοντος δὲν ἀποτελεῖ ἐπίσης ἡ διὰ τοῦ ἄρθρου 1 § 6 τοῦ ν. δ)τος 4230)1962 προσθήκη καὶ τρίτης θέσεως βοηθοῦ Γενικοῦ Διευθυντοῦ τῆς Δ.Ε.Η. καὶ ἡ πλήρωσις τῆς θέσεως ταύτης, δι' ἣν, καθ' ἃ ἀνελέγκτως καὶ διὰ πλήρους αἰτιολογίας ἐδέχθη τὸ ὡς ἐφετεῖον δικάσαν Πρωτοδικεῖον, κατόπιν ἐκτιμήσεως τῶν προσαχθεισῶν ἀποδείξεων, οὐ μόνον δὲν περιωρίσθη, οὐδ' ἐκωλύθη ἡ ὀρθὴ ἐκτέλεσις τῶν καθηκόντων τοῦ ἀναιρεσείοντος, ἀλλ' ἀντιθέτως διηυκολύνθη αὐτή, τοσούτῳ μᾶλλον καθ' ὅσον οὗτος, ὡς ἀρχαιότερος βοηθὸς καὶ ἀναπληρωτὴς τοῦ Γενικοῦ Διευθυντοῦ, θὰ εἶχεν ἐντεῦθεν τὴν δυνατότητα παρακολουθήσεως τῆς ὅλης ὑπηρεσίας τῆς ἀναιρεσιβλήτου, οὐδὲ προέβαλεν ὁ ἀναιρεσείων λόγον ἄλλον, ἐξ οὗ νὰ περιήχθη εἰς μειονεκτικωτέραν θέσιν. Ἑπομένως ἡ ἕνεκα τῆς προσθήκης τῆς θέσεως ταύτης παραίτησις τοῦ ἀναιρεσείοντος ἀπὸ τῆς ἣν κατεῖχε θέσεως δὲν δύναται νὰ θεωρηθῇ ὡς ἐξηναγκασμένη καὶ κατ' ἀκολουθίαν δὲν δύναται νὰ ἔχῃ ἐφαρμογὴν ἡ μεταξὺ τοῦ ἀναιρεσείοντος καὶ τῆς Δ.Ε.Η. σύμβασις, ὑπὸ τὴν ἔννοιαν ὅτι ἐκάλυπτεν οὐχὶ μόνον τὴν μονομερῆ ἐκ μέρους τῆς Δ.Ε.Η. καταγγελίαν τῆς συμβάσεως τῆς ἐργασίας, ἀλλὰ καὶ πᾶσαν ἐξηναγκασμένην παραίτησιν. Ἐφ' ὅσον δὲ ἀρκεῖ ἡ αἰτιολογία αὕτη πρὸς στήριξιν τοῦ διατακτικοῦ τῆς ἀποφάσεως περὶ ἀπορρίψεως τῆς ἀγωγῆς κατὰ τὸ σχετικὸν αἴτημα, οὐδεμίαν ἀσκεῖ ἐπιρροὴν τὸ τυχὸν ἐσφαλμένον τῆς σκέψεως ὡς πρὸς τὴν ἑρμηνείαν καὶ ἐφαρμογὴν τῶν ἄρθρων 173 καὶ 200 τοῦ Ἀστικοῦ Κώδικος. Ὅθεν οἱ περὶ τοῦ ἐναντίου λόγοι ἀναιρέσεως τοῦ δικογράφου τῶν προσθέτων, πρῶτος καὶ δεύτερος, κατὰ τὸ σκέλος τοῦτο, τέταρτος, πέμ-

ΕΚΤΑΣΙΣ ΑΠΟΖΗΜΙΩΣΕΩΣ ΑΠΟΛΥΟΜΕΝΟΥ ΠΡΟΣΩΠΙΚΟΥ ΤΟΥ ΔΗΜΟΣΙΟΥ

Έξομοίωσις Νομικών Προσώπων πρὸς τὸ Δημόσιον

Ἀποζημίωσις ἀπολυομένου προσωπικοῦ τοῦ Δημοσίου κατὰ τὰς διὰ τοῦ Α.Ν. 913)1949 κυρωθείσας ὑπ' ἀριθ. 956 καὶ 976)1947 Πράξεις τοῦ Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου—Ἐφαρμογὴ καὶ ἐπὶ τοῦ διὰ συμβάσεως ἰδιωτικοῦ δικαίου συνδεομένου προσωπικοῦ τοῦ Δημοσίου—Παροχὴ ἐργασίας εἰς τὸ Εἰδικὸν Ταμεῖον Μονίμων Ὁδοστρωμάτων Ἀθηνῶν, ἐξομοιούμενον πρὸς τὸ Δημόσιον.—Ἐφαρμογὴ καὶ ἐπ' αὐτοῦ διὰ τὴν ἀπόλυσιν μισθωτῶν του τῶν ἀνωτέρω Πράξεων τοῦ Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου

Ἀναμφιβόλως διὰ τῆς κατωτέρω ἀποφάσεως τοῦ Ἀρείου Πάγου ἡ ὑπ' ἀριθ. 2185)1963 ἀποφάσεως τοῦ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν ὡς ἐφετείου κατὰ τὴν ἐργατικὴν διαδικασίαν.

Εἶναι ἄξιον νὰ σημειωθῇ ἰδιαιτέρως, ὅτι ἀντίθετος εἰς τὸ θέμα εἶναι ἡ Α.Π. 711)1964 τοῦ Β' Τμήματος (εἰσηγητὴς *Ι. Χατζηδάκης*, ΕΕΔ 24, 104).

Δὲν ἀμφισβητεῖται πλέον, μετὰ τὴν διάταξιν τοῦ ἄρθρου 48 τοῦ ν.δ. 2698)1953 (ΕΕΔ 12, 1288), ὅτι αἱ διὰ τοῦ ἀ.ν. 913)1949 (ΕΕΔ 8, 434) κυρωθεῖσαι ὑπ' ἀριθ. 956 καὶ 976) 1947 Πράξεις τοῦ Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου (ΕΕΔ 18, 434) ἔχουν ἐφαρμογὴν καὶ ἐπὶ τῶν διὰ σχέσεως ἰδιωτικοῦ δικαίου συνδεομένων μετὰ τοῦ Δημοσίου μισθωτῶν. (Ἴδετε σημειώσεις μας ἐν ΕΕΔ 21, 118, Α.Π. 232) 1958, εἰσηγητὴς *Ι. Τραχανᾶς*, ΕΕΔ 17, 523).

Ἐκ τοῦ ὅτι ὅμως δι' εἰδικῶν διατάξεων, ὡς ἐν προκειμένῳ, ἔχουν καθιερωθῇ τὰ διὰ τὸ Δημόσιον ἰσχύοντα προνόμια, διὰ τῶν ὁποίων ἐξοπλίζονται διάφορα Νομικὰ Πρόσωπα Δημοσίου Δικαίου, ὡς τὸ περὶ οὗ πρόκειται νῦν Ταμεῖον Μονίμων Ὁδοστρωμάτων, τὸ Ι.Κ.Α. (Α.Π. 155)1961, εἰσηγητὴς *Ι. Χατζηδάκης*, ΕΕΔ 20, 938), ὁ Ὀργανισμὸς Λιμένος Πειραιῶς, ἀκόμη καὶ τὸ Νομικὸν Πρόσωπον Ἰδιωτικοῦ Δικαίου, ἡ Δημοσία Ἐπιχείρησις Ἠλεκτρισμοῦ (περὶ τῆς ὁποίας ἴδετε καὶ Α.Π. 63)1958, εἰσηγητὴς *Ι. Τραχανᾶς*, ΕΕΔ 17, 321), ἀκόμη καὶ οἱ Σ.Ε.Κ., διὰ τοὺς ὁποίους κατὰ εἰδικὴν διάταξιν δὲν ἐφαρμόζεται ὁ νόμος 2112)1920, δὲν ἕπεται, νομίζομεν, ὅτι ἡ ἔννοια τῶν εἰδικῶν τούτων διατάξεων ἐκτείνεται καὶ εἰς τὸ εἰδικὸν θέμα τῆς ἀποζημιώσεως τῶν ἀπολυομένων ὑπ' αὐτῶν μισθωτῶν ἐπὶ σχέσει ἰδιωτικοῦ δικαίου τῶν Νομικῶν τούτων Προσώπων Δημοσίου Δικαίου, ὡς ἐδέχθη τοῦτο καὶ ἡ προηγηθεῖσα τῆς κατωτέρω ἀποφάσεως ὑπ' ἀριθ. 711)1964 ἀπόφασις τοῦ Ἀρείου Πάγου.

Δὲν εἶναι, τέλος, ἄνευ ἀξίας διὰ τὴν ἀλήθῃ ἔννοιαν τῆς διατάξεως καὶ ἡ ὑπόμνησις τῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρου 22 τοῦ νόμου 3467) 1955 περὶ Ἐργατικῆς Ἑστίας (ΕΕΔ 15, 167), κατὰ τὴν ὁποίαν παρέχεται ἡ ἀποζημίωσις τοῦ νόμου 2112)1920 εἰς τὸ προσωπικὸν αὐτῆς, καίτοι ἐν ἄρθρῳ 42 § 3 τοῦ νόμου 6298)1953 (ΕΕΔ 12, 1287) ὁρίζεται, ὅτι ἡ Ἐργατικὴ Ἑστία ἀπολαμβάνει τῶν αὐτῶν ἀτελειῶν καὶ ἀπαλλαγῶν τῶν παραχωρηθεισῶν εἰς τὸν δυνάμει τοῦ ν.δ. 2473)1953 ἱδρυθέντα Αὐτόνομον Ὀργανισμὸν Ἑλληνικοῦ Κέντρου Παραγωγικότητος (ἄρθρον 18 ν.δ. 3467)1955), δηλαδὴ (ἄρθρον 10 ν.δ. 2473) 1953) πασῶν τῶν ἀτελειῶν καὶ ἀπολαυῶν, ὧν ἑκάστοτε ἀπολαύει τὸ Δημόσιον.

Ταῦτα σημαίνουν, ὅτι ἄλλη εἶναι ἡ ἔννοια τῆς ἐπιμάχου διατάξεως, διότι δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ ὑποτεθῇ, ὅτι, ἂν ἡ ἔννοια τῆς διατάξεως εἶναι, ὅτι αὕτη ἐννοεῖ καὶ τὴν ἀποζημίωσιν τοῦ προσωπικοῦ τοῦ Δημοσίου, θὰ ἐνομοθέτει ὁ Νομοθέτης τοῦ νόμου περὶ Ἐργατικῆς Ἑστίας καὶ παροχὴν ἀποζημιώσεως νόμου 2112.

Ἀρείου Πάγου 759)1964, Τμ. Γ'

Προεδρεύων ὁ Ἀντιπρόεδρος κ. *Γ. Βαρσάμου*
Εἰσηγητὴς ὁ Ἀρεοπαγίτης κ. *Κ. Παυλίδης*
Δικηγόροι οἱ κ.κ. Δ. Βενιζέλος, Πάρεδρος Νομικοῦ Συμβουλίου Κράτους, Θ. Σεβάης, Κ. Δημάκης

Διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 956 τῆς 17 Νοεμβρίου 1947 Πράξεως τοῦ Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου, κυρωθείσης διὰ τοῦ ἄρθρου 10ου τοῦ ἀ.ν. 913 τοῦ 1949, ὁρίζεται ὅτι εἰς τὸ ἀπολυόμενον δυνάμει τῶν ὑπ' ἀριθ. 817 καὶ 818 τῆς 7 Ὀκτωβρίου 1947 Πράξεων αὐτοῦ ἔκτακτον καὶ ἡμερομίσθιον προσωπικόν, τὸ μὴ κεκτημένον δημοσιοϋπαλληλικὴν ἰδιότητα, θὰ καταβληθῇ ἐφ' ἅπαξ βοήθημα κατὰ τὰς ἑξῆς διακρίσεις: α) Διὰ τὸ

πτος καὶ ἕκτος εἶναι ἀπορριπτέοι, ὡς ἀβάσιμοι.

Ὁ τρίτος λόγος ἀναιρέσεως τοῦ δικογράφου τῶν προσθέτων, προσάπτων αἰτίασιν ἐκ τοῦ ἄρθρου 281 τοῦ Ἀστικοῦ Κώδικος, εἶναι ἀπορριπτέος προεχόντως ὡς ἐρειδόμενος ἐπὶ τῆς ἐσφαλμένης προϋποθέσεως ὅτι ἡ ἀναιρεσίβλητος Δημοσία Ἐπιχείρησις Ἠλεκτρισμοῦ, ἥτις, κατὰ τὸ ἄρθρον 1 § 1 τοῦ νόμου 1468)1950, ὡς αὐθεντικῶς ἡρμηνεύθη διὰ τοῦ ἄρθρου 3 § 1 τοῦ ν. δ)τος 3785 τοῦ 1957, ἀποτελεῖ νομικὸν πρόσωπον ἰδιωτικοῦ δικαίου, καὶ τὸ Ἑλληνικὸν Δημόσιον εἶναι ἓν καὶ τὸ αὐτὸ πρόσωπον.

προσωπικόν τὸ ἔχον ὑπηρεσίαν συνεχῆ ἀπὸ ἔτους καὶ μέχρι τριῶν ἐτῶν αἱ ἀποδοχαὶ ἑνὸς μηνός, β) διὰ τὸ ἔχον ὑπηρεσίαν τριῶν ἐτῶν καὶ ἄνω αἱ ἀποδοχαὶ δύο μηνῶν καὶ ὅτι τὸ κατὰ τὰ ἀνωτέρω προσωπικὸν οὐδεμιᾶς ἑτέρας ἀποζημιώσεως ἢ βοηθήματος δικαιοῦται διὰ τὴν ἀπόλυσίν του ταύτην εἰς βάρος τοῦ Δημοσίου. Περαιτέρω διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 976 τῆς 27 Νοεμβρίου 1947 Πράξεως τοῦ Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου, κυρωθείσης ὁμοίως διὰ τοῦ ἄρθρου 10ου τοῦ ἀ.ν. 913)1949, ὁρίζεται ἀφ' ἑνὸς μέν, ὅτι εἰς τὸ ἀπὸ 1 Ὀκτωβρίου 1947 ἀπολυόμενον πάσης φύσεως ἔκτακτον καὶ ἡμερομίσθιον προσωπικὸν τοῦ Δημοσίου, εἴτε τοῦτο κέκτηται τὴν ἰδιότητα τοῦ δημοσίου ὑπαλλήλου, εἴτε οὔ, θὰ καταβληθῇ ἐφ' ἅπαξ βοήθημα, ἴσον πρὸς τὰς ἀποδοχὰς ἡ ἡμερομίσθια 20 ἡμερῶν, ἐφ' ὅσον τὸ προσωπικὸν τοῦτο κατὰ τὴν χρονολογίαν τῆς ἀπολύσεώς του κέκτηται συνεχῆ ὑπηρεσίαν ἀνωτέραν τῶν δύο μηνῶν καὶ ἐλάσσονα τοῦ ἔτους, ἀφ' ἑτέρου δὲ ὅτι τὸ ὑπὸ τῆς ὡς ἄνω ὑπ' ἀριθ. 956 τῆς 17 Νοεμβρίου 1947 Πράξεως προβλεπόμενον ἐφ' ἅπαξ βοήθημα, ὡς καὶ τὸ δι' αὐτῆς παρεχόμενον, θὰ καταβληθῇ εἰς τοὺς δι' οἱανδήποτε αἰτίαν ἀπὸ 1 Ὀκτωβρίου 1947 ἀπολυθέντας καὶ ἐφεξῆς ἀπολυομένους ἐκτάκτους καὶ ἡμερομισθίους τοῦ Δημοσίου, ἐξαιρέσει τῶν ἀπολυομένων διὰ ποινικὸν ἢ πειθαρχικὸν ἀδίκημα. Ἐν τέλει τῆς αὐτῆς Πράξεως ὁρίζεται, ὅτι τὸ κατὰ τὰ ἀνωτέρω προσωπικὸν οὐδεμιᾶς ἑτέρας ἀποζημιώσεως ἢ βοηθήματος δικαιοῦται εἰς βάρος τοῦ Δημοσίου διὰ τὴν ἀπόλυσίν του ταύτην. Αἱ διαληφθεῖσαι διατάξεις, ὡς αὐθεντικῶς ἡρμηνεύθησαν διὰ τοῦ ἄρθρου 48 § 1 τοῦ νομοθετικοῦ διατάγματος 2698 τοῦ 1953, ἔχουσιν ἐφαρμογὴν καὶ διὰ τὸ ἐπὶ μισθώσει ἐργασίας ἰδιωτικοῦ δικαίου προσωπικὸν τοῦ Δημοσίου, ἐπὶ τῇ ἀπολύσει τοῦ ὁποίου καταβάλλεται τὸ ὑπὸ τῶν εἰρημένων Πράξεων τοῦ Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου προβλεπόμενον ἐφ' ἅπαξ βοήθημα, ἀποκλειομένης τῆς καταβολῆς αὐτῷ τῆς ἀποζημιώσεως τοῦ νόμου 2112)1920 καὶ τοῦ διατάγματος τῆς 16)18 Ἰουλίου 1920.

Ἀφ' ἑτέρου ἡ διάταξις τοῦ ἄρθρου 3 § 4 τοῦ β. δ)γματος τῆς 23 Ἰανουαρίου)9 Φεβρουαρίου 1937 «περὶ κωδικοποιήσεως τῶν περὶ Εἰδικοῦ Ταμείου Μονίμων Ὁδοστρωμάτων Ἀθηνῶν κειμένων διατάξεων», ὁρίζουσα ὅτι τὸ Ταμεῖον εἰς πάσας τὰς δικαστικὰς καὶ ἐξωδίκους πράξεις αὐτοῦ ἐξομοιοῦται πρὸς τὸ Νομικὸν Πρόσωπον τοῦ Δημοσίου καὶ ἀπολαμβάνει πάντων τῶν πλεονεκτημάτων καὶ προνομίων αὐτοῦ ὡς διαδίκου ἢ συμβαλλομένου, καὶ δὴ ἀτελείας, προθεσμιῶν, μὴ παρακαταθέσεως παραβόλου ἢ ἐξόδων ἐρημοδικίας, ὅρκου τρίτου, μὴ ἐπιβολῆς δικαστικοῦ ὅρκου, ἀσυμψηφίστου, καταψηφίσεως τοῦ ἡμίσεος τὸ πολὺ τῶν δικαστικῶν ἐξόδων κλπ., ἐπεκτεινομένων ὑπὲρ αὐτοῦ ἀναλόγως τῶν διατάξεων τῶν ἄρθρων 18, 26, 28, 29, 30 τοῦ ἀπὸ 22 Ἀπριλίου)16 Μαΐου 1926 ν. δ)γματος «περὶ Ἀεροπορικῆς Ἀμύνης», ὡς ἐκ τῆς γενικότητος αὐτῆς, περιλαμβάνει καὶ τὸ κατ' ἐξαίρεσιν τῶν περὶ ἀποζημιώσεως τῶν ἄνευ προηγουμένης καταγγελίας τῆς συμβάσεως ἐργασίας ἰδιωτικῶν ὑπαλλήλων καὶ ἐργατῶν ἰσχυουσῶν διατάξεων παρεχόμενον εἰς τὸ Δημόσιον ὡς ἄνω πλεονέκτημα νὰ καταβάλλῃ μειωμένην ἀποζημίωσιν εἰς τὸ ἀπολυόμενον ἐπὶ μισθώσει ἐργασίας ἰδιωτικοῦ δικαίου προσωπικὸν αὐτοῦ. Ὅθεν τὸ ὡς ἐφετεῖον δικάσαν Πρωτοδικεῖον, δεχθὲν διὰ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεώς του, ὡς ἐξ αὐτῆς δείκνυται, ὅτι ὁ ἀναιρεσίβλητος προσελήφθη εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ ἀναιρεσείοντος Εἰδικοῦ Ταμείου Μονίμων Ὁδοστρωμάτων Ἀθηνῶν, ἐπὶ συμβάσει ἐργασίας ἰδιωτικοῦ δικαίου ἀορίστου χρόνου, ὡς ἐλεγκτὴς ἐπὶ τῶν εἰσπράξεων τῶν ἐν τῷ ἄλσει τοῦ πεδίου Ἄρεως λειτουργούντων κέντρων «Γκρὴν Πάρκ» καὶ «Ἄλσος», τὴν 16 Ἰουνίου 1951 καὶ εἰργάσθη παρ' αὐτῷ μέχρι τῆς 31 Ὀκτωβρίου 1961, ὅτε τοῦτο ἔπαυσεν ἀποδεχόμενον τὰς ὑπηρεσίας του, καὶ ἐπιδικάσαν μετὰ ταῦτα ὑπὲρ τοῦ ἀναιρεσιβλήτου, κατ' ἐφαρμογὴν τῶν διατάξεων τοῦ νόμου 2112)1920, λόγῳ ἀποζημιώσεως διὰ τὴν ἄνευ προηγουμένης καταγγελίας ἀπόλυσίν του, ποσὸν ἴσον πρὸς τὰς ἀποδοχὰς αὐτοῦ ἓξ μηνῶν, ἐπὶ τῇ ἐσφαλμένῃ αἰτιολογίᾳ ὅτι ἐκ τοῦ προμνησθέντος ἄρθρου 3 § 4 τοῦ β.δ)γματος τῆς 23 Ἰανουαρίου)9 Φεβρουαρίου 1937 αὐδαμῶς συνάγεται, ὅτι τὸ ἀναιρεσεῖον ἀπολαύει καὶ τοῦ προνομίου τοῦ Δημοσίου τοῦ νὰ μὴ ἰσχύῃ δι' αὐτὸ ὁ νόμος 2112)1920, ἀλλὰ νὰ ἰσχύωσι καὶ δι' αὐτὸ αἱ διὰ τοῦ ἄρθρου 10ου τοῦ ἀ.ν. 913)1949 κυρωθεῖσαι ὑπ' ἀριθ. 956 καὶ 976 τοῦ 1947 Πράξεις τοῦ Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου, ψευδῶς ἡρμήνευσε καὶ

ΑΔΕΙΑΙ

ΑΙΤΗΣΙΣ ΜΙΣΘΩΤΟΥ ΩΣ ΠΡΟΫΠΟΘΕΣΙΣ ΔΙΑ ΠΑΡΟΧΗΝ ΑΔΕΙΑΣ

Παραγραφὴ ἀξιώσεως προσθέτου ἀμοιβῆς δι' ἐργασίαν κατὰ Κυριακὰς

Προθεσμία ἐφέσεως κατ' ἀποφάσεων τῆς ἐργατικῆς διαδικασίας καὶ προθεσμία ἀναιρέσεως, μὴ τρέχουσα διαρκούσης τῆς πρὸς ἔφεσιν προθεσμίας.— Ὑποβολὴ εἰς φόρον κληρονομίας περιουσιακῶν στοιχείων τοῦ κληρονομουμένου.—Νόμος περὶ ἐκτελέσεως δημοτικῶν καὶ κοινοτικῶν ἔργων.—Ἀναθεώρησις τιμῶν.—Ἡμερομίσθια ἐργαζομένων.—Προϋπόθεσις τοῦ δικαιώματος ἀποζημιώσεως μισθωτοῦ διὰ μὴ χορηγηθεῖσαν ἄδειαν, κατ' Α.Ν. 539/1945, ἡ προηγουμένη αἴτησις τοῦ μισθωτοῦ πρὸς τὸν ἐργοδότην.—Παραγραφὴ προσαυξήσεως ἀμοιβῆς δι' ἐργασίαν κατὰ Κυριακὰς καὶ ἐξαιρεσίμους ἑορτάς.

Ἀνηρέθη ὑπὸ τῆς κατωτέρω ἀποφάσεως τοῦ Ἀρείου Πάγου ἡ ὑπ' ἀριθ. 33/1962 ἀπόφασις τοῦ κατὰ τὴν ἐργατικὴν διαδικασίαν δικάσαντος Εἰρηνοδικείου Πάρου. (Κατὰ τὸ ἄρθρον μόνον παράγραφος 3, τοῦ νόμου 1968/1944 αἱ ἐκ τῆς σχέσεως ἐργασίας πηγάζουσαι ἀξιώσεις δύνανται νὰ ἐγερθοῦν ἀνεξαρτήτως κοσοῦ ἐνώπιον τοῦ Εἰρηνοδίκου, ἐπίσης δικάζοντος κατὰ τὰς διαταξεις τοῦ νόμου τούτου, ἐν τῇ περιφερείᾳ τοῦ ὁποίου κεῖται ἡ κατοικία τοῦ ἐναγομένου ἢ ἐν ᾗ παρασχέθησαν ἢ ἔδει νὰ παρασχεθοῦν αἱ ὑπηρεσίαι τοῦ μισθωτοῦ, ἐφ' ὅσον τοῦτο (Εἰρηνοδικεῖον) ἑδρεύει ἐκτὸς ἕδρας Πρωτοδικείου).

Γράφοντες τὸ ἐν ΕΕΔ 24, 192 σημείωμά μας περὶ τῆς ἐργατικῆς διαδικασίας ἐν σχέσει πρὸς τὸν σχεδιασθέντα νέον Κώδικα Πολιτικῆς Δικονομίας, δὲν ἐφανταζόμεθα, ὅτι θὰ ἤλθη τόσον ἄμεσος ἐπιβεβαίωσις τῶν γραφέντων, ὅτι οἱ Εἰρηνοδίκαι, ἀποξενωθέντες τῆς ἐκδικάσεως τῶν ἐργατικῶν διαφορῶν, δὲν παρακολουθοῦν τὴν διαμορφωθεῖσαν ἤδη ἐπὶ τοῦ Ἐργατικοῦ Δικαίου νομολογίαν.

Τὰ ζητήματα, τὰ ὁποῖα ἠχθησαν, εἰς τὴν περίπτωσιν, ἐνώπιον τοῦ Ἀρείου Πάγου δὲν θὰ ἔπρεπε νὰ ἀχθοῦν, ἀφοῦ τὸ θέμα, ἂν ὁ μισθωτὸς δικαιοῦται ἀποζημιώσεως διὰ μὴ χορηγηθεῖσαν κατὰ τὸν ἀ.ν. 539/1945 ἄδειαν, ἐφ' ὅσον δὲν ἔχει ὑποβάλει δι' αὐτὴν αἴτησιν εἰς τὸν ἐργοδότην, ἔχει ἤδη λυθῆ ὁριστικῶς διὰ τεσσάρων ἀποφάσεων τοῦ Ἀρείου Πάγου (Α.Π. 728/1958, ΕΕΔ 17, 1259, Α.Π. 66/1960, ΕΕΔ 19, 270 Α.Π. 202/1959, ΕΕΔ 18, 535, Α.Π. 436/1960, ΕΕΔ 19, 1431) καὶ εἶναι ἡ πεμπτη ἤδη ἀπόφασις τοῦ Ἀρείου Πάγου, ἡ ὁποία δέχεται τὸ αὐτό.

[Εὐκαιρίας ἤδη τυχούσης σημειοῦμεν, ὅτι διὰ καταρτισθέντος ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας νομοσχεδίου τροποποιεῖται ἡ σχετικὴ διάταξις κατὰ τοῦτο, ὅτι δὲν ἀποτελεῖ προϋπόθεσιν τοῦ δικαιώματος ἡ ὑποβολὴ αἰτήσεως].

Ὡς προκύπτει ἐκ τῆς ἀποφάσεως, ἡ διὰ μὴ χορήγησιν τῆς ἀδείας ἀποζημίωσις ἐζητήθη παρὰ τῶν κληρονόμων τοῦ μισθωτοῦ καὶ, ἀφοῦ δὲν προέκυπτε βασικῶς ἡ ὑφισταμένη ἀξίωσις τοῦ μισθωτοῦ διὰ τὸν ἐν τῇ ἀποφάσει λόγον, δὲν προέκυψε καὶ θέμα, ἂν ἡ ἀξίωσις αὕτη μεταβιβάζεται εἰς τοὺς κληρονόμους, θέμα, τὸ ὁποῖον δὲν ἔχει τύχει ἐρεύνης ὑπὸ τῆς νομολογίας.

Κατὰ τὸν *Α. Τούσην*, Ἐργατικὸν Δίκαιον, σελ. 333 ἑπ., ἡ περὶ ἀδείας ἀξίωσις, ὡς ἐκ τοῦ ὅλου προσωπικοῦ χαρακτῆρος αὐτῆς, εἶναι ἀμεταβίβαστος εἰς τοὺς κληρονόμους, ἀπολυμένης διὰ τοῦ θανάτου τούτου τῆς ἐκ ταύτης ἀξιώσεως (παραπομπαὶ καὶ εἰς ξένην θεωρίαν καὶ νομολογίαν εἰς σημ. 38). Ἐὰν ὅμως κατηγγέλθη ἡ σύμβασις ἐργασίας, πρὶν ἡ χορηγηθῇ κατὰ τὸ αὐτὸ ἡμερολογιακὸν ἔτος ἄδεια ἀναψυχῆς, ἐφ' ὅσον ἡ ἀπαίτησίς του μετετράπη ἤδη, ζῶντος αὐτοῦ, εἰς ἀξίωσιν, ἐπὶ τὸν μισθόν, αὕτη μεταβιβάζεται εἰς τοὺς κληρονόμους του. (Οὕτω καὶ *Ι. Καποδίστριας*, ΕΕΔ 4, 515). (Ἴδετε καὶ *Χ. Ἀγαλλόπουλον*, Ἐργατικὸν Δίκαιον, σελ. 246,

---

ἐσφαλμένως ἐφήρμοσε τὰς ὡς ἄνω διατάξεις αὐσιαστικοῦ νόμου καὶ ἀναιρετέαν κατέστησε τὴν προσβαλλομένην ἀπόφασίν του, κατὰ τὸ ἄρθρον 807 ἐδάφιον 17 τῆς Πολιτικῆς Δικονομίας καὶ τὸν βάσιμον μοναδικὸν λόγον ἀναιρέσεως.

Μετὰ τὴν ἀναίρεσιν ἡ περαιτέρω κατ' οὐσίαν ἐκδίκασις τῆς ὑποθέσεως χρῄζουσης περαιτέρω διευκρινήσεως, δέον νὰ παραπεμφθῇ εἰς τὸ ὑπὸ τοῦ Κανονισμοῦ ὁριζόμενον ὡς ἁρμόδιον Β' Τμῆμα, συμφώνως τῷ ἄρθρῳ 834 § 1 τῆς Πολιτικῆς Δικονομίας, ὡς τοῦτο ἀντικατεστάθη διὰ τοῦ ἄρθρου 25 τοῦ νόμου 3810/1957.

Ὑποκειμένης δίκης, ἐν τῇ ὁποίᾳ διάδικος εἶναι τὸ Εἰδικὸν Ταμεῖον Μονίμων Ὁδοστρωμάτων Ἀθηνῶν, ἐξομοιουμένου πρὸς τὸ Δημόσιον καὶ ἀπολαμβάνοντος πάντων τῶν πλεονεκτημάτων καὶ προνομίων αὐτοῦ, κατὰ τὸ ἄρθρον 3 § 4 τοῦ β.δ/γματος τῆς 23 Ἰανουαρίου/9 Φεβρουαρίου 1937, ἡ εἰς βάρος τοῦ ἀναιρεσιβλήτου ἐπιβαλλομένη δικαστικὴ δαπάνη ὑπὲρ τοῦ ἀναιρεσείοντος δέον νὰ ὑπολογισθῇ μειωμένη, συμφώνως τῷ ἄρθρῳ 22 τοῦ νόμου 3693 τοῦ 1957.

σημ. 4, πρβλ. *Β. Α. Ποπαχρήστου*, ΕΕΔ 23, 844).

Τέλος τα δεκτά ὑπὸ τῆς ἀρεοπαγιτικῆς ἀποφάσεως γενόμενα ὡς πρὸς τὴν παραγραφὴν τῆς ἐξ 75ο)ο προσαυξήσεως τοῦ μισθοῦ δι' ἐργασίαν κατὰ Κυριακὰς (ἐπιτρεπομένην) εἶναι σύμφωνα καὶ πρὸς τὴν νομολογίαν τῶν δικαστηρίων τῆς οὐσίας (Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν 23345)1962, εἰσηγητὴς *Σ. Παπαγγέλης*, ΕΕΔ 22, 278, Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν 1461)1963, εἰσηγητὴς *Κ. Σιδέρης*, ΕΕΔ 22, 417, ἴδετε καὶ σημειώσεις μας ἐν ΕΕΔ 22, 417).

Ἀρείου Πάγου 635)1964, Τμ. Β'

Προεδρεύων ὁ Ἀντιπρόεδρος κ. *Ν. Χαραλάμπης*

Εἰσηγητὴς ὁ Ἀρεοπαγίτης κ. *Κ. Ἀναγνωστόπουλος*

Δικηγόροι οἱ κ.κ. Κ. Γιαννακούρης, Α. Κορβέσης

Ὡς προκύπτει ἐκ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 1824 ἀπὸ 2.3.1963 κλητορικοῦ ἀποδεικτικοῦ, ἡ προσβαλλομένη ὑπ' ἀριθ. 33)1963 ἀπόφασις τοῦ Εἰρηνοδίκου Πόρου ἐκοινοποιήθη τῷ ἀναιρεσείοντι - ἐναγομένῳ Δήμῳ Πόρου τὴν 2.3.1963. Μὴ ἀσκηθείσης δὲ κατ' αὐτῆς ἐφέσεως ἐντὸς τῆς ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 16 τοῦ ν. ΓΨΟΔ')1911 (ὡς ἐτροποποιήθη ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 4 § 7 τοῦ ν. 765)1943 καὶ ἄρθρου μόνου τοῦ ν. 1968)1944), ὁριζομένης ὀκταημέρου προθεσμίας, ἀρχομένης ἀπὸ τῆς ἐπομένης τῆς ἐπιδόσεως αὐτῆς, συμφώνως τῷ ἄρθρῳ 122 Α.Κ., ἀντικαταστήσαντι τὸ ἄρθρον 193 τῆς Πολ. Δικονομίας, κατέστη αὐτὴ τελεσίδικος ἀπὸ 11.3.1963, ἀφ' ἧς ἤρξατο τρέχουσα ἡ 30ήμερος προθεσμία τῆς ἀναιρέσεως. Ἑπομένως ἡ ὑπὸ κρίσιν αἴτησις ἀναιρέσεως, ἥτις δὲν τρέχει διαρκούσης τῆς πρὸς ἔφεσιν προθεσμίας, ἀσκηθεῖσα διὰ καταθέσεως αὐτῆς παρὰ τῷ Γραμματεῖ τοῦ ἐκδόντος τὴν προσβαλλομένην ἀπόφασιν τοῦ Εἰρηνοδικείου Πόρου, ὡς ἐξ αὐτῆς ἀποδεικνύεται, κατὰ τῆς καταστάσης ἤδη τελεσιδίκου ὡς ἄνω ἀποφάσεως, τὴν 9.4.1963, ἤτοι ἐντὸς τῆς 30ήμερου κατὰ τὰ ἀνωτέρω προθεσμίας (ἀπὸ τῆς τελεσιδικίας αὐτῆς), εἶναι ἐμπρόθεσμος. Παραδεκτῶς δὲ ἀσκεῖται αὕτη κατὰ τῆς ὡς ἄνω ἀποφάσεως τοῦ Εἰρηνοδίκου, ἐφ' ὅσον ἡ κατ' αὐτῆς ἀσκηθεῖσα ἔφεσις ἀπερρίφθη ὡς ἀπαράδεκτος λόγῳ ἐκπροθέσμου, τῶν περὶ ἀπαραδέκτου τῆς ὑπὸ κρίσιν αἰτήσεως σχετικῶν ἐνστάσεων τῶν ἀναιρεσιβλήτων ἀπορριπτομένων ὡς μὴ νομίμων.

Κατὰ τὰ ἄρθρα 4 § 4 καὶ 17 § 8 τοῦ ν. 1641 τὰ κατὰ τὸν χρόνον τοῦ θανάτου τοῦ κληρονομουμένου ἐπίδικα περιουσιακὰ στοιχεῖα ὑποβάλλονται εἰς φόρον κληρονομίας μετὰ τὴν καθ' οἱονδήποτε τρόπον ἀναγνώρισιν αὐτῶν, ἀφ' ἧς καὶ μόνον ἄρχεται ἡ πρὸς ἐγχείρισιν τῆς δηλώσεως εἰς τὸν οἰκονομικὸν ἔφορον περὶ τῶν στοιχείων τούτων προθεσμία, μετὰ τὴν πάροδον τῆς ὁποίας καθίσταται ἀπαράδεκτος ἡ συζήτησις τῆς ἀγωγῆς. Ὅθεν τὸ δικάσαν Εἰρηνοδικεῖον, μὴ κηρύξαν ἀπαράδεκτον τὴν συζήτησιν τῆς ὑπὸ δίκην ἀγωγῆς τῶν ἀναιρεσιβλήτων, ἐξ ἀδιαθέτου κληρονόμων τοῦ ἀποβιώσαντος συζύγου καὶ πατρός των, διωκούσης τὴν διαφορὰν ἡμερομισθίων τοῦ ἀποβιώσαντος καὶ παρ' αὐτῶν, ὡς ἄνω, κληρονομηθέντος μεταξὺ τῶν καταβλητέων αὐτῷ ὑπὸ τοῦ ἀναιρεσείοντος, βάσει τοῦ ἄρθρου 19 τοῦ ἀπὸ 22)3)1952 β.δ)τος περὶ ἐκτελέσεως δημοτικῶν καὶ κοινοτικῶν ἔργων, καὶ τῶν κατὰ συμφωνίαν καταβληθέντων αὐτῷ κατὰ τὸ ἐν τῇ ἀγωγῇ χρονικὸν διάστημα, παρὰ τὴν ὑποβληθεῖσαν σχετικὴν ἔνστασιν τοῦ ἀναιρεσείοντος, ἣν σιωπηρῶς ἀπέκρουσε, λόγῳ μὴ προσαγωγῆς ὑπὸ τῶν ἀναιρεσιβλήτων κληρονόμων σχετικῆς ἀποδείξεως περὶ ἐγχειρίσεως τῆς κατὰ νόμον δηλώσεως φόρου κληρονομίας, ἀναφορικῶς πρὸς τὴν εἰς δίκην καταγομένην, ὡς ἄνω, ἀξίωσιν, οὖσαν ἐπίδικον, δὲν παρέβαινε τὰς ὡς ἄνω διατάξεις καὶ ὁ περὶ τοῦ ἐναντίου λόγος τοῦ δικογράφου τῶν προσθέτων εἶναι ἀπορριπτέος ὡς ἀβάσιμος.

Τὸ ἄρθρον 19 τοῦ ἀπὸ 22 Μαρτίου — 1 Ἀπριλίου 1952 β. δ)τος «περὶ ἐκτελέσεως δημοτικῶν καὶ κοινοτικῶν ἔργων», ἐκδοθέντος κατ' ἐξουσιοδότησιν τοῦ ν. δ)τος 1258)1959 (ἄρθρον 5 §§ 1, 3 καὶ 6, φέρον τὸν τίτλον ἐν ἐπικεφαλίδι «περὶ ἀναθεωρήσεως τιμῶν τῆς ἐργολαβίας», ὁρίζει τὰς προϋποθέσεις καὶ τοὺς ὅρους, καθ' οὓς ἐνεργεῖται ἡ ἀναθεώρησις τῶν ἐγκεκριμένων βασικῶν τιμῶν τῆς ἐργολαβίας, ἤτοι τῶν τιμῶν τῶν ὑλικῶν καὶ ἡμερομισθίων τῶν καθοριστέντων διὰ τῆς διακηρύξεως ἢ συγγραφῆς ὑποχρεώσεων. Ἐντεῦθεν δῆλον καθίσταται, ὅτι ἡ ἐν παραγράφῳ 2 τοῦ ὡς ἄνω ἄρθρου διάταξις, καθ' ἣν τὰ ἀνώτατα ὅρια τῶν τιμῶν ἡμερομισθίων (συντρεχούσης περιπτώσεως ἀναθεωρήσεως τῶν βασικῶν τιμῶν) ὁρίζονται παρ' Ἐπιτροπῆς ἐκ τοῦ διευθυντοῦ τῆς Νομαρχίας, τοῦ νομομηχανικοῦ, τοῦ προϊσταμένου τῆς Τ.Γ.Δ.Κ. ἢ τῶν ἀναπληρω-

τῶν αὐτῶν, ἐν συνδυασμῷ καὶ πρὸς τὰς παραγράφους 3 καὶ 4 αὐτοῦ, ἀφορᾷ καὶ τὰς ἐγκεκριμένας βασικὰς ἀρχικὰς τιμὰς ὑλικῶν καὶ ἡμερομισθίων τῆς ἐργολαβίας καὶ δὲν ἀφορᾷ, οὐδὲ καὶ δύναται, ἄλλωστε, νὰ ἐπεκταθῇ ἐπὶ τῶν συμπερωνημένων ἡμερομισθίων τῶν μετὰ τοῦ Δήμου ἢ τῆς Κοινότητος συμβαλλομένων τεχνιτῶν ἢ ἐργατῶν διὰ συμβάσεως ἐργασίας ἰδιωτικοῦ δικαίου, ἐφ' ὧν ἰσχύουσιν αἱ συμφωνηθεῖσαι τιμαί.

Ἐν προκειμένῳ, ὡς προκύπτει ἐκ τοῦ περιεχομένου τῆς ὑπὸ κρίσιν ἀγωγῆς, δέχεται δὲ καὶ ὁ δικάσας Εἰρηνοδίκης διὰ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεώς του, ὡς ἐκ τῶν ἀποδείξεων πρ κύψαν, ὁ ἀποβιώσας κατὰ Μάϊον τοῦ 1961 σύζυγος τῆς πρώτης καὶ πατὴρ τῶν ἑτέρων τριῶν τέκνων ἀναιρεσιβλήτων προσελήφθη ὑπὸ τοῦ ἀναιρεσείοντος ἐναγομένου Δήμου Πόρου τὴν 16) 8)1953 ὡς τεχνίτης ὑδραυλικὸς διὰ συμβάσεως ἐργασίας ἰδιωτικοῦ δικαίου καὶ εἰργάσθη ὡς τοιοῦτος μέχρι τοῦ θανάτου του (1)5)1961), ὅτε κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς ἐν Πόρῳ ὑπηρεσίας του προέβη εἰς τὴν κατασκευὴν νέου δικτύου ὑδρεύσεως εἰς ἀντικατάστασιν τοῦ παλαιοῦ τοιούτου, ὁ ἴδιος προσωπικῶς καὶ δι' ἐργατῶν, οὓς ὁ ἴδιος ἐπέβλεπεν, ἤτοι ἐξετέλει ἐργασίαν τεχνίτου ὑδραυλικοῦ, πρὸς δὲ καὶ ὑπηρεσίαν ὑδρονομέως μετὰ τοῦ πρὸς τοῦτο εἰδικῶς προσληφθέντος $X_{*}{}^{*}{}_{*}$. Κρίναν δὲ ἀκολούθως ὅτι ὁ ὑπὸ τῶν ἀναιρεσιβλήτων κληρονομηθεὶς, ὡς ἄνω, δικαιοπάροχος, προσενεγκὼν τῷ ἀναιρεσείοντι τὰς ὑπηρεσίας του ὑπὸ τὴν ὡς ἄνω ἰδιότητά του, ἔδει νὰ λαμβάνῃ τὸ ἡμερομίσθιον, προκαθοριζόμενον ὑπὸ τῶν ἑκάστοτε ἀποφάσεων τοῦ Συμβουλίου Ἔργων Νομαρχίας Ἀττικῆς, καὶ οὐχὶ τὸ συμβατικὸν τοιοῦτον καὶ ὅπερ καθωρίσθη δι' αὐτῶν (ἐκδοθεισῶν κατ' ἐφαρμογὴν τοῦ ἄρθρου 19 τοῦ προμνησθέντος δ)τος) εἰς δραχμὰς 88, 104, 126 καὶ 132, κατὰ τὰ ἐν αὐτῇ χρονικὰ διαστήματα, ψευδῶς ἡρμήνευσε καὶ ἐφήρμοσε τὰς προεκτεθείσας διατάξεις οὐσιαστικοῦ νόμου καὶ ἐκ τούτου ἀναιρετέα κατέστη ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασίς του, συμφώνως τῷ ἄρθρῳ 807 § 17 τῆς Πολ. Δικ. καὶ κατὰ τὸν περὶ τούτου βάσιμον σχετικὸν λόγον τοῦ ἀναιρετηρίου καὶ 1ον τοῦ δικογράφου τῶν προσθέτων.

Ἐκ τῶν ἄρθρων 1 § 2 καὶ 4 § 1 τοῦ ἀν. νόμου 539)1945 περὶ χορηγήσεως τῷ μισθωτῷ ἀδείας μετ' ἀποδοχῶν σαφῶς προκύπτει, ὅτι πρὸς ἄσκησιν τοῦ δικαιώματος ἀποζημιώσεως ἐκ μέρους τοῦ μισθωτοῦ διὰ μὴ χορήγησιν ἀδείας κατὰ τὰ παρελθόντα ἡμερολογιακὰ ἔτη ἀπαιτεῖται ἀναγκαίως νὰ εἶχεν οὗτος ζητήσει ταύτην δι' ὑποβολῆς αἰτήσεως κατὰ τὰ ἔτη ταῦτα, καθ' ὅσον ἄνευ τῆς ὑποβολῆς τοιαύτης αἰτήσεως τὸ δικαίωμά του τοῦτο παραμένει ἀνενεργόν. Ἀντιθέτως κρίνας ὁ δικάσας Εἰρηνοδίκης διὰ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεώς του, ἤτοι ὅτι ἡ ὑποβολὴ αἰτήσεως δὲν ἀποτελεῖ κατὰ νόμον προϋπόθεσιν διὰ τὴν χορήγησιν τῆς ἀδείας καὶ ἐπιδικάσαν τοῖς ἀναιρεσιβλήτοις τὸ διὰ τῆς ἀγωγῆς ἀξιούμενον ποσὸν ἀποζημιώσεως, λόγῳ μὴ χορηγήσεως ἀδείας κατὰ τὰ ἔτη 1954, 1955 - 1960 εἰς τὸν ὡς ἄνω δικαιοπάροχόν των, παρεβίασε τὴν προμνησθεῖσαν διάταξιν οὐσιαστικοῦ νόμου καὶ εἶναι ἐντεῦθεν ἀναιρετέα ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασίς του κατὰ τὸν περὶ τούτου βάσιμον 2ον λόγον τοῦ προσθέτου δικογράφου.

Κατὰ τὰς ἐν συνδυασμῷ διατάξεις τῶν ἄρθρων 250, 251, 253 Α.Κ. αἱ ἀξιώσεις ἐκ μισθῶν παντὸς εἴδους, ἑπομένως καὶ αἱ ἐξ ἐργασίας, προσφερθείσης νομίμως κατὰ τὰς Κυριακὰς καὶ ἑορτάς, ὑπόκεινται εἰς διετῆ παραγραφὴν ἀπὸ τῆς λήξεως τοῦ ἔτους, ἐντὸς τοῦ ὁποίου ἐγεννήθη ἡ ἀξίωσις. Συνεπῶς ἡ διὰ τῆς ἀγωγῆς τῶν ἀναιρεσιβλήτων ἐνασκουμένη ἀξίωσις περὶ καταβολῆς αὐτοῖς τῆς ἢν ἐδικαιοῦτο ὁ δικαιοπάροχός των νομίμου προσαυξήσεως 75 ο)ο, καὶ αἱ ἐπὶ τοῦ καταβληθέντος αὐτῷ ἡμερομισθίου διὰ τὰς Κυριακὰς καὶ ἐξαιρεσίμους ἑορτὰς καὶ ἣν προσαύξησιν δὲν ἔλαβε, κατὰ τὸ ἀπὸ 1.8.1954 - 15.4.1961 χρονικὸν διάστημα, καθ' ὃ μέρος ἀφορᾷ αὐτὴ εἰς τὸ πέραν τῆς πενταετίας ἀπὸ τῆς ἀγωγῆς χρονικὸν διάστημα, ὑπέπεσεν εἰς τὴν ὑπὸ τῶν προμνησθεισῶν διατάξεων θεσπιζομένην παραγραφήν. Τὸ δικάσαν Εἰρηνοδικεῖον, ἀντιθέτως ἀποφηνάμενον καὶ ἐπιδικάσαν τοῖς ἀναιρεσιβλήτοις τὴν διὰ τῆς ἀγωγῆς ἀξιουμένην προσαύξησιν (ἐπὶ τοῦ καταβληθέντος ἡμερομισθίου) καὶ διὰ τὸν ὡς ἄνω χρόνον, ψευδῶς ἡρμήνευσε καὶ ἐφήρμοσε τὰς προεκτεθείσας διατάξεις οὐσιαστικοῦ νόμου καὶ ἐκ τούτου ἀναιρετέα κατέστη ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασίς του συμφώνως τῷ ἄρθρῳ 807 § 17 τῆς Πολ. Δικονομίας καὶ τὸν περὶ τούτου βάσιμον 3ον λόγον τοῦ δικογράφου

ΕΡΓΑΤΙΚΑ ΑΤΥΧΗΜΑΤΑ

ΑΠΟΖΗΜΙΩΣΕΙΣ ΕΞ ΕΡΓΑΤΙΚΩΝ ΑΤΥΧΗΜΑΤΩΝ ΜΙΣΘΩΤΩΝ

Έργατικά άτυχήματα πρό της νομισματικής διορρυθμίσεως

Έννοια «πραγμάτων» κατά την έννοιαν του άρθρου 807 έδ. 7 της Πολιτικής Δικονομίας δι' το δικαίωμα ανοιρέσεως, μη καταλεγομένων μεταξύ αύτων των συμπερασμάτων, κρίσεων ή των επιχειρημάτων, άτινα υποβάλλονται εκ μέρους των διαδίκων προς το Δικαστήριον.— Δεν ομευτική διά το Τμήμα του Άρείου Πάγου ή απόφασις της Ολομελείας του Άρείου Πάγου, ή επιλύσασα το ζήτημα της υπαγωγής των αποζημιώσεων εξ εργατικών ατυχημάτων πρό της 11.11.1944 εις την νομισματικήν διορρύθμισιν του Νόμου 18)1944 και τον Α.Ν. 1073)1946.

Έρχεται ή κατωτέρω απόφασις του Γ' Πολιτικού Τμήματος του Άρείου Πάγου μετά την υπ' αριθ. 498)1964 απόφασιν της Ολομελείας του Άρείου Πάγου (εισηγητής Εφέτ. *Μαλλιάχος*, ΕΕΔ 23, 901), διά της οποίας έλύθη το ανακύψαν νομικόν ζήτημα, άν οι εκ του νόμου 551)1915 περί εργατικών ατυχημάτων, επισυμβάντων προ της νομισματικής διορρυθμίσεως του νόμου 18)1944, αποζημιώσεις θεωρούνται κατά τον νόμον τούτον, εν συνδυασμώ προς τον α.ν. 1073)1946, ως εξοφληθείσαι.

Η Ολομέλεια του Άρείου Πάγου απεφάνθη καταφατικώς και δεσμευτικώς εκ του νόμου διά το Τμήμα αύτου.

Άρείου Πάγου 746)1964, Τμ. Γ'

Προεδρεύων ο Αντιπρόεδρος κ. *Γ. Βορσόμου*
Εισηγητής ο Αρεοπαγίτης κ. *Δ. Μαργέλλος*
Δικηγόροι οι κ.κ. Ι. Μόσχος, Γ. Τρίμης

Η προκειμένη υπόθεσις εισάγεται προς συζήτησιν ενώπιον του Τμήματος τούτου μετά την παραπομπήν της εις αύτο διά της υπ' αριθ. 498)1964 αποφάσεως της Ολομελείας του Άρείου Πάγου, δι' ής απερρίφθη ο πρώτος λόγος της από 10 Ιουνίου 1962 αιτήσεως του Γ. Λ. περί αναιρέσεως της υπ' αριθ. 8360)1962 αποφάσεως του Πρωτοδικείου Άθηνών.

Κατά το άρθρον 807 εδάφ. 7 της Πολ. Δικονομίας αι υπό των Πρωτοδικών ή Εφετών εκδοθείσαι αποφάσεις δύνανται να αναιρεθώσιν υπό του Άρείου Πάγου, εάν το δικαστήριον παρά τον νόμον έλαβεν υπ' όψιν πράγματα μη προταθέντα ή δεν έλαβεν υπ' όψιν πράγματα προταθέντα και έχοντα κατά νόμον ουσιώδη επιρροήν εις την έκβασιν της δίκης. Πράγματα δέ, κατά την σαφή έννοιαν της ανωτέρω διατάξεως, είναι οι αυτοτελείς ισχυρισμοί, οίτινες θεμελιούσιν ουσιαστικόν τι δικαίωμα ή δικονομικήν ένστασιν, ής ή αποδοχή υπό του δικαστηρίου τέμνει διά παντός ή προσκαίρως την ένδικον διαφοράν ή αναστέλλει την εκδίκασιν της υποθέσεως κατ' ουσίαν. Δεν καταλέγονται άρα μεταξύ αυτών τα συμπεράσματα, αι κρίσεις ή τα επιχειρήματα, άτινα υποβάλλονται εκ μέρους των διαδίκων προς το δικαστήριον. Άφ' ετέρου κατά τον δεύτερον και τελευταίον του αναιρετηρίου λόγον ή αναιρεσιβαλλομένη απόφασις παρά τον νόμον δεν έλαβεν υπ' όψιν τους διά των προτάσεων του ήδη αναιρεσείοντος υποβληθέντας ισχυρισμούς, καθ' ους αι εκ του άνω ατυχήματος ανικανότης μου προς εργασίαν και η κατ' ακολουθίαν απαίτησίς μου περί αποζημιώσεως δεν είχον προσδιορισθή διόλου προ της 11.11.1944 ούτε δικαστικώς, ούτε συμβατικώς, ούτε είχε καθορισθή εις προπολεμικάς δραχμάς το ποσόν της αποζημιώσεως και συνεπώς η αναγωγή εις προπολεμικάς δραχμάς θα εγίνετο μόνον εις μέτρον εκτιμήσεως της αξίας του αντικειμένου της δίκης, ενώ η πληρωμή έδει να γίνη βάσει του ισχύοντος νύν νομίσματος». Είναι προφανές, ότι τα εις την έκκλητον δίκην προταθέντα υπό του τότε εφεσιβλήτου δεν απετέλουν αυτοτελείς πραγματικούς ισχυρισμούς, άλλ' επιχειρήματα και συμπεράσματα, αντιταχθέντα κατά του λόγου εφέσεως της εναχθείσης περί ολοσχερούς εξοφλήσεως της επιδίκου απαιτήσεως βάσει των άρθρων 5 § 2 του νόμου 18)1944 και 1 § 2 του α. ν. 1073)1946, γενομένου ουσία δεκτού διά της προσβαλλομένης αποφάσεως, ήν κατέστησεν αμετάκλητον ή ειρημένη απόφασις της Ολομελείας του Άρείου Πάγου, απορρίψασα τον πρώτον του

των προσθέτων, παραπεμφθή δε ή υπόθεσις προς περαιτέρω εκδίκασιν εις το Γ' Πολιτικόν Τμήμα συμφώνως τω άρθρω 834 της Πολ. Δικονομίας.

ΣΥΛΛΟΓΙΚΑΙ ΣΥΜΒΑΣΕΙΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ

ΚΑΤΑΡΤΙΣΙΣ ΣΥΛΛΟΓΙΚΩΝ ΣΥΜΒΑΣΕΩΝ ΚΑΙ ΔΙΑΙΤΗΤΙΚΩΝ ΑΠΟΦΑΣΕΩΝ

Προϋποθέσεις δι' εθνικάς γενικάς και εθνικάς όμοιοεπαγγελματικάς συμβάσεις

Υποκειμένη εἰς εὐθεῖαν ἐπὶ ἀκυρώσει προσβολήν ἡ ὑπουργικὴ ἀπόφασις, διὰ τῆς ὁποίας ἐνεκρίθη διαιτητικὴ ἀπόφασις, ὡς μόνη ἐκτελεστὴ πρᾶξις.—Διάκρισις συλλογικῶν συμβάσεων ἐργασίας κατ' ἄρθρον 7 Νόμου 3239)1955.—Ἀντικείμενον αὐτῶν.—Προϋπόθεσις καταρτίσεως ἐθνικῆς γενικῆς καὶ κατ' ἀκολουθίαν ἐθνικῆς ὁμοιοεπαγγελματικῆς συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας καί, ἀντιστοίχως, διαιτητικῆς ἀποφάσεως.

Μετ' αἴτησιν ἀκυρώσεως τῆς ἐν Ἀθήναις ἑδρευούσης Ὁμοσπονδίας Μισθωτῶν Τύπου καὶ Βιομηχανίας Χάρτου ἠκυρώθη ἡ ὑπ' ἀριθ. 24310)1963 ἀπόφασις τῶν Ὑπουργῶν Συντονισμοῦ καὶ Ἐργασίας «περὶ ἐγκρίσεως μετὰ τροποποιήσεως τῆς ὑπ' ἀριθ. 11)1963 ἀποφάσεως τοῦ Δ.Δ.Α.Δ. Ἀθηνῶν περὶ ὅρων ἀμοιβῆς καὶ ἐργασίας τῶν ἐργατοτεχνιτῶν χαρτοποιΐας χώρας» (ΕΕΔ 22, 907).

Προσεβλήθη διὰ τῆς αἰτήσεως ἀκυρώσεως ὁμοῦ μετὰ τῆς ὑπουργικῆς ἀποφάσεως καὶ ἡ δι' αὐτῆς ἐγκριθεῖσα μετὰ τροποποιήσεως διαιτητικὴ ἀπόφασις ἀλλ', ὡς δέχεται τὸ Συμβούλιον Ἐπικρατείας (οὕτω καὶ ἡ Σ. Ε. 286)1963, εἰσηγητὴς *Κ. Λασσαλῆς*, ΕΕΔ 22, 345), ἀπαραδέκτως συμπροσβάλλεται καὶ ἡ διαιτητικὴ ἀπόφασις.

Περαιτέρω ἐνδιαφέρουν αἱ σκέψεις τῆς ἀποφάσεως αὐτῆς τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας περὶ τῶν ἐθνικῶν γενικῶν καὶ ἐθνικῶν ὁμοιοεπαγγελματικῶν συλλογικῶν συμβάσεων ἐργασίας (καὶ διαιτητικῶν ἀποφάσεων) τοῦ ἄρθρου 7 τοῦ ν.δ. 3239)1955 (ΕΕΔ 17, 207 ἑπ.).

Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας 249)1965, Ὁλομελείας

Προεδρεύων ὁ Σύμβουλος κ. *Γ. Χαρμπεύρης*
Εἰσηγητὴς ὁ Πρόεδρος κ. *Κ. Κακούρης*
Δικηγόροι οἱ κ.κ. Χ. Μυριάνθης, Σ. Σπετσάκης, Ἀγγ. Ἀγιαννητάς

Διὰ τῆς ὑπὸ κρίσιν αἰτήσεως διώκεται ἡ ἀκύρωσις τῆς ὑπ' ἀριθ. 11)1963 ἀποφάσεως τοῦ Δευτεροβαθμίου Διοικητικοῦ Διαιτητικοῦ Δικαστηρίου Ἀθηνῶν, ἀφορώσης εἰς τοὺς ὅρους ἀμοιβῆς καὶ ἐργασίας τῶν ἐργατοτεχνιτῶν χαρτοποιΐας ἁπάσης τῆς χώρας, καὶ τῆς ὑπ' ἀριθ. 24310)27 - 28.6.1963 (Φ.Ε.Κ. 288 Β') κοινῆς ἀποφάσεως τῶν Ὑπουργῶν Συντονισμοῦ καὶ Ἐργασίας, δι' ἧς ἡ ἀνωτέρω ὑπ' ἀριθ. 11)1963 ἀπόφασις ἐνεκρίθη μετὰ τροποποιήσεων.

Αἱ προσβαλλόμεναι πράξεις ἐξεδόθησαν εἰς ἐπίλυσιν διενέξεως, ἀναφυείσης μεταξὺ τῆς αἰτούσης καὶ τοῦ Συνδέσμου Ἑλλήνων Βιομηχάνων, κατ' ἀκολουθίαν παραδεκτῶς παρεμβαίνει εἰς τὴν προκειμένην δίκην ὑπὲρ τοῦ κύρους τῶν προσβαλλομένων πράξεων ὁ ρηθεὶς Σύνδεσμος.

Μόνη ἐκτελεστὴ πρᾶξις, ὑποκειμένη εἰς εὐθεῖαν ἐπὶ ἀκυρώσει προσβολήν, ἐν προκειμένῳ τυγχάνει ἡ δευτέρα τῶν προσβαλλομένων πράξεων, ἤτοι ἡ ὑπουργικὴ ἀπόφασις, εἰς ἣν ἐνεσωματώθη ἡ πρώτη τῶν προσβαλλομένων (διαιτητικὴ ἀπόφασις), ὡς ἐγκριθεῖσα μετὰ τροποποιήσεων ὑπ' αὐτῆς. Κατ' ἀκολουθίαν ἡ ὑπὸ κρίσιν αἴτησις, τύπος παραδεκτῶς ἀσκουμένη κατ' αὐτῆς, ἐξεταστέα κατ' οὐσίαν τυγχάνει.

Ἐκ τῆς παραγράφου 2 τοῦ ἄρθρου 19 νόμου 3239)1955 «περὶ τρόπου ρυθμίσεως

ἀναιρετηρίου λόγον, ἐπὶ τῇ αἰτιολογίᾳ ὅτι κατὰ τὰ ἄρθρα 3 καὶ 4 τοῦ κωδ. νόμου 551)1915 ἡ ἀξίωσις τοῦ ἀναιρεσείοντος πρὸς ἀποζημίωσιν ἐξ ἐργατικοῦ ἀτυχήματος, ἐπισυμβάντος πρὸ τῆς 11.11.1944, ἦτο ἐπακριβῶς καθωρισμένη ἅμα τῇ γενέσει της εἰς τὸ κυκλοφοροῦν κατὰ τὴν ἡμέραν τοῦ ἀτυχήματος νόμισμα καὶ ἑπομένως ὑπόκειται εἰς τὴν ρύθμισιν τοῦ νόμου 18)1944 καὶ τοῦ ἀναγκαστικοῦ νόμου 1073)1946, ἡ τοιαύτη δὲ ἐπίλυσις τοῦ νομικοῦ ἐκείνου ζητήματος δεσμεύει καὶ τὸ Τμῆμα τοῦτο, συμφώνως πρὸς τὸ ἄρθρον 3 § 4 τοῦ ν. 3810)1957. Ὅθεν τὸ ἐκδὸν τὴν ἀναιρεσιβαλλομένην ἀπόφασιν δικαστήριον, μὴ λαβὸν ὑπ' ὄψιν τοὺς ἀνωτέρω ἰσχυρισμούς, δὲν ἐσφάλη, ὁ δὲ περὶ τοῦ ἐναντίου δεύτερος λόγος ἀναιρέσεως εἶναι ἀπορριπτέος ὡς ἀβάσιμος.

Περὶ τὴν ὀρθὴν ἔννοιαν τῶν ὡς ἄνω διατάξεων ὑπῆρχεν εὔλογος ἀμφιβολία καὶ δέον, κατὰ τὴν κρίσιν τοῦ δικαστηρίου, νὰ συμψηφισθῇ ἡ δικαστικὴ δαπάνη καὶ νὰ ἐπιβληθῶσιν ἑκατέρῳ τῶν διαδίκων τὰ ὑπ' αὐτοῦ γενόμενα ἔξοδα (Πολ. Δικ. ἄρθρον 211 § 2).

τῶν συλλογικῶν διαφορῶν ἐργασίας κλπ.», ὡς ἀντικατεστάθη διὰ τοῦ ἄρθρου 10 § 8 τοῦ ν.δ. 3755)1957, προκύπτει, ὅτι αἱ διαιτητικαὶ ἀποφάσεις διέπονται ὑπὸ τῶν περὶ συλλογικῶν συμβάσεων ἐργασίας διατάξεων τοῦ νόμου 3239)1955 ὡς πρὸς τὴν διάκρισιν εἰς ἐθνικὰς γενικάς, ἐθνικὰς ὁμοιοεπαγγελματικάς, τοπικὰς γενικάς, τοπικὰς ὁμοιοεπαγγελματικὰς καὶ εἰδικάς.

Ἐξ ἄλλου ἡ παράγραφος 1 τοῦ ἄρθρου 7 τοῦ αὐτοῦ νόμου ὁρίζει τὰ ἑξῆς: «Αἱ συλλογικαὶ συμβάσεις ἐργασίας διακρίνονται: α) Εἰς ἐθνικὰς γενικάς, αἵτινες ἀφορῶσι τοὺς μισθωτοὺς ὅλης τῆς χώρας ἢ πλείονας τοῦ ἑνὸς κλάδους μισθωτῶν καθ' ὅλην τὴν χώραν. β) Εἰς ἐθνικὰς ὁμοιοεπαγγελματικάς, αἵτινες ἀφορῶσι τοὺς μισθωτοὺς ὡρισμένου ἐπαγγέλματος ἢ καὶ τῶν συναφῶν πρὸς τὸ ἐπάγγελμα αὐτὸ κλάδων ὅλης τῆς χώρας. γ) Εἰς τοπικὰς ὁμοιοεπαγγελματικάς, αἵτινες ἀφορῶσι τοὺς μισθωτοὺς τοῦ αὐτοῦ ἐπαγγέλματος ἢ συναφῶν κλάδων τούτου ὡρισμένης πόλεως ἢ περιφερείας καὶ ἐφ' ὅσον οὗτοι δὲν ὑπάγονται εἰς ἐθνικὴν ὁμοιοεπαγγελματικὴν συλλογικὴν σύμβασιν ἐργασίας. ιδ) Εἰς εἰδικάς, αἵτινες ἀφορῶσι τοὺς μισθωτοὺς μιᾶς ἢ πλειόνων ἐπιχειρήσεων καὶ ἐκμεταλλεύσεων πόλεως ἢ περιφερείας ἢ καὶ ὁλοκλήρου τῆς χώρας καὶ ἐφ' ὅσον οὗτοι δὲν ὑπάγονται εἰς ἐθνικὴν ὁμοιοεπαγγελματικὴν συλλογικὴν σύμβασιν ἐργασίας». Τὸ δὲ ἄρθρον 21 τοῦ αὐτοῦ νόμου ὁρίζει ἐν παραγράφοις 1-2 τὰ ἑξῆς: «1) Οἱ γενικοὶ ὅροι καὶ συνθῆκαι ἐργασίας δύνανται νὰ ρυθμίζωνται διὰ γενικῆς ἐθνικῆς συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας ἢ ὁμοίας ἐφαρμογῆς ἀποφάσεως διαιτησίας. Ἐπίσης δι' ὁμοίας συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας ἢ διαιτητικῆς ἀποφάσεως δύνανται νὰ ὁρίζωνται κατώτατα ὅρια ἀποδοχῶν, καθὼς καὶ τὰ πάσης φύσεως ἐπιδόματα ἢ προσαυξήσεις ἐπ' αὐτῶν. 2) Ἀντικείμενον τῶν λοιπῶν συλλογικῶν συμβάσεων ἐργασίας καὶ τῶν ὁμοίας ἐφαρμογῆς διαιτητικῶν ἀποφάσεων εἶναι ὁ καθορισμὸς κατὰ εἰδικὰς κατηγορίας μισθωτῶν τῆς ἀμοιβῆς τῆς ἐργασίας καὶ τῶν εἰδικῶν ὅρων καὶ συνθηκῶν αὐτῆς, ἀπαγορευομένου, ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος, τοῦ καθορισμοῦ ὅρων καὶ συνθηκῶν ἐργασίας, περιλαμβανομένων εἰς γενικὰς ἐθνικὰς συλλογικὰς συμβάσεις ἐργασίας ἢ ὁμοίας ἐφαρμογῆς ἀποφάσεις διαιτησίας, οἱ ὅροι τῶν ὁποίων κατισχύουν τῶν τυχὸν ἀντιθέτων ὅρων τῶν λοιπῶν συλλογικῶν συμβάσεων ἐργασίας κ.ἰ ἀποφάσεων διαιτησίας».

Ἐκ τῶν ἀνωτέρω διατάξεων, ὡς καὶ ἐκ τοῦ ὅλου συστήματος τοῦ νόμου διὰ τὴν ρύθμισιν τῶν συλλογικῶν διαφορῶν ἐργασίας, προκύπτει, ὅτι προϋπόθεσις διὰ τὴν κατάρτισιν ἐθνικῆς γενικῆς καὶ κατ' ἀκολουθίαν καὶ ἐθνικῆς ὁμοιοεπαγγελματικῆς συμβάσεως ἐργασίας καὶ, ἀντιστοίχως, διαιτητικῆς ἀποφάσεως εἶναι ἡ δυνατότης, λόγῳ τῶν συντρεχουσῶν συνθηκῶν, καθορισμοῦ ὁμοιομόρφου ἀμοιβῆς καὶ ὁμοίων ὅρων καὶ συνθηκῶν ἐργασίας γενικῶς καθ' ὁλόκληρον τὴν χώραν. Ἐλλειπουσῶν ὅθεν συνθηκῶν, αἵτινες θὰ ὑπηγόρευον ὁμοιόμορφον καθορισμόν, δὲν εἶναι νόμῳ δυνατὴ ἡ κατάρτισις ἐθνικῆς συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας ἢ διαιτητικῆς ἀποφάσεως.

Ἐν προκειμένῳ ἡ μὲν ὑπ' ἀριθ. 11) 1963 ἀπόφασις τοῦ Δευτεροβαθμίου Διοικητικοῦ Διαιτητικοῦ Δικαστηρίου Ἀθηνῶν διήρεσε τὴν χώραν εἰς δύο τοπικὰς περιοχὰς καὶ καθώρισε διάφορα δι' ἑκατέραν κατώτατα ὅρια ἡμερομισθίων, ἡ δὲ ὑπουργικὴ ἀπόφασις διήρεσε τὴν χώραν εἰς τρεῖς τοπικὰς περιοχὰς καὶ προέβη εἰς τριττὸν διαφορισμὸν τῶν κατωτάτων ὁρίων ἡμερομισθίων, ἀμφότεραι δὲ ὁρίζουν, ὅτι τυχὸν εὐνοϊκώτεροι ὅροι, περιεχόμενοι εἰς τὰς ἰσχυούσας τοπικὰς συλλογικὰς συμβάσεις ἐργασίας, διατηροῦνται. Οὕτω ἐξ αὐτῆς τῆς προσβαλλομένης πράξεως προκύπτει, ὅτι δὲν ὑφίσταντο συνθῆκαι ὁμοιομόρφου ρυθμίσεως τῆς ἀναφυείσης διενέξεως καθ' ἅπασαν τὴν χώραν, μὴ συντρεχούσης δὲ τῆς τοιαύτης κατὰ νόμον προϋποθέσεως δὲν ὑφίστατο νόμιμος βάσις διὰ τὴν ἔκδοσιν ἐθνικῆς ὁμοιοεπαγγελματικῆς διαιτητικῆς ἀποφάσεως. Κατ' ἀκολουθίαν ἡ προσβαλλομένη κοινὴ ὑπουργικὴ ἀπόφασις τυγχάνει ἀκυρωτέα ἐξ ὁλοκλήρου, κατὰ τὸν βάσιμον περὶ τούτου λόγον τῆς ὑπὸ κρίσιν αἰτήσεως, παρελκούσης τῆς ἐρεύνης τῶν λοιπῶν προβαλλομένων λόγων ἀκυρώσεως.

Διὰ ταῦτα

Δέχεται τὴν ὑπὸ κρίσιν αἴτησιν.

Ἀπορρίπτει τὴν ὑπὸ κρίσιν παρέμβασιν.

Ἀκυροῖ τὴν ὑπ' ἀριθ. 24310)27 - 28.6.1963 (Φ.Ε.Κ. 288 Β') κοινὴν ἀπόφασιν τῶν Ὑπουργῶν Συντονισμοῦ καὶ Ἐργασίας.

ΝΟΜΟΛΟΓΙΑ ΕΠΙ ΔΙΑΦΟΡΩΝ ΘΕΜΑΤΩΝ

Ι. ΙΔΙΩΤΙΚΟΙ ΥΠΑΛΛΗΛΟΙ

Έννοια ἰδιωτικοῦ ὑπαλλήλου κατά Ν.Δ. 2655)1953

Πρόσοδοις τῆς ἰδιότητος τοῦ μισθωτοῦ ὡς ἰδιωτικοῦ ὑπαλλήλου εἰς τὸν ἀσκοῦντα ἐργασίαν προσχόντως πνευματικήν.— Περίπτωσις μισθωτοῦ ἐκτελοῦντος ἐργασίαν, ἅπαι τοῦσαν κατὰ κοινὴν πεῖραν ὄχι μόνον καταβολὴν μυϊκῆς δυνάμεως ἢ ἁπλῶς τεχνικὰς γνώσεις, ἀλλ' ἐξειδικευμένην ἐμπειρίαν, συνδεδυασμένην πρὸς εἰδικὴν θεωρητικὴν μόρφωσιν πρὸς ἀπόκτησιν μηχανικῶν γνώσεων, πρὸς δὲ πρωτοβουλίαν καὶ εὐθύνην ἐν τῇ ἐκτελέσει τῆς ἐργασίας.

Άρείου Πάγου 775)1964, Τμ. Β'

Προεδρεύων ὁ Ἀντιπρόεδρος κ. ***Κ. Σοῦρλος***

Εἰσηγητὴς ὁ Ἀρεοπαγίτης κ. ***Δ. Ἀναγνωστόπουλος***

Δικηγόροι οἱ κ.κ. Γ. Χάγιος, Ἀλ. Σακελλαρόπουλος

Κατὰ τὸ ἄρθρον 10 τοῦ νόμου 1234)1918, ὡς ἐτροποποιήθη ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 7 τοῦ νόμου 4558)1930 καὶ ἀντικατεστάθη ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 1 τοῦ ν.δ. 2655)1953, Ἰδιωτικὸς ὑπάλληλος κατὰ τὴν ἔννοιαν τοῦ παρόντος θεωρεῖται πᾶν πρόσωπον, κατὰ κύριον ἐπάγγελμα ἀσχολούμενον ἐπὶ ἀντιμισθίᾳ, ἀνεξαρτήτως τρόπου πληρωμῆς, καὶ παρέχον ἐργασίαν ἀποκλειστικῶς ἢ κατὰ κύριον χαρακτῆρα μὴ σωματικήν. Πρὸς διασάφησιν τῆς ἐννοίας ταύτης προσθέτει τὸ ἄρθρον τοῦ ὁ ἐν 2ῳ ἐδαφίῳ, ὅτι δὲν θεωροῦνται κατὰ νόμον Ἰδιωτικοὶ ὑπάλληλοι οἱ ἡμερομίσθιοι, οἱ ὑπηρέται καὶ πᾶν ἐν γένει πρόσωπον, ὅπερ ἐν τῇ παραγωγῇ χρησιμοποιεῖται ὡς βιομηχανικός, βιοτεχνικός, μεταλλευτικὸς ἢ γεωργικὸς ἐργάτης ἢ ὡς βοηθὸς ἢ μαθητευόμενος ἢ παρέχει ὑπηρετικὰς ἐν γένει ἐργασίας. Ἐκ τῶν ἀνωτέρω τοῦ νόμου ὁρισμῶν σαφῶς καταφαίνεται, ὅτι διὰ τὸν χαρακτηρισμὸν τινος ὡς ὑπαλλήλου ἢ ἐργάτου σκοπεῖται ἡ φύσις τῆς ἐκτελουμένης ὑπ' αὐτοῦ ἐργασίας, τῆς Ἰδιότητος τοῦ ὑπαλλήλου προσδιδομένης εἰς τὸν ἀσκοῦντα ἐργασίαν προσχόντως πνευματικήν.

Τὸ δικάσαν Ἐφετεῖον, ὡς δείκνυται ἐκ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεώς του, ἐδέξατο διὰ συμφώνων, πλήρων καὶ μηδεμίαν ἀντίφασιν ἐχουσῶν αἰτιολογιῶν, ὅτι ἡ ἀναιρεσείουσα, διατηροῦσα ἐν Χαλκιδικῇ ἐπιχείρησιν μεταλλείων, προσέλαβε τὸν ἀναιρεσίβλητον ἐνάγοντα δυνάμει συμβάσεως ἐργασίας ἀορίστου χρόνου τὸ 1955, ὅτε τις εἰργάζετο εἰς τὰ μεταλλεῖα ὡς χειριστὴς γεωτρυπάνου, ἀφοῦ προηγουμένως προέβαινεν εἰς ἐπιλογὴν τῶν ὀργάνων, ἀναλόγως τοῦ βάθους τῆς γεωτρήσεως καὶ τῆς σκληρότητος τῶν πετρωμάτων, καὶ ἤρχιζε τὴν γεώτρησιν διὰ περιστροφῆς καὶ πιέσεως τῆς γεωτρητικῆς στήλης, κἄταν δὲ ἡ γεώτρησις ἔφθανεν εἰς ὡρισμένον βάθος, ὁ ἐνάγων ἀνεβίβαζε τὴν στήλην εἰς τὴν ἐπιφάνειαν καὶ ἀπὸ τὴν κεφαλὴν ἐλάμβανε τὸ δεῖγμα τοῦ μεταλλεύματος, ὅπερ ἐτοποθέτει εἰς εἰδικὸν κιβώτιον καὶ ἀνέγραφεν εἰς εἰδικὸν σημείωμα τὸ βάθος, εἰς ὃ ἀνευρέθη τοῦτο. Ἐπίσης ὁ ἐνάγων ἐτήρει ἡμερήσιον δελτίον τοῦ γεωτρυπάνου, εἰς ὃ ἀνέγραφεν ὅ,τι συνέβαινε κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς ἡμέρας, ἤτοι τὴν κατάστασιν τοῦ γεωτρυπάνου, τῶν λιπαντικῶν, τὸ βάθος, εἰς ὃ ἔφθανεν ἡ γεώτρησις, τὸ ἀνευρεθὲν μετάλλευμα. Δέχεται ἐν συνεχείᾳ τὸ Ἐφετεῖον, ὅτι ὁ ἀναιρεσίβλητος τὴν 7.6.1962 ἔλαβεν ἄδειαν γεωτρυπανιστοῦ παρὰ τῆς ἁρμοδίας Ἐπιτροπῆς τοῦ Ὑπουργείου Βιομηχανίας, κατόπιν ἐπιτυχοῦς ἐξετάσεως ἐπὶ θεωρητικῶν καὶ πρακτικῶν θεμάτων περὶ τῆς ἐν γένει λειτουργίας τῶν μηχανῶν ἐσωτερικῆς καύσεως, δεδεμένου ὅτι τὸ γεωτρύπανον εἶναι πολύπλοκον μηχάνημα, φέρει ἀντλίαν, μανόμετρα, ἀμπερόμετρα καὶ πλῆστα ἐξαρτήματα, δυνάμει δὲ τοῦ ἀπὸ 22)30.12.1959 - 22 1.1960 β.δ)γματος ὑπήχθη εἰς τὴν κατηγορίαν τῶν ἐκσκαπτικῶν μηχανημάτων. Ὑπὸ τὰ δεκτὰ γενόμενα ὡς ἄνω ὑπὸ τοῦ δικαστηρίου τῆς οὐσίας πραγματικὰ περιστατικὰ ἡ παρὰ τοῦ ἀναιρεσιβλήτου ἐκτελουμένη ἐργασία, ἁπαιτοῦσα, κατὰ τὴν κοινὴν πεῖραν, οὐ μόνον καταβολὴν μυϊκῆς δυνάμεως ἢ ἁπλῶς τεχνικὰς γνώσεις, ἀλλ' ἐξειδικευμένην ἐμπειρίαν, συνδεδυασμένην πρὸς εἰδικὴν θεωρητικὴν μόρφωσιν πρὸς ἀπόκτησιν μηχανικῶν γνώσεων ὡς πρὸς τὴν λειτουργίαν αὐτοῦ, πρὸς δὲ πρωτοβουλίαν καὶ εὐθύνην ἐν τῇ ἐκτελέσει τῆς ὡς ἄνω ἐργασίας, προσδίδει αὐτῷ τὴν Ἰδιότητα τοῦ ὑπαλλήλου, καθ' ἃσον τὸ προέχον ἐν ταύτῃ στοιχεῖον εἶναι ἡ πνευματικὴ ἐργασία. Οὕτω σκεφθὲν καὶ τὸ δικάσαν Πρωτοδικεῖον διὰ τῆς ἀναιρεσιβαλλομένης ἀποφάσεώς του καὶ ἐπὶ τῇ ἐκδοχῇ ταύτῃ δεξάμενον ὡς νόμῳ καὶ ἐν μέρει οὐσίᾳ βάσιμον τὴν ὑπὸ δίκην ἀγωγήν, κατὰ τὴν ἐπικουρικὴν αὐτῆς βάσιν, περιέχουσαν, κατὰ τὰ ἐν αὐτῇ ἐκτιθεμένα γεγονότα, πάντα τὰ πρὸς ἔγκυρον συγκρότησιν καὶ νόμιμον αὐτῆς στήριξιν ἀπαιτούμενα στοιχεῖα, διώκουσαν δὲ τὴν καταψήφισιν τῆς ἀναιρεσείουσης εἰς τὴν καταβολὴν αὐτῷ τῆς διαφορᾶς μεταξὺ τῆς καταβληθείσης τῷ ἀναιρεσιβλήτῳ ἀποζημιώσεως ἐν Ἰδιότητι ἐργάτου τεχνίτου, καὶ τῆς καταβλητέας αὐτῷ ἐν Ἰδιότητι ὑπαλλήλου, ὀρθῶς ἡμφίεσε καὶ ἐφήρμοσε τὰς προεκτεθείσας διατάξεις οὐσιαστικοῦ νόμου καὶ οὐδεμίαν ἑτέραν παρέβιασεν, οὐδὲ παρέλειψε τὰ λάβη ὑπ' ὄψιν πράγματα προτεθέντα καὶ ἔχοντα οὐσιώδη ἐπιρροὴν εἰς τὴν ἔκβασιν τῆς δίκης. Μὴ βάσιμοι καὶ ὅθεν ἀπορριπτέοι οἱ περὶ τοῦ ἐναντίου πρῶτος, δεύτερος, τρίτος καὶ 4ος λόγοι τοῦ ἀναιρετηρίου.

(*) Ἐπεκυρώθη ἡ ὑπ' ἀριθ. 10824)1964 ἀπόφασις τοῦ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν ὡς ἐφετείου.

II. ΕΡΓΑΤΙΚΟΣ ΜΙΣΘΟΣ

1. Εφαρμογή διαιτητικής αποφάσεως περί ομοιβής εργατοτεχνικού προσωπικού βιομηχανιών πλαστικών ύλων και συναφών Αθηνών - Πειραιώς Περιχώρων

Καθορισμός διά της υπ' αριθ. 2)1959 διαιτητικής αποφάσεως των ημερομισθίων άνευ εξαιρέσεως και άνευ διακρίσεως της παρ' εκάστου εκτελουμένης εργασίας, εκτός μόνον της διακρίσεως των μαθητευομένων.— Καθορισμός διά της υπ' αριθ. 7)1962 διαιτητικής αποφάσεως των ημερομισθίων του προσωπικού βιομηχανιών.— Κρίσις δικαστού κατά την εργατικήν διαδικασίαν, μη απαιτουμένου, κατά νόμον, τα διατάξη προηγουμένως τακτικήν απόδειξιν.

Αρείου Πάγου 779)1964. Τμ. Β'

Προεδρεύων ο Αντιπρόεδρος κ. *Κ. Σοΐρλης*
Εισηγητής ο Αρεοπαγίτης κ. *Δ. Κακούρης*
Δικηγόροι οι κ.κ. Δ. Αλχινάτης, Α. Χατζής, Ε. Μαχαίρας

Εκ της υπ' αριθ. 2)1959 αποφάσεως του Δ.Δ.Δ.Δ. Πειραιώς «περί των όρων αμοιβής και εργασίας του εργατοτεχνικού προσωπικού βιομηχανιών πλαστικών ύλων και συναφών Αθηνών, Πειραιώς, Περιχώρων», ως αύτη ενεκρίθη μετά τροποποιήσεως, όσον αφορά τον χρόνον ενάρξεως της ισχύος της διά της υπ' αριθ. 83561)17904) 1959 κοινής αποφάσεως των Υπουργών Συντονισμού και Εργασίας, προκύπτει σαφώς, ότι δι' αύτης καθωρίσθησαν τα ημερομίσθια του εργατικού προσωπικού των εν τη περιφερεία Αθηνών, Πειραιώς και Περιχώρων λειτουργουσών βιομηχανιών πλαστικών ύλων και συναφών, άνευ εξαιρέσεως και άνευ διακρίσεως της παρ' εκάστου εκτελουμένης εργασίας, εκτός μόνον της διακρίσεως των μαθητευομένων. Επίσης εκ της υπ' αριθ. 7) 1962 αποφάσεως του Δ.Δ.Δ.Δ Αθηνών, κηρυχθείσης εκτελεστής διά της υπ' αριθ. 36140)2063) 1962 αποφάσεως του Υπουργού Εργασίας, καθωρίσθησαν τα κατώτατα όρια ημερομισθίων του εργατικού προσωπικού των αύτων ως άνω βιομηχανιών, άνευ διακρίσεως της παρ' εκάστου εκτελουμένης εργασίας, εκτός μόνον των εργαζομένων εις εργοστάσια ή τμήματα εργοστασίων κατασκευής γαλαλίδου ή ακρυλλικών πλακών, εις ούς εχορηγήθη επίδομα ανθυγιεινής εργασίας. Όθεν το ως εφετείον δικάσαν Πρωτοδικείον ως προκύπτει εκ της προσβαλλομένης αποφάσεως του, δεχθέν ως βεβαιωθέν εκ των προσαχθεισών αποδείξεων, ότι κατά το επίδικον χρονικόν διάστημα η αναιρεσείουσα διετήρει εν Αιγάλεω εργοστάσιον βιομηχανίας ηλεκτρικών ειδών και πλαστικών και ότι η αναιρεσίβλητος, προσληφθείσα διά συμβάσεως εξηρτημένης εργασίας ως εργάτρια, ειργάζετο εις το τμήμα συναρμολογήσεως πλαστικών ειδών και δη εις την διά κοχλιοστροφών και άλλων χειροκινήτων εργαλείων συναρμολόγησιν των εκ μετάλλου και πλαστικής ύλης εξαρτημάτων, ως και ότι εις τα εν λόγω εργοστάσιον ήγίνετο επεξεργασία πλαστικών ύλων εις διαδοχικά στάδια μέχρι πλήρους ετοιμασίας και συναρμολογήσεως των παραγομένων πλαστικών ειδών, διεξαγομένης ούτως ειπείν της όλης εν τω εργοστασίω εργασίας, μετά ταύτα δε κρίνων, ότι διά τον καθορισμόν του ημερομισθίου της αναιρεσιβλήτου είναι εφαρμοστέαι αι ως άνω δύο διαιτητικαί αποφάσεις, τα μεν έκρινεν ανελέγκτως περί πραγμάτων μόνον, τα δε ορθώς ηρμήνευσε και εφήρμοσε τας διαληφθείσας αποφάσεις, απορριπτέος δε απορβαίνει ο περί των εναντίων πρώτος λόγος του αναιρετηρίου.

Τό δικάσαν δικαστήριον, δεχθέν διά της προσβαλλομένης αποφάσεώς του, ως εκ ταύτης δείκνυται, ότι εβεβαιώθη εκ των προσαχθεισών αποδείξεων, ότι κατά το επίδικον χρονικόν διάστημα οι διάδικοι ήσαν μέλη των εν διεξέξει ενώπιον του Διοικητικού Διαιτητικού Δικαστηρίου εύρεθεισών επαγγελματικών οργανώσεων και δή ότι και η αναιρεσίβλητος ενάγουσα ήτο μέλος του Σωματείου εργατικού προσωπικού βιομηχανιών πλαστικών ύλων και συναφών Αθηνών, Πειραιώς, Περιχώρων, έκρινεν ανελέγκτως περί πραγμάτων, περί ων δεν απητείτο κατά νόμον να διαταχθή προηγουμένως τακτική απόδειξις, κατά την διαδικασίαν του κωδικοποιηθέντος νόμου ΓΧΟΔ', καθ' ην εδίκασε. Ο δε δεύτερος όθεν λόγος αναιρέσεως, εφ' όσον μεν δι' αύτου αμφισβητείται ή τοιαύτη κρίσις του δικαστηρίου και προβάλλεται, ότι τούτο εδέχθη πράγματα ως αληθή άνευ αποδείξεως, είναι απορριπτέος ως απαράδεκτος, εφ' όσον δε υποστηρίζεται, ότι ή αναιρεσίβλητος έδει κατά νόμον να ήτο μέλος του ως άνω Σωματείου και καθ' ον χρόνον εξεδόθησαν αι ως άνω διαιτητικαί και υπουργικαί αποφάσεις, είναι απορριπτέος προεχόντως ως επί εσφαλμένης προυποθέσεως ερειδόμενος, καθ' όσον αι χρονολογίαι εκδόσεως των αποφάσεων τούτων ευρίσκονται εντός του επιδίκου διαστήματος, κατά το οποίον, ως εδέχθη η προσβαλλομένη απόφασις, η αναιρεσίβλητος ήτο μέλος του ως άνω Σωματείου (*).

2. Εφαρμογή συλλογικής συμβάσεως εργασίας από 27.6.1957 εργατοτεχνιτών οικοδόμων

Καθορισμός των ημερομισθίων των εν αύτη αναφερομένων ειδικοτήτων μισθωτών, εις τας οποίας όμως δεν περιλαμβάνεται και η ειδικότης των τεχνιτών υδραυλικών.— Ρυθμίσεις περί αυτών υπό της μεταγενεστέρας από 11 Δεκεμβρίου 1958 συλλογικής συμβάσεως εργασίας.

Αρείου Πάγου 724)1964, Τμ. Β'

Προεδρεύων ο Αντιπρόεδρος κ. *Κ. Σοΐρλος*
Εισηγητής ο Αρεοπαγίτης κ. *Γ. Χατζηδάκης*
Δικηγόροι οι κ.κ. Α. Τσάρας, Αχ. Αποστόλου

Εκ της διατάξεως του άρθρου 1 της από 27. 6.1967 συλλογικής συμβάσεως εργασίας των εργατοτεχνιτών οικοδόμων άπασης της χώρας, δι' ης ορίζεται, ότι αύτη αφορά τους τεχνίτας και εργάτας των ειδικοτήτων 1) κτιστών, 2) κονια-

(*) Επεκυρώθη η υπ' αριθ. 7472)1964 απόφασις του Πρωτοδικείου Αθηνών ως εφετείου.

στῶν, 3) παρκετοποιῶν, 4) μπετὸν ἀρμέ, 5) μωσαϊκῶν δαπέδων, 6) ξυλουργῶν κουφωμάτων, 7) μαρμαρογλυπτῶν, 8) πλακοστρωτῶν, 9) ἐκσκαφέων οἰκοδομικῶν ἔργων καὶ 10) ἐλαιοχρωματιστῶν, ἐν συνδυασμῷ πρὸς τὴν διάταξιν τοῦ ἄρθρου 4 αὐτῆς, καθ' ἣν ἡ συλλογικὴ αὕτη σύμβασις ἐφαρμόζεται ἐπὶ παντὸς ἐν γένει ἐργοδότου, ἀπασχολοῦντος μὲ σχέσιν ἐργασίας ἰδιωτικοῦ δικαίου ἐργατοτεχνίτας ἐκ τῶν ἐν αὐτῇ διαλαμβανομένων εἰδικοτήτων, σαφῶς προκύπτει, ὅτι αὕτη ἐφαρμογὴν ἔχει ἐπὶ μόνον τῶν εἰδικοτήτων, αἵτινες περιοριστικῶς ἐν τῇ ὡς εἴρηται διατάξει αὐτῆς καθορίζονται, ἐν αἷς ὅμως δὲν περιλαμβάνεται καὶ ἡ εἰδικότης τῶν τεχνιτῶν ὑδραυλικῶν. Ἐκ τοῦ λόγου ὅτι ἐν ἄρθρῳ 3 § 1 τῆς ὡς εἴρηται συλλογικῆς συμβάσεως, δι' οὗ καθορίζονται τὰ ὅρια ἡμερομισθίων δι' ἕκαστην τῶν ἐν αὐτῷ ἀναφερομένων εἰδικοτήτων, ἤτοι α) τεχνιτῶν, κτιστῶν, κονιαστῶν, παρκετοποιῶν, μαρμαρογλυπτῶν καὶ μπετὸν ἀρμέ, γ) τεχνιτῶν ἐλαιοχρωματιστῶν, μωσαϊκῶν δαπέδων καὶ πλακοστρωτῶν καὶ δ) τεχνιτῶν ξυλουργῶν κουφωμάτων καὶ ὑπονομοποιῶν, γίνεται λόγος καὶ περὶ «τεχνιτῶν μὴ εἰδικῶς καθοριζομένων ἀνωτέρω», κατ' οὐδὲν τὰ πράγματα μεταβάλλονται, ἐφ' ὅσον ἡ προσθήκη αὕτη, τεθεῖσα ἐν συνεχείᾳ τῆς εἰδικότητος τῶν τεχνιτῶν ξυλουργῶν κουφωμάτων, προδήλως ἀναφέρεται εἰς ὑποδιαιρέσεις τῆς εἰδικότητος ταύτης, ἐν πάσῃ δὲ περιπτώσει εἰς τοιούτους τῶν ὡς ἄνω ὑπὸ στοιχ. α', γ' καὶ δ' ἀναφερομένων εἰδικοτήτων. Ὅτι τοιαύτη ἡ ἔννοια τῆς ὡς εἴρηται διατάξεως τοῦ ἄρθρου 1 τῆς περὶ ἧς πρόκειται συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας προκύπτει καὶ ἐκ τῆς ἐπακολουθησάσης ἀπὸ 11 Δεκεμβρίου 1958 τοιαύτης, δι' ἧς τὸ πρῶτον περιλαμβάνεται ἐν αὐτῇ ἡ εἰδικότης τῶν ὑδραυλικῶν, περιοριζομένης ὅμως τῆς ἐφαρμογῆς αὐτῆς εἰς μόνην τὴν κατηγορίαν τῶν ὑδραυλικῶν καλοριφέρ. Ὅθεν τὸ ὡς ἐφετεῖον δικάσαν Πρωτοδικεῖον διὰ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως, ἀντιθέτως πρὸς ταῦτα κρίναν καὶ δεξάμενον τὴν ἔνδικον ἀγωγήν, διώκουσαν, κατ' ἐφαρμογὴν τῆς ὡς εἴρηται συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας, διαφορὰς ἀποδοχῶν διὰ παρασχεθεῖσαν ὑπὸ τοῦ ἀναιρεσιβλήτου ὡς τεχνίτου ὑδραυλικοῦ εἰς τὸ ἀναιρετεῖον (Νομικὸν Πρόσωπον Δημοσίου Δικαίου «ΣΕΚ.») ἐργασίαν εἰς οἰκοδομικὰ αὐτοῦ ἔργα κατὰ τὸ ἀπὸ 1.8.1957 μέχρι 31.12.1961 χρονικὸν διάστημα, ψευδῶς ἠσμήνευσε καὶ ἐσφαλμένως ἐφήρμοσε τὴν ὡς εἴρηται συλλογικὴν σύμβασιν ἐργασίας καὶ ἀναιτιολογήτως κατέστησε τὴν ἀπόφασίν του κατὰ τὸ ἄρθρον 807 § 17 Πολ. Δικ. καὶ τὸ βάσιμον περὶ ταύτου μοναδικὸν λόγον ἀναιρέσεως, παραπεμπτέα δὲ ἡ ὑπόθεσις, συμφώνως πρὸς τὸ ἄρθρον 834 § 1 Πολ. Δικ., ὡς ἀντικατεστάθη διὰ τοῦ ἄρθρου 25 τοῦ ν. 3810/1957, ὡς χρήζουσα κατὰ τὴν κρίσιν τοῦ Δικαστηρίου περαιτέρω διευκρινήσεως, εἰς τὸ Γ' Τμῆμα τοῦ Ἀρείου Πάγου.(*).

3. Νόμιμος μισθὸς ἰδιωτικῶν ὑπαλλήλων ἐπὶ ποσοστοῖς

Ἔλλειψις ὑποχρεώσεως ἐργοδοτῶν πρὸ τῆς ἀπὸ 30 Αὐγούστου 1960 ἐθνικῆς συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας πρὸς συμπλήρωσιν τοῦ ὑπὸ τῶν ἰσχυουσῶν συλλογικῶν συμβάσεων ἐργασίας ὁριζομένου κατωτάτου ὁρίου μισθοῦ, μὴ ἐφαρμοζομένης ἀναλόγου ἢ διασταλτικῆς ἑρμηνείας τῶν περὶ ἐργατοτεχνιτῶν συλλογικῶν συμβάσεων ἐργασίας.—Ἀπαιτήσεις ὑπαγόμεναι εἰς τὴν ἐργατικὴν διαδικασίαν.—Ἀποκλείονται αἱ λεγόμεναι ἐγγυοδοτικαὶ συμβάσεις.—Ἔννοια τούτων.

Πρωτοδίκου Λευκάδος 16)1964

Διαδικασία ἐργατικῶν διαφορῶν

Πρωτοδίκης ὁ κ. ***Ἄγγ. Βουδούρης***

Δικηγόροι οἱ κ.κ. Σ. Γράψας, Δ. Μαλακάσης

Ἰσχυριζόμενος ὁ ἐνάγων, ὅτι προσελήφθη ὑπὸ τοῦ ἐναγομένου ἀπὸ τοῦ ἔτους 1940, ἐπὶ συμβάσει ἀορίστου χρόνου, καίτοι κατὰ τὸ τελευταῖον διάστημα ὑπεγράφη μεταξὺ των σύμβασις ἐξαμηνιαίας διαρκείας, ὡς πωλητὴς ἐνσήμων, συνδεόμενος μετὰ τοῦ ἐναγομένου Ταμείου (Ἐπαγγελματιῶν καὶ Βιοτεχνῶν Ἑλλάδος), ὄντος, κατὰ τὴν διάταξιν τοῦ ἄρθρου 1 νόμου 6364) 1934, Νομικοῦ Προσώπου Δημοσίου Δικαίου, διὰ σχέσεως διεπομένης ὑπὸ τῶν διατάξεων τοῦ Ἰδιωτικοῦ δικαίου (ἄρθρον 6 β.δ. 20)27.9.1955 «περὶ ἐγκρίσεως Κανονισμοῦ Περιφερειακῆς Ὑπηρεσίας τοῦ Τ.Ε.Β.Ε.», Σ.Ε. 224)1961 καὶ 479) 1961, ἐν ΕΕΔ 21, 408 καὶ 20, 558, Πρωτ. Καβάλας 16)1963, ΕΕΔ 23, 1225, ἔνθα καὶ νομολογία), καὶ ἀντὶ ἀμοιβῆς, συνισταμένης εἰς ποσοστὰ ἐπὶ τῶν πραγματοποιουμένων ὑπ' αὐτοῦ κατὰ μῆνα εἰσπράξεων ἐκ τῆς πωλήσεως ἐνσήμων καὶ δὴ εἰς 4 ο)ο ἐπ' αὐτῶν, αἰτεῖται διὰ τῆς ὑπὸ κρίσιν ἀγωγῆς, δεόντως ἐκτιμωμένης μετὰ τὴν συμπλήρωσιν καὶ ἀνάπτυξίν της διὰ τῶν κατατεθεισῶν προτάσεων, ἀφ' ἑνὸς μὲν πρῶτον τὴν καταβολὴν 2.000 δραχμῶν, ἃς τῷ ὀφείλει ἐκ τῶν ποσοστῶν τοῦ τελευταίου ἔτους, καὶ δεύτερον τὴν συμπλήρωσιν τῆς μηνιαίας ἀμοιβῆς του μέχρι τοῦ ἐλαχίστου ὑπὸ τῶν ἐθνικῶν συλλογικῶν συμβάσεων ἐργασίας προβλεπομένου ὁρίου, ἀφ' ἑτέρου δὲ αὐξήσεως εὐσιωδῶς καλυτέρας αὐτοῦ, κατὰ τὰς ἐν αὐτῇ λεπτομερῶς ἀναφερομένας διακρίσεις, καὶ δὴ ἀπὸ τῆς 1ης Ἰανουαρίου 1956 μέχρι τῆς 31ης Δεκεμβρίου 1960, ὅτε ἀπελύθη, ἀφ' ἑτέρου δὲ τὴν καταβολὴν αὐτῷ 10.000, ἃς τὸ ἐναγόμενον παρεκράτησεν ἐκ τῶν εἰς τὸν ἐνάγοντα καταβαλλομένων ποσοστῶν κατὰ μῆνα 10 ο)ο ἐπ' αὐτῶν εἰς ἐκτέλεσιν συναφθείσης μεταξὺ αὐτῶν ἐγγυοδοτικῆς συμβάσεως, σκοπὸν ἐχούσης τὴν ἐξασφάλισιν τοῦ ἐναγομένου ἀπὸ πάσης ὑλικῆς ζημίας, ἥτις ἠθέλε προκύψει ἐκ πράξεων ἢ παραλείψεων τοῦ ἐνάγοντος ὑπολόγου, καὶ ἃς ἔδει νὰ ἀποδώσῃ μετὰ τὴν λῆξιν τῆς συμβάσεως ἐργασίας καὶ ἐκ τρίτου τὴν ἐπιστραφὴν δύο ἐγγυητικῶν ἐπιστολῶν, ἀξίας 10.000 ἑκάστης ληφθεισῶν διὰ τὸν αὐτὸν ὡς ἀνω σκοπὸν ὑπὸ τοῦ ἐναγομένου.

Διὰ μὲν τῆς παραγράφου 1 τῆς ἀπὸ 30 Αὐγούστου 1960 ἐθνικῆς γενικῆς συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας «περὶ αὐξήσεως τῶν κατωτάτων ὁρίων μηνιαίων μισθῶν τῶν ἰδιωτικῶν ὑπαλλή-

(*) Ἀνεβλήθη ἡ ὑπ' ἀριθ. 22337)1963 ἀπόφασις τοῦ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν ὡς ἐφ. εἴδους.

λων», δημοσιευθείσης διά της ὑπ' ἀριθ. 58150) 11681)1960 ἀποφάσεως Ὑπουργοῦ Ἐργασίας εἰς τὸ ὑπ' ἀριθ. 397 τεῦχος Β' φύλλον Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως καὶ ἰσχυούσης ἀπὸ 1ης Σεπτεμβρίου 1960, καθωρίσθησαν τὰ γενικὰ κατώτατα ὅρια μηνιαίων μισθῶν τῶν ὑπαλλήλων, οἵτινες συνδέονται μεθ' οἱουδήποτε ἐργοδότου διὰ σχέσεως ἐργασίας ἰδιωτικοῦ δικαίου εἰς τὰ ἐν αὐτῇ, ἀναλόγως τῆς ἡλικίας καὶ προϋπηρεσίας των, ποσά, διὰ δὲ τῆς παραγράφου 3 αὐτῆς ὡρίσθη, ὅτι «διευκρινίζεται ὅτι τὰ ὡς ἄνω κατώτατα ὅρια μηνιαίων μισθῶν ἀποτελοῦν κατώτατα ὅρια καὶ διὰ τοὺς ἐκ τῶν ὑπαλλήλων ἀπασχολουμένους εἰς σταθερὸν ἐργοδότην καὶ ἀμειβομένους κατὰ μονάδα ἐργασίας ἢ ἐπὶ ποσοστοῖς ἢ κατ' ἄλλο σύστημα ἀμοιβῆ, ὑποχρεουμένου τοῦ οἰκείου ἐργοδότου, ὅπως συμπληρώνῃ ταῦτα κατὰ τὸ ἔλλειπον ποσόν». Διάταξις ὁμοία πρὸς τὴν τελευταίαν ταύτην τῆς ἀπὸ 30 Αὐγούστου 1960 ἐθνικῆς γενικῆς συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας, προβλέπουσα κατώτατον ὅριον ἀμοιβῆς τῶν ἐπὶ ποσοστοῖ, ἀμειβομένων ἰδιωτικῶν ὑπαλλήλων καὶ ὑποχρεοῦσα τοὺς ἐργοδότας των νὰ ἐξασφαλίζωσιν εἰς αὐτοὺς τὸ ὁριζόμενον ἐλάχιστον ὅριον μισθοῦ, δὲν περιέχεται οὔτε εἰς τὴν ἀπὸ 12 Αὐγούστου 1935 συλλογικὴν σύμβασιν ἐργασίας τῶν ὑπαλλήλων ἐν γένει, οὔτε εἰς τὰς μετέπειτα τροποποιησάσας αὐτὴν ὑπουργικὰς ἀποφάσεις ἢ συλλογικὰς συμβάσεις. Ἀντιθέτως ρητῶς διαλαμβάνεται ἐν τῷ VII ὅρῳ τῆς ἀπὸ 4 Νοεμβρίου 1947 ἐθνικῆς γενικῆς συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας, δι' ἧς ἀναπροσηρμόσθησαν οἱ ὑπὸ τῆς ἀπὸ 12.8.1936 τοιαύτης καθοριζόμεναι ἀποδοχαί, ὅτι οἱ διατάξεις αὐτῆς δὲν ἰσχύουν δι' ἐκείνους ἐκ τῶν ὑπαλλήλων, διὰ τοὺς ὁποίους ἡ ἀμοιβὴ των συνίσταται ἐν ὅλῳ ἢ κατὰ κύριον μέρος ἐκ τοῦ προϊόντος ποσοστῶν ἢ φιλοδωρημάτων (Α.Π. 344) 1957, ΝοΒ 5, 954, 526)1954 ΝοΒ 2, 1052, Πρωτ. Ἀθηνῶν 19591)1962, ΕΕΔ 22, 158). Ἡ διάταξις αὕτη δὲν κατηργήθη προδήλως οὔτε διὰ τῆς παραγράφου 1 τῆς ὑπ' ἀριθ. 2250)1951 ὑπουργικῆς ἀποφάσεως, οὔτε διὰ τῆς παραγράφου 4 τῆς ὑπ' ἀριθ. 28050)1954 συμβάσεως, καθ' ὅσον δι' αὐτῶν καθιερούται ὑποχρέωσις τοῦ ἐργοδότου, ὅπως ἐξασφαλίζῃ κατ' ἐλάχιστον ὅριον τὰ κατώτατα ὅρια τῶν ἡμερομισθίων τῶν ἐργατοτεχνιτῶν καὶ οὐχὶ τῶν ὑπαλλήλων (Πρωτ. Ἀθηνῶν 19591)1962. ἔνθ' ἀνωτ.). Οὐδὲ ἐκ τῆς κακοτέχνου ἐκφράσεως τοῦ νόμου ἐν τῇ ἀπὸ 30.8.1960 συλλογικῇ συμβάσει, ἐν ᾗ ἀναγράφεται «διευκρινίζεται ὅτι ..., δύναται νὰ ὑποστηριχθῇ, ὅτι καὶ πρὸ αὐτῆς δυνατὸν νὰ ἐτύγχανον ἀναλόγου ἐφαρμογῆς ἐπὶ τῆς ἀμοιβῆς τῶν ἰδιωτικῶν ὑπαλλήλων αἱ περὶ αὐτῆς διατάξεις τῶν γενικῶν συλλογικῶν συμβάσεων τῶν ἐργατοτεχνιτῶν, ἑρμηνευόμεναι διασταλτικῶς ἢ ἀναλογικῶς καὶ ὑπὲρ τῶν ἰδιωτικῶν ὑπαλλήλων καθ' ὅσον, ἵνα χωρήσῃ τόσον ἡ διασταλτική, ὅσον καὶ ἡ κατ' ἀναλογίαν ἑρμηνεία τοῦ τεθέντος δικαίου, δέον νὰ ὑπάρχῃ κενὸν ἐν τῷ νόμῳ, ἐν ᾧ ὁ νομοθέτης εἴτε ἐξεφράσθη στενώτερον ἢ ὅσον ἐσκόπει (διασταλτική), εἴτε αὐθαμόβως ἐσιώπησε τὸ ἔλλειπον θέμα, οὐδ' εἶχε τοῦτο ὑπ' ὄψιν ἐν τῇ διατυπώσει τοῦ τόμου (ἀναλογία) (*Μαυλῆ*, Γεν. Ἀρχαὶ §§ 7 καὶ 9. Regelsberger· *Μαριδάκη* § 37, 1, 38 καὶ σημ. 1), ὅπερ δὲν συμβαίνει ἐνταῦθα, δοθέντος ὅτι ὁ νομοθέτης ἀφ' ἑνὸς μὲν εἶχεν ἐκφρασθῇ ρητῶς ἐν τῇ ἀπὸ 4.11.1947 συμβάσει περὶ μὴ ἐφαρμογῆς της ἐπὶ τῶν ἐπὶ ποσοστοῖ ἀμειβομένων, ἀφ' ἑτέρου δὲ ὅτι μεταγενέστερον καθώρισε τὰ κατώτατα ὅρια ἀμοιβῆς τῶν ἐργατοτεχνιτῶν, εἶχε κατὰ νοῦν καὶ τοὺς ἰδιωτικοὺς ὑπαλλήλους, περὶ ὧν εἶχε περιλάβει ἤδη διάταξιν. Συνεπῶς, βάσει τῶν ἀνωτέρω, μέχρι τῆς 1ης Σεπτεμβρίου 1960 δὲν ὑφίστατο νόμιμος ὑποχρέωσις τῶν ἐργοδοτῶν τῶν ἐπὶ ποσοστοῖς ἀμειβομένων ἰδιωτικῶν ὑπαλλήλων εἰς καταβολὴν εἰς αὐτοὺς τῆς διαφορᾶς μεταξὺ τῆς πραγματοποιουμένης ἀμοιβῆς ὑπ' αὐτῶν ἐκ τῶν ποσοστῶν καὶ τοῦ τεθησαυρισμένου ἐλαχίστου ὁρίου μηνιαίου μισθοῦ αὐτῶν, ἥτις (ὑποχρέωσις) ἀντιθέτως ὑφίσταται μόνον διὰ τὸν ἀπὸ τῆς χρονολογίας ταύτης καὶ ἐφεξῆς χρόνον, δυνάμει τῆς τὸ πρῶτον καθιερωσάσης τοῦτο ἀπὸ 30.8.1960 ἐθνικῆς γενικῆς συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας.

Ἐν προκειμένῳ ἐβεβαιώθησαν τὰ κάτωθι: Ὁ ἐνάγων, ὑπηρετῶν καὶ πρότερον ἀπὸ τοῦ ἔτους 1940 παρὰ τῷ ἐναγομένῳ Ταμείῳ ὡς πωλητὴς εἰσήμων, συνεδέθη ἀμέσως ἐν συνεχείᾳ μετὰ τοῦ τελευταίου διὰ τῆς ἀπὸ 7 Ἀπριλίου 1960 συμβάσεως ἐργασίας διαρκείας ἓξ μηνῶν, ἣν ἐργασίαν ἐξηκολούθησεν οὗτος παρέχων μέχρι τέλους τοῦ μηνὸς Σεπτεμβρίου 1960, δεκτῆς γενομένης διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 2085)27.9.1960 ἀποφάσεως τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ ἐναγομένου Ταμείου τῆς ἀπὸ 7 Σεπτεμβρίου 1960 ὑποβληθείσης παραιτήσεως ἐκ μέρους τοῦ ἐνάγοντος, προκειμένου οὗτος νὰ συνταξιοδοτηθῇ ὑπὸ τοῦ Ι.Κ.Α. λόγῳ γήρατος. Κατὰ τὸ χρονικὸν διάστημα τῆς ποὸς τὸ ἐναγόμενον παροχῆς ἐργασίας ὁ ἐνάγων ἠμείβετο ἐπὶ ποσοστοῖ, τῶν καθορισθέντων εἰς 4 ο/ο ἐπὶ τῶν διενεργουμένων ὑπ' αὐτοῦ εἰσπράξεων τῶν εἰσφορῶν τῶν εἰς τὸ Ταμεῖον ἠσφαλισμένων, ἥτις ἀμοιβὴ ἀπασα κατεβλήθη εἰς τὸν ἐνάγοντα καθ' ὅλον τὸν χρόνον τῆς παρὰ τῷ ἐναγομένῳ παροχῆς ἐργασίας, οὐδὲν περὶ ὀφειλῆ εἰσῆλθον 2.000 δραχμῶν ἐκ τῆς αἰτίας ταύτης πρὸς αὐτὸν βεβαιωθέντος. Ὅθεν, κατ' ἀκολουθίαν τῶν ἀνωτέρω, τοῦ ἐνάγοντος ἀμειβομένου καθ' ὁλοκληρίαν ἐπὶ ποσοστοῖ, δὲν ὑφίσταται ἀξίωσις του διὰ τὴν συμπλήρωσιν τῆς ἀμοιβῆς του μέχρι τοῦ κατωτάτου ὁρίου μηνιαίου μισθοῦ τοῦ ὑπὸ τῶν ἐθνικῶν γενικῶν συλλογικῶν συμβάσεων ἐργασίας διὰ τοὺς ἰδιωτικοὺς ὑπαλλήλους προβλεπομένου διὰ τὸ μέχρι 31ης Αὐγούστου 1960 χρονικὸν διάστημα ἀπορριπτομένης τῆς ἀγωγῆς κατὰ τὰ κεφάλαια ταῦτα, ταύτης (ἀξιώσεως) γενομένης διὰ τὸ μεταγενέστερον ἀπὸ 1ης Σεπτεμβρίου 1960, ἤτοι διὰ χρονικὸν διάστημα ἑνὸς μηνός, καθ' ὃ οὗτος ἐξηκολούθησεν ἐργαζόμενος καὶ καθ' ὃ ἐδικαιοῦτο, δυνάμει τῆς προδιαληφθείσης ἀπὸ 30 Αὐγούστου 1960 ἐθνικῆς γενικῆς συλλογικῆς συμβάσεως, ὡς ἔχων συμπεπληρωμένον τὸ 25ον ἔτος τῆς ἡλικίας του καὶ προϋπηρεσίαν 2 ἐτῶν, ἐλαχίστου ὁρίου μηνιαίου μισθοῦ 1.300 δραχμῶν, κατεβλήθησαν εἰ αὐτὸν δι' εἰσπράξεως τῶν ποσοστῶν 420 δραχμαὶ καὶ δέον νὰ ἐπιδικασθῇ εἰς αὐτὸν ἡ μεταξὺ τῶν διαφορὰ ἐξ ἀκτακοσίων

ογδοήκοντα (880) δραχμῶν, δεκτῆς κατὰ τοῦτο γιγνομένης τῆς ἀγωγῆς, κηρυσσομένης προσωρινῶς ἐκτελεστῆς τῆς ἀποφάσεως.

Κατὰ τὴν διάταξιν τῆς παραγράφου 1 ἄρθρου 1 τοῦ ἀπὸ 1)4 Αὐγούστου 1920 β.δ)τος «περὶ κωδικοποιήσεως τῶν διατάξεων τοῦ νόμου ΓΨΟΔ'», ἀντικατασταθέντος διὰ τοῦ ἄρθρου 4 νόμου 765)1943 καὶ εἶτα διὰ τοῦ ἄρθρου μόνου παράγραφος 1 τοῦ νόμου 1968)1944, ἀμφοτέρων κυρωθέντων ὑπὸ τῆς ὑπ' ἀριθ. 324)1946 Πράξεως Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου καὶ διατηρηθέντων ἐν ἰσχύι διὰ τοῦ ἄρθρου 6 τοῦ ν.δ)γματος τῆς 8)11 Μαΐου 1946, πᾶσα ἰδιωτικὴ ἀξίωσις μισθωτοῦ ἢ ἐν περιπτώσει θανάτου αὐτοῦ τῶν κατὰ νόμον δικαιουμένων προσώπων κατὰ τοῦ ἐργοδότου ἢ τοῦ διαδόχου αὐτοῦ, πηγάζουσα ἐκ σχέσεως ἐργασίας, δικάζεται κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ παρόντος νόμου ὑπὸ Πρωτοδίκου κλπ. Ὡς ἐκ τῆς γενικότητος καὶ τοῦ ἀδιαστίκτου τῆς ἄνω διατάξεως, μοναδικὸν ὅρον τιθεμένης διὰ τὴν κατὰ τὴν δι' αὐτῆς ἱδρυομένην εἰδικὴν καὶ ἀποκλειστικὴν διαδικασίαν εἰσαγωγὴν καὶ ἐπιδίκασιν ἀξιώσεώς τινος τὸ νὰ πηγάζῃ αὕτη ἐκ σχέσεως ἐργασίας, καὶ δὴ ἐξηρτημένης τοιαύτης, κατὰ τὴν ὑπὸ τῆς νομολογίας καὶ ἐπιστήμης δοθεῖσαν ἔννοιαν (Α.Π. 137)1962, 175)1963, 381)1963, ἐν ΕΕΔ 21, 458, ΕΕΔ 22, 661 καὶ 921, *Καποδίστριας*, ἐν 'ΕρμΑΚ ὑπ' ἄρθρα 648 - 680, ἀριθ. 38 ἐπ., *Κανκάς*, 'Ενοχ. ὑπ' ἄρθρα 648, 649, σελ. 430), οὐδόλως δὲ προβαινούσης εἰς ἐγγύτερον προσδιορισμὸν τοῦ περιεχομένου τῆς τοιαύτης ἀξιώσεως, προφανὴς εἶναι ὁ σκοπὸς τοῦ νόμου, ὅπως εἰς τὴν ὡς εἴρηται ἔκτακτον, σύντομον καὶ ὀλιγώτερον δαπανηρὰν διαδικασίαν ὑπαγάγῃ οὐ μόνον τὰς εἰς ἐκτέλεσιν τῶν ἐκ τῆς συμβάσεως ἢ σχέσεως ἐργασίας ἀμέσως ἀπορρεουσῶν κυρίων ὑποχρεώσεων τοῦ ἐργοδότου τειναούσας ἀγωγὰς καὶ ἀντιστοίχους ἀξιώσεις, ἀλλὰ καὶ ἐκείνας, αἵτινες, τὴν σύμβασιν ἢ σχέσιν ἐργασίας κατὰ βάσιν προϋποθετούσας, ἀναφέρονται εἰς παροχὰς καὶ ὑποχρεώσεις δευτερευούσας καὶ παρεπομένας πάντως ὅμως ἐν τῷ πλαισίῳ αὐτῆς ἀνακυπτούσας καὶ ἐκτυλισσομένας, ταύτην ὡς ὑπόβαθρον ἐχούσας καὶ συνδεομένας ἀρρήκτως πρὸς τὴν σχέσιν ἐργασίας (Α.Π. 613)1957, ΕΕΔ 17, 39, Πρωτ. Ἀθ. 6080)1962, ΕΕΔ 21, 1498, 8364)1956, ΕΕΔ 15, 936), οὐχὶ δὲ ἐκείνας, αἵτινες γεννῶνται δυνάμει παρεπομένων καὶ ἀναφερομένων τῇ κυρίᾳ σχέσει συμφωνιῶν, ἐὰν τὸ ἀντικείμενον αὐτῶν (ὑποχρεώσεων) δὲν ἀποτελῇ παροχὴν ἐκ τῆς σχέσεως ταύτης πηγάζουσαν (πρβλ. *Σύνταξιν*, ΕΕΔ 14, 988, Α.Π 283)1964, ΕΕΔ 23, 586). Προδήλως δὲ εἰς τὴν τελευταίαν κατηγορίαν τῶν μὴ ὑπαγομένων εἰς τὴν ὑπὸ τοῦ νόμου ΓΨΟΔ προβλεπομένην διαδικασίαν ὑπάγονται καὶ οἱ λεγόμεναι συμβατικοὶ ἐγγυοδοσίαι, αἵτινες εἶναι συμβάσεις καταρτιζόμεναι μεταξὺ δανειστοῦ καὶ ὀφειλέτου καὶ ἀποσκοποῦσιν εἰς τὴν ἐξασφάλισιν τῆς ὑπὸ τοῦ ὀφειλέτου ἐκπληρώσεως τῆς παροχῆς, ἔχουσι δὲ ὡς ἀντικείμενον τὴν παροχὴν ἐνεχύρου ἢ ὑποθήκης, τὴν κατάθεσιν μετρητῶν, ἔτι δὲ τὴν παροχὴν ἐγγυήσεως δι' ἐγγυητοῦ (παροχὴ ἐγγυητικῆς ἐπιστολῆς), ὅτε δὲν ἀποτελοῦσιν ἐγγύησιν μὲ τὸν χαρακτηρισμὸν τῆς παρεπομένης ταύτης τῆς κυρίας συμβάσεως, ἀλλ' αὐτοτελῆ ἐνοχικὴν σύμβασιν, καθ' ἣν ὁ ἐγγυώμενος ἀφειλέτης εὐθύνεται ἐναντίον τοῦ ἀντισυμβαλλομένου δανειστοῦ διὰ πᾶσαν ζημίαν, ἥτις ἤθελε προκύψει εἰς βάρος τοῦ τελευταίου ἐκ τινος σχέσεως (*Ζέπος*, ἐν 'ΕρμΑΚ ὑπ' ἄρθρα 847 - 870, 30, 31, *Καποδίστριας*, αὐτόθι ὑπ' ἄρθρον 648, 4, Εἰρην. Θεσσ. 1182)1957, ΕΕΔ 16, 836).

Ἐν προκειμένῳ τὰ ἀφορῶντα τὴν ἀπόδοσιν τῶν ἐγγυητικῶν ἐπιστολῶν, ὡς καὶ τὴν τοῦ παρακρατηθέντος χρηματικοῦ ποσοῦ πρὸς σχηματισμὸν ἐγγυήσεως κεφάλαια τῆς ἀγωγῆς, φέρουσι σαφῶς τὸν χαρακτῆρα τῶν ὑφ' ἣν ἐννοιαν ἐξετέθη αὐτοτελῶν ἐνοχικῶν ἐγγυοδοτικῶν συμβάσεων, ὡς προκύπτει ἐκ τῆς συναφθείσης ἐγγράφως συμβάσεως ἀπὸ 7.4.1960 μεταξὺ τῶν διαδίκων, ἐφ' ὅσον δι' αὐτῶν συνεφωνήθη, ὅτι ταῦτα κατεβλήθησαν, ἵνα καλύψωσι πᾶσαν ζημίαν τοῦ ἐναγομένου, ἥτις ἤθελε προκύψει ἐκ τῆς συμβάσεως ἐργασίας καὶ τῷ λόγῳ τούτῳ δέον ὅπως, μὴ ἐφαρμοζομένης τῆς ὑπὸ τοῦ νόμου ΓΨΟΔ' διαδικασίας, ἀπορριφθῇ κατὰ τοῦτο ἡ ἐνδικος ἀγωγή, κηρυσσομένης τῆς ἀναρμοδιότητος ἡμῶν (Α.Π. 58)1963, 150)1963, ΝοΒ 11, 736 καὶ 868, 383)1963, 555)1963, ΕΕΔ 22, 996 καὶ 1374), αὐτεπαγγέλτως ἐρευνωμένης ταύτης, καθ' ὅσον πρόκειται περὶ καθ' ὕλην ἀναρμοδιότητος (*Ἀποστολόπουλος*, Ὁ Πρόεδρος Πρωτοδικῶν, § 10, σελ. 13), συμψηφισθῇ δ' ἐν ὅλῳ ἡ μεταξὺ τῶν διαδίκων δικαστικὴ δαπάνη ἕνεκεν ὑφισταμένων εὐλόγων ἀμφιβολιῶν τῶν διαδίκων περὶ τῆς ἐκβάσεως τῆς προκειμένης δίκης.

III. ΣΙΔΗΡΟΔΡΟΜΙΚΟΙ

1. Ὧραι ἐργασίας προσωπικοῦ Σιδηροδρόμων Ἑλληνικοῦ Κράτους

Κανονισμὸς ὡρῶν ἐργασίας καὶ ἀναπαύσεως τοῦ προσωπικοῦ τῶν ἀτμηλάτων σιδηροδρόμων. — Ἔννοια λέξεως «ὑπάλληλος». — Μέση χρονικὴ διάρκεια ἡμερησίας ἐργασίας διὰ τοὺς ἐργάτας συντηρήσεως γραμμῶν. — Ἀναφορὰ τοῦ ἄρθρου 7 τοῦ ἀπὸ 18.6)18.8.1964 Β.Δ ὡς πρὸς τὸ ποσὸν τοῦ μισθοῦ ἢ ἡμερομισθίου μόνον καὶ ὄχι καὶ εἰς τὰς ὥρας ἐργασίας.

Ἀρείου Πάγου 726)1964, Τμ. Β'

Προεδρεύων ὁ Ἀντιπρόεδρος κ. *Κ. Σούρλος*

Εἰσηγητὴς ὁ Ἀρεοπαγίτης κ. *Ι. Χατζηδάκης*

Δικηγόροι οἱ κ.κ. Ε. Λοΐρος, Α. Στεργίου

Κατὰ μὲν τὸ ἄρθρον 2 τοῦ ἀπὸ 15.2.1926 «Κανονισμοῦ ὡρῶν ἐργασίας καὶ ἀναπαύσεως τοῦ προσωπικοῦ τῶν ἀτμηλάτων σιδηροδρόμων», ἐγκριθέντος διὰ τῆς ἀπὸ 15.2.1926 ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Συγκοινωνίας, ὅστις ἔχει ἐφαρμογὴν κατὰ τὸ ἄρθρον 2 τοῦ ἀ.ν. 1545 τοῦ 1959, κυρωθέντος διὰ τοῦ νόμου 2339 τοῦ 1953, διὰ τῆς λέξεως ὑπάλληλος νοεῖται πλὴν τούτου καὶ ὁ τεχνίτης καὶ ὁ ἐργάτης, ἐμμισθος ἢ ἀμίσθος, ἤτοι πάντες οἱ μετὰ τῶν Σ.Ε.Κ συνδεόμενοι διὰ συμβάσεως ἐργασίας ἰδιωτικοῦ δικαίου, κατὰ δὲ τὸ ἄρθρον 12 ἐδάφιον γ' τοῦ ἰδ' τούτου Κανονισμοῦ ἡ μέση χρονικὴ διάρκεια τῆς ἡμερησίας ἐρ-

γασίας διά τούς έργάτας συντηρήσεως γραμμῶν ὁρίζεται εἰς ἕννέα ὥρας. Ἐξ ἄλλου ἡ διάταξις τοῦ ἄρθρου 7 τοῦ ἀπὸ 18.5)18.6.1954 β. δ)τος «περὶ ρυθμίσεως ἀποδοχῶν τοῦ προσωπικοῦ τῶν Σιδηροδρόμων Ἑλληνικοῦ Κράτους» ἀναφέρεται, ὡς ἐξ αὐτῆς σαφῶς προκύπτει, εἰς τὸ ὑπὸ τῶν Σ.Ε.Κ. προσλαμβανόμενον προσωπικὸν ἐπὶ συμβάσει ὡρισμένου χρόνου, δι' ἣν αἱ καθορίζονται αἱ ἀποδοχαὶ αὐτοῦ πρὸς ἐκτέλεσιν ἔργων, βάσει εἰδικῶν πιστώσεων, ὡς πρὸς τὸ ποσὸν τοῦ μισθοῦ ἢ τοῦ ἡμερομισθίου μόνον αὐτοῦ, ὅπερ ὁρίζεται, ὅτι δὲν δύναται νὰ εἶναι κατώτερον τοῦ ἐλαχίστου ὁρίου τοῦ καθοριζομένου ὑπὸ τῶν ἀναλόγων συλλογικῶν συμβάσεων τοῦ προσωπικοῦ τῶν ἰδιωτικῶν ἐπιχειρήσεων, οὐχὶ δὲ καὶ εἰς τὰς ὥρας ἐργασίας αὐτοῦ, δι' ἃς ἰσχύει ὁ ἀνωτέρω Κανονισμός. Ὅθεν, δεχθὲν τὸ ὡς ἐφετεῖον δικάσαν Πρωτοδικεῖον Ἀθηνῶν, διὰ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεώς του, ὅτι ὁ ἀναιρεσείων ἐνάγων, προσληφθεὶς παρὰ τῶν ἀναιρεσιβλήτων Σ.Ε.Κ., ὡς ἀνειδίκευτος ἐργάτης συντηρήσεως γραμμῶν καὶ ἐργασθεὶς ἐπὶ ἑπτὰ ὥρας ἡμερησίως, δὲν ἐπραγματοποίησεν ὑπερεργασίαν καὶ δὲν δικαιοῦται νὰ λάβῃ ποσόν τι ἐπὶ πλέον τοῦ οὕτινος ἐλάμβανεν ἡμερομισθίου, τοῦ ἀνειδικεύτου ἐργάτου, ὀρθῶς ἡρμήνευσε καὶ ἐφήρμοσε τὰς προπαρατεθείσας διατάξεις καὶ ὁ περὶ τοῦ ἀντιθέτου μοναδικὸς λόγος τῆς ὑπὸ κρίσιν ἀναιρέσεως εἶναι ἀπαράδεκτος, ὡς ἀβάσιμος (*).

2. Προσωρινὴ μετάθεσις ὑπαλλήλου Σιδηροδρόμων Ἑλληνικοῦ Κράτους ἀπὸ τῆς ἐξωτερικῆς εἰς τὴν κεντρικὴν Ὑπηρεσίαν

Ἐξακολούθησις τοῦ προσωρινῶς μετατεθέντος ἐκ τῆς ἐξωτερικῆς Ὑπηρεσίας εἰς τὴν κεντρικὴν καὶ μετὰ τὴν τοιαύτην προσωρινὴν μετάθεσίν του νὰ ἀνήκῃ ὀργανικῶς εἰς τὴν ἐξωτερικὴν Ὑπηρεσίαν, μέχρις οὗ, παρερχομένης τῆς ἀνωτάτης διαρκείας τῆς προσωρινῆς μεταθέσεως, ἤθελε τυχὸν ἐπέλθει μονιμοποίησις αὐτοῦ κατά τινα τῶν ὁριζομένων τρόπων.

Ἀρείου Πάγου 725)1964, Τμ. Β'

Προεδρεύων ὁ Ἀντιπρόεδρος κ. *Κ. Σοΐρλος*
Εἰσηγητὴς ὁ Ἀρεοπαγίτης κ. *Γ. Χατζηδάκης*
Δικηγόροι οἱ κ.κ. Δ. Κοσμόπουλος, Α. Στεργίου

Κατὰ τὸ ἄρθρον 57 τοῦ Γενικοῦ Κανονισμοῦ τοῦ προσωπικοῦ τῆς ἐξωτερικῆς Ὑπηρεσίας τῶν ἐν Ἑλλάδι ἀτμηλάτων Σιδηροδρόμων, ὡς ἀντικατεστάθη διὰ τοῦ ἄρθρου 2 τοῦ ἀπὸ 29 Αὐγούστου 1944 δ)γματος «περὶ τροποποιήσεως διατάξεών τινων τοῦ Κανονισμοῦ Ἐξωτερικῆς Ὑπηρεσίας κλπ.», «προσωρινὴ μετάθεσις ἐπιτρέπεται μόνον ἀπὸ τῆς ἐξωτερικῆς εἰς τὴν κεντρικὴν Ὑπηρεσίαν, ἧς ἡ διάρκεια ὁρίζεται τὸ πολὺ ἐπὶ ἓξ ἔτη. Παρελθούσης τῆς ἓξ ἔτους ἡ Διεύθυνσις ὑποχρεοῦται, ὅπως τὸ πολὺ ἐντὸς τριῶν μηνῶν ἀπὸ τῆς λήξεως τοῦ ἐν λόγῳ ὁρίου καθορίσῃ διὰ πράξεως αὐτῆς τὴν θέσιν τοῦ οὕτω μετατεθέντος ὑπαλλήλου, ἐφ' ἧς ἡ μονιμοποιεῖται ἐν τῇ κεντρικῇ Ὑπηρεσίᾳ, κενουμένης τῆς θέσεώς του ἐν τῇ ἐξωτερικῇ τοιαύτῃ, ἡ ἐπανέρχεται εἰς τὴν θέσιν, ἣν ἐκέκτητο ἐν τῇ ἐξωτερικῇ Ὑπηρεσίᾳ, τηρουμένης τῆς σειρᾶς ἀρχαιότητος αὐτοῦ. Ἐν περιπτώσει μὴ ἐγκαίρου ἐκδόσεως τῆς ὡς ἄνω πράξεως τῆς Διευθύνσεως ὁ καθορισμὸς τῆς θέσεως τοῦ ὑπαλλήλου γίνεται ὑποχρεωτικῶς παρὰ τοῦ Ὑπουργοῦ τῆς Συγκοινωνίας, τῇ αἰτήσει τοῦ ἐνδιαφερομένου ἢ παντὸς τρίτου ἔχοντος νόμιμον συμφέρον».

Ἐκ τῶν διατάξεων τούτων σαφῶς προκύπτει, ὅτι ὁ βάσει τούτων προσωρινῶς μετατεθεὶς ἐκ τῆς ἐξωτερικῆς Ὑπηρεσίας εἰς τὴν κεντρικὴν τοιαύτην ὑπάλληλος, ἐξακολουθεῖ καὶ μετὰ τὴν τοιαύτην προσωρινὴν μετάθεσίν του νὰ ἀνήκῃ ὀργανικῶς εἰς τὴν ἐξωτερικὴν Ὑπηρεσίαν, μέχρις οὗ, παρερχομένης τῆς κατὰ τὰς διατάξεις ταύτας ἀνωτάτης διαρκείας τῆς τοιαύτης προσωρινῆς μεταθέσεως, ἤθελε τυχὸν ἐπέλθει μονιμοποίησις αὐτοῦ κατά τινα τῶν ἐν ταῖς αὐταῖς διατάξεσιν ὁριζομένων τρόπων, ἤτοι ὑπὸ τῆς Διευθύνσεως ἢ ἄλλων, εἰς τὴν περίπτωσιν ὑποβολῆς ὑπὸ τοῦ ἐνδιαφερομένου ἢ ἄλλου τινὸς ἔχοντος ἔννομον συμφέρον αἰτήσεως σχετικῆς, ὑπὸ τοῦ Ὑπουργοῦ Συγκοινωνίας, καὶ ὅτι ἐπομένως ἡ Διεύθυνσις οὐδαμῶς κωλύεται, ὅπως μέχρι τῆς τοιαύτης μονιμοποιήσεώς του, ἔστω καὶ ἂν, ἀπράκτου παρελθόντος τοῦ ὑπὸ τῶν ὡς εἴρηται διατάξεων τασσομένου διὰ τὸν ἓκ μέρους τῆς Διευθύνσεως καθορισμὸν τῆς θέσεως αὐτοῦ τριμήνου, ἐκκρεμῆ ἐνώπιον τοῦ Ὑπουργοῦ Συγκοινωνίας αἴτησις αὐτοῦ περὶ τούτου, ἀναθέσῃ εἰς αὐτὸν καθήκοντα ἀνάλογα πρὸς τὸν βαθμόν του ἐξωτερικῆς Ὑπηρεσίας, καὶ ὧν, ὡς ἐκ τούτου, τὴν ἐκτέλεσιν δὲν δύναται ἀζημίως νὰ ἀρνηθῇ αὐτός. Προφανὲς ὅτι ἐκ τῆς τοιαύτης τῶν ὡς εἴρηται διατάξεων ἑρμηνείας οὐδαμῶς ἐπέρχεται καταστρατήγησις αὐτῶν. Ὅθεν ταῦτα καὶ τὸ δικάσαν ἐφετεῖον διὰ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεώς του εἶπον καὶ, δι' ἐπικυρώσεως τῆς ἐκκληθείσης πρωτοδίκου ἀποφάσεως, ἀπορρίψαν τὴν ἐνδικον ἀγωγήν, δι' ἧς ὁ ἀναιρεσείων ἐκτίθησιν, ὅτι, ὑπηρετῶν ἀπὸ πολλῶν ἐτῶν ὡς μόνιμος ὑπάλληλος τοῦ ἀναιρεσιβλήτου (Σ.Ε.Κ.) ἐπὶ βαθμῷ σταθμάρχου Β', μετετέθη προσωρινῶς κατόπιν διαταγῆς τῆς Διευθύνσεως περιφερείας Ἀθηνῶν ἐκ τῆς τοιαύτης ἐξωτερικῆς Ὑπηρεσίας εἰς τὴν κεντρικήν, ἀναλαβὼν ὑπηρεσίαν εἰς τὸ Ἐλεγκτήριον ἀπὸ 25.5.1952, ὅτι ἐν τῇ θέσει ταύτῃ ὑπηρέτησε συνεχῶς μέχρι τῆς 24.6.1959, ὅτε, καὶ ἐνῷ ἤδη ἀπὸ τοῦ ἔτους 1957 εἶχεν ὑποβληθῇ ὑπὸ τούτου αἴτησις πρὸς τὸν Ὑπουργὸν Συγκοινωνίας περὶ μονιμοποιήσεώς του εἰς τὴν κεντρικὴν Ὑπηρεσίαν, διετάχθη ὑπὸ τῆς αὐτῆς Διευθύνσεως, ὅπως ἀναλάβῃ ὑπηρεσίαν εἰς τὴν ἐξωτερικὴν τοιαύτην, ἤτοι τὴν Α' Ἐπιθεώρησιν Ἐκμεταλλεύσεως, ὅτι τὴν ὑπηρεσίαν ταύτην ἠρνήθη οὗτος ἀπὸ ἐκτελέσῃ, ἐπεβλήθη δὲ αὐτῷ ἐκ τοῦ λόγου τούτου ἡ πειθαρχικὴ ποινὴ τῆς 12ημέρου ἀργίας καὶ κατεστρατήθησαν αἱ ἀποδοχαὶ αὐτοῦ, αἱ ἀντιστοιχοῦσαι εἰς τὸ χρονικὸν διάστημα, καθ' ὃ οὗτος ἠρνεῖτο, ὅπως ἐκτελέσῃ ὑπηρεσίαν, ὡς καὶ αἱ ἀποδοχαί, αἱ ἀντιστοιχοῦσαι εἰς τὰς ἡμέρας τῆς ἐπιβληθείσης αὐτῷ πειθαρχικῆς ποινῆς, καὶ αἰτεῖται ὁ

(*) Ἐπεκυρώθη ἡ ὑπ' ἀριθ. 13896)1964 ἀπόφασις τοῦ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν ὡς ἐφετείου.

πως, παρανόμου οὔσης τῆς τοιαύτης κατακρατήσεως, ὡς ἐκ τοῦ λόγου ὅτι διδικαιολογημένη ἦτο ἡ κατὰ τὰ ὡς ἄνω ἐκ μέρους αὐτοῦ ἄρνησις ὑπηρεσίας, ἀφοῦ, παρελθόντος τοῦ ὑπὸ τῶν ὡς εἴρηται διατάξεων τασσομένου ἀνωτάτου ὁρίου διαρκείας τῆς προσωρινῆς μεταθέσεώς του εἰς τὴν κεντρικὴν Ὑπηρεσίαν, ὡς καὶ τοῦ ὑπὸ τῶν αὐτῶν διατάξεων ὁριζομένου 3μήνου διὰ τὸν ὑπὸ τῆς Διευθύνσεως τοῦ ἀναιρεσιβλήτου καθορισμὸν τῆς θέσεως αὐτοῦ, καὶ μετὰ τὴν ὡς ἐκ τούτου ὑποβολὴν ὑπ' αὐτοῦ βάσει τῶν αὐτῶν διατάξεων τῆς κατὰ τὰ ὡς ἄνω αἰτήσεως πρὸς τὸν Ὑπουργὸν Συγκοινωνίας περὶ μονιμοποιήσεώς του εἰς τὴν κεντρικὴν Ὑπηρεσίαν, ἥτις ἐκκρεμὴς ἐτύγχανε κατὰ τὴν ἀνάθεσιν εἰς αὐτὸν ὑπηρεσίας εἰς τὴν ἐξωτερικὴν ταύτην, οὐδὲν δικαίωμα πλέον ἡ Διεύθυνσις εἶχε πρὸς τοῦτο, ὑποχρεωθῆ τὸ ἀναιρεσίβλητον εἰς τὴν καταβολὴν αὐτῷ τῶν κατακρατηθεισῶν ἀποδοχῶν του, ὀρθῶς ἡρμήνευσε καὶ ἐφήρμοσε τὰς ὡς εἴρηται διατάξεις καὶ ἀπορριπτέοι οἱ περὶ τοῦ ἐναντίου 1ος καὶ 2ος λόγοι ἀναιρέσεως ὡς ἀβάσιμοι.

Τὸ δικάσαν ἐφετεῖον διὰ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεώς του, ὡς ἐξ αὐτῆς προκύπτει, δὲν ἐδέξατο, ὅτι ἡ κατὰ τὰ ὡς ἄνω τοποθέτησις τοῦ ἀναιρεσείοντος ὑπὸ τῆς Διευθύνσεως τοῦ ἀναιρεσιβλήτου εἰς τὴν ἐξωτερικὴν Ὑπηρεσίαν ἐγένετο προφορικῶς, ἀλλ' ὅτι αὕτη ἐγένετο ἐγγράφως, ἀποσταλέντος εἰς αὐτόν, ὡς ἐν τῇ ἐνδίκῳ ἀγωγῇ αὐτὸς συνομολογεῖ, σχετικοῦ ἐγγράφου. Ὅθεν ὁ τὰ ἀντίθετα ὑποστηρίζων 2ος λόγος ἀναιρέσεως, ὡς ἐπὶ ἀναληθοῦς προϋποθέσεως ἐρειδόμενος, ἀπορριπτέος τυγχάνει (*).

ΙΥ. ΚΑΤΑΓΓΕΛΙΑ ΣΥΜΒΑΣΕΩΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ

Ὑπολογισμὸς ἀποζημιώσεως Νόμου 2112)1920 καὶ ἔννοια τακτικῶν ἀποδοχῶν μισθωτοῦ

Παροχὴ εἰς τὸ καθ' ὡρισμένον χειριστικὸν προσωπικὸν τῶν αὐτοτελῶν τηλεγραφείων καὶ ὑπεραστικῶν κέντρων Ἀθηνῶν, Θεσσαλονίκης καὶ Πατρῶν τοῦ Ο.Τ.Ε., καθὼς καὶ εἰς τὸ χειριζόμενον τὰς μηχανὰς ἐκδόσεως λογαριασμῶν τοῦ λογιστηρίου, μηνιαίου χειριστικοῦ ἐπιδόματος. — Παροχὴ ἑτησίου ἐπιδόματος ἀποδόσεως εἰς τὸ τεχνικὸν προσωπικόν. — Δικαίωμα τοῦ δι' ἀνικανότητα ἕνεκα νόσου ἀπολυομένου προσωπικοῦ τοῦ Ο.Τ.Ε. πρὸς λῆψιν τῆς ὑπὸ τοῦ Νόμου περὶ καταγγελίας συμβάσεως ἐργασίας ἰδιωτικῶν ὑπαλλήλων ὁριζομένης ἀποζημιώσεως. — Ὑπολογισμὸς ἀποζημιώσεως ἀπολυομένων κατ' ἄρθρον 3 Νόμου 3198)1955. — Ἔννοια τακτικῶν ἀποδοχῶν. — Περίπτωσις ἀποχῆς ὑπαλλήλου ἐκ τῆς ἐργασίας λόγῳ ἀσθενείας καὶ ὑπολογισμὸς ἀποζημιώσεως Νόμου 2112)1920.

Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν 22396)1964

Διαδικασία ἐργατικῶν διαφορῶν κατ' ἔφεσιν

Πρόεδρος ὁ κ. *Ι. Παπαδόπουλος*

Εἰσηγητὴς ὁ Πρωτοδίκης κ. *Δ. Τζούμας*

Δικηγόροι οἱ κ.κ. Χ. Ἀνδριανάτος, Μ. Δημουλίτσας

Διὰ τοῦ ἄρθρου 3 τοῦ κατ' ἄρθρον 9 τοῦ ν. 3105)1954 «περὶ κανονιστικῶν διατάξεων ἀφορωσῶν τὸ προσωπικὸν τοῦ Ο.Τ.Ε. ἐκδοθέντος ἀπὸ 24.9)13.10.1958 δ)γματος (Φ.Ε.Κ. Α', 166), ἀντικαταστήσαντος ἀντιστοίχους διατάξεις τοῦ ἄρθρου 14 § 4 τοῦ ν. 3105)1954, ὡρίσθη, ὅτι: Μέχρις ἐπεξεργασίας καὶ καθορισμοῦ τῆς ὡς ἀνωτέρω (ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 13 § 11 τοῦ Γ.Κ. προσωπικοῦ τοῦ Ο.Τ.Ε προβλεπομένης) προσθέτου ἀμοιβῆς ὑπεραποδάσεως χορηγεῖται εἰς τὸν καθαρῶς χειριστικὸν προσωπικὸν τῶν αὐτοτελῶν τηλεγραφείων καὶ ὑπεραστικῶν Κέντρων Ἀθηνῶν, Θεσσαλονίκης καὶ Πατρῶν, καθὼς καὶ τὸ χειριζόμενον τὰς μηχανὰς ἐκδόσεως λογαριασμῶν τοῦ λογιστηρίου ἐσόδων, μηνιαῖον χειριστικὸν ἐπίδομα, ἐφ' ὅσον ἡ ἄσκησις τοῦ χειριστικοῦ ἔργου γίνεται εἰς πλήρες ὡράριον. Ὑπὸ τὰς αὐτὰς προϋποθέσεις χορηγεῖται ἐπίδομα ἀποδόσεως ἐκ 10α)ο ἐπὶ τοῦ μηνιαίου μισθοῦ (τοῦ οἰκογενειακοῦ ἐπιδόματος καὶ τῶν πάσης φύσεως ἐπιδομάτων μὴ συμπεριλαμβανομένων) εἰς τὸ τεχνικὸν προσωπικόν, τὸ ἀσχολούμενον ἀποκλειστικῶς εἰς ἐκτέλεσιν τεχνικῶν ἔργων, ἐγκαταστάσεων καὶ δικτύων, τὰ ἐπιδόματα δὲ ταῦτα περικόπτονται ἀναλογικῶς διὰ τὰς ἡμέρας ἀπουσίας ἐξ οἱουδήποτε λόγου. Ἐτέρωθεν κατὰ τὴν διάταξιν τοῦ ἄρθρου 19 § 1 ἐδάφιον α' τοῦ Γενικοῦ Κανονισμοῦ Προσωπικοῦ τοῦ Ο.Τ.Ε τὸ δι' ἀνικανότητα ἕνεκα νόσου ἀπολυόμενον προσωπικὸν λαμβάνει τὴν ὑπὸ τοῦ νόμου περὶ καταγγελίας συμβάσεως ἐργασίας ἰδιωτικῶν ὑπαλλήλων ὁριζομένην ἀποζημίωσιν. Τέλος κατὰ τὴν διάταξιν τοῦ ἄρθρου 5 § 1 τοῦ ν. 3198)1955 ὁ ὑπολογισμὸς τῆς κατὰ ν. 2112)1920 ὀφειλομένης ἀποζημιώσεως γίνεται βάσει τῶν τακτικῶν τοῦ μισθωτοῦ ἀποδοχῶν τοῦ τελευταίου μηνὸς ὑπὸ καθεστὼς πλήρου, ἀπασχολήσεως. Ὡς τακτικαὶ ἀποδοχαὶ νοοῦνται, κατὰ τὴν διάταξιν τοῦ ἄρθρου 3 τοῦ ν. 2112 1920, ὁ μισθὸς καὶ πᾶσα ἄλλη παροχή, ἐφ' ὅσον δίδεται ἀντὶ μισθοῦ, ἑπομένως, κατὰ τὴν ὀρθὴν τῆς διατάξεως ταύτης ἔννοιαν, τακτικαὶ ἀποδοχαὶ θεωροῦνται καὶ αἱ ἐπὶ πλέον τοῦ μισθοῦ κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς μισθώσεως ἐργασίας καταβαλλόμεναι πρόσθετοι παροχαί, ὅταν δίδωνται σταθερῶς καὶ μονίμως ὡς τακτικὸν συμβατικὸν ἢ νόμιμον ἀντάλλαγμα τακτικῆς ὑπηρεσίας (Α.Π. 11)1961, ΕΕΔ 20, 209 ἐπ., σχετ. Α.Π 373)1960, ΕΕΔ 19, 847, Α.Π. 218)1960, ΕΕΔ 19, 637).

Ἐν προκειμένῳ ἐβεβαιώθησαν, κατὰ τὴν ἐκ τῶν ἐνόντων κρίσιν τοῦ Δικαστηρίου, τὰ κάτωθι: Ὁ ἐκκαλῶν - ἐνάγων, ὑπηρετῶν εἰς τὴν Ὑπηρεσίαν Τ.Τ.Τ. τοῦ Ὑπουργείου Συγκοινωνιῶν ὡς τεχνικὸς ὑπάλληλος, μετετάγη, κατ' Ὀκτώβριον 1949, εἰς τὸν ἐφεσίβλητον - ἐναγόμενον Ο.Τ.Ε., ἐνταχθεὶς εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ ἀστικοῦ καὶ ἐναερίου δικτύου καὶ προαχθεὶς τὸ ἔτος 1953

(*) Ἐπεκυρώθη ἡ ὑπ' ἀριθ. 827)1964 ἀπόφασις τοῦ Ἐφετείου Ἀθηνῶν.

εἰς τὸν βαθμὸν ΤΔ4 (τεχνίτου δικτύων 4), εἰργάσθη δὲ παρ' αὐτῷ (Ο.Τ.Ε) ὑπὸ τὴν ἰδιότητα ταύτην μέχρι τοῦ μηνὸς Νοεμβρίου 1960, ὅτε, λόγῳ τραυματισμοῦ του συνεπείᾳ ἀτυχήματος, ἠναγκάσθη νὰ ἀπόσχῃ τῆς ἐργασίας του, λαβὼν ἀναρρωτικὴν ἄδειαν ἀπὸ 21.11.1960 μέχρι 31.8.1961 καὶ ἐν συνεχείᾳ κανονικὴν τοιαύτην ἐκ 30 ἡμερῶν. Ἀκολούθως, ἀφοῦ εἰργάσθη ἐπὶ ἡμέραν, ἔλαβεν ἑ ἑραν ἀναρρωτικὴν ἄδειαν ἀπὸ 5.10.1961 -31.12.1961, ὅτε, ἔχων συμπεπληρωμένην ὑπερτριακονταετῆ ὑπηρεσίαν, συνυπολογιζομένης καὶ τῆς τοιαύτης παρὰ τῷ Ἑλληνικῷ Δημοσίῳ καὶ δὴ εἰς τὸν κλάδον τῶν Τ.Τ.Τ., ἀπελύθη ὑπὸ τοῦ ἐφεσιβλήτου Ο.Τ.Ε., καταβαλόντος αὐτῷ (ἐκκαλοῦντι) τὴν νόμιμον κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ ν. 2112)1920 τοῦ ἀπὸ 18.8.1953 β. δ)γματος καὶ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 380)1960 τοιούτου ἀποζημίωσιν ἐκ 16 μηνῶν μισθούς, μὲ βάσιν μηνιαῖον μισθόν, ὡς συνομολογεῖται, ἐκ δραχμῶν 3.000. Ὁ ἐκκαλῶν μισθωτὸς ὅμως, ἀπασχολούμενος κατὰ τὸ μέχρι τῆς ἀσθενείας του χρονικὸν διάστημα ἀποκλειστικῶς εἰς τὴν ἐκτέλεσιν ἐργασιῶν τεχνικῶν ἔργων, ἐγκαταστάσεων καὶ δικτύων, ἐλάμβανεν, ὡς ἐκατέρωθεν ὁμοίως συνομολογεῖται, τὸ ὑπὸ τῆς προδιαληφθείσης διατάξεως τοῦ ἄρθρου 3 τοῦ ἀπὸ 24 9)13.10.1958 προβλεπόμενον ἐπίδομα ἀποδόσεως ἐκ δραχμῶν (3.000 Χ 10)ο) 300 μηνιαίως.

Περαιτέρω ἐκ τῶν αὐτῶν ἀποδεικτικῶν στοιχείων ἐβεβαιώθη, ὅτι οὗτος, ἀπασχολούμενος τακτικῶς καὶ νομίμως κατ' ἄρθρον 13 § 7 τοῦ Γενικοῦ Κανονισμοῦ Προσωπικοῦ τοῦ Ο.Τ.Ε. ἐπὶ 2 Κυριακὰς ἢ ἄλλας ἐξαιρεσίμους ἡμέρας (νόμῳ ἐξαιρετέας ἑορτὰς) μηνιαίως, ἐλάμβανεν ὡς τακτικὸν ἀντάλλαγμα τῆς τοιαύτης ἐργασίας του δραχμὰς 420 μηνιαίως. Αἱ πρόσθετοι ὅμως αὗται παροχαὶ (ἐπίδομα ἀποδόσεως καὶ προσαυξήσεως δι' ἐργασίαν κατὰ Κυριακάς), καίτοι εἶχον χαρακτῆρα τακτικῶν ἀποδοχῶν ἐν τῇ ἐννοίᾳ τοῦ ἄρθρου 8 § 2 νόμου 2112)1920 καὶ συνεπῶς ἦσαν συνυπολογιστέαι εἰς τὴν καταβλητέαν τῷ ἐκκαλοῦντι ἀποζημίωσιν (βλέπε Α.Π. 11)1961, ἐνθ' ἀνωτ., Α Π 434)1963 ΕΕΔ 22, 928), δὲν συνυπελογίσθησαν εἰς αὐτὴν ἐκ τοῦ λόγου ὅτι δὲν τῷ κατεβλήθησαν συνεπείᾳ τῆς ἀσθενείας του κατὰ τὴν διάρκειαν αὐτῆς. Πλήν, ὅσον ἀφορᾷ τὸν χρόνον τοῦ ὁποίου θὰ ληφθῶσιν ὑπ' ὄψιν αἱ τακτικαὶ ἐν συνόλῳ ἀποδοχαὶ τοῦ μισθωτοῦ πρὸς ὑπολογισμὸν τῆς ἀποζημιώσεώς του, πρόδηλον καθίσταται, ὅτι ἐὰν ὁ ἐνεκα νόσου ἀπολυόμενος μισθωτὸς ἔπαυσεν ἤδη παρέχων τὴν ἐργασίαν του, ὡς εἶναι ἐπόμενον, πρὸ τῆς ἀπολύσεώς του, συνεπείᾳ τῆς ἀνικανότητός του πρὸς παροχὴν αὐτῆς, καὶ ἐντεῦθεν νὰ μισθοδοτῆται ἐν ὅλῳ (λόγῳ ὑπερβάσεως τοῦ ἀνωτάτου ὁρίου ἀδείας ἀσθενείας μετ' ἀποδοχῶν) ἢ ἐν μέρει (διὰ τῆς περικοπῆς κατὰ τὰς ἡμέρας τοιούτων ἀδειῶν τοῦ ὡς ἄνω ἐπιδόματος), θὰ ληφθῶσιν ὑπ' ὄψιν αἱ τακτικαὶ ἀποδοχαί, τὰς ὁποίας ἐλάμβανε καὶ κατὰ τὸν τελευταῖον πρὸ τῆς ἀσθενείας του μῆνα τῆς πλήρους ἀπασχολήσεώς του, τὰς ὁποίας ἐπίσης κατὰ τὴν συνήθη πορείαν τῶν πραγμάτων θὰ ἐλάμβανε καὶ κατὰ τὸν χρόνον τῆς ἀπολύσεώς του (καὶ δὴ ὑπὸ τοῦ νόμου 2112 ὁριζόμενον περὶ τῆς προμηνύσεως τοιοῦτον) ὑπὸ καθεστῶτος πλήρους ἀπασχολήσεώς του, ἀλλὰ λόγῳ τοῦ παρεμπεσόντος περιστατικοῦ τῆς ἐκ τῆς ἀσθενείας ἀνικανότητος πρὸς ἐργασίαν ἔπαυσεν νὰ λαμβάνῃ. Ἀντίθετος ἐν προκειμένῳ ἐκδοχή, καθ' ἣν εἰς τὴν ἐπίδικον περίπτωσιν θὰ ληφθῶσιν ὑπ' ὄψιν αἱ καταβληθεῖσαι τῷ ἐκκαλοῦντι μισθωτῷ τὸν τελευταῖον πρὸ τῆς ἀπολύσεώς του μῆνα ἀποδοχαί, ὡς ὑποστηρίζει ὁ ἐφεσίβλητος - ἐναγόμενος, ἄγει εἰς ἄτοπον λύσιν, διότι ὁ οὕτω ἀπολυόμενος δὲν θὰ τύχῃ ἀποζημιώσεως εἰς ἃς περιπτώσεις δὲν ἐμισθοδοτήθη κατὰ τὸν τελευταῖον πρὸ τῆς ἀπολύσεώς του μῆνα, καὶ αἱ περιπτώσεις αὗται κατὰ τὰς ἀπολύσεις λόγῳ ἀνικανότητος πρὸς ἐργασίαν εἶναι αἱ συνηθέστεραι, δοθέντος, ὅτι κατὰ τὴν σχετικὴν διάταξιν τοῦ ἄρθρου 14 § 8 τοῦ ὡς ἄνω Γενικοῦ Κανονισμοῦ Προσωπικοῦ μόνον μετὰ τὴν ἐξάντλησιν τοῦ ἀνωτέρω ὁρίου ἀδείας ἀσθενείας μετ' ἀποδοχῶν (ὅτε πλέον παύουσι καταβαλλόμεναι ἀποδοχαί) ὁ ὑπάλληλος παραπέμπεται εἰς τὴν Ὑγειονομικὴν Ἐπιτροπὴν διὰ τὴν διαδικασίαν τῆς λόγῳ ἀνικανότητός του ἐκ τῆς ἀσθενείας του πρὸς ἐργασίαν ἀπολύσεως, ὅπερ ὅμως τὸ μὲν οὐδόλως ἐσκοπήθη, τὸ δὲ σαφῶς ἀντιτίθεται πρὸς τὰς σκοπούσας οὐσιαστικὴν καὶ οὐχὶ τυπικὴν προστασίαν τῶν μισθωτῶν ὡς ἄνω διατάξεις (οὕτω Πρωτ. Ἀθηνῶν 13332)1964 προσαγομένη, βλέπε καὶ Πρωτ. Ἀθηνῶν 1700)1962). Συνεπῶς τὰ ἐναντία δεχθεῖσα ἡ ἐκκαλουμένη καὶ ἀπορρίψασα τὴν ὑπὸ κρίσιν ἀγωγὴν κατὰ τὰ κονδύλια αὐτῆς, τὰ ἀφορῶντα διαφορὰν ἀποζημιώσεως τοῦ ἐνάγοντος λόγῳ μὴ συνυπολογισμοῦ εἰς ταύτην ἐπιδόματος ἀποδόσεως ἐκ 10ο)ο καὶ ἀμοιβῆς ἐξ ἐργασίας κατὰ 2 Κυριακὰς μηνιαίως, οὐχὶ ὀρθῶς ἔκρινε, κατὰ τὸν βάσιμον περὶ τούτου μοναδικὸν λόγον τῆς ὑπὸ κρίσιν ἐφέσεως.

V. ΔΗΜΟΣΙΟΝ

Δέσμευσις Δημοσίου ἐκ συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας

Πρόσληψις μισθωτοῦ ὑπὸ τοῦ Δημοσίου καὶ εἰς τὴν ἐν Ἀθήναις Γενικὴν Ἀποθήκην Χωροφυλακῆς ἐπὶ σχέσει ἰδιωτικοῦ δικαίου. — Παροχὴ ὑπὸ ταύτου ξυλουργικῆς οἰκοδομικῆς ἐργασίας. — Ἐφαρμογὴ δι' ἡμερομισθίου τῆς ἀπὸ 27 Ἰουνίου 1957 ἐθνικῆς ὁμοιοεπαγγελματικῆς συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας οἰκοδόμων, δεσμευομένου ἐξ αὐτῆς, ὡς κηρυχθείσης ὑποχρεωτικῆς, καὶ τοῦ Ἑλληνικοῦ Δημοσίου. — Καθορισμὸς ἡμερομισθίων κατ' ἄρθρον 38 § 1 Ν.δ. 4101) 1960 ὄχι κατωτέρων ἐκείνων, τὰ ὁποῖα ὁρίζονται ὑπὸ τῶν συλλογικῶν συμβάσεων ἐργασίας.

Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν 24796)1964

Διαδικασία ἐργατικῶν διαφορῶν κατ' ἔφεσιν

Πρόεδρος ὁ κ. *Ι. Παπαδόπουλος*

Εἰσηγητὴς ὁ Πρωτοδίκης κ. *Β. Τατσόπουλος*

Δικηγόροι οἱ κ.κ. Ε. Λεοντιάδης, Χ. Καλογερόπουλος

Ὁ ἐνάγων καὶ ἤδη ἐκκαλῶν τεχνίτης ξυλουργὸς τυγχάνων, προσελήφθη παρὰ τοῦ ἐναγομέ-

και ἐφεσιβλήτου Ἑλληνικοῦ Δημοσίου διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 28275)1)2.28 Μαΐου 1951 ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐσωτερικῶν, ἐκδοθείσης βάσει τοῦ νομοθετικοῦ διατάγματος 180)1942, ὡς τοιοῦτος εἰς τὴν ἐν Ἀθήναις Γενικὴν Ἀποθήκην Χωροφυλακῆς, ἐννόμει συμβάσεως ἐξηρτημένης ἐργασίας ἰδιωτικοῦ δικαίου καὶ εἰργάσθη παρ' αὐτῇ μέχρι τῆς 11ης Μαρτίου 1964. Ἡ ἐργασία αὐτοῦ συνίστατο κατὰ 2)3 εἰς συσκευασίαν ἐντὸς κιβωτίων ἐκ ξύλου ἢ χάρτου τῶν πρὸς προώθησιν ὑλικῶν εἰς διαφόρους Ὑπηρεσίας τῆς Χωροφυλακῆς, εἰς ἐπισκευὴν ταύτων καὶ ἄλλας ἐπιβαρύνσεις καὶ κατὰ τὸ 1)3 εἰς ξυλουργικὰς οἰκοδομικὰς ἐργασίας, ἤτοι κατασκευὴν θυρῶν, παραθύρων, ἐπισκευὴν ταύτων, διαφόρων κτιρίων τῶν Ὑπηρεσιῶν χωροφυλακῆς, κουφωμάτων καὶ παραπηγμάτων.

Ὁ ἐνάγων ἀπὸ 1ης Ἀπριλίου 1959 μέχρι τῆς 30.6.1961 ἐλάμβανεν ἡμερομίσθιον 57 δραχμῶν, ἀπὸ τῆς 1.7.1961 — 11 Μαΐου 1964 ἐλάμβανεν ἡμερομίσθιον ἐκ δραχμῶν 80, συμφώνως πρὸς τὴν ὑπ' ἀριθ. 281)36)230)6)5.7.1961 κοινὴν ἀπόφασιν τῶν Ὑπουργῶν Ἐσωτερικῶν καὶ Οἰκονομικῶν, ἐκδοθεῖσαν, βάσει τοῦ ἄρθρου 38 § 1 τοῦ ν. δ)τος 4101)1960. Οὗτος διὰ τὸ 1)3 τῶν πραγματοποιηθέντων ἡμερομισθίων του δικαιοῦται τὸ ἐκ δραχμῶν 85 ἡμερομίσθιον, τὸ καθοριζόμενον ὑπὸ τῆς ἀπὸ 27 Ἰουνίου 1957 συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας τῶν ἐργατοτεχνιτῶν οἰκοδόμων ἁπάσης τῆς χώρας, ἥτις εἶναι ἐθνικὴ ὁμοιοεπαγγελματικὴ συλλογικὴ σύμβασις ἐργασίας, κηρυχθεῖσα δὲ ὑποχρεωτικὴ διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 27248)1957 κοινῆς ἀποφάσεως τῶν Ὑπουργῶν Συντονισμοῦ καὶ Ἐργασίας καὶ δημοσιευθεῖσα εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως, ἔχει ἐφαρμογὴν καὶ διὰ τὸ ἐναγόμενον Ἑλληνικὸν Δημόσιον ὡς πρὸς τοὺς συνδεομένους μετ' αὐτοῦ διὰ συμβάσεως ἐργασίας ἰδιωτικοῦ δικαίου (Α.Π. 670)1961, ΝοΒ 10, 425). Ἡ ἐν λόγῳ συλλογικὴ σύμβασις ἐργασίας κατισχύει καὶ τῆς ὑπ' ἀριθ. 281)36)230)6)5.7.1961 κοινῆς ἀποφάσεως τῶν Ὑπουργῶν Ἐσωτερικῶν καὶ Οἰκονομικῶν, ἐκδοθείσης κατ' ἐξουσιοδότησιν τοῦ ἄρθρου 38 § 1 τοῦ ν. δ)τος 4101)1960, κατ' ὀρθὴν ἑρμηνείαν τοῦ ὁποίου συνάγεται, ὅτι διὰ τῆς δοθείσης ἐξουσιοδοτήσεως δὲν ἠθέλησεν ὁ νομοθέτης, ὅπως τὰ βάσει ταύτης καθοριζόμενα ἡμερομίσθια διὰ κοινῆς ἀποφάσεως τῶν εἰρημένων Ὑπουργῶν εἶναι κατώτερα ἐκείνων, ἅτινα ὁρίζονται ὑπὸ τῶν συλλογικῶν συμβάσεων ἐργασίας καὶ δὴ τῶν ἐθνικῶν ὁμοιοεπαγγελματικῶν τοιούτων.

VI. ΩΡΑΙ ΕΡΓΑΣΙΑΣ

Παροχὴ ἐργασίας εἰς Σχολὴν Τουριστικῶν Ἐπαγγελμάτων

Πρόσληψις ὑπὸ τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τῆς Σχολῆς Τουριστικῶν Ἐπαγγελμάτων προσωπικοῦ ἐπὶ συμβάσει ἐργασίας ἰδιωτικοῦ δικαίου. — Καθορισμὸς τῶν τῆς προσλήψεως, μισθοδοσίας κλπ. τοῦ πάσης φύσεως προσωπικοῦ τῆς Σχολῆς δι' εἰδικῶν Κανονισμῶν, συνταχθησομένων ὑπὸ τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τῆς Σχολῆς, καὶ ἐγκριθησομένων ὑπὸ τοῦ Ὑπουργοῦ Προεδρίας τῆς Κυβερνήσεως καὶ δημοσιευομένων εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως. — Ἔλλειψις περὶ τῆς 30.11.1960 εἰδικοῦ ὡραρίου ἐργασίας τοῦ ἐπὶ συμβάσει ἐργασίας ἰδιωτικοῦ δικαίου προσωπικοῦ Γραφείων τῆς Σχολῆς. — Ἐφαρμογὴ ἐπὶ τούτου τοῦ ὡραρίου τοῦ ἄρθρου 18 τοῦ Π. Δ 8.4.1932. — Ἀρχὴ ἴσης μεταχειρίσεως μισθωτῶν. — Ἐφαρμογὴ ἀπὸ 30.11.1960 ὡραρίου ἐργασίας τῶν δημοσίων ὑπαλλήλων.

Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν 24794)1964

Διαδικασία ἐργατικῶν διαφορῶν κατ' ἔφεσιν

Πρόεδρος ὁ κ. *Ι. Παπαδόπουλος*

Εἰσηγητὴς ὁ Πρωτοδίκης κ. *Ι. Νεγριάννης*

Δικηγόροι οἱ κ.κ. Ε. Ἀνδριανάκης, Ν. Εὐαγγελόπουλος

Διὰ τῆς ἀγωγῆς, ἐφ' ἧς ἡ ἐκκαλουμένη ἀπόφασις, ὁ ἐνάγων, ὑπ' ἐκκαλῶν, ἐξέθεσεν, ὅτι προσελήφθη δυνάμει συμβάσεως ἐργασίας ἰδιωτικοῦ δικαίου ὡς λογιστὴς τοῦ ἐναγομένου, ὑπηρετήσας ἀπὸ 1.1 1960 μέχρις 7.11.1961, καὶ ἠτήσατο, μεταξὺ ἄλλων, περὶ ὧν νῦν δὲν πρόκειται, ἀποζημίωσιν διὰ παράνομον ὑπερωριακὴν ἐργασίαν, κατὰ τὴν ἀξίαν τῆς ὁποίας τὸ ἐναγόμενον κατέστη ἀδικαιολογήτως πλουσιώτερον εἰς βάρος τοῦ ἐνάγοντος μετὰ προσαυξήσεως 75 ο)ο καὶ β) προσαυξήσεως 75 ο)ο δι' ἐργασίαν Κυριακῶν. Ὁ Πρωτοδίκης ἀπέρριψε τὴν ἀγωγήν.

Κατὰ τὸ ἄρθρον 13 τοῦ ν.δ. 3594)1956 τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον τῆς Σχολῆς Τουριστικῶν Ἐπαγγελμάτων προσλαμβάνει δι' ἀποφάσεών του ἐπὶ συμβάσει ἐργασίας ἰδιωτικοῦ δικαίου τὸ πέραν τοῦ πακτικοῦ ἀναγκαιοῦν εἰς τὴν Σχολὴν καὶ τὰ διδακτήρια αὐτῆς προσωπικόν. Κατὰ δὲ τὸ ἄρθρον 9 τοῦ νόμου 3032)1960 περὶ συμπληρώσεως τοῦ ν.δ. 3954)1950 «περὶ Σχολῆς Τουριστικῶν Ἐπαγγελμάτων» δι' εἰδικῶν Κανονισμῶν, συνταχθησομένων ὑπὸ τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τῆς Σχολῆς Τουριστικῶν Ἐπαγγελμάτων καὶ ἐγκριθησομένων ὑπὸ τοῦ Ὑπουργοῦ τῆς Προεδρίας τῆς Κυβερνήσεως, δημοσιευομένων εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως, καθορίζονται τὰ τῆς προσλήψεως, διαθέσεως, μισθοδοσίας, βαθμολογικῆς ἐξελίξεως κλπ. τοῦ πάσης φύσεως προσωπικοῦ τῆς Σχολῆς Τουριστικῶν Ἐπαγγελμάτων, μὴ ἐχουσῶν ἐν προκειμένῳ ἐφαρμογὴν τῶν διατάξεων τοῦ νόμου 1811)1951, ὡς οὗτος μεταγενεστέρως ἐτροποποιήθη, συνεπληρώθη καὶ ἐφαρμόζεται, συμφώνως τῷ ἀπὸ 23)24.12.1955 ν.δ. ἐπὶ ὑπαλλήλων Ν.Π.Δ.Δ. Ἐπὶ τῇ βάσει τῆς διὰ τῆς διατάξεως ταύτης χορηγηθείσης ἐξουσιοδοτήσεως ἐξεδόθη ὁ Κανονισμὸς ὀργανώσεως τῶν Ὑπηρεσιῶν καὶ καταστάσεως τοῦ προσωπικοῦ τῆς Σχολῆς Τουριστικῶν Ἐπαγγελμάτων, ἐγκριθεὶς διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 55455)1960 ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Προεδρίας Κυβερνήσεως (Φ.Ε.Κ. Β' 486)30.11.1960), ἐχων ἰσχὺν νόμου ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεώς του εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως κατὰ τὸ ἄρθρον 95 αὐτοῦ, ἤτοι ἀπὸ 30.11.1960. Διὰ τοῦ ἄρθρου 24 αὐτοῦ ὡρίσθη, ὅτι οἱ διοικητικοὶ ὑπάλληλοι τῆς Σχολῆς, μεταξὺ τῶν ὁποίων περιλαμβάνονται οἱ λογισταί, κατὰ

τὸ ἄρθρον 25 τοῦ ἰδίου Κανονισμοῦ, διακρίνονται εἰς μονίμους, ἐπὶ συμβάσει, τακτικοὺς καὶ ἐκτάκτους (παράγραφος 1). Κατὰ δὲ τὰς παραγράφους 2 καὶ 5 τοῦ ἰδίου ἄρθρου οἱ ἐπὶ συμβάσει καὶ οἱ ἔκτακτοι ὑπάλληλοι τῆς Σχολῆς προσλαμβάνονται ἐπὶ συμβάσει ἰδιωτικοῦ δικαίου. Κατὰ δὲ τὸ ἄρθρον 55 τοῦ ἰδίου Κανονισμοῦ, τὸ ὁποῖον περιλαμβάνεται ἐν τῷ κεφαλαίῳ περὶ θεμελιωδῶν καθηκόντων τοῦ προσωπικοῦ τῆς Σχολῆς, οἱ ἰσχύουσαι ἑκάστοτε διατάξεις περὶ ὡρῶν ἐργασίας καὶ ἡμερῶν ἀργίας τῶν δημοσίων ὑπαλλήλων ἐφαρμόζονται καὶ ἐπὶ τῶν ὑπαλλήλων τῆς Σχολῆς, ἐφ' ὅσον οἱ ὑπηρεσιακαὶ ἀνάγκαι δὲν ἐπιβάλλουσι τὴν τροποποίησιν των ὑπὸ τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου.

Ἐκ τοῦ συνδυασμοῦ τῶν διατάξεων τούτων σαφῶς προκύπτει, ὅτι πρὸ τῆς 30.11.1960 δὲν ὑφίστατο εἰδικὸν ὡράριον ἐργασίας τοῦ ἐπὶ συμβάσει ἐργασίας ἰδιωτικοῦ δικαίου προσωπικοῦ Γραφείων τῆς Σχολῆς Τουριστικῶν Ἐπαγγελμάτων. Δοθέντος ὅμως ὅτι οἱ ἐπὶ συμβάσει ἐργασίας ἰδιωτικοῦ δικαίου ὑπάλληλοι τοῦ Δημοσίου καὶ τῶν Ν.Π.Δ.Δ. δὲν διαφέρουν ἀπὸ ἀπόψεως ὅρων καὶ συνθηκῶν παροχῆς ἐργασίας πρὸς τοὺς ὑπαλλήλους ἰδιωτικῶν ἐπιχειρήσεων δέον ὅπως γίνῃ δεκτόν, ὅτι ἐπὶ τῶν ἐν λόγῳ ὑπαλλήλων Γραφείου ἔχει ἐφαρμογὴν τὸ ἄρθρον 18 § 1 τοῦ π.δ. τῆς 8.4.1932, τὸ καθορίζον τὸ θῶρον ὡς ἀνώτατον ὅριον ἡμερησίας ἀπασχολήσεως (Νομ. Συμβουλίου Κράτους 19)1962, ΕΕΔ 21, 178. Νομ. Συμβουλίου Κράτους 19)1962, ΕΕΔ 21, 178, 53)1964, ΕΕΔ 23, 304, Πρωτ. Ἀθηνῶν 1ε043)1962, ΕΕΔ 21, 1320).

Ἐξ ἄλλου ἡ ἀρχὴ τῆς ἴσης μεταχειρίσεως τῶν ὑπὸ τὰς αὐτὰς συνθήκας ἐργαζομένων προϋποθέτει, ἐκτὸς τῶν λοιπῶν ὅρων ἐφαρμογῆς της, τὴν ἔλλειψιν ἄλλοθεν δεσμεύσεως τινος, ἀποκλειούσης τὸ ἀδικαιολόγητον τῆς διαφόρου μεταχειρίσεως (Α.Π. 337)1964). Κατ' ἀκολουθίαν διὰ τὸ πρὸ τῆς 30.11.1960 διάστημα δὲν ἔχει ἐφαρμογὴν ἐπὶ τοῦ ἰδιωτικοῦ προσωπικοῦ Γραφείων, συμφώνως πρὸς τὴν ἀρχὴν τῆς ἴσης μεταχειρίσεως, τὸ ὡράριον ἐργασίας τοῦ μονίμου προσωπικοῦ τῆς Σχολῆς Τουριστικῶν Ἐπαγγελμάτων, τὸ καθοριζόμενον κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 50 § 2 τοῦ ν. 1811)1951 (Ὑπαλληλικοῦ Κώδικος), ὡς αὕτη ἐτροποποιήθη διὰ τοῦ ἄρθρου 8 § 2 τοῦ διατάγματος τῆς 23)24.12.1955 «περὶ ἐφαρμογῆς τοῦ Ὑπαλληλικοῦ Κώδικος ἐπὶ τῶν ὑπαλλήλων τῶν Ν.Π.Δ.Δ.», διότι τὸ τελευταῖον δὲν καθορίζεται ἐκουσίως ὑπὸ τοῦ ἐργοδότου. Ἀπὸ τῆς 30.11.1960 ὅμως ἐπὶ τοῦ ἐν λόγῳ προσωπικοῦ Γραφείων ἐφαρμόζεται τὸ ὡράριον ἐργασίας τῶν δημοσίων ὑπαλλήλων, ἤτοι 36 ὡρῶν ἑβδομαδιαίως κατὰ τοὺς θερινοὺς μῆνας (ἀπὸ 15 Ἰουνίου ἕως 15 Σεπτεμβρίου ἑκάστου ἔτους), καὶ 42 ὡρῶν ἑβδομαδιαίως κατὰ τοὺς ὑπολοίπους μῆνας, ἐφ' ὅσον αἱ ὑπηρεσιακαὶ ἀνάγκαι δὲν ἐπιβάλλουν τὴν τροποποίησιν τῶν ὑπὸ τοῦ Δ.Σ. τῆς Σχολῆς, οὐχὶ ὅμως πέραν τοῦ θώρου ἡμερησίως.

VII. ΝΟΣΗΛΕΥΤΙΚΑ ΙΔΡΥΜΑΤΑ

Δέσμευσις ἐργοδοτῶν ἐκ συλλογικῶν συμβάσεων ἐργασίας

Σύνδεσις, κατ' ἄρθρον 17 Ν.δ. 3097)1954, ἅπαντος τοῦ προσωπικοῦ τῶν Νοσηλευτικῶν Ἱδρυμάτων τοῦ Ν.δ. 2592)1953 μετὰ τούτων διὰ σχέσεως τοῦ δημοσίου δικαίου, πλὴν τοῦ εἰς εἰδικοὺς ὀργανισμοὺς ἀλλως ὁριζομένου. — Ὑπόληψις προσωπικοῦ ἐπὶ σχέσει ἰδιωτικοῦ δικαίου ὑπὸ τοῦ Ἰατρικοῦ Ἱδρύματος Κοινωνικῆς Προνοίας. — Δέσμευσις ἐργοδοτῶν ὑπὸ ἐθνικῆς ὁμοιοεπαγγελματικῆς, συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας, ἡμερομισθίου, ὑποχρεωτικῆς δι' ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας. — Συλλογικὴ σύμβασις ἐργασίας οἰκοδόμων τῆς 27 Ἰουνίου 1967. — Παροχὴ ἐργασίας ἐλαιοχρωματιστοῦ. — Καθορισμὸς ἡμερομισθίου ὑπὸ τῆς ἀνωτέρω συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας, ἐφ' ὅσον ὅμως ἡ ἐργασία τοῦ ἐλαιοχρωματιστοῦ ἔχει σχέσιν μὲ οἰκοδομάς

Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν 22612)1964

Διαδικασία ἐργατικῶν διαφορῶν κατ' ἔφεσιν

Πρόεδρος ὁ κ. *Ι. Παπαδόπουλος*

Εἰσηγητὴς ὁ Πρωτοδίκης κ. *Κ. Σιδέρης*

Δικηγόροι οἱ κ.κ. Α. Παπαντωνόπουλος, Δ. Παντελῆς

Κατὰ τὸ ἄρθρον 17 ν.δ. 3097)1954 «περὶ τροποποιήσεως καὶ συμπληρώσεως τοῦ ν.δ. 2592)1953 περὶ ὀργανώσεως ἰατρικῆς ἀντιλήψεως», «ὅταν τὸ προσωπικὸν τῶν νοσηλευτικῶν ἱδρυμάτων τοῦ ν.δ. 2592)1953 συνδέεται μετὰ τοῦ Ἱδρύματος διὰ σχέσεως ἐργασίας δημοσίου δικαίου, πλὴν τοῦ εἰς εἰδικοὺς ὀργανισμοὺς ἀλλως ὁριζομένου». Ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 17 Κεφ. ΙΙΙ. Γ. τοῦ ὑπηρεσιακοῦ ὀργανισμοῦ τοῦ ἐναγομένου, κυρωθέντος διὰ τοῦ ἄρθρου πρώτου τοῦ β.δ. 170/1960, προβλέπεται ἡ ἐπὶ σχέσει μισθώσεως ἐργασίας ἰδιωτικοῦ δικαίου πρόσληψις προσωπικοῦ, μεταξὺ ἄλλων, καὶ τῆς εἰδικότητος ὑδροελαιοχρωματιστοῦ. Ὁ ὀργανισμὸς οὗτος κατηρτίσθη παρὰ τοῦ Γενικοῦ Συμβουλίου τοῦ ἐναγομένου Ἱδρύματος καὶ ἐκυρώθη παρὰ τῆς Ἐκτελεστικῆς Ἐξουσίας, δυνάμει τῶν ἄρθρων 4 § 2 καὶ 4 καὶ 5 τοῦ νόμου 3692)1957, ὡς ἡ παράγραφος 2 τοῦ ἄρθρου 4 θεσπίζει τὰ ἀκόλουθα: Ἡ περαιτέρω διάρθρωσις τῆς κατὰ τὰς διατάξεις τῆς προηγουμένης παραγράφου βασικῶς συγκροτουμένης Κεντρικῆς Ὑπηρεσίας τοῦ Π.Ι.Κ.Π.Α., ἡ συγκρότησις καὶ διάρθρωσις τῶν λοιπῶν Κεντρικῶν καὶ Περιφερειακῶν αὐτοῦ Ὑπηρεσιῶν, αἱ ἁρμοδιότητες ἑκάστου τούτων, αἱ πρὸς στελέχωσιν αὐτῶν δι' ὑπαλληλικοῦ προσωπικοῦ τακτικαὶ θέσεις καὶ ἔκτακτοι τυχὸν τοιαῦται, ὡς καὶ τὰ δι' ἑκάστην θέσιν ἀπαιτούμενα γενικά, ὡς καὶ εἰδικὰ τυπικὰ καὶ οὐσιαστικὰ προσόντα τοῦ προσωπικοῦ, θὰ καθορίζωνται διὰ τοῦ ὑπηρεσιακοῦ ὀργανισμοῦ τοῦ Π.Ι.Κ.Π.Α. Κατὰ τὴν σαφῆ ἔννοιαν τῆς ἐν λόγῳ διατάξεως παρεισχέθη δι' αὐτῆς πρὸς τὰ ὄργανα, τὰ ἐπιφορτισθέντα μὲ τὴν κατάρτισιν καὶ τὴν κύρωσιν τοῦ ὑπηρεσιακοῦ ὀργανισμοῦ τοῦ ἐναγομένου Ἱδρύματος, εὐρυτάτη ἐξουσιοδότησις, ἤτοι, ἐν ὄψει τῶν σκοπῶν τοῦ Ἱδρύματος (ἄρθρον 3 νόμου 3692)1957),

τῶν ἀναγκῶν αὐτοῦ καὶ τῶν οἰκονομικῶν του δυνατοτήτων, προβῶσιν εἰς τὴν ὁλοκλήρωσιν τῆς Κεντρικῆς Ὑπηρεσίας τοῦ ἐναγομένου καὶ ἐν ταυτῷ συγκροτήσωσι καὶ διαρθρώσωσιν ἐξ ὑπαρχῆς τὰς λοιπὰς αὐτοῦ Ὑπηρεσίας ἄνευ οἱουδήποτε περιορισμοῦ. Ἐκέκτητο οὕτω τὰ δργανα ἐκεῖνα τὴν ἐξουσίαν, ὅπως, οὐν τοῖς ἄλλοις, ἐρίσωσιν Ὑπηρεσίας, ὧν τὸ ἀναγκαῖον προσωπικὸν ὧν προσλαμβάνεται ἐπὶ σχέσει ἐργασίας ἰδιωτικοῦ δικαίου (Α.Π. 212)1964, ΕΕΔ 23, 476). Παρέπεται ἑπομένως ἐκ τῶν προεκτεθέντων, ὅτι ἡ διάταξις τοῦ ἄρθρου 17 τοῦ ὡς ἄνω νέου ὀργανισμοῦ τοῦ μεταξὺ τῶν Ἱδρυμάτων τοῦ ν.δ. 2592)1953 περιλαμβανομένου ἐναγομένου Ἱδρύματος, δι' ἧς, ὡς προερρέθη, προβλέπεται ἡ ἐπὶ συμβάσει ἐργασίας ἰδιωτικοῦ δικαίου πρόσληψις τεχνικοῦ προσωπικοῦ τῶν ἐν αὐτῇ εἰδικῶς καθοριζομένων εἰδικοτήτων, ἐν εἷς καὶ ἡ τοῦ ὑδροελαιοχρωματιστοῦ, κεῖται ἐντὸς τῆς ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 4 § 2 τοῦ νόμου 3692)1957 ἀπορρεούσης ἐξουσιοδοτήσεως (Α.Π. 212)1964, ΕΕΔ 23, 476). Ταῦτα δεχθεῖσα καὶ ἡ ἐκκαλουμένη ἀπόφασις καὶ ἀποφηναμένη περαιτέρω ὅτι ὁ ἐνάγων - ἐφεσίβλητος προσελήφθη τῇ 4.2.1962 παρὰ τοῦ ἐναγομένου - ἐκκαλουμένου Ἱδρύματος κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 17 Κεφ. ΙΙΙ. Γ τοῦ Ὑπηρεσιακοῦ αὐτοῦ ὀργανισμοῦ, κυρωθέντος διὰ τοῦ β.δ. 170)1960, ἐπὶ συμβάσει ἐργασίας ἰδιωτικοῦ δικαίου ὡς τεχνίτης ὑδροελαιοχρωματιστὴς παρὰ τῇ εἰδικῇ Ὑπηρεσίᾳ τοῦ Κέντρου Ἀποκαταστάσεως Ἀναπήρων Παίδων Βούλας καὶ ὅτι, κατ' ἀκολουθίαν, ἡ ἐνδικος ἀγωγή, ἐπιδιώκουσα τὴν ὑπὸ τοῦ ἐναγομένου καταβολὴν εἰς τὸν ἐνάγοντα τῆς διαφορᾶς μετοξὺ τοῦ καταβληθέντος εἰς αὐτὸν ἀπὸ 4.2.1962 ἕως 30.9.1963 ἡμερομισθίου καὶ ἐκείνου, ὅπερ ἐδικαιοῦτο ἐπὶ τῇ βάσει τῶν ἰσχυουσῶν συλλογικῶν συμβάσεων ἐργατοτεχνιτῶν οἰκοδόμων, ὡς καὶ τὴν κατὰ τὸ χρονικὸν τοῦτο διάστημα προκύπτουσαν διαφορὰν δώρων Πάσχα καὶ Χριστουγέννων, ἁρμοδίως λόγῳ ὕλης εἰσήχθη πρὸς κρίσιν κατὰ τὴν εἰδικὴν περὶ ἐργατικῶν διαφορῶν διαδικασίαν τοῦ κωδικοποιηθέντος νόμου ΓΠΟΔ, ὡς μεταγενεστέρως ἐτροποποιήθη, ὀρθῶς τὰς διαληφθείσας διατάξεις ἠρμήνευσε καὶ ἐφήρμοσε καὶ ἀπορριπτέος, ὡς ἀβάσιμος, εἶναι ὁ ἐναντίος πρῶτος λόγος ἐφέσεως.

Ἐκ τῶν συνδεδυασμένων διατάξεων τῶν ἄρθρων 1, 2, 5 §§ 2 καὶ 3, 7, 21 §§ 1 καὶ 2 τοῦ νόμου 3239)1955 σαφῶς προκύπτει, ὅτι ἐθνικὴ ὁμοιοεπαγγελματικὴ συλλογικὴ σύμβασις ἐργασίας, κηρυχθεῖσα ὑποχρεωτικὴ δι' ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας ἢ ὑπογραφεῖσα παρουσίᾳ τοῦ αὐτοῦ Ὑπουργοῦ ἢ τοῦ παρ' αὐτοῦ εἰδικῶς ἐξουσιοδοτηθέντος ὀργάνου, δεσμεύει ἀπὸ τῆς εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως δημοσιεύσεώς της τὸ σύνολον τῶν ἐργοδοτῶν καὶ μισθωτῶν τοῦ ἐπαγγέλματος, ὅπερ ὁρᾷ καὶ διὰ τὴν ἣν ἰσχύει περιφέρειον. Κατὰ ταῦτα ἡ ἀπὸ 27.6.1957 συλλογικὴ σύμβασις ἐργασίας, ὡς αὕτη τροποποιηθεῖσα διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 27248)1957 ὑπουργικῆς ἀποφάσεως, ἐδημοσιεύθη εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως, ρητῶς χαρακτηριζομένη ὡς ὁμοιοεπαγγελματικὴ συλλογικὴ σύμβασις ἐργασίας καὶ οὖσα πράγματι τοιαύτη, ὑπογραφεῖσα ἐπὶ παρουσίᾳ τοῦ εἰδικῶς πρὸς τοῦτο ἐξουσιοδοτηθέντος Εἰδικοῦ Ἐπιθεωρητοῦ τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας, δεσμεύει πάντας ἐν γένει τοὺς ἐργοδότας, τοὺς ἀπασχολοῦντας ἐν σχέσει ἐργασίας ἰδιωτικοῦ δικαίου ἐργατοτεχνίτας τῶν ἐν οὕτῃ προβλεπομένων εἰδικοτήτων, ἐν αἷς καὶ τοὺς ἐλαιοχρωματιστάς, ἐφ' ὅσον ὅμως ἡ ὑπὸ τῶν τελευταίων τούτων παρεχομένη ἐργασία σχέσιν ἔχει μὲ τὰς οἰκοδομάς (Α.Π. 335)1963, ΕΕΔ 22, 799, Α.Π. 670)1961, ΕΕΔ 21, 147).

Ἐν προκειμένῳ ἐβεβαιώθη, ὅτι ὁ ἐνάγων - ἐφεσίβλητος προσελήφθη παρὰ τοῦ ἐναγομένου - ἐκκαλοῦντος Ἱδρύματος τὴν 4.2.1962 κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 17 Κεφ. ΙΙΙ τοῦ διὰ τοῦ β.δ. 170)1960 κυρωθέντος ὀργανισμοῦ αὐτοῦ ἐπὶ συμβάσει ἐργασίας ἰδιωτικοῦ δικαίου διαρκείας ἓξ μηνῶν ὡς ὑδροελαιοχρωματιστὴς παρὰ τῇ εἰδικῇ Ὑπηρεσίᾳ τοῦ Κέντρου Ἀποκαταστάσεως Ἀναπήρων Βούλας τοῦ ἐναγομένου. Ἡ σύμβασις αὕτη, λήξασα τὴν 14.11.1962, ἀνετιθη δι' ὁρίστου χρόνου. Περαιτέρω ἐβεβαιώθη, ὅτι ὁ ἐνάγων εἰργάσθη καθ' ὅλον τὸν κρίσιμον ἐν προκειμένῳ ἀπὸ 4.2.1962 ἕως 30.9.1963 χρόνον, ἀπασχοληθεὶς μὲ τὸν ἐλαιοχρωματισμὸν (βαφὴν) τῶν κλινῶν καὶ τῶν διαφόρων ἐπίπλων τοῦ ὡς εἴρηται νοσοκομείου τοῦ ἐναγομένου, οὐδόλως δὲ ἀπησχολήθη, ἔστω καὶ παρέργως, εἰς ἐργασίας ὑδροελαιοχρωματισμοῦ τῶν κτιριακῶν ἐγκαταστάσεων τοῦ ἐν λόγῳ νοσοκομείου. Ἑπομένως ὁ ἐνάγων, ἐφ' ὅσον, κατὰ τὰ ἐκτεθέντα, δὲν ἀπησχολήθη εἰς ἐργασίας ὑδροελαιοχρωματισμοῦ τῶν κτιριακῶν ἐγκαταστάσεων τοῦ ἐναγομένου, δὲν ἐδικαιοῦτο τοῦ ὑπὸ τῆς συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας τῆς 27.6.1957 διὰ τοὺς τεχνίτας ὑδροελαιοχρωματιστὰς ὁριζομένου ἐκ δραχμῶν 95 ἡμερομισθίου, ἀλλὰ τοῦ τοιούτου τοῦ ἀνειδικεύτου ἐργάτου, ὅπερ καὶ τῷ κατεβάλλετο πλήρες. Ὅθεν ἐσφαλεν ἡ ἐκκαλουμένη ἀπόφασις ἀντιθέτως κρίνασα καὶ ἐπιδικάσασα τὴν διαφορὰν μισθῶν καὶ δώρων τοῦ ὡς ἄνω κρισίμου διαστήματος τὸ ἐκ δραχμῶν 15.385 αἰτηθὲν ποσὸν καὶ, δεκτοῦ καθισταμένου τοῦ σχετικοῦ δευτέρου λόγου ἐφέσεως, δέον ὅπως μεταρρυθμισθῇ, ἐπὶ τῷ τέλει ὅπως ἀπορριφθῇ κατ' οὐσίαν ἡ ἐνδικος ἀγωγή.

VIII. ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΔΙΚΟΝΟΜΙΑ

Ἐκκαθάρισις δικαστικῶν ἐξόδων ἐπὶ παραιτήσεως δικογράφου ἀγωγῆς κατὰ τὴν ἐργατικὴν διαδικασίαν.

Ἁρμόδιος ὁ κατὰ τὴν ἐργατικὴν διαδικασίαν Δικαστής.—Τηρητέα διαδικασία.—Ὁριστικὴ ἡ κατὰ τὴν διαδικασίαν ταύτην ἐκδιδομένη ἀπόφασις, μὴ ὑποκειμένη εἰς οὐδὲν ἔνδικον μέσον, πλὴν τοῦ τῆς ἀνακοπῆς τοῦ ἄρθρου 235 Πολιτ. Δικονομίας.—Διεξαγωγὴ ἐργατικῆς διαδικασίας διὰ ζώσης, μὴ ὑποχρεωτικῆς τῆς κατατθέσεως προτάσεων.—Κατάθεσις εἰς περίπτωσιν ὑποβολῆς προτάσεων μέχρι τῆς συζητήσεως τῆς ὑποθέσεως.—Δικαίωμα ἀμοιβῆς δι' αὐτὰς δικηγόρου.

Πρωτοδίκου Τρικάλων 108)1964

Διαδικασία ἐργατικῶν διαφορῶν

Πρωτοδίκης ὁ κ. *Ἀπόστ. Μπάγιας*

Δικηγόροι οἱ κ.κ. Ι. Σφάλτγκας, Β. Καραμέτος

Ἐκ τῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρου 487 § 3 τῆς

Πολ. Δικονομίας, καθ' ἣν τὰ ἔξοδα, εἰς τὴν κατα-βολὴν τῶν ὁποίων εἶναι ὑπόχρεως ὁ παραι-τούμενος ἀπὸ ἀγωγῆς, τὴν ὁποίαν ἤγειρε, ἡ διαδικαστικῆς πράξεως, τὴν ὁποίαν ἐνήργησεν, ἐκ-καθορίζονται ὑπὸ τοῦ Προέδρου τοῦ Δικαστηρίου, ἐνώπιον τοῦ ὁποίου ἀπηνθύνετο ἡ ἀγωγὴ ἢ διεξήχθη ἡ διαδικαστική, ἐν σχέσει πρὸς τὴν ἐκ-κρεμοῦσαν ἀγωγήν, πρᾶξις, συνάγεται σαφῶς, ὅτι ἡ οὕτωσι ἱδρυομένη ἁρμοδιότης πρεσβεύθε-τει δίκην ἐκκρεμοῦσαν ἐνώπιον πολυμελοῦς Δικα-στηρίου. Ἐκ τῶν διατάξεων ὅμως τῶν ἄρθρων 1 καὶ 16 τοῦ ν. ΓΨΟΔ', ὡς οὗτος ἰσχύει νῦν, προ-κύπτει, ὅτι ἡ ἀγωγή, ἧτις ἤγειρεται ἐνώπιον τοῦ κατὰ τὴν διαδικασίαν τοῦ νόμου τούτου δικά-ζοντος Πρωτοδικείου, ἐὰν εἶναι ἀγωγὴ ἀπευθυνο-μένη ἐνώπιον μέλους τοῦ Πρωτοδικείου, ὡς δικα-στοῦ, ἐνεργοῦντος ἐπὶ διαδικαστικῆς πράξεως πρὸς διεξαγωγὴν δίκης ἐπὶ διαφορᾶς εἰσηγμένης ἐνώπιον τοῦ Δικαστηρίου τούτου, ἀλλ' ἀγωγὴ ἀπευθυνομένη ἐνώπιον Δικαστοῦ, συνιστῶντος μό-νον αὐτοῦ εἰδικόν, ἀνεξάρτητον τοῦ Πρωτοδικεί-ου, Δικαστήριον, ἀφοῦ τὸ Πρωτοδικεῖον, ὡς δι-καιοδοτικὴ ἁρμοδιότης, ἔχει ἐναντι αὐτοῦ θέσιν Ἐφετείου, δι' ὃ καὶ ὁ κατὰ τὴν ρηθεῖσαν διαδι-κασίαν δικάζων Δικαστὴς εἶναι ἁρμόδιος διὰ τὴν ἐκκαθάρισιν δικαστικῶν δαπανῶν, προκυπτουσῶν ἐκ τούτης (Πρ. Πρωτ. Ἀθ. 7394)1954, ΕΕΔ 14, σελ. 596, Πρωτ.κου Τριπ. 4)1962, ΝοΒ 11, σελ. 516).

Ἐξ ἑτέρου, μὴ ὁριζόντος τοῦ ἄρθρου 487 § 3 τῆς Πολ. Δικονομίας τὴν πρὸς τοῦτο ἀκολουθη-τέαν διαδικασίαν, τηρεῖται, κατὰ τὴν τοιαύτην ἐκκαθάρισιν, ἡ ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 634 τῆς Πολ. Δι-κονομίας ὁριζομένη διαδικασία (Ἀποστολοπούλου, Ὁ Πρόεδρος Πρωτοδικῶν § 494 σελ. 665), ἣν ὀφείλει νὰ τηρήσῃ καὶ ὁ κατὰ τὴν διαδικα-σίαν τοῦ νόμου ΓΨΟΔ' δικάζων Δικαστὴς ἐν πε-ριπτώσει ὑποβολῆς αἰτήσεως πρὸς ἐκκαθάρισιν κατοβλητέας δικαστικῆς δαπάνης ἐξ ἐργατικῆς διαφορᾶς. Ἡ κατὰ τὴν διαδικασίαν ταύτην ἐκ-διδομένη ἀπόφασις εἶναι ὁριστικὴ καὶ δὲν ὑπό-κειται εἰς οὐδὲν ἔνδικον μέσον, πλὴν τοῦ τῆς ἀ-νακοπῆς τοῦ ἄρθρου 235 τῆς Πολ. Δικ., καὶ ἐφ' ὅσον ὁ καθ' οὗ δὲν ἐκλήθη, ἵνα παραστῇ κατὰ τὴν συζήτησιν, δεδέικται ὅτι δὲν ἐπιβάλλεται κατὰ τὴν ἐκδίκασιν τῆς αἰτήσεως ἡ κλήτευσις τού-του ὑποχρεωτικῶς (βλ. Ἀποστολοπούλου, ἔνθ' ἀνωτ.). Ὅθεν ἡ ὑπὸ κρίσιν αἴτησις, δι' ἧς διώ-κεται ἡ ἐκκαθάρισις τῆς δικαστικῆς δαπάνης τῆς αἰτούσης, εἰς ἣν αὕτη ὑπεβλήθη, ἕνεκεν τῶν ἐν αὐτῇ ἀναφερομένων πράξεων πρὸς ἄμυναν κατὰ τῆς παρὰ τοῦ καθ' οὗ καὶ κατ' αὐτῆς ἀσκηθεί-σης ἀπὸ 28 Σεπτεμβρίου 1964 ἀγωγῆς ἐνώπιον τοῦ κατὰ τὴν διαδικασίαν τοῦ νόμου ΓΨΟΔ δι-κάζοντος Πρωτοδικείου, νομίμως καὶ ἁρμοδίως φέ-ρεται ἐνώπιον ἡμῶν πρὸς συζήτησιν (κλητευθέν-τος δ' ἅμα καὶ τοῦ καθ' οὗ), καὶ ἐξεταστέα κατ' οὐσίαν ἀποβαίνει.

Ἀρκούντως ἐβεβαιώθημεν, ὅτι ὁ καθ' οὗ ἡ αἴ-τησις παραγγελθεῖσα, κατὰ τὴν δικάσιμον τῆς 11ης Νοεμβρίου 1964, τῆς ἐν τῇ ἠγουμένῃ σκέψει ἀνα-φερομένης ἀγωγῆς τοῦ ἐνώπιον τοῦ Ἐργατοδι-κείου Τρικάλων καὶ προσεφέρθη εἰς τὴν κατοβολὴν τῆς δικαστικῆς δαπάνης τῆς ἀντιδίκου του. Ὅσον ἀφορᾷ τὰ δικαστικὰ ἔξοδα, εἰς ἃ ὑπεβλήθη ἡ αἰ-τοῦσα, δὲν ἐβεβαιώθημεν, ὅτι ὁ ἐν Καλαμπάκᾳ λογιστὴς τῆς ἀπησχολήθη μὲ τὴν συλλογὴν ἀ-ποδεικτικοῦ ὑλικοῦ (κατασταθέντων πληρωμῆς κλπ.) πρὸς ἀπόκρουσιν τῆς ὡς ἄνω ἀγωγῆς καὶ ὅτι μετέφερε τοῦτο ἀπὸ τῆς προαναφερθείσης πό-λεως εἰς τὸν ἐν Τρικάλοις πληρεξούσιόν της δικη-γόρον, καθ' ὅσον τοιοῦτον ὑλικὸν δὲν ἐτέθη ὑπ' ὄψιν ἡμῶν, οὐδ' ἄλλως τε ἐπικαλεῖται ἡ αἰτοῦ-σα ποῖον ἦτο τοῦτο, δι' ὃ καὶ τὰ ὑπ' ἀριθ. 1 καὶ 2 κονδύλια τῆς ὑπὸ κρίσιν αἰτήσεως διὰ πο-σὰ ἀντιστοίχως 200 καὶ 36 δραχμῶν εἶναι ἀπορ-ριπτέα, ὡς ἀβάσιμα. Περαιτέρω ναὶ μὲν ἡ συζή-τησις κατὰ τὴν ἐργατικὴν διαδικασίαν διεξάγε-ται διὰ ζώσης, ἡ δὲ κατάθεσις προτάσεων δὲν εἶναι ὑποχρεωτική (Α.Π. 518)1957, ΕΕΔ 16, σελ. 395, Πρ. Χαλκ. 229)1962, ΕΕΔ 21, σελ. 1324), πλὴν ὅμως ἐν περιπτώσει ὑποβολῆς προτάσεων κατὰ τὴν διαδικασίαν ταύτην δέον, ὅπως κατα-τίθενται μέχρι τῆς συζητήσεως τῆς ὑποθέσεως (Πρ. Ἀθ. 2386)1954, ΕΕΔ 13, σελ. 430), δι' ὃ καὶ μόνον ὑπὸ τὴν προεκτεθεῖσαν προϋπόθεσιν δικαιοῦ-ται ἀμοιβῆς ὁ πληρεξούσιος δικηγόρος, ἔστω καὶ ἂν ὁ ἀντίδικος αὐτοῦ παρῃτήθη τοῦ δικηγράφου του μετὰ τὴν κατάθεσιν τῶν προτάσεων καὶ πρὸ τῆς συζητήσεως αὐτοῦ προσφερθεὶς εἰς τὴν δικαστι-κὴν δαπάνην, διότι καὶ πρόωρος κατάθεσις, ἐπά-γεται ἐννόμους συνεπείας (Προέδρου Ἐφετ. Πα-τρῶν 127)1946, Θέμ. ΝΗ' 78, Προέδρου Πρωτ. Παρισσίδος 35)1961, ΝοΒ 9, σελ. 865, βλ. ὅμως Προέδρου Πρωτ. Ἀθηνῶν 8275)1961, ΝοΒ 9, σελ. 1025). Τούτοις ἕνεκεν, ἐν ὄψει τοῦ ὅτι, κα-τὰ τὰς αὐτὰς ὡς ἄνω βεβαιώσεις, ὁ πληρεξούσι-ος δικηγόρος τῆς αἰτούσης ἐν προσθήκῃ εἰς τὴν ἐγκαίρων κατάθεσιν προτάσεων, περιστατικὸν τὸ ὁποῖον καὶ δὲν ἀμφισβητεῖται οὗτος, τὸ ὑπ' ἀριθ. 3 κονδύλιον τῆς ὑπὸ κρίσιν αἰτήσεως διὰ ποσὸν 270 δραχμῶν εἶναι ἀπορριπτέον ὡς ἀβάσιμον. Τοὐναντίον ἐβεβαιώθημεν, ὅτι ἡ αἰτοῦσα ἐδαπά-νησε τὰ ὑπ' αὐτῆς αἰτούμενα ποσὰ τῶν δρα-χμῶν 270 διὰ παράστασιν τοῦ πληρεξουσίου της δικηγόρου κατὰ τὴν δικάσιμον τῆς 11ης Νοεμ-βρίου 1964, ὅτε ὁ καθ' οὗ παρῃτήθη τοῦ δικο-γράφου τῆς ἀγωγῆς του καὶ προσεφέρθη εἰς τὴν δικαστικὴν δαπάνην ταύτης (αἰτούσης) καὶ τῶν δραχμῶν 10 δι' ἔξοδα χορηγήσεως ἀντιγράφου τοῦ ἀνωτέρω πρακτικοῦ, δεκτῶν οὕτω καθιστα-μένων τῶν ὑπ' ἀριθ. 4 καὶ 5 κονδυλίων τῆς ὑπὸ κρίσιν αἰτήσεως. Μετὰ ταῦτα δέον, ὅπως, κατ' ἐν μέρει παραδοχὴν τῆς ὑπὸ κρίσιν αἰτήσεως, ἐπιδικασθῇ εἰς τὴν αἰτοῦσαν τὸ συνολικὸν ποσὸν τῶν (270 + 10 =) 280 δραχμῶν, νομιμοτόκως ἀπὸ τῆς ἐπιδόσεως τῆς αἰτήσεως καὶ ἄχρις ἐξο-φλήσεως. Προσέτι δέον ὅπως ὁ καθ' οὗ καταδι-κασθῇ εἰς τὴν τῆς αἰτούσης δικαστικὴν δαπά-νην, συμψηφιζομένην μερικῶς, λόγῳ τῆς ἐν μέρει νίκης καὶ ἐν μέρει ἥττης ἑκατέρου τῶν διαδίκων (ἄρθρον 211 § 3 Πολ. Δικ.), καθ' ὅσον ἡ προ-κειμένη ἐπιδίκασις τῆς λόγῳ τῆς παραιτήσεως γενομένης δαπάνης δὲν γίνεται διὰ πίνακος, (ὡς ἐπὶ ἀμοιβῆς δικηγόρου), ὅστις κηρύσσεται ἐκτε-λεστός, ἀλλὰ δι' αὐτοτελοῦς ἀποφάσεως (Ἀποστολοπούλου, ἔνθ' ἀνωτ., σελ. 667).

IX. ΔΙΚΗΓΟΡΙΚΑΙ ΑΜΟΙΒΑΙ

Δικηγόροι ὑπηρετοῦντες ἢ ἐντεταγμένοι εἰς

θέσεις ἐσωτερικῶν κανονισμῶν ἢ ὀργανισμῶν

Καθορισμός, κατ' ἄρθρον 92 § 2 Κώδικος περὶ δικηγόρων, ἐν περιπτώσει συμφωνίας παροχῆς νομικῶν ὑπηρεσιῶν ἐπὶ παγίᾳ περιοδικῇ ἀμοιβῇ, τοῦ ἐλαχίστου ὁρίου αὐτῆς δι' ἀποφάσεως, τοῦ Ὑπουργοῦ Δικαιοσύνης. — Τεκμηρίωσις ἀξιώσεων δικαίωμάτων δικηγόρων, τῶν ὑπηρετούντων ἢ ἐντεταγμένων εἰς θέσεις, προβλεπομένας ὑπὸ ἐσωτερικῶν κανονισμῶν ἢ ὀργανισμῶν, τῆς κ-τ' ἐφαρμογὴν τῶν κανονισμῶν ἢ ὀργανισμῶν καθοριζομένης ἀμοιβῆς. — Διατάξεις περὶ ὀργανισμοῦ τῶν Ὑπηρεσιῶν τοῦ Ο.Λ.Π.

Προέδρου Πρωτ. Πειραιῶς 31)1964

Προεδρεύων ὁ Πρωτοδίκης κ. *Ἀπ. Μουστακόπουλος*

Δικηγόροι οἱ κ.κ. Γ. Βουνελάκος, Φ. Φουτρῆς

Ν.μίμως διώκεται κατ' ἄρθρον 180 ἐπόμ. τοῦ ν. δ)τος 3026)1954 (Κώδικος περὶ Δικηγόρων) ἡ κήρυξις ὡς ἐκτελεστοῦ τοῦ προκειμένου πίνακος δικηγορικῆς ἀμοιβῆς τοῦ αἰτοῦντος, ἐπικαλουμένου τὴν παροχὴν ὑπηρεσιῶν αὐτοῦ ὡς δικηγόρου νομικοῦ συμβούλου τοῦ καθ' οὗ ἐπὶ παγίᾳ περιοδικῇ ἀμοιβῇ, τηρηθείσης τῆς νομίμου προδικασίας διὰ προκοινοποιήσεως τοῦ ἐν ἄρθρῳ 183 λογαριασμοῦ καὶ καταβληθέντων τῶν τελῶν συζητήσεως.

Κατὰ τὸ ἄρθρον 92 § 2 τοῦ Κώδικος περὶ Δικηγόρων ἐν περιπτώσει συμφωνίας παροχῆς νομικῶν ὑπηρεσιῶν ἐπὶ παγίᾳ περιοδικῇ ἀμοιβῇ τὸ ἐλάχιστον ὅριον αὐτῆς καθορίζεται δι' ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ τῆς Δικαιοσύνης, δημοσιευομένης εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως, ἀναλόγως τῆς κατηγορίας, εἰς ἣν ἀνήκει ὁ δεχόμενος τὰς ὑπηρεσίας τοῦ δικηγόρου, τοῦ δικαστηρίου παρ' ᾧ ἀσκεῖ ὁ δικηγόρος τὸ λειτούργημα αὐτοῦ καὶ τοῦ χρόνου, καθ' ὃν αὐτὸς παρέχει τὰς δικηγορικὰς καὶ νομικὰς αὐτοῦ ὑπηρεσίας εἰς φυσικὸν ἢ νομικὸν πρόσωπον, τοῦ διὰ τῆς τοιαύτης ὑπουργικῆς ἀποφάσεως καθορισμοῦ τῶν ἐλαχίστων ὁρίων ἀμοιβῆς κατισχύοντος πάσης ἀντιθέτου συμφωνίας. Βάσει τῆς νομοθετικῆς ταύτης ἐξουσιοδοτήσεως, ἐν συνδυασμῷ καὶ πρὸς τὸ ἄρθρον 1 τοῦ νόμου 3149)1955, ἐξεδόθη ἡ ὑπ' ἀριθ. 35138)1955 ἀπόφασις Ὑπουργοῦ Δικαιοσύνης, δι' ἧς καθωρίσθησαν τὰ κατὰ τὰς ἐν αὐτῇ κατηγορίας ἐλάχιστα ὅρια τῆς παγίας περιοδικῆς δικηγορικῆς ἀμοιβῆς τῶν ἐν τῇ περιφερείᾳ τοῦ Δικηγορικοῦ Συλλόγου Πειραιῶς παρεχόντων τὰς ὑπηρεσίας των δικηγόρων, ἀπόφασις ἰσχύουσα ἐκτοτε μετὰ τῶν διὰ τῶν ὑπ' ἀριθ. 2797)1956, 26573)1959, 63503)1961 καὶ 103971)1962 ἀποφάσεων ἰδίου Ὑπουργοῦ γενομένων τροποποιήσεων. Ἡ ἀνωτέρω ἀπόφασις (35133)1955) ἐν παραγράφῳ ΙΙ τῶν γενικῶν αὐτῆς διατάξεων διαλαμβάνει, ὅτι δικηγόροι, ὑπηρετοῦντες ἢ ἐντεταγμένοι εἰς θέσεις προβλεπομένας ὑπὸ ἐσωτερικῶν κανονισμῶν ἢ ὀργανισμῶν καὶ ἀμειβόμενοι ἐπὶ παγίᾳ ἀμοιβῇ, δικαιοῦνται κατ' ἐφαρμογὴν τῶν ὡς ἄνω κανονισμῶν ἢ ὀργανισμῶν ἑκάστοτε καθοριζομένης ἀμοιβῆς μετὰ τῶν πάσης φύσεως προσαυξήσεων, ἐπιδομάτων καὶ λοιπῶν κεκτημένων δικαιωμάτων, ἥτις ἐν πάσῃ περιπτώσει δὲν δύναται νὰ ὑπολείπεται ἑκάστοτε τῆς διὰ τῆς παρούσης ἀποφάσεως καθοριζομένης κατ' ἐλάχιστον ὅριον ἀμοιβῆς. Ἐξ ἑτέρου, κατὰ τὰς διατάξεις τῶν ἄρθρων 23 § 8 τοῦ β. δ)τος τῆς 2)8 Δεκεμβρίου 1954 «περὶ Ὀργανισμοῦ τῶν Ὑπηρεσιῶν τοῦ Ο.Λ.Π.», 23 § 1 τοῦ β. δ)τος τῆς 7)9 Μαΐου 1959 «περὶ συνθέσεως, ὀργανώσεως καὶ κατανομῆς τῶν Ὑπηρεσιῶν τοῦ Ο.Λ.Π.» καὶ 4 § 3 τοῦ β. δ)τος τῆς 4)7 Νοεμβρίου 1959 «περὶ ἐφαρμογῆς τοῦ Ὑπαλληλικοῦ Κώδικος ἐπὶ τῶν ὑπαλλήλων τοῦ Ο.Λ.Π.», εἰς τὸ ὑπαλληλικὸν προσωπικὸν τοῦ Ὀργανισμοῦ Λιμένος Πειραιῶς (ἀπὸ δὲ 9.5.1959 εἰς μόνον τὸ μόνιμον τοιοῦτον), πλὴν ἐνιαίως ἐξαιρέτων, ἐν αἷς τῶν ἐπὶ βαθμῷ 2ῳ Νομικῶν Συμβούλων καὶ τοῦ προϊσταμένου τῆς Νομικῆς Ὑπηρεσίας, χορηγεῖται ἐπίδομα κατ' ἀποκοπὴν δι' ἔξοδα κινήσεως, ἴσον πρὸς 18ο)ο ἐπὶ τοῦ βασικοῦ μηνιαίου μισθοῦ. Ἐκ τῆς προσηκούσης ἐκτιμήσεως πασῶν τῶν προπαρατεθεισῶν διατάξεων, λαμβανομένου ὑπ' ὄψιν καὶ τοῦ σκοποῦ, εἰς ὃν ἀπέβλεψε δι' αὐτῶν ὁ νομοθέτης, ἀναγομένου εἰς τὴν προστασίαν καὶ βελτίωσιν τῆς θέσεως τῶν δικηγόρων, σαφῶς συνάγεται ἀφ' ἑνὸς μέν, ὅτι διὰ τῶν κατὰ νομοθετικὴν ἐξουσιοδότησιν ἐκδιδομένων ἀποφάσεων τοῦ Ὑπουργοῦ Δικαιοσύνης, ἐν αἷς καὶ ἡ προαναφερθεῖσα ὑπ' ἀριθ. 35138)1955, καθορίζεται τὸ ἐλάχιστον ὅριον τῆς ἀμοιβῆς τῶν ἐπὶ παγίᾳ περιοδικῇ τοιαύτῃ παρεχόντων τὰς ὑπηρεσίας των δικηγόρων, κατοργουμένης πάσης γενικῆς ἢ εἰδικῆς διατάξεως, καθοριζούσης μικρότερον τοιαύτην ἀμοιβήν, ἀφ' ἑτέρου δὲ ὅτι τὰ ὑπὸ τῶν κατ' ἰδίαν κανονισμῶν ἢ ὀργανισμῶν προβλεπόμενα ἐπιδόματα, ἐν οἷς καὶ τὸ προρρηθὲν ἐκ 18ο)ο ἐπίδομα κινήσεως, ἐξακολουθοῦν κατὰ πᾶσαν περίπτωσιν ἰσχύοντα, ὡς καθορίζονται ἑκάστοτε, καθ' ὅσον ἡ ἀποβλέπουσα εἰς τὴν ἐξασφάλισιν τῶν κατωτέρων ὁρίων βασικῶν ἀποδοχῶν ὑπουργικὴ ἀπόφασις οὐδόλως ἀπεσκόπει εἰς τὴν στέρησιν τῶν παρεχομένων ἐπὶ πλέον ὡς ἄνω ἐπιδομάτων, ἀφ' ἑτέρου δὲ ἐν ἀντιθέτῳ ἐρμηνείᾳ, οἱ λαμβάνοντες ὀργανικὰς ἀποδοχὰς μικροτέρας μέν, ἀλλ' ἐπαυξανομένας διὰ τῶν ἀναγνωριζομένων ἐπιδομάτων μέχρι τοῦ ἐλαχίστου ὁρίου, θὰ ἠδύναντο, καταργουμένων ταύτων, νὰ περιορισθῶσιν εἰς τὰς μειωμένας τοιαύτας ἀποδοχὰς καὶ μόνον, πρᾶγμα, ὅπερ ἀντίκειται εἰς τὸν σκοπὸν τοῦ νομοθέτου (πρβλ. Α.Π. 668)1961, Ν.Β.10, σελ. 423 – 424, ἀντίθετος Πρ. Ἐφ Ἀθηνῶν 315)1960). Τὰ ἀνωτέρω ἀβιάστως συνάγονται καὶ ἐξ αὐτοῦ τούτου τοῦ γράμματος τῆς διαληφθείσης παραγράφου ΙΙ τῶν γενικῶν διατάξεων τῆς ὑπ' ἀριθ. 35138)1955 ὑπουργικῆς ἀποφάσεως, ῥητῶς ὁριζούσης ὅτι οἱ ἐν αὐτῇ ἀναφερόμενοι δικηγόροι δικαιοῦνται, πλὴν τῆς ὑπὸ ἐσωτερικῶν κανονισμῶν ἢ ὀργανισμῶν καθοριζομένης ἑκάστοτε ἀμοιβῆς, ἥτις ἐν πάσῃ περιπτώσει δὲν δύναται νὰ ὑπολείπεται τῆς διὰ τῆς ἀποφάσεως ταύτης προβλεπομένης κατ' ἐλάχιστον ὅριον ἀμοιβῆς καὶ τῶν «πάσης φύσεως προσαυξήσεων, ἐπιδομάτων καὶ λοιπῶν κεκτημένων δικαιωμάτων». Ἐὰν ἐσκοπεῖτο, ὅπως τὸ σύνολον τῶν κατὰ τοὺς ἐσωτερικοὺς κανονισμοὺς ἀποδοχῶν (βασικῆς ἀμοιβῆς μετ' ἐπιδομάτων κλπ.) μὴ ὑπολείπηται τοῦ ἑκάστοτε ὁριζομένου ἐλαχίστου ὁρίου, ἄλλοῖα θὰ ἔδει νὰ ἦτο ἡ διατύπω-

σις της ὡ. ά. ω διατάξεως, ὡς μὴ εὔστης ἀναγκαίας της εἰδικῆς μιείας τῶν «ἐπιδομάτων και λοιπῶν κεκτημένων δικαιωμάτων» ἐπὶ πλέον της καθοριζομένης ὑπὸ τῶν κανονισμῶν βασικῆς ἀμοιβῆς, ἤτις, κατὰ τὴν σαφῆ ἔννοιαν της ἐν λόγω διατάξεως, θὰ ἠδύνατο νὰ ἐξακολουθήσῃ ἰσχύουσα μόνον ἐὰν (οὕτη καὶ μόνη) ἦτο ἀνωτέρα ἢ τούλάχιστον ἴση τοῦ ὑπὸ της ὑπουργικῆς ἀποφάσεως καθοριζομένου ἐλαχίστου ὁρίου. Εἰρήσθω ἐπὶ πᾶσι ὅτι τὰ ἐκάστοτε παρεχόμενα ἐπιδόματα (κινήσεως, βιβλιοθήκης κλπ.) δὲν ἀποτελοῦσι προσαύξησιν ἀμοιβῆς, ἀλλ' ἀποσκοποῦν εἰς τὴν κάλυψιν τῶν εἰδικῶν προσθέτων δαπανῶν, εἰς ἃς ὑποβάλλονται οἱ δικαιοῦχοι τούτων, ὡς ἐκ της φύσεως τῶν ἀπὸ μέρους των παρεχομένων ὑπηρεσιῶν, δι' ὃ ἄλλωστε καὶ δὲν ὑπόκεινται κατὰ κανόνα εἰς φορολογίαν εἰσοδήματος (πρβλ. σχετικῶς καὶ ὑπ' ἀριθ. 267120)1962 ἀπόφασιν Ὑπουργοῦ Οἰκονομικῶν). Κατὰ συνέπειαν ἡ μὴ καταβολὴ τούτων θὰ ἠδύνατο ἐνδεχομένως νὰ ἀγάγῃ εἰς ἀπώλειαν ἀποδοχῶν ὑπολειπομένων ἐν τῇ πραγματικότητι τοῦ τεθεσπισμένου ἐλαχίστου ὁρίου, τοῦθ' ὅπερ, ὡς εἰκός, οὐδόλως ἠθέλησεν ὁ νομοθέτης.

Ἐν προκειμένῳ, ἐκ τῶν προσκομιζομένων καὶ ἐπικαλουμένων ἐγγράφων, ἐν συνδυασμῷ πρὸς τοὺς ὑπὸ τῶν διαδίκων προβαλλομένους ἑκατέρωθεν ἰσχυρισμούς, προέκυψεν, ὅτι ὁ αἰτῶν προσελήφθη κατὰ μῆνα Ἰοῦνιον τοῦ ἔτους 1936 παρὰ τοῦ καθ' οὗ Ὀργανισμοῦ Λιμένος Πειραιῶς, παρέχων ἔκτοτε ἐν αὐτῷ τὰς ὑπηρεσίας του ἀνελλιπῶς, ὡς μόνιμος δικηγόρος - νομικὸς σύμβουλος ἐπὶ παγίᾳ κατὰ μῆνα ἀντιμισθίᾳ, ὢν ἀπὸ τοῦ ἔτους 1942 διωρισμένος παρ' Ἀρείῳ Πάγῳ καὶ ἤδη ἐντεταγμένος εἰς ὀργανικὴν θέσιν ἐπὶ βαθμῷ 4ῳ ἐν τῇ Νομικῇ Ὑπηρεσίᾳ. Κατ' ἀκολουθίαν δικαιοῦται οὗτος τοῦ ὑπὸ τῶν εἰρημένων διατάξεων προβλεπομένου ἐπιδόματος κινήσεως, ἀνερχομένου εἰς τὸ 18 ο)ο τοῦ ἐλαχίστου ὁρίου της «βασικῆς» μηνιαίας ἀμοιβῆς του ὡς αὕτη καθωρίσθη διὰ της ὑπ' ἀριθ. 35138)1955 ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Δικαιοσύνης καὶ τῶν τροποποιητικῶν αὐτῆς ὑπ' ἀριθ. 26573)1959 καὶ 63503)1961 ἀποφάσεων τοῦ ἰδίου Ὑπουργοῦ, ἄνευ συνυπολογισμοῦ πρὸς καθορισμὸν τοῦ ὁρίου τούτου τῶν ἑκάστοτε προσαυξήσεων (ἐπιδομάτων) λόγῳ πολυετοῦς ὑπηρεσίας, αἵτινες, καίτοι περιλαμβάνονται εἰς τὰς τακτικὰς ἀποδοχάς, ὡς ἀποτελοῦσαι πρόσθετον οἰκονομικὴν ἐνίσχυσιν, σαφῶς διαστέλλονται τοῦ «βασικοῦ μισθοῦ», ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ ὁποίου καὶ μόνον τυγχάνει ὑπολογιστέον τὸ ἐν λόγῳ ἐπίδομα, κατὰ τὴν ρητὴν ἐπιταγὴν τῶν διαλαμβανουσῶν τοῦτο διατάξεων (πρβλ. Α.Π. 215)1959, ΕΕΔ 17, σελ. 599, Α.Π. 408)1959, αὐτόθι, σελ. 1190, Α.Π. 535)1960, ΕΕΔ 20, σελ. 28?, ἐν τῷ αὐτῷ δὲ τόμῳ σελ. 1368 ἀλλγρ.). Ἀπορριπτέα συνεπῶς τυγχάνουσιν ὡς ἀβάσιμα ἅπαντα τὰ περὶ τοῦ ἐναντίου ἑκατέρωθεν προτεινόμενα, ἐν οἷς καὶ ὁ ἰσχυρισμὸς τοῦ καθ' οὗ περὶ ἀναγκαίας προϋποθέσεως διὰ τὴν χορήγησιν τοῦ ὡς ἄνω ἐπιδόματος της μισθολογικῆς ἀντιστοιχίας τοῦ δικαιούχου πρὸς τὰς ἀποδοχὰς τῶν μονίμων διοικητικῶν ὑπαλλήλων, ἅτε της διατάξεως τοῦ ἄρθρου 23 § 8 τοῦ β.δ)γματος της 2)8.12.1954 ἀποβλεπούσης εἰς τὴν ὑπαλληλικὴν καὶ μόνον ἰδιότητα τοῦ δικαιούχου ὑπὸ τὴν εὐρεῖαν ταύτης ἔννοιαν της παροχῆς δηλονότι κατὰ κύριον χαρακτῆρα πνευματικῆς ἐργασίας, ἀνεξαρτήτως τρόπου ἀμοιβῆς καὶ βαθμοῦ ἐξαρτήσεως. Ἀκολούθως τούτοις τὸ ὅπερ ἐδικαιοῦτο ὁ αἰτῶν ποσόν, λόγῳ τοῦ διαληφθέντος ἐπιδόματος κινήσεως, διαμορφοῦται ὡς ἑξῆς κατὰ τὸ ἐν τῷ κρινομένῳ πίνακι ἀναφερόμενον χρονικὸν διάστημα:

1) Ἀπὸ 20.4.1955 μέχρις 28.2.1959 (ὑπουργικὴ ἀπόφασις 35138)1955) εἰς δραχμὰς 33.360, ἤτοι 4.000 Χ 46 μῆνας καὶ 10 ἡμέρας = 185.333 Χ 0.18. 2) Ἀπὸ 1.3.1959 μέχρι 30.6.1961 (ὑπουργικὴ ἀπόφασις 26573)1959) εἰς δραχμὰς 22.176, ἤτοι 4.400 Χ 28 μῆνας = 123.200 Χ 0.18 καὶ 3) Ἀπὸ 1.7.1961 μέχρι 31.7.1964 (ὑπουργικὴ ἀπόφασις 63503)1961) εἰς δραχμὰς 32.234,40, ἤτοι 4.840 Χ 37 μῆνες = 179.080 Χ 0.18.

Ἡ παραγραφὴ τῶν ἐνδίκων ἀξιώσεων τοῦ αἰτοῦντος εἶναι ἐν προκειμένῳ πενταετής, δυνάμει τῶν εἰδικῶν διατάξεων τῶν ἄρθρων 250 § 11 τοῦ Α.Κ. καὶ 190 τοῦ Κώδικος περὶ Δικηγόρων, καθ' ἃς αἱ ἀπαιτήσεις τῶν δικηγόρων διὰ τὰς ἀμοιβὰς καὶ τὰς δαπάνας αὐτῶν παραγράφονται μετὰ πενταετίαν. Κατὰ συνέπειαν δὲν δύναται νὰ ἰσχύσῃ ἐνταῦθα ἡ διετὴς παραγραφὴ τοῦ ἄρθρου 23 τοῦ Κων. Διατ. της 26.6. - 10.7.1944, ἡ ὁποία ὡσαύτως τὸ ἐναντίον τοῦ Δημοσίου ἀξιώσεις τῶν δημοσίων ὑπαλλήλων καὶ ὑπηρετῶν, τοσοῦτο δὲ μᾶλλον, καθ' ὅσον οἱ ὑπὸ τὴν ἰδιότητα τῶν ὡς δικηγόρων ἐπὶ παγίᾳ περιοδικῇ ἀμοιβῇ προσφέροντες τὰς ὑπηρεσίας των καὶ ἔργον ἔχοντες τὴν ἄσκησιν τῶν ἐν ἄρθροις 39 καὶ 40 τοῦ Κώδικος περὶ Δικηγόρων ἐξωδίκων καὶ δικαστικῶν πράξεων συνδέονται μετὰ τοῦ πρὸς ὃν αἱ παρεχόμεναι ὑπηρεσίαι δι' ἰδιορρύθμου σχέσεως, προσομοιαζούσης εἰς ἐμμισθον ἐντολήν, καθ' ὃ συνάγεται ἐκ τῶν διατάξεων τῶν ἄρθρων 63 § 4 καὶ 94 τοῦ Κώδικος περὶ Δικηγόρων (Πρ. Ἐφ. Ἀθηνῶν 315)1960). Ἐξ ἑτέρου, κατὰ τὸ ἄρθρον 251 τοῦ Α.Κ., ἡ παραγραφὴ ἄρχεται ἀφ' ἧς ἐγενήθη ἡ ἀξίωσις καὶ εἶναι δυνατὴ ἡ δικαστικὴ αὐτῆς ἐπιδίωξις. Ἐν προκειμένῳ, καθ' ἃ ἐκατέρωθεν ὁμολογεῖται καὶ προκύπτει ἄλλωστε ἐκ τοῦ προσκομιζομένου ὑπ' ἀριθ. 588)16.1.1961 γραμματίου εἰσπράξεως τοῦ καθ' οὗ, ἐλάμβανεν ὁ αἰτῶν ἀπὸ 24.4.1955 μέχρι της 30.12.1960 ἐπίδομα κινήσεως, τοῦ συνολικῶς ληφθέντος ποσοῦ τούτου ἀνελθόντος εἰς δραχμὰς 20.062, ὅπερ ὅμως ὁ καθ' οὗ, κατὰ τὴν καταβολὴν τῶν διὰ της ὑπ' ἀριθ. 1163)1960 πράξεως τοῦ Διοικητικοῦ αὐτοῦ Συμβουλίου ἀναπροσαρμοσθεισῶν ἀναδρομικῶς ἀποδοχῶν τοῦ αἰτοῦντος, ἐπὶ τῇ βάσει τῶν προβλεπομένων ὑπὸ της διαληφθείσης ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Δικαιοσύνης, παρεκράτησεν ὡς ἀχρεωστήτως καταβληθὲν τὴν 16.1.1961. Κατὰ συνέπειαν ἀπὸ της ἡμερομηνίας ταύτης καὶ ἐφεξῆς κατέστη δικαστικῶς ἐπιδιώξιμος ἡ ἐν λόγῳ ἀξίωσις, ἥτις καὶ δὲν ὑπέπεσεν εἰς τὴν παραγραφήν, ὅσον ἀφορᾷ τὸ ἀνωτέρω ποσόν, ἐφ' ὅσον δὲν παρῆλθεν ἔκτοτε πεντ ετία. Αἱ ἐκ τῶν ἐπιδίκων ὅμως ἀξιώσεων κριθεῖσαι βάσιμοι, κατὰ τὰ ἀνωτέρω, ἐφ' ὅσον ἀνάγονται εἰς χρόνον προγενέστερον της 1.1.1959, τυγχάνουσι παραγεγραμμέναι, καθ' ὃ σημεῖον ὑπερβαίνουσι τὸ ἀντιστοιχοῦν εἰς τὸν χρόνον τοῦτον τμῆμα τοῦ εἰρημένου

ΝΟΜΟΛΟΓΙΑ ΑΣΦΑΛΙΣΤΙΚΟΥ ΔΙΚΑΙΟΥ

ΑΣΦΑΛΙΣΙΣ ΕΙΣ ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΥΣ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗΣ ΑΣΦΑΛΙΣΕΩΣ

§ 1. Γενικαί Άρχαί Ασφαλιστικού Δικαίου

Δημιουργία πραγματικής καταστάσεως τυπικής ασφαλίσεως.—Αντίθεσις της ανατρεπτής ταύτης είς τας αρχάς της αγαθής και χρηστής διοικήσεως υποχρεώσεως εις σεβασμόν των πραγματικών καταστάσεων, αί οποίαι προκύπτουν τη άνοιξη ή και τη συμπράξει της διοικήσεως, εφ' όσον έλαβον μεσολάβησιν δόλια τινα ενέργεια του διοικουμένου.—Ασφάλισις είς Ταμείον Ασφαλίσεως Ναυτικών Πρακτόρων και Υπαλλήλων.

Συμβουλίου της Επικρατείας 2941)1964, Τμ. Α'

Πρόεδρος ο Αντιπρόεδρος κ. *Γ. Θ. Σπυρόπουλος*

Εισηγητής ο Πάρεδρος κ. *Γ. Παναγιούλας*

Δικηγόροι οι κ.κ. Κ. Ανδριανόπουλος, Γ. Χοϊδάς

Διά της υπό κρίσιν αιτήσεως ο αιτών, υπάλληλος Γραφείων Τουρισμού κλπ., δ ώμει την ακύρωσιν της από 4 Σεπτεμβρ'ου 1963 αποφάσεως του Διοικητικού Συμβουλίου του Ταμείου Ασφαλίσεως Ναυτικών Πρακτόρων και Υπαλλήλων, διά της οποίας, αναθεωρηθείσης της από 15 Νοεμβρίου 1950 υπ' αριθ. Σ. 830 αποφάσεως του αυτού Συμβουλίου, ο αιτών εθεωρήθη υπαγόμενος εις την ασφάλισιν του Ταμείου από της 1ης Οκτωβρίου 1959, αντί της 1ης Ιανουαρίου 1949, αφ' ής είχεν αύτος υπαχθή εις την ασφάλισιν διά της αναθεωρηθείσης αποφάσεως.

Ως προκύπτει εκ της προσβαλλομένης αποφάσεως, ή αναθεώρησις αύτη εστηρίχθη εις το ότι ή υπ' αριθ. 54176)Σ 3190)1949 απόφασις του Υπουργού Εργασίας (212 Β'), διά της οποίας ή ασφάλισις του Ταμείου επεξετάθη εις τους πράκτορας και υπαλλήλους των Γραφείων ταξιδίων, τουρισμού και μεταναστεύσεως και κατ' εφαρμογήν της οποίας ο αιτών είχεν υπαχθή εις την ασφάλισιν, έκριθη ανίσχυρος, ως εκδοθείσα εκτός εξουσιοδοτήσεως, διά των υπ' αριθ 69 (*) και 70 έτους 1963 αποφάσεων του Αρείου Πάγου εκ δαθεισών επί προσφυγών τρίτων, αμφισβητούντων το νόμιμον των αιτουμένων παρά του Ταμείου εισφορών, διά των αυτών δε αποφάσεων εκρίθη επίσης, ότι ή διάταξις του άρθρου 13 του ν. 8)τος 4109)1960, διά της οποίας ε υρώθη, αφ' ής ίσχυεν, ή ρηθείσα απόφασις του Υπουργού Εργασίας, δε ηδύνατο να προσδώση εγκύρως αναδρομικήν δ αμιν εις την γενομένην κύρωσιν μεγαλυτέραν του έτους

Ανεξαρτήτως του κύρους της υπ' αριθ. 54176) Σ.13)0)1949 υπουργικής αποφάσεως και της γενομένης αναδρομικής κυρώσεως εν προκειμένω, ως προκύπτει εκ των στοιχείων του φακέλου, ο αιτών ουδέποτε ήμφισβήτησε το νόμιμον της υπαγωγής του εις την ασφάλισιν ταύτην, καταβαλών τας εισφοράς του, αφ' ής υπήχθη εις την ασφάλισιν μέχρι της 28ης Φεβρουαρίου 1953, διετήρησε δε και κατά το επακολουθήσαν χρονικόν διάστημα την επαφήν του προς το Ταμείον, δεδομένου ότι εξηκολούθησεν αλληλογραφών μετ' αυτού και ανεγνωρίσθη τη αιτήσει του ή προϋπηρεσία του από 1.10.1947 έως 31.12.1947 διά της υπ' αριθ. 1672)17.8.1962 αποφάσεως του Διοικητικού Συμβουλίου του Ταμείου. δημιουργηθείσης ούτως εν πάση περιπτώσει υπέρ του αιτούντος πραγματικής καταστάσεως τυπικής ασφαλίσεως.

Υπό τα ως άνω πραγματικά δεδομένα και εφ' όσον, ως εξετέθη, ο αιτών ουδέποτε ήρνήθη ή ήμφισβήτησε την εκ της ασφαλίσεως υποχρέωσιν του προς καταβολήν των αναλογουσών αυτώ εισφορών, τα διά των ρηθεισών αποφάσεων του Αρείου Πάγου κριθέντα, αφορώντα την έκτασιν των υποχρεώσεων των δρηθέντων την εις την ασφάλισιν υπαγωγήν των τρίτων, δεν δύναται να άσκήσωσιν, ως προς τον αιτούντα, επιρροήν και να επιτρέψωσι την ανατροπήν της από του 1949 δημιουργηθείσης ασφαλιστικής σχέσεως, διότι τοιαύτη ανατροπή θα αντέκειτο εις τας αρχάς της αγαθής και χρηστής διοικήσεως, υποχρεούσας εις σεβασμόν των πραγματικών καταστάσεων, των προκυπτουσών τη άνοιξη ή και τη συμπράξει της διοικήσεως, εφ' όσον, ως προ

ποσού των 20.062 δραχμών, δοθέντος ότι του τοιούτου καθ' υπέρβασιν ποσού επιδόματος, ουδέποτε ληφθέντος, ηδύνατο τα επιδιωχθή δικαστικώς ή απόδοσις άμα τη καθυστερήσει της καταβολής του και συνεπώς ως προς αυτό συνεπληρώθη ο χρόνος της παραγραφής, αρξάμενος συμφώνως προς τας διατάξεις των άρθρων 253 του Α.Κ. και 190 του Κώδικος περί Δικηγόρων άμα τη λήξει του έτους 1958, κατά την βασιμον εν μέρει σχετικήν ένστασιν του καθ' ού. Εντεύθεν αναγκαία τυγχάνει ή διαπίστωσις του εκ του άνω ποσού των 20.062 δραχμών τμήματος, όπερ αναφέρεται εις το διάστημα από 24.4.1955 μέχρι 31.12.1958, και του τοιούτου, όπερ αναφέρεται εις το διάστημα από 1.1.1959 μέχρι 30.12.1960, άτινα δεν προκύπτουσιν ευθέως εκ των εγγράφων της δικογραφίας.

(*) ΕΕΑ 22, 403.

κειμένω, δέν ἐμεσολάβησε δολία τις ἐνέργεια τοῦ διοικουμένου, ἐκ τῶν ὁποίων ἐδημιουργήθησαν δικαιώματα. Κατ' ἀκολουθίαν ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις, ἀναθεωρήσασα, ἐπὶ τῇ ἐκτιθείσῃ παραιόμῳ αἰτιολογίᾳ, τὴν ἀρχικὴν ἀπὸ 15 Νοεμβρίου 1950 ὑπ' ἀριθ. Σ.830 ἀπόφασιν τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Ταμείου περὶ ὑπαγωγῆς τοῦ αἰτοῦντος εἰς τὴν ἀσφάλισιν ἀπὸ 1ης Ἰανουαρίου 1949, κατέστη ἀκυρωτέα, κατὰ τὸν βασίμως προβαλλόμενον σχετικὸν λόγον ἀκυρώσεως, παρελκούσης, ὡς ἀλυσιτελοῦς, τῆς ἐρεύνης τῶν λοιπῶν λόγων ἀκυρώσεως τῆς ὑπὸ κρίσιν αἰτήσεως (*).

§ 2 Κατώτατα ποσὰ συντάξεων παρὰ τῶν Ταμείων κυρίας ἀσφαλίσεως

Σκοπός διά τοῦ ἄρθρου 5 § 1 τοῦ Α.Ν. 1846) 1951 «περὶ Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων» τῆς ἐξασφαλίσεως εἰς τοὺς ἠσφαλισμένους τῶν διατηρουμένων Ταμείων κυρίας ἀσφαλίσεως προστασίας ἰσοδυνάμου πρὸς τὴν παρεχομένην ἑκάστοτε ὑπὸ τοῦ Ι.Κ.Α.—Ὑποχρέωσις ὑφ' ὧν τῶν Ταμείων πρὸς χορήγησιν ἀπὸ 1.1.1952 ὡς κατωτάτων ποσῶν συντάξεων τῶν ὑπὸ τοῦ Νόμου τούτου προβλεπομένων κατωτάτων ὁρίων συντάξεων δι' ἑκάστην κατηγορίαν δικαιούχων (συντοξιοῦχοι λόγῳ γήρατος, ἀτυχήματος, ἀναπηρίας καὶ θανάτου).—Ἀναφορὰ διατάξεως εἰς τὰ ἑκάστοτε ὁριζόμενα διὰ τὸ Ι.Κ.Α. κατώτατα ὅρια συντάξεων, λῃπτέα ὑπ' ὄψιν κατὰ τὸν προσδιορισμὸν τῆς ὑπὸ τῶν Ταμείων ἀπονεμομένης συντάξεως πρὸς καθορισμὸν τοῦ βασικοῦ ποσοῦ τούτης.—Ἀσφάλισις εἰς Ταμεῖον Συντάξεων Αὐτοκινητιστῶν.

Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας 3177)1964, Τμ. Α'

Πρόεδρος ὁ Ἀντιπρόεδρος κ. *Γ. Θ. Σπυρόπουλος*

Εἰσηγητὴς ὁ Πάρεδρος κ. *Β. Ρώτης*

Δικηγόροι οἱ κ.κ. Ι. Δυοβουνιώτης, Λ. Μπλέτσας

Διὰ τῆς ὑπὸ κρίσιν αἰτήσεως διώκεται ἡ ἀκύρωσις τῆς ὑπ' ἀριθ. 1877 τοῦ 1963 ἀποφάσεως τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Ταμείου Συντάξεως Αὐτοκινητιστῶν, διὰ τῆς ὁποίας ἐχορηγήθη εἰς τὸν αἰτοῦντα, ὀδηγὸν αὐτοκινήτου, σύνταξις λόγῳ ἀναπηρίας, καθ' ὃ μέρος διὰ ταύτης ὁρίζεται ὡς βασικὸν ποσὸν συντάξεως ποσὸν μικρότερον τοῦ κατωτάτου ὁρίου τοῦ προβλεπομένου ὑπὸ τῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρου 5 § 1 τοῦ ἀ.ν. 1846 τοῦ 1951 «περὶ Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων», ὡς τοῦτο εἶχε διαμορφωθῇ κατὰ τὸν χρόνον ἀποτιμῆς τῆς συντάξεώς του.

Ὡς ἐκρίθη ἤδη ὑπὸ τοῦ Δικαστηρίου τούτου (*), ἐκ τῶν διατάξεων τοῦ ἄρθρου 5 § 1 τοῦ ἀ.ν. 1846 τοῦ 1951 προκύπτει, ὅτι δι' αὐτῶν ἐσκοπήθη ἡ ἐξασφάλισις εἰς τοὺς ἠσφαλισμένους τῶν διατηρουμένων εἰδικῶν Ταμείων κυρίας ἀσφαλίσεως, τόσον τῶν ἀσκούντων ἀσφάλισιν συντάξεων, ὅσον καὶ τῶν ἀσκούντων ἀσφάλισιν ἀσθενείας, προστασίας ἰσοδυνάμου πρὸς τὴν παρεχομένην ἑκάστοτε ὑπὸ τοῦ Ι.Κ.Α. καὶ ὅτι συνεπῶς ἡ κατ' ἄρθρον 5 § 1 τοῦ ὡς ἄνω νόμου θεσπιζομένη ὑποχρέωσις τῶν ἐν λόγῳ Ταμείων ὅπως χορηγῶσιν ἀπὸ 1.1.1952 ὡς κατώτατα ποσὰ συντάξεων τὰ ὑπὸ τοῦ νόμου τούτου προβλεπόμενα κατώτατα ὅρια συντάξεων δι' ἑκάστην κατηγορίαν δικαιούχων (συντοξιοῦχοι λόγῳ γήρατος, ἀτυχήματος, ἀναπηρίας καὶ θανάτου) ἀναφέρεται εἰς τὰ ὑπὸ τῶν ἐν λόγῳ διατάξεων ἑκάστοτε ὁριζόμενα διὰ τὸ Ι.Κ.Α. κατώτατα ὅρια συντάξεων, τὰ ὁποῖα δέον νὰ λαμβάνωνται ὑπ' ὄψιν κατὰ τὸν προσδιορισμὸν τῆς ὑπὸ τῶν Ταμείων τούτων ἀπονεμομένης συντάξεως πρὸς καθορισμὸν τοῦ βασικοῦ ποσοῦ ταύτης.

Ἐν προκειμένῳ τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον τοῦ Τ.Σ.Α. προέβη εἰς τὸν καθορισμὸν τῆς συντάξεως τοῦ αἰτοῦντος ἐπὶ τῇ βάσει τῶν διεπουσῶν τὸ Ταμεῖον τοῦτο διατάξεων, χωρὶς νὰ ἐξετάσῃ προηγουμένως, ἐὰν ἡ ἀπονεμηθεῖσα τόσον διὰ τὸ χρονικὸν διάστημα μέχρι 1.11.1961, ὅτε ἀναπροσηρμόσθησαν αἱ παρεχόμεναι ὑπὸ τοῦ Τ.Σ.Α. συντάξεις δυνάμει τοῦ ἄρθρου 21 τοῦ ν.δ. 4197 τοῦ 1961, ὅσον καὶ διὰ τὸ μετὰ τὴν ἡμερομηνίαν ταύτην χρονικὸν διάστημα σύνταξις τοῦ αἰτοῦντος ἦτο τοὐλάχιστον ἴση ἢ ἀνωτέρα τῆς ὑπὸ τοῦ Ι.Κ.Α. χορηγουμένης ἑκάστοτε κατωτάτης. Διὰ τὴν παράλειψιν τῆς τοιαύτης κρίσεως γενομένην, ὡς συνάγεται ἐκ τοῦ ἀπαντητικοῦ πρὸς τὸ δικαστήριον τοῦτο ἐγγράφου τοῦ ὑπ' ἀριθ.[56101)1013 τῆς 1.10.1964 τοῦ Ταμείου - διότι τὸ Τ.Σ.Α., ἔχει τὴν νόμῳ βάσιμον γνώμην, ὅτι τὸ κατώτατον ὅριον τῶν συντάξεων τοῦ ἄρθρου 5 § 1 τοῦ ἀ.ν. 1846 δὲν ἐπηρεάσθη ἀπὸ τὰς χορηγηθείσας ἐπιγενομένας παρὰ τοῦ Ι.Κ.Α. προσαυξήσεις συντάξεων, ἀκυρωτέα τυγχάνει, κατὰ τὸ σημεῖον τοῦτο καὶ μόνον, ἡ προσβαλλομένη πρᾶξις, δεκτῆς καθιστ.μένης τῆς ἐνδίκου αἰτήσεως.

§ 3. Ἀσφάλισις εἰς Ταμεῖον Ἐπικουρικῆς Ἀσφαλίσεως Προσωπικοῦ Ὀργανισμοῦ Ἐλέγχου τῶν δι' Αὐτοκινήτων Συγκοινωνιῶν καὶ Ὑπαλλήλων Γραφείων Κ.Τ.Ε.Λ.

Ἐξαγορὰ κατὰ τὴν πρώτην δικαστίαν ἀπὸ τῆς ἱδρύσεως τοῦ Ταμείου παρὰ τῶν ἠσφαλισμένου αὐτοῦ καὶ τῶν μελῶν οἰκογενείας, τῶν τυγχανόντων συντάξεως ἐντὸς τοῦ ἀνωτέρω χρονικοῦ διαστήματος παρ' Ὀργανι-

(*) Ἴδετε καὶ Σ.Ε. 2236)1960, ΕΕΔ 20, 112, ἔνθα καὶ λοιπαὶ παραπομπαὶ εἰς θεωρίαν καὶ λοιπὴν νομολογίαν, Σ.Ε. 1695)1961, ΕΕΔ 20, 1396, 81)1964, ΕΕΔ 23, 278.

(*) Ἴδετε Σ.Ε. 1535)1964, ΕΕΔ 23, 937, Σ.Ε. 494)1964, ΕΕΔ 23, 610 καὶ λοιπὰς παραπομπὰς εἰς σημειώσεις μας ἐν ΕΕΔ 23, 611.

ομοῦ κυρίας ἀσφαλίσεως, προϋπηρεσίας αὐτῶν.—Ἔννοια σχετικῆς διατάξεως Κανονισμοῦ παροχῶν τοῦ Ταμείου

Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας 55)1965, Τμ. Α'

Πρόεδρος ὁ Ἀντιπρόεδρος κ. *Γ. Θ. Σπυρόπουλος*

Εἰσηγητὴς ὁ Σύμβουλος κ. *Π. Δεδόπουλος*

Δικηγόρος ὁ κ. Α. Χαρλαύτης

Διὰ τῆς ὑπὸ κρίσιν αἰτήσεως διώκεται ἡ ἀκύρωσις τῆς ὑπ' ἀριθ. 318 τῆς 11 Ἰουνίου 1963 ἀποφάσεως τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Ταμείου Ἐπικουρικῆς Ἀσφαλίσεως Προσωπικοῦ Ο.Ε.Α.Σ. καὶ Υ.Γ.Κ.Τ.Ι.Λ., δι' ἧς ἀπερρίφθη αἴτησις τῆς προσφευγούσης, ὅπως τύχῃ συντάξεως λόγῳ θανάτου τοῦ πρὸ τῷ Ταμείῳ τούτῳ ἠσφαλισμένου συζύγου της.

Ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 20 § 1 τοῦ διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 24092)Σ 612 τῆς 30.5.1952 ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας (Β' 127)3.6.1952) ἐγκριθέντος Κανονισμοῦ Παροχῶν τοῦ Ταμείου Ἀσφαλίσεως Προσωπικοῦ Ο.Ε.Α.Σ. ὁρίζεται, ὅτι: «Κατὰ τὴν πρώτην δεκαετίαν ἀπὸ τῆς ἱδρύσεως τοῦ Ταμείου οἱ ἠσφαλισμένοι τοῦ Ταμείου καὶ τὰ κατὰ τὸ ἄρθρον 6 μέλη οἰκογενείας, οἱ τυγχάνοντες συντάξεως ἐντὸς τοῦ ἀνωτέρω χρονικοῦ διαστήματος παρ' Ὀργανισμοῦ κυρίας ἀσφαλίσεως, δικαιοῦνται νὰ ἐξαγοράσωσιν ἐκ τῆς κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ παρόντος ἀναγνωρισίμου προϋπηρεσίας, ἄνευ τοῦ ὑπὸ τῶν παγίων διατάξεων προβλεπομένου περιορισμοῦ, τόσα ἔτη, ὅσα ἀπαιτοῦνται, ἵνα μετὰ τοῦ χρόνου τῶν καταβολῶν των ἀπὸ τῆς ὑπαγωγῆς των εἰς τὴν ἀσφάλισιν τοῦ Ταμείου συμπληρωθῇ ὁ ἐλάχιστος ἀριθμὸς ἐτῶν συνολικῆς συντοξίμου ὑπηρεσίας, ὁ προβλεπόμενος ὑπὸ τοῦ παρόντος δι' ἑκάστην ἀσφαλιστικὴν περίπτωσιν πρὸς ἀπόκτησιν δικαιώματος συνταξιοδοτήσεως».

Κατὰ τὴν ἔννοιαν τῆς ἀνωτέρω μεταβατικῆς διατάξεως, συναγομένην καὶ ἐκ τῆς διατυπώσεώς της, δεικνυούσης ἀποθέσμευσιν ἀπὸ τῶν ὑπὸ τῶν παγίων διατάξεων προβλεπομένων περιορισμῶν, ἀλλὰ καὶ ἐκ τοῦ δι' αὐτῆς ἐπιδιωκομένου σκοποῦ, ἡ ἐπὶ τῇ βάσει ταύτης ἐπιτρεπομένη ἐξαγορὰ προϋπηρεσίας θεσπισθεῖσα ὑπὲρ τῶν κατὰ τὴν πρώτην δεκαετίαν ἀπὸ τῆς ἱδρύσεως τοῦ Ταμείου ἐξερχομένων τοῦ ἀσφαλιζομένου ἐπαγγέλματος, οἵτινες, ἐλλείψει χρονικῶν περιθωρίων, δὲν θὰ εἶχον τὴν δυνατότητα κτήσεως τῶν ὑπὸ τῶν παγίων διατάξεων τοῦ Κανονισμοῦ Παροχῶν ὁριζομένων προϋποθέσεων πραγματικῆς ἐν ἀσφαλίσει ὑπηρεσίας εἰς τὴν συνταξιοδότησίν των, οὐδόλως προϋποθέτει τὴν ὑποβολὴν σχετικῆς αἰτήσεως ἐντὸς τῆς προθεσμίας, τῆς ὁριζομένης ὑπὸ τῶν παγίων διατάξεων τοῦ ἄρθρου 9 τοῦ αὐτοῦ Κανονισμοῦ διὰ τὴν ὑποβολὴν αἰτήσεων πρὸς ἀναγνώρισιν ἐν γένει προϋπηρεσίας, ἥτις ἐν τῇ περιπτώσει ταύτῃ ἔχει ὡς ἀποτέλεσμα μόνον τὴν προσαύξησιν τοῦ ποσοῦ τῆς συντάξεως, οὐχὶ δὲ καὶ τὴν θεμελίωσιν δικαιώματος εἰς σύνταξιν, ὡς συμβαίνει εἰς τὴν περίπτωσιν τῆς ἀναγνωρίσεως κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ μνησθέντος ἄρθρου 20 τοῦ ἐν λόγῳ Κανονισμοῦ.

Ἐν προκειμένῳ ἡ αἴτησις συνταξιοδοτήσεως τῆς προσφευγούσης ἀπερρίφθη διὰ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως, ἐπὶ τῷ λόγῳ ὅτι ὁ θανὼν ἠσφαλισμένος σύζυγός της εἶχε συμπληρώσει τὸν ὑπὸ τῶν διατάξεων τοῦ ἄρθρου 6 τοῦ Κανονισμοῦ Παροχῶν ἀπαιτούμενον διὰ τὴν ἀπονομὴν συντάξεως ἐκ τῆς ἐν λόγῳ αἰτίας χρόνον ἐν ἀσφαλίσει, μὴ συνυπολογισθέντος εἰς τοῦτον, ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ ἄρθρου 20 τοῦ Κανονισμοῦ Παροχῶν, οὗτινος ἡ κατ' ἀρχὴν ἐφαρμογὴ ἐν προκειμένῳ δὲν ἀμφισβητεῖται ὑπὸ τοῦ καθ' οὗ Ταμείου, καὶ τοῦ ἀναγνωρισθέντος τοιούτου τῆς προϋπηρεσίας τοῦ ἐν λόγῳ ἠσφαλισμένου, ἐπὶ τῇ σκέψει ὅτι τὰ ἀποδεικνύοντα ταύτην πιστοποιητικὰ ὑπεβλήθησαν εἰς τὸ Ταμεῖον μετὰ τὴν 15.7.1961, ὅτε εἶχεν ἐκπνεύσει ἡ ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 9 τοῦ ἐν λόγῳ Κανονισμοῦ ὁρισθεῖσα, παραταθεῖσα ἐκτοτε διαδοχικῶς, προθεσμία πρὸς ὑποβολὴν αἰτήσεων διὰ τὴν ἀναγνώρισιν προϋπηρεσίας. Ἡ ἐπὶ τῇ αἰτιολογίᾳ ὅμως ταύτῃ ἀπόρριψις τῆς περὶ συνταξιοδοτήσεως αἰτήσεως τῆς προσφευγούσης τυγχάνει, κατὰ τὰ ἐν τῇ ἠγουμένῃ σκέψει, μὴ νόμιμος, ὡς ἐκ τούτου δὲ ἀνυρωτέα ἀποβαίνει ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις κατὰ τὰ βασίμως διὰ τῆς ὑπὸ κρίσιν αἰτήσεως ὑποστηριζόμενα (*).

§ 4 Ἀσφάλισις εἰς Ταμεῖον Ἐπικουρικῆς Ἀσφαλίσεως Ὑπαλλήλων Φαρμακευτικῶν Ἐργασιῶν

Ἀναστολὴ τοῦ πρὸς ἀπόληψιν συντάξεως δικαιώματος παντὸς συνταξιούχου τοῦ Ταμείου, ἐὰν καὶ ἐφ' ὅσον ὁ συνταξιοῦχος ἐργάζεται ἐν συνεταιρισμῷ μετὰ φαρμακείου, φαρμακαποθήκης ἢ οἱασδήποτε φαρμακευτικῆς ἐπιχειρήσεως, ἀσχέτως ἀποκερδαινομένων ποσῶν.—Νόμιμος ἡ ἔκδοσις τῆς διατάξεως κατὰ τὴν διαδικασίαν ἄρθρου 59 τοῦ Ν.Δ. 11)11 Νοεμβρίου 1935 περὶ ὀργανισμοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας.—Ἀνεπίτρεπτον δι' αὐτῆς καταλύσεως αὐτοῦ τούτου τοῦ ἀναγνωρισθέντος συνταξιοδοτικοῦ δικαιώματος ἢ καὶ μεταβολῆς τῶν ὅρων τῆς ἐνασκήσεως αὐτοῦ.

Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας 2936)1964, Τμ. Α'

Πρόεδρος ὁ Ἀντιπρόεδρος κ. *Γ. Θ. Σπυρόπουλος*

Εἰσηγητὴς ὁ Πρόεδρος κ. *Θ. Κουρουσόπουλος*

Δικηγόροι οἱ κ.κ. Κ. Λαμπρινίδης, Ι. Κωτσόβελος

Διὰ τῆς ὑπὸ κρίσιν αἰτήσεως διώκεται ἡ ἀκύρωσις τῆς ὑπ' ἀριθ. 42)1448 τῆς 25.1.1963 ἀποφάσεως τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Ταμείου Ἐπικουρικῆς Ἀσφαλίσεως Ὑπαλλήλων Φαρ-

(*) Ἴδετε καὶ Σ.Ε. 1384)1962, ΕΕΔ 21, 1058, Σ.Ε. 198)1963, ΕΕΔ 22, 858.

μακευτικῶν Ἐργασιῶν, δι' ἧς διετάχθη ἡ ἀναστολὴ ἀπὸ τῆς 1.1.1963 τῆς καταβολῆς τῆς παρεχομένης ἀπὸ τῆς 1.4.1956 εἰς τὸν αἰτοῦντα συντάξεως, ἐπὶ τῷ λόγῳ ὅτι οὗτος ἐργάζεται ἀπὸ τῆς 6.3.1958 ὡς συνεταῖρος εἰς τὸ ἐν Νικοίᾳ φαρμακεῖον τοῦ Φ. Δ.

Ὁ αἰτῶν διὰ δηλώσεως ἐπ' ἀκροατηρίου τοῦ πληρεξουσίου αὐτοῦ δικηγόρου παρητήθη τοῦ περὶ κακῆς συνθέσεως τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Ταμείου λόγου ἀκυρώσεως.

Ἡ προσβαλλομένη πρᾶξις στηρίζεται εἰς διάταξιν τοῦ ἄρθρου 10 τοῦ Κανονισμοῦ Παροχῶν τοῦ Ταμείου, θεσπισθεῖσαν διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 86058)Σ.1201)30.11.1962 ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας (Φ. 457 τ. Β' τῆς 12.12.1962), ἥτις ὁρίζει, ὅτι «τὸ δικαίωμα εἰς ἀπόληψιν συντάξεως παντὸς συνταξιούχου τοῦ Ταμείου ἀναστέλλεται, ἐὰν καὶ ἐφ' ὅσον ὁ συνταξιούχος ἐργάζεται ἐν συνεταιρισμῷ μετὰ φαρμακείου, φαρμακοποθήκης ἢ οἱασδήποτε φαρμακευτικῆς ἐπιχειρήσεως, ἀσχέτως τῶν ἀποκερδαινομένων ὑπ' αὐτοῦ ποσῶν».

Ἡ ὡς ἄνω κανονιστικὴ ἀπόφασις ἐξεδόθη κατ' ἐξουσιοδότησιν τῆς διατάξεως τῆς παραγράφου 8 τοῦ ἄρθρου 7 τοῦ διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 324)1946 Πράξεως τοῦ Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου (φ. 183) κυρωθέντος νόμου 581)1943 «περὶ Ἱδρύσεως Ταμείου Ἐπικουρικῆς Ἀσφαλίσεως Ὑπαλλήλων Φαρμακεμπορικῶν Ἐργασιῶν» (φ. 302) καθ' ἣν «πᾶσα τροποποίησις τοῦ Καταστατικοῦ ἢ ὀργανικῶν διατάξεων τοῦ περὶ οὗ τὸ παρὸν Ταμείου ἐνεργεῖται κατὰ τὴν διαδικασίαν τοῦ ἄρθρου 59 τοῦ ἀν. νόμου τῆς 11ης Νοεμβρίου 1935 «περὶ ὀργανισμοῦ τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας». Ἡ ἐξουσιοδότησις αὕτη, παρεχομένη διὰ τοῦ Ἱδρυτικοῦ τοῦ Ταμείου νόμου καὶ ἀφορῶσα εἰδικῶς εἰς τὴν τροποποίησιν τῶν ὀργανικῶν καὶ καταστατικῶν διατάξεων τοῦ περὶ οὗ πρόκειται Ἀσφαλιστικοῦ Ὀργανισμοῦ, εἶναι ἐξειδικευμένη καὶ ἔγκυρος, τοῦ ὡς ἄνω ἄρθρου 59 τοῦ ἀν. νόμου τῆς 11.11.1935 ἐφαρμοζομένου μόνον ὡς πρὸς τὸν τύπον καὶ τὴν διαδικασίαν τῆς τοιαύτης τροποποιήσεως, ἀπορριπτέος δὲ ἐλέγχεται ὡς ἄβάσιμος ὁ περὶ τοῦ ἀντιθέτου λόγος ἀκυρώσεως.

Ἡ περὶ ἧς πρόκειται ἐξουσιοδοτικὴ διάταξις, ἀφορῶσα εἰς τὴν τροποποίησιν πασῶν τῶν καταστατικῶν τοῦ Ταμείου διατάξεων, ἐν αἷς καὶ αἱ καθορίζουσαι τὰ τῶν προϋποθέσεων τῆς συνταξιοδοτήσεως, ὡς καὶ τὸ ὕψος τῆς συντάξεως, παρέχει μέν, κατὰ τὴν ὀρθὴν αὐτῆς ἔννοιαν, τὴν εὐχέρειαν εἰς τὴν Διοίκησιν, ὅπως αὕτη, ἐν ὄψει τῶν ὑφ' ἃς ἑκάστοτε διατελεῖ τὸ Ταμεῖον οἰκονομικῶν συνθηκῶν, ρυθμίζῃ διὰ τροποποιήσεως τῶν οἰκείων διατάξεων τὴν ἔκτασιν τοῦ ποσοῦ τῶν καταβλητέων ἐν γένει λόγῳ συντάξεως περιοδικῶν παροχῶν, ὑπάγουσα ἀπὸ τῆς θεσπίσεως τῆς σχετικῆς τροποποιήσεως ὑπὸ ἐνιαῖον καὶ ὁμοιόμορφον καθεστὼς ἅπαντας τοὺς συνταξιούχους, ἤτοι τόσον τοὺς ἤδη συνταξιοδοτηθέντας, ὅσον καὶ τοὺς ἐν τῷ μέλλοντι συνταξιοδοτουμένους, δὲν ἐπιτρέπει ὅμως εἰς τὴν Διοίκησιν, ἐλλείψει σαφοῦς περὶ τοῦ ἀντιθέτου ρήτρας, ὅπως αὕτη, χρωμένη τῇ παρασχεθείσῃ αὐτῇ κατὰ τὰ ἀνωτέρω κανονιστικῇ ἁρμοδιότητι, ἐπὶ τῶν ἤδη ἀπονεμηθεισῶν συντάξεων, καταλύσῃ αὐτὸ ταῦτο τὸ ἀναγνωρισθὲν συνταξιοδοτικὸν δικαίωμα ἢ ἔτι καὶ μεταβάλῃ τοὺς ὅρους τῆς ἐνασκήσεώς του καὶ δὴ διὰ κατηγορίαν τινὰ συνταξιούχων, διότι ἐπὶ τῇ βάσει τῶν περὶ ἀπονομῆς τῶν συντάξεων νομίμως ἐκάστοτε ληφθεισῶν ἀποφάσεων τῆς Διοικήσεως τοῦ Ταμείου ἐδημιουργήθησαν ὑπὲρ τῶν ἐνδιαφερομένων ὁριστικαὶ νομικαὶ καταστάσεις, τῶν ὁποίων ἡ εἰς βάρος του δυνατότης ἀνατροπῆς ἢ τροποποιήσεως θὰ ἔδει ρητῶς ἢ ἄλλως σαφῶς νὰ προβλέπηται ἐν τῇ ἐξουσιοδοτήσει. Κατ' ἀκολουθίαν ἡ ὑπ' ἀριθ. 86058)Ε.1201)30.11.1962 ἀπόφασις τοῦ Ὑπουργοῦ τῆς Ἐργασίας, θεσπίσασα ἀδιακρίτως ἀναστολὴν τῆς συνταξιοδοτήσεως διὰ τοὺς ἐργαζομένους ἐν συνεταιρισμῷ μετὰ φαρμακείου κλπ. συνταξιούχους, εἶναι νόμιμος μόνον καθ' ὅσον ἀφορᾷ εἰς τοὺς μετὰ τὴν ἰσχὺν τῆς ἀποφάσεως ταύτης συνταξιοδοτουμένους, ἐνῷ ἀντιθέτως αὕτη εἶναι ἄκυρος καὶ ἀνίσχυρος, καθ' ὅσον ἀφορᾷ τοὺς πρὸ ταύτης συνταξιοδοτηθέντας. Συνεπῶς ἡ προσβαλλομένη πρᾶξις, διατάξασα κατ' ἐφαρμογὴν τῆς ὡς εἴρηται κανονιστικῆς ὑπουργικῆς ἀποφάσεως τὴν ἀναστολὴν τῆς καταβολῆς τῆς εἰς τὸν αἰτοῦντα ἀποιεμηθείσης τὴν 1.4.1956, ἤτοι πρὸ τῆς ἐκδόσεως τῆς ἀποφάσεως ταύτης, συντάξεως, τυγχάνει παράνομος καὶ ἀποβαίνει ἀκυρωτέα κατὰ τὸν βάσιμον σχετικὸν λόγον.

§ 5. Ἀσφάλισις εἰς Ταμεῖον Ἐξόδου Γερόντων καὶ Ἀνικάνων Ἐργατῶν Μετάλλου

Ἀσφαλιζόμενα ὑποχρεωτικῶς εἰς τὸ Ταμεῖον πρόσωπα.—Ἀσφάλισις τῶν ἐν Ἀθήναις καὶ Πειραιεῖ ἐργαζομένων ἐργατῶν καὶ ὑπαλλήλων τῶν ἐργοστασίων μηχανουργίας, λεβητοποιΐας, χυτηρίων καὶ μεταλλουργικῶν ἐν γένει ἐργοστασίων καὶ τῶν ἐργατῶν μετάλλου, τῶν ἐργαζομένων εἰς βιομηχανικὰ ἐργοστάσια καὶ βιοτεχνικὰ ἐργαστήρια, τῶν κατὰ κύριον λόγον ἀπασχολουμένων εἰς ἐπεξεργασίαν καὶ μετασχηματισμὸν μετάλλου, πλὴν τῶν φανοποιῶν καὶ ὑδραυλικῶν ἐργαστηρίων.—Ἀσφάλισις ἐργατῶν μετάλλου.

Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας 2930)1964, Τμ. Α'

Πρόεδρος ὁ Ἀντιπρόεδρος κ. *Γ. Θ. Σπυρόπουλος*

Εἰσηγητὴς ὁ Σύμβουλος κ. *Ν. Μπουρόπουλος*

Δικηγόροι οἱ κ.κ. Σ. Σπετσάκης, Δ. Ἀποστολίδης

Διὰ τῆς ὑπὸ κρίσιν αἰτήσεως διώκεται ἡ ἀκύρωσις τῆς ἀπὸ 13 Μαΐου 1963 ἀποφάσεως τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Ἐπικουρικοῦ Ταμείου Ἐξόδου Γερόντων καὶ Ἀνικάνων Ἐργατῶν Μετάλλου, δι' ἧς ἀπερρίφθη αἴτησις τοῦ προσφεύγοντος περὶ χορηγήσεως αὐτῷ συντάξεως ἀναπηρίας, λόγῳ ἐργατικοῦ ἀτυχήματος, ἐπισυμβάντος τὴν 27 Φεβρουαρίου 1954, καθ' ὃν χρόνον οὗτος εἰργάζετο εἰς μεταλλουργικὸν συνεργεῖον τῆς Ἀνωνύμου Ἑλληνικῆς Ἑταιρείας Ὑδά-

των, επί τῷ λόγῳ ὅτι εἰς τὸ συνεργεῖον τοῦτο δὲν ἀπησχολοῦντο, ὡς ἀπαιτεῖται κατὰ νόμον, πέντε τοὐλάχιστον ἐργάται.

Τὸ ἄρθρον 1 τοῦ ν. δ. τῆς 5)11 Νοεμβρίου 1935 «περὶ Ἰδρύσεως Ἐπικουρικοῦ Ταμείου Ἐξόδου Γερόντων καὶ Ἀνικάνων Ἐργατῶν Μετάλλου», ὡς ἀντικατεστάθη ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 10 § 2 τοῦ ἀ.ν. 694 τῆς 4)22 Μαΐου 1937 «περὶ αὐθεντικῆς ἑρμηνείας, συμπληρώσεως καὶ τροποποιήσεως διατάξεών τινων τῆς Ἀσφαλιστικῆς Νομοθεσίας» (Ε.Κ. 196), ὁρίζει, ὅτι «εἰς τὸ Ταμεῖον τοῦτο ἀσφαλίζονται ὑποχρεωτικῶς οἱ ἐν Ἀθήναις καὶ Πειραιεῖ ἐργαζόμενοι ἐργάται καὶ ὑπάλληλοι τῶν ἐργοστασίων μηχανουργίας, λεβητοποιΐας, χυτηρίων καὶ μεταλλουργικῶν ἐν γένει ἐργοστασίων καὶ οἱ ἐργάται μετάλλου, οἱ ἐργαζόμενοι εἰς βιομηχανικὰ ἐργοστάσια καὶ βιοτεχνικὰ ἐργαστήρια, τὰ κατὰ κύριον λόγον ἀσχολούμενα εἰς ἐπεξεργασίαν καὶ μετασχηματισμὸν μετάλλου, πλὴν τῶν φανοποιῶν καὶ ὑδραυλικῶν ἐργαστηρίων. Οἱ ἐργάται μετάλλου, οἱ ἐργαζόμενοι εἰς ἐπιχειρήσεις ἄλλων, κατὰ κύριον λόγον, ἀπασχολήσεων, ἀσφαλίζονται ἐφ' ὅσον αἱ ὡς ἄνω ἐπιχειρήσεις διατηροῦσιν ἰδιαίτερα μεταλλουργικὰ συνεργεῖα, ἀπασχολοῦντα 5 τοὐλάχιστον ἐργάτας». Τὰ αὐτὰ ἐπαναλαμβάνει καὶ τὸ ἄρθρον 3 τοῦ Καταστατικοῦ τοῦ Ταμείου (ἀπόφασις Ὑπουργοῦ Ἐργασίας 49546)21532 τῆς 22 Ἰουνίου)15 Ἰουλίου 1940, Ε.Κ. 149 Β').

Ἐν προκειμένῳ ἐκ τῶν στοιχείων τοῦ φακέλλου καὶ ἰδίᾳ ἐκ τῆς ὑπ' ἀριθ. 80)5)1963 πράξεως ἐμφανίσεως τοῦ συμβολαιογράφου Πειραιῶς Ι. Κ. προκύπτει, ὅτι ὁ ἀριθμὸς τῶν πράγματι ἀπασχοληθέντων εἰς τὸ εἰς ὃ ὁ οἰκεῖος εἰργάζετο μεταλλουργικὸν συνεργεῖον κατὰ τὸν χρόνον τοῦ ἐπισυμβάντος αὐτῷ ἀτυχήματος ἐργατῶν μετάλλου, συμπεριλαμβανομένου καὶ τοῦ αἰτοῦντος, ἦτο ἐλάσσων τῶν πέντε καὶ κατ' ἀκολουθίαν ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις, ἀπορρίψασα τὸ περὶ συνταξιοδοτήσεως αἴτημα τοῦ αἰτοῦντος, ἐπὶ τῇ ἐλλείψει τῆς ἀνωτέρω ρηθείσης νομίμου προϋποθέσεως, ὀρθῶς ἡρμήνευσε τὰς ἐν τῇ ἠγουμένῃ σκέψει διαληφθείσας διατάξεις, διὰ τῆς ἀνελυτικῆς δὲ παραθέσεως τῶν πραγματικῶν περιστατικῶν, ἐφ' ὧν ἐστηρίχθη ἡ κρίσις περὶ τῆς ἐλλείψεως παρὰ τῷ αἰτοῦντι τῆς ἀνωτέρω προϋποθέσεως, παρίσταται πλήρως ἠιολογημένη.

Ὁ ἰσχυρισμὸς τοῦ αἰτοῦντος ὅτι ἡ Ἀνώνυμος Ἑλληνικὴ Ἑταιρεία Ὑδάτων, πλὴν τοῦ μεταλλουργικοῦ συνεργείου, εἰς ὃ ἀπησχολήθη ὁ οἰκεῖος, διατηρεῖ καὶ ἕτερα συνεργεῖα καὶ ὅτι οἱ εἰς τὰ συνεργεῖα ταῦτα ἀπασχολούμενοι ἐργάται μετάλλου ἔδει νὰ συνυπολογισθῶσιν εἰς τὸν ἀριθμὸν τῶν εἰς τὸ συνεργεῖον τοῦ αἰτοῦντος ἀπασχολουμένων ἐργατῶν, τυγχάνει ἀπορριπτέος ὡς ἀόριστος καὶ συνεπῶς ἀνεπίδεκτος δικαστικῆς ἐκτιμήσεως, δεδομένου μάλιστα ὅτι οὐδόλως προεβλήθη τοιοῦτος ἰσχυρισμὸς ἐνώπιον τοῦ Ταμείου κατὰ τὴν προηγηθεῖσαν τῆς ἐκδόσεως τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως μακρὰν διαδικασίαν τῆς διακριβώσεως τῶν προϋποθέσεων ἀσφαλίσεως τοῦ αἰτοῦντος. Ὅθεν ἀπορριπτέα ἀποβαίνει ἡ ὑπὸ κρίσιν αἴτησις (*).

(*) Ἴδετε καὶ Σ.Ε. 775)1964, ΕΕΔ 33, 678, Σ Ε. 2196)1963, ΕΕΔ 33, 282.

§ 6. Συνταξιοδότησις προσωπικοῦ τῶν ἐν Ἑλλάδι Σιδηροδρόμων

Ἐφαρμογὴ ἄρθρου 2 Ν.Δ. 3395)1955.—Θέσεις ὡς προϋποθέσεως πρὸς κτῆσιν δικαιώματος συντάξεως, προκειμένου περὶ τῶν ἱκανῶν ἄρρενων ἀνηλίκων τῆς ἀγαμίας αὐτῶν, μὴ ἀπαιτουμένης ὅμως τῆς προϋποθέσεως αὐτῆς, προκειμένου περὶ τῶν καθισταμένων ἀνικάνων πρὸς ἄσκησιν οἱουδήποτε βιοποριστικοῦ ἐπαγγέλματος ἐνηλίκων ἀρρένων, τῆς διατάξεως περιοριζομένης εἰς τὴν ἀνικανότητα αὐτῶν, ἥτις νὰ ἔχῃ ἐπέλθει κατὰ τὴν ἀνηλικότητά των.

Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας 45)1965, Τμ. Α'

Πρόεδρος ὁ Ἀντιπρόεδρος κ. *Γ. Θ. Σπυρόπουλος*
Εἰσηγητὴς ὁ Σύμβουλος κ. *Γ. Μαραγκόπουλος*
Δικηγόροι οἱ κ.κ. Β. Κουντούρης, Γ. Λιόντας

Διὰ τῆς ὑπὸ κρίσιν αἰτήσεως διώκεται ἡ ἀκύρωσις τῆς παραλείψεως τῆς Διοικήσεως τῶν Σιδηροδρόμων τοῦ Ἑλληνικοῦ Κράτους, ὅπως ἐπαναχορηγήσῃ εἰς τὸν αἰτοῦντα, συνταξιοῦχον τῶν Σ.Ε.Κ., τὴν σύνταξιν, ἣν οὗτος ἐλάμβανεν ὡς ἀνίκανον ἀνήλικον τέκνον καὶ ἧς εἶχε διακοπῇ ἡ καταβολή.

Μετὰ τὴν ἄσκησιν τῆς ὑπὸ κρίσιν αἰτήσεως ἐξεδόθη ρητὴ ὑπ' ἀριθ. 38156)10512 ΔΟΥ τῆς 9.6.1964 ἀπόφασις τῆς Γενικῆς Διευθύνσεως τῶν Σ.Ε.Κ., διὰ τῆς ὁποίας κατὰ τροποποίησιν πάσης προγενεστέρας πράξεώς της, διεγράφη τοῦ μητρώου τῶν συνταξιούχων λόγῳ τοῦ ἐπισυμβάντος ἐν ἔτει 1960 γάμου του καὶ ἥτις ἀπόφασις θεωρεῖται ὡς συμπροσβαλλομένη.

Διὰ τοῦ ἄρθρου 2 τοῦ ν. δ. 3395)1955 «περὶ συνταξιοδοτήσεως τοῦ προσωπικοῦ τῶν ἐν Ἑλλάδι ἀτμηλάτων σιδηροδρόμων» ὁρίζεται, ὅτι δικαίωμα εἰς σύνταξιν ἔχουσι, πλὴν ἄλλων, καὶ α) ἡ χήρα τοῦ θανόντος καὶ β) τὰ νόμιμα ἢ νομιμοποιητὰ τέκνα τούτου, ἐὰν τὰ μὲν θήλεα εἶναι ἄγαμα, τὰ δὲ ἄρρενα ἀνήλικα καὶ ἄγαμα ἢ ἐνήλικα μέν, ἀλλὰ διαρκούσης τῆς ἀνηλικότητός των κατέστησαν ἀνίκανα πρὸς ἄσκησιν οἱουδήποτε βιοποριστικοῦ ἐπαγγέλματος. Διὰ τῆς διατάξεως ταύτης καὶ μέν, προκειμένου περὶ τῶν ἱκανῶν ἀρρένων ἀνηλίκων, τίθεται ὡς προϋπόθεσις πρὸς κτῆσιν δικαιώματος συντάξεως ἡ ἀγαμία αὐτῶν, οὐδόλως ὅμως ἀπαιτεῖται ἡ παρούσα προϋπόθεσις αὕτη, προκειμένου περὶ τῶν καθισταμένων ἀνικάνων πρὸς ἄσκησιν οἱουδήποτε βιοποριστικοῦ ἐπαγγέλματος ἐνηλίκων ἀρρένων, τῆς διατάξεως περιοριζομένης εἰς τὴν ἀνικανότητα αὐτῶν, ἥτις νὰ ἔχῃ ἐπέλθει κατὰ τὴν ἀνηλικότητά των. Κατ' ἀκολουθίαν τούτων ἡ προσβαλλομένη πρᾶξις, θεωρήσασα ὅτι ἡ σύνταξις τῶν ἐνηλίκων ἀνικάνων ἀρρένων τέκνων ἀπόλλυται, ἐὰν ταῦτα ἐλθωσιν εἰς γάμον καὶ προβᾶσα, κατόπιν τούτου, εἰς τὴν διαγραφὴν τοῦ αἰτοῦντος τοῦ μητρώου τῶν συνταξιούχων, ἐπὶ τῷ λόγῳ ὅτι οὗτος, καίπερ λαμβάνων σύνταξιν, ὡς ἀνίκανον ἀνήλικον τέκνον, ἦλθεν εἰς γάμον, ψευδῶς ἡρμήνευσε τὸν νόμον καὶ εἶναι ἀκυρωτέα κατὰ τὸν βασίμως προβαλλόμενον λόγον ἀκυρώσεως.

ΓΝΩΜΟΔΟΤΗΣΕΙΣ ΝΟΜΙΚΟΥ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΥ ΤΟΥ ΚΡΑΤΟΥΣ

ΚΕΦΑΛΑΙΑ ΑΠΟΖΗΜΙΩΣΕΩΣ ΦΟΡΤΟΕΚΦΟΡΤΩΤΩΝ ΩΣ ΔΗΜΟΣΙΟΙ ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΙ

Περίληψις ἐρωτήματος (Νομισματικῆς Ἐπιτροπῆς): Ἐὰν τὰ Κεφάλαια Ἀποζημιώσεως Φορτοεκφορτωτῶν ὑπάγωνται εἰς τὸν ἔλεγχον διαθεσίμων κεφαλαίων τοῦ Α.Ν. 1611)1950.

Νομικοῦ Συμβουλίου Κράτους, Τμ. Β'
Γνωμοδότησις 940)1964

Προεδρεύων ὁ Ἀντιπρόεδρος κ. *Μ. Σταυρόπουλος*

Εἰσηγητὴς ὁ Πάρεδρος κ. *Ἀθ. Τομαρᾶς*

Λοιπὰ μέλη: Οἱ κ.κ. Κ. Ρουμπάνης, Κ. Παπαμιχαλόπουλος, Χ. Κωστόπουλος, Ε. Κουρουσόπουλος, Χ. Γεωργιόπουλος, Κ. Ταγκαράκης, Νομικοὶ Σύμβουλοι, Α. Γιαννουλάτος, Ε. Μέλλιος, Ν. Μπλιάτσος, Πάρεδροι.

Ἐπὶ τοῦ πρόσθεν ἐρωτήματος τὸ Νομικὸν Συμβούλιον ἐγνωμοδότησεν ὡς ἀκολούθως:

Διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 1200)22.12.1954 γνωμοδοτήσεως τοῦ Β' Τμήματος τοῦ Νομικοῦ Συμβουλίου τοῦ Κράτους (ἀριθμητικὴ σύνθεσις ἓξ ὁ Νομικῶν Συμβούλων καὶ 5 Παρέδρων) ἐγένετο δεκτὴ ἡ ὑπὸ προηγουμένως διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 59)590)28.11.1951 ἀτομικῆς γνωμοδοτήσεως τοῦ Νομικοῦ Συμβούλου Ὑπουργείου Ἐργασίας ἐξενεχθεῖσα γνώμη περὶ τῆς μὴ ὑπαγωγῆς τῶν διαθεσίμων κεφαλαίων τῶν Κεφαλαίων Ἀποζημιώσεως Φορτοεκφορτωτῶν (Κ.Α.Φ. ἐν τοῖς ἑπομένοις) εἰς τοὺς ὁρισμοὺς τῶν ἀ.ν 1611)1950 (Α' 304) καὶ ν.δ. 2999)1954 (Α' 211) ἐπὶ τῇ σκέψει ὅτι, καίτοι τὰ εἰρημένα Κ.Α.Φ. εἶναι Νομικὰ Πρόσωπα Δημοσίου Δικαίου καὶ ὡς τοιαῦτα ὑπάγονται κατ' ἀρχὴν εἰς τὰς διατάξεις τῆς νομοθεσίας περὶ ἐλέγχου διαθεσίμων κεφαλαίων τῶν Νομικῶν Προσώπων Δημοσίου Δικαίου καὶ τῶν Ἀσφαλιστικῶν Ὀργανισμῶν, ἐν τούτοις ὁ προορισμὸς αὐτῶν εἶναι μᾶλλον ἐφήμερος, ἀποβλέπων κυρίως εἰς τὴν ἐπαγγελματικὴν ἀποσυμφόρησιν τῶν φορτοεκφορτωτῶν τῶν λιμένων τοῦ Κράτους, ὡς ἐκ τούτου δὲ καὶ ἐν ἄρθρῳ 5 νόμου 6178)1934 (Α' 214) προβλέπεται καὶ ἡ ἄρσις τῶν ἐπιβεβλημένων ἐπαυξήσεων τῶν τιμολογίων φορτοεκφορτωτικῶν ἐργασιῶν, ἐνῷ ἡ περιορισμένη ἔκτασις τῆς ἀποστολῆς αὐτῶν καὶ ὁ φόβος τῆς τυχὸν ἀνεπαρκείας πρὸς ἐκπλήρωσιν τῆς ἀποστολῆς των ταύτης, ἐν συνδυασμῷ πρὸς τὴν ἀπαγόρευσιν τοῦ ἄρθρου 4 ἀ.ν. 1495)1939 (Α' 461), πρὸς διάθεσιν τῶν κεφαλαίων ὑπὲρ ἄλλου σκοποῦ ἔστω καὶ ὑπὲρ Ἀσφαλιστικῶν Ὀργανισμῶν, ὁδηγοῦν εἰς τὸ συμπέρασμα, ὅτι δὲν δύναται νὰ ἔχῃ ἐπὶ τῶν Κεφαλαίων τούτων ἐφαρμογὴν ἡ διάταξις τοῦ ἄρθρου 4 ἀ.ν. 1611)1950, παρὰ τὸ ὅτι ταῦτα ἔχουν ὡς σκοπὸν καὶ τὴν συνταξιοδότησιν τῶν εἰς τὰ Γραφεῖα Ἐργασίας Λιμένων ὑπηρετούντων ὑπαλλήλων.

Τὸ παρὸν Τμῆμα (ἀριθμητικὴ σύνθεσις τακτικῆς Ὁλομελείας ἓξ 7 Νομικῶν Συμβούλων καὶ 4 Παρέδρων) ἀντίθετον ἐπὶ τοῦ ἄνω θέματος ἔχει γνώμην ἐπὶ τῇ βάσει τῶν κάτωθι ἀναπτυσσομένων σκέψεων:

Ι) Κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ ἀ.ν. 1611)1950, ὡς ἐτροποποιήθησαν ὑπὸ τῶν διατάξεων τοῦ ν.δ. 2999)1954, α) ἀπὸ 1.1.1951 πάντα τὰ ἐπενδυόμενα ὑπὸ μορφὴν ἐντόκου καταθέσεως κεφάλαια τῶν Δημοσίων Ὀργανισμῶν (ὡς τοιούτων νοουμένων τῶν πάσης φύσεως Νομικῶν Προσώπων Δημοσίου Δικαίου, ὡς καὶ τῶν πάσης φύσεως Ἀσφαλιστικῶν Ταμείων Δημοσίου ἢ Ἰδιωτικοῦ Δικαίου, ἄρθρον 1) παρακατατίθενται παρὰ τῇ Τραπέζῃ τῆς Ἑλλάδος, ἥτις ἐνεργεῖ ἐν προκειμένῳ ὡς διαχειριστικὸν ὄργανον συμφώνως πρὸς τὰς διατάξεις τοῦ νόμου τούτου (ἐδάφιον 1 § 1 ἄρθρου 2), β) διὰ πᾶσαν ἐπιτρεπομένην κατὰ νόμον ἐπένδυσιν κεφαλαίων τῶν Δημοσίων Ὀργανισμῶν ὑπὸ πᾶσαν μορφὴν πλὴν τῆς καταθέσεως παρὰ τῇ Τραπέζῃ τῆς Ἑλλάδος, ἀπαιτεῖται προηγουμένη ἐγκριτικὴ ἀπόφασις τῆς Νομισματικῆς Ἐπιτροπῆς (ἐδάφιον 2 § 1 ἄρθρου 2), γ) συμβάσεις καὶ ἄλλαι δικαιοπραξίαι περὶ ἐπενδύσεως ἢ χορηγήσεως, καταρτιζόμεναι ἀπὸ τῆς ἰσχύος τοῦ νόμου ἄνευ προηγουμένης ἐγκριτικῆς ἀποφάσεως τῆς Νομισματικῆς Ἐπιτροπῆς, εἶναι ἄκυροι (ἐδάφιον 4 § 1 ἄρθρου 2), δ) ἱδρύεται παρὰ τῇ Τραπέζῃ τῆς Ἑλλάδος ἰδίως Λογαριασμὸς ὑπὸ τὸν τίτλον «Εἰδικὸς Λογαριασμὸς Διαχειρίσεως Διαθεσίμων Δημοσίων Ὀργανισμῶν» (παράγραφος 2 ἄρθρου 2), εἰ ἀπὸ 1.1.1951 οὐδεμία Τράπεζα ἢ Τραπεζιτικὸς Ὀργανισμὸς θὰ ἀποδέχεται κατάθεσιν παρ' αὐτῷ, ὑπὸ οἱανδήποτε μορφήν, κεφαλαίων τῶν Δημοσίων Ὀργανισμῶν (παράγραφος 3 ἄρθρου 2), στ) πᾶσαι αἱ κατὰ τὴν 31.12.1950 καταθέσεις παρὰ Τραπέζαις κλπ. κεφαλαίων τῶν Δημοσίων Ὀργανισμῶν μεταφέρονται εἰς πίστωσιν τοῦ ἀνωτέρω Εἰδικοῦ Λογαριασμοῦ παρὰ τῇ Τραπέζῃ τῆς Ἑλλάδος καὶ ἐπ' ὀνόματι τοῦ δικαιούχου νομικοῦ προσώπου (παράγραφος 4 ἄρθρου 2), ζ) οἱ Δημόσιοι Ὀργανισμοὶ θὰ δικαιοῦνται εἰς τόκον ἐπὶ τῶν ἀντιστοίχων ὑπολοίπων αὐτῶν παρὰ τῷ Εἰδικῷ Λογαριασμῷ ἐπὶ τῇ βάσει ὁριζομένου ἑκάστοτε ὑπὸ τῆς Νομισματικῆς Ἐπιτροπῆς ἐπιτοκίου (ἄρθρον 3), η) ἡ Τράπεζα Ἑλλάδος θὰ ἐπενδύῃ τὰ παρακατατιθέμενα κεφάλαια εἰς ἔντοκους καταθέσεις παρὰ Τραπέζαις κλπ. πρὸς χρηματοδότησιν τῆς γεωργίας, τοῦ ἐμπορίου καὶ τῆ βιομηχανίας ἢ θὰ προβαίνῃ ἡ ἰδίᾳ εἰς ἀπ' εὐθείας χρηματοδοτήσεις διὰ τοὺς ἄνω σκοπούς (παράγραφος 1 ἄρθρου 4), θ) ἡ ὑπὸ Δημοσίου Ὀργανισμοῦ ἀνάθεσις τῆς ταμειακῆς του διαχειρίσεως εἰς Τράπεζαν κλπ. περιορίζεται ἀποκλειστικῶς εἰς τὴν εἰσπραξιν καὶ πληρωμὴν τακτικῶν μόνον ἐσόδων καὶ δαπανῶν του, αἱ δὲ Τράπεζαι κλπ. ὑποχρεοῦνται

νά μεταφέρουν ἀνά 15θήμερον καί μετά τήν κάλυψιν τῶν εἰς αὐτό ἐμπιπτουσῶν δαπανῶν εἰς τόν Εἰδικόν Λογαριασμόν τῆς Τραπέζης Ἑλλάδος πᾶν ποσόν περαν τοῦ ἀναγκαιοῦντος ἀποκλειστικῶς διά τάς πληρωμάς τῶν τακτικῶν δαπανῶν τοῦ ἑπομένου 15θημέρου (παράγραφος 3 ἄρθρου 4), ι) ἀπαγορεύεται ἡ παρά τῶν Τραπεζῶν κλπ. καταβολή τόκων, προμηθείας ἤ ἑτέρου ἀνταλλάγματος ἀμέσου ἤ ἐμμέσου πρός τούς Δημοσίους Ὀργανισμούς ἐπί τῶν λογαριασμῶν τῆς ταμειακῆς διαχειρίσεως αὐτῶν (παράγραφος 4 ἄρθρου 4), ια) ἀπό 1.1.1951 τά παρακατατιθέμενα παρά τῇ Τραπέζῃ Ἑλλάδος διαθέσιμα τῶν Δημοσίων Ὀργανισμῶν ἀποδίδονται τῇ αἰτήσει αὐτῶν (ἄρθρον 5), ιβ) ἡ Τράπεζα Ἑλλάδος οὐδέν κέρδος θά προσκτᾶται ἐκ τῆς κινήσεως τοῦ Εἰδικοῦ Λογαριασμοῦ (ἄρθρον 6), ιγ) ἡ Νομισματική Ἐπιτροπή ἐκδίδει ἀποφάσεις καί Κανονισμούς, ρυθμίζοντας τήν κίνησιν τοῦ Εἰδικοῦ Λογαριασμοῦ, καί ἐντέλλεται τόν ἔλεγχον τῶν Δημοσίων Ὀργανισμῶν πρός διαπίστωσιν τῆς συμμορφώσεώς των πρός τάς ὁριζομένας ὑποχρεώσεις κλπ. (ἄρθρον 8), ιδ) διά τάς παραβάσεις τῶν διατάξεων τοῦ νόμου προβλέπονται διοικητικαί, ἀστικαί καί ποιναί κυρώσεις εἰς βάρος τῶν διοικούντων τούς Δημοσίους Ὀργανισμούς, ὡς καί κυρώσεις εἰς βάρος τῶν παραβατῶν Τραπεζῶν κλπ. (ἄρθρον 9) καί ιε) τέλος καταργεῖται πᾶσα διάταξις, ἐπιτρέπουσα τήν ἐπένδυσιν τῶν διαθεσίμων τῶν Δημοσίων Ὀργανισμῶν ὑπό μορφήν ἐντόκου καταθέσεως παρά Τραπέζαις κλπ. (ἄρθρον 10).

Ἐκ τοῦ συνόλου τῶν ἄνω διατάξεων καθίστανται προφανές, ὅτι οἱ θεσπιζόμενοι περιορισμοί ἀνάγονται εἰς τήν δημοσίαν τάξιν, δέον δέ κατά συνέπειαν νά ἑρμηνεύωνται ἐπί τῇ βάσει τεκμηρίου κατ' ἀρχήν ἐφαρμογῆς των εἰς πᾶσαν ἐξ ὁρισμοῦ καλυπτομένην περίπτωσιν, πλήν ρητῆς ἐξαιρέσεως ἤ τυχόν διακρίσεως, εἴτε ρητῶς καθιερουμένης, εἴτε εὐθέως συναγομένης ἐκ τῶν ὅρων τοῦ θεσπιζομένου μέτρου.

ΙΙ. Δέν ἀμφισβητεῖται, ὅτι τά Κ.Α.Φ. ἀποτελοῦν Δημοσίους Ὀργανισμούς κατά τήν ἔννοιαν τοῦ ἀ.ν. 1611)1950, ὡς ταύτην προσδιορίζει ρητῶς τό ἄρθρον 1 αὐτοῦ. Τοῦτο δέχεται καί ἡ προγενεστέρα ἐπί τοῦ θέματος γνωμοδότησις τοῦ Νομικοῦ Συμβουλίου, ὡς ἐν ἀρχῇ ἐξετέθη, πλήν καταλήγει αὕτη εἰς λύσιν μή ἐφαρμογῆς ἐπ' αὐτῶν τῆς νομοθεσίας περί ἐλέγχου διαθεσίμων κεφαλαίων ἐπί τῇ κυρίᾳ αἰτιολογίᾳ ὅτι ὁ προορισμός τῶν Κ.Α.Φ. εἶναι μᾶλλον ἐφήμερος.

Οἱ σκοποί, οὓς ὑπηρετεῖ ἡ σύστασις τῶν Κ.Α.Φ., προσδιορίζονται ὑπό τῆς κειμένης περί αὐτῶν νομοθεσίας κατά τρόπον μαρτυροῦντα σαφῶς τήν παροδικήν θεραπείαν προσκαίρων καί ἐφημέρων ἀναγκῶν, ἀλλ' ἀντιθέτως τήν θεμελίωσιν ἰδιαζούσης κοινωνικοασφαλιστικῆς καταστάσεως μιᾶς κατηγορίας ἐργαζομένων, δυσχερῶς δυναμένης νά ἐξυπηρετηθῇ διά κοινῶν ἀσφαλιστικῶν τύπων. Πράγματι ἀρχικός σκοπός τῶν Κ.Α.Φ. ἦτο ἡ ἀποζημίωσις (ἐφ' ἅπαξ ἤ περιοδική, ὡς ὥρισε τό ἄρθρον 6 ν.δ. 1254)1949, Α' 288), τῶν φορτοεκφορτωτῶν ἐκείνων, τῶν ὁποίων τήν ἀπομάκρυνσιν ἐκ τῶν φορτοεκφορτωτικῶν ἐργασιῶν ἤθελε κρίνει ἐπιβεβλημένην ἡ ἁρμοδία ἐπιτροπή, εἴτε διά τήν ἀσφάλειαν τῆς διεξαγωγῆς τῶν σχετικῶν ἔργων, εἴτε πρός ἀποκατάστασιν σχετικῆς ἰσορροπίας μεταξύ προσφορᾶς καί ζητήσεως εἰς τάς φορτοεκφορτωτικάς ἐργασίας (παράγραφος 1 ἄρθρου 11 ν.δ. 16)17.3.1926 Α'). Μεταγενεστέρως εἰς τά Κεφάλαια Ἀποζημιώσεως ἤ Συνταξιοδοτήσεως (ὡς ρητῶς ἀναγράφει ὁ νόμος) ὑπήχθησαν τῇ αἰτήσει των οἱ εἰς τά Γραφεῖα Ἐργασίας Λιμένων ὑπηρετοῦντες ὑπάλληλοι, τῶν ὁποίων αἱ πρός τό Κεφάλαιον τοῦτο ὑποχρεώσεις καί ὁ τρόπος συνταξιοδοτήσεως ὁρίζονται δι' ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας (παράγραφος 1 ἄρθρου 2 ἀ. ν. 381)1936, Α' 548 καί 569). Ἐπίσης προεβλέφθη ἡ δυνατότης ὑπαγωγῆς εἰς τά Κεφάλαια, προτάσει τῆς οἰκείας ἐπιτροπῆς ρυθμίσεως φορτοεκφορτώσεων καί μετ' ἔγκρισιν τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας, α) τῶν ὑπηρετούντων εἰς ταῦτα ὑπαλλήλων, β) τῶν σημειωτῶν καί γ) τῶν εἰς τήν Κομιστικήν Ὑπηρεσίαν τῶν Τελωνείων ἀσχολουμένων ἐργατῶν, διά καταργήσεως τῶν τυχόν ὑφισταμένων Ταμείων περιθάλψεως καί ἀρωγῆς ὑπέρ τῶν ἐργατῶν τούτων, ὧν ἡ περιουσία περιέρχεται εἰς τό οἰκεῖον Κ.Α.Φ. (προσθήκη ἄρθρου 2 ἀ.ν. 2212)1940 Α' 54). Ἐξ ἑτέρου, ἡ σύστασις καί ἡ συνεχής λειτουργία ἐκτοτε, ἤτοι ἀπό τῆς ἀρχικῆς προβλέψεως τοῦ νόμου καί μέχρι σήμερον τῶν διαφόρων Κ.Α.Φ., ὡς καί σύστασις νεωτέρων, μαρτυρεῖ, ὅτι δέν ἐθεραπεύθη δι' αὐτῶν πρόσκαιρος καί ἐφήμερος ἀνάγκη, ἀλλά διαρκής τοιαύτη. Τό ἀντίθετον θά ἠδύνατο ἐνδεχομένως νά ὑποστηριχθῇ μόνον διά τόν δημιουργηθέντα ὑπό τοῦ νόμου 3239)1955 (Α' 125) Λογαριασμόν Ἀποσυμφορήσεως Λιμενεργατῶν, περί οὗ ὅμως ἐντοῦθα δέν πρόκειται.

Τέλος ἡ ὑπό τοῦ ἀ.ν. 1495)1939 ἀπαγορευσις τῆς διαθέσεως τῶν κεφαλαίων τῶν Κ.Α.Φ. ὑπέρ ἄλλων Ἀσφαλιστικῶν Ὀργανισμῶν, ἔχουσα δικαιολογίαν ἐντελῶς διάφορον τοῦ ἐπιδιωχθέντος μεταγενεστέρως διά τῆς νομοθεσίας περί ἐλέγχου τῆς πίστεως γενικῶς σκοποῦ, οὐδόλως ἐπηρεάζει τήν διδομένην λύσιν ἐπί τοῦ τιθεμένου ἐρωτήματος.

ΙΙΙ. Κατά ταῦτα εἰς τό ἐρώτημα προσήκει καταφατική ἀπάντησις, τουτέστιν ὅτι καί τά Κεφάλαια τῶν Κ.Α.Φ. ὑπάγονται εἰς τάς διατάξεις τῶν ἀ.ν. 1611)1950 καί ν.δ. 2999)1954, ἀφοῦ ταῦτα ἀποτελοῦν Δημοσίους Ὀργανισμούς κατά τήν ἔννοιαν τῶν ἀνωνόμων, δέν ὑφίσταται δέ ρητή περί αὐτῶν ἐξαίρεσις εἰς τήν σχετικήν νομοθεσίαν, οὔτε ρητῶς καθιεροῦται διάκρισις τῶν Κ.Α.Φ. ἀπό τῶν λοιπῶν Δημοσίων Ὀργανισμῶν, ἀπό ἀπόψεως ἐφαρμογῆς τῆς εἰδικῆς περί διαθέσεως Κεφαλαίων νομοθεσίας, οὔτε τέλος συνάγεται τοιαύτη διάκρισις ἐκ τῶν ὅρων λειτουργίας αὐτῶν, ὡς συμβαίνει π.χ. προκειμένου περί τοῦ Λογαριασμοῦ Δώρου Οἰκοδόμων, κατά τήν πλειοψηφίαν τῆς ὑπ' ἀριθ. 1030)1962 γνωμοδοτήσεως τῆς Ὁλομελείας τοῦ Νομικοῦ Συμβουλίου.

ΣΤΟΙΧΕΙΑ ΕΡΓΑΤΙΚΟΥ ΔΙΚΑΙΟΥ

ΣΧΕΣΙΣ ΤΕΚΜΑΡΤΩΝ ΗΜΕΡΟΜΙΣΘΙΩΝ ΠΡΟΣ ΑΛΛΑΣ ΔΙΑΤΑΞΕΙΣ

Ὑπὸ τῆς Συντάξεως

Δι' ἀποφάσεως τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Ι.Κ.Α., ἡ ὁποία ἐλήφθη κατὰ τὴν συνεδρίασιν τῆς 15.12.1964 (ΕΕΔ 24, 175), ἐγένετο κατάταξις εἰς μισθολογικὰς κλάσεις τεκμαρτῶν ἡμερομισθίων τῶν μὲ κυμαινομένας ἀποδοχὰς ἀμειβομένων μισθωτῶν δι' εἰσφορὰς πρὸς τὸ Ι.Κ.Α. καὶ διὰ τὸ ἔτος 1965 ὁμοίως ὡς καὶ διὰ τὸ ἔτος 1964 (ΕΕΔ 23, 737), τῆς ἀποφάσεως ταύτης ἐκδοθείσης, κατὰ τὰ νομολογηθέντα (Α.Π. 10)1961, ΕΕΔ 20, 222), νομίμως.

Πέραν ὅμως τοῦ ἐνδιαφέροντος τῆς ἀποφάσεως αὐτῆς διὰ τὴν καταβολὴν τῶν πρὸς τὸ Ι.Κ.Α. εἰσφορῶν διὰ τὴν ἀσφάλισιν τῶν κατηγοριῶν τούτων τῶν μισθωτῶν, τὰ δι' αὐτῆς καθοριζόμενα τεκμαρτὰ ἡμερομίσθια ἐνδιαφέρουν καὶ διὰ τὴν ἐφαρμογὴν διατάξεων ἄλλων νόμων καὶ οὕτω ἔχουν χρησιμότητα αἱ ἀκόλουθοι σημειώσεις:

Κατὰ τὸ ἄρθρον 5 τοῦ νόμου 3198)1955 «περὶ τροποποιήσεως τῶν περὶ καταγγελίας τῆς σχέσεως ἐργασίας διατάξεων» (ΕΕΔ 22, 66, ἔνθα κωδικοποίησις τῶν ἰσχυουσῶν διατάξεων) ἐπὶ καταγγελίας σχέσεως ἐργασίας ἡ ἀποζημίωσις τῶν μισθωτῶν, τῶν ἀμειβομένων ἐπὶ ποσοστοῖς, κατ' ἀποκοπὴν ἢ μονάδα παρεχομένης ἐργασίας, ὑπολογίζεται βάσει τοῦ μέσου ὅρου τῶν ἀποδοχῶν αὐτῶν τῶν δύο τελευταίων πρὸ τῆς καταγγελίας τῆς σχέσεως ἐργασίας μηνῶν. Πάντως τὸ ποσὸν ταύτης δὲν δύναται νὰ εἶναι κατώτερον τοῦ προκύπτοντος ἐπὶ τῇ βάσει τῆς μισθολογικῆς κλίμακος, εἰς ἣν κατατάσσονται κατὰ τὸ ἄρθρον 25 τοῦ ἀ.ν. 1846)1951 «περὶ Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων». (Ἴδετε τὴν διὰ τοῦ ἄρθρου 4 τοῦ ν.δ. 4104)1960, ΕΕΔ 19, 1155, τροποποίησιν τοῦ πίνακος ἀσφαλιστικῶν κλάσεων).

Ὡς ὅμως διευκρινίζεται (ΕΕΔ 24, 175), ἡ ὑπὸ τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Ι.Κ.Α. γενομένη κατάταξις δὲν ἔχει ἐφαρμογὴν προκειμένου περὶ προσώπου, τοῦ ὁποίου ὁ συμπεφωνημένος μισθὸς συνίσταται ἐν μέρει ἐκ σταθερῶς καθωρισμένου χρηματικοῦ ποσοῦ, ἀνωτέρου τοῦ ὑπὸ τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Ι.Κ.Α. καθορισθέντος τεκμαρτοῦ τοιούτου τῆς κατηγορίας, εἰς ἣν ἀνήκει, ὁπότε ὡς ἡμερήσιος μισθὸς αὐτοῦ λογίζεται ὁ βάσει τοῦ σταθερῶς καθωρισμένου ποσοῦ ἐξευρισκόμενος (ἄρθρον 25 ἀ.ν. 1846)1951, ὡς ἐτροποποιήθη δι' ἄρθρου 4 ν.δ. 4104)1960).

Περαιτέρω, ἐφ' ὅσον, κατὰ τὰ νομολογηθέντα (Α.Π. 595)1961, ΕΕΔ 20, 1454), ἐν ᾗ περιπτώσει αἱ ἀποδοχαὶ τοῦ μισθωτοῦ συνίστανται ἐν μέρει εἰς ὡρισμένον ποσὸν καὶ ἐν μέρει εἰς ποσοστὰ κλπ., ἡ ἀποζημίωσις ἐπὶ καταγγελίας τῆς σχέσεως ἐργασίας ὑπολογίζεται, ὡς πρὸς μὲν τὸ εἰς ὡρισμένον ποσὸν μέρος τῶν μηνιαίων ἀποδοχῶν ἐπὶ τῇ βάσει τῶν τοῦ τελευταίου μηνός, ὡς πρὸς δὲ τὸ εἰς ποσοστὸν κλπ. συνιστάμενον μέρος τῶν ἀποδοχῶν ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ μέσου ὅρου αὐτῶν τῶν δύο τελευταίων μηνῶν, ἤτοι κατὰ συνδυασμόν, καὶ ἡ ἀποζημίωσις τῶν μισθωτῶν τούτων, ὡς καὶ τῶν κατ' ἀποκοπὴν ἢ μονάδα ἐργασίας, δὲν δύναται νὰ εἶναι πάντως κατωτέρα τοῦ προκύπτοντος ἐπὶ τῇ βάσει τῆς μισθολογικῆς κλίμακος, εἰς ἣν κατατάσσεται ὁ μισθωτὸς κατὰ τὸ ἄρθρον 25 τοῦ ἀ.ν. 1846)1951.

Κατὰ τὸ ἄρθρον 3 § 4 τοῦ ἀ.ν. 539)1945 «περὶ χορηγήσεως κατ' ἔτος εἰς τοὺς μισθωτοὺς ἀδειῶν μετ' ἀποδοχῶν» (ΕΕΔ 19, 806, ἔνθα κωδικοποίησις τῶν ἰσχυουσῶν διατάξεων) διὰ τοὺς μισθωτούς, οἱ ὁποῖοι ἀμείβονται ἐπὶ ποσοστοῖς εἰς βάρος τῶν πελατῶν τῶν ἐπιχειρήσεων, ὁ τρόπος προσδιορισμοῦ τῆς καταβολῆς εἰς αὐτοὺς τῶν ἀποδοχῶν, ὧν δικαιοῦνται κατὰ τὸν χρόνον ἀδείας, θὰ ὁρισθῇ διὰ διατάγματος, προκαλουμένου ὑπὸ τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας, μετὰ γνώμην τοῦ Συμβουλίου Ἐργασίας.

Βάσει τῆς ἐξουσιοδοτήσεως αὐτῆς ἐξεδόθη τὸ ἀπὸ 15.11.1949 β.δ. (ΕΕΔ 19, 809), κατὰ τὸ ὁποῖον οἱ μισθωτοί, οἱ ἀμειβόμενοι ἐπὶ ποσοστοῖς εἰς βάρος τῶν πελατῶν τῶν ἐπιχειρήσεων, ἐφ' ὅσον τύχωσιν ἀδείας κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ ἀ.ν. 539)1945, δικαιοῦνται κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς ἀδείας των ἀποδοχῶν, αἵτινες καταβάλλονται παρὰ τῶν ἐπιχειρήσεων καὶ ἐξευρίσκονται πολλαπλασιαζομένου τοῦ ἑκάστοτε παρὰ τοῦ Ἱδρύματος Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων καθοριζομένου τεκμαρτοῦ ἡμερομισθίου ἐπὶ τὸν ἀριθμὸν τῶν ἐργασίμων ἡμερῶν, αἱ ὁποῖαι περιλαμβάνονται εἰς τὴν χορηγηθεῖσαν αὐτοῖς ἄδειαν.

Ἡ διάταξις, ὡς ἐξ αὐτῆς προκύπτει, ἀναφέρεται μόνον εἰς τοὺς ἐπὶ ποσοστοῖς εἰς βάρος τῶν πελατῶν τῶν ἐπιχειρήσεων ἀμειβομένους μισθωτοὺς καὶ τοιοῦτοι εἶναι ἐνδεικτικῶς οἱ σερβιτόροι ξενοδοχείων κλπ. καὶ ὄχι καὶ εἰς τοὺς ἐπὶ ποσοστοῖς παρὰ τοῦ ἐργοδότου ἀμειβομένους, οἱ ὁποῖοι διὰ τὰς ἀποδοχὰς τῆς ἀδείας των θὰ ὑπαχθῶσιν εἰς τὴν διάταξιν τοῦ ἄρθρου 3 § 2 τοῦ ἀν. νόμου 539)1945, κατὰ τὴν ὁποίαν διὰ τὸν κατ' ἀποκοπὴν ἢ κατ' ἄλλον τρόπον ἀμειβόμενον μισθωτὸν αἱ ἀποδοχαί, ὧν δικαιοῦται, κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς ἀδείας του, ἐξευρίσκονται πολλαπλασιαζομένων τῶν κατὰ μέσον ὅρον ἐπὶ ἓξ τρίμηνον πρὸ τῆς χορηγήσεως τῆς ἀδείας ἡμερησίων ἀποδοχῶν του ἐπὶ τὸν ἀριθμὸν τῶν ἐργασίμων ἡμερῶν, αἱ ὁποῖαι περιλαμβάνονται εἰς τὴν χορηγηθεῖσαν αὐτῷ ἄδειαν.

Τέλος ἡ διὰ τῆς ἐν ἀρχῇ ἀποφάσεως τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Ι.Κ.Α. κατάταξις ἐνδια-

ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΚΑΙ ΑΣΦΑΛΙΣΤΙΚΗ ΝΟΜΟΘΕΣΙΑ

ΔΙΑΤΑΓΜΑΤΑ

49)1965 Β. ΔΙΑΤΑΓΜΑ

Περί καθιερώσεως ολοκληρωτικής Κυριακής άργίας είς τά έμπορικά καταστήματα, παντοπωλεία, καφενοπτεία, έμπορορραφεία, καθαριστήρια, ύποδηματοποιεία, καταστήματα ψιλικών, κρεοπωλεία καί κουρεία κωμοπόλεως Σούδας.

(Ε.Κ. τ. Α' φ. 11 της 22 Ιανουαρίου 1965)

. . . . . .

Άρθρον μόνον

Καθιερούται ολοκληρωτική Κυριακή άργία είς τά έμπορικά καταστήματα, παντοπωλεία, καφενοπτεία, έμπορορραφεία, καθαριστήρια, ύποδηματοποιεία, καταστήματα ψιλικών, κρεοπωλεία καί κουρεία της κωμοπόλεως Σούδας.

Είς τόν αύτόν έπί της Έργασίας Ύπουργόν άνατίθεμεν την δημοσίευσιν καί έκτέλεσιν τού παρόντος.

Έν Άθήναις τή 30 Δεκεμβρίου 1964

—

50)1965 Β ΔΙΑΤΑΓΜΑ

Περί καθιερώσεως της έορτης της Άγίας Παρασκευής (26η Ιουλίου) ώς ολοκληρωτικής άργίας διά τά καταστήματα Νεοχωρίου Αίτωλοακαρνανίας.

(Ε. Κ. τ. Α' φ. 11 της 22 Ιανουαρίου 1965)

. . . . . .

Άρθρον μόνον

Καθιερούται ή έορτή της Άγίας Παρασκευής (26η Ιουλίου) ώς έορτή ολοκληρωτικής άργίας δι' άπαντα τά καταστήματα Νεοχωρίου Αίτωλοακαρνανίας, έξαιρέσει τών καφενείων, ζαχαροπλαστείων κλπ. κέντρων έν γένει.

Είς τόν αύτόν έπί της Έργασίας Ύπουργόν άνατίθεμεν την δημοσίευσιν καί έκτέλεσιν τού παρόντος.

Έν Άθήναις τή 30 Δεκεμβρίου 1964

—

51)1965 Β. ΔΙΑΤΑΓΜΑ

Περί καθιερώσεως μερικής Κυριακής άργίας διά τά έμπορικά καταστήματα καί παντοπωλεία Χαλανδρίτσης Άχαΐας.

(Ε.Κ. τ. Α' φ. 11 της 22 Ιανουαρίου 1965)

. . . . . .

Άρθρον μόνον

Καθιερούται μερική Κυριακή άργία διά τά έμπορικά καταστήματα καί παντοπωλεία Χαλανδρίτσης Άχαΐας, άτινα θά άνοίγουν άπό τού πέρατος της Θείας Λειτουργίας μέχρι της 2ας μ.μ. ώρας, καταργουμένης της παραγράφου 1 τού άρθρου μόνου τού β.δ)τος της 27.9 30.10.1956 «περί καθιερώσεως όλοκληρωτικής Κυριακής άργίας είς τά έμπορικά καταστήματα καί παντοπωλεία Χαλανδρίτσης κλπ.».

Είς τόν αύτόν έπί της Έργασίας Ύπουργόν άνατίθεμεν την δημοσίευσιν καί έκτέλεσιν τού παρόντος.

Έν Άθήναις τή 30 Δεκεμβρίου 1964

—

ΥΠΟΥΡΓΙΚΑΙ ΑΠΟΦΑΣΕΙΣ

117331)9980)1964 Άπόφ. Ύπουργού Έργασίας

Περί κηρύξεως ύποχρεωτικής της άπό 29.7.1964 συλλογικής συμβάσεως έργασίας έλαιουργοσαπωνοποιών άπάσης της χώρας.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 670 της 29 Δεκεμβρίου 1964)

Έχοντες ύπ' όψιν: 1) Τάς διατάξεις της παραγράφου 2 τού άρθρου 5 τού νόμου 3239)1955. 2) Γνωμοδότησιν τού κατ' άρθρον 28 τού νόμου 3239)1955 Έθνικού Γνωμοδοτικού Συμβουλίου Κοινωνικής Πολιτικής, ληφθείσαν κατά την συνεδρίασιν αύτού της 3.12.1964 καί ύποβληθείσαν ήμίν διά τού ύπ' άριθ. 333)1964 έγγράφου, καί 3) την άπό 29.7.1964 συλλογικήν σύμβασιν έργασίας τών έλαιουργοσαπωνοποιών άπάσης της χώρας, άποφασίζομεν:

Κηρύσσομεν ύποχρεωτικήν, καθ' όλας αύτής τάς διατάξεις, διά πάντας τούς έργοδότας καί μισθωτούς τού έπαγγέλματος, όπερ άφορά αύτη, την άπό 29.7.1964 συλλογικήν σύμβασιν έργασίας τών έλαιουργοσαπωνοποιών άπάσης της χώρας, κηρυχθείσαν έκτελεστήν διά της ύπ' άριθ. 74183)6111)18.8.1964 άποφάσεως ήμών (Φ.Ε.Κ. 336)22.8.1964, τ. Β')(*).

Ή ίσχύς της παρούσης άρχεται άπό της δημοσιεύσεώς της είς την Έφημερίδα της Κυβερνήσεως.

Ή παρούσα δημοσιευθήτω διά της Έφημε-

φέρει καί διά την έφαρμογήν τού άρθρου 21 τού ν. δ)τος 2961)1954, ώς άντικατεστάθη ύπό τού νόμου 3464)1955 (ΕΕΔ 15, 105), διά τά ποσόν τού έπιδόματος άνεργίας παρά τού Όργανισμού Άνεργίας καί διά την έφαρμογήν τού άρθρου 29 § 7 τού άν. νόμου 1846)1951, ώς άντικατεστάθη διά τού άρθρου 8 τού ν. δ)τος 3083)1954 (ΕΕΔ 13, 1166), περί άναστολής της καταβολής συντάξεως τού Ι.Κ.Α. (Ίδετε έγκύκλ. Ι.Κ.Α. έν ΕΕΔ 19, 1208).

(*) ΕΕΔ 23, 1147.

ρίδος της Κυβερνήσεως.

Έν Αθήναις τῇ 22 Δεκεμβρίου 1964

—

117379)9978)1964 Απόφ. Υπουργού Εργασίας

Περί κηρύξεως υποχρεωτικής της από 23.7.1964 συλλογικής συμβάσεως εργασίας των δενδροανθοκηπουρών των απασχολουμένων εις α) Επιτροπήν Κήπων και δενδροστοιχιών, β) Γ.Ε.Μ.Ε.Ο. και γ) Ε.Τ.Μ.Ο.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 39 της 19 Ιανουαρίου 1965)

Έχοντες υπ' όψιν: 1) Τας διατάξεις της παραγράφου 2 του άρθρου 5 του νόμου 3239)1955. 2) Γνωμοδότησιν του κατ' άρθρον 28 του νόμου 3239)1955 Εθνικού Γνωμοδοτικού Συμβουλίου Κοινωνικής Πολιτικής ληφθείσαν κατά την συνεδρίασιν αύτου της 3.12.1964 και υποβληθείσαν ημίν διά του υπ' αριθ. 326)1964 εγγράφου του και 3) την από 23.7.1964 συλλογικην σύμβασιν εργασίας των δενδροανθοκηπουρών των απασχολουμένων εις α) την εν Αθήναις εδρεύουσαν Επιτροπήν Κήπων και Δενδροστοιχιών, β) το Γραφείον Ελέγχου Κατασκευών Μονίμων Οδοστρωμάτων και γ) το Ειδικόν Ταμείον Μονίμων Οδοστρωμάτων Αθηνών, αποφασίζομεν:

Κηρύσσομεν υποχρεωτικήν καθ' όλας αύτης τας διατάξεις και διά τους εις την εν Αθήναις εδρεύουσαν Ανωτάτην Γεωπονικήν Σχολήν και την εν Αθήναις εδρεύουσαν Επιτροπήν Ολυμπίων και Κληροδοτημάτων (Ζάππειον) απασχολουμένους μισθωτούς την από 23.7.1964 συλλογικήν σύμβασιν εργασίας δενδροανθοκηπουρών των απασχολουμένων εις 1) την εν Αθήναις εδρεύουσαν Επιτροπήν Κήπων και Δενδροστοιχιών, 2) το Γραφείον Ελέγχου Κατασκευών Μονίμων Οδοστρωμάτων Αθηνών, και 3) το Ειδικόν Ταμείον Μονίμων Οδοστρωμάτων Αθηνών, κηρυχθείσαν εκτελεστήν διά της υπ' αριθ. 74660)1964 αποφάσεως ημών (Φ.Ε.Κ. 339)22.8.1964, τεύχος Β')(*).

Η ισχύς της παρούσης άρχεται από της δημοσιεύσεώς της εις την Εφημερίδα της Κυβερνήσεως

Η παρούσα δημοσιευθήτω διά της Εφημερίδος της Κυβερνήσεως.

Έν Αθήναις τῇ 28 Δεκεμβρίου 1964

—

3052)209)1965 Απόφ. Υπουργού Εργασίας

Περί παρατάσεως ισχύος συλλογικής συμβάσεως εργασίας εργατοτεχνιτών και εκτάκτων υπαλλήλων δήμου Νέας Ιωνίας Βόλου.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 21 της 15 Ιανουαρίου 1965)

Έχοντες υπ' όψιν: 1) Τας διατάξεις της παραγράφου 3 του άρθρου 4 του νόμου 3239)1955 2) Την κοινοποιηθείσαν ημίν έγγραφον δήλωσιν καταγγελίας της εν θέματι συλλογικής συμβάσεως εργασίας και 3) σχετικήν γνωμοδότησιν του Εθνικού Γνωμοδοτικού Συμβουλίου Κοινωνικής Πολιτικής, ληφθείσαν κατά την συνεδρίασιν αύτου της 22.12.1964, αποφασίζομεν:

Αναστέλλομεν επί τρίμηνον χρονικόν διάστημα, ήτοι μέχρι 17.4.1965, την επέλευσιν των εννόμων αποτελεσμάτων εκ της καταγγελίας της από 5.10.1963 συλλογικής συμβάσεως εργασίας των εργατοτεχνιτών και εκτάκτων υπαλλήλων Δήμου Νέας Ιωνίας Βόλου, κατατεθείσαν εις το Ειρηνοδικείον Αθηνών διά της υπ' αριθ. 79) 11.11.1963 πράξεως(*).

Η παρούσα δημοσιευθήτω διά της Εφημερίδος της Κυβερνήσεως.

Έν Αθήναις τῇ 12 Ιανουαρίου 1965

—

3051)210)1965 Απόφ. Υπουργού Εργασίας

Περί παρατάσεως ισχύος συλλογικής συμβάσεως εργασίας εργατοτεχνιτών και εκτάκτων υπαλλήλων Δήμου Βόλου.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 21 της 15 Ιανουαρίου 1965)

Έχοντες υπ' όψιν: 1) Τας διατάξεις της παραγράφου 3 του άρθρου 4 του νόμου 3239)1955. 2) Την κοινοποιηθείσαν ημίν έγγραφον δήλωσιν καταγγελίας της εν θέματι συλλογικής συμβάσεως εργασίας και 3) Σχετικήν γνωμοδότησιν του Εθνικού Γνωμοδοτικού Συμβουλίου Κοινωνικής Πολιτικής, ληφθείσαν κατά την συνεδρίασιν αύτου της 22.12.1964, αποφασίζομεν:

Αναστέλλομεν επί τρίμηνον χρονικόν διάστημα, ήτοι μέχρι 17.4.1965, την επέλευσιν των εννόμων αποτελεσμάτων εκ της καταγγελίας της από 28.6.1963 συλλογικής συμβάσεως εργασίας των εργατοτεχνιτών και εκτάκτων υπαλλήλων Δήμου Νέας Ιωνίας Βόλου, κηρυχθείσης εκτελεστής διά της υπ' αριθ. 70477)1963 αποφάσεως ημών (Φ.Ε.Κ. 380)26.8.1963)(**).

Η παρούσα δημοσιευθήτω διά της Εφημερίδος της Κυβερνήσεως.

Έν Αθήναις τῇ 12 Ιανουαρίου 1965

—

120493)125)1965 Απόφ. Υπουργού Εργασίας

Περί παρατάσεως ισχύος συλλογικής συμβάσεως εργασίας προσωπικού ασφαλιστικών επιχειρήσεων.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 21 της 15 Ιανουαρίου 1965)

Έχοντες υπ' όψιν: 1) Τας διατάξεις της παραγράφου 3 του άρθρου 4 του νόμου 3239)1955. 2) Την κοινοποιηθείσαν ημίν την 25.11.1964 έγγραφον δήλωσιν καταγγελίας της εν θέματι συλλογικής συμβάσεως εργασίας και 3) σχετικήν γνωμοδότησιν του Εθνικού Γνωμοδοτικού Συμβουλίου Κοινωνικής Πολιτικής, ληφθείσαν κατά την συνεδρίασιν αύτου της 10.12.1964, αποφασίζομεν:

Αναστέλλομεν επί τρίμηνον χρονικόν διάστη-

(*) ΕΕΔ 23, 1083.

(*) ΕΕΔ 23, 83.

(**) ΕΕΔ 22, 1155.

μη ήτοι μέχρι 25.4.1965, την επέλευσιν των ένωμων αποτελεσμάτων εκ της καταγγελίας της από 10.2.1964 συλλογικής συμβάσεως εργασίας προσωπικού των ασφαλιστικών επιχειρήσεων.

Η παρούσα δημοσιευθήτω διά της Εφημερίδος της Κυβερνήσεως.

Εν Αθήναις τη 9 Ιανουαρίου 1965

—

4627)336)1965 Απόφ. Υπουργών Συντονισμού και Εργασίας

Περί εγκρίσεως μετά τροποποιήσεως της από 5.12.1964 συλλογικής συμβάσεως εργασίας περί των όρων αμοιβής και εργασίας των επιπλοποιών Θεσσαλονίκης.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 58 της 21 Ιανουαρίου 1965)

Έχοντες υπ' όψιν: 1) Τας διατάξεις της παραγράφου 2 του άρθρου 20 του ν. 3239)1955, ως τροποποιήθησαν υπό του ν.δ. 3755)1957. 2) Την από 5.12.1964 συλλογικην σύμβασιν εργασίας των επιπλοποιών Θεσσαλονίκης. 3) Σχετικην γνωμοδότησιν του κατ' άρθρον 2 § 2 εδάφιον β' του ν.δ. 3755)1957 Τμήματος Αμοιβής και Όρων Εργασίας του Εθνικού Γνωμοδοτικού Συμβουλίου Κοινωνικής Πολιτικής, ληφθείσαν κατά την συνεδρίασιν αυτού της 16.1 1965, την οποίαν και αποδεχόμεθα. 4) Το γεγονός ότι τα υπό της ειρημένης συλλογικής συμβάσεως εργασίας καθοριζόμενα κατώτατα όρια ημερομισθίων των μαθητευομένων των άγόντων το δεύτερον έτος υπηρεσίας των και των τεχνιτών των άγόντων το δον έτος υπηρεσίας των εκ δραχμών 27 και δραχμών 60.50, αντιστοίχως, είναι κατώτερα των υπό της επεχούσης θεσιν ισχύος εθνικής γενικής συλλογικής συμβάσεως εργασίας υπ' αριθ. 10) 1964 αποφάσεως του Δ.Δ.Δ.Α. Αθηνών προβλεπομένων τοιούτων, και δέον τω λόγω τούτω όπως τροποποιηθή αύτη, κατά τα εν τω διατακτικώ αποφασίζομεν:

Εγκρίνομεν την από 5.12.1964 συλλογικην σύμβασιν εργασίας των επιπλοποιών Θεσσαλονίκης, κατατεθείσαν ημίν την 30.12.1964, συνταχθέντος προς τούτο του υπ' αριθ 596)1964 πρακτικού καταθέσεως και της οποίας το κείμενον, τροποποιούμενον παρ' ημών, κατά τα άνωτέρω, έχει ως ακολούθως:

Συλλογική σύμβασις εργασίας
επιπλοποιών Θεσσαλονίκης

Εν Θεσσαλονίκη σήμερον την δην του μηνος Δεκεμβρίου 1964, ημέραν Σάββατον και ώραν 11ην π.μ., εν τοις Γραφείοις του Βιοτεχνικού Επιμελητηρίου Θεσσαλονίκης οι κάτωθι υπαγορευόμενοι: 1) Παπάζογλου Εμμανουήλ, Ψαθάς Δημήτριος και Ελευθερίου Αστέριος, εκπρόσωποι του Συνδέσμου Επιπλοποιών Θεσσαλονίκης, 2) Μπούρος Ιωάννης και Καλογιαννίδης Ευάγγελος, αντιπρόσωποι της Ενώσεως Μηχανοξυλουργών Θεσσαλονίκης και 3) Νομικός Αγγελλεύς, ως εκπρόσωπος του Εργατικού Κέντρου Θεσσαλονίκης, άπαντες δεόντως εξουσιοδοτημένοι, συνωμολόγησαν και συνεπεδέχθησαν τα κάτωθι:

Α'. Όροι αμοιβής:	Δραχμαί
1) Διά το 1ον έτος μαθητείας	25.50
2) Διά το 2ον έτος μαθητείας	28
3) Διά το 3ον έτος μαθητείας	36
4) Διά το 4ον έτος μαθητείας	45

Β'. Οι ανωτέρω μαθητευόμενοι μετά την συμπλήρωσιν του 18ου έτους της ηλικίας των και ενός έτους προϋπηρεσίαν ή μετά την συμπλήρωσιν του 19ου έτους της ηλικίας των ασχέτως προϋπηρεσίας, λαμβάνουν το ημερομίσθιον της εθνικής συλλογικής συμβάσεως εργασίας.

Γ'. Ημερομίσθια τεχνιτών	Δραχμαί
1) Διά το 5ον έτος υπηρεσίας	64
2) Διά το 6ον έτος υπηρεσίας	65
3) Διά το 7ον έτος υπηρεσίας	72
4) Διά το 8ον έτος υπηρεσίας	75
5) Μετά την συμπλήρωσιν του 8ου έτους υπηρεσίας	82

Ως προϋπηρεσία διά την εφαρμογην της παρούσης θεωρείται η παρά τω αυτώ ή ετέρω εργοδότη ομοειδής τοιαύτη, αποδεικνυομένη διά πιστοποιητικών προϋπηρεσίας των παρ' οις εργάσθησαν εργοδοτών ή διά του ασφαλιστικού βιβλιαρίου του Ι.Κ.Α.

Ειδικοί όροι:

Α'. Η χρησιμοποίησις μηχανημάτων κατεργασίας ξύλου δέον να ανατίθεται, συμφώνως τω άρθρω 4 του β.δ)γματος της 10ης Σεπτεμβρίου)14ης Οκτωβρίου 1937 «περί ασφαλείας των εν τοις ξυλουργικοίς εργοστασίοις απασχολουμένων εργατών και τεχνιτών» εις πρόσωπα άρρενα, έχοντα διετή προϋπηρεσίαν εις την εργασίαν ταύτην και ηλικίας ουχί κατωτέρας των 18 ετών.

Β'. Τυχόν καταβαλλόμεναι αποδοχαί ανώτεραι των υπό της παρούσης καθοριζομένων δέν δύνανται να μειωθώσιν, ως και τυχόν εφαρμοζόμενοι ευνοϊκώτεροι όροι.

Γ'. Η παρούσα ισχύει καθ' άπασαν την πρωτοδικειακην περιφέρειαν Θεσσαλονίκης.

Η ισχύς της παρούσης άρχεται από 1ης Σεπτεμβρίου 1964.

Οι συμβαλλόμενοι
(Έπονται υπογραφαί)

Η παρούσα δημοσιευθήτω διά της Εφημερίδος της Κυβερνήσεως.

Εν Αθήναις τη 18 Ιανουαρίου 1965

—

8331)650)1965 Απόφ. Υπουργού Εργασίας

Περί κηρύξεως εκτελεστής της υπ' αριθ. 45) 1964 αποφάσεως του Δ.Δ.Α.Δ Αθηνών περί των όρων αμοιβής και εργασίας του προσωπικού καφενείων, ζαχαροπλαστείων, γαλακτοπωλείων κλπ. άπάσης της χώρας.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 89 της 29 Ιανουαρίου 1965)

Έχοντες υπ' όψιν: 1) Τας διατάξεις της πα

ραγράφου 1 τοῦ ἄρθρου 20 τοῦ νόμου 3239)1955, ὡς ἐτροποποιήθησαν ὑπὸ τοῦ ν.δ. 3755)1957. 2) Τὴν ὑπ' ἀριθ. 45)1964 ἀπόφασιν τοῦ Δ.Δ.Α.Δ. Ἀθηνῶν, δι' ἧς μετερρυθμισθῇ, κατόπιν ἐφέσεως, ἡ ὑπ' ἀριθ. 28)1964 ὁμοία τοῦ Π.Δ.Α.Δ. Ἀθηνῶν, ἀποφασίζομεν :

Κηρύσσομεν ἐκτελεστὴν τὴν ὑπ' ἀριθ. 45) 1964 ἀπόφασιν τοῦ Δ.Δ.Α.Δ. Ἀθηνῶν «περὶ τῶν ὅρων ἀμοιβῆς καὶ ἐργασίας τοῦ προσωπικοῦ καφενείων, καφὲ μπάρ, ἀναψυκτηρίων, ζαχαροπλαστείων, καφεζαχαροπλαστείων, γαλακτοπωλείων καὶ μικτῶν τοιούτων ἁπάσης τῆς χώρας», ἐκδοθεῖσαν εἰς ἐπίλυσιν διενέξεως μεταξὺ τῆς Πανελληνίου Ὁμοσπονδίας Ἐργατῶν Ἐπισιτισμοῦ καὶ Ὑπαλλήλων Τουριστικῶν Ἐπαγγελμάτων ἀφ' ἑνὸς καὶ ἀφ' ἑτέρου τῆς Γενικῆς Συνομοσπονδίας Ἐπαγγελματιῶν καὶ Βιοτεχνῶν Ἑλλάδος, τῆς ὁποίας τὸ διατακτικὸν ἔχει ὡς ἀκολούθως :

Ι. Τὰ κατώτατα ὅρια βασικῶν μηνιαίων μισθῶν τοῦ προσωπικοῦ τῶν καφενείων, καφὲ μπάρ, ἀναψυκτηρίων, ζαχαροπλαστείων, καφεζαχαροπλαστείων, γαλακτοπωλείων καὶ μικτῶν τοιούτων, καθ' ἅπασαν τὴν χώραν, καθορίζονται ὡς ἀκολούθως :

Α'. Καφενεῖα :

α) Καφενεῖα Α' κατηγορίας, κεντρικὸ Ἀθηνῶν :

	Δραχμαί
1) Ταμπῆς καὶ μαρκαδόρος	1.850
2) Βοηθητικὸν προσωπικὸν κουζίνας :	
α) Ἐφ' ὅσον ἔχει συμπληρώσει τὸ 18ον ἔτος τῆς ἡλικίας του καὶ ἑνὸς ἔτους προϋπηρεσίαν παρ' οἱῳδήποτε ἐργοδότῃ ἢ τὸ 19ον ἔτος τῆς ἡλικίας, ἀσχέτως προϋπηρεσίας	1.650
β) Μὴ πληρουμένων τῶν ὡς ἄνω προϋποθέσεων	1.265
3) Σερβιτόρος	425
β) Καφενεῖα λοιπῶν κατηγοριῶν Ἀθηνῶν καὶ καφενεῖα Πειραιῶς :	
1) Ταμπῆς καὶ μαρκαδόρος	1.750
2) Βοηθητικὸν προσωπικὸν κουζίνας :	
α) Ἐφ' ὅσον ἔχει συμπληρώσει τὸ 18ον ἔτος τῆς ἡλικίας του καὶ ἑνὸς ἔτους προϋπηρεσίαν παρ' οἱῳδήποτε ἐργοδότῃ ἢ τὸ 19ον ἔτος τῆς ἡλικίας, ἀσχέτως προϋπηρεσίας	1.650
β) Μὴ πληρουμένων τῶν ὡς ἄνω προϋποθέσεων	1.207
3) Σερβιτόρος	425
Γ'. Καφενεῖα ἐπαρχιῶν :	
1) Ταμπῆς καὶ μαρκαδόρος	1.650
2) Βοηθητικὸν προσωπικὸν κουζίνας :	
α) Ἐφ' ὅσον ἔχει συμπληρώσει τὸ 18ον ἔτος τῆς ἡλικίας του καὶ ἑνὸς ἔτους προϋπηρεσίαν παρ' οἱῳδήποτε ἐργοδότῃ ἢ τὸ 19ον ἔτος τῆς ἡλικίας, ἀσχέτως προϋπηρεσίας.	1.600
β) Μὴ πληρουμένων τῶν ὡς ἄνω προϋποθέσεων	1.035
3) Σερβιτόρος	290
Β'. Ζαχαροπλαστεῖα	
α) Ζαχαροπλαστεῖα πολυτελείας Ἀθηνῶν - Πειραιῶς :	
1) Μπουφετζῆς καὶ μαρκαδόρος	1.850
2) Βοηθητικὸν προσωπικὸν μπουφέ :	
α) Ἐφ' ὅσον ἔχει συμπληρώσει τὸ 18ον ἔτος τῆς ἡλικίας του καὶ ἑνὸς ἔτους προϋπηρεσίαν παρ' οἱῳδήποτε ἐργοδότῃ ἢ τὸ 19ον ἔτος τῆς ἡλικίας ἀσχέτως προϋπηρεσίας	1.650
β) Μὴ πληρουμένων τῶν ὡς ἄνω προϋποθέσεων	1.092
3) Σερβιτόρος	287
β) Ζαχαροπλαστεῖα λοιπῶν κατηγοριῶν Ἀθηνῶν - Πειραιῶς :	
1) Μπουφετζῆς καὶ μαρκαδόρος	1.750
2) Βοηθητικὸν προσωπικὸν μπουφέ :	
α) Ἐφ' ὅσον ἔχει συμπληρώσει τὸ 18ον ἔτος τῆς ἡλικίας του καὶ ἑνὸς ἔτους προϋπηρεσίαν παρ' οἱῳδήποτε ἐργοδότῃ ἢ τὸ 19ον ἔτος τῆς ἡλικίας, ἀσχέτως προϋπηρεσίας	1.650
β) Μὴ πληρουμένων τῶν ὡς ἄνω προϋποθέσεων	977
3) Σερβιτόρος	310
γ) Ζαχαροπλαστεῖα ἐπαρχιῶν :	
1) Μπουφετζῆς καὶ μαρκαδόρος	1.650
2) Βοηθητικὸν προσωπικὸν μπουφέ :	
α) Ἐφ' ὅσον ἔχει συμπληρώσει τὸ 18ον ἔτος τῆς ἡλικίας του καὶ ἑνὸς ἔτους προϋπηρεσίαν παρ' οἱῳδήποτε ἐργοδότῃ ἢ τὸ 19ον ἔτος τῆς ἡλικίας, ἀσχέτως προϋπηρεσίας	1.600
β) Μὴ πληρουμένων τῶν ὡς ἄνω προϋποθέσεων	920
3) Σερβιτόρος	290
Γ'. Γαλακτοπωλεῖα καὶ μικτά	
α) Γαλακτοπωλεῖα Ἀθηνῶν, Πειραιῶς :	
1) Μπουφετζῆς καὶ μαρκαδόρος	1.700
2) Βοηθητικὸν προσωπικὸν μπουφέ :	
α) Ἐφ' ὅσον ἔχει συμπληρώσει τὸ 18ον ἔτος τῆς ἡλικίας του καὶ ἑνὸς ἔτους προϋπηρεσίαν παρ' οἱῳδήποτε ἐργοδότῃ ἢ τὸ 19ον ἔτος τῆς ἡλικίας, ἀσχέτως προϋπηρεσίας	1.650
β) Μὴ πληρουμένων τῶν ὡς ἄνω προϋποθέσεων	1.035
3) Σερβιτόρος	287
β) Γαλακτοπωλεῖα ἐπαρχιῶν :	
1) Μπουφετζῆς καὶ μαρκαδόρος	1.650
2) Βοηθητικὸν προσωπικὸν μπουφέ :	
α) Ἐφ' ὅσον ἔχει συμπληρώσει τὸ 18ον	

	Δραχμαί
έτος της ηλικίας του και ένός έτους υπηρεσίαν παρ' οιφδήποτε έργοδότη ή τό 19ον έτος της ηλικίας, αναλόγως προϋπηρεσίας	1.600
β) Μή πληρουμένων τών ώς άνω προϋποθέσεων	977
3) Σερβιτόρος	330

II. Οί διά τό βοηθητικόν προσωπικόν μπουφέ και κουζίνας τών καφενείων, ζαχαροπλαστείων και γαλακτοπωλείων καθοριζόμενοι μισθοί δύνανται νά καταβάλλωνται είς τό θήλυ προσωπικόν μειωμένοι κατά 10ο)ο.

III. Οί ώς άνω βασικοί μηνιαίοι μισθοί τών περί ών ή παρούσα μισθωτών προσαυξάνονται δι' έπιδόματος έκ ποσοστού 10 ο)ο διά τήν μή έργαζομένην και μή συνταξιοδοτουμένην σύζυγον.

IV. Οί ώς άνω βασικοί μηνιαίοι μισθοί τού προσωπικού καφενείων, ζαχαροπλαστείων, γαλακτοπωλείων και μικτών τοιούτων περιφερείας Άθηνών - Πειραιώς μόνον προσαυξάνονται δι' έπιδόματος πολυετούς ύπηρεσίας παρά τώ αύτώ ή διαφόροις έργοδόταις έκ ποσοστού 5 ο)ο έπι τή συμπληρώσει έκάστης πενταετίας και μέχρι συμπληρώσεως πέντε τό πολύ πενταετιών, τού χρόνου ύπολογιζομένου άπό τής τό πρώτον άσκήσεως τού έπαγγέλματος μιάς τών άνωτέρω ειδικοτήτων, έπι τή βάσει πιστοποιητικών τών παρ' οίς είργάσθησαν έργοδοτών, ύποχρεουμένων είς την χορήγησιν τούτων έντός τριμήνου άπό τής ζητήσεως των. Τού έπιδόματος τούτου δέν δικαιούνται οί σερβιτόροι.

V. Οί ώς άνω βασικοί μηνιαίοι μισθοί, μετά τών έπιδομάτων συζύγου και πολυετούς ύπηρεσίας, τού προσωπικού καφενείων ισχύουν και διά τό προσωπικόν τών καφεζαχαροπλαστείων, καφεγαλακτοπωλείων, καφέ - μπάρ καφέ ού ζερί και λοιπών συναφών κέντρων, έφ' όσον προσφέρεται παρ' αύτών είς τούς πελάτας καφές κατά κύριον λόγον και ούχι παρεμπιπτόντως.

VI. Οί ύπό τής παρούσης καθοριζόμενοι βασικοί μισθοί μειούνται κατά ποσόν δραχμών 150 μηνιαίως, έφ' όσον είς τους μισθωτούς παρέχεται ύπό τού έργοδότου τροφή.

VII. Οί σερβιτόροι τών περί ών ή παρούσα καταστημάτων άμείβονται διά τών άνωτέρω συμβολικών μισθών και διά τού ύπό τών οίκείων άγορανομικών διατάξεων τεθεσπισμένου φιλοδωρήματος. Άπαγορεύεται είς τους έργοδότας νά παρακωλύωσι καθ' οιονδήποτε τρόπον την είσπραξιν τού φιλοδωρήματος.

VIII. Είς άπαν τό προσωπικόν κουζίνας χορηγείται μπλούζα και ποδιά, άνήκουσα κατά κυριότητα είς τόν έργοδότην.

IX. Καταβαλλόμενοι άνώτεραι άποδοχαί ή ισχύοντες, δυνάμει τοπικών ρυθμίσεων, εύνοϊκώτεροι όροι άμοιβής τών περί ών πρόκειται μισθωτών διατηρούνται έν ισχύϊ.

X. Ή ισχύς τής παρούσης άρχεται άπό 1ης Άπριλίου 1964. Αί έκ τής άναδρομικότητος ισχύος τής παρούσης προκύπτουσαι μισθολογικαί διαφοραί δύνανται νά καταβληθούν είς τέσσαρας (4) ισοπόσους μηνιαίους δόσεις, τής πρώτης καταβαλλομένης άμα τή δημοσιεύσει τής παρούσης διά τής Έφημερίδος τής Κυβερνήσεως ή τή νομίμω καταθέσει αύτής παρά τώ Είρηνοδικείω Άθηνών.

Ή παρούσα δημοσιευθήτω διά τής Έφημερίδος τής Κυβερνήσεως.

Έν Άθήναις τή 27 Ίανουαρίου 1965

—

8330)651)1965 Άπόφ. Ύπουργού Έργασίας

Περί κηρύξεως έκτελεστής τής ύπ' άριθ. 1) 1964 άποφάσεως τού Π.Δ.Δ.Δ. Λαμίας περί τών όρων άμοιβής τών έκδοροσφαγέων Λαμίας.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 89 τής 29 Ίανουαρίου 1965)

Έχοντες ύπ' όψιν: 1) Τάς διατάξεις τής παραγράφου 1 τού άρθρου 20 τού νόμου 3239)1955, ώς έτροποποιήθησαν ύπο τού ν. δ)τος 3755)1957, 2) Τήν ύπ' άριθ 1)1964 άπόφασιν τού Π.Δ.Δ.Δ. Λαμίας, ή κατά τής οποίας άσκηθείσα έφεσις άπερρίφθη διά τής ύπ' άριθ. 1)1965 άποφάσεως τού Δ.Δ.Δ.Δ. Άθηνών, άποφασίζομεν:

Κηρύσσομεν έκτελεστην την ύπ' άριθ. 1)1964 άπόφασιν τής Π.Δ.Δ.Δ. Λαμίας «περί τών όρων άμοιβής τών έκδοροσφαγέων Λαμίας», έκδοθείσαν είς έπίλυσιν διενέξεως μεταξύ τού Σωματείου Έκδοροσφαγέων Λαμίας άφ' ένός και άφ' έτέρου τών: α) Σωματείου Κρεοπωλών Λαμίας και β) Σωματείου Συνοικιακών Κρεοπωλών Λαμίας, τής οποίας τό διατακτικόν έχει ώς άκολούθως:

Καθορίζει τό τιμολόγιον άμοιβής τών έκδορέων τής πόλεως Λαμίας διά σφαγήν, έκδοράν κλπ. παρεχομένης έργασίας, ώς κατωτέρω:

	Κατά κεφαλήν
1) Άρνοκάτσικα	Δραχ. 7
2) Αίγοπρόβατα	» 11
3) Μόσχοι	» 32
4) Μόσχοι άνω τών 78 κιλών	» 33
5) Μόσχοι άνω τών 120 κιλών	» 36
6) Βοδινά μέχρις 128 κιλών	» 56
7) Βοδινά άνω τών 128 κιλών	» 59
8) Χοιρινά μέχρι 30 κιλών	» 22
9) Χοιρινά άνω τών 30 κιλών	» 41

Ή ισχύς τής παρούσης άρχεται άπό τής δημοσιεύσεως της είς την Έφημερίδα τής Κυβερνήσεως.

Ή παρούσα δημοσιευθήτω διά τής Έφημερίδος τής Κυβερνήσεως.

Έν Άθήναις τή 27 Ίανουαρίου 1965

—

117380)9979)1964 Άπόφ. Ύπουργού Έργασίας

Περί κηρύξεως ύποχρεωτικής τής άπό 1.4.1964 συλλογικής συμβάσεως έργασίας τών δενδροκαθηπουργών τών άπασχολουμένων

εἰς Ἀνωτάτην Γεωπονικὴν Σχολήν. Ἐπιτροπὴν Κήπων καὶ Δενδροστοιχιῶν, Γ.Δ.Κ. Μ.Ο.Α. καὶ Ε.Τ.Μ.Ο.Α.».

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 54 τῆς 21 Ἰανουαρίου 1965)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν: 1) Τὰς διατάξεις τῆς παραγράφου 2 τοῦ ἄρθρου 5 τοῦ νόμου 3239) 1955, 2) Γνωμοδότησιν τοῦ κατ' ἄρθρον 28 τοῦ νόμου 3239)1955 Ἐθνικοῦ Γνωμοδοτικοῦ Συμβουλίου Κοινωνικῆς Πολιτικῆς, ληφθεῖσαν κατὰ τὴν συνεδρίασιν αὐτοῦ τῆς 3.12.1964 καὶ ὑποβληθεῖσαν ἡμῖν διὰ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 325,1964 ἐγγράφου του καὶ 3) Τὴν ἀπὸ 1.4.1964 συλλογικὴν σύμβασιν ἐργασίας τῶν δενδροανθοκηπουρῶν τῶν ἀπασχολουμένων εἰς α) τὴν ἐν Ἀθήναις ἑδρεύουσαν Ἀνωτάτην Γεωπονικὴν Σχολήν, β) τὴν ἐν Ἀθήναις ἑδρεύουσαν Ἐπιτροπὴν Κήπων καὶ Δενδροστοιχιῶν, γ) τὸ Γραφεῖον Ἐλέγχου Κατασκευῶν Μονίμων Ὁδοστρωμάτων καὶ δ) τὸ Εἰδικὸν Ταμεῖον Μονίμων Ὁδοστρωμάτων, ἀποφασίζομεν:

Κηρύσσομεν ὑποχρεωτικὴν καθ' ὅλας αὐτῆς τὰς διατάξεις καὶ διὰ τοὺς εἰς τὴν Ἐπιτροπὴν Ὀλυμπίων καὶ Κληροδοτημάτων (Ζάππειον) ἀπασχολουμένους μισθωτοὺς τὴν ὑπὸ 1.4.1964 συλλογικὴν σύμβασιν ἐργασίας τῶν δενδροανθοκηπουρῶν, τῶν ἀπασχολουμένων α) εἰς τὴν ἐν Ἀθήναις ἑδρεύουσαν Ἀνωτάτην Γεωπονικὴν Σχολήν, β) τὴν ἐν Ἀθήναις ἑδρεύουσαν Ἐπιτροπὴν Κήπων καὶ Δενδροστοιχιῶν, γ) τὸ Γραφεῖον Ἐλέγχου Κατασκευῶν Μονίμων Ὁδοστρωμάτων καὶ δ) τὸ Εἰδικὸν Ταμεῖον Μονίμων Ὁδοστρωμάτων, κηρυχθεῖσαν ἐκτελεστὴν διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 40601)1964 ἀποφάσεως (Φ.Ε.Κ. 171)14.5.1964, Β') (*). Ἡ ἰσχὺς τῆς παρούσης ἄρχεται ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεώς της εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως.

Ἡ παροῦσα δημοσιευθήτω διὰ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 23 Δεκεμβρίου 1964

—

2966)256)1965 Ἀπόφ. Ὑπουργεῖου Ἐργασίας

Περὶ παρατάσεως ἰσχύος συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας ἐργατῶν Χαρτοποιΐας Θεσσαλονίκης.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 74 τῆς 25 Ἰανουαρίου 1965)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν: 1) Τὰς διατάξεις τῆς παραγράφου 3 τοῦ ἄρθρου 4 τοῦ νόμου 3239)1955, 2) Τὴν κοινοποιηθεῖσαν ἡμῖν ἔγγραφον δήλωσιν καταγγελίας τῆς ἐν θέματι συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας καὶ 3) Σχετικὴν γνωμοδότησιν τοῦ Ἐθνικοῦ Γνωμοδοτικοῦ Συμβουλίου Κοινωνικῆς Πολιτικῆς, ληφθεῖσαν κατὰ τὴν συνεδρίασιν αὐτοῦ τῆς 8.1.1965, ἀποφασίζομεν:

Ἀναστέλλομεν ἐπὶ τρίμηνον χρονικὸν διάστημα, ἤτοι μέχρις 25.4.1965, τὴν ἐπέλευσιν τῶν ἐννόμων ἀποτελεσμάτων ἐκ τῆς καταγγελίας τῆς ἀπὸ 14.11.1963 συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας τῶν ἐργατῶν Χαρτοποιΐας Θεσσαλονίκης, κηρυχθείσης ἐκτελεστῆς διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 353)1964 ἀποφάσεως ἡμῶν (Φ.Ε.Κ. 2)7.1.1964, τεῦχος Β') (*).

Ἡ παροῦσα δημοσιευθήτω διὰ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 23 Ἰανουαρίου 1965

—

290514)64)1965 Ἀπόφ. Ὑπουργῶν Ἐθνικῆς Ἀμύνης, Οἰκονομικῶν καὶ Ὑγιεινῆς

Περὶ συμπληρώσεως τῆς ὑπ' ἀριθ. 108280) 1959 ἀποφάσεως σχετικῶς μὲ τὸ ἐπίδομα ἐπικινδύνου ἐργασίας

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 71 τῆς 25 Ἰανουαρίου 1965)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν: 1) Τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 2 § 2 τοῦ ν.δ. 3623)1956 καὶ τοῦ ἄρθρου 12 § 1 τοῦ ν. 3796)1957 «περὶ καθορισμοῦ κατωτάτων ὁρίων ἰατρικῆς ὁμοιβῆς καὶ συνθηκῶν ἐργασίας ἰατρῶν κλπ.», 2) Τὴν ὑπ' ἀριθ. 225)1959 γνωμοδότησιν τοῦ Α' Τμήματος τοῦ Νομικοῦ Συμβουλίου τοῦ Κράτους, 3) Τὴν ὑπ' ἀριθ. 108280)16.4.1959 κοινὴν ἀπόφασιν τῶν Ὑπουργῶν Ἐθνικῆς Ἀμύνης, Οἰκονομικῶν καὶ Κοινωνικῆς Προνοίας, δι' ἧς ἐχορηγήθη ἀπὸ 1ης Ἀπριλίου 1959 ἐπίδομα ἐπικινδύνου ἐργασίας εἰς τὸ στρατιωτικὸν καὶ πολιτικὸν προσωπικὸν τῶν Ἐνόπλων Δυνάμεων καὶ τῶν ὑπὸ τὸν Υ.ΕΘ.Α. ὑπαγομένων Ὀργανισμῶν, τὸ ἔχον τὰς εἰδικότητας καὶ ἐργαζομένου ὑπὸ τὰς προϋποθέσεις τῶν διατάξεων τοῦ ἄρθρου 2 § 2 ν.δ. 3623)1956 καὶ ἄρθρου 12 § 1 ν. 3796)1957, κατὰ τὰ ἐν τῇ ἀποφάσει ταύτῃ καθοριζόμενα ποσοστὰ ἐπὶ τοῦ ἑκάστοτε ἰσχύοντος βασικοῦ μισθοῦ, 4) Τὴν ὑπ' ἀριθ. 136)1961 ἀπόφασιν τοῦ Ἐφετείου Ἀθηνῶν, δι' ἧς ἐγένετο δεκτόν, ὅτι τὸ ἐπίδομα ἐπικινδύνου ἐργασίας (§ 2 ἄρθρου 2 ν.δ. 3623)1956) ὑπολογίζεται εἰς ποσοστὸν ἐπὶ τοῦ βασικοῦ μισθοῦ σὺν τῷ ἐπιδόματι εὐδοκίμου παραμονῆς, ἀποφασίζομεν:

Συμπληροῦντες τὴν ὑπ' ἀριθ. 108280)16.4.1959 ἀπόφασιν τῶν ἰδίων Ὑπουργῶν ὁρίζομεν, ὅτι ὡς βάσις ὑπολογισμοῦ τοῦ διὰ ταύτης χορηγηθέντος ἐπιδόματος ἐπικινδύνου ἐργασίας εἰς τὸ στρατιωτικὸν καὶ πολιτικὸν προσωπικὸν τῶν Ἐνόπλων Δυνάμεων καὶ τῶν ὑπὸ τὸν Υ.ΕΘ.Α. ὑπαγομένων Ὀργανισμῶν λαμβάνεται ὑπ' ὄψιν ὁ βασικὸς μισθὸς σὺν τῷ ἐπιδόματι εὐδοκίμου παραμονῆς ἐν τῷ αὐτῷ βαθμῷ.

Ἡ ἰσχὺς τῆς παρούσης ἄρχεται ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 8 Ἰανουαρίου 1965

—

91626)14482)1964 Ἀπόφ. Ὑπουργοῦ Ἐμπορικῆς Ναυτιλίας

Περὶ παρατάσεως ἰσχύος συλλογικῆς συμβάσεως ἁλιευομένων μηχανοτρατῶν περιοχῆς Δ)Σ

(*) ΕΕΔ 23, 754.

(*) ΕΕΔ 23, 174.

Πυθαγορείου Σάμου.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 5 της 5 Ιανουαρίου 1965)

Έχοντες υπ' όψιν: Το υπογραφέν την 14ην Οκτωβρίου 1964 συμφωνητικόν μεταξύ των εκπροσώπων αφ' ενός των πλοιοκτητών μηχανοτρατών της περιοχής Πυθαγορείου Σάμου και αφ' ετέρου των πληρωμάτων και αλιεργατών της αυτής ως άνω περιοχής, ισχύοντες τας διατάξεις του άρθρου 5 του α.ν. 3276)1944 «περί συλλογικών συμβάσεων εν τη ναυτική εργασία», ως τούτο ετροποποιήθη και ισχύει σήμερον, αποφασίζομεν:

1) Κυρούμεν το υπογραφέν την 14ην Οκτωβρίου 1964 συμφωνητικόν μεταξύ των ανωτέρω αναφερομένων εκπροσώπων των πλοιοκτητών και των επί των μηχανοτρατών εργαζομένων, δια του οποίου παρατείνεται μέχρι της 31ης Μαΐου 1965 ή ισχύς της από 19.9.1963 συλλογικής συμβάσεως πληρωμάτων αλιεργατών περιοχής Πυθαγορείου Σάμου, κυρωθείσης δια της υπ' αριθ. 86034)14222)7.10.1963 αποφάσεως Υ.Ε.Ν. (Φ.Ε.Κ. 459 Β').

Η παρούσα δημοσιευθήτω δια της Εφημερίδος της Κυβερνήσεως.

Εν Πειραιεί τη 10 Νοεμβρίου 1964

Συμφωνητικόν

Παρατάσεως της συλλογικής συμβάσεως αλιεργατών και πληρωμάτων μηχανοτρατών Πυθαγορείου Σάμου

Εν Πυθαγορείω σήμερον την 14ην Οκτωβρίου 1964, ημέραν Τετάρτην, οι εν τω τέλει της παρούσης συμβαλλόμενοι εκπρόσωποι α) των πληρωμάτων και αλιεργατών και β) των πλοιοκτητών μηχανοτρατών περιοχής Πυθαγορείου Σάμου, συνελθόντες εν τω Καταστήματι του Λιμενικού Σταθμού Πυθαγορείου, παρουσία και του λιμενοσταθμάρχου υποκελευστού Α' Λιμενικού Σώματος Χριστοπούλου Χρήστου, μετ' ανταλλαγήν απόψεων, συνεφώνησαν και συνεμολόγησαν τα κάτωθι όσον αφορά την διενέργειαν της δια μηχανοτρατών αλιευτικής εργασίας.

Παραμένει εν ισχύι μέχρι 31ης Μαΐου 1965 ή από 19.9.1963 συλλογική σύμβασις, ήτις εκυρώθη δια της υπ' αριθ. 86034)14222)8.10.1963 αποφάσεως του Υπουργού Εμπορικής Ναυτιλίας (Φ.Ε.Κ. 459 Β' 19.10.1963) (*).

Εις πίστωσιν συνετάγη το παρόν, όπερ και υπογράφεται ως έπεται.

Δια τους εκπροσώπους των πλοιοκτητών μηχανοτρατών Πυθαγορείου.

(Υπογραφαί)

Δια τους εκπροσώπους των πληρωμάτων και αλιεργατών μηχανοτρατών Πυθαγορείου.

(Υπογραφαί)

Εθεωρήθη

Εν Πυθαγορείω τη 14 Οκτωβρίου 1964

Ο λιμενοσταθμάρχης

(Έπεται υπογραφή)

(*) ΕΕΔ 22, 1409.

91625)14481)1964 Απόφ. Υπουργού Εμπορικής Ναυτιλίας

Περί παρατάσεως ισχύος συλλογικής συμβάσεως αλιεργατών μηχανοτρατών περιοχής Φούρνων Κορσιών Σάμου

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 5 της 5 Ιανουαρίου 1965)

Έχοντες υπ' όψιν το υπογραφέν την 1ην Οκτωβρίου 1964 συμφωνητικόν μεταξύ των εκπροσώπων αφ' ενός των πλοιοκτητών περιοχής Φούρνων Σάμου και αφ' ετέρου των πληρωμάτων και αλιεργατών της αυτής ως άνω περιοχής, ισχύοντες τας διατάξεις του άρθρου 5 του α.ν. 3276)1944 «περί συλλογικών συμβάσεων εν τη ναυτική εργασία», ως ετροποποιήθη και ισχύει σήμερον, αποφασίζομεν:

1) Κυρούμεν το υπογραφέν την 1ην Οκτωβρίου 1964 συμφωνητικόν μεταξύ των ανωτέρω αναφερομένων εκπροσώπων των πλοιοκτητών μηχανοτρατών και των επ' αυτών εργαζομένων, δια του οποίου παρατείνεται μέχρι της 1ης Οκτωβρίου 1965 ή ισχύς της υπογραφείσης την 5.9.1964 συλλογικής συμβάσεως πληρωμάτων - αλιεργατών μηχανοτρατών περιοχής Φούρνων Σάμου, κυρωθείσης δια της υπ' αριθ. 94821)15518) 7.10.1964 αποφάσεως Υπουργού Εμπορικής Ναυτιλίας (Φ.Ε.Κ. 505)Β') (*).

Η παρούσα δημοσιευθήτω δια της Εφημερίδος της Κυβερνήσεως.

Εν Πειραιεί τη 4 Νοεμβρίου 1964

Πρακτικόν

Αποδοχής παρατάσεως ισχύος υπογραφείσης την 5.9.1963 συλλογικής συμβάσεως έργασίας και αμοιβής αλιεργατών μηχανοτρατών περιφερείας Φούρνων Κορσεών.

Εν Φούρνοις σήμερον την 1ην του μηνός Οκτωβρίου του έτους 1964 οι υπογεγραμμένοι αφ' ενός μεν Νικόλαος Κουτέλας, Δημήτριος Μελιγκώρης και Ιωάννης Ρηγούλης, εκπροσωπούντες τα πληρώματα και αλιεργάτας περιοχής Φούρνων αφ' ετέρου δε Παναγιώτης Καστρίτης, εκπροσώπων τους πλοιοκτήτας μηχανοτρατών περιοχής Φούρνων, έλλειψει συματείου ή οργανώσεως τινος, πάντες δε ειδικώς εξουσιοδοτημένοι, συνήλθομεν εν τω Καταστήματι του Λιμενικού Σταθμού Φούρνων, παρουσία και του λιμενοσταθμάρχου Υποκαταστήματος Α' Λ.Σ. Β. Μορείδη και μετ' ανταλλαγήν απόψεων αποφασίσαμεν τα κάτωθι:

Αποδεχόμεθα την ισχύν της υπογραφείσης την 5.9.1963 και επικυρωθείσαν δια της υπ' αριθ. 94821)15518)7.10.1963 αποφάσεως Υπουργού Εμπορικής Ναυτιλίας συλλογικήν σύμβασιν αλιεργατών και μελών πληρωμάτων μηχανοτρατών Φούρνων επί ετ (1) εισέτι έτος, ήτοι από 1ης Οκτωβρίου 1964 μέχρι 1ης Οκτωβρίου 1965.

Ο εκπρόσωπος πλοιοκτητών

Οι εκπρόσωποι αλιεργατών και πληρωμάτων

(Έπονται υπογραφαί)

Βεβαιούται ότι το ανωτέρω πρακτικόν υπ-

(*) ΕΕΔ 22, 1479.

γράφη κατά την έν αύτῷ άναφερομένην ήμερομηνίαν ένώπιον ήμῶν καί ὅτι τά έν αύτῷ άναφερόμενα συνεφωνήθησαν καί έγένοντο άποδεκτά ὑπό τῶν ὑπογραψάντων ταῦτα.

Έν Φούρνοις τῇ 1ῃ Όκτωβρίου 1964

Ό λιμενάρχης

(Έπεται ὑπογραφή)

—

120351)10128)1964 Άπόφ. Ὑπουργοῦ Έργασίας

Περί δημοσιεύσεως εἰς τήν Έφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως τῆς άπό 17.11.1964 συλλογικῆς συμβάσεως έργασίας τῶν έκδοροσφαγέων Όρεστιάδος.

(Ε. Κ. τ. Β' φ. 40 τῆς 19 Ἰανουαρίου 1965)

Έχοντες ὑπ' ὄψιν τάς διατάξεις τοῦ νόμου 3239)1955, ὡς ἐτροποποιήθησαν καί συνεπληρώθησαν μεταγενεστέρως ὑπό τοῦ ν. δ τος 3755) 1957, ἀποφασίζομεν:

Ὅπως δημοσιευθῇ εἰς τήν Έφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως (τεῦχος Β') ἡ άπό 17.11.1964 συλλογική σύμβασις έργασίας τῶν έκδοροσφαγέων Όρεστιάδος, κατατεθεῖσα ἡμῖν τήν 8.12 1964, συνταχθέντος πρός τοῦτο τοῦ ὑπ' ἀριθ. 595)28. 12.1964 πρακτικοῦ.

Συλλογική σύμβασις έργασίας
έκδοροσφαγέων Όρεστιάδος

Έν Όρεστιάδι τῇ 17ῃ τοῦ μηνός Νοεμβρίου τοῦ ἔτους 1964, ἡμέραν τῆς ἑβδομάδος Τρίτην καί ὥραν 17 30' μ.μ., εἰς τό Γραφεῖον τοῦ Έργατοτεχνικοῦ Τμήματος Όρεστιάδος καί παρουσίᾳ τοῦ Εὐγενίου Χατζημαρινάκη, ἐκπροσώπου Ε.Κ.Ε., καί ἐπί παρουσίᾳ τῶν κάτωθι ὑπογεγραμμένων Βαφιάν Ἰωάννου καί Βλασίου Τσίρου, νομίμως ἐξουσιοδοτηθέντες παρά τῆς Έπαγγελματικῆς Ένώσεως Όρεστιάδος, καί ἀφ' ἑτέρου οἱ Λουκίδης Θεόδωρος καί Τσιτσιμάκας Θεόδωρος, ἐκδοροσφαγεῖς, νομίμως ἐξουσιοδοτηθέντες ὑπό τοῦ Σωματείου Έκδοροσφαγέων Όρεστιάδος, συνεφώνησαν τήν ὑπογραφήν τῆς παρούσης συλλογικῆς συμβάσεως, δι' ἧς χορηγεῖται αὔξησις ἐπί τοῦ μέχρι τοῦδε ἰσχύοντος τιμολογίου σφαγῆς ζώων ὡς ἀκολούθως:

	Κατά κεφαλήν
1) Μόσχοι γενικῶς	Δραχ. 40
2) Βόδια μεγάλα γενικῶς	» 45
3) Ἀμνοί γενικῶς	» 5
4) Πρόβατα μεγάλα γενικῶς	» 6
5) Χοιρίδια γενικῶς	» 40

Πᾶσα παράβασις καί μή συμμόρφωσις ἐργοδοτῶν καί ἐκδοροσφαγέων πρός τήν παροῦσαν συλλογικήν σύμβασιν τιμωρεῖται ποινικῶς καί μέ τάς ὑπό τοῦ ἄρθρου 16 τοῦ ά.ν. 547)1937 προβλεπομένας ποινάς.

Ἐπί πάσης παρουσιαζομένης διαφορᾶς κατά τήν ἐφαρμογήν τῆς παρούσης συμβάσεως ἀποφαίνεται ἡ Ἐπιθεώρησις Έργασίας ἤ ἡ Ἀστυνομική Ἀρχή.

Οἱ συμβαλλόμενοι
(Έπονται ὑπογραφαί)

Ἡ παροῦσα δημοσιευθήτω διά τῆς Έφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως.

Έν Ἀθήναις τῇ 23 Δεκεμβρίου 1964

—

118796)7255)1964 Άπόφ. Ὑπουργεῖου Έργασίας

Περί ὡρῶν λειτουργίας κρεοπωλείων Δήμου Ἀθηναίων καί τῶν περιξ αὐτοῦ Δήμων, Κοινοτήτων καί Συνοικισμῶν άπό 20.12.-5.1.

(Ε. Κ. τ. Β' φ. 40 τῆς 19 Ἰανουαρίου 1965)

Έχοντες ὑπ' ὄψιν: 1) Τάς διατάξεις τῆς παραγράφου 3 τοῦ ἄρθρου 13 τοῦ π. δ)τος τῆς 8)13.4.1932 «περί κωδικοποιήσεως τῶν διατάξεων τῶν νόμων περί χρονικῶν ὁρίων έργασίας εἰς τά καταστήματα κλπ.», ὡς συνεπληρώθη διά τῆς παραγράφου 2 τοῦ ἄρθρου 6 τοῦ ν δ)τος 3789)1957. 2) Αἴτησιν τῆς Ένώσεως Καταστηματαρχῶν Κρεοπωλῶν Κεντρικῆς Ἀγορᾶς Ἀθηνῶν καί τῆς Ένώσεως Συνοικιακῶν Κρεοπωλῶν Ἀθηνῶν. 3) Τήν ὑπ' ἀριθ. 1956)1964 γνώμην τῆς Πανελληνίου Ὁμοσπονδίας Έργατοϋπαλλήλων Κρέατος, ἀποφασίζομεν:

Καθορίζομεν τάς ὥρας λειτουργίας τῶν κρεοπωλείων τοῦ Δήμου Ἀθηναίων καί τῶν περιξ αὐτοῦ Δήμων, Κοινοτήτων, Συνοικισμῶν καί Προαστίων διά τό χρονικόν διάστημα άπό 20. 12 ἕως 5 1 ὡς ἀκολούθως:

21ην καί 22αν Δεκεμβρίου άπό 7,30' π. μ. — 2 μ.μ. καί 5—8 μ.μ.

23ην Δεκεμβρίου άπό 7 30' π.μ. — 2.30' μ.μ. καί 4 μ.μ. — 9 30' μ.μ.

24ην καί 31ην Δεκεμβρίου καί 5ην Ἰανουαρίου άπό 7 π.μ.– 11 μ.μ. συνεχῶς μέ δίωρον μεσημβρινήν διακοπήν διά τό προσωπικόν.

28ην καί 29ην Δεκεμβρίου άπό 7.30'—2.00 καί 5 8 μ.μ.

30ήν Δεκεμβρίου καί 2αν Ἰανουαρίου άπό 7.30'—2.30' καί 4—9.30' μ.μ.

4ην Ἰανουαρίου άπό 7.30' — 2.00 μ. μ. καί 5—8 μ.μ.

Ἡ παροῦσα δημοσιευθήτω διά τῆς Έφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως.

Έν Ἀθήναις τῇ 28 Δεκεμβρίου 1964

—

96464)Σ903)1964 Άπόφ. Ὑπουργοῦ Έργασίας

Περί τροποποιήσεως Καταστατικοῦ Ταμείου Συντάξεων καί Προνοίας Προσωπικοῦ Γεωργικῶν Συνεταιρικῶν Όργανώσεων.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 3 τῆς 5 Ἰανουαρίου 1965)

Έχοντες ὑπ' ὄψιν: 1) Τάς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 5 τοῦ ά.ν. 1154)1938 «περί κεντρικῆς ὀργανώσεως τῶν Γεωργικῶν Συνεταιρισμῶν τῆς Ἑλλάδος» καί τάς τοιαύτας τοῦ ἄρθρου 42 τοῦ ν. 479)

1911 «περί αναδιοργανώσεως της περί Πανελληνίου Συνομοσπονδίας Γεωργικών Συνεταιρισμών Οργανώσεων Νομοθεσίας». 2) Πρότασιν του Διοικητικού Συμβουλίου του Ταμείου Συντάξεων και Προνοίας Προσωπικού Γεωργικών Συνεταιρικών Οργανώσεων, υποβληθείσαν ημίν διά των υπ' αριθ. 6077)1532)1964 και 6078)1533) 1964 αναφορών του ανωτέρω Ταμείου. 3) Γνώμην του Συμβουλίου Κοινωνικής Ασφαλίσεως, διατυπωθείσαν κατά την υπ' αριθ. 169)1-10-1963 συνεδρίασιν αυτού της ΙΒ' περιόδου, αποφαινόμεθα:

Εις το Καταστατικόν του Ταμείου Συντάξεων και Προνοίας Προσωπικού Γεωργικών Συνεταιρικών Οργανώσεων επέρχονται αι κάτωθι τροποποιήσεις:

1) Η παράγραφος 2 του άρθρου 22 τροποποιείται ως ακολούθως:

2) Ασφαλισμένοι, εξελθόντες της υπηρεσίας μέχρι της ημέρας της δημοσιεύσεως της υπ' αριθ. 62746)Σ.697)28.10.1956 αποφάσεως του Υπουργού Εργασίας δι' οιανδήποτε αιτίαν άνευ δικαιώματος συντάξεως και αναλαβόντες τας εισφοράς του Κλάδου Συντάξεως, υπαγόμενοι μεταγενεστέρως εις την ασφάλισιν του Ταμείου, δικαιούνται, μετά την συμπλήρωσιν πενταετούς εκ νέου υπηρεσίας εις Γεωργικάς Συνεταιρικάς Οργανώσεις, νά αναγνωρίσουν τον χρόνον της προτέρας υπηρεσίας των ως χρόνον πραγματικής εν τη ασφαλίσει του Ταμείου υπηρεσίας δια την μετά την ίδρυσιν του Ταμείου περίοδον επί τη καταβολή δια την τοιαύτην έξαγοράν της εκάστοτε ισχυούσης εισφοράς εργοδότου και ησφαλισμένου επί των αποδοχών του χρόνου υποβολής της σχετικής αιτήσεως αυτών. Η αναγνώρισις ενεργείται δι' αποφάσεως του Διοικητικού Συμβουλίου του Ταμείου, κατόπιν αιτήσεως του ησφαλισμένου, υποβαλλομένης εντός ανατρεπτικής προθεσμίας ενός έτους από της δημοσιεύσεως της παρούσης και διά τους μεταγενεστέρως υπαγομένους εκ νέου εις την ασφάλισιν, εντός έτους από της συμπληρώσεως πενταετίας από της επανόδου των.

Το ποσόν της εξαγοράς, όπερ δέν δύναται νά είναι κατώτερον του αναληφθέντος υπό του ησφαλισμένου ποσού μετά του νομίμου τόκου, δύναται νά εξοφληθή και εις δόσεις, καθοριζομένας υπό του Διοικητικού Συμβουλίου του Ταμείου και μη υπερβαινούσας τον αριθμόν των μηνών του αναγνωριζομένου χρόνου.

2) Εν τέλει του άρθρου 31 προστίθενται παράγραφοι 10 και 11, έχουσαι ως εξής:

«10. Δύνανται οι ησφαλισμένοι νά ζητήσουν δι' αιτήσεως, υποβαλλομένης εις το Ταμείον εντός ανατρεπτικής προθεσμίας εξ (6) μηνών από της δημοσιεύσεως της παρούσης, την αναγνώρισιν ως συνταξίμου της υπηρεσίας αυτών παρά Γεωργικαίς Συνεταιριστικαίς Οργανώσεσιν, εφ' όσον αύτη παρεσχέθη υπό μίαν των υπό των διατάξεων του άρθρου 13 του Καταστατικού του Ταμείου, ως ισχύει σήμερον, αναφερομένων ιδιοτήτων.

Δικαιολογητικά διά την αναγνώρισιν, άτινα επίσης δέον νά υποβληθούν εντός της ως άνω προθεσμίας, επί ποινή απορρίψεως της αιτήσεως, κατά την κρίσιν του Διοικητικού Συμβουλίου ορίζονται: α) βεβαίωσις του εργοδότου και β) αντίγραφον πρακτικού εκάστης αρχικής προσληψεως, θεωρημένα άπαντα διά την ακρίβειαν του περιεχομένου υπό του Επόπτου Συνεταιρισμών της Α.Τ.Ε. Πλην των δικαιολογητικών τούτων δύναται το Διοικητικόν Συμβούλιον του Ταμείου να ζητήση κατά τας περιστάσεις και έτερα απαιτητικά στοιχεία.

Η προσμέτρησις της υπηρεσίας ταύτης εις τον χρόνον ασφαλίσεως γίνεται μετά την καταβολήν της εξαγοράς, ήτις ορίζεται δι' εκαστον μήνα ίσην προς την εκάστοτε ισχύουσαν εισφοράν εργοδότου και ησφαλισμένου επί των αποδοχών του ησφαλισμένου του χρόνου, καθ' ον λαμβάνεται η περί αναγνωρίσεως απόφασις του Διοικητικού Συμβουλίου του Ταμείου, και δύναται νά εξοφληθή είτε εφ' άπαξ, είτε εις συνεχείς μηνιαίας δόσεις, ουχί δε περισσοτέρας των αναγνωριζομένων μηνών και μέχρις εξήκοντα (60) κατ' ανώτατον όριον.

Η καταβολή των δόσεων ενεργείται συμφώνως προς τα οριζόμενα υπό της παραγράφου 1 του άρθρου 31 του Καταστατικού».

11) Ωσαύτως αναγνωρίζεται ως συντάξιμος και η παρά τη Υπηρεσία Σποροπαραγωγής του Υπουργείου Γεωργίας και η παρά τω Ινστιτούτω καλλιτερεύσεως φυτών παρασχεθείσα υπηρεσία των ησφαλισμένων, εφ' όσον συμπληρώσουν έτη εν τη ασφαλίσει του Ταμείου υπηρεσίαν και υποβάλουν την περί αναγνωρίσεως αίτησιν εντός μηνός από της ισχύος της παρούσης.

Η παρούσα δημοσιευθήτω διά της Εφημερίδος της Κυβερνήσεως.

Εν Αθήναις τη 19 Δεκεμβρίου 1964

—

96225)Σ.900)1964 Απόφ. Υπουργού Εργασίας

Περί συμπληρώσεως της παραγράφου 17 του άρθρου 33 του Καταστατικού της παραγράφου 1 του άρθρου 3 του Κανονισμού Δικαιωμάτων του Ταμείου Επικουρικής Ασφαλίσεως Υπαλλήλων Φαρμακευτικών Εργασιών.

(Ε.Κ.τ. Β' φ. 11 της 8 Ιανουαρίου 1965)

Έχοντες υπ' όψιν: 1) Τας διατάξεις του άρθρου 7 του νόμου 581)1943 «περί ιδρύσεως Ταμείου Επικουρικής Ασφαλίσεως Υπαλλήλων Φαρμακευτικών Εργασιών», κυρωθέντος διά της υπ' αριθ. 324)1946 Πράξεως Υπουργικού Συμβουλίου, εν συνδυασμώ προς τας διατάξεις του άρθρου 59 § 1 του α.ν. της 11 Νοεμβρίου 1935 «περί Οργανισμού του Υπουργείου Εργασίας», ως τούτο αυθεντικώς ηρμηνεύθη διά του άρθρου 1 του α.ν. 694)1937 «περί αυθεντικής ερμηνείας, συμπληρώσεως και τροποποιήσεως διατάξεων τινων της ασφαλιστικής νομοθεσίας». 2) Γνώμην του Διοικητικού Συμβουλίου του Ταμείου Επικουρικής Ασφαλίσεως Υπαλλήλων Φαρμακευτικών Εργασιών, υποβληθείσαν ημίν διά της υπ' αριθ. 6982)7.7.1964 αναφοράς του Ταμείου.

3) Γνώμην τοῦ Συμβουλίου Κοινωνικῆς Ἀσφαλίσεως, διατυπωθεῖσαν κατὰ τὴν ὑπ' ἀριθ. 169 συνεδρίασιν αὐτοῦ τῆς ΙΒ' Περιόδου, τῆς 1.10.1964, ἀποφασίζομεν:

Ὅπως εἰς τὸ Καταστατικὸν καὶ τὸν Κανονισμὸν Παροχῶν τοῦ Ταμείου Ἐπικουρικῆς Ἀσφαλίσεως Ὑπαλλήλων Φαρμακευτικῶν Ἐργασιῶν ἐπέλθουν αἱ κάτωθι τροποποιήσεις:

Ἐν τέλει τῆς παραγράφου 17 τοῦ ἄρθρου 33 τοῦ Καταστατικοῦ προστίθεται διάταξις, ἔχουσα οὕτω:

«Ἀπαιτήσεις ἐξ ἀχρεωστήτως παρὰ τοῦ Ταμείου εἰσπραχθεισῶν εἰσφορῶν καὶ συνεισφορῶν παραγράφονται, ἐὰν δὲν ὑποβληθῇ αἴτησις περὶ ἐπιστροφῆς ἐντὸς τριετίας ἀπὸ τῆς καταβολῆς».

Ἐν τέλει τῆς παραγράφου 1 τοῦ ἄρθρου 8 τοῦ Κανονισμοῦ Παροχῶν προστίθεται διάταξις, ἔχουσα ὡς ἀκολούθως:

«Τὸ δικαίωμα εἰς ἐπιστροφὴν τῶν ἀνωτέρω εἰσφορῶν παραγράφεται μετὰ παρέλευσιν τριετίας ἀπὸ τῆς γενέσεώς του».

Ἡ παροῦσα δημοσιευθήτω διὰ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 4 Δεκεμβρίου 1964

—

88877)Σ.835)1964 Ἀπόφ. Ὑπουργοῦ Ἐργασίας

Περὶ τροποποιήσεως τῆς παραγράφου δ τοῦ ἄρθρου 6 τοῦ Καταστατικοῦ τοῦ Ἐπικουρικοῦ Ταμείου Προνοίας καὶ Περιθάλψεως Προσωπικοῦ Ἑλληνικῆς Ἠλεκτρικῆς Ἑταιρείας

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 27 τῆς 16 Ἰανουαρίου 1965)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν: 1) Τὸ ἄρθρον 59 § 1 τοῦ ὁ.ν. τῆς 11 Νοεμβρίου 1935 «περὶ Ὀργανισμοῦ τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας», ὡς τοῦτο αὐθεντικῶς ἡρμηνεύθη διὰ τοῦ ἄρθρου 1 τοῦ ὁ.ν. 694)1937 «περὶ αὐθεντικῆς ἑρμηνείας, συμπληρώσεως καὶ τροποποιήσεως διατάξεών τινων τῆς ἀσφαλιστικῆς νομοθεσίας». 2) Τὸ ὑπ' ἀριθ. 2520)1953 ν.δ. «περὶ προσδιορισμοῦ τῶν ἀντικειμένων, ἐφ' ὧν ἐφαρμόζεται ἡ διαδικασία, ἡ διαγραφομένη ὑπὸ τῶν διατάξεων τοῦ ὁ.ν. τῆς 11.11.1935 περὶ Ὀργανισμοῦ τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας κλπ.». 3) Τὰς διατάξεις τοῦ ἀπὸ 30 Ἀπριλίου 1946 ν.δ. «περὶ ὀργανώσεως καὶ συντονισμοῦ τῆς παρακολουθήσεως καὶ τοῦ ἐλέγχου τῶν Ὀργανισμῶν Κοινωνικῆς Πολιτικῆς», κυρωθέντος διὰ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 1392)1949 ν. δ)τος. 4) Γνώμην τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Ἐπικουρικοῦ Ταμείου Προνοίας καὶ Περιθάλψεως Προσωπικοῦ Ἑλληνικῆς Ἠλεκτρικῆς Ἑταιρείας, ὑποβληθεῖσαν ἡμῖν διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 47)11.7.1964 ἀναφορᾶς τοῦ Ταμείου, 5) Γνώμην τοῦ Συμβουλίου Κοινωνικῆς Ἀσφαλίσεως, διατυπωθεῖσαν κατὰ τὴν ὑπ' ἀριθ. 167)17.9.1964 συνεδρίασιν αὐτοῦ τῆς ΙΒ' περιόδου (ἀριθ. πρωτ. Σ.Κ.Α. 203)12.8.1964), ἀποφασίζομεν:

Ὅπως ἡ παράγραφος δ τοῦ ἄρθρου 6 τοῦ Καταστατικοῦ τοῦ Ἐπικουρικοῦ Ταμείου Προνοίας καὶ Περιθάλψεως Προσωπικοῦ Ἑλληνικῆς Ἠλεκτρικῆς Ἑταιρείας τροποποιηθῇ ὡς ἀκολούθως:

«5. Ἡ ἀποχώρησις μετόχου τοῦ Ταμείου, συνεπείᾳ ἀπολύσεως λόγῳ καταγγελίας συμβάσεως ἐργασίας του ἐκ μέρους τῆς Δ.Ε.Η. - Ε.Η.Ε., παρέχει εἰς αὐτὸν τὸ δικαίωμα λήψεως ἐφ' ἅπαξ βοηθήματος.

Τὸ ποσὸν τοῦ βοηθήματος ἰσοῦται πρὸς τόσους μισθούς, ὅσα τὰ ἔτη πραγματικῆς ὑπηρεσίας τοῦ μετόχου, ἀφαιρουμένου τοῦ ἀριθμοῦ τῶν μισθῶν, τοὺς ὁποίους λαμβάνει ὡς ἀποζημίωσιν κατὰ τὸν ν. 2112)1920.

Οἱ μισθοὶ οὗτοι οὐδέποτε δύνανται νὰ ὑπερβοῦν τοὺς τέσσαρας, τὸ ποσὸν δ' ἑκάστου τούτων τὰς πέντε χιλιάδας (5.000) δραχμάς. Ἐὰν ἡ ἀπόλυσις τοῦ μετόχου ἐγένετο ἐξ ὑπαιτιότητός του, διαπιστουμένης δι' ἀποφάσεως τοῦ Πειθαρχικοῦ Συμβουλίου, οὗτος δικαιοῦται μόνον εἰς λῆψιν τῶν ἀτομικῶν εἰσφορῶν καὶ ἐφ' ὅσον ἔχει συμπληρώσει πενταετίαν ἐν τῇ ὑπηρεσίᾳ».

Ἡ παροῦσα δημοσιευθήτω διὰ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 2 Νοεμβρίου 1964

—

10.101)Χ508)1964 Ἀπόφ. Ὑπουργοῦ Ἐργασίας

Περὶ τροποποιήσεως τῆς παραγράφου δα τοῦ ἄρθρου 16 τοῦ Καταστατικοῦ Ἀσφαλίσεως Χρηματιστῶν, Μεσιτῶν, Ἀντικρυστῶν καὶ Ὑπαλλήλων Χρηματιστηρίου Ἀξιῶν Ἀθηνῶν.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 28 τῆς 16 Ἰανουαρίου 1965)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν: Τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 7 τοῦ ν.δ)τος τῆς 26.6.1945 «περὶ Ἱδρύσεως Ταμείου Ἀσφαλίσεως Χρηματιστῶν καὶ Μεσιτῶν». 2) Γνώμην τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Ταμείου Ἀσφαλίσεως Χρηματιστῶν, Μεσιτῶν, Ἀντικρυστῶν καὶ Ὑπαλλήλων Χρηματιστηρίου Ἀξιῶν Ἀθηνῶν, ὑποβληθεῖσαν ἡμῖν διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 1166)1964 ἀναφορᾶς τοῦ ὡς ἄνω Ταμείου. 3) Γνώμην τοῦ Συμβουλίου Κοινωνικῆς Ἀσφαλίσεως, διατυπωθεῖσαν κατὰ τὴν ὑπ' ἀριθ. 161)16.7.1964 συνεδρίασιν αὐτοῦ τῆς ΙΒ' περιόδου. 4) Τὴν ὑπ' ἀριθ. 42311)Υ335)1964 κοινὴν ἀπόφασιν τῶν Ὑπουργῶν Συντονισμοῦ, Οἰκονομικῶν καὶ Ἐργασίας «περὶ αὐξήσεως τῶν ὑπὸ τοῦ Ταμείου Χρηματιστῶν κλπ. παρεχομένων συντάξεων κατὰ 15ο)ο», δημοσιευθεῖσαν εἰς τὸ ὑπ' ἀριθ. 193)27.5.1964 Φ.Ε.Κ., τεῦχος Β', 5) Τὴν ὑπ' ἀριθ. 2460)1964 ἀναφορὰν τοῦ Ταμείου Ἀσφαλίσεως Χρηματιστῶν, Μεσιτῶν, Ἀντικρυστῶν καὶ Ὑπαλλήλων Χρηματιστηρίου Ἀξιῶν Ἀθηνῶν, ἀποφασίζομεν:

Ὅπως ἡ παράγραφος δα τοῦ ἄρθρου 16 τοῦ Καταστατικοῦ τοῦ Ταμείου Ἀσφαλίσεως Χρηματιστῶν, Μεσιτῶν, Ἀντικρυστῶν καὶ Ὑπαλλήλων τοῦ Χρηματιστηρίου Ἀξιῶν Ἀθηνῶν τροποποιηθῇ ὡς ἀκολούθως:

δα) Αἱ καταβαλλόμεναι συντάξεις δι' ἁπάσας τὰς κατηγορίας συνταξιούχων καὶ δικαιοδόχων δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ εἶναι μικρότεραι τοῦ ποσοῦ τῶν δραχμῶν 1.300 καὶ τῶν δραχμῶν

1350 τροχειμένου περί βαηθηματούχων.

Η ισχύς της παρούσης άρχεται από 1ης Νοεμβρίου 1964.

Η παρούσα δημοσιευθήτω διά της Εφημερίδος της Κυβερνήσεως.

Εν Αθήναις τη 18 Δεκεμβρίου 1964

—

2963)178)1965 Απόφ. Υπουργού Εργασίας

Περί συμπληρώσεως της υπ' αριθ. 26687)1581)1964 αποφάσεως «περί καθορισμού ωρών εργασίας των παντοπωλείων κλπ. τινων καταστημάτων εμπορίας τροφίμων».

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 103 της 4 Φεβρουαρίου 1965)

Έχοντες υπ' όψιν: 1) Τας διατάξεις της παραγράφου 1 του άρθρου 2 του ν.δ. 4020)1959 «περί τροποποιήσεως και συμπληρώσεως ενίων διατάξεων εργατικών τινων νόμων». 2) Την από 22.12.1964 γνωμοδότησιν του Εθνικού Γνωμοδοτικού Συμβουλίου Κοινωνικής Πολιτικής, αποφασίζομεν:

Συμπληρούντες την υπ' αριθ. 26687)1581)24.4.1964 (*) ημετέραν απόφασιν «περί καθορισμού ωρών εργασίας παντοπωλείων κλπ τινων καταστημάτων εμπορίας τροφίμων και του προσωπικού αυτών», ορίζομεν τα κάτωθι:

1) Εις τας διατάξεις της προειρημένης αποφάσεως υπάγονται και αι κάτωθι κατηγορίαι καταστημάτων λιανικής πωλήσεως τροφίμων:

α) Καταστήματα πωλήσεως ξηρών καρπών και ζαχαρωδών προϊόντων, εφ' όσον πωλούν και είδη παντοπωλείου. Τα καταστήματα όμως της κατηγορίας ταύτης, άτινα πωλούν μόνον ξηρούς καρπούς, ζαχαρώδη προϊόντα και εμφιαλωμένα ποτά, εξακολουθούν διεπόμενα ως προς τους ώρας ανοίγματος και κλεισίματος υπό των προ της εκδόσεως της υπ' αριθ. 57400)3703)30.6.1964 ημετέρας αποφάσεως (**) ισχυουσών διατάξεων, μη υπαγόμενα εις τας διατάξεις της παρούσης.

β) Τα οπωρολαχανοπωλεία, εφ' όσον πωλούν και είδη παντοπωλείου. Δεν υπάγονται εις τας διατάξεις της παρούσης τα αμιγή οπωρολαχανοπωλεία, ως και τα μικτά τοιαύτα, εις τα οποία πωλούνται και ξηροί καρποί, άτινα θα εξακολουθήσουν διεπόμενα ως προς τας ώρας ανοίγματος και κλεισίματος υπό των προ της εκδόσεως της υπ' αριθ. 57400)3703)30.6.1964 ημετέρας αποφάσεως ισχυουσών διατάξεων διά τα αμιγή οπωρολαχανοπωλεία.

γ) Καταστήματα πωλήσεως τροφίμων δι' αυτοεξυπηρετήσεως (self service), πλην των τοιούτων τύπου εστιατορίων (self service).

δ) Καταστήματα τυποποιημένων και κατεψυγμένων προϊόντων (ΒΟΚΤΑΣ κλπ.), εξαιρέσει εκ των τοιούτων των πωλούντων ιχθείς και κρέας, άτινα θα υπάγονται εις τας εκάστοτε ισχυούσας ώρας εργασίας των ιχθυοπωλείων και κρεοπωλείων.

2) Το προσωπικόν απασών των ως άνω κατηγοριών καταστημάτων αμιγών και μικτών, των καταστημάτων και πρατηρίων ποτών και μεταλλικών υδάτων, των αλλαντοπωλείων και ζυθοαλλαντοπωλείων υπάγεται εις τας διά της υπ' αριθ. 26687)1581)23.4.1964 ημετέρας αποφάσεως ορισθείσας ώρας εργασίας.

Ειδικώς το προσωπικόν των καταστημάτων πωλήσεως κατεψυγμένων ιχθύων και κρέατος υπάγεται εις τας εκάστοτε ισχυούσας ώρας εργασίας του προσωπικού των ιχθυοπωλείων και κρεοπωλείων.

3) Η διάρκεια της μεσημβρινής διακοπής των ως άνω καταστημάτων, εις τα οποία πωλούνται και είδη παντοπωλείου, ως και των εν τη υπ' αριθ. 26687)1581)23.4.1964 ημετέρα αποφάσει αναφερομένων, δεν δύναται να υπερβαίνη τας τέσσαρας και ημίσειαν (4.30) ώρας καθ' εκάστην.

4) Οι κύριοι ή διευθύνται απασών των ως άνω κατηγοριών καταστημάτων, αμιγών και μικτών, δυνάμενοι, όπως υποβάλλουν προς θεώρησιν, εις την οικείαν Επιθεώρησιν Εργασίας και εν ελλείψει τοιαύτης εις την οικείαν Αστυνομικήν Αρχήν πίνακα ωρών ενάρξεως, μεσημβρινής διακοπής και λήξεως της εργασίας του προσωπικού, ο οποίος θα αναρτάται εις εμφανές μέρος του καταστήματος διά τον ευχερή έλεγχον των προς τούτο αρμοδίων εποπτικών και αστυνομικών οργάνων.

5) Επί πάσης αμφισβητήσεως ως προς τον χαρακτηρισμόν των ως άνω καταστημάτων ως μικτών ή μη αρμοδία να αποφανθή τυγχάνει η υπό της παραγράφου 2 του άρθρου 5 του ν.δ. 3789)1957 ορισθείσα Επιτροπή.

6) Η υπ' αριθ. 57400)3703)30.6.1964 ημετέρα απόφασις «περί συμπληρώσεως της υπ' αριθ. 26687)1581)23.4.1964 αποφάσεως περί καθορισμού ωρών εργασίας των παντοπωλείων κλπ. τινων καταστημάτων εμπορίας τροφίμων και του προσωπικού αυτών», καταργείται.

Η παρούσα δημοσιευθήτω διά της Εφημερίδος της Κυβερνήσεως.

Εν Αθήναις τη 14 Ιανουαρίου 1965

—

120494)7361)1965 Απόφ. Υπουργού Εργασίας

Περί καθορισμού ωρών εργασίας διά το εν γένει εργατοτεχνικόν προσωπικόν των βιοτεχνικών τυροκομείων.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 108 της 6 Φεβρουαρίου 1965)

Έχοντες υπ' όψιν: 1) Τας διατάξεις της παραγράφου 1 του άρθρου 2 του ν. διατάγματος 4020)1959 «περί τροποποιήσεως και συμπληρώσεως ενίων διατάξεων εργατικών τινων νόμων». 2) Την από 10.12.1964 γνωμοδότησιν του Εθνικού Γνωμοδοτικού Συμβουλίου Κοινωνικής Πολιτικής, αποφασίζομεν:

Αι ώραι εργασίας του εν γένει εργατοτεχνικού προσωπικού των βιοτεχνικών τυροκομείων, εις τα οποία μέχρι τούδε εφηρμόζετο ίδιος

(*) ΕΕΔ 23, 632.
(**) ΕΕΔ 23, 947.

έργασία, ὁρίζονται εἰς 9 καθ' ἑκάστην.

Ἡ παροῦσα δὲν ἀφορᾷ τὰ ὑπὸ μορφὴν βιομηχανίας λειτουργοῦντα τυροκομεῖα, ὡς πρὸς τὰ ὁποῖα ἔχουν ἐφαρμογὴν αἱ διατάξεις τοῦ ἀπὸ 14)24.8.1936 β. διατάγματος «περὶ ἐπεκτάσεως τῶν περὶ ὀκταώρου διατάξεων κλπ».

Ἡ παροῦσα δημοσιευθήτω διὰ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 9 Ἰανουαρίου 1965

—

7352)559)1965 Ἀπόφ. Ὑπουργοῦ Ἐργασίας

Περὶ κηρύξεως ἐκτελεστῆς τῆς ὑπ' ἀριθ. 47) 1964 ἀποφάσεως τοῦ Δ.Δ.Δ.Δ. Ἀθηνῶν περὶ τῶν ὡρῶν ἀμοιβῆς καὶ ἐργασίας τῶν ταξινόμων, διανομέων κλπ. Ο.Τ.Ε.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 102 τῆς 3 Φεβρουαρίου 1965)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν: 1) Τὰς διατάξεις τῆς παραγράφου 1 τοῦ ἄρθρου 20 τοῦ νόμου 3239)1955, ὡς ἐτροποποιήθησαν ὑπὸ τοῦ ν.δ. 3755)1957. 2) Τὴν ὑπ' ἀριθ. 47)1964 ἀπόφασιν τοῦ Δ.Δ.Δ.Δ. Ἀθηνῶν, δι' ἧς μετερρυθμίσθη μετ' ἔφεσιν ἡ ὑπ' ἀριθ. 30)1964 ὁμοία τοῦ Π.Δ.Δ.Δ. Ἀθηνῶν, ἀποφασίζομεν:

Κηρύσσομεν ἐκτελεστὴν τὴν ὑπ' ἀριθ. 47)1964 ἀπόφασιν τοῦ Δ.Δ.Δ.Δ. Ἀθηνῶν «περὶ τῶν ὡρῶν ἀμοιβῆς καὶ ἐργασίας τῶν ταξινόμων - διανομέων, κλητήρων, νυκτοφυλάκων, καθαριστριῶν, ἐπὶ συμβάσει προσωπικοῦ καὶ ὁδηγῶν αὐτοκινήτων τοῦ Ο.Τ.Ε.», ἐκδοθεῖσαν εἰς ἐπίλυσιν διενέξεως μεταξὺ τῶν: 1) Πανελληνίου Συλλόγου Ταξινόμων καὶ Διανομέων Ο.Τ.Ε., 2) Πανελληνίου Συλλόγου Ὑπαλληλικοῦ Προσωπικοῦ Ο.Τ.Ε., 3) Πανελληνίου Ἑνώσεως Τεχνιτῶν Ο.Τ.Ε. ἀφ' ἑνός, καὶ ἀφ' ἑτέρου τοῦ Ὀργανισμοῦ Τηλεπικοινωνιῶν Ἑλλάδος, τῆς ὁποίας τὸ διατακτικὸν ἔχει ὡς ἀκολούθως:

«Τὸ διὰ τῆς παραγράφου 3 τοῦ ἄρθρου μόνου τοῦ β.δ. 643)6)8.10.1962 «περὶ τροποποιήσεως καὶ συμπληρώσεως τοῦ διὰ τοῦ ἀπὸ 18.8.1953 β.δ)γματος κυρωθέντος Γ.Κ.Π. Ο.Τ.Ε.», χορηγηθὲν ἐπίδομα ἀποδάσεως, καθοριζόμενον εἰς ποσοστὸν 7 ο)ο διὰ τὸ χρονικὸν διάστημα ἀπὸ 24.2.1964 μέχρι 31.12.1964 καὶ εἰς 10 ο)ο ἀπὸ 1.1.1965 καὶ ἑφεξῆς ἐπὶ τοῦ μηνιαίου μισθοῦ (τοῦ οἰκογενειακοῦ ἐπιδόματος καὶ τῶν πάσης φύσεως ἐπιδομάτων μὴ συμπεριλαμβανομένων) ἐπεκτείνεται, ὑπὸ τὰς αὐτὰς προϋποθέσεις, καὶ εἰς τὸ μὴ λαμβάνον ταῦτα προσωπικόν, ἤτοι εἰς τὸ προσωπικὸν τῶν ὑποκατηγοριῶν ταξινόμων, διανομέων, ὁδηγῶν αὐτοκινήτων τῆς Β' Κατηγορίας, τὸ προσωπικὸν τῆς ΣΤ' Κατηγορίας (κλητῆρες, νυκτοφύλακες, καθαρίστριαι) καὶ τὸ ἐπὶ συμβάσει προσωπικόν».

Ἡ ἰσχὺς τῆς παρούσης ἄρχεται ἀπὸ τῆς 24ης Φεβρουαρίου 1964.

Ἡ παροῦσα δημοσιευθήτω διὰ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 26 Ἰανουαρίου 1965

—

7728)617)1965 Ἀπόφ. Ὑπουργοῦ Ἐργασίας

Περὶ παρατάσεως ἰσχύος καταγγελθείσης διαιτητικῆς ἀποφάσεως τῶν ἀπασχολουμένων εἰς συσκευασίαν ἐσπεριδοειδῶν Κιάτου.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 111 τῆς 2 Φεβρουαρίου 1965)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν: 1) Τὰς διατάξεις τῆς παραγράφου 3 τοῦ ἄρθρου 4 τοῦ νόμου 3239)1955, ἐν συνδυασμῷ μὲ τὰς τῆς παραγράφου 8 τοῦ ἄρθρου 10 τοῦ ν.δ. 3755)1957. 2) Τὴν κοινοποιηθεῖσαν ἡμῖν κατὰ τὴν 7.12.1964 καταγγελίαν τῆς ὑπ' ἀριθ. 2)1963 ἀποφάσεως τοῦ Π.Δ.Δ.Δ. Κορίνθου, ἐπικυρωθείσης, μετ' ἀπόρριψιν ἐφέσεως, διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 4)1964 ὁμοίας τοῦ Δ.Δ.Δ.Δ. Ἀθηνῶν. 3) Σχετικὴν γνωμοδότησιν τοῦ Ἐθνικοῦ Γνωμοδοτικοῦ Συμβουλίου Κοινωνικῆς Πολιτικῆς, ληφθεῖσαν κατὰ τὴν συνεδρίασιν αὐτοῦ τῆς 21.1.1965, ἀποφασίζομεν:

Ἀναστέλλομεν ἐπὶ τρίμηνον χρονικὸν διάστημα, ἤτοι μέχρις 7.5.1965, τὴν ἐπέλευσιν τῶν ἐννόμων ἀποτελεσμάτων καταγγελίας τῆς καταγγελθείσης, ὡς ἄνω, ὑπ' ἀριθ. 2)1963 ἀποφάσεως τοῦ Π.Δ.Δ.Δ. Κορίνθου «περὶ τῶν ὡρῶν ἀμοιβῆς τῶν ἀπασχολουμένων εἰς συσκευασίαν ἐσπεριδοειδῶν Κιάτου», κηρυχθείσης ἐκτελεστῆς διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 22308)1227)19.8.1964 ἀποφάσεως ἡμῶν (Φ.Ε.Κ. 93 τ. Β' τῆς 20.3.1964) (*).

Ἡ παροῦσα δημοσιευθήτω διὰ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 1 Φεβρουαρίου 1965

—

7728)616)1965 Ἀπόφ. Ὑπουργοῦ Ἐργασίας

Περὶ παρατάσεως ἰσχύος καταγγελθείσης διαιτητικῆς ἀποφάσεως ὁδηγῶν φορτηγῶν αὐτοκινήτων ἁπάσης τῆς χώρας.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 111 τῆς 2 Φεβρουαρίου 1965)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν: 1) Τὰς διατάξεις τῆς παραγράφου 3 τοῦ ἄρθρου 4 τοῦ νόμου 3239)1955, ἐν συνδυασμῷ μὲ τὰς τῆς παραγράφου 8 τοῦ ἄρθρου 10 τοῦ ν.δ. 3755)1957. 2) Τὴν κοινοποιηθεῖσαν ἡμῖν κατὰ τὴν 8.12.1964 καταγγελίαν τῆς ὑπ' ἀριθ. 30)1963 ἀποφάσεως τοῦ Δ.Δ.Δ.Δ. Ἀθηνῶν ἐκ μέρους τῆς Πανελληνίου Ὁμοσπονδίας Ὑπαλληλικοῦ Προσωπικοῦ Αὐτοκινήτων. 3) Σχετικὴν γνωμοδότησιν τοῦ Ἐθνικοῦ Γνωμοδοτικοῦ Συμβουλίου Κοινωνικῆς Πολιτικῆς, ληφθεῖσαν κατὰ τὴν συνεδρίασιν αὐτοῦ τῆς 21.1.1965, ἀποφασίζομεν:

Ἀναστέλλομεν ἐπὶ τρίμηνον χρονικὸν διάστημα, ἤτοι μέχρις 8.5.1965, τὴν ἐπέλευσιν τῶν ἐννόμων ἀποτελεσμάτων καταγγελίας τῆς καταγγελθείσης, ὡς ἄνω, ὑπ' ἀριθ. 30)1963 ἀποφάσεως τοῦ Δ.Δ.Δ.Δ. Ἀθηνῶν «περὶ τῶν ὡρῶν ἀμοιβῆς καὶ ἐργασίας τῶν ὁδηγῶν φορτηγῶν αὐ-

(*) ΕΕΔ 23, 444.

τοκινήτων κλπ άπάσης τής χώρας», κηρυχθείσης έκτελεστέας διά τής ὑπ' ἀριθ. 96625)5999)2.12.1963 ήμετέρας ἀποφάσεως (ΦΕΚ 537 τ. Β') τής 2.12.1963 (*).

Ἡ παροῦσα δημοσιευθήτω διά τής Ἐφημερίδος τής Κυβερνήσεως.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 1 Φεβρουαρίου 1965

—

10039)766)1965 Ἀπόφ. Ὑπουργῶν Συντονισμοῦ καὶ Ἐργασίας

Περὶ ἐγκρίσεως μετὰ τροποποιήσεως τῆς ἀπὸ 10.12.1964 συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας περὶ τῶν ὅρων ἀμοιβῆς καὶ ἐργασίας τῶν ἐργατοτεχνιτῶν τῶν συνεργείων καθαριότητος κλπ. Δήμου Νέας Ἰωνίας.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 113 τῆς 8 Φεβρουαρίου 1965)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν: 1) Τάς διατάξεις τής παραγράφου 2 τοῦ ἄρθρου 20 τοῦ ν. 3239)1955, ὡς ἐτροποποιήθησαν ὑπὸ τοῦ ν.δ 3755)1957. 2) Τὴν ἀπὸ 10.12.1964 συλλογικὴν σύμβασιν ἐργασίας «περὶ τῶν ὅρων ἀμοιβῆς τῶν ἐργατοτεχνιτῶν τῶν συνεργείων καθαριότητος κλπ. τοῦ Δήμου Νέας Ἰωνίας. 3) Σχετικὴν γνωμοδότησιν τοῦ κατὰ τὸ ἄρθρον 2 § 2 ἐδάφιον β' ν.δ. 3755)1957 Τμήματος ἀμοιβῆς καὶ ὅρων ἐργασίας τοῦ Ἐθνικοῦ Γνωμοδοτικοῦ Συμβουλίου Κοινωνικῆς Πολιτικῆς, ληφθεῖσαν κατὰ τὴν συνεδρίασιν αὐτοῦ τῆς 1.2.1965, ἣν καὶ ἀποδεχόμεθα. 4) Τὸ γεγονὸς ὅτι ἡ διὰ τοῦ ἄρθρου Ε' τῆς ἀπὸ 10.12.1964 συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας περὶ τῶν ὅρων ἀμοιβῆς καὶ ἐργασίας τῶν ἐργατοτεχνιτῶν τῶν συνεργείων καθαριότητος κλπ. τοῦ Δήμου Νέας Ἰωνίας θεσπιζομένη ὑποχρέωσις παροχῆς ἐπιδόματος ἀνθυγιεινῆς ἐργασίας εἰς τοὺς ἐργάτας, τοὺς ἐργαζομένους εἰς τὰ συνεργεῖα τοῦ Δήμου Νέας Ἰωνίας, ἤτοι: α) Καθαριότητος ὁδῶν, ὑπονόμων καὶ ἀποχωρητηρίων καὶ β. ἐπισκευῆς καὶ συντηρήσεως αὐτοκινήτων Δήμου Νέας Ἰωνίας, ἐκ ποσοστοῦ 6ο)ο ἐπὶ πλέον τοῦ ὑπὸ τοῦ ἄρθρου β' τῆς αὐτῆς συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας παρεχομένου τοιούτου ἐκ ποσοστοῦ 12ο)ο, εἰς τοὺς ἐν λόγῳ μισθωτούς, ἀφ' ἑνὸς μὲν θέτει εἰς εὐεργετικωτέραν θέσιν τοὺς ἐργαζομένους εἰς τὸν Δῆμον Νέος Ἰωνίας, ἐναντι τῶν ἐργαζομένων εἰς ἑτέρους Δήμους τῆς χώρας, ἀφ' ἑτέρου δὲ καθιεροῖ τὴν ἄνισον μεταχείρισιν τῶν ἐργαζομένων, ὅπερ ἀντίκειται εἰς τὴν ὑπὸ τῆς Κυβερνήσεως ἀκολουθουμένην κοινωνικὴν καὶ οἰκονομικὴν πολιτικήν, καὶ δέον, τοῖς λόγοις τούτοις, ὅπως τροποποιηθῇ αὕτη κατὰ τὰ ἐν τῷ διατακτικῷ, ἀποφαίζομεν:

Ἐγκρίνομεν τὴν ἀπὸ 10.12.1964 συλλογικὴν σύμβασιν ἐργασίας περὶ τῶν ὅρων ἀμοιβῆς καὶ ἐργασίας τῶν ἐργατοτεχνιτῶν τῶν συνεργείων καθαριότητος κλπ. τοῦ Δήμου Νέας Ἰωνίας, κατατεθεῖσαν ἡμῖν τὴν 18.1.1965, συνταχθέντος πρὸς τοῦτο τοῦ ὑπ' ἀριθ. 598)18.1.1965 πρακτικοῦ καταθέσεως, τῆς ὁποίας τὸ κείμενον, τροποποιούμενον παρ' ἡμῶν κατὰ τὰ ἀνωτέρω, ἔχει ὡς ἀκολούθως:

Συλλογικὴ σύμβασις ἐργασίας

Ἐν Νέᾳ Ἰωνίᾳ, σήμερον τὴν 10ην Δεκεμβρίου τοῦ ἔτους 1964, καὶ ἐν τῷ Δημοτικῷ Καταστήματι Νέας Ἰωνίας συνελθόντες οἱ ὑπογεγραμμένοι ἀφ' ἑνὸς ὁ Ἰωάννης Δομνάκης, Δήμαρχος Νέας Ἰωνίας, ἐκπροσωπῶν νομίμως τὸν Δῆμον Νέας Ἰωνίας, καὶ ἀφ' ἑτέρου οἱ: 1) Βενιαμὶν Ἰωαννίδης, κάτοικος Πολαιοῦ Ἡρακλείου, 2) Κων)νος Τσιριδάκης, κάτοικος Νέας Ἰωνίας, 3) Κυρ. Καλπάκος, κάτοικος Νέας Ἰωνίας, ἀντιστοίχως πρόεδρος καὶ μέλη τοῦ Σωματείου Καθαριστῶν καὶ Ἐργατοτεχνιτῶν Δήμου Νέας Ἰωνίας καὶ περιξ Δήμων καὶ Κοινοτήτων, ἐνεργοῦντες ἐν προκειμένῳ ὡς νόμιμοι ἐκπρόσωποι τοῦ Σωματείου τούτου, αὐτινος τυγχάνουσι μέλη καὶ εἰς οὓς ἀφορᾷ ἡ παροῦσα σύμβασις ἡμερομίσθιοι ἐργάται τοῦ Δήμου Νέας Ἰωνίας, ἅπαντες δὲ ὄντες ἐξουσιοδοτημένοι ὁ μὲν πρῶτος διὰ τῶν ὑπ' ἀριθ. 149)31.3.1964 καὶ 231)9.10.1964 πράξεων (ἀποφάσεων) τοῦ Δημοτικοῦ Συμβουλίου τοῦ Δήμου Νέας Ἰωνίας, ἐγκριθεισῶν ὑπὸ τῆς Νομαρχίας Ἀττικῆς διὰ τῶν ὑπ' ἀριθ. 29532 καὶ 78418 πράξεων αὐτῆς, οἱ δὲ δεύτεροι διὰ τῆς ἀπὸ 29.11.1964 ἀποφάσεως γενικῆς συνελεύσεως τοῦ ὅπερ οὗτοι ἐκπροσωποῦν Σωματείου, ἀπεφασίσαμεν τὴν ὑπογραφὴν τῆς παρούσης συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας, δι' ἧς καθορίζονται ὡς ἀκολούθως οἱ ὅροι ἀμοιβῆς καὶ ἐργασίας τῶν ἐν τῇ παρούσῃ ἀναφερομένων ἡμερομισθίων ἐργατῶν τῶν συνεργείων τοῦ Δήμου Νέας Ἰωνίας.

Α) Εἰς τοὺς ὅρους τῆς παρούσης συμβάσεως ὑπάγονται ἀποκλειστικῶς καὶ μόνον οἱ ἐργάται καὶ τεχνῖται, οἱ συνδεόμενοι μετὰ τοῦ Δήμου Νέας Ἰωνίας διὰ σχέσεως ἐργασίας ἰδιωτικοῦ δικαίου, οἱ ἀπασχολούμενοι ἑκάστοτε εἰς τὰ ἑξῆς συνεργεῖα τοῦ Δήμου: 1) Καθαριότητος ὁδῶν, ὑπονόμων καὶ ἀποχωρητηρίων καὶ 2) ἐπισκευῆς καὶ συντηρήσεως αὐτοκινήτων Δήμου Νέας Ἰωνίας.

Β) Χορηγεῖται εἰς τοὺς ἐν ἄρθρῳ α' τῆς παρούσης συμβάσεως ὑπαγομένους ἐργατοτεχνίτας ἐπίδομα ἀνθυγιεινῆς ἐργασίας ἴσον πρὸς 12ο)ο ἐπὶ τοῦ ἑκάστοτε βασικοῦ ἡμερομισθίου (κατώτατον ὅριον ἡμερομισθίου), ἀπὸ τῆς 10.11.1963 καὶ ἐφεξῆς, ὑπὸ τὸν ὅρον ὅτι τὸ διὰ τὸν προσδραμόντα καὶ παρελθόντα χρόνον παρ' αὐτῶν δικαιούμενον ἐπίδομα ἀνθυγιεινῆς ἐργασίας θὰ ἐκαταβληθῇ εἰς τοὺς πρὸς τοῦτο δικαιουμένους ἐντὸς τοῦ ἔτους 1965 καὶ μετὰ τὴν ἔγκρισιν τοῦ προϋπολογισμοῦ τοῦ ἔτους ταύτου τοῦ Δήμου Νέας Ἰωνίας ὁποτεδήποτε.

Γ) Χορηγεῖται εἰς τοὺς ἐν ἄρθρῳ Λ' τῆς παρούσης συμβάσεως ὑπαγομένους ἐγγάμους ἐργατοτεχνίτας, ὧν ὁ γάμος δὲν ἐλύθη θανάτῳ ἢ διαζυγίῳ, ἐπίδομα οἰκογενειακῶν βαρῶν ἴσον πρὸς 100 δραχμὰς μηνιαίως, ἀνεξαρτήτως τοῦ ἀριθμοῦ μελῶν τῆς οἰκογενείας των, ἀπὸ 10.11.1963 καὶ ἐφεξῆς καὶ ἀφ' ὅτου χρόνου δηλώσωσιν ἐγγρα-

(*) ΕΕΔ 23, 51.

φως εἰς τὰς ἁρμοδίας Ὑπηρεσίας τοῦ Δήμου Ν. Ἰωνίας τὴν ὕπαρξιν οἰκογενείας, ὑπὸ τὸν ὅρον ὅτι τὸ διὰ τὸν προσδραμόντα καὶ παρελθόντα χρόνον παρ' αὐτῶν δικαιούμενον ἐπίδομα οἰκογενειακῶν βαρῶν θέλει κατοβληθῇ εἰς τοὺς πρὸς τοῦτο δικαιουμένους ἐντὸς τοῦ ἔτους 1965 καὶ μετὰ τὴν ἔγκρισιν τοῦ προϋπολογισμοῦ τοῦ ἰδίου ἔτους τοῦ Δήμου Νέας Ἰωνίας ὁποτεδήποτε. Ἕκαστος τῶν ἐργατοτεχνιτῶν τοῦ ἄρθρου Α' τῆς παρούσης συμβάσεως, τῶν ἐχόντων οἰκογενειακὰ βάρη, ὑποχρεοῦται, ὅπως ἐντὸς 15 ἡμερῶν ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρούσης συμβάσεως δηλώσῃ τὴν ὕπαρξιν οἰκογενειακῶν βαρῶν εἰς τὴν ἁρμοδίαν ὑπηρεσίαν τοῦ Δήμου Νέας Ἰωνίας.

Δ) Χορηγεῖται εἰς τοὺς ἐν ἄρθρῳ Α' τῆς παρούσης ἐργατοτεχνίτας προσαύξησις ἴση πρὸς 8 ὁρο ἐπὶ τοῦ ἑκάστοτε βασικοῦ ἡμερομισθίου (κατώτατον ὅριον ἡμερομισθίου).

Ε) Χορηγεῖται εἰς τοὺς ἐν ἄρθρῳ Α' καὶ Γ' τῆς παρούσης ἐργατοτεχνίτας ἐπίδομα οἰκογενειακῶν βαρῶν ἴσον πρὸς δραχμὰς 50 μηνισίως, ἀνεξαρτήτως ὁριθμοῦ οἰκογενειακῶν μελῶν, ἐπὶ πλέον τοῦ ἐν ἄρθρῳ Γ' τῆς παρούσης χορηγουμένου τοιούτου.

ΣΤ) Χορηγοῦνται εἰς ἕκαστον τῶν ἐν ἄρθρῳ Α' τῆς παρούσης συμβάσεως τοῦ Δήμου Ν. Ἰωνίας τὰ ἑξῆς εἴδη: α) καθ' ἑκάστην ἡμέραν ἀνὰ μία φιάλη γάλακτος, β) κατ' ἔτος: 1) δύο (2) στολαὶ ὑπηρεσίας, 2) δύο (2) ζεύγη εἰδικῶν ὑποδημάτων (ἀρβυλῶν), 3) ἓν (1) ζεῦγος εἰδικῶν χειροκτίων, γ) ἀνὰ τριετίαν ἓν (1) ἀδιάβροχον. Ἁπάντων δὲ τῶν ὡς ἄνω εἰδῶν οἱ ἐργάται θὰ δικαιοῦνται μόνον χρήσεως καὶ ταύτην κατὰ τὰς ὥρας τῆς ἐργασίας των, ἐνῷ ἡ κυριότης τῶν εἰδῶν ἀνήκει εἰς τὸν Δῆμον Ν. Ἰωνίας.

Ζ) Ἡ ἰσχὺς τῆς παρούσης συμβάσεως ἄρχεται ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως ταύτης εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως ἢ τῆς νομίμου καταθέσεως της εἰς τὸ Εἰρηνοδικεῖον Ἀθηνῶν, λήγει δὲ μετὰ παρέλευσιν ἐτῶν ἀπὸ τῆς ὡς ἄνω δημοσιεύσεως ἢ καταθέσεώς της.

Οἱ συμβαλλόμενοι

(Ἕπονται ὑπογραφαί)

Ἡ παροῦσα δημοσιευθήτω διὰ τῆς Ἐφημερίδος Κυβερνήσεως.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 5 Φεβρουαρίου 1965

—

246691)1964 Ἀπόφ. Ὑπουργῶν Οἰκονομικῶν καὶ Ἐμπορικῆς Ναυτιλίας

Περὶ καθορισμοῦ τοῦ ἡμερομισθίου τῶν ἐργατοτεχνιτῶν εἰδικότητος σιδηρουργοῦ, λεβητοποιοῦ καὶ μηχανοτεχνίτου.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 4 τῆς 5 Ἰανουαρίου 1965)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν: 1) Τὴν ὑπ' ἀριθ. 4755) 1958 κοινὴν ἀπόφασιν τῶν Ὑπουργῶν Συντονισμοῦ καὶ Ἐργασίας (Φ.Ε.Κ. 20β)24.1.1958) «περὶ ἐγκρίσεως τῆς ὑπ' ἀριθ. 18)1957 ἀποφάσεως τοῦ Δ.Δ.Δ.Δ. Ἀθηνῶν περὶ ὅρων ἀμοιβῆς καὶ ἐργασίας τῶν ἐργατοτεχνιτῶν σιδηροβιομηχανίας ἁπάσης τῆς χώρας», 2) Τὴν ὑπ' ἀριθ. 109566)6.5.1958 κοινὴν ἀπόφασιν τῶν Ὑπουργῶν Οἰκονομικῶν καὶ Ἐμπορικῆς Ναυτιλίας (Φ.Ε.Κ. 149.3.1958), δι' ἧς καθωρίσθη τὸ ἡμερομίσθιον τῶν ἐργατοτεχνιτῶν τῶν ὑπηρετούντων εἰς συνεργεῖον τῆς Δ.Σ.Ε.Ν.Α. βάσει τῆς ἀνωτέρω ἀποφάσεως τοῦ Δ.Δ.Δ.Δ. Ἀθηνῶν. 3) Τὴν ὑπ' ἀριθ. 64657) 4215)24.8.1962 ἀπόφασιν τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας «περὶ δημοσιεύσεως τῆς ἀπὸ 3.8.1962 συλλογικῆς συμβάσεως ἐργατοτεχνιτῶν σιδηροβιομηχανίας ἁπάσης τῆς χώρας», ἀποφασίζομεν:

Καθορίζομεν εἰς δραχμὰς 146 τὸ ἡμερομίσθιον τῶν ἐργατοτεχνιτῶν εἰδικότητος σιδηρουργοῦ, λεβητοποιοῦ καὶ μηχανοτεχνίτου διὰ συμβάσεως ἰδιωτικοῦ δικαίου προσλαμβανομένων εἰς τὸ συνεργεῖον τῆς Δημοσίας Σχολῆς Μηχανικῶν Ἐμπορικοῦ Ναυτικοῦ Ἀσπροπύργου καὶ ἐχόντων ἄνω τῶν 6 ἐτῶν πραγματικὴν ἐν συνόλῳ ὑπηρεσίαν ἐν τῇ αὐτῇ εἰδικότητι.

Ἡ ἰσχὺς τῆς παρούσης ἄρχεται ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως της εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 8 Δεκεμβρίου 1964

—

3234)64)1965 Ἀπόφ. Ὑπουργῶν Συγκοινωνιῶν Ὑγιεινῆς καὶ Οἰκονομικῶν

Περὶ καθορισμοῦ κατωτάτων ὁρίων ἀμοιβῆς ἰατρῶν Ταμείων Ἀλληλοβοηθείας προσωπικοῦ ἁρμοδιότητος Ὑπουργείου Συγκοινωνιῶν.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 107 τῆς 5 Φεβρουαρίου 1965)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν: 1) Τὴν παράγραφον 4 τοῦ ἄρθρου 1 τοῦ ν.δ. 3623)1956 «περὶ καθορισμοῦ τῶν κατωτάτων ὁρίων ἰατρικῆς ἀμοιβῆς καὶ συνθηκῶν ἐργασίας τῶν ἰατρῶν», 2) Τὰς διατάξεις τοῦ ἀπὸ 23.12.1957)1.2.1958 β. δ)τος «περὶ κανονισμοῦ ἀμοιβῶν ἰατρικῶν ἐπισκέψεων καὶ πράξεων τῶν Ἰατροδικαστικῶν Ὑπηρεσιῶν», 3) Τὴν ὑπ' ἀριθ. ΕΓ1150)23.6.1959 ἀπόφασιν ἡμῶν, 4) Τὰς σήμερον ὑφισταμένας οἰκονομικὰς συνθήκας τῶν Ταμείων Ἀλληλοβοηθείας, ἀποφασίζομεν:

Τροποποιοῦμεν τὴν ὡς ἄνω ὑπ' ἀριθ. ΕΓ1150) 1959 ἀπόφασιν ἡμῶν, ὡς κάτωθι:

Α'. Ὁρίζομεν ἀπὸ 1ης Ἰουνίου 1964 τὰ κατωτάτα ὅρια ἀμοιβῆς τῶν μὴ ἐμμίσθων ἰατρῶν τῶν παριεχόντων τὰς ὑπηρεσίας των κατ' ἐπίσκεψιν, πρᾶξιν ἢ περίπτωσιν εἰς τοὺς ἠσφαλισμένους τῶν Ταμείων Ἀλληλοβοηθείας προσωπικοῦ ἁρμοδιότητος Ὑπουργείου Συγκοινωνιῶν εἰς δραχμὰς πεντήκοντα (50) δι' ἑκάστην ἐπίσκεψιν ἐν τῷ οἴκῳ τοῦ ἰατροῦ καὶ εἰς δραχμὰς ὀγδοήκοντα (80) δι' ἑκάστην ἐπίσκεψιν ἐν τῷ οἴκῳ τοῦ ἀσθενοῦς.

Β'. Εἰδικῶς διὰ τὰς περιοχὰς τῆς τέως Διοικήσεως Πρωτευούσης καὶ τοῦ πρώην Δήμου Θεσσαλονίκης τὰ ὡς ἄνω κατώτατα ὅρια ὁρίζονται εἰς δραχμὰς τετσαράκοντα πέντε (45) δι' ἑκάστην ἐπίσκεψιν ἐν τῷ οἴκῳ τοῦ ἰατροῦ καὶ εἰς δραχμὰς ἑβδομήκοντα (70) δι' ἑκάστην ἐπίσκεψιν ἐν τῷ οἴκῳ τοῦ ἀσθενοῦς, ἐξαιρέσει τῆς

πρώτης ἐπισκέψεως πρὸς ἰατροὺς νευρολόγους, καρδιολόγους καὶ ὀφθαλμολόγους ἐν τῷ ἰατρείῳ τοῦ ἰατροῦ ἢ κατ' οἶκον τοῦ ἀσθενοῦς, δι' ἣν καταβάλλονται αἱ ἐν παραγράφῳ Α' ἀμοιβαὶ ἀπὸ τῆς 1ης Ἰουνίου 1964.

Ὡς πρώτη ἐπίσκεψις πρὸς τοὺς ἰατροὺς τῶν ὡς ἄνω εἰδικοτήτων λογίζεται ἡ πραγματοποιουμένη μετὰ παρέλευσιν μηνὸς ἀπὸ τῆς προηγουμένης.

Γ' Αἱ ὑπὸ τῶν κεφαλαίων ΙΙ Ἀκτινολογία, VIII Καρδιολογία καὶ Χ Ἐργαστηριακαὶ τοῦ ἀπὸ 23.12.1957)1.2.1958 β.δ)γματος προβλεπόμεναι ἀμοιβαὶ τῆς πρώτης καὶ μικροτέρας ὕλης ἰσχύουν ἀπὸ 1ης Ἰουνίου 1964 δι' ἅπασαν τὴν χώραν, ἐξαιρέσει τῶν περιοχῶν τῆς τέως Διοικήσεως Πρωτευούσης καὶ τοῦ πρώην Δήμου Θεσσαλονίκης, δι' ἃς ὁρίζονται μειωμέναι κατὰ 25 ο/ο.

Δ' Αἱ ὑπὸ τοῦ Κεφαλαίου Χ (Ἐργαστηριακὰ) τοῦ β.δ)γματος τῆς 23.12.1957)1.2.1958 προβλεπόμεναι ἀμοιβαὶ τῆς πρώτης καὶ μικροτέρας στήλης διὰ τὰς περιπτώσεις: α) γενικῆς ἐξετάσεως οὔρων, β) γενικῆς ἐξετάσεως αἵματος, γ) ἐξετάσεως αἵματος δι' ἀριθμησιν λευκῶν καὶ τύπου αὐτῶν, δ) ἐξετάσεως αἵματος δι' ἀριθμησιν ἐρυθρῶν καὶ αἱματοκρίτου, ε) ἐξετάσεως αἵματος διὰ ταχύτητα καθιζήσεως ἐρυθρῶν αἱμοσφαιρίων, στ) ἐξετάσεως αἵματος διὰ χρόνον ροῆς καὶ πήξεως, ζ) διὰ προσδιορισμὸν οὐρίας καὶ σακχάρου αἵματος, η) ἐξετάσεως αἵματος διὰ χρόνον προθρομβίνης ἢ test ἡπορίνης, ι) διὰ προσδιορισμὸν εἰς τὸ αἷμα χοληρυθρίνης, ια) διὰ προσδιορισμὸν εἰς τὸ αἷμα χοληστερίνης, ιβ) ἡπατικὰ δοκιμασίαι ὀροῦ αἵματος ἓν γένει καὶ ιγ) ἐξετάσεως κοπράνων ἓν γένει, ὁρίζονται δι' ἅπασαν τὴν χώραν μειωμέναι κατὰ 50 ο/ο.

Ε' Εἰς ἃς περιπτώσεις ὑπὸ Ταμείων τινῶν καταβάλλονται ἀμοιβαὶ μεγαλύτεραι τῶν διὰ τῆς παρούσης ὁριζομένων δύνανται αὗται νὰ ἐξακολουθοῦν καταβαλλόμεναι.

Κατὰ τὰ λοιπὰ ἔχουσιν ἐφαρμογὴν αἱ μὴ διὰ τῆς παρούσης τροποποιούμεναι διατάξεις τῆς ὑπ' ἀριθ. ΕΓ'1150)23.6.1959 ἡμετέρας κοινῆς ἀποφάσεως.

Ἡ παροῦσα δημοσιευθήτω διὰ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 4 Ἰανουαρίου 1965

—

56118)3618)1964 Ἀπόφ. Ὑπουργοῦ Ἐργασίας

Περὶ ἐγκρίσεως Κανονισμοῦ ἐργασίας προσωπικοῦ Α.Ε. Ἠλεκτρικῶν Συσκευῶν «Μέλισα».

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 44 τῆς 20 Ἰανουαρίου 1965)

—

6677)4365)1964 Ἀπόφ. Ὑπουργοῦ Ἐργασίας

Περὶ ἐγκρίσεως Κανονισμοῦ ἐργασίας προσωπικοῦ πλεκτηρίων Ἐργάνη Νικ. καὶ Κυρ. Εὐμολπίδης.

(Φ.Κ. τ. Β' φ. 33 τῆς 18 Ἰανουαρίου 1965)

—

95737)6133)63)1964 Ἀπόφ. Ὑπουργοῦ Ἐργασίας

Περὶ ἐγκρίσεως τοῦ Ἐσωτερικοῦ Κανονισμοῦ τοῦ προσωπικοῦ τῆς ἐπιχειρήσεως τῆς Ἀνωνύμου Ἑταιρείας ὑπὸ τὴν ἐπωνυμίαν «Χρωματουργεῖα Ἀθηνῶν Ἀδελφῶν Ε. Κολοκοτρώνη Α.Ε.».

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 26 τῆς 16 Ἰανουαρίου 1965)

—

70681)15)1964 Ἀπόφ. Ὑπουργοῦ Ἐργασίας

Περὶ ἐγκρίσεως Ἐσωτερικοῦ Κανονισμοῦ τῆς Ἑταιρείας IBM, World Trade Corporation.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 35 τῆς 18 Ἰανουαρίου 1965)

—

66177)Σ645)1964 Ἀπόφ. Ὑπουργοῦ Ἐργασίας

Περὶ τροποποιήσεως τοῦ ἑδαφίου ε' τῆς παραγράφου 1 τοῦ ἄρθρου 4 τοῦ Κανονισμοῦ Παροχῶν τοῦ Ταμείου Ἐπικουρικῆς Ἀσφαλίσεως Ὑπαλλήλων Φαρμακευτικῶν Ἐργασιῶν.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 4 τῆς 5 Ἰανουαρίου 1965)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν: 1) Τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 1 τοῦ ν. 581)1943 «περὶ ἱδρύσεως Ταμείου Ἐπικουρικῆς Ἀσφαλίσεως Ὑπαλλήλων Φαρμακευτικῶν Ἐργασιῶν», κυρωθέντος διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 324)1946 Π.Υ.Σ., ἐναρμονισθέντος πρὸς τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 59 § 1 τοῦ ἀ.ν. τῆς 11 Νοεμβρίου 1935 «περὶ Ὀργανισμοῦ τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας, ὡς αὐθεντικῶς ἡρμηνεύθη διὰ τοῦ ἄρθρου 1 τοῦ ἀ.ν. 694)1937 «περὶ αὐθεντικῆς ἑρμηνείας, συμπληρώσεως καὶ τροποποιήσεως διατάξεών τινων τῆς Ἀσφαλιστικῆς Νομοθεσίας», 2) Γνώμην τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Ταμείου Ἐπικουρικῆς Ἀσφαλίσεως Ὑπαλλήλων Φαρμακευτικῶν Ἐργασιῶν, ἀποβληθεῖσαν ἡμῖν διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 5600)29.6.1964 ἀναφορᾶς του, 3) Γνώμην τοῦ Συμβουλίου Κοινωνικῆς Ἀσφαλίσεως (ἀριθ. πρωτ. Σ.Κ.Α. 150)1964, συνεδρίασις 161 τῆς ΙΒ' περιόδου τῆς 16.7.1964), ἀποφασίζομεν:

Ὅπως τὸ ἑδάφιον ε' τῆς παραγράφου 1 τοῦ ἄρθρου 4 τοῦ Κανονισμοῦ Παροχῶν τοῦ Ταμείου Ἐπικουρικῆς Ἀσφαλίσεως Ὑπαλλήλων Φαρμακευτικῶν Ἐργασιῶν τροποποιηθῇ ὡς ἀκολούθως:

«ε) Αἱ ἄγαμοι ἀδελφαὶ ὀρφαναὶ ἐξ ἀμφοτέρων τῶν γονέων θανόντος ἡσφαλισμένου ἢ συνταξιούχου, ἐφ' ὅσον αὗται συνεβίουν μετὰ τοῦ θανόντος, συνετηροῦντο κατὰ κύριον λόγον παρ'

αὐτοῦ, δὲν ἀσκοῦν ἐπάγγελμά τι καὶ δὲν λαμβάνουν σύνταξιν ἐξ ἑτέρας πηγῆς μεγαλυτέραν τῆς ὑπὸ τοῦ Ταμείου παρεχομένης συντάξεως. Εἰς περίπτωσιν, καθ' ἣν τὰ ὡς ἄνω πρόσωπα λαμβάνουν σύνταξιν ἐξ ἑτέρας πηγῆς μικροτέραν τῆς ὑπὸ τοῦ Ταμείου παρεχομένης τοιαύτης, αὕτη ἐκπίπτεται ἐκ τῆς παρὰ τοῦ Ταμείου παρεχομένης συντάξεως.

Ἡ ἰσχὺς τῆς παρούσης διατάξεως ἀνατρέχει ἀφ' ἧς ἴσχυσεν ἡ διὰ τῆς παρούσης τροποποιουμένη διάταξις».

Ἡ παροῦσα δημοσιευθήτω διὰ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως.

—

3696)Ε.86)1965 Ἀπόφ. Ὑπουργοῦ Ἐργασίας

Περὶ τροποποιήσεως τοῦ Καταστατικοῦ τοῦ Ταμείου Ἀσφαλίσεως προσωπικοῦ τῆς Ἀσφαλιστικῆς Ἑταιρείας «Ἡ Ἐθνική».

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 88 τῆς 29 Ἰανουαρίου 1965)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν : 1) Τὰς διατάξεις τοῦ νόμου 2868)1922. 2) Πρότασιν τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Ταμείου Ἀσφαλίσεως Προσωπικοῦ τῆς Ἀσφαλιστικῆς Ἑταιρείας «Ἡ Ἐθνική», ὑποβληθεῖσαν ἡμῖν διὰ τῶν ὑπ' ἀριθ. 5987)1964 καὶ 6128)12.1.1965 ἀναφορῶν τοῦ ὡς ἄνω Ταμείου. 3) Γνώμην τοῦ Συμβουλίου Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων, διατυπωθεῖσαν κατὰ τὴν ὑπ' ἀριθ. 1)12.11.1964 συνεδρίασιν τῆς ΙΙ'' περιόδου, ἀποφασίζομεν :

Εἰς τὸ Καταστατικὸν τοῦ Ταμείου Ἀσφαλίσεως Προσωπικοῦ τῆς Ἀσφαλιστικῆς Ἑταιρείας «Ἡ Ἐθνική» ἐπέρχονται αἱ κάτωθι τροποποιήσεις καὶ συμπληρώσεις :

1) Ἐν τέλει τοῦ ἄρθρου 4 προστίθεται διάταξις, ἔχουσα οὕτω :

«Προϋπηρεσίαι ἐκ τῶν ὑπὸ στοιχεῖα γ' καὶ δ' τῆς παραγράφου 1 τοῦ παρόντος προβλεπομένων, μὴ ἀναγνωρισθεῖσαι ἐντὸς τῶν ὑπὸ τῆς παραγράφου 5 καθοριζομένων προθεσμιῶν, δύνανται νὰ ἀναγνωρισθῶσιν, ἐφ' ὅσον οἱ ἐνδιαφερόμενοι ὑποβάλουν σχετικὴν αἴτησιν ἐντὸς ἐξαμήνου ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρούσης».

2) Ἡ παράγραφος 3 τοῦ ἄρθρου 33 τροποποιεῖται ὡς κάτωθι :

«3. Τὸ περὶ οὗ ἡ παράγραφος 1 ὅριον ἡλικίας τῶν τέκνων, ἐγγόνων, ἀδελφῶν καὶ προγόνων δὲν ἰσχύει, ἐφ' ὅσον εἶναι ἀνίκανα πρὸς πᾶσαν ἐργασίαν, κατὰ σχετικὴν γνωμάτευσιν τῆς Ὑγειονομικῆς Ὑπηρεσίας τοῦ Ταμείου, παρατείνεται δὲ μέχρι καὶ τοῦ 25ου ἔτους τῆς ἡλικίας, ἐφ' ὅσον συνεχίζουν τὰς σπουδὰς των εἰς Σχολὰς γενικῆς ἢ ἐπαγγελματικῆς ἐκπαιδεύσεως καὶ δὲν ἀσκοῦν βιοποριστικόν τι ἐπάγγελμα».

3) Ἡ παράγραφος 2 τοῦ ἄρθρου 51 τροποποιεῖται ὡς ἑξῆς :

«2. Κατὰ τὴν χορήγησιν τῶν παροχῶν τῆς προσθέτου περιθάλψεως ὁ εἰς ὃν παρέχονται αὗται συμμετέχει ὑποχρεωτικῶς εἰς τὸ 1)δ τῆς δαπάνης. Προκειμένου περὶ φαρμακευτικῆς περιθάλψεως δύναται διὰ γενικῆς ἀποφάσεως τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου νὰ ἐπιβάλληται συμμετοχὴ τῶν ἠσφαλισμένων εἰς τὴν σχετικὴν δαπάνην μέχρι ποσοστοῦ 20ο)ο τῆς ἀξίας τῶν χορηγουμένων φαρμάκων».

4) Τὸ ἄρθρον 56 τροποποιεῖται ὡς κάτωθι :

Ἄρθρον 56

Δικαιούμενοι συντάξεως λόγῳ γήρατος.

1) Οἱ παρὰ τῷ Ταμείῳ ἠσφαλισμένοι δικαιοῦνται συντάξεως λόγῳ γήρατος :

α) Ἐὰν ἀποχωρήσωσιν ὁπωσδήποτε ἐκ τῆς ὑπηρεσίας τῆς Ἑταιρείας μετὰ τὴν συμπλήρωσιν τοῦ 55ου ἔτους τῆς ἡλικίας των, προκειμένου περὶ ἀρρένων, καὶ τοῦ 50οῦ, προκειμένου περὶ θηλέων, καὶ ἔχουσι 10ετῆ πραγματικὴν ἐν ἀσφαλίσει ὑπηρεσίαν.

β) Ἐὰν ἀποχωρήσωσιν ὁπωσδήποτε ἐκ τῆς ὑπηρεσίας τῆς Ἑταιρείας μετὰ τὴν συμπλήρωσιν τοῦ 60οῦ ἔτους τῆς ἡλικίας των, προκειμένου περὶ ἀρρένων, καὶ τοῦ 55ου, προκειμένου περὶ θηλέων, καὶ ἔχουσι 15ετῆ συντάξιμον ὑπηρεσίαν, ἐξ ἧς 10ετῆ πραγματικὴν ἐν τῇ ἀσφαλίσει τοῦ Ταμείου τοιαύτην.

γ) Ἐὰν ἀπολυθῶσι τῆς ὑπηρεσίας τῆς Ἑταιρείας λόγῳ καταργήσεως θέσεως ἢ ἐξ ἄλλων λόγων, μὴ ὀφειλομένων εἰς ὑπαιτιότητα αὐτῶν, μετὰ τὴν συμπλήρωσιν τοῦ 50οῦ ἔτους τῆς ἡλικίας των, προκειμένου περὶ ἀρρένων, καὶ τοῦ 45ου, προκειμένου περὶ θηλέων, καὶ ἐφ' ὅσον ἔχουν συμπληρώσει 25ετῆ πραγματικὴν ἐν τῇ ἀσφαλίσει τοῦ Ταμείου ὑπηρεσίαν. Ἡ ἕνεκα ὑποβιβασμοῦ κατὰ βαθμὸν λόγῳ μεταβολῆς εἰς τὴν ὀργανικὴν θέσιν τοῦ προσωπικοῦ παραίτησις ἐξομοιοῦται πρὸς τὴν λόγῳ καταργήσεως θέσεως ἀπόλυσιν.

δ) Ἐὰν ἀποχωρήσωσιν ὁπωσδήποτε ἐκ τῆς ὑπηρεσίας τῆς Ἑταιρείας μετὰ τὴν συμπλήρωσιν 35ετοῦς συντάξιμου ὑπηρεσίας, ἐξ ἧς 15ετῆ πραγματικὴν ἐν τῇ ἀσφαλίσει τοῦ Ταμείου τοιαύτην, ἀνεξαρτήτως ὁρίου ἡλικίας.

2) Ἐν περιπτώσει ἀποχωρήσεως ἐκ τῆς ὑπηρεσίας τῆς Ἑταιρείας ἠσφαλισμένου, πληροῦντος τὰς κατὰ τὰ ἀνωτέρω χρονικὰς προϋποθέσεις ἐξαιρέσει τοῦ ὁρίου ἡλικίας, διὰ τὴν ἀπόκτησιν

δικαιώματος συντάξεως, ή σύνταξις απονέμεται μετά την συμπλήρωσιν του απαιτουμένου ορίου ηλικίας, υπό τον όρον ότι ο ησφαλισμένος δεν θεμελιοί δικαίωμα συντάξεως παρ' έτέρω Οργανισμώ Κοινωνικής Ασφαλίσεως διά του συνυπολογισμού παρ' αύτώ συμφώνως ταίς διατάξεσι του ν.δ. 4202)1961 της εις το Ταμείον διανυθείσης και αναγνωρισθείσης συντελίμου υπηρεσίας.

5) Η περίπτωσις αα' της παραγράφου 2 του άρθρου 64 τροποποιείται ως κάτωθι:

αα) Δεν ισχύει, προκειμένου περί τέκνου, εγγόνου ή προγονού ανικάνου, λόγω παθήσεως, διά πάσαν βιοποριστικήν εργασίαν.

Η παρούσα δημοσιευθήτω διά της Εφημερίδος της Κυβερνήσεως.

Εν Αθήναις τη 19 Ιανουαρίου 1965

—

Περί παρατάσεως ισχύος συλλογικής συμβάσεως εργασίας τη. από 24.4 1964 συλλογικής συμβάσεως εργασίας των εργατοτεχνιτών οινοπνευματοποιίας, οινοποιίας κλπ.

(Ε.Κ τ. Β' φ. 117 της 10 Φεβρουαρίου 1965)

Έχοντες υπ' όψιν: 1) Τας διατάξεις της παραγράφου 3 του άρθρου 4 του νόμου 3239) 1955. 2) Την κοινοποιηθείσαν ημίν έγγραφον δήλωσιν καταγγελίας της εν θέματι συλλογικής συμβάσεως εργασίας και 3) Σχετικήν γνωμοδότησιν του Εθνικού Γνωμοδοτικού Συμβουλίου Κοινωνικής Πολιτικής, ληφθείσαν κατά την συνεδρίασιν αύτου της 21.1 1965, αποφασίζομεν:

Αναστέλλομεν επί τρίμηνον χρονικόν διάστημα, ήτοι μέχρι 10.4.1965, την επέλευσιν των εννόμων αποτελεσμάτων εκ της καταγγελίας της από 24.4.1964 συλλογικής συμβάσεως εργασίας των εργατοτεχνιτών οινοπνευματοποιίας, οινοποιίας κλπ. άπασης της χώρας, κηρυχθείσαν υποχρεωτικήν διά της υπ' αριθ. 56370)1964 αποφάσεως ημών (Φ.Ε.Κ. 280)17.7.1964, τεύχος Β') (*).

Η παρούσα δημοσιευθήτω διά της Εφημερίδος της Κυβερνήσεως

Εν Αθήναις τη 9 Φεβρουαρίου 1965

—

ΔΙΑΙΤΗΤΙΚΑΙ ΑΠΟΦΑΣΕΙΣ

54)1964 Απόφ. Πρωτοβαθμίου Διοικητικού Διαιτητικού Δικαστηρίου Αθηνών

Περί αυξήσεως των βασικών μισθών του Τεχνικού Προσωπικού του Ο.Τ.Ε.(**).

. . . . . .

Διά ταύτα

Επιλύον την μεταξύ της Πανελληνίου Ενώσεως Τεχνιτών Ο.Τ.Ε. αφ' ενός και αφ' ετέρου του Ο.Τ.Ε. διενεξιν αποφαίνεται ως ακολούθως:

1) Από της ισχύος της παρούσης οι κατά την 16.7.1964 καταβαλλόμενοι βασικοί μισθοί των μονίμων και επί συμβάσει περί ων πύτη μισθωτών, αύξάνονται διά μεν το μέχρι 31.12. 1964 χρονικόν διάστημα εκ ποσοστού 5ο)ο, διά δε το εφεξής διάστημα ως ακολούθως:

α) Οι καταβαλλόμενοι κατά την 16.7.1964 βασικοί μισθοί μέχρι του ποσού των 2.400 δραχμών συμπεριλαμβανομένου αύξάνονται δι' ετέρου ποσοστού εκ 4ο ο, ήτοι εν συνόλω 9ο)ο.

β) Οι καταβαλλόμενοι κατά την 16.7.1964 βασικοί μισθοί άνω του ποσού των 2.500 δραχμών αύξάνονται δι' ετέρου ποσοστού εκ 2ο)ο. ήτοι εν συνόλω 7ο)ο.

Εκρίθη, απεφασίσθη και εγένετο.

Εν Αθήναις τη 9.12.1964

—

Διορθώσεις ημαρτημένων

Εις την υπ' αριθ. 65316)1.483)29.8.1964 απόφασιν του Υπουργού Εργασίας, δημοσιευθείσαν εις το υπ' αριθ. 400 Φ.Ε.Κ. της 25.9.1964 τεύχος Β' (*), επέρχεται η κατωτέρω διόρθωσις ημαρτημένων, λόγω εσφαλμένης δημοσιεύσεως:

Εις την 8ην σειράν της παραγράφου 3 του άρθρου 3 της ως άνω αποφάσεως η λέξις: «υποβάλη» διορθούται εις το ορθόν διά της λέξεως: «καταβάλη».

(Εκ του Υπουργείου Εργασίας)

(*) ΕΕΔ 23, 956.

(**) Κατετέθη παρά τω Γραμματεί του Είρηνοδικείου Αθηνών, συνταχθείσης της υπ' αριθ. 11 της 18.1.1965 πράξεως καταθέσεως, και εκοινοποιήθη εις το Υπουργείον Εργασίας την 20.1.1965

(*) ΕΕΔ 23, 1270. Πρόκειται περί τροποποιήσεως του Κανονισμού Περιθάλψεως του Ι.Κ.Α. Ούτω το ορθόν κείμενον έχει ως εξής:

«3. Εις επειγούσας περιπτώσεις, καθ' ας εκ της αναβολής απειλείται κίνδυνος διά τον ασθενή, επιτρέπεται η νοσηλεία και εις Θεραπευτήρια μη συμβεβλημένα μετά του Ιδρύματος ανεξαρτήτως των εν τη προηγουμένη παραγράφω περιορισμών. Εν τοιαύτη περιπτώσει και δι' όσον χρόνον, ως εκ της καταστάσεως του ασθενούς, δεν επιτρέπεται η μετακίνησις τούτου εις συμβεβλημένον Θεραπευτήριον, το Ίδρυμα υποχρεούται, όπως καταβάλη πλήρη τα απαιτηθησόμενα νοσήλεια, συμφώνως προς το τιμολόγιον του Θεραπευτηρίου τρίτης θέσεως, προκειμένου δε περί ασθενών νοσηλευομένων κατά την παράγραφον 6 του παρόντος άρθρου της δευτέρας τοιαύτης. Διά το περαιτέρω χρονικόν διάστημα, εφ' όσον ο ασθενής παραμένει εις το αυτό Θεραπευτήριον, θεωρείται ως νοσηλευόμενος εις τοιούτον ιδίας αυτού εκλογής, εφαρμοζομένων των εν τη προηγουμένη παραγράφω οριζομένων.

ΣΗΜΕΙΩΜΑΤΑ

Βαρεῖα ἀνωμαλία

Ὁ προσεκτικὸς μελετητὴς τῶν διαιτητικῶν ἀποφάσεων τοῦ νόμου 3239)1955 περὶ συλλογικῶν διαφορῶν ἐργασίας ἐκπλήσσεται - καὶ δικαίως - διὰ τὸν χρόνον ἀναδρομικῆς ἰσχύος αὐτῶν, ἐν ὄψει τοῦ χρόνου τῆς δημοσιεύσεώς των, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ἀποκτῶσι τυπικὴν ἰσχύν.

Ἐκ τῆς δέσμης τῶν ἀποφάσεων αὐτῶν ἀποσπῶμεν, προχείρως, δύο ἐκ τῶν τελευταίων : Τὴν ἀνωτέρω, σελ. 241, δημοσιευομένην ὑπ' ἀριθ. 45) 1964 τοῦ Δευτεροβαθμίου Διοικητικοῦ Διαιτητικοῦ Δικαστηρίου Ἀθηνῶν περὶ ἀμοιβῆς τοῦ προσωπικοῦ τῶν καφενείων κλπ. τῆς χώρας καὶ τὴν ἐν σελ. 191 τοῦ παρόντος τόμου ὑπ' ἀριθ. 43)1964 τοῦ αὐτοῦ Δικαστηρίου περὶ ἀμοιβῆς τῶν ἐργατοτεχνιτῶν ἐπεξεργασίας ρητίνης τῆς χώρας.

Ἡ πρώτη ἐπιβάλλει ἀναδρομικὰς αὐξήσεις ἀπὸ 1ης Ἀπριλίου 1964, ἐνῷ ἡ κύρωσίς της ἐγένετο τὴν 29 Ἰανουαρίου 1965, καὶ ἡ δευτέρα ἀπὸ 20 Ἰανουαρίου 1964, ἐνῷ ἡ κύρωσίς της (κατάθεσις εἰς τὸ Εἰρηνοδικεῖον) ἐγένετο τὴν 12 Ἰανουαρίου 1965. Καλοῦνται δηλαδὴ οἱ ἐργοδόται νὰ πληρώσουν εἰς τὸ προσωπικὸν των ἀναδρομικὰς αὐξήσεις ἀπὸ 10 μηνῶν καὶ ἀκόμη ἀπὸ ἑνὸς ἔτους καὶ ὄχι μόνον εἰς τὸ ὑπηρετοῦν κατὰ τὴν δημοσίευσιν τῶν προσωπικόν, ἀλλὰ καὶ εἰς ἐκεῖνον, τὸ ὁποῖον, ἐν τῷ μεταξύ, ἀπέλυσαν ἢ ἀπεχώρησεν, ἀφοῦ, κατὰ τὰ ὀρθῶς νομολογηθέντα, δικαιοῦνται καὶ οἱ μισθωτοὶ αὐτοὶ τῶν ἀναδρομικῶν αὐξήσεων ἐφ' ὅσον συμπίπτουν πρὸς τὸν χρόνον ἀπολύτεως ἢ ἀποχωρήσεώς των, καὶ ἀκόμη νὰ συμπληρώσουν καὶ τὴν ἀποζημίωσιν τοῦ νόμου, ἡ ὁποία κατεβλήθη εἰς αὐτοὺς κατὰ τὴν ἀπόλυσίν των. Νέοι δηλαδὴ πάλιν λογαριασμοὶ διὰ μίαν λυθεῖσαν ἤδη σχέσιν ἐργασίας καὶ πορεία τῶν μισθωτῶν πρὸς τὰς ἐπιχειρήσεις, δι' ἱκανοποίησιν δικαιωμάτων, τὰ ὁποῖα δὲν εἶχον γεννηθῆ κατὰ τὴν λύσιν τῆς σχέσεως ἐργασίας.

Ἀλλὰ δὲν εἶναι μόνον οἱ ἐργοδόται, οἱ ὁποῖοι ἀνέμενον ἐπὶ τόσον χρόνον νὰ πληροφορηθοῦν τί πρέπει νὰ καταβάλλουν εἰς τοὺς μισθωτούς των, πρέπει νὰ εἶναι ἀκόμη εἰς δυσχερῆ θέσιν καὶ οἱ μισθωτοί, οἱ ὁποῖοι ἐπιέζοντο ἐκ τῆς οἰκονομικῆς ἀνάγκης νὰ μάθουν, ἐπὶ τόσον χρόνον, πόσος εἶναι ὁ μισθός των καὶ δι' αὐτοῦ νὰ ἀντιμετωπίσουν τὰς βιοτικὰς ἀνάγκας των, ἀδιαφόρως ἂν, κατὰ νόμου ἐπιταγήν, ὅ,τι ἀναγνωρίζεται ὑπὸ τῶν Διαιτητικῶν Δικαστηρίων ἐπιβάλλεται, ἀπὸ ὡρισμένου χρόνου, ἀναδρομικῶς. Δὲν ἠμπορεῖ ἡ διαδικασία τῆς ἐπιλύσεως τῶν συλλογικῶν διαφορῶν ἐργασίας νὰ ἔχῃ, ὡς εἴπωμεν, ἀποταμιευτικὸν διὰ τοὺς μισθωτοὺς χαρακτῆρα, ὅταν τὸ ἔργον της εἶναι νὰ ἐκτιμᾷ τὰς συγχρόνους μὲ τὴν ἐμφάνισιν τῆς διευρύνσεως οἰκονομικὰς συνθήκας, διὰ νὰ ἀντιμετωπίζωνται οὕτω ταχέως αἱ ἀνάγκαι τῶν μισθωτῶν διὰ τὴν ζωήν των, ἐνόσῳ, ἄλλως τε, δὲν ζῇ τις... ἀναδρομικῶς.

Μολονότι ὁ Νομοθέτης τοῦ νόμου περὶ συλλογικῶν διαφορῶν ἐργασίας ἔχει κατανοήσει τὴν ἀνάγκην μιᾶς ταχυτέρας, ὅσον εἶναι δυνατόν, διαδικασίας ἐντὸς ὡρισμένων προθεσμιῶν, εἰς τὴν πρᾶξιν καταλήγει νὰ ἀποπερατοῦται ἡ κύρωσις μιᾶς διαιτητικῆς ἀποφάσεως εἰς χρόνον, ὁ ὁποῖος εἶναι ἀπαράδεκτος τόσον διὰ τοὺς μισθωτούς, ὅσον καὶ τοὺς ἐργοδότας, ἀπὸ ἄλλου, δι' ἑκάτερον, ἐνδιαφέροντος. Τὸ δυστύχημα δὲ εἶναι, ὅτι εἶναι συντριπτικὸς ὁ ἀριθμὸς τῶν ἀποφάσεων τῶν Διαιτητικῶν Δικαστηρίων ἐναντι ἐκείνου τῶν οἰκειοθελῶς συναπτομένων συλλογικῶν συμβάσεων ἐργασίας. Αἱ ἐργοδοτικαὶ ὀργανώσεις ἢ καὶ αἱ ἐργατικαί, αἱ περισσότεραι, δὲν συμφωνοῦν διὰ τὴν μεταξύ των λύσιν τῆς συλλογικῆς διαφορᾶς ἐργασίας.

Ὅταν, ἐξ ἄλλου, τὸ Κράτος, ὡς κοινωνικὸν Κράτος, ἐπιδιώκει, δι' ἄλλης διαδικασίας, τῆς ἐργατικῆς διαδικασίας, νὰ λύωνται αἱ ἀτομικαὶ διαφοραὶ τῶν μισθωτῶν μετὰ τῶν ἐργοδοτῶν των κατὰ τὸν ὅσον τὸ δυνατὸν συντομώτερον χρόνον, εἶναι ἀπαράδεκτον νὰ καθηλώνωνται οἱ ἐνδιαφερόμενοι μισθωτοὶ καὶ ἐργοδόται, μὲ τὰς βαρείας ποινὰς τοῦ ἄρθρου 18 τοῦ νόμου 3239)1955, αἱ ὁποῖαι πάντως ἔχουν λογικὸν ὑπόβαθρον, εἰς ἀποχὴν ἀπὸ κάθε ἐνέργειαν, ἡ ὁποία θὰ παρέβλαπτε τὸ ἔργον τῶν Διαιτητικῶν Δικαστηρίων καὶ θὰ ἐζημίου καὶ τὴν κοινωνικὴν εἰρήνην, καὶ νὰ ἐμφανίζεται τὸ φαινόμενον νὰ βραδύνῃ ἐπὶ τόσον χρόνον ἡ λύσις τῆς συλλογικῆς διαφορᾶς ἐργασίας, ἀντὶ, ὡς ἔπρεπε, νὰ δοθῇ ἐντὸς τῆς ταχυτέρας δυνατῆς - καὶ μάλιστα ἀποκλειστικῆς - προθεσμίας.

Συναισθανόμενα τὰ Διαιτητικὰ Δικαστήρια συνήθως ὅτι αἱ ἀπὸ τόσου χρόνου ἀναδρομικαὶ αὐξήσεις δύνανται νὰ ἐπιφέρουν οἰκονομικὴν ἀναταραχήν, ὁρίζουσιν εἰς ἀποφάσεις των (ἴδετε καὶ τὴν ἐν σελ. 241 ἀνωτέρω δημοσιευομένην), ὅτι δύνανται αὐταὶ νὰ ἐξοφληθοῦν εἰς δόσεις. Ἀλλὰ πέντε (5) ἤδη ἀποφάσεις τοῦ Σ μβουλίου τῆς Ἐπικρατείας ἀποκρούουν ὡς παράνομον τὸν ὅρον τοῦτον καὶ θὰ ἔπρεπε ἤδη νὰ ἔχῃ παύσῃ ὁ ὅρος οὗτος ἀναγραφόμενος ὡς ὅρος, ἀξιῶν νομίμως τὴν τήρησίν του. Ποῖος ὑπόχρεοῦται εἰς τὰ παράνομα;

Δὲν εἶναι εἰς ἡμᾶς νὰ εὕρωμεν τί ἐκρίβως πταίει εἰς τὸ θέμα, ποία ἡ αἰτία τῆς ἀνωμαλίας. Ἀλλὰ πρέπει πάντως νὰ εὑρεθῇ κάποιος πρακτικὸς τρόπος, διὰ νὰ ἐκτοπισθῇ ἡ βαρεῖα αὐτὴ ἀνωμαλία.

Δικαστικαὶ εἰδήσεις

Ἐξεδόθη προσφάτως ὑπὸ τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας ἐξαιρετικῶς ἐνδιαφέρουσα ἀπόφασις του, διὰ τῆς ὁποίας τοῦτο, πέραν τῶν ὑπὸ τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας δεκτῶν γενομένων, δέχεται ἤδη, ὅτι τῶν παρὰ τοῦ Ἱδρύματος Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων χορηγουμένων ἑκάστοτε κατωτάτων ὁρίων συντάξεων δικαιοῦνται καὶ οἱ ἠσφαλισμένοι τῶν διατηρηθέντων μετὰ τὸν ἀ.ν. 1846)1951 Εἰδικῶν Ταμείων κυρίας ἀσφαλίσεως, ἀρκεῖ νὰ ἔχουν τὰς χρονικὰς προϋποθέσεις τῆς περὶ Ι.Κ.Α. νομοθεσίας, ἡ ὁποία θεωρεῖται κατὰ τοῦτο αὐτοδικαίως ὡς νομοθεσία διέπουσα καὶ τὰ Ταμεῖα.

Ἡ ἀπόφασις αὕτη θὰ δημοσιευθῇ εἰς τὸ ἑπόμενον τεῦχος.

ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ ΕΡΓΑΤΙΚΟΥ ΔΙΚΑΙΟΥ

ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΣ ΝΟΜΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

Διεύθυνσις
ΧΡΟΝΗΣ ΤΣΙΜΠΟΥΚΗΣ

Σύνταξις
ΤΑΣΟΣ ΤΣΙΜΠΟΥΚΗΣ

Τόμος 24 — Τεύχος 5 (563)

Ἀθῆναι, 1 Μαρτίου 1965

Η ΝΟΜΙΚΗ ΦΥΣΙΣ ΤΟΥ ΕΠΙΔΟΜΑΤΟΣ ΑΝΘΥΓΙΕΙΝΗΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ

[Ἐξ ἀφορμῆς τῆς ὑπ' ἀριθ. 701)1964 ἀποφάσεως τοῦ Ἀρείου Πάγου, ΕΕΔ 24, σελ. 24]

Ὑπὸ τοῦ κ. ΕΛΕΥΘΕΡΙΟΥ Γ. ΣΤΕΦΑΝΑΚΗ, Δικηγόρου

Ὡς μισθὸς νοεῖται ἡ ἀντιπαροχή, ἣν καταβάλλει ὁ ἐργοδότης εἰς τὸν μισθωτὸν διὰ τὰς ὑπ' αὐτοῦ παρασχεθείσας ὑπηρεσίας, αἵτινες ἀποτελοῦν κατὰ κανόνα καὶ τὴν προϋπόθεσιν γενέσεως τῆς ὑποχρεώσεως πρὸς καταβολὴν τοῦ μισθοῦ (Α.Π. 639) 1952, ΕΕΔ 20, 209, Α.Π. 154)1955, ΕΕΔ 14, 405, *Ι. Καποδίστριας*, ΕρμΑΚ ὑπ' ἄρθρον 653, ἀριθ. 1). Ὁ χαρακτηρισμὸς δὲ ἀντιπαροχῆς τινος ὡς μισθοῦ ἐρείδεται ἐπὶ τῆς δι' ἣν παρέχεται αὕτη ἐργασίας, καθ' ὅσον ἡ παροχὴ τῆς ἐργασίας ἀποτελεῖ τὸ κύριον καὶ οὐσιῶδες ἀντικείμενον τῆς συμβάσεως ἐργασίας, ἐξ αὐτῆς δὲ ἄλλωστε ἀπορρέει καὶ ὁ ἰδιότυπος χαρακτὴρ τῆς ὅλης σχέσεως (Η u e k - N i p p e r d e y, Lehrbuch des Arbeitsrechts 6 Aufl. τόμ. 1 σ. 181 καὶ 241, *Σιμωνέτος*, Δώδεκα Μελέται Ἀστικοῦ καὶ Ἐργατικοῦ Δικαίου σ. 325 καὶ ἑπ.).

Ἡ ἀπεριόριστος ἐφαρμογὴ τῆς ἀρχῆς τῆς ἐλευθερίας τῶν συμβάσεων ἐπὶ τῶν σχέσεων ἐργασίας εἶχεν ἐξοντωτικὰς συνεπείας διὰ τὸν οἰκονομικῶς ἀσθενῆ μισθωτόν, ἰδίᾳ ἐν τῷ καθορισμῷ τοῦ ὕψους τοῦ μισθοῦ. Πρὸς ἄραιν τοῦ κακοῦ τούτου ἐπεδιώχθη διὰ τοῦ θεσμοῦ τῶν συλλογικῶν συμβάσεων ἐργασίας κυρίως ἡ ἐν μέρει ἀναίρεσις τῆς ἀρχῆς τῆς ἐλευθερίας τῶν συμβάσεων διὰ τῆς θεσπίσεως ἑκάστοτε ἑνὸς ἐλαχίστου ὁρίου προστασίας τῶν μισθωτῶν καὶ εἰδικώτερον ἑνὸς κατωτάτου ὁρίου ἀποδοχῶν τῶν μισθωτῶν, κάτω τοῦ ὁποίου δὲν ἐπιτρέπεται νὰ καθορίζηται ὁ μισθὸς ὑπὸ τῶν ἀτομικῶς συμβαλλομένων μερῶν (H u e c k - N i p p e r d e y, Lehrbuch des Arbeitsrechts, Aufl. 6 τόμ. II σ. 239, C. A l b r e c h t. Sozialpolitik σ. 60 καὶ ἑπ., *Ι. Ζάρρα*, Μισθὸς σ. 27 καὶ 195, R a d b r u c h, Der Mensch im Recht σ. 37, ἐνθ' ἀνωτ., τόμ. 2 σ. 239, N i k i s c h, Arbeitrecht 2 Aufl., τόμ. II σ. 310, R a m m, Die Anfechtung des Arbeitsvertrages σ. 30, S i e b e r t. Faktische Vertragsverhaeltnisse σ. 84, *Καποδίστριας*, Ἡ συλλογικὴ σύμβασις ἐργασίας καὶ τὸ δίκαιον τῶν σωματείων σ. 5, *Καλμοίρης*, ΕΕΔ 14, 681 καὶ ἑπ., *Ἀγαλλόπουλος*, Εἰσαγ. εἰς Ἐργατικὸν Δίκαιον, σ. 58).

Εἰδικώτερον πρὸς καθορισμὸν τοῦ κατωτάτου ὁρίου μισθοῦ λαμβάνεται ὑπ' ὄψιν νῦν, ὅτι ἡ ἐργασία δὲν ἀποτελεῖ ἐμπόρευμα, ἀλλὰ τὴν μοναδικὴν πηγὴν πορισμοῦ τῶν μέσων συντηρήσεως τοῦ μισθωτοῦ, συνδεομένη στενῶς μετὰ τοῦ προσώπου αὐτοῦ. Οὕτω καὶ ἐπιδιώκεται νὰ καθορίζωνται τὰ κατώτατα ὅρια τοῦ μισθοῦ εἰς ἐπίπεδα ἱκανά, ὥστε νὰ ἐξασφαλίσουν εἰς τὸν ἐργαζόμενον τὴν διατροφὴν οὐ μόνον αὐτοῦ, ἀλλὰ καὶ τῶν μελῶν τῆς οἰκογενείας αὐτοῦ. Προκύπτει δὲ τοῦτο ἐμμέσως καὶ ἐκ τῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρου 664 Α.Κ., ἥτις ἀπαγορεύει τὸν συμψηφισμὸν καὶ τὴν κατάσχεσιν τοῦ μισθοῦ, ἐφ' ὅσον εἶναι ἀναγκαῖος διὰ τὴν διατροφὴν τοῦ μισθωτοῦ καὶ τῆς οἰκογενείας αὐτοῦ (*Καποδίστριας*, ΕρμΑΚ

ὑπ' ἄρθρον 653 ἀριθ. 9, *Ἀγαλλόπουλος*, Ἐργατ. Δίκαιον, σ. 170). Περαιτέρω, ἐν τῷ καθορισμῷ τοῦ ὕψους τοῦ μισθοῦ, εἴτε διὰ τῆς συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας, εἴτε διὰ τῆς ἀτομικῆς συμβάσεως ἐργασίας, λαμβάνεται βασικῶς ὑπ' ὄψιν τὸ εἶδος καὶ τὸ περιεχόμενον τῆς ἐργασίας, οὕτως ὥστε νὰ ὑφίσταται ἰσορροπία παροχῆς καὶ ἀντιπαροχῆς, ἤτοι τῆς παρεχομένης ἐργασίας καὶ τοῦ μισθοῦ (Gaul ἐν Hilger Probleme des Akkordrechts σ. 23, Nikisch, Arbeitsrecht 2 Aufl., τόμ. I σ. 324). Ἀποτελεῖ δὲ ἐκδήλωσιν οὐσιαστικῆς δικαιοσύνης ἡ ἀρχὴ τοῦ καθορισμοῦ τῆς ἀμοιβῆς τῆς ἐργασίας ἀναλόγως τῆς συμβολῆς αὐτῆς εἰς τὴν παραγωγὴν τῶν ἀγαθῶν, καθ' ὅσον οὕτω ἐπιτυγχάνεται καὶ δικαιοτέρα διανομὴ αὐτῶν, ἤτοι διὰ τῆς αὐξήσεως ἀντιστοίχως τῆς ἀγοραστικῆς δυνάμεως τῶν ἐργαζομένων, τῆς ἐργασίας οὔσης βασικοῦ, καὶ δὴ αὐθεντικοῦ, τίτλου κτήσεως τῶν ὑλικῶν ἀγαθῶν (*Κ. Δεσποτόπουλος*, Τὸ δικαίωμα ὡς διανόημα τοῦ Νομοθέτου § 29, H. Boehrs, Arbeitsleistung und Arbeitsentlohnung σ. 25).

Οὕτω εἰς τὰ διάφορα εἴδη ἐργασίας ἀντιστοιχοῦν διάφορα μεγέθη μισθῶν. Ὁ μισθὸς ὅμως καθορίζεται οὐχὶ ἀφῃρημένως, ἀλλὰ συγκεκριμένως καὶ ἐν σχέσει πρὸς τὴν παρεχομένην ἢ παρασχετέαν ἐργασίαν (Gramm, Arbr. Blattei Tarifliche Ein- und umgruppierung, *Ἐλ. Στεφανάκης*, ΕΕΔ 23, 1217 ἐπ., ἔνθα συγγραφεῖς καὶ νομολογία). Ὁ ἅπαξ δὲ καθορισθεὶς μισθὸς παραμένει ὁ αὐτὸς καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τῆς σχέσεως ἐργασίας, ἐφ' ὅσον δὲν ἐπῆλθε νόμιμος λόγος μεταβολῆς αὐτοῦ, ὡς νέα συμφωνία τῶν μερῶν ἢ ὁσάκις ἐπιτρέπεται τοιαύτη, ἰσχὺς νέας συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας, ἐπιτρεπτὴ μεταβολὴ τοῦ εἴδους τῆς παρεχομένης ὑπὸ τοῦ μισθωτοῦ ἐργασίας κλπ.

Ἐν τούτοις, ὡς ἐκ τοῦ ἐπιδιωκομένου ὑπὸ τῶν συλλογικῶν συμβάσεων ἢ διαιτητικῶν ἀποφάσεων σκοποῦ, καὶ ὡς ἐκ τῆς τάσεως ἐν πολλοῖς καθορισμοῦ ἐνιαίως τῶν ὅρων ἀμοιβῆς τῆς ἐργασίας, ἤτοι καθ' ὡρισμένας περιοχάς, ὡρισμένα χρονικὰ διαστήματα καὶ ὡρισμένα ἐπαγγέλματα, οἱ θεσπιζόμενοι οὕτω μισθοὶ γενικῶς καὶ ὁμοιομόρφως ἀναφέρονται εἰς τοὺς ὑπὸ κανονικὰς ἢ συνήθεις συνθήκας ἀπασχολουμένους μισθωτούς. Τοῦτο δέ, καθ' ὅσον κατὰ τὴν θέσπισιν ἢ συνομολόγησιν τῶν ὅρων ἀμοιβῆς τῆς ἐργασίας λαμβάνονται ὑπ' ὄψιν αἱ συνήθεις τοπικαί, χρονικαὶ καὶ ἐπαγγελματικαὶ συνθῆκαι ἐργασίας. Οἱ οὕτω ὅμως καθοριζόμενοι ὅροι ἀμοιβῆς τῆς ἐργασίας δὲν ἀνταποκρίνονται εἰς ἁπάσας τὰς ἐμφανιζομένας σχέσεις ἐργασίας, τινὲς τῶν ὁποίων ὑφίστανται ὑπὸ συνθήκας δυσμενεστέρας συνήθως διὰ τὸν μισθωτόν (Hueck - Nipperdey, τόμ. I σελ. 256, Nikisch, τόμ. I σελ. 291, Knolle, Arbr. Blattei Lohn VII Lohnzuschlaege).

Πρὸς ἐξουδετέρωσιν τῶν δημιουργουμένων οὕτω ἐξ ἐπόψεως μισθολογικῆς μεταχειρίσεως διαφορῶν καὶ ἀνισοτήτων θεσπίζονται ἐπιδόματα ἐπὶ τοῦ μισθοῦ ἢ προσαυξήσεις αὐτοῦ, δι' ὧν ἐπιδιώκεται ἡ προσαρμογὴ τοῦ μισθοῦ πρὸς τὴν συγκεκριμένην ἐργασίαν, ἤτοι πρὸς τὰς συνθήκας, ὑφ' ἃς αὕτη ἐκτελεῖται, ἢ πρὸς τὰς προσωπικὰς σχέσεις τοῦ μισθωτοῦ.

Ἐκ τοῦ λόγου, τοῦ ὑπαγορεύοντος τὴν θέσπισιν τῶν διαφόρων ἐπιδομάτων ἢ προσαυξήσεων τοῦ μισθοῦ, διακρίνονται ταῦτα εἰς ἐπιδόματα ἀκριβείας, ἐπιδόματα προϋπηρεσίας ἢ οἰκογενειακῶν βαρῶν, ἐπιδόματα ἀνθυγιεινῆς ἢ ἐπικινδύνου κλπ. ἐργασίας ἢ νυκτερινῆς. Οὕτω τὰ ἐπιδόματα ἢ αἱ προσαυξήσεις τείνουν εἰς τὴν ἐξυπηρέτησιν διαφόρων σκοπῶν, ἐνδείκνυται δὲ νὰ διακρίνωνται ἀναλόγως τοῦ ἐπιδιωκομένου σκοποῦ. Τοῦτο εἶναι ἰδιαιτέρως χρήσιμον διὰ τὸν ὀρθὸν χαρακτηρισμὸν αὐτῶν καὶ διὰ τὴν λύσιν τῶν ἐμφανιζομένων προβλημάτων, ἐν οἷς καὶ τῆς τύχης τῶν διαφόρων ἐπιδομάτων καὶ προσαυξήσεων ἐν περιπτώσει αὐξήσεως τῶν ἀποδοχῶν διὰ μεταγενεστέρας συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας ἢ διαιτητικῆς ἀποφάσεως. (Hueck - Nipperdey, ἔνθ. ἀνωτ., τόμ. I σ. 256, Knolle Arbr. Blattei Lohn VII Lohnzuschlaege, Nikisch, ἔνθ. ἀνωτ., τόμ. I σ. 291, Hueck - Nipperdey - Tophoven Kommentar TVG Aufl. παράγρ. 1 Anm. 85).

Εἰδικώτερον τὸ ἐπίδομα ἀνθυγιεινῆς ἢ βαρείας ἢ ἐπικινδύνου ἐργασίας παρέχεται πρὸς συμπλήρωσιν τοῦ μισθοῦ εἰς τὰς περιπτώσεις, καθ' ἃς ὁ μισθὸς δὲν ἐμφανίζεται ἐπαρκῶς προσηρμοσμένος πρὸς τὸ εἶ-

δος, τὸ περιεχόμενον, τὴν ἀξίαν καὶ τὰς ἐξωτερικὰς συνθήκας ἐργασίας (Knolle Arbr.Blatlei Lohn VII Lohnzuschlaege πρβλ. ὑπ' ἀριθ. 965)1963 Ὀλ. Σ.Ε., ΕΕΔ 22, 747). Τοιαῦται δὲ περιπτώσεις ἐμφανίζονται, ὁσάκις ἡ ἐργασία εἶναι δυσχερὴς ἢ ἐπιβλαβὴς διὰ τὸν ὀργανισμὸν τοῦ μισθωτοῦ, ὥστε συνεπάγεται ἐπιβάρυνσιν διὰ τὸν μισθωτόν, λόγῳ τῶν δυσμενῶν συνθηκῶν, ὑφ' ἃς ἐκτελεῖται αὕτη, ἀπαιτουσῶν αὐξημένην ἀνάλωσιν σωματικῶν ἢ ψυχικῶν δυνάμεων τοῦ μισθωτοῦ. Ὅτι δὲ αἱ ἀνθυγιειναὶ ἢ ἐπικίνδυνοι ἐργασίαι, δι' ἃς παρέχεται τὸ ὁμώνυμον ἐπίδομα, ἐπιφέρουν μεγαλυτέραν ἀνάλωσιν φυσικῶν ἢ ψυχικῶν δυνάμεων τοῦ μισθωτοῦ, ἀναγνωρίζεται ὑπὸ τῆς νομοθεσίας πολλαπλῶς: Πλὴν ἄλλων, δυνάμει τοῦ ἄρθρου 2 § 5 τοῦ ἀ.ν. 539)1945, εἰς τοὺς ἀπασχολουμένους εἰς τὰς ἐργασίας ταύτας μισθωτοὺς παρέχεται μακροτέρα ἄδεια ἀναψυχῆς μετ' ἀποδοχῶν πρὸς ἀνανέωσιν τῶν ψυχικῶν καὶ σωματικῶν δυνάμεων αὐτῶν.

Οὕτω, ἔχει χαρακτηρισθῇ ὡς ἀνθυγιεινὴ ἡ ἐργασία ἡ ἐκτελουμένη εἰς χώρους ὑγρούς, ψυχρούς, ὑπερθερμασμένους κλπ., μεγάλου θορύβου, ὀξέων, δυσοσμίας κ.λπ.

Τὸ ἐπίδομα λοιπὸν ἀνθυγιεινῆς ἐργασίας, παρεχόμενον ἐπὶ πλέον τοῦ συνήθους μισθοῦ καὶ ὡς προσαύξησις αὐτοῦ δι' ἐργασίαν βαρεῖαν ἢ δι' ἐργασίαν ἐκτελουμένην οὐχὶ ὑπὸ ὁμαλὰς συνθήκας, ἀλλ' ὑπὸ συνθήκας καθιστώσας τὴν παροχὴν τῆς ἐργασίας δυσχερεστέραν ἢ δυσμενεστέραν διὰ τὸν μισθωτόν, συνιστᾷ τὸ ἀντάλλαγμα τῆς τοιαύτης ἐργασίας (Α.Π. 596)1963, ΕΕΔ 22, 1393), ἤτοι γνησίαν ἀμοιβὴν τῆς ἐργασίας (Hueck-Nipperdey, ἔνθ' ἀνωτ. σ. 257), ἥτις, προστιθεμένη ὡς προσαύξησις εἰς τὸν βασικὸν μισθόν, συναπαρτίζει μετ' αὐτοῦ τὸν συνολικὸν μισθόν, τοῦ ὁποίου ἀποτελεῖ οὕτω συστατικὸν μέρος, δι' ὃ καὶ ἐφαρμόζονται ἐπ' αὐτοῦ αἱ προστατευτικαὶ διατάξεις περὶ μισθοῦ (Kaskel-Dersch, Arbeitsrecht Aufl 5, σ. 160, Hueck-Nipperdey, ἔνθ' ἀνωτ., Knolle, ἔνθ' ἀνωτ., *Γιαννακόπουλος*, ΕΕΔ 22, 401, *Σιμωνέτος*, ἔνθ' ἀνωτ.).

Ὡς ἐκ τοῦ ἐπιδιωκομένου διὰ τῆς θεσπίσεως τοῦ ἐπιδόματος ἀνθυγιεινῆς ἐργασίας σκοποῦ, τείνοντος εἰς τὴν προσαρμογὴν τῆς ἀμοιβῆς τῆς ἐργασίας πρὸς τὸ εἶδος τῆς παρεχομένης ἐργασίας καὶ τὰς ἰδιαιτέρας συνθήκας, ὑφ' ἃς αὕτη ἐκτελεῖται, καθίσταται σαφές, ὅτι τὸ ἐπίδομα ἀνθυγιεινῆς ἐργασίας συνδέεται στενώτατα πρὸς τὸ εἶδος τῆς παρεχομένης ἢ παρασχετέας ἐργασίας καὶ οὐχὶ πρὸς τὴν ἐκτέλεσιν τῆς ἐργασίας, ἥτις δύναται νὰ γίνῃ καὶ ἄνευ τῆς καταβολῆς τοῦ ἐπιδόματος ἀνθυγιεινῆς ἐργασίας. Τοῦτο ἄλλωστε καταβάλλεται κατὰ κανόνα μετὰ τὴν παροχὴν τῆς ἐργασίας, ἅτε καὶ μὴ ἀποτελοῦν τὴν οἱονεὶ ἀναγκαίαν σύμπραξιν τοῦ ἐργοδότου, ἵνα καταστῇ δυνατὴ ἡ ἐκτέλεσις τῆς ἐργασίας.

Ἐξ ἄλλου αἱ συνέπειαι τῶν δυσμενῶν ἢ ἐπιβλαβῶν συνθηκῶν ἐργασίας διὰ τὴν ὑγείαν τοῦ μισθωτοῦ παραμένουν καὶ μετὰ τὴν παροχὴν τῆς ἐργασίας. Δι' ὃ καὶ τὸ ἐπίδομα ἀνθυγιεινῆς ἐργασίας διακρίνεται τῶν παρεπομένων παροχῶν τοῦ ἐργοδότου, τῶν συνδεομένων στενώτατα πρὸς αὐτὴν ταύτην τὴν ἐκτέλεσιν τῆς ἐργασίας, οἷον τῶν παρεχομένων συνήθως ὑπ' αὐτοῦ καταλλήλων ἐνδυμάτων ἢ ὑποδημάτων, ἡ χρῆσις τῶν ὁποίων ὑπὸ τοῦ μισθωτοῦ εἶναι σύνδρομος πρὸς τὴν ὑπ' αὐτοῦ παροχὴν τῆς ἐργασίας.

Οὕτω τὸ ἐπίδομα ἀνθυγιεινῆς ἐργασίας καὶ ἐκ καταγωγῆς καὶ ἐκ προορισμοῦ ἀποτελεῖ ἀμοιβὴν τῆς ἐργασίας καὶ δρᾷ λειτουργικῶς ἐντὸς τῆς συμβάσεως ἐργασίας ὡς μισθός, εἰς ὃν προσαρτᾶται ἢ μᾶλλον ἐνσωματοῦται.

Ἐκ τοῦ χαρακτῆρος τοῦ ἐπιδόματος ἀνθυγιεινῆς ἐργασίας ὡς τμήματος τοῦ μισθοῦ ἕπεται, ὅτι, διὰ νὰ ἀποκτήσῃ δικαίωμα ἐπ' αὐτοῦ ὁ μισθωτός, δέον νὰ παρέχῃ τὴν ἐργασίαν ἐκείνην, δι' ἣν ἐθεσπίσθη τοῦτο, καθ' ὅσον ἡ γένεσις τοῦ δικαιώματος ἐπὶ τοῦ μισθοῦ προϋπόθεσιν ἔχει τὴν παροχὴν τῆς ἀντιστοίχου πρὸς αὐτὸν ἐργασίας (Gramm, Arbr. Blattei Tarifliche Ein- und umgruppierung).

Ἐπίσης δέον ἡ ἐργασία, δι' ἣν προβλέπεται τὸ ἐπίδομα ἀνθυγιεινῆς ἐργασίας, νὰ ἀποτελῇ τὴν κυρίαν καὶ σταθερὰν ἀπασχόλησιν τοῦ μισθωτοῦ, καθ' ὅσον ἡ μισθολογικὴ κατάταξις τοῦ μισθωτοῦ γίνεται βάσει τῆς ὑπ' αὐτοῦ πράγματι παρεχομένης κυρίας ἐργασίας (Α.Π. 393)1963, ΕΕΔ 22, 1127, 257)1962, ΕΕΔ 21, 925, *Ἐλ. Στεφανάκης*, ΕΕΔ 23, 1217 καὶ ἐπ., ἔνθα να-

μολογία καὶ συγγραφεῖς).

Ἐξ ἄλλου, ἐκ τοῦ ὅτι τὸ ἐπίδομα ἀνθυγιεινῆς ἐργασίας ἀποτελεῖ τμῆμα τοῦ μισθοῦ, ὁ βασικὸς δὲ μισθὸς μετὰ τοῦ ἐπιδόματος ἀποτελοῦσι τὸν συνολικὸν μισθόν, ἤτοι τὸ ἀντάλλαγμα τῆς ἐργασίας τῆς παρεχομένης ὑπὸ συνθήκας ἐπικινδύνους ἢ ἀνθυγιεινάς, ἕπεται, ὅτι ἐν περιπτώσει νυκτερινῆς ἐργασίας ἢ ἐργασίας κατὰ Κυριακάς, εἴτε λοιπὰς ἐξαιρεσίμους ἑορτάς, αἱ δι' αὐτὰς προβλεπόμεναι προσαυξήσεις τοῦ 25 ο)ο ἢ 75 ο)ο κατὰ περίπτωσιν, δέον νὰ ὑπολογίζωνται ἐπὶ τοῦ συνολικοῦ τούτου ποσοῦ τοῦ μισθοῦ. (Γν. Νομ. Συμβουλίου Κράτους 824)1957, ΕΕΔ 16, 951, *Ἐλ. Στεφανάκης*, ΕΕΔ 21, 1095).

Ἐφ' ὅσον δὲ ὁ μισθὸς συνιστᾷ τὴν ἀντιπαροχήν, ἣν καταβάλλει ὁ ἐργοδότης εἰς τὸν μισθωτὸν διὰ τὰς ὑπ' αὐτοῦ παρασχεθείσας ὑπηρεσίας, ἡ ἀξίωσις ἐπὶ τοῦ μισθοῦ τελεῖ οὕτω «συμφώνως πρὸς τὴν βασικὴν ἄρθρωσιν τῆς σχέσεως ἐργασίας ἐν συναλλακτικῇ συναρτήσει πρὸς τὴν ἀξίωσιν ἐπὶ τὴν παροχὴν τῆς ἐργασίας» (K. Larenz, Lehrbuch des Schuldrechts II Band Besonderes Teil, σ. 162, E. Kosiol, Die Idee des Leistungslohnes und ihre Verwirklichung, σ. 80 καὶ ἑπ., In Arbeit und Lohn als Forschungsobjekt der Betriebswitschaftslehre). Δι' ὃ καὶ τὸ ὕψος τοῦ μισθοῦ δὲν καθορίζεται ἀφηρημένως, ἀλλὰ συγκεκριμένως καὶ ἐν σχέσει πρὸς τὴν ἑκάστοτε παρεχομένην ἢ παρασχετέαν ἐργασίαν, ὁ ἅπαξ δὲ καθορισθεὶς μισθὸς παραμένει ὁ αὐτός, ἐφ' ὅσον δὲν ἐπῆλθε νόμιμος λόγος μεταβολῆς αὐτοῦ.

Οὕτω, ἐνῷ ὁ καθορισμὸς τοῦ μεγέθους τοῦ μισθοῦ ἀναφέρεται εἰς τὴν ἔκτασιν τῆς ὑποχρεώσεως τοῦ ἐργοδότου καὶ τοῦ ἀντιστοίχου δικαιώματος τοῦ μισθωτοῦ, ἡ καταβολὴ τοῦ μισθοῦ ἀναφέρεται εἰς τὴν ἐκπλήρωσιν τῆς ὑποχρεώσεως τοῦ ἐργοδότου, ἤτοι εἰς τὴν ἐκ μέρους αὐτοῦ ἐκτέλεσιν τῆς ἐνοχῆς.

Πρόκειται δηλαδὴ περὶ διαφόρων θεμάτων, ἡ δὲ πραγματικὴ παροχὴ τῆς ἐργασίας, ἀποτελοῦσα προϋπόθεσιν τῆς καταβολῆς τοῦ μισθοῦ, δὲν ἀναφέρεται εἰς τὸν προσδιορισμὸν τοῦ μεγέθους αὐτοῦ, οὔτε ἀσκεῖ ἐπιρροήν τινα ἐπ' αὐτοῦ. (Πρβλ. *Κ. Δημάκη*, Ζητήματα ἐκ τῆς ὑπερημερίας τοῦ ἐργοδότου ὡς δανειστοῦ, ΕΕΔ 13, 393 καὶ ἑπ.).

Τὸ ἄρθρον 656 Α.Κ. καθορίζει, ὅτι, ἐὰν ὁ ἐργοδότης κατέστη ὑπερήμερος περὶ τὴν ἀποδοχὴν τῆς ἐργασίας, ἢ ἐὰν ἕνεκα λόγων ἀφορώντων εἰς αὐτὸν καὶ μὴ ὀφειλομένων εἰς ἀνωτέραν βίαν εἶναι ἀδύνατος ἡ ἀποδοχὴ τῆς ἐργασίας, ὁ μισθωτὸς δικαιοῦται νὰ ἀπαιτήσῃ τὸν μισθόν, μὴ ὑποχρεούμενος εἰς παροχὴν ἐργασίας ἐν ἄλλῳ χρόνῳ. Τὸ ἄρθρον τοῦτο ἐπιδιώκει τὸν καθορισμὸν τῶν ἐκατέρωθεν παροχῶν ἐπὶ περιπτώσεων, ἐμφανιζομένων μετὰ τὴν δημιουργίαν τῆς σχέσεως ἐργασίας, ἤτοι περιπτώσεων, ἐμφανιζομένων κατὰ τὴν ἐκπλήρωσιν τῶν ἐκ τῆς ἐνοχικῆς ταύτης σχέσεως δημιουργηθεισῶν ὑποχρεώσεων καὶ παροχῶν.

Συμφώνως πρὸς τὸ ἄνω ἄρθρον, εἰς τὰς ἐν αὐτῷ ἀναφερομένας περιπτώσεις, καίτοι δὲν παρεσχέθη ἡ ἐργασία, ὁ ἐργοδότης ὑποχρεοῦται νὰ καταβάλῃ τὸν μισθόν, χωρὶς νὰ ὑποχρεοῦται ὁ μισθωτὸς νὰ παράσχῃ τὴν ἐργασίαν αὐτοῦ ἐν ἄλλῳ χρόνῳ, λόγῳ ἄλλωστε καὶ τῆς ἰδιαζούσης φύσεως τῆς παροχῆς τοῦ μισθωτοῦ, στενῶς συνδεομένης πρὸς τὸ στοιχεῖον τοῦ χρόνου. Οὕτω, ἐπὶ ὑπερημερίας τοῦ ἐργοδότου, κατ' ἐξαίρεσιν τοῦ κανόνος, καθ' ὃν μισθὸς ὀφείλεται μόνον ἐν παροχῇ τῆς ἐργασίας, δὲν ἐπέρχεται λύσις τῆς συμβάσεως ἐργασίας (Staudinger-Nipperdey, § 615, ἀριθ. 29, *Καποδίστριας*, ΕρμΑΚ 349 - 360, 617, 8, *Μπλάτσιος*, ΕΕΔ 11, 612), ἀλλ' ἐπέρχεται ἑτερομερὴς ἀναστολὴ ἐκτελέσεως τῆς συμβάσεως, ἤτοι ὁ μὲν ἐργοδότης ὑποχρεοῦται νὰ ἐκπληρώσῃ τὴν βαρύνουσαν αὐτὸν παροχήν, ὁ δὲ μισθωτὸς ἀπαλλάσσεται τῆς ὑποχρεώσεως νὰ παράσχῃ τὴν ἐργασίαν αὐτοῦ, διατηρεῖται οὕτω ἡ ὑποχρέωσις τοῦ ἐργοδότου ὑπὸ πᾶσαν ἔποψιν ἀναλλοίωτος, τοῦ μισθωτοῦ ἔχοντος ἀξίωσιν ἐπὶ τὸν μισθόν, ὅστις περιλαμβάνει πᾶν ὅ,τι θὰ ἐλάμβανεν οὗτος, ἐὰν παρεῖχε τὰς ὑπηρεσίας αὐτοῦ (*Καποδίστριας*, ΕρμΑΚ, ὑπ' ἄρθρον 656, ἀριθ. 73 καὶ ἑπ. καὶ αὐτόθι συγγραφεῖς καὶ νομολογία).

Ἐξαίρεσιν ἐπίσης τοῦ προκύπτοντος ἐκ τῶν ἄρθρων 648, 652 - 655 Α.Κ. κανόνος, καθ' ὃν μισθὸς καταβάλλεται μόνον ἐν πραγματικῇ παροχῇ ἐργασίας, εἰσάγει τὸ ἄρθρον 657 Α.Κ., καθ' ὃ ὁ μισθωτὸς διατη-

ρεῖ τὴν ἀξίωσιν αὐτοῦ ἐπὶ τὸν μισθόν, ἐὰν μετὰ δεκαήμερον τοὐλάχιστον παροχὴν ἐργασίας κωλύεται νὰ ἐργασθῇ ἕνεκα σπουδαίου λόγου, μὴ ὀφειλομένου εἰς ὑπαιτιότητα αὐτοῦ. Καὶ ἐν τῇ περιπτώσει ταύτῃ ὁ μισθωτὸς ἀπαλλάσσεται τῆς παροχῆς τῆς ἐργασίας αὐτοῦ, διατηρεῖ ὅμως τὴν ἀξίωσιν ἐπὶ τὸν μισθόν, ὅστις παραμένει ἀμετάβλητος κατὰ ποσὸν καὶ ποιόν (*Καποδίστριας*, ΕρμΑΚ, ὑπ' ἄρθρον 657, ἀριθ. 62 καὶ ἑπ.), συνεχιζομένης οὕτω καὶ ἐν τῇ περιπτώσει ταύτῃ τῆς βασικῆς ὑποχρεώσεως τοῦ ἐργοδότου νὰ καταβάλῃ τὸν μισθόν.

Τέλος ἐπὶ διαθεσιμότητος, καθ' ἣν ἀπαλλάσσεται ὁ μισθωτὸς τῆς ὑποχρεώσεως νὰ παράσχῃ τὰς ὑπηρεσίας αὐτοῦ, ὁ ἐργοδότης ἀπαλλάσσεται μερικῶς τῆς ὑποχρεώσεως αὐτοῦ νὰ καταβάλῃ τὸν μισθόν δυνάμει ρητῆς διατάξεως τοῦ νόμου (νόμος 3198)1955, ἄρθρον 5 § 1).

Αἱ ἀνωτέρω διατάξεις ἀναφέρονται οὕτω εἰς θέματα, ἐμφανιζόμενα κατὰ τὴν ἐκπλήρωσιν τῶν ἑκατέρωθεν παροχῶν, ἅτινα, ὡς εἰκός, ἔπονται χρονικῶς καὶ λογικῶς καὶ τῆς γενέσεως καὶ τοῦ προσδιορισμοῦ τῆς ἐκτάσεως τῶν παροχῶν.

Ὅσάκις ὁ μισθωτὸς διατηρεῖ τὴν ἀξίωσιν ἐπὶ τὸν μισθόν, καίτοι δὲν παρέχει τὴν ἐργασίαν αὐτοῦ, ὡς εἰς τὰς περιπτώσεις τῶν ἄρθρων 656 καὶ 657 Α.Κ καὶ εἰς τὰς περιπτώσεις ἀδείας συμφώνως τῷ ἀ.ν. 539) 1945, δικαιοῦται οὗτος νὰ λάβῃ καὶ τὸ ἐπίδομα ἀνθυγιεινῆς ἐργασίας, καθὸ τμῆμα τοῦ μισθοῦ. Ἡ ὑποχρέωσις καταβολῆς αὐτοῦ ἀνάγεται εἰς τὰς ὑποχρεώσεις τοῦ ἐργοδότου, αἵτινες ἐπὶ τῶν περιπτώσεων τούτων οὔτε ἀναστέλλονται, οὔτε τροποποιοῦνται. Τοῦτο δέ, καθ' ὅσον ὁ σκοπὸς τοῦ νόμου εἶναι ἐν προκειμένῳ νὰ ἐξασφαλίσῃ εἰς τὸν μισθωτὸν πᾶν ὅ,τι θὰ ἐλάμβανεν οὗτος, ἐὰν πράγματι ἀπησχολεῖτο. Διὸ καὶ ἰσχύει τὸ αὐτὸ καὶ ἐπὶ μισθωτῶν, ἀμειβομένων κατ' ἀποκοπήν, εἰσέτι δὲ τὸ ἐπίδομα ἀνθυγιεινῆς ἐργασίας ὑπολογίζεται καὶ εἰς τὴν ἀποζημίωσιν τοῦ νόμου 2112, ἤτοι ἐν περιπτώσει ἀπροειδοποιήτου καταγγελίας τῆς συμβάσεως ἐργασίας, ἐφ' ὅσον, κατὰ ρητὴν διάταξιν, ἡ ἀποζημίωσις ὑπολογίζεται βάσει τῶν τακτικῶν ἀποδοχῶν τῶν ἡμερῶν, πρὸ τῶν ὁποίων ἔδει νὰ γίνῃ ἡ προειδοποίησις.

Διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 11)1961 ἀποφάσεως τοῦ Δ.Δ.Δ.Α. Ἀθηνῶν «περὶ τῶν ὅρων ἀμοιβῆς καὶ ἐργασίας τοῦ προσωπικοῦ τῶν οἰνοπνευματοποιείων, οἰνοποιείων καὶ ὀξοποιείων ἁπάσης τῆς χώρας» ἐχορηγήθη ἐπίδομα ἀνθυγιεινῆς ἐργασίας ἐκ ποσοστοῦ 80)ο ἐπὶ τῶν διὰ τῆς αὐτῆς ἀποφάσεως θεσπισθέντων κατωτάτων ὁρίων ἡμερομισθίων α) εἰς τοὺς ἐργαζομένους εἰς δεξαμενὰς ζυμώσεως πρὸς παραγωγὴν οἰνοπνεύματος, εἰς καλλιεργείας ζύμης, θειϊκοῦ ὀξέος, β) εἰς τοὺς πλύντας καὶ καθαριστὰς δεξαμενῶν ἐκχυλίσεως, γ) εἰς τοὺς ἐργαζομένους εἰς τὸ τμῆμα τρυγῶν (μυλωνάδες, σακκίσται κλπ.), δ) εἰς τοὺς ἀπασχολουμένους ὡς μυλωνάδες καὶ σακκίσται ἀλεθουμένων χαρουπιῶν, ε) εἰς τοὺς ἀπασχολουμένους εἰς τὰ ἀποστακτικὰ μηχανήματα καὶ στ) εἰς τοὺς ἀπασχολουμένους ἐντὸς τῆς ἀποθήκης οἰνοπνεύματος εἰς μετουσιώσεις καὶ μεταγγίσεις (ΕΕΔ 20, 901).

Ἡ ὑπ' ἀριθ. 701)1964 ἀπόφασις τοῦ Ἀρείου Πάγου (ΕΕΔ 24, 24), ἑρμηνεύσασα τὰς περὶ παροχῆς ἐπιδόματος ἀνθυγιεινῆς ἐργασίας διατάξεις τῆς ἄνω διαιτητικῆς ἀποφάσεως, ἐδέχθη, «ὅτι, κατὰ τὴν σαφῆ ἔννοιαν τῆς παρατιθεμένης διατάξεως, τὸ ἐπίδομα ἀνθυγιεινῆς ἐργασίας χορηγεῖται εἰς ἀντιστάθμισμα τῶν ἐπιβλαβῶν διὰ τὴν ὑγείαν τοῦ ἀνθρώπου συνθηκῶν, ὑφ' ἃς ἐργάζονται οἱ δικαιοῦχοι. Συνάπτεται οὕτω στενώτατα καὶ ἀναγκαίως πρὸς τὴν παροχὴν τῆς ἐργασίας, ὥστε δὲν δύναται νὰ ληφθῇ ὑπ' ὄψιν διὰ τὸν προσδιορισμὸν τῶν ἀποδοχῶν τῶν ἐν τῇ ἑρμηνευτικῇ παραγράφῳ ἀναφερομένων μισθωτῶν κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς διαθεσιμότητος αὐτῶν, τοῦ μισθοῦ των ἐν περιπτώσει ὑπερημερίας τοῦ ἐργοδότου, εἴτε τῆς ἀποζημιώσεως αὐτῶν ἕνεκα καταγγελίας τῆς ἐργασιακῆς σχέσεως, τουτέστιν ἀξιώσεων, μὴ ἐχουσῶν ὡς προϋπόθεσιν τὴν ἀπασχόλησιν τῶν δικαιούχων εἰς ὑπὸ ἀνθυγιεινὰς συνθήκας ἐκτελουμένας ἐργασίας».

Ἡ σκέψις ὅμως τῆς ρηθείσης ἀποφάσεως εἶναι οὐχὶ ὀρθή. Ὡς ἐκ τῶν ἐν τοῖς προηγουμένοις ἀναπτυχθέντων κατεδείχθη, τὸ ἐπίδομα ἀνθυγιεινῆς ἐργασίας ἀποτελεῖ τμῆμα τοῦ μισθοῦ, καθ' ἃ προκύπτει καὶ ἐκ τοῦ τρόπου προσδιορισμοῦ αὐτοῦ καὶ ἐκ τοῦ ἐπιδιωκομένου δι' αὐτοῦ σκοποῦ, συνδέεται δὲ στενῶς πρὸς τὸ εἶδος καὶ τὴν ἀξίαν καὶ τὰς ἐν γένει συνθήκας τῆς δι' ἣν παρέχεται ἐργασίας.

Κατὰ ταῦτα ἡ σκέψις τῆς ἀποφάσεως, ὅτι τὸ ἐπίδομα ἀνθυγιεινῆς ἐργασίας συνδέεται στενώτατα πρὸς τὴν παροχὴν τῆς ἐργασίας, ὥστε νὰ μὴ δύναται νὰ ληφθῇ ὑπ' ὄψιν διὰ τὸν προσδιορισμὸν τῶν ἀποδοχῶν

τῶν ἐν τῇ ἐρμηνευομένῃ παραγράφῳ μισθωτῶν εἰς τὰς περιπτώσεις ὑπερημερίας τοῦ ἐργοδότου, κωλύματος τοῦ μισθωτοῦ ἢ διαθεσιμότητος αὐτοῦ, ἤτοι εἰς τὰς περιπτώσεις, καθ' ἃς δὲν παρέχεται πράγματι ἐργασία, εἶναι οὐχὶ ὀρθή. Τὸ ὀρθὸν εἶναι, ὅτι στενώτατα πρὸς τὴν ἐκτέλεσιν τῆς ἐργασίας συνδέεται ὁ μισθὸς ὡς πρὸς τὴν καταβολὴν αὐτοῦ, οὐχὶ δὲ καὶ ὡς πρὸς τὸ μέγεθος αὐτοῦ. Τὸ μέγεθος τῶν ἀποδοχῶν τοῦ μισθωτοῦ καθορίζεται οὐχὶ ἐκ τῆς ἐκτελέσεως τῆς ἐργασίας, ἀλλ' ἐκ τοῦ εἴδους, τῆς ἀξίας καὶ τῶν ἐν γένει συνθηκῶν αὐτῆς, ἐνῷ ἡ ἐκτέλεσις τῆς ἐργασίας ἀποτελεῖ τὴν προϋπόθεσιν ἁπλῶς καταβολῆς τῶν οὕτω καθοριζομένων ἀποδοχῶν τοῦ μισθωτοῦ. Εἰδικῶς ἐν προκειμένῳ θεσπίζει ὁ νόμος τὴν ὑποχρέωσιν καταβολῆς τοῦ αὐτοῦ μισθοῦ καὶ ἐν μὴ παροχῇ τῆς ἐργασίας, καθ' ὅσον οὐδεμία διάκρισις γίνεται τοῦ μεγέθους τοῦ μισθοῦ ἐν τῇ περιπτώσει ταύτῃ.

Ἐὰν ἦτο ὀρθὴ ἡ σκέψις τῆς ἀποφάσεως, θὰ ἔπρεπε νὰ δεχθῶμεν, ὅτι καὶ ὁ μισθὸς π.χ. τοῦ λογιστοῦ, δοθέντος ὅτι πάντοτε ὁ μισθὸς συνδέεται στενῶς πρὸς τὸ εἶδος τῆς ἐργασίας, ἧς ἀποτελεῖ τὸ ἀντάλλαγμα, συνδέεται στενώτατα πρὸς τὴν παροχὴν ὑπ' αὐτοῦ ὑπηρεσιῶν λογιστοῦ, καὶ συνεπῶς ἐν μὴ παροχῇ αὐτῶν λόγῳ ὑπερημερίας κλπ. θὰ ἔδει νὰ λαμβάνῃ οὗτος τὸν μισθὸν τοῦ βοηθοῦ λογιστοῦ, ἤτοι κατώτερον τοῦ ὃν δικαιοῦται μισθοῦ. Ὅπερ ὅμως δὲν δύναται νὰ γίνῃ δεκτόν, διότι οὐδεμία τοιαύτη διάκρισις ὑπάρχει εἰς τὸν νόμον. Τὸ ὕψος τοῦ μισθοῦ παραμένει τὸ αὐτὸ εἰς τὰς ὑπὸ κρίσιν περιπτώσεις, καίτοι ἡ ἐκπλήρωσις τῶν ἑκατέρωθεν παροχῶν δὲν βαίνει ὁμαλῶς. Τοῦτο ἐν προκειμένῳ ρητῶς ἐπιτάσσεται ὑπὸ τοῦ νόμου.

Ἡ ἐν λόγῳ ἀπόφασις τοῦ Ἀρείου Πάγου δέχεται προσέτι, ὅτι τὸ ἐπίδομα ἀνθυγιεινῆς ἐργασίας συνάπτεται ὄχι μόνον στενώτατα, ἀλλὰ καὶ ἀναγκαίως πρὸς τὴν παροχὴν τῆς ἐργασίας. Καὶ εἰς τὸ σημεῖον ὅμως τοῦτο δὲν εἶναι ὀρθὴ ἡ ἀπόφασις. Διότι πράγματι δὲν συνάπτεται ἀναγκαίως τὸ ἐπίδομα ἀνθυγιεινῆς ἐργασίας πρὸς τὴν παροχὴν ἐργασίας, ἀφοῦ ἡ ἐκτέλεσις αὐτῆς εἶναι δυνατὴ καὶ ἄνευ τοῦ ἐπιδόματος ἀνθυγιεινῆς ἐργασίας, ὅπερ ἄλλωστε κατὰ κανόνα καταβάλλεται μετὰ τὴν παροχὴν τῆς ἐργασίας. Διὰ τοῦ ἐπιδόματος ἀνθυγιεινῆς ἐργασίας οὔτε καθίσταται εὐχερεστέρα ἡ ἐκτέλεσις τῆς τοιαύτης ἐργασίας, οὔτε αἴρονται, οὔτε περιορίζονται αἱ δυσμενεῖς διὰ τὸν μισθωτὸν συνθῆκαι ἐργασίας καὶ αἱ ἐπιβλαβεῖς δι' αὐτὸν συνέπειαι τῆς ἀνθυγιεινῆς ἐργασίας. Ἀντιθέτως μάλιστα αἱ ἐπιβλαβεῖς τῆς βαρείας ἢ ἀνθυγιεινῆς ἐργασίας ἐπενέργειαι εἰς τὸν ὀργανισμὸν τοῦ ἀνθρώπου παραμένουν καὶ μετὰ τὴν ὑπ' αὐτοῦ ἐκτέλεσιν τῆς ἐργασίας. Διὰ τοῦτο μάλιστα ὁ νομοθέτης καὶ λαμβάνει μεγαλυτέραν πρόνοιαν διὰ τοὺς μισθωτοὺς τῶν ἀνθυγιεινῶν ἐργασιῶν καὶ ἄλλων. Οὕτω χορηγεῖ εἰς αὐτοὺς μεγαλυτέραν ἄδειαν ἀναψυχῆς καὶ συνταξιοδότησιν κατὰ πέντε ἔτη ἐνωρίτερον ἢ εἰς τοὺς μισθωτοὺς τῶν ἄλλων ἐργασιῶν (ν.δ. 4350)1964). Τὸ ἐπίδομα ἀνθυγιεινῆς ἐργασίας συνάπτεται λοιπὸν ἀναγκαίως, ὡς συνάπτεται καὶ στενώτατα, πρὸς τὸ εἶδος, τὴν ἀξίαν καὶ τὰς συνθήκας τῆς δι' ἣν παρέχεται ἐργασίας, οὐχὶ δὲ πρὸς τὸ ἑκάστοτε πραγματικὸν γεγονὸς τῆς ἐκτελέσεως αὐτῆς, ὅπερ δὲν ἐπιδρᾷ εἰς τὸν προσδιορισμὸν τοῦ μεγέθους τοῦ μισθοῦ, τμῆμα τοῦ ὁποίου εἶναι καὶ τὸ ἐπίδομα ἀνθυγιεινῆς ἐργασίας.

Τὸ ἀπασχολῆσαν τὴν ἀπόφασιν ζήτημα παρουσιάζει μέγιστον πρακτικὸν ἐνδιαφέρον, διότι ἀφορᾷ μέγαν ἀριθμὸν μισθωτῶν. Ἐν ὄψει δὲ τοῦ γεγονότος ὅτι ὁ Ἄρειος Πάγος διὰ προγενεστέρων ἀποφάσεων αὐτοῦ (Α.Π. 138)1961, ΕΕΔ 20, 590, 596) 1963, ΕΕΔ 22, 1393) εἶχεν ἄλλως ἀποφανθῇ, ἐπιβάλλεται, νομίζομεν, νὰ παραπεμφθῇ ἡ ὑπόθεσις, ἵνα ἐκφέρῃ γνώμην καὶ τὸ ἕτερον Τμῆμα ἐπὶ τοῦ προκύπτοντος ζητήματος.

ΤΙΝΑ ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΕΝΝΟΙΑΣ ΤΟΥ ΜΙΣΘΟΥ (*)

Ὑπὸ τοῦ κ. Ν. Δ. ΡΟΔΙΟΥ, Δικηγόρου

Ὁ μισθὸς εἶναι τὸ ἀντάλλαγμα τῆς παρασχεθείσης ἐργασίας. Ἡ τιμή, κατὰ τὰς ἀντιλήψεις τῆς φιλελευθέρας οἰκονομικῆς σχολῆς, ἣν προσφέρει διὰ τὴν χρησιμοποίησίν της ὁ ὠφελούμενος ἐξ αὐτῆς.

Ἡ αὐστηρῶς οἰκονομικὴ αὕτη θεώρησις τῆς ἐργασίας, ὡς ἁπλοῦ ἐμπορεύματος, εἶχε ἄμεσον ἐπίδρασιν ἐπὶ τῆς ἀντιστοίχου νομικῆς κατασκευῆς τῆς σχέσεως. Τῆς ἐδόθη χαρακτὴρ ἀμφοτεροβαροῦς συμβάσεως, διὰ νὰ τονισθῇ ἰδιαιτέρως ἡ φύσις τοῦ μισθοῦ ὡς ἀντιπαροχῆς (1). Καθ' ὅλην τὴν περίοδον τοῦ οἰκονομικοῦ φιλελευθερισμοῦ καὶ μέχρι τοῦ 1914 ἐπικρατεῖ ἀπολύτως ἡ ἄποψις ὅτι ὁ μισθὸς δέον νὰ προσδιορίζηται διὰ τῶν ἀτομικῶν συμβάσεων ἐλευθέρως ἐν τῇ ἀγορᾷ καὶ ἀναλόγως τῆς προσφορᾶς καὶ τῆς ζητήσεως τῆς ἐργασίας (2).

Οἱ δύο συμβαλλόμενοι, ὁ ἐργοδότης καὶ ὁ ἐργάτης, ἐθεωροῦντο ὡς ἰστάμενοι ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ ἐπιπέδου ἐξ ἀπόψεως δικαίου, αἱ αὐτῶν βουλήσεις ἰσοδύναμοι. Ἐν τῇ πραγματικότητι ὅμως συνέβαινε τὸ ἀντίθετον. Ἡ βούλησις τοῦ ἐργοδότου ἦτο ἰσχυροτέρα καὶ ἐπετύγχανε νὰ ἐπιβληθῇ ἀπολύτως ἐπὶ τῆς βουλήσεως τοῦ ἑτέρου μέρους τῆς συμβάσεως, καθορίζουσα τοὺς ὅρους αὐτῆς. Ὁ νόμος τῆς προσφορᾶς καὶ τῆς ζητήσεως ηὐνόει τὸν ἐργοδότην, διότι σπανίως παρετηρήθη αὔξησις τῆς ζητήσεως ἐργατικῶν χειρῶν ἐν σχέσει πρὸς τὴν προσφορὰν αὐτῶν. Διεπιστώθη τὸ ἀντίθετον, ἰδίως μετὰ τὴν λεγομένην βιομηχανικὴν ἐπανάστασιν, τὴν εἴσοδον δηλ. τῆς μηχανῆς ἐν τῇ οἰκονομικῇ ὀργανώσει καὶ τὴν ἀναγκαστικήν, οὕτως εἰπεῖν, ὑποκατάστασιν τοῦ ἐργάτου ὑπὸ ταύτης. Αἱ ἐργατικαὶ χεῖρες προέκυψαν δυσαναλόγως πολλαί, ἡ προσφορά των ὑπερέβη κατὰ πολὺ τὴν ζήτησίν των, ἡ «τιμὴ» τῆς ἐργασίας ἐσημείωσε σημαντικὴν πτῶσιν. Ἡ ποθητὴ ἰσορροπία καὶ ἰσοδυναμία τῶν παροχῶν, βασικὸν αἴτημα τῆς Giustizia Commutativa, εἰς τὰς σχέσεις ἀνταλλαγῆς διεταράσσετο μεγάλως καὶ παρεβιάζετο.

Εἰδικώτερον ὁ μισθὸς ἐλαμβάνετο ὑπ' ὄψιν διὰ τὸν καθορισμὸν τοῦ κόστους παραγωγῆς. Ἐν τῇ συναλλακτικῇ οἰκονομίᾳ τὸ ὕψος τοῦ κόστους παραγωγῆς τῶν ἀγαθῶν ἀποτελεῖ ἓν σοβαρὸν στοιχεῖον διὰ τὴν ἀνταγωνιστικὴν ἱκανότητα τοῦ ἐργοδότου. Ἡ προσπάθειά του νὰ τὸ μειώσῃ εἶναι κατ' ἀρχὴν εὔλογος, ἐφ' ὅσον ἀντιμετωπίζει ἀνταγωνιστάς. Ἂν τὸ κόστος παραγωγῆς εἶναι ὑψηλόν, ἡ ἀνταγωνιστικότης του εἶναι μικρά. Καὶ ἀντιστρόφως. Ἡ ἐπιθυμία τοῦ ἐργοδότου νὰ μειώσῃ τὸ κόστος παραγωγῆς ἱκανοποιήθη διὰ τῆς λειτουργίας τοῦ νόμου τῆς προσφορᾶς καὶ τῆς ζητήσεως ἐν τῇ «ἀγορᾷ ἐργασίας», τὰ δεδομένα τῆς ὁποίας, ὡς ἐλέχθη, καθίστων τὴν θέσιν τοῦ ἐργάτου μειονεκτικὴν καὶ ἐπέτρεπον τὸν καθορισμόν, ὅσον τὸ δυνατόν, χαμηλοτέρου μισθοῦ.

Ὁ διδόμενος μισθὸς δὲν ἐκάλυπτε τὰς ἀνάγκας τοῦ ἐργάτου καὶ τῆς οἰκογενείας του. Ὁ σκοπός, τὸν ὁποῖον ἐκπληροῖ, δὲν ἐλαμβάνετο ὑπ' ὄψιν κατὰ τὸν προσδιορι-

(*) Τὸ θέμα εἶναι εὐρύτατον. Ἐνταῦθα ἐκτίθενται γενικά τινα χαρακτηριστικὰ καὶ γίνεται χρῆσις ὅρων, ὡς μισθός, ἐργοδότης, ἐργάτης ἐν ἀναφορᾷ πρὸς τὴν παραγωγικὴν ἐργασίαν, ὑπὸ τὴν εὐρεῖαν ἔννοιαν.

Βιβλιογραφία: Ἀγαλλοπούλου, Ἐργατικὸν Δίκαιον (Σχέσεις ἐργασίας) 1958 σ. 126, Καποδίστριας, Ἑρμ.ΑΚ 648 ἑπ., Barassi, le Diritto del Lavoro 1957 τ. 3ος σ. 1 ἑπ., Rivanseverino, Il Lavoro nell' impresa 1960 σ. 297 ἑπ., Santoro-Passarelli, Nozioni di Diritto del Lavoro 15η ἐκδ. σ. 181 ἑπ., Ardau, Corso di Diritto del Lavoro, 2α ἐκδ., σ. 227, Cassi, La retribuzione nel contratto di lavoro 1954 σ. 5 ἑπ., Guidotti, La retribuzione nel rapporto di lavoro 1956 σ. 1 ἑπ., Gini, Economia lavorista, Utet 1956 σ. 250, Einaudi, Lezioni di Politica Sociale 1964, Giordani Il messaggio Sociale del Cristianesimo, 8η ἐκδ. σ. 961 ἑπ. ἀναφερόμενον εἰς τὴν ἐργασίαν ἐν γένει καὶ τὴν ἀναμοιβήν αὐτῆς. Durand-Vitu, Traitè de Droit du Travail 1950 τ. 2ος σ. 599 ἑπ., Brun-Galland, Droit du Travail 1958 σ. 206 ἑπ.

(1) L' obligation de l'employeur a donc sa cause dans l'accomplissement du travail. Durand-Vitu, op cit σ. 599.

(2) Προϋποτίθεται, ὅτι δὲν ὑφίσταται καθεστὼς δουλείας, ἔνθα δὲν δύναται νὰ γίνῃ λόγος περὶ συμβάσεως ἐργασίας.

σμόν του. Ἡ ἐργασία ἦτο ἓν ἁπλοῦν ἐμπόρευμα, τὸ ὁποῖον ἕκαστος ἐνδιαφερόμενος προσεπάθει νὰ ἀγοράσῃ μὲ τὴν μικροτέραν δυνατὴν τιμήν.

Συνέπεια τῆς καταστάσεως ταύτης ἦτο ἡ οἰκονομικὴ καὶ κοινωνικὴ ἐξαθλίωσις τῶν ἐργατῶν καὶ τῶν οἰκογενειῶν των, μιᾶς μεγάλης μερίδος τῆς κοινωνίας.

***

Ἡ ὑπερτίμησις τῆς οἰκονομικῆς λειτουργίας τοῦ μισθοῦ προεκάλεσε μεγάλην κοινωνικὴν ἀναταραχήν. Ἐδημιουργήθη τεραστία ἐπαναστατικὴ κίνησις ἐναντίον τῆς τάξεως τῶν ἐργοδοτῶν καὶ τῆς συναλλακτικῆς μορφῆς τῆς οἰκονομίας.

Αἱ ἐπαναστατικαὶ ἰδέαι διετυπώθησαν ἐπὶ τῇ διαπιστώσει τῆς ἐξαθλιώσεως τοῦ ἐργάτου καὶ τῆς ἀνάγκης βελτιώσεως τῆς θέσεώς του ἐν τῇ κοινωνίᾳ διὰ τῆς ἐξασφαλίσεως ἑνὸς μισθοῦ, ποὺ νὰ ἐπιτρέπῃ μίαν ζωὴν στοιχειωδῶς ἀνθρωπίνην. Ἀνάλογον θέσιν ἔλαβε καὶ ἡ Χριστιανικὴ Ἐκκλησία. Ὁ Χριστιανισμὸς ἐπολέμησε πάντοτε τὴν καθαρῶς ὑλιστικὴν ἀντίληψιν τῆς ἐργασίας. Ἡ École Sociale Catholique ἀπησχολήθη διὰ μακρῶν μὲ τὸ σπουδαῖον τοῦτο κοινωνικὸν πρόβλημα. Ὁ Πάπας Λέων 13ος ἀνενέωσε τὴν ἐκ παραδόσεως διδασκαλίαν τῆς Ἐκκλησίας, διακηρύξας διὰ τῆς Ἐγκυκλίου του «Rerum Novarum» (15 Μαΐου 1891) τὰ ἑξῆς θεμελιώδη στοιχεῖα τοῦ μισθοῦ: «Qu' il est une loi de justice naturelle... à savoir que le salaire ne doit pas être insuffisant à fair subsister l' ouvrier sobre et honnête» (3).

Οὕτω ἤρχισαν διαμορφούμεναι αἱ νέαι ἀντιλήψεις ὡς πρὸς τὴν ἔννοιαν τοῦ μισθοῦ, αἱ ὁποῖαι ὡδήγησαν εἰς τὴν ἀναγνώρισιν τῆς σημασίας τοῦ ἀνθρωπίνου παράγοντος ἐν τῇ συμβάσει ἐργασίας καὶ εἰς τὴν ἐκτίμησιν τοῦ σκοποῦ, τὸν ὁποῖον ὁ μισθὸς ἐξυπηρετεῖ.

***

Κατ' ἀρχὴν ἡ σύμβασις ἐργασίας δὲν ἔχασε τὸν ἀμφοτεροβαρῆ αὐτῆς χαρακτῆρα. Ὁ μισθὸς ἐξακολουθεῖ νὰ εἶναι τὸ ἀντάλλαγμα τῆς παρασχεθείσης ἐργασίας. Πλὴν ὅμως δὲν καθορίζεται πλέον ἐλευθέρως διὰ τῆς λειτουργίας τοῦ νόμου τῆς προσφορᾶς καὶ τῆς ζητήσεως. Τὸ παλαιὸν καθεστὼς τοῦ τυχαίου, οὕτως εἰπεῖν, προσδιορισμοῦ κατέπεσε καὶ εἰς τὴν θέσιν του ὀρθώνονται νέα κριτήρια, περισσότερον ἀντικειμενικὰ καὶ κοινωνικῶς συμφέροντα. Εἰς τὴν παλαιὰν ἀντίληψιν τῆς ἀνταμοιβῆς τῆς ἐργασίας ὡς «τιμῆς» προσετέθη, πρὸς μείζονα ἐξασφάλισιν, τὸ κριτήριον τῆς ποσότητος - ποιότητος. Ὁ μισθὸς δέον νὰ εἶναι ἀνάλογος πρὸς τὴν ποιότητα καὶ τὴν ποσότητα τῆς παρασχεθείσης ἐργασίας. Βεβαίως τὸ κριτήριον τοῦτο δὲν ἱκανοποιεῖ ἀπολύτως. Ἁπλῶς ὡς μία βελτίωσις κρίνεται, ἡ ὁποία δὲν θίγει τὴν βάσιν.

Τὸ πρόβλημα τοῦ μέτρου, τοῦ δικαίου μέτρου τῆς ἀνθρωπίνης ἐργασίας, ὑφίσταται πάντοτε. Ἐκείνου δηλ. ποὺ θὰ μᾶς ἐπιτρέψῃ νὰ τὴν προσδιορίσωμεν κατὰ τρόπον ἀντικειμενικόν, νὰ τὴν ὁρίσωμεν ἀδιαφιλονικήτως καὶ ἀκολούθως νὰ τὴν ἀνταμείψωμεν.

Ἡ ἀνθρωπίνη ἐργασία εἶναι ἓν μέγεθος, μία ποσότης πολύμορφος καὶ ἑτερογενής. Εἰς τὴν πρᾶξιν αὐτὸ τὸ μέγεθος - ἐργασία, διὰ νὰ τὸ προσδιορίσωμεν, τὸ ἐξομοιοῦμεν πρὸς τὸν χρόνον, ποὺ διαρκεῖ, πρὸς τὸν ἀριθμὸν τῶν παραγομένων τεμαχίων, ἐν συναρτήσει πρὸς τὸν χρόνον κ.ο.κ. (4).

Δὲν εἴμεθα ὅμως ἀπολύτως βέβαιοι, ὅτι τὸ μέτρον, ποὺ ἐχρησιμοποιήσαμεν, διὰ νὰ «μετρήσωμεν», μᾶς ἔδωσεν ἐν πληρότητι καὶ ἀντικειμενικότητι τὰς ἀληθεῖς διαστάσεις αὐτοῦ τοῦ ἀπείρου μεγέθους, ποὺ ἀντιπροσωπεύει ἡ ἐργασία τοῦ ἀνθρώπου (5).

Ὁπωσδήποτε τὸ ποιοτικὸν - ποσοτικὸν κριτήριον δύναται νὰ ληφθῇ σοβαρῶς ὑπ'

(3) Περὶ τῆς Χριστιανικῆς Κοινωνικῆς Κινήσεως ἐν γένει βλ. Riva-Sanseverino, Il movimento sindacale Cristiano 1950 σ. 121 ἐπ., Durand-Jaussaud, 1947 τ. 1ος σ. 80 ἐπ.

(4) Βλ. De Angeli, Lavoro e Retribuzione 1961 σ. 30 ἐπ.

(5) Εἶναι ἓν πρόβλημα ἄλυτον τὸ τῆς ἀνταμοιβῆς τῆς ἐργασίας, διότι ἐλλείπει τὸ ἀντικειμενικὸν μέτρον καὶ ἐπιδήποτε ἐκτίμησις καταλήγει νὰ εἶναι ὑποκειμενική. Ὁ σοσιαλισμὸς λ.χ. ἠθέλησε νὰ ἀγνοήσῃ ἐντελῶς τὸ ποσοτικὸν ποιοτικὸν κριτήριον κατὰ τὸν προσδιορισμὸν τοῦ μισθοῦ καὶ νὰ εἰσαγάγῃ τὸ στοιχεῖον τῆς ἀνάγκης, τὴν ὁποίαν οὗτος ἐξυπηρετεῖ. Εἰς τὸ πρῶτον Σοβιετικὸν Σύνταγμα τοῦ 1919 διετυπώθη ἡ ἀρχή: «Ἀπὸ ἕκαστον ἀναλόγως τῆς ἱκανότητός του, εἰς

ὑὸν ὡς περιέχον ἀρκετὴν δόσιν ἀντικειμενικότητος ὑπὸ τὴν σχετικὴν τοῦ ὅρου ἔννοιαν κατὰ τὸν προσδιορισμὸν τῆς ἀνταμοιβῆς τῆς ἐργασίας, συνδυαζόμενον μὲ ἄλλα στοιχεῖα.

Ἀνεφέρθη ἀνωτέρω, ὅτι ὁ σκοπός, ὃν ἐκπληροῖ ὁ μισθὸς ἀπὸ τῆς σκοπιᾶς τοῦ ἐργαζομένου, ἀπετέλεσε τὸ νέον πρίσμα, ὑπὸ τὸ ὁποῖον εἶδον ὁλόκληρον τὴν σχέσιν ἐργασίας.

Ἡ ἀνθρωπίνη ἐργασία εἶναι ἀναποσπάστως συνδεδεμένη πρὸς τὴν προσωπικότητα τοῦ παρέχοντος αὐτήν. Εἶναι ἀναγκαῖον, κατὰ συνέπειαν, νὰ ληφθῇ ὑπ' ὄψιν τὸ σημαντικὸν τοῦτο στοιχεῖον κατὰ τὸν προσδιορισμὸν τοῦ μισθοῦ καὶ νὰ ἱκανοποιῇ οὗτος τὰς ἀνάγκας τοῦ ἀνθρώπου, ποὺ παρέχει τὴν ἐργασίαν καὶ θέτει ἑαυτὸν ὑπὸ τὴν ἐξάρτησιν ἑνὸς ἄλλου.

Μετὰ τὸν πρῶτον παγκόσμιον πόλεμον ὡρίμασεν ἡ ἰδέα ἑνὸς μισθοῦ ἱκανοποιοῦντος τὰς βασικὰς ἀνάγκας τοῦ ἐργαζομένου ὡς ἀνθρωπίνου ὄντος. Τὸ ἐλάχιστον ὅριον συντηρήσεως ὑπῆρξε στόχος νέων ἀγώνων τῆς ἐργατικῆς τάξεως, αἵτινες εὗρον τὴν πανηγυρικὴν δικαίωσίν των.

Ἡ νέα ἔννοια τοῦ μισθοῦ διετυπώθη εἰς πλεῖστα ὅσα διεθνῆ κείμενα (6) καὶ εἰς ὅλα σχεδὸν τὰ νεώτερα Συντάγματα, τὰ ὁποῖα περιέλαβον διατάξεις ἀναφερομένας εἰς τὰ λεγόμενα κοινωνικὰ δικαιώματα, μεταξὺ τῶν ὁποίων καταλέγεται καὶ τὸ τοιοῦτον ἐπὶ τοῦ μισθοῦ (7). Ἡ ἔννοια τοῦ μισθοῦ διηυρύνθη. Οὗτος δὲν εἶναι μόνον τὸ ἀντάλλαγμα τῆς ἐργασίας. Εἶναι καὶ τὸ μέσον συντηρήσεως τοῦ ἐργαζομένου καὶ τῆς οἰκογενείας του. Ὁ μοναδικὸς πόρος τῆς ζωῆς του εἰς τὰς πλείστας τῶν περιπτώσεων. Πρέπει οὗτος νὰ ἐξασφαλίζῃ εἰς τὸν ἐργαζόμενον μίαν ζωήν, χωρὶς τὰς στερήσεις, ποὺ καθιστοῦν προβληματικὴν τὴν ὕπαρξιν καὶ ὑποβιβάζουν κοινωνικῶς τὸν ἄνθρωπον. Πρέπει εἰς κάθε περίπτωσιν νὰ δίδῃ τὴν δυνατότητα εἰς τὸν ἐργαζόμενον καὶ εἰς τὴν οἰκογένειάν του «νὰ ζήσῃ». Ὄχι μόνον νὰ ἱκανοποιῇ τὰς ζωτικὰς ἀνάγκας του, τὰς στενῶς συνδεδεμένας πρὸς τὴν φυσιολογικὴν ὕπαρξίν του, ἀλλὰ καὶ τὰς κοινωνικὰς - πολιτιστικὰς τοιαύτας, ἡ ἐκπλήρωσις τῶν ὁποίων ἐν τῇ συγχρόνῳ κοινωνίᾳ εἶναι ἐξ ἴσου ἐπιτακτική, ὡς καὶ τῶν ἄλλων.

Οὕτω ἡ ἔννοια τοῦ μισθοῦ γίνεται κοινωνική. Πλουτίζεται μὲ στοιχεῖα ἀνθρωπιστικὰ καὶ κοινωνικά, ἅτινα ἠλλοίωσαν τὴν οἰκονομικὴν σημασίαν καὶ τοῦ ἀνέθεσαν ὑψηλὴν κοινωνικὴν ἀποστολήν. Ἡ ἀνταμοιβὴ τῆς ἐργασίας, ὁ μισθός, ἂν εἶναι ἱκανοποιητικός, ἀρκετὸς (sufficiente), πλήρης θὰ ἔλεγον, ὥστε νὰ ἐξασφαλίζῃ μίαν ζωὴν ἐλευθέραν (freédon - from want) καὶ ἀξιοπρεπῆ εἰς τὸν ἐργαζόμενον καὶ εἰς τὴν οἰκογένειάν του, δύναται νὰ συμβάλῃ σπουδαίως εἰς τὴν ἐπίτευξιν τῆς κοινωνικῆς εἰρήνης.

Ἡ νέα κοινωνικὴ ἔννοια τοῦ μισθοῦ δὲν ἔχει ὁριστικῶς προσδιορισθῇ. Εὑρίσκεται ἐν διαπλάσει. Ἐπέφερεν ὅμως τόσας μεταβολὰς εἰς τὰς παλαιὰς ἀντιλήψεις, ὥστε νὰ γίνεται λόγος σήμερον περὶ κρίσεως τῆς συμβάσεως ἐργασίας καὶ νὰ ἐκφράζωνται ἀμφιβολίαι ὡς πρὸς τὴν φύσιν αὐτῆς (8). Ἀληθὲς εἶναι, ὅτι ὁ μισθὸς ἔπαυσε νὰ θεωρῆται ἡ τιμὴ ἑνὸς ἐμπορεύματος καὶ μόνον. Ἀπέκτησε καὶ κοινωνικὴν λειτουργίαν, ἡ ὁποία εὐνοεῖ τὴν ἁμβλυνσιν τῶν ἀντιθέσεων καὶ συμβάλλει εἰς τὴν εἰρηνικὴν διαβίωσιν τῶν μελῶν τῆς κοινωνίας καὶ εἰς τὴν ὁλοκλήρωσιν τῆς ἀνθρωπίνης προσωπικότητος τοῦ ἐργαζομένου.

ἕκαστον ἀναλόγως τῶν ἀναγκῶν του». Ταχέως ὅμως ἐγκατελείφθη ἡ ὡς ἄνω διατύπωσις. Εἰς τὸ Σύνταγμα τοῦ 1936 τὸ πρῶτον σκέλος τοῦ ἑξ ὡμοίου παρέμεινε. Τὸ δεύτερον μετεβλήθη. «Εἰς ἕκαστον ἀναλόγως τῆς ἐργασίας του», μὲ ρητὴν ἀναφορὰν εἰς τὸ ποσοτικὸν - ποιοτικὸν κριτήριον ἐν ἄρθρῳ 118, βλ. Giudotti, op. cit. σ. 10 σημ. 26.

(6) Συνθήκη τῶν Βερσαλλιῶν. Καταστατικὸν Διεθνοῦς Ὀργανώσεως τῆς Ἐργασίας. Διεθνὴς Διακήρυξις τῶν Δικαιωμάτων τοῦ Ἀνθρώπου τοῦ 1948. Κοινωνικὸς Χάρτης τῆς Εὐρώπης (1961) κλπ.

(7) Ἀξίζει ἰδιαιτέρας μνείας τὸ Ἰταλικὸν Σύνταγμα τοῦ 1948 καὶ δὴ τὸ ἄρθρον 36 αὐτοῦ διὰ τὴν περιεκτικότητα καὶ ἐπιγραμματικήν του διατύπωσιν: «Il lavoratore ha diritto ad una retribuzione proporzionata alla quantità e qualità del suo lavoro ein ogni caso sufficiente ad assicurare a sé e alla famiglia un' esistenza libera e dignitosa».

(8) Βλ. Grassetti, á. atti del convegno su la tutela delle libertà nei rapporti di lavoro. Giuffre 1955 σ. 81 ὅσ. ἐξ. θεωρεῖ πλέον τὴν σχέσιν ἐργασίας contratto di scambio, ἀλλὰ contratto di natura associativa.

ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΑΚΗ ΠΡΑΞΙΣ

ΚΑΤΑΓΓΕΛΙΑ ΣΥΜΒΑΣΕΩΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ

ΚΑΤΑΧΡΗΣΤΙΚΗ ΥΠΟ ΕΡΓΟΔΟΤΟΥ ΚΑΤΑΓΓΕΛΙΑ ΣΥΜΒΑΣΕΩΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ

Πραγματικά περιστατικά διά σχηματισμόν δικαστικής κρίσεως

Κρίσις Δικαστηρίου ούσίας ότι ή απόλυσις μισθωτού έγένετο καταχρηστικώς, κατά παράβασιν του άρθρου 281 Αστικού Κώδικος, λόγω της συνδικαλιστικής δράσεως αύτου, κατ' έκτίμησιν πραγματικών περιστατικών, μέ αίτιολογίας όμως άνεπαρκείς, καθιστάμενου έκ τούτου άνεφίκτου του έλέγχου περί της ορθής ή μή έφαρμογής του άρθρου 281 Αστικού Κώδικος.— Αναίρεσις αποφάσεως κατ' αύτεπαγγέλτως ύπό του εισηγητού της αποφάσεως του Αρείου Πάγου προτεινόμενον λόγον.

Διά σειράς αποφάσεων του ό Άρειος Πάγος δέχεται, ότι είναι καταχρηστική καί συνεπώς άκυρος, κατ' άρθρον 174 Αστικού Κώδικος (ίδετε ώς πρός τό τελευταίον τούτο καί Α.Π. 538)1964, εισηγητής *Δ. Μαργέλλος*, ΕΕΔ 33, 913, αύτω καί λοιπαί), ή καταγγελία συμβάσεως έργασίας μισθωτού, ή όποία έγένετο ύπό του έργοδότου έκ πνεύματος έχθρότητος ή έκδικήσεως πρός ταύτον (Α.Π. 134)1960, εισηγητής *Α. Γεωργίου*, ΕΕΔ 19, 639, Α.Π. 341)1960, εισηγητής *Κ. Θανόπουλος*, ΕΕΔ 20, 203, Α.Π. 274 1962, εισηγητής *Γ. Χατζηδάκης*, ΕΕΔ 21, 658, καί άλλαι).

Σύμφωνος είναι καί ή γαλλική νομολογία ώς πρός τό ότι είναι καταχρηστική ή καταγγελία της συμβάσεως έργασίας, όταν αύτη γίνεται διά λόγους, οί όποίοι άνάγονται είς τό συνταγματικώς προστατευόμενον δικαίωμα του συνεταιρίζεσθαι. (Ίδετε *Ι. Γαποδίστριαν*, Η καταχρηστική καταγγελία της συμβάσεως έργασίας, ΕΕΔ 5, 579 έπ., *Ήλ. Ήλιού*, Η κατάχρησις δικαιώματος είς την θεωρίαν καί νομολογίαν καί ίδιαιτέρως είς τό Εργατικόν Δίκαιον, ΕΕΔ 7, 1 έπ.).

Υπάρχει, άλλως τε, καί παρ' ήμίν έκτος της περί της έλευθερίας του συνεταιρίζεσθαι διατάξεως του άρθρου 11 του Συντάγματος, έν ίσχύϊ καί ή διά του ν.δ. 4204)1961 (ΕΕΔ 20, 1281) κυρωθείσα παρ' ήμίν ύπ' άριθ. 87 Διεθνής Σύμβασις περί συνδικαλιστικής έλευθερίας καί προστασίας του συνδικαλιστικού δικαιώματος (β.δ. 446)1962, ΕΕΔ 21, 1001), κατά τό πνεύμα καί γράμμα της όποίας δέν πρέπει νά τίθενται φραγμοί, ύθενδήποτε είς τόν έλεύθερον συνδικαλισμόν. (Ίδετε καί Πρωτοδίκου Αθηνών 3629)1961, Πρωτοδίκης *Χ. Πλωμής*, ΕΕΔ 20, 1145, έπικαλουμένην ήμεδαπήν καί άλλοδαπήν θεωρίαν).

Δέν διαφωνεί πρός ταύτα ή κατωτέρω άρεοπαγιτική άπόφασις, άλλ' άνηρέθη ή άπόφασις του Πρωτοδικείου (Πρωτοδικείου Αθηνών 11772)1964, ώς έφετείου κατά την έργατικην διαδικασίαν), κατά τόν ύπό του Εισηγητού προταθέντα αύτεπαγγέλτως λόγον άναιρέσεως, διότι ή άπόφασις αύτη δέν περιέλαβεν έπαρκείς αίτιολογίας, καθιστάμενου ούτω άνεφίκτου του έλέγχου περί της ορθής ή μή έφαρμογής του άρθρου 281 Αστικού Κώδικος.

Αρείου Πάγου 2)1965, Τμ. Β'

Προεδρεύων ό Αντιπρόεδρος κ. *Β. Σιδερίδης*
Εισηγητής ό Αρεοπαγίτης κ. *Μ. Σκευλίκης*
Δικηγόροι οί κ.κ. Αλ. Σακελλαρόπουλος, Σ. Ανδριανάκης

Καθ' ά έμφαίνεται έκ της δευτέρας αίτιολογίας της προσβαλλομένης αποφάσεως, άπεφήνατο τό έκδόν ταύτην Πρωτοδικείον νόμιμον καί βάσιμον κατ' ούσίαν τήν προκειμένην άγωγήν κατά την έπί της άκυρότητος της γενομένης ύπό της άναιρεσειούσης καταγγελίας της διεπούσης τόν άναιρεσείοντα έργασιακής σχέσεως θεμελιουμένην βάσιν της καί τό άντίστοιχον περί πληρωμής μισθών ύπερημερίας αίτημα αύτης, άχθέν είς την περί καταχρηστικής άσκήσεως του τοιούτου δικαιώματός της κρίσιν του, μετ' άνέλεγκτον έκτίμησιν τών γενομένων ύπ' αύτου δεκτών ώς προκυψάντων έκ τών άποδείξεων, σχετικών πρός την συνδικαλικήν δράσιν του άναιρεσιβλήτου μισθωτού πραγματικών περιστατικών, συνοψιζομένων είς τό ότι ούτος όκτώ μόλις ήμέρας πρό της απολύσεώς του έλαβε μέρος μετά έτέρων παρά τή άναιρεσειούση έργαζομένων είς συγκέντρωσιν, σκοπούσαν την ίδρυσιν σωματείου διά την προαγωγήν έπαγγελματικών καί οίκονομικών συμφερόντων της τάξεώς του, ύπό την έπωνυμίαν «Ένωσις έργατοτεχνιτών καί του έν γένει προσωπι-

κοῦ τῶν Ἑλληνικῶν Ναυπηγείων Σκαραμαγκᾶ», καθ' ἣ μάλιστα συγκέντρωσιν τῶν ἱδρυτικῶν μελῶν ἐξελέγη οὗτος ὡς ἀντιπρόεδρος τῆς προσωρινῆς τοῦ ὑπὸ ἵδρυσιν σωματείου διοικήσεως, ὅπερ γεγονὸς περιῆλθεν, ὡς δέχεται, εἰς γνῶσιν τῶν ὀργάνων τῆς ἀναιρεσειούσης, ἅτινα πρὸς ματαίωσιν τῆς ἑνώσεως εἰς σωματεῖον τῶν παρ' αὐτῇ ἐργαζομένων, ἀνερχομένων εἰς 3.000, «προέβησαν, πλὴν ἄλλων, καὶ εἰς τὴν ἀπόλυσιν τοῦ ἀναιρεσιβλήτου», φερομένου ὡς ἑνὸς τῶν ἡγηθέντων τῆς ἀνεπιθυμήτου δι' αὐτὴν κινήσεως ταύτης. Μολονότι δὲ τὸ ὡς ἐφετεῖον δικάσαν Πρωτοδικεῖον δέχεται ὡς ἐπίσης ἐκ τῶν ἀποδείξεων προκῦψαν, ὅτι ὄντως κατὰ τὴν χρονικὴν ἐκείνην περίοδον καὶ κάμψις τῶν ἐργασιῶν τῆς ἀναιρεσιβλήτου εἶχε παρατηρηθῇ καὶ ἱκανὸς ἐκ τῆς αἰτίας ταύτης ἀριθμὸς ἀπολύσεων εἶχε λάβει χώραν καὶ ἐπιπροσθέτως, ὅτι ὑπῆρχον καὶ ἄλλα ἐπαγγελματικὰ σωματεῖα τοῦ προσωπικοῦ τῆς ἀναιρεσειούσης, ἐν τούτοις, μετὰ μεταρρύθμισιν τῆς ἀντιθέτως ἀποφηναμένης πρωτοδίκου ἀποφάσεως, ἔκρινεν, ὅτι οὐδόλως ἐβεβαιώθη, ὅτι εἰς τὴν τοιαύτην κάμψιν ὠφείλετο ἡ ἀπόλυσις τοῦ ἀναιρεσιβλήτου, ἀλλ' ἀντιθέτως ἐβεβαιώθη, ὅτι ὠφείλετο ἡ ἀπόλυσίς του, ἱκανωτάτου κατωτέρου τεχνικοῦ στελέχους της, ὄντως εἰς τὴν συνδικαλιστικήν του δρᾶσιν. Περαιτέρω δὲ τὴν περὶ τούτου κρίσιν του στηρίζει ἐνθεν μὲν εἰς τὸ γεγονὸς ὅτι αἱ συνεπείᾳ τῆς κάμψεως τῶν ἐργασιῶν της γενόμεναι ἀπολύσεις ἀφεώρων «κατὰ τὸ πλεῖστον» μαθητευομένους βοηθοὺς τεχνιτῶν ἢ ἁπλοῦς τεχνίτας, ἐνῶ ὁ ἀναιρεσίβλητος ἦτο βοηθὸς ὑπεργοδηγοῦ (ἀρχιτεχνίτης), ἔνθεν δὲ εἰς τὸ ὅτι τὰ ὑπάρχοντα ἄλλα ἐπαγγελματικὰ σωματεῖα οὐδεμίαν δραστηριότητα εἶχον ἀναπτύξει μέχρι τῆς ἀπολύσεως τοῦ ἀναιρεσιβλήτου, δυναμένην νὰ προκαλέσῃ τὴν δυσφορίαν τῶν ἁρμοδίων ὀργάνων τῆς ἀναιρεσειούσης. Αἱ ἀνωτέρω ὅμως αἰτιολογίαι τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως ἐπὶ τοῦ ἀσκοῦντος οὐσιώδη ἐπιρροὴν εἰς τὴν ἔκβασιν τῆς δίκης ζητήματος τούτου εἶναι ὅλως ἀνεπαρκεῖς, μὴ δυνάμεναι νὰ στηρίξωσι τὴν κρίσιν της ὅτι ἕνεκα ἀποκλειστικῶς τῆς συνδικαλιστικῆς ταύτης δράσεως τοῦ ἀναιρεσιβλήτου προέβη ἡ ἀναιρεσείουσα εἰς τὴν ἀπόλυσιν αὐτοῦ, καθισταμένου ἐντεῦθεν ἀνεφίκτου τοῦ ἐλέγχου περὶ τῆς ὀρθῆς ἢ μὴ ἐφαρμογῆς τοῦ ἄρθρου 281 τοῦ Ἀστικοῦ Κώδικος. Καθ' ὅσον, ἀφοῦ οὗτος φέρεται ἁπλῶς ὡς εἷς τῶν ἡγηθέντων τῆς πρὸς ἵδρυσιν καθαρῶς ἐπαγγελματικοῦ σωματείου γενομένης ὡς ἄνω συγκεντρώσεως καὶ οὐχὶ ὡς ὁ μόνος πρωτοστατήσας πρὸς πραγματοποίησιν αὐτῆς, ἵνα κριθῇ, ἂν ἡ τοιαύτη ἀνάμιξίς του ἀπετέλεσε τὴν αἰτίαν τῆς καταγγελίας τῆς συμβάσεως ἐργασίας, ἔδει νὰ ἐβεβαιοῦτο ἐν τῇ ἀποφάσει, ἂν καὶ ἄλλοι, ἴσην ἢ μείζονα ἀναπτύξαντες ἐν τούτῳ δραστηριότητα, ὡς ἴδια οἱ ἐκλεγέντες κατὰ τὴν συγκέντρωσιν ὡς πρόεδρος καὶ ὡς γενικὸς γραμματεὺς τῆς προσωρινῆς διοικήσεως τοῦ σωματείου, περιελήφθησαν εἰς τοὺς ἀπολυθέντας, καθ' ὅσον, ἂν οὐδέτερος τούτων ἢ καὶ ἄλλος τις τῶν ἐχόντων τὴν πρωτοβουλίαν τῆς συγκεντρώσεως ἀπελύθη, δὲν δικαιολογεῖται τὸ εἰς ὃ ἀπέληξεν ἡ ἀπόφασις αὕτη συμπέρασμα ὅτι εἰς τὴν τοιαύτην δρᾶσιν του καὶ πρὸς ματαίωσιν τῆς ἱδρύσεως τοῦ νέου σωματείου ὠφείλετο ἡ καταγγελία μόνης τῆς ἀφορώσης τὸν ἀναιρεσίβλητον ἐργασιακῆς συμβάσεως. Ἐξ ἄλλου, ἀφοῦ ἐπίσης ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις δέχεται, ὅτι αἱ συνεπείᾳ τῆς μειώσεως τῶν ἐργασιῶν τῆς ἀναιρεσειούσης γενόμεναι ὑπὸ αὐτῆς ἀπολύσεις κατὰ τὸ πλεῖστον καὶ οὐχὶ ἀποκλειστικῶς ἀφεώρων βοηθοὺς τεχνιτῶν ἢ ἁπλοῦς τεχνίτας, ἐξ οὗ ἕπεται, ὅτι περιέλαβεν αὕτη εἰς τοὺς ἀπολυθέντας καὶ ἄλλους βοηθοὺς ὑπεργοδηγῶν, ἔδει νὰ κατονομασθῶσιν οὗτοι, ἐπὶ τῷ τέλει τῆς συγκρίσεως αὐτῶν, ἀπὸ ἀπόψεως ἱκανότητος καὶ λοιπῶν προσόντων, πρὸς τὸν ἀναιρεσίβλητον, ἄνευ τῆς ὁποίας συγκρίσεως ἡ κρίσις περὶ τοῦ ὅτι οὗτος, καίτοι ὑπερέχων τῶν λοιπῶν συναδέλφων του, ἀπελύθη λόγῳ τῆς συμπεσούσης κατὰ τὰς ἡμέρας ἐκείνας ἀναμίξεώς του εἰς συνδικαλιστικὴν κίνησιν, κατὰ καταχρηστικὴν ἄσκησιν τοῦ διευθυντικοῦ τῆς ἀναιρεσειούσης δικαιώματος, δὲν στηρίζεται εἰς συγκεκριμένα δεδομένα. Τέλος, δεδομένου ὅτι ὑπῆρχον ἤδη καὶ ἄλλα σωματεῖα τοῦ προσωπικοῦ τῆς ἀναιρεσειούσης, ὡς διὰ τῆς ἀποφάσεως γίνεται δεκτόν, ἔδει νὰ ἠτιολογεῖτο εἰδικώτερον, ἂν καὶ ἐκ τίνων στοιχείων προέκυπτεν, ὅτι τὸ μὴ εἰσέτι συνεστημένον νέον σωματεῖον ἔμελλε νὰ ἀναπτύξῃ δρᾶσιν διαφόρων τῶν λοιπῶν καὶ δὴ τοιαύτην ἱκανὴν νὰ προκαλέσῃ τὴν ἣν δὲν εἶχον ἐκεῖνα προκαλέσει δυσφορίαν τῶν ὀργάνων τῆς ἀναι-

ΣΥΜΒΑΣΕΙΣ ΩΡΙΣΜΕΝΟΥ ΧΡΟΝΟΥ ΠΡΟΣ ΚΑΤΑΣΤΡΑΤΗΓΗΣΙΝ ΝΟΜΟΥ 2112)1920

Έννοια μισθωτοῦ καὶ διαφοραὶ αὐτοῦ κατὰ τὴν ἐργατικὴν διαδικασίαν

Ἐκδίκασις κατὰ τὴν ἐργατικὴν διαδικασίαν ἀξιώσεων μισθωτῶν ἐπὶ σχέσει ἐξηρτημένης ἐργασίας καὶ ἂν ὁ πρὸς ὃν παρεσχέθη ἡ ἐργασία εἶναι Νομικὸν Πρόσωπον Δημοσίου Δικαίου, ὡς ὁ Ο. Δ. Ε. Π. — Διάκρισις σχέσεως δημοσίου ἀπὸ ἰδιωτικοῦ δικαίου. — Πρόσληψις ὑπὸ τοῦ Ο.Δ.Ε Π. τεχνικοῦ προσωπικοῦ.—Ἔννοια ἐξηρτημένης ἐργασίας. — Ἀνεφάρμοστον ἐπὶ τῶν προσλαμβανομένων ὑπὸ τοῦ Ο.Δ.Ε Π. ἐπὶ συμβάσει ἐργασίας ὡρισμένου χρόνου ἄρθρου 8 Νόμου 2112)1920.—Ἀπόδειξις κατὰ τὴν ἐργατικὴν διαδικασίαν.

Ἐπεκυρώθη ὑπὸ τῆς κατωτέρω ἀποφάσεως τοῦ Ἀρείου Πάγου ἡ ὑπ' ἀριθ. 6130)1964 ἀπόφασις τοῦ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν, ὡς ἐφετείου κατὰ τὴν ἐργατικὴν διαδικασίαν.

Δὲν δύναται νὰ τεθῇ ὑπὸ ἀμφισβήτησιν, ὅτι κατὰ τὴν ἐργατικὴν διαδικασίαν δὲν ἐκδικάζονται διαφοραὶ ἐκ σχέσεως τοῦ δημοσίου δικαίου, ἐνῷ, ἐξ ἄλλου, δύνανται καὶ τὰ Νομικὰ Πρόσωπα Δημοσίου Δικαίου καὶ αὐτὸ τὸ Δημόσιον νὰ συνάπτωσι συμβάσεις ἐργασίας, αἱ ὁποῖαι διέπονται ὑπὸ τοῦ Ἰδιωτικοῦ δικαίου καὶ συνεπῶς αἱ ἐξ αὐτῶν διαφοραὶ παραδεκτῶς ἐκδικάζονται κατὰ τὴν ἐργατικὴν διαδικασίαν (Α.Π. 191)1961, εἰσηγητὴς *Θ. Καμπέρης*, ΕΕΔ 10, 989, καὶ ἄλλαι).

Ἀναγκαίως οὕτως ἡ ἔρευνα περὶ τῆς φύσεως τῆς ἑκάστοτε συνιστωμένης σχέσεως ἵνα ἐξ αὐτοῦ καθορισθῇ τὸ ἁρμόδιον Δικαστήριον καὶ εἰς τὴν ἔρευναν ταύτην προβαίνει ἡ κατωτέρω ἀρεοπαγιτικὴ ἀπόφασις. (Ἴδετε περὶ τοῦ διαχωρισμοῦ τῆς σχέσεως τοῦ ἰδιωτικοῦ δικαίου ἀπὸ τῆς τοῦ Δημοσίου τὴν ἐνδιαφέρουσαν Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν 18468)1961, εἰσηγητὴς *Γ. Λαμπρόπουλος*, ΕΕΔ 21, 97, ἀναφερομένην εἰς πλουσίαν νομολογίαν τοῦ Ἀρείου Πάγου καὶ εἰς τὴν θεωρίαν, Σ.Ε. 103)1961, εἰσηγητὴς *Α. Σταυρόπουλος*, ΕΕΔ 20, 269, ἔνθα σημειώσεις μας, Σ.Ε. 335)1963, εἰσηγητὴς *Γ. Δ. Σπυρόπουλος*, ΕΕΔ 22, 428, *Μ. Στασινόπουλον*, Δημόσιοι Ὑπάλληλοι καὶ Μισθωτοί, Ἐργατικὸν Δίκαιον, ἔτος Ἰον, τεῦχος Γ' Δ', σελ. 345).

Ἐξ ἄλλου ἔχει ἤδη ἀποσαφηνισθῇ ὑπὸ τῆς θεωρίας καὶ νομολογίας ποία εἶναι ἡ ἔννοια τῆς ἐξηρτημένης ἐργασίας, ἥτοι πρέπει νὰ ὑφίσταται νομικὴ (προσωπικὴ) ἐξάρτησις τοῦ μισθωτοῦ ἀπὸ τοῦ ἐργοδότου, ἐκδηλουμένη ἐν τῷ δικαιώματι τοῦ ἐργοδότου νὰ ἀσκῇ ἐποπτείαν καὶ δίδῃ ὁδηγίας κλπ. (Ἴδετε Α.Π. 137)1963, εἰσηγητὴς *Α. Φλῶρος*, ΕΕΔ 21, 458, ἔνθα εἰς σημειώσεις μας καὶ λοιπαὶ παραπομπαὶ εἰς τὴν θεωρίαν καὶ νομολογίαν), καίτοι ὁ μισθωτὸς ἀναπτύσσει πρωτοβουλίαν λόγῳ τῶν εἰδικῶν γνώσεών του, ὡς δέχεται καὶ ἡ νεωτέρα αὕτη ἀπόφασις τοῦ Ἀρείου Πάγου, ἐν ἁρμονίᾳ πρὸς τὰ δεκτὰ γενόμενα καὶ δι' ἄλλων ἀποφάσεών του.

Προέκυψεν εἰς τὴν περίπτωσιν τῆς ἀρεοπαγιτικῆς ἀποφάσεως καὶ θέμα ἐφαρμογῆς τοῦ ἄρθρου 8 τοῦ νόμου 2112)1920 (περὶ τῆς ὁποίας ἴδετε Α.Π. 404)1968, εἰσηγητὴς *Στ. Σταυρόπουλος*, ΕΕΔ 32, 1051, ἔνθα εἰς σημειώσεις μας καὶ λοιπαὶ παραπομπαὶ εἰς νομολογίαν τοῦ Ἀρείου Πάγου).

Ἀρείου Πάγου 784)1964, Τμ. Β'

Προεδρεύων ὁ Ἀντιπρόεδρος κ. *Κ. Σαΐτης*
Εἰσηγητὴς ὁ Ἀρεοπαγίτης κ. *Μ. Σκευλίκη*
Δικηγόροι οἱ κ.κ. Ε. Περγαντῆς, Θ. Θεοδωρακόπουλος

Δύο ὑπόκεινται κατὰ τῆς αὐτῆς ἀποφάσεως αἰτήσεις ἀναιρέσεως, αἵτινες, ὡς συναφεῖς, δέον νὰ συνεκδικασθῶσιν.

Α') Ἐπὶ τῆς αἰτήσεως τοῦ Ο.Δ.Ε.Π.

Ἐκ τῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρου 1 τοῦ β. δ)γματος τῆς 1)4 Αὐγούστου 1920 «περὶ κωδικοποιήσεως τοῦ νόμου Γ'ΦΟΔ' περὶ ἐκδικάσεως τῶν μεταξὺ ἐργατῶν καὶ ἐργοδοτῶν διαφορῶν κλπ.», ὡς τοῦτο ἀντικατεστάθη διὰ τοῦ ἄρθρου 4 τοῦ ν. 765)1943 καὶ τοῦ ἄρθρου μόνου τοῦ ν. 1968)1944, συνδυαζομένης πρὸς τὴν τοῦ ἄρθρου 6 τοῦ ἐν λόγῳ 765)1943 νόμου, καθ' ἣν διὰ τοῦ ὅρου «μισθωτὸς» νοεῖται τὸ φυσικὸν πρόσωπον, τὸ παρέχον ἔναντι ἀμοιβῆς οἱασδήποτε φύσεως ἐξηρτημένην ἐργασίαν εἰς φυσικὸν ἢ νομικὸν πρόσωπον, σαφῶς προκύπτει, ὅτι εἰς τὴν τοῦ ὡς εἴρηται νόμου

ρεσειούσης. Κατὰ ταῦτα, διαπιστουμένης ἐκ τῆς ἀποφάσεως παραβάσεως, ἐμπιπτούσης εἰς τὸ ἄρθρον 807 § 19 τῆς Πολ. Δικονομίας, προστεθὲν διὰ τοῦ ἄρθρου 5 τοῦ νόμου 3810)1957, εἶναι αὕτη ἀναιρετέα κατὰ τὸν ὑπὸ τοῦ εἰσηγητοῦ αὐτεπαγγέλτως, κατὰ τὰ ἄρθρα 811 § 4 καὶ 826 § 1 ἐδάφ. 2 τῆς αὐτῆς Δικονομίας, ὡς ταῦτα ἀντικατεστάθησαν ὑπὸ τῶν ἄρθρων 7 καὶ 18 τοῦ προμνησθέντος νόμου, προτεινόμενον βάσιμον λόγον ἀναιρέσεως. Τῆς ὑποθέσεως δὲ χρηζούσης περαιτέρω διευκρινήσεως δέον ὅπως αὕτη παραπεμφθῇ, συμφώνως πρὸς τὸ ἄρθρον 834 § 1 τῆς Πολ. Δικονομίας, εἰς τὸ Γ' Τμῆμα πρὸς περαιτέρω συζήτησιν.

Γ)ΗΟΔ' είδικὴν διαδικασίαν ὑπάγεται πᾶσα ἀξίωσις τοῦ ἐκμισθωτοῦ, πηγάζουσα ἐξ ἰδιωτικοῦ δικαίου σχέσεως ἐξηρτημένης ἐργασίας καὶ ἂν ὁ πρὸς ὃν παρεσχέθη αὕτη εἶναι νομικὸν πρόσωπον δημοσίου δικαίου, ἀσκοῦν διοίκησιν κατὰ παραχώρησιν ὑπὸ τοῦ Κράτους, ὡς ὁ ἀναιρεσείων Ο.Δ.Ε.Π., μηδαμῶς ἐκ μόνης τῆς τοιαύτης ἰδιότητος τοῦ μισθωτοῦ τῶν ὑπηρεσιῶν παρεπομένου ὅτι πᾶσα ὑπ' αὐτοῦ συναπτομένη σύμβασις ἐργασίας ἀνήκει εἰς τὴν σφαῖραν τοῦ δημοσίου δικαίου. Ἰδιωτικοῦ δὲ καὶ οὐχὶ δημοσίου δικαίου συμβάσεις ἐργασίας ὑπόκεινται καὶ εἰς τὴν περὶ ἧς ἡ ὑπὸ κρίσιν ἀγωγὴ περίπτωσιν, ἀφοῦ, ὡς ἐν τῇ περὶ αὐτῆς ἐκθέσει τοῦ ἐπὶ τῶν ἐργατικῶν διαφορῶν ἐντεταλμένου Πρωτοδίκου Ἀθηνῶν ἱστορεῖται καὶ ὑπὸ τοῦ ἐκδόντος τὴν προσβαλλομένην ἀπόφασιν τοῦ δικαστηρίου, κατ' ἀνέλεγκτον ἐκτίμησιν τῶν ἀποδείξεων, ὡς προκύπτουν ἐξ αὐτῶν γίνεται δεκτόν, ἡ ἐξ ἧς πηγάζουσιν αἱ ἀξιώσεις τοῦ ἀναιρεσιβλήτου σύμβασις αὕτη συνήφθη μεταξὺ αὐτοῦ καὶ τοῦ ἀναιρεσείοντος διὰ τῆς ἐν ἰσοτιμίᾳ ἐκφράσεως τῆς βουλήσεως ἀμφοτέρων καὶ οὐχὶ διὰ μονομεροῦς προσλήψεως τούτου πράξεως τοῦ ἐν λόγῳ Ὀργανισμοῦ, κυριαρχικῶς ὑπὸ τῶν ἐκπροσωπούντων αὐτὸν ὀργάνων ἐπιχειρηθείσης, διὰ τὴν πλήρωσιν δὲ μόνον τῆς πρὸς ὁλοκλήρωσιν τοῦ διορισμοῦ του ἀπαιτουμένης, ὡς νομικῆς προϋποθέσεως, ἀποδοχῆς τούτου ὑπὸ τοῦ ἀναιρεσιβλήτου, εἰς αὐτὸν ἀνακοινωθείσης. Οὐδὲ προσδίδεται δημόσιος χαρακτὴρ εἰς τὴν συνδέουσαν τοὺς διαδίκους σχέσιν ἐργασίας ἐκ τοῦ ὅτι κατὰ τὴν ἐπιτρέπουσαν ἐξαιρετικῶς, πρὸς ἀντιμετώπισιν ἐκτάκτων οἰκοδομικῶν ἀναγκῶν, τὴν πρόσληψιν τοῦ ἀπαιτουμένου ἀριθμοῦ τεχνικῶν διάταξιν τοῦ ἄρθρου 7 § 3 τοῦ ν. 3432)1955, δυνάμει τῆς ὁποίας προσελήφθη ὁ ἀναιρεσίβλητος, ἀπαιτεῖται προηγουμένη ἔγκρισις τῶν Ὑπουργῶν Παιδείας καὶ Οἰκονομικῶν, διότι ἡ ἔγκρισις αὕτη, ἀποτελοῦσα ἐκδήλωσιν τῆς πρὸς ἐποπτείαν ἐξουσίας τῶν Ὑπουργῶν τούτων, δὲν ἀναφέρεται εἰς τὸν τύπον τῆς προσλήψεως, περὶ ἧς ἀντιθέτως ἡ ἰδία διάταξις εἰδικῶς προβλέπει, ὁρίζουσα ὅτι αὕτη γίνεται ἐπὶ συμβάσει ὡρισμένης χρονικῆς διαρκείας, οὐχὶ μείζονος τοῦ ἑξαμήνου, καταρτιζομένη μεταξὺ τοῦ Ο.Δ.Ε.Π. καὶ τοῦ προσλαμβανομένου καὶ οὐχὶ κατὰ τὰς ἀναφερομένας εἰς τὸ καταλαμβάνον ὀργανικὰς θέσεις προσωπικὸν διατάξεις τοῦ ἄρθρου 5 § 4 τοῦ νόμου τούτου. Ὅθεν ὁ πρῶτος τῆς ἀναιρέσεως λόγος, καθ' ὃν ἔδει τὸ ἐκδὸν τὴν προσβαλλομένην ἀπόφασιν δικαστήριον νὰ κηρύξῃ ἑαυτὸ καὶ τὸν εἰς πρῶτον βαθμὸν κατὰ τὴν διαδικασίαν τοῦ προμνησθέντος ν. Γ)ΗΟΔ' δικάσαντα Πρωτοδίκην ἀναρμόδιον πρὸς ἐκδίκασιν τῆς προκειμένης διαφορᾶς καὶ νὰ παραπέμψῃ ταύτην εἰς τὸ κατὰ τὴν τακτικὴν διαδικασίαν ἁρμόδιον δικαστήριον, εἶναι ἀπορριπτέος ὡς ἀβάσιμος.

Ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τῆς πέμπτης αἰτιολογίας τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως, τὸ ὡς ἐφετεῖον δικάσαν Πρωτοδικεῖον, ἀνελέγκτως ἐκτιμήσαν τὰς ἀποδείξεις, ἐδέχθη, ὡς προκύψαν ἐξ αὐτῶν, ὅτι ὁ ἀναιρεσίβλητος προσελήφθη ὑπὸ τοῦ ἀναιρεσείοντος δυνάμει συμβάσεως ἐξηρτημένης ἐργασίας του ὡς ἐργοδηγός, συνισταμένης εἰδικώτερον τῆς ἐργασίας του εἰς τὴν παρακολούθησιν τῆς μίξεως τῶν σκυροδεμάτων, τὴν παραλαβὴν τῶν ὑλικῶν, τὴν ἐπιμέτρησιν ἐμφανῶν καὶ ἀφανῶν ἐργασιῶν καὶ ἀντιπροσώπευσιν τοῦ μηχανικοῦ εἰς τὴν ἐφαρμογὴν τῶν σχεδίων. Ὑπὸ τὰ πραγματικὰ ταῦτα περιστατικὰ ἡ παρεχομένη ὑπὸ τοῦ ἀναιρεσιβλήτου ἐργασία ἦτο ἐξηρτημένη, κατὰ τὴν ἔννοιαν τοῦ ἄρθρου 6 τοῦ νόμου 765)1943, καθ' ἣν ἐξάρτησις ὁρίσταται καὶ ὅταν ὁ μισθωτός, λόγῳ τῶν τεχνικῶν του γνώσεων, δι' ἃς εἰδικῶς προσελήφθη, ἀναπτύσσει πρωτοβουλίαν ἐν τῇ ἐκτελέσει τῆς ἐργασίας τῆς εἰδικότητός του. Ὅθεν καὶ ὁ δεύτερος τῆς ἀναιρέσεως λόγος, καθ' ὃν, κατὰ παράβασιν τῆς διατάξεως ταύτης καὶ τῆς τοῦ ἄρθρου 1 τοῦ προμνησθέντος Γ)ΗΟΔ' νόμου, ἀπέρριψεν ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις τὴν περὶ ἀναρμοδιότητος καθ' ὅλην ἔνστασιν τοῦ ἀναιρεσείοντος, εἶναι ἀπορριπτέος ὡς ἀβάσιμος.

Β) Ἐπὶ τῆς αἰτήσεως τοῦ Ν.Π.

Ὁρίζων τὸ ἄρθρον 7 § 3 τοῦ νόμου 3432)1955 ὅτι, πρὸς ἀντιμετώπισιν ἐκτάκτων οἰκοδομικῶν ἀναγκῶν, τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον τοῦ ἀναιρεσιβλήτου Ο.Δ.Ε.Π. δικαιοῦται νὰ προσλαμβάνῃ τὸν ἀπαιτούμενον ἀριθμὸν τεχνικῶν ἐπὶ συμβάσει ὡρισμένης χρονικῆς διαρκείας, οὐχὶ μείζονος τοῦ ἑξαμήνου, καταρτιζομένης μεταξὺ αὐτοῦ καὶ τοῦ προσλαμβανομένου, μετὰ προηγουμένην ἔγκρισιν τῶν Ὑπουργῶν Παιδείας καὶ Οἰκονομικῶν, σαφῆ ἔχει τὴν

ἔννοιαν, ὅτι δὲν εἶναι ἐπιτρεπτὴ ἡ πρόσληψις τοῦ ἐκτάκτου τούτου προσωπικοῦ ἐπὶ συμβάσει ἀορίστου χρόνου, καθ' ὅσον σκοπὸς τῆς διατάξεως ταύτης, ἐφαρμογὴν ἐχούσης καὶ ἐὰν μακρὰ προβλέπεται ἡ διάρκεια τοῦ ἐκτελουμένου συγκεκριμένου οἰκοδομικοῦ ἔργου, δὲν εἶναι ἁπλῶς ἡ ἀποφυγὴ τῆς πέραν τοῦ πρὸς ἐκτέλεσιν αὐτοῦ ἀπαιτουμένου χρόνου δεσμεύσεως τοῦ Ὀργανισμοῦ, οἷον ἐνδεχόμενον καὶ ἄνευ τῆς εἰδικῆς ταύτης διατάξεως ἀπεκλείετο λόγῳ τῆς ἐκ τῆς φύσεως καὶ τοῦ σκοποῦ της καὶ εἰς τὸ ἔργον τοῦτο ἀναφερομένης συμβάσεως ἐργασίας, παρεπομένης, κατὰ τὸ ἄρθρον 689 § 2 τοῦ Ἀστικοῦ Κώδικος, ὡρισμένης χρονικῆς διαρκείας αὐτῆς, ἀλλ' ὁ περιορισμὸς εἰς ἓξ τὸ πολὺ μῆνας, δι' ὃ χρονικὸν διάστημα δίδεται καὶ ἡ ἔγκρισις τοῦ χρόνου τῆς δεσμεύσεώς του, οὐσιαστικῆς ἀκύρου τῆς διὰ μακρότερον ἢ καὶ διὰ μὴ δεδομένον ἐκ προοιμίου χρόνον, καθὼς καὶ τῆς ἄνευ τῆς ἀπαιτουμένης τοιαύτης ἐγκρίσεως συναπτομένης συμβάσεως ἐργασίας. Ἐπομένως δὲν ἔχει ἐπὶ τῶν δυνάμει τῆς προμνησθείσης διατάξεως ἀλληλοδιαδόχως συναφθεισῶν, ὡς ἐν προκειμένῳ τίθεται, μεταξὺ τῶν διαδίκων ἑξαμήνου χρονικῆς διαρκείας συμβάσεων ἐργασίας ἐφαρμογὴν ἡ διάταξις τοῦ ἄρθρου 8 τοῦ νόμου 2112)1920, ὡς τοῦτο αὐθεντικῶς ἡρμηνεύθη διὰ τοῦ ἄρθρου 11 § 1 τοῦ ν. 547)1937, κατ' οὐδεμίαν περίπτωσιν δυναμένης νὰ θεωρηθῇ τῆς νόμῳ ἐπιβαλλομένης συνάψεως αὐτῶν δι' ὡρισμένον χρόνον ὡς ἀποσκοπούσης εἰς καταστρατήγησιν τῶν περὶ καταγγελίας τῆς συμβάσεως διατάξεων τοῦ ἐν λόγῳ νόμου. Ὅθεν, κρῖναν τὸ ὡς ἐφετεῖον δικάσαν Πρωτοδικεῖον, ὅτι ἡ τριμήνου χρονικῆς διαρκείας τελευταία τῶν συμβάσεων τούτων, μὴ ἀποτελοῦσα συνέχειαν τῆς ἀρχικῆς δι' ἓξ μῆνας συναφθείσης καὶ ἀλλεπαλλήλως ἔκτοτε, δι' ἴσον ἑκάστοτε χρόνον, πρὸς καταστρατήγησιν τῶν περὶ ὑποχρεωτικῆς καταγγελίας διατάξεων, παραταθείσης τοιαύτης, ἔπαυσεν αὐτοδικαίως λήξαντος τοῦ χρόνου, δι' ὃν συνωμολογήθη αὐτή, μὴ ἐχουσῶν ἐπ' αὐτῆς ἐφαρμογὴν τῶν περὶ ἀκυρότητος τῆς καταγγελίας διατάξεων τοῦ ἄρθρου 5 § 3 τοῦ νόμου 3198, ἐφ' ὧν ἐθεμελιοῦτο τὸ κύριον τῆς ἀγωγῆς τοῦ ἀναιρεσείοντος αἴτημα περὶ πληρωμῆς αὐτῷ μισθῶν ὑπερημερίας μετὰ τὴν λῆξιν τοῦ χρόνου τῆς συμβάσεως καὶ ἀκολούθως ἀπορρίψαν, κατὰ μεταρρύθμισιν τῆς ἄλλως ἀποφηναμένης πρωτοδίκου ἀποφάσεως, τὴν ἐκ λόγῳ ἀγωγὴν κατὰ τὴν βάσιν της ταύτην καὶ τὴν ἐπίσης ἀορίστου χρόνου σύμβασιν προϋποτιθεμένην ἐπικουρικὴν τοιαύτην περὶ πληρωμῆς τῆς λόγῳ τῆς καταγγελίας αὐτῆς ὀφειλομένης κατὰ νόμον ἀποζημιώσεως, ὀρθῶς τὰς διαληφθείσας διατάξεις κατὰς τῶν ἄρθρων 669 § 1 καὶ 656 τοῦ Ἀστικοῦ Κώδικος ἡρμήνευσε καὶ ἐφήρμοσε καὶ ὁ περὶ τοῦ ἀντιθέτου πρῶτος λόγος ἀναιρέσεως εἶναι ἀπορριπτέος ὡς ἀβάσιμος.

Ὡς ἐκ τῆς πέμπτης καὶ τῆς ἑβδόμης τῶν αἰτιολογιῶν τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως δείκνυται, ἐδέχθη τὸ ἐκδὸν ταύτην δικαστήριον, κατ' ἀνέλεγκτον ἐκτίμησιν τῶν ἀποδείξεων, ὡς ἀποχρώντως ἐξ αὐτῶν βεβαιωθέν, ὅτι μετὰ τὴν λῆξιν τῆς προτελευταίας ἑξαμήνου χρονικῆς διαρκείας συμβάσεως ἐργασίας (31.12.1962) παρετάθη αὐτῇ δυνάμει τῆς ὑπ' ἀριθ. 1)1963 ἀποφάσεως τοῦ Κεντρικοῦ Συμβουλίου τοῦ ἀναιρεσιβλήτου Ὀργανισμοῦ, ἐγκριθείσης κατὰ νόμον, ἐπὶ ἓν εἰσέτι τρίμηνον, ἤτοι μέχρι τῆς 31.3.1963, ἐν ὄψει τῆς ἐπικειμένης ἐντὸς τῆς προθεσμίας ταύτης ἀποπερατώσεως τῶν ἐργασιῶν τῆς οἰκοδομῆς, ἀποδεχθέντος σιωπηρῶς τοῦ ἀναιρεσείοντος τὴν τοιαύτην παράβασιν, καταρτισθείσης οὕτω νέας τριμήνου χρονικῆς διαρκείας συμβάσεως, ἥτις καὶ ἐλύθη ὁριστικῶς τὴν 31.3.1963, μὴ παραταθεῖσα μετὰ τὴν λῆξιν αὐτῆς. Ἐπομένως ἔλαβε τὸ δικαστήριον τῆς οὐσίας ὑπ' ὄψιν τὸν ἰσχυρισμὸν τοῦ ἀναιρεσείοντος, ὅτι μετὰ τὴν 31.3.1963 συνέχισεν οὗτος παρέχων τὰς ὑπηρεσίας του εἰς τὸν ἀναιρεσίβλητον, δυνάμει τῆς σιωπηρῶς δι' ἀόριστον χρόνον κατὰ τὸ ἄρθρον 671 τοῦ Ἀστικοῦ Κώδικος ἀνανεωθείσης συμβάσεως ταύτης καὶ ἀπέκρουσεν αὐτόν, δεχθὲν ὅτι δὲν διετέλεσεν οὗτος κατὰ χρονικόν τι διάστημα μετὰ τὴν λῆξιν τῆς ὡρισμένου χρόνου συμβάσεως ἐν σχέσει ἐργασίας ἁπλῶς μετὰ τοῦ ἀναιρεσιβλήτου. Ὅθεν ὁ δεύτερος λόγος ἀναιρέσεως εἶναι ἀπορριπτέος, ὡς ἐπὶ ἀναληθοῦς προεχόντως ἐρειδόμενος προϋποθέσεως.

Ἐκ τοῦ συνδυασμοῦ τῶν ἄρθρων 5, 11, 12 καὶ 20 τοῦ κωδικοποιηθέντος ν. ΓΨΟΔ' σαφῶς συνάγεται, ὅτι κατὰ τὴν διαδικασίαν τοῦ νόμου τούτου, καθ' ἣν ὁ δικάζων πρὸς σχηματισμὸν τῆς κρίσεως αὐτοῦ ἐκτι-

ΚΑΤΑΓΓΕΛΙΑ ΣΥΜΒΑΣΕΩΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ ΚΑΤΑ ΤΟΝ ΝΟΜΟΝ 3198)1955

Περίπτωσις ὑπαλλήλου συμβολαιογραφείου καὶ ἀποδοχαὶ αὐτοῦ, ἄδεια κλπ.

Ὅροι ἐγκύρου καταγγελίας συμβάσεως ἐργασίας κατὰ Νόμον 3198)1955. — Ἀκυρότης ἀπολύσεως, μὴ τηρηθέντων τούτων, ὑπερημερία ἐργοδότου καὶ δρασις αὐτῆς. — Δυνατὴ ἡ προειδοποίησις ἰδιωτικῶν ὑπαλλήλων δι' ἀπόλυσιν κατὰ νόμον 3198)1955. — Ἄρνησις συνεχίσεως τῆς ἐργασίας μετὰ πρόσκλησιν ὑπὸ ἐργοδότου καὶ συνέπειαι. — Νόμιμος μισθὸς ὑπαλλήλων συμβολαιογραφείων. — Νόμιμον ὡράριον ἐργασίας. — Ἀποζημίωσις διὰ παρανόμους ὑπερωρίας. — Ἀποζημίωσις διὰ μὴ χορηγηθεῖσαν ἄδειαν κατ' Α.Ν. 539)1945.

Περίπτωσις τῆς κατωτέρω δικαστικῆς ἀποφάσεως ὑπῆρξε καταγγελία συμβάσεως ἐργασίας ὑπαλλήλου συμβολαιογραφείου, ἡ ὁποία, ἀδιαφόρως ἂν οἱ συμβολαιογράφοι εἶναι ἅμα καὶ δημόσιοι ὑπάλληλοι (ἄρθρον 19 ἀ.ν. 356)1936, ἄρθρον 1 § 5 ν.δ. 652)1948, γνωμοδότησις Νομικοῦ Συμβουλίου Κράτους 1275)1957, ΕΕΔ 17, 104), εἶναι καὶ αὐτὴ ἰδιωτικὴ ὑπάλληλος (πρβλ. Α.Π. 116)1932, Θέμ. ΜΓ' 671 διὰ τὴν ὁμοίαν περίπτωσιν τῶν δικηγορικῶν Γραφείων) καὶ ὑπάγεται εἰς τὰς περὶ ἰδιωτικῶν ὑπαλλήλων διατάξεις τοῦ Ἐργατικοῦ Δικαίου, καθοριζομένου τοῦ κατωτάτου ὁρίου μισθοῦ ἤδη εἰδικῶς διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 24)1963 ἀποφάσεως τοῦ Δ.Δ.Δ.Δ. Ἀθηνῶν (ΕΕΔ 22, 1165) (περὶ τῆς ὁποίας ἴδετε σημειώσεις μας ἐν ΕΕΔ 22, 1211).

Οἱ ὑπάλληλοι οὗτοι ὑπάγονται ἐπίσης ὡς πρὸς τὰς ὥρας ἐργασίας εἰς τὸ ὡράριον τῶν Γραφείων ἐν γένει τοῦ ἄρθρου 18 τοῦ π.δ. 8.4.1933 «περὶ χρονικῶν ὁρίων ἐργασίας εἰς τὰ καταστήματα κλπ.» (*Γ. Τρίμη - Σ. Κλαδᾶ*, Ἐργατικὸς Κῶδιξ, σελ. 118), ἤτοι τὰς ὀκτὼ (8) ὥρας ἡμερησίως, ὡς δέχεται καὶ ἡ κατωτέρω δικαστικὴ ἀπόφασις, ἐφαρμόζουσα τὸ ἄρθρον 8 τοῦ ν.δ. 4059)1960 (ΕΕΔ 18, 1271) διὰ τὰς ἀποζημιώσεις ἐκ παροχῆς ἐργασίας παρανόμως ὑπὲρ τὰς νομίμους ὥρας.

Τὸ γενικώτερον ἐνδιαφέρον τῆς ἀποφάσεως αὐτῆς εἶναι εἰς τὴν ἑρμηνείαν τοῦ γενικοῦ νόμου 3198)1955 περὶ καταγγελίας τῆς σχέσεως ἐργασίας (ΕΕΔ 23,64 ἐπ., ἔνθα κωδικοποίησις τῶν ἰσχυουσῶν διατάξεων).

Συνέβη εἰς τὴν περίπτωσιν νὰ γίνῃ καταγγελία σχέσεως ἐργασίας τῆς ὑπαλλήλου τοῦ συμβολαιογραφείου ἄνευ τηρήσεως τῶν διατυπώσεων τοῦ νόμου 3198)1955 καὶ συνεπῶς ἀκύρως (ἄρθρον 5 § 3) τὴν 1.7.1964 καὶ τὴν 11.7.1964 ὁ ἐργοδότης προσεκάλεσε τὴν ὑπάλληλόν του νὰ ἐπαναλάβῃ τὴν ἐργασίαν της, προειδοποιήσας ἅμα αὐτήν, ὅτι μετὰ παρέλευσιν δύο μηνῶν (ὅση εἰς τὴν περίπτωσιν ἡ προθεσμία προειδοποιήσεως τοῦ νόμου 2112)1920, ὡς ἐτροποποιήθη ὑπὸ τοῦ νόμου 4558)1930) λύεται ἡ σύμβασις. Ἡ ὑπάλληλος ὅμως δὲν ἀπεδέχθη τὴν συνέχισιν τῆς ἐργασίας της.

Κατὰ τὰ ἐν τῇ θεωρίᾳ καὶ νομολογίᾳ δεκτὰ γενόμενα (*Ι. Καποδίστριος*, ἐν Ἑρμ.ΑΚ 416 - 454, ἀριθ. 41, *Κ. Καυκᾶς*, Ἐνοχ. Δίκαιον, σελ. 529, *Χ. Ἀγαλλόπουλος*, Ἐργατ. Δίκαιον, σελ. 296 - 297, Α.Π. 659)1952, εἰσηγητὴς *Στ. Μαυρομιχάλης*, ΕΕΔ 12, 67), ἡ ἀνάκλησις τῆς καταγγελίας συμβάσεως ἐργασίας, ἀφ' ἧς περιέλθῃ εἰς τὸ πρόσωπον τοῦ πρὸς ὃν ἡ καταγγελία, δὲν εἶναι δυνατή, εἰ μὴ τῇ συναινέσει αὐτοῦ, ἐνῷ, ἐξ ἄλλου, ἐπὶ ἀκύρου ἀπολύσεως, οὔσης σχετικῆς τῆς ἀκυρότητος καὶ δεκτικῆς οὕτω παραιτήσεως τοῦ μισθωτοῦ ἀπὸ ταύτης (Πρωτοδικείου Θεσσαλονίκης 371)1963 εἰσηγητὴς *Στ. Διαμαντάκος*, ΕΕΔ 22, 339, 343), δικαιοῦται ὁ μισθωτὸς νὰ ἀποδεχθῇ τὴν ἀπόλυσιν ὡς ἔγκυρον καὶ νὰ περιορισθῇ εἰς τὴν ἀποζημίωσιν τοῦ νόμου 2112)1920.

Ἡ ὑπάλληλος, ἐν προκειμένῳ, δὲν προέβη εἰς τοιαύτην πρὸς τὸν ἐργοδότην δήλωσιν, ἀλλ' ἠρνήθη ἁπλῶς τὴν συνέχισιν τῆς ἐργασίας, καὶ οὕτως, ὡς δέχεται ἡ ἐν λόγῳ δικαστικὴ ἀπόφασις, ἦλθε ἡ ὑπερημερία τοῦ ἐργοδότου περὶ τὴν ἀποδοχὴν τῶν ὑπηρεσιῶν της ἐξ ἀκύρου ἀπολύσεως ἀπὸ τῆς δηλώσεως τοῦ ἐργοδότου, ὅτι ἀποδέχεται τὴν προσφορὰν τῶν ὑπηρεσιῶν της καὶ βεβαίως δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ εὐδοκιμήσῃ ἡ περὶ μισθῶν ἐξ ὑπερημερίας τοῦ ἐργοδότου ἀγωγή της, διὰ τῆς ὁποίας ἐνέμεινεν αὐτὴ εἰς τὴν ἀκυρότητα τῆς καταγγελίας.

Πρωτοδίκου Ἀθηνῶν 8060)1964

Διαδικασία ἐργατικῶν διαφορῶν

Πρωτοδίκης ὁ κ. *Δ. Ματσώτας*

Δικηγόροι οἱ κ.κ. Ι. Καλβοῦνης, Α. Ἀθανασίου

Διὰ τῆς ὑπὸ κρίσιν ἀγωγῆς ἡ ἐνάγουσα, ἐπι-

μᾶ ἐλευθέρως τὰ προαποδεικτικῶς προσαγόμενα ὑπὸ τῶν διαδίκων ἀποδεικτικὰ ἐν γένει στοιχεῖα, δὲν ἀπαιτεῖται ἡ τήρησις τῶν κοινῶν περὶ ἀποδείξεως ὁρισμῶν τῆς Πολ. Δικονομίας. Ὅθεν ὁ τρίτος λόγος ἀναιρέσεως, καθ' ὃν τὸ δικαστήριον ἐδέχθη πράγματα ὡς ἀληθῆ ἄνευ ἀποδείξεως, εἶναι ἀπορριπτέος ὡς ἀβάσιμος.

Λόγῳ τῆς ἐν μέρει ἥττης ἀμφοτέρων τῶν διαδίκων δέον νὰ συμψηφισθῇ, συμφώνως πρὸς τὸ ἄρθρον 211 § 3 τῆς Πολ. Δικονομίας, ἡ δικαστικὴ δαπάνη τῆς προκειμένης δίκης ἐν ὅλῳ.

καλουμένη ὅτι εἰργάσθη εἰς τὸ συμβολαιογραφεῖον τοῦ ἐναγομένου ἀπὸ τοῦ μηνὸς Μαρτίου 1961 (πρὸ δὲ αὐτοῦ εἰς τὸ τοιοῦτον τοῦ πατρός του μέχρι τοῦ κατὰ μῆνα Μάρτιον 1961 ἐπισυμβάντος θανάτου του) ἐπὶ συμβάσει ἐργασίας ἀορίστου χρόνου, ὡς ὑπάλληλος, μέχρι τῆς 1.7.1964, καθ' ἣν ἀπελύθη ἀκύρως, αἰτεῖται τὴν ἐπιδίκασιν α) τῶν ἐπὶ τῇ ἀκύρῳ ἀπολύσει της ἀποδοχῶν ὑπερημερίας διὰ τὸ ἐν αὐτῇ χρονικὸν διάστημα, β) ἀποζημιώσεως διὰ παρασχεθεῖσαν παράνομον ὑπερωριακὴν ἐργασίαν καὶ προσαυξήσεως 75 ο/ο, γ) διαφορῶν ἀποδοχῶν, ὡς καὶ καθυστερουμένων τοιούτων, δ) ἀποζημιώσεως διὰ μὴ χορηγηθεῖσαν ἄδειαν κατὰ τὰ ἔτη 1963 καὶ 1964. Οὕτως ἐχούσα ἡ ἀγωγὴ αὕτη ἀρμοδίως εἰσάγεται ἐνώπιον ἡμῶν κατὰ τὴν παροῦσαν διαδικασίαν τοῦ νόμου ΓΨΟΔ', ὡς ἰσχύει, καὶ ἐξεταστέα ἀποβαίνει ὡς πρὸς τὸ νόμῳ καὶ οὐσίᾳ βάσιμον αὐτῆς.

Ἐβεβαιώθησαν τὰ ἀκόλουθα: Ἡ ἐνάγουσα εἶχε προσληφθῆ ἀρχικῶς κατὰ μῆνα Ὀκτώβριον 1955 ὑπὸ τοῦ πατρὸς τοῦ ἐναγομένου συμβολαιογράφου, διὰ συμβάσεως ἐργασίας ἀορίστου χρόνου, ὡς δακτυλογράφος τοῦ ἐνταῦθα συμβολαιογραφείου του καὶ εἰργάσθη παρ' αὐτῷ μέχρι τοῦ θανάτου τ.του, ἐπισυμβάντος κατὰ μῆνα Μάρτιον 1961. Μετὰ ταῦτα, διορισθέντος μετὰ δίμηνον περίπου ὡς συμβολαιογράφου τοῦ ἐναγομένου, ἡ ἐνάγουσα προσελήφθη ὑπὸ τοῦ τελευταίου τούτου διὰ νέας συμβάσεως ἐργασίας ἀορίστου χρόνου καὶ προσέφερεν ἔκτοτε τὰς ὑπηρεσίας της παρ' αὐτῷ, ὡς δακτυλογράφος καὶ βοηθός του, μέχρι τῆς 1.7.1964, ὅτε ἀπελύθη ἀκύρως, ἤτοι ἄνευ τῶν ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 5 § 3 τοῦ νόμου 3198) 1955 προβλεπομένων διατυπώσεων. Μετὰ πάροδον ὀλίγων ἡμερῶν, ἤτοι τὴν 11.7.1964, ὁ ἐναγόμενος διὰ τῆς ἐπικαλουμένης καὶ προσαγομένης ἐξωδίκου προσκλήσεώς του, κοινοποιηθείσης αὐθημερὸν τῇ ἐναγούσῃ, κατὰ τὴν ὑπ' αὐτῆς ἐπισημείωσιν τοῦ ἐπιδόσαντος δικαστικοῦ κλητῆρος, ἐδήλωσεν αὐτῇ, ὅτι ἀποδέχεται τὰς ὑπηρεσίας της, ὡς καὶ πρότερον, προειδοποιήσας συνάμα ταύτην διὰ τῆς αὐτῆς προσκλήσεως, ὅτι μετὰ δίμηνον θέλει θεωρήσει λελυμένην τὴν ἐργασιακὴν σύμβασιν. Ἡ ἐνάγουσα ὅμως, θεωροῦσα ἀπαράδεκτον τὴν ἐν τῇ προσκλήσει διαλαμβανομένην ὡς ἀνωτέρω προμήνυσιν τοῦ ἐναγομένου περὶ ἀπολύσεώς της, ἠρνήθη νὰ ἐπαναλάβῃ ὑπὸ τοὺς ὅρους αὐτοὺς τὴν ἐργασίαν της (ἴδε ἀπὸ 13.11.1964 ἐξώδικον ἀπάντησιν ταύτης, κοινοποιηθεῖσαν αὐθημερὸν τῷ ἐναγομένῳ κατὰ τὸ προσαγόμενον ὑπ' ἀριθ. 6442)13.7.1964 ἐπιδοτήριον τοῦ δικαστικοῦ κλητῆρος Δ.Λ.).

Ἡ καταγγελία τῆς συμβάσεως ἐργασίας ἄνευ τηρήσεως τῶν ἐν ἄρθρῳ 5 § 1 τοῦ ν. 3198)1955 «περὶ τροποποιήσεως καὶ συμπληρώσεως τῶν περὶ καταγγελίας τῆς σχέσεως ἐργασίας διατάξεων» διατυπώσεων εἶναι, κατὰ τὸ ἄρθρον τοῦτο, ἄκυρος. Ὡς ἐκ τούτου ἡ σύμβασις ἐργασίας θεωρεῖται συνεχιζομένη, ὁ δὲ ἀκύρως καταγγείλας ταύτην ἐργοδότης καθίσταται ὑπερήμερος περὶ τὴν ἀποδοχὴν τῶν ὑπηρεσιῶν τοῦ μισθωτοῦ κατὰ τὰ ἄρθρα 349 καὶ 350 Α.Κ., ὑποχρεούμενος ἐντεῦθεν, κατὰ τὸ ἄρθρον 656 αὐτοῦ, εἰς πληρωμὴν τοῦ μισθοῦ. Ἡ τοιαύτη δὲ τοῦ ἐργοδότου ὑποχρέωσις παύει, ἐὰν ἐπέλθῃ ἄρσις τῆς ὑπερημερίας του κατὰ νόμιμόν τινα τρόπον, τουτέστιν εἴτε διὰ συμφωνίας τῶν μερῶν, εἴτε δι' ἀποσβέσεως τῆς ἐνοχῆς κατὰ τὰ ἄρθρα 416 καὶ ἑπ. τοῦ Α.Κ., εἴτε διὰ δηλώσεως τοῦ ἐργοδότου ὅτι ἀποδέχεται τὰς ὑπηρεσίας τοῦ μισθωτοῦ, μὴ ὄντος ἀπαραιτήτου εἰς τὴν τελευταίαν ταύτην περίπτωσιν, ὅπως ἡ δήλωσίς του αὐτὴ συνοδεύηται καὶ διὰ προσφορᾶς αὐτοῦ πρὸς ἐκπλήρωσιν τῶν ἐκ τῆς ὑπερημερίας γεννηθεισῶν ὑποχρεώσεών του (Α.Π. 618)1963, Ὁλομελείας, ΕΕΔ 22, 1458). Ἐξ ἄλλου ὁ νόμος 3198)1955 διετήρησε (ἄρθρον 4 αὐτοῦ) τὴν τακτικὴν (μετὰ προειδοποίησιν τοῦ νόμου 2112)1920, ὡς ἐτροποποιήθη ὑπὸ τοῦ νόμου 4558) 1930) καταγγελίαν τῆς σχέσεως ἐργασίας, προκειμένου περὶ ἰδιωτικῶν ὑπαλλήλων. Τοῦτο σημαίνει, ὅτι ὁ ἐργοδότης, ἀντὶ νὰ προβῇ εἰς ἄμεσον ἀπόλυσιν τοῦ ἰδιωτικοῦ ὑπαλλήλου (ἀτακτος καταγγελία), ὁπότε ὑποχρεοῦται εἰς καταβολὴν ἀκεραίας τῆς ἀποζημιώσεως τοῦ νόμου 2112)1920, δικαιοῦται νὰ καταγγείλῃ ἐγγράφως πάντοτε (ἄρθρου 5 § 3 νόμου 3198)1955) τὴν σύμβασιν, προειδοποιῶν τὸν ὑπάλληλον περὶ τῆς λύσεως αὐτῆς μετὰ τὴν παρέλευσιν τῆς ὑπὸ τοῦ ὡς ἄνω νόμου τασσομένης, ἀναλόγως τοῦ χρόνου ὑπηρεσίας τοῦ ὑπαλλήλου, προθεσμίας, ὁ ὁποῖος θὰ ὑπολογισθῇ ἀπὸ τῆς προσλήψεως αὐτοῦ μέχρι τῆς ἐπιδόσεως τοῦ ἐγγράφου τῆς καταγγελίας. Ἡ ὡς ἄνω γενομένη τακτικὴ καταγγελία συμβάσεως ἐργασίας προσδιορίζει ἁπλῶς τὸν χρόνον, κατὰ τὸν ὁποῖον θὰ λυθῇ ἡ σύμβασις, ἡ ὁποία διαρκεῖ, ὡς εἶχε πρὸ αὐτῆς, μέχρι πέρατος τοῦ χρόνου τῆς προειδοποιήσεως. Ὁ ἐργοδότης ὑποχρεοῦται (ἄρθρου 4 ν. 3198)1955) νὰ καταβάλῃ εἰς τὸν ἀπολυόμενον, ἅμα τῇ ἐκπνοῇ τῆς προθεσμίας προμηνύσεως, τὸ 1)2 τῆς προβλεπομένης ὑπὸ τοῦ ν. 2112)1920, ὡς ἐτροποποιήθη, ἀποζημιώσεως διὰ τὴν περίπτωσιν τῆς ἀπροειδοποιήτου καταγγελίας τῆς συμβάσεως ἐργασίας. Κατ' ἀκολουθίαν τούτων καὶ ἐν ὄψει τῶν βεβαιωθέντων ὡς ἄνω πραγματικῶν περιστατικῶν ὁ ἐναγόμενος, ἀπολύσας τὴν ἐνάγουσαν τὴν 1.7.1964 ἄνευ τηρήσεως τῶν διατυπώσεων τοῦ ἄρθρου 5 § 3 ν. 3198)1955, κατέστησεν ἑαυτὸν ὑπερήμερον ἔκτοτε μέχρι τῆς 11.7.1964, ὅτε διὰ τῆς ὡς εἴρηται νομοτύπου ἐγγράφου δηλώσεως του πρὸς τὴν ἐνάγουσαν περὶ ἀποδοχῆς τῶν ὑπηρεσιῶν ταύτης ἦρε τὴν ἐν λόγῳ ὑπερημερίαν του. Ἡ δὲ ἐν τῇ προμνησθείσῃ προσκλήσει του περιεχομένη προειδοποίησις αὐτοῦ περὶ λύσεως τῆς ἐργασιακῆς συμβάσεως μετὰ τὴν παρέλευσιν τῆς ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 1 § 8 τοῦ νόμου 2112 τασσομένης, ἐν ὄψει τοῦ χρόνου ὑπηρεσίας τῆς ἐναγούσης παρ' αὐτῷ (μὴ συνυπολογιζομένου καὶ τοῦ τοιούτου τῆς προϋπηρεσίας παρὰ τῷ πατρὶ τούτου), μὴ ὑπερβαίνοντος τὰ 4 ἔτη, προθεσμίας τῶν 2 μηνῶν, εἶναι νόμιμος, συμφώνως πρὸς τὰς διαληφθείσας διατάξεις, δοθέντος μάλιστα ὅτι οὕτως, ὡς προκύπτει ἐκ τοῦ ἐπικαλουμένου καὶ προσαγομένου ὑπ' ἀριθ. 20295 τῆς 31.7.1964 γραμματίου τοῦ ἐνταῦθα Ταμείου Παρακαταθηκῶν καὶ Δανείων, πρὸ τῆς ἐκπνοῆς τῆς ὡς ἄνω προθεσμίας τῆς προμηνύσεως, κατόπιν ἀρνήσεως, ὡς ἐβεβαιώθη, τῆς ἐναγούσης, παρακατέθεσεν ἐπ' ὀνόματι ταύτης δραχμὰς 2.700 εἰς ἐξόφλησιν τῆς ὑ-

φειλομένης ἐπὶ τῇ ἀπολύσει της μετὰ τὴν ἄνω προειδοποίησιν ἀποζημιώσεως καὶ ἐπομένως ἡ ἄρνησις τῆς ἐναγούσης ὅπως ἐπαναλάβῃ τὴν ἐργασίαν της, ἀδικαιολόγητος οὖσα, καταλύει τὴν ἄρσιν τῆς ὑπερημερίας τοῦ ἐναγομένου διὰ τὸν μετὰ τὴν ὡς ἄνω πρόσκλησιν χρόνον. Ὅθεν ἐπὶ τούτοις ἡ ἐνάγουσα δικαιοῦται ἀποδοχῶν ὑπερημερίας μόνον διὰ τὸ χρονικὸν διάστημα ἀπὸ 1.7.1964 μέχρι 11.7.1964, ἀνερχομένων εἰς 573 δραχμάς (1720 : 3 ἴσον 573), καθ' ὃ ποσὸν δέον νὰ γίνῃ ἐν μέρει δεκτὴ ἡ ἀγωγὴ ὡς πρὸς τὸ πρῶτον αἴτημα ταύτης.

Συμφώνως πρὸς τὰς ἀπὸ 30.8.1960 καὶ 1.6.1962 ἐθνικὰς γενικὰς συλλογικὰς συμβάσεις ἐργασίας περὶ τῶν κατωτάτων ὁρίων μηνιαίων μισθῶν τῶν ἰδιωτικῶν ὑπαλλήλων, αἱ τινες ἰσχύουν ἐν προκειμένῳ, διὰ τὸν καθορισμὸν τῶν νομίμων ἀποδοχῶν τῆς ἐναγούσης μέχρι τῆς 1.7.1963, ἀφ' ἧς ἤρξατο ἰσχύουσα ἡ ὑπ' ἀριθ. 24)1963 ἀπόφασις τοῦ Δ.Δ.Δ.Δ. Ἀθηνῶν, ὡς μὴ ὑφισταμένης μέχρι τότε συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας, ἀποφάσεως Διαιτησίας ἢ ἄλλης τινὸς πράξεως, αἱ δικαίως ρυθμιζούσης τὰς ἀποδοχὰς τοῦ προσωπικοῦ τῶν συμβολαιογραφείων, ὁ νόμιμος μισθὸς ταύτης ἀνήρχετο ἀπὸ τῆς κατὰ τὸ ἔτος 1961 προσλήψεώς της παρὰ τοῦ ἐναγομένου μέχρι 31.5.1962 εἰς δραχμὰς 1050 (κατ' ἀνώτατον ὅριον, ὡς ἐχούσης διετῆ ὑπηρεσίαν καὶ ἡλικίαν ἄνω τῶν 25 ἐτῶν), ἀπὸ 1.6.1962 μέχρι 30.6.1962 εἰς δραχμὰς 1150, ἀπὸ 1.7.1962 μέχρι 30.6.1963 εἰς δραχμὰς 1.150 αὐξ. 8ο)ο ἴσον 1.242 (ἤτοι ὁ βάσει τῆς ἀπὸ 1.6.1962 ἐθνικῆς γενικῆς συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας βασικὸς μισθὸς ἐκ δραχμῶν 1.150, προσηυξημένος δυνάμει τῆς παραγράφου 7 τῆς εἰρημένης ὑπ' ἀριθ. 24)1963 διαιτητικῆς ἀποφάσεως διὰ ποσοστοῦ 8ο'ο, ἤτοι συνολικῶς 1.242 (ἴδε ἔγγρ. τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας ὑπ' ἀριθ. 77535)1963, ἐν ΕΕΔ 23, 105), ἀπὸ 1.7.1963 μέχρι 30.10.1963 εἰς δραχμὰς 1.650 (ὡς ἐχούσης συνολικὴν ὑπηρεσίαν, συνυπολογιζομένης καὶ τῆς προϋπηρεσίας, 8 ἐτῶν) καὶ ἀπὸ 1.11.1963 καὶ ἐντεῦθεν εἰς δραχμὰς 1.720 (ὡς συμπληρώσασα 9 ἐτῶν ὑπηρεσίαν).

Ἐκ τῶν αὐτῶν ἀποδεικτικῶν στοιχείων ἐβεβαιώθη, ὅτι ἡ ἐνάγουσα κατὰ μὲν τὸ ἔτος 1961 καὶ ἀπὸ 1ης Ἰουνίου καὶ ἐφεξῆς εἰργάσθη πέραν τοῦ νομίμου 8ώρου (ἄρθρον 18 π. δ. 8.4.1932) ἐπὶ μίαν ὥραν ἡμερησίως, πραγματοποιήσασα ἐν συνόλῳ 175 ὥρας, ἐξ ὧν 60 ὥρας, καθ' ἃ διατείνεται, ἐπιτρεπτῶς, τὰς ὑπολοίπους δὲ 115 ἄνευ ἀδείας τῆς Ἀρχῆς, κατὰ τὰ ἑπόμενα δὲ ἔτη 1962, 1963 καὶ 1964 μέχρι τῆς ἀπολύσεώς της (1.7.1964) ἐπὶ 2 ὥρας ἡμερησίως κατὰ μέσον ὅρον, πραγματοποιήσασα κατὰ τὰ ἔτη 1962 καὶ 1963 ἀνὰ 600 ὥρας καὶ κατὰ τὸ ἔτος 1964 300 ὥρας, ἐξ ὧν, ὡς εἴρηται ἀνωτέρω, 60 ἐτησίως ἐπιτρεπτῶς, πέραν δὲ τῶν ὡρῶν τούτων ἄνευ ἀδείας τῆς ἁρμοδίας Ἀρχῆς. Κατὰ ταῦτα διὰ τὰς ὡς ἄνω 240 ὥρας (ἤτοι 60 δι' ἕκαστον) δικαιοῦται ἡ ἐνάγουσα κατὰ τὸ ἄρθρον 659 Α.Κ. ἐν συνδυασμῷ καὶ πρὸς τὸ ἄρθρον 8 § 1 τοῦ ν. δ)τος 4020)1959 καὶ ἄρθρον 18 π.δ. 8 Ἀπριλίου 1932 τοῦ καταβαλλομένου ὡρομισθίου της ἐκ δραχμῶν 6,7 καὶ 8, ἀναλογοῦντος ἀντιστοίχως εἰς τὸν καταβαλλόμενον μισθόν της ἐκ δραχμῶν 1.200, 1.400 καὶ 1.600, ὡς εἴρηται ἀνωτέρω, προσηυξημένον κατὰ 25 ο)ο, ὡς αἰτεῖται ἐν τῇ ἀγωγῇ, δραχμάς 2.025 (ἤτοι διὰ τὸ ἔτος 1961 ὥρας 60 Χ (6 Χ 0,25) 7,50 ἴσον 450 σὺν διὰ τὸ ἔτος 1962 ὥρας 60 Χ (6 Χ 0,25) 7,50 ἴσον 450 σὺν διὰ τὸ ἔτος 1963 ὥρας 60 Χ (7 Χ 0,25), 9,75 ἴσον 525 σὺν διὰ τὸ ἔτος 1964 ὥρας 60 Χ (8 Χ 0,25) 10 ἴσον 600). Διὰ τὰς ὑπολοίπους 1435 ὥρας δικαιοῦται κατὰ μὲν τὸ ἄρθρον 904 Α.Κ. δραχμὰς 9.201,75 (ἤτοι διὰ τὸ ἔτος 1961 καὶ διὰ 115 ὥρας Χ ὡρομ. 5,25 (νομίμου) ἴσον 603,75, διὰ τὸ ἔτος 1962 διὰ 225 ὥρας Χ ὡρομ. 5,25, διὰ 45 ὥρας ὡρομ. 5,75 καὶ διὰ 270 ὥρας Χ ὡρομ. 6 (ὅπερ ζητεῖ), δραχ. 3.114, διὰ τὸ ἔτος 1963 διὰ 270 ὥρας Χ ὡρομ. 6,20 (νομίμου) καὶ διὰ τὰς ὑπολοίπους 270 ὥρας Χ ὡρομ. 7 (ὅπερ ζητεῖ - νόμιμον - ἴσον 6,25 μέχρι 30.10.1963 καὶ 8,60 μέχρι 31.12.1963) δραχ. 3.564 καὶ διὰ τὸ ἔτος 1964 διὰ 240 ὥρας Χ ὡρομ. 8 (ὅπερ ζητεῖ ἐναντι νομίμου ἐκ δραχ. 8,60 δραχ. 1.920), καθ' ὃ ποσὸν ὁ ἐναγόμενος κατέστη ἀδικαιολογήτως πλουσιώτερος, ὡς ἀποφυγὼν τὴν εἰς ἕτερον καταβολήν, ἐχόντα τὰ αὐτὰ προσόντα καὶ παρέχοντα τὴν αὐτὴν ἐργασίαν πρὸς τὴν ὑπὸ τῆς ἐναγούσης παρασχεθεῖσαν, κατὰ δὲ τὸ ἄρθρον 8 § 2 τοῦ ν.δ. 4020)1959 προσαυξήσεως 75 ο)ο ἐκ δραχμῶν 7.220,50 (ἤτοι τῆς προσαυξήσεως ταύτης ὑπολογιζομένης ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ διὰ τῆς ἀγωγῆς αἰτουμένου ὡς καταβαλλομένου ὡρομισθίου ἐκ δραχμῶν 6, 7 καὶ 8, ἤτοι διὰ τὸ ἔτος 1961 διὰ 115 ὥρας Χ 4,50 (6 Χ 0,75) ἴσον δραχ. 515,50, διὰ τὸ ἔτος 1962 διὰ 540 ὥρας Χ 4,50 ἴσον δραχ. 2.430, διὰ τὸ ἔτος 1963 διὰ 540 ὥρας Χ 5,25 (7 Χ 0,75) ἴσον 2.835 καὶ διὰ τὸ ἔτος 1964 διὰ 240 ὥρας Χ 6 (8 Χ 0,75) ἴσον 1.440) καὶ ἐν συνόλῳ διὰ τὴν ἄνω αἰτίαν δραχμὰς 18.447,20, καθ' ὃ ποσὸν δέον νὰ γίνῃ ἐν μέρει δεκτὴ ἡ ἀγωγὴ ὡς πρὸς τὸ δεύτερον αἴτημα αὐτῆς.

Τέλος ἐβεβαιώθη, ὅτι ἡ ἐνάγουσα, καίτοι ἠτήσατο κατὰ τὸ λῆξαν ἔτος 1963 τὴν δικαιουμένην ἄδειαν ἀναψυχῆς, ὁ ἐναγόμενος ὑπαιτίως δὲν ἐχορήγησε ταύτην, ἀρκεσθεὶς εἰς τὴν καταβολὴν δραχμῶν 200 ἐναντι ἀποδοχῶν ἀδείας τοῦ ἐτους τούτου, τοῦθ' ὅπερ συνομολογεῖ ἄλλωστε καὶ ὁ ἴδιος. Συνεπῶς ἡ ἐνάγουσα, συμφώνως πρὸς τὸ ἄρθρον 3 τοῦ ν.δ. 3755)1957, δι' οὗ προσετέθη ἐδάφιον εἰς τὴν παράγραφον 1 τοῦ ἄρθρου 5 τοῦ ἀ.ν. 539)1945, δικαιοῦται τῶν ἀντιστοίχων ἀποδοχῶν τῶν ἡμερῶν ἀδείας, ηὐξημένων κατὰ 100 ο)ο.

ΔΗΜΟΣΙΟΝ

ΠΡΟΣΛΗΨΙΣ ΥΠΟ ΔΗΜΟΣΙΟΥ ΥΠΑΛΛΗΛΩΝ ΕΠΙ ΣΧΕΣΕΙ ΔΗΜΟΣΙΟΥ ΔΙΚΑΙΟΥ

Διάκρισις σχέσεως δημοσίου δικαίου άπὸ ἰδιωτικοῦ δικαίου

Πρόσληψις ἐκτάκτων ἡμερομισθίων ὑπαλλήλων ὑπὸ τοῦ Ὑπουργοῦ Δικαιοσύνης κατὰ Νόμον 3680)1957.—Σύνδεσις αὐτῶν μετὰ τοῦ Δημοσίου διὰ σχέσεως τοῦ δημοσίου δικαίου.—Ἔννοια σχέσεως δημοσίου δικαίου.—Ἐκδίκασις κατὰ τὴν ἐργατικὴν διαδικασίαν διαφορῶν ἐκ σχέσεως τοῦ ἰδιωτικοῦ δικαίου.—Παραπομπὴ ἀγωγῆς εἰς τὸ ἁρμόδιον Δικαστήριον.—Δυνατὸς ὁ διορισμὸς ἐκτάκτων ὑπαλλήλων καὶ εἰς τακτικὰς ὑπηρεσίας, ἐφ' ὅσον τὸν διορισμὸν αὐτῶν ἐπιτρέπει ὁ Νόμος, μὴ μεταβαλλομένης τῆς σχέσεως εἰς τοιαύτην ἰδιωτικοῦ δικαίου ἐν ἀκυρότητι τυχὸν τοῦ διορισμοῦ.

Ἐπεκυρώθη ὑπὸ τῆς κατωτέρω ἀποφάσεως τοῦ Ἀρείου Πάγου ἡ ὑπ' ἀριθ. 9333)1963 ἀπόφασις τοῦ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν, ὡς ἐφετείου κατὰ τὴν ἐργατικὴν διαδικασίαν.

Προέκυψε καὶ εἰς τὴν περίπτωσιν θέμα διοχωρισμοῦ τῆς σχέσεως δημοσίου δικαίου ἀπὸ ἰδιωτικοῦ τοιούτου, ἵνα κριθῇ, ἂν ἡ ἐκ τῆς συγκεκριμένης σχέσεως διαφορὰ ἠδύνατο νὰ ἐκδικασθῇ κατὰ τὴν ἐργατικὴν διαδικασίαν. (Ἴδετε καὶ τὴν ἀνωτέρω σελ. 268, Α.Π. 784)1964, Εἰσηγητὴς *Μ. Σκουλίκης*).

Τὸ ὑπὸ τῆς ἀποφάσεως ταύτης τοῦ Ἀρείου Πάγου δεκτὸν γενόμενον ὅτι δὲν μεταβάλλεται ἡ σχέσις δημοσίου δικαίου εἰς ἰδιωτικοῦ δικαίου, ἐν ἀκυρότητι τοῦ διορισμοῦ, εἶναι σύμφωνον καὶ πρὸς τὸ ὑπὸ τῆς Α Π. 7)1963 (εἰσηγητὴς Θ. *Σταυρόπουλος*, ΕΕΔ 22, 1197) δεκτὸν γενόμενον.

Ἔπρεπεν ὅμως ἡ σχετικὴ ἀγωγὴ νὰ παραπεμφθῇ ὑπὸ τοῦ Πρωτοδικείου εἰς τὸ ἁρμόδιον Δικαστήριον ἢ νὰ ἀπορριφθῇ; (Ἴδετε Α.Π. 58)1963, εἰσηγητὴς *Στ. Σταυρόπουλος*, ΕΕΔ 22, 419, Α.Π. 150)1963, εἰσηγητὴς *Γ. Χατζηδάκης*, ΕΕΔ 22, 605, Α.Π. 383)1963, εἰσηγητὴς *Κ. Θανόπουλος*, ΕΕΔ 22, 996, Α.Π. 555)1963, εἰσηγητὴς *Ε. Μαλλούχος*, ΕΕΔ 22, 1374).

Ἀρείου Πάγου 780)1964, Τμ. Β'

Προεδρεύων ὁ Ἀντιπρόεδρος κ. *Κ. Σοῦρλας*
Εἰσηγητὴς ὁ Ἀρεοπαγίτης κ. *Δ. Κονύρης*
Δικηγόροι οἱ κ.κ. Σ. Παπασπύρου, Γ. Παναγόπουλος, Πάρεδρος Νομικοῦ Συμβουλίου Κράτους

Διὰ τοῦ ἄρθρου 25 § 4 τοῦ νόμου 3680)1957 ἐπετράπη ἡ διὰ πράξεως τοῦ Ὑπουργοῦ τῆς Δικαιοσύνης πρόσληψις ἐκτάκτων ἡμερομισθίων ὑπαλλήλων διὰ τὴν ἀντιγραφὴν εἰς νέους τόμους τῶν κατ' ἐφαρμογὴν τῶν προηγουμένων παραγράφων τοῦ ἰδίου ἄρθρου διατηρουμένων ἐγγράφων εἰς τὰ βιβλία ὑποθηκῶν καὶ κατασχέσεων, τῶν γενομένων μέχρι τῆς 11 Νοεμβρίου 1944, ὡρίσθη δέ, ὅτι ἡ δαπάνη βαρύνει τὸν κατὰ τὸ ἄρθρον 2 τοῦ νόμου 3308)1955 Λογαριασμόν, ἤτοι τὸν Λογαριασμὸν «Ἀνέγερσις δικαστικοῦ συγκροτήματος ἐν Ἀθήναις», ὑπὸ τὸν ὁποῖον εἰσήγοντο τὰ ὑπὸ τοῦ νόμου τούτου ὁριζόμενα εἰδικὰ τέλη διὰ τὴν ἐξάλειψιν τῶν πρὸ τῆς 11 Νοεμβρίου 1944 ἐγγεγραμμένων ὑποθηκῶν, προσημειώσεων καὶ κατασχέσεων.

Ἐκ τῶν ἀνωτέρω προκύπτει σαφῶς, ὅτι οἱ ὑπάλληλοι οὗτοι, προσλαμβανόμενοι διὰ πράξεως τοῦ Ὑπουργοῦ Δικαιοσύνης εἰς τὴν τακτικὴν ὑπηρεσίαν τῶν Ὑποθηκοφυλακείων, πρὸς ἐνίσχυσιν τοῦ προσωπικοῦ αὐτῶν, διὰ τὸν ὡς ἄνω σκοπὸν καὶ ῥητῶς ὑπὸ τοῦ νόμου χαρακτηριζόμενοι ὡς ἔκτακτοι ὑπάλληλοι, οἱοι καὶ πράγματι εἶναι, λόγῳ τῆς προσωρινότητος τῆς ἀνάγκης πρὸς παροχὴν τῶν ὑπηρεσιῶν των, συνδέονται μετὰ τοῦ Δημοσίου διὰ μονομεροῦς δημοσίου δικαίου πράξεως δικαιοπρακτικῆς φύσεως, ἐπιχειρουμένης κυριαρχικῶς ὑπὸ τοῦ ἐκπροσωποῦντος τὸ Δημόσιον ὀργάνου, ἡ δὲ συγκατάθεσις αὐτῶν, εἴτε προηγουμένη, εἴτε ἐπομένη τοῦ διορισμοῦ, ἀποτελεῖ ἁπλῶς προϋπόθεσιν διὰ τὸ ἔγκυρον αὐτοῦ, ἐπικρατούσης τῆς θελήσεως τοῦ Δημοσίου, ἐναντι τῆς θελήσεως τοῦ προσλαμβανομένου ἐκ λόγων δημοσίου συμφέροντος. Ἡ ἄποψις αὕτη ἐνισχύεται καὶ ἐκ τῶν διατάξεων τοῦ ἄρθρου 19 § 3 τοῦ ν.δ. 4201)1961 περὶ τροποποιήσεως καὶ συμπληρώσεως τοῦ ὀργανισμοῦ τῶν Ὑποθηκοφυλακείων τοῦ Κράτους κλπ., καθ' ἃς οἱ ὡς ἄνω ὑπάλληλοι διορίζονται εἰς τακτικὰς θέσεις, τιθέμενοι ὑπὸ ἐτησίαν δοκιμασίαν, συνυπολογιζομένης καὶ τῆς ἕως τότε ὑπηρεσίας των, καὶ μονιμοποιοῦνται κατὰ τὴν σειρὰν τῆς προσλήψεώς των ὡς ἐκτάκτων μέχρι συμπληρώσεως τοῦ ἀριθμοῦ τῶν ὀργανικῶν θέσεων, τοῦ προδιαδραμόντος χρόνου ὑπολογιζομένου ὡς χρόνου ὑπηρεσίας

ΑΝΑΓΚΑΣΤΙΚΑΙ ΣΧΕΣΕΙΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ

ΝΑΓΚΑΣΤΙΚΟΣ ΔΙΟΡΙΣΜΟΣ ΔΙΚΗΓΟΡΩΝ ΠΟΛΕΜΙΣΤΩΝ ΕΙΣ Ν.Π.Δ.Δ.

Ἀπόφασις Ὑπουργοῦ Ἐργασίας περὶ ἀπαλλαγῆς ὑποχρεώσεως

Ἀληθὴς ἔννοια ἄρθρου 3 § 3 Α.Ν. 1836)1951. — Ἀναγκαία ἡ ὑπὸ τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας, καθορίζοντος τὰ ὑπόχρεα εἰς πρόσληψιν πολεμιστοῦ δικηγόρου Νομικὰ Πρόσωπα, ἢ ἀπαλλάσσοντος αὐτὰ τῆς ὑποχρεώσεως πρὸς διατήρησιν δικηγόρου, ἡ διαπίστωσις ὑπ' αὐτοῦ τῶν οἰκονομικῶν δυνατοτήτων τῶν Νομικῶν Προσώπων καὶ ἀφ' ἑτέρου τῆς ἀνάγκης διατηρήσεως παρ' αὐτοῖς τοῦ πολεμιστοῦ δικηγόρου καὶ τῆς παροχῆς τῶν νομικῶν αὐτοῦ ὑπηρεσιῶν.

Πρόκειτο περὶ ἀναγκαστικοῦ διορισμοῦ δικηγόρου ἐκ τῶν προστατευομένων ὑπὸ τοῦ ἀ.ν. 1836)1951 περὶ πολεμιστῶν εἰς Νομικὸν Πρόσωπον Δημοσίου Δικαίου ('Ασφαλιστικὸν Ταμεῖον) κατ' ἐφαρμογὴν τοῦ ἄρθρου 3 § 3 τοῦ ὡς ἄνω νόμου.

Ὁ Ὑπουργὸς τῆς Ἐργασίας, ἐνῷ διὰ προηγουμένης ἀποφάσεως τὸν εἶχε καθορίσει τὸ Νομικὸν τοῦτο Πρόσωπον ὡς ὑπόχρεον διὰ πρόσληψιν πολεμιστοῦ δικηγόρου, ὁ ὁποῖος καὶ προσελήφθη, διὰ μεταγενεστέρας ἀποφάσεώς του ἀπήλλαξε τοῦτο τῆς ὑποχρεώσεως καὶ κατ' ἀκολουθίαν τῆς ἀποφάσεώς του ταύτης τὸ Κεντρικὸν Συμβούλιον Πολεμιστῶν ἀνεκάλεσε τὴν τοποθέτησιν τοῦ δικηγόρου.

Τὰ ὑπὸ τῆς ἀποφάσεως αὐτῆς τοῦ Συμβουλίου

καὶ διὰ τὴν εἰς τὸν ἀμέσως ἀνώτερον βαθμὸν προαγωγήν των, οἱ δὲ τυχὸν πλεονάζοντες ἔκτακτοι ἡμερομίσθιοι ὑπάλληλοι, οἱ προσληφθέντες μέχρι τέλους Δεκεμβρίου 1959, θέλουσι παραμείνει εἰς τὴν Ὑπηρεσίαν τῶν Ὑποθηκοφυλακείων εἰς βάρος τοῦ ὡς ἄνω Λογαριασμοῦ «Ἀνέγερσις δικαστικοῦ συγκροτήματος Ἀθηνῶν», καταλαμβάνοντες τὰς ἑκάστοτε κενὰς ὀργανικὰς θέσεις μετὰ εὐδόκιμον ὑπηρεσίαν. Ἐξ ἄλλου, εἰς τὴν εἰδικὴν διαδικασίαν τοῦ κωδικοποιημένου νόμου ΓΡΟΔ' ὑπάγονται αἱ ἀξιώσεις, αἱ πηγάζουσαι ἐκ σχέσεως ἐργασίας ἰδιωτικοῦ δικαίου, οὐχὶ δὲ καὶ αἱ πηγάζουσαι ἐκ σχέσεως δημοσίου δικαίου, ὡς ἡ ἀνωτέρω, αἵτινες ὑπάγονται εἰς τὴν κοινὴν διαδικασίαν τῆς Πολ. Δικονομίας. Κατ' ἀκολουθίαν τὸ ὡς ἐρετεῖον δικάσαν Πρωτοδικεῖον, κρῖναν, ὡς ἐκ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεώς του δείκνυται, ὅτι ἡ σχέσις, ἡ συνδέουσα μετὰ τοῦ Δημοσίου τὸν ἐνάγοντα - ἀναιρεσείοντα, προσληφθέντα διὰ πράξεως ἀπὸ 10 Αὐγούστου 1959 τοῦ Ὑπουργοῦ Δικαιοσύνης, βάσει τοῦ ἄρθρου 25 § 4 ἐδάρ. β' τοῦ νόμου 3680)1957, ὡς ἔκτακτον ἡμερομίσθιον ὑπάλληλον παρὰ τῷ Ὑποθηκοφυλακείῳ Ἀθηνῶν, εἶναι σχέσις δημοσίου δικαίου, κατόπιν δὲ τούτου ἀποφηνάμενον ὡς ἀναρμοδίως εἰσαχθεῖσαν ἐνώπιον τοῦ κατὰ τὴν διαδικασίαν τοῦ κωδ. νόμου ΓΡΟΔ' δικάζοντος Πρωτοδίκου Ἀθηνῶν τὴν ἐκ τῆς σχέσεως ταύτης πηγάζουσαν ἀξίωσιν τοῦ ἐνάγοντος καὶ παραπέμψαν τὴν ἀγωγὴν αὐτοῦ εἰς τὸ ἁρμόδιον δικαστήριον, ὀρθῶς ἡρμήνευσε καὶ ἐφήρμοσε τὰς ὡς ἄνω οὐσιαστικὰς διατάξεις τῶν ἄρθρων 25 § 4 τοῦ νόμου 3680)1957 καὶ 19 § 3 τοῦ ν. δ. 4201)1961 καὶ οὐδεμίαν ἄλλην παρεβίασεν, ἀπορριπτέος δὲ ἐστὶν ὁ περὶ τοῦ ἐναντίου πρῶτος λόγος τοῦ ἀναιρετηρίου.

Οὐδαμῶς ἀποκλείεται ὁ διορισμὸς ἐκτάκτων ὑπαλλήλων καὶ εἰς τακτικὰς ὑπηρεσίας, ἐὰν παρίσταται ἀνάγκη ἐνισχύσεως τοῦ προσωπικοῦ αὐτῶν διὰ περιωρισμένον χρόνον, ἐφ' ὅσον τὸν διορισμὸν αὐτῶν ἐπιτρέπει νόμος, ὑπὸ τοῦ ὁποίου καὶ προσδίδεται, ἀμέσως ἢ ἐμμέσως, ὁ χαρακτὴρ τῆς συνδεούσης αὐτοὺς μετὰ τοῦ Δημοσίου σχέσεως. Τὸ προσωρινὸν δὲ ἢ ἔκτακτον τῆς ἀνάγκης πρὸς παροχὴν τῶν ὑπηρεσιῶν τοῦ ὑπαλλήλου δὲν ἀποκλείει τὸν χαρακτῆρα τῆς συνδεούσης αὐτὸν μετὰ τοῦ Δημοσίου σχέσεως ὡς τοιαύτης δημοσίου δικαίου, οὐδὲ μεταβάλλεται αὕτη εἰς σχέσιν ἰδιωτικοῦ δικαίου ἐν ἀκυρότητι τυχὸν τοῦ διορισμοῦ, λόγῳ μὴ δημοσιεύσεως αὐτοῦ εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως. Ἀπορριπτέος, ὅθεν, κρίνεται ὁ δεύτερος καὶ τελευταῖος λόγος τοῦ ἀναιρετηρίου, καθ' ὃν τὸ δικάσαν δικαστήριον δὲν ἠρεύνησε τοὺς ἰσχυρισμοὺς τοῦ ἀναιρεσείοντος ὅτι δὲν συνέτρεχον αἱ πρὸς χαρακτηρισμὸν τῆς σχέσεως αὐτοῦ μετὰ τοῦ Δημοσίου ὡς τοιαύτης δημοσίου δικαίου ἀπαιτούμεναι προϋποθέσεις.

Ἡ διὰ δικηγορικὴν ἀμοιβὴν ἐπιδικαστέα ὑπὲρ τοῦ νικῶντος Ἑλληνικοῦ Δημοσίου δαπάνη δέον νὰ περιορισθῇ εἰς τὸ ἥμισυ, κατ' ἄρθρον 22 ν. 3693)1957.

τῆς Ἐπικρατείας νομολογηθέντα εἶναι σύμφωνα πρὸς τὴν σταθερὰν ἐπὶ τοῦ θέματος νομολογίαν τοῦ Συμβουλίου. (Ἴδετε καὶ Σ.Ε. 838)1963, εἰσηγητὴς *Π. Μακρόπουλος*, ΕΕΔ 22, 817, ἔνθα σημειώσεις μας καὶ λοιπὴ νομολογία).

Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας 6)1965, Τμ. Γ'

Πρόεδρος ὁ Ἀντιπρόεδρος κ. *Μ. Στασινόπουλος*

Εἰσηγητὴς ὁ Πάρεδρος κ. *Δ. Τσοῦτσος*

Δικηγόροι οἱ κ.κ. Δ. Πιτσίκας, Δ. Λιακατᾶς, Πάρεδρος Νομικοῦ Συμβουλίου Κράτους, Δ. Παπαγεωργίου

Διὰ τῆς ὑπὸ κρίσιν αἰτήσεως διώκεται, παραδεκτῶς καὶ μετ' ἐννόμου συμφέροντος, ἡ ἀκύρωσις α) τῆς ὑπ' ἀριθ. 85713 τῆς 17 Ὀκτωβρίου 1963 ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας, δι' ἧς τὸ Ταμεῖον Συντάξεων Προσωπικοῦ Τραπέζης Ἀθηνῶν ἀπηλλάγη τῆς ὑποχρεώσεως διατηρήσεως πολεμιστοῦ δικηγόρου καὶ β) τῆς ὑπ' ἀριθ. 157 τῆς 1 Νοεμβρίου 1963 ἀποφάσεως τοῦ Κεντρικοῦ Συμβουλίου προστασίας ἀπολυομένων ἐκ τῶν τάξεων τοῦ στρατοῦ, δι' ἧς ἐπὶ τῇ βάσει τῆς ὡς ἄνω ἀποφάσεως ἀνεκλήθη ἡ παρὰ τῷ ὡς εἴρηται Ταμείῳ τοποθέτησις τοῦ αἰτοῦντος δικηγόρου.

Εἰς τὴν δίκην παρεμβαίνει τὸ εἰρημένον Ταμεῖον Συντάξεων Προσωπικοῦ Τραπέζης Ἀθηνῶν, ἔχον προφανὲς ἔννομον συμφέρον πρὸς ὑποστήριξιν τοῦ κύρους τῶν προσβαλλομένων πράξεων.

Τὸ ἄρθρον 3 § 3 τοῦ ἀ.ν. 1836)1951, ὡς ἐτροποποιήθη ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 4 § 3 τοῦ ν.δ. 2657)1953, ὁρίζει ὅτι: «Τὰ κοινωφελῆ ἱδρύματα, αἱ Τράπεζαι καὶ τὰ Νομικὰ Πρόσωπα Δημοσίου Δικαίου ὑποχρεοῦνται ἀπὸ τῆς ἰσχύος τοῦ παρόντος νόμου εἰς τὴν πρόσληψιν ἑνὸς δικηγόρου ἐκ τῶν προστατευομένων ὑπὸ τοῦ παρόντος νόμου. Ὁ Ὑπουργὸς τῆς Ἐργασίας δι' ἀποφάσεως αὐτοῦ καθορίζει κατ' ἔτος τοὺς ἐκ τῶν ὡς ἄνω . . . ὑποχρέους πρὸς πρόσληψιν ἑνὸς δικηγόρου ἐκ τῶν λαβόντων ἐνεργὸν μέρος εἰς τὸν συμμοριτοπόλεμον τοὐλάχιστον ἐπὶ δεκάμηνον . . . ».

Κατὰ τὴν ἀληθῆ ἔννοιαν τῆς διατάξεως ταύτης ὁ Ὑπουργὸς Ἐργασίας, καθορίζων τὰ ὑπόχρεα εἰς πρόσληψιν πολεμιστοῦ δικηγόρου Νομικὰ Πρόσωπα, ἢ ἀπαλλάσσων ταῦτα τῆς περαιτέρω ὑποχρεώσεως πρὸς διατήρησιν δικηγόρου, ὀφείλει, κατ' ὀρθὴν ἄσκησιν τῆς παρασχεθείσης αὐτῷ διακριτικῆς ἐξουσίας, ὅπως διαπιστώσῃ ἀφ' ἑνὸς τὰς οἰκονομικὰς δυνατότητας τῶν Νομικῶν τούτων Προσώπων καὶ ἀφ' ἑτέρου τὴν ἀνάγκην διατηρήσεως παρ' αὐτοῖς τοῦ πολεμιστοῦ δικηγόρου καὶ τῆς παροχῆς τῶν νομικῶν αὐτοῦ ὑπηρεσιῶν.

Ἐν προκειμένῳ ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας ἀπήλλαξε τὸ παρεμβαῖνον Ταμεῖον τῆς πρὸς διατήρησιν πολεμιστοῦ δικηγόρου ὑποχρεώσεως, ἥτις εἶχεν ἐπιβληθῆ αὐτῷ διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 40243 τῆς 16 Ἰουλίου 1951 ἀποφάσεως τοῦ αὐτοῦ Ὑπουργοῦ, ἐπὶ τῷ λόγῳ ὅτι τὸ ὡς εἴρηται Ταμεῖον παρουσιάζει οἰκονομικὴν ἀδυναμίαν, ὅπως φέρῃ τὸ βάρος τῆς μισθοδοσίας τοῦ τοποθετηθέντος δικηγόρου. Ἡ αἰτιολογία ὅμως αὕτη εἶναι ἐλλιπής, καθ' ὅσον ἀφ' ἑνὸς δὲν ἐπικαλεῖται συγκεκριμένα στοιχεῖα περὶ τῆς οἰκονομικῆς δυνατότητος τοῦ παρεμβαίνοντος Ταμείου, περὶ τῆς ὁποίας δὲν ὑφίστανται ἐπαρκῆ στοιχεῖα εἰς τὸν φάκελον τῆς Ὑπηρεσίας, ἐκτὸς τῶν πρὸς τὸ Ὑπουργεῖον Ἐργασίας ὑποβληθεισῶν αἰτήσεων τοῦ παρεμβαίνοντος Ταμείου, ἐν αἷς τοῦτο προέβαλεν οἰκονομικὰς δυσχερείας, συνεχιζομένας ἀπὸ ἐτῶν καὶ ἐμφανιζομένας διὰ σημαντικοῦ παθητικοῦ ἐν τῷ προϋπολογισμῷ αὐτοῦ, πρᾶγμα τὸ ὁποῖον ὅμως δὲν προκύπτει, ὅτι παρημπόδισε τὴν κανονικὴν λειτουργίαν τούτου μέχρι σήμερον, ἀφ' ἑτέρου δὲ δὲν προβαίνει εἰς ἐξέτασιν τῶν ἀναγκῶν τοῦ παρεμβαίνοντος Ταμείου ἀπὸ ἀπόψεως παροχῆς εἰς αὐτὸ νομικῶν ὑπηρεσιῶν. Συνεπῶς ἡ προσβαλλομένη πρᾶξις τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας παρίσταται ἀνεπαρκῶς ἠτιολογημένη καὶ ἐκ τοῦ λόγου τούτου ἀκυρωτέα.

Ἀκυρουμένης τῆς ἀποφάσεως ταύτης τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας, ἀκυρωτέα καθίσταται καὶ ἡ ἐπ' αὐτῇ ἐρειδομένη καὶ συμπροσβαλλομένη ὑπ' ἀριθ. 157 τῆς 1 Νοεμβρίου 1963 ἀπόφασις τοῦ Κεντρικοῦ Συμβουλίου προστασίας ἀπολυομένων ἐκ τῶν τάξεων τοῦ στρατοῦ, δι' ἧς, κατόπιν τῆς ἀπαλλαγῆς τοῦ παρεμβαίνοντος Ταμείου, ἀνεκλήθη ἡ παρ' αὐτῷ τοποθέτησις ὡς δικηγόρου τοῦ αἰτοῦντος, ἥτις εἶχε χωρήσει διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 136 τῆς 5 Ἰουλίου 1961 ἀποφάσεως τοῦ αὐτοῦ Συμβουλίου. Συνεπῶς δέον ὅπως γίνῃ δεκτὴ ἡ ὑπὸ κρίσιν αἴτησις, ἀπορριφθῇ δὲ ἡ ἀσκηθεῖσα παρέμβασις.

ΑΝΑΓΚΑΣΤΙΚΟΣ ΔΙΟΡΙΣΜΟΣ ΔΙΚΗΓΟΡΟΥ ΠΟΛΕΜΙΣΤΟΥ ΕΙΣ ΔΗΜΟΝ

Δικαστικός έλεγχος διοικητικής περί διορισμού πράξεως

Αναγκαία, κατά Νόμον, προηγουμένη απόφασις της Δημαρχιακής Επιτροπής του Δήμου δι' άσκησιν ένδικων μέσων.— Αναγκαστικός διορισμός δικηγόρου πολεμιστού κατ' άρθρον 3 Α.Ν. 1836)1951.—Υπερημερία εργοδότου εκ της αποκρούσεως των υπηρεσιών του.—Νομιμοφροσύνη διορισθέντος.— Ανεφάρμοστον άρθρου 22 Ν. Δ. 2888)1954 εις περιπτώσεις αναγκαστικών διορισμών Α.Ν. 1836)1951.—Απόφασις Υπουργού Εργασίας περί υποχρέων Νομικών Προσώπων Δημοσίου Δικαίου εις πρόσληψιν δικηγόρων.— Αίτησις ακυρώσεως ενώπιον του Συμβουλίου Επικρατείας και αγωγή περί μισθών.— Δικαστικός έλεγχος παρεμπιπτόντως περί του κύρους της πράξεως —Ανεφάρμοστον διατάξεως Α.Ν. 1836)1951 περί αριθμού υπηρετούντος προσωπικού διά διορισμόν δικηγόρου.

Περίπτωσις της κατωτέρω αποφάσεως του Πρωτοδικείου Πειραιώς, ως εφετείου κατά την εργατικήν διαδικασίαν, υπήρξεν αναγκαστικός διορισμός δικηγόρου, πολεμιστού του ά.ν. 1836)1951, εις Δήμον, κατ' άρθρον 3 του ά.ν. 1836)1951 (ΕΕΔ 20, 1222 επ., ένθα κωδικοποίησις των ισχυουσών διατάξεων).

Η απόφασις του Πρωτοδικείου, μεταξύ των άλλων, δέχεται, ότι δεν είχεν εις την περίπτωσιν εφαρμογήν ή διάταξις του άρθρου 22 του ν.δ. 2888)1954 περί κυρώσεως Δημοτικού και Κοινοτικού Κώδικος, ή οποία ορίζει, ότι διά την ενέργειαν πάσης πράξεως οιασδήποτε Αρχής του Κράτους ή Νομικού Προσώπου Δημοσίου Δικαίου, αφορώσης εις θέματα, υπαγόμενα εις την αποκλειστικήν αρμοδιότητα των Δήμων ή Κοινοτήτων, ή δημιουργούσης επιβάρυνσιν του δημοτικού ή κοινοτικού προϋπολογισμού, απαιτείται προσυπογραφή της οικείας πράξεως υπό του Υπουργού Εσωτερικών. (Ούτω και ή Α.Π. 403)1963, εισηγητής Στ. Στογιόπουλος, ΕΕΔ 22, 868).

Εξ άλλου, κατά το άρθρον 53β του νόμου 3713) 1928 περί Συμβουλίου της Επικρατείας, ο προβληθέντος οιουδήποτε ένδικου μέσου ενώπιον του Συμβουλίου Επικρατείας, την εκτέλεσιν της προσβαλλομένης πράξεως δύναται να αναστείλη είτε ο αρμόδιος Υπουργός, είτε εφ' αίτησει του ενδιαφερομένου, ή υπό του άρθρου τούτου προβλεπομένη Επιτροπή και επομένως ούτε ή προθεσμία προς άσκησιν κατ' αυτής αιτήσεως ακυρώσεως, ούτε και ή άσκησις της αιτήσεως ταύτης κωλύουν την έγερσιν της αγωγής (ούτω ή Α.Π. 305)1959, εισηγητής Α. Ροζάκης, ΕΕΔ 18, 818, ένθα σημειώσεις μας). ένώ, εξ άλλου, δεν είναι εις το πνεύμα και τον σκοπόν της εργατικής διαδικασίας ή αναβολή των δικών, ως δέχεται το Πρωτοδικείον.

Σχετικώς ήδη προς την εκ μέρους του αναγκαστικώς τοποθετηθέντος υποβολήν δηλώσεως νομιμοφροσύνης ίδετε και ΕΕΔ 22, 1053, ένθα καταχωρίζεται σχετική, όχι πάντως άνευ συγχύσεως, νομολογία εις σημειώσεις μας, και κυρίως ως προς το ότι δύναται ο τοποθετηθείς να μη υποβάλη εις το Νομικόν Πρόσωπον Δημοσίου Δικαίου, παρά τω οποίω τοποθετείται, δήλωσιν νομιμοφροσύνης, αρκεί, ότι υπέβαλεν εις το Κεντρικόν Συμβούλιον πολεμιστών το (δοχετον προς την διαδικασίαν νομιμοφροσύνης του ά.ν. 516) 1948) πιστοποιητικόν.

Δεν τίθεται υπό αμφισβήτησιν, ως δέχεται το Πρωτοδικείον, ότι ο κατά το άρθρον 3 του ά.ν. 1836)1951 διορισμός δικηγόρων εις τα εν αυτώ Νομικά Πρόσωπα Δημοσίου Δικαίου και Τραπέζας μετά προηγουμένην απόφασιν του Υπουργού Εργασίας (περί της οποίας ίδετε Σ Ε. 2926)1964, εισηγητής *Θ. Παπαδάκης*, ΕΕΔ 24, 142) δεν προϋποθέτει υπαρξιν προσωπικού άνω των 15, ως διά τους αναγκαστικώς τοποθετουμένους μισθωτούς, αλλά τα υπό της διατάξεως ταύτης (άρθρον 3 ά.ν. 1836)1951, ως ετροποποιήθη) προσόντα.

Πρωτοδικείου Πειραιώς 5161)1964

Διαδικασία εργατικών διαφορών κατ' έφεσιν

Πρόεδρος ο κ. *Δ. Κευράντος*

Εισηγητής ο Πρωτοδίκης κ. *Απ. Μουστακόπουλος*

Δικηγόροι οι κ.κ. Ν. Αστρουλάκης, Ζ. Μπαρμπέρης

Ως δείκνυται εκ της προσκομιζομένης και επικαλουμένης από 12 8 1964 αποφάσεως της Δημαρχιακής Επιτροπής του εκκαλουντος Δήμου, της εμπεριεχομένης εις το υπ' αριθ. 8 της ούτης ημερομηνίας πρακτικόν συνεδριάσεως, εν συνδυασμώ προς το υπ' αριθ. 6950)1964 έγγραφον προς τον παραστάντα πληρεξούσιον τούτου, της άσκήσεως του κρινομένου ένδικου μέσου της έφέσεως προηγήθη ή κατά νόμον απαιτουμένη απόφασις της Δημαρχιακής Επιτροπής (άρθρον 116 § 1 εδάφ. ζ' του ν.δ. 2888)1954 «περί κυρώσεως Δημοτικού και Κοινοτικού Κώδικος») και συνεπώς νομίμως ήσκήθη ή έφεσις αύτη απορριπτομένων ως αβασίμων των περί του εναντίου ισχυρισμών του εφεσιβλήτου (βλ. και Α.Π. 509)1963, ΕΕΔ 23, σελ. 234).

Προέκυψεν, ότι ο ενάγων και ήδη εφεσίβλητος, τυγχάνων δικηγόρος παρά Πρωτοδίκαις εν Αθήναις, ετοποθετήθη ως τοιούτος παρά τω εναγομένω και ήδη εκκαλούντι Δήμω Κορυδαλλού, δυνάμει της υπ' αριθ. 201)14 2 1964 αποφάσεως του Κεντρικού Συμβουλίου προστασίας απολυομένων εκ των τάξεων του στρατού, ως έχων άπαντα τα υπό του ά.ν. 1836)1951 προβλεπόμε-

να προσόντα καὶ κατόπιν τῆς ὑπ' ἀριθ. 85713)5259)1963 ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας, δι' ἧς ὁ ἐναγόμενος - ἐκκαλῶν καθωρίσθη ὑπόχρεως πρὸς πρόσληψιν ἑνὸς δικηγόρου πολεμιστοῦ ἐκ τῶν ὑπὸ τοῦ ἀνωτέρω νόμου προστατευομένων. Μετὰ ταῦτα ἐνεφανίσθη ὁ ἐφεσίβλητος τὴν 15 Φεβρουαρίου 1964 παρὰ τῷ ἐκκαλοῦντι καὶ ἔθεσεν εἰς τὴν διάθεσιν αὐτοῦ τὰς ὑπηρεσίας του, αἵτινες ὅμως εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς καὶ ἄνευ ἑτέρου τινὸς δὲν ἐγένοντο ἀποδεκταί. Ἐν ὄψει τῶν περιστατικῶν τούτων ὁ ἐκκαλῶν περιῆλθεν ἀναμφισβητήτως εἰς ὑπερημερίαν περὶ τὴν ἀποδοχὴν τῶν ὑπηρεσιῶν τοῦ ἐφεσιβλήτου, ἡ ἐκ μέρους τοῦ ὁποίου τυχὸν μὴ ὑποβολὴ εἰς τὸν ἐκκαλοῦντα τῶν περὶ τῆς ἰδιότητός του, ὡς δικηγόρου, καὶ περὶ τῶν λοιπῶν προσόντων του δικαιολογητικῶν ἐγγράφων δὲν δύναται νὰ ἀσκήσῃ ἐπιρροήν τινα, ἐφ' ὅσον οὗτος ἀπεπέμφθη ἀπὸ τῆς πρώτης στιγμῆς καὶ, ὡς ἐκ τούτου, μὴ γενόμενος ἀποδεκτός, δὲν ἠδύνατο νὰ ὑποβάλῃ οἱονδήποτε τῶν εἰρημένων ἐγγράφων, ὧν οὐδέν, σημειωτέον, τοῦ ἐζητήθη. Ἄλλωστε ἡ μὴ ἀποδοχὴ τῶν ὑπηρεσιῶν τοῦ ἐφεσιβλήτου ἐκ μέρους τοῦ ἐκκαλοῦντος δὲν ὠφείλετο εἰς τὴν τὸ πρῶτον κατὰ τὴν συζήτησιν τῆς ἀγωγῆς καὶ ἀκολούθως τῆς ἐνδίκου ἐφέσεως προβαλλομένην ἀμφισβήτησιν τῶν νομίμων προσόντων του, ὡς καὶ αὐτῆς ἔτι τῆς ἰδιότητός του ὡς δικηγόρου, ἣν εἰρήσθω δὲν παρέλειψεν ὁ ἐκκαλῶν νὰ ἀναγνωρίσῃ ἐν τῷ ὑπ' ἀριθ. 1895)26.3.1964 ἐγγράφῳ του πρὸς τὸν ἐφεσίβλητον, ἐν ᾧ ὁ τελευταῖος οὗτος μνημονεύεται ὡς «δικηγόρος, κάτοικος Ἀθηνῶν», ἀλλ' εἰς ἀμφισβήτησιν τῆς νομιμότητος τῆς τε ὑπ' ἀριθ. 85713)5259)1963 ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας καὶ τῆς ἐπὶ τῇ βάσει ταύτης ἐκδοθείσης ὑπ' ἀριθ. 201)1964 ἀποφάσεως τοῦ Κεντρικοῦ Συμβουλίου προστασίας ἀπολυομένων. Πρὸς τὸ Συμβούλιον δὲ τοῦτο ὑπέβαλεν ὁ ἐφεσίβλητος, καθ' ἃ ἐβεβαιώθη, μετὰ τῆς πρὸς διορισμὸν αἰτήσεώς του, ἅπαντα τὰ ἐν ἄρθρῳ 5 τοῦ ἀ.ν. 1836)1951, ὡς ἰσχύει νῦν μετὰ τὰς γενομένας τροποποιήσεις, μνημονευόμενα δικαιολογητικά, ἐν οἷς ἀναμφισβητήτως καὶ τοιαῦτον περὶ τῆς νομιμοφροσύνης καὶ τῆς ἰδιότητός του, συμμορφωθεὶς οὕτω πλήρως πρὸς τὴν ἐπιταγὴν τοῦ νόμου, οὗτινος ὁ σκοπὸς ἐξεπληρώθη, εἰς τρόπον ὥστε νὰ μὴ εἶναι καὶ ἀναγκαία ἡ ἐκ νέου ὑποβολὴ τούτων εἰς τὸν ἐκκαλοῦντα ἅμα τῇ πρὸς ἀνάληψιν ὑπηρεσίας ἐμφανίσει του (πρβλ. Α.Π. 644)1956, ΕΕΔ 16, σελ. 31, Α.Π. 321)1957, ΕΕΔ 16, σελ. 648, Πρωτ. Ἀθηνῶν 16942)1957, ΕΕΔ 17, σελ. 812). Παρατηρητέον εἰσέτι ὅτι ἐν τῷ κοινοποιηθέντι πρὸς τὸν ἐκκαλοῦντα ὑπ' ἀριθ. 13334-685)1964 ἐγγράφῳ τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας, δι' οὗ ἐγνωστοποιήθη αὐτῷ ἡ τοποθέτησις τοῦ ἐφεσιβλήτου ὡς δικηγόρου, γίνεται μνεία, ὅτι ὁ σχετικὸς φάκελος μετὰ τῶν δικαιολογητικῶν τοῦ τοποθετηθέντος εὑρίσκεται εἰς τὰ ἀρχεῖα τοῦ Ὑπουργείου τούτου. Ἀκολούθως τούτοις καὶ ἐν ὄψει τοῦ ὅτι οὐδεὶς τῶν διαδίκων παρέστη αὐτοπροσώπως (ἄρθρον 12 νόμου ΓΨΟΔ'/1912), δὲν κρίνεται σκόπιμος, ὡς μὴ δυναμένη νὰ ἔχῃ ἐνεργόν τινα ἐπιρροήν, ἡ ἐπιβολὴ τῶν διὰ τῶν προτάσεων τοῦ ἐκκαλοῦντος ἐπαγομένων εἰς τὸν ἐφεσίβλητον ὅρκων περὶ τῆς ἀπὸ μέρους του ὑποβολῆς πρὸς τοῦτον δηλώσεως νομιμοφροσύνης καὶ λοιπῶν νομιμοποιούντων αὐτὸν ἐγγράφων, ὡς καὶ περὶ τοῦ ὅτι οὗτος (ὁ ἐφεσίβλητος) ἀπέζη μέχρι τοῦ 1960 ἀρχικῶς ὡς δημόσιος ὑπάλληλος καὶ μεταγενεστέρως ὡς διεκπεραιωτὴς φορολογικῶν ὑποθέσεων. Περαιτέρω ἐν τῷ προμνημονευομένῳ ἐγγράφῳ τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας ῥητῶς ἀναφέρεται, ὅτι ὁ ἐφεσίβλητος ἔχει ἅπαντα τὰ ὑπὸ τοῦ ἀ.ν. 1836)1951 προβλεπόμενα προσόντα, ἐξ οὗ ἀβιάστως συνάγεται, ὅτι διὰ τὸν διορισμὸν αὐτοῦ ἐτηρήθησαν αἱ διατάξεις τοῦ ὡς ἄνω νόμου, ἐπὶ τῇ βάσει τῶν ὁποίων ἐξεδόθη ἡ περὶ τοποθετήσεως αὐτοῦ ἀπόφασις τοῦ Κεντρικοῦ Συμβουλίου προστασίας ἀπολυομένων, δι' ἧς ἐδημιουργήθη ἀφ' ἑνὸς μὲν τὸ δικαίωμα τούτου πρὸς κατάληψιν τῆς εἰς ἣν ἐτοποθετήθη θέσεως, ἀφ' ἑτέρου δὲ ἡ ἀντίστοιχος ὑποχρέωσις τοῦ ἐκκαλοῦντος πρὸς ἀποδοχὴν τῶν ὑπηρεσιῶν του καὶ καταβολὴν αὐτῷ μισθοῦ, μὴ οὔσης ἀναγκαίας, ὡς ἐκ τῆς πρωτίστως ἐφαρμογῆς τοῦ ἀνωτέρω νόμου, τῆς συνδρομῆς τῶν ὑπὸ τοῦ ν.δ. 2888)1954 (κωδικοποιημένου νόμου περὶ Δήμων καὶ Κοινοτήτων) τασσομένων προϋποθέσεων καὶ διατυπώσεων πρὸς διορισμόν, αἵτινες δὲν ἀφορῶσι τοὺς ἀναγκαστικῶς τοποθετουμένους πολεμιστάς. Τέλος ἡ κατόπιν τῆς ρηθείσης ὑπερημερίας τοῦ ἐκκαλοῦντος ἐγερθεῖσα ἔνδικος ἀγωγή, δι' ἧς ἠτήσατο ὁ ἐφεσίβλητος τὴν καταβολὴν τῶν ὧν ἐδικαιοῦτο, κατὰ τὰ ἄρθρα 656 τοῦ Α.Κ. καὶ 9 § 8 τοῦ ἀ.ν. 1836)1951, ἀποδοχῶν, φέρει ἐν πληρότητι ἅπαντα τὰ νόμιμα στοιχεῖα πρὸς θεμελίωσιν τῶν διὰ ταύτης προβαλλομένων ἀξιώσεων (ἄρθρα 533 Πολ. Δικονομίας καὶ 5 τοῦ νόμου ΓΨΟΔ'/1912). Κατ' ἀκολουθίαν πάντων τούτων ἀπορριπτέα τυγχάνουσιν ὡς ἀβάσιμα ἅπαντα τὰ ἐν τῷ πρώτῳ λόγῳ τῆς ὑπὸ κρίσιν ἐφέσεως καὶ τὰ πρὸς συμπλήρωσιν αὐτοῦ ἐν ταῖς προτάσεσι διαλαμβανόμενα.

Κατὰ τὸ ἄρθρον 3 § 3 τοῦ ἀ.ν. 1836)1951, ὡς ἐτροποποιήθη διὰ τοῦ ἄρθρου 4 § 3 τοῦ ν.δ. 2657)1953, τὰ Κοινωφελῆ Ἱδρύματα, αἱ Τράπεζαι καὶ τὰ Νομικὰ Πρόσωπα Δημοσίου Δικαίου ὑποχρεοῦνται ἀπὸ τῆς ἰσχύος αὐτοῦ εἰς τὴν πρόσληψιν ἑνὸς δικηγόρου ἐκ τῶν προστατευομένων ὑπὸ τοῦ νόμου τούτου, ὁ δὲ Ὑπουργὸς Ἐργασίας δι' ἀποφάσεως αὐτοῦ καθορίζει κατ' ἔτος τοὺς ἐκ τῶν ὡς ἄνω, εἰς οὓς περιλαμβάνονται καὶ αἱ Δῆμοι καὶ αἱ Κοινότητες, ὑποχρέους πρὸς πρόσληψιν ἑνὸς δικηγόρου ἐκ τῶν λαβόντων μέρος εἰς τὸν συμμεριτοπόλεμον τοὐλάχιστον ἐπὶ δεκάμηνον. Ἡ τοιαύτη ἀπόφασις τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας ἀπαιτεῖται μὲν διὰ τὸ ἔγκυρον αὐτῆς νὰ αἰτιολογῆται, ὅσον ἀφορᾷ τὴν οἰκονομικὴν δυνατότητα τῶν εἰρημένων Νομικῶν Προσώπων, ὅπως φέρωσι τὸ βάρος τῆς μισθοδοσίας τοῦ προσληφθησομένου δικηγόρου, πλὴν ὅμως δὲν εἶναι ἀπαραίτητον νὰ ἐκτίθενται ἐν αὐτῇ ἀναλυτικῶς τὰ πραγματικὰ περιστατικὰ καὶ τὰ ἐν γένει στοιχεῖα, ἐπὶ τῇ βάσει τῶν ὁποίων ἐστήριξεν ὁ Ὑπουργὸς τὴν περὶ τοῦ ἐν λόγῳ ἀντικειμένου κρίσιν του, ἥτις εἶναι τελείως ἀνέλεγκτος ὑπὸ τῶν τακτικῶν δικαστηρίων, τόσον ἀπὸ τῆς ἀπόψεως τῆς οὐσιαστικῆς ἐκτιμήσεως τῶν περιστάσεων, ὅσον καὶ πρὸς τὸν τρόπον τῶν προηγηθεισῶν ταύτης ἐνεργειῶν (Α.Π.

356)1963, ΕΕΔ 22, σελ. 800, Α.Π. 164)1964, ΕΕΔ 23, σελ. 336).

Ἐν προκειμένῳ ἐν τῇ ἐν κεκυρωμένῳ ἀντιγράφῳ προσκομιζομένῃ ὑπ' ἀριθ. 85713)5259) 1963 ἀποφάσει τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας, δι' ἧς, κατ' ἐφαρμογὴν τῆς προπαρατεθείσης διατάξεως τοῦ ἀ.ν. 1836)1951, καθωρίσθη ὑποχρεως πρὸς πρόσληψιν ἑνὸς δικηγόρου πολεμιστοῦ, μεταξὺ ἄλλων, καὶ ὁ ἐκκαλῶν Δῆμος Κορυδαλλοῦ, ρητῶς ἀναφέρεται, ὅτι οὗτος, ὡς καὶ οἱ ἐν τῇ ἀποφάσει ταύτῃ μνημονευόμενοι λοιποὶ ὑπόχρεοι, βάσει τῆς οἰκονομικῆς αὐτῶν καταστάσεως, δύνανται νὰ φέρουν τὸ βάρος τῆς μισθοδοσίας τοῦ τοποθετηθησομένου δικηγόρου. Οὕτως ἔχουσα ἡ ἐν λόγῳ ἀπόφασις τυγχάνει, κατὰ τὰ ἀνωτέρω ἀρκούντως ἠτιολογημένη, χωρὶς νὰ συνεπάγηται ἀκυρότητά τινα τὸ γεγονὸς ὅτι ἐν αὐτῇ καθορίζονται καὶ ἄλλοι Ὀργανισμοί, ὑπόχρεοι πρὸς ἀναγκαστικὴν πρόσληψιν δικηγόρου (πρβλ. Α.Π. 164)1964, ἔνθ' ἀνωτέρω), ἅτε τούτου μὴ ἀποτελοῦντος ἐνδειξιν ὅτι δὲν ἠρευνήθη πρότερον ἑκάστη κατ' ἰδίαν περίπτωσις. Ἐξ ἄλλου κατ' οὐδὲν βλάπτει τὸ γεγονὸς ὅτι ἡ ἀπόφασις αὕτη ἐξεδόθη παρ' Ὑπουργοῦ, μετέχοντος εἰς ὑπηρεσιακὴν Κυβέρνησιν, ἅτε τούτου μὴ στερουμένου τῆς κατὰ νομοθετικὴν ἐξουσιοδότησιν ἀνηκούσης εἰς πάντα Ὑπουργὸν Ἐργασίας ὡς ἄνω ἁρμοδιότητος. Μὴ πασχούσης ἐντεῦθεν τυπικήν τινα ἀκυρότητα τῆς εἰρημένης ὑπουργικῆς ἀποφάσεως (ἀνεξαρτήτως τῆς ὀρθότητος ἢ μὴ τῆς ἀνελέγκτου κρίσεως αὐτῆς), νομίμως ἐξεδόθη ἐπὶ τῇ βάσει ταύτης καὶ ἄνευ συμπράξεως ἢ ἐγκρίσεως ἑτέρας τινὸς Ἀρχῆς καὶ δὴ τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐσωτερικῶν ἡ περὶ τοποθετήσεως τοῦ ἐφεσιβλήτου ὑπ' ἀριθ. 201)1964 ἀπόφασις τοῦ Κεντρικοῦ Συμβουλίου προστασίας ἀπολυομένων ἐκ τῶν τάξεων τοῦ στρατοῦ, πρὸς ὃ ὑπεβλήθησαν, ὡς προελέχθη, ἅπαντα τὰ κατὰ νόμον δικαιολογητικά, ὧν ἡ κατ' ἰδίαν μνεία ἐν τῇ ἀποφάσει δὲν ἀποτελεῖ προϋπόθεσιν ἀναγκαίαν τοῦ κύρους ταύτης. Οὕτω κρίνασα καὶ ἡ ἐκκαλουμένη ἀπόφασις κατ' οὐδὲν ἐσφαλε καὶ συνεπῶς ἀπορριπτέα τυγχάνουσιν ὡς μὴ βάσιμα ἀπαντα τὰ ἐν τῷ δευτέρῳ λόγῳ τῆς ὑπὸ κρίσιν ἐφέσεως ἐν ἐκτάσει ἀναφερόμενα.

Νοι μὲν ὁ ἐκκαλῶν Δῆμος Κορυδαλλοῦ κατέθεσεν ἐνώπιον τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας αἰτήσεις περὶ ἀκυρώσεως τῆς ὑπ' ἀριθ. 85713) 5259)1963 ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας, ὡς καὶ τῆς ὑπ' ἀριθ. 201)1964 τοιαύτης τοῦ Κεντρικοῦ Συμβουλίου προστασίας ἀπολυομένων, καθ' ἃ ταῦτα δείκνυται ἐκ τῆς ὑπ' ἀριθ. 3948) 25.5.1964 βεβαιώσεως τοῦ Γραμματέως Γ' Τμήματος τοῦ Συμβουλίου Ἐπικρατείας, πλὴν ἐκ τοῦ γεγονότος τούτου δὲν ὑφίσταται ἐκκρεμοδικία, ἧς προϋπόθεσις ἀποτελεῖ, κατὰ τὴν ἔννοιαν τῆς παραγράφου 2 τοῦ ἄρθρου 553 τῆς Πολιτικῆς Δικονομίας, ἡ ταυτότης τοῦ ἀντικειμένου τῶν δύο δικῶν, δεδομένου ὅτι ἐν προκειμένῳ διώκεται διὰ μὲν τῆς ἐνδίκου ἐκθέσεως ἀγωγῆς ἡ καταβολὴ ἀποδοχῶν ὑπερημερίας, διὰ δὲ τῶν ἐνώπιον τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας ὑποβληθεισῶν αἰτήσεων ἡ ἀκύρωσις τῶν προαναφερομένων διοικητικῶν πράξεων. Ὀρθῶς ἔθεν ἀπερρίφθη διὰ τῆς ἐκκαλουμένης ἀποφάσεως ἡ πρωτοδίκως ὑποβληθεῖσα ὑπὸ τοῦ ἐκκαλοῦντος - ἐναγομένου ἔνστασις περὶ ἐκκρεμοδικίας. Περαιτέρω ὀρθῶς ἀπερρίφθη διὰ τῆς αὐτῆς ἀποφάσεως καὶ τὸ αἴτημα τοῦ ἐκκαλοῦντος περὶ ἀναβολῆς ἐκδικάσεως τῆς ὑποθέσεως μέχρις ἐκδόσεως τῆς ἐπὶ τῶν ἀνωτέρω αἰτήσεων ἀποφάσεως τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας, ἐν ὄψει καὶ τῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρου 12 τοῦ νόμου ΓΨΟΔ')1912, καθ' ἣν ὁ κατὰ τὴν προκειμένην διαδικασίαν δικάζων καταβάλλει πᾶσαν προσπάθειαν, ὅπως ἡ ὑπόθεσις περατωθῇ κατὰ τὸ δυνατὸν ἐν μιᾷ καὶ τῇ αὐτῇ συνεδριάσει, μὴ δεσμευόμενος ὑπὸ διαδικαστικῶν τύπων, ἀλλ' ἀκολουθῶν ἑκάστοτε τὴν ὁδόν, δι' ἧς νομίζει, ὅτι ἀσφαλέστερον, ταχύτερον καὶ ὀλιγοδαπαιώτερον δύναται νὰ φθάσῃ εἰς τὴν ἀνεύρεσιν τῆς ἀληθείας (πρβλ. Α.Π. 232)1960, ΕΕΔ 19, σελ. 719, Πρωτ. Ἀθηνῶν 929)1960, αὐτόθι, σελ. 404, Πρωτ. Ἀθηνῶν 125)1954, ΕΕΔ 13, σελ. 180, Πρωτ. Ἀθηνῶν 13866)1954, ΕΕΔ 14, σελ. 264), πολλῷ δὲ μᾶλλον ὅταν παρέχηται εἰς τὰ πολιτικὰ δικαστήρια δικονομικὴ εὐχέρεια παρεμπίπτοντος ἐλέγχου τῆς νομιμότητος τῶν πράξεων τῆς διοικήσεως, ἐν αἷς καὶ τῶν κατ' ἐφαρμογὴν τοῦ ἀ.ν. 1836)1951 ἐκδιδομένων ἀποφάσεων τῶν οἰκείων Συμβουλίων περὶ ἀναγκαστικῆς τοποθετήσεως πολεμιστῶν, ὡς ἐν προκειμένῳ (Α.Π. 441)1956, ΕΕΔ 15, σελ. 786, Α.Π. 246)1961, ΕΕΔ 20, σελ. 604, Α.Π. 486) 1961, αὐτόθι, σελ. 1446, Α.Π. 118)1962, ΕΕΔ 21, σελ. 394). Ἀπορριπτέος συνεπῶς τυγχάνει ὁ περὶ τοῦ ἐναντίου τρίτος λόγος τῆς ὑπὸ κρίσιν ἐφέσεως, δι' οὗ πλήττεται ἡ ἐκκαλουμένη ἀπόφασις καὶ ὡς πρὸς τὸ σημεῖον τοῦτο, ἀπορριπτομένου ἅμα καὶ τοῦ ὑπὸ τοῦ ἐκκαλοῦντος ὑποβαλλομένου καὶ αὖθις αἰτήματος περὶ ἀναβολῆς τῆς δίκης διὰ τοὺς ὡς ἄνω λόγους, τοσοῦτο μᾶλλον καθ' ὅσον δὲν φέρεται νὰ ἐχῃ προσδιορισθῇ εἰσέτι δικάσιμος τῶν ἀνωτέρω ἐνώπιον τοῦ Συμβουλίου Ἐπικρατείας αἰτήσεων, καίτοι παρῆλθεν ἤδη ἄρκετὸς χρόνος ἀπὸ τῆς καταθέσεώς των.

Ἡ ἐπίσπευσις καὶ ἡ ἐν γένει ἐπιμέλεια τῆς ἐκδικάσεως τῶν προαναφερθεισῶν αἰτήσεων ἀκυρώσεως δὲν δύναται ἀναμφισβητήτως νὰ βαρύνῃ τὸν ὑπὲρ οὗ ἐξεδόθησαν αἱ προσβαλλόμεναι ἀποφάσεις ἐφεσιβλήτου, ἀλλ' ἀντιθέτως αὐτὸν τοῦτον τὸν ὑποβαλόντα ταύτας ἐκκαλοῦντα, ὅστις, περιορισθεὶς εἰς τὴν κατάθεσιν αὐτῶν (τῆς πρώτης τούτων γενομένης τὴν 19.12.1963) δὲν φέρεται τοὐλάχιστον ἐκ τῶν προσκομιζομένων ἐγγράφων νὰ προέβη εἰς οἱανδήποτε περαιτέρω ἐνέργειαν. Ἀβασίμως ἔθεν μέμφεται οὗτος τὸν ἐφεσίβλητον διὰ τὴν τοιαύτην καθυστέρησιν, ἰσχυριζόμενος ἅμα οὐχὶ ὀρθῶς καὶ ὅτι ἡ ἔγερσις τῆς ἐνδίκου ἀγωγῆς ἀποτελεῖ καταχρηστικὴν ἄσκησιν δικαιώματος, δι' ὃ καὶ ἀπορριπτέος τυγχάνει ὁ πάντα ταῦτα διαλαμβάνων τέταρτος λόγος τῆς ὑπὸ κρίσιν ἐφέσεως.

Ἡ διὰ τῆς παραγράφου 1 τοῦ ἄρθρου 3 τοῦ ἀ.ν. 1836)1951, ὡς ἐτροποποιήθη διὰ τοῦ ἄρθρου 4 § 1 τοῦ ν.δ. 2657)1953, τεθεμένη διὰ τὸ ἔγκυρον τῆς ἀναγκαστικῆς τοποθετήσεως πολεμιστῶν προϋπόθεσις περὶ ἀπασχολήσεως ὑπὸ τοῦ παρ' ᾧ ἡ τοποθέτησις ἐργοδότου κατὰ τὸν χρόνον ἐκδόσεως τῆς περὶ τοποθετήσεως ἀποφάσεως

ΕΡΓΑΤΙΚΟΣ ΜΙΣΘΟΣ

ΠΡΟΫΠΗΡΕΣΙΑ ΤΟΥ ΠΡΟΣΩΠΙΚΟΥ ΓΡΑΦΕΙΩΝ ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΕΩΝ

'Εφαρμογή ὑπ' ἀριθ. 14)1956 καὶ 2)1959 διαιτητικῶν ἀποφάσεων

Συνυπολογισμός, δι' ἐφαρμογὴν τῶν ἀνωτέρω διαιτητικῶν ἀποφάσεων, οἱασδήποτε προϋπηρεσίας τῶν εἰς οὓς αὗται ἀναφέρονται μισθωτῶν, ἀνηκόντων εἰς τὴν ἐν αὐταῖς κατηγορίαν προσωπικοῦ Γραφείων, παρασχεθείσης ὑπ' αὐτῶν ὡς τοιούτων ἢ εἰς ὁμότιμα καθήκοντα παρὰ τῷ αὐτῷ ἢ ἄλλῳ ἐργοδότῃ, ἀνεξαρτήτως τοῦ τρόπου ἀμοιβῆς τοῦ μισθωτοῦ, διὰ τὸν καθορισμὸν τοῦ βασικοῦ του μισθοῦ, ἐξαιρουμένης μόνον τῆς περιπτώσεως, καθ' ἣν ἡ προϋπηρεσία ἦτο καθαρῶς ὑπηρετικὴ καὶ ἐγένετο μετάταξις ἐκ ταύτης εἰς ὑπαλληλικήν.

Ἔρχεται ἡ κατωτέρω ἀπόφασις τοῦ Γ' Πολιτικοῦ Τμήματος τοῦ Ἀρείου Πάγου μετὰ τὴν ἀναιρετικὴν ὑπ' ἀριθ. 10)1964 ἀπόφασιν τοῦ Β' Πολιτικοῦ Τμήματος (εἰσηγητὴς *Ε. Χονδρογιάννης*, ΕΕΔ 23, 270), πρὸς τὴν γνώμην τῆς ὁποίας ἐπὶ τοῦ προκύπτοντος νομικοῦ ζητήματος συνεφώνησεν. (Ἴδετε καὶ σημειώσεις μας ἐν ΕΕΔ 23, 270).

Ἀρείου Πάγου 739)1964, Τμ. Γ'

Προεδρεύων ὁ Ἀντιπρόεδρος κ. *Γ. Βαρσάμου*
Εἰσηγητὴς ὁ Ἀρεοπαγίτης κ. *Ε. Ψιλόπενλος*
Δικηγόροι οἱ κ.κ. Β. Βασιλείου, Μ. Ι. Τούντας

Καὶ τὸ Τμῆμα τοῦτο σύμφωνον ἔχει τὴν γνώμην πρὸς τὴν διὰ τῆς ἀναιρετικῆς

προσωπικοῦ, ὑπερβαίνοντος τὰ δέκα πέντε πρόσωπα, δὲν ἔχει ἐφαρμογήν, προκειμένου περὶ τῶν τοποθετουμένων δικηγόρων βάσει τῆς παραγράφου 3 τοῦ ἰδίου ἄρθρου, ὡς τοῦτο σαφῶς συνάγεται ἐκ τῆς ἀντιπαραβολῆς τῶν ἀνωτέρω δύο διατάξεων, διαλαμβανουσῶν διαφόρους ἑκάστη δρους, τῆς ὑποχρεώσεως τῶν ἐν τῇ παραγράφῳ 3 ἀναφερομένων Ὀργανισμῶν ἐξαρτωμένης, καθ' ἃ ἐλέχθη καὶ ἐν ἡγουμένῃ σκέψει, ἐκ μόνης τῆς κρίσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας, ἐρευνῶντος τὴν οἰκονομικὴν δυνατότητα ἑκάστου τούτων ἄνευ ἑτέρου τινός. Ἀκολούθως τούτοις οὐδεμίαν ἔννομον ἐπιρροὴν δύναται τὰ ἔχῃ ἐν προκειμένῳ ὁ ἰσχυρισμὸς τοῦ ἐκκαλοῦντος, καθ' ὃν τὸ παρ' αὐτοῦ ἀπασχολούμενον προσωπικὸν ἦτο κατ' ἀριθμὸν προσώπων ἔλασσον τῶν δέκα πέντε, ὅτε ἐξεδόθη ἡ περὶ τοποθετήσεως τοῦ ἐφεσιβλήτου ἀπόφασις καὶ συνεπῶς δέον τὰ ἀπορριφθῇ ὡς ἀβάσιμος ὁ περὶ τοῦ ἐναντίου πρόσθετος λόγος ἐφέσεως διὰ τῶν προτάσεων τὸ πρῶτον προβαλλόμενος.

Κατὰ πάντα ταῦτα ὀρθῶς ἔχει τὸ διατακτικὸν τῆς ἐκκαλουμένης ἀποφάσεως, δι' ἧς, κατὰ μερικὴν ἀποδοχὴν τῆς ἐνδίκου ἐκθέσεως ἀγωγῆς, ἐπεδικάσθησαν εἰς τὸν ἐφεσίβλητον ἐνάγοντα οἱ ἀποδοχαί, ὧν ἐδικαιοῦτο οὗτος συνεπείᾳ τῆς περὶ τὴν ἀποδοχὴν τῶν ὑπηρεσιῶν του ὑπερημερίας τοῦ ἐκκαλοῦντος ἐναγομένου, εἰς τὰς ὀρθὰς δὲ καὶ νομίμους σκέψεις τῆς ἐν λόγῳ ἀποφάσεως ἀναφέρεται κατὰ τὰ λοιπὰ τὸ Δικαστήριον.

ὑπ' ἀριθ. 10 τοῦ 1964 ἀποφάσεως ἐξενεχθεῖσαν ἐπὶ τοῦ νομικοῦ ζητήματος, δι' ὃ ἐγένετο ἡ ἀναίρεσις καὶ ἡ εἰς αὐτὸ παραπομπή, ὅτι δηλαδὴ ἐκ τῶν ὑπ' ἀριθ. 14) 1956 καὶ 2)1959 ἀποφάσεων τοῦ Δευτεροβαθμίου Διοικητικοῦ Διαιτητικοῦ Δικαστηρίου Ἀθηνῶν, ἐγκριθεισῶν διὰ τῶν ὑπ' ἀριθ. 66867)1956 καὶ 16929)3371)1959 ἀντιστοίχως κοινῶν ἀποφάσεων τῶν Ὑπουργῶν Συντονισμοῦ καὶ Ἐργασίας, δι' ὧν καθορίζονται, κατὰ κλιμάκωσιν, οἱ βασικοὶ μισθοὶ τῶν οὓς αὗται ἀφορῶσι μισθωτῶν βάσει τῶν ἐτῶν ὑπηρεσίας καὶ πραγματικῆς ἐργασίας παρὰ τῇ εἰς ἣν οὗτοι ὑπηρετοῦσιν ἐπιχειρήσει, σαφῶς συνάγεται, ὅτι οἱαδήποτε προϋπηρεσία τῶν εἰς οὓς αὗται ἀναφέρονται μισθωτῶν, ἀνηκόντων εἰς τὴν ἐν αὐταῖς διαλαμβανομένην κατηγορίαν προσωπικοῦ Γραφείων ἢ ἐκτελούντων ἐργασίαν Γραφείου, παρασχεθεῖσα ὑπ' αὐτῶν ὡς τοιούτων ἢ εἰς ὁμότιμα καθήκοντα παρὰ τῷ αὐτῷ ἢ ἄλλῳ ἐργοδότῃ, ἀνεξαρτήτως τοῦ τρόπου ἀμοιβῆς τοῦ τοιούτου μισθωτοῦ, συνυπολογίζεται διὰ τὸν κατὰ τὰς προδιαληφθείσας διατάξεις καθορισμὸν τοῦ βασικοῦ των μισθοῦ, ἐξαιρουμένης μόνον τῆς περιπτώσεως, καθ' ἣν ἡ προϋπηρεσία αὕτη ἦτο καθαρῶς ὑπηρετικὴ καὶ ἐγένετο μετάταξις ἐκ ταύτης εἰς ὑπαλληλικὴν τοιαύτην, ἀνάγεται δὲ ὁ τοιοῦτος καθορισμὸς εἰς χρόνον προγενέστερον τῆς 16 Σεπτεμβρίου 1960, ὅτε ἤρξατο ἡ ἰσχὺς τῆς διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 26762)5678 τοῦ 1960 ἀποφάσεως τῶν αὐτῶν ὡς ἄνω Ὑπουργῶν ἐγκριθείσης ὑπ' ἀριθ. 2)1961 ἀποφάσεως τοῦ Δ.Δ.Δ.Δ. Ἀθηνῶν, ἄλλως τὸ τελευταῖον τοῦτο θέμα ρυθμισάσης, μὴ ἀσκοῦντος ἐν προκειμένῳ ἐπιρροὴν τοῦ ὑπὸ τοῦ προγενεστέρου τοῦ ν.δ. 2655)1953 ἄρθρου 10 ν. 1234)1918 καὶ ἄρθρου 11 ν. 2112, ὡς συν-

επληρώθη ὑπ' ἄρθρου 7 ν. 4558)1930, χαρακτηρισμοῦ, καθ' ὃν δὲν θεωροῦνται ἰδιωτικοὶ ὑπάλληλοι οἱ ἡμερομίσθιοι, καίτοι παρέχοντες ἐργασίαν πνευματικῆς φύσεως, πλὴν ἂν τοῦτο ἐγένετο πρὸς περιγραφὴν τοῦ νόμου, τοῦτο δὲ διότι διάφορος εἶναι ὁ διὰ τῆς διατάξεως ταύτης ἐξυπηρετούμενος σκοπός. Ἐπανερχομένων δὲ μετὰ ταῦτα τῶν δικαδίκων, κατὰ τὸ ἄρθρον 832 Πολ. Δικονομίας, ὡς ἀντικατεστάθη διὰ τοῦ ἄρθρου 24 ν. 3810)1957, εἰς τὴν πρὸ τῆς ἀναιρεθείσης ὑπ' ἀριθ. 517 τοῦ 1963 ἀποφάσεως τοῦ ὡς ἐφετείου δικάσαντος Πρωτοδικείου Βόλου κατάστασιν, δέον νὰ ἐξετασθῇ ἡ νομοτύπως καὶ ἐμπροθέσμως ἀσκηθεῖσα ἔφεσις κατὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 55 τοῦ 1963 ἀποφάσεως τοῦ κατὰ τὴν διαδικασίαν τοῦ Γ'ΚΟΔ' νόμου δικάσαντος Πρωτοδίκου Βόλου, καταβληθέντος καὶ τοῦ νομίμου προστίμου.

Ἐκ τῆς καταθέσεως τοῦ ἐνώπιον τοῦ ὡς ἄνω Πρωτοδίκου ἐξετασθέντος μάρτυρος, τῶν καταθέσεων τῶν ἐνώπιον τοῦ Εἰρηνοδίκου Βόλου ἐξετασθέντων μαρτύρων, τῶν περιεχομένων ἐν τῇ ἐπικαλουμένῃ καὶ νομίμως προσαγομένῃ ὑπ' ἀριθ. 1984)1962 ἐκθέσει του, πάντων τῶν ὑπὸ τῶν διαδίκων ἐπικαλουμένων καὶ νομίμως προσαγομένων ἐγγράφων ἀπεδείχθη, ὅτι ὁ ἐκκαλῶν προσελήφθη ὑπὸ τῆς ἐφεσιβλήτου Ὁμορρύθμου Ἑταιρείας ἐπὶ συμβάσει ἐξηρτημένης ἐργασίας ἀορίστου χρόνου καὶ προσέφερε τὰς ὑπηρεσίας του εἰς τὸ ἐν Βόλῳ ἐργοστάσιον καπνοβιομηχανίας της ὡς ἐπιστάτης ἀπὸ 28 Ἰουνίου 1931 ἕως 25 Αὐγούστου 1935, ὅτε καὶ ἀπελύθη. Ἡ τοιαύτη ὑπηρεσία του ἐξ οὐδενὸς στοιχείου προκύπτει, ὅτι ἦτο ὑπηρεσία ὑπαλλήλου, οἱ προταθέντες δὲ ὑπ' αὐτοῦ καὶ ἐξετασθέντες μάρτυρες ὅλως ἀορίστως καταθέτουσιν, ὅτι οὗτος ἦτο ἐπιστάτης, χωρὶς εἰδικώτερον νὰ καθορίζωσι τὴν ἐργασίαν αὐτοῦ καὶ δὴ ἂν οὗτος ἤσκει ἐποπτείαν καὶ καθοδήγησιν ὁμάδος ἐργατῶν τῆς ἐπιχειρήσεως ταύτης, δοθέντος καὶ λαμβανομένου ὑπ' ὄψιν εἰς ἐπίρρωσιν τῶν ἀνωτέρω καὶ ὅτι κατὰ τὸν ὡς ἄνω χρόνον εἰργάζετο ἐπὶ ἡμερομισθίῳ, δὲν ἔσφαλεν ἡ ἐκκαλουμένη ἀπόφασις, χαρακτηρίσασα τὴν τοιαύτην ὑπηρεσίαν του ὡς ὑπηρετικήν, μὴ ὑπολογίσασα ἐν συνεχείᾳ τὸν τοιοῦτον χρόνον τῆς ὑπηρεσίας του διὰ τὸν καθορισμὸν τοῦ βασικοῦ μισθοῦ του ὡς ὑπαλλήλου, ἐκτελοῦντος ὑπηρεσίαν Γραφείου, καὶ ὁ περὶ τοῦ ἐναντίου τρίτος λόγος ἐφέσεως εἶναι ἀβάσιμος καὶ ἀπορριπτέος.

Ἐκ τῶν αὐτῶν ὡς ἄνω ἀποδεικτικῶν στοιχείων ἀπεδείχθη, ὅτι ὁ ἐκκαλῶν ἐπανεπροσελήφθη τὴν 1 Μαρτίου 1940 ὑπὸ τῆς ἐφεσιβλήτου ἐπὶ συμβάσει ἐξηρτημένης ἐργασίας ἰδιωτικοῦ δικαίου ἀορίστου χρόνου καὶ προσέφερεν ἔκτοτε συνεχῶς μέχρι τοῦ ἐν τῇ ἀγωγῇ χρόνου (30 Σεπτεμβρίου 1960) τὰς ὑπηρεσίας του παρ' αὐτῇ καὶ μέχρι μὲν τοῦ τέλους τοῦ 1957 ὡς προϊστάμενος τμήματος συσκευασίας τῶν προϊόντων τῆς καπνοβιομηχανίας, ἔκτοτε δὲ μέχρι 30 Σεπτεμβρίου 1960 ὡς προϊστάμενος τμήματος διακινήσεως σιγαρέττων. Εἰδικώτερον ὁ ἐκκαλῶν κατὰ τὰς ὡς ἀνωτέρω δύο χρονικὰς περιόδους τὸ μὲν ἐπέβλεπε τὸ ἐργαζόμενον προσωπικόν, συντάσσων δελτία παρουσίας καὶ ἀπουσιῶν προσωπικοῦ, ὡς καὶ τοιαῦτα εἰσαγωγῆς ἡμερησίας παραγωγῆς κυτίων τοῦ μηχανικοῦ συγκροτήματος, ἀφ' ἑτέρου δὲ ἠσχολεῖτο εἰς διάθεσιν, ἀναλόγως τῆς ἑκάστης παραγωγῆς ἐνσήμων ταινιῶν φόρου καταναλώσεως, τηρῶν βιβλία πωλήσεως σιγαρέττων, εἰσαγωγῆς καὶ ἐξαγωγῆς τοιούτων, παραγωγῆς μηχανῶν πακεταρίσματος, ἔχων εἰς τὴν διάθεσίν του κατὰ τὴν δευτέραν μάλιστα ὡς ἄνω περίοδον καὶ ἰδίων Γραφεῖον, χειριζόμενος διὰ τὴν ἐκτέλεσιν ἀλλεπαλλήλων ἀριθμητικῶν πράξεων καὶ κατάστρωσιν λογαριασμῶν ἀριθμομηχανήν, ἀπασχολούμενος οὕτω καθ' ὁλοκληρίαν εἰς ὑπηρεσίαν Γραφείου. Ὑπὸ τὰ ὡς ἀνωτέρω ἐκ τῆς ἀποδείξεως δεδομένα ἡ ὡς

άνω έργασία του φέρει προφανῶς τὸν χαρακτῆρα τῆς ὑπηρεσίας ὑπαλλήλου Γραφείου, ὁ χρόνος τῆς ὁποίας, κατὰ τὰ ἐν 1ῃ σκέψει ἐκτεθέντα, εἶναι ὑπολογιστέος διὰ τὸν καθορισμὸν τοῦ βασικοῦ του μισθοῦ καὶ ἀληθοῦς ὑποτιθεμένου ὅτι οὗτος ἐπί τι χρονικὸν διάστημα μέχρι τέλους 1952 ἠμείβετο δι' ἡμερομισθίου. Μετὰ ταῦτα καὶ λαμβανομένου ὑπ' ὄψιν ὅτι οὗτος κατὰ τὸν ἐν τῇ ἀγωγῇ χρόνον ἦτο ἔγγαμος μετὰ δύο ἀνηλίκων καὶ ὑπ' αὐτοῦ προστατευομένων τέκνων ὁ μηνιαῖος μισθός του διὰ τὸ ἐν τῇ ἀγωγῇ χρονικὸν διάστημα ἀπὸ 1 Ἰανουαρίου 1958 μέχρι 30 Σεπτεμβρίου 1960 ἀνήρχετο εἰδικώτερον: α) Διὰ τὸ ἀπὸ Ἰανουαρίου 1958 ἕως καὶ Φεβρουαρίου 1958 χρονικὸν διάστημα, καθ' ὃ εἶχε συμπεπληρωμένην, κατὰ τὰ ἀνωτέρω, 17ετῆ πραγματικὴν ὑπηρεσίαν ὑπαλλήλου Γραφείου, εἰς δραχμὰς 1910 μηνιαίως (μισθὸς 1750+160 οἰκογενειακὰ βάρη), βάσει τῆς ὑπ' ἀριθ. 14) 1956 ἀποφάσεως τοῦ Δ. Δ. Δ. Δ. Ἀθηνῶν. β) Διὰ τὸ ἀπὸ Μαρτίου 1958 ἕως 17 Σεπτεμβρίου 1958 τοιοῦτον, καθ' ὃ εἶχε συμπεπληρωμένην 18ετῆ πραγματικὴν ὑπηρεσίαν Γραφείου, εἰς δραχμὰς 2.160 μηνιαίως (2.000 + 160), βάσει τῆς ὡς ἄνω ἀποφάσεως. γ) Διὰ τὸ ἀπὸ 18 Σεπτεμβρίου 1958 - Φεβρουαρίου 1959 τοιοῦτον, καθ' ὃ εἶχε συμπεπληρωμένην 18ετῆ πραγματικὴν ὑπηρεσίαν, εἰς δραχμὰς 2.260 μηνιαίως (2.100 + 160) βάσει τῆς 2)1959 ἀποφάσεως τοῦ Δ.Δ.Δ.Δ. Ἀθηνῶν. δ) Διὰ τὸ ἀπὸ Μαρτίου 1959 μέχρι Φεβρουαρίου 1960 τοιοῦτον, καθ' ὃ εἶχε συμπληρώσει 19ετῆ πραγματικὴν ὑπηρεσίαν, εἰς δραχμὰς 2.360 μηνιαίως (2.200 + 160), βάσει τῆς αὐτῆς ὡς ἄνω ἀποφάσεως τοῦ Δ.Δ.Δ.Δ. Ἀθηνῶν. ε) Διὰ τὸ ἀπὸ Μαρτίου 1960 - 15 Σεπτεμβρίου 1960, ἔχων συμπληρώσει 20ετῆ ὑπηρεσίαν Γραφείου, εἰς δραχμὰς ὡσαύτως 2.360 μηνιαίως (2.200 + 160) καὶ στ) διὰ τὸ ἀπὸ 16 Σεπτεμβρίου 1960 - 30 Σεπτεμβρίου 1960 τοιοῦτον. Ὑπολογιζομένης δὲ ἀπάσης τῆς ἐξ 24 ἐτῶν προϋπηρεσίας του, βάσει τῆς ὑπ'ἀριθ. 2)1961 ἀποφάσεως τοῦ Δ.Δ. Δ.Δ., εἰς δραχμὰς μηνιαίως 2.940 (2.710 + 230). Κατ' ἀκολουθίαν τῶν ἀνωτέρω αἱ ἀποδοχαὶ τοῦ ἐκκαλοῦντος, ὑπολογιζομένων καὶ τῶν δώρων Χριστουγέννων καὶ Πάσχα, ἀνέρχονται κατὰ τὰς ἀνωτέρω διακρίσεις διὰ τὸ ἐν τῇ ἀγωγῇ χρονικὸν διάστημα εἰς ποσὸν δραχμῶν ὀγδοήκοντα δύο χιλιάδων ἑξήκοντα ἑπτὰ (82.067). Ἐκ τούτων, ἐκπιπτομένου ποσοῦ δραχμῶν πεντήκοντα τεσσάρων χιλιάδων ἑκατὸν ὀγδοήκοντα πέντε (54.185), καταβληθέντος ὑπὸ τῆς ἐναγομένης, ὡς τοῦτο προκύπτει ἐκ τῆς ἐν τῇ ἀγωγῇ ὁμολογίας τοῦ ἐνάγοντος, τῆς ἐναγομένης οὐδεμίαν περὶ τοῦ ἀντιθέτου προσαγαγούσης ἀπόδειξιν, ἀπομένει καταβλητέον ὑπόλοιπον ποσοῦ δραχμῶν 27.882, καθ' ὃ καὶ δέον νὰ γίνηται δεκτὴ ἡ ἀγωγή. Ἀντιθέτως τοῖς ἀνωτέρω ἀποφηναμένη ἡ ἐκκαλουμένη ἀπόφασις καὶ ἐσφαλμένως ὑπολαβοῦσα ὡς ὑπηρετικὴν τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ ἐνάγοντος διὰ τὸν ἀπὸ Μαρτίου 1940 ἕως τοῦ 1958 χρόνον, ἐν συνεχείᾳ δὲ τούτων μὴ ὑπολογίσασα ἐν τῷ καθορισμῷ τοῦ κατὰ τὰς ἄνω διαιτητικὰς ἀποφάσεις ὁριζομένου βασικοῦ μισθοῦ τὴν κατὰ τὸ ἄνω χρονικὸν διάστημα πραγματικὴν αὐτοῦ προϋπηρεσίαν ὡς ὑπαλλήλου, ὧν ἕνεκεν ἐπεδίκασε ποσὸν δραχμῶν 350, ἀντὶ τοῦ ὡς ἄνω κατὰ τὸν νόμον ὀφειλομένου, ἔσφαλε καὶ δέον, κατὰ τὸν βάσιμον περὶ τούτου λόγον ἐφέσεως, νὰ μεταρρυθμισθῇ, καταδικαζομένης τῆς ἐφεσιβλήτου εἰς τὴν δικαστικὴν δαπάνην τοῦ ἐκκαλοῦντος, μετριαζομένην ὡς ἐκ τῆς ἐν μέρει παραδοχῆς τῆς ἀγωγῆς.

ΜΙΣΘΟΣ ΕΠΙ ΑΠΑΣΧΟΛΗΣΕΩΣ ΜΙΣΘΩΤΟΥ ΜΙΚΡΟΤΕΡΑΣ ΤΟΥ ΝΟΜΙΜΟΥ ΩΡΑΡΙΟΥ

Συμφωνία περί απολήψεως μισθού ανωτέρου του νομίμου

Δικαίωμα του μισθωτού να άξιώση την καταβολήν εις αύτόν ολοκλήρου της διά της οικείας συλλογικής συμβάσεως εργασίας καθωρισμένης διά πλήρη απασχόλησιν αμοιβής και άν ο εργοδότης, ένεκα λόγων αφορώντων αύτόν, δέν χρησιμοποιή έφ' όλον τό κατά Νόμον χρονικόν όριον ημερησίας εργασίας τάς εις την διάθεσίν του τεθειμένας υπηρεσίας του μισθωτού, έκτός άν ρητώς ή σιωπηρώς συνεφωνήθη, όπως ούτος εργάζηται επί ολιγωτέρας του νομίμου ωραρίου, καθ' ήμέραν, ώρας επί αντιστοίχω μειώσει της αντιπαροχής.

Επεκυρώθη υπό της κατωτέρω αρεοπαγιτικής αποφάσεως ή υπ' αριθ. 8994)1964 απόφασις του Πρωτοδικείου Αθηνών, ως εφετείου κατά την εργατικήν διαδικασίαν.

Επανέρχεται και ή νεωτέρα αύτη απόφασις του Αρείου Πάγου εις τά υπ' αύτου νομολογηθέντα περί του μισθού εν περιπτώσει παροχής μειωμένης κατά χρόνον εργασίας. (Ίδετε και Α.Π. 326)1963, εισηγητής *Β. Πατσουράκος*, ΕΕΔ 32, 797, Α.Π. 181)1964, εισηγητής *Γ. Χατζηδάκης*, ΕΕΔ 33, 463).

Αρείου Πάγου 782)1964, Τμ. Β'

Προεδρεύων ο Αντιπρόεδρος κ. *Κ. Σεϋδλος*
Εισηγητής ο Αρεοπαγίτης κ. *Μ. Σκουλίκης*
Δικηγόροι οι κ.κ. Δ. Μαγγιώρος, Νομικός Σύμβουλος του Κράτους, Α. Λαμπρόπουλος

Ως εκ του συνδυασμού των άρθρων 376, 648, 653, 665 και 680 του Αστικού Κώδικος προκύπτει, δικαιούται να άξιώση ο εκμισθωτής την καταβολήν αύτω ολοκλήρου της διά της οικείας συλλογικής συμβάσεως καθωρισμένης διά πλήρη απασχόλησιν αμοιβής και άν ο μισθωτής, ένεκα λόγων, αφορώντων αύτόν, δέν χρησιμοποιή έφ' όλον τό νόμω οριζόμενον χρονικόν όριον ημερησίας εργασίας τάς εις την διάθεσίν του τεθειμένας υπό του εκμισθωτού υπηρεσίας του, έκτός άν ρητώς ή σιωπηρώς συνεφωνήθη, όπως ούτος εργάζηται επί ολιγωτέρας του νομίμου ωραρίου, καθ' ήμέραν, ώρας, επί αντιστοίχω μειώσει της αντιπαροχής.

Εξ άλλου, μή απαγορευομένης, κατά το άρθρον 25 του νόμου 3239)1955, συμφωνίας περί απολήψεως μισθού ή ημερομισθίου ανωτέρου του διά των συλλογικών συμβάσεων ή διαιτητικών αποφάσεων ή υπουργικών αποφάσεων καθορισθέντος, ουδαμώς συνάγεται σιωπηρά περί αναλόγου μειώσεως του καθωρισμένου κατωτάτου ορίου αποδοχών συμφωνία εκ μόνου του λόγου ότι ο εκμισθωτής, συμμορφούμενος προς το γενικώς καθορισθέν υπό του μισθωτού, κατ' ενάσκησιν του διευθυντικού αύτου δικαιώματος, πρόγραμμα ημερησίας εργασίας, απασχολείται επί ολιγωτέρας των όκτώ ωρών, ως εν προκειμένω ο αναιρεσίβλητος, δστις είργάζετο μέν, καθ' ά εδέχθη το εκδόν την προσβαλλομένην απόφασιν Πρωτοδικείον, επί εξάωρον κατά το θέρος και επί εξ και ημίσειαν ώρας κατά την χειμερινήν περίοδον ημερησίως, ουχί όμως βάσει ρητής ή σιωπηράς περί αναλόγου μειώσεως του ημερομισθίου του συμφωνίας, άλλ' ως ακολουθών το υπό του αναιρεσείοντος μισθωτού εφαρμοζόμενον ωράριον δι' άπαν το εν τω Αερολιμένι Ελληνικού απασχολούμενον εργατοτεχνικόν προσωπικόν. Όθεν κατ' ορθήν ερμηνείαν και εφαρμογήν των προδιαληφθεισών ουσιαστικών διατάξεων το ως εφετείον δικάσαν Πρωτοδικείον, υπό τα ανελέγκτως γενόμενα υπ' αύτου δεκτά, ως προκύψαντα εκ των αποδείξεων, πραγματικά ταύτα περιστατικά, έκρινεν, ει και επί διαφόρω αιτιολογία, ότι εδικαιούτο ο αναιρεσίβλητος πλήρους του διά της αφορώσης αύτόν από 27.6.1957 εθνικής ομοιοεπαγγελματικής συλλογικής συμβάσεως εργασίας καθωρισμένου ημερομισθίου, όπερ τω κατεβάλλετο μειωμένον, χωρίς όμως και να βεβαιούται, ως δέχεται, ότι τούτο εγένετο, ίνα αι αποδοχαί του ώσιν ανάλογοι προς το μειωμένον ωράριον εργασίας, ο δε τα εναντία υποστηρίζων μοναδικός λόγος αναιρέσεως είναι απορριπτέος ως αβάσιμος.

Απορριπτομένης της αναιρέσεως δέον το αναιρεσείον Δημόσιον, ως ήττηθέν και υπαίτιον της προκειμένης δίκης, να καταδικασθή, κατά το άρθρον 210 της Πολιτικής Δικονομίας, εις την δικαστικήν δαπάνην του αναιρεσιβλήτου, μειωμένης όμως της αμοιβής του πληρεξουσίου του δικηγόρου, κατά το άρθρον 22 § 3 του νόμου 3693)1951, εις το ήμισυ.

ΑΞΙΩΣΕΙΣ ΜΙΣΘΩΤΩΝ ΑΝΕΠΙΔΕΚΤΟΙ ΑΠΟΔΥΝΑΜΩΣΕΩΣ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΟΣ

Πρόσθετοι άμοιβαί διά νύκτας, έργασίαν κατά Κυριακάς κλπ.

Δημοσίας τάξεως αί διατάξεις, αί θεσπίζουσαι έλάχιστα όρια νομίμων αποδοχών, απαγορευομένης καί ούσης άκύρου πάσης αντιθέτου συμφωνίας.—Έλάχιστα όρια αποδοχών καί αί προσαυξήσεις διά νυκτερινήν έργασίαν, έργασίαν κατά Κυριακάς, διανυκτερεύσεις καί παράνομον υπερωριακήν έργασίαν από 12.11.1959.—Άκυρος ή παραίτησις από τούτων. - Άξίωσις αδικαιολογήτου πλουτισμού συνεπεία παρανόμου υπερωριακής έργασίας πρό της άνω ημερομηνίας, δημοσιεύσεως του Ν.Δ. 4020)1959.—Έλεγχος άν άσκήται καταχρηστικώς καί δή υπό την μορφήν αποδυναμώσεως του δικαιώματος.—Περίπτωσις μή συνιστώσα τοιαύτην.

Δεν δύναται νά τεθή υπό αμφισβήτησιν, ότι ή θεσπισθείσα διά της υπ' αριθ. 18310)1946 αποφάσεως Υπουργών Οικονομικών καί Εργασίας (ΕΕΔ 12, 388) πρόσθετος αμοιβή έξ 25 ο)ο διά νυκτερινήν έργασίαν, όμοίως ή διά της υπ' αριθ. 8900)1946 αποφάσεως των αυτών Υπουργών (ΕΕΔ 12, 388) πρόσθετος αμοιβή δι' έργασίαν κατά Κυριακάς (επιτρεπομένην έκ του νόμου) καί ή διά της υπ' αριθ. 21091)2990)1946 αποφάσεως των αυτών Υπουργών (ΕΕΔ 12, 388) αποζημιώσεις διά διανυκτέρευσιν έκτός έδρας των μισθωτών, αί οποίαι εξακολουθούν ισχύουσαι (άρθρον 41 νόμου 3239)1955, ΕΕΔ 17, 207 επ.) αποτελούσι νόμιμον μισθόν, έξ ού καί υπάγονται εις την πενταετή παραγραφήν του άρθρου 250, εδάφ. 17 Αστικού Κώδικος (ίδε τε σημειώσεις μας έν ΕΕΔ 24, 117, Α.Π. 633) 1964, εισηγητής *Κ. Αναγνωστόπουλος*, ΕΕΔ 24, 211) καί από των οποίων δέν επιτρέπεται παραίτησις, ώς δέχεται το Πρωτοδικείον διά της κατωτέρω αποφάσεώς του.

Θά μας επιτραπή μόνον ή παρατήρησις ότι δέν συμβαίνει τό αυτό καί διά την του άρθρου 8 του ν.δ. 4020)1959 (ΕΕΔ 18, 1271) αποζημίωσιν έξ 75 ο)ο επί περιπτώσεως παρανόμων υπερωριών, διότι αύτη φέρει σαφώς τον χαρακτήρα αποζημιώσεως ως αστικής ποινής διά την παράβασιν του νόμου, από της οποίας όμως δέν επιτρέπεται παραίτησις, άφοϋ πρόκειται περί δικαιώματος έκ δημοσίας τάξεως (Ούτω ή Α.Π. 457)1964, εισηγητής *Μ. Ζαφειρόπουλος*, ΕΕΔ 23, 850, ένθα εις σημειώσεις μας καί λοιπαί παραπομπαί.

Οπωσδήποτε υπάγεται καί αύτη εις τό ανεφάρμοστον της αρχής της αποδυναμώσεως του δικαιώματος, ώς δέχεται το Πρωτοδικείον.

Πρωτοδικείου Καβάλας 639)1964

Διαδικασία εργατικών διαφορών κατ' έφεσιν
Πρόεδρος καί Εισηγητής ο κ. *Μιχ. Καλεύρας*
Δικηγόροι οί κ.κ. Κ. Πολλιας, Π. Ανανιάδης

Η προσαύξησις έξ 25 ο)ο διά νυκτερινήν έργασίαν, ή προσαύξησις έξ 75 ο)ο λόγω επιτρεπτής εργασίας κατά Κυριακάς καί έξαιρετέας εορτάς, ή αμοιβή ένεκα διανυκτερεύσεων έκτός έδρας, ώς καί ή προσαύξησις έξ 75 ο)ο, λόγω παρανόμου υπερωριακής εργασίας από 12.11.1959, συνιστώσι μέρος των ελαχίστων νομίμων αποδοχών των μισθωτών, αί δέ ταύτας προβλέπουσαι διατάξεις των άρθρων 6 καί 9 π.δ. της 27.6)4.7.1932, υπ' αριθ. 8900)1946 καί 25825)1951 κοιναί αποφάσεις των Υπουργών Οικονομικών καί Εργασίας, υπ' αριθ. 21091)1946 όμοια των αυτών Υπουργών, ώς καί άρθρου 8 § 2 ν.δ. 4020) 1959, αποτελούσι κανόνας δημοσίας τάξεως, μή επιτρεπομένης καί ούσης άκύρου, κατά τάς διατάξεις των άρθρων 3 καί 174 Α.Κ., ώς καί την διάταξιν της παραγράφου 4 άρθρου 8 ν.δ. 4020) 1959 διά την τελευταίαν περίπτωσιν, πάσης αντιθέτου συμφωνίας, ρητής ή σιωπηρός (πρβλ. Α.Π. 573)1960, ΕΕΔ 20, 86).

Εξ άλλου καί ή απαίτησις εξ αδικαιολογήτου πλουτισμού του εργοδότου, συνεπεία παρανόμου υπερωριακής εργασίας του μισθωτού, χωρούσης από 12.11.1959, στηρίζεται ωσαύτως καί επί κανόνων δημοσίας τάξεως, αποκλειομένης ωσαύτως αντιθέτου συμφωνίας. Τοιαύτη είναι ή όρθή έννοια των συνδεδυασμένων διατάξεων των παραγράφων 2 καί 4 άρθρου 8 ν.δ. 4020)1959, υπαγορευθεισών έκ λόγων προστασίας των μισθωτών, άμα δέ καί διευρύνσεως εύκαιριών απασχολήσεως των άνέργων (πρβλ. Εισηγητικήν Έκθεσιν του νόμου). Επομένως οιαδήποτε συμπεριφορά του δικαιούχου μισθωτού, αναφερομένη εις άπασας τάς έκ των άνω διατάξεων απορρεούσας ρηθείσας αμοιβάς, μή ούσα ισχυρή, ώς προελέχθη, ούτε ώς σιωπηρά συμφωνία άφέσεως χρέους (παραιτήσεως), δέν είναι δυνατόν νά κριθή, ότι αντίκειται εις τά υπό της διατάξεως του άρθρου 281 Α.Κ. τασσόμενα αντικειμενικά κριτήρια της καλής πίστεως, των χρηστών ήθών καί του κοινωνικού καί οικονομικού σκοπού του δικαιώματος, ούδ' υπό την ειδικωτέραν μορφήν της αποδυναμώσεώς του (πρβλ. Α.Π. 173)1961, ΕΕΔ 20, 531). Η άξίωσις όμως εξ αδικαιολογήτου πλουτισμού του εργοδότου, συνεπεία παρανόμου υπερωριακής εργασίας του μισθωτού, πραγματοποιηθείσης μέχρις 11.11.1959, πηγάζουσα μόνον έκ διατάξεως ούχί δημοσίας τάξεως (άρθρον 904 Α.Κ.) καί εξ ής επιτρέπεται παραίτησις, υπό την ειδικωτέραν μορφήν της άφέσεως χρέους, επιτρεπτώς ελέγχεται από απόψεως καταχρηστικής άσκήσεως του δικαιώματος καί δή καί υπό την ειδικωτέραν μορφήν της αποδυναμώσεως του δικαιώματος (όρα περί αποδυναμώσεως, έν όψει της άνω Α.Π. 173) 1961, *Α. Φλώρου*, έν Έλλ. Δικ., 2, 441, *Ε. G. Isele* αυτόθι 3, 241, *Α. Σακελλαρόπουλον*, έν ΝΔ 17, 524, *Κ. Δημάκην*, ΕΕΔ 22, 73 καί *Β. Βασιλείου*, ΕΕΔ 20, 528).

Εν προκειμένω διά της εκκαλουμένης απεφά-

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΑΝΑΠΑΥΣΙΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΑΝΑΠΑΥΣΙΣ ΟΔΗΓΩΝ ΦΟΡΤΗΓΩΝ ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΩΝ

Δικαιώματα τοῦ κατ' ἔφεσιν Δικαστηρίου ἐπί ἀοριστίας ἀγωγῆς

Συναγόμενα ἐκ τῶν ἄρθρων 745, 762, 763, 774 Πολιτ. Δικονομίας διά τό δικαιώματα τοῦ Ἐφετείου ἐν περιπτώσει ἀκυρότητος τοῦ δικογράφου τῆς ἀγωγῆς συνεπείᾳ ἀοριστίας αὐτοῦ.—Ἐφαρμογή καί κατά τήν ἐργατικήν διαδικασίαν.—Νόμιμος ἡ παροχή ἐργασίας κατά Κυριακάς καί ἐξαιρεσίμους ἑορτάς τῶν ὁδηγῶν φορτηγῶν αὐτοκινήτων.—Δικαίωμα προσαυξήσεως μισθοῦ κατά τήν ὑπ' ἀριθ. 8500)1946 ὑπουργικήν ἀπόφασιν.—Στήριξις ἀξιώσεως εὐθέως εἰς ταύτην καί ὄχι εἰς ἀδικαιολόγητον πλουτισμόν ἐργοδότου.—Δικαίωμα ἀποζημιώσεως διά διανυκτερεύσεις ἐκτός ἕδρας.—Παραγραφή ἀπαιτήσεως, μή γεννωμένης ἀξιώσεως ἐξ ἀδικαιολογήτου πλουτισμοῦ — Ἔλλειψις δικαιώματος μισθωτῶν ἐπιχειρήσεων μεταφορᾶς πρός ἑβδομαδιαίαν ἀνάπαυσιν.

Μεταξύ τῶν μή ὑποκειμένων εἰς τάς διατάξεις τοῦ π.δ. 8)14 Μαρτίου 1930 «περί κωδικοποιήσεως τῶν νόμων περί Κυριακῆς ἀναπαύσεως» εἶναι αἱ ἐπιχειρήσεις μεταφορᾶς διά γῆς ἢ ὕδατος προσώπων ἢ ἐμπορευμάτων, οὕτω δέ οἱ ὑπάλληλοι καί ἐργάται τῶν ἐπιχειρήσεων τούτων δέν δικαιοῦνται ἀνά περίοδον ἑπτά ἡμερῶν ἀναπαύσεως τουλάχιστον 24 ὡρῶν, ἐκτός ἄν θεσπισθῇ ἀνάπαυσις διά διατάγματος ἢ ἐπιτρέψῃ ταύτην ὁ κανονισμός τῆς ἐπιχειρήσεως ἢ συμφωνηθῇ μεταξύ τῶν μερῶν, ἀλλά τοιοῦτον διάταγμα δέν ἐξεδόθη μέχρι σήμερον. (Ἴδετε τάς ὑπό τῆς ἀποφάσεως τοῦ Πρωτοδικείου ἐπικαλουμένας ἀποφάσεις τοῦ Ἀρείου Πάγου καί προσέτι καί τήν νεωτέραν Α.Π. 115)1962, εἰσηγητής *Α. Γεωργίου*, ΕΕΔ 21, 402).

Εἶναι, ὡς ἐσημειώσαμεν (ΕΕΔ 21, 448), ἀπό νομοθετικῆς ἀπόψεως, στενόχωραν τό ὅτι ὑπάρχουν ἀκόμη κατηγορίαι μισθωτῶν, ὡς ἡ προκειμένη, αἱ ὁποῖαι στεροῦνται τῆς ἑβδομαδιαίας ἀναπαύσεώς των.

Ἀπό ἀπόψεως ὅμως τεθειμένου δικαίου αὐτως ἔπρεπε νά ἀποφανθῇ τό Πρωτοδικεῖον διά τῆς κατωτέρω ἀποφάσεώς του.

Πρωτοδικείου Καβάλας 638)1964

Διαδικασία ἐργατικῶν διαφορῶν κατ' ἔφεσιν

Πρόεδρος καί Εἰσηγητής ὁ κ. *Μιχ. Καλεύρας*

Δικηγόροι οἱ κ.κ. Κ. Πούλιας, Π. Ἀνανιάδης

Αἱ ὑπό κρίσιν ἀντίθετοι ἐφέσεις, στρεφόμεναι

σεως ἐπεδικάσθησαν προσαυξήσεις 25 ο)ο ἐκ νυκτερινῆς ἐργασίας καί 75ο)ο ἐξ ἐργασίας Κυριακῶν, ἀμοιβή διανυκτερεύσεων ἐκτός ἕδρας, προσαυξήσεις 75 ο)ο λόγῳ παρανόμου ὑπερωριακῆς ἐργασίας, ὡς καί ἀποζημίωσις ἐξ ἀδικαιολογήτου πλουτισμοῦ τῇ ἰδίᾳ αἰτίᾳ διά τόν ἀπό 1.5.1957 μέχρις 26.10.1963 χρόνον. Ἐν ὄψει τῶν ἐν ἀρχῇ τῆς παρούσης σκέψεως ζήτημα ἀποδυναμώσεως δικαιώματος ἀνακύπτει μόνον διά τήν μέχρι 11.11.1959 ἀποζημίωσιν λόγῳ ἀδικαιολογήτου πλουτισμοῦ, ἐφ' ὅσον πασῶν τῶν λοιπῶν ἀξιώσεων ἀποκλείεται ἡ κατοχρηστική ἄσκησις.

Ἐκ τοῦ συνόλου τοῦ ἀποδεικτικοῦ ὑλικοῦ ἐβεβαιώθη, κατά τήν ἐκ τῶν ἐνόντων κρίσιν τοῦ δικαστηρίου, ὅτι ὁ ἐνάγων τό πρῶτον διά τῆς ἀπό 30.7.1963 ἀγωγῆς του ἐζήτησε τήν ἐπιδίκασιν αὐτῷ τῆς ἀξιώσεώς του, λόγῳ ἀδικαιολογήτου πλουτισμοῦ τοῦ ἐναγομένου, συνεπείᾳ παρανόμου ὑπερωριακῆς ἐργασίας τοῦ ἐνάγοντος καί διά τόν μέχρις 11.11.1959 χρόνον. Ἡ ἀγωγή αὕτη ἀπερρίφθη, ὡς πρός τήν ἀξίωσιν ταύτην, ὡς ἀόριστος, διά τῆς ὑπ' ἀριθ. 49)1963 ἀποφάσεως τοῦ Ἐργατοδίκου Καβάλας. Ἡ ἀξίωσις αὕτη μετά ταῦτα περιελήφθη ἐν τῇ ὑπό κρίσιν ἀπό 30.10.1963 ἀγωγῇ. Ἡ μή ἐνωρίτερον ἄσκησις τῆς ὡς εἴρηται ἀξιώσεως δέν ὀφείλεται εἰς πρόθεσιν τοῦ ἐνάγοντος, ὅπως αἰφνιδιάσῃ τόν ἐναγόμενον καί μή δυνηθῇ οὗτος νά προσκομίσῃ τάς ἀνταποδείξεις, ὡς ἰσχυρίζεται αὐτός, ἀλλ' εἰς φόβον τοῦ ἐνάγοντος μήπως ὁ ἐναγόμενος καταγγείλῃ τήν μεταξύ των διαδίκων ἐργασιακήν σύμβασιν, ἥτις καί πράγματι κατηγγέλθη παρά τούτου τήν 30.11.1963. Ἀληθές ὅτι δέν ἀπελύθη ἅμα τῇ κοινοποιήσει τῆς πρώτης ἢ τῆς δευτέρας ἀγωγῆς. Ἡ παρέλευσις ὅμως τοῦ μεσολαβήσαντος μικροῦ χρονικοῦ διαστήματος ὀφείλεται εἰς πρόθεσιν ἀποφυγῆς χαρακτηρισμοῦ τῆς καταγγελίας ὡς καταχρηστικῆς, ὅτε θά ἐχαρακτηρίζετο, ἂν ἠκολούθει ἀμέσως τάς ἀγωγάς. Πολλῷ μᾶλλον οὐδαμόθεν συνάγεται βούλησις τοῦ ἐνάγοντος νά παραιτηθῇ τῆς τοιαύτης ἀξιώσεως του. Κατόπιν πάντων τούτων ἡ ἄσκησις τῆς περί ἧς πρόκειται ἀξιώσεως δέν ὑπερβαίνει τά ὅρια - πολλῷ μᾶλλον προφανῶς - τά τασσόμενα ὑπό τῆς καλῆς πίστεως, τῶν χρηστῶν ἠθῶν καί τοῦ κοινωνικοῦ καί οἰκονομικοῦ σκοποῦ τοῦ δικαιώματος, οὐδ' ὑπό τήν εἰδικωτέραν μορφήν τῆς ἀποδυναμώσεώς του. Κατ' ἀκολουθίαν πάντων τῶν ἀνωτέρω ἡ ἔνστασις τοῦ ἐναγομένου ὅτι πᾶσαι αἱ ἐνδικοι ἀξιώσεις τοῦ ἐνάγοντος ἀσκοῦνται κατά κατάχρησιν δικαιώματος καί ὑπό τήν εἰδικωτέραν μορφήν τῆς ἀποδυναμώσεώς του ἔδει νά ἀπορριφθῇ ἐν μέρει ὡς μή νόμιμος, ἐν μέρει ὡς οὐσίᾳ ἀβάσιμος, κατά τάς ἀνωτέρω διατάξεις. Ὅθεν καί ὁ Πρωτοδίκης, ἀπορρίψας ταύτην - εἰ καί ἐν μέρει ἐπί ἐσφαλμένῃ αἰτιολογίᾳ, ἤτοι ὡς ἀβάσιμον ὡς πρός πάσας τάς ἀξιώσεις - ὀρθῶς κατά τό διατακτικόν του ἔκρινε. Κατά ταῦτα ὁ ἕβδομος λόγος τῆς ἐφέσεως τοῦ ἐναγομένου, δι' οὗ ὑποστηρίζεται, ὅτι αἱ ἀξιώσεις τοῦ ἐνάγοντος ἀσκοῦνται καταχρηστικῶς, ὡς ἀποδυναμωθέντος τοῦ δικαιώματος, ἀπορριπτέος ἐλέγχεται ἐν μέρει ὡς μή νόμιμος, ἐν μέρει ὡς ἀβάσιμος, τιθεμένων παρά τοῦ δικαστηρίου τούτου τῶν ὀρθῶν ὡς ἄνω αἰτιολογιῶν.

ἀμφότεραι κατὰ τῆς αὐτῆς ὑπ' ἀριθ. 18)1964 ἀ ποφάσεως τοῦ Πρωτοδίκου Κοβάλας, ἐκδοθείσης κατὰ τὴν διαδικασίαν ἐργατικῶν διαφορῶν, νομοτύπως καὶ ἐμπροθέσμως ἀσκηθεῖσαι ἀμφότεραι καὶ καταβληθέντων ἑκατέρωθεν τῶν τε τελῶν συ ζητήσεως καὶ τῶν νομίμων παραβόλων, τύποις δεκταὶ καθίστανται καὶ συνεκδικαστέαι ἀποβαί νουσι κατὰ τὸ νόμῳ βάσιμον καὶ οὐσίᾳ ἀληθὲς τῶν ἐν αὐταῖς λόγων, λόγῳ προφανοῦς με ταξὺ των συνοφείας.

Συμφώνως πρὸς τὴν ὀρθὴν ἔννοιαν τῶν συνδε δυασμένων διατάξεων τῶν ἄ,θρων 745, 762, 763 καὶ 774 Πολ. Δικονομίας ἡ ἔφεσις μεταβιβάζει τὴν διαφοράν ἐνώπιον τοῦ κατ' ἔφεσιν δικάζοντος δι καστηρίου, ὅπερ, ἐπιλαμβανόμενον τῆς ὑποθέ σεως ἐξετάζει, πρὸς ὀρθὴν ἐφαρμογὴν τοῦ νόμου, ἂν τὸ κατώτερον δικαστήριον ἀπεφάσισε προ σηκόντως ἢ μή, τηροῦν τὴν αὐτήν, ἣν καὶ τὸ πρωτόδικον δικαστήριον, διαδικασίαν καὶ ἀπο κρούον ἐξ ἐπαγγέλματος τὴν ἀγωγήν, ἐν περι πτώσει ἀκυρότητος τοῦ δικογράφου, συνεπείᾳ ἀοριστίας. Ἐντεῦθεν παρέπεται, ὅτι τὸ κατ' ἔφε σιν δικαστήριον ἔχει κατὰ τὴν ἐξέτασιν τῆς ἀ γωγῆς τὰ αὐτὰ δικαιώματα οἷα καὶ τὸ πρωτο βάθμιον, ὡς δὲ τὸ τελευταῖον τοῦτο δύναται, ἐφαρμόζον οἰκοθεν τὸν νόμον εἰς τὰ ἐν τῇ ἀγωγῇ ἐκτιθέμενα γεγονότα, νὰ κρίνῃ κατὰ πόσον ταῦτα θεμελιοῦσιν ἀπὸ ἀπόψεως νόμου τὸ αἰτούμενον δι καίωμα τοῦ ἐνάγοντος καὶ νὰ ἀπορρίψῃ τὴν ἀ γωγήν, ἐὰν εὕρῃ ταύτην ἀόριστον, οὕτω δύνα ται καὶ τὸ κατ' ἔφεσιν δικάζον δικαστήριον νὰ ἀποφασίσῃ περὶ τοιαύτης ἀοριστίας τῆς ἀγω γῆς καὶ τῇ αἰτίᾳ ταύτῃ νὰ ἐπικυρώσῃ τὴν δι' ἄλλην αἰτίαν ἀπορρίψασαν τὴν ἀγωγὴν πρω τόδικον ἀπόφασιν, διορθοῦν τὴν αἰτιολογίαν, καίτοι δὲν ὑπεβλήθη παράπονον περὶ τῆς ὡς εἰ ρηται ἀοριστίας, ἀρκεῖ μόνον ἐν τῷ δικογράφῳ τῆς ἐφέσεως νὰ ὑπάρχῃ νόμιμος καὶ ἔγκυρος λό γος. ἐπαγόμενος τὴν μεταβίβασιν τῆς ὑποθέσεως εἰς τὸ κατ' ἔφεσιν δικάζον δικαστήριον, εἶναι δὲ ἀδιάφορον, ἂν τὸ ἐφετεῖον δὲν εὗρῃ βάσιμον λό γον τινὰ ἐκ τῶν ὑποβληθέντων πρὸς μεταρρύ θμισιν τῆς ἐκκαλουμένης ἀποφάσεως.

Καὶ ναὶ μέν, κατὰ τὰ ἄρθρα 516, 770 καὶ 767 § 4 Πολ. Δικονομίας, τὸ ἐφετήριον πρέπει νὰ περιέχῃ ταύς λόγους τῆς ἐφέσεως καὶ ἐπὶ τῶν λόγων τούτων ὀφείλει τὸ κατ' ἔφεσιν δικάζον δικαστήριον, κατὰ τὸ ἄρθρον 170 Πολ. Δικονο μίας, νὰ ἀποφαίνηται, ἀλλ' ἡ ὑποχρέωσις αὕτη δὲν στερεῖ τὸ δικαστήριον τοῦτο τῆς ἐξουσίας του νὰ ἐφαρμόζῃ τὸν νόμον ἐπὶ τῶν ἐν τῇ ἀγω γῇ γεγονότων, διότι ὁ μόνος περιορισμὸς τῆς τοιαύτης ἐξουσίας του, ἅπαξ μεταβασθείσης τῆς ὑποθέσεως εἰς αὐτό, εἶναι ὁ ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 779 Πολ. Δικονομίας τιθέμενος, κατὰ τὸν ὁποῖον τὸ ἐφετεῖον δὲν δύναται ἄνευ ἀντεφέσεως νὰ ἐκ δώσῃ ἐπιβλαβεστέραν διὰ τὸν ἐκκαλοῦντα ἀπό φασιν (Α.Π. 191)1909, Θέμ. Κ' 652 καὶ 568)1954, Νομ. Β. 2, 1125, Ἐφετείου Ἀθηνῶν 23)1943, Θέμ. ΝΔ' 241, Ε.Ν. 147)1957, Νομ. Β. 6 362, Πρωτ. Θεσ. 1339)1954, Ἀρμ. Η' 403). Τὰ ἀνω τέρω ἐφαρμοχθέντα ἔχουσι καὶ ἐπὶ ἐφέσεως κατ' ἀ ποφάσεως Ἐργατοδίκου, ἀφοῦ οὐδὲν διάφορον ὁρίζεται ὑπὸ τῆς ἐπιτρεψάσης τὴν ἔφεσιν κατὰ τὴν διαδικασίαν ἐργατικῶν διαφορῶν διατάξεως τοῦ ἄρθρου 16 τοῦ κωδικοποιηθέντος νόμου Γ.Δ'.

Ἐν προκειμένῳ διὰ τῆς ὑπὸ κρίσιν ἀγωγῆς (ἐκθέσεως ἐργατικῆς διαφορᾶς), καὶ δὴ διὰ τῶν Β' καὶ Γ' κεφαλαίων αὐτῆς, ἐζήτησαν δροχμαὶ 6.810 καὶ 2.201 ἀντιστοίχως, διὰ διαφορὰς διανυκτερεύσεων ἐκτὸς ἕδρας ἐκείνας καὶ διὰ προσαυ ξήσεις λόγῳ ἐργασίας κατὰ 39 Κυριακὰς καὶ ἐ ξαιρεσίμους ἑορτὰς αὗται, πλὴν μόνον, καθ' ἃ σαφῶς ἐκ τῆς ἄνω ἐκθέσεως προκύπτει, λόγῳ ἀδικαιολογήτου πλουτισμοῦ τοῦ ἐναγομένου, οὐχὶ δὲ καὶ εὐθέως ἐκ τοῦ νόμου. Ὅθεν ἡ πρω τόδικος, ὑπολαβοῦσα μὲν ὅτι τὰ κεφάλαια ταῦ τα ἐστηρίζοντο καὶ εὐθέως ἐπὶ τῶν χορηγησα σῶν προσαύξησιν καὶ ἀποζημίωσιν ὑπουργι κῶν ἀποφάσεων, πλὴν ἀπορρίψασα αὐτά, κατὰ τὴν βάσιν των ταύτην, ὡς ἀβάσιμα, ἕνεκα πα ραδοχῆς πρεβληθείσης παραγραφῆς, ὀρθῶς κατὰ τὸ διατακτικόν της ἔκρι ε, δι' ὃ καὶ δέον διορ θουμένης ἐξ ἐπαγγέλματος τῆς ἄνω αἰτιολογίας της - νὰ ἀπορρ φθῶσιν ὡς μὴ νόμιμα τὰ τὴν πα ραδοχὴν τῶν ἄνω κεφαλαίων καὶ κατὰ τὴν ἄνω βάσιν των παράπονα, τὰ περιλαμβανόμε.α, κα τὰ τὴν κρίσιν τοῦ δικαστηρίου, εἰς τοὺς δεύτε ραν, τρίτον καὶ τέταρτον τύποις νομίμους καὶ ἐγκύρους λόγους τῆς ἐφέσεως τοῦ ἐνάγοντος.

Κατ' ἀρχὴν ἡ παροχὴ ὑπηρεσίας ὑπὸ ὁδη γοῦ φορτηγοῦ αὐτοκινήτου κατὰ τὰς Κυριακὰς καὶ ἐξαιρεσίμους ἑορτὰς εἶναι νόμιμος (ἄρθρον 7, ἐδάφιον 3, π. δ. τῆς 8)14.3.1930 «περὶ κωδικο ποιήσεως τῶν νόμων περὶ Κυριακῆς ἀναπαύσε ως», πρβλ. Α Π. 7)1960, ΕΕΔ 19, 199). Ἐν τῇ περιπτώσει ταύτῃ οὗτος, ἐργαζόμενος κατὰ Κυ ριακὰς ἢ τοιαύτας ἑορτάς, δικαιοῦται, δυνάμει τῆς διατάξεως τῆς ὑπ' ἀριθ. 8900)1946 κοινῆς ἀποφάσεως τῶν Ὑπουργῶν Ἐργασίας καὶ Οἰκο νομικῶν (ὡς αὕτη ἠρμηνεύθη διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 25825)1951 ἀποφάσεως τῶν αὐτῶν Ὑπουργῶν), προσαυξήσεως ἐξ 75ο)ο ἐπὶ τοῦ 1)25 τοῦ νομί μου μηνιαίου μισθοῦ του (πρβλ. ἄρθρον 2 §§ 1 καὶ 2 ν.δ. 3755)1957). Ἡ ἀξίωσις τοῦ αὐτὴ στηρίζεται εὐθέως ἐπὶ τῆς ἀ ω διατάξεως καὶ οὐχὶ εἰς ἀδικαιολόγητον πλουτισμὸν τοῦ ἐργοδότου του (Α.Π. 276 καὶ 410)1959 καὶ 278)1961, ΕΕΔ 18, 695 καὶ 1195, ὡς καὶ 20, 726). Ὁ τοιοῦτος ὁδηγός, ἐξ ἄλλου, διανυκτερεύων ἐκτὸς τῆς ἕδρας του, δικαιοῦται καὶ τῆς ὑπὸ τῆς ὑπ' ἀριθ. 21091) 1946 κοινῆς ἀποφάσεως τῶν ἰδίων Ὑπουργῶν ὁ ρισθείσης ἀποζημιώσεως, ἴσης πρὸς τὸ 1)25 τοῦ τοιούτου μισθοῦ του δι' ἑκάστην διανυκτέρευσιν. Καὶ ἡ ἀξίωσις αὕτη ἐρείδεται εὐθέως ἐπὶ τῆς διατάξεως ταύτης, οὐχὶ δὲ ἐπὶ ἀδικαιολογήτου πλουτισμοῦ. Ἀλλ' εὖτε καὶ ἐν περιπτώσει πα ραγραφῆς τῶν ἄνω ἀξιώσεων γενίσται ἀπαίτη σις ἐκ τοιούτου πλουτισμοῦ, διότι, κατὰ τὴν πε ρὶ τούτου διάταξιν τοῦ ἄρθρου 904 § 1 ἐδ α' Α.Κ., ἀποδίδεται ἡ ἄνευ νομίμου αἰτίας ὠφέλεια, ἐνῷ ὁ συνεπείᾳ παραγραφῆς ἐπερχόμενος πλουτι σμὸς χωρεῖ, κατὰ κανόνα ἄλλως, ἐν τῇ ἐπιβε βαιούσῃ τὸν κανόνα, ἐξαιρέσει τοῦ ἄρθρου 938 Α.Κ., κατ' ἀκολουθίαν διατάξεως νόμου, αὐτῆς ταύτης τῆς περὶ παραγραφῆς τοιαύτης (Α.Π. 513)1960, 365)1962 καὶ 142)1963, ΕΕΔ 20, 21, ΕΕΔ 21, 1159, ΕΕΔ 22, 556). Ὅθεν ὀρθῶς ὁ Πρω τοδίκης ἀπέρριψεν ὡς μὴ νόμιμα τόσον τὸ περὶ προσαυξήσεως κατὰ 75ο)ο λόγῳ ἐργασίας κατὰ Κυριακὰς καὶ ἐξαιρεσίμους ἑορτὰς τοῦ ἐνάγοντος - ὁδηγοῦ, καθ' ἃ συνομολογεῖται, φορτηγοῦ αὐ-

ΣΥΛΛΟΓΙΚΑΙ ΣΥΜΒΑΣΕΙΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ

ΔΕΣΜΕΥΣΙΣ ΝΟΜΙΚΩΝ ΠΡΟΣΩΠΩΝ ΔΗΜΟΣΙΟΥ ΔΙΚΑΙΟΥ ΥΠΟ ΣΥΛΛΟΓΙΚΩΝ ΣΥΜΒΑΣΕΩΝ

Έφαρμογή διαιτητικών αποφάσεων περί μισθού λογιστών και υπαλλήλων Γραφείων

Έκτασις εφαρμογής ὑπ' ἀριθ. 25)1960 διαιτητικής ἀποφάσεως περί μισθοῦ λογιστῶν. — Ἀνεφάρμοστον ἐπί Νομικῶν Προσώπων Δημοσίου Δικαίου. — Ἀνεφάρμοστον ἐπίσης καί τῆς ὑπ' ἀριθ. 2)1961 διαιτητικῆς ἀποφάσεως περί μισθοῦ ὑπαλλήλων Γραφείων, προϋποθετούσης καί μετά τήν κήρυξιν αὐτῆς ὡς ὑποχρεωτικῆς ὕπαρξιν ἐπιχειρήσεως.

Τό ζήτημα, περί τοῦ ὁποίου ἀπησχολήθη ἡ κατωτέρω ἀπόφασις τοῦ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν, ὡς ἐφετείου κατά τήν ἐργατικήν διαδικασίαν, ὑπῆρξεν, ἂν ἡ ὑπ' ἀριθ. 25 1960 διαιτητική ἀπόφασις περί ἀποδοχῶν λογιστῶν (ΕΕΔ 19, 1417) (περί τῆς ὁποίας ἴδετε Α.Π. 678)1963, εἰσηγητής *Ε. Μαλλούχος*, ΕΕΔ 22, 1459, ἔνθα εἰς σημειώσεις μας καί λοιπαί, Α.Π. 681)1964, εἰσηγητής *Κ. Παυλίδης*, ΕΕΔ 23, 1482) εἶχεν ἐφαρμογήν ἐπί Νομικοῦ Προσώπου Δημοσίου Δικαίου. (Ταμείου Ἀσφαλίσεως Προσωπικοῦ Ο.Τ.Ε.). (Ἰσχύουσα ἤδη ἡ ὑπ' ἀριθ. 37)1963 διαιτητική ἀπόφασις, ΕΕΔ 23, 180, περί τῆς ὁποίας ἴδετε ὑπ' ἀριθ. 332)1964 ἐγκύκλιον Ὑπουργείου Ἐργασίας, ΕΕΔ 23, 1028).

Πρέπει νά εἶναι ἀναμφισβήτητον, ὡς ἡ συλλογιστική τῆς ἀποφάσεως τοῦ Πρωτοδικείου, ὅτι ἡ ἐν λόγῳ διαιτητική ἀπόφασις πρίν τῆς κηρύξεως της ὡς γενικῶς ὑποχρεωτικῆς δέν ἠδύνατο νά δεσμεύσῃ καί τό Νομικόν Πρόσωπον Δημοσίου Δικαίου. (Ἴδετε Α.Π. 91) 1962, εἰσηγητής *Στ. Μαυρομιχάλης*, ΕΕΔ 21, 329. Γνωμ. Νομικοῦ Συμβουλίου Κράτους 369)1962, εἰσηγητής *Β. Σάββας*, ΕΕΔ 21, 577).

Ἡ διαιτητική αὐτη ἀπόφασις διά τῆς ὑπ' ἀριθ. 55660)1961 ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας (ΕΕΔ 20, 1035) ἐκηρύχθη ὑποχρεωτική «διά πάσας τάς ἐν Ἑλλάδι λειτουργούσας, ὑφ' οἱανδήποτε νομικήν μορφήν, ἰδιωτικάς ἐπιχειρήσεις (βιομηχανικάς κλπ.)», ἀλλ' ἀνεξαρτήτως τοῦ ἂν ὁ Ὑπουργός τῆς Ἐργασίας ἠδύνατο, κατά χρῆσιν τῆς ἐκ τοῦ ἄρθρου 5 § 2 τοῦ νόμου 3239 1955, ἐξουσιοδοτήσεως, νά κηρύξῃ μερικῶς ὑποχρεωτικήν τήν

τακινήτου, ὅσον καί τό περί ἀποζημιώσεως ἕνεκα διαυκτερεύσεων ἐκτός ἔδρας, ὑπό ψηφία Γ καί Β', ἀντίστοιχα κεφάλαια τῆς ἀγωγῆς καί ὡς πρός τάς ἐπί ἀδικαιολογήτου πλουτισμοῦ θεμελιουμένας βάσεις των καί ἀπορριπτέα, ὡς ἐπί ἐσφαλμένης προϋποθέτεως ἐπερειδόμενα, τά εἰς τούς τρίτον καί τέταρτον λόγον τῆς ἐφέσεως τοῦ ἐνάγοντος περιλαμβανόμενα - ὡς διευκρινίζονται διά τῶν προτάσεών - ἀντίθετα δέ ὑποστηριζόντα (ὅτι οἱ ἄνω ἀξιώσεις στηρίζονται ἐπί ἀδικαιολογήτου πλουτισμοῦ, ἄλλως ὁπωσδήποτε μετά τήν παραγραφήν τῆς εὐθέως ἐκ τοῦ νόμου πηγαζούσης ὀξώσεως) παράπονα ταύτου, καί δή κατ' ἀμφότερα τά σκέλη των.

Συμφώνως πρός τάς συνδεδυασμένας διατάξεις τῶν ἄρθρων 1, 2 καί 3 τοῦ β. δ. τῆς 5.4.1914, 1 καί 2 τῆς διά τοῦ ν. 2290)1922 κυρωθείσης Διεθναοῦς Συμβάσεως τῆς Γ' Συνδιασκέψεως τῆς Ἐργασίας τῆς Γενεύης, ὡς καί 7 καί 12 § 4 τοῦ π.δ. τῆς 8)14.3.1930, οἱ ὑπάλληλοι καί ἐργάται τῶν ἐπιχειρήσεων μεταφορᾶς διά γῆς ἢ ὕδατος προσώπων ἢ ἐμπορευμάτων - εἶναι πρωτίστως οἱ ἔδηγοὶ φορτηγῶν αὐτοκινήτων δημοσίας χρήσεως - δέν δικαιοῦνται, ἀνά περίοδον ἑπτά ἡμερῶν, ἀναπαύσεως τοὐλάχιστον 24 ὡρῶν συνεχῶς, ἐκτός ἂν θεσπισθῇ ἀνάπαυσις διά διατάγματος, ἐν ὄψει τῆς ἐκ τῶν ἄνω διατάξεων τοῦ ἄρθρου 12 § 4 π.δ. τῆς 8.14.3.1930, ἡ ἐπιτρέψῃ τήν ἀνάπαυσιν ὁ κανονισμός τῆς ἐπιχειρήσεως ἢ συμφωνηθῇ μετοξύ τῶν μερῶν (Α.Π. 138)1956 καί 416.1960, Ὁλ., ΕΕΔ 15, 416, καί ΕΕΔ 17, 643), ὁπότε καί θά ἐστηρίζετο ἐπί ἀδικαιολογήτου πλουτισμοῦ τοῦ ἐργοδότου (Α.Π. 276)1959, 513)1960 καί 278)1961, ΕΕΔ 18, 695, ὡς καί ΕΕΔ 20, 21 καί 764). Λεκτέον ὅτι δέν ἐξεδόθη παρόμοιον διάταγμα διά τούς ὁδηγούς φορτηγῶν αὐτοκινήτων. Ἐν προκειμένῳ δέ διά τῆς ὑπό κρίσιν ἀγωγῆς, ὁ ἐνάγων τοιοῦτος ὁδηγός δέν ἐπικαλεῖται οὔτε κανονισμόν, ἐπιτρέποντα τήν ρηθεῖσαν ἀνάπαυσιν, οὔτε συμφωνίαν μετοξύ τῶν διαδίκων περί τοιαύτης. Μετά ταῦτα δέν ἔχει ἀξίωσιν ἀποζημιώσεώς του, λόγῳ τοῦ ὅτι, καίτοι εἰργάσθη κατά τάς ἐν τῇ ἠγουμένῃ σκέψει 39 Κυριακάς καί ἑορτάς, δέν ἀνεπαύθη κατ' ἴσον ἀριθμόν ἑτέρων ἡμερῶν τῆς ἑβδομάδος, καί δή οὐδέ στηριζομένην εἰς ἀδικαιολόγητον πλουτισμόν τοῦ ἐναγομένου. Κατ' ἀκολουθίαν τό ἀγωγικόν αἴτημα (περιλαμβανόμενον εἰς τό ὑπό ψηφ. Γ' κεφάλαιον τῆς ἀγωγῆς, δι' οὗ ζητοῦνται 2.937 δραχμαί διά 39 ἡμερομίσθια τοῦ ἐνάγοντος καί 1)25 μηνιαίου μισθοῦ του, λόγῳ ἐργασίας του κατά τάς Κυριακάς καί ἐξαιρεσίμους ἑορτάς, πλέον τῶν ἐν ταῖς ἠγουμέναις σκέψεσι 75ο)ο, ἀπορριπτόμενον πρωτίστως ὡς μή νόμιμον, διότι τό ἄνω ποσόν θά ἔδει νά ζητηθῇ οὐχί διά τήν ἐργασίαν τῶν Κυριακῶν λόγῳ μή ἀναπαύσεως καθ' ἑτέραν ἡμέραν (ὡς ζητεῖται), ἀλλά διά τήν μή ἀνάπαυσιν καθ' ἑτέραν ἡμέραν λόγῳ ἐργασίας τῶν Κυριακῶν, εἶναι ὁπωσδήποτε ἀπορριπτέον καί ὡς ἐπί ἐσφαλμένης προϋποθέσεως ἐπιστηριζόμενον (ἐκδόσεως διατάγματος ἢ προβλέψεως ὑπό κανονισμοῦ ἢ ὑπάρξεως συμφωνίας). Ὅθεν ἡ ἐκκαλουμένη ἀπόφασις, ἀπορρίψασα τοῦτο διά τήν τελευταίαν ταύτην αἰτίαν, δέν ἔσφαλε, δι' ὃ καί ἀπορριπτέον ἐλέγχεται ὡς μή νόμιμον τό ἐν τῷ τετάρτῳ λόγῳ τῆς ἐφέσεως τοῦ ἐνάγοντος περιλαμβανόμενον συναφές παράπονόν του.

απόφασιν ταύτην (ἴδετε Γνωμ. Νομικοῦ Συμβουλίου Κοάτους, ἐνθ' ἀνωτ.), πάντως διά τά Νομικά Πρόσωπα Δημοσίου Δικαίου δέν ἐξεδόθη κανονιστική πρᾶξις ἐπεκτάσεως αὐτῆς. (Πρβλ. καί ὑπ' ἀριθ. 18774)1963 ἐγγραφον τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας ΕΕΔ 22, 712).

Περαιτέρω ἐζητήθη ὑπό τοῦ μισθωτοῦ ἡ ἐφαρμογή τῆς ὑπ' ἀριθ. 2)1961 διαιτητικῆς ἀποφάσεως (ΕΕΔ 20, 572), ἐχούσης κηρυχθῆ ὑποχρεωτικῆς (ΕΕΔ 20, 901), ἀλλά τό Πρωτοδικεῖον, ἐπί τῇ βάσει τῆς ἐν τῇ ἀποφάσει του συλλογιστικῆς, ἀπέρριψε, κατά τοῦτο, τήν ἀγωγήν ὡς ἀβάσιμον. (Ἴδετε ὅμως ἀντιθέτως Πρωτοδικεῖον Ἀθηνῶν 10600) 1963, εἰσηγητής Σ. Παπαγγέλης, ΕΕΔ 22, 987, ἔνθα σημειώσεις μας).

Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν 24245)1964

Διαδικασία ἐργατικῶν διαφορῶν κατ' ἔφεσιν
Πρόεδρος ὁ κ. *Ι. Παπαϊωάννου*
Εἰσηγητής ὁ Πρωτοδίκης κ. *Κ. Σιδέρης*

Ἡ ὑπ' ἀριθ. 25)1960 ἀπόφασις διαιτησίας, ἥτις, θέσιν ἐθνικῆς ὁμοιοεπαγγελματικῆς συλλογικῆς συμβάσεως ἐπέχουσα, ὡς ἐκδοθεῖσα εἰς ἐπίλυσιν διενέξεως μεταξύ τῶν κατά τό ἄρθρον 7 §§ 1 καί 2 τοῦ νόμου 3239)1955 ἐν αὐτῇ ἁρμοδίων διά τήν ὑπογραφήν ἐθνικῶν συλλογικῶν συμβάσεων ἐργασίας ἐπαγγελματικῶν ὀργανώσεων καί κατατεθεῖσα συμφώνως τῷ ἄρθρῳ 20 τοῦ ὡς ἄνω νόμου εἰς τό Εἰρηνοδικεῖον Ἀθηνῶν (ὑπ' ἀριθ. 131) 12.11.1960 πρᾶξις καταθέσεως) (Α.Π. 375)1963 καί Σ.Ε. 2162)1962, ΕΕΔ 22, 282 καί 862), ἐφαρμογήν ἔχει κατά τήν διάταξιν τῆς παραγράφου 1 αὐτῆς ἐπί τῶν λογιστῶν καί βοηθῶν λογιστῶν, τῶν ἀπασχολουμένων ἐν σχέσει ἐργασίας ἰδιωτικοῦ δικαίου εἰς πᾶσαν ἰδιωτικήν ἐπιχείρησιν καθ' ἅπασαν τήν χώραν, πλήν τῶν ἀπασχολουμένων εἰς Τραπέζας καί ἐπιχειρήσεις, εἰς ἃς ὑφίσταται κανονισμός βαθμολογικῆς καί μισθολογικῆς ἐξελίξεως, ἐγκριθείς κατά τήν ἐν παραγράφῳ 9 ὁριζομένην διαδικασίαν. Ἐπηκολούθησεν ἡ ὑπ' ἀριθ. 55600)1961 ἀπόφασις Ὑπουργοῦ Ἐργασίας (βλ. ΕΕΔ 20, 1095), δι' ἧς ἡ ὡς ἄνω διαιτητική ἀπόφασις ἐκηρύχθη ὑποχρεωτική κατά τό ἄρθρον 5 § 2, ἐν συνδυασμῷ πρός τό ἄρθρον 19 § 2 νόμου 3239)1955, ὡς τό τελευταῖον τοῦτο ἐτροποποιήθη δι' ἄρθρου 10 § 8 νόμου 3755)1957, διά πάσας τάς ἐν Ἑλλάδι λειτουργούσας, ὑφ' οἱανδήποτε νομικήν μορφήν, ἰδιωτικάς ἐπιχειρήσεις (βιομηχανικάς, ἐμπορικάς, βιοτεχνικάς καί ἐπαγγελματικός ἐν γένει, πλήν τῶν ἐν αὐτῇ ἐξαιρέσεων), ὡς καί διά τά νοσηλευτικά καί λοιπά ἱδρύματα ἢ ὀργανισμούς ἐν γένει, ἀποσκοποῦντας εἰς τήν προστασίαν τῆς δημοσίας ὑγείας, ἐξαιρέσει τῶν νοσηλευτικῶν ἱδρυμάτων τοῦ ν.δ. 2592)1953, ἀφ' ἑνός, καί ἀφ' ἑτέρου διά τούς μισθωτούς τοῦ ἐπαγγέλματος, ὅπερ ἀφορᾷ αὐτή. Ἐκ τῆς παρατιθεμένης ταύτης ὑπουργικῆς ἀποφάσεως προκύπτει, ὅτι ἡ περί ἧς ἡ ἀπόφασις διαιτησίας ἐκηρύχθη οὐχί γενικῶς, ἀλλά μερικῶς ὑποχρεωτική, καί δεσμεύει μόνον τάς ὑφ' οἱανδήποτε νομικήν μορφήν λειτουργούσας ἐν Ἑλλάδι ἐπιχειρήσεις ὑπό τήν ἐν τῇ οἰκονομικῇ ἐπιστήμῃ καί τῇ νομολογίᾳ ἔννοιαν αὐτῶν, τῆς ὑπάρξεως δηλονότι ὀργανώσεως κεφαλαίου καί ἐργασίας πρός ἐπίτευξιν κέρδους (Α.Π. 304)1954, 322)1957), ὡς καί τά νοσηλευτικά καί λοιπά ἱδρύματα ἢ ὀργανισμούς ἐν γένει, ἀποσκοποῦντας εἰς τήν προστασίαν τῆς δημοσίας ὑγείας, ἐξαιρέσει τῶν νοσηλευτικῶν ἱδρυμάτων τοῦ ν.δ. 2592)1953 (Νομ. Συμβ. Κράτους 369)1962, ΕΕΔ 21, 577). Τό ἐναγόμενον καί ἤδη ἐκκολοῦν Ταμεῖον Ἀσφαλίσεως Προσωπικοῦ Ο.Τ.Ε. νομικόν πρόσωπον δημοσίου δικαίου ἀποτελεῖ (ἄρθρον 1 ὑπ' ἀριθ. 36360)1943 ὑπουργικῆς ἀποφάσεως, Φ.Ε.Κ. 1943, τεῦχος 215) καί σκοπόν ἔχει τήν παροχήν συντάξεως καί ἰατροφαρμακευτικῆς περιθάλψεως εἰς τά μέλη του. Κατά συνέπειαν δέν δεσμεύει τοῦτο ἡ ἄνω ἀπόφασις διαιτησίας, ὡς μή ἀσκοῦν ἐπιχείρησιν ὑπό τήν ἐκτεθεῖσαν ἔννοιαν, μηδέ συμπεριλαμβαινόμενον, ὡς ἐκ τοῦ εἰρημένου σκοποῦ του, μεταξύ τῶν νοσηλευτικῶν καί λοιπῶν ἱδρυμάτων ἢ Ὀργανισμῶν, ἀποσκοπούντων εἰς τήν προστασίαν τῆς δημοσίας ὑγείας. Ἐπομένως καί ἐπί τῇ ἐκδοχῇ ὅτι ὁ ἐνάγων ἐφεσίβλητος ὡς λογιστής εἰργάσθη παρά τῷ ἐναγομένῳ κατά τόν ἀπό 27.1.1963 ἕως 27.1.1964 κρίσιμον ἐν προκειμένῳ χρόνον δέν ἐδικαιοῦτο τῶν ὑπό τῆς ὡς ἄνω ὑπ' ἀριθ. 25)1960 ἀποφάσεως διαιτησίας ὁριζομένων ἀποδοχῶν. Ὅθεν ἡμαρτημένως ἔκρινε τό ἐναντίον ἡ ἐκκολουμένη ἀπόφασις καί ἐφήρμοσε τήν ἀνωτέρω διαιτητικήν ἀπόφασιν, ἐπιδικάσασα ἐντεῦθεν διά διαφοράν μεταξύ καταβληθέντων καί καταβλητέων μηνιαίων μισθῶν, δώρων καί προσαυξήσεως 10 ο/ο δι' ἑκάστην εὐδόκιμον 3ετῆ ὑπηρεσίαν τοῦ ἐνάγοντος τό συνολικόν ποσόν τῶν δραχμῶν 26.616,50, καί δέον ὅπως, δεκτοῦ καθισταμένου τοῦ σχετικοῦ δευτέρου τῆς ἐφέσεως λόγου, μεταρρυθμισθῇ καί ἀπορριφθῇ ἡ ἐνδικος ἀγωγή κατά τήν σχετικήν κυρίαν βάσιν της, ἐρευνηθῇ ὅμως κατά τήν μή ἐξετασθεῖσαν ὑπό τῆς ἐκκολουμένης ἐπικουρικήν ταύτην, δι' ἧς ἐπιδιώκεται, ὅπως ἐπιδικασθῇ εἰς τόν ἐνάγοντα ἡ μεταξύ τῶν καταβληθέντων καί τῶν καταβλητέων αὐτῷ κατ' ἐφαρμογήν τῆς ὑπ' ἀριθ. 2)1961 ἀποφάσεως διαιτησίας προκύπτουσα ἐκ τῶν αὐτῶν ὡς ἄνω αἰτιῶν διαφορά.

Κατά τό ἄρθρον 1 τῆς ὡς ἄνω ὑπ' ἀριθ. 2)1961 ἀποφάσεως διαιτησίας, κηρυχθείσης ἐκτελεστῆς διά τῆς ὑπ' ἀριθ. 26762)1961 ἀποφάσεως Ὑπουργοῦ Ἐργασίας (ΕΕΔ 20, 572), εἰς τάς διατάξεις αὐτῆς ὑπάγεται τό προσωπικόν τῶν Γραφείων καί τό προσωπικόν τό ἐκτελοῦν ἐργασίαν Γραφείου, ἀσχέτως τόπου, ἔνθα παρέχει τάς ὑπηρεσίας του, τῶν ἐν Ἑλλάδι λειτουργουσῶν πάσης φύσεως ἰδιωτικῶν ἐπιχειρήσεων, ἀνεξαρτήτως τῆς νομικῆς μορφῆς τούτων, πλήν μόνον τῶν τραπεζιτικῶν καί ἀσφαλιστικῶν ἐπιχειρήσεων. Διά τῆς ἐπακολουθησάσης ὑπ' ἀριθ 46811 1961 ἀποφάσεως Ὑπουργοῦ Ἐργασίας (βλ. ΕΕΔ 20, 901) ἡ διαιτητική αὐτή ἀπόφασις ἐκηρύχθη ὑποχρεωτική διά πάσας τάς ἐν Ἑλλάδι λειτουργούσας ἰδιωτικάς ἐπιχειρήσεις (βιομηχανικάς, ἐμπορικάς, βιοτεχνικάς καί ἐπαγγελματικάς ἐν γένει κλπ), ἀνεξαρτήτως τῆς νομικῆς μορφῆς τούτων, καί διά τούς παρ' αὐταῖς ὑπηρετοῦντας μισθωτούς τοῦ ἐπαγγέλματος, ὅπερ ἀφορᾷ αὐτή. Ἐν ἀκολουθίᾳ τῶν παρατιθεμένων διατάξεων παρέπεται, ὅτι δεσμεύονται ὑπό τῆς ἄνω διαιτητικῆς ἀποφάσεως αἱ ἰδιωτικαί μόνον ἐπιχειρήσεις, ὑπό τήν ἐκτεθεῖσαν ἐν τῇ οἰκονομικῇ ἐπιστήμῃ

ΝΟΜΟΛΟΓΙΑ ΕΠΙ ΔΙΑΦΟΡΩΝ ΘΕΜΑΤΩΝ

Ι. ΔΙΚΗΓΟΡΟΙ

Μετάταξις άπό τής θέσεως τοῦ διοικητικοῦ ὑπαλλήλου εἰς τήν τοῦ δικηγόρου

Ἀναγκαία διά τήν ἀπό τῆς θέσεως τοῦ διοικητικοῦ ὑπαλλήλου, τήν ὁποίαν ἐνάμει συμβάσεως ἐξηρτημένης ἐργασίας κατεῖχεν οὗτος, εἰς τήν τοῦ ἐπί παγίᾳ μηνιαίᾳ ἀντιπαροχῇ παρέχοντος ἐργασίαν δικηγόρου μετά τόν διορισμόν του ὡς τοιούτου, κατά τό ἄρθρον 361 Ἀστικοῦ Κώδικος, ὡς διά τήν οὐσίαν πάσης ἐνοχῆς, ἡ κατάρτισις συμβάσεως μεταξύ αὐτοῦ καί τοῦ ἐκπροσωποῦντος τό Νομικόν Πρόσωπον, εἶον ἡ Δ.Ε.Η., Γενικοῦ αὐτοῦ διευθυντοῦ.—Ἐξουσία Γενικοῦ διευθυντοῦ.—Ἰσχυρισμός περί ἴσης μεταχειρίσεως.

'Αρείου Πάγου 785)1964, Τμ. Β'

Προεδρεύων ὁ 'Αντιπρόεδρος κ. *Κ. Σούρλος*
Εἰσηγητής ὁ 'Αρεοπαγίτης κ. *Μ. Σκουλίκης*
Δικηγόροι οἱ κ.κ. Ε. Ζαννῆς, Γ. Μητσόπουλος

Διά τήν μετάταξιν τοῦ ἀναιρεσείοντος ἀπό τῆς θέσεως τοῦ διοικητικοῦ ὑπαλλήλου, ἣν δυνάμει συμβάσεως ἐξηρτημένης ἐργασίας κατεῖχεν, εἰς τήν τοῦ ἐπί παγίᾳ μηνιαίᾳ ἀντιπαροχῇ παρέχοντος τάς ἐργασίας του δικηγόρου μετά τόν διορισμόν του ὡς τοιούτου, ἀπητεῖτο κατά τό ἄρθρον 361 τοῦ 'Αστικοῦ Κώδικος, ὡς διά τήν οὐσίαν πάσης ἐνοχῆς, ἡ κατάρτισις συμβάσεως μεταξύ αὐτοῦ καί τοῦ ἐκπροσωποῦντος τό νομικόν πρόσωπον τῆς ἀναιρεσιβλήτου Γενικοῦ αὐτῆς Διευθυντοῦ, τοῦ καί μόνου, κατά τά ἄρθρα 26 καί 27 τοῦ κατ' ἐξουσιοδότησιν τοῦ ἄρθρου 1 § 2 καί ἄρθρων 4 καί 6 τοῦ ν. 1468)1950 «περί Ἱδρύσεως Δημοσίας 'Επιχειρήσεως 'Ηλεκτρισμοῦ» ἐκδοθέντος, ρητῶς δέ διά τοῦ ἄρθρου 6 § 1 τοῦ ἀ.ν. 1672)1951 κυρωθέντος β.δ)τος τῆς 28)28.11.1951 «περί ὀργανώσεως τῆς Δημοσίας 'Επιχειρήσεως 'Ηλεκτρισμοῦ», ἐν συνδυασμῷ πρός τά ἄρθρα 65, 67, 68 καί 70 τοῦ 'Αστικοῦ Κώδικος ὁριζομένων, ἔχοντος τήν ἐξουσίαν ὅπως ὑποχρεώσῃ αὐτήν καί ἁρμοδίου εἰδικώτερον, πρός τοῖς ἄλλοις, ὄντος διά τήν πρόσληψιν καί ἀπόλυσιν τοῦ προσωπικοῦ. Ὡς δέ προκύπτει ἐκ τοῦ δικογράφου τῆς ἀγωγῆς, ἡ ἐκτίμησις τοῦ περιεχομένου τῆς ὁποίας ὑπόκειται, κατά τό ἄρθρον 810 § 2 τῆς Πολ. Δικονομίας, ὡς ἀντικατεστάθη ὑπό τοῦ ἄρθρου 6 τοῦ ν. 3810)1957, εἰς τόν ἔλεγχον τοῦ 'Αρείου Πάγου, ἐπικαλεῖται μέν ὁ ἀναιρεσείων ἐν αὐτῇ τοιαύτην, σιωπηρῶς συναφθεῖσαν, σύμβασιν, τήν πρός ταῦτο ὅμως ἀπαιτουμένην, κατά τά ἄρθρα 167 καί ἑπ., 185, 189, 192 καί 193 τοῦ 'Αστικοῦ Κώδικος, δήλωσιν τῆς βουλήσεως τοῦ νομικοῦ προσώπου τῆς ἀναιρεσιβλήτου φέρει οὗτος ὡς συναγομένην, σαφέστερον διατυπῶν τούς ἰσχυρισμούς του διά τῶν ἐγγράφων προτάσεών του τῆς μόνης ἐν τῇ πρωτοδίκῳ δίκῃ συζητήσεως (§ 8, 11 καί 14 αὐτῶν), ἐξ ἐνεργειῶν τοῦ νομικοῦ ταύτης συμβούλου ἢ καί ἄλλων ὅλως ἀναρμοδίων 'Υπηρεσιῶν της, ὡς ἡ τοῦ λογιστικοῦ, ἥτις ἔπαυσεν, ὡς ὑποστηρίζει, ἀπό τοῦ μηνός Φεβρουαρίου 1959, κατόπιν εἰσηγητικοῦ σημειώματος τοῦ νομικοῦ ἐπίσης συμβούλου, τάς ἐκ τῶν ἀποδοχῶν του ὑπέρ τοῦ Ι.Κ.Α. κρατήσεις, ἡ τῆς ἐπιμελητείας, παρά τῆς ὁποίας ἐπρομηθεύθη οὗτος, κατ' ἐντολήν τοῦ ἰδίου νομικοῦ συμβούλου σφραγῖδα μέ τήν ἔνδειξιν τῆς ἰδιότητός του ὡς δικηγόρου καί τέλος ἡ τοῦ Προσωπικοῦ, ὁ Διευθυντής τῆς ὁποίας φέρεται ὡς ὑπογράψας ὑπό τήν λέξιν «ἐθεωρήθη» τήν ἀπό 6.7.1960 αἴτησίν του περί χορηγήσεως ἀδείας, χωρίς νά προβῇ εἰς διόρθωσιν τῆς ἐν αὐτῇ δηλωθείσης ὑπό τοῦ ἰδίου ἰδιότητός του ὡς δικηγόρου. Κρίναν ὅθεν τό 'Εφετεῖον διά τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεώς του, ὡς ἐξ αὐτῆς προκύπτει, ὅτι δέν δύναται νά θεωρηθῇ, ὅτι προσελήφθη πράγματι ὁ ἀναιρεσείων ὡς δικηγόρος παρά τῆς ἀναιρεσιβλήτου ἐκ τῶν τυχόν ἐνεργειῶν τοῦ νομικοῦ συμβούλου της, μή ἁρμοδίου πρός τοῦτο ὀργάνου, ὑπό τήν πρόδηλον ἔννοιαν ὅτι δέν συνάγεται ἐκ τῶν τοιούτων ἐνεργειῶν σιωπηρά δήλωσις τῆς ὑπό μόνου τοῦ Γενικοῦ αὐτῆς Διευθυντοῦ ἐκφραζομένης κατά νόμον βουλήσεως τοῦ νομικοῦ της προσώπου καί ἀκολούθως ἀπορρῖψαν δι' ἐπικυρώσεως τῆς τά αὐτά ἀποφηναμένης πρωτοδίκου ἀποφάσεως, ὡς μή στηριζομένην εἰς τόν νόμον τήν, ἐπί τῇ προϋποθέσει τῆς συνάψεως τῆς περί παροχῆς τῶν ὑπηρεσιῶν του ὡς τοιούτου συμβάσεως, διώκουσαν τήν ἐπιδίκασιν αὐτῷ τῆς διαφορᾶς μετοξύ τῶν ἀποδοχῶν του ὡς διοικητικοῦ ὑπαλλήλου καί τῶν παρά τῇ ἀναιρεσιβλήτῳ ὑπηρετούντων δικηγόρων, ὑπό κρίσιν ἀγωγήν, ὀρθῶς τάς προμνησθείσας οὐσιαστικάς διατάξεις καί τήν τοῦ ἄρθρου 200 τοῦ 'Αστικοῦ Κώδικος ἠρμήνευσε καί ἐφήρμοσεν, ὁ δέ περί τοῦ ἀντιθέτου β' λόγος ἀναιρέσεως εἶναι ἀπορριπτέος ὡς ἀβάσιμος. Στηριζομένου δέ αὐτοτελῶς τοῦ διατακτικοῦ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως ἐπί τῆς αἰτιολογίας της ταύτης ματαία ἀπεβαίνει ἡ ἔρευνα περί τῆς ὀρθότητος, καθώς καί τῆς πληρότητος τῆς ἑτέρας τῶν αἰτιολογιῶν της, καθ' ἣν στερεῖται τῶν

καί νομολογίᾳ ἐννοιάν των, ὡς καί τό προσωπικόν τῶν Γραφείων αὐτῶν καί τό ἐκτελοῦν ὑπηρεσίαν Γραφείου προσωπικόν, ἀσχέτως τοῦ τόπου, ἔνθα παρέχει τάς ὑπηρεσίας του. Συνεπῶς οὔτε ὑπό τῆς ἐν λόγῳ διαιτητικῆς ἀποφάσεως δεσμεύεται τό ἐναγόμενον Ταμεῖον, καθ' ὃ μή ἀσκοῦν ἐπιχείρησιν. Μετά ταῦτα ἀπορριπτέα, ὡς νόμῳ ἀνεπέρειστος, τυγχάνει ἡ ἐνδικος ἀγωγή καί κατά τήν ὡς ἄνω ἐπικουρικήν βάσιν της, ἥτις ἀγωγή ἀπορριπτέα ἐντεῦθεν ἐν τῷ συνόλῳ της.

διὰ τὴν νόμῳ θεμελίωσίν της ἀπαιτουμένων στοιχείων ἡ ἀγωγὴ αὕτη ἐκ τοῦ ὅτι δὲν ἐπικαλεῖται ἐν αὐτῇ ὁ ἀναιρεσείων τὴν κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ Κανονισμοῦ τῆς ἀναιρεσιβλήτου ἀναγκαίαν πεᾶξιν διορισμοῦ του, εἰς πλημμέλεια προβάλλεται διὰ τοῦ ἑτέρου τῶν σκελῶν τοῦ 18ίου λόγου ἀναιρέσεως.

Οὐδεμιᾶς καὶ τῶν ἐν τῷ πρώτῳ λόγῳ ἀναιρέσεως ὡς δηλωτικῶν τῆς καταρτίσεως τῆς ἐπικαλουμένης ὑπὸ τοῦ ἀναιρεσείοντος συμβάσεως μνημονευομένων πράξεων προερχομένης ἐκ τοῦ μόνου, κατὰ τὰ ἐν τῇ ἠγηθείσῃ σκέψει, ἀρμοδίως ἐκφράζοντος τὴν βούλησιν τοῦ νομικοῦ προσώπου τῆς ἀναιρεσιβλήτου Γενικοῦ αὐτῆς Διευθυντοῦ, δὲν ὑπέπεσεν εἰς παραβάσεις ἐμπιπτούσας εἰς τὸ ἄρθρον 807 §§ 7 καὶ 9 τῆς Πολ. Δικονομίας τὸ Ἐφετεῖον, μὴ λαβὸν ὑπ' ὄψιν τοὺς σχετικῶς πρὸς ταύτας προταθέντας, ἀλλὰ μὴ ἔχοντας κατὰ νόμον οὐσιώδη ἐπιρροὴν εἰς τὴν ἔκβασιν τῆς δίκης, πραγματικοὺς ἰσχυρισμοὺς τοῦ ἀναιρεσείοντος, καθὼς καὶ τὰς πρὸς ἀπόδειξιν αὐτῶν προσαχθείσας ἀποδείξεις, ὅθεν ἀπορριπτέος ὡς ἀβάσιμος κρίνεται ὁ πρῶτος λόγος ἀναιρέσεως.

Ἐκ τοῦ ὅτι ὁ ἀναιρεσείων, ἀπὸ τῆς προσλήψεώς του, παρεῖχεν ἀναγκαίως, καθὸ ὑπηρετῶν εἰς τὸ Γραφεῖον τοῦ νομικοῦ συμβούλου τῆς ἀναιρεσιβλήτου ὡς διοικητικὸς ὑπάλληλος, ἐργασίαν σχετιζομένην πρὸς τὰς διεξαγομένας ἐν αὐτῷ καθαρῶς νομικῆς φύσεως ὑποθέσεις, ἥτις ἐργασία προϋπέθετε μὲν γνῶσιν νομικῆς ἐπιστήμης, ἀλλ' οὐχὶ καὶ τὴν ὕπαρξιν παρ' αὐτῷ τῆς ἰδιότητος τοῦ δικηγόρου, οὐδόλως παρείχετο ὑποχρέωσις τῆς ἀναιρεσιβλήτου ὅπως ἀναγνωρίσῃ τοῦτον ὡς δικηγόρον, παρέχοντα αὐτῇ τὰς ὑπηρεσίας του ἐπὶ μηνιαίᾳ παγίᾳ ἀντιπαροχῇ, ἅμα ὡς ἀπέκτησεν οὗτος τὴν τοιαύτην ἰδιότητα. Διὰ τὴν εἰς τὴν θέσιν ταύτην μετάτοξιν τοῦ ἀναιρεσείοντος ἀπῃτεῖτο, κατὰ τὰ προδιαληφθέντα, σύναψις νέας συμβάσεως, μὴ ἀρκούσης ἁπλῶς τῆς προαγωγῆς αὐτοῦ, ὥστε νὰ θεωρηθῇ ἡ παράλειψις τῆς πραγματοποιήσεώς της ὡς καταχρηστικὴ ἄσκησις τοῦ διευθυντικοῦ τῆς ἀναιρεσιβλήτου δικαιώματος. Οὕτω δὲ κρίναν καὶ τὸ Ἐφετεῖον, εἰ καὶ ἐπὶ διαφόρῳ αἰτιολογίᾳ, ὀρθῶς ἠρμήνευσε καὶ ἐφήρμοσε τὸ ἄρθρον 281 τοῦ Ἀστικοῦ Κώδικος καὶ ὁ περὶ τοῦ ἀντιθέτου πέμπτος λόγος ἀναιρέσεως εἶναι ἀπορριπτέος ὡς ἀβάσιμος.

Ὡς προκύπτει ἐκ τοῦ δικογράφου τῆς ἀγωγῆς, οὔτε ἀμέσως, οὔτε ἐμμέσως, περιέχεται ἐν αὐτῇ βάσις ἐκ τοῦ ἀδικαιολογήτου πλουτισμοῦ. Μὴ λαβὸν δὲ τὸ Ἐφετεῖον ὑπ' ὄψιν τοὺς τὸ πρῶτον διὰ τῶν ἐνώπιον αὐτοῦ ἐγγράφων προτάσεων τοῦ ἀναιρεσείοντος προταθέντας σχετικοὺς ἰσχυρισμούς του, ὄντας καὶ ἐξ ἐπαγγέλματος ἀπορριπτέους, ὡς ἐπαγομένους μεταβολὴν τῆς βάσεως τῆς ἀγωγῆς ταύτης, δὲν ὑπέπεσεν εἰς παράβασιν, δίδουσαν χώραν εἰς ἀναίρεσιν, ἀπορριπτέος δὲ ὡς ἀβάσιμος ὁ περὶ τοῦ ἐναντίου τέταρτος τῆς ἀναιρέσεως λόγος.

Κατ' ὀρθὴν τοῦ δικογράφου τῆς ἀγωγῆς ἐκτίμησιν ἔκρινε τὸ Ἐφετεῖον, ἀνεξαρτήτως τῶν αἰτιολογιῶν της, ὅτι δὲν περιείχετο ἐν αὐτῷ βάσις, θεμελιουμένη ἐπὶ τοῦ πραγματικοῦ γεγονότος ὅτι ὁ ἀναιρεσείων παρεῖχεν ἐργασίαν μείζονα ποσοτικῶς καὶ διάφορον κατ' εἶδος ἐκείνης, τὴν ὁποίαν κατὰ τὴν σύμβασιν ἐργασίας ὑπεχρεοῦτο νὰ παράσχῃ, ὁ δὲ τρίτος τῆς ἀναιρέσεως λόγος, δι' οὗ ἀποδίδεται εἰς τὴν προσβαλλομένην ἀπόφασιν ψευδὴς ἑρμηνεία καὶ ἐσφαλμένη ἐφαρμογὴ τῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρου 649 τοῦ Ἀστικοῦ Κώδικος, ὡς καὶ παράβασις, ἐμπίπτουσα εἰς τὸ ἄρθρον 807 § 7 τῆς Πολ. Δικονομίας, διότι δὲν ἔλαβεν αὐτὴ ὑπ' ὄψιν τοὺς κατὰ τὴν ἐκκλητὸν δίκην τὸ πρῶτον, ἀπαραδέκτως, κατὰ τὰ ἐν τῇ ἠγηθείσῃ σκέψει, προταθέντας σχετικούς, πρὸς τὴν βάσιν ταύτην ἰσχυρισμούς τοῦ ἀναιρεσείοντος, εἶναι ἀπορριπτέος ὡς ἀβάσιμος.

Ὡς ἐκ τοῦ δικογράφου τῆς ἀγωγῆς δείκνυται, τὴν προβαλλομένην δι' αὐτῆς ἀξίωσιν περὶ καταβολῆς εἰς τὸν ἀναιρεσείοντα τῆς ἐκ δραχμῶν 44.600 διαφορᾶς μεταξὺ τοῦ καταβαλλομένου αὐτῷ μισθοῦ καὶ ἐκείνου, ὅστις ἔδει νὰ τῷ καταβάλλεται ἐν συγκρίσει πρὸς τὸν τῶν λοιπῶν παρὰ τῇ ἀναιρεσιβλήτῳ ὑπηρετούντων δικηγόρων, κατ' ἐφαρμογὴν τῆς ἐπὶ τοῦ ἄρθρου 288 τοῦ Ἀστικοῦ Κώδικος θεμελιουμένης ἀρχῆς τῆς ἴσης μεταχειρίσεως, στηρίζει οὗτος εἰς τὴν ἐπικαλουμένην ἐν τῇ ἀγωγῇ ὡς σιωπηρῶς συναφθεῖσαν σύμβασιν περὶ προσλήψεώς του ὑπὸ τῆς ἀναιρεσιβλήτου ὡς δικηγόρου ἐπὶ παγίᾳ μηνιαίᾳ ἀντιπαροχῇ. Ὅθεν ὀρθῶς τὸ ἐκδὸν τὴν προσβαλλομένην ἀπόφασιν Ἐφετεῖον, κρῖναν ὅτι δὲν προέκυπτεν ἐκ τῶν ἐν τῇ ἀγωγῇ ἐπικαλουμένων ἡ σύναψις τῆς τοιαύτης συμβάσεως, ἀπέρριψε τὴν ἀγωγὴν ταύτην καὶ δὲν ἐκήρυξεν ἑαυτὸ ἀναρμόδιον πρὸς ἐκδίκασιν αὐτῆς, τοῦ ὑποστηριζομένου ἐναντίου διὰ τοῦ ἕκτου λόγου ἀναιρέσεως ἀπορριπτομένου ὡς ἀβασίμου (*).

II. ΙΑΤΡΟΙ

Μισθοδοσία αὐτῶν μετὰ τὸ Ν.Δ. 4111)1960

1. Ρύθμισις ἀπὸ τῆς ἰσχύος τοῦ Ν.Δ. 4111) 1960 τοῦ ὕψους τῆς μισθοδοσίας καὶ ἀμοιβῆς τῶν ἰατρῶν ἐν γένει κατ' ἐλάχιστον ὅριον. — Παροχὴ ὑπηρεσιῶν ὑπὸ ἰατροῦ καὶ ἀμοιβὴ κατὰ Ν.Δ. 3823)1958. — Δικαίωμα ἀπὸ τῆς ἰσχύος τοῦ Ν.Δ. 4111) 1960 τοῦ ἰατροῦ, τοῦ παρέχοντος τὰς ὑπηρεσίας του εἰς Νομικὸν Πρόσωπον Δημοσίου Δικαίου, καὶ ἐπὶ ὥρας ἐλάσσονας τῶν τεσσάρων ἡμερησίως τοῦ ἐκ δραχμῶν 3.200 μηνιαίου μισθοῦ, δικαιουμένου τοῦ Νομικοῦ Προσώπου ἀντιστοίχως ὅπως ἀπασχολῇ αὐτὸν ὑποχρεωτικῶς ἐπὶ τεσσάρων ἡμερησίως. — Διατάξεις δημοσίας τάξεως. — Καθορισμὸς ἀποδοχῶν ἴσων πρὸς τὰς τοιαύ-

(*) Ἐπεκυρώθη ἡ ὑπ' ἀριθ. 2486)1961 ἀπόφασις τοῦ Ἐφετείου Ἀθηνῶν.

ιας των πολιτικών δημοσίων υπαλλήλων.— Προϋποθέσεις.

Πρωτοδικείου Πειραιώς 3583)1964

Πρόεδρος ὁ κ. *Γ. Γεραρῆς*
Εἰσηγητὴς ὁ Πρωτοδίκης κ. *Α. Πίκουλας*
Δικηγόροι οἱ κ.κ. Π. Σταυρόπουλος, Α. Ὑδραῖος

Ἐκ τῶν ἐν ἄρθρῳ 4 τοῦ ν.δ. 4111)1960, τροποποιήσαντος τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 1 τοῦ ν.δ. 3623)1956, διαλαμβανομένων σαφῶς συνάγεται, ὅτι δι' αὐτοῦ ἐσκοπήθη ὑπὸ τοῦ νομοθέτου ἡ ἀπὸ τῆς ἰσχύος του, καθ' ἑνιαίαν τρόπον, ρύθμισις τοῦ ὕψους τῆς μισθοδοσίας καὶ ἀμοιβῆς τῶν ἰατρῶν ἐν γένει, ἐπὶ ἐλάχιστον ὅριον, τῶν παρεχόντων τὰς ὑπηρεσίας των εἰς πάντα τὰ ἐν ἄρθρῳ 1 τοῦ δευτέρου τῶν ἄνω διαταγμάτων ἀναφερόμενα νομικὰ πρόσωπα δημοσίου δικαίου, καταργηθείσης πάσης ἀντιθέτου διατάξεως εἰδικοῦ ἢ γενικοῦ νόμου, καθιεροῦντος μικρότερον βασικὸν μισθὸν ἢ ἀμοιβὴν ἰατρῶν, προσφερόντων τὰς ὑπηρεσίας των εἴτε κατὰ τὸν ἐν παραγράφοις 4 καὶ 5 τοῦ ἄρθρου 1 τοῦ ν.δ. 3623)1956 ἀναφερόμενον τρόπον, εἴτε κατὰ τὸν ἐν ἄρθρῳ 2 § 1 αὐτοῦ ὁριζόμενον (διὰ τοὺς βαθμολογικῶς ἀντιστοιχοῦντας πρὸς βαθμοὺς δημοσίου ὑπαλλήλου).

Ἐξ ἄλλου ἐκ τῆς παραγράφου 3 τοῦ ἄρθρου 1 τοῦ ν.δ. 3623)1956, ἐν συνδυασμῷ πρὸς τὴν παράγραφον 5 αὐτοῦ, δῆλον καθίσταται, ὅτι ἰατρός, παρέχων τὰς ὑπηρεσίας του ἐπὶ 4ωρον συνεχῶς ἡμερησίως εἰς πάσης φύσεως καὶ κατηγορίας νοσηλευτικὰ ἱδρύματα καὶ πάντα ἐν γένει τὰ νομικὰ πρόσωπα δημοσίου ἢ ἰδιωτικοῦ δικαίου, βάσει τῶν ὡς εἴρηται διατάξεων τοῦ ἄνω ἐκ δραχμῶν 3.200 μισθοῦ, ἀνεξαρτήτως ἐὰν ἡ ὑπηρεσία του παρέχηται εἰς ἐργαστήρια ἢ ἰατρεῖα ἢ ἀλλαχοῦ, διότι, ἐὰν ἡ ἐναντία ἄποψις ἐγένετο δεκτή, καθ' ἣν τοῦ μισθοῦ τούτου δικαιοῦνται μόνον οἱ ἰατροὶ οἱ παρέχοντες τὰς ὑπηρεσίας των εἰς ἰατρεῖα ἢ ἐργαστήρια τῶν νομικῶν προσώπων, δὲν θὰ ὑπῆρχε διὰ τὸν μὴ παρέχοντα τὰς ὑπηρεσίας του εἰς ταῦτα ἰατρὸν (προσληφθέντα ἐπὶ μηνιαίῳ μισθῷ, ἐλάχιστον ὅριον ἀμοιβῆς, ἄποψις, ἥτις εὑρήται προδήλως ἐκτὸς τῆς σκέψεως τοῦ νομοθέτου (Α.Π. 90)1963, ΕΕΔ 22, 431, 18ίου 438)1963, αὐτόθι, σελ. 1197). Μετὰ δὲ τὴν διὰ τοῦ ἄρθρου 4 τοῦ ν.δ. 4111) 1960 κατάργησιν τῶν ἐδαφίων α' καὶ β' τῆς παραγράφου 5 τοῦ ἄρθρου 1 τοῦ ν.δ. 3623)1956, δι' ὧν ὡρίζετο ἡ ἀμοιβὴ τῶν εἰς τὰ αὐτὰ ἱδρύματα παρεχόντων τὰς ὑπηρεσίας των ἰατρῶν εἰς δραχμὰς 1.600 διὰ μέχρι δύο ὡρῶν συνεχῆ ἡμερησίαν ἀπασχόλησιν καὶ 2.400 διὰ μέχρι τριῶν ὡρῶν τοιαύτην, ἕπεται περαιτέρω ὅτι ἀπὸ τῆς ἰσχύος τοῦ πρώτου τῶν διαταγμάτων τούτων ὁ παρέχων τὰς ὑπηρεσίας του εἰς Νομικὸν Πρόσωπον Δημοσίου Δικαίου ἰατρὸς καὶ ἐπὶ ὥρας ἐλάσσονας τῶν τεσσάρων ἡμερησίως δικαιοῦται τῶν ἐκ δραχμῶν 3.200 μηνιαίως μισθοῦ, δικαιουμένου τοῦ Νομικοῦ Προσώπου ἀντιστοίχως ὅπως ἀπασχολῇ αὐτὸν ὑποχρεωτικῶς ἐπὶ 4ωρον ἡμερησίως. Αἱ ἀνωτέρω διατάξεις, ὡς καθορίζουσαι τὸ κατώτατον ὅριον ἀμοιβῆς τῶν ἰατρῶν, εἶναι δημοσίας τάξεως τοιαῦται καὶ κατισχύουσι πάσης ἀντιθέτου ἐπὶ τοῦ ἀντικειμένου τούτου συμφωνίας τῶν μερῶν (Πρ. Πειραιῶς 4413)1963), ἀλλὰ καὶ παντὸς διὰ μονομεροῦς πράξεως τῆς διοικήσεως νομικοῦ τινος προσώπου - εἰς περίπτωσιν προσλήψεως ἰατροῦ κατὰ τὸ ἄρθρον 2 τοῦ ν.δ. 3623)1956 - καθορισμοῦ ἐλάσσονος τοῦ ἄνω μισθοῦ, ἀφοῦ, καθ' ὃ προεξετέθη, τοῦ μισθοῦ τούτου δικαιοῦνται καὶ οἱ κατ' ἐφαρμογὴν τοῦ ἄρθρου τούτου προσλαμβανόμενοι ἰατροὶ (Α.Π. 90)1963, ἔνθ' ἀνωτ.).

Ἐτέρωθεν καὶ ἐπὶ τῇ ἐκδοχῇ ἔτι ὅτι αἱ ἀνωτέρω καθορίζουσαι τὸ ἐλάχιστον ὅριον ἀμοιβῆς τῶν ἰατρῶν κατὰ μῆνα διατάξεις δὲν ἔχουσιν ἐφαρμογὴν ἐπὶ τῶν ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ ἄρθρου 2 ν.δ. 3623)1956 προσλαμβανομένων τοιούτων ἐκ τῶν ἐν τῷ ἄρθρῳ τούτῳ διαλαμβανομένων, δῆλον καθίσταται, ἵνα αἱ ἀποδοχαὶ καὶ τὰ ἐπιδόματα ἰατροῦ, παρέχοντος τὰς ὑπηρεσίας του εἰς Νομικὸν Πρόσωπον Δημοσίου Δικαίου, καθορισθῶσιν ἴσαι πρὸς τὰς ἀποδοχὰς τῶν πολιτικῶν δημοσίων ὑπαλλήλων καὶ κατὰ τὴν ἐν τῷ ἄρθρῳ τούτῳ ὁριζομένην βαθμολογικὴν ἀντιμισθίαν, δέον τὸ μὲν νὰ ἔχωσι ταῦτα τὴν ἐν αὐτῷ ὀργάνωσιν ἐκ τακτικῶν ἀνειδικεύτων βοηθῶν, τακτικῶν εἰδικευμένων τοιούτων ἐπιμελητῶν κλινικῶν καὶ ἐργαστηρίων, διευθυντῶν κλινικῶν, ἐπιμελητῶν ἐξωτερικῶν ἰατρείων, διευθυντῶν ἐξωτερικῶν ἰατρείων, διευθυντῶν ἐργαστηρίων, τὸ δὲ νὰ ἔχωσιν Ὀργανισμὸν ἢ Κανονισμόν, προβλέποντας τὰς ὀργανικὰς ταύτας θέσεις καὶ καθορίζοντα τὰ πρὸς πλήρωσιν αὐτῶν ἀπαιτούμενα προσόντα, ἀνεξαρτήτως χρόνου ἀπασχολήσεως αὐτῶν (Α.Π. 633)1962, Ὁλομ. Νομικοῦ Συμβουλίου Κράτους ὑπ' ἀριθ. 416)1963, ΕΕΔ 22 952).

Ἐν προκειμένῳ ὁ βάσει τῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρου 6 § 11 τοῦ ν.δ 3631)1956 ἐκδοθεὶς Κανονισμὸς Ὑγειονομικοῦ προσωπικοῦ τοῦ Ταμείου Ἀσφαλίσεως Ἀστεργατῶν Μυλεργατῶν καὶ Μακαρονοποιῶν, (β.δ. 23)1961, ὅπερ βλ. ἐν Κώδικι Νόμων 1961 σελ. 50) περιέχει μὲν διατάξεις, προβλεπούσας περὶ θέσεως ἰατρῶν θεραπευτῶν κλπ. εἰς τὴν Κεντρικὴν Ὑπηρεσίαν καὶ τὰ Ὑποκαταστήματα αὐτοῦ (ἄρθρον 5) καὶ περὶ τῶν προσόντων προσλήψεως τῶν ἰατρῶν (ἄρθρον 7), ἀλλ' οὐδαμοῦ διαλαμβάνει, ὅτι τὰ ἰατρεῖα αὐτοῦ εἶναι ὠργανωμένα συμφώνως πρὸς τὴν ἀνωτέρω διὰ τῆς παραγράφου 1 τοῦ ἄρθρου 2 τοῦ ν. δ/ματος 3623)1956 καθοριζομένην ὀργάνωσιν, οὐδ' ἄλλως τε καὶ τὸ ἐκκαλοῦν ἰσχυρίζεται ὑπαρξιν τοιαύτης ὀργανώσεως. Συνεπῶς ἐπὶ τῆς ὑπὸ κρίσιν περιπτώσεως δὲν ἔχουσιν ἐφαρμογὴν αἱ διατάξεις τοῦ ἄρθρου 2 § 1 τοῦ ἄνω νομοθ. διατάγματος, καίτοι κατὰ τοὺς ἰσχυρισμοὺς τοῦ ἐκκαλοῦντος, ὁ οὗτινος ἀσκεῖ τὰ δικαιώματα τὸ ἐφεσίβλητον ἰατρὸς ἐνετάχθη εἰς ὀργανικὴν θέσιν προβλεπομένην ὑπὸ τοῦ ἄνω Κανονισμοῦ μὲ ἀποδοχὰς ἀντιστοιχούσας εἰς τὸν βαθμὸν τοῦ Εἰσηγητοῦ. Συνεπῶς τὰ ἀνωτέρω δεχθεὶς καὶ ὁ εἰς πρῶτον βαθμὸν δικάσας ὀρθῶς τὰς προροηθείσας διατάξεις ἡρμήνευσε καὶ ἀπορριπτέος κρίνεται ὁ τὰ ἀντίθετα ὑποστηρίζων, ὑπὸ στοιχεῖα ια', λόγος τῆς ὑπὸ κρίσιν ἐφέσεως.

Ἐβεβαιώθη καὶ κατὰ τὴν ἐκ τῶν ἐνόντων σχη-

ματισθείσαν κρίσιν τοῦ Δικαστηρίου τούτου, ὅτι ὁ οὗτινος τὰς ἀξιώσεις ἀσκεῖ τὸ ἐφεσίβλητον ἰατρὸς χειρουργὸς Α.Τ. διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 143)1954 ἀποφάσεως τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ ἐκκαλοῦντος, κατ' ἀποδοχὴν αἰτήσεώς του, προσελήφθη ὑπ' αὐτοῦ ἐπ' ὁμοιβῇ κατ' ἐπίσκεψιν καὶ παρέσχε τὰς ὡς ἰατροῦ χειρουργοῦ ὑπηρεσίας του συνεχῶς ἀπὸ 26 Ἰανουαρίου 1954 μέχρι καὶ τῆς 30ῆς Ἰουνίου 1962, ἀκολούθως δὲ ἐνετάχθη ἀπὸ 1ης Ἰουλίου 1962 δι' ἀποφάσεως τοῦ Ὑπηρεσιακοῦ Συμβουλίου τοῦ ἐκκαλοῦντος, ἐγκριθείσης διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 48091)Ε1653)15.6.1962 πράξεως τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας (δημοσιευθείσης εἰς τὸ ὑπ' ἀριθ. 124)20.6.1962 Φ.Ε.Κ.), εἰς θέσιν χειρουργοῦ ἰατροῦ τοῦ Ὑποκαταστήματος Πειραιῶς ἐπὶ μισθῷ βαθμοῦ 6ου, ὑπὸ τὴν τοιαύτην δὲ νομικὴν κατάστασιν παρέσχε τὰς ὑπηρεσίας του ἐργαζόμενος ἐπὶ χρόνῳ μείζονι τῶν 2 ὡρῶν ἡμερησίως μέχρι καὶ τῆς 30ῆς Νοεμβρίου 1962. Ἐν ὄψει τῶν οὕτως ἐχόντων πραγματικῶν περιστατικῶν καὶ τῶν ἀνωτέρω ἐν τῇ ἠγουμένῃ σκέψει ἀναπτυχθέντων, ἀπὸ τῆς ἰσχύος τοῦ ν.δ. 4111)1950, ἤτοι ἀπὸ τῆς 10ης Ὀκτωβρίου 1960, τὸ ἐλάχιστον ὅριον τοῦ μηνιαίου μισθοῦ, οὗτινος ἐδικαιοῦτο ὁ παρὰ τοῦ ἐφεσιβλήτου ἐκπροσωπούμενος ἐν προκειμένῳ ἰατρὸς ὡς παρέχων τὰς ὑπηρεσίας του ἐν τῷ ἐνταῦθα Νοσηλευτικῷ Ἱδρύματι τοῦ ἐκκαλοῦντος Νομικοῦ Προσώπου Δημοσίου Δικαίου, μέχρι μὲν τῆς 30 Ἰουνίου 1962 ἐπὶ συμβάσει ἐκτοτε δὲ καὶ μέχρι τῆς 30ῆς Νοεμβρίου 1962, ἐνταχθείς ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ διὰ β.δ. 23)1961 ἐγκριθέντος Κανονισμοῦ, ἀνέρχεται εἰς δραχμὰς 3.200, καίτοι ἡ καθ' ἡμέραν ἀπασχόλησις αὐτοῦ ἦτο ἐλάσσων τῶν 4 ὡρῶν καὶ αἱ ὡς ἰατροῦ ὑπηρεσίαι του παρείχοντο κατὰ τὸ ἄνω διάστημα, τόσον ἐν τῷ ἐνταῦθα ἰατρείῳ τοῦ ἐκκαλοῦντος, ὅσον καὶ ἐκτὸς αὐτοῦ. Τοῦ αὐτοῦ μισθοῦ ἄλλως τε ἐδικαιοῦτο οὗτος, εἴτε καὶ ἐπὶ τῇ ἐκδοχῇ ὅτι ἡ ἐπὶ τῇ βάσει τῶν διατάξεων τοῦ Κανονισμοῦ τοῦ ἐκκαλοῦντος ἐνταξις αὐτοῦ ἀπὸ τῆς 1ης Ἰουλίου 1962 εἰς θέσιν χειρουργοῦ ἐπὶ μισθῷ βαθμοῦ 6ου εἶναι νόμιμος, εἴτε καὶ ἐπὶ τῇ ἀντιθέτῳ ταιαύτῃ (Ὁλομελείας Νομ. Συμβ. Κρατους ὑπ' ἀριθ. 416)1963, ἔνθ. ἀνωτ.). Τέλος καὶ ἡ ἐπὶ τοσοῦτον χρόνον εἰσπραξις παρὰ τοῦ εἰρημένου ἰατροῦ τῶν ἀποδοχῶν τοῦ βαθμοῦ 6ου τῆς δημοσιοϋπαλληλικῆς ἱεραρχίας οὐδεμίαν, κατὰ τὴν κρίσιν τοῦ Δικαστηρίου τούτου, ἔννομον σημασίαν ἔχει, δοθέντος ὅτι οἱ μείζονες τῶν καταβαλλομένων τῷ ἀνωτέρω δικαιούχῳ ἀποδοχαὶ καθορίζονται ὑπὸ νόμων δημοσίας τάξεως. Τὰ αὐτὰ δεχθείς καὶ ὁ εἰς πρῶτον βαθμὸν δικάσας, ὀρθῶς τὰς προαδιαληφθείσας διατάξεις ἠρμήνευσε καὶ τὰς προσαχθείσας ἀποδεξεις ἐξετίμησε καὶ ἐπεδίκασε τῷ ἀνωτέρω δικαιούχῳ τὰς προκυπτούσας διαφορὰς μισθῶν καὶ δώρων Χριστουγέννων καὶ Πάσχα καὶ ἀποριπτέοι τυγχάνουσιν οἱ τὰ ἀντίθετα ὑποστηρίζοντες, ὑπὸ στοιχεῖα Ι ἐδάφιον β', γ' καὶ δ', ἐν τῷ ἐφετηρίῳ λόγοι ἐφέσεως.

Ἀναγράφεται μὲν ἐν τῇ προσβαλλομένῃ ἀποφάσει, ὅτι τὸ ἐκκαλοῦν κατέβαλλε τῷ οὗτινος τὰ δικαιώματα ἀσκεῖ ὁ ἐφεσίβλητος ἰατρὸς ὡς μισθὸν δραχμὰς 2.186 μηνιαίως ἀπὸ 1.12.1961 μέχρι 30.12.1962, πλὴν ἐκ παραδρομῆς ἀνεγράφη ἡ τελευταία ἡμερομηνία ὡς ἔχει ἀντὶ τοῦ ἀριθμοῦ 30.11.1962.

Ἡ τοιαύτη ὅμως παραδρομὴ οὐδεμίαν οὐσιαστικὴν ἐπίδρασιν ἐπὶ τῶν ὑπὸ τοῦ δικάσαντος γενομένων ὑπολογισμῶν ἀσκεῖ, ἀφοῦ, ὡς καὶ ἐν τῇ ἀποφάσει ἀναφέρεται, τὴν μεταξὺ καταβαλλομένου μισθοῦ καὶ νομίμου ἐκ δραχμῶν 1.014 μηνιαίως (3.200 - 2.186) διαφορὰν ὑπολογίζει ἐπὶ 12μηνον, ὅπερ καὶ τὸ ἀληθές, ἀφοῦ αἱ ἀπὸ 1.12.1961 μέχρι 30.11.1962 μῆνες εἶναι 12 (1014 × 12 = 12.168). Κατ' ἀκολουθίαν ἀπορριπτέος κρίνεται ὁ δεύτερος τῆς ὑπὸ κρίσιν ἐφέσεως, κατὰ τὸ δεύτερον σκέλος αὐτοῦ λόγος, ὡς ἄνευ ἐννόμου τινὸς συμφέροντος προβαλλόμενος.

Τέλος ἐκ τῶν αὐτῶν ἀποδεικτικῶν στοιχείων βεβαιοῦται, ὅτι τὸ ἐκκαλοῦν κατὰ τὸ ἀπὸ 1.7.1961 μέχρι 30.11.1961 χρονικὸν διάστημα τῶν 5μηνῶν κατέβαλε τῷ δικαιούχῳ ἰατρῷ δραχμὰς 2.139 μηνιαίως καὶ συνεπῶς ἡ διαφορά, ἧς ἐδικαιοῦτο οὗτος λαμβάνειν κατὰ τὸν ἄνω χρόνον, ἀνέρχεται εἰς δραχμὰς 5.305 (3.200-2.139=1.061 × 5). Ἐπιδικάσας δθεν ὁ εἰς πρῶτον βαθμὸν δικάσας δραχμὰς 5.345 ἐκ τῆς ἄνω αἰτίας, ἔσφαλε κατὰ τὴν ἐκτίμησιν τῶν ἀποδείξεων καὶ δέον ὅπως δεκταῦ καθισταμένου τοῦ δευτέρου λόγου κατὰ τὸ πρῶτον σκέλος τῆς ὑπὸ κρίσιν ἐφέσεως καὶ μεταρρυθμιζομένης ἐν μέρει τῆς ἐκκαλουμένης, ἀφ' ἑνὸς μὲν διαταχθῇ ἡ εἰς τὸ ἐκκαλοῦν ἀπόδοσις τοῦ κατατεθέντος προστίμου, ἀφ' ἑτέρου δὲ περιορισθῇ τὸ εἰς τὸν δικαιοῦχον ἐπιδικασθὲν ποσὸν κατὰ δραχμὰς 40 (5.435-5.305). Τέλος δὲ συμψηφισθῇ ἐν ὅλῳ ἡ ἑκατέρωθεν δικαστικὴ δαπάνη τοῦ παρόντος βαθμοῦ λόγῳ τῆς ἐν μέρει ἥττης καὶ νίκης ἀμφοτέρων τῶν διαδίκων.

2. Ρύθμισις διὰ τοῦ Ν.Δ. 4111)1960 ὁμοιομόρφως τοῦ ὕψους καὶ τῆς μισθοδοσίας καὶ ὁμοιβῆς ἐν γένει, κατ' ἐλάχιστον ὅριον, τῶν ἰατρῶν, τῶν ἀπασχολουμένων εἰς τὰ ἐν ἄρθρῳ 1 πρόσωπα, ἐν οἷς καὶ τὰ Ταμεῖα Ὑγείας καὶ Ἀλληλοβοηθείας. — Πρεῖ τόθεσις ὅμως τοῦ δικαιώματος ὁμοιβῆς ἐν δραχμῶν 3.200 μηνιαίως ἡ συνεχὴς ἀπασχόλησις τοῦ ἰατροῦ ἐπὶ τετράωρον ἡμερησίως.

Πρωτοδικείου Θεσσαλονίκης 42)1965

Πρόεδρος ὁ κ. *Γ. Κανελλόπουλος*

Εἰσηγητὴς ὁ Πρωτοδίκης κ. *Ἀν. Ἀτματζίδης*

Δικηγόροι οἱ κ.κ. Σ. Γουλιέλμος, Γ. Βαλάσης

Περιεχόμενον τῆς ὑπὸ κρίσιν ἀγωγῆς εἶναι, ὅτι ὁ ἐνάγων κατὰ τὸ ἔτος 1948 προῆλθε μετὰ τοῦ ἐναγομένου Ταμείου (Ἀλληλοβοηθητικοῦ Ταμείου Περιθάλψεως Συλλόγου Ὑπαλλήλων Τραπέζης τῆς Ἑλλάδος) εἰς συμφωνίαν, δι' ἧς ἐξεμίσθωσεν αὐτῷ ἐπὶ χρόνῳ ἀορίστῳ καὶ ἐπὶ ἀντιμισθίᾳ τὰς ὡς ἰατροῦ - παθολόγου ὑπηρεσίας του, ἃς καὶ παρέσχεν εἰς τοὺς ἠσφαλισμένους αὐτοῦ, ἐν τῷ ἐνταῦθα ἰατρείῳ τοῦ Ταμείου καὶ κατ' οἶκον αὐτῶν, ἐπὶ δίωρον τρὶς τῆς ἑβδομάδος ἐκτοτε καὶ μέχρι τοῦ ἔτους 1963, καὶ ὅτι, ἐπῷ ὁ ἐνάγων, ὡς ἰατρὸς τοῦ ἐν λόγῳ Ταμείου, ἔδει τὰ λάβῃ κατὰ τὸ ἀπὸ 9.10.1960 καὶ ἐφεξῆς μέχρι 31.5.1963 διάστημα τὴν ὑπὸ τοῦ ν.δ. 3623)1956

(άρθρου 1 § 5 έδάφιον γ') δριζομένην ἰατρικὴν ἀμοιβὴν ἐκ 3.200 δραχμῶν μηνιαίως, τὸ ἐναγόμενον κατέβαλλεν αὐτῷ δραχμὰς 2.500, ἤτοι ἐπὶ πλαττον 700 δραχμὰς μηνιαίως. Διϊσχυρίζεται δὲ διὰ τῆς ἀγωγῆς ὅπως ὑποχρεωθῇ τὸ ἐναγόμενον, ἵνα καταβάλῃ τῷ ἐνάγοντι τὸ ἐν αὐτῇ ποσόν, ἀφορῶν διαφορὰν ἀποδοχῶν, δώρων Χριστουγέννων καὶ Πάσχα τοῦ ἐπιδίκου διαστήματος.

Ἐκ τῶν διατάξεων τοῦ ἄρθρου 1 § 3 καὶ 5 τοῦ ν.δ. 3623)1956, ὡς ἐτροποποιήθη δι' ἄρθρου 1 § 1 ν.δ 4111)1960, προκύπτει, ὅτι ἀπὸ τῆς ἰσχύος τούτου ἐρρυθμίσθη ὁμοιομόρφως τὸ ὕψος μισθοδοσίας καὶ ἀμοιβῆς ἐν γένει κατ' ἐλάχιστον ὅριον τῶν ἰατρῶν, τῶν ἀπασχολουμένων εἰς πάντα τὰ ἐν ἄρθρῳ 1 ἀναφερόμενα πρόσωπα, ἐν οἷς καὶ τὰ Ταμεῖα Ὑγείας καὶ Ἀλληλοβοηθείας, καταργηθείσης διὰ τοῦ ἄρθρου 13 αὐτοῦ πάσης ἀντιθέτου διατάξεως εἰδικοῦ ἢ γενικοῦ νόμου, καθιεροῦντος μικρότερον βασικὸν μισθὸν ἢ ἀμοιβὴν ἰατρῶν διὰ τὴν προσφορὰν τῶν ὑπηρεσιῶν των (Α.Π. 438)1963). Διὰ τοῦ ἄρθρου 4 § 1 ν.δ. 4111 τῆς 9.10.1960 κατηργήθησαν τὰ ἐδάφια α' καὶ β' τῆς παραγράφου 5 τοῦ ἄρθρου 5 τοῦ ὡς ἄνω ν.δ. 3623)1956, δι' ὧν καθωρίζετο ἀμοιβὴ τῶν παρεχόντων τὰς ὑπηρεσίας των ἰατρῶν ἐπὶ δύο καὶ τρεῖς ὥρας ἡμερησίως, διετηρήθη ὅμως ἐν ἰσχύϊ τὸ ἐδάφιον γ' τῆς παραγράφου 5, δι' οὗ καθορίζεται ἡ εἰς 3.200 δραχμὰς μηνιαίως ἀμοιβὴ τοῦ ἰατροῦ, τοῦ παρέχοντος τὰς ὑπηρεσίας του συνεχῶς ἐπὶ τετράωρον ἡμερησίως. Δηλαδὴ προϋπόθεσις διὰ τὴν παρὰ τοῦ ἰατροῦ λῆψιν τῆς ἐν λόγῳ ἀμοιβῆς ἐκ δραχμῶν 3.200 μηνιαίως εἶναι ἡ ὑπ' αὐτοῦ συνεχὴς ἀπασχόλησις ἐπὶ τέσσαρας ὥρας ἡμερησίως ἐργασίας (*). Ἡ ἀντίθετος ἐκδοχή, καθ' ἣν τῆς ἐκ δραχμῶν 3.200 ἀμοιβῆς δικαιοῦνται οἱ ἰατροί, ἀσχέτως ὡρῶν ἐργασίας, ἀπὸ τῆς ἰσχύος τοῦ ν.δ. 4111)1960, ἄγει εἰς τὸ ἄτοπον συμπέρασμα νὰ ἀμείβωνται ἐξ ἴσου οἱ προσφέροντες ἐργασίαν ἀνίσου χρονικῆς διαρκείας, ὅπερ προφανῶς κεῖται ἐκτὸς τῆς θελήσεως τοῦ νομοθέτου. Συνεπῶς, ἐφ' ὅσον, κατὰ τὰ ἐν τῇ ἀγωγῇ ἐκτιθέμενα, ὁ ἐνάγων παρεῖχε τὰς ὑπηρεσίας του εἰς τὸ ἐναγόμενον Ταμεῖον τρὶς τῆς ἑβδομάδος καὶ ἐπὶ δίωρον ἡμερησίως καὶ οὐχὶ ἐπὶ τετράωρον συνεχῶς, ὡς ὁρίζει ὁ νόμος, ὅτε καὶ θὰ ἐδικαιοῦτο τῆς αἰτουμένης διαφορᾶς τῶν ἀποδοχῶν του, δέον ὅπως ἀπορριφθῇ ἡ ὑπὸ κρίσιν ἀγωγὴ ὡς μὴ νόμιμος, τῆς ἐκατέρωθεν δικαστικῆς δαπάνης συμψηφιζομένης (ἄρθρον 211 § 2 Παλ. Δικονομίας), διότι ὁ ἐνάγων εἶχεν ὄντως εὔλογον λόγον νὰ ἀμφιβάλλῃ διὰ τὴν ἔκβασιν τῆς παρούσης δίκης.

(*) Ἴδετε τὴν ἀμέσως ἀνωτέρω ὑπ' ἀριθ. 3583) 1964 Πρωτοδικείου Πειραιῶς, διαφωνοῦσαν.

III ΝΕΟΠΟΛΕΜΙΣΤΑΙ

Παροχὴ τιμητικοῦ ἐπιδόματος εἰς ὑπαλλήλους πολεμιστὰς τοῦ πολέμου 1940 - 1941 Ὀργανισμῶν Ἰδιωτικοῦ Δικαίου

Ὑπολογισμὸς αὐτοῦ, εἰς περιπτώσεις μισθοδοτουμένων μὲ μισθολογικὴν βάσιν μεταλλικῶν δραχμῶν, ἐπὶ τοῦ εἰς τοιαύτας δραχμὰς ἢ τιμαριθμικὰς μονάδας προσδιορισμένου ἀρχικοῦ τῶν βασικοῦ μισθοῦ, προσαυξανομένου κατὰ τὸ ποσοστὸν τοῦτο καὶ ἐπ' αὐτοῦ, οὕτω προσηυξημένου, ὑπολογιζομένων καὶ τῶν λοιπῶν προπολεμικῶν ἐπιδομάτων.

Ἀρείου Πάγου 748)1964, Τμ. Γ'

Προεδρεύων ὁ Ἀντιπρόεδρος κ. *Γ. Βαρσάμου*
Εἰσηγητὴς ὁ Ἀρεοπαγίτης κ. *Δ. Μαργέλλος*
Δικηγόροι οἱ κ.κ. Γ. Τρίμης, Κ. Δημάκης

Ἡ προκειμένη ὑπόθεσις εἰσάγεται πρὸς συζήτησιν ἐνώπιον τοῦ Τμήματος τούτου μετὰ τὴν παραπεμπήν της εἰς αὐτὸ διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 495)1964 ἀποφάσεως τῆς Ὁλομελείας τοῦ Ἀρείου Πάγου (*), δι' ἧς ἀνηρέθη ἡ ὑπ' ἀριθ. 20967) 1963 ἀπόφασις τοῦ κατ' ἔφεσιν δικάσαντος Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν.

Κατὰ τὸ ἄρθρον 832 § 1 τῆς Παλ. Δικονομίας, ὡς ἀντικατεστάθη διὰ τοῦ ἄρθρου 23 τοῦ νόμου 3810)1957, ἐὰν ἀναιρεθῇ ἡ ἀπόφασις οἱ διάδικοι ἐπανέρχονται εἰς τὴν πρὸ τῆς ἀναιρεθείσης ἀποφάσεως κατάστασιν, νομίμως ἔνθεν φέρεται πρὸς συζήτησιν ἡ ἀπὸ 25 Φεβρουαρίου 1963 ἔφεσις τῆς ἐναγομένης, ἀσκηθεῖσα δὲ αὕτη νομοτύπως καὶ ἐμπροθέσμως δέον νὰ γίνῃ τύποις δεκτὴ καὶ νὰ ἐξετασθῇ κατ' οὐσίαν (Κωδ. Νόμ. Γ'ΟΔ') 1911, ἄρθρον 16).

Διὰ τῆς εἰρημένης ἀποφάσεως τῆς Ὁλομελείας τοῦ Ἀρείου Πάγου ἐκρίθη, ὅτι ἐκ τοῦ συνδυασμοῦ τῶν διατάξεων τοῦ ἄρθρου 11 § 2 τοῦ ν. δ. 1040)1942, ὡς ἀντικατεστάθη ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 7 τοῦ διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 333)1946 Πράξεως Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου, κυρωθέντος (βάσει τῆς ὑπ' ἀριθ. 58)1945 Συντ. Πράξεως) ν.δ. 1799)1942 καὶ ἡρμηνεύθη αὐθεντικῶς διὰ τοῦ ἄρθρου 11 τοῦ ν.δ. 3741)1957, τῶν βάσει τοῦ νόμου 28)1944 ἐκδοθεισῶν ὑπ' ἀριθ. 49 253)1947 καὶ 1571)1952 κοινῶν ἀποφάσεων τῶν Ὑπουργῶν Οἰκονομικῶν, Μεταφορῶν, Δημοσίων Ἔργων καὶ Τ.Τ.Τ., τῶν ἀπὸ 4.11.1947 καὶ 1.12. 1947 συλλογικῶν συμβάσεων ἐργασίας καὶ τῶν μετέπειτα ἐκδοθεισῶν γενικῶν ἢ εἰδικῶν σχετικῶν ὑπουργικῶν ἀποφάσεων σαφῶς συνάγεται, ὅτι τὸ τιμητικὸν ἐπίδομα ἐκ 15ο)ο, τὸ χορηγούμενον εἰς τοὺς πολεμιστὰς τοῦ πολέμου 1940 1941, τοὺς τυγχάνοντας πρὸ αὐτοῦ ὑπαλλήλους καὶ εἰς Ὀργανισμοὺς ἐτ ἰδιωτικοῦ δικαίου καὶ μισθοδοτουμένους προπολεμικῶς μὲ μισθολογικὴν βάσιν μεταλλικῶν δραχμῶν, εἶναι ὑπολογιστέον ἐπὶ τοῦ εἰς τοιαύτας δραχμὰς ἢ τιμαριθμικὰς μοιάδας προσδιορισμένου ἀρχικοῦ τῶν βασικοῦ μισθ.ῦ, ὁ ὁποῖος προσαυξάνεται κατὰ τὸ ποσοστὸν τοῦτο, καὶ ἐπ' αὐτοῦ, οὕτω προσηυξημένου, ὑπολογίζονται καὶ προστίθενται τὰ λοιπὰ προπολεμικὰ ἐπιδόματα, τοῦ συναπαρτιζομένου δὲ ἐντεῦθεν εἰς μεταλλικὰς δραχμὰς συνόλου ἀναπροσαρμοζομένου, κατὰ τὰ ὁριζόμενα ἐν τῇ διαληφθείσῃ ὑπ' ἀριθ. 49253)1947 κοινῇ ὑπουργικῇ ἀποφάσει, τοῖς ἐν αὐτῇ μνημονευομέναις ἐθνικαῖς συλλογικαῖς συμβάσεσι καὶ ταῖς

(*) ΕΕΔ 23, 1101.

μετέπειτα ἐκδοθείσαις ὑπουργικαῖς ἀποφάσεσιν. Πρὸς τούτοις κατὰ τὸ ἄρθρον 3 § 4 τοῦ ν. 3810)1957 αἱ ἀποφάσεις τῆς Ὁλομελείας τοῦ Ἀρείου Πάγου καὶ τῶν Τμημάτων δεσμεύουν τὰ ἐπιλαμβανόμενα τῆς αὐτῆς ὑποθέσεως δικαστήρια ὡς πρὸς τὰ ὑπ' αὐτῶν ἐπιλυθέντα νομικὰ ζητήματα, πλὴν τῆς ἐν ἄρθρῳ 384 § 2 τῆς Πολ. Δικονομίας περιπτώσεως. Ἀντιθέτως ἄρα πρὸς τὴν ἀνωτέρω ἀπόφασιν σκεφθεὶς ὁ δικάσας Πρωτοδίκης καὶ ἐπιδικάσας τὴν αἰτηθεῖσαν ὑπὸ τοῦ ἐνάγοντος διαφορὰν ἐκ τοῦ παρεχομένου αὐτῷ ἐπιδόματος δυνάμει τοῦ ἄρθρου 7 τοῦ ν. δ. 1799)1942 ἐσφάλη. Ὅθεν δέον νὰ γίνῃ δεκτὸς ὁ πρῶτος λόγος τῆς ἐνδίκου ἐφέσεως, νὰ ἀφανισθῇ ἡ ἐκκαλουμένη ἀπόφασις καὶ νὰ ἀπορριφθῇ ἡ ἀπὸ 22 Δεκεμβρίου 1962 ἀγωγὴ τοῦ ἐφεσιβλήτου.

Περὶ τὴν ὀρθὴν ἔννοιαν τῶν ὡς ἄνω διατάξεων ὑπῆρχεν εὔλογος ἀμφιβολία καὶ δέον, κατὰ τὴν κρίσιν τοῦ Δικαστηρίου, νὰ συμψηφισθῇ ἡ δικαστικὴ δαπάνη καὶ νὰ ἐπιβληθῶσιν ἑκατέρῳ τῶν διαδίκων τὰ ὑπ' αὐτοῦ γενόμενα ἔξοδα (Πολ. Δικ. ἄρθρον 211 § 2).

IV. ΣΙΔΗΡΟΔΡΟΜΙΚΟΙ

Προαγωγὴ ὑπαλλήλων Σιδηροδρόμων Ἑλληνικοῦ Κράτους

Ἔννοια ἄρθρου 3 Νόμου 486)1943, ὡς ἐτροποποιήθη δι' ἄρθρου 2 Νόμου 1933)1944. — Πραγματοποίησις προαγωγῆς ἀπὸ βαθμοῦ εἰς βαθμὸν ἐν τῇ ἐσωτερικῇ ὑπηρεσίᾳ τῶν Σ.Ε.Κ. ὑποχρεωτικῶς ἅμα ὡς κενωθῇ ἡ ἀντίστοιχος θέσις καὶ διενέργεια αὐτῆς βάσει τῶν ὁριστικῶν πινάκων ἀρχαιότητος τοῦ προσωπικοῦ, μὲ ἐλάχιστον ὅριον χρόνου παραμονῆς ἐν τῷ αὐτῷ βαθμῷ καὶ τάξει τὰ δύο ἔτη.

Ἀρείου Πάγου 773)1964, Τμ. Β'

Προεδρεύων ὁ Ἀντιπρόεδρος κ. *Κ. Σοῦρλος*
Εἰσηγητὴς ὁ Ἀρεοπαγίτης κ. *Δ. Ἀναγνωστόπουλος*
Δικηγόροι οἱ κ.κ. Ε. Ρόκας, Α. Ταύρος

Κατὰ τὸ ἄρθρον 3 τοῦ ν. 486)1943, κυρωθέντος διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 300)1946 Πράξεως τοῦ Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου, ὡς τοῦτο ἐτροποποιήθη διὰ τοῦ ἄρθρου 2 τοῦ ν. 1933)1944, «προαγωγὴ ἀπὸ βαθμοῦ εἰς βαθμὸν ἐν τῇ ἐσωτερικῇ ὑπηρεσίᾳ τῶν Σιδηροδρόμων τοῦ Ἑλληνικοῦ Κράτους πραγματοποιεῖται ὑποχρεωτικῶς ἅμα ὡς κενωθῇ ἡ ἀντίστοιχος θέσις, διενεργεῖται δὲ βάσει τῶν ὁριστικῶν πινάκων ἀρχαιότητος τοῦ προσωπικοῦ τούτου, τῶν καταρτιζομένων κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ δ)γματος τῆς 24.4.1934 περὶ κανονισμοῦ διὰ τὴν γνωμάτευσιν ὑπὸ τοῦ Συμβουλίου Προσωπικοῦ τῶν Σ.Ε.Κ. ἐπὶ προαγωγῶν καὶ μεταθέσεων. Κατὰ δὲ τὸ ἄρθρον 5 αὐτοῦ μέχρι τῆς συντάξεως τῶν ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 23 τοῦ δ)γματος τῆς 4 Σεπτεμβρίου 1935 προβλεπομένων κανονισμῶν «περὶ διοικήσεως τῶν Σιδηροδρόμων τοῦ Ἑλληνικοῦ Κράτους», ὁρίζεται διὰ τὴν προαγωγὴν ἐλάχιστον ὅριον χρόνου παραμονῆς ἐν τῷ αὐτῷ βαθμῷ καὶ τάξει δύο ἐτῶν. Ἐκ τῶν παρατεθεισῶν διατάξεων σαφῶς προκύπτει, ὅτι μέχρι τῆς συντάξεως τοῦ ὑπὸ τοῦ προμνησθέντος δ)τος προβλεπομένου κανονισμοῦ ὁ ἐλάχιστος χρόνος παραμονῆς ἐν τῷ αὐτῷ βαθμῷ διὰ τὴν προαγωγὴν ἀπὸ τοῦ βαθμοῦ τοῦ ὑπογραμματέως εἰς τὸν τοῦ γραμματέως Β' εἶναι διετία καὶ ὑπάρχουν κεναὶ ὀργανικαὶ θέσεις, ὁ δὲ ὑπάλληλος κέκτηται τὰ πρὸς προαγωγὴν οὐσιαστικὰ προσόντα.

Ὁ ἀναιρεσείων ἐπεκαλέσθη καὶ προσήγαγεν, ὡς ἰσχυρίζεται, διὰ τῶν προτάσεων τῆς ἐκκλήτου δίκης, ἐφ' ἧς ἐξεδόθη ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις, ὡς ἐκ τούτων δείκνυται (σελ. 14 - 15), πρὸς ἀπόδειξιν τοῦ ἀγωγικοῦ ἰσχυρισμοῦ του ὅτι ἔδει νὰ θεωρηθῇ προακτέος εἰς τὸν βαθμὸν τοῦ γραμματέως Β' ἀπὸ 26.9.1956, ὅτε συνεπλήρωσε διετίαν εἰς τὸν αὐτὸν βαθμὸν καὶ εἶχε τὰ πρὸς προαγωγὴν οὐσιαστικὰ προσόντα, κατὰ τὰς προεκτεθείσας διατάξεις, πρὸς πλήρωσιν μιᾶς τῶν κενωθεισῶν 6 θέσεων γραμματέως Β', τὴν ὑπ' ἀριθ. 29352)25.2.1957 πρᾶξιν τοῦ Γενικοῦ Διευθυντοῦ τῶν Σ.Ε.Κ., δημοσιευθεῖσαν εἰς τὸ ὑπ' ἀριθ. 43)12.4.1957 Φ.Ε.Κ., ὡς καὶ πίνακα ἐσωτερικῆς ὑπηρεσίας τῶν Σ.Ε.Κ. τοῦ ἔτους 1959, ἐξ ὧν ἀποδεικνύεται, ὅτι ὁ Δ. Ρ., ὅστις, καθ' ὃ δέχεται ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις, φέρεται προαχθεὶς εἰς τὸν βαθμὸν τοῦ γραμματέως Β' μετ' ὀλίγων συναδέλφων τοῦ ἀναιρεσείοντος, τὴν 26.9.1956, πρὸς πλήρωσιν τῶν κατὰ τὴν χρονολογίαν ταύτην κενωθεισῶν θέσεων γραμματέως Β' διὰ τῆς προαγωγῆς ἑτέρων εἰς τὸν βαθμὸν τοῦ γραμματέως Α', καὶ διὰ τῆς προαγωγῆς τοῦ ὁποίου συνεπληροῦτο ὁ ἀριθμὸς τῶν ὑπαρχουσῶν 6 κενῶν θέσεων τὴν 26.9.1956, προήχθη εἰς τὸν βαθμὸν τοῦ γραμματέως Β' (ἀναδρομικῶς) ἀπὸ 13.11.1955 καὶ ἔχων ἐκτοτε τὰ νόμιμα προσόντα πρὸς πλήρωσιν κενῆς (τότε) ὀργανικῆς θέσεως. Ἑπομένως κατὰ τὴν ὡς ἄνω χρονολογίαν (26.9.1956) ὑπῆρχε μία κενὴ θέσις, ἣτις θὰ ἠδύνατο νὰ πληρωθῇ διὰ τῆς προαγωγῆς τοῦ ἀναιρεσείοντος κατὰ τὴν ἐν τῷ πίνακι σειρὰν ἀρχαιότητός του. Πλὴν τὸ δικάσαν Ἐφετεῖον, καθ' ὃ πιστεύεται ἐκ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεώς του, ἐμόρφωσε τὴν πεποίθησίν του περὶ τοῦ ἀποδεικτέου γεγονότος, λαβὸν ὑπ' ὄψιν καὶ ἐκτιμήσαν κατὰ παράβασιν τοῦ ἄρθρου 256 τῆς Πολ. Δικονομίας τοὺς πίνακας ἀρχαιότητος ἰδίᾳ τῶν ἐτῶν 1956 καὶ 1957 τοῦ προσωπικοῦ τοῦ ἀναιρεσείοντος καὶ τῶν φύλλων τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως, ἐμφαινόντων τὰς ἐν αὐτοῖς καταχωρισθείσας προαγωγάς, τὴν 26.9.1656, χωρὶς νὰ προκύπτῃ ἐξ αὐτῆς, ὅτι ἐλήφθησαν ὑπ' ὄψιν καὶ ἐξετιμήθησαν καὶ τὰ ἀνωτέρω ἐγγραφα. Ἐντεῦθεν δὲ ἀναιρετέα κατέστη ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις συμφώνως τῷ ἄρθρῳ 807 § 9 τῆς Πολ. Δικονομίας καὶ κατὰ τὸν περὶ τούτου βάσιμον 3ον λόγον τοῦ ἀναιρετηρίου (περιέχοντα τοιαύτην αἰτίασιν), παραπεμπτέα δὲ ἡ ὑπόθεσις πρὸς περαιτέρω ἐκδίκασιν ἐνώπιον τοῦ Γ' Πολιτικοῦ Τμήματος, συμφώνως τῷ ἄρθρῳ 834 τῆς Πολιτ. Δικονομίας. Ἡ δικαστικὴ δαπάνη δέον νὰ συμψηφισθῇ ἑκατέρωθεν, ὑπαρχουσῶν ἀμφιβολιῶν

περί τῆς ἐκτάσεώς της (211 § 1 Πολιτ. Δικονομίας) (*).

V. ΑΔΕΙΑΙ

Ἄδεια μισθωτῶν κατὰ τὸν Α.Ν. 539)1945 καὶ ἐπίδομα ἀδείας

Ἔλλειψις δικαιώματος ἀδείας κατ' Α.Ν 539) 1945 ἐπὶ μὴ συνεχοῦς κατ' ἔτος ἀπασχολήσεως.—Προϋποθέσεις τῆς καταβολῆς εἰς τὸν μισθὸν τοῦ ὑπὸ τῆς ὑπ' ἀριθ. 10)1964 διαιτητικῆς ἀποφάσεως παρεχομένου ἐπιδόματος ἀδείας ἢ ὕπαρξις δικαιώματος ἀδείας.

Πρωτοδίκου Ἀθηνῶν 7690)1964

Διαδικασία ἐργατικῶν διαφορῶν

Πρωτοδίκης ὁ κ. *Ἔμμ. Κουναλάκης*

Δικηγόροι οἱ κ.κ. Γ. Δαμασκηνός, Δ. Πέππας

Ἐβεβαιώθη, ὅτι ὁ ἐνάγων καθ' ἕκαστον ἔτος δὲν ἀπησχολεῖτο παρὰ τῷ ἐναγομένῳ ἐπὶ 15 ἡμέρας κατὰ τὰς ἑορτὰς τῶν Χριστουγέννων καὶ ἐπὶ ἑτέρας 15 ἡμέρας κατὰ τὰς ἑορτὰς τοῦ Πάσχα, ἐπίσης δὲ ἐπὶ ἕνα καὶ πλέον μῆνα κατὰ τὴν θερινὴν περίοδον. Κατὰ συνέπειαν οὗτος, μὴ ἔχων συνεχῆ κατ' ἔτος ἀπασχόλησιν παρὰ τῷ ἐναγομένῳ, δὲν δικαιοῦται ἀδείας καθ' ἕκαστον τῶν ἐτῶν 1961 ἕως καὶ 1964, κατ' ἄρθρον 2 § 1 τοῦ ἀ.ν. 539)1945, διὸ καὶ ἡ ἀγωγή, καθ' ὃ μέρος ὁ ἐνάγων, ἐπὶ τῷ λόγῳ ὅτι δὲν ἐχορηγήθη αὐτῷ ὑπὸ τοῦ ἐναγομένου ἄδεια κατὰ τὰ προαναφερθέντα ἔτη, διώκει τὴν καταψήφισιν τοῦ ἐναγομένου εἰς τὴν καταβολὴν ἀποζημιώσεως, ἴσης πρὸς τὰς ἀποδοχὰς τῶν ἡμερῶν τῆς καθ' ἕκαστον τῶν ἀνωτέρω ἐτῶν ἀδείας του, ηὐξημένας κατὰ 100 ο)ο, συμφώνως πρὸς τὴν διάταξιν τοῦ ἄρθρου 3 τοῦ ν.δ. 3755)1957, ἀπορριπτέα κρίνεται ὡς ἀβάσιμος. Προϋπόθεσιν τῆς καταβολῆς εἰς τὸν μισθωτὸν τοῦ ὑπὸ τῆς ὑπ' ἀριθ. 10)1964 ἀποφάσεως τοῦ Δ.Δ.Δ.Δ. Ἀθηνῶν προβλεπομένου ἐπιδόματος ἀδείας ἀποτελεῖ τὸ νὰ δικαιοῦται οὗτος κατ' ἔτος ἀδείας. Συνεπῶς, μὴ δικαιουμένου τοῦ ἐνάγοντος, κατὰ τὰ προεκτεθέντα, ἀδείας κατὰ τὸ ἔτος 1960, τὸ ἐν τῇ ἀγωγῇ αἴτημά του περὶ ἐπιδικάσεως εἰς αὐτὸν τοῦ ἐπιδόματος ἀδείας τοῦ ἔτους 1964 ἀπορριπτέον κρίνεται (**).

VI. ΔΩΡΑ ΔΙ' ΕΟΡΤΑΣ

Νόμιμοι ὧραι ἐργασίας ἐργαζομένων εἰς λατομεῖα

Ἄκυροι ἡ συμφωνία μεταξὺ ἐργοδότου καὶ μισθωτοῦ περὶ καλύψεως τῶν δι' ἑορτὰς Χριστουγέννων καὶ Πάσχα παρεχομένων «δώρων» ἐκ τῆς καταβολῆς ὑπερτέρου τοῦ νομίμου μισθοῦ.—Νόμιμοι ὧραι ἐργασίας αἱ ὁκτὼ (8) ἐπὶ ἐργαζομένων εἰς ἐπιχειρήσεις λατομείων.

Πρωτοδίκου Ἀθηνῶν 49)1965

Διαδικασία ἐργατικῶν διαφορῶν

Πρωτοδίκης ὁ κ. *Χ. Γιαννακοῦρος*

Δικηγόροι οἱ κ.κ. Θ. Νῖκος, Σ. Ἀγγελόπουλος

Διὰ δῶρα τῶν ἑορτῶν Χριστουγέννων 1961, Πάσχα 1962, Χριστουγέννων 1962 καὶ Πάσχα 1963, βοθέντος ὅτι τὸ νόμιμον ἡμερομίσθιον τοῦ ἐνάγοντος, ἐφ' οὗ τυγχάνουσιν ὑπολογιστέα ταῦτα, ἀνήρχετο βάσει τῶν ἀπὸ 30.8.1960 καὶ 1.6.1962 ἐθνικῶν συλλογικῶν συμβάσεων, ὡς ἀτειδεύτου ἐργάτου, ἐφαρμοζομένων τούτων ἐν προκειμένῳ ἐλλείψει εἰδικῆς συλλογικῆς συμβάσεως (πρβλ. Α.Π. 319)1962, ΕΕΔ 21, 779) μέχρι 31.12.1961 εἰς 52 δραχμὰς καὶ ἐφεξῆς εἰς 57 καὶ ἐν ὄψει τοῦ ὅτι διὰ τὰς μετὰ τὴν 1.1.1962 προκυψάσας ἐκ τῆς ἐργασιακῆς ταύτης ὀφειλὰς ὑπόχρεοι εἰς καταβολὴν ἦσαν ἀμφότεροι οἱ ἐναγόμενοι κατὰ τὸ 1/2 ἕκαστος. Τὸ ὑπὸ τοῦ ἐναγομένου ὑποστηριζόμενον ὅτι συνήφθη συμφωνία, ὅπως εἰς τὸ καταβαλλόμενον πέραν τοῦ νομίμου ἡμερομίσθιον ἐκ δραχμῶν 120 ὑπολογίζωνται καὶ τὰ ὀφειλόμενα δῶρα, δὲν ἐβεβαιώθη, ἐν πάσῃ δὲ περιπτώσει καὶ ἐν ὑπάρξει τοιαύτης συμφωνίας αὕτη θὰ ἦτο ἄκυρος, ὡς μεταβαλλούσης τὸν χρόνον ἐκπληρώσεως τῶν παροχῶν τούτων καὶ ἀνατρεπούσης τὸν σκοπὸν τῆς χορηγήσεως τῶν δώρων, ὅστις ἐγκειται εἰς τὴν ἀντιμετώπισιν τῶν ηὐξημένων ἀναγκῶν τοῦ μισθωτοῦ κατὰ τὰς ἑορτάς, διότι διὰ τῆς ἐνσωματώσεως τούτων εἰς τὸ ἑκάστοτε καταβαλλόμενον ἡμερομίσθιον δὲν θὰ ἐξεπληροῦτο ὁ σκοπὸς οὗτος (πρβλ. ΕΕΔ 20, σελ. 345 (*).

Διὰ τοὺς ἐργαζομένους εἰς ἐπιχειρήσεις λατομείων τὸ νόμιμον ὡράριον ἐργασίας καθωρίσθη ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 1 § 1 ἐδάφιον α' τοῦ π.δ)τος τῆς 27)6.7.1932 εἰς ὀκτὼ ὥρας.

Ἐν προκειμένῳ ἐβεβαιώθη, ὅτι ὁ ἐνάγων κατὰ τὸν ἐπίδικον χρόνον εἰργάζετο ἐπὶ 8 ὥρας ἡμερησίως καὶ δὴ τοὺς θερινοὺς ἀπὸ 8 π.μ. - 12 μεσημβρινῆς καὶ ἀπὸ 1 - 5 μ.μ. Οὕτως ἐργασθεὶς ὁ ἐνάγων δὲν ἀπησχολήθη ὑπερωριακῶς καὶ ἀπορριπτέα μετὰ ταῦτα ἐλέγχονται ὡς οὐσίᾳ ἀβάσιμα τὰ αἰτήματα περὶ καταβολῆς αὐτῷ ἀποζημιώσεως δι' ὑπερωριακὴν του ἐργασίαν κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ ἀδικαιολογήτου πλουτισμοῦ (ἄρθρον 904 ἐπ. Α.Κ.) καὶ τοιαύτας κατ' ἄρθρον 8 § 2 τοῦ ν.δ. 4020)1959 (**).

(*) Ἀνηρέθη ἡ ὑπ' ἀριθ. 1420)1968 ἀπόφασις τοῦ Ἐφετείου Ἀθηνῶν.

(**) Ἴδετε περὶ συνεχοῦς ἀπασχολήσεως ὡς προϋποθέσεως τοῦ δικαιώματος ἀδείας νομολογίαν ἐν ΕΕΔ 20, 1190 ἐπ. ὑπὸ *Γ. Α. Γιαννακοπούλου*. Βεβαίως τὸ ἐπίδομα ἀδείας τῆς ὑπ' ἀριθ. 10)1964 διαιτητικῆς ἀποφάσεως (ΕΕΔ 23, 565, προϋποθέτει ὕπαρξιν τοῦ δικαιώματος ἀδείας. (Ἴδετε καὶ ὑπ' ἀριθ. 49771)3722)1964 ἐγκύκλιον Ὑπουργείου Ἐργασίας, ΕΕΔ 23, 816 ἐπ.).

(*) Ἴδετε διὰ τὸ θέμα καὶ λοιπὴν νομολογίαν τῶν Δικαστηρίων ἐν ΕΕΔ 21, 1248, ἔνθα σημειώσεις μας. Πρόκειται πάντως νὰ ρυθμισθῇ διὰ νόμου ἡ ἀκυρότης τῆς συμφωνίας.

(**) Ἴδετε ὡς πρὸς τὰς ὥρας ἐργασίας τοῦ προσωπικοῦ λατομείων καὶ Α.Π. 319)1962, ΕΕΔ 21, 779.

VII. ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ ΛΙΜΕΝΟΣ ΠΕΙΡΑΙΩΣ

Τύπος καταρτίσεως συμβάσεων ιδιωτικού δικαίου

Εφαρμογή άπό 2)3 Δεκεμβρίου 1954 διατάγματος «περί όργανισμού των Υπηρεσιών του Ο.Λ.Π.».— Παροχή και' άποκοπήν επιδόματος επί του μισθού δι' έξοδα κινήσεως.— Πρόβλεψις διά του άρθρου 1 Ν.δ. 3398)1955 προσλήψεως δοκίμων τεχνιτών και μαθητευομένων διά μόνιμον έργασίαν.— Διορισμός προσωπικού Ο.Λ.Π., μή άπαιτουμένου του έγγράφου τύπου καταρτίσεως των συμβάσεων, ώς επί Δημοσίου.— Προφανής υπέρβασις των άρχων της καλής πίστεως, των χρηστών ήθων και του κοινωνικού ή οικονομικού σκοπού του δικαιώματος εν τη προτάσει περί παραλείψεως διατυπώσεων Νόμου, υπαιτιότητι του έργοδότου Ο.Λ.Π.— Ισχυρισμός περί δεδικασμένου.

Πρωτοδικείου Πειραιώς 5160)1964

Διαδικασία εργατικών διαφορών κατ' έφεσιν

Πρόεδρος ὁ κ. *Δ. Κουράντος*

Εἰσηγητής ὁ Πρωτοδίκης κ. *Δη. Μυστακόπουλος*

Δικηγόροι οἱ κ.κ. Ε. Ἀνδριανάκης, Β. Τσοντζρίδης

Ἐκ τοῦ συνόλου τῶν διατάξεων τοῦ ἀπό 2)3 Δεκεμβρίου 1954 διατάγματος «περί Ὀργανισμοῦ τῶν Ὑπηρεσιῶν τοῦ Ο.Λ.Π.», καί ἰδία τῶν ἄρθρων 15, 23 § 1 καί 8, 27 καί 31 αὐτοῦ σαφῶς προκύπτει, ὅτι εἰς τούς ἀνήκοντας τόσον εἰς τό μόνιμον, ὅσον καί εἰς τό ἔκτακτον προσωπικόν, τούς ἔχοντας τήν ἰδιότητα τοῦ ὑπαλλήλου, παρέχεται κατ' ἀποκοπήν ἐπίδομα 18 ο)ο ἐπί τοῦ βασικοῦ μηνιαίου μισθοῦ των δι' ἔξοδα κινήσεως. Ἡ γενικότης δέ τῆς παραδοχῆς τοῦ τοιούτου ἐπιδόματος συνάγεται ἐκ τοῦ ὅτι ἡ προβλέπουσα τοῦτο διάταξις τοῦ ἄρθρου 23 τοῦ ἄνω διατάγματος, διαλαμβάνουσα περί ὑπαλλήλων ἐν γένει, οὐδεμίαν ποιεῖται διάκρισιν μεταξύ μονίμων ἤ ἐκτάκτων τοιούτων (Ὁλομ. Α.Π. 30)1959, ΕΕΔ 18, σελ. 1097, Α Π. 57)1962, ΕΕΔ 21, σελ. 475). Τοῦτο ἄλλωστε ἐμφανέστατον καθίσταται καί ἐκ τοῦ ὅτι διά τοῦ ἄρθρου 23 § 1 τοῦ ἀπό 7)9 Μαΐου 1959 β δ)τος «περί συνθέσεως, ὀργανώσεως καί κατανομῆς τῶν Ὑπηρεσιῶν τοῦ Ο.Λ.Π.» (Φ.Ε.Κ. Α' 85), ἐν συνδυασμῷ πρός τό ἄρθρον 25 §§ 1 καί 2 αὐτοῦ, τό ἐν λόγῳ ἐπίδομα περιωρίσθη τό πρῶτον ἀπό τῆς 9ης Μαΐου 1959 εἰς μόνον τούς μονίμους ὑπαλλήλους, ὅθεν ὅπερ ἐπανέλαβε καί ἡ διάταξις τοῦ ἄρθρου 4 § 3 ἐδάφιον α' τοῦ ἀπό 4)7 Νοεμβρίου 1959 β. διατάγματος «περί ἐφαρμογῆς τοῦ Ὑπαλληλικοῦ Κώδικος ἐπί τῶν ὑπαλλήλων τοῦ Ο.Λ.Π.» (Φ.Ε.Κ. Α' 244).

Ἐξ ἑτέρου ἐκ τῶν διατάξεων τοῦ ἄρθρου 1 τοῦ ν.δ. 3398)1955, δι' οὗ προβλέπεται, πλήν ἄλλων κατηγοριῶν, ἐπί σχέσει ἐργασίας ἰδιωτικοῦ δικαίου ἀπασχολουμένων ὑπό τοῦ Ο.Λ.Π., καί κατηγορία δοκίμων τεχνιτῶν διά τήν λειτουργίαν τῶν παντός εἴδους μηχανημάτων καί συνεργείων, τῆς παραγράφου 5 τοῦ αὐτοῦ ἄρθρου 1, δι' ἧς ὁρίζεται, ὅτι διά κανονισμῶν, ἐγκρινομένων ὑπό τῶν Ὑπουργῶν Συγκοινωνιῶν καί Δημοσίων Ἔργων, καθορίζονται οἱ ἀμοιβαί, οἱ ὅροι ἐργασίας καί τό ἀνώτατον ὅριον τῶν προσλαμβανομένων ἡμερησίως ἐκτάκτων ἐργατῶν διά τάς φορτοεκφορτώσεις ἐμπορευμάτων, προσλαμβανομένων ἑκάστοτε διά μίαν ἐργάσιμον ἡμέραν καί ἀπολυομένων αὐτοδικαίως μετά τό πέρας τῆς ἐργασίας των καί τέλος τῆς παραγράφου 6 τοῦ αὐτοῦ ὡς ἄνω ἄρθρου, ὁριζούσης ὅτι αἱ ἀποδοχαί τῶν μονίμων δοκίμων καί ἐκτάκτων ἐργατῶν καί δοκίμων καί μαθητευομένων τεχνιτῶν, ὡς καί οἱ λοιποί ὅροι ἐργασίας αὐτῶν, ρυθμίζονται ἀποκλειστικῶς διά κανονιστικῶν πράξεων τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Ο.Λ.Π., σαφῶς προκύπτει, ὅτι κατηγορία ἐκτάκτων τεχνιτῶν, προσλαμβανομένων διά μίαν μόνον ἡμέραν καί ἀπολυομένων μετά τό πέρας τῆς ἡμερησίας ἐργασίας των, δέν προβλέπεται, ὡς τοῦτο γίνεται διά τούς ἐκτάκτους ἐργάτας φορτοεκφορτώσεων, ἀλλά προβλέπεται μόνον κατηγορία δοκίμων τεχνιτῶν καί μαθητευομένων, προσλαμβανομένων, ὡς ἐκ τοῦ προβλεπομένου τρόπου τῆς προσλήψεως των καί τοῦ εἴδους τῆς ἐργασίας των, διά μόνιμον ἐργασίαν καί ὅτι εἰς τό Διοικητικόν Συμβούλιον τοῦ Ο.Λ.Π. παρεχέθη ἡ ἐξουσιοδότησις νά ρυθμίζῃ διά κανονισμῶν τάς ἀποδοχάς καί λοιπούς ὅρους ἐργασίας, τούς μή καθοριζομένους ἐν τῷ ν.δ. 3398)1955, οὐχί δέ καί νά ὁρίσῃ, παρά τάς σαφεῖς διατάξεις τοῦ ἐν λόγῳ ν. δ)τος, ὅτι οἱ δόκιμοι τεχνῖται προσλαμβάνονται δι' ἡμερησίαν ἐργασίαν ἑκάστοτε, διότι τοιαύτη διάταξις τοῦ Κανονισμοῦ τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Ο.Λ.Π. δέν ἐμπίπτει εἰς τήν ὑπό τῶν παραγράφων 5 καί 6 τοῦ ἄρθρου 1 τοῦ ἄνω ν. δ)τος παρεχομένην ἐξουσιοδότησιν (Α.Π. 317)1962, ΕΕΔ 21, σελ. 795, Ὁλομ. Α.Π. 408)1963, ΕΕΔ 22, σελ. 1125).

Ἐν προκειμένῳ προέκυψεν, ὅτι ὁ ἐνάγων καί ἤδη ἐκκαλῶν προσελήφθη εἰς τήν ὑπηρεσίαν τοῦ ἐναγομένου καί ἤδη ἐφεσιβλήτου τήν 30ήν Ὀκτωβρίου 1958 (καθ' ἃ ἀναφέρει καί ἐν τῇ ἀγωγῇ του) ὡς χειριστής ἡλεκτροκινήτου ἀνυψωτικοῦ μηχανήματος ἔναντι ἡμερομισθίου ἐκ δραχμῶν 92, ἐνταχθείς εἰς τό ἔκτακτον ἐπί συμβάσει ἰδιωτικοῦ δικαίου προσωπικόν, τῆς συνεχιζομένης ἔκτοτε ἐργασιακῆς σχέσεως του θεωρουμένης ὡς ὑπαλληλικῆς λόγῳ ὑπεροχῆς τοῦ πνευματικοῦ στοιχείου ἐν τῇ παρεχομένῃ ἀπό μέρους του ἐργασίᾳ, συνισταμένῃ εἰς τόν χειρισμόν πολυπλόκων μηχανημάτων ἀνορθρώσεως, ἀνυψώσεως καί μετακινήσεως ἐμπορευμάτων πάσης φύσεως (ἄρθρον 1 τοῦ ν.δ. 2655)1953). Κατά συνέπειαν δέν δύναται νά χαρακτηρισθῇ αὐτός ὡς ἔκτακτος ἐργάτης ἤ ἔκτακτος τεχνίτης, προσλαμβανόμενος δι' ἀλλεπαλλήλων συμβάσεων ἡμερησίας ἐργασίας καί ἀπολυόμενος αὐτοδικαίως ἅμα τῷ πέρατι ταύτης, τῆς τοιαύτης σχέσεως μή οὔσης δυνατῆς κατά τά ἐν ἡγουμένῃ σκέψει. Δέον προσέτι

ΝΟΜΟΛΟΓΙΑ ΔΙΟΙΚΗΤΙΚΩΝ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΩΝ

ΕΙΣΠΡΑΞΙΣ ΑΣΦΑΛΙΣΤΙΚΩΝ ΕΙΣΦΟΡΩΝ

1. Ἀπαλλαγή εἰσφορῶν πρὸς τὸ Ταμεῖον Ἀσφαλίσεως Ἐργατοτεχνιτῶν Δομικῶν καὶ Ξυλουργικῶν Ἐργασιῶν

Ὑποβολή, κατ' ἄρθρον 9 § 3 Ν.Δ. 3867)1958, σχετικῆς αἰτήσεως ἀπαλλαγῆς ἀπὸ τῆς καταβολῆς πρὸς τὸ ἀνωτέρω Ταμεῖον εἰσφορῶν δι' ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας καὶ διὰ τὸν μέχρι τῆς δημοσιεύσεως τοῦ Ν.Δ. 3867)1958 χρόνον. Ὁριστικὸς τίτλος βεβαιώσεως τῆς ὀφειλῆς, εἰσπρακτέας κατὰ τὰς περὶ δημοσίων ἐσόδων διατάξεις, αἱ κατ' ἐφαρμογὴν τῆς ἀνωτέρω διαδικασίας ἐκδιδόμεναι ὑπουργικαὶ ἀποφάσεις, ὑποκείμεναι εἰς τὴν κατὰ τὸ ἄρθρον 235 Πολ. Δικονομίας ἀνακοπὴν ἐνώπιον τῶν τακτικῶν δικαστηρίων, καθιστῶσαν, ὡς παράλληλον μέσον, ἀπαράδεκτον τὴν αἴτησιν ἐνώπιον τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας.

Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας 2499)1964, Ὁλομελείας

Προεδρεύων ὁ Ἀντιπρόεδρος κ. *Μ. Στασινόπουλος*

Εἰσηγητὴς ὁ Σύμβουλος κ. *Χ. Παναγιωτόπουλος*

Δικηγόρος ὁ κ. Ε. Κοταΐρης

Διὰ τῆς ὑπὸ κρίσιν αἰτήσεως διώκεται ἡ ἀκύρωσις τῆς ὑπ' ἀριθ. 64239)Δ1063 τῆς 10.10.1962 ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας, διὰ τῆς ὁποίας, ἐκδοθείσης κατ' ἐφαρμογὴν τοῦ ἄρθρου 9 § 3 τοῦ ν.δ. 3867)1958, ἀπερρίφθη ἡ ἀπὸ 10.3.1960 αἴτησις τῶν ἤδη αἰτούντων περὶ ἀπαλλαγῆς των ἀπὸ τὰς ἐργοδοτικὰς καὶ ἐργατικὰς εἰσφορὰς, τὰς ὀφειλομένας ὑπ' αὐτῶν πρὸς τὸ Ταμεῖον Ἐπικουρικῆς Ἀσφαλίσεως Ἐργατοτεχνιτῶν Δομικῶν καὶ Ξυλουργικῶν Ἐργασιῶν δι' οἰκοδομικὰς ἐργασίας των, ἐκτελεσθείσας πρὸ τῆς ἰσχύος τοῦ ν.δ. 3867)1958.

Κατὰ τὴν παράγραφον 3 τοῦ ἄρθρου 9 τοῦ ἀνωτέρω ν.δ. 3867)1958 ἐν περιπτώσει ἀμφισβητήσεως ὑπὸ τῶν ὑποχρέων πρὸς καταβολὴν εἰσφορῶν ἐργοδοτῶν τῆς παρ' αὐτῶν παρακρατήσεως ἐργατικῶν εἰσφορῶν δύνανται οὗτοι νὰ ὑ-

νὰ σημειωθῇ, ὅτι οὐδεμίαν ἔνσταμον ἐπιρροὴν δύναται νὰ ἀσκήσῃ ὡς πρὸς τὸ ἔγκυρον τῆς ἐπὶ σχέσει ἰδιωτικοῦ δικαίου προσλήψεως τοῦ ἐκκαλοῦντος ἐνάγοντος ἡ τυχὸν μὴ τήρησις ἀφ' ἑνὸς μὲν τοῦ ἐγγράφου τύπου, ὡς μὴ ἀπαιτουμένης ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος τῆς τηρήσεως τῶν προβλεπουσῶν τὸν τύπον τῶν μετὰ τοῦ Δημοσίου καταρτιζομένων συμβάσεων διατάξεων τῶν ἄρθρων 34, 39, 40 τοῦ κώδικος ΣΙΒ' καὶ τῶν ἄρθρων 1 καὶ 5 τοῦ ἀ.ν. 177)1945, διότι τὸν διορισμὸν τοῦ προσωπικοῦ τοῦ Ο.Λ.Π. διέπουσιν οἱ εἰδικοὶ καὶ διατάξεις τῶν ὀργανικῶν αὐτοῦ νόμων καὶ τῶν βάσει τούτων ἐκδιδομένων κανονισμῶν, ἀφ' ἑτέρου δὲ τῶν ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 27 τοῦ προμνησθέντος διατάγματος τῆς 2)3 Δεκεμβρίου 1954 ὁριζομένων διατυπώσεων, ἐφ' ὅσον ἐκ τῆς τοιαύτης παραλείψεως, ὀφειλομένης εἰς ὑπαιτιότητα τοῦ ἰδίου ἐφεσιβλήτου ἐναγομένου, μὴ ἐνεργήσαντος τὰ νόμιμα καὶ μὴ δυναμένου ἐντεῦθεν ἀνευ προφανοῦς ὑπερβάσεως τῶν ἀρχῶν τῆς καλῆς πίστεως, τῶν χρηστῶν ἠθῶν καὶ τοῦ κοινωνικοῦ ἢ οἰκονομικοῦ σκοποῦ τοῦ δικαιώματος νὰ προτείνῃ τὴν παράλειψιν ταύτην ὑπὲρ ἑαυτοῦ πρὸς ἀπόκρουσιν τῶν ἐκ τῆς συμβάσεως ὁρμωρευσῶν ἀξιώσεων τοῦ ἐκκαλοῦντος, δὲν ἕπεται, ὅτι ὁ ἐκκαλῶν ἐνάγων δὲν ὑπάγεται εἰς τὰς ἀφορώσας τὸ προσωπικὸν τοῦ Ο.Λ.Π. διατάξεις. Κατὰ πάντα ταῦτα, βεβαιωθέντες περαιτέρω, ὅτι ἐπραγματοποίει ὁ ἐκκαλῶν ἐντὸς τοῦ χρονικοῦ διαστήματος ἀπὸ 30 Ὀκτωβρίου 1958 μέχρις 9 Μαΐου 1959 εἴκοσι πέντε (25) ἡμερομίσθια μηνιαίως, κατὰ μέσον ὅρον, πραγματοποιη-

σας οὕτω συνολικῶς 159 ἡμερομίσθια κατὰ τὸν ἐν λόγῳ διάστημα, δικαιοῦται οὗτος ἐναντίον τοῦ διὰ τῆς ἐνδίκου ἀγωγῆς αἰτουμένου ἐπιδόματος κινήσεως τὸ συνολικὸν ποσὸν τῶν δραχμῶν 2.346.84 (159 ἡμερομίσθια ἐπὶ 82 δραχμὰς ἴσον 13.038 ἐπὶ 18 ο)ο), ὡς πρὸς τὸ ὁποῖον τυγχάνει νόμιμος ἡ ἀγωγή. Ἡ ὑπὸ τοῦ ἐφεσιβλήτου προβαλλεμένη κατὰ τῆς ἀξιώσεως ταύτης ἔνστασις τοῦ δεδικασμένου ἀπορρέοντος ἐκ τῆς ὑπ' ἀριθ. 2933)1964 τελεσιδίκου ἀποφάσεως τοῦ Δικαστηρίου τούτου, παραδεκτῶς κατ' ἀρχὴν προτεινομένη κατὰ τὴν παροῦσαν συζήτησιν ὡς ὀψιγενὴς (ἄρθρον 160 τῆς Πολιτικῆς Δικονομίας, ὡς ἀντικατεστάθη δι' ἄρθρου 1 τοῦ ἀ.ν. 980)1946), τυγχάνει ἐν τούτοις ἀπορριπτέα ὡς μὴ βάσιμος, καθ' ὅσον, ὡς δείκνυται ἐκ τῆς ἐν κεκυρωμένῳ ἀντιγράφῳ προσκομιζομένης καὶ ἐπικαλουμένης ὡς ἄνω ἀποφάσεως, δὲν ἐξεδικάσθη καὶ αὐθις ἡ εἰρημένη ἐνδικος ἀξίωσις τοῦ ἐκκαλοῦντος κατὰ τοῦ ἐφεσιβλήτου, ὡς μὴ περιλαμβανομένη ἐν τῇ ἐφ' ἧς ἐξεδόθη ἡ ἀπόφασις αὐτῇ ἀγωγῇ. Κατ' ἀκολουθίαν δέον ὅπως, δεκτῆς ἐν μέρει καθισταμένης τὰς ὑπὸ κρίσιν ἐφέσεως ὡς βασίμου καὶ κατ' οὐσίαν, μεταρρυθμισθῇ ἡ ἐκκαλουμένη ἀπόφασις, δι' ἧς, κατ' ἐφαλμένην τοῦ νόμου ἐφαρμογὴν καὶ πλημμελῆ τῶν ἀποδείξεων ἐκτίμησιν, ἀπερρίφθη ἐξ ὁλοκλήρου ἡ ἐνδικος ἀγωγή, ἐπὶ τῷ τέλει ὅπως γίνῃ ἐν μέρει δεκτὴ ἡ ἀγωγὴ αὕτη καὶ ἐπιδικασθῇ τῷ ἐκκαλοῦντι ἐναντίον τὸ προαναφερόμενον ποσόν, νομιμοτόκως ἀπὸ τῆς κοινοποιήσεως τῆς ἀγωγῆς μέχρις ἐξοφλήσεως (ἄρθρον 346 τοῦ Ἀστικοῦ Κώδικος).

ΝΟΜΟΛΟΓΙΑ ΑΣΦΑΛΙΣΤΙΚΟΥ ΔΙΚΑΙΟΥ

ΑΣΦΑΛΙΣΙΣ ΕΙΣ ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΥΣ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗΣ ΑΣΦΑΛΙΣΕΩΣ

§ 1. Κατώτατα όρια συντάξεων παρ' Ειδικών Ταμείων Ασφαλίσεως

Υποχρέωσις πάντων των Ειδικών Ταμείων Ασφαλίσεως, άρμοδιότητος του Υπουργείου Εργασίας, όπως χορηγούν ως κατώτατα όρια συντάξεων τα διά το Ι.Κ.Α. προβλεπόμενα κατώτατα όρια δι' εκάστην κατηγορίαν δικαιουμένων, των αξιώσεων των ησφαλισμένων και συνταξιούχων θεμελιουμένων επί των οικείων διατάξεων του ά.ν. 1846) 1951 και των Κανονισμών του Ι.Κ.Α., θεωρουμένων αυτοδικαίως και ως διατάξεων της διεπούσης τα Ειδικά Ταμεία Νομοθεσίας.—Λήψις υπ' όψιν των διά το Ι.Κ.Α. προβλεπομένων χρονικών προϋποθέσεων.

Τα ιστορικά της υποθέσεως, εφ' ης ή απόφασις αύτη, έχει ως εξής: Δι' αποφάσεως του Διοικητικού Συμβουλίου του Ταμείου Ασφαλίσεως Τυπογράφων και Μισθωτών Γραφικών Τεχνών απερρίφθη αίτησις του αιτούντος περί χορηγήσεως συντάξεως γήρατος από του Ταμείου τούτου, διότι δεν συνεπληρώθη εις αυτόν το προβλεπόμενον υπό του καταστατικού του Ταμείου όριον ηλικίας των 65 ετών, αλλ' ανεγνωρίσθη δικαιούμενος συντάξεως γήρατος από του Ταμείου Εργασίας, ως ασφαλισθείς και εις το Ταμείον τούτο, κατώτατον όριον της οποίας ορίζεται το ποσόν των 1.200 δραχμών μηνιαίως, δυνάμει των διατάξεων του Ν. 1846)1951 και των Κανονισμών του Ι.Κ.Α., θεωρουμένων αυτοδικαίως και ως διατάξεων της διεπούσης τα Ειδικά Ταμεία Νομοθεσίας. Κατά της αποφάσεως ταύτης ο αιτών ήσκησε την από 15.12.1964 αίτησιν ακυρώσεως, επί της οποίας εξεδόθη η προσβαλλομένη απόφασις του Συμβουλίου της Επικρατείας 3151)1964, Τμ. Α'

Πρόεδρος ο Αντιπρόεδρος κ. Γ. Θ. Σπυρόπουλος
Εισηγητής ο Σύμβουλος κ. Δ. Κυρβελλέας
Δικηγόροι οι κ.κ. Κ. Δανίκας, Δ. Αποστολίδης

Διά της υπό κρίσιν αιτήσεως ακυρώσεως οι αιτούντες εξαιτούνται την ακύρωσιν των υπ' αριθ. 4485)1963 και 4532)1963 αποφάσεων του Διοικητικού Συμβουλίου του Επικουρικού Ταμείου Εξόδου Γερόντων και Ανικάνων Εργατών Μετάλλου, δι' ων απερρίφθη αίτησις των αναθεωρήσεως κατά της υπ' αριθ. 3589)1962 αποφάσεως του Διευθυντού του Ταμείου, δι' ης εκαλούντο, όπως καταβάλωσιν εις το Ταμείον καθυστερουμένας εισφοράς εργοδοτικάς και εργατικάς μετά των προστίμων εκ δραχμών 15.775, αναφερομένας εις το χρονικόν διάστημα από 1.8.1949 μέχρι 31.10.1953.

Κατά το άρθρον 13 του Καταστατικού του καθ' ού ή υπό κρίσιν αίτησις ακυρώσεως Ταμείου αι οφειλόμεναι υπό των εργοδοτών, ως οι αιτούντες, εισφοραί εισπράττονται κατά τας διατάξεις του νόμου περί εισπράξεως δημοσίων εσόδων, κατά δε το άρθρον 68 εδάφιον γ' του νόμου τούτου κατά των σχετικών πράξεων βεβαιώσεως οφειλομένων εισφορών χωρεί ή κατά το άρθρον 235 Πολ. Δικονομίας ανακοπή ενώπιον των τακτικών δικαστηρίων, ήτις, ως παράλληλον προς την αίτησιν ακυρώσεως ένδικον μέσον, καθιστά την άσκησιν ταύτης απαράδεκτον τύποις, συμφώνως τω άρθρω 46 νόμου 3713. Κατ' ακολουθίαν ή υπό κρίσιν αίτησις ακυρώσεως, αφορώσα εις αμφισβήτησιν της νομιμότητος των εις βάρος των αιτούντων βεβαιωθείσων ασφαλιστικών εισφορών, είναι διά τον ανωτέρω λόγον τύποις απαράδεκτος και απορριπτέα (*).

(*) Ίδετε και Σ.Ε. 785)1964, ΕΕΔ 23, 675, Σ.Ε. 1308)1964, ΕΕΔ 23, 736. Σ.Ε. 2522)1964, ΕΕΔ 23, 1440, Διχ. Συγκρ. Καθηκόντων 1)1964, ΕΕΔ 23, 453.

ποβάλωσι σχετικήν αίτησιν άπαλλαγής εις τον επί της Εργασίας Υπουργόν, δστις αποφαίνεται οριστικώς, μετά γνώμην Επιτροπής, αποτιζομένης..., περί της ολικής ή μερικής απαλλαγής τούτων από της καταβολής εισφορών (εργοδοτικών - εργατικών) διά τον μέχρι της δημοσιεύσεως του παρόντος χρόνον (*).

Αι κατ' εφαρμογήν της ως άνω διοικητικής διαδικασίας εκδιδόμεναι υπουργικαί αποφάσεις αποτελούσι τον οριστικόν τίτλον βεβαιώσεως της προς το ρηθέν Ασφαλιστικόν Ταμείον χρηματικής εξ ασφαλιστικών εισφορών οφειλής, εισπρακτέας κατά τας περί δημοσίων εσόδων διατάξεις, συμφώνως τω καταστατικώ του Ταμείου, ως τοιαύται δε υπόκεινται εις την κατά το άρθρον 235 της Πολ. Δικονομίας, εν συνδυασμώ προς το άρθρον 68 § γ' του νόμου περί εισπράξεως δημοσίων εσόδων, ανακοπήν ενώπιον των τακτικών δικαστηρίων, ήτις, ως παράλληλον προς την αίτησιν ακυρώσεως ένδικον μέσον, καθιστά την άσκησιν ταύτης τύποις απαράδεκτον, συμφώνως τω άρθρω 46 του νόμου 3713)1928 «περί Συμβουλίου Επικρατείας».

2. Εισφοραί προς το Ταμείον Εξόδου Γερόντων και Ανικάνων Εργατών Μετάλλου

Είσπραξις αυτών κατά τας διατάξεις του Νόμου περί εισπράξεως δημοσίων εσόδων, χωρούσης εν τη περιπτώσει ταύτη και άρθρου 235 Πολ. Δικονομίας ανακοπής ενώπιον των τακτικών δικαστηρίων, ήτις, ως παράλληλον προς την αίτησιν ακυρώσεως ένδικον μέσον, καθιστά την άσκησιν ταύτης απαράδεκτον, κατ' άρθρον 46 Νόμου 3713)1928 περί Συμβουλίου της Επικρατείας.

(*) Ίδετε σχετικώς και Σ.Ε. 209)1963, ΕΕΔ 22, 434.

σεως εἰς αὐτὸν συντάξεως γήρατος δι' ἔλλειψιν τῶν νομίμων χρονικῶν προϋποθέσεων.

Ἡ ἀπόφασις αὕτη ἠκυρώθη ἐν μέρει διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 1362)1962 ἀποφάσεως τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας καὶ δὴ καθ' ὃ μέρος παρέλειψεν αὕτη νὰ ἀποφανθῇ ἐπὶ τοῦ αἰτήματος συνταξιοδοτήσεως τοῦ ἠσφαλισμένου κατ' ἐφαρμογὴν τῶν διατάξεων τοῦ ἄρθρου 5 § 1 τοῦ ἀ.ν. 1846)1951.

Κατόπιν τῆς ἀκυρωτικῆς αὐτῆς ἀποφάσεως ἐξεδόθη ἀπόφασις τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Ταμείου, διὰ τῆς ὁποίας ἐκρίθη, ὅτι ἡ ρηθεῖσα ὡς ἄνω διάταξις δὲν παρέχει δικαίωμα συνταξιοδοτήσεως εἰς τὸν αἰτοῦντα, ἐφ' ὅσον δὲν πληροῖ τὰς χρονικὰς προϋποθέσεις συνταξιοδοτήσεως κατὰ τὴν διέπουσαν τὸ Ταμεῖον νομοθεσίαν (Ἴδετε καὶ Σ.Ε. 3177)1964, εἰσηγητὴς *Β. Ρώτης*, ΕΕΔ 24, 232, ἔνθα εἰς σημείωσίν μας καὶ λοιπαί).

Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας 183)1965, Τμ. Α'

Πρόεδρος ὁ Ἀντιπρόεδρος κ. *Γ. Θ. Σπυρόπουλος*

Εἰσηγητὴς ὁ Σύμβουλος κ. *Π. Δεδόπουλος*

Δικηγόροι οἱ κ.κ. Α. Παπανικολάου, Γ. Μπούρτζος

Διὰ τῆς ὑπὸ κρίσιν αἰτήσεως διώκεται ἡ ἀκύρωσις τῆς ὑπ' ἀριθ. 2264)12.2.1963 ἀποφάσεως τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Ταμείου Ἀσφαλίσεως Τυπογράφων καὶ Μισθωτῶν Γραφικῶν Τεχνῶν, δι' ἧς ἀπερρίφθη ἡ περὶ χορηγήσεως συντάξεως γήρατος κατ' ἐφαρμογὴν τῶν διατάξεων τοῦ ἄρθρου 5 § 1 τοῦ ἀ.ν. 1846)1951 αἰτήσις τοῦ προσφεύγοντος.

Τὸ ἄρθρον 5 § 1 τοῦ ἀ.ν. 1846)1951 «περὶ Ἱδρύματος Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων» ὁρίζει τὰ ἀκόλουθα: «Πάντα τὰ ὑφιστάμενα μέχρι τῆς δημοσιεύσεως τοῦ παρόντος νόμου οἱασδήποτε μορφῆς Ταμεῖα, τὰ συνεστημένα ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ νόμου 2868 ἢ εἰδικῶν νόμων καὶ ἀσφαλίζοντα εἴτε ἀποκλειστικῶς, εἴτε ἐν μέρει, πρόσωπα ἐκ τῶν ἐν ἄρθρῳ 2 τοῦ παρόντος ἀναφερομένων, ἐξακολουθοῦν λειτουργοῦντα καὶ διεπόμενα ὑπὸ τῶν ἰσχυουσῶν δι' ἕκαστον τούτων διατάξεων. Τὰ κατὰ τὰ ἀνωτέρω διατηρούμενα καὶ συνεχίζοντα τὴν λειτουργίαν των εἰδικὰ Ταμεῖα κυρίας ἀσφαλίσεως, ἐὰν ὑπάγωνται εἰς τὴν ὁρμοδιότητα τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας, ὑποχρεοῦνται πάντως τὰ μὲν ἀσκοῦντα ἀσφάλισιν ἀσθενείας, ὅπως χορηγοῦν ἀπὸ 1ης Ἰανουαρίου 1952 τὰ αὐτοῦ τούλάχιστον καθ' ὕφος κατηγορίας καὶ ἔκτασιν παροχὰς πρὸς ἐκείνας, τὰς ὁποίας θὰ χορηγῇ ἑκάστοτε τὸ Ι.Κ.Α., τὰ δὲ ἀσκοῦντα ἀσφάλισιν συντάξεων, ὅπως χορηγοῦν ἀπὸ τῆς αὐτῆς ὡς ἄνω ἡμερομηνίας ὡς κατώτατα ποσὰ συντάξεων τὰ ὑπὸ τοῦ παρόντος προβλεπόμενα κατώτατα ὅρια συντάξεων δι' ἑκάστην κατηγορίαν δικαιουμένων (συνταξιοῦχοι λόγῳ γήρατος, ἀτυχήματος, ἀναπηρίας καὶ θανάτου) ὑπολογιζόμενα βάσει τοῦ τεκμαρτοῦ ἡμερομισθίου τῆς 1ης ἀσφαλιστικῆς κλάσεως καὶ τοῦ ἐλαχίστου ἀριθμοῦ ἡμερῶν ἐργασίας τοῦ ἀπαιτουμένου διὰ τὴν χορήγησιν τῆς συντάξεως... Ἀπὸ 1ης Ἰανουαρίου 1952 πάντα τὰ κατὰ τὰ ἀνωτέρω πρόσωπα (ἠσφαλισμένοι καὶ συνταξιοῦχοι διατηρουμένων εἰδικῶν Ταμείων κυρίας ἀσφαλίσεως ὁρμοδιότητος τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας) δικαιοῦνται, ὅπως ἀξιοῦν παρὰ τῶν εἰδικῶν Ταμείων των, ἐφ' ὅσον πληροῦν τὰς ἀνωτέρω ὁριζομένας προϋποθέσεις (ὅριον ἡλικίας κλπ.), τὰς ὡς ἄνω παροχάς, αἵτινες θεωροῦνται ὡς τὸ ἐλάχιστον ὅριον τῆς ἐν τῇ χώρᾳ ἐξασφαλίσεως προστασίας παρὰ τῶν ἐκ τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας ἐξαρτωμένων Ὀργανισμῶν κυρίας ἀσφαλίσεως (συντάξεων καὶ ἀσθενείας). Αἱ κατὰ τὰ ἀνωτέρω ἀξιώσεις θεμελιοῦνται ἐπὶ τῶν οἰκείων διατάξεων τοῦ παρόντος καὶ τῶν Κανονισμῶν τοῦ Ι.Κ.Α., θεωρουμένων αὐτοδικαίως καὶ ὡς διατάξεων τῆς διεπούσης τὰ οἰκεῖα εἰδικὰ Ταμεῖα νομοθεσίας».

Κατὰ τὴν ἀληθῆ ἔννοιαν τῶν διατάξεων ταύτων, συναγομένην ἔκ τε τῆς γραμματικῆς αὐτῶν διατυπώσεως καὶ τοῦ ἐπιδιωκομένου σκοποῦ, ἀφορῶντος, κατὰ βάσιν, εἰς τὴν ρύθμισιν διὰ παγίων, γενικῆς ἐφαρμογῆς, κανόνων τῶν ἐκ τῆς λειτουργίας μεγάλου ἀριθμοῦ εἰδικῶν Ἀσφαλιστικῶν Ταμείων, παραλλήλως πρὸς τὸν βασικὸν φορέα τῆς κοινωνικῆς ἀσφαλίσεως, ἐμφανιζομένων περιπτώσεων ἐλλείψεως συνοχῆς καὶ ἑνότητος ὡς πρὸς τὴν παρεχομένην ἀσφαλιστικὴν προστασίαν, διατηροῦνται μὲν κατ' ἀρχὴν καὶ μετὰ τὴν ἵδρυσιν καὶ λειτουργίαν τοῦ Ἱδρύματος Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων τὰ ἤδη ὑφιστάμενα καὶ λειτουργοῦντα εἰδικὰ κατ' ἐπαγγελματικοὺς κλάδους Ταμεῖα κυρίας ἀσφαλίσεως, ἀλλὰ παραλλήλως θεσπίζεται ἡ ὑποχρεωσις αὐτῶν, ἀποτελοῦσα θεμελιώδη κανόνα τῆς κοινωνικῆς ἀσφαλίσεως, ὅπως παρέχουν εἰς τοὺς ἰδίους αὐτῶν ἠσφαλισμένους τοὐλάχιστον ἰσοδύναμον καθ' ὕφος καὶ ἔκτασιν πρὸς τὴν ὑπὸ τοῦ Ι.Κ.Α. παρεχομένην ἀσφαλιστικὴν προστασίαν. Ἡ ἰσοδύναμος δὲ αὕτη ἀσφαλιστικὴ προστασία, ἧς τὸ περιεχόμενον καθορίζεται εἰδικῶς ὑπὸ τῶν ἀνωτέρω διατάξεων, συνίσταται οὐ μόνον εἰς τὴν ὑποχρεωσιν τῶν εἰδικῶν τούτων Ταμείων παροχῆς συντάξεων τοὐλάχιστον ἴσων πρὸς τὰ κατώτατα ὅρια τῶν ὑπὸ τοῦ Ι.Κ.Α. παρεχομένων, ἀλλὰ προδήλως εἰς τὴν ὑποχρέωσιν παροχῆς τῶν κατωτάτων τούτων ὁρίων συντάξεως καὶ εἰς τοὺς ἠσφαλισμένους ἐκείνους, οἵτινες δὲν πληροῦσι μὲν τὰς χρονικὰς προϋποθέσεις συνταξιοδοτήσεως κατὰ τὴν νομοθεσίαν τοῦ εἰδικοῦ Ταμείου, εἰς ὃ εἶναι ἠσφαλισμένοι, πληροῦσιν ὅμως τὰς χρονικὰς προϋποθέσεις τὰς κατὰ τὴν νομοθεσίαν τοῦ Ι.Κ.Α. ἀπαιτουμένας. Διότι, ὡς ρητῶς ὁρίζεται ὑπὸ τῶν διαληφθεισῶν διατάξεων, οἱ ἠσφαλισμένοι τῶν εἰδικῶν τούτων Ταμείων δικαιοῦνται νὰ ἀξιώσωσι παρ' αὐτῶν, συντρεχουσῶν καὶ τῶν λοιπῶν νομίμων προϋποθέσεων, τὴν παροχὴν συντάξεως ἴσης πρὸς τὸ κατώτατον ὅριον τῆς ὑπὸ τοῦ Ι.Κ.Α. παρεχομένης, ἡ παροχὴ δὲ τῆς συντάξεως ταύτης θεωρεῖται, κατὰ γενικὴν τοῦ νόμου ἀρχήν, ὅτι ἀποτελεῖ τὸ ἐλάχιστον ὅριον τῆς ἐν τῇ χώρᾳ ἐξασφαλιστέας εἰς πάντα ἠσφαλισμένον προστασίας, ἥτις ἐν πάσῃ περιπτώσει δέον νὰ παρέχηται παρὰ τῶν λειτουργούντων Ὀργανισμῶν Κοινωνικῆς Ἀσφαλίσεως. Ἡ ἀξίωσις δὲ αὕτη τῶν ἠσφαλισμένων ὅπως τύχωσι τοῦ ὡς ἄνω ἐλαχίστου ὁρίου ἀσφαλιστικῆς προστασίας θεμελιοῦται οὐχὶ ἐπὶ τῶν διατάξεων τῆς διεπούσης

έκαστον είδικόν Ταμείον νομοθεσίας, άλλ' επί τών διατάξεων τής νομοθεσίας τού Ι.Κ.Α., θεωρουμένων αύτοδικαίως καί ώς διατάξεων τής διεπούσης τά είδικά ταύτα Ταμεία νομοθεσίας, ύπό τήν πρόδηλον έννοιαν ότι ή άξίωσις τών ήσφαλισμένων ώπως τύχωσι τού ώς είρηται κατωτάτου όρίου συνταξιοδοτήσεως θέλει κριθή έν τώ συνόλω της, ήτοι ού μόνον ώς πρός τό ύψος, άλλά κυρίως ώς πρός τάς άπαιτουμένας χρονικάς προϋποθέσεις συνταξιοδοτήσεως επί τή βάσει τής νομοθεσίας τού Ι.Κ.Α. καί ούχί τής νομοθεσίας τού είδικού Ταμείου. Κατ' άκολουθίαν οί ήσφαλισμένοι τών είδικών Ταμείων κυρίας άσφαλίσεως δικαιούνται συντάξεως ίσης πρός τό κατώτατον όριον τής ύπό τού Ι.Κ.Α. παρεχομένης, έφ' όσον κέκτηνται τάς ύπό τής νομοθεσίας τού Ι.Κ.Α. προβλεπομένας χρονικάς προϋποθέσεις συνταξιοδοτήσεως, έστω καί άν δέν κέκτηνται τάς προϋποθέσεις ταύτας κατά τήν νομοθεσίαν τού Είδικού Ταμείου.

Έν προκειμένω ή προσβαλλομένη άπόφασις, άπορρίψασα τήν περί χορηγήσεως συντάξεως γήρατος αίτησιν τού αίτούντος κατ έφαρμογήν τών διατάξεων τού άρθρου 5 § 1 τού ά.ν. 1846)1951, έπί τή μή νομίμω, κατά τά άνωτέρω αίτιολογίαν, ότι ούτος δέν κέκτηται τάς κατά τήν νομοθεσίαν τού Ταμείου άπαιτουμένας χρονικάς προϋποθέσεις χωρίς νά έρευνήση καί έξετάση, έάν κέκτηται τάς κατά τήν νομοθεσίαν τού Ι.Κ.Α. προβλεπομένας διά τήν χορήγησιν τού κατωτάτου όρίου συντάξεως, τυγχάνει άκυρωτέα διά παράβασιν νόμου, κατά τόν βασίμως προβαλλόμενον σχετικόν λόγον άκυρώσεως, ή δέ ύπόθεσις δέον νά άναπεμφθή εις τήν διοίκησιν τού Ταμείου έπί τώ τέλει, όπως αύτη προβή εις τήν κατά τά άνωτέρω όφειλομένην νόμιμον ένέργειαν.

§ 2 Τυπική άσφάλισις εις Άσφαλιστικούς Όργανισμούς

Συνδρομή τυπικής άσφαλίσεως δσάκις τις, ύπολαμβάνων έαυτόν ύπαγόμενον εις τήν άσφάλισιν Άσφαλιστικού τινος Όργανισμού, έκδηλώση τήν βούλησίν του ύπαγωγής εις τήν άσφάλισιν καί καταβάλλη τάς άσφαλιστικάς εισφοράς, τάς οποίας, άνεπιφυλάκτως άποδέχεται ό Όργανισμός.— Παρεπόμενα έκ τής τυπικής άσφαλίσεως.—Άσφάλισις εις Ταμείον Συντάξεων Αύτοκινητιστών.— Περίπτωσις όδηγού αύτοκινήτου Δήμου, συνδεομένου μετ' αύτού διά σχέσεως δημοσίου δικαίου

Συμβουλίου τής Επικρατείας 3148)1964. Τμ. Α'

Πρόεδρος ό Άντιπρόεδρος κ. *Γ. Θ. Σπυρόπουλος*
Εισηγητής ό Σύμβουλος κ. *Γ. Χαρμπεύης*
Δικηγόροι οί κ.κ. Α. Μπλέτσας, Σ. Στουγιαννίδης

Διά τής ύπό κρίσιν αίτήσεως διώκεται ή άκύρωσις τής ύπ' άριθ 783)4.5.1963 άποφάσεως τής Έκδικαστικής Έπιτροπής Έφέσεων τού Ταμείου Συντάξεων Αύτοκινητιστών, διά τής οποίας, γενομένης δεκτής τής ύπό τής Π. χήρας Γ Ν. άσκηθείσης δι' έαυτήν καί τά τέκνα αύτής έφέσεως, ένεκρίθη ή χορήγησις εις αύτην συντάξεως άπό 10 Δεκεμβρίου 1958 λόγω θανάτου τού ήσφαλισμένου συζύγου καί πατρός αύτών. Ή αίτησις αύτη έμπροθέσμως καί νομοτύπως άσκηθείσα είναι τύπος δεκτή καί έξεταστέα κατ' ούσίαν.

Εις τήν δίκην ταύτην παραδεκτώς παρεμβαίνει ή Π.Ν., αίτουμένη τήν άπόρριψιν τής ύπό κρίσιν αίτήσεως.

Κατά τάς διατάξεις τού άρθρου 9 τού διατάγματος τής 26.3)9.4.1935 «περί κυρώσεως τού Κανονισμού Συντάξεων τού Ταμείου Συντάξεων Αύτοκινητιστών» ή σύνταξις λόγω θανάτου παρέχεται εις τήν χήραν ήσφαλισμένου ή συνταξιούχου, έφ' όσον ούτος συνεπλήρωσε πρό τού θανάτου του διετή συμμετοχήν τώ Ταμείω, ούτω δέ ή ιδιότης τού ήσφαλισμένου δέον νά ύφίσταται καί κατά τόν χρόνον τού θανάτου τού ήσφαλισμένου, ίνα ή χήρα του άποκτήση δικαίωμα συντάξεως αίτίω θανάτου τού ήσφαλισμένου αύτοκινητιστού συζύγου της.

Ό σύζυγος τής αίτούσης είργάσθη μέν ώς όδηγός αύτοκινήτων εις τόν Δήμον Άθηναίων άπό 31.3.1930 μέχρι 4.10.1956, ότε άπεβίωσεν, πλήν, ώς συνδεόμενος μετά τού Δήμου διά σχέσεως έργασίας δημοσίου δικαίου, δέν ύπήγετο εις τήν ύποχρεωτικήν άσφάλισιν τού Ταμείου Συντάξεων Αύτοκινητιστών (Σ.Ε. 158)1951).

Διά τής προσβαλλομένης άποφάσεως έγένετο δεκτόν, ότι ό άποβιώσας κατέβαλεν έν ζωή τάς άσφαλιστικάς εισφοράς διά τό άπό 1.9.1932 μέχρι 31.12.1942 χρονικόν διάστημα, τό δέ Ταμείον έδέχετο καί εισέπραττεν άνεπιφυλάκτως τάς εισφοράς ταύτας, έπίσης δέ ότι τήν 19.12.1960, ήτοι μετά τόν θάνατον αύτού, κατεβλήθησαν αί άντιστοιχούσαι εις τό άπό 27.2.1950 μέχρι 31.3.1952 χρονικόν διάστημα άσφαλιστικαί εισφοραί. Περαιτέρω ή προσβαλλομένη άπόφασις έδέχθη, ώς πρός τό χρονικόν διάστημα άπό 1.4.1952 μέχρι 4.10.1956, ήτοι μέχρι τού θανάτου του, ότι, έφ' όσον ό άποβιώσας είργάζετο συνεχώς εις τόν Δήμον μέχρι τού θανάτου του ώς όδηγός καί είχε καταβάλει έν ζωή εισφοράς εις τό Ταμείον, έξεδήλωσε τήν βούλησιν αύτού, όπως ύπαχθή εις τήν άσφάλισιν τού Ταμείου καί συνεπώς, άνεξαρτήτως τής καταβολής ή όχι εισφορών κατά τό επίδικον χρονικόν διάστημα, καί έν όψει τού γεγονότος, ότι ή σύζυγός του προσηρέτει νά καταβάλη τάς εισφοράς καί τού χρονικού διαστήματος, ώς έπραξε καί διά τόν χρόνον άπό 1.3.1950 μέχρι 31.3.1952, δέον νά θεωρηθή ύπαγόμενος καί διά τό διάστημα τούτο εις τήν τυπικήν άσφάλισιν τού Ταμείου, ών κατ' άκολουθίαν ήσφαλισμένος τυπικώς κατά τόν χρόνον τού θανάτου του.

Τυπική άσφάλισις δύναται νά συντρέξη, όσάκις τις, ύπολαμβάνων έαυτόν ύπαγόμενον εις τήν άσφάλισιν Άσφαλιστικού τινος Όργανισμού, έκδηλώση τήν βούλησίν του ύπαγωγής εις τήν άσφάλισιν καί καταβάλη τάς κεκανονισμένας άσφαλιστικάς εισφοράς, τάς οποίας ό Όργανισμός άνεπιφυλάκτως άποδέχεται. Έκ τής τοιαύτης έννοίας τής τυπικής άσφαλίσεως παρέπεται, ότι, ίνα έν έκάστη περιπτώσει κριθή, άν συντρέχη ή μή τυπική άσφάλισις καί ή έκτασις αύτής, μόνον αί μέχρις έπελεύσεως τής άσφαλιστι-

κῆς περιπτώσεως ἐνέργειαι τοῦ κρινομένου καὶ ἰδίως αἱ μέχρι τοῦ χρόνου τούτου γενόμεναι καταβολαὶ δύνανται νὰ ληφθῶσιν ὑπ' ὄψιν. Κατ' ἀκολουθίαν δὲν ἠδύναντο νὰ ἀποτελέσωσι νόμιμα στοιχεῖα κρίσεως ἡ παρὰ τῆς χήρας τοῦ ἀποβιώσαντος γενομένη καταβολὴ τῶν εἰς τὸ χρονικὸν διάστημα ἀπὸ 27.2.1950 μέχρι 31.3.1952 ἀντιστοιχουσῶν ἀσφαλιστικῶν εἰσφορῶν, ἃς παρανόμως ἀπεδέχθη τὸ Ταμεῖον, ὡς καὶ ἡ προσφορὰ αὐτῆς, ὅπως καταβάλῃ τὰς ἀπὸ τῆς 1.4.1952 μέχρι τοῦ θανάτου του εἰσφοράς (*).

Ὁ αἰτῶν μετὰ τὴν γενομένην καταβολὴν τῶν ἀσφαλιστικῶν εἰσφορῶν διὰ τὸ μέχρι τῆς 31.12.1942 διάστημα οὐδεμίαν περαιτέρω ἐν ζωῇ κατέβαλεν εἰσφορὰν δι' ὁλόκληρον τὸ δεκατετραετὲς περίπου χρονικὸν διάστημα μέχρι τοῦ θανάτου αὐτοῦ καὶ συνεπῶς δὲν δύναται νὰ θεωρηθῇ, ὅτι οὗτος ἐτέλει κατὰ τὴν 4 Ὀκτωβρίου 1956, ὅτε ἀπέβιωσεν, ἐν σχέσει τυπικῆς ἀσφαλίσεως μετὰ τοῦ αἰτοῦντος Ταμείου, ὅπερ ἀπαιτεῖται ἀναγκαίαν ἐν προκειμένῳ προϋπόθεσιν διὰ τὴν χορήγησιν συντάξεως εἰς τὴν χήραν αὐτοῦ. Ὅθεν ἡ προσβαλλομένη πρᾶξις, τὰ ἀντίθετα δεξαμένη, εἶναι ἀκυρωτέα.

§ 3. Σύνθεσις Δευτεροβαθμίου Ἀσφαλιστικῆς Ἐπιτροπῆς Ἐφέσεων Ἱδρύματος Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων

Παράνομος συγκρότησις τῆς Ἐπιτροπῆς, τῇ συμμετοχῇ ὡς τακτικοῦ μέλους ἐκπροσώπου τῶν ἠσφαλισμένων, καταδικασθέντος ἐπὶ κλοπῇ. — Ἰσχύει διὰ τὴν ταυτότητα τοῦ λόγου τῶν περὶ διορισμοῦ μέλους τῆς Τοπικῆς Διοικητικῆς Ἐπιτροπῆς τοῦ Ι.Κ.Α. ἰσχυόντων.

Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας 63)1965, Τμ. Α'

Πρόεδρος ὁ Ἀντιπρόεδρος κ. *Γ. Θ. Σπυρόπουλος*
Εἰσηγητὴς ὁ Πάρεδρος κ. *Θ. Κουρουσόπουλος*
Δικηγόρος ὁ κ. Α. Λέκκας

Διὰ τῆς ὑπὸ κρίσιν αἰτήσεως διώκεται ἡ ἀκύρωσις τῆς ὑπ' ἀριθ. 922)1962 ἀποφάσεως τῆς Δευτεροβαθμίου Ἀσφαλιστικῆς Ἐπιτροπῆς Ἐφέσεων τοῦ Ι.Κ.Α., δι' ἧς ἐπεκυρώθη ἡ ὑπ' ἀριθ. 350)1959 ἀπόφασις τοῦ Διευθυντοῦ τοῦ ἐν Μυτιλήνῃ Ὑποκαταστήματος τοῦ Ι.Κ.Α. περὶ ἀκυρώσεως τῶν ἐπὶ τοῦ ἀσφαλιστικοῦ βιβλιαρίου τοῦ αἰτοῦντος ἐπικολληθέντων ὑπὸ τῆς ἐπιχειρήσεως Π. Κ. ἐνσήμων διὰ 14 ἡμερομίσθια τῆς περιόδου ἀπὸ 2.11.1957 ἕως 30.12.1957, ὡς μὴ ἀνταποκρινομένων εἰς τὴν πραγματικὴν ἀπασχόλησιν.

Κατὰ τὰς συνδεδυασμένας διατάξεις τῶν ἄρθρων 2 § 1 τοῦ β.δ/τος τῆς 11.5/26.6.1954 «περὶ Τοπικῶν Διοικητικῶν Ἐπιτροπῶν τοῦ Ι.Κ.Α.» (φ. 134), 12 § 8 ἐδάφιον β' τοῦ ἀ. ν. 1846)1951 «περὶ Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων» καὶ 18 § 2 τοῦ ν. 1811)1951 «περὶ Κώδικος Καταστάσεως Δημοσίων Διοικητικῶν Ὑπαλλήλων» δὲν δύναται νὰ διορισθῇ μέλος τῆς Τοπικῆς Διοικητικῆς Ἐπιτροπῆς τοῦ Ι.Κ.Α. ὁ καταδικασθεὶς εἰς οἱανδήποτε ποινὴν ἐπὶ κλοπῇ, ὑπεξαιρέσει, ἀπάτῃ, ἐκβιάσει κλπ., ἔστω καὶ ἂν ἔτυχεν ἀποκαταστάσεως ἀμνηστείας ἢ χάριτος μετ' ἄρσεως τῶν συνεπειῶν τῆς καταδίκης. Τὸ κώλυμα τοῦτο ἰσχύει διὰ τὴν ταυτότητα τοῦ νομοθετικοῦ λόγου καὶ ὡς πρὸς τὴν συγκρότησιν τῆς κατὰ τὸ ἄρθρον 7 τοῦ ν. δ/γματος 3710/1957 Δευτεροβαθμίου Ἀσφαλιστικῆς Ἐπιτροπῆς Ἐφέσεων τοῦ Ι.Κ.Α., ἐνώπιον τῆς ὁποίας εἰσάγονται πρὸς ἐκδίκασιν αἱ κατὰ τῶν ἀποφάσεων τῶν Τοπικῶν Διοικητικῶν Ἐπιτροπῶν τοῦ Ι.Κ.Α. ἔφεσις. Ὅθεν οὐχὶ νομίμως ἐν προκειμένῳ συνεκροτήθη διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 10332/Γ674)13.7.1962 ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας ἡ ἐκδοῦσα τὴν προσβαλλομένην πρᾶξιν Δευτεροβάθμιος Ἀσφαλιστικὴ Ἐπιτροπὴ Ἐφέσεων τοῦ Ι.Κ.Α. (Γ' Τμῆμα), τῇ συμμετοχῇ ὡς τακτικοῦ μέλους τοῦ Κ. Λ., ἐκπροσώπου τῶν ἠσφαλισμένων, ὅστις, ὡς προκύπτει ἐκ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 217)26.5.1958 ἀντιγράφου τοῦ ποινικοῦ του μητρώου, εἶχε καταδικασθῇ τετράκις ἐπὶ κλοπῇ (βλ. ὑπ' ἀριθ. 114186/5612 τῆς 17.12.1964 ἐγγράφου Ὑπουργείου Ἐργασίας) (*), ταύτῃ δὲ τῷ λόγῳ, βασίμως προβαλλομένῳ, ἡ προσβαλλομένη πρᾶξις κατέστη ἀκυρωτέα, παρελκούσης ὡς ἀλυσιτελοῦς τῆς ἐρεύνης τῶν λοιπῶν λόγων ἀκυρώσεως.

§ 4. Ἀπονομὴ συντάξεως ὀναπηρίας εἰς ἠσφαλισμένους τοῦ Ἱδρύματος Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων

Ἀναγκαῖα, δι' ἀπονομὴν συντάξεως ἀναπηρίας παρὰ τοῦ Ι.Κ.Α., κατ' ἄρθρον 28 § 2 Α.Ν. 1846)1951 «περὶ Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων», ἡ ἀπόφασις τῶν παρὰ τῷ Ι.Κ.Α. Ὑγειονομικῶν Ἐπιτροπῶν ἀπὸ ἰατρικῆς ἀπόψεως περὶ τῆς φύσεως τῶν αἰτίων, τῆς ἐκτάσεως καὶ τῆς διαρκείας τῆς ἀνικανότητος τοῦ ἠσφαλισμένου, τῆς βαθμίσεως τοῦ βαθμοῦ τῆς βιοποριστικῆς ἱκανότητος αὐτοῦ ἀνηκούσης εἰς τὸ ἁρμόδιον διὰ τὴν ἀπονομὴν τῆς συντάξεως ἀσφαλιστικὸν ὄργανον. — Κρίσις περὶ τοῦ χρόνου ἐνάρξεως τῆς ἀναπηρίας. — Κριτήρια βιοποριστικῆς ἀνικανότητος.

Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας 3150)1964, Τμ. Α'

Πρόεδρος ὁ Ἀντιπρόεδρος κ. *Γ. Θ. Σπυρόπουλος*
Εἰσηγητὴς ὁ Σύμβουλος κ. *Γ. Χαρμπούρης*
Δικηγόροι οἱ κ.κ. Σ. Δαούσης, Κ. Νικολόπουλος

Διὰ τῆς ὑπὸ κρίσιν αἰτήσεως διώκεται ἡ ἀκύρωσις τῆς ὑπ' ἀριθ. 209)1963 ἀποφάσεως τῆς παρὰ τῷ Ἱδρύματι Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων Δευτεροβαθμίου Ἐπιτροπῆς Ἐφέσεων, διὰ τῆς ὁποίας ἠκυρώθη, ἐπὶ τῇ ἐφέσει τοῦ Διευθυντοῦ τοῦ Ὑποκαταστήματος Ἀθηνῶν, ἀπόφασις τῆς Τοπικῆς Διοικητικῆς Ἐπιτροπῆς, χορηγήσασα εἰς τὸν αἰτοῦντα σύνταξιν λόγῳ ἀναπηρίας. Ἡ

(*) Ἴδετε καὶ Σ.Ε. 2941)1964, ΕΕΔ 24, 231, καὶ λοιπὰς εἰς σημείωσιν μας ἐν ΕΕΔ 24, 232.

(*) *Σημ. ΕΕΔ*: Ἐκλεκτικόν! Παρεκάθητο ἀνυπόπτως καὶ ὁ Πρόεδρος τῆς Ἐπιτροπῆς Ἀρεοπαγίτης μὲ τοιαύτην σύνθεσιν τῆς Ἐπιτροπῆς!

αίτησις αύτη άκυρώσεως, νομοτύπως καί έμπροθέσμως άσκηθεΐσα είναι εύπρόσδεκτη καί έξεταστέα κατ' ούσίαν.

Κατά τά νενομολογημένα ύπό τοῦ Δικαστηρίου τούτου, προκειμένης τής άπονομής συντάξεως άναπηρίας είς ήσφαλισμένον τοῦ Ίδρύματος Κοινωνικών Άσφαλίσεων, δέον, κατά τά έν άρθρω 28 § 2 τοῦ α.ν. 1846)1951 «περί Κοινωνικών Άσφαλίσεων», έν συνδυασμῷ πρός τάς διατάξεις τών άρθρων 16, 29 καί έπομένα τοῦ Κανονισμοῦ Άσφαλιστικής άρμοδιότητος, όριζόμενα, αί παρά τῷ Ι.Κ.Α. Ύγειονομικαί Έπιτροπαί να άποφανθῶσιν άπό ιατρικής άπόψεως περί τής φύσεως, τών αίτίων, τής έκτάσεως καί τής διαρκείας τής σωματικής ή πνευματικής άνικανότητος τοῦ ήσφαλισμένου, ή δέ στάθμισις τοῦ βαθμοῦ τής βιοποριστικής ικανότητος αύτοῦ, ήτις έπηρεάζεται καί έξ άλλων παραγόντων, πλήν τών ιατρικών διαπιστώσεων, άνήκει είς τό άρμόδιον διά τήν άπονομήν τής σχετικής συντάξεως άσφαλιστικόν όργανον(*).

Είς τήν προκειμένην περίπτωσιν ύπό μέν τών ύγειονομικών όργάνων τοῦ Ι.Κ.Α. διεπιστώθη, ότι ό αίτών «παρουσιάζει χρονίαν μέσην πυώδη ώτίτιδα άμφοτερωθεν μετά βαρυκοΐας καί είναι άνάπηρος μέ βαθμόν 67 ο/ο έφ' όρου ζωής...». Ή άναπηρία του αύτη άρχεται άπό του έτους 1933, ότε έκρίθη βοηθητικός έν τῷ στρατεύματι, ήτοι πρό τής ύπαγωγής του είς την άσφάλισιν, μέ την άναπηρίαν του δέ ταύτην είργάσθη έπί σειράν έτών καί θεωρείται προσαρμοσθείς. Έπιδείνωσις δέν διαπιστοῦται», ύπό δέ τής έκδούσης την προσβαλλομένην άπόφασιν Έπιτροπής έκρίθη, ότι «τό γεγονός τής έπί 23ετίαν (1937 - 1960) παροχής ύπό τοῦ αίτοῦντος έργασίας άνευ έπιδεινώσεως τινος τής ήν φέρει παθήσεως τών ώτων, έν συνεκτιμήσει πρός τόν παράγοντα τής ήλικίας του (48 έτῶν) άποδεικνύει, ότι ούτος ήδύνατο λόγῳ προσαρμογής του είς τό έπάγγελμα τοῦ ύποδηματεργάτου, διά την άσκησιν τοῦ όποίου άλλωστε δέν άπαιτεῖται πλήρης ή αίσθησις τής άκοής, νά κερδίζῃ δι' άσκήσεως τούτου ή έτέρου παρεμφερούς κατά τόν χρόνον ύποβολής τής περί συνταξιοδοτήσεως αίτήσεώς του πλέον τοῦ 1/3 έκείνου, ὅπερ έκέρδιζεν έν τῇ αύτῇ περιφερείᾳ καί κατηγορίᾳ σωματικῶς καί πνευματικῶς ύγιής μισθωτός».

Ή κρίσις περί τοῦ χρόνου, άφ' οὗ ἤρξατο ή άναπηρία καί τής κατά τό διαδραμόν χρονικόν διάστημα έπιδεινώσεως ή μή αύτής άνήκει, ώς άπαιτοῦσα ιατρικήν έμπειρίαν, είς τά ύγειονομικά όργανα καί κατ' άκολουθίαν νομίμως ή προσβαλλομένη άπόφασις άπεδέχθη άνευ ίδίας αύτής αίτιολογίας τάς σχετικάς διαπιστώσεις τών ύγειονομικών όργάνων.

Ή άνωτέρω παρατεθεΐσα γνωμάτευσις τής Δευτεροβαθμίου Ύγειονομικής Έπιτροπής, σύμφωνος καί πρός τήν γνωμάτευσιν τής Πρωτοβαθμίου Ύγειονομικής Έπιτροπής, είναι έπαρκῶς αἰτιολογημένη καί τά έναντία άπορριπτέα.

Ό προβαλλόμενος ισχυρισμός ότι ή προσβαλλομένη άπόφασις διά την κρίσιν αύτης ότι ό αίτών δύναται νά κερδίζῃ πλέον τοῦ τρίτου έκείνου, ὅπερ κερδίζει είς την αύτην περιφέρειαν καί κατηγορίαν σωματικῶς καί πνευματικῶς ύγιής μισθωτός, άπέβλεψεν είς έργάτην μεμονωμένως έργαζόμενον καί δέν έλαβεν ύπ' όψιν έργάτην έργοστασίου ύποδηματοποιΐας καί τάς ειδικωτέρας συνθήκας, ύπό τάς όποίας ούτος έργάζεται, είναι άπορριπτέος ώς άβάσιμος, διότι ή προσβαλλομένη άπόφασις έξετίμησε την παρά την άναπηρίαν προσαρμογήν τοῦ αίτοῦντος είς τό παρ' αύτοῦ άσκούμενον έπάγγελμα τοῦ ύποδηματεργάτου καί γενικῶς την δυνατότητα άσκήσεως τούτου ή έτέρου παρεμφερούς. Άλλωστε δέ ο αίτών ούδέποτε έπεκαλέσθη την είδίκευσίν του ώς έργάτου έργοστασίου ύποδηματοποιΐας καί την άδυναμίαν άπασχολήσεώς του είς άλλην έργασίαν ύποδηματεργάτου.

§ 5. Διαδοχική άσφάλισις είς πλείονας τοῦ ένός Άσφαλιστικούς Όργανισμούς

Διατάξεις άρθρου 51 Α.Ν. 1846)1951 «περί Κοινωνικών Άσφαλίσεων». — Καθιέρωσις δι' αύτῶν τῆς άρχῆς τῆς ένότητος καί τῆς συνεχείας ἐν τῇ ἀσφαλιστικῇ σχέσει ἐπί διαδοχικῆς ἀσφαλίσεως εἰς πλείονας τοῦ ἑνός Ἀσφαλιστικοὺς Ὀργανισμούς κυρίως ἀσφαλίσεως.—Ὑπόχρεως Ἀσφαλιστικός Ὀργανισμός.—Νόμος 3170)1955 «περί Ναυτικοῦ Ἀπομαχικοῦ Ταμείου».—Ἄσκητος πρός τάς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 51 Α.Ν. 1846)1951. —Ἰσχύς Ν.Δ. 4202)1961 «περί διατηρήσεως τῶν ἐκ τῆς κοινωνικῆς ἀσφαλίσεως δικαιωμάτων εἰς περιπτώσεις μεταβολῆς τοῦ ἀσφαλιστικοῦ φορέως». — Κατόρθωσις δι' αὐτοῦ ἄρθρου 51 Α.Ν. 1846)1951.—Ἐφαρμογή τοῦ νεωτέρου τούτου νομοθετήματος καί ἐπί τῶν ἐκκρεμῶν ἐνώπιον τῆς Διοικήσεως ὑποθέσεων.—Ἔννοια τούτου.

Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας 3154)1964, Τμ. Α'

Πρόεδρος ὁ Ἀντιπρόεδρος κ. *Γ. Θ. Σπυρόπουλος*

Εἰσηγητής ὁ Σύμβουλος κ. *Π. Δεβόπουλος*

Δικηγόροι οἱ κ.κ. Θ. Καλαμπαλίκης, Α. Λέκκας

Διά τῆς ὑπό κρίσιν αἰτήσεως τό Ναυτικόν Ἀπομαχικόν Ταμεῖον ζητεῖ την ἀκύρωσιν τῆς ὑπ' ἀριθ. 5035)3.10.1962 ἀποφάσεως τοῦ Διευθυντοῦ Ὑποκαταστήματος Ι.Κ.Α. Πειραιῶς, διά τῆς ὁποίας ἐχορηγήθη εἰς τόν ἡσφαλισμένον Η.Α. σύνταξις λόγῳ ἀναπηρίας ἐκ κοινῆς νόσου διά τό χρονικόν διάστημα ἀπό 1ης Δεκεμβρίου 1960 μέχρι 30 Ἰουνίου 1962 ἐκ δραχμῶν 2.050, ἥτις ὡρίσθη κατωβλητέα, κατ' ἐφαρμογήν τῶν διατάξεων τοῦ ἄρθρου 51 § 1 ἐδ. γ' τοῦ α.ν. 1846)1951, παρά τοῦ Ναυτικοῦ Ἀπομαχικοῦ Ταμείου.

Εἰς την παροῦσαν δίκην μετ' ἐννόμου συμφέροντος παρεμβαίνει πρός ὑποστήριξιν τοῦ κύρους τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως ὁ ἀνωτέρω Η.Α.

Κατά τάς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 51 § 1 τοῦ ἀ.ν. 1846)1951, ἀποβλέψαντος εἰς την καθιέρωσιν τῆς ἀρχῆς τῆς ἑνότητος καί τῆς συνεχείας ἐν τῇ ἀσφαλιστικῇ σχέσει, ἐπί διαδοχικῆς ἀσφα-

(*) Ἴδετε καί Σ.Ε. 3010)1964, ΕΕΔ 24, 109. Παγία ἡ περί τούτου νομολογία τοῦ Συμβουλίου Ἐπικρατείας.

λόσεως εἰς πλείονας τοῦ ἑνὸς Ἀσφαλιστικοὺς Ὀργανισμοὺς κυρίας ἀσφαλίσεως ὑποχρεοῦ διὰ τὴν ἐτονομὴν συντάξεως Ὀργανισμός, ἤτοι διὰ τὴν ἔκδοσιν τῆς περὶ συνταξιοδοτήσεως ἀποφάσεως, εἶναι ὁ τελευταῖος Ἀσφαλιστικὸς Ὀργανισμός, εἰς ὃν ὑπῆγετο ὁ ἠσφαλισμένος κατὰ τὴν ἐπαλήθευσιν τῆς ἀσφαλιστικῆς περιπτώσεως. Ἡ ἀπονομὴ τῆς συντάξεως χωρεῖ πάντοτε κατὰ τὰς προϋποθέσεις τῆς νομοθεσίας, τῆς διεπούσης τὸν κατὰ τὰ ἀνωτέρω τελευταῖον Ἀσφαλιστικὸν Ὀργανισμόν, ὑποχρεούμενον ὅπως συνυπολογίζῃ ἁπάσας τὰς ἡμέρας ἐργασίας, τὰς πραγματι συντελεσθείσας ἐν τῇ ἀσφαλίσει ἑτέρων Ἀσφαλιστικῶν Ὀργανισμῶν κυρίας ἀσφαλίσεως, τόσον διὰ τὸν καθορισμὸν τοῦ ποσοῦ τῆς συντάξεως, ὅσον καὶ διὰ τὸν ὑπολογισμὸν τῶν ἀπαιτουμένων διὰ τὴν ἀπονομὴν τῆς συντάξεως χρονικῶν προϋποθέσεων. Τέλος ἡ καταβολὴ τῆς συντάξεως βαρύνει τὸν τελευταῖον Ἀσφαλιστικὸν Ὀργανισμόν, ἐὰν ὁ ἠσφαλισμένος ἐπραγματοποίησε 300 τοὐλάχιστον ἡμέρας ἐργασίας ἐν τῇ ἀσφαλίσει αὐτοῦ καὶ παρῆλθε διετία τοὐλάχιστον ἀπὸ τῆς ὑπαγωγῆς εἰς τὴν ἀσφάλισίν του, ἄλλως, ἤτοι ἐν μὴ συνδρομῇ τῶν δύο τούτων προϋποθέσεων, τὸν Ἀσφαλιστικὸν Ὀργανισμόν, εἰς ὃν ὁ ἠσφαλισμένος ὑπῆχθη κατὰ τὸν μεγαλύτερον ἀριθμὸν ἡμερῶν ἐργασίας ἐν ἀσφαλίσει.

Ἐπηκολούθησεν ὁ ν. 3170)1955 «περὶ Ναυτικοῦ Ἀπομαχικοῦ Ταμείου», ὅστις ἐν παραγράφῳ 1 τοῦ ἄρθρου 50 αὐτοῦ ὥρισεν, ὅτι: «Ἡμέραι ἐργασίας, πραγματοποιηθεῖσαι ὑπὸ ἠσφαλισμένων ἐν τῇ ἀσφαλίσει ἑτέρων Ἀσφαλιστικῶν Ὀργανισμῶν κυρίας ἀσφαλίσεως πρὸ ἢ μετὰ τὴν ὑπαγωγὴν των εἰς τὴν ἀσφάλισιν τοῦ Ν.Α.Τ., δὲν λαμβάνονται ὑπ' ὄψιν τόσον διὰ τὸν ὑπολογισμὸν τῶν ἀπαιτουμένων προϋποθέσεων διὰ τὴν ἀπονομὴν παροχῆς παρὰ τοῦ Ν.Α.Τ., ὅσον καὶ διὰ τὸν καθορισμὸν τοῦ ποσοῦ τῆς παροχῆς, ἐὰν ὁ ἠσφαλισμένος βάσει τῆς διεπούσης τὸ Ν.Α.Τ. νομοθεσίας δικαιοῦται τοιαύτης». Ἡ διάταξις ὅμως αὕτη, ἀτενῶς κατ' ἀρχὴν ἑρμηνευτέα, ὡς ἐξαιρετική, καθ' ὃ διαπώσα τὸν ἐν τῇ ἡγουμένῃ σκέψει κανόνα τῆς ἑνότητος καὶ συνεχείας τῆς ἀσφαλιστικῆς σχέσεως, εἶναι κατὰ τὴν διατύπωσιν τοῦ γράμματος αὐτῆς ἄσχετος πρὸς τὰς προσημειωθείσας διατάξεις τοῦ ἄρθρου 51 τοῦ ἀ.ν. 1846)1951, διότι ἀναφέρεται ἀποκλειστικῶς καὶ μόνον εἰς τὰς περιπτώσεις, καθ' ἃς τὸ Ν.Α.Τ. πρόκειται νὰ ἀπονείμῃ σύνταξιν καὶ δὴ κατὰ τὴν διέπουσαν αὐτὸ νομοθεσίαν, ἐνῷ εἰς τὴν περίπτωσιν τοῦ ἄρθρου 51 § 2 τοῦ ἀ.ν. 1846)1951 τὸ συνταξιοδοτικὸν δικαίωμα κρίνεται κατὰ τὴν διέπουσαν τὸν τελευταῖον Ἀσφαλιστικὸν Ὀργανισμὸν νομοθεσίαν, ἤτοι ἐν προκειμένῳ κατὰ τὴν νομοθεσίαν τοῦ Ι.Κ.Α. καὶ οὐχὶ τὴν τοῦ Ν.Α.Τ. Ἐναντία ἐκδοχή, ἐκτὸς τοῦ ὅτι θὰ προσέκρουεν εἰς τὸ γράμμα τῆς εἰρημένης διατάξεως, θὰ ἦγεν εἰς μεταβολὴν τοῦ ὑφισταμένου ὑπὲρ τῶν ἠσφαλισμένων νομικοῦ καθεστῶτος ἄνευ ρητῆς καὶ σαφοῦς διατυπώσεως τῆς περὶ τούτου θελήσεως τοῦ νεωτέρου ὡς ἄνω νομοθέτου.

Ἀληθῶς κατὰ τὸν χρόνον ἐκδόσεως τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως (3.10.1962) ἴσχυε τὸ ν.δ. 4202)1961 «περὶ διατηρήσεως τῶν ἐκ τῆς κοινωνικῆς ἀσφαλίσεως δικαιωμάτων εἰς περιπτώσεις μεταβολῆς τοῦ ἀσφαλιστικοῦ φορέως». Τὸ νεώτερον τοῦτο νομοθέτημα, δι' οὗ ἐρρυθμίσθησαν κατὰ βάσιν πάντα τὰ εἰς τὴν διαδοχικὴν ἀσφάλισιν ἀναγόμενα θέματα (*), ὥρισεν ἐν παραγράφῳ 2 τοῦ ἄρθρου 11 ὅτι ἀπὸ τῆς ἰσχύος αὐτοῦ καταργεῖται τὸ ἄρθρον 51 τοῦ ἀ.ν. 1846)1951, ἐν παραγράφῳ δὲ 3 τοῦ αὐτοῦ ἄρθρου, ὅτι αἱ διατάξεις τοῦ νεωτέρου τούτου νομοθετήματος ἐφαρμόζονται καὶ ἐπὶ τῶν ἐκκρεμῶν περιπτώσεων ἐφαρμογῆς τοῦ ἄρθρου 51 τοῦ ἀ.ν. 1846)1951.

Κατὰ τὴν ἀληθῆ ἔννοιαν τῶν διατάξεων τούτων ἐπὶ ἐκκρεμῶν ἐνώπιον τῆς Διοικήσεως ὑποθέσεων κατὰ τὸν χρόνον δημοσιεύσεως τοῦ νόμου τούτου (19.9.1961, ἐφ' ὧν εἶχεν ἐφαρμοσθῆναι τὸ ἄρθρον 51 τοῦ ἀ.ν. 1846)1951, ἐφαρμόζονται οὐχὶ αἱ διατάξεις τοῦ ἄρθρου τούτου, ἀλλ' αἱ διατάξεις τοῦ νεωτέρου νόμου 4202)1961. Ἡ τοιαύτη ὅμως εἰδικὴ ρύθμισις «τῶν ἐκκρεμῶν περιπτώσεων» ἐφαρμογῆς τοῦ ἄρθρου 51 τοῦ ἀ.ν. 1846)1951, καταλαμβανομένων καὶ ρυθμιζομένων ὑπὸ τοῦ νεωτέρου ὡς ἄνω νόμου, τελεῖ ὑπὸ τὴν αὐτονόητον προϋπόθεσιν, ὅτι πράγματι ἐπὶ τῶν περιπτώσεων τούτων εἶναι νόμῳ δυνατὴ ἡ ἐφαρμογὴ τῶν νεωτέρων τούτων διατάξεων. Ἀλλ' ἐπὶ τῶν ἐκκρεμῶν τούτων περιπτώσεων ἐφαρμογῆς τῶν διατάξεων τοῦ ἄρθρου 51 τοῦ ἀ.ν. 1846)1951, τῶν ἀναφερομένων εἰς ἠσφαλισμένους τοῦ Ν.Α.Τ., ὡς ἐν προκειμένῳ, δὲν ἐφαρμόζονται αἱ διατάξεις τοῦ νεωτέρου ὡς ἄνω ν.δ. 4202)1961 κατὰ τὴν περὶ τούτου ρητὴν ἐπιταγὴν τῆς παραγράφου 3 τοῦ ἄρθρου 3 τοῦ νόμου τούτου, καθ' ἣν αἱ διατάξεις αὐτοῦ δὲν ἔχουσιν ἐφαρμογὴν προκειμένου περὶ τοῦ Ναυτικοῦ Ἀπομαχικοῦ Ταμείου. Οὕτω ἐπὶ τῶν περιπτώσεων ταύτων, μὴ δυναμένων νὰ ὑπαχθῶσιν εἰς τὴν ρύθμισιν τοῦ νεωτέρου τούτου νομοθετήματος, θὰ ἐφαρμοσθῶσιν αἱ προγενέστεραι διατάξεις τοῦ ἄρθρου 51 τοῦ ἀ.ν. 1846)1951 ὑπὸ τὴν ἐν τῇ ἡγουμένῃ σκέψει ἐκτεθεῖσαν ἔννοιαν αὐτῶν ἐν σχέσει μὲ τὴν ἐπὶ τῶν ἠσφαλισμένων τοῦ Ν.Α.Τ. ἐφαρμογὴν των.

Κατ' ἀκολουθίαν τῶν ἀνωτέρω ὀρθῶς καὶ νομίμως ὑπὸ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως ἐκρίθη, κατ' ἐφαρμογὴν τῶν ἀνωτέρω διατάξεων, ὅτι ἐπὶ τῆς περιπτώσεως συνταξιοδοτήσεως τοῦ παρευρισκομένου ἠσφαλισμένου τοῦ Ν.Α.Τ. καὶ ἀκολούθως τοῦ Ι.Κ.Α. σῦσης ἐκκρεμοῦς κατὰ τὸν χρόνον δημοσιεύσεως τοῦ ν.δ. 4202)1961, ἦτο ἐφαρμοστέα ἡ διάταξις τοῦ ἄρθρου 51 τοῦ ἀ.ν. 1846)1951 ὑπὸ τὴν ὡς ἄνω ρηθεῖσαν ἔννοιαν αὐτῆς, ἐπὶ τῇ βάσει τῆς ὁποίας νομίμως περαιτέρω ἐκρίθη τὸ συνταξιοδοτικὸν του δικαίωμα, οἱ δὲ τὰ ἀντίθετα ὑποστηρίζοντες λόγοι ἀκυρώσεως ἐλέγχονται ἀπορριπτέοι ὡς ἀβάσιμοι.

Κατὰ ταῦτα ἀπορριπτέα τυγχάνει ἡ ὑπὸ κρίσιν αἴτησις, δεκτῆς καθισταμένης τῆς παρεμβάσεως.

(*) Ἴδετε περὶ τούτου Σ.Ε. 2198)1963, ΕΕΔ 23, 236, Σ.Ε. 343)1964, ΕΕΔ 23, 541, Σ.Ε. 558)1964, ΕΕΔ 24, 543, Σ.Ε. 409)1964, ΕΕΔ 23, 603.

ΑΣΦΑΛΙΣΤΙΚΗ ΔΙΟΙΚΗΤΙΚΗ ΠΡΑΞΙΣ

ΘΕΜΑΤΑ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗΣ ΑΣΦΑΛΙΣΕΩΣ ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΩΝ

Αποδοχαί, επί τῶν ὁποίων ὑπολογίζονται αἱ ἀσφαλιστικαὶ εἰσφοραὶ ἐν περιπτώσει μειώσεως τούτων κατ' ἐφαρμογὴν ἄρθρου 657 § 2 Αστικοῦ Κώδικος : Κοινοποιοῦμεν κατωτέρω τὴν ὑπ' ἀριθ. 903)1964 γνωμοδότησιν τοῦ Νομικοῦ Συμβουλίου τοῦ Κράτους, ἣν ἀποδεχόμεθα, καθ' ἣν αἱ πρὸς τὸ Ι.Κ.Α. εἰσφοραὶ διὰ τὴν ἀσφάλισιν τῶν εἰς αὐτὴν ὑπαγομένων μισθωτῶν κατ' ἐφαρμογὴν τῶν διατάξεων τοῦ ἀ.ν. 1846)1951, ὡς οὗτος ἑτροποποιήθη καὶ συνεπληρώθη μεταγενεστέρως, νόμου 3163)1955 καὶ ν.δ. 4277)1962 ὑπολογίζονται, εἰς τὰς περιπτώσεις καθ' ἃς ὁ μισθωτὸς κωλύεται νὰ ἐργασθῇ ἕνεκα σπουδαίου λόγου (ἀσθένεια), ἐπὶ τῶν ἀποδοχῶν, ἐφ' ὧν οὗτος διατηρεῖ τὴν ἀξίωσίν του κατὰ τὸ ἄρθρον 657 § 1 τοῦ Ἀστικοῦ Κώδικος καὶ οὐχὶ ἐπὶ τοῦ ὑπολοίπου τοῦ ἐναπομένοντος μετὰ τὴν ἀφαίρεσιν τῶν καταβληθέντων εἰς αὐτὸν ποσῶν δυνάμει ὑποχρεωτικῆς ἐκ τοῦ νόμου ἀσφαλίσεως του, τὰ ὁποῖα ὁ ἐργοδότης δικαιοῦται νὰ ἐκπέσῃ ἐκ τοῦ μισθοῦ του κατὰ τὴν παράγραφον 2 τοῦ αὐτοῦ ὡς ἄνω ἄρθρου.

Ἀπὸ τῆς λήψεως τῆς παρούσης παύει ἰσχύουσα πᾶσα ἀντίθετος προγενεστέρα διαταγὴ ἡμῶν. *(Ἐγκύκλ. ὑπ' ἀριθ. 16)1965 Διοικήσεως τοῦ Ι.Κ.Α. πρὸς τὰ Ὑποκαταστήματα τοῦ Ι.Κ.Α.)*.

Νομικοῦ Συμβουλίου Κράτους, Τμ. Γ'

Περίληψις ἐρωτήματος: «Ἐὰν αἱ ἀσφαλιστικαὶ εἰσφοραὶ τοῦ ἀ.ν. 1846)1951, ν. 7168)1955 καὶ ν. δ. 4277)1962 δέον νὰ ὑπολογίζωνται ἐπὶ τοῦ μισθοῦ, ἐφ' οὗ ὁ μισθωτὸς διατηρεῖ τὴν ἀξίωσιν καὶ ὅταν κωλύεται νὰ ἐργασθῇ ἕνεκα σπουδαίου λόγου (ἀσθενείας), ἢ ἐπὶ τοῦ ὑπολοίπου τούτου τοῦ ἐναπομένοντος μετὰ τὴν ἀφαίρεσιν τῶν καταβληθέντων εἰς τὸν μισθωτὸν ποσῶν, δυνάμει ὑποχρεωτικῆς ἐκ τοῦ νόμου ἀσφαλίσεώς του, ἅτινα ὁ ἐργοδότης δικαιοῦται νὰ ἐκπέσῃ ἐκ τοῦ μισθοῦ (Ἄρθρον 657 Α.Κ.)».

Ἐπὶ τοῦ πρόσθεν ἐρωτήματος τὸ Νομικὸν Συμβούλιον ἐγνωμοδότησεν ὡς ἀκολούθως:

Κατὰ τὸ ἄρθρον 8 § 2 τοῦ ἀ.ν. 1846)1951,.. ἡμέραι ἐργασίας σημαίνουν τὰς ἡμέρας, καθ' ἃς οἱ ἠσφαλισμένοι ἀπὸ τῆς ὑπαγωγῆς των εἰς τὴν ἀσφάλισιν τοῦ Ι.Κ.Α. δικαιοῦνται ἀμοιβῆς εἰς χρῆμα ἢ εἰς εἶδος δι' ἐργασίαν παρεχομένην κατὰ τοὺς ὁρισμοὺς τῶν ἄρθρων 2 τοῦ παρόντος ἢ καθ' ἃς δικαιοῦται ἀμοιβῆς κατὰ τὴν κειμένην Νομοθεσίαν ἄνευ πραγματικῆς παροχῆς τῶν ὑπηρεσιῶν των (στράτευσις, ἄδεια), ἢ προκειμένου περὶ αὐτοτελῶς ἐργαζομένων αἱ ἡμέραι, δι' ἃς καταβάλλονται αἱ κεκανονισμέναι εἰσφοραί.

Κατὰ τὸ ἄρθρον 25 τοῦ αὐτοῦ νόμου ὁρίζονται αἱ δι' ἑκάστην ἡμέραν ἐργασίας εἰσφοραὶ καὶ προβλέπονται τεκμαρτὰ ἡμερομίσθια, ἐφ' ὧν ὑπολογίζονται αἱ εἰσφοραὶ διὰ κατατάξεως τῶν ἠσφαλισμένων εἰς τινα τῶν ἐν τῷ ἄρθρῳ τούτῳ ἀναφερομένων ἀσφαλιστικῶν κλάσεων.

Ἐν ὄψει τῶν διατάξεων τούτων δὲν δύναται νὰ γίνῃ λόγος περὶ διαφόρου ὑπολογισμοῦ τῆς πρὸς τὸ Ἵδρυμα καταβλητέας εἰσφορᾶς, καὶ δὴ ἐν τῇ περιπτώσει, καθ' ἣν, κατ' ἐφαρμογὴν τοῦ ἄρθρου 657, ὁ μισθωτὸς ἐκπίπτει ἐκ τοῦ μισθοῦ τὸ ποσόν, ὅπερ ἐνδεχομένως καταβάλλεται εἰς τὸν ἐκμισθωτὴν παρὰ τοῦ Ι.Κ.Α. (ἐπίδομα ἀ' ἀσθενείας). Διότι κατὰ τὸ ἄρθρον 657 Α.Κ. «Ὁ ἐκμισθωτὴς (ἐργαζόμενος) διατηρεῖ τὴν ἀξίωσιν αὐτοῦ ἐπὶ τὸν μισθὸν κλπ.». Ὁ δὲ μισθωτὴς (ἐργοδότης) δικαιοῦται νὰ ἐκπέσῃ π.χ. τὸ ἐπίδομα ἀσθενείας ἐκ τοῦ μισθοῦ. Ἐκ τούτου προκύπτει σαφῶς, ὅτι ἀξίωσις τοῦ ἐργαζομένου ὑφίστατοι πάντοτε ἐπὶ τὸν μισθὸν καὶ τοῦτον ὑποχρεοῦται νὰ καταβάλλῃ ὁ ἐργοδότης, χωρὶς νὰ ἔχῃ καμμίαν ἐν προκειμένῳ σημασίαν τὸ δικαίωμα τοῦ ἐργοδότου νὰ προβῇ ἐνδεχομένως εἰς ἔκπτωσιν ποσοῦ τινος ἕνεκα ἄλλης αἰτίας. Ἡ ἀξίωσις εἶναι πάντοτε ἀξίωσις ἐπὶ τὸν μισθὸν καὶ ἐπὶ τούτου δέον νὰ ὑπολογισθῇ ἡ πρὸς τὸ Ἵδρυμα ὀφειλομένη εἰσφορά. Ταῦτα ἀνεξαρτήτως τοῦ ὅτι λόγῳ τοῦ τεκμαρτοῦ ὡς εἴρηται ὑπολογισμοῦ τοῦ ἡμερομισθίου δὲν εἶναι δυνατὸν λογικῶς ἐκ τούτου ἢ ἐν λόγῳ ἔκπτωσις. Ὁμοία εἶναι ἡ ἀπάντησις καὶ κατ' ἐφαρμογὴν τῶν νόμων 3163)1955 (71) ἄρθρον 10 καὶ κατὰ ν.δ. 4277) 1962 (191) ἄρθρα 5 καὶ 12.

Ὅθεν συμφώνως πρὸς ταῦτα καὶ ὅταν κατ' ἐφαρμογὴν τοῦ ἄρθρου 657 Α.Κ. ὁ ἐργοδότης ἐκπίπτει ἐκ τοῦ μισθοῦ τὸ ποσόν, ὅπερ κατεβλήθη εἰς τὸν μισθωτὸν δυνάμει ὑποχρεωτικῆς ἐκ τοῦ νόμου ἀσφαλίσεως, ἡ ἀσφαλιστικὴ πρὸς τὸ Ἵδρυμα εἰσφορὰ θὰ ὑπολογισθῇ ἐφ' ὁλοκλήρου τοῦ κατὰ νόμον τεκμαρτοῦ ἡμερομισθίου ἢ πραγματικῶν ἀποδοχῶν τοῦ ἠσφαλισμένου ἄνευ τῆς ἄνω ἐκπτώσεως.

ΣΤΟΙΧΕΙΑ ΕΡΓΑΤΙΚΟΥ ΔΙΚΑΙΟΥ

ΠΡΟΣΤΑΣΙΑ ΣΥΝΔΙΚΑΛΙΣΤΙΚΩΝ ΣΤΕΛΕΧΩΝ ΑΠΟ ΕΛΕΥΘΕΡΑΣ ΑΠΟΛΥΣΕΩΣ

Ὑπὸ τῆς Συντάξεως

Ὁ ἀ.ν. 1803)1951 «περὶ προστασίας τῶν συνδικαλιστικῶν στελεχῶν» (ΕΕΔ 10, 532) (περὶ τοῦ ὁποίου σημειώσεις μας ἐν ΕΕΔ 19, 364), ἐπροστάτευσεν ἀρχικῶς ἀπὸ τῆς ἐλευθέρας ἐκ μέρους τῶν ἐργοδοτῶν ἀπολύσεως «τὰ πρόσωπα τὰ παρέχοντα ὁπωσδήποτε ἐξηρτημένην ἐργασίαν, ἐφ' ὅσον τυγχάνουν Πρόεδροι ἢ Γενικοὶ Γραμματεῖς οἱασδήποτε ἐργατικῆς ἐπαγγελματικῆς ὀργανώσεως παντὸς βαθμοῦ, ἀριθμούσης πλέον τῶν 100 μετῶν φυσικῶν προσώπων, κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς θητείας των καὶ ἓν ἔτος μετ' αὐτήν». (Ἴδετε περὶ τῶν ὁρίων τῆς συνδικαλιστικῆς ἀράσεως *Π. Μητσοπούλου*, ἐκδ. 1950, *Χ. Ἀγαλλοπούλου*, Ἐργατ. Δίκαιον, σελ. 388, ΕΕΔ 24, 78, ἔνθα νομολογία τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας καὶ λοιπαὶ παραπομπαί).

Ὁ νόμος οὗτος ἀναφέρεται εἰς τοὺς Προέδρους ἢ Γενικοὺς Γραμματεῖς οἱασδήποτε ἐργατικῆς ἐπαγγελματικῆς ὀργανώσεως, παντὸς βαθμοῦ, ὑπὸ τὴν ἔννοιαν τοῦ νόμου 281)1914, νόμου 2151)1920 «περὶ ἐπαγγελματικῶν σωματείων» καὶ τοῦ ἀπὸ 15)20 Μαΐου 1920 ἐκτελεστικοῦ αὐτοῦ β.δ., ἤτοι τῶν πρωτοβαθμίων, δευτεροβαθμίων καὶ τριτοβαθμίων ὀργανώσεων).

Διὰ τοῦ ἄρθρου 12 τοῦ προσφάτου ν.δ 4361)1964 «περὶ τροποποιήσεως καὶ συμπληρώσεως διατάξεών τινων τῆς περὶ ἐπαγγελματικῶν σωματείων νομοθεσίας» (ΕΕΔ 23, 1129) αἱ διατάξεις τοῦ ἀνωτέρω ἀ.ν. 1803)1951 ἐπεξετάθησαν καὶ ἐπὶ τοῦ α' ἀντιπροέδρου, β' ἀντιπροέδρου καὶ ταμίου τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τῶν ἀνεγνωρισμένων Ἐργατικῶν Ἐπαγγελματικῶν Ὀργανώσεων (Ἐργατικῶν Κέντρων, Ὁμοσπονδιῶν καὶ Συνομοσπονδιῶν), ἤτοι μόνον τῶν δευτεροβαθμίων καὶ τριτοβαθμίων ὀργανώσεων (ἄρθρου 13 νόμου 281)1914, ἄρθρον 16 νόμου 2151)1920, ἄρθρα 30, 31 β.δ. 15)20.5.1920).

Τὸ ἀρχικὸν Σχέδιον τοῦ ν.δ. 4361)1964 ἐν ἄρθρῳ 12 αὐτοῦ ἐπεξετεινε τὴν προστασίαν καὶ ἐπὶ τῶν πέντε πρώτων κατὰ σειρὰν πλειοψηφησάντων μελῶν τῶν Διοικητικῶν Συμβουλίων (πάλιν) τῶν ἀνεγνωρισμένων ἐργατικῶν ἐπαγγελματικῶν ἑνώσεων (Ἐργατικῶν Κέντρων, Ὁμοσπονδιῶν καὶ Συνομοσπονδιῶν), ἀλλ' ἐγένετο τροποποίησις κατὰ τὴν ψήφισιν του.

Ἐκ τούτων ἕπεται, ὅτι ἐπὶ πρωτοβαθμίων ὀργανώσεων προστατεύονται καὶ μετὰ τὸ ν.δ. 4361)1964 μόνον οἱ Πρόεδροι καὶ Γενικοὶ Γραμματεῖς αὐτῶν καὶ ἐφ' ὅσον αὗται ἀριθμοῦν πλέον τῶν ἑκατὸν μελῶν φυσικῶν προσώπων.

Τοῦτο προκύπτει ὄχι μόνον ἐκ τοῦ σαφοῦς γράμματος τῆς διατάξεως, ἀλλὰ καὶ ἐκ τῶν ὑπ' ὄψιν ἡμῶν πρακτικῶν συζητήσεως τοῦ νομοσχεδίου ἐν τῇ Βουλῇ (26 Αὐγούστου 1964), τὰ ὁποῖα χρησιμεύουν ὄχι μόνον διὰ τὴν ἑρμηνείαν τῆς σαφοῦς, ἄλλως τε, διατάξεως, ἀλλὰ καὶ ὡς ἐξήγησις τῆς προστασίας.

Ὁ εἰσηγητὴς τῆς πλειοψηφίας τῆς Βουλῆς κ. *Ι. Ἀλευρᾶς* παρετήρησε, μεταξὺ τῶν ἄλλων, τὰ ἑξῆς:

«Διὰ τῆς διατάξεως τοῦ νομοσχεδίου ἡ φιλεργατικὴ προστασία τοῦ ἀ.ν. 1803)1951 ἐπεκτείνεται καὶ εἰς τὰ 5 πρῶτα πλειοψηφοῦντα μέλη τῶν διοικήσεων (οὕτω διετυποῦτο τὸ Σχέδιον), ἀλλὰ μόνον τῶν δευτεροβαθμίων καὶ τριτοβαθμίων ὀργανώσεων καὶ οὐχὶ τῶν πρωτοβαθμίων, ὑπὲρ τῶν ὁποίων καὶ κυρίως ἐθεσπίσθη ἡ προστασία. Εἶναι γνωστόν, ἄλλως τε, ὅτι οἱ λόγῳ τῆς προστασίας τῶν συμφερόντων τῶν ἐργαζομένων διοικοῦντες, ἐρχόμενοι εἰς ἄμεσον ἀντίθεσιν καὶ πλειστάκις εἰς σύγκρουσιν μὲ τοὺς ἐργοδότας, εἶναι τὰ τῶν σωματείων μέλη τῆς διοικήσεως. Τὰ σωματεῖα, πλέον τῶν ἀνωτέρω, ὡς εὑρισκόμενα εἰς ἄμεσον σχέσιν καὶ διαφορὰς ἀπόψεων καὶ συμφερόντων, ὑφίστανται τὰς ἀμέσους ἀντιδράσεις καὶ τὰς συνεπείας ἐκ μέρους τῶν ἐργοδοτῶν καὶ οὐχὶ αἱ δευτερο βάθμιοι ἢ τριτοβάθμιοι ὀργανώσεις. Ἀπόδειξις τούτου εἶναι καὶ τὸ γεγονὸς ὅτι εἰς τὴν προστασίαν τοῦ νόμου 1803)1951 κατέφυγον μέχρι τοῦδε κυριώτατα οἱ διοικοῦντες τὰ σωματεῖα καὶ οὐχὶ οἱ τῶν Ἐργατικῶν Κέντρων ἢ τῆς Συνομοσπονδίας. Συνεπῶς ἡ ἐπέκτασις τῆς προστασίας τῶν διοικούντων δευτεροβαθμίους καὶ τριτοβαθμίους ὀργανώσεις καὶ οὐχὶ τῶν σωματείων ἀποτελεῖ θεσματικὴν καὶ ἄνευ οὐσιώδους περιεχομένου διάταξιν. Διὸ αὐτὸ παρακαλῶ τὸν κ. Ὑπουργὸν τῆς Ἐργασίας τὴν προστασίαν νὰ ἐπεκτείνῃ καὶ εἰς τὰ σωματεῖα. Αὐτὴ εἶναι οὐσιώδης καὶ πλήρης προστασία καὶ ἐλπίζω οὕτω νὰ τὴν δεχθῆτε».

Εἰς ταῦτα ὁ Ὑπουργὸς τῆς Ἐργασίας κ. *Γ. Μπακατσέλλος* ἀπήντησεν ὡς ἑξῆς:

«Δὲν ἀποδέχομαι τὴν εἰσήγησιν τοῦ κ. *Ἀλευρᾶ* διότι τὴν θεωρῶ ὑπερβολικήν. Ἀρκεῖ ἡ παρεχομένη προστασία τοῦ Γενικοῦ Γραμματέως καὶ τοῦ Προέδρου διὰ τὰ πρώτου βαθμοῦ σωματεῖα. Εἶναι δυνατὸν αὐτὰ τὰ δύο πρόσωπα νὰ ἀνταποκριθοῦν εἰς τὰς ἀνάγκας τῶν μελῶν τοῦ σωματείου καὶ νὰ ὑπερασπίζουν τὰ συμφέροντα αὐτῶν. Φαντάζεσθε τί ἠμπορεῖ νὰ συμβῇ, ἐὰν τὸ ἐπεκτείνωμεν περαιτέρω. Ὅπως γνωρίζετε, οἱ Γενικοὶ Γραμματεῖς καὶ οἱ Πρόεδροι, οἱ προστατευόμενοι, ἀπομακρύνονται κάπως ἀπὸ τὰς ἐργασίας των. Δὲν νομίζω, ὅτι εἶναι ἐπιβεβλημένον νὰ ἀπομακρύνωνται περισσότεροι.

Περαιτέρω - καὶ ἐπὶ προτάσεως βουλευτοῦ νὰ ἐπεκταθῇ ἡ προστασία τοῦ νόμου εἰς ὅλα τὰ μέλη τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τῶν πρωτοβαθμί-

ΕΓΚΥΚΛΙΟΙ - ΕΓΓΡΑΦΑ ΑΡΧΩΝ - ΕΡΜΗΝΕΥΤΙΚΑ ΣΤΟΙΧΕΙΑ

ΘΕΜΑΤΑ ΜΙΣΘΟΥ

Πρόσθετα έπιδόματα πρὸς μισθωτούς : Κατὰ τὴν κρατοῦσαν ἐν τῇ νομολογίᾳ ἄποψιν τὰ ὑπὸ τοῦ οἰκείου ἐργοδότου καταβαλλόμενα ταχεικῶς εἰς τοὺς παρ' αὐτῷ μισθωτοὺς πρόσθετα ἐπιδόματα πέραν τῶν δι' ἑκάστην περίπτωσιν προβλεπομένων ἑκάστοτε ὑπὸ τῶν κειμένων διατάξεων (συλλογικῶν συμβάσεων, διαιτητικῶν ἀποφάσεων κλπ.) βασικῶν μισθῶν δὲν δύνανται νὰ συμψηφισθοῦν πρὸς τὰς μεταγενεστέρως ἐπὶ τούτων χορηγουμένας αὐξήσεις.

Κατ' ἀκολουθίαν τυχὸν ἄρνησις τοῦ ἐργοδότου πρὸς ἐκπλήρωσιν τῆς ἐν λόγῳ ὑποχρεώσεώς του, ἀπορρεούσης ἐκ τῶν ὅρων τῆς καταρτισθείσης μετὰ τοῦ μισθωτοῦ συμβάσεως ἐργασίας, ἀποτελεῖ παράβασιν, διωκομένην βάσει τῶν διατάξεων τοῦ ἀ.ν. 690)1945, δι' οὗ ἀπαγγέλλονται ποιναὶ ἐν περιπτώσει μὴ ἐμπροθέσμου καταβολῆς εἰς τὸν μισθωτὸν τῶν ἀποδοχῶν, τῶν καθωρισμένων εἴτε ὑπὸ τῆς οἰκείας συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας ἢ ὁμοίας ἐφαρμογῆς διαιτητικῆς ἀποφάσεως, εἴτε ὑπὸ τῆς ὑπαλληλικῆς (ἀτομικῆς) τοιαύτης, ἧς αἱ τυχὸν ἐν αὐτῇ εὐνοϊκώτεροι ὅροι εἶναι ἐπικρατέστεροι τῶν ἐν τῇ οἰκείᾳ συλλογικῇ συμβάσει διαλαμβανομένων (παράγραφος 1 ἄρθρου 8 νόμου 3239)1955).

Συναφῶς γνωρίζομεν ὑμῖν, ὅτι τὰ ἀνωτέρω δὲν ἔχουσιν ἐφαρμογὴν εἰς ἃς περιπτώσεις τὰ ἐν λόγῳ ἐπιδόματα ἔχουσιν ἐνσωματωθῆ εἰς τὸν μισθὸν ἢ ὁ οἰκεῖος ἐργοδότης ἐπεφυλάχθη ρητῶς κατὰ τὴν σύμβασιν ἐργασίας ὡς πρὸς τὴν καταβολὴν τούτων (πρβλ. Α.Π. 397)1963 καὶ 512) 1963, Τμ. Β' (*) ἢ τέλος δὲν δίδονται ὡς μισθός, ἤτοι εἰς ἀντάλλαγμα τῶν ὑπὸ τοῦ μισθωτοῦ προσφερομένων ὑπηρεσιῶν. ***(Ἐγγρ. ὑπ' ἀριθ. 62288)1964 Ὑπουργείου Ἐργασίας)***.

Πρόσθετοι ἀμοιβαὶ δι' ἐργασίαν κατὰ Κυριακὰς καὶ νύκτας : Κατὰ παγίαν τῶν Δικαστηρίων νομολογίαν ἡ εἰδικὴ συμφωνία, καθ' ἣν θὰ καταβάλληται εἰς τὸν μισθωτὸν ὡρισμένον ποσὸν χρημάτων, πέραν τοῦ ὀφειλομένου αὐτῷ κατὰ νόμον ἐλαχίστου ὁρίου τῶν ἀποδοχῶν του, ἐπὶ τῷ τέλει ὅπως τὸ ποσὸν τοῦτο συμψηφίζηται πρὸς τὴν κατὰ νυκτερινὰς ὥρας ἐργασίαν ἢ τὴν κατὰ Κυριακὰς ἀπασχόλησίν του, δὲν ἀντίκειται εἰς τὰς διατάξεις τῶν ἄρθρων 3, 174, 664 καὶ 679 Ἀστικοῦ Κώδικος, οὐδὲ εἰς τὰς τοιαύτας τῶν ὑπ' ἀριθ. 8900)1946 καὶ 18810)1946 ὑπουργικῶν ἀποφάσεων, ὡς οὗται ἠρμηνεύθησαν διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 25825)1951 ὁμοίας, ὑπὸ τὸν περιορισμὸν βεβαίως ὅτι διὰ τῆς συμφωνίας ταύτης δὲν ἐπέρχεται καταστρατήγησις τῶν περὶ συλλογικῶν συμβάσεων ἐργασίας καὶ ἀποφάσεων διαιτησίας διατάξεων, δι' ὧν καθορίζονται ὑποχρεωτικῶς ἐλάχιστα ὅρια ἀποδοχῶν (ἄρθρον 25 § 2 τοῦ νόμου 3239)1955) καὶ ὅτι τὸ ἄθροισμα τῶν ὡς ἄνω ἐλαχίστων ὁρίων ἀποδοχῶν μετὰ τὸν ὑπολογισμὸν τῶν προσαυξήσεων Κυριακῆς καὶ νυκτερινῆς ἐργασίας ὑπερκαλύπτεται εἰς πᾶσαν περίπτωσιν ὑπὸ τῶν πράγματι εἰς τὸν μισθωτὸν καταβαλλομένων ἀποδοχῶν (*).

Οἰκοθεν νοεῖται, ὅτι ἐπὶ συμπτώσεως ὑπερωριακῆς ἐργασίας καὶ τοιαύτης κατὰ Κυριακὴν καὶ νύκτα ὀφείλονται ἁπασαι αἱ ἀνωτέρω ἀποζημιώσεις ἀθροιστικῶς, τοῦ ὑπολογισμοῦ ὅμως ἑκάστης τούτων ἐνεργουμένου χεχωρισμένως (**) (ἐδάφ. 4 ἄρθρου 8 νόμου 4020)1959). ***(Ἐγγρ. ὑπ' ἀριθ. 108691)1964 Ὑπουργείου Ἐργασίας)***.

Ἀποδοχαὶ προσωπικοῦ Γραφείων Νοσηλευτικῶν Ἱδρυμάτων : Συμφώνως πρὸς τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 9 ἐδάφιον 1 τοῦ ν.δ. 4020)1959 (Φ.Ε.Κ. 248 τ. Α' τῆς 12.11.1959) αἱ ἐκάστοτε ἰσχύουσαι περὶ ἐλαχίστων ὁρίων ἀποδοχῶν συλλογικαὶ συμβάσεις ἢ διαιτητικαὶ ἀποφάσεις διὰ τὸ ὑπαλληλικὸν καὶ ὑπηρετικὸν προσωπικὸν Γραφείων καὶ ἀποθηκῶν Ἀνωνύμων Ἑταιρειῶν καὶ ἐπιχειρήσεων ἐν γένει ἐφαρμόζονται ἀπὸ τῆς ἰσχύος των καὶ ἐπὶ τοῦ ἀντιστοίχου προσωπικοῦ τοῦ ἐπὶ σχέσει ἐργασίας ἰδιωτικοῦ δικαίου ἀπασχολουμένου εἰς Νοσηλευτικὰ καὶ λοιπὰ Ἱδρύματα ἢ Ὀργανισμούς ἐν γένει, ἀποσκοποῦντας εἰς τὴν προστασίαν τῆς δημοσίας ὑγείας, ἐξαιρέσει τῶν Νοσηλευτικῶν Ἱδρυμάτων τοῦ ν. δ)τος 2592)1953. Κατὰ ταῦτα, συντρεχουσῶν τῶν ἀνωτέρω προϋποθέσεων, ἡ ὑπ' ἀριθ. 28)1963 ἀπόφασις τοῦ Δ.Δ.Δ.Δ. Ἀθηνῶν ἐφαρμόζεται ἐφ' ὑμῶν, ἄλλως ἐπὶ τοῦ ἐν λόγῳ προσωπικοῦ ἐφαρμογὴν ἔχουσιν αἱ διατάξεις τῆς ἐπεχούσης θέσιν ἐθνικῆς γενικῆς συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας, ὑπ' ἀριθ. 10)1964 τοῦ Δ.Δ.Δ.Δ. Ἀθηνῶν. Τὸ νοσηλευτικὸν προσωπικὸν τοῦ ὑμετέρου Νοσηλευτικοῦ Ἱδρύματος διέπεται κατ' ὀρχήν, καθ' ὅσον ἀφορᾷ εἰς τὰ κατώτατα ὅρια τῶν ἀποδοχῶν αὐτοῦ, ὑπὸ τῶν διατάξεων τοῦ ν.δ. 683)

(*) ΕΕΔ 22, 1379.

ων ὀργανώσεων - ὁ κ. Ὑπουργὸς εἶπε τὰ ἑξῆς :

«Κατὰ τὴν γνώμην τῆς Κυβερνήσεως ἀρκεῖ ἡ προστασία διὰ τὸν Πρόεδρον καὶ τὸν Γενικὸν Γραμματέα, οἱ ὁποῖοι ἐπαρκῶς προστατεύουν τὰ συμφέροντα τῶν πρωτοβαθμίων ὀργανώσεων. Αἱ δευτεροβάθμιοι καὶ τριτοβάθμιοι ὀργανώσεις ἔχουν νὰ ἀντιμετωπίσουν γενικώτερα προβλήματα, διὰ τὸν λόγον δὲ αὐτὸν ἐνόμισα, ὅτι ἔπρεπε νὰ ἐπεκταθῇ ἡ προστασία μέχρι πέντε μελῶν, πέραν τοῦ Προέδρου καὶ τοῦ Γενικοῦ Γραμματέως. Θὰ ἀποδεχθῶ τὴν τροπολογίαν, σύμφωνα μὲ τὴν ὁποίαν προστατεύονται ὁ Πρόεδρος, ὁ α' Ἀντιπρόεδρος, ὁ β' Ἀντιπρόεδρος, ὁ Γενικὸς Γραμματεὺς καὶ ὁ Ταμίας».

Οὕτω ἐγένετο δεκτὴ ἡ διάταξις, ὡς ἐν ἄρθρῳ 12 τοῦ ν.δ. 4361)1964.

(*) Ἴδετε Α Π. 18)1957, ΕΕΔ 16, 380, Α.Π. 573)1960, ΕΕΔ 20, 86, Α.Π. 18)1960, ΕΕΔ 19, 586, Πρωτοδικείου Καβάλας 512)1962, ΕΕΔ 22, 606.

(**) Ἴδετε καὶ Α.Π. 107)1960, ΕΕΔ 22, 730.

ΕΝΔΙΑΦΕΡΟΝΤΑ ΣΧΕΔΙΑ ΑΣΦΑΛΙΣΤΙΚΩΝ ΝΟΜΩΝ

ΠΡΟΣΘΕΤΟΣ ΠΡΟΑΙΡΕΤΙΚΗ ΑΣΦΑΛΙΣΙΣ ΚΑΙ ΜΕΤΑΡΡΥΘΜΙΣΕΙΣ ΤΗΣ ΠΕΡΙ Ι.Κ.Α. ΝΟΜΟΘΕΣΙΑΣ

Ὑπὸ τοῦ Ὑπουργοῦ τῆς Ἐργασίας κατετέθη εἰς τὴν Βουλὴν πρὸς ψήφισιν, συνοδευόμενον ὑπὸ μακρᾶς Εἰσηγητικῆς Ἐκθέσεως, Σχέδιον Νόμου ***«περὶ προσθέτου παρὰ τῷ Ι.Κ.Α. προαιρετικῆς ἀσφαλίσεως, ὡς καὶ ἄλλων τινῶν μεταρρυθμίσεων τῆς περὶ Ι.Κ.Α. Νομοθεσίας»***.

Τὸ Σχέδιον τοῦτο ἔχει ὡς ἑξῆς : Ἄρθρα 1 - 20. (αἱ κυριώτεραι διατάξεις, τῶν λοιπῶν ἄρθρων 20 - 26 ἀναφερομένων εἰς ὀργανωτικὰς κλπ. τοῦ Ι.Κ.Α. διατάξεις).

Ἄρθρον 1

1) Συνιστᾶται παρὰ τῷ Ι.Κ.Α. ἴδιος Λογαριασμὸς προαιρετικῆς ἀσφαλίσεως τῶν παρ' αὐτῷ ἠσφαλισμένων διὰ τὸν κλάδον ἀναπηρίας, γήρατος καὶ θανάτου ὑπὸ τὸν τίτλον «Λογαριασμὸς Προσθέτου Ἀσφαλίσεως».

Σκοπὸς τοῦ διὰ τοῦ παρόντος συνιστωμένου Λογαριασμοῦ εἶναι ἡ χορήγησις συμπληρωματικῆς ἢ καὶ αὐτοτελοῦς συντάξεως ἢ ἡ ἀπονομὴ τῆς ἐκ τῆς ὑποχρεωτικῆς ἀσφαλίσεως εἰς τὸ Ι.Κ.Α. συντάξεως πρὸ τῆς συμπληρώσεως τοῦ ἐν παραγράφοις 1 καὶ 1α τοῦ ἄρθρου 28 ἀ.ν. 1846)1951, ὡς ἐτροποποιήθη μεταγενεστέρως, ὁρίου ἡλικίας.

Διὰ Κανονισμοῦ θέλουν καθορισθῆ, βάσει ἀναλογιστικῆς μελέτης, αἱ καταβλητέαι ἀσφαλιστικαὶ εἰσφοραί, αἱ χορηγητέαι πρόσθετοι παροχαί, ὡς καὶ τὸ μειωμένον ὅριον ἡλικίας. Διὰ τοῦ αὐτοῦ Κανονισμοῦ ὁρισθήσεται πᾶσα σχετικὴ λεπτομέρεια διὰ τὴν ἐφαρμογὴν τῆς διὰ τοῦ παρόντος ἄρθρου θεσπιζομένης προσθέτου ἀσφαλίσεως βάσει πάντως τῶν ὑπὸ τῶν ἀκολούθων διατάξεων τιθεμένων ὅρων καὶ προϋποθέσεων.

2) Δικαίωμα προσθέτου ἀσφαλίσεως ἔχει πᾶς ἠσφαλισμένος εἰς τὸ Ι.Κ.Α. Τὸ δικαίωμα προσθέτου ἀσφαλίσεως κέκτηται ὁ ἐνδιαφερόμενος καὶ μετὰ τὴν διακοπὴν τῆς ὑποχρεωτικῆς ἀσφαλίσεως ἢ τῆς τυχὸν κατὰ τὸ ἄρθρον 41 τοῦ ἀ.ν. 1846)1951 προαιρετικῆς τοιαύτης, ἐντὸς ἔτους ἀπὸ τῆς διακοπῆς ταύτης.

3) Διὰ συμβάσεως, συναπτομένης μεταξὺ Ι.Κ.Α. καὶ ἐργοδότου, δύναται νὰ ἀναλαμβάνεται ὑπὸ τοῦ τελευταίου ἡ ὑποχρέωσις καταβολῆς εἰσφορῶν προσθέτου ἀσφαλίσεως διὰ τοὺς παρ' αὐτῷ ἀπασχολουμένους ἠσφαλισμένους. Προκειμένου περὶ τοῦ Δημοσίου, τῶν Νομικῶν Προσώπων Δημοσίου Δικαίου καὶ τῶν Ὀργανισμῶν Κοινῆς Ὠφελείας ἡ τοιαύτη ὑποχρέωσις δὲν δύναται νὰ ἀναλαμβάνεται ἄνευ εἰδικῆς διατάξεως νόμου.

Ἡ καταβλητέα εἰσφορὰ ὁρίζεται εἰς πάγιον κατὰ μῆνα ποσὸν δι' ἑκάστην τῶν διὰ τοῦ Κανονισμοῦ ὁρισθησομένων ἀσφαλιστικῶν κλάσεων προσθέτου ἀσφαλίσεως, ἀνεξαρτήτως τῶν ἰσχυουσῶν διὰ τὴν ὑποχρεωτικὴν ἀσφάλισιν τοιούτων.

Ὁ ἠσφαλισμένος δύναται νὰ ἐπιλέξῃ τὴν ἀσφαλιστικὴν κλάσιν, βάσει τῆς ὁποίας θὰ καταβάλλῃ τὴν εἰσφοράν, ἢ καὶ νὰ μεταβάλλῃ ταύτην.

4) Διὰ τὴν χορήγησιν τῶν παροχῶν προσθέτου ἀσφαλίσεως ἀρκεῖ ἡ ἐπαλήθευσις ἑνὸς τῶν κατὰ τὸ ἄρθρον 28 ἀ.ν. 1846)1951, ὡς ἐτροποποιήθη μεταγενεστέρως, ἀσφαλιστικῶν κινδύνων γήρατος, ἀναπηρίας καὶ θανάτου, μὴ ἀπαιτουμένων τῶν ἐν τῷ αὐτῷ ἄρθρῳ ὁριζομένων χρονικῶν προϋποθέσεων καὶ ἀνεξαρτήτως τῆς ὑπάρξεως ἢ μὴ δικαιώματος συντάξεως λόγῳ τῆς ὑποχρεωτικῆς ἀσφαλίσεως.

Εἰς ἣν περίπτωσιν ἡ πρόσθετος ἀσφάλισις ἀφορᾷ τὴν χορήγησιν συντάξεως πρὸ τῆς συμπληρώσεως τοῦ κατὰ τὰς οἰκείας διατάξεις ἰσχύοντος ὁρίου ἡλικίας ἀρκεῖ ἡ συμπλήρωσις τοῦ κατὰ τὸν Κανονισμὸν ὁρισθησομένου ὁρίου ἡλικίας.

5) Ἡ χορηγητέα βάσει τῆς κατὰ τὰ ἀνωτέρω προσθέτου ἀσφαλίσεως σύνταξις ὑπολογίζεται, λαμβανομένων ὑπ' ὄψιν ἀφ' ἑνὸς τῆς ἀσφαλιστικῆς κλάσεως, βάσει τῆς ὁποίας κατεβλήθησαν εἰσφοραί, καὶ ἀφ' ἑτέρου τῆς ἡλικίας τοῦ ἠσφαλισμένου κατὰ τὸν χρόνον καταβολῆς ταύτης.

Πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον ὁρίζονται ὁμάδες ἡλικίας, καθοριζομένου ποσοστοῦ ἐπὶ τῶν ἐτησίων εἰσφορῶν, ὑψηλοτέρου διὰ τὰς νεωτέρας ἡλικίας καὶ χαμηλοτέρου διὰ τὰς μεγαλυτέρας.

Τὸ ἐτήσιον ποσὸν τῆς συντάξεως ἀποτελεῖται ἀπὸ τὸ ἄθροισμα τῶν κατὰ τὰ ἀνωτέρω ὁριζομένων ποσοστῶν ἐπὶ τῆς καθ' ἕκαστον ἔτος εἰσφορᾶς τοῦ ἠσφαλισμένου.

6) Εἰς ἣν περίπτωσιν ὁ δικαιοῦχος λόγῳ προσθέτου ἀσφαλίσεως δὲν πληροῖ τὰς κατὰ νόμον χρονικὰς προϋποθέσεις διὰ τὴν ἀπονομὴν συντάξεως ἐκ τῆς ὑποχρεωτικῆς ἀσφαλίσεως, δύναται νὰ ζητήσῃ, ὅπως καταβληθῇ εἰς αὐτόν, ἀντὶ τῆς κατὰ τὸ παρὸν ἄρθρον μηνιαίας παροχῆς, ἐφ' ἅπαξ ποσὸν ἀνάλογον πρὸς τὴν ἀξίαν τῶν χορηγητέων παροχῶν.

7) Εἰσφοραὶ προσθέτου ἀσφαλίσεως καταβάλλόμεναι μετὰ τὴν ἐπέλευσιν τῆς ἀναπηρίας ὑπολογίζονται μόνον εἰς τὰς περιπτώσεις γήρατος καὶ θανάτου.

Ἄρθρον 2

Τὸ ὑπὸ στοιχεῖον α' ἐδάφιον τῆς παραγρά-

1948, ἤτοι δικαιοῦται τοῦ μισθοῦ τῆς δημοσιοϋπαλληλικῆς ἱεραρχίας, τοῦ ἀντιστοιχοῦντος εἰς τὴν θέσιν, εἰς ἣν κατὰ τὸν ἐσωτερικὸν Κανονισμὸν τοῦ Νοσηλευτικοῦ Ἱδρύματος παρὰ τῷ ὁποίῳ ὑπηρετοῦν, ἐνετάγησαν, εἰς ἣν δὲ περίπτωσιν δὲν ὑφίσταται τοιοῦτος ἐφαρμογὴν ἔχουσιν ἐπὶ τοῦ ἐν λόγῳ προσωπικοῦ αἱ διατάξεις τῆς ἀνωτέρω ὑπ' ἀριθ. 10)1964 διαιτητικῆς ἀποφάσεως, εἰς ἣν ὑπάγεται καὶ τὸ κατώτερον βοηθητικὸν προσωπικόν, τὸ συνδεόμενον μετὰ τοῦ ὑμετέρου Νοσηλευτικοῦ Ἱδρύματος διὰ σχέσεως ἐργασίας τοῦ ἰδιωτικοῦ δικαίου. ***(Ἔγγρ. ὑπ' ἀριθ 110114)1964 Ὑπουργείου Ἐργασίας)***.

φου 1 τοῦ ἄρθρου 2 τοῦ ά.ν. 1846)1951 τροποποιεῖται ὡς ἀκολούθως:

«α) Τὰ πρόσωπα, τὰ ὁποῖα ἐντὸς τῶν ὁρίων τῆς χώρας παρέχουν κατὰ κύριον ἐπάγγελμα ἐξηρτημένην ἐργασίαν ἔναντι ἀμοιβῆς, ὡς τοιαύτης νοουμένης καὶ τῆς παρεχομένης διὰ λογαριασμὸν Νομικῶν Προσώπων Δημοσίου Δικαίου, ἀδιαφόρως νομικῆς φύσεως τῆς σχέσεως (δημοσίου ἢ ἰδιωτικοῦ δικαίου).

Ἐπὶ δυσχεροῦς διαχρίσεως ἐξηρτημένης ἢ μὴ ἐργασίας, ἢ τοῦ κυρίου ἢ μὴ ἐπαγγέλματος προσώπου τινός, τοῦτο θεωρεῖται ὡς ὑπαγόμενον εἰς τὴν ἀσφάλισιν.

Κατ' ἐξαίρεσιν, πρόσωπα παρέχοντα ἐργασίαν ἐκτὸς τῶν ὁρίων τῆς χώρας κατὰ κύριον ἐπάγγελμα ἐναντι ἀμοιβῆς πρὸς ἐργοδότην εὑρεύοντα ἐντὸς τῶν ὁρίων τῆς χώρας, δύνανται κατὰ τὰς διατάξεις Κανονισμοῦ νὰ ὑπάγωνται εἰς τὴν ἀσφάλισιν τοῦ Ι.Κ.Α. δι' ἅπαντας τοὺς Κλάδους αὐτῆς ἢ διά τινας ἢ διὰ τινα μόνον ἐξ αὐτῶν, ἐφ' ὅσον ὑπῆρξαν ἤδη ἠσφαλισμένα παρὰ τῷ Ι.Κ.Α., ἀνεξαρτήτως δι τούτου, ἐφ' ὅσον κέκτηνται τὴν Ἑλληνικὴν ὑπηκοότητα.

Ἡ κατὰ τὰ ἀνωτέρω ἀσφάλισις δὲν χωρεῖ, ἐαν διὰ τὰ πρόσωπα ταῦτα ἔχουν ἐφαρμογὴν αἱ διατάξεις Διεθνοῦς Συμβάσεως Κοινωνικῆς Ἀσφαλίσεως μεταξὺ τοῦ Βασιλείου τῆς Ἑλλάδος καὶ ἑτέρας χώρας ἢ ἑτέρων χωρῶν.

Διὰ Κανονισμοῦ θέλουν καθορισθῆ οἱ ὅροι καὶ αἱ προϋποθέσεις, ὑφ' ἃς πρόσωπα, παρέχοντα ἐργασίαν διὰ λογαριασμὸν πλειόνων τῆς μιᾶς ἐπιχειρήσεως ἢ ἐκμεταλλεύσεων, ὑπάγονται εἰς τὴν ἀσφάλισιν τοῦ παρόντος νόμου

Ἄρθρον 3

1) Εἰς τὴν παράγραφον 3 τοῦ ἄρθρου 8 τοῦ ά.ν. 1846)1951 προστίθεται ἐδάφιον, ἔχον οὕτω:

«Ὡς συνταξιοῦχοι λόγῳ ἀναπηρίας νοοῦνται καὶ οἱ λαμβάνοντες σύνταξιν μερικῆς ἀναπηρίας βάσει τῶν διατάξεων τοῦ παρόντος».

2) Ἡ ἀληθὴς ἔννοια τῆς διατάξεως τοῦ ἰδαφίου γ' τῆς παραγράφου 5 τοῦ ἄρθρου 8 τοῦ ά.ν. 1846)1951, ὡς ἐτροποποιήθη ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 40 τοῦ ν.δ. 2698)1953, εἶναι, ὅτι εἰς τὰς οἰκοδομικὰς ἐργασίας, περὶ ὧν ἡ διάταξις αὕτη, δὲν περιλαμβάνονται αἱ ξυλουργικαὶ (οἷον κατασκευὴ καὶ τοποθέτησις κουφωμάτων, στεγῶν, ἐρμαρίων, ξυλίνων δαπέδων), σιδηρουργικαί, ὑδραυλικαὶ (περιλαμβανομένων καὶ τῆς κεντρικῆς θερμάνσεως, ἀποχετεύσεως καὶ ἐγκαταστάσεων κλιματισμοῦ), διακοσμητικαὶ καὶ γύψιναι καὶ λοιπαὶ διακοσμήσεις), ἠλεκτρολογικαί, μαρμαρικαὶ καὶ μηχανολογικαὶ ἐν γένει (περιλαμβανομένης καὶ τῆς ἐγκαταστάσεως ἀνελκυστήρων καὶ τῶν πάσης φύσεως μηχανημάτων) ἐργασίαι.

3) Διὰ κανονισμοῦ δύναται νὰ ὁρισθῆ, ὅτι δὲν περιλαμβάνονται εἰς τὰς οἰκοδομικὰς ἐργασίας καὶ ἕτεροι μισθωτοί, ἀπασχολούμενοι εἰς ἐργασίας συναφεῖς πρὸς τὰς διὰ τοῦ παρόντος ὁριζομένας.

Ἄρθρον 4

Ἡ παράγραφος 4 τοῦ ἄρθρου 25 τοῦ ά.ν. 1846)1951 ἀντικαθίσταται ὡς ἀκολούθως:

«4) Ὡς ἡμερήσιος μισθὸς διὰ τὴν κατάταξιν τῶν ἠσφαλισμένων εἰς ἀσφαλιστικὰς κλάσεις νοοῦνται αἱ πάσης φύσεως ἀποδοχαὶ τούτων εἰς χρῆμα καὶ εἰς εἶδος, τῶν τελευταίων τούτων ἀποτιμωμένων εἰς χρῆμα δι' ἀποφάσεως τοῦ Δ.Σ. τοῦ Ι.Κ.Α.

Ὡς ἀποδοχαὶ νοοῦνται αἱ πάσης φύσεως παροχαὶ τοῦ ἐργοδότου πρὸς τὸν ἠσφαλισμένον, πλὴν ὡρισμένων ἐκτάκτων παροχῶν κοινωνικοῦ χαρακτῆρος, ὁριαθησομένων διὰ Κανονισμοῦ».

Τὰ δῶρα λόγῳ ἑορτῶν Χριστουγέννων καὶ Πάσχα, ὡς καὶ τὸ ἐπίδομα ἀδείας, ὑπόκεινται εἰς εἰσφορὰν αὐτοτελῶς μέχρι τοῦ ποσοῦ πάντως τοῦ τεκμαρτοῦ ἡμερομισθίου τῆς ἀνωτάτης κατὰ τὴν παράγραφον 2 τοῦ παρόντος ἄρθρου μισθολογικῆς κλάσεως».

Ἄρθρον 5

Ἡ παράγραφος 9 τοῦ ἄρθρου 25 ά.ν. 1846) 1951 ἀντικαθίσταται ὡς ἀκολούθως:

«9) Ὡς βάσις ὑπολογισμοῦ τῆς εἰσφορᾶς ὁρίζεται ἡ ἡμέρα ἐργασίας.

Δύναται διὰ Κανονισμοῦ νὰ καθορισθῆ ὡς χρονικὴ βάσις τῆς ἀσφαλίσεως ἡ ἑβδομὰς ἢ ὁ μὴν, εἴτε γενικῶς, εἴτε δι' ὡρισμένας κατηγορίας ἠσφαλισμένων, ὡς καὶ αἱ ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει ἀναγκαῖαι λεπτομέρειαι σχετικῶς μὲ τὸν καθορισμὸν τοῦ χρόνου ἀσφαλίσεως διὰ τὴν ἀπόκτησιν δικαιώματος ἐπὶ τὰς παροχάς.

Ὡσαύτως διὰ Κανονισμοῦ δύναται δι' ὡρισμένας κατηγορίας ἠσφαλισμένων, μὴ ἐχόντων σταθερὸν ἐργοδότην ἢ ὑποσπασχολουμένων συνήθως, ὡς ἐκ τῶν συνθηκῶν τῆς ἐργασίας των, νὰ καθορίζηται τεκμαρτὸς ἀριθμὸς ἡμερῶν ἐργασίας».

Ἄρθρον 6

1) Εἰς τὴν παράγραφον 2 τοῦ ἄρθρου 28 τοῦ ά.ν. 1846)1951, ὡς ἐτροποποιήθη, προστίθεται ἐδάφιον τελευταῖον, ἔχον οὕτω:

«Ἐπιφυλασσομένης τῆς ἐφαρμογῆς τοῦ πρώτου ἐδαφίου τῆς παρούσης παραγράφου, ἠσφαλισμένος, τυχὸν ἐπὶ διετὲς ἐπιδόματος ἀναπροσαρμογῆς, ἐφ' ὅσον, ἐν συνεχείᾳ τῆς τοιαύτης ἐπιδοτήσεώς του, δὲν δύναται ὑπὸ τὰς προϋποθέσεις καὶ ὅρους τῶν προηγουμένων ἐδαφίων νὰ κερδίζῃ πλέον τοῦ ἡμίσεως ἐκείνου, ὅπερ κερδίζει σωματικῶς καὶ πνευματικῶς ὑγιὴς ἄνθρωπος τῆς αὐτῆς μορφώσεως, δικαιοῦται συντάξεως μερικῆς ἀναπηρίας ἴσης πρὸς τὸ ἥμισυ τοῦ ἐπιδόματος ἀναπροσαρμογῆς, ὅπερ ἐλάμβανεν».

2) Κυροῦνται, ἀφ' ἧς ἰσχυσαν, αἱ κάτωθι ἀποφάσεις τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας, τῆς ἰσχύος αὐτῶν ληγούσης τὴν 30ὴν Ἀπριλίου 1965.

α) Ἀπόφασις 73033)Ι.759)27.12.1956. «Συμφωνοῦμεν πρὸς τὴν ὑπ' ἀριθ. 2080)3.11.1956 ἀπόφασιν τοῦ Διοικητικοῦ σας Συμβουλίου (Ι.Κ.Α.), ἐπὶ τῷ τέλει ὅπως ἠσφαλισμένοι σας, τυχόντες ἐπιδόματος λόγῳ ἀναπροσαρμογῆς, συμφώνως τῷ ἄρθρῳ 28 § 2 τοῦ ά.ν. 1846)1951 καὶ τῶν ὁποίων ἡ ἐπιδότησις ἔληξε μετὰ τὴν 1.9.1956 λόγῳ ἐξαντλήσεως τῆς διετίας, ἐφ' ὅσον ἐξακολουθοῦν νὰ ἔχουν τὸν διὰ τὸ ὡς ἄνω ἐπίδομα ἀ-

παιτούμενον βαθμόν ἀναπηρίας, συνεχίζουν ἐπιδοτούμενοι, ἀφ' ἧς διεκόπη ἡ ἐπιδότησίς των ὡς ἑξῆς :

α) Ἐφ' ὅσον ὁ βαθμὸς τῆς ἀναπηρίας των ἀνέρχεται εἰς 33 ἕως 50 ο/ο, λαμβάνουν ἐπίδομα ἴσον πρὸς τὰ 50 ο/ο τοῦ ἐπιδόματος ἀναπροσαρμογῆς, ὅπερ ἐλάμβανον.

β) Ἐφ' ὅσον ὁ βαθμὸς τῆς ἀναπηρίας των ἀνέρχεται εἰς 51 ἕως 66 ο/ο, λαμβάνουν ἐπίδομα ἴσον πρὸς τὰ 75 ο/ο τοῦ ἐπιδόματος ἀναπροσαρμογῆς, ὅπερ ἐλάμβανον.

Ὁ λαμβάνων ἐπίδομα κατὰ τὰ ἀνωτέρω δύναται νὰ ἀσκῇ αὐτοτελῆ ἢ ἐξηρτημένην ἀπασχόλησιν.

Ἐν περιπτώσει θανάτου ἠσφαλισμένου, λαμβάνοντος ἐπίδομα δυνάμει τῆς παρούσης διατάξεως, δὲν ἔχει ἐφαρμογὴν ἡ παράγραφος 6 τοῦ ἄρθρου 28 περὶ συνταξιοδοτήσεως τῶν μελῶν οἰκογενείας ἐπιδοματούχου λόγῳ ἀναπροσαρμογῆς.

Οἱ ὡς ἄνω ἐπιδοτούμενοι καὶ τὰ μέλη οἰκογενείας αὐτῶν δικαιοῦνται κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς ἐπιδοτήσεώς των ἀπασῶν τῶν εἰς εἶδος παροχῶν ἀσθενείας καὶ μητρότητος.

β) Ἀπόφασις 43839)1.286)10.6.1963.

«Ἐπιδοτούμενοι λόγῳ ἀναπροσαρμογῆς, ὧν ἡ ἐπιδότησις, συμφώνως τῷ ἄρθρῳ 28 § 2 ἐδάφιον β' τοῦ ἀ.ν. 1846)1951, ἤρξατο μετὰ τὴν ἰσχὺν τοῦ ν.δ. 4104)1960, δικαιοῦνται μετὰ τὴν λῆξιν τῆς ἐπιδοτήσεώς των καὶ μέχρι 30.4.1964 εἰδικοῦ ἐπιδόματος ὑπὸ τὰς προϋποθέσεις καὶ τοὺς ὅρους τῆς ὑπ' ἀριθ. 73033)1956 ἀποφάσεως Ὑπουργοῦ τῆς Ἐργασίας.

γ) Ἀπόφασις 34017)1.206)30.4.1964.

«Ἐπιδοτούμενοι λόγῳ ἀναπροσαρμογῆς, ὧν ἡ ἐπιδότησις, συμφώνως τῷ ἄρθρῳ 28 § 2 ἐδάφιον β' τοῦ ἀ.ν. 1846)1951, ἤρξατο μετὰ τὴν ἰσχὺν τοῦ ν.δ. 4104)1960, δικαιοῦνται μετὰ τὴν λῆξιν τῆς ἐπιδοτήσεώς των καὶ μέχρι 30 Ἀπριλίου 1965 εἰδικοῦ ἐπιδόματος ὑπὸ τὰς προϋποθέσεις καὶ ὅρους τῆς ὑπ' ἀριθ. 73033)1956 ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας.

2) Ἡ παράγραφος 4 τοῦ ἄρθρου 28 τοῦ ἀ.ν. 1846)1951 καταργεῖται ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τοῦ ν.δ. 4104 1960. Αἰτήσεις περὶ ἀπονομῆς συντάξεως, ὑποβληθεῖσαι μετὰ τὴν δημοσίευσιν τοῦ ἀνωτέρω ν. δ)γματος καὶ ἀπορριφθεῖσαι κατ' ἐπίκλησιν τῆς καταργουμένης διατάξεως, ἐπανεξετάζονται τῇ αἰτήσει τῶν ἐνδιαφερομένων, ἡ καταβολὴ ὅμως τῆς συντάξεως δὲν δύναται νὰ ἀνατρέξῃ πρὸ τῆς δημοσιεύσεως τοῦ παρόντος.

Ἄρθρον 7

1) Ἡ δευτέρα περίοδος τῆς παραγράφου 4 τοῦ ἄρθρου 12 τοῦ ν.δ. 4104)1960 ἀντικαθίσταται ὡς κάτωθι :

«Ἀπὸ τῆς λήξεως τῆς ὑπὸ τῆς παραγράφου 1 τοῦ ἄρθρου 7 τοῦ ν.δ. 3762)1957 προβλεπομένης διετίας καὶ τῶν ὑπὸ τῶν ὡς ἄνω ἀποφάσεων προθεσμιῶν δύναται νὰ παρατείνεται ἡ συνέχισις καταβολῆς τοῦ ἐπιδόματος ἀνειτίμου τροφῆς διὰ τοὺς μέχρι τῆς δημοσιεύσεως τοῦ ν.δ 4104) 1960 εἰσελθόντας καὶ πληροῦντας τὰς προϋποθέσεις τῶν διατάξεων τοῦ προειρημένου ἄρθρου, δι' ἀποφάσεων τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Ι.Κ.Α., ἐγκρινομένων ὑπὸ τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας, ἐφ' ὅσον ἡ οἰκονομικὴ κατάστασις τοῦ Ι.Κ.Α. ἐπιτρέπει τὴν ἐκ τῆς καταβολῆς τοῦ ἐν λόγῳ ἐπιδόματος πρόσθετον ἐπιβάρυνσιν τοῦ προϋπολογισμοῦ αὐτοῦ».

2) Τὸ ἑβδομον ἐδάφιον τῆς παραγράφου 6 τοῦ ἄρθρου 38 τοῦ ἀ.ν. 1846)1951, τῆς προστεθείσης διὰ τοῦ ἄρθρου 7 τοῦ ν.δ. 3762)1957, ἀντικαθίσταται ὡς κάτωθι :

«Τὰ τυγχάνοντα τοῦ κατὰ τὰς διατάξεις τῆς παρούσης παραγράφου βοηθήματος πρόσωπα, ὡς καὶ τὰ μέλη οἰκογενείας αὐτῶν, δικαιοῦνται, ἐφ' ὅσον διαρκεῖ ἡ καταβολὴ τοῦ βοηθήματος, τῶν εἰς εἶδος παροχῶν ἀσθενείας».

Ἄρθρον 8

Εἰς τὸ τέλος τοῦ ἄρθρου 28 τοῦ ἀ.ν. 1846) 1951 προστίθεται παράγραφος ὑπ' ἀριθ. 15, ἔχουσα οὕτω :

«15. Διὰ τὴν θεμελίωσιν δικαιώματος συντάξεως λόγῳ γήρατος βάσει τῶν διατάξεων τῶν παραγράφων 1 καὶ 1α τοῦ ἄρθρου 28 τοῦ ἀ.ν. 1846)1951, ὡς ἐτροποποιήθη, συνυπολογίζονται μέχρι συμπληρώσεως τῶν ἐν αὐταῖς χρονικῶν προϋποθέσεων καὶ αἱ ἡμέραι, καθ' ἃς ὁ ἠσφαλισμένος ἐδικαιώθη συντάξεως λόγῳ ἀναπηρίας ἐντὸς τῆς τελευταίας πρὸ τῆς συμπληρώσεως τοῦ ὁρίου ἡλικίας δεκαετίας.

Εἰς τὴν περίπτωσιν ταύτην αἱ οὕτω συνυπολογιζόμεναι ἡμέραι λαμβάνονται ὑπ' ὄψιν καὶ διὰ τὴν προσαύξησιν τῆς συντάξεως».

Ἄρθρον 9

Ἡ παράγραφος 4 τοῦ ἄρθρου 29 τοῦ ἀ.ν. 1846)1951 ἀντικαθίσταται ὡς ἀκολούθως :

«4. Οὐδεὶς δύναται νὰ λάβῃ παρὰ τοῦ Ι.Κ.Α. περισσοτέρας τῆς μιᾶς συντάξεις ἐξ ἰδίας αὐτοῦ ἐργασίας. Ἐὰν ὁ ἠσφαλισμένος δικαιοῦται πλειόνων συντάξεων ἐξ ἰδίας ἐργασίας, λαμβάνει τὴν μεγαλυτέραν».

Ἄρθρον 10

1) Ἡ ἀληθὴς ἔννοια τοῦ α' ἐδαφίου τῆς παραγράφου 7 τοῦ ἄρθρου 12 τοῦ ν. δ)τος 1104) 1960 εἶναι, ὅτι οὐδεμία σύνταξις μετὰ τῶν πάσης φύσεως προσαυξήσεων ἀπονεμομένη ἐφεξῆς εἰς ἠσφαλισμένον τοῦ Ι.Κ.Α. βάσει τῶν διατάξεων τοῦ ν. δ)τος 4104)1960 δύναται νὰ εἶναι μικροτέρα τῆς ἧς θὰ κατεβάλλετο εἰς αὐτόν, ἐὰν τὸ ποσὸν ταύτης ὑπελογίζετο κατὰ τὰς ἰσχυούσας πρὸ τῆς δημοσιεύσεως τούτου διατάξεις, ἐπιφυλασσομένης πάντως τῆς ἐφαρμογῆς τῶν περὶ ἀνωτάτου ὁρίου καταβλητέας συντάξεως διατάξεων τοῦ ν. δ)τος 4104)1960.

2) Πᾶσα σύνταξις, δι' ἣν τὸ δικαίωμα θεμελιοῦται μετὰ τὴν ἔναρξιν τῆς ἰσχύος τοῦ παρόντος, ὑπολογίζεται ἀποκλειστικῶς βάσει τῶν διατάξεων τοῦ ἄρθρου 6 τοῦ ν δ)τος 4104)1960.

Ἄρθρον 11

1. Μετὰ τὸ πρῶτον ἐδάφιον τῆς παραγράφου 1 τοῦ ἄρθρου 31 τοῦ ἀν. νόμου 1846)1951 προστίθεται διάταξις, ἔχουσα οὕτω :

«Ἠσφαλισμένοι, πληροῦντες τὰς ἀνωτέρω

προϋποθέσεις κατά τον χρόνον της στρατεύσεως των ως κληρωτών, δικαιούνται ούτοι, ως και τα μέλη της οικογενείας των ιατρικής περιθάλψεως καθ' όλην την διάρκειαν της τοιαύτης στρατεύσεως των και επί έξ μήνας από της απολύσεως των εκ των τάξεων του στρατού».

2. Εις το τέλος του άρθρου 35 του άν. νόμου 1846)1951 προστίθεται παράγραφος υπ' αριθ. 2, έχουσα ούτω:

«2. Ο ησφαλισμένος, πληρών κατά τον χρόνον της στρατεύσεως του ως κληρωτού τας προϋποθέσεις του υπό στοιχείον β' εδαφίου της προηγουμένης παραγράφου, δικαιούται επιδόματος ασθενείας, συντρεχόντων των όρων των εδαφίων α', γ' και δ' της αυτής παραγράφου επί έξ μήνας από της απολύσεως του εκ των τάξεων του στρατού».

Άρθρον 12

1. Η παράγραφος δ του άρθρου 29 του άν. νόμου 1846)1951 αντικαθίσταται ως ακολούθως:

«δ. Η καταβολή των συντάξεων και του επιδόματος αναπροσαρμογής άρχεται από της πρώτης του επομένου μηνός εκείνου, καθ' ον υπεβλήθη υπό του ησφαλισμένου ή αίτησις περί απονομής της συντάξεως. Κατ' εξαίρεσιν: α) εν περιπτώσει αναπηρίας, δι' ην κατεβλήθη επίδομα ασθενείας, ή καταβολή της συντάξεως άρχεται από της επομένης της λήξεως της επιδοτήσεως ή, κατ' εκλογην του ησφαλισμένου, από της ενάρξεως της επιδοτήσεως, εφ' όσον έκτοτε ο ησφαλισμένος κρίνεται ανάπηρος, και β) εν περιπτώσει θανάτου ησφαλισμένου ή συνταξιούχου ή καταβολή συντάξεως εις τους δικαιούχους άρχεται από της πρώτης του επομένου μηνός εκείνου, καθ' ον επήλθεν ο θάνατος. Κατ' αμφοτέρας όμως τας ανωτέρω υπό στοιχεία α' και β' περιπτώσεις ή καταβολή της συντάξεως δεν δύναται να ανατρέξη εις χρόνον απώτερον του εξαμήνου από της ημέρας υποβολής της αιτήσεως περί απονομής συντάξεως».

2) Η παράγραφος 11 του άρθρου 29 του άν. νόμου 1846)1951, ως ετροποποιήθη διά της παραγράφου 2 του άρθρου 6 του ν. δ)τος 4104) 1960, αντικαθίσταται ως ακολούθως:

«Επιφυλασσομένης της εφαρμογής της παραγράφου 2 του παρόντος άρθρου το συναλικόν ποσόν της απονεμητέας εις τον δικαιούχον συντάξεως μετά των πάσης φύσεως προσαυξήσεων, πλην της προσαυξήσεως λόγω απολύτου αναπηρίας εν ουδεμιά περιπτώσει δύναται να είναι ανώτερον του 25πλασίου του εκάστοτε ισχύοντος τεκμαρτού ημερομισθίου της ασφαλιστικής κλάσεως, βάσει της οποίας υπελογίσθη ή σύνταξις».

3) Το στοιχείον γ' της παραγράφου 7 του άρθρου 29 του ά.ν. 1846)1951, ως ετροποποιήθη και συνεπληρώθη υπό των άρθρων 8 § 1 και 33 του ν.δ. 3083)1954, αντικαθίσταται ως κάτωθι:

«γ) Εάν και εφ' όσον ο λόγω γήρατος συνταξιούχος αποκερδαίνη μηνιαίως εξ εξηρτημένης εργασίας ποσόν ανώτερον του τριακονταπενταπλασίου του εκάστοτε ισχύοντος ημερομισθίου ανειδικεύτου εργάτου.

Ο συνταξιούχος, λόγω γήρατος, του Ι.Κ.Α., πριν ή αναλάβη οιανδήποτε εργασίαν, οφείλει να δηλώση τούτο εις το Ίδρυμα και να ζητήση την έγγραφον έγκρισιν αυτού, παρέχων εις τούτο κατά την υποβολήν της δηλώσεως και εν συνεχεία διαρκούσης της εργασίας πάσαν περί ταύτης πληροφορίαν. Η ανάληψις εργασίας άνευ εγκρίσεως του Ιδρύματος, ως και η παράλειψις της παροχής των κεκανονισμένων πληροφοριών, ή η παροχή ανακριβών τοιούτων, συνεπάγεται την ανάζητησιν των καταβληθεισών συντάξεων κατά τον χρόνον απασχολήσεως του συνταξιούχου, ανεξαρτήτως του ύψους των εξ αυτοτελούς επαγγέλματος ή εξηρτημένης εργασίας απολαυών αυτού.

Προσαυξήσεις της συντάξεως προκύπτουσαι εξ ημερών εργασίας πραγματοποιουμένων υπό συνταξιούχων, συνυπολογίζονται εις την αρχικήν σύνταξιν τη αιτήσει του ενδιαφερομένου και καταβάλλονται μόνον από της διακοπής της εργασίας, ή δε μετά τον τοιούτον συνυπολογισμόν επαναληψις οιασδήποτε εξηρτημένης εργασίας συνεπάγεται την αναστολήν της καταβολής της συντάξεως, ασχέτως του ποσού των εκ της εργασίας απολαυών του συνταξιούχου».

Άρθρον 13

1) Η υπό στοιχ. β' διάταξις του άρθρου 37 του ά.ν. 1846)1951 αντικαθίσταται ως ακολούθως:

«β) Διά τον υπολογισμόν των συντάξεων, λόγω αναπηρίας και γήρατος και του επιδόματος αναπροσαρμογής, το τεκμαρτόν ημερομίσθιον της μισθολογικής κλάσεως, εις ην κατατάσσεται ο ησφαλισμένος βάσει του πηλίκου του προκύπτοντος εκ της διαιρέσεως του συνόλου των αποδοχών, αίτινες ελήφθησαν υπ' όψιν διά τον υπολογισμόν των εισφορών κατά τα τρία τελευταία ημερολογιακά έτη τα άμεσως προηγούμενα εκείνου, καθ' ο ο υπεβλήθη ή αίτησις περί συνταξιοδοτήσεως και καθ' α ο ησφαλισμένος επραγματοποίησεν ημέρας εργασίας, δια του αριθμού των εντός της τριετίας ταύτης πραγματοποιηθεισών ημερών εργασίας.

Εφ' όσον κατά την λαμβανομένην υπ' όψιν τριετίαν εχορηγήθη αύξησις του κατωτάτου ημερομισθίου του όρεινου ανειδικεύτου εργάτου, διά τον υπολογισμόν του μέσου όρου αναπροσαρμόζονται αι προ της αυξήσεως αποδοχαί, κατά το ποσοστόν της αυξήσεως.

2) Η υπό του άρθρου 8 του ν.δ. 3873)1958 προστεθείσα διάταξις εις το τέλος της παραγράφου β' του άρθρου 37 του ά.ν. 1846)1951 καταργείται.

Άρθρον 14

Το δεύτερον εδάφιον της παραγράφου 2 του άρθρου 38 του ά.ν. 1846)1951, ως ετροποποιήθη υπό του άρθρου 8 του ν. δ. 4104)1960, αντικαθίσταται ως ακολούθως:

«Εν ουδεμιά όμως περιπτώσει το ποσόν του ημερησίου επιδόματος, μετά των προσαυξήσεων λόγω οικογενειακών βαρών, δύναται να είναι ανώτερον του τεκμαρτού ημερομισθίου της VIIη μισθολογικής κλάσεως, ουδέ του 70 ο/ο του ημε-

ρομισθίου της ασφαλιστικής κλάσεως, βάσει της οποίας υπολογίζεται το επίδομα».

Άρθρον 15

1) Η παράγραφος 3 του άρθρου 40 του ά.ν. 1846)1951 αντικαθίσταται ως εξής:

«3. Αι εις χρήμα παροχαί του Ι.Κ.Α. δεν εκχωρούνται, ούδε κατάσχονται.

Εξαιρετικώς επιτρέπεται η κατάσχεσις μέχρι των 2/3 του ποσού της συντάξεως λόγω διατροφής συζύγου, κατιόντων ή ανιόντων.

Αντίθετος γενική ή ειδική διάταξις της κειμένης νομοθεσίας δεν ισχύει ως προς το Ι.Κ.Α».

2) Η παράγραφος 6 του άρθρου 40 του ά.ν. 1846)1951 αντικαθίσταται ως ακολούθως:

«6. Πάσαι αι εις χρήμα παροχαί του Ι.Κ.Α., πλην της συντάξεως, παραγράφονται μετά 6μήνας, άφ' ης κατέστησαν απαιτηταί.

Απαιτηταί δόσεις συντάξεων, μη εισπραχθείσαι εντός έτους από της ημέρας καθ' ην κατέστησαν απαιτηταί, παραγράφονται.

Πάσα άλλη οιαδήποτε κατά του Ι.Κ.Α. εξ ετέρων παροχών απαίτησις παραγράφεται μετά πενταετίαν».

3) Εις το άρθρον 40 του ά. ν. 1846)1951 προστίθεται παράγραφος 9, έχουσα ούτω:

«9. Όσάκις πρόκειται περί δικαιούχου ανηλίκου, μη εκπροσωπουμένου νομίμως, ή δικαιούχου νοσούντος εκ τινος των εν άρθροις 1686 και 1705 του Αστικού Κώδικος αναφερομένων παθήσεων, εφ' όσον δεν υπάρχει διωρισμένος επίτροπος ή αντιλήπτωρ τούτου, ή περί ης το άρθρον 10 του ά.ν. 1846)1951, ως αντικατεστάθη υπό της παραγράφου 1 του άρθρου 4 του ν.δ. 3083)1954, ειδική Επιτροπή του οικείου Υποκαταστήματος διορίζει προσωρινόν διαχειριστήν, δικαιούμενον να εισπράττη και διαθέτη δια τας ανάγκας του δικαιούχου τας περά του Ιδρύματος χορηγουμένας εις αυτόν παροχάς.

Δια τον διορισμόν διαχειριστού η ως άνω Επιτροπή κρίνει εκ των ενόντων και προκειμένου περί νοσούντος δικαιούχου πάντοτε επί τη προσαγωγή γνωματεύσεως της Υγειονομικής Επιτροπής του αρμοδίου Υποκαταστήματος περί της καταστάσεως της υγείας του.

Η περί διορισμού προσωρινού διαχειριστού απόφασις της αυτής Επιτροπής υπόκειται εις ανάκλησιν, παύει δε ισχύουσα άφ' ης ο συνταξιούχος τεθή υπό δικαστικήν απαγόρευσιν ή υπό δικαστικόν αντιλήπτορα».

Άρθρον 16

1) Η παράγραφος 1 του άρθρου 41 του ά.ν. 1846)1951 αντικαθίσταται ως ακολούθως:

«1. Πρόσωπον διατελέσαν ησφαλισμένον παρά τω Ι.Κ.Α. δικαιούται να συνεχίση (προαιρετικώς) την ασφάλισίν του εις ένα ή πλείονας Κλάδους αυτού α) εάν εντός των άμεσως πρό της τελευταίας ημέρας εργασίας του εν τη ασφαλίσει του Ιδρύματος πέντε έτων έχη πραγματοποιήσει εις την ασφάλισιν τουλάχιστον 500 ημέρας εργασίας και υποβάλη εγγράφως δήλωσιν εντός προθεσμίας 12 μηνών από της τελευταίας ασφαλίσεώς του εις το Ι.Κ.Α., β) εάν έχη πραγματοποιήσει οποτεδήποτε 3.000 ημέρας εργασίας εις την ασφάλισιν ανεξαρτήτως του χρόνου υποβολής της κατά τα άνωτέρω δηλώσεώς του».

Άρθρον 17

Η παράγραφος 1 του άρθρου 32 του ν.δ. 2698)1953 καταργείται.

Ωσαύτως καταργείται το εδάφιον β' της παραγράφου 1 του άρθρου 42 του ά.ν. 1846)1951, προστεθέν διά της παραγράφου 2 του άρθρου 32 του ν.δ. 2698)1953.

Άρθρον 18

Η παράγραφος 5 του άρθρου 10 του ν.δ. 4104)1960 αντικαθίσταται ως ακολούθως:

«5. Επιφυλασσομένης της εφαρμογής των διατάξεων των άρθρων 34 § 2 και 60 § 3 του ά.ν. 1846)1951, εφ' όσον ο ησφαλισμένος ή τα μέλη της οικογενείας του δύνανται να αξιώσουν κατ' άλλους νόμους αποζημίωσιν διά ζημίαν προσγενομένην αυτοίς συνεπεία ασθενείας, αναπηρίας ή θανάτου του εις διατροφήν αυτών υποχρέου, ή αξίωσις αύτη μεταβιβάζεται εις το Ι.Κ.Α., δι' ο ποσόν τούτο οφείλει ασφαλιστικάς παροχάς εις τον δικαιούχον της αποζημιώσεως, καθ' α ειδικώτερον θέλει ρυθμισθή διά β/τος, εκδιδομένου προτάσει του Υπουργού Εργασίας, μετά γνώμην του Δ.Σ. του Ι.Κ.Α.

Άρθρον 19

1) Τα δυνάμει της παραγράφου 7 του άρθρου 7 του ν.δ. 4104)1960 παρασχεθέν εις τους ησφαλισμένους και συνταξιούχους του τέως Ταμείου Μεταλλευτών δικαίωμα προς αναγνώρισιν πραγματοποιηθεισών κατά το παρελθόν ημερών εργασίας εις μεταλλευτικάς επιχειρήσεις δέον να ασκηθή εντός ανατρεπτικής προθεσμίας εξ μηνών από της δημοσιεύσεως του παρόντος.

Η απόφασις της περί ης το άρθρον 2α του Κανονισμού περί ασφαλιστικής αρμοδιότητος του Ι.Κ.Α. Επιτροπής αναγνωρίσεως ημερών εργασίας εις μεταλλευτικάς επιχειρήσεις δεν υπόκειται εις ανάθεώρησιν, ούδ' επιτρέπεται κατ' αυτής ένστασις.

2) Η προθεσμία του δευτέρου εδαφίου της διά του άρθρου 7 του ν.δ. 4104)1960 προστεθείσης παραγράφου 8α εις το άρθρον 26 του ά.ν. 1846)1951 παρατείνεται επί έν έτος από της ισχύος του παρόντος.

ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΚΑΙ ΑΣΦΑΛΙΣΤΙΚΗ ΝΟΜΟΘΕΣΙΑ

ΔΙΑΤΑΓΜΑΤΑ

72)1965 Β. ΔΙΑΤΑΓΜΑ

Περί χορηγήσεως έκτάκτου άμοιβῆς εἰς προσωπικὸν Ἀποθηκῶν Ἐκμεταλλεύσεως Σ.Ε.Κ.

(Ε.Κ. τ. Α' φ. 21 τῆς 5 Φεβρουαρίου 1965)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν: 1) Τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 20 τοῦ ν.δ. 4242)1962 «περὶ τροποποιήσεως καὶ συμπληρώσεως φορολογικῶν καὶ ἄλλων τινῶν διατάξεων». 2) Τὴν σύμφωνον γνωμοδότησιν τοῦ Ἀνωτάτου Συμβουλίου Δημοσίων Ὑπηρεσιῶν, διατυπωθεῖσαν ἐν τῷ ὑπ' ἀριθ. 533)1964 πρακτικῷ αὐτοῦ, καὶ 3. τὴν γνώμην τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας, διατυπωθεῖσαν ἐν τῷ ὑπ' ἀριθ. 719 πρακτικῷ αὐτοῦ τῆς 26ης Ὀκτωβρίου 1964, προτάσει τοῦ Ἡμετέρου Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου, ἀπεφασίσαμεν καὶ διατάσσομεν:

Ἄρθρον μόνον

Εἰς τὸ προσωπικὸν Ἀποθηκῶν τῆς Ὑπηρεσίας Ἐκμεταλλεύσεως τῶν τέως Δικτύων Σ.Ε.Κ. καὶ Σ.Π.Α.Π. (ἀρχιεπιστάτας, ἐπιστάτας, ζυγιστὰς καὶ ἐργατοφορτωτὰς) καταβάλλεται μηνιαῖον ἐπίδομα ἐκ δραχμῶν ἑκατὸν ὀγδοήκοντα πέντε (185).

Εἰς τὸν Ἡμέτερον ἐπὶ τῶν Συγκοινωνιῶν Ὑπουργὸν ἀναθέτομεν τὴν δημοσίευσιν καὶ ἐκτέλεσιν τοῦ παρόντος διατάγματος.

Ἐν Ἀθήναις, τῇ 23 Ἰανουαρίου 1965

—

113)1965 Β. ΔΙΑΤΑΓΜΑ

Περὶ χορηγήσεως χρηματικῆς ἐνισχύσεως εἰς ἀπόρους ἀνέργους ναυτικοὺς λόγῳ ἑορτῶν Χριστουγέννων 1964

(Ε.Κ. τ. Α' φ. 26 τῆς 17 Φεβρουαρίου 1965)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν: α) Τὸ ἄρθρον 5 τοῦ ν. 6002 «περὶ προστασίας τῶν ἀνέργων ἐργατῶν θαλάσσης καὶ τῶν οἰκογενειῶν αὐτῶν» (Φ.Ε.Κ. 37 Α'). β) Τὸ ἄρθρον 1 τοῦ ν.δ. 113)1936 «περὶ συμπληρώσεως τοῦ νόμου 6002 «περὶ προστασίας τῶν ἀνέργων ἐργατῶν θαλάσσης καὶ τῶν οἰκογενειῶν αὐτῶν» (Φ.Ε.Κ. 390 Α'). γ) Τὸν νόμον 3141)1955 «περὶ συστάσεως παρὰ τῷ Υ.Ε.Ν. Συμβουλίου Ἐμπορικοῦ Ναυτικοῦ» (Φ.Ε.Κ. 43 Α'). δ) Τὴν ὑπ' ἀριθ. 9)1964 γνωμοδότησιν τοῦ Σ.Ε.Ν., ε) Τὴν ὑπ' ἀριθ. 844)22.12.1964 γνωμοδότησιν τοῦ Συμβουλίου Ἐπικρατείας, προτάσει τοῦ Ἡμετέρου ἐπὶ τῆς Ἐμπορικῆς Ναυτιλίας Ὑπουργοῦ, ἀπεφασίσαμεν καὶ διατάσσομεν:

Ἄρθρον 1

Παρέχεται ἔκτακτος λόγῳ τῶν ἑορτῶν Χριστουγέννων 1964 χρηματικὴ ἐνίσχυσις, ὑπὸ μορφὴν βοηθήματος εἰς ἀπόρους ἀνέργους ναυτικοὺς ἐκ τοῦ Κεφαλαίου Ἀνεργίας καὶ Ἀσθενείας Ναυτικῶν ὡς ἀκολούθως:

α) Εἰς ναυτικοὺς ἐγγάμους δραχμαὶ 800.

β) Εἰς ναυτικοὺς ἀγάμους δραχμαὶ 600.

Προκειμένου περὶ ἀξιωματικῶν τὰ ἀνωτέρω ποσὰ αὐξάνονται κατὰ 100 δραχμάς.

Ἄρθρον 2

1) Ἵνα ὁ ναυτικὸς λάβῃ τὴν κατὰ τὸ παρὸν β. διάταγμα χρηματικὴν ἐνίσχυσιν, δέον:

α) Νὰ κέκτηται ὑπερπενταετῆ θαλασσίαν ὑπηρεσίαν, διανυθεῖσαν ἐπὶ ἑλληνικῶν ἐμπορικῶν πλοίων, ὡς καὶ πλοιαρίων, ἐφωδιασμένων διὰ ναυτολογίου, μετὰ τὴν ἀπογραφήν του, ἐξ ἧς δωδεκαμηνον τοὐλάχιστον ὑπηρεσίαν κατὰ τὴν τελευταίαν τριετίαν, ἀναδρομικῶς μετρουμένην ἀπὸ τῆς ἡμέρας τῆς παρουσιάσεως του πρὸς λῆψιν τῆς οἰκονομικῆς ἐνισχύσεως. Ὁ χρόνος, καθ' ὃν ὁ ναυτικὸς ἐτέλει ὑπὸ νοσηλείαν δαπάναις τοῦ Ο.Ν., θεωρεῖται ὡς χρόνος ναυτικῆς ὑπηρεσίας.

Ὑπηρεσία, διανυθεῖσα ἐπὶ πλοίων ὑπὸ ξένην σημαίαν, λαμβάνεται ὑπ' ὄψιν συμφώνως πρὸς τὰς κειμένας διατάξεις τοῦ β. δ)τος 100)1961 «περὶ ἐπιδοτήσεως ἀπόρων ἀνέργων ναυτικῶν» (Φ.Ε.Κ. 24)Α').

β) Νὰ ἔχῃ ἀπολυθῇ πρὸ τῆς 26ης Νοεμβρίου 1964 καὶ νὰ μὴ ἔχῃ ἀνεργίαν μεγαλυτέραν τῶν δώδεκα μηνῶν κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς παρουσιάσεως του πρὸς λῆψιν οἰκονομικῆς ἐνισχύσεως.

γ) Νὰ μὴ εἰσαιρεῖται χρηματικοῦ βοηθήματος λόγῳ ἀνεργίας.

2) Κατ' ἐξαίρεσιν προκειμένου περὶ Δωδεκανησίων ναυτικῶν:

α) Ἐκ τῆς πενταετοῦς ὡς ἄνω συνολικῆς ὑπηρεσίας δύναται διετὴς κατ' ἀνώτατον ὅριον τοιαύτη νὰ ἔχῃ διανυθῇ πρὸ τῆς ἐνσωματώσεως τῆς Δωδεκανήσου ἐπὶ πλοίων ἢ πλοιαρίων ὑπὸ ξένην σημαίαν, ἀποδεικνυομένην κατὰ τὰς ἰσχυούσας σχετικὰς διατάξεις.

β) Ἐφ' ὅσον συνεπλήρωσαν μέχρι τῆς 31.12.1964 τὸ 65ον ἔτος τῆς ἡλικίας των διὰ τὴν χορήγησιν τοῦ δώρου ἀπαιτεῖται τετράμηνος μόνον συνολικὴ ναυτικὴ ὑπηρεσία, ἀποδεικνυομένη καὶ διὰ προσωρινῶν ἑλληνικῶν φιλλαδίων, ἢ τετραετής, ἀποδεικνυομένη δι' ἰταλικῶν φιλλαδίων.

Ἄρθρον 3

1) Ἡ καταβολὴ τῆς ἐνισχύσεως ἐνεργεῖται εἰς τοὺς μέχρι καὶ τῆς 5 Ἰανουαρίου 1965 παρουσιαζομένους δικαιούχους ὑπὸ τοῦ ἐν Πειραιεῖ Οἴκου Ναύτου, διὰ τοὺς διαμένοντας ἐν τῇ περιφερείᾳ τῆς τέως Διοικήσεως Πρωτευούσης, καὶ ὑπὸ τῶν κατὰ τόπους Κεντρικῶν Λιμεναρχείων, Λιμεναρχείων καὶ Ὑπολιμεναρχείων, διὰ τοὺς

διαμενοντας έν τῇ περιφερείᾳ αὐτῶν.

2) Ἐπὶ τῇ παροχῇ τῆς χρηματικῆς ἐνισχύσεως καταχωρίζεται εἰδικὴ πρᾶξις ἐν τῷ ναυτικῷ φυλλαδίῳ τοῦ ἐνισχυομένου καὶ ὑπογράφεται ἀπόδειξις. Ἐὰν ὁ ἐνισχυόμενος δὲν γνωρίζῃ γράμματα, ἡ καταβολὴ τῆς χρηματικῆς ἐνισχύσεως γίνεται παρουσίᾳ δύο μαρτύρων, οἵτινες ὑπογράφουν ἐν τῇ ἀποδείξει.

Εἰς τὸν Ἡμέτερον ἐπὶ τῆς Ἐμπορικῆς Ναυτιλίας Ὑπουργὸν ἀνατέθεμεν τὴν δημοσίευσιν καὶ ἐκτέλεσιν τοῦ παρόντος.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 28 Ἰανουαρίου 1965

—

114)1965 Β. ΔΙΑΤΑΓΜΑ

Περὶ τροποποιήσεως τῆς παραγράφου 2 τοῦ ἄρθρου 24 τοῦ ὑπ' ἀριθ. 571)1963 β. δ.

(Ε.Κ. τ. Α' φ. 26 τῆς 17 Φεβρουαρίου 1965)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν: 1) Τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρου πέμπτου τοῦ ν.δ. 4262)1962 «περὶ τροποποιήσεως καὶ συμπληρώσεως τῆς ἀπὸ 30.6.1956 συμβάσεως «περὶ Ἀεροπορικῶν Συγκοινωνιῶν καὶ κυρώσεως τῶν ὑπ' ἀριθ. α) 136)20.10.1959, β) 148)5.11.1959, γ) 166)18.12.1959 καὶ δ) 52)4.4.1960 Πράξεων τοῦ Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου καὶ ἄλλων τινῶν διατάξεων». 2) Γνώμην τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Ταμείου Ἐπικουρικῆς Ἀσφαλίσεως Προσωπικοῦ Ἀεροπορικῶν Ἐπιχειρήσεων, ὑποβληθεῖσαν ἡμῖν διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 1531)14.11.1964 ἀναφορᾶς αὐτοῦ. 3) Γνώμην τοῦ Συμβουλίου Κοινωνικῆς Ἀσφαλίσεως, διατυπωθεῖσαν κατὰ τὴν ὑπ' ἀριθ. 3)26.11.1964 συνεδρίασιν αὐτοῦ τῆς Γ' περιόδου. 4) Γνωμοδότησιν τοῦ Συμβουλίου Ἐπικρατείας ὑπ' ἀριθ. 843)1964, προτάσει τῶν Ἡμετέρων ἐπὶ τῆς Ἐργασίας καὶ Συγκοινωνιῶν Ὑπουργῶν, ἀπεφασίσαμεν καὶ διατάσσομεν:

Εἰς τὸ ὑπ' ἀριθ. 571)1963 δ)γμα «περὶ συστάσεως Ταμείου Ἐπικουρικῆς Ἀσφαλίσεως Προσωπικοῦ Ἀεροπορικῶν Ἐπιχειρήσεων» ἐπέρχεται ἡ κάτωθι τροποποίησις:

Ἄρθρον μόνον

Ἡ παράγραφος 2 τοῦ ἄρθρου 24 τοῦ ὑπ' ἀριθ. 571)1963 β. δ)τος τροποποιεῖται ὡς ἀκολούθως:

«2. Προκειμένου περὶ τῶν κατὰ τὴν δημοσίευσιν τοῦ παρόντος ὑπηρετούντων, ἡ ἐν ἐδαφίοις α', β', γ', ε' καὶ στ' προβλεπομένη προϋπόθεσις τῆς πενταετοῦς πραγματικῆς ἐν ἀσφαλίσει ὑπηρεσίας ὁρίζεται εἰς τριετῆ τοιαύτην, ἐξαιρέσει τῶν κατὰ τὴν πρώτην τριετίαν ἀπὸ τῆς συστάσεως τοῦ Ταμείου ὑποχρεωτικῶς ἐξερχομένων τῆς ὑπηρεσίας λόγῳ ὁρίου ἡλικίας ἢ λόγῳ ἀνικανότητος πρὸς ἐργασίαν ἢ λόγῳ συνταξιοδοτήσεως ὑπὸ τοῦ Ι.Κ.Α. λόγῳ γήρατος ἢ θανάτου, δι' οὓς ἀρκεῖ ἑνὸς ἔτους πραγματικὴ ἐν ἀσφαλίσει ὑπηρεσία καὶ διὰ τοὺς ὁποίους ἐπιτρέπεται ἡ κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 29 ἐξαγορὰ προϋπηρεσίας μετὰ τὴν συμπλήρωσιν ἑνὸς ἔτους πραγματικῆς ἀσφαλίσεως παρὰ τῷ Ταμείῳ».

Εἰς τὸν Ἡμέτερον ἐπὶ τῆς Ἐργασίας Ὑπουργὸν ἀνατέθεμεν τὴν δημοσίευσιν καὶ ἐκτέλεσιν τοῦ παρόντος.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 28 Ἰανουαρίου 1965

—

ΥΠΟΥΡΓΙΚΑΙ ΑΠΟΦΑΣΕΙΣ

Π147)2071)1965 Ἀπόφ. Ὑπουργοῦ Ἐργασίας

Περὶ τροποποιήσεως τῶν ὑπ' ἀριθ. 50216)8099)22.11.1956 καὶ 41846)5411)8.7.1957 ἀποφάσεων τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας περὶ καθορισμοῦ σειρᾶς προτεραιότητος ἀνέργων ἐλαιουργοσαπωνοποιῶν Ἀθηνῶν - Πειραιῶς.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 133 τῆς 19 Φεβρουαρίου 1965)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν: 1) Τὰς διατάξεις τῆς παραγράφου 5 τοῦ ἄρθρου 5 τοῦ ν.δ. 2653)1953 «περὶ ὀργανώσεως καὶ ἐλέγχου ἀγορᾶς ἐργασίας». 2) Τὰς ὑπ' ἀριθ. 50216)8099)22.11.1956 καὶ 41846)5411)8.7.1957 ἀποφάσεις ἡμῶν καὶ 3) τὴν ἀνάγκην ρυθμίσεως τῆς ἀπασχολήσεως τῶν ἀνέργων ἐλαιουργοσαπωνοποιῶν, πρὸς τὸν σκοπὸν ἀφ' ἑνὸς μὲν τῆς ἀπορροφήσεως τῶν ἀνέργων τοῦ Κλάδου τούτου, ἀφ' ἑτέρου δὲ τῆς ἀπροσκόπτου λειτουργίας τῶν ἐλαιουργικῶν ἐπιχειρήσεων, ἀποφασίζομεν:

Τροποποιοῦντες τὰς ὑπ' ἀριθ. 50216)8099)22.11.1956 καὶ 41846)5411)8.7.1957 ἀποφάσεις ἡμῶν περὶ καθορισμοῦ σειρᾶς προτεραιότητος τοποθετήσεως ἀνέργων ἐλαιουργοσαπωνοποιῶν Ἀθηνῶν - Πειραιῶς, ὁρίζομεν τὰ ἀκόλουθα:

α) Κατ' ἀπόλυτον προτεραιότητα δέον νὰ τοποθετῶνται εἰς τὰ ἐλαιουργοσαπωνοποιεῖα τῆς περιφερείας Ἀθηνῶν Πειραιῶς οἱ ἄνεργοι ἐργατοτεχνῖται οἱ ἐγκατεστημένοι ἐν αὐτῇ μέχρι τοῦ ἔτους 1960.

β) Ἐξαντλουμένων τῶν ἀνέργων τῆς κατηγορίας ταύτης, δέον νὰ τοποθετῶνται οἱ ἄνεργοι ἐργατοτεχνῖται ἐλαιουργοσαπωνοποιοί, οἱ ἐγκατεστημένοι εἰς τὴν ὡς ἄνω περιφέρειαν μέχρι τοῦ ἔτους 1961 καὶ ἐν συνεχείᾳ οἱ μεταγενεστέρως ἐγκατασταθέντες.

γ) Ἡ τοποθέτησις τῶν ἀνωτέρω εἰς τὴν ἐργασίαν θὰ ἐνεργῆται παρὰ τῶν οἰκείων Γραφείων Εὑρέσεως Ἐργασίας κατὰ σειρὰν τῆς ἐν αὐτοῖς ἡμερομηνίας ἐγγραφῆς των ὡς ἀνέργων, τοῦ ἐργοδότου δυναμένου νὰ ἀρνηθῇ αἰτιολογημένως τὴν πρόσληψιν τῶν ὑπὸ τοῦ Γ.Ε.Σ. ὑποδεικνυομένων εἰς περιπτώσεις, καθ' ἃς ἡ πρόσληψις τούτων θὰ ἐπιφέρῃ ἀνωμαλίαν εἰς τὴν ἀπρόσκοπτον λειτουργίαν τῆς ἐπιχειρήσεως.

Τὰ Γραφεῖα Εὑρέσεως Ἐργασίας, πρὸς ἃ κοινοποιεῖται ἡ παροῦσα, ἐντέλλονται διὰ τὴν αὐστηρὰν αὐτῆς ἐφαρμογήν.

Ἡ ἰσχὺς τῆς παρούσης ἄρχεται ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεώς της εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 5 Φεβρουαρίου 1965

—

89356)5429)1965 Απόφ. Υπουργού Εργασίας

Περί καθορισμού ωρών εργασίας κρεοπωλείων και εν γένει πρατηρίων πωλήσεως κρέατος περιφερείας Πειραιώς και περιξ Δήμων — Κοινοτήτων και Προαστίων.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 133 της 19 Φεβρουαρίου 1965)

Έχοντες υπ' όψιν: 1) Τας διατάξεις του π. δ)τος της 7)13 Μαρτίου 1934 «περί κανονισμού των ωρών εργασίας κρεοπωλείων Αθηνών». 2) Την υπ' αριθ. 57398)3701)1964 ημετέραν απόφασιν «περί καθορισμού ωρών εβδομαδιαίας εργασίας των κρεοπωλείων και εν γένει καταστημάτων ή πρατηρίων πωλήσεως κρέατος και του προσωπικού αυτών της περιφερείας της τέως Διοικήσεως Πρωτευούσης». 3) Τας διατάξεις του άρθρου 1 του ν. δ)τος 4020.1959 «περί τροποποιήσεως και συμπληρώσεως ενίων διατάξεων εργατικών τινων νόμων». 4) Την από 1.9.1964 κοινήν σύμφωνον γνώμην του Σωματείου Καταστηματαρχών Κρεοπωλών Κεντρικής Αγοράς Πειραιώς «Η Ένωσις», του Σωματείου Κεντρικής Αγοράς και Συνοικιών Πειραιώς «Ο Πάν» και του Συνδέσμου Υπαλλήλων Κρεοπωλείων Πειραιώς «Ο Άγιος Δημήτριος». 5) Την υπ' αριθ. 13629Φ65)2)3.9.1964 γνώμην της Αστυνομικής Διευθύνσεως Πειραιώς. 6) Την από 19.1.1965 σύμφωνον γνώμην του Σωματείου Συνοικιακών Καταστηματαρχών Κρεοπωλών Πειραιώς, αποφασίζομεν:

Καθορίζομεν τας ώρας ανοίγματος, μεσημβρινής διακοπής και κλεισίματος των κρεοπωλείων και εν γένει πρατηρίων πωλήσεως κρέατος και των εντός μικτών καταστημάτων αυτοτελώς λειτουργούντων τοιούτων της περιφερείας Πειραιώς και των περιξ Δήμων, Κοινοτήτων και Προαστίων, ως ακολούθως:

I. Κεντρικής Αγοράς Πειραιώς:

Διά τους μήνας Οκτώβριον — Νοέμβριον — Δεκέμβριον — Ιανουάριον και Φεβρουάριον εκάστην Δευτέραν και Τετάρτην από 7 π.μ.—1 μ.μ.

Εκάστην Τρίτην—Πέμπτην και Παρασκευήν από 7 π.μ. — 1 μ.μ. και 4.30 — 7 μ.μ.

Διά τους μήνας Μάρτιον και Απρίλιον:

Εκάστην Δευτέραν, Τρίτην και Τετάρτην από 6.30 π.μ. — 1 μ.μ.

Εκάστην Πέμπτην και Παρασκευήν από 6.30 π.μ. — 1 μ.μ. και 5 — 7.30 μ.μ.

Διά τους μήνας Μάϊον—Ιούνιον—Ιούλιον—Αύγουστον και Σεπτέμβριον.

Εκάστην Δευτέραν, Τρίτην και Τετάρτην από 6.30 π.μ. — 1 μ.μ.

Εκάστην Πέμπτην και Παρασκευήν από 6.30 π.μ. 1 μ.μ. και 5.30 — 8 μ.μ.

II. Έκαστον Σάββατον και τας παραμονάς των κάτωθι εξαιρεσίμων εορτών ολοκληρωτικής αργίας:

1) 1ης του Έτους, 2) Θεοφανείων (6 Ιανουαρίου), 3) Ευαγγελισμού, 4) Κοιμήσεως της Θεοτόκου, 5) Χριστουγέννων και 6) 28ης Οκτωβρίου αί ώραι εργασίας ορίζονται ως ακολούθως:

Από 1.10 - 28.2

Από 6.30' π.μ. - 2 μ.μ. και 4 - 9 μ.μ

Από 1.3 - 30.4

Από 6.30 π.μ. - 2 μ.μ. και 4.30 - 9.30.

Από 1.5 - 30.9

Από 6.30' π.μ. - 2 μ.μ. και 5 - 10 μ.μ.

III. Συνοικιακών Πειραιώς των περιξ αυτού Δήμων, Κοινοτήτων, Συνοικισμών και Προαστίων.

Κατά το χρονικόν διάστημα από 1ης Οκτωβρίου μέχρι 30ής Απριλίου.

Εκάστην Δευτέραν και Τετάρτην από 7.30' π.μ. - 1 μ.μ.

Εκάστην Τρίτην - Πέμπτην και Παρασκευήν από 7.30' π.μ. - 1 μ.μ και 4 - 7.30'.

Κατα το χρονικόν διάστημα από 1ης Μαΐου μέχρι 30ής Σεπτεμβρίου.

Εκάστην Δευτέραν και Τετάρτην από 7 π.μ. - 1 μ.μ.

Εκάστην Τρίτην - Πέμπτην και Παρασκευήν από 7 π.μ. - 1 μ.μ. και 5.30' 8 μ.μ.

Έκαστον Σάββατον και τας παραμονάς των ως άνω εν παραγράφω II εξαιρεσίμων εορτών αί ώραι εργασίας ορίζονται ως ακολούθως:

Από 1.10 - 30.4 από 7.30' π.μ. - 2 μ.μ. και 4 - 9 μ.μ.

Από 1.5 - 30.9 από 7 π.μ. - 2 μ.μ. και 5 - 10.30' μ.μ.

IV. Εις περίπτωσιν, καθ' ην αί διά του υπ' αριθ. 75)1962 β. δ)τος οριζόμεναι εορταί μερικής αργίας (κλειστά μ.μ.), ήτοι:

1) Της Αναλήψεως, β) της Μεταμορφώσεως του Σωτήρος, γ) της Υψώσεως του Σταυρού και δ) του Αγίου Σπυρίδωνος συμπίπτουν μέ παραμονήν ολοκληρωτικής αργίας ή Σάββατον, δέν εφαρμόζεται ή μερική αργία.

V. Ειδικώς διά τά καταστήματα χονδρικής πωλήσεως κρέατος επιτρέπεται ή κατά δύο ώρας ενωρίτερον την πρωΐαν απασχόλησις ενός ή δύο εκ των υπαλλήλων αυτών, διά την παραλαβην και προετοιμασίαν του κρέατος, οίτινες θά αποχωρούν κατά δύο ώρας ενωρίτερον της κεκανονισμένης ώρας μεσημβρινού κλεισίματος, θεωρουμένης ως προς τούτο ονομαστικής καταστάσεως ωρών εργασίας παρά της οικείας Επιθεωρήσεως Εργασίας.

Η παρούσα δημοσιευθήτω διά της Εφημερίδος της Κυβερνήσεως.

Εν Αθήναις τη 21 Ιανουαρίου 1965

—

5419)Σ.41)1965 Απόφ. Υπουργού Εργασίας

Περί τροποποιήσεως του άρθρου 18 του Καταστατικού του Ταμείου Συντάξεων Υπαλ-

Ληλικού και Συντακτικού Προσωπικού Εφημερίδων Θεσσαλονίκης.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 133 της 19 Φεβρουαρίου 1965)

Έχοντες υπ' όψιν: 1) Το άρθρον 59 § 1 του ά.ν. της 11 Νοεμβρίου 1935 «περί οργανισμού του Υπουργείου Εργασίας», ως τούτο αυθεντικώς ηρμηνεύθη διά του άρθρου 1 του ά.ν. 694) 1937 «περί αυθεντικής ερμηνείας, συμπληρώσεως και τροποποιήσεως διατάξεών τινων της Ασφαλιστικής νομοθεσίας». 2) Τας διατάξεις της παραγράφου 4 του άρθρου 5 του ά. ν. 2176)1940 «περί συστάσεως Ταμείου Ασφαλίσεως Ιδιοκτητών, Συντακτών και Υπαλλήλων Τύπου κλπ.». 3) Πρότασιν του Διοικητικού Συμβουλίου του Ταμείου Συντάξεων Υπαλληλικού και Συντακτικού Προσωπικού Εφημερίδων Θεσσαλονίκης, υποβληθείσαν δια της υπ' αριθ. 582)1964 αναφοράς του Ταμείου τούτου. 4) Γνώμην του Συμβουλίου Κοινωνικής Ασφαλίσεως, διατυπωθείσαν κατά την υπ' αριθ. 4)10.12.1964 συνεδρίασιν αυτού της ΙΓ' περιόδου, αποφασίζομεν:

1) Όπως αι παράγραφοι 1 και 2 του άρθρου 18 του Ταμείου Συντάξεων Υπαλληλικού και Συντακτικού Προσωπικού Εφημερίδων Θεσσαλονίκης τροποποιηθούν ως κάτωθι:

«1. Ως συντάξιμος μισθός, επί τη βάσει του οποίου υπολογίζονται αι συντάξεις, λαμβάνεται ποσοστόν 80ο)ο του μέσου όρου των αποδοχών μιας συνεχούς τριετίας, εφ' ών απεδόθησαν εισφοραί εις το Ταμείον.

Διά τον υπολογισμόν του συνταξίμου μισθού λαμβάνονται υπ' όψιν και το δώρα εορτών Χριστουγέννων και Πάσχα, εφ' όσον αποδίδονται επί τούτων εισφοραί εις το Ταμείον.

2. Δια τον κατά τα άνωτέρω υπολογισμόν ο ησφαλισμένος δύναται να επιλέξη οιανδήποτε συνεχή τριετίαν ασφαλίσεως εκτός της πολεμικής περιόδου από του Απριλίου 1941 μέχρι του Οκτωβρίου 1944».

2. Εις το άρθρον 18 προστίθεται παράγραφος υπ' αριθ. 7, έχουσα ούτω:

«7) Αι διατάξεις των παραγράφων 1 και 2 του παρόντος άρθρου έχουσιν εφαρμογήν και επί των απονεμηθεισών ήδη συντάξεων, αι οποίαι αναπροσαρμόζονται αναλόγως από της δημοσιεύσεως της παρούσης».

Η παρούσα δημοσιευθήτω διά της Εφημερίδος της Κυβερνήσεως.

Εν Αθήναις τη 21 Ιανουαρίου 1965

—

121505)7431)1965 Απόφ. Υπουργού Εργασίας

Περί καθορισμού ωρών ανοίγματος και κλεισίματος των κρεοπωλείων, πτηναυγοπωλείων και ιχθυοπωλείων βορείων Προαστίων.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 133 της 19 Φεβρουαρίου 1965)

Έχοντες υπ' όψιν: 1) Τας διατάξεις του π. δ)τος της 7/13 Μαρτίου 1935 «περί κανονισμού των ωρών εργασίας κρεοπωλείων Αθηνών κλπ.», 2) Την υπ' αριθ. 57398)3701)1964 ημετέραν απόφασιν «περί καθορισμού ωρών εβδομαδιαίας εργασίας των κρεοπωλείων και εν γένει καταστημάτων ή πρατηρίων πωλήσεως κρεατος και του προσωπικού αυτών της περιφερείας τέως Διοικήσεως Πρωτευούσης.» 3) Την υπ' αριθ. 42754)1959 όμοίαν περί «ωρών εργασίας ιχθοπωλείων Αθηνών-Πειραιώς και προαστίων». 4) Τας διατάξεις του άρθρου 1 του ν.δ. 4020) 1959 «περί τροποποιήσεως και συμπληρώσεως ένίων διατάξεων εργατικών τινων νόμων». 5) Την υπ' αριθ. 1)1964 γνώμην της Ενώσεως Επαγγελματιών και Βιοτεχνών Χαλανδρίου και περιξ. 6) Την υπ' αριθ. 632)1964 γνώμην της Ενώσεως Επαγγελματιών και Βιοτεχνών Αμαρουσίου. 7) Την υπ' αριθ. 16)1)127β)1964 γνώμην Διοικήσεως Χωροφυλακής Αττικής. 8) Το από 2.12.1964 πρακτικόν Επιτροπής Εθνικού Γνωμοδοτικού Συμβουλίου Κοινωνικής Πολιτικής. 9) Την από 29.12.1964 σύμφωνον γνώμην των Ενώσεων Επαγγελματιών και Βιοτεχνών Χαλανδρίου, Αμαρουσίου, Κηφισίας, Ερυθραίας, Αγ. Παρασκευής και Χολαργού, αποφασίζομεν:

Καθορίζομεν τας ώρας ανοίγματος, μεσημβρινής διακοπής και κλεισίματος των κρεοπωλείων, πτηναυγοπωλείων, και ιχθυοπωλείων των βορείων Προαστίων, ήτοι Κηφισίας, Αμαρουσίου, Χαλανδρίου, Αγίας Παρασκευής, Φιλοθέης, Παλαιού και Νέου Ψυχικού, Παραδείσου, Χολαργού, Μαγκουφάνας, Παλαιάς και Νέας Πεντέλης, Βριλλησίων, Μελισσίων, Νέας Ερυθραίας, Δροσιάς, Εκάλης, Πολυδρόσου, Σταυρού κλπ. ως ακολούθως:

I. Από 1.5 - 30.9. Καθ' εκάστην από 8 π.μ. - 1 μ.μ. και 5.30' - 9 μ.μ., εκάστην Τετάρτην από 8 π.μ. - 2.30' μ.μ.

Από 1.10 - 15.2. Καθ' εκάστην από 8 π.μ. - 1 μ.μ. και 4.30' - 8 μ.μ., εκάστην Τετάρτην από 8 π.μ. - 2.30' μ.μ.

Από 16.2 - 30.4. Καθ' εκάστην από 8 π.μ. - 1 μ.μ. και 5 - 8.30' μ.μ., εκάστην Τετάρτην από 8 π.μ. - 2.30' μ.μ.

II. Εκαστον Σάββατον και τας παραμονάς των εξαιρεσίμων εορτών, καθ' ας την επομένην παραμένουν κλειστά, ή λειτουργία των ως άνω καταστημάτων καθ' άπασας τας περιόδους παρατείνεται επί μίαν ώραν το εσπέρας, πέραν των ως άνω ορίζομένων.

III. Εις περίπτωσιν συμπτώσεως της κατά τα άνωτέρω μεταρεσημβρινής άργίας προς παραμονην επισήμου ή τοπικής εορτής τα κλείσιμον των ως άνω καταστημάτων μετατίθεται εις την επομένην εργασίμων ημέραν.

VI. Ειδικώς αι ώραι εργασίας του προσωπικού των ιχθυοπωλείων δεν δύνανται να υπερβαίνουν τας οκτώ (8) ώρας καθ' εκάστην, ή έναρξις και λήξις των οποίων δέον να αναγράφωνται εις την υπό της οικείας Επιθεωρήσεως Εργασίας θεωρουμένην κατάστασιν ωρών εργασίας αυτού.

V. Η παράγραφος 3 της υπ' αριθ. 74207) 4715)1964 ημετέρας αποφάσεως «περί καθορισμού ωρών ανοίγματος, μεσημβρινής διακοπής

και κλεισίματος εμπορικών κλπ. καταστημάτων των βορείων Προαστίων» καταργείται.

Η παρούσα δημοσιευθήτω διά της Εφημερίδος της Κυβερνήσεως.

Εν Αθήναις τη 9 Ιανουαρίου 1965

—

10691)909)1965 Απόφ. Υπουργού Εργασίας

Περί κηρύξεως εκτελεστής της υπ' αριθ. 48) 1964 αποφάσεως του Π.Δ.Δ.Δ. Αθηνών περί των όρων αμοιβής και εργασίας του Νοσηλευτικού Προσωπικού του Θεραπευτηρίου «Ευαγγελισμός».

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 121 της 12 Φεβρουαρίου 1965)

Έχοντες υπ' όψιν: Τας διατάξεις της παραγράφου 1 του άρθρου 20 του νόμου 3239)1955, ως έτροποποιήθησαν υπό του ν.δ. 3755)1957, 2) Την υπ' αριθ. 48)1964 απόφασιν του Π.Δ.Δ.Δ. Αθηνών, ή κατά της οποίας ασκηθείσα έφεσις ενώπιον του Δ.Δ.Δ.Δ. Αθηνών, εκ μέρους του εν διενέξει εργατικού σωματείου, ανεκλήθη, ματαιωθείσης της αρξαμένης δίκης διά της υπ' αριθ. 2)1965 αποφάσεως του Δ.Δ.Δ.Δ. Αθηνών, αποφαινόμεθα:

Κηρύσσομεν εκτελεστήν την υπ' αριθ. 48)1964 απόφασιν του Π.Δ.Δ.Δ. Αθηνών «περί των όρων αμοιβής και εργασίας του νοσηλευτικού προσωπικού του Θεραπευτηρίου «Ευαγγελισμός», εκδοθείσαν εις επίλυσιν διενέξεως μεταξύ του Εθνικού Συνδέσμου Υγειονομικών Υπαλλήλων Α.Π.Ε. αφ' ενός και αφ' ετέρου του Εμπορικού και Βιομηχανικού Επιμελητηρίου Αθηνών, της οποίας το διατακτικόν έχει ως ακολούθως:

1) Από της ισχύος της παρούσης τα κατώτατα όρια μηνιαίων μισθών των εν διενέξει μισθωτών, ως ταύτα διεμορφώθησαν διά της υπ' αριθ. 5)1961 αποφάσεως του Δ.Δ.Δ.Δ. Αθηνών «περί των όρων αμοιβής και εργασίας του νοσηλευτικού προσωπικού Θεραπευτηρίου «Ευαγγελισμός», κατατεθείσης εις το Ειρηνοδικείον Αθηνών (πράξις καταθέσεως 58)27.4.1961) (*) αυξάνονται κατά ποσοστόν 10ο)ο.

2) Κατά τα λοιπά ισχύουν αι μη αντικείμεναι τη παρούση διατάξεις της υπ' αριθ. 5)1961 αποφάσεως του Δ.Δ.Δ.Δ. Αθηνών.

3) Η ισχύς της παρούσης άρχεται από 27 Ιουλίου 1964.

Η παρούσα δημοσιευθήτω διά της Εφημερίδος της Κυβερνήσεως.

Εν Αθήναις τη 10 Φεβρουαρίου 1965

—

12232)1062)1965 Απόφ. Υπουργού Εργασίας

Περί κηρύξεως εκτελεστής τη. υπ' αριθ. 16) 1964 αποφάσεως του Δ.Δ.Δ.Δ. Πειραιώς περί των όρων αμοιβής και εργασίας τών εργατοτεχνιτών βιβλιοδετών Αθηνών - Πειραιώς - Περιχώρων».

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 121 της 12 Φεβρουαρίου 1965

Έχοντες υπ' όψιν: 1) τας διατάξεις της παραγράφου 1 του άρθρου 20 του ν. 3239)1955 ως έτροποποιήθησαν υπό του ν.δ. 3755)1957, 2 Την υπ' αριθ. 16)1964 απόφασιν του Δ.Δ.Δ.Δ Πειραιώς, δι' ης μετερρυθμίσθη μετ' έφεσιν υπ' αριθ. 13)1964 όμοια του Π.Δ.Δ.Δ. Πειραιώς αποφαινόμεθα:

Κηρύσσομεν εκτελεστήν την υπ' αριθ. 16)196 απόφασιν του Δ.Δ.Δ.Δ. Πειραιώς «περί των ό ρων αμοιβής και εργασίας των εργατοτεχνιτώ βιβλιοδετών Αθηνών - Πειραιώς - Περιχώρων» εκδοθείσαν εις επίλυσιν διενέξεως μεταξύ το Σωματείου Εργατοτεχνιτών Βιβλιοδετών Αθ νών - Πειραιώς - Περιχώρων αφ' ενός και ά ετέρου των: α) Συνδέσμου Ελλήνων Βιομηχ νων, β) Συνδέσμου Ιδιοκτητών Τυπογραφικώ και Βιβλιοδετικών Επιχειρήσεων Αθηνών, Ομοσπονδίας Βιοτεχνικών Σωματείων Αθηνών δ) Ομοσπονδίας Βιοτεχνικών Σωματείων Πειρα ώς και στ) Ενώσεως Βιοτεχνών Τυπογράφω Αθηνών, της οποίας το διατακτικόν έχει ά ακολούθως:

«1) Τα κατώτατα όρια αποδοχών των εργ τοτεχνιτών βιβλιοδετών, των εργαζομένων εις ά πασας τας επιχειρήσεις Αθηνών - Πειραιώς Περιχώρων, υφ' οιανδήποτε μορφήν λειτουργο σιν αύται, καθορίζονται ως εξής:

1) Άρρεν προσωπικόν

α) Μαθητευομένων:

	Από 18.1.1964	Από 1.12.196
	Ημερομίσθιον Δραχμαί	
Κατά το 1ον έτος μαθητείας	24	25
διά βιομηχανίαν	25	27
Κατά το 2ον έτος μαθητείας	26	28
διά βιομηχανίαν	30	30
Κατά το 3ον έτος μαθητείας	29,50	31
διά βιομηχανίαν	33	33
Κατά το 4ον έτος μαθητείας	36	36

β) Βοηθών τεχνιτών:

Θεωρουμένων ως τοιούτων των συμπληρο σάντων 4ετή μαθητείαν εν τω κλάδω.

	Ημερομίσθιον Δραχμαί	
Κατά το 1ον έτος	54	64
Κατά το 2ον έτος	59,50	65
Κατά το 3ον και 4ον έτος	63	66

γ) Τεχνιτών, θεωρουμένων ως τοιούτων τώ συμπληρούντων 4 έτών υπηρεσίαν ως βοηθώ τεχνιτών.

(*) ΕΕΔ 20 644.

	Ἡμερομίσθιον Δραχμαί	
Κατὰ τὸ 1ον καὶ 2ον ἔτος	67,50	70
Κατὰ τὸ 3ον καὶ 4ον ἔτος	69,50	73
Κατὰ τὸ 5ον, 6ον καὶ 7ον ἔτος	72	76
Κατὰ τὸ 8ον, 9ον καὶ 10ον ἔτος	76,50	79
Ἄνω τῶν 10 ἐτῶν	83	83

2) Θήλυ προσωπικόν

	Ἀπὸ 18.1.1964	Ἀπὸ 1.12.1964
	Ἡμερομίσθιον Δραχμαί	
α) Μαθητευομένων:		
Κατὰ τὸ 1ον ἔτος μαθητείας	24	25
διὰ βιομηχανίαν	25	27
Κατὰ τὸ 2ον ἔτος μαθητείας	26	28
Κατὰ τὸ 3ον ἔτος μαθητείας	29,50	30

β) Βοηθῶν τεχνιτῶν, θεωρουμένων ὡς τοιούτων τῶν συμπληρουσῶν 3ετῆ μαθητείαν ἐν τῷ κλάδῳ:

	Ἡμερομίσθιον Δραχμαί	
Κατὰ τὸ 1ον ἔτος	41,50	50
Κατὰ τὸ 2ον ἔτος	46	51
Κατὰ τὸ 3ον καὶ 4ον ἔτος	49,50	52

γ) Τεχνιτριῶν, θεωρουμένων ὡς τοιούτων τῶν συμπληρουσῶν 4 ἐτῶν ὑπηρεσίαν ὡς βοηθῶν τεχνιτῶν.

	Ἡμερομίσθιον Δραχμαί	
Κατὰ τὸ 1ον καὶ 2ον ἔτος	54	55
Κατὰ τὸ 3ον καὶ 4ον ἔτος	57,50	58
Κατὰ τὸ 5ον, 6ον καὶ 7ον ἔτος	60,50	62
Κατὰ τὸ 8ον, 9ον καὶ 10ον ἔτος	65	66
Ἄνω τῶν 10 ἐτῶν	69,50	70

II. Εἰς τοὺς ἀνωτέρω μισθωτοὺς μαθητευομένους κλπ., ἐφ' ὅσον συνεπλήρωσαν οἱ μὲν ἄνδρες τὸ 18ον τῆς ἡλικίας των καὶ ἕνδς ἔτους τοὐλάχιστον ὑπηρεσίαν παρ' οἱῳδήποτε ἐργοδότῃ ἢ τὸ 19ον ἔτος τῆς ἡλικίας των, ἀσχέτως χρόνου ὑπηρεσίας, αἱ δὲ θήλεις τὸ 16ον ἔτος τῆς ἡλικίας των καὶ ἑνὸς τοὐλάχιστον ἔτους ὑπηρεσίαν παρ' οἱῳδήποτε ἐργοδότῃ, ἢ τὸ 17ον ἔτος τῆς ἡλικίας των, ἀσχέτως χρόνου ὑπηρεσίας, καταβάλλεται τὸ προβλεπόμενον ἡμερομίσθιον ἀνειδικεύτου ἐργάτου ἢ ἐργατρίας ὑπὸ τῆς ἐκάστοτε ἰσχυούσης ἐθνικῆς γενικῆς συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας.

III. Χορηγεῖ εἰς τοὺς ἐργαζομένους ὡς χρῶτος (μηχανῆς καὶ χειρὸς) καὶ ὡς γραμμογράφους 600 γραμμάρια γάλακτος ἡμερησίως καὶ ορίζει, ὅτι θὰ καταβάλλωνται τὰ ἀνωτέρω ἡμερομίσθια ηὐξημένα κατὰ 25ο/ο.

IV. Ὁρίζει, ὅτι:

α) Ἡ προϋπηρεσία ἀποδεικνύεται ἀποκλειστικῶς ἐξ ὑπευθύνου δηλώσεως τῶν νεοπροσλαμβανομένων κατὰ τὴν πρόσληψιν, συνοδευομένης καὶ ὑπὸ τῶν ἀπαραιτήτων πιστοποιητικῶν.

β) Γυναῖκες, ἐφ' ὅσον ἐκτελοῦν ἐργασίαν ἀνδρός, θὰ λαμβάνουν τὰ διὰ τοὺς ἄνδρας ὑπὸ τῆς παρούσης καθοριζόμενα ἡμερομίσθια.

γ) Αἱ ἐκφορτώσεις τῶν αὐτοκινήτων καὶ γενικῶς αἱ ἐξωτερικαὶ μεταφοραὶ δὲν εἶναι μεταξὺ τῶν καθηκόντων τῶν βιβλιοδετῶν.

δ) Τυχὸν καταβαλλόμεναι μείζονες ἀποδοχαὶ ἐν γένει εἰς χρῆμα ἢ εἰς εἶδος τῶν ὑπὸ τῆς παρούσης καθοριζομένων δὲν δύνανται νὰ μειωθῶσιν.

ε) Εἰς τὰ ὡς ἄνω καθορισθέντα ἡμερομίσθια συμπεριλαμβάνεται καὶ τὸ διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 88) 24.6.1961 Π.Υ.Σ. χορηγηθὲν εἴδομα ἄρτου.

στ) Ἡ ἰσχὺς τῆς παρούσης ἄρχεται ἀπὸ 18.1.1964.

Ἡ παροῦσα δημοσιευθήτω διὰ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 10 Φεβρουαρίου 1965

—

12942)1106)1965 Ἀπόφ. Ὑπουργῶν Συντονισμοῦ καὶ Ἐργασίας

Περὶ ἐγκρίσεως μετὰ τροποποιήσεως τῆς ἀπὸ 16.1.1965 συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας περὶ τῶν ὅρων ἀμοιβῆς καὶ ἐργασίας τῶν ὑπαλλήλων καὶ ἐργατῶν τοῦ Δήμου Παλαιοῦ Φαλήρου.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 124 τῆς 13 Φεβρουαρίου 1965)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν: 1) Τὰς διατάξεις τῆς παραγράφου 2 τοῦ ἄρθρου 20 τοῦ ν. 3239)1955, ὡς ἐτροποποιήθησαν ὑπὸ τοῦ ν.δ. 3755)1957. 2) Τὴν ἀπὸ 16.1.1965 συλλογικὴν σύμβασιν ἐργασίας περὶ τῶν ὅρων ἀμοιβῆς καὶ ἐργασίας τῶν ὑπαλλήλων καὶ ἐργατῶν τοῦ Δήμου Παλαιοῦ Φαλήρου. 3) Σχετικὴν γνωμοδότησιν τοῦ κατ' ἄρθρον 2 § 2 ἐδάφιον β' τοῦ ν.δ. 3755) 1957 Τμήματος ἀμοιβῆς καὶ ὅρων ἐργασίας τοῦ Ἐθνικοῦ Γνωμοδοτικοῦ Συμβουλίου Κοινωνικῆς Πολιτικῆς, ληφθεῖσαν κατὰ τὴν συνεδρίασιν αὐτοῦ τῆς 9.2.1965, τὴν ὁποίαν καὶ ἀποδεχόμεθα. 4) Τὸ γεγονὸς ὅτι ἡ ὑπὸ τῆς παραγράφου 2 τοῦ ἄρθρου 2 τῆς εἰρημένης συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας χορηγουμένη αὔξησις ἐπὶ τῶν κατὰ τὴν 16.11.1964 ἰσχυόντων κατωτάτων ὁρίων ἡμερομισθίων τῶν περὶ ὧν αὐτὴ μισθωτῶν ἐκ ποσοστοῦ 10 ο/ο ἀπὸ 1.1.1966 μέχρι 31.12.1966, πλέον τῆς ὑπὸ ταύτης παρεχο-

μένης ὁμοιας ἐκ ποσοστοῦ 10 ο/ο ἐπὶ τῶν κατὰ τὴν ἰδίαν ἡμερομηνίαν (16.11.1964) ἰσχυόντων κατωτάτων ὁρίων ἡμερομισθίων αὐτῶν καὶ μέχρι 31.12.1965, θέτει εἰς εὐεργετικωτέραν θέσιν τοὺς ἐργαζομένους εἰς τὸν Δῆμον Παλαιοῦ Φαλήρου ἐναντι τῶν ἄλλων ἐργαζομένων τοῦ ἰδίου κλάδου εἰς ἄλλους Δήμους τῆς χώρας, ὅπερ ἀντίκειται εἰς τὴν ἐν γένει κοινωνικὴν καὶ οἰκονομικὴν πολιτικὴν τῆς Κυβερνήσεως καὶ δέον, τῷ λόγῳ τούτῳ, ὅπως τροποποιηθῇ αὕτη, κατὰ τὰ ἐν τῷ διατακτικῷ, ἀποφασίζομεν :

Ἐγκρίνομεν τὴν ἀπὸ 16.1.1965 συλλογικὴν σύμβασιν ἐργασίας περὶ τῶν ὅρων ἀμοιβῆς καὶ ἐργασίας τῶν ὑπαλλήλων καὶ ἐργατῶν Δήμου Παλαιοῦ Φαλήρου, κατατεθεῖσαν ἡμῖν τὴν 24 1 1965, συνταχθέντος πρὸς τοῦτο τοῦ ὑπ' ἀριθ. 600)1965 πρακτικοῦ καταθέσεως, καὶ τῆς ὁποίας τὸ κείμενον, τροποποιούμενον παρ' ἡμῶν, κατὰ τὰ ἀνωτέρω, ἔχει ὡς ἀκολούθως :

Συλλογικὴ συμβασις ἐργασίας

Ἡμερομισθίων ἐργατῶν συνεργείων καθαριότητος, καθαριστῶν κοινοτικῶν χώρων, κηπουρῶν, ὁδηγῶν αὐτοκινήτων, ἐργάτου νεκροταφείου, φύλακος νεκροταφείου, κλητήρων, γραφέων, δακτυλογράφων.

Ἐν Παλαιῷ Φαλήρῳ σήμερον τὴν 16ην τοῦ μηνὸς Ἰανουαρίου τοῦ ἔτους 1965, ἡμέραν Σάββατον καὶ ἐν τῷ Δημοτικῷ Καταστήματι, οἱ ὑπογεγραμμένοι 1) Νικόλαος Ψαράκης, Δήμαρχος Παλαιοῦ Φαλήρου, ἐκπροσωπῶν ἐν προκειμένῳ ὡς ἐκ τῆς ἰδιότητός του ταύτης νόμῳ τὸν Δῆμον Παλαιοῦ Φαλήρου καὶ εἰς ἐκτέλεσιν τῆς ὑπ' ἀριθ. 856)7.11.1964 ἀποφάσεως τοῦ Δημοτικοῦ Συμβουλίου, ἐγκριθείσης διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 91056)12.1.1965 ἀποφάσεως τῆς Νομαρχίας Ἀττικῆς, 2) Φίλιππος Γραμμένος, ἐκπροσωπῶν ἐν προκειμένῳ τὸ ἐν Παλαιῷ Φαλήρῳ ἑδρεῦον σωματεῖον ὑπὸ τὴν ἐπωνυμίαν «Ἐθνικὴ Πανεργατικὴ Ἕνωσις Παλαιοῦ Φαλήρου», δυνάμει εἰδικῆς ἐξουσιοδοτήσεως, παρασχεθείσης αὐτῷ διὰ τοῦ ἀπὸ 13.11.1964 πρακτικοῦ γενικῆς συνελεύσεως τῶν ἐνδιαφερομένων διὰ τὴν παροῦσαν συλλογικὴν σύμβασιν καὶ ἐργαζομένων εἰς τὸν Δῆμον ἐπὶ συμβάσει ἐργασίας ὡρισμένου χρόνου, ὡς καὶ διὰ τοῦ ἀπὸ 14.11.1964 τοιούτου τῆς διοικήσεως τοῦ ὡς ἄνω σωματείου, 3) Μπιτούνης Ἀλέξανδρος, ὡς ἐκπροσωπῶν τὸ Ἐργατοϋπαλληλικὸν Κέντρον Ἀθηνῶν κατὰ τὸ ὑπ' ἀριθ. πρωτ. 2918 τῆς 15 1.1965 ἔγγραφον αὐτοῦ πρὸς τὸν Δῆμον, συνεφώνησαν τὴν ὑπογραφὴν τῆς παρούσης συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας καὶ ὁμοφώνως ἀποδέχονται τοὺς κάτωθι ὅρους :

Ἄρθρον 1

Χορηγεῖται αὔξησις 10 ο/ο ἐπὶ τῶν ὁριζομένων ὑπὸ τοῦ νόμου κατωτάτων ὁρίων ἡμερομισθίων, ὡς ἐν τῷ ἄρθρῳ 2 τῆς παρούσης συμβάσεως ὁρίζεται.

Ἄρθρον 2

Τὰ κατὰ τὴν 16.11.1964 καταβαλλόμενα κατώτατα ὅρια ἡμερομισθίων αὐξάνονται ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρούσης εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως κατὰ ποσοστὸν 10ο/ο.

Ἄρθρον 3

Εἰς τοὺς ὅρους τῆς παρούσης ὑπάγονται οἱ ἡμερομίσθιοι ἐργάται καὶ ὑπάλληλοι τοῦ Δήμου Παλαιοῦ Φαλήρου, οἱ ἀπασχολούμενοι διὰ συμβάσεως ἐργασίας ὡρισμένου χρόνου εἰς τὰ συνεργεῖα ἐργατῶν καθαριότητος, ἐργατῶν νεκροταφείου, φύλακος νεκροταφείου, φυλάκων, καθαριστῶν ἀποχωρητηρίων, κηπουρῶν, ὁδηγῶν αὐτοκινήτων, κλητήρων καὶ γραφέων, ὡς καὶ δακτυλογράφων.

Ἄρθρον 4

Πᾶσα χορηγηθησομένη γενικὴ ἢ εἰδικὴ αὔξησις μετὰ τὴν ὑπογραφὴν τῆς παρούσης συλλογικῆς συμβάσεως θὰ συμψηφίζεται μετ' αὐτῆς.

Ἄρθρον 5

Οἰκοθεν νοεῖται, ὅτι τὸ ἐπίδομα ἀνθυγιεινῆς ἐργασίας θὰ ἐξακολουθήσῃ νὰ καταβάλλεται συμφώνως ταῖς διατάξεσι τῆς ὑπ' ἀριθ. 21)1959 ἀποφάσεως τοῦ Δευτεροβαθμίου Διοικητικοῦ Διαιτητικοῦ Δικαστηρίου ἐπὶ τῶν ἑκάστοτε καταβαλλομένων κατωτάτων ὁρίων ἡμερομισθίων.

Ἄρθρον 6

Ἡ παροῦσα συλλογικὴ σύμβασις δὲν δύναται νὰ ἔχῃ μείζονα δύναμιν τῶν ἀτομικῶν συμβάσεων ἐργασίας, ἐκτὸς ἐὰν περιέχῃ ὅρους εὐνοϊκωτέρους αὐτῶν διὰ τοὺς ἐν τῷ Δήμῳ Παλαιοῦ Φαλήρου ἐργαζομένους.

Ἄρθρον 7

Ἡ ἰσχὺς τῆς παρούσης συμβάσεως ἄρχεται ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεώς της εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως καὶ λήγει τὴν 31 Δεκεμβρίου 1965.

Οἱ συμβαλλόμενοι

(Ἕπονται ὑπογραφαί)

Ἡ παροῦσα δημοσιευθήτω διὰ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 12 Φεβρουαρίου 1965

—

12231)1061)1965 Απόφ. Υπουργού Εργασίας

Περί δημοσιεύσεως εις την Εφημερίδα της Κυβερνήσεως της από 15.1.1965 συλλογικής συμβάσεως εργασίας των αποφοίτων Μέσων Δασικών Σχολών του Υπουργείου Γεωργίας.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 116 της 9 Φεβρουαρίου 1965)

Έχοντες υπ' όψιν: τας διατάξεις του νόμου 3239)1955, ως ετροποποιήθησαν και συνεπληρώθησαν μεταγενεστέρως υπό του ν.δ. 3755)1957, αποφασίζομεν:

Όπως δημοσιευθή εις την Εφημερίδα της Κυβερνήσεως (τεύχος Β') ή από 15.1.1965 συλλογική σύμβασις εργασίας των αποφοίτων Μέσων Δασικών Σχολών του Υπουργείου Γεωργίας, κατατεθείσα ήμιν την 20.1.1965, συνταχθέντος προς τούτο του υπ' αριθ. 599)20.1.1965 πρακτικού καταθέσεως, ήτις έχει ως ακολούθως:

Συλλογική σύμβασις εργασίας των αποφοίτων Μέσων Δασικών Σχολών Γεωργίας

Περί καθορισμού αποδοχών και λοιπών όρων εργασίας των αποφοίτων Μέσων Δασικών Σχολών του Υπουργείου Γεωργίας.

Έχοντες υπ' όψιν τας διατάξεις των άρθρων 1 και 2 του νόμου 3239)1955 «περί τρόπου ρυθμίσεως των συλλογικών διαφορών εργασίας, συστάσεως Εθνικού Γνωμοδοτικού Συμβουλίου Κοινωνικής Πολιτικής και τροποποιήσεως και συμπληρώσεως ενίων εργατικών νόμων» οι κάτωθι υπογεγραμμένοι: 1) Νικόλαος Μαλλιάκας, Υφυπουργός Γεωργίας και 2) Μιχαήλ Μαρτσέκης, Αντιπρόεδρος του Συλλόγου Δασοκόμων Ελλάδος, εκπροσωπών νομίμως τον Σύλλογον Δασοκόμων Ελλάδος, απεφασίσαμεν, σήμερον την 15 Ιανουαρίου 1965, την σύναψιν και υπογραφήν της παρούσης ειδικής συλλογικής συμβάσεως εργασίας, αφορώσης τους υπό του Υπουργείου Γεωργίας (Γενική Διεύθυνσις Δασών) απασχολουμένους αποφοίτους Μέσων Δασικών Σχολών, διά της οποίας καθορίζονται τα κάτωθι:

Άρθρον 1

Λόγω της φύσεως της εν υπαίθρω εργασίας των αποφοίτων των Μέσων Δασικών Σχολών, ως και των δυσμενών συνθηκών, υφ' ας διεξάγεται η εργασία τούτων εν υπαίθρω αι αποδοχαί τούτων καθορίζονται ως έπεται:

α) Οι το πρώτον προσλαμβανόμενοι απόφοιτοι Μέσων Δασικών Σχολών εις τας Υπηρεσίας του Υπουργείου Γεωργίας θα λαμβάνουν μηνιαίως βασικόν μισθόν εκ δραχμών (2.800) δύο χιλιάδων οκτακοσίων.

β) Επί του ως άνω βασικού μισθού και μετά συμπλήρωσιν συνεχούς ευδοκίμου τριετούς υπηρεσίας εν τη Δασική Υπηρεσία παρέχεται επίδομα πολυετίας 10 ο/ο δι' εκάστην ευδόκιμον τριετίαν και μέχρι τριών (3) τριετιών.

γ) Χορηγείται επίδομα συζύγου εκ 10ο/ο επί του βασικού μηνιαίου μισθού.

Άρθρον 2

α) Ο ως άνω καθοριζόμενος μισθός παρέχεται διά πασας τας ημέρας εκάστου μηνός και διά πλήρες συμβατικόν ωράριον, μη δυνάμενον να υπερβή το 8ωρον.

β) Υπερεργασία πέραν του συμβατικού ωραρίου και τοιαύτη κατα τας Κυριακάς και νομώ εξαιρετέας εορτάς αμείβεται κατά τας σχετικάς υπουργικάς αποφάσεις υπ' αριθ. 8900)1946 και 25825)1951 και το άρθρον 656 Α.Κ.

γ) Εις τους εκτός έδρας εξερχομένους δι' εκτέλεσιν υπηρεσίας θα καταβάλλεται δι' εκάστην εκτός έδρας διανυκτέρευσιν το 1)25 των μηνιαίων αποδοχών κατά τα υπό της εργατικής νομοθεσίας καθοριζόμενα, επί πλέον δε και τα πραγματοποιούμενα οδοιπορικά έξοδα.

Άρθρον 3

α) Αι μεταξύ των αποφοίτων Μέσων Δασικών Σχολών και του Ελληνικού Δημοσίου ατομικαί συμβάσεις καταρτίζονται δι' αορίστου χρόνου.

β) Ο τόπος παροχής εργασίας (έδρα των προσλαμβανομένων αποφοίτων των Μέσων Δασικών Σχολών) καθορίζεται ή εκάστοτε καθοριζομένη υπό της Υπηρεσίας και των προϊσταμένων των Δασικών Υπηρεσιών, παρ' αις τοποθετούνται.

Άρθρον 4

α) Η καταβολή των μηνιαίων αποδοχών των ανωτέρω θα γίνεται ανά 15ήμερον.

β) Τα δώρον εορτών Χριστουγέννων και Πάσχα και επίδομα άδειας θα καταβάλληται συμφώνως προς τας εκάστοτε εκδιδομένας υπουργικάς αποφάσεις.

Άρθρον 5

Οι προ της ισχύος της παρούσης συλλογικής συμβάσεως μισθοί ή ημερομίσθια, ως και άλλαι παροχαί ή επιδόματα, εφ' όσον είναι ανώτεροι ή κατώτεροι των διά της παρούσης οριζομένων προσαρμόζονται συμφώνως προς τα διά της παρούσης τιθέμενα όρια.

Άρθρον 6

Επί των προσλαμβανομένων υπό της Δασικής Υπηρεσίας αποφοίτων Μέσων Δασικών Σχολών έχουσιν εφαρμογην αι περί πειθαρχικού δικαίου του Υπαλληλικού Κώδικος διατάξεις, αποκλειομένης μόνον της προσφυγής ενώπιον του Συμβουλίου της Επικρατείας, ας αποδέχονται ανεπιφυλάκτως.

Άρθρον 7

Η ισχύς της παρούσης άρχεται από της 1ης Ιανουαρίου 1965 και έχει εφαρμογην επί των απασχολουμένων υπό των Υπηρεσιών της Γενικής Διευθύνσεως Δασών του Υπουργείου Γεωργίας αποφοίτων Μέσων Δασικών Σχολών.

Οι συμβαλλόμενοι

(Έπονται υπογραφαί)

Η παρούσα δημοσιευθήτω διά της Εφημερίδος της Κυβερνήσεως.

Εν Αθήναις τη 8 Φεβρουαρίου 1965

ΣΗΜΕΙΩΜΑΤΑ

Έντυπωσιακά!

Εἰς τὰ Δικαστήρια ἐμφανίζονται, ὡς γνωστόν, κτυπηταὶ ἐκδηλώσεις τῆς ζωῆς, αἵτινες συνθέτουν τὸ «πραγματικὸν» τῆς ὑποθέσεως, τὸ ὁποῖον καὶ ἐξιστοροῦν ὡς βεβαιωθὲν αἱ ἀποφάσεις των. Ἀφοῦ ὅμως ἡ Κοινωνία δὲν ἀποτελεῖται — τί ἀτυχία! — ἐξ ἀγγέλων, ἐπόμενον εἶναι νὰ ἀπεικονίζωνται εἰς αὐτάς, μεταξὺ τοῦ «ἐπειδή...» των, καὶ ἐκδηλώσεις ἀτόμων, ὡς διαβόλων, αἱ ὁποῖαι δὲν προσιδιάζουν εἰς ἀγγέλους.

Οὕτω, λοιπόν, καὶ οἱ ἀναγνῶσται τῶν ἐπὶ τοῦ Ἐργατικοῦ Δικαίου ἀποφάσεων τῶν Δικαστηρίων, αἱ ὁποῖαι μᾶς ἐνδιαφέρουν, πληροφοροῦνται τὰ ἑξῆς, τὰ ὁποῖα, εἰς τὴν τύχην ἀποσπῶμεν ἐξ αὐτῶν καὶ, σπεύδομεν νὰ εἴπωμεν, δὲν εἶναι οὐδόλως... ἀγγελικά.

«...Ἡ ἐργάτρια αὕτη, καθ' ἃ ἀναφέρει ἡ ἐκκαλουμένη ἀπόφασις, εἶναι νεαρὰ καὶ εὐειδής. Ἐκ τῶν κατηθέσεων τῶν μαρτύρων τῆς ἐναγούσης ἐβεβαιώθη τὸ γεγονὸς ὅτι ὁ διευθυντὴς τῆς ἐναγομένης καὶ συγγενὴς ἑνὸς ἐκ τῶν συνεταίρων, παρηνώχλει ταύτην δι' ἀσέμνων χειρονομιῶν καὶ ἀνηθίκων προτάσεων, αὕτη ὅμως ἀπέκρουε πάντοτε τοῦτον μὲ συγκεκρατημένην ἀγανάκτησιν. Μένεα πνέων ὁ προμνησθεὶς διευθυντὴς τῆς ἐναγομένης κατὰ τῆς ἐργατρίας ταύτης εἰσηγήθη τὴν ἀπόλυσίν της, λαβὼν ἀφορμὴν ἐκ τοῦ ἀσημάντου γεγονότος ὅτι αὕτη παρέμεινεν ἐν τῷ ἀποχωρητηρίῳ τοῦ ἐργοστασίου ἐπὶ 10 - 15 λεπτὰ τῆς ὥρας κατ' ὥραν ἐργάσιμον».

Ὑπὸ τὸ πραγματικὸν αὐτὸ ὑλικόν, τὸ ὁποῖον ἐκτίθεται εἰς τὴν ἀπόφασιν μὲ γλαφυρότητα, τὸ Δικαστήριον (Πρωτοδικεῖον Θεσσαλονίκης, ΕΕΔ 10, 792) ἐδέχθη, ὅτι ἡ ἀπόλυσις τῆς ἐργατρίας ὑπερβαίνει προφανῶς τὰ ὅρια τοῦ ἄρθρου 281 Ἀστικοῦ Κώδικος, εἶναι καταχρηστικὴ καὶ ὡς τοιαύτη ἄκυρος.

Ἄλλη περίπτωσις — καὶ αὐτὴ ἐκ τῆς Νομολογίας:

«...Ἡ ἐφεσίβλητος ἐργάτρια, μετὰ τὸ πέρας τῆς ἐργασίας, ἐπελέγη μεταξὺ τῶν ἐργατριῶν ἐκείνων, αἵτινες ἔπρεπε νὰ ὑποβληθῶσι κατὰ τὴν ἐκ τοῦ ἐργοστασίου ἔξοδον εἰς τὴν μέχρις ἐντελοῦς γυμνώσεως (!) τοῦ σώματος ἐκτεινομένην εἰδικὴν ἔρευναν, τὴν ὁποίαν ὅμως αὕτη ἀνυπόπτως ἠρνήθη, ἀποκλειστικῶς καὶ μόνον ἐξ αἰδοῦς κινηθεῖσα, καὶ περαιτέρω ἀπέκρουσε τὰς ἐπὶ ταύτης ὑπὸ τῆς ἐκκαλούσης ἐντεταλμένας εἰς σχετικὴν ἐνέργειαν συναδέλφους. Ἐκ τῆς ἀρνήσεως αὐτῆς ἀποκλειστικῶς ὁρμηθεῖσα ἡ ἐκκαλοῦσα ἐργοδότης κατήγγειλε τὴν ἐπομένη» τὴν ἐργασιακὴν σύμβασιν, κινηθεῖσα ἐξ ἐμπαθείας καὶ ἐκδικήσεως». (Πρωτοδικεῖον Ἀθηνῶν, ΕΕΔ 13, 912).

Ὁμοία καὶ μία τρίτη περίπτωσις (Πρωτοδικεῖον Ἀθηνῶν, ΕΕΔ 13, 912).

Τὸ Πρωτοδικεῖον ἐθεώρησε φυσικὰ καὶ τὴν ἀπόλυσιν αὐτὴν καταχρηστικήν.

***

Βεβαίως ὁ νόμος (ἄρθρον 281 Ἀστικοῦ Κώδικος) ὀρθῶς ἐφηρμόσθη καὶ συνέπεια ὑπῆρξε νὰ πληρωθοῦν αἱ γυναῖκες αὐταὶ μισθωτοὶ τοὺς μισθούς των ἐκ τῆς ὑπερημερίας τῶν ἐργοδοτῶν μετ' ἄκυρον ἀπόλυσιν.

Πῶς ὅμως τώρα — εἰς τὰς περιπτώσεις αὐτάς, τὰς ὁποίας ἀνεφέρομεν ἐνδεικτικῶς, ὡς πλέον ἐντυπωσιακάς — νὰ φαντασθῶμεν, μετὰ τοιοῦτον ψυχικὸν τραυματισμὸν τῶν γυναικῶν καὶ τόσον πάθος ἐκδικήσεως τῶν ἐργοδοτῶν, καλὴν ἐξέλιξιν ἐκτελέσεως τῆς κακοπαθούσης συμβάσεως ἐργασίας;

Τὸ πιθανώτερον εἶναι, ὅτι οἱ ἐργοδόται θὰ ἠδιαφόρησαν διὰ τὴν ὑπερημερίαν των, θὰ ἐταλαιπώρησαν τοὺς μισθωτοὺς διὰ τὴν πληρωμὴν τῶν περαιτέρω μισθῶν των καὶ, ἀφοῦ θὰ παρῆλθε κάποιος χρόνος, ὁ ὁποῖος θὰ ἐκρίνετο, ὅτι συνέβαλλεν, ὥστε νὰ διαφύγῃ ἡ νέα ἀπόλυσις τὸν κίνδυνον νὰ θεωρηθῇ καὶ αὐτὴ καταχρηστική, εὑρέθησαν πλέον ἐκτὸς ἐργασίας. Καὶ τοῦτο, ἂν (μάρτυς ὁ Θεὸς) δὲν ἐπανέλαβον τὴν ἐργασίαν, ἐγκαταλείψασαι κάπου ὡς ἄχρηστον φορτίον τὴν ἠθικήν των εὐαισθησίαν, ἐνώπιον τοῦ σκληροῦ λογαριασμοῦ τοῦ συνοικιακοῦ παντοπώλου των», ὁ ὁποῖος, διὰ τὴν ἐξόφλησίν του ἀδιαφορεῖ διὰ τὴν προέλευσιν τοῦ τιμήματος...

***

Ὅλα ταῦτα — φλύαρα ἴσως — ἐσημειώθησαν, ἵνα ἐξάρωμεν ὡς τὴν πλέον ἐπιτυχῆ διάταξιν, ἡ ὁποία ἐσχεδιάσθη εἰς τὸ ὑπὸ ἐπεξεργασίαν ἀκόμη Προσχέδιον Κώδικος Ἐργασίας, τὴν τοῦ ἄρθρου 179 αὐτοῦ, ἡ ὁποία ἔχει ὡς ἑξῆς:

«Ἐπὶ ἀκυρότητος τῆς καταγγελίας τῆς σχέσεως ἐργασίας, λόγῳ καταχρήσεως δικαιώματος, τὸ Δικαστήριον δύναται, κατ' αἴτησιν τοῦ μισθωτοῦ, ἐφ' ὅσον διαπιστώσῃ, ὅτι ἡ περαιτέρω συνέχισις τῆς σχέσεως ἐργασίας καθίσταται ἀφόρητος διὰ τοῦτον, ἀντὶ τῆς ἀναγνωρίσεως τῆς ἀκυρότητος τῆς καταγγελίας, νὰ κηρύξῃ λελυμένην τὴν σχέσιν ἐργασίας ἀπὸ τοῦ χρόνου τῆς ἐκδόσεως τῆς ἀποφάσεως καὶ νὰ ἐπιδικάσῃ εἰς τὸν μισθωτὸν πρόσθετον ἀποζημίωσιν, ἴσην κατ' ἀνώτατον ὅριον πρὸς τὸν μισθόν του δώδεκα μηνῶν... Ἡ ἀνωτέρω αἴτησις τοῦ μισθωτοῦ δύναται νὰ ὑποβληθῇ καὶ διὰ δηλώσεως κατὰ τὴν ἐπ' ἀκροατηρίῳ συζήτησιν, κατοχωριζομένης εἰς τὰ πρακτικά».

Ἀλλὰ τὸ Προσχέδιον περιέχει καὶ ἄλλας πολλὰς ἐπιτυχεῖς διατάξεις καὶ θὰ χρειασθῇ νὰ ἀπασχοληθῶμεν καὶ ἐπ' αὐτῶν.

ΔΙΚΑΣΤΙΚΑ ΠΕΝΘΗ

† *Μενέλαος Σκουλίκης*, Ἀρεοπαγίτης

Ὁ δικαστικὸς καὶ νομικὸς κόσμος ἤκουσε μὲ μεγάλην θλῖψιν, κατὰ τὸ τελευταῖον δεκαπενθήμερον, τὸν αἰφνίδιον καὶ πρόωρον θάνατον διακεκριμένου μέλους τοῦ Ἀνωτάτου Δικαστηρίου τῆς χώρας, τοῦ Ἀρεοπαγίτου Μενελάου Σκουλίκη.

Δὲν εἶναι πολὺς χρόνος, ἀφ' ὅτου τὸ Ἀνώτατον Δικαστικὸν Συμβούλιον τοῦ ἔκαμε τὴν τιμὴν νὰ συγκαταλεγῇ μεταξὺ τῶν ἀνωτάτων δικαστικῶν τῆς χώρας, μὲ τὴν βεβαιότητα ὅτι καὶ ἀπὸ τῆς θέσεως αὐτῆς θὰ προσέφερε πολυτίμους εἰς τὴν Δικαιοσύνην τῆς χώρας ὑπηρεσίας. Ἐπέπρωτο ὅμως νὰ κοπῇ αἰφνιδίως ἡ ζωή του, τὴν ἀπώλειαν τῆς ὁποίας εἰλικρινῶς πενθοῦν ὅσοι ἐγνώρισαν τὸν κάλλιστον Δικαστὴν καὶ ἄνθρωπον.

ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ ΕΡΓΑΤΙΚΟΥ ΔΙΚΑΙΟΥ

ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΣ ΝΟΜΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

Διεύθυνσις
ΧΡΟΝΗΣ ΤΣΙΜΠΟΥΚΗΣ

Σύνταξις
ΤΑΣΟΣ ΤΣΙΜΠΟΥΚΗΣ

Τόμος 24 — Τεῦχος 6 (564)

Ἀθῆναι, 15 Μαρτίου 1965

ΚΑΤΑΓΓΕΛΙΑ ΣΥΜΒΑΣΕΩΣ ΥΠΟ ΝΑΥΤΙΚΟΥ ΔΙΑ ΒΑΡΕΙΑΝ ΕΝΑΝΤΙ ΑΥΤΟΥ ΠΑΡΑΒΑΣΙΝ ΤΩΝ ΚΑΘΗΚΟΝΤΩΝ ΤΟΥ ΠΛΟΙΑΡΧΟΥ

('Εξ ὁρμῆς τῆς ὑπ' ἀριθ. 1690)1964 Πρωτοδίκου Πειραιῶς, κατωτέρω, σελ. 335)

Ὑπὸ τοῦ κ. Β. Γ. ΓΡΑΒΑΡΗ, Ἀντιπλοιάρχου Λ.Σ.

1. Ἐν τῷ Κώδικι Ἰδιωτικοῦ Ναυτικοῦ Δικαίου δὲν προσδιορίζονται εἰδικώτερον αἱ περιπτώσεις, αἵτινες συνιστῶσι βαρεῖαν παράβασιν τῶν ἔναντι τοῦ ναυτικοῦ καθηκόντων τοῦ πλοιάρχου, παρέχουσαν εἰς τὸν ναυτικὸν τὸ δικαίωμα μονομεροῦς καταγγελίας τῆς συμβάσεως ναυτολογήσεως. Ἡ ἔλλειψις αὕτη ὑφίστατο καὶ ἐν τῷ προϊσχύσαντι Ἐμπορικῷ Νόμῳ, ἐξαιρέσει λόγων τινῶν ἰδιαιτέρας σοβαρότητος, ἀναφερομένων ἐν ἄρθρῳ 345, ἤτοι κακομεταχειρίσεως τοῦ ναυτικοῦ ἐκ μέρους τοῦ πλοιάρχου ἢ ἀνοχῆς τούτου ὅπως τὸν κακομεταχειρίζεται ἕτερος ἐκ τοῦ πληρώματος, στερήσεως ἀναιτίως τροφῆς ἢ ποτοῦ ἢ χορηγήσεως αὐτῷ τροφίμων ἐπιβλαβῶν εἰς τὴν ὑγείαν. Ἡ κατὰ τὰ ἀνωτέρω μνεῖα τοῦ ἄρθρου 345 ἐτύγχανεν ἀπολύτως ἐνδεικτικὴ καὶ τούτου ἕνεκεν ἡ θεωρία καὶ νομολογία πολλοὺς ἑτέρους ἀνεῦρε λόγους, παρέχοντας εἰς τὸν ναυτικὸν τοιοῦτον δικαίωμα.

Ἡ εἰσηγητικὴ ἔκθεσις τῆς Συντακτικῆς Ἐπιτροπῆς τοῦ νεαροῦ Κώδικος παραδειγματικῶς ἀναφέρει ὡς τοιούτους λόγους τὴν κακομεταχείρισιν τοῦ ναυτικοῦ καὶ τὴν ἀναίτιον στέρησιν τῆς κεκανονισμένης τροφῆς ἢ τοῦ ἀπαιτουμένου χώρου ὑγιεινῆς ἐνδιαιτήσεως. Πέραν τούτων βαρεῖαν παράβασιν τῶν καθηκόντων τοῦ πλοιάρχου ἔναντι τοῦ ναυτικοῦ, ἐκτὸς ἄλλων λόγων, συνιστᾷ ἡ ἐπιβολὴ εἰς τοῦτον ἀπηγορευμένων ἐργασιῶν ἢ καὶ προσθέτων ὑπερωριακῶν τοιούτων κατὰ παράβασιν τῶν ἐν ἰσχύϊ συλλογικῶν συμβάσεων. Αἱ ὡς ἄνω παραβάσεις δέον νὰ διαπιστοῦνται διοικητικῶς ὑπὸ τῆς Ἀρχῆς ἐπὶ τῇ προσφυγῇ τοῦ ναυτικοῦ ἢ καὶ αὐτεπαγγέλτως ἢ ὑπὸ τοῦ δικαστοῦ, ἐφ' ὅσον ἡ διαφορὰ ἤχθη ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου. Ὑπὸ τῆς Ἀρχῆς ὁμοίως δέον νὰ γίνηται ἐπιθεώρησις ἢ προανάκρισις πρὸς διαπίστωσιν τῶν παραπόνων τοῦ ναυτικοῦ ἐν σχέσει πρὸς παραβάσεις τοῦ νόμου 4005)1929 «περὶ τροφοδοσίας πληρωμάτων τῶν ἐμπορικῶν πλοίων» ἢ τῶν οἰκείων κανονισμῶν τῆς ἐπιθεωρήσεως ἐμπορικῶν πλοίων, τῶν ἀναφερομένων εἰς τοὺς παρασχετέους ὑπὸ τοῦ πλοίου χώρους ὑγιεινῆς ἐνδιαιτήσεως, προσέτι δὲ τῶν διατάξεων τοῦ κεφαλαίου ιβ' τῆς συλλογικῆς συμβάσεως φορτηγῶν πλοίων, τῶν ἀναφερομένων εἰς τὰ παρασχετέα εἴδη κλινοσκευῆς. (Πρβλ. *Σκαρπέτην*, Ἡ σύμβασις ναυτολογήσεως πλοιάρχου καὶ πληρώματος, 1960, σελ. 63). Ἡ κατάχρησις ἐξουσίας κατὰ τὴν ἔννοιαν τοῦ ἄρθρου 26 τοῦ Ποινικοῦ καὶ Πειθαρχικοῦ Κώδικος Ἐμπορικοῦ Ναυτικοῦ συνιστᾷ ὁμοίως βαρεῖαν παράβασιν κατὰ τὰ ἀνωτέρω. Ἐξ ἄλλου συμβατικῶς δύνανται νὰ καθορισθῶσι τοιαῦται παραβάσεις, γενικώτερον δὲ ὡς βαρεῖαι παραβάσεις δέον νὰ θεωρηθῇ ἐκείνη, ἥτις κατὰ τὴν καλὴν πίστιν καὶ τὰ συναλλακτικὰ ἤθη ἐπιβάλλει τὴν ἄμεσον λύσιν τῆς σχέσεως. (Πρβλ. *Ἀγαλλόπουλον*, Ναυτεργατικὸν Δίκαιον, 1960, σελ. 155,

Καμβύσην, Ἡ σύμβασις ναυτολογήσεως, 1962, σελ. 144).

2. Ἡ διαμορφωθεῖσα διεθνῶς θεωρία καὶ νομολογία διχάζεται, καθ' ὅσον ἀφορᾷ εἰς τὸ κριτήριον τῆς ὑπάρξεως βαρείας παραβάσεως κατὰ τὰ ἀνωτέρω. Οἱ μὲν τάσσονται ὑπὲρ τοῦ προσωπικοῦ κριτηρίου, τουτέστι τῆς ὑπάρξεως παραβάσεως στρεφομένης προσωπικῶς κατὰ τοῦ ναυτικοῦ. Ἡ στενὴ αὕτη ἑρμηνεία ἀκολουθεῖται ἰδίᾳ ἐν Γαλλίᾳ, ὅπου ἡ νομολογία ἀπεδέχθη, ὅτι ὁ ναυτικὸς δὲν δύναται νὰ ἐπικαλεσθῇ οὔτε τὴν ἀνικανότητα τοῦ πλοίου πρὸς πλοῦν, οὔτε τὰς ἐλλείψεις τοῦ πλοίου εἰς ἐνδιαίτησιν, οὔτε τὴν ἐλλιπῆ σύνθεσιν τοῦ πληρώματος, οὔτε τὸ κινδυνῶδες τοῦ ταξιδίου, οὔτε τὴν ἀλλαγὴν τοῦ πλοιάρχου. Ἐξ ἄλλου, κατὰ τὸν Γαλλικὸν Κώδικα Ναυτικῆς Ἐργασίας (ἄρθρον 98), ὁ ναυτικὸς εἰς τοὺς μητροπολιτικοὺς μόνον λιμένας δύναται νὰ ζητήσῃ παρὰ τῆς Ναυτικῆς Ἀρχῆς τὴν ἄδειαν νὰ ἀπολυθῇ καὶ ἡ Ναυτικὴ Ἀρχὴ δύναται νὰ ἐπιτρέψῃ ταύτην διὰ σπουδαίους λόγους (πρβλ. Ripert, Droit maritime, 1, 1950, No 617, *Ἀναστασιάδην*, Ναυτικὸν Δίκαιον, 1937, σελ. 146, σημ. 71). Κατὰ τοὺς τασσομένους ὑπὲρ τῆς στενῆς ταύτης ἑρμηνείας ὁ ναυτικὸς δὲν δύναται μονομερῶς νὰ ἀποστῇ τῶν ἐκ τῆς συμβάσεως ναυτολογήσεως ἀπορρεουσῶν ὑποχρεώσεων, ἂν δὲ τῷ ἀνεγνωρίζοντο λόγοι μονομεροῦς καταγγελίας, θὰ ἐφθάνομεν εἰς ἀσυδοσίαν τῶν ναυτικῶν, δυναμένων νὰ ἐπικαλεσθῶσι τὸ ἀνεκτέλεστον τῶν ὑποχρεώσεων τοῦ ἐφοπλιστοῦ, διὰ νὰ δικαιολογήσωσι τὴν ἀπόλυσίν των (πρβλ. Ripert, ἔνθ' ἀνωτ., *Καμβύσην*, ἔνθ' ἀνωτ.) Ἡ ἀντίθετος εὐρεῖα ἑρμηνεία ἀντιμετωπίζει τὸ θέμα ἐπὶ τὸ ἐλαστικώτερον. Οὕτω ἐν Ἀγγλίᾳ ἡ νομολογία δέχεται δικαίωμα τοῦ ναυτικοῦ εἰς καταγγελίαν τῆς συμβάσεως κατὰ τὸν πλοῦν ἐν περιπτώσει, καθ' ἣν τὸ πλοῖον μεταφέρει λαθρεμπόριον πολέμου. Ἐν Γερμανίᾳ ἐπιτρέπεται νομοθετικῶς ἡ καταγγελία τῆς συμβάσεως ὑπὸ τοῦ ναυτικοῦ ἐν περιπτώσει, καθ' ἣν τὸ πλοῖον κατευθύνεται εἰς μεμολυσμένον λιμένα. Ὁ Μαροκινὸς Κῶδιξ (ἄρθρον 201) ποιεῖται ἐνδεικτικῶς μνείαν ὡς λόγων καταγγελίας τῆς μὴ πληρωμῆς τῶν μισθῶν, τῆς καταχρήσεως ἐξουσίας ἐκ μέρους τοῦ πλοιάρχου, τῆς κλήσεως πρὸς στράτευσιν (πρβλ. Ripert, No 618). Ἡ διεθνὴς σύμβασις τῆς Γενεύης τοῦ 1926 «περὶ συμβάσεως ναυτολογήσεως τῶν ναυτικῶν» περιέχει ἐν ἄρθρῳ 13 διάταξιν, καθ' ἣν: «ἐὰν ὁ ναυτικὸς ἀποδείξῃ κατὰ τρόπον ἱκανοποιοῦντα τὸν πλοιοκτήτην ἢ τὸν ἀντιπρόσωπον αὐτοῦ, εἴτε ὅτι δύναται νὰ ἐπιτύχῃ θέσιν πλοιάρχου ἐπὶ πλοίου τινὸς ἢ θέσιν ἀξιωματικοῦ καταστρώματος ἢ ἀξιωματικοῦ μηχανῆς ἢ ἑτέραν τινὰ θέσιν ἀνωτέρου βαθμοῦ ἐκείνου, τὸν ὁποῖον ἤδη κατέχει, εἴτε ὅτι, κατόπιν γεγονότων μεσολαβησάντων μετὰ τὴν πρόσληψιν αὐτοῦ, ἡ ἀπόλυσίς του εἶναι οὐσιώδους δι' αὐτὸν συμφέροντος, δύναται νὰ ζητήσῃ ταύτην, ὑπὸ τὸν ὅρον ὅτι ἄνευ δημιουργίας δαπάνης διὰ τὸν πλοιοκτήτην θὰ ἐξασφαλίσῃ διὰ τὴν ἀντικατάστασίν του πρόσωπον ἱκανὸν καὶ κατάλληλον, τῆς ἀρέσκειας τοῦ πλοιοκτήτου ἢ τοῦ ἀντιπροσώπου του. Ἐν τῇ περιπτώσει ταύτῃ ὁ ναυτικὸς δικαιοῦται μισθοῦ μέχρι τοῦ χρόνου ἀποχωρήσεως ἐκ τῆς ἐργασίας του» (πρβλ. *Χανίδην* Διεθνεῖς Συμβάσεις εἰς τὴν ναυτιλίαν, 1952, σελ. 65). Ὁ Ripert, ἔνθ' ἀνωτ., θεωρεῖ τὴν ἀνωτέρω διάταξιν ὡς μίαν παράδοξον ἐξαίρεσιν τῆς ὑποχρεωτικῆς ἰσχύος τῶν συμβάσεων.

Κατὰ τὴν εὐρεῖαν, κατὰ τὰ ἀνωτέρω, ἑρμηνείαν τὸ κριτήριον εἶναι ἀντικειμενικόν, ἤτοι περιλαμβάνει οὐ μόνον τὰς ἐναντὶ τοῦ ναυτικοῦ προσωπικῶς παραβάσεις τῶν καθηκόντων τοῦ πλοιάρχου, ἀλλὰ γενικώτερον πᾶσαν παράβασιν τῆς συμβάσεως, ὡς ἐπὶ παραδείγματι τὴν παράβασιν τῆς ὑποχρεώσεως προνοίας, ἐξ ἧς τίθεται ἐν κινδύνῳ ἡ ἀσφάλεια τοῦ πλοίου καὶ εἰδικώτερον τὴν ἀνικανότητα τοῦ πλοίου πρὸς πλοῦν, τὸν ἐλαττωματικὸν ἐξοπλισμὸν αὐτοῦ, τὴν ἀνεπάρκειαν τοῦ πληρώματος, τὴν ὑπερφόρτωσιν τοῦ πλοίου.

Εἰρήσθω, ὅτι ἐν Ἰταλίᾳ, καίτοι ὁ Ναυτιλιακὸς Κῶδιξ οὐδὲν ἀναφέρει, γίνεται δεκτόν, ὅτι δύναται νὰ ἰσχύσῃ καὶ ἐπὶ τῆς συμβάσεως ναυτολογήσεως διὰ τὴν μονομερῆ καταγγελίαν αὐτῆς ὁ σπουδαῖος λόγος. (Πρβλ. *Ἀγαλλόπουλον*, ἔνθ' ἀνωτ.).

Παρ' ἡμῖν ἡ ἑρμηνεία τῆς ἀνωτέρω διατάξεως τοῦ Κώδικος τυγχάνει ὁμοίως δεδιχασμένη, πλὴν ἀκολουθεῖ μᾶλλον τὸ προσωπικὸν κριτήριον. Ὁ *Ἀγαλλόπουλος*, ἔνθ' ἀνωτ., ἐπικρίνει τὴν στενὴν ταύτην ἑρμηνείαν, θεωρῶν ταύτην ἀνεπιεικῆ, καθὸ στερροῦσαν τὸν ναυτικὸν τῶν μέσων νομίμου ἀμύνης αὐτοῦ. Ἡ

γνώμη αὕτη, ὀρθολογικωτέρα κατ' ἀρχήν, δὲν δύναται, οὐχ ἧττον, νὰ τυγχάνῃ ἀπαρεγκλίτου ἀποδοχῆς, ἀλλὰ νὰ ἐκτιμᾶται ἑκάστοτε ἀναλόγως τῶν κατ' ἰδίαν περιστατικῶν, εἰς τρόπον ὥστε νὰ προλαμβάνεται τὸ ἄτοπον τῆς παραδοχῆς λόγων καταγγελίας ἀγόντων εἰς καταχρήσεις καὶ ἀσυδοσίαν τῶν ναυτικῶν. Εἰρήσθω, ὅτι εἰς καταχρηστικὴν ἄσκησιν τοῦ δικαιώματος καταγγελίας δύναται νὰ ἀγάγῃ συνήθως ἡ παραδοχὴ τοῦ ὑπὸ τοῦ μνησθέντος ἑρμηνευτοῦ περαιτέρω ὑποστηριζομένου, ὅτι δηλαδὴ ὁ ναυτικός, ἀσκῶν τὸ δικαίωμα καταγγελίας λόγῳ παραβάσεως τοῦ πλοιάρχου, δύναται νὰ ἐγκαταλείψῃ τὸ πλοῖον, χωρὶς νὰ ἀναμείνῃ τὴν τήρησιν τῶν διοικητικῶν διατυπώσεως τῆς ἀπολύσεώς του. Τοῦτο χωρὶς νὰ ἀποκλείεται καὶ τὸ ἐνδεχόμενον δημιουργίας ἀνωμαλιῶν ἐν τῇ διεξαγωγῇ τῆς ναυτιλιακῆς ἐπιχειρήσεως καὶ κινδύνων αὐτῆς ταύτης τῆς ἀσφαλείας τοῦ πλοίου, τῶν ἐπιβαινόντων καὶ τοῦ φορτίου. (Πρβλ. *Ἀνδρεάκου*, Ναυτεργατικαὶ Διαφοραί, 1963, σελ. 100, σημ. 2).

3. Ὑπὸ τὴν ἀνωτέρω λελογισμένην ἀποδοχὴν τῆς ἀκολουθούσης τὸ ἀντικειμενικὸν κριτήριον ἑρμηνείας ἡ ὑπερφόρτωσις τοῦ πλοίου, ἐκθέτουσα εἰς κίνδυνον ὕψιστον ἀγαθὸν τοῦ ναυτικοῦ, ἤτοι τὴν ζωὴν ἢ σωματικὴν ἀκεραιότητα ἢ ὑγείαν αὐτοῦ, συνιστᾷ βαρεῖαν παράβασιν τῶν ἔναντι τοῦ ναυτικοῦ καθηκόντων τοῦ πλοιάρχου. Ἡ θέσις αὕτη ἐναρμονίζεται πρὸς τὴν ἔννοιαν τοῦ ἄρθρου 13 τοῦ Συντάγματος, ἐξ ἧς ἀπορρέει ὡς ἐκδήλωσις τοῦ Ἐργατικοῦ ἐν γένει Δικαίου ἡ ὑποχρέωσις τοῦ ἐργοδότου πρὸς πρόνοιαν διὰ τὴν ζωὴν καὶ ὑγείαν τοῦ ἐργαζομένου, συμφώνως πρὸς τὸ ἑκάστοτε πεδίον τῆς τεχνικῆς καὶ γενικώτερον πρὸς προστασίαν αὐτοῦ ἀπὸ τοὺς κινδύνους, οἵτινες συνδέονται μὲ τὴν παροχὴν τῆς ἐργασίας. (Ἴδετε *Ἀγαλλόπουλον*, Εἰσαγωγὴ εἰς τὸ Ἐργατικὸν Δίκαιον, 1958, σελ. 23 καὶ 148, σημ. 7, ὁμοίως Ναυτεργατικὸν Δίκαιον, σελ. 109, πρβλ. ἄρθρον 44 β.δ. 15) 18.12.1836 «περὶ ἀστυνομίας τῆς ἐμπορικῆς ναυτιλίας»).

Ἐξ ἄλλου, ὡς ὀρθότατα ἐν τῇ σχολιαζομένῃ ἀποφάσει διατυποῦται, «ἡ προστασία τῶν ἐκ τῆς παραβάσεως τῶν γενικῶν τούτων διατάξεων προσβαλλομένων δικαιωμάτων τοῦ ναυτικοῦ δέον νὰ ἐπιδιώκηται κατ' ἀρχὴν μέσῳ τῶν ἐντεταλμένων τὴν τήρησιν τῶν ἐν λόγῳ διατάξεων Ἀρχῶν, πρὸς ἃς δικαιοῦται καὶ καθῆκον ἔχει ὁ ναυτικὸς νὰ ἀναφέρηται, οὐχὶ δὲ νὰ προβαίνῃ ἐκ τοῦ λόγου τούτου εἰς καταγγελίαν τῆς συμβάσεως καὶ μόνον ὁσάκις τυγχάνει ἀδύνατος ἢ λίαν δυσχερὴς ἡ ἐπέμβασις τῶν ἁρμοδίων Ἀρχῶν πρὸς τήρησιν τῶν κειμένων ὡς εἴρηται διατάξεων, ὅπερ εἶναι ζήτημα πραγματικόν, κρινόμενον ἐν ἑκάστῃ συγκεκριμένῃ περιπτώσει, θὰ δύναται ὁ ναυτικὸς νὰ προστατεύῃ τὸ προσβαλλόμενον δικαίωμά του διὰ τῆς ἐπικλήσεως τοῦ ἄρθρου 74 Κ.Ι.Ν.Δ.».

4. Λόγοι, μὴ δυνάμενοι νὰ χαρακτηρισθῶσιν ὡς βαρεῖα παράβασις τῶν ἔναντι τοῦ ναυτικοῦ καθηκόντων τοῦ πλοιάρχου, θὰ ἠδύναντο κατὰ τὰς περιστάσεις νὰ θεωρηθῶσιν ὡς «σπουδαῖοι λόγοι», συνεπαγόμενοι δικαίωμα τοῦ ναυτικοῦ εἰς καταγγελίαν τῆς συμβάσεως, κατὰ τὰ ἐν ἄρθρῳ 672 ἐπ. τοῦ Ἀστικοῦ Κώδικος ὁριζόμενα. Πράγματι ἡ συμπληρωματικὴ ἐφαρμογὴ τοῦ Ἀστικοῦ δικαίου εἰς τὸ πεδίον τοῦ τε Ἐμπορικοῦ καὶ τοῦ Ἐργατικοῦ τοιούτου ἀποτελεῖ ἤδη ἀξιωματικὴν παραδοχήν. Εἰδικώτερον, προκειμένου περὶ τοῦ Ναυτικοῦ Δικαίου, τὰ κενὰ τούτου συμπληροῦνται κατὰ πρῶτον λόγον διὰ τῆς ἀναλόγου ἐφαρμογῆς κανόνων τοῦ Ἐμπορικοῦ Δικαίου, περαιτέρω δὲ διὰ τῆς ἐφαρμογῆς τῶν προσηκουσῶν διατάξεων τοῦ Ἀστικοῦ τοιούτου, ἐφαρμοζομένων ἐπικουρικῶς, ἐφ' ὅσον τοῦτο δὲν ἀντίκειται εἰς τὴν ἰδιαιτέραν φύσιν τοῦ Ναυτικοῦ Δικαίου (ἴδετε *Καποδίστριαν*, σχολιάζοντα τὴν ὑπ' ἀριθ. 36)1950 Πρωτ)κου Μυτιλήνης, Ἐπ. Ἐμπ. Δικαίου, τ. Ι, σ. 460ἐπ., πρβλ. *Πετιμεζᾶν*, Ἐμπ. Δίκ., 1925, § 20, *Ἀναστασιάδην*, Ἐμπορ. Δίκ., 1923, § 11, *Τσιοντάνην*, Στοιχεῖα Ἐμπορ. Δικ. Ι, 1949, § 5, *Καραβᾶν*, Ἐμπορ. Δίκ., Ι, 1947, § 52. Ἐξ ἄλλου ὡς πρὸς τὴν συμπλήρωσιν τοῦ Ἐργατικοῦ ὑπὸ τοῦ Ἀστικοῦ Δικαίου ἴδετε *Σιμωνέτον*, Δώδεκα Μελέται Ἀστικοῦ καὶ Ἐργατικοῦ Δικαίου, 1948 - 1951, ἰδίᾳ σελ. 476 ἐπ.).

Οὕτω, προκειμένου περὶ τοῦ συγκεκριμένου λόγου τῆς ὑπερφορτώσεως τοῦ πλοίου, ἐφ' ὅσον οὗτος βάσει τοῦ ὑποκειμενικοῦ κατὰ τὰ ἀνωτέρω κριτηρίου δὲν ἤθελε χαρακτηρισθῇ ὡς βαρεῖα παράβασις τῶν ἔναντι τοῦ ναυτικοῦ καθηκόντων τοῦ πλοιάρχου, θὰ ἔκειτο ἐντὸς τῆς ρυθμίσεως τοῦ ἄρθρου 672 τοῦ Α.Κ., καθ' ὃ συνιστῶν παράβασιν τῶν ὑπὸ τοῦ ἄρθρου αὐτοῦ 662 κα-

ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΑΚΗ ΠΡΑΞΙΣ

ΣΩΜΑΤΕΙΑ

ΔΙΑΛΥΣΙΣ ΣΩΜΑΤΕΙΟΥ ΚΑΤ' ΑΡΘΡΟΝ 105 ΑΣΤΙΚΟΥ ΚΩΔΙΚΟΣ

Άρνησις Νομάρχου δι' ἐνέργειαν δεόντων καὶ αἴτησις ἀκυρώσεως

Διάλυσις σωματείου, κατ' ἄρθρον 105 Ἀστικοῦ Κώδικος, ἀντικαταστήσαντος τὸ ἄρθρον 31 τοῦ Νόμου 281)1914 «περὶ σωματείων», διὰ παράβασιν τοῦ Νόμου. Αἴτησις πρὸς ταῦτο τῆς ἐποπτευούσης Ἀρχῆς δι' ἀγωγῆς ἐνώπιον τοῦ Πρωτοδικείου.— Δικαίωμα προσφυγῆς ἐνώπιον τοῦ Συμβουλίου Ἐπικρατείας, κατ' ἄρθρον 47 § 2 Νόμου 3713)1928, καὶ ἐπὶ παραλείψεως Ἀρχῆς τινος, ὅπως προβῇ εἰς ὀφειλομένην νόμιμον ἐνέργειαν.—Αἴτησις ὅμως ἀκυρώσεως δι' ὑπέρβασιν ἐξουσίας ἢ παράβασιν Νόμου μόνον κατὰ ἐκτελεστῶν πράξεων Διοικητικῶν Ἀρχῶν, οἷα δὲν εἶναι ἡ ἄρνησις τῆς Ἀρχῆς ὅπως ἀσκήσῃ ἔνδικον μέσον ἐνώπιον πολιτικοῦ δικαστηρίου.

Κατ' ἐφαρμογὴν τοῦ ἄρθρου 105 τοῦ Ἀστικοῦ Κώδικος, τὸ ὁποῖον ἤδη ἰσχύει μετὰ τὴν διὰ τοῦ ἄρθρου 12 τοῦ Εἰσαγωγικοῦ τοῦ Ἀστικοῦ Κώδικος Νόμου κατάργησιν, μεταξὺ τῶν ἄλλων, τῆς ἀντιστοίχου διατάξεως τοῦ ἄρθρου 31 τοῦ νόμου 281)1914 «περὶ σωματείων», ἐζητήθη ὑπὸ ἐπαγγελματικοῦ σωματείου, ἵνα ὁ οἰκεῖος Νομάρχης, ὡς ἐποπτεύουσα Ἀρχή, αἰτήσηται παρὰ τοῦ ἁρμοδίου Πρωτοδικείου τὴν διάλυσιν ἄλλου σωματείου διὰ παράβασιν τοῦ νόμου. (Ἴδετε περὶ τῶν λόγων διαλύσεως σωματείου κατὰ τὴν ἀνω διάταξιν *Κ. Δημάκην*, Ἡ ἐποπτεία τῶν ἐργατικῶν σωματείων, ΕΕΔ 18, 466 ἐπ.).

Τὸ ἄρθρον τοῦτο ἔχει ἐφαρμογὴν καὶ ἐπὶ τῶν ἐπαγγελματικῶν σωματείων. (Ἐφετείου Αἰγαίου 26)1957, εἰσηγητὴς Θ. *Κακίσης*, ΕΕΔ 16, 1232, *Κ. Δημάκης*, ἔνθ' ἀνωτ.).

Παρῆλθεν ὅμως ἄπρακτον τρίμηνον ἀπὸ τῆς ὑποβολῆς πρὸς τὸν Νομάρχην τῆς αἰτήσεως καὶ τὸ ἐπαγγελματικὸν σωματεῖον ἠτήσατο δι' αἰτήσεως ἀκυρώσεως ἐνώπιον τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας τὴν ἀκύρωσιν τῆς παραλείψεως τοῦ Νομάρχου.

Οὕτω κατέστη ἀντικείμενον κρίσεως τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας, ἂν παραδεκτῶς ἠσκήθη ἡ αἴτησις ἀκυρώσεως.

Τὸ Συμβούλιον τῆς Ἐπικρατείας ἀπεφάνθη ἀρνητικῶς. (Ἴδετε σχετικῶς καὶ Πορίσματα Νομολογίας τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας, ἐπίσημος ἔκδοσις Ὑπουργείου Δικαιοσύνης 1962, σελ. 243 ἐπ.).

Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας 241)1965, Ὁλομελείας

Προεδρεύων ὁ Σύμβουλος κ. *Γ. Χαρμανδάρης*
Εἰσηγητὴς ὁ Σύμβουλος κ. *Δ. Μαρούδας*
Δικηγόροι οἱ κ.κ. Ν. Κωστόπουλος, Πλ. Μακρυγιάννης, Πάρεδρος Νομικοῦ Συμβουλίου Κράτους, Φ. Βεγλερῆς, Δ. Τσάκωνας, Ι. Κουτσοχέρας

Διὰ τῆς ὑπὸ κρίσιν αἰτήσεως τὸ ἐν Ἀθήναις ἑδρεῦον ἐπαγγελματικὸν σωματεῖον ὑπὸ τὴν ἐπωνυμίαν «Ἕνωσις τῶν ἐν Ἑλλάδι ἐργαζομένων Ἀσφαλιστικῶν Ἑταιρειῶν» διώκει τὴν ἀκύρωσιν τῆς παραλείψεως τοῦ Νομάρχου Βοιωτίας, ἐκδηλωθείσης διὰ τῆς παρόδου ἀπράκτου τριμήνου ἀπὸ τῆς ὑποβολῆς σχετικῆς αἰτήσεως, ὅπως, ὡς ἐποπτεύουσα Ἀρχή, αἰτήσηται παρὰ τοῦ οἰκείου Πρωτοδικείου τὴν διάλυσιν τοῦ ἐν Λεβαδείᾳ ἑδρεύοντος Σωματείου Ἰδιοκτητῶν Λεωφορείων Αὐτοκινήτων, ὑπὸ τὴν ἐπωνυμίαν «Ἡ Ἀδελφοσύνη», ὡς ἐνεργοῦντος κατὰ τὸ Καταστατικὸν αὐτοῦ ἀλληλασφάλισιν τῶν μελῶν του διὰ τῆς παροχῆς ἀμέσου οἰκονομικῆς βοηθείας εἰς αὐτὰ ἐν περιπτώσει ἀτυχήματος εἰς τὸ λεωφορεῖον ἑνὸς ἑκάστου κατὰ παράβασιν τῶν διατάξεων τοῦ νόμου 1023 ἔτους 1917 «περὶ ἰδιωτικῆς ἐπιχειρήσεως ἀσφαλίσεων».

Εἰς τὴν δίκην παρεμβαίνουσι νομοτύπως διὰ κοινοῦ δικογράφου καὶ μετὰ προδήλου ἐννόμου συμφέροντος τὸ ὡς ἄνω σωματεῖον «Ἡ Ἀδελφοσύνη» καὶ ἡ ἐν Ἀθήναις ἑδρεύουσα Ἕνωσις Σωματείων ὑπὸ τὴν ἐπωνυμίαν «Πανελλαδικὴ Ὁμοσπονδία Αὐτο-

---

θοριζομένων ὑποχρεώσεων τοῦ μισθωτοῦ (πρβλ. *Καυκᾶν*, Ἐνοχ., Ι, 1948, σελ. 365, 369, 370).

ΠΡΟΣΒΟΛΗ ΑΠΟΦΑΣΕΩΣ ΣΥΝΕΛΕΥΣΕΩΣ ΕΠΑΓΓΕΛΜΑΤΙΚΟΥ ΣΩΜΑΤΕΙΟΥ ΩΣ ΑΚΥΡΟΥ

Δικαιώματα καὶ καθήκοντα παρισταμένων ἐν ἀρχαιρεσίαις Δικαστῶν

Προσβολὴ ἀποφάσεως συνελεύσεως σωματείου κατ' ἄρθρον 101 Εἰσαγωγικοῦ Ἀστικοῦ Κώδικος Νόμου.—Τρόπος ἀρχαιρεσιῶν ἐπαγγελματικῶν ἐργατικῶν σωματείων κατ' Α.Ν. 148)1945.—Ἀναγκαία ἡ παρουσία Δικαστοῦ καὶ καθήκοντα αὐτοῦ κατ' Α.Ν. 274)1945 καὶ 620)1945.—Ἐξέτασις ὑπὸ τούτου, κατ' ἀνάγκην, πλὴν ἄλλων, καὶ ἐὰν οἱ ἐγγεγραμμένοι εἰς τὸ βιβλίον - μητρῶον τοῦ σωματείου εἶναι πράγματι μέλη αὐτοῦ καὶ ταμειακῶς ἐν τάξει, τούτων ὑπολογιζομένων διὰ τὸν καθορισμὸν τῆς ἀπαρτίας τῆς γενικῆς συνελεύσεως μὲ δικαίωμα συμμετοχῆς εἰς αὐτήν.—Ἰσχὺς Νόμων 148, 274, ὡς καὶ Α.Ν. 620)1945.

Ἐνδιαφέρουσα εἶναι ἡ κατωτέρω ἀπόφασις τοῦ Πρωτοδικείου Θεσσαλονίκης, ἐρευνήσασα τὰ ἐκ τῶν κειμένων νομοθετικῶν διατάξεων συναγόμενα δικαιώματα καὶ καθήκοντα τοῦ παρισταμένου εἰς τὰς ἀρχαιρεσίας τῶν ἐπαγγελματικῶν σωματείων δικαστοῦ διὰ τὴν ἐξασφάλισιν τῆς γνησίας βουλήσεως τῶν μελῶν τοῦ σωματείου. (Ἴδετε καὶ τὸ ἰσχὺον ἤδη ἄρθρον 6 τοῦ ν.δ. 4361)1964 «περὶ ἐπαγγελματικῶν σωματείων νομοθεσίας» (ΕΕΔ 23, 1130 καὶ τὴν ἐπὶ τούτου εἰσηγητικὴν ἔκθεσιν τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας, ΕΕΔ 23, 1134).

Χρήσιμον εἶναι νὰ σημειωθῇ, ὅτι ὁ Ὑπουργὸς τῆς Ἐργασίας κατὰ τὴν ἐν τῇ Βουλῇ ψήφισιν τῆς διατάξεως αὐτῆς περὶ τῶν καθηκόντων τοῦ δικαστοῦ (πρακτικὰ συνεδριάσεως τῆς 18 Αὐγούστου 1964) ἐτόνισεν, ὅτι «ὁ δικαστικὸς ἀντιπρόσωπος, σύμφωνα μὲ τὴν ἰσχύουσαν ἤδη ἀπὸ τοῦ 1945 νομοθεσίαν, παρίστατο εἰς τὰς ἀρχαιρεσίας, ἀλλ' ἀτυχῶς δὲν ὑπῆρχον καθωρισμέναι αἱ ἁρμοδιότητές κινητιστῶν Ὑπεραστικῶν Συγκοινωνιῶν».

Ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 105 τοῦ Ἀστικοῦ Κώδικος, ἀντικαταστήσαντος τὸ ἄρθρον 31 τοῦ νόμου 281)1914 «περὶ σωματείων», ὁρίζεται, ὅτι «τὸ σωματεῖον δύναται νὰ διαλυθῇ δι' ἀποφάσεως τοῦ Πρωτοδικείου, ἐπὶ τῇ αἰτήσει τῆς διοικήσεως τοῦ σωματείου, ἢ τοῦ ἑνὸς πέμπτου τῶν μελῶν ἢ τῆς ἐποπτευούσης Ἀρχῆς. 1. . . . 2. . . . 3. Ἐὰν τὸ σωματεῖον ἐπιδιώκῃ σκοπὸν διάφορον τοῦ ἐν τῷ Καταστατικῷ καθοριζομένου ἢ ἂν ὁ σκοπὸς ἢ ἡ λειτουργία τοῦ σωματείου ἀπέβησαν παράνομοι ἢ ἀνήθικοι ἢ ἀντίθετοι πρὸς τὴν δημοσίαν τάξιν...». Συμφώνως πρὸς τὴν διάταξιν ταύτην, τελοῦσαν ἐν ἁρμονίᾳ πρὸς τὸ ἄρθρον 11 § 2 τοῦ Συντάγματος, ἵνα ἐπέλθῃ διάλυσις σωματείου διὰ παράβασιν τοῦ νόμου, δέον ἡ ἐποπτεύουσα Ἀρχὴ νὰ αἰτήσηται δι' ἀγωγῆς ἐνώπιον τοῦ Πρωτοδικείου τὴν ἔκδοσιν ἀποφάσεως περὶ διαλύσεως αὐτοῦ.

Ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 47 § 2 τοῦ νόμου 3713)1928, ὡς ἐτροποποιήθη, ὁρίζεται ὅτι: «προσφυγὴ ἐνώπιον τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας διὰ τοὺς ὑπ' ἀριθ. 3 καὶ 4 λόγους εἶναι δεκτὴ καὶ ἐπὶ παραλείψεως Ἀρχῆς τινος, ὅπως προβῇ εἰς ὀφειλομένην νόμιμον ἐνέργειαν, ὁσάκις ἐκ τοῦ νόμου ἐπιβάλλεται αὐτῇ ἡ ρύθμισις συγκεκριμένης σχέσεως δι' ἐκτελεστῆς πράξεως, ὑπαγομένης εἰς τοὺς ὅρους τοῦ ἄρθρου 46. . . .». Κατὰ δὲ τὸ ἄρθρον 46 § 1 «ἡ αἴτησις ἀκυρώσεως δι' ὑπέρβασιν ἐξουσίας ἢ παράβασιν νόμου χωρεῖ μόνον κατὰ τῶν ἐκτελεστῶν πράξεων τῶν Διοικητικῶν Ἀρχῶν καὶ τῶν διοίκησιν ἀσκούντων Νομικῶν Προσώπων, τῶν μὴ ὑποκειμένων εἰς ἕτερόν τι ἔνδικον μέσον διὰ τῆς διοικητικῆς ἢ δικαστικῆς ὁδοῦ...». Οὕτω ἡ ὀφειλομένη ἐνέργεια, κατὰ τὰς διατάξεις ταύτας, νοεῖται καὶ ὁρίζεται δι' ἐκτελεστῆς πράξεως, ἥτις ἐκδιδομένη θὰ ὑπόκειται εἰς τὸν ἀκυρωτικὸν ἔλεγχον τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας. Ἡ ἄρνησις ὅμως διοικητικῆς Ἀρχῆς (ρητὴ ἢ τεκμαιρομένη) ὅπως ἀσκήσῃ ἔνδικον μέσον ἐνώπιον πολιτικοῦ δικαστηρίου, οἷον εἶναι ἡ ἀπευθυνομένη εἰς τὸ Πρωτοδικεῖον αἴτησις τῆς ἐποπτευούσης τὰ σωματεῖα Ἀρχῆς περὶ διαλύσεως σωματείου, δὲν ἀποτελεῖ παράλειψιν ὀφειλομένης ἐνεργείας, κατὰ τὴν ὡς ἄνω ἔννοιαν τοῦ ἄρθρου 47, ἀφοῦ ἡ ἔγερσις τῆς ἀγωγῆς δὲν συνιστᾷ προφανῶς πρᾶξιν ἐκτελεστήν, ὑποκειμένην εἰς τὸν ἀκυρωτικὸν ἔλεγχον. Ἀπαραδέκτως συνεπῶς ἀσκεῖται ἡ ὑπὸ κρίσιν αἴτησις κατὰ τῆς ἀρνήσεως τοῦ Νομάρχου, ὅπως αἰτήσηται παρὰ τοῦ δικαστηρίου τὴν διάλυσιν τοῦ περὶ οὗ πρόκειται σωματείου καὶ ἀπορριπτέα ἀποβαίνει αὕτη, δεκτῆς γινομένης τῆς παρεμβάσεως.

του καὶ δι' αὐτὸν τὸν λόγον εἴχομεν τὴν νοθείαν. Ἐπὶ τῷ σκοπῷ παρεμποδίσεως τῆς νοθείας ἐπεβαρύναμεν τώρα τὸν δικαστικὸν μὲ τὰ καθήκοντα, τὰ ὁποῖα τοῦ ἐπιβάλλομεν διὰ τοῦ ἄρθρου αὐτοῦ».

Πρωτοδικείου Θεσσαλονίκης 3468)1964

Πρόεδρος ὁ κ. *Γ. Βανελλόπουλος*
Εἰσηγητὴς ὁ Πρωτοδίκης κ. *Π. Λαμνίδης*
Δικηγόροι οἱ κ.κ. Ἀλ. Παπαοικονόμου, Ι. Πάτσας

Ἐν τῇ ὑπὸ κρίσιν ἀπὸ 17.4.1964 ἀγωγῇ ἐκτίθεται, ὅτι, ματαιωθείσης τῆς πρώτης καὶ δευτέρας γενικῆς συνελεύσεως τοῦ ἐναγομένου ἐπαγγελματικοῦ σωματείου, λόγῳ μὴ σχηματισμοῦ ἀπαρτίας, συνῆλθε τὴν 16.4.1964 τρίτη τοιαύτη καί, ἐνῷ, βάσει τοῦ ἀριθμοῦ τῶν μελῶν τοῦ ἐναγομένου, ἔδει διὰ τὴν νόμιμον συγκρότησιν τῆς γενικῆς συνελεύσεως νὰ παραστῇ τοὐλάχιστον τὸ 1)5 τῶν μελῶν (8667) συμφώνως πρὸς τὸ Καταστατικόν, ἤτοι 1734 μέλη, ἐν τούτοις, καίτοι παρέστη ἀριθμὸς μελῶν ἐλάσσων (μόνον 501 μέλη) καὶ ἑπομένως δὲν ὑπῆρχε νόμιμος ἀπαρτία, ἡ γενικὴ συνέλευσις ἐπροχώρησεν εἰς τὸ ἔργον της καὶ ἐξέλεξεν Ἐφορευτικὴν Ἐπιτροπήν, ἥτις θὰ διενήργει βραδύτερον (εἰς μέλλουσαν γενικὴν συνέλευσιν) τὰς ἀρχαιρεσίας διὰ τὴν ἀνάδειξιν νέας διοικήσεως κλπ. Διώκεται δὲ διὰ τῆς ἀγωγῆς τοῦ ἐνάγοντος, μέλους τοῦ ἐναγομένου, μὴ μετασχόντος δὲ εἰς τὴν ἄνω γενικὴν συνέλευσιν, οὐδὲ ἀποδεχθέντος τὴν προσβαλλομένην ἀπόφασιν, νὰ κηρυχθῇ ἄκυρος ἡ ἐν λόγῳ ἀπόφασις τῆς γενικῆς συνελεύσεως. Οὕτως ἔχουσα ἡ ἀγωγὴ νόμιμος τυγχάνει, στηριζομένη ἐπὶ τοῦ ἄρθρου 101 τοῦ Α.Κ., ὁρίζοντος ὅτι «ἀπόφασις τῆς συνελεύσεως, ἀντικειμένη εἰς τὸν νόμον ἢ τὸ καταστατικόν, εἶναι ἄκυρος. Ἡ ἀκυρότης κηρύσσεται ὑπὸ τοῦ Δικαστηρίου, ἐπὶ τῇ ἀγωγῇ μέλους μὴ συναινέσαντος, ἢ παντὸς ἔχοντος ἔννομον συμφέρον. Ἡ ἀγωγὴ ἀποκλείεται μετὰ παρέλευσιν ἓξ μηνῶν ἀπὸ τῆς ἀποφάσεως τῆς συνελεύσεως κλπ.».

Κατὰ τὴν αὐτὴν ὡς ἄνω δικάσιμον τῆς 3.6.1964 συνεζητήθη καὶ ἡ ἀπὸ 5.5.1964 ἑτέρα ἀγωγὴ τῆς Γ.Ψ. καὶ λοιπῶν μελῶν τοῦ ἐναγομένου, μὴ συναινεσάντων, δι' ἧς ἐπὶ τῇ αὐτῇ ὡς ἄνω ἱστορικῇ αἰτίᾳ καὶ τῇ προσθέτῳ εἰδικωτέρᾳ τοιαύτῃ, ὅτι κατὰ τὴν ὡς κατωτέρω συνέλευσιν παρέστησαν μόνον 1074 μέλη, ἀντὶ τοῦ ἀπαιτουμένου ἀριθμοῦ 1734 (1)5 τῶν 8667), διώκεται, ὅπως κηρυχθῇ ἄκυρος 1) ἡ προμνησθεῖσα ἀπόφασις τῆς γενικῆς συνελεύσεως τοῦ ἐναγομένου, 2) ἡ ἀπόφασις ἑτέρας συνελεύσεως τοῦ ἐναγομένου, συνελθούσης ἀπὸ 23ης μέχρις 28ης Ἀπριλίου 1964, περὶ ἐκλογῆς διοικήσεως τοῦ σωματείου. Καὶ ἡ δευτέρα αὕτη ἀγωγή, ἐρειδομένη ἐπὶ τῆς αὐτῆς ὡς ἄνω διατάξεως, νόμιμος τυγχάνει. Ἐφ' ὅσον δὲ ἀμφότεραι αἱ ὡς ἄνω ἀγωγαὶ ἠσκήθησαν ἐντὸς τῆς προθεσμίας τῶν ἓξ μηνῶν ἀπὸ τῆς ἀποφάσεως τῆς συνελεύσεως, ἐρευνητέαι κατ' οὐσίαν καθίστανται, ἀπὸ κοινοῦ ἐρευνώμεναι καὶ συνεκδικαζόμεναι κατὰ τὸ σχετικὸν αἴτημα τῶν διαδίκων, ὡς προδήλως συναφεῖς.

Τὸ ἐναγόμενον, ἀποκρουὸν τὴν ἀγωγήν, ἰσχυρίζεται, ὅτι οἱ ὡς ἄνω συνελεύσεις αὐτοῦ, αἱ λαβοῦσαι τὰς προσβαλλομένας ἀποφάσεις, εὑρίσκοντο ἐν νομίμῳ ἀπαρτίᾳ, δεδομένου ὅτι ὁ ἀριθμὸς τοῦ συνόλου τῶν μελῶν ἀνέρχεται εἰς 1816 καὶ οὐχὶ εἰς 8776, ὡς προβάλλεται διὰ τῶν ἀγωγῶν. Τοῦτο ἀκριβῶς τὸ ζήτημα ἀποτελεῖ τὸ ἀντικείμενον τῆς ἔριδος τῶν διαδίκων, ἀφοῦ περὶ αὐτὸ στρέφονται πάντες οἱ ἰσχυρισμοί των, δεδομένου ὅτι τὰ λοιπὰ περιστατικὰ τῶν ἐνδίκων ἀγωγῶν συνομολογοῦνται, ἐκ τῆς λύσεως δὲ αὐτοῦ θὰ κριθῇ ἡ ἔκβασις τῆς δίκης.

Κατὰ τὸ ἄρθρον μόνον τοῦ ἀ.ν. 148 τῆς 22)24 Φεβρουαρίου 1945 «περὶ τρόπου ἀρχαιρεσιῶν ἐπαγγελματικῶν ἐργατικῶν σωματείων» αἱ ἀρχαιρεσίαι γίνονται, ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος, ὑπὸ τὸν ἔλεγχον Ἐφορευτικῆς Ἐπιτροπῆς, ὡς αὕτη ὁρίζεται εἰς τὰ οἰκεῖα καταστατικά, προστιθεμένου ὡς προέδρου ἑνὸς δικαστοῦ. Εἰς τὴν διάταξιν ταύτην διὰ τοῦ ἄρθρου 2 τοῦ ἀ.ν. 274 τῆς 13)14 4.1945, προσετέθησαν τὰ ἀκόλουθα: Ἐπὶ τῇ αὐτῇ ποινῇ δέον νὰ παρίστανται εἰς τὰς γενικὰς συνελεύσεις τῶν ἐπαγγελματικῶν σωματείων διὰ τὴν ἐκλογὴν Ἐφορευτικῆς Ἐπιτροπῆς εἰς δικαστής. Ὁ οὕτω παριστάμενος δικαστής, εἰς περίπτωσιν διαπιστώσεως ἀνυπαρξίας μητρῴου, καθορίζει τὰς γενικὰς ἀρχάς, βάσει τῶν ὁποίων δέον τοῦτο νὰ ἀνασυνταχθῇ. Ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ θέματος διὰ τοῦ ἄρθρου μόνου § 2 τοῦ ἐπιγενομένου ἀ.ν. 620 τῆς 22)22.10.1945 ὡρίσθησαν καὶ τὰ ἑξῆς: Οἱ δικασταί, οἱ κατὰ τοὺς νόμους 148 καὶ 274 ἔτους 1945 παριστάμενοι εἰς τὰς ἀρχαιρεσίας ἢ τὰς συνελεύσεις, τὰς ἐκλεγούσας Ἐφορευτικὰς Ἐπιτροπὰς σωματείων, μεριμνοῦν, ὅπως αἱ ἐκάστοτε ἐκλογαὶ διενεργοῦνται βάσει τῶν διατάξεων τῆς σωματειακῆς νομοθεσίας καὶ τῶν οἰκείων καταστατικῶν, δικαιούμενοι νὰ ἀναβάλουν, τὸ πολὺ ἐπὶ 10 ἡμέρας, τὴν διενέργειαν τούτων, ἐὰν κρίνουν, ὅτι ἡ ἀναβολὴ ἐπιβάλλεται πρὸς συμπλήρωσιν τῆς προπαρασκευῆς τοῦ νομίμου τῆς διεξαγωγῆς αὐτῶν. Περαιτέρω διὰ τοῦ ἄρθρου 5 τοῦ νομίμως διὰ δικαστικῆς ἀποφάσεως ἐγκεκριμένου καταστατικοῦ τοῦ ἐναγομένου ὁρίζεται, ὅτι δικαίωμα ἐκλέγειν καὶ ἐκλέγεσθαι ἔχουν ὅλα τὰ οἰκονομικῶς ἐν τάξει μέλη, ἅτινα ἐκλέγουν τὸ διοικητικὸν συμβούλιον κλπ. Διὰ τοῦ ἄρθρου 8 αὐτοῦ ὁρίζονται αἱ οἰκονομικαὶ ὑποχρεώσεις τῶν μελῶν, τοῦθ' ὅπερ ἐρρυθμίσθη εἰδικώτερον διὰ τῶν ὑπ' ἀριθ. 52731)1957 «περὶ δημοσιεύσεως τῆς ἀπὸ 19.7.1957 συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας... τῶν ἐργατῶν ἐπεξεργασίας φύλλων καπνοῦ καὶ 18624) 1962 «περὶ δημοσιεύσεως τῆς ἀπὸ 22.2.1962 συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας καπνεργατῶν πάσης τῆς χώρας» ἀποφάσεων τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας, θεσπισθείσης τῆς παρακρατήσεως ἐκ τοῦ ἡμερομισθίου τοῦ καπνεργάτου ἢ τῆς καπνεργατρίας ἀρχικῶς ποσοῦ δραχμῶν 0,30, αὐξηθέντος εἰς δραχμὰς 0,50. Κατὰ τὸ ἄρθρον 19 τοῦ καταστατικοῦ ἀπαρτία θεωρεῖται ὑπάρχουσα, ὅταν παρίσταται τὸ 1)3 τῶν ταμειακῶς ἐν τάξει μελῶν τοῦ σωματείου. Ἐὰν κατὰ τὴν πρώτην συνέλευσιν δὲν γίνῃ ἀπαρτία, συγκαλεῖται νέα τοιαύτη ἐντὸς 10 τὸ πολὺ ἡμερῶν καὶ θεωρεῖται ἀπαρτία, ἐφ' ὅσον ὑπάρχουν τὸ 1)4 τοῦ συνόλου τῶν μελῶν, ἄλλως καλεῖται τρίτη ἐντὸς 8 ἡμερῶν μὲ τὰ αὐτὰ θέματα, ἧς ἡ ἀπαρτία εἶναι τὸ 1)5 τῶν μελῶν. Μὴ ἐπιτευχθείσης καὶ πάλιν ἀπαρτίας ἡ ἑπομένη συνέλευσις θεωρεῖται ὡς πρώτη. Ἡ τελευταία αὕτη

διάταξις τοῦ καταστατικοῦ περὶ ἀπαρτίας ἐπαναλαμβάνει τὸ κείμενον τοῦ ἄρθρου 3 τοῦ νόμου 2151)1928 «περὶ ἐπαγγελματικῶν σωματείων», διατηρηθέντος ἐν ἰσχύϊ διὰ τοῦ ἄρθρου 12 τοῦ Εἰσαγωγικοῦ Νόμου τοῦ Α.Κ. (*Καινά*, Εἰσαγωγικὸς Νόμος τοῦ Ἀστικοῦ Κώδικος, ὑπ' ἄρθρ. 12).

Ἐκ τῶν παρατιθεμένων ἀνωτέρω διατάξεων σαφῶς συνάγεται, ὅτι 1) Δικαίωμα συμμετοχῆς εἰς τὰς γενικὰς συνελεύσεις ἔχουν τὰ μέλη τοῦ σωματείου τὰ ἐξοφλήσαντα τὰς οἰκονομικὰς των ὑποχρεώσεις. Ἐκ τοῦ ὅτι δὲ ἐθεσπίσθη, κατὰ τὰ προεκτεθέντα, ὑποχρεωτικῶς ἡ ἐργατικὴ εἰσφορά, τοῦτο δὲν σημαίνει, ὡς ἀβασίμως διατείνονται οἱ ἐναγόντες, ὅτι πάντες οἱ καπνεργάται θεωροῦνται ταμειακῶς ἐν τάξει, διότι τὸ τοιοῦτον προϋποθέτει τακτικὴν ἀπασχόλησιν εἰς τὴν ἐργασίαν, οἱ καπνεργάται δέ, ὡς πρὸς τοὺς ὁποίους δὲν συντρέχει ἡ προϋπόθεσις αὕτη, εἶναι αὐτονόητον, ὅτι δὲν ἐξεπλήρωσαν τὰς οἰκονομικὰς των ὑποχρεώσεις πρὸς τὸ Ταμεῖον, ἀφοῦ, λόγῳ τῆς μὴ τακτικῆς ἀπασχολήσεως εἰς τὴν καπνεργασίαν, δὲν ἐγίνοντο αἱ κατὰ νόμον κρατήσεις (διὰ λογαριασμὸν τοῦ σωματείου) ἐκ τῶν ἡμερομισθίων των. 2) Ὁ δικαστής, ἐντεταλμένος ὑπὸ τοῦ νόμου νὰ παρίσταται εἰς τὴν γενικὴν συνέλευσιν, ἔχει δικαίωμα καὶ καθῆκον νὰ ἐνεργῇ ἐντὸς τῶν ὁρίων τοῦ νόμου ὁ,τι ἐπιβάλλεται νὰ λαμβάνῃ πᾶν μέτρον ἀπαιτούμενον διὰ τὴν ἐξασφάλισιν τῆς ὁμαλῆς διεξαγωγῆς τῶν ἀρχαιρεσιῶν καὶ τῆς γνησίας ἐκφράσεως τῆς βουλήσεως τῶν μελῶν, ἰδίᾳ δὲ ὅτι εἰς ὅ,τι ἀφορᾷ τὸ μητρῷον τῶν μελῶν νὰ μεριμνᾷ, ὥστε τοῦτο νὰ εἶναι γνήσιον καὶ ἀδιάβλητον. Οὕτω κατ' ἀνάγκην δέον, πλὴν τῶν ἄλλων, νὰ ἐξετάζῃ, ἐὰν οἱ ἐγγεγραμμένοι εἰς τὸ βιβλίον μητρῷον τοῦ σωματείου εἶναι πράγματι μέλη αὐτοῦ καὶ ταμειακῶς ἐν τάξει, καθ' ὅσον μόνον τὰ μέλη ταῦτα ὑπολογίζονται διὰ τὸν καθορισμὸν τῆς ἀπαρτίας τῆς γενικῆς συνελεύσεως καὶ ἔχουν δικαίωμα συμμετοχῆς εἰς αὐτήν.

Ἐν προκειμένῳ ἐκ τῶν προσαγομένων νομίμως, μετ' ἐπίκλησιν βιβλίων τοῦ ἐναγομένου σωματείου (βιβλίον πρακτικῶν γενικῆς συνελεύσεως κλπ.) καὶ λοιπῶν ἐγγράφων, τῶν ὁποίων οὐδόλως ἀμφισβητεῖται ἡ γνησιότης, ἀποδεικνύονται πλήρως τὰ ἑξῆς: Ἡ γενικὴ συνέλευσις τῶν μελῶν τοῦ ἐναγομένου συνεκλήθη τὸ πρῶτον διὰ τὴν 4.2.1964, μὲ θέμα τὴν διενέργειαν ἀρχαιρεσιῶν. Μὴ ἐπιτευχθείσης ἀπαρτίας, αὕτη ἐματαιώθη, ἐματαιώθησαν δὲ ἐπίσης καὶ αἱ ἐπακολουθήσασαι δευτέρα καὶ τρίτη συνέλευσις ἕνεκα τοῦ ἰδίου λόγου. Ἀλλὰ καὶ ἡ διὰ τὴν 23.3.1964 συγκληθεῖσα ἑτέρα συνέλευσις καὶ αὕτη ἐκ τοῦ αὐτοῦ λόγου ἐματαιώθη. Ὁ καθορισμὸς τῆς ἀπαρτίας κατὰ τὰς ὡς ἄνω ματαιωθείσας συνελεύσεις ἐγένετο βάσει τοῦ βιβλίου μητρῴου τῶν ἐτῶν 1958 καὶ 1962, ἐν τῷ ὁποίῳ ἐφέροντο ὡς ἐγγεγραμμένοι ἐν συνόλῳ 8667 καπνεργάται καὶ καπνεργάτριαι. Τὸ περιστατικὸν δὲ ὅτι προσήρχετο εἰς τὰς συνελεύσεις μικρότερος τοῦ ἀπαιτουμένου διὰ τὴν ἀπαρτίαν ἀριθμὸς καπνεργατῶν, μὲ ἀποτέλεσμα νὰ ματαιοῦται ἡ συνέλευσις καὶ διαιωνίζεται ἡ κατάστασις τῆς ἐκκρεμότητος διὰ τῆς μὴ διενεργείας ἑκάστοτε τῶν ἀρχαιρεσιῶν ἐγέννησε τὴν εὔλογον ὑπόνοιαν, ὅτι ὁ ἀνωτέρω ἀριθμὸς τοῦ βιβλίου μητρῴου δὲν ἀπέδιδε τὴν πραγματικὴν δύναμιν τῶν καπνεργατῶν. Διὰ τοῦτο κατὰ τὴν γενικὴν συνέλευσιν τῆς 7.4.1964, ματαιωθεῖσαν καὶ ταύτην λόγῳ μὴ σχηματισμοῦ ἀπαρτίας, ὁ δικαστικὸς ἀντιπρόσωπος, προβλέπων ὅτι καὶ αἱ ἐν τῷ μέλλοντι συνελεύσεις θὰ ἐματαιοῦντο κατὰ πᾶσαν πιθανότητα, ἐλλείψει ἀπαρτίας, ἀφοῦ ἀνέβαλε τὴν προσεχῆ τοιαύτην διὰ τὴν 16.4.1964, ἐνασκῶν παρεχομένην αὐτῷ ὑπὸ τοῦ νόμου ἐξουσίαν κατὰ τὰ προεκτεθέντα, ἀνέθεσε διὰ πράξεώς του, καταχωρηθείσης εἰς τὸ οἰκεῖον βιβλίον πρακτικῶν τοῦ ἐναγομένου σωματείου, εἰς ὀκταμελῆ ἐπιτροπὴν ἐκ μελῶν τοῦ ἐναγομένου, μεταξὺ τῶν ὁποίων περιελαμβάνοντο καὶ ὁ πρόεδρος τῆς ἀπελθούσης διοικήσεως, ὡς καὶ ὁ ἐνάγων Ι. Μ., (τέως γενικὸς γραμματεὺς τοῦ ἐναγομένου σωματείου) νὰ διακριβώσῃ, βάσει τοῦ ἄνω βιβλίου μητρῴου καὶ τῶν ὑπὸ τοῦ νόμου, κατὰ τὰ προλεχθέντα, ὁριζομένων κριτηρίων διὰ τὴν πρόσκτησιν τῆς ἰδιότητος τοῦ μέλους, ποῖος ὁ πραγματικὸς ἀριθμὸς τῶν μελῶν. Ἡ ἐν λόγῳ ἐπιτροπὴ ἐπελήφθη τοῦ ἔργου της καὶ ἀφοῦ, πλὴν τῶν ὅλων, ἔλαβεν ὑπ' ὄψιν τὰς ἐπισήμους καταστάσεις τῶν καπνεπιχειρήσεων περὶ τῶν τοποθετηθέντων καὶ ἐργασθέντων παρ' αὐτοῖς κατὰ τὸ ἔτος 1963, ἐν ἀντιπαραβολῇ πρὸς ἐπίσημα στοιχεῖα τοῦ Ι.Κ.Α., διεπίστωσεν, ὅτι κατὰ τὸ ἔτος 1963 εἰργάσθησαν ἐν συνόλῳ 1816 καπνεργάται καὶ καπνεργάτριαι ἐκ τῶν ἐν τῷ ἄνω βιβλίῳ καταχωρημένων. Κατὰ τὴν γενομένην συνέλευσιν τῆς 16.4.1964, οὖσαν τρίτην, ἔλαβον μέρος 501 μέλη ταμειακῶς ἐν τάξει. Κατὰ δὲ τὴν τοιαύτην τῆς 23.4.1964, οὖσαν ἐπίσης τρίτην κατὰ σειράν, παρέστησαν 1074 μέλη ταμειακῶς ἐν τάξει. Κατὰ τὰς ἐν λόγῳ γενικὰς συνελεύσεις ἐκρίθη ὑπὸ τοῦ δικαστικοῦ ἀντιπροσώπου, ὀρθῶς δὲ συμφώνως πρὸς τὰ προεκτεθέντα, ὅτι ὁ πραγματικὸς ἀριθμὸς τῶν ταμειακῶς ἐν τάξει μελῶν τοῦ ἐναγομένου εἶναι 1816 καὶ κατ' ἀκολουθίαν ὅτι αἱ συνελεύσεις αὗται, ἐφ' ὅσον ὁ ἀριθμὸς τῶν μετασχόντων εἰς αὐτὰς μελῶν ὑπερέβαινε τὸν ἀριθμὸν 363 (1)5 τῶν 1816), εὑρίσκεται ἐν νομίμῳ ἀπαρτίᾳ. Συνεπῶς τόσον ἡ ἐκλογὴ τῆς Ἐφορευτικῆς Ἐπιτροπῆς κατὰ τὴν γενικὴν συνέλευσιν τῆς 16.4.1964, ὅσον καὶ ἡ ἐκλογὴ τῆς διοικήσεως κλπ. τοῦ ἐναγομένου σωματείου κατὰ τὴν συνέλευσιν τῆς 23.4.1964 (διαρκέσασαν διακεκομμένως μέχρι τῆς 28.4.1964 λόγῳ τοῦ μεγάλου ἀριθμοῦ τῶν ψηφοφόρων), εἶναι καθ' ὅλα ἔγκυροι.

Εἶναι μὲν ἀληθές, ὅτι διὰ τοῦ ἄρθρου 7 § 3 τοῦ ἀ.ν. 986)1946 ὡρίσθη, ὅτι οἱ νόμοι 148, 274, ὡς καὶ ἡ παράγραφος 2 τοῦ ἄρθρου μόνου τοῦ

ά.ν. 620)1945, παύουν ισχύοντες άπό 1.3.1945, πλήν όμως ή ισχύς τοῦ νόμου τούτου άνεστάλη, ήτοι έτέθη έν ούσιαστικῇ άδρανείᾳ (*Μπαλῆ*, Γεν. Άρχ. § 2) διά τοῦ άρθρου μόνου § 1 τοῦ ν.δ)τος τῆς 10)11.5.1946, όπερ περαιτέρω διά τῆς παραγράφου 2 όρίζει, ότι ή διενέργεια τῶν άρχαιρεσιῶν εἰς τά ἐπαγγελματικά σωματεῖα ἐργατῶν διέπεται ὑπό τῆς σωματειακῆς νομοθεσίας, ὡς αὕτη ἰσχυε πρό τῆς δημοσιεύσεως τοῦ ά.ν. 986)1946. Τό προβαλλόμενον ὑπό τῶν ἐναγόντων ὅτι τό ὡς ἄνω ν. δ)γμα τῆς 10)11.5.1946 δέν ἰσχυσε, καθ' ὅσον κατά τήν παράγραφον 3 ἔπρεπε νά ὑποβληθῇ πρός κύρωσιν εἰς τήν μέλλουσαν νά συνέλθῃ Βουλήν καί ὅτι τοιαύτη κύρωσις δέν ἔλαβε χώραν, ἐλέγχεται ἀβάσιμον. Τό ἐν λόγῳ ν. δ)γμα, ἐκδοθέν κατά τήν 10)11.5.1946, ἤτοι μετά τάς ἐκλογάς τῆς 31.3.1946, ἐξ ὧν προῆλθεν ἡ Δ' Ἀναθεωρητική Βουλή καί πρό τῆς διαλύσεως τῆς ἐν λόγῳ Βουλῆς (5.3.1950), ναί μέν δέν ἐκυρώθη διά τοῦ ν. 2113)1952, δι' οὗ ἐκυρώθη συλλήβδην πλῆθος ἀναγκαστικῶν νόμων καί νομοθετικῶν διαταγμάτων, ἅτινα ἐχρῆζον κυρώσεως, ὅλλά δέν εἶχον κυρωθῇ ἐγκαίρως, εἶχον δέ ἐκδοθῇ κατά τήν διάρκειαν τῆς Δ' Ἀναθεωρητικῆς Βουλῆς, καθώς καί πρό αὐτῆς καί μέχρι τῆς 9.9.1951, πλήν όμως διά τοῦ ΞΖ')1949 Ψηφίσματος ὡρίσθη, ὅτι τά ἀπό 31.3.1946 καί μέχρι διαλύσεως τῆς Δ' Ἀναθεωρητικῆς Βουλῆς ἐκδοθέντα καί μή ἐπικυρωθέντα ὑπό τῆς Βουλῆς νομοθετήματα διατηροῦν τήν ἰσχύν των μέχρι τῆς ὑπό τῆς Βουλῆς ἐπικυρώσεώς των. Ἐγένετο δέ δεκτόν ὑπό τῆς Νομολογίας, ὅτι αἱ ὑπό τόν ὅρον κυρώσεως των ὑπό τῆς Βουλῆς ἐκδοθεῖσαι νομοθετικαί πράξεις (ἀπό 1.4.1946 μέχρι 19.7.1949) διατηροῦν τήν ἣν εἶχον κατά τόν χρόνον τῆς ἐκδόσεώς των τυπικήν δύναμιν καί παραμένουν ἰσχυραί, μή χρήζουσαι κυρώσεως διά τήν περαιτέρω ἐξακολούθησιν τῆς ἰσχύος των, ὅτι ἡ ἔννοια τοῦ ΞΖ' Ψηφίσματος εἶναι ἁπλῶς, ὅτι πρέπει νά ὑποβληθοῦν εἰς τήν Βουλήν, ἵνα κριθῇ, ὅτι δέν χρήζουν ἀκυρώσεως ἤ τροποποιήσεως, ὥστε νά παύσῃ περαιτέρω ἰσχύς αὐτῶν (Σ.Ε. 1031 (Ὁλομελ.), 1032, 1036 ἔτους 1950, 1784) 1950, Ὁλομ., ἄλλως πως πρός τήν αἰτιολόγησιν τῆς ἰσχύος *Σβώλου - Βλάχου*, Τό Σύνταγμα τῆς Ἑλλάδος, σελ. 15, εἰμ. τόμ. Α'). Ἐκ τῶν διατάξεων δέ τοῦ ἄρθρου 1 τοῦ ἐπικαλουμένου ὑπό τῶν ἐναγόντων ν.δ. 589)1948, δι' οὗ ἐπανήχθησαν ἐν οὐσιαστικῇ ἰσχύι αἱ διατάξεις τοῦ ἄρθρου 1, τῶν παραγράφων 2, 3, 4 καί 5 τοῦ ἄρθρου 4 καί τῶν ἄρθρων 5 καί 6 τοῦ ά.ν. 986)1946, διατηροῦντος ἐξ ὑπαρχῆς τήν τυπικήν του ἰσχύν, οὐχί μόνον δέν ἀναιρεῖται τό ἄνω συμπέρασμα, ἀλλ' ἐνισχύεται ἔτι μᾶλλον, ἐφ' ὅσον μεταξύ τῶν ἄρθρων, ἅτινα ἐπαναφέρονται ἐν ἰσχύϊ, δέν περιλαμβάνεται καί τό ἄρθρον 7 § 3, τό ὁποῖον διεκέλευε τήν παῦσιν τῆς ἰσχύος τῶν ὡς ἄνω ἀν. νόμων 148, 274 καί 620 ἔτους 1945. Τά ἀντίθετα προβαλλόμενα ὑπό τῶν ἐναγόντων ἀπορριπτέα τυγχάνουν.

Κατ' ἀκολουθίαν τῶν ἀνωτέρω αἱ ἔνδικοι ἀγωγαί ἀπορριπτέαι κρίνονται ὡς ἀβάσιμοι.

Παρατηρήσεις

Ἡ ἀνωτέρω ἀπόφασις 3468)1964 τοῦ Πρωτοδικείου Θεσσαλονίκης ἔχει ἰδιαίτερον ἐνδιαφέρον διά τήν ὀρθήν ἔννοιαν καί ἐφαρμογήν τῶν μετακατοχικῶν ά.ν. 148)1945, 274)1945 καί 620)1945, ἐν σχέσει πρός τήν δι' αὐτῶν παρασχεθεῖσαν ἔκτατε (1945) οὐσιαστικήν ἐξουσίαν τῶν δικαστικῶν ἀντιπροσώπων περί τήν διασφάλισιν τῆς γνησιότητος τῶν ἀρχαιρεσιῶν, ὥστε νά ἐκδηλοῦται ἀπό τάς γενικάς συνελεύσεις τῶν ἐργατικῶν σωματείων ἡ γνησία θέλησις τῶν ἐχόντων δικαίωμα ψήφου μελῶν, ἐκείνων βέβαια ἐξ αὐτῶν, οἱ ὁποῖοι ἐτόλμων νά φθάνουν εἰς τό παρελθόν μέχρι τῶν καλπῶν. Δεδομένου δέ ὅτι ἡ ἰσχύς τῶν ἄνω νόμων δέν θίγεται ἀπό τό ἄρθρον 6 τοῦ ν.δ. 4361)1964, σκοπός τοῦ ὁποίου ὑπῆρξεν ἡ ἔτι μείζων τόνωσις τῶν ἐξουσιῶν τοῦ παρισταμένου δικαστοῦ (ἄρθρον 6 §§ 1 - 2 καί 5) διά τήν διασφάλισιν γνησιότητος τῶν ἀρχαιρεσιῶν εἰς τά συνδικάτα τῶν ἐργατοϋπαλλήλων καί εἰς τάς δευτεροβαθμίους καί τριτοβαθμίους ἑνώσεις αὐτῶν (Ὁμοσπονδίας καί Συνομοσπονδίας), ἡ δημοσίευσις εἰς τήν ΕΕΔ τῆς ἀποφάσεως αὐτῆς τοῦ Πρωτοδικείου Θεσσαλονίκης θά εἶναι γενικώτερον λίαν χρήσιμος. Δέν ὑπῆρξε παρόμοιον προηγούμενον, καθ' ὅσον γνωρίζω, δικαστοῦ ἐπί τῶν ἀρχαιρεσιῶν ἐργατικοῦ σωματείου, ὅστις, ὡς ἐκτίθεται ἤδη εἰς τήν ἀπόφασιν αὐτήν τοῦ Πρωτοδικείου, διά τῆς ἀσκήσεως νομίμου πρωτοβουλίας του διεσφάλισε τήν γνησιότητα καί τό κῦρος τῆς γενικῆς συνελεύσεως μαζικοῦ σωματείου, οἷον τό τῶν καπνεργατῶν Θεσσαλονίκης. Δυστυχῶς κανών πρακτικῆς ἦτο - μέχρι τοῦδε - ὁ δικαστικός ἀντιπρόσωπος νά παρακολουθῇ τήν ψηφοφορίαν, διεξαγομένην παρουσίᾳ του, βάσει μητρώων κλπ., τά ὁποῖα ἡ ἀπερχομένη διοίκησις - κατά τό συμφέρον ἑαυτῆς - ἐνεφάνιζεν ἤ παρεσκεύαζεν (ἀνασυνέτασσεν), ἐμφανίζουσα ὅ,τι ἦτο συμφέρον νά ἐμφανίσῃ καί ἀποκρύπτουσα ὅ,τι ἦτο ἀσύμφορον. Τό καθεστώς αὐτό πάντως μετά τό ἄρθρον 6 τοῦ ν.δ. 4361)1964 ἐλπίζομεν οἱ πάντες ὅτι τερματίζεται καί ἐν γούναισιν ἤδη - ἐν μεγί-

στὸ μέτρο - τῶν κ.κ. δικαστῶν κεῖται ἡ οὐσιαστικὴ διασφάλισις τῆς γνησιότητος τῶν γενικῶν συνελεύσεων καὶ τῶν κατ' αὐτὰς ἀρχαιρεσιῶν εἰς τὰ ἐργατικὰ σωματεῖα καὶ τὰς ἑνώσεις των.

Αἱ προσπάθειαι καταστρατηγήσεως τοῦ νέου νομοθετήματος, αἱ ὁποῖαι ἤδη ἤρχισαν, ἐν Θεσσαλονίκῃ τοὐλάχιστον, νὰ δοκιμάζωνται παρὰ προπαρασκευαζόντων νέας ἀρχαιρεσίας, ἰδίως διὰ τῆς μεθόδου τῆς συντάξεως «νέων μητρώων» ἐπιτετηδευμένης συνθέσεως, πρὸς ἐμφάνισιν ἐξ αὐτῶν πρὸς τὸν δικαστὴν «γνησίων ἀντιγράφων», εἶναι δυνατὸν καὶ ἐπιβεβλημένον νὰ ἐξουδετερωθοῦν διὰ τῆς λήψεως παρὰ τοῦ οἰκείου δικαστοῦ ὑπευθύνου ἐγγράφου δηλώσεως τῶν ἐμφανιζόντων αὐτῷ τὸ μητρῶον καὶ τὰ «ἀντίγραφά του», ὅτι πλὴν τοῦ ἐπιδειχθέντος (διὰ τὰς ἀρχαιρεσίας) μητρώου δὲν ὑπάρχει εἰς τὸ ἀρχεῖον τοῦ σωματείου ἕτερον προγενέστερον μητρῶον, περιέχον καὶ ἄλλα ἐγγεγραμμένα μέλη, τὰ ὁποῖα δὲν μετεφέρθησαν εἰς τὸ ἐπιδεικνυόμενον αὐτῷ «νέον» μητρῶον.

Τοιαύτην ψευδῆ καὶ διὰ τοῦτο ποινικῶς κολάσιμον δήλωσιν οὐδεὶς ἐκ τῶν ὑπευθύνων τοῦ σωματείου νομίζομεν, ὅτι θὰ τολμᾷ νὰ ποιῆται ἐγγράφως πρὸς τὸν δικαστήν, ὅστις - κατὰ τὸ ἄρθρον 6 ἑδάφιον δ τοῦ ν.δ)τος 4361) 1964 - ἔχει δικαίωμα νὰ ἀξιώσῃ αὐτεπαγγέλτως ἢ κατ' αἴτησιν παντὸς ἔχοντος ἔννομον συμφέρον μέλους σωματείου, ὅπως τεθοῦν ὑπ' ὄψιν του τὰ γνήσια μητρῶα καὶ οὐχὶ κατ' ἐπιλογὴν ἐγγραφῶν ἐπιτετηδευμένα ὡς «νέα» τοιαῦτα, συνταγέντα πρὸς ἀποκλεισμὸν ἐκ τῶν ἀρχαιρεσιῶν παντὸς μέλους, μὴ καταχωρουμένου εἰς τὸ τοιοῦτον «νέον» πρὸς τὸν δικαστὴν παραπλανητικῶς ἐμφανιζόμενον «μητρῶον». Ὁ κίνδυνος καταστρατηγήσεως τοῦ νόμου εἶναι ἐκδηλος. Ἀντὶ δὲ νὰ τολαιπωροῦνται τὰ Δικαστήρια (ἤδη οἱ Εἰρηνοδίκαι καὶ Πρόεδροι Πρωτοδικῶν, ἄρθρον 3 ν.δ. 4361)1964) μὲ μελλούσας σωρηδὸν ἀσφαλῶς ἐνστάσεις κατὰ ἀρχαιρεσιῶν καὶ μὲ διορισμοὺς ἐν συνεχείᾳ - οἱ τελευταῖοι - διοικήσεων πρὸς ἐνέργειαν νέων ἐξ ὑπαρχῆς ἀρχαιρεσιῶν κλπ. θὰ πρέπει νὰ προληφθοῦν αἱ ἀκυρότητες διὰ τῆς αὐτεπαγγέλτου ἀναζητήσεως παρὰ τῶν δικαστῶν τῶν γνησίων μητρώων, ἐξ ὧν καὶ μόνον πρέπει νὰ εἶναι ἐξηγμένα τὰ γνήσια ἀντίγραφα (ἐκλογικοὶ κατάλογοι), βάσει τῶν ὁποίων θὰ πρέπει νὰ γίνεται ἡ ψηφοφορία ὅλων τῶν μελῶν, τὰ ὁποῖα προσφέρονται εἰς οἰκονομικὴν των τακτοποίησιν διὰ τὸ τελευταῖον ἔτος (ἄρθρον 11 § 2 ν.δ. 4361)1964).

Αἱ πρακτικαὶ δυσχέρειαι - ἐκ τῆς ἀτελοῦς κατὰ τὰ στοιχεῖα τοῦ ἄρθρου 6 § 2 συντάξεως τῶν «ἀντιγράφων τῶν μητρώων» - εἶναι ἀναπόφευκτοι, διότι δὲν ἐλήφθη λ.χ. πρόνοια νὰ γίνεται ἡ οἰκονομικὴ ἐνημέρωσις τῶν μελῶν ὡρισμένας ἡμέρας πρὸ τῆς ἐνάρξεως τῶν ἀρχαιρεσιῶν. Ἀλλ' οἱ δικασταὶ εἶναι δυνατὸν νὰ διορίζωνται παρὰ τῶν κ.κ. Προέδρων Πρωτοδικῶν ἐγκαίρως, ὥστε νὰ δύνανται νὰ ἐνημεροῦνται ἐπὶ τῶν ὑπαρχόντων εἰς τὰ σωματεῖα γνησίων μητρώων μελῶν, νὰ ἐλέγχουν τὴν σύννομον τήρησίν των καὶ τὴν ἐκ τοῦ γνησίου μητρώου ἔκδοσιν τοῦ «γνησίου ἀντιγράφου» τοῦ ἄρθρου 6 § 2, τὰ στοιχεῖα ταυτότητος τοῦ ὁποίου οὐδάλως - σημειωτέον - εἶναι ἀπαραίτητον νὰ προϋπάρχουν καὶ ἐν τῷ βασικῷ γνησίῳ μητρώῳ, ἀρκεῖ νὰ τίθενται μέχρι καὶ τῆς ἡμέρας τῆς συνελεύσεως εἰς τὸ «ἀντίγραφον», βάσει τοῦ ὁποίου θὰ γίνεται ὑπὸ τὸν ἔλεγχον τοῦ δικαστοῦ ἡ ψηφοφορία.

Ἡ δὲ οἰκονομικὴ ἐνημέρωσις τῶν μελῶν - κατὰ τὰ καταστατικὰ καὶ τὸν νόμον - δύναται, ὡς γνωστόν, νὰ γίνῃ μέχρι τῆς ἐνάρξεως τῆς ψηφοφορίας δι' ἐφορευτικὴν ἐπιτροπὴν ἢ καὶ κατὰ τὰς ἀρχαιρεσίας (ἂν ὁ δικαστικὸς ἀντιπρόσωπος μὲ τὴν ἐφορευτικὴν ἐπιτροπὴν - ἧς εἶναι νόμῳ καὶ πρόεδρος - τὸ ἐπιτρέψῃ γενικῶς δι' ὅλα τὰ προσερχόμενα νὰ ψηφίσουν μέλη, τὰ ἐγγεγραμμένα εἰς τὰ μητρῶα τοῦ σωματείου).

Ἄλλως, ἂν οἱ δικασταὶ ἀποδέχωνται καλοπίστως ὡς «μητρῶα μελῶν» τὰ προσφάτως συνταθέντα τοιαῦτα, πρὸς καταστρατήγησιν, ἐπαναλαμβάνομεν, τοῦ ἄρθρου 6 τοῦ ν.δ. 4361) 1964, θὰ ματαιωθῇ ἀσφαλῶς ὁ βασικὸς σκοπὸς τοῦ νομοθετήματος αὐτοῦ καὶ τὸ χάος, ἡ νοθεία καὶ ἡ αὐθαιρεσία εἰς τὸν συνδικαλισμὸν θὰ ἐξακολουθήσουν ἀμετάβλητα. Καὶ πᾶν ἄλλο ἡ γνησίως αἱρεταὶ θὰ εἶναι αἱ διοικήσεις καὶ οἱ ἀντιπρόσωποι διὰ τὰ συνέδρια Ἐργατικῶν Κέντρων, Ὁμοσπονδιῶν, Συνομοσπονδιῶν καὶ Γενικῆς Συνομοσπονδίας Ἐργατῶν Ἑλλάδος. Καὶ ὁ «δικαστικὸς συνδικαλισμὸς» τῶν ἐνστάσεων καὶ τῶν ἐπ' αὐτῶν συνεχῶν δικαστικῶν ἀποφάσεων θὰ ἐξακολουθῇ νὰ ἀποτελῇ τὸν «ἄξονα ἐνδιαφέροντος» τῶν συνδικαλιστῶν ἡγετῶν, οἱ ὁποῖοι φιλοδοξοῦν νὰ διοικοῦν τὰ ἐργατικὰ συνδικάτα, ἀντὶ νὰ μεριμνοῦν περὶ τῶν συμφερόντων τῆς ἐργατικῆς τάξεως, διὰ τὰ ὁποῖα καὶ μόνον ἐκ τοῦ νόμου (ἄρθρον 19 νόμου 281)1914 περὶ σωματείων) εἶναι προωρισμένα νὰ ὑπάρχουν τὰ συνδικάτα τῶν ἐργαζομένων.

Ἰωάννης Γ. Πάτσας, Δικηγόρος
Θεσσαλονίκη, Φεβρουάριος 1965

ΝΕΟΠΟΛΕΜΙΣΤΑΙ

ΤΙΜΗΤΙΚΑΙ ΠΑΡΟΧΑΙ ΕΙΣ ΠΟΛΕΜΙΣΤΑΣ ΚΑΙ ΑΝΑΠΗΡΟΥΣ ΥΠΑΛΛΗΛΟΥΣ

Προϋπόθεσις αύτῶν κατ' ἄρθρον 7 Ν.Δ. 1799)1942

Τιμητική προαγωγή ἢ ἐπίδομα ἐπί τοῦ μισθοῦ τῶν τυγχανόντων πρό τοῦ πολέμου τοῦ 1940 ὑπαλλήλων εἰς Ὀργανισμούς Ἰδιωτικοῦ Δικαίου, ὑπό τήν προϋπόθεσιν ὅμως νά ὑφίστανται ἐσωτερικοί Κανονισμοί, οἱ ὁποῖοι νά προβλέπουν περί τῆς ἱεραρχίας καί μισθολογικῆς διαβαθμίσεως καί κατατάξεως εἰς διαφόρους βαθμούς τῶν παρ' αὐτοῖς ὑπηρετούντων ὑπαλλήλων.

Ἐπεκυρώθη ὑπό τῆς κατωτέρω ἀρεοπαγιτικῆς ἀποφάσεως ἡ ὑπ' ἀριθ. 3561)1964 ἀπόφασις τοῦ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν, ὡς ἐφετείου κατά τήν ἐργατικήν διαδικασίαν.

Ἐπρόκειτο περί ἐφαρμογῆς τοῦ ἄρθρου 7 τοῦ ν.δ. 1799)1942 (ΕΕΔ 12, 161, ἔνθα καί νομολογία) ἀναφερομένου εἰς τάς ἐν αὐτῷ τιμητικάς παροχάς τῶν πολεμιστῶν καί ἀναπήρων τοῦ πολέμου 1940-1941, τό ὁποῖον ἠρμήνευσεν ὁ Ἄρειος Πάγος ὁμοίως ὡς καί προηγουμένη ἀπόφασίς του. (Ἴδετε καί Α.Π. 588)1948, εἰσηγητής *Κ. Καικάς*, ΕΕΔ 8, 114, αὐτοῦ καί ἡ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν 8151) 1950, εἰσηγητής *Π. Παπακωνσταντίνου*, ΕΕΔ 9, 935, Γνωμ. Νομικοῦ Συμβουλίου Κράτους, ΕΕΔ 2, 120).

Σημειοῦται, ὅτι ἡ διάταξις αὕτη (ἄρθρον 7 ν.δ. 1799)1942 ἔχει καταργηθῆ ἀπό τῆς ἰσχύος τῆς ὑπ' ἀριθ. 59)1945 Συντακτικῆς Πράξεως διά τούς δημοσίους, τούς δημοτικούς καί ὑπαλλήλους Νομικῶν Προσώπων Δημοσίου Δικαίου (Σ.Ε. 1664)1951, εἰσηγητής *Ν. Γρηγορίου*, ΕΕΔ 11, 267, Α.Π. 33)1951, εἰσηγητής *Ε. Κολοκούρης*, ΕΕΔ 10, 330), ἰσχύει ὅμως διά τούς Ὀργανισμούς τοῦ Ἰδιωτικοῦ Δικαίου (Α.Π. 397)1951, εἰσηγητής *Γ. Βουμβουλάκης*, ΕΕΔ 10, 1177).

Ἀρείου Πάγου 16)1965, Τμ. Β'

Προεδρεύων ὁ Ἀντιπρόεδρος κ. *Κ. Σοῦρλες*
Εἰσηγητής ὁ Ἀρεοπαγίτης κ. *Ι. Χατζηδάκης*
Δικηγόροι οἱ κ.κ. Θ. Σούλης, Γ. Τρίμης, Γ. Μήλας

Κατά τό ἄρθρον 11 τοῦ ν.δ. 1040 τοῦ 1942 «περί μέτρων προστασίας τῶν ἀναπήρων πολέμου ὁπλιτῶν ἐν γένει», ὡς τοῦτο ἀντικατεστάθη διά τοῦ ἄρθρου 7 τοῦ ἑτέρου ὑπ' ἀριθ. 1799 ἰδίου ἔτους ν.δ)γματος καί ἠρμηνεύθη ὑπό τῶν ἄρθρων 2 τοῦ ν.δ. 1745 τοῦ 1944 καί 11 τοῦ ν.δ. 3741 τοῦ 1957, οἱ ἀνάπηροι πολέμου, τραυματίαι καί ἔφεδροι ἀξιωματικοί ἢ ὁπλῖται πολεμισταί τοῦ πολέμου 1940 - 1941, κατά τήν ἔννοιαν τοῦ ἄρθρου 9 τοῦ προαναφερθέντος ὑπ' ἀριθ. 1799 τοῦ 1942 ν.δ)γματος, τυγχάνοντες πρό τοῦ πολέμου ὑπάλληλοι εἰς δημοσίας, δημοτικάς ἢ κοινοτικάς Ὑπηρεσίας ἢ εἰς Ὀργανισμούς δημοσίου ἢ ἰδιωτικοῦ δικαίου ἐν γένει, ὑφισταμένους κατά τήν δημοσίευσιν τοῦ διατάγματος τούτου, προάγονται κατ' ἀπόλυτον προτίμησιν εἰς τόν ἀμέσως ἀνώτερον τοῦ ὃν κέκτηνται νῦν βαθμόν, πρός πλήρωσιν κενῶν ὀργανικῶν θέσεων, καί ἂν ἔτι δέν ἔχωσι συμπληρώσει τόν πρός προαγωγήν ἀπαιτούμενον χρόνον, ἐφ' ὅσον κέκτηνται τά λοιπά κατά τάς κειμένας διατάξεις ἀπαιτούμενα προσόντα. Ἐάν κατά τάς κειμένας διατάξεις δέν προβλέπηται ὀργανική θέσις ἀνωτέρου βαθμοῦ τῆς ὑπό τούτων κατεχομένης, χορηγεῖται ὑπό τάς αὐτάς προϋποθέσεις ὁ μισθός τοῦ ἀμέσως ἀνωτέρου βαθμοῦ τῆς διαβαθμίσεως αὐτῶν ἐν τῇ διοικητικῇ ἱεραρχίᾳ. Μή ὑφισταμένης τοιαύτης διαβαθμίσεως χορηγεῖται ἡ διαφορά μεταξύ τοῦ λαμβανομένου παρ' αὐτοῦ μισθοῦ καί τοῦ ἀμέσως ἀνωτέρου τοιούτου. Εἰς τούς ὁπωσδήποτε μή προαγομένους ἐλλείψει προσόντων ἐν τῇ κατεχομένῃ ὑπηρεσίᾳ χορηγεῖται ἐπίδομα ἐπί τοῦ ἀρχικοῦ μισθοῦ 15 ο)ο.

Ἐκ τῆς διατυπώσεως τῆς ἀνωτέρω διατάξεως προκύπτει σαφῶς, ὅτι ὡς προϋπόθεσις διά τήν χορήγησιν τῶν δι' αὐτῆς προβλεπομένων εὐεργετημάτων, ἐν οἷς καί τό ἐπίδομα 15 ο)ο ἐπί τοῦ ἀρχικοῦ μισθοῦ, εἰς τούς ἐν αὐτῇ ὑπαλλήλους, οἵτινες κατέστησαν ἀνάπηροι ἢ ἐτραυματίσθησαν κατά τόν πόλεμον 1940 - 1941, ἀπαιτεῖται, ὅπως αἱ Ὑπηρεσίαι ἢ οἱ Ὀργανισμοί, εἰς οὓς ὑπηρετοῦσιν οὗτοι, κέκτηνται ἐσωτερικούς Κανονισμούς, προβλέποντας περί τῆς ἱεραρχίας καί μισθολογικῆς διαβαθμίσεως καί κατατάξεως εἰς διαφόρους βαθμούς τῶν παρ' αὐτοῖς ὑπηρετούντων ὑπαλλήλων. Ὅθεν,

ΕΡΓΑΤΙΚΟΣ ΜΙΣΘΟΣ

ΝΟΜΙΜΟΣ ΜΙΣΘΟΣ ΠΡΟΣΩΠΙΚΟΥ ΓΡΑΦΕΙΩΝ ΚΑΙ ΕΚΤΕΛΟΥΝΤΩΝ ΕΡΓΑΣΙΑΝ ΓΡΑΦΕΙΟΥ

Έκτασις έφαρμογῆς τῶν περὶ αὐτοῦ συλλογικῶν συμβάσεων ἐργασίας

Συλλογική σύμβασις ἐργασίας τῆς 16 Σεπτεμβρίου 1937 καὶ ὑπ' ἀριθ. 2)1961 διαιτητική ἀπόφασις. —Ὑπαγωγὴ εἰς ταύτας τῶν μισθωτῶν, τῶν ἀνηκόντων εἰς τὸ προσωπικὸν τῶν Γραφείων καὶ τῶν ἐκτελούντων ἐργασίαν Γραφείου, ἀσχέτως τοῦ τόπου, ἔνθα παρέχουσι τὰς ὑπηρεσίας των, καὶ ὄχι καὶ τῶν λοιπῶν ὑπαλλήλων, οἵτινες, ἂν μὴ εἰδικὴ ὑφίσταται νομοθετικὴ ρύθμισις, ὑπάγονται εἰς τὰς γενικὰς συλλογικὰς συμβάσεις ἐργασίας.

Ἀνῃρέθη ὑπὸ τῆς κατωτέρω ἀποφάσεως τοῦ Ἀρείου Πάγου ἡ ὑπ' ἀριθ. 1530)1964 ἀπόφασις τοῦ Πρωτοδικείου Καλαμάτας, ὡς ἐφετεῖον κατὰ τὴν ἐργατικὴν διαδικασίαν.

Εἰς τὴν προπολεμικὴν συλλογικὴν σύμβασιν ἐργασίας τῆς 16 Σεπτεμβρίου 1937 (ἀναπροσαρμοσθεῖσαν διὰ τῆς ἀπὸ 4.11.1947 γενικῆς συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας) ὑπήγοντο ἀποκλειστικῶς οἱ ἐσωτερικοὶ ὑπάλληλοι καὶ ὑπηρέται τῶν Γραφείων τῶν Ἀνωνύμων Ἑταιρειῶν καὶ ἐπιχειρήσεων ἐν γένει. (Ἴδετε Α.Π. 637)1956, «Ἰσηγητὴς Γ. *Βουμβουλάκης*», ΕΕΔ 16, 34 καὶ ἄλλας).

Ἐντὸς τοῦ αὐτοῦ πλαισίου ἐτοποθετεῖτο καὶ ἡ διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 66867)13658)1956 ὑπουργικῆς ἀποφάσεως τροποποιηθεῖσα καὶ κηρυχθεῖσα ἐκτελεστὴ ὑπ' ἀριθ. 14)1956 ἀπόφασις τοῦ Δ.Δ.Δ.Δ. Ἀθηνῶν περὶ τῶν ὅρων ἀμοιβῆς καὶ ἐργασίας τοῦ προσωπικοῦ Γραφείων τῶν Ἀνωνύμων Ἑταιρειῶν καὶ λοιπῶν Ἐπιχειρήσεων (ΕΕΔ 15, 1923).

Διὰ τῆς ἐν συνεχείᾳ ὅμως ὑπ' ἀριθ. 2)1959 διαιτητικῆς ἀποφάσεως (ΕΕΔ 18, 343) καὶ τῶν μετέπειτα 2)1961 (ΕΕΔ 20, 572), 28)1963 (ΕΕΔ 22, 1421) διηυρύνθη ὁ κύκλος τῶν ὑπαγομένων εἰς αὐτὰς μισθωτῶν κατὰ τοῦτο, ὅτι συμπεριλαμβάνεται καὶ τὸ προσωπικὸν τὸ ἐκτελοῦν ἐργασίαν Γραφείου, ἀσχέτως τοῦ τόπου, ἔνθα παρέχει τὰς ὑπηρεσίας του.

Ὡς ὅμως προκύπτει ἐκ τῶν εἰς τὴν ἀρεοπαγιτικὴν ἀπόφασιν ἐκτιθεμένων ὡς δεκτῶν γενομένων ὑπὸ τοῦ Δικαστηρίου τῆς οὐσίας, δὲν ἐπρόκειτο περὶ ὑπαλλήλου, ἐκτελοῦντος ἐργασίαν Γραφείου καὶ συνεπῶς δὲν εἶχον ἐφαρμογὴν αἱ ἀνωτέρω περὶ μισθοῦ διατάξεις.

δεξάμενον τὸ ὡς ἐφετεῖον δικάσαν Πρωτοδικεῖον Ἀθηνῶν, διὰ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεώς του, ὡς ἐξ αὐτῆς προκύπτει, διὰ σκέψεων πλήρων καὶ σαφῶν, ὅτι ἡ ἀναιρεσίβλητος Η.Ε.Α.Π. εἶχε γενικὸν μόνον Κανονισμόν, τὸν ἀπὸ 21 Ὀκτωβρίου 1927 τοιοῦτον, μὴ ἐπικυρωθέντα διὰ νόμου καὶ μὴ διαλαμβάνοντα περὶ βαθμῶν, μισθῶν καὶ ὀργανικῶν θέσεων τῶν ὑπαλλήλων της, ὥστις ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει δὲν ἐπλήρου τὰς προϋποθέσεις τοῦ ὡς ἄνω ἀπαιτουμένου ἐσωτερικοῦ Κανονισμοῦ καὶ ἀπορρίψαν μετὰ ταῦτα τὴν ἀγωγὴν τοῦ ἀναιρεσείοντος, δι' ἧς ἐπιδιώκεται ἡ ἐπιδίκασις τοῦ μὴ χορηγηθέντος εἰς αὐτὸν ὡς ἄνω ἐπιδόματος, ὀρθῶς ἠρμήνευσε καὶ ἐφήρμοσε τὴν προπαρατεθεῖσαν διάταξιν, ἣν οὐδ' ἐκ πλαγίου παρεβίασε καὶ οἱ περὶ τοῦ ἀντιθέτου λόγοι ἀναιρέσεως, οἱ στηριζόμενοι εἰς τὸ ἄρθρον 807 §§ 17 καὶ 19 τῆς Πολιτικῆς Δικονομίας, εἶναι ἀπορριπτέοι ὡς ἀβάσιμοι.

Ἡ δικαστικὴ δαπάνη τῶν ἀναιρεσιβλήτων δέον, κατὰ τὸ ἄρθρον 210 τῆς Πολιτικῆς Δικονομίας, νὰ ἐπιβληθῇ εἰς βάρος τοῦ ἡττηθέντος ἀναιρεσείοντος.

Ἀρείου Πάγου 20)1965, Τμ. Β'

Προεδρεύων ὁ Ἀντιπρόεδρος **κ. Κ. Σοῦρλος**
Εἰσηγητὴς ὁ Ἀρεοπαγίτης **κ. Κ. Θανόπουλος**
Δικηγόροι οἱ κ.κ. Ξ. Καράκαλος, Α. Μαρούλης

Εἰς τὴν περὶ τῶν ὑπαλλήλων καὶ ὑπηρετῶν τῶν Ἀνωνύμων Ἑταιρειῶν, ἰδιωτικῶν Γραφείων καὶ ἐπιχειρήσεων ἐν γένει προβλέπουσαν συλλογικὴν σύμβασιν ἐργασίας τῆς 16.9.1937, καθὼς καὶ εἰς τὴν ὑπ' ἀριθ. 2)1961 ἀπόφασιν τοῦ Δ.Δ.Δ.Δ. Ἀθηνῶν «περὶ τῶν ὅρων ἀμοιβῆς καὶ ἐργασίας τοῦ προσωπικοῦ Γραφείων τῶν πάσης φύσεως ἰδιωτικῶν ἐπιχειρήσεων ἁπάσης τῆς χώρας», ὑπάγονται, ὡς ἐκ τοῦ περιεχομένου ἀμφοτέρων προκύπτει, οἱ μισθωτοί, οἱ ἀνήκοντες εἰς τὸ προσωπικὸν τῶν Γραφείων καὶ οἱ ἐκτελοῦντες ἐργασίαν Γραφείου, ἀσχέτως τοῦ τόπου, ἔνθα παρέχουσι τὰς ὑ-

πηρεσίας των, οὐχὶ δὲ καὶ οἱ λοιποὶ ὑπάλληλοι, οἵτινες, ἂν μὴ εἰδικὴ περὶ ὡρισμένης κατηγορίας τούτων ὑφίσταται νομοθετικὴ πρόβλεψις, ὑπάγονται εἰς τὴν γενικῶς περὶ τῶν ἐπὶ μηνιαίῳ μισθῷ ἀμειβομένων μισθωτῶν προβλέπουσαν συλλογικὴν σύμβασιν ἐργασίας τῆς 12.8.1936, ὡς τὰ δι' αὐτῆς ὁριζόμενα κατώτατα ὅρια μισθῶν ἀναπροσηρμόσθησαν διὰ τῆς ἀπὸ 4.11.1947 συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας «τῶν ὑπαλλήλων τῶν πάσης φύσεως ἐπιχειρήσεων καὶ ἐργασιῶν», ἐπανειλημμένως ἔκτοτε παραταθείσης τῆς ἰσχύος αὐτῆς, καθὼς καὶ εἰς τὰς ἐν συνεχείᾳ ἐκδοθείσας α) ὑπ' ἀριθ. 28050)1954 ὑπουργικὴν ἀπόφασιν, β) ὑπ' ἀριθ. 2)1956 ἀπόφασιν τοῦ Δ.Δ.Δ.Δ. Ἀθηνῶν, παραταθείσης τῆς ἰσχύος της μέχρι τῆς 23.8.1958 διὰ τῶν ὑπ' ἀριθ. 67187) 13481)1957 καὶ 29571)5959)1958 ὑπουργικῶν ἀποφάσεων, γ) ἐθνικὴν γενικὴν συλλογικὴν σύμβασιν ἐργασίας τῆς 22.8.1958 «περὶ αὐξήσεως τῶν μισθῶν τῶν ἐπὶ μισθῷ ἀμειβομένων μισθωτῶν», δ) ὁμοίαν τῆς 30.8.1960 «περὶ αὐξήσεως κατωτάτων ὁρίων μηνιαίων μισθῶν τῶν ἰδιωτικῶν ὑπαλλήλων», ἀνασταλέντων τῶν ἐννόμων ἀποτελεσμάτων τῆς καταγγελίας αὐτῆς μέχρι τῆς 15.5.1962 διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 6044)311)1962 ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας καὶ τέλος ε) ὁμοίαν τῆς 1.6.1962 «περὶ αὐξήσεως τῶν γενικῶν κατωτάτων ὁρίων μηνιαίων μισθῶν κλπ. τῶν ἰδιωτικῶν ὑπαλλήλων».

Ὡς ἐκ τῆς ἔκτης αἰτιολογίας τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως δείκνυται, ἐδέξατο τὸ ὡς ἐφετεῖον δικάσαν Πρωτοδικεῖον, μετ' ἐκτίμησιν τῶν ἀποδείξεων, ὡς προκύψαν ἐξ αὐτῶν, κατὰ τὴν περὶ πραγμάτων ἀνέλεγκτον κρίσιν του, ὅτι ὁ ἀναιρεσίβλητος, προσληφθεὶς τὴν 1ην Ἰουνίου 1953, διὰ συμβάσεως ἐργασίας ἀορίστου χρόνου, παρὰ τῆς Μ.Η., ἰδιοκτητρίας τῆς ἐν Καλαμάτᾳ οἰκοδομῆς, εἰς ἣν λειτουργεῖ ὁ κινηματογράφος «Τ**», ἐπὶ μηνιαίῳ μισθῷ πρὸς παρακολούθησιν καὶ ἔλεγχον τῶν πωλουμένων εἰσιτηρίων διὰ λογαριασμὸν τῆς ἐργοδότιδος, ἥτις εἶχεν ἐκμισθώσει τὴν οἰκοδομὴν ταύτην εἰς τὴν Ο.Ε. «Α** καὶ Σία», ἐπὶ μισθώματι, ὁρισθέντι εἰς ποσοστὰ ἐπὶ τῶν ἀκαθαρίστων εἰσπράξεων τῆς ἀσκουμένης ὑπὸ τῆς Ἑταιρείας ταύτης ἐπιχειρήσεως, διετηρήθη εἰς τὴν ἐργασίαν του καὶ ὑπὸ τῶν ἀναιρεσειόντων μετὰ τὴν ὑπ' αὐτῶν, κατ' Αὔγουστον 1958, ἀγορὰν τοῦ ἐν λόγῳ ἀκινήτου καὶ τὴν συνέχισιν τῆς ἐκμεταλλεύσεως τοῦ στεγαζομένου ἐν τῷ αὐτῷ κινηματογράφῳ, ὑπὸ τοὺς αὐτοὺς καὶ ἔναντι τῶν νέων ἰδιοκτητῶν ὅρους. Ὡς δὲ περαιτέρω ἐν τῇ αὐτῇ αἰτιολογίᾳ ἐκτίθεται, ἡ ἀπασχόλησις τοῦ ἀναιρεσιβλήτου περιωρίζετο, συμφώνως πρὸς τοὺς ὅρους τῆς διεπούσης αὐτὸν συμβάσεως ἐργασίας, εἰς τὴν κατὰ τὰ ὡς ἄνω ἐποπτείαν κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς προβολῆς τῶν ταινιῶν, διὰ λογαριασμὸν τῶν ἀναιρεσειόντων ἰδιοκτητῶν τοῦ ἀκινήτου, ἐνδιαφερομένων ὅπως ὧσιν ἐφωδιασμένοι πάντες οἱ εἰσερχόμενοι εἰς τὸν κινηματογράφον θεαταὶ δι' εἰσιτηρίων, ἤτοι εἰς ἐργασίαν, ἀπαιτοῦσαν τὴν παρουσίαν αὐτοῦ εἰς τὴν εἴσοδον, ἄσχετον δὲ παντελῶς πρὸς ὑπηρεσίαν Γραφείου. Κρῖναν ὅθεν, παρὰ ταῦτα, τὸ ἐκδὸν τὴν ἐν λόγῳ ἀπόφασιν δικαστήριον ὅτι αἱ ἀποδοχαὶ τοῦ ἀναιρεσιβλήτου ἦσαν ὑπολογιστέαι εἰς τὰ καθοριζόμενα διὰ τοὺς ὑπαλλήλους Γραφείων καὶ τοὺς ἐκτελοῦντας ὑπηρεσίαν Γραφείου καθοριζόμενα κατώτατα ὅρια καὶ ἀκολούθως, μετὰ μεταρρύθμισιν τῆς πρωτοδίκου ἀποφάσεως, δεχθὲν ἐν μέρει τὴν προκειμένην ἀγωγήν, κατά τε τὸ περὶ πληρωμῆς τῆς ἀξιουμένης διαφορᾶς ἀποδοχῶν καὶ δώρων καὶ τὸ περὶ πληρωμῆς μισθοῦ ὑπερημερίας λόγῳ τῆς ἐλλιποῦς καταβολῆς τῆς ἀποζημιώσεως τοῦ ν. 2112 ἀκυρότητος τῆς γενομένης ὑπὸ τῶν ἀναιρεσειόντων καταγγελίας τῆς συμβάσεως ἐργασίας, αἰτήματα αὐτῆς, ψευδῶς ἠρμήνευσε καὶ ἐσφαλμένως ἐφήρμοσε τὰς διατάξεις τῶν ἰσχυόντων νόμου ἐπεχουσῶν ὡς ἄνω συλλογικῶν συμβάσεων, ὑπουργικῶν ἀποφάσεων καὶ διαιτητικῶν ἀποφάσεων, καθὼς καὶ τὰς τῶν ἄρθρων 3 τοῦ ν. 2112)1920, 5 §§ 1 καὶ 3 τοῦ ν. 3198)1955, 7 § 1 στοιχ. α' καὶ 22 §§ 1 καὶ 2 τοῦ ν. 3239)1955 καὶ 1 § 1 καὶ 10 § 8 τοῦ ν.δ. 3755)1957, καὶ ἀναιρετέαν τὴν ἀπόφασίν του ταύτην κατέστησε, κατὰ τὸ ἄρθρον 807 § 17 τῆς Πολ. Δικονομίας καὶ τὸν βάσιμον δεύτερον λόγον ἀναιρέσεως. Τῆς ὑποθέσεως δὲ χρηζούσης περαιτέρω διευκρινήσεως δέον ὅπως παραπεμφθῇ αὕτη εἰς τὸ Γ' Τμῆμα πρὸς περαιτέρω συζήτησιν.

ΑΠΕΡΓΙΑ

ΠΡΟΫΠΟΘΕΣΕΙΣ ΑΝΑΓΝΩΡΙΣΕΩΣ ΤΗΣ ΑΠΕΡΓΙΑΣ ΩΣ ΝΟΜΙΜΟΥ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΟΣ

Συνέπεια ἐκ τῆς ἐλλείψεως ὡρισμένων στοιχείων δι' αὐτήν

Ἄσκησις τοῦ δικαιώματος τοῦ ἐργοδότου πρός λύσιν τῆς συμβάσεως ἐργασίας διά καταγγελίας αὐτῆς.—Περιορισμός ἐκ τοῦ ἄρθρου 281 Ἀστικοῦ Κώδικος.—Ἄσκησις δικαιώματος ἀπεργίας.—Συντρέχοντα δι' αὐτήν στοιχεῖα, μή θεωρουμένης ὡς νομίμου τῆς προφανῶς ἀδικαιολογήτου ἀπεργίας ἢ τῆς ἀντικειμένης πρός τόν Νόμον ἢ τά χρηστά ἤθη.—Ἐκτίμησις ὡς λύσις τῆς συμβάσεως ἐργασίας ἐκ μέρους τῶν ἀπεργῶν.— Αἴτημα ἐπαναπροσλήψεως ἀπολυθέντων ὑπό τοῦ ἐργοδότου μισθωτῶν.

Δέν ἀπομακρύνεται ἡ κατωτέρω ἀπόφασις τοῦ ἐπί τῶν ἐργατικῶν διαφορῶν Πρωτοδίκου Ἀθηνῶν τῶν δεκτῶν ὑπό τῆς Πρωτοδικείου Θεσσαλονίκης 467)1963 (εἰσηγητής *Στ. Διαμαντάκος*, ΕΕΔ 22, 349) γενομένων ἐπί τοῦ δικαιώματος καί τοῦ σκοποῦ τῆς ἀπεργίας ἐν ἀναφορᾷ πρός τήν ἐκτέλεσιν τῆς συμβάσεως ἐργασίας.

Ἐσημειώσαμεν (ΕΕΔ 22, 849), ὅτι ὑπάρχει καί διαφωνία εἰς τήν ἐπιστήμην, ἂν ἡ ἀπεργία προστατεύηται ἐν τῇ ἐννοίᾳ τοῦ ἄρθρου 11 τοῦ Συντάγματος ὑπό τοῦτον (ἴδετε *Ι. Καποδίστριαν*, ΕΕΔ 8, 222, *Κ. Δημάκην*, ΕΕΔ 14, 508), ὡς πρός δέ τήν ἀπεργίαν ἀλληλεγγύης ἢ συμπαθείας, ἡ ὁποία ἀποβλέπει εἰς τήν ἐπαναπρόσληψιν ἀπολυθέντος ἐργάτου ἴδετε *Γ. Π. Σπυράπουλον*, Αἱ συνέπειαι τῆς ἀπεργίας ἐπί τῆς συμβάσεως ἐργασίας, Κριτική ἐπισκόπησις τῆς γαλλικῆς θεωρίας καί πράξεως, ΕΕΔ 14, 1137.

Πρωτοδίκου Ἀθηνῶν 5853)1964

Διαδικασία ἐργατικῶν διαφορῶν
Πρωτοδίκης ὁ κ. *Ι. Καισαντώνης*
Δικηγόροι οἱ κ.κ. Ε. Ἀνδριανάκης, Δ. Παπασταύρου, Ι. Καποδίστριας

Ἡ ἄσκησις τοῦ κατά τό ἄρθρον 669 Α.Κ. καί τούς νόμους 2112)1920 καί 3198)1955 δικαιώματος τοῦ ἐργοδότου πρός λύσιν συμβάσεως ἐργασίας, ἧς ἡ διάρκεια δέν ὡρίσθη, διά καταγγελίας εἶναι μέν κατ' ἀρχήν ἐλευθέρα, ὑπόκειται ὅμως καί αὐτή εἰς τόν ἐν τῷ ἄρθρῳ 281 Α.Κ. περιορισμόν, καθ' ὃν ἀπαγορεύεται, ὅπως ἀντιτίθεται προφανῶς εἰς τά ὅρια, τά ἐπιβαλλόμενα ἐκ τῆς καλῆς πίστεως ἢ τῶν χρηστῶν ἠθῶν ἢ ἐκ τοῦ κοινωνικοῦ ἢ οἰκονομικοῦ σκοποῦ τοῦ δικαιώματος. Τοιαύτη δέ προφανής ἀντίθεσις θεωρεῖται ὑπάρχουσα, ὅταν ἡ καταγγελία ἐγένετο οὐχί πρός προστασίαν τοῦ καλῶς ἐννοουμένου ἐπαγγελματικοῦ συμφέροντος τοῦ ἐργοδότου ἢ πρός θεραπείαν τῶν ἀναγκῶν τῆς ἐπιχειρήσεως ἢ ἕνεκα ἀντισυμβατικῶν ἐνεργειῶν τοῦ ἐργαζομένου, ἐξ ὧν ἐπηρεάζεται ὁ κανονικός ρυθμός τῆς ἐργασίας, ἀλλ' ἐκ πνεύματος ἐκδικήσεως ἢ ἐχθρότητος πρός τοῦτον (Α.Π. 357)1963, ΕΕΔ 23, σελ. 1048, Α.Π. 666)1962, ΕΕΔ 23, σελ. 154).

Ἐβεβαιώθησαν, κατά τήν ἐκ τῶν ἐνόντων κρίσιν ἡμῶν, τά κάτωθι πραγματικά περιστατικά. Ὁ ἐνάγων, προσληφθείς τήν . . . διά συμβάσεως ἐργασίας ἀορίστου χρόνου, εἰργάσθη ἔκτοτε ὡς σωληνουργός εἰς τά ἐν Σκαραμαγκᾷ ναυπηγεῖα τῆς ἐναγομένης μέχρι τῆς 17.4.1964, ὅτε κατηγγέλθη ὑπό τῆς τελευταίας ἐγγράφως καί κατά τάς λοιπάς νομίμους διατυπώσεις ἡ σύμβασις ἐργασίας. Εἰς τά ἐν λόγῳ ναυπηγεῖα ἐργάζονται 3500 περίπου ἐργατοτεχνῖται, ἐν οἷς καί 294 σωληνουργοί, ἤτοι 20 τοῦ τμήματος κατασκευῶν καί 274 τοῦ τμήματος ἐπισκευῶν πλοίων. Τήν 17ην Ἀπριλίου 1964 οἱ 70 ἐκ τῶν σωληνουργῶν, ἐν οἷς καί ὁ ἐνάγων, ἀπήργησαν, αἰτούμενοι κυρίως καί πρωτίστως τήν ἀνάκλησιν τῆς καταγγελίας τῆς συμβάσεως ἐργασίας καί τήν ἐπαναπρόσληψιν τῶν συναδέλφων των Ν. Δ. καί Ι.Μ., ἀπολυθέντων τήν 6.4.1964 ὁ πρῶτος καί τήν 14.4.1964 ὁ δεύτερος, ἐν συνεχείᾳ δέ αὔξησιν τῶν ἀποδοχῶν των κατά 25ο)ο, χορήγησιν ἐπιδόματος ἀνθυγιεινῆς ἐργασίας καί εἰδικῆς ἐνδυμασίας (φόρμας), τοποθέτησιν κυτίων παραπόνων καί τήν ἴσην καί δικαίαν μεταχείρισίν των παρά τῆς ἐναγομένης, ὅπερ τελευταῖον αἴτημά των δέν ἠδυνήθησαν νά προσδιορίσωσιν οὐδέ ἐπ' ἀκροατηρίου. Ἐκ μέρους τῶν ἀπεργῶν ἐπεσκέφθησαν τόν Α. Α., προσωπάρχην τῶν ναυπηγείων, οἱ Λ., Κ. καί Κ., οἵτινες καί ἀνέπτυξαν πρός αὐτόν τούς λόγους τῆς ἀπεργίας των, δηλώσαντες ὁμοῦ αὐτῷ ὅτι, ἐν μή ἱκανοποιήσει τῶν αἰτημάτων των καί κυρίως τοῦ πρώτου ἐξ αὐτῶν περί ἐπαναπροσλήψεως τῶν συναδέλφων των, δέν θά ἐπανέλθουν εἰς τήν ἐργασίαν. Ὁ ἐν λόγῳ προσωπάρχης ἀνέπτυξεν ἐν συνεχείᾳ αὐτοῖς τό ἀβάσιμον τῶν αἰτημάτων των, παρουσίᾳ μάλιστα καί

τοῦ εὑρισκομένου κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν ἐν τῷ Γραφείῳ τοῦ Ἐπόπτου τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας Κ. Χ., ἐπισκεπτομένου ἅπαξ τοὐλάχιστον τῆς ἑβδομάδος τὰ ναυπηγεῖα, συνέστησε δὲ αὐτοῖς, ὅπως ἐπανέλθωσιν εἰς τὴν ἐργασίαν των, ἣν σύστασιν ἐποιήσατο καὶ ὁ ἀκούσας τὰς ἑκατέρωθεν ἀπόψεις ὡς ἄνω Ἐπιθεωρητὴς τοῦ Ὑπουργείου. Τὰ αἰτήματα τῶν ἀπεργῶν διεβίβασεν ὁ ἄνω πρασωπάρχης εἰς τὴν Διεύθυνσιν τῶν ναυπηγείων, ἥτις τὴν αὐτὴν μετ' αὐτοῦ εἶχε γνώμην, ἐπεσκέφθη δὲ ἐκ μέρους της τοὺς ἀπεργοὺς καὶ ὁ νομικὸς σύμβουλος τῆς ἐναγομένης, ὅστις ἀνέπτυξεν αὐτοῖς τὸ παράνομον τοῦ πρώτου αἰτήματός των καὶ τὸ ἀβάσιμον τῶν λοιπῶν, συστήσας ἅμα καὶ αὐτὸς τὴν ἐπάνοδον εἰς τὴν ἐργασίαν των, πλὴν ὅμως οὐ μόνον δὲν εἰσηκούσθη, ἀλλ' ἔλαβε παρ' αὐτῶν τὴν αὐτὴν ὡς ἄνω κατηγορηματικὴν δήλωσιν περὶ μὴ ἐπανόδου των εἰς τὴν ἐργασίαν, ἐὰν δὲν γίνουν ἀποδεκτὰ τὰ αἰτήματα αὐτῶν καὶ πρωτίστως τὸ περὶ ἐπαναπροσλήψεως τῶν ἀπολυθέντων συναδέλφων των. Ἐξ αἰτίας τῆς ἀπεργίας τῶν σωληνουργῶν παρέμειναν ἄνευ ἐργασίας οἱ ἐξαρτώμενοι ἐκ τούτων 40 ἐφαρμοσταί, 24 μανουβραδῶροι, 21 φλογοχειρισταὶ καὶ 12 ἠλεκτροσυγκολληταί, ἐξ οὗ καὶ καθυστέρει ἡ ἐπισκευὴ τῶν ἐντὸς τῶν ναυπηγείων εὑρισκομένων πρὸς τοῦτο ἐξ πλοίων, παραδοτέων μάλιστα τῶν τεσσάρων ἐξ αὐτῶν ἐντὸς τοῦ μηνὸς Ἀπριλίου 1964 καὶ δὴ τοῦ πρώτου τὴν αὐτὴν ἡμέραν τῆς ἀπεργίας, τοῦ δὲ δευτέρου τὴν ἐπομένην. Οὕτω ἡ ἐναγομένη, ἀντιμετωπίζουσα τὸν κίνδυνον τῆς μὴ ἐγκαίρου παραδόσεως τῶν πλοίων λόγῳ τῆς ἐκπνοῆς τῶν ταχθεισῶν προθεσμιῶν, καὶ ἐκ τούτου τὴν κατάπτωσιν εἰς βάρος της τῶν συμφωνηθεισῶν ποινικῶν ρητρῶν καὶ τυχὸν ἀποζημιώσεως, ὡς καὶ τὴν δυσφήμισιν ἐν τῷ ἐσωτερικῷ καὶ τῷ ἐξωτερικῷ τῶν ναυπηγείων της, προέβη τὴν 17.4.1964 εἰς τὴν ἀπόλυσιν 27 μόνον σωληνουργῶν, ἵνα μὴ τυχὸν οἱ ὑπόλοιποι ἐπανέλθωσιν εἰς τὴν ἐργασίαν των. Τὴν ἐπομένην ὅμως ἡμέραν ἅπαντες οἱ ἀπεργοί, συγκεντρωθέντες εἰς τὴν κεντρικὴν πύλην τῶν ναυπηγείων καὶ ἀρνούμενοι νὰ συνεχίσωσι τὴν ἐργασίαν των, παρώτρυναν καὶ τοὺς λοιποὺς ἐργατοτεχνίτας, ἵνα ἀπεργήσωσιν, ἀποδοκιμάζοντες ἅμα τοὺς προσερχομένους εἰς τὴν ἐργασίαν των. Τότε ἡ ἐναγομένη, ἔχουσα καὶ τὴν διαβιβασθεῖσαν αὐτῇ διὰ τοῦ προσωπάρχου καὶ νομικοῦ της συμβούλου κατηγορηματικὴν δήλωσιν τῶν ἀπεργῶν περὶ μὴ ἐπανόδου εἰς τὴν ἐργασίαν των, προέβη εἰς τὴν ἀπόλυσιν ἑτέρων 27 ἐξ αὐτῶν καὶ τὴν ἐπομένην καὶ τῶν ὑπολοίπων. Εἰς τὴν τοιαύτην ἀπόλυσιν τοῦ τε ἐνάγοντος καὶ τῶν λοιπῶν σωληνουργῶν, ὧν ἁπάντων ἐγένετο ἡ ἀντικατάστασις διὰ τῆς προσλήψεως νέων, ἦχθη ἡ ἐναγομένη πρὸς προστασίαν καὶ μόνον τοῦ καλῶς ἐννοουμένου ἐπαγγελματικοῦ συμφέροντος τῆς ἄνω ἐπιχειρήσεώς της καὶ οὐχὶ ἐξ ἐκδικήσεως καὶ διὰ τὴν ἐπιδειχθεῖσαν ὑπ' αὐτῶν συνδικαλιστικὴν δρᾶσιν, ἥτις ἐξ οὐδενὸς ἀποδεικτικοῦ στοιχείου ἐβεβαιώθη, ἐν ὄψει μάλιστα καὶ τοῦ γεγονότος ὅτι ἅπαντες οἱ ἀπολυθέντες ἐνεγράφησαν εἰς τὸ σωματεῖον Ἕνωσις Ἐργατοτεχνιτῶν καὶ τοῦ ἐν γένει προσωπικοῦ Ἑλληνικῶν Ναυπηγείων Σκαραμαγκᾶ μόλις μετὰ τὴν ἀπόλυσίν των, ὡς σαφῶς κατέθεσαν ἐνώπιον τοῦ συμβολαιογράφου Ἀθηνῶν Ε.Κ. οἱ μάρτυρες τῆς ἐναγομένης Δ.Φ., πρόεδρος τοῦ ἄνω σωματείου καὶ Ε.Β., γενικὸς γραμματεύς, (ὅρα ὑπ' ἀριθ. 49809)1964 ἔνορκον βεβαίωσιν). Οὕτω ἡ καταγγελία αὕτη, γενομένη διὰ τὸν ὡς ἄνω λόγον καὶ κατὰ τὰς νομίμους διατυπώσεις, εἶναι ἔγκυρος. Ἀλλὰ καὶ ἀβάσιμα παντελῶς ἦσαν, ἐξαιρέσει τοῦ πρώτου, ὅπερ ἦτο καὶ παράνομον, τὰ ὡς ἄνω αἰτήματα τῶν ἀπεργῶν, διότι οἱ ἀνωτέρω συνάδελφοί των ἀπελύθησαν, ὡς ἐβεβαιώθη, δι' ἐπιδειχθεῖσαν ἀνάρμοστον συμπεριφορὰν καὶ διὰ σωρείαν πειθαρχικῶν παραπτωμάτων των, δι' ἃ ἐπανειλημμένως ἐτιμωρήθησαν, ἐξ οὗ καὶ ἡ ἀκαταλληλότης των, καὶ οὐχὶ ἐξ ἐκδικήσεως καὶ διὰ τὴν ἐπιδειχθεῖσαν ὑπ' αὐτῶν συνδικαλιστικὴν δρᾶσιν, μὴ βεβαιωθεῖσαν παντάπασιν, ἅπαντες δὲ οἱ ἀπεργοὶ ἐλάμβανον πάντοτε ἡμερομίσθιον πλέον τοῦ νομίμου κατὰ 30 ἕως 50ο/ο καὶ αὐτοῦ ἀκόμη τοῦ ἡμερομισθίου τῆς προσφάτως τεθείσης ἐν ἰσχύϊ ἀπὸ 14.2.1964 ἐθνικῆς συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας ἐργατοτεχνιτῶν σιδηροβιομηχανίας. Οἱ ἀπεργοὶ εἶχον ἐπίσης λάβει, ὡς ἐβεβαιώθη, εἰδικὴν διὰ τὴν ἐργασίαν των ἐνδυμασίαν (φόρμαν), ὑπογράψαντες πρὸς τοῦτο καὶ σχετικὴν ἀπόδειξιν, τοῦ δὲ αἰτουμένου ὡς ἄνω ἐπιδόματος ἀνθυγιεινῆς ἐργασίας δὲν ἐδικαιοῦντο οὗτοι, ὡς μὴ παρέχοντες τοιαύτην ἐργασίαν, ὡς ἐπανειλημμένως ἐκρίθη καὶ διὰ προγενεστέρων ἀποφάσεων ἡμῶν. Τέλος καὶ κυρίον παραπόνων ὑπῆρχεν, ὡς ἐβεβαιώθη, ἐντὸς τοῦ κεντρικωτέρου χώρου τῶν ναυπηγείων.

Ἐκ τῶν τελευταίων τούτων σαφῶς συνάγεται, ὅτι μοναδικὸς σκοπὸς τῆς ἀπεργίας τῶν σωληνουργῶν ἦτο ὁ ἐξαναγκασμὸς τῆς ἐναγομένης πρὸς ἐπαναπρόσληψιν τῶν ἄνω συναδέλφων των. Καὶ εἶναι μὲν ἀληθές, ὅτι τὸ καὶ συνταγματικῶς κατωχυρωμένον (ἄρθρον 11 τοῦ Συντάγματος, *Σβώλου - Βλάχου*, Τὸ Σύνταγμα τῆς Ἑλλάδος, τόμος II, σελ. 304, σημ. 222, ἔνθα Α.Π. 593) 1950) δικαίωμα τῆς ἀπεργίας συνεπάγεται ἀνα-

ΝΑΥΤΙΚΟΙ

ΒΑΡΕΙΑ ΠΑΡΑΒΑΣΙΣ ΥΠΟ ΠΛΟΙΑΡΧΟΥ ΤΩΝ ΕΝΑΝΤΙ ΤΟΥ ΝΑΥΤΙΚΟΥ ΚΑΘΗΚΟΝΤΩΝ

Δικαίωμα καταγγελίας συμβάσεως ὑπὸ τοῦ ναυτικοῦ κατ' ἄρθρον 74 Κ.Ι.Ν.Δ.

Ἔννοια ἄρθρου 74 Κώδικος Ἰδιωτικοῦ Ναυτικοῦ Δικαίου.—Καταγγελία συμβάσεως ναυτολογήσεως ἐκ μέρους τοῦ ναυτικοῦ ἐν ὑπάρξει βαρείας παραβάσεως τοῦ πλοιάρχου τῶν ἔναντι τοῦ ναυτικοῦ καθηκόντων.—Τί συνιστᾶ βαρεῖαν παράβασιν.—Παράβασις καθηκόντων, ἀπορρεόντων ἐκ Νόμων δημοσίας τάξεως. — Δικαίωμα τοῦ ναυτικοῦ πρὸς καταγγελίαν τῆς συμβάσεως μετὰ δικαιώματος ἀποζημιώσεως, κατ' ὄρθρον 74 Κώδικος Ἰδιωτικοῦ Ναυτικοῦ Δικαίου, μόνον ἐὰν ἡ ὑπὸ τῶν ἁρμοδίων Ἀρχῶν τήρησις τῶν ἄνω Νόμων τυγχάνῃ δυσχερὴς ἢ ἀδύνατος.

Ἐνδιαφέρουσα εἶναι ἡ κατωτέρω ἀπόφασις τοῦ ἐπὶ τῶν ἐργατικῶν διαφορῶν Δικαστοῦ Πειραιῶς, ἐπὶ τοῦ θέματος τῆς ὁποίας ἴδετε καὶ *Β. Γ. Γράβρην*, ἀνωτέρω σελ. 321.

Πρωτοδίκου Πειραιῶς 1690)1964

Διαδικασία ἐργατικῶν διαφορῶν

Πρωτοδίκης ὁ κ. *Εὐγ. Καραχάλιος*

Δικηγόροι οἱ κ.κ. Α. Νυστεράκης, Π. Ἀβραμέας

Ἐκ τῶν διατάξεων τῶν ἄρθρων 72 καὶ 74 Κ.Ι.Ν.Δ., διαλαμβανουσῶν τῆς μὲν πρώτης ὅτι ὁ πλοίαρχος δύναται νὰ λύσῃ τὴν σύμβασιν ναυτολογήσεως διὰ καταγγελίας ἄνευ ἐπικλήσεως λόγου τινὸς δικαιολογοῦντος τοῦτο, τῆς δὲ δευτέρας ὅτι ὁ ναυτικὸς δύναται νὰ καταγγείλῃ ὡσαύτως τὴν σύμβασιν, ἐν συνδρομῇ τῆς προϋποθέσεως τῆς ἐκ μέρους τοῦ πλοιάρχου βαρείας παραβάσεως τῶν ἔναντι τοῦ ναυτικοῦ καθηκόντων του, σαφῶς προκύπτει, ὅτι ὁ νομοθέτης, ὡς ἐκ τῆς φύσεως τῆς συμβάσεως ναυτολογήσεως, τῶν ἀναγκῶν τοῦ πλοίου καὶ τῆς ἐν γένει ναυσιπλοΐας, ὡς καὶ τῶν συμφερόντων τῶν ναυτικῶν (Chauveau, Traité de Droit maritime § 421), καὶ διὰ τὴν ἐπὶ τῷ σκοπῷ τούτῳ ἐξασφάλισιν τῆς τάξεως καὶ πειθαρχίας ἐν τῷ πλοίῳ (*Τσάγκαρι*, Ἑρμ. Κ.Ι.Ν.Δ., ὑπ' ἄρθρον 72), παρέσχεν εἰς τὸν πλοίαρχον, ὡς πρὸς τὸ δικαίωμα τῆς καταγγελίας τῆς συμβάσεως, μείζονα ἐξουσίαν τῆς τοῦ ναυτικοῦ. Βαθεῖαν ἀνισότητα (ἰνα-

στολὴν τῆς ἐκτελέσεως ἐργασίας καὶ οὐχὶ λύσιν αὐτῆς, ἐφ' ὅσον οἱ ὁμαδικῶς ἐγκαταλείψαντες τὴν ἐργασίαν τῶν μισθωτοὶ διεδήλωσαν ρητῶς ἢ σιωπηρῶς τὴν θέλησιν μὴ ἐπαναλήψεως τῆς ἐργασίας των ὑπὸ τοὺς παλαιοὺς ὅρους ἐν ἀποκρούσει παρὰ τοῦ ἐργοδότου τοῦ περὶ βελτιώσεως τῶν ὅρων τούτων αἰτήματός των, διαθηλοῦντες ἅμα τὴν εἰς τὴν σύμβασιν ἐμμονήν των καὶ τὴν συνέχισιν τῆς παροχῆς ἐργασίας μετὰ τὴν ἐπίτευξιν τοῦ ἀγωνιστικοῦ σκοποῦ ἢ τὴν λῆξιν τοῦ ἀπεργιακοῦ ἀγῶνος (Α.Π. 829)1954, ΕΕΔ 14, σελ. 65), πλὴν ὅμως πρὸς τοῦτο ἀπαιτεῖται ἡ συνδρομὴ καὶ τῶν κάτωθι στοιχείων: α) ὁμαδικὸς χαρακτὴρ ἀναστολῆς τῆς ἐργασίας, τῆς ὁποίας ὅμως δέον νὰ προηγῆται ἡ ἀπὸ κοινοῦ σχεδίου διακοπή, ἄποψις τελοῦσα ἐν ἁρμονίᾳ πρὸς τὸ ἄρθρον 11 τοῦ Συντάγματος, κατοχυροῦν τὴν ἀπεργίαν ὡς ἐκδήλωσιν συνδικαλιστικῆς δράσεως, ἤτοι ὡς ἐνέργειαν τῶν σωματείων, τῆς νομίμου κηρύξεως της προϋποθετούσης ἀπόφασιν ἀνεγνωρισμένου ἐπαγγελματικοῦ σωματείου, β) ἡ ὕπαρξις ἐπαγγελματικοῦ ἀγωνιστικοῦ σκοποῦ, ἐγκειμένου εἰς τὴν βελτίωσιν τῶν ὅρων ἐργασίας τῶν ἀπεργούντων ἢ τῶν συναδέλφων των καὶ γ) ἡ νομιμότης τῆς ἀπεργίας, ἐρευνωμένης τῆς ἀσκήσεως τοῦ δικαιώματος ἐξ ἀπόψεως σκοποῦ, φύσεως, ἐλατηρίων καὶ περιστατικῶν κηρύξεως τῆς ἀπεργίας, μὴ θεωρουμένης ὡς νομίμου τῆς προφανῶς ἀδικαιολογήτου ἀπεργίας ἢ τῆς ἀντικειμένης πρὸς τὸν νόμον ἢ τὰ χρηστὰ ἤθη τοιαύτης, ἄνευ τῶν ὁποίων ἡ ἐκ τῆς παροχῆς τῆς ἐργασίας ὁμαδικὴ ἀποχὴ τῶν ἐργαζομένων δὲν εἶναι νόμιμος ἀπεργία, ἀλλ' αὐθαίρετος ἀπουσία, ἥτις δύναται, κατὰ τὰς περιστάσεις, νὰ χαρακτηρισθῇ καὶ ἐκ τῶν ἀρχῶν τῆς καλῆς πίστεως καὶ τῶν χρηστῶν συναλλακτικῶν ἠθῶν (ἄρθρα 200 καὶ 288 Α.Κ.) ὡς λύσις τῆς συμβάσεως διὰ καταγγελίας ἐκ μέρους τοῦ μισθωτοῦ (παραίτησις), ἐκτιμωμένης ἰδίᾳ τῆς χρονικῆς διαρκείας τῆς ἀποχῆς καὶ τῆς ὑπαιτιότητος τοῦ ἐργαζομένου. (Βλ. *Ἀγαλλόπουλον*, Ἐργατικὸν Δίκαιον, σελ. 100). Οὕτω δύναται νὰ λεχθῇ, ὅτι ἡ ἐν λόγῳ ἀπεργία, γενομένη ἄνευ ἀποφάσεως ἀνεγνωρισμένου σωματείου, ἀλλ' ὑπὸ μόνον 70 ἐξ ὅλων τῶν σωληνουργῶν ναυπηγείων καὶ σκοποῦσα κυρίως, ὡς ἐρρήθη, τὴν ἐπαναπρόσληψιν τῶν ὡς ἄνω συναδέλφων τῶν ἀπεργῶν, δὲν εἶναι νόμιμος, ὡς ἀντικειμένη εἰς τὸν νόμον (ἄρθρον 385 Π.Κ.) καὶ τὰ χρηστὰ ἤθη, ἄλλως ἀδικαιολόγητος καὶ αὐθαίρετος, οἱ δὲ ἐμμείναντες εἰς ταύτην ἐνάγων καὶ λοιποὶ ἀπεργοὶ σαφῶς διεδήλωσαν τὴν βούλησίν των διὰ τῆς ἀποχῆς των περὶ λύσεως τῆς ἄνω συμβάσεως ἐργασίας διὰ καταγγελίας αὐτῶν, ρητῶς, ἄλλωστε, δηλώσαντες τὴν τοιαύτην βούλησίν των καὶ πρὸς τοὺς ὡς ἄνω προσωπάρχην καὶ νομικὸν σύμβουλον τῆς ἐναγομένης. Ἀκολούθως τούτοις ἡ ὑπὸ κρίσιν ἀγωγή, διώκουσα τὴν καταβολὴν ἀποδοχῶν ὑπερημερίας, λόγῳ ἀκυρότητος τῆς καταγγελίας τῆς ἄνω συμβάσεως ἐργασίας, ὡς γενομένης δῆθεν ἐξ ἐκδικήσεως καὶ διὰ τὴν ὑπὸ τοῦ ἐνάγοντος ἐπιδειχθεῖσαν συνδικαλιστικὴν δρᾶσιν, δέον νὰ ἀπορριφθῇ ὡς ἀβάσιμος καὶ συμψηφισθῇ ἡ δικαστικὴ δαπάνη μεταξὺ τῶν διαδίκων, ἕνεκα τῆς εὐλόγου ἀμφιβολίας τοῦ ἐνάγοντος ὡς πρὸς τὴν ὑπὲρ αὐτοῦ ἔκβασιν τῆς δίκης.

galité profonde) ὡς πρὸς τὸ ζήτημα τοῦτο εἶχε καθιερώσει καὶ ὁ Γαλλικὸς Ἐμπορικὸς Κῶδιξ, ἥτις ἐμετριάσθη διὰ τοῦ Κώδικος Ἐργασίας, καθιερωθέντος τοῦ δικαιώματος καταγγελίας τῆς συμβάσεως ἐν ὑπάρξει σοβαρῶν λόγων (Motifs graves) (Ripert, Droit Maritime I § 617). Ἐρευνητέον ὅθεν τυγχάνει τί συνιστᾷ βαρεῖαν παράβασιν τῶν ἐναντι τοῦ ναυτικοῦ καθηκόντων τοῦ πλοιάρχου. Τὰ καθήκοντα ταῦτα ρυθμίζονται ὑπό τε τῶν διατάξεων τοῦ Κ.Ι.Ν.Δ. καὶ ὑπὸ τῶν διεπουσῶν ἐν γένει τὴν ἐμπορικὴν ναυτιλίαν τοιούτων, ὡς αἱ περὶ ἀστυνομίας τῆς ἐμπορικῆς ναυτιλίας (διάταγμα τῆς 15)18 Δεκεμβρίου 1836), περὶ ποινικοῦ καὶ πειθαρχικοῦ κώδικος τοῦ ἐμπορικοῦ ναυτικοῦ (β.δ. τῆς 11 Μαρτίου) 3 Ἀπριλίου 1952), περὶ ἀσφαλείας τῆς ἀνθρωπίνης ζωῆς ἐν θαλάσσῃ (ν.δ. 2618)1953) κλπ., ἀφορῶσαι δὲ εἰς τὴν διατροφὴν καὶ ἐνδιαίτησιν τοῦ ναυτικοῦ, τὴν ὑγείαν, τὴν σωματικὴν ἀκεραιότητα, τιμήν, ἐλευθερίαν, τὴν ζωὴν αὐτοῦ, ὡς καὶ τὴν ἐν γένει προσωπικότητα τούτου κλπ., τινὰ δὲ τῶν ἐναντι τοῦ ναυτικοῦ ὡς ἄνω καθηκόντων τοῦ πλοιάρχου ἀπορρέουσιν ἐκ γενικῶν δημοσίας τάξεως διατάξεων, ὡς αἱ πλεῖσται τῶν προδιαληφθεισῶν, ἡ παράβασις τῶν ὁποίων συνεπάγεται παραλλήλως καὶ τὴν προσβολὴν τῶν προσωπικῶν δικαιωμάτων τοῦ ναυτικοῦ. Ἐν ὄψει δὲ τῆς εἰδικῆς φύσεως τῆς συμβάσεως ναυτολογήσεως καὶ τῶν εἰδικῶν συνθηκῶν τῆς ναυσιπλοΐας ἐν γένει, ὡς ἄνω εἴρηται (Chauveau, ἐνθ' ἀνωτέρω), ἡ προστασία τῶν ἐκ τῆς παραβάσεως τῶν γενικῶν τούτων διατάξεων προσβαλλομένων δικαιωμάτων τοῦ ναυτικοῦ δέον νὰ ἐπιδιώκεται κατ' ἀρχὴν μέσῳ τῶν ἐντεταλμένων τὴν τήρησιν τῶν ἐν λόγῳ διατάξεων Ἀρχῶν, πρὸς ἃς δικαιοῦται καὶ καθῆκον ἔχει ὁ ναυτικὸς νὰ ἀναφέρηται, οὐχὶ δὲ καὶ νὰ προβαίνῃ ἐκ τοῦ λόγου τούτου εἰς καταγγελίαν τῆς συμβάσεως, καὶ μόνον ἀσάκις τυγχάνει ἀδύνατος ἢ λίαν δυσχερὴς ἡ ἐπέμβασις τῶν ἁρμοδίων Ἀρχῶν πρὸς τήρησιν τῶν κειμένων ὡς εἴρηται διατάξεων, ὅπερ εἶναι ζήτημα πραγματικόν, κρινόμενον ἐν ἑκάστῃ συγκεκριμένῃ περιπτώσει, θὰ δύναται, καθ' ἡμᾶς, ὁ ναυτικὸς νὰ προστατεύσῃ τὸ προσβαλλόμενον δικαίωμά του διὰ τῆς ἐπικλήσεως τοῦ ἄρθρου 74 Κ.Ι.Ν.Δ. Οὕτω π.χ. διὰ τῶν διατάξεων τοῦ ἄρθρου 2 § 1 καὶ 3 ν.δ. 2618)1953 «περὶ κυρώσεως τῆς ὑπογραφείσης ἐν Λονδίνῳ τὴν 10ην Ἰουνίου 1948 διεθνοῦς συμβάσεως περὶ ἀσφαλείας τῆς ἀνθρωπίνης ζωῆς ἐν θαλάσσῃ» ἀπαγορεύεται εἰς τὰ ἑλληνικὰ πλοῖα ὁ ἀπόπλους, ἐφ' ὅσον δὲν πληροῦν τοὺς ὅρους τῆς διὰ τοῦ νόμου τούτου τηρουμένης συμβάσεως καὶ τῶν συνημμένων αὐτῇ κανονισμῶν, διὰ τὴν ἐφαρμογὴν δὲ τοῦ ἐν λόγῳ νόμου ἁρμόδιαι Ἀρχαὶ εἶναι ἐν μὲν τῇ ἡμεδαπῇ ἡ Ἐπιθεώρησις τῶν ἐμπορικῶν πλοίων καὶ αἱ Λιμενικαὶ Ἀρχαί, ἐν δὲ τῇ ἀλλοδαπῇ οἱ παρὰ προξενείοις τοποθετημένοι λιμενικοὶ ἀξιωματικοὶ καὶ ἐλλείψει τούτων αἱ Ἑλληνικαὶ Προξενικαὶ Ἀρχαί. Ἐφ' ὅσον διὰ τῆς προσφυγῆς εἰς τὰς ὡς ἄνω ἁρμοδίας Ἀρχὰς προστατεύεται καὶ τὸ τιθέμενον εἰς κίνδυνον ἀτομικὸν αὐτῶν ἀγαθὸν (λ.χ. ἡ ζωή των), παρέλκει ἡ καταγγελία τῆς συμβάσεως. Διὰ τοῦ γινομένου ὡς ἄνω διαχωρισμοῦ προστατεύονται τά τε συμφέροντα τῆς ναυσιπλοΐας ἀπὸ τῆς αὐθαιρεσίας τῶν ναυτικῶν καὶ τὰ τοιαῦτα τῶν τελευταίων τούτων, οἵτινες δύνανται ἀποτελεσματικῶς νὰ ἀμυνθῶσιν ὡς ἄνω καθ' οἱασδήποτε παραβάσεως τοῦ πλοιάρχου. Καὶ αἱ ἀλλοδαπαὶ νομοθεσία καὶ νομολογία (Γερμανική, Ἀγγλική), ἀναφερόμεναι ὑπὸ Ripert (Droit Maritime I § 618), δείκνυνται ὀλιγώτερον αὐστηραὶ ἐναντι τῶν δικαιωμάτων τούτων τοῦ ναυτικοῦ. Τυγχάνει δὲ ζήτημα ἐρεύνης ἐν ἑκάστῃ συγκεκριμένῃ περιπτώσει ἡ ὕπαρξις ἢ μὴ βαρείας παραβάσεως τοῦ πλοιάρχου, κατὰ τὸ προδιαληφθὲν ἄρθρον 74 Κ.Ι.Ν.Δ., βάσει τῆς καλῆς πίστεως καὶ τῶν συναλλακτικῶν ἠθῶν (*Ἀναστασιάδου*, Ναυτ. Δίκ. § 312, σελ. 146 ὡς πρὸς τὸ προϊσχὸν δίκαιον, *Ἀγαλλοπούλου*, Ναυτεργ. Δίκ. § 24, σελ. 155, *Καμβύση*, Ἡ σύμβασις ναυτολογήσεως, σελ. 144).

Ἐν προκειμένῳ ἐβεβαιώθη, ὅτι ὁ ἐνάγων προσελήφθη τῇ 13ῃ Μαρτίου 1964 ὑπὸ τῆς ἐναγομένης ἑταιρείας ὡς ναύκληρος εἰς τὸ ὑπὸ σημαίαν Λιβερίας φορτηγὸν αὐτῆς πλοῖον «*»* ἀντὶ μηνιαίου μισθοῦ 44.10.0 λιρῶν Ἀγγλίας καὶ ὑπὸ τοιαύτην ἰδιότητα προσέφερε τὰς ὑπηρεσίας του μέχρι τῆς 29ης Μαρτίου 1964, ὅτε, τοῦ πλοίου εὑρισκομένου εἰς Ἄρζὲ Ἀλγερίας, κατήγγειλεν οὗτος μεθ' ἑτέρων ἐννέα μελῶν τοῦ πληρώματος τὴν σύμβασιν ναυτολογήσεως, ἐπὶ τῇ αἰτιολογίᾳ ὅτι ὁ πλοίαρχος ὑπέπεσεν εἰς βαρεῖαν παράβασιν τῶν ἐναντι αὐτῶν καθηκόντων του, ὡς προβὰς εἰς ὑπερφόρτωσιν τοῦ πλοίου καὶ ἐκθέσας εἰς ἄμεσον κίνδυνον τὴν ζωὴν αὐτῶν. Τὸ πλοῖον τῷ ὄντι ἐτύγχανεν ὑπερφορτωμένον καὶ εἶχε ἀπολέσει τὴν εὐστάθειαν αὐτοῦ, τῇ ἐπεμβάσει δὲ τῶν ἁρμοδίων Λιμενικῶν Ἀρχῶν καὶ δὴ τοῦ Ἐπιθεωρητοῦ τῆς Ναυσιπλοΐας ἔλαβε χώραν ἐκφόρτωσις ἐκ τοῦ καταστρώματος 150 τόννων τοῦ φορτίου καὶ ἐπανέκτησε τὸ πλοῖον τὴν εὐστάθειάν του, τυγχάνον ἱκανὸν πρὸς ἀπόπλουν. Παρὰ τὴν τοιαύτην ἐπέμβασιν τῶν ἁρμοδίων Ἀρχῶν καὶ τὴν ἔκλειψιν παντὸς διὰ τὸ πλήρωμα κινδύνου ὁ ἐνάγων καὶ τὰ λοιπὰ ὡς ἄνω ἐννέα μέλη τοῦ πληρώματος ἠρνήθησαν νὰ ἐπιστρέψωσιν εἰς τὸ πλοῖον καὶ προετίμησαν τὴν παλινόστησίν των. Ὑπὸ τὰ πραγματικὰ ταῦτα περιστατικὰ καὶ ἐν ὄψει τῶν ἐν τῇ ἠγουμένῃ σκέψει ἐκτεθέντων δὲν δικαιοῦται ὁ ἐνάγων τῆς αἰτουμένης ἀποζημιώσεως διὰ τὴν γενομένην ἐκ μέρους του καταγγελίαν τῆς συμβάσεως (ἄρθρα 74 καὶ 75 § 1 Κ.Ι.Ν.Δ.), ἐφ' ὅσον ἡ παράβασις τοῦ πλοιάρχου ὡς πρὸς τὴν ὑπερφόρτωσιν τοῦ πλοίου ἦρθη διὰ παρεμβάσεως τῶν ἁρμοδίων Ἀρχῶν καὶ κατόπιν τούτου, ἐλλείψει παντὸς περαιτέρω διὰ τὸ πλήρωμα κινδύνου, ὤφειλεν ὁ ἐνάγων, ὅπως ἐκτελέσῃ τὴν σύμβασιν, τοσοῦτο μᾶλλον καθόσον ρητῶς ἐκλήθη πρὸς τοῦτο, ἡ ἐμμονή του δὲ εἰς τὴν μὴ ἐκτέλεσιν τῆς συμβάσεως, παρὰ τὴν ἀνυπαρξίαν βαρείας παραβάσεως τῶν ἐναντι αὐτοῦ καθηκόντων τοῦ πλοιάρχου, ἀποστερεῖ τοῦτον τῆς κατὰ νόμου ἀποζημιώσεως καὶ δέον ὅπως, ὡς πρὸς τὸ κεφάλαιον τοῦτο, ἀπορριφθῇ ἡ ἐνδικος ἀγωγὴ ὡς ἀβάσιμος, ὡς ἐπίσης ὡς πρὸς τὸ κεφάλαιον αὐτῆς περὶ τῶν αἰτουμένων ἐξόδων παλιννοστήσεως, ἐφ' ὅσον τὰ ἔξοδα ταῦτα τελοῦσιν ἐν συναρτήσει πρὸς τὴν αἰτηθεῖσαν λόγῳ καταγγελίας τῆς συμβάσεως ἀποζημίωσιν.

ΚΑΤΑΓΓΕΛΙΑ ΣΥΜΒΑΣΕΩΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ

ΑΟΚΛΙΑ ΣΥΜΠΕΡΙΦΟΡΑ ΜΙΣΘΩΤΟΥ ΠΡΟΣ ΕΞΑΝΑΓΚΑΣΜΟΝ ΕΡΓΟΔΟΤΟΥ ΠΡΟΣ ΑΠΟΛΥΣΙΝ

Απόκρουσις αξιώσεως αποζημιώσεως εκ του άρθρου 281 Αστικού Κώδικος

Επίδειξις υπό μισθωτού συμπεριφοράς έναντι του εργοδότου, αντικειμένης εις τας εκ της συμβάσεως υποχρεώσεις του, μέ σκοπόν όπως έξαναγκάση τον εργοδότην εις απόλυσιν και εισπράξη την αποζημίωσιν του Νόμου, αποτελεί κατάχρησιν δικαιώματος κατ' άρθρον 281 Αστικού Κώδικος.—Παραγραφή μισθωτών κατ' άρθρον 250 § 17 Αστικού Κώδικος.

Εκ των κειμένων νόμων (νόμος 2112)1920, β.δ. 16)18 Ιουλίου 1920, νόμος 3198)1955) περί καταγγελίας της σχέσεως εργασίας εις μίαν μόνον περίπτωσιν ο μισθωτός στερείται της αποζημιώσεως, απολυόμενος: Εφ' όσον καταδικασθή δι' αξιόποινον πράξιν εν τη εκτελέσει της εργασίας ή δι' αδίκημα εν γένει φέρον χαρακτήρα τοιλάχιστον πλημμελήματος και έχον επιρροήν εις την εκτέλεσιν της εργασίας του (άρθρον 5 νόμου 2112)1920, άρθρον 7 νόμου 3198)1955).

Ταύτα προκύπτει και εκ διατάξεων ειδικών νόμων (ά.ν. 244)1936, ά.ν. 1836)1951, ά.ν. 1803)1951), κατά τας οποίας αναγνωρίζεται ως λύγος απολύσεως των δι' αυτών προστατευομένων μισθωτών ή υπαιτιος παράβασις των υποχρεώσεων του μισθωτού, άλλά δέν στερείται αύτος της κατά τους κοινούς νόμους περί καταγγελίας της σχέσεως εργασίας αποζημιώσεως, κατά ρητάς εις τους ειδικούς τούτους νόμους διατάξεις.

Εφ' όσον όμως ο μισθωτός συμπεριφέρεται δολίως, ίνα εξαναγκάση τον εργοδότην δι' απόλυσιν και λάβη την νόμιμον αποζημίωσιν, τότε, ως έχει νομολογηθή (Α.Π. 368)1961, Ολομελείας, (εισηγητής *Α. Γεωργίου*, ΕΕΔ 20, 850, Α.Π. 574)1961, εισηγητής *Κ. Αναγνωστόπουλος*, ΕΕΔ 20, 1502), ή αξίωσίς του αποκρούεται υπό του άρθρου 281 Αστικού Κώδικος.

Αύτη είναι και ή άποψις της κατωτέρω δικαστικής αποφάσεως. (Ίδετε εκτενέστερον εις σημειώσεις μας εν ΕΕΔ 20, 849, ούτω και *Χ. Αγαλλόπουλος*, Εργατικόν Δίκαιον, σελ. 357).

[Κατά διάταξιν του αποπερατωθέντος Προσχεδίου Κώδικος Εργασίας ή καταγγελία της σχέσεως εργασίας εκ μέρους του εργοδότου χωρεί άζημιώτως, εάν αύτη προεκλήθη εξ υπαιτίου συμπεριφοράς του μισθωτού, επιδειχθείσης προφανώς προς τον αποκλειστικόν σκοπόν όπως προκληθή ή απόλυσίς του και εφ' όσον ή περαιτέρω συνέχισις της σχέσεως εργασίας συνεπείς της υπαιτίου ταύτης συμπεριφοράς του μισθωτού κρίνεται κατά τας αρχάς της καλής πίστεως αφόρητος].

Αντιθέτως και από απόψεως προσώπου του εργοδότου δέν στερείται ο μισθωτός της αποζημιώσεως του νόμου, άν εξαναγκάζεται προς αποχώρησιν εξ υπαιτίων ενεργειών του εργοδότου, ως π.χ. επί αδικαιολογήτου καθυστερήσεως των αποδοχών του, ή οποία αποτελεί παράβασιν των εκ της συμβάσεως εργασίας υποχρεώσεών του. (Ίδετε Α.Π. 89)1951, εισηγητής *Ε. Κολοκούρης*, ΕΕΔ 10, 358, Α.Π. 98)1953, εισηγητής *Α. Χαμάρτος*, ΕΕΔ 12, 411).

Μόνη όμως ή καθυστέρησις των αποδοχών του μισθωτού δέν αποτελεί καταγγελίαν συμβάσεως εργασίας (Α.Π. 370)1947, εισηγητής *Ν. Κάτελας*, ΕΕΔ 7, 23, Α.Π. 587)1950, εισηγητής *Ι. Αποστολόπουλος*, ΕΕΔ 10, 15).

Πρωτοδίκου Θεσσαλονίκης 776)1964

Διαδικασία εργατικών διαφορών

Πρωτοδίκης ο κ. *Κ. Καντερτζής*

Δικηγόροι οι κ.κ. Κ. Χριστόπουλος, Ν. Τσιπηνιάς

Εβεβαιώθησαν τα εξής: Ο εναγόμενος διατηρεί άπό ετών εν Θεσσαλονίκη δύο καταστήματα πωλήσεως ειδών γάμου, βαπτίσεων κλπ., εξ ών το μέν εν επί της οδού . . ., το δέ έτερον επί της οδού . . . Εις τον άνω όροφον του πρώτου τούτων λειτουργεί υπό την εκμετάλλευσιν του εναγομένου και εργαστήριον κηροπλαστικής, το οποίον παλαιότερον ελειτούργει εις το κατάστημα επί της οδού . . . Τον Απρίλιον του έτους 1957 ο εναγόμενος προσέλαβεν εις το επί της οδού . . . λειτουργούν τότε κατάστημα διά συμβάσεως αορίστου χρόνου την ενάγουσαν, ήτις από της προσλήψεώς της, αλλά και μετά την μεταφοράν του κηροπλαστείου εις το επί της οδού . . . κατάστημα, προσέφερεν υπηρεσίας καθαρώς υπηρετικάς, ήτοι προέβαινεν εις την συσκευασίαν κηρίων και σπαρματσέτων, έμερίμνα διά την καθαριότητα του καταστήματος και ιδία του χώρου ραφής των νυμφικών φορεμάτων και εξυπηρέτει το προσωπικόν το εργαζόμενον εις το κατάστημα και εις την ραφήν νυμφικών φορεμάτων. Από 1.10.1959 ή ενάγουσα εχρησιμοποιήθη ως πωλήτρια του επί της οδού . . . καταστήματος μέχρι της 31.10.1963, ότε μετετέθη υπό του εναγομένου εις το επί της οδού . . . κατάστημα, ένθα αύτη εργάσθη υπό την αύτην ιδιότητα της πωλητρίας μέχρι 19.11.1963, καθ' ην ο εναγόμενος κατήγγειλε την σύμβασιν εργασίας της εναγούσης άνευ καταβολής αποζημιώσεως, αναγκασθείς εις τούτο εκ των κάτωθι λόγων. Εις το άνω επί της οδού . . . κατάστημα του εναγομένου προϊστάμενος αυτού ήτο ο . . . Ούτος, ως και ο ήδη μνηστήρ της εναγούσης, άρκετούς μήνας πρό της απολύσεως της εναγούσης άπεφάσισαν, όπως ίδρύσουν όμοειδές πρός το

ΑΝΑΓΚΑΣΤΙΚΑΙ ΣΧΕΣΕΙΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ

ΤΟΠΟΘΕΤΗΣΙΣ ΠΟΛΕΜΙΣΤΩΝ ΕΙΣ ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΕΙΣ ΜΕ ΥΠΟΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ

'Αρμοδιότης Συμβουλίου τῆς ἕδρας καὶ Τοπικῶν Συμβουλίων

'Απαραίτητος προϋπόθεσις διὰ τὴν τοποθέτησιν πολεμιστοῦ, προστατευομένου ὑπὸ τοῦ Α.Ν. 1836)1951, εἰς 'Υποκαταστήματα ἢ περιφερειακὰς 'Υπηρεσίας οἱασδήποτε κατηγορίας ὑποχρέων εἰς πρόσληψιν ὁ ὑπὸ τοῦ Συμβουλίου τῆς ἕδρας τοῦ ὑποχρέου καθορισμὸς ὄχι μόνον τοῦ ἀναλογοῦντος ποσοστοῦ τῶν προσληπτέων ὑπὸ τούτου εἰς ἕκαστον 'Υποκατάστημα ἢ περιφερειακὴν 'Υπηρεσίαν, ἀλλὰ καὶ τοῦ ἀριθμοῦ προσληπτέων κατὰ κατηγορίας, ἤτοι ὡς ὑπαλλήλων, ἐργατοτεχνιτῶν καὶ ὑπηρετῶν.—'Αρμοδιότης περαιτέρω τοῦ Τοπικοῦ Συμβουλίου.

'Έρχεται ἡ κατωτέρω ἀπόφασις τοῦ Συμβουλίου τῆς 'Επικρατείας μετὰ σειρὰν ἄλλων (Σ.Ε. 2835)1964, εἰσηγητὴς *Μ. Μουζουράκης*. ΕΕΔ 23, 1489, ἔνθα εἰς σημειώσεις μας καὶ λοιπαί), ἑρμηνεύσασα τὴν διάταξιν τοῦ ἄρθρου 6 § 5 τοῦ ἀ.ν. 1836)1951 (ΕΕΔ 20, 1222 ἐπ., ἔνθα κωδικοποίησις τῶν ἰσχυουσῶν διατάξεων, περὶ ἀναγκαστικῆς τοποθετήσεως πολεμιστῶν τοῦ ἀ.ν. 1836)1951 εἰς ἐπιχειρήσεις μὲ 'Υποκαταστήματα ἢ περιφερειακὰς 'Υπηρεσίας, οἷα εἰς τὴν περίπτωσιν ἡ Δημοσία 'Επιχείρησις 'Ηλεκτρισμοῦ.

Δὲν ἀπομακρύνεται ἡ νεωτέρα αὕτη ἀπόφασις τοῦ Συμβουλίου τῆς 'Επικρατείας τῶν ὑπ' αὐτοῦ νομολογηθέντων ὡς πρὸς τὸν καθορισμὸν ὑπὸ τοῦ Κεντρικοῦ Συμβουλίου τοῦ συνόλου τῶν προσληπτέων, ὡς καὶ τοῦ ἀναλογοῦντος εἰς ἕκαστον 'Υποκατάστημα ἢ περιφερειακὴν 'Υπηρεσίαν ποσοστοῦ, ἀλλά, προστίθεται, πρέπει νὰ καθορίζηται καὶ ὁ ἀριθμὸς προσληπτέων κατὰ κατηγορίας, ἤτοι ὡς ὑπαλλήλων, ἐργατοτεχνιτῶν καὶ ὑπηρετῶν.

Συμβουλίου τῆς 'Επικρατείας 20)1965 Τμ. Γ'

Πρόεδρος ὁ 'Αντιπρόεδρος κ. *Μ. Στασινόπουλος*
Εἰσηγητὴς ὁ Πάρεδρος κ. *Κ. Δάρας*
Δικηγόρος ὁ κ. Ε. Σπηλιωτόπουλος

Διὰ τῆς ὑπὸ κρίσιν αἰτήσεως, φερομένης πρὸς συζήτησιν ἀτελῶς καὶ ἀνευ καταβολῆς

τοῦ ἐναγομένου κατάστημα ὑπὸ ἑταιρικὴν ἐκμετάλλευσιν, ἀπεφασίσθη δὲ ὅπως εἰς τὸ κατάστημα τοῦτο, ἀντὶ τοῦ μνηστῆρος τῆς ἐναγούσης, ὅστις τυγχάνει ὑπάλληλος τοῦ . . ., προσωπικὴν ἐργασίαν προσφέρῃ ἡ ἐνάγουσα, ἥτις εἶχε καὶ τὴν ἀπαιτουμένην πεῖραν. Οὕτως οἱ ἀνωτέρω ἱδρυσαν τοιοῦτον κατάστημα ἐπὶ τῆς ὁδοῦ . . . , εἰς ὃ ὁ . . . ἤρξατο ἐργαζόμενος μετὰ τὴν κατὰ τὴν 30.9.1963 ἀποχώρησίν του ἐκ τοῦ καταστήματος τοῦ ἐναγομένου. Προτιθεμένη ἡ ἐνάγουσα νὰ ἐργασθῇ εἰς τὸ νεοανοιγὲν ἑταιρικὸν κατάστημα ἔθεσεν ὡς σχέδιον νὰ ἐξαναγκάσῃ τὸν ἐναγόμενον διὰ τῆς συμπεριφορᾶς της, ἵνα οὗτος προβῇ εἰς ἀπόλυσίν της καὶ ἐπιτύχῃ αὕτη τὴν εἰσπραξιν τῆς ἀποζημιώσεως, λόγῳ τῆς καταγγελίας τῆς συμβάσεως. Οὕτως ἤρξατο νὰ βραδύνῃ συστηματικῶς κατὰ τὴν πρωϊνὴν προσέλευσίν της εἰς τὸ κατάστημα περὶ τὴν 10 ἢ 15 λεπτά. Περὶ τὴν 10ην π.μ. κατὰ τὴν ὥραν τῆς ἐργασίας παρήγγειλε φαγητὸν ἐκ τοῦ πλησίον ἐστιατορίου καὶ ἔτρωγε ἐντὸς τοῦ καταστήματος. Εἰς τὰς συστάσεις καὶ παρατηρήσεις τοῦ νέου προϊστομένου τοῦ καταστήματος οὐδεμίαν σημασίαν ἔδιδεν, ἀλλ' ἀντεμίλει κατὰ τρόπον θρασύν. 'Απέφευγε νὰ κατατοπίσῃ τὴν νεοπροσληφθεῖσαν ὑπάλληλον Μ.Τ. Πρὸ τῆς ἄνω καταστάσεως ὁ ἐναγόμενος ἐκοινοποίησεν εἰς αὐτὴν τὴν ἀπὸ 21.10.1963 ἐξώδικον διαμαρτυρίαν, δι' ἧς ἐκάλεσε ταύτην νὰ συμμορφωθῇ πρὸς τὰς ἐκ τῆς συμβάσεως ὑποχρεώσεις της καὶ ἐν συνεχείᾳ ἐτοποθέτησεν ταύτην εἰς τὸ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ . . . κατάστημα, εἰς ὃ προϊστατο ὁ ἴδιος, ἐλπίζων ὅτι θὰ συνεμορφοῦτο, πλὴν καὶ εἰς τὸ κατάστημα τοῦτο ἡ ἐνάγουσα ἐξηκολούθησε τὴν αὐτὴν συμπεριφοράν, ἀδιαφοροῦσα τελείως καὶ διὰ τοὺς προσερχομένους εἰς αὐτὸ πελάτας. 'Εσπέραν τινὰ δέ, κατὰ τὴν ἀποχώρησίν της ἐκ τοῦ καταστήματος, διερχομένη ἐκ τοῦ πλησίον τῆς εἰσόδου τοῦ καταστήματος Γραφείου του, ἐκοίταξε τοῦτον εἰρωνικῶς, ἐμιμήθη τὸν κοασμὸν τοῦ βατράχου καὶ ἔφυγε δρομαίως. Διὰ τῆς συμπεριφορᾶς της ταύτης, ἀντικειμένης εἰς τὰς ἐκ τῆς συμβάσεως της ὑποχρεώσεις (ἄρθρα 652, 288 Α.Κ.), ἡ ἐνάγουσα ἀπέβλεπεν, ὅπως ἐξαναγκάσῃ τὸν ἐναγόμενον εἰς ἀπόλυσίν της, ἵνα εἰσπράξῃ τὴν ἀποζημίωσιν καὶ ἐν συνεχείᾳ προσφέρῃ τὰς ὑπηρεσίας της εἰς τὸ νεοανοιγὲν κατάστημα, εἰς ὃ ἤρξατο ἐργαζομένη ἀμέσως μετὰ τὴν ἀπόλυσίν της, ὥστε ἡ λόγῳ μὴ καταβολῆς τῆς ἀποζημιώσεως ταύτης προβαλλομένη ἤδη ἀξίωσις της περὶ καταβολῆς μισθῶν ὑπερημερίας διὰ τὸν μετὰ τὴν 19.11.1963 χρόνον ἀποτελεῖ κατάχρησιν δικαιώματος (πρβλ. Α.Π. 368)1961, ΕΕΔ 20, 850) καὶ δέον ὅπως ἀπορριφθῇ τὸ σχετικὸν αἴτημα τῆς ἀγωγῆς.

Κατὰ τὸ ἄρθρον 250 § 17 Α.Κ. αἱ ἀξιώσεις τῶν μισθῶν παντὸς εἴδους ὑπόκεινται εἰς 5ετῆ παραγραφήν, ἥτις κατὰ τὸ ἄρθρον 253, ἐν συνδυασμῷ πρὸς τὸ ἄρθρον 251 τοῦ ἰδίου Κώδικος, ἄρχεται ἅμα τῇ λήξει τοῦ ἔτους, ἐντὸς τοῦ ὁποίου ἐγεννήθη ἡ ἀξίωσις καὶ εἶναι δυνατὴ ἡ δικαστικὴ αὐτῆς ἐπιδίωξις (Α.Π. 436)1960). 'Εν προκειμένῳ ἡ ἀγωγὴ ἐπεδόθη εἰς τὸν ἐναγόμενον τὴν 13.1.1964. 'Επομένως αἱ μέχρι τῆς 31.12.1958 ἀξιώσεις τῆς ἐναγούσης ἐκ διαφόρων ἡμερομισθίων, δώρων καὶ ἡμερομισθίων ἐξαιρεσίμων ἡμερῶν ὑπέκυψαν εἰς παραγραφὴν κατὰ τὴν νόμιμον ἐνστασιν τοῦ ἐναγομένου.

ΑΝΑΓΚΑΣΤΙΚΟΣ ΔΙΟΡΙΣΜΟΣ ΔΙΚΗΓΟΡΩΝ ΠΟΛΕΜΙΣΤΩΝ Α.Ν. 1836)1951

Ἀπαλλαγὴ ὑποχρεώσεως δι' ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας

Ἐξουσία Ὑπουργοῦ Ἐργασίας, κατ' ἄρθρον 3 § 3 Α.Ν. 1836)1951, πρὸς καθορισμὸν τῶν ὑποχρέων εἰς πρόσληψιν δικηγόρων Νομικῶν Προσώπων ἢ ἀπαλλαγὴν αὐτῶν τῆς ὑποχρεώσεως.—Περιορισμὸς εἰς ἑφ' ἅπαξ καθ' ἕκαστον ἔτος ἔκδοσιν τῆς ἀποφάσεώς του, μὴ ὑποχρεουμένου εἰς ἑκάστην τούτων, ὅπως μνημονεύῃ καὶ τὰ διὰ προγενεστέρων ἀποφάσεων αὐτοῦ καταστάντα ὑπάχρεα εἰς πρόσληψιν Νομικὰ Πρόσωπα.—Ἀναγκαία ἡ ὑπὸ τοῦ Ὑπουργοῦ διαπίστωσις τῆς ἀνάγκης τῶν ὑπηρεσιῶν δικηγόρου, τῶν οἰκονομικῶν δυνατοτήτων τοῦ Νομικοῦ Προσώπου κλπ.—Ἀνεπαρκὴς αἰτιολογία ἀποφάσεως περὶ ἀπαλλαγῆς ὑποχρεώσεως.

Περίπτωσις τῆς κατωτέρω ἀποφάσεως τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας ὑπῆρξεν ἀναγκαστικὴ τοποθέτησις δικηγόρου, πολεμιστοῦ τοῦ ἀ.ν. 1836)1951, εἰς Νομικὸν Πρόσωπον Δημοσίου Δικαίου, κατ' ἄρθρον 3 § 3 τοῦ ἀ.ν. 1836)1951 (ΣΕΔ 20, 1222).

Διὰ τὸν διορισμὸν ἐκδίδεται κατ' ἔτος καὶ ἐφ' ἅπαξ μόνον ἀπόφασις τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας, ἡ ὁποία καὶ προσδιορίζει τοὺς κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ ἔτους ὑποχρέους εἰς πρόσληψιν δικηγόρου (Σ.Ε. 1269)1957, εἰσηγητὴς *Π. Μακρόπουλος*, ΕΕΔ 16, 785 καὶ ἄλλαι), τοῦ περιορισμοῦ ὅμως τούτου μὴ ἐχοντος τὴν ἔννοιαν, ὅτι ὁ Ὑπουργὸς ὑποχρεοῦται εἰς ἑκάστην τῶν κατ' ἔτος ἐκδιδομένων ἀποφάσεων του νὰ μνημονεύῃ καὶ τὰ διὰ τῶν προγενεστέρων ἀποφάσεων του καταστάντα ὑπόχρεα εἰς πρόσληψιν δικηγόρου Νομικὰ

παροβόλου (ἄρθρον 35 τοῦ ἀπὸ 28)28.1.1951 β.δ.) καὶ κατὰ χωρισμὸν τοῦ δικογράφου τῆς ἀπὸ 28 Ἰουλίου 1962 αἰτήσεως, δι' ἧς ἐδιώκετο ἡ ἀκύρωσις πλειόνων μὴ συναφῶν μεταξὺ των πράξεων, ἐμπροθέσμως δὲ ἀσκουμένης, δοθέντος ὅτι κατετέθη πρὸ τῆς συζητήσεως τῆς ἐμπροθέσμως ἀσκηθείσης ἀρχικῆς αἰτήσεως, δ ὡκέται ἡ ἀκύρωσις ἀποφάσεως τοῦ Τοπικοῦ Συμβουλίου προστασίας ἀπολυομένων ἐκ τῶν τάξεων τοῦ στρατοῦ νομοῦ Πέλλης, ληφθείσης κατὰ τὴν ὑπ' ἀριθ. 23)17.6.1962 συνεδρίασιν αὐτοῦ, δι' ἧς ἀποτοθετήθη παρὰ τῇ αἰτούσῃ ὡς ὑπηρέτης ὁ πολεμιστής «*».

Κατὰ τὸ ἄρθρον 6 § 5 τοῦ ἀ.ν. 1836)1951 «περὶ τροποποιήσεως καὶ κωδικοποιήσεως τῆς νομοθεσίας περὶ προστασίας ἀπολυομένων ἐκ τῶν τάξεων τοῦ στρατοῦ κλπ.», προκειμένου περὶ τῶν ἐν ἄρθροις 3 καὶ 4 ὑποχρέων, αἵτινες ἔχουσιν Ὑποκαταστήματα ἢ Ὑπηρεσίας εἰς πλείονας τῆς μιᾶς περιφερείας, τὸ Συμβούλιον τῆς ἕδρας αὐτῶν καθορίζει τὸ σύνολον τῶν προσληπτέων, ὡς καὶ τὸ ἀναλογοῦν εἰς Ὑποκατάστημα ἢ περιφερειακὴν Ὑπηρεσίαν ποσοστόν, διὰ τὴν τοποθέτησιν τοῦ ὁποίου ἁρμόδια εἶναι περαιτέρω τὰ εἰκεῖα Τοπικὰ Συμβούλια. Ἐξ ἄλλου κατὰ τὴν παράγραφον 2 τοῦ ἄρθρου 3 τοῦ αὐτοῦ ἀ.ν. «ὁ ἀριθμὸς τῶν τοποθετουμένων ὡς ὑπαλλήλων, ἐργατοτεχνιτῶν καὶ ὑπηρετῶν εἰς τοὺς ὑποχρέους τῆς προηγουμένης παραγράφου δέον νὰ εἶναι ἀνάλογος πρὸς τὸν ἀριθμὸν τῶν ὑπηρετούντων παρ' αὐτοῖς ὑπαλλήλων, ἐργατοτεχνιτῶν καὶ ὑπηρετῶν», κατὰ δὲ τὴν παράγραφον 2 τοῦ ἄρθρου 3 τοῦ ν.δ. 4185)1961 «ὁ ἀριθμὸς τοῦ κατὰ τὸ ἄρθρον 3 τοῦ ἀ.ν. 1836)1951 τοποθετουμένου προσωπικοῦ ὑπολογίζεται κεχωρισμένως ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ ἀριθμοῦ τοῦ κατὰ φύλον καὶ ἐπαγγελματικὴν ἰδιότητα, ἤτοι ὡς ὑπαλλήλων, ὑπηρετῶν ἢ ἐργατοτεχνιτῶν ἀπασχολουμένων συνολικῶς ὑπὸ τῆς ὑποχρέου ἐπιχειρήσεως προσωπικοῦ».

Ἐκ τοῦ συνδυασμοῦ τῶν διατάξεων τούτων προκύπτει, ὅτι διὰ τὴν τοποθέτησιν πολεμιστοῦ, προστατευομένου ὑπὸ τοῦ ἀ.ν. 1836)1951, εἰς Ὑποκαταστήματα ἢ περιφερειακὰς Ὑπηρεσίας οἱασδήποτε κατηγορίας ὑποχρέων εἰς τοιαύτην πρόσληψιν, ἀπαραίτητος προϋπόθεσις εἶναι ὁ ὑπὸ τοῦ Συμβουλίου τῆς ἕδρας τοῦ ὑποχρέου καθορισμὸς ὄχι μόνον τοῦ ἀναλογοῦντος ποσοστοῦ τῶν προσληπτέων ὑπὸ τούτου εἰς ἕκαστον Ὑποκατάστημα ἢ ἑκάστην περιφερειακὴν Ὑπηρεσίαν, ἀλλὰ καὶ τοῦ ἀριθμοῦ προσληπτέων κατὰ κατηγορίας, ἤτοι ὡς ὑπαλλήλων, ἐργατοτεχνιτῶν καὶ ὑπηρετῶν, ἐπὶ τῇ βάσει δὲ τοῦ τοιούτου καθορισμοῦ τὸ Τοπικὸν Συμβούλιον τῆς περιφερείας τοῦ Ὑποκαταστήματος ἢ τῆς Ὑπηρεσίας προβαίνει εἰς τοποθέτησιν τοῦ πολεμιστοῦ ὑπὸ μίαν τῶν ὡς ἄνω ἰδιοτήτων (ὑπαλλήλου, ἐργατοτεχνίτου ἢ ὑπηρέτου), ἐντὸς τοῦ καθοριασθέντος κατὰ τὰς ὡς ἄνω κατηγορίας ἀριθμοῦ προσληπτέων.

Ἐν προκειμένῳ, καθ' ὃ προκύπτει ἐκ τῶν στοιχείων τοῦ φακέλου, τὸ Κεντρικὸν Συμβούλιον προστασίας ἀπολυομένων, ὡς Συμβούλιον τῆς ἕδρας τῆς αἰτούσης, διὰ τῆς κατὰ τὴν ὑπ' ἀριθ. 82)9.4.1962 συνεδρίασιν αὐτοῦ ληφθείσης ἀποφάσεως προέβη εἰς τὸν καθορισμὸν τοῦ συνόλου προσληπτέων ὑπὸ τῆς αἰτούσης πολεμιστῶν, μετοξὺ ἄλλων περιφερειακῶν Ὑπηρεσιῶν αὐτῆς, καὶ εἰς τοιαύτην τοῦ νομοῦ Πέλλης, περαιτέρω δὲ καθώρισε τὸν ἀριθμὸν τῶν προσληπτέων πολεμιστῶν ὡς διοικητικῶν ὑπαλλήλων, τεχνιτῶν, ἐργατῶν. Ἐντεῦθεν ὅμως, ἀνεξαρτήτως τοῦ διὰ τῆς ρηθείσης ἀποφάσεως καθορισμοῦ τῶν προσληπτέων πολεμιστῶν κατὰ κατηγορίας διαφόρους τῶν ὑπὸ τοῦ νόμου ὁριζομένων καὶ τῆς ἐντεῦθεν ἀκυρότητος ταύτης, ἐφ' ὅσον δι' αὐτῆς ἐν πάσῃ περιπτώσει δὲν καθωρίσθη ἀριθμὸς προσληπτέων ὑπηρετῶν, κατὰ παράβασιν τῶν ρηθεισῶν διατάξεων διὰ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως ἐτοποθετήθη πολεμιστὴς ὡς ὑπηρέτης, δι' ὃ καὶ δέον νὰ ἀκυρωθῇ αὕτη, κατὰ τὰ βασίμως ὑποστηριζόμενα διὰ τῆς ὑπὸ κρίσιν αἰτήσεως, ἥτις οὕτω καὶ δέον νὰ γίνῃ δεκτή.

Πρόσωπα, τὰ ὁποῖα, ἅπαξ καθορισθέντα ὡς ὑπόχρεα, διατηροῦσι τὴν ὑποχρέωσίν των μέχρι τῆς διὰ νεωτέρας ὑπουργικῆς ἀποφάσεως ἀπαλλαγῆς των. (Οὕτω Σ.Ε. 1557)1959, εἰσηγητὴς *Α. Δήμητσας*, ΕΕΔ 18, 878, Σ.Ε. 2167)1961, εἰσηγητὴς *Ἠρ. Τσικλητήρας*, ΕΕΔ 21, 222).

Αὕτη εἶναι ἡ ἄποψις καὶ τῆς νεωτέρας αὐτῆς ἀποφάσεως τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας.

Περαιτέρω τὸ Συμβούλιον τῆς Ἐπικρατείας, κατὰ τὰ σταθερῶς ὑπ' αὐτοῦ νομολογούμενα (Ἴδετε καὶ Σ.Ε. 6)1965, εἰσηγητὴς *Α. Τσοῦτσος*, ΕΕΔ 24, 276 καὶ λοιπὴν νομολογίαν ἐν ΕΕΔ 22, 817), δέχεται, ὅτι ὁ Ὑπουργὸς ὀφείλει νὰ ἐξετάζῃ τὰς οἰκονομικὰς δυνατότητας τοῦ Νομικοῦ Προσώπου καὶ τὴν ἀνάγκην ὑπηρεσιῶν δικηγόρου. (Ἴδετε καὶ Α.Π. 118)1962, εἰσηγητὴς *Γ. Βαρσάμου*, ΕΕΔ 21, 394, Πρωτοδικείου Πειραιῶς 5161)1964, εἰσηγητὴς *Ἀπ. Μουστακόπουλος*, ΕΕΔ 24, 277), διὰ πλήρους αἰτιολογίας, τόσον διὰ πρόσληψιν, ὅσον καὶ διὰ τὴν ἀπαλλαγὴν ἀπὸ τῆς ὑποχρεώσεως.

Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας 23)1965, Τμ. Γ'

Πρόεδρος ὁ Ἀντιπρόεδρος κ. *Μ. Σταυρινόπουλος*

Εἰσηγητὴς ὁ Πάρεδρος κ. *Κ. Δάρας*

Δικηγόροι οἱ κ.κ. Θ. Ζούκας, Δ. Λιακατᾶς, Πάρεδρος Νομικοῦ Συμβουλίου Κράτους, Γ. Μοράκης

Διὰ τῆς ὑπὸ κρίσιν αἰτήσεως διώκεται παραδεκτῶς ἡ ἀκύρωσις τῆς ὑπ' ἀριθ. 85713) 17.10.1963 ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας, ἐκδοθείσης ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ ἄρθρου 3 § 3 τοῦ ἀ.ν. 1836)1951, ὡς ἐτροποποιήθη, καθ' ὅσον ἀφορᾷ εἰς τὴν δι' αὐτῆς ἀπαλλαγὴν τοῦ Ξενοδοχειακοῦ Ἐπιμελητηρίου Ἑλλάδος τῆς ὑποχρεώσεως πρὸς διατήρησιν δικηγόρου ἐκ τῶν ὑπὸ τοῦ νόμου τούτου προστατευομένων καὶ τῆς ὑπ' ἀριθ. 157)1.11.1963 ἀποφάσεως τοῦ Κεντρικοῦ Συμβουλίου προστασίας ἀπολυομένων ἐκ τῶν τάξεων τοῦ στρατοῦ, δι' ἧς, κατόπιν τῆς διὰ τῆς ἀνωτέρω ὑπουργικῆς ἀποφάσεως ἀπαλλαγῆς τοῦ εἰρημένου Ἐπιμελητηρίου τῆς σχετικῆς ὑποχρεώσεως, ἀνεκλήθη ἡ παρ' αὐτῷ τοποθέτησις ὡς δικηγόρου τοῦ αἰτοῦντος.

Παραδεκτῶς παρεμβαίνει ὑπὲρ τοῦ κύρους τῶν προσβαλλομένων πράξεων τὸ Ξενοδοχειακὸν Ἐπιμελητήριον τῆς Ἑλλάδος, πρόδηλον ἔχον ἔννομον συμφέρον.

Κατὰ τὸ ἄρθρον 3 § 3 τοῦ ἀ.ν. 1836) 1951 «περὶ τροποποιήσεως καὶ κωδικοποιήσεως τῆς νομοθεσίας περὶ προστασίας ἀπολυομένων ἐκ τῶν τάξεων τοῦ στρατοῦ», ὡς ἐτροποποιήθη ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 4 § 5 τοῦ ν.δ. 2657)1953», «τὰ Κοινωφελῆ Ἱδρύματα, αἱ Τράπεζαι καὶ τὰ Νομικὰ Πρόσωπα Δημοσίου Δικαίου ὑποχρεοῦνται ἀπὸ τῆς ἰσχύος τοῦ παρόντος νόμου εἰς τὴν πρόσληψιν ἑνὸς δικηγόρου ἐκ τῶν προστατευομένων ὑπὸ τοῦ παρόντος νόμου. Ὁ Ὑπουργὸς Ἐργασίας δι' ἀποφάσεως αὐτοῦ καθορίζει κατ' ἔτος τοὺς ἐκ τῶν ὡς ἄνω, εἰς οὓς περιλαμβάνονται καὶ οἱ Δῆμοι καὶ αἱ Κοινότητες, ὑποχρέους εἰς πρόσληψιν ἑνὸς δικηγόρου ἐκ τῶν λαβόντων ἐνεργὸν μέρος εἰς τὸν συμμοριτοπόλεμον τοὐλάχιστον ἐπὶ δεκάμηνον. Διορισμοὶ τοποθετουμένων ἐφεξῆς δικηγόρων δύνανται νὰ ἀνακληθῶσιν ὁποτεδήποτε ὑπὸ τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας δι' ἀποφάσεως αὐτοῦ». Ἐκ τῶν διατάξεων τούτων προκύπτει, ὅτι εἰς τὴν ὑπ' αὐτῶν παρεχομένην εἰς τὸν Ὑπουργὸν Ἐργασίας ἐξουσίαν, ὅπως καθορίζῃ τὰ ὑπόχρεα εἰς πρόσληψιν δικηγόρου Νομικὰ Πρόσωπα ἢ ἀπαλλάσσῃ ταῦτα τῆς περαιτέρω ὑποχρεώσεως πρὸς διατήρησιν δικηγόρου, τίθεται μόνον ὁ περιορισμὸς τῆς ἐφ' ἅπαξ καθ' ἕκαστον ἔτος ἐκδόσεως σχετικῆς πρὸς τοῦτο ἀποφάσεως, τοῦ Ὑπουργοῦ μὴ ὑποχρεουμένου εἰς ἑκάστην τῶν ἐτησίων τούτων ἀποφάσεων ὅπως μνημονεύῃ καὶ τὰ διὰ προγενεστέρων ἀποφάσεων αὐτοῦ καταστάντα ὑπόχρεα εἰς πρόσληψιν δικηγόρου Νομικὰ Πρόσωπα, ἅτινα, ἅπαξ καθορισθέντα ὡς ὑπόχρεα, διατηροῦν τὴν ὑποχρέωσίν των μέχρι τῆς διὰ νεωτέρας ὑπουργικῆς ἀποφάσεως ἀπαλλαγῆς των (πρβλ. Σ.Ε. 1557)1959 κλπ.). Ἐκ τούτων παρέπεται, ὅτι ἡ ἔκδοσις τῆς ὑπουργικῆς ἀποφάσεως δύναται νὰ χωρήσῃ κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ ἔτους, ἄνευ χρονικοῦ τινος περιορισμοῦ. Ὅθεν ὁ τὰ ἐναντία ὑποστηρίζων πρῶτος λόγος ἀκυρώσεως τυγχάνει ἀβάσιμος καὶ ἀπορριπτέος.

Περαιτέρω, κατὰ τὴν ἔννοιαν τῶν προδιαληφθεισῶν διατάξεων, καθ' ἃ παγίως δέχεται τὸ Δικαστήριον τοῦτο, ὁ Ὑπουργὸς Ἐργασίας, καθορίζων τὰ ὑπόχρεα εἰς πρόσληψιν δικηγόρου Νομικὰ Πρόσωπα ἢ ἀπαλλάσσων ταῦτα τῆς ὑποχρεώσεως πρὸς διατήρησιν δικηγόρου, ὀφείλει, κατ' ὀρθὴν ἄσκησιν τῆς παρεχομένης αὐτῷ ἐξουσίας, νὰ διαπιστοῖ τὴν ἀνάγκην τῶν ὑπηρεσιῶν δικηγόρου ἢ τὴν ἐπάρκειαν τῶν παρ' αὐτοῖς ὑπηρετούντων τυχὸν δικηγόρων, ὡς καὶ τὰς οἰκονομικὰς ἑκάστοτε δυνατότητας

ΑΙΤΗΣΕΙΣ ΠΕΡΙ ΑΝΑΚΛΗΣΕΩΣ ΠΟΛΕΜΙΣΤΩΝ ΠΡΟΣ ΣΥΜΒΟΥΛΙΑ ΠΟΛΕΜΙΣΤΩΝ

Ειδικαί διατάξεις περί ατελειών και φορολογικών προνομίων

Απαράδεκτος, κατ' άρθρον 14 του Ν.Δ. 2657)1953, πάσης αιτήσεως, υποβαλλομένης ενώπιον του Συμβουλίου προστασίας απολυομένων περί ανακλήσεως πολεμιστών (άρθρον 11 Α.Ν. 1836) 1951), καθώς και ενώπιον του Δευτεροβαθμίου Συμβουλίου (άρθρον 11 αύτου Νόμου), έφ' όσον δέν συνοδεύεται διά γραμματίου εισπράξεως εκ δραχμών 75.—Ατέλειαι και φορολογικαί απαλλαγαί της Δ.Ε.Η.—Ανυπόχρεως αύτη εις κατάθεσιν του ανωτέρω χρηματικού ποσού, ισχυουσών και μετά το Ν.Δ. 2657)1953 των περί αύτης ειδικών διατάξεων.

Έχει προδήλως ενδιαφέρον ή κατωτέρω απόφασις του Συμβουλίου της Επικρατείας και δια τας όμοίας, ως περί της Δ.Ε.Η., περί της οποίας επρόκειτο, περιπτώσεις των διαφόρων Νομικών Προσώπων και Οργανισμών, οι οποίοι εξοπλίζονται κατά ειδικάς διατάξεις διά των φορολογικών προνομίων και απαλλαγών, ως το Δημόσιον.

Συμβουλίου της Επικρατείας 14)1965, Τμ. Γ'

Πρόεδρος ο Αντιπρόεδρος κ. *Μ. Στασινόπουλος*

Εισηγητής ο Πάρεδρος κ. *Κ. Δάρας*

Δικηγόροι οι κ.κ. Ε. Σπηλιωτόπουλος, Δ. Λιακατάς, Πάρεδροι Νομικού Συμβουλίου Κράτους

Διά της υπό κρίσιν νομοτύπως και εμπροθέσμως ασκηθείσης αιτήσεως, εισαγομένης προς συζήτησιν ατελώς και άνευ καταβολής παραβόλου (άρθρον 35 του από 28)28.1.1951 β.δ)τος, κυρωθέντος διά του άρθρου 6 § 1 του ά.ν. 1672)1951 και τούτου διά του ν. 2113)1952, διώκεται ή ακύρωσις της κατά την υπ' αριθ. 106 της 17.6.1963 συνεδρίασιν του Κεντρικού Συμβουλίου προστασίας απολυομένων εκ των τάξεων του στρατού ληφθείσης υπ' αυτού αποφάσεως, δι' ής απερρίφθη ως απαράδεκτος, λόγω μη καταβολής του κατ' άρθρον 14 του ν.δ. 2657) 1953 παραβόλου, ή από 4.4.1963 αίτησις της αιτούσης Δημοσίας Επιχειρήσεως Ηλεκτρισμού περί αντικαταστάσεως, επί τη βάσει του άρθρου 11 του ά.ν. 1836)1951, του παρ' αυτή τοποθετηθέντος πολεμιστού Ν. Β.

Κατά την υπό της προβαλλομένης πράξεως επικαλουμένην διάταξιν του άρθρου 14 του ν.δ. 2657)1953 «περί τροποποιήσεως και συμπληρώσεως του ά.ν. 1836)1951 κλπ.» πάσα αίτησις, υποβαλλομένη ενώπιον του Συμβουλίου προστασίας απολυομένων περί ανακλήσεως πολεμιστών (άρθρον 11 ά.ν. 1836)1951), καθώς και ενώπιον του Δευτεροβαθμίου Συμβουλίου (άρθρον 11 του παρόντος ά.ν.), δύναται να ασκηθή ατελώς και άνευ καταβολής παραβόλου, εφ' όσον δέν συνοδεύεται διά γραμματίου εισπράξεως εκ δραχμών 75. Εκ της διατάξεως ταύτης προκύπτει ότι αι ατέλειαι και φορολογικαί απαλλαγαί της Δ.Ε.Η. δέν ισχύουν πλέον, αφού δε δέν ισχύουν πλέον αι ατέλειαι και φορολογικαί απαλλαγαί της Δ.Ε.Η., δέν ισχύουν πλέον ούτε αι ειδικαί διατάξεις περί καταβολής παραβόλου, αι οποίαι ίσχυον μόνον διά την Δ.Ε.Η. Ούτω δε η αίτησις της αιτούσης Δημοσίας Επιχειρήσεως Ηλεκτρισμού, ως μη συνοδευομένη υπό γραμματίου εισπράξεως εκ δραχμών 75, ήτο απαράδεκτος, λόγω μη καταβολής του κατ' άρθρον 14 του ν.δ. 2657)1953 παραβόλου, ή από 4.4.1963 αίτησις της αιτούσης Δημοσίας Επιχειρήσεως Ηλεκτρισμού περί αντικαταστάσεως, επί τη βάσει του άρθρου 11 του ά.ν. 1836)1951, του παρ' αυτή τοποθετηθέντος πολεμιστού Ν. Β.

Κατά την υπό της προβαλλομένης πράξεως επικαλουμένην διάταξιν του άρθρου 14 του ν.δ. 2657)1953 «περί τροποποιήσεως και συμπληρώσεως του ά.ν. 1836)1951 κλπ.» πάσα αίτησις, υποβαλλομένη ενώπιον του Συμβουλίου προστασίας απολυομένων περί ανακλήσεως πολεμιστών (άρθρον 11 ά.ν. 1836)1951), καθώς και ενώπιον του Δευτεροβαθμίου Συμβουλίου (άρθρον 11 του πα-

---

εκάστου εξ αυτών.

Εν προκειμένω διά της προσβαλλομένης αποφάσεως τον ο Υπουργός Εργασίας απήλλαξε το παρεμβαίνον της υποχρεώσεως προς διατήρησιν δικηγόρου «λόγω παντελούς σχεδόν ελλείψεως δικαστικών υποθέσεων προς απασχόλησιν δικηγόρου». Ούτως όμως έχουσα ή αιτιολογία τυγχάνει ανεπαρκής, καθ' όσον ή παρέμβασις του δικηγόρου δέν καθίσταται αναγκαία μόνον εις τον χειρισμόν υποθέσεων επί δικαστηρίοις, αλλά και εις παροχήν νομικών συμβουλών επί ποικίλης φύσεως άλλων θεμάτων και εις τον χειρισμόν εξωδικαστικών υποθέσεων, χρηζουσών την μεσολάβησιν νομικού, ή προσβαλλομένη δε υπουργική απόφασις δέν ερευνά, εάν και από της απόψεως ταύτης δέν ήτο αναγκαία ή πρόσληψις δικηγόρου. Εξ άλλου ή αιτιολογία αύτη δέν συμπληρούται και εκ των στοιχείων του φακέλου, διότι και εξ αυτών προκύπτει ή εν όψει της κινήσεως των δικαστηριακών υποθέσεων, ούχι δε και των χρηζουσών την παρέμβασιν δικηγόρου λοιπών υποθέσεων, επάρκεια του υπηρετούντος δικηγόρου. Όθεν ή προσβαλλομένη υπουργική απόφασις τυγχάνει ακυρωτέα, ως ανεπαρκώς ητιολογημένη κατά τον βάσιμον περί τούτου λόγον ακυρώσεως.

Ακυρουμένης της αποφάσεως ταύτης ακυρωτέα καθίστανται και ή επ' αυτής έρεισδομένη απόρασις του Κεντρικού Συμβουλίου προστασίας απολυομένων, δι' ής, κατόπιν της απαλλαγής του Επιμελητηρίου, ανεκλήθη ή παρ' αυτώ τοποθέτησις ως δικηγόρου του αιτούντος.

Κατά ταύτα δέον να γίνη δεκτή ή υπό κρίσιν αίτησις, απορριφθή δε ή παρέμβασις.

ΣΥΛΛΟΓΙΚΑΙ ΣΥΜΒΑΣΕΙΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ

ΔΕΣΜΕΥΣΙΣ ΕΞ ΕΘΝΙΚΩΝ ΟΜΟΙΟΕΠΑΓΓΕΛΜΑΤΙΚΩΝ ΣΥΛΛΟΓΙΚΩΝ ΣΥΜΒΑΣΕΩΝ

Έφαρμογή της από 14 Μαρτίου 1962 συλλογικής συμβάσεως οικοδόμων

Υποχρεωτικαί αί έθνικαί ομοιοεπαγγελματικαί συλλογικαί συμβάσεις έργασίας διά πάντας τούς έργοδότας καί μισθωτούς τού είς ό αύται άφορώσιν έπαγγέλματος καί άν δέν άνήκουν αύτοι είς τάς συμβληθείσας έπαγγελματικάς οργανώσεις.—Χαρακτηρισμός συλλογικής συμβάσεως έργασίας ώς έθνικής ομοιοεπαγγελματικής.— Δέσμευσις έκ της από 14 Μαρτίου 1962 περί οικοδόμων συλλογικής συμβάσεως έργασίας.

Άνηρέθη ύπό της κατωτέρω αποφάσεως τού Άρείου Πάγου ή ύπ' άριθ. 4241)1964 απόφασις τού Πρωτοδικείου Άθηνών, ώς έφετείου κατά την έργατικήν διαδικασίαν.

Έπρόκειτο περί έφαρμογής της από 14 Μαρτίου 1962 συλλογικής συμβάσεως έργασίας έργατοτεχνιτών οικοδόμων (ΕΕΔ 21, 633), διά τά έκ της οποίας δεσμευόμενα πρόσωπα δέν ύπήρξεν ομοφωνία είς τά δικαστήρια της ουσίας. (Ίδετε σύμφωνον πρός την γνώμην της κατωτέρω αρεοπαγιτικής αποφάσεως Πρωτοδικείου Θεσσαλονίκης 2113)1963, είσηγητης *Ε. Κοντοφρύδης*, ΕΕΔ 22, 1240, αντιθέτους Πρωτοδικείου Βόλου 54ί)1963, είσηγητής *Β. Άποσκίτης*, ΕΕΔ 22, 1342, Πρωτοδικείου Άθηνών 11829)1963, είσηγητής *Κ. Στεργιόπουλος*, ΕΕΔ 22, 1343).

Ή έν λόγω αρεοπαγιτική απόφασις (ίδετε και Α.Π. 675)1964, είσηγητης *Ι. Χατζηδάκης*, ΕΕΔ 24,11) έθεώρησε την συλλογικήν ταύτην σύμβασιν ώς έθνικήν ομοιοεπαγγελματικήν καί συνεπώς υποχρεοθσαν καί τά μή μέλη τών συμβληθεισών οργανώσεων από της κρατούσης είς την νομολογίαν τού Άρείου Πάγου γνώμης δτι αί έθνικαί ομοιοεπαγγελματικαί συλλογικαί συμβάσεις έργασίας δεσμεύουν πάντας τούς έργοδότας, οί οποίοι άπασχολοθν μισθωτούς τού έπαγγέλματος, άδιαφόρως άν οί έργοδόται ούτοι άνήκουν ή όχι είς τάς συμμετασχούσας είς την συλλο-

---

ρόντος νόμου), είναι απαράδεκτος, έφ' όσον δέν συνοδεύεται διά γραμματίου είσπράξεως της Έθνικής Τραπέζης της Ελλάδος καί Άθηνών έκ δραχμών 70, όπερ κατατίθεται είς ίδιον λογαριασμόν έπ' ονόματι τού Κεντρικού Συμβουλίου προστασίας απολυομένων».

Κατά την διάταξιν τού άρθρου 35 τού από 28)28 Ίανουαρίου 1951 β. δ)γματος «περί οργανώσεως της Δ.Ε.Η.» ή Δ.Ε.Η. απολαύει τών ατελειών καί φορολογικών προνομίων, ώς έάν είναι τό Δημόσιον. Ειδικώτερον: α) ή Δ.Ε.Η., ή περιουσία, αί πρόσοδοι ταύτης, αί συναλλαγαί, τά έκ της διαχειρίσεως κέρδη, αί ύπ' αύτης συναπτόμεναι πάσης φύσεως συμβάσεις καί τά ύπό ταύτης συντασσόμενα ή λαμβανόμενα πάσης φύσεως έγγραφα καί λογαριασμοί απαλλάσσονται τών τελών χαρτοσήμου καί παντός έν γένει φόρου, τέλους, κρατήσεως, είσφοράς ή παραβόλου ύπέρ τού Δημοσίου καί παντός τρίτου».

Έκ της διατάξεως ταύτης προκύπτει σαφώς, δτι ή Δ.Ε.Η., εκτός τών θεσπιζομένων λοιπών ατελειών καί φορολογικών προνομίων, απαλλάσσεται καί της καταβολής οιασδήποτε φύσεως παραβόλου ύπέρ τού Δημοσίου ή παντός τρίτου. Έξ άλλου ή διάταξις αύτη, ώς ειδική, δέν κατηργήθη διά της ρηθείσης ώς άνω διατάξεως τού άρθρου 14 τού ν.δ. 2657)1963, καθ' όσον ούτε έκ τού περιεχομένου της μεταγενεστέρας ταύτης διατάξεως, ούτε καί έκ της διατάξεως τού άρθρου 15 τού αύτού ν.δ. 2657) 1953, καθ' ήν «πάσα διάταξις, άμέσως ή έμμέσως άντικειμένη είς τό παρόν ν.δ)γμα, καταργείται», ώς αναφερομένη είς τά διά τού νομοθετικού διατάγματος κατά διάφορον τρόπον ρυθμιζόμενα θέματα της προστασίας τών πολεμιστών, προκύπτει, δτι έσκοπήθη ή κατάργησις της διά την Δ.Ε.Η. θεσπιζομένης γενικώς απαλλαγής από της καταβολής παραβόλου, ώς πρός την έν λόγω περίπτωσιν. Όθεν, κατ' έσφαλμένην ερμηνείαν καί εφαρμογήν τών ρηθεισών διατάξεων, ή προσβαλλομένη απόφασις απέρριψε την ύπό της αίτούσης ύποβληθείσαν αίτησιν άντικαταστάσεως τού παρ' αύτη τοποθετηθέντος πολεμιστού, δι' ό καί δέον νά άκυρωθή αύτη, κατά τόν βάσιμον περί τούτου μοναδικόν λόγον άκυρώσεως.

γικὴν σύμβασιν ἐργασίας ὀργανώσεις, θεωρούμενοι, ὅτι ἐξεπροσωπήθησαν ὑπὸ τῶν συμμετασχουσῶν γενικωτέρας σημασίας ὀργανώσεων. (Ἴδετε ΕΕΔ 23, 977, ἔνθα νομολογία τοῦ Ἀρείου Πάγου, *Κ. Δημάκη*, ΕΕΔ 23, 897).

Ἐπὶ τοῦ ζητήματος πάντως θὰ ἀσχοληθῇ προσεχῶς ἡ Ὁλομέλεια τοῦ Ἀρείου Πάγου, ἐνώπιον τῆς ὁποίας ἔχει ὁρισθῇ συζήτησις σχετικῆς ὑποθέσεως διὰ κοινοῦ πρακτικοῦ τοῦ κ. Προέδρου τοῦ Ἀρείου Πάγου καὶ τοῦ κ. Εἰσαγγελέως τοῦ Ἀρείου Πάγου.

Ἀρείου Πάγου 790)1964, Τμ. Β'

Προεδρεύων ὁ Ἀντιπρόεδρος κ. *Ε. Σουέλας*
Εἰσηγητὴς ὁ Ἀρεοπαγίτης κ. *Μ. Σκουλίκης*
Δικηγόροι οἱ κ.κ. Π. Θεοφίλου, Μ. Νάτσινας

Ἐκ τοῦ συνδυασμοῦ τῶν διατάξεων τῶν ἄρθρων 1, 2 §§ 1 - 3, 5 § 1 - 3, 7 § 1 καὶ 3 καὶ 23 § 2 τοῦ νόμου 3239)1955 «περὶ τοῦ τρόπου ρυθμίσεως τῶν συλλογικῶν διαφορῶν ἐργασίας» σαφῶς προκύπτει, ὅτι αἱ ἐθνικαὶ ὁμοιοεπαγγελματικαὶ συλλογικαὶ συμβάσεις ἐργασίας ὑποχρεοῦσιν, ὡς ἐκ τοῦ τοιούτου χαρακτῆρος αὐτῶν καὶ ἄνευ συνδρομῆς ἑτέρου τινὸς ἢ ὅρου ἢ προϋποθέσεως, πάντας τοὺς ἐργοδότας καὶ μισθωτοὺς τοῦ εἰς ὃ ἀφορῶσιν αὗται ἐπαγγέλματος ἢ καὶ τῶν συναφῶν πρὸς αὐτὸ κλάδων, καὶ ἂν δὲν ἀνήκουν οὗτοι εἰς τὰς συμβληθείσας ἐπαγγελματικὰς ὀργανώσεις. Ὡς ἐθνικὴ δὲ ὁμοιοεπαγγελματικὴ χαρακτηρίζεται ἡ συλλογικὴ σύμβασις ἐργασίας, ὅταν εἰς τὴν κατάρτισιν καὶ ὑπογραφὴν τοιαύτης, ἤγουν δεσμευτικῶς τῶν ἐργοδοτῶν καὶ μισθωτῶν ὁλοκλήρου τῆς χώρας, ἐν σχέσει πρὸς ὡρισμένον ἐπάγγελμα ἢ τοὺς συναφεῖς πρὸς αὐτὸ κλάδους, ἀπέβλεψαν αἱ συμβληθεῖσαι ὀργανώσεις, ὅτε ἔχει αὕτη τὴν εὐρυτέραν ὡς ἄνω ἐφαρμογήν, ἐὰν αἱ ὀργανώσεις αὗται εἶναι γενικωτέρας σημασίας, ὑπὸ τὴν ἔννοιαν ὅτι καλύπτουν, ὡς ἐκ τῆς εὐρύτητος τοῦ ἐπιδιωκομένου διὰ τοῦ καταστατικοῦ του σκοποῦ, πληρέστερον τὰ ἐπαγγελματικὰ συμφέροντα τῶν εἰς οὓς ἡ συλλογικὴ αὕτη σύμβασις ἀναφέρεται ἐργοδοτῶν καὶ μισθωτῶν, τοὺς ὁποίους θεωροῦνται ὅτι ἐκπροσωποῦν αἱ τοιαῦται γενικωτέρας φύσεως ὀργανώσεις, καίτοι μὴ ἀποτελοῦντας μέλη αὐτῶν, καὶ χωρὶς νὰ ἀπαιτῆται, διὰ τὴν καὶ ἐπὶ τούτων κατ' ἐπέκτασιν ἐφαρμογήν των, ὅπως συντρέχωσιν αἱ διὰ τὰς τοπικὰς ὁμοιοεπαγγελματικὰς καὶ τὰς εἰδικὰς συλλογικὰς συμβάσεις ὁριζόμεναι ἐν ἄρθρῳ 5 §§ 2 καὶ 3 προϋποθέσεις.

Ἡ ἀπὸ 14 Μαρτίου 1962 συλλογικὴ σύμβασις ἐργασίας «περὶ ὅρων ἐργασίας καὶ ἀμοιβῆς τῶν πάσης φύσεως ἐργατοτεχνιτῶν οἰκοδόμων καὶ συναφῶν ἐπαγγελμάτων», καταρτισθεῖσα καὶ ὑπογραφεῖσα μεταξὺ ἀφ' ἑνὸς τοῦ ἐκπροσώπου τῆς Πανελληνίου Ὁμοσπονδίας Ἐργοληπτῶν Οἰκοδόμων καὶ ἀφ' ἑτέρου τῶν ἐκπροσώπων τῆς Γενικῆς Συνομοσπονδίας Ἐργατῶν Ἑλλάδος καὶ Πανελληνίου Ὁμοσπονδίας Ἐργατοτεχνιτῶν Οἰκοδόμων, αἵτινες ὀργανώσεις ἐκπροσωποῦσιν, ὡς ῥητῶς καὶ ἐν ἄρθρῳ 7 τῆς συλλογικῆς ταύτης συμβάσεως δηλοῦται, πάντας τοὺς ἐργοδότας καὶ μισθωτοὺς τοῦ ἐπαγγέλματος ὁλοκλήρου τῆς χώρας, μὴ ἀμφισβητηθείσης τῆς τοιαύτης ἀντιπροσωπευτικῆς αὐτῶν ἱκανότητος κατὰ τὴν προβλεπομένην ἐν ἄρθρῳ 23 § 1 τοῦ προμνησθέντος ν. 3239)1955 διαδικασίαν, φέρει τὸν χαρακτῆρα, ὡς ἐκ τοῦ ὅλου περιεχομένου της προκύπτει, τῆς ἐθνικῆς ὁμοιοεπαγγελματικῆς, καθ' ὅσον, συναφθεῖσα μεταξὺ τῶν γενικωτέρας σημασίας ὀργανώσεων τούτων καὶ ἀφορῶσα εἰς τοὺς μισθωτοὺς ὡρισμένου ἐπαγγέλματος καὶ τῶν συναφῶν πρὸς αὐτὸ κλάδων ὅλης τῆς χώρας, δεσμεύει ὡς τοιαύτη τόσον τὸν ἀναιρεσίβλητον ἐργοδότην, ὅσον καὶ τὸν ἀναιρεσείοντα, ὡς βοηθὸν τεχνίτου ἀμμοκονιαστὴν καὶ ἂν δὲν μετέχωσιν οὗτοι τῶν συμβληθεισῶν ὡς ἄνω ὀργανώσεων. Ὅθεν τὸ ὡς ἐφετεῖον δικάσαν Πρωτοδικεῖον κρῖναν ὅτι ἡ συλλογικὴ αὕτη σύμβασις, νομίμως δημοσιευθεῖσα, ἀλλὰ μὴ κηρυχθεῖσα δι' ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας ὑποχρεωτική, οὐδὲ καταρτισθεῖσα κατὰ τὰς διατυπώσεις τοῦ ἄρθρου 5 § 3 τοῦ ν. 3239)1955, δὲν ἔχει ἐπὶ τοῦ ἀναιρεσείοντος ἐφαρμογήν, καθὸ μὴ βεβαιωθέντος ὅτι οὗτος καὶ ὁ ἀναιρεσίβλητος ἐργοδότης ἐτύγχανον μέλη τῶν συμβληθεισῶν ὀργανώσεων, ψευδῶς ἡρμήνευσε καὶ ἐσφαλμένως ἐφήρμοσε τὰς προδιαληφθείσας οὐσιαστικὰς διατάξεις καὶ ἀναιρετέαν τὴν προσβαλλομένην ἀπόφασίν του κατέστησε κατὰ τὸ ἄρθρον 807 § 7 τῆς Πολ. Δικονομίας καὶ τὸν βάσιμον πρῶτον τῆς ἀναιρέσεως λόγον. Τῆς ὑποθέσεως δὲ χρῃζούσης περαιτέρω διευκρινήσεως δέον ὅπως παραπεμφθῇ αὕτη πρὸς περαιτέρω συζήτησιν συμφώνως πρὸς τὸ ἄρθρον 834 τῆς Πολ. Δικονομίας, ὡς τοῦτο ἀντικατεστάθη ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 25 τοῦ ν. 3810)1957, εἰς τὸ ὑπὸ τοῦ Κανονισμοῦ ὁριζόμενον Γ' Τμῆμα τοῦ Δικαστηρίου τούτου.

ΕΡΓΑΤΙΚΑ ΑΤΥΧΗΜΑΤΑ

ΕΥΘΥΝΗ ΕΡΓΟΔΟΤΩΝ ΠΡΟΣ ΑΠΟΖΗΜΙΩΣΙΝ ΕΠΙ ΕΡΓΑΤΙΚΟΥ ΑΤΥΧΗΜΑΤΟΣ

Χρηματική Ικανοποίησις κατ' άρθρον 932 Άστικοῦ Κώδικος

Άπαλλαγή ἐργοδοτῶν ὑποχρεώσεως πρὸς ἀποζημίωσιν ἐπὶ ἐργατικοῦ ἀτυχήματος κατ' ἄρθρον 60 § 3 Α.Ν. 1846)1951 «περὶ Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων».—Ἀρκεῖ τὸ θῦμα νὰ ἦτο ἐκ τῶν ἀσφαλιστέων εἰς τὰς Κοινωνικὰς Ἀσφαλίσεις προσώπων καὶ ἀνεξαρτήτως τοῦ ἐὰν τοῦτο εἶχεν ἐγγραφῆ ἢ ὄχι εἰς τὰ μητρῶα τοῦ Ι.Κ.Α.— Ὕπαρξις ἀξιώσεως χρηματικῆς ἱκανοποιήσεως δι' ἠθικὴν βλάβην ἢ ψυχικὴν ὀδύνην κατ' ἄρθρον 932 Ἀστικοῦ Κώδικος.—Συνδρομὴ πταίσματος ζημιωθέντος κατ' ἄρθρον 300 Ἀστικοῦ Κώδικος, μὴ ἀναγκαίας εἰδικῆς ἀποδείξεως διὰ τὴν ἔκτασιν τῆς χρηματικῆς ἱκανοποιήσεως.

Ἐπρόκειτο περὶ ἀγωγῆς ἐκ τοῦ κοινοῦ ἀστικοῦ δικαίου, διὰ τῆς ὁποίας ἡ σύζυγος θανόντος ἐξ ἐργατικοῦ ἀτυχήματος μισθωτοῦ ἐζήτησε τὰ ἐν αὐτῇ χρηματικὰ ποσά.

Ἐφ' ὅσον ὅμως, ὡς δέχεται ἡ ἀπόφασις τοῦ Πρωτοδικείου, ὁ θανὼν ὑπῆρξεν ἐκ τῶν ἀσφαλιστέων εἰς τὸ Ι.Κ.Α., δὲν παρείχετο εἰς αὐτὴν ἀγωγὴ ἀποζημιώσεως κατὰ τὸ ἀστικὸν δίκαιον (ἄρθρον 16 νόμου 551)1914), εἰμὴ μόνον ἂν ἡ ἀγωγὴ ἐβασίζετο εἰς δόλον τοῦ ἐργοδότου ἢ τοῦ ὑπ' αὐτοῦ προστηθέντος προσώπου, κατ' ἄρθρον 60 § 3 ἀ.ν. 1846)1951, ὡς ἠρμηνεύθη τοῦτο ὑπὸ τῶν Δικαστηρίων. (Ἴδετε ἐκ τῶν τελευταίων τὴν Α.Π. 516)1964, εἰσηγητὴς *Δ. Μαργέλλος*, ΕΕΔ 23, 903, καὶ τὰ αὐτόθι σημειούμενα).

Ἡ ἀπόφασις τοῦ Πρωτοδικείου δέχεται, ὅτι, κατὰ τὴν ἔννοιαν τοῦ νόμου, ἀρκεῖ ὁ παθὼν νὰ ἦτο ἐκ τῶν ἀσφαλιστέων κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ ἀ.ν. 1846)1951 «περὶ Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων» καὶ ἀνεξαρτήτως τοῦ ἐὰν οὗτος εἶχεν ἐγγραφῆ ἢ ὄχι εἰς μητρῶα τοῦ Ι.Κ.Α.

Τὴν ἄποψιν ταύτην δέχεται ἡ νομολογία τοῦ Ἀρείου Πάγου (Α.Π. 441)1954, εἰσηγητὴς *Ι. Τραχανῆς*, ΕΕΔ 13, 706, Α.Π. 201)1956, εἰσηγητὴς *Γ. Βουμβουλάκης*, ΕΕΔ 15, 478, Α.Π. 227)1958, εἰσηγητὴς *Ν. Χαραλάμπης*, ΕΕΔ 17, 526, ἴδετε καὶ Α.Π. 776)1964, εἰσηγητὴς *Κ. Ἀναγνωστόπουλος*, ΕΕΔ 24, 168, κατὰ τὴν ὁποίαν, ἐφ' ὅσον ὁ νόμος ἐπιβάλλει τὴν αὐτοδικαίαν ἀσφάλισιν διὰ τὴν δημιουργίαν τῆς δημοσίου δικαίου ἀσφαλιστικῆς σχέσεως δὲν ἀπαιτεῖται ἡ ἐγγραφὴ τοῦ μισθωτοῦ εἰς τὸ μητρῶον τοῦ Ταμείου, ἐνῷ καὶ ἡ μὴ καταβολὴ ὑπὸ τοῦ ἠσφαλισμένου τῶν πρὸς τὸ Ταμεῖον εἰσφορῶν, δι' ἃς ἐναντι τοῦ Ταμείου ὑπόλογος εἶναι ὁ ἐργοδότης, δὲν δύναται νὰ ἀποστερήσῃ τὸν ἤδη ὑποχρεωτικῶς ἠσφαλισμένον τῶν ἐναντι τοῦ Ταμείου δικαιωμάτων του, ἐπιφυλασσομένης μόνον ὑπὲρ τοῦ ὑποχρέου Ταμείου τῆς ἐφαρμογῆς τοῦ ἄρθρου 281 τοῦ Α.Κ.) (Ἀντίθετος ὡς πρὸς ταῦτα ἡ νομολογία τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας, ἴδετε Σ.Ε. 1223)1963, εἰσηγητὴς *Θ. Κουρουσόπουλος*, ΕΕΔ 22, 938 καὶ λοιπὰς εἰς αὐτόθι σημειωσίν μας, Σ.Ε. 1904)1963, εἰσηγητὴς *Π. Μαρκόπουλος*, ΕΕΔ 23, 39).

Ὁπωσδήποτε ὅμως, προκειμένου περὶ ἐργατικοῦ ἀτυχήματος, καὶ τὸ Συμβούλιον τῆς Ἐπικρατείας δέχεται, ὅτι δὲν ἰσχύει ἡ ἀσφαλιστικὴ αὕτη ἀρχὴ (Σ.Ε. 1223)1963, ἔνθ' ἀνωτ.).

Εἰς τὴν περίπτωσιν τοῦ Πρωτοδικείου ἐθεωρήθη νόμιμος ἡ ἀγωγὴ κατὰ τὸ αἴτημα αὐτῆς περὶ χρηματικῆς ἱκανοποιήσεως λόγῳ ψυχικῆς ὀδύνης τῆς συζύγου τοῦ θανόντος, ἡ ὁποία κατὰ τὰ νομολογηθέντα (Α.Π. 253)1964, εἰσηγητὴς *Ε. Μαλλούχος*, ΕΕΔ 23, 586, Α.Π. 712)1964, εἰσηγητὴς *Ι. Χατζηδάκης*, ΕΕΔ 24, 34), δὲν ὑπάγεται εἰς τὴν ἐργατικὴν διαδικασίαν, ἀλλ' εἰς τὴν τακτικήν, εἰς ἣν καὶ ἐν προκειμένῳ εἰσήχθη.

Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν 1084)1965

Πρόεδρος ὁ κ. ***Π. Πετρόχειλος***
Εἰσηγητὴς ὁ Πρωτοδίκης κ. ***Παρμ. Τσίφρας***
Δικηγόροι οἱ κ.κ. Λ. Μαρούλης, Δ. Λευκάκης

Κατὰ τὴν διάταξιν τῆς παραγράφου 3 τοῦ ἄρθρου 60 τοῦ ἀ.ν. 1846)1951 «περὶ Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων» εἰς περίπτωσιν ἀνικανότητος πρὸς ἐργασίαν ἢ θανάτου, ὀφειλομένου εἰς ἀτύχημα ἐκ βιαίου συμβάντος ἐν τῇ ἐκτελέσει τῆς ἐργασίας ἢ ἐξ ἀφορμῆς αὐτῆς, ἐὰν ὁ παθὼν περιλαμβάνεται μεταξὺ τῶν ἀσφαλιστέων κατὰ τὸν νόμον τοῦτον προσώπων ἢ ἐν περιπτώσει θανάτου του τὰ ἐν ἄρθρῳ 28 § 6 ἀναφερόμενα πρόσωπα δικαιοῦνται τῶν παροχῶν τῆς ἀσφαλίσεως τοῦ νόμου τούτου, ὁ οἰκεῖος ἐργοδότης ἀπαλλάσσεται ἐκ τῶν διατάξεων τοῦ β. δ/τος τῆς 24 Ἰουλίου 1920 «περὶ κωδικοποιήσεως τῶν νόμων περὶ εὐθύνης πρὸς ἀποζημίωσιν τῶν ἐξ ἀτυχήματος ἐν τῇ ἐργασίᾳ παθόντων ἐργατῶν ἢ ὑπαλλήλων», ὡς αὗται ἐτροποποιήθησαν μεταγενεστέρως, ὑποχρεώσεως πρὸς καταβολὴν τῆς παρὰ τούτων προβλεπομένης ἀποζημιώσεως, ἐξόδων νοσηλείας καὶ κηδείας.

Ἐξ ἄλλου, κατὰ τὰ ἐν ἄρθρῳ 2 § 1 αὐτοῦ ὁριζόμενα, εἰς τὴν ἀσφάλισιν τούτου ὑπάγονται ὄχι μόνον ὑποχρεωτικῶς, ἀλλὰ καὶ αὐτοδικαίως γενικῶς πάντα τὰ πρόσωπα, τὰ παρέχοντα κατὰ κύριον λόγον ἐξηρτημένην ἐργασίαν, ἐφ' ὅσον, συμφώνως τῷ ἄρθρῳ 7 αὐτοῦ, εἶχεν ἐπεκταθῆ ἡ ἀσφάλισις εἰς τὰς περιοχὰς τῆς ἀπασχολήσεώς των. Καὶ τέλος διὰ τοῦ ἄρθρου 34 § 1 αὐτοῦ ὁρίζεται, ὅτι διὰ τὴν χορήγησιν τῶν παροχῶν τῆς ἀσφαλίσεως δὲν ἀπαιτεῖται ἡ συμπλήρωσις

τῶν καθοριζομένων ἐν ἄρθρῳ 28 ἡμερῶν ἐργασίας, ἐάν τὸ γεγονὸς τὸ θεμελιοῦν τὸ εἰς παροχὰς δικαίωμα ὠφείλετο εἰς βίαιον συμβάν, ἐπελθὸν κατὰ τὴν ἐκτέλεσιν τῆς ἐργασίας ἢ ἐξ ἀφορμῆς αὐτῆς. Ἐκ τοῦ πρὸς ἀλλήλας συνδυασμοῦ τῶν διατάξεων τούτων σαφῶς συνάγεται, ὅτι διὰ τὴν ἀπαλλαγὴν τοῦ ἐργοδότου ἐκ τῆς κατὰ τὰ ἀνωτέρω προβλεπομένης ἀποζημιώσεως ἀρκεῖ ὁ θανὼν ἐξ ἀτυχήματος, ἐκ βιαίου συμβάντος ἐπελθόντος ἐν τῇ ἐκτελέσει τῆς ἐργασίας ἢ ἐξ ἀφορμῆς ταύτης, νὰ ἦτο ἐκ τῶν ἀσφαλιστέων κατὰ τὰς ὡς ἄνω διατάξεις εἰς τὰς κοινωνικὰς ἀσφαλίσεις προσώπων καὶ ἀνεξαρτήτως τοῦ ἐὰν οὗτος εἶχεν ἐγγραφῇ ἢ οὔ ἐν τοῖς μητρώοις τοῦ Ἱδρύματος Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων (βλ. *Τούση*, Ἐργ. Δίκαιον, τόμος Β' § 95, Α.Π. 227)1958, ΕΕΝ 25, 907, Α.Π. 201)1956, ΕΕΝ 23, 868, Α.Π. 441) 1954, ΕΕΝ 21,972).

Περαιτέρω ἐκ τῶν διατάξεων τῶν ἄρθρων 299, 922 καὶ 932 τοῦ Α.Κ. σαφῶς συνάγεται, ὅτι ἐπὶ ἐργατικοῦ ἀτυχήματος, κατὰ τὸν ν. 551)1914, ὀφειλομένου εἰς δόλον τοῦ ἐργοδότου ἢ εἰς μὴ τήρησιν τῶν ὅρων ἀσφαλείας (ἄρθρον 16), παράγεται ἀξίωσις περὶ πληρωμῆς χρηματικῆς ἱκανοποιήσεως δι' ἠθικὴν βλάβην, λόγῳ καὶ μόνον τῆς ἐμφιλοχωρούσης ἀδικοπραξίας καὶ ἑπομένως τὸ αὐτὸ πρέπει νὰ γίνῃ δεκτὸν καὶ ἐπὶ ἐργατικοῦ ἀτυχήματος, ὀφειλομένου εἰς ἀμέλειαν τοῦ ἐργοδότου ἢ τῶν ὑπ' αὐτοῦ προστηθέντων. Τὸ ἐναντίον δὲν προκύπτει ἐκ τοῦ ἄρθρου 16 τοῦ ν. 551)1914, διότι ὁ νόμος οὗτος ἀναφέρεται εἰς τὴν καθαρῶς περιουσιακὴν ζημίαν τοῦ μισθωτοῦ καὶ οὐχὶ εἰς τὴν λόγῳ ἠθικῆς βλάβης χρηματικὴν ἱκανοποίησιν (βλ. Α.Π. Ὁλομελείας 444) 1964, ΝοΒ 12,1075, Α.Π. 595)1960, ΝοΒ 9, 512, Α.Π. 337)1959, ΕΕΝ 26, 872, Α Π. 233)1959, ΕΕΝ 26,685).

Ἐν προκειμένῳ ἡ ἐνάγουσα ἐκτίθησιν ἐν τῇ ὑπὸ κρίσιν ἀγωγῇ, ὡς αὕτη παραδεκτῶς περιωρίσθη, ὅτι τὴν 3 Αὐγούστου 1963, ἐνῷ ὁ σύζυγος αὐτῆς, παρέχων εἰς τὸν ἐναγόμενον ἐξηρτημένην ἐργασίαν, ὡς βοηθὸς φορτηγοῦ αὐτοκινήτου, ἐναντι ἀμοιβῆς, καὶ ἱστάμενος πρὸ τῆς εἰσόδου τοῦ εἰς Βάρην Ἀττικῆς ἐργοστασίου „*„, ἐβοήθει τὸν ὑπὸ τοῦ ἐναγομένου προστηθέντα Ν.Μ., ὁδηγὸν τοῦ ὑπ' ἀριθ. 22298 Δ.Χ. φορτηγοῦ αὐτοκινήτου, ἀνήκοντος κατὰ κυριότητα καὶ κατοχὴν εἰς τὸν ἐναγόμενον, ἐν τῇ κατευθύνσει αὐτοῦ τὸ τελευταῖον τοῦτο (αὐτοκίνητον) ἐξ ἀμελείας τοῦ ἄνω ὁδηγοῦ ἐπέπεσεν ἐπὶ τοῦ συζύγου της καὶ ἐν τῇ ἐκτελέσει τῆς ἐργασίας του καὶ ἐξ ἀφορμῆς ταύτης ἐπέφερε τὸν θάνατον τούτου καὶ αἰτεῖται 1) ἀποζημίωσιν λόγῳ στερήσεως τῆς παρὰ τοῦ θύματος παρεχομένης κατὰ νόμον εἰς ταύτην διατροφῆς ἐκ δραχμῶν 1000 μηνιαίως καὶ δι' ἓν ἔτος, 2) ἔξοδα κηδείας ἐκ δραχμῶν 5.000 καὶ 3) χρηματικὴν ἱκανοποίησιν λόγῳ ψυχικῆς ὀδύνης ἐκ δραχμῶν 25.000. Ἐκ τῶν οὕτως ἐκτιθεμένων παρέπονται τὰ ἀκόλουθα: 1) Ὅτι ὁ θάνατος τοῦ συζύγου τῆς ἐναγούσης ἐπῆλθεν ἐκ βιαίου συμβάντος ἐν τῇ ἐκτελέσει τῆς ἐργασίας, ἣν παρεῖχεν εἰς τὸν ἐναγόμενον ὡς ἐργοδότην, 2) ὅτι ὁ παθὼν παρέχων ἐξηρτημένην ἐργασίαν, ἦτο ἐκ τῶν ἀσφαλιστέων, κατὰ τὰς ὡς ἄνω διατάξεις, εἰς τὰς κοινωνικὰς ἀσφαλίσεις προσώπων, ἀνεξαρτήτως τοῦ ἂν εἶχεν ἐγγραφῇ ἢ οὔ εἰς τὰ μητρῶα τοῦ Ἱδρύματος Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων καὶ 3) ὅτι τὸ ἐπελθὸν ἐργατικὸν ἀτύχημα ἔλαβε χώραν ἐν τοπικῇ περιοχῇ, ἐν ᾗ ἰσχύει ἡ ἀσφάλισις τοῦ Ι.Κ.Α. (βλ. ἀπόφασιν Δ.Σ. τοῦ Ι.Κ.Α. τῆς 15.7.1958 ἐν Κωδικ. τῆς Νομοθεσίας περὶ Ι.Κ.Α., ἔκδ. Ι.Κ.Α. 1958, σελ. 710) καὶ συνεπῶς ἡ ὑπὸ κρίσιν ἀγωγὴ εἶναι μὴ νόμιμος μὲν κατὰ τὰ ὑπ' ἀριθ. 1 καὶ 2 αἰτήματα αὐτῆς καὶ ὡς τοιαύτη ἀπορριπτέα, βάσιμος δὲ νόμῳ κατὰ τὸ ὑπ' ἀριθ. 3 αἴτημα αὐτῆς, ἔρεισμα εὑρίσκουσα εἰς τὰς διατάξεις τῶν ἄρθρων 922, 926 καὶ 932 τοῦ Α.Κ., ἐν συνδυασμῷ πρὸς τὰς τῶν ἄρθρων 2 καὶ 4 τοῦ ν. Γ⁄Ν')1911 «περὶ τῆς ἐκ τῶν αὐτοκινήτων ποινικῆς καὶ ἀστικῆς εὐθύνης» καὶ δέον ὅπως ἐρευνηθῇ περαιτέρω, καθ' ὃ μέρος ἐκρίθη νόμιμος.

Ἐκ τῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρου 300 τοῦ Α.Κ. σαφῶς προκύπτει, ὅτι, ἐάν εἰς τὴν ἐπέλευσιν τῆς ζημίας, προξενηθείσης παρ' ἄλλου, συνέτρεξε καὶ ἴδιον πταῖσμα τοῦ ζημιωθέντος, τὸ Δικαστήριον δύναται νὰ μὴ ἐπιδικάσῃ τὴν ἀποζημίωσιν ἢ νὰ ἐλαττώσῃ τὸ ποσὸν ταύτης, ἀναλόγως τοῦ μεγέθους τῆς συνδρομῆς αὐτοῦ εἰς τὴν ἔκτασιν τῆς ζημίας (βλ. *Φουρκιώτη*, Ἑλλ. Ἔνοχ. Δίκ., τεῦχος α', 1964, § 27, σελ. 376 ἑπ., Α.Π. 196)1964, Ἀρχ. Ν ΙΕ' 403, Α.Π. 643)1963, ΝοΒ 12, 379, Α.Π. 469)1963, ΕΕΝ 31, 53, Α.Π. 420)1962, ΕΕΝ 29, 920, Α.Π. 265)1962, Ν.Δ. 18, 604). Ὅθεν ὁ ἰσχυρισμὸς τοῦ ἐναγομένου ὅτι εἰς τὴν ἐπέλευσιν τῆς ἐν τῇ ἀγωγῇ ζημίας συνετέλεσε κατὰ ποσοστὸν 99ο)ο καὶ ἴδιον πταῖσμα τοῦ παθόντος συζύγου τῆς ἐναγούσης, συνιστάμενον, εἰδικώτερον, εἰς τὰ ἐν τῷ διατακτικῷ τῆς παρούσης ἐκτιθέμενα πραγματικὰ περιστατικά, ἅτινα τῷ ὄντι συνιστῶσι συντρέχον πταῖσμα καὶ κατὰ τὴν κρίσιν τοῦ Δικαστηρίου τούτου εἶναι νόμιμος, ἐρειδόμενος ἐπὶ τῆς διαληφθείσης διατάξεως, ἐν συνδυασμῷ καὶ πρὸς τὴν τοῦ ἄρθρου 6 τοῦ ν. Γ⁄Ν) 1911, καὶ δέον ὅπως, ἐπὶ τῇ ἀμφισβητήσει τούτου ὑπὸ τῆς ἐναγούσης, ὑποχρεωθῇ ὁ ἐναγόμενος εἰς ἀπόδειξιν αὐτοῦ διὰ παντὸς νομίμου ἀποδεικτικοῦ μέσου καὶ μαρτύρων, ἐπιτρεπομένων δι' ἀδυναμίαν κτήσεως ἐγγράφου ἀποδείξεως ὡς ἐκ τῆς φύσεως τῶν ἀποδεικτέων.

Ὁ ἐναγόμενος, συνομολογῶν τὴν συγγενικὴν σχέσιν τῆς ἐναγούσης πρὸς τὸ θῦμα, ἀρνεῖται κατὰ λοιπὰ τὰ τὴν βάσιν τῆς ἀγωγῆς θεμελιοῦντα πραγματικὰ περιστατικά, ὑπόχρεος δὲ καθίσταται ἡ ἐνάγουσα νὰ ἀποδείξῃ ταῦτα καὶ δὴ 1) τὸ ἐργατικὸν καὶ αὐτοκινητιστικὸν ἀτύχημα, 2) τὴν ὑφισταμένην σχέσιν προστήσεως μεταξὺ ὁδηγοῦ καὶ ἐναγομένου καὶ 3) τὴν ὑπὸ τοῦ τελευταίου κατοχὴν καὶ ἐκμετάλλευσιν ἰδίῳ ὀνόματι τοῦ ζημιώσαντος αὐτοκινήτου διὰ παντὸς νομίμου ἀποδεικτικοῦ μέσου καὶ μαρτύρων, ἐπιτρεπομένων, ἐν προκειμένῳ, λόγῳ ἀδυναμίας κτήσεως ἐγγράφου, ὡς ἐκ τῆς φύσεως τῶν ἀποδεικτέων, τὴν δὲ ἐπὶ τοῦ ζημιογόνου αὐτοκινήτου κυριότητα τοῦ ἐναγομένου διὰ προσαγωγῆς κεκυρωμένου ἀντιγράφου τοῦ οἰκείου συμβολαίου κτήσεως (ἄρθρον 2 § 2 τοῦ ν. 2367)1953) ἢ διὰ τὴν περίπτωσιν τῆς κτήσεως τῆς κυριότητος πρὸ τῆς ἰσχύος τοῦ νόμου τούτου διὰ προσαγωγῆς πιστοποιητικοῦ περὶ ἀπογραφῆς τοῦ αὐτοκινήτου παρὰ

ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΔΙΚΟΝΟΜΙΑ

ΘΕΜΑΤΑ ΔΙΑΔΙΚΑΣΙΑΣ ΕΚΔΙΚΑΣΕΩΣ ΕΡΓΑΤΙΚΩΝ ΔΙΑΦΟΡΩΝ

1. Διαφοραί πρός έκδίκασιν κατά τήν έργατικήν διαδικασίαν

Ὑπαγωγὴ εἰς τὴν ἐργατικὴν διαδικασίαν πάσης ἰδιωτικῆς ἀξιώσεως μισθωτοῦ ἢ ἐν περιπτώσει θανάτου αὐτοῦ τῶν κατὰ Νόμον δικαιουμένων προσώπων κατὰ τοῦ ἐργοδότου ἢ διαδόχου αὐτοῦ, πηγάζουσα ἐκ σχέσεως ἐργασίας.—Ἀμοιβὴ μισθωτοῦ καὶ τὰ φιλοδωρήματα.—Ἄκυρος πᾶσα σύμβασις περὶ παραιτήσεως μισθωτοῦ ἀπὸ δικαιώματος νομίμων ἐλαχίστων ὁρίων μισθοῦ.—Διαφορὰ ἐκ τῆς σχέσεως ἐργασίας σχετικῶς πρὸς τὰ φιλοδωρήματα καὶ ἐκδίκασις αὐτῆς κατὰ τὴν ἐργατικὴν διαδικασίαν.

Ἀνηρέθη ὑπὸ τῆς κατωτέρω ἀποφάσεως τοῦ Ἀρείου Πάγου ἡ ὑπ' ἀριθ. 487Β)1963 ἀπόφασις τοῦ Πρωτοδικείου Πειραιῶς, ὡς ἐφετείον κατὰ τὴν ἐργατικὴν διαδικασίαν

Ὑπῆρξε πράγματι, εἰς τὴν περίπτωσιν τῆς ἀποφάσεως τοῦ Πρωτοδικείου, λανθασμένη ἡ ἀντίληψις αὐτοῦ περὶ τοῦ ὅτι ἡ προκειμένη διαφορὰ δὲν ὑπήγετο πρὸς ἐκδίκασιν κατὰ τὴν ἐργατικὴν διαδικασίαν, ἀφοῦ προήρχετο ἀμέσως ἐκ τῆς σχέσεως ἐργασίας, συνιστῶσα διαφοράν περὶ μισθοῦ τῆς ταξιθέτιδος κατὰ τὴν σχετικὴν συλλογικὴν σύμβασιν τῆς 14. 11.1959 (ΕΕΔ 19, 118), ἡ ὁποία, ἄλλως τε, καὶ κατὰ τὴν διάταξιν τοῦ ἄρθρου 27 τοῦ νόμου 3239)1955 περὶ τρόπου ρυθμίσεως τῶν συλλογικῶν διαφορῶν ἐργασίας (ΕΕΔ 17, 216), κατὰ τὴν ὁποίαν «πᾶσα διαφορά, πηγάζουσα ἐκ τῆς ἐφαρμογῆς τῶν . . . συλλογικῶν συμβάσεων ἐργασίας καὶ τῶν ἀποφάσεων διαιτησίας, ἐκδικάζεται κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ νόμου ΓΩΟΔ' «περὶ ἐκδικάσεως ἐργατικῶν διαφορῶν», ὡς ἐτροποποιήθη, ἀναλόγως ἐφαρμοζομένης», ὑπήγετο εἰς τὴν ἐργατικὴν διαδικασίαν.

Ἀρείου Πάγου 37)1965, Τμ. Β'

Προεδρεύων ὁ Ἀντιπρόεδρος κ. *Κ. Σούρλος*
Εἰσηγητὴς ὁ Ἀρεοπαγίτης κ. *Μ. Σκουλίκης*
Δικηγόροι οἱ κ.κ. Δ. Γρίβας, Ι. Περιμένης

Κατὰ τὴν διάταξιν τοῦ ἄρθρου 1 § 1 τοῦ δι τοῦ β.δ. τῆς 1)4.8 1920 κωδικοποιηθέντος νόμο ΓΩΟΔ', ὡς αὐτὴ ἀντικατεστάθη ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 4 τοῦ ν. 765)1943 καὶ τοῦτο διὰ τοῦ ἄρθρου μόνου § 1 τοῦ ν. 1968)1944, ἀμφοτέρων κυρωθέντων διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 324)1946 Πράξεως τοῦ Υ πουργικοῦ Συμβουλίου, εἰς τὴν δι' αὐτοῦ θεσπι ζομένην εἰδικὴν διαδικασίαν ὑπάγεται πᾶσα ἰ διωτικὴ ἀξίωσις μισθωτοῦ ἢ, ἐν περιπτώσει θα νάτου αὐτοῦ, τῶν κατὰ νόμον δικαιουμένων προσώπων κατὰ τοῦ ἐργοδότου ἢ διαδόχο αὐτοῦ, πηγάζουσα ἐκ σχέσεως ἐργασίας. Ἐξ ἑ τέρου κατὰ μὲν τὸ ἄρθρον 6 τοῦ προμνησθέντο νόμου 765)1943 ὡς ἀμοιβὴ θεωρεῖται πᾶσα πα ροχή, χορηγουμένη εἰς τὸν μισθωτόν, ἀνεξαρ τήτως τοῦ τρόπου τοῦ καθορισμοῦ ταύτης ὡς καὶ τοῦ εἴδους αὐτῆς, περιλαμβανομένης κα τῆς συνισταμένης εἰς φιλοδωρήματα, προαιρετ κῶς διδόμενα εἰς τοῦτον ὑπὸ τῶν μετὰ τοῦ ἐρ γοδότου συναλλασσομένων, κατὰ δὲ τὰ ἄρθρα καὶ 680 § 3 τοῦ Ἀστικοῦ Κώδικος καὶ 3 § εδ. α' τοῦ ν. 3239)1955 εἶναι ἄκυρος καὶ οὐδὲ ἔννομον ἀποτέλεσμα ἐπάγεται πᾶσα σύμβασις δι' ἧς παραιτεῖται ὁ μισθωτὸς τῆς δικαιώματος ἀπολήψεως τῶν διὰ συλλογικῶν συμβάσεων ἐργασίας ἢ διαιτητικῶν ἢ ὑπουργικῶν ἀποφάσεων καθωρισμένων ἐλαχίστων ὁρίων ἀποδοχῶν· ἐπομένως δὲ καὶ ὁ ἀντιτιθέμενος εἰς σύμβασιν ἐργασίας ὅρος, δι' οὗ περιορίζεται ἡ εἰς προαιρετικὰ φιλοδωρήματα συνιστομένη ἀμοιβὴ τοῦ μισθωτοῦ, εἴτε διὰ τῆς ἀναλήψεως ὑπ' αὐτοῦ ὑποχρεώσεως πρὸς καταβολὴν ὡρισμένου ἐκ τούτου ποσοῦ εἰς τὸν ἐργοδότην, εἴτε διὰ τῆς ὑπὸ τοῦ τελευταίου παρακρατήσεως μέρους τῶν καθ' οἱονδήποτε τρόπον προερχομένων εἰς τὴν κατοχὴν του φιλοδωρημάτων, ἀντὶ τῶν ὁποίων ἀμείβεται ὁ μισθωτός. Ἡ δὲ ἀξίωσις περὶ ἀποδόσεως αὐτῶν, ὡς συναρτωμένη πρὸς τὸν ἀκύρως συνομολογηθέντα τοιοῦτον τῆς συμβάσεως ὅρον καὶ κατὰ συνέπειαν ὡς ἐκ τῆς σχέσεως τῆς ἐργασίας ἀπορρέουσα, ὑπάγεται εἰς τὴν εἰδικὴν τοῦ εἰρῆται νόμου διαδικασίαν.

Ὡς κατὰ τὰ ἱστορούμενα ἐν τῇ περὶ τῆς ἀγωγῆς ἐκθέσει, ἐκ τοῦ περιεχομένου τῆς ὁποίας κρίνεται ἡ καθ' ὕλην ἁρμοδιότης τοῦ δικαστηρίου, διώκεται κατὰ τὴν κυρίαν βάσιν της καταψήφισις τῶν ἀναιρεσιβλήτων εἰς τὴν πλήρωμὴν τοῦ ἐν αὐτῇ ποσοῦ, εἰς ὃ συνολικῶς ἀνῆθον τὰ ὅσα οὗτοι, ὡς ἐργοδόται, ὑπεχρέουν τὴ ἀναιρεσείουσαν ἀπὸ τῆς προσλήψεως της ἐ ταξιθετρίας τοῦ ὃν ἐξεμεταλλεύοντο κινηματογράφου νὰ καταβάλλῃ καθ' ἡμέραν ἐκ τῶν εἰσπραττομένων ὑπ' αὐτῆς φιλοδωρημάτων, δι'

τῆς ἁρμοδίας Δημοτικῆς Ἀρχῆς, ὅτε τούτων ἀποτελούντων τὸ μόνον ἀποδείξεως μέσον πρὸς ἀπόδειξιν τῆς κυριότητος τοῦ ἐναγομένου ἐπὶ τοῦ ὡς εἴρηται αὐτοκινήτου. Τέλος, καθ' ὅσον ἀφορᾷ τὴν ἔκτασιν τῆς χρηματικῆς ἱκανοποιήσεως, δὲν εἶναι ἀναγκαῖον, ὅπως ταχθῇ εἰδικὴ ἀπόδειξις εἰς βάρος τῆς ἐναγούσης, διότι κατὰ τὴν διάταξιν τοῦ ἄρθρου 932 τοῦ Α.Κ. τὸ Δικαστήριον κρίνει κυριαρχικῶς ἐπὶ τῇ βάσει τῶν προσαχθεισῶν ἀποδείξεων, τῶν γενικῶν αὐτοῦ γνώσεων καὶ τῆς ἀνθρωπίνης ἐμπειρίας κατὰ κρίσιν ἀγαθοῦ ἀνδρός. (βλ. *Μπαλῆ*, Γεν. Ἀρχαί, ἐκδ. 6, § 8 ἀριθ. 7), λαμβάνον ὑπ' ὄψιν κατ' ἐλευθέραν ἐκτίμησιν τὴν ἔκτασιν τῆς βλάβης, τὸν βαθμὸν τοῦ πταίσματος, τὴν οἰκονομικὴν καὶ κοινωνικὴν κατάστασιν τῶν διαδίκων, ὡς καὶ τὸ συντρέχον πταίσμα τοῦ παθόντος (βλ. Α.Π. 233)1963, ΕΕΝ 30, 619).

μοιβήν τρίτων, έκτελούντων άλλου είδους έργασίας, ή οποία δέν έβάρυνε τό κοινόν ταμείον τών τοξιθετριών, άλλά τήν έπιχείρησιν, καί οΰτω περιεκόπτοντο τά δσα αύτη έδικαιοΰτο, δυνάμει τής έν προκειμένω έφαρμογήν έχούσης συλλογικής συμβάσεως έργασίας τής 14.11.1959 προαιρετικά φιλεδωρήματα. Ύπό τά πραγματικά ταΰτα περιστατικά ύπόκειται άξίωσις, πηγάζουσα έκ σχέσεως έργασίας, ύπαγομένη εις τήν είδικήν τοΰ ώς άνω νόμου διαδικασίαν. Όθεν τό ώς έφετείον δικάσαν Πρωτοδικείον, κρίναν άντιθέτως, δτι ή ένδικος άγωγή, ώς τοιαύτη περί άποζημιώσεως έξ άδικοπραξίας, ύπάγεται εις τό κατά τήν τακτικήν διαδικασίαν άρμόδιον δικαστήριον καί άκολούθως, κατά μεταρρύθμισιν τής έκκαλουμένης άποφάσεως, κηρύξαν έαυτό άναρμόδιον καθ' ύλην, καθώς καί τόν εις πρώτον βαθμόν δικάσαντα Πρωτοδίκην, πρός έκδίκασιν τής προκειμένης διαφοράς, έσφαλε καί άναιρετέαν τήν άπόφασίν του κατέστησε κατά τό άρθρον 807 § 4 τής Πολ. Δικονομίας καί τόν βάσιμον τρίτον λόγον άναιρέσεως. Τής άποφάσεως δέ άναιρουμένης λόγω παραβάσεως τών περί άρμοδιότητος διατάξεων παραπεμπτέα ή ύπόθεσις, συμφώνως πρός τό άρθρον 833 § 2 τής Πολ. Δικονομίας, ώς ταΰτο άντικατεστάθη ύπό τοΰ άρθρου 24 τοΰ ν. 3810)1957, εις τό έκδόν τήν άπόφασιν ταύτην καί έσφαλμένως κηρυχθέν άναρμόδιον δικαστήριον πρός νέαν συζήτησιν.

2. Παράβολον έφέσεως.—Προσβολή έγγράφου ώς πλαστοΰ.

Ύποχρέωσις έκκαλοΰντος έκ τών διατάξεων τής Πολιτικής Δικονομίας είς καταβολήν τοΰ νομίμου παραβόλου, παραλειπομένης δέ ταύτης τό Δικαστήριον, έφ' όσον παρίσταται ή έφεσίβλητος, δικάζει έρήμην τόν έκκαλοΰντα καί άπορρίπτει τήν έφεσιν ώς άνυποστήρικτον.—Έφαρμογή ταύτων καί έπί τών κατά τήν έργατικήν διαδικασίαν δικών.—Έννοια διατάξεως περί αύτεπαγγέλτου έρεύνης τής διαφοράς έν περιπτώσει έρημοδικίας.—Άπόδειξις κατά τήν έργατικήν διαδικασίαν.— Κρίσις τοΰ Δικαστοΰ καί περί τής γνησιότητος έγγράφου, μή έχοντος έφαρμογήν τοΰ άρθρου 455 Πολιτικής Δικονομίας περί άναβολής τής δίκης μέχρι τέλους τής έπί πλαστότητι ποινικής δίκης.

Σύμφωνα είναι τά δεκτά γενόμενα ύπό τής κατωτέρω άποφάσεως τοΰ Άρείου Πάγου πρός τά ύπό ταύτου καί δι' άλλων άποφάσεών του (ίδετε ΕΕΔ 13, 380) νομολογηθέντα διά τήν άνάγκην καταθέσεως παραβόλου έφέσεως καί έπί δικών κατά τήν έργατικήν διαδικασίαν καί τάς συνεπείας έκ τής μή καταθέσεως τοΰ παραβόλου, τά οποία παγίως άκολουθοΰνται καί ύπό τών δικαστηρίων τής ούσίας. (Πρωτοδικείου Άθηνών 14439)1958, είσηγητής *Σ. Καραβανάσης*, ΕΕΔ 18, 266 καί άλλαι. (Ίδετε καί *Γ. Ράμμον*, Πραγματική καί πλασματική έρημοδικία έπί έργατικών διαφορών, ΕΕΔ 11, 57 έπ.).

Ή άπορρις τής άποφάσεως τοΰ Άρείου Πάγου έπί περιπτώσεως προσβολής έγγράφου ώς πλαστοΰ είναι καί ή κρατοΰσα εις τά Δικαστήρια τής ούσίας. (Άντίθετος *Γ. Μητσόπουλος*, ΕΕΔ 11, 1006).

Άρείου Πάγου 19)1965, Τμ. Β'

Προεδρεύων ό Άντιπρόεδρος κ. *Κ. Σοΰρλος*
Είσηγητής ό Άρεοπαγίτης κ. *Δ. Κοκόρης*
Δικηγόροι οί κ.κ. Μ. Χατζηιωάννου, Ν. Παρασκευόπουλος

Κατά τάς συνδεδυσμένας διατάξεις τών άρθρων 772, 774, 783 καί 591 Πολ. Δικονομίας ό έκκαλών ύποχρεοΰται εις καταβολήν τοΰ νομίμου παραβόλου, παραλειπομένης δέ ταύτης τό Δικαστήριον, έφ' όσον παρίσταται ό έφεσίβλητος, δικάζει έρήμην τόν έκκαλοΰντα καί άπορρίπτει τήν έφεσιν ώς άνυποστήρικτον. Ταΰτα έχουσιν έφαρμογήν καί έπί τών κατά τήν διαδικασίαν τοΰ κωδικοποιηθέντος νόμου ΓΩΟΔ' διεξαγομένων δικών, μή προκύπτοντος τοΰ έναντίου έξ ούδεμιάς διατάξεως αύτοΰ, ούτε έκ τής τοΰ άρθρου 15, καθ' ήν, έν περιπτώσει έρημοδικίας, έρευνάται αύτεπαγγέλτως ή διαφορά, διότι ή διάταξις αύτη σκοπεί άπλώς νά άποκλείση τήν έφαρμογήν, κατά τήν διαδικασίαν ταύτην, τοΰ έκ τής άπουσίας τοΰ έτέρου τών διαδίκων τεκμηρίου παραιτήσεως άπό τής έφέσεως ή όμολογίας αύτής, ούχί δέ καί νά ματαιώση τόν διά τοΰ παραβόλου έπιδιωκόμενον σκοπόν τής προλήψεως προπετών έφέσεων, δι' όν λόγον καί δέν άναπληροΰται ή παράλειψις καταβολής τοΰ παραβόλου ύπό τοΰ πρός ταΰτο ύποχρέου διά τής καταβολής αύτοΰ ύπό τοΰ άντιδίκου του. Όρθώς, όθεν, τό ώς έφετείον δικάσαν Πρωτοδικείον άπέρριψεν ώς άνυποστήρικτον, λόγω μή καταβολής τοΰ νομίμου παραβόλου, τήν κατά τής άποφάσεως τοΰ κατά τήν διαδικασίαν τοΰ κωδικοποιηθέντος νόμου ΓΩΟΔ' δικάσαντος Πρωτοδίκου έφεσιν τοΰ ήδη άναιρεσείοντος, έρήμην αύτοΰ, καίτοι τό παράβολον κατεβλήθη ύπό τοΰ παραστάντος έφεσιβλήτου, ίδίω αύτοΰ όνόματι. Όθεν ό περί τοΰ έναντίου πρώτος λόγος τοΰ άναι-

ΝΟΜΟΛΟΓΙΑ ΕΠΙ ΔΙΑΦΟΡΩΝ ΘΕΜΑΤΩΝ

I. ΜΕΤΑΒΟΛΗ ΟΡΩΝ ΣΥΜΒΑΣΕΩΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ

Άσκησις διευθυντικοῦ δικαιώματος ἐργοδότου

Θεώρησις ὡς καταγγελίας συμβάσεως ἐργασίας τῆς μονομεροῦς μεταβολῆς τῶν ὅρων τῆς συμβάσεως ἐκ μέρους τοῦ ἐργοδότου, κατ' ἄρθρον 7 Νόμου 2112)1920, διὰ τὸν μὴ ἀποδεχόμενον ταύτην μισθωτόν, ὅταν ἐπιφέρῃ εἰς αὐτὸν ἄμεσον ἢ ἔμμεσον ὑλικὴν ἢ ἠθικὴν βλάβην. — Ἀνήκουσα, κατ' ἄρθρον 652 Ἀστικοῦ Κώδικος, εἰς τὸν ἐργοδότην ἡ ρύθμισις παντὸς θέματος, ἀναγομένου εἰς τὴν ὀργάνωσιν καὶ λειτουργίαν τῆς ἐπιχειρήσεως καὶ τείνοντος εἰς τὴν ἐπίτευξιν τῶν δι' αὐτῆς ἐπιδιωκομένων σκοπῶν.—Ἀσκήσεις ὅμως τοῦ διευθυντικοῦ τούτου δικαιώ-

ρετηρίου κρίνεται ἀπορριπτέος.

Μετὰ τὴν ἔνεκα τυπικοῦ λόγου ἀπόρριψιν τῆς ἐφέσεως, μὴ ἐπελθούσης ἐνσωματώσεως εἰς τὴν ἀπόφασιν τοῦ κατ' ἔφεσιν δικάσαντος Πρωτοδικείου τῆς ἀποφάσεως τοῦ Πρωτοδίκου, παραδεκτῶς πλήσσεται ἡ τελευταία αὕτη αὐτοτελῶς διὰ τῆς αἰτήσεως ἀναιρέσεως.

Κατὰ τὸ ἄρθρον 12 τοῦ κωδικ. νόμου ΓΩΟΔ' ὁ δικαστὴς καταβάλλει πᾶσαν προσπάθειαν, ὅπως ἡ ὑπόθεσις περατωθῇ, κατὰ τὸ δυνατόν, ἐν μιᾷ καὶ τῇ αὐτῇ συνεδριάσει, μὴ δεσμευόμενος ὑπὸ διαδικαστικῶν τύπων, ἀλλ' ἀκολουθῶν ἑκάστοτε τὴν ὁδόν, δι' ἧς νομίζει, ὅτι ἀσφαλέστερον, ταχύτερον καὶ ὀλιγοδαπανώτερον δύναται νὰ φθάσῃ εἰς τὴν ἀνεύρεσιν τῆς ἀληθείας.

Ἐκ τῆς διατάξεως ταύτης προκύπτει, ὅτι ὁ κατὰ τὴν διαδικασίαν τοῦ νόμου τούτου δικάζων δικαστής, ἐφ' ὅσον δὲν ὑποχρεοῦται νὰ ἀκολουθήσῃ ὡρισμένους κανόνας ἐν τῇ ἀποδείξει πρὸς σχηματισμὸν τῆς κρίσεώς του, κρίνει ἐκ τῶν ἐνόντων καὶ περὶ τῆς γνησιότητος προσαγομένου ἐγγράφου, προκειμένου νὰ ἐκτιμήσῃ τὴν ἀποδεικτικὴν ἀξίαν αὐτοῦ, ἐν περιπτώσει ἀμφισβητήσεως τῆς γνησιότητός του ἢ προσβολῆς αὐτοῦ ἐπὶ πλαστότητι, χωρὶς νὰ ἀπαιτῆται εἰδικὴ πληρεξουσιότης διὰ τὸ παραδεκτὸν τῆς ἐπὶ πλαστότητι προσβολῆς, ὁσάκις ἡ πλαστογραφία ἀποδίδεται εἰς ὡρισμένον πρόσωπον, οὐδὲ ἔχει ἐφαρμογήν, εἰς τὴν περίπτωσιν ταύτην, τὸ ἄρθρον 455 Πολιτικῆς Δικονομίας περὶ ἀναβολῆς τῆς δίκης μέχρι τέλους τῆς ποινικῆς διαδικασίας, ὡς ἀντικειμένης εἰς τὸν σκοπὸν τοῦ κωδικοποιημένου νόμου ΓΩΟΔ'. Ὅθεν οὐδαμῶς ἐσφαλεν ὁ πρωτοδίκως δικάσας δικαστής, μὴ κηρύξας ἀπαράδεκτον, δι' ἔλλειψιν εἰδικῆς πληρεξουσιότητος, τὴν ὑποβληθεῖσαν ἔνστασιν πλαστότητος τῶν προσαχθεισῶν ἀποδείξεων ὑπὸ τοῦ ἐναγομένου, ὅστις καὶ κατωνομάσθη ὡς πλαστογράφος, ἀλλ' ἐξετάσας τὴν ἔνστασιν ταύτην, ἔστω καὶ ἂν αὕτη ὑπεβλήθη ἄνευ εἰδικῆς πληρεξουσιότητος, καὶ κατόπιν τούτου, μετὰ δυσπιστίας προσβλέψας, ὡς λέγει ἐν τῇ ἀποφάσει του, εἰς τὰς ἀποδείξεις ταύτας, ἀπορριπτέοι δὲ κρίνονται οἱ περὶ τῶν ἐναντίων δεύτερος καὶ τρίτος λόγοι τοῦ ἀναιρετηρίου.

Ὡς προκύπτει ἐκ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως τοῦ πρωτοδίκως δικάσαντος δικαστοῦ, οὗτος, μετ' ἐκτίμησιν τῶν ἀποδείξεων, ἐδέχθη ὡς βεβαιωθέν, ὅτι ὁ ἐνάγων προσελήφθη τὴν 18.3.1962 ὑπὸ τοῦ ἐναγομένου εἰς τὸ ἐνταῦθα πρακτορεῖον τούτου, ὡς ὑπάλληλος ἐπὶ τῆς ἐκδόσεως εἰσιτηρίων, ἐπὶ μηνιαίῳ μισθῷ δραχμῶν 13.000, καὶ ἀπησχολήθη ἔκτοτε συνεχῶς μέχρι τῆς 9.10.1963, ἐργαζόμενος κατὰ τὰς ἐν αὐτῇ καθοριζομένας ὥρας ἡμερησίως. Οὕτως ἀποφηνάμενος ὁ εἰρημένος δικαστὴς ἐξήνεγκε κρίσιν, ἀναγομένην καθαρῶς εἰς πραγματικὰ γεγονότα καὶ ὡς τοιαύτην μὴ ὑποκειμένην, κατὰ τὸ ἄρθρον 810 § 1 Πολ. Δικονομίας, εἰς τὸν ἔλεγχον τοῦ Ἀρείου Πάγου. Περαιτέρω, κατ' ὀρθὴν τῶν ὡς ἄνω περιστατικῶν ὑπαγωγὴν εἰς τὸν νόμον ἔκρινεν, ὅτι ὁ ἐνάγων συνεδέετο μετὰ τοῦ ἐναγομένου διὰ συμβάσεως ἐργασίας καθ' ὅλον τὸ ὡς ἄνω χρονικὸν διάστημα. Ἀπορριπτέος, ὅθεν, κρίνεται ὁ τέταρτος καὶ τελευταῖος λόγος τοῦ ἀναιρετηρίου, ὡς ἀπαράδεκτος μέν, ἐφ' ὅσον δι' αὐτοῦ ἀμφισβητεῖται ἡ ὀρθότης τῆς ὑπὸ τοῦ δικάσαντος δικαστοῦ γενομένης ἐκτιμήσεως τῶν ἀποδείξεων, ὡς ἀβάσιμος δέ, ἐφ' ὅσον δι' αὐτοῦ πλήσσεται ἡ ὀρθότης τῆς ὑπαγωγῆς τῶν δεκτῶν γενομένων περιστατικῶν εἰς τὸν νόμον.

Ἀπορριπτομένης ἐξ ὁλοκλήρου τῆς αἰτήσεως ἀναιρέσεως δέον ὅπως καταδικασθῇ ὁ ἀναιρεσείων εἰς τὴν τοῦ ἀναιρεσιβλήτου δικαστικὴν δαπάνην τῆς προκειμένης συζητήσεως, λαμβανομένου ὑπ' ὄψιν διὰ τὸν καθορισμὸν τοῦ ποσοῦ αὐτῆς ὅτι ὁ ἀναιρεσίβλητος δὲν κατέθεσεν ἐγγράφους προτάσεις.

ματος τοῦ ἐργοδότου, ὡς ἀπαιτεῖ ἡ καλὴ πίστις, λαμβανομένων ὑπ' ὄψιν τῶν συναλλακτικῶν ἠθῶν.— Προώθησις τοῦ ἀρχαιοτέρου καὶ πλέον πεπειραμένου ἐκ τῶν ἰσοτίμων μισθωτῶν ἐπὶ ἐπιχειρήσεως, μὴ διεπομένης ὑπὸ ἐσωτερικοῦ Κανονισμοῦ.

Ἀρείου Πάγου 749)1964, Τμ. Γ'

Προεδρεύων ὁ Ἀντιπρόεδρος κ. ***Γ. Βαρσάμου***
Εἰσηγητὴς ὁ Ἀρεοπαγίτης κ. ***Δ. Μαργέλλος***
Δικηγόροι οἱ κ.κ. Γ. Μπλάτσιος, Ἀλ. Ἀμπατζῆς

Ἡ προκειμένη ὑπόθεσις εἰσάγεται πρὸς συζήτησιν ἐνώπιον τοῦ Τμήματος τούτου μετὰ τὴν παραπομπήν της εἰς αὐτὸ διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 455)1964 ἀποφάσεως τοῦ Β' Τμήματος (*), δι' ἧς ἀνηρέθη ἡ ὑπ' ἀριθ. 22)1964 ἀπόφασις τοῦ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν, βάσει τοῦ ἑβδόμου 19 τοῦ ἄρθρου 807 τῆς Πολιτικῆς Δικονομίας, ἅπερ προσετέθη διὰ τοῦ ἄρθρου 5 τοῦ νόμου 3810)1957.

Καὶ τὸ Τμῆμα τοῦτο σύμφωνον ἔχει τὴν γνώμην πρὸς τὴν διὰ τῆς ἀναιρετικῆς ἀποφάσεως ἐξενεχθεῖσαν ἐπὶ τῆς ἑρμηνείας καὶ ἐφαρμογῆς ὁρισμῶν οὐσιαστικοῦ νόμου, ἥτις ἀπετέλεσε τὴν προϋπόθεσιν τῆς ἀποδοχῆς ὑπὸ τοῦ ἀναιρετικοῦ Τμήματος τοῦ λόγου ἀναιρέσεως, στηριζομένου ἐπὶ τῆς ἐν τῇ ἠγουμένῃ σκέψει ἀναφερομένης διατάξεως. Κατὰ τὸ ἄρθρον 7 τοῦ νόμου 2112)1920 ἡ μονομερὴς μεταβολὴ τῶν ὅρων τῆς ὑπαλληλικῆς συμβάσεως ἐκ μέρους τοῦ ἐργοδότου θεωρεῖται διὰ τὸν μὴ ἀποδεχόμενον ταύτην μισθωτὸν ὡς καταγγελία τῆς συμβάσεως, ὅταν ἐπιφέρῃ εἰς αὐτὸν ἄμεσον ἢ ἔμμεσον ὑλικὴν ἢ ἠθικὴν βλάβην. Ἀφ' ἑτέρου ἐκ τῶν ὁρισμῶν τοῦ ἄρθρου 652 τοῦ Ἀστικοῦ Κώδικος συνάγεται, ὅτι ἀνήκει εἰς τὸν ἐργοδότην ἡ ρύθμισις παντὸς θέματος, ἀναγομένου εἰς τὴν ὀργάνωσιν καὶ λειτουργίαν τῆς ἐπιχειρήσεως καὶ τείνοντος εἰς τὴν ἐπίτευξιν τῶν δι' αὐτῆς ἐπιδιωκομένων σκοπῶν. Ὅμως τὸ διευθυντικὸν τοῦτο δικαίωμα τοῦ ἐργοδότου πρέπει νὰ ἀσκῆται, ὡς ἀπαιτεῖ ἡ καλὴ πίστις, λαμβανομένων ὑπ' ὄψιν τῶν συναλλακτικῶν ἠθῶν (Α.Κ. ἄρθρα 200 καὶ 288). Παρέπεται ἐντεῦθεν, ὅτι ἐπὶ ἐπιχειρήσεως, μὴ διεπομένης ὑπὸ ἐσωτερικοῦ κανονισμοῦ, ἡ προώθησις τοῦ ἀρχαιοτέρου καὶ πλέον πεπειραμένου ἐκ τῶν ἰσοτίμων μισθωτῶν εἶναι δικαίωμα τοῦ ἐργοδότου καὶ ἀσκεῖται ἐντὸς τῶν ὁρίων, ἅτινα διαγράφονται ὑπὸ τοῦ νόμου (**).

II. ΜΕΤΑΒΟΛΗ ΠΡΟΣΩΠΟΥ ΕΡΓΟΔΟΤΟΥ

Δικαιώματα μισθωτοῦ

Ἔννοια μεταβολῆς προσώπου τοῦ ἐργοδότου κατ' ἄρθρον 6 § 1 Νόμου 2112)1920.— Ἐναλλαγὴ τοῦ προσώπου τοῦ ἐργοδότου καθ' οἱονδήποτε τρόπον, εἴτε διὰ μεταφορικῆς διαδοχῆς καὶ ὑπεισελεύσεως ἄλλου εἰς τὴν θέσιν αὐτοῦ, εἴτε κατά νομικόν τινα τύπον μεταβολῆς τοῦ ὑπὲρ οὗ θεωρεῖται παρεχομένη ὑπὸ τοῦ ὑπαλλήλου ἡ ἐργασία.— Ἀνεπηρέαστον ἐκ ταύτης τῆς ἐφαρμογῆς τῶν ὑπὲρ τοῦ ὑπαλλήλου διατάξεων τοῦ Νόμου 2112)1920, δσάκις ὅμως πρόκειται περὶ μιᾶς καὶ τῆς αὐτῆς ἐπιχειρήσεως.

Πρωτοδίκου Ἀθηνῶν 117)1965

Διαδικασία ἐργατικῶν διαφορῶν
Πρωτοδίκης ὁ κ. ***Γρ. Παπαγεωργίου***
Δικηγόροι οἱ κ. κ. Π. Τόγκας, Α. Παπαπαναγιώτου

Ἐκ τῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρου 6 § 1 τοῦ νόμου 2112)1920, ὁριζούσης ὅτι ἡ μεταβολὴ τοῦ προσώπου τοῦ ἐργοδότου, ὁπωσδήποτε ἐπερχομένη, οὐδαμῶς ἐπηρεάζει τὴν ἐφαρμογὴν τῶν ὑπὲρ τοῦ ὑπαλλήλου διατάξεων τοῦ νόμου τούτου, σαφῶς προκύπτει, ὅτι, ἐὰν ἐν τῇ διαδρομῇ τοῦ χρόνου, καθ' ὃν παρέχεται κατὰ τοὺς ὅρους τοῦ ἄρθρου 1 αὐτοῦ ὑπηρεσία τοῦ ὑπαλλήλου, εἰς ἐκτέλεσιν συμβάσεως περὶ μισθώσεως αὐτῆς ἐπ' ὁρίστου χρόνου, ἤθελεν ἐπέλθει εἰς τὸ κατὰ τὴν ἐνοχικὴν ταύτην σχέσιν πρόσωπον τοῦ ἐργοδότου ἐναλλαγή καθ' οἱονδήποτε τρόπον, τοῦτέστιν εἴτε διὰ μεταφορικῆς διαδοχῆς καὶ ὑπεισελεύσεως ἄλλου εἰς τὴν θέσιν αὐτοῦ, εἴτε κατὰ νομικόν τινα τύπον μεταβολῆς τοῦ ὑπὲρ οὗ θεωρεῖται παρεχομένη ὑπὸ τοῦ ὑπαλλήλου ἡ ἐργασία, οὐδόλως ἐκ τούτου ἐπηρεάζεται ἡ ἐφαρμογὴ τῶν ὑπὲρ τοῦ ὑπαλλήλου διατάξεων τοῦ νόμου τούτου (Α.Π. 732)1954, ΝοΒ 3, 27, Α.Π. 295)1952, ΕΕΔ 11, 625)(*).

Ἐκ τῆς τοιαύτης ἀληθοῦς ἐννοίας τῆς ὡς ἄνω διατάξεως ἕπεται, ὅτι τὰ ἐκ τοῦ νόμου 2112 δικαιώματα τοῦ ὑπαλλήλου παραμένουν ἀνεπηρέαστα ἐκ τῆς καθ' οἱονδήποτε τρόπον μεταβολῆς τοῦ προσώπου τοῦ ἐργοδότου, ὁσάκις ὅμως πρόκειται περὶ μιᾶς καὶ τῆς αὐτῆς ἐπιχειρήσεως, εἰς ἣν ὁ ὑπάλληλος καὶ μετὰ τὴν μεταβολὴν ἐξακολουθεῖ παρέχων τὰς ὑπηρεσίας του, βάσει καὶ εἰς ἐκτέλεσιν συμβάσεως ἐργασίας ἀορίστου χρόνου, καὶ ἥτις ἐν τῇ διαδρομῇ τοῦ χρόνου μετέβαλε φορέα, οὐχὶ δὲ καὶ ὅταν πρόκειται περὶ παροχῆς ὑπηρεσιῶν ὑπὸ τοῦ ὑπαλλήλου δυνάμει νέας συμβάσεως ἐργασίας πρὸς ἄλλην ἐπιχείρησιν διάφορον καὶ μὴ ταυτιζομένην πρὸς ἐκείνην, παρ' ἧς ἀρχικῶς προσελήφθη (Α.Π. 391)1953, 180)1951).

III. ΤΡΑΠΕΖΑΙ

Εὐδόκιμος ὑπηρεσία ὑπαλλήλων Τραπέζης τῆς Ἑλλάδος διὰ προσαύξησιν μισθοῦ

Θεώρησις, κατ' ἄρθρον 371 Ἀστικοῦ Κώδικος, ὡς προσδιορισμοῦ τῆς παροχῆς, τοῦ ἀναφερομένου εἰς οἱονδήποτε στοιχεῖον τῆς

(*) ΕΕΔ 23, 1029.

(**) Ἴδετε καὶ Α.Π. 791)1964, ΕΕΔ 24, 201 καὶ σημειώσεις μας ἐν ΕΕΔ 24, 201.

(*) Ἴδετε καὶ Α.Π. 774)1964, ΕΕΔ 24, 151.

παροχῆς, δηλαδὴ τόσον εἰς τὸ ἀντικείμενον αὐτῆς, ὅσον καὶ εἰς πάντα ἄλλον ὅρον, προσδιοριστικὸν αὐτῆς, οἷον εἰς τὴν μελλοντικὴν αὔξησιν ἢ μὴ τοῦ ποσοῦ τῆς παροχῆς καὶ ἂν ἔτι τὸ ποσὸν τῆς αὐξήσεως εἶναι ὡρισμένον.— Εὐδόκιμος ὑπηρεσία ὑπαλλήλου Τραπέζης τῆς Ἑλλάδος διὰ προσαύξησιν μισθοῦ. — Ὑπαγωγὴ τοῦ χαρακτηρισμοῦ τῆς ὑπηρεσίας ὡς εὐδοκίμου ἢ μὴ εἰς τὴν δικαίαν κρίσιν τοῦ Διοικητοῦ τῆς Τραπέζης.— Κρίσις Δικαστηρίου συμφώνως πρὸς τὸ ἄρθρον 371 Ἀστικοῦ Κώδικος.

Ἀρείου Πάγου 17)1965, Τμ. Β'

Προεδρεύων ὁ Ἀντιπροεδρος κ. *Κ. Σούρλος*
Εἰσηγητὴς ὁ Ἀρεοπαγίτης κ. *Δ. Κοκόρης*
Δικηγόροι οἱ κ.κ. Ι. Πασσιᾶς, Ι. Παπέλλης

Κατὰ τὸ ἄρθρον 371 Α.Κ. ἐὰν ὁ προσδιορισμὸς τῆς παροχῆς ἀνετέθη εἰς τινα τῶν συμβαλλομένων ἢ εἰς τρίτον, ἐν ἀμφιβολίᾳ θεωρεῖται, ὅτι ὁ προσδιορισμὸς πρέπει νὰ γίνῃ κατὰ δικαίαν κρίσιν, ἐὰν δὲ δὲν ἐγένετο κατὰ δικαίαν κρίσιν ἢ βραδύνῃ, γίνεται ὑπὸ τοῦ δικαστηρίου. Κατὰ τὴν ἔννοιαν τῆς διατάξεως ταύτης ὡς προσδιορισμὸς τῆς παροχῆς θεωρεῖται ὁ ἀναφερόμενος εἰς οἱονδήποτε στοιχεῖον τῆς παροχῆς, δηλαδὴ τόσον εἰς τὸ ἀντικείμενον αὐτῆς, ὅσον καὶ εἰς πάντα ἄλλον ὅρον προσδιοριστικὸν αὐτῆς, οἷον εἰς τὴν μελλοντικὴν αὔξησιν ἢ μὴ τοῦ ποσοῦ τῆς παροχῆς, καὶ ἂν ἔτι τὸ ποσὸν τῆς αὐξήσεως εἶναι ὡρισμένον, ἀνετέθη δὲ εἰς τὸν ἕτερον τῶν συμβαλλομένων ἢ τὸν τρίτον νὰ ἀποφασίσῃ κατὰ «δικαίαν κρίσιν» περὶ τῆς χορηγήσεως ἢ μὴ τῆς αὐξήσεως. Καὶ εἰς τὴν περίπτωσιν ταύτην ἡ σύμβασις δὲν τελεῖ ὑπὸ αἵρεσίν τινα, διότι, ἂν ἐξ οἱουδήποτε λόγου δὲν λάβῃ χώραν «δικαία κρίσις» ὑπὸ τοῦ εἰς ὃν ἀνετέθη τοῦτο, ὁ προσδιορισμὸς τῆς παροχῆς, κατὰ πᾶσαν περίπτωσιν, δὲν ματαιοῦται, ἀλλὰ γίνεται ὑπὸ τοῦ δικαστηρίου.

Ὡς προκύπτει ἐκ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως, τὸ κατ' ἔφεσιν δικάσαν Πρωτοδικεῖον, μετ' ἀνέλεγκτον, ὡς εἰς πράγματα μόνον ἀναγομένην, ἐκτίμησιν τῶν ἀποδείξεων, ἐδέχθη, ὅτι κατὰ τὰς συμβατικὴν ἰσχὺν ἐχούσας(*) καὶ διεπούσας τὴν μεταξὺ τῆς ἐναγομένης Τραπέζης τῆς Ἑλλάδος καὶ τοῦ ἀποδεχθέντος αὐτὰς ἐνάγοντος ὑπαλλήλου της ἐργασιακὴν σύμβασιν διατάξεις τῶν ἄρθρων 16 καὶ 10 τοῦ ὀργανισμοῦ ἐσωτερικῆς ὑπηρεσίας καὶ κανονισμοῦ τῆς βαθμολογικῆς καὶ μισθολογικῆς τάξεως τῶν ὑπαλλήλων τῆς Τραπέζης ταύτης καὶ τοῦ ἄρθρου 34 τοῦ Γενικοῦ Κανονισμοῦ τῆς καταστάσεως τῶν ὑπαλλήλων αὐτῆς ἰσχύουσι τὰ ἑξῆς: Εἰς ὑπαλλήλους, ὑπηρετοῦντας εὐδοκίμως εἰς τὸν βαθμὸν τοῦ βοηθοῦ, χορηγεῖται ὑπὸ τοῦ Διοικητοῦ τῆς Τραπέζης, μετὰ γνώμην τοῦ Συμβουλίου τῆς Διοικητικῆς Ὑπηρεσίας, προσαύξησις μισθοῦ δι' ἑκάστην περίοδον διετοῦς ὑπηρεσίας, δυναμένη νὰ ἐπαναληφθῇ πεντάκις, ἡ μὲν πρώτη ἐξ 20ο)ο, ἑκάστη δὲ τῶν λοιπῶν ἐκ 15ο)ο ἐπὶ τοῦ βασικοῦ μισθοῦ, ὅτι κατὰ μῆνα Φεβρουάριον ἑκάστου ἔτους καταρτίζεται, κατὰ τὰ ἐν αὐτῇ εἰδικώτερον διαλαμβανόμενα, φύλλον ποιότητος ἑκάστου ὑπαλλήλου, βάσει τῶν προσόντων του καὶ τῆς παρασχεθείσης ἐργασίας του κατὰ τὸν ἀπὸ τῆς συντάξεως τοῦ προηγουμένου φύλλου ἐνδιάμεσον χρόνον, εἰς τὸ ὁποῖον χαρακτηρίζεται οὗτος ἀναλόγως ὡς α) ἐξαίρετος, β) λίαν ἐπαρκής, γ) ἐπαρκής, δ) σχεδὸν ἐπαρκής, ε) ἀνεπαρκής, ὅτι ἡ ὑπηρεσία τοῦ ὡς ἀνεπαρκοῦς ἢ σχεδὸν ἐπαρκοῦς χαρακτηριζομένου δὲν θεωρεῖται εὐδόκιμος καὶ δὲν δικαιοῦται οὗτος προσαυξήσεως τοῦ μισθοῦ του διὰ τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ χρόνου, ὃν ἀφορᾷ ὁ τοιοῦτος χαρακτηρισμός, καὶ ὅτι ὁ χαρακτηρισμὸς τῆς ὑπηρεσίας τοῦ ὑπαλλήλου ὡς εὐδοκίμου ἢ μὴ διὰ τὴν χορήγησιν τῶν ὡς ἄνω προσαυξήσεων μισθοῦ δὲν ἀνετέθη εἰς τὴν ἀπόλυτον κρίσιν τοῦ Διοικητοῦ τῆς Τραπέζης, ἀλλ' εἰς τὴν δικαίαν κρίσιν αὐτοῦ. Κριναν, μετὰ ταῦτα, τὸ Πρωτοδικεῖον ὅτι, ἐὰν ἡ κρίσις τοῦ Διοικητοῦ δὲν εἶναι δικαία ἢ βραδύνῃ, γίνεται ὑπὸ τοῦ Δικαστηρίου, συμφώνως πρὸς τὸ ἄρθρον 371 Α.Κ., ὡς ὑποκειμένης ἀορίστου παροχῆς (αὐχὶ δὲ ἐνοχῆς ὑπὸ ἐξουσιαστικὴν ἀναβλητικὴν αἵρεσιν), ὀρθῶς ἡρμήνευσε καὶ ἐφήρμοσε τὴν διάταξιν ταύτην καὶ οὐδεμίαν ἄλλην παρεβίασεν, ἀπορριπτέοι δὲ κρίνονται οἱ περὶ τῶν ἐναντίων δύο πρῶτοι λόγοι τοῦ ἀναιρετηρίου. (*)

Ὡς προκύπτει ἐκ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως, ἐπαρκῶς αἰτιολογεῖται ἐν αὐτῇ ὁ χαρακτηρισμὸς τῆς ὑπηρεσίας τοῦ ἐνάγοντος ἀπὸ 1 Μαρτίου 1955 ὡς εὐδοκίμου, παρὰ τὴν ἄγνοιαν ξένης γλώσσης, ἧς ἡ γνῶσις, ὡς δέχεται, δὲν ἀποτελεῖ ἀναγκαῖον προσὸν διὰ τὸν βαθμὸν τοῦ βοηθοῦ, ὃν κατεῖχεν ὁ ἐνάγων, οὔτε ἐτέθη ὡς προϋπόθεσις διὰ τὴν προηγηθεῖσαν εἰς τὸν βαθμὸν τοῦτον προαγωγήν του, ἀλλ' ἀποτελεῖ ἁπλῶς ἓν τῶν ἀλληλοσυμπληρουμένων προσόντων, βάσει τῶν ὁποίων χαρακτηρίζεται ἡ ὑπηρεσιακὴ ἱκανότης τοῦ ὑπαλλήλου, κατὰ τὰ ἀνωτέρω εἰρημένα, οὐδαμῶς δὲ ἡ πρὸ τῆς 1 Μαρτίου 1955 ὑπηρεσία τοῦ ἐνάγοντος ἐχαρακτηρίσθη ὑπὸ τοῦ Πρωτοδικείου ὡς οὐχὶ εὐδόκιμος διὰ μόνον τὸν λόγον τῆς ἀγνοίας ξένης γλώσσης. Ἀπορριπτέος, ὅθεν, κρίνεται ὡς ἀβάσιμος καὶ ὁ περὶ ἐλλείψεως νομίμου βάσεως τρίτος καὶ τελευταῖος λόγος τοῦ ἀναιρετηρίου (**).

IV. ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΑ

Ὧραι ἐργασίας ὁδηγῶν αὐτοκινήτων Ἰδιωτικῆς χρήσεως καὶ φορτηγῶν αὐτοκινήτων

Ἀνεπίτρεπτον, καὶ' ἄρθρον 2 τοῦ ἀπὸ 14.8)

(*) Ἴδετε καὶ Α.Π. 358)1958, ΕΕΔ 17,822.

(*) Ἴδετε περὶ τοῦ ἄρθρου 371 Α.Κ. ΕΕΔ 23, 973, ἔνθα καὶ λοιπὴ νομολογία τοῦ Ἀρείου Πάγου.

(**) Ἐπεκυρώθη ἡ ὑπ' ἀριθ. 10340)1964 ἀπόφασις τοῦ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν ὡς ἐφετείου.

Α.Ν. 1960 Β.Δ. περί κανονισμοῦ ὡρῶν ἐργασίας τοῦ προσωπικοῦ ἀγοραίων (ταξί) καί ἰδιωτικῆς χρήσεως αὐτοκινήτων. ὑπερβάσεως τοῦ θώρου τῆς ἡμερησίας ἐργασίας τοῦ ὁδηγοῦ ἐπιβατικοῦ αὐτοκινήτου ἰδιωτικῆς χρήσεως, τοῦ προσληφθέντος καί χρησιμοποιηθέντος πρός ἐξυπηρέτησιν τῶν ἀναγκῶν οἱασδήποτε ἐπιχειρήσεως γενικῶς, τοῦ νόμου μή διακρίνοντος μέ συνεχῆ λειτουργίαν (κίνησιν) τοῦ αὐτοκινήτου.—Ὠκτάωρος ἡ νόμιμος ὑποχρεωτική ἐργασία τῶν ὁδηγῶν φορτηγῶν αὐτοκινήτων.—Δικαίωμα, ἐπί ὑπερβάσεως τοῦ ὁρίου τούτου ἄνευ ἀδείας τῆς Ἀρχῆς, ἀποζημιώσεως τοῦ μισθωτοῦ κατά τάς περί ἀδικαιολογήτου πλουτισμοῦ διατάξεις κατ' ἄρθρον 904 Ἀστικοῦ Κώδικος, προσηυξημένης κατ' ἄρθρον 8 Ν.δ. 4020)1959.—Ἀκυρότης πάσης συμφωνίας περί καλύψεως ταύτης διά τῶν καταβαλλομένων ἀποδοχῶν, κατ' ἄρθρον 8 § 4 Ν.δ. 4020)1959.

Ἀρείου Πάγου 40)1965, Τμ. Γ'

Προεδρεύων ὁ Ἀντιπρόεδρος κ. *Γ. Βαρσάμου*
Εἰσηγητής ὁ Ἀρεοπαγίτης κ. *Α. Κωστήρης*
Δικηγόροι οἱ κ.κ. Κ. Δουβαρᾶς, Β. Βασιλείου, Θ. Σούλης

Νομίμως εἰσάγεται πρός περαιτέρω συζήτησιν ἡ προκειμένη ὑπόθεσις μετά τήν πρός τοῦτο παραπομπήν της ὑπό τῆς ὑπ' ἀριθ. 412)1964 ἀποφάσεως τοῦ Β' Τμήματος (*), τῆς ἀνελούσης τήν ὑπ' ἀριθ. 7531)1963 ἀπόφασιν τοῦ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν (διαδικασία νόμου ΓΨΟΔ'), κατ' ἄρθρ. 807 § 19 Πολ. Δικονομίας.

Μετά ταῦτα, ἀναιρουμένης τῆς ὡς ἄνω ἀποφάσεως καί τῶν διαδίκων ἐπανερχομένων εἰς τήν πρό ταύτης κατάστασιν κατ' ἄρθρον 832 § 1 Πολ. Δικ. (ἄρθρον 23 ν. 3810)1957), ἐξεταστέαι αἱ νομοτύπως καί ἐμπροθέσμως, μετά κατάθεσιν καί τοῦ νομίμου προστίμου, ἀσκηθεῖσαι ἐκατέρωθεν ἐφέσεις τῶν διαδίκων, συνεκδικαζόμεναι λόγῳ συναφείας, αἱ κατά τῆς αὐτῆς πρωτοδίκου ἀποφάσεως ἀπευθυνόμεναι, δι' ἧς ἐγένετο δεκτή ἐν μέρει ἡ ἀγωγή τοῦ ἐκκαλοῦντος μισθωτοῦ, διώκοντος, κατά τά ἐν αὐτῇ μετά νόμιμον βελτίωσιν τῶν ἐκτιθέμενα, τήν καταβολήν αὐτῷ παρά τῆς ἐναγομένης ἐριοβιομηχανίας ἀποζημιώσεως δι' ὑπερωριακήν παράνομον ἀπασχόλησίν του πρός ἐξυπηρέτησιν τῶν ἐν αὐτῇ ἀναγκῶν της ὑπό τήν ἰδιότητα τοῦ ὁδηγοῦ τοῦ τε ἐπιβατικοῦ ἰδιωτικῆς χρήσεως (Ι.Χ.), ὡς καί τοῦ ἡμιφορτηγοῦ αὐτοκινήτων της.

Ἐκ τοῦ ἄρθρου 2 τοῦ ἀπό 14)8.9.1950 β.δ. περί κανονισμοῦ ὡρῶν ἐργασίας τοῦ προσωπικοῦ ἀγοραίων (ταξί) καί ἰδιωτικῆς χρήσεως αὐτοκινήτων σαφῶς προκύπτει, ὅτι καί ἡ ἡμερησία ἐργασία τοῦ ὁδηγοῦ ἐπιβατικοῦ αὐτοκινήτου ἰδιωτικῆς χρήσεως, τοῦ προσληφθέντος καί χρησιμοποιηθέντος πρός ἐξυπηρέτησιν τῶν ἀναγκῶν οἱασδήποτε ἐπιχειρήσεως γενικῶς, τοῦ νόμου μή διακρίνοντος, μέ συνεχῆ λειτουργίαν (κίνησιν) τοῦ αὐτοκινήτου τούτου πρός τοῦτο δέν δύναται νά ὑπερβῇ τό θωρον. Ἐξ ἄλλου, ὡς πρός τούς ὁδηγούς φορτηγῶν αὐτοκινήτων, ἡ νόμιμος ὑποχρεωτική ἐργασία τούτων εἶναι ἐπίσης θωρος κατά τό ἀπό 27.8-4.7.932 π. δ/γμα περί κωδικοποιήσεως τῶν περί ὡρῶν ἐργασίας διατάξεων εἰς βιομηχανικάς ἐπιχειρήσεις κλπ. Πᾶσα δέ ἄνευ ἀδείας τῆς Ἀρχῆς ὑπέρβασις τοῦ ὁρίου τούτου ἱδρύει δικαίωμα ὑπέρ τοῦ μισθωτοῦ πρός ἀποζημίωσιν κατά τάς περί ἀδικαιολογήτου πλουτισμοῦ κατ' ἄρθρον 904 Α.Κ. διατάξεις, προσηυξημένην κατ' ἄρθρον 8 τοῦ ν.δ. 4020)1959, πάσης συμφωνίας περί καλύψεως ταύτης διά τῶν καταβαλλομένων αὐτῷ ἀποδοχῶν του οὔσης ἀκύρου κατά τήν παράγραφον 4 τοῦ αὐτοῦ ἄρθρου 8 τοῦ νόμου τούτου.

Ἐκ τῶν καταθέσεων τῶν ἐκατέρωθεν πρωτοδίκως ἐπ' ἀκροατηρίου ἐξετασθέντων μαρτύρων, κατά τό προσαγόμενον ταὐτάριθμον τῇ ἐκκαλουμένῃ πρακτικόν, ὡς καί τῶν τοιούτων ἐνώπιον συμβολαιογράφων νομίμως ληφθεισῶν, καί πάντων τῶν ὑπό τῶν διαδίκων ἐπικαλουμένων καί προσαγομένων ἐγγράφων, κατά τήν ἐξ ὅλων τούτων, δεόντως συνεκτιμωμένων, συναχθεῖσαν κρίσιν τοῦ Δικαστηρίου τούτου ἐντελῶς ἐβεβαιώθησαν τά ἑξῆς: Ὅτι ἡ ἐναγομένη ἐριοβιομηχανία πρός ἐξυπηρέτησιν τῶν λειτουργικῶν ἀναγκῶν αὐτῆς, κυρίως ἐν σχέσει μέ τήν μεταφοράν τῆς παραγωγῆς της εἰς τήν κατανάλωσιν ἐκτός τοῦ ἐργοστασίου της καί εἰς τό ἐργοστάσιον μεταφοράν τῆς πρώτης ὕλης τῆς παραγωγῆς της καί παρεπομένως ὅλως διά τήν μεταφοράν τοῦ διευθυντοῦ αὐτῆς ἀπό τῆς κατοικίας του εἰς ἐργοστάσιόν της καί τἀνάπαλιν μέ τάς ἀπαραιτήτους διά τάς ἐργασίας της ἐπισκέψεις τούτου διαφόρων Γραφείων ἐντός τῶν Ἀθηνῶν, προσέλαβε τήν 26.7.1958 τόν ἐνάγοντα μέ συμφωνηθέντα ἀρχικῶς μισθόν δραχμάς 2.000 μηνιαίως, αὐξηθέντα εἶτα ἀπό μέν τῆς 1.3.1961 εἰς δραχμάς 2.250, ἀπό δέ τῆς 1.6.1961 καί ἐφεξῆς εἰς δραχμάς 2.500 καί πρός τοῦτο οὗτος διά μέν τοῦ ἐπιβατικοῦ αὐτοκινήτου τῆς ἰδιωτικῆς χρήσεως καθ' ἑκάστην καί περί ὥραν 8 π.μ. περίπου παραλαμβάνων τόν Διευθυντήν της ἐκ τῆς ἐνταῦθα καί τῇ ὁδῷ * * * κατοικίας του τόν μετέφερεν εἰς τό ἐν τῇ Ἱερᾷ ὁδῷ κείμενον ἐργοστάσιόν της μέ τινας ἐνίοτε διαδρομάς εἰς διάφορα Γραφεῖα τῆς πόλεως Ἀθηνῶν δι' ὑπηρεσιακάς τῆς Ἑταιρείας του ἐνεργείας καί ὁσάκις δέν ὡδήγει ὁ ἴδιος τό αὐτοκίνητον τοῦτο καί εἶτα ἐν συνεχείᾳ δι' ἑτέρου ἡμιφορτηγοῦ αὐτοκινήτου της ἀνελάμβανεν οὗτος καί ἐξετέλει τάς ὡς ἄνω μεταφοράς προϊόντων καί ὑλικῶν τῆς Ἑταιρείας συνεχῶς μέχρι τῆς 9ης μ.μ. περίπου ὥρας, ὅτε, παραλαμβάνων τόν Διευθυντήν της, τόν ἐπανέφερεν εἰς τήν ὡς ἄνω κατοικίαν του, μέ διακοπήν μόνον δύο ὡρῶν περίπου διά τήν λῆψιν τοῦ μεσημβρινοῦ του φαγητοῦ. Ἡμέρας μόναν τοιαύτην, ὡς ἰσχυρίζεται ὁ ἐνάγων, δέν ἐβεβαιώθη, ἡ δέ παραμονή του κατά τήν διακοπήν ταύτην ἐντός τοῦ χώρου τοῦ ἐργοστασίου, ὀφειλομένη μᾶλλον εἰς τό

(*) ΕΕΔ 23, 1046.

απομεμακρυσμένον τούτου της κατοικίας του και ή παρά τούτου ένιοτε μεταφορά προϊόντων της Έταιρείας, άπό τμήματος τού έργοστασίου αύτης εις έτερον, γενομένη άνευ ούδεμιάς πρός τούτο ύποχρεώσεώς του ύπό της Έταιρείας, δέν συνιστά διατεταγμένην ύπηρεσίαν του, ύπολογιστέαν εις τό νόμιμον ώράριον ταύτης, άντιθέτου τινός ούδαμόθεν βεβαιουμένου. Ούτω ό ένάγων ύπό την άνω Ιδιότητά του έπραγματοποίει χάριν των λειτουργικών άναγκών της έναγομένης έπιχειρήσεως τρίωρον άνευ άδείας της άρμοδίας Άρχής κατά μέσον όρον ύπερωριακήν έργασίαν ήμερησίως άνευ καταβολής αύτώ διά ταύτην άνταλλάγματός τινος, της ύπό της έναγομένης έπικαλουμένης συμφωνίας περί καλύψεως ταύτης διά τού καταβαλλομένου μισθού ούσης, ώς άκύρου και μή νομίμου, άνευ νομικών συνεπειών. Έντεύθεν ούτος έχει άξίωσιν πρός άπόδοσιν αύτώ παρά της έναγομένης τού άδικαιολογήτου πλουτισμού της, ήτοι της κτησίσης έντεύθεν ώφελείας της, της συνισταμένης έκ τού μισθού, όν αύτη θά κατέβαλλεν εις έτερον όδηγόν τών αύτοκινήτων της δυνάμει έγκύρου συμβάσεως ύπό τάς αύτάς κατά τά λοιπά ώς άνω συνθήκας άπασχολούμενον (*), μετά της νομίμου προσαυξήσεώς του έξ 75 ο/ο τούτου άπό 12.11.1959 και έφεξής έφ' όλων τάς καθ' άς ούτος είργάσθη ήμερών, πλήν τών Κυριακών, έξαιρεσίμων κλπ. ήμερών της έτησίας άναπαύσεώς του, τοιαύτης διμήνου κατά τό 1960 και ένός μηνός κατά τό 1961 λόγω άπουσίας τού διευθυντού της Έταιρείας εις τό έξωτερικόν, ώς ισχυρίζεται ή έναγομένη, ούδόλως βεβαιωθείσης. Έν όψει όθεν πάντων τών άνωτέρω, ήτοι μισθού, ώρομισθίου, τριώρων ήμερησίων ύπερωριών και τών άπό της προσλήψεώς του και έφεξής μέχρις 28.7.1992 έργασίμων ήμερών, δ ά τό ύψος τών οποίων ούδέν παράπονον έκατέρωθεν ύποβάλλεται, ούτε τούτο, ώς καθωρίσθη ύπό της έκκαλουμένης, άμφισβητείται ύπό τού ένάγοντος, τό συνολικόν ποσόν της άποζημιώσεως τού ένάγοντος έκ της αίτίας ταύτης μετά της νομίμου προσαυξήσεώς της άνέρχεται εις τό ποσόν τών δραχμών 58.645, όπερ ή έκκαλουμένη μετ' όρθήν έκτίμησιν τού πραγματικού και έπεδίκασεν ύπέρ αύτού, και αί περί τού έναντίου έφέσεις άμφοτέρων τών διαδίκων μετ' άμφοτέρων τών προσθέτων λόγων της τοιαύτης της έναγομένης, περιοριζομένων εις άμφισβήτησιν μόνον τού ύψους της ήμερησίας ύπερασχολήσεως τού ένάγοντος, ώς άβασίμοι δέον νά άπορριφθώσι, συμψηφισθή δέ ή δικαστική δαπάνη τών διαδίκων της προκειμένης δίκης, συντρεχούσης πρός τούτο περιπτώσεως, συμφώνως τώ άρθρω 211 § 3 της Πολιτικής Δικονομίας, και τά έναντία τούτοις άπορριπτέα.

V. ΕΡΓΑΤΙΚΟΣ ΜΙΣΘΟΣ

Νόμιμος μισθός λογιστών

Έννοια λογιστού δι' έφαρμογήν τών ύπ' άριθ. 25 τού 1960 και 37 τού 1963 διαιτητικών αποφάσεων.—Τηρούμενα ύπό τού λογιστού έμπορικά βιβλία.—Διάκρισις άπό βοηθού λογιστού.

Πρωτοδίκου Άθηνών 60)1965

Διαδικασία έργατικών διαφορών

Πρωτοδίκης ό κ. *Γ. Κομπέρης*

Δικηγόροι οί κ. κ. Όμ. Γεωργακάς, Ν. Φίλης

Κατά τάς ύπ' άριθ. 25)1960 και 37)1963 άποφάσεις τού Δ.Δ.Δ.Δ. Άθηνών «περί όρων άμοιβής και έργασίας λογιστών της χώρας» λογιστής θεωρείται α) ό ύπευθύνως κατευθύνων και παρακολουθών την έφαρμογήν τού όλου λογιστικού συστήματος εις έκάστην Ιδιωτικήν έπιχείρησιν, έκμετάλλευσιν ή ίδρυμα ή β) ό τηρών τά ύπό τού Έμπορικού Νόμου προβλεπόμενα λογιστικά βιβλία. Ώς τοιαύτα δέ θεωρούνται ού μόνον τά ύπό τού Έμπορικού Νόμου προβλεπόμενα λογιστικά βιβλία, άλλά και τά καθ' ύποκατάστασιν τούτων βάσει της φορολογικής νομοθεσίας ή κατά τάς άνάγκας τού έργοδότου και έντός τού έφαρμοζομένου λογιστικού σχεδίου έπι μέρους βιβλία, τά παριστάνοντα άφ' ήμέρας εις ήμέραν τάς λαμβανούσας χώραν οικονομικάς έγγενει πράξεις παρ' έκάστη έπιχειρήσει, έκμεταλλεύσει ή ίδρύματι, έστω και κατά κατηγορίας τοιούτων (ταμειακών, ήτοι ημερολόγιον ταμείου, μή ταμειακών, ήτοι ημερολόγιον διαφόρων πράξεων, ημερολόγιον έμπορευμάτων, ημερολόγιον άξιών κλπ.), ώς και τά εις ά καταχωρούνται τά άναγραφόμενα περιουσιακά στοιχεία και ισολογισμοί. Τήρησιν τών λογιστικών βιβλίων τούτων δέν άποτελεί ή άπλή, κατ' άντιγραφήν καταχώρησις τών έγγράφων, άλλ' ή άνάλυσις της οικονομικής πράξεως, λογιστική διατύπωσις ταύτης και καταχώρησις της άνολόγου έγγραφής εις τό οικείον ημερολόγιον. Βοηθοί λογιστού θεωρούνται οί άπασχολούμενοι ύπό τάς κατευθύνσεις και όδηγίας τών ύπευθύνων λογιστών εις τά λογιστήρια διά την τήρησιν και ένημέρωσιν τών λογιστικών βιβλίων (Α.Π. 678)1963 και 681)1964, ΕΕΔ 22, 1459 και ΕΕΔ 23, 1481, ύπ' άριθ. 52896)11.7.1964 έγκυκλίου Ύπουργείου Έργασίας, «Λογιστής» 127, 629) (*).

Έβεβαιώθησαν τά άκόλουθα πραγματικά περιστατικά: Ή ένάγουσα, πτυχιούχος Μέσης Έμπορικής Σχολής, μέλος τού Σωματείου Έπαγγελματιών Λογιστών Πρωτευούσης, έχουσα ύπερεξαετή προϋπηρεσίαν παρ' άλλαις έπιχειρήσεσι, γνωστήν εις την έναγομένην έκ της ύποβολής, κατά την πρόσληψίν της, τών οικείων πιστοποιητικών προϋπηρεσίας, προσελήφθη την 1.5.1960 ώς λογιστής της τότε άτομικής έπιχειρήσεως τού Ι.Σ., δυνάμει συμβάσεως έξηρτημένης έργασίας άορίστου χρόνου. Άπό της ώς είρηται προσλήψεώς της και μέχρι της 30.11.1960 αύτη είργάσθη ώς βοηθός λογιστού εις τό ένταύθα λογιστήριον της ώς είρηται έπιχειρήσεως και ύπό κατεύθυνσιν και όδηγίαν τού άρχιλογιστού τού-

(*) Ίδετε και Α.Π. 787)1964, ΕΕΔ 24, 103, ένθα σημειώσεις μας.

(*) Ίδετε και Α.Π. 681)1964, ΕΕΔ 23, 1482 και την έγκύκλιον Ύπουργείου Έργασίας έν ΕΕΔ 23, 1023.

της καὶ προϊσταμένου τοῦ Λογιστηρίου. Τὴν 1.12.1960 μετετέθη εἰς τὴν ἐν Μοσχάτῳ συγγενῆ ἐπιχείρησιν τῶν ἀδελφῶν ***, ὑπὸ τὴν ἐπωνυμίαν ***, ἧς τινος μόνη αὕτη ἄνευ βοηθοῦ ἡ προϊσταμένου ἐτήρει ἅπαντα τὰ λογιστικὰ βιβλία ταύτης. Οὕτω μόνη αὕτη, βάσει τῶν τιμολογίων, ἀποδείξεων, γραμματίων εἰσπράξεων, ἐνταλμάτων πληρωμῆς καὶ ἄλλων παραστατικῶν στοιχείων προέβαινεν εἰς τὸν χαρακτηρισμὸν καὶ εἰς τὴν λογιστικὴν διατύπωσιν τῶν βάσει τούτων ἐγγραφῶν εἰς τὰ λογιστικὰ βιβλία ταύτης (Δ' κατηγορίας τοῦ Κώδικος Φορολογικῶν Στοιχείων). Εἰς τὴν ἐπιχείρησιν ταύτην, ἥτις ἀργότερον συνεχωνεύθη μετὰ τῆς προλαβούσης καὶ ἀπετέλεσαν τὴν ἐναγομένην 'Ανώνυμον Ἑταιρείαν ὑπὸ τὴν ἐπωνυμίαν **, εἰργάσθη εὐδοκίμως μέχρι τῆς 31.3.1961, ὅτε τῆς ἀνετέθη ἡ ἐν τῷ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ *** πρατηρίῳ τῆς ἐναγομένης τήρησις τῶν λογιστικῶν της βιβλίων ἄνευ βοηθοῦ τινος ἢ προϊστομένου λογιστοῦ. Ἐν τῷ πρατηρίῳ ταύτῳ εἰργάσθη μέχρι τῆς 24.11.1963, ὅτε λόγῳ τοῦ ἐπικειμένου τοκετοῦ της ἔλαβεν ἄδειαν, λήγουσαν τὴν 26.2.1964. Ἡ εἰς τὸ πρατήριον τοῦτο ἐργασία της συνίστατο εἰς τὴν τήρησιν ἡμερολογίου ταμείου, εἰς κινητὰ φύλλα τεθεωρημένα ὑπὸ τῆς Οἰκονομικῆς Ἐφορίας καὶ τοιούτου διαφόρων πράξεων, εἰς ὃ κατεχωροῦντο αἱ καθ' ἑκάστην ἡμέραν λαμβάνουσαι χώραν πράξεις, χαρακτηρίζουσα μόνη τὰ διάφορα στοιχεῖα καὶ μόνη προβαίνουσα εἰς τὰς δεούσας λογιστικὰς καταχωρήσεις, καταρτίζουσα τὰς ταμειακὰς καὶ συμψηφιστικὰς καταστάσεις τοῦ πρατηρίου, ἃς ἀπέστελλεν εἰς τὸ Κεντρικὸν Λογιστήριον. Ὡσαύτως ἐτήρει καὶ τὸ βιβλίον ἀποθήκης τοῦ πρατηρίου. Αἱ ταμειακαὶ καὶ συμψηφιστικαὶ καταστάσεις, ἃς κατὰ τὸ ἄρθρον 14 § 1 τοῦ ἀπὸ 27.4 - 5.1956 β.δ/γματος «περὶ Κώδικος Φορολογικῶν Στοιχείων» ἐνεργοῦσι τὰ ἐν τῇ αὐτῇ πόλει μετὰ τοῦ Κεντρικοῦ εὑρισκόμενα ὑποκαταστήματα ἢ πρατήρια τῆς αὐτῆς ἐπιχειρήσεως, ἐν αἷς κατεχωροῦντο διακεκριμένως α) τὸ ὑπόλοιπον ταμείου τῆς προηγουμένης ἡμέρας, β) αἱ ταμειακαὶ καὶ γ) αἱ συμψηφιστικαὶ αὐτοῦ συναλλαγαί, ὧν τινων (καταστάσεων) τὸ ἓν ἀντίτυπον, ἀποκοπτόμενον τοῦ οἰκείου βιβλίου, ἀπεστέλλετο εἰς τὸ Κεντρικὸν Κατάστημα ἐντὸς τῆς ἑπομένης ἡμέρας διὰ τὴν διενέργειαν τῶν ἐγγραφῶν του, ἀποτελοῦσι, κατὰ τὴν ἔννοιαν τῶν ἐν ἀρχῇ διαιτητικῶν ἀποφάσεων, ἐμπορικὰ βιβλία, ἀναπόσπαστα τμήματα τοῦ κατ' ἄρθρον 8 τοῦ Ἐμπορικοῦ Νόμου ἡμερολογίου, ὅπερ ὑποχρεοῦται νὰ τηρῇ πᾶς ἔμπορος. Τούτων δοθέντων ἡ ἐργασία, ἣν ἐξετέλει ἡ ἐνάγουσα παρὰ τῇ ἐναγομένῃ ἀπὸ 1.12.1960 ἕως 24.11.1963 τόσον εἰς τὸ Λογιστήριον τοῦ ἐν Μοσχάτῳ ἐργοστασίου, ὅσον καὶ εἰς τὸ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ... πρατήριον τῆς ἐναγομένης, δὲν ἦτο ἐργασία βοηθοῦ λογιστοῦ, ὡς ἡ ἐναγομένη ἐσφαλμένως διατείνεται, τουτέστιν ἐργασία, συνισταμένη εἰς ἁπλῆν κατ' ἀντιγραφὴν καταχώρησιν τῶν ἐγγραφῶν, ἀλλὰ τοιαύτη λογιστοῦ, συνισταμένη εἰς τὴν ὑπὸ ταύτης ἄνευ βοηθοῦ ἢ ὁδηγίας προϊσταμένου ἀνάλυσιν τῆς οἰκονομικῆς πράξεως, λογιστικὴν διατύπωσιν ταύτης καὶ καταχώρησιν τῆς ἀναλόγου ἐγγραφῆς εἰς τὸ οἰκεῖον ἡμερολόγιον. Συνεπῶς αὕτη ἐδικαιοῦτο κατὰ τὸ ὡς εἴρηται χρονικὸν διάστημα ἀπολαμβάνειν τὰς ὑπὸ τῶν διαληφθεισῶν διαιτητικῶν ἀποφάσεων προβλεπομένας ἀποδοχὰς λογιστοῦ.

VI. ΣΩΜΑΤΕΙΑ

Ἀποβολὴ μέλους καὶ δικαστικὴ προστασία αὐτοῦ

Ὅροι ἀποβολῆς μέλους σωματείου κατ' ἄρθρον 88 Ἀστικοῦ Κώδικος.—Δικαίωμα τοῦ ἀποβληθέντος μέλους εἰς προσφυγὴν εἰς τὸν Πρόεδρον τῶν Πρωτοδικῶν τῆς ἕδρας τοῦ σωματείου πρὸς ἀκύρωσιν τῆς γενομένης ἀποβολῆς, ἐὰν αὕτη ἐγένετο ἐναντίον τῶν ὅρων τοῦ Καταστατικοῦ ἢ ἐὰν δὲν συνέτρεχον πρὸς ταύτην σπουδαῖοι λόγοι.—Περιορισμὸς τοῦ δικαστικοῦ ἐλέγχου, ἐὰν ἡ ἀποβολὴ ἐγένετο κατ' ἐφαρμογὴν τοῦ Καταστατικοῦ, μόνον εἰς τὴν ἔρευναν ἐὰν ἐτηρήθησαν οἱ ὅροι τούτου καὶ οὐχὶ ἂν, τούτων τηρηθέντων, ἡ περὶ ἀποβολῆς ἀπόφασις τοῦ ἁρμοδίου ὀργάνου εἶναι δικαία καὶ οὐσιαστικῶς.

Πρόεδρου Πρωτ. Κερκύρας 334)1964

Πρόεδρος ὁ κ. *Εὐάγγ. Καψάλης*
Δικηγόροι οἱ κ.κ. Σ. Φακιολᾶς, Ι. Πιέρρης

Κατὰ τὸ ἄρθρον 88 Ἀστικοῦ Κώδικος (*) ἀποβολὴ μέλους ἐπιτρέπεται 1) καθ' ἃς περιπτώσεις προβλέπει τὸ Καταστατικόν, 2) ἐὰν συντρέχῃ σπουδαῖος λόγος καὶ ἀποφασίσῃ περὶ τούτου ἡ συνέλευσις. Τὸ ἀποβληθὲν μέλος ἐντὸς δύο μηνῶν, ἀφ' ἧς ἐγνωστοποιήθη εἰς αὐτὸ ἡ περὶ ἀποβολῆς ἀπόφασις, δικαιοῦται εἰς προσφυγὴν ἐνώπιον τοῦ Προέδρου τῶν Πρωτοδικῶν, ἐὰν ἡ ἀποβολὴ ἐγένετο ἐναντίον τῶν ὅρων τοῦ Καταστατικοῦ ἢ ἂν δὲν συνέτρεχον πρὸς ταύτην σπουδαῖοι λόγοι.

Ἐκ τῶν διατάξεων τούτων σαφῶς προκύπτει, ὅτι τὸ ἀποβληθὲν μέλος τοῦ σωματείου ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ προσφύγῃ ἐντὸς προθεσμίας δύο μηνῶν, ἀφ' ἧς ἐγνωστοποιήθη εἰς τοῦτο ἡ περὶ ἀποβολῆς ἀπόφασις τοῦ ἁρμοδίου ὀργάνου τοῦ σωματείου, εἰς τὸν Πρόεδρον Πρωτοδικῶν τῆς ἕδρας τοῦ σωματείου πρὸς ἀκύρωσιν τῆς γενομένης ἀποβολῆς, ἐὰν αὕτη ἐγένετο ἐναντίον τῶν ὅρων τοῦ καταστατικοῦ ἢ ἐὰν δὲν συνέτρεχον πρὸς ταύτην σπουδαῖοι λόγοι. Εἰδικώτερον, ἐὰν ἡ ἀποβολὴ ἐγένετο κατ' ἐφαρμογὴν τοῦ Καταστατικοῦ, ὁ δικαστικὸς ἔλεγχος περιορίζεται μόνον εἰς τὴν ἔρευναν, ἐὰν ἐτηρήθησαν οἱ ὅροι τούτου, οὐχὶ δὲ καὶ ἂν, τούτων τηρηθέντων, ἡ περὶ ἀποβολῆς ἀπόφασις τοῦ ἁρμοδίου ὀργάνου εἶναι δικαία καὶ οὐσιαστικῶς (*Δ. Γιαντσοπούλου*, Γενικαὶ Ἀρχαὶ Ἀστικοῦ Κώδικος § 88, σελ. 232,

(*) Ἴδετε περὶ τούτου καὶ Προέδρου Πρωτ. Ἀθηνῶν 11161)1956, ΕΕΔ 17, 88, Προέδρου Πρωτ. Πειραιῶς 1999)1961, ΕΕΔ 21, 103.

ΝΟΜΟΛΟΓΙΑ ΑΣΦΑΛΙΣΤΙΚΟΥ ΔΙΚΑΙΟΥ

ΑΣΦΑΛΙΣΙΣ ΕΙΣ ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΥΣ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗΣ ΑΣΦΑΛΙΣΕΩΣ

§ 1. Χρόνος στρατεύσεως έφέδρων παλαιών πολεμιστών ώς χρόνος άσφαλίσεως

Δυνατός ὁ συνυπολογισμός τοῦ χρόνου στρατεύσεως τῶν προστατευομένων ὑπό τῶν διατάξεων τοῦ Α.Ν. 244)1936 καί 771) 1937 ἐφέδρων παλαιῶν πολεμιστῶν ὡς χρόνου ἀσφαλίσεως εἰς τούς διαφόρους Ὀργανισμούς Κοινωνικῆς Ἀσφαλίσεως μόνον εἰς τάς περιπτώσεις ἀναγκαστικῆς τοποθετήσεως τούτων ὡς ἐργατῶν ἢ ὑπαλλήλων εἰς ἐπιχειρήσεις.

Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας 58) 1965 Τμ. Β'

Πρόεδρος ὁ Ἀντιπρόεδρος κ. *Γ. Θ. Σπυρόπουλος*

Εἰσηγητής ὁ Πάρεδρος κ. *Π. Δεδόπουλος*

Δικηγόροι οἱ κ.κ. Σ. Σπετσάκης, Δ. Θοιβιβόπουλος

Διά τῆς ὑπό κρίσιν αἰτήσεως διώκεται ἡ ἀκύρωσις τῆς ὑπ' ἀριθ. 15403)1.9.1961 ἀποφάσεως τοῦ Διευθυντοῦ Περιφερειακοῦ Ὑποκαταστήματος Ι.Κ.Α. Πατρῶν, δι' ἧς ἀπερρίφθη ἡ περί χορηγήσεως συντάξεως λόγῳ θανάτου τοῦ συζύγου της ἠσφαλισμένου αἰτήσις τῆς προσφευγούσης, ἐπί τῷ λόγῳ ὅτι ὁ θανών ἠσφαλισμένος δέν εἶχε συμπληρώσει τόν ἀπαιτούμενον ἀριθμόν ἡμερῶν ἐργασίας ἐν ἀσφαλίσει, τοῦ χρόνου τῆς ἐν τῷ στρατεύματι ὑπηρεσίας του κατά τά ἔτη 1916 - 1921 μή δυναμένου κατά νόμον νά ὑπολογισθῇ ὡς χρόνου ἀσφαλίσεως.

Ἀποβιωσάσης τῆς αἰτούσης τήν 28 Ἰανουαρίου 1963 μετά τήν ὑπ' αὐτῆς ἄσκησιν τῆς ὑπό κρίσιν αἰτήσεως ἡ οὕτω διακοπεῖσα δίκη νομοτύπως συνεχίζεται ἐπ' ὀνόματι τῶν ἐξ ἀδιαθέτου κληρονόμων αὐτῆς, ἤτοι τῶν τέκνων αὐτῆς, νομιμοποιουμένων ὡς τοιούτων κατά τά προσαχθέντα στοιχεῖα καί νομοτύπως ἐνώπιον τοῦ Δικαστηρίου δηλωσάντων ὅτι συνεχίζουσι τήν δίκην.

Καθ' ἃ ἐκρίθη ἤδη διά τῆς ὑπ' ἀριθ. 2705) 1964 ἀποφάσεως τῆς Ὁλομελείας τοῦ Συμβουλίου Ἐπικρατείας (*), ἐκ τοῦ συνδυασμοῦ τῶν διατάξεων τοῦ ἄρθρου 26 § 1 τοῦ ἀ.ν. τῆς 28)31 Ὀκτωβρίου 1935 «περί προστασίας ἐφέδρων

(*) ΕΕΔ 23, 1361.

Προέδρου Πρωτ. Ἀθηνῶν 12245)1950, Νέον Δίκαιον 6, 635, Προέδρου Πρωτ. Ἀθηνῶν 20225) 1951, Θέμ. ΖΓ', 363).

Ἐν προκειμένῳ διά τῆς ὑπό κρίσιν αἰτήσεως (προσφυγῆς) διώκεται ἡ ἀκύρωσις τῆς κατά τήν συνεδρίασιν τῆς 11ης Ὀκτωβρίου 1964 τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ καθ' οὗ ἡ αἴτησις σωματείου ληφθείσης ἀποφάσεως, δι' ἧς οἱ αἰτοῦντες, μέλη αὐτοῦ, διεγράφησαν, ἐπί τῷ λόγῳ ὅτι ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις ἐξεδόθη ἐναντίον τῶν διατάξεων τοῦ Καταστατικοῦ τοῦ περί οὗ πρόκειται σωματείου. Οὕτως ἐχουσα ἡ ἐμπροθέσμως ἀσκηθεῖσα ὑπό κρίσιν αἴτησις νόμῳ βάσιμος παρίσταται, ἔρεισμα εὑρίσκουσα εἰς τάς ὡς ἄνω διαληφθείσας διατάξεις καί ἐξεταστέα οὐσίᾳ ἀποβαίνει.

Κατά τό ἄρθρον 8 τοῦ Καταστατικοῦ τοῦ καθ' οὗ ἡ αἴτησις ἀλληλοβοηθητικοῦ σωματείου «διαγράφεται ἐπίσης ἀποφάσει τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου, πᾶν μέλος, οὗτινος ἡ διαγωγή ἤθελεν ἀποδειχθῇ ἀσυμβίβαστος πρός τήν ἀξιοπρέπειαν τοῦ Συλλόγου ἢ ἐπιζήμιος εἰς τά συμφέροντα αὐτοῦ». Κατά τήν ἀληθῆ ἔννοιαν τῆς διατάξεως ταύτης προϋπόθεσις τῆς διαγραφῆς μέλους τοῦ καθ' οὗ σωματείου ὑπό τοῦ Διοικητικοῦ του Συμβουλίου εἶναι ἡ παρά τοῦ μέλους ἐπιδειχθεῖσα διαγωγῆς ἀσυμβιβάστου πρός τήν ἀξιοπρέπειαν τοῦ Συλλόγου ἢ ἐπιζήμιος διά τά συμφέροντα αὐτοῦ, ἀλλ' ἡ τοιαύτη διαγωγή πρέπει νά ἀποδειχθῇ, ἤτοι πρέπει 1) νά κληθῇ τό μέλος νά ἀπολογηθῇ διά τό παράπτωμα, τό ὁποῖον τοῦ ἀποδίδεται καί 2) ἡ τήν διαγραφήν τούτου (ἀποβολήν) διατάσσουσα ἀπόφασις νά εἶναι ἠτιολογημένη.

Ἐν προκειμένῳ, ὡς προκύπτει ἐκ τῶν προσκομιζομένων ἐγγράφων, οἱ μέν αἰτοῦντες δέν ἐκλήθησαν εἰς ἀπολογίαν, ἡ δέ προσβαλλομένη ἀπόφασις εἶναι ἀναιτιολόγητος, καθ' ὅσον ἐν αὐτῇ διαλαμβάνεται μόνον, ὅτι «ἀπεφασίσθη ὁμοφώνως ὑπό τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου, ὅπως δυνάμει τοῦ ἄρθρου 8 τοῦ Καταστατικοῦ διαγραφοῦν τά μέλη τοῦ Συλλόγου 1) Κ.Σ. καί 2) Χ.Α. (αἰτοῦντες) καθ' ὅσον οἱ ἀνωτέρω κατά τάς γενικάς συνελεύσεις ἐπεδείξαντο διαγωγήν ἀσυμβίβαστον πρός τήν ἀξιοπρέπειαν τοῦ συλλόγου καί ἐπιζήμιον εἰς τά συμφέροντα αὐτοῦ». Τούτων οὕτως ἐχόντων ἡ ὡς ἄνω ἀπόφασις τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ καθ' οὗ σωματείου τυγχάνει ἄκυρος, καθ' ὅσον ἐλήφθη κατά παράβασιν τοῦ ἄρθρου 8 τοῦ Καταστατικοῦ τούτου καί κατ' ἀκολουθίαν δέον ὅπως γίνῃ δεκτή ἡ ὑπό κρίσιν αἴτησις, συμψηφισθῇ δέ μεταξύ τῶν διαδίκων ἡ δικαστική δαπάνη, λόγῳ ἀμφιβολίας τούτων περί τήν ἔννοιαν τῆς ὡς ἄνω διατάξεως.

παλαιῶν πολεμιστῶν», τῶν ἄρθρων 8 καὶ 10 τοῦ ἀ.ν. 244)1936 καὶ τοῦ ἄρθρου 3 § 5 τοῦ ἀ.ν. 771)1937 προκύπτει σαφῶς, ὅτι ὁ νομοθέτης ἠθέλησε νὰ περιορίσῃ τὴν δυνατότητα συνυπολογισμοῦ τοῦ χρόνου στρατεύσεως τῶν προστατευομένων ὑπὸ τῶν διατάξεων τούτων ἐφέδρων παλαιῶν πολεμιστῶν ὡς ἐν ἀσφαλίσει τοιούτου εἰς διαφόρους Ὀργανισμοὺς Κοινωνικῆς Ἀσφαλίσεως μόνον εἰς τὰς περιπτώσεις ἀναγκαστικῆς, κατὰ τοὺς ἀνωτέρω νόμους, τοποθετήσεως τοιούτων προσώπων ὡς ἐργατῶν ἢ ὑπαλλήλων εἰς ἐπιχειρήσεις, ὑποχρεουμένας εἰς τοῦτο ἐκ τοῦ νόμου καὶ γενομένας ἐντὸς τῶν χρονικῶν ὁρίων ἐφαρμογῆς τοῦ μέτρου αὐτοῦ, τῶν ὡς ἄνω διατάξεων μὴ καθιερουσῶν αὐτοτελὲς εὐεργέτημα ὑπὲρ τῆς τάξεως ταύτης τῶν ἐργαζομένων, ἀσχέτου πρὸς τὴν ἀναγκαστικὴν κατὰ τοὺς νόμους τούτους τοποθέτησιν παλαιῶν πολεμιστῶν ὡς ὑπαλλήλων κλπ., ἀλλὰ συμπληρουσῶν τὸ ὑπὸ τῶν νόμων τούτων θεσπιζόμενον σύστημα προστασίας τῶν τοποθετουμένων οὕτω προσώπων ὡς πρὸς τὴν περαιτέρω παραμονήν των, τὰς ἀποδοχάς των, τοὺς ὅρους ἀπολύσεως κλπ. καὶ ἀπὸ ἀσφαλιστικῆς πλευρᾶς.

Κατ' ἀκολουθίαν τῶν ἀνωτέρω ὀρθῶς καὶ νομίμως ἀπερρίφθη διὰ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως τὸ αἴτημα τῆς αἰτούσης περὶ ὑπολογισμοῦ ὡς χρόνου ἀσφαλίσεως καὶ τοῦ χρόνου στρατεύσεως τοῦ ἀποβιώσαντος συζύγου της, ἐφ' ὅσον δὲν ἀπεδείχθη ἐκ τῶν ὑπ' ὄψιν τῆς Διοικήσεως τεθέντων στοιχείων, ὅτι οὗτος εἶχε τύχει ποτὲ κατ' ἐφαρμογὴν τῆς περὶ παλαιῶν πολεμιστῶν νομοθεσίας τῶν ἐτῶν 1935 καὶ 1936 τῆς ὑπὸ τῆς νομοθεσίας ταύτης προβλεπομένης προστασίας τῶν ὑπαλλήλων καὶ ἐργατῶν παλαιῶν πολεμιστῶν, ἀβασίμως προβαλλομένων τῶν περὶ τοῦ ἀντιθέτου λόγων διὰ τῆς ὑπὸ κρίσιν αἰτήσεως, ἥτις κατόπιν τούτου τυγχάνει ἀπορριπτέα.

§ 2. Εἰσφοραὶ μεταλλευτικῶν ἐπιχειρήσεων πρὸς τὸ Ἵδρυμα Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων

Συμβάσεις μετὰ τοῦ Δημοσίου.—Ἀνάληψις ὑποχρεώσεως περὶ μὴ καταβολῆς ηὐξημένων εἰσφορῶν.—Ἀπαλλαγὴ τῶν κατὰ τὸ Ν.Δ. 4104)1960 αὐξήσεων εἰσφορῶν πρὸς τὸ Ι.Κ.Α.

Ἀρείου Πάγου 676)1964, Τμ. Β'

Προεδρεύων ὁ Ἀντιπρόεδρος κ. *Κ. Σούρλος*
Εἰσηγητὴς ὁ Ἀρεοπαγίτης κ. *Ι. Χατζηδάκης*
Συνήγοροι οἱ κ.κ. Θ. Λιβαθηνός, Π. Κορδογιαννόπουλος, Πάρεδρος Νομικοῦ Συμβουλίου Κράτους

Κατὰ τὸ ἄρθρον 20 § 1 τῆς ἀπὸ 21.2.1957 συμβάσεως μεταξὺ τοῦ Ἑλληνικοῦ Δημοσίου καὶ τῆς πρώτης τῶν ἀναιρεσειουσῶν (Αὐστροαμερικανικῆς Ἑταιρείας Μαγνησίου Α.Ε.), δι' ἧς τὸ πρῶτον ἐξεμίσθωσε πρὸς τὴν δευτέραν («Μαγκνεμίν Α.Ε.») τὸ ἐν Βάβδῳ Χαλκιδικῆς μεταλλεῖον, κυρωθείσης διὰ τοῦ ν.δ. 3714 τοῦ 1957 καὶ ἐχούσης ἰσχὺν νόμου, «ἡ μισθώτρια ὑπόκειται, ἐφ' ὅσον ρητῶς δὲν ἀπαλλάσσεται διὰ τῆς συμβάσεως ταύτης, εἰς τὴν πληρωμὴν τῶν κατὰ τὴν ἔναρξιν τῆς ἰσχύος τῆς συμβάσεως ὑφισταμένων φόρων, τελῶν, εἰσφορῶν κλπ. πάσης φύσεως, εἰς οὓς ὑπόκεινται αἱ μεταλλευτικαὶ ἐπιχειρήσεις, ἀλλ' οὐχὶ εἰς τυχὸν αὔξησιν τούτων ἐν τῷ μέλλοντι. Ἀντιθέτως θὰ ἀπολαύῃ τῆς τυχὸν ἐν τῷ μέλλοντι μειώσεως αὐτῶν». Αἱ εἰσφοραὶ δὲ τῶν μεταλλευτικῶν ἐπιχειρήσεων πρὸς τὸ Ι.Κ.Α. κατὰ τὸν χρόνον τῆς ἐνάρξεως τῆς ἰσχύος τῆς ἄνω συμβάσεως εἶχον μειωθῆ διὰ τοῦ ἄρθρου 6 τοῦ νόμου 3213 τοῦ 1955 καὶ τῆς παραγράφου 1 τοῦ ἄρθρου μόνου τοῦ ἀπὸ 26.2)8.3.1956 β.δ., ἐκδοθέντος κατ' ἐξουσιοδότησιν τοῦ ἄρθρου 51 τοῦ νόμου 2861 τοῦ 1954, ἐξισωθεῖσαι πρὸς τὰς τῶν μισθωτῶν, μειωμέναι κατὰ 10ο)ο. Μεταγενεστέρως διὰ τῶν παραγράφων 4 καὶ 5 τοῦ ἄρθρου 9 τοῦ ν.δ. 4104 τοῦ 1960 κατηργήθησαν ἀπὸ 1.10.1960 αἱ ἄνω διατάξεις τοῦ ἀπὸ 26 Φεβρουαρίου)8 Μαρτίου 1956 β. διατάγματος καὶ τοῦ νόμου 3213)1955, ἐπελθούσης οὕτω ἐκτοτε αὐξήσεως τῶν πρὸς τὸ ἀναιρεσίβλητον Ι.Κ.Α. εἰσφορῶν τῶν μεταλλευτικῶν ἐπιχειρήσεων.

Ἐκ τῆς διατυπώσεως τῆς πρώτης ἐκ τῶν ἀνωτέρω διατάξεων, ἥτις, ἂν καὶ περιέχεται εἰς τυπικὸν νόμον, ἐφ' ὅσον θεσπίζει κανόνα ἐξ ἀντικειμένου δικαίου ἀποτελεῖ οὐσιαστικὸν νόμον καὶ ἡ ἐσφαλμένη ἑρμηνεία καὶ ἐφαρμογὴ ταύτης δημιουργεῖ τὸν ἐκ τοῦ ἄρθρου 807 § 17 λόγον ἀναιρέσεως καὶ ἰδίᾳ ἐκ τῆς ἐν αὐτῇ γενικῶς καὶ ἄνευ ἐξαιρέσεώς του ὡς ἐκφράσεως «ὑπόκειται εἰς τὴν πληρωμὴν φόρων, τελῶν, εἰσφορῶν κλπ. πάσης φύσεως», προκύπτει σαφῶς, ὅτι αὐτὴ περιλαμβάνει ὄχι μόνον τὰς πρὸς τὸ Δημόσιον καὶ τὰς κοινωνικοῦ περιεχομένου εἰσφοράς, ἀλλὰ καὶ τὰς πρὸς τὸ ἀναιρεσίβλητον Ι.Κ.Α. τοιαύτας, παρὰ τὸν ἀνταποδοτικὸν χαρακτῆρα αὐτῶν, ὅπερ εἶναι σύμφωνον καὶ πρὸς τὸν σκοπὸν τῆς διατάξεως ταύτης, ἐγκειμένου εἰς τὴν ἐξασφάλισιν εἰς τὴν ἀρχικῶς συμβληθεῖσαν Ἑταιρείαν σταθεροῦ καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τῆς συμβάσεως τοῦ κόστους ἐκμεταλλεύσεως τοῦ μισθωθέντος μεταλλείου ἐναντι τῶν ἐπιβληθεισῶν αὐτῷ ὑποχρεώσεων. Ὅθεν, ἀποφανθὲν τὸ δικάσαν Ἐφετεῖον ἀντιθέτως, ὅτι ἡ ἀνωτέρω διάταξις ἀφορᾷ μόνον τὰς πρὸς τὸ Δημόσιον καὶ τὰς κοινωνικοῦ περιεχομένου εἰσφοράς, οὐχὶ καὶ τὰς πρὸς τὸ ἀναιρεσίβλητον Ι.Κ.Α. τοιαύτας, καὶ ἀπορρίψαν τὴν ἀγωγὴν τῶν ἀναιρεσειουσῶν, δι' ἧς ἐπιδιώκεται τὰ ἀναγνωρισθῇ τὸ ἀντίθετον, ἐσφαλμένως ἠρμήνευσε καὶ ἐφήρμοσε τὴν διάταξιν ταύτην, δημιουργῆσαν διάκρισιν μὴ ὑπάρχουσαν ἐν αὐτῇ, καὶ κατέστησεν ἀναιρετέαν τὴν προσβαλλομένην ἀπόφασίν του κατὰ τὸ ἄρθρον 807 § 17 τῆς Πολ. Δικονομίας καὶ τὸν βάσιμον περὶ τούτου μοναδικὸν λόγον ἀναιρέσεως.

Μετὰ τὴν ἀναίρεσιν τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως τὸ Τμῆμα τοῦτο δέον νὰ προβῇ κατὰ τὸ ἄρθρον 834 § 1 τῆς Πολ. Δικονομίας, ὡς ἀντικατεστάθη ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 25 τοῦ νόμου 3810 τοῦ 1957, εἰς τὴν ἔρευναν τῆς ὑποθέσεως, ὡς μὴ χρηζούσης περαιτέρω διευκρινήσεως, καὶ ἐξετάσῃ, ἐπανερχομένων τῶν διαδίκων εἰς τὴν πρὸ τῆς ἀναιρεθείσης ἀποφάσεως κατάστασιν, κατὰ τὸ ἄρ-

θρον 832 § 1 της ίδιας Δικ., την από 31 Όκτωβρίου 1963 έφεσιν των αναιρεσειουσών κατά της υπ' αριθ. 11375 του 1963 αποφάσεως του Πρωτοδικείου Αθηνών.

Κατόπιν των διά της πρώτης σκέψεως γενομένων δεκτών ή εκκαλουμένη απόφασις, δεχθείσα ότι εις την διάταξιν της παραγράφου 1 του άρθρου 20 της μεταξύ του Ελληνικού Δημοσίου και της πρώτης των εκκαλουσών από 1.2.1957 συμβάσεως δεν περιλαμβάνονται και αι προς το εφεσίβλητον Ι.Κ.Α. εισφοραί και απορρίψασα την άγωγήν των εκκαλουσών, δι' ης επιδιώκεται να αναγνωρισθή, βάσει του άρθρου 127 του Εισ.Ν.Α.Κ., ότι, περιλαμβανομένων και των εισφορών τούτων εις την προαναφερθείσαν διάταξιν, δεν υπέκειντο αι ενάγουσαι εις την διά του νόμου 4104 του 1960 επελθούσαν αύξησιν της εισφοράς των προς το εναγόμενον, εσφαλμένως ηρμήνευσε και εφήρμοσε την προαναφερθείσαν διάταξιν της συμβάσεως. Επομένως δέον όπως, εξαφανιζομένης ταύτης, κατά τους βασίμους περί ταύτου λόγους της υπό κρίσιν εφέσεως, γίνη δεκτή ή υπό κρίσιν αγωγή και αναγνωρισθή, ότι δεν υποχρεούνται αι ενάγουσαι εις την μετά την έναρξιν της ισχύος της συμβάσεως επελθούσαν διά του νόμου 4104 του 1960 αύξησιν των προς το εναγόμενον εισφορών, άφού δια της προαναφερθείσης διατάξεως της συμβάσεως ορίζεται ρητώς, ότι αι ενάγουσαι υποχρεούνται εις τας κατά την έναρξιν της ισχύος αύτης εισφοράς, ούχι δε και εις την εν τω μέλλοντι αύξησιν αυτών.

Ως εκ της εύλογου παρά τω εναγομένω εφεσιβλήτω αμφιβολίας περί την όρθην έννοιαν των άνω διατάξεων συντρέχει περίπτωσις συμψηφισμού της εκατέρωθεν δικαστικής δαπάνης αμφοτέρων των βημάτων. (*)

§ 3. Ανογνώρισις ημερομισθίων μεταλλευτών κατ' άρθρον 7 § 7 Ν.Δ. 4104)1960

1. Αγωγή κατά της παρά τη οποία επραγματοποιήθησαν τα ημερομίσθια επιχειρήσεως, μη λειτουργούσης όμως της επιχειρήσεως είτε διότι διελύθη το νομικόν πρόσωπον αυτής, είτε διότι εξέλιπον τα ασκούντα αυτήν φυσικά πρόσωπα, τότε, υπαρχόντων ειδικών διαδόχων, πρέπει κατά τούτων να στρέφηται ή αγωγή και να προσκαλήται το Ι.Κ.Α., ίνα παρέμβη, μη υπαρχόντων όμως τοιούτων ή αγωγή δεν απευθύνεται καθ' ωρισμένου εναγομένου, αλλ' αρκεί μόνη ή προσεπίκλησις προς παρέμβασιν του Ι.Κ.Α. —Δικαίωμα και των λατόμων.

Πρωτοδικείου Αθηνών 24461)1964

Διαδικασία εργατικών διαφορών κατ' έφεσιν

Πρόεδρος ο κ. *Ι. Παπαδόπουλος*

Εισηγητής ο Πρωτοδίκης κ. *Ηλ. Νικητάκης*

Δικηγόροι οι κ.κ. Ν. Αναστασόπουλος, Τ. Μοδινός

Εκ της διατάξεως του άρθρου 7 § 7 του ν.δ. 4104)1960 σαφώς προκύπτει, ότι ή προς αναγνώρισιν των εις το παρελθόν πραγματοποιηθέντων εις μεταλλευτικάς επιχειρήσεις ημερομισθίων αγωγή δέον να απευθύνεται κατά της παρ' ή επραγματοποιήθησαν τα ημερομίσθια ταύτα επιχειρήσεως. Εάν όμως δεν λειτουργή ή επιχείρησις αύτη, είτε διότι διελύθη το νομικόν πρόσωπον αυτής, είτε διότι εξέλιπον τα ασκούντα αυτήν φυσικά πρόσωπα, τότε, υπαρχόντων ειδικών διαδόχων, δέον κατά τούτων να στρέφεται αύτη και να προσεπικαλήται το Ι.Κ.Α., ίνα παρέμβη εις την διά ταύτης ανοιγείσαν δίκην, μη υπαρχόντων όμως τοιούτων ή αγωγή δεν απευθύνεται καθ' ωρισμένου εναγομένου, αλλ' αρκεί μόνη ή προσεπίκλησις προς παρέμβασιν του Ι.Κ.Α., άφού ρητώς διά της ανωτέρω διατάξεως ορίζεται, ότι τούτο προσεπικαλείται πάντοτε, ίνα παρέμβη εις την δίκην ταύτην.

Εν προκειμένω διά του ν.δ. 1138)1949 ή εις ην ο ενάγων ισχυρίζεται, ότι ειργάσθη Ανώνυμος Μεταλλευτική Εταιρεία «Λοκρίς», χαρακτηρισθείσα ως εχθρική περιουσία, έτέθη υπό την μεσεγγύησιν του Ελληνικού Δημοσίου, διά δε του άρθρου 1 του ά.ν. 1530)1950 περιήλθεν είτα εις τούτο και άπασα ή περιουσία αύτης, όπερ κατά την ρητήν του άρθρου 6 § 2 τοιούτου αναγκαστικού νόμου διάταξιν έπεχει, ως προς τας περιερχομένας ούτω εχθρικάς περιουσίας, θέσιν ειδικού διαδόχου. Εξ ετέρου εβεβαιώθη, ότι μετά την διά του ν.δ. 2489)1953 και του εις εκτέλεσιν τούτου εκδοθέντος β.δ. 23)29.8.1953 «περί κυρώσεως της από 31.7.1953 συμβάσεως μεταξύ Δημοσίου και Α.Ε. «Λίμνης Κωπαΐδος», εξαγοράν του κτήματος Κωπαΐδος παρά του Ελληνικού Δημοσίου, ή Εταιρεία «Λίμνη Κωπαΐδος» έπαυσεν υφισταμένη, ως διαλυθέντος του νομικού προσώπου αυτής, χωρίς να υπάρξη διάδοχος εν τη άσκουμένη υπ' αύτης επιχειρήσει. Επίσης εβεβαιώθη, ότι δεν υφίσταται, ως διαλυθέντος του νομικού προσώπου αύτης άνευ διαδοχής εν τη επιχειρήσει της, και ή Ανώνυμος Μεταλλευτική Εταιρεία Αταλάντης. Υπό τα δεδομένα ταύτα, εφ' όσον ή Εταιρεία «Λοκρίς» περιήλθεν εις το Ελληνικόν Δημόσιον, όπερ έπεχει θέσιν ειδικού διαδόχου αύτης, έδει κατ' αυτού να απευθυνθή ή υπό κρίσιν αγωγή και να προσεπικληθή το Ι.Κ.Α., ίνα παρέμβη. Κατά τας λοιπάς όμως δύο επιχειρήσεις, αίτινες, ως ελέχθη, διελύθησαν άνευ ειδικού διαδόχου εν ταις ασκουμέναις υπ' αύτων επιχειρήσεσι, ή αγωγή, στρεφομένη απ' ευθείας κατά του Ι.Κ.Α., έπεχει θέσιν προσεπικλήσεως προς παρέμβασιν. Όθεν άρθως μεν ή εκκαλουμένη εδέχθη, ότι ο ενάγων νομιμοποιείται στρεφόμενος κατά του Ι.Κ.Α. ως προς τας διαλυθείσας ως άνω δύο Εταιρείας Κωπαΐδος και Αταλάντης, άφού ή κατ' αύτου αγωγή έπεχει θέσιν προσεπικλήσεως, ούχι όρθως όμως εδέχθη, ότι νομίμως στρέφεται κατ' αύτου απ' ευθείας ως προς την έτέραν Εταιρείαν «Λοκρίς», άφού αύτη έδει να στραφή κατά του Δημοσίου, ως ειδικού διαδόχου αύτης, και να προσεπικληθή τούτο εις παρέμβασιν και δέον συνεπώς, δεκτού εν μέρει καθισταμένου του σχετικού της έφέσεως λόγου, να μεταρρυθμισθή εν μέρει ή απόφασις αύτη, επί τω τέλει να απορριφθή ή α-

(*) Ανηρέθη ή υπ' αριθ. 84)1964 απόφασις του Εφετείου Αθηνών.

γωγή, καθ' όσον άφορᾷ τήν άναγνώρισιν τῶν πραγματοποιηθέντων εἰς τήν 'Εταιρείαν «Λοκρίς» ἡμερομισθίων ὡς παθητικῶς ἀνομιμοποίητος.

'Εκ τῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρου 7 τοῦ ν.δ. 4104) 1960 σαφῶς προκύπτει, ὅτι ἡ εὐχέρεια τῆς δικαστικῆς ἀναγνωρίσεως τῆς ἐν γένει ὑπηρεσίας παρέχεται εἰς πάντας τούς ἠσφαλισμένους ἢ συνταξιούχους τοῦ εἰς τὸ Ι.Κ.Α. συγχωνευθέντος Ταμείου Μεταλλευτῶν, ἐν οἷς καί εἰς τούς εἰς λατομικά ἔργα ἐργασθέντας, ἀφοῦ, κατά τάς συνδεδυασμένας διατάξεις τοῦ ἄρθρου 2 τοῦ ἀ.ν. 1607)1939 καί τοῦ ἄρθρου 12 τοῦ Καταστατικοῦ τοῦ Ταμείου τούτου, εἰς τήν παρ' αὐτῷ ἀσφάλισιν ὑπήγοντο καί οἱ εἰς τάς λατομικάς ἐπιχειρήσεις καί εἰς τάς συναφεῖς πρός ταύτας ἐργασίας ἀπασχοληθέντες.

2. *Αὐτοδικαία ἡ παρά τῷ τέως Ταμείῳ Μεταλλευτῶν ἀσφάλισις τῶν εἰς τάς μεταλλευτικάς ἐπιχειρήσεις ἐργαζομένων, μή ἐξαρτωμένη ἐκ τῆς τυπικῆς ἐγγραφῆς τούτων εἰς τό μητρῷον τοῦ Ταμείου. — Ἀναγνώρισις ἡμερομισθίων τῶν προσώπων τούτων κατά τό Ν.Δ. 4104)1960 (ἄρθρον 7).*

Πρωτοδικείου 'Αθηνῶν 1233)1965

Διαδικασία ἐργατικῶν διαφορῶν κατ' ἔφεσιν

Πρόεδρος ὁ κ. *Ι. Παπαδόπουλος*

Εἰσηγητής ὁ Πρωτοδίκης κ. *Π. Γρηγοριάδης*

Δικηγόροι ἡ κ. Α. Γαράκη, οἱ κ.κ. Ν. Μοιρόπουλος, Κ. Λουκόπουλος

Διά τῆς ἐφ' ἧς ἡ ἐκκαλουμένη ἀπόφασις ἐνδίκου ἀγωγῆς του ὁ ἐκκαλῶν, ἰσχυριζόμενος ὅτι, τυγχάνων ἠσφαλισμένος εἰς τό Ταμεῖον Μεταλλευτῶν, ἀπησχολήθη εἰς τά ἐν 'Αλιβερίῳ ἀνθρακωρυχεῖα τῆς Α.Ε. «'Ανθρακωρυχεῖα 'Αλιβερίου», ἣν διεδέχθη ἐν τῇ ἐπιχειρήσει ταύτῃ ἡ ἐκ τῶν ἐφεσιβλήτων ἐναγομένη Δ.Ε.Η., ἀπό τοῦ 1915 - 1926, ἠτήσατο, ὅπως ἀναγνωρισθῇ, ὅτι ἐπραγματοποίησεν ὡς μιναδόρος κατά τό ἀνω διάστημα 3300 ἡμερομίσθια. 'Επί τῆς ἀγωγῆς ταύτης, κατά τήν συζήτησιν τῆς ὁποίας παρενέβη τό ἐκ τῶν ἐφεσιβλήτων Ι.Κ.Α., ἐξεδόθη ἡ ἐκκαλουμένη ἀπόφασις, ἥτις τήν ἀπέρριψε καθ' ὁλοκληρίαν, ἐπί τῷ λόγῳ ὅτι ὁ ἐκκαλῶν δέν ἦτο ἐγγεγραμμένος εἰς τά μητρῷα τοῦ μετά τοῦ Ι.Κ.Α. συγχωνευθέντος Ταμείου Μεταλλευτῶν. Ἤδη κατά τῆς ἀποφάσεως ταύτης παραπονεῖται ὁ ἐκκαλῶν διά τούς ἐν τῇ κρινομένῃ ἐφέσει ἀναφερομένους λόγους.

Κατά τήν διάταξιν τοῦ ἄρθρου 7 § 7 τοῦ ν.δ. 4104)1960 ὁρίζεται ὅτι, προκειμένου περί ἠσφαλισμένων ἢ συνταξιούχων τοῦ τέως Ταμείου Μεταλλευτῶν, συγχωνευθέντος τήν 1.6.1956 εἰς τό Ι.Κ.Α., παρέχεται ἡ δυνατότης, ἵνα γίνῃ ἀναγνώρισις τῶν πραγματοποιηθέντων κατά τό παρελθόν, ἄνευ χρονικοῦ περιορισμοῦ, ἡμερομισθίων των εἰς διαφόρους μεταλλευτικάς ἐπιχειρήσεις, εἴτε διοικητικῶς διά τοῦ Ι.Κ.Α., βάσει προσκομιζομένων παρά τῶν ἐνδιαφερομένων στοιχείων, εἴτε δικαστικῶς, κατ' ἐλευθέραν ἐπιλογήν τοῦ ἰδίου, διά προσφυγῆς εἰς τόν ἁρμόδιον 'Εργατοδίκην κατά τήν ἐργατικήν διαδικασίαν, μετά προσεπίκλησιν τοῦ Ι.Κ.Α. πρός παρέμβασιν καί ἐκδόσεως ἀμετακλήτου ἀποφάσεως, ἐπιτρεπομένων ὅλων τῶν ἀποδεικτικῶν πρός τοῦτο μέσων.

'Ετέρωθεν ἐκ τῶν συνδεδυασμένων διατάξεων τῶν ἄρθρων 12 καί 14 τοῦ ἐγκριθέντος διά τῆς ὑπ' ἀριθ. 13987)1940 ἀποφάσεως τοῦ 'Υπουργοῦ 'Εργασίας, δημοσιευθείσης εἰς τήν 'Εφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως (Φ.Ε.Κ. Β' 82), Καταστατικοῦ τοῦ Ταμείου Μεταλλευτῶν σαφῶς προκύπτει, ὅτι ἡ ἀσφάλισις τῶν εἰς τάς μεταλλευτικάς ἐπιχειρήσεις ἐργαζομένων παρά τῷ τέως Ταμείῳ Μεταλλευτῶν ἦτο αὐτοδικαία, ἀρκούσης πρός τοῦτο τῆς πραγματικῆς ἀπασχολήσεως τῶν ἐργαζομένων εἰς μεταλλευτικάς καί λατομικάς ἢ καί συναφεῖς ἐργασίας, οὐδόλως ἐξαρτωμένη ἐκ τῆς τυπικῆς ἐγγραφῆς τῶν ἀνωτέρω προσώπων εἰς τό κατά τό ἄρθρον 13 τοῦ αὐτοῦ Καταστατικοῦ προβλεπόμενον «μητρῷον».

§ 4. 'Ασφάλισις εἰς Ταμεῖον 'Επικουρικῆς 'Ασφαλίσεως 'Εργατοτεχνιτῶν Δομικῶν καί Ξυλουργικῶν 'Εργασιῶν

Προϋποθέσεις τοῦ δικαιώματος πρός ἀπόληψιν συντάξεως λόγῳ ἀναπηρίας ἢ θανάτου, ὀφειλομένων εἰς βίαιον συμβάν ἐν τῇ ἐκτελέσει ἢ ἐξ ἀφορμῆς τῆς ἐργασίας τοῦ ἠσφαλισμένου (ἐργατικοῦ ἀτυχήματος) ἀναπηρία ἢ θάνατος τοῦ ἠσφαλισμένου, ὀφειλόμενα εἰς βίαιον συμβάν, καί ὄχι καί ἡ καταβολή ἢ βεβαίωσις τῆς ὑπέρ τοῦ Ταμείου εἰσφορᾶς διά τά πραγματοποιηθέντα ὑπό τοῦ ἠσφαλισμένου ἡμερομίσθια ἀπό τῆς ὑπαγωγῆς των εἰς τήν ἀσφάλισιν τοῦ Ταμείου καί ἐφεξῆς. — Θεώρησις τοῦ Ταμείου, ἱδρυθέντος διά τοῦ ἀπό 6 Ἀπριλίου 1943 διατάγματος, ὡς ἐγκύρως ἐκτοτε συσταθέντος καί ἐξ ὑπαρχῆς ἐγκύρου καί τοῦ Κανονισμοῦ ἀσφαλιστικῶν αὐτοῦ παροχῶν. — Ἀσφάλισις καί τῶν εἰς ἐκτελούμενα ἔργα ἀνασυγκροτήσεως τῆς χώρας ἐργαζομένων.

'Αρείου Πάγου 48)1965, Τμ. Γ'

Προεδρεύων ὁ 'Αντιπρόεδρος κ. *Γ. Βαρσάμου*

Εἰσηγητής ὁ 'Αρεοπαγίτης κ. *Μ. Ζαφειρόπουλος*

Δικηγόροι οἱ κ.κ. Ε. Καμενόπουλος, Ε. 'Ανδρέου

Νομίμως εἰσάγεται ἡ ὑπόθεσις (ἄρθρον 834

§§ 1, 4 Πολ. Δικονομίας), παραπεμφθεῖσα ὑπὸ τοῦ Β' Τμήματος τοῦ δικαστηρίου τούτου διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 186)1964 ἀποφάσεώς του μετὰ τὴν ὑπ' αὐτοῦ ἀναίρεσιν τῆς ὑπ' ἀριθ. 312)1963 ἀποφάσεως τοῦ Ἐφετείου Ἀθηνῶν.

Καὶ τὸ Τμῆμα τοῦτο σύμφωνον ἔχει γνώμην πρὸς τὴν διὰ τῆς ἀναιρετικῆς ἐξενεχθεῖσαν τοιαύτην ἐπὶ τοῦ νομικοῦ ζητήματος, δι' ὃ καὶ διὰ τὸν ἐν ἐδαφίῳ 17 τοῦ ἄρθρου 807 Πολ.Δικονομίας λόγον ἀνηρέθη ἡ ἀπόφασις τοῦ Ἐφετείου, δηλονότι ὅτι ἐκ τῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρου 8 § 1 τοῦ διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 48422)Σ.1174 τῆς 20)26 Αὐγούστου 1953 ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας ἐγκριθέντος Κανονισμοῦ ἀσφαλιστικῶν παροχῶν τοῦ ἀναιρεσιβλήτου Ταμείου, ὁριζούσης ὅτι «ἐν περιπτώσει ἀναπηρίας ἢ θανάτου, ὀφειλομένων εἰς βίαιον συμβὰν ἐν τῇ ἐκτελέσει ἢ ἐξ ἀφορμῆς τῆς ἐργασίας τοῦ ἠσφαλισμένου (ἐργατικοῦ ἀτυχήματος) ἡ χορήγησις τῆς συντάξεως ἀναγνωρίζεται ἀνεξαρτήτως ἀριθμοῦ πραγματοποιηθεισῶν ἡμερῶν ἐργασίας εἰς δομικὰς καὶ ξυλουργικὰς ἐπιχειρήσεις», σαφῶς προκύπτει, ὅτι προϋπόθεσις τοῦ δικαιώματος πρὸς ἀπόληψιν συντάξεως λόγῳ ἀναπηρίας ἢ θανάτου, ὀφειλομένων εἰς βίαιον συμβὰν ἐν τῇ ἐκτελέσει ἢ ἐξ ἀφορμῆς τῆς ἐργασίας τοῦ ἠσφαλισμένου (ἐργατικοῦ ἀτυχήματος) καὶ ἐπομένως στοιχεῖον τῆς ἀγωγῆς τοῦ δικαιούχου πρὸς ἀποζημίωσιν λόγῳ παρανόμου ἀρνήσεως τῶν ὀργάνων τοῦ ἀναιρεσιβλήτου πρὸς χορήγησιν τῆς ἐκ τοῦ λόγου τούτου συντάξεως, εἶναι ἀναπηρία ἢ θάνατος τοῦ ἠσφαλισμένου, ὀφειλόμενα εἰς βίαιον συμβὰν ἐν τῇ ἐκτελέσει ἢ ἐξ ἀφορμῆς τῆς ἐργασίας τούτου (ἐργατικὸν ἀτύχημα), οὐχὶ δὲ καὶ ἡ καταβολὴ ἢ βεβαίωσις τῆς ὑπὲρ τοῦ ἀναιρεσιβλήτου εἰσφορᾶς διὰ τὰ πραγματοποιηθέντα ὑπὸ τοῦ ἠσφαλισμένου ἡμερομίσθια ἀπὸ τῆς ὑπαγωγῆς του εἰς τὴν ἀσφάλισιν τοῦ Ταμείου καὶ ἐφεξῆς, ἀφοῦ ἡ χορήγησις διὰ τὴν εἰρημένην αἰτίαν συντάξεως ἀναγνωρίζεται ἀνεξαρτήτως ἀριθμοῦ πραγματοποιηθεισῶν ἡμερῶν ἐργασίας εἰς δομικὰς καὶ ξυλουργικὰς ἐπιχειρήσεις. Ἀντίθετον δὲν προκύπτει οὔτε ἐκ τῆς διατάξεως τῆς παραγράφου 1 τοῦ ἄρθρου 12 τοῦ αὐτοῦ Κανονισμοῦ, ὁριζούσης ὅτι «αὐδεμία παροχὴ εἰς ἀμέσως ἢ ἐμμέσως ἠσφαλισμένον χορηγεῖται ἐκ μέρους τοῦ Ταμείου, ἐφ' ὅσον δὲν ἔχει καταβληθῇ ἡ τοὐλάχιστον βεβαιωθῇ ἡ ὑπὲρ τοῦ Ταμείου πλήρης εἰσφορὰ διὰ τὰ πραγματοποιηθέντα παρ' αὐτοῦ ἡμερομίσθια ἀπὸ τῆς ὑπαγωγῆς του εἰς τὴν ἀσφάλισιν τοῦ Ταμείου καὶ ἐφεξῆς, καθ' ὅσον ἡ διάταξις αὕτη ἀναφέρεται εἰς παροχάς, διὰ τὴν χορήγησιν τῶν ὁποίων ἀπαιτεῖται, ὅπως ὁ ἠσφαλισμένος ἔχῃ πραγματοποιήσει ὡρισμένον χρόνον ἐν τῇ ἀσφαλίσει τοῦ Ταμείου, ὡς εἶναι ἡ κατὰ τὸ ἄρθρον 2 τοῦ αὐτοῦ Κανονισμοῦ σύνταξις, λόγῳ ἀναπηρίας ἢ θανάτου, ὀφειλομένων εἰς ἄλλην αἰτίαν, πλὴν τῆς τοῦ ἐργατικοῦ ἀτυχήματος, δι' ἣν ἀπαιτεῖται πραγματοποίησις ὡρισμένου ἀριθμοῦ ἡμερῶν ἐργασίας εἰς δομικὰς καὶ ξυλουργικὰς ἐπιχειρήσεις.

Μετὰ ταῦτα, συμφώνως πρὸς τὸ ἄρθρον 832 § 1 Πολιτικῆς Δικονομίας, ἀναιρεθεῖσης ἐν ὅλῳ τῆς ὑπ' ἀριθ. 312)1963 ἀποφάσεως τοῦ Ἐφετείου Ἀθηνῶν, θεωρεῖται ἀναιρεθεῖσα καὶ ἡ ἐπικυρωθεῖσα ὑπὸ ταύτης, δι' ἀπορρίψεως τῆς ἐφέσεως ὑπ' ἀριθ. 11113)1961 ὁριστικὴ ἀπόφασις τοῦ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν ἐν ὅλῳ ἐπίσης, ἀφοῦ στηρίζεται ἐπὶ τῆς ἰδίας παραβάσεως, διὰ τὴν ὁποίαν ἐγένετο δεκτὴ ἡ ἀναίρεσις, καὶ οἱ διάδικοι ἐπανέρχονται εἰς τὴν πρὸ ταύτης κατάστασιν, ἤτοι εἰς τὴν ἐκ νέου συζήτησιν τῆς ἐνδίκου ἀγωγῆς, μετὰ τὴν μὴ στηριζομένην εἰς τὴν αὐτὴν παράβασιν ὑπ' ἀριθ. 16644)1961 παρεμπιπτουσαν περὶ ἀποδείξεως ἀπόφασιν καὶ τὰς δυνάμει ταύτης διεξαχθείσας ἀποδείξεις, ὑποκαθισταμένου τοῦ δικαστηρίου τούτου εἰς τὴν θέσιν τοῦ ἐκδόντος τὴν ἄνω πρωτόδικον ἀπόφασιν.

Ὡς προκύπτει σαφῶς ἐκ τοῦ ἄρθρου 1 τοῦ νόμου 3867)1958, τὸ ἐναγόμενον Ταμεῖον, ἱδρυθὲν διὰ τοῦ ἀπὸ 6 Ἀπριλίου 1943 διατάγματος, θεωρεῖται ἐγκύρως ἐκτοτε συσταθὲν καὶ δὴ ὡς ἀποτελοῦν νομικὸν πρόσωπον δημοσίου δικαίου. Ἐπομένως εἶναι ἐξ ὑπαρχῆς ἔγκυρος καὶ ὁ ἐφ' οὗ ἐρείδεται ἡ ἐνδικος ἀγωγὴ δημοσιευθεὶς εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως τῆς 26 Αὐγούστου 1953 (τεῦχος Β' 183)1953) καὶ διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 48422)Σ.1174 τῆς 20)26.8.1953 ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας ἐγκριθεὶς Κανονισμὸς ἀσφαλιστικῶν παροχῶν αὐτοῦ (*). Ὅθεν εἶναι ἀπορριπτέα ἡ περὶ τοῦ ἐναντίου ἔνστασις τοῦ ἐναγομένου. Ἐξ ἄλλου, μὴ προσκομίζοντος τούτου τὴν ὑπ' ἀριθ. 555)1958 ἀπόφασιν τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας, ἐφ' ἧς στηρίζει τὴν περὶ τοῦ ἐναντίου ἔνστασιν δεδικασμένου, οὐδὲ ὑφισταμένων λόγων δικαιολογούντων τὴν παράλειψιν προσκομίσεώς της (ἄρθρα 250, 255 Πολιτικῆς Δικονομίας), οἷας ἄλλωστε τὸ ἐναγόμενον οὐδαμῶς ἐπικαλεῖται, εἶναι ἀπορριπτέα καὶ ἡ ἔνστασις αὐτη.

Ἐκ τοῦ λόγου ὅτι κατὰ τὸ ἄρθρον 7 § 2 τοῦ ὑπὸ τοῦ νόμου 2113 κυρωθέντος ν.δ. 1276)1949 (Κῶδ. Θέμ. 1949 σ. 662, Φ.Ε.Κ. Α' 269)

(*) Οὕτω καὶ Α.Π. 551)1961, ΕΕΔ 20, 1531, ἀντίθετος ὅμως ἡ νομολογία τοῦ Συμβουλίου Ἐπικρατείας, 8149)1964, ΕΕΔ 24, 170 καὶ ἄλλαι.

ΑΣΦΑΛΙΣΤΙΚΗ ΔΙΟΙΚΗΤΙΚΗ ΠΡΑΞΙΣ

ΘΕΜΑΤΑ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗΣ ΑΣΦΑΛΙΣΕΩΣ ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΩΝ

Χρόνος στρατιωτικῆς ὑπηρεσίας ἐφέδρων παλαιῶν πολεμιστῶν ὡς χρόνος ἐν ἀσφαλίσει : I. Ἐπὶ τοῦ θέματος τῆς ἀναγνωρίσεως τῆς στρατιωτικῆς ὑπηρεσίας τῶν ἐφέδρων παλαιῶν πολεμιστῶν ὡς συνταξίμου χρόνου, περὶ οὗ ἡ ὑπ' ἀριθ. 123/1964 ἐγκύκλιος ἡμῶν(*), γνωρίζομεν εἰς ὑμᾶς, ὅτι καὶ ἡ Ὁλομέλεια τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 2705/1964 ἀποφάσεως της(**) δέχεται, ὅτι ἡ δυνατότης συνυπολογισμοῦ τοῦ χρόνου στρατεύσεως τῶν προστατευομένων ὑπὸ τῶν εἰδικῶν διατάξεων περὶ ἐφέδρων παλαιῶν πολεμιστῶν περιορίζεται μόνον εἰς τὰς περιπτώσεις ἀναγκαστικῆς τοποθετήσεως τούτων εἰς ἐπιχειρήσεις.

II. Ἐπ' εὐκαιρίᾳ παρέχομεν διευκρινήσεις τινὰς ἐπὶ τῆς παραγράφου IV τῆς ἀνωτέρω ἐγκυκλίου, ὡς πρὸς τὸν χρόνον προσλήψεως τοῦ ἐφέδρου παλαιοῦ πολεμιστοῦ. Οὕτω ἐπὶ οἰκειοθελοῦς προσλήψεως ἡ προστασία τοῦ νόμου ἐκτείνεται μόνον ἐπὶ τῶν κατὰ τὴν 17 Ὀκτωβρίου 1936 ὑπηρετούντων ἐπὶ συμβάσει ἀορίστου χρόνου εἰς ἐπιχειρήσεις, ἀπασχολούσας ἄνω τῶν 15 προσώπων, ἀνεξαρτήτως ἰδιότητος αὐτῶν ὡς ὑπαλλήλων, ἐργατοτεχνιτῶν ἢ ὑπηρετῶν, οὐχὶ δὲ καὶ ἐπὶ τῶν προσληφθέντων οἰκειοθελῶς μετὰ τὴν 17.10.1936, ὅτε ἤρξατο ἰσχύων ὁ ἀ.ν.

(*) ΕΕΔ 23, 1004.
(**) ΕΕΔ 23, 1361.

1949) ἐπὶ ἐκτελουμένων ἔργων ἀνασυγκροτήσεως τῆς χώρας, χρηματοδοτουμένων ἐκ κεφαλαίων τῆς ἀνασυγκροτήσεως, ἀπολλάσσονται οἱ ἐργοδόται καὶ οἱ ἐργαζόμενοι, πλὴν ἄλλων, καὶ πάσης καταβολῆς δικαιωμάτων, εἰσφορῶν κλπ. ὑπὲρ τρίτων, οἷαι καὶ αἱ ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 12 τοῦ εἰρημένου Καταστατικοῦ τοῦ ἐναγομένου προβλεπόμεναι, οὐδαμῶς συνάγεται, ὡς ὀρθῶς ἐδέχθη καὶ ἡ ὑπ' ἀριθ. 16644/1961 προδικαστικὴ ἀπόφασις τοῦ Πρωτοδικείου, ὅτι οἱ εἰς τὰ ἔργα ταῦτα ἐργαζόμενοι ἐργατοτεχνῖται, ὡς ἐν προκειμένῳ, καθ' ἃ δὲν ἀμφισβητεῖται, ὁ ἐνάγων, στεροῦνται τῆς εἰς τὸ ἐναγόμενον Ταμεῖον ἀσφαλίσεώς των καὶ τοῦ ἄρθρου 8 § 1 τοῦ αὐτοῦ Καταστατικοῦ του δικαιώματος συντάξεως, ἀφοῦ τὸ ἄρθρον τοῦτο, διατυπούμενον ἐν ἀπολύτῳ γενικότητι καὶ ἄνευ τινὸς διακρίσεως μεταξὺ ἐργοδοτῶν, σκοπῶν καὶ προορισμῶν τῶν ἐκτελουμένων ἔργων καὶ ἄνευ τινὸς ἐξαιρέσεως, καὶ ἀποβλέπον εἰς τὴν βιοτικὴν ἐξασφάλισιν, διὰ λόγους γενικωτέρους, ὡς εἴρηται, τῶν ἐκ βιαίου συμβάντος ἐν τῇ ἐκτελέσει τῆς ἐργασίας παθόντων, παρέχει δικαίωμα συντάξεως, συντρεχουσῶν τῶν ἐν αὐτῷ προβλεπομένων λοιπῶν προϋποθέσεων, ἀνεξαρτήτως ἀριθμοῦ πραγματοποιηθεισῶν ἡμερῶν ἐργασίας καί, ὡς εἴρηται, καταβολῆς ἢ βεβαιώσεως εἰσφορᾶς οἱασδήποτε. Ὅθεν ἀπορριπτέα ἡ περὶ τοῦ ἐναντίου ἔνστασις τοῦ ἐναγομένου.

Ἐκ τῶν ἐνόρκων καταθέσεων τῶν μαρτύρων ἀποδείξεως καὶ ἀνταποδείξεως, τῶν περιεχομένων εἰς τὴν ὑπ' ἀριθ. 3961/1961 ἔκθεσιν τοῦ ἀρμοδίου εἰσηγητοῦ δικαστοῦ παρὰ τῷ Πρωτοδικείῳ Ἀθηνῶν, δεόντως σταθμιζομένων καὶ ἐκτιμωμένων, ἑκάστης καθ' ἑαυτὴν καὶ ἐν συνδυασμῷ μεταξύ των, καὶ πρὸς τὰ νομίμως ἐπικαλούμενα καὶ προσκομιζόμενα ἔγγραφα, ἀποδεικνύεται, ὅτι κατὰ τὸν χρόνον τοῦ ἐξ οὗ ἐπῆλθεν ἡ ἀναπηρία τοῦ ἐνάγοντος τραυματισμοῦ του, ἤτοι κατὰ τὴν 13 Φεβρουαρίου 1956, εἰργάζετο οὗτος ὡς ἐργάτης λατόμος ἐκσκαφεὺς εἰς δομικὰς καὶ ξυλουργικὰς ἐργασίας ἐν Ναυστάθμῳ Σαλαμῖνος, τῆς τότε ἐργοδοτιδός του καὶ ἐν Πειραιεῖ ἐδρευούσης ἐργοληπτικῆς Ἑταιρείας «Α.Ε. Συγκεκριμένως δὲ εἰργάζετο ἐνεργῶν ἐκβραχισμὸν μὲ «μπιστολέτο κομπρεσέρ» ἐντὸς στοᾶς, ὅτε ἐτραυματίσθη εἰς τὴν κεφαλὴν διὰ λίθου ἀποσπασθέντος ἐκ τῆς ὀροφῆς τῆς στοᾶς.

Ὑπὸ τὰ ἀνωτέρω πραγματικὰ περιστατικά, συμφώνως πρὸς τὰ ἄρθρα 8 § 1, 15 καὶ 26 § 3 τοῦ προδιαληφθέντος Κανονισμοῦ τοῦ ἐναγομένου Ταμείου, ὡς τὸ ἄρθρον 15 ἐτροποποιήθη διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. Φ.56183)1 τῆς 8/21 Δεκεμβρίου 1953 ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας (Φ.Ε.Κ. Β' 183 καὶ 279), ἐν συνδυασμῷ καὶ πρὸς τὴν ὑπ' ἀριθ. 64033)Δ)1251 τῆς 4/12.12.1956 (Φ.Ε.Κ. Β' 268), κοινὴν ἀπόφασιν τῶν Ὑπουργῶν Συντονισμοῦ, Οἰκονομικῶν καὶ Ἐργασίας, ὡς καὶ τὰς ἀποφάσεις Ὑπουργοῦ Ἐργασίας 70281)1957, ἀπόφασιν Ὑπουργοῦ Ἐργασίας 353154)1959 καὶ ἀπόφασιν Ὑπουργοῦ Ἐργασίας 2400β)1960, ὁ ἐνάγων ἐδικαιοῦτο συντάξεως λόγῳ ἀναπηρίας ἐξ ἐργατικοῦ ἀτυχήματος παρὰ τοῦ ἐναγομένου κατὰ χρονικὰ διαστήματα α) ἀπὸ 23 Μαΐου 1957 μέχρι 30 Ἀπριλίου 1958 καὶ β) ἀπὸ 1 Δεκεμβρίου 1959 μέχρι 30 Ἀπριλίου 1960, ἤτοι ἐπὶ μῆνας δέκα ἓξ καὶ ἡμέρας ἑπτά, ἐκ δραχμῶν 420 μηνιαίως, καθὼς καὶ τῶν δώρων Χριστουγέννων 1957, Πάσχα 1958, Χριστουγέννων 1959, Πάσχα 1960, ἤτοι ἐν ὅλῳ ἐδικαιοῦτο συντάξεως ἐκ δραχμῶν 8.106 (ὀκτὼ χιλιάδων ἑκατὸν ἓξ), εἰς ἃς καὶ νομίμως περιώρισε τὸ διωκόμενον δικαίωμά του καὶ εἰς ἃς ἀνέρχεται καὶ ἡ ζημία αὐτοῦ ἕνεκα τῆς παρανόμου παραλείψεως τῶν ὀργάνων τοῦ ἐναγομένου πρὸς ἀναγνώρισιν καὶ χορήγησιν αὐτῷ τῆς ὡς ἀνωτέρω συντάξεως. Ἑπομένως δέον νὰ γίνῃ δεκτὴ ἡ ἐνδικος ἀγωγὴ καὶ κατ' οὐσίαν, καταδικαζομένου τοῦ ἐναγομένου καὶ εἰς τὴν δικαστικὴν δαπάνην μετὰ μερικὸν συμψηφισμόν.

244)1936.

Ὡς πρὸς τοὺς ἀναγκαστικῶς προσληφθέντας, τοὺς ὑπηρετοῦντας κατὰ τὴν ἔναρξιν τῆς ἰσχύος τοῦ ἀ.ν. 244)1936 (17.10.1936), αἱ εἰδικαὶ διατάξεις περὶ ἀναγνωρίσεως τῆς στρατιωτικῆς ὑπηρεσίας ἐφαρμόζονται γενικῶς. Ἐπὶ ἀναγκαστικῶς προσληφθέντων βάσει τῶν διατάξεων τοῦ ἀ.ν. 244)1936, δοθέντος ὅτι κατὰ τὸ ἄρθρον 1 αὐτοῦ δικαίωμα διορισμοῦ εἶχον μόνον οἱ ἐκ τῶν συγκεντρούντων καὶ τὰς λαϊκὰς προϋποθέσεις ὑποβαλόντες αἰτήσεις διορισμοῦ μέχρι 12.10.1936, ὡς καὶ ὅτι ἡ τοποθέτησις τῶν παλαιῶν πολεμιστῶν ἔδει νὰ γίνῃ ἐντὸς εὐλόγου χρόνου ἀπὸ τῆς ἰσχύος τοῦ νόμου 244)1936, δεχόμεθα ὅτι δικαίωμα ἀναγνωρίσεως κέκτηνται οἱ ἐκ τούτων τοποθετηθέντες εἰς ἐπιχειρήσεις παρὰ τῶν οἰκείων Συμβουλίων Προνοίας Πολεμιστῶν μέχρι τῆς ἐνάρξεως ἰσχύος τοῦ ἀ.ν. 771)1937 (6.9.1937), διὰ διατάξεως τοῦ ὁποίου παρεσχέθη εἰς τοὺς προσληφθέντας μέχρι τότε τὸ δικαίωμα ἀναγνωρίσεως τῆς στρατιωτικῆς των ὑπηρεσίας.

Ἐπὶ οἰκειοθελοῦς προσλήψεως, δοθέντος ὅτι καθίσταται δυσχερής, ἐλλείψει στοιχείων, ἡ ἀπόδειξις γενομένης γνωστοποιήσεως εἰς τὸν ἐργοδότην τῆς ἰδιότητος τοῦ προσληφθέντος, ὡς ἐφέδρου παλαιοῦ πολεμιστοῦ, συμφωνοῦμεν ὅπως μὴ ζητῆται ἡ βεβαίωσις ταύτης.

III. Ἐν ὄψει τῆς ἀπὸ 1.1.1963, δυνάμει τοῦ β.δ. 47)1968, ἀνακατατάξεως εἰς μισθολογικὰς κλάσεις τῶν παλαιῶν συνταξιούχων, διὰ τὸν ὑπολογισμὸν τῆς εἰσφορᾶς πρὸς ἐξαγορὰν τῆς στρατιωτικῆς ὑπηρεσίας δέον νὰ λαμβάνηται ὡς βάσις, προκειμένου μὲν περὶ τῶν συνταξιούχων, οἵτινες ὑπέβαλον τὴν σχετικὴν αἴτησιν πρὸς ἀναγνώρισιν μέχρι 31.12.1962, ἡ παλαιὰ μισθολογικὴ κλάσις, προκειμένου δὲ περὶ τῶν ὑποβαλόντων ταύτην μετὰ τὴν 1.1.1963 ἡ κατ' ἀναπροσαρμογὴν τοιαύτη. (*Ἐγκύκλ. ὑπ' ἀριθ. 30) 1965 Διοικήσεως τοῦ Ι.Κ.Α. πρὸς τὰ Ὑποκαταστήματα τοῦ Ι.Κ.Α.*).

Κατάταξις εἰς μισθολογικὰς κλάσεις τεκμαρτῶν ἡμερομισθίων τῶν πωλητῶν λαϊκοῦ λαχείου διὰ τὸ ἔτος 1965 : Γνωρίζομεν εἰς ὑμᾶς, ὅτι τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον τοῦ Ι.Κ.Α. κατὰ τὴν ὑπ' ἀριθ. 4)26.1.1965 συνεδρίασίν του (ἀριθ. ἀποφάσεως 38) κατέταξε τοὺς ὑπαγομένους εἰς τὴν ἀσφάλισιν τοῦ Ι.Κ.Α. πωλητὰς λαϊκοῦ λαχείου εἰς τὴν 14ην μισθολογικὴν κλάσιν, τεκμαρτὸν ἡμερομίσθιον δραχμῶν 210, διὰ τὸ χρονικὸν διάστημα ἀπὸ 1.1 - 31.12.1964.

Ἡ κατὰ τὰ ἀνωτέρω κατάταξις ἀφορᾷ μόνον τὸν ὑπολογισμὸν τῶν χορηγουμένων ὑπὸ τοῦ Ι.Κ.Α. παροχῶν εἰς τοὺς ἠσφαλισμένους μισθωτοὺς τῆς κατηγορίας ταύτης.

Διὰ τὸν ὑπολογισμὸν τῆς καταβλητέας ἐργατικῆς εἰσφορᾶς (μερίδος ἠσφαλισμένου) θὰ λαμβάνηται ὑπ' ὄψιν τὸ τεκμαρτὸν ἡμερομίσθιον τῆς μισθολογικῆς κλάσεως, εἰς ἣν ἐμπίπτει τὸ ὑπὸ τῶν ἰσχυουσῶν συλλογικῶν συμβάσεων ἐργασίας καθοριζόμενον κατώτερον ἡμερομίσθιον ἄρρενος ἀνειδικεύτου ἐργάτου (ἤδη ἐπὶ δραχμῶν 64, τεκμαρτὸν ἡμερομίσθιον δραχμῶν 60, μισθολογικὴ κλάσις 7η (σχετικὴ ὑπ' ἀριθ. 87)1964 ἐγκ. διαταγή).

Ἐξ ἄλλου, συμφώνως πρὸς τὴν διάταξιν τῆς παραγράφου 2 τοῦ ἄρθρου 5 τοῦ Κανονισμοῦ «περὶ τρόπου ἀσφαλίσεως παρὰ τῷ Ι.Κ.Α. τῶν πωλητῶν λαϊκοῦ λαχείου» οἱ ἠσφαλισμένοι λαχειοπῶλαι λογίζονται ὡς πραγματοποιοῦντες 25 ἡμέρας ἐργασίας κατὰ μῆνα (*Ἐγκύκλ. ὑπ' ἀριθ. 31)1965 Διοικήσεως τοῦ Ι.Κ.Α. πρὸς τὰ Ὑποκαταστήματα τοῦ Ι.Κ.Α.*).

Ἐφαρμογὴ β. δ. 551)1963 περὶ ἐπιδόματος ἀδείας : (*) Ἐξ ἀφορμῆς ὑποβληθέντων ἡμῖν ἐρωτημάτων, καθ' ὅσον ἀφορᾷ εἰς τὴν ἡμερομηνίαν, ἀφ' ἧς δέον νὰ ἄρξηται ὑπολογιζομένη ἡ ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 3 τοῦ ὑπ' ἀριθ. 551)1963 β. δ)τος ἀπαιτουμένη ἐνιαυσία ὑπηρεσία διὰ τὴν καταβολὴν τοῦ ἐπιδόματος ἀδείας, ἔχομεν τὴν τιμὴν νὰ γνωρίσωμεν τὰ ἀκόλουθα :

Ὡς τοιαύτη ἡμερομηνία, καθ' ἣ ἐγένετο δεκτόν, δέον νὰ λαμβάνηται ὑπ' ὄψιν ἡ τῆς δημοσιεύσεως εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως τῆς περὶ διορισμοῦ τοῦ ὑπαλλήλου πράξεως, ἀφ' ἧς κατὰ τὸν Ὑπαλληλικὸν Κώδικα ὑπολογίζεται καὶ ἡ ἀρχαιότης αὐτοῦ.

Τὰ ἀνωτέρω ὅμως ἰσχύουν ὑπὸ τὴν προϋπόθεσιν ὅτι ἀπὸ τῆς ἡμερομηνίας δημοσιεύσεως τοῦ διορισμοῦ μέχρι τῆς τοιαύτης ἐγκαταστάσεως τοῦ ὑπαλλήλου εἰς τὴν εἰς ἣν διωρίσθη θέσιν δὲν παρῆλθεν εὔλογος χρόνος, καθ' ὅσον ἐν ἐναντίᾳ περιπτώσει ὁ χρόνος οὗτος δὲν τυγχάνει οὐδὲ συντάξιμος ἐκ τοῦ Δημοσίου Ταμείου.

Ὡς εὔλογος ἐν προκειμένῳ χρόνος ὁρίζεται ἐν παραγράφῳ 2 τοῦ ἄρθρου 30 τοῦ ν. 1811)1951 ἡ τριακοστὴ ἡμέρα ἀπὸ τῆς κοινοποιήσεως τοῦ διορισμοῦ καὶ κατ' ἀκολουθίαν ἐπὶ τῶν περιπτώσεων ἐγκαταστάσεως τοῦ ὑπαλλήλου μετὰ πάροδον τριάκοντα ἡμερῶν ἀπὸ τῆς ἡμερομηνίας δημοσιεύσεως τῆς πράξεως τοῦ διορισμοῦ ὡς ἀφετηρία διὰ τὸν ὑπολογισμὸν τῆς ὑπὸ τῆς προμνησθείσης διατάξεως τοῦ ὑπ' ἀριθ. 551)1963 β. δ)τος ἀπαιτουμένης ἐνιαυσίας ὑπηρεσίας διὰ τὴν καταβολὴν τοῦ ἐπιδόματος ἀδείας δέον νὰ λαμβάνηται ὑπ' ὄψιν ἡ ἡμερομηνία ἐγκαταστάσεως τοῦ ὑπαλλήλου ἐν τῇ ἐν ᾗ διωρίσθη θέσει. (*Ἐγκύκλ. ὑπ' ἀριθ. 207972)1964 Ὑπουργείου Οἰκονομικῶν*).

(*) ΕΕΔ 22, 1212

ΣΤΟΙΧΕΙΑ ΕΡΓΑΤΙΚΟΥ ΔΙΚΑΙΟΥ

ΣΥΜΠΛΗΡΩΜΑΤΙΚΑ ΤΙΝΑ ΕΠΙ ΤΟΥ ΕΠΙΔΟΜΑΤΟΣ ΑΝΘΥΓΙΕΙΝΗΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ

Ὑπό τῆς Συντάξεως

Θά χρειασθῇ, ἴσως, μεθ' ὅσα ἐσημειώσαμεν (ΕΕΔ 24, 24) περί τοῦ ἐπιδόματος ἀνθυγιεινῆς ἐργασίας, περί τοῦ ὁποίου ἡ Α.Π 701)1964 (ΕΕΔ 24, 25, ἴδετε ἐπί τοῦ θέματος καί *Ε. Γ. Στεφανάκην*, ΕΕΔ 24, 257), νά ἀναπτύξωμεν μερικάς ἀκόμη σκέψεις μας, αἱ ὁποῖαι, χωρίς νά διεκδικοῦν τό ἀλάθητον, εἶναι, νομίζομεν, ἄξιαι σημειώσεως.

α) Καί ἄν ἀκόμη, κατά τήν ἄποψιν τῆς ἀρεοπαγιτικῆς ἀποφάσεως, τό ἐπίδομα ἀνθυγιεινῆς ἐργασίας συνάπτεται στενώτατα πρός τήν παροχήν τῆς ἐργασίας καί οὕτω προϋποθέτει ἀπασχόλησιν τῶν δικαιούχων εἰς τάς ὑπό ἀνθυγιεινάς συνθήκας ἐκτελουμένας ἐργασίας, ἐφ' ὅσον, ὡς ἐσημειώθη (ΕΕΔ 24, 25), ὁ νόμος 3198)1955, ἐν ἄρθρῳ 10, αὐτοῦ ὁρίζει, ὅτι ἐν περιπτώσει διαθεσιμότητος ὁ μισθωτός λαμβάνει τό ἥμισυ τοῦ μέσου ὅρου τῶν τακτικῶν ἀποδοχῶν τῶν δύο τελευταίων μηνῶν, *ὑπό καθεστώς πλήρους ἀπασχολήσεως*, παραμερίζεται, εἰς τήν περίπτωσιν, ἡ σκέψις ὅτι ἡ ἀξίωσις αὕτη προϋποθέτει ἀπασχόλησιν, ἀφοῦ ἀκριβῶς ὁ Νομοθέτης ἔλαβεν ὑπ' ὄψιν, ὅτι δέν θά ἀπασχολῆται ὁ μισθωτός καί παρά ταῦτα παρέχει δικαίωμα μισθοῦ πλήρους ἀπασχολήσεως κατά τό ὑπ' αὐτοῦ μέτρον.

β) Ὁ νόμος 3198)1955 (ἄρθρον 5) ὁρίζει ρητῶς, ὅτι ὁ ὑπολογισμός τῆς ἀποζημιώσεως (τῶν ἀπολυομένων) γίνεται βάσει τῶν τακτικῶν ἀποδοχῶν τοῦ τελευταίου μηνός *ὑπό καθεστώς πλήρους ἀπασχολήσεως*.

Τοῦτο σημαίνει (οὕτω καί σημειώσεις μας ἐν ΕΕΔ 23, 814), ὅτι λαμβάνοντι ὑπ' ὄψιν αἱ τακτικαί ἀποδοχαί τοῦ μισθωτοῦ, τάς ὁποίας εἶχεν ἤ θά εἶχεν ὁ μισθωτός πραγματικῶς καί πλήρως ἀπασχολούμενος, ἀκριβῶς ἵνα ἀντιδιασταλῇ ἡ περίπτωσις διαθεσιμότητος (κατά τήν ὁποίαν ὁ μισθωτός λαμβάνει τό ἥμισυ τῶν ἀποδοχῶν του), τήν ὁποίαν εἶχεν ὑπ' ὄψιν ὁ Νομοθέτης τοῦ ἀρχικοῦ ἄρθρου 9 § 1 ἀ.ν. 118)1945, διά τοῦ ὁποίου ἐθεσπίσθη τό πρῶτον ἡ διαθεσιμότης.

Συνεπῶς καί διά τήν ἐφαρμογήν τοῦ νόμου 2112)1920 πρέπει νά ὑπολογίζηται, μεταξύ τῶν τακτικῶν ἀποδοχῶν τῶν μισθωτῶν, καί τό «ἐπίδομα ἀνθυγιεινῆς ἐργασίας», ἀφοῦ ὁ Νομοθέτης ἀξιοῖ τόν ὑπολογισμόν τῆς ἀποζημιώσεως βάσει ἀκριβῶς τῶν ἀποδοχῶν, τάς ὁποίας εἶχεν ἀπασχολούμενος, ὁπότε ἐλάμβανε καί τό ἐπίδομα ἤ θά ἔπρεπε, τελῶν ἐν διαθεσιμότητι, νά λαμβάνῃ διά τούς ἀνωτέρω ἐν α' λόγους.

γ) Δέν δύναται νά ἀμφισβητηθῇ, ὅτι τά διάφορα «ἐπιδόματα ἀνθυγιεινῆς ἐργασίας», τά ὁποῖα ἐχορηγήθησαν εἰς τούς μισθωτούς βάσει τοῦ προϊσχύοντος νόμου 28)1944 (ΕΕΔ 12, 445 ἐπ.) καί τά ὁποῖα ἐξακολουθοῦν ἰσχύοντα (ἄρθρον 41 νόμου 3239)1955, ΕΕΔ 17, 216) μέχρι τῆς κατά τήν διαδικασίαν τοῦ νόμου τούτου τροποποιήσεώς των, ὡς καί τά ὑπό τῶν κατά τήν αὐτήν διαδικασίαν ἐκδιδομένων συλλογικῶν συμβάσεων ἐργασίας καί διαιτητικῶν ἀποφάσεων, ἀποτελοῦν μισθόν, ἀφοῦ αὐτήν τήν ἐξουσίαν εἶχον οἱ Ὑπουργοί κατά νόμον 28)1944 καί αὐτήν ἔχουν καί τά Διοικητικά Διαιτητικά Δικαστήρια κατά τόν νόμον 3239)1955.

Τό μόνον ἐξεταστέον εἶναι, ἄν ἀποτελοῦν τακτικάς ἀποδοχάς, ὑπό τήν ἔννοιαν τοῦ ἄρθρου 3 τοῦ νόμου 2112)1920. Ἀλλ' ἀφοῦ ἐπιβάλλονται διά κανονιστικῆς πράξεως, παρέχονται ἐκ τοῦ πράγματος τακτικῶς, ἐφ' ὅσον παρέχεται καί ἡ ἐπιβλαβής διά τήν ὑγείαν τοῦ μισθωτοῦ ἐργασία.

Ἀκόμη καί αἱ ἄλλαι παροχαί εἰς εἶδος, αἱ ὁποῖαι ἐπιβάλλονται ἐκ λόγων ὑγιεινῆς τῶν μισθωτῶν, ὡς παροχή γάλακτος κλπ. εἰς τούς ἐργαζομένους εἰς ἐξόχως ἀνθυγιεινά ἐπαγγέλματα (*Γ. Τρίμη - Σ. Κλαβῆ*, Ἐργατικός Κῶδιξ, σελ. 628), μολονότι ὁ νόμος (ἄρθρον 25 § 2 νόμου 3239)1955) ὁρίζει, ὅτι δέν ἐπιτρέπεται καταβολή τοῦ ἀντιτίμου αὐτῶν εἰς χρῆμα (διαρκούσης τῆς ἐκτελέσεως τῆς ἐργασίας), ἐν τούτοις, ἄν καί αὗται, ἕως, αἱ παροχαί συνδέωνται στενώτατα πρός τήν παροχήν τῆς ἐργασίας, θά ὑπολογισθῶσιν εἰς τήν ἀποζημίωσιν τοῦ νόμου 2112)1920, ἀποτιμώμεναι εἰς χρῆμα, ἀφοῦ ἀποτελοῦν τακτικάς ἀποδοχάς τοῦ μισθωτοῦ, ληφθείσας κατά τόν τελευταῖον πρό τῆς καταγγελίας μῆνα ὑπό καθεστώς πλήρους ἀπασχολήσεως (ἄρθρον 5 νόμου 3198)1955).

Ἐξ ἄλλου καί αὐτή ἡ ἀποζημίωσις τοῦ νόμου 2112)1920 (ἐν συνδυασμῷ πρός τόν νόμον 3198)1955) δέν προϋποθέτει ἀπασχόλησιν τῶν μισθωτῶν, ἀλλά παρέχεται, κατ' ἀποκοπήν, διά τήν ζημίαν, τήν ὁποίαν ὑπέστη ὁ μισθωτός, ἀπολυθείς ἐκ τῆς θέσεώς του καί πέραν τῶν περί διαφέροντος ἀρχῶν τοῦ ἀστικοῦ δικαίου κατά τόν μαθηματικόν ὑπολογισμόν τοῦ ἄρθρου 3 τοῦ νόμου 2112)1920 ἐν συνδυασμῷ πρός τό ἄρθρον 5 τοῦ νόμου 3198)1955.

δ) Ἀλλά καί διά τά λεγόμενα «δῶρα» τῶν μισθωτῶν διά τάς ἑορτάς τῶν Χριστουγέννων καί Πάσχα θά ὑπολογισθοῦν τά ἐπιδόματα ταῦτα (ρητῶς αἱ σχετικαί ὑπουργικαί ἀποφάσεις τά ἀναφέρουν ὡς συνυπολογιζόμενα) καί ἀκόμη ἄν οἱ μισθωτοί δέν ἀπησχολήθησαν, ἀφοῦ, κατά παγίαν διάταξιν τῶν ὑπουργικῶν ἀποφάσεων (προχείρως ἄρθρον 10 τελευταίας ὑπ' ἀριθ. 116220)4764)1964 ὑπουργικῆς ἀποφάσεως, ΕΕΔ 23, 1536), εἰς τήν παροχήν τοῦ δώρου τούτου (μετά τοῦ ἐπιδόματος ἀνθυγιεινῆς ἐργασίας) ὑποχρεοῦνται καί αἱ ἐπι-

ΕΝΔΙΑΦΕΡΟΥΣΑΙ ΠΡΟΠΑΡΑΣΚΕΥΑΣΤΙΚΑΙ ΝΟΜΟΘΕΤΙΚΑΙ ΕΡΓΑΣΙΑΙ

ΠΡΟΣΧΕΔΙΟΝ ΚΩΔΙΚΟΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ

Ἡ εἰς ἐκτέλεσιν τοῦ νόμου 4345)1964 «περὶ συντάξεως Σχεδίου Κώδικος Ἐργασίας» (ΕΕΔ 23, 879) συσταθεῖσα Συντακτικὴ Ἐπιτροπὴ ἀπεπεράτωσε τὸ ἔργον της καὶ παρέδωσεν εἰς τὸν κ. Ὑπουργὸν τῆς Ἐργασίας τὸν σχεδιασθέντα ὑπ' αὐτῆς Κώδικα Ἐργασίας.

Τοῦ Προσχεδίου τούτου θὰ γίνῃ ἐπεξεργασία ὑπὸ Ἀναθεωρητικῆς Ἐπιτροπῆς καὶ θὰ διαμορφωθῇ ὁριστικῶς ὑπ' αὐτῆς ὡς Σχέδιον Κώδικος Ἐργασίας, τὸ ὁποῖον, ὁμοῦ μετὰ τοῦ Σχεδίου Εἰσαγωγικοῦ Νόμου, θὰ ὑποβληθῇ εἰς τὴν Βουλὴν πρὸς κύρωσιν κατὰ τὴν διαδικασίαν ἐπιψηφίσεως Κωδίκων, καθιστάμενος οὕτω Νόμος τοῦ Κράτους ὡς Κῶδιξ Ἐργασίας.

Ἐνδιαφέρων τὰ λεχθέντα κατὰ τὴν εἰς τὸν κ. Ὑπουργὸν παράδοσιν τοῦ Προσχεδίου, πρὸς σχηματισμὸν μιᾶς γενικῆς ἐντυπώσεως περὶ τοῦ ἔργου, καὶ ἀπὸ τοῦ ἐνδιαφέροντος αὐτοῦ τὰ παραθέτομεν:

Ὁ διευθύνων τὰς ἐργασίας τῆς Συντακτικῆς Ἐπιτροπῆς κ. *Σωκρ. Γ. Κλαδᾶς*, Εἰδικὸς Σύμβουλος τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας, ἐτόνισε κατ' αὐτήν, μεταξὺ ἄλλων, καὶ τὰ ἑξῆς:

«Κύριε Ὑπουργέ,

Ἡ κατ' ἐφαρμογὴν τοῦ νόμου 4345)1964 «περὶ συντάξεως Σχεδίου Κώδικος Ἐργασίας» δι' ἀποφάσεως ὑμῶν συγκροτηθεῖσα Συντακτικὴ Ἐπιτροπὴ ἐντὸς συντόμου χρονικοῦ διαστήματος κατήρτισε τὸ Προσχέδιον τοῦ Κώδικος, τὸ ὁποῖον καὶ παραδίδει εἰς ὑμᾶς σήμερον.

Εὐθὺς ἀπὸ τῆς συστάσεώς της ἡ Ἐπιτροπὴ ἔθεσε, κατὰ τὰς γενικωτέρας ὁδηγίας ὑμῶν, τὰς βάσεις ἀπροσκόπτου προόδου τῶν ἐργασιῶν της καὶ ἐμερίμνησε διὰ τὸν παραμερισμὸν παντὸς ἐμποδίου, τὸ ὁποῖον θὰ συνεπήγετο ἀποτελμάτωσιν τοῦ ἔργου της, ὡς συνέβη πλειστάκις μέχρι τοῦδε μὲ ἀναλόγους Ἐπιτροπάς.

Πολύωροι συνεδριάσεις τῆς Ἐπιτροπῆς ἐγένοντο καθ' ἑκάστην ἐν τῷ Ὑπουργείῳ καὶ οὕτω κατέστη δυνατὸν νὰ ἐκπονηθῇ τὸ Προσχέδιον καὶ τὸ συνοδεῦον τοῦτο διάγραμμα ἐγκαίρως.

Ἡ Ἐπιτροπὴ διατηρεῖ τὴν ἐλπίδα, ὅτι ὁ ταχὺς ρυθμὸς τῶν ἐργασιῶν της, ὑπαγορευθεὶς ἐκ τῆς πανθολογουμένης ἀμέσου καὶ ἐπιτακτικῆς ἀνάγκης συστηματοποιήσεως τοῦ Δικαίου τῆς Ἐργασίας, δὲν θέλει εἶναι εἰς βάρος τῆς ποιότητος τοῦ ἔργου, τὸ ὁποῖον φυσικά, ὡς ἔργον ἀνθρώπινον, δὲν δικαιοῦται τὸ ἀλάθητον, θὰ ὑποστῇ ἄλλως τε τοῦτο περαιτέρω ἐπεξεργασίαν, μετὰ ἁρμοδίας κρίσεις, ὑποδείξεις καὶ παρατηρήσεις ὑπὸ τῆς Ἀναθεωρητικῆς Ἐπιτροπῆς.

Τὸ Προσχέδιον δὲν εἶναι κωδικοποίησις ἁπλῆ. Εἶναι νέος Κώδιξ, συνταχθεὶς ἐξ ὑπαρχῆς, σαφής, σύντομος, συστηματικὸς καὶ ἁπλοῦς μὲ διατεταγμένην, κατὰ τὰ δεδομένα τῆς ἐπιστήμης, ὕλην, προελθοῦσαν ἀπὸ ἀναχώνευσιν ὁλοκλήρου τοῦ ἰσχύοντος Ἐργατικοῦ Δικαίου, ὡς καὶ τῶν συναφῶν περὶ μισθώσεως ἐργασίας ἄρθρων 648 - 680 τοῦ Ἀστικοῦ Κώδικος. Εἶναι κατὰ ταῦτα Σχέδιον ὁλοκληρωμένον καὶ αὐτοτελές, καλύπτον ὁλόκληρον τὸ πεδίον τοῦ κλάδου τούτου τοῦ Δικαίου μας.

Ἐν παραρτήματι τοῦ Προσχεδίου διὰ τὴν πληρότητα τοῦ ἔργου περιλαμβάνονται, ὡς ἄλλωστε ἐπιτάσσει καὶ ὁ ἀνωτέρω Νόμος, καὶ αἱ ὑπὸ τῆς Ἑλλάδος κυρωθεῖσαι Διεθνεῖς Συμβάσεις Ἐργασίας, αἱ ἀναφερόμεναι εἰς τὸ Δίκαιον τῆς Ἐργασίας καὶ Κοινωνικῆς Πολιτικῆς, καὶ αἱ ὁποῖαι, ὡς δεσμεύουσαι τὴν χώραν, θὰ ἐφαρμόζωνται συμπληρωματικῶς.

Ὡς ἐκ τῆς φύσεως τοῦ Ἐργατικοῦ Δικαίου, δικαίου ἐν διαρκεῖ ἀνελίξει, τόσον λόγῳ τῶν ἑκάστοτε κοινωνικῶν κατακτήσεων τῶν μισθωτῶν, ὅσον καὶ τῆς ἀναπτύξεως τῆς οἰκονομίας τοῦ τόπου, αἱ διατάξεις τοῦ Προσχεδίου Κώδικος προσιδιάζουν ἐν πολλοῖς μὲ κανόνας δικαίου πλαίσια, καὶ παρέχεται εὐχέρεια ρυθμίσεως διὰ β. δ)των καὶ ὑπουργικῶν ἀποφάσεων, κατὰ συστηματικὸν πάντως καὶ ἐνιαῖον τρόπον, συμπληρωματικῶς τῶν κατ' ἰδίαν ἀντικειμένων.

Ἀντίθετος ἀρχὴ καὶ ρύθμισις λεπτομερειῶν τοῦ Δικαίου τῆς ἐν ἀενάῳ κινήσει κοινωνικῆς καὶ ἐργατικῆς πολιτικῆς θὰ ἀπέβαινεν εἰς βάρος τῆς βιωσιμότητος καὶ τῆς εἰς χρόνον ἰσχύος τοῦ Κώδικος, τὸ κράτος τοῦ ὁποίου ἐπιβάλλεται νὰ διαρκέσῃ ἐπὶ μακρόν.

Τὸ Προσχέδιον δύναται νὰ λεχθῇ, ὅτι δὲν εἰσάγει νέον ἐντελῶς δίκαιον καὶ δὲν ἀποκλίνει πρὸς καμμίαν πλευράν. Ἀναχωνεύει, ἁπλουστεύει, μορφοποιεῖ, ἑνοποιεῖ καὶ συμπληρώνει τὰ κενὰ τοῦ ἰσχύοντος ἐγκατασπάρτου Δικαίου, βάσει τῶν πορισμάτων τῆς πλουσίας πράγματι παρ' ἡμῖν νομολογίας τοῦ Ἐργατικοῦ Δικαίου καὶ τῶν γενικῶς παραδεδεγμένων δογμάτων τῆς θεωρίας, ἐν τῷ πλαισίῳ πάντοτε τῶν δεδομένων καὶ δυνατοτήτων τῆς οἰκονομίας τῆς χώρας.

Ὡς τοιοῦτον τὸ παραδιδόμενον Προσχέδιον

χειρήσεις, αἵτινες ἤργησαν λόγῳ οἰκονομικῶν δυσχερειῶν κλπ.

Ἰδοὺ λοιπὸν καὶ μία ἄλλη ἐπιβεβαίωσις, ὅτι ὁ Νομοθέτης δὲν κάμνει διάκρισιν ἀπασχολήσεως ἢ μὴ τοῦ μισθωτοῦ διὰ τὴν περὶ ἐπιδόματος ἀνθυγιεινῆς ἐργασίας ἀξίωσιν.

ἐλπίζομεν νὰ ἀνταποκρίνεται πρὸς τὰς ἀπαιτήσεις τοῦ νόμου καὶ τὸ κοινωνικὸν πρόγραμμα τῆς Κυβερνήσεως».

***

Ἐν συνεχείᾳ ὁ ἐκ τῶν μελῶν τῆς Συντακτικῆς Ἐπιτροπῆς δικηγόρος κ. *Β. Βασιλείου* προέβη εἰς τὴν ὡς ἑπεται ἀνάπτυξιν τοῦ περιεχομένου τοῦ Προσχεδίου Κώδικος:

«Κατὰ τὴν σύνταξιν τοῦ Προσχεδίου ἐλήφθη ὡς βάσις ἡ ὑφισταμένη ἐργατικὴ νομοθεσία, ὡς καὶ τὰ πορίσματα τῆς πλουσίας νομολογίας τοῦ Ἐργατικοῦ Δικαίου, κατεβλήθη δὲ προσπάθεια συστηματοποιήσεως τῶν σχετικῶν διατάξεων ἐπὶ τῇ βάσει τῆς κρατούσης ἐπιστημονικῆς διαιρέσεως τῆς ὕλης τοῦ Ἐργατικοῦ Δικαίου.

Περαιτέρω ἡ Ἐπιτροπή, ὑπείκουσα εἰς τὴν σύγχρονον τάσιν ἐνοποιήσεως τοῦ Ἐργατικοῦ Δικαίου τῶν διαφόρων χωρῶν, τὴν ὁποίαν ὑποβοηθεῖ ἡ διεθνοποίησις αὐτοῦ, ἔλαβεν ὑπ' ὄψιν τὰς ὑφισταμένας Διεθνεῖς Συμβάσεις Ἐργασίας, ὡς καὶ τὴν ἀλλοδαπὴν ἐργατικὴν νομοθεσίαν, ἰδίᾳ τῶν χωρῶν τῆς Εὐρωπαϊκῆς Κοινότητος, τὸν Γαλλικὸν Κώδικα Ἐργασίας, τὸν Ἰταλικὸν Κώδικα, ὡς καὶ τὰς ἐργασίας καὶ κείμενα τῶν γενομένων προσπαθειῶν κωδικοποιήσεως τοῦ Ἐργατικοῦ Δικαίου ἐν Γερμανίᾳ εἰς τὸ παρελθὸν καὶ προσφάτως ἐν Αὐστρίᾳ καὶ ἐν Ἑλβετίᾳ.

Ὡς πρὸς τὰς ἀκολουθηθείσας ἀρχὰς κατὰ τὴν σύνταξιν τοῦ Προσχεδίου ἐγένετο προσπάθεια, συμφώνως πρὸς τὴν διδομένην κατεύθυνσιν ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 3 τοῦ περὶ συντάξεως Σχεδίου Κώδικος Ἐργασίας νόμου, αἱ διατάξεις αὐτοῦ νὰ ἐναρμονισθοῦν πρὸς τὸ σύγχρονον πνεῦμα καὶ νὰ ἀνταποκριθοῦν πρὸς τὰς κοινωνικὰς ἀνάγκας, ὡς καὶ τὰς δυνατότητας τῆς οἰκονομίας τοῦ τόπου, χωρὶς ἀπομάκρυνσιν οὐσιώδη ἀπὸ τὰ ἤδη ἰσχύοντα.

Κατ' ἀρχὴν τὸ Προσχέδιον ἐγκατέλειψε τὰς πεπαλαιωμένας καὶ ρωμαϊζούσας ἀρχὰς τῶν «περὶ μισθώσεως ἐργασίας» ἄρθρων 648 — 680 τοῦ Ἀστικοῦ Κώδικος καὶ ρυθμίζει τὴν σχέσιν ἐργασίας ὑφ' ἣν μορφὴν ἐμφανίζεται αὕτη διὰ τῆς παροχῆς ἐξηρτημένης ἐργασίας.

Περαιτέρω ἐλήφθη ὑπ' ὄψιν, ὅτι τὸ Ἐργατικὸν Δίκαιον, παρὰ τὴν ἐξέλιξίν του, ἐξακολουθεῖ νὰ διατηρῇ πρωτίστως τὸν χαρακτῆρα του ὡς προστατευτικοῦ δικαίου τοῦ μισθωτοῦ τοῦ παρέχοντος ἐξηρτημένην ἐργασίαν πρὸς τὸν κατέχοντα τὰ μέσα παραγωγῆς ἐργοδότην.

Πλὴν ἡ προστασία αὕτη δὲν εἶναι ἀπεριόριστος, ἀλλὰ κινεῖται εἰς τὰ ὅρια τῶν δυνατοτήτων τῆς Ἐθνικῆς Οἰκονομίας. Κατὰ τὴν ἀντιμετώπισιν τῶν σχετικῶν προβλημάτων δὲν παρεγνωρίσθη ἡ τάσις ἐνισχύσεως τῆς ἀρχῆς τῆς αὐτονομίας, ἡ ὁποία τὸν προσδιορισμὸν τῶν ὁρίων τούτων ἐπαφίεται εἰς τὴν αὐτοδυναμίαν καὶ αὐτοβοήθειαν τῶν ἀντιτιθεμένων μερῶν, πραγματοποιουμένην διὰ τῆς δράσεως τῶν ἐπαγγελματικῶν των ὀργανώσεων (κοινωνικὴ αὐτοδιοίκησις), τῆς κρατικῆς ἐπεμβάσεως περιοριζομένης εἰς τὸ ἀναγκαῖον μέτρον. Ἡ ἀρχὴ τοῦ συλλογικοῦ καθορισμοῦ τῶν ὅρων ἐργασίας (συλλογικαὶ συμβάσεις ἐργασίας, κανονισμοὶ ἐργασίας) εὗρε τὴν προσήκουσαν θέσιν της εἰς τὸ περὶ συλλογικοῦ δικαίου τμῆμα τοῦ Προσχεδίου.

Ἡ προστασία καὶ ἡ ὑπὲρ τοῦ μισθωτοῦ πρόνοια δὲν ἀντιμετωπίσθησαν μόνον ἀπὸ τῆς ἐνοχικῆς πλευρᾶς τῆς σχέσεως ἐργασίας, ἀλλ' ἀπεδόθη ἡ δέουσα ἀξία καὶ εἰς τὴν προσωπικότητα τοῦ μισθωτοῦ.

Ἡ ἀντίληψις ὅτι ἡ ἐργασία εἶναι ἐμπόρευμα ἀνήκει εἰς τὸ παρελθόν. Ἀντιθέτως ἐλήφθη ὑπ' ὄψιν, ὅτι εἰς τὴν σχέσιν ἐργασίας ὑφίστανται προσωπικαὶ σχέσεις μεταξὺ μισθωτοῦ καὶ ἐργοδότου, αἵτινες ἐμφανίζονται ἀπὸ τῆς πλευρᾶς τοῦ ἐργοδότου ὡς ὑποχρέωσις προνοίας, ἀπὸ τῆς πλευρᾶς τοῦ μισθωτοῦ ὡς ὑποχρέωσις πίστεως.

Αὗται εἶναι αἱ βασικώτεραι ἀρχαὶ τοῦ συγχρόνου Ἐργατικοῦ Δικαίου, τὰς ὁποίας καὶ ἡ ἡμετέρα Ἐπιτροπὴ ἠκολούθησε κατὰ τὴν σύνταξιν τοῦ Προσχεδίου τοῦ Κώδικος Ἐργασίας.

Ἐξοχώτατε κ. Ὑπουργέ,

Τὸ ἔργον τῆς κωδικοποιήσεως τοῦ Ἐργατικοῦ Δικαίου, τὸ ὁποῖον ὡραματίσθητε τὸ 1951 ὡς Ὑπουργὸς Ἐργασίας, ἔμελλε, κατ' εὐτυχῆ συγκυρίαν, καὶ πάλιν ἐπὶ τῆς ὑπουργίας σας νὰ λάβῃ σάρκα καὶ ὀστᾶ. Τοῦτο πρωτίστως ὀφείλεται εἰς τὸ ἐπιδειχθὲν ἐκ μέρους ὑμῶν καὶ τῆς Κυβερνήσεως ἀδιάπτωτον ἐνδιαφέρον. Κοινὴ ἐλπὶς ὅλων εἶναι, ὅτι δὲν θὰ εἶναι μακρὰν ἡ ἡμέρα, κατὰ τὴν ὁποίαν ὁ ὑπὸ σύνταξιν Κῶδιξ Ἐργασίας θὰ καταστῇ Νόμος τοῦ Κράτους».

***

Ὁ Ὑπουργὸς Ἐργασίας κ. *Γ. Μπακατσέλλος*, ἀπευθυνόμενος πρὸς τὴν Συντακτικὴν Ἐπιτροπήν, εἶπε τὰ ἑξῆς:

«Ἐπιθυμῶ νὰ εὐχαριστήσω τὰ μέλη τῆς Ἐπιτροπῆς διὰ τὸ παραδοθὲν Προσχέδιον τοῦ Κώδικος Ἐργασίας, τὸ ὁποῖον ἀναμφιβόλως ἀποτελεῖ καρπὸν ἐντατικῆς καὶ ἐπιμόνου ἐργασίας, πιστεύω δὲ ὅτι θὰ εἶναι καὶ ἔργον ἐπιστη-

μονικῶς ἔργον.

Πολλοί εἶναι ἐκεῖνοι, οἱ ὁποῖοι δὲν ἐπίστευον, ὅτι εἶναι δυνατὸν μία τοιαύτη προσπάθεια, ὡς εἶναι ἡ σύνταξις Κώδικος Ἐργασίας, νὰ λάβῃ σάρκα καὶ ὀστᾶ, ἔχοντες ὑπ' ὄψιν τὸ μὲν τὰς ἀποτυχούσας σχετικὰς ἀποπείρας τοῦ παρελθόντος, τὸ δὲ τὴν ἰδιομορφίαν τῶν κανόνων τοῦ Ἐργατικοῦ Δικαίου καὶ τὸ εὐμετάβλητον τούτων ἀναλόγως πρὸς τὰς συνεχῶς ἐξελισσομένας κοινωνικὰς ἀνάγκας.

Δίκαιον νέον χαρακτηρίζεται τὸ Ἐργατικὸν Δίκαιον καὶ ὡς ἐκ τούτου μὴ ὑποκείμενον εἰς σταθερότητα, ὡς ἐπιδιώκεται κατὰ κανόνα διὰ τῆς κωδικοποιήσεως.

Ἡ ἐμπειρία τοῦ παρελθόντος ὑπῆρξε πράγματι ἐν προκειμένῳ ἀποθαρρυντικὴ καὶ ὅλαι αἱ γενόμεναι πρὸς τοῦτο προσπάθειαι τῶν κατὰ καιροὺς συγκροτηθεισῶν Ἐπιτροπῶν κατέληξαν εἰς ἀποτυχίαν. Καὶ ἁπλῆ ἔτι διοικητικὴ κωδικοποίησις τοῦ ἰσχύοντος Ἐργατικοῦ Δικαίου δὲν ἐπετεύχθη, ὡς προέβλεπε τὸ ν. δ/γμα 2980/1959.

Ὁ ἴδιος προσωπικῶς εἰσηγήθην τὸ 1951 ἐπὶ τῆς πρώτης ὑπουργίας τὴν ἔκδοσιν τοῦ ἀ.ν. 1834 «περὶ κωδικοποιήσεως τῆς ἰσχυούσης Ἐργατικῆς Νομοθεσίας» καὶ συνέστησα Ἐπιτροπὴν ἐξ ἁρμοδίων καθηγητῶν καὶ ἐπιστημόνων, πλὴν αὐτὴ διελύθη, ὅταν ἀπῆλθον τοῦ Ὑπουργείου καὶ οὕτω ἐματαιώθη τὸ ἔργον.

Καὶ εἶναι μὲν ἀληθές, ὅτι οἱ κανόνες τοῦ Ἐργατικοῦ Δικαίου μεταβάλλονται καθ' ἡμέραν σχεδόν, τοῦτο ὅμως ἀφορᾷ οὐχὶ τὰς βασικὰς διατάξεις, ἀλλὰ τὰς ἐξειδικευμένας τοιαύτας, ἡ θέσπισις τῶν ὁποίων ὀρθὸν εἶναι νὰ ἐπαφίεται εἰς τὰς ἁρμοδιότητας τῆς Διοικήσεως καὶ τὰς ἐπαγγελματικὰς αὐτῶν ὀργανώσεις διὰ τῶν ὑπ' αὐτῶν συναπτομένων συλλογικῶν συμβάσεων ἐργασίας. Τοῦτο καθιστᾷ ἐπιβεβλημένην τὴν σύνταξιν Κώδικος Ἐργασίας, ὑπὸ τὴν μορφὴν συστηματικῆς διατυπώσεως τῶν βασικῶν διατάξεων τοῦ Ἐργατικοῦ Δικαίου, ἀντὶ τῶν ἐγκατασπάρτων εἰς ποικίλα καὶ πάσης μορφῆς κείμενα ἐργατικῶν διατάξεων, ἡ χρῆσις τῶν ὁποίων καθίσταται δυσχερὴς ὄχι μόνον διὰ τοὺς ἁπλοῦς μελετητὰς καὶ ἐνδιαφερομένους, ἀλλὰ καὶ διὰ τοὺς ἐκ συστήματος ἐπεξεργαστὰς καὶ ἐφαρμοστὰς τοῦ Ἐργατικοῦ Δικαίου, ὡς εἶναι οἱ Ἐπιθεωρηταὶ Ἐργασίας, τὰ Δικαστήρια καὶ οἱ Ἐργατολόγοι.

Ἀκριβῶς αἱ σκέψεις αὗται μοὶ ἔδωσαν τὸ θάρρος νὰ προχωρήσω εἰς τὴν προσπάθειαν ἐπιδιώξεως συντάξεως Κώδικος Ἐργασίας καὶ νὰ πιστεύω, ὅτι εἶναι δυνατὸν νὰ ὑπερπηδηθοῦν τὰ παρεμβαλλόμενα ἀνυπέρβλητα πράγματι ἐμπόδια, ὡς ἐκ τοῦ ὄγκου τῆς ὑπὸ ἔλεγχον, ἀναχώνευσιν καὶ μορφοποίησιν ὕλης καὶ τῆς ἰδιομορφίας καὶ πληθώρας τῶν ὑπὸ ρυθμισιν θεμάτων, τεραστίας ὄντως διὰ τὴν κοινωνικὴν καὶ οἰκονομικὴν ἀνέλιξιν καὶ γαλήνην τῆς χώρας σημασίας.

Πρὸς τοῦτο, κατ' ἐφαρμογὴν τοῦ Κυβερνητικοῦ προγράμματος, ὡς ἐξήγγειλε τοῦτο διὰ τῶν προγραμματικῶν δηλώσεων τῆς Κυβερνήσεως ὁ Πρόεδρος αὐτῆς κ. Γεώργιος Παπανδρέου, εἰσηγήθην τὸν νόμον 4435 «περὶ συντάξεως Προσχεδίου Κώδικος Ἐργασίας» καὶ ὁ ὁποῖος νόμος ἐπεκροτήθη ὑπὸ ὅλων τῶν πολιτικῶν πλευρῶν καὶ ἐψηφίσθη ὁμοφώνως πρὸ ἑξαμήνου ὑπὸ τῆς Βουλῆς καὶ ἤδη τὸ ἔργον ἀρχίζει νὰ γίνῃ πραγματικότης.

Λογίζομαι ἰδιαιτέρως εὐτυχής, διότι χάρις εἰς τὰς ἰδικάς σας προσπαθείας εὑρισκόμεθα εἰς τὴν ἀρχὴν ἐκτελέσεως τοῦ ἔργου καὶ μοὶ παρέχεται ἡ δυνατότης νὰ ὑποσχεθῶ ἐκ τοῦ ἀσφαλοῦς, ὅτι συντόμως θέλει παραδοθῆ εἰς τὸν Ἑλληνικὸν λαὸν ὁ νέος Κῶδιξ Ἐργασίας.

Φυσικὰ τὸ Προσχέδιον κατ' ἐφαρμογὴν καὶ τῶν διατάξεων τοῦ νόμου θὰ τεθῇ ὑπὸ τὴν κοινὴν τῶν νομικῶν κρίσιν καὶ τὴν τοιαύτην τῶν ἐνδιαφερομένων ἐπαγγελματικῶν ὀργανώσεων, ἐργοδοτῶν καὶ ἐργατῶν, τῶν ἁρμοδίων κρατικῶν ὀργάνων, τῶν Δικηγορικῶν Συλλόγων καὶ ἐν γένει τῶν εἰδικῶν, τῶν δυναμένων νὰ ἔχουν ἔγκυρον ἐπὶ τοῦ θέματος γνώμην, καὶ αἱ παρατηρήσεις καὶ αἱ ἀπόψεις αὐτῶν θὰ ληφθοῦν ὑπ' ὄψιν κατὰ τὴν σύνταξιν τοῦ ὁριστικοῦ Σχεδίου.

Τὸ ὑπολειπόμενον ἔργον εἶναι βεβαίως σοβαρὸν καὶ θὰ ἀπαιτήσῃ χρόνον, ἔχομεν ὅμως ἤδη τὰ θεμέλια καὶ ἐλπίζω ἐντὸς τοῦ ἀρχομένου ἔτους 1965 νὰ ἀχθῇ τοῦτο εἰς αἴσιον πέρας.

Τονίζω, ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ, ὅτι πέραν τῆς ἐπιστημονικῆς καὶ νομικῆς πλευρᾶς καὶ ἡ οἰκονομικὴ ἀνάπτυξις τοῦ τόπου ἔχει νὰ ὠφεληθῇ, διότι μὲ Δίκαιον Ἐργατικὸν ἐνοποιημένον, ἁπλοῦν καὶ σαφὲς θὰ γνωρίζουν οἱ ἐνδιαφερόμενοι, ἐργοδόται καὶ ἐργάται, τὰ δικαιώματα καὶ τὰς ὑποχρεώσεις των ἐπακριβῶς καὶ αἱ ὑπὸ ἵδρυσιν ἢ ἀνάπτυξιν ἐπιχειρήσεις θὰ σταθμίζουν ταύτας ἐν τῇ καταρτίσει τῶν προγραμμάτων καὶ τῇ πορείᾳ τῆς δραστηριότητος αὐτῶν.

Ἡ ἀπόκτησις Κώδικος Ἐργασίας τέλος, παραλλήλως μὲ τὸν Ἀστικὸν Κώδικα, τὸν Ποινικὸν Κώδικα, τὴν Ποινικὴν Δικονομίαν, τὴν πεπρωθεῖσαν καὶ ὑπὸ ψήφισιν Πολιτικὴν Δικονομίαν, ὁλοκληροῖ, ἐξαιρουμένου μόνον τοῦ Ἐμπορικοῦ Δικαίου, τὸ καθόλου Δίκαιον τῆς χώρας καὶ θὰ τὴν ὁπλίσῃ μὲ ἀξιόλογον μέσον συναγωνιστικότητος ἐν τῇ εὐρείᾳ ἀγορᾷ καὶ οἰκονομίᾳ, εἰς ἣν εἰσῆλθεν αὐτὴ διὰ τῆς συνδέσεώς της μὲ τὴν Εὐρωπαϊκὴν Οἰκονομικὴν Κοινότητα».

ΣΧΕΔΙΑ ΕΝΔΙΑΦΕΡΟΝΤΩΝ ΕΡΓΑΤΙΚΩΝ ΝΟΜΩΝ

ΑΠΟΔΟΧΑΙ ΚΑΙ ΕΠΙΔΟΜΑ ΑΔΕΙΑΣ ΕΡΓΑΤΟΤΕΧΝΙΤΩΝ ΟΙΚΟΔΟΜΩΝ

Ὑπὸ τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας κατετέθη εἰς τὴν Βουλὴν πρὸς ψήφισιν τὸ κατωτέρω νομοσχέδιον.

Σχέδιον νόμου

Περὶ χορηγήσεως ἀποδοχῶν καὶ ἐπιδόματος ἀδείας εἰς ἐργατοτεχνίτας οἰκοδόμους.

Ἄρθρον 1

Τὸ ἄρθρον 1 τοῦ νόμου 4321/1963 (*) ἀντικαθίσταται ὡς ἀκολούθως:

Σύστασις

«Συνιστᾶται παρὰ τῷ Ἱδρύματι Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων Εἰδικὸς Λογαριασμὸς ὑπὸ τὴν ἐπωνυμίαν «Εἰδικὸς Λογαριασμὸς δώρου καὶ ἀποδοχῶν ἀδείας οἰκοδόμων», ἀποκαλούμενος ἐν τοῖς ἑπομένοις χάριν συντομίας «Εἰδικὸς Λογαριασμός», διὰ τὴν χορήγησιν α) δώρου ἑορτῶν Χριστουγέννων καὶ Πάσχα καὶ β) ἀποδοχῶν ἀδείας καὶ ἐπιδόματος ἀδείας εἰς πάντας τοὺς παρὰ τῷ Ι.Κ.Α. ἠσφαλισμένους κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ Κανονισμοῦ «περὶ τρόπου ἀσφαλίσεως παρὰ τῷ Ι.Κ.Α. τῶν ἀπασχολουμένων εἰς οἰκοδομικὰς ἢ τεχνικὰς ἐν γένει ἐργασίας προσώπων», ὡς οὗτος ἑκάστοτε ἰσχύει».

Ἄρθρον 2

Ἡ παράγραφος α' τοῦ ἄρθρου 2 τοῦ ν. 4321/1963 ἀντικαθίσταται ὡς ἀκολούθως:

«α) Εἰσφορὰ τῶν κατὰ τὸ ἑπόμενον ἄρθρον 3 ἐργοδοτῶν, ἴση πρὸς 17ο/ο τῶν ἀποδοχῶν, ἐφ' ὧν ὑπολογίζονται αἱ ὑπὲρ τοῦ Ι.Κ.Α. εἰσφοραί, διὰ τὴν παρ' αὐτῷ ἀσφάλισιν τῶν περὶ ὧν τὸ ἄρθρον 1 τοῦ παρόντος προσώπων, ἐκ τῆς ὁποίας 13ο/ο μὲν διὰ τὴν κατ' ἐφαρμογὴν τοῦ παρόντος χορήγησιν τοῦ δώρου ἑορτῶν Χριστουγέννων καὶ Πάσχα, 4ο/ο δὲ κατανεμόμενα ἐξ ἡμισείας διὰ τὴν κατ' ἐφαρμογὴν τοῦ παρόντος χορήγησιν τῶν ἀποδοχῶν ἀδείας καὶ ἐπιδόματος ἀδείας».

Ἄρθρον 3

Αἱ παράγραφοι 5, 6 καὶ 10 τοῦ ἄρθρου 3 τοῦ νόμου 4321/1963 ἀντικαθίστανται ὡς ἀκολούθως:

«5. Διὰ τὴν πραγματοποίησιν καὶ ἀπόδειξιν τῆς εἰσπράξεως τῆς ὑπὲρ τοῦ Εἰδικοῦ Λογαριασμοῦ εἰσφορᾶς τὸ Ι.Κ.Α. δύναται νὰ ἐκδίδῃ καὶ χρησιμοποιῇ ἰδίου τύπου ἔνσημα (δωρόσημα, ἀδειόσημα), ἅτινα ἀπολαύουσι τῆς αὐτῆς νομικῆς προστασίας, ὡς καὶ τὰ ἔνσημα, διὰ τὴν εἴσπραξιν τῶν ὑπὲρ τοῦ Ι.Κ.Α. εἰσφορῶν.

6. Τὸ Ι.Κ.Α. ὑποχρεοῦται νὰ χορηγῇ δωρόσημα καὶ ἀδειόσημα ἀξίας ἴσης πρὸς τὰς ἐνεργουμένας καταβολὰς εἰσφορῶν.

10. Αἱ περὶ παραγραφῆς τοῦ δώρου, ἀδείας καὶ ἐπιδόματος ἀδείας τῶν ἐργαζομένων διατάξεις ἐφαρμόζονται καὶ ἐπὶ τοῦ δώρου, ἀδείας καὶ ἐπιδόματος ἀδείας, τῶν χορηγουμένων ὑπὸ τοῦ Εἰδικοῦ Λογαριασμοῦ».

Ἄρθρον 4

Τὸ ἄρθρον 4 τοῦ νόμου 4321/1963 ἀντικαθίσταται ὡς ἀκολούθως:

Ποσὸν δώρου - ἀποδοχῶν ἀδείας - ἐπιδόματος ἀδείας

«1. Αἱ ἐκ τοῦ Εἰδικοῦ Λογαριασμοῦ χορηγοῦνται εἰς τὰ ἐν ἄρθρῳ 1 τοῦ παρόντος πρόσωπα παρεχαὶ ἰσοῦνται πρὸς τὴν ἀξίαν τῶν μέχρι τῆς ἡμέρας τῆς καταβολῆς ἐπικολληθέντων ἐνσήμων (δωροσήμων, ἀδειοσήμων), ἐπὶ τῶν προσκομιζομένων ὑφ' ἑκάστου δικαιούχου εἰδικῶν δελτίων τοῦ Λογαριασμοῦ, μετ' ἀφαίρεσιν τῶν κατὰ τὸ ἄρθρον 7 τοῦ παρόντος καθοριζομένων διαπανῶν τοῦ Ι.Κ.Α., ὡς καὶ τῶν πάσης φύσεως εἰσφορῶν τοῦ ἠσφαλισμένου, τῶν ὑπὸ τῶν κειμένων διατάξεων ἑκάστοτε καθοριζομένων ὑπὲρ ἀσφαλιστικῶν καὶ λοιπῶν Ὀργανισμῶν καὶ Λογαριασμῶν Κοινωνικῆς Πολιτικῆς».

2. Οἱ κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ παρόντος ὑπόχρεοι εἰς καταβολὴν τῆς εἰσφορᾶς δὲν ὑπόκεινται εἰς ὑποχρέωσιν περαιτέρω καταβολῆς δώρου ἑορτῶν Χριστουγέννων, Πάσχα καὶ ἀποδοχῶν ἀδείας - ἐπιδόματος ἀδείας. Οἱ περὶ ὧν ὁ παρὼν νόμος μισθωτοί, ἐφ' ὅσον συμπληροῦν τὰς ὑπὸ τοῦ ἀ.ν. 539/1945 προβλεπομένας προϋποθέσεις, δικαιοῦνται τῆς ὑπὸ τοῦτου προβλεπομένης ἀδείας ἀναπαύσεως, ἄνευ δικαιώματος ἀπολήψεως ἐκ τοῦ ἐργοδότου τῶν εἰς αὐτὴν ἀντιστοιχουσῶν ἀποδοχῶν».

Ἄρθρον 5

Τὸ ἄρθρον 7 τοῦ νόμου 4321/1961 ἀντικαθίσταται ὡς ἀκολούθως:

Δαπάναι διοικήσεως

«1. Αἱ δαπάναι διοικήσεως τοῦ Ι.Κ.Α. διὰ τὴν εἰσπραξιν τῶν εἰσφορῶν, τὴν χορήγησιν τῶν δώρων, τῶν ἀποδοχῶν ἀδείας καὶ τοῦ ἐπιδόματος ἀδείας, ὡς καὶ τὴν ἐν γένει διαχείρισιν τοῦ Εἰδικοῦ Λογαριασμοῦ, βαρύνουν τὸν Λογαριασμὸν τοῦτον.

Τὸ καταβλητέον διὰ τὰς αἰτίας ταύτας εἰς τὸ Ι.Κ.Α. ποσόν, μὴ δυνάμενον νὰ ὑπερβῇ τὸ 1/13 τῶν πραγματοποιουμένων ἐξ εἰσφορῶν ἐσόδων τοῦ Εἰδικοῦ Λογαριασμοῦ, καθορίζεται δι' ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας μετὰ γνώμην τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Ι.Κ.Α.

2. Τὸ ἀπομένον μετὰ τὴν ἀφαίρεσιν τῶν ἐν τῇ προηγουμένῃ παραγράφῳ δαπανῶν ὑπόλοιπον διατίθεται διὰ τὴν παροχὴν τοῦ δώρου τῶν ἀποδοχῶν ἀδείας καὶ τοῦ ἐπιδόματος ἀδείας εἰς

(*) ΕΕΔ 23, 1145.

ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΚΑΙ ΑΣΦΑΛΙΣΤΙΚΗ ΝΟΜΟΘΕΣΙΑ

ΥΠΟΥΡΓΙΚΑΙ ΑΠΟΦΑΣΕΙΣ

16266)1331)1965 Απόφ. Υπουργού Εργασίας

Περί δημοσιεύσεως εις την Εφημερίδα της Κυβερνήσεως της από 5.2.1965 συλλογικής συμβάσεως εργασίας εμμίσθου προσωπικού Ανωνύμου Ελληνικής Εταιρείας Χημικών Προϊόντων και Λιπασμάτων.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 149 της 26 Φεβρουαρίου 1965)

Έχοντες υπ' όψιν τας διατάξεις του νόμου 3239)1955, ως έτροποποιήθησαν και συνεπληρώθησαν μεταγενεστέρως υπό του ν.δ. 3755)1957, αποφασίζομεν :

Όπως δημοσιευθή εις την Εφημερίδα της Κυβερνήσεως (τεύχος Β') ή από 5.2.1965 συλλογική σύμβασις εργασίας του εμμίσθου προσωπικού της Ανωνύμου Ελληνικής Εταιρείας Χημικών Προϊόντων και Λιπασμάτων, κατατεθείσα ημίν την 6.2.1965, συνταχθέντος προς τούτο του υπ' αριθ. 605)6.2.1965 πρακτικού καταθέσεως, ήτις έχει ως ακολούθως :

Συλλογική σύμβασις εργασίας

εμμίσθου προσωπικού Ανωνύμου Ελληνικής Εταιρείας Χημικών Προϊόντων και Λιπασμάτων

Εν Αθήναις, σήμερον την 5ην Φεβρουαρίου 1965 και εν τοις Γραφείοις του Συνδέσμου Ελλήνων Βιομηχάνων, οι υπογεγραμμένοι αφ' ενός Δημήτριος Μαρινόπουλος, αντιπρόεδρος του Συνδέσμου Ελλήνων Βιομηχάνων, και αφ' ετέρου Ευστ. Γκλαβάς, πρόεδρος του Συλλόγου Υπαλλήλων Εταιρείας Λιπασμάτων, αμφότεροι δεόντως εξουσιοδοτημένοι διά την υπογραφήν της παρούσης συμβάσεως, απεφάσισαν τα κάτωθι :

Α'. Όπως οι σήμερον ισχύοντες βασικοί μισθοί (απόφ. Δευτεροβαθμίου Διοικητικού Διαιτητικού Δικαστηρίου Αθηνών 38)1963)(*), οι προβλεπόμενοι υπό του Οργανισμού Διαβαθμίσεως και Μισθοδοσίας Υπαλλήλων και του Οργανισμού Καταστάσεως Υπαλλήλων Επαρχιακής Γεωπονικής Υπηρεσίας της Ανωνύμου Ελληνικής Εταιρείας Χημικών Προϊόντων και Λιπασμάτων, προσαυξηθούν κατά δέκα τοις εκατόν (10 ο)ο).

Β'. Πέραν των ως άνω βασικών μισθών εξακολουθούν χορηγούμενα τα επιδόματα οικογενειακών βαρών, πολυετούς υπηρεσίας και παραμονής εις τον αυτόν βαθμόν - τα προβλεπόμενα εν τω άρθρω 13ω του Οργανισμού Διαβαθμίσεως και Μισθοδοσίας των Υπαλλήλων και εν τω άρθρω 10ω του Οργανισμού Καταστάσεως Υπαλλήλων Επαρχιακής Γεωπονικής Υπηρεσίας - υφ' ούς όρους κατεβάλλοντο μέχρι σήμερον, ως και πάν έτερον επίδομα, χορηγούμενον πέραν των τακτικών αποδοχών.

Γ'. Ειδικώτερον το προβλεπόμενον εν τοις ως άνω άρθροις των Οργανισμών οικογενειακόν επίδομα τέκνων θα χορηγήται - υπό τους εν αυτοίς όρους και προϋποθέσεις - μέχρι της συμπληρώσεως του εικοστού δευτέρου (22) έτους της ηλικίας των, τόσον διά τα άρρενα, όσον και διά τα θήλεα, εφ' όσον ταύτα φοιτούν εις Ανωτάτας Σχολάς της ημεδαπής ή αλλοδαπής και αποδεικνύεται τούτο δι' εγκύρων πιστοποιητικών των ως είρηται Σχολών.

Δ'. Η ισχύς της παρούσης συλλογικής συμβάσεως άρχεται από 1ης Ιανουαρίου 1965 και ορίζεται ενιαυσία.

Η παρούσα συνετάγη εις τόσα πρωτότυπα, όσα τα συμβαλλόμενα μέρη, και εν επί πλέον, όπερ κατά νόμον θα κατατεθή εις την Διεύθυνσιν Εργασίας του Υπουργείου Εργασίας.

Οι συμβαλλόμενοι

(Έπονται υπογραφαί)

Η παρούσα δημοσιευθήτω εις την Εφημε-

τά εν άρθρω 1 πρόσωπα».

Άρθρον 6

Το άρθρον 8 του ν. 4321)1963 αντικαθίσταται ως ακολούθως :

Προστασία δώρου - αποδοχών - άδειας - επιδόματα άδειας

«1. Είναι άκυρος πάσα συμφωνία περί καταβολής ή προκαταβολής, πρό του καθοριζομένου χρόνου, δώρων Χριστουγέννων και Πάσχα, αποδοχών άδειας και επιδόματος άδειας, ή περί συμψηφισμού των εκ των άνω παροχών απαιτήσεων προς τας επί πλέον των εκάστοτε ισχυόντων δι' εκάστην κατηγορίαν ελαχίστων ορίων μισθού καταβαλλομένας αποδοχάς.

Η ακυρότης πλήττει ως προς τα εν άρθροις 1 και 3 του παρόντος νόμου πρόσωπα και τας προ της 1.1.1962 γενομένας συμφωνίας, καθ' όσον μεν αφορά εις τα δώρα διά τον από της ημερομηνίας ταύτης και εφεξής χρόνον, καθ' όσον δε αφορά εις τας αποδοχάς και το επίδομα άδειας διά τον από της ισχύος του παρόντος και εφεξής χρόνον.

2. Αι περί προστασίας του δώρου των αποδοχών άδειας και του επιδόματος άδειας των εργαζομένων διατάξεις εφαρμόζονται και επί του δώρου, των αποδοχών άδειας και του επιδόματος άδειας των χορηγουμένων υπό του Ειδικού Λογαριασμού».

Η ισχύς του παρόντος άρχεται από της πρώτης του μεθεπομένου της δημοσιεύσεώς του μηνός.

Εν Αθήναις τη 29 Ιανουαρίου 1965

(*) ΕΕΔ 23, 318.

ρίδα τῆς Κυβερνήσεως

Ἐν Ἀθήναις τῇ 23 Φεβρουαρίου 1965

—

14263)Σ.149)1965 Ἀπόφ. Ὑπουργοῦ Ἐργασίας

Περὶ τροποποιήσεως τοῦ ἄρθρου 10 τοῦ Καταστατικοῦ τοῦ Ταμείου Συντάξεων τοῦ Προσωπικοῦ Τραπέζης (πρώην) Ἐθνικῆς.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 152 τῆς 1 Μαρτίου 1965)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν: 1) Τὰς διαταξεις τοῦ ἄρθρου 5 τοῦ νόμου 2868)1922 «περὶ ὑποχρεωτικῆς ἀσφαλίσεως τῶν ἐργατῶν καὶ ἰδιωτικῶν ὑπαλλήλων». 2) Πρότασιν τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Ταμείου Συντάξεων τοῦ Προσωπικοῦ Τραπέζης (πρώην) Ἐθνικῆς, ὑποβληθεῖσαν ἡμῖν διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 6242,872)21.11.1964 ἀναφορᾶς του ὡς ἄνω Ταμείου. 3) Γνώμην τοῦ Συμβουλίου Κοινωνικῆς Ἀσφαλίσεως, διατυπωθεῖσαν κατὰ τὴν ὑπ' ἀριθ. 7)28.1.1965 συνεδρίασιν αὐτοῦ τῆς ΙΓ' περιόδου, ἀποφασίζομεν:

Ὅπως αἱ παράγραφοι 5 καὶ 6 τοῦ ἄρθρου 10 τοῦ Καταστατικοῦ τοῦ Ταμείου Συντάξεων τοῦ Προσωπικοῦ Τραπέζης (πρώην) Ἐθνικῆς τροποποιηθοῦν ὡς κάτωθι:

«5. Συντάξεις δικαιούχων ἄρθρου 8 τοῦ Κανονισμοῦ.

Ἡ συνολικὴ σύνταξις τῶν δικαιούχων τοῦ ἄρθρου 8 καθορίζεται ὡς ἕπεται:

α) Τῶν δικαιούχων τῶν περιπτώσεων α', β', γ', δ' καὶ ε' § 1 τοῦ ἄρθρου 8 εἰς 60 ο)ο, ἐφ' ὅσον πρόκειται περὶ χήρας συζύγου, καὶ 50 ο)ο, προκειμένου περὶ τέκνου, τῆς συντάξεως, ἣν ἐλάμβανεν ἢ εἶχε δικαίωμα νὰ λάβῃ ὁ ἡσφαλισμένος, ἐὰν καθίστατο ἀνάπηρος κατὰ τὸν χρόνον τοῦ θανάτου του, ἐφ' ὅσον πρόκειται περὶ ἑνὸς δικαιούχου, εἰς 80 ο)ο δὲ ἑκατοστά, ἐφ' ὅσον οἱ δικαιοῦχοι εἶναι δύο.

Δι' ἕκαστον ἐπὶ πλέον δικαιοῦχον ἡ σύνταξις προσαυξάνεται κατὰ 5 ο)ο τῆς συντάξεως τοῦ ἡσφαλισμένου, μὴ δυναμένη πάντως νὰ ὑπερβῇ τὰ 95 ο)ο αὐτῆς, ὁσοιδήποτε καὶ ἂν ὦσιν οἱ δικαιοῦχοι.

β) Τῶν δικαιούχων τῶν περιπτώσεων στ' καὶ ζ' τῆς παραγράφου 1 τοῦ ἄρθρου 8 εἰς τὰ 40ο)ο τῆς συντάξεως, ἣν ἐλάμβανεν ἢ εἶχε δικαίωμα νὰ λάβῃ ὁ ἡσφαλισμένος, ἐφ' ὅσον πρόκειται περὶ ἑνὸς δικαιούχου. Δι' ἕκαστον ἐπὶ πλέον δικαιοῦχον ἡ σύνταξις προσαυξάνεται κατὰ 8ο)ο τῆς συντάξεως τοῦ ἡσφαλισμένου, μὴ δυναμένη νὰ ὑπερβῇ τὰ 64ο)ο αὐτῆς, ὁσοιδήποτε καὶ ἂν ὦσιν οἱ δικαιοῦχοι.

Ἐν ταῖς περιπτώσεσι τῶν ἐδαφίων α' καὶ β' τῆς παρούσης παραγράφου, ἐκλιπόντος δικαιούχου τινός, ἡ σύνταξις τῶν λοιπῶν ἐλαττοῦται κατὰ τὸ ἐν τῷ σχετικῷ ἐδαφίῳ ποσοστὸν προσαυξήσεως, περιοριζομένη τελικῶς ἀναλόγως τῆς περιπτώσεως εἰς 60ο)ο ἢ 50ο)ο ἢ 40ο)ο τῆς συντάξεως τοῦ ἡσφαλισμένου, ἐὰν ἀπομένῃ εἷς μόνον δικαιοῦχος.

Εἰς περίπτωσιν συνταξιοδοτήσεως ἀπόρου μητρὸς τοῦ ἡσφαλισμένου κατὰ τὸ ἐδάφιον ε' τῆς παραγράφου 1 τοῦ ἄρθρου 8 ἡ σύνταξίς της, ἐκλιπόντων τῶν λοιπῶν μεθ' ὧν συνέτρεχε δικαιοδόχων, θὰ περιορισθῇ εἰς τὰ 40ο)ο τῆς συντάξεως τοῦ συνταξιούχου ἢ ἡσφαλισμένου.

6) Ἀναπροσαρμογὴ συντάξεων.

Μεθ' ἑκάστην μεταβολὴν τοῦ μισθολογίου τοῦ ἐν ἐνεργείᾳ προσωπικοῦ τῆς Ἐθνικῆς Τραπέζης, ὅπερ ἀποτελεῖ τὴν βάσιν τοῦ ὑπολογισμοῦ τῶν συντάξεων, συμφώνως πρὸς τὰ εἰς τὰς προηγουμένας παραγράφους ὁριζόμενα, τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον προβαίνει εἰς ἀναπροσαρμογὴν τῶν ποσῶν τῶν συντάξεων, μὴ δυναμένη νὰ ἰσχύσῃ πρὸ τῆς παρελεύσεως τριμήνου ἀπὸ τῆς χορηγήσεως τῆς αὐξήσεως τῶν ἀποδοχῶν τῶν ἐν ἐνεργείᾳ ἡσφαλισμένων.

Εἰς περίπτωσιν ὅμως, καθ' ἣν κρίνει τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον, ὅτι δὲν ὑπάρχουσιν οἰκονομικαὶ δυνατότητες τοῦ Ταμείου διὰ τὴν ἀναπροσαρμογὴν τῶν συντάξεων, δύναται ταῦτο νὰ ἀναστείλῃ τὴν ἀναπροσαρμογὴν αὐτῶν, μέχρις ὅτου κρίνῃ, ὅτι ἐπετεύχθησαν αἱ οἰκονομικαὶ προϋποθέσεις διὰ τὴν παροχὴν ηὐξημένων συντάξεων, ὁπότε προβαίνει εἰς τὴν ἀναπροσαρμογήν, καθορίζον καὶ τὸν χρόνον ἀφ' ἧς αὕτη θὰ ἰσχύσῃ.

Ἡσφαλισμένοι, ἐξερχόμενοι τῆς ὑπηρεσίας κατὰ τὸν χρόνον τῆς ἀναστολῆς τῆς ἀναπροσαρμογῆς τῶν συντάξεων, λαμβάνουσι σύνταξιν βάσει τοῦ μισθολογίου, ὅπερ ἀποτελεῖ τὴν βάσιν ὑπολογισμοῦ τῶν συντάξεων εἰς τοὺς ἐξελθόντας τῆς ὑπηρεσίας».

Ἡ παροῦσα, ἧς ἡ ἰσχὺς ἄρχεται ἀπὸ 1ης Νοεμβρίου 1964, δημοσιευθήτω διὰ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 24 Φεβρουαρίου 1965

—

19126)1493)1965 Ἀπόφ. Ὑπουργοῦ Ἐργασίας

Περὶ δημοσιεύσεως εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως τῆς ἀπὸ 27.1.1965 συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας ἐργατοτεχνιτῶν λατόμων καὶ ἀσβεστοποιῶν Νομοῦ Θεσσαλονίκης

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 152 τῆς 1 Μαρτίου 1965)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν τὰς διατάξεις τοῦ νόμου 3239)1955, ὡς ἐτροποποιήθησαν καὶ συνεπληρώθησαν μεταγενεστέρως ἰδίως τοῦ ν. δ)τος 3755) 1957, ἀποφασίζομεν:

Ὅπως δημοσιευθῇ εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως (τεῦχος Β') ἡ ἀπὸ 27.1.1965 συλλογικὴ σύμβασις ἐργασίας ἐργατοτεχνιτῶν λατόμων καὶ ἀσβεστοποιῶν Νομοῦ Θεσσαλονίκης, κατατεθεῖσα ἡμῖν τὴν 9.2.1965, συνταχθέντος πρὸς τοῦτο τοῦ ὑπ' ἀριθ. 607)1965 πρακτικοῦ καταθέσεως, ἧτις ἔχει ὡς ἀκολούθως:

Συλλογικὴ σύμβασις ἐργασίας
ἐργατοτεχνιτῶν λατόμων καὶ ἀσβεστοποιῶν
Νομοῦ Θεσσαλονίκης

Ἐν Θεσσαλονίκῃ, σήμερον τὴν 27ην τοῦ μηνὸς Ἰανουαρίου 1965, οἱ ὑπογεγραμμένοι ἀφ' ἑνὸς μέν: 1) Σταῦρος Καραγκούνης, ἐνεργῶν ὡς

ἐκπρόσωπος τοῦ Βιοτεχνικοῦ Ἐπιμελητηρίου Θεσσαλονίκης, 2) Κων/νος Βρέλλας, ἐνεργῶν ὡς ἐκπρόσωπος τοῦ Συνδέσμου Βιομηχάνων Μακεδονίας – Θράκης, 3) Κων/νος Μπουρνῆς, πρόεδρος καὶ ἐκπρόσωπος τοῦ ἐν Ἀσβεστοχωρίῳ ἑδρεύοντος Ἐργασιακοῦ Συνεταιρισμοῦ Ἀσβεστοχωρίου «Ἡ Κυψέλη», 4) Κων/νος Μπόλδης, ἐνεργῶν ὡς πρόεδρος καὶ ἐκπρόσωπος τοῦ Ἐργασιακοῦ Συνεταιρισμοῦ Λατόμων Ἀσβεστοχωρίου «Ἡ Ἀνατολή», ἑδρεύοντος ἐν Ἀσβεστοχωρίῳ, 5) Κων/νος Σύρμος, πρόεδρος καὶ ἐκπρόσωπος τοῦ ἐν Ἀσβεστοχωρίῳ ἑδρεύοντος Ἐργασιακοῦ Συνεταιρισμοῦ Ἀσβεστοχωρίου «Ἡ Νίκη», ἀφ' ἑτέρου δὲ 1) Χρῆστος Σίγκας, πρόεδρος καὶ ἐκπρόσωπος τοῦ Συνδέσμου Ἐργατοτεχνιτῶν Ἀσβεστοποιΐας καὶ Λατόμων Ἀσβεστοχωρίου, ἑδρεύοντος εἰς Ἀσβεστοχώριον, 2) Βασίλειος Σιντούδης, πρόεδρος καὶ ἐκπρόσωπος τοῦ Σωματείου Ἐπεξεργασίας Λίθων Χορτιάτη «Ὁ Ἅγιος Γεώργιος», ἑδρεύοντος εἰς Χορτιάτην καὶ 3) Ἀλέξανδρος Μαπίτσος, πρόεδρος καὶ ἐκπρόσωπος τοῦ Σωματείου Ἐργατοτεχνιτῶν Λατόμων Νεοχωρούδας καὶ πέριξ, ἑδρεύοντος εἰς Νεοχωρούδαν, ἅπαντες νομίμως καὶ δεόντως ἐξουσιοδοτημένοι διὰ τὴν ὑπογραφὴν τῆς παρούσης συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας, συνωμολόγησαν τὰ ἑξῆς, ὅσον ἀφορᾷ τοὺς ὅρους ἀμοιβῆς καὶ ἐργασίας τῶν ἐργατοτεχνιτῶν τοῦ κλάδου των.

Α) Κατώτατα ὅρια ἡμερομισθίων.

Καθορίζονται τὰ κατώτατα ὅρια τῶν ἡμερομισθίων:

Ι. Ἐργατῶν λατομείων:

α) Μιναδόροι, γεμισταί φουρνέλλων, πιστολαδόροι, ξεσκαρωταί δραχμαὶ 105.

β) Βαρυοκόποι, δραχμαὶ 95.

γ) Μπαζαδόροι, λοιποὶ ἐργάται λατομείων, τροφοδόται, φορτωταὶ σπαστήρων καὶ τριβείων καὶ γενικῶς ἐργάται σπαστήρων καὶ τριβείων, δραχμαὶ 85,50.

ΙΙ. Ἐργατῶν ἀσβεστοποιΐας:

α) Θερμασταί, δραχμαὶ 105.

β) Κτίσται ἀσβεστοκαμίνων, δραχμαὶ 95.

γ) Μεταφορεῖς καὶ φορτωταὶ ἀσβεστολίθων, φορτωταὶ ἀσβέστου, σβέσται κλπ ἐργάται, δραχμαὶ 85,50.

Β) Γενικοὶ ὅροι

1) Οἱ τυχὸν ἀπασχολούμενοι κατὰ μονάδα ἐργασίας, ἀτομικῶς ἢ ὁμαδικῶς, δέον ἀπαραιτήτως νὰ συμπληρώνουν καθ' ἑκάστην ἡμέραν τὸ ὡς ἄνω βασικὸν ἡμερομίσθιον.

2) Οἱ ὁμαδικῶς ἐκτελοῦντες τὴν ἐργασίαν, ἀνεξαρτήτως τοῦ τρόπου ἐκτελέσεως ταύτης, θεωροῦνται ἐργάται τῆς ἐπιχειρήσεως, θὰ λαμβάνουν δὲ κατ' ἰσομοιρίαν τὸ ἡμερομίσθιόν των καθ' ἑκάστην ἑβδομάδα, ὅπερ θὰ καταβάλλεται εἰς τὸν τόπον τῆς ἐργασίας ἢ ὡς τοῦτο καταβάλλεται καὶ εἰς τοὺς ἑτέρους ἐργάτας τῆς ἐπιχειρήσεως, τοὺς ἀμειβομένους δι' ἡμερομισθίου. Ἡ δὲ διανομὴ τῆς κατὰ μονάδα ἐργασίας ἀμοιβῆς των θὰ γίνεται ὑπὸ τοῦ ὁμαδάρχου, ἐκλεγομένου ὑπὸ τῆς ὁμάδος. Εἰς ἃς περιπτώσεις τὴν ἐργατικὴν ὁμάδα βαρύνουν αἱ δαπάναι τῶν ἐκρηκτικῶν ὑλῶν ἢ τῶν διατρήσεων, αὗται θὰ ἐκπίπτουν ἐκ τῶν ἀποδοχῶν τῆς ὁμάδος.

3) Οἱ κατὰ μονάδα ἐργασίας ἀμειβόμενοι ἐργατοτεχνῖται δέον νὰ λαμβάνωσιν ἀπάσας τὰς ἐκ τῆς ἐργασίας των συναφεῖς προσθέτους ἀποδοχάς, ἤτοι τὰ δῶρα, τὰς ἀδείας, τὰ ἡμερομίσθια τῶν ἐξαιρεσίμων ἑορτῶν, τὰ ἐπιδόματα ἀσθενείας, ἀτυχήματος κλπ.

4) Οἱ ἐργοδόται ὑποχρεοῦνται νὰ ἔχουν εἰς τὸν τόπον τῆς ἐργασίας πρόχειρον φαρμακεῖον πρώτων βοηθειῶν, πρὸς δὲ ὑποχρεοῦνται δι' ἰδίας των δαπάνης νὰ παρέχουν εἰς τοὺς ἀπασχολουμένους ἀσφαλιστικὰ καὶ προστατευτικὰ μέσα διὰ τὴν ἐκτέλεσιν τῆς ἐργασίας των καὶ τὴν προστασίαν τῆς ὑγείας καὶ τῆς ζωῆς των, πρὸς ἀποφυγὴν ἀτυχημάτων, ἤτοι κράνη, ζῶνας ἀσφαλείας, διόπτρας κλπ.

5) Αἱ ἐπιχειρήσεις ὑποχρεοῦνται εἰς τὴν καταβολὴν ὁλοκλήρου τοῦ ἡμερομισθίου τῆς πρώτης ἡμέρας, καθ' ἣν ἤθελε διακοπῇ ἡ ἐργασία λόγῳ ἀρξαμένης κακοκαιρίας, ὑπὸ τὸν ὅρον ὅτι οἱ μισθωτοὶ ἐὰ εὑρίσκωνται εἰς τὴν διάθεσιν τοῦ ἐργοδότου.

6) Αἱ ἐπιχειρήσεις ὑποχρεοῦνται νὰ διαθέτουν κατάλληλον χῶρον διὰ τὴν ἑστίασιν, ἀνάπαυσιν καὶ προφύλαξιν τοῦ προσωπικοῦ των, ἐφοδιάζουσαι τοῦτο διὰ τῶν ἀναγκαιούντων ἐπίπλων καὶ σκευῶν, ὡς καὶ χῶρον κατάλληλον διὰ τὴν διατήρησιν τῆς τροφῆς τοῦ προσωπικοῦ καὶ τὴν παροχὴν καθαροῦ ὕδατος, πρὸς δὲ καὶ διὰ τὴν τοποθέτησιν τῶν ἐνδυμάτων των.

7) Οἱ ἐργοδόται ὑποχρεοῦνται νὰ χορηγοῦν εἰς τοὺς μισθωτοὺς καθ' ἑκαστον ἔτος ἀνὰ ἓν ζεῦγος ἀρβυλῶν καὶ ἀνὰ μίαν φόρμαν ἐργασίας, ἅτινα εἴδη θὰ ἀνήκωσι κατὰ κυριότητα εἰς τὰς ἐπιχειρήσεις καὶ ἅτινα μετὰ τὸ πέρας τῆς ἐργασίας θὰ παραμένουν εἰς τὸν τόπον τῆς ἐργασίας, λυομένης δὲ τῆς ἐργασιακῆς συμβάσεως θὰ παραδίδωνται εἰς τὸν ἐργοδότην.

8) Τὰ δῶρα τῶν ἑορτῶν θὰ καταβάλλωνται βάσει τῶν ἡμερομισθίων τῶν ὁριζομένων διὰ τῆς παρούσης συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας.

9) Ἡ πληρωμὴ τῶν ἡμερομισθίων τῶν ἐργατοτεχνιτῶν θὰ γίνεται εἰς τὸν τόπον τῆς ἐργασίας μετὰ τὸ πέρας ταύτης καὶ καθ' ἑκαστον Σάββατον.

10) Αἱ δι' ἀτομικῶν συμβάσεων καταβαλλόμεναι ἀποδοχαὶ τυχὸν ἀνώτεραι τῶν ὑπὸ τῆς παρούσης καθοριζομένων δὲν δύνανται νὰ μειωθῶσιν, ὡς ἐπίσης δὲν δύνανται νὰ μεταβληθοῦν ἰσχύοντες τυχὸν εὐνοϊκώτεροι ὅροι ὑπὲρ τῶν ἐργαζομένων, τῶν ὑπὸ τῆς παρούσης τεθεσπισμένων.

11) Ἡ παροῦσα συλλογικὴ σύμβασις ἐργασίας ἀρχεται ἰσχύουσα ἀπὸ τῆς 7ης Ἰανουαρίου 1965 καὶ θέλει ἰσχύσει ἐπὶ ἓν ἔτος ἀπὸ τῆς χρονολογίας ταύτης.

12) Συνομολογεῖται, ὅτι ἡ παροῦσα συλλογικὴ σύμβασις ἐργασίας ἰσχύει δι' ὁλόκληρον τὸν Νομὸν Θεσσαλονίκης καὶ τὴν περιφέρειαν τοῦ Πρωτοδικείου Θεσσαλονίκης.

Ἐφ' ᾧ συνετάγη τὸ παρὸν εἰς ἐννέα ἀντίτυ-

πα, άναγνωσθέν δε και βεβαιωθέν υπογράφεται παρ' άπάντων τών ώς άνω συμβαλλομένων.

Οι συμβαλλόμενοι

(Έπονται υπογραφαί)

Η παρούσα δημοσιευθήτω διά της Εφημερίδος της Κυβερνήσεως.

Εν Αθήναις τη 26 Φεβρουαρίου 1965

—

19834)1540)1965 Απόφ. Υπουργού Εργασίας

Περί παρατάσεως ισχύος καταγγελθείσης διαιτητικής αποφάσεως εργατοτεχνιτών αλλαντοβιομηχανίας Α.Π.Π.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 153 της 1 Μαρτίου 1965)

Έχοντες υπ' όψιν: 1) Τάς διατάξεις της παραγράφου 3 του άρθρου 4 του ν. 3239)1955, εν συνδυασμώ με τάς της παραγράφου 8 του άρθρου 10 του ν.δ. 3755)1957, 2) Την κοινοποιηθείσαν ημίν κατά την 30.12.1964 καταγγελίαν της υπ' αριθ. 5)1964 αποφάσεως του Δ.Δ.Δ.Δ. Πειραιώς εκ μέρους του Οργανισμού Τεχνιτών και Υπαλλήλων Αλλαντοβιομηχανίας Αθηνών, Πειραιώς, Περιχώρων, 3) Σχετικήν γνωμοδότησιν του Εθνικού Γνωμοδοτικού Συμβουλίου Κοινωνικής Πολιτικής, ληφθείσαν κατά την συνεδρίασιν αύτου της 19.2.1965, αποφαίζομεν:

Αναστέλλομεν επί 3μηνον χρονικόν διάστημα, ήτοι μέχρις 28.5.1965, την επέλευσιν των εννόμων αποτελεσμάτων καταγγελίας της καταγγελθείσης ώς άνω υπ' αριθ. 5)1964 αποφάσεως του Δ.Δ.Δ.Δ. Πειραιώς «περί τών όρων αμοιβής και εργασίας τών εργατοτεχνιτών αλλαντοβιομηχανίας Α.Π.Π.», κηρυχθείσης εκτελεστής διά της υπ' αριθ. 27616)1552)1964 ημετέρας αποφάσεως (Φ.Ε.Κ. 122 τ. Β' της 2.4.1964) (*).

Η παρούσα δημοσιευθήτω διά της Εφημερίδος της Κυβερνήσεως.

Εν Αθήναις τη 26 Φεβρουαρίου 1965

—

22071)1646)1965 Απόφ. Υπουργού Εργασίας

Περί κηρύξεως εκτελεστής της υπ' αριθ. 3)1965 αποφάσεως του Π.Δ.Δ.Δ. Αθηνών περί τών όρων αμοιβής και εργασίας τών εργατοτεχνιτών εργοστασίων ζυθοποιίας, παγοποιίας και ψυγείων άπάσης της χώρας.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 158 της 4 Μαρτίου 1965)

Έχοντες υπ' όψιν: 1) Τάς διατάξεις της παραγράφου 1 του άρθρου 20 του νόμου 3239)1955, ώς ετροποιήθησαν υπό του ν.δ. 3755)1957, 2) Την υπ' αριθ. 3)1965 απόφασιν του Π.Δ.Δ.Δ. Αθηνών, καθ' ής δεν ησκήθη έφεσις, αποφαίζομεν:

Κηρύσσομεν εκτελεστην την υπ' αριθ. 3)1965 απόφασιν του Π.Δ.Δ.Δ. Αθηνών «περί τών όρων αμοιβής και εργασίας τών εργατοτεχνιτών εργοστασίων ζυθοποιίας, παγοποιίας και ψυγείων άπάσης της χώρας», εκδοθείσαν εις επίλυσιν διενέξεως μεταξύ της Πανελληνίου Ομοσπονδίας Εργατών Επισιτισμού και Υπαλλήλων Τουριστικών Επαγγελμάτων άφ' ενός και άφ' ετέρου του Συνδέσμου Ελλήνων Βιομηχάνων, της οποίας το διατακτικόν έχει ώς ακολούθως:

«Από της ισχύος της παρούσης, ήτοι 1.8.1964, τά κατώτατα όρια ημερομισθίων των εις άπαντα τά εργοστάσια ζυθοποιίας, παγοποιίας και τά ψυγεία της χώρας απασχολουμένων εργατοτεχνιτών καθορίζονται ώς ακολούθως:

Α', διά την περιφέρειαν της πέως Διοικήσεως Πρωτευούσης και Ελευσίνα.

Άνδρες:

α) Νεοπροσλαμβανόμενοι άσχέτως ηλικίας ημερησίως δραχμαί 64.

β) Μετά την συμπλήρωσιν έξαμήνου απασχολήσεως εν εργοστασίοις ζυθοποιίας, παγοποιίας και ψυγείων ημερησίως δραχμαί 67.

γ) Μετά την συμπλήρωσιν ενός έτους απασχολήσεως εν εργοστασίοις ζυθοποιίας, παγοποιίας και ψυγείων ημερησίως δραχμαί 75.

δ) Αρχιεργάται, όπου ορίζονται τοιούτοι, ημερησίως δραχμαί 86.

ε) Αρχιεργάται ζυθοποιίας, ημερησίως δραχμαί 100.

Γυναίκες:

α) Νεοπροσλαμβανόμεναι άσχέτως ηλικίας, ημερησίως δραχμαί 50.

β) Μετά συμπλήρωσιν έξαμήνου απασχολήσεως εν εργοστασίοις ζυθοποιίας, παγοποιίας και ψυγείων, ημερησίως δραχμαί 55.

γ) Μετά συμπλήρωσιν ενός έτους απασχολήσεως εν εργοστασίοις ζυθοποιίας, παγοποιίας και ψυγείων, ημερησίως δραχμαί 60.

Β'. Τά ώς άνω κατώτατα όρια ημερομισθίων μειούνται κατά ποσοστόν μεν 6ο)ο διά τους υπηρετούντας εις επιχειρήσεις λειτουργούσας εις τάς λοιπάς πόλεις πληθυσμού άνω των 50.000 κατοίκων, κατά ποσοστόν δε 8ο)ο διά τους απασχολουμένους εις τάς πόλεις πληθυσμού κάτω των 50.000.

Εν ούδεμιά πάντως περιπτώσει τά εκ της μειώσεως προκύπτοντα ποσά ημερομισθίων δύνανται νά ώσι κατώτερα του γενικώς ισχύοντος κατωτάτου όρίου ημερομισθίων εργατοτεχνιτών, υπό τάς προς τούτο καθοριζομένας βάσει των εθνικών γενικών συλλογικών συμβάσεων εργασίας, προϋποθέσεις ηλικίας και προϋπηρεσίας.

2) Εις τους εκ των εργατοτεχνιτών, περί ών ή παρούσα, απασχολουμένους εις τάς κατωτέρω ειδικότητας των άντιστοίχων τμημάτων και μόνον διά τάς περιόδους, καθ' άς απασχολούνται εις αύτά, της τοποθετήσεώς των εις ταύτα ή της μεταθέσεώς των ούσης ελευθέρας διά τον εργοδότην, παρέχεται ειδικόν επίδομα θέσεως ώς κατωτέρω:

α) Εις τους εργατοτεχνίτας ζυθοποιίας των τμημάτων: υπογείων ζυμώσεως, σιτεύσεως, φίλτρου, πλύσεως και πληρώσεως βαρελίων ξηράνσεως μαγιάς, ζυθοβραστηρίου και ψυχραντηρίου,

(*) ΕΕΔ 23, 510.

ημερησίως δραχμαί 17.

β) Εἰς τοὺς ἐργατοτεχνίτας θαλόμων καταψύξεως, τοὺς ἐργαζομένους ὑπὸ θερμοκρασίαν κάτω τῶν 5ο Κελσίου (-5ο Κελσίου), ἡμερησίως δραχμαί 17.

γ) Εἰς τοὺς ἐργατοτεχνίτας θαλάμων ἐναποθηκεύσεως τροφίμων ἢ πάγου, τοὺς ἐργαζομένους ὑπὸ θερμοκρασίαν 0ο 5ο βαθμοὺς Κελσίου (0ο-5ο Κ) ἡμερησίως δραχμαί 11.

δ) Εἰς τοὺς ἐργατοτεχνίτας βυνοποιΐας ἡμερησίως δραχμαί 11.

ε) Εἰς τοὺς χειριστὰς μηχανημάτων ἐμφιαλώσεως ζύθου καὶ πωματισμοῦ φιαλῶν ζύθου ἡμερησίως δραχμαί 9.

Διὰ τὰς λοιπὰς περιπτώσεις ἰσχύουσι τὰ ὑπὸ τῆς ἀπὸ 18.7.1963 συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας καθοριζόμενα.

Ἡ παροῦσα δημοσιευθήτω διὰ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 2 Μαρτίου 1965

—

22072)1647)1965 Ἀπόφ. Ὑπουργοῦ Ἐργασίας

Περὶ δημοσιεύσεως εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως τῆς ἀπὸ 28.1.1965 συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας φορτοεκφορτωτῶν ξηρᾶς Κοκκωνίου.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 158 τῆς 4 Μαρτίου 1965)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν τὰς διατάξεις τοῦ νόμου 3239)1955, ὡς ἐτροποποιήθησαν καὶ συνεπληρώθησαν μεταγενεστέρως ὑπὸ τοῦ ν.δ. 3755)1957, ἀποφασίζομεν:

Ὅπως δημοσιευθῇ εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως (τεῦχος Β') ἡ ἀπὸ 28.1.1965 συλλογικὴ σύμβασις ἐργασίας τῶν φορτοεκφορτωτῶν ξηρᾶς Κοκκωνίου, κατατεθεῖσα ἡμῖν τὴν 12.2.1965, συνταχθέντος πρὸς τοῦτο τοῦ πρακτικοῦ καταθέσεως ὑπ' ἀριθ. 608)12.2.1965, ἥτις ἔχει ὡς ἀκολούθως:

Τοπικὴ συλλογικὴ σύμβασις ἐργασίας φορτοεκφορτωτῶν Κοκκωνίου

Ἐν Κορίνθῳ σήμερον τὴν 28ην Ἰανουαρίου 1965 οἱ κάτωθι ὑπογεγραμμένοι Ὀδυσσεὺς Ζαφειρίου, ἐκπρόσωπος τοῦ Ἐμπορικοῦ καὶ Βιομηχανικοῦ Ἐπιμελητηρίου Κορίνθου ἀφ' ἑνὸς καὶ ἀφ' ἑτέρου Σωτήριος Ἀγάθος, Γραμματεὺς τοῦ Συλλόγου Φορτοεκφορτωτῶν Ξηρᾶς Προϊόντων Γῆς Κοκκωνίου «Ἡ Ἁγία Τριάς», ἀμφότεροι νομίμως ἐξουσιοδοτημένοι, ἀπεφασίσαμεν τὴν κατάρτισιν καὶ ὑπογραφὴν τῆς παρούσης συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας, ρυθμιζούσης τοὺς ὅρους ἀμοιβῆς καὶ ἐργασίας τῶν ἐργατῶν φορτοεκφορτωτῶν τοῦ Συλλόγου Φορτοεκφορτωτῶν Ξηρᾶς Προϊόντων Γῆς Κοκκωνίου «Ἡ Ἁγία Τριάς», ἐπὶ τῶν φορτοεκφορτωτικῶν ἐργασιῶν ἐν Κοκκωνίῳ, ὡς κάτωθι:

1. Τιμολόγιον

Τὸ τιμολόγιον ἀμοιβῆς τῶν ἐργατῶν φορτοεκφορτωτῶν τοῦ ὡς ἄνω σωματείου διὰ τὴν φόρτωσιν ἢ ἐκφόρτωσιν καὶ μεταφορὰν μέχρις ἀποστάσεως 15 μέτρων, ὡς καὶ διὰ τὴν ἄμεσον φορτοεκφόρτωσιν ἀπὸ μεταφορικοῦ εἰς μεταφορικὸν μέσον, ὁρίζεται ὡς κάτωθι:

Α'. Φορτία συσκευασμένα:

α) Εἰς σάκκους κατὰ τόννον δραχμαὶ 12.

β) Εἰς κιβώτια κατὰ τόννον δραχμαὶ 14.

γ) Εἰς βαρέλια ἢ δοχεῖα κατὰ τόννον δραχμαὶ 14.

δ) Εἰς μπάλες ἢ δέματα δραχμαὶ 18.

Β'. Φορτία χύδην.

α) Γαιάνθρακες, ξυλάνθρακες, καυσόξυλα κατὰ τόννον δραχμαὶ 12.

β) Δημητριακά, βαμβακόσπορος, βαμβακόπιττα κατὰ τόννον δραχμαὶ 12.

γ) Βάμβαξ σύσπορος, ἐλαιοπυρῆνες κατὰ τόννον δραχμαὶ 12.

Γ'' Φορτία εἰδικῶς κατονομαζόμενα

α) Ζῶα ζῶντα ἢ ἐσφαγμένα.

α) Μεγάλα ἕκαστον δραχμαὶ 5.

αι) Μικρὰ ἕκαστον δραχμαὶ 0.50 λεπτά.

β) Λιπάσματα, θεῖον, θειϊκὸς χαλκός, τσιμέντα κατὰ τόναν δραχμαὶ 13.

γ) Ξυλεῖα λευκὴ βαρελοποιΐας, ἐπιπλοποιΐας. Κατὰ κυβικὸν μέτρον δραχμαὶ 12.

δ) Ξυλεῖα βουβή. Κατὰ τόννον δραχμαὶ 15.

ε) Κέραμοι, τοῦβλα. Κατὰ χιλιάδα δραχμαὶ 15.

στ) Μηχανήματα. Μέχρι βάρους 200 χιλ)μων κατὰ τόννον δραχμαὶ 20.

Μηχανήματα 201 ἕως 500 χιλιογράμμων κατὰ τόννον δραχμαὶ 24.

Μηχανήματα 501 ἕως 1000 χιλιογράμμων κατὰ τόννον δραχμαὶ 30.

Μηχανήματα 1001 ἕως 2000 χιλιογράμμων κατὰ τόννον δραχμαὶ 80.

Μηχανήματα 2001 χιλιογράμμων καὶ ἄνω βάσει εἰδικῆς συμφωνίας.

ζ) Ὀξέα εἰς δαμιζάνας. Ἑκάστη δραχμαὶ 3.

η) Ἰχθεῖς εἰς κιβώτια. Μεγάλα ἕκαστον δραχμαὶ 5. Μικρὰ ἕκαστον δραχμαὶ 3.

θ) Σιδηροδοκοί, σιδηροσωλῆνες, σίδερα ἐν γένει. Κατὰ τόννον δραχμαὶ 18.

ι) Στῦλοι τηλεγραφικοὶ ἢ ἠλεκτρικῶν δικτύων:

Μέχρι μήκους 7 μέτρων ἕκαστος δραχμαὶ 2.50.

Μήκους ἄνω τῶν 7 μέτρων ἕκαστος δραχμαὶ 4.

ια) Ὀπωρικὰ εἰς κιβώτια ἢ κοφίνια:

Μέχρι βάρους 30 χιλιογράμμων ἕκαστον δραχμαὶ 0,40 λ.

Ἀπὸ βάρους 30 - 50 χιλιογράμμων ἕκαστον δραχμαὶ 0,70 λ.

Ἀπὸ βάρους 51 καὶ ἄνω ἕκαστον δραχμαὶ 1.

ιβ) Δοχεῖα βενζίνης, πετρελαίου καὶ βαρέλια ἐν γένει κενά:

Χωρητικότητος μέχρι 200 χιλ)μων ἕκαστον δραχμαὶ 0,50.

Χωρητικότητος ἄνω τῶν 201 χιλ)μων ἕκαστον

δραχμαί 0,80 λ.

ιγ) Ἄσβεστος χύδην κατά στατῆρα δραχμαί 1.

ιδ) Μετάγγισις πετρελαίου ἢ βενζίνης ἀπό αὐτοκινήτου εἰς βαρέλια ἢ δεξαμενάς διά σωλῆνος κατά τόννον δραχμαί 12.

ιε) Ἐσπεριδοειδῆ :

Διά φόρτωσιν, ζύγισιν καί στοιβασίαν μεχρις ὕψους 2 μ. κατά τόννον δραχμαί 18.

Δι' ἁπλῆν φόρτωσιν κατά τόννον δραχμαί 14.

Διά φόρτωσιν ἐπι βαγονίων Σ.Ε.Κ. κατά τόννον δραχμαί 13.

ιστ) Σταφίς σουλτανίνα καί κορινθιακή :

Δι' ἐκφόρτωσιν, ζύγισμα καί ἄδειασμα κατά τόννον δραχμαί 17.

Δι' ἐνσάκκισιν, ζύγισιν καί φόρτωσιν κατά τόννον δραχμαί 28.

Δι' ἐνσάκκισιν, φόρτωσιν, ἐκφόρτωσιν, ζύγισιν καί ἐκκένωσιν παρακρατήματος Α.Σ.Ο. κατά τόννον δραχμαί 45.

2. Κανονιστικαί διατάξεις

Τό ἀνωτέρω τιμολόγιον μεταβάλλεται ἀναλόγως τῶν περιπτώσεων τοῦ χρόνου καί τῶν ὅρων, ὑπό τούς ὁποίους πραγματοποιεῖται ἡ ἐργασία ὡς ἀκολούθως :

Α) Ζύγισις. Εἰς περίπτωσιν ζυγίσεως, δι' ἃς περιπτώσεις δέν ἔχει καθορισθῆ τό τιμολόγιον μετ' αὐτῆς, τοῦτο προσαυξάνεται κατά 30ο)ο.

Β) Ἐνσάκκισις, ἐκκένωσις, ραφή. Δι' ἐνσάκκισιν χύδην φορτίων καί δι' ἃς περιπτώσεις δέν ἔχει καθορισθῆ τό τιμολόγιον μετ' αὐτῆς τό τιμολόγιον προσαυξάνεται κατά 50ο)ο. Δι' ἐνσάκκισιν καί ραφήν ἢ ἁπλοῦ δεσίματος κατά 70ο)ο καί δι' ἐκκένωσιν 30ο)ο.

Γ) Ἀποστάσεις. Διά μεταφοράν τῶν εἰδῶν πέραν τῶν 15 μέτρων τό τιμολόγιον προσαυξάνεται ὡς ἑξῆς :

Ἀπό 16 ἕως 30 μέτρα κατά	40 ο)ο
Ἀπό 31 ἕως 50 μέτρα κατά	75 ο)ο
Ἀπό 51 ἕως 70 μέτρα κατά	100 ο)ο

Δ) Στοιβασία. Διά τήν στοιβασίαν σάκκων ἢ κιβωτίων καί δι' ἃς περιπτώσεις αὐτη δέν ἔχει ὑπολογισθῆ εἰς τό ὡς ἄνω τιμολόγον ἀπό ὕψους 1,80 μ. καί ἄνω καί βαρελίων πέραν τῆς πρώτης σειρᾶς τό τιμολόγιον προσαυξάνεται ὡς ἑξῆς :

Σάκκοι - κιβώτια ἀπό 1,81 ἕως 3 μ. κατά 40 ο)ο.

Σάκκοι - κιβώτια ἀπό 3,01 ἕως 5 μ. κατά 60 ο)ο.

Σάκκοι - κιβώτια ἀπό 5,01 ἕως 7 μ. κατά 100 ο)ο.

Βαρέλια διά τήν β' σειράν κατά 30 ο)ο.

Βαρέλια διά τήν γ' σειράν κατά 70 ο)ο.

Βαρέλια διά τήν δ' σειράν κατά 100 ο)ο.

Ε) Βαθμίδες. Διά τήν μεταφοράν τῶν εἰδῶν εἰς ἀναγείους ἢ ὑπογείους ἀποθήκας πλέον τῶν 7 βαθμίδων τό τιμολόγιον προσαυξάνεται ὡς ἀκολούθως, ἐφ' ὅσον αὐτη δέν ὑπελογίσθη εἰς τό ἀνωτέρω τιμολόγιον.

Ἀπό 8 ἕως 15 βαθμίδες. Κατά 30ο)ο.

Ἀπό 16 ἕως 25 βαθμίδες. Κατά 70ο)ο.

Ἀπό 26 ἕως 40 βαθμίδες. Κατά 100ο)ο.

ΣΤ) Ἐλαφρά καί ὀγκώδη. Ἐπί φορτίων ἐλαφρῶν καί ὀγκωδῶν, καί ὡς τοιαῦτα νοοῦνται φορτία, κατά τήν φόρτωσιν τῶν ὁποίων ἡ ἀπόδοσις τῆς ἐργασίας μιᾶς κανονικῆς ὁμοχειρίας κατέρχεται κατά ποσοστόν τοὐλάχιστον 40ο)ο εἰς τό 8ωρον, τό τιμολόγιον προσαυξάνεται κατά 80ο)ο.

Ζ) Ὑπέρβαρα. Ἐπί ὑπερβάρων σάκκων, καί ὡς τοιοῦτοι θεωροῦνται οἱ βάρους ἄνω 100 χιλιογράμμων, τό τιμολόγιον προσαυξάνεται κατά 30ο)ο.

Η) Ὧραι ἐργασίας. Θερινή περίοδος (1η Ἀπριλίου ἕως 30ή Σεπτεμβρίου) ἀπό 08.00 ἕως 12.00 καί 14.00 ἕως 18.00.

Χειμερινή περίοδος (1η Ὀκτωβρίου ἕως 31η Μαρτίου) ἀπό 08.00 ἕως 12.00 καί 13.00 ἕως 17.00.

Θ) Ὑπερωρίαι ἐξαιρέσιμοι : Δι' ἐργασίαν ἐκτελουμένην κατά τάς μη ἐργασίμους ὥρας δι' ἃς περιπτώσεις αὐτη δέν ἔχει ὑπολογισθῆ εἰς τό ἀνωτέρω καθοριζόμενον τιμολόγιον, τοῦτο προσαυξάνεται κατά 50ο)ο. Διά τοιαύτην δέ κατά τάς Κυριακάς καί νόμῳ ἐξαιρεσίμους ἑορτάς κατά ποσοστόν 75ο)ο.

Οἱ συμβαλλόμενοι

(Ἕπονται ὑπογραφαί)

Ἡ παροῦσα δημοσιευθήτω διό τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 3 Μαρτίου 1965

—

19125)1492)1965 Ἀπόφ. Ὑπουργοῦ Ἐργασίας

Περί δημοσιεύσεως εἰς τήν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως τῆς ἀπό 15.12.1964 συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας τῶν ἐργατοτεχνιτῶν καί ἐκτάκτων ὑπαλλήλων τοῦ Δήμου Νέας Φιλαδελφείας.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 158 τῆς 4 Μαρτίου 1965)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν τάς διατάξεις τοῦ ν. 3239)1955, ὡς ἐτροποποιήθησαν καί συνεπληρώθησαν μεταγενεστέρως ὑπό τοῦ ν.δ. 3755)1957, ἀποφασίζομεν :

Ὅπως δημοσιευθῆ εἰς τήν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως (τεῦχος Β') ἡ ἀπό 15.12.1964 συλλογική σύμβασις ἐργασίας τῶν ἐργατοτεχνιτῶν καί ἐκτάκτων ὑπαλλήλων τοῦ Δήμου Νέας Φιλαδελφείας, κατατεθεῖσα ἡμῖν τήν 12.2.1965, συνταχθέντος πρός τοῦτο τοῦ πρακτικοῦ καταθέσεως ὑπ' ἀριθ. 609)12.2.1965, ἥτις ἔχει ὡς ἀκολούθως :

Συλλογική σύμβασις ἐργασίας

τῶν ἐργατοτεχνιτῶν καί ἐκτάκτων ὑπαλλήλων τοῦ Δήμου Νέας Φιλαδελφείας

Ἐν Νέᾳ Φιλαδελφείᾳ, σήμερον τήν 15ην Δεκεμβρίου ἔτους 1964, ἡμέραν Τρίτην καί ὥραν

9 π.μ., συνελθόντες εἰς τὰ Γραφεῖα τοῦ Δήμου Νέας Φιλαδελφείας, ἀφ' ἑνὸς ὁ Νικόλαος Τρυπιᾶς, Δήμαρχος Νέας Φιλαδελφείας, νομίμως ἐξουσιοδοτηθεὶς διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 83)1964 ἀποφάσεως τοῦ Δημοτικοῦ Συμβουλίου, ἐγκριθείσης διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. πρωτ. 81112)4.11.1964 ἀποφάσεως τῆς Νομαρχίας Ἀττικῆς, καὶ ἀφ' ἑτέρου οἱ: 1) Γεώργιος Ρούσσος, πρόεδρος τοῦ ἀναγνωρισθέντος, δυνάμει τῆς ὑπ' ἀριθ. 4455)1964 ἀποφάσεως τοῦ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν, ὑπὸ τὴν ἐπωνυμίαν «Σωματεῖον Ἐργατοτεχνιτῶν καὶ Ἐκτάκτων Ὑπαλλήλων Δήμου Νέας Φιλαδελφείας», λειτουργοῦντος ἐπαγγελματικοῦ σωματείου ἐργατῶν τεχνιτῶν καὶ ἐκτάκτων ὑπαλλήλων Δήμου Νέας Φιλαδελφείας, καὶ 2) Παναγιώτης Μυλωνᾶς, γενικὸς γραμματεὺς αὐτοῦ, νομίμως ἐξουσιοδοτηθέντες διὰ τῆς ἀπὸ 1.10.1964 ὁμοφώνου ἀποφάσεως τῆς γενικῆς συνελεύσεως τοῦ σωματείου, ὅπερ οὗτοι ἐκπροσωποῦσιν, ἀπεφάσισαν τὴν ὑπογραφὴν τῆς παρούσης συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας, δι' ἧς καθορίζονται οἱ ὅροι ἀμοιβῆς τῶν ἐν τῇ παρούσῃ συμβάσει ἀναφερομένων ἐργατοτεχνιτῶν καὶ ὁδηγῶν τοῦ Δήμου Νέας Φιλαδελφείας.

Ἄρθρον 1

Εἰς τοὺς ὅρους τῆς παρούσης ὑπάγονται ἅπαντες οἱ ἡμερομίσθιοι ἐργάται καὶ τεχνῖται, οἱ ἀπασχολούμενοι διὰ συμβάσεως ἐργασίας ἰδιωτικοῦ δικαίου εἰς τὴν καθαριότητα, περισυλλογὴν καὶ ἀποκομιδὴν οἰκιακῶν καὶ ὑδικῶν ἀπορριμμάτων τοῦ Δήμου, οἱ ὁδοκαθαρισταί, καθαρίστριαι καὶ καθαρίστριαι ἀφοδευτηρίων, οἱ ἐργάται ταφῆς καὶ ἐκταφῆς τοῦ Δημοτικοῦ Νεκροταφείου καὶ οἱ ἐπιστάται τοῦ συνεργείου καθαριότητος.

Ἄρθρον 2

Εἰς τοὺς ὅρους τῆς παρούσης συμβάσεως ὑπάγονται ἐπίσης οἱ ὁδηγοὶ αὐτοκινήτων περισυλλογῆς καὶ ἀποκομιδῆς ἀπορριμμάτων, ὡς καὶ οἱ βοηθοὶ αὐτῶν, ἐφ' ὅσον συνδέονται ὡσαύτως διὰ συμβάσεως ἐργασίας ἰδιωτικοῦ δικαίου.

Ἄρθρον 3

Εἰς ἅπαντας τοὺς ἀνωτέρω χορηγεῖται ἀπὸ 9ης Ὀκτωβρίου 1964 ἐπίδομα ἀνθυγιεινῆς ἐργασίας εἰς ποσοστὸν 12ο)ο ἐπὶ τῶν νῦν καταβαλλομένων ἡμερομισθίων.

Ἄρθρον 4

Εἰς τοὺς ὅρους τῆς παρούσης συμβάσεως περιλαμβάνονται οἱ ἔκτακτοι καὶ οἱ ἐπὶ συμβάσει ὑπηρετοῦντες ὑπάλληλοι τοῦ Δήμου Νέας Φιλαδελφείας, συνδεόμενοι μετ' αὐτοῦ διὰ σχέσεως ἰδιωτικοῦ δικαίου.

Ἄρθρον 5

Εἰς ἅπαντας τοὺς ἀνωτέρω χορηγεῖται ἐπίδομα γάμου (οἰκογενειακῶν βαρῶν) ἐκ δραχμῶν 100 μηνιαίως εἰς τοὺς ἐξ αὐτῶν ἐγγάμους, ὧν ὁ γάμος ὑφίσταται, μὴ λυθεὶς διὰ θανάτου ἢ διαζυγίου, καὶ ὑπὸ τὴν προϋπόθεσιν ὅτι δὲν λαμβάνουν τοιοῦτον ἢ παρόμοιον ἐπίδομα ἐξ ἄλλης αἰτίας ἢ ἐξ ἄλλης πηγῆς.

Ἄρθρον 6

Τυχὸν ὑφιστάμενοι ἢ μέλλοντες νὰ ἰσχύσωσιν εὐνοϊκώτεροι ὅροι ἀμοιβῶν καὶ ἐργασίας ἐξακολουθοῦν ἰσχύοντες.

Ἡ παροῦσα, ἀναγνωσθεῖσα καὶ βεβαιωθεῖσα, ὑπογράφεται παρὰ τῶν ἐν ἀρχῇ ἀναφερομένων, συνταχθεῖσα δὲ εἰς τόσα πρωτότυπα, ὅσα καὶ τὰ συμβαλλόμενα μέρη, ἐπὶ πλέον δὲ δύο πρὸς κατάθεσιν εἰς τὴν ἁρμοδίαν Ἀρχήν.

Οἱ συμβαλλόμενοι

(Ἕπονται ὑπογραφαί)

Ἡ παροῦσα δημοσιευθήτω διὰ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 3 Μαρτίου 1965

—

18473)1199)1965 Ἀπόφ. Ὑπουργοῦ Ἐργασίας

Περὶ καθορισμοῦ ὡρῶν ἐργασίας ξυλεμπορικῶν καταστημάτων καὶ ἀποθηκῶν ξυλείας τῆς περιφερείας τέως Διοικήσεως Πρωτευούσης.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 160 τῆς 5 Μαρτίου 1965)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν: 1) Τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 5 τοῦ π.δ/γματος τῆς 8)13.4.1932 «περὶ κωδικοποιήσεως καὶ συμπληρώσεως τῶν νόμων περὶ χρονικῶν ὁρίων ἐργασίας εἰς τὰ καταστήματα κλπ.». 2) Τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 1 τοῦ ν.δ. 4020)1959 «περὶ τροποποιήσεως καὶ συμπληρώσεως ἐνίων διατάξεων ἐργατικῶν τινων νόμων». 3) Τὴν ὑπ' ἀριθ. 8)25.1.1965 σύμφωνον γνώμην τῶν ἐμπόρων ξυλείας Ἀθηνῶν. 4) Τὴν ὑπ' ἀριθ. 9)28.1.1965 σύμφωνον γνώμην τοῦ Συνδέσμου Ξυλεμπόρων Πειραιῶς. 5) Τὴν ὑπ' ἀριθ. 2199)29.1.1965 σύμφωνον γνώμην τοῦ Συλλόγου Ὑπαλλήλων Ξυλεμπορικῶν Καταστημάτων Ἀθηνῶν - Πειραιῶς. 6) Τὴν ὑπ' ἀριθ. 2020 Φ.65)34)18.2.1965 σύμφωνον γνώμην τῆς Ἀστυνομικῆς Διευθύνσεως Πειραιῶς. 7) Τὴν ὑπ' ἀριθ. 15)94)174 κ. δ. σύμφωνον γνώμην τῆς Ἀνωτέρας Διοικήσεως Χωροφυλακῆς Πρωτευούσης. 8) Τὴν ὑπ' ἀριθ. 135)828 Φ 71)32)22.2.1965 σύμφωνον γνώμην τῆς Ἀστυνομικῆς Διευθύνσεως Ἀθηνῶν, ἀποφασίζομεν:

1) Καθορίζομεν τὰς ὥρας ἀνοίγματος καὶ κλεισίματος τῶν ξυλεμπορικῶν καταστημάτων καὶ ἀποθηκῶν ξυλείας τῆς περιφερείας τέως Διοικήσεως Πρωτευούσης ὡς ἀκολούθως:

Ἀπὸ 16ης Σεπτεμβρίου μέχρι 31ης Μαρτίου:

Καθ' ἑκάστην ἀπὸ 8 π.μ. - 4 μ.μ. Ἔκαστον Σάββατον ἀπὸ 8 π.μ. - 1.30' μ.μ.

Ἀπὸ 1ης Ἀπριλίου μέχρι 15ης Ἰουνίου:

Καθ' ἑκάστην ἀπὸ 7.30' π.μ. - 3.30' μ.μ. Ἔκαστον Σάββατον ἀπὸ 7.30' π.μ. - 1.30' μ.μ.

Ἀπὸ 16ης Ἰουνίου μέχρι 15ης Σεπτεμβρίου:

Καθ' ἑκάστην ἀπὸ 7.30' π.μ. - 2.30 μ.μ. Ἔκαστον Σάββατον ἀπὸ 7.30' π.μ. - 1.30 μ.μ.

ΙΙ. Ἡ ὑπ' ἀριθ. 67090)5121)1.9.1962 ἡμετέρα ἀπόφασις «περὶ καθορισμοῦ ὡρῶν ἐργασίας ξυλεμπορικῶν καταστημάτων καὶ ἀποθηκῶν ξυλείας τῆς περιφερείας τέως Διοικήσεως Πρω-

τευούσης (*) καταργείται.

Η παρούσα δημοσιευθήτω διά της Εφημερίδος της Κυβερνήσεως, κοινοποιηθήσεται δε προ της δημοσιεύσεως προς εφαρμογήν.

Εν Αθήναις τη 27 Φεβρουαρίου 1965

—

18672)Υ.141)1965 Απόφ. Υπουργών Συντονισμού, Οικονομικών και Εργασίας

Περί αύξήσεως των υπό του Ταμείου Επικουρικής Ασφαλίσεως Προσωπικού Ανωνύμου Ελληνικής Εταιρείας Υδάτων παρεχομένων συντάξεων κατά ποσοστόν 12ο/ο.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 156 της 4 Μαρτίου 1965)

Έχοντες υπ' όψιν: 1) Τας διατάξεις του άρθρου 2 του υπ' αριθ. 19)1944 νόμου «περί εξουσιοδοτήσεως του Υπουργού Οικονομικών όπως προβαίνη εις τροποποιήσεις των φορολογικών συντελεστών», 2) Την διά της υπ' αριθ. 1203)Υ.2)3.11.1964 αναφοράς του Ταμείου Επικουρικής Ασφαλίσεως Προσωπικού Ανωνύμου Ελληνικής Εταιρείας Υδάτων υποβληθείσαν ημίν πρότασιν του Διοικητικού Συμβουλίου αυτού περί αύξήσεως των συντάξεων κατά ποσοστόν 12ο/ο, 3) Το υπ' αριθ. 57408)ΚΠ2667)4.1.1964 έγγραφον του Υπουργείου Συντονισμού, 4) Την απόφασιν της Νομισματικής Επιτροπής, την ληφθείσαν κατά την 918 συνεδρίασιν αυτής της 3.5.1955, κοινοποιηθείσαν διά του υπ' αριθ. 14786)16.5.1955 εγγράφου της και 5) τας κρατούσας οικονομικάς συνθήκας, αποφασίζομεν:

Ι. Από 1ης Ιουλίου 1964 αύξάνονται αι υπό του Ταμείου Επικουρικής Ασφαλίσεως Προσωπικού Ανωνύμου Ελληνικής Εταιρείας Υδάτων παρεχόμεναι συντάξεις κατά ποσοστόν δώδεκα επί τοις εκατόν (12ο/ο).

ΙΙ. Το σύνολον της ούτω αύξανομένης συντάξεως εν ουδεμιά περιπτώσει δύναται να υπερβαίνη τα τεθέντα ανώτατα όρια διά της παραγράφου 2 της υπ' αριθ. 14786)16.5.1955 αποφάσεως της Νομισματικής Επιτροπής.

Η παρούσα δημοσιευθήτω διά της Εφημερίδος της Κυβερνήσεως.

Εν Αθήναις τη 20 Φεβρουαρίου 1965

—

3687)Υ.44)1965 Απόφ. Υπουργών Συντονισμού, Οικονομικών και Εργασίας

Περί αύξήσεως της υπό του Ταμείου Επικουρικής Ασφαλίσεως Ηλεκτροτεχνιτών Ελλάδος παρεχομένης βασικής συντάξεως κατά ποσοστόν 20ο/ο.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 96 της 1 Φεβρουαρίου 1965)

Έχοντες υπ' όψιν: 1) Τας διατάξεις του άρθρου 2 του υπ' αριθ. 19)1944 νόμου «περί εξουσιοδοτήσεως του Υπουργού Οικονομικών, όπως προβαίνη εις τροποποιήσεις των φορολογικών συντελεστών», 2) Την διά της υπ' αριθ. 1215)14.5.1964 αναφοράς του Ταμείου Επικουρικής Ασφαλίσεως Ηλεκτροτεχνιτών Ελλάδος υποβληθείσαν ημίν πρότασιν του Διοικητικού Συμβουλίου αυτού περί αύξήσεως της βασικής συντάξεως κατά ποσοστόν 30ο/ο, 3) Το υπ' αριθ. 37989)ΚΠ.1982)17.10.1964 έγγραφον του Υπουργείου Συντονισμού, 4) Την απόφασιν της Νομισματικής Επιτροπής, την ληφθείσαν κατά την 918 συνεδρίασιν αυτής της 3.5.1955, κοινοποιηθείσαν διά του υπ' αριθ. 14786)16.5.1955 εγγράφου της και 5) τας κρατούσας οικονομικάς συνθήκας, αποφασίζομεν:

Ι. Από 1ης Ιανουαρίου 1965 αύξάνεται ή υπό του Ταμείου Επικουρικής Ασφαλίσεως Ηλεκτροτεχνιτών Ελλάδος καταβαλλομένη βασική σύνταξις εκ δραχμών 378 κατά ποσοστόν είκοσι τοις εκατόν (20ο/ο).

ΙΙ. Το σύνολον της ούτω αύξανομένης συντάξεως εν ουδεμιά περιπτώσει δύναται να υπερβαίνη τα τεθέντα ανώτατα όρια διά της παραγράφου 2 της υπ' αριθ. 14786)16.5.1955 αποφάσεως της Νομισματικής Επιτροπής.

Η παρούσα δημοσιευθήτω διά της Εφημερίδος της Κυβερνήσεως.

Εν Αθήναις τη 21 Ιανουαρίου 1965

—

7213)Σ.77)1965 Απόφ. Υπουργού Εργασίας

Περί προσθήκης μεταβατικής διατάξεως εις το Καταστατικόν του Ταμείου Ασφαλίσεως Χρηματιστών κλπ.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 131 της 18 Φεβρουαρίου 1965)

Έχοντες υπ' όψιν: 1) Τας διατάξεις του άρθρου 7 του ν.δ. 26.6.1935 «περί ιδρύσεως Ταμείου Ασφαλίσεως Χρηματιστών και Μεσιτών», 2) Πρότασιν του Διοικητικού Συμβουλίου του Ταμείου Ασφαλίσεως Χρηματιστών, Μεσιτών, Αντικρυστών και Υπαλλήλων Χρηματιστηρίου Αξιών Αθηνών, υποβληθείσαν ημίν διά της υπ' αριθ. 2259)1964 αναφοράς αυτού, 3) Γνώμην του Συμβουλίου Κοινωνικής Ασφαλίσεως (Συνεδρίασις 3η της Γ' περιόδου της 26.11.1964), αποφασίζομεν:

Όπως εν τέλει του Καταστατικού του Ταμείου Ασφαλίσεως Χρηματιστών, Μεσιτών, Αντικρυστών και Υπαλλήλων Χρηματιστηρίου Αξιών Αθηνών προστεθή ή ακόλουθος μεταβατική διάταξις:

Εις τους επί τετραετίαν, υπολογιζομένην κατά τας διατάξεις της παραγράφου 6 του άρθρου 21 του Καταστατικού, διατελέσαντας χρηματιστάς, απομακρυνθέντας του επαγγέλματος προ της ιδρύσεως του Ταμείου, άγοντας δε κατά την δημοσίευσιν της παρούσης ηλικίαν άνω των 73 ετών και άπορους Β' κατηγορίας, της άπορίας των διαπιστουμένης υπό των οικείων Κέντρων Προνοίας, παρέχεται μηνιαίον προσωποπαγές βοήθημα, ίσον προς το καθοριζόμενον υπό του άρθρου 16 § 5α του Καταστατικού.

Το δικαίωμα τούτο ασκείται δι' αιτήσεως, υποβαλλομένης εις το Ταμείον εντός ανατρεπτι-

(*) ΕΕΔ 21, 1209.

κῆς προθεσμίας 2 μηνῶν ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρούσης εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως.

Ἡ παροῦσα δημοσιευθήτω διὰ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 6 Φεβρουαρίου 1965

—

6587)Π.65)1965 Ἀπόφ. Ὑπουργῶν Προεδρίας Κυβερνήσεως καὶ Ἐργασίας

Περὶ τροποποιήσεως τοῦ Καταστατικοῦ τοῦ Ταμείου Ἀσφαλίσεως Ἰδιοκτητῶν, Συντακτῶν καὶ Ὑπαλλήλων Τύπου.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 129 τῆς 17 Φεβρουαρίου 1965)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν: 1) Τὰς διατάξεις τῆς παραγράφου 2 τοῦ ἄρθρου 4 τοῦ ἀ.ν. 2176)1940 «περὶ συστάσεως Ταμείου Ἀσφαλίσεως Ἰδιοκτητῶν, Συντακτῶν καὶ Ὑπαλλήλων Τύπου κλπ». 2) Γνώμην τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Ταμείου Συντακτῶν Ἰδιοκτητῶν καὶ Ὑπαλλήλων Τύπου, ὑποβληθεῖσαν ἡμῖν διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 572)30.2.1964 ἀναφορᾶς τοῦ Ταμείου τούτου, 3) Γνώμην τοῦ Συμβουλίου Κοινωνικῆς Ἀσφαλίσεως, διατυπωθεῖσαν κατὰ τὴν ὑπ' ἀριθ. 148) 2ᾳ.1964 συνεδρίασιν αὐτοῦ τῆς ΙΒ' περιόδου, ἀποφασίζομεν:

Ὅπως εἰς τὴν διέπουσαν τὸ Ταμεῖον Ἀσφαλίσεως Ἰδιοκτητῶν, Συντακτῶν καὶ Ὑπαλλήλων Τύπου νομοθεσίαν ἐπέλθωσιν αἱ ἀκόλουθοι τροποποιήσεις:

1) Ἐν τέλει τοῦ ἄρθρου 2 τοῦ Καταστατικοῦ προστίθεται διάταξις, ἔχουσα οὕτω:

«Ἡμέραι ἐργασίας, δι' ἃς δὲν κατεβλήθησαν εἰς τὸ Ταμεῖον αἱ ἀσφαλιστικαὶ εἰσφοραὶ ἐντὸς πενταετίας, ἀφ' ἧς κατέστησαν ἀπαιτηταί, δὲν ἀναγνωρίζονται ὡς ἐν ἀσφαλίσει τοιαῦται. Ἐπίσης δὲν ἀναγνωρίζονται ὡς ἐν ἀσφαλίσει αἱ ἡμέραι ἐργασίας, αἱ πραγματοποιηθεῖσαι εἰς περίοδον προγενεστέραν τῆς πενταετίας ἀπὸ τῆς ὑποβολῆς εἰς τὸ Ταμεῖον ὑπὸ τοῦ ἠσφαλισμένου τῆς περὶ ἀναγνωρίσεως τούτων σχετικῆς αἰτήσεως».

2) Ἐν τέλει τοῦ ἄρθρου 5 τοῦ Κανονισμοῦ Ἀσφαλιστικῶν Παροχῶν προστεθῇ διάταξις ἔχουσα οὕτω:

«Οὐδεμία αἴτησις πρὸς παροχὴν συντάξεως δύναται νὰ εἰσαχθῇ πρὸς συζήτησιν, ἐὰν ὁ αἰτῶν δὲν ἔχῃ ἐκπληρώσει προηγουμένως τὰς πρὸς τὸ Ταμεῖον ὑποχρεώσεις του. Τὸ αὐτὸ ἰσχύει καὶ διὰ τὰ μέλη τῆς οἰκογενείας τοῦ θανόντος».

Ἡ παροῦσα δημοσιευθήτω διὰ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 27 Ἰανουαρίου 1965

—

3212)Ι.6)1965 Ἀπόφ. Ὑπουργοῦ Ἐργασίας

Περὶ ὑποχρεωτικῆς ὑπαγωγῆς τῶν συνταξιούχων τοῦ Ταμείου Συντάξεων Ἐφημεριδοπωλῶν καὶ Ὑπαλλήλων Πρακτορείων πόλεως Θεσσαλονίκης εἰς τὴν ἀσφάλισιν τοῦ Ι.Κ.Α. διὰ τὸν Κλάδον παροχῶν ἀσθενείας καὶ μητρότητος.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 129 τῆς 17 Φεβρουαρίου 1965)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν: 1) Τὰς διατάξεις τῆς παραγράφου 2 τοῦ ἄρθρου 2 τοῦ ν.δ. 4104)1960 «περὶ τροποποιήσεως καὶ συμπληρώσεως τῆς νομοθεσίας περὶ Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων καὶ ἄλλων τινῶν ὀργανωτικῶν καὶ διοικητικῶν διατάξεων». 2) Τὴν ὑπ' ἀριθ. 459)24.11.1964 ἀπόφασιν τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Ἱδρύματος Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων καὶ 3) Τὴν ἀπὸ 29.7.1964 ἀπόφασιν τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Ταμείου Συντάξεων Ἐφημεριδοπωλῶν καὶ Ὑπαλλήλων προκτορείων πόλεως Θεσσαλονίκης, ἀποφασίζομεν:

Ὅπως εἰς τὴν ἀσφάλισιν τοῦ Ἱδρύματος Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων διὰ τὸν Κλάδον παροχῶν ἀσθενείας καὶ μητρότητος ὑπαχθοῦν ὑποχρεωτικῶς οἱ συνταξιοῦχοι τοῦ Ταμείου Συντάξεων Ἐφημεριδοπωλῶν καὶ Ὑπαλλήλων Πρακτορείων πόλεως Θεσσαλονίκης, οἱ μὴ καταλαμβανόμενοι ὑπὸ τοῦ ἐδαφίου γ' τῆς παραγράφου 1 τοῦ ἄρθρου 6 τοῦ ἀ.ν. 1846)1951, ὡς ἀντικατεστάθη διὰ τοῦ ἄρθρου 2 τοῦ ν.δ. 4104)1960, μὴ καλυπτόμενοι δὲ διὰ τοῦ περὶ οὗ πρόκειται κλάδου ἀσφαλίσεως ὑπὸ ἑτέρου Ταμείου.

Τὸ Ταμεῖον Συντάξεων Ἐφημεριδοπωλῶν καὶ Ὑπαλλήλων Πρακτορείων πόλεως Θεσσαλονίκης ὑποχρεοῦται, ὅπως παρακρατῇ κατὰ μῆνα ἐκ τῶν συντάξεων τῶν συνταξιούχων του τὴν βαρύνουσαν τούτους εἰσφορὰν καὶ νὰ ἀποδίδῃ ταύτην ὁμοῦ μετὰ τῆς βαρυνούσης τοῦτο τοιαύτης εἰς τὸ Ἵδρυμα Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων ἐντὸς τῆς ὑπὸ τῶν διατάξεων τῆς παραγράφου 2 τοῦ ἄρθρου 26 τοῦ ἀ.ν. 1846)1951 ὁριζομένης προθεσμίας.

Ἡ παροῦσα δημοσιευθήτω διὰ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 28 Ἰανουαρίου 1965

—

477134)323)1965 Ἀπόφ. Ὑπουργοῦ Ἐργασίας

Περὶ τροποποιήσεως τοῦ Κανονισμοῦ λειτουργίας τοῦ Ταμείου Ἐπικουρικῆς Ἀσφαλίσεως Μισθωτῶν Κλωστοϋφαντουργίας.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 129 τῆς 17 Φεβρουαρίου 1965)

—

10614)Σ.121)1965 Ἀπόφ. Ὑπουργοῦ Ἐργασίας

Περὶ τροποποιήσεως τῆς παραγράφου α' τοῦ ἄρθρου 13 τοῦ Καταστατικοῦ τοῦ Ταμείου Προνοίας Ἐργατῶν Κομωτικῆς Ὑπηρεσίας Ἐλευθέρας Ζώνης Θεσσαλονίκης.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 154 τῆς 2 Μαρτίου 1965)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν: 1) Τὰς διατάξεις τῆς παραγράφου 1 τοῦ ἄρθρου 30 τοῦ ἀ.ν. 962)1937, ἐν συνδυασμῷ πρὸς τὰς τοιαύτας τοῦ ἄρθρου 59 § 1 τοῦ ἀν. νόμου τῆς 11 Νοεμβρίου 1935 «περὶ ὀργανισμοῦ τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας», ὡς τοῦτο αὐθεντικῶς ἡρμηνεύθη διὰ τοῦ ἄρθρου 1 τοῦ ἀ.ν. 694)1937 «περὶ αὐθεντικῆς ἑρμηνείας

συμπληρώσεως και τροποποιήσεως διαταξεών τινων της ασφαλιστικής νομοθεσίας». 2) Γνώμην του Διοικητικού Συμβουλίου του Ταμείου Προνοίας Εργατών Κομιστικής Υπηρεσίας Ελευθέρας Ζώνης Θεσσαλονίκης, υποβληθείσαν ημίν διά της υπ' αριθ. 151)29.6.1964 αναφοράς του Ταμείου. 3) Γνώμην του Συμβουλίου Κοινωνικής Ασφαλίσεως (αριθ. πρωτ. Σ.Κ.Α. 264) 1964), διατυπωθείσαν κατά την υπ' αριθ. 5)14.1.1965 συνεδρίασιν αύτου της Γ' περιόδου, αποφασίζομεν:

Η παράγραφος α' του άρθρου 13 του Καταστατικού του Ταμείου Προνοίας Εργατών Κομιστικής Υπηρεσίας Ελευθέρας Ζώνης Θεσσαλονίκης τροποποιείται ως ακολούθως:

«Α'. Το ποσόν των παροχών προνοίας των ησφαλισμένων ορίζεται εις δραχμάς 2.500 δι' έκαστον έτος εργασίας των εν τη Ελευθέρα Ζώνη Θεσσαλονίκης».

Η παρούσα δημοσιευθήτω διά της Εφημερίδος της Κυβερνήσεως.

Εν Αθήναις τη 17 Φεβρουαρίου 1965

—

1426?)Σ.150)1965 Απόφ. Υπουργού Εργασίας

Περί προσθήκης παραγράφου Η' εν τέλει του άρθρου 17 του Καταστατικού του Ταμείου Συντάξεων Προσωπικού Ηλεκτρισμού Θεσσαλονίκης

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 155 της 3 Μαρτίου 1965)

Έχοντες υπ' όψιν: 1) Το άρθρον 59 § 1 του ά.ν. νόμου της 11 Νοεμβρίου 1935 «περί οργανισμού του Υπουργείου Εργασίας», ως τούτο αυθεντικώς ηρμηνεύθη διά του άρθρου 1 του ά.ν. 694)1937 «περί αυθεντικής ερμηνείας, συμπληρώσεως και τροποποιήσεως διατάξεών τινων της ασφαλιστικής νομοθεσίας». 2) Τας διατάξεις του από 30 Απριλίου 1946 ν. δ)τος «περί οργανώσεως και συντονισμού της παρακολουθήσεως και του ελέγχου των Οργανισμών Κοινωνικής Πολιτικής», κυρωθέντος διά του υπ' αριθ. 1892)1949 ν. δ)τος. 3) Πρότασιν του Διοικητικού Συμβουλίου του Ταμείου Συντάξεων Προσωπικού Ηλεκτρισμού Θεσσαλονίκης, υποβληθείσαν ημίν διά της υπ' αριθ. 560)1964 αναφοράς του Ταμείου.

4) Γνώμην του Συμβουλίου Κοινωνικής Ασφαλίσεως, διατυπωθείσαν κατά την υπ' αριθ. 7) 28.1.1965 συνεδρίασιν αύτου της Γ' περιόδου, αποφασίζομεν:

Εις το τέλος του άρθρου 17 του Καταστατικού του Ταμείου Συντάξεων Προσωπικού Ηλεκτρισμού Θεσσαλονίκης προστίθεται παράγραφος υπό στοιχ. Η', έχουσα ως ακολούθως:

Η'. Εις τους πάσης φύσεως συνταξιούχους του Ταμείου, τους δικαιουμένους συντάξεως κατά τον μήνα Αύγουστον έκάστου έτους, παρέχεται προσθέτως το ήμισυ της μηνιαίας συντάξεως του μηνός τούτου μετά των τυχόν καταβαλλομένων αυτοίς επιδομάτων αναπηρίας και φυματιώσεως και εφ' όσον δεν εδικαιώθησαν του επιδόματος δυνάμει της υπ' αριθ. 38182)1993)1964 υπουργικής αποφάσεως διά το αυτό έτος εκ της ενεργού υπηρεσίας των.

Το επίδομα τούτο καταβάλλεται παρά του Ταμείου όμου μετά της συντάξεως του μηνός Αυγούστου εκάστου έτους και εφ' όσον αι οικονομικαί δυνατότητες του Ταμείου επιτρέπουν την τοιαύτην χορήγησιν.

Το επίδομα αδείας των ησφαλισμένων και η πρόσθετος ως άνω παροχή των συνταξιούχων του Ταμείου δεν λαμβάνονται υπ' όψιν διά τον υπολογισμόν των συνταξίμων αποδοχών των ησφαλισμένων, βάσει των οποίων υπολογίζεται η σύνταξις.

Η παρούσα δημοσιευθήτω διά της Εφημερίδος της Κυβερνήσεως.

Εν Αθήναις τη 17 Φεβρουαρίου 1965

—

10616)Σ.119)1965 Απόφ. Υπουργού Εργασίας

Περί τροποποιήσεως της παραγράφου 4 του άρθρου 49 και του άρθρου 54 του Καταστατικού Ταμείου Επικουρικής Ασφαλίσεως Προσωπικού Ανωνύμου Ελληνικής Εταιρείας Υδάτων.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 155 της 3 Μαρτίου 1965)

Έχοντες υπ' όψιν: 1) Τας διατάξεις του άρθρου 3 του ά.ν. 1740)1959 «περί συστάσεως Ταμείου Επικουρικής Ασφαλίσεως Προσωπικού Ανωνύμου Ελληνικής Εταιρείας Υδάτων», εν συνδυασμώ προς τας τοιαύτας του άρθρου 59 § 1 του ά.ν. της 11 Νοεμβρίου 1935 «περί οργανισμού του Υπουργείου Εργασίας», ως αυθεντικώς ηρμηνεύθη διά του άρθρου 1 του ά.ν. 694) 1937 «περί αυθεντικής ερμηνείας, συμπληρώσεως και τροποποιήσεως διατάξεών τινων της Ασφαλιστικής Νομοθεσίας». 2) Γνώμην του Διοικητικού Συμβουλίου του Ταμείου Επικουρικής Ασφαλίσεως Προσωπικού Ανωνύμου Ελληνικής Εταιρείας Υδάτων, υποβληθείσαν ημίν διά των υπ' αριθ. 1052,Υ.)2)1964 και 1053) Τ.2)1964 αναφορών του. 3) Γνώμην του Συμβουλίου Κοινωνικής Ασφαλίσεως (υπ' αριθ. πρωτ. Σ.Κ.Α. 262)1964 και 268)1964, συνεδρίασις δη της Γ' περιόδου της 14.1.1965), αποφασίζομεν:

Εις το Καταστατικόν του Ταμείου Επικουρικής Ασφαλίσεως Προσωπικού Ανωνύμου Ελληνικής Εταιρείας Υδάτων επέρχονται αι κάτωθι τροποποιήσεις:

Η παράγραφος 4 του άρθρου 49 του Καταστατικού τροποποιείται ως ακολούθως:

«4 Εις τους ησφαλισμένους του Ταμείου, τους έχοντας πλέον των πέντε (5) έτών πραγματικήν εν ασφαλίσει υπηρεσίαν, ως και εις τους συνταξιούχους, δύνανται να χορηγούνται ενυπόθηκα στεγαστικά δάνεια προς ανέγερσιν, αποπεράτωσιν, επιδιόρθωσιν, επέκτασιν των οικοδομών των ή προς συμπλήρωσιν τιμήματος αγοράς διαμερίσματος».

Το άρθρον 54 του Καταστατικού τροποποιείται ως ακολούθως:

«Αι συντάξεις καταβάλλονται εν αρχή εκά-

στου μηνός καὶ ἐπὶ τῇ προσαγωγῇ καθ' ἑξαμηνίαν ὑπευθύνου δηλώσεως τοῦ δικαιούχου καὶ πιστοποιητικοῦ τοῦ ἐφημερίου τῆς κατοικίας συνταξιούχου, δι' ὧν βεβαιοῦται, ὅτι δὲν συνέβη γεγονὸς εἰς τοὺς συνταξιούχους καὶ τὰ προστατευόμενα μέλη ἢ τοὺς δικαιοδόχους, ἐπιφέρον τὴν παῦσιν ἢ ἐλάττωσιν τῆς συντάξεως».

Ἡ παροῦσα δημοσιευθήτω διὰ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 20 Φεβρουαρίου 1965

ΣΥΛΛΟΓΙΚΑΙ ΣΥΜΒΑΣΕΙΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ

Συλλογικὴ σύμβασις ἐργασίας

Ἡμερομισθίων ἐργατῶν καθαριότητος κλπ. Δήμου Χολαργοῦ (*).

Ἐν Χολαργῷ σήμερον τὴν 14.11.1964 οἱ ὑπογεγραμμένοι ἀφ' ἑνὸς Νικ. Βιτάλης, Δήμαρχος Χολαργοῦ, ἀφ' ἑτέρου δὲ Σαράντος Λινάρδος, πρόεδρος τοῦ ἐν Χαλανδρίῳ ἑδρεύοντος σωματείου ὑπὸ τὴν ἐπωνυμίαν «Πανεργατικὴ Ἕνωσις Χαλανδρίου», ἐνεργῶν ὡς νόμιμος ἐκπρόσωπος τοῦ σωματείου τούτου, οὗτινος τυγχάνουσι μέλη οἱ ἐργάται, οἷς ἀφορᾷ ἡ παροῦσα σύμβασις, συνελθόντες ἐν τῷ Δημαρχιακῷ καταστήματι, ἀμφότεροι ἐξουσιοδοτημένοι δεόντως, ὁ μὲν πρῶτος διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 45)6.10.1964 ἀποφάσεως τοῦ Δημοτικοῦ Συμβουλίου, νομίμως ἐγκριθείσης διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 78825)30.10.1964 ἀποφάσεως τῆς Νομαρχίας Ἀττικῆς, ὁ δὲ δεύτερος διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 9)26.9 1964 ἀποφάσεως τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ ὅπερ ἐκπροσωπεῖ οὗτος σωματείου, ἀπεφασίσαμεν τὴν ὑπογραφὴν τῆς παρούσης συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας, διὰ τῆς ὁποίας καθορίζονται ὡς ἀκολούθως οἱ ὅροι ἀμοιβῆς τῶν ἐν τῇ παρούσῃ ἀναφερομένων ἐργατῶν τοῦ Δήμου Χολαργοῦ:

1) Οἱ ὅροι τῆς παρούσης κλαδικῆς συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας ἔχουσιν ἐφαρμογὴν ἐπὶ τῶν διὰ σχέσεως ἐργασίας ἰδιωτικοῦ δικαίου ὡρισμένου χρόνου προσλαμβανομένων καὶ ὑπηρετούντων πρὸς ἐπάνδρωσιν τῶν δημοτικῶν συνεργείων καθαριότητος. ἐπὶ μισθῷ δὲ ἢ ἡμερομισθίῳ ἀμειβομένων ἐργατῶν καὶ ὁδηγῶν τῶν αὐτοκινήτων καθαριότητος τοῦ Δήμου.

2) Χορηγεῖται εἰς ἅπαντας τούτους ἀπὸ 1ης Αὐγούστου 1964 καὶ ἐφεξῆς ἐπίδομα ἀνθυγιεινῆς ἐργασίας, ὁριζόμενον εἰς ποσοστὸν 12ο)ο ἐπὶ ἡμερομισθίου ἐκ δραχμῶν 70 διὰ τοὺς ἐργάτας καὶ δραχμῶν 90 διὰ τοὺς ὁδηγοὺς αὐτοκινήτων καθαριότητος, συμφώνως πρὸς τὴν ὡς ἄνω ὑπ' ἀριθ. 45)1964 ἀπόφασιν τοῦ Δημοτικοῦ Συμβουλίου.

3) Χορηγεῖται εἰς ἅπαντας τούτους ἀπὸ 3ης Αὐγούστου 1964 καὶ ἐφεξῆς οἰκογενειακὸν ἐπίδομα 4ο)ο ἀντιστοίχως, ἐπὶ τῶν ὡς ἄνω ἡμερομισθίων, ἀνεξαρτήτως ἀριθμοῦ τέκνων.

4) Τυχὸν ὑφιστάμενοι ἢ μέλλοντες νὰ θεσπισθῶσιν εὐνοϊκώτεροι ὅροι ἀμοιβῆς καὶ ἐργασίας διὰ νόμου, δ)γματος, ὑπουργικῆς ἀποφάσεως καὶ ἐθνικῶν συλλογικῶν συμβάσεων ἐπικρατοῦσι τῆς παρούσης συμβάσεως ἢ ἐφαρμόζονται ἐκ παραλλήλου.

5) Χορηγοῦνται εἰς τοὺς ἀνωτέρω ἐργαζομένους, οὓς ἀφορᾷ ἡ παροῦσα σύμβασις, διὰ τὴν καλυτέραν διεκπεραίωσιν τῆς ἐργασίας των καὶ διὰ λόγους προφυλάξεως καὶ ὑγιεινῆς, ἀδιάβροχα ὑποδήματα καὶ χειρόκτια, ὡς ἐπίσης καὶ ἀδιάβροχον σκέπαστρον τοῦ σώματος, τῆς ἀνάγκης χορηγήσεως τῶν ἀνωτέρω διαπιστουμένης ὑπὸ τῆς Τεχνικῆς Ὑπηρεσίας τοῦ Δήμου.

6) Ἡ ἰσχὺς τῆς παρούσης συλλογικῆς συμβάσεως δύναται νὰ ἐπεκταθῇ δι' ἀποφάσεως τοῦ Δημοτικοῦ Συμβουλίου Χολαργοῦ καὶ ἐπὶ τῶν διὰ σχέσεως ἐργασίας ἰδιωτικοῦ δικαίου ὡρισμένου χρόνου προσλαμβανομένων καὶ ὑπηρετούντων πρὸς ἐπάνδρωσιν τῶν συναφῶν πρὸς τὴν καθαριότητα δημοτικῶν συνεργείων τοῦ Δήμου.

Συλλογικὴ σύμβασις ἐργασίας

Ἐργατοτεχνιτῶν μαρμαρογλυπτῶν Α.Π.Π.(*).

Ἐν Ἀθήναις σήμερον τὴν 16.12.1964, ἡμέραν Τετάρτην, οἱ ὑπογεγραμμένοι ἀφ' ἑνὸς μὲν Ἰάκωβος Συλίκος, Νικόλαος Κουνάδης καὶ Νικόλαος Σπαρδέρης, Θεμ. Δαμίγος, ὡς ἐκπρόσωποι τοῦ Σωματείου Ἀδελφότης Ἐργοστασιαρχῶν Ἐπεξεργασίας Μαρμάρων Ἀθηνῶν - Προαστείων, Μιχ. Τσιγκόπουλος, Διον. Λιώρης καὶ Ἰωάν. Φυρός, ὡς ἐκπρόσωποι τοῦ Σωματείου Ἐργολάβων Μαρμαρογλυπτῶν Νικαίας, καὶ ἀφ' ἑτέρου Χαρ. Ἀρμπιλιάς, Κων. Γάσπαρης, Δημ. Ἀγγελόπουλος καὶ Ἀναστ. Χαλάς, ὡς ἐκπρόσωποι τοῦ Σωματείου Ἀθηνῶν «Ὁ Φειδίας», καὶ Κυρ. Χαλάτσης, Ἑλ. Κατσίπης καὶ Γεώρ. Βάλβης, ὡς ἐκπρόσωποι τοῦ Συνδέσμου Πειραιῶς «Ὁ Πραξιτέλης», ἅπαντες δεόντως ἐξουσιοδοτημένοι διὰ τὴν κατάρτισιν καὶ ὑπογραφὴν τῆς παρούσης συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας, συνωμολόγησαν καὶ συναπεδέχθησαν τὰ κάτωθι:

Ἄρθρον 1

Οἱ ὑπαγόμενοι εἰς τὴν παροῦσαν σύμβασιν ἐργατοτεχνῖται διακρίνονται εἰς τὰς κάτωθι εἰδικότητας, τὰ δὲ κατώτατα ὅρια ἡμερομισθίων τούτων καθορίζονται ὡς ἑναντὶ ἑκάστης εἰδικότητος ἀναγράφεται. Ὁ χαρακτηρισμὸς τῆς εἰδικότητος θὰ γίνεται ὑπὸ τοῦ ἐργοδότου κατὰ τὴν πρόσληψιν:

1) Τεχνῖται μαρμαρογλύπται Α' κατηγορίας, ἤτοι οἱ ἔχοντες ἱκανότητα δι' ἅπασαν τὰς ἐργασίας μέχρι καὶ τῆς κατεργασίας διακοσμήσεων, κουπαστῶν, κατασκευῆς τζακιῶν, πορτοσιῶν κλπ., ἡμερομισθιον δραχμαὶ 180.

2) Τεχνῖται μαρμαρογλύπται Β' κατηγορίας,

(*) Κατετέθη παρὰ τῷ Γραμματεῖ τοῦ Εἰρηνοδικείου Ἀθηνῶν, κατ' ἄρθρον 20 νόμου 3239) 1955, συνταχθείσης τῆς ὑπ' ἀριθ. 12 τῆς 30.1. 1965 πράξεως καταθέσεως, καὶ ἐκοινοποιήθη εἰς τὸ Ὑπουργεῖον Ἐργασίας τὴν 30.1.1965.

(*) Κατετέθη παρὰ τῷ Γραμματεῖ τοῦ Εἰρηνοδικείου Ἀθηνῶν, κατ' ἄρθρον 20 νόμου 3239) 1955, συνταχθείσης τῆς ὑπ' ἀριθ. 26 τῆς 19.2.1965 πράξεως καταθέσεως, καὶ ἐκοινοποιήθη εἰς τὸ Ὑπουργεῖον Ἐργασίας τὴν 20 2.1965.

ήτοι οἱ ἔχοντες ἱκανότητα δι' ἁπάσας τὰς ἐν τῇ οἰκοδομῇ ἐργασίας, τοποθέτησιν, μέτρα, φόρμες, συνεννόησιν μετὰ τοῦ μηχανικοῦ, πρακτικὴν ἐφαρμογὴν σχεδίων καὶ οἱ λιθοξόοι, ἡμερομίσθιον δραχμαὶ 120.

3) Τεχνίται μαρμαρογλύπται Γ' κατηγορίας, ἤτοι οἱ ἐκτελοῦντες τὴν συγκεκριμένην μαρμαρικὴν ἐργασίαν κατόπιν ὑποδείξεως τοῦ ἐργοδηγοῦ ἢ τοῦ ἐργοδότου, ἡμερομίσθιον δραχμαὶ 100.

4) Βοηθοὶ ἐκπαιδευμένοι, ἤτοι οἱ δυνάμενοι νὰ διευκολύνουν τὴν ἐργασίαν τῶν τεχνιτῶν τῶν ὡς ἄνω Α', Β', Γ' κατηγοριῶν, ἡμερομίσθιον δραχμαὶ 75.

5) Βοηθοὶ μὴ ἐκπαιδευμένοι ἡλικίας ἄνω τῶν 18 ἐτῶν, ἡμερομίσθιον δραχμαὶ 65.

Οὗτοι μετὰ ἑξάμηνον ὑπηρεσίαν καθίστανται βοηθοὶ ἐκπαιδευμένοι.

6) Μαθητευόμενοι κάτω τῶν 18 ἐτῶν, ἡμερομίσθιον δραχμαὶ 28.

7) Λουστραδόροι μαρμάρων, ἡμερομίσθιον δραχμαὶ 118.

8) Καθαρισταὶ μαρμάρων οἰκοδομῆς, ἡμερομίσθιον δραχμαὶ 85.

9) Κόπται Α' κατηγορίας, ἤτοι οἱ ἔχοντες ἱκανότητα πάσης κατασκευῆς κορνιζῶν, κυματίων κτλ., ἡμερομίσθιον δραχμαὶ 115.

10) Κόπται Β' κατηγορίας, ἤτοι οἱ ἔχοντες ἱκανότητα συνήθων κοπτικῶν, ἡμερομίσθιον δραχμαὶ 98.

11) Σβουραδόροι Α' κατηγορίας, ἤτοι οἱ ἔχοντες ἱκανότητα λούστρων ἐπὶ μαρμάρων πάσης προελεύσεως, ἡμερομίσθιον δραχμαὶ 90.

12) Σβουραδόροι Β' κατηγορίας, ἤτοι οἱ ἔχοντες ἱκανότητα τριψίματος καὶ στιλβώσεως τριῶν εἰδῶν μαρμάρων, ἤτοι λευκῶν, Ἁγίας Μαρίνης καὶ Ἁλιβερίου, ἡμερομίσθιον δραχμαὶ 75.

13) Τρυπανισταὶ νεροχυτῶν, ἡμερομίσθιον δραχμαὶ 80.

14) Ἐργάται ἐργοστασίου, ἡμερομίσθιον δραχμαὶ 65.

Ἄρθρον 2

Οἱ ἐργοδόται ὑποχρεοῦνται νὰ παρέχουν εἰς τοὺς ἐργαζομένους ἐν τοῖς ἐργοστασίοις μπότες, ποδιὰς ἐξ ἐλαστικοῦ, γάντια καὶ μάσκες, μεταχειριστὰς δὲ καὶ εἰς τοὺς ἐν τῇ οἰκοδομῇ ἐργαζομένους, ἅτινα ἀποτελοῦν ἰδιοκτησίαν τοῦ ἐργοδότου.

Ἄρθρον 3

Τὰ ὡς ἄνω (ἄρθρον 1ον) καθοριζόμενα κατώτατα ὅρια ἡμερομισθίων ἰσχύουν διὰ τοὺς ἀπασχολουμένους εἰς τὰς περιοχὰς Ἀθηνῶν - Πειραιῶς καὶ μέχρις ἀκτῖνος 30 χιλιομέτρων ἀπὸ τοῦ κέντρου τῶν πόλεων τούτων. Εἰς ἣν περίπτωσιν οἱ ἐργοδόται ἤθελον μεταφέρει τοὺς ἐργαζομένους πρὸς ἐργασίαν εἰς τόπον κειμένον πέραν τῆς ὡς ἄνω ἀκτῖνος καὶ ἐντὸς τῶν νομῶν Ἀττικῆς καὶ Πειραιῶς τότε ὑποχρεοῦνται εἰς καταβολὴν τῶν ὡς ἄνω ἡμερομισθίων προσηυξημένων κατὰ 15ο/ο, ἐφ' ὅσον ἐπαναφέρουν τούτους αὐθημερὸν εἰς τὴν ἕδραν των.

Ἄρθρον 4

Ἡ πληρωμὴ τῶν ἐργαζομένων θὰ γίνεται εἰς τὰ Γραφεῖα τῆς ἐπιχειρήσεως τοῦ ἐργοδότου εὐθὺς μετὰ τὴν λῆξιν τῆς ἐργασίας των.

Ἄρθρον 5

Ἡ διάρκεια τῆς παρούσης συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας εἶναι μονοετής. Ἰσχύει δὲ αὕτη ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως της εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως διὰ τὰς πόλεις Ἀθηνῶν - Πειραιῶς καὶ Προαστίων.

Ἄρθρον 6

Ἤδη καταβαλλόμεναι ἀποδοχαὶ ἀνώτεραι τῶν ὑπὸ τῆς παρούσης ὁριζομένων δὲν μειοῦνται.

Ἄρθρον 7

Εἰς τοὺς ἐργατοτεχνίτας τοὺς ἀποστελλομένους πρὸς ἐργασίαν ἐκτὸς τῶν Νομῶν Ἀττικῆς καὶ Πειραιῶς, ὡς καὶ εἰς τοὺς μὴ ὑπαγομένους εἰς τὰς περιπτώσεις τοῦ ἄρθρου 3 τῆς παρούσης συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας, ὁ ἐργοδότης ὑποχρεοῦται νὰ καταβάλλῃ τὰ ὑπὸ τῆς ὑπ' ἀριθ. 21094)2990)46 ὑπουργικῆς ἀποφάσεως καθοριζόμενα.

Ἡ παροῦσα συλλογικὴ σύμβασις ἐργασίας συνετάγη εἰς τόσα πρωτότυπα, ὅσα καὶ τὰ συμβαλλόμενα μέρη καὶ ἓν ἐπὶ πλέον πρὸς κατάθεσιν κατὰ νόμον εἰς τὴν Διεύθυνσιν Ἐργασίας τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας καὶ ὑπεγράφη νομίμως, ὡς ἕπεται.

Οἱ συμβαλλόμενοι

—

Συλλογικὴ σύμβασις ἐργασίας

Πρακτικῶν νοσοκόμων γυναικῶν ἰδιωτικῶν κλινικῶν Θεσσαλονίκης (*).

Ἐν Θεσσαλονίκῃ σήμερον τὴν 7ην Ἰανουαρίου 1965, ἡμέραν Πέμπτην καὶ ὥραν 11ην π.μ., ἐν τοῖς Γραφείοις τῆς Ἑνώσεως Ἰδιωτικῶν Κλινικῶν Θεσσαλονίκης, οἱ ὑπογεγραμμένοι ἀφ' ἑνὸς 1) ὁ Θεόδ. Ἀνδρεάδης, ἰατρός, νομίμως ἐξουσιοδοτημένος ὡς πρόεδρος τῆς Ἑνώσεως Ἰδιωτικῶν Κλινικῶν Θεσσαλονίκης, καὶ ἀφ' ἑτέρου 2) αἱ α) Κούλα Γρηγοριάδου καὶ β) Κατίνα Πεπέ, ὡς πρόεδρος ἡ πρώτη καὶ ὡς ἀντιπρόεδρος ἡ δευτέρα τοῦ Συνδέσμου Νοσοκόμων Μακεδονίας - Θράκης, νομίμως ἐξουσιοδοτημέναι, ἀπεφασίσαμεν τὴν ὑπογραφὴν τῆς παρούσης συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας, δι' ἧς καθορίζονται οἱ ὅροι ἀμοιβῆς καὶ ἐργασίας τῶν πρακτικῶν νοσοκόμων γυναικῶν τῶν ἰδιωτικῶν κλινικῶν Θεσσαλονίκης ὡς κάτωθι:

Ἄρθρον 1

Τὰ κατώτατα ὅρια τῶν μηνιαίων βασικῶν μισθῶν τῶν πρακτικῶν νοσοκόμων γυναικῶν τῶν

(*) Κατετέθη παρὰ τῷ Γραμματεῖ τοῦ Εἰρηνοδικείου Ἀθηνῶν, κατ' ἄρθρον 20 νόμου 3239) 1955, συνταχθείσης τῆς ὑπ' ἀριθ. 27 τῆς 23.2.1965 πράξεως καταθέσεως, καὶ ἐκοινοποιήθη εἰς τὸ Ὑπουργεῖον Ἐργασίας τὴν 26.2.1965.

ιδιωτικών κλινικών Θεσσαλονίκης καθορίζονται ως ακολούθως:

	Δραχμαί
Με προϋπηρεσίαν μέχρι 2 ετών	864
Με προϋπηρεσίαν από 2 έως 5 ετών	1.008
Με προϋπηρεσίαν από 5 έως 8 ετών	1.128
Με προϋπηρεσίαν από 8 έως 11 ετών	1.224
Με προϋπηρεσίαν από 11 έως 14 ετών	1.320
Με προϋπηρεσίαν από 14 έως 17 ετών	1.440
Με προϋπηρεσίαν από 17 έως 20 ετών	1.584

Διά πάν συμπεπληρωμένον έτος πέραν της 20ετίας και μέχρι της συμπληρώσεως 30ετούς τοιαύτης προστίθενται εις τον μηνιαίον μισθόν δραχμαί πεντήκοντα (50).

Άρθρον 2

α) Ως προϋπηρεσία λαμβάνεται ὑπ' ὄψιν ἡ ὑπηρεσία παρ' οἱαδήποτε κλινικῇ ἢ νοσηλευτικῷ ἱδρύματι καὶ ἀρχεται ὑπολογιζομένη ἀπό τῆς ὑποβολῆς τῶν ἀποδεικτικῶν στοιχείων εἰς τὸν εἰς ὃν ὑπηρετεῖ ἐργοδότην ἡ νοσοκόμος.

β) Πᾶς ἐργοδότης ὑποχρεοῦται, εἰς περίπτωσιν ἀπολύσεως νοσοκόμου, ὅπως χορηγῇ πιστοποιητικόν, ἐμφαῖνον ἐν συνόλῳ τὰ ἔτη προϋπηρεσίας καὶ χωρὶς νὰ ἀναγράφεται ἐν αὐτῷ ἡ τυχὸν δυσμενὴς διαγωγὴ τῆς ἀπολυομένης.

Άρθρον 3

Τὸ καλυπτόμενον διὰ τῆς παρούσης προσωπικὸν δικαιοῦται πλέον τοῦ εἰς χρῆμα μισθοῦ καὶ τὰ ἀκόλουθα:

α) Τροφή: Παρέχεται αὕτη κατὰ πλήρες (ὁλόκληρον) διαιτολόγιον, τὸ παρεχόμενον εἰς τοὺς ἀσθενεῖς τοῦ Ι.Κ.Α. τρὶς τῆς ἡμέρας.

β) Κατοικία: Παρέχεται κατάλληλος καὶ ὑγιεινὴ τοιαύτη.

γ) Στολή: Παρέχεται εἰδικὴ τοιαύτη ἅπαξ τοῦ ἔτους.

δ) Ὑποδήματα: Παρέχονται πάντοτε τοιαῦτα δὶς τοῦ ἔτους.

ε) Ἐπίδομα πλυντικῶν: Παρέχεται ἐκ 30 δραχμῶν μηνιαίως.

Ἡ τροφὴ ἀποτιμᾶται εἰς δραχμὰς δέκα (10) ἡμερησίως, ἡ δὲ κατοικία εἰς δραχμὰς ἑκατὸν πεντήκοντα (150) μηνιαίως.

Ἡ τοιαύτη ἀποτίμησις γίνεται μόνον διὰ τὴν περίπτωσιν τῆς ἀτάκτου καταγγελίας τῆς συμβάσεως ἐργασίας καὶ διὰ τὸν ὑπολογισμὸν τοῦ τεκμαρτοῦ ἡμερομισθίου (μισθοῦ) Ι.Κ.Α., τῆς αὐτουσίας παροχῆς τροφῆς καὶ κατοικίας οὔσης ὑποχρεωτικῆς διὰ τοὺς μισθωτοὺς καὶ ἐργοδότας.

στ) Τὸ προσωπικὸν τῶν νοσοκόμων μετὰ τὴν ἐκτέλεσιν τῆς ὑπηρεσίας δύναται νὰ ἐξέρχεται καὶ νὰ ἐπιστρέφῃ εἰς τὴν κλινικὴν πρὸς διανυκτέρευσιν κατὰ μὲν τὸν χειμῶνα οὐχὶ πέραν τῆς 23,30', κατὰ δὲ τὸ θέρος οὐχὶ πέραν τῆς 00,30' τοῦ μεσονυκτίου.

Λοιποὶ ὅροι

Άρθρον 4

Τὸ καλυπτόμενον διὰ τῆς παρούσης προσωπικὸν δικαιοῦται ἅπαξ τῆς ἑβδομάδος ἡμερησίας ἀναπαύσεως, ἤτοι ἑνὸς πλήρους 24ώρου.

Άρθρον 5

Ἐπὶ κλινικῶν, λειτουργουσῶν εἰς πολυωρόφους οἰκοδομάς, ὁρίζεται προσθέτως ἐν ὑπηρεσίᾳ κατὰ τὴν νύκτα (1) μία νοσοκόμος ἀνὰ ἕκαστον ὄροφον, ἐφ' ὅσον οὗτος ὑπερβαίνει τὰς 25 κλίνας.

Άρθρον 6

Οἱ κλινικάρχαι ὑποχρεοῦνται νὰ χρησιμοποιοῦν τὸ προσωπικὸν κατὰ τρόπον προσιδιάζοντα εἰς τὰ καθήκοντα τοῦ βοηθητικοῦ νοσηλευτικοῦ προσωπικοῦ. Ἡ ἄρνησις τοῦ προσωπικοῦ, ὅπως ἐκτελέσῃ διάφορον ἐργασίαν (πλυντρίας, καθαριστρίας, μαγείρου κλπ.) δὲν δύναται νὰ θεωρηθῇ ὡς περιάγουσα αὐτὸ εἰς κατάστασιν ὑπερημερίας.

Άρθρον 7

Τὸ προσωπικὸν τῶν νοσοκόμων ὑποχρεοῦται νὰ προσφέρῃ τὰς ὑπηρεσίας του πρὸς τοὺς ἀσθενεῖς τῆς κλινικῆς μετ' ἀφοσιώσεως καὶ κοσμίας συμπεριφορᾶς.

Γενικοὶ ὅροι

Άρθρον 8

Τυχὸν καταβαλλόμεναι ἀποδοχαὶ ἀνώτεραι τῶν ὑπὸ τῆς παρούσης ἀποφάσεως καθοριζομένων δὲν δύνανται νὰ μειωθῶσιν.

Ἡ παροῦσα ἰσχύει δι' ἅπασαν τὴν εἰρηνοδικειακὴν περιφέρειαν Θεσσαλονίκης.

Ἡ ἰσχὺς τῆς παρούσης ἀρχεται ἀπὸ 1ης Ἰανουαρίου 1965.

Ἡ παροῦσα συλλογικὴ σύμβασις ἐργασίας συνετάγη εἰς 7 (ἑπτὰ) πρωτότυπα καὶ ἔλαβον ἀνὰ ἓν αἱ συμβαλλόμεναι ὀργανώσεις καὶ τὰ ὑπόλοιπα 5 (πέντε) ὑποβληθήσονται εἰς τὸ Ὑπουργεῖον Ἐργασίας πρὸς ἔγκρισιν.

Οἱ συμβαλλόμενοι

—

Συλλογικὴ σύμβασις ἐργασίας

Ἐργατοτεχνιτῶν χαρτοποιΐας καὶ χαρτονοποιΐας Ἀθηνῶν - Πειραιῶς (*).

Ἐν Ἀθήναις, σήμερον τὴν 27 Ἰανουαρίου 1965, οἱ κάτωθι ὑπογεγραμμένοι, ἀφ' ἑνὸς Νικ. Ἀλεξίου, ὡς ἐκπρόσωπος τοῦ Συνδέσμου Ἑλλήνων Βιομηχάνων, καὶ ἀφ' ἑτέρου, α) Ἰωάννης Πυτιλάκης, ἀντιπρόεδρος τοῦ Ἐργατικοῦ Κέντρου Ἀθηνῶν, καὶ β) Σταῦρος Πουλίτσης, ἀντιπρόεδρος τοῦ σωματείου ἐργατῶν, ἐργατριῶν καὶ συνταξιούχων Βιομηχανίας Χάρτου Ἀθηνῶν - Πειραιῶς, ἅπαντες δεόντως ἐξουσιοδοτημένοι διὰ τὴν ὑπογραφὴν τῆς παρούσης συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας, συνωμολόγησαν τὰ ἑξῆς:

1. Ἀπὸ τῆς ἰσχύος τῆς παρούσης τὰ κατώτατα ὅρια μισθῶν καὶ ἡμερομισθίων τῶν ἐργα-

(*) Κατετέθη παρὰ τῷ Γραμματεῖ τοῦ Εἰρηνοδικείου Ἀθηνῶν, κατ' ἄρθρον 20 νόμου 3239)1955, συνταχθείσης τῆς ὑπ' ἀριθ. 24 τῆς 18.2.1965 πράξεως καταθέσεως.

τοτεχνιτῶν χαρτοποιίας καὶ χαρτονοποιίας Ἀθηνῶν - Πειραιῶς, καθορίζονται ὡς κατωτέρω :

Α' Χαρτοποιίας

	Ἡμερομ. Δραχμαί
1) Νεοπροσλαμβανομενοι, μὴ ἔχοντες τὰς προϋποθέσεις ἡλικίας καὶ ὑπηρεσίας τῶν ἐθνικῶν γενικῶν συλλογικῶν συμβάσεων ἐργασίας :	
α) Ἄνδρες	55
β) Γυναῖκες	45
2) Οἱ αὐτοί : α) Ἄρρενες, ἔχοντες συμπληρώσει τὸ 18ον ἔτος τῆς ἡλικίας καὶ ἑνὸς ἔτους προϋπηρεσίαν παρ' οἱῳδήποτε ἐργοδότῃ ἢ τὸ 19ον ἔτος τῆς ἡλικίας, ἀσχέτως προϋπηρεσίας	65
β) Θήλεις, ἔχουσαι συμπληρώσει τὸ 16ον ἔτος τῆς ἡλικίας καὶ ἑνὸς ἔτους προϋπηρεσίαν παρ' οἱῳδήποτε ἐργοδότῃ ἢ τὸ 17ον ἔτος τῆς ἡλικίας ἀσχέτως προϋπηρεσίας	50
3) Οἱ ἔχοντες τὰς ἀνωτέρω προϋποθέσεις ἡλικίας καὶ ὑπηρεσίας, μετὰ τὴν συμπλήρωσιν ἑνὸς ἔτους ὑπηρεσίαν εἰς τὸν κλάδον τῆς χαρτοποιίας :	
α) Ἄνδρες	72
β) Γυναῖκες	52
4) α'. Γυναῖκες εἰδικευμέναι	56
β) Γυναῖκες ἐλέγκτριαι (control)	63
γ) Γυναῖκες ἀρχιεργάτριαι	66
5) Ὁδηγοὶ χαρτοποιητικῶν μηχανῶν, μισθὸς δραχμαὶ 3.100.	
6) Ὁδηγοὶ βοηθητικῶν μηχανῶν (καλλάνδρας, κρισσάρας περιτυλικτικῶν μηχανῶν καὶ κοπτικῶν μηχανῶν) ἐφ' ὅσον ἔχουν διετῆ προϋπηρεσίαν	90
7) Ἀρχιτεχνῖται ὁλλανδικῶν δεξαμενῶν	92
8) Ἀρχιεργάται ἁλέσεως	98
9) Βοηθοὶ τῶν ἀνωτέρω, ἔχοντες διετῆ τοὐλάχιστον ὑπηρεσίαν εἰς τὸν κλάδον	80
10) Μυλωθροί, ρετσινάδες, χειρισταὶ βραστήρων	80
11) Φορτοεκφορτωταὶ μεταφορῶν αὐλῆς, ἐφ' ὅσον δὲν χρησιμοποιοῦνται τεχνικὰ μέσα :	
α) Κατὰ τὴν πρόσληψιν	70
β) Μετὰ διετῆ ὑπηρεσίαν	80
12) Φορτοεκφορτωταὶ μεταφορῶν αὐλῆς, ἐφ' ὅσον χρησιμοποιοῦνται μηχανικὰ μέσα :	
α) Κατὰ τὴν πρόσληψιν	68
β) Μετὰ διετῆ ὑπηρεσίαν	74

Β' Χαρτονοποιία

	Δραχ.
1) Ὁδηγοὶ χαρτονοποιητικῆς μηχανῆς	95
2) Ὁδηγοὶ ὁλλανδικῶν δεξαμενῶν (τῶν ἀνωτέρω ἡμερομισθίων δικαιοῦνται οἱ ἔχοντες εἰς τὰς εἰδικότητας ταύτας ἑνὸς τοὐλάχιστον ἔτους εὐδόκιμον προϋπηρεσίαν).	92
3) Ἀνειδίκευτοι ἐργάται	
α) Κατὰ τὴν πρόσληψιν :	
αα) Ἄνδρες	65
ββ) Γυναῖκες	50
β) Μετὰ πάροδον ἔτους ἀπὸ τῆς προσλήψεως :	
αα) Ἄνδρες	72
ββ) Γυναῖκες	55

Εἰς τοὺς ὁδηγοὺς χαρτονοποιητικῶν καὶ χαρτοποιητικῶν μηχανῶν καὶ ὁλλανδικῶν δεξαμενῶν χορηγοῦνται ἐτησίως ἓν ζεῦγος ἀρβυλλῶν καὶ μία φόρμα, ἀνήκοντα κατὰ κυριότητα εἰς τὸν ἐργοδότην.

ΙΙΙ. Οἱ μέχρι σήμερον καταβαλλόμενοι μισθοὶ καὶ ἡμερομίσθια, ἐφ' ὅσον εἶναι ἀνώτερα τῶν ὑπὸ τῆς παρούσης καθοριζομένων, δὲν δύνανται νὰ μειωθοῦν.

VI. Ἡ ἰσχὺς τῆς παρούσης ἄρχεται ἀπὸ 1.1.1965 καὶ λήγει μετὰ πάροδον τοὐλάχιστον ἐτους.

V. Ἡ παροῦσα συνετάγη εἰς τόσα πρωτότυπα, ὅσα καὶ τὰ συμβαλλόμενα μέρη, καὶ δύο ἐπὶ πλέον πρὸς κατάθεσιν κατὰ νόμον εἰς τὴν Διεύθυνσιν Ἀμοιβῆς Ἐργασίας τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας.

Οἱ συμβαλλόμενοι

—

Συλλογικὴ σύμβασις ἐργασίας

Προσωπικοῦ ἐπιχειρήσεων ὑγραερίου (*).

Ἐν Ἀθήναις, σήμερον τὴν 27ην Ἰανουαρίου 1965 καὶ ἐν τῷ καταστήματι τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας, παρουσίᾳ τοῦ Διευθυντοῦ Ἀμοιβῆς Ἐργασίας Γεωργίου Παπανικολάου, εἰδικῶς ἐξουσιοδοτηθέντος παρὰ τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ νόμου 3239)1955 διὰ τὴν ἐνώπιον αὐτοῦ ὑπογραφὴν συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας, οἱ ὑπογεγραμμένοι ἀφ' ἑνὸς Γεώργιος Ἀγγέλου, ὡς ἐκπρόσωπος τοῦ Συνδέσμου Ἑλλήνων Βιομηχάνων, καὶ ἀφ' ἑτέρου α) Ἰωάννης Κασιμάτης καὶ β) Ἀργύριος Εὐστρατίου, ὡς ἐκπρόσωποι τῆς Πανελληνίου Ὁμοσπονδίας Προσωπικοῦ Ἑταιρειῶν Ἐμπορίας Πετρελαιοειδῶν καὶ Διϋλιστηρίου Ὀρυκτελαίων - Πετρελαίων, ἅπαντες δεόντως ἐξουσιοδοτημένοι διὰ τὴν ὑπογραφὴν τῆς παρούσης συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας, συνωμολόγησαν

(*) Κατετέθη παρὰ τῷ Γραμματεῖ τοῦ Εἰρηνοδικείου Ἀθηνῶν, κατ' ἄρθρον 20 νόμου 3239)1955, συνταχθείσης τῆς ὑπ' ἀριθ. 23 τῆς 18.2.1965 πράξεως καταθέσεως, καὶ ἐκοινοποιήθη εἰς τὸ Ὑπουργεῖον Ἐργασίας τὴν 20.2.1965.

τὰ ἑξῆς:

Ἀπὸ τῆς ἰσχύος τῆς παρούσης αἱ κατηγορίαι ἀπασχολουμένων εἰς τὰς ἐπιχειρήσεις ὑγραερίων, ἡ ἀμοιβὴ καὶ λοιποὶ ὅροι ἐργασίας αὐτῶν καθορίζονται ὡς κατωτέρω:

I. Κατηγορίαι προσωπικοῦ ἐπιχειρήσεων ὑγραερίων

Α'. Ὑπαλληλικὸν προσωπικόν.

1) Ὑπάλληλοι Γραφείων. 2) Δακτυλογράφοι, τηλεφωνήτριαι καὶ εἰσπράκτορες. 3) Ὁδηγοὶ (ἤτοι ὁδηγοὶ διανομεῖς - εἰσπράκτορες). 4) Μηχανικοὶ αὐτοκινήτων καὶ ἐργοδηγοί. 5) Ἀποθηκάριοι καὶ ἐπισκευασταὶ - συντηρηταὶ σύσκευῶν.

Β'. Ὑπηρετικὸν προσωπικόν.

1) Κλητῆρες καὶ ταχυδρόμοι. 2) Φύλακες - νυκτοφύλακες. 3) Καθαρίστριαι.

Γ. Ἡμερομίσθιοι ἐργατοτεχνῖται.

I Ἐργάται νεοπροσλαμβανόμενοι ὑπὸ δοκιμὴν ἐπὶ 75 ἡμερομίσθια.

II. Ἐργάται ἀνειδίκευτοι (μὴ δυνάμενοι νὰ καταταγῶσιν εἰς τοὺς εἰδικευμένους ἐργάτας ὑγραερίου διὰ διαφόρους λόγους).

III. Εἰδικευμένοι ἐργάται ὑγραερίου.

1) Ἐργάται ἐμφιαλωτηρίου, ζυγισταί.
2) Γεμισταὶ βυτιοφόρων καὶ δεξαμενῶν.
3) Ἐργάται συνδέσεως δεξαμενοπλοίων.
4) Ἐργάται αὐτοκινήτων.
5) Συντηρηταὶ καὶ βαφεῖς φιαλῶν ὑγραερίου.
6) Βοηθοὶ τεχνιτῶν.

IV. Τεχνῖται.

1) Ἐφαρμοσταί, τορναδόροι.
2) Ἠλεκτροσυγκολληταί, ὀξυγονοκολληταί.
3) Ἠλεκτροτεχνῖται.
4) Σιδηρουργοί, ξυλουργοί.
5) Ἐλαιοχρωματισταί, κτίσται, ἀμμοκονιασταί.
6) Μάγειροι.

II. Ἀποδοχαί

Α'. Ὑπαλληλικὸν προσωπικόν.

1) Ὑπάλληλοι Γραφείων.

(Ἤτοι οἱ προσφέροντες ἐργασίαν ἀσχέτως τόπου ἀπασχολήσεως).	Γραφείου Μηνιαίως Δραχμαί
Μέχρι συμπληρώσεως τοῦ 20οῦ ἔτους ἡλικίας	1500
Μετὰ τὸ 20ὸν ἔτος ἡλικίας:	
Δοκιμαστικὴ περίοδος 6μήνου	1.750
Μετὰ τὴν συμπλήρωσιν 6μήνου	1.950
» » » 5 ἐτῶν	2.250
» » » 10 »	2.850
» » » 15 »	3.500
» » » 20 »	3.800

2) Δακτυλογράφοι, τηλεφωνήτριαι, εἰσπράκτορες.

	Δραχμαί
Δοκιμαστικὴ περίοδος 6μήνου	1.700
Μετὰ τὴν συμπλήρωσιν 6μήνου	1.800
» » » 5 ἐτῶν	2.100
» » » 10 »	2.350
» » » 15 »	2.550
» » » 20 »	2.800

3) Ὁδηγοὶ (ἤτοι ὁδηγοὶ - διανομεῖς - εἰσπράκτορες).

Δοκιμαστικὴ περίοδος 6μήνου	2 400
Μετὰ τὴν συμπλήρωσιν 6μήνου	2.500
» » » 5 ἐτῶν	2.700
» » » 10 »	2.800
» » » 15 »	3.000
» » » 20 »	3.200

4) Μηχανικοὶ αὐτοκινήτων, ἐργοδηγοί.

Δοκιμαστικὴ περίοδος 6μήνου	2.500
Μετὰ τὴν συμπλήρωσιν 6μήνου	2.800
» » » 5 ἐτῶν	3.000
» » » 10 »	3.200
» » » 15 »	3.400
» » » 20 »	3.600

5) Ἀποθηκάριοι, ἐπισκευασταὶ - συντηρηταὶ συσκευῶν.

Κατὰ τὴν πρόσληψιν	1.800
Μετὰ τὴν συμπλήρωσιν 5 ἐτῶν	2,100
» » » 10 »	2.350
» » » 15 »	2.550
» » » 20 »	2.800

Β'. Ὑπηρετικὸν προσωπικόν.

1) Κλητῆρες, ταχυδρόμοι.

Μέχρι συμπληρώσεως τοῦ 20οῦ ἔτους	1.300
Μετὰ τὸ 20ὸν ἔτος ἡλικίας	1.700
Μετὰ τὴν συμπλήρωσιν 5 ἐτῶν	1.850
» » » 10 »	2.000
» » » 15 »	2.400

2) Φύλακες - νυκτοφύλακες (ἐναλλασσόμενοι ἀνὰ 15θήμερον).

Κατὰ τὴν πρόσληψιν	2.150
Μετὰ τὴν συμπλήρωσιν 5 ἐτῶν	2.250
» » » 10 »	2.350
» » » 15 »	2.500
» » » 20 »	2.700

(Εἰς τὸν ὡς ἀνωτέρω μηνιαῖον μισθὸν περιλαμβάνονται τὰ ἐπιδόματα νυκτερινῆς ἐργασίας, οὐχὶ ὅμως τῶν Κυριακῶν καὶ ἡμερῶν ἀργίας).

3) Καθαρίστριαι.

Κατὰ τὴν πρόσληψιν	1.000
Μετὰ τὴν συμπλήρωσαν 5 ἐτῶν	1.100
» » » 10 »	1.200

	Δραχμαί
Μετά την συμπλήρωσιν 15 ἐτῶν	1.300
» » 20 »	1.400

Γ' Ἡμερομίσθιοι ἐργατοτεχνῖται

	Ἡμερομ. δραχμαί
I. Ἐργάται νεοπροσλαμβανόμενοι ὑπὸ δοκιμὴν (ἐπὶ 75 ἡμερομίσθια)	70
II. Ἐργάται ἀνειδίκευτοι (μὴ δυνάμενοι νὰ καταταγῶσιν εἰς τοὺς εἰδικευμένους ἐργάτας ὑγραερίου διὰ διαφόρους λόγους)	70
III. Εἰδικευμένοι ἐργάται (μετὰ τὴν συμπλήρωσιν 75 ἡμερομισθίων)	80
VI. Τεχνῖται	95

III. Ἐπιδόματα - λοιποὶ ὅροι ἐργασίας

Ἐπίδομα συζύγου μηνιαῖον 150. Παρεχόμενον μόνον εἰς τοὺς ἄρρενας ὑπαλλήλους καὶ ὑπηρέτας διὰ τὴν μὴ ἐργαζομένην, οὐδὲ συνταξιοδοτουμένην σύζυγον. Τὸ ἐπίδομα τοῦτο συμψηφίζεται, ἐφ' ὅσον ὁ ὑπὸ τοῦ ἐργοδότου καταβαλλόμενος μισθὸς εἶναι ἀνώτερος τῶν 6.000 δραχμῶν μηνιαίως.

Ἐπίδομα ὁδηγῶν ρυμουλκουμένων αὐτοκινήτων.

Εἰς τοὺς ὁδηγοὺς ρυμουλκουμένων ἢ ἡμιρυμουλκουμένων ἢ ἐπικαθημένων ρυμουλκουμένων αὐτοκινήτων, δι' ὧν μεταφέρονται ὑγραέρια, θὰ καταβάλλεται ἡμερησίως καὶ δι' ἑκάστην πλήρη ἡμέραν ἀπασχολήσεως των εἰς τὴν ὁδήγησιν τῶν αὐτοκινήτων τούτων ἐπίδομα ἐκ δραχμῶν 15. Εἰς τὴν περίπτωσιν μὴ πλήρους ἡμερησίας ὡς ἄνω ἀπασχολήσεως θὰ καταβάλληται ἐπίδομα ἐκ δραχμῶν 2 δι' ἑκάστην ὥραν ἀπασχολήσεως, τοῦ οὕτω ὑπολογιζομένου ἡμερησίου ἐπιδόματος μὴ δυναμένου νὰ εἶναι κατωτέρου τῶν δραχμῶν 7. Δι' ἀπασχόλησιν ἄνω τῶν 6 ὡρῶν ἡμερησίως θὰ καταβάλλεται ὁλόκληρον τὸ ἐκ δραχμῶν 15 ὡς ἄνω ἐπίδομα.

Ἐπιδόματα ἡμερομισθίων ἐργατοτεχνιτῶν

Μετὰ τὴν συμπλήρωσιν 6 ἐτῶν δραχμαὶ 2.

Μετὰ συμπλήρωσιν 12 ἐτῶν (2+2) δραχμαὶ 4.

Μετὰ τὴν συμπλήρωσιν 18 ἐτῶν (2+2+2) δραχμαὶ 6.

Ὧραι ἐργασίας

Διὰ τὸ ὑπαλληλικὸν καὶ ὑπηρετικὸν προσωπικόν, ὡς καὶ διὰ τοὺς ἡμερομισθίους ἐργατοτεχνίτας.

Νὰ καθορίζωνται ἐλευθέρως παρ' ἑκάστου ἐργοδότου βάσει τῆς κειμένης νομοθεσίας.

Ἐπίδομα συσσιτίου

Διὰ τοὺς ἐργαζομένους εἰς τὰς ἐγκαταστάσεις καὶ ἀποθήκας δραχμαὶ 7.

Γάλα

Παρεχόμενον εἰς ἐργαζομένους ἐντὸς ἐμφιαλωτηρίου ὑγραερίων ἡμερησίως 500 γραμμάρια.

Φόρμαι ἐργασίας

Εἰς τοὺς ὁδηγοὺς αὐτοκινήτων, μηχανικοὺς αὐτοκινήτων, ἐργοδηγούς, ἐπισκευαστὰς - συντηρητὰς συσκευῶν καὶ εἰς τοὺς ἡμερομισθίους ἐργατοτεχνίτας θὰ παρέχωνται ἐτησίως δύο φόρμαι ἐργασίας.

Στολαὶ κλητήρων

Εἰς τοὺς κλητῆρας θὰ παρέχεται ἀνὰ διετίαν μία θερινὴ καὶ μία χειμερινὴ στολή.

Διάρκεια συμβάσεως

Ἡ ἰσχὺς τῆς παρούσης, τῆς ὁποίας ἡ διάρκεια συνομολογεῖται διετής, ἄρχεται ἀπὸ 1ης Ἰανουαρίου 1965.

Ἡ παροῦσα συνετάγη εἰς τόσα πρωτότυπα, ὅσα καὶ τὰ συμβαλλόμενα μέρη, καὶ δύο ἐπὶ πλέον πρὸς κατάθεσιν κατὰ νόμον εἰς τὴν Διεύθυνσιν Ἐργασίας τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας.

Οἱ συμβαλλόμενοι

—

48)1964 Ἀπόφ. Δευτεροβαθμίου Διοικητικοῦ Διαιτητικοῦ Δικαστηρίου Ἀθηνῶν.

Περὶ ὅρων ἀμοιβῆς καὶ ἐργασίας τοῦ ἐργατοτεχνικοῦ προσωπικοῦ τῶν ἐπιχειρήσεων ζαχαροπλαστικῆς τέχνης ἁπάσης τῆς χώρας (*).

. . . . . .

Διὰ ταῦτα

Μεταρρυθμίζει τὴν ὑπ' ἀριθ. 31)1964 ἀπόφασιν τοῦ Π.Δ.Δ.Δ. Ἀθηνῶν, ἐκδοθεῖσαν εἰς ἐπίλυσιν διενέξεως μεταξὺ τῆς Πανελληνίου Ὁμοσπονδίας Ἐργατῶν Ἐπιτιτισμοῦ καὶ Ὑπαλλήλων Τουριστικῶν Ἐπαγγελμάτων ἀφ' ἑνὸς καὶ ἀφ' ἑτέρου τῶν: 1) Συνδέσμου Ἑλλήνων Βιομηχάνων καὶ 2) Γενικῆς Συνομοσπονδίας Ἐπαγγελματιῶν καὶ Βιοτεχνῶν Ἑλλάδος, ὡς ἀκολούθως:

1) Εἰς τοὺς ὅρους τῆς παρούσης ὑπάγεται τὸ ἐργατοτεχνικὸν προσωπικὸν τῶν καθ' ἅπασαν τὴν χώραν λειτουργουσῶν ὑφ' οἱανδήποτε μορφὴν βιομηχανικῶν καὶ βιοτεχνικῶν ἐπιχειρήσεων ζαχαροπλαστικῆς τέχνης κατὰ τὰς κατωτέρω διακρίσεις παραγομένων εἰδῶν ζαχαροπλαστικῆς καὶ εἰδικώτερον:

Α' Παστιτσερία:

1) Περιφέρεια νομοῦ Ἀττικῆς καὶ πόλεων Θεσσαλονίκης καὶ Πατρῶν:

Τὸ προσωπικὸν τῶν ἐπιχειρήσεων, αὐτοτελῶν καὶ μή, παστιτσερίας κατατάσσεται εἰς τὰς κάτωθι κατηγορίας μὲ τοὺς ἀντιστοίχους μηνιαίους μισθούς:

α) Μαθητευόμενοι, μέχρι συμπληρώσεως τοῦ πρώτου ἔτους τῆς ὑπηρεσίας των εἰς καταστήματα πολυτελείας δραχμαὶ 700, Α' κατηγορίας δραχμαὶ 600, Β' καὶ Γ' κατηγορίας δραχμαὶ 550.

β) Μαθητευόμενοι, ἔχοντες ὑπηρεσίαν μέχρι τριῶν ἐτῶν εἰς καταστήματα πολυτελείας, δρα-

(*) Κατετέθη παρὰ τῷ Γραμματεῖ τοῦ Εἰρηνοδικείου Ἀθηνῶν, κατ' ἄρθρον 20 νόμου 3239) 1955, συνταχθείσης τῆς ὑπ' ἀριθ. 21 τῆς 17.2. 1965 πράξεως καταθέσεως.

χμαί 900, Α' κατηγορίας δραχμαί 800, Β' καί Γ' κατηγορίας δραχμαί 700.

Ὁ μηνιαῖος μισθὸς τῶν συμπληρωσάντων τὸ 18ον ἔτος τῆς ἡλικίας καὶ ἑνὸς ἔτους τοὐλάχιστον προϋπηρεσίαν παρ' οἱῳδήποτε ἐργοδότῃ ἢ τὸ 19ον ἔτος τῆς ἡλικίας, ἀσχέτως χρόνου προϋπηρεσίας, δὲν δύναται νὰ εἶναι κατώτερος τοῦ 25πλασίου τοῦ ἑκάστοτε γενικῶς ἰσχύοντος κατωτάτου ὁρίου ἡμερομισθίου τοῦ ἐργατοτεχνίτου, μειωμένου κατὰ τὸ ἀντίτιμον τροφῆς, ὅπερ εἰδικῶς διὰ τὸν ὑπολογισμὸν τοῦ εἰς χρῆμα μισθοῦ τῶν πληρούντων τὰς ἀνωτέρω προϋποθέσεις μαθητευομένων καθορίζεται εἰς ποσοστὸν 15ο)ο ἐπὶ τοῦ προμνησθέντος ἡμερομισθίου.

γ) Βοηθοὶ ἡλικίας 18 ἐτῶν συμπεπληρωμένων καὶ ἔχοντες συνολικὴν ἐν τῷ κλάδῳ ὑπηρεσίαν ἀπὸ τριῶν ἐτῶν καὶ ἄνω εἰς κατάστημα πολυτελείας δραχμαὶ 1.600, Α' κατηγορίας δραχμαὶ 1.500, Β' καὶ Γ' κατηγορίας δραχμαὶ 1.400.

δ) Τεχνῖται: Εἰς κατάστημα πολυτελείας δραχμαὶ 2.350, Α' κατηγορίας δραχμαὶ 2.100, Β' καὶ Γ' κατηγορίας δραχμαὶ 1.800.

ε) Ἀρχιτεχνῖται: Ὁ μηνιαῖος μισθὸς τούτων καθορίζεται δι' ἐλευθέρας συμφωνίας, μὴ δυνάμενος ἐν πάσῃ περιπτώσει νὰ εἶναι κατώτερος τοῦ μηνιαίου μισθοῦ τοῦ τεχνίτου, ηὐξημένου κατὰ ποσοστὸν 20ο)ο.

Ἐκτὸς τῶν ὡς ἄνω μηνιαίων μισθῶν εἰς ἅπασας τὰς ὡς ἄνω εἰδικότητας, οἱ οἰκεῖοι ἐργοδότου ὑποχρεοῦνται εἰς τὴν παροχὴν τροφῆς, συνισταμένης ἐκ πρωϊνοῦ ροφήματος καὶ μεσημβρινοῦ γεύματος.

3) Λοιπαὶ περιφέρειαι:

Τὸ προσωπικὸν τῶν ἐπιχειρήσεων, αὐτοτελῶν καὶ μή, παστιτσερίας κατατάσσεται εἰς τὰς κάτωθι κατηγορίας μὲ τοὺς ἀντιστοίχους μηνιαίους μισθούς:

α) Μαθητευόμενοι, μέχρι συμπληρώσεως τοῦ πρώτου ἔτους τῆς ὑπηρεσίας των εἰς καταστήματα πολυτελείας δραχμαὶ 700, Α' κατηγορίας δραχμαὶ 675, Β' καὶ Γ' κατηγορίας δραχμαὶ 625.

β) Μαθητευόμενοι, ἔχοντες ὑπηρεσίαν ἑνὸς μέχρι τριῶν ἐτῶν εἰς καταστήματα πολυτελείας, δραχμαὶ 900, Α' κατηγορίας δραχμαὶ 800, Β' καὶ Γ' κατηγορίας δραχμαὶ 700.

γ) Βοηθοὶ ἡλικίας 18 ἐτῶν συμπεπληρωμένων καὶ ἔχοντες συνολικὴν ἐν τῷ κλάδῳ ὑπηρεσίαν ἀπὸ τριῶν ἐτῶν καὶ ἄνω εἰς καταστήματα πολυτελείας δραχμαὶ 1.700, λοιπῶν κατηγοριῶν δραχμαὶ 1.600.

δ) Τεχνῖται: Εἰς καταστήματα πολυτελείας δραχμαὶ 2.050, Α' κατηγορίας δραχμαὶ 1.900, Β' καὶ Γ' κατηγορίας δραχμαὶ 1.700.

ε) Ἀρχιτεχνῖται: Ὁ μηνιαῖος μισθὸς τούτων καθορίζεται δι' ἐλευθέρας συμφωνίας, μὴ δυνάμενος ἐν πάσῃ περιπτώσει νὰ εἶναι κατώτερος τοῦ μηνιαίου μισθοῦ τοῦ τεχνίτου, ηὐξημένου κατὰ ποσοστὸν 30ο)ο.

Ὅπου παρέχεται ἤδη τροφὴ θὰ ἐξακολουθήσῃ αὕτη χορηγουμένη ὑποχρεωτικῶς, τῶν ἐργοδοτῶν δυναμένων νὰ καταβάλουν τοὺς ὡς ἄνω μισθούς, μειωμένους κατὰ ποσοστὸν 15ο)ο.

Εἰς τὴν τελευταίαν περίπτωσιν ὁ μηνιαῖος μισθὸς τῶν συμπληρωσάντων τὸ 18ον ἔτος τῆς ἡλικίας καὶ ἑνὸς ἔτους τοὐλάχιστον προϋπηρεσίαν παρ' οἱῳδήποτε ἐργοδότῃ ἢ τὸ 19ον ἔτος τῆς ἡλικίας, ἀσχέτως χρόνου προϋπηρεσίας, δὲν δύναται νὰ εἶναι κατώτερος τοῦ 25πλασίου τοῦ ἑκάστοτε γενικῶς ἰσχύοντος κατωτάτου ὁρίου ἡμερομισθίου τοῦ ἐργατοτεχνίτου, μειωμένου κατὰ τὸ ἀντίτιμον τῆς τροφῆς, ὅπερ εἰδικῶς διὰ τὸν ὑπολογισμὸν τοῦ εἰς χρῆμα μισθοῦ τῶν πληρούντων τὰς ἀνωτέρω προϋποθέσεις μαθητευομένων καθορίζεται εἰς ποσοστὸν 15ο)ο ἐπὶ τοῦ προμνησθέντος ἡμερομισθίου.

Διὰ τὴν ἐφαρμογὴν τῆς παρούσης παραγράφου ὡς τεχνίτης θεωρεῖται ὁ γνωρίζων καλῶς τὴν τέχνην ζαχαροπλαστικῆς δυνάμενος νὰ παρασκευάζῃ τὰ ἀπαιτούμενα εἴδη τοῦ καταστήματος καὶ νὰ ἀνταποκρίνεται γενικῶς εἰς τὰς ἀπαιτήσεις τῆς τέχνης καὶ τῆς καταναλώσεως. Ἐπὶ ἐπιχειρήσεων ἀπασχολουσῶν πλείονα τοῦ ἑνὸς πρόσωπα θεωρεῖται τεχνίτης ὁ συγκεντρῶν τὰ ἄνω προσόντα καὶ ἐπὶ πλέον ἐφ' ὅσον ἔχει τὴν ἐποπτείαν καὶ τεχνικὴν εὐθύνην ὁμάδος προσωπικοῦ.

Β' Σοκολατοποιοί:

1) Ἄρρενες μέχρι συμπληρώσεως τοῦ 18ου ἔτους: α) ἅμα τῇ προσλήψει καὶ μέχρι συμπληρώσεως ἑνὸς ἔτους ὑπηρεσίας ἐν τῷ κλάδῳ δραχμαὶ 26, β) ἀπὸ τῆς συμπληρώσεως τοῦ πρώτου ἔτους μέχρι συμπληρώσεως τοῦ δευτέρου ἔτους καὶ ἄνω ἡμερομίσθιον δραχμαὶ 28, γ) ἀπὸ τῆς συμπληρώσεως τοῦ δευτέρου ἔτους καὶ ἄνω ἡμερομίσθιον δραχμαὶ 31.

2) Θήλεις μέχρι συμπληρώσεως τοῦ 16ου ἔτους τῆς ἡλικίας των, ἀσχέτως χρόνου ὑπηρεσίας, ἡμερομίσθιον δραχμαὶ 26.

3) Ἄρρενες ἔχοντες συμπληρώσει τὸ 18ον ἔτος τῆς ἡλικίας των:

α) Ἅμα τῇ προσλήψει, ἐφ' ὅσον μὲν δὲν ἔχουν συμπληρώσει τὸ 19ον ἔτος τῆς ἡλικίας των ἡμερομίσθιον δραχμαὶ 28, ἐφ' ὅσον ὅμως ἔχουν συμπληρώσει τὸ 19ον ἔτος τῆς ἡλικίας των ἢ ἓν ἔτος προϋπηρεσίας παρ' οἱῳδήποτε ἐργοδότῃ, ἡμερομίσθιον δραχμαὶ 64.

β) Ἀπὸ τῆς συμπληρώσεως ὑπηρεσίας ἐν τῷ κλάδῳ ἑνὸς ἔτους μέχρι συμπληρώσεως δύο ἐτῶν, ἡμερομίσθιον δραχμαὶ 67.

γ) Ἀπὸ τῆς συμπληρώσεως ὑπηρεσίας ἐν τῷ κλάδῳ δύο ἐτῶν μέχρι συμπληρώσεως τεσσάρων ἐτῶν ἡμερομίσθιον δραχμαὶ 70.

δ) Ἀπὸ τῆς συμπληρώσεως τεσσάρων μέχρις ἓξ ἐτῶν ἡμερομίσθιον δραχμαὶ 73.

ε) Ἀπὸ τῆς συμπληρώσεως ὑπηρεσίας ἐν τῷ κλάδῳ ἓξ ἐτῶν καὶ ἄνω ἡμερομίσθιον δραχμαὶ 75.

4) Θήλεις: Ἔχουσαι συμπληρώσει τὸ 16ον ἔτος τῆς ἡλικίας των:

α) Ἅμα τῇ προσλήψει των, ἐφ' ὅσον μὲν δὲν ἔχουν συμπληρώσει τὸ 17ον ἔτος τῆς ἡλικίας των, ἡμερομίσθιον δραχμαὶ 26, ἐφ' ὅσον ὅμως ἔχουν συμπληρώσει τὸ 17ον ἔτος τῆς ἡλικίας των ἢ ἓν ἔτος προϋπηρεσίας, ἡμερομίσθιον δραχμαὶ 50.

β) Ἀπὸ τῆς συμπληρώσεως ὑπηρεσίας ἐν τῷ κλάδῳ ἑνὸς ἔτους μέχρι συμπληρώσεως δύο ἐ-

των ημερομισθίων δραχμαί 53.

γ) Άπό τής συμπληρώσεως ύπηρεσίας έν τώ κλάδω δύο έτών καί άνω ήμερομίσθιον δραχμαί 57.

Γ'. Φρουτιέρηδες	Ήμερομ. Δραχμαί
α) Τεχνίται	77
β) Βοηθοί	68
γ) Έργάτριαι	50
Δ'. Βαλταδοποιία	
α) Τεχνίται βαλτάδων	77
β) Βοηθοί	68
γ) Βοηθοί έργάτριαι	50
Ε'. Χαλβαδοποιοί :	
α) Ψήσται χαλβάδων	85
β) Ζυμωταί	77
γ) Έργάται	65
δ) Έργάτριαι	50
ΣΤ'. Ταχυνοποιοί :	
Ψήσται καί ξαφρισταί	77
Ζ'. Κουφετοποιοί :	
α) Τεχνίται κουφέτων	85
β) Βοηθοί	68
γ) Γυναίκες	50
Η'. Καραμελάδες :	
α) Τεχνίται	85
β) Βοηθοί	68
γ) Τυλίκτριαι - έργάτριαι	50
Θ'. Λουκουμοποιοί :	
α) Ψήσται (άποκλειστικώς)	85
β) Ψήσται καί κόπται	77
γ) Κόπται	73
δ) Βοηθοί	68
ε) Άραβιάστριαι - έργάτριαι	50

II. Τά ώς άνω διά τούς έργαζομένους είς τάς λοιπάς, πλήν παστιτσερίας, έπιχειρήσεις κατωτάτα όρια ήμερομισθίων, ισχύοντα διά τούς είς τάς περιφερείας Νομού Άττικής καί πόλεων Θεσσαλονίκης καί Πατρών άπασχολουμένους, μειούνται κατά ποσοστόν 10 ο|ο είς την λοιπήν χώραν.

Πάντως έν ούδεμιά περιπτώσει τό έκ τής κατά 10 ο|ο μειώσεως προκύπτον ποσόν δύναται νά ύπολείπεται τού έκάστοτε γενικώς ισχύοντος κατωτάτου όρίου ήμερομισθίου έργατοτεχνίτου ή έργατοτεχνιτρίας ή μαθητευομένου, άναλόγως τής περιπτώσεως.

III) Τυχόν καταβαλλόμεναι άποδοχαί άνώτεραι τών ύπό τής παρούσης καθοριζομένων καί γενικώτερον εύνοϊκώτεροι όροι, καθορισθέντες διά τοπικών συλλογικών συμβάσεων έργασίας ή όμοίας έκτάσεως άποφάσεως διαιτησίας, δέν δύνανται νά μειωθώσιν ή νά μεταβληθούν.

Γενικοί όροι

1) Διευκρινίζεται, ότι όπου έν τή παρούση γίνεται μνεία τού όρου «βοηθός» έργάτης ή έργάτρια νοείται άντιστοίχως ώς βοηθός ή έργάτης μέν ό συμπληρώσας τό 18ον έτος τής ήλικίας του καί έν έτος ύπηρεσίας είς οίανδήποτε έργασίαν ή τό 19ον έτος τής ήλικίας του, άνεξαρτήτως προϋπηρεσίας, ώς έργάτρια δέ ή συμπληρώσασα τό 16ον έτος τής ήλικίας καί έν έτος ύπηρεσίας είς οίανδήποτε έργασίαν ή τό 17ον έτος τής ήλικίας, άνεξαρτήτως προϋπηρεσίας.

2) Είς άπάσας τάς άνωτέρω κατηγορίας άπαγορεύεται ή έφαρμογή τού συστήματος τής κατ' άποκοπήν έργασίας.

3) Άπασαι αί είς τήν παρούσαν ύπαγόμεναι έπιχειρήσεις ύποχρεούνται νά παρέχουν είς τούς παρ' αύταίς έργαζομένους άπασών τών ώς άνω κατηγοριών τόν άπαραίτητον ρουχισμόν (μπλούζας, σκούφιας, έμπροσθέλας, πετσέτας κλπ.), είς δέ τούς έργαζομένους είς τόν κλάδον χαλβαδοποιίας καί φρούτων έλαστικά ύποδήματα. Πάντα τά ώς άνω χορηγούμενα είδη θά χρησιμοποιούνται ύπό τών έργαζομένων μόνον είς τήν έκτέλεσιν τής έργασίας των, θά άνήκουν δέ είς τήν κυριότητα τών έπιχειρήσεων, άντικαθιστάμενα ύπό τούτων άμα τή φθορά των.

4) Οί άρχιτεχνίται θά λαμβάνουν τάς δι' έκάστην κατηγορίαν όριζομένας άποδοχάς τεχνίτου, προσαυξανομένας κατά ποσοστόν 20ο|ο.

5) Μισθωτοί τών άνω κατηγοριών, άπασχολούμενοι είς είδικότητας ή τμήματα, δι' ά προβλέπονται μεγαλύτεραι άποδοχαί κατά τόν χρόνον τής τοιαύτης άπασχολήσεώς των, θά λαμβάνουν τάς είς τάς είδικότητας ή τμήματα άντιστοιχούσας τυχόν άνωτέρας άποδοχάς. Άντιθέτως, έάν προβλέπωνται κατώτεραι άποδοχαί, ούδεμίαν μείωσιν τών άποδοχών των έκ τού λόγου τούτου δύνανται νά ύποστώσιν.

6) Ή ισχύς τής παρούσης άρχεται άπό 1ης Άπριλίου 1964. Αί έκ τής άναδρομικότητος προκύπτουσαι διαφοραί δύνανται νά έξοφληθούν είς τέσσαρας (4) ισοπόσους μηνιαίας δόσεις, τής πρώτης καταβλητέας άμα τή δημοσιεύσει τής παρούσης διά τής Έφημερίδος τής Κυβερνήσεως ή τή νομίμω καταθέσει αύτής είς τό Ειρηνοδικείον Άθηνών.

Έκρίθη, άπεφασίσθη καί έγένετο.

Έν Άθήναις τή 24η Νοεμβρίου 1964

ΣΗΜΕΙΩΜΑΤΑ

Ἀσφαλιστικὸς Κῶδιξ

Κατηρτίσθη Ἐπιτροπὴ διὰ τὴν σύνταξιν Ἀσφαλιστικοῦ Κώδικος, τὸ περιεχόμενον τοῦ ὁποίου καθωρίσθη εἰς γενικὰς γραμμὰς ὑπὸ τοῦ κ. Ὑπουργοῦ τῆς Ἐργασίας κατὰ τὴν πρώτην συνεδρίασιν τῆς Ἐπιτροπῆς.

Ὁ κ. Ὑπουργός, ἀπευθυνόμενος πρὸς τὰ μέλη τῆς Ἐπιτροπῆς, εἶπε τὰ ἑξῆς: Μετὰ τὸν Κώδικα Ἐργασίας, τοῦ ὁποίου τὸ Σχέδιον, καταρτισθὲν ὑπὸ τῆς Συντακτικῆς Ἐπιτροπῆς, μοὶ παρεδόθη ἤδη καὶ ἐκτυπούμενον τοῦτο συντόμως θὰ κυκλοφορήσῃ, ἐπιβάλλεται: ἡ ταχυτέρα κατάρτισις καὶ τοῦ Ἀσφαλιστικοῦ Κώδικος πρὸς συμπλήρωσιν καὶ μορφοποίησιν τῆς Νομοθεσίας, ἡ ὁποία διέπει τοὺς δύο Κλάδους τῆς Κοινωνικῆς Πολιτικῆς, ἤτοι τὴν Ἐργατικὴν καὶ τὴν Ἀσφαλιστικήν. Εἶναι γνωστὴ ἡ κατάτμησις τῆς Κοινωνικῆς Ἀσφαλίσεως μὲ τὴν πληθὺν τῶν διατάξεων, ἡ ὁποία τὴν διέπει. Τὸ Ι.Κ.Α. μὲ τοὺς 750.000 ἠσφαλισμένους του καὶ τοὺς 130.000 συνταξιούχους του ἀποτελεῖ πάντοτε τὸν κεντρικὸν ἀσφαλιστικὸν φορέα καὶ τὴν δεξαμενήν, ἐκ τῆς ὁποίας ἀντλεῖ τὸ μέγιστον τοῦτον τμῆμα τῶν μισθωτῶν τῆς χώρας ὁλοκληρωτικὴν ἀσφαλιστικὴν προστασίαν κατὰ τῶν κινδύνων τῆς ἀσθενείας, ἀναπηρίας, προσκαίρου ἢ διαρκοῦς, μητρότητος, γήρατος καὶ θανάτου.

Ἐκτὸς ὅμως τοῦ Ι.Κ.Α. προϋπῆρξαν τούτου ἢ καὶ ἐδημιουργήθησαν μεταγενεστέρως διάφορα Κλαδικὰ Ἀσφαλιστικὰ Ταμεῖα ὠργανωμένα κατ' ἐπιχείρησιν καὶ ἐπάγγελμα, ἄλλα τῶν ὁποίων παρέχουν κυρίαν καὶ ὁλοκληρωμένην ἀσφάλισιν, ἄλλα μερικὴν τοιαύτην καὶ ἄλλα ἐπικουρικὴν παράλληλον μὲ τὴν παρὰ τοῦ Ι.Κ.Α. παρεχομένην.

Εἰς 75 ἀνέρχονται τὰ Ταμεῖα ταῦτα τῶν μισθωτῶν κυρίας καὶ ἐπικουρικῆς ἀσφαλίσεως μὲ 435.000 ἠσφαλισμένους, 74.500 συνταξιούχους καὶ 1.755.000.000 δραχμὰς ὡς ἐτήσια ἔσοδα. Πέραν τούτων λειτουργοῦν καὶ τὰ διάφορα Ταμεῖα ἐπαγγελματικῶν τάξεων, Τ.Ε.Β.Ε., Ἐμπόρων ὑπὸ τὴν ἐποπτείαν τοῦ Ὑπουργείου, ὡς καὶ τοιαῦτα τῶν Ἐπιστημονικῶν Κλάδων, Ὑγειονομικῶν, Νομικῶν, Μηχανικῶν, Συμβολαιογράφων κλπ., μὴ ὑπαγομένων φυσικὰ εἰς τὴν ἁρμοδιότητα τοῦ Ὑπουργείου.

Οὐδὲ σκέψις ὑπάρχει φυσικὰ νὰ καταργηθῇ ἢ ὁπωσδήποτε θιγῇ ἡ αὐτοτέλεια καὶ ἡ λειτουργία τῶν Κλαδικῶν Ἀσφαλιστικῶν Ταμείων, τὰ ὁποῖα λειτουργοῦν ἱκανοποιητικῶς καὶ κατέκτησαν τὴν συμπάθειαν καὶ τὴν ἐκτίμησιν τῶν μελῶν των.

Ὁ μεγάλος ὅμως ἀριθμὸς τῶν ἀσφαλιστικῶν φορέων ἐπιβάλλει τὴν θέσπισιν ταὐλάχιστον ἀφῶν καιρίων προστασίας, παροχῶν, περιθάλψεως, τρόπου εἰσπράξεως καὶ ἐλέγχου ἐσόδων, ὡς καὶ διοικητικῆς ὀργανώσεως τῶν Ταμείων.

Οὕτω θὰ διασφαλίσουν τὰ μέλη αὐτῶν ἐν κατώτατον ὅριον προστασίας καὶ παροχῶν. Φυσικὰ τὰ Ταμεῖα ἐκεῖνα, τῶν ὁποίων τὰ οἰκονομικὰ ἐπιτρέπουν χορήγησιν μεγαλυτέρου ὕψους παροχῶν, θὰ εἶναι ἐλεύθερα νὰ τὸ πράξουν. Ὁ ἠσφαλισμένος πάντως θὰ γνωρίζῃ πότε καὶ ὑπὸ ποίας προϋποθέσεις θὰ λαμβάνῃ σύνταξιν κυρίαν ἢ ἐπικουρικὴν τοιαύτην, ποία εἶναι ἡ ἔκτασις τῆς ὑγειονομικῆς περιθάλψεως τοῦ ἰδίου καὶ τῆς οἰκογενείας του καὶ ποῖαι αἱ ὑποχρεώσεις του πρὸς τὸ Ταμεῖον.

Τὸ ἔργον τοῦτο, τῆς συντάξεως τουτέστι νομοσχεδίου Κώδικος, ρυθμίζοντος τὰ ἀνωτέρω θέματα ἀνέθεσα εἰς τὴν Ἐπιτροπήν ὑμῶν καὶ εἶμαι βέβαιος ὅτι ἡ ἐπιστημοσύνη καὶ ἡ ὑπηρεσιακὴ πεῖρα καὶ ἁρμοδιότης σας ἐγγυῶνται, ὅτι ταχέως καὶ ἐπιτυχῶς θὰ φέρητε τοῦτο εἰς πέρας. Προσωπικῶς θὰ παρακολουθήσω ἐκ τοῦ σύνεγγυς τὰς ἐργασίας καὶ θὰ παράσχω εἰς ὑμᾶς πᾶσαν ἐνίσχυσιν, διὰ νὰ συντελεσθῇ ἔργον, τοῦ ὁποίου ἡ σκοπιμότης, ἀλλὰ καὶ ἡ ἀξία διὰ τὸν μοχθοῦντα κόσμον, εἶναι μεγίστη.

Νέα νομοσχέδια

Τὸ Ὑπουργεῖον Ἐργασίας ἐπεξεργάσθη νέα 10 νομοσχέδια - κατατεθέντα ἤδη ἢ ἕτοιμα πρὸς κατάθεσιν εἰς τὴν Βουλὴν - διὰ τῶν ὁποίων ρυθμίζονται οὐσιωδῆ ἐργατικὰ θέματα:

1) «Περὶ χορηγήσεως ἀποδοχῶν καὶ ἐπιδόματος ἀδείας εἰς ἐργατοτεχνίτας οἰκοδόμους».

2) «Περὶ συνταξιοδοτήσεως καπνεργατῶν, τυχόντων ἐφ' ἅπαξ ἀποζημιώσεως».

3) «Περὶ προσθέτου παρὰ τῷ Ι.Κ.Α. προαιρετικῆς ἀσφαλίσεως καὶ περὶ ἄλλων τινῶν μεταρρυθμίσεων τῆς περὶ Ι.Κ.Α. νομοθεσίας».

4) «Περὶ ρυθμίσεως θεμάτων Κοινωνικῆς Ἀσφαλίσεως καὶ περὶ ἑτέρων τινῶν διατάξεων».

5) «Περὶ τροποποιήσεως καὶ συμπληρώσεως διατάξεών τινων τοῦ ν.δ. 4277)1962 «περὶ συνταξιοδοτήσεως τῶν ἰατρῶν τοῦ Ι.Κ.Α. καὶ ἑτέρων τινῶν κατηγοριῶν ἐργαζομένων καὶ τοῦ νόμου 3163)1955 «περὶ συνταξιοδοτήσεως τοῦ προσωπικοῦ τοῦ Ι.Κ.Α.».

6) «Περὶ συμπληρώσεως τῶν περὶ Ὀργανισμοῦ τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας διατάξεων», διὰ τοῦ ὁποίου προστίθενται 15 θέσεις τεχνικῶν διὰ τὸν ἔλεγχον πρὸς πρόληψιν ἐργατικῶν ἀτυχημάτων.

7) «Περὶ τροποποιήσεως καὶ συμπληρώσεως διαφόρων ἐργατικῶν διατάξεων», διὰ τοῦ ὁποίου ρυθμίζονται θέματα ἐκκρεμοῦντα ἀπὸ καιροῦ, οὐσιώδους διὰ τὴν ἐργατικὴν τάξιν σημασίας, ἐνδιαφέροντα δὲ καὶ τὰς ἐπαγγελματικὰς τάξεις.

8) «Περὶ συστάσεως Τριτοβαθμίου Διοικητικοῦ Διαιτητικοῦ Δικαστηρίου».

9) «Περὶ τροποποιήσεως διατάξεων περὶ προστασίας πολεμιστῶν».

10) «Περὶ νομιμοποιήσεως καὶ ἐντάξεως ἐκτάκτου προσωπικοῦ Ὀργανισμῶν Κοινωνικῆς Πολιτικῆς».

Παραράματα

Ἐν τῇ μελέτῃ «Ἡ νομικὴ φύσις τοῦ ἐπιδόματος ἀνθυγιεινῆς ἐργασίας ὑπὸ *Ἐλευθερίου Γ. Στεφανάκη*, δημοσιευθείσῃ ἐν τῷ προηγουμένῳ τεύχει (τόμος 24, σελ. 257): σελ. 258 στιχ. 38 ἀντὶ «ἢ ὁσάκις» νὰ τεθῇ: ὁσάκις, σελ. 262 στιχ. 47 ἀντὶ «ἐπιβάλλεται» νὰ τεθῇ: ἐπιβάλλετο.

ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ ΕΡΓΑΤΙΚΟΥ ΔΙΚΑΙΟΥ

ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΣ ΝΟΜΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

Διεύθυνσις
ΧΡΟΝΗΣ ΤΣΙΜΠΟΥΚΗΣ

Σύνταξις
ΤΑΣΟΣ ΤΣΙΜΠΟΥΚΗΣ

Τόμος 24 — Τεῦχος 7 (565)

Ἀθῆναι, 1 Ἀπριλίου 1965

ΔΙΑΛΕΙΠΟΥΣΑ ΑΠΕΡΓΙΑ ΚΑΙ ΝΟΜΙΜΟΙ ΣΥΝΕΠΕΙΑΙ ΑΥΤΗΣ

Γνωμοδότησις τοῦ κ. ΙΩ. ΚΑΠΟΔΙΣΤΡΙΑ

Ἐτέθη ὑπ' ὄψιν μου τὸ κάτωθι ἱστορικόν:

Ἡ Α.Ε. «Ἁλουργικὴ Βιομηχανία Γ.» χρησιμοποιεῖ περὶ τοὺς 100 τεχνίτας ὑαλουργούς, οἵτινες ἀμείβονται κατὰ μονάδα παρεχομένης ἐργασίας. Δηλαδὴ ἔχει καθορίσει δι' ἕκαστον εἶδος ἐργασίας μίαν ὡρισμένην ποσότητα παραγομένων μονάδων ὡς βάσιν, εἰς ἣν ἀντιστοιχεῖ μία συγκεκριμένη ἀμοιβὴ (ταρίφα), τὴν δὲ πέραν τῆς βάσεως ταύτης παραγωγὴν ἀμείβει ἰδιαιτέρως κατὰ τὴν αὐτὴν ἀμοιβήν, κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον ὑπολογιζομένην καὶ προσαυξανομένην κατὰ 50 ἕως 100 ο/ο. Ἀντιστοίχως παραγωγὴ κάτω τῆς βάσεως συνεπάγεται ἀνάλογον μείωσιν τῆς ἀμοιβῆς. Τὸ σύστημα τοῦτο ἀμοιβῆς κατὰ μονάδα ἐργασίας ἐφαρμόζεται ὑπὸ τῆς Ἑταιρείας ἀπὸ τῆς ἱδρύσεως αὐτῆς (1947) μέχρι σήμερον.

Τὸ Σωματεῖον Τεχνιτῶν Ὑαλουργῶν τῆς Ἑταιρείας καὶ ἡ Πανελλήνιος Ἕνωσις Τεχνιτῶν Ὑαλουργῶν, ἐπιδιώκουσαι τὴν μεταβολὴν τοῦ ὡς ἄνω τρόπου ὑπολογισμοῦ τῆς ἀμοιβῆς καὶ τὴν καθιέρωσιν ἀμοιβῆς δι' ἡμερομισθίου, προσπαθοῦν νὰ ἐπιβάλουν ταύτην διὰ συνδικαλιστικῶν ἀγώνων, οἵτινες ἀπό τινος διεξάγονται διὰ τῆς ὑπὸ τῶν 80 ο/ο τῶν τεχνιτῶν ὑαλουργῶν πραγματοποιήσεως τετραώρων διακοπῶν ἐργασίας καὶ τῆς ἠθελημένης μειώσεως τῆς παραγωγῆς κατὰ τὸ ὑπόλοιπον τετράωρον. Σημειωτέον ὅτι τὸ ἐργοστάσιον εἶναι συνεχοῦς λειτουργίας καὶ αἱ τετράωροι διακοπαὶ πραγματοποιοῦνται καὶ εἰς τὰς τρεῖς φυλακὰς (βάρδιες), ὅτι ἐν τῷ ἐργοστασίῳ καὶ ἐν τῷ αὐτῷ χώρῳ (σάλα) λειτουργοῦν τρεῖς κλίβανοι ὑψηλῆς θερμοκρασίας, οἱ δὲ ὑαλουργοὶ ἐργάζονται 2 - 3 ἀνὰ «θέσιν», καὶ ἑπομένως ἡ διακοπὴ τῆς ἐργασίας τινῶν ἐξ αὐτῶν συνεπάγεται τὴν ἀναγκαστικὴν διακοπὴν καὶ τῶν λοιπῶν τῆς αὐτῆς «θέσεως», δοθέντος ὅτι ἡ ἐργασία των εἶναι συλλογική. Πέραν τούτου ἐκ τῆς ἐργασίας καὶ τῆς ἀποδοτικότητος τῶν ὑαλουργῶν ἐξαρτᾶται καὶ ἡ ἐργασία πολλῶν βοηθητικῶν προσώπων, ἀπασχολουμένων μὲ τὴν ἐπεξεργασίαν τῶν ὑαλίνων προϊόντων. Τὸ αἴτημα μεταβολῆς τοῦ τρόπου ὑπολογισμοῦ τοῦ μισθοῦ προέβαλεν ἡ Πανελλήνιος Ἕνωσις Τεχνιτῶν Ὑαλουργῶν καὶ ἐνώπιον τοῦ Πρωτοβαθμίου Διοικητικοῦ Διαιτητικοῦ Δικαστηρίου, τὸ ὁποῖον καὶ ἀπέρριψε τοῦτο, κατὰ δὲ τῆς ἀποφάσεως αὐτοῦ, δημοσιευθείσης τὴν 11 Ἰανουαρίου 1964, ἡ Πανελλήνιος Ἕνωσις Τεχνιτῶν Ὑαλουργῶν ἠσκησεν ἔνδικον βοήθημα ἐνώπιον τοῦ Δευτεροβαθμίου Διοικητικοῦ Διαιτητικοῦ Δικαστηρίου ἔφεσιν, ἥτις εὑρίσκεται ἤδη ἐκκρεμὴς παρ' αὐτῷ.

Ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ ἱστορικοῦ τούτου ἠρωτήθην:

1) Εἶναι νόμιμος ἡ ἀπεργία τῶν ὑαλουργῶν, μὲ αἴτημα τροποποιήσεως τοῦ τρόπου πληρωμῆς, ὅστις ἐφαρμόζεται ἐπὶ 17ετίαν;

2) Ἐὰν τοῦτο εἶναι παράνομον, παρέχεται εἰς τὴν ἐπιχείρησιν τὸ δικαίωμα νὰ θεωρήσῃ τὴν σύμβασιν ἐργασίας λελυμένην ὑπαιτιότητι τῶν ἀπεργούντων;

3) Εἶναι νόμιμος ὁ τρόπος, καθ' ὃν τὸ Σωματεῖον τῶν Ὑαλουργῶν διεξάγει τὸν ἀπεργιακὸν ἀγῶνα, μὴ κηρύσσων εὐθέως καὶ εἰλι-

κρινῶς ἀπεργίαν τοῦ τεχνικοῦ προσωπικοῦ καθ' ὅλας τάς ὥρας ἐργασίας, ἀλλά κηρύσσον ἀπεργίαν μόνον κατά τό ἥμισυ τῶν ἐργασίμων ὡρῶν δι' ἑκάστην βάρδιαν καί μέ ἠλαττωμένην παραγωγικότητα, ὥστε νά ἐπιφέρῃ εἰς τά οἰκονομικά συμφέροντα τῆς Ἑταιρείας βεβαίαν καί δυσανάλογον βλάβην;

4) Δύναται ἡ ἐπιχείρησις, ἀσκοῦσα τό διευθυντικόν δικαίωμα αὐτῆς, ἀναγνωριζόμενον καί ἐκ τοῦ κανονισμοῦ της, νά τοποθετήσῃ τούς ἀπεργοῦντας (μέ τό σύστημα τῶν τεταιρῶν διακοπῶν καί ἠλαττωμένην ἀπόδοσιν) ὑαλουργούς εἰς ὡρισμένας «θέσεις», προβαίνουσα πρός τοῦτο εἰς ἀλλαγήν τῶν ἐναλλασσομένων φυλακῶν, οὕτως ὥστε νά προλάβῃ ἐπεισόδια μεταξύ ἀπεργούντων καί μή ἀπεργούντων, ἀλλά καί νά ἐξασφαλίσῃ τήν ἀπρόσκοπτον λειτουργίαν τῶν ὑπολοίπων «θέσεων», πλέον δέ τούτου καί τούς μή ἀπεργοῦντας ὑαλουργούς νά προφυλάξῃ ἐκ τοῦ κινδύνου μειώσεως τῶν ἀποδοχῶν των λόγῳ τῆς συμμετοχῆς των εἰς «θέσεις» μέ ἀπεργούς ὑαλουργούς;

5) Δύναται ἡ ἐπιχείρησις νά κηρύξῃ λόκ - ἀουτ ἐναντι μόνον τῶν κατά τά ἀνωτέρω ἀπεργούντων ὑαλουργῶν καί δή νά μή δέχεται καθ' ὁλόκληρον τό 8ωρον τάς ὑπηρεσίας τῶν δηλούντων ὅτι θά προβοῦν εἰς 4ώρους διακοπάς;

6) Ἄν ἐμμένουν οὗτοι εἰς τάς 4ώρους διακοπάς ἤ εἰς μειωμένην ἀπόδοσιν καί ἡ ἐπιχείρησις κηρύξῃ λόκ - ἀουτ δι' αὐτούς, δύναται νά διακόψῃ τήν λειτουργίαν κλιβάνων τινῶν λόγῳ τῆς μεγάλης δαπάνης εἰς καύσιμα, ἥτις δέν καλύπτεται ἐκ τῆς μειωμένης παραγωγῆς καί προβῇ εἰς τήν δήλωσιν, ὅτι θά παράσχῃ ἐργασίαν μετά 15θήμερον ἀπό τῆς δηλώσεως περί διακοπῆς τῆς ἀπεργίας λόγῳ τῆς ἀπαιτουμένης προθερμάνσεως τῶν κλιβάνων; Κατά τό 15θήμερον τοῦτο διάστημα, καθ' ὅ δέν εἶναι δυνατή ἡ παραγωγή καί ἡ ἀπασχόλησις τῶν ὑαλουργῶν, θά θεωρῆται ἡ ἐπιχείρησις ἐν ὑπερημερίᾳ;

7) Λόγῳ τῆς αἰτουμένης ἀλλαγῆς τρόπου ἀμοιβῆς, ὅστις κρίνεται λίαν ἀσύμφορος διά τήν ἐπιχείρησιν, δύναται αὕτη νά προβῇ εἰς τήν ἀπόλυσιν ὅλων τῶν ὑαλουργῶν (ἀπεργῶν καί μή) καί νά προβῇ εἰς νέας προσλήψεις;

Ἀπάντησις

1. Ἐν πρώτοις δέον νά τονισθῇ ὅτι, ἐνῷ περί τῆς ἀπεργίας καί τῆς ἀνταπεργίας (λόκ - ἀουτ) ἐλάχιστα ὑπάρχουν νομοθετικαί διατάξεις, ἡ ἄσκησις ἀμφοτέρων τῶν ἀγωνιστικῶν τούτων μέσων, ὡς πᾶσα ἀτομική ἤ συλλογική ἐκδήλωσις συνεπαγομένη νομικάς συνεπείας, ὑπάγεται εἰς νομικούς κανόνας, τούς ὁποίους, ἐπί τῇ βάσει τῶν κειμένων εἰδικῶν διατάξεων καί τῶν συμπληρουσῶν ταύτας διατάξεων τοῦ Ἀστικοῦ Κώδικος, ἔχουν θέσει συστηματικῶς ἡ νομολογία καί ἡ ἐπιστήμη τοῦ ἐργατικοῦ δικαίου. Ὡς ὑπογραμμίζουν καί οἱ Hueck - Nipperdey, Lehrbuch des Arbeitsrechts, II 1957, σελ. 639, «μολονότι ὁ ἐργασιακός ἀγών ἀποτελεῖ μίαν ὑπό τῆς ἐννόμου τάξεως ἀνεκτήν διατάραξιν τῆς ἐργασιακῆς ζωῆς καί ἐργασιακῆς εἰρήνης, ἐν τούτοις δέν κινεῖται ἐκτός τοῦ δικαίου, ἀλλά παραμένει ὑποτεταγμένος εἰς τό δίκαιον». Τήν ὑποταγήν ταύτην εἰς τούς κανόνας τοῦ δικαίου δέχεται σήμερον ἡ νομολογία καί ἡ ἐπιστήμη εἰς ὅλας τάς χώρας τῆς Κοινῆς Ἀγορᾶς, τά συμπεράσματα δέ τούτων ὀφείλει τόσον ἡ νομολογία τῶν ἑλληνικῶν δικαστηρίων, ὅσον καί ἡ ἑλληνική ἐπιστήμη τοῦ ἐργατικοῦ δικαίου νά λαμβάνουν ὑπ' ὄψιν, μετά τήν εἴσοδον τῆς Ἑλλάδος εἰς τήν Εὐρωπαϊκήν Οἰκονομικήν Κοινότητα καί τήν διά τῆς συνθήκης συνδέσεως τῆς Ἑλλάδος καί τῆς εἰς ἣν ἀναφέρεται ἱδρυτικῆς τῆς Ε.Ο.Κ. συνθήκης προβλεπομένην προσέγγισιν τῶν νομοθεσιῶν τῶν Κρατῶν, τῶν ὑπαγομένων εἰς ταύτας, ἐπί τῷ σκοπῷ χαράξεως μιᾶς κοινῆς κοινωνικῆς πολιτικῆς (βλ. ἐν ΕΕΔ 22, σελ. 273). Πρός τόν σκοπόν τοῦτον ἐν τῇ ἀνά χεῖρας γνωμοδοτήσει παρακολουθοῦμεν ἰδιαιτέρως τά ὑπό τῆς ἐπιστήμης καί τῆς νομολογίας τῶν χωρῶν τῆς Κοινῆς Ἀγορᾶς διδασκόμενα καί γενόμενα δεκτά ἐπί τῶν ἐρευνωμένων νομικῶν ζητημάτων. Περιττόν νά λεχθῇ, ὅτι κατά πρῶτον λόγον λαμβάνονται ὑπ' ὄψιν τά ἐν Ἑλλάδι γενόμενα ἤδη δεκτά καί διδασκόμενα ἐπί τοῦ δικαίου τῆς ἀπεργίας καί ἀνταπεργίας.

2. Ἡ ἀπεργία δέν προστατεύεται ὑπό τοῦ Συντάγματος. Τό ἄρθρον 11 αὐτοῦ ἐν παραγράφῳ 1 ἀφορᾷ γενικῶς τό δικαίωμα τοῦ συνεταιρίζεσθαι, περιλαμβάνον τό δικαίωμα συστάσεως καί λειτουργίας σωματείων οἱουδήποτε σκοποῦ, ἐντός τῶν ὁρίων τῶν νόμων, οὐχί δέ μόνον τῶν ἐργατικῶν ἐπαγγελματικῶν σωματείων. Ἐκ τοῦ ὅτι δέ ἡ παράγραφος 4 τοῦ αὐτοῦ ἄρθρου ἀπα-

γορεύει ρητῶς τὴν ἀπεργίαν τῶν δημοσίων ὑπαλλήλων καὶ ὑπαλλήλων Νομικῶν Προσώπων Δημοσίου δικαίου, ἕπεται μέν, κατ' ἀντιδιαστολήν, ὅτι τὸ Σύνταγμα δὲν ἀπαγορεύει τὴν ἀπεργίαν τῶν ἰδιωτικῶν ὑπαλλήλων καὶ ἐργατῶν, δὲν ἕπεται ὅμως καὶ ὅτι τὴν θέτει ὑπὸ τὴν προστασίαν του (βλ. καὶ ἐν ΕΕΔ 8, σελ. 222 ἐπ.)

Ἀποφάσεις τινὲς κατωτέρων δικαστηρίων, δεχόμεναι ὅτι ἡ ἀπεργία προστατεύεται ὑπὸ τοῦ Συντάγματος, ἐπλανήθησαν, παρασυρθεῖσαι ὑπὸ τῆς παραπομπῆς τῶν *Σβώλου - Βλάχου*, Τὸ Σύνταγμα τῆς Ἑλλάδος, ΙΙ 1955, σελ. 304, σημ. 222, εἰς τὴν ἀπόφασιν τοῦ Ποινικοῦ Τμήματος Ἀρείου Πάγου 593/1950 (ΕΕΝ ιη' 277), περὶ ἧς ἀναγράφεται αὐτόθι, ὅτι θεωρεῖ τὴν ἀπεργίαν ὡς συνταγματικῶς κατοχυρωμένην. Ἐν τούτοις ἁπλῆ ἀνάγνωσις τῆς ἀρεοπαγιτικῆς ταύτης ἀποφάσεως πείθει, ὅτι πᾶν ἄλλο ἢ συνταγματικὴν κατοχύρωσιν τῆς ἀπεργίας τῶν ἰδιωτικῶν ὑπαλλήλων καὶ ἐργατῶν ἀναγνωρίζει ὁ Ἄρειος Πάγος (*).

Καὶ κατὰ τὰ κυριώτερα εὐρωπαϊκὰ Συντάγματα ἡ ἀπεργία δὲν τυγχάνει τῆς ἀδιακρίτου προστασίας ταύτων. Οὕτω ἐν τῷ προοιμίῳ τοῦ γαλλικοῦ Συντάγματος τῆς 27.10.1946, εἰς τὸ ὁποῖον παραπέμπει καὶ τὸ ἤδη ἰσχῦον Σύνταγμα τῆς 4.10.1958, ὁρίζεται, ὅτι «τὸ δικαίωμα τῆς ἀπεργίας ἀσκεῖται συμφώνως πρὸς τοὺς διέποντας τοῦτο νόμους» (Durand, Droit du travail ΙΙΙ 1956, ἀριθ. 252), τὴν αὐτὴν δὲ διατύπωσιν ἠκολούθησε καὶ τὸ ἄρθρον 40 τοῦ ἰταλικοῦ Συντάγματος τῆς 27.12.1947 (Simi, Il diritto di sciopero, 1956, σελ. 75 ἐπ.). Κατ' ἄρθρον 9 § 3 τοῦ γερμανικοῦ Συντάγματος τῆς 23.5.1949 κατοχυροῦται μὲν τὸ δικαίωμα ἱδρύσεως καὶ λειτουργίας ἐπαγγελματικῶν σωματείων πρὸς προστασίαν καὶ προαγωγὴν τῶν ἐργασιακῶν καὶ οἰκονομικῶν ὅρων, οὐδεὶς ὅμως γίνεται λόγος καὶ περὶ ἀπεργίας, ἥτις δὲν προστατεύεται, ἀλλ' εἶναι ἁπλῶς ἀνεκτὴ ὑπὸ τοῦ δικαίου (οὕτω ἀπόφασις Ὁλομελείας τοῦ γερμανικοῦ ἐργατικοῦ ἀκυρωτικοῦ τῆς 28.1.1955 ἐν Neue Juristische Wochenschrift 1955, σελ. 882 ἐπ. καὶ ἐν αὐτῇ παραπομπαὶ εἰς συγγραφεῖς τοῦ συνταγματικοῦ καὶ ἐργατικοῦ δικαίου). Ἐν Ἑλβετίᾳ τὸ ἄρθρον 56 τοῦ Συντάγματος προστατεύει μόνον τὸ δικαίωμα τοῦ συνεταιρίζεσθαι, οὐχὶ ὅμως καὶ τὸ δικαίωμα τῆς ἀπεργίας, περὶ οὗ διδάσκεται ὅτι ἐπιτρέπεται, κατ' ἀρχήν, μόνον ἐφ' ὅσον, ὡς πρὸς τοὺς σκοποὺς καὶ τὰ χρησιμοποιούμενα μέσα, δὲν εἶναι παράνομος ἢ ἐπικίνδυνος διὰ τὸ Κράτος (Berenstein, Le droit de grève dans la législation suisse, ἐν Wirtschaft und Recht - Zuρίχης - 1951, σελ. 35). Τὸ βελγικὸν Σύνταγμα δὲν ἀναφέρει τι περὶ ἀπεργίας ἰδιωτικῶν ἢ δημοσίων ὑπαλλήλων, μόνον δὲ ὁ νόμος τῆς 5.3.1935 προβλέπει τὸ ἐνδεχόμενον πολιτικῆς ἐπιστρατεύσεως τῶν ἀπεργούντων δημοσίων ὑπαλλήλων (Goethem - Geysen, Droit du travail, 1950, σελ. 198).

3. Κατὰ τὸ παρ' ἡμῖν ἰσχῦον δίκαιον, ἀνταποκρινόμενον καὶ πρὸς τὸ δίκαιον τῶν χωρῶν τῆς Κοινῆς Ἀγορᾶς, ἡ ἀπεργία, διὰ τῆς ὁποίας ἐπιδιώκεται μεταβολὴ τῶν ἰσχυόντων ὅρων ἐργασίας ἐπὶ τὰ βελτίω διὰ τοὺς ἐργαζομένους, ἀποτελεῖ, κατ' ἀρχήν, ἐνάσκησιν νομίμου δικαιώματος τούτων (Α.Π. 670/1953, ΕΕΔ 13, σελ. 62). Ἠλλῷ μᾶλλον ἀποτελεῖ ἐνάσκησιν νομίμου δικαιώματος, ὅταν κηρύσσεται κατὰ τὰς νομίμους διατυπώσεις ὑπὸ τοῦ οἰκείου ἐπαγγελματικοῦ σωματείου ἐργαζομένων (ἄρθρα 8 καὶ 5 νόμου 2151/1920 «περὶ ἐπαγγελματικῶν σωματείων»). Τὸ γεγονὸς ὅτι ἡ διὰ τῆς ἀπεργίας ἐπιδιωκομένη μεταβολὴ ἀφορᾷ εἰς ὅρους ἐργασίας ἰσχυόντας ἀπὸ πολλῶν ἐτῶν οὐδόλως ἀφαιρεῖ τὸ δικαίωμα τῶν ὑπὸ τοὺς ὅρους τούτους ἐργαζομένων, ὅπως ἐπιδιώξουν διὰ συλλογικῶν ἀγωνιστικῶν μέσων τὴν τροποποίησιν αὐτῶν. Ἐφ' ὅσον ἡ ἀπεργία, δι' ἧς ἐπιδιώκεται ἡ τροποποίησις τῶν ἰσχυόντων ὅρων

(*) Ἡ σχετικὴ σκέψις τῆς ἀποφάσεως τοῦ Ἀρείου Πάγου ἔχει οὕτω: «Ἐπειδὴ οἱ πρόσθετοι λόγοι ἀναιρέσεως, οἱ στηριζόμενοι ἐπὶ προϋποθέσεως, καθ' ἣν ἐδέχθη τὸ Δικαστήριον, ὅτι τὸ κλείσιμον τοῦ καταστήματος (ἑστιατορίου) ἀποτελεῖ ἀγορανομικὸν ἀδίκημα, ἔστω καὶ ἂν ὀφείλεται εἰς ἀπεργίαν, ἥτις κατοχυροῦται ὑπὸ τοῦ Συντάγματος, εἶναι **ἀπορριπτέοι**, ἀνεξαρτήτως τοῦ **νόμῳ ἀβασίμου** αὐτῶν, ὡς σαφῶς ἐκ τοῦ ἄρθρου 42 τοῦ ν.δ. 136/1946 «περὶ κυρώσεως, τροποποιήσεως καὶ συμπληρώσεως τοῦ ἀπὸ 10/11.5.1946 ν.δ/γματος «περὶ Ἀγορανομικοῦ Κώδικος» προκύπτει, καθ' ὃ **ἀντιτιθέμενοι** εἰς τὰ παρὰ τοῦ Δικαστηρίου τῆς οὐσίας ἀνελέγκτως δεκτὰ γενόμενα πράγματα».

ἐργασίας, δὲν εἶναι κατ' ἀρχὴν παράνομος, ἕπεται ὅτι δὲν δύναται νὰ θεωρηθῇ ὡς ἀποτελοῦσα, αὐτὴ καθ' ἑαυτήν, μονομερῆ λύσιν τῆς συμβάσεως ἐργασίας ἐκ μέρους τῶν ἀπεργούντων. Μόνον δὲ ἐὰν οἱ ἀπεργοῦντες ἐδήλωσαν ρητῶς, ὅτι δὲν θὰ ἐπανέλθουν εἰς τὴν ἐργασίαν των, ἐὰν ὁ ἐργοδότης δὲν δεχθῇ τροποποίησιν τῶν ὁρισταμένων ὅρων ἐργασίας, θεωροῦνται οὗτοι παραιτηθέντες, ἀφ' ἧς ἀποτυχὴ ὁ ἀπεργιακὸς ἀγὼν διὰ τῆς ὁριστικῆς ἀποκρούσεως τοῦ αἰτήματός των ὑπὸ τοῦ ἐργοδότου (Α.Π. 829/1954, ΕΕΔ 14, σελ. 65, Πρωτ. Ἀθηνῶν 7070/1959, ΕΕΔ 18, σελ. 1306, ΕρμΑΚ Εἰσαγ. 669 - 678, ἀριθ. 66).

4. Ἐρευνητέον ἤδη κατὰ πόσον ἡ ἀπεργία τοῦ τεχνικοῦ προσωπικοῦ τῆς Ἑταιρείας, ὑφ' ἃς ἀσυνήθεις συνθήκας διεξάγεται, ἀποτελεῖ ἐνάσκησιν νομίμου δικαιώματος.

Κατὰ τὰ ἐν τῇ νομολογίᾳ καὶ τῇ ἐπιστήμῃ τοῦ ἐργατικοῦ δικαίου παραδεδεγμένα ἡ ἀπεργία ἀποτελεῖ ἐνάσκησιν νομίμου δικαιώματος, ἐφ' ὅσον ἀποβλέπει εἰς τὸν διὰ τῆς ἀποχῆς τῶν ἀπεργῶν ἀπὸ τῆς ἐργασίας ἐξαναγκασμὸν τοῦ ἐργοδότου, ὅπως στέρξῃ εἰς μεταβολὴν τῶν ὑφισταμένων ὅρων ἐργασίας πρὸς ὄφελος τῶν ἀπεργῶν. Ὡς νόμιμον δικαίωμα καὶ ἡ ἀπεργία ὑπόκειται εἰς τὸν ἐκ τοῦ ἄρθρου 281 Ἀστικοῦ Κώδικος περιορισμὸν τῆς ἀσκήσεως αὐτοῦ ἐντὸς τῶν ὁρίων, τῶν ἐπιβαλλομένων ἐκ τῆς καλῆς πίστεως ἢ τῶν χρηστῶν ἠθῶν ἢ ἐκ τοῦ κοινωνικοῦ ἢ οἰκονομικοῦ σκοποῦ τοῦ δικαιώματος. Ἄσκησις τοῦ δικαιώματος τούτου πέραν τῶν ἐν ἄρθρῳ 281 Ἀστικοῦ Κώδικος καθωρισμένων ὁρίων ἀποτελεῖ πρᾶξιν ἀπαγορευομένην καὶ ἄρα παράνομον (οὕτω καὶ Α.Π. 670/1953, ΕΕΔ 13, σελ. 62). Τοιαύτη ὑπέρβασις καὶ ἄρα κατάχρησις τοῦ δικαιώματος τῆς ἀπεργίας δύναται νὰ προκύψῃ καὶ ἐκ τοῦ τρόπου, καθ' ὃν γίνεται ἡ ἄσκησις τοῦ δικαιώματος. Ὁ οἰκονομικὸς σκοπὸς τῆς ἀπεργίας ἐξυπηρετεῖται διὰ τῆς παντελοῦς ἀποχῆς τῶν ἐργαζομένων ἀπὸ τῆς παροχῆς τῆς ἐργασίας καὶ τοῦ ἐξαναγκασμοῦ τοῦ ἐργοδότου νὰ κλείσῃ τὸ ἐργοστάσιόν του. Τοῦτο εἶναι τὸ μέσον, δι' οὗ θὰ ἐπιδιωχθῇ ἡ πραγματοποίησις τοῦ οἰκονομικοῦ σκοποῦ τῆς ἀπεργίας. Ἐὰν ὅμως, ὡς ἐν προκειμένῳ, οἱ ἀπεργοὶ ρυθμίζουν τὸν χρόνον τῆς ἀποχῆς των, οὕτως ὥστε νὰ μὴ ἀπέχουν παντελῶς ἐκ τῆς ἐργασίας των, ἀλλὰ νὰ ἐργάζωνται μόνον κατὰ τὸ ἥμισυ τοῦ ὡραρίου δι' ἑκάστην βάρδιαν (ἀντὶ 8 ὡρῶν νὰ ἐργάζωνται μόνον 4 ὥρας καὶ ἀντὶ 24 ὡρῶν ἐν συνόλῳ νὰ ἐργάζωνται ἐπὶ 12 ὥρας), ἐκμεταλλευόμενοι τὸ γεγονὸς ὅτι, λόγῳ τῆς φύσεως αὐτῆς, ἡ ἐπιχείρησις εἶναι ὑποχρεωμένη νὰ διατηρῇ καθ' ὁλόκληρον τὸ εἰκοσιτετράωρον τὸ ἐργοστάσιον αὐτῆς «ὑπ' ἀτμὸν» καὶ νὰ ὑποβάλλεται εἰς δυσαναλόγους δαπάνας πρὸς διατήρησιν τῆς καταστάσεως ταύτης, ἄνευ δυνατότητος ἀναλόγου παραγωγικῆς ἀποδόσεως, ἡ ὑπὸ τοιούτους ὅρους κηρυσσομένη καὶ συνεχιζομένη ἀπεργία ἀποτελεῖ ἐνάσκησιν δικαιώματος καθ' ὑπέρβασιν τοῦ οἰκονομικοῦ αὐτοῦ σκοποῦ, ὅστις δὲν εἶναι ἡ οἰκονομικὴ καταστροφὴ τοῦ ἐργοδότου.

Ἀληθῶς μία ἐκ τῶν βασικῶν ἀρχῶν τῆς ἀσκήσεως τοῦ δικαιώματος τῆς ἀπεργίας εἶναι καὶ ὅτι ἡ ἄσκησις αὐτὴ δέον νὰ εἶναι καθαρὰ καὶ τιμία (Hueck - Nipperdey, Lehrbuch des Arbeitsrechts, II § 49 VII b, Nikisch, Arbeitsrecht, II § 65). Μόνον δὲ ὑπὸ τὴν προϋπόθεσιν ταύτην ἡ ἀπεργία ἀποτελεῖ ἐνάσκησιν δικαιώματος ἐντὸς τῶν νομίμων ὁρίων. Ἡ ἀπεργία ὅμως δύναται νὰ θεωρηθῇ ὡς ἀποτελοῦσα κατάχρησιν δικαιώματος, ἐὰν λόγῳ τοῦ τρόπου, καθ' ὃν διεξάγεται, ἐπιφέρῃ εἰς τὸν ἐργοδότην ζημίαν δυσαναλόγως μεγάλην ἔναντι τοῦ ὑπὸ τῶν ἀπεργῶν ἐπιδιωκομένου κέρδους (Nikisch, ἔνθ' ἀνωτ., § 65 σημ. 56). Τοιαύτη δυσαναλογία ὑφίσταται, ὁσάκις κηρύσσεται μὲν ἀπεργία, οὐχὶ ὅμως δι' ὅλας τὰς ἐργασίμους ὥρας, ἀλλὰ διὰ μέρος τούτων, κατὰ δὲ τὸν ὑπόλοιπον χρόνον, καθ' ὃν δὲν παρέχεται ἐργασία καὶ οὐδὲν προϊὸν παράγεται, ὁ ἐργοδότης εἶναι ὑποχρεωμένος, λόγῳ τῆς φύσεως τῆς ἐπιχειρήσεώς του, νὰ διατηρῇ ὁλόκληρον τὸ ἐργοστάσιόν του ἐν ἑτοιμότητι ἐργασίας, ὑφιστάμενος τὰς ζημίας τῆς διασπαθίσεως ἠλεκτρικοῦ ρεύματος καὶ πρώτων ὑλῶν, βλαβῶν εἰς τὰς μηχανὰς καὶ ἐν γένει ἐξαρθρώσεως τῆς λειτουργίας τῆς ἐπιχειρήσεώς του. Διὰ τὴν περίπτωσιν ταύτην ἐν τῷ συλλογικῷ ἔργῳ «Grève et lock - out», τῷ ἐκδοθέντι ὑπὸ τῆς Εὐρωπαϊκῆς Οἰκονομικῆς Κοινότητος

(1961) καὶ ἐν τῷ ὁποίῳ νομομαθεῖς τοῦ ἐργατικοῦ δικαίου ἐκθέτουν τὴν ἐπὶ τοῦ θέματος τούτου κρατοῦσαν νομολογίαν καὶ ἐπιστημονικὴν διδασκαλίαν εἰς τὰς ἓξ χώρας τῆς Κοινῆς Ἀγορᾶς, παρατηρεῖται (σελ. 31), ὅτι αἱ περιπτώσεις διαλειπούσης ἀπεργίας (grève intermittente), δηλαδὴ ἀπεργίας μὴ συνεχοῦς, ἀλλὰ διακεκομμένης, ἐπιφέρουν τόσον δυσανάλογον ζημίαν εἰς τὴν ἐπιχείρησιν ἔναντι τοῦ ὑπὸ τῶν ἀπεργῶν ἐπιδιωκομένου κέρδους, ὥστε νὰ μὴ δύνανται νὰ θεωρηθοῦν ὡς ἀποτελοῦσαι νόμιμον ἐνάσκησιν τοῦ δικαιώματος τῆς ἀπεργίας. Ἡ κακοπιστία εἰς τοιαύτας περιπτώσεις εἶναι πρόδηλος (οὕτω καὶ ἀπόφασις τοῦ Συνταγματικοῦ Δικαστηρίου τῆς Ἰταλίας ὑπ' ἀριθ. 123 τῆς 28 Δεκεμβρίου 1962 ἐν Rivista di diritto del lavoro 1963 II 79).

5. Πρὶν ἢ δώσωμεν ἀπάντησιν εἰς τὰ ὑπ' ἀριθ. 4 καὶ ἑπόμενα ἐρωτήματα, παρατηροῦμεν, ὅτι ἡ ὑπὸ τοῦ προσωπικοῦ τῆς περὶ ἧς ὁ λόγος Ἑταιρείας κηρυχθεῖσα καὶ συνεχιζομένη, κατὰ τ' ἀνωτέρω, ἀπεργία ἀντίκειται εὐθέως εἰς τὸν νόμον καὶ ἀποτελεῖ ἀδικοπραξίαν ὑπὸ τὴν ἔννοιαν τοῦ ἄρθρου 914 ΑΚ διὰ τοὺς ἑξῆς λόγους:

Κατὰ ρητὴν διάταξιν τοῦ ἄρθρου 48 §§ 2 καὶ 3 νόμου 3239/1955 ἀπὸ τῆς ἐγγράφου κοινοποιήσεως εἰς τοὺς ἐνδιαφερομένους τοῦ καταρτισμοῦ τῆς ἐκθέσεως τοῦ ἁρμοδίου ὑπαλλήλου τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας, δι' ἧς διαπιστοῦται ἡ ἀποτυχία τῆς συνάψεως συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας, ἢ τῆς κοινοποιήσεως τῆς πράξεως τῆς ἀπ' εὐθείας παραπομπῆς τῆς διαφορᾶς ὑπὸ τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας πρὸς ἐπίλυσιν ἐνώπιον τῶν κατὰ τὸν νόμον τοῦτον ἁρμοδίων Διοικητικῶν Διαιτητικῶν Δικαστηρίων, ἀπαγορεύεται, ἐπὶ χρονικὸν διάστημα 45 ἡμερῶν καὶ ἐν περιπτώσει ἐφέσεως ἐπὶ χρονικὸν διάστημα 60 ἡμερῶν, πᾶσα προσπάθεια τῶν ἐνδιαφερομένων πρὸς ἐκβιασμὸν εὐνοϊκῆς ὑπὲρ αὐτῶν λύσεως ἐπὶ τῆς ἐκδηλωθείσης διενέξεως, διὰ διακοπῆς τῆς ἐργασίας ἢ καταφανοῦς μειώσεως τῆς ἀποδόσεως τῆς ἐργασίας κλπ. Ἡ κατὰ παράβασιν τῆς ἀπαγορεύσεως τούτων διακοπὴ τῆς ἐργασίας, ὡς καὶ πᾶσα μεταβολὴ τῶν ὅρων αὐτῆς κατὰ τὸ αὐτὸ χρονικὸν διάστημα θεωρεῖται ὡς ἀδικαιολόγητος καταγγελία τῆς συμβάσεως ἐργασίας, συνεπιφέρουσα διὰ μὲν τοὺς ἐνεχομένους ἐκ τῶν ἐργοδοτῶν ὑποχρέωσιν καταβολῆς ἀποζημιώσεως διπλασίας διὰ τοὺς ὑπαλλήλους καὶ πενταπλασίας διὰ τοὺς ἐργάτας τῆς καθοριζομένης ὑπὸ τοῦ νόμου 2112 καὶ τοῦ β.δ)τος τῆς 16)18 Ἰουλίου 1920, ὡς ἑκάστοτε αἱ διατάξεις αὗται ἰσχύουσι, διὰ δὲ τοὺς ἐνεχομένους ἐκ τῶν μισθωτῶν λύσιν τῆς μετὰ τοῦ ἐργοδότου τούτων σχέσεως ἐργασίας ὑπαιτιότητι αὐτῶν τῶν ἰδίων. Πρωταίτιοι ἢ ὑποκινηταὶ διακοπῆς τῆς ἐργασίας τιμωροῦνται διὰ φυλακίσεως μέχρι τριῶν μηνῶν καὶ διὰ χρηματικῆς ποινῆς. Ἡ ποινικὴ ἀγωγὴ κατὰ τῶν παραβατῶν τῶν ἀνωτέρω διατάξεων ἀσκεῖται ὑπὸ τοῦ ἁρμοδίου Εἰσαγγελέως αὐτεπαγγέλτως ἢ ἐπὶ τῇ ἐγγράφῳ καταγγελίᾳ τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας καὶ τῶν περιφερειακῶν αὐτοῦ Ὑπηρεσιῶν, εἰσάγεται δὲ πρὸς ἐκδίκασιν δι' ἀπ' εὐθείας κλήσεως.

Ἐκ τῶν ἀνωτέρω διατάξεων προκύπτει σαφῶς, ὅτι ἐπὶ 45 ἡμέρας, ἀφ' ἧς ἡ συλλογικὴ διαφορὰ εὑρίσκεται ἐκκρεμὴς ἐνώπιον τοῦ Πρωτοβαθμίου Διοικητικοῦ Διαιτητικοῦ Δικαστηρίου, καὶ ἐπὶ 60 ἡμέρας μετὰ τὴν ἄσκησιν ἐφέσεως κατὰ τῆς ἀποφάσεως τοῦ Δικαστηρίου τούτου, οὔτε ἀπὸ τῆς πλευρᾶς τῶν ἐργατῶν ἢ ὑπαλλήλων, οἵτινες, διὰ τῶν νομίμων ἐκπροσώπων των, συμμετέχουν εἰς τὴν διαδικασίαν ἐπιλύσεως τῆς ἐκκρεμοῦς συλλογικῆς διαφορᾶς, οὔτε ἀπὸ τῆς πλευρᾶς τῶν ἐργοδοτῶν ἢ τοῦ ἐργοδότου, ὅστις ὁμοίως συμμετέχει ἀμέσως ἢ ἐμμέσως εἰς τὴν διαδικασίαν ταύτην, ἐπιτρέπεται διακοπὴ τῆς ἐργασίας, διὰ κηρύξεως ἀπεργίας ἢ ἀνταπεργίας, ἐπὶ σκοπῷ ἀσκήσεως πιέσεως πρὸς ἐκβιασμὸν εὐνοϊκῆς λύσεως ἐπὶ τῆς ἐκκρεμοῦς διενέξεως, εἴτε διὰ τοῦ ἐξαναγκασμοῦ τοῦ Δικαστηρίου πρὸς ἔκδοσιν τοιαύτης ἀποφάσεως, εἴτε πρὸς ἐξαναγκασμὸν τοῦ ἑτέρου μέρους εἰς ὑποχώρησιν. Κατὰ ρητὴν διάταξιν τοῦ νόμου ἡ κατὰ παράβασιν τῆς ἀπαγορεύσεως ταύτης κηρυσσομένη ἀπεργία ἢ ἀνταπεργία, ὡς καὶ πᾶσα μονομερὴς μεταβολὴ τῶν ὅρων ἐργασίας, θεωρεῖται ὡς καταγγελία τῆς συμβάσεως ἐργασίας, ἡ ὁποία ἀπὸ μὲν τῆς πλευρᾶς τῶν ἀπεργούντων ἰσοῦται πρὸς παραίτησιν, ἀπὸ δὲ τῆς πλευρᾶς τῶν ἀνταπεργούντων θεωρεῖται ὡς ἀπόλυσις, συνεπαγομένη ὑποχρέωσιν τοῦ ἐργοδότου πρὸς καταβολὴν ηὐξημένης ἀποζημιώσεως. (Διὰ τοῦ ἐν τῷ νόμῳ

δρου «θεωρεῖται» καθιεροῦται νομικὸν πλάσμα, ἀνεπίδεκτον ἀνταποδείξεως, *Μπαλῆ*, Γεν. Ἀρχαὶ § 8, ἀριθ. 6).

Κατ' ἐφαρμογὴν τῶν ἀνωτέρω ἐκτιθεμένων, ἐφ' ὅσον ἡ Πανελλήνιος Ἕνωσις Τεχνιτῶν Ὑαλουργῶν, ἀπολέσασα ἐν μέρει τὴν δίκην ἐπὶ τῆς μεταξὺ αὐτῆς καὶ τοῦ Συνδέσμου Ἑλλήνων Βιομηχάνων ἀναφυείσης συλλογικῆς διαφορᾶς, ἤσκησεν ἔφεσιν ἐνώπιον τοῦ Δευτεροβαθμίου Διοικητικοῦ Διαιτητικοῦ Δικαστηρίου, οὐδὲν δικαίωμα εἶχεν, εἴτε αὐτή, εἴτε τὸ εἰς ταύτην ὑπαγόμενον Σωματεῖον ὑαλουργῶν τῆς Ἑταιρείας, νὰ κηρύξῃ ἀπεργίαν πρὸς ἐξαναγκασμὸν τῶν οἰκείων ἐπιχειρήσεων εἰς ὑποχώρησιν ἐπὶ τοῦ θέματος, τὸ ὁποῖον εὑρίσκεται ἤδη ἐκκρεμὲς πρὸς ἐπίλυσιν ἐνώπιον τοῦ Δικαστηρίου τούτου. Διὰ τῆς κηρύξεως τῆς ἀπεργίας ταύτης καὶ δὴ ἐντὸς τῆς 60ημέρου προθεσμίας, κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς ὁποίας ὁ νόμος ρητῶς ἀπαγορεύει τὴν ἀπεργίαν, οἱ ἀπεργοὶ θεωροῦνται, κατὰ νομικὸν πλάσμα, ὡς λύσαντες μονομερῶς τὰς συμβάσεις ἐργασίας, δηλαδὴ ὡς παραιτηθέντες.

Εἶναι πιθανόν, ὅτι ἡ συνδικαλιστικὴ ὀργάνωσις τῶν τεχνιτῶν ὑαλουργῶν θεωρεῖ, ὅτι ἡ μερικὴ ἀπεργία, τὴν ὁποίαν αὕτη ἔχει κηρύξει (μὲ 4ωρον μόνον ἀπασχόλησιν, ἀντὶ τῆς συμφωνημένης 8ώρου ἐργασίας καθ' ἑκάστην βάρδιαν καὶ μὲ ἠλαττωμένην παραγωγικότητα) δὲν ἀποτελεῖ τὴν ὑπὸ τὴν ἔννοιαν τῶν ἄρθρων 18 §§ 2 καὶ 3 ν. 3239/1955 ἀπαγορευομένην ἀπεργίαν. Τοιαύτη ὅμως ἐκδοχὴ εἶναι πεπλανημένη, διότι καὶ ἡ ὑπὸ τὰ ἀνωτέρω πραγματικὰ περιστατικὰ κηρυσσομένη ἀπεργία εἶναι ἀπεργία ὑπὸ τὴν ἔννοιαν τοῦ νόμου, καὶ δὴ ἀπεργία παράνομος καὶ ἀποδοκιμαστέα κατὰ τοὺς κανόνας τῆς καλῆς πίστεως καὶ τὰ χρηστὰ συναλλακτικὰ ἤθη (ἀνωτ. ἀριθ. 3). Ἐν πάσῃ ὅμως περιπτώσει ἡ ἀπεργία τῶν τεχνιτῶν ὑαλουργῶν τῆς ἐν λόγῳ Ἑταιρείας, ὑφ' οὓς ὅρους διεξάγεται, ἀποτελεῖ τὴν ὑπὸ τῶν αὐτῶν ὡς ἄνω διατάξεων ἀπαγορευομένην «μεταβολὴν τῶν ὅρων» τῆς ἐργασίας, ἥτις ἰσοῦται πρὸς διακοπὴν τῆς ἐργασίας καὶ ἥτις ὁμοίως θεωρεῖται, κατὰ νομικὸν πλάσμα, ὡς λύσις τῆς συμβάσεως ἐργασίας ὑπὸ τῶν μερικῶς ἀπεργούντων. Μεταβολὴν δὲ τῶν ὅρων τῆς ἐργασίας ἀποτελεῖ ἡ ἐλάττωσις τῶν ὡρῶν ἐργασίας εἰς τὸ ἥμισυ καὶ ἡ ἐκ προθέσεως μείωσις τῆς παραγωγῆς.

Ἐξ ἄλλου δέον νὰ σημειωθῇ ἐνταῦθα, ὅτι ἐφ' ὅσον ὁ νόμος δὲν θέτει κατώτατον χρονικὸν ὅριον, κατὰ τὸ ὁποῖον δέον νὰ ἔχῃ διαρκέσει ἡ ἀπεργία, ἀλλὰ θέτει μόνον ὡς προϋπόθεσιν τοῦ παρανόμου, ὅτι ἡ ἀπεργία κηρύσσεται ἐντὸς τῶν 60 ἡμερῶν ἀπὸ τῆς ἀσκήσεως τῆς ἐφέσεως, ἕπεται, ὅτι καὶ μιᾶς μόνον ἡμέρας ἀπεργία κηρυσσομένη ἐντὸς τοῦ 60ημέρου τούτου ἐπὶ τῷ σκοπῷ ἐκβιάσεως λύσεως εὐνοϊκῆς διὰ τοὺς ἀπεργοῦντας, ἰσοῦται πρὸς καταγγελίαν τῶν ἀτομικῶν συμβάσεων ἐργασίας.

Δοθέντος ὅτι τὸ νομικὸν πλάσμα εἶναι μὲν ἀνεπίδεκτον ἀνταποδείξεως, δὲν ἀποτελεῖ ὅμως ἀναγκαστικὸν δίκαιον, δηλαδὴ κανόνα δημοσίας τάξεως (*Μπαλῆς*, ἔνθ' ἀνωτ.), ἕπεται, ὅτι διὰ τῶν ἀνωτέρω ἀναφερομένων διατάξεων παρέχεται ἁπλῶς δικαίωμα εἰς τὸ ἕτερον τῶν συλλογικῶς ἐνδιαφερομένων μερῶν νὰ ἐπικαλεσθῇ, ἂν θέλῃ, τὴν διακοπὴν τῆς ἐργασίας (ἀπεργίαν ἢ ἀνταπεργίαν) ὡς ἀδικαιολόγητον καταγγελίαν τῶν ἀτομικῶν συμβάσεων ἐργασίας, ἄνευ δὲ τῆς ἐπικλήσεως ταύτης ἡ λύσις τῶν ἀτομικῶν συμβάσεων ἐργασίας δὲν ἐπέρχεται αὐτοδικαίως. Κατ' ἀκολουθίαν καὶ ἐν προκειμένῳ ἡ περὶ ἧς ὁ λόγος ἐργοδότις Ἑταιρεία δικαιοῦται νὰ δηλώσῃ, ἐντὸς τῆς νομίμου προθεσμίας τῶν 60 ἡμερῶν, ὅτι θεωρεῖ τὴν κηρυχθεῖσαν καὶ συνεχιζομένην ἀπεργίαν ὡς ἀδικαιολόγητον καταγγελίαν τῆς ἀτομικῆς συμβάσεως ἐργασίας καὶ ἄρα νὰ θεωρήσῃ τοὺς ἀπεργοὺς ὡς παραιτηθέντας. Τὸ μέτρον τοῦτο θὰ εἶναι ἀσφαλῶς ἀποτελεσματικώτερον τῆς ἀσκήσεως ποινικῆς ἀγωγῆς κατὰ τῶν ὑπαιτίων καὶ ὑποκινητῶν τῆς ἀπεργίας, ὡς αὕτη προβλέπεται ὑπὸ τῶν αὐτῶν ὡς ἄνω διατάξεων.

Ἡ δήλωσις τῆς Ἑταιρείας, διὰ τὴν ἀσφαλεστέραν καὶ ἀνεπίδεκτον ἀμφισβητήσεων ἀπόδειξιν, δέον νὰ γίνῃ ἐγγράφως καὶ νὰ ἐπιδοθῇ ἐπὶ ἀποδείξει παραλαβῆς πρὸς ὅλους τοὺς ἀπεργοὺς τεχνίτας, ἐν ἀρνήσει δὲ παραλαβῆς δέον νὰ ἐπιδοθῇ εἰς ἕνα ἕκαστον διὰ δικαστικοῦ κλητῆρος. Σχετικὴ ἔγγραφος δήλωσις δέον νὰ ἐπιδοθῇ καὶ πρὸς τὸ Σωματεῖον τῶν τεχνιτῶν τῆς Ἑταιρείας καὶ πρὸς τὴν Πανελλήνιον Ἕνωσιν τεχνιτῶν ὑαλουργῶν, ὡς καὶ πρὸς τὸν Εἰσαγγελέα Πλημμελειοδικῶν Ἀθηνῶν καὶ πρὸς τὸ Ὑπουργεῖον Ἐργασίας, διὰ τὴν ἄσκησιν τῆς ποινικῆς ἀ-

γωγῆς κατὰ τῶν παραβατῶν τοῦ νόμου.

Μετὰ τὴν κατὰ τὰ ἀνωτέρω δήλωσιν τῆς Ἑταιρείας αἱ συμβάσεις ἐργασίας τῶν ἀπεργῶν θεωροῦνται λελυμέναι διὰ παραιτήσεως καὶ ἡ Ἑταιρεία ἀπαλλάσσεται πάσης περαιτέρω ὑποχρεώσεως ἐναντι τούτων. Ἡ λύσις τῆς συμβατικῆς σχέσεως εἶναι ὁριστικὴ καὶ ἄσχετος πρὸς τὴν ὑπὸ τοῦ Διοικητικοῦ Διαιτητικοῦ Δικαστηρίου δοθησομένην λύσιν ἐπὶ τῆς ἐκκρεμοῦς συλλογικῆς διαφορᾶς. Δηλαδὴ καὶ ἂν τὸ Δικαστήριον δεχθῇ τὰ αἰτήματα τοῦ προσωπικοῦ, ἡ ἤδη ἐπελθοῦσα, διὰ τοὺς ἀνωτέρω λόγους, λύσις τῶν ἀτομικῶν συμβάσεων ἐργασίας παραμένει ὁριστική.

Περὶ κηρύξεως ἀνταπεργίας ἐκ μέρους τῆς ἐργοδότιδος Ἑταιρείας κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς 60θημέρου προθεσμίας ἀπὸ τῆς ἀσκήσεως ἐφέσεως κατὰ τῆς ἀποφάσεως τοῦ Πρωτοβαθμίου Δικαστηρίου δὲν δύναται νὰ γίνῃ λόγος, οὐ μόνον διότι αὕτη θὰ ἦτο ἄσκοπος, ἐφ' ὅσον ἡ ἐργοδότις Ἑταιρεία θὰ ἐπεκαλεῖτο τὴν ἤδη ἐπελθοῦσαν διὰ τῆς ἀπεργίας λύσιν τῶν ἀτομικῶν συμβάσεων ἐργασίας ὑπαιτιότητι τῶν ἀπεργῶν, ἀλλὰ θὰ ἦτο καὶ παράνομος, διότι κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ 60θημέρου ἀπαγορεύεται, ὡς ἤδη ἐλέχθη, οὐ μόνον ἡ ἀπεργία τοῦ προσωπικοῦ, ἀλλὰ καὶ ἡ ἀνταπεργία τοῦ ἐργοδότου. Καὶ εἶναι μὲν ἀληθές, ὅτι ἐφ' ὅσον ἡ ἀμυντικὴ ἀνταπεργία ἔπεται τῆς ἤδη κηρυχθείσης ἀπεργίας τοῦ προσωπικοῦ καὶ τῆς δι' αὐτῆς ἐπελθούσης μονομεροῦς λύσεως τῶν συμβάσεων ἐργασίας ἐκ μέρους τῶν ἀπεργῶν, δὲν δύναται νὰ ἔχῃ τὴν ἔννοιαν καταγγελίας συμβάσεως ἐργασίας ἤδη λυθείσης ὑπὸ τῶν ἀπεργῶν, πλὴν ὀρθὸν εἶναι νὰ μὴ κηρυχθῇ ἀνταπεργία ἐντὸς τῆς 60θημέρου προθεσμίας, πρὸς ἀποφυγὴν συγχύσεως. Σημειωτέον ὅτι τὸ χρονικὸν διάστημα τῶν 45 ἢ 60 ἡμερῶν, κατὰ τὸ ὁποῖον ἀπαγορεύεται ἡ ἀπεργία καὶ ἡ ἀνταπεργία, ἀφορᾷ 45 ἢ 60 ἐργασίμους ἡμέρας, τίθεται δὲ ἐν τῷ νόμῳ ὡς συνεχὲς χρονικὸν διάστημα, ἀρχόμενον τὸ μὲν 45 ἡμερῶν ἀπὸ τῆς ἡμέρας κοινοποιήσεως εἰς τοὺς ἐνδιαφερομένους τοῦ καταρτισμοῦ τῆς ἐκθέσεως τοῦ ἁρμοδίου ὑπαλλήλου τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας περὶ ἀποτυχίας τῆς συνάψεως συλλογικῆς συμβάσεως, ἐν περιπτώσει δὲ καθ' ἣν ἡ διαφορὰ παραπέμπεται πρὸς ἐπίλυσιν ἐνώπιον τοῦ Διαιτητικοῦ Δικαστηρίου ὑπὸ τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας ἀπὸ τῆς κοινοποιήσεως τῆς πράξεως ταύτης περὶ παραπομπῆς, τὸ δὲ 60 ἡμερῶν ἀπὸ τῆς ἀσκήσεως ἐφέσεως κατὰ τῆς ἀποφάσεως τοῦ Πρωτοβαθμίου Διαιτητικοῦ Δικαστηρίου.

6. Μετὰ πάροδον τῶν ἀνωτέρω χρονικῶν διαστημάτων καὶ ἐφ' ὅσον ὁ ἐργοδότης δὲν ἐπεκαλέσθη τὴν ἐν τῷ μεταξὺ κηρυχθεῖσαν ἀπεργίαν ὡς λύσιν τῶν ἀτομικῶν συμβάσεων ἐργασίας ἐκ μέρους τῶν ἀπεργῶν οἱ ἐνδιαφερόμενοι ἐργάται ἢ ὑπάλληλοι δικαιοῦνται νὰ προσφεύγουν εἰς τὸ μέτρον τῆς ἀπεργίας, ἀλλὰ καὶ οἱ ἐργοδόται εἰς τὸ μέτρον τῆς ἀνταπεργίας. Κατ' ἀκολουθίαν καὶ ἐν προκειμένῳ, ἐὰν ἡ Ἑταιρεία δὲν ἐπικαλεσθῇ, κατὰ τὰ ἀνωτέρω, τὴν ὑπὸ τοῦ τεχνικοῦ προσωπικοῦ της κηρυχθεῖσαν ἀπεργίαν ὡς λύσιν τῶν ἀτομικῶν συμβάσεων ἐργασίας ἐκ μέρους αὐτοῦ καὶ παρέλθῃ τὸ ἐν τῷ νόμῳ προβλεπόμενον χρονικὸν διάστημα τῶν 60 ἡμερῶν, ἡ μὲν ἀπεργία παύει νὰ ἀποτελῇ παράνομον πρᾶξιν ἀπὸ τῆς ἀπόψεως ἐφαρμογῆς τοῦ νόμου 3239/1955, ἡ δὲ ἀνταπεργία ἀποτελεῖ πλέον δικαίωμα τοῦ ἐργοδότου.

7. Κατὰ τῆς κηρυχθείσης ἀπεργίας, τόσον τῆς νομίμου, ὅσον καὶ, πολλῷ μᾶλλον, τῆς παρανόμου, ὁ ἐργοδότης δύναται νὰ ἀμυνθῇ, κυρύσσων ἀνταπεργίαν. Τὸ δικαίωμα τοῦτο προκύπτει ἐκ τοῦ ἄρθρου 3 τοῦ Συντάγματος, τὸ ὁποῖον ἐπιβάλλει, ὅπως οἱ Ἕλληνες εἶναι ἴσοι ἐνώπιον τοῦ νόμου. Ἐφ' ὅσον δὲ ὁ νόμος δὲν προστατεύει μέν, ἀνέχεται ὅμως τὸ δικαίωμα τῶν ἐργαζομένων, ὅπως δι' ἀπεργίας ἐπιδιώξουν καὶ ἐπιτύχουν τὴν τροποποίησιν τῶν ὑφισταμένων ὅρων τῆς ἐργασίας ἐναντι τοῦ ἐργοδότου των, κατὰ τὸν αὐτὸν λόγον ὀφείλομεν νὰ δεχθῶμεν, δυνάμει τῆς ἀρχῆς τῆς ἰσότητος, ὅτι ὁ νόμος δὲν προστατεύει μέν, ἀνέχεται ὅμως καὶ τοῦ ἐργοδότου τὸ δικαίωμα ὅπως, ἀμυνόμενος, κηρύξῃ ἀνταπεργίαν (λόκ - άουτ), ἵνα διὰ τούτου ἐξαναγκάσῃ τοὺς ἀπεργοὺς νὰ ὑποχωρήσουν ἐν μέρει ἢ ἐν ὅλῳ εἰς τὰς ἀξιώσεις των καὶ νὰ θέσουν τέρμα εἰς τὸν συλλογικὸν ἐργασιακὸν ἀγῶνα. Κατ' ἀμφοτέρας τὰς περιπτώσεις πρόκειται περὶ ἀγῶνος οἰκονομικοῦ περιεχομένου, δι' οὗ τὸ ἓν τῶν μερῶν προσπαθεῖ νὰ ἐπιβάλῃ τὴν ἄποψίν του, συναφῆ πρὸς τὸ οἰκονομικὸν συμφέρον του, εἰς τὸ ἕτερον.

Ἡ ἀνταπεργία, ὡς δικαίωμα τοῦ ἐργο-

δότου, ἔχει σήμερον γενικῶς ἀναγνωρισθῆ ὑπὸ τοῦ δικαίου εἰς ὅλας τὰς χώρας τῆς Κοινῆς Ἀγορᾶς, ἀλλοῦ ἐντονώτερον καὶ ἀλλοῦ μετά τινων περιορισμῶν καὶ ἐπιφυλάξεων (βλ. τὸ ὡς ἄνω σημειούμενον συλλογικὸν ἔργον σελ. 71 ἐπ.). Παρ' ἡμῖν ἔχει ἀναγνωρισθῆ ὡς δικαίωμα τοῦ ἐργοδότου διὰ τῆς Α.Π. 431/1959, ΕΕΔ 18, 1242, Ν. Δίκ. ΙΣΤ' 104, ΝοΒ Η' 22 μετὰ σχολίων(*). Συμφώνως πρὸς τὴν ἀπόφασιν ταύτην ἡ ἀνταπεργία συνίσταται εἰς τὸν ὑπὸ τοῦ ἐργοδότου ἀποκλεισμὸν τῶν ἐργαζομένων ἐκ τῶν τόπων ἐργασίας ἢ εἰς τὴν μὴ παράδοσιν εἰς αὐτοὺς τῶν διὰ τὴν ἐκτέλεσιν τῆς ἐργασίας ἀπαιτουμένων μέσων, πρὸς ἄμυναν κατὰ κηρυχθείσης ἀπεργίας ἢ πρὸς ἐπιδίωξιν ἱκανοποιήσεως ἰδίων συμφερόντων. Θεωρεῖ δηλ. ὡς ἀνταπεργίαν ὁ Ἄρειος Πάγος τόσον τὴν ἀμυντικήν, ὅσον καὶ τὴν ἐπιθετικὴν ἀνταπεργίαν. Κατὰ τὴν αὐτὴν ἀπόφασιν ἡ ἐνάσκησις τοῦ δικαιώματος ἀνταπεργίας ὑπὸ τοῦ ἐργοδότου, ἐφ' ὅσον δὲν γίνεται καθ' ὑπέρβασιν τῶν ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 281 ΑΚ τασσομένων ὁρίων, ἐπάγεται τὴν κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς ἀνταπεργίας ἀναστολὴν τῆς συμβάσεως ἐργασίας, ἧς ἕνεκα ὁ ἀνταπεργῶν ἀπαλλάσσεται τῆς ἐκπληρώσεως τῶν ἐκ τῆς συμβάσεως ἀπορρεουσῶν ὑποχρεώσεών του. Ἑπομένως ἡ ὑπ' αὐτοῦ μὴ ἀποδοχὴ τῆς, κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς ἀνταπεργίας, προσφερομένης ἐργασίας δὲν καθιστᾷ τοῦτον ὑπερήμερον δανειστὴν καὶ ὑπόχρεων κατ' ἄρθρον 656 ΑΚ εἰς πληρωμὴν τοῦ μισθοῦ. Ἐν τῷ σημείῳ τούτῳ τὸ Γερμανικὸν Ἐργατικὸν Ἀκυρωτικὸν καὶ μέρος τῆς γερμανικῆς θεωρίας βαίνουν ἔτι περαιτέρω. Δέχονται ὅτι ἅμα τῇ κηρύξει τῆς ἀνταπεργίας χωρεῖ αὐτοδικαίως λύσις τῶν ἀτομικῶν συμβάσεων ἐργασίας ὁλοκλήρου τοῦ προσωπικοῦ (οὐ μόνον τῶν ἀπεργούντων, ἀλλὰ καὶ τῶν μὴ ἀπεργούντων) ἄνευ οἱασδήποτε προειδοποιήσεως ἢ ἀποζημιώσεως, οὐχὶ διότι ἡ κηρυχθεῖσα ἀπεργία θεωρεῖται ὡς σπουδαῖος λόγος ἐκτάκτου καταγγελίας τῆς συμβάσεως ἐργασίας, ἀλλὰ διότι τὴν λύσιν ταύτην τῶν ἐργασιακῶν σχέσεων ἐπιφέρει καὶ μόνη ἡ κήρυξις τῆς ἀνταπεργίας (οὕτω ἀπόφασις τῆς Ὁλομελείας τοῦ Γερμανικοῦ Ἐργατικοῦ Ἀκυρωτικοῦ τῆς 28.1.1955 ἐν Neue Juristische Wochenschrift 1955, σελ. 885 καὶ Hueck - Nipperdey, Lehrbuch des Arbeitsrechts, ἔνθ' ἀν. II 1957, σ. 619. Σύμφωνος πρὸς τὴν ἄποψιν ταύτην διὰ τὸ ἰταλικὸν δίκαιον καὶ Santoro - Passarelli, Nozioni di diritto del lavoro, 6η ἐκδ. 1954, σελ. 56).

Ἡ γνώμη ὅμως αὕτη ἐπικρίνεται εὐλόγως ἐν Γερμανίᾳ ὡς μὴ βάσιμος (βλ. τὰς ἐν Hueck - Nipperdey, ἔνθ' ἀνωτ., σημ. 59, ἀντιθέτους παραπομπάς). Κατὰ τὴν ὀρθοτέραν γνώμην, ἣν ἠκολούθησε καὶ ἡ ἀνωτέρω ἀπόφασις τοῦ Ἀρείου Πάγου, ἡ ἀνταπεργία τοῦ ἐργοδότου, μὴ καθιστῶσα τοῦτον ὑπερήμερον περὶ τὴν ἀποδοχὴν τῆς ἐργασίας καὶ ἄρα ὀφειλέτην τοῦ μισθοῦ κατ' ἄρθρον 656 ΑΚ, ἐπιφέρει ἀναστολὴν τῆς ἐκ τῆς συμβάσεως ἐργασίας προκυπτούσης ὑποχρεώσεώς του πρὸς καταβολὴν τοῦ μισθοῦ, ὡς ἡ ἀπεργία τῶν ἐργαζομένων ἐπιφέρει ἀναστολὴν τῆς ἐκ τῆς συμβάσεως ἐργασίας ὑποχρεώσεως αὐτῶν πρὸς παροχὴν τῆς ἐργασίας. Τοῦτο εἶναι σύμφωνον καὶ πρὸς τὴν ἀρχὴν τῆς ἰσότητος τῶν ὅπλων εἰς τοὺς συλλογικοὺς ἐργασιακοὺς ἀγῶνας (Waffengleichheit-Kampfparität). Ἐὰν δὲ περαιτέρω ὁ ἀνταπεργῶν ἐργοδότης θέλῃ νὰ καταγγείλῃ τὰς συμβάσεις ἐργασίας τῶν ἀπεργησάντων, δύναται νὰ πράξῃ τοῦτο ἐλευθέρως, χωρὶς ἡ καταγγελία αὕτη νὰ θεωρῆται ὡς κατάχρησις δικαιώματος (Λιτζερόπουλος, ἐν ΕΕΔ 12, σελ. 641 ἐπ.), ὀφείλει ὅμως νὰ τηρήσῃ τὰς διατυπώσεις τοῦ νόμου 3198/1955 καὶ τὰς προθεσμίας προειδοποιήσεως τοῦ νόμου 2112/1920, ὡς νῦν ἰσχύει, ἄλλως νὰ καταβάλῃ τὴν νόμιμον ἀποζημίωσιν.

8. Ταῦτα (ἡ κήρυξις ἀνταπεργίας μὲ τὴν συνέπειαν ἀναστολῆς τῶν ὑποχρεώσεών του καὶ ἡ καταγγελία τῶν συμβάσεων ἐργασίας) εἶναι τὸ μεῖζον, ὅπερ δικαιοῦται νὰ πράξῃ ὁ ἐργοδότης, ἀμυνόμενος ἔναντι τῆς ἀπεργίας τοῦ προσωπικοῦ του. Ἐφ' ὅσον δὲ δικαιοῦται νὰ πράξῃ τὸ μεῖζον τοῦτο, ἀναμφιβόλως δικαιοῦται νὰ πράξῃ καὶ τὸ ἔλασσον, ἤτοι νὰ διαρρυθμίσῃ τὰ τῆς λειτουργίας τῆς ἐπιχειρήσεώς του κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς ἀπεργίας, οὕτως ὥστε νὰ καταστοῦν ὅσον τὸ δυνατὸν ὀλιγώτερον αἰσθητὰ τὰ οἰκονομικὰ ἀποτελέσμα-

(*) Βλ. ἤδη καὶ ΑΠ 387/1964, ΕΕΔ 33, σελ. 719.

ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΑΚΗ ΠΡΑΞΙΣ

ΚΑΝΟΝΙΣΜΟΙ ΕΡΓΑΣΙΑΣ

ΕΓΚΡΙΣΙΣ ΚΑΝΟΝΙΣΜΩΝ ΕΡΓΑΣΙΑΣ ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΕΩΝ

Διαδικασία έγκρίσεως και έξουσία έκ τοῦ Νόμου Ὑπουργῶν

Κατάρτισις καὶ κύρωσις Κανονισμοῦ Ὀργανισμοῦ Ἀστικῶν Συγκοινωνιῶν Θεσσαλονίκης, ρυθμίζοντος τὰς ἐν τῇ ἐκτελέσει τῆς ἐργασίας διαμορφουμένας μεταξὺ τούτου καὶ τοῦ προσωπικοῦ του σχέσεις, ἀποκλειστικῶς κατὰ τὴν ὑπὸ τοῦ Ν.Δ. 3789)1957 διαδικασίαν.—Παροχὴ ὑπὸ τοῦ Ν.Δ. 3789)1957 ἐξουσίας εἰς τὸν Ὑπουργὸν τῆς Ἐργασίας ἢ εἰς τοῦτον καὶ τὸν ἐποπτεύοντα εἰς ἑκάστην περίπτωσιν Ὑπουργὸν ἁρμοδιότητος κυρώσεως ἢ ἀπορρίψεως τοῦ Κανονισμοῦ καὶ ὄχι καὶ τροποποιήσεως αὐτοῦ.

Προσεβλήθη δι' αἰτήσεως ἀκυρώσεως ἡ ὑπ' ἀριθ. 2382)1963 ἀπόφασις τῶν Ὑπουργῶν Ἐργασίας καὶ Συγκοινωνιῶν περὶ Κανονισμοῦ ὡρῶν ἐργασίας καὶ ἀναπαύσεως τοῦ προσωπικοῦ τοῦ Ὀργανισμοῦ Ἀστικῶν Συγκοινωνιῶν Θεσσαλονίκης, ἐκδοθέντος κατὰ τὴν διαδικασίαν τοῦ ν.δ. 3789)1957 «περὶ τροποποιήσεως καὶ συμπληρώσεως ἐνίων διατάξεων τῆς Ἐργατικῆς Νομοθεσίας» (ΕΕΔ 16, 1131).

Προέκυψεν οὕτω τὸ ζήτημα, ἂν ὁ Κανονισμὸς οὗτος ἔπρεπε νὰ ἐκδοθῇ κατὰ τὴν ὑπὸ τοῦ ἀνωτέρω ν.δ)γματος καθοριζομένην διαδικασίαν ἢ κατὰ τὴν τοῦ ν.δ. 3721)1957 «περὶ συστάσεως Ὀργανισμοῦ Ἀστικῶν Συγκοινωνιῶν Θεσσαλονίκης».

Ἡ ἄποψις τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας καὶ διὰ τῆς νεωτέρας αὐτῆς ἀποφάσεώς του συμπίπτει πρὸς ἐκείνην τῆς Σ.Ε. 1599)1959 (εἰσηγητὴς *Γ. Ἀγγελίδης*, ΕΕΔ 18, 1209), ὑπὸ τῆς ὁποίας ἠκυρώθη ἀντιθέτως Κανονισμὸς τοῦ αὐτοῦ προσωπικοῦ, ὁ ὁποῖος δὲν εἶχεν ἐκδοθῇ κατὰ τὴν διαδικασίαν τοῦ ν.δ. 3789)1957, ἀλλὰ τὴν τοῦ ν.δ. 3721)1957. (Ἴδετε σχετικῶς καὶ Α.Π. 438)1963, Ὁλομελείας,

---

τα τῆς ἀπεργίας διὰ τὴν ἐπιχείρησίν του.

Ὅθεν, ἐφ' ὅσον συνεχίζεται ἡ ἀπεργία ὑπὸ τοὺς ὅρους, ὑφ' οὓς συνεχίζεται ὑπὸ τῶν τεχνιτῶν τῆς Α.Ε. «Γ.», ἡ ἐργοδότις Ἑταιρεία δικαιοῦται, ἀφοῦ κηρύξῃ ἀνταπεργίαν ἔναντι μόνον τῶν ἀπεργῶν τεχνιτῶν της, νὰ διακόψῃ τὴν λειτουργίαν κλιβάνων τινῶν καὶ νὰ ρυθμίσῃ τὸν τρόπον λειτουργίας τοῦ ἐργοστασίου της, οὕτως ὥστε νὰ περιορίσῃ, κατὰ τὸ δυνατὸν εἰς τὸ ἐλάχιστον, τὴν ζημίαν, ἣν ὑφίσταται ἐκ τῆς ὑπὸ ἰδιορρύθμους ὅρους διεξαγομένης ἀπεργίας μέρους τοῦ προσωπικοῦ της. Εἰς τὰς τροποποιήσεις ταύτας καὶ εἰς τὰς ἐν τῷ 4ῳ ἐρωτήματι ἀναφερομένας ἐνεργείας δικαιοῦται νὰ προβῇ ἡ Ἑταιρεία τοσούτῳ μᾶλλον, καθ' ὅσον καὶ ἐκ τοῦ ἄρθρου 2 § 3 στοιχ. α' τοῦ νομίμως ἐγκεκριμένου Κανονισμοῦ της ἔχει δικαίωμα ἀλλαγῆς τῶν ὡρῶν ἐνάρξεως καὶ λήξεως οἱασδήποτε βάρδιας καὶ ἐν γένει τῆς ἐργασίας ἑκάστου ἀπασχολουμένου εἰς τὸ τμῆμα ἐπεξεργασίας καὶ παραγωγῆς. Ἐφ' ὅσον δέ, ὡς ἐλέχθη, δικαιοῦται ἡ Ἑταιρεία νὰ κηρύξῃ ἀνταπεργίαν, τόσον ἀμυντικήν, ὅσον καὶ ἐπιθετικήν, ἀνεξάρτητον τῆς κηρυχθείσης ἀπεργίας, δυναμένην δὲ νὰ παραταθῇ καὶ πέραν ταύτης, ἕπεται, ὅτι καὶ μετὰ τὴν λύσιν τῆς ἀπεργίας ἡ Ἑταιρεία δικαιοῦται νὰ συνεχίσῃ τὴν ἄρνησιν αὐτῆς πρὸς ἀποδοχὴν τῆς ἐργασίας, ἐφ' ὅσον χρόνον ἀπαιτεῖται διὰ τὴν προθέρμανσιν τῶν κλιβάνων καὶ μέχρις οὗ καταστῇ δυνατὴ ἡ ὁμαλὴ ἐπανάληψις τῆς ἐργασίας. Κατὰ τὸν χρόνον τοῦτον ἡ Ἑταιρεία, ἐφ' ὅσον συνεχίζει τὴν ἀνταπεργίαν, δὲν δύναται νὰ θεωρηθῇ ὡς τελοῦσα ἐν ὑπερημερίᾳ περὶ τὴν ἀποδοχὴν τῆς ἐργασίας, ἥτις ἄλλωστε δὲν προσφέρεται προσηκόντως (ἡ δὲ προσήκουσα προσφορὰ τοῦ ὀφειλέτου εἶναι ἀπαραίτητος προϋπόθεσις τῆς ὑπερημερίας δανειστοῦ κατ' ἄρθρον 349 ΑΚ), διότι ἕνεκα τῆς ἀπεργίας καὶ τῆς ἐκ ταύτης ἐπελθούσης διακοπῆς τῆς λειτουργίας τμημάτων τῆς ἐπιχειρήσεως κατέστη ἀδύνατος ἡ ἄμεσος ἐπαναλειτουργία τούτων, ὑπαιτιότητι τῶν ἀπεργησάντων.

Ὁ γνωμοδοτῶν
Ι. ΚΑΠΟΔΙΣΤΡΙΑΣ
Ἐντεταλμένος Ὑφηγητὴς τοῦ Ἐργατικοῦ Δικαίου ἐν τῇ Πανεπιστημίῳ Ἀθηνῶν

εἰσηγητὴς *Α. Γεωργίου*, ΕΕΔ 21, 1036, ὡς πρὸς τὴν σχέσιν τοῦ ν.δ. 3721)1957 πρὸς τὸ ν.δ. 3789)1957).

Περαιτέρω καὶ τὰ ὑπὸ τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας διὰ τῆς νεωτέρας αὐτῆς ἀποφάσεως του δεκτὰ γενόμενα, ὡς πρὸς τὴν ἐξουσίαν τῶν Ὑπουργῶν δι' ἐγκρίσεων Κανονισμῶν Ἐργασίας κατὰ τὸ ν.δ. 3789)1957, εἶναι σύμφωνα καὶ πρὸς τὰ ὑπὸ τοῦ Συμβουλίου νομολογηθέντα (Σ.Ε. 2227)1962, εἰσηγητὴς *Δ. Τσιμαράτος*, ΕΕΔ 22, 18, Σ.Ε. 2274)1960, εἰσηγητὴς *Χ. Παναγιωτόπουλος*, ΕΕΔ 20, 140. ἴδετε καὶ σημειώσεις μας ἐν ΕΕΔ 20, 13 ἑπ., ἔνθα καὶ παραπομπαὶ εἰς τὴν θεωρίαν).

Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας 414)1965, Ὁλομελείας

Προεδρεύων ὁ Σύμβουλος κ. *Δ. Καρβελλᾶς*
Εἰσηγητὴς ὁ Πάρεδρος κ. *Ν. Παναγιωτάτος*
Δικηγόροι οἱ κ.κ. Μ. Παπακωνσταντίνου, Κ. Δημάκης

Διὰ τῆς ὑπὸ κρίσιν αἰτήσεως διώκεται ἐμπροθέσμως ἡ ἀκύρωσις τῆς ὑπ' ἀριθ. 2382)1963 κοινῆς ἀποφάσεως τῶν Ὑπουργῶν Ἐργασίας καὶ Συγκοινωνιῶν, δι' ἧς, κατ' ἐφαρμογὴν τοῦ ν.δ. 3789)1957, ἐκυρώθη Κανονισμὸς ὡρῶν ἐργασίας καὶ ἀναπαύσεως προσωπικοῦ τοῦ Ὀργανισμοῦ Ἀστικῶν Συγκοινωνιῶν Θεσσαλονίκης (Φ.Ε.Κ. 54β)1963).

Ἡ Ἕνωσις ἐργατοϋπαλλήλων ἀστικῆς συγκοινωνίας Θεσσαλονίκης, τῆς ὁποίας ἡ γνώμη ἐλήφθη ὑπ' ὄψιν κατὰ τὴν ἔκδοσιν τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως, παραδεκτῶς παρεμβαίνει εἰς τὴν δίκην πρὸς ἀπόκρουσιν τῆς ὑπὸ κρίσιν αἰτήσεως.

Ὁ αἰτῶν Ὀργανισμὸς διὰ τοῦ πρώτου δικογράφου τῶν προσθέτων λόγων παρῃτήθη τοῦ περὶ κακῆς χρήσεως τῆς διακριτικῆς ἐξουσίας τῆς Διοικήσεως λόγου ἀκυρώσεως.

Ὁ προβαλλόμενος λόγος ὅτι ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις εἶναι ἄκυρος, διότι τὸ πρὸς ἔκδοσιν ταύτης γνωμοδοτῆσαν Τμῆμα Κανονισμῶν Ἐργασίας τοῦ Ἐθνικοῦ Γνωμοδοτικοῦ Συμβουλίου Κοινωνικῆς Πολιτικῆς δὲν εἶχε συντεθῇ νομίμως, καθ' ὅσον δὲν εἶχε κληθῇ, ἵνα παραστῇ, οὔτε παρέστη κατὰ τὴν συνεδρίασιν, ὡς ἀπαιτεῖ τὸ ἄρθρον 2 § 2 τοῦ ρηθέντος ν. δ)τος 3789)1957 «περὶ τροποποιήσεως καὶ συμπληρώσεως ἐνίων διατάξεων τῆς ἐργατικῆς νομοθεσίας» καὶ εἰδικὸς ἐκπρόσωπος τοῦ Δημοσίου, ἤτοι ἐκπρόσωπος τοῦ Ὑπουργείου Συγκοινωνιῶν, ὑπὸ τὴν ἐποπτείαν τοῦ ὁποίου τελεῖ ὁ αἰτῶν Ὀργανισμός, τυγχάνει ἀπορριπτέος, ὡς ἐρειδόμενος ἐπὶ ἀνακριβοῦς προϋποθέσεως, διότι, καθ' ἃ προκύπτει ἐξ αὐτῆς τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως, κατὰ τὴν κρίσιμον συνεδρίασιν τοῦ ρηθέντος Τμήματος παρέστη ὡς ἐκπρόσωπος τοῦ ὡς ἄνω Ὑπουργείου παρ' αὐτῷ Διευθυντής.

Ὡς ἐκρίθη ἤδη διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 1599)1959 ἀποφάσεως τοῦ Δικαστηρίου τούτου, ἡ κατάρτισις καὶ κύρωσις τοῦ ρηθέντος Κανονισμοῦ, ρυθμίζοντος τὰς ἐν τῇ ἐκτελέσει τῆς ἐργασίας διαμορφουμένας μεταξὺ τοῦ αἰτοῦντος Ὀργανισμοῦ καὶ τοῦ προσωπικοῦ αὐτοῦ σχέσεις, γίνεται ἀποκλειστικῶς κατὰ τὴν ὑπὸ τοῦ προμνησθέντος ν. δ)τος 3789)1957 προβλεπομένην διαδικασίαν. Ὁ ἰσχυρισμὸς ἑπομένως τοῦ αἰτοῦντος ὅτι ἡ κατάρτισις καὶ κύρωσις τοῦ ὡς ἄνω Κανονισμοῦ ἔδει νὰ γίνῃ ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ ν. δ)τος 3721)1957 καὶ κατὰ τὴν ὑπὸ τοῦτου προβλεπομένην διαδικασίαν εἶναι ἀπορριπτέος ὡς ἀβάσιμος.

Διὰ τῶν διατάξεων τῶν ἄρθρων 1 § 1 καὶ 2 §§ 1 καὶ 2 τοῦ αὐτοῦ ὡς ἄνω ν. δ)τος 3789)1957 τὸ μὲν ἐπεβλήθη εἰς πᾶσαν ἐπιχείρησιν, ἀπασχολοῦσαν προσωπικὸν ἀριθμοῦν πλέον τῶν ἑβδομήκοντα προσώπων, ὅπως καταρτίσῃ Κανονισμὸν ἐργασίας, τὸ δὲ παρεσχέθη, κατὰ τὰς ἐν αὐταῖς διακρίσεις, εἰς τὸν Ὑπουργὸν Ἐργασίας ἢ εἰς τοῦτον καὶ τὸν ἐποπτεύοντα εἰς ἑκάστην περίπτωσιν Ὑπουργὸν ἁρμοδιότης κυρώσεως ἢ ἀπορρίψεως, οὐχὶ καὶ τροποποιήσεως τοῦ ὑπὸ τῆς ἐπιχειρήσεως καταρτισθέντος Κανονισμοῦ.

Ἐν προκειμένῳ, καθ' ἃ προκύπτει ἐκ τῶν στοιχείων τοῦ φακέλου, ὁ διὰ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως κυρωθεὶς Κανονισμὸς ἐργασίας κατηρτίσθη ἐν σχεδίῳ ὑπὸ τῆς Διοικήσεως, διεβιβάσθη δὲ εἰς τὸν Ὀργανισμόν, ἵνα διατυπώσῃ τὰς ἐπ' αὐτοῦ παρατηρήσεις του. Καὶ δὲν παρεβιάσθη μὲν διὰ τῆς ὑπὸ τῆς Διοικήσεως καταρτίσεως ἐν σχεδίῳ τοῦ ρηθέντος Κανονισμοῦ ἡ πρὸς σύνταξιν αὐτοῦ πρωτοβουλία τοῦ αἰτοῦντος Ὀργανισμοῦ, πλὴν ὅμως, καθ' ἃ προκύπτει ἐκ τῶν αὐτῶν στοιχείων, δὲν υἱοθέτησεν αὕτη τὰς ὑπὸ τούτου διατυπωθείσας ὑποδείξεις. Οὕτω ὅμως ἐνεργήσασα ἡ Διοίκησις παρέβη τὸν νόμον, διότι, κατὰ τὰ εἰρη-

ΣΥΝΔΙΚΑΛΙΣΜΟΣ

ΠΡΟΣΤΑΣΙΑ ΣΥΝΔΙΚΑΛΙΣΤΙΚΩΝ ΣΤΕΛΕΧΩΝ ΑΠΟ ΕΛΕΥΘΕΡΑΣ ΑΠΟΛΥΣΕΩΣ

Σπουδαῖοι λόγοι ἀπολύσεως κατ' ἄρθρον 1 Α.Ν. 1803)1951

Ἀπαγόρευσις κατ' Α.Ν. 1803)1951, ἀπολύσεως τῶν προέδρων ἢ γενικῶν γραμματέων οἱασδήποτε ἐργατικῆς ἐπαγγελματικῆς ὀργανώσεως, ἀριθμούσης πλέον τῶν 100 μελῶν φυσικῶν προσώπων, εἰμὴ μόνον διὰ σπουδαῖον λόγον, μετ' ἀπόφασιν τῆς οἰκείας Πρωτοδικειακῆς Ἐπιτροπῆς —Σπουδαῖοι λόγοι.—Μεταξὺ τούτων καὶ ἡ ὑποβολὴ μηνύσεως ἐκ μέρους τοῦ μισθωτοῦ κατὰ τοῦ ἐργοδότου του, ἥτις ἀποδεικνύεται δικαστικῶς ἀναληθής.

Τὸ ἱστορικὸν τῆς ὑποθέσεως, ἐπὶ τῆς ὁποίας ἡ κατωτέρω ἀπόφασις τῆς Ὁλομελείας τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας, ἔχει ὡς ἑξῆς:

Δι' αἰτήσεώς των πρὸς τὴν παρὰ τῷ Πρωτοδικείῳ Λεβαδείας ἐδρεύουσαν Ἐπιτροπὴν τοῦ ἀ.ν. 1803)1951 περὶ προστασίας συνδικαλιστικῶν στελεχῶν οἱ αἰτοῦντες, ἰδιοκτῆται φορτηγοῦ αὐτοκινήτου δημοσίας χρήσεως, ἠτήσαντο, ὅπως ἀναγνωρισθῇ, ὅτι αἱ ἐν αὐτῇ ἀναφερόμεναι πράξεις καὶ παραλείψεις τοῦ παρ' αὐτῶν προοληφθέντος ὡς ὁδηγοῦ τοῦ αὐτοκινήτου των, τυγχάνοντος γενικοῦ γραμματέως τῆς Ἑνώσεως Ὁδηγῶν Αὐτοκινήτων ἐπαρχίας Λεβαδείας, συνιστοῦν σπουδαῖον λόγον ἀπολύσεως κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ προμνησθέντος νόμου.

Αἱ ἀποδιδόμεναι εἰς τὸν ὡς ἄνω ὁδηγὸν ἐνέργειαι καὶ παραλείψεις εἶναι, ὅτι ἀπὸ τῆς ἐκλογῆς του ὡς γενικοῦ γραμματέως ἤρχισε νὰ ὑβρίζῃ τοὺς ἐργοδότας του καὶ τοὺς πελάτας των, νὰ ἀπειθῇ εἰς τὰς διαταγάς των, νὰ ἀδιαφορῇ διὰ τὸ αὐτοκίνητον, νὰ ὁδηγῇ τοῦτο κατὰ τρόπον ἀντικανονικὸν καὶ μὲ ὑ-

---

μένα, δὲν ἠδύνατο νὰ κυρώσῃ τοῦτον τροποποιημένον, ἀλλ' ὤφειλεν ἢ νὰ τὸν κυρώσῃ, ὡς εἶχε, μετὰ τὰς ὑπὸ τοῦ αἰτοῦντος Ὀργανισμοῦ ὑποδείξεις, ἢ νὰ τὸν ἀπορρίψῃ, ἐκ τοῦ λόγου δὲ τούτου, βασίμως προβαλλομένου, ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις καθίσταται ἀκυρωτέα.

Ἀκυρουμένης τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως ἐκ τοῦ ἄνω λόγου παρέλκει ἡ ἔρευνα τῶν λοιπῶν λόγων ἀκυρώσεως ὡς ἀλυσιτελής.

Κατὰ ταῦτα δέον ὅπως γίνῃ δεκτὴ ἡ ὑπὸ κρίσιν αἴτησις, ἀπορριφθῇ δὲ ἡ ἀσκηθεῖσα παρέμβασις.

περβολικὴν ταχύτητα.

Ἐπὶ τῆς αἰτήσεως ταύτης, ὑποβληθείσης τὴν 30ὴν Ὀκτωβρίου 1963, ἐξεδόθη ἡ ὑπ' ἀριθ. 1)1964 ἀπόφασις τῆς Ἐπιτροπῆς, κρίνασα ὅτι δὲν ἐβεβαιώθησαν αἱ ἀποδιδόμεναι εἰς τὸν καθ' οὗ ἡ αἴτησις ἐνέργειαι καὶ ὡς ἐκ τούτου δὲν συντρέχει σπουδαῖος λόγος ἀπολύσεώς του.

Νεωτέρα αἴτησις ἀπὸ 16 Ἀπριλίου 1964 τῶν αὐτῶν ἐργοδοτῶν πρὸς τὴν Ἐπιτροπήν, διαλαμβάνουσα τὰς αὐτὰς κατηγορίας, μὲ τὴν προσθήκην ὅτι ὁ ἐν λόγῳ ὁδηγὸς τὸν Δεκέμβριον 1963 ὑπέβαλε μήνυσιν κατὰ τοῦ δευτέρου ἐκ τῶν αἰτούντων δι' ἐξύβρισιν καὶ βλασφημίαν τῶν θείων, ἐφ' ᾗς ἐξεδόθη ἡ ὑπ' ἀριθ. 57)1964 ἀπόφασις τοῦ Μονομελοῦς Πλημμελειοδικείου Λεβαδείας, ἀπαλλακτικὴ μὲν ὡς πρὸς τὸν αἰτοῦντα, καταδικαστικὴ δὲ διὰ τὸν ἐπίσης μηνυθέντα ἀδελφόν του, ἀπερρίφθη ὡσαύτως διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 2)1964 ἀποφάσεως τῆς Ἐπιτροπῆς.

Ἡ Ἐπιτροπὴ αὕτη ἀπεφάνθη, ὅτι, καθ' ὅσον μὲν ἀφορᾷ τὰς κατηγορίας τῶν αἰτούντων περὶ ἀπειθείας τοῦ ὁδηγοῦ τοῦ αὐτοκινήτου των, τῆς ἀδιαφορίας πρὸς τοὺς πελάτας καὶ τὸ αὐτοκίνητον, τῆς ἀντικανονικῆς ὁδηγήσεως αὐτοῦ κλπ. ἔχει ἤδη κρίνει διὰ τῆς προηγουμένης ὑπ' ἀριθ. 1)1964 ἀποφάσεώς της, ὅσον ἀφορᾷ δὲ τὸ γεγονὸς τῆς ὑποβολῆς μηνύσεως κατὰ τοῦ ἐκ τῶν αἰτούντων Δ.Τ. καὶ τῆς ἐκδόσεως ἐπὶ τῆς μηνύσεως ταύτης ἀπαλλακτικῆς ἀποφάσεως, τὸ ὁποῖον εἶναι τὸ μόνον νέον προβαλλόμενον στοιχεῖον, ὅτι τοῦτο δὲν συνιστᾷ σπουδαῖον λόγον ἀπολύσεως τοῦ ἐργατικοῦ στελέχους.

Τῆς τελευταίας αὐτῆς ἀποφάσεως ἐζητήθη ἡ ἀκύρωσις.

Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας 402)1965, Ὁλομελείας

Πρόεδρος ὁ κ. ***Χ. Μητρέλιας***
Εἰσηγητὴς ὁ Σύμβουλος κ. ***Δ. Κορβελλᾶς***
Δικηγόρος ὁ κ. Εὐθ. Μουρίκης

Διὰ τῆς ὑπὸ κρίσιν ἐμπροθέσμως ἀσκη-

θείσης αἰτήσεως ἀκυρώσεως, οἱ αἰτοῦντες ἰδιοκτῆται τοῦ ὑπ' ἀριθ. ... φορτηγοῦ αὐτοκινήτου δημοσίας χρήσεως, διώκουσι τὴν ἀκύρωσιν τῆς ὑπ' ἀριθ. 2)1964 ἀποφάσεως τῆς κατὰ τὸ ἄρθρον 3 ἀ.ν. 1803)1951 παρὰ τῷ Πρωτοδικείῳ Λεβαδείας Ἐπιτροπῆς, δι' ἧς ἐκρίθη, ὅτι δὲν συντρέχει σπουδαῖος λόγος διὰ τὴν καταγγελίαν συμβάσεως ἐργασίας ὑπὸ τῶν αἰτούντων ἐργοδοτῶν κατὰ τοῦ μισθωτοῦ των καὶ συνδικαλιστικοῦ στελέχους Ν.Β., ὁδηγοῦ τοῦ αὐτοκινήτου των.

Ἐν ἄρθρῳ 1 τοῦ ἀ.ν. 1803)1951 «περὶ προστασίας τῶν συνδικαλιστικῶν στελεχῶν» ὁρίζεται, ὅτι «ἐπιφυλαττομένης τῆς ἰσχύος τῶν διατάξεων τῆς Ἐργατικῆς Νομοθεσίας καὶ τοῦ Ἀστικοῦ Κώδικος, ὅσον ἀφορᾷ τὴν καταγγελίαν τῆς συμβάσεως ἐργασίας, πρόσωπα, παρέχοντα οἱανδήποτε ἐξηρτημένην ἐργασίαν, ἐφ' ὅσον τυγχάνουσι πρόεδροι ἢ γενικοὶ γραμματεῖς οἱασδήποτε ἐργατικῆς ἐπαγγελματικῆς ὀργανώσεως, παντὸς βαθμοῦ, ἀριθμούσης πλέον τῶν 100 μελῶν φυσικῶν προσώπων, δὲν ἀπολύονται διὰ καταγγελίας συμβάσεως ἐργασίας ὑπὸ τῶν πάσης φύσεως ἐργοδοτῶν κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς θητείας των καὶ ἓν ἔτος μετ' αὐτήν, εἰμὴ μόνον διὰ σπουδαῖον λόγον καὶ κατὰ τὴν διαδικασίαν τοῦ ἄρθρου 3 τοῦ παρόντος», ἤτοι μετ' ἀπόφασιν τῆς ὑπὸ τοῦ ἄρθρου τούτου προβλεπομένης Ἐπιτροπῆς, ὑπὸ τὴν προεδρίαν τοῦ οἰκείου Προέδρου Πρωτοδικῶν ἢ τοῦ παρ' αὐτοῦ ὁριζομένου Πρωτοδίκου. Περαιτέρω ἐν ἄρθρῳ 2 προβλέπονται ὑπὸ τοῦ νόμου οἱ κατὰ τὸ ἄρθρον 1 σπουδαῖοι λόγοι, οἵτινες μόνοι δύνανται νὰ θεμελιώσωσι, κατὰ τὴν κρίσιν τῆς Ἐπιτροπῆς τοῦ ἄρθρου 3, τὴν καταγγελίαν τῆς συμβάσεως ἐργασίας ἐκ μέρους τοῦ ἐργοδότου διὰ τὰ ἀνωτέρω συνδικαλιστικὰ στελέχη, μεταξὺ δὲ τῶν λόγων τούτων, κατὰ τὸ ἄρθρον 2 § 1 ἐδ. γ' τοῦ νόμου, εἶναι καὶ ὅταν ὁ μισθωτὸς ἔγινεν ἔνοχος αἰτιῶν ἢ βαρείας ἐξυβρίσεως ἢ σοβαρῶν ἀπειλῶν κατὰ τοῦ ἐργοδότου ἢ τῶν οἰκείων του», ὡς τοιαύτη δὲ περίπτωσις, ἐμπίπτουσα, κατὰ τὴν ἔννοιαν τῆς διατάξεως ταύτης, εἰς τὸν νόμον καὶ ἀποτελοῦσα σοβαρὸν λόγον, θεμελιοῦντα τὴν καταγγελίαν τῆς συμβάσεως ἐργασίας, εἶναι καὶ ἡ ὑποβολὴ μηνύσεως ἐκ μέρους τοῦ μισθωτοῦ κατὰ τοῦ ἐργοδότου του, ἥτις ἀποδεικνύεται δικαστικῶς ἀναληθής. Ἐφ' ὅσον συνεπῶς ἐν προκειμένῳ ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις δέχεται, μετὰ τὴν ἀπόρριψιν τῶν λοιπῶν αἰτιάσεων τῶν αἰτούντων ἐργοδοτῶν, λόγῳ τοῦ ἐκ τῆς προγενεστέρας ὑπ' ἀριθ. 1)1964 ἀποφάσεως τῆς αὐτῆς Ἐπιτροπῆς προκύπτοντος δεδικασμένου, ὅτι «τὸ ἐπικαλούμενον γεγονὸς ὅτι διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 57)21.1.1964 ἀποφάσεως τοῦ Μονομελοῦς Πλημμελειοδικείου Λεβαδείας ὁ ἐκ τῶν αἰτούντων (ἐργοδοτῶν) Δ. Τ. ἐκηρύχθη ἀθῷος τῶν πράξεων τῆς ἐξυβρίσεως τοῦ καθ' οὗ καὶ τῆς βλασφημίας τῶν θείων, τῆς ποινικῆς διώξεως ἀσκηθείσης συνεπείᾳ μηνύσεως τοῦ καθ' οὗ ἡ αἴτησις (μισθωτοῦ καὶ συνδικαλιστικοῦ στελέχους) δὲν συνιστᾷ σπουδαῖον λόγον», παρεβίασε τὴν προμνησθεῖσαν νομοθετικὴν διάταξιν ὑπὸ τὴν κατὰ τὰ ἀνωτέρω ἔννοιαν αὐτῆς, τῆς περαιτέρω αἰτιολογίας τῆς αὐτῆς ἀποφάσεως ὅτι διὰ τῆς ἀποφάσεως τοῦ ποινικοῦ τούτου δικαστηρίου κατεδικάσθη ἐπὶ ἐξυβρίσει ὁ συγκατηγορούμενος ἀδελφὸς τοῦ ἐργοδότου Α.Τ. (μὴ τυγχάνων ἐκ τῶν συνιδιοκτητῶν του αὐτοκινήτου), μὴ οὔσης ἐπαρκοῦς ἵνα καλύψῃ τὸ μὴ νόμιμον τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως, ἥτις οὕτω τυγχάνει ἀκυρωτέα, περιττῆς καθισταμένης τῆς ἐξετάσεως τῶν λοιπῶν λόγων ἀκυρώσεως.

ΕΡΓΑΤΙΚΑ ΑΤΥΧΗΜΑΤΑ

ΑΠΟΖΗΜΙΩΣΙΣ ΠΑΘΟΝΤΟΣ ΕΞ ΕΡΓΑΤΙΚΟΥ ΑΤΥΧΗΜΑΤΟΣ ΜΙΣΘΩΤΟΥ

Ἀνικανότης, ἀποζημίωσις δι' αὐτήν, ἔξοδα νοσηλείας κλπ.

Ἔννοια ἐργατικοῦ ἀτυχήματος κατὰ Νόμον 551)1914.—Ὑπολογισμὸς ἀνικανότητος ἐν σχέσει πρὸς τὸ ἀσκούμενον ὑπὸ τοῦ παθόντος ἐπάγγελμα.—Ποσοστὸν ἀνικανότητος.—Ἀναπροσαρμογὴ ἀποζημιώσεων Νόμου 551)1914.—Ὑπολογισμὸς ἐν περιπτώσει μερικῆς διαρκοῦς ἀνικανότητος.—Καθορισμὸς ἀποζημιώσεως ἐπὶ ἐργατῶν, μὴ συμπληρωσάντων τὸ 21ον ἔτος τῆς ἡλικίας των.—Τί περιλαμβάνει ὁ μισθός.—Ὑποχρέωσις τοῦ ὑπευθύνου εἰς ἀποζημίωσιν πρὸς πληρωμὴν τῶν ἰατρικῶν καὶ φαρμακευτικῶν ἐξόδων νοσηλείας.—Ὑπολογισμὸς βάσει τῶν ἐκάστοτε ἰσχυουσῶν πραγματικῶν τιμῶν.—Ἰδιαιτέρα τροφή.—Εἰς τί συνίστανται τὰ ἰατρικὰ καὶ φαρμακευτικὰ ἔξοδα.—Ὀρθοπεδικὰ ὄργανα.—Πότε ἡ δαπάνη βαρύνει τὸν ἐργοδότην.

Ἐνδιαφέροντα τὰ ἐκ τοῦ νόμου 551)1914 περὶ ἐργατικῶν ἀτυχημάτων θέματα, ἐπὶ τῶν ὁποίων ἀπησχολήθη τὸ Πρωτοδικεῖον, ὡς ἐφετεῖον, διὰ τῆς κατωτέρω ἀποφάσεώς του.

Ὡς πρὸς τὴν ἔννοιαν τῆς κατὰ τὸν ἀνωτέρω νόμον ἀνικανότητος τοῦ παθόντος ἡ ἀπόφασις τοῦ Πρωτοδικείου ἠκολούθησε τὴν γνώμην τῆς Α.Π. 403)1959 (εἰσηγητὴς *Κ. Σοῦρλος*, ΕΕΔ 18, 1201), ὑφισταμένης ὅμως ἀντιθέτου παλαιοτέρας ἀποφάσεως τοῦ Ἀρείου Πάγου τὸ ζήτημα παρεπέμφθη ὑπὸ τῆς Α.Π. 787)1954 (εἰσηγητὴς *Γ. Μ. Σκουλίκης*, ΕΕΔ 24, 153) πρὸς ἐπίλυσιν εἰς τὴν Ὁλομέλειαν τοῦ Ἀρείου Πάγου. (Ἴδετε σχετικῶς καὶ σημειώσεις μας ἐν ΕΕΔ 24, 153).

Σχετικαὶ πρὸς τὸ θέμα τῆς ἀποζημιώσεως τῶν μὴ συμπληρωσάντων τὸ 21ον ἔτος ἡλικίας καὶ αἱ Πρωτοδικείου Τρικάλων 41)1960 (εἰσηγητὴς *Δ. Τζούμας*, ΕΕΔ 19, 405), Πρωτ)κείου Καζάνης 27)1963 (εἰσηγητὴς *Ὀρ. Νικόπουλος*, ΕΕΔ 22, 1249). (Τὴν ἰσχύουσαν ἤδη ὑπ' ἀριθ. 38904)7594)1957 ὑπουργικὴν ἀπόφασιν περὶ ἀναπροσαρμογῆς ἀποζημιώσεων ἐξ ἐργατικῶν ἀτυχημάτων ἴδετε ἐν ΕΕΔ 16, 850).

Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν 379)1964

Πρόεδρος ὁ κ. *Μ. Γεωργόπουλος*
Εἰσηγητὴς ὁ Πρωτοδίκης κ. *Ἀριστ. Τούσης*
Δικηγόροι οἱ κ.κ. Ο. Ζαπραΐδης, Γ. Οἰκονόμου

Ὡς ἐργατικὸν ἀτύχημα ἐν τῇ ἐννοίᾳ τοῦ κωδικοποιημένου νόμου 551 θεωρεῖται πᾶσα βλάβη τοῦ ὀργανισμοῦ τοῦ ἐργάτου ἢ ὑπαλλήλου, ἥτις εἶναι τὸ ἀποτέλεσμα βιαίας καὶ αἰφνιδίας ἐπενεργείας ἐξωτερικοῦ αἰτίου, τουτέστι ξένου πρὸς τὴν ὀργανικὴν σύστασιν τοῦ παθόντος, ὅπερ εἶναι συμφυές, πρὸς τὴν ἐργασίαν καὶ ἐπῆλθε καθ' ὃν χρόνον ἐξετελεῖτο αὕτη, ἥτις ὄντως ὑπῆρξεν ἄμεσος αἰτία τοῦ ἀτυχήματος (Α.Π. 359)1958, ΕΕΝ 26, 76, ΑΠ 234)1963, ΕΕΝ 30, 619). Περαιτέρω ἐκ τῶν ἄρθρων 1 καὶ 2 τοῦ κωδικοποιημένου νόμου 551 σαφῶς συνάγεται, ὅτι ὁ νόμος οὗτος ἀσφαλίζει προφανῶς τὸν κίνδυνον, τὸν ὁποῖον διατρέχει ὁ ἐργαζόμενος ἐκ τοῦ ἐπαγγέλματος, ὅπερ ἀσκεῖ, καὶ ἐπομένως ἡ ἀνικανότης ἐκ τοῦ ἀτυχήματος, τὸ ὁποῖον ἐπῆλθε κατὰ τὴν ἐργασίαν, θὰ ὑπολογισθῇ ἐν σχέσει πρὸς τὸ ἐπάγγελμα, ὅπερ ἀσκεῖ ὁ παθὼν καὶ οὐχὶ ἐν σχέσει πρὸς οἱανδήποτε ἐργασίαν (Α.Π. 403)1959, ΕΕΔ 18, 1202).

Ἀπεδείχθη, κατὰ τὴν κρίσιν τοῦ Δικαστηρίου, ὅτι ὁ ἀνήλικος υἱὸς τοῦ ἐνάγοντος - ἐφεσιβλήτου Ι.Γ. προσελήφθη ὑπὸ τῆς ἐναγομένης - ἐκκαλούσης ἑταιρείας τὴν 25.8.1960 ὡς ἐργάτης εἰς τὰ ὑπ' αὐτῆς ἐκτελούμενα ἔργα ὁδοποιΐας παρὰ τὴν θέσιν Μολακάσα Ἀττικῆς, ἀντὶ ἡμερομισθίου 52 δραχμῶν. Τὴν 7.2.1961 καὶ περὶ ὥραν 9 π.μ. ἀνελθών, κατόπιν ἐντολῆς τοῦ ἐργοδηγοῦ, εἰς τὸν γερανόν, ἵνα ἀπωθήσῃ τηλεφωνικὰ σύρματα, διὰ νὰ διέλθῃ ὁ γερανός, ἐνῷ ἐξετέλει τὴν ἐργασίαν του ταύτην, ὁ ὁδηγὸς τοῦ γεραυοῦ ἔθεσεν εἰς κίνησιν ὄργανον τούτου, χωρὶς νὰ προειδοποιήσῃ τοῦτον, μὲ ἀποτέλεσμα νὰ ὑποστῇ ἀκρωτηριασμὸν τῆς ἀριστερᾶς χειρὸς ἀπὸ τῆς μετακαρποφαλαγγικῆς ἀρθρώσεως τοῦ μικροῦ παραμέσου καὶ μέσου δακτύλου, ὡς καὶ τραυματικὸν τοιοῦτον ἀπὸ τῆς φαλαγγοφαλαγγικῆς ἀρθρώσεως τοῦ δείκτου. Συνεπείᾳ τοῦ ἄνω ἀτυχήματος οὗτος κατέστη διαρκῶς ἀνίκανος πρὸς ἐργασίαν κατὰ ποσοστόν, ὅπερ, ἐν ὄψει τῆς ἐργασίας του ὡς ἀνειδικεύτου ἐργάτου, τοῦ μεγέθους τοῦ ἀκρωτηριασμοῦ (ἀπώλεια τριῶν δακτύλων καὶ μιᾶς φάλαγγος τῆς ἀριστερᾶς χειρός), δέον νὰ καθορισθῇ εἰς 40 ο/ο, καθ' ὃ ποσοστὸν μειοῦται καὶ ἡ ἀπόδοσις τούτου ἐν τῇ ἄνω ἐργασίᾳ του. Τὸ ὡς ἄνω ἀτύχημα, ὀφειλόμενον εἰς βίαιον συμβὰν καὶ ἐπελθὸν κατὰ τὴν ἐκτέλεσιν τῆς ἐργασίας του, δέον ὅπως θεωρηθῇ ὡς ἐργατικὸν ἀτύχημα. Τούτων

δεδομένων όρθως μέν έδέχθη ή έκκαλουμένη άπόφασις έκτιμήσασα τό άνω άτύχημα ώς έργατικόν, πλήν έσφαλε, δεχθείσα, ότι ό παθών κατέστη διαρκώς άνίκανος κατά ποσοστόν 60 ο)ο, άντί τοῦ άληθοῦς τοιούτου 40 ο)ο, καί δέον όπως μεταρρυθμισθῆ αὕτη, δεκτοῦ καθισταμένου τοῦ σχετικοῦ πρώτου λόγου έφέσεως. Τά έναντία άπορριπτέα κρίνονται.

Διά τοῦ άρθρου 3 § 2 τοῦ β.δ)τος τῆς 24 Ἰουλίου)25 Αὐγούστου 1920 περί κωδικοποιήσεως τῶν νόμων περί εὐθύνης πρός άποζημίωσιν, ὡς άναπροσηρμόσθησαν τά ἐν αὐτῷ κατώτατα καί άνώτατα όρια διά τῆς ὑπ' άριθ. 38904)7594) 1957 κοινῆς άποφάσεως Ὑπουργῶν Οἰκονομικῶν, Συγκοινωνίας, Ἐργασίας καί Ἐμπορικῆς Ναυτιλίας, έκδοθείσης έντός τῶν όρίων τῆς διά τοῦ άρθρου 7 τοῦ νόμου 1224)1944 δοθείσης εἰς τούς Ὑπουργούς τούτους έξουσιοδοτήσεως (Α.Π. 84) 1960, ΕΕΔ 19, 336), ἡ κατά τό άρθρον 1 τοῦ αὐτοῦ β. δ)γματος άποζημίωσις ἐν περιπτώσει μερικῆς διαρκοῦς άνικανότητος περιλαμβάνει τό ἐξαπλάσιον τοῦ ποσοῦ, καθ' ὃ ἡλαττώθη ἡ δύναται νά ἐλαττωθῆ τό ἐτήσιον ἐκ μισθοῦ εἰσόδημα τοῦ παθόντος, οὐδέποτε δέ εἶναι όλιγώτερον τῶν δραχμῶν 22.000. Ἐπί ἐλαττώσεως δέ ὑπερβαινούσης τάς 30 000 δραχμάς προστίθεται εἰς τό ποσόν τῶν 30.000 δραχμῶν τό ἓν τέταρτον τῆς τοιαύτης ὑπερβάσεως. Ἐτέρωθεν κατ' άρθρον 4 § 1 τοῦ ἰδίου β. δ)γματος διά τόν καθορισμόν τῆς ὡς άνω άποζημιώσεως, προκειμένου περί ἐργατῶν, μή συμπληρωσάντων τό 21ον ἔτος τῆς ἡλικίας των, λαμβάνεται ὑπ' ὄψιν ἡ άντιμισθία ἐργατῶν ἢ ὑπαλλήλων τοῦ αὐτοῦ φύλου καί τῆς αὐτῆς κατηγορίας ἐκ τῶν όλιγώτερον άμειβομένων, ἐνηλίκων ὅμως καί οὐχί ἀνηλίκων (πρβλ. Α.Π. 257)1957, ΕΕΔ 16, 553, Α.Π. 84)1960, ΕΕΔ 19, 336). Ἐάν ἡ ὑπό τῶν ἀνηλίκων λαμβανομένη άντιμισθία ὑπερβαίνῃ τό ποσόν τῆς λαμβανομένης ὑπό τῶν ὑγιῶν ἐργατῶν τῆς αὐτῆς κατηγορίας, ἡ άποζημίωσις πρέπει νά ὑπολογισθῆ ὄχι πλέον ἐπί τῇ βάσει τῆς άντιμισθίας τοῦ όλιγώτερον άμειβομένου τῆς αὐτῆς κατηγορίας, ἀλλ' ἐπί τῇ βάσει τῆς πραγματικῆς άντιμισθίας τοῦ θύματος, διότι ὁ νόμος εἶναι ὑπέρ καί οὐχί κατά τῶν ἐργατῶν (πρβλ. *Οἰκονόμου*, Δίκαιον τῶν ἐργατικῶν ἀτυχημάτων § 389, σελ. 511). Ὡς βάσις διά τόν καθορισμόν τῆς άποζημιώσεως ὁ νόμος ἔλαβε τήν ἡμερησίαν άντιμισθίαν, οἵαν λαμβάνει τό θῦμα κατά τήν στιγμήν τοῦ ἀτυχήματος, τό δέ ἔτος λογίζεται πλήρες ἔτος, ἤτοι ἡ άποζημίωσις ὀφείλεται δι' ὅλας ἀνεξαιρέτως τάς ἡμέρας, ἤτοι καί τάς μή ἐργασίμους (Α.Π. 134) 1938, Θέμ. ΜΘ', 546, ΕΕΝ Ε' 495, Α.Π. 278) 1934, Θέμ. ΜΕ' 709, *Οἰκονόμου*, ἔνθ' ἀνωτ., σελ. 511). Ὁ ἡμερήσιος μισθός περιλαμβάνει ἐπέκεινα τοῦ συνήθους μισθοῦ, ὅλας τάς συμφωνηθείσας προσθέτους άποζημιώσεις, ὅταν αὗται δέν εἶναι άντίτιμον δαπανῶν βαρυνουσῶν τόν ἐργάτην. Εἰς ταύτας δέον νά περιλαμβάνωνται αἱ εἰδικαί άποζημιώσεις διά τάς ἐπί πλέον ὥρας ἐργασίας καί ἐάν αὗται ἐγένοντο ὑπό τοῦ ἐργάτου πέραν τῶν ὅρων τῆς συμβάσεως ἢ πλέον τῶν νομίμων τοιούτων, διότι ἐν τῇ τελευταίᾳ ταύτῃ περιπτώσει ὑπάρχει ποινική παράβασις ἐκ μέρους τοῦ κυρίου τῆς ἐπιχειρήσεως, συμφώνως τῷ νόμῳ περί ὡρῶν ἐργασίας, καί τήν ὁποίαν δέν δύναται νά ἐπικαλεσθῆ ὑπέρ ἑαυτοῦ (πρβλ. *Οἰκονόμου*, ἔνθ' ἀνωτ. § 391). Ἐκ τῶν καταθέσεων τῶν ὡς ἐν τῇ ἠγουμένῃ παραγράφῳ άναφερομένων μαρτύρων, ἐν συνδυασμῷ πρός άλλήλας καί πρός τόν ἐκ τῆς ἐν φωτοτυπίᾳ προσαγομένης μισθοδοτικῆς καταστάσεως συναγόμενον τεκμήριον, άπεδείχθη, κατά τήν κρίσιν τοῦ Δικαστηρίου, ὅτι ὁ ὑποστάς ἐργατικόν ἀτύχημα ὡς άνωτέρω Ι.Γ. ἡλικίας κάτω τοῦ 21ον ἔτους εἰργάζετο παρά τῇ ἐναγομένῃ ὡς ἡμερομίσθιος ἐργάτης εἰς τά παρ' αὐτῆς ἐκτελούμενα ἔργα ὁδοποιίας ἐπί ἡμερομισθίῳ δραχμῶν 52 (ἴδετε μισθοδοτικήν κατάστασιν), προσληφθείς τήν 25.8.1960 καί ὅτι εἰργάζετο καθ' ὅλας τάς ἐργασίμους ἡμέρας καί πέραν τοῦ κανονικοῦ ὡραρίου ἐπί 2ωρον, διά τήν τοιαύτην δέ ὑπερωριακήν ἐργασίαν εἶχε συμφωνηθῆ ἀμοιβή ἐκ δραχμῶν 7,50 καθ' ὥραν. Οὕτως ἡ τακτική ἡμερησία άντιμισθία τούτου άνήρχετο εἰς δραχμάς 52 + (7,50 Χ 2)=67, βάσει δέ τοῦ ποσοῦ τούτου δέον ὅπως ὑπολογισθῆ, κατά τά άνωτέρω δεκτά γενόμενα, ἡ ἐκ τοῦ άτυχήματος άποζημίωσις. Βάσει τούτου τό ἐτήσιον εἰσόδημα άνέρχεται, κατά τά άνωτέρω δεκτά γενόμενα, εἰς δραχμάς 365Χ67= 24.455, ἡ δέ άποζημίωσις λόγῳ τῆς κατά ποσοστόν 40ο)ο μερικῆς διαρκοῦς άνικανότητος εἰς δραχμάς 37.173, ἤτοι ἐτήσιον εἰσόδημα 24.455, μείωσις αὐτοῦ κατά ποσοστόν 40ο)ο, δραχμαί 9.782, τό ἐξαπλάσιον δέ τοῦ ποσοῦ τούτου άνέρχεται εἰς δραχμάς 58.692, ἐφ' ὅσον δέ τό ποσόν τοῦτο ὑπερβαίνει τάς δραχμάς 30.000 κατά δραχμάς 28.692 καί τό τέταρτον τοῦ τελευταίου τούτου ποσοῦ τῆς ὑπερβάσεως εἶναι δραχμαί 7.173, οὗτινος προστιθεμένου εἰς τάς 30.000 δραχμάς, ἡ άποζημίωσις, ἧς δικαιοῦται ὁ ἐνάγων, άνέρχεται, κατά τά προρρηθέντα, εἰς τό ποσόν τῶν δραχμῶν 37.173. Ἔσφαλεν ὅθεν ἡ ἐκκαλουμένη άπόφασις, δεχθεῖσα ὅτι ἡ άποζημίωσις βάσει τῶν άποδοχῶν άνέρχεται εἰς δραχμάς 47.137, άντί τοῦ άληθοῦς τοιούτου τῶν 37.173, καί δέον ὅπως μεταρρυθμισθῆ ἡ ἐκκαλουμένη άπόφασις, δεκτοῦ

καθισταμένου ἐν μέρει τοῦ ἐν τῷ ἐφετηρίῳ δευτέρου λόγου ἐφέσεως, ἀπορριπτομένου δὲ τοῦ τρίτου τοιούτου, καθ' ὅσον καλῶς ἐξέχθη ἡ ἐκκαλουμένη ὑπολογισμὸν τῆς ἀποζημιώσεως μὲ βάσιν τὸ ἔτος 365 ἡμερῶν, τούτου περιεχομένου ἐμμέσως, πλὴν σαφῶς, ἐν τῇ ἀγωγῇ, ἐφ' ὅσον ἠτήσατο τοιαύτην πλέον τοῦ ἐπιδικασθέντος. Τὰ ἐναντία ἀπορριπτέα κρίνονται.

Κατ' ἄρθρον 7 τοῦ κωδικοποιημένου νόμου 551, ὡς ἐτροποποιήθη ὑπὸ τοῦ ν. 4705)1930, ὁ ὑπεύθυνος εἰς ἀποζημίωσιν ὑποχρεοῦται προσέτι νὰ πληρώνῃ τὰ ἰατρικὰ καὶ φαρμακευτικὰ ἔξοδα νοσηλείας, τὰ ὁποῖα, κατὰ τὴν παράγραφον 3 τοῦ αὐτοῦ ἄρθρου, ὡς ἔχει μετὰ τὰς ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 2 τοῦ ν. 4705)1930 τροποποιήσεις, δὲν δύνανται νὰ ὑπερβαίνουν ἐν συνόλῳ τὰς 200 δραχμὰς ἡμερησίως. Τοῦ ποσοῦ τούτου δὲν ἐγένετο ἀναπροσαρμογὴ διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 40135)1949 ἀποφάσεως τῶν Ὑπουργῶν Οἰκονομικῶν, Δημοσίων Ἔργων, Ἐμπορικῆς Ναυτιλίας καὶ Ἐργασίας, οὔτε δι' ἄλλης ἀποφάσεως μέχρι σήμερον, πλὴν ὅμως τοιαύτη ἀναπροσαρμογὴ εἶναι ἄνευ ἀξίας, καθόσον δὲν ὑφίστανται ἀνώτατα ὅρια ἐπὶ τῶν ἐπιδικαζομένων ἐξόδων νοσηλείας καὶ τοιούτων φαρμακευτικῶν καὶ ἰατρικῶν τῶν παθόντων ἐξ ἐργατικοῦ ἀτυχήματος μετὰ τὰς διατάξεις τῶν νόμων 1224)1944, 2138)1943 καὶ 6424)1934, καθ' ἃς αἱ δαπάναι ἰατρικῆς περιθάλψεως, χειρουργικῶν ἐπεμβάσεων, τὰ φάρμακα καὶ ἐν γένει ἔξοδα νοσηλείας τῶν κατὰ τὴν ἐργασίαν παθόντων ἐξ ἀτυχημάτων ὑπολογίζονται βάσει τῶν ἑκάστοτε ἰσχυουσῶν πραγματικῶν τιμῶν (πρβλ. *Α. Τούση*, Ἐργ. Δίκ. τόμ. Β' σελ. 67 σημ. 15). Ἐκ τῶν αὐτῶν ὡς ἄνωτέρω ἀποδεικτικῶν στοιχείων, ἐκτιμωμένων ἐν συνδυασμῷ καὶ πρὸς τὰ συναγόμενα τεκμήρια ἐκ τῶν ὑπ' ἀριθ. Ν.Γ. 651)1961 πιστοποιητικῶν τοῦ Γεν. Νοσοκομείου Νέας Ἰωνίας «Ἡ Ἁγία Ὄλγα» καὶ ἀπὸ 3.4.1963 βεβαιώσεως τοῦ ἰατροῦ Ν.Β., τῶν προσαγομένων ἀποδείξεων μὴ λαμβανομένων ὑπ' ὄψιν ὡς μὴ νομίμως χαρτοσημασμένων, ἀπεδείχθη, κατὰ τὴν κρίσιν τοῦ Δικαστηρίου, ὅτι ὡς ἄνω παθὼν εὐθὺς μετὰ τὸ ἐπισυμβὰν αὐτῷ ἀτύχημα μετεφέρθη εἰς Γενικὸν Νοσοκομεῖον Νέας Ἰωνίας, ὅπου ἐγένετο διόρθωσις τῶν κολοβωμάτων καὶ συρραφὴ τῶν τραυμάτων, παρέμεινε δὲ ἐν αὐτῷ μέχρι τῆς 14.2.1961. Κατὰ τὴν ἔξοδόν του ἐκ τοῦ ἄνω Νοσοκομείου δὲν εἶχον ἐπουλωθῆ τὰ τραύματα, δι' ὃ καὶ τοῦ συνεστήθη νὰ προσέρχηται δι' ἄλλαγάς, διὰ τὰς ὁποίας προσέφευγεν εἰς τὸν ἰατρὸν Ν. Β. Διὰ τὴν ἐν τῷ νοσοκομείῳ παραμονήν του καὶ μετέπειτα ἰατροφαρμακευτικήν του περίθαλψιν οὗτος ἐδαπάνησεν ἐν συνόλῳ δραχμὰς 5.000, ποσὸν ὅπερ ἐπεδικάσθη τῷ ἐφεσιβλήτῳ καὶ διὰ τῆς ἐκκαλουμένης ἀποφάσεως. Ὀρθῶς ὅθεν ἐξετίμησε τὰς προσαχθείσας ἀποδείξεις ἡ ἐκκαλουμένη ἀπόφασις καὶ ἐπέδικασε τὸ ἄνω ποσόν, τὰ δὲ ἐν τῷ ἐφετηρίῳ (4ος λόγος ἐφέσεως) ὑπὸ τῆς ἐκκαλούσης ὑποστηριζόμενα δέον ὅπως ἀπορριφθῶσιν, ἀπορριπτομένου τοῦ σχετικοῦ λόγου ἐφέσεως.

Ἡ ἐξαιρετικὴ τροφή, ἡ λόγῳ παθήσεως διαταχθεῖσα, εἶναι μέσον θεραπευτικὸν καὶ βαρύνει τὸν κύριον τῆς ἐπιχειρήσεως (Α.Π. 37)1940, Θέμ. ΝΑ' 306, *Οἰκονόμου*, ἔνθ' ἀνωτ., σελ. 570). Ἐκ τῶν αὐτῶν ὡς ἄνω ἀποδεικτικῶν στοιχείων ἀπεδείχθη, ὅτι ὁ παθών, λόγῳ τοῦ τραυματισμοῦ του, πρὸς ἀνάρρωσιν καὶ ἀποθεραπείαν εἶχεν ἀνάγκην λήψεως ἰδιαιτέρας τροφῆς ἐπὶ χρονικὸν διάστημα δύο μηνῶν. Διὰ τὴν ἄνω αἰτίαν οὗτος ἐδαπάνησε (60 Χ 20) 1.200 δραχμὰς ἐν συνόλῳ. Τούτων δοθέντων ἐσφαλεν ἡ ἐκκαλουμένη ἀπόφασις ἐπιδικάσασα διὰ τὴν αἰτίαν ταύτην μεῖζον ποσὸν καὶ δέον ὅπως μεταρρυθμισθῇ αὕτη, κατὰ τὰ ἐν τῷ διατακτικῷ, δεκτῆς καθισταμένης ἐν τῷ σημείῳ τούτῳ τῆς ὑπὸ κρίσιν ἐφέσεως.

Κατὰ τὸ ἄρθρον 7 τοῦ κωδικοποιημένου νόμου 551 ὁ ὑπεύθυνος εἰς ἀποζημίωσιν ὑποχρεοῦται νὰ πληρώνῃ τὰ ἰατρικὰ καὶ φαρμακευτικὰ ἔξοδα. Ὁ νόμος δὲν καθορίζει εἰς τί συνίστανται τὰ ἰατρικὰ καὶ φαρμακευτικὰ ἔξοδα, οὔτε διακρίνει μεταξὺ ἀναγκαίων δαπανῶν καὶ ἐκείνων, αἵτινες δὲν εἶναι ἀπαραίτητοι, ἑπομένως ὁ τραυματίας ἔχει δικαίωμα νὰ τύχῃ περιποιήσεως διὰ τοῦ ὠφελιμωτέρου καὶ ἀποτελεσματικωτέρου μέσου. Πάντα τὰ ὀρθοπεδικὰ ὄργανα ἢ ἄλλα παραγγελλόμενα ὑπὸ τοῦ ἰατροῦ διὰ τὸν τραυματίαν κατὰ τὴν περίοδον τῆς ἰατρικῆς θεραπείας εἶναι, ὅπως καὶ τὰ κυρίως φάρμακα, μέσα θεραπευτικά, τῶν ὁποίων τὸ τίμημα βαρύνει τὸν κύριον. Ἀντιθέτως ἀπὸ τῆς ἡμέρας, ἀφ' ἧς ἡ κατάστασις τοῦ ἐργάτου ἀπέβη ὁριστική, τὰ ὀρθοπεδικὰ ὄργανα, τῶν ὁποίων δύναται νὰ ἔχῃ ἀνάγκην ἀκόμη ὁ ἐργάτης, δὲν φέρουσι τὸν χαρακτῆρα μέσων θεραπευτικῶν καὶ ἡ προμήθεια ἢ ἀνανέωσις τούτων δὲν βαρύνει τὸν κύριον (πρβλ. *Οἰκονόμου*, ἔνθ' ἀνωτ., σελ. 570). Ἐκ τῶν καταθέσεων τῶν ἐνόρκως ἐξετασθέντων μαρτύρων, ἐν συνδυασμῷ καὶ πρὸς τὴν γενομένην πραγματογνωμοσύνην καὶ ἰατρικὴν βεβαίωσιν ἐκτιμωμένων, ἀπεδείχθη, ὅτι ἡ ἐκ τῆς ἀποκοπῆς τῶν δακτύλων ἀναπηρία τοῦ παθόντος κατέστη ὁριστική, ὅτι οὐδενὸς ὀρθοπεδικοῦ μηχανήματος ἐγένετο χρῆσις κατὰ τὴν περίοδον τῆς θεραπείας του, οὐδὲ διετάχθη χρῆσις τοιούτου ὡς μέσου θεραπευτικοῦ. Ὁ παθὼν ἐφεσίβλητος ἠτήσατο διὰ τῆς ἀγωγῆς του τὴν ἐπιδίκασιν αὐτῷ δραχμῶν 12.000 διὰ τὴν ἀγορὰν εἰδικῆς συσκευῆς τεσσάρων τεχνικῶν δακτύλων, τοῦτο δὲ οὐχὶ ὡς θεραπευτικὸν μέσον, ἀλλά, καθ' ἃ ἐκ τοῦ συνόλου τῶν προτάσεων προκύπτει, διὰ τὴν χρησιμοποίησιν τῆς χειρός του πρὸς ἐργασίαν καὶ κατ' ἀκολουθίαν διὰ τὸν περιορισμὸν τοῦ ποσοστοῦ ἀνικανότητος. Ἡ προμήθεια ὅμως τοῦ ὀργάνου τούτου, μὴ φέροντος, καθ' ἃ ἀνωτέρω ἐγένετο δεκτόν, χαρακτῆρα μέσου θεραπευτικοῦ, δὲν βαρύνει τὴν ἐκκαλοῦσαν ἐργοδότριαν. Ἐσφαλεν ὅθεν ἡ ἐκκαλουμένη ἀπόφασις τὰ ἀντίθετα δεχθεῖσα καὶ ἐπιδικάσασα τὸ ποσὸν τῶν δραχμῶν 3.000 καὶ δέον ὅπως, δεκτῆς καθισταμένης τῆς ἐφέσεως καὶ κατὰ τὸν ἐπὶ τοῦ κεφαλαίου τούτου ἀναφερόμενον δον λόγον ἐφέσεως, ἀπορριφθῇ ἡ ἀγωγὴ κατὰ τὸ σχετικὸν αἴτημα.

Ἀκολούθως τοῖς ἀνωτέρω δέον ὅπως γένηται ἐν μέρει δεκτὴ ἡ ἔφεσις καὶ μεταρρυθμισθῇ ἡ ἐκκαλουμένη ἀπόφασις κατὰ τὰ ἐν τῷ διατακτικῷ εἰδικώτερον καθοριζόμενα.

ΣΥΛΛΟΓΙΚΑΙ ΣΥΜΒΑΣΕΙΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ

ΕΘΝΙΚΑΙ ΟΜΟΙΟΕΠΑΓΓΕΛΜΑΤΙΚΑΙ ΣΥΛΛΟΓΙΚΑΙ ΣΥΜΒΑΣΕΙΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ

Έπαγγελματικαί όργανώσεις δι' ύπογραφήν αύτών

Ἰσχύς καθ' ὑποκείμενα συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας.—Ἰσχύς ἐθνικῆς ὁμοιοεπαγγελματικῆς.—Ὑπογραφὴ αὐτῆς ὑπὸ γενικωτέρας σημασίας ἐπαγγελματικῆς ὀργανώσεως.—Χαρακτηρισμὸς ἐπαγγελματικῆς ὀργανώσεως ὡς γενικωτέρας σημασίας.—Ἔρευνα τούτου ὑπὸ τοῦ Δικαστηρίου.—Ἐφαρμογὴ τῆς ἀπὸ 14 Μαρτίου 1962 συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας οἰκοδόμων.—Παροχὴ παρανόμου ὑπερωριακῆς ἐργασίας καὶ ἀποζημίωσις.

Είναι ήδη νομολογιακώς δεδομένον (ίδετε τας εις την κατωτέρω ένδιαφέρουσαν απόφασιν του Πρωτοδικείου Θεσσαλονίκης παραπομπάς και Α.Π. 675)1964, εισηγητής *Ι. Χατζηδάκης*, ΕΕΔ 24, 11, Α.Π. 790)1964, εισηγητής *Γ. Μ. Σκουλίκης*, ΕΕΔ 24, 343, *Κ. Ι. Δημάκην*, ΕΕΔ 23, 897 επ.), ότι η εθνική ομοιοεπαγγελματική συλλογική σύμβασις εργασίας (άρθρον 7 § 1β νόμου 3239)1955, ΕΕΔ 17, 208), συναπτομένη και υπογραφομένη παρά των γενικωτέρας σημασίας επαγγελματικών οργανώσεων των εργοδοτών και των μισθωτών (άρθρον 7 § 3 νόμου 3239)1955, περί των οποίων ίδετε *Κ. Ι. Δημάκην*, ένθ' ανωτ.), δεσμεύει πάντας τους εργοδότας, οι οποίοι απασχολούν μισθωτούς του επαγγέλματος, άδιαφόρως άν οι εργοδόται ούτοι άνήκουν ή όχι εις τας συμβληθείσας οργανώσεις.

Άλλ' ως δέχεται το Πρωτοδικείον είναι ζήτημα έρεύνης υπό του πολιτικού δικαστηρίου, δικάζοντος επί ιδιωτικής διαφοράς, άν πράγματι η συμβληθείσα και εν διενέξει εύρεθείσα οργάνωσις είναι γενικωτέρας σημασίας επαγγελματική οργάνωσις, αφού ενδεχόμενον και να εύρεθώσι δύο επαγγελματικαί οργανώσεις, εκάστη των οποίων να εμφανίζηται ως γενικωτέρας σημασίας (περίπτωσις της Σ.Ε. 1323)1964, εισηγητής *Γ. Αγγελίδης*, ΕΕΔ 23, 994).

Εις την περίπτωσιν της κατωτέρω αποφάσεως του Πρωτοδικείου Θεσσαλονίκης επρόκειτο περί εφαρμογής της από 14 Μαρτίου 1962 συλλογικής συμβάσεως εργατοτεχνιτών οικοδόμων (ΕΕΔ 21, 633 (περί της οποίας ίδετε και Α.Π. 675)1964, 790)1964, ένθ' ανωτ.).

Αντιθέτως προς όσα έδέχθη η Πρωτοδικείον Θεσσαλονίκης 2118)1963 (εισηγητής *Ε. Κοντοφρίδης*, ΕΕΔ 22, 1240), η οποία εθεώρησε την συμβληθείσαν Πανελλήνιον Ομοσπονδίαν Εργοληπτών Οικοδόμων ως γενικωτέρας σημασίας επαγγελματικήν οργάνωσιν, νομίμως προβάσαν εις υπογραφήν της ως άνω συλλογικής συμβάσεως εργασίας (ως εθνικής ομοιοεπαγγελματικής), η νεωτέρα αύτη απόφασις του Πρωτοδικείου Θεσσαλονίκης, έρευνήσασα το θέμα, έκρινεν, ότι δέν είναι έκ των έν άρθρω 7 § 3 του νόμου 3239)1955 γενικωτέρας σημασίας επαγγελματικών οργανώσεων. (Ούτω και η γνώμη του Υπουργείου Εργασίας, ΕΕΔ 22, 372).

Ένδιαφέρον είναι να σημειωθή, ότι κατά την Σ.Ε. 1323)1954, ένθ' ανωτ., η αμφισβήτησις της ικανότητος αντιπροσωπεύσεως δύναται να προκύψη ή να εγερθή και κατά το προπαρασκευαστικόν στάδιον της συνάψεως συλλογικής συμβάσεως εργασίας (ως η περίπτωσις της αποφάσεως του Πρωτοδικείου) ή της παραπομπής της διαφοράς εις διαιτησίαν, οπότε λύεται υπό του Προέδρου του αρμοδίου διαιτητικού οργάνου.

Άλλ' ως δέχεται, ορθώς και καθ' ημάς, η απόφασις αύτη του Πρωτοδικείου, τούτο δύναται να ερευνηθή και υπό του πολιτικού δικαστηρίου, δικάζοντος επί της ιδιωτικής διαφοράς. (Αντίθετος η προηγουμένη υπ' αριθ. 2118) 1963, ένθ' ανωτ.).

Πρωτοδικείου Θεσσαλονίκης 4136)1964

Διαδικασία εργατικών διαφορών κατ' έφεσιν

Πρόεδρος ὁ κ. *Ν. Παπανικολάου*

Εἰσηγητὴς ὁ Πρωτοδίκης κ. *Δημήτριος - Δημήτριος Παπαγεωργίου*

Δικηγόροι οἱ κ.κ. Π. Προκοπίδης, Λ. Βενιάδης

Ἡ καθ' ὑποκείμενα ἰσχὺς τῆς συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας, ἥτις δεσμεύει, κατ' ἀρχήν, τὰ μέλη τῶν συμβληθεισῶν ὀργανώσεων τῶν ἐργοδοτῶν καὶ τῶν μισθωτῶν μόνον (ἄρθρα 2 § 1, 5 § 1 τοῦ νόμου 3239)1955), ἐκτείνεται εἰς τὸ σύνολον τῶν ἐν τῇ δι' ἣν ἰσχύει περιφερείᾳ ἐργοδοτῶν καὶ μισθωτῶν τοῦ ἐπαγγέλματος ἢ τῶν ἐπαγγελμάτων, ἅτινα ἀφορᾷ, ἐφ' ὅσον ἐκηρύχθη ὑποχρεωτικὴ δι' ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας (ἄρθρον 5 § 2 τοῦ νόμου 3239) 1955) ἢ κατηρτίσθη καὶ ὑπεγράφη παρουσίᾳ τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας ἢ τῶν παρ' αὐτοῦ εἰδικῶς διὰ τὴν περίπτωσιν ταύτην ἐξουσιοδοτημένων ὀργάνων (ἄρθρον 5 § 3 τοῦ νόμου 3239) 1955). Προκειμένης ἐθνικῆς ὁμοιοεπαγγελματικῆς συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας, ἤτοι τοιαύτης ἀφορώσης τοὺς μισθωτοὺς ὡρισμένου ἐπαγγέλματος ἢ καὶ τῶν συναφῶν πρὸς τὸ ἐπάγγελμα αὐτὸ κλάδων ὅλης τῆς χώρας (ἄρθρα 7 § 1 στοιχεῖον β' τοῦ ν. 3239)1955), αὕτη, καίτοι μὴ κηρυχθεῖσα ὑποχρεωτικὴ καὶ μὴ ὑπογραφεῖσα παρουσίᾳ τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας, κατὰ τὰς προμνησθείσας διατάξεις, ἰσχύει καὶ ἐπὶ τῶν μὴ ἀνηκόντων εἰς ἐπαγγελματικήν τινα ὀργάνωσιν ἐργοδοτῶν καὶ μισθωτῶν, ἐφ' ὅσον ἡ συμβληθεῖσα ἀντίστοιχος ἐπαγγελματικὴ ὀργάνωσις εἰ-

νει γενικωτέρας σημασίας, τεκμαιρομένου εἰς τὴν περίπτωσιν ταύτην ὅτι ἡ τοιαύτη ὀργάνωσις, ὡς μᾶλλον ἀντιπροσωπευτικὴ τοῦ ἐπαγγέλματος, ἐκπροσωπεῖ πάντας τοὺς ἐργοδότας ἢ μισθωτούς (ἄρθρον 7 § 3 τοῦ ν. 3239)1955, ΑΠ 91)1962, ΕΕΔ 21, 329, Α.Π. 510)1964, ΕΕΔ 23, 977, Α.Π. 738)1963, ΕΕΔ 23, 208, Α.Π. 457)1964, ΕΕΔ 23, 850, Σ.Ε. (Ὁλομ.) 2162)1962, 2556)1960, ΕΕΔ 22,282, 20, 168, *Κ. Ι. Δημάκης*, ἐν ΕΕΔ 19, 93, 94, ΕΕΔ 23,901,902). Ὡς γενικωτέρας σημασίας ἐργοδοτικὴ ὀργάνωσις ὡρισμένου ἐπαγγέλματος εἶναι χαρακτηριστέα ἡ ἐκπροσωποῦσα μείζονα ἀριθμὸν ἐργοδοτῶν καὶ ἧς τὰ μέλη, καλύπτοντα τὸ μεγαλύτερον μέρος τῆς ὅλης ἐν τῇ χώρᾳ σχετικῆς ἐπαγγελματικῆς δραστηριότητος, ἀπασχολοῦσι τὸν μεγαλύτερον ἀριθμὸν τῶν μισθωτῶν τοῦ ἐπαγγέλματος (πρβλ. σχετικῶς Σ.Ε. (Ὁλομ.) 2162)1962, 1723)1959, ΕΕΔ 22,282,18,1260). Εἶναι δὲ ὁ χαρακτὴρ τῆς ἐν συλλογικῇ συμβάσει ἐργασίας, κατατεθείσῃ εἰς τὸ Εἰρηνοδικεῖον Ἀθηνῶν κατ' ἄρθρον 20 § 3 τοῦ ν. 3239)1955, συμβληθείσης ἐπαγγελματικῆς ὀργανώσεως ὡς γενικωτέρας σημασίας τοιαύτης, δεκτικὸς ἀμφισβητήσεως ὑπὸ τοῦ οὗτινος ἡ ἐνοχικὴ ὑποχρέωσις προϋπόθεσιν ἔχει τὸν τοιοῦτον τῆς ὀργανώσεως χαρακτῆρα διαδίκου, ἀλλὰ καὶ αὐτεπαγγέλτου ἐρεύνης ὑπὸ τοῦ ἐπὶ τῆς ἰδιωτικῆς διαφορᾶς κρίνοντος Δικαστηρίου ἐν τῇ ὑπὸ τούτου ἀναζητήσει τῶν ἐν τῇ συγκεκριμένῃ περιπτώσει ἐφαρμοστέων κανόνων δικαίου (σχετικῶς ὅρα *Κ. Ι. Δημάκην*, ἐν ΕΕΔ 19,94, 95). Ἡ διάταξις τοῦ ἄρθρου 23 § 1 τοῦ ν. 3239) 1955 δὲν δύναται νὰ ἀγάγῃ εἰς κρίσιν περὶ ἐλλείψεως δικαιοδοσίας τοῦ Δικαστηρίου ὅπως παρεμπιπτόντως κρίνῃ περὶ τοῦ χαρακτῆρος τῆς συμβληθείσης ἐπαγγελματικῆς ὀργανώσεως ὡς γενικωτέρας ἢ οὐχὶ γενικωτέρας, ὑπὸ τὴν ἀνωτέρω ἔννοιαν, σημασίας καὶ δὴ ἐφ' ὅσον δὲν ὑφίσταται ἐπὶ τοῦ θέματος ἀπόφασις τοῦ κατὰ τὴν προμνησθεῖσαν διάταξιν ἁρμοδίου καθισταμένου Προέδρου Διαιτητικοῦ Δικαστηρίου, προκύπτοντος ἐκ τῆς διατυπώσεως αὐτῆς, ὅτι ἡ ἀποκλειστικὴ δικαιοδοσία τούτου πρὸς ἐπίλυσιν ἀμφισβητήσεων περὶ τὴν ἱκανότητα ἐπαγγελματικῆς τινος ὀργανώσεως ὅπως ἐκπροσωπήσῃ τὰ ἐπαγγελματικὰ συμφέροντα ἐνδιαφερομένης ἐν συλλογικῇ διαφορᾷ ἐπαγγελματικῆς κατηγορίας, προϋπόθεσιν ἔχει τὴν ἀμφισβήτησιν τῆς ρηθείσης ἱκανότητος ὑπό τινος τῶν ἐνδιαφερομένων ἐπαγγελματικῶν ὀργανώσεων καὶ τὴν μὴ περάτωσιν τῆς συλλογικῆς διαφορᾶς διὰ καταρτίσεως συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας ἢ δι' ἐκδόσεως τελεσιδίκου διαιτητικῆς ἀποφάσεως (πρβλ. σχετικῶς Σ.Ε. Ὁλομ. 513)1963, 1323)1964, ΕΕΔ 22, 564, 23, 994). Δὲν θὰ ἦτο δὲ εὔλογος ἡ ἐκδοχὴ ὅτι ἡ παράλειψις ἐπαγγελματικῆς τινος ὀργανώσεως ὅπως ἀμφισβητήσῃ τὴν φύσιν διαφερομένης ὀργανώσεως ὡς γενικωτέρας σημασίας τοιαύτης, ἐν ᾧ χρόνῳ ὑφίστατο εἰσέτι συλλογικὴ διαφορά, ἥτις παράλειψις δυνατὸν νὰ ὀφείληται, ἰδίᾳ ἐπὶ περατώσεως τῆς συλλογικῆς διαφορᾶς κατόπιν συντόμων διαπραγματεύσεων διὰ καταρτίσεως συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας, καὶ εἰς ἄγνοιαν ὑπὸ τῶν ἐκπροσώπων τῶν λοιπῶν ἐνδιαφερομένων ὀργανώσεων καὶ δὴ τῶν περὶ ὧν ἡ παράγραφος 3 τοῦ ἄρθρου 7 τοῦ νόμου 3239)1955 τοιούτων, τῆς ὑπάρξεως συλλογικῆς διαφορᾶς, καθιστᾷ τὴν φύσιν τῆς συμβληθείσης ὀργανώσεως ὡς γενικωτέρας σημασίας τοιαύτης ἀνεπίδεκτον ἀμφισβητήσεως ἐν δίκῃ μεταξὺ τρίτων προσώπων ἀναιγομένῃ ἐπὶ ἰδιωτικῆς διαφορᾶς.

Ἐν προκειμένῳ δὲν βεβαιοῦται ἐκ τοῦ ἀποδεικτικοῦ τῆς προκειμένης ὑποθέσεως ὑλικοῦ καὶ δὴ ἐκ τῶν καταθέσεων τῶν ἐνώπιον τοῦ πρωτοδίκως δικάσαντος ἐνόρκως ἐξετασθέντων μαρτύρων, αἵτινες περιέχονται εἰς τὰ ἐν κεκυρωμένῳ ἀντιγράφῳ προσαγόμενα, ταυτάριθμα τῇ ἐκκαλουμένῃ ἀποφάσει, πρακτικὰ συνεδριάσεως, πάντων ἐν γένει τῶν ἐπικαλουμένων καὶ προσαγομένων ἐγγράφων, τῶν ὑπὸ τῶν διαδίκων προταθέντων καὶ τῆς ἐν γένει διαδικασίας, ὅτι ἡ ἐν τῇ ὑπὸ τοῦ ἐφεσιβλήτου - ἐνάγοντος ἐπικαλουμένῃ ὑπὸ χρονολογίαν 14ης Μαρτίου 1962 συλλογικῇ συμβάσει ἐργασίας τῶν πάσης φύσεως ἐργατοτεχνιτῶν οἰκοδόμων καὶ συναφῶν ἐπαγγελμάτων Ἑλλάδος, κατατεθείσῃ, συμφώνως τῇ διατάξει τοῦ ἄρθρου 20 § 3 τοῦ νόμου 3239)1955, παρὰ τῷ Γραμματεῖ τοῦ Εἰρηνοδικείου Ἀθηνῶν τὴν 24ην Ἀπριλίου 1962, μὴ καταρτισθεῖσα δὲ καὶ ὑπογραφεῖσῃ παρουσίᾳ τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας ἢ ὀργάνου παρ' αὐτοῦ εἰδικῶς ἐξουσιοδοτηθέντος, μηδὲ κηρυχθεῖσῃ μέχρι πέρατος τοῦ ἐν προκειμένῳ κρισίμου χρόνου ὑποχρεωτικῇ δι' ἀποφάσεως τοῦ ὡς ἄνω Ὑπουργοῦ, συμβληθεῖσα ἐργοδοτικὴ ὀργάνωσις «Πανελλήνιος Ὁμοσπονδία Ἐργοληπτῶν Οἰκοδόμων» συνίστα ἐν τῷ χρόνῳ τῆς καταρτίσεως τῆς μνησθείσης συλλογικῆς συμβάσεως γενικωτέρας σημασίας, ὑπὸ τὴν προεκτεθεῖσαν ἔννοιαν, ἐπαγγελματικὴν ὀργάνωσιν τῶν ἀπασχολούντων ἐργατοτεχνίτας ἀσκοῦντας τὸ ἐπάγγελμα τοῦ οἰκοδόμου καὶ τὰ πρὸς τοῦτο συναφῆ τοιαῦτα ἐργοδοτῶν καὶ δή, ὅτι ἐξεπροσώπει αὐτὴ σημαντικὸν ἀριθμὸν ἐργοδοτῶν, καλυπτόντων τὸ μεγαλύτερον μέρος τῆς ὅλης ἐν τῇ χώρᾳ σχετικῆς ἐπαγγελματικῆς δραστηριότητος καὶ ἀπασχολούντων τὸν μείζονα ἀριθμὸν τῶν μισθω-

τῶν τοῦ ἐπαγγέλματος τοῦ οἰκοδόμου καὶ τῶν πρὸς τοῦτο συναφῶν τοιούτων. Προκύπτει, τοὐναντίον, ὅτι μέλη τῆς ἀνωτέρω ὀργανώσεως ἦσαν, κατὰ τὸν κρίσιμον ἐν προκειμένῳ χρόνον, κυρίως τεχνῖται οἰκοδόμοι, καλύπτοντες μικρὸν τμῆμα τῆς ὅλης ἐν τῇ χώρᾳ σχετικῆς ἐπαγγελματικῆς δραστηριότητος καὶ ἀπασχολοῦντες μικρὸν σχετικῶς ἀριθμὸν ἐργατοτεχνιτῶν οἰκοδόμων καὶ εἰς συναφῆ ἐπαγγέλματα ἐργαζομένων, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὰς ἐν ταῖς ὑπὸ χρονολογίας 21ης Ἰουνίου 1957 καὶ 11ης Δεκεμβρίου 1958 ἐθνικαῖς ὁμοιοεπαγγελματικαῖς συλλογικαῖς συμβάσεσιν ἐργασίας ἐργατοτεχνιτῶν οἰκοδόμων συμβληθείσας καὶ ἐν τῇ ἐφ' ἧς ἐξεδόθη ἡ ὑπ' ἀριθ. 5)1964 ἀπόφασις τοῦ Δ.Δ.Δ.Δ. Ἀθηνῶν «περὶ τῶν ὅρων ἀμοιβῆς καὶ ἐργασίας τῶν ἐργατοτεχνιτῶν οἰκοδόμων ἁπάσης τῆς χώρας» διενέξει μετασχούσας ἐπαγγελματικὰς ἐργοδοτικὰς ὀργανώσεις τῆς Πανελληνίου Ἑνώσεως Διπλωματούχων Μηχανικῶν Ἐργοληπτῶν Δημοσίων Ἔργων, τῆς Πανελληνίου Ἑνώσεως Συνδέσμου Ἐργοληπτῶν Δημοσίων Ἔργων Ἑλλάδος καὶ τοῦ Τεχνικοῦ Ἐπιμελητηρίου Ἑλλάδος, αἵτινες συνιστῶσι πράγματι γενικωτέρας σημασίας ἐπαγγελματικὰς ὀργανώσεις τῶν ἀπασχολούντων μισθωτοὺς τοῦ ἐπαγγέλματος τοῦ οἰκοδόμου καὶ τῶν πρὸς τοῦτο συναφῶν τοιούτων ἐργοδοτῶν (σχετ. ὁρα Α.Π. 352) 1960, ΕΕΔ 19, 843, ἔγγραφον Ὑπουργείου Ἐργασίας ὑπ' ἀριθ. 97522)17.12.1962, ἐν ΕΕΔ 22, 372). Δὲν βεβαιοῦται, ἀφ' ἑτέρου, ὅτι ἡ ἐκκαλοῦσα - ἐναγομένη ἐτύγχανεν ἐν τῷ χρόνῳ τῆς καταρτίσεως τῆς μνησθείσης, ὑπὸ χρονολογίαν 14ης Μαρτίου 1962 συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας ἢ κατέστη μεταγενεστέρως μέλος τῆς Πανελληνίου Ὁμοσπονδίας Ἐργοληπτῶν Οἰκοδόμων ἢ ἑτέρας τινὸς εἰς τὴν Ὁμοσπονδίαν ταύτην ἀνηκούσης ἐπαγγελματικῆς ὀργανώσεως. Τούτοις παρέπεται, ὅτι, μὴ ἐκπροσωπηθεῖσα αὐτὴ (ἐκκαλοῦσα), οὐδὲ πράγματι μηδὲ κατὰ τεκμήριον ἐν τῇ καταρτίσει τῆς συλλογικῆς ταύτης συμβάσεως, δὲν δεσμεύεται ὑπ' αὐτῆς, μὴ δυναμένης συνεπῶς νὰ τύχῃ ἐφαρμογῆς ἐν προκειμένῳ. Εἶναι, ἑπομένως, ἐφαρμοστέα, ἐν ὄψει καὶ τῆς μὴ δεσμεύσεως τῶν διαδίκων ὑπὸ τῆς μὴ κηρυχθείσης ὑποχρεωτικῆς συλλογικῆς συμβάσεως ἐργατοτεχνιτῶν οἰκοδόμων Θεσσαλονίκης ὑπὸ χρονολογίαν 11ης Ἀπριλίου 1962, ὡς μὴ κτησαμένων τὴν ἰδιότητα τοῦ μέλους τῶν δι' αὐτῆς συμβληθεισῶν ἐπαγγελματικῶν ὀργανώσεων, ἡ διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 52269)10562)1960 ἀπόφασις Ὑπουργοῦ Ἐργασίας (Ε.τ.Κ. Β' 377)20.8.1960) κηρυχθεῖσα, κατ' ἄρθρον 5 § 2 τοῦ νόμου 3239)1955, ὑποχρεωτικὴ διὰ πάντας τοὺς ἐργολήπτας καὶ ἐμπειροτέχνας τεχνικῶν ἔργων τῆς εἰρηνοδικειακῆς περιφερείας Θεσσαλονίκης ὑπὸ χρονολογίαν 14ης Ὀκτωβρίου 1959 συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας ἐργατοτεχνιτῶν οἰκοδόμων Θεσσαλονίκης, ἥτις ἐδημοσιεύθη εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως (Β' 396)13.11.1959) διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ.75923)16390)1959 ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας καὶ ὑπὸ τῆς ὁποίας τὸ κατώτατον ἡμερομίσθιον τῶν βοηθῶν τεχνιτῶν οἰκοδόμων καθορίζεται εἰς δραχμὰς ἑβδομήκοντα μίαν (71), Κατ' ἐφαρμογὴν τῆς συλλογικῆς ταύτης συμβάσεως ἐργασίας ὁ ἐφεσίβλητος, ὁμολογῶν ὅτι τῷ κατεβάλλετο ὑπὸ τῆς ἐκκαλούσης ἡμερομίσθιον δραχμῶν ἑβδομήκοντα (70), δὲν δικαιοῦται διαφορᾶς βασικῶν ἀποδοχῶν μείζονος τῆς μιᾶς (1) δραχμῆς καθ' ἡμέραν ἐργασίας. Μὴ οὔσης δὲ ἐφαρμοστέας ἐν προκειμένῳ τῆς μνησθείσης ὑπὸ χρονολογίαν 14ης Μαρτίου 1962 συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας (καθοριζούσης ἐξάωρον ἐργασίαν τῶν εἰς τεχνικὰ ἔργα ἀπασχολουμένων κατὰ τὰς ἡμέρας τοῦ Σαββάτου) καὶ μὴ δυναμένων νὰ τύχωσιν ἐν προκειμένῳ ἐφαρμογῆς τῶν περὶ ὡραρίου ἐργασίας διατάξεων τῆς ὡς ἄνω ὑπὸ χρονολογίαν 14ης Ὀκτωβρίου 1959 συλλογικῆς συμβάσεως (δι' ὧν καθορίζονται εἰς ἑπτὰ (7) αἱ ὧραι ἐργασίας κατὰ τὰς ἡμέρας τοῦ Σαββάτου), διότι αὗται, κατὰ τὴν ἐν αὐταῖς ρητὴν μνείαν, ἀφορῶσι τοὺς ἐργαζομένους εἰς οἰκοδομάς, οἵος, ὑπὸ τὰ ἐν τῇ ἀγωγῇ ἐκτιθέμενα, δὲν ἦτο ὁ ἐφεσίβλητος, νομίμως ἀπησχολεῖτο οὗτος ἐπὶ ὀκτάωρον καθ' ἕκαστον Σάββατον, μὴ δικαιούμενος, συνεπῶς, ἐκ τῆς αἰτίας ταύτης εἰς ἀπόδοσιν τῆς ἐκ τῆς καθ' ὑπέρβασιν τοῦ ἐξαώρου παροχῆς τῆς ἐργασίας του ὠφελείας τῆς ἐκκαλούσης, ἢ εἰς ἀπόληψιν ἀποζημιώσεως κατ' ἄρθρον 8 § 2 τοῦ ν.δ. 4020)1959. Ὅθεν οὐχὶ ὀρθῶς ἐκρίθη διὰ τῆς ἐκκαλουμένης ἀποφάσεως νόμιμος ἡ ἀγωγή, καθ' ὃ μέτρον ζητεῖται ἡ ἐπιδίκασις α) διαφορῶν βασικῶν ἀποδοχῶν καὶ «δώρων» ἑορτῶν καὶ β) ἀποζημιώσεως, κατ' ἄρθρον 8 § 2 τοῦ ν.δ. 4020)1959, διὰ παράνομον ὑπερωριακὴν ἐργασίαν, ἑτέρων πλὴν τοῦ Σαββάτου ἡμερῶν, ἐπὶ τῇ βάσει νομίμου ἡμερομισθίου μείζονος τῶν ἑβδομήκοντα μιᾶς (71) δραχμῶν, ὡς καὶ γ) ἀποδοτέας ὠφελείας καὶ ἀποζημιώσεως κατ' ἄρθρον 8 § 2 τοῦ ν. δ)τος διὰ τὴν καθ' ὑπέρβασιν τοῦ ἐξαώρου φερομένην ὡς παρασχεθεῖσαν καθ' ἕκαστον Σάββατον ὑπὸ τοῦ ἐφεσιβλήτου ἐργασίαν, καὶ δέον ὅπως, δεκτῆς ἐν μέρει γιγνομένης τῆς ἐφέσεως κατὰ τοὺς σχετικοὺς πρῶτον καὶ δεύτερον ἐν τῷ ἐφετηρίῳ λόγους της καὶ κατὰ τὸν διὰ τῶν προτάσεων τῆς ἐκκαλούσης παραδεκτῶς ὑποβληθέντα πρόσθετον περὶ

ΚΑΤΑΓΓΕΛΙΑ ΣΥΜΒΑΣΕΩΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ

ΑΠΟΚΛΕΙΣΤΙΚΗ ΠΡΟΘΕΣΜΙΑ ΕΠΙΔΟΣΕΩΣ ΑΓΩΓΗΣ ΕΞ ΑΚΥΡΟΥ ΑΠΟΛΥΣΕΩΣ

Έφαρμογή προϊσχυούσης διατάξεως άρθρου 3 Ν.Δ. 8)11 Μαΐου 1946

Έκπροσώπησις τοῦ Αὐτονόμου Σταφιδικοῦ Ὀργανισμοῦ.—Ἐφαρμογὴ ἄρθρου 3 Ν.Δ. 8)11 Μαΐου 1946 περὶ τριμήνου ἀποκλειστικῆς προθεσμίας ἐπιδόσεως ἀγωγῆς ἐξ ἀκύρου ἀπολύσεως ἐπὶ πάσης ἀκυρότητος, ἀδιαφόρως τοῦ εἴδους αὐτῆς καὶ ἀδιακρίτως ἂν ὁπορρέῃ αὕτη ἐκ παραβάσεως ἐργατικοῦ ἢ ἄλλου τινὸς Νόμου.—Ἐφαρμογὴ καὶ ἐπὶ ἀκύρου ἀπολύσεως ἐφέδρων πολεμιστῶν.—Ἀπόλυσις προσωπικοῦ Α.Σ.Ο. κατὰ Ν.Δ. 2490)1953.—Ἐνέργεια αὐτῆς.

Ἐπεκυρώθη ὑπὸ τῆς κατωτέρω ἀποφάσεως τοῦ Ἀρείου Πάγου ἡ ὑπ' ἀριθ. 3364)1962 ἀποφάσεως τοῦ Πρωτοδικείου Πειραιῶς, ὡς ἐφετείου.

Κατὰ παλαιοτέραν διάταξιν (ἄρθρον 3 ν.δ. 8)11 Μαΐου 1946, ἰσχύον κατὰ τὸν χρόνον τῆς ἀποκρούσεως τῶν ὑπηρεσιῶν τῆς περιπτώσεως τῆς ἀποφάσεως τοῦ Ἀρείου Πάγου) ἡ ἄκυρος ἀπόλυσις μισθωτοῦ ὑπεβάλλετο εἰς τρίμηνον ἀποκλειστικὴν προθεσμίαν ἐπιδόσε-

τῆς ὑπὸ τοῦ πρωτοδίκως δικάσαντος ἐσφαλμένης ἐφαρμογῆς τῆς ρηθείσης ὑπὸ χρονολογίαν 18ης Μαρτίου 1962 συλλογικῆς συμβάσεως ταιοῦτον, καὶ, μεταρρυθμιζομένης ἐν μέρει τῆς ἐκκληθείσης ἀποφάσεως, ἀπορριφθῇ ἐν μέρει, ἀντιστοίχως, ἡ ἐνδικος ἀγωγὴ ὡς μὴ νόμιμος, χωρήσῃ δὲ μετὰ ταῦτα τὸ Δικαστήριον τοῦτο, παρ' ἑαυτῷ διακρατοῦν τὴν ὑπόθεσιν (ἄρθρον 780 τῆς Πολιτικῆς Δικονομίας), εἰς περαιτέρω κρίσιν τῆς ἀγωγῆς, οὐσης, κατὰ τὰ λοιπά, βασίμου νόμῳ, ὡς ἐρειδομένης εἰς τὰς διατάξεις τῶν ἄρθρων 3, 174, 180, 346, 648, 653, 655, 904 τοῦ Α.Κ., 1 στοιχεῖον γ', 2 τῆς διὰ τοῦ νόμου 2269)1920 κυρωθείσης διεθνοῦς συμβάσεως τῆς Οὐάσιγκτων τοῦ ἔτους 1919, 1 § 1 στοιχεῖον Γ' καὶ 2 τοῦ π.δ. τῆς 27.6)4.7.1932, 8 § 2 τοῦ ν.δ. 4020)1959 καὶ τῶν ὑπ' ἀριθ. 96000)1962 καὶ 30300)1800)1963 ἀποφάσεων Ὑπουργῶν Οἰκονομικῶν καὶ Ἐργασίας.

Ἐκ τοῦ αὐτοῦ, ἐν τῇ προηγηθείσῃ σκέψει μνημονευομένου, ἀποδεικτικοῦ ὑλικοῦ βεβαιοῦνται ἐπαρκῶς τὰ ἀκόλουθα πραγματικὰ περιστατικά: Εἰς ἐκτέλεσιν συμβάσεως ἐργασίας χρόνου ὡρισμένου, καταρτισθείσης μεταξὺ τῶν διαδίκων τὴν 12ην Δεκεμβρίου 1961, ὁ ἐνάγων παρέσχε τῷ ἀντιδίκῳ του, ἐν τῇ ἐκτελέσει τοῦ ὑπ' αὐτῆς ἀναληφθέντος καὶ ἐκτελουμένου ἔργου κατασκευῆς ἀρδευτικοῦ δικτύου εἰς τὴν περιοχὴν Γεφύρας Θεσσαλονίκης, κατὰ τὸ ἐν προκειμένῳ κρίσιμον, ἀπὸ 6ης Μαΐου 1962 ἕως καὶ 10ης Ἀπριλίου 1963, χρονικὸν διάστημα, ὑπηρεσίας βοηθοῦ τεχνίτου ξυλουργοῦ τῆς εἰδικότητος «μπετὸν ὁρμέ» τῶν οἰκοδόμων (σχετ. ὅρα ἄρθρον 1 στοιχεῖον Γ' τῆς ὑπὸ χρονολογίαν 11ης Δεκεμβρίου 1958 συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας τῶν πάσης φύσεως ἐργατοτεχνιτῶν οἰκοδομῶν), εἰς ἀντάλλαγμα τῶν ὁποίων τῷ κατεβάλλετο ὑπὸ τῆς ἐναγομένης ἡμερομίσθιον δραχμῶν 70. Εἰργάσθη ἐπὶ 211, ἐν ὅλῳ, ἡμέρας τοῦ ὡς ἄνω χρονικοῦ διαστήματος. Ἀπὸ τῆς 6ης Μαΐου 1962 ἕως καὶ τῆς 24ης Δεκεμβρίου 1962 ἀπησχολήθη ἐπὶ 162 ἡμέρας καὶ ἀπὸ τῆς 27ης Δεκεμβρίου 1962 ἕως καὶ τῆς 10ης Ἀπριλίου 1962 ἐπὶ 48 ἡμέρας. Ὁμολογεῖ ἐν τῇ ἀγωγῇ τὴν λῆψιν δραχμῶν 1400 διὰ «δῶρον» Χριστουγέννων 1962 καὶ δραχμῶν 900 διὰ «δῶρον» Πάσχα 1963. Κατὰ τὸ ἀπὸ 6ης Μαΐου 1962 ἕως καὶ τῆς 10ης Ἀπριλίου 1963 χρονικὸν διάστημα ἀπησχολήθη καθ' ὑπέρβασιν τοῦ νομίμου ὀκταώρου, ἄνευ ἀδείας τῆς ἁρμοδίας Ἀρχῆς, ἐπὶ 12 ἐν ὅλῳ ὥρας (τῶν ὑπὸ τῆς ἐναγομένης ὁμολογουμένων ὡς πραγματοποιηθεισῶν ἑτέρων 6 ὡρῶν ὑπερωριακῆς ἐργασίας ἐμπιπτουσῶν, ὡς ἐκ τῶν ἐπικαλουμένων καὶ προσαγομένων καρτελλῶν ἐργασίας προκύπτει, εἰς τὸ ἀπὸ 16ης Ἀπριλίου 1963 καὶ ἐντεῦθεν χρονικὸν διάστημα, ὅπερ δὲν ἀφορᾷ ἡ ἐνδικος ἀγωγή). Διὰ τὴν παροχὴν τῆς ὑπὸ τοῦ ἐνάγοντος παρανόμως παρασχεθείσης αὐτῇ ὡς ἄνω ὑπερωριακῆς ἐργασίας ἡ ἐναγομένη θὰ κατέβαλλεν ἀναγκαίως εἰς ἕτερον, ἐντὸς τῶν νομίμων χρονικῶν ὁρίων, δυνάμει ἐγκύρου ἐργασιακῆς συμβάσεως ἀπασχολούμενον μισθωτόν, ἔχοντα τὰς αὐτὰς πρὸς τὸν ἐνάγοντα ἐπαγγελματικὰς ἱκανότητας καὶ τὰ αὐτὰ προσόντα, τὸ ποσὸν τῶν δραχμῶν 106,50 ἐν ὅλῳ (718 Χ 12), καθ' ὃ ποσὸν ἐζημιώθη, ἀντιστοίχως, ὁ ἐνάγων, διότι τὸ ποσὸν τοῦτο θὰ ἀπεκέρδαινεν ἐκ τῆς δυνάμει ἐγκύρου συμβάσεως ἐργασίας παροχῆς τῆς ἐργασίας του κατὰ τὰς καθ' ἃς εἰργάσθη ὑπερωριακῶς ὥρας. Δι' ἑκάστην ὥραν ὑπερωριακῆς ἐργασίας τῷ κατεβλήθησαν δραχμαὶ 10.937.

ως ἀγωγῆς (τὴν ὁποίαν ἐπαναλαμβάνει καὶ ἡ ἰσχύουσα ἤδη διάταξις τοῦ ἄρθρου 6 § 1 νόμου 3198)1955, ΕΕΔ 14, 502).

Ὡς δὲ εἶχεν αὕτη ἑρμηνευθῆ (ὁμοίως καὶ ἡ διάταξις τοῦ ἄρθρου 6 § 1 νόμου 3198)1955, ἴδετε ΕΕΔ 20, 211, ἔνθα νομολογία τοῦ Ἀρείου Πάγου), διὰ τῆς διατάξεως αὐτῆς ἐκαλύπτετο πᾶσα ἄκυρος ὁπόλυσις μισθωτοῦ, ἀνεξαρτήτως τῆς νομικῆς διατάξεως, ἡ ὁποία παρεβιάσθη.

Αὕτη εἶναι καὶ ἡ ἄποψις ἧς κατωτέρω ἀρεοπαγιτικῆς ἀποφάσεως.

Τότε μόνον δὲν ἔχει ἐφαρμογὴν ἡ διάταξις περὶ προθεσμίας, ὅταν δὲν ἐπρόκειτο περὶ ἀκύρου καταγγελίας, ἀλλ' ἀνυπάρκτου (ἴδετε *Κ. Δημάκην*, Ἡ προθεσμία δι' ἀκύρωσιν μὴ τελειωθείσης καταγγελίας συμβάσεως ἐργασίας, ΕΕΔ 16, 409, Α.Π. 187)1957, εἰσηγητὴς *Γ. Χατζηδάκης*, ΕΕΔ 16, 413, Α Π. 482)1956, εἰσηγητὴς *Γ. Βουμβουλάκης*, ΕΕΔ 15, 1182), ἀλλ' εἰς τὴν περίπτωσιν τῆς ἀποφάσεως, ὡς δέχεται αὕτη, δὲν ἐπρόκειτο περὶ τοιαύτης καταγγελίας.

Ἀρείου Πάγου 4)1965, Τμ. Β'

Προεδρεύων ὁ Ἀντιπρόεδρος κ. *Κ. Σοῦρλος*
Εἰσηγητὴς ὁ Ἀρεοπαγίτης κ. *Μ. Σκουλίκης*
Δικηγόροι οἱ κ.κ. Β. Βασιλείου, Α. Καρκαζῆς

Κατὰ τὸ ἄρθρον 12 § 1 ἐδ. β' τοῦ διὰ τοῦ διατάγματος τῆς 25.9 - 30.11.1955 κωδικοποιηθέντος ν.δ. 2490)1953 «περὶ τροποποιήσεως καὶ συμπληρώσεως τῆς περὶ τοῦ Α.Σ.Ο. καὶ περὶ κορινθιακῆς σταφίδος νομοθεσίας» ὁ ἀναιρεσίβλητος Ὀργανισμὸς ἐκπροσωπεῖται εἰς ἁπάσας τὰς σχέσεις καὶ συναλλαγὰς ἀπέναντι τρίτων ὑπὸ τοῦ διευθύνοντος αὐτὸν Συμβουλίου, ὅστις παριστᾷ τοῦτον ἐπὶ δικαστηρίου καὶ ἐνώπιον πάσης Ἀρχῆς, χωρὶς νὰ ἀπαιτῆται, κατ' ἄλλην τινὰ διάταξιν, ἐγκριτικὴ τῶν ἐνεργειῶν του τούτων ἀπόφασις τινὸς τῶν συλλογικῶν του ὀργάνων. Οὕτω κρίναν καὶ τὸ ἐκδὸν τὴν προσβαλλομένην ἀπόφασιν Πρωτοδικεῖον καὶ ἀκολούθως ἀπορρῖψαν τὴν ἔνστασιν τοῦ ἀναιρεσείοντος ἐναγόντος περὶ μὴ νομίμου ἐκπροσωπήσεως τοῦ ἀναιρεσιβλήτου ἐναγομένου ὑπὸ τοῦ διευθύνοντος Συμβούλου, ἄνευ ἀποφάσεως τῆς διοικούσης τοῦτον Ἐπιτροπῆς, ἐγκρινούσης βάσει γνωματεύσεως τοῦ Νομικοῦ του Συμβούλου, κατ' ὀρθὴν ἑρμηνείαν καὶ ἐφαρμογὴν τῆς ἀνωτέρω διατάξεως δὲν ἐκήρυξεν ἀπαράδεκτον τὴν διὰ τοῦ διευθύνοντος Συμβούλου του παράστασιν τοῦ ἀναιρεσιβλήτου καὶ ὁ περὶ τοῦ ἐναντίου τρίτος λόγος ἀναιρέσεως εἶναι ἀπορριπτέος ὡς ἀβάσιμος.

Κατὰ τὸ ἄρθρον 3 τοῦ ν.δ. τῆς 8)11 Μαΐου 1946 «περὶ ἐπεκτάσεως τοῦ νόμου 118» πᾶσα ἀξίωσις μισθωτοῦ, πηγάζουσα ἐξ ἀκύρου καταγγελίας τῆς συμβάσεως ἐργασίας, εἶναι ἀπαράδεκτος, ἐφ' ὅσον ἡ σχετικὴ ἀγωγὴ δὲν ἐκαινοποιήθη ἐντὸς τριμήνου ἀνατρεπτικῆς προθεσμίας ἀπὸ τῆς καταγγελίας τῆς συμβάσεως ἐργασίας. Ἐκ τῆς διατάξεως ταύτης, ἐν ᾗ ἀδιαστίκτως γίνεται λόγος περὶ ἀκυρότητος γενικῶς τῆς καταγγελίας τῆς συμβάσεως, σαφῶς προκύπτει, ὅτι ἔχει αὕτη ἐφαρμογὴν ἐπὶ πάσης ἀκυρότητος, ἀδιαφόρως τοῦ εἴδους αὐτῆς καὶ ἀδιακρίτως ἂν αὕτη ἀπορρέῃ ἐκ παραβάσεως ἐργατικοῦ ἢ ἄλλου τινὸς νόμου, ἐπομένως δὲ ἐφαρμογὴν ἔχει καὶ ἐπὶ τῶν δυνάμει τοῦ ἄρθρου 23 § 2 τοῦ ν.δ. 2490)1953 ἄνευ τῆς τηρήσεως τῶν ἐν αὐτῷ ὁριζομένων διατυπώσεων ἢ καὶ κατὰ παράβασιν τῶν ἄρθρων 7 § 1 τοῦ ἀ.ν. 244)1936 καὶ 1 τοῦ ἀ.ν. 771)1937 γενομένων ἀπολύσεων. Ὅτι τοιαύτη εἶναι ἡ ἔννοια τῆς ὡς εἴρηται διατάξεως προσεπικυροῦται καὶ ἐκ τῆς σχετικῆς πρὸς αὐτὴν περικοπῆς τῆς εἰσηγητικῆς τοῦ νομοθετικοῦ τούτου διατάγματος ἐκθέσεως, ἐν ᾧ τονίζεται, ὅτι ἐσκοπήθη διὰ τῆς θεσπίσεώς της ἡ ὑπαγωγὴ εἰς τὴν καὶ πρότερον, δυνάμει τοῦ ἄρθρου 10 § 7 τοῦ ν. δ. 424)1941, ὡς ἀντικατεστάθη ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 2 § 7 τοῦ ν. 765)1943, ἰσχύουσαν τρίμηνον ἀποκλειστικὴν προθεσμίαν πάσης ὑπὸ τοῦ ἐργοδότου γενομένης ἀκύρου ἀπολύσεως μισθωτοῦ, ἀνεξαρτήτως τῆς διατάξεως, ἥτις παρεβιάσθη δι' αὐτῆς. Ἐτέρωθεν ἐκ τῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρου 23 § 2 τοῦ ν.δ. 2490)1953, καθ' ἣν ἡ διοικοῦσα Ἐπιτροπὴ τοῦ Α.Σ.Ο. δύναται δι' ἀποφάσεώς της, ἐκδιδομένης ἐντὸς ἔτους ἀπὸ τῆς ἰσχύος αὐτοῦ, νὰ προβῇ εἰς τὴν μείωσιν τοῦ ἤδη ὑπηρετοῦντος προσωπικοῦ, μέχρι 15ο)ο τοῦ συνολικοῦ μισθολογίου, δι' ἀπολύσεως ἀντιστοίχου ἀριθμοῦ ὑπαλλήλων μετὰ γνωμοδότησιν τοῦ Συμβουλίου Διοικητικῆς Ὑπηρεσίας ἀπολυομένων κατὰ προτίμησιν, πλὴν ἄλλων, τῶν τυχὸν ἐπιθυμούντων νὰ ἀποχωρήσουν, σαφῶς συνάγεται, ὅτι παρεσχέθη δι' αὐτῆς εἰς τὸν ἀναιρεσίβλητον Ὀργανισμὸν ἡ εὐχέρεια τῆς κατὰ τὸ ὡς ἄνω ποσοστὸν μειώσεως τοῦ τότε παρ'

αὐτῷ ὑπηρετοῦντος προσωπικοῦ, δι' ἀπολύσεως ἀναλόγου ἀριθμοῦ ὑπαλλήλων μονομερῶς καὶ ἀνεξαρτήτως τῆς θελήσεως αὐτῶν, τῆς τυχὸν ὑποβαλλομένης ὑπό τινος τῶν ἀπολυομένων αἰτήσεως ἐκφραζούσης ἁπλῶς τὴν ἐπιθυμίαν του ὅπως ὑπαχθῇ εἰς τὰς διατάξεις τοῦ ἐν λόγῳ ν. δ)τος. Τὴν κατ' ἐφαρμογὴν δὲ τοῦ νόμου τούτου ἀπόλυσιν τοῦ ἀναιρεσείοντος καὶ δὴ ὡς ἀκαταλλήλου διὰ τὴν ὑπηρεσίαν λόγῳ ἀσθενείας του κατόπιν καὶ τῆς ὑπὸ τὴν ὡς ἄνω ἔννοιαν ὑποβληθείσης ὑπὸ τοῦ ἰδίου ἀπὸ 14.3.1954 αἰτήσεως καὶ οὐχὶ τὴν δι' ἀντιθέτου μεταξὺ αὐτοῦ καὶ τῆς ἀναιρεσειούσης συμφωνίας λύσιν τῆς συμβάσεως ἐργασίας δέχεται ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις ὡς προκύψασαν ἐκ τοῦ συνόλου τῶν ἐπικληθέντων καὶ προσαχθέντων ἐγγράφων, κατὰ τὴν ὑπὸ τοῦ ἐκδόντος ταύτην δικαστηρίου ἀνέλεγκτον, ὡς εἰς πράγματα ἀναγομένην καὶ μὴ προσβάλλουσαν κανόνα τινὰ δικαίου, ἐκτίμησιν τοῦ περιεχομένου αὐτῶν. Ὅθεν ὁ πρῶτος λόγος ἀναιρέσεως, δι' οὗ ἀποδίδεται εἰς τὴν προσβαλλομένην ἀπόφασιν, ὅτι κατὰ ψευδῆ ἑρμηνείαν καὶ ἐσφαλμένην ἐφαρμογὴν τῶν προδιαληφθεισῶν διατάξεων, καθὼς καὶ τῆς τοῦ ἄρθρου 669 τοῦ Ἀστικοῦ Κώδικος, ἔκρινεν αὕτη, ὅτι ἀπεσβέσθη, λόγῳ τῆς ἀπράκτου παρελεύσεως τῆς τριμήνου ὡς ἄνω ἀποκλειστικῆς προθεσμίας, ἡ ἐπιδιωκομένη διὰ τῆς ἀγωγῆς ἀξίωσις τοῦ ἀναιρεσείοντος, καίτοι ἡ σύμβασις ἐργασίας ἐλύθη οὐχὶ διὰ μονομεροῦς καταγγελίας ταύτης ἐκ μέρους τοῦ ἀναιρεσιβλήτου, ἀλλὰ κατ' ἀποδοχὴν τῆς περὶ ἐξόδου ἐκ τῆς ὑπηρεσίας αἰτήσεώς του, ἤτοι δι' ἀντιθέτου συμβάσεως, ἡ ἐπὶ ἀκυρότητι προσβολὴ τῆς ὁποίας δὲν ἐμπίπτει εἰς τὴν διαληφθεῖσαν περὶ τριμήνου ἀποκλειστικῆς προθεσμίας διάταξιν τοῦ ἄρθρου 3 τοῦ ν.δ. τῆς 8)11 Μαΐου 1946, εἶναι ἀπαραδέκτως ἀβάσιμος.

Πρὸς τὴν ἀνωτέρω αἰτιολογίαν τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως περὶ μονομεροῦς ἐκ μέρους τοῦ ἀναιρεσιβλήτου καταγγελίας τῆς ἀφορώσης τὸν ἀναιρεσείοντα συμβάσεως ἐργασίας οὐδόλως ἀντιφάσκει τὸ περαιτέρω, ἐν τῇ ἐρεύνῃ τοῦ προβληθέντος ὑπ' αὐτοῦ ἰσχυρισμοῦ περὶ ἀναστολῆς τῆς τριμήνου ἀποκλειστικῆς προθεσμίας, κατὰ τὰ ἄρθρα 252 § 2 καὶ 279 τοῦ Ἀστικοῦ Κώδικος, γενόμενον ὑπ' αὐτῆς δεκτόν, ὅτι ἀποκλείεται τὸ ἐνδεχόμενον παραπλανήσεώς του ἐν σχέσει πρὸς τὸ περιεχόμενον τῆς περὶ ἀπολύσεώς του ἀποφάσεως τῆς διοικούσης Ἐπιτροπῆς ἐκ τοῦ λόγου ὅτι δὲν ἀπελύθη οὗτος μονομερῶς ὑπὸ τοῦ ἀναιρεσιβλήτου, ἀλλὰ προεκάλεσε τὴν ἀπόλυσίν του ὁ ἴδιος διὰ τῆς μνησθείσης ἄνω αἰτήσεώς του, παραστὰς μάλιστα καὶ ἐνώπιον τῆς Ἐπιτροπῆς τοῦ ἄρθρου 7 τοῦ ἀ.ν. 244)1936 καὶ ζητήσας τὴν παραδοχὴν τῆς αἰτηθείσης ὑπὸ τοῦ ἀναιρεσιβλήτου ἀδείας πρὸς ἀπόλυσίν του, καθ' ὅσον πάντα ταῦτα ἔχουσι τὴν ἔννοιαν, ὅτι ἐτέλει ὁ ἀναιρεσείων ἐν γνώσει τοῦ λόγου τῆς ἀπολύσεώς του καὶ οὐχὶ ὅτι ἡ σύμβασις ἐργασίας ἐλύθη δι' ἀποδοχῆς τῆς περὶ παραιτήσεως αἰτήσεώς του, τὸ περιεχόμενον ἄλλως τε καὶ τὴν ἰσχὺν τῆς ὁποίας ἀμφισβητεῖ οὗτος διὰ τῆς ἀγωγῆς, ὡς ἐκ τοῦ δικογράφου της προκύπτει, ὑποστηρίζων ὅτι ἐζήτησε τὴν ἀπόλυσίν του ὑπὸ ὅρους, οἵος ἰσχυρισμός του οὐδὲν ἄλλο ἐνέχει, εἰμὴ ἐπίκλησιν μονομεροῦς ἐκ μέρους τοῦ ἀναιρεσιβλήτου καταγγελίας τῆς συμβάσεως, ἥτις καὶ προσβάλλεται διὰ τῆς ἀγωγῆς του ταύτης ὡς ἄκυρος, ἐπὶ τοῖς ἐν αὐτῇ λόγοις. Ὁ δεύτερος ὅθεν λόγος ἀναιρέσεως, δι' οὗ ὑποστηρίζεται, ὅτι ἡ προσβαλλομένη ἀπόλυσις στερεῖται νομίμου βάσεως, καθισταμένου, ὡς ἐκ τῆς ἀντιφατικότητος τῶν αἰτιολογιῶν των ἐπὶ τοῦ ἀσκοῦντος οὐσιώδη ἐπιρροὴν εἰς τὴν ἔκβασιν τῆς δίκης ὡς ἄνω ζητήματος, ἀνερίκτου τοῦ ἐλέγχου περὶ τῆς ὀρθῆς ἐφαρμογῆς τῶν ἐν τῇ ἠγουμένῃ σκέψει διατάξεων, εἶναι ἀπορριπτέος ὡς ἀβάσιμος.

Τοῦ ἀναιρεσιβλήτου Ὀργανισμοῦ ἐκπροσωπουμένου, συμφώνως πρὸς τὸ ἄρθρον 13 τοῦ προμνησθέντος ν.δ. 2490)1953, εἰς ἅπασας τὰς σχέσεις του καὶ τὰς συναλλαγὰς ἀπέναντι τρίτων ὑπὸ τοῦ διευθύνοντος αὐτὸν Συμβουλίου, ἡ ὑπὸ τούτου γενομένη, διὰ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 17237 τῆς 13 Ἰουλίου 1954 ἐγγράφου του, ὑπὸ τὴν τοιαύτην ἰδιότητά του, μονομερὴς καταγγελία τῆς ἀφορώσης τὸν ἀναιρεσείοντα συμβάσεως ἐργασίας ἀποτελεῖ ἐνέργειαν τοῦ ἐκφράζοντος νομίμως τὴν βούλησιν τοῦ νομικοῦ του προσώπου ὀργάνου του τούτου, τῆς τυχὸν ἀκυρότητος τῆς ἐν τῷ ὡς ἄνω ἐγγράφῳ του μνημονευομένης σχετικῆς ἀποφάσεως τῆς διοικούσης τὸν ἐν λόγῳ Ὀργανισμὸν Ἐπιτροπῆς δι' οὐσιαστικὸν λόγον παρεχούσης μὲν βάσιν ἀκυρώσεως, ἀλλὰ μὴ καθιστώσης ἀνυπόστατον τὴν

δυνάμει αὐτῆς γενομένην μονομερῆ καταγγελίαν τῆς ἐργασιακῆς σχέσεως, ἥτις συνετελέσθη διὰ καὶ ἀπὸ τῆς κοινοποιήσεως εἰς τὸν ἀναιρεσείοντα τοῦ περὶ ταύτης ἐγγράφου τοῦ νομίμως ἐκπροσωποῦντος τὸ νομικὸν πρόσωπον τοῦ ἀναιρεσιβλήτου Ὀργανισμοῦ, ὡς ἐκτελοῦντος τὰς ἀποφάσεις τῶν συλλογικῶν του ὀργάνων, διευθύνοντος Συμβούλου, ἔχουσα πλήρη τὰ ἀποτελέσματα μέχρις ἀκυρώσεως. Ἐπομένως, ἀφ' ἧς, μετὰ τὴν τοιαύτην καταγγελίαν, ἔπαυσεν ὁ ἀναιρεσίβλητος Ὀργανισμὸς νὰ δέχηται τὰς ὑπηρεσίας τοῦ ἀναιρεσείοντος, διακόψας καὶ τὴν μισθοδοσίαν αὐτοῦ, ἐλύθη μονομερῶς ἡ ἐργασιακὴ σύμβασις. Μετὰ ταῦτα ὁ τέταρτος λόγος ἀναιρέσεως, διὰ τοῦ ὁποίου ὁ ἀναιρεσείων ὑποστηρίζει, ὅτι δὲν εἶχεν ἐν προκειμένῳ ἐφαρμογὴν ἡ προμνησθεῖσα διάταξις τοῦ ἄρθρου 3 τοῦ ν.δ. τῆς 8)11.5.1946, καθ' ὅσον ἡ γενομένη καταγγελία δὲν ἦτο ἁπλῶς ἄκυρος, ἀλλ' ἀνύπαρκτος, ἀποδίδων οὕτω καὶ δι' αὐτοῦ εἰς τὴν προσβαλλομένην ἀπόφασιν παράβασιν, δίδουσαν χώραν εἰς ἀναίρεσιν κατὰ τὸ ἄρθρον 807 § 11 τῆς Πολ. Δικονομίας, εἶναι ἀπορριπτέος ὡς ἀβάσιμος.

Ὡς ἐκ τῆς ἕκτης αἰτιολογίας τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως δείκνυται, τὴν ἀντένστασιν τοῦ ἀναιρεσείοντος περὶ διακοπῆς τῆς ἀποκλειστικῆς τοῦ ἄρθρου 3 τοῦ ν.δ. τῆς 8)11.5.1946 καὶ ἄρθρου 6 τοῦ ν. 3198)1955 προθεσμίας διὰ τῆς ὑπ' αὐτοῦ ἐγέρσεως τῆς ἧς διὰ τῆς προκειμένης ἀγωγῆς παρῃτήθη προγενεστέρας τοιαύτης πολὺ πρὸ τῆς παρόδου τριμήνου ἀπὸ τῆς 25.5.1959, ὅτε ἔλαβεν οὗτος γνῶσιν τοῦ περιεχομένου τοῦ περὶ ἀπολύσεώς του πρακτικοῦ τῆς διοικούσης Ἐπιτροπῆς, ἀπέρριψε τὸ ἐκδὸν τὴν ἀπόφασιν ταύτην δικαστήριον, ἐπὶ τῇ κυρίᾳ μὲν αἰτιολογίᾳ, ὅτι δὲν ἐπεκαλεῖτο ὁ ἀντενιστάμενος, ὅτι ἐκοινοποίησε τὴν προγενεστέραν ταύτην ἀγωγήν του εἰς τὸν ἀναιρεσίβλητον, οὔτε καὶ ἐκ τῶν ἐπικαλουμένων καὶ προσαγομένων ὑπ' αὐτοῦ ἐγγράφων προέκυπτεν ἡ τοιαύτη, πρὸ τῆς παρόδου τριμήνου ἀπὸ τῆς 25.5.1959, κοινοποίησις, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τῇ ἐπαλλήλῳ αἰτιολογίᾳ, ὅτι, καὶ ἐὰν ἐντὸς τριμήνου ἀπὸ τῆς ἡμερομηνίας ταύτης ἐκοινοποιεῖτο ἡ ἐν λόγῳ ἀγωγή, ἐστερεῖτο καὶ ἐπίδοσις αὐτῆς ἐννόμου σημασίας, καθ' ὅσον καὶ κατὰ τὴν σύνταξιν τῆς περὶ ταύτης ἐκθέσεως (13.8.1959) εἶχε πρὸ πολλοῦ συμπληρωθῇ, ὡς ἀνελέγκτως ἐγένετο δεκτόν, ἡ τρίμηνος ὡς ἄνω ἀποκλειστικὴ προθεσμία, ἥτις ἤρξατο ἀπὸ τῆς κοινοποιήσεως εἰς τὸν ἀναιρεσείοντα τοῦ εἰρημένου ἐγγράφου τοῦ ἐκπροσωποῦντος τὸν ἀναιρεσίβλητον διευθύνοντος Συμβούλου του, δι' οὗ τῷ ἐγνωστοποιεῖτο, ὅτι δι' ἀποφάσεως τοῦ ἁρμοδίου ὀργάνου, τ.ἔ. τῆς μνημονευομένης ἐν αὐτῷ ἀποφάσεως τῆς διοικούσης Ἐπιτροπῆς, ἀπελύθη, μὴ προσαπαιτουμένης διὰ τὴν τελείωσιν τῆς καταγγελίας τῆς εἰς τὸν ἀναιρεσείοντα κοινοποιήσεως καὶ ἀντιγράφου τῆς ἀποφάσεως ταύτης, οὐδὲ συντρέχοντος λόγου ἀναστολῆς τῆς ἀποκλειστικῆς ὡς ἄνω προθεσμίας, ἐκ τοῦ ὅτι δὲν ἔλαβεν οὗτος γνῶσιν τοῦ πλήρους περιεχομένου αὐτῆς. Μὴ πληττομένης δὲ τῆς ἀποφάσεως, κατὰ τὴν ἐπάλληλον ταύτην αἰτιολογίαν της, ἐφ' ἧς αὐτοτελῶς στηρίζεται τὸ διατακτικὸν αὐτῆς ὡς πρὸς τὴν ἀπόρριψιν τῆς περὶ διακοπῆς τῆς τριμήνου ἀποκλειστικῆς προθεσμίας ἀντενστάσεως τοῦ ἀναιρεσείοντος, ματαία ἀποβαίνει ἡ ἔρευνα περὶ τῆς ὀρθότητος ἢ μὴ τῆς κυρίας ὡς ἄνω αἰτιολογίας της, εἰς ἣν ἀναφέται ὁ ἕκτος (πέμπτος κατὰ τὴν ἐν τῷ ἀναιρετηρίῳ ἀρίθμησιν) λόγος ἀναιρέσεως.

Ἐπαρκῶς στηριζομένου τοῦ διατακτικοῦ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως ἐπὶ τῶν ὀρθῶν ὡς ἄνω αἰτιολογιῶν ταύτης περὶ ἀπαραδέκτου τῆς ἀγωγῆς τοῦ ἀναιρεσείοντος, λόγῳ τῆς μετὰ τὴν πάροδον τῆς τριμήνου ἀποκλειστικῆς προθεσμίας τοῦ ἄρθρου 3 τοῦ ν.δ. τῆς 8)11 Μαΐου 1946 ἀπὸ τῆς γενομένης καταγγελίας κοινοποιήσεως αὐτῆς, ματαία ἀποβαίνει ἡ ἔρευνα τοῦ δευτέρου λόγου ἀναιρέσεως, δι' οὗ πλήττεται ἡ ἐπάλληλος σκέψις τῆς ἀποφάσεως περὶ παραγραφῆς τῶν περὶ μισθῶν ἀξιώσεων τοῦ ἀναιρεσείοντος, κἂν μὴ τυγχάνῃ ἡ ἀγωγὴ ἀπαράδεκτος λόγῳ παρόδου τριμήνου ἀπὸ τῆς ἀπολύσεως, δι' ἐσφαλμένην ἑρμηνείαν καὶ ἐφαρμογὴν τῶν ἄρθρων 250 περίπτωσις 6 καὶ 251 τοῦ Ἀστικοῦ Κώδικος. Ἐπίσης διὰ τὴν αὐτὴν αἰτίαν κρίνεται ἀλυσιτελὴς ἡ ἔρευνα καὶ τοῦ ἕκτου λόγου ἀναιρέσεως, δι' οὗ πλήττεται ἡ ὀρθότης τῆς αἰτιολογίας τῆς ἀποφάσεως ταύτης, τῆς ἀναφερομένης εἰς τὸ νόμῳ βάσιμον τῆς προκειμένης ἀγωγῆς.

ΠΑΡΑΓΡΑΦΗ

ΔΙΑΚΟΠΗ ΠΑΡΑΓΡΑΦΗΣ ΚΑΤ' ΑΡΘΡΟΝ 263 ΑΣΤΙΚΟΥ ΚΩΔΙΚΟΣ

Έπιλογή ὑπὸ δικηγόρου εἴτε ἐγέρσεως ἀγωγῆς, εἴτε ὑποβολῆς πίνακος

Ἀμετάκλητος ἡ ὑπὸ τοῦ δικηγόρου, κατ' ἄρθρον 180 Κώδικος περὶ Δικηγόρων, ἐπιλογὴ τοῦ ἑτέρου τῶν ἐνδίκων μέσων, ἀγωγῆς ἢ πίνακος, διὰ τὴν ἱκανοποίησιν ἀπαιτήσεών του κατὰ τοῦ ἐντολέως του, ἀποκλειομένης τῆς ὑστέρας κοινοποιήσεως τοῦ ἑτέρου ἐνδίκου μέσου.— Ἔννοια ἄρθρου 191 Κώδικος περὶ Δικηγόρων περὶ διακοπῆς παραγραφῆς διὰ τοῦ ὑποβαλλομένου πίνακος.—Ἰσχυρισμὸς περὶ καταχρηστικῆς ἐνστάσεως παραγραφῆς.

Γενικοῦ ἐνδιαφέροντος εἶναι ἡ κατωτέρω ἀπόφασις τοῦ Ἀρείου Πάγου (ὑπὸ τῆς ὁποίας ἐπεκυρώθη ἡ ὑπ' ἀριθ. 817)1964 ἀπόφασις τοῦ Ἐφετείου Ἀθηνῶν).

Ἑρμηνεύει τὸ ἄρθρον 263 τοῦ Ἀστικοῦ Κώδικος, κατὰ τὸ ὁποῖον πᾶσα παραγραφή, διακοπεῖσα διὰ τῆς ἐγέρσεως τῆς ἀγωγῆς, λογίζεται μὴ διακοπεῖσα, ἐὰν ὁ ἐνάγων παραιτηθῇ τῆς ἀγωγῆς ἢ αὕτη ἀπορριφθῇ τελεοιδίκως διὰ λόγους μὴ οὐσιαστικούς. Ἐὰν ὁ δικαιοῦχος ἐντὸς ἓξ μηνῶν ἐπανεγείρῃ τὴν ἀγωγήν, ἡ παραγραφὴ λογίζεται διακοπεῖσα διὰ τῆς προηγουμένης ἀγωγῆς.

Ὡς ἔχει ἤδη γίνει δεκτόν (Α.Π. 576)1948, εἰσηγητὴς *Β. Μακρῆς*, ΕΕΔ 8, 96, Α.Π. 80)1955, εἰσηγητὴς *Μ. Παϊτελῆς*, ΕΕΔ 14, 361), διὰ τὴν ἐφαρμογὴν τῆς ἀνωτέρω διατάξεως ἀπαιτεῖται νὰ συντρέχωσιν οἱ ἑπόμενοι δύο ὅροι: α) Νὰ παρητήθη ὁ ἐνάγων τῆς ἀγωγῆς ἢ νὰ ἀπερρίφθη αὕτη τελεοιδίκως διὰ λόγους μὴ οὐσιαστικούς καὶ β) νὰ ἐπανηγέρθη ἡ ἀγωγὴ ἐντὸς ἓξ μηνῶν. Ὡς ἐπανέγερσιν τῆς ἀγωγῆς «διὰ λόγους μὴ οὐσιαστικούς» ἐννοεῖ σαφῶς ὁ νόμος ἔγερσιν νέας ἀγωγῆς, στηριζομένης ἐπὶ τῆς αὐτῆς ἱστορικῆς καὶ νομικῆς αἰτίας, καὶ ὡς ἀπόρριψιν τῆς ἀγωγῆς ἀπόρριψιν διὰ λόγους μὴ ἀναγομένους εἰς τὸ ὑποστατὸν τῆς ἀξιώσεως, ἀλλὰ τοιούτους δικονομικούς, ἤτοι δι' ἔλλειψιν τινὸς τῶν δικονομικῶν προϋποθέσεων τῆς δίκης, ἐπιφέρουσαν ἀκυρότητα ἢ ἀπαράδεκτον τῆς ἀγωγῆς.

Περαιτέρω εἰς τὸ Ἐργατικὸν Δίκαιον τίθενται διάφοροι ἀποκλειστικαὶ προθεσμίαι (ἴδετε σημειώσεις μας ἐν ΕΕΔ 21, 52), ἐκ τῶν ὁποίων ἡ κυριωτέρα τοῦ ἄρθρου 6 § 1 τοῦ νόμου 3198)1955 περὶ καταγγελίας τῆς σχέσεως ἐργασίας (ΕΕΔ 14, 502), περὶ κοινοποιήσεως τῆς ἀγωγῆς ἐξ ἀκύρου ἀπολύσεως μισθωτοῦ (ἴδετε τὴν ἀνωτέρω, σελ. 404, Α.Π. 4 1965), ἀφοῦ δὲ τὸ ἄρθρον 279 Ἀστικοῦ Κώδικος ὁρίζει, ὅτι καθ' ἃς περιπτώσεις ὑπὸ τοῦ νόμου ἢ τῶν μερῶν τάσσεται προθεσμία, ἐντὸς τῆς ὁποίας δέον νὰ ἀσκηθῇ τὸ δικαίωμα (ἀποσβεστικὴ προθεσμία), ἐφαρμόζονται ἀναλόγως αἱ περὶ παραγραφῆς διατάξεις, ἔχει γίνει δεκτόν, ὅτι καὶ τὸ ἄρθρον 263 Α.Κ. ἐφαρμόζεται εἰς τὴν προθεσμίαν τοῦ ἄρθρου 6 § 1 τοῦ νόμου 3198)1955 (Α.Π. 576)1948, 80)1955, ἔνθ' ἀνωτ., 249)1960, εἰσηγητὴς *Π. Σπεντζόπουλος*, ΕΕΔ 19, 711).

Τὸ ἄρθρον 263 Ἀστικοῦ Κώδικος ὁρίζει προσέτι, ὅτι «ἐὰν ὁ δικαιοῦχος ἐντὸς ἓξ μηνῶν ἐπανεγείρῃ τὴν ἀγωγήν, ἡ παραγραφὴ λογίζεται διακοπεῖσα διὰ τῆς προηγουμένης ἀγωγῆς», ἀλλ' ἔχει γίνει δεκτόν, ὅτι, ἐπὶ προθεσμίας, πρέπει ἡ ἀγωγὴ νὰ ἐπανεγερθῇ ἐντὸς πάλιν τῆς προθεσμίας τοῦ εἰδικοῦ νόμου (τριῶν μηνῶν τοῦ ἄρθρου 6 § 1 τοῦ νόμου 3198)1955), διότι ὁ Νομοθέτης διὰ τῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρου 279, ἐν συνδυασμῷ πρὸς τὸ 263 ἐδάφιον β' Α.Κ., δὲν προετίθετο νὰ δώσῃ μακροτέραν προθεσμίαν διὰ τὴν ἐπανέγερσιν τῆς ἀγωγῆς τῆς ἐν τῇ συγκεκριμένῃ διατάξει καθοριζομένης διὰ τὴν ἀρχικὴν ἔγερσιν τῆς ἀγωγῆς (Α.Π. 249)1960, ἔνθ' ἀνωτ., ἴδετε καὶ σημειώσεις μας ἐν ΕΕΔ 19, 710, ἔνθα καὶ λοιπαὶ παραπομπαί).

Ἀρείου Πάγου 54)1965, Τμ. Α'

Πρόεδρος ὁ κ. *Στ. Μαυρεμιχάλης*
Εἰσηγητὴς ὁ Ἀρεοπαγίτης κ. *Θ. Κεμπέρης*
Δικηγόροι οἱ κ.κ. Ε. Δημητρακόπουλος, Π. Κολόμβας

Ἐκ τῶν διατάξεων τοῦ ἄρθρου 180 τοῦ Κώδικος περὶ Δικηγόρων ν.δ. 3026)1954, σαφῶς προκύπτει, ὅτι ἐπιτρέπεται μὲν εἰς τὸν δικηγόρον, ὅπως κατὰ τὸ δοκοῦν αὐτῷ ἐπιλέξῃ πρὸς ἱκανοποίησιν τῶν ἀπαιτήσεών του κατὰ τοῦ ἐντολέως του ἢ τῶν κληρονόμων τούτου εἴτε τὴν ἔγερσιν ἀγωγῆς, εἴτε τὴν ὑποβολὴν πίνακος, ἡ γενομένη ὅμως ὑπ' αὐτοῦ ἐπιλογὴ τοῦ ἑτέρου τῶν παρεχομένων αὐτῷ ἐνδίκων τούτων μέσων εἶναι ἀμετάκλητος, ἀποκλειομένης οὕτω τῆς ὑστέρας χρησιμοποιήσεως τοῦ ἑτέρου ἐνδίκου μέσου κατὰ πᾶσαν περίπτωσιν, ἑπομένως καὶ ὅτι τὸ ἐπιλεγὲν ἔνδικον μέσον ἀπερρίφθη ὑπὸ τοῦ Δικαστηρίου διὰ λόγους μὴ οὐσιαστικούς, ἢ ὁ ἀσκήσας αὐτὸ παρητήθη κατὰ νόμιμόν τινα τρόπον, ἐπὶ τῷ τέλει τῆς ἐγέρσεως τοῦ ἑτέρου ἐνδίκου μέσου.

Ἐξ ἄλλου ἐκ τῶν διατάξεων τοῦ ἄρθρου 263 τοῦ Ἀστικοῦ Κώδικος, ὁρίζοντος

ὅτι «πᾶσα παραγραφή, διακοπεῖσα διὰ τῆς ἐγέρσεως ἀγωγῆς, λογίζεται μὴ διακοπεῖσα, ἐὰν ὁ ἐνάγων παραιτηθῇ τῆς ἀγωγῆς ἢ αὕτη ἀπορριφθῇ τελεσιδίκως διὰ λόγους μὴ οὐσιαστικούς. Ἐὰν ὁ δικαιοῦχος ἐντὸς ἓξ μηνῶν ἐπανεγείρῃ τὴν ἀγωγήν, ἡ παραγραφὴ λογίζεται διακοπεῖσα διὰ τῆς προηγουμένης ἀγωγῆς», σαφῶς προκύπτει, ὅτι ὡς ἐπανέγερσιν μὲν τῆς ἀγωγῆς νοεῖ ἔγερσιν νέας ἀγωγῆς, στηριζομένης ἐπὶ τῆς αὐτῆς ἱστορικῆς καὶ νομικῆς αἰτίας, ἐφ' ἧς ἐστηρίζετο ἡ ἀπορριφθεῖσα ταιαύτη, ὡς ἀπόρριψιν δὲ τῆς ἀγωγῆς διὰ λόγους μὴ οὐσιαστικοὺς νοεῖ ἀπόρριψιν αὐτῆς οὐχὶ διὰ λόγους ἀναγομένους εἰς τὸ ὑποστατὸν τῆς ἀξιώσεως, ἀλλὰ δικονομικοὺς τοιούτους, ἤτοι δι' ἔλλειψιν δικονομικῶν προϋποθέσεων, συνεπαγομένων ἀκυρότητα ἢ ἀπαράδεκτον τῆς ἀγωγῆς, ἑπομένως καὶ δι' ἀκυρότητα τοῦ δικογράφου αὐτῆς λόγῳ ἀοριστίας, μὴ περιέχοντος τὰ κατ' ἄρθρον 533 § 3 Πολ. Δικονομίας ἀπαιτούμενα στοιχεῖα.

Ἐκ τοῦ συνδυασμοῦ τῶν διατάξεων τούτων συνάγεται σαφῶς, ὅτι, ἐπιλεγείσης ὑπὸ τοῦ δικηγόρου πρὸς ἱκανοποίησιν τῶν ἀπαιτήσεών του κατὰ τοῦ ἐντολέως τῆς ἐγέρσεως ἀγωγῆς καὶ ἀπορριφθείσης ταύτης διὰ λόγους μὴ οὐσιαστικούς, ἀναγκαῖοι πρὸς διατήρησιν ὑπ' αὐτοῦ τοῦ κατ' ἄρθρον 263 τοῦ Ἀστικοῦ Κώδικος κτηθέντος διὰ τῆς ἐγέρσεώς της δικαιώματος διακοπῆς παραγραφῆς τῆς διωκομένης ἀπαιτήσεως, ἡ ἔγερσις νέας ἀγωγῆς, στηριζομένης ἐπὶ τῆς αὐτῆς ἱστορικῆς καὶ νομικῆς αἰτίας, ἐφ' ὧν ἐστηρίζετο καὶ ἡ ἀπορριφθεῖσα ταιαύτη, μὴ συγχωρουμένου πλέον εἰς αὐτὸν ὅπως, ἀντὶ τῆς ἣν ἐπελέξατο ἀγωγῆς, ὑποβάλῃ, μετὰ τὴν ἀπόρριψιν αὐτῆς διὰ λόγους μὴ οὐσιαστικούς, πίνακα, οὗτινος ἑπομένως ἡ ὑποβολὴ οὐδεμίαν ἐπιρροὴν ἀσκεῖ ἐπὶ τῆς συμπληρώσεως τῆς διὰ τῆς ἀπορριφθείσης ἀγωγῆς διακοπείσης παραγραφῆς τῆς ἀπαιτήσεως, τῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρου 191 τοῦ Κώδικος περὶ Δικηγόρων, ὅτι ὁ κατὰ τὸ ἄρθρον 181 αὐτοῦ ὑποβαλλόμενος πίναξ διακόπτει τὴν παραγραφήν, ἐχούσης προφανῶς τὴν ἔννοιαν, ὅτι διακόπτει τὴν κατὰ τὸ ἄρθρον 261 τοῦ Ἀστικοῦ Κώδικος ἀρξαμένην καὶ μήπω κατὰ τὴν ὑποβολὴν αὐτοῦ συμπληρωθεῖσαν παραγραφήν, οὐχὶ δὲ ὅτι κωλύει τὴν διαδρομὴν τοῦ ὡς εἴρηται ἓξαμήνου, ἐντὸς τοῦ ὁποίου ἀναγκαιοῖ ἡ ἐπανέγερσις περιοριστικῶς τοῦ ἐπιλεγέντος ἐνδίκου μέσου, διὰ νὰ λογισθῇ διακοπεῖσα ἡ παραγραφὴ διὰ τῆς προηγουμένης ἐγέρσεως αὐτοῦ. Ὅθεν, δεξάμενον τὸ Ἐφετεῖον, μετ' ἀνέλεγκτον ἐκτίμησιν τῶν καθοριζομένων ἀποδεικτικῶν ἐγγράφων, ὅτι πλήρως ἀπεδείχθησαν 1) ὅτι ὁ ἀναιρεσείων ἐνάγων πρὸς πληρωμὴν παρὰ τῆς ἐντολέως του ἐναγομένης τῶν ὀφειλομένων αὐτῷ ἀμοιβῶν καὶ δαπανῶν ἐκ τῆς καθοριζομένης, μεταξὺ των δὲ καταρτισθείσης συμβάσεως παροχῆς ὑπηρεσιῶν μέχρι τέλους Δεκεμβρίου 1955, ἤγειρεν ἐνώπιον τοῦ Πρωτοδικείου Χαλκίδος τὴν ἀπὸ 2.2.1956 ἀγωγήν του, καινοποιηθεῖσαν εἰς τὴν ἐναγομένην τὴν 7.3.1956, 2) ὅτι ἡ ἀγωγή του αὕτη ἀπερρίφθη ὑπ' αὐτοῦ διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 1443 τῆς 6.6.1962 τελεσιδίκου ἀποφάσεώς του, διὰ λόγους μὴ οὐσιαστικούς, ἤτοι λόγῳ ἀοριστίας τοῦ δικογράφου αὐτῆς, 3) ὅτι τὴν 20.10.1962 ὑπέβαλεν ὁ ἐνάγων εἰς τὸν Πρόεδρον Πρωτοδικῶν Χαλκίδος πίνακα τῶν δικηγορικῶν του δικαιωμάτων, διὰ τοῦ ὁποίου, βάσει τῆς αὐτῆς ἱστορικῆς καὶ νομικῆς αἰτίας τῆς ἀπορριφθείσης ὡς ἄνω ἀγωγῆς του, ἐδίωκε τὴν ἐκκαθάρισιν τῆς αὐτῆς ἀγωγικῆς ἀπαιτήσεώς του, τὸν πίνακα δὲ τοῦτον, κοινοποιηθέντα εἰς τὴν ἐναγομένην τὴν 25.10.1962, ἀπέρριψεν ὁ Πρόεδρος ὡς ἀπαράδεκτον κατὰ τὸ ὡς εἴρηται ἄρθρον 180 § 2 τοῦ Κώδικος περὶ Δικηγόρων, ἤτοι διότι πρότερον ἐπελέξατο οὗτος πρὸς πληρωμὴν τῆς ἀπαιτήσεώς του ταύτης τὴν ἔγερσιν τῆς ρηθείσης ἀγωγῆς του, καὶ 4) ὅτι ἡ ἐπιδιωχθεῖσα διὰ τῆς ἄνω ἀγωγῆς ἀπαίτησις τοῦ ἐνάγοντος εἶναι αὐτὴ αὕτη, ἣν οὗτος διώκει διὰ τῆς ἐφ' ἧς ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασίς του ἀγωγῆς, ἐπιδοθείσης εἰς τὴν ἐναγομένην, ὡς προκύπτει ἐκ τοῦ οἰκείου ἀποδεικτικοῦ, τὴν 6.3.1963, ἤτοι μετὰ τὴν διαδρομὴν πλήρους ἑξαμήνου ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως ὡς ἄνω τῆς ἀπορριπτικῆς τῆς προτέρας ἀγωγῆς ἀποφάσεώς του, συμπληρωθέντος τὴν 6.12.1962, καὶ ἀποφηνάμενον, μετὰ ταῦτα, ὅτι ἡ ἀπαίτησις τοῦ ἐνάγοντος ὑπέκυψεν εἰς τὴν νενομισμένην καὶ ἀντιταχθεῖσαν ὑπὸ τῆς ἐναγομένης πενταετῆ παραγραφήν, καθ' ὅσον αὕτη, ἀρξαμένη τὴν 1.4.1956, συνεπληρώθη τὴν 31.12.1960, ἤτοι πρὸ τῆς ἐγέρσεως τῆς ὑπὸ κρίσιν ἀγωγῆς, ἐντεῦθεν δέ, κατ' ἐπικύρωσιν τῆς ἐκκληθείσης ἀποφάσεως, ἀπορρίψαν τὴν ἀγωγήν, ὀρθῶς ἡρμήνευσε καὶ ἐφήρμοσε τὰς

ΠΟΛΕΜΙΣΤΑΙ

ΑΠΟΖΗΜΙΩΣΙΣ ΑΠΟΛΥΟΜΕΝΩΝ ΠΟΛΕΜΙΣΤΩΝ ΜΙΣΘΩΤΩΝ

Ὑποβολὴ μηνύσεως δι' ἀξιόποινον πρᾶξιν τοῦ μισθωτοῦ καὶ συνέπειαι

Δικαίωμα, κατ' ἄρθρον 4 § 3 Ν.Δ. 4185)1961, τῶν ἀπολυομένων ἢ ἀντικαθισταμένων πολεμιστῶν ἀποζημιώσεως τοῦ Νόμου 2112)1920, ἤτοι τῆς εἰς τοὺς λοιποὺς μισθωτοὺς καταβλητέας, μὴ ἐπηρεαζομένου τοῦ δικαιώματος ἐκ τῆς ὑποβολῆς κατὰ τοῦ μισθωτοῦ μηνύσεως δι' ἀξιόποινον πρᾶξιν.—Ἀκυρότης καταγγελίας συμβάσεως ἐργασίας λόγῳ μὴ καταβολῆς ἀποζημιώσεως Νόμου 2112)1920.—Ὑπερημερία ἐργοδότου καὶ ὑποχρεώσεις καταβολῆς μισθοῦ.

Τὸ ὡς ἐφετεῖον δικάσαν κατὰ τὴν ἐργατικὴν διαδικασίαν Πρωτοδικεῖον Ἀθηνῶν ἀπησχολήθη μὲ τὸ ἐνδιαφέρον θέμα τοῦ δικαιώματος ἀποζημιώσεως τῶν πολεμιστῶν, ἐφ' ὅσον ἀπολύονται ὑπὸ τοῦ ἐργοδότου μετ' ἀπόφασιν πάντως τῆς ἐπιτρεπούσης τοῦτο ἁρμοδίας Πρωτοδικειακῆς Ἐπιτροπῆς. (Ἴδετε ἀντιθέτους πρὸς τὴν γνώμην τῆς ἀποφάσεως σημειώσεις μας ἐν ΕΕΔ 23, 930).

Θὰ μᾶς ἐπιτραπῇ (μεθ' ὅσα ἐσημειώσαμεν, ἔνθ' ἀνωτ.) νὰ σημειώσωμεν ἐπὶ τῆς ἀπόψεως τῆς ἀποφάσεως τοῦ Πρωτοδικείου, ὅτι, ἀφοῦ ὁ πολεμιστής, μετὰ τὴν ἀπόφασιν τῆς Ἐπιτροπῆς περὶ δυνατότητος ἀπολύσεως του, περιπίπτει εἰς τὴν θέσιν τοῦ κοινοῦ μισθωτοῦ (ἄνευ προνομίου ὡς πρὸς τὴν ἀπόλυσιν), συμβαίνει νὰ καθίσταται ἡ θέσις αὐτοῦ εὐνοϊκωτέρα τῆς τῶν λοιπῶν ἐν γένει μισθωτῶν, ἀφοῦ καὶ μετ' ἀξιόποινον πρᾶξιν αὐτοῦ, ὡς δέχεται τὸ Πρωτοδικεῖον, δικαιοῦται οὗτος τῆς ἀποζημιώσεως, ἀνεξαρτήτως τῆς ἐκβάσεως τῆς ποινικῆς δίκης.

Ὁ εἰδικὸς νόμος 4185)1961 δὲν ὁρίζει βεβαίως ὡς λόγον ἀπολύσεως τὴν ὑποβολὴν κατὰ τοῦ μισθωτοῦ μηνύσεως δι' ἀξιόποινον πρᾶξιν, ἡ ὁποία ἔχει τεθῇ εἰς τὸν νόμον 2112)1920 δι' ἄλλον σκοπόν, τῆς στερήσεως τῆς ἀποζημιώσεως τούτου ἐν περιπτώσει καταδίκης τοῦ μισθωτοῦ, ἀλλ' ὁ λόγος οὗτος θὰ κριθῇ, κατὰ τὰ νομολογηθέντα (σημειώσεις μας ἐν ΕΕΔ 17, 989) ἐν τῇ ἐννοίᾳ τοῦ ὁριζομένου λόγου ἀκαταλληλότητος καὶ ἀναρμόστου συμπεριφορᾶς ὑπὸ τῆς Ἐπιτροπῆς.

Εἶναι δὲ ἄλλο τὸ ζήτημα, ὅτι ὁ μισθωτὸς οὗτος μετὰ τὴν ἀπόφασιν τῆς Ἐπιτροπῆς, ἡ ὁποία ἐπιτρέπει τυχὸν τὴν ἀπόλυσιν, δὲν δικαιοῦται νὰ ἀξιώσῃ ἀποζημίωσιν τοῦ νόμου 2112)1920, εἰμὴ μόνον ἂν ἀπαλλαγῇ τῆς κατηγορίας διὰ βουλεύματος ἢ δικαστικῆς ἀποφάσεως.

Αὐτὴ εἶναι, νομίζομεν, ἡ ἀληθὴς ἔννοια τοῦ νόμου.

Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν 13455)1964

Διαδικασία ἐργατικῶν διαφορῶν κατ' ἔφεσιν

Πρόεδρος ὁ κ. *Ι. Παπαδόπουλος*

Εἰσηγητὴς ὁ Πρωτοδίκης ὁ κ. *Γ. Βουγιουκαλάκης*

Δικηγόροι οἱ κ.κ. Δ. Καλομοίρης, Δ. Οἰκονομίδης

Κατὰ τὸ ἄρθρον 4 § 3 τοῦ ν. δ. 4185)1961 ἐπολεμισταί, προστατευόμενοι τοῦ ν. 751)1948 καὶ ἀ.ν. 1836)1951, ἀπολυόμενοι ἢ ἀντικαθιστάμενοι, ὁσάκις τοῦτο ἐπιτρέπεται κατὰ τὰς διατάξεις τῆς κειμένης νομοθεσίας, δικαιοῦνται τῆς ἀποζημιώσεως τοῦ ν. 2112)1920, ὡς οὗτος ἐτροποποιήθη καὶ συνεπληρώθη διὰ τοῦ ἄρθρου 1 τοῦ ν. δ. 4185)1961, ἐφ' ὅσον ἀπολύονται ὑπὸ τοῦ ἐργοδότου μετ' ἀπόφασιν τῆς ἐπιτρεπούσης τοῦτο ἁρμοδίας Πρωτοδικειακῆς Ἐπιτροπῆς. Ἡ ἀπόλυσις τοῦ πολεμιστοῦ ἐπιτρέπεται, ὅταν ἐπιβάλλεται ἐκ τῆς καλῆς πίστεως ἢ τῶν χρηστῶν ἠθῶν, ἢ ἐκ τοῦ κοινωνικοῦ ἢ οἰκονομικοῦ σκοποῦ τοῦ δικαιώματος. Ὅθεν, τοῦτο εἰπὸν καὶ τὸ Ἐφετεῖον καὶ ἀπορρῖψαν τὴν ἀγωγήν, ὀρθῶς ἠρμήνευσε καὶ ἐφήρμοσε τὸ ἄρθρον 281 τοῦ Ἀστικοῦ Κώδικος, ἀπορριπτέος δὲ ὡς ἀβάσιμος εἶναι ὁ ἐναντίος δεύτερος λόγος ἀναιρέσεως.

Ὀρθῶς τὸ Ἐφετεῖον, εἰ καὶ ἐπὶ ἄλλῃ αἰτιολογίᾳ, ἀπέρριψε τὴν ἀγωγὴν αὐτῆς κατὰ τὴν ἐπικουρικὴν αὐτῆς βάσιν, διώκουσαν τὴν παρὰ τῆς ἐναγομένης πληρωμὴν τῷ ἐνάγοντι τῆς αὐτῆς ὡς εἴρηται ἀπαιτήσεως κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ ἀδικαιολογήτου πλουτισμοῦ, περὶ ὧν ὅμως ἐν προκειμένῳ δὲν δύναται νὰ γίνῃ λόγος, διότι ἡ ἀπαίτησις τοῦ ἐνάγοντος κατὰ τῆς ἐναγομένης ἀπορρέει ἐκ νομίμου αἰτίας, ἤτοι ἐκ τῆς ὡς εἴρηται μεταξὺ των καταρτισθείσης συμβάσεως, ἡ νόμιμος τῆς δὲ αὐτὴ αἰτία δὲν ἀναιρεῖται ἐκ τῆς γενομένης δεκτῆς ἐνστάσεως παραγραφῆς, οὐδέ, ὡς εἰκός, πρόκειται ἀποζημίωσις ἐξ ἀδικοπραξίας, περὶ ἧς τὸ ἄρθρον 938 τοῦ Ἀστικοῦ Κώδικος. Εἶναι ὅθεν ἀπορριπτέος ὡς ἀβάσιμος ὁ ἐναντίος τρίτος λόγος ἀναιρέσεως.

Παρατεθείσας διατάξεις καὶ οὐδεμίαν ἑτέραν παρεβίασεν, δι' ὃ ἀπορριπτέος εἶναι ὡς ἀβάσιμος ὁ ἐναντίος πρῶτος λόγος ἀναιρέσεως.

Ἡ ἄσκησις ὑπὸ τῆς ἐναγομένης τῆς ἐνστάσεως παραγραφῆς τῆς κατ' αὐτῆς ἀπαιτήσεως τοῦ ἐνάγοντος, ὑπὸ τὰς ἐκτεθείσας συνθήκας, δὲν ὑπερβαίνει προφανῶς τὰ ὅρια τὰ ἐπιβαλλόμενα ἐκ τῆς καλῆς πίστεως ἢ τῶν χρηστῶν ἠθῶν, ἢ ἐκ τοῦ κοινωνικοῦ ἢ οἰκονομικοῦ σκοποῦ τοῦ δικαιώματος. Ὅθεν, τοῦτο εἰπὸν καὶ τὸ Ἐφετεῖον καὶ ἀπορρῖψαν τὴν ἀγωγήν, ὀρθῶς ἠρμήνευσε καὶ ἐφήρμοσε τὸ ἄρθρον 281 τοῦ Ἀστικοῦ Κώδικος, ἀπορριπτέος δὲ ὡς ἀβάσιμος εἶναι ὁ ἐναντίος δεύτερος λόγος ἀναιρέσεως.

Ὀρθῶς τὸ Ἐφετεῖον, εἰ καὶ ἐπὶ ἄλλῃ αἰ-

ποποιήθη, ἡ τοῦ ἀπὸ 16)18 Ἰουλίου 1920 β.διατάγματος». Ἡ διάταξις αὕτη, ἑρμηνευομένη ἐν ὄψει τῶν προηγουμένων δύο παραγράφων τοῦ αὐτοῦ ἄρθρου, ἰδίᾳ δὲ τῆς πρώτης, ὁριζούσης περιοριστικῶς τὰς περιπτώσεις, εἰς ἃς ἐπιτρέπεται ἀπόλυσις ἀναγκαστικῶς τοποθετηθέντων καὶ ἐφεξῆς τοποθετουμένων ἐφέδρων, καὶ αἵτινες ἀνάγονται ἀφ' ἑνὸς μὲν εἰς ποινικὴν κατα δίκην, βασει τῶν ἄρθρων 59 - 62 τοῦ Ποινικοῦ Κώδικος, ἀφ' ἑτέρου δὲ εἰς ἀπόλυσιν κατόπιν ἀποφάσεως τῆς Ἐπιτροπῆς τοῦ ἄρθρου 7 τοῦ ἀ.ν. 244)1936 καὶ 771)1937 διὰ α) παραβάσεις, προβλεπομένας ὑπὸ τοῦ νομίμως ἀνεγνωρισμένου ὀργανισμοῦ ἢ κανονισμοῦ τῆς Ὑπηρεσίας ἢ Ἐπιχειρήσεως ἢ Ἐκμεταλλεύσεως, δι' ἃς ὁρίζεται ὡς ποινὴ ἡ ἀπόλυσις, β) ἀποδεδειγμένην ἀνεπάρκειαν ἢ ἀκαταλληλότητα τοῦ οὕτω τοποθετηθέντος, μὴ ὀφειλομένην εἰς τὰ τραύματά του, καὶ ἀνάρμοστον συμπεριφορὰν καὶ γ) ἀποδεδειγμένην οἰκονομικὴν ἀνεπάρκειαν τῆς ἐπιχειρήσεως, ἐφ' ὅσον καὶ καθ' ὃ μέτρον ἀπεφάσισε περὶ ταύτης τὸ οἰκεῖον Συμβούλιον κατ' ἐφαρμογὴν τῶν διατάξεων τοῦ ἄρθρου 12 τοῦ ν.δ. 2657)1953, σαφῆ ἔχει τὴν ἔννοιαν, ὅτι ἡ ἀποζημίωσις, ἧς εἰ οὕτως ἀπολυόμενοι δικαιοῦνται ἐπὶ τῇ ἀπολύσει των, εἶναι ἡ καὶ εἰς τοὺς λοιποὺς μισθωτοὺς καταβλητέα συνεπείᾳ τῆς καταγγελίας τῆς ἐργασιακῆς συμβάσεως ἐκ μέρους τῶν ἐργοδοτῶν των, μὴ περιλαμβανομένων ὅμως μεταξὺ τῶν μνησθεισῶν περιπτώσεων, εἰς ἃς καὶ μόνας ἐπιτρέπεται ἡ ἀπόλυσις τῶν ἀναγκαστικῶς τοποθετηθέντων ὡς μισθωτῶν ἐφέδρων, τῶν τοιούτων τοῦ ἄρθρου 5 § 1 τοῦ νόμου 2112)1920 καὶ τοῦ ἄρθρου 6 § 1 τοῦ β.δ. τῆς 16)18.7.1920, ὡς ἐτροποποιήθησαν διὰ τοῦ ἄρθρου 7 τοῦ νόμου 3198)1955, ἤτοι μὴ ἐπιτρεπομένης τῆς ἀπολύσεως τῶν ἐν λόγῳ μισθωτῶν εἰς τὰς περιπτώσεις ὑποβολῆς μηνύσεως δι' ἀξιόποινον πρᾶξιν, διαπραχθεῖσαν κατὰ τὴν ἐκτέλεσιν τῆς ὑπηρεσίας των ἢ ἀπαγγελίας κατηγορίας δι' ἀδίκημα ἐν γένει, φέρον χαρακτῆρα τοὐλάχιστον πλημμελήματος, ἄνευ συνδρομῆς καὶ τῶν ὅρων τοῦ ἄρθρου 4 §§ 1 - 2 τοῦ ν.δ. 4185)1961 (καταδίκη καὶ δὴ εἰς ἃς μόνον περιπτώσεις αὕτη δύναται νὰ συνεπιφέρῃ ἀποστέρησιν πολιτικῶν δικαιωμάτων), δὲν δύναται νὰ γίνῃ λόγος περὶ δικαιώματος καταγγελίας τῆς ἐργασιακῆς συμβάσεως τοιούτων μισθωτῶν ἐκ μέρους τοῦ ἐργοδότου ὑπὸ τοὺς ὅρους τῶν ὡς ἄνω ἀπαλλασσουσῶν τοῦτον τῆς καταβολῆς ἀποζημιώσεως διατάξεων, ἀνεξαρτήτως ἂν ἡ ὑποβληθεῖσα μήνυσις ἢ ἡ ἀπαγγελθεῖσα κατηγορία ἀφορᾷ πρᾶξιν, ἥτις συνιστᾷ ἅμα καὶ ἀνάρμοστον συμπεριφορὰν τοῦ μισθωτοῦ, ἀφοῦ ἡ συμπεριφορὰ αὕτη συνιστᾷ λόγον ἀπολύσεως μόνον ὑπὸ τοὺς ὅρους τοῦ ἄρθρου 4 τοῦ ν.δ. 4185)1961, ἐν οἷς καὶ ὁ περὶ καταβολῆς ἀποζημιώσεως τοιοῦτος, ὅστις ἄνευ διαστολῆς τινος μνημονεύεται. Ἐσφάλη, κατὰ ταῦτα, ἡ ἐκκαλουμένη ἀπόφασις ἀντιθέτως κρίνασα καὶ δεξαμένη ὡς νόμιμον καὶ ἀνατρεπτικὴν θεμελιοῦντα ἔνστασιν κατὰ τῆς ἐνδίκου ἀγωγῆς τοῦ ἤδη ἐκκαλοῦντος τὸν ἰσχυρισμὸν τῆς ἐφεσιβλήτου, ὅτι ἡ ἐφ' ἧς ἡ ἀγωγὴ αὕτη στηρίζεται ἀναγκαστικὴ σχέσις ἐργασίας ἐλύθη διὰ καταγγελίας τῆς τελευταίας, γενομένης ἄνευ καταβολῆς ἀποζημιώσεως, ἐκ τοῦ λόγου ὅτι ὑπεβλήθη κατὰ τοῦ πρώτου καὶ ἐκκρεμεῖ ἡ ἀπὸ 20.7.1962 μήνυσις τοῦ διευθυντοῦ τῆς Ν.Μ. διὰ κλοπὴν ξυλείας ξυλοτύπων, διαπραχθεῖσαν ἐν τῇ ἐκτελέσει τῆς ἐργασίας του καὶ φερουσαν χαρακτῆρα πλημμελήματος, διὰ τὸ ὁποῖον ἀπηγγέλθη κατηγορία καὶ ὅπερ ἔχει ἄμεσον ἐπιρροὴν ἐπὶ τῆς ἐκτελέσεως τῆς συμβάσεως ταύτης, δι' ὃ δέον ὅπως μεταρρυθμισθῇ αὕτη, ἀφανιζομένη κατ' ἀποδοχὴν τοῦ σχετικοῦ μοναδικοῦ λόγου τῆς ἐφέσεως καὶ διακρατουμένης τῆς ὑποθέσεως παρὰ τῷ Δικαστηρίῳ τούτῳ, ἐρευνηθῇ τὸ νόμῳ καὶ οὐσίᾳ βάσιμον τῆς ἀγωγῆς καὶ τῶν κατ' αὐτῆς προβαλλομένων λοιπῶν ἰσχυρισμῶν τῆς ἐναγομένης.

Ἡ ἐνδικος ἀγωγή, διώκουσα τὴν εἰς τὸν ἐνάγοντα ὡς ἀναγκαστικῶς παρὰ τῇ ἐναγομένῃ τοποθετηθέντα καὶ ἀπασχολούμενον ἀπὸ τῆς 26.2.1953 ἕως 27.6.1963 μισθωτὸν καταβολὴν ποσοῦ δραχμῶν 5.625, ἃς οὗτος θὰ ἐλάμβανε κατὰ τὸ ἀπὸ 28.6.1963 ἕως 28.10.1963 χρονικὸν διάστημα, καθ' ὃ ἡ ἐναγομένη ἐτέλει ἐν ὑπερημερίᾳ περὶ τὴν ἀποδοχὴν τῶν ὑπηρεσιῶν αὐτοῦ, ὡς προβᾶσα εἰς καταγγελίαν τῆς ὡς ἄνω ὑφισταμένης μεταξὺ των ἐργασιακῆς σχέσεως καὶ ἀρνουμένη τὴν ἀποδοχὴν τῶν πράγματι καὶ προσηκόντως παρεχομένων αὐτῇ ὑπηρεσιῶν του νόμῳ βάσιμος τυγχάνει, στηριζομένη ἐπὶ τῶν διατάξεων τῶν ἄρθρων 655, ἐν συνδυασμῷ πρὸς 349 καὶ 350 Α.Κ. καὶ τὰ ἄρθρα 3 § 1 καὶ 5 καὶ 7 τοῦ ἀ.ν. 1836)1951, ὡς νῦν ἰσχύουν.

Ἐβεβαιώθη, ὅτι ὁ ἐνάγων, τοποθετηθεὶς ἀναγκαστικῶς παρὰ τῇ ἐναγομένῃ, δυνάμει τῆς ὑπ' ἀριθ. 9)26.2.1953 ἀποφάσεως τοῦ προμνηοθέντος Κ.Σ.Π.Α. ὡς ἔφεδρος, συγκεντρῶν τὰ πρὸς τοῦτο ἀπαιτούμενα, κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ ἀ.ν. 1836)1951, προσόντα, εἰργάσθη παρ' αὐτῇ ἕκτοτε ὡς χειριστὴς ἀεροσυμπιεστοῦ, ἀντὶ ἡμερομισθίου, ὅπερ τελευταίως ἀνήρχετο εἰς δραχμὰς 70, ἐτὶ δὲ καταβαλλομένου ἐπιδόματος ἀνθυγιεινῆς ἐργασίας ἐκ δραχμῶν 5 ἡμερησίως, τὰς ἀποδοχὰς δὲ ταύτας ἐλάμβανε μέχρι τῆς 27.6.1963, ὅτε ἡ ἐναγομένη, χρωμένη τῆς δι' ἀποφάσεως τῆς Ἐπιτροπῆς τοῦ ἄρθρου 2 τοῦ ἀ.ν. 244)1936 χορηγηθείσης ἀδείας ἀπολύσεως αὐτοῦ, προέβη εἰς τὴν ἔγγραφον καταγγελίαν τῆς μετ' αὐτοῦ ὑφισταμένης ἐργασιακῆς συμβάσεως, ἀποκρούουσα ἅμα τὰς ἔκτοτε πράγματι καὶ προσηκόντως παρεχομένας αὐτῇ ὑπὸ τοῦ ἐνάγοντος ὑπηρεσίας, ἐπὶ τῷ λόγῳ ὅτι ὑπεβλήθη κατ' αὐτοῦ ἐκ μέρους τοῦ διευθυντοῦ της καὶ ἐκκρεμεῖ μήνυσις διὰ τὴν προμνησθεῖσαν πρᾶξιν κλοπῆς, δι' ἣν καὶ τῷ ἀπηγγέλθη κατηγορία, καὶ ἥτις ἔχει ἄμεσον ἐπιρροὴν ἐπὶ τῆς ἐκτελέσεως τῆς μεταξὺ των ὑφισταμένης συμβάσεως ἐργασίας. Μὴ καταβληθείσης ὅμως ἀποζημιώσεως εἰς τὸν ἐνάγοντα ἡ τοιαύτη καταγγελία εἶναι ἄκυρος, κατὰ τὰς μνησθείσας ἀνωτέρω διατάξεις τοῦ ἄρθρου 4 τοῦ ν.δ. 4185)1961, ἐν συνδυασμῷ πρὸς τὰς τοῦ ἄρθρου 5 § 3 τοῦ ν. 3198)1955, ἐχούσας ἐφαρμογὴν καὶ ὡς πρὸς τὸν ἐνάγοντα, ὄντα μισθωτὸν ἠσφαλισμένον παρὰ τῷ Ὀργανισμῷ Ἀσφαλίσεως Ἀνεργίας, καὶ ἡ ἐναγομένη, ὡς ὑπερήμερος περὶ τὴν ἀποδοχὴν τῶν ὑπηρεσιῶν αὐτοῦ, ὀφείλει νὰ τῷ καταβάλῃ τὰ ὑπ' αὐτοῦ αἰτούμενα ἡμερομίσθια, δοθέντος ὅτι, ὡς ἐβεβαιώθη, οὗτος θὰ ἀπησχολεῖτο πράγματι ἐπὶ 75 ἐργασίμους ἡμέρας (25 καθ' ἕκαστον μῆνα), δι' ἃς θὰ τῷ καταβάλλετο ποσὸν δραχμῶν 5.625, ἂν ἡ ἐναγομένη ἀπεδέχε-

ΙΑΤΡΟΙ

ΠΑΡΟΧΗ ΥΠΟ ΙΑΤΡΟΥ ΥΠΗΡΕΣΙΩΝ ΔΙΑ ΣΥΜΒΑΣΕΩΣ ΕΞΗΡΤΗΜΕΝΗΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ

Έκδίκασις άπαιτήσεων αύτοῦ κατά τήν έργατικήν διαδικασίαν

Συμφωνία ἰατροῦ μετά κλινικάρχου πρός παροχήν εἰς αὐτόν ὑπηρεσιῶν διευθυντοῦ ἀκτινολογικοῦ τμήματος τῆς κλινικῆς, συνισταμένης εἰς τήν κατά τούς ἐπιστημονικούς κανόνας ἐξέτασιν τῶν ἐν τῇ κλινικῇ νοσηλευομένων ἐπί μισθῷ.—Χαρακτηρισμός τῆς συμβάσεως ὡς συμβάσεως ἐξηρτημένης ἐργασίας, τοῦ ἰατροῦ τελοῦντος ἐν στενῇ ἐξαρτήσει πρός τόν ἐργοδότην, καίτοι ἐκέκτητο πρωτοβουλίαν ὡς πρός τήν ἄσκησιν τοῦ ἐπαγγέλματος.—Ὑπαγωγή τῶν ἀπαιτήσεων αὐτοῦ πρός ἐκδίκασιν εἰς τήν ἐργατικήν διαδικασίαν.

Περίπτωσις τῆς κατωτέρω ἀποφάσεως τοῦ Ἀρείου Πάγου ὑπῆρξε σύμβασις ἰατροῦ πρός παροχήν ὑπηρεσιῶν αὐτοῦ εἰς κλινικήν καί ὑπό τά προκύψαντα πραγματικά περιστατικά ἐχαρακτηρίσθη αὕτη ὡς σύμβασις ἐξηρτημένης ἐργασίας, αἱ ἐκ τῆς ὁποίας διαφοραί νομίμως ὑπήχθησαν πρός ἐκδίκασιν κατά τήν ἐργατικήν διαδικασίαν. (Ἴδετε καί Α.Π. 640)1963, εἰσηγητής *Γ. Χατζηδάκης*, ΕΕΔ 22, 1494, ἔνθα καί λοιπαί παραπομπαί, Ἐφετείου Ἀθηνῶν 404)1964, εἰσηγητής *Β. Φαρμακίδης*, ΕΕΔ 23, 599).

Ἡ ἐν λόγῳ ἀπόφασις δέν ἀπεμακρύνθη τοῦ γνωστοῦ κριτηρίου χαρακτηρισμοῦ τῆς συμβάσεως ὡς τοιαύτης ἐξηρτημένης ἐργασίας, προκειμένου περί ἐπιστήμονος, ὁ ὁποῖος ἀναπτύσσει πρωτοβουλίαν κατά τήν ἐκτέλεσιν τῆς ἐργασίας του. (Ἴδετε καί Α.Π. 784)1964, εἰσηγητής † *Μ. Σκουλίκης*, ΕΕΔ 24, 268, περί ἐπιστήμονος μηχανικοῦ, σημειώσεις μας ἐν ΕΕΔ 24, 268, ἔνθα καί λοιπαί παραπομπαί).

Ἀπό τῆς γενομένης δεκτῆς ἐν τῇ νομολογίᾳ τοῦ Ἀρείου Πάγου γνώμης ὅτι εἰς τήν ἐργατικήν διαδικασίαν ὑπάγονται πρός ἐκδίκασιν αἱ ἀξιώσεις ἐκ «λίαν στενῆς» προσωπικῆς ἐξαρτήσεως τοῦ μισθωτοῦ (Α.Π. 555)1963, εἰσηγητής *Ε. Μαλλοῦχος*, ΕΕΔ 22, 1313, ἔνθα εἰς σημειώσεις μας καί λοιπαί), ἡ ἀρεοπαγιτική αὕτη ἀπόφασις κάμνει λόγον περί «στενῆς» ἁπλῶς καί ὄχι «λίαν στενῆς» ἐξαρτήσεως, ἀφοῦ ἐπρόκειτο περί ἐπιστήμονος μισθωτοῦ, ὁ ὁποῖος ἐκ τῆς ἐργασίας του διατηρεῖ πρωτοβουλίαν πρός ἐκτέλεσιν αὐτῆς καί δέν εἶναι δυνατόν νά δέχηται ὁδηγίας καί ἀπείρου ἐργοδότου πρός ἐκτέλεσιν αὐτῆς.

Ἡ περίπτωσις ἐπαναφέρει πρός συζήτησιν τό ζήτημα, ἄν ἀναγκαίοι πράγματι νά ἐρευνηθῇ ὁ βαθμός τῆς ἐξαρτήσεως (στενῆς ἤ λίαν στενῆς) ἤ ἄν ἁπλῶς ἀρκῇ νά ἐξετασθῇ, ὅτι ὁ ἐργαζόμενος παρέχει ἐξηρτημένην ἐργασίαν ὑπό τήν ἔννοιαν τῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρου 8 τοῦ νόμου 765)1943, τήν ὁποίαν ὀρθῶς μόνον λαμβάνει ὑπ' ὄψιν ἡ Α.Π. 784)1964 (εἰσηγητής † *Μ. Σκουλίκης*, ΕΕΔ 24, 268), ἵνα κριθῇ, ἄν ἡ διαφορά (ἐπιστήμονος μηχανικοῦ) ὑπήγετο εἰς τήν ἐργατικήν διαδικασίαν, ἀποφανθεῖσα καταφατικῶς. (Ἴδετε καί σημειώσεις μας ἐν ΕΕΔ 22, 1373).

Ἀρείου Πάγου 69)1965, Τμ. Γ'

Προεδρεύων ὁ Ἀντιπρόεδρος κ. *Γ. Βαρσάμου*
Εἰσηγητής ὁ Ἀρεοπαγίτης κ. *Κ. Ψιλόπουλος*
Δικηγόροι ἡ κ. Ἄννα Νεζερίτου-Κωστούκη, ὁ κ. Γ. Δαμασκηνός

Νομίμως εἰσάγεται πρός περαιτέρω συζήτησιν ἡ ὑπόθεσις μετά τήν πρός τοῦτο, κατά τό ἄρθρον 834 § 1 Πολ. Δικ., ὡς ἀντικατεστάθη δι' ἄρθρου 25 νόμου 3810)1957, παραπομπήν της διά τῆς ὑπ' ἀριθ. 286)1964 ἀποφάσεως τοῦ Β' Τμήματος, ἀνελούσης τήν ὑπ' ἀριθ. 13915)1963 ὁριστικήν ἀπόφασιν τοῦ ὡς ἐφετείου δικάσαντος Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν διά τόν ἐν ἄρθρῳ 807 § 9 λόγον. Ἐπανερχομένης δέ τῆς ὑποθέσεως εἰς τήν πρό τῆς ἀναιρεθείσης ὡς ἄνω ἀποφάσεως κατάστασιν, συμφώνως τῷ ἄρθρῳ 832 § 1 Πολ. Δικ., ἐξεταστέα κρίνεται, καταβληθέντος καί τοῦ νομίμου προστίμου, ἡ προσηκόντως καί νομίμως ἀσκηθεῖσα ἔφεσις τοῦ ἐναγομένου κατά τῆς ὑπ' ἀριθ. 835)1963 ἀποφάσεως τοῦ ἐπί τῶν ἐργατικῶν διαφορῶν Πρωτοδίκου Ἀθηνῶν, ὡς καί ἡ κατά τῆς αὐτῆς ἀποφάσεως ἀντέφεσις τοῦ ἐνάγοντος.

Ἐκ τῶν καταθέσεων τῶν ἐνώπιον τοῦ ἐπί τῶν ἐργατικῶν διαφορῶν Πρωτοδίκου ἐξετασθέντων μαρτύρων ἀποδείξεως καί ἀνταποδείξεως, τῶν περιλαμβανομένων ἐν τῷ ἐπικαλουμένῳ καί νομίμως προσαγομένῳ ὑπ' ἀριθ. 835)1963 πρακτικῷ, τῶν ἐπικαλουμένων καί προσαγομένων ἐνόρκων ἐνώπιον συμβολαιογράφου βεβαιώσεων, πάντων τῶν ἐπικαλουμένων καί προσαγομένων ἐγγράφων καί τεκμηρίων προέκυψαν τά κά-

---

το τάς ὑπηρεσίας του. Δέον συνεπῶς, ὅπως ἡ ὑπό κρίσιν ἀγωγή του γίνῃ δεκτή καί κατ' οὐσίαν, ὑποχρεουμένης τῆς ἐναγομένης ὅπως τῷ καταβάλῃ τό ποσόν τοῦτο.

τωθι : 'Ο ἐνάγων ἰατρός, εἰδικότητος ἀκτινολόγου, καθ' ἃ προκύπτει καὶ ἐκ τῆς ὑπ' ἀριθ. 754)1963 βεβαιώσεως τοῦ Νοσηλευτικοῦ Ἱδρύματος Ἐργατῶν Θαλάσσης, εἰς ὃ ὡς τοιοῦτος παρεῖχε τὰς ὑπηρεσίας του, συνεφώνησε κατὰ τὸ πρῶτον δεκαπενθήμερον Δεκεμβρίου 1961 μετὰ τοῦ ἐναγομένου ἰδιοκτήτου καὶ διευθυντοῦ τῆς τότε ἐν λειτουργίᾳ τεθείσης ἰδιωτικῆς κλινικῆς «**» νὰ παρέχῃ τὰς ὑπηρεσίας του ἐπ' ἀόριστον χρόνον ὡς διευθυντὴς τοῦ ἀκτινολογικοῦ τμήματος τῆς κλινικῆς, συνισταμένης εἰς τὴν κατὰ τοὺς ἐπιστημονικοὺς κανόνας ἐξέτασιν τῶν ἐν τῇ κλινικῇ νοσηλευομένων ἢ τῶν ἐν αὐτῷ ὁπωσδήποτε ὑποβαλλομένων εἰς ἰατρικὴν ἐξέτασιν διὰ διαγνωστικῶν μηχανημάτων, ἐπὶ μισθῷ, ὅστις ἀρχῆθεν εἶχε συμφωνηθῇ εἰς ποσοστὸν 30ο)ο ἐπὶ τῶν καθοριζομένων ἐπὶ τῇ βάσει τιμολογίου τοῦ ἀκτινολογικοῦ ἐργαστηρίου τῆς κλινικῆς ἀμοιβῶν, μετ' ἀφαίρεσιν τῶν ἐξόδων λειτουργίας αὐτοῦ, ἤτοι τῶν ἀποδοχῶν τῶν ἐν τῷ ἐργαστηρίῳ τούτῳ ἐργαζομένων καὶ τῆς ἀξίας τῶν φαρμάκων καὶ λοιπῶν ὑλικῶν λειτουργίας τούτου καὶ ὅπερ ποσοστὸν δὲν ἠδύνατο νὰ εἶναι κατώτερον μηνιαίως, ὡς συνεφωνήθη, τοῦ ποσοῦ τῶν δραχμῶν 5.000, πλέον τοῦ ἐκ 40ο)ο ποσοστοῦ λόγῳ ἐπιδόματος ἐπικινδύνου ἐργασίας, ἤτοι τῶν δραχμῶν 7.000 μηνιαίως, ἤρξατο δὲ ὑπὸ τοὺς ἄνω ὅρους ἀπασχολούμενος κυρίως ἐν αὐτῇ καὶ προσφέρων τὰς ὡς ἀνωτέρω ὑπηρεσίας του ἀπὸ τῆς 10 Δεκεμβρίου 1961, ὅτε ἤρξατο λειτουργοῦσα ἡ κλινική, μέχρι 15 Νοεμβρίου 1962, ὁπότε καταγγείλεν οὗτος τὴν μεταξύ των σύμβασιν ἐργασίας. Περὶ τῶν ὡς ἄνω περιστατικῶν καὶ δὴ τῆς ἐργασιακῆς σχέσεως ἐπὶ μισθῷ, ἰσουμένῳ πρὸς τὸ ὡς ἄνω ποσοστὸν ἐπὶ τῶν εἰσπράξεων, ἐπαρκὴς παρέχεται βεβαίωσις ἰδίᾳ ἐκ τῆς σαφοῦς καὶ μετὰ λόγου γνώσεως καταθέσεως τοῦ μάρτυρος Γ. Κ., ἰατροῦ συνδεομένου φιλικώτατα μετὰ τῶν διαδίκων, μεσολαβήσαντος δὲ τῇ ἐντολῇ τοῦ ἐναγομένου διὰ τὴν ἐξεύρεσιν καταλλήλου ἀκτινολόγου καὶ ρητῶς καταθέντος ὅτι ἀπὸ συμφώνου οἱ διάδικοι καθώρισαν ἐνώπιόν του τὴν ἐπὶ μισθῷ ὡς ἀνωτέρω πρόσληψίν του καὶ ὅτι ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ καταρτισθέντος μεταξὺ των τιμολογίου ἀμοιβῶν δι' ἐργασίας τοῦ ἀκτινοδιαγνωστικοῦ τμήματος θὰ ὑπελογίζετο τὸ ἀνωτέρω ποσοστόν, μεῖον ἀξίας φαρμάκων καὶ λοιπῶν ὑλικῶν ἐργαστηρίου καὶ τῶν ἀποδοχῶν τῶν ἐν τῷ τμήματι ἐργαζομένων, καὶ ἡ τοῦ ὁποίου κατάθεσις ἐνισχύεται οὐ μόνον ἐκ τῶν σαφῶν καὶ μετὰ λόγου γνώσεως καταθέσεων τῶν ἐν τῇ αὐτῇ κλινικῇ ἐργαζομένων ἰατρῶν Γ. Κ., διευθυντοῦ τοῦ βιοχημικοῦ τμήματος τῆς κλινικῆς, καὶ Ι.Κ., ἐσωτερικοῦ ἰατροῦ τοῦ παθολογικοῦ τμήματος τῆς κλινικῆς, ἡ ἀξιοπιστία τῶν ὁποίων δὲν τίθεται ἐν ἀμφιβόλῳ, ἀλλὰ καὶ ἐκ τῆς ἀπὸ 4.9.1962 ἀποδείξεως, ἔνθα ἀναγράφεται ἀφ' ἑνὸς καταβολὴ τῷ ἐνάγοντι ποσοῦ δραχμῶν 14.960 ἔναντι λογαριασμοῦ «διὰ προσφερθείσας ὑπηρεσίας του» καὶ, ἀφ' ἑτέρου, παρακράτησις ποσοῦ 12ο)ο προδήλως διὰ λοιπὰς εἰσφοράς του, ὡς καὶ τῆς ἀπὸ 26.1.1965 ὑπ' ἀριθ. 468 βεβαιώσεως τῆς Ἐφορίας Ἐλευθερίων Ἐπαγγελμάτων Ἀθηνῶν, ἐξ ἧς προκύπτει, ὅτι παρεκρατήθη φόρος 8ο)ο ἐπὶ τῶν εἰς τὸν ἐνάγοντα καταβληθέντων ποσῶν ἔναντι ἀμοιβῆς του διὰ τὰς ἐν τῇ κλινικῇ ἐργασίας του. Ὑπὸ τὰ περιστατικὰ ταῦτα ὑπόκειται σύμβασις μισθώσεως ἐργασίας, τοῦ ἐνάγοντος ἰατροῦ τελοῦντος ἐν στενῇ ἐξαρτήσει πρὸς τὸν ἐναγόμενον ἐργοδότην, δυνάμενον νὰ ἐπιβλέπῃ καὶ ἐλέγχῃ τὴν κανονικότητα τῆς ἐργασίας του ὡς πρὸς τὸν τόπον καὶ χρόνον τῆς συμφωνηθείσης παροχῆς αὐτῆς, καὶ ἣν ἐξάρτησιν οὐδαμῶς αἴρει τὸ περιστατικὸν ὅτι οὗτος, ὡς ἐπιστήμων ἰατρός, ἐκέκτητο πρωτοβουλίαν ὡς πρὸς τὴν ἄσκησιν τοῦ ἐπαγγέλματος, τὸν τρόπον τῆς θεραπείας τῶν ἀσθενῶν καὶ τὴν πρόσληψίν των ἐν τῷ ἀκτινολογικῷ ἐργαστηρίῳ βοηθῶν του, οἵτινες μόνον ὑπεδεικνύοντο ὑπ' αὐτοῦ εἰς τὸν ἐναγόμενον ἐργοδότην, προσλαμβάνοντα τούτους καὶ ὄντα ὑπεύθυνον ἀπέναντι ἐκείνων διὰ τὰς ἀποδοχάς των (βλ. ἔγγραφα παραιτήσεως προσωπικοῦ) ἀκτινοδιαγνωστικοῦ τμήματος, ἀπευθυνόμενα πρὸς τὸν ἐναγόμενον ὡς ἐργοδότην), οὐδὲ τὸ περιστατικὸν ὅτι τινὰ τῶν χρησιμοποιηθέντων ὑπὸ τοῦ ἐνάγοντος ἀκτινολόγου ἰατροῦ διαγνωστικῶν μηχανημάτων, χωρὶς μάλιστα νὰ καθορίζωνται καὶ εἰδικῶς ποῖα καὶ ὧν ἄνευ δὲν νοεῖται ἄσκησις ἐπαγγέλματος ὑπὸ ἰατροῦ τοιαύτης εἰδικότητος, κατὰ τὰ διδάγματα τῆς κοινῆς πείρας, ἀνῆκον κατὰ κυριότητα εἰς τὸν ἐνάγοντα, ὅστις ἀπὸ τῶν πρώτων μηνῶν τῆς προσλήψεώς του καὶ δὴ ἀπὸ Ἀπριλίου 1962 ἐχρησιμοποίει καὶ καινουργῆ μηχανήματα τῆς κυριότητος τοῦ ἐνα-

ΝΟΜΟΛΟΓΙΑ ΕΠΙ ΔΙΑΦΟΡΩΝ ΘΕΜΑΤΩΝ

Ι. ΤΡΑΠΕΖΑΙ

Εὐδόκιμος ὑπηρεσία ὑπαλλήλων Τραπέζης τῆς Ἑλλάδος διά προσαύξησιν μισθοῦ

Ἐφαρμογή διατάξεων προϊσχύσαντος τοῦ Ἀστικοῦ Κώδικος Δικαίου κατ' ἄρθρον 24 Εἰσαγωγικοῦ Ἀστικοῦ Κώδικος Νόμον. — Παροχή κατά τό μᾶλλον ἤ ἧττον ἀόριστος, ἀνατιθεμένης τῆς συμπληρώσεως τῆς ἀοριστίας εἰς τήν δικαίαν κρίσιν τινός ἐκ τῶν συμβαλλομένων καί γινομένης ὑπό τοῦ Δικαστηρίου τῆς συμπληρώσεως, ἐφ' ὅσον δέν ἐγένετο κατά δικαίαν κρίσιν ἤ ἐβράδυνεν. — Δυνατή ἀναφορά τῆς ἀοριστίας τῆς παροχῆς τόσον εἰς τό ἀντικείμενον, ὅσον καί εἰς πάντα ἄλλον ὅρον, περιοριστικόν αὐτῆς. — Εὐδόκιμος ὑπηρεσία ὑπαλλήλου Τραπέζης τῆς Ἑλλάδος διά προσαύξησιν μισθοῦ.

Ἀρείου Πάγου 18)1965, Τμ. Β'

Προεδρεύων ὁ Ἀντιπρόεδρος κ. ***Κ. Σούρλος***
Εἰσηγητής ὁ Ἀρεοπαγίτης κ. ***Δ. Κονύρης***
Δικηγόροι οἱ κ.κ. Ι. Πασσιᾶς, Ι. Παπέλλης

Κατά τάς πρό τῆς εἰσαγωγῆς τοῦ Ἀστικοῦ Κώδικος ἰσχυούσας καί ἐν προκειμένῳ, συμφώνως τῷ ἄρθρῳ 24 τοῦ Εἰσαγ. νόμου Ἀστικοῦ Κώδικος, ἐφαρμοστέας διατάξεις τοῦ βυζαντινορρωμαϊκοῦ δικαίου (Ν. 24 πρ. Π. (19.2), 24 Β (20.1) Ν. 76.80 Π (17.2), 74 - 77 Β (12.1), Ν 69 § 4 Π (23.3), 65 Β (29.1), Ν. 3 Κ (5.11), 83 Β (29.1), 1 § 1 Π (31), 1 Β (44.2), Ν. 22 § 1 Π (50.17), 22 Β (2.3) ἡ παροχή δύναται νά εἶναι κατά τό μᾶλλον ἤ ἧττον ἀόριστος, ἀνατιθεμένης τῆς συμπληρώσεως τῆς ἀοριστίας εἰς τήν δικαίαν κρίσιν τινές ἐκ τῶν συμβαλλομένων, ἐάν δέ ἡ συμπλήρωσις δέν ἐγένετο κατά δικαίαν κρίσιν ἤ βραδύνῃ, γίνεται ὑπό τοῦ δικαστηρίου. Ἡ ἀοριστία τῆς παροχῆς δύναται νά ἀναφέρηται εἰς οἱονδήποτε στοιχεῖον αὐτῆς, δηλαδή τόσον εἰς τό ἀντικείμενον, ὅσον καί εἰς πάντα ἄλλον ὅρον προσδιοριστικόν αὐτῆς, οἷον εἰς τήν μελλοντικήν αὔξησιν τοῦ ποσοῦ τῆς παροχῆς, καί ἄν ἔτι τό ποσόν μέν τῆς αὐξήσεως εἶναι ὡρισμένον, ἀνετέθη δέ εἰς τινα τῶν συμβαλλομένων νά ἀποφασίσῃ, κατά «δικαίαν κρίσιν», περί τῆς χορηγήσεως ἤ μή τῆς αὐξήσεως. Καί εἰς τήν περίπτωσιν ταύτην ἡ σύμβασις δέν τελεῖ ὑπό αἵρεσίν τινα, διότι, ἄν ἐξ οἱουδήποτε λόγου δέν λάβῃ χώραν «δικαία κρίσις» ὑπό τοῦ εἰς ὃν ἀνετέθη τοῦτο, ὁ προσδιορισμός τῆς παροχῆς, κατά πᾶσαν περίπτωσιν, δέν ματαιοῦται, ἀλλά γίνεται ὑπό τοῦ Δικαστηρίου.

Ὡς προκύπτει ἐκ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως, τό κατ' ἔφεσιν δικάσαν Πρωτοδικεῖον, μετ' ἀνέλεγκτον, ὡς εἰς πράγματα μόνον ἀναγομένην, ἐκτίμησιν τῶν ἀποδείξεων, ἐδέχθη, ὅτι κατά τάς συμβατικήν ἰσχύν ἐχούσας καί διεπούσας τήν μεταξύ τῆς ἐναγομένης Τραπέζης τῆς Ἑλλάδος καί τοῦ ἀποδεχθέντος αὐτάς ἐνάγοντος ὑπαλλήλου της ἐργασιακήν σύμβασιν διατάξεις τῶν ἄρθρων 16 καί 19 τοῦ ὀργανισμοῦ ἐσωτερικοῦ τῆς ἐναγομένης, ὅστις, παρουσίᾳ καί τοῦ ἐνάγοντος, ὡς εἰδικοῦ εἰς τήν λειτουργίαν τῶν ἐν λόγῳ ἀκτινογραφικῶν μηχανημάτων καί τόν ἔλεγχον τῆς ποιότητος αὐτῶν, παρέλαβε ταῦτα παρά τῶν ἐνταῦθα ἀντιπροσώπων τῆς πωλητρίας ἑταιρείας, παρ' ἧς οὗτος ἀτομικῶς τά ἠγόρασεν. Ἐκ τῶν ἐπικαλουμένων ὑπό τοῦ ἐναγομένου ἐγγράφων καί δή τῆς ἀπό 24.6.1962 ἐπιστολῆς τοῦ ἐνάγοντος πρός τόν ἐναγόμενον καί τοῦ ἀπό 23.4.1962 πρωτοκόλλου παραλαβῆς τῶν ὡς ἀνωτέρω μηχανημάτων δέν συνάγεται ἀντίθετόν τι, ἀφ' οὗ ἡ κατά τήν παραλαβήν τῶν μηχανημάτων, περί ἧς τό ἄνω πρωτόκολλον, παρουσία τοῦ ἐνάγοντος, δέν ὀφείλεται εἰς ἄλλον λόγον, εἰ μή εἰς τήν ὑπ' αὐτοῦ γνῶσιν τῆς λειτουργίας των, καθ' ὃ εἰδικοῦ ἰατροῦ, ἡ δέ ἐπικαλουμένη ὡς ἄνω ἐκ τοῦ ἐξωτερικοῦ ἐπιστολή οὐδέ πόρρωθεν τεκμηριοῖ τούς περί ἑταιρείας ἰσχυρισμούς τοῦ ἐναγομένου, ἄν μάλιστα ληφθῇ ὑπ' ὄψιν, ὅτι ὡς καί ἐν τῷ ἄνω πρακτικῷ παραλαβῆς ἀναφέρεται, ταῦτα παρηγγέλθησαν κατά Ἰούλιον 1961, πρό δηλαδή τῆς ὑπό κρίσιν συμβάσεως μισθώσεως ὑπηρεσιῶν, συνταγέντος ἰδιωτικοῦ συμφωνητικοῦ, ὑπογραφέντος ὑπό τοῦ ἐναγομένου καί τῆς πωλητρίας ἑταιρείας.

Μετά ταῦτα ἡ ἐκκαλουμένη ἀπόφασις κατ' ὀρθήν τῶν ἀποδείξεων ἐκτίμησιν δεξαμένη ὅτι μεταξύ τῶν διαδίκων συνήφθη σύμβασις ἐξηρτημένης ἐργασίας, ἀντί τῆς ὡς ἄνω ἀμοιβῆς, καί ἀπορρίψασα ἐν συνεχείᾳ τῆς τοιαύτης κρίσεώς της τήν περί ἀναρμοδιότητος τοῦ δικάσαντος Πρωτοδίκου ἔνστασιν τοῦ ἐναγομένου πρός ἐκδίκασιν τῆς ἐφ' ἧς αὕτη ἀγωγῆς, διωκούσης τούς ἐκ τῆς ἄνω ἐργασιακῆς σχέσεως μισθούς, οὐδόλως ἔσφαλε καί οἱ περί τοῦ ἐναντίου 1, 2, 3, 4, 7 καί 8 λόγοι ἐφέσεως εἶναι ἀβάσιμοι καί ἀπορριπτέοι.

κῆς ὑπηρεσίας καὶ κανονισμοῦ τῆς βαθμολογικῆς καὶ μισθολογικῆς τάξεως τῶν ὑπαλλήλων τῆς Τραπέζης ταύτης καὶ τοῦ ἄρθρου 34 τοῦ Γενικοῦ Κανονισμοῦ τῆς καταστάσεως τῶν ὑπαλλήλων αὐτῆς. Ἰσχύουσι τὰ ἑξῆς: Εἰς ὑπαλλήλους, ὑπηρετοῦντας εὐδοκίμως εἰς τὸν βαθμὸν τοῦ λογιστοῦ, χορηγεῖται ὑπὸ τοῦ Διοικητοῦ τῆς Τραπέζης, μετὰ γνώμην τοῦ Συμβουλίου Διοικητικῆς Ὑπηρεσίας προσαύξησις μισθοῦ ἐκ 15ο)ο, δυναμένη νὰ ἐπαναληφθῇ πεντάκις, ἡ μὲν πρώτη ἅμα τῇ συμπληρώσει διετοῦς εὐδοκίμου ὑπηρεσίας εἰς τὸν βαθμὸν τοῦτον, ἑκάστη δὲ τῶν λοιπῶν ἅμα τῇ συμπληρώσει τριετοῦς εὐδοκίμου ὑπηρεσίας, ἀπὸ τῆς χορηγήσεως τῆς προηγουμένης προσαυξήσεως εἰς τὸν βαθμὸν αὐτόν, ὅτι κατὰ μῆνα Φεβρουάριον ἑκάστου ἔτους καταρτίζεται, κατὰ τὰ ἐν αὐτῇ εἰδικώτερον διαλαμβανόμενα, φύλλον ποιότητος ἑκάστου ὑπαλλήλου βάσει τῶν προσόντων αὐτοῦ καὶ τῆς παρασχεθείσης ἐργασίας του, κατὰ τὸν ἀπὸ τῆς συντάξεως τοῦ προηγουμένου φύλλου ἐνδιάμεσον χρόνον, εἰς τὸ ὁποῖον χαρακτηρίζεται οὗτος, ἀναλόγως, ὡς α) ἐξαίρετος, β) λίαν ἐπαρκής, γ) ἐπαρκής, δ) σχεδὸν ἐπαρκής, ε) ἀνεπαρκής, ὅτι ἡ ὑπηρεσία τοῦ ὡς ἀνεπαρκοῦς ἢ σχεδὸν ἐπαρκοῦς χαρακτηρισθέντος δὲν θεωρεῖται εὐδόκιμος καὶ δὲν δικαιοῦται οὗτος προσαυξήσεως τοῦ μισθοῦ του διὰ τὴν ὑπηρεσίαν του τοῦ χρόνου, ὃν ἀφορᾷ ὁ τοιοῦτος χαρακτηρισμός, καὶ ὅτι ὁ χαρακτηρισμὸς τῆς ὑπηρεσίας τοῦ ὑπαλλήλου ὡς εὐδοκίμου ἢ μὴ διὰ τὴν χορήγησιν τῶν ὡς ἄνω προσαυξήσεων τοῦ μισθοῦ δὲν ἀνετέθη εἰς τὴν ἀπόλυτον κρίσιν τοῦ Διοικητοῦ τῆς Τραπέζης, ἀλλ' εἰς τὴν δικαίαν κρίσιν αὐτοῦ. Κρίναν, μετὰ ταῦτα, τὸ Πρωτοδικεῖον, ὅτι κατὰ τὰς ἐν προκειμένῳ, συμφώνως τῷ ἄρθρῳ 24 τοῦ Εἰσαγ. Νόμου Α.Κ., λόγῳ τοῦ χρόνου συνάψεως τῆς ἐργασιακῆς συμβάσεως, ἐφαρμοστέας διατάξεις τοῦ βυζαντινορρωμαϊκοῦ δικαίου, ἐν ἀμφισβητήσει περὶ τοῦ δικαίου τῆς κρίσεως τοῦ Διοικητοῦ, κρίνει τὸ Δικαστήριον, ὡς ὑποκειμένης ἀορίστου παροχῆς (οὐχὶ δὲ ἐνοχῆς ὑπὸ ἐξουσιαστικὴν ἀνοβλητικὴν αἵρεσιν), ὀρθῶς ἡρμήνευσε καὶ ἐφήρμοσε τὰς ὡς ἄνω διατάξεις καὶ οὐδεμίαν ἄλλην παρεβίασεν, ἀπορριπτέοι δὲ κρίνονται οἱ περὶ τῶν ἐναντίων δύο λόγοι τοῦ ἀναιρετηρίου.(*).

II. ΕΡΓΑΤΙΚΑ ΑΤΥΧΗΜΑΤΑ

Χρηματικὴ ἱκανοποίησις παθόντος δι' ἠθικὴν βλάβην

Θεώρησις ὡς ἐργατικοῦ ἀτυχήματος, κατὰ τὴν ἔννοιαν τοῦ Νόμου 551)1915, καὶ τῆς νόσου, ἐξ ἧς ἔπαθεν ὁ ἐργαζόμενος κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς ἐργασίας του καὶ ἐξ αἰτίας αὐτῆς, ἕνεκα τῆς ἐν δεδομένῃ περιστάσει ἐκτελέσεως ταύτης ὑπὸ ὅλως ἐξαιρετικὰς καὶ μὴ κανονικάς, ἀλλ' ἀσυνήθεις καὶ ἐκτάκτους συνθήκας, αἵτινες ὑπῆρξαν ἡ κυρία ἀφορμή, ἐξ ἧς ἐξεδηλώθη ἡ νόσος.—Ὕπαρξις τῶν ὅρων τοῦ βιαίου συμβάντος, ἐὰν ἡ νόσος, ἐξ ἧς ἔπασχεν ὁ ἐργαζόμενος, ἐπεδεινώθη ἕνεκεν τῆς ἐκτελέσεως τῆς ἐργασίας ὑπὸ συνθήκας ἐκτάκτους ἢ ἐξαιρετικάς.—Ὅροι ὑγιεινῆς καὶ ἀσφαλείας εἰς μεταλλεῖα.—Πάθησις ἐργάτου λόγῳ παραβάσεως τούτων.—Χρηματικὴ ἱκανοποίησις δι' ἠθικὴν βλάβην παθόντος μισθωτοῦ.

Πρωτοδικεῖου Ἀθηνῶν 23274)1964

Διαδικασία ἐργατικῶν διαφορῶν κατ' ἔφεσιν
Πρόεδρος ὁ κ. *Ι. Παπαδόπουλος*
Εἰσηγητὴς ὁ Πρωτοδίκης κ. *Ι. Ντεγιάννης*
Δικηγόροι οἱ κ.κ. Ε. Ἀνδριανάκης, Δ. Οἰκονομίδης.

Διὰ τῆς ἀγωγῆς, ἐφ' ἧς ἐξεδόθη ἡ ἐκκαλουμένη ἀπόφασις, ὁ ἐνάγων - νῦν ἐκκαλῶν ἐξέθετεν, ὅτι κατὰ τὸ ἔτος 1955 προσελήφθη παρὰ τῆς ἐναγομένης, ὅτι δύο ἔτη πρὸ τῆς 13.10.1963 ἐτοποθετήθη εἰς θέσιν ξυλοδέτου τῶν στοῶν τῶν ἐν Ἐλευσῖνι μεταλλείων βωξίτου αὐτῆς καὶ ὅτι καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τῆς διετίας ἡ ἐναγομένη δὲν ἐλάμβανε τὰ ἐν τῇ ἀγωγῇ λεπτομερῶς περιγραφόμενα μέτρα ὑγιεινῆς καὶ ἀσφαλείας τῶν ἐργατῶν, συνεπείᾳ δὲ τούτου ὑπέστη πνευμονοκονίασιν, ἐξ ἧς θέλει παραμείνει καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τῆς ζωῆς του παντελῶς ἀνίκανος πρὸς ἐργασίαν. Ὁ Πρωτοδίκης ἀπέρριψε τὴν ἀγωγήν.

Κατὰ τὴν ἔννοιαν τοῦ ἄρθρου 1 τοῦ νόμου 551)1915, ὡς οὗτος ἐκωδικοποιήθη διὰ τοῦ ἀπὸ 24.7.1920 β.δ., ὡς ἀτύχημα, ἐπελθὸν ἐκ βιαίου συμβάντος, δύναται νὰ εἶναι καὶ νόσος, ἐξ ἧς ἔπαθεν ὁ ἐργάτης κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς ἐργασίας του καὶ ἐξ αἰτίας αὐτῆς, ἕνεκα τῆς ἐν δεδομένῃ περιστάσει ἐκτελέσεως ταύτης ὑπὸ ὅλως ἐξαιρετικὰς καὶ μὴ κανονικάς, ἀλλὰ ἀσυνήθεις καὶ ἐκτάκτους συνθήκας, αἵτινες ὑπῆρξαν ἡ κυρία ἀφορμή, ἐξ ἧς ἐξεδηλώθη ἡ νόσος (Α.Π. 101)1961, Α.Π. 204)1965, Σ.Ε. 1100)1964). Ἐπίσης ὑφίστανται οἱ ὅροι τοῦ βιαίου συμβάντος ἐν τῇ ἐκτελέσει τῆς ἐργασίας, ἐὰν ἡ νόσος, ἐξ ἧς ἔπασχεν ὁ ἐργαζόμενος, ἐπεδεινώθη οὐχὶ ἐκ βαθμιαίας ἐξασθενήσεως τοῦ ὀργανισμοῦ αὐτοῦ συνεπείᾳ τοῦ εἴδους τῆς ἀναληφθείσης ἐργασίας, ἀλλ' ἕνεκεν τῆς ἐν τῇ συγκεκριμένῃ περιπτώσει συνεχίσεως αὐτῆς ὑπὸ συνθήκας ἐκτάκτους ἢ ἐξαιρετικάς, λόγῳ τῶν ὁποίων κατεπονήθη βαρύτατα ὁ ὀργανισμὸς τοῦ πάσχοντος (Α.Π. 499)1962) (*).

Ἐν προκειμένῳ ἐβεβαιώθησαν τὰ ἑξῆς πραγματικὰ περιστατικά: Ὁ ἐκκαλῶν ἐργάτης μεταλλείων ἀπὸ μακροῦ χρόνου καὶ ἔχων ὑπηρετήσει προηγουμένως εἰς τὰ μεταλλεῖα Κασσάνδρας, εἰς τὰ ἐν Κύμῃ λιγνιτωρυχεῖα τῆς Α.Ε. Ἐπιχειρήσεων ἐν Ἑλλάδι ἀπὸ 18.4.1958 μέχρις 22.1.1959, ἀπὸ 11.5.

(*) Ἴδετε σχετικῶς καὶ ἐν δίῳ τοῦ ἀντιστοίχου ἄρθρου 371 Ἀστικοῦ Κώδικος Α.Π. 17)1965, ΕΕΔ 24, 349.

(*) Ἴδετε καὶ Α.Π. 696)1964, ΕΕΔ 24, 82, ἔνθα εἰς σημειώσεις μας καὶ λοιπαὶ παραπομπαί.

1960 μέχρι 19.5.1961 καὶ ἀπὸ 30.10.1961 ἕως 20.6.1961 καὶ εἰς τὰ μεταλλεῖα βωξίτου τῆς ἐφεσιβλήτου ἀπὸ 4.6.1959 μέχρις 7.11.1959 ἐν Ἰτέᾳ Παρνασσίδος (Τμῆμα Γκιώνας), ὡς ἐπὶ κεφαλῆς συνεργείου, προσελήφθη καὶ εἰργάσθη ἀπὸ 1.8.1962 ἕως 12.10.1963 ὡς ξυλοδέτης εἰς τὰ ἐν Ἐλευσῖνι μεταλλεῖα βωξίτου τῆς ἐφεσιβλήτου Ἑταιρείας. Κατὰ τὴν πρόσληψίν του, ἵνα ἐργασθῇ εἰς τὰ τελευταῖα μεταλλεῖα, αἱ συνθῆκαι ἐργασίας τῶν ὁποίων ἐνδιαφέρουσιν ἐν προκειμένῳ κατὰ τὰ ἐκτιθέμενα ἐν τῇ ἀγωγῇ, ὁ ἐκκαλῶν ἐξητάσθη ὑπὸ ἰατροῦ, χωρὶς ὅμως καὶ νὰ ὑποβληθῇ εἰς ἀκτινογραφίαν, καὶ εὑρέθη ὑγιής. Κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς ὑπηρεσίας του ἐν τοῖς μεταλλείοις τούτοις αἱ συνθῆκαι ἐργασίας τοῦ ἐκκαλοῦντος ἦσαν ἐξαιρετικῶς δυσμενεῖς συνεπείᾳ πταίσματος τῶν ὀργάνων τῆς ἐφεσιβλήτου, ὡς καὶ τῶν παρ' αὐτῆς προστηθέντων ὑπαλλήλων, παραλειψάντων ὅπως λάβωσι τὰ ὑπὸ τῶν ἄρθρων 39, 94, 130, 133.136,178 τοῦ ἰσχύν νόμου ἔχοντος Κανονισμοῦ Μεταλλευτικῶν Ἐργασιῶν, ἐγκριθέντος διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 14065)1955 ἀποφάσεως Ὑπουργοῦ Βιομηχανίας (Φ.Ε.Κ. Β' 46), προβλεπόμενα μέτρα ἀσφαλείας τῶν ἐργαζομένων. Συγκεκριμένως τὰ ὄργανα καὶ οἱ ὑπάλληλοι τῆς ἐφεσιβλήτου δὲν εἶχον χορηγήσει προσωπίδα προφυλάξεως εἰς τὸν ἐκκαλοῦντα, εἰς τρόπον ὥστε οὗτος εἰσέπνεεν ἀνεμποδίστως τὴν ἐν ταῖς στοαῖς τοῦ μεταλλείου κόνιν. Δὲν ἐχρησιμοποιοῦντο ἀεροσφῦραι λειτουργοῦσαι δι' ὕδατος, ὥστε νὰ μὴ πληροῦνται αἱ στοαί, ἐν ταῖς ὁποίαις εἰργάζετο ὁ ἐκκαλῶν, κόνεως περιεχούσης πυρίτιον. Ὁ ἐν ταῖς στοαῖς ἀερισμὸς ἦτο παντελῶς πλημμελὴς ἰδίᾳ λόγῳ μὴ χρησιμοποιήσεως καταλλήλων ἐξαεριστήρων. Βεβαίωσις περὶ τῆς ὑπάρξεως τῶν ἐν λόγῳ καὶ ἄλλων πλημμελειῶν, καθιστωσῶν τὴν ἐν τοῖς μεταλλείοις τῆς ἐφεσιβλήτου ἐργασίαν ἄκρως ἀνθυγιεινήν, παρέχουσι ἰδίᾳ τὰ κάτωθι εἰς ἀνύποπτον χρόνον συνταχθέντα ἔγγραφα α) τὸ ἀπὸ 10.6.1963 τῆς Ἑνώσεως Ἐργατοτεχνιτῶν Μεταλλωρύχων Ἐλευσῖνος - Μεγάλου Πεύκου πρὸς τὸ Ὑπουργεῖον Βιομηχανίας, διὰ τοῦ ὁποίου καταγγέλλονται ὡς ἀπαράδεκτοι αἱ συνθῆκαι ἐργασίας ἐν τοῖς μεταλλείοις τῆς ἐφεσιβλήτου καὶ ἐκφράζεται εἰδικὸν παράπονον διὰ τὸν ἀτελῆ ἀερισμὸν αὐτῶν καὶ β) τὸ ἀπὸ 4.3.1963 ψήφισμα τῆς γενικῆς συνελεύσεως τοῦ ἰδίου σωματείου, ἐν τῷ ὁποίῳ ἀναφέρεται, ὅτι αἱ συνθῆκαι ἐργασίας ἐν τοῖς ὡς ἄνω μεταλλείοις εἶναι πολὺ κακαί, κατὰ τρόπον ὥστε νὰ ὑποτιμᾶται ὁ παράγων ἄνθρωπος. Αἱ ἐντεῦθεν συναγόμεναι βεβαιώσεις δὲν ἀνατρέπονται ἐκ τῶν προσαγομένων καὶ ἐπικαλουμένων ὑπὸ τῆς ἐφεσιβλήτου ἀποδεικτικῶν στοιχείων καὶ ἰδίᾳ ἐκ τῶν ἐνώπιον τοῦ Πρωτοδίκου καὶ ἐνώπιον συμβολαιογράφου, ὑπὸ τύπον ἐνόρκου βεβαιώσεως, καταθέσεων τῶν μαρτύρων ὑπαλλήλων καὶ ἐργατῶν αὐτῆς καὶ ἐκ τῶν α) ἀπὸ 11.12.13)13.2.1963 ἐκθέσεως ἐπιθεωρήσεως τῶν μεταλλείων Ἐλευσῖνος ὑπὸ τοῦ μηχανικοῦ Ι. Π., β) τῆς ἀπὸ 25.4.1964 ἐκθέσεως τοῦ ἰδίου μηχανικοῦ καὶ γ) τοῦ ὑπ' ἀριθ. 15032) 1810)369)26.3.1964 ἐγγράφου τοῦ Ὑπουργείου Βιομηχανίας πρὸς τὴν Ἕνωσιν Ἐργατοτεχνιτῶν Μεταλλωρύχων Ἐλευσῖνος. Ἅπαντα τὰ ἀνωτέρω ἔγγραφα ἀναφέρονται εἰς συνθήκας ἐργασίας ἐπικρατούσας ἐν τοῖς μεταλλείοις Ἐλευσῖνος μετὰ τὴν 11.2.1964, ὁπότε, λόγῳ ἐμφανίσεως κρουσμάτων πνευμονοκονιάσεως ἐργατῶν καὶ καταγγελιῶν τῶν ἐργαζομένων, ἡ ἐφεσίβλητος ἠναγκάσθη νὰ ἐφαρμόσῃ τὸν νόμον. Συνεπείᾳ τῆς ὑπὸ ὅλως δυσμενεῖς συνθήκας ἐκτελέσεως τῆς ἐργασίας καὶ τῆς εἰσπνοῆς κατὰ τὴν ἐκτέλεσιν τῆς ἐργασίας τοῦ ξυλοδέτου ἀκολουθοῦντος κατὰ πόδας τοὺς ὀρύκτας τοῦ βωξίτου, κόνεως, περιεχούσης πυρίτιον ἐπεδεινώθη ἡ ἤπιας μορφῆς πνευμονοκονίασις τοῦ ἐκκαλοῦντος, ὡς διεπιστώθη κατὰ τὴν γενομένην τὴν 13.12.1963 ἀκτινογραφικὴν ἐξέτασιν αὐτοῦ. Ἐν συνεχείᾳ οὗτος ἐξητάσθη ὑπὸ τῆς Ἀνωτέρας Ὑγειονομικῆς Ἐπιτροπῆς τοῦ Ι.Κ.Α. καὶ εὑρέθη πάσχων ἐκ πνευμονοκονιάσεως ἀμφιπλεύρου ἐκτεταμένης κατηγορίας Μ3 κατὰ BIT, ἐκρίθη δὲ διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 646)17.12.1963 γνωματεύσεως ἀνάπηρος μὲ ποσοστὸν 67 ο)ο καὶ διὰ τὸ χρονικὸν διάστημα ἀπὸ 19.11.1963 μέχρι 18.11.1965, δὲν φαίνεται δὲ πιθανὴ ἡ ἴασις αὐτοῦ μετὰ τὴν χρονολογίαν ταύτην. Εἶναι ἀληθὲς ὅτι, κατὰ τὰ διδασκόμενα ὑπὸ τῆς ἰατρικῆς ἐπιστήμης, αἱ ἀμιγεῖς πνευμονοκονιάσεις ἔχουσι βραδυτάτην ἐξέλιξιν ἀπὸ 10 - 40 ἐτῶν, κατ' ἀρχὰς ἄνευ συμπτωμάτων, παρουσιάζουσαι κατὰ τὴν περίοδον τῆς ἀκμῆς ἐλαφρὰν δύσπνοιαν ἐκ μόχθου καὶ βραδύτερον ἐμφύσημα καὶ ἀγγειακὰς ἀλλοιώσεις, δὲν ἀποκλείεται ὅμως καὶ ἡ ὕπαρξις πνευμονοκονιάσεως ταχείας ἐξελίξεως (ἐντὸς 3 - 4 ἐτῶν).

Ἐν προκειμένῳ πιθανὸν εἶναι, ὅτι ὁ ἐκκαλῶν ἔπασχεν ἤδη ἐκ πνευμονοκονιάσεως συνεπείᾳ τῆς ἐπὶ μακρὸν χρόνον ἐργασίας του ἐν τοῖς μεταλλείοις (26 περίπου ἔτη πρὸ τῆς ἀναλήψεως ὑπηρεσίας ἐν τοῖς μεταλλείοις Ἐλευσῖνος), ἡ ἀσθένειά του ὅμως ἄνευ κλινικῶν συμπτωμάτων μέχρι τοῦ Αὐγούστου 1962 ἐπεδεινώθη οὐχὶ ἐκ βαθμιαίας ἐξασθενήσεως τοῦ ὀργανισμοῦ του, ἀλλὰ συνεπείᾳ τῶν ἀνωτέρω περιγραφεισῶν ἐξαιρετικῶς δυσμενῶν συνθηκῶν ἐργασίας. Ὑπὸ τὰ βεβαιωθέντα ταῦτα πραγματικὰ περιστατικὰ πρόκειται βιαίου συμβάντος ἐν τῇ ἐκτελέσει τῆς ἐργασίας, ὀφειλόμενον εἰς πταῖσμα τῆς ἐφεσιβλήτου, πληροῦν τὰς προϋποθέσεις τῆς ἀδικοπραξίας κατὰ τὴν ἔννοιαν τῶν ἄρθρων 914, 922 καὶ 932 Α.Κ.

Ἐξ ἄλλου, λαμβανομένων ὑπ' ὄψιν τῆς ἐκ τῶν ἀποδεικτικῶν στοιχείων βεβαιωθείσης οἰκονομικῆς καταστάσεως τῶν διαδίκων (ὁ εἷς μισθοσυντήρητος, ἡ ἑτέρα ἰδιοκτήτρια μεταλλείων ἐν Ἐλευσῖνι καὶ Ἰτέᾳ, συνεργαζομένη καὶ μεθ' ἑτέρων μεταλλευτικῶν ἐπιχειρήσεων, ὡς τῆς Α.Ε. Ἐπιχειρήσεων ἐν Ἑλλάδι), τῆς κοινωνικῆς θέσεως τοῦ ἐκκαλοῦντος, τοῦ βαθμοῦ τοῦ πταίσματος τῶν ὀργάνων καὶ προστηθέντων τῆς ἐφεσιβλήτου, τῆς ἀνυπαρξίας πταίσματος τοῦ ἐκκαλοῦντος καὶ τοῦ βαθμοῦ ἀναπηρίας αὐτοῦ, εὔλογος κατὰ τὴν κρίσιν τοῦ Δικαστηρίου ἐπιδικαστέα χρηματικὴ ἱκανοποίησις πρὸς ἀνόρθωσιν τῆς ἐκ τοῦ ἀδικήματος ἠθικῆς βλάβης τοῦ ἐκκαλοῦντος εἶναι ἡ ἐκ δραχμῶν 20.000 (*). Ὅθεν, δεκτῶν κατὰ μέρη τῶν οὐσιαστικῶς ἕνα λόγον ἐφέσεως ἀποτελούντων (ἐσφαλμένη ἐκτίμησις ἀποδείξεων) ὀκτὼ λόγων ἐφέσεως, δέον ὅπως μεταρρυθμισθῇ

(*) Ἴδετε καὶ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν 23006) 1964, ΕΕΔ 24, 88, ἔνθα σημειώσεις μας.

ἡ ἐκκαλουμένη ἀπόφασις, ἐπὶ τῷ τέλει ὅπως γίνῃ δεκτὴ ἡ ἀγωγὴ διὰ τὸ ἄνω ποσόν.

III. ΣΙΔΗΡΟΔΡΟΜΙΚΟΙ

1. Ἐργασία κατὰ Κυριακάς

Παροχὴ οἰκοδομικῆς ἐργασίας εἰς Σιδηροδρόμους Ἑλληνικοῦ Κράτους.—Νόμιμος ἀμοιβή.—Ἐφαρμογὴ περὶ ὡρῶν ἐργασίας τοῦ Κανονισμοῦ ὡρῶν ἐργασίας καὶ ἀναπαύσεως τοῦ προσωπικοῦ τῶν ἀτμηλάτων σιδηροδρόμων—Ἀνεφάρμοστον ὑπ' ἀριθ. 8900)1946 ὑπουργικῆς ἀποφάσεως περὶ προσαυξήσεως ἀμοιβῆς δι' ἐργασίαν κατὰ Κυριακάς, ὡς μὴ ὑπογεγραμμένης καὶ παρὰ τοῦ Ὑπουργείου τῶν Μεταφορῶν.

Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν 25412)1964

Διαδικασία ἐργατικῶν διαφορῶν κατ' ἔφεσιν
Πρόεδρος ὁ κ. *Ι. Παπαδόπουλος*
Εἰσηγητὴς ὁ Πρωτοδίκης κ. *Β. Ταταόπουλος*
Δικηγόροι οἱ κ.κ. Α. Δημητρακόπουλος, Ἀχ. Ἀποστόλου

Ἐκ τοῦ ἄρθρου 7 § 2 τοῦ 8)τος τῆς 18 Μαΐου)18 Ἰουνίου 1954 «περὶ ρυθμίσεως τῶν ἀποδοχῶν τοῦ προσωπικοῦ τῶν Σιδηροδρόμων Ἑλληνικοῦ Κράτους», ἐκδοθέντος δυνάμει τοῦ ἄρθρου 15 § 1 τοῦ ἀ.ν. 1538)1958, σαφῶς προκύπτει, ὅτι αἱ συμβατικῶς ὁριζόμεναι ἀποδοχαὶ τοῦ ἐκτάκτου ἐργατοτεχνικοῦ προσωπικοῦ τῶν Σ.Ε.Κ., συνδεομένου μετ' αὐτῶν διὰ συμβάσεως ἐργασίας ὡρισμένου χρόνου, πρὸς ἐκτέλεσιν ἔργων βάσει εἰδικῶν πιστώσεων, δὲν δύνανται νὰ εἶναι κατώτεραι τῶν ἀποδοχῶν, τῶν καθοριζομένων δυνάμει συλλογικῶν συμβάσεων διὰ τὸ προσωπικὸν τῶν ἰδιωτικῶν ἐπιχειρήσεων τῆς αὐτῆς εἰδικότητος, ἐν τῷ αὐτῷ τόπῳ καὶ ὑπὸ τὰς αὐτὰς ἐπαγγελματικὰς συνθήκας ἐργαζομένου (Α.Π. 314)1964, ΕΕΔ 23, 794).

Ἐβεβαιώθησαν τὰ κάτωθι πραγματικὰ περιστατικά: Ὁ ἐνάγων καὶ ἤδη ἐφεσίβλητος ἀπησχολήθη παρὰ τῶν ἐναγομένων Σ.Ε.Κ. - ἐκκολούντων δυνάμει συμβάσεως ἐργασίας ὡρισμένου χρόνου, ὡς ἔκτακτος ἐργάτης, μὴ κατέχων ὀργανικὴν θέσιν, εἰς τὰ βάσει εἰδικῶν πιστώσεων τοῦ Δημοσίου ἐκτελούμενα ὑπ' αὐτῶν ἔργα τῆς περιφερείας Λαμίας κατὰ τὸν ἐπίδικον χρόνον ἀπὸ 5.2.1959 - 1.10.1961. Διὰ τῶν ὡς ἄνω συμβάσεων συνεφωνήθη ἐξαίρεσις τοῦ ἐφεσιβλήτου ἐκ τοῦ μισθολογίου τοῦ β. δ)γματος τῆς 18 Μαΐου 1954 ὡς πρὸς τὰς κυρίας ἀποδοχάς. Οὗτος ἀπησχολήθη κατὰ τὸν εἰρημένον χρόνον εἰς τὸ Τεχνικὸν Συνεργεῖον τοῦ Β' Τμήματος Σ.Ε.Κ. τῆς περιφερείας Φθιώτιδος, πραγματοποιήσας 800 ἡμερομίσθια, ἐξ ὧν 200 ὡς ἐργάτης μεταφορᾶς καὶ ρίψεως οἰκοδομικοῦ ὑλικοῦ (μπετὸν) καὶ 600 τοιαῦτα ὡς εἰδικευμένος ἐργάτης εἰς ἐργασίας κτίστου κατὰ τὴν ἐκτέλεσιν διαφόρων οἰκοδομικῶν ἔργων. Βάσει τῆς ὑπ' ἀριθ. 7)1957 ἀποφάσεως τοῦ Δ.Δ.Δ.Δ. Ἀθηνῶν «περὶ τῶν ὅρων ἀμοιβῆς καὶ ἐργασίας τῶν οἰκοδόμων Λαμίας», ἐγκριθείσης διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 22236)4176)1957 κοινῆς ἀποφάσεως Ὑπουργῶν Συντονισμοῦ καὶ Ἐργασίας, ἐφαρμοζομένης ὑποχρεωτικῶς διὰ τὸν ἐνάγοντα, συμφώνως τῷ ἄρθρῳ 7 § 2 τοῦ προμνησθέντος δ)τος, οὗτος διὰ τὴν ἐργασίαν τῶν ὡς ἄνω 200 ἡμερομισθίων ἐδικαιοῦτο τοῦ ἐκ δραχμῶν 70 ἡμερομισθίου καὶ διὰ τὴν τοιαύτην τοῦ εἰδικευμένου ἐργάτου εἰς ἐργασίαν κτίστου τοῦ τοιούτου 60 δραχμῶν, ἐνῷ ἐλάμβανεν ἀπὸ 5.2.1959 - 30.8.1960 ἡμερομίσθιον ἐκ δραχμῶν 47,50 ἀπὸ 1.9.1960 καὶ ἐφεξῆς τοιοῦτον ἐκ δραχμῶν 52. Ταῦτα εἰπὼν καὶ ὁ δικάσας Πρωτοδίκης, ἐπιδικάσας διαφορὰς ἀποδοχῶν, μετὰ τῶν ἀντιστοίχων διαφορῶν δώρων ἑορτῶν καὶ ἀδειῶν τοῦ ἐπιδίκου χρόνου, τὸ ποσὸν 12.592 δραχμῶν, τῆς ἐκκαλουμένης μὴ πλησσομένης ὡς πρὸς τὸν ὑπολογισμὸν τούτου, ὀρθῶς ἔκρινε καὶ εἶναι ἀπορριπτέος ὁ περὶ τοῦ ἐναντίου 1ος λόγος ἐφέσεως, ὡς ἀβάσιμος.

Ἐκ τῶν διατάξεων τῶν ἄρθρων 2, 3 τοῦ ἀ.ν. 1545)1950, κυρωθέντος διὰ τοῦ ἀ.ν. 2339)1953, σαφῶς προκύπτει, ὅτι διὰ τὸ προσωπικὸν τῶν Σ.Ε.Κ., προκειμένου περὶ ἐργασίας Κυριακῶν, ἐφαρμογὴν ἔχει ὁ ἀπὸ 15 Φεβρουαρίου 1926 Κανονισμὸς ὡρῶν ἐργασίας καὶ ἀναπαύσεως τοῦ προσωπικοῦ τῶν ἀτμηλάτων σιδηροδρόμων. Ὁ ἐν λόγῳ Κανονισμὸς δὲν προβλέπει ἰδιαιτέραν ἀμοιβὴν διὰ τὴν ἐργασίαν Κυριακῶν, οὔτε καὶ ἔχει ἐφαρμογὴν διὰ τὸ προσωπικὸν τῶν Σ.Ε.Κ., τὸ μὴ ἐξαιρεθὲν τοῦ ὡς ἄνω Κανονισμοῦ ἡ ὑπ' ἀριθ. 8900)1946 κοινὴ ἀπόφασις τῶν Ὑπουργῶν Οἰκονομικῶν καὶ Ἐργασίας καὶ ἡ ἐρμηνευτικὴ τοιαύτη ὑπ' ἀριθ. 25825)1951 τῶν αὐτῶν Ὑπουργῶν, καθ' ὅσον αὗται δὲν εἶναι ὑπογεγραμμέναι καὶ παρὰ τοῦ Ὑπουργοῦ Μεταφορῶν (Α.Π. 186)1959, ΕΕΔ 18, 432). Ὡς ἐβεβαιώθη ὁ ἐνάγων - ἐφεσίβλητος ἐξηρέθη τοῦ μισθολογίου τοῦ β.δ. 18.5.1954 ὡς πρὸς τὰς κυρίας μόνον ἀποδοχάς, οὐχὶ δὲ καὶ ὡς πρὸς τὰς δευτερευούσας τοιαύτας καὶ ἑπομένως ἡ ἐργασία αὐτοῦ κατὰ τὰς Κυριακὰς διέπεται ὑπὸ τοῦ Κανονισμοῦ δευτερευουσῶν ἀπολαυῶν καὶ δὲν ἔχει ἐφαρμογὴν ἡ ὑπ' ἀριθ. 8900)1946 εἰρημένη ἀπόφασις. Ἀντιθέτως κρίνας ὁ δικάσας Πρωτοδίκης, ἀποφανθεὶς ὅτι ἡ ὡς ἄνω ἀπόφασις ἔχει ἐφαρμογὴν καὶ διὰ τὸν ἐνάγοντα, ἐπιδικάσας αὐτῷ προσαύξησιν 75 ο)ο ἐπὶ τοῦ νομίμου ἡμερομισθίου διὰ παρασχεθεῖσαν ἐργασίαν 80 Κυριακῶν ἐκ δραχμῶν 2.688, ἡμαρτε καὶ δέον, κατὰ παραδοχὴν τοῦ 2ου λόγου ἐφέσεως, νὰ μεταρρυθμισθῇ ἡ ἐκκαλουμένη, ἐπὶ τῷ τέλει ὅπως ἀπορριφθῇ ἡ ἀγωγὴ ὡς πρὸς τὸ αἴτημα τοῦτο.

2. Ὧραι ἐργασίας προσωπικοῦ Σιδηροδρόμων Ἑλληνικοῦ Κράτους

Ὧραι ἐργασίας ὁδηγῶν φορτηγῶν αὐτοκινήτων τῶν Σ.Ε.Κ.—Ἰδιαιτέρα ἀμοιβὴ διὰ συμπληρωματικὰς ὥρας κατὰ Κανονισμὸν ὡρῶν ἐργασίας καὶ ἀναπαύσεως τῶν ἐν Ἑλλάδι ἐ-

τμημάτων σιδηροδρόμων.—'Αποζημίωσις δι' ἀπομάκρυνσιν τῆς ἕδρας κατὰ Κανονισμὸν δευτερευουσῶν ἀπολαυῶν. — 'Ανεφάρμοστον ἐπὶ προσωπικοῦ τῶν Σ.Ε.Κ. ὑπ' ἀριθ. 8900)1946 ὑπουργικῆς ἀποφάσεως περὶ προσαυξήσεως ἀμοιβῆς δι' ἐργασίαν κατὰ Κυριακάς.

Πρωτοδικείου 'Αθηνῶν 24892)1964

Διαδικασία ἐργατικῶν διαφορῶν κατ' ἔφεσιν

Πρόεδρος ὁ κ. *Ι. Παπαδόπουλος*

Εἰσηγητὴς ὁ Πρωτοδίκης κ. *Ἐμμ. Βαρδάκης*

Δικηγόροι οἱ κ.κ. 'Αχ. 'Αποστόλου, Γ. Μπαντούνας

'Ο ἐκκαλῶν (ἐνάγων) παραποιεῖται, ὅτι κατ' ἐσφαλμένην ἐφαρμογὴν τοῦ νόμου καὶ δὴ τῶν διατάξεων τοῦ ἀπὸ 28.1.1938 β.δ)γματος, προβλέποντος 48ωρον ἐργασίαν ἑβδομαδιαίως διὰ τοὺς ὁδηγοὺς φορτηγῶν αὐτοκινήτων, καὶ τῶν διατάξεων τοῦ Κανονισμοῦ ὡρῶν ἐργασίας καὶ ἀναπαύσεως τοῦ προσωπικοῦ ἀτμηλάτων σιδηροδρόμων, ὡς καὶ τῶν διατάξεων τοῦ Κανονισμοῦ δευτερευουσῶν ἀπολαυῶν τοῦ προσωπικοῦ Σ.Ε.Κ., ἀπερρίφθησαν διὰ τῆς ἐκκαλουμένης ἀποφάσεως αἱ ἐν τῇ ἀγωγῇ ἀπαιτήσεις αὐτοῦ, ἤτοι 1) ἡ ἀφορῶσα ὑπερωριακὴν ἐργασίαν αὐτοῦ, 2) ἡ περὶ ἀποζημιώσεως λόγῳ διανυκτερεύσεως ἐκτὸς ἕδρας καὶ ἡ περὶ χιλιομετρικῶν διανύσεων ἀπαίτησις καὶ 3) ἡ ἀφορῶσα ἐργασίαν παρασχεθεῖσαν κατὰ Κυριακὰς καὶ ἐξαιρεσίμους ἑορτάς.

Τὸ ὡράριον ἐργασίας τοῦ ἐκκαλοῦντος (ἐνάγοντος) ὡς ὁδηγοῦ φορτηγοῦ αὐτοκινήτου, ἀπασχολουμένου διὰ μεταφορὰν ἐργατῶν διὰ κατασκευὴν τεχνικοῦ ἔργου (σιδηροδρομικῆς γραμμῆς Πειραιῶς - Οἰνόης), καθορίζεται μὲν εἰς 8 ὥρας, κατ' ἄρθρον 12 ἐδάφιον δ' τοῦ Κανονισμοῦ ὡρῶν ἐργασίας καὶ ἀναπαύσεως τῶν ἐν 'Ελλάδι ἀτμηλάτων σιδηροδρόμων, ἐγκριθέντος διὰ τῆς ἀπὸ 15.2.1926 ἀποφάσεως τοῦ 'Υπουργοῦ τῆς Συγκοινωνίας, πλὴν ὅμως κατ' ἄρθρον 15 τοῦ αὐτοῦ Κανονισμοῦ, ἐν συνδυασμῷ καὶ πρὸς τὰς διατάξεις τοῦ Κανονισμοῦ δευτερευουσῶν ἀπολαυῶν τοῦ προσωπικοῦ τῶν Σ.Ε.Κ. (στοιχ. Β.Ι.Χ), κυρωθέντος διὰ τοῦ ἀπὸ 19.1.1926 δ)γματος, τεθέντος ἐν ἰσχύϊ διὰ τοῦ ἄρθρου 4 τοῦ ἀπὸ 18.5 - 18.6.1954 β.δ)γματος, αἱ ὧραι ἐργασίας, αἵτινες ἤθελον πραγματοποιηθῆ ἐπὶ πλέον τῶν μεγίστων ὁρίων τῆς ἡμερησίας ἐργασίας, καλοῦνται συμπληρωματικαί, διὰ πᾶσας δὲ τὰς τοιαύτας ὥρας τὸ προσωπικὸν ἀμείβεται ἰδιαιτέρως μὲ ηὐξημένον τὸ ὡρομίσθιον κατὰ 25 ο)ο. 'Εξ ἑτέρου αἱ ὡς ἄνω διατάξεις, αἵτινες εἶναι ἐφαρμοστέαι καὶ ἂν εἰσέτι ὁ ἐκκαλῶν (ἐνάγων) εἶχε προσληφθῆ δι' ἀόριστον χρόνον (Α.Π. 186) 1959, ΕΕΔ 18, σελ. 432), δὲν κατηργήθησαν διὰ τοῦ ἀπὸ 28.1.1938 β. δ)γματος «περὶ Κανονισμοῦ ὡρῶν ἐργασίας τοῦ προσωπικοῦ φορτηγῶν αὐτοκινήτων», διότι, ἐκτὸς τοῦ ὅτι εἶναι εἰδικαί, διὰ τοῦ τελευταίου τούτου δ)γματος καθωρίσθησαν αἱ ὧραι ἐργασίας τῶν ὁδηγῶν τῶν ἐν αὐτῷ ἀναφερομένων φορτηγῶν αὐτοκινήτων, ἅτινα διακρίνονται εἰς τρεῖς κατηγορίας, ἐξ ὧν εἰς οὐδεμίαν ὑπάγονται τὰ ἀκίνητα εἰς τὰ ἐφεσίβλητον (ἐναγόμενον) νομικὸν πρόσωπον. Κατ' ἀκολουθίαν, ἐφ' ὅσον ὁ ἐκκαλῶν (ἐνάγων) ἐλάμβανε προσαύξησιν 25 ο)ο δι' ἑκάστην ὥραν ὑπερωριακῆς (πέραν τοῦ ὀκταώρου) ἐργασίας, ὀρθῶς, εἰ καὶ ἐπὶ ἄλλῃ αἰτιολογίᾳ, ἀπερρίφθη διὰ τῆς ἐκκαλουμένης ἀποφάσεως ἡ ἀφορῶσα ὑπερωριακὴν ἐργασίαν ἀπαίτησις αὐτοῦ, ὁ δὲ ὡς ἄνω πρῶτος λόγος ἐφέσεως εἶναι ἀβάσιμος.

Κατὰ τὸν ὡς ἄνω Κανονισμὸν δευτερευουσῶν ἀπολαυῶν τοῦ προσωπικοῦ Σ.Ε.Κ. (στοιχ. Α') ἅπαν τὸ προσωπικὸν τὸ μόνιμον καὶ προσωρινόν, ἐμισθον ἢ ἡμερομίσθιον, πλὴν τοῦ προσωπικοῦ ἀμαξοστοιχιῶν, ἀπομακρυνόμενον τῆς ἕδρας του, κατὰ τέσσαρα τοὐλάχιστον χιλιόμετρα πρὸς ἐκτέλεσιν ὑπηρεσίας, κατὰ τὰς ἐν αὐτῷ εἰδικώτερον προσδιοριζομένας ὥρας, δικαιοῦται ἀποζημιώσεως, γεύματος, δείπνου καὶ διανυκτερεύσεως, τῶν αὐτῶν δὲ ἀποζημιώσεων δικαιοῦται καὶ τὸ ἐκτακτον προσωπικόν, ἐὰν δὲν ἐγένετο ἀντίθετος συμφωνία κατὰ τὴν πρόσληψίν του. 'Εξ ἑτέρου κατὰ τὸ ἄρθρον 7 τοῦ ἀπὸ 18.5 - 18.6.1954 β. δ)γματος ἐκ τῆς ἐφαρμογῆς τῶν διατάξεων αὐτοῦ δύναται νὰ ἐξαιρῆται τὸ ἐκτακτον ἐπὶ συμβάσει ὡρισμένου χρόνου ἐργατοτεχνικὸν προσωπικὸν τῶν Σ.Ε.Κ., τὸ μὴ κατέχον ὀργανικὰς θέσεις, ἀλλὰ προσλαμβανόμενον πρὸς ἐκτέλεσιν ἔργων βάσει εἰδικῶν πιστώσεων. 'Επομένως, ἐφ' ὅσον ἐβεβαιώθη, ὅτι κατὰ τὴν πρόσληψιν τοῦ ἐκκαλοῦντος (ἐνάγοντος), ἀνήκοντος εἰς τὸ ἐκτακτον προσωπικόν, προσληφθέντος τὴν 16.3.1956 δι' ἐκτέλεσιν ἔργου βάσει εἰδικῶν πιστώσεων, ἐγένετο εἰδικὴ συμφωνία ὡς πρὸς τὰς ἀξιώσεις αὐτοῦ, διὰ χιλιομετρικὰς διανύσεις καὶ ἐκτὸς ἕδρας διανυκτερεύσεις, ἀποκλεισθείσης τῆς ἐφαρμογῆς τῶν διατάξεων τοῦ ὡς ἄνω Κανονισμοῦ, ὀρθῶς ἀπερρίφθη διὰ τῆς ἐκκαλουμένης ἀποφάσεως ἡ ἀφορῶσα τὰς ὡς ἄνω ἀποζημιώσεις καὶ ἀμοιβὰς ἀπαίτησις αὐτοῦ, ὁ δὲ ὡς ἄνω δεύτερος λόγος ἐφέσεως εἶναι ἀβάσιμος.

Κατὰ τὰς διατάξεις τῶν ἄρθρων 2 καὶ 3 τοῦ ἀ.ν. 1545)1950, κυρωθέντος διὰ τοῦ νόμου 2339) 1953, ὑπουργικαὶ ἀποφάσεις, χορηγοῦσαι εἰς τὸ προσωπικὸν τῶν ἐν τῇ χώρᾳ ἐν γένει ἐπιχειρήσεων καὶ ἐργασιῶν προσαύξησιν ἢ ἐπίδομα ἢ ηὐξημένον ἡμερομίσθιον λόγῳ ἀπασχολήσεώς του κατὰ τὰς Κυριακὰς καὶ τὰς ἐκ τοῦ νόμου καθωρισμένας ὡς μὴ ἐργασίμους ἑορτὰς τοῦ ἔτους, δὲν ἰσχύουν ἀπὸ τῆς ἐκδόσεως των διὰ τὸ προσωπικὸν τῶν Σ.Ε.Κ., διὰ τὸ ὁποῖον ἐφαρμόζεται ὁ ἀπὸ 15.2.1926 Κανονισμὸς ὡρῶν ἐργασίας καὶ ἀναπαύσεως, αἱ δὲ πάσης φύσεως ἀποδοχαί, μισθοί, προσαυξήσεις, ἐπιδόματα κλπ. τοῦ ὡς ἄνω προσωπικοῦ καθορίζονται μόνον διὰ κοινῶν ἀποφάσεων τῶν 'Υπουργῶν Μεταφορῶν, 'Εργασίας καὶ Οἰκονομικῶν, μὴ ἰσχυουσῶν τῶν ἐκδοθεισῶν ὑπουργικῶν ἀποφάσεων, ἐφ' ὅσον αὗται δὲν εἶναι ὑπαγεγραμμέναι καὶ παρὰ τῶν τριῶν ὡς ἄνω 'Υπουργῶν (Α.Π. 186)1959, ΕΕΔ 18, σελ. 433). 'Επομένως ὀρθῶς ὁ κατὰ πρῶτον βαθμὸν δικάσας ἔκρινεν, ὅτι δὲν ἔχει ἐφαρμογὴν ἐν προκειμένῳ ἡ ὑπ' ἀριθ. 8900)1946 ἀπόφασις τῶν 'Υπουργῶν Οἰκονομικῶν καὶ 'Εργασίας «περὶ καθορισμοῦ ηὐξημένης ἀμοιβῆς εἰς τοὺς ἐργαζομένους

ΝΟΜΟΛΟΓΙΑ ΔΙΟΙΚΗΤΙΚΩΝ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΩΝ

Ι. ΣΥΛΛΟΓΙΚΑ ΟΡΓΑΝΑ ΔΙΟΙΚΗΣΕΩΣ

Άρχαί περί συνθέσεως καί λειτουργίας αύτών

Άναγκαῖον ἡ Διοίκησις νά καθιστᾷ δυνατήν τήν παρουσίαν ἁπάντων τῶν μελῶν, τακτικῶν καί ἀναπληρωματικῶν, δι' ἐγκαίρου προσκλήσεως αὐτῶν εἰς τάς συνεδριάσεις, μή ἀρκούσης τῆς παρουσίας τῶν ἀποτελούντων τήν νόμιμον ἀπαρτίαν μελῶν αὐτῶν.

Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας 481)1965, Τμ. Α'

Προεδρεύων ὁ Σύμβουλος κ. *Γ. Χαρμπούρης*

Εἰσηγητής ὁ Πάρεδρος κ. *Β. Ρώτης*

Δικηγόροι οἱ κ.κ. Σ. Σπετσάκης, Α. Κλεισιούνης

Διά τῆς ὑπό κρίσιν αἰτήσεως διώκεται ἡ ἀκύρωσις τῆς ἀπό 15.1.1960 ἀποφάσεως τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Ταμείου Ἐπικουρικῆς Ἀσφαλίσεως Προσωπικοῦ Ὀργανισμῶν Κοινωνικῆς Ἀσφαλίσεως, διά τῆς ὁποίας ἀπερρίφθη τό περί παροχῆς εἰς τήν αἰτοῦσαν μηνιαίου περιοδικοῦ βοηθήματος αἴτημα λόγῳ μή συμπληρώσεως τῶν κατά τό Καταστατικόν τοῦ Ταμείου χρονικῶν προϋποθέσεων.

Ἡ ὑπό κρίσιν αἴτησις ἐμπροθέσμως ἀσκεῖται, ἐφ' ὅσον ἐκ τοῦ φακέλου δέν προκύπτει, ὅτι ἡ προσβαλλομένη πρᾶξις ἐκοινοποιήθη εἰς τήν αἰτοῦσαν ἢ ὅτι αὕτη ἔλαβε γνῶσιν τῆς πράξεως εἰς χρόνον ἀπέχοντα πέραν τῶν ἑξήκοντα ἡμερῶν ἀπό τῆς καταθέσεως τῆς αἰτήσεως.

Κατά τάς διεπούσας τήν σύνθεσιν καί λειτουργίαν τῶν συλλογικῶν ὀργάνων τῆς διοικήσεως ἀρχάς διά τήν νόμιμον σύνθεσιν αὐτῶν δέν ἀρκεῖ ἡ παρουσία τῶν ἀποτελούντων τήν νόμιμον ἀπαρτίαν μελῶν αὐτῶν, τακτικῶν ἢ ἀναπληρωματικῶν, ἀλλά δέον προσέτι ἡ Διοίκησις νά καθιστᾷ δυνατήν τήν παρουσίαν ἁπάντων τῶν μελῶν, τακτικῶν καί ἀναπληρωματικῶν δι' ἐγκαίρου προσκλήσεως αὐτῶν εἰς τάς συνεδριάσεις.

Ἐν προκειμένῳ κατά τήν συνεδρίασιν τῆς 15ης Ἰανουαρίου 1960, κατά τήν ὁποίαν ἐξεδόθη ἡ προσβαλλομένη πρᾶξις τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Τ.Ε.Α.Π.Ο.Κ.Α., ἐκ τῶν κατά τήν παράγραφον 1 τοῦ ἄρθρου 1 τοῦ Κανονισμοῦ αὐτοῦ (ἀπόφασις Ὑπουργοῦ Ἐργασίας 31632)Σ.724 τοῦ 1955, Φ.Ε.Κ. 98 Β') ἐννέα μελῶν αὐτοῦ, διορισθέντων μετά τῶν ἀναπληρωτῶν των διά τῆς ὑπ' ἀριθ. 65334)Σ 808 τῆς 29)31.12.1958 ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας (Φ.Ε.Κ. 261 Γ'), παρίστησαν τά ἑξ. Δέν προκύπτει ὅμως ἐξ οὐδενός στοιχείου τοῦ φακέλου κλήσις τῶν ἀπολειπομένων τριῶν μελῶν ἢ τῶν ἀναπληρωτῶν αὐτῶν. Ἡ παράλειψις αὕτη, παραβλάπτουσα τήν νόμιμον σύνθεσιν τοῦ Συμβουλίου, καθιστᾷ ἄκυρον τήν ὑπ' αὐτοῦ ἐκδοθεῖσαν ὑπό ἡμερομηνίαν 15.1.1960

ἐν γίνει κατά τάς Κυριακάς καί ἑορτάς», ἐφ' ὅσον αὕτη δέν εἶναι ὑπογεγραμμένη καί παρά τοῦ Ὑπουργοῦ Μεταφορῶν, ὁ δέ τρίτος λόγος ἐφέσεως εἶναι ἀβάσιμος. Κατ' ἀκολουθίαν δέον ὅπως ἀπορριφθῇ ἡ ὑπό κρίσιν ἔφεσις.

IV. ΔΗΜΟΣΙΟΝ

Καταγγελία συμβάσεως ἐργασίας προσωπικοῦ Δημοσίου

Ἀπόζημίωσις ἀπολυομένου προσωπικοῦ τοῦ Δημοσίου.—Ἔλλειψις ἀκυρότητος καταγγελίας συμβάσεως ἐργασίας ἐν μή τηρήσει τῶν διατυπώσεων τοῦ Νόμου 3198)1955.—Ἰσχυρισμός περί καταχρηστικῆς καταγγελίας συμβάσεως ἐργασίας.

Πρωτοδίκου Ἀθηνῶν 211)1965

Διαδικασία ἐργατικῶν διαφορῶν

Πρωτοδίκης ὁ κ. *Γ. Σφυρῆς*

Δικηγόρος ὁ κ. Β. Ρεντζεπέρης, δικαστικός ἀντιπρόσωπος Δημοσίου

Ὁ ἐνάγων ἐπί τῇ ἀπολύσει του ἔλαβε τό ὑπό τῶν Π.Υ.Σ. 956 καί 957)1947 προβλεπόμενον βοήθημα, ἀνερχόμενον εἰς τάς ἀποδοχάς ἑνός μηνός, ἤτοι εἰς δραχμάς 2.237, ἀφαιρουμένων τῶν νομίμων κρατήσεων. Ἡ ἀπόλυσις τοῦ ἐνάγοντος δέν ὠφείλετο, ὡς διατείνεται οὗτος, εἰς τό ὅτι παρεπονεῖτο, ἐπειδή μετέφερε διά τοῦ ὅπερ ὠδήγει αὐτοκινήτου ραδιενεργά φυτά, χωρίς νά λαμβάνωνται τά ἀναγκαῖα προφυλακτικά μέτρα, καί δέν ἠμείβετο διά τήν ὑπερωριακήν ἐργασίαν, ἐφ' ὅσον τοιαῦτα περιστατικά δέν ἐβεβαιώθησαν. Ἡ ἀπόλυσις αὐτοῦ ἐγένετο διά τόν λόγον ὅτι οὗτος παρουσίαζε μειωμένην ἀπόδοσιν εἰς τήν ἐργασίαν, ἣν ἐξετέλει δυσανασχετῶν, καί ἀπουσίαζεν ἀδικαιολογήτως ἐκ τῆς ἐργασίας του. Ἐκ τοῦ ὅτι δέν ἐκοινοποιήθη εἰς τόν ἐνάγοντα ἡ ὑπό τοῦ νόμου 3198)1955 ἐπιβαλλομένη ἔγγραφος καταγγελία τῆς συμβάσεως, ἡ ἀπόλυσις αὐτοῦ δέν τυγχάνει ἄκυρος, καθ' ὅσον ἡ μή τήρησις τῶν διατυπώσεων τοῦ ν. 3198)1955 ἐπί μισθωτῶν τοῦ Δημοσίου δέν ἐπιφέρει ἀκυρότητα τῆς ἀπολύσεως, συμφώνως πρός τό ἄρθρον 48 §§ 1 - 2 τοῦ ν.δ. 2698)1953 (*). Κατόπιν τῶν ἀνωτέρω ἡ ἀπόλυσις τοῦ ἐνάγοντος εἶναι ἔγκυρος καί οὐχί καταχρηστική καί συνεπῶς ὁ ἐνάγων δέν δικαιοῦται τῶν ἀξιουμένων ἀποδοχῶν ὑπερημερίας, οὐδέ τῆς ἐπικουρικῶς αἰτουμένης διαφορᾶς μεταξύ καταβαλλομένης καί καταβλητέας ἀποζημιώσεως λόγῳ ἀπολύσεως, τά δέ σχετικά αἰτήματα τῆς ἀγωγῆς δέον ὅπως ἀπορριφθῶσιν ὡς ἀβάσιμα.

(*) Ἴδετε καί Πρωτοδίκου Πειραιῶς 1223)1963, ΕΕΔ 23, 1166, ἔνθα σημειώσεις μας καί λοιπαί παραπομπαί.

πράξιν (*).

Ἀκυρουμένης ἐξ ὁλοκλήρου τῆς προσβαλλομένης πράξεως διὰ τὸν ἀνωτέρω λόγον παρέλκει ἡ ἔρευνα τῶν λοιπῶν διὰ τῆς αἰτήσεως προβαλλομένων.

II. ΑΣΦΑΛΙΣΤΙΚΑΙ ΕΙΣΦΟΡΑΙ

1. Εἴσπραξις ἀσφαλιστικῶν εἰσφορῶν πρὸς τὸ Ι.Κ.Α. καὶ αἴτησις ἀκυρώσεως ἐνώπιον τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας

Νόμος 4845)1930, ὡς ἐτροποποιήθη, «περὶ εἰσπράξεων δημοσίων ἐσόδων».—Ἐπιτρεπτὴ ὑπὸ τούτου ἡ ἐκ τοῦ ἄρθρου 235 Πολιτ. Δικονομίας ἀνακοπὴ ἐνώπιον τῶν καθ' ὕλην πολιτικῶν δικαστηρίων, πλὴν τῶν περιπτώσεων, καθ' ἃς ὁ προσδιορισμὸς τῆς πρὸς τὸ δημόσιον ὀφειλῆς ἔχει ἀνατεθῇ διὰ Νόμου εἰς Διοικητικὰ Δικαστήρια ἢ Διοικητικὰς Ἐπιτροπάς.—Ἔννοια τούτων.—Δυνατὴ ὑπὸ τῶν τακτικῶν δικαστηρίων, ἐρευνώντων ἀπό οὐσιαστικῆς καὶ τυπικῆς πλευρᾶς τὴν νομιμότητα αὐτῶν, ἡ με ρυθμίσεις ἢ καὶ ἐξαφανίσεις τῶν καταλογιστικῶν διοικητικῶν πράξεων.—Πότε ἐπιτρέπεται αἰτήσεις ἀκυρώσεως ἐνώπιον τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας.—Εἰσπράξεις ἀσφαλιστικῶν πρὸς τὸ Ι.Κ.Α. εἰσφορῶν.—Ἀπαράδεκτος κατὰ καταλογιστικῆς πράξεως αἰτήσεις ἀκυρώσεως, χωρούσης τῆς ἐκ τοῦ ἄρθρου 235 Πολιτ. Δικονομίας ἀνακοπῆς.

Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας 385)1965, Τμ. Α'

Προεδρεύων ὁ Σύμβουλος κ. *Γ. Χαρμπούρης*
Εἰσηγητὴς ὁ Σύμβουλος κ. *Δ. Καρβελλᾶς*
Δικηγόροι οἱ κ.κ. Δ. Τομπᾶς, Α. Δέκκας

Διὰ τῆς ὑπὸ κρίσιν ἐμπροθέσμως καὶ κατὰ νόμον (ἄρθρον 8 ν.δ. 2592)1953) ἀτελῶς ἀσκηθείσης αἰτήσεως ἀκυρώσεως ὁ Δῆμος Φλωρίνης ἐξαιτεῖται τὴν ἀκύρωσιν τῆς ὑπ' ἀριθ. 4170)1963 ἀποφάσεως τῆς κατὰ τὸ ν.δ. 3170)1957 Δευτεροβαθμίου Ἀσφαλιστικῆς Ἐπιτροπῆς Ἐφέσεων τοῦ Ἱδρύματος Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων (Ι.Κ.Α.), ἀπορριψάσης ἔφεσίν του κατὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 20)30.10.1961 ἀποφάσεως τῆς Τοπικῆς Διοικητικῆς Ἐπιτροπῆς Ι.Κ.Α. Φλωρίνης, ἥτις ἀπέρριψεν ἐπίσης αἴτησίν του θεραπείας κατὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 162)1961 πράξεως τοῦ Διευθυντοῦ Ὑποκαταστήματος Ι.Κ.Α. Φλωρίνης περὶ καταλογισμοῦ εἰς βάρος τοῦ αἰτοῦντος Δήμου ποσοῦ δραχμῶν 125.182, ἀφορώντος εἰς εἰσφορὰς ὑπὲρ τοῦ Ι.Κ.Α. διὰ τὴν ἀσφάλισιν τῶν παρ' αὐτῷ ἀπασχοληθέντων διὰ τὴν καθαριότητα τῆς πόλεως ἁμαξοκαρραγωγέων ἀπὸ 1.7.1953 μέχρι 31.12.1960.

Τὸ ἄρθρον 68 τοῦ νόμου 4845)1930 «περὶ εἰσπράξεων δημοσίων ἐσόδων», ὡς ἐτροποποιήθη διὰ τοῦ ἄρθρου 16 νόμου 5230)1931, ὁρίζει ὅτι: «Ἡ ἐκ τοῦ ἄρθρου 235 τῆς Πολιτικῆς Δικονομίας καὶ κατὰ τοὺς ὁρισμοὺς αὐτῆς ἀνακοπὴ περὶ ὑπάρξεως ὀφειλῆς πρὸς τὸ Δημόσιον ἐπιτρέπεται ἐνώπιον τῶν ἁρμοδίων καθ' ὕλην δικαστηρίων, πλὴν τῶν περιπτώσεων, καθ' ἃς ὁ προσδιορισμὸς τῆς πρὸς τὸ Δημόσιον ὀφειλῆς ἔχει ἀνατεθῇ διὰ νόμου εἰς Διοικητικὰ Δικαστήρια ἢ Διοικητικὰς Ἐπιτροπάς». Ὡς Διοικητικαὶ δὲ Ἐπιτροπαὶ νοοῦνται, κατὰ τὴν ἀληθῆ ἔννοιαν τῆς διατάξεως ταύτης, οὐχὶ τὰ συλλογικὰ ὄργανα τῆς Διοικήσεως, ἀλλ' αἱ διοικητικαὶ δικαιοδοσίαι, αἵτινες ἔχουσι τὴν ἁρμοδιότητα νὰ ἀποφαίνωνται μετὰ δυνάμεως δεδικασμένου ἐπὶ τῶν ἀναφυομένων διενέξεων, ὡς πρὸς τὴν ὕπαρξιν καὶ τὸ ποσὸν τῆς ὀφειλῆς.

Διὰ τῆς ἐν τῇ ἠγουμένῃ σκέψει ἀναφερομένης διατάξεως τοῦ ἄρθρου 68 νόμου 4845)1930 θεσπίζεται εἰδικὸν ἔνδικον μέσον κατὰ τῶν καταλογιστικῶν διοικητικῶν πράξεων, ὧν ἡ εἴσπραξις δύναται νὰ ἐπιδιωχθῇ βάσει τῶν διατάξεων τοῦ νόμου περὶ εἰσπράξεως δημοσίων ἐσόδων, ἐφ' ὅσον δὲν ὑφίσταται, ὡς πρὸς τὰς πράξεις ταύτας, ἁρμοδιότης διοικητικοῦ τινος δικαστηρίου ἢ διοικητικῆς δικαιοδοσίας. Τὰ ἐπιλαμβανόμενα δὲ τῆς ἐκδικάσεως τοῦ εἰδικοῦ τούτου ἐνδίκου μέσου τακτικὰ δικαστήρια δύνανται, ἐρευνῶντα ἀπό τε οὐσιαστικῆς καὶ τυπικῆς πλευρᾶς τὴν νομιμότητα αὐτῶν, νὰ μεταρρυθμίσωσι ἢ καὶ νὰ ἐξαφανίσωσι τὰς καταλογιστικὰς διοικητικὰς πράξεις, τὰς ἀναφερομένας εἰς τὴν ὕπαρξιν καὶ τὸ ποσὸν τῆς ἀμφισβητουμένης ὀφειλῆς.

Κατὰ τὸ ἄρθρον 6 § 1 ἐδάφιον 1 τοῦ νόμου 3713)1928 «περὶ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας», ὡς ἀντικατεστάθη διὰ τῆς παραγράφου 1 ἄρθρου 15 ν.δ. 3830)1958: «1. Ἡ αἴτησις ἀκυρώσεως δι' ὑπέρβασιν ἐξουσίας ἢ παράβασιν νόμου χωρεῖ μόνον κατὰ τῶν ἐκτελεστῶν πράξεων τῶν διοικητικῶν Ἀρχῶν καὶ τῶν διοίκησιν ἀσκούντων νομικῶν προσώπων, τῶν μὴ ὑποκειμένων εἰς ἕτερόν τι ἔνδικον μέσον διὰ τῆς διοικητικῆς ἢ τῆς δικαστικῆς ὁδοῦ». Ἀποκλείεται συνεπῶς, κατὰ τὴν διάταξιν ταύτην, ἡ ἄσκησις αἰτήσεως ἀκυρώσεως κατὰ καταλογιστικῶν διοικητικῶν πράξεων, ὧν ἡ εἴσπραξις ἐνεργεῖται κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ νόμου περὶ εἰσπράξεως δημοσίων ἐσόδων, ἐφ' ὅσον κατὰ τῶν πράξεων τούτων χωρεῖ τὸ ἐν ταῖς ἠγουμέναις σκέψεσι ἀναφερόμενον εἰδικὸν ἔνδικον μέσον ἐνώπιον τῶν τακτικῶν δικαστηρίων.

Κατὰ τὸ ἄρθρον 27 §§ 3 καὶ 4 ἀ.ν. 1846)1951 «περὶ Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων» διὰ τὴν εἴσπραξιν τῶν πρὸς τὸ Ἵδρυμα Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων ὀφειλῶν ἐκ καθυστερουμένων εἰσφορῶν, προσθέτων τελῶν ἢ ἐπαυξήσεων ἐφαρμόζονται αἱ διατάξεις τοῦ νόμου περὶ εἰσπράξεως δημοσίων ἐσόδων. Ἐξ ἄλλου ὡς πρὸς τὴν ὕπαρξιν καὶ τὸ ποσὸν τῆς σχετικῆς πρὸς τὸ Ι.Κ.Α. ὀφειλῆς δὲν ἀποφαίνονται διοικητικὰ δικαστήρια ἢ δικαιοδοσίαι, ἀλλ' ὄργανα τῆς διοικήσεως, ὡς εἶναι ὁ Διευθυντὴς τοῦ Ὑποκαταστήματος, αἱ Τοπικαὶ Διοικητικαὶ Ἐπιτροπαὶ καὶ ἡ κατὰ τὸ ἄρθρον 7 § 2 ν.δ. 3710)1957 Δευτεροβάθμιος Ἀσφαλιστικὴ Ἐπιτροπή, ἡ ὁποία καὶ αὐτή, ὡς

(*) Ἴδετε καὶ Σ.Ε. 496)1962, ΕΕΔ 21, 1502, Σ.Ε. 1404)1964, ΕΕΔ 23, 772, Σ.Ε. 2959)1964, ΕΕΔ 24, 78, Σ.Ε. 3170)1964, ΕΕΔ 24, 160.

Τὸ ἐρώτημα εἶναι, δὲν παρακολουθεῖ ἡ Διοίκησις τὴν νομολογίαν τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας;

ήδη ἐγένετο δεκτὸν (Σ.Ε. 1388)1958, 2079)1959 κλπ.), συνιστᾷ συλλογικὸν διοικητικὸν ὄργανον. Συμφώνως ὅθεν πρὸς τὰ ἐν ταῖς ἠγουμέναις σκέψεσιν ἐκτεθέντα χωρεῖ κατὰ τῶν καταλογιστικῶν πράξεων τῶν διοικητικῶν ὀργάνων τοῦ Ἱδρύματος περὶ ἐπιβολῆς ἀσφαλιστικῶν εἰσφορῶν, προσθέτων τελῶν ἢ ἐπαυξήσεων τὸ ἐκ τοῦ ἄρθρου 68 νόμου 4845)1930 εἰδικὸν ἔνδικον μέσον καὶ ἀποκλείεται ὡς ἐκ τούτου ἡ κατὰ τῶν σχετικῶν διοικητικῶν πράξεων ἄσκησις αἰτήσεως ἀκυρώσεως ἐνώπιον τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας. Συνεπῶς ἡ ὑπὸ κρίσιν αἴτησις, στρεφομένη κατὰ πράξεως διοικητικοῦ ὀργάνου τοῦ Ἱδρύματος, ἀναφερομένης εἰς τὴν ὑπαρξιν καὶ τὸ ποσὸν ὀφειλῆς τοῦ αἰτοῦντος ἐκ καθυστερουμένων ἀσφαλιστικῶν εἰσφορῶν, καταλογισθεισῶν εἰς βάρος τούτου, δέον νὰ ἀπορριφθῇ ὡς ἀπαράδεκτος λόγῳ ὑπάρξεως παραλλήλου προσφυγῆς (*).

2. Εἴσπραξις εἰσφορῶν διὰ τὴν ἐπιδότησιν στρατευομένων μισθωτῶν καὶ αἴτησις ἀκυρώσεως ἐνώπιον τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας

Ἐπιβολὴ διὰ τοῦ Νόμου 2054)1952 εἰδικῆς εἰς βάρος τῶν ἐπιχειρήσεων κλπ. εἰσφορᾶς διὰ τὴν ἐπιδότησιν τῶν στρατευομένων μισθωτῶν.—Ἀνάθεσις τῆς ἐπιδοτήσεως καὶ διαχειρίσεως τῆς εἰσφορᾶς εἰς τὸν Ὀργανισμὸν Ἀπασχολήσεως καὶ Ἀσφαλίσεως Ἀνεργίας.—Συνείσπραξις τῆς εἰσφορᾶς μετὰ τῆς ὑπὲρ τοῦ Ι.Κ.Α. κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ Νόμου περὶ εἰσπράξεως δημοσίων ἐσόδων.—Ἀπαράδεκτος αἴτησις ἀκυρώσεως ἐνώπιον τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας, χωρούσης τῆς ἐκ τοῦ ἄρθρου 235 Πολιτ. Δικονομίας ἀνακοπῆς ἐνώπιον τῶν ἁρμοδίων τακτικῶν δικαστηρίων.

Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας 421)1965, Ὁλομελείας

Πρόεδρος ὁ κ. *Χ. Μητρέλιας*

Εἰσηγητὴς ὁ Πάρεδρος κ. *Κ. Κακούρης*

Δικηγόροι οἱ κ.κ. Β. Κουταϊλάκος, Β. Βασιλείου, Κ. Βερώνης

Διὰ τῆς ὑπὸ κρίσιν αἰτήσεως διώκεται ἐμπροθέσμως ἡ ἀκύρωσις α) τῆς ὑπ' ἀριθ. 714)8.7.1963 ἀποφάσεως τοῦ Ὀργανισμοῦ Ἀπασχολήσεως καὶ Ἀσφαλίσεως Ἀνεργίας, δι' ἧς ἀπερρίφθη προσφυγὴ τῆς αἰτούσης Ἑταιρείας κατὰ πράξεως τοῦ Ὑποκαταστήματος Ι.Κ.Α. Νικαίας (Πειραιῶς), ἡ ὁποία, χαρακτηρίσασα τὴν ὑπὸ τῆς αἰτούσης ἀσκουμένην ἐπιχείρησιν ὡς βιομηχανικήν, ἐπέβαλεν αὐτῇ εἰσφορὰν 1ο)ο, ἐπὶ πλέον τῆς ὑπ' αὐτῆς καταβληθείσης 1ο)ο, ἐπὶ τῶν ἀποδοχῶν τοῦ προσωπικοῦ της, προβλεπομένην ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 1 τοῦ ν. 2054)1952, διὰ τὴν ἐπιδότησιν στρατευομένων μισθωτῶν, καὶ β) τῆς ὑπ' ἀριθ. 22452) 1963 πράξεως, ὑπογεγραμμένης ὑπὸ τοῦ ἀντιπροέδρου τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου καὶ τοῦ Γενικοῦ Διευθυντοῦ τοῦ αὐτοῦ Ὀργανισμοῦ, δι' ἧς ἀπερρίφθη αἴτησις θεραπείας τῆς αἰτούσης.

Διὰ τοῦ ἄρθρου 1 § 1 τοῦ εἰρημένου νόμου 2054)1952 «περὶ τροποποιήσεως καὶ συμπληρώσεως τῆς νομοθεσίας περὶ στρατευομένων μισθωτῶν», ὡρίσθη, ὅτι διὰ τὴν ἐπιδότησιν τῶν στρατευομένων μισθωτῶν αἱ πάσης φύσεως ἐπιχειρήσεις, ἐκμεταλλεύσεις καὶ Ὀργανισμοὶ ἐν γένει, οἱ ἀπασχολοῦντες ἐντὸς τῶν ὁρίων τῆς χώρας προσωπικὸν ἑλληνικῆς ὑπηκοότητος, συνδεόμενον μετ' αὐτῶν διὰ σχέσεως ἐργασίας ἰδιωτικοῦ δικαίου, ὑποχρεοῦνται, ὅπως καταβάλλωσιν εἰς τὸ Ἵδρυμα Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων εἰδικὴν εἰσφορὰν ἐπὶ τῶν πάσης φύσεως ἀποδοχῶν τοῦ προσωπικοῦ αὐτῶν τούτου. Κατὰ δὲ τὴν παράγραφον 2 τοῦ αὐτοῦ ἄρθρου 1 τοῦ νόμου 2054)1952 ἡ ἐν λόγῳ εἰδικὴ εἰσφορὰ ὡρίσθη εἰς 1ο)ο ἐπὶ τοῦ ποσοῦ τῶν ἀποδοχῶν, διὰ τὰς βιομηχανικὰς ὁμως ἐπιχειρήσεις, τὰς λειτουργούσας ἐντὸς τῶν ὁρίων τῆς πέως Διοικήσεως Πρωτευούσης, ἡ εἰσφορὰ αὕτη ὡρίσθη εἰς 2ο)ο. Ἐξ ἄλλου, συμφώνως πρὸς τὰς διατάξεις τοῦ ἐπακολουθήσαντος ν.δ. 2961)1954, ὡς τοῦτο ἀντικατεστάθη διὰ τοῦ ν. 3252)1955, ἡ κατὰ τὰ ἄνω ἐπιδότησις τῶν στρατευομένων μισθωτῶν καὶ συνεπῶς καὶ ἡ διαχείρισις τῆς εἰρημένης εἰδικῆς εἰσφορᾶς ἀνετέθη εἰς τὸν Ὀργανισμὸν Ἀπασχολήσεως καὶ Ἀσφαλίσεως Ἀνεργίας, τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον τοῦ ὁποίου κατέστη ἁρμόδιον, πλὴν ἄλλων, κατὰ τὸ ἄρθρον 26 § 2 τοῦ αὐτοῦ ν.δ. 2961)1954, καὶ πρὸς ἐπίλυσιν ἀμφισβητήσεων περὶ τῆς ὀφειλομένης εἰσφορᾶς, προσδιοριζομένης κατ' ἀρχὴν (κατὰ τὸ ἄρθρον 33 τοῦ αὐτοῦ ν.δ.) ὑπὸ τῶν Διευθυντῶν τῶν Ὑποκαταστημάτων τοῦ Ι.Κ.Α. Συνεπῶς ἡ πρώτη τῶν προσβαλλομένων πράξεων τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Ὀργανισμοῦ καὶ ἀντιστοίχως ἡ βεβαιωτικὴ ταύτης δευτέρα τῶν προσβαλλομένων ἀποτελεῖ τίτλον εἰσπράξεως τῶν ὀφειλομένων εἰς τὸν Ὀργανισμὸν τοῦτον εἰσφορῶν ἐκ μέρους τῆς αἰτούσης.

Κατὰ τὴν παράγραφον 1 τοῦ ἄρθρου 33 τοῦ ν.δ. 2961)1954 ἡ ἐν λόγῳ εἰσφορὰ συνεισπράττεται εὐπροχρεωτικῶς μετὰ τῆς ὑπὲρ τοῦ Ι.Κ.Α. νενομισμένης εἰσφορᾶς», κατὰ δὲ τὴν παράγραφον 5 τοῦ αὐτοῦ ἄρθρου, ὡς ἀντικατεστάθη διὰ τοῦ ἄρθρου 6 τοῦ ν. 3252)1955, «αἱ διατάξεις τῶν ἄρθρων 19, 26 καὶ 27 τοῦ ἀ.ν. 1846)1951, ὡς ἐτροποποιήθησαν μεταγενεστέρως, ἐφαρμόζονται ἀναλόγως καὶ ἐπὶ τοῦ Ὀργανισμοῦ Ἀπασχολήσεως καὶ Ἀσφαλίσεως Ἀνεργίας». Τὸ ἄρθρον 27 τοῦ ἀ.ν. 1846)1951 ὁρίζει ἐν παραγράφῳ 3, ὅτι αἱ ἐκ καθυστερουμένων εἰσφορῶν ἀπαιτήσεις τοῦ Ι.Κ.Α. εἰσπράττονται κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ νόμου περὶ εἰσπράξεως δημοσίων ἐσόδων. Ἐκ τῆς ἀλληλουχίας τῶν διατάξεων τούτων ἕπεται, ὅτι κατὰ τῆς προσβαλλομένης πράξεως τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Ὀργανισμοῦ Ἀπασχολήσεως καὶ Ἀσφαλίσεως Ἀνεργίας χωρεῖ τὸ ἐκ τοῦ ἄρθρου 68 τοῦ ν. 4845)1930 «περὶ εἰσπράξεως δημοσίων ἐσόδων», ὡς ἐτροποποιήθη διὰ τοῦ ἄρθρου 16 τοῦ ν. 5230)1931, ἔνδικον μέσον ἐνώπιον τῶν ἁρμοδίων τακτικῶν δικαστηρίων, τὰ ὁποῖα δύνανται, ἐρευνῶντα ἀπό τε οὐσιαστικῆς καὶ τυπικῆς πλευρᾶς τὴν νομιμότητα αὐτῶν, νὰ μεταρ-

(*) Ἴδετε καὶ Σ.Ε. 2499)1964, ΕΕΔ 24, 297, Σ.Ε. 3151)1964, ΕΕΔ 24, 298, καὶ λοιπὰς εἰς σημείωσίν μας ἐν ΕΕΔ 24, 298, Σ.Ε. 3008)1964, ΕΕΔ 24, 108.

ρυθμίσωσι ἢ νὰ ἐξαφανίσωσι τὰς καταλογιστικὰς διοικητικὰς πράξεις, εἶα ἡ προσβαλλομένη. Κατ' ἀκολουθίαν, λόγῳ τῆς συντρεχούσης ὡς ἄνω παραλλήλου προσφυγῆς, ἀποκλείεται, συμφώνως πρὸς τὸ ἄρθρον 46 § 1 ἐδάφιον 1 τοῦ κωδικοποιηθέντος νόμου 3713)1928 «περὶ Συμβουλίου Ἐπικρατείας» (Φ.Ε.Κ. 22)1961), ἡ κατὰ τῆς προσβαλλομένης πράξεως αἴτησις ἀκυρώσεως. Ὅθεν ἡ ὑπὸ κρίσιν αἴτησις τυγχάνει ἀπορριπτέα.

III. ΥΠΑΛΛΗΛΟΙ ΝΟΜΙΚΩΝ ΠΡΟΣΩΠΩΝ ΔΗΜΟΣΙΟΥ ΔΙΚΑΙΟΥ

Πειθαρχικὴ δίωξις κατ' ἄρθρον 132 Ὑπαλληλικοῦ Κώδικος

Περιστατικὰ συνιστῶντα τὸ κατ' ἄρθρον 132 Ὑπαλληλικοῦ Κώδικος πειθαρχικὸν παράπτωμα.—Δυνητική, κατ' ἄρθρον 15 § 1 τοῦ ἀπὸ 23)31 Δεκεμβρίου 1955 Β.Δ. «περὶ ἐφαρμογῆς τοῦ Ὑπαλληλικοῦ Κώδικος ἐπὶ τῶν ὑπαλλήλων τῶν Νομικῶν Προσώπων Δημοσίου Δικαίου, προκειμένης πειθαρχικῆς διώξεως ὑπαλλήλου αὐτῶν, ἡ ἀνάκρισις, ἐνεργουμένη ὁσάκις τὰ ὑπάρχοντα στοιχεῖα κρίνονται ὑπὸ τοῦ οἰκείου πειθαρχικοῦ ὀργάνου ἀνεπαρκῆ.—Δικαίωμα τοῦ ὑπαλλήλου πρὸ τῆς ἀπολογίας αὐτοῦ πρὸς γνῶσιν τῆς σχηματισθείσης δικογραφίας.

Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας 479)1965, Τμ. Α'

Πρόεδρος ὁ Ἀντιπρόεδρος κ. *Γ. Θ. Σπυρόπουλος*
Εἰσηγητὴς ὁ Πάρεδρος κ. *Β. Λεονταρίτης*
Δικηγόροι οἱ κ.κ. Κ. Ἀνδριανόπουλος, Δ. Τσῖμπος

Διὰ τῆς ὑπὸ κρίσιν αἰτήσεως διώκεται ἐμπροθέσμως ἡ ἀκύρωσις τῆς ὑπ' ἀριθ. 49)21.11.1963 ἀποφάσεως τοῦ 1ου Κοινοῦ Ὑπηρεσιακοῦ Συμβουλίου Ὀργανισμῶν ἁρμοδιότητος τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας, δι' ἧς ἐπεβλήθη εἰς τὸν αἰτοῦντα, ὑπάλληλον ἐπὶ βαθμῷ 6ῳ τῆς Β' Κατηγορίας τοῦ Ταμείου Ἀσφαλίσεως Ἐμπόρων, ἡ πειθαρχικὴ ποινὴ τοῦ προστίμου ἴσου πρὸς τὰς ἀποδοχὰς τοῦ 10 ἡμερῶν.

Διὰ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως ὁ αἰτῶν ἐκρίθη πειθαρχικῶς ἔλεγκτέος, ὡς ὑποπεσὼν εἰς τὸ ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 132 § 1 ἐδάφιον ιγ' τοῦ Ὑπαλληλικοῦ Κώδικος προβλεπόμενον πειθαρχικὸν παράπτωμα τῆς μὴ προσηκούσης συμπεριφορᾶς πρὸς προϊστάμενον καὶ δὴ διότι διὰ τῆς ἀπὸ 22.2.1963 ἀναφορᾶς του ἐνώπιον παντὸς ἁρμοδίου Δικαστηρίου ἢ παντὸς ἁρμοδίου ὀργάνου τῆς Διοικήσεως καὶ εἰδικώτερον τοῦ παρ' ᾧ ὑπηρετεῖ Ταμείου Ἀσφαλίσεως Ἐμπόρων ἀποδίδει εἰς νομίμους πράξεις τῆς Γενικῆς Διευθύνσεως χαρακτηρισμούς, ἀποδεικνύοντας ἔλλειψιν σεβασμοῦ πρὸς προϊσταμένην του Ἀρχήν, ἀποκαλῶν ταύτας ψευδεῖς καὶ συκοφαντικὰς καὶ εἰς τὸν προϊστάμενον γενικὸν διευθυντὴν τὴν πρόθεσιν ὅπως τὸν βλάψῃ ὑπηρεσιακῶς. Οὕτω ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις, παραθέτουσα εἰδικῶς καὶ συγκεκριμένως τὰ πραγματικὰ περιστατικά, τὰ συνιστῶντα τὸ καταλογισθὲν εἰς τὸν αἰτοῦντα πειθαρχικὸν παράπτωμα, ἅμα δὲ εὑρίσκουσα ἔρεισμα εἰς τὴν ἣν ἐπικαλεῖται ἀναφορὰν τοῦ αἰτοῦντος, παρίσταται ἐπαρκῶς ἠτιολογημένη. Ὀρθῶς δὲ καὶ νομίμως τὰ περιστατικὰ ταῦτα ὑπήχθησαν εἰς τὴν διαληφθεῖσαν διάταξιν τοῦ ἄρθρου 132 τοῦ Ὑπαλληλικοῦ Κώδικος, διότι ὄντως ταῦτα συνιστοῦν τὸ παράπτωμα τῆς μὴ προσηκούσης συμπεριφορᾶς πρὸς προϊστάμενον. Ὅθεν ὁ τέταρτος τῶν προβαλλομένων λόγος ἀκυρώσεως, καθ' ὃν παρεβιάσθησαν ἐν τῇ ἐπιδίκῳ περιπτώσει βασικαὶ ἀρχαὶ τῆς καλῆς ἀσκήσεως τῆς διακριτικῆς ἐξουσίας τῆς Διοικήσεως καὶ δὲν ἠρευνήθη, οὐδὲ ἀποδεικνύεται ἡ ὕπαρξις τῶν ἀπαραιτήτων διὰ τὴν στοιχειοθέτησιν τοῦ παραπτώματος καὶ τὴν ἐπιβολὴν τῆς ποινῆς περιστατικῶν, εἶναι ἀπορριπτέος ὡς ἀβάσιμος, πρὸς δὲ, καθ' ὃ μέρος διὰ τούτου ἀμφισβητεῖται ἡ ὀρθότης τῆς κατ' ἐκτίμησιν τοῦ ἀποδεικτικοῦ ὑλικοῦ τῆς ὑποθέσεως ἐξενεχθείσης οὐσιαστικῆς κρίσεως τοῦ Πειθαρχικοῦ Συμβουλίου, καὶ ὡς ἀπαράδεκτος.

Διὰ τοῦ τρίτου λόγου ἀκυρώσεως προβάλλεται, ὅτι κατὰ παράβασιν τῶν βασικῶν ἀρχῶν τῆς χρηστῆς διοικήσεως ἐτιμωρήθη πειθαρχικῶς ὁ αἰτῶν, ἐπὶ μόνῳ τῷ λόγῳ ὅτι ἐποιήσατο χρῆσιν τῶν νομίμων δικαιωμάτων του ἀσκήσεως ἐνδίκων μέσων καὶ δὴ ἐνώπιον τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας. Ὁ λόγος ὅμως οὗτος ἀπορριπτέος τυγχάνει, καθ' ὅσον ἐκ τῶν στοιχείων τοῦ φακέλου δὲν προκύπτει, οὔτε ἀποδεικνύεται ὑπὸ τοῦ αἰτοῦντος, ἡ ἀκρίβεια τῆς ἐφ' ἧς θεμελιοῦται βάσεως.

Προκειμένης πειθαρχικῆς διώξεως ὑπαλλήλου Νομικοῦ Προσώπου Δημοσίου Δικαίου ἡ ἀνάκρισις, κατὰ τὴν διάταξιν τοῦ ἄρθρου 15 § 1 τοῦ ἀπὸ 23)31 Δεκεμβρίου 1955 β.δ)τος «περὶ ἐφαρμογῆς τοῦ Ὑπαλληλικοῦ Κώδικος ἐπὶ τῶν ὑπαλλήλων τῶν Νομικῶν Προσώπων Δημοσίου Δικαίου», εἶναι οὐχὶ ὑποχρεωτική, ἀλλὰ δυνητικὴ καὶ ἐνεργεῖται ὁσάκις τὰ ὑπάρχοντα στοιχεῖα κρίνονται ὑπὸ τοῦ οἰκείου πειθαρχικοῦ ὀργάνου ἀνεπαρκῆ. Ἐν προκειμένῳ τὸ ἐκδὸν τὴν προσβαλλομένην πρᾶξιν Ὑπηρεσιακὸν Συμβούλιον, ὡς ἐκ τοῦ οἰκείου πρακτικοῦ του δείκνυται, ἔκρινεν, ὅτι δὲν συνέτρεχε περίπτωσις διενεργείας ἀνακρίσεως, διότι τὸ παράπτωμα ἦτο αὐταπόδεικτον, ἅτε θεμελιούμενον εἰς τὸ περιεχόμενον τῆς ὑποβληθείσης ὑπὸ τοῦ αἰτοῦντος ἀναφορᾶς, οἱ δὲ προταθέντες ὑπ' αὐτοῦ μάρτυρες, καθ' ὃ ἐκ τῆς σχετικῆς ἀπὸ 7 Μαΐου 1963 αἰτήσεώς του συνάγεται, δὲν ἐπρόκειτο νὰ καταθέσουν ἐπὶ τοῦ ἐνδιαφέροντος ἐν προκειμένῳ ἀντικειμένου τῆς κατηγορίας, ἀλλ' ἐπὶ ἑτέρας περιπτώσεως. Ὑπὸ τὰ δεδομένα ταῦτα ἡ μὴ διενέργεια ἐν προκειμένῳ ἀνακρίσεως δὲν συνιστᾷ παρόβασιν τῆς κατὰ νόμον πειθαρχικῆς διαδικασίας, καθιστῶσαν πλημμελῆ τὴν προσβαλλομένην ἀπόφασιν, ὁ δὲ περὶ τοῦ ἐναντίου πρῶτος τῶν προβαλλομένων λόγος ἀκυρώσεως εἶναι ἀπορριπτέος, ὡς ἀβάσιμος.

Κατὰ τὸ ἄρθρον 16 § 4 τοῦ προμνησθέντος β. β)γματος τῆς 23)31 Δεκεμβρίου 1955 «πρὸ τῆς ἀπολογίας δικαιοῦται ὁ ὑπάλληλος νὰ λάβῃ γνῶσιν τῆς σχηματισθείσης δικογραφίας». Ἐν προκειμένῳ τὸ ὑπηρεσιακὸν Συμβούλιον, ὡς ἐκ τοῦ οἰκείου πρακτικοῦ του δείκνυται, τὸ ὑπὸ τοῦ αἰτοῦντος ὑποβληθὲν σχετικὸν αἴτημα ἀπέρριψεν,

ΝΟΜΟΛΟΓΙΑ ΑΣΦΑΛΙΣΤΙΚΟΥ ΔΙΚΑΙΟΥ

ΑΣΦΑΛΙΣΙΣ ΕΙΣ ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΥΣ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗΣ ΑΣΦΑΛΙΣΕΩΣ

§ 1. Κατάταξις ἠσφαλισμένων τοῦ Ι.Κ.Α., μὲ κυμαινομένας ἀποδοχὰς εἰς κλάσεις δι' εἰσφορὰς πρὸς τὸ Ι.Κ.Α.

Ἔκδοσις σχετικοῦ Κανονισμοῦ κατ' ἄρθρον 25 § 5 Α.Ν. 1846)1951.—Παροχὴ ἐξ ἐτῶν Νόμου εὐχερείας εἰς τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον τοῦ Ι.Κ.Α. πρὸς καθορισμὸν ἐκ τῶν προτέρων διὰ τὸ ἑπόμενον ἡμερολογιακὸν ἔτος τεκμαρτοῦ ἡμερησίου μισθοῦ δι' ὡρισμένας κατηγορίας ἐκ τῶν οὕτως ἀμειβομένων ἠσφαλισμένων μισθωτῶν, τῆς εὐχερείας ὅμως αὐτῆς μὴ δυναμένης νὰ ἀσκηθῇ εἰ μὴ ἐντὸς τοῦ διμήνου Ὀκτωβρίου - Νοεμβρίου ἑκάστου ἔτους.—Ἀκύρωσις ὑπ' ἀριθ. 160)1964 ἀποφάσεως Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Ι.Κ.Α.

Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας 603)1965, Ὁλομελείας

Προεδρεύων ὁ Σύμβουλος κ. *Ν. Γρηγορίου*
Εἰσηγητὴς ὁ Σύμβουλος κ. *Δ. Τσιμαράτος*
Δικηγόρος ὁ κ. Ι. Βάγιας

Διὰ τῆς ὑπὸ κρίσιν αἰτήσεως διώκεται ἐμπροθέσμως ἡ ἀκύρωσις τῆς ὑπ' ἀριθ. 160)1964 ἀποφάσεως τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Ἱδρύματος Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων, ληφθείσης κατὰ τὴν ὑπ' ἀριθ. 13 τῆς 28 Ἀπριλίου 1964 συνεδρίασιν τοῦ Συμβουλίου τούτου (*), καθ' ὃ μέρος καθωρίσθη δι' αὐτῆς τὸ τεκμαρτὸν ἡμερομίσθιον διὰ τὸ ἔτος 1964 τῶν σερβιτόρων καὶ βοηθῶν αὐτῶν τῶν γαλακτοπωλείων, ζαχαροπλαστείων, καφενείων, ἐστιατορίων κλπ., ἥτοι ὁλοκλήρων κατηγοριῶν ἐπαγγελμάτων ὑπαγομένων εἰς τὸ προσφεύγον Ἐπαγγελματικὸν Ἐπιμελητήριον, τὸ ὁποῖον καὶ νομιμοποιεῖται, ὡς ἐκ τούτου, εἰς ἄσκησιν τῆς αἰτήσεως.

Κατὰ τὸ ἄρθρον 25 § 5 τοῦ ἀ.ν. 1836)1951 «περὶ Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων» Κανονισμὸς θέλει ὁρίσει τὰ τοῦ τρόπου ἐξευρέσεως τοῦ ἡμερησίου μισθοῦ. Διὰ τοῦ αὐτοῦ Κανονισμοῦ δύναται νὰ προβλεφθῇ ἡ κατάταξις ὡρισμένων κατηγοριῶν ἠσφαλισμένων, παρεχόντων ἐξηρτημένην ἐργασίαν, εἰς κλάσεις, δι' ἀποφάσεων τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου, βάσει τοῦ μέσου ὅρου τῶν τεκμαιρομένων ἀποδοχῶν τούτων. Ἐπὶ τῇ βάσει τῆς ἐξουσιοδοτήσεως ταύτης ἐξεδόθη ἡ ὑπ' ἀριθ. 26203)15.5.1958 ἀπόφασις τοῦ Ὑπουργοῦ τῆς Ἐργασίας, δι' ἧς εἰς τὸν Κανονισμὸν περὶ τοῦ τρόπου ὑπαγωγῆς εἰς τὴν ἀσφάλισιν καὶ εἰσπραξιν τῶν εἰσφορῶν τοῦ Ι.Κ.Α. προσετέθη ἄρθρον ὑπ' ἀριθ. 14α, δι' οὗ ἐν παραγράφῳ 3 ὡρίσθη ὅτι, ἐὰν διὰ τὴν παρεχομένην ἐργασίαν ὁ συμφωνηθεὶς μισθὸς δὲν συνίσταται ἐν ὅλῳ ἢ ἐν μέρει ἐκ σταθερῶς ἐκ τῶν προτέρων ὡρισμένου ποσοῦ (ἐπὶ ποσοστοῖς, κατ' ἀποκοπήν, κατὰ τεμάχιον, ἐπὶ προμηθείᾳ, διὰ φιλοδωρημάτων κλπ. ἀμειβόμενοι), ὁ ἡμερήσιος μισθὸς τοῦ ἠσφαλισμένου ἐξευρίσκεται, κατὰ τὰ ἐν τῇ προηγουμένῃ παραγράφῳ ὁριζόμενα, βάσει τοῦ ἐκ τῆς φύσεως τῆς ἐργασίας πιθανοῦ δι' ἑκάστην μισθοδοτικὴν περίοδον μισθοῦ τοῦ ἠσφαλισμένου, ὑπολογιζομένου κατὰ τὰ ἐν παραγράφοις 2 καὶ 3 τοῦ ἄρθρου 14 τοῦ ἰδίου Κανονισμοῦ ὁριζόμενα. Πρὸς ἁπλούστευσιν τῆς ἐφαρμογῆς τοῦ προηγουμένου ἐδαφίου δύνανται ὡρισμέναι κατηγορίαι ἠσφαλισμένων μισθωτῶν, ἐκ τῶν ἐν τῷ ἐδαφίῳ τούτῳ ἀναφερομένων, νὰ κατατάσσωνται δι' ἀποφάσεως τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου, λαμβανομένης ἐντὸς τοῦ διμήνου Ὀκτωβρίου - Νοεμβρίου ἑκάστου ἔτους, μετὰ γνώμην τῶν οἰκείων Τοπικῶν Διοικητικῶν Ἐπιτροπῶν, εἰς ὡρισμένας κλάσεις ἡμερησίων μισθῶν διὰ τὸ ἑπόμενον ἡμερολογιακὸν ἔτος, βάσει τοῦ μέσου ὅρου τῶν τεκμαιρομένων μηνιαίων ἀποδοχῶν των, ἐφαρμοζομένων ἀναλόγως τῶν ἐν τῷ πρώτῳ ἐδαφίῳ τῆς παραγράφου 1 τοῦ παρόντος ὁριζομένων. Αἱ διατάξεις δὲ τοῦ ἄρθρου 14, εἰς ἃς παραπέμπει ἡ προδιαληφθεῖσα διάταξις τῆς παραγράφου 3 τοῦ ἄρθρου 14α, προβλέπουσι τὸν τρόπον ὑπολογισμοῦ τῆς εἰσφορᾶς. Ἐὰν ἡ ἀμοιβὴ δὲν συνίσταται εἰς συμπεφωνημένον ἐκ τῶν προτέρων χρηματικὸν ποσόν, ἀλλὰ κανονίζεται κατ' ἀποκοπὴν ἢ κατὰ μονάδα ἐκτελουμένης ἐργασίας κλπ.

Ἐκ τοῦ συνδυασμοῦ τῶν ἀνωτέρω διατάξεων προκύπτει, ὅτι ὁ Κανονισμὸς ρυθμίζει τὸν τρόπον τοῦ καθορισμοῦ τοῦ μισθοῦ, ὡς καὶ τὸν τρόπον ἐξευρέσεως τοῦ ἡμερησίου μισθοῦ τῶν μὲ κυμαινομένας ἀποδοχὰς ἀμειβομένων μισθωτῶν πρὸς ὑπολογισμὸν τῆς εἰσφορᾶς, πρὸς ἁπλούστευσιν δὲ τοῦ τρόπου τούτου παρέχεται εἰς τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον ἡ εὐχέρεια νὰ καθορίζῃ ἐκ τῶν προτέρων, διὰ τὸ ἑπόμενον ἡμερολογιακὸν ἔτος, τε-

(*) ΕΕΔ 22, 737 ἐπ.

ἐπὶ τῇ αἰτιολογίᾳ ὅτι στοιχεῖα τῆς ὑπὸ ἐκδίκασιν ὑποθέσεως, ὧν θὰ ἐδικαιοῦτο νὰ λάβῃ γνῶσιν ὁ αἰτῶν, ἦσαν μόνον ἡ ἀπὸ 12 Φεβρουαρίου 1963 ἀναφορὰ τούτου, ἡ κατ' αὐτοῦ πειθαρχικὴ ἀγωγὴ καὶ κλῆσις του εἰς ἀπολογίαν, ὧν ὅμως πάντων τὸ περιεχόμενον ἦτο γνωστὸν εἰς αὐτόν. Ὑπὸ τὰ δεδομένα ταῦτα δὲν συντρέχει παράβασις τῆς διαληφθείσης διατάξεως τοῦ ἄρθρου 16 τοῦ ἀπὸ 23)31.12.1955 β. δ)γματος, ὁ δὲ περὶ τοῦ ἐναντίου λόγος ἀκυρώσεως εἶναι ἀπορριπτέος ὡς ἀβάσιμος. Κατὰ ταῦτα δέον ὅπως ἀπορριφθῇ ἡ ὑπὸ κρίσιν αἴτησις, ὡς ἀβάσιμος.

μαρτὸν ἡμερήσιον μισθὸν δι' ὡρισμένας κατηγορίας ἐκ τῶν οὕτως ἀμειβομένων ἠσφαλισμένων μισθωτῶν δι' ἀποφάσεως αὐτοῦ, ἐκδιδομένης κατὰ τὰ ἐν τῇ προμνησθείσῃ διατάξει ειδικώτερον ὁριζόμενα. Δοθέντος δὲ ὅτι ὁ καθορισμὸς τεκμαρτοῦ ἡμερησίου μισθοῦ διὰ τὸν ἐπὶ τῇ βάσει τούτου ὑπολογισμὸν τῆς εἰσφορᾶς δι' ὁλόκληρον ἡμερολογιακὸν ἔτος ἀποτελεῖ οὐσιώδες στοιχεῖον τῆς ἀσφαλιστικῆς σχέσεως, ἐπηρεάζον τὰς ἐκ τῆς ἐργασιακῆς σχέσεως ἀπορρεούσας ἀσφαλιστικὰς ὑποχρεώσεις, ἡ παρεχομένη πρὸς ταῦτο εὐχέρεια εἰς τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον τοῦ Ι.Κ.Α. δὲν δύναται νὰ ἀσκηθῇ εἰμὴ ἐντὸς τοῦ ὑπὸ τοῦ Κανονισμοῦ ὁριζομένου χρόνου, ἤτοι τοῦ διμήνου Ὀκτωβρίου Νοεμβρίου ἑκάστου ἔτους, διότι μόνον οὕτω οἱ ἐνδιαφερόμενοι θὰ λάβωσι γνῶσιν τῶν ἐκ τῆς ἐργασιακῆς σχέσεως διὰ τὸ ἑπόμενον ἡμερολογιακὸν ἔτος ἀσφαλιστικῶν αὐτῶν ὑποχρεώσεων, αἵτινες πρέπει νὰ εἶναι προκαθωρισμέναι. Πράγματι οἱ ἐνδιαφερόμενοι, ἐφ' ὅσον δὲν ἐγένετο καθορισμὸς τεκμαρτοῦ ἡμερησίου μισθοῦ ἐντὸς τοῦ ἀνωτέρω χρόνου, εὐλόγως βασίζονται κατὰ τὴν δημιουργίαν ἐργασιακῶν σχέσεων εἰς ἀσφαλιστικὰς ὑποχρεώσεις δι' ὁλόκληρον τὸ ἑπόμενον ἡμερολογιακὸν ἔτος, ὑπολογιζομένας ἐπὶ ἡμερησίου μισθοῦ, ἐξευρισκομένου ὡς ὁρίζουσιν αἱ μισθεῖσαι διατάξεις τοῦ Κανονισμοῦ, διὰ τὴν περίπτωσιν, καθ' ἣν δὲν ἤθελεν ἐκδοθῇ ἀπόφασις τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου περὶ καθορισμοῦ τεκμαρτοῦ ἡμερομισθίου, ἡ ἔκδοσις τῆς ὁποίας ἀποτελεῖ ἁπλῆν εὐχέρειαν διὰ τὸ Ι.Κ.Α. Ὅθεν ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις, ἐκδοθεῖσα κατ' Ἀπρίλιον 1964 καὶ καθορίζουσα τεκμαρτὸν ἡμερήσιον μισθὸν τῆς περὶ ἧς πρόκειται κατηγορίας ἠσφαλισμένων μισθωτῶν διὰ τὸ αὐτὸ ἔτος 1964, ἐξεδόθη ἀνορμοδίως κατὰ χρόνον καὶ διὰ τὸν λόγον τοῦτον, βασίμως προβαλλόμενον, εἶναι ἀκυρωτέα κατὰ τὸ προσβαλλόμενον μέρος της (*).

§ 2. Κανονιστικὴ ἁρμοδιότης Διοικήσεως πρὸς ρύθμισιν θεμάτων Ἀσφαλιστικοῦ Ὀργανισμοῦ

Δυναμένη ὑπὸ τῆς Διοικήσεως, κατὰ χρῆσιν τῆς ὑπὸ τοῦ Νόμου ἀναγνωριζομένης εἰς αὐτὴν κανονιστικῆς ἁρμοδιότητος, ἐν ὄψει τοῦ γενικωτέρου κοινωνικοῦ συμφέροντος, τηρευμένης τῆς ἀρχῆς τῆς ἴσης μεταχειρίσεως καὶ κατ' ἐκτίμησιν τῶν ὑφ' ἃς ἑκάστοτε τελεῖ ὁ Ἀσφαλιστικὸς Ὀργανισμὸς οἰκονομικῶν συνθηκῶν, ἡ ρύθμισις τοῦ ὕψους τῶν καταβλητέων περιοδικῶν παροχῶν λόγῳ συντάξεως τόσον ἐν σχέσει πρὸς τοὺς ἤδη συνταξιούχους, ὅσον καὶ ἐν σχέσει πρὸς τοὺς μέλλοντας νὰ συνταξιοδοτηθῶσιν.—Ἀσφάλισις εἰς Ταμεῖον Ἀσφαλίσεως Ὑπαλλήλων Ἐπαγγελματικῶν Ἐπιχειρήσεων.

Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας 190)1965, Τμ. Α'

Πρόεδρος ὁ Ἀντιπρόεδρος κ. *Γ. Θ. Σπυρόπουλος*

Εἰσηγητὴς ὁ Πάρεδρος κ. *Β. Λεονταρίτης*

Δικηγόρος ὁ κ. Μ. Κάμψωνας

Διὰ τῆς ὑπὸ κρίσιν αἰτήσεως διώκεται ἡ ἀκύρωσις α) τῆς ὑπ' ἀριθ. 86636)Σ.834)29.10.1963 ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας (Ε.Κ. τ. Β' φ. 500)4.11.1963), δι' ἧς, κατὰ τροποποίησιν τοῦ ἄρθρου 19 τοῦ Καταστατικοῦ τοῦ Ταμείου Ἐπικουρικῆς Ἀσφαλίσεως Ὑπαλλήλων Καπνεμπορικῶν Ἐπιχειρήσεων (ἀπόφ. Ὑπουργοῦ Ἐργασίας ὑπ' ἀριθ. 31116)Σ.746)4.6.1949, Ε.Κ. τ. Β' φ. 99), ὡρίσθη, ὅτι ὡς συντάξιμος μισθός, ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ ὁποίου καθορίζεται ἡ σύνταξις, λαμβάνεται ποσοστὸν 50ο)ο τοῦ μέσου ὅρου τῶν αὐτόθι ὁριζομένων ἀποδοχῶν, ἀντὶ ποσοστοῦ 80ο)ο, ὅπερ προεβλέπετο ὑπὸ τῆς τροποποιουμένης διατάξεως, καὶ περαιτέρω ὅτι αἱ μέχρι τῆς δημοσιεύσεως τῆς ἀποφάσεως ταύτης ἀποκεμηθεῖσαι συντάξεις ἀναπροσαρμόζονται κατὰ ποσὸν βάσει τῶν ὁρισμῶν τῆς ἰδίας ἀποφάσεως, καὶ β) τῆς πράξεως τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ προμνησθέντος Ταμείου, ἀνακοινωθείσης εἰς τὸν αἰτοῦντα διὰ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 2077)29.11.1963 ἐγγράφου τοῦ Διευθυντοῦ τοῦ ἰδίου Ταμείου καὶ δι' ἧς, κατόπιν τῆς ὡς ἄνω περὶ τροποποιήσεως τοῦ Καταστατικοῦ ὑπουργικῆς ἀποφάσεως, τὸ ποσὸν τῆς εἰς τὸν αἰτοῦντα καταβαλλομένης συντάξεως ἐκ δραχμῶν 2.800 περιωρίσθη εἰς δραχμὰς 1.750.

Ἡ ἐκ τῶν προσβαλλομένων ὑπουργικὴ ἀπόφασις ἐδημοσιεύθη εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως τὴν 4 Νοεμβρίου 1963, ἑπομένως ἡ ὑπὸ κρίσιν αἴτησις, κατατεθεῖσα τὴν 24 Ἰανουαρίου 1964, ἤτοι τὴν 81ην ἀπὸ τῆς ὡς ἄνω χρονολογίας ἡμέραν, τυγχάνει, καθ' ὃ μέρος στρέφεται εὐθέως κατὰ τῆς ἀποφάσεως ταύτης, ἐκπρόθεσμος. Οὐχ ἧττον, δεδομένου ὅτι ὡς πρὸς τὴν ἑτέραν τῶν προσβαλλομένων ἀτομικὴν πρᾶξιν τοῦ Ταμείου, ἥτις στηρίζεται εἰς τὴν ἐν λόγῳ κανονιστικοῦ περιεχομένου ὑπουργικὴν ἀπόφασιν, ἡ ὑπὸ κρίσιν αἴτησις ἀσκεῖται, ἀπὸ ἀπόψεως προθεσμίας παραδεκτῶς, τὸ κῦρος τῆς κανονιστικῆς ταύτης ἀποφάσεως εἶναι ἐρευνητέον παρεμπιπτόντως ἐν τῷ ἐλέγχῳ τῆς νομιμότητος τῆς πράξεως τοῦ Ταμείου.

Παραδεκτῶς παρεμβαίνει εἰς τὴν προκειμένην δίκην διὰ τοῦ ἀπὸ 10 Ὀκτωβρίου 1964 νομοτύπως ἀσκηθέντος δικογράφου του τὸ διαληφθὲν Ταμεῖον πρὸς ὑποστήριξιν τοῦ κύρους τῆς ἐκ τῶν προσβαλλομένων ὑπουργικῆς ἀποφάσεως, ὡς ἔχον προφανὲς ἔννομον συμφέρον πρὸς τοῦτο. Ἐν σχέσει ὅμως πρὸς τὴν ὡσαύτως προσβαλλομένην ἀπόφασιν τοῦ Ταμείου, ὅπερ, κατὰ τὸ ἄρθρον 1 τοῦ ἱδρυτικοῦ αὐτοῦ Δ.ν. 1932)1939 (Ε.Κ. φ. 355), ἀποτελεῖ νομικὸν πρόσωπον δημοσίου δικαίου, ἡ ἀσκηθεῖσα ὑπὸ τούτου παρέμβασις ἐπέχει θέσιν ὑπομνήματος, περιέχοντος τοὺς ἐπὶ τῆς ὑποθέσεως ἰσχυρισμοὺς αὐτοῦ, δεδομένου ὅτι τὸ ἐν λόγῳ

(*) Σπουδαίου πρακτικοῦ ἐνδιαφέροντος ἡ ἀπόφασις. Ἀντίθετος ἡ Α.Π. 10)1961, ΕΕΔ 20, 222, ἴδετε σημειώσεις μας ἐν ΕΕΔ 24, 238.

Ταμείον ὡς πρὸς τὴν παρ' αὐτοῦ ἐκδοθεῖσαν ἀπόφασιν εἶναι, συμφώνως πρὸς τὸ ἄρθρον 49 § 6 τοῦ ὑπ' ἀριθ. 92)1961 β.δ. «περὶ κωδικοποιήσεως εἰς ἐνιαῖον κείμενον τῶν περὶ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας ἰσχυουσῶν διατάξεων» (Ε.Κ. φ. 22), κύριος διάδικος ἐν τῇ προκειμένῃ δίκῃ.

Κατὰ τὴν παράγραφον 1 τοῦ ἄρθρου 5 τοῦ ἀ.ν. 1932.1939 διὰ τοῦ Καταστατικοῦ τοῦ Ταμείου, ὅπερ θέλει ἐγκριθῆ κατὰ τὴν διαδικασίαν τοῦ ἄρθρου 59 τοῦ ἀ.ν. τῆς 11 Νοεμβρίου 1935 «περὶ ὀργανισμοῦ τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας», θέλουσι ὁρισθῆ, πλὴν ἄλλων, αἱ ἀσφαλιστικαὶ παροχαὶ πρὸς τοὺς ἡσφαλισμένους καὶ τοὺς ἐκ τούτων ἔλκοντας δικαιώματα, κατὰ δὲ τὴν παράγραφον 2 τοῦ ἰδίου ἄρθρου πᾶσα τροποποίησις τοῦ Καταστατικοῦ θὰ ἐνεργῆται κατὰ τὴν αὐτὴν διαδικασίαν.

Κατὰ τὴν νομολογίαν τοῦ Δικαστηρίου τούτου (1025)1955, 778)1964) ἡ Διοίκησις, ποιουμένη χρῆσιν τῆς ὑπὸ τοῦ νόμου ἀναγνωριζομένης αὐτῇ κανονιστικῆς ἁρμοδιότητος πρὸς καθορισμὸν τῶν ἀσφαλιστικῶν παροχῶν, δύναται, ἐν ὄψει τοῦ γενικωτέρου κοινωνικοῦ συμφέροντος, τηρουμένης τῆς ἀρχῆς τῆς ἴσης μεταχειρίσεως καὶ κατ' ἐκτίμησιν τῶν ὑφ' ἃς ἑκάστοτε διατελεῖ ὁ Ἀσφαλιστικὸς Ὀργανισμὸς οἰκονομικῶν συνθηκῶν, νὰ ρυθμίζῃ διὰ συμπληρώσεως ἢ τροποποιήσεως τῶν οἰκείων διατάξεων τοῦ Καταστατικοῦ αὐτοῦ τὸ ὕψος τῶν καταβλητέων περιοδικῶν παροχῶν λόγῳ συντάξεως, τόσον ἐν σχέσει πρὸς τοὺς ἤδη συνταξιούχους, ὅσον καὶ ἐν σχέσει πρὸς τοὺς μέλλοντας νὰ συνταξιοδοτηθῶσιν, ὑπάγουσα οὕτω διὰ τὸν ἐφεξῆς χρόνον ὑπὸ ἐνιαῖον καὶ ὁμοιόμορφον καθεστὼς ἅπαντας τοὺς παρὰ τοῦ Ταμείου συντοξιοδοτουμένους. Κατ' ἀκολουθίαν ἡ προσβαλλομένη ὑπουργικὴ ἀπόφασις, περιορίζουσα, συμφώνως πρὸς τὰς ἀς ἐπικαλεῖται γνώμας τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Ταμείου καὶ τοῦ Συμβουλίου Κοινωνικῆς Ἀσφαλίσεως, ἀναφερομένας εἰς τὴν δυσχερῆ οἰκονομικὴν κατάστασιν τοῦ Ταμείου, τὸ ὕψος τῶν ὑπὸ τούτου παρεχομένων συντάξεων διὰ τὸ μέλλον καὶ ἐν σχέσει πρὸς ἅπαντας τοὺς συνταξιοδοτουμένους ὑπ' αὐτοῦ, δὲν περιέχει ἀναδρομικὴν ρύθμισιν καὶ συνεπῶς οὔτε καθ' ὑπέρβασιν τῆς ἐξουσιοδοτικῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρου 5 τοῦ ἀ.ν. 1932)1939 ἐξεδόθη, οὔτε καὶ εἰς συνταγματικήν τινα διάταξιν ἀντίκειται, πάντα δὲ τὰ περὶ τοῦ ἐναντίου διὰ τῶν πρώτου καὶ δευτέρου λόγων ἀκυρώσεως προβαλλόμενα εἶναι ἀπορριπτέα, ὡς ἀβάσιμα.

Νομίμου οὔσης, κατὰ τὰ ἀνωτέρω, τῆς κανονιστικῆς ἀποφάσεως, νόμιμος τυγχάνει καὶ ἡ ἐπὶ ταύτης ἐρειδομένη δευτέρα τῶν προσβαλλομένων ἀποφάσεων τοῦ Ταμείου, ἀπορριπτομένου, ὡς ἀβασίμου, τοῦ περὶ τοῦ ἐναντίου τρίτου καὶ τελευταίου τῶν προβαλλομένων λόγου ἀκυρώσεως.

§ 3. Σύνθεσις Δευτεροβαθμίου Ἀσφαλιστικῆς Ἐπιτροπῆς Ἱδρύματος Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων

Παράνομος σύνθεσις Δευτεροβαθμίου Ἀσφαλιστικῆς Ἐπιτροπῆς τοῦ Ι.Κ.Α., λόγῳ τῆς εἰς αὐτὴν συμμετοχῆς ὡς τακτικοῦ μέλους ἐκπροσώπου τῶν ἡσφαλισμένων, ἔχοντος καταδικασθῆ ἐπὶ κλοπῇ καὶ ἐκ τοῦ λόγου τούτου μὴ δυναμένου κατὰ Νόμον νὰ μετέχῃ τοῦ ὡς ἄνω συλλογικοῦ ὀργάνου, ἀδιαφόρου ὄντος ἂν κατὰ τὴν συνεδρίασιν ἡ Ἐπιτροπὴ συνετέθη τῇ συμμετοχῇ τοῦ ἀναπληρωτοῦ αὐτοῦ, διότι κατὰ τὴν γενικὴν ἀρχὴν διὰ τὴν νόμιμον ἀναπλήρωσιν τακτικοῦ μέλους συλλογικοῦ ὀργάνου ἀπαιτεῖται, ὅπως τὸ ἀναπληρούμενον ἔχῃ νομίμως τὴν ἰδιότητα τοῦ τακτικοῦ μέλους.

Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας 538)1965, Τμ. Α'

Προεδρεύων ὁ Σύμβουλος κ. ***Γ. Χαμπούρης***
Εἰσηγητὴς ὁ Πάρεδρος κ. ***Δ. Καλοδούκας***
Δικηγόρος ὁ κ. Τ. Ἀρχιμανδρίτης

Διὰ τῆς ὑπὸ κρίσιν αἰτήσεως, ἀτελῶς ἀσκουμένης, διώκεται τύποις παραδεκτῶς ἡ ἀκύρωσις τῆς ὑπ' ἀριθ. 4201)1963 ἀποφάσεως τῆς Δευτεροβαθμίου Ἀσφαλιστικῆς Ἐπιτροπῆς Ἐφέσεων τοῦ Ι.Κ.Α., δι' ἧς, ἀκυρωθείσης τῆς ὑπ' ἀριθ. 49) 1959 ἀποφάσεως τῆς Τοπικῆς Διοικητικῆς Ἐπιτροπῆς τοῦ ἐν Πειραιεῖ Ὑποκαταστήματος τοῦ Ι.Κ.Α., ἀπερρίφθη τελικῶς αἴτημα τοῦ ἤδη αἰτοῦντος, ὅπως ἀναγνωρισθῶσιν αἱ ἡμέραι ἐργασίας του τῆς χρονικῆς περιόδου ἀπὸ 15.5.1956 μέχρι 15.7.1957, ὡς πραγματοποιηθεῖσαι ἐν τῇ ἀσφαλίσει τοῦ Ι.Κ.Α.

Καθ' ἃ ἐκρίθη διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 63)1965 ἀποφάσεως τοῦ Δικαστηρίου τούτου, ἡ ἐκδοῦσα τὴν προσβαλλομένην πρᾶξιν Δευτεροβάθμιος Ἀσφαλιστικὴ Ἐπιτροπὴ Ἐφέσεων τοῦ Ι.Κ.Α. (Γ' Τμῆμα) δὲν ἦτο νομίμως συγκεκροτημένη, λόγῳ τῆς εἰς αὐτὴν συμμετοχῆς ὡς τακτικοῦ μέλους τοῦ Κ.Λ., ἐκπροσώπου τῶν ἡσφαλισμένων, ἔχοντος καταδικασθῆ τετράκις ἐπὶ κλοπῇ καὶ τούτῳ τῷ λόγῳ μὴ δυναμένου κατὰ νόμον νὰ μετέχῃ τοῦ ὡς ἄνω συλλογικοῦ ὀργάνου. Ὅθεν ἐκ τοῦ λόγου τούτου, αὐτεπαγγέλτως λαμβανομένου ὑπ' ὄψιν, ὡς γνωστοῦ τῷ Δικαστηρίῳ ἐκ προηγουμένης ἀκυρωτικῆς αὐτοῦ ἀποφάσεως, ἡ προσβαλλομένη πρᾶξις ἀπειβαίνει ἀκυρωτέα, ἀδιαφόρου ὄντος τοῦ ὅτι κατὰ τὴν συνεδρίασιν, καθ' ἣν ἐξεδόθη αὕτη, ἡ Ἐπιτροπὴ συνετέθη τῇ συμμετοχῇ οὐχὶ τοῦ εἰρημένου Κ.Λ., ἀλλὰ τοῦ ἀναπληρωτοῦ του (Ι.Ρ.), διότι, κατὰ γενικὴν ἀρχήν, διὰ τὴν νόμιμον ἀναπλήρωσιν τακτικοῦ μέλους συλλογικοῦ ὀργάνου ἀπαιτεῖται, ὅπως τὸ ἀναπληρούμενον ἔχῃ νομίμως τὴν ἰδιότητα τοῦ τακτικοῦ μέλους, συγκεντροῦν πάσας τὰς ἀπαιτουμένας πρὸς τοῦτο κατὰ νόμον προϋποθέσεις (*).

Ἀκυρουμένης τῆς προσβαλλομένης πράξεως διὰ τὸν ἀνωτέρω λόγον παρέλκει ὡς ἀλυσιτελὴς ἡ ἔρευνα τῶν λοιπῶν λόγων ἀκυρώσεως.

§ 4. Γενικαὶ ἀρχαὶ ἀσφαλίσεως

Σύνθεσις Τοπικῆς Διοικητικῆς Ἐπιτροπῆς τοῦ Ι.Κ.Α.—Ἀναγκαῖον δι' ἐφαρμογὴν ἄρθ. 85 Α.Ν. 1864)1951, ὡς ἐτροποποιήθη

(*) Ἴδετε ὁμοίως καὶ Σ.Ε. 63)1965, ΕΕΔ 24, 301. Ὅλαι λοιπὸν αἱ ἀποφάσεις ἄκυροι!

θη, ὅπως ὁ ἐνδιαφερόμενος ἔχῃ διατελέσει ἡσφαλισμένος τοῦ Ι.Κ.Α. πρὸ τῆς εἰσόδου του εἰς Δημοσίαν Ὑπηρεσίαν.—Δικαίωμα καὶ ὑποχρέωσις, προκειμένης ὑποχρεωτικῆς ἀσφαλίσεως, εἶα καὶ ἡ παρὰ τῷ Ι.Κ.Α., ἀπορρέοντα ἐκ τοῦ Νόμου διὰ τὸν ἡσφαλισμένον καὶ τὸν ἀσφαλιστικὸν φορέα, ἵνα ὅμως κατασταῖ ἐνεργὸς ὁ ἀτομικὸς ἀσφαλιστικὸς δεσμὸς κατὰ περίπτωσιν ἀπαραίτητος τυγχάνει ἡ ἐγγραφὴ τοῦ ἀσφαλιστέου εἰς τὰ μητρῶα τοῦ Ἀσφαλιστικοῦ Ὀργανισμοῦ καὶ ὁ διακανονισμὸς τῶν ἀσφαλιστικῶν αὐτοῦ εἰσφορῶν ἐν τῷ δέοντι χρόνῳ.—Διαδοχικὴ ἀσφάλισις κατὰ Ν.Δ. 4202)1961.

Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας 191)1965, Τμ. Α'

Πρόεδρος ὁ Ἀντιπρόεδρος κ. *Γ. Θ. Σπυρόπουλος*

Εἰσηγητὴς ὁ Πάρεδρος κ. *Β. Λεονταρίτης*

Δικηγόρος ὁ κ. **Α. Λέκκας**

Διὰ τῆς ὑπὸ κρίσιν αἰτήσεως, ἀτελῶς κατὰ νόμον ἀσκουμένης, διώκεται ἡ ἀκύρωσις τῆς ὑπ' ἀριθ. 1108)11.11.1963 τῆς παρὰ τῷ ἐν Πειραιεῖ Ὑποκαταστήματι τοῦ Ἱδρύματος Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων Τοπικῆς Διοικητικῆς Ἐπιτροπῆς, δι' ἧς ἀπερρίφθη, ὡς ἀβάσιμος, ἔνστασις τῆς αἰτούσης κατὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 28934)17.8.1962 ἀποφάσεως τοῦ Διευθυντοῦ τοῦ αὐτοῦ Ὑποκαταστήματος, ἀπορριψάσης τὴν ἀπὸ 4 Ἀπριλίου 1962 αἴτησιν τῆς ἰδίας περὶ χορηγήσεως αὐτῇ συντάξεως λόγῳ γήρατος.

Εἰς τὰ πρακτικὰ τῆς συνεδριάσεως τῆς Τοπικῆς Διοικητικῆς Ἐπιτροπῆς τῆς 11 Νοεμβρίου 1963, κατὰ τὴν ὁποίαν ἐλήφθη ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις, ἀναγράφονται, ὡς προκύπτει ἐκ τοῦ διαβιβασθέντος εἰς τὸ Δικαστήριον τοῦτο ἀντιγράφου, τὰ ὀνόματα τῶν μετασχόντων τῆς συνεδριάσεως ταύτης μελῶν τῆς Ἐπιτροπῆς, οὕτω δὲ ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις οὐδεμίαν ἀπὸ τῆς ἀπόψεως ταύτης πάσχει πλημμέλειαν. Ἡ μὴ ἀναγραφὴ τῶν ὀνομάτων τούτων εἰς τὸ κοινοποιηθὲν εἰς τὴν αἰτοῦσαν ἀπόσπασμα τῶν πρακτικῶν τῆς συνεδριάσεως ταύτης, περιλαμβάνον τὴν ἀφορῶσαν εἰς τὴν αἰτοῦσαν ἀπόφασιν, εἰς οὐδεμίαν διάταξιν προσκρούει καὶ δὲν δύναται συνεπῶς νὰ ἀγάγῃ εἰς ἀκυρότητα τῆς ληφθείσης ἀποφάσεως. Κατ' ἀκολουθίαν εἶναι ἀπορριπτέος ὁ περὶ τοῦ ἐναντίου πρῶτος τῶν προβαλλομένων λόγων ἀκυρώσεως, τοσοῦτο δὲ μᾶλλον, καθ' ὅσον, ὡς προκύπτει ἐκ τῶν προσαγομένων νῦν ὑπὸ τῆς αἰτούσης ἐγγράφων, τοιοῦτον πλῆρες ἀντίγραφον ἐκοινοποιήθη βραδύτερον αὐτῇ καὶ συνεπῶς ἠδύνατο αὕτη, ὅπως ἐνεργήσῃ τὸν ἔλεγχον αὐτῆς, καθ' ὅσον ἀφορᾷ εἰς τὸ θιγόμενον θέμα τῆς ἀπαρτίας τῆς Ἐπιτροπῆς βάσει τοῦ πλήρους τούτου ἀντιγράφου.

Διὰ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως, ὡς ἐκ τοῦ ὅλου περιεχομένου αὐτῆς δείκνυται, ἐγένοντο δεκτὰ τὰ ἑξῆς: α) Ἡ αἰτοῦσα ὑπηρέτησε παρὰ τῷ Βαρβακείῳ καὶ Πρωΐῳ Νοσοκομείῳ καὶ Φθισιατρείῳ Σύρου κατὰ τὸ ἀπὸ 1.4.1940 μέχρι 7.2.1951 χρονικὸν διάστημα ὡς τακτικὴ ὑπηρέτρια (πλύντρια), β) αὕτη οὔτε κατὰ τὸν χρόνον τῆς ὡς ἄνω προσλήψεώς της, οὔτε κατὰ τὴν χρονολογίαν ἐπεκτάσεως εἰς Σύρον τῆς ἀσφαλίσεως τοῦ Ι.Κ.Α., ἤτοι τὴν 16.5.1947, ἐτύγχανεν ἡσφαλισμένη τοῦ ἐν λόγῳ Ἱδρύματος, οὔτε δὲ καὶ μετέπειτα ἀπέκτησε τὴν ἰδιότητα ταύτην, γ) αὕτη, ὡς ἐκ τῆς παρὰ τῷ προμνησθέντι νοσοκομείῳ ὑπηρεσίας, ὑπήγετο ὑποχρεωτικῶς ὡς πρὸς τὴν συνταξιοδότησιν αὐτῆς εἰς τὰς διατάξεις τοῦ ἀ.ν. 1854)1951 «περὶ ἀπονομῆς τῶν πολιτικῶν καὶ στρατιωτικῶν συντάξεων», δ) ὅτι δὲν ἔχει ἐφαρμογὴν ὡς πρὸς τὴν αἰτοῦσαν τὸ ἄρθρον 85 τοῦ ἀ.ν. 1854)1951, καθ' ὅσον αὕτη οὐδέποτε διετέλει ἡσφαλισμένη τοῦ Ι.Κ.Α., καὶ ε) ἡ περίπτωσις τῆς αἰτούσης δὲν ἐμπίπτει οὔτε καὶ εἰς τὰς διατάξεις τοῦ ν.δ. 4202)1961 «περὶ διατηρήσεως τῶν ἐκ τῆς κοινωνικῆς ἀσφαλίσεως δικαιωμάτων εἰς περιπτώσεις μεταβολῆς τοῦ ἀσφαλιστικοῦ φορέως».

Διὰ τὴν ἐφαρμογὴν τοῦ ἄρθρου 85 τοῦ ἀ.ν. 1854)1951, ὡς ἐτροποποιήθη διὰ τοῦ ἄρθρου μόνου § 4, ἐδάφιον 1, τοῦ νόμου 3691)1957, ἀπαιτεῖται, ὅπως ὁ ἐνδιαφερόμενος ἔχῃ διατελέσει ἡσφαλισμένος τοῦ Ι.Κ.Α. πρὸ τῆς εἰσόδου του εἰς τὴν Δημοσίαν Ὑπηρεσίαν. Ἡ προϋπόθεσις ὅμως αὕτη δὲν πληροῦται ἐν προκειμένῳ, δεδομένου, ὅτι, ὡς ἐδέξατο ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις, στηριζομένη εἰς τὰ ἄτινα ἐπικαλεῖται στοιχεῖα τοῦ φακέλου, καὶ συνομολογεῖται ὑπὸ τῆς αἰτούσης, αὕτη οὐδέποτε διετέλεσεν ἡσφαλισμένη τοῦ ὡς εἴρηται Ἱδρύματος. Ἑπομένως, ἐλλειπούσης τῆς βασικῆς ταύτης διὰ τὴν ἐφαρμογὴν τοῦ ἄρθρου 85 τοῦ ἀ.ν. 1854)1951 προϋποθέσεως, ὁ δεύτερος λόγος (πρῶτον σκέλος) ἀκυρώσεως, δι' οὗ προβάλλεται, ὅτι ἐσφαλμένως διὰ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως ἐγένετο δεκτόν, ὅτι αὕτη ὑπηρέτησε καθ' ὅλον τὸ ἀνωτέρω χρονικὸν διάστημα εἰς τὸ νοσοκομεῖον ὡς τακτικὴ ὑπηρέτρια, δεδομένου ὅτι αὕτη ὑπηρέτησε παρ' αὐτῷ ἐπὶ μακρὸν καὶ δὴ μέχρι τῆς μονιμοποιήσεώς της, γενομένης τὴν 14 Ἀπριλίου 1950, ὡς ἐκτακτος ἡ δόκιμος πλύντρια, ὑφ' ἣν ἰδιότητα ἐτύγχανεν ἀσφαλιστέα εἰς τὸ Ι.Κ.Α., εἶναι ἀπορριπτέος, ὡς ἀλυσιτελῶς προβαλλόμενος. Ὁμοίως καὶ ὁ τέταρτος λόγος ἀκυρώσεως, δι' οὗ προβάλλεται παράβασις τῶν ἀνωτέρω διατάξεων, ἀπορριπτέος ὡσαύτως τυγχάνει, ὡς ἀβάσιμος.

Ναὶ μὲν, προκειμένης ὑποχρεωτικῆς κατὰ νόμον ἀσφαλίσεως, οἷα καὶ ἡ παρὰ τῷ Ι.Κ.Α. ἀσφάλισις, ἡ ὑπαγωγὴ εἰς ταύτην ἀποτελεῖ δικαίωμα καὶ ὑποχρέωσιν, ἀπορρέοντα ἐκ τοῦ νόμου διά τε τὸν ἡσφαλισμένον καὶ τὸν ἀσφαλιστικὸν φορέα, ἵνα ὅμως κατασταῖ ἐνεργὸς ὁ ἀτομικὸς ἀσφαλιστικὸς δεσμὸς καθ' ἑκάστην συγκεκριμένην περίπτωσιν ἀπαραίτητος τυγχάνει, ἐφ' ὅσον δὲν ὁρίζεται σαφῶς ἄλλο τι ἐν τῷ νόμῳ, ἡ ἐγγραφὴ τοῦ ἀσφαλιστέου εἰς τὰ μητρῶα τοῦ οἰκείου Ἀσφαλιστικοῦ Ὀργανισμοῦ καὶ ὁ κατ' ἀκολουθίαν ταύτης διακανονισμὸς τῶν ἀσφαλιστικῶν αὐτοῦ εἰσφορῶν ἐν τῷ δέοντι κατὰ περίπτωσιν χρόνῳ (79)1959, 1904)1963). Ἑπομένως διὰ τὴν ἵδρυσιν ἐν ἑκάστῃ δεδομένῃ περιπτώσει τοῦ ἀσφαλιστικοῦ

δεσμοῦ ὀφείλει καὶ ὁ κατὰ νόμον ὑποχρεωτικῶς ἀσφαλιστέος, ὅπως ἐπιδεικνύῃ τὴν δέουσαν ἐπιμέλειαν πρὸς ἐγγραφὴν αὐτοῦ καὶ δὲν δύναται οὗτος, μετὰ τὴν ἐκ τῆς ὑπηρεσίας ἀποχώρησιν αὐτοῦ καὶ δὴ μετὰ πάροδον μακροῦ ἐκτοτε χρόνου, νὰ ἀξιώσῃ ὅπως ἀναγνωρισθῇ ἤδη ὡς ἠσφαλισμένος καὶ τύχῃ τῶν κεκανονισμένων ἀσφαλιστικῶν παροχῶν (*). Ὅθεν οἱ δεύτερος (σκέλος δεύτερον) καὶ πέμπτος λόγοι ἀκυρώσεως, ἐπὶ ἐναντίας ἐκδοχῆς ἐρειδόμενοι, εἶναι ἀπορριπτέοι, ὡς ἀβάσιμοι.

Διὰ τὴν ἐφαρμογὴν τῶν διατάξεων τοῦ προμνησθέντος ν.δ. 4202)1961, ἀναφερομένων εἰς τὸ θέμα τῆς μεταβολῆς τοῦ ἀσφαλιστικοῦ φορέως, ἀπαιτεῖται διαδοχικὴ ἀσφάλισις εἰς πλείονας τοῦ ἑνὸς Ἀσφαλιστικοὺς Ὀργανισμούς, προϋπόθεσις ὅμως, ἥτις δὲν συντρέχει ἐν προκειμένῳ, δεδομένου ὅτι τὸ Κράτος δὲν ἐνεργεῖ ὡς Ἀσφαλιστικὸς Ὀργανισμὸς κατὰ τὰς ἀρχὰς καὶ προϋποθέσεις τῆς ἀπονομῆς ἀσφαλιστικῶν παροχῶν, ἀλλὰ δυνάμει τῆς συνδεούσης τοῦτο πρὸς τοὺς ὑπαλλήλους αὐτοῦ σχέσεως καὶ ἐπὶ τῇ βάσει εἰδικοῦ συνταξιοδοτικοῦ καθεστῶτος. Ὅθεν ἡ κρίσις τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως περὶ μὴ ἐφαρμογῆς ἐν προκειμένῳ τῶν διατάξεων τοῦ ἀνωτέρω νομοθετήματος παρίσταται νόμιμος, ὁ δὲ περὶ τοῦ ἐναντίου δος λόγος ἀκυρώσεως εἶναι ἀβάσιμος καὶ ἀπορριπτέος.

Ὁ τρίτος λόγος ἀκυρώσεως διατυποῦται ὅλως ἀορίστως καὶ ἀσαφῶς καὶ ὡς ἐκ τούτου ἀπορριπτέος ἐλέγχεται, ὡς ἀνεπίδεκτος δικαστικῆς ἐκτιμήσεως.

Τὸ Δικαστήριον κρίνει, ὅτι δέον ὅπως ἀπαλλαγῇ ἡ αἰτοῦσα τῆς δικαστικῆς δαπάνης λόγῳ πιθανολογουμένης ἐνδείας αὐτῆς.

§ 5. Διαδοχικὴ ἀσφάλισις κατὰ Ν.Δ. 4202)1961

Ὑπόχρεων, εἰς τὴν περίπτωσιν, τὸ Ι.Κ.Α. πρὸς καταβολὴν τῆς κατὰ τὰς διατάξεις τῆς περὶ τούτου νομοθεσίας, ὡς τελευταίου ἀσφαλιστικοῦ φορέως, συντάξεως διὰ προσμετρήσεως καὶ τοῦ χρόνου τῆς παρὰ τῷ Ναυτικῷ Ἀπομαχικῷ Ταμείῳ ἀσφαλίσεως, κατὰ τὸ Ν.δ. 4202)1961, ἐφαρμοστέον ὡς ἰσχῦον κατὰ τὸν χρόνον τῆς συμπληρώσεως τῶν προϋποθέσεων πρὸς ἄσκησιν τοῦ συνταξιοδοτικοῦ δικαιώματος τοῦ ἠσφαλισμένου.

Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας 185)1965, Τμ. Α'

Πρόεδρος ὁ Ἀντιπρόεδρος κ. *Γ. Θ. Σπυρόπουλος*

Εἰσηγητὴς ὁ Πάρεδρος κ. *Π. Μακρόπουλος*

Δικηγόροι οἱ κ.κ. Θ. Καλαμπαλίκης, Κ. Νικολόπουλος

Διὰ τῆς ὑπὸ κρίσιν αἰτήσεως τὸ Ναυτικὸν Ἀπομαχικὸν Ταμεῖον διώκει τὴν ἀκύρωσιν τῆς ὑπ' ἀριθ. 2385)30.5.1962 ἀποφάσεως τοῦ Διευθυντοῦ τοῦ Περιφερειακοῦ Ὑποκαταστήματος Πειραιῶς τοῦ Ἱδρύματος Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων, δι' ἧς ἀνεγνωρίσθη ὑπὲρ τοῦ κατὰ τὸν χρόνον τῆς ἐπελεύσεως τῆς ἀσφαλιστικῆς περιπτώσεως παρὰ τῷ Ἱδρύματι τούτῳ ἠσφαλισμένου Ν.Ψ. δικαίωμα εἰς σύνταξιν λόγῳ γήρατος, καθ' ὃ μέρος διὰ τῆς ἀποφάσεως ταύτης ὡρίσθη περαιτέρω, ὅτι ἡ σύνταξις αὕτη ἦτο καταβλητέα παρὰ τοῦ αἰτοῦντος Ταμείου, ἐν τῇ ἀσφαλίσει τοῦ ὁποίου εἶχε διατελέσει ὁ ρηθεὶς ἐπὶ μακρότερον χρονικὸν διάστημα πρὸ τῆς ὑπαγωγῆς του εἰς τὴν ἀσφάλισιν τοῦ Ι.Κ.Α.

Ὡς γίνεται δεκτὸν διὰ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως, ὁ περὶ οὗ πρόκειται ἠσφαλισμένος ἐπραγματοποίησεν ἀπὸ τῆς ὑπαγωγῆς του εἰς τὴν ἀσφάλισιν τοῦ Ἱδρύματος Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων (18.10.1960) μέχρι τοῦ χρόνου τῆς διακοπῆς τῆς ἀσφαλιζομένης ἀπασχολήσεώς του (30.10.1962) πεντακοσίας πέντε ἐν συνόλῳ ἡμέρας ἐργασίας. Ὑπὸ τὸ δεδομένον τοῦτο καὶ συμφώνως πρὸς τὰς ἐφαρμοστέας ἐν προκειμένῳ διατάξεις τοῦ κατὰ τὸν ἀνωτέρω χρόνον τῆς συμπληρώσεως τῶν προϋποθέσεων πρὸς ἄσκησιν τοῦ συνταξιοδοτικοῦ δικαιώματος τοῦ ἠσφαλισμένου ἰσχύοντος ν.δ. 4202)1961 «περὶ διατηρήσεως τῶν ἐκ τῆς κοινωνικῆς ἀσφαλίσεως δικαιωμάτων εἰς περιπτώσεις μεταβολῆς ἀσφαλιστικοῦ φορέως», ἀλλὰ καὶ κατὰ τὰς κριθείσας διὰ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως ὡς διεπούσας τὴν ἐπίδικον σχέσιν προϊσχυούσας τοῦ ἄρθρου 51 § 1 ἐδ. α' τοῦ ἀ.ν. 1846)1951, τὸ Ἵδρυμα Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων ἐτύγχανεν ὑπόχρεον εἰς καταβολὴν τῆς κατὰ τὰς διατάξεις τῆς νομοθεσίας του, ὡς τελευταίου ἀσφαλιστικοῦ φορέως, ἀπονεμηθείσης τῷ εἰρημένῳ, διὰ προσμετρήσεως καὶ τοῦ χρόνου τῆς παρὰ τῷ Ναυτικῷ Ἀπομαχικῷ Ταμείῳ ἀσφαλίσεώς του, συντάξεως λόγῳ γήρατος. Ἀντιθέτως ὅθεν κρίνασα ἡ ἐκδοῦσα τὴν προσβαλλομένην ἀπόφασιν Ἐπιτροπή, ἐπὶ τῇ σκέψει ὅτι αἱ μετὰ τὴν θέσιν ἐν ἰσχύι τοῦ ν.δ. 4202)1961 πραγματοποιηθεῖσαι παρὰ τοῦ ἐν λόγῳ ἠσφαλισμένου ἡμέραι ἐργασίας ἐν τῇ ἀσφαλίσει τοῦ Ι.Κ.Α δὲν ἦσαν ληπτέαι ὑπ' ὄψιν διὰ τὸν κατὰ τὰς ἀνωτέρω διατάξεις καθορισμὸν τοῦ ὑποχρέου εἰς καταβολὴν τῆς συντάξεως ἀσφαλιστικοῦ φορέως, διότι δυνάμει τοῦ ἄρθρου 3 § 3 τοῦ ν.δ. 4202)1961 τὸ Ναυτικὸν Ἀπομαχικὸν Ταμεῖον ἐξηρέθη τῶν διατάξεων αὐτοῦ, παρέβη τὸν νόμον, καθ' ὅσον, ἀσχέτως τῆς ἐννοίας τῶν ἐν λόγῳ διατάξεων τοῦ ἄρθρου 3 § 3 τοῦ ν.δ. 4202)1961, τὸ ν.δ)γμα τοῦτο ἰσχύει πάντως ὡς πρὸς τὸ Ι.Κ.Α., ὅπερ οὕτω ὑποχρεοῦται νὰ συνυπολογίσῃ πάσας τὰς ἐν τῇ ἀσφαλίσει αὐτοῦ πραγματοποιηθείσας ἡμέρας ἐργασίας, ἵνα κρίνῃ περὶ τῆς κατὰ τὰς οἰκείας διατάξεις ὑποχρεώσεως του ἢ μὴ πρὸς καταβολὴν τῆς παρ' αὐτοῦ ἀπονεμομένης συντάξεως (*). Ἀκυρωτέα ὡς ἐκ τούτου ἀποβαίνει ἡ προσ-

(*) Ἴδετε ὁμοίως καὶ Σ.Ε. 1223)1963, ΕΕΔ 22, 938. Ἀντίθετος ὅμως ἡ νομολογία τοῦ Ἀρείου Πάγου (Α.Π. 776)1964, ΕΕΔ 24, 169, Ἴδετε καὶ ΕΕΔ 24, 344, ἔνθα σημειώσεις μας καὶ λοιπὴ νομολογία.

(*) Ἴδετε περὶ τῆς διαδοχικῆς ἀσφαλίσεως τοῦ ν.δ. 4202)1964 Σ.Ε. 2198)1963, ΕΕΔ 23, 236, Σ.Ε. 848)1964, ΕΕΔ 23, 541, Σ.Ε. 558)1964, ΕΕΔ 23, 543, Σ.Ε. 409)1964, ΕΕΔ 23, 609, Σ.Ε. 3154)1964, ΕΕΔ 24, 309.

βαλλομένη ἀπόφασις κατὰ τὰ βασίμως διὰ τῆς ὑπὸ κρίσιν αἰτήσεως ὑποστηριζόμενα.

§ 6. Αἰτήσεις ἀναθεωρήσεως ἐνώπιον Δευτεροβαθμίου Ἀσφαλιστικῆς Ἐπιτροπῆς Ἐφέσεων τοῦ Ἱδρύματος Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων

Περαίωσις δι' ἀποφάσεως τῆς Δευτεροβαθμίου Ἀσφαλιστικῆς Ἐπιτροπῆς Ἐφέσεων τοῦ Ι.Κ.Α. τῆς ὅλης διαδικασίας τῆς ἀσφαλιστικῆς διαφορᾶς, μὴ προβλεπομένης ὑπὸ τῆς νομοθεσίας αἰτήσεως ἀναθεωρήσεως ἐνώπιον αὐτῆς.—Θεώρησις ὅμως τῆς αἰτήσεως ἀναθεωρήσεως, ἐφ' ὅσον ἐπικαλεῖται νέα στοιχεῖα, ὡς ὑποβολὴ νέας καὶ αὐτοτελοῦς αἰτήσεως, παραπεμπομένης εἰς τὸν Διευθυντὴν τοῦ οἰκείου Ὑποκαταστήματος τοῦ Ι.Κ.Α. πρὸς κρίσιν.—Αἴτησις συνταξιοδοτήσεως λόγῳ ἐργατικοῦ ἀτυχήματος.

Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας 43)1965, Τμ. Α'

Πρόεδρος ὁ Ἀντιπρόεδρος κ. *Γ. Θ. Σπυρόπουλος*
Εἰσηγητὴς ὁ Σύμβουλος κ. *Γ. Χαρπούρης*
Δικηγόρος ὁ κ. Α. Λέκκας

Διὰ τῆς ὑπὸ κρίσιν αἰτήσεως διώκεται ἡ ἀκύρωσις τῆς ὑπ' ἀριθ. 4414)15.11.1963 ἀποφάσεως τῆς Δευτεροβαθμίου Ἀσφαλιστικῆς Ἐπιτροπῆς Ἐφέσεων τοῦ Ἱδρύματος Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων, διὰ τῆς ὁποίας ἀπερρίφθη ἡ παρὰ τοῦ αἰτοῦντος ὑποβληθεῖσα αἴτησις ἀναθεωρήσεως προηγουμένης ἀποφάσεως τῆς αὐτῆς Ἐπιτροπῆς, διὰ τῆς ὁποίας εἶχεν ἀπορριφθῆ αἴτημα χορηγήσεως συντάξεως εἰς τὸν αἰτοῦντα λόγῳ ἐργατικοῦ ἀτυχήματος. Ἡ αἴτησις αὕτη, νομοτύπως καὶ ἐμπροθέσμως ἀσκηθεῖσα, εἶναι τύποις δεκτὴ καὶ ἐξεταστέα κατ' οὐσίαν.

Ὑπὸ τῆς περὶ τοῦ Ἱδρύματος Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων νομοθεσίας δὲν προβλέπεται ἡ δυνατότης ἀναθεωρήσεως τῆς ὁριστικῆς ἀποφάσεως τῆς Δευτεροβαθμίου Ἐπιτροπῆς Ἐφέσεων, διὰ τῆς ὁποίας περαιοῦται ἡ ὅλη διαδικασία τῆς ἀσφαλιστικῆς διαφορᾶς (Σ.Ε. 2650)1964), ἐφ' ὅσον ὅμως ἡ ἐνώπιον τῆς Δευτεροβαθμίου Ἐπιτροπῆς ὑποβληθεῖσα αἴτησις ἀναθεωρήσεως ἐπικαλεῖται νέα στοιχεῖα πρὸς θεμελίωσιν τῆς πραγματικῆς βάσεως, ἐφ' ἧς ἐρείδεται τὸ ἀρχικὸν αἴτημα, δέον νὰ θεωρηθῇ, ὑπὸ τὴν προϋπόθεσιν ὅτι αὐτὴ ἀσκεῖται ἐντὸς τῶν ὑπὸ τοῦ νόμου ὁριζομένων προθεσμιῶν, ὡς ὑποβολὴ νέας καὶ αὐτοτελοῦς αἰτήσεως, ἐπιδιωκούσης τὴν ἄνευ ἀναδρομῆς δικαίωσιν τοῦ ἠσφαλισμένου, ὡς νέα δὲ αἴτησις δέον νὰ παραπεμφθῇ ὑπὸ τῆς Δευτεροβαθμίου Ἐπιτροπῆς εἰς τὸν Διευθυντὴν τοῦ οἰκείου Ὑποκαταστήματος τοῦ Ι.Κ.Α. πρὸς κρίσιν(*). Κατ' ἀκολουθίαν ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις, ἀπορρίψασα τύποις τὴν ὑποβληθεῖσαν αἴτησιν ἀναθεωρήσεως, οὐδεμίαν διάταξιν νόμου παρεβίασε καὶ οἱ περὶ τοῦ ἀντιθέτου προβαλλόμενοι λόγοι ἀκυρώσεως εἶναι ἀπορριπτέοι ὡς ἀβάσιμοι.

Ἐν προκειμένῳ διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 2141)1.10.1960 ἀποφάσεως τῆς Δευτεροβαθμίου Ἀσφαλιστικῆς Ἐπιτροπῆς Ἐφέσεων ἀπερρίφθη ἡ περὶ συνταξιοδοτήσεως λόγῳ ἐργατικοῦ ἀτυχήματος ὑποβληθεῖσα παρὰ τοῦ αἰτοῦντος αἴτησις, ἐπὶ τῇ αἰτιολογίᾳ ὅτι ἡ παρὰ τοῦ αἰτοῦντος ἐπικαλουμένη πάθησις τοῦ ἀριστεροῦ ὀφθαλμοῦ του δὲν εἶναι ἀπότοκος ἐργατικοῦ ἀτυχήματος, ἀλλὰ παθήσεως ὀφθαλμικῆς, ἡ ἀπόφασις δὲ αὕτη ἐστηρίχθη εἰς τὴν 139)30.1.1959 ἀπόφασιν τῆς Δευτεροβαθμίου Ὑγειονομικῆς Ἐπιτροπῆς, διὰ τῆς ὁποίας αὕτη, λαβοῦσα ὑπ' ὄψιν τὸ πόρισμα ἐξετάσεως τῆς ἰατροῦ ὀφθαλμολόγου, καθ' ὃ «Δ.Ο. μυωπία ὑψηλή, μυωπικαὶ ἀλλοιώσεις βυθοῦ, οὐλῶδες τράχωμα. Α.Ο. Θολερότητες κερατοειδοῦς κεντρικαί, ἀποκόλλησις παλαιὰ ἀμφιβληστροειδοῦς, οὐλῶδες τράχωμα. Ὀπτικὴ ὀξύτης μετὰ διόρθωσιν Δ.Ο.4)10. Α.Ο. κάτω τοῦ 1)20. Ἀναπηρία 50 ο)ο. Καθ' ἃ ἀναφέρει ὁ ἀσθενής, τὴν 20.12.1957 εἰσῆλθεν εἰς τὸν ὀφθαλμὸν ἀσβέστος. Ὡς γνωρίζομεν ἡ εἴσοδος ἀσβέστου δὲν προκαλεῖ ἀποκόλλησιν ἀμφιβληστροειδοῦς. Μετέπειτα ἀνέφερεν, ὅτι ὑπέστη πλῆξιν διὰ ψήκτρας. Εἶναι γεγονός, ὅτι ὑπάρχουν ἀποκολλήσεις συνεπείᾳ πλήξεως, εἰς τὴν κατατεθεῖσαν ὅμως ὑπ' αὐτοῦ δήλωσιν ἀτυχήματος μὲ ἡμερομηνίαν 23.10.1958 δὲν ἀναφέρεται πλῆξις, ἐπίσης δὲν ἀνεφέρθη πλῆξις οὔτε εἰς τὸν διὰ πρώτην φορὰν ἐξετάσαντα ὀφθαλμίατρον κατὰ τὴν 20.12.1957, ὅστις διέγνωσεν ἀποκόλλησιν ἀμφιβληστροειδοῦς», ἀπεφάνθη ὅτι ἡ ὀφθαλμικὴ πάθησις τοῦ αἰτοῦντος δὲν εἶναι ἀπότοκος ἀτυχήματος.

Διὰ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως 4414)1963, ἐκδοθείσης ἐπὶ τῆς ὑποβληθείσης ἀπὸ 26.7.1962 αἰτήσεως ἀναθεωρήσεως τοῦ αἰτοῦντος, ἐκρίθη, ὅτι οὐδὲν νεώτερον στοιχεῖον προσκομίζεται, δικαιολογοῦν ἀναθεώρησιν τῆς προδιαληφθείσης ἀποφάσεως, διότι ὁ αἰτῶν περιωρίσθη εἰς τὴν διατύπωσιν τοῦ ἀορίστου ἰσχυρισμοῦ ὅτι δὲν ἐξητάσθησαν δεόντως τὰ ἐν τῷ φακέλῳ στοιχεῖα καὶ ὅτι ἔχει εἰς χεῖρας του ἰατρικὰς γνωματεύσεις συνηγορούσας ὑπὲρ τῶν ἀπόψεών του.

Ὡς ὀρθῶς ἐκρίθη διὰ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως, αἱ ἐπικαλούμεναι ἰατρικαὶ γνωματεύσεις, αἱ ὁποῖαι ἄλλωστε δὲν προσήχθησαν, δὲν ἀποτελοῦσι οὐσιώδη νέα στοιχεῖα, ἐφ' ὅσον περὶ τῆς παθήσεως τοῦ αἰτοῦντος καὶ περὶ τῆς δυνατότητος ἡ πάθησίς του νὰ προεκλήθη ἐξ ἐργατικοῦ ἀτυχήματος εἶχεν ἤδη ἀποφανθῆ ἡ Δευτεροβάθμιος Ὑγειονομικὴ Ἐπιτροπὴ τοῦ Ἱδρύματος, κατὰ τὰ λοιπὰ δὲ ἡ αἰτηθεῖσα ἐπανεξέτασις τῶν ἤδη κριθέντων στοιχείων δὲν προσέδιδεν εἰς τὴν ὑποβληθεῖσαν αἴτησιν τὸν χαρακτῆρα νέας αἰτήσεως. Κατ' ἀκολουθίαν δὲν συνέτρεχεν ἐν προκειμένῳ οὐδὲ περίπτωσις παραπομπῆς τῆς ὑποβληθείσης παρὰ τοῦ αἰτοῦντος αἰτήσεως ἀναθεωρήσεως εἰς τὸν ἁρμόδιον, διὰ νὰ κρίνῃ ἐπὶ αἰτήσεως συνταξιοδοτήσεως Διευθυντὴν Ὑποκαταστήματος τοῦ Ἱδρύματος. Ὅθεν ἡ ὑπὸ κρίσιν αἴτησις ἀκυρώσεως ἔδει νὰ ἀπορρι-

(*) Ἴδετε σχετικῶς καὶ Σ.Ε. 2650)1964, ΕΕΔ 23, 1492, Σ.Ε. 2844)1964, ΕΕΔ 24, 38.

φθῆ ὡς ἀβάσιμος.

§ 7. Ἔννοια ἐργατικοῦ ἀτυχήματος κατ' ἄρθρον 28 § 4 Α.Ν. 1846)1951 «περὶ Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων»

Χαρακτηρισμὸς ὡς ἐργατικοῦ ἀτυχήματος πάσης ἀσθενείας ἢ ἀναπηρίας, ἥτις προεκλήθη συνεπείᾳ βιαίου ἐξωτερικοῦ συμβάντος καὶ ἐπῆλθε κατὰ τὴν ἐκτέλεσιν ἢ ἐξ ἀφορμῆς τῆς ἐργασίας, ὥστε νὰ συνδέηται μετ' αὐτῆς εἰς σχέσιν αἰτίου καὶ ἀποτελέσματος οὐχὶ μόνον ἀμέσως, ἀλλὰ καὶ ἐμμέσως, ὁσάκις αἱ ἐκ τοῦ βιαίου συμβάντος δυσμενεῖς διὰ τὴν ὑγείαν τοῦ παθόντος συνέπειαι ἐκδηλωθοῖν οὐχὶ ἀμέσως, ἀλλὰ βραδύτερον δι' ἐπιδεινώσεως προϋπαρχούσης παθήσεώς του.

Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας 184)1965, Τμ. Α'

Προεδρος ὁ Ἀντιπρόεδρος κ. *Γ. Θ. Σπυρόπουλος*
Εἰσηγητὴς ὁ Πάρεδρος κ. *Ν. Παναγιωτάτος*
Δικηγόροι οἱ κ.κ. Σ. Σπετσάκης, Ι. Ἰακωμίδης

Διὰ τῆς ὑπὸ κρίσιν αἰτήσεως διώκεται ἐμπροθέσμως ἡ ἀκύρωσις τῆς ὑπ' ἀριθ. 2867)1963 ἀποφάσεως τῆς παρὰ τῷ Ι.Κ.Α. Δευτεροβαθμίου Ἐπιτροπῆς Ἐφέσεων, δι' ἧς ἠκυρώθη ἡ ὑπ' ἀριθ. 1230)1959 ἀπόφασις τῆς Τοπικῆς Διοικητικῆς Ἐπιτροπῆς τοῦ Ὑποκαταστήματος Ἀθηνῶν καὶ ἐπεκυρώθη ἡ ὑπ' ἀριθ. 6855)1958 ἀπόφασις τοῦ Διευθυντοῦ τοῦ αὐτοῦ Ὑποκαταστήματος, ἥτις εἶχεν ἀπορρίψει σχετικὴν αἴτησιν τῆς αἰτούσης, ὅπως συνταξιοδοτηθῇ λόγῳ θανάτου τοῦ ἠσφαλισμένου συζύγου της.

Κατὰ τὸ ἄρθρον 8 § 4 τοῦ ἀ.ν. 1846)1951 «περὶ Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων» ἐργατικὸν ἀτύχημα ἀποτελεῖ τὸ ἐν τῇ ἐργασίᾳ ἢ ἐξ ἀφορμῆς ταύτης βίαιον συμβὰν καὶ ἡ ἐπαγγελματικὴ ἀσθένεια. Διὰ τῆς διατάξεως ταύτης χαρακτηρίζεται ὡς ἐργατικὸν ἀτύχημα πᾶσα ἀσθένεια ἢ ἀναπηρία, ἥτις προεκλήθη συνεπείᾳ βιαίου ἐξωτερικοῦ συμβάντος καὶ ἐπῆλθε κατὰ τὴν ἐκτέλεσιν ἢ ἐξ ἀφορμῆς τῆς ἐργασίας, ὥστε νὰ συνδέεται μετ' αὐτῆς εἰς σχέσιν αἰτίου καὶ ἀποτελέσματος οὐχὶ μόνον ἀμέσως, ἀλλὰ καὶ ἐμμέσως, τοῦθ' ὅπερ συμβαίνει ὁσάκις αἱ ἐκ τοῦ βιαίου συμβάντος δυσμενεῖς διὰ τὴν ὑγείαν τοῦ παθόντος συνέπειαι ἐκδηλωθοῦν οὐχὶ ἀμέσως, ἀλλὰ βραδύτερον διὰ βαθμιαίας ἐπιδεινώσεως προϋπαρχούσης παθήσεώς του (Σ.Ε. 1425)1960) (*).

Ἡ προκειμένη ὑπόθεσις ἔχει ὡς ἀκολούθως: Ἡ αἰτοῦσα διὰ τῆς ἀπὸ 28 Σεπτεμβρίου 1953 αἰτήσεώς της, ὑποβληθείσης εἰς τὸ Ὑποκατάστημα Λαμίας τὴν 1ην Ὀκτωβρίου 1953, ἐζήτησεν, ὅπως συνταξιοδοτηθῇ λόγῳ θανάτου τοῦ ἠσφαλισμένου συζύγου της Γ.Ν., ἐπελθόντος τὴν 17ην Σεπτεμβρίου 1953. Ἡ αἴτησις ἀπερρίφθη διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 6855)1958 ἀποφάσεως τοῦ Διευθυντοῦ τοῦ Περιφερειακοῦ Ὑποκαταστήματος Ἀθηνῶν, ἐπὶ τῇ αἰτιολογίᾳ ὅτι ὁ θανὼν σύζυγος τῆς αἰτούσης δὲν εἶχε συμπληρώσει τὰς ὑπὸ τοῦ νόμου καθοριζομένας ἡμέρας ἐργασίας. Κατὰ τῆς ἀποφάσεως ταύτης ἤσκησεν ἡ αἰτοῦσα ἔνστασιν, ἰσχυριζομένη ὅτι δὲν ἀπαιτεῖται διὰ τὴν συνταξιοδότησίν της ἡ ὡς ἄνω προϋπόθεσις, καθ' ὅσον ὁ θάνατος τοῦ συζύγου της προῆλθεν ἐξ ἐργατικοῦ ἀτυχήματος (ἄρθρον 34 § 1 ἀ.ν. 1846)1951). Ἐπὶ τῆς ἐνστάσεως ταύτης ἐξεδόθη ἡ ὑπ' ἀριθ. 1230)1959 ἀπόφασις τῆς Τ.Δ.Ε. τοῦ αὐτοῦ Ὑποκαταστήματος, ἥτις, ἐκτιμήσασα τὰ στοιχεῖα τοῦ φακέλου, ἰδίᾳ δὲ α) τὸ ἀπὸ 12.5.1955 πιστοποιητικὸν τοῦ ἐν Στυλίδι ἰατροῦ τοῦ Ι.Κ.Α. Ε. Μ., ὅτι ὁ θανὼν «ὑπέστη τὸν Μάρτιον ἔτους 1953 κατὰ τὴν ἐκφόρτωσιν ξυλείας ἐν τῷ λιμένι Στυλίδος τραῦμα τοῦ δακτύλου τοῦ ἀριστεροῦ ποδὸς κατὰ τὴν ὀνυχοφόρον φάλαγγα καὶ ὅτι συνεπείᾳ τοῦ τραύματος τούτου ἐπῆλθεν ἀνιοῦσα λεμφαγγειῖτις, καταλήξασα εἰς γάγγραιναν τῆς κνήμης, δι' ἣν ἐνοσηλεύθη ἀρχικῶς εἰς τὸ Γενικὸν Νοσοκομεῖον Λαμίας, μεταφερθεὶς ἐν συνεχείᾳ εἰς τὸ θεραπευτήριον «Ὁ Εὐαγγελισμός», ὅπου, ὑποστὰς ἀκρωτηριασμόν, ἀπεβίωσε τὴν 17ην Σεπτεμβρίου 1953 συνεπείᾳ διαβητικοῦ κώματος», καὶ β) τὴν ὑπ' ἀριθ. 472)100)24.9.1954 ἀπόφασιν τῆς Ἐπιτροπῆς Ἱεραρχικοῦ Ἐλέγχου, δι' ἧς ἐγένετο δεκτὴ ἡ ἐκπρόθεσμος δήλωσις τοῦ ὡς ἄνω ἀτυχήματος, ἐδέχθη, ὅτι ὁ θάνατος τοῦ συζύγου τῆς αἰτούσης ὀφείλετο εἰς τὸ ἀτύχημα, ὅπερ ὑπέστη οὗτος κατὰ Μάρτιον ἔτους 1953. Ἀσκηθείσης ἐφέσεως ὑπὸ τοῦ Διευθυντοῦ τοῦ ρηθέντος Ὑποκαταστήματος κατὰ τῆς ἄνω ἀποφάσεως τῆς Τ.Δ.Ε., ἐξεδόθη ἡ ὑπ' ἀριθ. 596)1961 ἀπόφασις τῆς παρὰ τῷ Ι.Κ.Α. Δευτεροβαθμίου Ἐπιτροπῆς Ἐφέσεων, ἥτις ἐδέχθη, ὅτι δὲν δικαιοῦται ἡ αἰτοῦσα συντάξεως, διότι, ναὶ μὲν τὸ ἐπικαλούμενον ὑπ' αὐτῆς τραῦμα τοῦ ποδὸς τοῦ συζύγου της ἠδύνατο νὰ ἀσκήσῃ ἐπιβαρυντικὴν ἐπίδρασιν ἐπὶ τῆς ἐξελίξεως τοῦ διαβήτου, ἐξ οὗ οὗτος ἔπασχε, πλήν, καθ' ἃ ἐβεβαίωσε τὸ Ὑποκατάστημα Λαμίας διὰ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 8268)7.2.1960 ἐγγράφου του, ἐξ ἐρεύνης, τὴν ὁποίαν ἐνήργησε μετὰ τὴν ἄσκησιν τῆς ἐφέσεως, δὲν διεπιστώθη, ὅτι ὁ σύζυγος τῆς αἰτούσης ἐτραυματίσθη κατὰ Μάρτιον τοῦ ἔτους 1953, οὐδὲ δύναται νὰ ληφθῇ ὑπ' ὄψιν ἀποδεικνυόμενον ἕτερον τραῦμα τοῦ ποδὸς του τοῦ Μαρτίου ἔτους 1962, καθ' ὅσον τοῦτο οὔτε ἐδηλώθη, οὔτε προκύπτει ὅτι ἐπῆλθεν ἐν τῇ ἐκτελέσει τῆς ἐργασίας του. Ἡ ἀπόφασις δὲ αὕτη ἠκυρώθη διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 86)1963 ἀποφάσεως τοῦ Δικαστηρίου τούτου ἐπὶ τῇ σκέψει ὅτι ἀντιτίθεται, χωρὶς νὰ ἐπικαλῆται ὡρισμένα στοιχεῖα, πρὸς τὴν ἀπόφασιν τῆς Τ.Δ.Ε., ἥτις ἐδέχθη, ἀντιθέτως, ἐν ὄψει συγκεκριμένων στοιχείων τοῦ φακέλου, ὅτι ὁ σύζυγος τῆς αἰτούσης ἐτραυματίσθη πράγματι εἰς τὸν δάκτυλον τοῦ ἀριστεροῦ ἄκρου ποδὸς κατὰ Μάρτιον τοῦ ἔτους 1953.

Ἐπανελθοῦσα ἡ ὡς ἄνω Δευτεροβάθμιος Ἐπιτροπὴ Ἐφέσεων, μετὰ τὴν ἔκδοσιν τῆς εἰρημένης ἀποφάσεως τοῦ Δικαστηρίου τούτου, ἐπὶ τῆς ἐφέσεως τοῦ Διευθυντοῦ τοῦ Ὑποκαταστήματος Ἀθηνῶν, ἐξέδωκε τὴν προσβαλλομένην ἀπόφασίν της, δι' ἧς ἐδέχθη μέν, ὅτι ὁ σύζυγος τῆς αἰτούσης ἐτραυματίσθη πράγματι εἰς τὸν δάκτυλον τοῦ

(*) Ἴδετε καὶ Σ.Ε. 1274)1964, ΕΕΔ 23, 86, Σ.Ε. 1100)1964, ΕΕΔ 23, 996, Σ.Ε. 1872)1964, ΕΕΔ 23, 1122, καὶ λοιπὴν νομολογίαν ἐν ΕΕΔ 24, 82, ἔνθα καὶ ἡ Α.Π. 696)1964.

άριστερού άκρου ποδός κατά Μάρτιον τού έτους 1953, έκρινεν όμως, ότι είς τήν δημιουργίαν τής γαγγραίνης, ήτις κατέστησεν άναγκαίον τόν άκρωτηριασμόν τού άριστερού ποδός του, μέ συνέπειαν τόν έκ διαβητικού κώματος θάνατον αύτού, έπέδρασεν ούσιωδώς ή προϋπάρχουσα νοσηρά κατάστασις αύτού καί ούχί ό κατά Μάρτιον 1953 μικροτραυματισμός τού δακτύλου τού άριστερού ποδός του, ότις, ώς άσήμαντος, ούτε έβλάβη είς τήν Ύπηρεσίαν, ούδέ έπέφερε τήν διακοπήν τής έργασίας, καί ότι ή έπί τής έξελίξεως τού διαβήτου έπιβαρυντική έπίδρασις τού άσημάντου τραύματος τού δακτύλου δέν ήτο τοιαύτης έκτάσεως, ώστε έξ αύτού νά προκληθή γάγγραινα. Τό συμπέρασμα όμως τούτο τής Δευτεροβαθμίου Έπιτροπής Έφέσεων, όπερ είναι άντίθετον πρός τήν ύπ' άριθ. 15 άπό 4 Ίανουαρίου 1956 γνωμάτευσιν τής παρά τώ Περιφερειακώ Ύποκαταστήματι Άθηνών Δευτεροβαθμίου Έπιτροπής, είναι προϊόν καθαρώς έπιστημονικής κρίσεως, δι' ήν άρμόδια, κατά τάς διατάξεις τού άρθρου 29 τού Κανονισμού άσφαλιστικής άρμοδιότητος κλπ. τού ώς άνω Ίδρύματος (Φ.Ε.Κ. 33β)1938), τυγχάνουσι τά παρ' αύτώ ύγειονομικά καί ούχί τά άσφαλιστικά όργανα. Κατά παράβασιν έπομένως τών διατάξεων τούτων ή ρηθείσα Έπιτροπή έκρινεν έπί τού ώς άνω έπιστημονικού θέματος καί έκ τού λόγου τούτου, βασίμως προβαλλομένου, ή προσβαλλομένη άπόφασις καθίσταται άκυρωτέα. Ούδέ δύναται νά στηρίξη ταύτην ή έπικουρική αύτής αίτιολογία ότι ούχί νομίμως έπελήφθησαν τής ύποθέσεως οί παρά τώ Περιφερειακώ Ύποκαταστήματι Άθηνών Διευθυντής καί Τοπικής Διοικητικής Έπιτροπής, καθ' δσον είχεν ήδη κριθή διά τής ύπ' άριθ. 375)1938 άπό 3 Όκτωβρίου 1955 άποφάσεως τής Τοπικής Διοικητικής Έπιτροπής τού Ύποκαταστήματος Λαμίας, ότι ό θάνατος τού συζύγου τής αίτούσης δέν ώφείλετο είς έργατικόν άτύχημα, διότι, έν όψει τού πραγματικού τής ύποθέσεως, άρμόδιον κατά τό άρθρον 11 τού ρηθέντος Κανονισμού άσφαλιστικής άρμοδιότητος κλπ. τού Ι.Κ.Α., δπως άποφανθή όριστικώς περί τού ύπό τής αίτούσης άξιουμένου δικαιώματος συντάξεως, είναι τό Περιφερειακόν Ύποκατάστημα Άθηνών.

Κατά ταύτα δέον όπως γίνη δεκτή ή ύπό κρίσιν αίτησις.

§ 8. Άπονομή συντάξεως λόγω γήρατος είς ήσφαλισμένους τού Ι.Κ.Α. κατ' έφαρμογήν άρθρου 12 § 6 Ν.Δ. 4104)1960

"***Εννοια διατάξεως άρθρου 12 § 6 Ν.Δ. 4104) 1960.—Σκοπός αύτής ή χορήγησις κατ' έξαίρεσιν συντάξεως γήρατος έπί τή βάσει είδικών καί μειωμένων χρονικών προϋποθέσεων είς έκείνους μόνον, οί όποίοι, καίτοι συμπληρώσαντες τό όριον ήλικίας καί έργασθέντες συνεχώς κατά τά πρό τής συμπληρώσεως αύτού έτη, δέν έπραγματοποίησαν έν τή άσφαλίσει τού Ι.Κ.Α. τόν ύπό τού γενικού κανόνος τού άρθρου 5 § 1 Ν. Δ. 4104)1960 χρόνον έργασίας.— Τίνας άποκλείει ή διάταξις.***

Συμβουλίου τής Έπικρατείας 473)1965, Τμ. Α'

Προεδρεύων ό Σύμβουλος κ. *Γ. Χαρπούρης*
Είσηγητής ό Σύμβουλος κ. *Χ. Παναγιωτόπουλος*
Δικηγόροι οί κ.κ. Κ. Δανίκας, Ι. Ίακωμίδης

Διά τής παραδεκτώς καί έμπροθέσμως προσβαλλομένης ύπ' άριθ. 4549)1963 άποφάσεως τής παρά τώ Ι.Κ.Α. Δευτεροβαθμίου Άσφαλιστικής Έπιτροπής Έφέσεων άπερρίφθη ή άπό 27.9.1961 αίτησις τής καί ήδη αίτούσης περί άπονομής είς αύτήν συντάξεως λόγω γήρατος.

Κατά τό άρθρον 5 § 1 τού έφαρμοστέου έν προκειμένω ν.δ. 4104)1960 «περί τροποποιήσεως καί συμπληρώσεως τής νομοθεσίας περί Κοινωνικών Άσφαλίσεων» ή ήσφαλισμένη παρά τώ Ίδρύματι Κοινωνικών Άσφαλίσεων δικαιούται συντάξεως λόγω γήρατος, έάν κατά τήν ύποβολήν τής αίτήσεώς της έχη συμπληρώσει τό 60όν έτος τής ήλικίας της καί έπραγματοποίησε 2.500 τουλάχιστον ήμέρας έργασίας, τού έλαχίστου τούτου άριθμού ήμερών έργασίας προσαυξανομένου κατά τά έν τή αύτή διατάξει όριζόμενα καί ύπό τούς έν αύτή όρους μέχρι τού άριθμού τών 4050 έν συνόλω ήμερών έργασίας. Κατ' έξαίρεσιν έκ τού γενικού τούτου κανόνος τό άρθρον 12 § 6 τού αύτού ν. δ. 4104)1960 όρίζει, ότι οί κατά τήν δημοσίευσιν τούτου (20.9.1960) ήσφαλισμένοι είς τό Ι.Κ.Α., οί έχοντες κατά τόν αύτόν χρόνον συμπληρώσει τό 48ον έτος τής ήλικίας των, δικαιούνται μετά τήν συμπλήρωσιν τού 65ου έτους ή τού 60ού, προκειμένου περί θηλέων, συντάξεως λόγω γήρατος, έπί τή πραγματοποιήσει 500 μόνον ήμερών έργασίας τουλάχιστον, έξ ών άνά 100 τουλάχιστον καθ' έκαστον τών πέντε ήμερολογιακών έτών, τών άμέσως προηγουμένων τού έτους, καθ' ό συνεπλήρωσαν τό ώς άνω όριον ήλικίας ή ύπέβαλον μετά τήν συμπλήρωσιν αύτού τήν περί συνταξιοδοτήσεως αίτησιν, αί 500 δέ αύται τουλάχιστον ήμέραι έργασίας προσαυξάνονται κατά 175 ήμέρας, κατά μέσον όρον, δι' έκαστον τών ήμερολογιακών έτών τών άμέσως έπομένων τού έτους 1960, καθ' ό έδημοσιεύθη τό ν.δ. 4104)1960. Ρητώς όμως όρίζει ή είδική αύτη διάταξις τού άρθρου 12 § 6 τού ν.δ. 4104)1960, ότι αύτη έχει έφαρμογήν μόνον έπί τών ήσφαλισμένων, οί όποίοι κατά τόν χρόνον τής άπονομής τής συντάξεως δέν τυγχάνουσι συνταξιούχοι τού Δημοσίου, Νομικού Προσώπου Δημοσίου Δικαίου ή έτέρου Όργανισμού κυρίας άσφαλίσεως.

Ή έν τή ήγουμένη σκέψει διάταξις τού άρθρου 12 § 6 τού νόμου 4104)1960, άντιστοιχος πρός τήν διά τού άρθρου 5 § 1 τού αύτού ν.δ)γματος άντικατασταθείσαν διάταξιν τού άρθρου 28 § 1 β' τού ά.ν. 1846)1951, ήτις όρίζει, ότι ό παρά τώ Ι.Κ.Α. ήσφαλισμένος δικαιούται συντάξεως λόγω γήρατος, έάν έπραγματοποίησεν άνά 100 τουλάχιστον ήμέρας έργασίας καθ' έκαστον τών πέντε ήμερολογιακών έτών, τών άμέσως προηγουμένων τού έτους, καθ' ό συνεπλήρωσε τό μνημονευθέν άνωτέρω όριον ήλικίας,

ἡ ὑπέβαλε μετὰ τὴν συμπλήρωσιν αὐτοῦ τὴν περὶ συνταξιοδοτήσεως αἴτησιν, ἐφαρμοζομένη δέ, ὡς καὶ ἡ ἀντικατασταθεῖσα, ἐπὶ τῶν ἡσφαλισμένων, οἱ ὁποῖοι κατὰ τὸν χρόνον τῆς ἀπονομῆς τῆς συντάξεως δὲν τυγχάνουν συνταξιοῦχοι τοῦ Δημοσίου, Νομικοῦ Προσώπου Δημοσίου Δικαίου ἢ ἑτέρου Ὀργανισμοῦ κυρίας ἀσφαλίσεως, σκοπὸν ἔχει διὰ τοῦ περιορισμοῦ τούτου τῆς ἐφαρμογῆς της νὰ χορηγήσῃ, κατ' ἐξαίρεσιν, σύνταξιν γήρατος ἐπὶ τῇ βάσει εἰδικῶν καὶ μειωμένων χρονικῶν προϋποθέσεων εἰς ἐκείνους μόνον, οἱ ὁποῖοι, καίτοι συμπληρώσαντες τὸ ὅριον ἡλικίας καὶ ἐργασθέντες συνεχῶς κατὰ τὰ πρὸ τῆς συμπληρώσεως αὐτοῦ ἔτη, δὲν ἐπραγματοποίησαν οὐχ ἧττον ἐν τῇ ἀσφαλίσει τοῦ Ι.Κ.Α. τὸν ὑπὸ τοῦ γενικοῦ κανόνος τοῦ ἄρθρου 5 § 1 ὁριζόμενον χρόνον ἐργασίας καὶ οἱ ὁποῖοι, ὡς ἐκ τούτου, ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ χρόνου τῆς ἐργασίας των, δὲν θὰ ἐδικαιοῦντο συντάξεως. Ἀποκλείει ὅμως τὴν κατ' ἐξαίρεσιν ταύτην συνταξιοδότησιν ἐπὶ τῇ βάσει τῶν ὡς ἄνω μειωμένων χρονικῶν προϋποθέσεων ἐκείνους, οἱ ὁποῖοι δὲν συνεπλήρωσαν μὲν τὸν κατὰ τὸν γενικὸν κανόνα ἀπαιτούμενον χρόνον ἀσφαλίσεως παρὰ τῷ Ι.Κ.Α. ἐργασίας, πλὴν ὅμως λαμβάνουσιν ἤδη σύνταξιν ἐκ προσωπικῆς των ἐργασίας, ἡ ὁποία δὲν ἦτο μὲν ἀσφαλιστέα εἰς τὸ Ι.Κ.Α., ἀναγνωριζομένη ὅμως ὡς συντάξιμος παρὰ τῷ Δημοσίῳ ἢ Νομικῷ Προσώπῳ Δημοσίου Δικαίου ἢ ἀσφαλιζομένη παρ' ἑτέρῳ Ὀργανισμῷ κυρίας ἀσφαλίσεως, παρέσχεν εἰς αὐτοὺς κατ' ἄλλας διατάξεις δικαίωμα συντάξεως. Ἀποκλείει δὲ ἡ διάταξις τοὺς οὕτω ἐκ προσωπικῆς των ἐργασίας συνταξιοδοτουμένους τοῦ δικαιώματος, ὅπως συνταξιοδοτηθῶσι καὶ παρὰ τῷ Ι.Κ.Α., ἐπὶ τῇ βάσει τῶν ὡς ἄνω μειωμένων χρονικῶν προϋποθέσεων, ἵνα μὴ οὗτοι τύχωσι καὶ δευτέρας συντάξεως ἐκ προσωπικῆς των ἐπίσης, ἀλλὰ βραχυχρονίου ἐργασίας, κατ' ἐξαίρεσιν παρεχούσης δικαίωμα συντάξεως. Κατ' ἀκολουθίαν, κατὰ τὴν ἔννοιαν τῆς προδιαληφθείσης διατάξεως τοῦ ἄρθρου 12 § 6 τοῦ ν.δ. 4104)1960, ὡς συνταξιοῦχοι τοῦ Δημοσίου, Νομικοῦ Προσώπου Δημοσίου Δικαίου ἢ ἑτέρου Ὀργανισμοῦ κυρίας ἀσφαλίσεως νοοῦνται οὐχὶ οἱ ἐξ οἱασδήποτε αἰτίας συνταξιοδοτούμενοι παρά τινος τῶν Ὀργανισμῶν τούτων, ἀλλά, ὡς ἐκρίθη καὶ διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 480)1958 ἀποφάσεως τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας, προκειμένης ἐφαρμογῆς τῆς μνημονευθείσης καὶ ἀντικατασταθείσης ἀντιστοίχου διατάξεως τοῦ ἄρθρου 28 § 1 β' τοῦ ἀ.ν. 1846)1951, ἐκεῖνοι μόνον, οἱ ὁποῖοι συνταξιοδοτοῦνται παρά τινος τῶν ἐν λόγῳ Ὀργανισμῶν ἐκ τῆς ἰδίας αὐτῶν ἐργασίας.

Ἐν προκειμένῳ ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις δέχεται, κατ' ἀρχήν, ὅτι ἡ αἰτοῦσα πληροῖ τὰς λοιπὰς προϋποθέσεις τῆς μνημονευθείσης διατάξεως τοῦ ἄρθρου 12 § 6 τοῦ ν.δ. 4104)1960, ἀπέρριψεν οὐχ ἧττον τὴν περὶ συνταξιοδοτήσεως αἴτησίν της, ἐπὶ τῷ λόγῳ ὅτι αὕτη ἐτύγχανε συνταξιοῦχος ἑτέρου Ὀργανισμοῦ κυρίας ἀσφαλίσεως καὶ δὴ τοῦ Ταμείου Συντάξεων Αὐτοκινητιστῶν, παρὰ τοῦ ὁποίου ὅμως ἐλάμβανε σύνταξιν οὐχὶ ἐξ ἰδίας αὐτῆς ἐργασίας, ἀλλὰ λόγῳ θανάτου τοῦ παρὰ τῷ Ταμείῳ τούτῳ ἡσφαλισμένου συζύγου της. Οὕτως ὅμως ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις παρεβίασε τὴν ὡς ἄνω διάταξιν τοῦ νόμου καὶ εἶναι διὰ τὸν λόγον τοῦτον ἀκυρωτέα.

§ 9. Ἀσφάλισις εἰς Ταμεῖον Ἐπικουρικῆς Ἀσφαλίσεως Ὑπαλλήλων Ἐμπορίου Τροφίμων

Δικαίωμα συντάξεως ἀναπηρίας. — Ἔννοια ὡς πνευματικῆς ἢ σωματικῆς ἀνικανότητος, παρεχούσης δικαίωμα εἰς σύνταξιν, τῆς κατὰ τὴν περὶ τούτου γνωμάτευσιν τῆς Ὑγειονομικῆς Ἐπιτροπῆς ἀνερχομένης εἰς ποσοστὸν 66⅔ τοὐλάχιστον καὶ μελλούσης νὰ διαρκέσῃ, κατ' ἰατρικὴν πρόβλεψιν, ἐπὶ ἑξάμηνον τοὐλάχιστον, μὴ ἐξαρτώσης τῆς διατάξεως τὸ δικαίωμα συντάξεως λόγῳ ἀναπηρίας ἐκ τῆς ἀναγνωρίσεως ὁμοίου δικαιώματος παρὰ τοῦ Ι.Κ.Α.

Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας 178)1965, Τμ. Α'

Πρόεδρος ὁ Ἀντιπρόεδρος κ. *Γ. Θ. Σπυρόπουλος*
Εἰσηγητὴς ὁ Σύμβουλος κ. *Χ. Παναγιωτόπουλος*
Δικηγόρος ὁ κ. Σ. Σπετσάκης

Διὰ τῆς παραδεκτῶς καὶ ἐμπροθέσμως προσβαλλομένης ὑπ' ἀριθ. 61 τῆς 12.11.1963 ἀποφάσεως τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Ταμείου Ἐπικουρικῆς Ἀσφαλίσεως Ὑπαλλήλων Ἐμπορίου Τροφίμων ἀπερρίφθη ἡ ἀπὸ 7.6.1963 αἴτησις τοῦ αἰτοῦντος, ἡσφαλισμένου εἰς τὸ Ταμεῖον τοῦτο, περὶ χορηγήσεως συντάξεως λόγῳ ἀναπηρίας ἐλλείψει τῶν νομίμων προϋποθέσεων.

Κατὰ τὸ ἄρθρον 3 § 1 τῆς ὑπ' ἀριθ. 79712) Σ.686)1961 ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας «περὶ ἐγκρίσεως Κανονισμοῦ παροχῶν τοῦ καθ' οὗ ἡ αἴτησις Ταμείου (Φ.Ε.Κ. 118)1962, τεῦχος Β') οἱ παρὰ τῷ Ταμείῳ τούτῳ ἡσφαλισμένοι δικαιοῦνται συντάξεως λόγῳ ἀναπηρίας, ἐὰν συνεπείᾳ πνευματικῆς ἢ σωματικῆς παθήσεως, βλάβης ἢ ἐξασθενήσεως καταστῶσιν ἀνίκανοι πρὸς περαιτέρω ἐκτέλεσιν τῆς ἐργασίας των, ἐπραγματοποίησαν δὲ ὡρισμένου ἀριθμὸν ἡμερῶν ἐργασίας. Κατὰ δὲ τὴν παράγραφον 2 τοῦ αὐτοῦ ἄρθρου ὡς πνευματικὴ ἢ σωματικὴ ἀνικανότης, παρέχουσα δικαίωμα εἰς σύνταξιν, κατὰ τὴν ἔννοιαν τῆς ὡς ἄνω παραγράφου 1, νοεῖται ἡ κατὰ τὴν περὶ τούτου γνωμάτευσιν τῆς οἰκείας Ὑγειονομικῆς Ἐπιτροπῆς, ἀνερχομένη εἰς ποσοστὸν 66⅔ τοὐλάχιστον καὶ μέλλουσα νὰ διαρκέσῃ κατ' ἰατρικὴν πρόβλεψιν ἐπὶ ἑξάμηνον τοὐλάχιστον. Ἡ ἐν τῇ ἠγουμένῃ σκέψει διάταξις, μὴ ἐξαρτῶσα τὸ δικαίωμα συντάξεως λόγῳ ἀναπηρίας ἐκ τοῦ καθ' οὗ ἡ αἴτησις Ἐπικουρικοῦ Ταμείου ἐκ τῆς ἀναγνωρίσεως ὁμοίου δικαιώματος παρὰ τοῦ Ι.Κ.Α., ὡς φορέως κυρίας ἀσφαλίσεως, ὁρίζει, ὅτι δικαίωμα εἰς σύνταξιν ἀναπηρίας παρέχει ἡ πνευματικὴ ἢ σωματικὴ ἀνικανότης, ἥτις, κατὰ τὴν περὶ τούτου γνωμάτευσιν τῆς οἰκείας Ὑγειονομικῆς Ἐπιτροπῆς, ἀνέρχεται εἰς ποσοστὸν 66⅔ τοὐλάχιστον. Ἡ διάταξις δὲ αὕτη ἀντικατέστησε τὴν προϊσχύουσαν διάταξιν τοῦ ἄρθρου 37 § 2, ἐδάφιον γ' τοῦ Καταστατικοῦ τοῦ αὐτοῦ Ταμείου, τοῦ ἐγκριθέντος διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 20108)

2103)1949 ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας (Ε.Κ. 64)1949, τεῦχος Β'), ἥτις ὡσεὶ μὲν ὁμοίως ὡς παρέχουσαν δικαίωμα εἰς σύνταξιν τὴν ἀναπηρίαν, τὴν ἀνερχομένην εἰς ποσοστὸν 66ο/ο τοὐλάχιστον, δὲν ἀπεσαφήνιζεν ὅμως, ἐὰν ἀναφέρεται ἡ οὗ εἰς τὸ ποσοστὸν ἀναπηρίας, τὸ ὁριζόμενον ὑπὸ τῆς οἰκείας Ὑγειονομικῆς Ἐπιτροπῆς, καὶ τοῦτο ἀκριβῶς ἀπεσαφήνισεν ἡ ἤδη ἰσχύουσα διάταξις, ἡ ὁποία, οὕτως ἔχουσα, καθιεροῖ, προκειμένου εἰδικῶς περὶ τοῦ ἀσφαλιζομένου εἰς τὸ καθ' οὗ ἡ αἴτησις Ἐπικουρικοῦ Ταμείου, κατὰ τὸ ἄρθρον 3 τοῦ Καταστατικοῦ αὐτοῦ, ἐπαγγέλματος τοῦ ὑπαλλήλου παντοπωλείων, ἐδωδιμοπωλείων, οἰνοπαντοπωλείων, τυροπωλείων καὶ καφεκοπτείων τῆς περιοχῆς Ἀθηνῶν, Πειραιῶς καὶ περιχώρων, ὡς παρέχουσαν δικαίωμα εἰς σύνταξιν ἀναπηρίας οὐχὶ τὴν κατὰ τὰς διατάξεις τῆς περὶ Ι.Κ.Α. νομοθεσίας ἐπαγγελματικὴν ἀναπηρίαν, ἀλλὰ τὴν ἰατρικὴν ἀναπηρίαν, πρὸς τὴν ὁποίαν ἄλλως καὶ προσιδιάζει ὁ ἀριθμητικὸς καθορισμὸς τοῦ ποσοστοῦ αὐτῆς εἰς 66ο/ο τοὐλάχιστον. Συνεπῶς τὸ διαπιστούμενον ὑπὸ τῶν οἰκείων Ὑγειονομικῶν Ἐπιτροπῶν, κατὰ τὸ ἄρθρον 15 τοῦ μνημονευθέντος Κανονισμοῦ Παροχῶν, ποσοστὸν ἀναπηρίας τοῦ ἀσφαλισμένου δεσμεύει τὸ καθ' οὗ ἡ αἴτησις Ταμεῖον, ὑποχρεούμενον, κατὰ νόμον, νὰ ἀριθμήσῃ τὴν χορήγησιν συντάξεως ἀναπηρίας, ἐὰν τὸ ὑπὸ τῶν Ὑγειονομικῶν Ἐπιτροπῶν διαπιστωθὲν ποσοστὸν ἀναπηρίας εἶναι κατώτερον τοῦ 66ο/ο.

Ἐν προκειμένῳ, ὡς προκύπτει ἐκ τῆς ὑπ' ἀριθ. 1588)28.9.1963 γνωματεύσεως τῆς ἁρμοδίας Ὑγειονομικῆς Ἐπιτροπῆς, ὁ αἰτῶν ἐκρίθη ἀνάπηρος εἰς ποσοστὸν 25ο/ο, εἰς ποσοστὸν τουτέστι ὑπολειπόμενον τοῦ κατὰ τὴν ἡγουμένην σκέψιν κατωτάτου ὁρίου, νομίμως συνεπῶς ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις ἠρνήθη τὴν χορήγησιν συντάξεως ἀναπηρίας.

Οἱ λόγοι ἀκυρώσεως, οἱ στρεφόμενοι κατὰ τῆς μνημονευθείσης ὑπ' ἀριθ. 1588)1963 γνωματεύσεως τῆς Ὑγειονομικῆς Ἐπιτροπῆς, κατὰ τοὺς ὁποίους ἡ γνωμάτευσις αὕτη ἀναιτιολογήτως ἐδέχθη, ὅτι ἡ προϋφισταμένη τῆς ἀσφαλίσεώς του βαρυηκοΐα τοῦ αἰτοῦντος δὲν καθιστᾷ αὐτὸν ἀνίκανον καὶ ἀναιτιολογήτως ἐπίσης καθώρισε τὸ ἐκ τῆς ἐπιγενομένης φυματιώσεως τοῦ αἰτοῦντος ποσοστὸν τῆς ἀναπηρίας του εἰς 25ο/ο, ἐνῷ ἔδει, ἀκολουθοῦσα τὴν ὑπ' ἀριθ. 32)22.1.1963 προγενεστέραν γνωμάτευσιν, νὰ ὁρίσῃ τὸ ποσοστὸν τοῦτο εἰς 55ο/ο, εἶναι ἀπορριπτέος. Ὁ μὲν πρῶτος ὡς στρεφόμενος κατὰ τῆς ἀνελέγκτου οὐσιαστικῆς καὶ δὴ εἰδικῆς ἐπιστημονικῆς κρίσεως τῆς Ὑγειονομικῆς Ἐπιτροπῆς, ὁ δὲ δεύτερος, ὡς ἀλυσιτελῶς προβαλλόμενος, διότι, καὶ ἂν ἐγένετο δεκτόν ὅτι τὸ ποσοστὸν ἀναπηρίας τοῦ αἰτοῦντος ἀνέρχεται εἰς 55ο/ο, καὶ πάλιν ὑπολείπεται τοῦ 66ο/ο, ὅπερ τοὐλάχιστον ἀπαιτεῖται κατὰ νόμον διὰ τὴν χορήγησιν συντάξεως ἀναπηρίας.

Κατὰ ταῦτα ἡ ὑπὸ κρίσιν αἴτησις εἶναι ἀπορριπτέα.

§ 10. Ἀσφάλισις εἰς Ταμεῖον Ἐπικουρικῆς Ἀσφαλίσεως Μισθωτῶν Ἑστιατορίων κλπ.

Δικαίωμα συντάξεως λόγῳ ἀναπηρίας.—Στήριξις τῆς κρίσεως ἐπὶ τοῦ καθορισμοῦ τῆς ἀναπηρίας τοῦ ἠσφαλισμένου ὄχι εἰς ἀντικειμενικὰ κριτήρια, ἀναγόμενα εἰς τὸν ἰατρικὸν καθορισμὸν ὡρισμένου ποσοστοῦ ἀνικανότητος πρὸς ἐργασίαν, ἀλλ' εἰς τὸν ἐξ ὑποκειμένου προσδιορισμὸν τῆς πρὸς ἐργασίαν ἱκανότητος.

Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας 57)1965, Τμ. Α'

Πρόεδρος ὁ Ἀντιπρόεδρος κ. *Γ. Θ. Σπυρόπουλος*
Εἰσηγητὴς ὁ Σύμβουλος κ. *Π. Δεδόπουλος*
Δικηγόρος ὁ κ. Σ. Σπεταδάκης

Διὰ τῆς ὑπὸ κρίσιν αἰτήσεως διώκεται ἡ ἀκύρωσις τῆς ὑπ' ἀριθ. 64)1962 ἀποφάσεως τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Ταμείου Ἐπικουρικῆς Ἀσφαλίσεως Μισθωτῶν Ἑστιατορίων κλπ., δι' ἧς ἀπερρίφθη ἡ περὶ χορηγήσεως συντάξεως ἀναπηρίας διὰ τὸ χρονικὸν διάστημα ἀπὸ 30 Ἀπριλίου 1960 μέχρι 30 Ἀπριλίου 1963 αἴτησις τοῦ αἰτοῦντος.

Τὸ ἄρθρον 2 § 2 τοῦ Κανονισμοῦ ἀσφαλιστικῶν παροχῶν τοῦ Ταμείου (Α.Υ.Ε. 42239)Σ 900) 1950, Φ.Ε.Κ. 134 Β') ὁρίζει, ὅτι: «Οἱ ἠσφαλισμένοι τοῦ Ταμείου δικαιοῦνται συντάξεως, ἐὰν λόγῳ παθήσεως ἢ βλάβης ἢ ἐξασθενήσεως σωματικῆς ἢ πνευματικῆς δὲν δύνανται νὰ κερδίσωσι δι' ἐργασίας, ἀνταποκρινομένης εἰς τὰς δεξιότητας, τὴν μόρφωσιν καὶ τὴν συνήθη αὐτῶν ἐπαγγελματικὴν ἀπασχόλησιν, πλέον τοῦ ἡμίσεος ἐκείνου, ὅπερ συνήθως κερδίζει ἐν τῇ αὐτῇ περιφερείᾳ καὶ ἐπαγγελματικῇ κατηγορίᾳ σωματικῶς καὶ πνευματικῶς ὑγιὴς ἄνθρωπος τῆς αὐτῆς μορφώσεως». Ὡς δὲ παγίως ἡρμηνεύθη ὑπὸ τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας ἡ ὁμοίου περιεχομένου πρὸς τὴν ἀνωτέρω σχετικὴ διάταξις τοῦ ἄρθρου 28 § 2 τοῦ ἀ.ν. 1846)1951, ἡ ἐπὶ τῇ βάσει τῶν διατάξεων ταύτων κρίσις ἐπὶ τοῦ καθορισμοῦ τῆς ἀναπηρίας τοῦ ἠσφαλισμένου δέον νὰ στηρίζηται οὐχὶ εἰς ἀντικειμενικὰ κριτήρια, ἀναγόμενα εἰς τὸν ἰατρικὸν καθορισμὸν ὡρισμένου ποσοστοῦ ἀνικανότητος πρὸς ἐργασίαν, ἀλλ' εἰς τὸν ἐξ ὑποκειμένου προσδιορισμὸν τῆς πρὸς ἐργασίαν ἱκανότητος, ἐν ἀμέσῳ συναρτήσει πρὸς τὸ ἐλάχιστον ποσοστὸν προσόδου, ἣν δύναται ὁ ἠσφαλισμένος νὰ ἀποκομίσῃ ἐκ τῆς ἐργασίας του, ἐν συγκρίσει πρὸς τὰς ἀντιστοίχους ἱκανότητας ὑγιοῦς ἀνθρώπου (*). Οὕτω ἐν ἑκάστῃ περιπτώσει τὰ ἁρμόδια πρὸς χορήγησιν τῆς σχετικῆς ἀσφαλιστικῆς παροχῆς ὄργανα δέον νὰ κρίνωσιν αὐτοτελῶς, μὴ δεσμευόμενα ἐκ τῆς σχετικῆς ἰατρικῆς γνωματεύσεως, ἥτις ἁπλῶς συνεκτιμᾶται ὡς οὐσιαστικὸν στοιχεῖον κρίσεως, ἐὰν ὁ αἰτούμενος τὴν σύνταξιν ἀναπηρίας ἠσφαλισμένος δύναται καὶ μετὰ τὴν διαπιστουμένην ἰατρικῶς πάθησιν νὰ ἀποκερδαίνῃ ἢ οὗ ἐκ τῆς συνήθους ἐπαγγελματικῆς ἀπασχολήσεώς του πλέον τοῦ ἡμίσεος ἐκείνου, ὅπερ κερδίζει ὑγιὴς ἄνθρωπος

(*) Ἴδετε καὶ Σ.Ε. 288)1964, ΕΕΔ 23, 613, ἔνθα εἰς σημειώσεις μας καὶ λοιπαί, Σ.Ε. 1636)1964, ΕΕΔ 23, 1121, Σ.Ε. 3010)1964, ΕΕΔ 24, 109.

τοῦ αὐτοῦ ἐπαγγέλματος.

Ἐν προκειμένῳ, ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις δέχεται, ὅτι ὁ αἰτῶν, συνταξιοδοτούμενος μέχρι τῆς 30 Ἀπριλίου 1960 λόγῳ ἀναπηρίας, κατέστη ἀπὸ 1 Μαΐου 1960 μέχρι 30 Ἀπριλίου 1962 ἀνίκανος πρὸς ἐργασίαν μὲ ποσοστὸν ἀνικανότητος 45 ο)ο, πλὴν δὲν δικαιοῦται συντάξεως ἀναπηρίας διὰ τὸ χρονικὸν τοῦτο διάστημα, διότι κατὰ τὸ διάστημα τοῦτο λόγῳ τῆς φύσεως τῆς ἐργασίας, τοῦ βαθμοῦ ἀνικανότητος, ἐν συνδυασμῷ πρὸς τὰς ἐν γένει ἱκανότητάς του, ἠδύνατο νὰ ἐργάζεται καὶ νὰ κερδίζῃ πλέον τοῦ ἡμίσεος ἐκείνου, ὅπερ ἐκέρδιζεν ἕτερος τοῦ αὐτοῦ ἐπαγγέλματος καὶ τῆς αὐτῆς ἐπαγγελματικῆς μορφώσεως ὑγιὴς συνάδελφός του. Ἀλλ' οὕτως ἔχουσα ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις, καθ' ὅσον ἀφορᾷ εἰς τὴν κρίσιν αὐτῆς περὶ τῆς ἀσφαλιστικῆς ἀναπηρίας τοῦ αἰτοῦντος, περιοριζομένη εἰς τὴν μνείαν τοῦ ποσοστοῦ ἀνικανότητος καὶ ἐπαναλαμβάνουσα ἁπλῶς τὰς διατάξεις τοῦ νόμου ἄνευ ἐξειδικεύσεώς τινος, οὐδὲ μνείας τῶν ὑποκειμενικῶν στοιχείων ἐν σχέσει μὲ τὴν πρὸς ἐργασίαν ἱκανότητα τοῦ αἰτοῦντος καὶ τὴν ἐκ ταύτης δυναμένην νὰ πραγματοποιηθῇ πρόσοδον, παρίσταται ἀνεπαρκῶς ἡτιολογημένη καὶ τούτῳ τῷ λόγῳ, βασίμως προβαλλομένῳ, ἀκυρωτέα ἀποβαίνει.

Περαιτέρω ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις, δεχομένη, ὅτι διὰ τὸ ἐν συνεχείᾳ χρονικὸν διάστημα ἀπὸ 1ης Μαΐου 1962 ἕως 30 Ἀπριλίου 1963 ὁ αἰτῶν δὲν δικαιοῦται συντάξεως ἀναπηρίας, καίτοι ἐκρίθη ἰατρικῶς ἀνίκανος μὲ ποσοστὸν 67 ο)ο, διότι δὲν ἔχει πραγματοποιήσει κατὰ τὴν τελευταίαν πενταετίαν πρὸ τῆς ἐπελεύσεως τῆς ἀναπηρίας του 500 ἡμέρας ἐργασίας, τυγχάνει ὡσαύτως ἀκυρωτέα, δοθέντος ὅτι ἡ πραγματοποίησις ἡμερῶν ἐργασίας κατὰ τὸ διάστημα τοῦτο ἀρτηται ἐκ τῆς πρὸς ἐργασίαν ἱκανότητος τοῦ αἰτοῦντος, περὶ ἧς ἀναιτιολογήτως, κατὰ τὰ ἐν τῇ ἠγουμένῃ σκέψει ἐκτιθέμενα, ἔκρινεν ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις.

§ 11. Ἀσφάλιοις εἰς Ταμεῖον Ἀσφαλίσεως Ἀρτεργατῶν, Μυλεργατῶν, Μακαρονοτεχνιτῶν

Προσαύξησις συντάξεων λόγῳ ἀναπηρίας ἢ γήρατος.—Ἔννοια ἄρθρου 5 § 6 Κανονισμοῦ συντάξεων τοῦ Ταμείου, ὡς ἀντικατεστάθη δι' ἄρθρου μόνου § 8 Β. Δ. 17 Ἀπριλίου) 19 Μαΐου 1956.—Πραγματοποίησις εἰσοδήματος ἐκ μισθώσεως ἀδείας λειτουργίας ἀρτοποιείου, ἐν σχέσει πρὸς ἄσκησιν ἐπαγγέλματος.

Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας 54)1965, Τμ. Α'

Πρόεδρος ὁ Ἀντιπρόεδρος κ. *Γ. Θ. Σπυρόπουλος*
Εἰσηγητὴς ὁ Σύμβουλος κ. *Δ. Ταβουλάρης*
Δικηγόρος ὁ κ. Χ. Παπασταύρου

Διὰ τῆς αἰτήσεως ταύτης, νομοτύπως ἀσκηθείσης, διώκεται ἡ ἀκύρωσις τῆς ὑπ' ἀριθ. 273 τῆς 9ης Φεβρουαρίου 1963 ἀποφάσεως τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Ταμείου Ἀσφαλίσεως Ἀρτεργατῶν Μυλεργατῶν καὶ Μακαρονοτεχνιτῶν, δι' ἧς ἡ ὑπὸ τοῦ Ταμείου τούτου ἀπονεμηθεῖσα ἐν ἔτει 1955 σύνταξις γήρατος εἰς τὸν πρῶτον τῶν αἰτούντων, διακοπεῖσα ἀπὸ τῆς 1ης Ὀκτωβρίου 1960, ἐπανεχορηγήθη μὲν αὐτῷ, πλὴν ὅμως ἐκρίθη, ὅτι ἔδει νὰ διακοπῇ ἀναδρομικῶς, ἤτοι ἀφ' ἧς ἐχορηγήθη ἡ σύνταξις αὕτη, ἡ ἐπὶ τῆς συντάξεως ταύτης προσαύξησις κατὰ 20 ο)ο, λόγῳ ὑπάρξεως συζύγου, ἐπὶ τῷ λόγῳ, ὅτι ὡς ἀπεδείχθη ἐκ τῶν ὑστέρων, ἡ σύζυγος τοῦ αἰτοῦντος ἦσκει ἔκτοτε τὸ ἐπάγγελμα τῆς ἀρτοποιοῦ, κληρονομήσασα τὰ 2)7 ἐξ ἀδιαιρέτου τῆς ἀδείας λειτουργίας ἑνὸς ἐν Ἀθήναις ἀρτοποιείου.

Ἡ ὑπὸ κρίσιν αἴτησις ἀσκεῖται μὲν ὑπὸ ἀμφοτέρων τῶν συζύγων, ἤτοι τοῦ ἀνωτέρω συνταξιούχου καὶ τῆς συζύγου αὐτοῦ, ἡ σύζυγος ὅμως τούτου δὲν κέκτηται ἴδιον συμφέρον πρὸς προβολὴν τῆς ἀνωτέρω πράξεως διὰ τῆς παρούσης αἰτήσεως, ἥτις, κατόπιν τούτου, ἀσκεῖται παραδεκτῶς μόνον παρὰ τοῦ πρώτου τῶν αἰτούντων.

Διὰ τῆς παραγράφου 6 τοῦ ἄρθρου 5 τοῦ Κανονισμοῦ συντάξεων τοῦ εἰρημένου Ἀσφαλιστικοῦ Ὀργανισμοῦ (β. δ)γμα τῆς 16 Φεβρουαρίου) 2 Μαρτίου 1955), ὡς ἡ διάταξις αὕτη ἀντικατεστάθη διὰ τῆς παραγράφου 8 τοῦ ἄρθρου μόνου τοῦ ἀπὸ 17 Ἀπριλίου)19 Μαΐου 1956 β. δ)τος περὶ τροποποιήσεως τοῦ Κανονισμοῦ τούτου (Ε.Κ. 124), ὡρίσθη, ὅτι «αἱ καταβαλλόμεναι συντάξεις... λόγῳ ἀναπηρίας ἢ γήρατος προσαυξάνονται ἐν περιπτώσει συντηρήσεως μελῶν οἰκογενείας, ὡς τοιούτων λογιζομένων μόνου τῆς συζύγου καὶ τῶν τέκνων κατὰ 20 ο)ο διὰ τὸ πρῶτον μέλος... Διὰ τὴν τοιαύτην προσαύξησιν ὡς πρὸς μὲν τὴν σύζυγον ἐπιβάλλεται, ὅπως αὕτη μὴ ἀσκῇ ἐπάγγελμά τι καὶ μὴ εἶναι συνταξιοῦχος τοῦ Δημοσίου ἢ Ὀργανισμοῦ Κοινωνικῆς Ἀσφαλίσεως...».

Ἐκ τῶν στοιχείων τοῦ φακέλου προκύπτει, ὅτι ἡ σύζυγος τοῦ αἰτοῦντος ἐκληρονόμησε μὲν κατὰ τὸ ἔτος 1955 τὰ 2)7 ἐξ ἀδιαιρέτου τῆς ἀδείας λειτουργίας τοῦ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ ***, ἐν Ἀθήναις ἀρτοποιείου, διαμένουσα ὅμως αὕτη μονίμως ἐν τῷ χωρίῳ Χαραυγῇ Φιλιατῶν ἐξεμίσθωσεν ἔκτοτε καὶ ἐκμισθοῖ τὴν ἄδειαν ταύτην, μετὰ τῶν λοιπῶν συγκληρονόμων, εἰς τρία πρόσωπα, λαμβάνουσα τὸ ἀναλογοῦν αὐτῇ ποσοστὸν τοῦ συμπεφωνημένου μισθώματος. Ὑπὸ τοὺς ὅρους ὅμως τούτους δὲν προκύπτει, ὅτι ἡ σύζυγος τοῦ αἰτοῦντος ἀσκεῖ ἐπάγγελμά τι, ἀλλ' ἁπλῶς, ὅτι αὕτη πραγματοποιεῖ ὡρισμένον εἰσόδημα ἐκ τῆς ἐκμισθώσεως τῆς ἀνωτέρω ἀδείας· εἰς τὴν περίπτωσιν ταύτην ὅμως, ὡς καὶ εἰς πᾶσαν περίπτωσιν ὑπάρξεως εἰσοδήματος ἄνευ ἀσκήσεως ἐπαγγέλματος (ἐξ ἀκινήτων, ἐκ τόκων κλπ.), οὐδόλως ἀποκλείεται, κατὰ τὴν παρατιθεμένην ἀνωτέρω διάταξιν, ἡ χορήγησις τῆς ἐν λόγῳ προσαυξήσεως ἐπὶ τῆς συντάξεως τοῦ συζύγου. Ὅθεν τὰ ἐναντία δεξαμένη ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις τυγχάνει ἀκυρωτέα κατὰ τὰ βασίμως προβαλλόμενα διὰ τῆς ὑπὸ κρίσιν αἰτήσεως, ἥτις δέον νὰ γίνῃ δεκτή.

ΑΣΦΑΛΙΣΤΙΚΗ ΔΙΟΙΚΗΤΙΚΗ ΠΡΑΞΙΣ

ΘΕΜΑΤΑ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗΣ ΑΣΦΑΛΙΣΕΩΣ ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΩΝ

Συμπληρωματικά τινα περί τῆς ἀσφαλίσεως τῶν παραγωγῶν: Ἀποσαφηνίζομεν, ὅτι τὸ πνεῦμα τῆς ὑπ' ἀριθ. 280)1964 ἐγκυκλίου μας(*), ἰδίᾳ ὡς πρὸς τὰ ἐν τῷ προτελευταίῳ ἐδαφίῳ ταύτης ἐκτιθέμενα, εἶναι, ὅτι τεκμήριον ἐξηρτημένης ἐργασίας ἀποτελεῖ ἡ ἀπασχόλησις τοῦ παραγωγοῦ (πλασιέ) εἰς ἕνα, δύο, τρεῖς ταυτοχρόνως ἐργοδότας, ἀρκεῖ ἡ παροχὴ τῆς ἐργασίας νὰ λαμβάνῃ χώραν ὑπὸ τὰς προϋποθέσεις τῆς προμνημονευομένης ἐγκυκλίου μας, αἵτινες χαρακτηρίζουν ταύτην ὡς ἀσφαλιστέαν εἰς τὸ Ἵδρυμα καὶ, ἐν πάσῃ περιπτώσει, ἐφ' ὅσον δὲν καταλαμβάνεται ὑπὸ τῶν διατάξεων ἄλλου Ταμείου κυρίας ἀσφαλίσεως.

Εὐνόητον, ὅτι εἰς ἃς περιπτώσεις συναντᾶται ἀπασχόλησις παραγωγῶν εἰς πλείονας τῶν τριῶν ἐργοδότας οὗτοι μόνον μέσῳ Ἀσφαλιστικοῦ Συνεταιρισμοῦ δύνανται νὰ ἀσφαλισθοῦν βάσει τοῦ οἰκείου Κανονισμοῦ «περὶ τρόπου ἀσφαλίσεως εἰς τὸ Ι.Κ.Α. τῶν αὐτοτελῶς ἐργαζομένων...», πληρουμένων τῶν ὑπ' αὐτοῦ ὁριζομένων προϋποθέσεων.

Κατόπιν τούτων δέον ὅπως δραστηριοποιήσητε τὰς ἐνεργείας σας, προτιμωμένου τοῦ ἐλέγχου τῶν ἐργοδοτῶν, οἵτινες ἐνδέχεται νὰ ἀπασχολοῦν τοιοῦτον προσωπικόν (ὅπερ δὲν ἔχει ἀσφαλισθῇ, ὡς ἔδει). *(Ἐγκύκλ. ὑπ' ἀριθ. 21)1965 Διοικήσεως τοῦ Ι.Κ.Α. πρὸς τὰ Ὑποκαταστήματα τοῦ Ι.Κ.Α.)*.

Ἐργατοτεχνῖται λατομείων - ἀσβεστοποιείων. Ὑπαγωγὴ εἰς Κανονισμὸν βαρέων καὶ ἀνθυγιεινῶν ἐπαγγελμάτων: Ἐπειδὴ ἐν τῇ πράξει ἐγεννήθησαν ἀμφιβολίαι ἐν σχέσει μὲ τὴν ἔκτασιν ἐφαρμογῆς τοῦ Κανονισμοῦ «περὶ βαρέων καὶ ἀνθυγιεινῶν ἐπαγγελμάτων»(**) ἐπὶ τοῦ ἐργατοτεχνικοῦ προσωπικοῦ λατομείων, γνωρίζομεν εἰς ὑμᾶς τὰς κάτωθι:

Διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 78)1964 ἐγκυκλίου ἐγένετο ἐρμηνευτικῶς δεκτόν, ὅτι, ἐξαιρέσει τῶν φυλάκων, θυρωρῶν καὶ τοῦ προσωπικοῦ Γραφείου, ἅπαν τὸ λοιπὸν ἐργατοτεχνικὸν προσωπικόν, τὸ ἀπασχολούμενον ἐντὸς τῶν ἐργοταξίων, ὑπάγεται εἰς τὸν προαναφερθέντα Κανονισμόν, ἔστω καὶ ἂν ὡρισμέναι ἐκ τῶν ἐκτελουμένων ἐργασιῶν δὲν συνδέωνται ἀμέσως μὲ τὴν ἐξόρυξιν τοῦ προϊόντος. Ἡ θραῦσις τῶν λίθων καὶ ἡ μετατροπὴ εἰς σκῖρα εἴτε διὰ χειρός, εἴτε διὰ μηχανικῶν μέσων, δὲν δύναται ἀσφαλῶς νὰ θεωρηθῇ ὡς κατεργασία τοῦ προϊόντος, ὥστε νὰ ἐξαιρῆται ἐκ τοῦ Κανονισμοῦ τὸ ἀπασχολούμενον προσωπικόν, κατὰ τὴν ἐν τῇ ἐγκυκλίῳ 73)1964 διάκρισιν «μεταλλευτικὴ ἐργασία - βιομηχανικὴ κατεργασία».

Οὕτω, εἰδικώτερον, ἐκ τῶν ἀπασχολουμένων εἰς τὰ λατομεῖα ἐργατοτεχνιτῶν ὑπάγονται εἰς τὸν Κανονισμόν: 1) Οἱ μαστόροι ἢ γεμισταί, 2) οἱ μιναδόροι, 3) οἱ πιστολαδόροι, 4) οἱ βαρυοκόποι, 5) οἱ μπαζαδόροι, 6) οἱ βαγονιέρηδες, 7) οἱ πελεκάνοι, 8) οἱ ξεκολληταί, 9) οἱ τροφοδόται σπαστήρων - τριβείων, 10) οἱ ἀπασχολούμενοι γενικῶς εἰς θραῦσιν λίθων καὶ μετατροπὴν εἰς σκῖρα.

Τὰ ἀνωτέρω ἰσχύουν καὶ προκειμένου περὶ ἀσβεστοποιείων *(Ἐγκύκλ. ὑπ' ἀριθ. 23)1965 Διοικήσεως τοῦ Ι.Κ.Α. πρὸς τὰ Ὑποκαταστήματα τοῦ Ι.Κ.Α.)*.

Περὶ μὴ χαρακτηρισμοῦ τῶν στεγνοκαθαριστηρίων, πλυντηρίων καὶ σιδηρωτηρίων ὡς βιοτεχνικῶν ἐπιχειρήσεων: Εἰς ἀπάντησιν τῆς ὑπ' ἀριθ. 48845)11813)1964 ἀναφορᾶς καὶ ἐπὶ τῆς δι' αὐτῆς ὑποβληθείσης ἡμῖν αἰτήσεως τῆς Ἐπιχειρήσεως «...» Στεγνοκαθαριστήρια - Πλυντήρια - Σιδηρωτήρια, γνωρίζομεν ὑμῖν, ὅτι αὕτη δὲν δύναται νὰ χαρακτηρισθῇ ὡς βιοτεχνικὴ τοιαύτη καὶ συνεπῶς δὲν ἐμπίπτει εἰς τὰς διατάξεις τοῦ ν. 3213)1955 (ἔγγραφον 58841)3195) 1956 Κωδ. Ἀσφ.. Πρακτικῆς β' σελὶς 27).

Ἡ ὑπὸ τῆς ἐν λόγῳ ἐπιχειρήσεως ἐπικαλουμένη ὑπ' ἀριθ. 486)1964 ἀπόφασις τοῦ Ἀρείου Πάγου δὲν ἀφορᾷ τὰς ἐν περιλήψει ἐπιχειρήσεις, ἀλλὰ τὰς τοιαύτας καθαρισμοῦ στεγνώματος, σιδερώματος καὶ βαφῆς, μὲ κυρίαν καὶ προέχουσαν ἀπασχόλησιν τὴν βαφὴν τῶν ἐνδυμάτων καὶ ὑφασμάτων, προϋπόθεσις, ἥτις δὲν συντρέχει ἐν προκειμένῳ, ὡς τοῦτο προκύπτει τόσον ἐκ τῆς ἀναφορᾶς σας, ὅσον καὶ ἐκ τῆς αἰτήσεως τῆς ἐνδιαφερομένης ἐπιχειρήσεως καὶ τοῦ ἀντικειμένου ἀσκήσεως ταύτης «Νέου τύπου Στεγνοκαθαριστήριον Πλυντήρια - Σιδηρωτήρια», εἰς τὸ ὁποῖον οὐδόλως περιλαμβάνεται ἡ βαφὴ ἐνδυμάτων καὶ ὑφασμάτων.

Σημειοῦμεν ἐπ' εὐκαιρίᾳ, ὅτι εἰς οὐδεμίαν περίπτωσιν θὰ στερῇ οἰκειοθελῶς εἰς τὴν ὑπαγωγὴν τῶν ἐν περιλήψει ἐπιχειρήσεων εἰς τὰς διατάξεις τοῦ ν. 3213)1955, ἔστω καὶ ἂν παραλλήλως πρὸς τὰς ἐργασίας καθαρισμοῦ, στεγνώματος καὶ σιδερώματος ἐνδυμάτων καὶ ὑφασμάτων ἀπασχολοῦνται καὶ μὲ τὴν βαφὴν τοιούτων, διότι, παρὰ τὴν προαναφερομένην ἀπόφασιν τοῦ Ἀρείου Πάγου, ἀφ' ἑνὸς δὲν δύναται νὰ θεωρηθῇ ὡς κυρία καὶ προέχουσα ἀπασχόλησις τῶν ἡ βαφὴ καὶ ἀφ' ἑτέρου καὶ εἰς τὴν περίπτωσιν, καθ' ἣν πράγματι θεωρηθῇ ὡς κυρία καὶ προέχουσα ἡ ἐργασία τῆς βαφῆς, καὶ πάλιν αἱ περὶ ὧν ὁ λόγος ἐπιχειρήσεις δὲν δύνανται νὰ χαρακτηρισθοῦν ὡς βιοτεχνικαί, διότι αὗται δὲν ἀνήκουν εἰς τοὺς

(*) ΕΕΔ 24, 45.

(**) ΕΕΔ 23, 60 ἐπ.

ΣΤΟΙΧΕΙΑ ΕΡΓΑΤΙΚΟΥ ΔΙΚΑΙΟΥ

ΑΞΙΩΣΙΣ ΝΟΜΙΜΟΥ ΜΙΣΘΟΥ ΒΑΣΕΙ ΠΡΟΫΠΗΡΕΣΙΑΣ ΜΙΣΘΩΤΟΥ

Ὑπό τῆς Συντάξεως

Ὡς εἶναι γνωστόν, ὁ δυνάμει τῶν κατὰ τὴν διαδικασίαν τοῦ νόμου 3239)1955 περὶ τρόπου ρυθμίσεως συλλογικῶν διαφορῶν ἐργασίας, συλλογικῶν συμβάσεων ἐργασίας καὶ διαιτητικῶν ἀποφάσεων καθοριζόμενος μισθὸς ὑπολογίζεται καὶ βάσει τῆς προϋπηρεσίας τοῦ μισθωτοῦ, χωρὶς ὅμως νὰ τίθενται πάγιοι κανόνες περὶ τοῦ τρόπου ἀποδείξεως αὐτῆς, ἐφ' ὅσον διηνύθη παρ' ἄλλῳ ἐργοδότῃ, καὶ περὶ τοῦ χρόνου γνωστοποιήσεως αὐτῆς εἰς τὸν ἐργοδότην. Τοῦτο εἶναι ἀντικείμενον τοῦ συγκεκριμένου εἰς ἑκάστην συλλογικὴν σύμβασιν ἐργασίας ἢ διαιτητικὴν ἀπόφασιν ὅρου. Συνήθως ὅμως ὁρίζεται, ὅτι ἡ προϋπηρεσία ἀποδεικνύεται διὰ πιστοποιητικῶν προϋπηρεσίας τοῦ μισθωτοῦ, τὰ ὁποῖα, ἐκτὸς τῶν ἐπιβαλλομένων ἐκ τοῦ ἄρθρου 678 Ἀστικοῦ Κώδικος καὶ τοῦ νόμου 2112)1920 περὶ καταγγελίας τῆς σχέσεως ἐργασίας, ὡς ἐπεξετάθη, δύναται νὰ εἶναι καὶ ἁπλαῖ βεβαιώσεις περὶ τῆς ὑπηρεσίας τοῦ μισθωτοῦ, αἱ ὁποῖαι ἀναγκαιοῦν διὰ τὴν περίπτωσιν (Φ. Ἀγγελῆς, ΕΕΔ 8, 615, Ι. Καποδίστριας, ΕρμΑΚ ὑπ' ἄρθρον 678, ἀρ. 43 ἑπ., Χ. Ἀγαλλόπουλος, Ἐργατ. Δίκαιον, σελ. 265), ἡ περὶ τῶν ὁποίων ὑποχρέωσις ἀπορρέει ἐκ τῆς γενικῆς ἀρχῆς περὶ προνοίας τοῦ ἐργοδότου ὑπὲρ τοῦ μισθωτοῦ καὶ ἐμμέσως καὶ ἐκ τῆς ἀνάγκης ἐφαρμογῆς τῶν συλλογικῶν συμβάσεων ἐργασίας.

Πᾶς, ἑπομένως, μισθωτὸς καὶ ἐφ' ὅσον δὲν κέκτηται τὸ ἐκ τοῦ νόμου 2112)1920 πιστοποιητικὸν ὑπηρεσίας (καὶ ἄρθρον 678 Α.Κ.) δικαιοῦται νὰ ζητήσῃ παρὰ τοῦ προηγουμένου ἐργοδότου του τὴν παροχὴν ἐγγράφου βεβαιώσεως περὶ τῆς προϋπηρεσίας του, τὴν ὁποίαν καλεῖται διὰ τῆς συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας νὰ προσκομίσῃ εἰς τὸν ἐργοδότην του διὰ τὸν ὑπολογισμὸν τοῦ δι' αὐτῆς καθοριζομένου μισθοῦ του, εὐθυνομένου πάντως τοῦ προηγουμένου τούτου ἐργοδότου εἰς ἀποζημίωσιν ἔναντι τοῦ δευτέρου, ἐὰν ἀνακριβῶς ἐβεβαίωσε τὴν προϋπηρεσίαν τοῦ μισθωτοῦ, κατὰ τὰς περὶ ἀδικοπραξίας (ἄρθρον 914 Α.Κ.) ἀρχάς (Χ. Ἀγαλλόπουλος, ἔνθ' ἀνωτ., σελ. 266, Ι. Καποδίστριας, ἔνθ' ἀνωτ.).

Ὡς πρὸς τὸν χρόνον ὑποβολῆς τῶν πιστοποιητικῶν προϋπηρεσίας τοῦ μισθωτοῦ, οὗτος, ἂν δὲν ὁρίζηται εἰδικῶς ὑπὸ τῆς συλλογικῆς συμβάσεως ἢ διαιτητικῆς ἀποφάσεως, ὁπότε πρόκειται περὶ ἀνατρεπτικῆς προθεσμίας, πρέπει νὰ μὴ ἀφίσταται πολὺ ἀπὸ τοῦ χρόνου ὑπογραφῆς τῆς συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας, διότι, κατὰ τὰ γινόμενα δεκτά, ἀντίκειται εἰς τὴν καλὴν πίστιν καὶ ἀποτελεῖ κατάχρησιν δικαιώματος ἡ μετὰ μακρὸν χρόνον γνωστοποίησις τῆς προϋπηρεσίας τοῦ μισθωτοῦ μὲ συνέπειαν τὴν ἀναδρομικὴν αὔξησιν τῶν ἀποδοχῶν του (Ι. Καποδίστριας, ΕρμΑΚ ὑπ' ἄρθρον 653, ἀριθ. 96).

Πάντως ὅμως ἡ ἀξίωσις τοῦ μισθωτοῦ ἐπὶ τὸν βάσει τῆς προϋπηρεσίας του μισθὸν ἄρχεται ἀπὸ τῆς γνωστοποιήσεως τῆς προϋπηρεσίας του εἰς τὸν ἐργοδότην καὶ ὄχι ἀναδρομικῶς (Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν 6305)1958, ΕΕΔ 17, 914 καὶ ἄλλαι).

***

Κατὰ ὅρον συλλογικῶν τινων συμβάσεων καὶ διαιτητικῶν ἀποφάσεων (ἴδετε τὴν ἀπὸ 16.9.1937) συλλογικὴν σύμβασιν ἐργασίας προσωπικοῦ Γραφείων ἐπιχειρήσεων καὶ τὰς μετέπειτα ἐκδοθείσας ὑπ' ἀριθ. 2)1959 καὶ νεωτέρας διαιτητικὰς ἀποφάσεις), ἡ προϋπηρεσία ἀποδεικνύεται ἀποκλειστικῶς ἐξ ὑπευθύνου ἐγγράφου δηλώσεως τοῦ νεοπροσληφθέντος κατὰ τὴν πρόσληψιν, συνοδευομένης καὶ ὑπὸ τῶν ἀπαραιτήτων πιστοποιητικῶν.

Οὕτω, ὑπὸ τὸν ὅρον τοῦτον, ἐγένετο δεκτὸν (διὰ τὴν ἐφαρμογὴν τῆς ἀπὸ 16.9.1937 ἀνωτέρω συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας), ὅτι ἀπαιτεῖται ὑπεύθυνος ἔγγραφος δήλωσις τοῦ μισθωτοῦ μετὰ τῶν πιστοποιητικῶν τῆς ὑπηρεσίας του, μὴ ἀρκούσης τῆς κατ' ἄλλον τρόπον γνώσεως ἢ ἀναγνωρίσεως τοῦ περιστατικοῦ τούτου ὑπὸ τοῦ ἐργοδότου, οὐδὲ ἀρκεῖ ἡ ἁπλῆ ὑποβολὴ τοῦ πιστοποιητικοῦ προϋπηρεσίας, ἐφ' ὅσον δὲν ὑπέβαλεν ὁ μισθωτὸς καὶ ἔγγραφον ὑπεύθυνον δήλωσιν περὶ τῆς προϋπηρεσίας του (Ἐφετ. Ἀθηνῶν 18)1948, ΕΕΔ 2, 249, ἴδετε καὶ σημειώσεις μας ἐν ΕΕΔ 2, 248, ἔνθα μνημονεύεται καὶ ἡ σχετικὴ Α.Π. 143) 1939).

Τοῦτο δὲν εἶναι ἄνευ λόγου, σκοπηθέντος ὅπως ὁ ἐργοδότης ἔχῃ ὑπεύθυνον δήλωσιν τοῦ μισθωτοῦ, ἵνα εἰς περίπτωσιν ἀποδείξεως ψευδοῦς τῆς προϋπηρεσίας του, ἐνέχηται ἔναντι τούτου διὰ τὴν ζημίαν, τὴν ὁποίαν ὑπέστη.

Περαιτέρω, ἐφ' ὅσον τυχὸν ὑπεβλήθη ἔγγραφος δήλωσις τοῦ μισθωτοῦ περὶ ἐλλείψεως προϋπηρεσίας του, ὀφισταμένης, ὑπὸ τὴν ἀπειλὴν ψυχολογικῆς βίας, προστατεύεται οὗτος ὑπὸ τοῦ Δικαίου (Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν 2417)1942, ΕΕΔ 1, 638, Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν 6305)1958, ΕΕΔ 17, 914).

κλάδους τῆς οἰκονομικῆς δραστηριότητος, κύριον γνώρισμα τῶν ὁποίων ἀποτελεῖ ὁ μετασχηματισμὸς τῆς πρώτης της ὕλης εἰς νέον προϊόν ἢ ὁ ἐξευγενισμὸς αὐτῆς, οἷος θὰ ἦτο ἡ ἀρχικὴ βαφὴ τοῦ παραγομένου εἴδους, ἀλλὰ μόνον κατόπιν τελεσιδίκου ἀποφάσεως ἁρμοδίου πρὸς τοῦτο ὀργάνου (Ι.Κ.Α. ἢ δικαστηρίου). (*Ἔγγρ. ὑπ' ἀριθ. 4)1965 Διοικήσεως τοῦ Ι.Κ.Α.*).

ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΚΑΙ ΑΣΦΑΛΙΣΤΙΚΗ ΝΟΜΟΘΕΣΙΑ

ΝΟΜΟΙ

4456)1965 ΝΟΜΟΣ

Περί διατάξεων άφορωσών συμβάσεις έξαγοράς παραχωρηθεισών επιχειρήσεων και διατάξεών τινων περί Δημοσίας Επιχειρήσεως Ηλεκτρισμού.

(Ε.Κ. τ. Α' φ. 38 της 27 Φεβρουαρίου 1965)

Ψηφισάμενοι ομοφώνως μετά της Βουλής, αποφασίζομεν και διατάσσομεν:

Άρθρον 1

1) Εις άπασας τας περιπτώσεις, εις ας υπό του Δημοσίου ή της Δημοσίας Επιχειρήσεως Ηλεκτρισμού εξαγοράζεται επιχείρησις ή εκμετάλλευσις, ασκουμένη βάσει παραχωρήσεως, ή το όλον ή μέρος των εγκαταστάσεων αυτής, δεν απαιτείται ή τήρησις του εν άρθρω 367 του Αστικού Κώδικος οριζομένου τύπου, απαιτουμένης μόνον της τηρήσεως του διά την μεταβίβασιν επί μέρους περιουσιακών στοιχείων κατά τον νόμον οριζομένου τύπου.

2) Εις τας κατά την προηγουμένην παράγραφον περιπτώσεις, επιφυλασσομένων των διατάξεων του ν.δ. 3523)1956, ο εξαγοράζων απαλλάσσεται της εκ του άρθρου 479 του Αστικού Κώδικος εύθύνης δι' οφειλάς μη γνωστοποιηθείσας αυτώ εντός προθεσμίας εξ μηνών από της δημοσιεύσεως ανακοινώσεως περί της εξαγοράς εις δύο των εν Αθήναις ευρέως κυκλοφορουσών ημερησίων εφημερίδων. Εν περιπτώσει, καθ' ην η έδρα της επιχειρήσεως ή εκμεταλλεύσεως κείται εκτός των Αθηνών, απαιτείται προς τούτοις δημοσίευσις και εις εφημερίδα του τόπου της έδρας, ελλείψει δε τοιαύτης, εις εφημερίδα της πρωτευούσης του Νομού, εις την περιφέρειαν του οποίου κείται η έδρα της επιχειρήσεως ή εκμεταλλεύσεως. Εις τας δημοσιεύσεις ταύτας δέον απαραιτήτως να περιλαμβάνηται και μνεία, ότι ο εξαγοράζων απαλλάσσεται της εκ του άρθρου 479 του Αστικού Κώδικος ευθύνης δι' οφειλάς μη γνωστοποιουμένας αυτώ εντός της υπό της παρούσης παραγράφου τασσομένης εξαμήνου προθεσμίας από της ημερομηνίας των δημοσιεύσεων τούτων.

3) Εν περιπτώσει εξαγοράς, κατά την παράγραφον 1, επιχειρήσεως ή του όλου ή μέρους των εγκαταστάσεων ταύτης οι τυχόν υφιστάμενοι κατά της εξαγοραζομένης επιχειρήσεως απαιτήσεις τρίτων, αίτινες καθίστανται ληξιπρόθεσμοι μέχρι και της ημέρας δημοσιεύσεως της κατά την παράγραφον 2 ανακοινώσεως περί της γενομένης εξαγοράς, παραγράφονται μετά παρέλευσιν δέκα οκτώ μηνών από της δημοσιεύσεως ταύτης.

Απαιτήσεις καθιστάμεναι ληξιπρόθεσμοι μετά την ημερομηνίαν της δημοσιεύσεως παραγράφονται μετά παρέλευσιν δέκα οκτώ μηνών, άφ' ης κατέστησαν ληξιπρόθεσμοι. Αι διατάξεις των προηγουμένων εδαφίων δεν έχουσιν εφαρμογήν, εάν κατά τας κειμένας διατάξεις ο χρόνος παραγραφής συμπληρούται ενωρίτερον.

4) Επιφυλασσομένων των διατάξεων του άρθρου 15 του ν.δ. 3523)1956 «περί οργανώσεως της διανομής της ηλεκτρικής ενεργείας» ορίζεται δωδεκάμηνος αποκλειστική προθεσμία από της ανακοινώσεως προς την αρμοδίαν διά την βεβαίωσιν του φόρου Αρχήν περί του πέρατος της εκκαθαρίσεως παραχωρηθείσης επιχειρήσεως ή εκμεταλλεύσεως, ήτις εξηγοράσθη ή ης εξηγοράσθη το όλον ή μέρος των εγκαταστάσεων, διά την βεβαίωσιν οφειλομένων εις το Δημόσιον υπό της επιχειρήσεως ή εκμεταλλεύσεως ή των εταίρων ή μετόχων αυτών φόρων λόγω κερδών, αποθεματικών ή του τιμήματος εξαγοράς.

Άρθρον 2

Προκειμένου περί παραχωρηθεισών επιχειρήσεων ή εκμεταλλεύσεων, αίτινες εξηγοράσθησαν ή των οποίων εξηγοράσθη το όλον ή μέρος των εγκαταστάσεων πρό της ισχύος του παρόντος νόμου, ισχύουν τα ακόλουθα:

α) Επιφυλασσομένων των διατάξεων της παραγράφου 5 του άρθρου 11 του ν.δ. 3523)1956 «περί οργανώσεως της διανομής της ηλεκτρικής ενεργείας» ή κατά την παράγραφον 2 του άρθρου 1 απαλλαγή ισχύει μετά πάροδον εξ μηνών από της δημοσιεύσεως, κατά τα εν τω άρθρω τούτω οριζόμενα, σχετικής ανακοινώσεως, εις ην δέον να μνημονεύεται ο χρόνος, μεθ' ον θέλει επέλθει η απαλλαγή του εξαγοράζοντος εκ της ευθύνης δι' οφειλάς της εξαγορασθείσης επιχειρήσεως μη γνωστοποιηθείσας εντός του χρόνου τούτου.

β) Η κατά την παράγραφον 3 του άρθρου 1 παραγραφή συμπληρούται μετά παρέλευσιν δέκα οκτώ μηνών από της δημοσιεύσεως· κατά τα ειδικώτερον εν παραγράφω 3 του αυτού άρθρου οριζόμενα σχετικής ανακοινώσεως, εις ην δέον να μνημονεύεται ο χρόνος παραγραφής των κατά της εξαγορασθείσης επιχειρήσεως ή εκμεταλλεύσεως απαιτήσεων.

γ) Η κατά την παράγραφον 4 του άρθρου 1 αποκλειστική προθεσμία λήγει μετά παρέλευσιν δώδεκα μηνών από της ισχύος του παρόντος νόμου.

Άρθρον 3

Η ισχύς του παρόντος άρχεται από της δημοσιεύσεως αυτού εις την Εφημερίδα της Κυβερνήσεως.

Ο παρών νόμος, ψηφισθείς υπό της Βουλής και παρ' ημών σήμερον κυρωθείς, δημοσιευθήτω διά της Εφημερίδος της Κυβερνήσεως και εκτελεσθήτω ως νόμος του Κράτους.

Εν Αθήναις τη 22 Φεβρουαρίου 1965

—

ΔΙΑΤΑΓΜΑΤΑ

185)1965 Β. ΔΙΑΤΑΓΜΑ

Περί οργανώσεως Υπηρεσίας συμπαραστάσεως έποπτείας και ενισχύσεως των εν Βελγίω Ολλανδία και Λουξεμβούργω απασχολουμένων Ελλήνων μισθωτών εν γένει και ρυθμίσεως καταστάσεως προσωπικού της Υπηρεσίας ταύτης.

(Ε.Κ. τ. Α' φ. 45 της 17 Μαρτίου 1965)

Έχοντες υπ' όψιν: 1) Τας διατάξεις του άρθρου 5 του νόμου 4364)1964 «περί οργανώσεως Υπηρεσιών προστασίας και εξυπηρετήσεως των εν Γερμανία εργαζομένων Ελλήνων και άλλων τινών περί Οργανισμών κοινωνικής πολιτικής διατάξεων». 2) Την υπ' αριθ. 1)1965 γνωμοδότησιν του Α.Σ.Δ.Υ. 3) Την υπ' αριθ. 78)1965 γνωμοδότησιν του Συμβουλίου Επικρατείας, προτάσει των Ημετέρων Υπουργών Εργασίας, Οικονομικών και Προεδρίας της Κυβερνήσεως, αποφασίζομεν και διατάσσομεν:

Άρθρον 1

Αι διατάξεις του νόμου 4364)1964(*) επεκτείνονται και διά τας χώρας Βέλγιον, Ολλανδίαν και Λουξεμβούργον και εφαρμόζονται και επί των Ελλήνων των απασχολουμένων εις τας χώρας ταύτας ως εργατών και μισθωτών εν γένει.

Άρθρον 2

1) Παρά τη Ελληνική Πρεσβεία Βρυξελλών συνιστάται θέσις Εργατικού Συμβούλου, πληρουμένη δι' αποσπάσεως ανωτέρου επί βαθμώ 3ω ή 2ω μονίμου υπαλλήλου του Υπουργείου Εργασίας, ή τελούντος εν αποσπάσει παρά τω αυτώ ως άνω Υπουργείω υπαλλήλου του Οργανισμού Απασχολήσεως και Ασφαλίσεως Ανεργίας επί συμβάσει και βαθμώ 3ω ή 2ω.

2) Η ως άνω τοποθέτησις ενεργείται διά κοινής αποφάσεως των Υπουργών Εξωτερικών και Εργασίας, δημοσιευομένης εν τη Εφημερίδι της Κυβερνήσεως.

3) Ο Εργατικός Σύμβουλος δέον απαραιτήτως να κατέχη την γαλλικήν γλώσσαν.

4) Η δικαιοδοσία του Εργατικού Συμβούλου εκτείνεται εις τας χώρας Βέλγιον, Ολλανδίαν και Λουξεμβούργον.

Άρθρον 3

1) Παρά τω Εργατικώ Συμβούλω Βρυξελλών λειτουργεί «Υπηρεσία» συμπαραστάσεως έποπτείας και ενισχύσεως των εν ταις Βασιλείοις Βελγίου και Ολλανδίας και του Μ. Δουκάτου Λουξεμβούργου απασχολουμένων Ελλήνων εργατών και μισθωτών εν γένει.

2) Δια την λειτουργίαν του Γραφείου Εργατικού Συμβούλου και της κατά τα άνωτέρω «Υπηρεσίας» συνιστώνται παρά τω Ο.Α.Α.Α. αι κάτωθι θέσεις, αυξανομένων αντιστοίχως των οργανικών παρ' αυτώ θέσεων προσωπικού:

1 θέσις επόπτου επί βαθμώ 7ω, 6ω ή 5ω κατηγορίας Α'.

1 θέσις βοηθού επόπτου διά το Γραφείον Ρόττερνταμ Ολλανδίας, επί βαθμώ 8ω, 7ω ή 6ω κατηγορίας Β'.

1 θέσις γραφέως επί βαθμώ 10ω, 9ω ή 8ω κατηγορίας Β'.

1 θέσις δακτυλογράφου επί βαθμώ 10ω, 9ω ή 8ω κατηγορίας Β'.

4 θέσεις επιμελητών «ελληνικών εργατικών σπιτιών» επί βαθμώ 9ω, 8ω και 7ω κατηγορίας Β'.

1 θέσις κλητήρος επί βαθμώ 12ω ή 11ω κατηγορίας Γ'.

Άρθρον 4

Η ως άνω Υπηρεσία έχει αρμοδιότητα και άσκεί καθήκοντα αντίστοιχα προς τα διά του άρθρου 3 του από 30.9.1964 β. δ)τος «περί οργανώσεως Υπηρεσίας συμπαραστάσεως και ενισχύσεως των εν τη Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Δυτικής Γερμανίας απασχολουμένων Ελλήνων μισθωτών κλπ.» καθοριζόμενα.

Άρθρον 5

Η Υπηρεσία συμπαραστάσεως και εξυπηρετήσεως των εν Βελγίω, Ολλανδία και Λουξεμβούργω απασχολουμένων Ελλήνων εργατών διαρθρούται εις δύο διοικητικάς μονάδας, μίαν διά το Βέλγιον και Λουξεμβούργον και μίαν διά την Ολλανδίαν.

Η διοικητική μονάς Βελγίου - Λουξεμβούργου περιλαμβάνει τα κάτωθι ελληνικά εργατικά σπίτια, ιδρυόμενα ως ακολούθως:

1) Εις Βρυξέλλας, 2) εις Σαρλεροϋά, 3) εις Λιμβούργον, 4) εις Λιέγην. 5) εις Βερβιέ.

Η διοικητική μονάς Ολλανδίας περιλαμβάνει Τοπικήν Υπηρεσίαν με έδραν το Ρόττερνταμ Ολλανδίας.

Άρθρον 6

Ο Εργατικός Σύμβουλος Βρυξελλών έχει διπλωματικήν ιδιότητα, εφοδιάζεται διά διπλωματικού διαβατηρίου και απολαύει πάντων των ευεργετημάτων των παρεχομένων εις τα λοιπά μέλη του διπλωματικού προσωπικού των Πρεσβειών. Ο Εργατικός Σύμβουλος υπάγεται διοικητικώς και εις ότι αφορά τας κατευθύνσεις διά την εκπλήρωσιν του έργου του εις τον Υπουργόν Εργασίας και τελεί υπό την υπηρεσιακήν έποπτείαν των εν Βρυξέλλαις και Χάγη Ελληνικών Πρεσβειών, διά των οποίων αναγνωρίζεται παρά ταις Αρχαίς των Χωρών, εν αις εκτείνεται η δικαιοδοσία του.

Άρθρον 7

Η μηνιαία αντιμισθία του Εργατικού Συμβούλου, συμπεριλαμβανομένων και των αποδοχών της οργανικής αυτού θέσεως, ορίζεται εις τα πεντήκοντα πέντε εκατοστά (55ο)ο των εκάστοτε μηνιαίων αποδοχών του Προϊσταμένου της εν Βρυξέλλαις Πρεσβείας.

Πάσαι αι λοιπαί δαπάναι λειτουργίας του Γραφείου (ενοίκιον, φωτισμός, θέρμανσις, καθαριότης, ταχυδρομικά, τελεφωνικά κλπ.) καταβάλλονται υπό του Ο.Α.Α.Α. επί αποδόσει λογαριασμού.

Άρθρον 8

1) Τα κατά το άρθρον 3 του παρόντος προ-

(*) ΕΕΔ 23, 943.

σωπικόν κατανέμεται ως έξης:

α) Γραφείον Έργατικού Συμβούλου:

1 Επόπτης, 1 γραφεύς, 1 δακτυλογράφος, 1 κλητήρ.

β) Διοικητικαί μονάδες:

Βέλγιον. Ανά είς επιμελητής εις τα έλληνικά εργατικά σπίτια Βρυξελλών, Σαρλεροά, Λιμβούργου και Λιέγης - Βερβιέ, εις ούς δύνανται να ανατίθενται και διοικητικά καθήκοντα δι' αποφάσεως του Εργατικού Συμβούλου.

Ολλανδία. Είς βοηθός επόπτης εις Ρόττερνταμ.

2) Τα του διορισμού, υπηρεσιακής καταστάσεως κλπ. του προσωπικού της ως άνω Υπηρεσίας και του Γραφείου του Εργατικού Συμβούλου διέπονται γενικώς υπό των διατάξεων του νόμου 4346)1964 και του ν.δ. 613 (άρθρα 9 - 18).

Οι είς Βέλγιον διορισθησόμενοι δέον να γνωρίζουν καλώς την γαλλικήν, οι δε είς Ολλανδίαν την γερμανικήν.

Εις τους Ημετέρους Υπουργούς επί της Εργασίας, Οικονομικών και Προεδρίας της Κυβερνήσεως ανατίθεμεν την δημοσίευσιν και εκτέλεσιν του παρόντος.

Εν Αθήναις τη 10 Μαρτίου 1965

—

166)1965 Β. ΔΙΑΤΑΓΜΑ

Περί χορηγήσεως εκτάκτου άμοιβής εις διπλωματούχους υπομηχανικούς των Σ.Ε.Κ.

(Ε.Κ. τ. Α' φ. 48 της 13 Μαρτίου 1965)

Έχοντες υπ' όψιν: 1) Τας διατάξεις του άρθρου 20 του ν.δ. 4242)1962 «περί τροποποιήσεως και συμπληρώσεως φορολογικών και άλλων τινών διατάξεων». 2) Την σύμφωνον γνωμοδότησιν του Ανωτάτου Συμβουλίου Δημοσίων Υπηρεσιών, διατυπωθείσαν εν τω υπ' αριθ. 787 πρακτικώ αύτου της 30.10.1964. 3) Την γνώμην του Συμβουλίου της Επικρατείας, διατυπωθείσαν εν τω υπ' αριθ. 773 πρακτικώ αύτου της 25.11.1964, προτάσει του ημετέρου Υπουργικού Συμβουλίου, αποφασίσαμεν και διατάσσομεν:

Άρθρον μόνον

Εις τους παντός βαθμούς και ειδικότητος πάσης υπομηχανικούς των Σ.Ε.Κ., διπλωματούχους των Σχολών υπομηχανικών του Εθνικού Μετσοβίου Πολυτεχνείου ή ισοτίμων Σχολών της ημεδαπής ή αλλοδαπής τους τοποθετουμένους και υπηρετούντας εις συγκροτήματα εκτός της περιφερείας της τέως Διοικήσεως Πρωτευούσης, άντι της εκτάκτου άμοιβής της προβλεπομένης υπό της υπ' αριθ. 8943)10.7.1957 καινής αποφάσεως των Υπουργών Οικονομικών και Συγκοινωνιών και των εις εκτέλεσιν αύτης εκδοθεισών κοινών αποφάσεων των Προέδρων των Διοικητικών Συμβουλίων και Γενικών Διευθυντών των Σ.Ε.Κ. και τέως Σ.Π.Α.Η. παρέχεται από της ισχύος του παρόντος ειδικόν επίδομα εκ δραχμών δύο χιλιάδων διακοσίων πεντήκοντα (2.250) μηνιαίως.

Η ισχύς του παρόντος άρχεται από της δημοσιεύσεως του εις την Εφημερίδα της Κυβερνήσεως.

Εις τον ημέτερον επί των Συγκοινωνιών Υπουργόν αναθέτομεν την δημοσίευσιν και εκτέλεσιν του παρόντος διατάγματος.

Εν Αθήναις τη 22 Φεβρουαρίου 1965

—

177)1965 Β. ΔΙΑΤΑΓΜΑ

Περί καθιερώσεως μερικής Κυριακής αργίας εις τα εμπορικά και επαγγελματικά καταστήματα Κονιστρών Εύβοίας κατά το χρονικόν διάστημα από 1ης Νοεμβρίου μέχρι 31ης Μαρτίου.

(Ε.Κ. τ. Α' φ. 43 της 13 Μαρτίου 1965)

. . . . . .

Άρθρον μόνον

Καθιερούται μερική Κυριακή αργία εις άπαντα τα εμπορικά και επαγγελματικά καταστήματα της κωμοπόλεως Κονιστρών Εύβοίας, άτινα κατά το χρονικόν διάστημα από 1ης Νοεμβρίου μέχρι 31ης Μαρτίου θα παραμένουν ανοικτά μέχρι της 2ας μ.μ. ώρας, πλην των κουρείων, καφενείων, ζαχαροπλαστείων, γαλακτοπωλείων, καπνοπωλείων, ζυθεστιατορίων και οινοπωλείων.

Εις τον επί της Εργασίας Υπουργόν ανατίθεμεν την δημοσίευσιν και εκτέλεσιν του παρόντος.

Εν Αθήναις τη 10 Φεβρουαρίου 1965

—

178)1965 Β. ΔΙΑΤΑΓΜΑ

Περί τροποποιήσεως και συμπληρώσεως του άρθρου 2 του από 4)17.7.1963 β. διατάγματος «περί κανονισμού των χρονικών ορίων εργασίας εν τοις φαρμακείοις».

(Ε.Κ. τ. Α' φ. 43 της 13 Μαρτίου 1965)

Έχοντες υπ' όψιν: Τας διατάξεις της παραγράφου 4 του άρθρου 7 του ν. διατάγματος της 28)29 Οκτωβρίου 1925 «περί τροποποιήσεως και συμπληρώσεως των νόμων περί Κυριακής αναπαύσεως», την από 26.11.1964 γνωμοδότησιν του Εθνικού Γνωμοδοτικού Συμβουλίου Κοινωνικής Πολιτικής και την υπ' αριθ. 6)1965 τοιαύτην του Συμβουλίου Επικρατείας, προτάσει του Ημετέρου επί της Εργασίας Υπουργού, αποφασίσαμεν και διατάσσομεν:

Άρθρον μόνον

Εις το άρθρον 2 του από 4)17.7.1963 β. διατάγματος «περί κανονισμού των χρονικών ορίων εργασίας εν τοις φαρμακείοις» προστίθεται παράγραφος 7η, έχουσα ούτω:

«7. Τα φαρμακεία των Δήμων Βύρωνος, Καισαριανής και Δάφνης θα περιλαμβάνωνται εις τον πίνακα διημερεύσεως και διανυκτερεύσεως των φαρμακείων του Δήμου Αθηναίων. Η σειρά τούτων θα καθορίζηται υπό της δια της παρα-

γράφου 3 τοῦ αὐτοῦ ἄρθρου προβλεπομένης Ἐπιτροπῆς.

Εἰς τὸν αὐτὸν ἐπὶ τῆς Ἐργασίας Ὑπουργὸν ἀνατίθεμεν τὴν δημοσίευσιν καὶ ἐκτέλεσιν τοῦ παρόντος.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 9 Φεβρουαρίου 1965

—

179)1965 Β. ΔΙΑΤΑΓΜΑ

Περὶ καθιερώσεως μερικῆς Κυριακῆς ἀργίας εἰς τὰ παντοπωλεῖα καὶ λαχανοπωλεῖα Λουτρακίου κατὰ τὰς Κυριακὰς τῆς θερινῆς περιόδου.

(Ε.Κ. τ. Α' φ. 43 τῆς 13 Μαρτίου 1965)

. . . . . .

Ἄρθρον μόνον

Καθιεροῦται μερικὴ Κυριακὴ ἀργία διὰ τὰ παντοπωλεῖα καὶ λαχανοπωλεῖα τῆς πόλεως Λουτρακίου, ἅτινα θὰ παραμένουν ἀνοικτὰ ἀπὸ 7ης π.μ. μέχρι 12ης μεσημβρινῆς ὥρας κατὰ τὴν θερινὴν περίοδον ἀπὸ 1ης Μαΐου μέχρι τῆς 31ης Ὀκτωβρίου, τροποποιουμένων ὡς πρὸς τὸ σημεῖον τοῦτο τῶν διατάξεων τοῦ ἀπὸ 7)6 - 1.7. 1952 β.δ. «περὶ καταργήσεως τοῦ β.δ. τῆς 7)16.7. 1936 «περὶ ἐπεκτάσεως τῆς μερικῆς Κυριακῆς ἀργίας εἰς τὰ καταστήματα τοῦ Δήμου Λουτρακίου, Περαχώρας κλπ.».

Εἰς τὸν αὐτὸν ἐπὶ τῆς Ἐργασίας Ὑπουργὸν ἀνατίθεμεν τὴν δημοσίευσιν καὶ ἐκτέλεσιν τοῦ παρόντος.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 10 Φεβρουαρίου 1965

—

180)1965 Β. ΔΙΑΤΑΓΜΑ

Περὶ καθιερώσεως ἐκ περιτροπῆς Κυριακῆς ἀργίας εἰς τὰ ἑστιατόρια, ζυθεστιατόρια, μαγειρεῖα, ψητοπωλεῖα, ταβέρνας, μπάρ, κέντρα μικτὰ ἢ οἰκογενειακὰ καὶ λοιπὰ καταστήματα συναφῆ πρὸς τὰ ἑστιατόρια πόλεως Βεροίας.

(Ε.Κ. τ. Α' φ. 43 τῆς 13 Μαρτίου 1965)

. . . . . .

Ἄρθρον μόνον

Ι. Ἐκ τῶν ἐν τῇ πόλει τῆς Βεροίας λειτουργούντων ἑστιατορίων, ζυθεστιατορίων, μαγειρείων, ψητοπωλείων, ταβερνῶν, ἐξαιρέσει τῶν τοιούτων τῶν λειτουργουσῶν μόνον κατὰ τὰς ἑσπερινὰς ὥρας, μπάρ, κέντρων μικτῶν ἢ ὑπὸ τὸν τίτλον οἰκογενειακῶν κλπ. καταστημάτων, συναφῶν πρὸς τὰ ἑστιατόρια, τὰ ἡμίση τούτων παραμένουν κλειστὰ κατὰ τὰς Κυριακάς, τῆς σειρᾶς αὐτῶν ὁριζομένης ὑπὸ τῆς οἰκείας Ἀστυνομικῆς Ἀρχῆς.

ΙΙ. Ἡ παράγραφος 1 τοῦ ἄρθρου μόνου τοῦ ἀπὸ 27)2-13.3.1957 β. διατάγματος «περὶ καθιερώσεως ἐκ περιτροπῆς Κυριακῆς ἀργίας εἰς τὰ ἑστιατόρια κλπ. τῶν πόλεων Βεροίας, Καλαμῶν κλπ.» καταργεῖται ὡς πρὸς τὴν πόλιν Βεροίας.

Εἰς τὸν αὐτὸν ἐπὶ τῆς Ἐργασίας Ὑπουργὸν ἀνατίθεμεν τὴν δημοσίευσιν καὶ ἐκτέλεσιν τοῦ παρόντος.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 9 Φεβρουαρίου 1965

—

181)1965 Β. ΔΙΑΤΑΓΜΑ

Περὶ καταργήσεως τοῦ ἀπὸ 29.4.1953 β.δ)τος «περὶ κανονισμοῦ ὅρων ἐργασίας προσωπικοῦ καπναποθηκῶν».

(Ε.Κ. τ. Α' φ. 43 τῆς 13 Μαρτίου 1965)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν : 1) Τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 10 τοῦ νόμου 2348)1953 «περὶ τροποποιήσεως, συμπληρώσεως καὶ καταργήσεως διατάξεων ἀφορωσῶν τὴν ἐπεξεργασίαν τῶν φύλλων τοῦ καπνοῦ καὶ συγχωνεύσεως τοῦ Ταμείου Ἀσφαλίσεως Καπνεργατῶν μετὰ τοῦ Ι.Κ.Α.», 2) Τὰς διατάξεις τῶν ἄρθρων 1 καὶ 2 τοῦ ν.δ. 3789)1957 «περὶ τροποποιήσεως καὶ συμπληρώσεως ἐνίων διατάξεων τῆς Ἐργατικῆς Νομοθεσίας», 3) Τὸ ὑπ' ἀριθ. 74191)18.8.1964 ἔγγραφον τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας, 4) Τὴν κατὰ τὴν ὑπ' ἀριθ. 359)21.8.1964 συνεδρίασιν ληφθεῖσαν ἀπόφασιν τοῦ Τμήματος Κανονισμῶν Ἐργασίας τοῦ Ἐθνικοῦ Γνωμοδοτικοῦ Συμβουλίου Κοινωνικῆς Πολιτικῆς καὶ 5) Τὴν ὑπ' ἀριθ. 764)1964 γνωμοδότησιν τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας, προτάσει τοῦ ἐπὶ τῆς Ἐργασίας Ὑπουργοῦ, ἀποφασίζομεν καὶ διατάσσομεν :

Ἄρθρον μόνον

Καταργεῖται τὸ ἀπὸ 29.4.1953 β. διάταγμα «περὶ κανονισμοῦ ὅρων ἐργασίας προσωπικοῦ καπναποθηκῶν».

Εἰς τὸν αὐτὸν ἐπὶ τῆς Ἐργασίας Ὑπουργὸν ἀνατίθεμεν τὴν δημοσίευσιν καὶ ἐκτέλεσιν τοῦ παρόντος.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 22 Φεβρουαρίου 1965

—

ΥΠΟΥΡΓΙΚΑΙ ΑΠΟΦΑΣΕΙΣ

9484)755)1965 Ἀπόφ. Ὑπουργῶν Οἰκονομικῶν καὶ Ἐργασίας

Περὶ τροποποιήσεως τῆς ὑπ' ἀριθ. 116220) 1964 ἀποφάσεως περὶ παροχῆς δώρου Χριστουγέννων (*).

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 183 τῆς 13 Μαρτίου 1965)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν : Τὰς διατάξεις τοῦ νόμου 1901)1951 «περὶ κυρώσεως τοῦ ἀ.ν. 1777)1951 περὶ συμπληρώσεως τῶν διατάξεων τοῦ ἀ.ν. 28) 1944 καὶ τοῦ ἄρθρου μόνου τοῦ ἀ.ν. 866)1946», ἀποφασίζομεν :

Συμπληροῦντες τὴν ὑπ' ἀριθ. 116220)12.12. 1964 ἀπόφασιν ἡμῶν «περὶ παροχῆς δώρου Χριστουγέννων 1964» προσθέτομεν ἐν τέλει τοῦ

(*) ΕΕΔ 23, 1521.

δευτέρου έδαφίου της παραγράφου 8 του άρθρου 6 αύτης την έξης διάταξιν «... συμφώνως προς τό τηρούμενον βιβλίον παραγωγής άρτου».

Η παρούσα δημοσιευθήτω διά της Εφημερίδος της Κυβερνήσεως.

Εν Αθήναις τη 8 Φεβρουαρίου 1965

—

6168)1281)1965 Απόφ. Υπουργού Εργασίας

Περί τροποποιήσεως της ύπ' άριθ. 13319) 2198)1962 αποφάσεως περί καθορισμού σειράς προτεραιότητος τοποθετήσεως ανέργων.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 184 της 13 Μαρτίου 1965)

Έχοντες υπ' όψιν: 1) Τας διατάξεις των άρθρων 3 και 5 του ν.δ. 2656)1953 «περί οργανώσεως και ελέγχου αγοράς εργασίας». 2) Την υπ' άριθ. 13319)2198)1962 απόφασιν ημών περί καθορισμού σειράς προτεραιότητος τοποθετήσεως ανέργων, ως αύτη έτροποποιήθη και συνεπληρώθη μεταγενεστέρως, και 3) τας κρατούσας σήμερον συνθήκας εις την ελληνικήν αγοράν εργασίας, αποφασίζομεν:

Τροποποιούντες το εδάφ. δ' της παραγράφου 4 της υπ' άριθ. 13319)2198)1962 αποφάσεως ημών περί καθορισμού σειράς προτεραιότητος τοποθετήσεως ανέργων, ως αύτη έτροποποιήθη και συνεπληρώθη μεταγενεστέρως διά των υπ' άριθ. 18543)2869)1962, 52481)7521)1962 και 81509)12011)1964 ομοίων, ορίζομεν, ότι διά την τοποθέτησιν μισθωτών εις εργασίαν έμπειρίας άντι του δημηνου απαιτείται 15θήμερος τουλάχιστον έγγραφη ταύτων ως ανέργων εις τα Γραφεία Εύρέσεως Εργασίας της περιφερείας, εις ην πρόκειται να απασχοληθούν.

Κατά τα λοιπά ισχύει ή υπ' άριθ. 13319) 2198)1962 ημετέρα απόφασις (ως έτροποποιήθη και συνεπληρώθη)(*).

Η παρούσα δημοσιευθήτω διά της Εφημερίδος της Κυβερνήσεως.

Εν Αθήναις τη 11 Φεβρουαρίου 1965

—

26023)1925)1965 Απόφ. Υπουργού Εργασίας

Περί κηρύξεως υποχρεωτικής της υπ' άριθ. 8)1963 αποφάσεως του Π.Δ.Δ.Δ. Ηρακλείου (επικυρωθείσης μετ' απόρριψιν ενστάσεως διά της υπ' άριθ. 1)1964 ομοίας του Δ.Δ.Δ.Δ. Χανίων) περί των όρων αμοιβής των τεχνιτών καροχιβωτοποιών σταφίδος και σταφυλών Νομού Ηρακλείου.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 200 της 19 Μαρτίου 1965)

Έχοντες υπ' όψιν: 1) Τας διατάξεις του άρθρου 5 § 2 του νόμου 3239)1955, εν συνδυασμώ με τας τοιαύτας του άρθρου 10 § 8 του ν.δ. 3755)1957. 2) Σχετικήν γνωμοδότησιν του Εθνικού Γνωμοδοτικού Συμβουλίου Κοινωνικής Πολιτικής, ληφθείσαν κατά την συνεδρίασιν αύτου της 5.3.1965, αποφασίζομεν:

Κηρύσσομεν υποχρεωτικήν διά πάντας τους εργοδότας και μισθωτούς του επαγγέλματος, όπερ αφορά αύτη, την υπ' άριθ. 8)1963 απόφασιν του Π.Δ.Δ.Δ. Ηρακλείου, επικυρωθείσαν μετ' απόρριψιν έφέσεως διά της υπ' άριθ. 1) 1964 ομοίας του Δ.Δ.Δ.Δ. Χανίων «περί των όρων αμοιβής των τεχνιτών καροχιβωτοποιών σταφίδος και σταφυλών Νομού Ηρακλείου», κατατεθείσαν εις το Ειρηνοδικείον Αθηνών διά της υπ' άριθ. 4)8.1.1965 πράξεως καταθέσεως(*).

Η παρούσα, ισχύουσα άμα τη δημοσιεύσεώς της, δημοσιευθήτω διά της Εφημερίδος της Κυβερνήσεως.

Εν Αθήναις τη 17 Μαρτίου 1965

—

26967)1952)1965 Απόφ. Υπουργού Εργασίας

Περί κηρύξεως εκτελεστής της υπ' άριθ. 3) 1965 αποφάσεως του Δ.Δ.Δ.Δ. Πειραιώς περί των όρων αμοιβής και εργασίας των φορτοεκφορτωτών υπεραστικών λεωφορείων και φορτηγών αυτοκινήτων απάσης της χώρας.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 200 της 19 Μαρτίου 1965)

Έχοντες υπ' όψιν: 1) Τας διατάξεις της παραγράφου 1 του άρθρου 20 του νόμου 3239)1955, ως έτροποποιήθησαν υπό του ν.δ. 3755)1955. 2) Την υπ' άριθ. 3)1965 απόφασιν του Δ.Δ.Δ.Δ. Πειραιώς, δι' ης μετερρυθμίσθη, μετ' έφεσιν, ή υπ' άριθ. 12)1964 ομοία του Π.Δ.Δ.Δ. Πειραιώς, αποφασίζομεν:

Κηρύσσομεν εκτελεστήν την υπ' άριθ. 3)1965 απόφασιν του Δ.Δ.Δ.Δ. Πειραιώς «περί των όρων αμοιβής και εργασίας των φορτοεκφορτωτών υπεραστικών λεωφορείων και φορτηγών αυτοκινήτων απάσης της χώρας», εκδοθείσαν εις επίλυσιν διενέξεως μεταξύ του Σωματείου Φορτοεκφορτωτών Υπεραστικών Λεωφορείων και Φορτηγών Ελλάδος «Ο Προφήτης Ηλίας» αφ' ενός και αφ' ετέρου των 1) Πανελλαδικής Ομοσπονδίας Αυτοκινητιστών Υπεραστικών Συγκοινωνιών, 2) Συνδέσμου Ιδιοκτητών Επαγγελματιών Φορτηγών Αυτοκινήτων Σ.Ι.Ε.Φ.Α., 3) Συνδικάτου Χερσαίων Εμπορευμάτων Μεταφορών Σ.Χ.Ε.Μ. και Συνδέσμου Γραφείων Μεταφορών Αθηνών - Πειραιώς, της οποίας το διατακτικόν έχει ως ακολούθως:

«1. Το κατώτατον όριον ημερομισθίου των φορτοεκφορτωτών υπεραστικών λεωφορείων και φορτηγών αυτοκινήτων καθορίζεται ως ακολούθως:

α) Των ασχολουμένων εις την περιφέρειαν τέως Διοικήσεως Πρωτευούσης και Θεσσαλονίκης, δραχμαί 72.

β) Των απασχολουμένων εις την λοιπην χώραν, ήτοι εκτός της περιφερείας τέως Διοικήσεως Πρωτευούσης και Θεσσαλονίκης, δραχμαί 68.

2) Δι' απασχόλησιν πλέον των 8 ώρων παρέ-

(*) Ίδετε ΕΕΔ 22, 1400.

(*) ΕΕΔ 24, 190.

χεται εἰς τοὺς ἀνωτέρω μισθωτοὺς προσαύξησις διὰ μὲν τὰς πρώτας 60 ὥρας ὑπερωριακῆς ἀπασχολήσεως 30 ο)ο, διὰ δὲ τὰς πέραν τῶν 60 καὶ μέχρι τῶν 120 ὡρῶν ὑπερωριακῆς ἀπασχολήσεως ἡ τὰς πέραν τῶν 120 ἢ ἄνευ ἀδείας τῆς Ἀρχῆς πραγματοποιουμένας ὑπερωρίας παρέχονται αἱ ὑπὸ τοῦ ν.δ. 4020)1959 προβλεπόμεναι προσαυξήσεις.

3) Τὸ ὡς ἄνω καθοριζόμενον ἡμερομίσθιον προσαυξάνεται δι' ἐπιδόματος οἰκογενειακῶν βαρῶν ἐκ δραχμῶν 5 διὰ τὴν σύζυγον, ἐφ' ὅσον αὕτη δὲν ἐργάζεται, καὶ ἐκ δραχμῶν 3 δι' ἕκαστον καὶ μέχρι τριῶν τέκνων, ἐφ' ὅσον τὰ ἐκ τούτων ἄρρενα δὲν ὑπερέβησαν τὸ 18ον ἔτος τῆς ἡλικίας των, τὰ δὲ θήλεα τὸ 20ὸν καὶ δὲν ἐργάζονται.

4) Καταβάλλεται ἐπίσης ἐπίδομα πολυετίας 5 ο)ο δι' ἑκάστην τριετίαν ἐπὶ τῶν διὰ τῆς παρούσης καθοριζομένων ἡμερομισθίων καὶ μέχρι τριῶν τριετιῶν.

5) Ἡ προϋπηρεσία ἀποδεικνύεται ἐκ πιστοποιητικῶν τοῦ ἐργοδότου καὶ ταῦ ἀσφαλιστικοῦ βιβλιαρίου τοῦ Ι.Κ.Α. ἢ μόνον ἐκ τοῦ ἀσφαλιστικοῦ βιβλιαρίου ταῦ Ι.Κ.Α.

6) Οἱ ἐργοδόται ὑποχρεοῦνται νὰ διαθέτωσι διὰ τὴν διενέργειαν τῶν φορτοεκφορτώσεων σιδηροῦν καρότσιον.

7) Ἐπίσης ὑποχρεοῦνται νὰ ἐφοδιάζωσι τοὺς ἐργάτας ἅπαξ τοῦ ἔτους διὰ μιᾶς μπλούζας καὶ ἑνὸς πηλικίου. Τὰ εἴδη ταῦτα ἀνήκουσιν εἰς τὴν κυριότητα τοῦ ἐργοδότου, ἀντικαθιστάμενα μετὰ τὴν παρέλευσιν ἔτους καὶ ἐφ' ὅσον φθαρῶσιν.

8) Ὁ ἐργοδότης ὑποχρεοῦται νὰ διατηρῇ εἰς τοὺς τόπους ἐργασίας κιβώτιον φαρμάκων διὰ τὴν παροχὴν πρώτων βοηθειῶν καὶ ἀντιμετώπισιν τραυμάτων καὶ μικροατυχημάτων.

9) Τυχὸν καταβαλλόμεναι ἀποδοχαὶ ἀνώτεραι τῶν ὑπὸ τῆς παρούσης καθοριζομένων δὲν δύνανται νὰ μειωθῶσιν.

10) Οἱ πρὸ τῆς ἰσχύος τῆς παρούσης καταβαλλόμενοι μισθοὶ καὶ ἡμερομίσθια, ἐφ' ὅσον εἶναι κατώτεροι τῶν διὰ τῆς παρούσης καθοριζομένων αὐξάνονται μέχρις αὐτῶν, ἐφ' ὅσον ὅμως εἶναι ἀνώτεροι δὲν μειοῦνται.

11) Αἱ ἀπὸ τῆς ἰσχύος τῆς παρούσης μέχρι τῆς δημοσιεύσεως της διὰ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως προκύπτουσαι ἐκ τῆς ἀναδρομικότητος διαφοραὶ ἡμερομισθίων καταβάλλονται εἰς τοὺς ἐργαζομένους παρὰ τῶν ὑποχρέων ἐργοδοτῶν εἰς ἓξ (6) ἰσοπόσους μηνιαίας δόσεις, τῆς πρώτης καταβλητέας ἅμα τῇ δημοσιεύσει τῆς παρούσης διὰ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως ἢ ἐν ἀντιθέτῳ περιπτώσει ἀπὸ τῆς καταθέσεώς της παρὰ τῷ Γραμματεῖ τοῦ Εἰρηνοδικείου.

12) Ἡ ἰσχὺς τῆς παρούσης ἄρχεται ἀπὸ 24.2.1964».

Ἡ παροῦσα δημοσιευθήτω διὰ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 17 Μαρτίου 1965

—

26969)1951)1965 Ἀπόφ. Ὑπουργοῦ Ἐργασίας

Περὶ κηρύξεως ἐκτελεστῆς τῆς ὑπ' ἀριθ. 4)1965 ἀποφάσεως τοῦ Δ.Δ.Δ.Δ. Πειραιῶς «περὶ τῶν ὅρων ἀμοιβῆς καὶ ἐργασίας τῶν ἐργατοτεχνιτῶν κλωστοϋφαντουργῶν ἁπάσης τῆς χώρας».

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 200 τῆς 19 Μαρτίου 1965)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν: 1) Τὰς διατάξεις τῆς παραγράφου 1 τοῦ ἄρθρου 20 τοῦ ν. 3239)1955, ὡς ἐτροποποιήθησαν ὑπὸ τοῦ ν. δ. 3755)1957. 2) Τὴν ὑπ' ἀριθ. 4)1965 ἀπόφασιν τοῦ Δ.Δ.Δ.Δ. Πειραιῶς, δι' ἧς μετερρυθμίσθη, μετ' ἔφεσιν, ἡ ὑπ' ἀριθ. 27)1964 ὁμοία τοῦ Π.Δ.Δ.Δ. Πειραιῶς, ἀποφασίζομεν:

Κηρύσσομεν ἐκτελεστὴν τὴν ὑπ' ἀριθ. 4)1965 ἀπόφασιν τοῦ Δ.Δ.Δ.Δ. Πειραιῶς «περὶ τῶν ὅρων ἀμοιβῆς καὶ ἐργασίας τῶν ἐργατοτεχνιτῶν κλωστοϋφαντουργῶν ἁπάσης τῆς χώρας», ἐκδοθεῖσαν εἰς ἐπίλυσιν διενέξεως μεταξὺ τῆς Ὁμοσπονδίας Κλωστοϋφαντουργῶν Ἑλλάδος, ἀφ' ἑνός, καὶ ἀφ' ἑτέρου τῶν α) Συνδέσμου Ἑλλήνων Βιομηχάνων, β) Συνδέσμου Ἑλλήνων Πλεκτοβιομηχάνων, γ) Ἑνώσεως Ἑλλήνων Μεταξοβιομηχάνων, δ) Ἑνώσεως Ἐριοϋφαντουργῶν Ἑλλάδος, ε) Πανελληνίου Ἑνώσεως Βιομηχάνων Κλωστοϋφαντουργίας, στ) Συνδέσμου Ἐριοβιομηχάνων Ἑλλάδος, τῆς ὁποίας τὸ διατακτικὸν ἔχει ὡς ἀκολούθως:

«1) Τὰ κατώτατα ὅρια ἡμερομισθίων τῶν ἐργατοτεχνιτῶν κλωστοϋφαντουργῶν ἁπάσης τῆς χώρας, τῶν ἀπασχολουμένων εἰς ἅπαντα τὰ τμήματα τῶν καθ' ἅπασαν τὴν χώραν ἐργοστασίων ἐπεξεργασίας βάμβακος, ἐρίου, μετάξης, ἰούτης, καννάβεως, ἰνῶν κοκκοφοίνικος, λίνου, σιζάλ καὶ σχοινοποιΐας, πλεκτικῆς, κορδελλοποιΐας, κορδονοποιΐας, καλτσοποιΐας, φανελλοποιΐας καὶ μεταξοστριπτηρίων, ὡς καὶ παντὸς ἐργοστασίου, ἐπεξεργαζομένου κλωστικὰς ἴνας, τὰ προβλεπόμενα ὑπὸ τῆς ἀπὸ 24.8.1962 συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας ἐργατοτεχνιτῶν κλωστοϋφαντουργίας (πρᾶξις καταθέσεως Εἰρηνοδικείου Ἀθηνῶν 103)18.9.1962) (*) πλὴν τῶν τοιούτων τῶν ἀναφερομένων εἰς τὸ ἄρθρον 3 ταύτης, ἤτοι τῶν ἡμερομισθίων τοῦ ἐργατοτεχνικοῦ προσωπικοῦ τοῦ ἀπασχολουμένου εἰς τὰ τμήματα βαφείου, τυπαβαφείου, φινιριστηρίου, πλυντηρίου, λευκαντηρίου καὶ σιδηρωτηρίου, τὰ λειτουργοῦντα ἐντὸς τῶν ἐργοστασίων κλωστοϋφαντουργίας, περὶ ὧν προβλέπει ἡ ὑπ' ἀριθ. 33)1964 ἀπόφασις Δ.Δ.Δ.Δ. Ἀθηνῶν, κηρυχθεῖσα ἐκτελεστὴ διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 93410)7541)13.10.1964 ὑπουργικῆς ἀποφάσεως (**) διαμορφοῦνται ὡς ἀκολούθως:

Α'. Μαθητευόμενοι:

α) Ἀμφοτέρων τῶν φύλων δραχμαὶ 27.

β) Ἄρρενες μετὰ συμπλήρωσιν ἔτους ὑπηρεσίας δραχμαὶ 30.

γ) Ἄρρενες μετὰ συμπλήρωσιν 2ετοῦς ὑπηρεσίας δραχμαὶ 33.

Μαθητευόμενοι, κατὰ τὴν ἔννοιαν τῆς παρού-

(*) ΕΕΔ 21, 1276.
(**) ΕΕΔ 23, 1342.

σης, θεωροῦνται οἱ ἀπασχολούμενοι κυρίως πρὸς ἐκμάθησιν τέχνης.

Πάντες οἱ λοιποί, ἀνεξαρτήτως προϋπηρεσίας, ἐφ' ὅσον ἔχουν συμπληρώσει τὸ 19ον ἔτος τῆς ἡλικίας των οἱ ἄνδρες ἢ τὸ 17ον ἔτος τῆς ἡλικίας των αἱ γυναῖκες καὶ ἐκτελοῦν ἐργασίαν μιᾶς τῶν κατωτέρω καθοριζομένων κατηγοριῶν καὶ εἰδικοτήτων, δικαιοῦνται τοῦ δι' αὐτὰς καθοριζομένου κατωτάτου ὁρίου ἡμερομισθίου. Ὁμοίως τοῦ αὐτοῦ ὡς κατωτέρω, δι ἑκάστην κατηγορίαν καὶ εἰδικότητα, ἡμερομισθίου δικαιοῦνται καὶ αἱ μὴ συμπληρώσαντες τὸ 19ον ἔτος τῆς ἡλικίας των οἱ ἄνδρες καὶ τὸ 17ον ἔτος τῆς ἡλικίας των αἱ γυναῖκες, ἐφ' ὅσον ἔχουν οἱ μὲν ἄνδρες συνολικὴν προϋπηρεσίαν ἓν τῷ κλάδῳ ἐξάμηνον καὶ ἐκτελοῦν ἐργασίαν μιᾶς τῶν κατωτέρω ἀναφερομένων εἰδικοτήτων, ἐν Κεφαλαίῳ Γ' ἐδαφίῳ β', αἱ δὲ γυναῖκες ἔχουσι συμπληρώσει τετράμηνον συνολικὴν προϋπηρεσίαν ἓν τῷ κλάδῳ αἱ τῆς κατηγορίας «εἰδικευέμεναι β'» καὶ ἑξάμηνον αἱ τῆς κατηγορίας «εἰδικευέμεναι α'» καὶ ἐκτελοῦν ὡσαύτως ἐργασίαν μιᾶς ἐκ τῶν κατωτέρω ἀναφερομένων εἰδικοτήτων.

Β'. Γυναῖκες :

α) Ἀνειδίκευτοι δραχμαὶ 50 : Ὡς τοιαῦται νοοῦνται αἱ ἀπασχολούμεναι ὡς ἐργάτριαι αὐλῆς, καθαρίστριαι μασουριῶν, ἁπλώτριαι νημάτων καὶ ὑφασμάτων, σκουπίστριαι, ὡς καὶ πᾶσαι αἱ λοιπαί, τῶν ὁποίων ἡ ἐργασία δὲν συνδέεται ἀμέσως μὲ τὴν διαδικασίαν παραγωγῆς καὶ τελειοποιήσεως τῶν παραγομένων κλωστοϋφαντουργικῶν προϊόντων.

β) Εἰδικευμέναι α' δραχμαὶ 56,50 : Ὡς τοιαῦται νοοῦνται αἱ ἀπασχολούμεναι ὡς ὑφάντριαι, διαστροῦδες, μυτώστριες, στριφτοῦδες, ἀναπτηνίστριαι, μανταρίστριαι, ἐργάτριαι κυκλικῶν κτενιστικῶν μηχανῶν Nomble kombes (λοταρίαι), δαντελλομηχανοῦδες, τρεσσομηχανοῦδες, καλτσομηχανοῦδες, κουρτινομηχανοῦδες, φανελλομηχανοῦδες, πλέκτριες καὶ χειρίστριες ἐνωτικῶν μηχανῶν (ρεμαγιὰζ) καὶ κοπτορραπτικῶν μηχανῶν, σιδηρώτριες, κόπτριες καὶ πλακορραφοῦδες.

γ) Εἰδικευμέναι β' δραχμαὶ 55 : Ὡς τοιαῦται νοοῦνται αἱ ἀπασχολούμεναι ὡς μασουρίστριαι, ἀνεμοῦδες, καρουλίστριες, μπομπινοῦδες, μπαγκοῦδες, διπλωναῦδες, καλαμοῦδες, προγνέστριες, συρτοῦδες εἰς λανάρια ἐρίου (φυτιλιέρες) σαλφιὰ, εἰς στριπτήρια, εἰς διαλογὴν κουκουλίων, καθαρίστριαι ὑφασμάτων, γαζώτριες, βοηθοὶ μυτοστριῶν, διαστρῶν καὶ ἀναπτηνιστηρίων, ὡς καὶ πᾶσαι αἱ μὴ εἰδικῶς καταναμαζόμεναι ἐκτὸς τῶν ἀνωτέρω ἀναφερομένων ἐν ἐδαφίοις β', τῶν ὁποίων ὅμως αἱ ἐργασίαι συνδέονται ἀμέσως μὲ τὴν διαδικασίαν παραγωγῆς καὶ τελειοποιήσεως τῶν προϊόντων, παρέχεται δηλαδὴ εἰς τινα φάσιν τῆς μεταποιήσεως τῆς πρώτης ὕλης εἰς τελειοποιημένον προϊόν.

Γ'. Ἄνδρες :

α) Ἀνειδίκευτοι δραχμαὶ 64 : Ὡς τοιοῦτοι νοοῦνται οἱ ἀπασχολούμενοι ὡς ἐργάται αὐλῆς, πάσης φύσεως ἁπλοὶ μεταφορεῖς, ὡς καὶ οἱ ἀπασχολούμενοι εἰς βοηθητικὰς ἐργασίας, πλὴν τῶν βοηθῶν τεχνιτῶν, καὶ πάντες οἱ λοιποί, τῶν ὁποίων ἡ ἐργασία δὲν συνδέεται ἀμέσως μὲ τὴν διαδικασίαν παραγωγῆς καὶ τελειοποιήσεως τῶν παραγομένων προϊόντων.

β) Εἰδικευμένοι δραχμαὶ 70,50 : Ὡς τοιοῦτοι νοοῦνται οἱ ἀπασχολούμενοι ὡς ὑφάνται, βοηθοὶ τεχνιτῶν ὑφαντηρίων, κλωστηρίων, πλεκτηρίων καὶ καλτσοποιείων, χειρισταὶ κομποδετικῶν μηχανημάτων, ἐπισκευασταὶ ἐξαρτημάτων (μυταριῶν, σαϊτῶν), χαρμανετζῆδες, ἔχοντες εὐθύνην συνθέσεως (κατασκευῆς) τοῦ χαρμανιοῦ, χαρτζέρηδες, σκουτζέρηδες εἰς σαλφιάς, εἰς πάγκους, εἰς στριπτήρια καὶ οἱ ἀπασχολούμενοι εἰς φανελλομηχανάς, δαντελλομηχανάς, κουρτινομηχανάς, τρεσσομηχανάς, πλεκτικὰς μηχανὰς καὶ καλτσομηχανάς, πρεσσαδόροι (πακεττάδες), διπλωταὶ ὑφασμάτων, ἐργάται χαρμανιάσματος, τυναχταὶ νημάτων, ὡς καὶ πάντες οἱ λοιποί, οἱ μὴ εἰδικῶς κατονομαζόμενοι, ἐκτὸς τῶν κατωτέρω ἀναφερομένων, τῶν ὁποίων ὅμως ἡ ἐργασία συνδέεται ἀμέσως μὲ τὴν διαδικασίαν παραγωγῆς καὶ τελειοποιήσεως τοῦ προϊόντος, παρέχεται δηλαδὴ εἰς τινα φάσιν τῆς μεταποιήσεως τῆς πρώτης ὕλης εἰς τελειοποιημένον προϊόν.

γ) Τεχνῖται δραχμαὶ 83 : Ὡς τοιοῦτοι νοοῦνται οἱ τεχνῖται συντηρηταὶ ὑφαντουργικῶν ἱστῶν (κομποδέται), οἱ τεχνῖται κλωστικῶν μηχανημάτων καὶ οἱ τεχνῖται συντηρηταὶ πλεκτικῶν μηχανημάτων (δαντελλομηχανῶν, κουρτινομηχανῶν, φανελλομηχανῶν, τρεσσομηχανῶν, πλεκτικῶν μηχανῶν καὶ καλτσομηχανῶν).

2) Τὰ διὰ τῆς παρούσης καθοριζόμενα κατώτατα ὅρια ἡμερομισθίων τῶν περὶ ὧν πρόκειται, μετὰ συμπλήρωσιν ὑπὸ τῶν μισθωτῶν 10ετοῦς προϋπηρεσίας ἐν τῷ κλάδῳ τῆς κλωστοϋφαντουργίας, ὡς οὗτος προσδιορίζεται ἐν ἄρθρῳ 1 τῆς παρούσης, παρ' οἱῳδήποτε ἐργοδότῃ, προσαυξάνονται κατὰ ποσοστὸν 5 0/0, τῆς τοιαύτης προϋπηρεσίας ἀποδεικνυομένης διὰ πιστοποιητικῶν τοῦ ἐργοδότου καὶ τοῦ ἀσφαλιστικοῦ βιβλιαρίου Ι.Κ.Α. ἢ μόνον ἐκ τοῦ ἀσφαλιστικοῦ βιβλιαρίου Ι.Κ.Α.

3) Εἰς τοὺς περὶ ὧν ἡ παροῦσα μισθωτοὺς χορηγεῖται μία φορὰ, ἀνήκουσα εἰς τὴν κυριότητα τοῦ ἐργοδότου, ἀντικαθισταμένη ἅπαξ τοῦ ἔτους καὶ ἐφ' ὅσον ἔχει φθαρῇ.

4) Πρὸ πάσης ἑκάστοτε ἐφαρμογῆς συστήματος ἀμοιβῆς κατὰ παραγωγὴν ὁ ἐργοδότης ὑποχρεοῦται νὰ ἀναρτήσῃ πίνακα, ἐμφαίνοντα τὴν ἐλαχίστην ἀπόδοσιν τοῦ ἐργάτου, εἰς τὴν ὁποίαν ἀντιστοιχεῖ τὸ κατώτατον ὅριον ἡμερομισθίου, τὴν ἀμοιβὴν διὰ τὴν ἐπὶ πλέον ταύτης παραγωγὴν καὶ τὴν χρονικὴν διάρκειαν τῆς ἐφαρμογῆς τοῦ συστήματος.

5) Ἀποδοχαὶ ἀνώτεραι τῶν ὑπὸ τῆς παρούσης καθοριζομένων κατωτάτων ὁρίων δὲν δύνανται νὰ μειωθῶσιν.

6) Αἱ ἀπὸ τῆς ἰσχύος τῆς παρούσης μέχρι τῆς δημοσιεύσεως της διὰ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως προκύπτουσαι ἐκ τῆς ἀναδρομικότητος διαφοραὶ ἡμερομισθίων καταβάλλονται εἰς τοὺς ἐργαζομένους παρὰ τῶν ὑποχρέων ἐργοδοτῶν εἰς ἓξ (6) ἰσοπόσους μηνιαίας δόσεις, τῆς πρώτης καταβλητέας ἅμα τῇ δημοσιεύσει τῆς παρούσης διὰ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως ἡ

ἐν ἀντιθέτῳ περιπτώσει ἀπό τῆς καταθέσεώς της παρά τῷ Γραμματεῖ τοῦ Εἰρηνοδικείου.

7) Ἡ ἰσχύς τῆς παρούσης ἄρχεται ἀπό 6.10.1964.

Ἡ παροῦσα δημοσιευθήτω διά τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 17 Μαρτίου 1965

—

25123)1846)1965 Ἀπόφ. Ὑπουργοῦ Ἐργασίας

Περί κηρύξεως ἐκτελεστῆς τῆς ὑπ' ἀριθ. 3)1965 ἀποφάσεως τ.ῦ Δ.Δ.Δ.Δ. Ἀθηνῶν περί τῶν ὅρων ἀμοιβῆς καί ἐργασίας τοῦ προσωπικοῦ καταστημάτων χονδρικῆς πωλήσεως κλπ. ἁπάσης τῆς χώρας.

(Φ.Ε.Κ. τ. Β' φ. 179 τῆς 12 Μαρτίου 1965)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν: 1) Τάς διατάξεις τῆς παραγράφου 1 τοῦ ἄρθρου 20 τοῦ νόμου 3239)1955, ὡς ἐτροποποιήθησαν ὑπό τοῦ ν. δ)τος 3755)1957. 2) Τήν ὑπ' ἀριθ. 3)1965 ἀπόφασιν τοῦ Δ.Δ.Δ.Δ. Ἀθηνῶν, δι' ἧς μετερρυθμίσθη, μετ' ἔφεσιν, ἡ ὑπ' ἀριθ. 19)1964 ὁμοία τοῦ Π.Δ.Δ.Δ. Ἀθηνῶν, ἀποφασίζομεν:

Κηρύσσομεν ἐκτελεστήν τήν ὑπ' ἀριθ. 3)1965 ἀπόφασιν τοῦ Δ.Δ.Δ.Δ. Ἀθηνῶν «περί τῶν ὅρων ἀμοιβῆς καί ἐργασίας τοῦ προσωπικοῦ καταστημάτων χονδρικῆς πωλήσεως κλπ. ἁπάσης τῆς χώρας», ἐκδοθεῖσαν εἰς ἐπίλυσιν διενέξεως μεταξύ τῆς Ὁμοσπονδίας Ἰδιωτικῶν Ὑπαλλήλων Ἑλλάδος ἀφ' ἑνός καί ἀφ' ἑτέρου τῶν: α) Ἐμπορικοῦ Συλλόγου Ἀθηνῶν, β) Ἐμπορικοῦ Συλλόγου Πειραιῶς, γ) Ἐμπορικοῦ Συλλόγου Θεσσαλονίκης, δ) Ἐμπορικοῦ καί Βιομηχανικοῦ Ἐπιμελητηρίου Ἀθηνῶν, ε) Γενικῆς Συνομοσπονδίας Ἐπαγγελματιῶν καί Βιοτεχνῶν Ἑλλάδος καί στ) Ἐμπορικοῦ Συλλόγου Τροφίμων Ἀθηνῶν, τῆς ὁποίας τό διατακτικόν ἔχει ὡς ἀκολούθως:

«Τά κατωτατα ὅρια μηνιαίων βασικῶν μισθῶν τοῦ προσωπικοῦ τῶν καταστημάτων χονδρικῆς πωλήσεως, ἐδωδίμων, λιπῶν, ἀποικιακῶν, ἐγχωρίων προϊόντων, κονσερβῶν, ἀλεύρων, μπαχαρικῶν καί εἰδῶν κιγκαλερίας, ἐλαίου καί ἐλαιῶν ἁπάσης τῆς χώρας καθορίζονται ὡς ἀκολούθως»:

Α'. Ἄρρεν προσωπικόν:

1. α) Ἀπό τῆς συμπληρώσεως τοῦ 14ου ἔτους τῆς ἡλικίας μέχρι συμπληρώσεως τοῦ 15ου δραχμαί 1025.

β) Ἀπό τῆς συμπληρώσεως τοῦ 15ου μέχρι συμπληρώσεως τοῦ 17ου ἔτους τῆς ἡλικίας δραχμαί 1.125.

γ) Ἀπό τῆς συμπληρώσεως τοῦ 17ου ἔτους τῆς ἡλικίας μέχρι συμπληρώσεως τοῦ 19ου ἔτους τῆς ἡλικίας δραχμαί 1.225.

δ) Μετά τήν συμπλήρωσιν τοῦ 19ου ἔτους τῆς ἡλικίας ὁ μισθωτός θεωρεῖται ὑπάλληλος, ἡ δέ μισθοδοσία αὐτοῦ καθορίζεται ἀναλόγως τῆς παρά τῷ αὐτῷ ἤ ἑτέρῳ ἐργοδότῃ ὁμοειδοῦς ὑπηρεσίας, ὑπολογιζομένης ὅμως ἀπό τῆς συμπληρώσεως τοῦ 19ου ἔτους τῆς ἡλικίας ὡς ἀκολούθως:

	Ἔτη ὑπηρεσίας	ἀπό 1.10.1963	ἀπό δημοσιεύσεως εἰς Φ.Ε.Κ.
Κατά τό	1ον καί 2ον	1.450	1.500
» »	3ον » 4ον	1.575	1.700
» »	5ον » 6ον	1.700	1.850
» »	7ον » 8ον	1.825	2.000
» »	9ον » 10ον	1.950	2.100
» »	11ον » 12ον	2.075	2.200
» »	13ον » 14ον	2.200	2.400
» »	15ον » 16ον	2.325	2.500
» »	17ον » 18ον	2.450	2.625
» »	19ον » 20ον	2.575	2.800

Δι' ἕκαστον ἔτος ὑπηρεσίας ἐπί πλέον τῶν 20 ἐτῶν συμπεπληρωμένων τό ὡς ἄνω τελευταῖον κλιμάκιον βασικοῦ μισθοῦ (δραχμῶν 2.575) διά περίοδον ἀπό 1.10.1963 μέχρι τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρούσης διά τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως ἤ τῆς νομίμου καταθέσεως αὐτῆς εἰς τό Εἰρηνοδικεῖον Ἀθηνῶν καί δραχμῶν 2.800 ἀπό τῆς τελευταίας ἡμερομηνίας καί ἐφεξῆς αὐξάνεται κατά ποσόν δραχμῶν 60 μέχρι συμπληρώσεως βασικοῦ μισθοῦ (ἀντιστοίχως πρός τάς ὡς ἄνω περιόδους) δραχμῶν 3.175 καί 3.300.

Β'. Θῆλυ προσωπικόν:

1) Τό χρησιμοποιούμενον εἰς τά ἀνωτέρω καταστήματα θῆλυ προσωπικόν δικαιοῦται τῶν ὡς ἄνω καθοριζομένων κατωτάτων ὁρίων μηνιαίων μισθῶν, μειωμένων κατά 7ο)ο ὡς πρός τάς ὑπηρετούσας εἰς τάς πόλεις πληθυσμοῦ κάτω τῶν 15000 χιλιάδων κατοίκων. Ἡ κατά 7ο ο μείωσις ὑπολογίζεται ἐπί τῶν ἀντιστοιχούντων διά τό ἄρρεν προσωπικόν εἰς τάς πόλεις ταύτας κατωτάτων ὁρίων βασικῶν μισθῶν.

2) Τά ἐν παραγράφῳ 1 τῆς παρούσης καθοριζόμενα κατώτατα ὅρια βασικῶν μισθῶν ἰσχύουσι διά τούς ἀπασχολουμένους εἰς πόλεις μετά τῶν περιχώρων των, πληθυσμοῦ ἄνω τῶν 15000 κατοίκων. Διά τούς ἀπασχολουμένους εἰς πόλεις μικροτέρου πληθυσμοῦ μειοῦνται κατά ποσοστόν 7ο)ο.

Δέν ὑπόκεινται εἰς τήν ἀνωτέρω μείωσιν τά κλιμάκια κατωτάτων ὁρίων βασικῶν μισθῶν τοῦ ἄρρενος προσωπικοῦ, ὡς καί τοῦ θήλεος τοιούτου (ἤτοι κατά 7ο)ο ἐν σχέσει πρός τά τῶν ἀρρένων μειωμένα), τά ἀντιστοιχοῦντα εἰς τά ἔτη ἡλικίας ἀπό τοῦ 14ου μέχρι καί τοῦ 19ου.

3) Τά ὡς ἄνω καθοριζόμενα κατώτατα ὅρια βασικῶν μισθῶν αὐξάνονται δι' ἐπιδόματος γάμου ἐξ 150 δραχμῶν μηνιαίως διά τήν μή ἐργαζομένην καί μή συνταξιοδοτουμένην σύζυγον, τό ὁποῖον παύει χορηγούμενον ἐν περιπτώσει χηρείας ἤ διαζεύξεως.

4) Ἡ παροῦσα ἀφορᾷ τούς μισθωτούς τῶν ἀνωτέρω καταστημάτων, τούς ἀπασχολουμένους εἰς οἱανδήποτε φύσεως ἐργασίαν, ὡς εἰς τήν πώλησιν, ζύγισιν, φορτοεκφόρτωσιν, ταξινόμησιν τοποθέτησιν εἰς ἀποθήκας κλπ.

5) Ἐάν ὁ ἐργοδότης παρέχῃ εἰς τούς περί ὧν ἡ παροῦσα μισθωτούς τροφήν, οἰκισμόν, ἱματισμόν, δικαιοῦται νά προβαίνῃ εἰς ἀνάλογον ἐκπτωσιν ἐπί τῶν ὡς ἄνω μισθῶν, ἥτις δέν δύνα

ται να ὑπερβαίνῃ διὰ μὲν τὴν τροφὴν, ὑπολογιζομένην πάντοτε εἰς τιμὰς κόστους, ποσοστὸν μέχρι 13ο)ο, διὰ δὲ τὸν οἰκισμὸν 5ο)ο καὶ διὰ τὸν φωτισμὸν 2ο)ο ἐπὶ τῶν μισθῶν τούτων.

6) Τυχὸν καταβαλλόμεναι ἀποδοχαὶ ἀνωτεραι τῶν ὑπὸ τῆς παρούσης καθοριζομένων, ὡς ἐπίσης τυχὸν ὑφιστάμεναι εὐνοϊκώτεραι διατάξεις κατισχύουν τῆς παρούσης.

7) Ἡ ἰσχὺς τῆς παρούσης, ὑπὸ τὰς ἀνωτέρω διακρίσεις, ἄρχεται ἀπὸ 1ης Ὀκτωβρίου 1963. Αἱ ἐκ τῆς ἀναδρομικότητος προκύπτουσαι διαφοραὶ δύνανται νὰ ἐξοφληθοῦν εἰς ἓξ (6) ἰσοπόσους μηνιαίας δόσεις, τῆς πρώτης καταβλητέας ἅμα τῇ δημοσιεύσει τῆς παρούσης διὰ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως ἢ τῆς νομίμου καταθέσεως αὐτῆς εἰς τὸ Εἰρηνοδικεῖον Ἀθηνῶν.

Ἡ παροῦσα δημοσιευθήτω διὰ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 10 Μαρτίου 1965

—

23139)1723)1965 Ἀπόφ. Ὑπουργοῦ Ἐργασίας

Περὶ κηρύξεως ἐκτελεστῆς τῆς ὑπ' ἀριθ. 5) 1965 ἀποφάσεως τοῦ Δ.Δ.Δ.Δ. Ἀθηνῶν περὶ τῶν ὅρων ἀμοιβῆς καὶ ἐργασίας τῶν ραπτεργατῶν καὶ ραπτεργατριῶν Ἀθηνῶν - Πειραιῶς.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 167 τῆς 10 Μαρτίου 1965)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν: 1) Τὰς διατάξεις τῆς παραγράφου 1 τοῦ ἄρθρου 20 τοῦ νόμου 3239) 1955, ὡς ἐτροποποιήθησαν ὑπὸ τοῦ ν.δ. 3755) 1957. 2) Τὴν ὑπ' ἀριθ. 5)1965 ἀπόφασιν τοῦ Δ.Δ.Δ.Δ. Ἀθηνῶν, δι' ἧς μετερρυθμίσθη μετ' ἔφεσιν ἡ ὑπ' ἀριθ. 22)1964 ὁμοία τοῦ Π.Δ.Δ.Δ. Ἀθηνῶν, ἀποφασίζομεν:

Κηρύσσομεν ἐκτελεστὴν τὴν ὑπ' ἀριθ. 5)1965 ἀπόφασιν τοῦ Δ.Δ.Δ.Δ. Ἀθηνῶν «περὶ τῶν ὅρων ἀμοιβῆς καὶ ἐργασίας τῶν ραπτεργατῶν καὶ ραπτεργατριῶν Ἀθηνῶν - Προαστίων», ἐκδοθεῖσαν εἰς ἐπίλυσιν διενέξεως μεταξὺ τῶν α) Ἑνώσεως Ἡμερομισθίων Ραπτεργατῶν καὶ Ραπτεργατριῶν Ἀθηνῶν - Προαστίων, β) Σωματείου Ραπτεργατῶν Ἀθηνῶν - Προαστίων, γ) Σωματείου Ραπτῶν Παντελονάδων Ἀθηνῶν, δ) Ἑνώσεως Ραπτεργατῶν κατ' ἀποκοπὴν ἐργαζομένων Καλφάδων, Φορεμάτων, Γελεκάδων, Ἀθηνῶν - Προαστίων, ἀφ' ἑνὸς, καὶ ἀφ' ἑτέρου τῶν: α) Σωματείου Ἑτοίμων Ἐνδυμάτων «Ἡ Ἁγία Σοφία», β) Ἐμπορικοῦ Συλλόγου Ἀθηνῶν, γ) Συνδέσμου Ἐμπορορραπτῶν καὶ Ραπτῶν καταστηματαρχῶν Ἀθηνῶν, δ) Συλλόγου Ἐμπορορραπτῶν Ἀθηνῶν, ε) Συλλόγου Στρατιωτικῶν Ραπτῶν καὶ Πιλοποιῶν, τῆς ὁποίας τὰ διατακτικὰ ἔχει ὡς ἀκολούθως:

«1. Τὰ κατὰ τὴν 2.12.1963 νομίμως ἰσχύοντα κατώτατα ὅρια ἀμοιβῆς τῶν ἐν τῇ περιοχῇ Ἀθηνῶν - Προαστίων ἀπασχολουμένων ραπτεργατῶν καὶ ραπτεργατριῶν αὐξάνονται ἀπὸ τῆς ἡμερομηνίας ταύτης κατὰ ποσοστὸν 10 ο)ο. Ἀπὸ τῆς 1ης Μαΐου 1964 δὲ καὶ ἐντεῦθεν ταῦτα καθορίζονται ὡς ἀκολούθως:

Α'. Ἀμοιβὴ κατ' ἀποκοπὴν (καλφαλίκι)

Ἡ κατ' ἀποκοπὴν ἀμοιβὴ τῶν ἐργαζομένων εἰς ραφεῖα, ἐμπορορραφεῖα καὶ ἐμπορικὰ καταστήματα, διατηροῦντα τμῆμα ραφείου, ἀτινα κατασκευάζουσιν ἀνδρικὰς ἐνδυμασίας, ὁρίζεται, ἀναλόγως τῶν ὑπὸ τοῦ καταστήματος εἰσπραττομένων ραπτικῶν, ὡς ἕπεται:

α) Ἐνδυμασιῶν ἐπὶ παραγγελίᾳ

1) Περίοδος ἀπὸ 1.5.1964 μέχρι 31.12.1964.

	Ἐπὶ ραπτικῶν μέχρι δραχμῶν 750	751-1000	1001-1200	1200 καὶ ἄνω
Σακκάκια ἓν γένει	195	225	250	303
Παλτὰ ἓν γένει	240	300	325	400
Φράκα	—	—	570	660
Σμόκιν	—	—	390	420
Παντελόν. σμόκιν	—	—	110	130
Παντελόνια ἁπλᾶ	70	80	90	120
Γιλέκον σταυρωτὸ	55	65	70	90
» ἁπλόν	45	55	60	75

2) Περίοδος ἀπὸ 1.1.1965 καὶ ἐντεῦθεν

	Ἐπὶ ραπτικῶν μέχρι δραχμῶν 750	751-1000	1001-1200	1200 καὶ ἄνω
Σακκάκια ἓν γένει	200	225	270	350
Παλτὰ ἓν γένει	280	300	340	410
Φράκα	—	—	660	700
Σμόκιν	—	—	430	450
Παντελόν. σμόκιν	—	—	130	130
» ἁπλᾶ	75	80	100	120
Γιλέκο σταυρωτὸ	60	65	75	95
» ἁπλόν	50	55	70	80

Προκειμένου περὶ ραπτεργατῶν ἀπασχολουμένων εἰς ἴδια αὐτῶν ἐργαστήρια (ἐκτὸς καταστήματος) αἱ ἀνωτέρω τιμαὶ καλφαλικίων (ἀμφοτέρων τῶν περιόδων) αὐξάνονται κατὰ ποσοστὸν 5 ο)ο.

β'. Ἑτοίμων ἐνδυμάτων

	Ἑτοιμοπαραγγελία μὲ πρόβα		Παραγωγῆς	
	ἀπὸ 1.5.1964	ἀπὸ 1.1.1965	ἀπὸ 1.5.1964	ἀπὸ 1.1.1965
Σακκάκια ἓν γένει	170	185	100	110
Παλτὰ ἓν γένει	200	240	230	240
Γιλέκο σταυρωτὸ	45	50	40	45
» ἁπλὸ	40	45	59	40
Παντελόν. μάλλινα	55	60	35	40
» μαλλοτσεμβὸν	35	40	20	25

	από 1.5.1964	από 1.1.1965	από 1.5.1965	από 1.1.1965
Παντελόνια τσελβόλ	30	35	18	20
» δρύλινα	18	22	8	10

γ'. Στρατιωτικών ένδυμασιών

	από 1.5.1964	από 1.1.1965
Επίσημον χιτών. άξ)κού άριθ. 1	195	220
» » » » 2	160	180
Χλαίνη γενικώς άξιωματικού	170	200
» άστυφύλακος - χωρ)λακος	115	130
Χιτώτιον άξ)κού γενικώς άριθ. 8	150	170
» άστυνομίας πόλεων χωρ)κων, όπλιτών	105	120
Μπουφάν τύπ. Αμερικής γενικώς	150	170
» » Αγγλίας »	140	160
Θερινόν χιτώνιον άφρικαν. τύπου	140	160
Περισκελίς άριθ. 1	90	105
» » 2	90	105
» » 8	70	80

Β'. Αμοιβή επί ημερομισθίω

1) Τα κατώτατα όρια ημερομισθίων των εργαζομένων εις τα ανωτέρω καταστήματα εργατοτεχνιτών ορίζονται ως ακολούθως:

	από 1.5.1964	από 1.1.1965
Τεχνίται γενικώς	96	100
Βοηθός Α' άνδρας	80	84
Βοηθός Α' γυναίκα	70	74
Βοηθός Β' άνδρας	72	75
Βοηθός Β' γυναίκα	58	60
Μηχανικός Α' έτοίμων ενδυμάτων	100	110
» Β' » »	87	92
» Γ' » »	75	80
Ρέγουλα	100	110
Μανικάς, παγκαδόρος, σιδερωτής Α'	95	100
Σιδερωτής Β'	80	84
Βοηθός χειρός Α' (γυναίκα)	65	68
Βοηθός χειρός Β' »	55	58

2) Ως κατώτατα όρια ημερομισθίων των περί ών ή παρούσα μαθητευομένων, ως και των ανειδικεύτων εργατοτεχνιτών αμφοτέρων των φύλων, ορίζονται τα υπό των εθνικών γενικών συλλογικών συμβάσεων προβλεπόμενα.

ΙΙ. Πρόσθετοι όροι και διευκρινήσεις

1) Τεχνίτης θεωρείται ο ραπτεργάτης, ο οποίος αποπερατώνει το τεμάχιον της ειδικότητός του (σακκάκι, παλτό, παντελόνι, γιλέκο). Βοηθός Α' νοείται ο ραπτεργάτης ή ραπτεργάτρια που δύναται να αποπερατώνη τα ρούχα εις β' πρόβαν. Βοηθός β' νοείται ο ραπτεργάτης ή ραπτεργάτρια, που αποπερατώνει όλας τας βοηθητικάς εργασίας (τσέπες, μανίκια, φοδαρίσματα καβαδούρες κλπ.).

2) Καταβαλλόμεναι αποδοχαί εν γένει ανώτεραι των υπό της παρούσης καθοριζομένων, ως και ευνοϊκώτεροι όροι εργασίας και αμοιβής, διατηρούνται εν ισχύϊ, μη δυνάμενοι να μεταβληθώσιν.

3) Κατά τα λοιπά εφαρμόζονται αι κείμεναι διατάξεις.

4) Η ισχύς της παρούσης, υπό τας ανωτέρω διακρίσεις, άρχεται από 2.12.1963. Αι εκ της αναδρομικότητος προκύπτουσαι διαφοραί δύνανται να καταβληθούν εις τέσσαρας (4) ισοπόσους μηνιαίας δόσεις, της πρώτης καταβλητέας άμα τη δημοσιεύσει της παρούσης διά της Εφημερίδος της Κυβερνήσεως.

Η παρούσα δημοσιευθήτω διά της Εφημερίδος της Κυβερνήσεως.

Εν Αθήναις τη 6 Μαρτίου 1965

17316)Υ.139)1965 Απόφ. Υπουργών Συντονισμού, Οικονομικών και Εργασίας

Περί αυξήσεως των υπό του Ταμείου Επικουρικής Ασφαλίσεως Υπαλλήλων Εμπορίου Τροφίμων παρεχομένων συντάξεων.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 176 της 12 Μαρτίου 1965)

Έχοντες υπ' όψιν: 1) Τας διατάξεις του άρθρου 2 του υπ' αριθ. 19)1944 νόμου «περί εξουσιοδοτήσεως του Υπουργού Οικονομικών όπως προβαίνη εις τροποποιήσεις των φορολογικών συντελεστών». 2) Την δια της υπ' αριθ. 311)4.11.1964 αναφοράς του Ταμείου Επικουρικής Ασφαλίσεως Υπαλλήλων Εμπορίου Τροφίμων υποβληθείσαν ημίν πρότασιν του Διοικητικού Συμβουλίου αυτού περί αυξήσεως των συντάξεων. 3) Το υπ' αριθ. 20235)ΚΠ352)16.2.1965 έγγραφον του Υπουργείου Συντονισμού. 4) Την απόφασιν της Νομισματικής Επιτροπής, την ληφθείσαν κατά την 918 συνεδρίασιν αυτής της 3.5.1955, κοινοποιηθείσαν διά του υπ' αριθ. 14786)16.5.1955 έγγράφου της, και 5) τας κρατούσας οικονομικάς συνθήκας, αποφασίζομεν:

Ι. Από 1.7.1964 αυξάνονται αι υπό του Ταμείου Επικουρικής Ασφαλίσεως Υπαλλήλων Εμπορίου Τροφίμων καταβαλλόμεναι συντάξεις ως ακολούθως:

α) Διά τας χορηγηθείσας συντάξεις, συμφώνως προς τας διατάξεις του άρθρου 37 του Καταστατικού του Ταμείου και αναπροσαρμοσθείσας βάσει του άρθρου 18 του Κανονισμού Παροχών αυτού, κατά ποσοστόν 20ο)ο επί της συντάξεως και του προσωρινού επιδόματος.

β) Διά τας χορηγηθείσας συντάξεις συμφώνως προς τας διατάξεις του άρθρου 8 του Κανονισμού Παροχών του Ταμείου κατά ποσοστόν 10ο)ο. Της αυξήσεως ταύτης εξαιρούνται οι συνταξιοδοτηθέντες κατά την αυτήν διάταξιν, εφ' όσον η σύνταξίς των υπελογίσθη επί του μισθού ορισθέντος υπό της υπ' αριθ. 32)1963 αποφάσεως του Δ.Δ Δ.Δ. Αθηνών.

ΙΙ. Προς την ανωτέρω αύξησιν συμψηφίζεται το τυχόν υφιστάμενον προσωρινόν επίδομα

τὸ προκῦψαν ἐκ τῆς γενομένης ἀναπροσαρμογῆς κατὰ τὸ ἄρθρον 18 τοῦ Κανονισμοῦ Παροχῶν τοῦ Ταμείου.

ΙΙΙ. Τὸ σύνολον τῆς οὕτω αὐξανομένης συντάξεως ἐν οὐδεμιᾷ περιπτώσει δύναται νὰ ὑπερβαίνῃ τὰ τεθέντα ἀνώτατα ὅρια διὰ τῆς παραγράφου 2 τῆς ὑπ' ἀριθ. 14786)16.5.1955 ἀποφάσεως τῆς Νομισματικῆς Ἐπιτροπῆς.

Ἡ παροῦσα δημοσιευθήτω διὰ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 27 Φεβρουαρίου 1965

—

ΣΥΛΛΟΓΙΚΑΙ ΣΥΜΒΑΣΕΙΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ

Συλλογικὴ σύμβασις ἐργασίας

Ἐργατοτεχνιτῶν ὑποκαμίσων Ἀθηνῶν (*).

Ἐν Ἀθήναις σήμερον τὴν 2αν Φεβρουαρίου 1965 οἱ κάτωθι ὑπογεγραμμένοι 1) Βασιλάτος Χαρ., 2) Ζούμπος Γεώργιος, 3) Παπαπετρόπουλος Κωνσταντῖνος καὶ 4) Τρικάκος Γεώργιος, ὡς ἐκπρόσωποι τοῦ Σωματείου Κατασκευαστῶν Ὑποκαμίσων καὶ Ἀνδρικῶν Ἐσωρούχων Ἀθηνῶν - Πειραιῶς, 5) Χήνης Ἀντώνιος καὶ 6) Βασιλειάδης Σπυρίδων, ὡς ἐκπρόσωποι τοῦ Σωματείου Κατασκευαστῶν Ὑποκαμίσων (φασόν), 7) Γεωργακέλος Γεώργιος, ὡς ἐκπρόσωπος τοῦ Ἐμπορικοῦ καὶ Βιομηχανικοῦ Ἐπιμελητηρίου Ἀθηνῶν, 8) Ρέστης Λεωνίδας, 9) Ζέλος Εὐάγγελος καὶ 10) Μαρία Νομικοῦ, ὡς ἐκπρόσωποι τοῦ Σωματείου Σιδηρωτῶν Κοπτῶν καὶ Ἐργατριῶν Ὑποκαμίσων Ἀθηνῶν - Πειραιῶς, ὁ μὲν πρῶτος ὑπὸ τὴν ἰδιότητα τοῦ ἀντιπροέδρου, ὁ δὲ δεύτερος τὴν τοῦ συμβούλου, ἐξουσιοδοτημένοι ἅπαντες δεόντως διὰ τὴν ὑπογραφὴν τῆς παρούσης συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας, συνωμολόγησαν τὰ ἑξῆς :

1) Ἀπὸ 1ης Μαρτίου 1965 τὰ κατώτατα ὅρια ἡμερομισθίων τῶν ἐργατοτεχνιτῶν σιδηρωτῶν - κοπτῶν καὶ ἐργατριῶν ὑποκαμίσων Ἀθηνῶν καθορίζονται ὡς κατωτέρω :

2) Μαθητευόμενοι ἀμφοτέρων τῶν φύλων, ὡς τοιοῦτων νοουμένων, προκειμένου μὲν περὶ ὀρρένων τῶν μὴ συμπληρωσάντων τὸ 18ον ἔτος τῆς ἡλικίας των καὶ ἐν ἔτος προϋπηρεσίαν ἢ τὸ 19ον ἔτος τῆς ἡλικίας των ἄνευ οἱασδήποτε προϋπηρεσίας, προκειμένου δὲ περὶ θηλέων τῶν μὴ συμπληρωσάντων τὸ 16ον ἔτος τῆς ἡλικίας των καὶ ἐν ἔτος προϋπηρεσίαν ἢ τὸ 17ον ἔτος τῆς ἡλικίας των ἄνευ οἱασδήποτε προϋπηρεσίας.

	Ἡμερομίσθιον δραχμαί
Κατὰ τὴν πρόσληψιν	25
Μετὰ ἓν ἔτος	30
Μετὰ διετίαν	32

3) Ἐργάτριαι γενικῶς, ἤτοι αἱ ἀσχολούμεναι εἰς ρέγουλαν κουμπότρυπας, κουμπομηχανάς, κομβία καὶ καθάρισμα ὑποκαμίσων, πρεσσαδόρες.

	Ἡμερομίσθιον δραχμαί
Κατὰ τὴν πρόσληψιν	50
Μετὰ διετίαν	53
Μετὰ πενταετίαν	57

4) Μηχανικοῦδες

Κατὰ τὴν πρόσληψιν	51
Ἅμα τῇ συμπληρώσει διετίας	54
Μετὰ πενταετίαν	60

5) Κόπται

	Ἡμερομίσθιον Ἄνδρες	Γυναῖκες
Κατὰ τὴν πρόσληψιν	64	50
Μετὰ διετίαν	75	64
Μετὰ πενταετίαν	85	74
Μετὰ δεκαετίαν	95	85

6) Σιδηρωταί

Ἀπαγορεύεται ἡ ἀπασχόλησις εἰς τὸ σιδέρωμα προσώπων ἡλικίας 18 ἐτῶν καὶ κατωτέρω.

	Ἡμερομίσθιον Ἄνδρες	Γυναῖκες
Κατὰ τὴν πρόσληψιν	64	50
Μετὰ διετίαν	78	67
Μετὰ πενταετίαν	90	85

Ὡς προϋπηρεσία λογίζεται ἡ εἰς τὴν αὐτὴν εἰδικότητα διανυθεῖσα παρὰ τῷ αὐτῷ ἢ ἑτέρῳ ἐργοδότῃ ὑπηρεσία.

7) Ἀμοιβὴ κατ' ἀποκοπήν

α) Ὑποκάμισα Καρέλα - Βελισσαροπούλου καὶ ἐγχώριες ποπλίνες μακρὺ μανίκι δραχμαὶ 2,10, κοντὸ μανίκι δραχμαὶ 1,85, β) ποπλίνες Εὐρώπης ἐγχώριες τρικολίνες, ραιγιὸν, κουκουλάρικα μακρὺ μανίκι δραχμαὶ 2,55, κοντὸ μανίκι δραχμαὶ 2,30, γ) μεταξωτὰ μακρὺ μανίκι δραχμαὶ 2,90, κοντὸ μανίκι δραχμαὶ 2,65, δ) παραγγελίας μακρὺ μανίκι δραχμαὶ 4,60, κοντὸ μανίκι δραχμαὶ 4,05, ε) πυζάμες σκέτες δραχμαὶ 3,20, πυζάμες μὲ φυτίλι δραχμαὶ 4,05, ζ) ἐσώβρακα δραχμαὶ 1,25, η) μπλοῦζες ἰατρῶν δραχμαὶ 5,20, θ) κάθε κολλάρο ἢ ζεῦγος μανικέτια δραχμαὶ 0,25.

Διὰ τὰ ὑποκάμισα, τὰ ὁποῖα σιδερώνονται μὲ κόλλα εἰς τὸ κολλάρο, ὡς καὶ τὰ σπόρ, θὰ καταβάλλωνται ἐπὶ πλέον δραχμαὶ 0,35. Διὰ τὰ μὴ προβλεπόμενα ὑπὸ τῆς παρούσης θὰ γίνεται ἰδιαιτέρα συμφωνία μεταξὺ ἐργοδότου καὶ ἐργάτου.

8) Ἀμοιβὴ τῶν κατ' οἶκον καὶ κατ' ἀποκοπὴν ἐργαζομένων, ἐφ' ὅσον συνδέονται διὰ συμβάσεως ἐργασίας :

	Δραχμαί
Ὑποκάμισα ἕτοιμα μακρὺ μανίκι	12
Ὑποκάμισα ἕτοιμα κοντὸ μανίκι	8

(*) Κατετέθη παρὰ τῷ Γραμματεῖ τοῦ Εἰρηνοδικείου Ἀθηνῶν, κατ' ἄρθρον 20 νόμου 3239)1955, συνταχθείσης τῆς ὑπ' ἀριθ. 34 τῆς 10.3.1965 πράξεως καταθέσεως.

	Δραχμαί
Πυζάμες σκέτες έτοιμες μακρύ μανίκι	11
Πυζάμες σκέτες έτοιμες κοντό μανίκι	6
Πυζάμες φυτίλι έτοιμες	15
Έσώβρακα έτοιμα	3,40
Ύποκάμισα παιδικά έτοιμα μακρύ μανίκι	6
Ύποκάμισα παιδικά έτοιμα κοντό μανίκι	5
Ύποκάμισα έπί παραγγελίᾳ μακρύ μανίκι	25
Ύποκάμισα έπί παραγγελίᾳ κοντό μανίκι	20
Πυζάμες έπί παραγγελίᾳ σκέτες μακρύ μανίκι	17
Πυζάμες έπί παραγγελίᾳ φυτίλι μακρύ μανίκι	23
Έσώβρακα έπί παραγγελίᾳ	5

9) Ἀποδοχαί ὑπέρτεραι τῶν διά τῆς παρούσης καθοριζομένων δέν μειοῦνται.

10) Ἡ ἰσχύς τῆς παρούσης ἄρχεται ἀπό τῆς 1.3.1965 καί λήγει μετά πάροδον τοὐλάχιστον ἔτους.

11) Ἡ παροῦσα συνετάγη εἰς τόσα πρωτότυπα ὅσα καί τά συμβαλλόμενα μέρη καί δύο ἐπί πλέον πρός κατάθεσιν κατά νόμον εἰς τήν Διεύθυνσιν Ἀμοιβῆς Ἐργασίας τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας.

Οἱ συμβαλλόμενοι

—

Συλλογική σύμβασις ἐργασίας

Ἐκδοροσφαγέων Ἄρτης (*)

Ἐν Ἄρτῃ σήμερον τήν 17.12.1964, ἡμέραν Πέμπτην καί ὥραν 7 μ.μ., ἐν τοῖς Γραφείοις τοῦ Ἐργατοϋπαλληλικοῦ Κέντρου Ἄρτης καί ἐπί παρουσίᾳ τοῦ προέδρου τοῦ Ἐργατοϋπαλληλικοῦ Κέντρου Ἄρτης Γεωργίου Ἰωάννου οἱ κάτωθι ὑπογεγραμμένοι ἀφ' ἑνός 1) Ἰωάννης Κεφάλας, πρόεδρος τοῦ Σωματείου Κρεοπωλῶν Ἄρτης «Ἡ Ὁδηγήτρια», 2) Δημήτριος Ζάκκας, μέλος τοῦ ὡς ἄνω Σωματείου Κρεοπωλῶν Ἄρτης, καί ἀφ' ἑτέρου οἱ : 1) Ἀπόστολος Ζάχος, πρόεδρος τοῦ Σωματείου Ἐκδοροσφαγέων Ἄρτης «Ἡ Εὐαγγελίστρια», 2) Μαστρογιάννης Γρηγόριος, γενικός γραμματεύς τοῦ Σωματείου Ἐκδοροσφαγέων, ἅπαντες νομίμως ἐξουσιοδοτημένοι παρά τῶν ἁρμοδίων ὀργάνων καί ὀργανώσεων, ὡς ἐκπροσωποῦμεν, ἀπεφασίσαμεν τήν ὑπογραφήν τῆς παρούσης τοπικῆς συλλογικῆς συμβάσεως, δι' ἧς καθορίζονται ἡ ἀμοιβή καί οἱ ὅροι ἐργασίας τῶν ἐκδοροσφαγέων Ἄρτης, ὡς κάτωθι κατά κεφαλήν σφαζομένου ζώου διά σφαγήν καί ἐκδοράν :

	Δραχμαί
1) Ἀρνιά - ἐρίφια	6
2) Αἰγοπρόβατα	7
3) Χοιρίδια - χοῖροι	35
4) Μόσχοι, βοδινά βάρους μέχρις 75 κιλῶν	25
5) Μόσχοι, βοδινά βάρους ἀπό 75 κιλά καί ἄνω	35

Πρόσθετοι ὅροι

1) Συμφωνεῖται, ὅτι ἐν περιπτώσει χορηγήσεως αὐξήσεως ὑπό τῶν ἁρμοδίων Κρατικῶν Ὑπηρεσιῶν ἐπί τῆς μέχρι τοῦδε κατά κεφαλήν σφαζομένου ζώου ἀμοιβῆς, ἐάν προκύπτωσιν εὐμενέστεραι ἀποδοχαί θά ἰσχύσωσιν αἱ εὐνοϊκώτεραι τοιαῦται διά τούς ἐργαζομένους.

2) Τά δικαιώματα σφαγῆς καί ἐκδορᾶς θά εἰσπράττωνται παρά τῶν κρεοπωλῶν ὑπό νομίμως ἐξουσιοδοτημένου μέλους τοῦ σωματείου ἐκδοροσφαγέων, ὅπερ θά χορηγῇ εἰς τούς κρεοπώλας τάς ἀντιστοίχους πολλοτύπους ἀποδείξεις, ὑπογραφομένας παρ' αὐτοῦ καί τοῦ ἐργοδότου καί ἐσφραγισμένας διά τῆς σφραγίδος τοῦ σωματείου ἐκδοροσφαγέων.

3) Οἱ κρεοπῶλαι ὑποχρεοῦνται, ὅπως κατά τάς ἑορτάς τῶν Χριστουγέννων ἑκάστου ἔτους καί Πάσχα καταβάλλωσι τό ἑκάστοτε ὑπό τῶν οἰκείων ὑπουργικῶν ἀποφάσεων καθοριζόμενον πρόσθετον ποσοστόν ἐπί τῶν ἄνω τεμαχίων σφαγῆς καί ἐκδορᾶς τούτων πρός λῆψιν ὑπό τῶν ἐκδοροσφαγέων τοῦ καθοριζομένου δώρου τῶν ἑορτῶν τούτων.

4) Ἡ σφαγή καί ἡ ἐκδορά τῶν ἀγοραζομένων ἐκ τοῦ νομοῦ Ἄρτης ζώων θά γίνηται ὑποχρεωτικῶς εἰς τά Δημοτικά Σφαγεῖα Ἄρτης (καί θά ἐκτελῆται ὑπό μελῶν τοῦ συμβαλλομένου ἐργατικοῦ σωματείου ἐκδοροσφαγέων). Ἐν περιπτώσει ἀπασχολήσεως ὑπό τῶν κρεοπωλῶν Ἄρτης ἐλευθέρων ἐργατῶν καί μή ἀνηκόντων εἰς τό σωματεῖον ἐκδοροσφαγέων Ἄρτης οὗτοι ὑποχρεοῦνται εἰς τήν καταβολήν τῶν ὡς ἄνω δικαιωμάτων εἰς τό συμβαλλόμενον σωματεῖον. Ἐξαιρετικῶς ὅμως ἐν ᾗ περιπτώσει λάβῃ χώραν ἀγοραπωλησία ζώου ἐκτός τῆς πόλεως Ἄρτης καί ἐκ λόγων ἀνωτέρας βίας (π.χ. ἀτυχημάτων, ἀσθενείας ζώου κλπ.) παραστῇ ἀνάγκη ἀμέσου σφαγῆς τοῦ ζώου οὐδεμία ὑποχρέωσις καταβολῆς ἐργατικῶν δικαιωμάτων θά βαρύνῃ τούς ἐργοδότας, ἐάν χρησιμοποιηθῶσιν ἐργάται ἐκτός τοῦ σωματείου. Ἐάν ὅμως χρησιμοποιηθῶσι διά τήν ἐκτός πόλεως συνεπείᾳ ἀτυχήματος κλπ. ἐργάται

(*) Κατετέθη παρά τῷ Γραμματεῖ τοῦ Εἰρηνοδικείου Ἀθηνῶν, κατ' ἄρθρον 20 νόμου 3239) 1955, συνταχθείσης τῆς ὑπ' ἀριθ. 35 τῆς 12.3. 1965 πράξεως καταθέσεως, καί ἐκοινοποιήθη εἰς τό Ὑπουργεῖον Ἐργασίας τήν 13.3.1965.

τοῦ σωματείου οἱ κρεοπῶλαι ὑποχρεοῦνται εἰς τὴν καταβολήν, ἐκτὸς τῆς κανονικῆς ἀμοιβῆς, καὶ εἰς τὴν καταβολὴν τῶν ἐξόδων μεταβάσεως, ἐπιστροφῆς καὶ διανυκτερεύσεως αὐτῶν.

δ) Ἡ ἐργασία θὰ παρέχηται ὑπὸ τοῦ σωματείου ἐκδοροσφαγέων ὑπὸ τῆς συνεργατικῆς διὰ τῆς κατανομῆς τῆς δυνάμεως του εἰς ἀναλόγους μονάδας ἐργασίας, βάσει τῶν ἱκανοτήτων καὶ τῆς εἰδικότητος ἑκάστου τῶν μελῶν του καὶ διὰ τῆς κατανομῆς τῶν κρεοπωλῶν εἰς ἀντιστοίχους ὁμάδας ἀναλόγως τῆς εἰς σφάγια δυναμικότητος ἑκάστου. Ἡ κατανομὴ τῶν ἐκδοροσφαγέων καὶ τῶν κρεοπωλῶν θὰ γίνηται διὰ συνεννοήσεως μεταξὺ τῶν προέδρων τῶν δύο σωματείων ἢ τῶν ὁρισθησομένων ὑπὸ τοῦ ἁρμοδίου ὀργάνου τοῦ σωματείου ἐκδοροσφαγέων.

ε) Τὰ μέλη τοῦ σωματείου ἐκδοροσφαγέων δὲν ἔχουσι τὸ δικαίωμα νὰ παρέχωσιν ἐργασίαν εἰς ἑτέρας πόλεις, ἐφ' ὅσον οἱ κρεοπῶλαι Ἄρτης ἐξασφαλίζουν εἰς αὐτὰ ἐργασίαν ἱκανοποιητικήν. Εἰς περίπτωσιν, καθ' ἣν οἱ κρεοπῶλαι Ἄρτης δὲν παρέχουν ποσότητα σφαγίων, ἡ ἐργασία σφαγῆς καὶ ἐκδορᾶς θὰ ἐκτελῆται ὑπὸ ὁμάδος ἐκδοροσφαγέων τοῦ σωματείου ἐκδοροσφαγέων, ὁριοθησομένης ὑπὸ τοῦ ἁρμοδίου ὀργάνου τοῦ σωματείου ἐκδοροσφαγέων, οἱ δὲ ὑπόλοιποι ἐκδοροσφαγεῖς θὰ εἶναι ἐλεύθεροι πρὸς ἐργασίαν ἀλλαχοῦ. Ἐὰν οἱ ἐκδοροσφαγεῖς τοῦ σωματείου δὲν καλύπτωσι τὴν ἐργασίαν τῶν κρεοπωλῶν ὑπαιτιότητί των ἡ σύμβασις θεωρεῖται αὐτομάτως λελυμένη καὶ παρέχουσα τὸ δικαίωμα εἰς τοὺς ἐργοδότας νὰ χρησιμοποιήσωσιν ἐκδοροσφαγεῖς τῶν ἄλλων πόλεων ἢ μὴ ἐγγεγραμμένων εἰς τὸ σωματεῖον.

ζ) Ἀπαγορεύεται ἡ ὑπὸ τῶν μελῶν τοῦ σωματείου τῶν ἐκδοροσφαγέων ἄσκησις τοῦ ἐπαγγέλματος τοῦ ζωεμπόρου ἢ κρεοπώλου.

η) Ἔκτασις τῆς ἰσχύος τῆς παρούσης ὁρίζεται ὁ νομὸς Ἄρτης.

θ) Πρὸς ἐπίλυσιν πάσης οἱασδήποτε διαφορᾶς ἢ διενέξεως ὁπωσδήποτε ἀναφυομένης εἰς τὸ μέλλον καὶ μὴ προβλεπομένης εἰδικῶς ὑπὸ τῶν διατάξεων τῆς παρούσης, ὡς καὶ πρὸς τὴν ἑρμηνείαν ἀμφισβητουμένων διατάξεων ταύτης, συνιστᾶται διὰ τῆς παρούσης ἐπιτροπὴ ἐκ τῶν 1) προϊσταμένου τῆς Ἐπιθεωρήσεως Ἐργασίας Ἄρτης, 2) τοῦ προέδρου τῆς ἐν Ἄρτῃ Ὁμοσπονδίας Ἐπαγγελματιῶν καὶ Βιοτεχνῶν ἢ τοῦ νομίμου ἀναπληρωτοῦ του, 3) τοῦ προέδρου Ἐργατοϋπαλληλικοῦ Κέντρου Ἄρτης ἢ τοῦ νομίμου ἀναπληρωτοῦ του, 4) τοῦ προέδρου τοῦ σωματείου κρεοπωλῶν καὶ 5) τοῦ προέδρου τοῦ σωματείου ἐκδοροσφαγέων ἢ τῶν νομίμων ἀναπληρωτῶν του.

ι) Ἡ ἰσχὺς τῆς παρούσης ἄρχεται ἀπὸ τῆς ὑπογραφῆς της καὶ λήγει μετὰ ἓν ἔτος, μὴ δυναμένη νὰ καταγγελθῇ πρὸ τῆς παρελεύσεως αὐτοῦ.

Ἡ παροῦσα τοπικὴ συλλογικὴ σύμβασις ἐργασίας συνετάγη εἰς πέντε πρωτότυπα, ὑπογραφέντα παρὰ τῶν ἀντιπροσώπων τῶν συμβαλλομένων ὀργανώσεων, ἐξ ὧν δύο μὲν ἐλήφθησαν παρὰ τῶν συμβαλλομένων ἀνὰ ἕν, τὰ δὲ ἕτερα δύο κατετέθησαν εἰς τὸ Ὑπουργεῖον Ἐργασίας διὰ τὰ περαιτέρω, τὸ δὲ τελευταῖον θὰ ὑποβληθῇ εἰς τὴν ἐνταῦθα Ἐπιθεώρησιν Ἐργασίας.

Διορθώσεις ἡμαρτημένων

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 167 τῆς 10 Μαρτίου 1965)

Εἰς τὴν ὑπ' ἀριθ. 3696)Ε 86)19.1.1965 ἀπόφασιν τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας «περὶ τροποποιήσεως τοῦ Καταστατικοῦ τοῦ Ταμείου Ἀσφαλίσεως Προσωπικοῦ τῆς Ἀσφαλιστικῆς Ἑταιρείας «Ἡ Ἐθνικὴ», δημοσιευθεῖσαν εἰς τὸ ὑπ' ἀριθ. 88)29.1.1965 Φ.Ε.Κ. τεῦχος Β' (*) ἐπέρχονται αἱ κάτωθι διορθώσεις:

1) Ἀντὶ τοῦ ἐσφαλμένου ἀριθ. πρωτ. 3696) Ε 86 τίθεται τὸ ὀρθὸν 2696)Ε 56.

2) Εἰς τὴν παράγραφον 1 τῆς ἀνωτέρω ἀποφάσεως ἀντὶ τῆς φράσεως «Ἐν τέλει τοῦ ἄρθρου 4 προστίθεται διάταξις, ἔχουσα οὕτω: Προϋπηρεσία ἐκ τῶν ὑπὸ στοιχεῖα γ' καὶ δ' τῆς παραγράφου 1 τοῦ παρόντος» τίθεται τὸ ὀρθὸν «Ἐν τέλει τοῦ ἄρθρου 4 προστίθεται διάταξις, ἔχουσα οὕτω: Προϋπηρεσίαι ἐκ τῶν ὑπὸ στοιχεῖα δ' καὶ ε' τῆς παραγράφου 1 τοῦ παρόντος».

3) Εἰς παράγραφον 3 τῆς ἀνωτέρω ἀποφάσεως ἀντὶ τοῦ ἐσφαλμένου «3. Ἡ παράγραφος 2 τοῦ ἄρθρου 51 τροποποιεῖται ὡς ἑξῆς: «2. Κατὰ τὴν χορήγησιν τῶν παροχῶν τῆς προσθέτου περιθάλψεως ὃ εἷς ἐξ ὧν παρέχονται αὗται συμμετέχει ὑποχρεωτικῶς εἰς τὸ 1)δ τῆς δαπάνης. Προκειμένου περὶ φαρμακευτικῆς περιθάλψεως δύναται διὰ γενικῆς ἀποφάσεως τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου νὰ ἐπιβάλληται συμμετοχὴ τῶν ἠσφαλισμένων εἰς τὴν σχετικὴν δαπάνην τῶν ἠσφαλισμένων εἰς τὴν σχετικὴν δαπάνην μέχρι ποσοστοῦ 20ο)ο τῆς ἀξίας τῶν χορηγουμένων φαρμάκων» τίθεται τὸ ὀρθόν. «3. Ἡ παράγραφος 2 τοῦ ἄρθρου 51 τροποποιεῖται ὡς ἑξῆς: «2 Κατὰ τὴν χορήγησιν τῶν παροχῶν τῆς προσθέτου περιθάλψεως ὃ εἷς ἐξ ὧν παρέχονται αὗται συμμετέχει ὑποχρεωτικῶς εἰς τὸ 1)δ τῆς δαπάνης. Προκειμένου περὶ φαρμακευτικῆς περιθάλψεως δύναται διὰ γενικῆς ἀποφάσεως τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου νὰ ἐπιβάλληται συμμετοχὴ τῶν ἠσφαλισμένων εἰς τὴν σχετικὴν δαπάνην μέχρι ποσοστοῦ 20ο)ο τῆς ἀξίας τῶν χορηγουμένων φαρμάκων».

(Ἐκ τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας)

(*) ΕΕΔ 24, 254.

ΑΠΟ ΟΣΑ ΜΑΣ ΓΡΑΦΟΥΝ

Ἀσφαλιστικά Δικαστήρια

Διὰ τῶν ἄρθρων 43 - 47 ἀ.ν. 1846)1951 περὶ Ι.Κ.Α. παρεσχέθη νομοθετικὴ ἐξουσιοδότησις πρὸς ἔκδοσιν β.δ. περὶ ἱδρύσεως τῶν Ἀσφαλιστικῶν Δικαστηρίων· τοιοῦτο β.δ. εἶναι τὸ ἀπὸ 15.4.1954 «περὶ συστάσεως Ἀσφαλιστικῶν Δικαστηρίων», ἤτοι τῶν ἐκδικαζόντων διαφορὰς ἐκ κοινωνικῆς ἀσφαλίσεως, τὴν ὁποίαν ἀσκεῖ ἐν Ἑλλάδι, πρωτίστως, ὁ κύριος φορεὺς τῶν Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων, ἤτοι τὸ Ι.Κ.Α.

Ὁ Ἄρειος Πάγος μέχρι πρό τινος ἐδέχετο, σχεδὸν παγίως, ὅτι τὰ τακτικὰ Δικαστήρια ἦσαν δικαιοδοτῶν εἰς τὸν ἔλεγχον τῆς οὐσιαστικῆς κρίσεως τῶν ὀργάνων τοῦ Ι.Κ.Α., ὡς καὶ τῆς συνδρομῆς τῶν πραγματικῶν προϋποθέσεων τῆς ἀσφαλιστικῆς διαφορᾶς (π.χ. ἐνέργεια τόσων ἡμερῶν ἐργασίας, ὅσαι ἀπαιτοῦνται διὰ τὴν σύνταξιν λόγῳ γήρατος ἢ ἀναπηρίας, ἄρθρον 28 § 1 ἀ.ν. 1846) 1951, ὡς ἰσχύει σήμερον μετὰ τὸν νόμον 4104) 1960, πραγματικαὶ προϋποθέσεις, ὑφ' ἃς συνέβη τὸ ἐργατικὸν ἀτύχημα ἄρθρον 34 ἀ.ν. 1846)1951) καὶ ἤλεγχε τὴν ἀσφαλιστικὴν διαφοράν, ὡς ἤλεγχε πᾶσαν διοικητικὴν πρᾶξιν, ἤτοι μόνον διὰ παράβασιν τοῦ νόμου ἢ ὑπέρβασιν ἐξουσίας· ἐννοεῖται, ὅτι ὁ τοιοῦτος ἔλεγχος διὰ τὸν διοικούμενον εἶναι ἀμφίβολον, ἂν δύναται νὰ θεωρηθῇ ἐπαρκὴς εἰς Κράτος Δικαίου, ὅπου ὁ δικαστὴς δέον νὰ κατέχῃ, ὅσον τὸ δυνατόν, εὐρύτερον χῶρον ἐλέγχου τῆς διαφορᾶς. Βεβαίως καὶ ἡμεῖς ὑπεστηρίξαμεν πρὸ διετίας περίπου (Ἐπιθεώρησις Ἐργατικοῦ Δικαίου 1963, 789) τὸ ὀρθὸν τῆς νομολογίας αὐτῆς ἀπὸ ἀπόψεως νομοθετικοῦ ὑλικοῦ (de lege lata).

Εἶναι ἀληθές, ὅτι ὁ Ἄρειος Πάγος ἐλέγχετο τὸ ἀνέλεγκτον τῆς οὐσιαστικῆς κρίσεως τῶν ὀργάνων τοῦ Ι.Κ.Α., λόγῳ τῆς μὴ ἰσχύος τῆς σχετικῆς πολιτειακῆς πράξεως πρὸς ἵδρυσιν τῶν Ἀσφαλιστικῶν Δικαστηρίων, ἐκδικαζόντων κατ' οὐσίαν τὰς ἀσφαλιστικὰς διαφοράς, ἤδη ὅμως μὲ τὴν ἀπόφασίν του 732)1964 ἔκαμε στροφὴν καὶ ἐδέχθη, ὅτι τὰ τακτικὰ δικαστήρια δικαιοδοτοῦν εἰς τὸν ἔλεγχον τῆς οὐσιαστικῆς κρίσεως τῶν ὀργάνων τοῦ Ι.Κ.Α., ἴσως διότι, ἐμμέσως, ἐθεώρησεν, ὅτι, καίτοι ὁ εὐθὺς χρόνος πρὸς ἔκδοσιν καὶ ἰσχὺν τῆς σχετικῆς κανονιστικῆς πράξεως τῆς προβλεπομένης ἐκ τῆς νομοθετικῆς ἐξουσιοδοτήσεως ἀνήκει εἰς τὴν Ἐκτελεστικὴν Ἐξουσίαν (Α.Π. 93)1960), ἐν τούτοις εὗρε, φαίνεται, τὸν διοικούμενον ὄχι πλήρως προστατευόμενον διὰ τῆς μέχρι πρό τινος κρατούσης νομολογίας καὶ διὰ τοῦτο ἔστρεφε ὅλως ἀντιθέτως.

Τὸ γεγονὸς τοῦτο, ἀνεξαρτήτως τοῦ ὀρθοῦ τῆς ἀπόψεως αὐτῆς, πρέπει νὰ θεωρηθῇ ὡς ἔνδειξις τοῦ βαθυτέρου πνεύματος τῆς Ἀρεοπαγιτικῆς Νομολογίας, ὅτι ἐπιβάλλεται ἡ λειτουργία τῶν Ἀσφαλιστικῶν Δικαστηρίων, ἐφ' ὅσον, ἄλλως, ὁ Ἄρειος Πάγος μὲ τὴν νέαν του νομολογίαν ἤνοιξε τὴν θύραν τοῦ οὐσιαστικοῦ ἐλέγχου τῶν πράξεων τῶν ὀργάνων τοῦ Ι.Κ.Α., ἐὰν ἀφήνει κλειστὴν τὴν αὐτὴν ἔρευναν ἐπὶ τῶν πράξεων τῆς Διοικήσεως ἐν γένει, ἐναρμονιζόμενος οὕτω μὲ τὴν νομολογίαν τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας περὶ τοῦ ἐλέγχου μόνον τῆς νομιμότητος τῶν αὐτῶν πράξεων τῆς Διοικήσεως. Ὁ διαφορισμὸς οὗτος οὐδὲν ἄλλο σημαίνει ἢ ὅτι ὁ Ἄρειος Πάγος θεωρεῖ ὡριμον τὴν ἰδέαν τῆς ἱδρύσεως τῶν Ἀσφαλιστικῶν Δικαστηρίων (ἦν, ματαίως, ἠυχήθημεν διὰ τῆς ἄνω μελέτης μας), ἐφ' ὅσον διὰ τῆς νέας νομολογίας ἐπιτελεῖται τὸ ἔργον τῶν Ἀσφαλιστικῶν Δικαστηρίων, ἤτοι καὶ ὁ ἔλεγχος τῆς οὐσιαστικῆς κρίσεως τῶν ὀργάνων τοῦ Ι.Κ.Α.

Π. Κορδογιαννόπουλος
Πάρεδρος Νομικοῦ Συμβουλίου Κράτους

Ἀξιόλογος ἐργασία

Ὁ Ὀργανισμὸς Ἀπασχολήσεως καὶ Ἀσφαλίσεως Ἀνεργίας εἶχε μίαν καλὴν ἐμπνευσιν: Ἐξέδωκε διὰ τὰς Ὑπηρεσίας του καὶ τὰ Ὑποκαταστήματα καὶ Παραρτήματα τοῦ Ι.Κ.Α. εἰς τόμον κωδικοποίησιν ἑρμηνευτικῶν ὁδηγιῶν τῆς περὶ τοῦ Ο.Α.Α.Α. Νομοθεσίας, ἡ ὁποία ἀποτελεῖ τὸ ἐπίσημον κείμενον ἑρμηνευτικῶν ὁδηγιῶν τοῦ Ὀργανισμοῦ, τὰς ὁποίας καλοῦνται τὰ ἁρμόδια ὄργανα αὐτοῦ νὰ συμβουλεύωνται διὰ τὴν ἄσκησιν τοῦ ἔργου των.

Εἰς κοινοποιοῦσαν τὴν ἔκδοσιν ἐγκύκλιον τοῦ Ὀργανισμοῦ γράφεται - καὶ δικαίως - ὅτι δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ τονισθῇ ὁποίαν βοήθειαν θὰ προσφέρῃ ἡ ἐν λόγῳ ἐργασία εἰς τὰ ὄργανα τῆς ἀσφαλίσεως τόσον τοῦ Ὀργανισμοῦ Ἀνεργίας, ὅσον καὶ τοῦ Ι.Κ.Α., καὶ πόσον θὰ συντελέσῃ εἰς τὴν εὐρυθμον λειτουργίαν τῶν Ὑπηρεσιῶν αὐτῶν, ὡς καὶ πόσον θὰ ἐπιταχύνῃ τὸν ρυθμὸν τῆς ἐργασίας καὶ τῆς ἀποδόσεως αὐτῶν.

Θὰ ἠθέλομεν νὰ προσθέσωμεν, ὅτι ἐργασίαι μὲ τὸν σκοπὸν τῆς καλλιτέρας ἀποδόσεως τῶν Ὑπηρεσιῶν τιμοῦν τοὺς Ὀργανισμούς, οἱ ὁποῖοι τὰς ἐμπνέονται καὶ τὰς πραγματοποιοῦν.

Εἰς τὴν Ἰταλίαν . . . ὀτυχῶς

Εἶναι μία εἴδησις, ἡ ὁποία μᾶς κάμνει νὰ ζηλεύωμεν. Τὴν ἀντιγράφομεν ἐκ τοῦ καθημερινοῦ τύπου.

Ῥώμη: Ἡ Κυβέρνησις τοῦ κ. Μόρο ἐνέκρινεν αὔξησιν τῶν συντάξεων 6.000.000 ἐργατῶν, ἠσφαλισμένων εἰς τὰς Κοινωνικὰς Ἀσφαλίσεις, κατὰ 20%. Τὸ συνολικὸν ποσὸν τῆς αὐξήσεως αὐτῆς φθάνει τὸ 1.600.000 δολλάρια τὸ ἔτος. Αἱ αὐξήσεις πρέπει νὰ ἐγκριθοῦν ἀπὸ τὴν Βουλήν. Τὰ ἐργατικὰ σωματεῖα χαιρετίζουν τὸ μέτρον αὐτὸ τῆς Κυβερνήσεως ὡς στροφὴν πρὸς τὴν πολιτικὴν τῆς κοινωνικῆς δικαιοσύνης.

Παροράματα

Ἀνωτέρω, σελ. 34, παρόντος τόμου, εἰς τὴν ὑπ' ἀριθ. 712)1964 ἀπόφασιν τοῦ Ἀρείου Πάγου φέρεται, ἐξ ἀβλεψίας, ὡς παραστὰς δικηγόρος τῶν ἀναιρεσειόντων ὁ κ. *Δ. Βλεσσίδης*, ἀντὶ τοῦ ἀληθῶς παραστάντος κ. *Βασιλείου Βλεσσίδη*.

ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ ΕΡΓΑΤΙΚΟΥ ΔΙΚΑΙΟΥ

ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΣ ΝΟΜΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

Διεύθυνσις
ΧΡΟΝΗΣ ΤΣΙΜΠΟΥΚΗΣ

Σύνταξις
ΤΑΣΟΣ ΤΣΙΜΠΟΥΚΗΣ

Τόμος 24 — Τεῦχος 8 (566)

Ἀθῆναι, 15 Ἀπριλίου 1965

ΜΕΤΑΤΡΟΠΗ ΜΙΣΘΟΥ ΚΑΤΑ ΜΟΝΑΔΑ ΕΙΣ ΧΡΟΝΙΚΟΝ ΜΙΣΘΟΝ

Γνωμοδότησις τοῦ κ. ΙΩ. ΚΑΠΟΔΙΣΤΡΙΑ

Ἐν συνεχείᾳ τῆς ἀπὸ 12.3.1964 γνωμοδοτήσεώς μου, παρασχεθείσης ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ ἐν αὐτῇ ἐκτιθεμένου ἱστορικοῦ (*), ἐτέθησαν ὑπ' ὄψιν μου τὰ ἐπακολουθήσαντα ταύτην καὶ κατωτέρω ἐκτιθέμενα νεώτερα πραγματικὰ περιστατικά:

Ἡ Α. Ε. «Ὑαλουργικὴ Βιομηχανία Γ.» δὲν ἠθέλησε νὰ κάμῃ χρῆσιν τοῦ ἐκ τοῦ ἄρθρου 18 §§ 2 καὶ 3 τοῦ ν. 3239/1955 παρεχομένου εἰς αὐτὴν δικαιώματος, ὅπως θεωρήσῃ παραιτηθέντας τοὺς ὑαλουργοὺς ἐργατοτεχνίτας της, οἵτινες προέβησαν εἰς διαλειπτικὴν ἀπεργίαν, καθ' ὃν χρόνον εὑρίσκετο πρὸς ἐπίλυσιν ἐνώπιον τοῦ Δ.Δ.Δ.Δ. Ἀθηνῶν συλλογικὴ διαφορά, ἀφορῶσα τοὺς ὅρους ἐργασίας αὐτῶν.

Συζητηθείσης τῆς σχετικῆς ἐφέσεως τοῦ Σωματείου Τεχνιτῶν Ὑαλουργῶν τῆς Ἑταιρίας καὶ τῆς Πανελληνίου Ἑνώσεως Τεχνιτῶν Ὑαλουργῶν, τὴν 24.3.1964, ἐνώπιον τοῦ Δ.Δ.Δ.Δ., ἡ Ἑταιρία προέτεινεν εἰς τὰ δύο ταῦτα Σωματεῖα τὴν λῆξιν τῆς ἀπεργίας μεχρὶς ἐκδόσεως τῆς ἀποφάσεως, πλὴν οἱ ἐργατοτεχνῖται οὐ μόνον ἐσυνέχισαν τὴν ἀπεργίαν των, ἀλλ' ἐπεξέτειναν τὴν διαλειπτικὴν ἐκ τῆς ἐργασίας ἀποχήν των ἀπὸ 4 εἰς 6 ὥρας καὶ εἰργάζοντο μόνον ἐπὶ 2 ὥρας καθ' ἡμέραν.

Ἡ οὕτω συνεχισθεῖσα διαλειπτικὴ ἀπεργία ἀπέβαινε λίαν ἐπιζήμιος διὰ τὴν ἐπιχείρησιν, ἥτις ἦτο ὑποχρεωμένη νὰ συντηρῇ διὰ καυσίμων τοὺς κλιβάνους καθ' ὅλον τὸ 24ωρον, ἔστω καὶ δι' αὐτὴν τὴν μειωμένην παραγωγήν, ὡς καὶ νὰ μισθοδοτῇ τὸ βοηθητικὸν προσωπικόν, καίτοι τοῦτο ἀπησχόλειτο μὲ τὴν ἐπεξεργασίαν μειωμένης παραγωγῆς. Οὕτω, ἐνῷ ἡ ἐπιχείρησις ἐλάμβανε τὸ 1)4 τῆς παραγωγῆς, ὑφίστατο τὰς δαπάνας πλήρους παραγωγῆς. Ἐνώπιον τοιαύτης καταστάσεως καὶ πρὸ τοῦ κινδύνου τερατείας ζημίας, ἡ ἐπιχείρησις ἠναγκάσθη τὴν 29.3.1964 νὰ κηρύξῃ ἀντιπεργίαν (λόκ-άουτ) ἔναντι τῶν ἀπεργούντων.

Μετὰ τὴν κήρυξιν τῆς ἀνταπεργίας ἐγένετο σύσκεψις εἰς τὰ Γραφεῖα τῆς Ἐπιθεωρήσεως Ἐργασίας Ρούφ τὴν 6.4.1964, καθ' ἣν ἐπῆλθε συμφωνία, ὅτι α) ἡ ἐπιχείρησις θὰ ἔλυε τὴν ἀνταπεργίαν, β) θὰ ἐχορήγει ἀδείας εἰς τοὺς πλεονάζοντας καὶ μὴ δυναμένους νὰ ἀπασχοληθοῦν ἀμέσως ἐλλείψει θέσεως, δοθέντος ὅτι, κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ λόκ-άουτ ἐπῆλθε διακοπὴ λειτουργίας τοῦ κλιβάνου καὶ ἀπητεῖτο 15�θήμερον διὰ τὴν ἐπαναλειτουργίαν του καὶ γ) ἡ Ἑταιρεία θὰ κατέβαλλεν ἓν χρηματικὸν ποσὸν εἰς τοὺς ὑαλουργοὺς ἔναντι τῶν ἀνοδομικῶν αὐξήσεων, τὰς ὁποίας ὁπωσδήποτε θὰ ἔδιδεν ἡ ἀναμενομένη ἀπόφασις τοῦ Διαιτητικοῦ Δικαστηρίου. Ἀντιστοίχως οἱ ὑαλουργοὶ ἀνέλαβον τὴν ὑποχρέωσιν νὰ ἀποδίδουν πλήρη, ὡς πρότερον, παραγωγήν.

Εἰς ἐκτέλεσιν τῆς οὕτω ἐπελθούσης συμφωνίας, ἓν μέρος τῶν ὑαλουργῶν ἀνέλαβεν ἐργασίαν ἀπὸ τῆς ἰδίας ἑσπέρας τῆς 6.4.1964. Ἀλλ' εὐθὺς ἀμέσως οἱ ἐπαναλαβόντες ἐργασίαν ἀπέδιδον μειωμένην παραγωγήν, καὶ δὴ κατ' ἀνώτατον ὅριον μέχρι τῆς πρὸ τῆς ἀπεργίας ἰσχυούσης «βάσεως», δηλ. ἔδιδον παραγωγὴν ἀντιστοιχοῦσαν εἰς ἐργασίαν περίπου 5 1)2 ὡρῶν, ἐνῷ εἶχον ἱκανότητα παραγωγῆς διπλασίας καὶ πλέον, ὡς πρότερον. Κατόπιν τούτου, οἱ διευθύνοντες τὴν Ἑταιρίαν προέβησαν εἰς διαμαρτυρίας τόσον πρὸς τοὺς ὑαλουργούς, ὅσον καὶ πρὸς τὸ Σωματεῖον των καὶ πρὸς τὸ Ὑπουργεῖον Ἐργασίας, ἄνευ ὅμως ἀποτελέσματος, καὶ οὕτως ἡ ἐπιχείρησις ἐζημιοῦτο καθημερινῶς ἐκ τῆς μειωμένης παραγωγῆς καὶ τῶν δυσαναλόγων δαπανῶν.

Ἐν τῷ μεταξὺ ἐξεδόθη ἡ ὑπ' ἀριθ. 11/1964 ἀπόφασις τοῦ Δ.Δ.Δ.Δ. Ἀθηνῶν «περὶ τῶν ὅρων ἀμοιβῆς καὶ ἐργασίας τῶν τεχνιτῶν ὑαλουργῶν ἁπάσης τῆς χώρας», ἥτις, ἐγκριθεῖσα μετὰ τροποποιήσεως διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 39407/1964 ἀποφάσεως τῶν Ὑπουργῶν Συντονισμοῦ καὶ Ἐργα-

(*) Βλ. ταύτην ἀνωτ. σελ. 385 ἐπ.

σίας, έδημοσιεύθη εις την Ἐφημερίδα της Κυβερνήσεως (τ. Β' 166 της 8.5.1964 = ΕΕΔ 23 σ. 685). Διά της άποφάσεως ταύτης ορίζεται, ότι «ως σύστημα άμοιβής των καθ' άπασαν την χώραν τεχνιτών ύαλουργών καθορίζεται το συνδεόμενον προς την χρονικήν διάρκειαν της έργασίας των και ειδικώτερον το έφ' ημερομισθίω», ορίζεται δε το ημερομίσθιον με βάσιν 120 δραχμάς, επί πλέον δε επιβάλλεται η καταβολή και επιδόματος ανθυγιεινής εργασίας εκ ποσοστού 10 ο/ο κλπ. Άλλα και μετά την θέσιν εν ισχύϊ της αποφάσεως ταύτης η παραγωγή εξηκολούθησε να είναι ποσοτικώς ηλαττωμένη.

Κατόπιν της ούτω διαμορφωθείσης νέας καταστάσεως η Ἐπιχείρησις απετάθη εις το Σώμα Ὀρκωτών Λογιστών, το οπαίον παρακολουθεί την πορείαν των εργασιών αυτής, και έθεσεν υπ' όψιν αυτού τας δαπάνας και την παραγωγήν. Διά γνωματεύσεως το Σώμα απεφάνθη ότι, άν το εργοστάσιον εξακολουθήση λειτουργούν υπ' αυτούς τους όρους και με ηλαττωμένην παραγωγήν, εντός συντόμου χρόνου ού μόνον θά επέλθη εξαφάνισις του κέρδους του έτους 1963 εξ 9 ο/ο, άλλά και θά σημειωθή παθητικόν εκ 2 ο/ο. Κατόπιν του κινδύνου τούτου, του απειλουμένου μετά βεβαιότητος εκ της μειωμένης παραγωγής και της ανάγκης αναπροσαρμογής του όλου συστήματος παραγωγής και πληρωμής βάσει των ημερομισθίων, τα οποία καθώρισεν η απόφασις του Δ.Δ.Δ. Ἀθηνών, η επιχείρησις προήλθεν εις την απόφασιν διακοπής της λειτουργίας του ύαλουργείου και δι' ανακοινώσεως προς άπαν το προσωπικόν εγνωστοποίησεν, ότι θά χωρήση τμηματική απόλυσις όλου του προσωπικού, δηλ. απεργησάντων και μη, διά λόγους οικονομικοτεχνικούς. Εις εκτέλεσιν της αποφάσεως ταύτης επηκολούθησαν καταγγελίαι των συμβάσεων εργασίας από 23.4.1964, αίτινες και συνεπληρώθησαν μέχρι της 2.5.1964. Ἐκτοτε η επιχείρησις επεδόθη εις μελέτας προς αναδιάρθρωσιν των εργασιών της, υπολογισμόν κόστους βάσει των ημερομισθίων, υπολογισμόν παραγωγής αναγκαίας προς κάλυψιν των αναγκών της κλπ.

Ἐπί τη βάσει των πραγματικών τούτων δεδομένων, ηρωτήθην:

1) Ἡ Ἑταιρία έδικαιούτο να προβή εις ομαδικάς καταγγελίας των συμβάσεων εργασίας του προσωπικού της;

2) Δικαιούται να προβή εις νέαν ρύθμισιν των όρων εργασίας του προσωπικού της, πάντοτε βεβαίως εντός των πλαισίων της διαιτητικής αποφάσεως;

3) Τί δέον να πράξη η Ἑταιρία, ώστε η επαναλειτουργία του εργοστασίου της να γίνη κατά τρόπον νομικώς αδιάβλητον από απόψεως σχέσεων αυτής προς το προσωπικόν της;

Ἀπάντησις

1. Κατά βασικόν κανόνα του συλλογικού εργατικού δικαίου η παρά του εργαζομένου κήρυξις απεργίας, επί τω σκοπώ εξαναγκασμού του εργοδότου εις τροποποίησιν υφισταμένων όρων εργασίας, ουδαμώς αίρει το γενικώς υφιστάμενον δικαίωμα του εργοδότου να καταγγέλλη τας υφισταμένας συμβάσεις εργασίας του προσωπικού του, εφ' όσον αύται συνήφθησαν επ' αορίστον χρόνον. Ούτω: Durand, Traité du droit de travail, III 1956, αριθ. 288, Brun-Galland, Droit du travail, 1958 III 178, Hueck-Nipperdey, Lehrbuch des Arbeitsrechts, II 1957, σελ. 619 επ., ένθα μάλιστα υποστηρίζεται, ότι κηρυχθείσης ανταπεργίας υπό του εργοδότου προς άμυναν κατ' απεργίας, ο εργοδότης δικαιούται να λύση μονομερώς τας συμβάσεις εργασίας ολοκλήρου του προσωπικού, άνευ προειδοποιήσεως και άνευ αποζημιώσεως. Ἡ ολομέλεια του Γερμανικού Ἀκυρωτικού, διά της πολυκρότου από 28.1.1955 αποφάσεως αυτής, εν Neue Juristische Wochenschrift 1955 σελ. 882 επ., εδέχθη, ότι η ανταπεργία του εργοδότου, εύθύς ως κηρυχθή, επιφέρει άφ' εαυτής λύσιν των εργασιακών σχέσεων, άνευ προθεσμίας και άνευ αποζημιώσεως. Είναι λίαν χαρακτηριστική εν προκειμένω η φράσις της αποφάσεως: «Streik ist Kampf. Wer sich zum Kampf entschliesst, muss auch das Risiko des Kampfes tragen» «Ἡ απεργία είναι αγών. Ὁ αποδυόμενος εις αγώνα οφείλει να φέρη και τας συνεπείας της εκβάσεως του αγώνος». Ἀλλά και αυτός ο γερμανικός νόμος της 10.8.1951 «περί προστασίας έναντι της καταγγελίας» (Kündigungsschutzgesetz) εν παραγράφω 23 ορίζει ρητώς, ότι «αι διατάξεις του παρόντος νόμου ουδεμίαν έχουν εφαρμογήν επί καταγγελιών και απολύσεων, αί οποίαι γίνονται απλώς ως μέτρα αμύνης εις οικονομικούς αγώνας μεταξύ εργοδοτών και εργαζομένων». Παρ' ημίν διδάσκεται ομοφώνως, ότι και όταν η απόλυσις του εργαζομένου γίνεται εκ μόνου του λόγου ότι ούτος απήργησεν, η καταγγελία της συμβάσεως δεν παύει να είναι νόμιμος. Ούτω: ο καθηγητής Λιτζερόπουλος γράφει, εν ΕΕΔ 12, σελ. 641: «Ὁ εργοδότης, αντεπιτιθέμενος, δύναται να απολύση τον απεργόν, επί τη καταβολή πάντως της νομίμου αποζημιώσεως. Ούτω δε πράττων δεν δύναται να κριθή, ότι κάμνει κατάχρησιν του δικαιώματος της καταγγελίας, διότι ο διακόπτων μονομερώς,

πρὸς ἐκβίασιν ἐπωφελῶν δι' αὐτὸν λύσεων, τὴν ἐκτέλεσιν τῆς συμβάσεως ἐργασίας, ἤτοι προσφεύγων εἰς ἓν δυναμικὸν μέσον ἀγῶνος, πρέπει νὰ ἀναμένῃ, ὅτι ὁ ἀντισυμβαλλόμενος ἐνδέχεται νὰ προσφύγῃ καὶ αὐτὸς εἰς ἀνάλογα δυναμικὰ μέσα, οἷον ἡ καταγγελία τῆς συμβάσεως ἐργασίας». Πρὸς τὴν διδασκαλίαν ταύτην συμφωνεῖ καὶ *Καποδίστριας*, ἐν ΕρμΑΚ 652, ἀριθ. 72 : «Ἡ ὑπὸ τοῦ ἐργαζομένου ἐνάσκησις τοῦ δικαιώματος τῆς ἀπεργίας οὐδαμῶς ἐμποδίζει τὴν παρὰ τοῦ ἐργοδότου καταγγελίαν τῆς συμβάσεως». Ὁ *Καυκᾶς*, Ἐνοχικόν, γ' ἔκδ. 1961, σελ. 635, ἀναγνωρίζει εἰς τὸν ἐργοδότην οὐ μόνον τὸ δικαίωμα ἀνταπεργίας, ἀλλὰ καὶ τὸ δικαίωμα νὰ καταγγείλῃ τὰς συμβάσεις ἐργασίας τῶν ἀπεργῶν, τηρῶν τὰς νομίμους διατυπώσεις (ἔγγραφος καταγγελία, καταβολὴ ἀποζημιώσεως κλπ.).

Δοθέντος ὅτι καὶ μετὰ τὴν κήρυξιν ἀπεργίας τοῦ ὅλου ἢ μέρους τοῦ προσωπικοῦ τὸ δικαίωμα τοῦ ἐργοδότου ὅπως καταγγείλῃ τὰς συμβάσεις ἐργασίας, ἔστω καὶ μόνον τῶν ἀπεργησάντων, παραμένει ἀνεπηρέαστον ἐκ τοῦ γεγονότος τῆς ἀπεργίας, ἡ παρὰ τῆς Α. Ε. «Γαλουργικὴ Βιομηχανία Γ.» γενομένη καταγγελία τῶν συμβάσεων ἐργασίας τοῦ προσωπικοῦ αὐτῆς, τηρηθεισῶν ὅλων τῶν νομίμων προϋποθέσεων καὶ καταβληθεισῶν τῶν νομίμων ἀποζημιώσεων, δὲν δύναται νὰ χαρακτηρισθῇ ὡς ἀποτελοῦσα κατάχρησιν δικαιώματος ἐκ μόνου τοῦ λόγου ὅτι οἱ ἀπολυθέντες εἶχον προηγουμένως ἀπεργήσει. Διάφορος ἐκδοχή, θεωροῦσα τὴν καταγγελίαν ταύτην ὡς καταχρηστικήν, θὰ ἤγεν εἰς τὸ ὀξύμωρον ἀποτέλεσμα, ὁ μὲν ἐργαζόμενος, ὅστις συμμορφοῦται πρὸς τοὺς συμφωνηθέντας ὅρους τῆς συμβάσεως ἐργασίας καὶ ἐκτελεῖ τούτους πιστῶς, νὰ δύναται ν' ἀπολυθῇ ὁποτεδήποτε, ὁ δὲ δυστροπῶν νὰ ἐκτελέσῃ τὴν σύμβασιν καὶ ἐπιδιώκων δι' ἀπεργιῶν τὴν τροποποίησιν αὐτῆς νὰ μὴ δύναται ν' ἀπολυθῇ, διότι ἡ καταγγελία τῆς συμβάσεως, τὴν ὁποίαν αὐτὸς ὁ ἴδιος ἀποδοκιμάζει, θεωρεῖται καταχρηστική!

2. Ἀνεξαρτήτως τῶν ἀνωτέρω ἐκτιθεμένων ἡ καταγγελία τῶν συμβάσεων ἐργασίας ἐν προκειμένῳ ἐδικαιολογεῖτο καὶ ἐκ τοῦ τρόπου, καθ' ὃν τὸ τεχνικὸν προσωπικὸν τῆς ἐπιχειρήσεως, καὶ ἰδιαιτέρως οἱ ὑαλουργοί, ἀφοῦ διὰ τῆς διαιτητικῆς ἀποφάσεως ἐπέτυχον τὴν βελτίωσιν τῶν ὅρων ἐργασίας των καὶ τὴν κατάργησιν τοῦ συστήματος ἀμοιβῆς των κατὰ τεμάχιον ἐργασίας ἢ κατ' ἀποκοπήν, ἠθέλησαν νὰ ἐκπληροῦν μελλοντικῶς τὰς ἐνοχικὰς ὑποχρεώσεις των, ὡς αὗται διεμορφώθησαν ἤδη διὰ τῆς διαιτητικῆς ἀποφάσεως. Ἡ ἀτομικὴ σύμβασις ἐργασίας μετὰ τὴν τροποποίησίν της διὰ τῆς διαιτητικῆς ἀποφάσεως, ὡς πᾶσα ἐνοχικὴ σύμβασις, καὶ πολλῷ μᾶλλον αὕτη, καθὸ φέρουσα εἰς στενὴν προσωπικὴν συνεργασίαν ἐργοδότην καὶ ἐργαζόμενον, εἶναι ἐρμηνευτέα κατὰ τὴν καλὴν πίστιν, λαμβανομένων ὑπ' ὄψιν τῶν συναλλακτικῶν ἠθῶν (ΑΚ 200, 288). Ἡ καλὴ πίστις καὶ τὰ συναλλακτικὰ (ἐπαγγελματικὰ) ἤθη ἐπέβαλλον ἐν προκειμένῳ εἰς τοὺς ὑαλουργοὺς τεχνίτας τῆς ἐπιχειρήσεως νὰ ἐκπληροῦν τὴν παροχὴν τῆς ἐργασίας των, καὶ ποιοτικῶς καὶ ποσοτικῶς, μετὰ τὴν ἰσχὺν τῆς διαιτητικῆς ἀποφάσεως, κατὰ τρόπον, ὥστε νὰ μὴ ὑπολείπεται τῆς παροχῆς, ὡς αὕτη ἐξετελεῖτο πρὸ τῆς διαιτητικῆς ἀποφάσεως. Τὴν ὑποχρέωσιν ταύτην εἶχον οἱ ὑαλουργοί, ἀκόμη καὶ ἂν ἐπίστευον, ὅτι τὰ διὰ τῆς διαιτητικῆς ἀποφάσεως καθορισθέντα νέα, ηὐξημένα, ἡμερομίσθια, δὲν ἀνταπεκρίνοντο εἰς τὸ ποσὸν καὶ τὴν ποιότητα τῆς ἐργασίας, τὴν ὁποίαν παρεῖχον πρότερον καὶ τὴν ὁποίαν ὤφειλον νὰ παρέχουν καὶ εἰς τὸ μέλλον. Διότι, ὡς ὀρθῶς παρατηροῦν καὶ οἱ Capitant et Cuche, Précis de législation industrielle, 1936, ἀριθ. 183, ὅλαι αἱ συμβάσεις δέον νὰ ἑρμηνεύωνται μετὰ καλῆς πίστεως, οἱαδήποτε καὶ ἂν εἶναι ἡ δυσαναλογία τῶν παροχῶν, ἐφ' ὅσον ἡ δυσαναλογία αὕτη δὲν ἀποτελεῖ νόμιμον αἰτίαν ἀκυρώσεως ἢ διαρρήξεως τῆς συμβάσεως. Ἐξ ἄλλου καὶ ὅταν εἶναι δυνατὴ ἡ ἀκύρωσις, τὰ μέρη δὲν ἔχουν ἄλλο δικαίωμα, εἰμὴ νὰ προσφύγουν εἰς τὴν δικαιοσύνην, χωρὶς νὰ δικαιοῦνται νὰ προβοῦν εἰς αὐτεπάγγελτον μείωσιν τῆς παροχῆς, εἰς τὴν ὁποίαν ὑποχρεοῦνται. Παρομοία εὐχέρεια θὰ ἀπέληγεν εἰς αὐτοδικίαν. («Encore une fois, toutes les conventions doivent être exécutées de bonne foi, quel que soit le défaut d'égalité des prestations, du moment que cette inégalité ne rentre pas dans une cause légale d'annulation ou de rescision du contrat. D'ail-

leurs, même quand l'annulation est possible, les parties n'ont pas d'autre droit que de la faire prononcer en justice, sans être autorisées à réduire de leur propre chef la contre-prestation à laquelle elles se sont obligées. Une pareille faculté aboutirait à se faire justice à soi-même»). Ἐφ' ὅσον ὅθεν ἐν προκειμένῳ οἱ ὑαλουργοὶ καὶ μετὰ τὴν ἔκδοσιν τῆς διαιτητικῆς ἀποφάσεως ἐξακολουθοῦντες νὰ ἀντιδικοῦν ἐξετέλουν τὴν ἐκ τῆς συμβάσεως ὑποχρέωσίν των κατὰ τρόπον ἀποτελοῦντα προφανῆ παράβασιν αὐτῆς, δὲν ἀπέμενεν εἰς τὴν Ἑταιρίαν ἄλλη διέξοδος, εἰμὴ ἡ καταγγελία τῶν ἀτομικῶν συμβάσεων ἐργασίας.

3. Ἐρευνητέον ἤδη, ἐὰν καταγγελία τῆς συμβάσεως ἐργασίας, ἡ ὁποία γίνεται ἐκ τοῦ λόγου ὅτι ὁ ἐργοδότης δὲν δύναται νὰ συμμορφωθῇ πρὸς τοὺς ὅρους νομίμως ἰσχυούσης συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας ἢ ἀποφάσεως διαιτησίας, εἶναι νόμιμος.

Ἡ νομίμως τεθεῖσα ἐν ἰσχύι συλλογικὴ σύμβασις ἐργασίας ἢ διαιτητικὴ ἀπόφασις (ἡ ὁποία, κατ' ἄρθρον 19 § 2 ν. 3239/1955, ὡς ἀντικατεστάθη διὰ τοῦ ἄρθρου 10 § 8 ν. δ. 3755/1957, ἐπέχει θέσιν συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας), καὶ λόγῳ τῶν ρητῶν διατάξεων τοῦ ἄρθρου 3 νόμου 3239/1955 καί, ὡς ἐκ τοῦ σκοποῦ τοῦ θεσμοῦ τῆς συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας, ὑποχρεοῖ τοὺς εἰς ταύτην ὑπαγομένους, ὅπως συμμορφωθοῦν εἰς αὐτήν, ὑφ' ἣν ἔννοιαν ὁ ἀναγκαστικοῦ χαρακτῆρος νόμος ὑποχρεοῖ τοὺς πολίτας εἰς συμμόρφωσιν πρὸς αὐτόν. Ἐν προκειμένῳ μάλιστα ἡ ὑποχρεωτικὴ συμμόρφωσις τῶν εἰς τὴν συλλογικὴν σύμβασιν ἐργασίας ἢ διαιτητικὴν ἀπόφασιν ὑπαγομένων ἐργοδοτῶν καὶ ἐργαζομένων χωρεῖ διὰ τῆς αὐτοδικαίας καὶ ὑποχρεωτικῆς ὑποκαταστάσεως τῶν κανονιστικῶν ὅρων τῆς συλλογικῆς συμβάσεως ἢ διαιτητικῆς ἀποφάσεως εἰς τοὺς συμφωνημένους ὅρους τῆς ἀτομικῆς συμβάσεως ἐργασίας. Θεωρεῖται δηλαδή, κατὰ νομικὸν πλάσμα, ὅτι οἱ κανονιστικοὶ ὅροι ἔχουν συμφωνηθῇ μεταξὺ τῶν μερῶν ὡς ὅροι τῆς ἀτομικῆς συμβάσεως, ἐκ τῆς ὁποίας καὶ ἀρύονται δικαιώματα καὶ ὑποβάλλονται εἰς ὑποχρεώσεις ἑκάτερον τούτων. Εἶναι δὲ οἱ ὅροι οὗτοι ἀνεπίδεκτοι περιορισμοῦ τῶν ἐξ αὐτῶν δικαιωμάτων τοῦ ἐργαζομένου δι' ἀτομικῆς συμφωνίας (ΑΚ 680, ν. 3239/1955, ἄρθρον 3). Τοιαύτη συμφωνία, τυχὸν συναπτομένη, εἶναι ἄκυρος (ΑΚ 174, 180).

Ἐκ τῶν συνεπειῶν τούτων τῆς ἀναγκαστικῆς ἐπιβολῆς τῶν κανονιστικῶν ὅρων τῆς συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας ἕπεται, ὅτι οὐδόλως ἀποκλείεται εἰς ἑκάτερον τῶν μερῶν τὸ δικαίωμα καταγγελίας τῆς ἀτομικῆς συμβάσεως ἐργασίας, ὡς αὕτη διεμορφώθη αὐτοδικαίως καὶ ἀναγκαστικῶς διὰ τῆς συλλογικῆς συμβάσεως. Εἶναι δὲ ἔγκυρος ἡ καταγγελία αὕτη καὶ ἂν ἀκόμη γίνεται προδήλως πρὸς τὸν σκοπόν, ὅπως ὁ ἐργοδότης ἀπαλλαγῇ τῶν διὰ τῆς συλλογικῆς συμβάσεως ἐπιβληθέντων εἰς αὐτὸν βαρῶν. Τὸ δικαίωμα τοῦ ἐργοδότου, ὅπως ρυθμίζῃ τὴν οἰκονομικὴν ὀργάνωσιν τῆς ἐπιχειρήσεώς του, κατὰ τὸν προσφορώτερον δι' αὐτὸν τρόπον, οὐδαμῶς περιορίζεται ἐκ τῆς συλλογικῆς συμβάσεως καὶ κατ' ἀκολουθίαν ὁ ἐργοδότης δικαιοῦται νὰ καταγγείλῃ τὰς ἀτομικὰς συμβάσεις, καὶ ὅταν ἀκόμη εἰς τὴν καταγγελίαν ταύτην προβαίνῃ διὰ νὰ ἀπαλλαγῇ τοῦ ἐπιβληθέντος αὐτῷ βάρους καὶ ἐπὶ τῷ σκοπῷ νὰ ἀναδιοργανώσῃ τὴν ἐπιχείρησίν του, εἰς τρόπον ὥστε νὰ περιορίσῃ τὰς δαπάνας του ἔναντι τοῦ προσωπικοῦ του. Μάλιστα ἐν Γερμανίᾳ, ὅπου ἡ διάταξις τῆς παραγράφου 626 τοῦ Ἀστικοῦ Κώδικος, καθ' ἣν ἑκάτερον τῶν μερῶν δικαιοῦται νὰ καταγγείλῃ τὴν σύμβασιν ὑπηρεσιῶν ἕνεκα σπουδαίου λόγου ὁποτεδήποτε, ἄνευ τηρήσεως προθεσμίας (ὁμοίως ὡς τὸ ἄρθρον 672 τοῦ ἡμετέρου Ἀστικοῦ Κώδικος) ἐφαρμόζεται καὶ ἐπὶ σχέσεων ἐργασίας ἀορίστου χρόνου, γίνεται δεκτόν, ὅτι ὁ ἐργοδότης δικαιοῦται νὰ καταγγείλῃ ἄνευ προθεσμίας καὶ τὴν ἀορίστου χρόνου σύμβασιν ἐργασίας ἕνεκεν ἐπειγουσῶν ἀναγκῶν τῆς ἐπιχειρήσεως πρὸς παρεμπόδισιν περαιτέρω ζημιῶν του (ἀποφάσεις γερμανικοῦ ἐργατικοῦ Ἀκυρωτικοῦ τῆς 27.2.1958, ἐν NJW 1958, σελ. 1156 καὶ τῆς 4.2.1960 ἐν NJW 1960, σελ. 2070). Παρ' ἡμῖν, ἔνθα ὁ Ἀστικὸς Κῶδιξ ρητῶς ἀναγνωρίζει τὸ δικαίωμα καταγγελίας ἄνευ προθεσμίας, ἔναντι εὐλόγου ἀποζημιώσεως, ὅταν ὁ σπουδαῖος λόγος ἀνάγεται εἰς ἐπελθοῦσαν μεταβολὴν τῶν περιουσιακῶν σχέ-

σεων τοῦ ἐργοδότου (ΑΚ 674), ὁ ἐργοδότης δικαιοῦται νὰ καταγγέλλῃ ἄνευ προθεσμίας τὴν σύμβασιν, πρὸς τὸν σκοπὸν ἀποφυγῆς ἐπιβληθέντων αὐτῷ οἰκονομικῶν βαρῶν. Τοῦτο κατ' ἀναλογίαν δέον νὰ γίνῃ δεκτὸν καὶ ἐπὶ συμβάσεως ἐργασίας ἀορίστου χρόνου, ὑπὸ τὴν προϋπόθεσιν βεβαίως ὅτι θὰ τηρηθοῦν αἱ νόμιμοι διατυπώσεις καὶ θὰ καταβληθῇ ἡ ἀποζημίωσις τοῦ νόμου 2112/1920, ὡς νῦν ἰσχύει. Τοιαύτη καταγγελία, ὀφειλομένη ἀποκλειστικῶς εἰς τὸν ἀπειληθέντα οἰκονομικὸν κίνδυνον τῆς ἐπιχειρήσεως, εἶναι καὶ ἡ καταγγελία, εἰς ἣν προέβη ἡ Ἑταιρία ἔναντι ἑκάστου τῶν μελῶν τοῦ ἐργατοτεχνικοῦ προσωπικοῦ της, ἐφ' ὅσον αὕτη τῆς ἐπεβλήθη μετὰ τὴν ὑπεύθυνον διαπίστωσιν τοῦ Σώματος Ὀρκωτῶν Λογιστῶν, ὅτι, ὡς εἶχον οἱ ὅροι ἐργασίας καὶ ἰδίως ὡς οὗτοι ἐφηρμόζοντο ὑπὸ τοῦ προσωπικοῦ, ἡ ἐπιχείρησις ἐβάδιζεν ἀσφαλῶς εἰς οἰκονομικὴν καταστροφήν, συμπαρασύρουσα ἐν τέλει καὶ τὸ προσωπικὸν αὐτῆς εἰς ἀνεργίαν. Κατ' ἀκολουθίαν τούτων οὐδεμία ὑπάρχει ἀμφιβολία, ὅτι ἡ ὁμαδικὴ καταγγελία τῶν συμβάσεων ἐργασίας τοῦ ἐργατοτεχνικοῦ προσωπικοῦ τῆς Ἑταιρίας, ἐφ' ὅσον μάλιστα ἐτηρήθησαν αἱ νόμιμοι διατυπώσεις καὶ κατεβλήθησαν αἱ ἀποζημιώσεις, εἶναι ἀπολύτως ἔγκυρος. Τοῦτο εἶναι σύμφωνον καὶ πρὸς τὴν πρόσφατον νομολογίαν τοῦ Ἀρείου Πάγου, ἥτις δέχεται, ὅτι καταγγελία συμβάσεως ἐργασίας, ἐπιβαλλομένη πρὸς προστασίαν τῶν καλῶς ἐννοουμένων συμφερόντων τῆς ἐπιχειρήσεως, κατ' οὐδεμίαν περίπτωσιν ἀποτελεῖ κατάχρησιν δικαιώματος (Α.Π. 662/1962 καὶ 357/1963, ΕΕΔ 22 σ. 154 καὶ 1048).

4. Καὶ ἤδη ἐρωτᾶται, ἂν ἡ ἐργοδότις Ἑταιρία, προκειμένου νὰ προβῇ εἰς ἀναθεώρησιν τῶν ὅρων, ὑφ' οὓς θὰ προσλάβῃ τὸ προσωπικόν της, εἶναι ὑποχρεωμένη νὰ προσλάβῃ ἐκ νέου ὁλόκληρον τὸ παλαιὸν προσωπικόν της καὶ ἰδίως ἂν ὑποχρεοῦται νὰ προσλάβῃ τοὺς ἐκ τούτου ἀπεργήσαντας ἐργατοτεχνίτας.

Ἐν πρώτοις παρατηρητέον, ὅτι τὸ θέμα εἶναι ὅλως διάφορον τῆς περιπτώσεως, καθ' ἣν ὁ ἐργοδότης, προβαίνων εἰς κήρυξιν ἀνταπεργίας (lock - out), ἀρνεῖται νὰ συνεχίσῃ τὰς συμβάσεις ἐργασίας ὡρισμένων μελῶν τοῦ προσωπικοῦ του, ὅτε προκύπτει τὸ ζήτημα πῶς, ἀφοῦ ἡ ἀνταπεργία δὲν ἐπιφέρει λύσιν (ὡς δέχεται ἡ γερμανικὴ νομολογία), ἀλλ' ἐπιφέρει ἁπλῆν ἀναστολὴν τῶν ἐργασιακῶν σχέσεων (ὡς δέχεται ὁ Ἄρειος Πάγος) ἐπιτρέπεται ἡ ἀπόλυσις μόνον τῶν ἐναρξαμένων τὸν ἐργοδότην διὰ τῆς ἀπεργίας των ἐργατοτεχνιτῶν. Ἐν προκειμένῳ ἡ Α.Ε. «Ἁλουργικὴ Βιομηχανία Γ.», προέβη εἰς καταγγελίαν τῶν συμβάσεων ἐργασίας ὅλων τῶν ἐργατοτεχνιτῶν της, ἀπεργησάντων καὶ μὴ ἀπεργησάντων, οὐχὶ διότι ἐγένετο ἀπεργία, ἀλλὰ πρὸς τὸν ἀποκλειστικὸν σκοπὸν οἰκονομικῆς ἀνασυγκροτήσεως, διὰ τῆς διαφόρου ρυθμίσεως τῶν ὅρων ἐργασίας τοῦ προσωπικοῦ. Κατὰ συνέπειαν οὐδεὶς δύναται νὰ γίνῃ λόγος περὶ ἐκδικητικῆς διαθέσεως τῆς Ἑταιρίας ἔναντι τῶν ἀπεργησάντων καὶ ἄρα περὶ καταχρήσεως δικαιώματος.

Περὶ ὑποχρεώσεώς τινος τῆς Ἑταιρίας, ὅπως προσλάβῃ τὸ παλαιὸν προσωπικόν της καὶ εἰδικώτερον τοὺς ἀπεργήσαντας, ἐπίσης, δὲν δύναται νὰ γίνῃ λόγος. Μετὰ τὴν ἐπελθοῦσαν ἔγκυρον λύσιν τῶν συμβάσεων ἐργασίας οὐδεὶς ἐνοχικὸς δεσμὸς ὑφίσταται πλέον μεταξὺ ἐργοδότου καὶ ἐργαζομένου. Ἡ ἐν τῇ ἐπιστήμῃ καλουμένη «μετενέργεια τῆς ἐργασιακῆς σχέσεως» ἀφορᾷ κυρίως τὴν ἐκ τοῦ ἄρθρου 2 ν. 2112/1920 καὶ ἄρθρου 678 ΑΚ ὑποχρέωσιν παροχῆς πιστοποιητικοῦ ἐργασίας, ἵνα ὁ ἐργασθεὶς εὕρῃ εὐχερῶς ἀλλαχοῦ ἐργασίαν. Περαιτέρω ὅμως ὑποχρέωσις τοῦ ἐργοδότου ἐκ τῆς προϋπαρξάσης καὶ ἤδη ὁριστικῶς λυθείσης ἐργασιακῆς σχέσεως δὲν ὑφίσταται πλέον. (Κατηγορηματικὴ ἐπὶ τούτου ἡ ἀνωτέρω σημειουμένη ἀπόφασις τῆς Ὁλομελείας τοῦ Γερμανικοῦ Ἐργατικοῦ Ἀκυρωτικοῦ τῆς 28.1.1955). Κατ' ἀκολουθίαν καὶ ἡ ὑπ' ὄψιν Ἑταιρία δύναται, κατὰ τὰς νέας προσλήψεις τοῦ προσωπικοῦ της, νὰ κάμῃ ἐπιλογὴν καὶ νὰ προσλάβῃ μόνον ἐκείνους, οἱ ὁποῖοι, κατὰ τὴν ἀπόλυτον κρίσιν της, θὰ ἱκανοποιήσουν τὰς ἀπαιτήσεις της ὡς πρὸς τοὺς συμφωνουμένους ὅρους ἐργασίας.

5. Κατὰ τὰς νέας προσλήψεις τοῦ προσωπικοῦ της ἡ Ἑταιρία δικαιοῦται νὰ συνδυάσῃ ταύτας μὲ νέα μέτρα ὀργανώσεως ἐν γένει τῆς ἐπιχειρήσεώς της (οὕτω καὶ ἡ ἀνωτέρω ἀπόφασις τῆς Ὁλομελείας τοῦ

Γερμανικοῦ Ἐργατικοῦ Ἀκυρωτικοῦ καὶ Nikisch ἐν τῷ περιοδικῷ Recht der Arbeit, 1956, σελ. 326). Δὲν δικαιοῦται ὅμως, ἐν πάσῃ περιπτώσει, νὰ ἐπιδιώξῃ, ὅπως οἱ οἰκονομικοὶ ὅροι, τοὺς ὁποίους θὰ συμφωνήσῃ, εἶναι διὰ τοὺς ἐργαζομένους ὀλιγώτερον εὐμενεῖς τῶν διὰ τῆς ἰσχυούσης συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας ἢ διαιτητικῆς ἀποφάσεως καθωρισμένων.

Τούτων δοθέντων καὶ ἐφ' ὅσον ἡ ὑπ' ἀριθ. 11/1964 ἀπόφασις τοῦ Δ.Δ.Δ.Δ. Ἀθηνῶν «περὶ τῶν ὅρων ἀμοιβῆς καὶ ἐργασίας τῶν τεχνιτῶν ὑαλουργῶν ἁπάσης τῆς χώρας» ὁρίζει ἐν παραγράφῳ 1, ὅτι ὡς σύστημα ἀμοιβῆς τῶν καθ' ἅπασαν τὴν χώραν τεχνιτῶν ὑαλουργῶν καθορίζεται τὸ συνδεόμενον πρὸς τὴν χρονικὴν διάρκειαν τῆς ἐργασίας των καὶ εἰδικώτερον τὸ ἐφ' ἡμερομισθίῳ, περαιτέρω δὲ καθορίζει τὰ καταβλητέα κατ' ἐλάχιστον ὅριον ἡμερομίσθια, προφανῶς δι' ὅλην ἐργασίαν, ἡ Ἑταιρία δὲν δικαιοῦται νὰ ἐπανέλθῃ εἰς τὸ πρὸ τῆς διαιτητικῆς ἀποφάσεως ἰσχύον σύστημα ὑπολογισμοῦ τῆς ἀμοιβῆς κατὰ μονάδα παρεχομένης ἐργασίας ἢ κατ' ἀποκοπήν.

Ἐὰν ὅμως δὲν δικαιοῦται νὰ συνάψῃ ἀτομικὴν σύμβασιν, καθιεροῦσαν σύστημα ὑπολογισμοῦ τοῦ ἡμερομισθίου διάφορον τοῦ ἐπιβαλλομένου διὰ τῆς διαιτητικῆς ἀποφάσεως, δικαιοῦται νὰ καθορίσῃ συμβατικῶς τὸν βαθμὸν τῆς ἐπιμελείας, δι' ἣν εὐθύνεται ὁ ἐργαζόμενος, λαμβανομένων ὑπ' ὄψιν καὶ τῶν διὰ τὴν ἐργασίαν ἀπαιτουμένων εἰδικῶν γνώσεων, ὡς καὶ τῶν ἱκανοτήτων καὶ ἰδιοτήτων αὐτοῦ, τὰς ὁποίας ἐγνώριζεν ἢ ὤφειλε νὰ γνωρίζῃ ὁ ἐργοδότης.

Τὸ διὰ τῆς διαιτητικῆς ἀποφάσεως καθορισθὲν ἡμερομίσθιον ὡρίσθη δι' ὅλην ἐργασίαν ἡμερησίως καὶ δι' ἐργασίαν ἐκτελουμένην μετ' ἐπιμελείας, ὡς προβλέπει τὸ ἄρθρον 652 ΑΚ. Κατὰ τὴν ρητὴν ὅμως διάταξιν τοῦ ἄρθρου τούτου ὁ βαθμὸς ἐπιμελείας, δι' ἣν εὐθύνεται ὁ ἐργαζόμενος, κρίνεται ἐκ τῆς συμβάσεως. Κατ' ἀκολουθίαν διὰ τῆς συμβάσεως ἐργασίας δύναται νὰ ρυθμισθῇ ὁ βαθμὸς τῆς ἐπιμελείας, μὲ τὴν ὁποίαν ὁ ἐργάτης, τεχνίτης, ὑπάλληλος ὀφείλει νὰ παρέχῃ τὴν ἐργασίαν του. Προκειμένου δὲ περὶ ἐργασίας, τῆς ὁποίας τὸ προϊόν, ὡς ἐκ τῆς φύσεως αὐτῆς, ἤρτηται τόσον ἐκ τῆς ποιότητος, ὅσον καὶ ἐκ τῆς ποσότητος, ὁ ἐργοδότης δικαιοῦται νὰ συνδέσῃ τὸν χαρακτηρισμὸν τῆς ἐπιμελοῦς παροχῆς τῆς ἐργασίας πρὸς τὸ ποσὸν τῆς παραγωγῆς καὶ τὸ ποιὸν αὐτῆς.

Βεβαίως ὡς ἐπιμελὴς ἐργασία δὲν δύναται νὰ θεωρηθῇ οἱαδήποτε ἐργασία παρεχομένη ὑπὸ τοῦ τεχνίτου, ἀλλὰ μόνον ἡ χρήσιμος διὰ τὸ οἰκονομικὸν συμφέρον τοῦ ἐργοδότου ἐργασία. Πότε θεωρεῖται ὡς παρασχεθεῖσα ἐντὸς τῶν ὁρίων τῆς ἐπιμελείας δύναται νὰ καθορισθῇ διὰ τῆς συμβάσεως, ὡς ρητῶς προβλέπει ἡ παράγραφος 2 τοῦ ἄρθρου 652 ΑΚ, ὑπὸ τὸν ὅρον ὅμως ὅτι ἡ σύμβασις δὲν εἶναι ἀντίθετος πρὸς ἄλλην, ἀναγκαστικοῦ χαρακτῆρος, διάταξιν νόμου.

Ὡς ἐπιμελὴς παροχὴ ἐργασίας θεωρεῖται ἡ ἀνταποκρινομένη πρὸς τὸ εἶδος τῆς ἐργασίας, λαμβανομένων ὑπ' ὄψιν καὶ τῶν πρὸς παροχὴν αὐτῆς ἀπαιτουμένων εἰδικῶν γνώσεων τοῦ ἐργαζομένου. Ἐν προκειμένῳ οἱ ὑαλουργοὶ τεχνῖται τῆς Ἑταιρίας ἀπέδειξαν κατὰ τὸ παρελθὸν τίς εἶναι ἡ δι' ἕνα ἕκαστον τούτων ἐπιμελὴς ἐκτέλεσις τῆς ἐργασίας, καὶ ποιοτικῶς καὶ ποσοτικῶς, ἡ δὲ ἐργοδότις ἐπιχείρησις γνωρίζει τὰς ἐπαγγελματικὰς ἱκανότητας ἑκάστου. Δικαιοῦται ἄρα νὰ ἀξιώσῃ παρ' ἑνὸς ἑκάστου τὴν ἰδίαν ἐπιμέλειαν, τὴν ὁποίαν οὗτος καὶ πρότερον ἐπεδείκνυε κατὰ τὴν παροχὴν τῆς ἐργασίας του. Δικαιοῦται δηλαδὴ νὰ συμφωνήσῃ, ὅτι ὡς παρασχεθεῖσα θεωρεῖται ἡ ἐργασία μόνον ἐφ' ὅσον εἶναι ποιοτικῶς ἄρτια κατὰ τὴν δικαίαν κρίσιν τῆς Ἑταιρίας καὶ φθάνει ὡρισμένον ὅριον ποσοτικῶς (κατώτατον ὅριον παραγωγῆς). Παροχὴ ἐργασίας κατωτέρα τοῦ ὁρίου τούτου δὲν δίδει μὲν δικαίωμα περικοπῆς τοῦ ἡμερομισθίου, διότι τοῦτο ὁ' ἀπετέλει συμφωνίαν εὐθέως ἀντίθετον πρὸς τὸν ὡς ἄνω ὅρον τῆς διαιτητικῆς ἀποφάσεως, παρέχει ὅμως εἰς τὴν ἐπιχείρησιν τὸ δικαίωμα καταγγελίας τῆς συμβάσεως λόγῳ μὴ παροχῆς τῆς ἐργασίας μετὰ τῆς συμφωνηθείσης ἐπιμελείας.

Ὑπὸ τοιαύτην ἀτομικὴν συμφωνίαν τὸ διὰ τῆς διαιτητικῆς ἀποφάσεως καθοριζόμενον κατώτατον ἡμερομίσθιον θὰ ἀντιστοιχῇ εἰς ὡρισμένον ποσὸν παραγωγῆς (μονάδας ἐργασίας), ὅσον κατὰ τὰ συναλλακτικὰ (ἐπαγγελματικὰ) ἤθη εἶναι δυνα-

ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΑΚΗ ΠΡΑΞΙΣ

ΣΥΛΛΟΓΙΚΑΙ ΔΙΑΦΟΡΑΙ ΕΡΓΑΣΙΑΣ

ΣΥΝΑΨΙΣ ΤΟΠΙΚΗΣ ΣΥΛΛΟΓΙΚΗΣ ΣΥΜΒΑΣΕΩΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ

Προϋποθέσεις αύτῆς, ὑφισταμένης ἐθνικῆς ὁμοιοεπαγγελματικῆς

Διάκρισις συλλογικῶν συμβάσεων ἐργασίας κατ' ὀρθρον 7 § 1 Νόμου 3239)1955.—Θέσις διαιτητικῶν ἀποφάσεων.—Προϋπόθεσις συνάψεως τοπικῆς ὁμοιοεπαγγελματικῆς συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας ἡ ἐκδόσεως διαιτητικῆς ἀποφάσεως νὰ μὴ ἔχωσιν ὑπαχθῆ οἱ μισθωτοὶ εἰς ἐθνικὴν ὁμοιοεπαγγελματικὴν συλλογικὴν σύμβασιν ἐργασίας ἢ διαιτητικὴν ἀπόφασιν, ὁπότε δὲν ὑφίσταται ἔδαφος συλλογικῆς διενέξεως καὶ συνεπῶς οὔτε στάδιον μεσολαβήσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας.—Ὕπαρξις ἐν ἰσχύϊ ἐθνικῆς ὁμοιοεπαγγελματικῆς συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας ὑποδηματεργατῶν χώρας.

Τὸ ἐν Ἀθήναις ἑδρεῦον ἐπαγγελματικὸν σωματεῖον ὑπὸ τὴν ἐπωνυμίαν «Σωματεῖον Ὑποδηματεργατῶν Ἀθηνῶν» δι' ἀναφορᾶς του πρὸς τὸν Ὑπουργὸν τῆς Ἐργασίας ἐζήτησεν, ὅπως οὗτος μεσολαβήσῃ διὰ τὴν κατάρτισιν τοπικῆς συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας, ἀφορώσης τοὺς ὑποδηματεργάτας Ἀθηνῶν - Προαστίων, ἡ παραπέμψῃ τὴν ὑπόθεσιν ἐνώπιον Διαιτητικοῦ Δικαστηρίου πρὸς ἔκδοσιν σχετικῆς ἀποφάσεως.

Τὸ Ὑπουργεῖον Ἐργασίας δι' ἐγγράφου του ἀπήντησεν ἀρνητικῶς, ἐπικαλούμενον τὸ μὲν ὑπαρξιν ἐθνικῆς ὁμοιοεπαγγελματικῆς διαιτητικῆς ἀποφάσεως καὶ συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας, εἰς ἃς τὴν ἰσχὺν ὑπάγονται καὶ οἱ ἀνήκοντες εἰς τὸ αἰτοῦν σωματεῖον, τὸ δὲ τὴν μὴ συνδρομὴν ἰδιαζόντων λόγων, οἱ ὁποῖοι νὰ δικαιολογοῦν εἰδικὴν ρύθμισιν διὰ τοὺς ὑποδηματεργάτας Ἀθηνῶν - Προαστίων.

Τὰ ὑπὸ τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας δεκτὰ γενόμενα ἔχουν ἤδη καὶ ὑπὸ προηγουμένων ἀποφάσεων αὐτοῦ νομολογηθῆ. (Ἴδετε Σ.Ε. 1170)1961, εἰσηγητὴς *Χ. Παναγιωτόπουλος*, ΕΕΔ 20, 782, ἔνθα εἰς σημειώσεις μας καὶ λοιπαί, Σ.Ε. 1755)1963, εἰσηγητὴς *Δ. Τσιρώπινος*, ΕΕΔ 22, 1444, Σ.Ε. 571)1964, εἰσηγητὴς *Π. Δεδόπουλος*, ΕΕΔ 23, 530, οὕτω καὶ Α.Π. 512)1963, εἰσηγητὴς *Στ. Σταυρόπουλος*, ΕΕΔ 22, 1379) ὡς πρὸς τὴν σχέσιν τῶν εἰδικῶν συλλογικῶν συμβάσεων ἐργασίας πρὸς τὰς ἐθνικὰς ὁμοιοεπαγγελματικὰς συλλογικὰς συμβάσεις ἐργασίας καὶ τὰς πρὸς αὐτὰς ἐξομοιουμένας διαιτητικὰς ἀποφάσεις.

Τὸ νέον τῆς ὑποθέσεως αὐτῆς εἶναι, ὅτι προσεβλήθη ἐπὶ ἀκυρώσει ἡ ἄρνησις τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας πρὸς μεσολάβησιν διὰ κατάρτισιν τοπικῆς συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας, ὑφισταμένης ἐν ἰσχύϊ ἐθνικῆς ὁμοιοεπαγγελματικῆς.

Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας 518)1965, Ὁλομελείας

Πρόεδρος ὁ κ. *Χ. Μητρέλιας*
Εἰσηγητὴς ὁ Πάρεδρος κ. *Π. Μακρόπουλος*
Δικηγόροι οἱ κ.κ. Κ. Λαμπρόπουλος, Χ. Μυριάνθης

Διὰ τῆς ὑπὸ κρίσιν αἰτήσεως διώκεται

τὸν νὰ προκύψῃ ἐντὸς ἑκταώρου ἐκ τῆς ἐργασίας ἑνὸς ὑαλουργοῦ ἀπασχολουμένου μὲ τὴν συνήθη ἐπιμέλειαν. Περαιτέρω δὲ δύναται νὰ συμφωνηθῇ, ὅτι διὰ τὴν ἐπὶ πλέον παραγωγὴν ἐντὸς τοῦ ὡρου ἡ Ἑταιρία θὰ καταβάλλῃ πρόσθετον ἐπίδομα παραγωγῆς, τοῦ ὁποίου τὸ ποσόν, αὐξομειούμενον, θὰ ἐξαρτᾶται ἐκ τοῦ ποσοῦ τῆς παραγωγῆς. Τόσον ὁ Ἄρειος Πάγος, διὰ τῶν ὑπ' ἀριθ. 154/1955 (ΕΕΔ 14 σ. 405), 273/1964, 312/1964 (ΕΕΔ 23 σ. 583, 664) ἀποφάσεών του, ὅσον καὶ τὸ Συμβούλιον Ἐπικρατείας, διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 1347/1954 (ΕΕΔ 14 σ. 297) ἀποφάσεως αὐτοῦ, ἐδέχθησαν, ὅτι τὸ ἐπίδομα παραγωγῆς, μολονότι αὐξομειούμενον, θεωρεῖται ὡς ἀποτελοῦν μέρος τῶν τακτικῶν ἀποδοχῶν τοῦ ἐργαζομένου.

Ἀθῆναι, 10.5 1964

Ὁ γνωμοδοτῶν
Ι. ΚΑΠΟΔΙΣΤΡΙΑΣ

νομοτύπως ἡ ἀκύρωσις τῆς ὑπ' ἀριθ. 5577ή) 3179 ἀπὸ 9 Ἰουλίου 1963 ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας, δι' ἧς ἐδηλώθη ἄρνησις αὐτοῦ πρὸς μεσολάβησιν διὰ τὴν κατάρτισιν καὶ ὑπογραφὴν συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας, ἀφορώσης εἰς τοὺς ὅρους ἐργασίας καὶ ἀμοιβῆς τῶν ὑποδηματεργατῶν Ἀθηνῶν, ὡς εἶχε ζητηθῇ παρὰ τοῦ προσφεύγοντος σωματείου.

Νομιμοποιεῖται πρὸς ἄσκησιν παρεμβάσεως εἰς τὴν παροῦσαν δίκην ἡ Ὁμοσπονδία Ἐργατῶν Δέρματος Ἑλλάδος, μετασχοῦσα τῆς διαδικασίας πρὸς κατάρτισιν ἐθνικῆς ὁμοιοεπαγγελματικῆς συλλογικῆς συμβάσεως καὶ ὁμοίας ἰσχύος διαιτητικῆς ἀποφάσεως, δι' ὧν, ὡς ὑποστηρίζεται, ἐρρυθμίσθησαν τὰ περὶ ὧν ἡ ἐπίδικος ἀμφισβήτησις θέματα, πρὸς ὑποστήριξιν τοῦ κύρους τῆς ἐπὶ τῆς αὐτῆς βάσεως ἐρειδομένης καὶ ἤδη προσβαλλομένης ἀρνητικῆς πράξεως τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας.

Ἐν ἄρθρῳ 7 § 1 τοῦ νόμου 3239)1955 «περὶ τρόπου ρυθμίσεως τῶν συλλογικῶν διαφορῶν ἐργασίας κλπ.» ὁρίζεται, ὅτι «αἱ συλλογικαὶ συμβάσεις ἐργασίας διακρίνονται α) εἰς ἐθνικὰς γενικάς, αἵτινες ἀφορῶσι τοὺς μισθωτοὺς ὅλης τῆς χώρας ἢ πλείονας τοῦ ἑνὸς κλάδους μισθωτῶν καθ' ὅλην τὴν χώραν, β) εἰς ἐθνικὰς ὁμοιοεπαγγελματικάς, αἵτινες ἀφορῶσι τοὺς μισθωτοὺς ὡρισμένου ἐπαγγέλματος ἢ καὶ τῶν συναφῶν πρὸς τὸ ἐπάγγελμα τοῦτο κλάδων ὅλης τῆς χώρας, γ) εἰς τοπικὰς ὁμοιοεπαγγελματικάς, αἵτινες ἀφορῶσι τοὺς μισθωτοὺς τοῦ αὐτοῦ ἐπαγγέλματος ἢ συναφῶν κλάδων τούτου ὡρισμένης πόλεως ἢ περιφερείας καὶ ἐφ' ὅσον οὗτοι δὲν ὑπάγονται εἰς ἐθνικὴν ὁμοιοεπαγγελματικὴν συλλογικὴν σύμβασιν ἐργασίας, δ) κλπ.». Ἀφ' ἑτέρου ἐν ἄρθρῳ 19 § 2 τοῦ αὐτοῦ νόμου, ὡς ἀντικατεστάθη διὰ τοῦ ἄρθρου 10 § 8 τοῦ ν.δ. 3755)1957, ὁρίζεται, ὅτι αἱ διαιτητικαὶ ἀποφάσεις, συντρεχουσῶν τῶν αὐτόθι προβλεπομένων προϋποθέσεων, «ἐπέχουν θέσιν συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας καὶ διέπονται περαιτέρω ὑπὸ τῶν περὶ ταύτης διατάξεων τοῦ παρόντος ὡς πρός τε τὴν καταγγελίαν, τὴν κήρυξιν αὐτῶν ὡς ὑποχρεωτικῶν, τὴν παράτασιν τῆς ἰσχύος των καὶ τὴν διάκρισιν εἰς ἐθνικὰς γενικάς, ἐθνικὰς ὁμοιοεπαγγελματικάς, τοπικὰς γενικάς, τοπικὰς ὁμοιοεπαγγελματικὰς καὶ εἰδικάς».

Κατὰ τὰς ἀνωτέρω διατάξεις ἡ σύναψις τοπικῆς ὁμοιοεπαγγελματικῆς συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας ἢ ἡ ἔκδοσις ὁμοίας ἰσχύος διαιτητικῆς ἀποφάσεως, ἀφορώσης εἰς τοὺς μισθωτοὺς ὡρισμένου ἐπαγγέλματος ἢ συναφῶν κλάδων τούτου, τελεῖ ὑπὸ τὴν προϋπόθεσιν ὅτι οἱ εἰς οὓς ἀναφέρεται ἡ συλλογικὴ αὕτη σύμβασις ἢ διαιτητικὴ ἀπόφασις μισθωτοὶ δὲν ἔχουσιν ἤδη ὑπαχθῇ εἰς ἐθνικὴν ὁμοιοεπαγγελματικὴν συλλογικὴν σύμβασιν ἐργασίας ἢ ὁμοίας ἰσχύος διαιτητικὴν ἀπόφασιν, ρυθμίζουσαν τοὺς ὅρους ἐργασίας καὶ ἀμοιβῆς τῶν εἰς τὸ αὐτὸ ἐπάγγελμα ἢ κλάδον ἀνηκόντων μισθωτῶν ἁπάσης τῆς χώρας. Οὕτω, καταρτισθείσης, κατὰ τὴν ὑπὸ τοῦ νόμου προβλεπομένην διαδικασίαν, καὶ τεθείσης ἐν ἰσχύϊ ἐθνικῆς ὁμοιοεπαγγελματικῆς συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας ἢ ὁμοίας ἰσχύος διαιτητικῆς ἀποφάσεως, ἀφορώσης εἰς τοὺς μισθωτοὺς ὡρισμένου ἐπαγγέλματος ἢ κλάδου, δὲν ὑφίσταται ἔδαφος συλλογικῆς διενέξεως καὶ συνεπῶς οὔτε στάδιον μεσολαβήσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας, κατὰ τὰ ἄρθρα 2 καὶ 9 τοῦ ν. 3239)1955, πρὸς κατάρτισιν περαιτέρω τοπικῆς ὁμοιοεπαγγελματικῆς συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας ἢ ὁμοίας ἰσχύος διαιτητικῆς ἀποφάσεως, ρυθμιζούσης τοὺς ὅρους ἐργασίας καὶ ἀμοιβῆς τῶν μισθωτῶν τοῦ αὐτοῦ ἐπαγγέλματος ἢ κλάδου κατὰ πόλεις ἢ περιοχάς, μὴ δημιουργουμένης, ἀφ' ἑτέρου, ὑποχρεώσεως τοῦ Ὑπουργοῦ πρὸς τοιαύτην μεσολάβησιν ἐκ μόνης τῆς ἐν τῇ σχετικῇ αἰτήσει τῆς τοπικῆς σωματειακῆς ὀργανώσεως ἀμφισβητήσεως τοῦ κύρους τῆς ἐθνικῆς ὁμοιοεπαγγελματικῆς συλλογικῆς συμβάσεως ἢ διαιτητικῆς ἀποφάσεως ἢ τῆς ἐκτάσεως τῆς ἰσχύος αὐτῶν, ὑπὸ τὴν ἀνωτέρω ἐν τῷ νόμῳ ἔννοιαν, δεδομένου ὅτι ἡ ἐπίλυσις τοιούτων ἀμφισβητήσεων ἔχει ἀνατεθῇ εἰς τὰ ἁρμόδια δικαστικὰ ὄργανα, ἐνώπιον τῶν ὁποίων δύνανται, κατὰ τοὺς ὅρους τοῦ νόμου, νὰ προσφύγωσιν οἱ ἐνδιαφερόμενοι. Ὀρθῶς ὅθεν ἐν προκειμένῳ ἀπερρίφθη τὸ αἴτημα τοῦ προσφεύγοντος σωματείου, ἔχοντος χαρακτῆρα τοπικῆς συνδικαλιστικῆς ὀργανώσεως, διεκδικούσης τὴν ἐκπροσώπησιν τῶν ὑποδηματεργατῶν περιοχῆς Ἀθηνῶν περὶ μεσολαβήσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας πρὸς κατάρτισιν τοπικῆς συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας ἢ παραπομπὴν εἰς ὑποχρεωτικὴν

διαιτησίαν διὰ τὸν καθορισμὸν τῶν ὅρων ἐργασίας καὶ ἀμοιβῆς τῶν ἀπασχολουμένων εἰς τὸ ἐν λόγῳ ἐπάγγελμα μισθωτῶν ἐν τῇ περιοχῇ Ἀθηνῶν - Προαστίων, ἐπὶ τῇ νομίμως, κατὰ τὰ ἀνωτέρω, αἰτιολογίᾳ ὅτι οἱ μισθωτοὶ τῆς ἐν λόγῳ κατηγορίας ἀπάσης τῆς χώρας ἔχουσιν ὑπαχθῆ εἰς τὴν ἐπέχουσαν θέσιν ἐθνικῆς ὁμοιοεπαγγελματικῆς συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας ὑπ' ἀριθ. 12)1957 ἀπόφασιν τοῦ Δ.Δ.Δ.Δ. Ἀθηνῶν καὶ τῆς ὁμοίας ἐκτάσεως ἀπὸ 8.6.1962 συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας βιομηχανικῆς ὑποδηματοποιίας, οὐσῶν ἐν ἰσχύι, καὶ συνεπῶς ὁ περὶ τοῦ ἐναντίου πρῶτος λόγος ἀκυρώσεως, καθ' ὅσον ἐρείδεται εἰς ἀμφισβήτησιν τοῦ κύρους τῶν ἐν λόγῳ πράξεων, ἐπὶ τῷ ἰσχυρισμῷ ὅτι κατὰ τὴν κατάρτισιν αὐτῶν οἱ ὑποδηματεργάται Ἀθηνῶν δὲν εἶχον ἐκπροσωπηθῆ νομίμως, τυγχάνει, κατὰ τὰ ἀνωτέρω, νόμῳ ἀβάσιμος καὶ ἀπορριπτέος, ἀπαραδέκτως δέ, ἀφ' ἑτέρου, ἀπευθύνεται εὐθέως κατὰ τῶν ἐν λόγῳ πράξεων, μὴ ἀποτελουσῶν ἀντικείμενον προσβολῆς διὰ τῆς ὑπὸ κρίσιν αἰτήσεως.

Ἐξ ἄλλου καὶ ὁ διὰ τοῦ αὐτοῦ λόγου προβαλλόμενος ἰσχυρισμός, καθ' ὃν τὸ θέμα τῆς ἐκπροσωπευτικῆς ἱκανότητος τοῦ αἰτοῦντος σωματείου ἔδει νὰ παραπεμφθῆ ὑπὸ τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας πρὸς ἐπίλυσιν ἐνώπιον τοῦ Προέδρου τοῦ ἁρμοδίου Διοικητικοῦ Διαιτητικοῦ Δικαστηρίου, συμφώνως τῷ ἄρθρῳ 23 § 1 νόμου 3239)1955, ἀπορριπτέος ὡσαύτως τυγχάνει, ὡς ἐρειδόμενος ἐπὶ ἐσφαλμένης προϋποθέσεως, διότι ἡ διὰ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως ἀπόρριψις τοῦ ἐπιδίκου αἰτήματος τοῦ προσφεύγοντος σωματείου δὲν ἐστηρίχθη εἰς ἀμφισβήτησιν τῆς ἐκπροσωπευτικῆς ἱκανότητος αὐτοῦ, περὶ ἧς, ἄλλωστε, δὲν ἐτίθετο θέμα, ἀλλὰ ἐπὶ τῆς νομίμου, κατὰ τὰ ἀνωτέρω διαπιστώσεως ὅτι δὲν ὑρίσταται ἐν προκειμένῳ κατ' ἀρχὴν νόμιμος περίπτωσις πρὸς μεσολάβησιν τοῦ Ὑπουργοῦ κατὰ τὰ εἰδικώτερον ὡς ἄνω ἐκτεθέντα.

Διὰ τῆς κατὰ τὰ ἀνωτέρω πρὸς τὸν Ὑπουργὸν Ἐργασίας αἰτήσεως τοῦ προσφεύγοντος σωματείου εἶχε παραλλήλως ὑποστηριχθῆ, ὅτι ἡ ζητηθεῖσα μεσολάβησις αὐτοῦ πρὸς κατάρτισιν τοπικῆς ὁμοιοεπαγγελματικῆς συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας ἢ παραπομπὴ εἰς ὑποχρεωτικὴν διαιτησίαν, ὡς πρὸς τοὺς ὑποδηματεργάτας τῆς περιοχῆς Ἀθηνῶν - Προαστίων, ἐδικαιολογεῖτο καὶ ἐκ τοῦ λόγου ὅτι κατὰ τὴν κατάρτισιν τῆς ὡς εἴρηται ἀπὸ 8.6.1962 ἐθνικῆς ὁμοιοεπαγγελματικῆς συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας βιομηχανικῆς ὑποδηματοποιίας καὶ τῆς ὁμοίας ἰσχύος ὑπ' ἀριθ. 12)1957 ἀποφάσεως τοῦ Δ.Δ.Δ.Δ. Ἀθηνῶν δὲν εἶχον ληφθῆ ὑπ' ὄψιν αἱ εἰδικαὶ συνθῆκαι ἐργασίας τῶν ἀπασχολουμένων ἐν τῇ περιοχῇ Ἀθηνῶν ὑποδηματεργατῶν, ὁ καθορισμὸς δὲ τῶν ὅρων ἀμοιβῆς τῶν μισθωτῶν τούτων δὲν ἀνταπεκρίνετο πρὸς τὸ ὕψος τοῦ τιμαρίθμου ἐν τῇ πρωτευούσῃ. Οἱ ἰσχυρισμοὶ ὅμως οὗτοι, ἀορίστως διατυπούμενοι καὶ ἀναφερόμενοι εἰς οὐσιαστικὰς πλημμελείας τῆς ἐν ταῖς ὡς εἴρηται πράξεσι ρυθμίσεως, ἀφορῶσας εἰς τὸ μὴ εὐθέως προσβληθὲν κῦρος αὐτῶν, δὲν ἠδύνατο νὰ θεμελιῶσιν ὑποχρέωσιν τοῦ Ὑπουργοῦ πρὸς μεσολάβησιν κατὰ τὰς ὡς εἴρηται διατάξεις τοῦ νόμου 3239)1955, καθ' ὃ μὴ δημιουργουμένης ἐντεῦθεν συλλογικῆς διενέξεως, νομίμως δὲ οὕτω ἀπερρίφθησαν διὰ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως καὶ κατ' ἀκολουθίαν ὁ περὶ τοῦ ἐναντίου ἕτερος τῶν λόγων ἀκυρώσεως τυγχάνει ἀπορριπτέος ὡς ἀβάσιμος. Ἀπορριπτέα, ὡς ἐκ τούτου, ἀποβαίνει ἐν συνόλῳ ἡ ὑπὸ κρίσιν αἴτησις, δεκτῆς καθισταμένης τῆς παρεμβάσεως.

ΔΙΚΑΣΤΙΚΟΣ ΕΛΕΓΧΟΣ ΚΥΡΟΥΣ ΑΠΟΦΑΣΕΩΝ ΔΙΑΙΤΗΣΙΑΣ

Σύναψις τοπικῆς ὁμοιεπαγγελματικῆς συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας

Αἰτιολόγησις ἀποφάσεως Ὑπουργῶν περὶ τροποποιήσεως κλπ. συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας ἢ διαιτητικῆς ἀποφάσεως κατ' ἄρθρον 20 § 2 Νόμου 3239)1955.—Ἐξεταστέα ὑπὸ τῶν τακτικῶν Δικαστηρίων τοῦ κύρους αὐτῶν ἀπὸ ἀπόψεως νομιμότητος.—Προϋποθέσεις συνάψεως τοπικῆς ὁμοιεπαγγελματικῆς συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας.—Δέσμευσις ἐξ αὐτῶν.—Δύναμις τροποποιητικῆς ἀποφάσεως τῶν Ὑπουργῶν.—Ἔννοια ἄρθρου 23 § 2 Νόμου 3239)1955 περὶ συμμετοχῆς Ἐμπορικοῦ καὶ Βιομηχανικοῦ Ἐπιμελητηρίου εἰς τὴν διένεξιν.

Τόσον αἱ ἀποφάσεις τῶν κατὰ τὸν νόμον 3239) 1955 περὶ συλλογικῶν διαφορῶν ἐργασίας, ὡς ἐτροποποιήθη (ΕΕΔ 17, 204 ἐπ.), Διοικητικῶν Διαιτητικῶν Δικαστηρίων, ὅσον καὶ αἱ δι' ὧν αὗται τροποποιοῦνται ἢ κηρύσσονται ἐκτελεσταὶ ἀποφάσεις τῶν Ὑπουργῶν, εἶναι πράξεις διοικητικαί, ὁ ἔλεγχος τῶν ὁποίων ὑπὸ τῶν τακτικῶν δικαστηρίων, ἀπὸ ἀπόψεως νομιμότητος, εἶναι ἐπιτρεπτός, προκειμένου ταῦτα νὰ ἐκδικάσωσιν ἰδιωτικὴν ἐξ αὐτῶν διαφοράν ἐν τῇ κατὰ τὴν Πολιτικὴν Δικονομίαν ἁρμοδιότητί των.

Οὕτω καὶ ἡ κατωτέρω ἀπόφασις τοῦ Πρωτοδικείου Θεσσαλονίκης (ἴδετε καὶ τὴν ὑπ' ἀριθ. 4136) 1964 τοῦ αὐτοῦ Πρωτοδικείου, εἰσηγητὴς ὁ αὐτός, ΕΕΔ 24, 400) προβαίνει εἰς τὸν δικαστικὸν ἔλεγχον τοῦ κύρους τῆς περὶ ἧς ἐπρόκειτο διαιτητικῆς ἀποφάσεως καὶ τῆς τοιαύτης τῶν ἁρμοδίων Ὑπουργῶν.

Ἐνδιαφέρουσα, μεταξὺ τῶν ἄλλων, ἡ σκέψις τῆς ἀποφάσεως περὶ τῆς ἐννοίας τοῦ ἄρθρου 23 § 2 τοῦ νόμου 3239)1955 περὶ τῆς προϋποθέσεως συμμετοχῆς εἰς τὴν διένεξιν Ἐμπορικοῦ καὶ Βιομηχανικοῦ Ἐπιμελητηρίου. (Ἴδετε καὶ σημειώσεις μας ἐν ΕΕΔ 22, 1211).

Πρωτοδικείου Θεσσαλονίκης 4137)1964

Διαδικασία ἐργατικῶν διαφορῶν κατ' ἔφεσιν

Πρόεδρος ὁ κ. ***Ν. Παπανικολάου***

Εἰσηγητὴς ὁ Πρωτοδίκης κ. ***Δημήτριος - Αἰμίλιος Παπαγεωργίου***

Δικηγόροι οἱ κ.κ. Ἠλ. Νικολαΐδης, Κ. Φεντάνης

Ἐκ τῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρου 20 § 2 τοῦ νόμου 3239)1955 σαφῶς προκύπτει, ὅτι ἡ κατ' ἐφαρμογὴν αὐτῆς ἐκδιδομένη κοινὴ ἀπόφασις τῶν Ὑπουργῶν Συντονισμοῦ καὶ Ἐργασίας περὶ τροποποιήσεως ἢ μὴ ἐγκρίσεως ἐν ὅλῳ ἢ ἐν μέρει συλλογικῆς συμβάσεως ἢ διαιτητικῆς ἀποφάσεως, λόγῳ ἀντιθέσεως ταύτης εἰς τὴν γενικὴν ἢ εἰδικὴν οἰκονομικὴν ἢ κοινωνικὴν πολιτικὴν τῆς Κυβερνήσεως, δέον νὰ ᾖ εἰδικῶς αἰτιολογημένη, ὡς πρὸς τὴν ἔννοιαν ὅτι δέον νὰ ἐκτίθηται ἐν αὐτῷ τῷ σώματι τῆς ἀποφάσεως εἰς τί συνίσταται, κατὰ τὴν συγκεκριμένην περίπτωσιν, ἡ γενικὴ ἢ εἰδικὴ οἰκονομικὴ ἢ κοινωνικὴ πολιτικὴ τῆς Κυβερνήσεως καὶ κατὰ τί συγκεκριμένως ἀντιτίθεται εἰς ταύτην ἡ συλλογικὴ σύμβασις ἢ ἡ διαιτητικὴ ἀπόφασις κατὰ τοὺς τροποποιουμένους ἢ μὴ ἐγκρινομένους ὅρους της, παρατιθεμένων καὶ τῶν συγκεκριμένων στοιχείων, ἐξ ὧν συνάγεται ἡ πρὸς τὴν πολιτικὴν τῆς Κυβερνήσεως ἀντίθεσις τῆς συλλογικῆς συμβάσεως ἢ τῆς ἀποφάσεως τοῦ ὀργάνου διαιτησίας (Σ.Ε (Ὁλομ.) 1944) 1563, 449)1963, 2229)1962, 2355)1962, 2355)1962, 1291)1961, ἐν ΕΕΔ 22, 1510, 426, 145, 147 καὶ 20, 978). Ἐπάγεται δὲ ἡ μὴ αἰτιολόγησις ἢ ἡ ἐλλιπὴς αἰτιολόγησις διοικητικῆς πράξεως ἀκυρότητα αὐτῆς, ὁλικὴν ἢ μερικήν, λόγῳ παραβάσεως οὐσιώδους τῆς καταρτίσεως της τύπου (Σ.Ε. (Ὁλομ.) 980)1960, 224)1960, 403)1958, 1329)1959, 941)1959, *Η. Κυριακοπούλου*, «Ἑλλ. Διοικητικὸν Δίκαιον», τόμ. Β' § 84 σελ. 326, 327). Ἀκυρότητα, ὡσαύτως, συνεπάγεται ἡ ἐλαττωματικὴ τοῦ περιεχομένου τῆς διοικητικῆς πράξεως διατύπωσις καὶ δὴ ἡ ἀντιφατικὴ αὐτῆς διασκευὴ (*Η. Κυριακόπουλος*, ἔνθ' ἀνωτέρω § 84, σελ. 324). Δὲν δύναται, ὅμως, νὰ θεωρηθῇ ὑφιστομένη ἀντίφασις μεταξὺ δύο διατάξεων διοικητικῆς πράξεως, ἄγουσα εἰς ἀκυρότητα ἀμφοτέρων, εἰς ἣν περίπτωσιν ἡ μία τῶν διατάξεων τούτων εἶναι ἐξ ἄλλου λόγου ἄκυρος, διότι ἡ τοιαύτη ἀντίφασις προϋποθέτει τὸ ἰσχὺ ὑπάρκτὸν ἀμφοτέρων τῶν διατάξεων, ἄνευ τοῦ ὁποίου δὲν δύναται νὰ νοηθῇ σύγκρουσις αὐτῶν. Ἀφ' ἑτέρου τὰ τακτικὰ Δικαστήρια, δικάζοντα ἐπὶ τῶν εἰς αὐτά, κατὰ τὸ ἄρθρον 1 τῆς Πολιτικῆς Δικονομίας, ὑπαγομένων διαφορῶν περὶ τῶν ἰδιωτικῶν δικαιωμάτων τῶν διαφερομένων, δικαιοῦνται νὰ ἐξετάσωσι παρεμπιπτόντως τὸ κῦρος καὶ τὴν νομιμότητα πράξεων τῆς Διοικήσεως, ἀναγκαίως συνεχομένων πρὸς τὸ ἀντικείμενον τῆς ἐνδίκου διαφορᾶς, ἐὰν καὶ ἐφ' ὅσον ἡ περὶ τούτων κρίσις δὲν ἀφῃρέθη διὰ νόμου τῆς δικαιοδοσίας αὐτῶν, ὑπαχθεῖσα εἰς τὴν ἀποκλειστικὴν ἁρμοδιότητα τῆς Διοικήσεως, εἰδικώτερον δὲ δύνανται νὰ ἐρευνήσωσιν, ἐὰν ἡ Διοίκησις ἐνήργησεν ἐντὸς τῆς παρασχεθείσης αὐτῇ ὑπὸ τοῦ νόμου ἐξουσίας, ἐτήρησε τοὺς διαγεγραμμένους ὑπ' αὐτοῦ τύπους καὶ ὅρους καὶ ἡρμήνευσε καὶ ἐφήρμοσεν αὐτὸν ὀρθῶς (Α.Π. (Ὁλομ.) 576)1960, 427)1957, 436)1955, ἐν ΕΕΝ 28, 288, 25, 21, 22, 930).

Ἐν προκειμένῳ προβάλλει ἡ ἐκκαλοῦσα, ὅτι διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 37405)2166)1962 ἀποφάσεως τῶν Ὑπουργῶν Συντονισμοῦ καὶ Ἐργασίας «περὶ ἐγκρίσεως μετὰ τροποποιήσεως ἐν μέρει τῆς ὑπ' ἀριθ. 1)1962 ἀποφάσεως τοῦ Δευτεροβαθμι-

ου Διοικητικοῦ Διαιτητικοῦ Δικαστηρίου Θεσσαλονίκης περὶ τῶν ὅρων ἀμοιβῆς καὶ ἐργασίας τῶν ραπτεργατῶν Θεσσαλονίκης» (Ε.Κ. τ. Β' 157)7.5.1962) ἐτροποποιήθη τὸ διατακτικὸν τῆς προμνησθείσης διαιτητικῆς ἀποφάσεως, ἐν τῷ ὁποίῳ, εἰς ἐπίλυσιν συλλογικῆς διαφορᾶς ἀνακυψάσης μεταξὺ τῶν ἀντισταίχων ἐπαγγελματικῶν ὀργανώσεων, περιελήφθησαν ὅροι ἀμοιβῆς τῶν ραπτεργατῶν καὶ ραπτεργατριῶν ἑτοίμων ἀνδρικῶν ἐνδυμάτων καὶ γυναικείων φορεμάτων καὶ ἐσωρρούχων, διὰ τῆς διατυπώσεως περιοριστικῶς τῆς καθ' ὑποκείμενα ἰσχύος τῆς διατάξεως, ἐχούσης οὕτω: «Ἡ παρεῦσα ἀφορᾷ τὸ προσωπικὸν τὸ ἀπασχολούμενον μὲ τὴν κατασκευὴν ἀνδρικῶν ἑτοίμων ἐνδυμάτων». Πλὴν ἐκ τοῦ ἐν τῇ Ἐφημερίδι τῆς Κυβερνήσεως δημοσιευθέντος κειμένου τῆς μνησθείσης ὑπουργικῆς ἀποφάσεως προκύπτει, ὅτι παρὰ τὴν περιοριστικὴν ταύτην διάταξιν (περὶ ἧς ρητέον ὅτι ἐκ τοῦ περιεχομένου τῆς ὑπουργικῆς ἀποφάσεως δὲν δύναται εὐθέως νὰ συναχθῇ, ἐὰν ἀρχῆθεν ὑφίστατο ἐν τῷ διατακτικῷ τῆς ἀποφάσεως διαιτησίας ἢ ὑπὸ τῆς ὑπουργικῆς ἀποφάσεως, κατὰ τροποποίησιν ταύτης, τὸ πρῶτον παρενεβλήθη καὶ συνεπῶς, μὴ ἐπικαλουμένου οὐδὲ προσαγομένου κεκυρωμένου ἀντιγράφου τῆς διαιτητικῆς ἀποφάσεως, ὡς εἶχε πρὸ τῆς τροποποιήσεώς της, θέλει γίνει ὑπὸ τοῦ Δικαστηρίου δεκτὸν ἐν τῇ κρίσει τῆς προκειμένης ὑποθέσεως ὡς ὁμολογούμενον ὑπὸ τῆς ἐκκαλούσης ἀρνητικὸν γεγονός, ὅτι δὲν ὑφίστατο ἐν τῷ διατακτικῷ τῆς εἰρημένης διαιτητικῆς ἀποφάσεως πρὸ τῆς τροποποιήσεώς της), τὸ διατακτικὸν τῆς τροποποιηθείσης, ὡς ἄνω, ἀποφάσεως διαιτησίας διεμορφώθη ὑπὸ τῆς τροποποιητικῆς ὑπουργικῆς ἀποφάσεως, οὕτως ὥστε νὰ παραμείνωσιν ἐν αὐτῷ ὅροι ἀμοιβῆς, ἀφορῶντες καὶ τοὺς ραπτεργάτας καὶ τὰς ραπτεργατρίας ἑτοίμων γυναικείων φορεμάτων καὶ ἐσωρρούχων (διάταξις ὑπὸ στοιχεῖον Δ' τοῦ διατακτικοῦ). Ἀλλ' ἡ τοιαύτη μεταξὺ διατάξεων τῆς αὐτῆς ὑπουργικῆς ἀποφάσεως ἀντίθεσις δὲν συνιστᾷ καὶ νόμῳ ὑπαρκτὴν ἀντιφατικὴν ἐν μέρει διασκευήν της, δοθέντος ὅτι ἡ ὑπὸ τῆς ἐκκαλούσης ἐπικαλουμένη τροποποιητικὴ, ὡς ἄνω, διάταξις («ἡ παροῦσα ἀφορᾷ τὸ προσωπικὸν τὸ ἀπασχολούμενον μὲ τὴν κατασκευὴν ἀνδρικῶν ἑτοίμων ἐνδυμάτων») παρίσταται ἐν τῇ παρεμπιπτούσῃ τοῦ κύρους της ἐρεύνῃ, ὑπὸ τὴν ἐκδοχὴν ὅτι διὰ τῆς ὑπουργικῆς ἀποφάσεως τὸ πρῶτον ἐτέθη ἄκυρος δι' ἔλλειψιν αἰτιολογίας, τῆς ἐν ἀρχῇ τῆς ὑπουργικῆς ἀποφάσεως, ὑπ' ἀριθ. 4 παρατιθεμένης τοιαύτης, τῆς διαλαμβανούσης ὅτι «τὸ γεγονὸς ὅτι τὰ ἐν παραγράφοις Β', Γ' καὶ Δ' τοῦ Κεφαλαίου ὅροι ἀμοιβῆς τῶν ἐπὶ ἡμερομισθίῳ ἀμειβομένων τῆς ἀνωτέρω διαιτητικῆς ἀποφάσεως καθοριζόμενα κατ' εἰδικότητα κατώτατα ὅρια ἡμερομισθίων τῶν τεχνιτῶν κεῖνται εἰς ἐπίπεδα ἀνώτερα τῶν ἰσχυόντων ἐν προκειμένῳ κατωτάτων ὁρίων ἡμερομισθίων τοῦ αὐτοῦ ἐπαγγέλματος εἰς ἄλλας περιοχὰς τῆς χώρας (Πειραιῶς κλπ.), περιλαμβάνοντα οὕτω ποσοστὸν αὐξήσεως ἐκτὸς τοῦ ἀναγνωριζομένου περιθωρίου αὐξήσεως τῶν ἀποδοχῶν ἐν γένει τῶν μισθωτῶν, ὅπερ ἀντίκειται εἰς τὴν ὑπὸ τῆς Κυβερνήσεως ἀκολουθουμένην οἰκονομικὴν καὶ κοινωνικὴν πολιτικήν, ἥτις συνίσταται εἰς τὴν διασφάλισιν τῆς οἰκονομικῆς καὶ νομισματικῆς σταθερότητος καὶ τὴν ἴσην μεταχείρισιν τῶν ἐργαζομένων τῆς χώρας», δυναμένης μὲν νὰ στηρίξῃ μείωσιν τῶν ὑπὸ τῆς διαιτητικῆς ἀποφάσεως καθορισθέντων ἡμερομισθίων τῶν τεχνιτῶν ραπτεργατῶν καὶ ραπτεργατριῶν, οὐχὶ ὅμως καὶ πλήρη ἐξοβελισμὸν ἐκ τῆς ἀποφάσεως ταύτης τῶν ἀφορωσῶν τοὺς ὅρους ἀμοιβῆς τῶν ραπτεργατῶν καὶ ραπτεργατριῶν ἑτοίμων γυναικείων φορεμάτων καὶ ἐσωρρούχων διατάξεων τοῦ διατακτικοῦ της. Συνεπῶς, τῆς μνησθείσης τροποποιητικῆς, κατὰ τὴν ἐκκαλουμένην, διατάξεως οὔσης, ὡς ἀναιτιολογήτου, ἐστερημένης ἐννόμου κύρους, ἡ πρὸς ταύτην ἀντιτιθεμένη περὶ ὅρων ἀμοιβῆς τῶν ραπτεργατῶν καὶ ραπτεργατριῶν ἑτοίμων γυναικείων φορεμάτων καὶ ἐσωρρούχων, ὑπὸ στοιχεῖον Δ', διάταξις τῆς αὐτῆς ἀποφάσεως δέον νὰ θεωρηθῇ ἔγκυρος καὶ ἐπαγομένη, κατ' ἀκολουθίαν, ἐννόμους συνεπείας. Ὅθεν ὀρθῶς ἐκρίθη αὐτὴ ἔγκυρος ὑπὸ τῆς ἐκκαλουμένης ἀποφάσεως καὶ δέον ἑπομένως νὰ ἀπορριφθῇ κατὰ τὸ σχετικὸν σκέλος του ὁ τρίτος τῆς ὑπὸ κρίσιν ἐφέσεως λόγος, ὡς ἀβάσιμος.

Ἐκ τῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρου 7 § 1 στοιχεῖον γ' τοῦ νόμου 3239)1955 προκύπτει, ὅτι εἶναι ἐπιτρεπτὴ ἡ σύναψις τοπικῆς ὁμοιοεπαγγελματικῆς συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας, ἥτοι τοιαύτης ἀφορώσης τοὺς μισθωτοὺς τοῦ αὐτοῦ ἐπαγγέλματος ἢ συναφῶν κλάδων τούτου ὡρισμένης πόλεως ἢ περιφερείας, ἐφ' ὅσον οὗτοι δὲν ὑπάγονται εἰς ἐθνικὴν ὁμοιοεπαγγελματικὴν σύμβασιν ἐργασίας ἢ ὑπάγονται μὲν εἰς τοιαύτην σύμβασιν, δὲν ἔχουσιν ὅμως δι' αὐτῆς καθορισθῇ οἱ ὅροι ἀμοιβῆς καὶ ἐργασίας τῶν εἰς οὓς ἀφορᾷ μισθωτῶν κατὰ τρόπον ἐξαντλητικόν, ἡ δὲ ἐργασία τῶν ἐν λόγῳ μισθωτῶν, ὡς τοιούτων ὡρισμένης πόλεως ἢ περιφερείας, ἐμφανίζει ἰδιάζοντα ἐπαγγελματικὸν ἢ τοπικὸν χαρακτῆρα, δικαιολογοῦντα τὴν μὴ ὁμοιόμορφον ἐπ' αὐτῶν ἐφαρμογὴν τῶν ὅρων ἀμοιβῆς καὶ ἐργασίας τῶν ὁρισθέντων διὰ τῆς ἐθνικῆς ὁμοιοεπαγγελματικῆς συλλο-

γικῆς συμβάσεως (Σ.Ε. Ὁλομ. 2370)1960, ΕΕΔ 20, 17, σχετικῶς πρβλ. Α.Π. 512)1963, ΕΕΔ 22, 1379, Σ.Ε. Ὁλομ. 571)1964, ΕΕΔ 23, 530, Σ.Ε. 1170)1961, ΕΕΔ 20, 782).

Ἐν προκειμένῳ οἱ μισθωτοὶ τοῦ ἐπαγγέλματος τοῦ ραπτεργάτου ἢ τῆς ραπτεργατρίας (ἀνειδικεύτων ἢ τεχνιτῶν) ἑτοίμων γυναικείων ἐσωρρούχων, ὧν οἱ ὅροι ἀμοιβῆς καὶ ἐργασίας καθωρίσθησαν διὰ τῆς θέσιν τοπικῆς ὁμοιεπαγγελματικῆς συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας, κατ' ἄρθρον 19 § 2 τοῦ νόμου 3239)1955, ἐπεχούσης, καὶ διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 37405)2166)1962 κοινῆς ἀποφάσεως τῶν Ὑπουργῶν Συντονισμοῦ καὶ Ἐργασίας ἐγκριθείσης καὶ τροποποιηθείσης ἐν μέρει, ὑπ' ἀριθ. 1)1962 ἀποφάσεως τοῦ Δ.Δ.Δ.Δ. Θεσσαλονίκης, δὲν καλύπτονται ἐν τῷ συνόλῳ των ὑπὸ τῶν ὑπὸ χρονολογίας 10ης Μαρτίου 1961 καὶ 24ης Αὐγούστου 1962 ἐθνικῶν ὁμοιοεπαγγελματικῶν συλλογικῶν συμβάσεων ἐργασίας ἐργατοτεχνιτῶν κλωστοϋφαντουργίας ἀπάσης τῆς χώρας, ἐξ ὧν ἡ μὲν πρώτη, δημοσιευθεῖσα εἰς τὴν Ἐφημερίδα Κυβερνήσεως (Β' 103)30.3.1961) διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 24210)5316)1961 ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας, ἰσχυσεν ἀπὸ τῆς 16ης Ἰανουαρίου 1961, ἡ δὲ δευτέρα, κατατεθεῖσα εἰς τὸ Εἰρηνοδικεῖον Ἀθηνῶν τὴν 18ην Σεπτεμβρίου 1962, ἰσχυεν ἀπὸ 1ης Αὐγούστου 1962, δεδομένου ὅτι ὑπὸ τῶν συλλογικῶν τούτων συμβάσεων καλύπτονται ἐκ τῶν ἐργατριῶν τῶν εἰδικοτήτων τῆς γαζωτρίας, κοπτρίας, σιδηρωτρίας καὶ χειριστρίας κοπτορραπτικῶν μηχανῶν μόνον ἐκεῖναι, ὧν ἡ ἐργασία παρέχεται ἐν ἀμέσῳ δεσμῷ πρὸς τὴν ἐν τοῖς ἐργοστασίοις τῶν ἐν ἀρχῇ τῶν προμνησθεισῶν συλλογικῶν συμβάσεων, ὑπ' ἀριθ. 1, μνημονευομένων κατηγοριῶν, παραγωγικὴν διαδικασίαν καὶ δὴ εἰς τινα φάσιν τῆς μεταποιήσεως τῆς πρώτης ὕλης εἰς τελειοποιημένον προϊόν, ἤτοι εἰς μορφοποιημένον, κατὰ τὰς ἀντιλήψεις τῶν συναλλασσομένων, προϊὸν τῶν ἐργοστασίων τῶν ἐν ταῖς ὡς ἄνω συλλογικαῖς συμβάσεσιν, ὑπ' ἀριθ. 1, ἀναφερομένων κατηγοριῶν, οὐχὶ δὲ καὶ αἱ ἀπασχολούμεναι εἰς αὐτοτελεῖς ἐπιχειρήσεις ραφῆς γυναικείων ἐσωρρούχων δι' ὑφασμάτων ὑπὸ ἑτέρας ἐπιχειρήσεως παραγομένων ἢ εἰς μὴ αὐτοτελεῖς μὲν τοιαύτας, κατασκευάζουσαι ὅμως προϊόντα ὑπερακοντίζοντα τὴν ἔννοιαν τοῦ κατὰ τὰς ἀντιλήψεις τῶν συναλλασσομένων μορφοποιημένου (τελείου) προϊόντος τῶν ἐργοστασίων τῶν ἐν ταῖς μνησθείσαις συλλογικαῖς συμβάσεσιν ἀναφερομένων κατηγοριῶν (σχετικῶς ὅρα ὅρους ὑπ' ἀριθ. 2 καὶ στοιχεῖα Ββ καὶ Βγ, ἀντιστοίχως, τῶν ἀνωτέρω συλλογικῶν συμβάσεων, ἐγκύκλιον Ὑπουργείου Ἐργασίας ὑπ' ἀριθ. 43810)19.9.1961, ἐν Δ.Ε.Ν. 17, 636, καὶ ὑπ' ἀριθ. 17220)25.6.1957, ἐν Δ.Ε.Ν. 13, 579). Δὲν προσκρούει συνεπῶς ἡ ὑπ' ἀριθ. 1)1962 ἀπόφασις τοῦ Δ.Δ.Δ.Δ. Θεσσαλονίκης, κατὰ τὰς περὶ ὅρων ἀμοιβῆς καὶ ἐργασίας τῶν ραπτεργατῶν καὶ ραπτεργατριῶν γυναικείων ἐσωρρούχων διατάξεις της, εἰς τὴν διάταξιν τοῦ ἄρθρου 7 § 1 στοιχ. γ' τοῦ νόμου 3239)1955 καὶ δέον, κατ' ἀκολουθίαν, νὰ ἀπορριφθῇ ὁ περὶ τοῦ ἀντιθέτου τρίτος τῆς ὑπὸ κρίσιν ἐφέσεως λόγος, κατὰ τὸ διὰ τῶν προτάσεων τῆς ἐκκολούσης ἀναπτυχθὲν σχετικὸν μέρος του, ὡς ἀβάσιμος.

Ἐκ τῶν διατάξεων τῶν ἄρθρων 2 § 1, 5, 7 § 1 στοιχ. γ' καὶ § 4 τοῦ νόμου 3239)1955, συνδεδυασμένως λαμβανομένων, σαφῶς προκύπτει, ὅτι αἱ τοπικαὶ ὁμοιοεπαγγελματικαὶ συλλογικαὶ συμβάσεις ἐργασίας καὶ αἱ πρὸς ταύτας, κατ' ἄρθρον 19 § 2 τοῦ αὐτοῦ νόμου, ἐξομοιούμεναι ἀντίστοιχοι διαιτητικαὶ ἀποφάσεις δεσμεύσι τοὺς διὰ συμβάσεως ἐργασίας συνδεομένους, κατ' ἀρχήν, μόνον ἐφ' ὅσον ἀμφότεροι ἦσαν κατὰ τὴν σύναψιν τῆς συλλογικῆς συμβάσεως ἢ κατὰ τὸν χρόνον τῆς δι' ἀποφάσεως διαιτησίας ἐπιλύσεως τῆς συλλογικῆς διαφορᾶς ἢ κατέστησαν μεταγενεστέρως, κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς ἐργασιακῆς συμβάσεως, μέλη τῶν συμβληθεισῶν ἢ τῶν εἰς τὴν διένεξιν μετασχουσῶν ἀντιστοίχων ἐπαγγελματικῶν ὀργανώσεων, ἐκτὸς ἐὰν ἐκηρύχθησαν ὑποχρεωτικαὶ δι' ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας ἢ (προκειμένης συλλογικῆς συμβάσεως) ὑπεγράφησαν παρουσίᾳ τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας ἢ τῶν παρ' αὐτοῦ εἰδικῶς ἐξουσιοδοτημένων ὀργάνων (σχετ. Α.Π. 91)1962, 738)1963, 457)1964, 510)1964, ἐν ΕΕΔ 21, 329, 23, 208, 850, 977, *Α. Τούσης*, «Ἐργατικὸν Δίκαιον», τόμ. Α' § 86 σελ. 636, 637, *Δ. Καλομοίρης*, ἐν ΕΕΔ 14, 803 καὶ σημ. 18, καὶ 19, 65 ἐπόμ., *Κ. Ι. Δημάκης*, ἐν ΕΕΔ 19, 93 ἐπόμ., 23, 897, *Β. Βασιλείου*, ἐν ΕΕΔ 22, 850, 851). Ἡ τροποποίησις τῆς διαιτητικῆς ἀποφάσεως, κατ' ἄρθρον 20 § 2 τοῦ νόμου 3239)1955, δὲν προσδίδει εἰς αὐτὴν ὑποχρεωτικὴν δύναμιν ἐπὶ προσώπων ἑτέρων, πλὴν τῶν μελῶν τῶν ἐπαγγελματικῶν ὀργανώσεων, μεταξὺ τῶν ὁποίων ἀνεφύη ἡ ἐπιλυθεῖσα συλλογικὴ διαφορὰ (Α.Π. 411)1961, 99)1960 ἐν ΕΕΔ 20, 852 καὶ 19, 347).

Ἐν προκειμένῳ δὲν βεβαιοῦται ἐκ τοῦ ἀποδεικτικοῦ τῆς προκειμένης ὑποθέσεως ὑλικοῦ καὶ δὴ τῶν καταθέσεων τῶν ἐνώπιον τοῦ πρωτοδίκως δικάσαντος ἐνόρκως ἐξετασθέντων μαρτύρων, πάντων ἐν γένει τῶν ἐπικαλουμένων καὶ προσαγομένων ἐγγράφων (ἐν οἷς καὶ αἱ ἐπικαλούμεναι καὶ προσαγόμεναι ἐκθέσεις ἐνόρκου βεβαιώσεως), τῶν ὑπὸ τῶν διαδίκων προταθέντων καὶ τῆς ἐν γένει διαδικασίας, ὅτι ἡ ἐφεσίβλητος ἦτο ἐν τῷ χρόνῳ τῆς ἐπιλύσεως τῆς ἐφ' ἧς ἐξεδόθη ἡ ὑπ' ἀριθ. 1)1962 ἀπόφασις τοῦ Δ.Δ.Δ.Δ. Θεσσαλονίκης συλλογικῆς διαφορᾶς, ἢ ὅτι κατέστη μεταγενεστέρως μέλος τῆς ἐν σχετικῇ διενέξει μόνης μετασχούσης ἐπαγγελματικῆς ὀργανώσεως τῶν μισθωτῶν, ἤτοι τοῦ Σωματείου Ραπτεργατῶν Ἑτοίμων Ἐνδυμάτων «Ἡ Ἀλληλοβοήθεια», ὅπερ, ἐὰν ἦτο ἀληθές, θὰ ἠδύνατο νὰ βεβαιωθῇ διὰ προσαγωγῆς σχετικοῦ βεβαιωτικοῦ ἐγγράφου τοῦ ρηθέντος σωματείου, οἷον ὅμως δὲν προσάγεται ὑπὸ τῆς ἐφεσιβλήτου, τῆς ἐπικαλουμένης ὑπ' ἀριθ. 22)30.5.1964 βεβαιώσεως ἀφορώσης οὐχὶ αὐτήν, ἀλλ' ἑτέρας συναδέλφους της. Ἀλλ' οὐδὲ περὶ τῆς ἐκκαλούσης βεβαιοῦται, ὅτι ἐξεπροσωπήθη ἐν τῇ ἐφ' ἧς ἐξεδόθη ἡ προμνησθεῖσα διαιτητικὴ ἀπόφασις διενέξει, μὴ βεβαιουμένου εἰδικώτερον ἐκ τινος ἀποδεικτικοῦ στοιχείου, ὅτι ἦτο ἡ ἐκκολοῦσα ἢ ὅτι κατέστη αὕτη μετὰ τὴν ἐπίλυσιν τῆς σχετικῆς συλλογικῆς διαφορᾶς μέλος τινὸς τῶν εἰς αὐτὴν μετασχουσῶν ἐπαγγελματικῶν ἐργοδοτικῶν ὀργανώσεων ἰδιωτικοῦ δικαίου καὶ δὴ τοῦ Σωματείου Ραπτῶν Ἑτοίμων

Ἐνδυμάτων ἡ τοῦ Ἐμπορικοῦ Συλλόγου Θεσσαλονίκης. Τοῦ δὲ εἰς τὴν αὐτὴν διένεξιν μετασχόντος Βιοτεχνικοῦ Ἐπιμελητηρίου Θεσσαλονίκης δὲν ἠδύνατο νὰ εἶναι μέλος, ὡς μὴ ὑπαγομένη εἰς τινα τῶν ἐν ἄρθρῳ 6 § 1 τοῦ νόμου 3305)1925 ἀναφερομένων κατηγοριῶν, ἐν ὄψει τοῦ ὅτι, κατὰ τὰ ἐκ τοῦ προμνησθέντος ἀποδεικτικοῦ ὑλικοῦ βεβαιούμενα, διατηροῦσα ἐνταῦθα πλεκτήριον ὑφασμάτων «ζέρσεϋ» μετ' ἐργαστηρίου ραφῆς ἑτοίμων γυναικείων ἐσωρρούχων καὶ ἀπασχολοῦσα κατὰ τὸν ἐν προκειμένῳ κρίσιμον χρόνον ἐργατικὸν προσωπικὸν ἐκ 17 - 19 ἐργατριῶν, ὡς καὶ 5 ὑπαλλήλους, διέθετε χονδρικῶς τὰ παραγόμενα προϊόντα τῆς ἐπιχειρήσεώς της (σχετ. ὁρα Σ.Ε. Ὁλομελείας, Ἀρχ. Νομολ. Α)353), δι' ὃ καὶ ὡς ἐκ τοῦ ἐπικαλουμένου καὶ προσαγομένου κεκυρωμένου ἀντιγράφου τῆς ὑπ' ἀριθ. 84)17.1.1964 ἀποφάσεως τῆς Τοπικῆς Διοικητικῆς Ἐπιτροπῆς τοῦ Ὑποκαταστήματος Θεσσαλονίκης τοῦ Ἱδρύματος Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων ἐμμέσως, πλὴν σαφῶς, προκύπτει, δὲν ἐφέρετο ἐγγεγραμμένη εἰς τὸ μητρῶον τοῦ Βιοτεχνικοῦ Ἐπιμελητηρίου Θεσσαλονίκης, περὶ τῆς ἐγγραφῆς της εἰς τὸ ὁποῖον, ρητέον ἐπιπροσθέτως, ὅτι δὲν προσάγεται ὑπὸ τῆς ἐφεσιβλήτου ἀποδεικτικόν τι στοιχεῖον. Καὶ ναὶ μέν, ὡς ἐκ τοῦ κειμένου τῆς ὑπ' ἀρ. θ. 3)405)2166)1962 κοινῆς ἀποφάσεως τῶν Ὑπουργῶν Συντονισμοῦ καὶ Ἐργασίας πιστοῦται, εἰς τὴν ἐφ' ἧς ἐξεδόθη ἡ ὑπὸ ταύτης ἐγκριθεῖσα καὶ τροποποιηθεῖσα ἐν μέρει ὑπ' ἀριθ. 1)1962 ἀπόφασις τοῦ Δ.Δ.Δ.Δ. Θεσσαλονίκης διένεξιν μετέσχε καὶ τὸ Ἐμπορικὸν καὶ Βιομηχανικὸν Ἐπιμελητήριον Θεσσαλονίκης, ἐκ τῆς διατάξεως ὅμως τοῦ ἄρθρου 23 § 2 τοῦ νόμου 3239)1955 (ὁρα καὶ ἄρθρον 1 § 4 τοῦ β.δ)τος τῆς 17)24.8.1955) συνάγεται σαφῶς, ὅτι προϋπόθεσιν τῆς ἱκανότητος τοῦ νομικοῦ τούτου προσώπου δημοσίου δικαίου, ὅπως ἐκπροσωπήσῃ ἐργοδότην τινὰ ἐν συλλογικῇ διαφορᾷ, συνιστᾷ ἡ ἔλλειψις εἰδικῆς ἢ γενικωτέρας ἐπαγγελματικῆς ἐργοδοτικῆς ὀργανώσεως ἰδιωτικοῦ δικαίου, ἐν ὑπάρξει δὲ τοιαύτης ὀργανώσεως ἡ μὴ κάλυψις τοῦ συγκεκριμένου ἐργοδότου ὑπὸ τοῦ καταστατικοῦ τινος ἐξ αὐτῶν (σχετικῶς ὁρα καὶ ἐγκ. Ὑπουργείου Ἐργασίας ὑπ' ἀριθ. 55278)2.9.1955 ἐν ΕΕΝ 22, 1010). Δὲν βεβαιοῦται δὲ ἐν προκειμένῳ ἐκ τοῦ προμνησθέντος ἀποδεικτικοῦ ὑλικοῦ, ὅτι δὲν ἐκαλύπτετο ἡ ἐκκαλοῦσα ἐν τῷ χρόνῳ τῆς ἐνώπιον τῶν ἀρμοδίων ὀργάνων διαιτησίας παραπομπῆς τῆς ἀνακυψάσης συλλογικῆς διαφορᾶς ὑπὸ τοῦ καταστατικοῦ τῆς εἰς αὐτὴν μετασχούσης εἰδικῆς ἐργοδοτικῆς ἐπαγγελματικῆς ὀργανώσεως καὶ δὴ τοῦ Σωματείου Ραπτῶν Ἑτοίμων Ἐνδυμάτων, τοῦ ἰσχυρισμοῦ τῆς ἐφεσιβλήτου ὅτι δὲν ὑπάρχει ἐν Θεσσαλονίκῃ ἐπαγγελματικὴ ἐργοδοτικὴ ὀργάνωσις τῶν κατασκευαστῶν ἑτοίμων γυναικείων ἐσωρρούχων μὴ εὐσταθοῦντος, δοθέντος, ὅτι εἰς τὴν ἔννοιαν τῶν ἐνδυμάτων περιλαμβάνονται, ὡς εἶδος τούτων, καὶ τὰ γυναικεῖα ἐσώρρουχα, καθ' ὃ συνιστῶντα ἐσωτερικὰ ἐνδύματα, ὑπὸ τὴν περιληπτικὴν δὲ ταύτην ἔννοιαν ἐγένετο χρῆσις τῆς λέξεως «ἐνδύματα» ἐν ταῖς ἐπωνυμίαις τῶν ἐν τῇ ρηθείσῃ συλλογικῇ διαφορᾷ μετασχουσῶν ἀντιστοίχων ἐπαγγελματικῶν ὀργανώσεων, ὡς τοῦτο σαφῶς προκύπτει καὶ ἐκ τοῦ ὅτι ἀντικείμενον τῆς διαφορᾶς ταύτης ἀπετέλεσε καὶ ὁ καθορισμὸς τῶν ὅρων ἀμοιβῆς τῶν ραπτεργατῶν καὶ ραπτεργατριῶν ἑτοίμων γυναικείων ἐσωρρούχων. Ἀλλά, ἀνεξαρτήτως τούτου, καὶ δεκτοῦ ὄντος γιγνομένου ὅτι δὲν ἐκαλύπτετο ἡ ἐκκαλοῦσα ὑπὸ τοῦ καταστατικοῦ τοῦ Σωματείου Ραπτῶν Ἑτοίμων Ἐνδυμάτων, δὲν βεβαιοῦται, ὅτι δὲν ἐκαλύπτετο αὐτὴ καὶ ὑπὸ τοῦ καταστατικοῦ γενικωτέρας τινὸς ἐπαγγελματικῆς ἐργοδοτικῆς ὀργανώσεως, βεβαιουμένου ἐπαρκῶς, ἀντιθέτως, ἐκ τοῦ ὑπ' αὐτῆς ἐπικαλουμένου καὶ προσαγομένου ὑπ' ἀριθ. 116)22.5.1964 πιστοποιητικοῦ τοῦ Συνδέσμου Βιομηχάνων Μακεδονίας καὶ Θράκης, ὅτι ἐκαλύπτετο ὑπὸ τοῦ καταστατικοῦ τῆς ὀργανώσεως ταύτης, ἥτινος, ὡς ἐν τῷ ρηθέντι πιστοποιητικῷ βεβαιοῦται, μέλος τυγχάνει. Δὲν ἐξεπροσωπήθησαν συνεπῶς οἱ διάδικοι ἐν τῇ ἐφ' ἧς ἐξεδόθη ἡ προμνησθεῖσα ἀπόφασις διαιτησίας διενέξει, ἐξ οὗ παρέπεται, ὅτι δὲν εἶναι ἡ διαιτητικὴ αὕτη ἀπόφασις (μὴ κηρυχθεῖσα ὑποχρεωτικὴ κατ' ἄρθρον 5 § 2 τοῦ νόμου 3239)1955) ἐφαρμοστέα ἐν προκειμένῳ. Τῆς δὲ ἐφεσιβλήτου ρητῶς ὁμολογούσης ἐν τῷ δικογράφῳ τῆς ἐνδίκου ἀγωγῆς α) ὅτι τῇ κατεβάλλετο ὑπὸ τῆς ἐκκαλούσης ἀπὸ τῆς 25ης Ἰουνίου 1961 ἕως καὶ τῆς 11ης Νοεμβρίου 1962 ἡμερομίσθιον 48 δραχμῶν καὶ ἀπὸ τῆς 12ης Νοεμβρίου 1962 ἕως καὶ τῆς 19ης Μαρτίου 1964 τοιοῦτον 58 δραχμῶν, β) ὅτι βάσει τῶν ἡμερομισθίων τούτων τῇ κατεβλήθησαν, ἀντιστοίχως, τὰ ὧρα ἑορτῶν Χριστουγέννων καὶ Πάσχα τοῦ κρισίμου, ἐν προκειμένῳ, χρόνου καὶ γ) ὅτι ἡ καταβληθεῖσα αὐτῇ λόγῳ καταγγελίας τῆς ὑποκειμένης ἐργασιακῆς συμβάσεως ἀποζημίωσις ὑπελογίσθη ἐπὶ τῇ βάσει ἡμερομισθίου 58 δραχμῶν, ἔδει νὰ ἀπορριφθῇ διὰ τῆς ἐκκαλουμένης ἀποφάσεως ἡ ἀγωγή, καθ' ὃ μέτρον ἐζητεῖτο δι' αὐτῆς ἡ ἐπιδίκασις χρηματικοῦ ποσοῦ μείζονος τοῦ ἐκ δραχμῶν 464, δι' ἀποδοχὰς χρόνου ὑπερημερίας (8 Χ 58), ὑπὸ τῆς ἐκκαλούσης, καθ' ὁμολογίαν της, ὀφειλομένου, δοθέντος ὅτι τὰ εἰς τὴν ἐφεσίβλητον καταβληθέντα ἐκάλυπτον τὰ ὑπὸ ταύτης νομίμως δικαιούμενα. Ὅθεν οὐχὶ ὀρθῶς ἐπεδικάσθη τῇ ἐφεσιβλήτῳ τὸ ποσὸν τῶν δραχμῶν 23.628 καὶ δέον ὅπως, δεκτῆς γιγνομένης τῆς ὑπὸ κρίσιν ἐφέσεως κατὰ τὸν δεύτερον, ἐν μέρει δὲ καὶ κατὰ τὸν τρίτον λόγον της (καθ' ὃ μέρος παραπονεῖται δι' αὐτοῦ ἡ ἐκκαλοῦσα διὰ τὴν ὑπὸ τῆς ἐκκαλουμένης ἐξενεχθεῖσαν κρίσιν ὅτι ἡ ἐφεσίβλητος ἐτύγχανε μέλος τῆς ἐν τῇ ἐφ' ἧς ἐξεδόθη ἡ ὑπ' ἀριθ. 1)1962 ἀπόφασις τοῦ Δ.Δ.Δ.Δ. Θεσσαλονίκης διενέξει μετασχούσης ἐπαγγελματικῆς ἐργατικῆς ὀργανώσεως, καὶ, μεταρρυθμιζομένης ἐν μέρει τῆς ἐκκληθείσης ἀποφάσεως, ἐπιδικασθῇ τῇ ἐναγούσῃ, κατὰ μερικὴν τῆς ἀγωγῆς παραδοχήν, τὸ ποσὸν τῶν δραχμῶν 464, μετὰ τῶν ἀπὸ τῆς ἐπιδόσεως αὐτῆς ἄχρις ἐξοφλήσεως νομίμων τόκων.

ΚΑΤΑΡΤΙΣΙΣ ΕΘΝΙΚΩΝ ΟΜΟΙΟΕΠΑΓΓΕΛΜΑΤΙΚΩΝ ΣΥΛΛΟΓΙΚΩΝ ΣΥΜΒΑΣΕΩΝ ΕΡΓΑΣΙΑΣ

Έφαρμογή συλλογικής συμβάσεως οικοδόμων 14 Μαρτίου 1962

Έλλειψις χαρακτῆρος τῆς ἀνωτέρω συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας ὡς ἐθνικῆς ὁμοιοεπαγγελματικῆς, ὡς μὴ ὑπογραφείσης ὑπὸ γενικωτέρας σημασίας ἐργατικῆς ἐπαγγελματικῆς ὀργανώσεως.—Ἀδέσμευτον ἐξ αὐτῆς τῶν μὴ ὄντων μελῶν τῶν συμβληθεισῶν ὀργανώσεων.

Ἀντικείμενον καὶ τῆς νεωτέρας αὐτῆς ἀποφάσεως τοῦ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν, ὡς ἐφετείου κατὰ τὴν ἐργατικὴν διαδικασίαν (ἴδετε καὶ τὴν Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν 11829)1963, εἰσηγητὴς *Κ. Στεργιόπουλος*, ΕΕΔ 22, 1343) εἶναι ἐφαρμογὴ τῆς ἀπὸ 14 Μαρτίου 1962 συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας ἐργατοτεχνιτῶν οἰκοδόμων (ΕΕΔ 21, 633).

Τὸ Πρωτοδικεῖον δέχεται, ὅτι ἡ συλλογικὴ αὐτὴ σύμβασις ἐργασίας, μὴ ἀποδειχθέντος ὅτι ὑπεγράφη παρὰ γενικωτέρας σημασίας ὀργανώσεως (ἴδετε περὶ τοῦ ὅρου τούτου Α.Π. 790)1964, εἰσηγητὴς *Μ. Σκουλίκης*, ΕΕΔ 24, 343, Πρωτοδικείου Θεσσαλονίκης 4136)1964, εἰσηγητὴς *Δημ. - Αἰμιλ. Παπαγεωργίου*, ΕΕΔ 24, 400), δὲν δύναται νὰ θεωρηθῇ ὡς ἐθνικὴ ὁμοιοεπαγγελματικὴ συλλογικὴ σύμβασις ἐργασίας, δεσμεύουσα ἐκ τούτου πάντα μισθωτὸν καὶ πάντα ἐργοδότην, ἀνεξαρτήτως ἂν οὗτοι δὲν εἶναι μέλη τῶν συμβληθεισῶν ὀργανώσεων. (Οὕτω καὶ ἡ Πρωτοδικείου Θεσσαλονίκης 4136)1964, ἐνθ' ἀνωτ.).

Καὶ ναὶ μὲν διὰ τῆς Α.Π. 675)1964 (εἰσηγητὴς *Ι. Χατζηδάκης*, ΕΕΔ 24, 11) (πρβλ. καὶ Α.Π. 790)1964, εἰσηγητὴς *Μ. Σκουλίκης*, ΕΕΔ 24, 343) ἐκρίθη, ἐπὶ τῇ βάσει τῶν τεθέντων ὑπ' ὄψιν τοῦ Ἀρείου Πάγου, ὡς ἐθνικὴ ὁμοιοεπαγγελματικὴ ἡ ἐν λόγῳ συλλογικὴ σύμβασις ἐργασίας, ἀλλὰ τὸ ζήτημα ἐτέθη ἤδη, συζητηθείσης ἀναιρέσεως κατὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 78)1964 ἀποφάσεως τοῦ Πρωτοδικείου Χαλκιδικῆς, ἐνώπιον τῆς Ὁλομελείας τοῦ Ἀρείου Πάγου, διὰ κοινοῦ πρακτικοῦ τοῦ Προέδρου καὶ τοῦ Εἰσαγγελέως τοῦ Ἀρείου Πάγου, καὶ οὕτω θὰ λυθῇ ὁριστικῶς τοῦτο, ἀποκαθισταμένης ἑνότητας ἐν τῇ νομολογίᾳ.

Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν 1670)1965

Διαδικασία ἐργατικῶν διαφορῶν κατ' ἔφεσιν

Πρόεδρος ὁ κ. *Ι. Παπαδόπουλος*

Εἰσηγητὴς ὁ Πρωτοδίκης κ. *Ἐμμ. Βαρδάκης*

Δικηγόροι οἱ κ.κ. Π. Καλδῆς, Θ. Κονταργύρης

Ὁ ἐκκαλῶν (ἐνάγων) παραπονεῖται, ὅτι κατ' ἐσφαλμένην ἐφαρμογὴν τοῦ νόμου 3239)1955 καὶ ἐσφαλμένην ἐκτίμησιν τῶν ἀποδείξεων ἐγένετο δεκτὸν διὰ τῆς ἐκκαλουμένης ἀποφάσεως, ὅτι ἡ ἀπὸ 14.3.1962 συλλογικὴ σύμβασις ἐργασίας τῶν πάσης φύσεως ἐργατοτεχνιτῶν οἰκοδόμων καὶ συναφῶν ἐπαγγελμάτων δὲν εἶναι ἐθνικὴ ὁμοιοεπαγγελματικὴ τοιαύτη, ἐπὶ λόγῳ ὅτι ἡ δι' αὐτῆς συμβληθεῖσα ἐπαγγελματικὴ ὀργάνωσις ἐργοδοτῶν δὲν εἶναι γενικωτέρας σημασίας καὶ ἑπομένως ὅτι δὲν δεσμεύει τὴν ἐφεσίβλητον (ἐναγομένην) Ἑταιρείαν).

Ἡ ὡς ἄνω ἀπὸ 14.3.1962 συλλογικὴ σύμβασις ἐργασίας «περὶ τῶν ὅρων ἐργασίας καὶ ὁμοιβῆς τῶν πάσης φύσεως ἐργατοτεχνιτῶν οἰκοδόμων καὶ συναφῶν ἐπαγγελμάτων Ἑλλάδος» δὲν ρυθμίζει τὸ ἡμερομίσθιον τοῦ ἐκκαλοῦντος (ἐνάγοντος) (καὶ ἂν οὗτος ἀπησχολήθη ὡς τεχνίτης οἰκοδόμος εἰς οἰκοδομικῆς φύσεως ἔργα), καθ' ὅσον, μὴ καταρτισθεῖσα καὶ ὑπογραφεῖσα παρουσίᾳ τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας ἢ τοῦ εἰδικῶς παρ' αὐτοῦ διὰ τὴν περίπτωσιν ταύτην ἐξουσιοδοτημένου ὀργάνου, οὐδὲ κηρυχθεῖσα ὑποχρεωτική, δὲν δεσμεύει τὸ σύνολον τῶν ἐργοδοτῶν καὶ μισθωτῶν τῶν ἐπαγγελμάτων, ἅτινα ἀφορᾷ (ἄρθρον 5 §§ 2 καὶ 3 τοῦ νόμου 3239)1955), οὔτε βεβαιοῦται ἐκ τῶν ἀποδείξεων, ὅτι ἡ ἐναγομένη Ἑταιρεία Ὑδάτων εἶναι μέλος τῆς συμβληθείσης εἰς τὴν ὡς ἄνω συλλογικὴν σύμβασιν ἐργασίας ὀργανώσεως ἐργοδοτῶν, ἤτοι τῆς Πανελληνίου Ὁμοσπονδίας Ἐργοληπτῶν Οἰκοδόμων ἢ ὅτι ἡ τελευταία εἶναι γενικωτέρας σημασίας ἐπαγγελματικὴ ὀργάνωσις ἐργοδοτῶν ἐν τῇ ἐννοίᾳ τοῦ ἄρθρου 7 § 3 τοῦ νόμου 3239)1955, ἐν σχέσει πρὸς τὰ ἐπαγγέλματα, ἅτινα ἡ συλλογικὴ σύμβασις ἀφορᾷ, οὐδεμιᾶς περὶ τούτων προσαγομένης βεβαιώσεως, χωρὶς νὰ εἶναι ἀναγκαῖον, ὅπως βεβαιοῦται εἰς τὴν συλλογικὴν σύμβασιν, ὅτι ἡ συμβληθεῖσα ὀργάνωσις εἶναι γενικωτέρας σημασίας. Κατ' ἀκολουθίαν ὀρθῶς ὁ κατὰ πρῶτον βαθμὸν δικάσας ἐθεώρησε τὴν ὡς ἄνω συλλογικὴν σύμβασιν ὡς μὴ δεσμευτικὴν διὰ τὴν ἐναγομένην (ἐφεσίβλητον) διὰ τοὺς ὡς ἄνω λόγους καὶ ὁ τὰ ἀντίθετα ὑποστηρίζων λόγος ἐφέσεως τοῦ ἐκκαλοῦντος (ἐνάγοντος) εἶναι ἀπορριπτέος ὡς ἀβάσιμος. Ὅθεν δέον ὅπως ἀπορριφθῇ ἡ ὑπὸ κρίσιν ἔφεσις, συμψηφιζομένης τῆς δικαστικῆς δαπάνης τοῦ παρόντος βαθμοῦ δι' εὔλογον ἀμφιβολίαν τοῦ ἐκκαλοῦντος περὶ τὴν ἔκβασιν τῆς δίκης.

ΠΡΟΣΤΑΣΙΑ ΠΑΛΑΙΩΝ ΠΟΛΕΜΙΣΤΩΝ

ΠΡΟΣΤΑΣΙΑ ΑΠΟ ΑΠΟΛΥΣΕΩΣ ΕΦΕΔΡΩΝ ΠΑΛΑΙΩΝ ΠΟΛΕΜΙΣΤΩΝ

Περίπτωσις δικηγόρου, διορισθέντος ἀναγκαστικῶς ὡς ὑπαλλήλου

Περιορισμοί ἀπολύσεως ἐφέδρων παλαιῶν πολεμιστῶν.— Ἀναγκαία ἡ ἔκδοσις ἀποφάσεως Ἐπιτροπῆς.— Ἔννοια ἄρθρου 3 § 4 Α.Ν. 771)1937 περὶ μὴ τοποθετήσεως ὡς ἰατρῶν καὶ δικηγόρων, ἀλλὰ μόνον ὡς ὑπαλλήλων.—Ἀναγκαστικὴ τοποθέτησις ὡς ὑπαλλήλου καὶ ὑστέρα ἀνάθεσις ἐργασίας δικηγόρου.—Προστασία δι' ἀπόλυσιν ὑπὸ Α.Ν. 244)1936 καὶ 771)1937.—Προθεσμία ἀγωγῆς ἐξ ἀκύρου ἀπολύσεως κατ' ἄρθρον 6 § 1 Νόμου 3198)1955. —Ἰσχυρισμὸς ἐργοδότου περὶ παραιτήσεως ἀπὸ δικαιώματος προσβολῆς καταγγελίας ὡς ἀκύρου διὰ λήψεως ἀποζημιώσεως δι' ἀπόλυσιν καὶ συντάξεως ἐξ Ἀσφαλιστικοῦ Ταμείου.—Ἐνστασις κατοχοηστικῆς ἀσκήσεως δικαιώματος ἐκ τοῦ ἄρθρου 281 Ἀστικοῦ Κώδικος.— Παραγραφὴ μισθῶν.— Δικηγορικαὶ ἀμοιβαί.

Ἐνδιαφέροντα τὰ ζητήματα, ἐπὶ τῶν ὁποίων ἀπησχολήθη τὸ Ἐφετεῖον Ἀθηνῶν διὰ τῆς κατωτέρω ἀποφάσεώς του καὶ διότι διὰ τὴν ὀρθὴν λύσιν αὐτῶν δὲν ὑπῆρξεν ὁμόφωνος ἡ γνώμη τῶν μελῶν τοῦ Δικαστηρίου τούτου.

Διὰ τῆς ἀποφάσεως τοῦ Ἐφετείου μετερρυθμίσθη ἡ ἀντιθέτως κρίνασα ὑπ' ἀριθ. 15091) 1964 ἀπόφασις τοῦ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν ἐπὶ ἀγωγῆς δικηγόρου ἐφέδρου παλαιοῦ πολεμιστοῦ κατὰ ἐργοδότιδός του, ἡ ὁποία εἰσήχθη κατὰ τὴν τακτικὴν διαδικασίαν τοῦ Πρωτοδικείου καὶ διὰ τῆς ὁποίας ἐζητήθη νὰ ἀναγνωρισθῇ ὡς ἄκυρος ἡ ὑπὸ τῆς ἐργοδότιδος γενομένη καταγγελία τῆς συμβάσεως αὐτοῦ, μὲ αἴτημα προσέτι νὰ καταβληθῇ τὸ ἐν αὐτῇ ποσὸν ὡς μισθοὶ ἕνεκεν τῆς ὑπερημερίας αὐτῆς, προελθούσης ἐκ τοῦ ὅτι ἡ καταγγελία ἐγένετο κατὰ παράβασιν τῶν ἀ.ν. 244)1936 καὶ 771)1937 περὶ προστασίας ἐφέδρων παλαιῶν πολεμιστῶν, ἄνευ δηλονότι προηγουμένης ἀποφάσεως τῆς Πρωτοδικειακῆς Ἐπιτροπῆς τοῦ ἄρθρου 7 τοῦ ἀ.ν. 244) 1936, ὡς ἐτροποποιήθη.

Θὰ μᾶς ἐπιτραπῇ ὅμως νὰ σημειώσωμεν, ὡς πρὸς τὸ δικονομικὸν μέρος, τὰ ἑξῆς:

Ἐφ' ὅσον ὁ ἐνάγων ἐπεκαλέσθη τὴν προστασίαν τῶν εἰδικῶν νόμων 244)1936 καὶ 771)1937 περὶ ἐφέδρων παλαιῶν πολεμιστῶν, ἡ ἐξ αὐτῶν διαφορὰ (ὁποία καὶ ἡ εἰς δίκην κατα-χθεῖσα) ἔπρεπε, κατ' ἄρθρον 10 τοῦ ἀ.ν. 244)1936, νὰ εἰσαχθῇ πρὸς ἐκδίκασιν κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ νόμου ΓΨΟΔ' ἀναλόγως ἐφαρμοζομένας, δηλαδὴ κατὰ τὴν ἐργατικὴν διαδικασίαν.

Ὑπὸ ὁμοίαν διατύπωσιν τοῦ ἄρθρου 9 § 8 τοῦ ἀ.ν. 1836)1951 (ΕΕΔ 20, 1222 ἐπ.) περὶ προστασίας τῶν ἐν αὐτῷ ὁριζομένων πολεμιστῶν ἔχει νομολογηθῇ (Α.Π. 314)1952, εἰσηγητὴς *Π. Τζαννετάκης*, ΕΕΔ 11, 669, Α.Π. 125)1963, εἰσηγητὴς *Κ. Θανόπουλος*, ΕΕΔ 22, 475), ὅτι καὶ αἱ διαφοραὶ τῶν δικηγόρων ἐκ τοῦ νόμου τούτου ἐκδικάζονται κατὰ τὴν ἐργατικὴν διαδικασίαν, μάλιστα δέ, κατὰ τὴν Α.Π. 125) 1963, δὲν δύναται νὰ θεωρηθῇ κατ' ἄρθρον 250 τοῦ νόμου 3086)1954 «περὶ Κώδικος Δικηγόρων» καταργηθεῖσα ἡ ἀνωτέρω διάταξις, ὡς ἀντικειμένη εἰς τὸ ἄρθρον 18 αὐτοῦ, ὅπερ καθορίζει τὸν τρόπον τῆς ἀσκήσεως τῶν ἀξιώσεων τοῦ δικηγόρου περὶ τῆς ἀμοιβῆς του κατ' ἐπιλογὴν τούτου δι' ἀγωγῆς ἢ πίνακος, ἐφ' ὅσον, προκειμένου περὶ ἀγωγῆς, δὲν προνοεῖ καὶ περὶ τῆς διαδικασίας, καθ' ἣν αὕτη ἐκδικάζονται.

Περαιτέρω, ὡς ἔχει ὀρθῶς νομολογηθῇ (Ἐφετείου Ἀθηνῶν 404)1964, εἰσηγητὴς *Β. Φορμακίδης*, ΕΕΔ 23, 599, καὶ αἱ ἐν αὐτῇ παραπομπαί, Ἐφετείου Ἀθηνῶν 2247)1963, εἰσηγητὴς *Κ. Κονιαβίτης*, ΕΕΔ 24, 33, πρβλ. καὶ Α.Π. 568)1949, εἰσηγητὴς *Β. Κυριακόπουλος*, ΕΕΔ 9, 81, διὰ τὴν διαδικασίαν τοῦ ἄρθρου 6 τοῦ νόμου 3514)1928, ἴδετε καὶ λοιπὴν νομολογίαν ἐν ΕΕΔ 14, 371, ΕΕΔ 23, 599), ἡ ἐργατικὴ διαδικασία εἶναι ἀποκλειστικὴ καὶ ὑποχρεωτικὴ ἐκ λόγων δημοσίου συμφέροντος καὶ ταῦτο ἐρευνᾶται καὶ ἐξ ἐπαγγέλματος. (Οὕτω καὶ *Γιδόπουλος*, Θέμ. ΜΑ' 797).

Θὰ εἴπῃ τις, ἀπὸ ἀπόψεως Δικαίου, καὶ οἱ δικηγόροι εἰς τὴν ἐργατικὴν διαδικασίαν; Διατί ὅμως ὄχι; Κυριαρχεῖ ὁ ἰμπεριαλισμὸς τοῦ Κοινωνικοῦ Δικαίου (περὶ τοῦ ὁποίου Jean Rivero, ΕΕΔ 9, 766).

Ἀλλὰ καὶ ὡς πρὸς τὴν ἐπὶ τῶν ἀνωτέρω νόμων θεμελίωσιν τῆς ἀξιώσεως τοῦ ἐνάγοντος, τὴν ὁποίαν δέχεται τὸ Ἐφετεῖον, κατὰ τὴν πλει-

ψηφήσασαν γνώμην, σημειοῦμεν, ὅτι, κατὰ τὴν Σ.Ε. 33)1941 (ΕΕΔ 1, 177), Σ.Ε. 535) 1942, (ΕΕΔ 2, 88), οὕτω καὶ Γνωμ. Νομικοῦ Συμβουλίου Κράτους (ἐν ΕΕΔ 1, 391), ἡ προστασία τῶν ἀνωτέρω νόμων, ἐν ὄψει καὶ τῆς ἐπικαλουμένης ὑπὸ τοῦ Ἐφετείου διατάξεως τοῦ ἄρθρου 3 ἀ.ν. 771)1937, καθ' ἣν οἱ ἰατροὶ καὶ δικηγόροι δὲν δύνανται νὰ τοποθετηθῶσιν εἰς τὰς ἐπιχειρήσεις καὶ τοὺς Ὀργανισμοὺς ὡς τοιοῦτοι, ἀλλὰ μόνον ὡς ὑπάλληλοι λόγῳ τοῦ ἄκρως προσωπικοῦ καὶ ἐμπιστευτικοῦ χαρακτῆρος τῶν ὑπηρεσιῶν των, δὲν ἐφαρμόζεται ἐπὶ τούτων ὡς δικηγόρων (καὶ ἰατρῶν), ἀλλὰ μόνον ἐπὶ τῶν ἐργαζομένων ὡς ὑπαλλήλων καὶ ἐργατῶν. (Περὶ τοῦ ὅτι ἡ σχέσις τοῦ δικηγόρου δὲν δύναται νὰ χαρακτηρισθῇ ὡς σχέσις ἐξηρτημένης ἐργασίας ἴδετε ΕΕΔ 23, 602 ἐπ., ἔνθα σημειώσεις μας καὶ παραπομπαὶ εἰς τὴν θεωρίαν καὶ νομολογίαν).

Ὅπου ὁ Νομοθέτης ἠθέλησε νὰ προστατεύσῃ τοὺς πολεμιστὰς δικηγόρους ὡς τοιούτους σαφῶς τὸ ὥρισεν, ὡς ἐν ἄρθρῳ 4 τοῦ ν.δ. 1196)1949 διὰ τοὺς προστατευομένους ὑπὸ τοῦ ἀ.ν. 751)1948, ὡς ἡρμηνεύθη ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 12 § 2 νόμου 1836)1951 (ἴδετε καὶ Α.Π. 814)1952, εἰσηγητὴς *Π. Τζαννετάκης*, ΕΕΔ 11, 668 καὶ τὰ αὐτόθι σημειούμενα) καὶ ἐν ἄρθρῳ 3 ἀ.ν. 1836)1951, ἐπὶ τῇ βάσει ὅμως ἄλλοίων προϋποθέσεων προστασίας ἐκείνων περὶ τῆς προστασίας τῶν κοινῶν μισθωτῶν.

Εἰς τοὺς νόμους ὅμως περὶ προστασίας ἐφέδρων παλαιῶν πολεμιστῶν δὲν ὑπάρχει σχετικὴ διάταξις.

Τὸ πρᾶγμα δὲν διαφέρει ἐκ τοῦ ὅτι εἰς τὸν ὡς ὑπάλληλον διορισθέντα ἀναγκαστικῶς ἀνετέθη ἐργασία δικηγόρου, τὴν ὁποίαν καὶ ἀπεδέχθη ὁ διορισθείς, διότι ἡ μετάταξις εἰς τὴν θέσιν τοῦ δικηγόρου, περὶ τῆς ὁποίας ἐγένετο σύμβασις (Α.Π. 785)1964, εἰσηγητὴς *Μ. Σκουλίκης*, ΕΕΔ 24, 289) εἶχεν ὡς συνέπειαν νὰ ἀποβάλῃ τὴν ἰδιότητα τοῦ ὑπαλλήλου, ὑφ' ἣν μόνον ἐτύγχανε τῆς προστασίας τοῦ ἀ.ν. 244)1936, χωρὶς νὰ δύναται νὰ θεωρηθῇ τοῦτο ἐμποδιζόμενον ὑπὸ τῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρου 27 τοῦ ἀ.ν. 28 Ὀκτωβρίου 1955, καθ' ἣν «πᾶς συμβιβασμός, γενόμενος μεταξὺ παλαιῶν πολεμιστῶν καὶ τῶν ἐκ τοῦ νόμου τούτου ὑποχρέων πρὸς παραίτησιν τῶν ἐξ αὐτοῦ δικαιωμάτων των εἶναι ἄκυρος», ἡ ὁποία ἐτέθη ὑπὸ τὴν ἔννοιαν πάσης συμφωνίας, δι' ἧς ὁ παλαιὸς πολεμιστὴς ἐ ξ α ν α γ κ ά ζ ε τ α ι ὑπὸ τοῦ ἐργοδότου νὰ παραιτηθῇ τῶν ὑπὸ τοῦ νόμου χορηγουμένων εἰς αὐτὸν πλεονεκτημάτων. (Οὕτω καὶ ἡ Α.Π. 275)1962, εἰσηγητὴς *Γ. Χατζηδάκης*, ΕΕΔ 21, 725).

Ἐφετείου Ἀθηνῶν 374)1965

Πρόεδρος ὁ κ. *Γ. Κατάνης*
Εἰσηγητὴς ὁ Ἐφέτης κ. *Χ. Κοντογιώργος*
Δικηγόροι οἱ κ.κ. Ι. Φωτινῆς, Β. Χαλίδης

Ἐκ τῆς ἐφ' ἧς ἡ ἐκκαλουμένη, νομίμως δὲ μετ' αὐτῆς προσαγομένης ἀγωγῆς τοῦ ἐκκαλοῦντος, προκύπτει, ὅτι ἐν τῷ ἱστορικῷ τῆς παρούσης, ἐκτιθέμενον αἴτημα αὐτῆς θεμελιοῦται πρωτίστως ἐν ἰσχυρισμῷ, κατὰ τὸν ὁποῖον ἡ ἐναγομένη ὑπέλυσε τὸν δυνάμει τῶν διατάξεων τοῦ ἀ.ν. 244) 1936 διορισμένον παρ' αὐτῇ ἐνάγοντα ἄνευ προηγουμένης ἀποφάσεως τῆς ἁρμοδίας Ἐπιτροπῆς τοῦ ἄρθρου 7 τοῦ εἰρημένου ἀναγκαστικοῦ νόμου.

Κατὰ τὴν παράγραφον 1 τοῦ ἄρθρου 7 τοῦ «περὶ τροποποιήσεως κλπ. τῶν διατάξεων τοῦ ἀπὸ 28)31.10.1935 ἀ.ν. περὶ προστασίας ἐφέδρων παλαιῶν πολεμιστῶν» ἀ.ν. 244)1936 ἔφεδροι παλαιοὶ πολεμισταί, ὑπηρετοῦντες εἰς τὰς ἐν ἄρθρῳ 2 τοῦ νόμου τούτου ἐπιχειρήσεις κλπ., δὲν ἀπολύονται, εἰμὴ μόνον διὰ τινα τῶν αὐτόθι λόγων καὶ, ἐξαιρέσει περιπτώσεώς τινος, κατόπιν εἰδικῶς ἠτιολογημένης ἀποφάσεως τῆς συμφώνως πρὸς τὰ ἐν τῇ ἑπομένῃ παραγράφῳ τοῦ ἰδίου ἄρθρου συντεθειμένης Ἐπιτροπῆς.

Πράγματι ἐν ἄρθρῳ 3 § 4 ἐδάφ. δ' τοῦ «περὶ τροποποιήσεως καὶ συμπληρώσεως τῆς περὶ προστασίας ἐφέδρων παλαιῶν πολεμιστῶν νομοθεσίας κλπ.» ἀ.ν. 771)1937 ὡρίσθη, ὅτι ἰατροὶ καὶ δικηγόροι ἔφεδροι παλαιοὶ πολεμισταὶ δὲν δύνανται νὰ τοποθετηθῶσιν ὑπὸ τῶν οἰκείων συμβουλίων εἰς ἐπιχειρήσεις κλπ. τοῦ ἄρθρου 2 § 1 τοῦ ἀ.ν. 244)1936 ὡς ἰατροὶ ἢ νομικοὶ σύμβουλοι, δύνανται ὅμως νὰ τοποθετηθῶσιν ὡς ὑπάλληλοι, ἀνεξαρτήτως τῆς εἰδικότητος αὐτῶν καὶ τῶν τίτλων σπουδῶν των. Πλήν, κατὰ τὴν *κρατήσασαν ἐν τῷ Δικαστηρίῳ ταύτῳ γνώμην*, ἐκ τῆς διατάξεως ταύτης, ἑρμηνευομένης ἐν ὄψει τῶν προδήλων αἰτίας καὶ σκοποῦ τῆς περὶ προστασίας τῶν παλαιῶν πολεμιστῶν νομοθεσίας εἶναι ἀναμφίβολον τὸ ὅτι ὁ ἀποκλεισμὸς τοῦ διορισμοῦ τῶν ἰατρῶν καὶ δικηγόρων ὡς ἰατρῶν ἢ δικηγόρων τῶν ἐπιχειρήσεων κλπ. ἐπεβλήθη προφανῶς οὐχὶ ἐκ πνεύματος ἀρνήσεως παροχῆς προστασίας διὰ τὴν ἄσκησιν τοῦ ἰατρικοῦ ἢ τοῦ δικηγορικοῦ λειτουργήματος, ἀλλὰ ἐκ τῆς ἀντιλήψεως ὅτι, προκειμένου περὶ ἐργασιῶν ἰατροῦ καὶ δικηγόρου, ἐργασιῶν δηλονότι, τῶν ὁ-

ποίων ἡ ἀποδοχὴ προϋποθέτει πλήρη πρὸς τὸν προσφέροντα αὐτὰς ἐμπιστοσύνην, δὲν θὰ ἔδει νὰ ἐξαναγκάζωνται αἱ ἐπιχειρήσεις εἰς πρόσληψιν προσώπων, μὴ ἀπολαμβανόντων τῆς ἀπολύτου προτιμήσεώς των. Ἐφ' ὅσον δὲ οὕτω ἡ διάταξις αὕτη εἶναι τεθειμένη ὑπὲρ τῶν ἐπιχειρήσεων μέν, ἀλλ' οὐχὶ καὶ εἰς βάρος τῶν ἰατρῶν καὶ τῶν δικηγόρων, οὔτε ἡ ὑπὸ τῆς παρ' ἡ ὁ ἀναγκαστικὸς διορισμὸς ἐπιχειρήσεως ἀνάθεσις εἰς τὸν παρ' αὐτῇ διορισθέντα ἐργασίας ἰατροῦ ἢ δικηγόρου εἶναι θεωρητέα ὡς ἀντικειμένη εἰς τὸν νόμον, οὔτε ἡ ὑπὸ τοῦ ἐν θέσει ὑπαλλήλου διορισθέντος ἀνάληψις ἐργασίας ἰατροῦ ἢ δικηγόρου δύναται νὰ νοηθῇ ὡς συνιστῶσα ἢ ἐπιμαρτυροῦσα παραίτησιν ἀπὸ τῆς ὑφ' ἣν ἐγένετο ὁ διορισμὸς προστασίας, ἐφ' ὅσον ἄλλωστε ἐν τῷ μὴ καταργηθέντι ὑπὸ τοῦ ἀ.ν. 244)1936 ἄρθρῳ 27 τοῦ εἰρημένου ἀ.ν. τῆς 28)31.10.1935 ὁρίζεται, ὅτι πᾶς συμβιβασμός, γενόμενος μεταξὺ παλαιῶν πολεμιστῶν καὶ τῶν ἐκ τοῦ νόμου τούτου ὑποχρέων πρὸς παραίτησιν ἐκ τῶν δικαιωμάτων τοῦ ἰδίου νόμου τούτου, θεωρεῖται ἄκυρος. Ἀντίθετος ἐκδοχὴ θὰ προϋπέθετεν ὡς δεδομένον τὸ ὅτι ὁ νόμος ἐσκόπει, ὅπως παράσχῃ εἰς τοὺς πολεμιστὰς ἰατροὺς καὶ δικηγόρους προστασίαν μένον ἐφ' ὅσον καὶ καθ' ὅσον οὗτοι, παραιτούμενοι τῆς ἀσκήσεως τῆς ἐπιστήμης των, θὰ ἐδέχοντο νὰ ἐργασθῶσιν ὡς ὑπάλληλοι, ἤτοι ὑπὸ ὅρους μειοῦντας τὸ ἐπιστημονικὸν καὶ κοινωνικὸν γόητρον αὐτῶν, τοῦθ' ὅπερ ὅμως οὐδαμόθεν ἐκ τοῦ νόμου προέρχεται, ἢ θὰ ἐστηρίζετο εἰς τὴν οὐχὶ ὀρθήν, ἄλλως δὲ ἀντίθετον πρὸς τὸν νόμον κρίσιν, ὅτι ἡ ὑπὸ τοῦ μισθωτοῦ ἀποδοχὴ τῆς ὑπὸ τοῦ ἐργοδότου του προσφερομένης βελτιώσεως τῆς παρ' ἐκείνῳ θέσεώς του ἐπιμαρτυρεῖ παραίτησιν αὐτοῦ ἀπὸ τῶν ὅσων ἀνήκουσιν ἤδη εἰς αὐτὸν πλεονεκτημάτων ἐν τῇ σχέσει του. Διὸ ὁ, ἀπορρίψασα ἡ ἐκκαλουμένη τὴν ἀγωγήν, κατὰ τὸν ἐκτεθέντα ἀκυρωτικὸν λόγον, ἐπὶ τῇ σκέψει ὅτι ὁ ἐκκαλῶν ἐστερήθη τῆς ἐκ τοῦ ἀ.ν. 244)1936 προστασίας, διότι μετά τινα χρόνον ἀπὸ τοῦ παρὰ τῇ ἐφεσιβλήτῳ διορισμοῦ του ὡς ὑπαλλήλου ἐδέχθη νὰ προσφέρῃ εἰς τὴν ἐφεσίβλητον ταύτην καὶ προσέφερεν αὐτῇ ἕως τῆς ἀπολύσεώς του ἐργασίαν δικηγόρου, ἐσφαλὲ καὶ δέον, ἐπομένως, δεκτοῦ γενομένου τοῦ σχετικοῦ προσθέτου τῆς ἐφέσεως λόγου, νὰ μεταρρυθμισθῇ, ἐπὶ τῷ τέλει τῆς περαιτέρω καὶ δὴ ἐν τῷ βαθμῷ τούτῳ κρίσεως ἐπὶ τῆς διαφοράς. *"Αν καὶ ἠδύναντό τινες νὰ εἴπωσιν*, ὅτι ἐγκύρως ἐχώρησεν ἡ ἀπὸ 1.11.1962 καταγγελία τῆς μεταξὺ τοῦ ἐκκαλοῦντος ἐνάγοντος καὶ τῆς ἐφεσιβλήτου ἐναγομένης Ἀνωνύμου Ἑταιρείας συμβάσεως περὶ προσφορᾶς ὑπὸ τοῦ πρώτου εἰς ταύτην τῶν ὑπηρεσιῶν του ὡς δικηγόρου, χωρὶς νὰ προηγηθῇ, αἰτήσει της, ἔκδοσις ἀδείας τῆς συμφώνως πρὸς τὰς διατάξεις τοῦ ἀ.ν. 244)1936 Πρωτοδικειακῆς Ἐπιτροπῆς πρὸς ἀπόλυσιν. Καὶ τοῦτο διότι ἡ προστασία τῶν ἐφέδρων παλαιῶν πολεμιστῶν, τῶν ὑπηρετούντων εἰς τὰς ἐν ἄρθρῳ 2 τοῦ προαναφερομένου ἀ.ν. ἐπιχειρήσεις, Ὀργανισμοὺς κλπ. διὰ τῶν ἀπὸ 28)31.10.1935 καὶ 244)1936 ἀν. νόμων, ἐθεσπίσθη ὑπὸ τῆς πολιτείας διὰ τοὺς πολεμήσαντας κατὰ τοὺς ἀγῶνας της ἐφέδρους μισθωτούς (ἐργάτας καὶ ὑπαλλήλους) καὶ οὐχὶ διὰ τοὺς ἰατροὺς καὶ δικηγόρους, ἐκτὸς ἐὰν οὗτοι, ἀδιαφόρως τῆς εἰδικότητός των καὶ τῶν τίτλων σπουδῶν των, ἐτοποθετήθησαν, δυνάμει ἀποφάσεων τοῦ Συμβουλίου Προστασίας Παλαιῶν Πολεμιστῶν, ὡς ὑπάλληλοι μὲ προοπτικὴν τὴν παραμονήν των εἰς τὴν τοιαύτην ἐξέλιξιν καὶ σταδιοδρομίαν των. Τοῦτο προκύπτει οὐ μόνον ἐκ τοῦ συνόλου τῶν διατάξεων περὶ προστασίας ἐφέδρων παλαιῶν πολεμιστῶν καὶ τοῦ σκοποῦ, ὃν οὗτοι ἐπιδιώκουσιν, ἀλλὰ καὶ ἐκ τῆς παραγράφου 4 τοῦ ἄρθρου 3 τοῦ ἀ.ν. 771)1937, δι' ἧς ρητῶς ἀπηγορεύθη εἰς τὰ Συμβούλια Προστασίας Παλαιῶν Πολεμιστῶν, ὅπως τοποθετοῦν εἰς τὰς ἄνω ἐπιχειρήσεις, Ὀργανισμοὺς κλπ. ἰατροὺς καὶ δικηγόρους ὑπὸ τὴν ἰατρικὴν των ἰδιότητα καὶ τὴν τοῦ νομικοῦ συμβούλου. Κατόπιν δὲ τούτου οὐδαμῶς δύναται νὰ γίνῃ λόγος περὶ ἐπεκτάσεως τῶν προστατευτικῶν διὰ τοὺς μισθωτοὺς ἐφέδρους παλαιοὺς πολεμιστὰς διατάξεων καὶ εἰς τοὺς ἰατροὺς καὶ δικηγόρους, ἐφ' ὧν μόνον αἱ ἰσχύουσαι ὡς ἐκ τῆς ἰδιότητος καὶ τῆς συμβάσεως μετὰ τῶν ἐν λόγῳ νομικῶν προσώπων ἔχουσιν ἐφαρμογήν. Ἄρα οὐδαμῶς ἐσφαλεν ἡ ἐκκαλουμένη ἀπόφασις, ἀπορρίψασα τὸ αἴτημα τῆς ἀγωγῆς, ὅπως κηρυχθῇ ἄκυρος ἡ ὑπὸ τῆς ἐφεσιβλήτου καταγγελία τῆς μεταξὺ αὐτῆς καὶ τοῦ ἀντιδίκου της συμβάσεως καὶ ὑποχρεωθῇ αὕτη εἰς τὴν καταβολὴν τῆς ἐκ τούτου αἰτουμένης ἀποζημιώσεως καὶ ὁ περὶ τοῦ ἐναντίου προβαλλόμενος λόγος τῆς ἐφέσεως ἐστὶν ἀπορριπτέος, ἀβάσιμος νόμῳ καὶ οὐσίᾳ ἐλεγχόμενος.

Ἐκ τῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρου 6 § 1 τοῦ νόμου 3198)1955, καθ' ἣν πᾶσα ἀξίωσις μισθωτοῦ, πηγάζουσα ἐξ ἀκύρου καταγγελίας τῆς σχέσεως ἐργασίας, τυγχάνει ἀπαράδεκτος, ἐφ' ὅσον ἡ σχετικὴ ἀγωγὴ δὲν ἐκοινοποιήθη ἐντὸς τριμήνου ἀνατρεπτικῆς προθεσμίας ἀπὸ τῆς λύσεως τῆς σχέσεως ἐργασίας, προκύπτει πρόδηλον τὸ ὅτι ἡ αὐτόθι καθιερουμένη ἀνατρεπτικὴ προθεσμία εἶναι τεθειμένη ἐν ἀναφορᾷ εἰδικῶς πρὸς τὴν κατὰ τὰ ἄρθρα 648 ἐπ. Α.Κ. μίσθωσιν ἐργασίας. Ἀλλ' ἡ σχέσις τοῦ δικηγόρου μετὰ τοῦ πελάτου του εἶναι ὅλως διάφορος τῆς ἐν τοῖς ἄρθροις ἐκείνοις νοουμένης, διότι ἐκεῖσε ρυθμίζεται σχέσις καθαρῶς ἰδιωτικοῦ δικαίου, ἐνῷ κατὰ τὰ ἄρθρα 1, 2 § 1, 38, 63 §§ 3, 4, 5 καὶ 248 τοῦ Κώδικος Δικηγόρων, ὡς καὶ κατὰ τὰς προϊσχυσάσας διατάξεις τῶν ἄρθρων 35 καὶ 35α' τοῦ περὶ Δικηγόρων ν. δ)γματος τῆς 5ης Μαΐου 1926, ὡς τοῦτο ἰσχυσε μετὰ τὸν ἀ.ν. 1010)1937, ὁ δικηγόρος ἀσκεῖ δημόσιον λειτούργημα, ὅπερ, καὶ ὅταν παρέχει πρὸς φυσικὰ ἢ νομικὰ πρόσωπα ἐπὶ παγίαις ἢ περιοδικαῖς παροχαῖς τὰς νομικάς του ὑπηρεσίας, δὲν ἀποβάλλει, ἵνα προσκτήσηται τὴν ἰδιότητα τοῦ ἰδιωτικοῦ ὑπαλλήλου. Σχέσις δὲ δικηγόρου πρὸς πελάτην ἐδημιουργήθη, μεθ' ὅσα ἐξετέθησαν, μεταξὺ τοῦ ἐνάγοντος καὶ τῆς ἐναγομένης, διότι βεβαίως δὲν δύναται νὰ ὑποτεθῇ, ὅτι ὁ εἰρημένος εἰδικὸς νόμος, ὑπὸ τὴν προστασίαν τοῦ ὁποίου διεμορφώθη ἡ σχέσις ἐκείνη, ἐννοεῖ τὸν οὕτως ὡς δικηγόρον προστατευόμενον, ἔχοντα κατὰ τὰ λοιπὰ τὴν ἰδιότητα ἰδιωτικοῦ ὑπαλλήλου, ἐναντίον τῶν ἐκτεθεισῶν διατάξεων τοῦ Κώδικος περὶ δικηγόρων. Τοῦτο δὲ ἀσχέτως ἐπιχειρήματος ἐκ τῆς σκέψεως

ὅτι δὲν θὰ ἦτο συνεπὴς διὰ τὸν αὐτὸν νόμον ἡ διατήρησις τοῦ ὑπὸ τὴν προστασίαν του δικηγόρου ἐν καταστάσει μειονεκτικῇ ἐναντι τῆς θέσεως τῶν λοιπῶν δικηγόρων, ἐκείνων δηλονότι, οἵτινες παρέχουσι τὰς ἐργασίας των ἄνευ προστασίας ἐκ τῶν περὶ προστασίας τῶν παλαιῶν πολεμιστῶν διατάξεων. Ὅθεν ἡ ἐκ τῆς ἐν ἀρχῇ τῆς σκέψεως ταύτης ἐκτεθείσης διατάξεως ἐνστασις τῆς ἐναγομένης εἶναι ἀπορριπτέα ὡς μὴ νόμιμος. *Εἰ καὶ ἠδύναντό τινες νὰ εἴπωσιν*, ὅτι, ἐφ' ὅσον ἐκρίθη, ὅτι ὁ ἐκ καλῶν ἐνάγων ἐξακολουθεῖ μέχρι τῆς ἀπολύσεώς του ἀπολαμβάνων τῆς προστασίας, ὡς ἐκ τῆς ἰδιότητος τοῦ παλαιοῦ πολεμιστοῦ, καίτοι ἡ συνδέουσα αὐτὸν σχέσις προέρχεται ἐκ τῆς μετὰ τῆς ἀντιδίκου του ἐφεσιβλήτου Ἀνωνύμου Ἑταιρείας συμβάσεως ἐκουσίας προσφορᾶ, τῶν δικηγορικῶν καὶ νομικῶν του ὑπηρεσιῶν, καὶ ἐκ τοῦ λόγου τούτου ἡ ἔνδικος ἀγωγὴ κατὰ τὴν κυρίαν της βάσιν περὶ καταβολῆς ἀποζημιώσεως αὐτῷ, λόγῳ τῆς χωρησάσης κατὰ παραβίασιν τῶν διατάξεων τῶν σχετικῶν διατάξεων τοῦ ἄρθρου 7 τοῦ ἀ.ν. 244)1936 ἀκύρου ἀπολύσεως, ἐστὶν ἀπορριπτέα, ὡς ἀπαράδεκτος, συμφώνως τῇ διατάξει τοῦ ἄρθρου 6 § 1 τοῦ νόμου 3198)1955, καθ' ὅσον ἀπὸ τοῦ χρόνου τῆς ἐν τῇ ἀγωγῇ ἀναφερομένης ἀπολύσεώς του (1.11.1962) μέχρι τῆς ἀσκήσεως τῆς κρινομένης ἀπὸ 11.10.1963 ἀγωγῆς παρῆλθε τὸ προβλεπόμενον χρονικὸν διάστημα, ὅπερ ὡς ἀνατρεπτικὴ προθεσμία ἐφαρμόζεται εἰς οἱονδήποτε λόγον καὶ ἂν ὀφείλεται ἡ ἀκυρότης τῆς ἀπολύσεως, ὡς ὀρθῶς ἔκρινε καὶ ἡ ἐκκαλουμένη ἀπόφασις (Α.Π. 8)1961, 249)1960 καὶ 237)1958).

Ἐκ τοῦ συνδυασμοῦ τῶν ἄρθρων 3, 174 καὶ 361 Α.Κ. προκύπτει, ὅτι πᾶσα δικαιοπραξία, ἐπομένως δὲ καὶ ἡ παραίτησις ἀπὸ τῆς προβολῆς ἐνστάσεως ἢ ἀντενστάσεως, τεινούσης εἰς ὑποστήριξιν προσβληθέντος ἤδη δικαιώματος, εἶναι ἔγκυρος καὶ συνεπῶς δεσμευτική, ἐκτὸς ἐὰν τὸ εἰς ὃ ἀναφέρεται δικαίωμα ἀφορᾷ τὴν δημοσίαν τάξιν ἢ ἂν δι' αὐτῆς ἐπιδιώκεται καταστρατήγησις κανόνων δημοσίας τάξεως (*Τούση*, Γεν. Ἀρχαὶ § 64, 9, *Μπαλῆ*, Γεν. Ἀρχαὶ § 31). Ἐν προκειμένῳ δὲ αἱ διατάξεις τοῦ ὡς εἰρηται ἀ.ν. 244)1946 καὶ καθ' ὅσον δι' αὐτῶν ἐμποδίζεται ἡ ἄνευ συμφώνου ἀποφάσεως τῆς οἰκείας Ἐπιτροπῆς ἀπόλυσις τοῦ ἀναγκαστικῶς προσληφθέντος δὲν εἶναι τεθειμέναι ἐκ λόγου δημοσίας τάξεως, ἀφοῦ οὔτε δι' αὐτῶν, οὔτε δι' ἄλλων διατάξεων, καθιεροῦται ρητῶς ἢ ἐκ τοῦ σκοποῦ αὐτῶν ὑποχρέωσις τοῦ κατὰ τὸν τρόπον ἐκεῖνον προσληφθέντος, ὅπως παραμείνῃ ἐν τῇ ἐκ τῆς τοποθετήσεώς του ἱδρυθείσῃ σχέσει. Διὸ ἡ τοῦ κατὰ τὰς διατάξεις ἐκείνας διορισθέντος παραίτησις ἀπὸ τοῦ δικαιώματός του νὰ προσβάλῃ τὴν ἀπόλυσίν του ὡς ἄκυρον, ἐκ τοῦ ὅτι δὲν προηγήθη σύμφωνος γνώμη τῆς οἰκείας Ἐπιτροπῆς, δεσμεύει τὸν δηλώσαντα αὐτήν, ἐφ' ὅσον, ὡς εἶναι προφανές, δὲν νοεῖται περιεχομένη ἐν τοιαύτῃ δηλώσει παραίτησις ἀπὸ ἀνηκουσῶν εἰς τὸν δηλοῦντα παροχῶν ἐκ τῶν ἀναγκαστικῶς κατοβλητέων αὐτῷ. Ἀλλὰ ἐκ τοῦ ὅτι ὁ ἐνάγων, ἐπὶ τῇ δηλωθείσῃ αὐτῷ ἀπολύσει του, ἠτήσατο καὶ εἰσέπραξε παρὰ τῆς ἐναγομένης μέν ὅσην ἀποζημίωσιν ἐδικαιοῦτο νὰ λάβῃ ὡς δικηγόρος αὐτῆς βάσει τῆς προϋπηρεσίας του καὶ τοῦ ὃν ἐλάμβανε μισθοῦ, παρὰ τοῦ Ταμείου δὲ Ἐπικουρικῆς Ἀσφαλίσεως τοῦ προσωπικοῦ τῆς ἰδίας ἐναγομένης ἐφ' ἅπαξ δραχμὰς 57.950 καὶ μηνιαίαν σύνταξιν ἐκ δραχμῶν 3.202, ἃς καὶ ἐξακολουθεῖ νὰ λαμβάνῃ, δὲν δύναται, κατὰ τὴν κρίσιν τοῦ Δικαστηρίου, νὰ συναχθῇ σιωπηρά, ὡς ἰσχυρίζεται ἡ ἐναγομένη, παραίτησις τοῦ ἀπολυθέντος τούτου ἀπὸ τοῦ δικαιώματός του νὰ προτείνῃ ἀκυρότητα τῆς ἀπολύσεώς του ταύτης. Διότι, κατ' ἀντικειμενικὴν ἐκτίμησιν τῶν περιστάσεων, ὑφ' ἃς εὑρίσκεται ὁ ἀπολυόμενος μισθωτός, ἡ ὑπὸ τοῦτου ἀπαίτησις καὶ εἰσπραξις τῶν ἐπὶ τῷ γεγονότι τῆς ἀπολύσεώς του καταβλητέων αὐτῷ εἰκότως δύναται νὰ ὀφείληται εἰς μόνην τὴν ἀνάγκην τῆς ἐξασφαλίσεως τῶν μέσων τῆς συντηρήσεως ἕως τῆς δικαστικῆς ἀναγνωρίσεως τῆς ἀκυρότητος τῆς ἀπολύσεως, θὰ ἦγε δὲ εἰς ἀφορήτως δυσμενῆ μεταχείρισιν τοῦ ἀπολυομένου ἡ ἄποψις ὅτι οὗτος, ἐὰν θεωρῇ τὴν ἀπόλυσίν του ἄκυρον καὶ προτίθεται νὰ ἐπιδιώξῃ τὴν δικαστικὴν ἀναγνώρισιν τῆς ἀκυρότητος, δέον, ἵνα μὴ θεωρηθῇ παραιτούμενος τῆς ἐπιδιώξεως ἐκείνης, νὰ ἀπόσχῃ τῆς εἰσπράξεως τῶν ἐπὶ τῇ τοιαύτῃ, κατ' αὐτόν, ἀπολύσει ἀνηκόντων αὐτῷ, ἕως οὗ ἤθελε κριθῇ δικαστικῶς τὸ περιεχόμενον τοῦ δικαιώματός του κατὰ τοῦ ἀπολύσαντος αὐτόν. Ὅθεν ἡ ἐπὶ τῇ ἐπικλήσει τῶν γεγονότων ἐκείνων προβαλλομένη ἔνστασις περὶ παραιτήσεως τοῦ ἐνάγοντος ἀπὸ τοῦ δικαιώματός του νὰ προτείνῃ ἀκυρότητα τῆς περὶ ἧς πρόκειται ἀπολύσεώς του εἶναι ἀπορριπτέα ὡς ἀβάσιμος.

Τὸ γεγονὸς ὅτι ὁ ἐνάγων, εἰσπράξας τάς, ὡς ἐξετέθη, ἀποζημίωσιν παρὰ τῆς ἐναγομένης, ἐφ' ἅπαξ παροχὴν καὶ μηνιαίαν σύνταξιν ἐκ τοῦ παρ' ᾧ ἦτο ἠσφαλισμένος Ταμείου ἔχει ἐξησφαλισμένον καθαρὸν μηνιαῖον εἰσόδημα ἐκ δραχμῶν 5.930, χωρὶς νὰ εἶναι ὑποχρεωμένος νὰ ἐργάζηται, ἔτι δὲ καὶ τὸ ὅτι ὁ αὐτὸς ἐνάγων ἐπὶ σειρὰν ἐτῶν καὶ ἰδίᾳ κατὰ τὰ τελευταῖα δέκα πρὸ τῆς ἀπολύσεώς του ἔτη εἰς ἐλαχίστας καὶ οὐχὶ σοβαρὰς ὑποθέσεις ἠσχολεῖτο παρὰ τῇ ἐναγομένῃ καὶ ὑπὸ οὐδενὸς ὡραρίου ἐργασίας ἐδεσμεύετο, ὡς δὲν ἐδεσμεύθη ποτὲ ὡς δικηγόρος, εἶχε δὲ κατὰ τὸν χρόνον τῆς ἀπολύσεώς του συμπληρώσει τὰς προϋποθέσεις συνταξιοδοτήσεώς του οὐ μόνον παρὰ τοῦ Ταμείου Ἐπικουρικῆς Ἀσφαλίσεως τοῦ Προσωπικοῦ τῆς ἐναγομένης, ἀλλὰ καὶ παρὰ τοῦ Ταμείου Συντάξεων Νομικῶν, ὥστε, ἐν ὄψει καὶ τῶν εἰσοδημάτων τῆς συζύγου του, νὰ δύναται νὰ ἐξασφαλίσῃ ἐν ἐγγυτάτῳ χρόνῳ συνολικὸν μηνιαῖον εἰσόδημα (συνυπολογιζομένου καὶ τοῦ εἰρημένου τῶν δραχμῶν 5.930) ἐκ δραχμῶν 10.000 - 15.000, μὲ μόνον οἰκογενειακὸν βάρος τὴν σύζυγον, ἀλλὰ καὶ μὲ ἰδιόκτητον στέγην, δὲν ἀρκοῦσιν εἰς θεμελίωσιν ἐνστάσεως ἐκ τοῦ ἄρθρου 281 Α.Κ. πρὸς ἀπόκρουσιν τῆς ἀξιώσεως ἀναγνωρίσεως ἀκυρότητος τῆς ἀπολύσεως. Διότι, ἐνῷ ἡ μὴ πλήρης ἀπασχόλησις παρὰ τῇ ἐναγομένῃ ὠφείλετο προδήλως εἰς τὴν προαίρεσιν ταύτης, ἐξ οὐδενὸς οἰκονομικοῦ ἢ κοινωνικοῦ λόγου δικαιολογεῖται ἡ ἄποψις ὅτι ὁ ἔχων τὰς προϋποθέσεις συνταξιοδοτήσεως ἐπιστήμων πρέπει νὰ ἀποσύρεται τῆς ἐπαγγελματικῆς ἐπιστημονικῆς δραστηριότητος, ὅταν ἔχῃ ἐξησφαλισμένα τὰ μέσα τῆς συντηρήσεώς του. Ταῦτα δὲ

άσχέτως πρὸς τὸ ὅτι ἡ μέν, ὡς ζητεῖται, ἀναγνώρισις ἀκυρότητος θέλει στερήσει αἰτίας τὴν καταβολὴν τῆς ἀποζημιώσεως, ἡ δὲ εἰσπραξις τοῦ ἐφ' ἅπαξ βοηθήματος καὶ τῆς συντάξεως ἐκ τοῦ Ταμείου Ἐπικουρικῆς Ἀσφαλίσεως τοῦ προσωπικοῦ τῆς ἐναγομένης ἔχει τὴν βάσιν αὐτῆς εἰς τό, ὡς ὁμολογεῖται, γεγονός ὅτι ὁ ἐνάγων εἶχε συγκεντρώσει τὰς προϋποθέσεις τῆς ἐκ τοῦ τρόπου ἐκείνου λήψεως τῶν εἰρημένων παροχῶν. Ὅθεν τὰ περὶ τοῦ ἐναντίου εἶναι ἀπορριπτέα ὡς ἀβάσιμα, μάλιστα δὲ κἂν πρὸς τούτοις ἤθελε λεχθῆ ὑπ' ὄψιν καὶ τὸ γεγονὸς ὅτι ὁ ἐνάγων παρέλειψε ἐπὶ ἔτος ἀπὸ τῆς δηλωθείσης αὐτῷ ἀπολύσεως νὰ προτείνῃ ἀκυρότητα τῆς ἀπολύσεως ταύτης.

Δοθέντος ὅτι ἡ εἰς ἣν ἐν τέλει ἀφορᾷ ἡ ἀγωγὴ ἀξίωσις ὑπόκειται εἰς τὴν πενταετῆ παραγραφὴν τῶν ἄρθρων 250 § 5, 253 καὶ 254 Α.Κ., ἐν ὄψει μάλιστα καὶ τῆς ἐν τῷ ἄρθρῳ 275 Α.Κ. ἀρχῆς, δὲν ἐυναται νὰ τεθῇ θέμα ἐκπτώσεως τοῦ ἐνάγοντος ἀπὸ τῆς ἀξιώσεως ἐκείνης, ἑπομένως δὲ καὶ ἀπὸ τοῦ δικαιώματος τῆς ἐπιδιώξεως ἀναγνωρίσεως τῆς ὑπάρξεως τῶν προϋποτιθεμένων διὰ τὴν γένεσιν αὐτῆς γεγονότων (Α.Π. 4)1960, Ν.Δ. 16, 312), ἐκ τοῦ ὅτι ὁ ἐνάγων οὗτος δὲν ἤγειρε τὴν προκειμένην ἀγωγὴν πρὸ τῆς παρόδου ἔτους ἀπὸ τῆς πρὸς αὐτὸν ἀνακοινώσεως τῆς περὶ ἧς πρόκειται ἀπολύσεώς του. Ἀπορριπτέα ἑπομένως τὰ περὶ τοῦ ἐναντίου ὡς μὴ νόμιμα.

Ἐκ τῶν κατὰ τὴν παρεῦσαν συζήτησιν προτάσεων τῆς ἐναγομένης προκύπτει διατυπουμένη ὑπὸ τῆς διαδίκου ταύτης ὁμολογία τῶν συνιστώντων τὸν ἐκτεθέντα ἀκυρωτικὸν λόγον πραγματικῶν περιστατικῶν, ἤτοι τοῦ ὅτι ὁ ἐνάγων, ὃν καὶ τοποθετηθεὶς παρὰ τῇ ἐναγομένῃ ταύτῃ ἀναγκαστικῶς διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 56)5.11.1957 ἀποφάσεως τοῦ κατὰ τὸν ἀ.ν. 244)1936 Κεντρικοῦ Συμβουλίου Προνοίας Παλαιῶν Πολεμιστῶν τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας, ἐφ' ᾗ ἀποφάσει καὶ ἀνέλαβεν ἔκτοτε ργασίαν ἐν τούτοις ἀπελύθη ὑπ' αὐτῆς τὴν 1ην Νοεμβρίου 1962. Κατ' ἀκολουθίαν τούτου καὶ δοθέντος τοῦ ὅτι αἱ εἰς ἀντίκρουσιν τῆς ἀγωγῆς ὑποβληθεῖσαι ἐνστάσεις ἀπεδείχθησαν, καθ' ἃ ἐξετέθη, ἀβάσιμοι, δέον νὰ γίνῃ δεκτὴ ἡ ἀγωγὴ αὕτη κατὰ τὸ περὶ ἀναγνωρίσεως τῆς ἀκυρότητος τῆς ἀπολύσεως αἴτημα αὐτῆς.

Ἐκ τῆς ἐν τῷ χρόνῳ τῆς ἱστορουμένης ἀπολύσεως ἰσχυσάσης ὑπ' ἀριθ. 128494)16.12.1954 ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ τῆς Δικαιοσύνης, ὡς αὕτη ἐτροποποιήθη διὰ τῶν ὑπὸ τοὺς ἀριθ. 21337)28 - 2)10.3.1959, 58799)2)20.6.1961 καὶ 93794)17)24.10.1962 ὁμοίων τοῦ αὐτοῦ Ὑπουργοῦ, προκύπτει, ὅτι δι' αὐτῆς, ἐκδοθείσης δυνάμει τοῦ ἄρθρου 92 § 2 τοῦ περὶ Κώδικος τῶν Δικηγόρων ν. δ)γματος 3026)1954, τὰ κατώτερα ὅρια ἀμοιβῶν τῶν ἐπὶ παγίᾳ περιοδικῇ ἀμοιβῇ παρεχόντων τὰς ὑπηρεσίας των δικηγόρων ἐν τῇ περιφερείᾳ τοῦ εἰς ὃν κατὰ τὴν ἀγωγὴν ἀνήκει ὁ ἐνάγων Δικηγορικοῦ Συλλόγου Ἀθηνῶν ὡρίσθησαν βασικῶς, προκειμένου περὶ παρεχόντων τὰς ἐργασίας των εἰς πάσης φύσεως ἰδιωτικὰς ἐπιχειρήσεις, οἷα καὶ ἡ ἐναγομένη Ἀνώνυμος Ἑταιρία, ταῦτα μὲν ἀναλόγως τοῦ ἀριθμοῦ τῶν παρὰ τῇ πρὸς ἣν αἱ ἐργασίαι τοῦ δικηγόρου ἐπιχειρήσει ἐργαζομένων προσώπων, τοῦτο δὲ ἐκ τοῦ ἀνωτέρου τῶν παρ' οἷς δικαιοῦται νὰ ἀσκῇ μόνος τὸ λειτούργημά του ὁ ἐν ἑκάστῃ περιπτώσει δικηγόρος δικαστηρίων, λαμβανομένης πάντοτε ὑπ' ὄψιν καὶ τῆς ἐν τῇ δικηγορίᾳ προϋπηρεσίας αὐτοῦ. Ὁ ἐν προκειμένῳ ὅμως ἐνάγων προβάλλει μέν, ὅτι αἱ ἐκ τῆς ἀκυρότητος τῆς ἀπολύσεώς του ὀφειλόμεναι αὐτῷ ἀποδοχαὶ ἀνέρχονται εἰς δραχμὰς 9.147 κατὰ μῆνα, ἀλλὰ δὲν ἰσχυρίζεται, ὅτι αἱ ἀποδοχαὶ ἐκεῖναι καθωρίσθησαν διὰ συμφωνίας μετὰ τῆς ἐναγομένης, οὐδὲ καθορίζει τὸν ἀριθμὸν τῶν ἐργατοϋπαλλήλων τῆς ἐναγομένης καὶ τὸ ἀνώτερον τῶν δικαστηρίων, παρ' οἷς δικαιοῦται νὰ ἀσκῇ, μόνος, τὸ λειτούργημά του. Κατ' ἀκολουθίαν τούτου καὶ διότι ἡ ὡς εἴρηται ἀξιουμένη ἀμοιβὴ ἰσοῦται πρὸς τὸ κατώτατον ὅριον ἀμοιβῆς, ἡ ὁποία ἀνήκει εἰς δικηγόρον, συγκεντροῦντα, ἐκτὸς τῆς ἴσης πρὸς τὴν τοῦ ἐνάγοντος προϋπηρεσίας, πάσας τὰς λοιπὰς προϋποθέσεις διὰ τὴν λῆψιν τοῦ ἀνωτάτου ἐκ τῶν προβλεπομένων κατωτάτων ὁρίων ἀποδοχῶν (ἐργατοϋπαλληλικὸν κλπ. προσωπικὸν τῆς ἐναγομένης ἐκ τριῶν χιλιάδων, τοὐλάχιστον, προσώπων καὶ διορισμὸς τοῦ ἐνάγοντος παρ' Ἄρειῳ Πάγῳ), δέον νὰ ἀπορριφθῇ ἡ ἀγωγὴ αὕτη κατὰ τὸ περὶ καταψηφίσεως αἴτημά της, ὡς ἀόριστος.

Γινομένης δεκτῆς τῆς ἀγωγῆς ὡς πρὸς τὸν ἐκτεθέντα κύριον ἐν αὐτῇ λόγον ἀκυρότητος τῆς ἀπολύσεως τοῦ ἐνάγοντος ὁ τῆς ἐφέσεως λόγος, καθ' ὃν ἐσφαλεν ἡ ἐκκαλουμένη, ἀπορρίψασα τὴν ἐνδικον ἀγωγήν, καθ' ὅσον δι' αὐτῆς προεβάλλετο, ἐπικουρικῶς, ἀκυρότης τῆς ἰδίας ἀπολύσεως δι' ἐν αὐτῇ παράβασιν τοῦ ἄρθρου 281 Α.Κ., ἀποβαίνει μάταιος, μετὰ τὴν ἐπὶ τῇ κατὰ τὰ ἐκτεθέντα μεταρρυθμίσει τῆς ἐκκαλουμένης ἐξαφάνισιν αὐτῆς (Πολ. Δικ. 778 § 2, 780), τοσούτῳ μᾶλλον ἀφοῦ ὁ λόγος ἐκεῖνος ἀπορρίφθη ὑπὸ τῆς ἀποφάσεως ταύτης μετὰ διάγνωσιν ὡς βασίμου τοῦ ἤδη ἀβασίμου κριθέντος ἰσχυρισμοῦ τῆς ἐναγομένης περὶ παραιτήσεως τοῦ ἐνάγοντος ἀπὸ τοῦ δικαιώματος νὰ προβάλῃ ἀκυρότητα τῆς ἰδίας ἀπολύσεως.

Κατὰ τὴν κρίσιν τοῦ Δικαστηρίου δέον νὰ συμψηφισθῇ μεταξὺ τῶν διαδίκων ἡ κατ' ἀμφοτέρους τοὺς βαθμοὺς τῆς διαδικασίας ἑκατέρωθεν δικαστικὴ δαπάνη διὰ βεβαιωθεῖσαν ἐλλειψιν ὑπαιτιότητος τῆς ἐναγομένης ἐκ τῆς ἀσαφείας τῶν ἐπὶ τῆς διαφορᾶς ἐφαρμοστέων διατάξεων.

ΕΡΓΑΤΙΚΟΣ ΜΙΣΘΟΣ

ΝΟΜΙΜΟΣ ΜΙΣΘΟΣ ΕΠΙ ΜΕΡΙΚΗΣ ΑΠΑΣΧΟΛΗΣΕΩΣ ΜΙΣΘΩΤΟΥ

Συμφωνία μεταξύ έργοδότου καί μισθωτοῦ περί τούτου

Παροχή έργασίας είς τόν Ὀργανισμόν Διαχειρίσεως Πλεονάζοντος Συμμαχικοῦ Ὑλικοῦ.— Ἀποδοχή ὑπό μισθωτοῦ ἐλαττώσεως ὡρῶν ἡμερησίας ἐργασίας του καί ἀντιστοίχου μειώσεως τοῦ νομίμου ἡμερομισθίου.—Ἀνεφάρμοστον ἄρθρου 50 Κώδικος Δημοσίων Ὑπαλλήλων περί ὡρῶν ἐργασίας, τούτου ἔχοντος ἐφαρμογήν διά τούς ἔχοντας τήν ἰδιότητα τοῦ δημοσίου ὑπαλλήλου.

Κατ' ἀκολουθίαν τῆς ἀρχῆς ὅτι ὁ νόμιμος μισθός ἀντιστοιχεῖ εἰς τά νόμιμα χρονικά ὅρια ἐργασίας (Α.Π. 58)1952, εἰσηγητής *Μ. Παντελῆς*, ΕΕΔ 12, 296, Α.Π. 714)1958, εἰσηγητής *Λ. Ροζάκης*, ΕΕΔ 17, 1190) (ἐν δέν ὁρίζηται ἄλλως ὑπό συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας, ὡς π.χ. εἰς τάς περί μισθοῦ προσωπικοῦ Γραφείων Ἀνωνύμων Ἑταιρειῶν καί Ἐπιχειρήσεων ἐν γένει, ἴδετε Α.Π. 657)1964, εἰσηγητής *Δ. Κοκόρης*, ΕΕΔ 24, 10 καί τά αὐτόθι σημειούμενα), δύναται νά συμφωνηθῇ μεταξύ ἐργοδότου καί μισθωτοῦ ἐλάσσων τοῦ νομίμου χρόνος ἀπασχολήσεως μέ ἀντίστοιχον μείωσιν τοῦ ἀναφερομένου εἰς χρόνον πλήρους ἀπασχολήσεως μισθοῦ (Α.Π. 782)1964, εἰσηγητής *Μ. Σκουλίκης*, ΕΕΔ 24, 283).

Αὕτη εἶναι ἡ περίπτωσις τῆς κατωτέρω ἀποφάσεως τοῦ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν, ὡς ἐφετείου κατά τήν ἐργατικήν διαδικασίαν.

Ἐφ' ὅσον ὅμως δέν συμφωνηθῇ τοῦτο, ὁ μισθωτός, μή ἀπασχολούμενος ὑπό τοῦ ἐργοδότου καθ' ὅλον τό διά τοῦ νόμου ὁριζόμενον χρονικόν ὅριον ἡμερησίας ἐργασίας του, δικαιοῦται νά ἀξιώσῃ τήν καταβολήν εἰς αὐτόν ὁλοκλήρου τῆς διά τῆς συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας καθωρισμένης ἀμοιβῆς του. (Ἴδετε Α.Π. 782)1964, εἰσηγητής *Μ. Σκουλίκης*, ΕΕΔ 22, 283, ἔνθα εἰς σωμειώσεις μας καί λοιπαί).

Ἐνδιαφέρον εἶναι, ὅτι τό Πρωτοδικεῖον δέχεται, ὅτι τό ἄρθρον 50 § 2 τοῦ Ὑπαλληλικοῦ Κώδικος (ν. 1811)1951), κατ' ἐξουσιοδότησιν τοῦ ὁποίου καθορίζονται ἑκάστοτε αἱ ὧραι ἐργασίας δι' ἀποφάσεως τοῦ Προέδρου τῆς Κυβερνήσεως, δέν ἀναφέρεται εἰς τούς ἐπί σχέσει ἰδιωτικοῦ δικαίου, ἀλλ' εἰς τούς ἔχοντας τήν ἰδιότητα τοῦ δημοσίου ὑπαλλήλου. (Οὕτω καί ἡ ὑπ' ἀριθ. 19)1962 γνωμοδότησις τοῦ Νομικοῦ Συμβουλίου τοῦ Κράτους, εἰσηγητής *Β. Κουντούρης*, ΕΕΔ 21, 178).

Τοῦτο εἶναι συνεπές καί πρός τό ὅτι, ὡς προκύπτει ἐκ τῶν ἄρθρων 63, 192 καί 212 τοῦ Κώδικος Δημοσίων Ὑπαλλήλων καί τῶν ὁρισμῶν τοῦ β.δ)τος τῆς 23.12.1955 περί ἐφαρμογῆς τοῦ Ὑπαλληλικοῦ Κώδικος καί ἐπί Νομικῶν Προσώπων Δημοσίου Δικαίου, δέν ὑπάγονται εἰς τάς διατάξεις αὐτοῦ οἱ διά συμβάσεως ἐργασίας ἰδιωτικοῦ δικαίου συνδεόμενοι μετά τῶν ὡς ἄνω ἐργοδοτῶν (Α.Π. 312)1962, εἰσηγητής *Στ. Σταυρόπουλος*, ΕΕΔ 21, 968).

Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν 26)1965

Διαδικασία ἐργατικῶν διαφορῶν κατ' ἔφεσιν

Πρόεδρος ὁ κ. *Ι. Παπαδόπουλος*

Εἰσηγητής ὁ Πρωτοδίκης κ. *Π. Γρηγοριάδης*

Δικηγόροι οἱ κ.κ. Ε. Ἀνδριανάκης, Γ. Κωνσταντίνου

Ὁ ἐνάγων καί ἐκκαλῶν προσελήφθη παρά τοῦ ἐφεσιβλήτου ἐναγομένου (Ο.Δι.Σ.Υ.) διά συμβάσεως ἐξηρτημένης ἐργασίας τήν 1.6.1960 ὡς φύλαξ τῶν ἀποθηκῶν αὐτοῦ καί ὑπό τήν ἰδιότητά του ταύτην ἀπησχολήθη μέχρι τῆς 31.10.1961, ὅτε ἀπελύθη. Ὁ ἐναγόμενος ἐφεσιβλητος, λόγῳ περιορισμοῦ τῆς δραστηριότητός του, δι' ἀποφάσεως τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου του, ληφθείσης κατά τό ἔτος 1958, προέβη εἰς ἐλάττωσιν τῆς διαρκείας τῆς ἡμερησίας ἐργασίας τοῦ προσωπικοῦ του καί ἐμείωσεν ἀντιστοίχως τάς ἀποδοχάς αὐτοῦ. Οὕτω αἱ ὧραι ἐργασίας τοῦ πάσης φύσεως προσωπικοῦ ἐμειώθησαν κατά 10ο)ο ἑβδομαδιαίως, μειωθεῖσαι διά τήν εἰδικότητα τοῦ ἐκκαλοῦντος - ἐνάγοντος ἀπό 50 εἰς 45. Ὁ ἐκκαλῶν ἀπησχολεῖτο ἐν τοῖς πράγματι ἐπί 6 ὥρας ἡμερησίως. Κατά τό αὐτό ποσοστόν (10ο)ο) ἐμειώθησαν καί αἱ ἀποδοχαί τοῦ προσωπικοῦ τοῦ ἐφεσιβλήτου. Ὡς δείκνυται ἐκ τῶν προσαγομένων ὑπό τοῦ ἐφεσιβλήτου ἀπό 28.5.1960 ἐγγράφων, ἐπί τῶν ὁποίων ὑπάρχει ἡ μή ἀμφισβητουμένη ὑπογραφή τοῦ ἐκκαλοῦντος, ὁ τελευταῖος ἀπεδέχθη τήν ἀνωτέρω ἀπόφασιν τοῦ ἐφεσιβλήτου - ἐναγομένου, συνέμα δέ συνεφώνησεν, ὅπως τό ἐπί πλέον τοῦ νομίμου ἡμερομισθίου, ὅπερ ἐδικαιοῦτο, καταβαλλόμενον εἰς αὐτόν ποσόν καταβάλλεται πρός κάλυψιν τῶν ἀπαιτήσεών του ἐκ τυχόν ἀπασχολήσεώς του κατά Κυριακάς, νυκτερινάς ὥρας καί ἐργασίαν πέραν τοῦ νομίμου ὡραρίου. Εἰς τόν ἐκκαλοῦντα ἐνάγοντα κατεβάλλετο καθ' ὅλην τήν διάρκειαν τῆς συμβάσεως ἡμερομίσθιον δραχμαί 52. Οὗτος βάσει τῆς προαναφερθείσης συμφωνίας των ἐδικαιοῦτο δι' ἑξάωρον καθ' ἑκάστην ἐργασίαν ἡμερομίσθιον μέχρι μέν τῆς 31.8.1960 ἐκ δραχμῶν 42,75 (47,50 - 10ο)ο), ἀπό δέ τῆς 1.9.1960 ἐκ δραχμῶν 46,80 (52 - 10ο)ο), τοῦ ἐπί πλέον ποσοῦ ἐκ δραχμῶν 9,25 καί 5,20 ἀντιστοίχως καταβαλλομένου εἰς αὐτόν ἐναντι τῆς ἀπαιτήσεώς του διά προσαύξησιν 75ο)ο καί 25ο)ο διά

ΚΑΘΟΡΙΣΜΟΣ ΝΟΜΙΜΟΥ ΜΙΣΘΟΥ ΑΝΑΛΟΓΩΣ ΧΡΟΝΟΥ ΠΡΟΫΠΗΡΕΣΙΑΣ

Όρος διαιτητικής άποφάσεως περί ύπευθύνου δηλώσεως του μισθωτού

Εφαρμογή διαιτητικής αποφάσεως και συλλογικής συμβάσεως εργασίας περί όρων αμοιβής εργατοτεχνιτών βιβλιοδετείων.—Καθορισμός ημερομισθίων βάσει χρόνου προϋπηρεσίας αυτών.—Έννοια όρου περί αποδείξεως προϋπηρεσίας εξ ύπευθύνου δηλώσεως των προσλαμβανομένων, συνοδευομένης και υπό των απαραιτήτων πιστοποιητικών.

Περίπτωσις της κατωτέρω αποφάσεως του Πρωτοδικείου Αθηνών, ως εφετείου κατά την εργατικήν διαδικασίαν, υπήρξεν εφαρμογή των περί όρων αμοιβής και εργασίας εργατοτεχνιτών βιβλιοδετών Αθηνών - Πειραιώς και Περιχώρων υπ' αριθ. 8)1960 διαιτητικής αποφάσεως (ΕΕΔ 20, 62) και από 1.5.1962 συλλογικής συμβάσεως εργασίας (ΕΕΔ 21, 342).

Κατά όρον τούτου η προϋπηρεσία αποδεικνύεται αποκλειστικώς εξ ύπευθύνου δηλώσεως των νεοπροσλαμβανομένων κατά την πρόσληψιν, συνοδευομένης και υπό των απαραιτήτων πιστοποιητών.

Την αυτήν διατύπωσιν έχει ο όρος και της ισχυούσης ήδη υπ' αριθ. 16)1964 διαιτητικής αποφάσεως (ΕΕΔ 24, 316).

Ο ούτω διατυπούμενος ως ανωτέρω όρος περιέχεται και εις άλλας συλλογικάς συμβάσεις εργασίας ή διαιτητικάς αποφάσεις, προχείρως δε αναφέρομεν την από 16.9.1937 συλλογικήν σύμβασιν εργασίας προσωπικού Γραφείων, επαναλαμβανόμενος και εις την υπ' αριθ. 2)1959 διαιτητικήν απόφασιν του αυτού προσωπικού και τας μετέπειτα εκδοθείσας, με την προσθήκην «έγγραφον...», χωρίς, νομίζομεν, εξ αυτού να υπάρχη διαφοροποίησις της εννοίας του.

Κατά την εφαρμογήν της ανωτέρω συλλογικής συμβάσεως εργασίας (16.9.1937) η νομολογία των δικαστηρίων εδέχθη, ότι απαιτείται υπεύθυνος έγγραφος δήλωσις του μισθωτού μετά των πιστοποιητικών της υπηρεσίας του, μη αρκούσης της κατ' άλλον τρόπον γνώσεως ή αναγνωρίσεως του περιστατικού τούτου υπό του εργοδότου, ουδέ αρκεί η απλή υποβολή του πιστοποιητικού προϋπηρεσίας, εφ' όσον δεν υπέβαλεν ο μισθωτός και έγγραφον υπεύθυνον δήλωσιν περί της προϋπηρεσίας (Εφετείου Αθηνών 18)1943, εισηγητής *Γ. Λουκάκης*, ΕΕΔ 2, 249, ίδετε και σημειώσεις μας εν ΕΕΔ 2, 248, ένθα μνημονεύεται και η σχετική Α.Π. 143)1939). (Εκτενέστερον σημειώσεις μας εν ΕΕΔ 24, 434).

Πρωτοδικείου Αθηνών 22832)1964

Διαδικασία εργατικών διαφορών κατ' έφεσιν

Πρόεδρος ο κ. *Ι. Παπαδόπουλος*

Εισηγητής ο Πρωτοδίκης κ. *Θ. Ξενάκης*

Δικηγόροι οι κ.κ. Γ. Μπαϊρακτάρης, Θ. Θεοδωρόπουλος

Η ενάγουσα και ήδη εφεσίβλητος διά της από 5 Ιουλίου 1963 ενώπιον του Εργατοδίκου Αθηνών απευθυνθείσης αγωγής της, ως αύτη παραδεκτώς εβελτιώθη και περιωρίσθη διά των προτάσεων της εν τω πρώτω βαθμώ συζητήσεως, προβάλλουσα σύμβασιν εργασίας μετά της εναγομένης, βάσει της οποίας προσελήφθη παρ' εκείνης την 1ην Ιουνίου 1959 ως βιβλιοδέτις, έχουσα υπερδεκαετή υπηρεσίαν εν τη ειδικότητι ταύτη, ήτήσατο την καταβολήν αυτή 1) τας διαφοράς των καταβληθεισών από των καταβλητέων βάσει των άνω προσόντων της νομίμων αποδοχών της και 2) την διαφοράν των καταβλητέων από των καταβληθέντων δώρων εορτών από της ως άνω προσλήψεώς της μέχρι της

την εργασίαν του κατά Κυριακάς και νύκτας, ήτις, κατά τας εχούσας εφαρμογήν υπ' αριθ. 8900)1946 και 18310)1946 υπουργικάς αποφάσεις, υπολογίζεται επί των ισχυόντων κατωτάτων ορίων μισθών και ημερομισθίων και μειούται αναλόγως διά την επί ελάττον του κεκανονισμένου ωραρίου απασχόλησιν, ήτοι εν προκειμένω υπολογισθήσεται επί τών 6)8 του ημερομισθίου του ανειδικεύτου εργάτου, εφ' ο σον το πλήρες ημερομίσθιον τούτου αντιστοιχεί εις σύμβασιν εργασίας κατά πλήρες ωράριον, ως τοιούτου νοουμένου του δι' εκάστην κατηγορίαν εκάστης επιχειρήσεως νομίμου τοιούτου (Α.Π. 319)1962 και 389)1962, ΕΕΔ 21, σελ. 779 και 922) και εν ελλείψει νομίμου ωραρίου (ως εν προκειμένω, μη υφισταμένου τοιούτου ούτε διά τους λοιπούς εργατοτεχνίτας του εφεσιβλήτου), κατά πλήρες εκτάωρον (πρβλ. Α.Π. 714)1958, ΕΕΔ 17, σελ. 1190). Ο ισχυρισμός του εκκαλούντος, καθ' ον ούτος απησχολείτο κατά πλήρες ωράριον καθ' εκάστην, δεν βεβαιούται εκ του προσκομισθέντος αποδεικτικού υλικού, μη ισχύοντος επ' αυτού του υπό του άρθρου 50 του Κώδικος Δημοσίων Υπαλλήλων προβλεπομένου ωραρίου, διότι το ωράριον τούτο εφαρμόζεται επί των έχόντων την ιδιότητα του δημοσίου υπαλλήλου.

κατά 15 Ἰουνίου 1963 ἀπολύσεώς της.

Ἐπί τῆς ἀγωγῆς ταύτης ἐξεδόθη ἡ ἐκκαλουμένη ἀπόφασις, ἥτις, δεξαμένη νόμῳ καὶ ἐν μέρει οὐσίᾳ βάσιμον τὴν ἀγωγὴν ὡς πρὸς ἀμφότερα αὐτῆς τὰ σκέλη, ἐπεδίκασε τῇ ἐναγούσῃ τὰ ἐν αὐτῇ ποσά.

Κατά τῆς ἀποφάσεως ταύτης, παραπονουμένη ἤδη ἡ ἐναγομένη ἐκκαλοῦσα διὰ τῆς ὑπὸ κρίσιν ἐφέσεως, αἰτεῖται τὴν μεταρρύθμισιν ταύτης, ἐπὶ τῷ μοναδικῷ ἐν αὐτῇ λόγῳ ὅτι, κατ' ἐσφαλμένην ἐκτίμησιν τῶν προσαχθεισῶν ἀποδείξεων καὶ ἑρμηνείαν τῶν διατάξεων τῆς ὑπ' ἀριθ. 8)1960 ἀποφάσεως τοῦ Π.Δ.Δ.Δ. Πειραιῶς καὶ ἀπὸ 1.5.1962 συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας βιβλιοδετῶν Ἀθηνῶν - Πειραιῶς, ἐδέξατο, ὅτι ἡ ἐνάγουσα εἶχε γνωστοποιήσει αὐτῇ τὴν προϋπηρεσίαν της, συμφώνως τοῖς ὅροις τῶν ἄνω διατάξεων, δικαιουμένης ἐντεῦθεν τῶν ἐν αὐταῖς ὁριζομένων ἀποδοχῶν.

Ἐβεβαιώθησαν, κατὰ τὴν ἐκ τῶν ἐνόντων σχηματισθεῖσαν κρίσιν τοῦ Δικαστηρίου τούτου, τὰ ἀκόλουθα πραγματικὰ περιστατικά: Ἡ ἐνάγουσα ἔχουσα 30ετῆ καὶ πλέον ὑπηρεσίαν βιβλιοδέτιδος, ὡς τοῦτο ἰδίᾳ προκύπτει ἐκ τῆς προσαγομένης ὑπ' ἀριθ. 5851)7.9.1963 βεβαιώσεως τοῦ Ταμείου Ἀσφαλίσεως Τυπογράφων καὶ Μισθωτῶν Γραφικῶν Τεχνῶν, προσελήφθη τὴν 1.8.1960 παρὰ τῆς ἐναγομένης, ἀσκούσης ἐνταῦθα ἐπιχείρησιν βιβλιοδετείου καὶ λοιπῶν γραφικῶν τεχνῶν ἐπὶ συμβάσει ἐργασίας ἀορίστου χρόνου, ὡς τεχνίτρια βιβλιοδέτις, καὶ ἀπησχολήθη παρ' αὐτῇ ὑπὸ τὴν ἄνω ἰδιότητά της μέχρι 15.6.1963. Κατὰ τὴν πρόσληψιν τῆς ἐναγούσης αὕτη ἐδήλωσε ρητῶς εἰς τὸν ἁρμόδιον ἐπὶ τοῦ προσωπικοῦ ὑπάλληλον τῆς ἐναγομένης τὸ ὀνοματεπώνυμον αὐτῆς, τὴν ἡλικίαν, οἰκογενειακὴν κατάστασιν, «ἰδικότητα καὶ προϋπηρεσίαν ἐν ἄλλαις ἐπιχειρήσεσι, καταχωρηθέντων ἁπάντων τῶν στοιχείων τούτων εἰς εἰδικὴν καρτέλλαν, τηρουμένην ὑπὸ τῆς ἐναγομένης ἐπιχειρήσεως δι' ἕκαστον τῶν ὑπαλλήλων της, συγχρόνως δὲ παρέδωκεν εἰς τοῦτον τὸ ἀσφαλιστικὸν αὐτῆς βιβλιάριον τοῦ Ἱδρύματος Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων, ὡς καὶ τὸ τοιοῦτον τοῦ Ταμείου Ἀσφαλίσεως Τυπογράφων καὶ Μισθωτῶν Γραφικῶν Τεχνῶν, εἰς ὃ ἐτύγχανεν ἠσφαλισμένη ὑπὸ τὴν ἰδιότητά της ὡς βιβλιοδέτιδος ἀπὸ τοῦ ἔτους 1933, ὡς τὰ περιστατικὰ ταῦτα ἀδιστάκτως προκύπτουσιν ἐκ τῶν ἰδίαν γνῶσιν ἐχουσῶν, ὡς διατελεσασῶν ἐπὶ σειρὰν πολλῶν ἐτῶν μισθωτῶν τῆς ἐναγομένης, μαρτύρων ἀποδείξεως. Ἡ οὕτωσι δὲ γενομένη γνωστοποίησις πρὸς τὴν ἐναγομένην ὑπὸ τῆς ἐναγούσης τῆς προϋπηρεσίας της ἀναμφιλέκτως πληροῖ τὴν ἐν τῷ κεφαλαίῳ Γ' στοιχ. β' τῆς ὑπ' ἀριθ. 8)1960 ἀποφάσεως τοῦ Π.Δ.Δ.Δ. Πειραιῶς «περὶ τῶν ὅρων ἀμοιβῆς καὶ ἐργασίας τῶν εἰς τὰ βιβλιοδετεῖα Ἀθηνῶν Πειραιῶς καὶ περιχώρων ἀπασχολουμένων ἐργατοτεχνιτῶν», ὑπὸ τὸ κράτος τῆς ὁποίας προσελήφθη ἡ ἐνάγουσα, περιληφθεῖσαν διάταξιν, καθ' ἣν «ἡ προϋπηρεσία ἀποδεικνύεται ἀποκλειστικῶς ἐξ ὑπευθύνου δηλώσεως τῶν νεοπροσλαμβανομένων κατὰ τὴν πρόσληψιν, συνοδευομένης καὶ ὑπὸ τῶν ἀπαραιτήτων πιστοποιητικῶν», ἀφοῦ καὶ δήλωσις ὑπὸ τῆς ἐναγούσης τῆς τοιαύτης προϋπηρεσίας της πρὸς τὴν ἐναγομένην, καὶ δὴ ἐγγράφως, διὰ τοῦ ὑπαλλήλου της, καταρτισθείσης, κατὰ τὰ ἐκτεθέντα, ἐγένετο καὶ τὰ ἀποδεικνύοντα τὴν προϋπηρεσίαν της ἔγγραφα, ἐκδοδομένα ὑπὸ τῶν ἁρμοδίων Ὑπηρεσιῶν τῶν ρηθέντων Ἀσφαλιστικῶν Ὀργανισμῶν, παρεδόθησαν αὐτῇ παραχρῆμα. Ὁ ὑπὸ τῆς ἐκκαλούσης δὲ προβαλλόμενος ἰσχυρισμὸς ὅτι ἡ τεθεῖσα ἐν τῇ ἄνω διατάξει φράσις «ὑπευθύνου» ἀξιοῖ τὴν ὑποβολὴν ὑπὸ τοῦ μισθωτοῦ ἐγγράφου δηλώσεως, φερούσης τὴν ὑπογραφὴν του, ἀντίκειται τόσον εἰς τὴν γραμματικὴν τῆς ἄνω διατάξεως ἑρμηνείαν, καθ' ὃ μὴ περιληφθέντος ἐν αὐτῇ τοιούτου ὅρου, ὅσον καὶ εἰς τὴν λογικὴν τοιαύτην, ἀφοῦ ἐν παραδοχῇ τῆς ὑποστηριζομένης ὑπὸ τῆς ἐκκαλούσης ἐκδοχῆς θὰ ἀπεκλείοντο τῆς δηλώσεως τῆς προϋπηρεσίας των οἱ μὴ γνωρίζοντες γραφὴν ἐργατοτεχνῖται, ὧν ὁ ἀριθμὸς δὲν εἶναι ἀσήμαντος, ὅπερ ἀσφαλῶς ἀντίκειται εἰς τὸ πνεῦμα τῆς διαιτητικῆς ταύτης ἀποφάσεως. Οὔτε ὅμως καὶ ὁ ἕτερος ἰσχυρισμὸς τῆς ἐκκαλούσης ὅτι ἡ ἐν τῇ ἄνω διατάξει περιληφθεῖσα φράσις «πιστοποιητικὰ» ὀφεῖ ἀποκλειστικῶς τὰ ἐν ἄρθρῳ 678 τοῦ Ἀστικοῦ Κώδικος ἀναφερόμενα τοιαῦτα, τὰ παρὰ τῶν ἐργοδοτῶν χορηγούμενα τῇ αἰτήσει τῶν μισθωτῶν, καὶ δὲν δύναται νὰ ἀποδειχθῇ ἡ προϋπηρεσία τοῦ μισθωτοῦ δι' ἄλλων ἀποδεικτικῶν ἐγγράφων, δὲν δύναται νὰ εὑρῇ ἔρεισμα σοβαρὸν ἐν τῇ τοιαύτῃ περιληπτικῇ διατυπώσει τῆς διατάξεως ταύτης, ἐχούσης προδήλως τὴν ἔννοιαν τῶν «δικαιολογητικῶν», διότι ἐν ἐναντίᾳ ἐκδοχῇ θὰ ἦτο ἀντικρυς ἀντίθετον πρὸς τὴν λογικὴν νὰ ἀξιοῖ ἡ ἄνω διαιτητικὴ ἀπόφασις ἀποκλειστικῶς τὴν προσκομιδὴν πιστοποιητικῶν τῶν ἐργοδοτῶν, χορηγουμένων ἀνελέγκτως καὶ κατὰ βούλησιν, καὶ νὰ ἀπορρίπτῃ τὰ ἐπίσημα ἔγγραφα τῶν Ὑπηρεσιῶν, τὰ χορηγούμενα μετὰ ἐνδελεχῆ ἔλεγχον τῆς ὑπηρεσιακῆς καταστάσεως τοῦ μισθωτοῦ.

Κατ' ἀκολουθίαν τῶν ἐκτεθέντων, ἐφ' ὅσον ἡ ἐνάγουσα ἐγνωστοποίησε πρὸς τὴν ἐναγομένην τὴν προϋπηρεσίαν της κατὰ τὸν χρόνον τῆς προσλήψεώς της καὶ ἔλαβεν ἔκτοτε αὕτη γνῶσιν ταύτης, ἦτο ὑπόχρεως νὰ καταβάλῃ αὐτῇ τὰς ὑπὸ τῆς ρηθείσης διαιτητικῆς ἀποφάσεως καὶ συλλογικῆς συμβάσεως ὁριζομένας διὰ τοὺς ἔχοντας ὑπερδεκαετῆ ὑπηρεσίαν τεχνίτρίας βιβλιοδέτιδος ὁριζομένας ἀποδοχάς.

Ταῦτα εἰποῦσα καὶ ἡ ἐκκαλουμένη ἀπόφασις ὀρθῶς τὴν ρηθεῖσαν διάταξιν ἡρμήνευσε καὶ ὀρθῶς μετὰ ταῦτα, βάσει τῶν μὴ ἀμφισβητουμένων λοιπῶν πραγματικῶν περιστατικῶν, ἐπεδίκασε τῇ ἐναγούσῃ τὰ ἐν αὐτῇ ποσὰ ἐκ διαφόρων ἀποδοχῶν καὶ δώρων ἑορτῶν καὶ ὁ περὶ τοῦ ἐναντίου μοναδικὸς λόγος τῆς ὑπὸ κρίσιν ἐφέσεως ἀπορριπτέος ὡς ἀβάσιμος ἐλέγχεται.

ΝΟΜΙΜΟΙ ΩΡΑΙ ΕΡΓΑΣΙΑΣ ΠΡΟΣΩΠΙΚΟΥ ΝΟΣΗΛΕΥΤΙΚΩΝ ΙΔΡΥΜΑΤΩΝ, ΚΛΙΝΙΚΩΝ

Παροχή έργασίας ύπό μαίας εις Νοσηλευτικόν Ίδρυμα

Καθορισμός ώρών έργασίας τού κατωτέρου ύγειονομικού προσωπικού τών νοσηλευτικών ίδρυμάτων, κλινικών κλπ., είς τό όποίον περιλαμβάνεται καί τό έκ πτυχιούχων νοσοκόμων νοσηλευτικόν προσωπικόν διά τής ύπ' άριθ. 39431)1961 άποφάσεως τού Ύπουργού Έργασίας.— Ύπαγωγή είς ταύτην καί τού νοσηλευτικού προσωπικού τών μαιευτικών καί γυναικολογικών ίδρυμάτων, όπερ άπαρτίζεται έκ διπλωματούχων μαιών.— Ρύθμισις διαβαθμίσεως καί μισθού μαιών.

Περίπτωσις τής κατωτέρω άρεοπαγιτικής άποφάσεως (ύπό τής όποίας έπεκυρώθη ή ύπ' άριθ. 14323)1964 άπόφασις τού Πρωτοδικείου Άθηνών) ύπήρξεν έφαρμογή τής ύπ' άριθ. 39431)7672)1961 άποφάσεως τού Ύπουργού Έργασίας «περί καθορισμού ώρών έργασίας τού παρ' οίφδήποτε έργοδότη, έπί σχέσει έργασίας ίδιωτικού δικαίου άπασχολουμένου κατωτέρου ύγειονομικού, ύπηρετικού καί έργατοτεχνικού προσωπικού Νοσηλευτικών Ίδρυμάτων, Κλινικών κλπ.» (ΕΕΔ 20, 959).

Έπρόκειτο περί μαίας, έργαζομένης είς τό νομικόν πρόσωπον ίδιωτικού δικαίου «Μαιευτήριον Μαρίκα Ήλιάδη» καί, ώς φαίνεται έκ τής άποφάσεως, ύπεστηρίχθη ύπό τού άναιρεσείοντος νομικού προσώπου, ότι αύτη δέν ύπάγεται ώς πρός τήν χρονικήν διάρκειαν τής έργασίας της είς τάς διατάξεις τής άνωτέρω ύπουργικής άποφάσεως, άλλ' είς τόν νόμον 1811)1951 περί Κώδικος καταστάσεως δημοσίων διοικητικών ύπαλλήλων, ότε είχεν έφαρμογήν τό άρθρον 73 αύτού. (Ίδετε περί τού τελευταίου Α.Π. 762)1958, Όλομελείας, εἰσηγητής Στ. *Μαυρομιχάλης*, ΕΕΔ 18, 15).

Ό Άρειος Πάγος δέχεται, ότι είχεν έφαρμογήν ή άνωτέρω ύπουργική άπόφασις καί ότι ή μαία έδικαιούτο άποζημιώσεως διά τήν πέραν τών χρονικών όρίων έργασίας παροχήν έργασίας.

Άρείου Πάγου 120)1965, Τμ. Β'

Προεδρεύων ό Άντιπρόεδρος κ. *Β. Σούρλος*
Εἰσηγητής ὁ Άρεοπαγίτης κ. *Δ. Ροζάκης*
Δικηγόροι οἱ κ.κ. Ε. Δημητρακόπουλος, Ήλ. Κούκης

Καθορίζουσα ή ύπ' άριθ. 39431)1961 άπόφασις τού Ύπουργού Έργασίας τάς ώρας έργασίας τού κατωτέρω ύγειονομικού προσωπικού τών νοσηλευτικών ίδρυμάτων, κλινικών κλπ., είς τό όποίον περιλαμβάνεται καί τό έκ πτυχιούχων νοσοκόμων νοσηλευτικόν προσωπικόν, καταλαμβάνει καί τό νοσηλευτικόν προσωπικόν τών μαιευτικών καί γυναικολογικών ίδρυμάτων, όπερ, κατά τό άρθρον 18 § 1 τού ν.δ. 2593)1953, άπαρτίζεται ύποχρεωτικώς έκ διπλωματούχων μαιών. Ό έν τή άποφάσει ταύτη όρος «κατωτέρων ύγειονομικών προσωπικόν» έτέθη πρός διάκρισιν άπό τού άνωτέρου ύγειονομικού προσωπικού, τού έχοντος πανεπιστημιακήν μόρφωσιν. Είς τό άνώτερον τούτο προσωπικόν δέν άνήκουν, ώς προκύπτει έκ τού συνόλου τών διατάξεων τού ν.δ. 2593)1953, ίδίᾳ δέ έκ τών άρθρων 1, 3 § 1, 11, 12 καί 18 αύτού, αί διπλωματούχοι μαίαι, αί όποίαι έκπαιδεύονται έπί τριετίαν μόνον είς είδικάς, ούχί ίσοτίμους πρός τάς πανεπιστημιακάς, σχολάς (άρθρον 3 § 1 ν.δ. 2953)1953). Ούτω κριναν καί τό δικαστήριον καί άποφηνάμενον, ότι ή άναιρεσίβλητος, διπλωματούχος μαία, περιλαμβάνεται είς τήν άνωτέρω ύπουργικήν άπόφασιν καί συνεπώς δικαιούται άποζημιώσεως διά τήν πέραν τού ύπό τής άποφάσεως ταύτης καθορισθέντος ώραρίου παρασχεθεῖσαν είς τό άναιρεσεῖον έργασίαν, ορθώς τάς διαληφθείσας διατάξεις ήρμήνευσε καί έφήρμοσε καί ούδεμίαν άλλην παρεβίασε καί άπορριπτέος ό περί τού έναντίου 1ος λόγος άναιρέσεως.

Αί διπλωματούχοι μαίαι ούτε διαβαθμίζονται κατά τήν βαθμολογικήν κλίμακα τών δημοσίων ύπαλλήλων, ούδέ λαμβάνουσι πᾶν ὅ,τι καί οί δημόσιοι ύπάλληλοι λαμβάνουσιν. Ώς σαφῶς ὁρίζεται έν άρθρῳ 18 § 3 τού ν.δ. 2593)1953, αύται διαβαθμίζονται είς είδικούς διά τάς μαίας θεσπισθέντας βαθμούς, έξ ών ό κατώτερος μαῖα β' τάξεως καί ό άνώτατος διευθύνουσα μαῖα γ', ό μηνιαῖος μισθός αύτών ὁρίζεται μέν ἴσος πρός τόν μηνιαῖον μισθόν τών δημοσίων ύπαλλήλων άπό τού βαθμού τού άκολούθου διά τήν μαῖαν β' τάξεως μέχρι τού μισθού τού τμηματάρχου Α' τάξεως διά τήν διευθύνουσαν μαῖαν, δέν καθορίζεται ὅμως περαιτέρω, ότι αύται δικαιοῦνται καί τῶν εἰς τούς δημοσίους ἐν γένει ὑπαλλήλους παρεχομένων πάσης φύσεως προσαυξήσεων καί ἐπιδομάτων, ὡς καθορίζεται ἐν ἄρθρῳ 15 § 5 τοῦ ν.δ. 683)1948 διά τάς πτυχιούχους

ΕΡΓΑΤΙΚΑ ΑΤΥΧΗΜΑΤΑ

ΠΑΡΑΓΡΑΦΗ ΑΞΙΩΣΕΩΝ ΠΡΟΣ ΑΠΟΖΗΜΙΩΣΙΝ ΕΞ ΕΡΓΑΤΙΚΟΥ ΑΤΥΧΗΜΑΤΟΣ

Ἀτύχημα ἐργάτου θαλάσσης εἰς τὴν ἀλλοδαπήν

Παραγραφή πάσης ἐκ τοῦ Νόμου 551)1915 περὶ ἐργατικῶν ἀτυχημάτων ἀξιώσεως, κατ' ἄρθρον 17 αὐτοῦ, μετὰ τριετίαν ἀπὸ τοῦ ἀτυχήματος, ἀπέναντι ὅμως ἐργοδότου, μὴ συμμορφωθέντος πρὸς τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 10 (δηλώσεως τοῦ ἀτυχήματος), χωρούσης τῆς κοινῆς παραγραφῆς.—Ἔλλειψις ὑποχρεώσεως δηλώσεως τοῦ ἀτυχήματος, μὴ ὑπάρχοντος Εἰρηνοδίκου καὶ ἐν γένει εἰρηνοδικειακῆς περιφερείας ἐν τῷ τόπῳ τοῦ ἀτυχήματος, ὡς ἐν ἀλλοδαπῇ, ὅπου τὸ ἀτύχημα.—Ἐφαρμογὴ συνεπῶς τριετοῦς παραγραφῆς.

Ἐπρόκειτο, εἰς τὴν περίπτωσιν τῆς κατωτέρω ἀποφάσεως τοῦ Πρωτοδικείου Πειραιῶς, ὡς ἐφετείου, κατὰ νόμον 551)1915 περὶ ἐργατικῶν ἀτυχημάτων, περὶ ἐργατικοῦ ἀτυχήματος ἐργάτου θαλάσσης, ἐπισυμβάντος ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ, καὶ προέκυψε ζήτημα παραγραφῆς τῆς ἐκ τοῦ νόμου τούτου ἀξιώσεως ἀποζημιώσεως.

Τὰ ὑπὸ τῆς ἀποφάσεως αὐτῆς δεκτὰ γενόμενα τελοῦν ἐν ἁρμονίᾳ πρὸς τὰ ἐπὶ τοῦ θέματος νομολογηθέντα. (Ἴδετε Α.Π. 103)1953, εἰσηγητὴς *Γ. Βουμβουλάκης*, ΕΕΔ 13, 427, Πρωτοδικείου Πειραιῶς 2562)1958, εἰσηγητὴς *Γ. Κώνστας*, ΕΕΔ 17, 1035, γνωμοδότησιν Νομικοῦ Συμβουλίου Κράτους 364)1964, εἰσηγητὴς *Ι. Κούγιας*, ΕΕΔ 15, 512, *Γ. Κώνστα*, Ἀποσβεστικαὶ παραγραφαὶ καὶ προθεσμίαι, ἔκδ. 1958, σελ. 164 ἑπ.).

Αἱ διατάξεις τοῦ νόμου 551)1915 περὶ ἐργατικῶν ἀτυχημάτων ἐφαρμόζονται καὶ ἐπὶ τῶν ἐργατῶν θαλάσσης (*Χ. Ἀγαλλοπούλου*, Ναυτεργατικὸν Δίκαιον, σελ. 133, Α.Π. 73)1960, εἰσηγητὴς *Α. Φλῶρος*, ΕΕΔ 19, 335, Α.Π. 424)1963, εἰσηγητὴς *Α. Κωστήρης*, ΕΕΔ 22, 1055).

Πρωτοδικείου Πειραιῶς 4679)1963

Πρόεδρος ὁ κ. *Δ. Κυριάκης*

Εἰσηγητὴς ὁ Πρωτοδίκης κ. *Ἀπ. Μευσιακόπουλος*

Ἡ ὑπὸ κρίσιν ἔφεσις κατὰ τῶν ὑπ' ἀριθ. 429)

ἀδελφὰς νοσοκόμους καὶ ἐπισκεπτρίας.

Ἐκ τῶν ὁρισμῶν τούτων τοῦ νόμου περὶ διαβαθμίσεως καὶ μισθοῦ τῶν μαιῶν οὐδαμῶς συνάγεται, ὅτι αὗται, ὑποχρεούμεναι, ὡς ἐν τῇ ἠγουμένῃ αἰτιολογίᾳ ἐξετέθη, εἰς τὸν ὑπὸ τῆς ὑπ' ἀριθ. 39431)1961 ὑπουργικῆς ἀποφάσεως καθοριζόμενον χρόνον ἐργασίας καὶ οὐχὶ εἰς τὸν ὑπὸ τοῦ νόμου 1811)1951 περὶ καταστάσεως τῶν δημοσίων διοικητικῶν ὑπαλλήλων ὁριζόμενον, ὑπόκεινται ὡς πρὸς τὴν ὑπερωριακὴν αὐτῶν ἐργασίαν εἰς τοὺς διὰ τοὺς δημοσίους ὑπαλλήλους ἰσχύοντας περιορισμοὺς τοῦ ἄρθρου 73 τοῦ νόμου τούτου. Ὅθεν ὁ περὶ τοῦ ἐναντίου 2ος καὶ τελευταῖος λόγος ἀναιρέσεως εἶναι ἀπορριπτέος.

1962 καὶ 814)1963 ἀποφάσεων τοῦ Εἰρηνοδικείου Πειραιῶς, νομοτύπως καὶ ἐμπροθέσμως ἀσκηθεῖσα καὶ κατοβληθέντων τῶν τελῶν συζητήσεως καὶ τοῦ νομίμου προστίμου, τύποις δεκτὴ καθίσταται καὶ ἐρευνητέα περαιτέρω, ἀρμοδίως εἰσαχθεῖσα ἐνώπιον τοῦ Δικαστηρίου τούτου κατ' ἄρθρον 529 § 2 Πολ. Δικονομίας.

Κατὰ τὸ ἄρθρον 17 τοῦ διὰ τοῦ β. δ)τος τῆς 24)7)25.8.1920 κωδικοποιηθέντος νόμου 551)1915 «περὶ εὐθύνης πρὸς ἀποζημίωσιν τῶν ἐξ ἀτυχήματος ἐν τῇ ἐργασίᾳ παθόντων ἐργατῶν ἢ ὑπαλλήλων», διατηρηθέντος ἐν ἰσχύϊ διὰ τοῦ ἄρθρου 38 § 1 τοῦ Εἰσαγωγικοῦ Νόμου Α.Κ. καὶ ἐφαρμοζομένου ἐπὶ ἐργατῶν θαλάσσης (ἄρθρον 18) «πᾶσα ἐκ τοῦ παρόντος νόμου ἀξίωσις παραγράφεται μετὰ τριετίαν ἀπὸ τοῦ ἀτυχήματος, ἀπέναντι ὅμως ἐργοδότου, μὴ συμμορφωθέντος πρὸς τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 10, χωρεῖ μόνον ἡ κοινὴ παραγραφή». Οὕτω εἰς τὴν ἀνωτέρω τριετῆ παραγραφὴν ὑπόκειται πᾶσα ἀξίωσις, προερχομένη ἐξ ἐργατικοῦ ἀτυχήματος, εἴτε τοῦ ἰδίου τοῦ παθόντος, εἴτε τῶν ἀντ' αὐτοῦ δικαιουμένων προσώπων, ἀλλὰ μόνον ὑπὸ τὴν ἐπιτακτικὴν προϋπόθεσιν τῆς συμμορφώσεως τοῦ ἐργοδότου πρὸς τοὺς ὅρους τοῦ ἄρθρου 10, τῆς δηλώσεως τοὐτέστιν ἐκ μέρους τούτου τοῦ ἀτυχήματος ἐντὸς δέκα πέντε ἡμερῶν, ἐγγράφως καὶ ἐνόρκως, ἐνώπιον τοῦ Εἰρηνοδίκου τοῦ τόπου τοῦ ἀτυχήματος, παρουσίᾳ δύο αὐτοπτῶν μαρτύρων, προκειμένου δὲ περὶ ἀξιώσεων τῶν ἀντὶ τοῦ παθόντος δικαιουμένων προσώπων ἄρχεται ἡ παραγραφὴ ἀπὸ τοῦ θανάτου τούτου (Α.Π. 108)1953, ΕΕΔ 12, σ. 427, Α.Π. 238)1940, Θεμ. ΝΑ', σ. 543).

Ἐκ τῶν ἀνωτέρω πρόδηλον τυγχάνει ὅτι, μὴ ὑπάρχοντος Εἰρηνοδίκου καὶ ἐν γένει εἰρηνοδικειακῆς περιφερείας ἐν τῷ τόπῳ τοῦ ἀτυχήματος, οἷον ἐὰν τοῦτο ἔλαβε χώραν ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ ἢ ἐπὶ τοῦ πλοίου, πλέοντος ἐν τῷ ὠκεανῷ, δὲν ὑφίσταται ὑποχρέωσις τοῦ ἐργοδότου πρὸς τοιαύτην δήλωσιν, οὖσαν ἐκ τῶν πραγμάτων ἀνέφικτον, τοῦ νομοθέτου μὴ θεσπίσαντος ὑποχρέωσιν πρὸς παροποίαν δήλωσιν καὶ βεβαίωσιν τοῦ ἀτυχήματος ἐνώπιον ἑτέρας Ἀρχῆς καὶ δὴ Προξενικῆς ἢ οἱασδήποτε ἐν Ἑλλάδι εἰρηνοδικειακῆς, οὔσης ἀναμφισβητήτως διαφόρου τῆς τοῦ ἀτυχήματος τόπου. Κατὰ συνέπειαν εἰς τὴν τελευταίαν ταύτην περίπτωσιν ἐξακολουθεῖ ἰσχύουσα ἡτὸν κανόνα ἀποτελοῦσα καὶ τὴν ταχείαν ἐπίλυσιν τῶν ἐκ τοῦ προαναφερθέντος νόμου 551 ἀπαιτήσεων διώκουσα τριετὴς παραγραφή, μὴ δυναμένης νὰ ἀντιταχθῇ εἰς τὴν περὶ ταύτης ἐνστασιν τοῦ ἐρ-

ΥΠΕΡΗΜΕΡΙΑ

ΚΑΘΥΣΤΕΡΗΣΙΣ ΜΙΣΘΟΥ ΕΠΙ ΥΠΕΡΗΜΕΡΙΑΣ ΕΡΓΟΔΟΤΟΥ ΠΕΡΙ ΑΠΟΔΟΧΗΝ ΥΠΗΡΕΣΙΩΝ

Ἄσκησις ὑπὸ τοῦ μισθωτοῦ δικαιώματος ἐπισχέσεως ἐργασίας

Παῦσις ὑπερημερίας ἐργοδότου περὶ τὴν ἀποδοχὴν ὑπηρεσιῶν μισθωτοῦ.—Δήλωσις αὐτοῦ πρὸς τὸν μισθωτὸν ὅτι εἶναι ἕτοιμος εἰς ἀποδοχὴν τῆς παροχῆς του, μὴ ἀπαιτουμένης καὶ προσφορᾶς ἐκπληρώσεως τῶν ἐκ τῆς ὑπερημερίας ὑποχρεώσεών του.—Ἄσκησις ὑπὸ τοῦ μισθωτοῦ τοῦ ἐκ τοῦ ἄρθρου 325 Ἀστικοῦ Κώδικος δικαιώματος ἐπισχέσεως.—Συνέπειαι.—Ἀναγκαστικὴ τοποθέτησις μισθωτοῦ κατ' Α.Ν. 1836)1951.—Καθυστερούμενοι μισθοί, δήλωσις ἐργοδότου περὶ ἀποδοχῆς ὑπηρεσιῶν του καὶ ἐπίσχεσις ἐργασίας μισθωτοῦ πρὸς ἐξασφάλισιν τῆς ἀπαιτήσεώς του.—Ἀνυπόχρεον αὐτοῦ ὅπως μὴ παραμείνῃ ἄνευ ἐργασίας μέχρις ἄρσεως τῆς ὑπερημερίας τοῦ ἐργοδότου.—Δικαίωμα μόνον ἐργοδότου εἰς ἔκπτωσιν ἐκ τοῦ μισθοῦ ἀλλαχοῦ κερδηθέντων.

Περίπτωσις τῆς κατωτέρω ἀποφάσεως τοῦ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν, ὡς ἐφετείου κατὰ τὴν ἐργατικὴν διαδικασίαν, ὑπῆρξεν ὑπερημερία ἐργοδότιδος περὶ τὴν ἀποδοχὴν τῶν ὑπηρεσιῶν ἀναγκαστικῶς τοποθετηθέντος εἰς αὐτήν, κατ' ἀ.ν. 1836)1951, πολεμιστοῦ ὡς μισθωτοῦ, ἐκ τῆς ὁποίας ἐπηγάζε τὸ δικαίωμα μισθοῦ κατ' ἄρθρον 9 ἀ.ν. 1836)1951 καὶ κατὰ τὴν γενικὴν διάταξιν τοῦ ἄρθρου 656 Ἀστικοῦ Κώδικος.

Μετὰ γενομένην καὶ ὑπισταμένης ἀξιώσεως τοῦ μισθωτοῦ πρὸς λῆψιν καθυστερουμένων μισθῶν προσκλήσιν τῆς ἐργοδότιδος νὰ ἀναλάβῃ ὑπηρεσίαν ὁ μισθωτὸς ἤσκησε τὸ ἐκ τοῦ ἄρθρου 325 Ἀστικοῦ Κώδικος δικαίωμα ἐπισχέσεως τῆς ἐργασίας του (περὶ τοῦ ὁποίου ἴδετε *Κ. Δημάκην*, ΕΕΔ 13, 634 ἑπ., *Β. Βασιλείου*, ΕΕΔ 11, 884, *Ι. Καποδίστριαν*, γοδότου τῆς περὶ μὴ συμμορφώσεως πρὸς τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 10 ἀντενστάσεως τοῦ δικαιούχου (Πρωτ. Πειραιῶς 2562)1958, ΕΕΔ 17, σ. 1025). Ἡ ἀνωτέρω ἄποψις ἐπικουρεῖται καὶ ἐκ τοῦ γεγονότος ὅτι ἡ κοινὴ παραγραφὴ ἐθεσπίσθη ὑπὸ τῆς διαληφθείσης διατάξεως τοῦ ἄρθρου 17 τοῦ νόμου 551 ὡς κύρωσις διὰ τὴν ὑπαιτιότητι τοῦ ἐργοδότου μὴ συμμόρφωσιν πρὸς τὴν ἐν ἄρθρῳ 10 διαλαμβανομένην διατύπωσιν, ἡ ἀδυναμία τηρήσεως τῆς ὁποίας ἀποκλείει, ὡς εἰκός, πᾶσαν ὑπαιτιότητα (πρβλ. Α.Π. 551)1939, ΕΕΝ 2', σ. 35). Ρητέον εἰσέτι ὅτι αἱ διατάξεις τοῦ ἄρθρου 10 τοῦ νόμου 551 προϋποθέτουσιν ἀναντιρρήτως περιπτώσεις ἀτυχημάτων τελεσθέντων ἐν τῇ ἡμεδαπῇ, διότι, ἐὰν ἐσκοπεῖτο ἡ τήρησις τῶν ἐν αὐταῖς διατυπώσεων καὶ προκειμένου περὶ ἀτυχημάτων ἐν ἀλλοδαπῇ λαβόντων χώραν, ἄλλως θὰ ἔδει νὰ εἶχον διατυπωθῇ, μὴ καθοριζομένου ὡς ἀποκλειστικῶς ἁρμοδίας Ἀρχῆς διὰ τὰς διατυπώσεις ταύτας τοῦ Εἰρηνοδίκου τοῦ τόπου τοῦ ἀτυχήματος.

Ἐν προκειμένῳ ἡ ἐφ' ἧς ἐξεδόθησαν οἱ ἐκκαλούμεναι ἀποφάσεις ἀγωγή, διώκουσα τὴν καταψήφισιν τῶν ἐν αὐτῇ ἐναγομένων καὶ ἤδη ἐκκαλουσῶν εἰς καταβολὴν τῇ ἐνοχούσῃ ἐφεσιβλήτῳ ἀποζημιώσεως βάσει τῶν διατάξεων τοῦ νόμου 551)1915, λόγῳ ἀποβιώσεως τοῦ ναυτολογηθέντος ἐπὶ τοῦ ὑπὸ λιβεριανὴν σημαίαν δεξαμενοπλοίου τῶν ἐναγομένων *** υἱοῦ της Ν.Κ. ἐξ ἐργατικοῦ ἀτυχήματος ἐν Βομβάῃ Ἰνδιῶν τὴν 25ην Αὐγούστου 1958, ἐπεδόθη εἰς τὰς ἐναγομένας - ἐκκαλούσας τὴν 15 Δεκεμβρίου 1961, καθ' ὃ δείκνυται ἐκ τῆς ἐπὶ τοῦ ἐπιδοθέντος καὶ προσκομιζομένου ἀντιγράφου ταύτης σημειώσεως τοῦ ἐπιδόσαντος δικαστικοῦ κλητῆρος, γεγονὸς ὅπερ ἄλλωστε καὶ δὲν ἀμφισβητεῖται ὑπὸ τῆς ἐναγούσης ἐφεσιβλήτου. Κατὰ συνέπειαν ἡ διὰ τῆς ἀγωγῆς ταύτης προβαλλομένη ἀξίωσις ἀπεσβέσθη διὰ παραγραφῆς λόγῳ παρόδου τριετίας ἀπὸ τοῦ θανάτου τοῦ ἀνωτέρω υἱοῦ τῆς ἐναγούσης, μὴ ἐπιβαλλομένης τῆς ὑπὸ τῶν ἐναγομένων τηρήσεως τῶν διατυπώσεων τοῦ ἄρθρου 10, ὡς οὔσης ταύτης ἀνεφίκτου, ἐφ' ὅσον τὸ ἀτύχημα ἔλαβε χώραν ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ. Οὐχὶ ὀρθῶς ἑπομένως ἀπερρίφθη διὰ τῆς ἐκκαλουμένης ὑπ' ἀριθ. 429)1962 προδικαστικῆς ἀποφάσεως τοῦ Εἰρηνοδικείου Πειραιῶς καὶ τῆς ἐπακολουθησάσης συνεκκαλουμένης ὑπ' ἀριθ. 814)1963 ὁριστικῆς τοιαύτης τοῦ ἰδίου Δικαστηρίου, ἡ περὶ παραγραφῆς τῆς ἐν λόγῳ ἐνδίκου ἀξιώσεως, πρωτοδίκως ὑποβληθεῖσα, ἐνστασις τῶν ἐναγομένων καὶ δέον ὅπως, μεταρρυθμιζομένων τῶν ἀποφάσεων τούτων καὶ γινομένης δεκτῆς τῆς εἰρημένης ἐνστάσεως, ἀπορριφθῇ ἡ ἐνδικος ἀγωγή, κατὰ τὸν βάσιμον περὶ τούτου πρῶτον λόγον τῆς ὑπὸ κρίσιν ἐφέσεως, παρελκούσης τῆς ἐρεύνης τῶν λοιπῶν λόγων τῆς ἐφέσεως ταύτης, ὡς ἀνεύ ἀντικειμένου πλέον.

Γενομένης δεκτῆς τῆς ἐφέσεως δέον ὅπως διαταχθῇ ἡ εἰς τὰς ἐκκαλούσας ἀπόδοσις τοῦ παρ' αὐτῶν καταβληθέντος προστίμου (ἄρθρον 783 § 2 Πολιτ. Δικονομίας), συμψηφισθῇ δὲ ἐν ὅλῳ ἡ ἑκατέρωθεν δικαστικὴ δαπάνη ἀμφοτέρων τῶν βαθμῶν λόγῳ εὐλόγων ἀμφιβολιῶν τῆς ἐναγούσης ἐφεσιβλήτου περὶ τὴν ἔννοιαν τῶν μνημονευθεισῶν διατάξεων τοῦ νόμου 551)1915 καὶ ἐντεῦθεν περὶ τὴν ἔκβασιν τῆς προκειμένης δίκης (ἄρθρον 211 § 2 τῆς Πολ. Δικονομίας).

ΕρμΑΚ ὑπ' ἄρθρον 656, ἀριθ. 58 ἐπ., Α.Π. 618)1963, Ὁλομελείας, εἰσηγητὴς *Α. Φλῶρος*, ΕΕΔ 32, 1458, Α.Π. 201)1954, εἰσηγητὴς *Στ. Μαυρομιχάλης*, ΕΕΔ 13, 349, Α.Π. 22)1963, εἰσηγητὴς *Χ. Ἀποστολόπουλος*, ΕΕΔ 22, 215, Πρωτοδικείου Θεσσαλονίκης 734)1960, εἰσηγητὴς *Μ. Γεωργόπουλος*, ΕΕΔ 19, 411 καὶ τὰ αὐτόθι σημειούμενα, ἔνθα καὶ λοιπαὶ παραπομπαί, πρβλ. *Ἀλ. Σακελλαρόπουλον*, ΝοΒ β' 465 ἐπ.).

Τὸ Πρωτοδικεῖον, ὑφ' ἃς περιστάσεις ἠσκήθη τὸ δικαίωμα τοῦ μισθωτοῦ, ἐθεώρησε νόμιμον τὴν ἐνάσκησιν αὐτοῦ καὶ ἐπεδίκασεν εἰς τοῦτον καὶ τοὺς μισθούς του μετὰ τὴν δήλωσιν περὶ ἐπισχέσεως τῆς ἐργασίας του, δοθέντος ὅτι ὁ ἐργοδότης κατέστη οὕτω ὑπερήμερος (ἄρθρα 353, 656, *Ι. Καποδίστριας*, ἔνθ' ἀνωτ.).

Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν 1231)1965

Διαδικασία ἐργατικῶν διαφορῶν κατ' ἔφεσιν

Πρόεδρος ὁ κ. *Ι. Παπαδόπουλος*

Εἰσηγητὴς ὁ Πρωτοδίκης κ. *Δ. Χρονόπουλος*

Δικηγόροι οἱ κ.κ. Χ. Τζαννετέας, Ι. Κωτσόβελος

Ἐκ τῶν περὶ ὑπερημερίας κανόνων (ἄρθρων 349 ἐπ. τοῦ Α.Κ.) συνάγεται, ὅτι ἡ ὑπερημερία τοῦ πιστωτοῦ, ἡ ἐπελθοῦσα ἐκ τῆς μὴ ὑπ' αὐτοῦ ἀποδοχῆς τῆς προσηκόντως προσφερθείσης παροχῆς, παύει καὶ διὰ δηλώσεως τοῦ πιστωτοῦ πρὸς τὸν ὀφειλέτην ὅτι εἶναι ἕτοιμος εἰς ἀποδοχὴν τῆς παροχῆς, δὲν ἀπαιτεῖται δέ, καθ' ἃ συνάγεται καὶ ἐκ τῶν διατάξεων τῶν ἄρθρων 353, 374 ἐπ., 325 ἐπ., 329 Α.Κ., ὅπως ἡ δήλωσις αὕτη περὶ ἀποδοχῆς τῶν ὑπηρεσιῶν συνοδεύηται ὑπὸ προσφορᾶς ἐκπληρώσεως τῶν ἐκ τῆς ὑπερημερίας γενηθεισῶν ὑποχρεώσεων τοῦ πιστωτοῦ, οἷα, ἐκτὸς τῆς κατὰ τὸ ἄρθρον 358, καὶ ἡ κατὰ τὸ 656 τοῦ Α.Κ. περὶ πληρωμῆς τοῦ μισθοῦ, εἰμὴ ὁπόταν ὁ ὀφειλέτης, ὑποχρεούμενος εἰς παροχὴν μόνον ἐπὶ συγχρόνῳ προσφορᾷ τῆς ἀντιπαροχῆς ἢ τῆς ἐκπληρώσεως ἄλλης ἀξιώσεως, κατὰ τὰς περὶ ἐπισχέσεως καὶ ἐνστάσεως τοῦ μὴ ἐκπληρωθέντος συναλλάγματος ὡς ἄνω διατάξεις, δηλώσῃ σαφῶς, ὅτι προσφέρει τὴν παροχὴν ὑπὸ τὸν ὅρον συγχρόνου ἐκπληρώσεως τῆς ἀντιπαροχῆς ἢ ἄλλης ἀνταξιώσεως αὐτοῦ, ὁπότε ὁ πιστωτής, δηλῶν μέν, ὅτι εἶναι πρόθυμος νὰ δεχθῇ τὴν προσφερθεῖσαν παροχήν, μὴ προσφέρων ὅμως τὴν αἰτηθεῖσαν ἀντιπαροχὴν ἢ τὴν ἐκπλήρωσιν τῆς προβληθείσης ἀνταξιώσεως, καθίσταται ὑπερήμερος καὶ ἐξακολουθοῦσιν αἱ ἐκ τῆς ὑπερημερίας ὡς ἄνω συνέπειαι (Α.Π. 618)1963, Ὁλομ., ΕΕΔ 22, σελ. 1458).

Ἐν προκειμένῳ ἐκ τῆς ἐπικαλουμένης καὶ νομίμως προσαγομένης ὑπ' ἀριθ. 697)1963 ἀποφάσεως τοῦ παρὰ τῷ Δικαστηρίῳ τούτῳ ἐντεταλμένου ἐπὶ τῶν ἐργατικῶν διαφορῶν Πρωτοδίκου, ἐκδοθείσης μεταξὺ τῶν ἤδη διαδίκων ἐπὶ προγενεστέρας ἀγωγῆς τοῦ ἐνάγοντος καὶ ἤδη ἐφεσιβλήτου κατὰ τῆς ἐναγομένης, ἤδη ἐκκαλούσης, (διωκούσης τὴν καταβολὴν τῶν ἐκ τῆς ἐνδίκου συμβάσεως ἐξηρτημένης ἐργασίας ἀποδοχῶν ὑπερημερίας) καὶ καταστάσης τελεσιδίκου διὰ παρελεύσεως ἀπράκτου τῆς πρὸς ἄσκησιν ἐφέσεως προθεσμίας ἐκρίθη τελεσιδίκως α) ὅτι μεταξὺ τῶν διαδίκων συνήφθη ἀναγκαστικὴ σύμβασις ἐργασίας κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ ἀ.ν. 1836)1951 διὰ τῆς ὑπὸ τοῦ ἁρμοδίου Συμβουλίου προστασίας ἀπολυομένων ἐκ τῶν τάξεων τοῦ στρατοῦ τοποθετήσεως τοῦ ἐφεσιβλήτου ὡς ὑπαλλήλου παρὰ τῇ ἐκκαλούσῃ, β) ὅτι ὁ ἐφεσίβλητος ἐνεφανίσθη ἐμπροθέσμως πρὸς ἀνάληψιν ὑπηρεσίας τὴν 13.7.1962 καὶ ὅτι ἡ ἐκκαλοῦσα ἠρνήθη νὰ τὸν προσλάβῃ καὶ γ) ὅτι ὀφείλονται τῷ ἐνάγοντι - ἐφεσιβλήτῳ αἱ εἰς τὸ χρονικὸν διάστημα ἀπὸ 13.7.1962 ἕως 13.11.1962 ἀντιστοιχοῦσαι ἀποδοχαὶ ὑπερημερίας. Ἑπομένως περὶ τῶν περιστατικῶν τούτων ὑφίσταται δεδικασμένον, ὅπερ νομίμως ἐπικαλεῖται ὁ ἐφεσίβλητος.

Οὐδόλως βεβαιοῦται, ὅτι ἡ ἐκκαλοῦσα προσεκάλεσε τὸν ἐφεσίβλητον καθ' οἱονδήποτε τρόπον, ἐγγράφως ἢ προφορικῶς, πρὸς ἀνάληψιν παρ' αὐτῇ ὑπηρεσίας μέχρι τῆς 24ης Φεβρουαρίου 1964. Ὁ ἰσχυρισμὸς εἰδικώτερον τῆς ἐκκαλούσης ὅτι ἤδη ἀπὸ τοῦ Φεβρουαρίου 1963 εἶχεν ἀπευθύνει πρὸς ἐκεῖνον καὶ εἰς τὴν δηλωθεῖσαν ἐν τῇ ὁδῷ *** κατοικίαν του πρόσκλησιν πρὸς ἀνάληψιν ὑπηρεσίας, ὡς καὶ τοιαύτην κατὰ τὴν πρώτην ἑβδομάδα τοῦ Φεβρουαρίου 1964, καὶ ὅτι ὁ τελευταῖος, τελῶν ἐν γνώσει τῶν τοιούτων προσκλήσεων, ἠρνεῖτο, ὅπως προσέλθῃ, ἐξ οὐδενὸς ἀποδεικτικοῦ στοιχείου πιθανολογεῖται, τοσούτῳ μᾶλλον καθ' ὅσον ἀντιθέτως ἐκ τῶν ἀποδείξεων βεβαιοῦται, ὅτι κατ' ἐπανάληψιν ἐπεσκέφθη ὁ ἐφεσίβλητος τὴν ἁρμοδίαν Ὑπηρεσίαν τῆς ἐκκαλούσης, ζητῶν νὰ ἀναλάβῃ ἐργασίαν, καὶ δὲν ἐγένετο παρ' αὐτῆς δεκτός, τὴν δήλωσίν του δὲ ταύτην, περὶ προσφορᾶς δηλονότι τῶν ὑπηρεσιῶν του, ἐποιήσατο, ἄνευ ὅμως ἀποτελέσματος καὶ ἐνώπιον τοῦ παρὰ τῷ δικαστηρίῳ τούτῳ ἐπὶ τῶν ἐργατικῶν διαφορῶν Πρωτοδίκου τὴν 5.6.1963 κατὰ τὴν ἐκδίκασιν συναφοῦς κατ' ἐκείνης ἀγωγῆς του. Πρόσκλησις τοῦ ἐφεσιβλήτου ὅπως ἀναλάβῃ ὑπηρεσίαν ἐγένετο τὸ πρῶτον τὴν 24ην Φεβρουαρίου 1964 διὰ σχετικῆς δηλώσεως τῆς ἐκκαλούσης ἐνώπιον τοῦ παρὰ τῷ δικαστηρίῳ τούτῳ ἐπὶ τῶν ἐργατικῶν διαφορῶν Πρωτοδίκου κατὰ τὴν ἐκδίκασιν προγενεστέρας συναφοῦς ἀγωγῆς αὐτοῦ, ὡς καὶ δι' ἐπιδόσεως κατὰ τὴν αὐτὴν ἡμέραν ἐγγράφου τοιαύτης προσκλήσεως εἰς τὴν τότε κατοικίαν του ἐν Περισσῷ καὶ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ ***. Ἀπαντῶν εἰς τὴν ἐν λόγῳ πρόσκλησιν ὁ ἐφεσίβλητος, διὰ τῆς κοινοποιηθείσης εἰς τὴν ἐκκαλοῦσαν τὴν ἐπομένην 25 Φεβρουαρίου 1964, ἤτοι ἐντὸς ἀπολύτως εὐλόγου κατὰ τὴν καλὴν πίστιν χρόνου, ἐξωδίκου δηλώσεώς του, ἐδήλωσε πρὸς αὐτήν, ὅτι εἶναι πρόθυμος νὰ ἀναλάβῃ ὑπηρεσίαν ἐπὶ τῇ καταβολῇ τῶν ὀφειλομένων ἀποδοχῶν του καὶ ὅτι, εὑρισκόμενος εἰς δεινὴν οἰκονομικὴν κατάστασιν, ἐνασκεῖ τὸ δικαίωμα ἐπισχέσεως τῆς ἐργασίας του μέχρι πλήρους καταβολῆς τῶν καθυστερουμένων ἀποδοχῶν του ἀπὸ τοῦ Ἰουλίου 1962 μέχρι τῆς ἡμέρας ἐκείνης (25.2.1964) μετὰ τῶν

δικαστικῶν ἐξόδων. Ἐπὶ τῇ τοιαύτῃ αὐτοῦ δηλώσει ἡ ἐκκαλοῦσα μόλις τὴν 30ὴν Μαρτίου 1964 ἐνώπιον τοῦ πρωτοδίκως δικάσαντος ἐπὶ τῆς ἐφ' ἧς ἡ ἐκκαλουμένη ἀγωγῆς ἐκάλεσε τὸν ἐφεσίβλητον ἵνα προσέλθῃ τὴν 2αν Ἀπριλίου 1964 εἰς τὰ Γραφεῖα της πρὸς εἰσπραξιν τῶν τελεσιδίκως ἐπιδικασθέντων, πράγματι δὲ κατὰ τὴν τελευταίαν ταύτην ἡμερομηνίαν (2.4.1964) κατέβαλεν αὐτῇ πρὸς ἐκείνων μέρος τῶν καθυστερουμένων ἀπὸ 13.7.1962 ἀποδοχῶν του, ἤτοι μόνον τὰ τελεσιδίκως ἐπιδικασθέντα, μετὰ τῶν τόκων καὶ δικαστικῶν ἐξόδων, ἐκ δραχμῶν ἐν ὅλῳ 25.290 (βλ. σχετικὴν ἀπὸ 2.4.1964 ἐξοφλητικὴν ἀπόδειξιν), παρομείνασα ὀφειλέτρια τῶν ἀποδοχῶν ὑπερημερίας τοῦ χρονικοῦ διαστήματος ἀπὸ 13.11.1962 ἕως 6.2.1963 καὶ 6.8.1963 ἕως 6.2.1964 ἐκ δραχμῶν ἐν ὅλῳ 16.968.

Ὑπὸ τὰ δεδομένα ταῦτα καὶ ἐν συνδυασμῷ πρὸς τὰ ἐν ἀρχῇ τῆς παρούσης αἰτιολογίας ἐκτεθέντα ἕπεται ἀβιάστως τὸ μὲν ὅτι ἡ ἐπὶ τῇ ἀρνήσει τῆς ἐκκαλούσης πρὸς ἀποδοχὴν τῶν ὑπηρεσιῶν τοῦ ἐφεσιβλήτου ὑπερημερία αὐτῆς καὶ ἡ ἐντεῦθεν ὑποχρέωσίς της πρὸς καταβολὴν τῶν ἀποδοχῶν ταύτου οὐδαμῶς ἤρθη εὔτε κατὰ τὸ προηγούμενον, εὔτε κατὰ τὸ ἀπὸ 6.2.1964 ἕως 30.3.1964 χρονικὸν διάστημα, δι' ὅπερ τελευταίον ἐπεδικάσθησαν ὑπὸ τῆς ἐκκαλουμένης ἀποδοχαὶ ὑπερημερίας, τὸ δὲ ὅτι ἡ παρὰ τοῦ τελευταίου δηλωθεῖσα ὡς ἄνω τὴν 25.2.1964, κατὰ τρόπον σαφῆ, ἐπίσχεσις τῆς ἐργασίας του καὶ ἐμμονή του ἐν αὐτῇ ὑπῆρξε βάσιμος καὶ δεδικαιολογημένη, κατὰ τὴν κρίσιν τοῦ Δικαστηρίου, μὴ ὑπερβαινούσης τῆς ἀσκήσεως τοῦ ἐπὶ ταύτῃ δικαιώματός του προφανῶς τὰ ὑπὸ τῆς καλῆς πίστεως, τῶν χρηστῶν ἠθῶν καὶ τοῦ οἰκονομικοῦ καὶ κοινωνικοῦ σκοποῦ τούτου ἐπιβαλλόμενα ὅρια, καθ' ὅσον ἀφ' ἑνὸς μὲν ἐπρόκειτο περὶ ἀξιολόγου καθυστερήσεως σημαντικοῦ ποσοῦ ἀποδοχῶν τούτου, ὑπερβαινουσῶν μετὰ τῶν τόκων καὶ ἐξόδων τὰς δραχμὰς 42.500, ἐξ ὧν καὶ μολονότι δὲν ἀπαιτεῖται διὰ τὴν ἄσκησιν τοῦ δικαιώματος ἐπισχέσεως τῆς ἐργασίας νὰ εἶναι δικαστικῶς βεβαιωμέναι αἱ ἀποδοχαὶ ὑπερημερίας, ἀλλ' ἀρκεῖ νὰ ὀφείλωνται (πρβλ. Α.Π. 176)1962, ΕΕΔ 21, σ. 582), ποσὸν ἐκ δραχμῶν 25.290 εἶχεν ἐν προκειμένῳ τελεσιδίκως ἐπιδικασθῇ καὶ ἦτο εὐχερὴς ἡ καταβολή του, μὴ παρακωλυομένη ὑπὸ τῶν διεπουσῶν τὴν ἐκκαλοῦσαν Δ.Ε.Η. νομικῶν διατάξεων διὰ διαδικαστικῆς τινος προϋποθέσεως, καὶ ἀφ' ἑτέρου ὁ ἐφεσίβλητος εἶχε ἀπόλυτον ἀνάγκην τούτων, ὡς ἀναγκαιούντων διὰ τὴν διατροφήν του, ἅτε μὴ βεβαιωθείσης, κατὰ τὰ κατωτέρω εἰδικώτερον, τῆς παροχῆς ἐκ μέρους του ἀλλαχοῦ ἐργασίας, ἐπ' ἀμοιβῇ. Ἐν ὄψει τούτων ὀρθῶς ἔκρινεν ἡ ἐκκαλουμένη ἀπόφασις, δεχθεῖσα ὅτι νομίμως καὶ ἐγκύρως ἤσκησεν ὁ ἐφεσίβλητος τὴν 25.2.1964 τὸ δικαίωμα ἐπισχέσεως τῆς ἐργασίας του καὶ ὅτι οὐδαμῶς ἤρθη ἡ ὑπερημερία τῆς ἐκκαλούσης περὶ τὴν ἀποδοχὴν τῶν ὑπηρεσιῶν του μέχρι τῆς 30 Μαρτίου 1964 καὶ ἐπιδικάσασα συνακολούθως ἀποδοχὰς ὑπερημερίας τοῦ χρονικοῦ διαστήματος ἀπὸ 6.2.1964 μέχρι 30.3.1964, ἐφ' ᾧ εἶναι ἀπορριπτέοι, ὡς κατ' οὐσίαν βάσιμοι, οἱ συναφεῖς περὶ τῶν ἐναντίων 1ος, 2ος καὶ 3ος λόγοι τῆς ὑπὸ κρίσιν ἐφέσεως.

Δὲν ἐβεβαιώθη, κατὰ τὴν ἐκ τῶν ἐνόντων κρίσιν τοῦ Δικαστηρίου, ἡ ἐπικαλουμένη ὑπὸ τῆς ἐκκαλούσης παροχὴ τῶν ὑπηρεσιῶν τοῦ ἐφεσιβλήτου εἰς ἕτερον ἐργοδότην ἐπ' ἀμοιβῇ.

Ὀρθῶς ὄθεν ἔκρινεν ἡ ἐκκαλουμένη ἀπόφασις, δεχθεῖσα ὅτι δὲν ἐβεβαιώθη ἡ ἐπικαλουμένη παροχὴ τῶν ὑπηρεσιῶν τοῦ ἐφεσιβλήτου εἰς ἕτερον ἐργοδότην ἐπ' ἀμοιβῇ 2.500 δραχμῶν μηνιαίως καὶ ἀπορρίψασα ἐντεῦθεν τὴν συναφῆ ἔνστασιν τῆς ἐναγομένης, ἤδη ἐκκαλούσης, περὶ ἐκπτώσεως ἀλλαχοῦ κερδηθέντων, ἐφ' ᾧ εἶναι ἀπορριπτέος, ὡς κατ' οὐσίαν ὀβάσιμος, ὁ περὶ τοῦ ἐναντίου σχετικὸς πέμπτος λόγος ἐφέσεως κατὰ τὸ ἐν αὐτῇ σκέλος, καὶ προεχόντως ὡς ἐπὶ ἐσφαλμένης, μὴ βεβαιωθείσης, προϋποθέσεως ἐρειδόμενος κατὰ τὸ ἕτερον σκέλος, ὅτι τουτέστιν ὁ ἐφεσίβλητος διὰ τῆς ἀπασχολήσεώς του παρ' ἑτέρῳ ἐργοδότῃ ἀπὸ τοῦ Φεβρουαρίου 1963 ἐπὶ μηνιαίῳ μισθῷ δραχμῶν 2.500, ἐστερήθη τῆς προστασίας τοῦ ἀ.ν. 1836)1951, προϋπόθεσις τῆς ὁποίας εἶναι ἡ ἀνεργία καὶ ἡ ἀπορία παρὰ τῷ προστατευομένῳ, ἀνεξαρτήτως περαιτέρω τοῦ ὅτι οὐδεμία διάταξις νόμου ὑποχρεοῖ τὸν προσφερόμενον πρὸς ἀνάληψιν ὑπηρεσίας ἀναγκαστικῶς τοποθετηθέντα παρά τινι ἐπιχειρήσει καὶ μὴ γενόμενον ἀποδεκτὸν μισθωτόν, ὅπως παραμείνῃ ἄνευ ἐργασίας μέχρις ἄρσεως τῆς ὑπερημερίας τοῦ ἐργοδότου (πρβλ. ἀναλόγως Α.Π. 246)1961, ΕΕΔ 20, σελ. 604), τοῦ τελευταίου δικαιουμένου μόνον, ἐν συνδρομῇ τοιαύτης περιπτώσεως (ἀλλαχοῦ παροχῆς ἐργασίας), ἥτις ὅμως ἐν προκειμένῳ δὲν συντρέχει, εἰς ἔκπτωσιν τῶν ἀλλαχοῦ κερδηθέντων κατὰ τὰς γενικὰς διατάξεις (ἄρθρον 656 § 2 Α.Κ.). Ὡσαύτως τυγχάνει ἀπορριπτέος, ὡς ἀβάσιμος, καὶ ὁ τέταρτος (τελευταῖος) λόγος ἐφέσεως, καθ' ὃν «κατ' ἐσφαλμένην ἑρμηνείαν καὶ ἐφαρμογὴν τῶν ἄρθρων 200, 281 καὶ 288 Α.Κ. δὲν προέβη ἡ ἐκκαλουμένη εἰς τὴν ἀπόρριψιν τῆς ἀγωγῆς, ἐφ' ὅσον ἡ ἐξ ὅλων τῶν ἀποδειχθεισῶν περιστάσεων ὑποδηλουμένη παραίτησις τοῦ ἐφεσιβλήτου ἀπὸ τῆς προστασίας τοῦ ἀν. νόμου 1836)1951 καθίστα τὴν ἀξίωσιν διὰ δῆθεν μισθοὺς ὑπερημερίας καταχρηστικήν, ὡς σαφῶς ἀντιτιθεμένην εἰς τὴν συναλλακτικὴν καλὴν πίστιν καὶ ὑπερβαίνουσαν προφανῶς τὰ ὑπὸ τῶν ἄνω διατάξεων ἐπιβαλλόμενα ὅρια», διότι ἐκ τῶν ἀποδεικτικῶν στοιχείων οὐδὲ πόρρωθεν συνάγεται ἡ ἐπικαλουμένη καὶ ἐφ' ἧς θεμελιοῖ ἡ ἐκκαλοῦσα τὴν ἀνωτέρω αἰτίασιν ἐκ τῶν ὑστέρων «παραίτησις» τοῦ ἐφεσιβλήτου ἀπὸ τῆς προστασίας τοῦ ἀν. νόμου 1836)1951, εἴτε ρητή, εἴτε σιωπηρά, ἀλλ' ἀντιθέτως βεβαιοῦται, ὅτι ἐπανειλημμένως ἐπεσκέφθη εὔτος τὴν ἁρμοδίαν ἐκείνης Ὑπηρεσίαν καὶ ἐπιμόνως ἐζήτει νὰ ἀναλάβῃ ἐργασίαν, πλὴν δὲν ἐγένετο ἀποδεκτός.

ΚΑΤΑΓΓΕΛΙΑ ΣΥΜΒΑΣΕΩΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ

ΑΠΟΖΗΜΙΩΣΙΣ ΑΠΟΛΥΟΜΕΝΟΥ ΠΡΟΣΩΠΙΚΟΥ ΝΟΜΙΚΩΝ ΠΡΟΣΩΠΩΝ ΔΗΜΟΣΙΟΥ ΔΙΚΑΙΟΥ

Διατάξεις περί Κώδικος καταστάσεως δημοσίων ὑπαλλήλων

Παροχή ἐργασίας ἐπί σχέσει ἰδιωτικοῦ δικαίου εἰς Κρατικόν Ὀργανισμόν Μηχανημάτων Δημοσίων Ἔργων, Νομικόν Πρόσωπον Δημοσίου Δικαίου.— Δικαίωμα ἀποζημιώσεως ὑπαλλήλου κατά Νόμον 2112)1920, μή ἐχουσῶν ἐφαρμογήν τῶν διατάξεων περί ἀποζημιώσεως προσωπικοῦ τοῦ Δημοσίου.—Ἔννοια ἄρθρου 18 § 9 Β.Δ. 23.12.1955 περί ἐφαρμογῆς τοῦ Ὑπαλληλικοῦ Κώδικος ἐπί τῶν ὑπαλλήλων Νομικῶν Προσώπων Δημοσίου Δικαίου ὡς πρός τήν ἀποζημίωσιν τῶν ἀπολυομένων.

Ἐπρόκειτο περί καταγγελίας συμβάσεως ἐργασίας ἰδιωτικοῦ δικαίου μισθωτοῦ τοῦ ἐν Ἀθήναις ἑδρεύοντος Κρατικοῦ Ὀργανισμοῦ Μηχανημάτων Δημοσίων Ἔργων καί προέκυψε τό ζήτημα τίνος ἀποζημιώσεως ἐδικαιοῦτο οὗτος, ὡν ἰδιωτικός ὑπάλληλος, ὡς δέχεται τό Πρωτοδικεῖον.

Ἑρμηνεῦον τό Πρωτοδικεῖον τήν διάταξιν τοῦ ἄρθρου 18 § 9γ τοῦ ἀπό 23.12.1955 β. δ)τος «περί ἐφαρμογῆς τοῦ Ὑπαλληλικοῦ Κώδικος ἐπί τῶν ὑπαλλήλων τῶν Νομικῶν Προσώπων Δημοσίου Δικαίου» δέχεται, ἐν ἁρμονίᾳ πρός τά ὑπό τούτου νομολογηθέντα (ἴδετε καί Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν 23431)1964, εἰσηγητής *Β. Κόκκινος*, ΕΕΔ 24, 94, ἔνθα καί σημειώσεις μας), ὅτι ἡ διάταξις αὕτη δέν εἶχεν ἐν προκειμένῳ ἐφαρμογήν.

Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν 2836)1965

Διαδικασία ἐργατικῶν διαφορῶν κατ' ἔφεσιν

Πρόεδρος ὁ κ. *Ι. Παπαδόπουλος*

Εἰσηγητής ὁ Πρωτοδίκης κ. *Δ. Τζούμας*

Δικηγόροι οἱ κ.κ. Ν. Μακρῆς, Δ. Καρανίκας

Δυνάμει συμβάσεως ἐξηρτημένης ἐργασίας ἀορίστου χρόνου καί ἰδιωτικοῦ δικαίου (ἄρθρον 10 § 1 τοῦ νόμου 3154)1955), συναφθείσης ἐνταῦθα μεταξύ τῶν διαδίκων κατά τό 1956, ὁ ἐφεσίβλητος - ἐνάγων προσελήφθη ὑπό τῶν (ἐκπροσώπων) τοῦ ἐκκαλοῦντος - ἐναγομένου Κ.Ο.Μ.Δ.Ε. (τυγχάνοντας, κατ' ἄρθρον 1 νόμου 3154)1955, Νομικοῦ Προσώπου Δημοσίου Δικαίου) ὡς διοικητικός ὑπάλληλος καί προσέφερεν αὐτῷ τάς ὑπηρεσίας του ὡς τοιοῦτος ἕκτοτε καί μέχρι 31.5.1963, ὅτε ἀπελύθη ὑπ' αὐτοῦ (ἐκκαλοῦντος - Κ.Ο.Μ.Δ.Ε.), καταγγείλαντος τήν ἐν λόγῳ σύμβασιν ἐργασίας. Λόγῳ τῆς τοιαύτης ὑπό τοῦ ἐκκαλοῦντος καταγγελίας τῆς ἐπιδίκου συμβάσεως ἐργασίας ὁ ἐφεσίβλητος μισθωτός, ἔχων τήν ἰδιότητα ὑπαλλήλου, καθ' παρέχων ἐργασίαν κατά κύριον χαρακτῆρα πνευματικήν (ἄρθρον 1 ἐδάφ. 1 ν.δ. 2655)1955, Α.Π. 389)1955, Δ.Ε.Ν. 6, 293, Α.Π. 244)1955, Δ.Ε.Ν. 11, 327), ἐδικαιοῦτο νά λάβῃ τήν ὑπό τοῦ νόμου 2112 ὁριζομένην ἀποζημίωσιν καί οὐχί τό μόνον διά τούς μετά τοῦ Ἑλληνικοῦ Δημοσίου διά συμβάσεως ἐξηρτημένης ἐργασίας ἀορίστου χρόνου καί ἰδιωτικοῦ δικαίου συνδεομένους μισθωτούς προβλεπόμενον καί ὑπό τῶν ὑπ' ἀριθ. 956)1947 καί 976)1947 Π.Υ.Σ., κυρωθεισῶν διά τοῦ νόμου 913)1949, ὁριζόμενον βοήθημα, δοθέντος ὅτι αἱ ὑπό τοῦ ἐκκαλοῦντος ἐπικαλούμεναι διατάξεις α) τοῦ ἄρθρου 18 § 9 ἐδάφ. γ' τοῦ ἀπό 23.12.1955 β. δ)τος «περί ἐφαρμογῆς τοῦ Ὑπαλληλικοῦ Κώδικος ἐπί τῶν ὑπαλλήλων Νομικῶν Προσώπων Δημοσίου Δικαίου (ἐκδοθέντος δυνάμει τοῦ νόμου 3273)1955 διά τήν προσαρμογήν τοῦ Κώδικος Καταστάσεως Δημοσίων Διοικητικῶν Ὑπαλλήλων (νόμος 1811)1951) ἐπί τῶν ὑπαλλήλων Ν.Π.Δ.Δ.), δι' οὗ ἄρθρου ὁρίζεται, ὅτι αἱ ἑκάστοτε ἰσχύουσαι διατάξεις περί ἀποζημιώσεως τῶν ἀπολυομένων ἐκτάκτων δημοσίων ὑπαλλήλων ἐφαρμόζονται καί ἐπί ἀπολύσεως ἐκτάκτων ὑπαλλήλων Ν.Π.Δ.Δ., τῆς ἀποζημιώσεως καταβαλλομένης ὑπό τοῦ Ν.Π.Δ.Δ. καί β) τοῦ ἄρθρου 19 § 12 ἐδάφ. α' τοῦ αὐτοῦ ὡς ἄνω β. δ)τος, δι' οὗ ὁρίζεται, ὅτι «καταργεῖται ἰδίᾳ ὁ νόμος 2112)1920, ὡ. ἐτροποποιήθη μεταγενεστέρως, καθόσον ἀφορᾷ μόνον τούς ὑπαλλήλους Ν.Π.Δ.Δ., καί πᾶσα ἑτέρα διάταξις σχετική πρός τήν ἀπόλυσιν ὑπαλλήλων Ν.Π.Δ.Δ. ἐξαιρέσει τῶν ἐν ἄρθρῳ 193 (ἄρθρον 18 § 9 τοῦ παρόντος διατάγματος) ἀναφερομένων, ἔχουσιν ἐφαρμογήν ἐπί τῶν μετά τοῦ Νομικοῦ Προσώπου Δημοσίου Δικαίου διά σχέσεως δημοσίου δικαίου συνδεομένων ἐκτάκτων ὑπαλλήλων καί οὐχί, ὡς ἐν προκειμένῳ, ἐπί τῶν διά σχέσεως ἐργασίας ἰδιωτικοῦ δικαίου μετά τοῦ Νομικοῦ Προσώπου Δημοσίου Δικαίου συνδεομένων ὑπαλλήλων (πρβλ. δι' ἀνάλογον περίπτωσιν ἄρθρον 18 § 7 τοῦ αὐτοῦ ὡς ἄνω β.δ)τος, Α.Π. 360)1963, ΕΕΔ 22, 804, οὕτω καί Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν 11476)1964 καί 1099)1964 προσαγόμεναι). Οὐδαμῶς δέ δύναται νά ἀγάγῃ εἰς διάφορον λύσιν τό γεγονός ὅτι αἱ προδιαληφθεῖσαι Πράξεις τοῦ Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου, ὡς αὐθεντικῶς ἡρμηνεύθησαν διά τοῦ ἄρθρου 48 νόμου 2698)1953, ἔχουσιν ἐφαρμογήν καί ὡς πρός τούς ἐπί συμβάσει ἐργασίας ἰδιωτικοῦ δικαίου μισθωτούς τοῦ Δημοσίου, ἀφοῦ αἱ διατάξεις αὗται καθιεροῦσιν ἐξαίρεσιν ὡς πρός τούς μισθωτούς τοῦ Δημοσίου ἀπό τῶν γενικῶν διατάξεων τοῦ νόμου 2112)1920 καί τοῦ δυνάμει τούτου ἐκδοθέντος β.δ. τῆς 16)18 Ἰουλίου 1920, εἴτε διασταλτικῆς ἑρμηνείας, εἴτε ἀναλόγου ἐφαρμογῆς ὡς πρός τούς παρά Νομικῷ Προσώπῳ Δημοσίου Δικαίου ὑπηρετοῦντας τοιούτους εἶναι ἐπιδεκτικαί. Συνεπῶς τά ἀνωτέρω δεχθεῖσα καί ἡ ἐκκαλουμένη καί καθορίσασα τήν ἀποζημίωσιν, τήν

ΔΟΛΙΑ ΣΥΜΠΕΡΙΦΟΡΑ ΜΙΣΘΩΤΟΥ ΠΡΟΣ ΕΞΑΝΑΓΚΑΣΜΟΝ ΔΙ' ΑΠΟΛΥΣΙΝ

Άπόδοσις ώφελείας έργοδότου κατ' άρθρον 904 Άστικοῦ Κώδικος

Σκοπός τῆς ἐκ τοῦ ἄρθρου 904 Ἀστικοῦ Κώδικος ἀγωγῆς ὄχι ἡ ἀποκατάστασις τῆς εἰς τὸν δόντα ζημίας, ἀλλ' ἡ ἄρσις τοῦ πλουτισμοῦ διὰ τῆς ἀποδόσεως τῆς ὠφελείας καὶ ἂν αὕτη ὑπερβαίνῃ τὴν ζημίαν, μὴ ἀποτελοῦσαν στοιχεῖον τῆς ἀγωγῆς.— Ἀπόκρουσις ἐκ τοῦ ἄρθρου 281 Ἀστικοῦ Κώδικος ἀξιώσεως μισθωτοῦ πρὸς ἀποζημίωσιν ἕνεκεν ἀπολύσεως, εἰς τὴν ὁποίαν προβαίνει ὁ ἐργοδότης, λόγῳ ὑποτίου ἀκαταλληλότητος τοῦ μισθωτοῦ, ἐκδηλουμένης ἐπιτηδες πρὸς μόνον τὸν σκοπὸν τοῦτον.—Μειωμένος μισθὸς ἐπὶ μερικῆς ἀπασχολήσεως μισθωτοῦ.— Προσαυξήσεις ἀμοιβῆς δι' ἐργασίαν κατὰ Κυριακὰς καὶ νύκτας.—Δῶρα δι' ἑορτάς.— Ἀοριστία λόγου ἐφέσεως.

Ἐνδιαφέροντα εἶναι τὰ θέματα, τὰ ὁποῖα ἠρεύνησε τὸ ὡς ἐφετεῖον δικάσαν Πρωτοδικεῖον Καλαμάτας.

Ἐν πρώτοις ποία ἡ ἔννοια τῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρου 904 Ἀστικοῦ Κώδικος, ἡ ἐκ τοῦ ὁποίου ἀγωγὴ ἀδικαιολογήτου πλουτισμοῦ ἀποτελεῖ συχνὰ τὸ ἐνδικον μέσον ἱκανοποιήσεως τῶν ἀξιώσεων τῶν μισθωτῶν, οἱ ὁποῖοι τελοῦν διὰ ποικίλους λόγους ἐν ἀκύρῳ συμβάσει μετὰ τῶν ἐργοδοτῶν.

Κατὰ τὴν κρατήσασαν εἰς τὴν νομολογίαν τοῦ Ἀρείου Πάγου γνώμην (ἴδετε σημειώσεις μας ἐν ΕΕΔ 23, 533 ἐπ.), εἰς τὴν Ὁλομέλειαν τοῦ ὁποίου ἔχει πάλιν παραπεμφθῆ τὸ ζήτημα (ἴδετε Α.Π. 737)1964, εἰσηγητὴς *Κ. Παπαϊωάννου*, ΕΕΔ 34, 103), διὰ τὴν ἀπόδοσιν τῆς ἐκ τοῦ ἀδικαιολογήτου πλουτισμοῦ τοῦ ἐργοδότου ὠφελείας αὐτοῦ εἰς τὸν μισθωτὸν δὲν ἐρευνᾶται ἡ ζημία τοῦ τελευταίου καὶ τὴν γνώμην ταύτην ἠκολούθησεν εἰς τὴν κατωτέρω ἀπόφασίν του καὶ τὸ Πρωτοδικεῖον.

Κατέστη περαιτέρω ἀντικείμενον ἐρεύνης ποῖαι αἱ συνέπειαι ὡς πρὸς τὴν ἀποζημίωσιν τοῦ νόμου 2112)1920 ἐκ τῆς δολίας συμπεριφορᾶς τοῦ μισθωτοῦ κατὰ τὴν ἐκτέλεσιν τῆς συμβάσεως ἐργασίας καὶ εἰδικῶς ἵνα ἐξαναγκάσῃ τὸν ἐργοδότην πρὸς ἀπόλυσιν καὶ καταβολὴν αὐτῷ τῆς ἀποζημιώσεως καὶ τὰ ὑπὸ τῆς ἀποφάσεως τοῦ Πρωτοδικείου γενόμενα δεκτὰ τελοῦν ἐν ἁρμονίᾳ πρὸς τὰ ὑπὸ τῆς θεωρίας ὑποστηριχθέντα καὶ νομολογηθέντα ὑπὸ τῶν Δικαστηρίων. (Ἴδετε περὶ τοῦ θέματος σημειώσεις μας ἐν ΕΕΔ 24, 237, ἔνθα παρατίθεται καὶ ἡ Πρωτοδίκου Θεσσαλονίκης 776) 1964, Πρωτοδίκης *Κ. Κανταρτζῆς*, ἐπίσης *Ι. Καποδίστριαν*, ΈρμΑΚ Εἰσαγ. ἄρθρα 669 - 678, ἀριθ. 64, ἔνθα παραπομπαὶ καὶ εἰς ξένους συγγραφεῖς. Χαρακτηριστικὸν εἶναι τὸ ἀποδιδόμενον εἰς ξένον συγγραφέα «ὅτι ἡ παρὰ τοῦ ἐργαζομένου δολία παράβασις τῶν ἐνοχικῶν ὑποχρεώσεών του, ἐπὶ τῷ σκοπῷ νὰ ἐξαναγκάσῃ τὸν ἐργοδότην εἰς ἀπόλυσίν του, ἀποτελεῖ λίαν δυσάρεστον ἐκφύλισιν τῆς κοινῆς ἠθικῆς, ἡ ὁποία πρέπει νὰ καταπολεμηθῇ».

Διὰ τὸ θέμα τοῦ μειωμένου μισθοῦ ἐπὶ μερικῆς ἀπασχολήσεως τοῦ μισθωτοῦ ἴδετε καὶ τὴν ἀνωτέρω, σελ. 468, Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν 26)1965 καὶ τὰ αὐτόθι σημειούμενα.

Πρωτοδικείου Καλαμάτας 1795)1964

Διαδικασία ἐργατικῶν διαφορῶν κατ' ἔφεσιν

Πρόεδρος ὁ κ. *Ν. Καλφαγιάννης*

Εἰσηγητὴς ὁ Πρωτοδίκης κ. *Γ. Βελλῆς*

Δικηγόροι οἱ κ.κ. Κ. Ἐξαρχόπουλος, Γ. Παπαγεωργακόπουλος

Ἐβεβαιώθη, ὅτι ὁ ἐνάγων οὐδέποτε εἰργάσθη ὑπερωριακῶς, διεπαύετο δὲ οὗτος καθ' ἑκάστην ἑβδομάδα. Κατ' ἀκολουθίαν ὁ ἐνάγων οὐδεμίαν ἐκτήσατο ἀπαίτησιν εἰς βάρος τοῦ ἐναγομένου κατὰ τὰς περὶ ἀδικαιολογήτου πλουτισμοῦ διατάξεις, ἕνεκεν ὠφελείας ἄνευ νομίμου αἰτίας, κτηθείσης ὑπὸ τοῦ τελευταίου ἐξ ὑπερωριακῆς καὶ κατὰ τὰς ἡμέρας τῆς ἑβδομαδιαίας ἀναπαύσεως παρασχεθείσης ὑπὸ τοῦ ἐνάγοντος ἐργασίας. Ὅθεν, ἀπορρίψας ὁ ἐκδοὺς τὴν προσβαλλομένην ἀπόφασιν δικαστὴς τὰ σχετικὰ τῆς ἀγωγῆς κονδύλια, ὀρθῶς κατ' ἀποτέλεσμα ἔκρινεν, εἰ καὶ ἐπὶ διαφόρῳ ἐσφαλμένῃ αἰτιολογίᾳ, ἀτε τῆς ἐκ τοῦ ἄρθρου 904 Ἀστικοῦ Κώδικος παρε-

---

ὁποίαν ἐδικαιοῦτο ὁ ἐφοιβλητος - μισθωτὸς παρὰ τοῦ ἐκκαλοῦντος ἐργοδότου του λόγῳ τῆς ὑπ' αὐτοῦ τελευταίου καταγγελίας τῆς συνδεούσης τοὺς διαδίκους συμβάσεως ἐργασίας ἰδιωτικοῦ δικαίου βάσει τοῦ νόμου 2112)1920 καὶ οὐχὶ τῶν ὑπ' ἀριθ. 956)1947 καὶ 976)1947 Π.Υ.Σ., ὀρθῶς ἔκρινε, δι' ὃ ὁ μοναδικὸς λόγος τῆς κρινομένης ἐφέσεως, δι' οὗ τὰ ἐκκαλοῦν - ἐναγόμενον ὑποστηρίζει τὰ ἐναντία, τυγχάνει ἀπορριπτέος ὡς ἀβάσιμος.

χομένης άγωγῆς, σκοπούσης οὐχὶ τὴν ἀποκατάστασιν τῆς προσγενομένης εἰς τὸν δόντα (ἐνάγοντα) ζημίας, ἀλλὰ τὴν ἄρσιν ὑφισταμένου ἄνευ αἰτίας πλουτισμοῦ, ἐχούσης δὲ ὡς ἐκ τούτου ἀντικείμενον τὴν ἀπόδοσιν τῆς ὠφελείας ταύτης λήπτου (ἐναγομένου) καὶ ἂν αὕτη ὑπερβαίνῃ τὴν ζημίαν (ἐλάττωσιν τῆς περιουσίας) τοῦ ἐνάγοντος, ἥτις, ἑπομένως, δὲν ἀποτελεῖ στοιχεῖον τῆς προρρηθείσης ἀγωγῆς, ἐν ἐλλείψει τοῦ ὁποίου θὰ καθίστατο ἡ τελευταία αὕτη ἀόριστος καὶ ἀπορριπτέα (ὅρα *Καυκᾶ*, Ἐνοχ. Δίκ. ἐκδ. Γ', ὑπ' ἄρθρα 904 - 907, σελ. 602 ἐπ., ἰδίᾳ ὑποσημ. 6α, Α.Π. 510)1964, ΕΕΔ 23, 977, Ὁλομ. Α.Π. 23)1963, ΕΕΔ 22, 216, Α.Π. 655)1961, ΕΕΝ 29, 377, Α.Π. 670)1956, ΕΕΝ 24, 425. Ἄλλως *Σαπλ*ῶν εἰς ΕΕΝ 29 σελ. 5, *Βουζίκας* εἰς ΕΕΝ 29 σελ. 438 ἐπ., Α.Π. 258)1964, ΕΕΔ 22, 730, Α.Π. 282)1961, ΕΕΔ 20, 729). Περαιτέρω, ἐφ' ὅσον ἐβεβαιώθη, κατὰ τὰ προεκτεθέντα, ὅτι ὁ ἐνάγων ἐλάμβανε κανονικῶς ἡμέραν ἑβδομαδιαίας ἀναπαύσεως, τὸ αἴτημα (κονδύλιον) τῆς ἐφ' ἧς ἡ ἐκκαλουμένη ἀπόφασις ἀγωγῆς περὶ ἐπιδικάσεως τῷ ἐνάγοντι χρηματικῆς ἱκανοποιήσεως ἕνεκα ἠθικῆς βλάβης διὰ τὴν στέρησιν τῶν ἡμερῶν ἀναπαύσεως, ἀνεξαρτήτως τῆς ἀοριστίας αὐτοῦ, λόγῳ μὴ ἐπικλήσεως τοῦ γεγονότος ὅτι ὁ ἐνάγων ἐξηναγκάσθη παρὰ τοῦ ἐναγομένου ἐργοδότου του, ὅπως ἐργασθῇ κατὰ τὰς ὡς εἴρηται ἡμέρας, ἀπειλούμενος ἄλλως δι' ἀπολύσεως (ὅρα Α.Π. 181)1963, ΕΕΔ 22, 596), εἶναι ἀπορριπτέον προεχόντως ὡς ἀβάσιμον κατ' οὐσίαν.

Ἀληθῶς ὁρίζεται μὲν διὰ τοῦ ἄρθρου 1 τοῦ ν. 2112)1920, ὡς ἐτροποποιήθη διὰ τοῦ ν. 4558)1930, ὅτι ἐπὶ καταγγελίας ὑπὸ τοῦ ἐργοδότου ἐργασιακῆς συμβάσεως ἀορίστου χρόνου ὀφείλει οὗτος (ἐκτὸς τῶν ἐν τῷ νόμῳ ὁριζομένων περιπτώσεων), ὅπως καταβάλῃ εἰς τὸν ἀπολυόμενον ἰδιωτικὸν ὑπάλληλον τὴν ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ νόμου καὶ τοῦ ν. 3198)1955 ὁριζομένην ἀποζημίωσιν, πλὴν ὅμως εἰς ἣν περίπτωσιν προβαίνει οὗτος (ὁ ἐργοδότης) εἰς τὴν καταγγελίαν τῆς συμβάσεως λόγῳ ὑπαιτίου ἀκαταλληλότητος τοῦ μισθωτοῦ, ἐκδηλουμένης ἐπίτηδες ὑπ' αὐτοῦ πρὸς μόνον τὸν σκοπὸν ὅπως ἐξαναγκάσῃ τὸν ἐργοδότην εἰς τὴν ἀπόλυσίν του ἐπὶ καταβολῇ τῆς νομίμου ἀποζημιώσεως, ἡ ἀξίωσις τοῦ ὑπὸ τοιαύτας συνθήκας ἀπολυθέντος μισθωτοῦ περὶ καταβολῆς αὐτῷ τῆς κατὰ τὰς διαληφθείσας διατάξεις ἀποζημιώσεως, ἀντικειμένη προφανῶς εἰς τὴν καλὴν πίστιν, ἀποκρούεται διὰ τῆς ἐκ τοῦ ἄρθρου 281 Ἀστικοῦ Κώδικος ἐνστάσεως (ad hoc Ὁλομ. Α.Π. 368)1961, ΕΕΝ 28, 658). Ἐν προκειμένῳ ἐπαρκῶς ἐβεβαιώθη, ὅτι ὁ ἐνάγων ἀπὸ τοῦ Ἀπριλίου ἤδη τοῦ ἔτους 1961, σκοπῶν ὅπως ἐξαναγκάσῃ τὸν ἐναγόμενον νὰ προβῇ εἰς τὴν ἀπόλυσίν του, ἵνα ἀκολούθως λάβῃ ἐξ αὐτοῦ τὴν ὑπὸ τοῦ νόμου 2112)1920, ὡς ἐτροποποιήθη, προβλεπομένην ἀποζημίωσιν, ἤρχισε νὰ ἀπουσιάζῃ ἐκ τῆς ἐργασίας του αὐθαιρέτως κατὰ διάφορα χρονικὰ διαστήματα, καθ' ἃ συχνάκις περιεφέρετο εἰς τὴν ἀγοράν, δηλῶν προκλητικῶς εἰς τοὺς ἐρωτῶντας αὐτὸν ὅτι «ἔχει ἄδεια ἀπὸ τὸν μπακάλη». Παρὰ τὰς ἐπανειλημμένας συστάσεις τοῦ ἐργοδότου του καὶ τὰς ὑπὸ τούτου ἀπευθυνθείσας πρὸς αὐτὸν ἐγγράφους διαμαρτυρίας καὶ προσκλήσεις διὰ τὴν πιστὴν ἐκπλήρωσιν τῶν συμβατικῶν του ὑποχρεώσεων, ἐξηκολούθησεν οὐχ ἧττον τὴν αὐτὴν διαγωγήν, μέχρις οὗ κατὰ Φεβρουάριον τοῦ 1964, ἀσθενήσας ἐλαφρῶς καὶ καταστὰς ὡς ἐκ τούτου ἀνίκανος πρὸς ἐργασίαν ἐπὶ διήμερον μόνον, ἤτοι διὰ τὴν 20ὴν καὶ 21ην τοῦ προμνησθέντος μηνός, ὡς τοῦτο προκύπτει ἐκ τῆς ἀπὸ 20.2.1964 γνωματεύσεως τοῦ ἁρμοδίου ἰατροῦ τοῦ Ι.Κ.Α., ἐν τούτοις ἐπανῆλθεν εἰς τὴν ἐργασίαν του τὴν 29ην τοῦ ρηθέντος μηνός, δηλονότι μετὰ πάροδον ὁλοκλήρου ἑπταημέρου ἀπὸ τῆς ἀναρρώσεώς του, τοῦτο δέ, ὡς βεβαιοῦται, ἐπίτηδες ἔπραξεν, ἐπιδιώκων τὴν ἐπὶ καταβολῇ τῆς νομίμου ἀποζημιώσεως ἀπόλυσιν αὐτοῦ, δεδομένου ὅτι ἐν τῷ μεταξὺ εὗρε νέαν, πλέον προσοδοφόρον, ἐργασίαν ἀρχικῶς μὲν εἰς τινα κινητὰν κινηματογράφον, ἐν συνεχείᾳ δὲ εἰς τὸν ἐνταῦθα θερινὸν κινηματογράφον «Σ.Μ.». Ὑπὸ τὰ περιστατικὰ ταῦτα ἡ ἀξίωσις τοῦ ἐνάγοντος πρὸς λῆψιν τῆς ἀποζημιώσεως τοῦ ν. 2112)1920, ἕνεκα τῆς κατὰ τὴν 29.2.1964 καταγγελίας τῆς συμβάσεως ἐργασίας ὑπὸ τοῦ ἐναγομένου, ἀντίκειται προφανῶς, κατὰ τὴν κρίσιν τοῦ Δικαστηρίου, εἰς τὴν καλὴν πίστιν, νομίμως δὲ ἀποκρουσθεῖσα ὑπὸ τοῦ ἐναγομένου διὰ τῆς ἐκ τοῦ ἄρθρου 281 Α.Κ. ἐνστάσεως, ὀρθῶς ἀπερρίφθη ἀπὸ τῆς ἐκκαλουμένης ἀποφάσεως.

Ἐκ τῶν διατάξεων τῆς 9)1964 ἀποφάσεως Δ.Δ.Δ.Δ. Ἀθηνῶν σαφῶς προκύπτει, ὅτι τὰ δι' αὐτῆς ὁριζόμενα κατώτατα ὅρια μηνιαίων μισθῶν ἀντιστοιχοῦν εἰς πλήρες ὡράριον ἐργασίας, τουτέστι προϋποθέτουν ἀπασχόλησιν τοῦ μισθωτοῦ ἐπὶ ὥρον καθ' ἑκάστην ἐργάσιμον ἡμέραν. Καὶ εἶναι μὲν ἀληθές, ὅτι ἡ καταβολὴ ἀναλόγως ἠλαττωμένου μισθοῦ ἐν περιπτώσει παροχῆς ὑπὸ

τοῦ μισθωτοῦ μειωμένης κατὰ χρόνον ἐργασίας προϋποθέτει, κατ' ἀρχήν, εἰδικὴν περὶ τούτου συμφωνίαν τῶν μερῶν ἢ τὴν συνδρομὴν ἑτέρου περιστατικοῦ, δυναμένου νὰ δικαιολογήσῃ τὴν ἀνάλογον μείωσιν τοῦ νομίμου μισθοῦ (ὁρα Α.Π. 326)1963, ΕΕΔ 22, 797, Α.Π. 88)1963, ΕΕΔ 22, 663, Α.Π. 714)1958, ΕΕΝ 26, 408), πλὴν ὅμως τοῦτο δὲν ἀπαιτεῖται καθ' ἣν περίπτωσιν ἡ ρυθμίζουσα τὰ τοῦ μισθοῦ κανονιστικὴ διάταξις (συλλογικὴ σύμβασις, διαιτητικὴ ἢ ὑπουργικὴ ἀπόφασις, νόμος) ὁρίζει εἰδικῶς, ὅτι ὁ ὑπὸ ταύτης προβλεπόμενος μηνιαῖος μισθὸς παρέχεται ἐναντὶ πλήρους, κατὰ νόμιμον ὡράριον, ἀπασχολήσεως τοῦ μισθωτοῦ, ἐν προκειμένῳ δὲ σαφῶς τὸ τοιοῦτον συνάγεται ἐκ τοῦ συνόλου τῶν διατάξεων τῆς προμνησθείσης ὑπ' ἀριθ. 9)1964 ἀποφάσεως τοῦ Δ.Δ.Δ.Δ. Ἀθηνῶν, ἰσχύν οὐσιαστικοῦ νόμου ἐπεχούσης, καὶ δὴ ἐν ὄψει τῆς ὑπ' ἀριθ. 2 αἰτιολογίας αὐτῆς, ἐν ᾗ ῥητῶς λέγεται, ὅτι «... τὸ μισθολόγιον καταβάλλεται διὰ νόμιμον ὡράριον ἐργασίας, μειούμενον ἀναλόγως διὰ τὴν ἧσσονα ταύτου ἀπασχόλησιν», ἐξ οὗ παρέπεται, ὅτι εἰς τὸ προσωπικὸν τῶν κινηματογραφικῶν ἐπιχειρήσεων συννόμως καταβάλλεται ἐλάσσων τοῦ νομίμου μισθός, ἐφ' ὅσον παρέχεται μειωμένη κατὰ χρόνον ἐργασία, ἀρκεῖ μόνον νὰ μὴ καθίσταται δυσμενεστέρα ἡ θέσις τοῦ μισθωτοῦ ὑπὸ ἔποψιν ἀντιστοιχίας τοῦ καταβαλλομένου μισθοῦ πρὸς τὸν χρόνον τῆς ἀπασχολήσεως (ἄρθρον 680 § 3 Ἀστικοῦ Κώδικος, ἐν συνδυασμῷ πρὸς τὸ ἄρθρον 3 § 1 τοῦ νόμου 3239)1955). χωρὶς νὰ προσαπαιτῆται ἐν τῇ εἰδικῇ ταύτῃ περιπτώσει ἰδιαιτέρα μεταξὺ ἐργοδότου καὶ ὑπαλλήλου συμφωνία ἢ ἡ συνδρομὴ ἑτέρου περιστατικοῦ, δικαιολογοῦντος τὴν ἀνάλογον μείωσιν τοῦ ὑπὸ τῆς προμνησθείσης διαιτητικῆς ἀποφάσεως κεκανονισμένου, κατὰ κατώτατον ὅριον, μηνισίου μισθοῦ.

Ἐβεβαιώθη περαιτέρω, ὅτι ὁ ἐνάγων κατὰ τὸ κρίσιμον χρονικὸν διάστημα (1.1.1959 - 29.2.1964) παρεῖχεν ἐργασίαν νυκτερινήν, ὡς καὶ τοιαύτην, νομίμως παρεχομένην κατὰ Κυριακὰς καὶ τὰς κατ' ἄρθρον 2 § 2 τοῦ ν.δ. 3755)1957 πέντε ἐξαιρεσίμους ἑορτάς, ἐδικαιοῦτο δὲ ὡς ἐκ τούτου προσαυξήσεως ἐπὶ τοῦ νομίμου ὡρομισθίου του 25ο)ο διὰ τὴν πρώτην καὶ 75ο)ο διὰ τὴν δευτέραν, συμφώνως πρὸς τὰς ὑπ' ἀριθ. 18310)1946 καὶ 8900)1946 κοινὰς ἀποφάσεις τῶν Ὑπουργῶν Οἰκονομικῶν καὶ Ἐργασίας, ὡς αὗται ἡρμηνεύθησαν διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 25825)254)1951 ἀποφάσεως τῶν αὐτῶν Ὑπουργῶν, ἐν συνδυασμῷ καὶ πρὸς τὸ ἄρθρον 2 §§ 1 καὶ 2 τοῦ μνησθέντος ν. δ)γματος 3755)1957 (ὁρα Ὅλομ. Α.Π. 276) 1959 καὶ Α. Π. 318) 1959, ΕΕΝ 26, 663, βλ. καὶ Α.Π 238)1963, ΕΕΔ 22, 730, Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν 1461)1963, ΕΕΔ 22, 417). Ῥητέον ὅτι ἡ προσαύξησις 25 ο)ο διὰ τὴν νυκτερινὴν ἐργασίαν (10 μ.μ. ἕως 6 π.μ.) παρέχεται εἰς τὸν μισθωτὸν καὶ ὅταν ἡ νυκτερινὴ ἀπασχόλησις ἐπιβάλλεται ἐκ τῆς οἰκείας συμβάσεως ἢ ἐκ τῆς φύσεως τῆς ἐργασίας (βλ. Α.Π. 66)1961, ΕΕΝ 28, 469).

Εἶναι μὲν ἀληθές, ὅτι ἡ μεταξὺ ἐργοδότου καὶ μισθωτοῦ συμφωνία περὶ παροχῆς εἰς τὸν τελευταῖον ποσοῦ χρημάτων πέραν τοῦ κατωτάτου ὁρίου τῶν ἀποδοχῶν του ἐναντὶ μελλοντικῶν ἀπαιτήσεων αὐτοῦ ἐκ νυκτερινῆς ἢ κατὰ Κυριακὰς ἐργασίας εἶναι κατὰ πάντα νόμιμος (ὁρα *Καποδίστριαν*, ἐν ΕρμΑΚ, ἄρθρου 653, ἀριθ. 97 καὶ 104, *Ἀγαλλοπούλου*, Ἐργατικὸν Δίκαιον, σελ. 137 ἑπ., Α.Π. 573)1960, ΕΕΔ 20, 86, Α.Π. 17 - 18)1957, ΕΕΝ 24, 333). ἑπομένως δὲ ἐν περιπτώσει παροχῆς νυκτερινῆς ἢ κατὰ Κυριακὴν ἐργασίας δικαιοῦται ὁ ἐργοδότης, ἐφ' ὅσον προηγήθη σχετικὴ συμφωνία, ὅπως ἐκπέσῃ ἐκ τοῦ ποσοῦ τῶν διὰ τὴν αἰτίαν αὐτὴν ὀφειλομένων προσαυξήσεων πᾶν ὅ,τι ἐπὶ πλέον τοῦ κατωτάτου ὁρίου τοῦ μισθοῦ κατέβαλεν εἰς τὸν μισθωτόν, πλὴν ὅμως, ἐν προκειμένῳ, οὐδόλως ἐπικαλεῖται ὁ ἐναγόμενος τοιαύτην μεταξὺ αὐτοῦ καὶ τοῦ ἐνάγοντος συμφωνίαν, οὐδ' ἄλλωστε βεβαιοῦται αὐτὴ ἐκ τῶν προσκομισθεισῶν ἀποδείξεων.

Κατὰ τὰς περὶ χορηγήσεως «δώρων» κοινὰς ἀποφάσεις τῶν Ὑπουργῶν Οἰκονομικῶν καὶ Ἐργασίας, διὰ τὸν προσδιορισμὸν τοῦ ποσοῦ τῶν ὡς εἴρηται «δώρων» συνυπολογίζονται, κατὰ ῥητὴν διάταξιν τῶν σχετικῶν ὑπουργικῶν ἀποφάσεων, καὶ αἱ προσαυξήσεις (ἐπιδόματα) ἕνεκεν ἐργασίας παρασχεθείσης κατὰ Κυριακὰς ἢ κατὰ τὴν νύκτα (ὁρα Α.Π. 181)1963, ΕΕΔ 22, 596, Α.Π. 60)1962, ΕΕΔ 21, 522).

Ἐξ ἑτέρου ὁ λόγος τῆς ἐφέσεως τοῦ ἐναγομένου, καθ' ὃν «οὐχὶ ὀρθῶς καὶ παρὰ τὸν νόμον ἡ ἐκκαλουμένη ἀπόφασις ἐπεδίκασε τῷ ἀντιδίκῳ διαφορὰν δώρων Πάσχα καὶ Χριστουγέννων ἐκ 1525 δραχμῶν», οὕτωσι διατυπούμενος, χωρὶς δηλονότι νὰ καθορίζωνται ἐν αὐτῷ, μετὰ σαφηνείας καὶ πληρότητος, συγκεκριμέναι κατὰ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως αἰτιάσεις, ἀόριστος παρίσταται καὶ ἀνεπίδεκτος δικαστικῆς ἐκτιμήσεως, δι' ὃν λόγον καὶ τυγχάνει ἀπορριπτέος (ὁρα Α.Π. 53)1962, ΕΕΝ 29, 465, Α.Π. 591)1957, ΕΕΝ 25, 212).

ΚΑΤΑΓΓΕΛΙΑ ΣΥΜΒΑΣΕΩΣ ΜΕΤΑ ΔΙΑΠΡΑΞΙΝ ΑΞΙΟΠΟΙΝΟΥ ΠΡΑΞΕΩΣ

Παραγραφή άδικήματος κατά Ν.Δ. 4367)1964 και συνέπειαι

Ὑποβολή ὑπό ἐργοδότου κατά μισθωτοῦ μηνύσεως δι' ἀξιόποινον πρᾶξιν αὐτοῦ καί ἀπόλυσις μετά ταύτην.—Παραγραφή κατά Ν. Δ. 4367)1964.—Ἔρευνα παρεμπιπτόντως ὑπό τοῦ πολιτικοῦ δικαστηρίου, μή οὖσης ἐφικτῆς τῆς κρίσεως τοῦ ἁρμοδίου ποινικοῦ δικαστηρίου. — Καταχρηστική ἡ καταγγελία συμβάσεως ἐργασίας, ἀποδειχθέντος τοῦ ἀβασίμου τῆς μηνύσεως καί ἐξ ἐκδικήσεως τοῦ ἐργοδότου κατά τοῦ μισθωτοῦ, προσφυγόντος εἰς τήν Ἐπιθεώρησιν Ἐργασίας διά μή χορήγησιν τῆς ἀδείας του.

Ἔχει ἐνδιαφέρον ἡ κατωτέρω ἀπόφασις τοῦ Ἐργατοδίκου Ἀθηνῶν, ἐπιληφθεῖσα τοῦ θέματος, ἂν δύναται τό πολιτικόν δικαστήριον νά ἐρευνήσῃ περί τοῦ ὑποστατοῦ ἀξιοποίνου πράξεως μισθωτοῦ, μεθ' ὑποβολήν κατ' αὐτοῦ ὑπό τοῦ ἐργοδότου του μηνύσεως δι' ἀξιόποινον πρᾶξιν κατά τήν ἐκτέλεσιν τῆς ἐργασίας του μετά τήν διά τοῦ ν. δ. 4367)1964 «περί παραγραφῆς ἀδικημάτων τινῶν» (ΕΕΔ 23, 1261) παραγραφήν τοῦ ἀδικήματος.

Ὁ Ἐργατοδίκης διά τῆς κατωτέρω ἀποφάσεώς του ἀποφαίνεται καταφατικῶς. (Ἴδετε καί τάς ἐν τῇ ἀποφάσει του παραπομπάς), καί ἀφοῦ ἔκρινεν, ὅτι ἡ μήνυσις ὑπῆρξεν ἀβάσιμος, ἐκήρυξε τήν καταγγελίαν τῆς συμβάσεως ἐργασίας ὡς καταχρηστικήν, γενομένην ἐξ ἐκδικήσεως τοῦ ἐργοδότου, διότι ὁ μισθωτός διεξεδίκησε τά νόμιμα δικαιώματά του κατά τά σταθερῶς ἐν τῇ νομολογίᾳ τῶν δικαστηρίων δεκτά γενόμενα. (Ἴδετε ΕΕΔ 23, 970, ἔνθα νομολογία τοῦ Ἀρείου Πάγου).

Πρωτοδίκου Ἀθηνῶν 1277)1965

Διαδικασία ἐργατικῶν διαφορῶν
Πρωτοδίκης ὁ κ. *Γ. Σφυρῆς*
Δικηγόροι οἱ κ.κ. Θ. Σοφούλης, Π. Ἀντωνέας

Ὁ ἐνάγων προσελήφθη τήν 16.10.1956 ὑπό τῆς ἐναγομένης, διατηρούσης ἐν Νέᾳ Ἰωνίᾳ ὑφαντήρια, διά συμβάσεως ἐξηρτημένης ἐργασίας ὁρίστου χρόνου καί εἰργάσθη παρ' αὐτῇ ὡς βοηθός κομποδέτου ἀπό τῆς προσλήψεώς του καί μέχρι τῆς 12.1.1962, ὅτε ἐστρατεύθη, μετά δέ τήν ἀπόλυσίν του ἐκ τῶν τάξεων τοῦ στρατοῦ εἰργάσθη ὡς κομποδέτης (συντηρητής ὑφαντικῶν ἱστῶν) ἀπό τῆς 15.2.1963 ἕως τῆς 28.8.1964, ὅτε ἡ ἐναγομένη, κατόπιν ὑποβολῆς μηνύσεως ἐπί ἐξυβρίσει καί ἀπειλαῖς, κατήγγειλε, κατ' ἐφαρμογήν τοῦ ἄρθρου 6 § 1 τοῦ β. δ)τος 16)18.7.1920, ἐγγράφως καί ἐπί τοῖς λόγοις τούτοις τήν ἐργασιακήν σύμβασιν. Ἐβεβαιώθη, ὅτι τήν 24.8.1964 ὁ ἐνάγων προσέφυγεν εἰς τήν Ἐπιθεώρησιν Ἐργασίας Νέας Ἰωνίας, παραπονούμενος διά μή χορήγησιν ὑπό τῆς ἐναγομένης τῆς ἀδείας ἔτους 1964, αἰτηθείσης ὑπ' αὐτοῦ πρό διμήνου. Τήν 25.8.1964 ὁ ἐνάγων καί ὁ νόμιμος ἐκπρόσωπος τῆς ἐναγομένης Χ.Θ., ἐμφανισθέντες εἰς τήν ἀνωτέρω Ὑπηρεσίαν, συνεφώνησαν ὅπως ὁ ἐνάγων λάβῃ τήν αἰτηθεῖσαν ἄδειάν του μέχρι τῆς 18.9.1964. Μετά πάροδον τριῶν ἡμερῶν, ἤτοι τήν 28.8.1964, ὁ ἀνωτέρω ἐκπρόσωπος τῆς ἐναγομένης ὑπέβαλεν εἰς τόν ἁρμόδιον Εἰσαγγελέα τήν ὡς εἴρηται μήνυσιν κατά τοῦ ἐνάγοντος ἐπί ταῖς ρηθείσαις πράξεσιν, αἵτινες φέρονται τελεσθεῖσαι ἀπό τῆς 22 ἕως 28.8.1964 καί εἰδικώτερον τήν 22.8.1964. Ἡ ἐπί τῶν ἀνωτέρω ἀδικημάτων ἀσκηθεῖσα ποινική δίωξις παρεγράφη δυνάμει τοῦ ν.δ. 4367)1964 καί ὡς ἐκ τούτου, μή οὖσης ἐφικτῆς τῆς κρίσεως τοῦ ἁρμοδίου ποινικοῦ δικαστηρίου, δέον ὅπως ἐρευνηθῇ παρεμπιπτόντως τό ὑποστατόν τῆς κατηγορίας, δι' ἣν κατεμηνύθη ὁ ἐνάγων (πρβλ. Πρωτοδικείου Πειραιῶς 1838)1964, ΕΕΔ 24, 15, ἄρθρα ἐν ΕΕΔ 23, 1192 καί 24, 129). Ἐβεβαιώθη, ὅτι κατά τό χρονικόν διάστημα ἀπό 22 ἕως 28.8.1964 ὁ ἐνάγων οὐδέν ἐπεισόδιον ἐδημιούργησεν εἰς βάρος τῆς ἐναγομένης καί δέν ἐξυβρισεν, οὐδέ ἠπείλησε τόν εἰρημένον ἐκπρόσωπον τῆς ἐναγομένης. Ταῦτα προκύπτουσιν ἐκ τῶν κατηγορηματικῶν καταθέσεων τῶν μαρτύρων ἀποδείξεως καί ἐφ' ὅσον ληφθῇ ὑπ' ὄψιν, ὅτι κατά τήν 25.8.1964, δτε, ὡς ἐξετέθη, προσῆλθον εἰς τήν Ἐπιθεώρησιν Ἐργασίας ὁ ἐνάγων καί ὁ εἰρημένος ἐκπρόσωπος τῆς ἐναγομένης, ὁ τελευταῖος οὐδέν ἰσχυρίσθη περί τῶν ἀποδιδομένων εἰς τόν ἐνάγοντα πράξεων, ὅπερ ἀσφαλῶς θά ἔπραττεν οὗτος, ἐάν αἱ πράξεις αὗται εἶχον τελεσθῇ κατά τήν 22.8.1964, ἀλλά ταυναντίον συνεφώνησε μετά τοῦ ἐνάγοντος, ὅπως οὗτος λάβῃ τήν ἄδειάν του μέχρι τῆς 19.9.1964. Αἱ περί τοῦ ἐναντίου καταθέσεις τῶν ἐνώπιον συμβολαιογράφου ἐξετασθέντων μαρτύρων ἀνταποδείξεως κρίνονται μή ὀξιόπιστοι, εἶναι δέ καί ἀόριστοι, μή ἀναφερομένου ἐν αὐταῖς συγκεκριμένως τοῦ χρόνου, καθ' ὃν συνέβησαν τά ἐν αὐταῖς ἐκτιθέμενα περιστατικά. Συνεπείᾳ τούτων κρίνονται ἀβάσιμοι αἱ ἀποδιδόμεναι τῷ ἐνάγοντι ὡς ἄνω πράξεις. Ἡ κατ' αὐτοῦ μήνυσις ὑπεβλήθη, ὡς ἐβεβαιώθη, πρός τόν σκοπόν ὅπως ἡ ἐναγομένη ἐπιτύχῃ τήν ἀπόλυσιν τοῦ ἐνάγοντος καί τήν ἀπαλλαγήν της ἐκ τῶν ἐναντι αὐτοῦ ὑποχρεώσεων. Περαιτέρω ἐβεβαιώθη, ὅτι ἡ προκειμένη καταγγελία ἐγένετο ἀποκλειστικῶς καί μόνον ἐκ λόγων ἐκδικήσεως, συνεπείᾳ τοῦ ὅτι ὁ ἐνάγων τήν 24.8.1964 προσέφυγεν εἰς τήν Ἐπιθεώρησιν Ἐργασίας, παραπονούμενος διά τήν μή χορήγησιν ἀδείας. Κατ' ἀκολουθίαν τῶν ἀνωτέρω ἡ καταγγελία τῆς ἐπιδίκου συμβάσεως ἐργασίας, γενομένη κατόπιν ὑποβολῆς ἀβασίμου μηνύσεως καί ἐκ λόγων ἐκδικήσεως, ἀντιβαίνει προφανῶς εἰς τό ἄρθρον 281 Α.Κ. καί εἶναι κατ' ἄρθρον 174 Α.Κ. ἄκυρος. Κατά συνέπειαν ἡ ἐναγομένη περιέστη εἰς ὑπερημερίαν περί τήν ἀποδοχήν τῶν προσφερομένων ὑπηρεσιῶν τοῦ ἐνάγοντος καί ὀφείλει αὐτῷ κατ' ἄρθρον 656 Α.Κ. τάς ἀποδοχάς του.

ΝΟΜΟΛΟΓΙΑ ΔΙΟΙΚΗΤΙΚΩΝ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΩΝ

Ι. ΣΥΛΛΟΓΙΚΑΙ ΔΙΑΦΟΡΑΙ ΕΡΓΑΣΙΑΣ

Σταδιακή αύξησις αποδοχών

Έπιτρεπτή, εἰς ἐξαιρετικὰς περιπτώσεις, ἡ διάφορος ὑπὸ τῶν Διοικητικῶν Διαιτητικῶν Δικαστηρίων κατὰ χρονικὰ διαστήματα ρύθμισις τῶν ὅρων ἀμοιβῆς τῶν μισθωτῶν, ἀναγκαία ὅμως ἡ εἰδικὴ αἰτιολόγησις τοῦ μέτρου τούτου, ὡς ἐξαιρετικοῦ, διὰ συγκεκριμένων λόγων, ἀναφερομένων εἴτε εἰς μεταβολὴν τῶν γενικῶν οἰκονομικῶν ἢ ἄλλων συνθηκῶν ἐργασίας, εἴτε καὶ μόνον εἰς τὰς εἰδικὰς οἰκονομικὰς συνθήκας τῶν ἐν διενέξει ἐργοδοτικῶν ἐπιχειρήσεων, ἡ οἰκονομικὴ ἀντοχὴ τῶν ὁποίων δέον νὰ λαμβάνηται ὑπ' ὄψιν, προκειμένου καθορισμοῦ τῶν ἀποδοχῶν τῶν μισθωτῶν αὐτῶν κατ' ἄρθρα 15 § 3 Νόμου 3239)1955.

Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας 602)1965, Ὁλομελείας

Προεδρεύων ὁ Σύμβουλος κ. *Γ. Χαρμπούρης*
Εἰσηγητὴς ὁ Σύμβουλος κ. *Χ. Παναγιωτόπουλος*
Δικηγόροι οἱ κ.κ. Ι. Παπαθεοδώρου, Γ. Βελονάκης

Διὰ τῆς ὑπὸ κρίσιν αἰτήσεως διώκεται παραδεκτῶς καὶ ἐμπροθέσμως ἡ ἀκύρωσις τῆς ὑπ' ἀριθ. 16 τῆς 14 Ἰουνίου 1963 ἀποφάσεως τῆς Δευτεροβαθμίου Διαιτητικῆς Ἐπιτροπῆς Ἀθηνῶν, διὰ τῆς ὁποίας καθωρίσθησαν τὰ κατώτατα ὅρια ἡμερομισθίων τῶν ἐργατοτεχνιτῶν κοπῆς ὑαλοπινάκων τῆς Ἀνωνύμου Ἑταιρείας Χημικῶν Προϊόντων καὶ Λιπασμάτων.

Παραδεκτῶς καὶ νομοτύπως παρεμβαίνει ὑπὲρ τοῦ κύρους τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως ἡ ἐν Ἀθήναις Ἀνώνυμος Ἑλληνικὴ Ἑταιρεία Χημικῶν Προϊόντων καὶ Λιπασμάτων.

Ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις, ἰσχύουσα, ὡς ἐν αὐτῇ ὁρίζεται, ἀπὸ τῆς 20 Ἰουνίου 1962, καθορίζει κατώτατα ὅρια ἡμερομισθίων τῶν ἐργατοτεχνιτῶν, εἰς οὓς ἀφορᾷ, ἄλλα μὲν διὰ τὴν χρονικὴν περίοδον ἀπὸ 20.6.1962 μέχρι 30.4.1963, ἄλλα δὲ διὰ τὴν χρονικὴν περίοδον ἀπὸ 1.5.1963 καὶ ἑφεξῆς, ὁρίζουσα διὰ τὴν τελευταίαν ταύτην περίοδον ηὐξημένα κατώτατα ὅρια διὰ μὲν τὸν ἀρχιεργάτην κοπτῶν καὶ τὸν κόπτην ἀδιακρίτως χρόνου ὑπηρεσίας, διὰ δὲ τοὺς λοιποὺς μετὰ τὴν ὑπ' αὐτῶν συμπλήρωσιν διετοῦς ὑπηρεσίας.

Ὁ διὰ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως γενόμενος κατὰ τὰ ἀνωτέρω διάφορος κατὰ χρονικὰ διαστήματα καθορισμὸς τῶν κατωτάτων ὁρίων ἡμερομισθίων δὲν ἀποκλείεται μὲν κατ' ἀρχὴν ἐκ τοῦ νόμου, ἐπιτρέποντος, εἰς ἐξαιρετικὰς περιπτώσεις, ἐν ὄψει τῶν ὑφισταμένων ἑκάστοτε γενικῶν ἢ εἰδικῶν συνθηκῶν, τὴν διάφορον κατὰ χρονικὰ διαστήματα ρύθμισιν τῶν ὅρων ἀμοιβῆς τῶν μισθωτῶν, τὸ μέτρον ὅμως τοῦτο, ὡς ἐξαιρετικόν, δέον νὰ αἰτιολογῆται εἰδικῶς διὰ συγκεκριμένων λόγων, ἀναφερομένων εἴτε εἰς μεταβολὴν τῶν γενικῶν οἰκονομικῶν ἢ ἄλλων συνθηκῶν ἐργασίας, εἴτε καὶ μόνον εἰς τὰς εἰδικὰς οἰκονομικὰς συνθήκας τῶν ἐν διενέξει ἐργοδοτικῶν ἐπιχειρήσεων, ἡ οἰκονομικὴ ἀντοχὴ τῶν ὁποίων δέον νὰ λαμβάνηται ὑπ' ὄψιν, προκειμένου περὶ τοῦ καθορισμοῦ τῶν ἀποδοχῶν τῶν μισθωτῶν αὐτῶν κατὰ τὸ ἄρθρον 15 § 3 τοῦ νόμου 3239)1955(*).

Ἐν προκειμένῳ ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις προέβη, ὡς προελέχθη, εἰς τὸν καθορισμὸν ηὐξημένων κατωτάτων ὁρίων ἡμερομισθίων διὰ τὴν χρονικὴν περίοδον ἀπὸ 1.5.1963 καὶ ἑφεξῆς, καίτοι δέχεται, ὅτι ἡ ἀπὸ τοῦ ἔτους 1961 ἐπελθοῦσα αὔξησις τοῦ κόστους τῆς ζωῆς θὰ ἐδικαιολόγει τὸν καθορισμὸν τῶν ηὐξημένων τούτων ἡμερομισθίων ἀπὸ τῆς ἐνάρξεως τῆς ἰσχύος της, ἥτις ἀπὸ 20.6.1962, ἐπὶ τῷ λόγῳ ὅτι ἡ αὔξησις, ἐπιβαλλομένη τυχὸν ἀπὸ 20.6.1962, θὰ εἶχε δυσμενεῖς ἐπιδράσεις ἐπὶ τῆς χρηματικῆς ρευστότητος τῆς παρεμβαινούσης ἐργοδοτικῆς ἐπιχειρήσεως, ὅλως ἀναγκαίας διὰ τὴν παρ' αὐτῆς ἀντιμετώπισιν τῆς προσπαθείας ἐκσυγχρονισμοῦ καὶ προσαρμογῆς αὐτῆς πρὸς τὰ νέα οἰκονομικὰ δεδομένα. Οὕτως ἡ αἰτιολογία τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως, ἀναφερομένη εἰς τὰς εἰδικὰς οἰκονομικὰς συνθήκας τῆς ἐν διενέξει ἐργοδοτικῆς ἐπιχειρήσεως, εἶναι νόμιμος, ἐπικαλουμένη δὲ εἰδικώτερον συγκεκριμένην οἰκονομικὴν αὐτῆς ἀνάγκην, συνισταμένην εἰς τὸν ἐπιδιωκόμενον ὑπ' αὐτῆς ἐκσυγχρονισμὸν καὶ προσαρμογὴν πρὸς τὰ νέα οἰκονομικὰ δεδομένα, εἶναι καὶ ἐπαρκής, ἀπορριπτέος δὲ εἶναι ὁ περὶ τοῦ ἀντιθέτου προβαλλόμενος λόγος ἀκυρώσεως.

Κατὰ ταῦτα μετὰ τὴν ὑπὸ τῆς αἰτούσης δηλωθεῖσαν παραίτησιν ἀπὸ τοῦ ἑτέρου λόγου τῆς ὑπὸ κρίσιν αἰτήσεως αὕτη εἶναι ἀπορριπτέα, ὡς νόμῳ ἀβάσιμος.

ΙΙ. ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΚΑΤΟΙΚΙΑ

Δικαιοῦχοι ἐργατικῆς κατοικίας κατὰ Ν.Δ. 2963)1954

Δικαιοῦχοι ἐργάται καὶ ὑπάλληλοι, συνδεόμενοι μετὰ τῶν ἐργοδοτῶν των διὰ σχέσεως ἐξηρτημένης ἐργασίας ἰδιωτικοῦ δικαίου καὶ ἠσφαλισμένοι εἰς Ὀργανισμὸν Κοινωνικῆς Ἀσφαλίσεως, ἤτοι τὰ πρόσωπα, τὰ κατὰ κύριον ἐπάγγελμα παρέχοντα ἐπ' ἀμοιβῇ ἐξηρτημένην ἐργασίαν.—Συνδρομὴ τῆς προ-

(*) Ἴδετε καὶ Σ.Ε. 965)1963, ΕΕΔ 22, 747, Σ.Ε. 1801)1962, ΕΕΔ 21, 1378, Σ.Ε. 983)1964, ΕΕΔ 23, 645.

υποθέσεως ταύτης κατά τὸν χρόνον ὑποβολῆς τοῦ ἀπογραφικοῦ δελτίου, ἐπέχοντος θέσιν ὑπευθύνου δηλώσεως καὶ δημιουργοῦντος τὸ δικαίωμα συμμετοχῆς εἰς τὴν διανομὴν ἐργατικῶν κατοικιῶν.

Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας 1349)1964, Ὁλομελείας

Πρόεδρος ὁ κ. ***Χ. Μητρέλιας***

Εἰσηγητὴς ὁ Πάρεδρος κ. ***Ε. Λασσαδὰς***

Δικηγόροι οἱ κ.κ. Ν. Τουφεξῆς, Α. Παπαγεωργίου

Διὰ τῆς ὑπὸ κρίσιν αἰτήσεως διώκεται ἡ ἀκύρωσις 1) τῆς κατὰ τὴν ὑπ' ἀριθ. 27 τῆς 9 Ἀπριλίου 1962 συνεδρίασιν τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Αὐτονόμου Ὀργανισμοῦ Ἐργατικῆς Κατοικίας ληφθείσης ἀποφάσεως περὶ διαγραφῆς τοῦ αἰτοῦντος ἐκ τοῦ εἰκείου πίνακος τῶν κληρωθέντων δικαιούχων Λαρίσης, ἐπὶ τῷ λόγῳ ὅτι οὗτος κατά τε τὸν χρόνον τῆς ὑποβολῆς τοῦ ἀπογραφικοῦ δελτίου του καὶ τῆς κληρώσεώς του δὲν ἐτύγχανε μισθωτὸς καὶ ἐν ἐνεργείᾳ ἠσφαλισμένος παρ' Ὀργανισμῷ κυρίας ἀσφαλίσεως μισθωτῶν, 2) τῆς κατὰ τὴν ὑπ' ἀριθ. 50 τῆς 5 Ἰουλίου 1962 συνεδρίασιν τοῦ αὐτοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου ληφθείσης ἀποφάσεως, δι' ἧς ἀπερρίφθη ἡ ὑπὸ τοῦ αἰτοῦντος ἐγερθεῖσα ἀμφισβήτησις κατὰ τῆς ὡς ἄνω ἀποφάσεως καὶ 3) τῆς κατὰ τὴν ὑπ' ἀριθ. 83 τῆς 29 Ὀκτωβρίου 1962 συνεδρίασιν τοῦ αὐτοῦ Συμβουλίου ληφθείσης ἀποφάσεως, δι' ἧς ἀπερρίφθη καὶ νεωτέρα ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ θέματος αἴτησις τοῦ προσφεύγοντος.

Εἰς τὴν τρίτην τῶν προσβαλλομένων ἀποφάσεων, ἐκδοθεῖσαν κατὰ νέαν, ἐπὶ τῇ βάσει νεωτέρων στοιχείων (ὑπ' ἀριθ. 521 τῆς 15 Ὀκτωβρίου 1962 ἀποφάσεως τῆς Τοπικῆς Διοικητικῆς Ἐπιτροπῆς τοῦ Περιφερειακοῦ Ὑποκαταστήματος Ι.Κ.Α. Λαρίσης) ἔρευναν, ἐνεσωματώθησαν ἡ πρώτη καὶ ἡ δευτέρα τῶν ἀποφάσεων τούτων, αἵτινες ἐκ τοῦ λόγου τούτου ἀπαραδέκτως προσβάλλονται αὐτοτελῶς διὰ τῆς ὑπὸ κρίσιν αἰτήσεως. Ἡ αἴτησις ὅθεν αὕτη, ἐμπροθέσμως ἀσκουμένη κατὰ τῆς τρίτης τῶν ὡς ἄνω ἀποφάσεων, νομοτύπως δὲ καὶ κατὰ τὰ λοιπὰ οὖσα, τυγχάνει τύποις δεκτὴ καὶ ἐξεταστέα, καθ' ὅσον στρέφεται κατὰ τῆς ἀποφάσεως ταύτης.

Κατὰ τὰς διατάξεις τῶν ἄρθρων 2 § 1, 4 § 2, περίπτωσις β', καὶ 14 § 1 τοῦ ν.δ. 2963)1954 «περὶ Ἱδρύσεως Αὐτονόμου Ὀργανισμοῦ Ἐργατικῆς Κατοικίας» καὶ τοῦ ἄρθρου 1 § 1 τοῦ Κανονισμοῦ σειρᾶς προτεραιότητος καὶ τρόπου διὰ τὴν ἀπόκτησιν τῆς προσφερομένης ὑπὸ τοῦ Ὀργανισμοῦ Ἐργατικῆς Κατοικίας εἰς τοὺς ἐργάτας καὶ ὑπαλλήλους κατοικίας (ἐγκριθέντος διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 63042)1971 τῆς 20.11.1956 ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας, Φ.Ε.Κ. 259 Β'), δικαιοῦνται ἐργατικῆς κατοικίας ἐργάται καὶ ὑπάλληλοι, συνδεόμενοι μετὰ τῶν ἐργοδοτῶν των διὰ σχέσεως ἐξηρτημένης ἐργασίας ἰδιωτικοῦ δικαίου καὶ ἠσφαλισμένοι εἰς Ὀργανισμοὺς Κοινωνικῆς Ἀσφαλίσεως.

Κατὰ τὴν ἔννοιαν τῶν διατάξεων τούτων ὡς ἐργάται καὶ ὑπάλληλοι νοοῦνται τὰ πρόσωπα, τὰ κατὰ κύριον ἐπάγγελμα παρέχοντα ἐπ' ἀμοιβῇ ἐξηρτημένην ἐργασίαν. Ἡ προϋπόθεσις δὲ αὕτη δέον νὰ συντρέχῃ κατὰ τὸν χρόνον ὑποβολῆς τοῦ ἀπογραφικοῦ δελτίου, τὸ ὁποῖον, κατ' ἄρθρον 5 § 1 τοῦ ὡς ἄνω Κανονισμοῦ, ἐπέχει θέσιν ὑπευθύνου δηλώσεως καὶ ὡς τοιοῦτον δημιουργεῖ τὸ δικαίωμα συμμετοχῆς εἰς τὴν διανομὴν ἐργατικῶν κατοικιῶν (οὕτω καὶ Σ.Ε. 881)1964)(*).

Ἐν προκειμένῳ τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον τοῦ ρηθέντος Ὀργανισμοῦ διὰ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεώς του ἔκρινεν, ὅτι ὁ αἰτῶν νομίμως διεγράφη τοῦ πίνακος τῶν κληρωθέντων δικαιούχων, ὡς μὴ συγκεντρῶν ἐν τῷ προσώπῳ του, κατὰ τὴν ὑποβολὴν τοῦ ἀπογραφικοῦ δελτίου του (31 Ἰανουαρίου 1961), τὴν ὡς ἄνω νόμιμον προϋπόθεσιν τοῦ κατ' ἐπάγγελμα μισθωτοῦ, ἣν ἐκέκτητο μέχρι τοῦ ἔτους 1956, ἐπανέκτησε δὲ ἀπὸ 11 Μαρτίου 1961. Τὰ ἐν τῇ ὑπ' ἀριθ. 7020 τῆς 5 Ἰουνίου 1961 βεβαιώσει τοῦ Περιφερειακοῦ Ὑποκαταστήματος Λαρίσης τοῦ Ι.Κ.Α. μόνα κατὰ τὰ ἔτη 1957 - 1960 ἀναφερόμενα 80 ἡμερομίσθια τοῦ ἔτους 1960 καὶ τὰ ἀντιστοιχοῦντα αὐτοῖς ἔνσημα ἠκυρώθησαν, ὡς μὴ ἀνταποκρινόμενα εἰς πραγματικὴν ἀπασχόλησιν. Ἐπὶ προσφυγῆς τοῦ αἰτοῦντος ἡ Τοπικὴ Διοικητικὴ Ἐπιτροπὴ τοῦ ὡς ἄνω Ὑποκαταστήματος ἀπεφάνθη, ὅτι οὗτος δὲν ἀπησχολήθη εἰς οἰκοδομικὰς ἐργασίας κατὰ τὰς περιόδους ἀπὸ 1 Μαΐου μέχρι 30 Ἰουνίου 1960 καὶ ἀπὸ 1 Αὐγούστου μέχρι 30 Αὐγούστου 1960. Ἐπὶ πλέον ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις, ἐν συνδυασμῷ καὶ πρὸς τὰς προγενεστέρας ὁμοίας, ἐπικαλεῖται καὶ τὸ ὑπ' ἀριθ. 3367 τῆς 20 Μαρτίου 1962 ἔγγραφον τῆς Οἰκονομικῆς Ἐφορίας Λαρίσης, ἐν ᾧ ἀναφέρεται, ὅτι, ὡς προκύπτει ἐκ τῶν παρὰ τῇ Ἐφορίᾳ ταύτῃ στοιχείων φορολογίας εἰσοδήματος, ὁ αἰτῶν φέρεται ἀσκήσας ἐν Λαρίσῃ τὸ ἐπάγγελμα τοῦ καφεπώλου ἀπὸ 1 Ἀπριλίου 1959 καὶ ὅτι οὗτος ἠτήσατο διὰ τῆς ἀπὸ 21 Αὐγούστου 1961 αἰτήσεώς του τὴν διαγραφήν του ἐκ τῶν φορολογικῶν καταλόγων, ὡς διακόψας ἀπὸ 1 Ἀπριλίου 1961 τὴν ἄσκησιν τοῦ ὡς ἄνω ἐπαγγέλματος. Κατὰ συνέπειαν ἡ ἀπόφασις αὕτη, ἐπὶ ταῖς ὡς ἄνω σκέψεσι κρίνασα, ὅτι ὁ αἰτῶν δὲν συνεκέντρου κατὰ τὸν χρόνον ὑποβολῆς τοῦ ἀπογραφικοῦ του δελτίου τὴν ἰδιότητα τοῦ κατ' ἐπάγγελμα μισθωτοῦ, νομίμως καὶ ἐπαρκῶς ἠτιολογημένη παρίσταται, πλάνη δὲ περὶ τὰ πράγματα δὲν ἀποδεικνύεται ἐκ τῶν στοιχείων τοῦ φακέλου, διότι, καὶ ἐὰν ἤθελε θεωρηθῆ, ὅτι τὰ ὡς ἄνω 80 ἡμερομίσθια τοῦ ἔτους 1960 δὲν εἶχον ἅπαντα ἀκυρωθῆ, ὡς πειρᾶται νὰ ἀποδείξῃ ὁ αἰτῶν, προσκομίζων τὰ ἀσφαλιστικά του βιβλιάρια, πάντως τὸ γεγονὸς καὶ μόνον ὅτι οὗτος κατὰ τὰ ἔτη 1957 - 1960 ἐπραγματοποίησε τὸν ὡς ἄνω ἀριθμὸν ἡμερῶν ἐργασίας δὲν δύναται νὰ προσδώσῃ αὐτῷ τὴν ρηθεῖσαν ἰδιότητα, ἐφ' ὅσον ἐκ τῶν ὡς ἄνω στοιχείων καὶ δὴ τῆς μνησθείσης αἰτήσεως τοῦ ἰδίου πρὸς τὴν Οἰ-

(*) ΕΕΔ 23, 1254, ἴδετε καὶ Σ.Ε. 2897)1964, ΕΕΔ 24, 107.

κονομικὴν Ἐφορίαν Λαρίσης προκύπτει, ὅτι οὗτος κατὰ τὸν ὡς εἴρηται κρίσιμον χρόνον ἤσκει τὸ ἐπάγγελμα τοῦ καφεπώλου. Ἀπορριπτέοι δ-θεν ὡς ἀβάσιμοι τυγχάνουσιν οἱ τὰ ἐναντία προβάλλοντες λόγοι τῆς ὑπὸ κρίσιν αἰτήσεως ἀκυρώσεως καὶ ἡ αἰτησις αὕτη ἐν τῷ συνόλῳ της.

III. ΣΥΛΛΟΓΙΚΑ ΟΡΓΑΝΑ ΔΙΟΙΚΗΣΕΩΣ

Ἀντικατάστασις μέλους Διοικητικοῦ Συμβουλίου Ἀσφαλιστικοῦ Ταμείου πρὸ τῆς λήξεως τῆς θητείας αὐτοῦ

Διορισμὸς μελῶν Διοικητικοῦ Συμβουλίου Ταμείου Ἀσφαλίσεως Προσωπικοῦ Αὐτονόμου Σταφιδικοῦ Ὀργανισμοῦ ἐπὶ θητείᾳ.—Δυνατὴ ὑπὸ τοῦ Ὑπουργοῦ ἀντικατάστασις μελῶν τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς θητείας αὐτῶν, ἐφ' ὅσον θὰ συνέτρεχον πρὸς τοῦτο σοβαροὶ λόγοι, ἀναγόμενοι εἰς τὴν ἐξασφάλισιν τῆς ὁμαλῆς λειτουργίας, περὶ τῶν ὁποίων ὅμως πρέπει νὰ διαλαμβάνῃ ἡ σχετικὴ ὑπουργικὴ ἀπόφασις, εἰδικῶς αἰτιολογουμένη.

Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας 105)1965. Ὁλομελείας

Πρόεδρος ὁ κ. *Χ. Μητρέλιας*
Εἰσηγητὴς ὁ Πάρεδρος κ. *Π. Μακρόπουλος*

Διὰ τῆς ὑπὸ κρίσιν αἰτήσεως διώκεται νομοτύπως καὶ ἐμπροθέσμως ἡ ἀκύρωσις τῆς ὑπ' ἀριθ. 92467)2.12.1963 ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας (Ε.Κ. τ. Γ' 332)1963), δι' ἧς ὁ αἰτῶν, μέλος τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Ταμείου Ἀσφαλίσεως Προσωπικοῦ Αὐτονόμου Σταφιδικοῦ Ὀργανισμοῦ ἐκ τῆς τάξεως τῶν ἠσφαλισμένων, ἀντικατεστάθη ἐν τῇ ἰδιότητί του ταύτῃ δι' ἑτέρου προσώπου τῆς αὐτῆς κατηγορίας πρὸ τῆς λήξεως τῆς κατὰ νόμον θητείας τοῦ ἐν λόγῳ συλλογικοῦ ὀργάνου.

Ναὶ μὲν κατὰ τὸν χρόνον τῆς ἐκδικάσεως τῆς παρούσης ὑποθέσεως τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον τοῦ ὡς εἴρηται Ταμείου εἶχεν ἀνασυγκροτηθῆ ἐξ ὁλοκλήρου, κατ' ἐφαρμογὴν τῶν διατάξεων τοῦ ἄρθρου 8 τοῦ ἐπακολουθήσαντος νόμου 4346)1964, διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 90165)8.10.1964 ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας (Ε.Κ. τ. Γ' 336)1964), ἐκ τούτου ὅμως δὲν συνέπεται, ὅτι ἐξέλιπε τὸ ἀντικείμενον τῆς παρούσης δίκης, ἐφ' ὅσον ἡ προσβαλλομένη πρᾶξις, μὴ ἀνακληθεῖσα, ἴσχυσε καὶ παρήγαγεν ἔννομα ἀποτελέσματα μέχρι τῆς νεωτέρας ταύτης ρυθμίσεως τοῦ ἐν λόγῳ θέματος.

Κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 19233)1940 (Ε.Κ. τ. Β' 274)1940) ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας ἐγκριθέντος Καταστατικοῦ τοῦ Ταμείου Ἀσφαλίσεως Προσωπικοῦ Α.Σ.Ο., ὡς τοῦτο τροποποιηθὲν ἴσχυε κατὰ τὸν χρόνον τῆς ἐκδόσεως τῆς προσβαλλομένης πράξεως, τὰ μέλη τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ ἐν λόγῳ Ταμείου διορίζονται δι' ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας ἐπὶ τριετεῖ θητείᾳ, προβλεπομένης ἐν ἄρθροις 5 § 2 καὶ 6 § 11 τοῦ ἐν λόγῳ Καταστατικοῦ τῆς ἐκπτώσεως αὐτῶν εἰς τὰς περιπτώσεις, καθ' ἃς δὲν συγκεντροῦσι τὰς προϋποθέσεις διορισμοῦ ἢ ἀπουσιάσωσιν ἐκ πλειόνων τῶν τριῶν συνεχῶν συνεδριάσεων τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου ἄνευ ἀποχρώντος λόγου. Ἐκτὸς ὅμως τῶν ρητῶς ἐν τῷ Καταστατικῷ προβλεπομένων ὡς ἄνω λόγων ἐκπτώσεως δύναται ὁ Ὑπουργὸς Ἐργασίας ἐν τῇ ἀσκήσει τῆς κατὰ νόμον ἐποπτικῆς ἁρμοδιότητος αὐτοῦ ἐπὶ τοῦ ἐν λόγῳ Νομικοῦ Προσώπου Δημοσίου Δικαίου νὰ προβαίνῃ, περαιτέρω, εἰς ἀντικατάστασιν μελῶν τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς θητείας αὐτῶν, ἐφ' ὅσον θὰ συνέτρεχον πρὸς τοῦτο σοβαροὶ λόγοι, ἀναγόμενοι εἰς τὴν ἐξασφάλισιν τῆς ὁμαλῆς λειτουργίας τοῦ ὀργάνου τούτου, περὶ ὧν δέον νὰ διαλαμβάνῃ ἡ σχετικὴ ὑπουργικὴ ἀπόφασις, εἰδικῶς αἰτιολογουμένη.

Ἐν προκειμένῳ διὰ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεώς του ὁ Ὑπουργὸς Ἐργασίας προεῖβη εἰς ἀντικατάστασιν τοῦ αἰτοῦντος, μέλους τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Ταμείου Ἀσφαλίσεως Προσωπικοῦ Αὐτονόμου Σταφιδικοῦ Ὀργανισμοῦ, προερχομένου ἐκ τῆς τάξεως τῶν ἠσφαλισμένων, ὡς ἔχοντος τὴν ἰδιότητα τοῦ ὑπαλλήλου τοῦ Α.Σ.Ο., πρὸ τῆς λήξεως τῆς δι' ἣν εἶχε διορισθῆ θητείας δι' ἑτέρου προσώπου, κεκτημένου τὴν αὐτὴν ἰδιότητα, χωρὶς ἐν τῇ ἀποφάσει ταύτῃ νὰ αἰτιολογῆται παντάπασιν ἡ λῆψις τοῦ ἐν λόγῳ μέτρου. Καὶ ναὶ μὲν ἐκ τῶν ἐν τῷ φακέλῳ τῆς ὑποθέσεως στοιχείων προκύπτει, ὅτι ἡ τοιαύτη ἀντικατάστασις ἐστηρίχθη εἰς τὸ ὅτι ὁ αἰτῶν μετετέθη ὑπὸ τῆς Ὑπηρεσίας τοῦ Α.Σ.Ο. ἐξ Ἐλευσῖνος, ὅπου ὑπηρέτει, εἰς Πάτρας, ἐκ τούτου ὅμως δὲν ἀναπληροῦται ἡ ἐλλείπουσα, κατὰ τὰ ἀνωτέρω, αἰτιολογία τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως, ἐφ' ὅσον δὲν βεβαιοῦται εἰδικώτερον, ὅτι ἐκ τῆς τοιαύτης ἀπομακρύνσεως τοῦ αἰτοῦντος ἐκ τῆς ἐν Ἀθήναις ἕδρας τοῦ περὶ οὗ πρόκειται Ταμείου καθίστατο ἀνέφικτος ἡ ἐκπλήρωσις τῶν καθηκόντων αὐτοῦ ὡς μέλους τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου, τοσοῦτο μᾶλλον καθ' ὅσον, ὡς προκύπτει ἐκ προσαγομένων ὑπὸ τοῦ αἰτοῦντος στοιχείων, ἄτινα δὲν ἀμφισβητεῖ ἡ Διοίκησις, καὶ ὁ εἰς ἀντικατάστασιν τούτου ὁρισθεὶς διὰ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως ὡς μέλος τοῦ ἐν λόγῳ Διοικητικοῦ Συμβουλίου ὑπηρέτει ὡσαύτως ἐν Πάτραις. Ἀκυρωτέα, ὡς ἐκ τούτου, ἀποβαίνει ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις κατὰ τὰ βασίμως διὰ τῆς ὑπὸ κρίσιν αἰτήσεως ὑποστηριζόμενα.

ΝΟΜΟΛΟΓΙΑ ΑΣΦΑΛΙΣΤΙΚΟΥ ΔΙΚΑΙΟΥ

ΑΣΦΑΛΙΣΙΣ ΕΙΣ ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΥΣ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗΣ ΑΣΦΑΛΙΣΕΩΣ

Γενικαί άρχαί άσφαλίσεως

§ 1. Άρχαί έπί ύποχρεωτικής κατά Νόμον άσφαλίσεως

Ύποχρεωτική άσφάλισις.—Έλλειψις τοῦ κατά Νόμον ὑπαγομένου εἰς τὴν ἀσφάλισιν ταύτην τοῦ δικαιώματος νὰ ἀξιώσῃ, ἐπελθόντος τοῦ ἀσφαλιστικοῦ κινδύνου, τὴν συνταξιοδότησίν του, ἐφ' ὅσον, διαρκούσης τῆς ἀσφαλιστικῆς σχέσεως, οὐδέποτε κατέβαλε τὰς κεκανονισμένας ἀσφαλιστικὰς εἰσφορὰς καὶ ἐν γένει εἰς οὐδεμίαν ἐπαφὴν ἦλθε μετὰ τοῦ ἀσφαλιστικοῦ φορέως.—Ὑποχρεωτικὴ ἀσφάλισις εἰς Ταμεῖον Ἐπικουρικῆς Ἀσφαλίσεως Μισθωτῶν Κλωστοϋφαντουργίας.

Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας 181)1965, Τμ. Α'

Πρόεδρος ὁ Ἀντιπρόεδρος κ. *Γ. Θ. Σπυρόπουλος*

Εἰσηγητὴς ὁ Σύμβουλος κ. *Α. Ταβουλάρης*

Δικηγόροι οἱ κ.κ. Σ. Σπετσάκης, Β. Ἀγγελάκος

Διὰ τῆς αἰτήσεως ταύτης, τύποις παραδεκτῶς ἀσκηθείσης, διώκεται ἡ ἀκύρωσις τῆς ἐκ τῆς ἀπράκτου παρελεύσεως τριμήνου ἀπὸ τῆς ὑπὸ τοῦ αἰτοῦντος ὑποβολῆς πρὸς τὸ Ταμεῖον Ἐπικουρικῆς Ἀσφαλίσεως Μισθωτῶν Κλωστοϋφαντουργίας τῆς ἀπὸ 26 Μαΐου 1963 αἰτήσεώς του περὶ συνταξιοδοτήσεώς του, τεκμαιρομένης ἀρνήσεως τοῦ Ταμείου αὐτοῦ ὅπως ἀπονείμῃ τὴν σύνταξιν ταύτην.

Τὸ Ταμεῖον, ἐκθέτον ἐν τῷ ἀπὸ 27 Ἀπριλίου 1964 πρὸς τὸ Δικαστήριον τοῦτο ἐγγράφῳ του τοὺς λόγους τῆς ἀρνήσεώς του ταύτης, ἀναφέρει τὸ μέν, ὅτι ὁ αἰτῶν καθ' ὅλον τὸν χρόνον τῆς ἐργασίας του οὐδέποτε εἰργάσθη εἰς κλωστοϋφαντουργικὰς ἐπιχειρήσεις, ἀλλὰ εἰς πλεκτικὰς τοιαύτας, τὸ δὲ ὅτι οὐδέποτε ἀπεγράφη οὗτος ἢ ἐζήτησε κατὰ τὸ παρελθόν, ὅπως ἀσφαλισθῇ παρὰ τῷ Ταμείῳ τούτῳ ἢ κατέβαλε ποτὲ τὰς σχετικὰς ἀσφαλιστικὰς εἰσφοράς.

Τὸ Δικαστήριον τοῦτο δέχεται παγίως, ὅτι προκειμένου περὶ ὑποχρεωτικῆς ἀσφαλίσεως, οἵα καὶ ἡ προκειμένη, ὁ κατὰ νόμον ὑπαγόμενος εἰς τὴν ἀσφάλισιν ταύτην δὲν δύναται νὰ ἀξιώσῃ, ἐπελθόντος τοῦ ἀσφαλιστικοῦ κινδύνου, τὴν συνταξιοδότησίν του, ἐφ' ὅσον, διαρκούσης τῆς ἀσφαλιστικῆς σχέσεως, οὐδέποτε κατέβαλε τὰς κεκανονισμένας ἀσφαλιστικὰς εἰσφορὰς καὶ ἐν γένει εἰς οὐδεμίαν ἐπαφὴν ἦλθε μετὰ τοῦ ἀσφαλιστικοῦ φορέως (*). Ἐν προκειμένῳ δὲ ἀποδεικνύεται ἐκ τοῦ φακέλου, ὅτι ὁ αἰτῶν πράγματι οὔτε κατέβαλεν εἰς τὸ ἀνωτέρω Ταμεῖον, καθ' ὃν χρόνον εἰργάζετο, τὰς ἀσφαλιστικὰς αὐτοῦ εἰσφορὰς ἢ μέρος αὐτῶν, οὔτε ἐμερίμνησε κατ' ἄλλον τινὰ τρόπον, διαρκούσης τῆς ἀσφαλιστικῆς σχέσεως, ὅπως ὑπαχθῇ εἰς τὴν ἀσφάλισιν ταύτην. Κατ' ἀκολουθίαν δὲν δύναται οὗτος νὰ ἀξιώσῃ νομίμως νῦν, ἤτοι μετὰ τὴν ἔξοδον τοῦ ἀσφαλιστικοῦ κινδύνου, τὴν ὑπὸ τοῦ Ταμείου ἀπονομὴν αὐτῷ τῆς σχετικῆς ἀσφαλιστικῆς παροχῆς, τῆς προσβαλλομένης ἀρνήσεως τοῦ Ταμείου θεμελιουμένης ἐπὶ τοῦ λόγου τούτου καὶ μόνου ἀπολύτως καὶ ἀνεξαρτήτως τῆς ὀρθότητος τῶν λοιπῶν ὡς ἄνω αἰτιολογιῶν.

Κατὰ ταῦτα οἱ προβαλλόμενοι περὶ τοῦ ἀντιθέτου λόγοι τῆς ὑπὸ κρίσιν αἰτήσεως τυγχάνουσιν ἀβάσιμοι καὶ ἀπορριπτέοι, ὡς καὶ ἡ αἴτησις.

§ 2. Ἀνεφάρμοστον τῆς ἐπὶ ὑποχρεωτικῆς ἀσφαλίσεως ἀνωτέρω ἀρχῆς εἰς περιπτώσεις ἐργατικοῦ ἀτυχήματος

Ἔλλειψις δικαιώματος τοῦ ὑπαγομένου εἰς τὴν ὑποχρεωτικὴν ἀσφάλισιν νὰ ἀξιώσῃ, ἐπερχομένης τῆς ἀσφαλιστικῆς περιπτώσεως, τὴν ἀπονομὴν εἰς αὐτὸν τῶν σχετικῶν ἀσφαλιστικῶν εἰσφορῶν, ἐφ' ὅσον, διαρκούσης τῆς ἀσφαλιστικῆς σχέσεως, οὐδέποτε κατέβαλε τὰς σχετικὰς εἰσφοράς του, οὐδὲ ἐδημιούργησαν ἐπαφήν τινα μετὰ τοῦ οἰκείου Ἀσφαλιστικοῦ Ὀργανισμοῦ, τῆς ἀρχῆς ὅμως ταύτης μὴ δυναμένης νὰ ἀφορᾷ εἰ μὴ εἰς τὰς περιπτώσεις, καθ' ἃς ἡ κτῆσις τοῦ συνταξιοδοτικοῦ δικαιώματος ἐξαρτᾶται κατὰ Νόμον ἐξ ὡρισμένου ἀριθμοῦ ἡμερῶν ἐν ἀσφαλίσει καὶ τῆς ἐγκαίρου καταβολῆς τῶν εἰσφορῶν, ὡς εἶναι τὸ γῆρας, ὁ θάνατος καὶ ἡ ἀναπηρία ἐκ κοινῆς νόσου.—Ἀνεφάρμοστον ὅμως τῆς ἀρχῆς ταύτης εἰς περιπτώσεις ἐργατικοῦ ἀτυχήματος, καθ' ἃς διὰ τὴν κτῆσιν τοῦ δικαιώματος δὲν ἀπαιτεῖται ὡρισμένος ἀριθμὸς ἡμερῶν ἐν ἀσφαλίσει.—Ἀσφάλισις εἰς Ταμεῖον Ἐ-

(*) Ἴδετε ὁμοίως καὶ Σ.Ε. 191)1965, ΕΕΔ 24, 425 καὶ λοιπὴν νομολογίαν εἰς σημείωσίν μας ἐν ΕΕΔ 24, 426.

πικουρικῆς Ἀσφαλίσεως Ἠλεκτροτεχνιτῶν Ἑλλάδος.

Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας 182)1965, Τμ. Α'

Πρόεδρος ὁ Ἀντιπρόεδρος κ. *Γ. Θ. Σπυρόπουλος*

Εἰσηγητὴς ὁ Σύμβουλος κ. *Δ. Ταβουλάρης*

Δικηγόρος ὁ κ. Γ. Βουδούρης

Διὰ τῆς αἰτήσεως ταύτης, ἀσκηθείσης τύποις παραδεκτῶς, διώκεται ἡ ἀκύρωσις τῆς ὑπ' ἀριθ. 32)4 τῆς 21ης Ἰανουαρίου 1964 ἀποφάσεως τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Ταμείου Ἐπικουρικῆς Ἀσφαλίσεως Ἠλεκτροτεχνιτῶν Ἑλλάδος, δι' ἧς ἀπερρίφθη ἡ ἀπὸ 29 Ὀκτωβρίου 1963 αἴτησις τοῦ προσφεύγοντος περὶ ἀπονομῆς αὐτῷ συντάξεως ἀναπηρίας ἐξ ἐργατικοῦ ἀτυχήματος, ἐπὶ τῇ αἰτιολογίᾳ ὅτι «οὗτος μέχρι τῆς ἡμέρας τῆς ἀσφαλιστικῆς περιπτώσεως δὲν ἦτο ἐγγεγραμμένος εἰς τὰ μητρῶα ἠσφαλισμένων τοῦ Ταμείου αὐτοῦ, οὐδ' ἐπεδίωξε καθ' οἱονδήποτε τρόπον τὴν εἰς τὸ Ταμεῖον ἀσφάλισίν του, οὔτε εἶχε μέχρι τῆς ἡμέρας ταύτης καταβληθῆ ποτὲ δι' αὐτὸν ἀσφαλιστικὴ τις εἰσφορά».

Εἶναι μὲν ἀληθές, ὅτι, κατὰ τὰ νενομολογημένα, εἰς περιπτώσεις ὑποχρεωτικῆς ἀσφαλίσεως, οἵα καὶ ἡ προκειμένη, ὁ ὑπαγόμενος εἰς ταύτην δὲν δύναται νὰ ἀξιώσῃ, ἐπερχομένης τῆς ἀσφαλιστικῆς περιπτώσεως, τὴν ἀπονομὴν αὐτῷ τῶν σχετικῶν ἀσφαλιστικῶν παροχῶν, ἐφ' ὅσον, διαρκούσης τῆς ἀσφαλιστικῆς σχέσεως, οὐδέποτε κατέβαλε τὰς σχετικὰς εἰσφοράς του, οὐδὲ ἐδημιούργησεν ἐπαφὴν τινα μετὰ τοῦ οἰκείου Ἀσφαλιστικοῦ Ὀργανισμοῦ, ἀλλ' ἡ ἀρχὴ αὕτη, σκοποῦσα προδήλως ὅπως προστατεύσῃ τὴν ἀναλογιστικὴν βάσιν, ἐφ' ἧς θεμελιοῦται πᾶς τοιοῦτος Ὀργανισμός, δὲν δύναται νὰ ἀφορᾷ εἰμὴ εἰς τὰς περιπτώσεις, καθ' ἃς ἡ κτῆσις τοῦ συνταξιοδοτικοῦ δικαιώματος ἤρτηται κατὰ νόμον ἐξ ὡρισμένου ἀριθμοῦ ἡμερῶν ἐν ἀσφαλίσει καὶ τῆς ἐγκαίρου καταβολῆς τῶν σχετικῶν ἀσφαλιστικῶν εἰσφορῶν, ὡς εἶναι τὸ γῆρας, ὁ θάνατος καὶ ἡ ἀναπηρία ἐκ κοινῆς νόσου. Εἰς τὰς περιπτώσεις ὅμως τοῦ ἐργατικοῦ ἀτυχήματος, καθ' ἃς διὰ τὴν κτῆσιν τοῦ σχετικοῦ δικαιώματος δὲν ἀπαιτεῖται καὶ κατὰ τὴν γενικὴν διάταξιν τοῦ ἄρθρου 34 § 1 τοῦ ἀ.ν. 1846 τοῦ 1951 «περὶ Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων» καὶ κατὰ τὴν εἰδικήν, ἤτοι τὴν διέπουσαν τὴν προκειμένην περίπτωσιν, τοῦ ἄρθρου 1 § 3 τοῦ Κανονισμοῦ Ἀσφαλιστικῶν Παροχῶν τοῦ ἀνωτέρου Ταμείου (ἐγκριθέντος διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 56131)1953 τῆς 9 Ὀκτωβρίου)4 Νοεμβρίου 1953 ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας (Φ.Ε.Κ. 248)Β'), ὡρισμένος ἀριθμὸς ἡμερῶν ἐν ἀσφαλίσει, ἡ ἐφαρμογὴ τῆς ἀνωτέρω ἀρχῆς δὲν δύναται νὰ εὕρῃ δικαιολογίαν τινά, ἀρκούντος εἰς τὰς περιπτώσεις ταύτας διὰ τὴν ἀπονομὴν τῆς σχετικῆς συντάξεως τοῦ γεγονότος καὶ μόνον ὅτι ὁ ἐνδιαφερόμενος προσέφερε κατὰ τὴν ἐπέλευσιν τῆς ἀσφαλιστικῆς περιπτώσεως ἐργασίαν ἀποδεδειγμένως ὑπαγομένην εἰς τὴν ὑποχρεωτικὴν ἀσφάλισιν (Σ.τ.Ε. 1228) 1963) (*).

Κατ' ἀκολουθίαν τῶν ἀνωτέρω ἡ ἐπὶ τῇ ἐκτεθείσῃ αἰτιολογίᾳ ἀπόρριψις τοῦ ὡς εἴρηται αἰτήματος τοῦ προσφεύγοντος παρίσταται μὴ νόμιμος, τοῦ ὡς ἄνω Ἐπικουρικοῦ Ἀσφαλιστικοῦ Ὀργανισμοῦ ὑποχρεουμένου ὅπως κρίνῃ ἐν συνεχείᾳ τὴν ὑπόθεσιν ταύτην καὶ, συντρεχουσῶν τῶν νομίμων προϋποθέσεων, ἀπονείμῃ τῷ αἰτοῦντι τὴν σχετικὴν σύνταξιν. Ὅθεν ἀκυρωτέα, τῷ λόγῳ τούτῳ, τυγχάνει ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις, κατὰ τὰ βασίμως προβαλλόμενα διὰ τῆς ὑπὸ κρίσιν αἰτήσεως, ἧτις δέον νὰ γίνῃ δεκτή.

§ 3. Ἀνάκλησις παρανόμων πράξεων Διοικήσεως καὶ ἀρχαὶ τυπικῆς ἀσφαλίσεως

Ἐπιτρεπτὴ ἀνάκλησις τῶν παρανόμων πράξεων τῆς Διοικήσεως, οἵαι καὶ αἱ ἐκδοθεῖσαι κατὰ πλάνην περὶ τὰ πράγματα, καὶ μετὰ πάροδον ἔτι εὐλόγου χρόνου, ἐφ' ὅσον κατὰ τὴν ἔκδοσιν αὐτῶν συνέτρεξεν ἀπατηλὴ ἐνέργεια τοῦ ἐνδιαφερομένου, ὅτε, προκειμένου περὶ ἀσφαλιστικῶν παροχῶν, ἀποκλείεται καὶ ἡ ἐφαρμογὴ τῶν ἀρχῶν τῆς τυπικῆς ἀσφαλίσεως.— Ἔλλειψις προϋποθέσεως τῆς κάτω τῶν 55 ἐτῶν ἡλικίας διὰ τὴν προαιρετικὴν ἀσφάλισιν κατ' ἄρθρον 41 § 3 Α.Ν. 1846)1951 «περὶ Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων».

Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας 1184)1964, Τμ. Α'

Πρόεδρος ὁ Ἀντιπρόεδρος κ. *Γ. Θ. Σπυρόπουλος*

Εἰσηγητὴς ὁ Σύμβουλος κ. *Ν. Μπουρόπουλος*

Διὰ τῆς ὑπὸ κρίσιν αἰτήσεως διώκεται ἡ ἀκύρωσις τῆς ὑπ' ἀριθ. 2084)29.11.1961 ἀποφάσεως τῆς Δευτεροβαθμίου Ἐπιτροπῆς Ἐφέσεων τοῦ Ἱδρύματος Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων, δι' ἧς ἀπερρίφθη ἔφεσις τῆς αἰτούσης κατὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 329)13.10.1959 ἀποφάσεως τῆς Τοπικῆς Διοικητικῆς Ἐπιτροπῆς, ἐκδοθείσης ἐπὶ ἐνστάσεως κατὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 23815)12.9.1959 ἀποφάσεως τοῦ Διευθυντοῦ τοῦ Περιφερειακοῦ Ὑποκαταστήματος Πατρῶν, καὶ ἐκρίθη, ὅτι ὀρθῶς ἀνεκλήθη ἡ προγενεστέρα ὑπ' ἀριθ. 11235)2.7.1953 ἀποφάσεως τοῦ Διευθυντοῦ τοῦ Ὑποκαταστήματος, ἐγκρίνασα τὴν προαιρετικὴν συνέχισιν τῆς ἀσφαλίσεως τῆς αἰτούσης, ὡς καὶ ὅτι ἀποκλείεται ἡ ἐφαρμογὴ τῶν ἀρχῶν τῆς τυπικῆς ἀσφαλίσεως λόγῳ ἀπατηλῆς ἐνεργείας τῆς αἰτούσης.

Τῶν παρανόμων πράξεων τῆς Διοικήσεως, οἵαι εἶναι καὶ αἱ ἐκδοθεῖσαι κατὰ πλάνην περὶ τὰ πράγματα, ἐπιτρέπεται ἡ ἀνάκλησις καὶ μετὰ πάροδον ἔτι εὐλόγου χρόνου, ἐφ' ὅσον κατὰ τὴν ἔκδοσιν αὐτῶν συνέτρεξεν ἀπατηλὴ ἐνέργεια τοῦ ἐνδιαφερομένου, ὅτε, προκειμένου περὶ ἀ-

(*) ΕΕΔ 22, 938, ἴδετε καὶ ΕΕΔ 24, 344.

σφαλιστικῶν παροχῶν, ἀποκλείεται καὶ ἡ ἐφαρμογὴ τῶν ἀρχῶν τῆς τυπικῆς ἀσφαλίσεως (*).

Ἐν προκειμένῳ δὲν συνετέρχετο διὰ τὴν αἰτοῦσαν ἡ ὑπὸ τῆς παραγράφου 3 τοῦ ἄρθρου 41 τοῦ ἀ.ν. 1846)1951 ἀπαιτουμένη διὰ τὴν προαιρετικὴν ἀσφάλισιν προϋπόθεσις τῆς κάτω τῶν 55 ἐτῶν ἡλικίας, δεδομένου ὅτι κατὰ τὴν ὑπ' ἀριθ. 26)20.6.1955 ἀπόφασιν τῆς Ἐπιτροπῆς καθορισμοῦ ἀποδείξεως ἡλικίας ἠσφαλισμένων ἡ αἰτοῦσα ἐγεννήθη ἐν ἔτει 1896, ὡς βεβαιοῦται ἐν τῷ ὑπ' ἀριθ. 232)13.5.1957 πιστοποιητικῷ τοῦ προέδρου τῆς Κοινότητος Πουλάτων, ὅπερ ἡ αἰτοῦσα προσήγαγε πρὸς χορήγησιν συντάξεως γήρατος, καὶ ὡς δέχεται ἡ ὑπ' ἀριθ. 308)1959 ἀπόφασις τοῦ Ἐφετείου Πατρῶν, ἡ δὲ αἰτοῦσα, ἵνα ἐπιτύχῃ τὴν προαιρετικὴν συνέχισιν τῆς παρὰ τῷ Ι.Κ.Α. ἀσφαλίσεως, εἶχε προσαγάγει τὸ ὑπ' ἀριθ. 9)9.2.1950 πιστοποιητικὸν τοῦ Προέδρου τῆς Κοινότητος Πουλάτων, ἐν ᾧ ἐφέρετο ὡς γεννηθεῖσα κατὰ τὸ ἔτος 1902, ἐν γνώσει τῆς ἀνακριβείας τοῦ περιεχομένου του. Ἡ αἰτιολογία αὕτη τῆς γενομένης ὑπὸ τῆς προσβαλλομένης πράξεως ἀνακλήσεως τῆς προαιρετικῆς ἀσφαλίσεως τῆς αἰτούσης, δεδομένου ὅτι ἡ αἰτοῦσα δὲν ἀμφισβητεῖ οὔτε τὴν μεταξὺ τῶν δύο ὑπ' αὐτῆς προσκομισθέντων πιστοποιητικῶν τοῦ προέδρου τῆς Κοινότητος Πουλάτων διαφορὰν ὡς πρὸς τὸ ἔτος γεννήσεως, οὔτε τὸ ἔτος 1896 ὡς χρονολογίαν τῆς γεννήσεώς της, νομίμως συνήγαγεν ἀπατηλὴν ἐνέργειαν, κατὰ τεκμήριον συναγόμενον μετ' οὐσιαστικὴν ἐκτίμησιν ἀνέλεγκτον ὑπὸ τοῦ Δικαστηρίου τούτου, ἐκ τῆς ὑποβολῆς ὑπὸ τῆς αἰτούσης τοῦ ἀπὸ 9.2.1950 πιστοποιητικοῦ τοῦ προέδρου τῆς Κοινότητος Πουλάτων, ἐν ᾧ ἐφέρετο ὡς γεννηθεῖσα τῷ 1902 καὶ δι' οὗ ἐπετεύχθη ἡ ἔκδοσις τῆς ἀνακαλουμένης ὑπ' ἀριθ. 11235)2.7.1953 ἀποφάσεως τοῦ Διευθυντοῦ τοῦ Ὑποκαταστήματος, ἐγκρινάσης τὴν προαιρετικὴν συνέχισιν τῆς ἀσφαλίσεως. Νομίμως δὲ ἐπίσης λόγῳ τῆς ταιαύτης ἀπατηλῆς ἐνεργείας τῆς αἰτούσης ἀπεκλείσθη ὑπὸ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως ἡ ἐφαρμογὴ τῶν ἀρχῶν τῆς τυπικῆς ἀσφαλίσεως. Ὅθεν ἀπορριπτέα ἀποβαίνει ἡ ὑπὸ κρίσιν αἴτησις.

§ 4. Φυλάκισις ἠσφαλισμένου καὶ χρόνος αὐτῆς ὡς χρόνος ἀσφαλίσεως

Διακοπὴ ἀσκήσεως ἐπαγγέλματος λόγῳ καταδίκης ἠσφαλισμένου εἰς ποινὴν καθείρξεως.—Ἐλλείψεις θεμελιώσεως τυπικῆς ἀσφαλίσεως ἐκ μόνης τῆς μετὰ τὴν ἀποφυλάκισιν ἁπλῆς εἰσπράξεως παρὰ τοῦ Ἀσφαλιστικοῦ Ὀργανισμοῦ τῶν κατὰ τὸ ἀνωτέρω χρονικὸν διάστημα εἰσφορῶν, οὐδὲ δυναμένης νὰ περιορίσῃ τὰ ἁρμόδια ὄργανα τοῦ Ἀσφαλιστικοῦ Ὀργανισμοῦ, ὅπως κατὰ τὸν κανονισμὸν τῆς ἀπονεμητέας συντάξεως κανονίσωσι ταύτην ἐπὶ τῇ βάσει τῶν διατάξεων τοῦ Κανονισμοῦ Παροχῶν.—Ἀσφάλισις εἰς Ταμεῖον Συντάξεων Αὐτοκινητιστῶν.

Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας 175)1965, Τμ. Α'

Πρόεδρος ὁ Ἀντιπρόεδρος κ. *Γ. Θ. Σπυρόπουλος*

Εἰσηγητὴς ὁ Σύμβουλος κ. *Δ. Καρβελλᾶς*

Δικηγόροι οἱ κ.κ. Ν. Κατηφόρης, Λ. Μπλέτσας

Διὰ τῆς ὑπὸ κρίσιν ἐμπροθέσμως ἀσκηθείσης αἰτήσεως ἀκυρώσεως ὁ αἰτῶν αὐτοκινητιστὴς διώκει τὴν ἀκύρωσιν τῆς ὑπ' ἀριθ. 789)1963 ἀποφάσεως τῆς Ἐκδικαστικῆς Ἐπιτροπῆς Ἐφέσεων τοῦ Ταμείου Συντάξεων Αὐτοκινητιστῶν, δι' ἧς ἀπερρίφθη ἔφεσίς του κατὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 1165) 16.6.1959 ἀποφάσεως τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Ταμείου τούτου, δεχθείσης, κατὰ τὸν κανονισμὸν τῆς συντάξεως τοῦ γήρατος, ὅτι δὲν εἶναι συνυπολογιστέον τὸ χρονικὸν διάστημα ἀπὸ 1.7.1947 μέχρι 31.7.1954, καθ' ὃ ὁ αἰτῶν, καταδικασθεὶς ἐπὶ ἀπείρῳ ἀναιρέσεως διὰ κοινῆς καθείρξεως, εὑρίσκετο εἰς τὰς φυλακὰς πρὸς ἔκτισιν τῆς ποινῆς του.

Ἡ μετὰ τὴν ἀποφυλάκισιν τοῦ αἰτοῦντος ἁπλῆ εἰσπραξις παρὰ τοῦ Ταμείου Συντάξεων Αὐτοκινητιστῶν τῶν διὰ τὸ ἐπίμαχον κατὰ τὰ ἀνωτέρω χρονικὸν διάστημα ὀφειλομένων ὑπὸ τοῦ αἰτοῦντος εἰσφορῶν δὲν δύναται μόνη νὰ θεμελιώσῃ, ὡς ἀβασίμως ἰσχυρίζεται οὗτος διὰ τοῦ σχετικοῦ λόγου ἀκυρώσεως, περίπτωσιν τυπικῆς ἀσφαλίσεως, ἤτοι τῆς ἐπὶ μακρὸν χρόνον δημιουργίας καλοπίστως πραγματικῆς καταστάσεως, ἥτις δέον νὰ τυγχάνῃ νομίμου προστασίας καὶ νὰ γίνεται σεβαστὴ ἐκ μέρους τῆς Διοικήσεως, οὐδὲ ἠδύνατο νὰ περιορίσῃ τὰ ἁρμόδια ὄργανα τοῦ Ταμείου, ὅπως κατὰ τὸν κανονισμὸν τῆς ἀπονεμητέας συντάξεως κανονίσωσι ταύτην ἐπὶ τῇ βάσει τῶν σχετικῶν διατάξεων τοῦ Κανονισμοῦ παροχῶν.

Κατὰ τὰς κειμένας περὶ Κανονισμοῦ συντάξεων αὐτοκινητιστῶν διατάξεις (π.δ. 26.3)9.4.1935), τὰς ἰσχυούσας κατὰ τὸν χρόνον τῆς ἐκδόσεως τῆς ἀποφάσεως τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου καὶ τῆς ἐπελεύσεως τῆς ἀσφαλιστικῆς ἐν προκειμένῳ περιπτώσεως, συντάξεως γήρατος δικαιοῦται ὁ συμπληρώσας ὡρισμένον, κατὰ τὰς ἐν τῷ Κανονισμῷ τούτῳ διακρίσεις, χρόνον συνταξίμου ὑπηρεσίας καὶ δὴ ὡρισμένον χρόνον «ἐξασκήσεως ἐπαγγέλματος». Καὶ ναὶ μὲν ἡ ἁπλῆ διακοπὴ τῆς ἀσκήσεως τοῦ ἐπαγγέλματος τοῦ αὐτοκινητιστοῦ, ἐφ' ὅσον δὲν διαπιστοῦται πρόθεσις ἐγκαταλείψεως τοῦ ἐπαγγέλματός του, δὲν ἀποστερεῖ τοῦτον τῆς ἰδιότητός του ταύτης, ἡ ἀδυναμία ὅμως τῆς ἀσκήσεως τοῦ ἐπαγγέλματος, ἡ ὀφειλομένη οὐχὶ εἰς λόγους ἀνωτέρας βίας, ἀλλὰ εἰς τὴν ὑπαιτιότητι τοῦ αὐτοκινητιστοῦ φυλάκισιν αὐτοῦ λόγῳ καταδίκης του, καὶ ἐν προκειμένῳ ἐπιφέρει ἀπώλειαν τῆς ἰδιότητός του, δὲν δύναται, οὐχ' ἧττον, ὡς ὀρθῶς καὶ νομίμως δέχεται ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις, νὰ ὑπολογισθῇ κατὰ τὸ χρονικὸν διάστημα, καθ' ὃ διαρκεῖ ἡ φυλάκισις, ὡς χρόνος ἀσκήσεως τοῦ ἐπαγγέλματος τοῦ αὐτοκινητιστοῦ, ἥτις διακοπὴ ἀποτε-

(*) Ἴδετε περὶ τυπικῆς ἀσφαλίσεως καὶ ΣΕ. 3148)1964, ΕΕΔ 24, 300 καὶ λοιπὰς εἰς σημείωσίν μας ἐν ΕΕΔ 24, 301.

λεῖ τὴν ἀναγκαίαν κατὰ τὰς κειμένας περὶ Κανονισμοῦ παροχῶν διατάξεις νόμιμον προϋπόθεσιν πρὸς κανονισμὸν τῆς συντάξεως ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ χρόνου, καθ' ὃν ὁ αὐτοκινητιστὴς ἠσκησε πράγματι τὸ ἐπάγγελμα αὐτοῦ, καὶ τὰ ἐναντία ἀπορριπτέα.

Κατ' ἀκολουθίαν ἡ ὑπὸ κρίσιν αἴτησις ἀκυρώσεως εἶναι ἀπορριπτέα.

§ 5. Πτώχευσις ἐργοδότου καὶ ἀσφάλισις μισθωτοῦ

Σύμβασις ἐργασίας μετὰ πτώχευσιν ἐργοδότου, μὴ ἐπαγομένης ταύτης αὐτομάτως τὴν λύσιν τῆς συμβάσεως, οὐδὲ ἀποτελούσης γεγονὸς ἀνωτέρας βίας, δυνάμενον νὰ ἀπαλλάξῃ τὸν λόγῳ τῆς πτωχεύσεως ὑπηρημέρου καταστάντα περὶ τὴν ἀποδοχὴν τῆς ἐργασίας ἐργοδότην ἀπὸ τῆς κατ' ἄρθρον 656 Α.Κ. ὑποχρεώσεως καταβολῆς τῶν ἀποδοχῶν τοῦ ἐργαζομένου, ὑπὸ τὴν προϋπόθεσιν ὅτι ὁ μισθωτὸς ἔχει πάντοτε εἰς τὴν διάθεσιν τοῦ ἐργοδότου τὰς ὑπηρεσίας του.—Καταγγελία συμβάσεως ἐργασίας ὑπὸ τοῦ συνδίκου, καταβαλλομένης τῆς ἀποζημιώσεως Νόμου 2112)1920, μέχρι τῆς καταβολῆς τῆς ὁποίας ὁ ἐργοδότης τελεῖ ἐν ὑπερημερίᾳ καὶ ὀφείλει τὸν μισθόν, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ὀφείλονται καὶ αἱ πρὸς τοὺς Ἀσφαλιστικοὺς Ὀργανισμοὺς εἰσφοραί.—Ἀσφάλισις εἰς Ταμεῖον Ἐπικουρικῆς Ἀσφαλίσεως Μισθωτῶν Κλωστοϋφαντουργίας.

Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας 386)1965, Τμ. Α'

Προεδρεύων ὁ Σύμβουλος κ. *Γ. Χαρμπούρης*
Εἰσηγητὴς ὁ Σύμβουλος κ. *Ν. Μπουρόπουλος*
Δικηγόροι οἱ κ.κ. Σ. Σπετσάκης, Β. Ἀγγελάκος

Διὰ τῆς ὑπὸ κρίσιν αἰτήσεως διώκεται ἡ ἀκύρωσις τῆς ὑπ' ἀριθ. 60 τῆς 15 Ἰανουαρίου 1964 ἀποφάσεως τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Ταμείου Ἐπικουρικῆς Ἀσφαλίσεως Μισθωτῶν Κλωστοϋφαντουργίας, δι' ἧς τοῦτο, ἐμμένον εἰς προγενεστέραν αὐτοῦ ὑπ' ἀριθ. 1 τῆς 11 Ἰουνίου 1958 ἀπόφασιν, ἀπορρίψασαν, λόγῳ ἐλλείψεως τῶν κατὰ νόμον χρονικῶν προϋποθέσεων, αἴτησιν συνταξιοδοτήσεως τῆς αἰτούσης, ἀπέρριψε καὶ τὴν ὑπὸ τῆς αἰτούσης ὑποβληθεῖσαν κατὰ τῆς ἀποφάσεως ταύτης ὑπ' ἀριθ. 10925)6.10.1961 αἴτησιν ἀναθεωρήσεως, προβαλλουσα ὅτι τὸ χρονικὸν διάστημα ἀπὸ 11 Ἀπριλίου 1955, ὅτε ἡ αἰτοῦσα ἔπαυσεν ἐργαζομένη, λόγῳ πτωχεύσεως τῆς ἐργοδότιδος κλωστοϋφαντουργικῆς ἐπιχειρήσεως, μέχρι τῆς 20 Ἰανουαρίου 1956, ὅτε ὑπὸ τοῦ συνδίκου τῆς πτωχεύσεως κατηγγέλθη ἡ μετὰ τῆς αἰτούσης σύμβασις ἐργασίας, ἔδει νὰ θεωρηθῇ ὡς χρόνος ἀσφαλίσεως.

Ἡ πτώχευσις τοῦ ἐργοδότου δὲν ἐπάγεται αὐτομάτως τὴν λύσιν τῆς συμβάσεως ἐργασίας, οὐδὲ ἀποτελεῖ γεγονὸς ἀνωτέρας βίας, δυνάμενον νὰ ἀπαλλάξῃ τὸν λόγῳ τῆς πτωχεύσεως ὑπερημέρου καταστάντα περὶ τὴν ἀποδοχὴν τῆς προσφερομένης ἐργασίας ἐργοδότην ἀπὸ τῆς κατὰ τὸ ἄρθρον 656 τοῦ Ἀστικοῦ Κωδικος ὑποχρεώσεως καταβολῆς τῶν ἀποδοχῶν τοῦ ἐργαζομένου, ὑπὸ τὴν προϋπόθεσιν, ὅτι ὁ μισθωτὸς ἔχει πάντοτε εἰς τὴν διάθεσιν τοῦ ἐργοδότου τὰς ὑπηρεσίας του καὶ δὲν ἀπέστη τῆς συμβάσεως διὰ λόγον ἀφορῶντα εἰς αὐτόν. Συνεπῶς μέχρι τῆς ὑπὸ τοῦ συνδίκου τῆς πτωχεύσεως ταχτικῆς καταγγελίας τῆς συμβάσεως ἐργασίας, καταβαλλομένης κατὰ τὰ ἄρθρα 5 § 3 τοῦ νόμου 3198)1955 καὶ 6 § 2 τοῦ νόμου 2112)1920, ὡς ἀντικατεστάθη ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 12 § 1 τοῦ νόμου 3252)1955, τῆς ὀφειλομένης πλήρους ἀποζημιώσεως, ὁ ἐργοδότης, τελῶν ἐν ὑπερημερίᾳ περὶ τὴν ἀποδοχὴν ἐργασίας, ὀφείλει τὸν μισθόν, μολονότι δὲν λαμβάνει τὴν ἐργασίαν τοῦ ἐργαζομένου μισθωτοῦ, δικαιούμενος μόνον εἰς ἔκπτωσιν ἐκ τοῦ μισθοῦ πάσης τυχὸν ὠφελείας τοῦ ἐργαζομένου, προελθούσης ἐκ τῆς μὴ καταβολῆς τῆς ἐργασίας του ἢ τῆς ἀλλαχοῦ παροχῆς αὐτῆς. Κατ' ἀκολουθίαν ὁ μισθὸς ὀφείλεται οὐχὶ μόνον διὰ τὴν παρασχεθεῖσαν ἐργασίαν, ἀλλὰ καὶ διὰ τὴν ἐν ὑπερημερίᾳ τοῦ ἐργοδότου ἁπλῶς προσφερομένην ἐργασίαν, ἐπὶ τοῦ μισθοῦ δὲ ὀφείλονται αἱ πρὸς τοὺς Ἀσφαλιστικοὺς Ὀργανισμοὺς βαρύνουσαι τὸν ἐργοδότην καὶ τὸν μισθωτὸν εἰσφοραὶ καὶ ὡς ἡμέραι ἐργασίας, ὑπαγόμεναι εἰς τὴν ἐνεργὸν ἀσφάλισιν, δέον νὰ θεωρηθοῦν πᾶσαι αἱ ἡμέραι, δι' ἃς, κατὰ νόμον, διατηρεῖται ἡ ἐπὶ τὸν μισθὸν ἀξίωσις τοῦ ἐργαζομένου (*). Ἀλ' ἑτέρου τὸ ἄρθρον 65 τοῦ Κανονισμοῦ λειτουργίας τοῦ Ταμείου Ἐπικουρικῆς Ἀσφαλίσεως Μισθωτῶν Κλωστοϋφαντουργίας (ἀπόφασις Ὑπουργοῦ Ἐργασίας 631)14)47 τῆς 3)6 Μαΐου 1950, Ε.Κ. 71 Β'), ὁρίζει ἐν μὲν τῇ παραγράφῳ 4, ὅτι ὑπόχρεως διὰ τὴν καταβολὴν τῆς τε ἐργοδοτικῆς καὶ ἐργατικῆς εἰσφορᾶς εἶναι ἡ οἰκεῖος ἐργοδότης, ὅστις ὑποχρεοῦται νὰ παρακρατῇ τὴν βαρύνουσαν τοὺς ἠσφαλισμένους εἰσφοράν, ἐν δὲ τῇ παραγράφῳ 3, ὅτι ἡ παρὰ τοῦ ἐργοδότου μὴ καταβολὴ τῶν εἰσφορῶν δὲν συνεπάγεται διὰ τὸν ἠσφαλισμένον μείωσίν τινα ἢ στέρησιν τῶν δικαιωμάτων αὐτοῦ ἐπὶ τῶν παροχῶν, ἡ ἀληθὴς δὲ ἔννοια τῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρου 12 § 1 τοῦ Κανονισμοῦ παροχῶν (ἀπόφασις Ὑπουργοῦ Ἐργασίας 21931)Σ 560 τῆς 28 Μαΐου) 24 Ἰουνίου 1953, Ε.Κ. 144 Β'), ὁριζούσης ὅτι οὐδεμία παροχὴ χορηγεῖται ἐκ μέρους τοῦ Ταμείου, ἐφ' ὅσον δὲν ἔχει καταβληθῇ ἡ τοὐλάχιστον βεβαιωθῇ ἡ ὑπὲρ τοῦ Τ.Σ.Α.Μ.Κ. πλήρης εἰσφορὰ διὰ τὰ πραγματοποιηθέντα παρ' αὐτοῦ ἡμερομίσθια, εἶναι ὅτι τὸ Ταμεῖον ὀφείλει, πρὶν ἢ χορηγήσῃ παροχήν τινα, νὰ βεβαιώσῃ τὰς εἰσφορὰς, αἵτινες ἀντιστοιχοῦσιν εἰς τὰ ἡμερομίσθια, ἐφ' ὧν ἡ παροχὴ θεμελιοῦται, καὶ νὰ ἐπιδιώξῃ τὴν εἴσπραξιν αὐτῆς διὰ παντὸς νομίμου μέσου, χωρὶς ὅμως νὰ ἐπηρεάζηται ἐντεῦθεν ἡ ἀξίωσις τοῦ ἠσφαλισμένου ἐπὶ τὴν παροχήν. Ἐπίσης τὸ ἄρθρον 14 § 1 τοῦ αὐτοῦ Κανονισμοῦ Παροχῶν ὁμιλεῖ μὲν περὶ «πραγματοποιηθεισῶν ἡμερῶν ἐργασίας», ὡς τοιαῦται ὅμως εἶναι νοηταὶ καὶ πᾶσαι αἱ ἡμέραι, δι' ἃς,

(*) Ἴδετε καὶ Σ.Ε. 1771)1964, ΕΕΔ 23, 1177.

κατὰ νόμον, διατηρεῖται ἡ ἐπὶ τὸν μισθὸν ἀξίωσις τοῦ ἐργαζομένου.

Κατ' ἀκολουθίαν τῶν ἐν τῇ ἠγουμένῃ σκέψει ἐκτεθέντων ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις, ἀπορρίψασα τὴν ὑπ' ἀριθ. 10925)610)1961 αἴτησιν ἀναθεωρήσεως τῆς αἰτούσης, ἐπὶ τῇ πεπλανημένῃ ἐκδοχῇ ὅτι τὸ χρονικὸν διάστημα ἀπὸ 11 Ἀπριλίου 1955, ὅτε ἡ παρ' ἧ εἰργάζετο κλωστοϋφαντουργικὴ ἐπιχείρησις ἔπαυσε τὰς ἐργασίας της λόγῳ πτωχεύσεως, μέχρι τῆς 20 Ἰανουαρίου 1956, ὅτε ὑπὸ τοῦ συνδίκου της πτωχεύσεως κατηγγέλθη ἡ μετὰ τῆς αἰτούσης σύμβασις ἐργασίας, δὲν ἠδύνατο κατ' ἀρχὴν νὰ θεωρηθῇ ὡς χρόνος ἀσφαλίσεως τῆς αἰτούσης παρὰ τῷ Ταμείῳ, ἀκυρωτέαν ἑαυτὴν κατέστησε, διὰ παρανόμου αἰτιολογίαν, τῆς ὑποθέσεως ἀναπεμπομένης εἰς τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον τοῦ Ταμείου, ἵνα τοῦτο διαπιστώσῃ, κατὰ τὰ ὡς ἄνω, τὰς ἐκ τοῦ ρηθέντος χρονικοῦ διαστήματος ἡμέρας, δι' ἃς, κατὰ νόμον, διετηρήθη ἡ ἐπὶ τὸν μισθὸν ἀξίωσις τῆς αἰτούσης, καὶ ὑπολογίσῃ ταύτας εἰς τὸν παρὰ τῷ Ταμείῳ χρόνον ἀσφαλίσεως τῆς αἰτούσης.

§ 6. Ἀσφάλισις εἰς Ταμεῖον Ἐπικουρικῆς Ἀσφαλίσεως Μισθωτῶν Κλωστοϋφαντουργίας

Συνταξιοδότησις δικαιοδόχων εἰς περίπτωσιν θανάτου συνταξιούχου.—Μετατροπὴ ἐπιδόματος ἀναπροσαρμογῆς εἰς σύνταξιν ἀναπηρίας.—Ἔννοια διατάξεων Κανονισμοῦ Παροχῶν τοῦ Ταμείου.

Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας 3162)1964, Τμ. Α'

Πρόεδρος ὁ Ἀντιπρόεδρος κ. *Γ. Θ. Σπυρόπουλος*

Εἰσηγητὴς ὁ Πάρεδρος κ. *Π. Μαρκόπουλος*

Δικηγόροι οἱ κ.κ. Σ. Ἀασούσης, Β. Ἀγγελάκος

Διὰ τῆς ὑπὸ κρίσιν αἰτήσεως διώκεται παραδεκτῶς ἡ ἀκύρωσις τῆς ὑπ' ἀριθ. 1483)6.11.1963 ἀποφάσεως τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Ταμείου Ἐπικουρικῆς Ἀσφαλίσεως Μισθωτῶν Κλωστοϋφαντουργίας, διὰ τῆς ὁποίας ἀπερρίφθη αἴτησις τῆς αἰτούσης περὶ συνεχίσεως τῆς λῆξάσης τὴν 28.2.1963 συνταξιοδοτήσεως της λόγῳ ἀναπηρίας διὰ χορηγήσεως ἐπιδόματος ἀναπροσαρμογῆς.

Τὸ ἄρθρον 4 § 2 τοῦ Κανονισμοῦ Παροχῶν τοῦ ὡς ἄνω Ταμείου (ἀπόφασις Ὑπουργοῦ Ἐργασίας ὑπ' ἀριθ. 21931)Σ.560)8.)24.6.1953) ὁρίζει, ὅτι εἰς περίπτωσιν θανάτου συνταξιούχου συνταξιοδοτοῦνται οἱ δικαιοδόχοι του, «μὴ ἀπαιτουμένης νέας κρίσεως ὡς πρὸς τὰς προϋποθέσεις, αἵτινες ἐθεμελίωσαν τὸ συνταξιοδοτικὸν δικαίωμα τοῦ ἀποβιώσαντος». Ἡ δὲ παράγραφος 7 τοῦ ἄρθρου 19, ὡς ἀντικατεστάθη διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 22668)Σ.235)1960 ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας, ὁρίζει, ὅτι «εἰς περίπτωσιν μετατροπῆς τοῦ ἐπιδόματος ἀναπροσαρμογῆς εἰς σύνταξιν ἀναπηρίας δὲν κρατοῦνται ἐκ νέου αἱ χρονικαὶ προϋποθέσεις». Τέλος τὸ ἄρθρον 25 τοῦ αὐτοῦ Κανονισμοῦ Παροχῶν διαλαμβάνει, ὅτι «ἐν περιπτώσει μετατροπῆς τῆς αἰτίας συνταξιοδοτήσεως, συντρεχουσῶν καὶ τῶν λοιπῶν προϋποθέσεων τοῦ παρόντος Κανονισμοῦ, δὲν κρίνεται ἐκ νέου ὁ ἀριθμὸς τῶν πραγματοποιηθεισῶν ἡμερῶν ἐργασίας, ὡς καὶ τὰ χρονικὰ ὅρια, ἐντὸς τῶν ὁποίων ἐπραγματοποιήθησαν αὗται, δεδομένου ὅτι ἀμφότεραι αὗται αἱ προϋποθέσεις ἐκρίθησαν ἤδη κατὰ τὸν χρόνον τῆς ἀναγνωρίσεως τοῦ συνταξιοδοτικοῦ δικαιώματος, οὗτινος ζητεῖται ἡ μετατροπή». Διὰ τῶν ἀνωτέρω διατάξεων ἐκδηλοῦται σαφῶς ὁ νομοθετικὸς σκοπός, ὅπως ἀποκλεισθῇ ἡ ἐκ νέου ἑκάστοτε ἐπιμήκυνσις περὶ τῆς συνδρομῆς ἐν τῷ προσώπῳ τοῦ συνταξιούχου τῶν χρονικῶν προϋποθέσεων συνταξιοδοτήσεως. Εἰς τοιοῦτον σκοπὸν ἀποβλέπουσα ἡ ἀπαγόρευσις τῆς νέας ἐρεύνης τῶν χρονικῶν προϋποθέσεων καὶ ἐφ' ὅσον ἠθελήθη αὕτη ὑπὸ τοῦ νομοθέτου διὰ τὸ μεῖζον, ἤτοι διὰ τὴν μετατροπὴν τοῦ ἐπιδόματος ἀναπροσαρμογῆς εἰς σύνταξιν ἀναπηρίας, προδήλως ἠθελήθη καὶ διὰ τὸ ἔλαττον, ἤτοι καὶ διὰ τὴν περίπτωσιν μετατροπῆς τῆς συντάξεως ἀναπηρίας εἰς ἐπίδομα ἀναπροσαρμογῆς. Ἡ ἄποψις αὕτη εἶναι σύμφωνος καὶ πρὸς τοὺς γενικωτέρους σκοποὺς τοῦ θεσμοῦ τῆς κοινωνικῆς ἀσφαλίσεως. Ἡ διάταξις δὲ τοῦ ἄρθρου 25 τοῦ Κανονισμοῦ, ὁρίζουσα ὅτι «ἐπὶ συντάξεως λόγῳ ἀναπηρίας δι' ὡρισμένον χρόνον αἱ πρὸς περαιτέρω παράτασιν ταύτης προϋποθέσεις ὡς πρὸς τὸν ἀριθμὸν καὶ τὰ χρονικὰ ὅρια τῶν πραγματοποιηθεισῶν ἡμερῶν ἐργασίας κρίνονται συμφώνως πρὸς τὸν Κανονισμὸν τὸν ἐφαρμοσθέντα κατὰ τὴν ἔκδοσιν τῆς ἀρχικῆς ἀποφάσεως συνταξιοδοτήσεως», δὲν ἐσκόπει νὰ ὁρίσῃ τὸ ἀντίθετον, ἀλλ' ἁπλῶς νὰ προστατεύσῃ καὶ αὐθις τὸν συνταξιούχον ἀπὸ τῆς διὰ νεωτέρου Κανονισμοῦ θεσπίσεως αὐστηροτέρων προϋποθέσεων. Κατὰ συνέπειαν, ἅπαξ κριθέντος τοῦ ζητήματος τῶν προϋποθέσεων, διὰ τὴν μετατροπὴν συντάξεως ἀναπηρίας εἰς ἐπίδομα ἀναπροσαρμογῆς, ἀρκεῖ πρὸς τοῦτο μόνη ἡ διαπίστωσις τῆς συνεχίσεως τῆς ἀναπηρίας, μὴ οὔσης ἐπιτρεπτῆς νέας ἐρεύνης περὶ τῆς συνδρομῆς τῶν χρονικῶν προϋποθέσεων, εἰμὴ μόνον ἐὰν συντρέχῃ περίπτωσις ἐφαρμογῆς τοῦ ἄρθρου 33 τοῦ Κανονισμοῦ, καθ' ὃ «διαπιστουμένου ὅτι ἡ περὶ οἱασδήποτε παροχῆς ἐκ μέρους τοῦ Τ.Σ.Α.Μ.Κ. ἀπόφασις ἐβασίσθη ἐπὶ ψευδῶν ἢ ἐσφαλμένων προϋποθέσεων ἐπιτρέπεται ἡ ἀνάκλησις ταύτης δι' ἰτιολογημένης ἀποφάσεως τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου, ἐπιφυλαττομένου καὶ παντὸς ἐν γένει δικαιώματος τοῦ Ταμείου κατὰ τοῦ ὑπαιτίου» (Σ.Ε. 505)1963) (*).

Ἐν προκειμένῳ, ὡς προκύπτει ἐκ τῶν στοιχείων τοῦ φακέλου, ἡ συνδρομὴ τῶν χρονικῶν προϋποθέσεων εἶχε κριθῇ κατὰ τὴν ἀρχικὴν συνταξιοδότησιν τῆς αἰτούσης λόγῳ ἀναπηρίας (ὑπ' ἀριθ. 1165)1952 ἀποφάσεως Διοικητικοῦ Συμβουλίου), μετὰ τὴν λῆξιν δὲ, κατόπιν διαδοχικῶν παρατάσεων μέχρις 28.2.1963 τῆς συνταξιοδοτήσεως ταύτης, ἐγένετο, ἐν ὄψει τῆς χορηγήσεως ἐπιδόματος ἀναπροσαρμογῆς, ὑπὸ τὴν ἔννοιαν τῆς χορηγήσεως νέας ἀσφαλιστικῆς παροχῆς, ἀνεπιτρέπτως νέα κρίσις περὶ τῆς συνδρομῆς τῶν χρονικῶν προϋποθέσεων διὰ τὴν χορήγησιν τοῦ

(*) ΕΕΔ 22, 572.

ἐν λόγῳ ἐπιδόματος, ἥτις κρίσις κατέληξε διὰ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως εἰς τὸ συμπέρασμα, ὅτι δὲν συνέτρεχον αἱ κατὰ νόμον χρονικαὶ προϋποθέσεις διὰ τὴν χορήγησιν τούτου. Δεδομένου ὅμως ὅτι, κατὰ τὰ ἐν τῇ ἠγουμένῃ σκέψει ἐκτεθέντα, κατὰ τὴν μετατροπὴν τῆς συντάξεως ἀναπηρίας εἰς ἐπίδομα ἀναπροσαρμογῆς δέον νὰ λαμβάνωνται ὑπ' ὄψιν αἱ νόμιμοι χρονικαὶ προϋποθέσεις, ὡς ἐλήφθησαν κατὰ τὴν ἔκδοσιν τῆς ἀρχικῆς περὶ χορηγήσεως τῆς ἐν λόγῳ συντάξεως ἀποφάσεως, μὴ νομίμως ἐν προκειμένῳ τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον τοῦ ὡς ἄνω Ταμείου ἐνήργησε διὰ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως, ἥτις εἶναι τῷ λόγῳ τούτῳ ἀκυρωτέα ὡς παράνομος.

§ 7. Ἀσφάλισις εἰς συγχωνευθὲν πρὸς τὸ Ι.Κ.Α. Ταμεῖον Ἀσφαλίσεως Καπνεργατῶν

Δικαίωμα συντάξεως, ἐν περιπτώσει θανάτου τοῦ ἠσφαλισμένου, τῆς οἰκογενείας αὐτοῦ.— Ἔννοια διατάξεων ἄρθρου 1 § 2 στοιχ. Β' Κανονισμοῦ Συντάξεων τοῦ Ταμείου

Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας 69)1965, Τμ. Α'

Πρόεδρος ὁ Ἀντιπρόεδρος κ. Γ. Θ. Σπυρόπουλος
Εἰσηγητὴς ὁ Πάρεδρος κ. Π. Μακρόπουλος
Δικηγόρος ὁ κ. Κ. Νικολόπουλος

Διὰ τῆς ὑπὸ κρίσιν αἰτήσεως διώκεται νομοτύπως ἡ ἀκύρωσις τῆς ὑπ' ἀριθ. 128)1963 ἀποφάσεως τῆς Δευτεροβαθμίου Ἐπιτροπῆς Ἐφέσεων τοῦ Ἱδρύματος Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων, δι' ἧς ἐπανεχορηγήθη εἰς τὴν αἰτοῦσαν, ἄλλοτε συνταξιοῦχον λόγῳ θανάτου τοῦ ἠσφαλισμένου παρὰ τῷ συγχωνευθέντι μετὰ τοῦ Ι.Κ.Α. Ταμείου Ἀσφαλίσεως Καπνεργατῶν συζύγου της, ἡ διακοπεῖσα ἀπὸ τοῦ ἔτους 1950 σύνταξίς της, καθ' ὃ μέρος διὰ τῆς ἀποφάσεως ταύτης ὡρίσθη, ὅτι ἡ τοιαύτη ἐπαναχορήγησις ἄρχεται ἀπὸ 1.1.1960 καὶ οὐχὶ ἀπὸ τῆς κατὰ τὸ ἀνωτέρω διακοπῆς τῆς συντάξεως τῆς εἰρημένης, ὡς αὕτη εἶχε ζητήσει διὰ τῆς πρὸς τὰ Ι.Κ.Α. σχετικῆς αἰτήσεως της.

Ὑπὸ τῶν ἰσχυουσῶν κατὰ τὸν χρόνον τῆς κατὰ τὰ ἀνωτέρω διακοπῆς τῆς ἀποκεμηθείσης τῇ αἰτούσῃ παρὰ τοῦ Ταμείου Ἀσφαλίσεως Καπνεργατῶν συντάξεως διατάξεων τοῦ ἄρθρου 1 § 2 στοιχ. Β' τοῦ Κανονισμοῦ Συντάξεων τοῦ Ταμείου τούτου, κυρωθέντος διὰ τοῦ ἀπὸ 2)26 Μαΐου 1928 π. δ)γματος, ὡς τοῦτο ἐτροποποιήθη, ὁρίζεται, ὅτι ἐν περιπτώσει θανάτου τοῦ ἠσφαλισμένου δικαιοῦται συντάξεως ἡ οἰκογένεια αὐτοῦ καὶ δὴ εἰς πρώτην τάξιν «ἡ χήρα, ἡ μὴ διαζευχθεῖσα μέχρι τοῦ ἐξ οἱασδήποτε αἰτίας ἐπελθόντος θανάτου τοῦ ἠσφαλισμένου καὶ τὰ ὀρφανά, τὰ μὲν ἄρρενα μέχρι τοῦ 16ου ἔτους, τὰ δὲ θήλεα μέχρι τοῦ 18ου ἔτους, πλὴν ἐὰν νυμφευθῶσιν ἐνωρίτερον, ἐφ' ὅσον ὁ σύζυγος ἢ ὁ πατὴρ τῶν ἧτο ἐν συντάξει ἢ εἶχε πραγματοποιήσει 1800 ἡμερομίσθια καὶ δὲν ἀσκοῦν ἤδη ἕτερον ἐπάγγελμα, ἐξ οὗ ἀποκερδαίνουν ποσὰ διπλάσια τοὐλάχιστον πρὸς τὴν σύνταξιν. Ἡ ἄνευ φυσικῶν ἀνηλίκων τέκνων χήρα λαμβάνει σύνταξιν, ἐφ' ὅσον κατὰ τὸν χρόνον τοῦ θανάτου τοῦ συζύγου εἶναι ἡλικίας μεγαλυτέρας τῶν 45 ἐτῶν ἢ ἀνάπηρος. Ἐὰν εἶναι μικροτέρας ἡλικίας λαμβάνει σύνταξιν ἐπὶ διετίαν. Ἐὰν τὰ ὑπάρχοντα τυχὸν τέκνα ἀποβιώσουν ἢ ἐνηλικιωθοῦν μετὰ τὴν ἀπονομὴν συντάξεως, ἡ διετία ἄρχεται ἀπὸ τῆς ἐκλείψεως τοῦ τελευταίου τέκνου, ἐφ' ὅσον ἡ χήρα κατὰ τὸν χρόνον τοῦτον δὲν ἔχει ὑπερβῇ τὸ 45ον ἔτος . . .».

Ναὶ μὲν κατὰ τὰς ἀνωτέρω διατάξεις ἡ συντρέχουσα μετ' ἀνηλίκων τέκνων χήρα τοῦ ἠσφαλισμένου δικαιοῦται πάντως συντάξεως ἀσχέτως τῆς ἡλικίας, ἣν εἶχε αὕτη κατὰ τὸν χρόνον τοῦ θανάτου τοῦ δικαιοπαρόχου της, οὐχ' ἧττον, ἐφ' ὅσον κατὰ τὴν ἐπέλευσιν τῆς ἀσφαλιστικῆς ταύτης περιπτώσεως αὕτη ἦγεν ἡλικίαν μεγαλυτέραν τῶν 45 ἐτῶν καὶ συνεπῶς θὰ ἐδικαιοῦτο αὐτοτελῶς καὶ ἀσχέτως τῆς ὑπάρξεως ἢ μὴ τέκνων συντάξεως λόγῳ θανάτου τοῦ συζύγου της, τὸ ἁρμόδιον πρὸς ἀναγνώρισιν τοῦ συνταξιοδοτικοῦ δικαιώματος Διοικητικὸν Συμβούλιον ὀφείλει, κατὰ τὴν ἔννοιαν τῶν διατάξεων τούτων, νὰ προβῇ εἰς διαπίστωσιν καὶ τῆς συνδρομῆς τῆς περιπτώσεως ταύτης, ὥστε τὸ αὐτοτελὲς τοῦτο συνταξιοδοτικὸν δικαίωμα τῆς χήρας τοῦ ἠσφαλισμένου νὰ καθίσταται ἐνεργὸν ἐν περιπτώσει, καθ' ἣν ἤθελον ἐκλείψει αἱ προϋποθέσεις συνταξιοδοτήσεως τῶν τέκνων, ἤτοι, κατ' ἄρθρον 20 τοῦ αὐτοῦ Κανονισμοῦ Συντάξεων, διακόπτεται ἡ χορηγηθεῖσα εἰς τὴν οἰκογένειαν τοῦ ἠσφαλισμένου σύνταξις, χωρὶς νὰ παρίσταται ἀνάγκη ὑποβολῆς νέας αἰτήσεως παρὰ τῆς ὡς εἴρηται δικαιούχου καὶ νέας κρίσεως τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου.

Ἐν προκειμένῳ, ὡς προκύπτει ἐκ τῶν στοιχείων τοῦ φακέλου, ἡ αἰτοῦσα, συντρέχουσα μετ' ἀνηλίκων τέκνων κατὰ τὸν χρόνον τοῦ ἐν ἔτει 1946 ἐπισυμβάντος θανάτου τοῦ ἠσφαλισμένου συζύγου της, ἦγε τότε, ὡς δὲν ἀμφισβητεῖται, ἡλικίαν μεγαλυτέραν τῶν 45 ἐτῶν. Ἔδει, συνεπῶς, κατὰ τὰ ἀνωτέρω, διὰ τῆς οἰκείας συνταξιοδοτικῆς ἀποφάσεως τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Ταμείου Ἀσφαλίσεως Καπνεργατῶν, δι' ἧς ἀνεγνωρίσθη τὸ εἰς σύνταξιν δικαίωμα τῆς εἰρημένης μετὰ τῶν ἀνηλίκων τέκνων της, νὰ διαπιστωθῇ παραλλήλως καὶ ἡ συνδρομὴ τῆς ἐν λόγῳ προϋποθέσεως, ὑφ' ἣν ἡ ἐν λόγῳ θὰ ἐδικαιοῦτο, ὅπως ἐξακολουθήσῃ λαμβάνουσα τὴν σύνταξιν καὶ μετὰ τὴν παῦσιν τῆς συνδρομῆς συνταξιοδοτήσεως τῶν τέκνων. Συνεπῶς ἡ δι' ἀποφάσεως τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Ταμείου Ἀσφαλίσεως Καπνεργατῶν, ἐκδοθείσης ἐν ἔτει 1950, ὅτε ἐξέλιπον αἱ προϋποθέσεις συνταξιοδοτήσεως τῶν τέκνων τῆς αἰτούσης, διαταχθεῖσα διακοπὴ τῆς παρεχομένης αὐτῇ συντάξεως ὑπῆρξε μὴ νόμιμος, περαιτέρω δὲ καὶ ἡ ἐν τῇ προσβαλλομένῃ ἀποφάσει τοῦ ἀσφαλιστικοῦ ὀργάνου τοῦ εἰς ὃ συνεγωνεύθη ἀκολούθως τὸ Ταμεῖον τοῦτο Ἱδρύματος Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων, δι' ἧς ἐπανεχορηγήθη τῇ εἰρημένῃ, κατόπιν τῆς ἀπὸ 8.11.1959 αἰτήσεώς της, ἡ ἐν λόγῳ σύνταξις, περιεχομένη ρήτρα, καθ' ἣν ἡ καταβολὴ τῆς ἐπαναχορηγηθείσης συντάξεως ἄρχεται ἀπὸ τῆς πρώτης τοῦ ἑπομένου

μηνός ἀπό τῆς ὑποβολῆς τῆς νεωτέρας ταύτης αἰτήσεως τῆς δικαιούχου, ἐρειδομένη ἐπί ἀντιθέτου πρός τήν ἀνωτέρω ἔκδοχήν περί τῆς ἐννοίας τῶν μνησθεισῶν διατάξεων, τυγχάνει ὡσαύτως μή νόμιμος καί κατ' ἀκολουθίαν ἀκυρωτέα ἐν τούτῳ ἀποβαίνει ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις κατά τό βασίμως διά τῆς ὑπό κρίσιν αἰτήσεως ὑποστηριζόμενα (*).

§ 8. Ἀσφάλισις εἰς Ταμεῖον Ἐπικουρικῆς Ἀσφαλίσεως Προσωπικοῦ Ὀργανισμῶν Κοινωνικῆς Ἀσφαλίσεως

1. Ἀπονομή βοηθήματος, ποσόν αὐτοῦ καί ὑπολογισμός.—Ἔννοια μισθοῦ.—Περίπτωσις πωλητοῦ ἐνσήμων τοῦ Ταμείου Ἀσφαλίσεως Ἐπαγγελματιῶν καί Βιοτεχνῶν Ἑλλάδος, ἀμειβομένου ἐπί ποσοστοῖς.—Ὑπολογισμός τοῦ βοηθήματος ἐπί τῇ βάσει τοῦ μέσου ὅρου τῶν ποσοστῶν τῶν τελευταίων πρό τῆς ἀποχωρήσεως τοῦ ἐνδιαφερομένου ἐκ τῆς ὑπηρεσίας του δώδεκα μηνῶν.

Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας 49)1965, Τμ. Α'

Πρόεδρος ὁ Ἀντιπρόεδρος κ. *Γ. Θ. Σπυρόπουλος*

Εἰσηγητής ὁ Σύμβουλος κ. *Δ. Ταβουλάρης*

Δικηγόροι οἱ κ.κ. Σ. Δαούσης, Α. Βλεισιούνης

Διά τῆς αἰτήσεως ταύτης, τύποις παραδεκτῶς ἀσκηθείσης, διώκεται ἡ ἀκύρωσις τῆς ὑπ' ἀριθ. 22 τῆς 11ης Ἀπριλίου 1964 ἀποφάσεως τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Ταμείου Ἐπικουρικῆς Ἀσφαλίσεως Προσωπικοῦ Ὀργανισμῶν Κοινωνικῆς Ἀσφαλίσεως, δι' ἧς ἀπενεμήθη εἰς τόν αἰτοῦντα, πωλητήν ἐνσήμων τοῦ Ταμείου Ἐπαγγελματιῶν καί Βιοτεχνῶν τῆς Ἑλλάδος, ἀποχωρήσαντα τῆς ὑπηρεσίας, μηνιαῖον περιοδικόν βοήθημα, καθ' ὃ μέρος ὡς βάσει διά τόν κανονισμόν τοῦ βοηθήματος τούτου ἐλήφθη διά τῆς ἀποφάσεως ταύτης τό ὑπό τῆς ἀπό 30 Αὐγούστου 1960 ἐθνικῆς συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας καθοριζόμενον ποσόν κατωτάτου ὁρίου μισθοῦ μηνιαίως καί οὐχί τό ποσόν, ὅπερ εἰσέπραξεν οὗτος παρά τοῦ ἐργοδότου του κατά τόν τελευταῖον μῆνα τῆς ὑπηρεσίας του.

Διά τοῦ ἄρθρου 4 § 1 τοῦ Κανονισμοῦ Παροχῶν τοῦ Ταμείου τούτου (ἐγκριθέντος διά τῆς ὑπ' ἀριθ. 18323)Σ.886 τοῦ 1949 ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας (Ε.Κ. 140 Β'), ὡς ἡ διάταξις αὕτη ἐτροποποιήθη διά τῆς ὑπ' ἀριθ. 56070 τοῦ 1951 ἀποφάσεως τοῦ αὐτοῦ Ὑπουργοῦ (Ε.Κ. 207 Β'), ὁρίζεται, ὅτι «τό εἰς τόν ἠσφαλισμένον ἀπονεμόμενον μηνιαῖον βοήθημα συνίσταται εἰς πεντήκοντα (50) τοῦ μηνιαίου μισθοῦ ἐνεργείας, τοῦ ὁριζομένου ὑπό τῶν ἑκάστοτε ἰσχυουσῶν διατάξεων καί ἀνήκοντος εἰς τόν βαθμόν, ὑφ' ὃν ἐμισθοδοτεῖτο οὗτος κατά τόν τελευταῖον μῆνα τῆς ὑπηρεσίας του, ἀνεξαρτήτως τοῦ βαθμοῦ, ὃν ὀργανικῶς ἐκέκτητο. Διά τήν ἐφαρμογήν τοῦ προηγουμένου ἐδαφίου ὡς μισθός νοεῖται ὁ ἑκάστοτε μισθός ἐνεργείας μετά τῆς προσαυξήσεως λόγῳ πολυετοῦς παραμονῆς ἐν τῷ αὐτῷ βαθμῷ καί τῆς τυχόν τοιαύτης λόγῳ πολυετοῦς ὑπηρεσίας».

Διά τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως ἀπεκρούσθη ὁ ἐπί τῇ βάσει τῆς διατάξεως ταύτης τοῦ Κανονισμοῦ Παροχῶν διακανονισμός τῆς συντάξεως τοῦ αἰτοῦντος, ἐπί τῇ αἰτιολογίᾳ, ὅτι οὗτος, ὑπηρετῶν ὡς πωλητής ἐνσήμων τοῦ Τ.Ε.Β.Ε. (*), ἠμείβετο οὐχί διά μηνιαίου μισθοῦ, ὡς προϋποθέτει ἡ διάταξις αὕτη, ἀλλά ἐπί ποσοστοῖς ἐπί τῶν πραγματοποιουμένων ὑπ' αὐτοῦ ἑκάστοτε πωλήσεων ἐνσήμων, ἤτοι ἐπί ἀποδοχαῖς κυμαινομέναις, τῆς περιπτώσεως ταύτης μή δυναμένης νά ρυθμισθῇ εἰμή μόνον ἐπί τῇ βάσει τοῦ ὑπό τῆς ἐθνικῆς συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας τῆς 30ῆς Αὐγούστου 1960 καθοριζομένου μηνιαίου μισθοῦ διά τήν κατηγορίαν τοῦ αἰτοῦντος (ἄρρενος, ὑπερβάντος τό 25ον ἔτος τῆς ἡλικίας του καί ἔχοντος συμπληρώσει διετῆ προϋπηρεσίαν).

Εἶναι μέν ἀληθές, ὅτι ἡ παρατιθεμένη ἀνωτέρω διάταξις τοῦ Κανονισμοῦ προϋποθέτει διά τόν διακανονισμόν τοῦ ὡς εἴρηται περιοδικοῦ βοηθήματος τήν ὕπαρξιν ὡρισμένου παγίου μηνιαίου μισθοῦ, ἔχουσα προδήλως ὑπ' ὄψιν τό συνήθως συμβαῖνον εἰς περιπτώσεις παροχῆς ἐξηρτημένης ἐργασίας, ἀλλ' ἐν ὄψει τοῦ σαφοῦς περιεχομένου τῆς διατάξεως ταύτης, καθ' ἣν πρός τόν σκοπόν τοῦτον λαμβάνεται ὡς βάσις τό πράγματι εἰσπραττόμενον παρά τοῦ ἐνδιαφερομένου μηνιαίως ποσόν καί εἰς ἃς περιπτώσεις πρόκειται ἀμοιβή τοῦ ἠσφαλισμένου ἐπί ποσοστοῖς, ὡς ἐν προκειμένῳ, τό εἰρημένον βοήθημα δέον νά διακανονισθῇ κατά βάσιν, ἐν ὄψει τῶν ὑπό τῆς διατάξεως ταύτης, ἀναλογικῶς ἐφαρμοζομένης, ὁριζομένων. Δοθέντος ὅμως, ὅτι εἶναι δυνατή ἡ δι' ηὐξημένης κατά τόν τελευταῖον μῆνα δραστηριότητος τοῦ ἐνδιαφερομένου εἰσπραξις, πρός περιγραφήν τοῦ νόμου, οὐσιωδῶς μεγαλυτέρου ποσοῦ, ἐν σχέσει πρός τούς προηγουμένους μῆνας, ὀρθόν εἶναι ἡ διάταξις αὕτη νά τύχῃ εἰς τάς περιπτώσεις ταύτας ἐφαρμογῆς κατά τρόπον ἀποκλείοντα, κατά τό δυνατόν, τό ἄτοπον τοῦτο. Τοῦτο δέ ἐπιτυγχάνεται, ἐάν διά τόν διακανονισμόν τοῦ βοηθήματος τούτου λαμβάνηται ὑπ' ὄψιν ἀποκλειστικῶς τό κατά τόν τελευταῖον μῆνα, πρό τῆς ἐξόδου τοῦ ἀσφαλιστικοῦ κινδύνου, εἰσπραχθέν παρά τοῦ ἠσφαλισμένου ἐκ ποσοστῶν ποσόν, ἀλλά ὁ μέσος ὅρος τῶν ποσοστῶν τούτων μεγαλυτέρας χρονικῆς περιόδου, λαμβανομένης ὡς τοιαύτης τῆς περιόδου τῶν τελευταίων πρό τῆς ἀποχωρήσεως τοῦ ἐνδιαφερομένου ἐκ τῆς ὑπηρεσίας του δώδεκα μηνῶν.

Καθ' ἃ ἐξετέθη ἤδη, ἐν τῇ προκειμένῃ περιπτώσει ὁ διακανονισμός τοῦ ὡς εἴρηται βοηθήματος τοῦ αἰτοῦντος δέν ἐγένετο διά τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως κατά τόν ἐκτιθέμενον ἀνωτέρω νόμιμον τρόπον, ἀλλ' ἐπί τῇ βάσει τῶν

(*) Ἴδετε καί Α.Π. 751)1964, ΕΕΔ 24, 165.

(*) Ἴδετε περί τῆς συμβάσεως αὐτοῦ Σ.Ε. 479)1961, ΕΕΔ 20, 658, Πρωτ)κείου Καβάλας 16)1963, ΕΕΔ 23, 1224.

ὁριζομένων ὑπὸ τῆς ἀπὸ 30 Αὐγούστου 1960 ἐθνικῆς συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας, καθοριζούσης τὰ κατώτατα ὅρια τῶν μηνιαίων μισθῶν τῶν ἰδιωτικῶν ὑπαλλήλων, ἤτις, ἐν ὄψει τῶν εἰδικῶν ὡς ἄνω διατάξεων τοῦ Κανονισμοῦ Παροχῶν τοῦ Ταμείου τούτου, ἐν οὐδεμιᾷ περιπτώσει ἠδύνατο νὰ τύχῃ ἐφαρμογῆς πρὸς ρύθμισιν τοῦ περὶ οὗ ὁ λόγος θέματος. Κατ' ἀκολουθίαν ἀκυρωτέα, τῷ λόγῳ τούτῳ, καθίσταται ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις κατὰ τὸ βασίμως προβαλλόμενον διὰ τῆς ὑπὸ κρίσιν αἰτήσεως, ἤτις δέον νὰ γίνῃ δεκτή.

2. Ὑπαγωγὴ καὶ τῶν πωλητῶν ἐνσήμων τοῦ Ταμείου Ἀσφαλίσεως Ἐπαγγελματιῶν καὶ Βιοτεχνῶν Ἑλλάδος εἰς τὴν ἀσφάλισιν τοῦ Ταμείου Ἐπικουρικῆς Ἀσφαλίσεως Προσωπικοῦ Ὀργανισμῶν Κοινωνικῆς Ἀσφαλίσεως.—Ἔλλειψις ἀναδρομικῆς ἰσχύος τῆς ὑπ' ἀριθ. 84651)1962 ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας, ὡς κανονιστικῆς, καὶ ἀνεφάρμοστον οὕτω αὐτῆς ἐπὶ ἀσφαλιστικῆς παροχῆς, διεπομένης ὑπὸ τοῦ κανονιστικοῦ καθεστῶτος, ὑπὸ τὸ κράτος τοῦ ὁποίου ἐπῆλθεν ὁ ἀσφαλιστικὸς κίνδυνος.

Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας 3180)1964, Τμ. Α'

Πρόεδρος ὁ Ἀντιπρόεδρος κ. *Γ. Θ. Σπυρόπουλος*

Εἰσηγητὴς ὁ Πάρεδρος κ. *Β. Ρώτης*

Δικηγόροι οἱ κ.κ. Σ. Δαούσης, Α. Κλεισιούνης

Διὰ τῆς ὑπὸ κρίσιν αἰτήσεως διώκεται ἡ ἀκύρωσις τῆς ἀπὸ 1ης Ὀκτωβρίου 1964 ἀποφάσεως τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Ταμείου Ἐπικουρικῆς Ἀσφαλίσεως Προσωπικοῦ Ὀργανισμῶν Κοινωνικῆς Ἀσφαλίσεως, διὰ τῆς ὁποίας ἀπερρίφθη τὸ αἴτημα περὶ παροχῆς εἰς τὸν αἰτοῦντα, πωλητὴν ἐνσήμων τοῦ Ταμείου Ἐπαγγελματιῶν καὶ Βιοτεχνῶν Ἑλλάδος, ἠσφαλισμένον κατὰ κυρίαν μὲν ἀσφάλισιν εἰς τὸ Ἵδρυμα Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων, κατ' ἐπικουρικὴν δὲ εἰς τὸ Τ.Ε.Α.Π.Ο.Κ.Α., περιοδικοῦ βοηθήματος λόγῳ ἐργατικοῦ ἀτυχήματος.

Οἱ πωληταὶ ἐνσήμων τοῦ Τ.Ε.Β.Ε. περιλαμβάνονται, συμφώνως πρὸς τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 3 τοῦ ν.δ. 980 τοῦ 1942 περὶ ἱδρύσεως τοῦ Τ.Ε.Α.Π.Ο.Κ.Α. (Φ.Ε.Κ. 24), κυρωθέντος διὰ τῆς Π.Υ.Σ. 324 τοῦ 1946 (Φ.Ε.Κ. 183), ὡς τοῦτο ἐτροποποιήθη διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. Σ. 30540 τοῦ 1942 ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας (Φ.Ε.Κ. 155 Β'), μεταξὺ τοῦ κύκλου τῶν ἠσφαλισμένων εἰς τὸ Τ.Ε.Α.Π.Ο.Κ.Α. προσώπων (ἀπόφ. Σ.τ.Ε. 479 τοῦ 1961).

Ἡ προσβαλλομένη πρᾶξις ἠρνήθη τὴν παροχὴν τοῦ περιοδικοῦ βοηθήματος εἰς τὸν αἰτοῦντα πωλητὴν ἐνσήμων τοῦ Τ.Ε.Β.Ε., συνταξιοδοτηθέντα ὑπὸ τοῦ Ι.Κ.Α. λόγῳ ἐργατικοῦ ἀτυχήματος, ἐπισυμβάντος οὕτω τὴν 6.12.1961, κατ' ἐπίκλησιν τῆς ὑπ' ἀριθ. 84651)Σ.1179 τῆς 30-11-22.12.1962 ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας (Φ.Ε.Κ. 488 Β'), χρονικῶς μεταγενεστέρας τῆς ἐπελεύσεως τῆς ἀσφαλιστικῆς περιπτώσεως, διὰ τῆς ὁποίας ἀπεκλείσθησαν τῆς ἀσφαλίσεως οἱ ἐπὶ κυμαινομέναις ἀποδοχαῖς ἢ ποσοστοῖς παρέχοντες τὰς ὑπηρεσίας των. Ἡ ἀπόφασις ὅμως αὕτη, μὴ ἔχουσα, ὡς ἐκ τοῦ κειμένου της προκύπτει, τὴν εἰς αὐτὴν ἀποδιδομένην ὑπὸ τῆς προσβαλλομένης πράξεως ἑρμηνευτικὴν ἔννοιαν, οὐδὲ δυναμένη ἄλλωστε ἐν πάσῃ περιπτώσει νὰ ἔχῃ, ὡς ἐκ τοῦ κανονιστικοῦ αὐτῆς χαρακτῆρος, ἄνευ εἰδικῆς νομοθετικῆς ἐξουσιοδοτήσεως, ἀναδρομικὴν ἰσχύν, δὲν ἠδύνατο νὰ τύχῃ ἐφαρμογῆς ἐπὶ τῆς προκειμένης ὑποθέσεως, τῆς ἀσφαλιστικῆς πρὸς τὸν αἰτοῦντα παροχῆς διεπομένης ὑπὸ τοῦ κανονιστικοῦ καθεστῶτος, ὑπὸ τὸ κράτος τοῦ ὁποίου ἐπῆλθεν ὁ ἀσφαλιστικὸς κίνδυνος. Ἀκυρωτέα, ὅθεν, διὰ παράνομον αἰτιολογίαν τυγχάνει ἡ προσβαλλομένη πρᾶξις κατὰ τὸν βάσιμον περὶ τούτου λόγον τῆς ἐνδίκου αἰτήσεως.

§ 9. Ἀσφάλισις προσθέτων ἀστυφυλάκων εἰς τοὺς οἰκείους Ἀσφαλιστικοὺς Ὀργανισμούς

Ἀσφάλισις εἰς Ταμεῖον Ἀσφαλίσεως Δημοτικῶν καὶ Κοινοτικῶν Ὑπαλλήλων ἀρχικῶς μόνον τῶν μονίμων δημοτικῶν ὑπαλλήλων.—Μεταγενεστέρα διεύρυνσις τοῦ κύκλου τῶν ἀσφαλιζομένων εἰς τὸ Ταμεῖον προσώπων.—Ὑπαγωγὴ ὑποχρεωτικῶς εἰς τὴν ἀσφάλισιν τοῦ Ταμείου καὶ τῶν προσθέτων ἀστυφυλάκων.—Ἔννοια Νόμου 1653)1951.—Ὑπαγωγὴ δι' αὐτοῦ προσθέτων ἀστυφυλάκων εἰς τὴν κειμένην περὶ προστασίας τῶν ἐργοζομένων νομοθεσίαν, εἰς τὴν ὁποίαν περιλαμβάνεται καὶ ἡ δυνατότης ἀσφαλίσεως εἰς τοὺς οἰκείους Ἀσφαλιστικοὺς Ὀργανισμούς.

Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας 51)1965, Τμ. Α'

Πρόεδρος ὁ Ἀντιπρόεδρος κ. *Γ. Θ. Σπυρόπουλος*

Εἰσηγητὴς ὁ Σύμβουλος κ. *Δ. Ταβουλάρης*

Δικηγόροι οἱ κ.κ. Α. Καραμφυλλίδης, Ι. Κυρόζης

Διὰ τῆς αἰτήσεως ταύτης, τύποις παραδεκτῶς ἀσκηθείσης, διώκεται ἡ ἀκύρωσις τῆς ὑπ' ἀριθ. 83)4 τῆς 24 Ἰανουαρίου 1963 ἀποφάσεως τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Ταμείου Ἀσφαλίσεως Δημοτικῶν καὶ Κοινοτικῶν Ὑπαλλήλων, δι' ἧς ἀπερρίφθη ἡ ἀπὸ 27 Μαΐου 1960 αἴτησις τοῦ προσφεύγοντος, προσθέτου ἀστυφύλακος τοῦ Δήμου Πατρέων, ἀπολυθέντος τῆς ὑπηρεσίας διὰ λόγους ὑγείας, περὶ ἀπονομῆς αὐτῷ ἐφ' ἅπαξ καὶ περιοδικοῦ βοηθήματος, ἐπὶ τῇ αἰτιολογίᾳ τὸ μὲν ὅτι, συνδεόμενος οὗτος, ὡς πρόσθετος ἀστυφύλαξ, μετὰ τοῦ εἰς ὃν ὑπηρέτει Δήμου διὰ σχέσεως ἐργασίας ἰδιωτικοῦ δικαίου, οὐδέποτε ὑπῆχθη νομίμως εἰς τὴν ἀσφάλισιν τοῦ Ταμείου τούτου, τὸ δὲ ὅτι ἐν πάσῃ περιπτώσει, ἀφ' ἧς ἤρξαντο αἱ ἐκ τῶν ἀποδοχῶν αὐτοῦ

κρατήσεις ὑπὲρ τοῦ Ταμείου, μέχρι τῆς ἐξόδου του ἐκ τῆς ὑπηρεσίας, δὲν συνεπληρώθη ὁ κατὰ νόμον ἀπαιτούμενος χρόνος ἀσφαλίσεως τῶν δέκα πέντε ἐτῶν.

Ὁ αἰτῶν διωρίσθη εἰς τὴν ἀνωτέρω θέσιν διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 9343 τῆς 11 Νοεμβρίου 1942 ἀποφάσεως τῆς Ἀστυνομικῆς Διευθύνσεως Πατρῶν καὶ τῆς ὑπ' ἀριθ. 16406 τῆς 19 Νοεμβρίου 1942 ὁμοίας τοῦ Δημάρχου Πατρέων, τῆς θέσεως ταύτης προβλεπομένης ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 22 τοῦ ἰσχύοντος τότε Εἰδικοῦ Ὀργανισμοῦ Προσωπικῶν Ὑπηρεσιῶν τοῦ ἀνωτέρω Δήμου τοῦ 1939. Οὗτος ἀργότερον, ἤτοι ἀπὸ τῆς 16ης Δεκεμβρίου 1949, ἤρχισε καταβάλλων τὰς μηνιαίας ἐπὶ τῶν ἀποδοχῶν του εἰσφορὰς εἰς τὸ ἀνωτέρω Ταμεῖον, συνεχίσας κανονικῶς τὰς καταβολὰς ταύτας μέχρι τῆς ἐκ τοῦ ἀνωτέρω λόγου ἀπολύσεώς του ἐκ τῆς ὑπηρεσίας, ἐπελθούσης τὴν 23ην Μαΐου 1960. Ρητέον τέλος, ὅτι μετὰ τὴν ὑποβολὴν πρὸς τὸ Ταμεῖον τῆς εἰρημένης ἀπὸ 27 Μαΐου 1960 περὶ συνταξιοδοτήσεώς του αἰτήσεως ὑπέβαλεν οὗτος κατὰ τὴν 27ην Νοεμβρίου 1962 ἑτέραν αἴτησιν, δι' ἧς, κατόπιν τῆς ὑπὸ τοῦ νόμου 4260 τοῦ 1962 γενομένης παρατάσεως τῆς προθεσμίας ἐξαγορᾶς προϋπηρεσίας τῶν παρὰ τῷ Ταμείῳ τούτῳ ἠσφαλισμένων, ἐζήτησε τὴν ἐξαγορὰν τῆς παρὰ τῷ ἀνωτέρω Δήμῳ ὑπηρεσίας του τῶν ἐτῶν 1942 ἕως 1949, καθ' ἃ δὲν εἶχεν οὗτος καταβάλει, κατὰ τὰ εἰρημένα, τὰς νομίμους ὑπὲρ τοῦ Ταμείου τούτου ἀσφαλιστικὰς εἰσφοράς.

Διὰ τοῦ ἀρχικοῦ περὶ συστάσεως τοῦ ἀνωτέρω Ἀσφαλιστικοῦ Ὀργανισμοῦ β.δ/γματος τῆς 24/29 Ἀπριλίου 1936 ὑπήχθησαν εἰς τὴν ἀσφάλισιν αὐτοῦ (ἄρθρον 5 § 9) μόνον «οἱ μόνιμοι δημοτικοὶ ὑπάλληλοι». Διὰ τοῦ μεταγενεστέρου ὅμως νόμου 1726 τοῦ 1944 περὶ τροποποιήσεως, συμπληρώσεως καὶ κωδικοποιήσεως τῶν περὶ τοῦ Ταμείου τούτου ἰσχυουσῶν διατάξεων διηυρύνθη οὐσιωδῶς ὁ κύκλος τῶν ἀσφαλιζομένων εἰς τὸ ἐν λόγῳ Ταμεῖον προσώπων, ὁρισθέντος διὰ τοῦ ἄρθρου 4 αὐτοῦ ὅτι «1. Ἠσφαλισμένοι τοῦ Ταμείου εἶναι ὑποχρεωτικῶς ἅπαντες οἱ ὑπηρετοῦντες εἰς θέσεις προβλεπομένας ὑπὸ τῶν ὀργανισμῶν τῆς ἐσωτερικῆς Ὑπηρεσίας ἢ ὑπὸ εἰδικῶν ὀργανισμῶν ἐκτάκτων ἢ προσωρινῶν Ὑπηρεσιῶν, τακτικοὶ καὶ ἔκτακτοι ὑπάλληλοι καὶ ὑπηρέται, ἐξαιρουμένων μόνον τῶν ἐπὶ συμβάσει ἢ ὡρισμένῃ θητείᾳ τῶν ὑπηρετούντων, οἱ ἀνήκοντες εἰς τοὺς Δήμους καὶ τὰ δημοτικὰ ἀγαθοεργὰ Ἱδρύματα». Ἐπηκολούθησεν ὁ νόμος 2262 τοῦ 1952, διὰ τοῦ ἄρθρου 30 § 2 τοῦ ὁποίου ἀντικατεστάθη ἡ διάταξις αὕτη περὶ τῶν ἀσφαλιστέων προσώπων, ὁρισθέντος ὅτι «1. Ἠσφαλισμένοι τοῦ Ταμείου εἶναι ὑποχρεωτικῶς οἱ ὑπάλληλοι τῶν Ὀργανισμῶν Τοπικῆς Αὐτοδιοικήσεως, οἱ ὑπαγόμενοι εἰς τὰς διατάξεις τοῦ νόμου 1726 τοῦ 1951 περὶ Κώδικος καταστάσεως τῶν Δημοτικῶν καὶ Κοινοτικῶν Ὑπαλλήλων. 2) Οἱ ἐκ τῶν ὑπηρετούντων νῦν εἰς Ὀργανισμοὺς Τοπικῆς Αὐτοδιοικήσεως, μὴ ὑπαγόμενοι εἰς τὰς διατάξεις τοῦ νόμου 1726/1951, ἀλλ' ὄντες, κατὰ τὰς μέχρι τοῦδε ἰσχυούσας διατάξεις, ἠσφαλισμένοι τοῦ Ταμείου, ἐξακολουθοῦν ὑπαγόμενοι εἰς τὴν ἀσφάλισιν ταύτην». Τέλος δὲ διὰ τοῦ ἄρθρου 12 τοῦ ν.δ. 3894 τοῦ 1958 ἀντικατεστάθη καὶ αὐθις ἡ διάταξις αὕτη, ὁρισθέντος ὅτι «ἠσφαλισμένοι τοῦ Ταμείου εἶναι ὑποχρεωτικῶς οἱ μόνιμοι ὑπάλληλοι τῶν Δήμων καὶ οἱ τακτικοὶ ὑπάλληλοι τῶν λοιπῶν Ὀργανισμῶν Τοπικῆς Αὐτοδιοικήσεως. 3) Οἱ ἐκ τῶν ὑπηρετούντων κατὰ τὴν ἔναρξιν τῆς ἰσχύος τοῦ παρόντος νόμου μὴ μόνιμοι ὑπάλληλοι Δήμων, ἀλλ' ὄντες, κατὰ τὰς μέχρι τοῦδε ἰσχυούσας διατάξεις, ἠσφαλισμένοι τοῦ Ταμείου, ἐξακολουθοῦν ὑπαγόμενοι εἰς τὴν ἀσφάλισιν ταύτην».

Ἐκ τῶν ἀνωτέρω διατάξεων προκύπτει ἀμέσως, ὅτι ὁ αἰτῶν, ὑπηρετῶν ἀπὸ τοῦ ἔτους 1942 εἰς τὴν ὡς εἴρηται θέσιν τοῦ προσθέτου ἀστυφύλακος παρὰ τῷ Δήμῳ Πατρέων, προβλεπομένην ὑπὸ τοῦ ἰσχύοντος τότε Ὀργανισμοῦ Προσωρινῶν Ὑπηρεσιῶν τοῦ Δήμου τούτου, ὑπῆχθη ὑποχρεωτικῶς εἰς τὴν ἀσφάλισιν τοῦ ἀνωτέρω Ταμείου ἀπὸ τῆς ἐκδόσεως τοῦ νόμου 1726 τοῦ 1944, διὰ τοῦ ἄρθρου 5 § 1 τοῦ ὁποίου, ὡς προκύπτει ἐκ τῶν παρατιθεμένων ἀνωτέρω διατάξεων, περιελήφθησαν εἰς τὴν ἀσφάλισιν ταύτην ἅπαντες οἱ ὑπηρετοῦντες εἰς θέσεις προβλεπομένας ὑπὸ τῶν Ὀργανισμῶν τῆς Ἐσωτερικῆς Ὑπηρεσίας ἢ ὑπὸ εἰδικῶν ὀργανισμῶν ἐκτάκτων ἢ προσωρινῶν Ὑπηρεσιῶν τακτικοὶ καὶ ἔκτακτοι ὑπάλληλοι τῶν Δήμων κλπ. Καὶ ναὶ μὲν διὰ τῶν ἐπακολουθησάντων ν. 2262 τοῦ 1952 καὶ 3894 τοῦ 1958 περιωρίσθη ὁ κύκλος τῶν ἀσφαλιζομένων εἰς τὸ Ταμεῖον τοῦτο προσώπων εἰς μόνον τοὺς εἰς τὸν ν. 1726 τοῦ 1951 περὶ καταστάσεως δημοτικῶν ὑπαλλήλων ὑπαγομένους ὑπαλλήλους (ν. 2262) καὶ ἀκολούθως εἰς τοὺς μονίμους ὑπαλλήλους τῶν Δήμων (ν. 3894), ἀλλά, ὡς προκύπτει ἐξ ἀμφοτέρων τῶν παρατιθεμένων ἐν τῇ ἡγουμένῃ σκέψει νόμων αὐτῶν, ἐλήφθη συνάμα εἰδικὴ πρόνοια συνεχίσεως τῆς ἀσφαλίσεως ἐν τῷ εἰρημένῳ Ταμείῳ τῶν ὑπαλλήλων ἐκείνων, οἵτινες ὑπὸ τὸ προηγούμενον νομοθετικὸν καθεστὼς εἶχον ὑπαχθῆ νομίμως εἰς τὴν ἀσφάλισιν ταύτην, οἷος εἶναι καὶ ὁ αἰτῶν, ὅστις, κατόπιν

τούτου, δέον νά θεωρῆται ὡς συνεχίσας νομίμως τήν ἀσφάλισίν του μέχρι τῆς ἐκ τῆς ὑπηρεσίας, ἐν ἔτει 1960 ἐξόδου του. Ἐκ τοῦ γεγονότος δὲ ὅτι οὗτος προσέφερε τάς ὑπηρεσίας του εἰς τόν ἀνωτέρω Δῆμον, ὡς πρόσθετος ἀστυφύλαξ, οὐδόλως δύναται νά ἀποκλεισθῇ ἡ κατ' ἐφαρμογήν τῶν ἀνωτέρω διατάξεων ἀσφάλισις τούτου εἰς τό εἰρημένον Ταμεῖον, ὡς δέχεται ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις, στηριζομένη εἰς τόν νόμον 1653 τοῦ 1951 «περί παροχῆς ἀποζημιώσεως τοῦ ν. 2112 εἰς τούς προσθέτους ἀστυφύλακας», διότι διά τοῦ νόμου τούτου, συμπληρωθεισῶν τῶν οἰκείων διατάξεων τοῦ ὀργανικοῦ νόμου περί Ἀστυνομίας Πόλεων (νῦν β. δ)γμα 20 Ἰανουαρίου 1958, ἄρθρον 55 κλπ.), ὡρίσθη, μεταξύ ἄλλων, ὅτι οἱ ἀστυφύλακες οὗτοι «ἀπό τοῦ διορισμοῦ των τελοῦσιν ἐν συμβάσει ἐργασίας ἀορίστου χρόνου διαρκείας πρός τό πρόσωπον . . .», αἰτήσει τοῦ ὁποίου διωρίσθησαν ἀκριβῶς πρός τόν σκοπόν, ὅπως τακτοποιηθῇ ἡ θέσις αὐτῶν ἕνεκα τοῦ ἰδιορρύθμου καθεστῶτος, ὑπό τό ὁποῖον τελοῦσιν, ἔναντι τοῦ προσώπου, εἰς ὃ προσφέρουσι τάς ὑπηρεσίας των, ἀπό τῆς ἐπόψεως τῆς παροχῆς αὐτοῖς οὐ μόνον τῆς ἀποζημιώσεως τοῦ ν. 2112 εἰς περίπτωσιν ἀπολύσεως, ἀλλά καί πάσης γενικώτερον προστασίας, ἣν παρέχει ἡ κειμένη σχετικῶς νομοθεσία εἰς τούς ἐργαζομένους, καί εἰς τήν ὁποίαν ἀναμφιβόλως περιλαμβάνεται καί ἡ δυνατότης ἀσφαλίσεως εἰς τούς οἰκείους Ἀσφαλιστικούς Ὀργανισμούς. Κατ' ἀκολουθίαν οὐχί νομίμως ἐγένετο διά τοῦ πρώτου σκέλους τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως δεκτόν, ὅτι δέν ἠδύνατο ὁ αἰτῶν, λόγῳ τῆς φύσεως τῆς ὑπηρεσίας του, νά ὑποχθῇ εἰς τήν ἀσφάλισιν ταύτην.

Καθ' ὅ εἰρηται, τό ἀνωτέρω αἴτημα τοῦ προσφεύγοντος ἀπεκρούσθη ἐπίσης διά τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως καί ἐπί τῇ αἰτιολογίᾳ ὅτι οὗτος δέν εἶχεν ἐν πάσῃ περιπτώσει συμπληρώσει τόν νόμιμον ἐν ἀσφαλίσει χρόνον τῶν δεκαπέντε ἐτῶν, ὡς τοιούτου ἀναγνωριζομένου διά τῆς ἀποφάσεως ταύτης μόνον τοῦ ἀπό τοῦ ἔτους 1949 μέχρι τοῦ ἔτους 1960 χρόνου, καθ' ὃν κατέβαλεν ὁ αἰτῶν τάς ἀσφαλιστικάς αὐτοῦ εἰσφοράς. Ἀλλά πρός ἀναγνώρισιν τοῦ προηγηθέντος χρόνου, ὡς ἐν ἀσφαλίσει τοιούτου, καί πρός ἐξαγοράν αὐτοῦ, τοῦθ' ὅπερ συγχωροῦσι κατ' ἀρχήν αἱ διατάξεις τοῦ ἄρθρου 7 τοῦ νόμου 1726 τοῦ 1944 περί κωδικοποιήσεως τῆς νομοθεσίας τοῦ ἀνωτέρω Ταμείου, ὡς αὗται ἐτροποποιήθησαν διά τοῦ ἄρθρου 16 τοῦ ν.δ. 3894 τοῦ 1958, εἶχεν ὑποβάλει οὗτος παραλλήλως, ὡς ἀναφέρεται ἀνωτέρω, τήν ἀπό 27 Νοεμβρίου 1962 αἴτησίν του, ἐντός δέ τῆς σχετικῆς προθεσμίας, παραταθείσης διά τοῦ ἄρθρου 69 § 7 τοῦ ν.δ. 4260 τοῦ 1962 (Ε.Κ. 186) ἐπί ἓν ἔτος ἀπό τῆς ἰσχύος τοῦ νομοθετικοῦ τούτου δ)τος. Ὅθεν, ἐν ὄψει τῶν δεδομένων αὐτῶν, ὑφίστατο νόμιμος δυνατότης ἀναγνωρίσεως τῆς ὡς εἰρηται προϋπηρεσίας τοῦ αἰτοῦντος καί συνεπῶς οὐχί ὀρθῶς ἐγένετο δεκτόν διά τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως, κατά παραγνώρισιν τῆς ἀνωτέρω αἰτήσεως, ὅτι δέν ἐκέκτητο οὗτος τόν ἐν ἀσφαλίσει νόμιμον χρόνον.

Κατ' ἀκολουθίαν τῶν ἀνωτέρω παρατιθεμένων σκέψεων ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις τυγχάνει μή νόμιμος, κατ' ἀμφοτέρας τάς βάσεις αὐτῆς, δι' ὃ δέον αὕτη νά ἀκυρωθῇ, κατά τά βασίμως προβαλλόμενα διά τῆς ὑπό κρίσιν αἰτήσεως, δεκτῆς οὕτω καθισταμένης.

§ 10. Ἀσφάλισις εἰς Ταμεῖον Ἐπικουρικῆς Ἀσφαλίσεως Προσωπικοῦ Ὀργανισμοῦ Ἐλέγχου τῶν δι' Αὐτοκινήτου Συγκοινωνιῶν καί Ὑπαλλήλων Γραφείων Κοινῶν Ταμείων Ἰδιωτικῶν Λεωφορείων

1. Αὔξησις τῶν παρεχομένων ὑπό τούτου συντάξεων.—Ἔννοια ὑπ' ἀριθ. 57200)585) 1957 ὑπουργικῆς ἀποφάσεως.—Δυνατή ἀνάκλησις παρανόμως χορηγουμένων περιοδικῶν παροχῶν διά τόν ἐφεξῆς χρόνον.—Ἀσυγχώρητον ἀνακλήσεως ὑπό ὡρισμένας προϋποθέσεις, ἀσάκις τοιοῦτον ἀποδεικνύεται, ὅτι ὑπέρ τοῦ διοικουμένου, ἐν καλῇ πίστει τελοῦντος, ἔχει δημιουργηθῇ ὡρισμένη κατάστασις, ἐκ τῆς ὁποίας δέν δύναται οὗτος εὐχερῶς νά ἀναπροσαρμοσθῇ.

Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας 3153)1964, Τμ. Α'

Πρόεδρος ὁ Ἀντιπρόεδρος κ. ***Γ. Θ. Σπυράπουλος***

Εἰσηγητής ὁ Σύμβουλος κ. ***Δ. Ταβουλάρης***

Δικηγόροι οἱ κ.κ. Τ. Ἀρχιμανδρίτης, Ἀλ. Σακελλαρόπουλος

Διά τῆς αἰτήσεως ταύτης, τύποις παραδεκτῶς ἀσκηθείσης, διώκεται ἡ ἀκύρωσις τῆς ὑπ' ἀριθ. 427 τοῦ 1963 πράξεως τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Ταμείου Ἐπικουρικῆς Ἀσφαλίσεως Προσωπικοῦ Ο.Ε.Α.Σ καί Ὑπαλλήλων Γραφείων Κοινῶν Ταμείων Ἰδιωτικῶν Λεωφορείων, δι' ἧς ἀπεφασίσθη, ὅπως εἰς περιπτώσεις προσώπων, συνταξιοδοτηθέντων παρά τοῦ Ταμείου τούτου μετά τήν 8 Ὀκτωβρίου 1957, ὡς ὁ αἰτῶν, διακοπῇ ἀπό τῆς 1ης Σεπτεμβρίου 1963 ἡ καταβολή τῆς διά τῆς ὑπ' ἀριθ. 57200)V585 τῆς

26 Σεπτεμβρίου 1957 κοινῆς ἀποφάσεως τῶν Ὑπουργῶν Συντονισμοῦ, Οἰκονομικῶν καὶ Ἐργασίας χορηγηθείσης αὐξήσεως κατὰ 10ο)ο ἐπὶ τῶν ὑπὸ τοῦ Ταμείου αὐτοῦ καταβαλλομένων συντάξεων.

Διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 57200)V585 τοῦ 1957 ὑπουργικῆς ταύτης ἀποφάσεως, δημοσιευθείσης εἰς τὸ ὑπ' ἀριθ. 269 τῆς 8 Ὀκτωβρίου 1957 (τεῦχος Β') φύλλον τῆς Ἐφημερίδος Κυβερνήσεως, ὡρίσθη, ὅτι «ἀποφασίζομεν, ὅπως αἱ παρὰ τοῦ Ταμείου Ἐπικουρικῆς Ἀσφαλίσεως Προσωπικοῦ Ο.Ε.Α.Σ. καὶ Ὑπαλλήλων Γραφείων Κοινῶν Ταμείων Ἰδιωτικῶν Λεωφορείων καταβαλλόμεναι συντάξεις αὐξηθῶσιν ἀπὸ 1ης Σεπτεμβρίου 1957 κατὰ τὸ μέχρι 1000 δραχμῶν τμῆμα αὐτῶν κατὰ 10ο)ο».

Ἡ ἀπόφασις αὕτη, βασιζομένη εἰς τὴν ὑπὸ τοῦ ν. 19 τοῦ 1944 παρεχομένην ἁρμοδιότητα κανονισμοῦ τῶν συντάξεων, ἐξεδόθη κατόπιν τῆς ἐν τῷ προοιμίῳ αὐτῆς μνημονευομένης ὑπ' ἀριθ 13 τῆς 3ης Ἀπριλίου 1956 πράξεως τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ ὡς ἄνω Ταμείου, δι' ἧς τοῦτο προέτεινε τὴν αὔξησιν τῶν κατὰ τὴν 1ην Φεβρουαρίου 1956 καταβαλλομένων ὑπ' αὐτοῦ συντάξεων, πρὸς τὸν σκοπὸν τῆς ἐξισώσεως τῶν μέχρι τοῦ χρόνου τούτου ἀναγνωρισθεισῶν συντάξεων πρὸς τὰς μελλούσας νὰ ἀναγνωρισθῶσι τοιαύτας, αἵτινες, κατόπιν τῆς ἐπελθούσης ἀπὸ τοῦ ἀνωτέρω χρονικοῦ σημείου γενικῆς αὐξήσεως τῶν ἀποδοχῶν τῶν μισθωτῶν τῆς χώρας (καὶ συνεπῶς καὶ τῶν ἐν τῷ Ταμείῳ ἠσφαλισμένων), θὰ ἦσαν, συμφώνως πρὸς τὸν ὑπὸ τοῦ Καταστατικοῦ τοῦ Ταμείου αὐτοῦ διαγραφόμενον τρόπον κανονισμοῦ τῶν συντάξεων, μεγαλύτεραι τῶν μέχρι τῆς ἀνωτέρω χρονολογίας ἀναγνωρισθεισῶν καὶ καταβαλλομένων τοιούτων. Καὶ ναὶ μὲν ἐν τῇ ἑρμηνευομένῃ κοινῇ ὑπουργικῇ ἀποφάσει δὲν καθωρίσθη ρητῶς, ὅτι ὡς καταβαλλόμεναι, διὰ τὴν περὶ ἧς ἡ ἀπόφασις αὕτη αὔξησιν, συντάξεις νοοῦνται αἱ μέχρι τῆς ὡς εἴρηται χρονολογίας (3 Ἀπριλίου 1953) ἀναγνωρισθεῖσαι καὶ καταβαλλόμεναι τοιαῦται, πλὴν ἐκ τοῦ ἐπιδιωκομένου, κατὰ τὰ ἀνωτέρω, διὰ τῆς αὐξήσεως ταύτης σκοποῦ προκύπτει ἀβιάστως, ὅτι ὑπὸ τὴν ἀνωτέρω ἔννοιαν ἐθεσπίσθη ἡ διάταξις αὕτη. Διάφορος ἄλλως τε ἑρμηνεία θὰ ἀπέληγεν εἰς διατήρησιν τῆς ἀνισότητος μεταξὺ παλαιῶν καὶ νέων συντάξεων, ἣν ἀκριβῶς ἠθέλησε, κατὰ τὰ εἰρημένα, νὰ ἄρῃ τὸ Ταμεῖον διὰ τῆς προμνησθείσης πρατάσεώς του, οὐδεμία δὲ ἐνδειξις ὑφίσταται, ὅτι ἡ ἐν τῇ ὑπουργικῇ ἀποφάσει διατύπωσις ἐγένετο πράγματι πρὸς σκοπὸν διάφορον τοῦ ὡς ἄνω ἐκτεθέντος. Κατ' ἀκολουθίαν ὀρθῶς ἐγένετο δεκτὸν διὰ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως, ὅτι διὰ τῆς ὑπουργικῆς ταύτης ἀποφάσεως ηὐξήθησαν, καθ' ὡρισμένον ποσοστόν, μόνον αἱ μέχρι τῆς ἐκδόσεως τῆς ἀποφάσεως ταύτης (8 Ὀκτωβρίου 1957) ἀναγνωρισθεῖσαι συντάξεις, νομίμως δὲ κατόπιν αὐτοῦ διεκόπη ἀπὸ τῆς 1ης Σεπτεμβρίου 1958 συνέχισις τῆς καταβολῆς τῆς αὐξήσεως ταύτης εἰς τὸν αἰτοῦντα, συνταξιοδοτηθέντα παρὰ τοῦ ἀνωτέρω Ταμείου κατὰ μῆνα Ἰούλιον τοῦ ἔτους 1958. Ὅθεν ὁ ἐπὶ τῆς ἀντιθέτου βάσεως ἐρειδόμενος πρῶτος λόγος τῆς ὑπὸ κρίσιν αἰτήσεως τυγχάνει ἀπορριπτέος.

Καὶ ὁ ἑπόμενος λόγος, καθ' ὃν, κατὰ παράβασιν ἐν πάσῃ περιπτώσει τῶν ἀρχῶν τῆς ἀνακλήσεως καὶ τῆς καλῆς πίστεως, ἀνεκλήθη διὰ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως ἡ περὶ χορηγήσεως τῆς ὡς εἴρηται αὐξήσεως εἰς τὸν αἰτοῦντα ἀπόφασις τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ ἀνωτέρω Ταμείου τοῦ Ἰουλίου 1958, προβάλλεται ἐπίσης ἀβασίμως, διότι αἱ παρανόμως χορηγούμεναι περιοδικαὶ παροχαὶ δύνανται κατ' ἀρχὴν νὰ ἀνακαλῶνται ἐλευθέρως ὑπὸ τῆς Διοικήσεως διὰ τὸν ἐφεξῆς χρόνον (Σ.τ.Ε. 1617)1961). Καὶ εἶναι μὲν ὑπὸ ὡρισμένας προϋποθέσεις δυνατὸν νὰ μὴ συγχωρῆται ἡ ἀνάκλησις τοιούτων παροχῶν, ὁσάκις τοιαύτη ἀποδεικνύεται, ὅτι ὑπὲρ τοῦ διοικουμένου ἐν καλῇ πίστει τελοῦντος ἔχει δημιουργηθῇ ὡρισμένη κατάστασις, ἐκ τῆς ὁποίας δὲν δύναται οὗτος εὐχερῶς νὰ ἀναπροσαρμοσθῇ (*), ἀλλ' οὔτε ὁ αἰτῶν ἰσχυρίζεται, οὔτε δύναται νὰ ὑποστηριχθῇ, ὅτι ἡ διὰ τῆς προσβαλλομένης πράξεως περικοπὴ τῆς συντάξεώς του κατὰ ἑβδομήκοντα ὀκτὼ δραχμὰς μηνιαίως θέλει ἐπιφέρει εἰς τὴν οἰκονομικὴν αὐτοῦ κατάστασιν τὰ ἀνωτέρω ἀποτελέσματα. Ἀβασίμως, κατ' ἀκολουθίαν, προβαλλομένου καὶ τοῦ λόγου τούτου, ἡ ὑπὸ κρίσιν αἴτησις τυγχάνει ἀπορριπτέα ἐν τῷ συνόλῳ της.

§ 11. Ἀσφάλισις εἰς Ταμεῖον Ἀσφαλίσεως Ναυτικῶν Πρακτόρων καὶ Ὑπαλλήλων

Ἐπικουρικὴ ἀσφάλισις εἰς τὸ ἀνωτέρω Ταμεῖον τοῦ παρ' αὐτῷ προσωπικοῦ, τοῦ ὑπαγομένου εἰς τὴν κυρίαν ἀσφάλισιν τοῦ Ι.Κ.Α.—Ὑπαγωγὴ εἰς τὸ Ταμεῖον Ἐπικουρικῆς Ἀσφαλίσεως Προσωπικοῦ Ὀργανισμῶν Κοινωνικῆς Ἀσφαλίσεως ὑποχρεωτι-

(*) Ἴδετε καὶ Σ.Ε. 782)1964, ΕΕΔ 23, 670, Σ.Ε. 148)1963, ΕΕΔ 22, 359, Σ.Ε. 1594)1963, ΕΕΔ 22, 1267.

κῶς τοῦ παρὰ τῷ Ι.Κ.Α. ἀσφαλιζομένου προσωπικοῦ τῶν Ὀργανισμῶν Κοινωνικῆς Ἀσφαλίσεως, δικαιοδοσίας τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας.—Ἀπαλλαγὴ διὰ τοῦ Α.Ν. 580) 1945 τῶν παρά τινι κλαδικῷ Ταμείῳ Ἐπικουρικῆς Κοινωνικῆς Ἀσφαλίσεως ὑποχρεωτικῶς ἠσφαλισμένων πάσης ὑποχρεώσεως καὶ ἐπικουρικῆς ἀσφαλίσεως καὶ εἰς ἕτερον Ταμεῖον, μὴ στερουμένου ὅμως τοῦ δικαιώματος ὅπως ἀσφαλισθῶσιν ἐπικουρικῶς εἰς πλείονα τοιαῦτα Ταμεῖα, ἐφ' ὅσον δηλώσουν, ὅτι ἀναλαμβάνουν τὰς εἰσφοράς.

Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας 3171)1964, Τμ. Α'

Πρόεδρος ὁ Ἀντιπρόεδρος κ. *Γ. Θ. Σπυρόπουλος*

Εἰσηγητὴς ὁ Πάρεδρος κ. *Ν. Παναγιωτάτος*

Δικηγόροι οἱ κ.κ. Ν. Μητσόπουλος, Γ. Χοϊδᾶς

Διὰ τῆς ὑπὸ κρίσιν αἰτήσεως ἡ αἰτοῦσα, ὑπάλληλος τοῦ Ταμείου Ἀσφαλίσεως Ναυτικῶν Πρακτόρων καὶ Ὑπαλλήλων (Τ.Α.Ν.Π.Υ.), διώκει ἐμπροθέσμως τὴν ἀκύρωσιν τῆς ἀπὸ 30 Ὀκτωβρίου 1963 ἀποφάσεως τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ ὡς ἄνω Ταμείου, δι' ἧς ἐκρίθη, ὅτι δὲν δικαιοῦται νὰ συνεχίσῃ προαιρετικῶς τὴν παρ' αὐτῷ ἐπικουρικὴν ἀσφάλισίν της.

Κατὰ μὲν τὰς διεπούσας τὸ Τ.Α.Ν.Π.Υ. διατάξεις τὸ παρ' αὐτῷ προσωπικόν, ὑπαγόμενον εἰς τὴν κυρίαν ἀσφάλισιν τοῦ Ἱδρύματος Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων, ἀσφαλίζεται ἐπικουρικῶς καὶ παρὰ τῷ Ταμείῳ ὑποχρεωτικῶς, κατὰ δὲ τὰς διεπούσας τὸ Ταμεῖον Ἐπικουρικῆς Ἀσφαλίσεως Προσωπικοῦ τῶν Ὀργανισμῶν Κοινωνικῆς Ἀσφαλίσεως (Τ.Ε.Α.Π.Ο.Κ.Α.) διατάξεις ὑπάγεται ὑποχρεωτικῶς εἰς τὴν παρ' αὐτῷ ἐπικουρικὴν ἀσφάλισιν τὸ παρὰ τῷ Ι.Κ.Α. κατὰ κυρίαν ἀσφάλισιν διὰ τὴν περίπτωσιν ἀναπηρίας, γήρατος καὶ θανάτου ἀσφαλιζόμενον προσωπικὸν τῶν Ὀργανισμῶν Κοινωνικῆς Ἀσφαλίσεως τῆς δικαιοδοσίας τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας, οἷον τὸ Τ.Α.Ν.Π.Υ.

Οὕτω διὰ τὴν αἰτοῦσαν, ὑπάλληλον τοῦ Τ.Α.Ν.Π.Υ, συνέτρεχε περίπτωσις διπλῆς ὑποχρεωτικῆς ἐπικουρικῆς ἀσφαλίσεως.

Ὁ ἀ.ν. 580)1945 «περὶ τροποποιήσεως διατάξεων τινων ἀφορωσῶν τοὺς Ὀργανισμοὺς Κοινωνικῆς Ἀσφαλίσεως» ἐν ἄρθρῳ 2 ὥρισεν, ὅτι «ἐφεξῆς οἱ παρά τινι κλαδικῷ Ταμείῳ Ἐπικουρικῆς Κοινωνικῆς Ἀσφαλίσεως ὑποχρεωτικῶς ἠσφαλισμένοι ἀπαλλάσσονται πάσης ὑποχρεώσεως ἐπικουρικῆς ἀσφαλίσεως καὶ εἰς ἕτερον Ταμεῖον Ἐπικουρικῆς Ἀσφαλίσεως, μὴ στερουμένου ὅμως τοῦ δικαιώματος ὅπως ἀσφαλισθῶσιν ἐπικουρικῶς εἰς πλείονα τοιαῦτα Ταμεῖα, ἐφ' ὅσον δηλώσουν, ὅτι ἀναλαμβάνουν τὰς ὑπὸ τῶν κειμένων διατάξεων ὁριζομένας εἰσφορὰς τοῦ τε ἐργοδότου καὶ τοῦ ἠσφαλισμένου. Τὰ ἐκ τῆς ἐφαρμογῆς τῶν διατάξεων τῆς προηγουμένης παραγράφου προκύπτοντα ζητήματα ρυθμίζονται δι' ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας μετὰ γνώμην τοῦ Συμβουλίου Κοινωνικῆς Ἀσφαλίσεως (*).

Ἐν προκειμένῳ ἐκ τῶν στοιχείων τοῦ φακέλου προκύπτουσι τὰ κάτωθι: Ἡ αἰτοῦσα, ὑπάλληλος τοῦ Τ.Α.Ν.Π.Υ. ἀπὸ τὸ 1943, ἦτο ἠσφαλισμένη ὑποχρεωτικῶς παρὰ τῷ Ταμείῳ τούτῳ μέχρι τοῦ ἔτους 1953. Κατὰ τὸ ἔτος τοῦτο διὰ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 1335 ἐγγράφου τοῦ ὡς ἄνω Ταμείου ἀνεκοινώθη εἰς τὸ προσωπικὸν αὐτοῦ, ὅτι τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον κατὰ τὴν ὑπ' ἀριθ. 1013 τῆς 15 Ἀπριλίου 1953 συνεδρίασιν αὐτοῦ ἀπεδέχθη ἀπόφασιν τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας περὶ ὑπαγωγῆς τοῦ ρηθέντος προσωπικοῦ εἰς τὴν ὑποχρεωτικὴν ἐπικουρικὴν ἀσφάλισιν τοῦ Τ.Ε.Α.Π.Ο.Κ.Α. καὶ ἐκαλεῖτο, ὅπως, κατ' ἐφαρμογὴν τοῦ ἄρθρου 2 τοῦ ρηθέντος ἀ.ν. 580)1945, δηλώσῃ, ἂν ἐπιθυμῇ τὴν παρὰ τῷ Τ.Α.Ν.Π.Υ. προαιρετικὴν ἀσφάλισιν του. Ἡ αἰτοῦσα διὰ τῆς ἀπὸ 11 Ἰουνίου 1957 καὶ πρὸς τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον τοῦ Ταμείου ἀπευθυνομένης αἰτήσεώς της ἐδήλωσεν, ὅτι ἐπιθυμεῖ νὰ συνεχίσῃ τὴν παρὰ τῷ Ταμείῳ τούτῳ προαιρετικὴν ἐπικουρικὴν ἀσφάλισίν της, ἤτείτο δέ, ὅπως καθορισθῇ ὁ τρόπος ἐμμηνιαίας καταβολῆς τῶν ὀφειλομένων εἰσφορῶν. Ἐπὶ τῆς αἰτήσεως μάλιστα ταύτης ἔχει καταχωρηθῆ εἰσήγησις τοῦ Διευθυντοῦ τοῦ Ταμείου πρὸς τὴν Ἐπιτροπὴν Ἀσφαλίσεως, ὅπως γίνῃ αὕτη ἀποδεκτή. Ἡ εἰρημένη ἐπανέλαβε τὴν ὡς ἄνω δήλωσιν καὶ αἴτημα εἰς αἰτησίν της, ὑποβληθεῖσαν εἰς τὸ ρηθὲν Διοικητικὸν Συμβούλιον ἐν ἔτει 1963, τοῦτο δὲ διὰ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεώς του ἔκρινεν, ὅτι δὲν δικαιοῦται αὕτη νὰ συνεχίσῃ προαιρετικῶς τὴν παρὰ τῷ ἄνω Ταμείῳ ἐπικουρικὴν ἀσφάλισίν της, διότι αὕτη διάταξις καταστατικὴ ὑφίσταται, προβλέπουσα τὴν παρ' αὐτῷ προαιρετικὴν ἀσφάλισιν τῶν ὑπαλλήλων αὐτοῦ, οἵτινες, ἄλλως τε, δὲν ἀσκοῦν ἀσφαλιστέαν ἐργασίαν, ὡς οἱ λοιποὶ ἠσφαλισμένοι, οὔτε εἶναι ὑποχρεωτικὴ ἡ ἀποδοχὴ τῶν περὶ συνεχίσεως τῆς προαιρετικῆς ἐπικουρικῆς ἀσφαλίσεως δηλώσεων τῶν ἄνω ὑπαλλήλων. Ἡ αἰτιολογία ὅμως αὕτη, ἐν ὄψει τῶν προδιαληφθεισῶν διατάξεων, παρίσταται μὴ νόμιμος, διὰ τὸν λόγον δὲ τοῦτον, βασίμως προβαλλόμενον, ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις καθίσταται ἀκυρωτέα.

Ἀκυρουμένης τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως ἐκ τοῦ ἄνω λόγου παρέλκει ἡ ἔρευνα τοῦ ἑτέρου λόγου ἀκυρώσεως.

Κατὰ ταῦτα δέον ὅπως γίνῃ δεκτὴ ἡ ὑπὸ κρίσιν αἴτησις.

§ 12. Ἀσφάλισις εἰς Ταμεῖον Ἐπικουρικῆς Ἀσφαλίσεως Ὑποδηματεργατῶν

Δικαίωμα συντάξεως λόγῳ ἀναπηρίας τῶν ἠσφαλισμένων, τῶν διακοπτόντων τὴν ἄσκησιν τῆς ἀσφαλιστέας παρὰ τοῦ Ταμείου ἐργασίας, ἐφ' ὅσον ἐδικαιώθησαν ἐκ τοῦ Ι.Κ.Α. συντάξεως λόγῳ ἀναπηρίας, κατὰ Κανονισμὸν παροχῶν τοῦ Ταμείου.—Παραγραφὴ τοῦ δικαιώματος ἐπὶ τῆς παροχῆς

(*) Ἴδετε καὶ Σ.Ε. 2107)1964, ΕΕΔ 24, 42.

μετὰ παρέλευσιν τριετίας ἀπὸ τῆς γενέσεώς του.— Ἔναρξις ἀποσβεστικῆς προθεσμίας πρὸς ἀναγνώρισιν τοῦ συνταξιοδοτικοῦ δικαιώματος, ἀφ' ἧς ὁ ἠσφαλισμένος κρίνεται ἐκ νέου ἀνάπηρος, λόγῳ ἐπιδεινώσεως τῆς καταστάσεως τῆς ὑγείας του, ἰατρικῶς βεβαιουμένης, μετὰ διακοπὴν τῆς συντάξεως, βελτιωθείσης τῆς καταστάσεως τῆς ὑγείας του.

Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας 388)1965, Τμ. Α'

Προεδρεύων ὁ Σύμβουλος κ. *Γ. Χαμπούρης*
Εἰσηγητὴς ὁ Σύμβουλος κ. *Π. Δεδόπουλος*
Δικηγόροι οἱ κ.κ. Ε. Καμενόπουλος, Κ. Δανέλλης

Διὰ τῆς ὑπὸ κρίσιν αἰτήσεως διώκεται ἡ ἀκύρωσις τῆς ὑπ' ἀριθ. 1083)11.7.1963 ἀποφάσεως τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Ταμείου Ἐπικουρικῆς Ἀσφαλίσεως Ὑποδηματεργατῶν, δι' ἧς ἀπερρίφθη ἡ περὶ χορηγήσεως συντάξεως ἀναπηρίας αἴτησις τῆς αἰτούσης λόγῳ ἐλλείψεως τῶν ἀπαιτουμένων χρονικῶν προϋποθέσεων καὶ παραγραφῆς τοῦ εἰς σύνταξιν δικαιώματός της.

Ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις δέχεται, ὅτι ἡ αἰτοῦσα ἐπραγματοποίησεν ἐν τῇ ἀσφαλίσει τοῦ Ταμείου κατὰ τὸ χρονικὸν διάστημα ἀπὸ 13 Φεβρουαρίου 1953 μέχρι τῆς 31 Μαρτίου 1957, ὅτε ἀπεχώρησε τῆς ἐργασίας, 1160 ἡμέρας ἐργασίας καὶ οὐχὶ 1500, ὡς ἀπαιτεῖ ἡ διάταξις τοῦ ἄρθρου 3 τοῦ ἰσχύοντος Κανονισμοῦ Παροχῶν τοῦ Ταμείου (ἀπόφασις Ὑπουργοῦ Ἐργασίας 16525) 1955 φ. 51 Β'), καὶ συνεπῶς, μὴ πληρουμένων τῶν ἀπαιτουμένων χρονικῶν προϋποθέσεων, δὲν δικαιοῦται συντάξεως. Πλὴν ἡ αἰτοῦσα διὰ τῶν ἀπὸ 8 Ἰουνίου 1962 καὶ 26 Νοεμβρίου 1962 αἰτήσεών της πρὸς τὸ Ταμεῖον ἰσχυρίσθη, ὅτι, πλὴν τῆς χρονικῆς περιόδου 1953 - 1957, εἰργάσθη καὶ κατὰ τὴν χρονικὴν περίοδον 1943 - 1945 εἰς τὴν βιομηχανίαν ἐλαστικῶν ὑποδημάτων «*», πραγματοποιήσασα ἀριθμὸν ἡμερῶν ἐργασίας ὑπερκαλύπτοντα τὸν κατὰ τὸν Κανονισμὸν Παροχῶν τοῦ Ταμείου ἀπαιτούμενον διὰ τὴν χορήγησιν συντάξεως ἀναπηρίας. Πρὸς ἀπόδειξιν δὲ τοῦ ἰσχυρισμοῦ της τούτου προσεκόμισε τὸ βιβλιάριον ἀσφαλίσεως τοῦ Ι.Κ.Α. καὶ σχετικὴν βεβαίωσιν τῆς ὡς ἄνω βιομηχανίας, ἐξ ὧν πράγματι προκύπτει, ὅτι ἡ αἰτοῦσα ἀπησχολήθη κατὰ τὸ ὡς ἄνω χρονικὸν διάστημα παρὰ τῇ εἰρημένῃ ἐπιχειρήσει. Ἐπὶ τοῦ ἰσχυρισμοῦ τούτου οὐδόλως ἀπήντησεν ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις, οὐδ' ἔλαβεν ὑπ' ὄψιν τὰ προσαχθέντα ἀποδεικτικὰ στοιχεῖα. Ἀκυρωτέα δθεν ὡς ἀναιτιολόγητος καθίσταται κατὰ τὸ μέρος αὐτῆς τοῦτο ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις, κρινομένου βασίμου τοῦ προβαλλομένου σχετικοῦ λόγου ἀκυρώσεως.

Κατὰ τὸ ἄρθρον 8 τοῦ ἰσχύοντος Κανονισμοῦ Παροχῶν τοῦ Ταμείου: «Δικαιοῦνται συντάξεως λόγῳ ἀναπηρίας οἱ ἠσφαλισμένοι, οἱ διακόπτοντες τὴν ἄσκησιν τῆς ἀσφαλιστέας παρὰ τῷ Ταμείῳ ἐργασίας, ἐφ' ὅσον ἐδικαιώθησαν ἐκ τοῦ Ι.Κ.Α. συντάξεως λόγῳ ἀναπηρίας». Κατὰ δὲ τὸ ἄρθρον 12 τοῦ αὐτοῦ ὡς ἄνω Κανονισμοῦ «τὸ δικαίωμα ἐπὶ τῆς παροχῆς παραγράφεται μετὰ παρέλευσιν τριετίας ἀπὸ τῆς γενέσεώς του».

Ἐν προκειμένῳ, καθ' ἃ προκύπτει ἐκ τῶν στοιχείων τοῦ φακέλου, ἡ αἰτοῦσα κατέστη ἀνάπηρος, κατὰ τὴν σχετικὴν γνωμοδότησιν τῆς Πρωτοβαθμίου Ὑγειονομικῆς Ἐπιτροπῆς τοῦ Ι.Κ.Α., ἀπὸ 8 Ἰουλίου 1957, χορηγηθείσης αὐτῇ συντάξεως ἀναπηρίας ἐκ μέρους τοῦ Ι.Κ.Α. διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 15216)1957 ἀποφάσεως τοῦ Διευθυντοῦ τοῦ Περιφερειακοῦ Ὑποκαταστήματος Ἀθηνῶν. Ἡ σύνταξις αὕτη ἐξηκολούθησε καταβαλλομένη μέχρι τῆς 30 Σεπτεμβρίου 1959, ὅτε διεκόπη, βελτιωθείσης τῆς καταστάσεως τῆς ὑγείας της, κατόπιν γνωματεύσεως τοῦ ἁρμοδίου ὑγειονομικοῦ ὀργάνου τοῦ Ι.Κ.Α. Διὰ τὴν ἀναπηρίαν ταύτην ἡ αἰτοῦσα δὲν ἠτήσατο τὴν χορήγησιν συντάξεως ἐκ μέρους τοῦ Ἐπικουρικοῦ Ταμείου. Ἀκολούθως ἡ αἰτοῦσα, λόγῳ ἐπιδεινώσεως τῆς καταστάσεως τῆς ὑγείας της, ἰατρικῶς βεβαιωθείσης, ἐκρίθη καὶ αὐθις ἀνίκανος πρὸς ἐργασίαν καὶ ἐδικαιώθη ἐκ μέρους τοῦ Ι.Κ.Α. ἐκ νέου συντάξεως ἀναπηρίας ἀπὸ 1 Ἀπριλίου 1960 διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 6079)13.5.1960 ἀποφάσεως τοῦ Διευθυντοῦ τοῦ Περιφερειακοῦ Ὑποκαταστήματος Ἀθηνῶν. Μετὰ τὴν ἔκδοσιν τῆς νέας ταύτης ἀποφάσεως περὶ συνταξιοδοτήσεώς της ἡ αἰτοῦσα ὑπέβαλε πρὸς τὸ Ταμεῖον τὴν ἀπὸ 8 Ἰουνίου 1962 αἴτησίν της περὶ χορηγήσεως αὐτῇ συντάξεως ἀναπηρίας. Ὑπὸ τὰ δεδομένα ταῦτα ἡ ὡς ἄνω ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 12 τοῦ Κανονισμοῦ Παροχῶν τοῦ Ταμείου θεσπιζομένη τριετὴς ἀποσβεστικὴ προθεσμία πρὸς ἀναγνώρισιν τοῦ συνταξιοδοτικοῦ δικαιώματος δέον νὰ θεωρηθῇ, ἐν προκειμένῳ, ἀρχομένη ἀπὸ τῆς 1 Ἀπριλίου 1960, ἀφ' ἧς ἐκρίθη ἐκ νέου ἀνάπηρος ἡ αἰτοῦσα, δικαιωθεῖσα ἐκ τοῦ λόγου τούτου καὶ αὐθις συντάξεως ἀναπηρίας ἐκ μέρους τοῦ Ἱδρύματος Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων κατὰ τὰ ἀνωτέρω. Ἡ οὕτω δὲ ἀρξαμένη τριετὴς προθεσμία δὲν εἶχε συμπληρωθῇ μέχρι τῆς 8ης Ἰουνίου 1962, ὅτε ἡ αἰτοῦσα ὑπέβαλε τὴν περὶ συνταξιοδοτήσεως ἐκ μέρους τοῦ Ταμείου αἴτησίν της. Κατ' ἀκολουθίαν ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις, τὰ ἀντίθετα δεξαμένη καὶ θεωρήσασα ὅτι τὸ συνταξιοδοτικὸν δικαίωμα τῆς αἰτούσης παρεγράφη, παρελθούσης τριετίας ἀπὸ τῆς πρώτης ἐν ἔτει 1957 διαπιστωθείσης ἀναπηρίας της, τυγχάνει ἀκυρωτέα, κατὰ τὸ μέρος αὐτῆς τοῦτο, διὰ παράβασιν νόμου, κρινομένου βασίμου τοῦ σχετικοῦ λόγου ἀκυρώσεως.

Κατὰ ταῦτα ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις τυγχάνει ἐν τῷ συνόλῳ της ἀκυρωτέα, τὸ μὲν ὡς ἀναιτιολόγητος, τὸ δὲ ὡς παράνομος.

ΣΤΟΙΧΕΙΑ ΕΡΓΑΤΙΚΟΥ ΔΙΚΑΙΟΥ

ΕΠΙΔΟΤΗΣΙΣ ΔΙ' ΑΝΕΡΓΙΑΝ ΜΕΤΑ ΛΗΞΙΝ ΣΧΕΣΕΩΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ

Ὑπό τῆς Συντάξεως

Ἡ παρά τοῦ Ὀργανισμοῦ Ἀπασχολήσεως καί Ἀσφαλίσεως Ἀνεργίας ἐπιδότησις τῶν καθισταμένων ἀνέργων μισθωτῶν ρυθμίζεται ὑπό τοῦ ν.δ. 2961)1954 (ΕΕΔ 13, 941), ὡς ἐτροποποιήθη ὑπό τοῦ νόμου 3464)1955 (ΕΕΔ 15, 105), καί τοῦ κατ' ἐξουσιοδότησιν τοῦ νόμου ἐκδοθέντος Κανονισμοῦ παροχῶν ἀνεργίας, ἐγκριθέντος διά τῆς ὑπ' ἀριθ. 37274)3786)1956 ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας (ΕΕΔ 15, 1027).

Κατά τό ἄρθρον 16 τοῦ ν.δ. 2961)1954 ἄνεργος θεωρεῖται ἐκεῖνος, ὅστις μετά τήν λῆξιν τῆς σχέσεως ἐργασίας δέν εὗρε νέαν ἀπασχόλησιν, ἐξηρτημένην ἤ μή, ἐνῶ κατά τό ἄρθρον 18 § 6 τοῦ αὐτοῦ ν.δ. ἄνεργος, τοῦ ὁποίου ἡ σχέσις ἐργασίας τερματίζεται δι' ἐκουσίας ἀποχωρήσεως, στερεῖται τοῦ δικαιώματος τῆς ἐπιδοτήσεως.

Ἡ λῆξις τῆς σχέσεως ἐργασίας ἐπί ἀορίστου χρόνου συμβάσεως ἐργασίας ἐπέρχεται διά καταγγελίας αὐτῆς ὑπό τοῦ ἐργοδότου, ἡ ὁποία πρέπει, ἐπί ποινῇ ἀκυρότητος, νά γίνῃ κατά τάς διατάξεις τοῦ νόμου 3198)1955 (ΕΕΔ 22, 63 ἐπ., ἐνθα κωδικοποίησις τῶν σχετικῶν περί καταγγελίας τῆς σχέσεως ἐργασίας διατάξεων), νά γίνῃ δηλαδή ἐγγράφως, ἀνεξαρτήτως χρόνου ὑπηρεσίας (ΕΕΔ 23, 1425), καί νά καταβληθῇ ἡ ἐκ τοῦ ν. 2112)1920, ὡς ἐτροποποιήθη, ἤ τοῦ β.δ. 16)18 Ἰουλίου 1920, ἀναλόγως τῆς ἰδιότητος τοῦ μισθωτοῦ ὡς ἰδιωτικοῦ ὑπαλλήλου ἤ ἐργάτου (ΕΕΔ 22, 63 ἐπ.), ἀποζημίωσις, ἐφ' ὅσον βεβαίως αὐτή ὀφείλεται (Α.Π. 3)1958, ΕΕΔ 17, 133).

Κατά τήν πρακτικήν τοῦ Ὀργανισμοῦ Ἀνεργίας (ἴδετε ὑπ' ἀριθ. 6)1959 ἐγκύκλιον αὐτοῦ, ΕΕΔ 18, 786 ἐπ. καί κωδικοποίησιν ἑρμηνευτικῶν ὁδηγιῶν της περί Ο.Α.Α.Α. νομοθεσίας, ἐκδ. Ὀργανισμοῦ Ἀνεργίας 1964, σελ. 41 ἐπ.) τά ἁρμόδια ἐπί τῶν παροχῶν ὄργανα ὀφείλουν εἰς πᾶσαν περίπτωσιν νά διαπιστώνουν τήν συνδρομήν τῶν βασικῶν διά τό κῦρος τῆς καταγγελίας τῆς σχέσεως ἐργασίας προϋποθέσεων (ἔγγραφος καταγγελία - ἀποζημίωσις ἐπί συμβάσεων ἀορίστου χρόνου ἤ βεβαίωσις ἐργοδότου ἐπί συμβάσεων ὡρισμένου χρόνου καί ἔργου), χωρίς νά ἐρευνοῦν καί τούς λόγους, οἱ ὁποῖοι προεκάλεσαν τήν ἀπόλυσιν.

Εἰς ταῦτα ὅμως εἶναι ἀντίθετος ἡ νομολογία τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας (Σ.Ε. 443)1957, ΕΕΔ 16, 471, Σ.Ε. 1959)1958, ΕΕΔ 18, 8), τό ὁποῖον ἐδέχθη, ὅτι ἐκ τοῦ συνόλου τῶν διατάξεων τοῦ ν. δ. 2961)1954 συνάγεται, ὅτι σκοπός τοῦ Ὀργανισμοῦ Ἀσφαλίσεως κατά τῆς ἀνεργίας εἶναι ἡ προστασία τῶν ἀνέργων μισθωτῶν κατά τόν πρῶτον χρόνον τῆς ἀπολύσεώς των ὑπό τοῦ ἐργοδότου, ὅστις πολλάκις δέν θά ἐπραγματοποιεῖτο, ἐάν εἰς πᾶσαν περίπτωσιν ἠρευνᾶτο πρό τῆς ἐπιδοτήσεως τό ἔγκυρον ἢ μή τῆς γενομένης ἀπολύσεως, πολλῷ μᾶλλον ἐάν ἠξιοῦτο, ὅπως ὁ ἀσφαλισμένος πρό τῆς ἐπιδοτήσεώς του ἐξαντλήσῃ πάντα τά δικαστικά μέσα πρός ἐξαναγκασμόν τοῦ ἐργοδότου, ὅπως συμμορφωθῇ πρός τάς νομίμους ἐναντι αὐτοῦ ὑποχρεώσεις. (Ἴδετε ἀντιθέτως σημειώσεις μας ἐν ΕΕΔ 18, 8 ἐπ.).

Ὁπωσδήποτε, κατά τήν διάταξιν τοῦ ἄρθρου 31 τοῦ ν.δ. 2698)1953 (ΕΕΔ 12, 1284), ἐάν καταγγελία συμβάσεως ἐργασίας, ἀναγγελθεῖσα κατά τό ἄρθρον 9 τοῦ νόμου 118)1945 (ἤδη κατά τό ἄρθρον 8 τοῦ νόμου 3198)1955) εἰς τό Ι.Κ.Α. (ἤδη εἰς τόν Ὀργανισμόν Ἀπασχολήσεως καί Ἀσφαλίσεως Ἀνεργίας) ἠκυρώθη διά δικαστικῆς ἀποφάσεως ἢ ἀνεκλήθη ὡς ἄκυρος παρά τοῦ καταγγέλλοντος, ὁ ἐργοδότης, καταβάλλων εἰς τόν μισθωτόν τάς ἀποδοχάς αὐτοῦ, ὑποχρεοῦται νά παρακρατήσῃ διά λογαριασμόν τοῦ Ὀργανισμοῦ τά παρά τούτου εἰς τόν μισθωτόν καταβληθέντα ἐπιδόματα ἀνεργίας. Ὁ ἐργοδότης δικαιοῦται νά μή καταβάλῃ τούς ὀφειλομένους μισθούς, ἐν ὅσῳ ὁ μισθωτός δέν τῷ προσκομίζει πιστοποιητικόν τοῦ Ὀργανισμοῦ περί τῶν ὑπ' αὐτοῦ εἰσπραχθέντων ἐπιδομάτων ἀνεργίας (ἄλλως ὁ ἐργοδότης εὐθύνεται ἐναντι τοῦ Ὀργανισμοῦ). (Ἴδετε Προέδρου Πρωτ. Ἀθηνῶν 11025)1962, ΕΕΔ 21, 1310).

***

Ὑπάρχουν ὅμως περιπτώσεις, κατά τάς ὁποίας ἡ λύσις τῆς συμβάσεως ἐργασίας ἐπέρχεται διά πλασματικῆς καταγγελίας ἐκ μέρους τοῦ ἐργοδότου, ὡς ἡ κατόπιν μονομερῶς κατ' ἄρθρον 7 νόμου 2112)1920 μεταβολῆς τῶν ὅρων τῆς συμβάσεως, ἢ διότι ὁ μισθωτός ἀπέσχεν ἐκ τῆς ἐργασίας λόγῳ ἀσθενείας καί ὑπέρ τά νόμιμα χρονικά ὅρια τοῦ νόμου, ἢ διότι ἡ λύσις τῆς συμβάσεως ἐπέρχεται κατ' ἐπιταγήν νόμου, ἢ διότι ἀνεκλήθη τοποθέτησις ἀναγκαστικῶς τοποθετηθέντος μισθωτοῦ κατ' ἀ.ν. 1836)1951, ὁπότε ὁ μισθωτός δικαιοῦται ἐπιδοτήσεως, ἀφοῦ ἡ λύσις τῆς συμβάσεως καί ἡ μετάπτωσις εἰς ἀνεργίαν δέν θεωρεῖται, ὅτι ἐγένετο ὑπαιτιότητί του (ἴδετε ἀνωτέρω ἔκδοσιν Ὀργανισμοῦ Ἀνεργίας, σελ. 46 ἐπ.).

Περαιτέρω καί ἐφ' ὅσον, κατ' ἄρθρον 15 τοῦ ν.δ. 2961)1954, δέν παρέχεται ἐπίδομα ἀνεργίας ἐπί οἰκειοθελοῦς ἀποχωρήσεως τοῦ μισθωτοῦ, ἡ κατ' ἄρθρον 8 ν. 3198)1955 ἢ ἄρθρον 8 τοῦ ν.δ. 3789)1957 ἀποχώρησις τοῦ μισθωτοῦ, ἐπί καταβολῇ μειωμένης ἀποζημιώσεως τοῦ νόμου, δέν παρέχει δικαίωμα ἐπιδοτήσεως, διότι εἶναι ἀπαράδεκτος ἡ ταυτόχρονος σύνταξις καί ἐπιδότησις λόγῳ ἀνεργίας (ἄρθρον 23 ν.δ. 2961)1954).

ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΚΑΙ ΑΣΦΑΛΙΣΤΙΚΗ ΝΟΜΟΘΕΣΙΑ

ΔΙΑΤΑΓΜΑΤΑ

208)1965 Β. ΔΙΑΤΑΓΜΑ

Περί αύξήσεως τοῦ μισθοῦ τῶν δημοσίων ὑπαλλήλων, πολιτικῶν καί στρατιωτικῶν, τῶν ὑπαλλήλων τῶν Ν.Π.Δ.Δ. κλπ.

(Ε.Κ. τ. Α' φ. 53 τῆς 31 Μαρτίου 1965)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν τάς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 20 τοῦ ν. δ)τος 4242)1962 «περί τροποποιήσεως φορολογικῶν καί ἄλλων τινῶν διατάξεων», τάς ὑπ' ἀριθ. 29 καί 110)1965 γνωμοδοτήσεις τοῦ Ἀνωτάτου Συμβουλίου Δημοσίων Ὑπηρεσιῶν καί τάς ὑπ' ἀριθ. 207 καί 208)1965 γνωμοδοτήσεις τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας, πρότασει τοῦ Ἡμετέρου Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου, ἀπεφασίσαμεν καί διατάσσομεν :

Ἄρθρον 1

1. Ἀπό 1ης Ἰανουαρίου 1965 αὐξάνεται κατά δο)ο ὁ βασικός μηνιαῖος μισθός :

α) Τῶν τακτικῶν δημοσίων πολιτικῶν ὑπαλλήλων καί τῶν τακτικῶν ὑπαλλήλων τῶν Νομικῶν Προσώπων Δημοσίου Δικαίου.

β) Τῶν ἐκτάκτων καί ἐπί συμβάσει ὑπαλλήλων, τῶν συνδεομένων μετά τοῦ Δημοσίου ἤ τοῦ Νομικοῦ Προσώπου Δημοσίου Δικαίου διά σχέσεως δημοσίου δικαίου.

γ) Τῶν τακτικῶν ὑπαλλήλων τῶν ἐν Ἑλλάδι ἀτμηλάτων Σιδηροδρόμων καί τῶν ἐκτάκτων, τῶν συνδεομένων μετά τοῦ Δικτύου διά σχέσεως δημοσίου δικαίου.

δ) Τῶν ἀξιωματικῶν καί ἀνθυπασπιστῶν τοῦ Στρατοῦ ξηρᾶς, θαλάσσης, ἀέρος, Χωροφυλακῆς, Ἀστυνομίας Πόλεων, Πυροσβεστικῆς Ὑπηρεσίας καί Λιμενικοῦ Σώματος καί τῶν πρός τούτους ἐξομοιουμένων κατά βαθμόν ἤ ἀποδοχάς.

ε) Τῶν μονίμων, ἀνακατεταγμένων καί ἐθελοντῶν ὁπλιτῶν τῶν Ἐνόπλων Δυνάμεων καί τῶν Σωμάτων Ἀσφαλείας.

στ) Τῶν ἐν ἄρθρῳ 5 τοῦ ὑπ' ἀριθ. 769)1963 β.δ. ἀναφερομένων.

ζ) Τῶν θεραπαινίδων τῶν ἀναπήρων.

η) Τῶν ὀργάνων τῆς Ἀγροφυλακῆς.

2. Τά ἐν παραγράφῳ 7 τοῦ ἄρθρου 1 τῆς ὑπ' ἀριθ. 179)1960 Πράξεως τοῦ Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου κυρωθείσης διά τοῦ ἄρθρου 36 τοῦ ν.δ. 4242)1962, ὡς ἡ διάταξις αὕτη ἐτροποποιήθη καί συνεπληρώθη, προβλεπόμενα ὁρια βασικῶν μισθῶν διά τήν καταβολήν τοῦ κοινωνικοῦ ἐπιδόματος εἰς τούς δημοσίους ὑπαλλήλους καί τούς ὑπαλλήλους Νομικῶν Προσώπων Δημοσίου Δικαίου αὐξάνονται ἀπό 1ης Ἰανουαρίου 1965 κατά δο)ο.

3. Ἡ ὑπό τοῦ παρόντος ἄρθρου προβλεπομένη αὔξησις παρέχεται καί εἰς τούς ὑπαλλήλους τούς μισθοδοτουμένους κατ' ἐφαρμογήν τῆς παραγράφου 5 τοῦ ἄρθρου 3 τοῦ ν.δ. 4193)1961 ἤ ἑτέρων διατάξεων μέ μισθόν ἀνώτερον τοῦ ἀντιστοιχοῦντος εἰς τόν βαθμόν τῆς ὀργανικῆς αὐτῶν θέσεως καί ὑπολογίζεται ἐπί τοῦ ἀνωτέρου τούτου μισθοῦ.

4. Τῆς ὑπό τῆς παραγράφου 1 τοῦ παρόντος ἄρθρου αὐξήσεως δέν δικαιοῦνται :

α) Οἱ κρατικοί λειτουργοί, ὧν ὁ μισθός καθωρίσθη διά τῶν ἄρθρων 3 καί 4 τοῦ β.δ. 769)1963 «περί αὐξήσεως τοῦ μισθοῦ τῶν δημοσίων ὑπαλλήλων, πολιτικῶν καί στρατιωτικῶν κλπ.» καί

β) οἱ Ἰατροί τῶν Ἀγροτικῶν Ἰατρείων.

Ἄρθρον 2

1. Εἰς τούς ἐκπαιδευτικούς λειτουργούς τῆς Μέσης Ἐκπαιδεύσεως, τούς ὑπηρετοῦντας εἰς Γυμνάσια, λειτουργοῦντα εἰς πόλεις ἤ κωμοπόλεις πληθυσμοῦ μέχρι δύο χιλιάδων πεντακοσίων κατοίκων, ἔνθα δέν λειτουργεῖ Λύκειον, παρέχεται μηνιαῖον ἐπίδομα ἐκ δραχμῶν τετρακοσίων (400). Τό ἐπίδομα τοῦτο δέν καταβάλλεται εἰς τούς τελοῦντας εἰς κανονικήν ἤ ἀναρρωτικήν ἤ ἐκπαιδευτικήν ἄδειαν ἤ εἰς τήν ὑπό τοῦ ἄρθρου 76 τοῦ ν. 1811)1951 προβλεπομένην ἄδειαν ἤ εἰς κατάστασιν διαθεσιμότητος ἤ ἀργίας.

2. Εἰς τούς ὑπαλλήλους τῶν κλάδων Α2 «παιδαγωγικόν» καί Β1 νηπιαγωγῶν, τῶν προβλεπομένων ὑπό τοῦ ὑπ' ἀριθ. 744)1960 β. δ/γματος «περί κατανομῆς κατά κατηγορίας καί βαθμούς τοῦ Ὑπαλληλικοῦ Κώδικος, τῶν τακτικῶν θέσεων ὑπαλλήλων Ἐθνικῶν Ἱδρυμάτων Παιδικῆς Προστασίας τοῦ Ὑπουργείου Κοινωνικῆς Προνοίας», ὡς καί εἰς τούς ὑπαλλήλους τοῦ Κλάδου Α1 «Διευθυντριῶν» τοῦ προβλεπομένου ὑπό τῆς ὑπ' ἀριθ. Δ2)7004)1961 ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Κοινωνικῆς Προνοίας «περί διαρθρώσεως τῶν τακτικῶν θέσεων ὑπαλλήλων τῶν ἀγροτικῶν Μεταβατικῶν Οἰκοκυρικῶν Σχολῶν» παρέχεται τό εἰδικόν ἐπίδομα τό καταβαλλόμενον δυνάμει τῶν διατάξεων τοῦ ἄρθρου 36 τοῦ ν.δ. 3379)1955, ὡς τοῦτο ἐτροποποιήθη καί συνεπληρώθη, εἰς τούς λειτουργούς τῶν ἀντιστοίχων κλάδων τῆς Στοιχειώδους Ἐκπαιδεύσεως.

3. Εἰς τούς ὑπαλλήλους τοῦ 2ου Κλάδου οἰκιακῆς οἰκονομίας τοῦ ἄρθρου 3 τοῦ ν.δ. 3379)1955 παρέχεται τό εἰδικόν ἐπίδομα, τό καταβαλλόμενον δυνάμει τῆς παραγράφου 2 τοῦ ἄρθρου 4 τοῦ β.δ. 882)1962, ὡς τοῦτο ἰσχύει νῦν, εἰς τούς διδασκάλους τοῦ Κλάδου 5 τοῦ αὐτοῦ ν.δ.

Ἄρθρον 3

1. Εἰς τούς ὑπαλλήλους τῆς Γραμματείας τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας, τῶν Δικαστηρίων καί τῶν Εἰσαγγελιῶν αὐτῶν, τῶν φορολογικῶν Δικαστηρίων, τούς κλητῆρας καί λοιπόν ὑπηρετικόν αὐτῶν προσωπικόν, εἰς τούς ὑπαλλήλους τῶν ἐμπίσθων Ὑποθηκοφυλακείων καί τῶν Εἰ-

δικών Ληξιαρχείων, εἰς τοὺς ὑπαλλήλους τῶν Γραφείων τοῦ Ἀνωτάτου Συμβουλίου Δημοσίων Ὑπηρεσιῶν καὶ εἰς τοὺς ὑπαλλήλους τῆς Γενικῆς Διευθύνσεως Ταχυδρομείων τοῦ Ὑπουργείου Συγκοινωνιῶν καὶ τοῦ Ταχυδρομικοῦ Ταμιευτηρίου τοῦ Κράτους, ἐξαιρέσει τῶν μισθολογικῶς ἐξομοιουμένων πρὸς τὸ τεχνικὸν προσωπικὸν τῶν Δημοσίων Ἔργων, παρέχεται μηνιαῖον ἐπίδομα, ὁριζόμενον εἰς ποσοστὸν 10ο/ο τοῦ βασικοῦ αὐτῶν μισθοῦ.

2. Ἡ ὑπὸ τῆς παραγράφου ΙΙΙ τοῦ ἄρθρου 8 τοῦ β.δ. 882/1962 προβλεπομένη καὶ' ἀποκοπὴν ἀμοιβὴ λόγῳ ὑπερωριακῆς ἐργασίας τοῦ προσωπικοῦ τῶν φυλακῶν καὶ τῶν ἀναμορφωτικῶν σχολείων αὐξάνεται κατὰ δραχμὰς διακοσίας (200) μηνιαίως.

Ἄρθρον 4

Πρὸς τὸν σκοπὸν τῆς ἐξισώσεως τῶν ἀποδοχῶν τῶν ὑπαλλήλων τῶν κλάδων, ὧν αἱ ἀπολαυαὶ ὑπολείπονται τῶν ἀποδοχῶν τοῦ προσωπικοῦ ἑτέρων κλάδων, ἡ κατ' ἀποκοπὴν ἀμοιβὴ λόγῳ ὑπερωριακῆς ἐργασίας, ἡ προβλεπομένη ὑπὸ τῆς παραγράφου ΙΙ τοῦ ἄρθρου 8 τοῦ β. δ/τος 882/1962 «περὶ τροποποιήσεως καὶ συμπληρώσεως διατάξεων τινων ἀφορωσῶν τὰς ἀποδοχὰς τῶν δημοσίων ὑπαλλήλων κλπ.» αὐξάνεται κατὰ δραχμὰς διακοσίας (200) μηνιαίως.

Ἡ ἐν τῷ προηγουμένῳ ἑδαφίῳ ἀποζημίωσις, παρεχομένη ἀπὸ τῆς ἐνάρξεως τῆς ἰσχύος τοῦ παρόντος ὡς πάγιον ἐπίδομα λόγῳ ὑπερωριακῆς ἀπασχολήσεως, περιλαμβάνεται μεταξὺ τῶν τακτικῶν τοῦ δικαιούχου ὑπαλλήλου ἀποδοχῶν. Τοῦ ἐπιδόματος τούτου δικαιοῦνται καὶ οἱ ἐκ τῶν ὑπαλλήλων λαμβάνοντες ἐπὶ πλέον τοῦ βασικοῦ μισθοῦ μετὰ τῶν ἐπ' αὐτοῦ προσαυξήσεων καὶ τῶν ἐπιδομάτων ἀκριβείας καὶ οἰκογενειακῶν βαρῶν καὶ ἀμοιβὰς ἢ ἔξοδα κινήσεως, μὴ ὑπερβαινούσας ἐν συνόλῳ μηνιαίως τὸ ποσὸν τῶν δραχμῶν τριακοσίων (300) διὰ προσθέτους ὑπηρεσίας παρεχομένας εἰς τὸ Δημόσιον ἢ Ν.Π.Δ.Δ. εἰς ὥρας μὴ συμπιπτούσας πρὸς τὰς ὥρας τῆς ὑποχρεωτικῆς αὐτῶν ἐργασίας.

Ἄρθρον 5

Τὸ ἐπίδομα, τὸ προβλεπόμενον ὑπὸ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 400/1964 β. δ/γματος «περὶ χορηγήσεως ἐπιδόματος ὑπερπασχολήσεως εἰς θεραπαινίδας ὁλικῶς τυφλῶν κλπ.», καταβάλλεται ὑπὸ τὰς ἐν αὐτῷ προϋποθέσεις καὶ εἰς τὰς θεραπαινίδας τῶν ὁλικῶς τυφλῶν, ὡς καὶ τῶν παραπληγικῶν ἀναπήρων εἰρηνικῆς περιόδου.

Ἄρθρον 6

Ἡ ἰσχὺς τοῦ παρόντος ἄρχεται ἀπὸ 1ης Ἰανουαρίου 1965.

Εἰς τὸν Ἡμέτερον ἐπὶ τῶν Οἰκονομικῶν Ὑπουργὸν ἀνατίθεμεν τὴν δημοσίευσιν καὶ ἐκτέλεσιν τοῦ παρόντος.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 29ῃ Μαρτίου 1965

—

ΥΠΟΥΡΓΙΚΑΙ ΑΠΟΦΑΣΕΙΣ

29461)2100)1965 Ἀπόφ. Ὑπουργοῦ Ἐργασίας *Περὶ δημοσιεύσεως εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως τῆς ἀπὸ 18.2.1965 συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας ἐργατοτεχνιτῶν καὶ ἐκτάκτων ὑπαλλήλων Δήμου Ν. Ἰωνίας Βόλου.*

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 215 τῆς 24 Μαρτίου 1965)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν τὰς διατάξεις τοῦ ν. 3239)1955, ὡς ἐτροποποιήθησαν καὶ συνεπληρώθησαν μεταγενεστέρως ὑπὸ τοῦ ν. δ. 3755)1957, ἀποφασίζομεν:

Ὅπως δημοσιευθῇ εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως (τεῦχος Β') ἡ ἀπὸ 18.2.1965 συλλογικὴ σύμβασις ἐργασίας ἐργατοτεχνιτῶν καὶ ἐκτάκτων ὑπαλλήλων Δήμου Νέας Ἰωνίας Βόλου, κατατεθεῖσα ἡμῖν τὴν 2.3.1965, συνταχθέντος πρὸς τοῦτο τοῦ ὑπ' ἀριθ. 618)2.3.1965 πρακτικοῦ καταθέσεως, ἥτις ἔχει ὡς ἀκολούθως:

Συλλογικὴ σύμβασις ἐργασίας
ἐργατοτεχνιτῶν καὶ ἐκτάκτων ὑπαλλήλων
Δήμου Νέας Ἰωνίας Βόλου

Ἐν Βόλῳ σήμερον τὴν 18ην Φεβρουαρίου 1965 οἱ κάτωθι ὑπογεγραμμένοι ἀφ' ἑνὸς Γεώργιος Μπαλῆς, Δήμαρχος Νέας Ἰωνίας Βόλου, ὡς ἐκπρόσωπος τοῦ Δήμου, νομίμως ἐξουσιοδοτηθεὶς ὑπὸ τοῦ Δημοτικοῦ Συμβουλίου διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 97)1964 ἀποφάσεως αὐτοῦ, ἐγκριθείσης νομίμως διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 6034)3.2.1965 ὁμοίας τοῦ Νομάρχου Μαγνησίας, καὶ ἀφ' ἑτέρου α) Γεώργιος Παρίσης, πρόεδρος τοῦ Συλλόγου Ἡμερομισθίων Ἐργατοτεχνιτῶν Δήμου Βόλου, ἐκπροσωποῦντος νομίμως τὸ συνεστημένον Νομικὸν πρόσωπον ὑπὸ τὴν ἐπωνυμίαν «Σύλλογος Ἡμερομισθίων Ἐργατοτεχνιτῶν Δήμου Βόλου» καὶ κατόπιν τῆς ὑπ' ἀριθ. 81)6.4.1964 ἀποφάσεως τῆς γενικῆς συνελεύσεως τῶν μελῶν αὐτοῦ, καὶ β) Δημήτριος Παπαμήτρος, ἀντιπρόεδρος τοῦ Ἐργατοϋπαλληλικοῦ Κέντρου Βόλου, ἀπεφάσισαν τὴν σύναψιν καὶ ὑπογραφὴν τῆς κατωτέρω τοπικῆς ὁμοιοεπαγγελματικῆς συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας, δι' ἧς καθορίζονται οἱ κατωτέρω ὅροι ἀμοιβῆς καὶ ἐργασίας τῶν ἐργατοτεχνιτῶν καὶ ἐκτάκτων ὑπαλλήλων, προσληφθέντων κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 143 § 4 ν. 1736)1951 τοῦ Δήμου Νέας Ἰωνίας Βόλου.

Ἄρθρον 1

Καθορίζονται τὰ κατώτατα ὅρια ἡμερομισθίων τῶν ἐργατοτεχνιτῶν, ἐκτάκτων ὑπαλλήλων καὶ ὑπηρετῶν, τῶν προσληφθέντων κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 143, § 4 τοῦ ν. 1736)1951, εἰς δραχμὰς 73.

Ἄρθρον 2

Χορηγεῖται ἐπίδομα ἀνθυγιεινῆς ἐργασίας ἐκ 12ο/ο ἐπὶ τοῦ βασικοῦ ἡμερομισθίου εἰς τοὺς ἐργαζομένους εἰς τὰ συνεργεῖα καθαριότητος ὁδοκαθαριστάς, ὁδηγοὺς αὐτοκινήτων καθαριότητος, ἐπόπτας συνεργείων καθαριότητος καὶ μεταφορεῖς καθαριότητος.

Ἄρθρον 3

Χορηγεῖται εἰς τοὺς ἐργαζομένους εἰς τὰ συνεργεῖα καθαριότητος ὁδοκαθαριστὰς καθ' ἕκαστον ἔτος μία στολὴ ὑπηρεσίας (φόρμα), ἀνήκουσα εἰς τὴν κυριότητα τοῦ Δήμου, ἀντικα-

θισταμένη άμα τῇ φθορᾷ της.

Ἄρθρον 4

Εἰς τοὺς ἐγγάμους, ἀνεξαρτήτως ὑπάρξεως ἢ μὴ τέκνων, τὸ οἰκογενειακὸν ἐπίδομα καθορίζεται εἰς 150 δραχμὰς μηνιαίως.

Ἄρθρον 5

Τὰ δῶρα Πάσχα καὶ Χριστουγέννων θὰ καταβάλλωνται ἑκάστοτε συμφώνως πρὸς τὰς ἑκάστοτε ἐκδιδομένας ἀποφάσεις τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας.

Ἄρθρον 6

Ἡ παροῦσα συλλογικὴ σύμβασις ἐργασίας ἰσχύει ἀπὸ 1ης Ἰανουαρίου 1965 καὶ λήγει μετὰ ἓν ἔτος. Τυχὸν καταβαλλόμενα ἡμερομίσθια ἀνώτερα τῶν προβλεπομένων δὲν μειοῦνται.

Ἀπὸ τῆς ἰσχύος δὲ τῆς παρούσης καταργεῖται πᾶσα προϋφισταμένη συλλογικὴ σύμβασις ἐργασίας ἢ σχετικὴ διαιτητικὴ ἀπόφασις.

Ἡ παροῦσα, ἀναγνωσθεῖσα καὶ βεβαιωθεῖσα, ὑπεγράφη ὡς κατωτέρω παρὰ πάντων τῶν ἐν ἀρχῇ ἀναφερομένων, συνετάγη δὲ εἰς τρία πρωτότυπα, ἐξ ὧν ἀνὰ ἓν ἐλήφθη παρ' ἑκάστου τῶν συμβαλλομένων καὶ τὸ τρίτον κατατεθήσεται εἰς τὸ Ὑπουργεῖον Ἐργασίας διὰ τὰ περαιτέρω.

Οἱ συμβαλλόμενοι

(ἕπονται ὑπογραφαί)

Ἡ παροῦσα δημοσιευθήτω διὰ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 20 Μαρτίου 1965

—

85798)916)1965 Ἀπόφ. Ὑπουργοῦ Οἰκονομικῶν

Περὶ τοῦ ἐπὶ ταῖς ἑορταῖς τοῦ Πάσχα 1965 ἐπιδόματος (δώρου) τῶν ὑπαλλήλων Ν.Π.Δ.Δ.

I. Ἐπὶ ταῖς ἑορταῖς τοῦ Πάσχα παρέχομεν τὴν ἔγκρισίν μας διὰ τὴν καταβολὴν εἰς τὸ προσωπικὸν τῶν Νομικῶν Προσώπων Δημοσίου Δικαίου, Αὐτοδιοικουμένων Ὀργανισμῶν καὶ τῶν Ὀργανισμῶν Τοπικῆς Αὐτοδιοικήσεως τοῦ κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 5 τοῦ ἀ.ν. 1538)1950 καὶ τοῦ ἄρθρου 8 τοῦ ν.δ. 2195)1952 προβλεπομένου ἐπιδόματος (δώρου) κατὰ τὰ κατωτέρω:

II. Τὸ ὑπὸ τῆς παρούσης προβλεπόμενον ἐπίδομα θὰ καταβληθῇ ὑπὸ τῶν οἰκείων Ὀργανισμῶν καὶ Ν.Π.Δ.Δ., ἐφ' ὅσον ὑπάρχει παρ' αὐτοῖς ἡ πρὸς τοῦτο οἰκονομικὴ εὐχέρεια. Τὸ ἐπίδομα τοῦτο ὁρίζεται:

α) Διὰ τοὺς τακτικοὺς καὶ ἐπὶ συμβάσει ἢ θητείᾳ ὑπαλλήλους, ὡς καὶ τοὺς Νομικοὺς Συμβούλους, τοὺς μισθοδοτουμένους βάσει τοῦ ἀ.ν. 1538)1950, ὡς οὗτος ἐτροποποιήθη καὶ συνεπληρώθη μεταγενεστέρως, ἴσον πρὸς τὸν βασικὸν μισθὸν αὐτῶν ἑνὸς δεκαπενθημέρου τῆς ὑπ' ἀριθ. 180)1960 Πράξεως τοῦ Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου, ὡς οὗτος ἠδέχθη διὰ τῶν ὑπ' ἀριθ. 769)1963 καὶ 208)1965 β.δ)των, μετὰ τοῦ ἀναλογοῦντος ἐπιδόματος τριετιῶν, ὅπου τοιοῦτον ἐπίδομα καταβάλλεται ἄνευ οὐδενὸς ἑτέρου ἐπιδόματος.

Ἐξαιρετικῶς μετὰ τοῦ ὡς ἄνω ἐπιδόματος ἑορτῶν (δώρου) θὰ παρασχεθῇ καὶ τὸ ἐπ' αὐτοῦ ἀναλογοῦν ἐπίδομα συνταξιοδοτικῆς εἰσφορᾶς, ὑπὸ τοὺς ὁρισμοὺς τῶν διατάξεων τῆς ὑπ' ἀριθ. 1031)1958 Πράξεως τοῦ Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου, ἡτις ἐκυρώθη διὰ τοῦ ἄρθρου 36 τοῦ ν.δ. 4242)1962, συμφώνως καὶ πρὸς τὰς παρασχεθείσας ὁδηγίας διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 40851) ΓΔΠ 12)19.3.1964 ἐγκυκλίου μας πρὸς ἅπαντα τὰ Ὑπουργεῖα.

Διὰ τοὺς εἰς τὴν ἀλλοδαπὴν ἐν ἐκπαιδευτικῇ ἀδείᾳ τελοῦντας τὸ ὑπὸ τῆς παρούσης προβλεπόμενον ἐπίδομα (δῶρον) δὲν ὑπολογίζεται ἐπὶ τῶν διπλασίων ἀποδοχῶν.

β) Διὰ τοὺς ἐκτάκτους ἐπὶ σχέσει δημοσίου δικαίου ἴσον πρὸς τὸ σύνολον τῶν ἀποδοχῶν ἑνὸς δεκαπενθημέρου, ἐξαιρέσει τῶν ἐπιδομάτων ἀκριβείας, κοινωνικοῦ καὶ ὑπερωριακῆς ἀπασχολήσεως τοῦ ἄρθρου 4 τοῦ β.δ. 208)1965.

γ) Διὰ τοὺς ἡμερομισθίους ἐπὶ σχέσει δημοσίου δικαίου ἴσον πρὸς τὰ ἡμερομίσθια δεκατριῶν (13) ἡμερῶν ἄνευ τῶν ἐπιδομάτων ἀκριβείας βίου καὶ ὑπερωριακῆς ἀπασχολήσεως τοῦ ἄρθρου 4 τοῦ β. δ)γματος 208)1965.

δ) Διὰ τοὺς διορισθέντας δυνάμει τοῦ ν.δ. 4193)1961 εἰς τακτικὰς θέσεις τέως ἐκτάκτους ὑπαλλήλους Ν.Π.Δ.Δ., ἐφ' ὅσον οὗτοι ἐξακολουθοῦν μισθοδοτούμενοι, δυνάμει τῆς παραγράφου 5 τοῦ ἄρθρου 3 τοῦ αὐτοῦ ν. δ)γματος, μὲ τὰς ἀποδοχάς, ἃς ἐλάμβανον ὡς ἔκτακτοι, τὸ ὑπὸ τῆς παρούσης παρεχόμενον ἐπίδομα ὁρίζεται ἴσον πρὸς τὸ ποσὸν τοῦ ἐπιδόματος, ὅπερ κατεβλήθη αὐτοῖς ἐπὶ ταῖς ἑορταῖς τοῦ Πάσχα τοῦ ἀμέσως προηγουμένου τῆς μονιμοποιήσεως των ἔτους, εἴτε τοῦτο κατεβλήθη βάσει τῆς σχετικῆς κοινῆς ἀποφάσεως τῶν Ὑπουργῶν Ἐργασίας καὶ Οἰκονομικῶν, εἴτε βάσει μονομεροῦς ἀποφάσεως ἡμῶν.

III. Τοῦ κατὰ τὴν παράγραφον II τῆς παρούσης ἐπιδόματος θὰ τύχωσι καὶ οἱ δικαιοῦχοι τῶν ἀποδοχῶν τριμήνου, ὧν αἱ ἀποδοχαὶ τριμήνου ἔληξαν μετὰ τὴν 1ην Δεκεμβρίου 1964.

IV. Τὸ ἐπὶ σχέσει ἰδιωτικοῦ δικαίου προσωπικὸν θὰ τύχῃ τοῦ ἐπιδόματος κατὰ τὰ ὁριοθησόμενα ὑπὸ τῆς κοινῆς ἀποφάσεως τῶν Ὑπουργῶν Ἐργασίας καὶ Οἰκονομικῶν.

Βάσει τῆς αὐτῆς κοινῆς ἀποφάσεως θὰ τύχωσι τοῦ δώρου καὶ οἱ Νομικοὶ Σύμβουλοι τῶν Νομικῶν Προσώπων Δημοσίου Δικαίου, οἱ μὴ μισθοδοτούμενοι βάσει τῶν διατάξεων τοῦ ἀ.ν. 1538)1950, ὡς οὗτος ἐτροποποιήθη καὶ συνεπληρώθη μεταγενεστέρως.

V. α) Εἰς τοὺς μὴ μισθοδοτηθέντας δι' ὁλόκληρον τὸ χρονικὸν διάστημα ἀπὸ 16 Δεκεμβρίου 1964 μέχρι καὶ τῆς 15ης Ἀπριλίου 1965 λόγῳ στρατεύσεως, ἀπουσίας ἄνευ ἀδείας κλπ., εἰς τοὺς διορισθέντας μετὰ τὴν 16ην Δεκεμβρίου 1964, εἰς τοὺς ὁπωσδήποτε ἀπομακρυνθέντας τῆς ὑπηρεσίας μετὰ τὴν χρονολογίαν ταύτην, ὡς καὶ εἰς τοὺς δικαιούχους ἀποδοχῶν τριμήνου, ὧν αἱ ἀποδοχαὶ τριμήνου ἔληξαν μετὰ τὴν 15ην Δεκεμβρίου 1964, καταβάλλεται τὸ ἐν παραγράφῳ II τῆς παρούσης ἐπίδομα μετ' ἐκπτωσιν τοῦ ἑνὸς ὀγδόου (1)8) τοῦ ἡμερησίου αὐτοῦ μισθοῦ δι'

έκάστην ήμεραν, καθ' ην οὗτοι κατὰ τὸ ὡς ἄνω χρονικὸν διάστημα δὲν ἐμισθοδοτήθησαν.

Προκειμένου περὶ ἡμερομισθίων ἡ ἔκπτωσις ἐνεργεῖται μόνον διὰ τὰς ἐργασίμους ἡμέρας, καθ' ἃς οὗτοι δὲν ἐμισθοδοτήθησαν.

β) Διὰ τοὺς προαχθέντας ἢ τυχόντας ἐπιδόματος τριετιῶν μετὰ τὴν 16ην Δεκεμβρίου 1964 τὸ ἐπίδομα τῆς παρούσης ὑπολογίζεται ἐπὶ τῶν ἀποδοχῶν τῆς 15ης Ἀπριλίου 1965.

γ) Εἰς τοὺς μισθοδοτουμένους τὴν 15ην Ἀπριλίου 1965 με μειωμένας ἀποδοχὰς λόγῳ στρατεύσεως, ἀργίας, διαθεσιμότητος ἢ ἄλλης τινὸς αἰτίας, ὡς καὶ τοὺς ὑποβιβασθέντας, τὸ ἐπίδομα τῆς παραγράφου ΙΙ τῆς παρούσης ὁρίζεται εἰς τὸ ἓν ὄγδοον (1/8) τῶν καταβληθεισῶν αὐτοῖς ἐν συνόλῳ ἀποδοχῶν (μισθοῦ καὶ τριετιῶν) ἐντὸς τοῦ χρονικοῦ διαστήματος ἀπὸ 16ης Δεκεμβρίου 1964 μέχρι καὶ τῆς 15ης Ἀπριλίου 1965.

VI. Οἱ ἐκ τῶν τάξεων τοῦ στρατοῦ ἀπολυθέντες ἐφεδροι ἀξιωματικοὶ ὑπάλληλοι Ν.Π.Δ.Δ. θὰ τύχωσιν ὁλοκλήρου τοῦ ἐπιδόματος παρὰ τῆς πολιτικῆς των θέσεως, ἔστω καὶ ἐὰν οὗτοι ἤρξαντο μισθοδοτούμενοι παρ' αὐτοῖς μετὰ τὴν 16ην Δεκεμβρίου 1964.

VII. Δὲν δικαιοῦνται ταῦ ὑπὸ τῆς παρούσης παρεχομένου ἐπιδόματος :

α) Οἱ ἐν τῷ ἐξωτερικῷ ὑπηρετοῦντες, οἱ μισθοδοτούμενοι μὲ ἀποδοχὰς ἀλλοδαπῆς καὶ

β) Οἱ διορισθέντες ἀπὸ τῆς 16ης Ἀπριλίου 1965 καὶ ἐντεῦθεν.

VIII. Οἱ δικαιούμενοι ἐπιδόματος ἐπὶ ταῖς ἑορταῖς τοῦ Πάσχα 1965 καὶ ἐξ ἑτέρας πηγῆς θὰ τύχωσι ταύτου κατ' ἐπιλογὴν των ἐκ μιᾶς μόνον πηγῆς. Ἐξαιρετικῶς, προκειμένου περὶ ὑπαλλήλων Ν.Π.Δ.Δ., οἵτινες λαμβάνουν καὶ σύνταξιν ἐκ τοῦ Δημοσίου Ταμείου, οὗτοι θὰ τύχωσι τοῦ δώρου ἐκ τοῦ παρ' ὧ μισθοδοτοῦνται νομικοῦ προσώπου, μὴ παρεχομένης ἐν τῇ συγκεκριμένῃ ταύτῃ περιπτώσει εἰς τὸν ὑπάλληλον τῆς εὐχερείας ἐπιλογῆς τῆς πηγῆς ἀπολήψεως τοῦ δώρου ἑορτῶν. Ἐν περιπτώσει ὅμως, καθ' ἣν τὸ δῶρον, ὅπερ καταβάλλεται ἐκ τοῦ νομικοῦ προσώπου εἶναι μικρότερον τοῦ παρεχομένου διὰ τῆς συντάξεως ὑπὸ τοῦ Δημοσίου, ὁ ὑπάλληλος θὰ εἰσπράξῃ παρὰ τοῦ Δημοσίου μόνον τὴν διαφοράν.

IX. Τὸ ἐπίδομα τοῦτο, ἀπαλλασσομενον ἐκ τῶν τελῶν χαρτοσήμου, ὑπόκειται :

α) Εἰς τὴν φορολογίαν τοῦ εἰσοδήματος.

β) Τὴν ὑπὲρ τοῦ Ο.Γ.Α. εἰσφοράν.

γ) Εἰς τὰς ὑπὲρ τοῦ Ι.Κ.Α. εἰσφορὰς καὶ τὰς ὑπὲρ τοῦ ἀντιστοίχου Ταμείου κυρίας ἢ ἐπικουρικῆς ἀσφαλίσεως τοιαύτας καὶ

δ) Εἰς τὰς τυχὸν ἐξ εἰδικῶν διατάξεων ἐπιβαλλομένας ὑπὲρ ὡρισμένου Ταμείου ἢ Λογαριασμοῦ εἰσφορὰς.

Χ. Τὸ ὑπὸ τῆς παρούσης προβλεπόμενον ἐπίδομα θὰ ἀρχίσῃ καταβαλλόμενον ἀπὸ τῆς 16ης Ἀπριλίου 1965.

Ἐπὶ τούτοις παρέχομεν τὴν ἔγκρισίν μας διὰ τὴν τροποποίησιν τῶν προϋπολογισμῶν 1965 τῶν Ν.Π.Δ.Δ. πρὸς ἐγγραφὴν ἐν αὐτοῖς τῆς ἀπαιτουμένης διὰ τὴν πλήρωσιν τοῦ ὡς ἄνω ἐπιδόματος ἑορτῶν πιστώσεως.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 8 Ἀπριλίου 1965

—

85759)1965 Ἀπόφ. Ὑπουργοῦ Οἰκονομικῶν

Περὶ τοῦ ἐπιδόματος ἐπὶ ταῖς ἑορταῖς τοῦ Πάσχα 1965 τῶν δημοσίων ὑπαλλήλων.

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 9 τοῦ ἀ.ν. 1502)1950, τοῦ ἄρθρου 6 τοῦ ἀ.ν. 1537)1950, τοῦ ἄρθρου 74 τοῦ νόμου 1811)1951 καὶ 8 τοῦ ν.δ. 2195)1952, καθορίζομεν ὡς ἀκολούθως τοὺς ὅρους καὶ προϋποθέσεις καταβολῆς τοῦ ὑπὸ τῶν διατάξεων τούτων προβλεπομένου ἐπιδόματος ἐπὶ ταῖς ἑορταῖς τοῦ Πάσχα 1965.

Ἄρθρον 1

1. Τὸ ἐπὶ ταῖς ἑορταῖς τοῦ Πάσχα 1965 ἐπίδομα θὰ ἀρχίσῃ καταβαλλόμενον ἀπὸ τῆς 16ης Ἀπριλίου 1965.

2. Τοῦ ὡς ἄνω ἐπιδόματος δικαιοῦνται :

α) Οἱ δημόσιοι πολιτικοὶ ὑπάλληλοι.

β) Οἱ στρατιωτικοὶ ἐν γένει.

γ) Τὸ προσωπικὸν τῶν σιδηροδρομικῶν δικτύων τοῦ Κράτους.

δ) Οἱ ὑπάλληλοι καὶ στρατιωτικοὶ τῶν ἐν ταῖς προηγουμέναις παραγράφοις Ὑπηρεσιῶν, οἱ ὁπωσδήποτε ἀπομακρυνθέντες τῆς Ὑπηρεσίας μετὰ τὴν 15ην Δεκεμβρίου 1964 καὶ μέχρι καὶ τῆς 15ης Ἀπριλίου 1965.

ε) Οἱ δικαιοῦχοι τῶν ἀποδοχῶν τριμήνου τοῦ ἄρθρου 6 τοῦ ν.δ. 2500)1953, ὧν αἱ ἀποδοχαὶ τριμήνου ἔληξαν μετὰ τὴν 15 Δεκεμβρίου 1964.

στ) Εἰς τοὺς ὑπηρετοῦντας ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ λιμενικοὺς ἀξιωματικοὺς (προξενικοὺς λιμενάρχας) κατὰ τὰ ἐν ἄρθρῳ 5 § 2 τῆς παρούσης εἰδικώτερον ὁριζόμενα.

ζ) Οἱ εἰς ἀλλοδαπὴν ἐπὶ εἰδικῇ ἀποστολῇ ἢ μετεκπαιδευόμενοι πολιτικοὶ δημόσιοι ὑπάλληλοι καὶ στρατιωτικοὶ συμφώνως τῷ ἄρθρῳ 5 § 3.

3. Τοῦ ὡς ἄνω ἐπιδόματος δὲν δικαιοῦνται :

α) Οἱ ἐν τῷ ἐξωτερικῷ ὑπηρετοῦντες, οἱ μισθοδοτούμενοι μὲ ἀποδοχὰς ἀλλοδαπῆς.

β) Οἱ διορισθέντες ἀπὸ τῆς 16 Ἀπριλίου 1965.

4. Εἰς τὸ ἐπὶ σχέσει ἰδιωτικοῦ δικαίου προσωπικὸν τῶν Δημοσίων Ὑπηρεσιῶν, εἰς τὸ ἡμερομίσθιον ἐργατικὸν προσωπικὸν τοῦ Συνεργείου τοῦ Β. Ναυτικοῦ, τὸ διεπόμενον ὑπὸ τοῦ νόμου 6321)1934, ὡς καὶ εἰς τοὺς ἐπὶ ὡρομισθίῳ ἀμειβομένους μισθωτούς, θὰ καταβληθῇ ἐπίδομα ἐπὶ ταῖς ἑορταῖς τοῦ Πάσχα 1965 κατὰ τὰ ὁριζόμενα ὑπὸ τῆς ἀποφάσεως τῶν Ὑπουργῶν τῆς Ἐργασίας καὶ Οἰκονομικῶν τῆς διεπούσης τοὺς μισθωτοὺς τῆς χώρας καὶ ἐπὶ τῇ συνδρομῇ τῶν ἐν αὐτῇ ὅρων καὶ προϋποθέσεων.

5. Τὰ ἐν ἐνεργείᾳ τακτικὰ μέλη τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν, τὰ λαμβάνοντα ἔξοδα παραστάσεως ἴσα πρὸς τὰς ἑκάστοτε μηνιαίας ἀποδοχὰς

τοῦ τακτικοῦ καθηγητοῦ Πανεπιστημίου, θὰ τύχωσι τοῦ ἐπιδόματος ἑορτῶν τοῦ τακτικοῦ καθηγητοῦ. Εἰς τοὺς ἐκ τούτων δικαιουμένους ἐπιδόματος ἐπὶ ταῖς ἑορταῖς ἐκ μιᾶς τῶν ἐν ἄρθρῳ 6 τῆς παρούσης πηγῶν θὰ καταβληθῇ ἡ τυχὸν ἐπὶ πλέον διαφορά.

6. Εἰς τοὺς ἐφημερίους θὰ καταβληθῇ ἐπίδομα ἐπὶ ταῖς ἑορταῖς τοῦ Πάσχα 1965 κατὰ τὰ ἐν τῇ ὑπ' ἀριθ. 57)1963 Πράξει τοῦ Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου ὁριζόμενα. (Σχετικοὶ ἐγκύκλιοι ἡμῶν ὑπ' ἀριθ. 90672)R.56)5.4.1963, 207721)R. 179)13.12.1963 καὶ 98366)R.73)18.4.1964).

Ἡ παράγραφος 1 τοῦ ἄρθρου 1 τῆς παρούσης ἔχει ἐφαρμογὴν καὶ διὰ τοὺς ἐφημερίους.

Ἄρθρον 2

Τὸ ἐν ἄρθρῳ 1 ἐπίδομα ὁρίζεται:

α) Διὰ τοὺς τακτικοὺς καὶ ἐπὶ συμβάσει δημοσίους ὑπαλλήλους καὶ τοὺς στρατιωτικοὺς ἐν γένει εἰς τὸν βασικὸν μισθὸν ἑνὸς δεκαπενθημέρου μετὰ τοῦ ἐπιδόματος λόγῳ εὐδοκίμου παραμονῆς ἐν τῷ αὐτῷ βαθμῷ ἢ τῶν προσαυξήσεων τοῦ μισθοῦ λόγῳ παραμονῆς ἐν τῷ αὐτῷ βαθμῷ ἄνευ οὐδενὸς ἑτέρου ἐπιδόματος (ὡς εἶναι ἡ προσαύξησις πολυετίας, τὸ ἐπίδομα ἀκριβείας, δικαστικῶν, ἐκπαιδευτικῶν κλπ.).

Διὰ τοὺς εἰς ἀλλοδαπὴν ἐν ἐκπαιδευτικῇ ἀδείᾳ τελοῦντας τὸ ἐπίδομα δὲν ὑπολογίζεται ἐπὶ τῶν διπλασίων ἀποδοχῶν.

β) Διὰ τοὺς στρατιωτικοὺς τῶν πολεμικῶν καταστάσεων καὶ τοὺς ἀστυνομικοὺς τῆς μονίμου διαθεσιμότητος εἰς τὸν βασικὸν μισθὸν ἑνὸς 15θημέρου μετὰ τοῦ ἐπιδόματος λόγῳ εὐδοκίμου παραμονῆς ἐν τῷ αὐτῷ βαθμῷ καὶ τῶν ἐπιδομάτων ἀναπηρίας.

γ) Εἰς τοὺς ἡμερομισθίους τῶν Κέντρων Κοινωνικῆς Προνοίας καὶ τοὺς ἐκτάκτους δημοσίους ὑπαλλήλους, τοὺς μισθολογικῶς ἐξομοιουμένους πρὸς ἕνα τῶν βαθμῶν τῆς διοικητικῆς ἱεραρχίας, εἰς τὸ σύνολον τῶν ἀποδοχῶν ἑνὸς 15θημέρου ἄνευ τοῦ ἐπιδόματος ἀκριβείας, κοινωνικοῦ ἐπιδόματος καὶ τῆς κατ' ἀποκοπὴν ἀμοιβῆς λόγῳ ὑπερωριακῆς ἐργασίας τοῦ ἄρθρου 4 τοῦ ὑπ' ἀριθ. 208)1965 β.δ)γματος.

δ) Διὰ τοὺς ἡμερομισθίους δημοσίους ὑπαλλήλους εἰς 13 ἡμερομίσθια ἄνευ τοῦ ἐπιδόματος ἀκριβείας.

ε) Εἰς τοὺς διορισθέντας δυνάμει τοῦ ν.δ)τος 4193)1961 εἰς τακτικὰς θέσεις τέως ἐκτάκτους ὑπαλλήλους, ἐφ' ὅσον οὗτοι πρὸ τῆς μονιμοποιήσεως των συνεδέοντο μετὰ τοῦ Δημοσίου μὲ σχέσιν ἐργασίας ἰδιωτικοῦ δικαίου καὶ ἐξακολουθοῦν μισθοδοτούμενοι, δυνάμει τῆς παραγράφου 5 τοῦ ἄρθρου 3 τοῦ αὐτοῦ νόμου, μὲ τὰς ἀποδοχάς, ἃς ἐλάμβανον ὡς ἔκτακτοι, θὰ καταβληθῇ ὡς ἐπίδομα τὸ ποσόν, ὅπερ κατεβλήθη αὐτοῖς βάσει τῶν σχετικῶν ἀποφάσεων τῶν Ὑπουργῶν Ἐργασίας καὶ Οἰκονομικῶν, τῶν διεπουσῶν τοὺς μισθωτοὺς τῆς χώρας κατὰ τὰς ἑορτὰς τοῦ Πάσχα τοῦ ἀμέσως προηγουμένου τῆς μονιμοποιήσεως των ἔτους.

Ἐπίσης εἰς τοὺς ἐκ τῶν ὑπαλλήλων τῆς ὡς ἄνω κατηγορίας, τοὺς πρὸ τῆς μονιμοποιήσεως των συνδεομένους μετὰ τοῦ Δημοσίου μὲ σχέσιν ἐργασίας δημοσίου δικαίου, θὰ καταβληθῇ ὡς ἐπίδομα τὸ ποσόν, ὅπερ κατεβλήθη αὐτοῖς βάσει τῶν σχετικῶν ἀποφάσεων ἡμῶν κατὰ τὰς ἑορτὰς Πάσχα τοῦ ἀμέσως προηγουμένου τῆς μονιμοποιήσεώς των ἔτους.

Τέλος οἱ τέως πρόσκαιροι ἢ ἐπὶ συμβάσει τεχνικοὶ τῶν Ὑπηρεσιῶν δημοσίων ἔργων, οἱ διορισθέντες δυνάμει τῶν διατάξεων τοῦ ν.δ. 4193)1961, περὶ ὧν ἡ ὑπ' ἀριθ. 275807)Roneo 166 τῆς 27.11.1963 ἐγκυκλιός μας, δὲν θὰ λάβωσιν ἐπίδομα ἐπὶ ταῖς ἑορταῖς, δοθέντος ὅτι οὗτοι καὶ ὡς συμβατικοὶ δὲν ἐλάμβανον ἐπίδομα ἑορτῶν, διότι τοῦτο εἶχεν ἐνσωματωθῇ εἰς τὸν συμβατικὸν μισθόν των, ὃν διετήρησαν καὶ μετὰ τὴν μονιμοποίησίν των.

Ἄρθρον 3

Εἰς τοὺς ἐφέδρους ὁπλίτας, ἐξαιρέσει τῶν μισθοδοτουμένων μὲ μισθὸν μονίμου, δι' οὓς ἔχουσιν ἐφαρμογὴν αἱ διατάξεις τοῦ προηγουμένου ἄρθρου, τοὺς στρατευσίμους ὁπλίτας, τοὺς μαθητευομένους ὁπλίτας τοῦ Β.Ν., τοὺς ναυτόπαιδας καὶ τοὺς δοκίμους χωροφύλακας καὶ ἀστυφύλακας, τοὺς ὑπηρετοῦντας τὴν 1ὴν Ἀπριλίου 1965, θὰ καταβληθῇ τὴν ἡμερομηνίαν ταύτην ὡς ἐπίδομα ἐπὶ ταῖς ἑορταῖς ὁ μισθὸς ἑνὸς δεκαπενθημέρου.

Εἰς τοὺς ἄνδρας τῶν Τ.Ε.Α., τοὺς χρησιμοποιουμένους διὰ τὴν φρούρησιν ἀποθηκῶν, εἰς οὓς καταβάλλεται δυνάμει τῆς ὑπ' ἀριθ. Φ. 33577)2)702640 τοῦ 1955 ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐθνικῆς Ἀμύνης καὶ ἡμῶν ἀποζημίωσις ἐκ δραχμῶν 35 δι' ἑκάστην ἡμέραν ὑπηρεσίας, θὰ καταβληθῇ τὴν 20ὴν Ἀπριλίου ἐ.ἔ. ἐπίδομα, ἴσον πρὸς τὸ ποσὸν τῶν δραχμῶν 35 δι' ἕκαστον δεκαήμερον ὑπηρεσίας φρουρήσεως, πραγματοποιηθείσης ἐντὸς τοῦ χρονικοῦ διαστήματος ἀπὸ τῆς 16 Δεκεμβρίου 1964 μέχρι καὶ τῆς 15 Ἀπριλίου 1965.

Τὰ ἄρθρα 5 καὶ 6 τῆς παρούσης δὲν ἔχουσιν ἐφαρμογὴν διὰ τοὺς ἐν τῷ παρόντι ἄρθρῳ ἀναφερομένους.

Ἄρθρον 4

Εἰς τὰς οἰκογενείας τὰς λαμβανούσας ἐπίδομα στρατεύσεως κατὰ τὴν 16ην Ἀπριλίου 1965 θὰ καταβληθῇ τὴν χρονολογίαν ταύτην ὡς δῶρον ἐπὶ ταῖς ἑορταῖς ποσὸν ἴσον πρὸς τὸ καταβαλλόμενον αὐταῖς ἐπίδομα ἑνὸς 15θημέρου. Ἤτοι δικαιοῦνται τοῦ ἐπιδόματος τούτου αἱ οἰκογένειαι τῶν ὑπηρετούντων, ὡς καὶ αἱ οἰκογένειαι τῶν ἀπολυθέντων ἀπὸ τῆς 16ης Μαρτίου 1965, αἵτινες ἐπιδοτοῦνται ἐπὶ ἕνα μῆνα ἀπὸ τῆς ἀπολύσεως τοῦ προστάτου των.

Ἄρθρον 5

1. Εἰς τοὺς δημοσίους ὑπαλλήλους καὶ στρατιωτικούς, οἵτινες δι' οἱονδήποτε λόγον δὲν ἐμισθοδοτήθησαν ὁλόκληρον τὸ χρονικὸν διάστημα ἀπὸ 16 Δεκεμβρίου 1964 μέχρι καὶ 15 Ἀπριλίου 1965 (στράτευσις, ἄπουσία ἄνευ ἀδείας κλπ.), εἰς τοὺς διορισθέντας μετὰ τὴν 16 Δεκεμβρίου 1964, εἰς τοὺς ἀπολυθέντας μετὰ τὴν χρονολογίαν ταύτην, ὡς καὶ εἰς τοὺς δικαιούχους ἀπο-

δοχών τριμήνου, ὧν αἱ ἀποδοχαὶ τριμήνου ἔληξαν μετὰ τὴν χρονολογίαν ταύτην, τὸ ἐπίδομα τῆς παρούσης καταβάλλεται μετ' ἐκπτωσιν τοῦ ἑνὸς ὀγδόου (1/8) τοῦ ἡμερησίου αὐτῶν μισθοῦ δι' ἑκάστην ἡμέραν, καθ' ἣν οὗτοι, κατὰ τὸ ὡς ἄνω χρονικὸν διάστημα, δὲν ἐμισθοδοτήθησαν.

2. Εἰς τοὺς ὑπηρετοῦντας ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ λιμενικοὺς ἀξιωματικοὺς (προξενικοὺς λιμενάρχας) καὶ ἐπανερχομένους ἐν Ἑλλάδι ἐντὸς τοῦ χρονικοῦ διαστήματος ἀπὸ 15 Δεκεμβρίου 1964 μέχρι 15 Ἀπριλίου 1965, θὰ καταβληθῇ τὸ ἐπίδομα τῆς παρούσης μετ' ἐκπτωσιν τοῦ ἑνὸς ὀγδόου (1/8) τοῦ ἡμερησίου βασικοῦ μισθοῦ καὶ ἐπιδόματος εὐδοκίμου παραμονῆς ἐν τῷ αὐτῷ βαθμῷ (ἀποδοχῶν ἐσωτερικοῦ) δι' ἑκάστην ἡμέραν, καθ' ἣν οὗτοι ἐντὸς τοῦ ἀνωτέρω χρονικοῦ διαστήματος, ὡς ὑπηρετοῦντες ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ, ἐμισθοδοτήθησαν μὲ ἀποδοχὰς ἐσωτερικοῦ καὶ ἡμερησίαν ἀποζημίωσιν ἐξωτερικοῦ.

3. Εἰς τοὺς εἰς ἀλλοδαπὴν ἐπὶ εἰδικῇ ἀποστολῇ ἢ μετεκπαιδευομένους πολιτικοὺς δημοσίους ὑπαλλήλους καὶ στρατιωτικούς, ἐφ' ὅσον κατὰ τὸ ἀπὸ 16 Δεκεμβρίου 1964 μέχρι 15 Ἀπριλίου 1965 χρονικὸν διάστημα ἔτυχον ἀποζημιώσεως ἀλλοδαπῆς ἢ ἀποδοχῶν ἐσωτερικοῦ καὶ ἀποζημιώσεως ἀλλοδαπῆς, ἐπανερχομένους ἐν Ἑλλάδι ἐντὸς τοῦ ὡς ἄνω χρονικοῦ διαστήματος, θὰ καταβληθῇ τὸ ἐπίδομα τῆς παρούσης, ἐφαρμοζομένης ἀναλόγως τῆς διατάξεως τῆς προηγουμένης παραγράφου.

4. Διὰ τοὺς προαχθέντας ἢ τυχόντας ἐπιδόματος λόγῳ εὐδοκίμου παραμονῆς ἐν τῷ αὐτῷ βαθμῷ μετὰ τὴν 16.12.1964 τὸ ἐπίδομα τῆς παρούσης ὑπολογίζεται ἐπὶ τῶν ἀποδοχῶν τῆς 15 Ἀπριλίου 1965.

5. Εἰς τοὺς ὑπαλλήλους καὶ στρατιωτικούς, τοὺς μισθοδοτουμένους κατὰ τὴν 15.4.1965 μὲ μειωμένας ἀποδοχὰς λόγῳ στρατεύσεως, ἀργίας, διαθεσιμότητος ἢ ἄλλης τινὸς αἰτίας, ὡς καὶ τοὺς ὑποβιβασθέντας, τὸ ἐπὶ ταῖς ἑορταῖς ἐπίδομα ὁρίζεται εἰς τὸ ἓν ὄγδοον (1/8) τῶν καταβληθεισῶν αὐτοῖς ἐν συνόλῳ ἀποδοχῶν (μισθοῦ καὶ εὐδοκίμου) ἐντὸς τοῦ χρονικοῦ διαστήματος ἀπὸ 16.12.1964 μέχρι 15.4.1965.

6) Οἱ ἐκ τῶν δημοσίων ὑπαλλήλων ἔφεδροι ἀξιωματικοί, οἱ προτιμήσαντες τὸν μισθὸν τοῦ ἀξιωματικοῦ θὰ τύχωσι παρὰ τῆς μισθοδοτούσης τούτους στρατιωτικῆς διαχειρίσεως ὁλοκλήρου τοῦ ἐπιδόματος, ἔστω καὶ ἂν ἤρξαντο μισθοδοτούμενοι ὡς ἀξιωματικοὶ μετὰ τὴν 16ην Δεκεμβρίου 1964. Τὸ αὐτὸ ἰσχύει καὶ διὰ τοὺς ἐφέδρους ὑπαξιωματικούς, στρατευθέντας δημοσίους ὑπαλλήλους, τοὺς μισθοδοτουμένους μὲ μισθὸν μονίμου ὑπαξιωματικοῦ.

7. Οἱ ἐκ τῶν τάξεων τοῦ στρατοῦ ὀπολυθέντες ἔφεδροι ἀξιωματικοὶ θὰ τύχωσιν ὁλοκλήρου τοῦ ἐπιδόματος παρὰ τῆς πολιτικῆς των θέσεως, ἔστω καὶ ἂν ἤρξαντο μισθοδοτούμενοι παρ' αὐτῆς μετὰ τὴν 16.12.1964.

Ἄρθρον 6

Ὑπάλληλοι ἢ στρατιωτικοί, λαμβάνοντες καὶ σύνταξιν ἐκ τοῦ Δημοσίου ἢ ἑτέρου Ταμείου ἢ κατέχοντες οἱανδήποτε ἐμμισθον θέσιν παρὰ τῷ Δημοσίῳ ἢ Νομικῷ Προσώπῳ Δημοσίου ἢ Ἰδιωτικοῦ Δικαίου, δικαιοῦνται κατ' ἐπιλογὴν τῶν τοῦ ἐπὶ ταῖς ἑορταῖς ἐπιδόματος ἐκ μιᾶς μόνον πηγῆς.

Ἄρθρον 7

1. Τὸ ἐπὶ ταῖς ἑορταῖς τοῦ Πάσχα ἐπίδομα ὑπόκειται:

α) Εἰς τὴν φορολογίαν τοῦ εἰσοδήματος.

β) Εἰς τὴν ὑπὲρ τοῦ Ο.Γ.Α. εἰσφοράν.

γ) Εἰς τὴν συμφώνως τῷ ἄρθρῳ 4 τῆς ὑπ' ἀριθ. 127)1961 Π.Υ.Σ. ὑπὲρ τοῦ Ταμείου Προνοίας Δημοσίων Ὑπαλλήλων κράτησιν, τὴν προβλεπομένην ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 12 τοῦ ν.δ. 2195)1952, ὡς τοῦτο ἐτροποποιήθη, καὶ ἀπαλλάσσεται πάσης ἑτέρας ὑπὲρ Δημοσίου ἢ τρίτων κρατήσεως καὶ τέλους χαρτοσήμου.

Τὸ ἐπίδομα τοῦτο δὲν ὑπόκειται εἰς τὴν κράτησιν τοῦ ἄρθρου 3 τοῦ β.δ. 665)1962 «περὶ νοσοκομειακῆς κλπ. περιθάλψεως κλπ.».

Κατ' ἐξαίρεσιν τὸ ἐπίδομα, τὸ ἀνῆκον εἰς τοὺς ἐκτάκτους καὶ ἐπὶ συμβάσει ὑπόκειται εἰς τὰς ὑπὲρ τοῦ Ι.Κ.Α. εἰσφορὰς ἢ τὰς εἰσφορὰς ὑπὲρ ἑτέρων ἀντιστοίχων πρὸς τὸ Ι.Κ.Α. Ταμείων κυρίας ἢ ἐπικουρικῆς ἀσφαλίσεως.

2. Τὸ ἐπίδομα τοῦ προσωπικοῦ τῶν σιδηροδρομικῶν δικτύων τοῦ Κράτους ὑπόκειται εἰς ἁπάσας τὰς ὑπὲρ τῶν Ἀσφαλιστικῶν Ταμείων τοῦ προσωπικοῦ τούτων κρατήσεις καὶ εἰσφοράς.

Ἄρθρον 8

Τὸ ἐπίδομα θὰ ἐνταλθῇ καθ' ὃν καὶ αἱ ἀποδοχαὶ τρόπον.

Δοθέντος ὅτι τὰ ἐπὶ ταῖς ἑορταῖς δῶρα συντίθενται ἐκ τοῦ βασικοῦ μισθοῦ, τῆς προσαυξήσεως λόγῳ εὐδοκίμου παραμονῆς ἐν τῷ αὐτῷ βαθμῷ, τοῦ ἐπιδόματος εὐδοκίμου παραμονῆς ἐν τῷ αὐτῷ βαθμῷ, τῶν στρατιωτικῶν καὶ τῶν ἀναπηρικῶν ἐπιδομάτων τῶν στρατιωτικῶν τῶν πολεμικῶν καταστάσεων, εἰς τὰς σχετικὰς καταστάσεις πληρωμῆς θὰ γίνῃ ἀνάλυσις τοῦ ποσοῦ τοῦ δώρου καὶ τὰ ποσὰ τοῦ τε βασικοῦ μισθοῦ καὶ τῶν ἐπιδομάτων τῶν ὑπολογιζομένων διὰ τὸ δῶρον τοῦ Πάσχα θὰ βαρύνωσι τὰς ἐγγεγραμμένας πιστώσεις εἰς τὸν προϋπολογισμὸν διὰ τὸν βασικὸν μισθὸν καὶ τὰ ἐπιδόματα ταῦτα καὶ ὑπὸ τοὺς οἰκείους δι' ἑκάστην τούτων κωδικοὺς ἀριθμούς.

Ἐπίσης τὰ ποσὰ τῶν εἰσφορῶν ὑπὲρ Ι.Κ.Α. ἢ ἄλλων Ἀσφαλιστικῶν Ὀργανισμῶν θὰ βαρύνωσι τὰς ἐγγεγραμμένας εἰς τὸν προϋπολογισμὸν πιστώσεις διὰ τὰς εἰσφορὰς ταύτας καὶ ὑπὸ τοὺς οἰκείους δι' ἑκάστην τῶν εἰσφορῶν τούτων κωδικοὺς ἀριθμούς.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 7 Ἀπριλίου 1965

39700)2772)1965 Απόφ. Υπουργών Οικονομικών και Εργασίας

Περί χορηγήσεως δώρου Πάσχα 1965 εις τους επί σχέσει εργασίας ιδιωτικού δικαίου απασχολουμένους.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 274 της 17 Απριλίου 1965)

Έχοντες υπ' όψιν τας διατάξεις του νόμου 1901)1951 «περί κυρώσεως του ά.ν. 1777)1951 περί συμπληρώσεως των διατάξεων του ά.ν. 28)1944 και του άρθρου μόνου του ά.ν. 866)1946» αποφασίζομεν:

Άρθρον 1

1) Οι πάσης φύσεως εργοδόται υποχρεούνται, όπως καταβάλουν εις έκαστον εκ του υπαλλήλικού, τεχνικού, εργατικού και υπηρετικού προσωπικού αυτών, μεθ' ού συνδέονται διά σχέσεως εργασίας ιδιωτικού δικαίου από 27.12.1964 μέχρι και 24.4.1965, έκτακτον οικονομικήν ενίσχυσιν (δώρον) επί ταις εορταίς Πάσχα 1965, ίσην προς το ήμισυ ενός μηνιαίου μισθού διά τους επί μισθώ αμειβομένους, προς 15 δε ημερομίσθια διά τους επί ημερομισθίω αμειβομένους.

2) Εις εκείνους εκ των ανωτέρω εργαζομένων, ων η σχέσις εργασίας μετά του υποχρέου εις καταβολήν δώρου εργοδότου δεν διήρκεσε καθ' όλον το ανωτέρω χρονικόν διάστημα, διότι συναρθείσα προ ή μετά την 27.12.1964, έλυθη εντός του από 27.12.1964 μέχρις 24.4.1965 χρονικού διαστήματος, θέλει καταβληθή ως δώρον ποσόν ίσον προς 1)15 του ημίσεος του μηνιαίου μισθού ή εν (1) ημερομίσθιον, αναλόγως του συμπεφωνημένου τρόπου αμοιβής, ανά έκαστον 8ήμερον χρονικόν διάστημα διαρκείας της εργασιακής σχέσεως αυτών, εντός της χρονικής περιόδου από 27.12.1964 μέχρις 24.4.1965, του συνολικού ποσού του δώρου μη δυναμένου να υπερβή τον ήμισυ μισθόν ή τα 15 ημερομίσθια.

Διά χρονικόν διάστημα μικρότερον του 8ημέρου καταβάλλεται ανάλογον κλάσμα.

3) Εις τον χρόνον διαρκείας της εργασιακής σχέσεως δεν υπολογίζονται αι ημέραι, καθ' ας ο μισθωτός, καίτοι μη λυθείσης της εργασιακής αυτού σχέσεως, απέσχε της εργασίας αδικαιολογήτως ή λόγω αδείας άνευ αποδοχών. Συνυπολογίζεται, παντως, ο χρόνος της υποχρεωτικής εκ της εργασίας αποχής των γυναικών προ και μετά τον τοκετόν.

4) Εις τους απασχολουμένους εις δημόσια, δημοτικά και κοινοτικά έργα, τας εποχιακώς εκτελουμένας εργασίας, ως και εις τους επί σχέσει εργασίας ωρισμένου χρόνου ή τους προς εκτέλεσιν ωρισμένου έργου απασχοληθέντας τεχνίτας, εργάτας και υπηρέτας, θέλει καταβληθή ως δώρον δύο (2) ημερομίσθια ανά δεκατρία (13) πραγματοποιηθέντα τοιαύτα εντός της χρονικής περιόδου από 27.12.1964 μέχρι και 24.4.1965 ή ανάλογον κλάσμα διά τα κάτω των δεκατριών (13) πραγματοποιηθέντα, του συνολικού ποσού του δώρου μη δυναμένου να υπερβή τα 15 ημερομίσθια.

Άρθρον 2

1) Το υπό της παρούσης προβλεπόμενον δώρον θέλει υπολογισθή βάσει των υπό των οικείων συλλογικών συμβάσεων εργασίας ή διαιτητικών αποφάσεων ή αποφάσεων, εκδοθεισών κατά τας διατάξεις του ά. ν. 28)1944 ή του ν. 2053)1952 ή του ν.δ 2510)1953 ή του ν. 3239)1955 ή άλλων υπουργικών αποφάσεων ή αποφάσεων συλλογικών ή άλλων οργάνων ή δι' εσωτερικών κανονισμών καθωρισμένων κατά την δημοσίευσιν της παρούσης μισθών ή ημερομισθίων, προσηυξημένων διά των κατά τον ίδιον τρόπον παρασχεθεισών επ' αυτών αυξήσεων και επιδομάτων (οίον οικογενειακών βαρών, πολυετίας, εύδοκίμου παραμονής εν τω αυτω βαθμώ, ανθυγιεινής εργασίας, Κυριακής ή νυκτερινής εργασίας, εφ' όσον η εργασία παρέχεται κατά τας ως άνω ημέρας και ώρας κατά τρόπον τακτικόν κλπ.).

Προκειμένου περί των υπαλλήλων, των συνδεομένων μετά του Δημοσίου ή των Ν.Π.Δ.Δ. διά σχέσεως εργασίας ιδιωτικού δικαίου και εχόντων αντιμισθίαν τακτικού διοικητικού υπαλλήλου, καταβάλλεται εις τούτους ως δώρον ό,τι και εις τους τακτικούς υπαλλήλους του αντιστοίχου μισθού.

2) Δεν συνυπολογίζονται μόνον αι παροχαί λόγω ηυξημένης αποδάσεως ή υπερωριακής απασχολήσεως, τα οδοιπορικά έξοδα, το επίδομα αδείας, ως και πάσα εις χρήμα παροχή κατά την ατομικήν συμφωνίαν ή κατ' έθιμον καταβαλλομένη πέραν των κατωτάτων ορίων αποδοχών εκάστου μισθωτού.

Δεν συνυπολογίζεται επίσης το αντίτιμον παροχών εις είδος, οίον τροφής, οικήσεως, φωτισμού κλπ., εφ' όσον αύται δεν επιβάλλονται δι' υποχρεωτικού κανόνος δικαίου. Συνυπολογίζονται όμως αι τυχόν διά τας εις είδος παροχάς ενεργούμεναι κρατήσεις εκ των αποδοχών.

3) Μισθωτοί, ων τα της παροχής, εν γένει, του δώρου Πάσχα 1965 ρυθμίζονται άλλως δι' υπογραφεισών και ισχυουσών μέχρι της ενάρξεως της καταβολής του παρόντος δώρου συλλογικών συμβάσεων εργασίας ή άλλων πράξεων εκ των εν τω παρόντι άρθρω αναφερομένων, θα λάβουν τούτο κατά τα υπό των συλλογικών τοιούτων συμβάσεων ή πράξεων οριζόμενα.

4) Εις τους εργατοτεχνίτας των καθ' οιονδήποτε τρόπον (απολογιστικώς, εργολαβικώς κλπ.) εκτελουμένων δημοσίων, δημοτικών και κοινοτικών έργων απασχολουμένους επί σχέσει εργασίας ιδιωτικού δικαίου και τους χειριστάς εκσκαπτικών, ανυψωτικών και ισοπεδωτικών μηχανημάτων και γεωτρυπανιστάς των αυτών έργων (τους μη δικαιουμένους υπό του ν. 4321)1963 «περί συστάσεως παρά τω Ι.Κ.Α. ειδικού Λογαριασμού χορηγήσεως δώρου εορτών εις εργατοτεχνίτας οικοδόμους»), το δώρον θέλει υπολογισθή βάσει του ημερομισθίου του καθωρισμένου κατ' ειδικότητα, κατά το τρίμηνον Ιανουαρίου - Μαρτίου 1965, υπό των οι-

κείων έπιτροπῶν τιμαριθμικῆς διαπιστώσεως βασικῶν ἡμερομισθίων καὶ ὑλικῶν, ἐξαιρέσει ἐκείνων ἐκ τῶν ἀνωτέρω, ὧν οἱ μισθοὶ ἢ τὰ ἡμερομίσθια καθωρίσθησαν δι' εἰδικωτέρων περὶ αὐτῶν συλλογικῶν συμβάσεων ἐργασίας ἢ διαιτητικῶν ἀποφάσεων, ὑπογραφεισῶν ἢ ἐκδοθεισῶν ἀπὸ 1.1.1956 καὶ ἐντεῦθεν, οἵτινες θὰ λάβουν τὸ δῶρον βάσει τῶν διὰ τῶν ἐν λόγῳ συλλογικῶν συμβάσεων ἢ διαιτητικῶν ἀποφάσεων καθωρισμένων μισθῶν ἢ ἡμερομισθίων.

5) Διὰ τοὺς εἰς τὴν Ὑπηρεσίαν Ἐγγείων Βελτιώσεων Ὑπουργείου Γεωργίας ἀπασχολουμένους τεχνίτας καὶ ἐργάτας τὸ δῶρον ὑπολογίζεται βάσει τῶν ὑπ' αὐτῆς καταβαλλομένων εἰς ἕκαστον τῶν ἀνωτέρω ἡμερομισθίων κατὰ τὴν δημοσίευσιν τῆς παρούσης.

6) Εἰς τοὺς ὁδηγοὺς ἐλκυστήρων (προωθητήρων), χειριστὰς ἐκσκαφέων, βηθοὺς καὶ λιπαντάς, ἀρχιοδηγοὺς καὶ ἀρχιχειριστάς, ὡς καὶ εἰς τὸ προσωπικὸν γεωτρυπάνων τῆς κατὰ τὴν προηγουμένην παράγραφον Ὑπηρεσίας, τὸ δῶρον καταβληθήσεται βάσει τοῦ καταβαλλομένου βασικοῦ μισθοῦ ἢ ἡμερομισθίου, προσηυξημένου ἀναλόγως διὰ τοῦ μέσου ὅρου τῶν εἰδικῶν ὡριαίων ἀποζημιώσεων τῶν καταβληθεισῶν κατὰ τὴν χρονικὴν περίοδον ἀπὸ 27.12.1964 μέχρις 24.4.1965, ὡς καὶ τοῦ ἐπιδόματος πολυετοῦς ὑπηρεσίας.

Ἄρθρον 3

Οἱ ἀπασχολούμενοι εἰς πλείονας τοῦ ἑνὸς ἐργοδότας καὶ ἀμειβόμενοι ἐπὶ μισθῷ ἢ ἡμερομισθίῳ ἢ ὡρομισθίῳ θὰ τύχουν παρ' ἑκάστου τῶν μεθ' ὧν ἐξ τούτων συνδέονται διὰ σχέσεως ἐργασίας ἰδιωτικοῦ δικαίου δώρου ἴσου πρὸς τὸ ἥμισυ τοῦ μηνιαίου μέσου ὅρου τῶν ἀποδοχῶν, ἃς ἔλαβον παρ' ἑκάστου ἐργοδότου κατὰ τὸ ἀπὸ 27.12.1964 μέχρις 24.4.1965 ἢ μέχρι τῆς λύσεως τῆς ἐργασιακῆς σχέσεως χρονικὸν διάστημα, ἐφαρμοζομένων καὶ ἐν προκειμένῳ τῶν προϋποθέσεων καὶ περιορισμῶν τῶν λοιπῶν διατάξεων τῆς παρούσης. Ἐπὶ τῇ βάσει τῶν αὐτῶν ἀποδοχῶν θέλει ὑπολογισθῇ καὶ τὸ δῶρον τῶν ἐπὶ ὡρομισθίῳ παρ' ἑνὶ μόνον ἐργοδότῃ ἀπασχολουμένων, ὡς καὶ τοῦ προσωπικοῦ τῶν Σχολῶν, ἁρμοδιότητος τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας, τοῦ μὴ κεκτημένου τὴν ἰδιότητα τοῦ δημοσίου ὑπαλλήλου ἢ τοῦ ὑπαλλήλου Ν.Π.Δ.Δ.

Ἄρθρον 4

1) Εἰς ἃς περιπτώσεις ἡ ἀμοιβὴ τῶν ἐργαζομένων καθορίζεται δι' ἐλευθέρας συμφωνίας, ἐλλείψει εἰδικωτέρας συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας (ἐθνικῆς ὁμοιοεπαγγελματικῆς, τοπικῆς ἢ εἰδικῆς), συναφθείσης ἀπὸ 1.1.1956 καὶ ἐντεῦθεν, ἢ ἄλλης τινὸς πράξεως ἐκ τῶν ἐν ἄρθρῳ 2 τῆς παρούσης ἀναφερομένων, πρὸς ὑπολογισμὸν τοῦ δώρου διὰ τοὺς ἐκ τούτων ὑπαλλήλους θὰ ληφθῇ ὑπ' ὄψιν τὸ 25πλάσιον τοῦ ἐν τῇ ἑπομένῃ παραγράφῳ καθοριζομένου διὰ τοὺς τεχνίτας, ἢ τεχνιτρίας ἡμερομισθίου, διὰ δὲ τοὺς τεχνίτας, ἐργάτας καὶ ἐργατρίας τὰ ὑπὸ τῆς αὐτῆς παραγράφου καθοριζόμενα κατ' εἰδικότητα καὶ φῦλον ἡμερομίσθια.

2) Διὰ τοὺς κατὰ μονάδα ἐργαζομένους, ὡς καὶ εἰς τοὺς ἐπὶ ποσοστοῖς ἀμειβομένους καὶ παρ' ἑνὶ ἐργοδότῃ ἀπασχολουμένους ἐργατοτεχνίτας τὸ δῶρον θέλει ὑπολογισθῇ βάσει ἡμερομισθίου, καθοριζομένου ὡς ἑξῆς: Διὰ τοὺς ἄρρενας τεχνίτας δραχμαὶ 72, διὰ τοὺς εἰδικευμένους βηθοὺς αὐτῶν καὶ εἰδικευμένους ἐργάτας δραχμαὶ 69, διὰ τοὺς βηθοὺς τεχνιτῶν ραπτεργατῶν καὶ τοὺς ἀνειδικεύτους ἐν γένει ἐργάτας δραχμαὶ 64, διὰ τὰς θήλεις τεχνιτρίας καὶ εἰδικευμένας ἐργατρίας δραχμαὶ 61, διὰ τὰς ἀνειδικεύτους ἐργατρίας δραχμαὶ 50 καὶ τέλος διὰ τοὺς μαθητευομένους ἀμφοτέρων τῶν φύλων δραχμαὶ 30, ἐφ' ὅσον δὲν προβλέπονται ὑπὸ συλλογικῶν συμβάσεων ἐργασίας ἢ διαιτητικῶν ἀποφάσεων ἢ ἄλλων κανόνων δικαίου, τεθέντων εἰς ἐφαρμογὴν μέχρι τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρούσης, εὐνοϊκώτερα διὰ τὴν εἰδικότητά των ἡμερομίσθια, μετὰ τῶν ἐπ' αὐτῶν ἐπιδομάτων τῆς παραγράφου 1 τοῦ ἄρθρου 2 τῆς παρούσης, ἀνεξαρτήτως τοῦ ὅτι οὗτοι δὲν ἀμείβονται ἐπὶ ἡμερομισθίῳ.

3) Τὰ ἐν τῇ προηγουμένῃ παραγράφῳ, εἰδικῶς διὰ τὰς περιπτώσεις ἐλλείψεως εἰδικῆς ρυθμίσεως, προσδιοριζόμενα ἡμερομίσθια προσαυξάνονται περαιτέρω διὰ τῶν ἐπιδομάτων Κυριακῆς ἢ νυκτερινῆς ἐργασίας καὶ κατὰ τὸ ἀναλογοῦν ποσόν, ἐφ' ὅσον ἡ ἐργασία παρέχεται κατὰ τρόπον τακτικὸν κατὰ τὰς Κυριακὰς καὶ τὴν νύκτα.

4) Διὰ τοὺς παρ' ἑνὶ ἐργοδότῃ τακτικῶς καὶ ἀποκλειστικῶς ἀπασχολουμένους ἐργάτας φορτοεκφορτώσεων, τοὺς ἀμειβομένους κατὰ μονάδα ἐργασίας, τὰ ὑπὸ τῆς παραγράφου 2 τοῦ παρόντος ἄρθρου καθοριζόμενα ποσὰ θὰ ὑπολογισθοῦν προσηυξημένα κατὰ 20 ο/ο.

5) Εἰς τοὺς κατ' ἀποκοπὴν ἀμειβομένους ἀρβυλεργάτας χειροποιήτων καὶ ἡμιχειροποιήτων ἀρβυλῶν τὸ δῶρον θέλει ὑπολογισθῇ βάσει ἡμερομισθίου δραχμῶν 92 διὰ τοὺς τεχνίτας, κόπτας καὶ μηχανικούς, ἀνεξαρτήτως φύλου καὶ δραχμῶν 82 διὰ τοὺς βηθοὺς αὐτῶν. Οἱ κατ' ἀποκοπὴν ἀμειβόμενοι ἀρβυλεργάται μηχανοποιήτων ἀρβυλῶν δικαιοῦνται τοῦ δώρου, ὑπολογιζομένου βάσει τῶν ὑπὸ τῆς ὑπ' ἀριθ. 1821)1964 ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας καθοριζομένων κατωτάτων ὁρίων ἡμερομισθίων.

Οἱ ἀρβυλεργάται τῶν στρατιωτικῶν ἐργοστασίων θὰ λάβουν τὸ δῶρον Πάσχα 1965 ὑπολογιζόμενον ὡς ἡ ὑπ' ἀριθ. Φ.844/461)863303)28.11.1964 ἐγκύκλιος διαταγὴ τοῦ Γ.Ε.Σ./Σ.Θ.Υ.) Γρ.4)ΙΙ ὁρίζει.

6) Τὸ εἰς τοὺς συντάκτας τοῦ Ἀθηναϊκοῦ Πρακτορείου Εἰδήσεων καταβλητέον δῶρον Πάσχα 1965 θέλει ὑπολογισθῇ καθ' ὃν τρόπον καὶ τὸ δῶρον τῶν συντακτῶν τοῦ Ε.Ι.Ρ.

7) Οἱ ὑποδηματεργάται, ἀσχέτως συστήματος ἀμοιβῆς, θὰ τύχουν τοῦ διὰ τῆς παρούσης καθοριζομένου δώρου βάσει τῶν ἡμερομισθίων τῶν καθοριζομένων ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 2 τῆς ὑπ' ἀριθ. 77436)1963 ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας, ὡς ἀναπροσαρμόσθησαν ὑπὸ τῆς ὑπ' ἀριθ. 10)1964 ἀποφάσεως Δ.Δ. Δ.Δ. Ἀθηνῶν, ὑπὸ τὰς λοιπὰς ἐν τῇ παρούσῃ

καθοριζομένας προϋποθέσεις.

8) Εἰς τοὺς γουνεργάτας τὸ δῶρον θέλει καταβληθῆ, ἀσχέτως ἐφαρμοζομένου συστήματος ἀμοιβῆς, βάσει τῶν ἡμερομισθίων τῶν καθοριζομένων ὑπὸ τῆς ὑπ' ἀριθ. 58850) 1964 ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας.

9) Ὑπὸ τας ἐν ἄρθρῳ 1 τῆς παρούσης προϋποθέσεις καὶ διακρίσεις δικαιοῦνται δῶρου οἱ νομικοὶ σύμβουλοι, δικηγόροι, μηχανικοί, γεωλόγοι, γεωπόνοι καὶ ἰατροὶ τῶν πάσης φύσεως νομικῶν προσώπων καὶ ἐπιχειρήσεων ἐν γένει, ὡς καὶ οἱ ἐπὶ σχέσει ἐργασίας τοῦ ἰδιωτικοῦ δικαίου ἰατροὶ τῶν ἀερολιμένων καὶ λιμένων.

Τὸ δῶρον ἁπάντων τῶν ἀνωτέρω ὑπολογίζεται ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ καταβαλλομένου εἰς ἕκαστον μηνιαίου μισθοῦ. Οἱ ἐκ τούτων ἀμειβόμενοι βάσει συλλογικῶν συμβάσεων ἢ διαιτητικῶν ἀποφάσεων δικαιοῦνται δώρου, ὑπολογιζομένου ἐπὶ τῇ βάσει τῶν ἐν αὐταῖς καθοριζομένων ἀποδοχῶν.

10) Διὰ τοὺς εἰς τὰς τυπογραφικὰς ἐργασίας ἀπασχολουμένους τὸ δῶρον θέλει ὑπολογισθῆ βάσει τοῦ πλήρους, κατὰ τὴν διέπουσαν τούτους συλλογικὴν σύμβασιν ἢ ἀπόφασιν διαιτησίας, κατωτάτου ὁρίου ἡμερομισθίου, ὑπὸ τὰς λοιπὰς ἐν ἄρθροις 1 καὶ 2 τῆς παρούσης προϋποθέσεις, ἐφ' ὅσον ἀπασχολοῦνται ἐπὶ ἑξάωρον τοὐλάχιστον ἡμερησίως καὶ λαμβάνουν ἡμερομίσθιον ἀνώτερον τοῦ πλήρους τοιούτου κατὰ τὴν οἰκείαν διάταξιν. Διὰ τοὺς λαμβάνοντας μικρότερον τοῦ πλήρους κατωτάτου ὁρίου ἡμερομίσθιον τὸ δῶρον θέλει ὑπολογισθῆ βάσει τούτου.

11) Ὑπὸ τὰς προϋποθέσεις τοῦ ἄρθρου 1 τῆς παρούσης εἰς τὸ πολιτικὸν ὑπαλληλικόν, ὑπηρετικὸν καὶ ἐργατοτεχνικὸν προσωπικὸν τῆς Ε.Β.Α., τὸ διατιθέμενον εἰς τὰς Ὑπηρεσίας Ἀμερικανικῶν Ἀεροπορικῶν Δυνάμεων Ἀττικῆς καὶ Κρήτης, καταβάλλεται ὡς δῶρον ποσὸν ἴσον πρὸς τὸ ἥμισυ τοῦ μέσου ὅρου τῶν μηνιαίων αὐτοῦ ἀποδοχῶν, ἃς ἔλαβεν ἐντὸς τῆς χρονικῆς περιόδου ἀπὸ 27.12 1964 μέχρις 24.4.1965.

Ἄρθρον 5

Τοῦ διὰ τῆς παρούσης καθοριζομένου δώρου καὶ ὑπὸ τὰς ἐν αὐτῇ προϋποθέσεις δικαιοῦνται παρὰ τοῦ ὑποχρέου πρὸς τοῦτο :

1) Οἱ ἐν καταστάσει στρατεύσεως τελοῦντες μισθωτοί.

Ἐκ τούτων : α) Οἱ τυχόντες κατὰ τὴν ἐν ἄρθρῳ 1 § 2 χρονικὴν περίοδον ἐπιδόματος στρατεύσεως θὰ λάβουν δῶρον ἀνάλογον τόσον πρὸς τὸ ὕψος τοῦ ἐπιδόματος τούτου, ὅσον καὶ πρὸς τὸν χρόνον, καθ' ὃν ἐδικαιοῦντο τοιούτου ἐντὸς τῆς περιόδου ταύτης καὶ β) οἱ ἀπολυθέντες τῶν τάξεων τοῦ στρατοῦ μισθωτοί, ἐντὸς τῆς αὐτῆς χρονικῆς περιόδου, ἐφ' ὅσον, ὑπηρετοῦντες ἐν τῷ στρατῷ κατὰ τὴν χρονικὴν ταύτην περίοδον, ἐδικαιοῦντο ἐπιδόματος στρατεύσεως, θὰ λάβουν τὸ δῶρον κατὰ τμῆμα μὲν ἀνάλογον πρὸς τὸν χρόνον τῆς ἐν τῷ στρατῷ ὑπηρεσίας των παρὰ τοῦ ὑποχρέου πρὸς τοῦτο Ὀργανισμοῦ ἢ ἐργοδότου, κατὰ τμῆμα δὲ ἀνάλογον πρὸς τὸν χρόνον τῆς ἀπὸ τῆς ἀπολύσεως των ἐκ τοῦ στρατοῦ μέχρις 24.4.1965 πραγματικῆς ὑπηρεσίας των παρὰ τοῦ ἐργοδότου.

Ἡ στρατιωτικὴ ὑπηρεσία ἐφέδρων, καλουμένων διὰ τὴν ἐκτέλεσιν στρατιωτικῶν ἀσκήσεων, ἐφ' ὅσον δὲν ὑπερβαίνῃ τὸν μῆνα, συνυπολογίζεται διὰ τὸν ὑπολογισμὸν τοῦ δώρου εἰς τὸν χρόνον ὑπηρεσίας παρὰ τῷ οἰκείῳ αὐτῶν ἐργοδότῃ.

2) Οἱ ἐν καταστάσει ἀσθενείας διατελέσαντες ἢ διατελοῦντες μισθωτοί. Οὗτοι θὰ λάβουν παρὰ τοῦ ἐργοδότου των ὡς δῶρον ποσὸν ἀνάλογον πρὸς τὴν διάρκειαν τῆς ἐργασιακῆς αὐτῶν σχέσεως ἐντὸς τῆς περιόδου ἀπὸ 27.12.1964 μέχρις 24.4.1965, ἀφαιρουμένων τῶν ἡμερῶν ἀσθενείας, δι' ἃς ἔτυχον ἐπιδόματος ἀσθενείας. Οὗτοι συμπληρωματικῶς θὰ τύχουν παρὰ τοῦ οἰκείου Ἀσφαλιστικοῦ Ὀργανισμοῦ τοῦ δώρου τοῦ προβλεπομένου ὑπὸ τῆς οἰκείας ἀποφάσεως ἡμῶν «περὶ χορηγήσεως δώρου ἐπὶ ταῖς ἑορταῖς τοῦ Πάσχα 1965 εἰς τοὺς συντοξιούχους καὶ ἐπιδοτουμένους, λόγῳ ἀσθενείας, ἠσφαλισμένους», ἐφ' ὅσον, ὑπὸ τὰς ἐν αὐτῇ προϋποθέσεις, δικαιοῦνται τοιούτου.

3) Εἰς τοὺς ἐθελουσίως ἐξελθόντας κατὰ τὸ ἔτος 1958 καὶ ἐφεξῆς ὑπαλλήλους τῆς Ἀγροτικῆς Τραπέζης τὸ δῶρον θέλει ὑπολογισθῆ ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ συνόλου τῆς καταβαλλομένης αὐτοῖς μηνιαίως παροχῆς (συνταξεως καὶ ἐπικουρήσεως).

4) Οἱ ἐν καταστάσει διαθεσιμότητος δικαιοῦνται διὰ τὸν χρόνον τῆς τοιαύτης καταστάσεως των τοῦ ἡμίσεος τοῦ εἰς τὸν χρόνον τοῦτον ἀναλογοῦντος πλήρους δώρου.

5) Οἱ ὑπὸ σύστημα ἐκ περιτροπῆς ἐργασίας ἐργαοθέντες δικαιοῦνται τοῦ εἰς τὰς ἡμέρας, καθ' ἃς λόγῳ τοῦ συστήματος δὲν παρέσχον τὰς ὑπηρεσίας των, ἀναλογοῦντος δώρου κατὰ τὸ ἥμισυ.

Ἄρθρον 6

1) Εἰς τοὺς ἀπασχολουμένους εἰς ἐπεξεργασίαν καὶ συσκευασίαν σταφίδος, ὡς καὶ εἰς τὴν συσκευασίαν σταφυλῶν, ἐσπεριδοειδῶν καὶ φρούτων, ἐν γένει, θέλει καταβληθῆ ὡς δῶρον εἰς μὲν τὴν πρώτην περίπτωσιν (ἐπιξεργασία καὶ συσκευασία σταφίδος) ἓν ἡμερομίσθιον ἀνὰ πέντε (5) πραγματοποιηθέντα τοιαῦτα, εἰς δὲ τὴν δευτέραν περίπτωσιν (συσκευασία σταφυλῶν, ἐσπεριδοειδῶν κλπ.) ἓν ἡμερομίσθιον ἀνὰ ἑπτὰ (7) πραγματοποιηθέντα ἡμερομίσθια κατὰ τὸ ἀπὸ 27.12.1964 μέχρις 24.4.1965 χρονικὸν διάστημα, κλάσμα δὲ τούτου, ἀνάλογον διὰ τὰ κάτω τῶν 5 ἢ 7 ἀντιστοίχως πραγματοποιηθέντα τοιαῦτα. Τοῦτο ὑπολογίζεται διὰ μὲν τοὺς ἐπὶ ἡμερομισθίῳ ἀμειβομένους κατὰ τὰ ἐν ἄρθρῳ 4 § 2 τῆς παρούσης ὁριζόμενα, ἐκτὸς ἐὰν ὑπὸ τῶν οἰκείων συλλογικῶν συμβάσεων ἢ ἄλλων κανόνων δικαίου ἐκ τῶν ἐν ἄρθρῳ 2 τῆς παρούσης ἀναφερομένων ἢ ἐσωτερικῶν κανονισμῶν προβλέπωνται εὐνοϊκώτερα ἡμερομίσθια, ὁπότε τὸ δῶρον ὑπολογίζεται βάσει αὐτῶν, διὰ δὲ τοὺς ἀμειβομένους κατὰ μονάδα ἐργασίας (κατασκευαστάς, κορφωτὰς σταφιδοκιβωτίων κλπ.) ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ πηλίκου τῆς διαιρέσεως τῶν πραγματοποιηθεισῶν ἀμοιβῶν κατὰ τὸ ὡς ἄνω χρο-

νικὸν διάστημα, διὰ τοῦ ἀριθμοῦ τῶν πραγματοποιηθέντων ἡμερομισθίων, τοῦ συνολικοῦ ποσοῦ τοῦ δώρου μὴ δυναμένου δι' ἕκαστον ἐργάτην νὰ ὑπερβῇ τὰ 15 ἡμερομίσθια, οὐδ' ἕκαστον ἡμερομίσθιον - δῶρον νὰ εἶναι κατώτερον τῶν 72 δραχμῶν.

2) Εἰδικῶς πρὸς ἐξεύρεσιν τῶν πραγματοποιηθέντων ἡμερομισθίων τῶν ἐπὶ τιμολογίῳ ἀμειβομένων σταφιδεργατῶν Ἡρακλείου δέον ὅπως τὸ σύνολον τῶν πραγματοποιηθεισῶν ἀμοιβῶν ἀπὸ 27.12.1964 μέχρις 24.4.1965 διαιρεθῇ διὰ τοῦ ὑπὸ τῆς οἰκείας συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας προβλεπομένου ἡμερομισθίου, τοῦ συνολικοῦ ποσοῦ τοῦ δώρου μὴ δυναμένου νὰ ὑπερβῇ δι' ἕκαστον τὰ 15 ἡμερομίσθια, οὐδὲ τὴν ἀναλογίαν τοῦ ἑνὸς ἡμερομισθίου ἀνὰ πέντε (5) πραγματοποιηθέντα τοιαῦτα. Ὁ ὑπολογισμὸς οὗτος ἐφαρμόζεται, ἐφ' ὅσον ὑπὸ τῆς συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας δὲν προβλέπωνται ἄλλως τὰ τῆς καταβολῆς τοῦ δώρου εἰς τοὺς μισθωτοὺς τούτους.

3) Εἰς τοὺς ὑφαλοχρωματιστάς, ναυπηγοξυλουργοὺς καὶ ματσακονιστὰς θέλει καταβληθῇ ὡς δῶρον, ἀνὰ πέντε (5) πραγματοποιηθέντα κατὰ τὸ ἀπὸ 27.12.1964 μέχρις 24.4.1965 χρονικὸν διάστημα ἡμερομίσθια, ἓν (1) ἡμερομίσθιον πρὸς δραχμὰς 64 ἢ πρὸς τὸ ὑπὸ εἰδικώτερον διὰ τοὺς μισθωτοὺς τούτους συλλογικῶν συμβάσεων προβλεπόμενον τυχὸν ὑψηλότερον ἡμερομίσθιον ἢ ἀνάλογον κλάσμα διὰ τὰ κάτω τῶν πέντε (5) πραγματοποιηθέντα, τοῦ συνολικοῦ ποσοῦ τοῦ δώρου μὴ δυναμένου νὰ ὑπερβῇ τὰ 15 ἡμερομίσθια.

Διὰ τοὺς ἀνωτέρω τὰ οὕτως ὑπολογιζόμενα ἡμερομίσθια (δῶρα) δὲν δύνανται νὰ ὑπερβοῦν τὰ τέσσαρα κατὰ χρονικὸν διάστημα μηνὸς ἐντὸς τῆς ἀνωτέρω περιόδου.

Τὰ ἐγκεκριμένα ἐργατικὰ τιμολόγια τῶν ὑφαλοχρωματιστῶν καὶ ματσακονιστῶν προσαυξάνονται κατὰ ποσοστὸν 30 ο/ο ἀπὸ 8.4.1965 μέχρι καὶ 22.4.1965.

4) Οἱ μουσικοὶ τῶν κέντρων διασκεδάσεως καὶ κοσμικῶν ταβερνῶν δικαιοῦνται τοῦ ἡμίσεος τοῦ κατὰ τὸ ἄρθρον 1 τῆς παρούσης προβλεπομένου δώρου καὶ ὑπὸ τὰς ἐν αὐτῷ προϋποθέσεις.

5) Θεατρικαὶ καὶ κινηματογραφικαὶ ἐπιχειρήσεις πρώτης προβολῆς ὑποχρεοῦνται νὰ καταβάλουν εἰς ἕκαστον ταξιθέτην ἢ ταξιθέτιδα αὐτῶν δῶρον ἓξ δραχμῶν 800. Κινηματογραφικαὶ ἐπιχειρήσεις δευτέρας καὶ περαιτέρω προβολῶν ὑποχρεοῦνται νὰ καταβάλουν, ὑπὸ τὰς αὐτὰς προϋποθέσεις, δῶρον ἓξ δραχμῶν 600.

6) Τοῦ διὰ τῆς παρούσης ἀποφάσεως καὶ ὑπὸ τὰς ἐν αὐτῇ προϋποθέσεις παρεχομένου δώρου δικαιοῦται καὶ τὸ προσωπικὸν (μουσικοί, ἠθοποιοὶ καὶ τεχνῖται) τῶν Κρατικῶν Θεάτρων, ἐπὶ τῇ βάσει τῶν καταβαλλομένων αὐτῷ ἀποδοχῶν.

7) Εἰς τὸ τεχνικὸν καὶ λοιπὸν προσωπικὸν τῶν θεατρικῶν ἐπιχειρήσεων ἡ ὑπὸ τῆς παρούσης προβλεπομένη παροχὴ καταβληθήσεται παρὰ τῶν ὑποχρέων πρὸς τοῦτο ἐργοδοτῶν, παρ' οἷς ταῦτο εἰργάσθη ἀπὸ 27.12.1964 μέχρις 24.4.1965, κατὰ τὰ ἐν ἄρθρῳ 1 § 2 τῆς παρούσης ὁριζόμενα.

8) Οἱ ἀρτεργάται δικαιοῦνται παρὰ τῶν ἐργοδοτῶν αὐτῶν δῶρον ἐκ 15 ἡμερομισθίων σὺν τῇ ἀξίᾳ 19,200 χιλιογράμμων λευκοῦ ἄρτου, δι' ὅσους δικαιοῦνται τοιούτου βάσει τῶν κειμένων διατάξεων. Ὁλοκλήρου τοῦ δώρου τούτου δικαιοῦνται οἱ ἀρτεργάται, οἱ ἐργασθέντες συνεχῶς παρὰ τῷ αὐτῷ ἐργοδότῃ κατὰ τὸ ἀπὸ 27.12.1964 μέχρις 24.4.1965 χρονικὸν διάστημα. Οἱ ἐργασθέντες διακεκομμένως κατ' αὐτό, εἴτε εἰς τὸν αὐτὸν ἐργοδότην, εἴτε εἰς πλείονας, θέλουν λάβει παρ' ἑκάστου τούτων τὴν ἀναλογίαν τοῦ δώρου, ἥτις βαρύνει ἕκαστον.

Τὸ ἡμερομίσθιον, ἐφ' οὗ ὑπολογισθήσεται τὸ δῶρον τῶν ἀρτεργατῶν, εἶναι ἴσον πρὸς τὸν μέσον ὅρον τῶν ἀποδοχῶν, τὰς ὁποίας ἔλαβεν ἕκαστος κατὰ τὸ ἀνωτέρω χρονικὸν διάστημα, συμφώνως πρὸς τὸ τηρούμενον βιβλίον παραγωγῆς ἄρτου.

Εἰς τοὺς ἐκ τῶν ἀρτεργατῶν διατελέσαντας ἐν ἀσθενείᾳ συνεχῶς ἢ διακεκομμένως ἐντὸς τοῦ ὡς ἄνω χρονικοῦ διαστήματος τὸ ἀναλογοῦν εἰς τὸν χρόνον τῆς ἀσθενείας των δῶρον, βάσει τῶν διατάξεων τοῦ ἄρθρου 1 τῆς παρούσης, θέλει καταβληθῇ παρὰ τοῦ Ἀσφαλιστικοῦ τῶν Ὀργανισμοῦ, ἐφ' ὅσον διὰ τὸν χρόνον τοῦτον τῆς ἀσθενείας των ἐπεδοτήθησαν παρ' αὐτοῦ.

9) Ἕκαστος τῶν ὁδηγῶν ἐπιβατηγῶν ἀγοραίων αὐτοκινήτων (ταξὶ καὶ ἀγοραῖα) δικαιοῦται πρὸς ἀπόληψιν δώρου νὰ εἰσπράττῃ ὁλόκληρον τὴν χορηγηθησομένην λόγῳ τῶν ἑορτῶν τοῦ Πάσχα 1965 αὔξησιν τῆς πτώσεως τῆς σημαίας τοῦ μετρητοῦ. Ἐπὶ πλέον οὗτοι δικαιοῦνται παρὰ τῶν ἐκμεταλλευομένων τὸ αὐτοκίνητον, ὑπὸ τὰς προϋποθέσεις τοῦ ἄρθρου 1 τῆς παρούσης, τοῦ ποσοῦ τῶν δραχμῶν 310. Τοῦ ἐν λόγῳ ποσοῦ δικαιοῦνται πάντες οἱ ὁδηγοὶ τῶν ἐπιβατηγῶν ἀγοραίων αὐτοκινήτων, ἐξαιρέσει μόνον ἐκείνων, οἱ ὁποῖοι διὰ ῥητῆς συμφωνίας μετὰ τοῦ ἰδιοκτήτου συνδέονται μετ' αὐτοῦ διὰ συμβάσεως μισθώσεως πράγματος.

Εἰς ἃς περιπτώσεις οἱ ἀνωτέρω δὲν ἤθελον εἰσπράξει τὴν διαφορὰν ταύτην ἢ εἶναι ὁδηγοὶ αὐτοκινήτων στερουμένων μετρητοῦ δικαιοῦνται νὰ λάβουν δῶρον παρὰ τῶν ἐκμεταλλευομένων τὸ αὐτοκίνητον καὶ ὑπὸ τὰς προϋποθέσεις καὶ τοὺς ὅρους τῆς παρούσης ἀποφάσεως δραχμῶν 800, συμψηφιζομένου εἰς τὸ ποσὸν τοῦτο τοῦ τυχὸν εἰσπραχθησομένου παρ' αὐτῶν διὰ τὰς ἑορτὰς τοῦ Πάσχα δικαιώματος ἐκκινήσεως. Τοῦ τελευταίου τούτου ποσοῦ δικαιοῦται καὶ ἕκαστος τῶν ὁδηγῶν αὐτοκινήτων καὶ ἐργατοτεχνιτῶν ἐν γένει ἐκκενώσεως βόθρων, ἐφ' ὅσον δὲν ἀμείβεται διὰ μηνιαίου μισθοῦ ἢ ἡμερομισθίου (ὁπότε ὑπάγεται εἰς τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 1 τῆς παρούσης), ἀλλ' ἀμείβεται διὰ ποσοστῶν ἢ κατ' ἀποκοπήν.

10) Πρὸς τὸν ἀκοπόν, ὅπως τύχουν δώρου καὶ οἱ σερβιτόροι καὶ βοηθοὶ τῶν ἑστιατορίων, ζυθεστιατορίων, οἰνομαγειρείων, ψητοπωλείων, καφεζαχαροπλα-

στείων, αναψυκτηρίων, ζαχαροπλαστείων γαλακτοπωλείων καὶ λοιπῶν συναφῶν καταστημάτων, τὰ βάσει τῆς ὑπ' ἀριθ. 171386)10437)1964 ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐμπορίου κεκανονισμένα ποσοστὰ αὐξάνονται ἀντιστοίχως ἀπὸ 15ο)ο εἰς 20ο)ο, ἀπὸ 12ο)ο εἰς 20ο)ο καὶ ἀπὸ 10ο)ο εἰς 17ο)ο, διὰ τὴν χρονικὴν περίοδον ἀπὸ 19.4. 1965 μέχρι 3.5.1965, εἰδικῶς δὲ διὰ τὰς κοσμικὰς ταβέρνας, κέντρα διασκεδάσεως καὶ ἑξοχικὰ κέντρο ἀπὸ 24.4 1965 μέχρις 8.5.1965.

Τὸ προϊὸν τῆς κατὰ τὰ ἀνωτέρω αὐξήσεως τῶν κεκανονισμένων ποσοστῶν κατανέμεται μεταξὺ τῶν σερβιτόρων καὶ τῶν βοηθῶν κατὰ τὴν ἀναλογίαν τῶν βάσει τῆς ὡς ἄνω ὑπουργικῆς ἀποφάσεως ποσοστῶν ἑκάστου.

11) Κατὰ τὰ αὐτὰ ποσοστά, διὰ τὸ αὐτὸ χρονικὸν διάστημα, ἤτοι ἀπὸ 19.4.1965 μέχρι 3. 5.1965, αὐξάνονται καὶ τὰ δικαιώματα ὑπηρεσίας τοῦ ἐπὶ τῆς περιποιήσεως προσωπικοῦ τῆς Διεθνοῦς Ἑταιρείας Κλινοπαιξῶν. Εἰς περίπτωσιν ὅμως, καθ' ἣν τοῦτο διὰ τοῦ καταβαλλομένου αὐτῷ εἰς χρῆμα μισθοῦ καὶ τοῦ προϊόντος τῆς ἀνωτέρω αὐξήσεως δὲν ἤθελε καλύψει τοὺς ὑπὸ τῆς ἐν ἰσχύϊ ὑπ' ἀριθ. 10)1961 διαιτητικῆς ἀποφάσεως τοῦ Δ.Δ.Δ.Δ. Πειραιῶς καθοριζομένους μισθοὺς ἀσφαλείας, ὑποχρεοῦται ὁ ἐργοδότης εἰς καταβολὴν ἑκάστῳ τῆς ἐπὶ ἔλαττον διαφορᾶς, ἐφαρμοζομένων κατὰ τὰ λοιπά, ἀναλόγως, τῶν διατάξεων τοῦ ἄρθρου 1 τῆς παρούσης.

12) Πρὸς τὸν σκοπὸν ὅπως τύχῃ τοῦ διὰ τῆς παρούσης χορηγουμένου δώρου καὶ τὸ ἐπὶ ποσοστοῖς μόνον ἀμειβόμενον προσωπικὸν τῶν κουρείων καὶ κομμωτηρίων αὐξάνονται κατὰ 30ο)ο ἀπὸ 17.4. 1965 μέχρι 1.5.1965 αἱ τιμαὶ τῶν κουρευτικῶν καὶ λοιπῶν ἐν τοῖς ὡς ἄνω καταστήμασι παρεχομένων ὑπηρεσιῶν. Τὸ ἐκ τῆς αὐξήσεως ταύτης ποσὸν μετὰ τὴν ἐξ αὐτοῦ παροχὴν 180 δραχμῶν δι' ἕκαστον βοηθὸν κουρείου καὶ 200 δραχμῶν δι' ἕκαστον βοηθὸν κομμωτηρίου] θέλει κατανεμηθῆ κατ' ἰσομοιρίαν μεταξὺ πάντων τῶν τεχνιτῶν καὶ τεχνιτριῶν ἑκάστου κουρείου ἢ κομμωτηρίου, ἀποκλειομένων τῶν προσωπικῶς ἐργαζομένων ἐργοδοτῶν, ἐφ' ὅσον οὗτοι ἀπασχολοῦν πλέον τοῦ ἑνὸς τεχνίτας. Εἰς περίπτωσιν συμμετοχῆς τῶν ἐργοδοτῶν εἰς τὸ προϊὸν τῆς ἀνωτέρω αὐξήσεως τὰ δῶρα τῶν βοηθῶν ἀφαιροῦνται ἐκ τοῦ μεριδίου τούτων.

Κουρεῖα ἢ κομμωτήρια, ἅτινα δὲν ἤθελον αὐξήσει κατὰ τὸ ἀνωτέρω τὰς τιμάς, ὑποχρεοῦνται, ὅπως καταβάλουν εἰς ἕκαστον τῶν ἐν αὐτοῖς ἀπασχολουμένων, ὑπὸ τὰς προϋποθέσεις τοῦ ἄρθρου 1 τῆς παρούσης, ὡς δῶρον, ποσὸν δραχμῶν 800 διὰ τοὺς τεχνίτας, δραχμῶν 660 διὰ τὰς τεχνιτρίας, δραχμῶν 180 διὰ τοὺς βοηθοὺς κουρείων καὶ δραχμῶν 200 διὰ τοὺς βοηθοὺς κομμωτηρίων.

13) Πρὸς ἀπόληψιν δώρου ὑπὸ τοῦ ἐπὶ ποσοστοῖς ἀμειβομένου προσωπικοῦ τῶν ἐν τῇ χώρᾳ λειτουργούντων λουτρῶν καθαριότητος, ἰαματικῶν καὶ θαλασσίων, αὐξάνονται κατὰ ποσοστὸν 15ο)ο αἱ τιμαὶ τῶν εἰσιτηρίων ἀπὸ 19.4.1965 μέχρι καὶ 3.5.1965. Τὸ ἐκ τῆς αὐξήσεως ταύτης προερχόμενον προϊὸν διανεμηθήσεται κατ' ἰσομοιρίαν μεταξὺ τοῦ ὡς εἴρηται προσωπικοῦ.

14) Ἐπίσης πρὸς παροχὴν τοῦ ὑπὸ τῆς παρούσης προβλεπομένου δώρου εἰς τὸ προσωπικὸν τῶν στιλβωτηρίων αὐξάνονται ἀπὸ 19.4.1965 μέχρι καὶ 3.5 1965 κατὰ ποσοστὸν 30ο)ο αἱ τιμαὶ τοῦ στιλβώματος, τὸ ἐκ τῆς αὐξήσεως δὲ ταύτης συγκεντρούμενον ποσὸν διανεμηθήσεται κατ' ἰσομοιρίαν μεταξὺ πάντων τῶν ἐν ἑκάστῳ καταστήματι ἐργαζομένων στιλβωτῶν, μὴ ἐφαρμοζομένων ἐπὶ τούτων τῶν διατάξεων τοῦ ἄρθρου 1 τῆς παρούσης.

15) Εἰς ἕκαστον ἐκ τοῦ ἐπὶ ποσοστοῖς ἀμειβομένου προσωπικοῦ τῶν Νομικῶν Προσώπων Δημοσίου καὶ Ἰδιωτικοῦ Δικαίου καὶ τῶν ἐπαγγελματικῶν ὀργανώσεων, εἰς τοὺς ἐπὶ ποσοστοῖς ἀμειβομένους εἰσπράκτορας καὶ παραγωγοὺς (πλασιέ) τῶν πάσης μορφῆς ἐπιχειρήσεων, τοὺς ἀπασχολουμένους παρ' ἑνὶ μόνον ἐργοδότῃ, ὡς καὶ τοὺς ζυγιστὰς τῶν Δημοτικῶν στατήρων, χορηγεῖται, ὑπὸ τὰς ἐν ἄρθρῳ 1 τῆς παρούσης προϋποθέσεις καὶ περιορισμοὺς δῶρον ἐκ δραχμῶν 850 διὰ τοὺς ἄρρενας καὶ 720 διὰ τὰς θήλεις, ἐκτὸς ἐὰν ὑπὸ τῶν οἰκείων συλλογικῶν συμβάσεων, ἐσωτερικῶν κανονισμῶν ἢ ἄλλων σχετικῶν διατάξεων προβλέπηται ἡ χορήγησις μεγαλυτέρου ποσοῦ δώρου.

16) Οἱ ἐκ τῶν μισθωτῶν ἀμειβόμενοι βάσει συλλογικῶν συμβάσεων ἢ ἄλλων κανόνων δικαίου, τόσων διὰ ποσοστῶν ἢ φιλοδωρημάτων, ὅσον καὶ διὰ σταθεροῦ χρηματικοῦ μισθοῦ ἢ ἡμερομισθίου, δικαιοῦνται δώρου, ὑπολογιζομένου μόνον ἐπὶ τοῦ εἰς χρῆμα καταβαλλομένου μισθοῦ ἢ ἡμερομισθίου, ἐφαρμοζομένων κατὰ τὰ λοιπὰ τῶν διατάξεων τῆς παρούσης. Τὸ δῶρον τοῦτο δὲν συμψηφίζεται πρὸς τὸ δῶρον, οὗτινος δικαιοῦνται οἱ σερβιτόροι βάσει τῶν διατάξεων τῆς παραγράφου 10 τοῦ παρόντος ἄρθρου.

17) Πρὸς ἀπόληψιν δώρου ὑπὸ τῶν ἀπασχολουμένων εἰς μὴ μόνιμον ἐργοδότην καὶ ἐπὶ τιμολογίῳ ἢ κατὰ μονάδα ἐργασίας ἀμειβομένων

ὡς ἐκδοροσφαγέων, ἐργατῶν κατεργασίας ἐντέρων, συντηρητῶν ζώων, ἐλαιομετρητῶν, καρραγωγέων, ραπτεργατῶν, φορτοεκφορτωτῶν, μὴ διεπομένων ὑπὸ τῆς «περὶ φορτοεκφορτωτῶν λιμένος ἢ ξηρᾶς» κειμένης νομοθεσίας κλπ. αὐξάνονται τὰ νομίμως ἐγκεκριμένα ἢ συμπεφωνημένα τιμολόγια ἁμοιβῆς αὐτῶν κατὰ 30)ο ἀπὸ 19.4.1965 μέχρι καὶ τῆς 3.5.1965, εἰδικῶς δὲ τῶν ραπτεργατῶν ἀπὸ 14.4.1965 μέχρι καὶ τῆς 28.4.1965.

Ἄρθρον 7

Τὸ ὑπὸ τῆς παραγράφου 3 τῆς ὑπ' ἀριθ. 23845)1835)30.8.1951 κοινῆς ἀποφάσεως τῶν Ὑπουργῶν Οἰκονομικῶν, Ἐργασίας καὶ Ἐμπορικῆς Ναυτιλίας, ὡς καὶ τῆς παραγράφου 1 τοῦ κεφαλαίου Ε' τῆς ταυταριθμου ἀπὸ 29.9.1951 ἐγκυκλίου τῶν αὐτῶν Ὑπουργῶν, ὁριζόμενον δῶρον φορτοεκφορτωτῶν κλπ. τῶν τε μονίμων καὶ ἐπικουρικῶς ἐργασθέντων ὑπολογίζεται μέχρι ποσοῦ δραχμῶν δέκα ὀκτὼ (18) κατ' ἀνώτατον ὅριον δι' ἕκαστον πραγματοποιηθὲν ἐπὶ τῇ βάσει τῶν στοιχείων τοῦ Ι.Κ.Α. ἡμερομίσθιον, παρ' ἑκάστου τούτων ἀπὸ 21.12.1964 μέχρις 20.4.1965 ἐπὶ τῇ βάσει τῶν στοιχείων τῆς οἰκείας Ἐπιτροπῆς Ρυθμίσεως Φορτοεκφορτώσεων (Ε.Ρ.Φ.), ὑπὸ τὸν ὅρον ὅτι τὸ ἀνώτατον ποσὸν καταβλητέον εἰς ἕκαστον δῶρον ἑορτῶν Πάσχα 1965 δὲν δύναται νὰ ὑπερβῇ τὰς δραχμὰς χιλίας ὀκτακοσίας (1800).

3) Τὸ εἰς τοὺς ἐργάτας Κομιστικῆς Ὑπηρεσίας τῆς Ἐλευθέρας Ζώνης Θεσσαλονίκης καταβλητέον ὑπὸ τὰς ἐν ἄρθρῳ 1 τῆς παρούσης προϋποθέσεις δῶρον ὑπολογισθήσεται βάσει τοῦ τεκμαρτοῦ αὐτῶν ἡμερομισθίου ὑπαγωγῆς των εἰς τὴν ἀσφάλισιν τοῦ Ι.Κ.Α., ὅπερ ὅμως δὲν δύναται νὰ εἶναι ἀνώτερον τοῦ ὑπὸ τῆς παραγράφου 1 τοῦ παρόντος ἄρθρου καθοριζομένου γενικοῦ τοιούτου, ηὐξημένου κατὰ 15 ο/ο.

Ἄρθρον 8

Τοῦ ὑπὸ τῆς παρούσης προβλεπομένου δώρου ὑπὸ τὰς προϋποθέσεις τοῦ ἄρθρου 1 δικαιοῦται τὸ πρὸς ἐξυπηρέτησιν τοῦ οἴκου τοῦ ἐργοδότου ἀπασχολούμενον καὶ ἐν αὐτῷ ἐνδιαιτώμενον προσωπικὸν (οἰκιακοὶ βοηθοί, θαλαμηπόλοι, παιδαγωγοί, κηπουροί, μάγειροι κλπ.) καὶ τὸ διεπόμενον ὑπὸ κλαδικῶν συλλογικῶν συμβάσεων ἐργασίας καὶ διαιτητικῶν ἀποφάσεων τοιοῦτον, ὑπολογιζομένου ἐπὶ τῇ βάσει τῶν εἰς χρῆμα μόνον καταβαλλομένων ἑκάστῳ μηνιαίων ἀποδοχῶν.

Εἰδικῶς διὰ τὰς οἰκιακὰς βοηθούς, ἀνεξαρτήτως ἡλικίας, τὸ δῶρον τοῦτο εἰς τὸ ἀκέραιον δὲν δύναται νὰ εἶναι μικρότερον τῶν δραχμῶν 200, ἐφαρμοζομένων κατὰ τὰ λοιπὰ τῶν διατάξεων τῆς παρούσης.

Ἄρθρον 9

Τοῦ ὑπὸ τῆς παρούσης προβλεπομένου δώρου καὶ ὑπὸ τὰς ἐν αὐτῇ προϋποθέσεις καὶ διακρίσεις δικαιοῦνται καὶ οἱ μισθωτοὶ τῶν γεωργοκτηνοτροφικῶν ἐπιχειρήσεων (βουστασίων, λαχανοκήπων, ἀνθοκήπων, πτηνοτροφείων κλπ.), ἐφ' ὅσον αἱ σχέσεις τούτων διέπονται ὑπὸ συλλογικῶν συμβάσεων ἐργασίας ἢ ἄλλων πράξεων ἐκ τῶν ἐν ἄρθρῳ 2 τῆς παρούσης ἀναφερομένων ἢ ὑπάγονται εἰς τὴν ἀσφάλισιν τοῦ Ι.Κ.Α.

Ὡσαύτως δικαιοῦται τοῦ ὑπὸ τῆς παρούσης προβλεπομένου δώρου τὸ προσωπικὸν τῶν γεωργοκτηνοτροφικῶν ἐργασιῶν τῶν ἀσκουμένων ὑπὸ τοῦ Δημοσίου, ἀνωνύμων ἑταιρειῶν, συνεταιριστικῶν ὀργανώσεων καὶ λοιπῶν Νομικῶν Προσώπων Δημοσίου ἢ Ἰδιωτικοῦ Δικαίου, ἀνεξαρτήτως τῆς ὑπαγωγῆς των εἰς τὴν ἀσφάλισιν τοῦ Ι.Κ.Α. ἢ τοῦ καθορισμοῦ τῶν ἀποδοχῶν των διὰ συλλογικῶν συμβάσεων κλπ.

Ἄρθρον 10

Ἐὰν ὁ ἐργοδότης καταβάλλῃ εἰς τοὺς παρ' αὐτῷ ἀπασχολουμένους μισθωτοὺς ἀποδοχὰς ὑψηλοτέρας τῶν καθοριζομένων δι' ὑποχρεωτικῶν κανόνων δικαίου δὲν δύναται νὰ συμψηφίσῃ τὸ ἐπὶ πλέον καταβαλλόμενον ποσὸν πρὸς τὴν διὰ τῆς παρούσης προβλεπομένην παροχήν.

Ἄρθρον 11

1) Ἐπιχειρήσεις, αἵτινες, λόγῳ οἰκονομικῶν δυσχερειῶν ἤρχησαν ἀπὸ τῆς 27.12.1964 καὶ ἐφεξῆς μέχρι δημοσιεύσεως τῆς παρούσης, δύνανται νὰ καταβάλουν τὸ διὰ τῆς παρούσης προβλεπόμενον δῶρον μειωμένον κατὰ τὸ ἥμισυ, ἐὰν ἤρχησαν συνεχῶς καὶ ὁλοκληρωτικῶς ἐπὶ χρόνον πλέον τοῦ μηνός.

2) Αἱ διατάξεις τοῦ παρόντος ἄρθρου δὲν ἐφαρμόζονται ἐπὶ τοῦ προσωπικοῦ τῶν ἐν λόγῳ ἐπιχειρήσεων, ὅπερ ἐξηκολούθησε παρέχον τὰς ὑπηρεσίας του παρὰ τὴν ἀργίαν τῆς ἐπιχειρήσεως.

Ἄρθρον 12

1) Ἡ ὑπὸ τῆς παρούσης προβλεπομένη ἐκτακτος οἰκονομικὴ ἐνίσχυσις (δῶρον) ὑπόκειται, ὡς καὶ αἱ λοιπαὶ ἀποδοχαί, εἰς πάσας τὰς ὑπὲρ τῶν οἰκείων Ἀσφαλιστικῶν καὶ λοιπῶν Ὀργανισμῶν ἢ Λογαριασμῶν Κοινωνικῆς Πολιτικῆς καθωρισμένας κρατήσεις καὶ εἰσφοράς, καταβλητέας εἰς τέσσαρας (4) ἰσοπόσους μηνιαίας δόσεις, ἐξ ὧν ἡ πρώτη μέχρι τῆς 1.6.1965.

Ἄρθρον 13

Τὸ ὑπὸ τῆς παρούσης προβλεπόμενον δῶρον, ὅπερ ἐν οὐδεμιᾷ περιπτώσει ἐπιτρέπεται νὰ καταβληθῇ εἰς εἶδος, ἀλλ' εἰς χρῆμα μόνον, θὰ

καταβληθῇ ἐφ' ἅπαξ μέχρι τῆς 22.4.1965.

Ἄρθρον 14

Αἱ διατάξεις τῆς παρούσης δέν ἔχουν ἐφαρμογήν εἰς τὰς κάτωθι περιπτώσεις :

α) Ἐπί ἐργατῶν καί λοιπῶν, ἐκτός τῶν ἐν ἄρθρῳ 9, ἀναφερομένων γεωργικῶν ἤ κτηνοτροφικῶν ἐργασιῶν.

β) Ἐπί τῶν κατ' οἶκον ἐργαζομένων εἰς κωμοπόλεις (Δήμους ἤ Κοινότητας) πληθυσμοῦ κάτω τῶν ἓξ χιλιάδων κατοίκων.

γ) Ἐπί τῶν ἐπί ποσοστοῖς ἀμειβομένων μισθωτῶν, πλήν τῶν ἐν τοῖς προηγουμένοις ἐξαιρέσεων.

Ἡ παροῦσα δημοσιευθήτω διά τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 14 Ἀπριλίου 1965

—

ΔΙΑΙΤΗΤΙΚΑΙ ΑΠΟΦΑΣΕΙΣ ΚΑΠ.

1)1965 Ἀπόφ. Δευτεροβαθμίου Διοικητικοῦ Διαιτητικοῦ Δικαστηρίου Πειραιῶς

Περί τῶν ὅρων ἀμοιβῆς τῶν ἐργατοτεχνιτῶν δερματίνων εἰδῶν Ἀθηνῶν - Πειραιῶς - Περιχώρων (*).

. . . . . .

Διά ταῦτα

Μεταρρυθμίζει ἐν μέρει τήν ἐκκαλουμένην ὑπ' ἀριθ. 16)1964 ἀπόφασιν τοῦ Π.Δ.Δ.Δ. Πειραιῶς (ἐκδοθεῖσαν εἰς ἐπίλυσιν διενέξεως μεταξύ τοῦ Σωματείου Ἐργατοτεχνιτῶν Δερματίνων Εἰδῶν, Εἰδῶν Ταξιδίου καί Κιβωτοποιΐας Ἀθηνῶν - Πειραιῶς ἀφ' ἑνός, καί τῶν : α) Ὁμοσπονδίας Βιοτεχνικῶν Σωματείων Ἀθηνῶν καί β) Συνδέσμου Βιοτεχνῶν Δερματίνων Εἰδῶν, Κιβωτοποιῶν, Εἰδῶν Ταξιδίου Ἀθηνῶν - Πειραιῶς ἀφ' ἑτέρου, ἧς τό διατακτικόν διατυποῦται ὡς ἑξῆς :

Τά κατώτατα ὅρια ἡμερομισθίων τῶν ἐργατοτεχνιτῶν δερματίνων εἰδῶν, εἰδῶν ταξιδίου καί κιβωτοποιΐας Ἀθηνῶν - Πειραιῶς - Περιχώρων καθορίζονται ὡς ἑξῆς :

I. Κατά τό πρῶτον προσλαμβανόμενοι :

	Δραχμαί
α) Μαθητευόμενοι ἀμφοτέρων τῶν φύλων, ἀγοντες τό 14ον ἔτος τῆς ἡλικίας των	27
β) Μαθητευόμενοι ἀμφοτέρων τῶν φύλων, ἀγοντες τό 16ον ἔτος τῆς ἡλικίας των	30
γ) Μαθητευόμενοι ἄρρενες, ἀγοντες τό 18ον ἔτος τῆς ἡλικίας των	35
II. Ἔχοντες σχετικήν προϋπηρεσίαν :	
δ) Μετά 2ετῆ ὑπηρεσίαν θήλεις, ἀγουσαι τό 16ον ἔτος τῆς ἡλικίας των	40
ε) Μετά 2ετῆ ὑπηρεσίαν ἄρρενες, ἀγοντες τό 16ον ἔτος τῆς ἡλικίας των	45
στ) Μετά 4ετῆ ὑπηρεσίαν ἄρρενες, ἀγοντες τό 18ον ἔτος τῆς ἡλικίας των	55

Μετά τήν συμπλήρωσιν τοῦ 18ου ἔτους ἡλικίας καί 1 ἔτους οἱασδήποτε προϋπηρεσίας ἤ τοῦ 19ου ἔτους ἡλικίας, ἀσχέτως χρόνου προϋπηρεσίας, οἱ ἄρρενες καί τοῦ 16ου ἔτους ἡλικίας καί 1 ἔτους οἱασδήποτε προϋπηρεσίας ἤ τοῦ 17ου ἔτους ἡλικίας ἀσχέτως χρόνου προϋπηρεσίας αἱ θήλεις, δικαιοῦνται οὗτοι ἀντιστοίχως τῶν ὑπό τῆς εἰς ἐθνικόν γενικόν πλαίσιον ἐκδοθείσης ὑπ' ἀριθ. 10)1964 ἀποφάσεως τοῦ Δ.Δ.Δ.Δ. Ἀθηνῶν (Φ.Ε.Κ. 145 τ. Β' τῆς 23.4.1964) (*) προβλεπομένων ἡμερομισθίων τοῦ ἐργατοτεχνίτου καί ἐργατοτεχνιτρίας, ἤτοι τῶν δραχμῶν 64 καί 50, ἤ τῶν τοιούτων τῶν προβλεπομένων διά μεταγενεστέρων ὁμοίας ἐκτάσεως ἐθνικῶν γενικῶν συλλογικῶν συμβάσεων ἐργασίας ἤ διαιτητικῶν ἀποφάσεων ὁμοίας ἐκτάσεως, ἐφ' ὅσον ταῦτα εἶναι μεγαλύτερα τῶν ἀνωτέρω καθοριζομένων (παράγραφοι 1 καί 2) τοιούτων.

IV. Τεχνῖται (ὡς τοιοῦτοι νοοῦνται οἱ ἔχοντες συμπεπληρωμένην 7ετῆ πραγματικήν ὑπηρεσίαν ἤ προϋπηρεσίαν ἐν τῷ κλάδῳ παρά τῷ αὐτῷ ἤ ἑτέρῳ ἐργοδότῃ, ἀποδεικνυομένην ἐκ βεβαιώσεων τοῦ ἐργοδότου καί τοῦ ἀσφαλιστικοῦ των βιβλιαρίου τοῦ Ι.Κ.Α. ἤ μόνον ἐκ τοῦ βιβλιαρίου τοῦ Ι.Κ.Α.) :

	Ἄρρενες Δραχμαί	Θήλεις Δραχμαί
α) Μετά συμπλήρωσιν 1 ἔτους ὑπηρεσίας	67	57
β) Μετά συμπλήρωσιν 2 ἐτῶν ὑπηρεσίας	70	65
γ) Μετά συμπλήρωσιν 3 ἐτῶν ὑπηρεσίας	75	70
δ) Μετά συμπλήρωσιν 4 ἐτῶν ὑπηρεσίας	80	75
ε) Ἄνω τῶν 5 ἐτῶν ὑπηρεσίας	90	85

V. Γυναῖκες, ἀπασχολούμεναι εἰς ἐργασίας ἀνδρῶν (πατρόν, κοπή δερμάτων, ραφυλάρισμα,

(*) Κατετέθη παρά τῷ Γραμματεῖ τοῦ Εἰρηνοδικείου Ἀθηνῶν, κατ' ἄρθρον 20 νόμου 3239) 1955, συνταχθεῖσης τῆς ὑπ' ἀριθ. 37 τῆς 18.3.1965 πράξεως καταθέσεως, καί ἐκοινοποιήθη εἰς τό Ὑπουργεῖον Ἐργασίας τήν 20.3.1965.

(*) ΕΕΔ 23, 565.

πέρασμα ατομίων), λαμβάνουν τά διά τούς άνδρας καθοριζόμενα ύπό τής παρούσης ήμερομίσθια.

VI. Αί ύπό τής ισχύος τής παρούσης μέχρι τής δημοσιεύσεώς της διά τής Έφημερίδος τής Κυβερνήσεως προκύπτουσαι έκ τής αναδρομικότητος διαφοραί ήμερομισθίων δύνανται νά καταβληθώσιν εις τούς έργαζομένους ύπό τών υποχρέων έργοδοτών είς έξ (6) ισοπόσους μηνιαίας δόσεις, τής πρώτης δόσεως άρχομένης άπό τής δημοσιεύσεως τής αποφάσεως.

VII. Καταβαλλόμεναι αποδοχαί ανώτεραι τών προβλεπομένων ύπό τής παρούσης δέν μειούνται.

VIII. Η ισχύς τής παρούσης άρχεται άπό 4.3.1964.

Έκρίθη, άπεφασίσθη καί έδημοσιεύθη.

Έν Πειραιεί τή 14 Ιανουαρίου 1965

—

2)1965 Απόφ. Δευτεροβαθμίου Διοικητικού Διαιτητικού Δικαστηρίου Πειραιώς

Περί τών όρων αμοιβής καί έργασίας τών χειριστών καί βοηθών αύτών ανυψωτικών καί φορτωτικών μηχανημάτων τών λατομείων καί ασβεστοποιείων χώρας (*).

. . . . . .

Διά ταύτα

Δεχόμενον τύποις καί έν μέρει κατ' ουσίαν τάς υποβληθείσας ενστάσεις τής Πανελλαδικής Ομοσπονδίας χειριστών, μηχανοδηγών, συντηρητών μηχανημάτων τεχνικών καί γεωργικών έργων, ώς καί τήν πρόσθετον παρέμβασιν τής Πανελληνίου Ομοσπονδίας χειριστών εκσκαπτικών καί ανυψωτικών μηχανημάτων, μηχανοδηγών οδοστρωτήρων καί γεωτρυπανιστών ύπέρ τής πρώτης Εργατικής Οργανώσεως καί τού Συνδέσμου Επιχειρηματιών Λατομείων καί Ασβεστοποιείων «Ο Προφήτης Ηλίας» καί απορρίπτον τά ώς απορριπτέα κριθέντα.

Μεταρρυθμίζει έν μέρει τήν εκκαλουμένην υπ' αριθ. 18)1964 απόφασιν τού Π.Δ.Δ.Α. Πειραιώς, ής τό διατακτικόν διατυπούται ώς εξής:

Άρθρον 1

Α) Τό κατώτατον όριον βασικού μηνιαίου μισθού τών χειριστών εκσκαπτικών, ανυψωτικών καί φορτωτικών μηχανημάτων παντός τύπου καί συστήματος λειτουργίας, τών απασχολουμένων εις τά λατομεία καί ασβεστοποιεία άπάσης τής χώρας, έφ' όσον άπαιτείται κατά νόμον χρησιμοποίησις αδειούχων καί πτυχιούχων χειριστών ή, ανεξαρτήτως τής τοιαύτης υποχρεώσεως, έφ' όσον χρησιμοποιούνται τοιούτοι άδειούχοι χειρισταί κλπ., καθορίζεται εις δραχμάς 3.900.

Β) Ο κατά τά ανωτέρω βασικός μισθός προσαυξάνεται δι' επιδόματος πολυετούς υπηρεσίας έξ 8ο)ο δι' εκάστην τριετίαν άπό τής αποκτήσεως τού πτυχίου χειριστού καί μέχρι δύο (2) τριετιών.

Γ) Εις τούς έκ τών χειριστών έγγάμους καταβάλλεται επίδομα γάμου έκ δραχμών 150 μηνιαίως.

Άρθρον 2

Διά τούς βοηθούς χειριστών τών ώς άνω αναφερομένων κατηγοριών καί ειδικοτήτων καθορίζεται τό κατώτατον όριον ημερομισθίου εις δραχμάς 90.

Άρθρον 3

Οί έργοδόται υποχρεούνται, όπως χορηγούν εις άπαντας τούς περί ών ή παρούσα μισθωτούς άνά μίαν φόρμαν, έν ζεύγος χειροκτίων, έν ζεύγος άρβυλών καί έν αδιάβροχον. Τά είδη ταύτα, άνήκοντα εις τήν κυριότητα τού έργοδότου, αντικαθίστανται ύπ' αύτού (έργοδότου) άμα τή φθορά των.

β) Δαπάναις τών έργοδοτών διατηρείται εις τούς τόπους έργασίας φαρμακείον διά τήν άμεσον καί πρόχειρον άντιμετώπισιν ατυχημάτων καί ασθενειών.

γ) Οί πρό τής ισχύος τής παρούσης καταβαλλόμενοι μισθοί καί ημερομίσθια, έφ' όσον είναι κατώτεροι τών διά τής παρούσης καθοριζομένων, αύξάνονται μέχρις αύτών, έφ' όσον όμως είναι άνώτεροι δέν μειούνται.

δ) Παροχαί, καταβαλλόμεναι ύπό μορφήν επιδομάτων παραγωγής ή καλής αποδόσεως, δέν συμψηφίζονται εις τάς διά τής παρούσης χορηγουμένας αύξήσεις.

ε) Αί άπό τής ισχύος τής παρούσης μέχρι τής δημοσιεύσεώς της διά τής Έφημερίδος τής Κυβερνήσεως προκύπτουσαι έκ τής αναδρομικότητος διαφοραί ημερομισθίων καταβάλλονται εις τούς έργαζομένους παρά τών υποχρέων έργοδοτών είς έξ (6) ισοπόσους μηνιαίας δόσεις, τής πρώτης καταβλητέας άμα τή δημοσιεύσει τής παρούσης διά τής Έφημερίδος τής Κυβερνήσεως ή, έν αντιθέτω περιπτώσει, άπό τής καταθέσεως της παρά τώ Γραμματεί τού Ειρηνοδικείου.

στ) Η ισχύς τής παρούσης άρχεται άπό 18.7.1964.

Έκρίθη, άπεφασίσθη καί έδημοσιεύθη.

Έν Πειραιεί τή 1η Μαρτίου 1965

(*) Κατετέθη παρά τώ Γραμματεί τού Ειρηνοδικείου Αθηνών, κατ' άρθρον 20 νόμου 3239) 1955, συνταχθείσης τής υπ' αριθ. 41 τής 26.3.1965 πράξεως καταθέσεως, καί εκοινοποιήθη εις τό Υπουργείον Εργασίας την 27.3.1965.

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

Κωνστ. Α. Καυκά, Έπιτίμου Προέδρου τοῦ Ἀρείου Πάγου: ***Ἐνοχικὸν Δίκαιον, Εἰδικὸν Μέρος, Τόμος Α' (ἄρθρα 496 - 729). Ἔκδοσις τετάρτη, Ἀθῆναι, 1965.***

Ἐκυκλοφόρησεν εἰς 4ην ἔκδοσιν ὁ 1ος τόμος τοῦ Εἰδικοῦ Ἐνοχικοῦ τοῦ κ. *Κ. Α. Καυκᾶ*, περιέχων πλήρη ἑρμηνείαν τῶν ἄρθρων 496 - 729 τοῦ Ἀστικοῦ Κώδικος. Εἰς τὴν ἔκδοσιν ταύτην ἐγένοντο πολλαὶ προσθῆκαι καὶ βελτιώσεις καὶ παραπομπαὶ εἰς τὴν πρόσφατον Νομολογίαν τῶν Δικαστηρίων, ἀνερχόμεναι εἰς 100 καὶ πλέον σελίδας. Αἱ σημαντικώτεραι προσθῆκαι ἐξ αὐτῶν εἶναι αἱ εἰς τὰ ἄρθρα 521 § 2 περὶ τοῦ πότε ὑφίσταται ἡ εὐθύνη τοῦ ὀφειλέτου ἢ τοῦ δανειστοῦ ἐν ὑπάρξει νομικοῦ ἐλαττώματος, ἐπίσης περὶ τοῦ δικαιώματος τοῦ ὑπερθεματιστοῦ πρὸς παρακράτησιν τοῦ ἐκπλειστηριάσματος. Εἰς τὸ ἄρθρον 532 § 10α καὶ 10β περὶ τοῦ πότε ὁ πωλητὴς ἀπόλλυσι τὴν παρ' αὐτοῦ παρακρατηθεῖσαν κυριότητα τοῦ πωληθέντος πράγματος καὶ τί γίνεται ἐν πτωχεύσει τοῦ ἀγοράσαντος τὸ κινητὸν μὲ τὴν ρήτραν τῆς παρακρατήσεως ὑπὸ τοῦ πωλητοῦ τῆς κυριότητος αὐτοῦ. Εἰς τὸ ἄρθρον 539 § 2 περὶ τῶν δικαιωμάτων τοῦ ὑπερθεματιστοῦ ἐν κακῇ περιγραφῇ τοῦ ἀκινήτου καὶ ὡς πρὸς τὴν ἔκτασίν του. Εἰς τὸ ἄρθρον 565 § 4 τῆς εἰκονικότητος τοῦ συμφώνου ἐξωνήσεως καὶ περὶ ἀκυρότητος αὐτοῦ δυνάμει τοῦ ἄρθρου 179 τοῦ Ἀστικοῦ Κώδικος. Εἰς τὸ ἄρθρον 608 § 2α περὶ τῆς τύχης τῆς μισθώσεως προικὸς ἐν χωρισμῷ τῆς προικὸς ἢ ἀποδόσεως αὐτῆς εἰς τὴν γυναῖκα λόγῳ λύσεως τοῦ γάμου. Εἰς τὸ ἄρθρον 614 § 11 περὶ τῆς τύχης τῆς μισθώσεως ἐν λήξει τῆς ἐπικαρπίας πρὸ τῆς λήξεως τοῦ χρόνου αὐτῆς. Εἰς τὸ ἄρθρον 648 § 6Δ περὶ ἀντισυνταγματικότητος νόμου, ὁρίζοντος ὅτι ἡ σύμβασις ἐργασίας ἰδιωτικοῦ δικαίου ὡρισμένων προσώπων θεωρεῖται λήγουσα ἀπὸ ὡρισμένου χρονικοῦ σημείου καὶ οἱ προσφέροντες τὰς ὑπηρεσίας των θεωροῦνται ὡς αὐτοδικαίως ἀπολυθέντες. Εἰς τὰ ἄρθρα 666 - 667 προσθῆκαι περὶ τοῦ ἀ.ν. 589)1945 περὶ ἀδειῶν καὶ ἐν παραγράφῳ 5α περὶ τῆς χορηγήσεως εἰς τοὺς ἐργαζομένους ἐπιδόματος ἀδείας. Εἰς τὸ ἄρθρον 672 § 4 (σελὶς 755) περὶ ἀντισυνταγματικότητος τοῦ ἄρθρου 5 τοῦ νόμου 2112, ἐπιβάλλοντος τὴν μὴ ἴσην μεταχείρισιν ὅλων τῶν ἐκμισθωτῶν (τῶν συναψάντων σύμβασιν ὡρισμένου ἢ ἀορίστου χρόνου) ὡς πρὸς τοὺς λόγους ἀπολύσεως αὐτῶν (σχετικὴ καὶ ἡ προσθήκη εἰς τὸ ἄρθρον 676 § 3). Εἰς τὰ ἄρθρα 681 - 682 § 6α περὶ τῆς ὑποχρεώσεως τοῦ ἐργοδότου εἰς παραλαβὴν τοῦ ἔργου, ὡς καὶ εἰς τὴν σύμπραξιν αὐτοῦ πρὸς κατασκευήν του καὶ περὶ τῶν συνεπειῶν τῆς ἀρνήσεώς του. Εἰς τὸ ἄρθρον 698 § 3α περὶ τῆς ἀποστολῆς τοῦ πράγματος εἰς τόπον διάφορον, ἀπὸ πότε εὐθύνη τοῦ ἐργοδότου. Εἰς τὸ ἄρθρον 700 § 2 περὶ τῶν συνεπειῶν τῆς κηρύξεως ἐκπτώτου τοῦ ἐργολάβου. Εἰς τὸ ἄρθρον 724 § 3 περὶ τῆς παραιτήσεως ἀπὸ τοῦ δικαιώματος τῆς ἀνακλήσεως τῆς ἐντολῆς καὶ περὶ ἀνακλήσεως αὐτῆς ἀπὸ τὰ μέλη τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου Ἀνωνύμου Ἑταιρείας.

Συνέχεια λάθους

Πέντε (ἀριθ. 5) ἤδη ἀποφάσεις τῆς Ὁλομελείας τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας ἔχουν ἀκυρώσει ἀποφάσεις τῶν Ὑπουργῶν καὶ διαιτητικὰς ἀποφάσεις, διότι, παρὰ τὸν νόμον περὶ συλλογικῶν διαφορῶν ἐργασίας, εἶχον ὁρίσει τὴν εἰς μηνιαίας δόσεις πληρωμὴν αὐξήσεων μισθῶν καὶ ἡμερομισθίων.

Οὕτω θὰ ἀνέμενέ τις καὶ ὁπωσδήποτε διὰ τὰ Δευτεροβάθμια Διοικητικὰ Διαιτητικὰ Δικαστήρια, λόγῳ τῆς συνθέσεώς των, προεδρευόμενα ὑπὸ ἀνωτέρων δικαστικῶν, νὰ παύσῃ νὰ ἐπαναλαμβάνεται εἰς τὰς ἀποφάσεις των ὁ παράνομος αὐτὸς ὅρος, κατὰ συμμόρφωσιν καὶ πρὸς τὴν νομολογίαν τοῦ Ἀκυρωτικοῦ, εἰς τὸν ἔλεγχον τοῦ ὁποίου ὑπάγονται.

Ἐν τούτοις ὁ παράνομος αὐτὸς ὅρος ἐξακολουθεῖ νὰ ἐπαναλαμβάνεται...

Νομοθετικαὶ εἰδήσεις

Κατετέθη εἰς τὴν Βουλὴν ὑπὸ τοῦ κ. Ὑπουργοῦ τῆς Ἐργασίας πρὸς ψήφισιν Σχέδιον Νόμου «περὶ ρυθμίσεως θεμάτων κοινωνικῆς ἀσφαλίσεως καὶ περὶ ἑτέρων τινῶν διατάξεων».

Σημειοῦται, μεταξὺ τῶν διατάξεων αὐτοῦ, ἡ τοῦ ἄρθρου 12, κατὰ τὴν ὁποίαν «αἱ διατάξεις τῆς παραγράφου 6 τοῦ ἄρθρου 27 τοῦ ἀ.ν. 1846)1951 «περὶ Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων» ἐφαρμόζονται καὶ διὰ τὴν κατάταξιν τῶν ἀπαιτήσεων τῶν Ἀσφαλιστικῶν Ὀργανισμῶν, ἁρμοδιότητος τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας», ἡ ὁποία αἰτιολογεῖται εἰς τὴν εἰσηγητικὴν ἔκθεσιν ὡς ἑξῆς: «Οἱ Κλαδικοὶ Ἀσφαλιστικοὶ Ὀργανισμοὶ εἰς ἃς περιπτώσεις ἐπιδιώκουν τὴν εἰσπραξιν τῶν ἀπαιτήσεών των διὰ πλειστηριασμοῦ εἶναι δυνατὸν νὰ μὴ εἰσπράξουν ταύτας ἢ τοὐλάχιστον τμῆμα αὐτῶν, λόγῳ τῆς ὑπάρξεως ἑτέρων δανειστῶν, ἐχόντων ἐκ τοῦ νόμου τὸ προνόμιον τῆς προτάξεως εἰς τὸν πίνακα τῶν δανειστῶν. Ἐπειδὴ οἱ Ἀσφαλιστικοὶ Ὀργανισμοὶ τυγχάνουν Νομικὰ Πρόσωπα Δημοσίου Δικαίου, ἀσκοῦντα κοινωνικὴν πολιτικὴν κατὰ παραχώρησιν τοῦ Κράτους, δέον καὶ οὗτοι νὰ κατατάσσωνται προνομιακῶς εἰς τὸν πίνακα τῶν δανειστῶν, ὡς τὸ Ι.Κ.Α., ὅπερ ἔχει τὸ προνόμιον τῆς προτάξεως δυνάμει τῶν διατάξεων τῆς παραγράφου 6 τοῦ ἄρθρου 27 τοῦ ἀ.ν. 1846)1951».

ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ ΕΡΓΑΤΙΚΟΥ ΔΙΚΑΙΟΥ

ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΣ ΝΟΜΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

Διεύθυνσις
ΧΡΟΝΗΣ ΤΣΙΜΠΟΥΚΗΣ

Σύνταξις
ΤΑΣΟΣ ΤΣΙΜΠΟΥΚΗΣ

Τόμος 24 — Τεῦχος 9 (567)

Ἀθῆναι, 1 Μαΐου 1965

ΑΠΟΨΕΙΣ ΕΠΙ ΤΗΣ ΕΦΑΡΜΟΓΗΣ ΤΟΥ ΑΡΘΡΟΥ 281 ΤΟΥ ΑΣΤΙΚΟΥ ΚΩΔΙΚΟΣ ΕΙΣ ΤΟ ΔΗΜΟΣΙΟΝ ΔΙΚΑΙΟΝ

Ὑπὸ τοῦ κ. ΠΑΥΛΟΥ ΜΙΧ. ΚΟΡΔΟΓΙΑΝΝΟΠΟΥΛΟΥ

Ἐν τῶν πλέον δυσχερῶν νομικῶν προβλημάτων, τὰ ὁποῖα ἐγέννησεν ἡ ἐφαρμογὴ τοῦ ἐν λόγῳ ἄρθρου, εἶναι ἡ θέσις αὐτοῦ εἰς τὸ δημόσιον δίκαιον, ἰδίᾳ δὲ εἰς τὸ δίκαιον τῶν διοικητικῶν πράξεων.

Κατ' ἀρχὴν ἡ δυσχέρεια ἔγκειται εἰς τὰ ἑξῆς δεδομένα:

1) Τὸ ἄρθρον 281 ἔχει καταστρωθῆ εἰς τὸν Ἀστικὸν Κώδικα.

2) Τὸ ἄρθρον 281 ἀφορᾷ ἄσκησιν δικαιωμάτων καὶ ὄχι ἄσκησιν δημοσίας ἐξουσίας.

3) Τὸ δίκαιον τῶν διοικητικῶν πράξεων ἔχει αὐτάρκειαν νομοθετικοῦ ὑλικοῦ, δι' οὗ ἀντιμετωπίζεται θέμα σχετικὸν μὲ τὸ ἄρθρον 281 Α.Κ. Ἐπὶ τῶν ἐνδεχομένων αὐτῶν ἀντιρρήσεων νομίζομεν, ὅτι ἀξίζει ἡ κατωτέρω ἀναλυτικὴ ἀπάντησις.

1α. Ἐκ τοῦ ὅτι τὸ ἄρθρον 281 ἔχει διατυπωθῆ εἰς τὸν Ἀστικὸν Κώδικα δὲν σημαίνει, ὅτι ἡ εἰς τὸ δημόσιον δίκαιον ἐφαρμογή του ἀποκρούεται σήμερον μάλιστα, ποὺ ἡ ἀλληλεπίδρασις (1) Ἀστικοῦ Δημοσίου Δικαίου εἶναι ἔντονος.

Ἄλλως τε τὸ ἄρθρον 281 εἶναι διάταξις γενικῆς ἐφαρμογῆς, ἁρμόζουσα ὄχι μόνον εἰς τὸν Ἀστικὸν Κώδικα, καθ' ὃν τρόπον καὶ ἄλλαι αὐτοῦ διατάξεις προσήκουν, διὰ τὸν αὐτὸν λόγον, εἰς ὅλον τὸ δίκαιον, ἐν ἀπορίᾳ ἰδίων ἀντιθέτων διατάξεων (βλ. π.χ. ἄρθρα 2, 3, 240, 241, 242, 243, 244, 245, 246).

2α. Ἡ δευτέρα ἐνδεχομένη ἐναντίωσις εἰς τὴν ἐφαρμογὴν ἐνταῦθα τοῦ ἄρθρου 281 κάμπτεται, ἂν ληφθῇ ὑπ' ὄψιν, ὅτι καὶ τὸ δικαίωμα, κατὰ τὸν ἐπιτυχῆ ὁρισμὸν τοῦ Regelsberger (2), εἶναι νόμιμος ἐξουσία τοῦ προσώπου πρὸς ἕτερα πρόσωπα ἢ πράγματα.

Ἀλλὰ καὶ ὑπὸ φιλοσοφικήν, ἄλλως, ἄποψιν ἡ ἐξουσία τῆς Διοικήσεως ἐν τῇ σφαίρᾳ τοῦ κυριάρχου Κράτους ἐπὶ τοῦ πράττειν ἢ παραλείπειν τι εἶναι καὶ αὐτὴ δικαίωμα τῆς Διοικήσεως ὑπὸ τοῦ νόμου προβλεπόμενον.

3α. Εἶναι ἀληθές, ὅτι τὸ δημόσιον δίκαιον ἔχει νομοθετικὴν αὐτάρκειαν ἐπὶ συναφῶν θεμάτων (π.δ. 92)1961, ἄρθρον 46, Σύνταγμα ἄρθρον 83 § 3). Ἡ αὐτάρκεια αὐτὴ ἱκανοποιεῖ, ἔστιν ὅτε, μὲ τὸν κατάλληλον χειρισμόν, τὴν λύσιν τοῦ προβλήματος. Οὕτω ἐν τῇ νομολογίᾳ τοῦ Σ.τ.Ε. (3) ἐγένετο δεκτόν, ὅτι, μολονότι ἐκ τῶν διατάξεων τοῦ ἄρθρου 69 § 2, 3 ν.δ. 2185)1952 (προβλεπουσῶν περὶ θεμάτων τῆς δι' ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Γεωργίας διορθώσεως ἢ συμπληρώσεως ἀποφάσεων Ἐπιτροπῶν Ἀπαλλοτριώσεων (ἄρθρον 80 § 1, β Ἀγρ. Κώδ.), ὡς πρὸς τὰ ὀνοματεπώνυμα τῶν κληρούχων ἢ τὸν κα-

(1) Βλ. J. Lamarque, Recherches sur l' application du droit privé aux services administratifs, 1960, σελ. 487 ἐπ.

(2) Regelsberger, Γενικαὶ Ἀρχαὶ § 14 ἐν τέλει.

(3) Σ.τ.Ε. 2960)1964.

θορισμὸν τῶν συναποκατασταθέντων τέκνων χηρῶν καλλιεργητῶν δὲν τίθεται προθεσμία πρὸς ἄσκησιν τῆς ἐξουσίας ταύτης τοῦ ἐν λόγῳ Ὑπουργοῦ, δὲν δύναται τοῦτο νὰ γίνῃ μετὰ πάροδον μακροῦ χρόνου, διότι ἡ Διοίκησις δέον νὰ σέβεται καὶ οὐχὶ νὰ ἀνατρέπῃ (4) πραγματικὰς καταστάσεις, δημιουργηθείσας μετὰ πάροδον μακροῦ εὐλόγου χρόνου. Τὸ αὐτὸ ἐδέχθη τὸ Σ.τ.Ε. καὶ διὰ τὴν περίπτωσιν τοῦ ἄρθρου 77 § 2 τοῦ αὐτοῦ ν.δ. 2185)1952, καθ' ὃ καθορισμὸς τῶν μετὰ τῆς χήρας καλλιεργητοῦ συναποκαταστάντων τέκνων (ἄρθρον 24 § 2 Ἀγρ. Κώδ.) δύναται νὰ γίνῃ καὶ δι' ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Γεωργίας. Ἡ νομολογία αὕτη εἶναι ὀρθοτάτη, καθόσον ὑπὸ τὸ πρόσχημα τῆς διορθώσεως ἢ συμπληρώσεως προεκδοθεισῶν ἀποφάσεων τῆς Ἐπιτροπῆς Ἀπαλλοτριώσεων ἐν τῇ πρώτῃ περιπτώσει καὶ καθορισμοῦ τῶν μετὰ τῆς χήρας συναποκατασταθέντων τέκνων ἐν τῇ δευτέρᾳ περιπτώσει ἀνατρέπονται πράγματι καὶ καταστάσεις, ἐφ' ὧν τοῦ μακροῦ χρόνου ἡ πάροδος ἐπέθεσε τὴν σφραγῖδα τῆς μονιμότητος, ἀξιούσης σεβασμὸν ἐκ μέρους τῶν ὀργάνων τῆς Διοικήσεως.

Εἰς τὴν περίπτωσιν αὐτὴν ἡ προσφυγὴ εἰς τὸ 281 (ἀποδυνάμωσις δικαιώματος) ἦτο περιττή, ἀφοῦ διὰ τῆς ἐφαρμογῆς τῆς περὶ εὐλόγου χρόνου νομολογίας καταλήγομεν εἰς τὸ αὐτὸ ἀποτέλεσμα, ἤτοι εἰς τὴν ἐξαφάνισιν τῆς πέραν εὐλόγου χρόνου ἐκδόσεως τῆς ὡς εἴρηται ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Γεωργίας, καθὸ νόμῳ ἀνενεργοῦς. Ἀλλ' ὑπάρχουν περιπτώσεις, ὅπου τὸ ἄρθρον 281 Α.Κ. δέον νὰ ἐφαρμοσθῇ, ὡς ἡ μόνη πρόσφορος διάταξις· οὕτω τὸ δημόσιον ἐξ ὑποκειμένου δίκαιον, τὸ ἐκπηγάζον ἐκ τοῦ ἄρθρου 14 τοῦ Συντάγματος (5), μόνον διὰ τῆς ἐφαρμογῆς τοῦ ἐν λόγῳ ἄρθρου δύναται νὰ ἐλεγχθῇ καὶ χαλιναγωγηθῇ, διὰ νὰ μὴ ἀπολήξωμεν εἰς ἀντικοινωνικὴν ἄσκησιν τοῦ δικαιώματος, ὑπερκοντίζουσαν τὸν κοινωνικὸν σκοπὸν τοῦ δικαιώματος.

Ἡ σύγχυσις ἐν προκειμένῳ τοῦ ζητήματος δύναται νὰ προέλθῃ ἐκ τοῦ ὅτι ἀντικειμενικὰ κριτήρια πλαισιοῦν τὴν κατὰ τὸ ἄρθρον 281 κατάχρησιν δικαιώματος καὶ τὴν ἄσκησιν διακριτικῆς εὐχερείας τῆς Διοικήσεως· ἐξαίρεσιν συνιστᾷ ἡ κατάχρησις ἐξουσίας (detournement de pouvoir), ἐρειδομένη ἐπὶ τοῦ δόλου τῆς Διοικήσεως (ὅταν προβαίνῃ εἰς ἐνέργειαν ἐπὶ ἀλλοτρίῳ τοῦ ὃν ἐπικαλεῖται σκοποῦ). Δηλαδὴ ὁ αἰτούμενος τὴν ἀκύρωσιν διοικητικῆς πράξεως ἐκ τοῦ λόγου τούτου δὲν δύναται νὰ ἰσχυροποιήσῃ τὸν λόγον τοῦτον ἀκυρώσεως, ἐπικαλούμενος τὸ 281, διότι τοῦτο στηρίζεται εἰς κριτήρια ἀντικειμενικὰ καὶ ὄχι ὑποκειμενικά, ὡς ἡ κατάχρησις ἐξουσίας. Εἶναι ἀληθές, ὅτι τὸ Σ.τ.Ε. (6) παλαιότερον εἶχε δεχθῇ τὴν ἐφαρμογὴν τοῦ ἄρθρου 281 εὐθέως, ἀνεξαρτήτως τῆς ἐρεύνης, ἂν ἠσκήθη ἢ μὴ ἡ διακριτικὴ εὐχέρεια τῆς Διοικήσεως· καὶ ἔτι πλέον: τὸ Σ.τ.Ε. εἶχε δεχθῇ τὴν ἐφαρμογὴν τοῦ ἄρθρου 288 Α.Κ., συνάγον ἐκ τούτου τὴν συναλλακτικὴν ἐν γένει εὐθύτητα κατὰ τὴν ἄσκησιν τοῦ δικαιώματος. Σήμερον, ὀρθῶς, τὸ Σ.τ.Ε. ἐγκατέλειψε, καθόσον γνωρίζω, τὴν νομολογίαν του αὐτὴν καὶ τὴν ἀποδυνάμωσιν δικαιώματος, βαρεῖαν μορφὴν τῆς καταχρήσεως δικαιώματος, ἀντιμετωπίζει, ὡς ἐλέχθη, μὲ τὴν θεωρίαν τοῦ εὐλόγου χρόνου, ἐρανιζόμενον ἁπλῶς ἐκ τῆς σχετικῆς νομολογίας τοῦ Ἀρείου Πάγου καὶ ἐπιστήμης τὴν ἄποψιν τῆς συνδρομῆς εἰδικῶν συνθηκῶν (besonderen Umständen). Οὕτως, ὀρθῶς, ἡ ἀποδυνάμωσις (πάροδος εὐλόγου χρόνου) (7) ὑπὸ τοῦ Σ.τ.Ε. περιορίζεται εἰς ὅρια ἀνάλογα μὲ τὰ ὅρια, ποὺ θέτει ἡ νομολογία τοῦ Ἀρείου Πάγου εἰς τὴν κατὰ τὸ ἄρθρον 281 Α.Κ. ἀποδυνάμωσιν δικαιώματος.

Τὸ ὑπ' ὄψιν θέμα ἀπησχόλησε καὶ τὴν νομολογίαν τοῦ Ἀρείου Πάγου ἐπὶ ὑποθέσεων κοινωνικῆς ἀσφαλίσεως.

Οὗτος ἐδέχθη τὴν ἐφαρμογὴν τοῦ ὑπ' ὄψιν ἄρθρου ἐπὶ περιπτώσεων ἀνακλήσεως διοικητικῆς πράξεως Ἀσφαλιστικοῦ Ταμείου, δι' ἧς εἶχεν ἀπονεμηθῇ σύνταξις εἰς συνταξιοῦχον αὐτοῦ. Ἐδέχθη δέ, ὅτι ἀντί-

(4) Βλ. καὶ Α.Π. 534)1964, ΕΕΔ 23, 910, ὅπου ἐπὶ ἀπολύσεως πολεμιστοῦ, προσληφθέντος κατὰ ἀ.ν. 1836 1951, λέγεται, ὅτι ἡ ἀνατροπὴ τῆς δημιουργηθείσης καταστάσεως ἄνευ ὑπαιτιότητος αὐτοῦ ἀντίκειται εἰς τὸ ἄρθρον 281.

(5) Βλ. ἄρθρον μου, ΕΕΝ 27, 90 καὶ ΕΕΝ 31, 411.

(6) Σ.τ.Ε. 18)1952. Θέμ. ΞΓ' 263. Μάλιστα διὰ τῆς ἀποφάσεως αὐτῆς κρίνεται παραδεκτὴ ἡ ἐπίκλησις τοῦ 281 εἰς τὸ δικονομικὸν δίκαιον (τριτανακοπή), βλ. καὶ τὸν γράφοντα, ΕΕΝ 32, 411.

(7) Περὶ εὐλόγου χρόνου ἐπὶ ὑπερημερίας τοῦ ὀφειλέτου σχετικὸν εἶναι τὸ ἄρθρον 343 § 2 Α.Κ.

κειται ἡ ἀνάκλησις αὕτη εἰς τὸν κοινωνικὸν - οἰκονομικὸν σκοπὸν τοῦ δικαιώματος τοῦ Ταμείου πρὸς ἀνάκλησιν, διὰ νὰ ἐδραιώσῃ δὲ ὁ Ἄρειος Πάγος τὴν ἄποψίν του, ἐτόνισεν, ὅτι ἐν τῇ προκειμένῃ περιπτώσει τὸ Ἀσφαλιστικὸν Ταμεῖον ἐνήργησεν ἐν τῇ σφαίρᾳ τοῦ ἰδιωτικοῦ δικαίου. Ἀνεξαρτήτως τῆς κριτικῆς (8), τὴν ὁποίαν ἠσκήσαμεν ἐπὶ τῆς νομολογίας αὐτῆς, ἰδίᾳ ὡς πρὸς τὸ τελευταῖον αὐτῆς μέρος, γεγονὸς ἀναμφισβήτητον εἶναι ὅτι ὁ Ἄρειος Πάγος ἐφήρμοσε τὸ ἄρθρον 281 ἐπὶ ὑποθέσεων τοῦ δημοσίου δικαίου (ἀνάκλησις διοικητικῆς πράξεως) καὶ μὲ σκέψεις ἀναλόγους πρὸς τὰς τοῦ Σ.τ.Ε. περὶ εὐλόγου χρόνου, διότι ἡ πάροδος μακροῦ χρόνου μεταξὺ ἐκδόσεως διοικητικῆς πράξεως καὶ ἀνακλήσεως εἶναι ὁ λόγος τῆς εὐθείας ἐφαρμογῆς τοῦ 281 ἐν τῇ προκειμένῃ περιπτώσει. Ὁ Ἄρειος Πάγος ἠδύνατο, εὐχερῶς, ὅμως, ἀντὶ νὰ ἐπικαλεσθῇ τὸ 281, νὰ ἀναφερθῇ εἰς τὴν νομολογίαν τοῦ Σ.τ.Ε., ὅτι αἱ μὴ νόμιμοι διοικητικαὶ πράξεις δὲν ἀνακαλοῦνται μετὰ πάροδον εὐλόγου χρόνου, ἐφ' ὅσον δὲν συνεἰργησεν εἰς τὴν ἔκδοσίν των ὁ διοικούμενος (ἢ δὲν ἀφορολῶν αὐταὶ τὴν δημοσίαν τάξιν) καὶ δὲν ἀπεκτήθησαν ὑπὸ τρίτων καλοπίστως δικαιώματα ἐκ τῶν ὑπὸ ἀνάκλησιν πράξεων. (Σ.τ.Ε. 872)1964). Δὲν ἐτοποθέτησεν ὅμως οὕτω τὸ θέμα, διότι πιθανὸν νὰ ἐνόμισεν, ὅτι μὲ ταιαύτην ἄποψιν θὰ ἔδει νὰ ἀντιμετωπίσῃ τὸ θέμα τὸ Σ.τ.Ε., ἐὰν τοῦτο ἐκαλεῖτο νὰ κρίνῃ ἐπὶ αἰτήσεως ἀκυρώσεως τοῦ διοικουμένου κατὰ τῆς πράξεως ἀνακλήσεως τῆς ἀποφάσεως τοῦ Ἀσφαλιστικοῦ Ταμείου περὶ ἀπονομῆς συντάξεως.

Ἡ νομολογία τοῦ Ἀρείου Πάγου καταδεικνύει ἐναργῶς, ὅτι τὸ ἄρθρον 281 καὶ εἰς τὸ δημόσιον δίκαιον ἐφαρμόζεται, ἐφ' ὅσον ἡ ἔννοια αὐτοῦ εἶναι σύστοιχος μὲ τὴν ἔννοιαν τῆς ὑπερβάσεως τῶν ἄκρων ὁρίων διακριτικῆς εὐχερείας (9). Τὸ ἐὰν κατέληξεν ὁ Ἄρειος Πάγος εἰς ἐφαρμογὴν τοῦ 281 ἢ τῆς περὶ εὐλόγου χρόνου νομολογίας τοῦ Σ.τ.Ε. εἶναι ἀδιάφορον, διότι ἓν εἶναι βέβαιον, ὅτι ἡ καταχρηστικὴ ἄσκησις τοῦ δικαιώματος ἢ ἡ πρὸς αὐτὴν ἀντίστοιχος καθ' ὑπέρβασιν τῶν ἀκραίων ὁρίων ἄσκησις τῆς δημοσίας ἐξουσίας ἀντιμετωπίζεται μετὰ τῆς δεούσης προσοχῆς, ἀλλὰ καὶ εὐστοχίας, ἀνεξαρτήτως τοῦ τελείου ἢ μὴ αἰτιολογίας, πρὸς μὴ λῆψιν ὑπ' ὄψιν τῆς ἀνακλήσεως τῆς περὶ ἀπονομῆς συντάξεως ἀποφάσεως τῆς Διοικήσεως, ἐφ' ὅσον ἡ καταχρηστικὴ ἄσκησις δικαιώματος εἶναι νόμῳ ἀνενεργὸς (Α.Κ. 174, 178, 180) (10), τὰ δὲ τακτικὰ Δικαστήρια δὲν δικαιοδοτοῦν εἰς ἀκύρωσιν τῶν παρανόμων διοικητικῶν πράξεων, τῆς τοιαύτης δικαιοδοσίας ἐπιφυλαχθείσης ὑπὸ τοῦ Συντάγματος (83) εἰς τὸ Σ.τ.Ε.

(8) Α.Π. 33)1959 καὶ κριτικὴν αὐτῆς παρὰ τοῦ γράφοντος, ΕΕΝ 27, 90. σημ. 5. Ἡ Α.Π. 436) 1957, αὐτόθι 24, 144, συνδυάζει τὸ ἄρθρον 281 μὲ τὴν κατάχρησιν δημοσίας ἐξουσίας.

Ἡ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν 1495)1955 (Ἀρχ. Νομολογίας ΣΤ', 459) ὀρθῶς θεωρεῖ τὸν ἰσχυρισμὸν τοῦ Δημοσίου κατὰ τῆς διεκδικητικῆς ἀγωγῆς τοῦ ἰδιοκτήτου ἐπὶ τῷ λόγῳ, ὅτι δὲν συνετελέσθη ἡ ἀπαλλοτρίωσις ὡς ἐκ τῆς καταβολῆς τῆς ἀποζημιώσεως, προσδιορισθείσης εἰς ὑγιεῖς δραχμάς, εἰς πληθωρικὰς δραχμάς, περὶ ἀποκτήσεως κυριότητος ἐπὶ τοῦ ἀπαλλοτριωθέντος, ὅτι ἀντιβαίνει εἰς τὸ ἄρθρον 281. Ἐνταῦθα τὸ ἄρθρον 281 ἐφαρμόζεται εἰς τὸ δημόσιον δίκαιον, τὸ ὁποῖον καθορίζει τὸν τρόπον συντελέσεως τῆς ἀπαλλοτριώσεως.

(9) Βλ. τὸ βιβλίον τοῦ L o u i s D u b o u i s, La théorie de l'abus de droit et la jurisprudence administrative 1962, σελ. 227, 444.

(10) Πρβλ. Α.Π. 180)1964, ΕΕΔ 23, 458, 514) 1964, ΕΕΔ 23, 979, 538)1964, ΕΕΔ 23, 913. Αἱ ἐν λόγῳ ἀποφάσεις, ἄριστα ἀντιλαμβανόμεναι τὸ ζήτημα, δίδουν τὴν δέουσαν λύσιν.

ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΑΚΗ ΠΡΑΞΙΣ

ΑΣΦΑΛΙΣΤΙΚΑΙ ΕΙΣΦΟΡΑΙ

ΑΝΑΔΡΟΜΙΚΗ ΕΠΙΒΟΛΗ ΑΣΦΑΛΙΣΤΙΚΩΝ ΕΙΣΦΟΡΩΝ

Περιορισμός Νομοθέτου ἐκ διατάξεων τοῦ Συντάγματος

Διατάξεις ἄρθρων 3, 4 καὶ 59 τοῦ Συντάγματος.— Ἐπιβολὴ οἰκονομικοῦ βάρους, οἷον καὶ ἡ εἰσφορὰ εἰς βάρος ἐργοδοτῶν χάριν τῶν μισθωτῶν αὐτῶν καὶ ὑπὲρ Ἀσφαλιστικοῦ Ταμείου.— Περιορισμὸς τοῦ Νομοθέτου εἰς ἐντὸς εὐλόγου χρόνου ἀναδρομικὴν ἰσχὺν τῶν περὶ αὐτῶν κανόνων δικαίου, ὑποκειμένης τῆς κρίσεως περὶ τοῦ εὐλόγου χρόνου εἰς τὸν ἔλεγχον τῶν Δικαστηρίων καὶ ταύτης εἰς τὸν ἔλεγχον τοῦ Ἀρείου Πάγου.—Ἀσφάλισις εἰς Ταμεῖον Ἐξόδου Γερόντων καὶ Ἀνικάνων Ἐργατῶν Μετάλλου.—Κύρωσις διὰ Νόμου ἀκύρου ἀποφάσεως Ὑπουργοῦ Ἐργασίας καὶ συνέπεια ὡς πρὸς τὰς εἰσφοράς.

Ἔντονον εἶναι τὸ ἐνδιαφέρον τῆς κατωτέρω ἀρεοπαγιτικῆς ἀποφάσεως ἐπὶ αἰτήσεως ἀναιρέσεως κατὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 175|1961 ἀποφάσεως τοῦ Ἐφετείου Ἀθηνῶν.

Συνέβη εἰς τὴν περίπτωσιν νὰ κυρωθῇ διὰ νόμου ἐκτὸς νομοθετικῆς ἐξουσιοδοτήσεως ἄκυρος ἀπόφασις τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας, ἐκδοθεῖσα ἀπὸ τοῦ ἔτους 1937, κατὰ τὸ ἔτος 1958, καὶ συνέπεια θὰ ἦτο μετὰ τὴν κύρωσιν αὐτῆς νὰ καταβληθοῦν ἀπὸ μακροῦ χρόνου αἱ ἀνάλογοι ἀσφαλιστικαὶ εἰσφοραί. (Ἐπρόκειτο περὶ τοῦ Ἐπικουρικοῦ Ταμείου Ἐξόδου Γερόντων καὶ Ἀνικάνων Ἐργατῶν Μετάλλου).

Τὸ αὐτὸ ζήτημα ἀπησχόλησε καὶ τὴν Ὁλομέλειαν τοῦ Ἀρείου Πάγου (ἴδετε Α.Π. 69) 1963, Ὁλομελείας, εἰσηγητὴς *Θ. Καμπέρης*, ΕΕΔ 22, 403), τὰ δὲ ὑπὸ ταύτης δεκτὰ γενόμενα ἐπαναλαμβάνονται εἰς τὴν νεωτέραν αὐτὴν ἀπόφασιν τοῦ Β' Τμήματος τοῦ Ἀρείου Πάγου.

Ὡς ἔχει νομολογηθῇ (Σ.Ε. 1158)1955, Σ.Ε. 1053)1957, Α.Π. 540)1963, εἰσηγητὴς *Β. Πατσουράκος*, ΕΕΔ 22, 1960), αἱ πρὸς Ἀσφαλιστικοὺς Ὀργανισμοὺς εἰσφοραὶ δὲν ἀποτελοῦν φόρον ἐν τῇ ἐννοίᾳ τοῦ ἄρθρου 59 § 2 τοῦ ἐν ἰσχύϊ Συντάγματος, μὴ ἔχουσαι δημοσιονομικὸν χαρακτῆρα (ἴδετε καὶ *Ἠλ. Κυριακοπούλου*, Ἑλληνικὸν Διοικητικὸν Δίκαιον, Εἰδικὸν Μέρος, ἔκδ. τρίτη, σελ. 335 ἐπ.) (ὁπότε καὶ θὰ ἀπεκλείετο ἡ ἐπιβολὴ αὐτῶν διὰ κατὰ νομοθετικὴν ἐξουσιοδότησιν ὑπουργικῆς ἀποφάσεως, κατ' ἄρθρον 59 τοῦ Συντάγματος, *Α. Τούση*, Γενικαὶ Ἀρχαὶ τοῦ Ἀστικοῦ Δικαίου, ἡμίτομος Α', σελ. 66).

Ὡς ὅμως ἐδέχθη ἡ Ὁλομέλεια τοῦ Ἀρείου Πάγου, ἔνθ' ἀνωτ., καὶ δέχεται καὶ ἤδη ἡ κατωτέρω ἀρεοπαγιτικὴ ἀπόφασις, πρόκειται πάντως περὶ οἰκονομικοῦ βάρους, ἡ ἐπιβολὴ τοῦ ὁποίου ἀπὸ μακροῦ χρόνου ἀναδρομικῶς εἶναι ἀνεπίτρεπτος.

Ἐξ ἄλλου, δεδομένου ὅτι, κατὰ τὰ νομολογηθέντα (Α.Π. 84)1964, Ὁλομελείας, εἰσηγητὴς *Β. Πατσουράκος*, ΕΕΔ 23, 225), ἂν δὲν ὁρίζηται ἄλλως δι' εἰδικῆς διατάξεως, ἡ παραγραφὴ τῶν πρὸς τὰ Ἀσφαλιστικὰ Ταμεῖα εἰσφορῶν εἶναι κατ' ἄρθρον 249 Ἀστικοῦ Κώδικος εἰκοσαετής, τὸ ἐνδιαφέρον τῆς γνώμης τοῦ Ἀρείου Πάγου εἶναι ἀκόμη πλέον ἔντονον πρακτικῶς, ἀφοῦ ὁ μέχρις εἰκοσαετίας διωκόμενος ὀφειλέτης δύναται νὰ ἀποκρούσῃ τὴν ὀφειλὴν κατὰ τὰ ὑπὸ τοῦ Ἀρείου Πάγου νομολογούμενα, πέραν τοῦ ὅτι ὀφείλει ὁ κοινὸς Νομοθέτης νὰ μὴ ἀπομακρύνηται ἐφεξῆς τῶν συνταγματικῶς ἰσχυόντων, ὡς ὁ Ἄρειος Πάγος δέχεται.

Ἀναμένομεν πάντως ἐπὶ τοῦ θέματος καὶ τὴν ἀπόφασιν πάλιν τῆς Ὁλομελείας, εἰς τὴν ὁποίαν τοῦτο παραπέμπεται.

Ἀρείου Πάγου 173)1965, Τμ. Β'

Προεδρεύων ὁ Ἀντιπρόεδρος κ. *Κ. Σοῦρλος*
Εἰσηγητὴς ὁ Ἀρεοπαγίτης κ. *Ι. Χατζηδάκης*
Δικηγόροι οἱ κ.κ. Κ. Μπαλντᾶς, Ν. Κατσαράκης

Κατὰ τὸ ἄρθρον 1 § 2 τοῦ ἀπὸ 5 Νοεμβρίου 1935 ν. δ)τος περὶ ἱδρύσεως Ἐπικουρικοῦ Ταμείου Ἐξόδου Γερόντων καὶ Ἀνικάνων Ἐργατῶν Μετάλλου», ὡς τοῦ-

το ἀντικατεστάθη ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 10 τοῦ ἀναγκ. νόμου 694 τοῦ 1937, ἐν συνδυασμῷ καὶ πρὸς τὴν ὑπ' ἀριθ.41710 τῆς 14 Ἀπριλίου 1937 ἀπόφασιν τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας, κυρωθεῖσαν διὰ τοῦ ἄρθρου 1 τοῦ ν.δ)τος 3866)1958, δι' ἧς ἐπεξετάθη ἡ ἰσχὺς τοῦ προαναφερθέντος διατάγματος εἰς ἁπάσας τὰς πόλεις τῆς Ἑλλάδος, ἐν συνδρομῇ τῶν ἐν αὐτῇ προϋποθέσεων, εἰς τὴν ἀσφάλισιν τοῦ ἀνωτέρω Ταμείου ὑπῆχθησαν ὑποχρεωτικῶς πάντες, ἀνεξαρτήτως ἡλικίας, ἐργάται καὶ ὑπάλληλοι, οἱ ἐργαζόμενοι εἰς ἐργοστάσια μηχανουργίας, λεβητοποιΐας, χυτηρίων καὶ μεταλλουργικῶν ἐν γένει ἐργοστασίων, ὡς καὶ οἱ ἐργάται μετάλλου, οἱ ἐργαζόμενοι εἰς βιομηχανικὰ ἐργοστάσια καὶ βιοτεχνικά, ἀσχολούμενοι κατὰ κύριον λόγον εἰς ἐπεξεργασίαν καὶ μετασχηματισμὸν μετάλλου, πλὴν τῶν φανοποιείων καὶ ὑδραυλικῶν ἐργαστηρίων, μεταγενεστέρως ὅμως διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 56153 τοῦ 1954 ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας, ἐκδοθείσης κατ' ἐξουσιοδότησιν τοῦ ἄρθρου 59 § 1 τοῦ ἀναγκαστικοῦ νόμου τῆς 11. 11. 1935 «περὶ ὀργανισμοῦ τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας» ἐξῃρέθησαν τῆς ἄνω παρὰ τῷ ἀναιρεσιβλήτῳ ἐνάγοντι ἀσφαλίσεως ἀπὸ 1.4.1953 πρόσωπα ἔχοντα ἡλικίαν μικροτέραν τοῦ 18 ἔτους συμπεπληρωμένου. Ὅθεν τὸ γεγονὸς ὅτι συντρέχει περίπτωσις τῆς οὕτω δημιουργηθείσης ἐξαιρέσεως ἐκ τοῦ πρότερον ἰσχύοντος γενικῶς κανόνος, ὅτι πάντες οἱ ἀνωτέρω ὑπάλληλοι καὶ ἐργάται, ἀνεξαρτήτως ἡλικίας, ὑπήγοντο εἰς τὴν ἀσφάλισιν, δὲν ἀποτελεῖ στοιχεῖον τῆς ὑπὸ κρίσιν ἀγωγῆς, δι' ἧς ἐπιδιώκονται εἰσφοραὶ τῶν παρὰ τῇ ἐναγομένῃ ἀναιρεσειούσῃ ἐργασθέντων ἐργατῶν, ὥστε ἡ ἔλλειψις τούτου νὰ καθιστᾷ ταύτην ἀόριστον καὶ ἀνεπίδεκτον δικαστικῆς ἐκτιμήσεως, ἀλλὰ συνιστᾷ καταλυτικὴν ἔνστασιν, ὡς ὀρθῶς ἔκρινε καὶ τὸ δικάσαν Ἐφετεῖον, καὶ ὁ περὶ τοῦ ἀντιθέτου πρῶτος λόγος ἀναιρέσεως εἶναι ἀπορριπτέος, ὡς ἀβάσιμος.

Ὁ δεύτερος λόγος ἀναιρέσεως ὅτι ἐσφαλμένως δὲν ἀπερρίφθη ἡ ἀγωγὴ διὰ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως, ὡς προώρως ἀσκηθεῖσα, καὶ ἀβάσιμος, διότι εἶχεν ὑπαχθῆ εἰς τὴν διὰ τοῦ νόμου 4052 τοῦ 1960 ρύθμισιν, οὕτω διατυπούμενος, χωρὶς νὰ ἀναφέρηται ἐν αὐτῷ, ὅτι ἐπληρώθησαν αἱ πρὸς τοῦτο ἀπαιτούμεναι προϋποθέσεις τῶν παραγράφων 1 καὶ 2 τοῦ ἄρθρου 1 τοῦ νόμου τούτου, εἶναι ἀόριστος καὶ ἀνεπίδεκτος δικαστικῆς ἐκτιμήσεως καὶ ὡς τοιοῦτος ἀπορριπτέος.

Ἐκ τοῦ πνεύματος ἰδίᾳ τῶν διατάξεων τῶν ἄρθρων 3, 4 καὶ 59 τοῦ ἐν ἰσχύϊ Συντάγματος τοῦ 1952, δι' ὧν ἐπιτάσσεται ἡ ἰσότης καὶ οἰκονομικὴ ἐλευθερία πάντων τῶν Ἑλλήνων ἐνώπιον τοῦ νόμου, τίθεται δὲ ὑπὸ χρονικὸν περιορισμὸν ἡ ἀναδρομικὴ ἰσχὺς τοῦ νόμου, δι' οὗ ἐπιβάλλεται φόρος, σαφῶς προκύπτει, ὅτι, προκειμένης ἐπιβολῆς οἰκονομικοῦ βάρους, οἷον καὶ ἡ εἰσφορὰ εἰς βάρος ἐργοδοτῶν χάριν τῶν μισθωτῶν αὐτῶν καὶ ὑπὲρ τοῦ παρ' ᾧ οὗτοι εἶναι ἠσφαλισμένοι Ταμείου, πρὸς ἐμπέδωσιν τῆς ἐμπιστοσύνης τῶν πολιτῶν πρὸς τὸ Κράτος καὶ ἀποφυγὴν τοῦ κινδύνου τῆς δι' ἀναδρομικῆς ἰσχύος τῶν ἐπιβαλλόντων ἀπρόβλεπτα οἰκονομικὰ βάρη νόμων, ἀνακοπῆς ἢ κλονισμοῦ τῆς οἰκονομικῆς δραστηριότητος τῶν διὰ τῆς εἰσφορᾶς βαρυνθέντων, ὁ καινὸς νομοθέτης τελεῖ ὑπὸ τὸν περιορισμὸν τῆς ἐντὸς εὐλόγου χρόνου ἀναδρομικῆς ἰσχύος τῶν ἐπιβαλλόντων οἰκονομικὰ βάρη κανόνων δικαίου, ἀναλόγως τοῦ ἐπιβαλλομένου βάρους καὶ τῶν ἐν τῇ συγκεκριμένῃ περιπτώσει συντρεχουσῶν ἐν γένει συνθηκῶν. Ἡ κρίσις δὲ περὶ τοῦ εὐλόγου χρόνου τῆς ἀναδρομικῆς ἰσχύος τῶν νόμων τούτων ὑπόκειται εἰς τὸν ἔλεγχον τῶν δικαστηρίων, ἅτινα, εἰς ἣν περίπτωσιν ἤθελον ἀποφανθῇ, ὅτι δὲν εἶναι εὔλογος ὁ ὁρισθεὶς χρόνος καὶ ἐπομένως ὅτι ὁ νόμος κατὰ τὸ ὑπερβάλλον εἶναι ἀντισυνταγματικός, ὀφείλουν νὰ ἐφαρμόσουν τοῦτον μόνον διὰ τὸν ὑπ' αὐτῶν κρινόμενον καὶ ὁριζόμενον χρόνον ὡς εὔλογον, τῆς περὶ τούτου κρίσεώς των ὑποκειμένης εἰς τὸν ἔλεγχον τοῦ Ἀρείου Πάγου.

Ἐν προκειμένῳ διὰ τοῦ ἄρθρου 1 τοῦ ἀπὸ 5)11 Νοεμβρίου 1935 ν. δ)τος, ὡς ἀντικατεστάθησαν αἱ παράγραφοι 2 καὶ 3 αὐτοῦ διὰ τοῦ ἄρθρου 10 τοῦ ἀ.ν. 694 τοῦ 1937, συνεστήθη Νομικὸν Πρόσωπον Δημοσίου Δικαίου ὑπὸ τὸν τίτλον «Ἐπικουρικὸν Ταμεῖον Ἐξόδου Γερόντων καὶ Ἀνικάνων Ἐργατῶν Μετάλλου», ἑδρεῦον ἐν Πειραιεῖ, καὶ ὡρίσθη δι' αὐτοῦ, καθ' ἃ ἐλέχθησαν καὶ ἐν τῇ προηγουμένῃ σκέψει, ὅτι εἰς τὸ Ταμεῖον τοῦτο ἀσφαλίζονται ὑποχρεωτικῶς οἱ ἐν Ἀθήναις καὶ Πειραιεῖ ἐργαζόμενοι ἐρ-

γάται καὶ ὑπάλληλοι τῶν ἐργοστασίων μηχανουργίας, λεβητοποιΐας, χυτηρίων καὶ μεταλλουργικῶν ἐν γένει ἐργοστασίων καὶ οἱ ἐργάται μετάλλου, οἱ ἐργαζόμενοι εἰς βιομηχανικὰ ἐργοστάσια καὶ βιοτεχνικὰ ἐργαστήρια, τὰ κατὰ κύριον λόγον ἀσχολούμενα εἰς ἐπεξεργασίαν καὶ μετασχηματισμὸν μετάλλου, πλὴν τῶν φανοποιείων καὶ ὑδραυλικῶν ἐργαστηρίων, πρὸς τὸν σκοπὸν ἐπικουρικῆς ἀσφαλίσεως τῶν ὡς ἄνω ἀσφαλιζομένων κατὰ τῆς ἀναπηρίας, τοῦ γήρατος καὶ τοῦ θανάτου. Ὡς πόρος τοῦ συσταθέντος Ἐπικουρικοῦ Ταμείου ὡρίσθη διὰ τοῦ ἄρθρου 2 τοῦ ἄνω ν. δ)τος κράτησις ἐπὶ τῶν ἡμερομισθίων καὶ τῶν μισθῶν τῶν ἠσφαλισμένων ἐκ 3 ο)ο, ἥτις ἀποδίδεται ὑπὸ τῶν ἐργοδοτῶν εἰς τὸ Ταμεῖον μετὰ ἰσοποσοῦ εἰσφορᾶς τούτων. Ἐν ἄρθρῳ δὲ 3 τοῦ ἰδίου ν. δ)τος ὁρίζεται ἐπίσης, ὅτι αἱ διατάξεις αὐτοῦ δύνανται νὰ ἐπεκταθῶσι καὶ εἰς τὰς λοιπὰς πόλεις τοῦ Κράτους διὰ διαταγμάτων, προκαλουμένων ὑπὸ τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐθνικῆς Οἰκονομίας, νῦν Ἐργασίας, μετὰ γνώμην τοῦ Συμβουλίου Ἐργασίας. Διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 41710 τῆς 14.10.1937 ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας, δημοσιευθείσης εἰς τὸ Β' τεῦχος τῆς Ἐφημερίδος Κυβερνήσεως, φύλλον 221 τῆς 23.10.1937, ἐπεξετάθησαν αἱ διατάξεις τοῦ ἀνωτέρω νομ. δ)τος εἰς ἁπάσας τὰς πόλεις τῆς Ἑλλάδος, ἐφ' ὅσον οἱ ἀπασχολούμενοι εἰς τὰ λειτουργοῦντα ἐν ἑκάστῃ τῶν πόλεων τούτων ἐργαστήρια καὶ ἐργοστάσια ἐπεξεργασίας καὶ μετασχηματισμοῦ μετάλλου κατὰ τὴν ἔννοιαν τοῦ ἀν. νόμου 694 τοῦ 1937 ἐργάται ὑπερβαίνουσιν ἐν τῷ συνόλῳ τοὺς ἑκατόν. Ἀμφισβητηθείσης τῆς ἰσχύος τῆς ἀποφάσεως ταύτης, ὡς ἄνευ νομοθετικῆς ἐξουσιοδοτήσεως ἐκδοθείσης, ἐκρίθη αὕτη τελικῶς ἄκυρος διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 268 τοῦ 1957 ἀποφάσεως τοῦ Ἀρείου Πάγου. Κατόπιν τούτου διὰ τοῦ ἄρθρου 1 τοῦ ὑπ' ἀριθ. 3866 τοῦ 1958 ν. δ)τος ἐκυρώθη ἡ ἄνω ἀπόφασις ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεώς της εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως, δοθείσης οὕτω εἰς αὐτὴν ἀναδρομικῆς ἰσχύος ἀπὸ τῆς 23.10.1937 καὶ ἐπιβληθέντος ἀπροβλέπτως μετὰ τόσον μακρὸν χρόνον αἰσθητοῦ βάρους εἰς τὴν ἀναιρεσείουσαν μεταλλουργικὴν Ἑταιρείαν, ἐδρεύουσαν ἐν Πάτραις, ἥτις περιάγεται ἅμα εἰς τὴν ἀνάγκην, ὅπως διώξῃ τοὺς διατελέσαντας μισθωτούς της πρὸς καταβολὴν αὐτῇ τῆς κατὰ τὸ ἄνω χρονικὸν διάστημα βαρυνούσης αὐτοὺς ἀναλογίας ἐκ τῆς ἐπιβληθείσης εἰσφορᾶς, ἐνδεχομένως δὲ ἄνευ ἀποτελέσματος, λόγῳ ἀποχωρήσεως των ἐκ τῆς ὑπηρεσίας ἢ λόγῳ θανάτου των. Ὁ ὑπὸ τὰς ἀνωτέρω συνθήκας ὁρισθεὶς χρόνος ἀναδρομικῆς ἰσχύος τῆς προαναφερθείσης ὑπ' ἀριθ. 41710 τοῦ 1937 ὑπουργικῆς ἀποφάσεως εἶναι μὴ εὔλογος, δυναμένου νὰ θεωρηθῇ ὡς εὐλόγου τοιούτου τοῦ ἑνὸς ἔτους πρὸ τῆς δημοσιεύσεως (29.10.1958) τοῦ ν. δ)τος 3866 τοῦ 1958, δι' οὗ ἐκυρώθη ἡ ἀπόφασις αὕτη, καὶ ἑπομένως διὰ τὸν πρὸ τοῦ ἔτους τούτου χρόνον δὲν δύναται νὰ τύχῃ ἐφαρμογῆς τὸ νομοθετικὸν τοῦτο διάταγμα κατὰ τὴν προαναφερθεῖσαν διάταξίν του, ὡς ἀντισυνταγματικόν. Οὕτω ὅμως, ἀρνουμένου τοῦ Τμήματος τούτου τὴν ἐφαρμογὴν νόμου ὡς ἀντισυνταγματικοῦ, ὑποχρεοῦται νὰ παραπέμψῃ τὴν ἐκδίκασιν τῆς ὑποθέσεως ὡς πρὸς τὸν σχετικὸν πρόσθετον λόγον ἀναιρέσεως εἰς τὴν Ὁλομέλειαν τοῦ Ἀρείου Πάγου, συμφώνως τῷ ἄρθρῳ 3 ἀριθ. 3 τοῦ νόμου 3810)1957.

Διὰ ταῦτα

Παραπέμπει τὴν ὑπόθεσιν πρὸς ἐκδίκασιν τοῦ προσθέτου λόγου ἀναιρέσεως εἰς τὴν Ὁλομέλειαν τοῦ Ἀρείου Πάγου, ἁρμοδίαν πρὸς τοῦτο κατὰ τὰ ἐν τῷ σκεπτικῷ.

ΣΥΛΛΟΓΙΚΑΙ ΔΙΑΦΟΡΑΙ ΕΡΓΑΣΙΑΣ

ΡΥΘΜΙΣΙΣ ΣΥΛΛΟΓΙΚΩΝ ΔΙΑΦΟΡΩΝ ΕΡΓΑΣΙΑΣ ΥΠΟ ΔΙΑΙΤΗΤΙΚΩΝ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΩΝ

Προθεσμία κυρώσεως διαιτητικών αποφάσεων κατά Νόμον 3239)1955

Έλλειψις έξουσίας Υπουργών πρός τροποποίησιν ή ανάκλησιν διαιτητικής αποφάσεως μετά την πάροδον της νομίμου προθεσμίας 20 ημερών κατά Νόμον 3239)1955.—Δυνατή όμως η ανάκλησις αποφάσεως και μετά την πάροδον της προθεσμίας, συντρεχούσης πλημμελείας αύτης, ή οποία επηρεάζει αύτην την ύπόστασιν της αποφάσεως, μή επιτρεπομένης όμως της δημοσιεύσεως του ακριβούς κειμένου της αποφάσεως.—Σύνθεσις Διαιτητικού Δικαστηρίου.—Επαγγελματικαί οργανώσεις Νόμου 3239)1955.—Τοιαύται και αί διά Νόμου συσταθείσαι Ένώσεις Ιδιοκτητών Εφημερίδων και Συντακτών Εφημερίδων.—Δημοσιογραφικόν επάγγελμα. — Έκδοσις διαιτητικής αποφάσεως, ισχυούσης εθνικής όμοιοεπαγγελματικής. — Εξηρτημένη εργασία ειδησεογράφων (ρεπόρτερς).—Έννοια διατάξεως διαιτητικής αποφάσεως περί μεγαλυτέρων μισθών.—Παροχή άδείας.—Οικογενειακά επιδόματα.—Εξόφλησις αυξήσεων εις δόσεις.

Επρόκειτο περί της υπ' αριθ. 84)1964 αποφάσεως του Δ.Δ.Δ.Δ. Αθηνών «περί των όρων αμοιβής και εργασίας των συντακτών ημερησίων εφημερίδων Αθηνών» (το ακριβές κείμενον της οποίας ίδετε εν ΕΕΔ 23, 1467).

Η διαιτητική αύτη απόφασις είχε νομικάς τινας περιπετείας και ειδικώτερον διά της υπ' αριθ. 97039)8034)1964 αποφάσεως των Υπουργών Συντονισμού και Εργασίας (ΕΕΔ 23, 1396) ενεκρίθη μετά τροποποιήσεως εν μέρει, άλλ' ή τελευταία αύτη απόφασις ανεκλήθη διά της υπ' αριθ. 107750)8962)1964 αποφάσεως των αυτών Υπουργών (ΕΕΔ 23, 1465), διότι εδημοσιεύθη εξ εσφαλμένου κειμένου, διαφόρου του αρχικού τοιούτου, και επομένως δεν υπήρξεν αύτη νόμιμος.

Εν τω μεταξύ όμως και προ της εκδόσεως της ανακλητικής αποφάσεως κατετέθη παρά της ενδιαφερομένης Ενώσεως Συντακτών Ημερησίων Εφημερίδων Αθηνών κατ' άρθρον 20 του νόμου 3239)1955 εις το Ειρηνοδικείον Αθηνών και εντός της εις το ανωτέρω άρθρον ορισμένης προθεσμίας. (Ίδετε ΕΕΔ 23, 1467 επ.).

Έχει ήδη νομολογηθή υπό του Συμβουλίου της Επικρατείας (Σ.Ε. 1104)1958, εισηγητής *Δ. Τσιμαράτος*, ΕΕΔ 17, 681), ότι η προθεσμία του άρθρου 20 § 2 του νόμου 3239)1955 (ΕΕΔ 17, 207 επ., ένθα κωδικοποίησις των ισχυουσών διατάξεων) διά την τροποποίησιν κλπ. συλλογικής συμβάσεως εργασίας ή διαιτητικής αποφάσεως υπό των Υπουργών Συντονισμού και Εργασίας είναι αποκλειστική και άν παρέλθη άπρακτος ή προθεσμία αύτη δεν δύναται πλέον να εκδοθή ή σχετική υπουργική απόφασις. (Ίδετε και ημειώσεις μας εν ΕΕΔ 20, 319, Προθεσμία κυρώσεως υπό του Υπουργού Εργασίας διαιτητικής αποφάσεως).

Εις τούτο είναι σύμφωνος και η κατωτέρω νεωτέρα απόφασις του Συμβουλίου της Επικρατείας, προσθέτουσα όμως ότι, άν συντρέχη πλημμέλεια της αποφάσεως, ή οποία επηρεάζει αύτην την ύπόστασίν της (ως εν προκειμένω), δύνανται οι αρμόδιοι Υπουργοί να προβώσιν εις ανάκλησιν της αποφάσεώς των και μετά την πάροδον του 20ημέρου.

Έχει επίσης νομολογηθή υπό του Συμβουλίου της Επικρατείας - και τούτο προκύπτει άμέσως εκ του νόμου - ότι η σύναψις ειδικής ή τοπικής όμοιοεπαγγελματικής συλλογικής συμβάσεως εργασίας ή η έκδοσις όμοίας ισχύος διαιτητικής αποφάσεως, αφορώσης εις τους μισθωτούς ωρισμένου επαγγέλματος ή συναφών κλάδων τούτου, τελεί υπό την προϋπόθεσιν ότι οι εις ους αναφέρεται η συλλογική αύτη σύμβασις ή διαιτητική απόφασις μισθωτοί δεν έχουσιν ήδη υπαχθή εις εθνικήν όμοιοεπαγγελματικήν, ρυθμίζουσαν τους όρους εργασίας και αμοιβής των εις το αύτο επάγγελμα ή κλάδον ανηκόντων μισθωτών άπάσης της χώρας (ίδετε ΕΕΔ 24, 455, ένθα νομολογία του Συμβουλίου της Επικρατείας), εκτός άν ήθελε νομίμως κριθή, ότι οι μισθωτοί αύτοι εκτελούσιν ειδικήν εργασίαν, επιβάλλουσαν, ώς εκ του είδους της και των απαιτουμένων προς εκτίμησιν αύτης προσόντων, ειδικήν περί αύτων ρύθμισιν (Σ.Ε. 2162)1962, εισηγητής *Χ. Παναγιωτόπουλος*, ΕΕΔ 22, 281, ένθα εις σημειώσεις μας και λοιποί, Σ.Ε. 1755)1963, εισηγητής *Δ. Τσιροπινάς*, ΕΕΔ 22, 1444, Σ.Ε. 571)1964, εισηγητής *Π. Δεδόπουλος*, ΕΕΔ 23, 530).

Εν προκειμένω η Ένωσις Ιδιοκτητών Εφημερίδων προέβαλεν, ότι, ισχυουσών των υπ' αριθ. 28)1963 και 10)1964 διαιτητικών αποφάσεων, δεν ήδύνατο να εκδοθή η εν λόγω 34)1964 διαιτητική απόφασις.

Η πρώτη αναφέρεται εις το προσωπικόν Γραφείων των πάσης φύσεως ιδιωτικών επιχειρήσεων της χώρας (ΕΕΔ 22, 1421) και η δευτέρα (ΕΕΔ 23, 565) ορίζει τα γενικά κατώτατα όρια βασικών μισθών και ημερομισθίων κλπ. των ιδιωτικών υπαλλήλων και εργατών της χώρας.

Το Συμβούλιον της Επικρατείας δέχεται, ότι αί διαιτητικαί αύται αποφάσεις, αφορώσαι εις πλείονας κλάδους μισθωτών, δεν έχουν τον χαρακτήρα ομοιοεπαγγελματικών διαιτητικών

άποφάσεων.

Θὰ μᾶς ἐπιτραπῇ νὰ σημειώσωμεν, ὅτι πρόκειται περὶ λάθους. Ἡ τελευταία ὑπ' ἀριθ. 10)1964 διαιτητικὴ ἀπόφασις ἔχει ἰσχὺν ἐθνικῆς γενικῆς συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας (ἄρθρον 7 § 1α νόμου 3239)1955) καὶ κατὰ τὸ ἄρθρον 21 τοῦ νόμου 3239)1955 (ΕΕΔ 17, 214) ἠδύνατο νὰ ὑπογραφῇ συλλογικὴ σύμβασις ἐργασίας ἢ νὰ ἐκδοθῇ διαιτητικὴ ἀπόφασις, καθορίζουσα ὅρους ἐργασίας πέραν τῶν διὰ τῆς ἀνωτέρω ἐθνικῆς γενικῆς ὁριζομένων καὶ ὄχι διὰ τὴν αἰτιολογίαν τῆς ἀποφάσεως τοῦ Συμβουλίου Ἐπικρατείας.

Ἐξ ἄλλου ὅμως ἡ ἀνωτέρω ὑπ' ἀριθ. 28)1963 διαιτητικὴ ἀπόφασις ἐπέχει θέσιν ἐθνικῆς ὁμοιοεπαγγελματικῆς συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας (πρβλ. καὶ Σ.Ε. 2162)1962, ἐνθ' ἀνωτ., διὰ τὴν ὁμοίαν 2)1959 προσωπικοῦ Γραφείων) καὶ θὰ ἔπρεπε μόνον διὰ τὴν ἔκδοσιν ἐγκύρως τῆς περὶ ἧς ἐπρόκειτο διαιτητικῆς ἀποφάσεως περὶ τῶν συντακτῶν νὰ ἐρευνηθῇ, ἂν ἡ ἐργασία τῶν τελευταίων εἶναι εἰδική, ἐπιβάλλουσα, ὡς ἐκ τοῦ εἴδους της καὶ τῶν ἀπαιτουμένων προσόντων, εἰδικὴν ρύθμισιν (Σ.Ε. 2162)1962, ἐνθ' ἀνωτ., Σ.Ε. 1754)1963, ἐνθ' ἀνωτ. καὶ λοιπαὶ ἀνωτέρω).

Ὡς πρὸς τὴν ἄδειαν τῶν συντακτῶν σημειωτέα τὰ ἑξῆς: Ἠδύνατο τὸ Διαιτητικὸν Δικαστήριον νὰ ὁρίσῃ ἄδειαν εὐνοϊκωτέραν τῆς τοῦ τοῦ ἀ.ν. 539)1945 (ἴδετε καὶ Σ.Ε. 2370)1960, εἰσηγητὴς *Χ. Παναγιωτόπουλος*, ΕΕΔ 20, 17, ἔνθα σημειώσεις μας), ἀλλὰ νομίζομεν, ὅτι ἀπὸ τῆς ἀρχῆς τῆς αἰτιολογήσεως τῶν ἀποφάσεων τούτων (παγία περὶ αὐτῆς ἡ νομολογία τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας) θὰ ἔπρεπε νὰ εἶναι εἰδικῶς ἰτιολογημένη (ὡς συνέβη τοῦτο καὶ ἐν ἄλλῃ διαιτητικῇ ἀποφάσει, ἐφ' ἧς ἡ Σ.Ε. 2370)1960, εἰσηγητὴς *Χ. Παναγιωτόπουλος*, ΕΕΔ 20, 17).

Ἐπανέρχεται τὸ Συμβούλιον τῆς Ἐπικρατείας καὶ διὰ τῆς νεωτέρας αὐτῆς ἀποφάσεώς του εἰς τὰ σταθερῶς ὑπ' αὐτοῦ νομολογούμενα περὶ τῆς ἀκυρότητος ὅρου διαιτητικῆς ἀποφάσεως περὶ ἐξοφλήσεως τῶν αὐξήσεων μισθοῦ εἰς δόσεις (Ἴδετε ΕΕΔ 23, 1348, ἔνθα νομολογία τοῦ Συμβουλίου).

Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας 1048)1965, Ὁλομελείας

Προεδρεύων ὁ Ἀντιπρόεδρος κ. ***Γ. Θ. Σπυρόπουλος***

Εἰσηγητὴς ὁ Σύμβουλος κ. ***Δ. Παπαλάμπρου***

Δικηγόροι οἱ κ.κ. Γ. Ρωμανός, Β. Βασιλείου, Δ. Καλομοίρης, Γ. Κυριακίδης, Δ. Διακατᾶς, Πρόεδρος Νομικοῦ Συμβουλίου Κράτους, Α. Σουρμελῆς, δικαστικὸς ἀντιπρόσωπος Δημοσίου, Ἀλ. Ἀμπατζῆς, Ἀλ. Τζιτζιλιέρης

Διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 7)1964 ἀποφάσεως τοῦ Πρωτοβαθμίου Διοικητικοῦ Διαιτητικοῦ Δικαστηρίου Ἀθηνῶν καὶ ἀκολούθως τῆς ὑπ' ἀριθ. 34)1964 ἀποφάσεως τοῦ Δευτεροβαθμίου Διοικητικοῦ Διαιτητικοῦ Δικαστηρίου Ἀθηνῶν, ἐκδοθεισῶν εἰς ἐπίλυσιν συλλογικῆς διαφορᾶς ἐργασίας μεταξὺ τῆς Ἑνώσεως Ἰδιοκτητῶν Ἡμερησίων Ἐφημερίδων Ἀθηνῶν καὶ τῆς Ἑνώσεως Συντακτῶν Ἡμερησίων Ἐφημερίδων Ἀθηνῶν, ἐρρυθμίσθησαν οἱ ὅροι ἐργασίας καὶ ἀμοιβῆς τῶν συντακτῶν ἡμερησίων ἐφημερίδων Ἀθηνῶν, ἡ δευτέρα δὲ τῶν ἀποφάσεων τούτων ἐνεκρίθη μετὰ τροποποιήσεων διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 97039)8034) 23.10.1964 ἀποφάσεως τῶν Ὑπουργῶν Συντονισμοῦ καὶ Ἐργασίας (Φ.Ε.Κ. 468) 23.10.1964, τεῦχ. Β'), ἥτις ὅμως ἀνεκλήθη μετὰ ταῦτα ἐξ ὑπαρχῆς καὶ ἐξ ὁλοκλήρου διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 107750)8962)20.11. 1964 ἀποφάσεως τῶν αὐτῶν Ὑπουργῶν (Φ.Ε.Κ. 532)21.11.1964, τεῦχος Β'), ἐπὶ τῷ λόγῳ ὅτι τὸ ἐν τῇ Ἐφημερίδι τῆς Κυβερνήσεως δημοσιευθὲν κείμενον τῆς ἀνακλητείσης ὑπουργικῆς ἀποφάσεως ἦτο ἐν μέρει διάφορον τοῦ ἀρχικοῦ, ἤτοι τοῦ ὑπογραφέντος ὑπὸ τῶν ἁρμοδίων Ὑπουργῶν, καὶ εἰδικώτερον ἐπὶ τῷ λόγῳ ὅτι ἡ διάταξις, δι' ἧς ὡρίζετο ἐπί τινων, ἀπὸ ἀπόψεως βαθμοῦ ἀπασχολήσεως, συντακτῶν δημοσιογράφων θὰ ἔχῃ ἐφαρμογήν ἡ ἀπόφασις, εἶχεν ἀντικατασταθῇ ἐν τῷ δημοσιευθέντι κειμένῳ δι' ἄλλης, διαφόρου κατὰ περιεχόμενον.

Ἐκ τοῦ συνόλου τῶν καθοριζουσῶν τὴν διαδικασίαν ἐπιλύσεως τῶν συλλογικῶν διαφορῶν ἐργασίας διατάξεων τοῦ νόμου 3239)1955 «περὶ τρόπου ρυθμίσεως τῶν συλλογικῶν διαφορῶν ἐργασίας κ.λ.π.» (Φ.Ε.Κ. 125), καὶ ἰδίᾳ ἐκ τῆς ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 20 τοῦ νόμου τούτου, ὡς ἐτροποποιήθη διὰ τοῦ ἄρθρου 7 τοῦ ν.δ. 3755)1957 (Φ.Ε.Κ. 162) θεσπιζομένης ἀποκλειστικῆς προθεσμίας 20 ἡμερῶν ἀπὸ τῆς κοινοποιήσεως τῆς οἰκείας διαιτητικῆς ἀποφάσεως εἰς τὸ Ὑπουργεῖον Ἐργασίας διὰ τὴν ὑπὸ τοῦ Ὑπουργοῦ τῆς Ἐργασίας δι' ἀποφάσεως δημοσιευομένης εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως ἔγκρισιν τῆς διαιτητικῆς ἀποφάσεως καὶ διὰ τὴν ὑπὸ τῶν Ὑπουργῶν Συντονισμοῦ καὶ Ἐργασίας δι' ἀποφάσεως, ὁμοίως δημοσιευομένης, τροποποίησιν ἢ μὴ ἔγκρισιν τῆς διαιτητικῆς ἀποφάσεως, προκύπτει, ὅτι ἡ περὶ ἐγκρίσεως καὶ τροποποιήσεως ἢ περὶ μὴ ἐγκρίσεως τῆς διαι-

τητικῆς ἀποφάσεως ἀπόφασις τῶν Ὑπουργῶν Συντονισμοῦ καὶ Ἐργασίας δὲν δύναται, κατ' ἀρχήν, νὰ τροποποιηθῇ ἢ ἀνακληθῇ, καὶ δὴ μετὰ πάροδον τῆς ρηθείσης ἀνατρεπτικῆς προθεσμίας. Ὅσάκις ὅμως, ὡς ἐν προκειμένῳ, συντρέχει πλημμέλεια περὶ τὴν δημοσίευσιν τῆς ὑπουργικῆς ἀποφάσεως, ἀφορῶσα εἰς οὐσιώδες μέρος αὐτῆς, ἤτοι πλημμέλεια ἐπηρεάζουσα αὐτὴν τὴν ὑπόστασιν τῆς ἀποφάσεως, δύνανται οἱ ἁρμόδιοι Ὑπουργοί, διαπιστοῦντες τὴν πλημμέλειαν ταύτην, νὰ προβῶσι, καὶ ἂν ἔτι ἐχώρει παρέλθει ἡ ἀνωτέρω ἀποκλειστικὴ προθεσμία, εἰς ἀνάκλησιν ἐξ ὑπαρχῆς καὶ ἐξ ὁλοκλήρου τῆς πλημμελῶς, ὡς ἀνωτέρω, δημοσιευθείσης ἀποφάσεως, μὴ ἐπιτρεπομένης, ἐφ' ὅσον ἔχει παρέλθει ἡ μνημονευθεῖσα προθεσμία, τῆς δημοσιεύσεως τοῦ ἀκριβοῦς κειμένου τῆς ἀποφάσεως. Ὅθεν νομίμως προῆλθον ἐν προκειμένῳ οἱ Ὑπουργοὶ Συντονισμοῦ καὶ Ἐργασίας διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 107750)8952)20.11.1964 ἀποφάσεως αὐτῶν (Φ.Ε.Κ. 532, τεῦχ. Β') εἰς ἀνάκλησιν τῆς πλημμελῶς δημοσιευθείσης ὑπ' ἀριθ. 97039)8034) 23.10.1964 ἀποφάσεως (Φ.Ε.Κ. 458, τεῦχ. Β') καὶ ἀπορριπτέα τυγχάνει ὡς ἀβάσιμος ἡ ἀπὸ 25.11.1964 αἴτησις τῆς Ἑνώσεως Ἰδιοκτητῶν Ἡμερησίων Ἐφημερίδων Ἀθηνῶν περὶ ἀκυρώσεως τῆς ἀνωτέρω ὑπ' ἀριθ. 107750)8962)20.11.1964 ἀνακλητικῆς ἀποφάσεως.

Ἡ ἑτέρα τῶν ὑπὸ κρίσιν αἰτήσεων τῆς Ἑνώσεως Ἰδιοκτητῶν Ἡμερησίων Ἐφημερίδων Ἀθηνῶν, ἀσκηθεῖσα τὴν 25.11.1964, ἤτοι μετὰ τὴν κατὰ τὰ ἀνωτέρω ἐξ ὑπαρχῆς καὶ ἐξ ὁλοκλήρου ἀνάκλησιν τῆς ὑπ' ἀριθ. 97039)8034)23.10.1964 ἀποφάσεως τῶν Ὑπουργῶν Συντονισμοῦ καὶ Ἐργασίας, εἶναι, καθ' ὃ μέρος διώκει τὴν ἀκύρωσιν τῆς ἀποφάσεως ταύτης, ἀπορριπτέα ὡς ἀπαράδεκτος, καθ' ὅσον στρέφεται κατ' ἀποφάσεως, ἥτις δὲν ἦτο ἐκτελεστή, καθ' ὃ μέρος ὅμως διώκει τὴν ἀκύρωσιν τῆς ὑπ' ἀριθ. 34)1964 ἀποφάσεως τοῦ Δευτεροβαθμίου Διοικητικοῦ Διαιτητικοῦ Δικαστηρίου Ἀθηνῶν, ἡ αἴτησις αὕτη τῆς Ἑνώσεως Ἰδιοκτητῶν εἶναι παραδεκτή, διότι ἡ προσβαλλομένη δι' αὐτῆς διαιτητικὴ ἀπόφασις, κοινοποιηθεῖσα εἰς τὸ Ὑπουργεῖον Ἐργασίας, ὡς προκύπτει ἐκ τοῦ φακέλου, τὴν 3.10.1964 καὶ κατατεθεῖσα εἰς τὸ Εἰρηνοδικεῖον Ἀθηνῶν ὑπὸ τῆς Ἑνώσεως Συντακτῶν Ἡμερησίων Ἐφημερίδων Ἀθηνῶν τὴν 26.10.1964 (ἔκθεσις καταθέσεως ὑπ' ἀριθ. 106), ἤτοι ἐντὸς τῆς κατὰ τὸ ἄρθρον 20 § 3 τοῦ νόμου 3239)1955 δεκαημέρου προθεσμίας, ἤρξατο ἰσχύουσα, συμφώνως τῷ αὐτῷ ἄρθρῳ, ἀπὸ τῆς ἑπομένης τῆς καταθέσεως καὶ ἀποτελεῖ, οὕτως, ἐκτελεστὴν πρᾶξιν Διοικητικῆς Ἀρχῆς προσβλητὴν ἐπὶ ἀκυρώσει.

Διὰ τῆς αὐτῆς ἀπὸ 25.11.1964 αἰτήσεως τῆς Ἑνώσεως Ἰδιοκτητῶν Ἡμερησίων Ἐφημερίδων Ἀθηνῶν προβάλλεται, ὅτι τὸ ἐκδὸν τὴν προσβαλλομένην ὑπ' ἀριθ. 34)1964 ἀπόφασιν Δευτεροβάθμιον Διοικητικὸν Διαιτητικὸν Δικαστήριον Ἀθηνῶν συνετέθη παρανόμως, καθ' ὅσον μετέσχεν ὡς πρόεδρος αὐτοῦ ὁ ἐφέτης Ε. Μπλέτσας, ὅστις εἶχεν ὁρισθῇ ὡς ἀναπληρωτής, χωρὶς νὰ βεβαιοῦται ἐν τῇ προσβαλλομένῃ ἀποφάσει, ὅτι ἐκωλύετο νὰ μετάσχῃ ὁ τακτικὸς Πρόεδρος ἐφέτης Κ. Ζαχαρῆς ἢ νὰ προκύπτῃ ἐκ τοῦ φακέλου, ὅτι συνέτρεχε τοιοῦτον κώλυμα. Ὁ λόγος ὅμως οὗτος ἀκυρώσεως εἶναι ἀπορριπτέος ὡς ἀβάσιμος, διότι παρανόμως σύνθεσις συλλογικοῦ διοικητικοῦ ὀργάνου λόγῳ συμμετοχῆς ἀναπληρωματικοῦ μέλους, ἀντὶ τοῦ τακτικοῦ, συντρέχει ὁσάκις δὲν ἐκλητεύθη προσηκόντως, ἵνα μετάσχῃ τῆς οἰκείας συνεδρίας, τὸ τακτικὸν μέλος, ἐνῷ, ἐν προκειμένῳ, ἡ 9.4.1964, καθ' ἣν συνῆλθεν εἰς συνεδρίαν τὸ Δ.Δ.Δ.Δ. Ἀθηνῶν, εἶχεν ὁρισθῇ ὡς ἡμέρα συνεδριάσεως διὰ σχετικοῦ ἀπὸ 6.4.1964 προγράμματος, καταρτισθέντος ὑπ' αὐτοῦ τοῦ τακτικοῦ Προέδρου Κ. Ζαχαρῆ, δὲν ἐπηρεάζεται δὲ ἡ νομιμότης τῆς συνθέσεως ἐκ τοῦ γεγονότος ὅτι ἐν τῷ ρηθέντι προγράμματι προεβλέπετο ἡ συμμετοχὴ τοῦ ἀναπληρωματικοῦ Προέδρου Ε. Μπλέτσα, οὐδ' ἐκ τοῦ γεγονότος, ὅτι δὲν βεβαιοῦται ἡ ὕπαρξις κωλύματος τοῦ τακτικοῦ προέδρου ἢ ὅτι δὲν προκύπτει ἡ ὕπαρξις τοιούτου κωλύματος.

Ὡς προκύπτει ἐκ τῶν διατάξεων τοῦ ν. 3239)1955, καὶ ἰδίᾳ ἐκ τῶν διατάξεων τῶν ἄρθρων 1, 2, 6 καὶ 7, ἡ αὐτόθι θεσπιζομένη διαδικασία ἐπιλύσεως συλλογικῶν διαφορῶν ἐργασίας διὰ συνάψεως συλλογικῆς συμβάσεως ἢ δι' ὑποχρεωτικῆς διαιτησίας ἐφαρμόζεται εἰς περίπτωσιν διενέξεως μεταξὺ «ἐπαγγελματικῶν ὀργανώσεων» ἐργοδοτῶν καὶ μισθωτῶν, ἀδιαφόρως ἂν πρόκειται περὶ ἐπαγγελματικῶν ὀργανώσεων, αἵτινες

συνιστῶνται ἐλευθέρως ὑπὸ τῶν μελῶν αὐτῶν καὶ εἰς ἃς εἶναι ἐλευθέρα ἡ συμμετοχὴ τούτων ἢ περὶ ἐπαγγελματικῶν ὀργανώσεων, αἵτινες συνιστῶνται ὑποχρεωτικῶς δυνάμει τοῦ νόμου καὶ εἰς ἃς ἡ συμμετοχὴ εἶναι ὑποχρεωτικὴ κατὰ τὸν νόμον. Ὅθεν ἐκ τοῦ γεγονότος ὅτι ἡ Ἕνωσις Ἰδιοκτητῶν Ἡμερησίων Ἐφημερίδων Ἀθηνῶν καὶ ἡ Ἕνωσις Συντακτῶν Ἡμερησίων Ἐφημερίδων Ἀθηνῶν ἀποτελοῦσιν ὀργανώσεις, συσταθείσας ὑποχρεωτικῶς δυνάμει τοῦ ἀ.ν. 1093)1938 «περὶ δημοσιογραφικῶν ὀργανώσεων» καὶ τοῦ νόμου 1798)1951 «περὶ συστάσεως καὶ ὀργανώσεως Ἑνώσεως Ἰδιοκτητῶν Ἡμερησίων Ἐφημερίδων Ἀθηνῶν» (Φ.Ε.Κ. Α' 125), δι' ὧν ἐπιβάλλεται ἐπίσης ὑποχρεωτικῶς ἡ εἰς τὰς ὀργανώσεις ταύτας συμμετοχὴ τῶν ἰδιοκτητῶν καὶ τῶν συντακτῶν τῶν ἐφημερίδων ἀντιστοίχως, οὐδόλως παρέπεται, ὡς ἀβασίμως προβάλλεται διὰ τῆς ὑπὸ κρίσιν αἰτήσεως τῆς Ἑνώσεως Ἰδιοκτητῶν, ὅτι δὲν ἦτο ἐφαρμοστέα ἐν προκειμένῳ ἡ διαδικασία τῆς ὑποχρεωτικῆς διαιτησίας, ἐφ' ὅσον αἱ ρηθεῖσαι Ἑνώσεις, ἔχουσαι ὡς σκοπὸν τὴν ἐπιμέλειαν καὶ προαγωγὴν τῶν ἐπαγγελματικῶν συμφερόντων τῶν μελῶν αὐτῶν (ἄρθρον 20 ἀ.ν. 1093)1938) καὶ ὑποχρεούμεναι μάλιστα νὰ ἀναγνωρισθῶσι κατὰ τὴν διαδικασίαν τῆς ἀναγνωρίσεως τῶν ἐπαγγελματικῶν σωματείων, ἔχουσι τὸν χαρακτῆρα «ἐπαγγελματικῶν ὀργανώσεων» ὑπὸ τὴν ἔννοιαν τοῦ ν. 3239)1955.

Ἐν ἄρθρῳ 14 § 6 τοῦ Συντάγματος ὁρίζεται, ὅτι «νόμος θέλει ὁρίσει . . . τὰς προϋποθέσεις καὶ τὰ προσόντα διὰ τὴν ἄσκησιν τοῦ δημοσιογραφικοῦ ἐπαγγέλματος», ἡ συνταγματικὴ ὅμως αὕτη διάταξις, ἔχουσα τὴν ἔννοιαν ὅτι ὁ νόμος δύναται, περιορίζων ἐν τούτῳ τὴν ἐλευθερίαν ἀσκήσεως τοῦ δημοσιογραφικοῦ ἐπαγγέλματος, νὰ θεσπίσῃ προϋποθέσεις καὶ προσόντα διὰ τὴν ἄσκησιν αὐτοῦ, οὐδόλως ἀναφέρεται εἰς ταὺς ἐν γένει ὅρους ἀσκήσεως τοῦ ἐπαγγέλματος τοῦ δημοσιογράφου, καὶ εἰδικώτερον εἰς τοὺς ὅρους ἐργασίας καὶ ἀμοιβῆς τῶν μισθωτῶν δημοσιογράφων, μὴ ἐπιβάλλουσα ὅπως οἱ ὅροι οὗτοι καθορίζωνται διὰ τυπικοῦ νόμου, οὐδ' ἀποκλείουσα ὅπως ρυθμίζωνται κατὰ τὴν ὑπὸ τοῦ ν. 3239)1955 προβλεπομένην διαδικασίαν ὑποχρεωτικῆς διαιτησίας, ἐφ' ᾧ καὶ ὁ διὰ τῆς ὑπὸ κρίσιν αἰτήσεως τῆς Ἑνώσεως Ἰδιοκτητῶν προβαλλόμενος περὶ τοῦ ἐναντίου λόγος ἀκυρώσεως εἶναι ἀπορριπτέος ὡς ἀβάσιμος.

Διὰ τῆς ὑπὸ κρίσιν αἰτήσεως τῆς Ἑνώσεως Ἰδιοκτητῶν προβάλλεται, ὅτι ἡ προσβαλλομένη ὑπ' ἀριθ. 34)1964 ἀπόφασις τοῦ Δ.Δ.Δ.Δ. Ἀθηνῶν ἐξεδόθη κατὰ παράβασιν τῶν διατάξεων τοῦ ἄρθρου 7 § 1 τοῦ ν. 3239)1955, ἐν συνδυασμῷ πρὸς τὸ ἄρθρον 19 § 2 τοῦ αὐτοῦ νόμου, ὡς ἐτροποποιήθη διὰ τοῦ ἄρθρου 10 § 8 τοῦ ν.δ. 3755)1957, καθ' ὅσον αἱ διατάξεις αὗται δὲν ἐπιτρέπουσι τὴν σύναψιν τοπικῆς ἢ εἰδικῆς ὁμοιοεπαγγελματικῆς συλλογικῆς συμβάσεως ἢ τὴν ἔκδοσιν ἀντιστοίχου διαιτητικῆς ἀποφάσεως, ἐὰν ὑφίσταται ἐθνικὴ ὁμοιοεπαγγελματικὴ συλλογικὴ σύμβασις ἢ διαιτητικὴ ἀπόφασις, ἐν προκειμένῳ δὲ ἰσχύουν τοιαῦται διαιτητικαὶ ἀποφάσεις, ἤτοι ἡ ὑπ' ἀριθ. 28)1963 ἀπόφασις τοῦ Δ.Δ.Δ.Δ. Ἀθηνῶν, δι' ἧς ἐρρυθμίσθησαν οἱ ὅροι ἐργασίας καὶ ἀμοιβῆς τοῦ προσωπικοῦ τῶν πάσης φύσεως ἰδιωτικῶν ἐπιχειρήσεων ἁπάσης τῆς χώρας, καὶ ἡ ὑπ' ἀριθ. 10)1964 ἀπόφασις τοῦ αὐτοῦ Δ.Δ.Δ.Δ., δι' ἧς ὡρίσθησαν τὰ κατώτατα ὅρια βασικῶν μισθῶν καὶ ἡμερομισθίων τῶν ἰδιωτικῶν ὑπαλλήλων καὶ ἐργατῶν ἁπάσης τῆς χώρας καὶ καθιερώθη ἐπίδομα ἀδείας ὑπὲρ αὐτῶν· καὶ ὁ λόγος ὅμως οὗτος ἀκυρώσεως εἶναι ἀπορριπτέος ὡς ἀβάσιμος, διότι αἱ διαιτητικαὶ αὗται ἀποφάσεις, ἀφορῶσαι εἰς πλείονας κλάδους μισθωτῶν, δὲν ἔχουν τὸν χαρακτῆρα ὁμοιοεπαγγελματικῶν διαιτητικῶν ἀποφάσεων.

Διὰ τῆς ὑπὸ κρίσιν αἰτήσεως τῆς Ἑνώσεως Ἰδιοκτητῶν προβάλλεται περαιτέρω, ὅτι ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις τοῦ Δ.Δ.Δ.Δ. Ἀθηνῶν δὲν εἶναι νομίμως καὶ ἐν γένει προσηκόντως ἠτιολογημένη, καθ' ὃ μέρος ἔκρινεν, ὅτι οἱ εἰδησεογράφοι (ρεπόρτερς) παρέχουσιν ἐξηρτημένην ἐργασίαν ὑπὸ τὴν ἔννοιαν τοῦ ἄρθρου 1 § 3 τοῦ νόμου 3239)1955, καὶ ὁ λόγος ὅμως οὗτος εἶναι ἀπορριπτέος ὡς ἀβάσιμος, διότι ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις δέχεται ὅτι, καίπερ ἀπασχολούμενοι ἐκτὸς Γραφείου καὶ μακρὰν τῆς ἀμέσου ἐποπτείας τῶν ἐργοδοτῶν καὶ ἔχοντες ἐλευθερίαν τινὰ ἐν τῇ ἐκλογῇ τῶν εἰδήσεων, οἱ εἰδησεογράφοι ἐκτελοῦσι τὴν ἐργασίαν αὐτῶν ὑπὸ τὰς γενικὰς ὁδηγίας καὶ διαταγὰς τῶν ἐργοδοτῶν, τελοῦντες

οὕτως εἰς προσωπικὴν πρὸς αὐτοὺς ἐξάρτησιν ἔστω καὶ ἐνδεχομένως οὐχὶ τόσον στενήν, ὥστε νὰ ἔχῃ ἐφαρμογὴν ὁ ρυθμίζων τὴν εἰδικὴν διαδικασίαν ἐκδικάσεως τῶν μεταξὺ ἐργατῶν καὶ ἐργοδοτῶν διαφορῶν νόμος ΓΨΟΔ'.

Ὡς ἐκτίθεται ἐν τῇ προσβαλλομένῃ ἀποφάσει τοῦ Δ.Δ.Δ.Δ. Ἀθηνῶν, οἱ μισθοὶ καὶ αἱ ἀποδοχαὶ ἐν γένει τῶν συντακτῶν καὶ εἰδησεογράφων καθωρίσθησαν δι' αὐτῆς μετ' ἐκτίμησιν καὶ μερικὴν ἀποδοχὴν τῶν ἰσχυρισμῶν ἀμφοτέρων τῶν ἐνδιαφερομένων μερῶν, ἐν ὄψει δὲ καὶ μετὰ στάθμισιν τῶν οἰκονομικῶν καὶ κοινωνικῶν ἀναγκῶν, ἃς ἐξυπηρετοῦσιν αἱ ἐπιχειρήσεις τῶν ἡμερησίων ἐφημερίδων Ἀθηνῶν, τῆς ἐκ τῶν ἐγγράφων τῆς ὑποθέσεως προκυπτούσης αὐξήσεως τῶν ἐσόδων τῶν ἐφημερίδων ἀπὸ τοῦ ἔτους 1960 καὶ ἐφεξῆς συνεπείᾳ αὐξήσεως τῆς κυκλοφορίας καὶ τῶν διαφημίσεων, τοῦ ὕψους τῶν παρεχομένων εἰς τοὺς συντάκτας ἀμοιβῶν, κυμαινομένων ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον μεταξὺ 1000 καὶ 3.000 δραχμῶν μηνιαίως, τοῦ κόστους τῆς ζωῆς, τοῦ εἴδους καὶ τῶν συνθηκῶν ἐργασίας τῶν συντακτῶν ἐν συγκρίσει πρὸς τὰς συνθήκας ἐργασίας ἄλλων μισθωτῶν καὶ τὸ ἐν γένει συμφέρον τῆς ἐθνικῆς οἰκονομίας, οὕτω δὲ ἔχουσα ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις τυγχάνει νομίμως καὶ ἐπαρκῶς ἠιτιολογημένη, ἀπορριπτομένου τοῦ διὰ τῆς ὑπὸ κρίσιν αἰτήσεως τῆς Ἑνώσεως Ἰδιοκτητῶν προβαλλομένου περὶ τοῦ ἐναντίου λόγου ἀκυρώσεως ὡς ἀβασίμου, ἐφόσον ἡ ρηθεῖσα ἀπόφασις στηρίζεται ἐπὶ τῶν κατὰ τὸν νόμον (ἄρθρον 15 § 2 νόμου 3239)1955) ληπτέων ὑπ' ὄψιν στοιχείων, μὴ ἀπαιτουμένου ὅπως τὰ στοιχεῖα ταῦτα, ἀναγόμενα ἄλλωστε ἐν πολλοῖς καὶ κατὰ βάσιν εἰς δεδομένα τῆς κοινῆς πείρας, παρατίθενται μᾶλλον συγκεκριμένως καὶ ἀριθμητικῶς, οὐδ' ὅπως ὁ καθορισμὸς τῶν ἀμοιβῶν στηριχθῇ ἀποκλειστικῶς ἐπὶ τῶν συνθηκῶν, ὑφ' ἃς τελοῦσιν αἱ μᾶλλον ἀσθενεῖς οἰκονομικῶς ἐπιχειρήσεις.

Ἡ διὰ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως θέσπισις ἐπιδόματος 20 ο)ο ὑπὲρ τῶν ἀρχισυντακτῶν καὶ διευθυντῶν συντάξεως καὶ 10 ο)ο ὑπὲρ τῶν συντακτῶν ὕλης, αἰτιολογουμένη ἀφ' ἑαυτῆς ἐν ὄψει τῆς μείζονος σημασίας, ἣν ἔχει, κατὰ κοινὴν πεῖραν, ἡ ἐργασία τῶν ἀνωτέρω συντακτῶν ἐν συγκρίσει πρὸς τὴν τῶν λοιπῶν καὶ τῆς ηὐξημένης εὐθύνης αὐτῶν, δὲν ἔχρῃζεν εἰδικῆς αἰτιολογήσεως ἐν τῇ προσβαλλομένῃ ἀποφάσει, ἀπορριπτέος δὲ εἶναι ὁ διὰ τῆς ὑπὸ κρίσιν αἰτήσεως τῆς Ἑνώσεως Ἰδιοκτητῶν προβαλλόμενος περὶ τοῦ ἐναντίου λόγος ἀκυρώσεως.

Ἡ ἐν τῇ προσβαλλομένῃ ἀποφάσει τοῦ Δ.Δ.Δ.Δ. Ἀθηνῶν περιλαμβανομένη ρήτρα, καθ' ἣν «τυχὸν καταβαλλόμενοι μεγαλύτεροι μισθοὶ θὰ ἐξακολουθήσουν καταβαλλόμενοι», δὲν ἔχει τὴν ὑπὸ τῆς αἰτούσης Ἑνώσεως Ἰδιοκτητῶν ἀποδιδομένην εἰς αὐτὴν ἔννοιαν τῆς διὰ τῆς κανονιστικῆς διαιτητικῆς ἀποφάσεως θεσπίσεως διά τινας μισθωτοὺς (συντάκτας) ἀμοιβῶν διαφόρων τῶν γενικῶς καθορισθεισῶν, καὶ δὴ ποικιλλουσῶν κατὰ μισθωτὸν καὶ ἴσων πρὸς τὰς εἰς ἕκαστον τούτων πράγματι καταβαλλομένας, ἀλλὰ μόνον τὴν ἔννοιαν ὅτι, ὡς ἄλλωστε ὁρίζεται καὶ ἐν τῷ νόμῳ (ἄρθρον 3 § 1 ἐδάφιον 2 νόμου 3239)1955), διὰ τῆς διαιτητικῆς ἀποφάσεως δὲν θίγεται ἡ ἰσχὺς ἀτομικῶν συμβάσεων ἐργασίας προβλεπουσῶν περὶ καταβολῆς ἀνωτέρων ἀμοιβῶν, ὑπὸ τὴν ἔννοιαν δὲ ταύτην ἡ ρηθεῖσα ρήτρα τυγχάνει νόμιμος καὶ ὁ περὶ τοῦ ἐναντίου λόγος ἀκυρώσεως εἶναι ἀπορριπτέος ὡς ἀβάσιμος.

Ἐν ἄρθρῳ 2 § 1 τοῦ ἀ.ν. 539)1945 «περὶ χορηγήσεως κατ' ἔτος εἰς τοὺς μισθωτοὺς ἀδειῶν μετ' ἀποδοχῶν» ὁρίζονται κατ' ἀρχὴν αἱ ἐτήσιαι ἄδειαι, ὧν δικαιοῦνται νὰ τύχωσιν οἱ μισθωτοὶ ἀναλόγως τοῦ εἴδους τῆς παρεχομένης ὑπ' αὐτῶν ἐργασίας καὶ τῆς ἐπιχειρήσεως παρ'

ή ἀπασχολοῦνται, ἐν δὲ τῇ παραγράφῳ 7 τοῦ αὐτοῦ ἄρθρου ὁρίζεται ὅτι «τυχὸν εὐμενέστεροι ὅροι χορηγήσεως ἀδειῶν εἰς μισθωτούς, περιεχόμενοι εἰς συλλογικὰς συμβάσεις, κανονισμοὺς ἢ ἄλλας διατάξεις, δὲν θίγονται ὑπὸ τοῦ παρόντος». Ὅθεν ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις τοῦ Δ.Δ.Δ.Δ. Ἀθηνῶν, ὁρίσασα ὅτι εἰς τοὺς συντάκτας χορηγεῖται ἡ ἄδεια, ἧς δικαιοῦνται νὰ τύχωσι κατὰ τὸν νόμον οἱ ὑπάλληλοι τῶν ἀνωνύμων ἑταιρειῶν, δὲν ἀντίκειται εἰς τὰς διατάξεις τοῦ ἀ.ν. 539)1945, ἐξ ἄλλου δὲ ἡ ἐξομοίωσις αὕτη τῶν συντακτῶν πρὸς τοὺς ὑπαλλήλους ἀνωνύμων ἑταιρειῶν δὲν δύναται νὰ θεωρηθῇ ὅτι ἀντιστρατεύεται εἰς τὴν ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 3 τοῦ Συντάγματος καθιερουμένην ἀρχὴν τῆς ἰσότητος, οὔτε ἔχρηζεν εἰδικῆς αἰτιολογήσεως, ἀπορριπτομένων τῶν διὰ τῆς ὑπὸ κρίσιν αἰτήσεως τῆς Ἑνώσεως Ἰδιοκτητῶν προβαλλομένων περὶ τοῦ ἐναντίου λόγων ἀκυρώσεως ὡς ἀβασίμων.

Διὰ τοῦ ν.δ. 3868)1958 «περὶ συστάσεως Διανεμητικοῦ Λογαριασμοῦ κλπ.» ἱδρύθη παρὰ τῷ Ὀργανισμῷ Ἀπασχολήσεως καὶ Ἀσφαλίσεως Ἀνεργίας «Διανεμητικὸς Λογαριασμὸς Οἰκογενειακῶν Ἐπιδομάτων Μισθωτῶν» πρὸς τὸν σκοπὸν τῆς χορηγήσεως ἐπιδομάτων συντηρήσεως τέκνων (ἄρθρα 1, 2), ὡρίσθη δὲ περαιτέρω (ἄρθρον 3), ὅτι οἱ πόροι τοῦ Λογαριασμοῦ θὰ συνίστανται κυρίως ἐξ εἰσφορῶν τῶν ἐργοδοτῶν καὶ τῶν ἐργαζομένων (§§ 1, 2) καὶ ὅτι «κατ' ἐξαίρεσιν δὲν ὑφίσταται ὑποχρέωσις καταβολῆς τῆς ὡς ἄνω ἐργοδοτικῆς καὶ ἐργατικῆς εἰσφορᾶς διὰ τοὺς ἐπὶ μηνιαίῳ μισθῷ ἀμειβομένους μισθωτούς, ἐφ' ὅσον καταβάλλονται καὶ δι' ὅσον χρόνον καταβάλλονται αὐτοῖς ὑπὸ τοῦ οἰκείου ἐργοδότου οἰκογενειακὰ ἐπιδόματα τέκνων δυνάμει ἰσχυόντων νόμων, συλλογικῶν συμβάσεων ἐργασίας, κανονισμῶν ἐπιχειρήσεων ἢ οἱωνδήποτε ἄλλων διατάξεων ἴσα τοὐλάχιστον πρὸς τὰ κατὰ τὸ παρὸν ν. δ)γμα ὁρισθησόμενα». Ἡ διάταξις ὅμως αὕτη, ὁμιλοῦσα περὶ τῶν «ἰσχυόντων» νόμων, συλλογικῶν συμβάσεων κανονισμῶν κλπ., δὲν ἀναφέρεται εἰς μόνας τὰς κατὰ τὴν ἔναρξιν τῆς ἰσχύος τοῦ ν.δ 3868)1958 ἰσχυούσας συλλογικὰς συμβάσεις διαιτητικὰς ἀποφάσεις κλπ. καὶ δὲν ἀποκλείει, ὡς ἐκ τούτου, τὴν θέσπισιν οἰκογενειακῶν ἐπιδομάτων συντηρήσεως τέκνων διὰ συλλογικῶν συμβάσεων συναπτομένων διαιτητικῶν ἀποφάσεων, ἐκδιδομένων μετὰ τὴν ἔναρξιν τῆς ἰσχύος τοῦ ν.δ. 3868)1958 ἐφ' ᾧ καὶ ὁ διὰ τοῦ ἀπὸ 20.1.1965 προσθέτου δικογράφου προβαλλόμενος ὑπὸ τῆς Ἑνώσεως Ἰδιοκτητῶν περὶ τοῦ ἐναντίου λόγος ἀκυρώσεως, καθ' ὃν ἡ διὰ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως τοῦ Δ.Δ.Δ.Δ. Ἀθηνῶν θέσπισις οἰκογενειακοῦ ἐπιδόματος ἀντίκειται εἰς τὰς ἀνωτέρω διατάξεις τοῦ ν.δ 3858)1958, εἶναι ἀπορριπτέος ὡς ἀβάσιμος.

Κατὰ ταῦτα ἡ ἑτέρα τῶν ὑπὸ κρίσιν ἀπὸ 25.11.1964 αἰτήσεων τῆς Ἑνώσεως Ἰδιοκτητῶν Ἡμερησίων Ἐφημερίδων Ἀθηνῶν καθ' ὃ μέρος τυγχάνει κατὰ τὰ ἐν τῇ προηγουμένῃ 4ῃ σκέψει τύποις δεκτή, ἤτοι καθ' ὃ μέρος στρέφεται κατὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 34 1944 ἀποφάσεως τοῦ Δ.Δ.Δ.Δ. Ἀθηνῶν εἶναι ἀπορριπτέα ὡς ἀβάσιμος.

Ἡ ὑπὸ κρίσιν ἀπὸ 19.11.1964 αἴτησις τῆς Ἑνώσεως Συντακτῶν Ἡμερησίων Ἐφημερίδων Ἀθηνῶν, καθ' ὃ μέρος διώκει τὴν ἀκύρωσιν τῆς μετὰ τὴν ἄσκησιν αὐτῆς ἀνακλητείσης κατὰ τὰ ἐν τῇ προηγουμένῃ 2α σκέψει ὑπ' ἀριθ. 97039)8034)23.10.1964 ἀποφάσεως τῶν Ὑπουργῶν Συντονισμοῦ καὶ Ἐργασίας, ἔπαυσεν ἔχουσα ἀντικείμενον καὶ συνεπῶς κατὰ τοῦτο ἡ ἐπὶ τῇ αἰτήσει ταύτῃ δίκη δέον νὰ κηρυχθῇ κατηργημένη καθ' ὃ μέρος ὅμως ἡ αἴτησις αὕτη τῆς Ἑνώσεως Συντακτῶν στρέφεται κατὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 34)1964 ἀποφάσεως τοῦ Δ.Δ.Δ.Δ. Ἀθηνῶν, ἀσκηθεῖσα ἐμπροθέσμως καὶ κατὰ τὰς νομίμους διατυπώσεις, εἶναι τύπου δεκτή.

Ἐν ἄρθρῳ 15 § 6 τοῦ ν. 3239)1955

ὡς τοῦτο ἐτροποποιήθη διὰ τοῦ ἄρθρου 7 § 2 τοῦ ν. δ)τος 3755)1957, ὁρίζεται ὅτι ἂν περιπτώσει ἐκδόσεως διαιτητικῆς ἀποφάσεως μετὰ τὴν πάροδον τῶν ἐν τῷ παρόντι ὁριζομένων προθεσμιῶν διαδικασίας ἐνώπιον τῶν ὀργάνων ὑποχρεωτικῆς διαιτησίας (ἤτοι, συμφώνως πρὸς τὰς διατάξεις τῶν ἄρθρων 11, 12 καὶ 14 τοῦ νόμου 3239)1955, ὡς ἐτροποποιήθη διὰ τοῦ ἄρθρου 7 § 1 τοῦ ν. δ)τος 3755)1957, μετὰ πάροδον 38 ἡμερῶν ἀπὸ τῆς ὑπὸ τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας παραπομπῆς τῆς διαφορᾶς εἰς διαιτησίαν), ἡ ἡμερομηνία ἐνάρξεως τῆς ἰσχύος ταύτης δὲν δύναται νὰ μετατεθῇ εἰς χρόνον μεταγενέστερον τῆς ἑπομένης ἀπὸ τῆς παρόδου τῶν προθεσμιῶν τούτων ἡμέρας», κατὰ τὴν ἔννοιαν δὲ τῆς διατάξεως ταύτης ἀποκλείεται οὐχὶ μόνον ὅπως ὁρισθῇ ἡμερομηνία ἐνάρξεως τῆς ἰσχύος τῆς διαιτητικῆς ἀποφάσεως μεταγενεστέρα τῆς 30ης ἡμέρας ἀπὸ τῆς παραπομπῆς τῆς διαφορᾶς εἰς διαιτησίαν, ἀλλὰ καὶ ὅπως διαταχθῇ ἡ εἰς δόσεις καταβολὴ τῶν συνεπείᾳ τῆς ἐπιβαλλομένης ἀναδρομικῆς ἰσχύος τῆς διαιτητικῆς ἀποφάσεως γεννωμένων ἀπαιτήσεων τῶν μισθωτῶν. Ὅθεν, ἐφ' ὅσον, ὡς προκύπτει ἐκ τοῦ φακέλου, ἡ συλλογικὴ διαφορὰ παρεπέμφθη ἐν προκειμένῳ εἰς διαιτησίαν τὴν 24)5)1964, ἡ προσβαλλομένη ὑπ' ἀριθ. 34)1964 ἀπόφασις τοῦ Δ.Δ.Δ.Δ. Ἀθηνῶν, ὁρίσασα ὅτι «ἰσχύει ἀπὸ 1.8.1964», ὅτι «μέχρι τῆς 31.7.1964 ἰσχύει ἡ κλίμαξ τῆς πρωτοδίκου ἀποφάσεως» καὶ ὅτι «τὰ δυνάμει ταύτης ὀφειλόμενα δύνανται νὰ καταβληθοῦν εἰς τέσσαρας (4) ἰσοπόσους δόσεις», ἀντίκειται εἰς τὸν νόμον καὶ εἶναι κατὰ τὰ μέρη ταῦτα ἀκυρωτέα, δεκτῆς ἐν μέρει καθισταμένης τῆς ὑπὸ κρίσιν αἰτήσεως τῆς Ἑνώσεως Συντακτῶν Ἡμερησίων Ἐφημερίδων Ἀθηνῶν.

Κατὰ ταῦτα δέον νὰ γίνῃ δεκτὴ α) ἡ ἀπὸ 27.1.1965 ἐμπροθέσμως καὶ κατὰ τὰς νομίμους διατυπώσεις ἀσκηθεῖσα παρέμβασις τῆς Ἑνώσεως Συντακτῶν Ἡμερησίων Ἐφημερίδων Ἀθηνῶν, δι' ἧς διώκεται ἡ ἀπόρριψις τῆς ἀπὸ 25.11.1964 αἰτήσεως τῆς Ἑνώσεως Ἰδιοκτητῶν Ἡμερησίων Ἐφημερίδων Ἀθηνῶν περὶ ἀκυρώσεως τῆς ὑπ' ἀριθ. 107750)8962)28.11.1964 ἀποφάσεως τῶν Ὑπουργῶν Συντονισμοῦ καὶ Ἐργασίας καὶ β) ἡ ἀπὸ 27.1.1965 ἐμπροθέσμως καὶ κατὰ τὰς νομίμους διατυπώσεις ἀσκηθεῖσα παρέμβασις τῆς Ἑνώσεως Συντακτῶν Ἡμερησίων Ἐφημερίδων Ἀθηνῶν, δι' ἧς διώκεται ἡ ἀπόρριψις τῆς ἀπὸ 25.11.1964 αἰτήσεως τῆς Ἑνώσεως Ἰδιοκτητῶν Ἡμερησίων Ἐφημερίδων Ἀθηνῶν περὶ ἀκυρώσεως τῆς ὑπ' ἀριθ. 97039)8034)23.10.1964 ἀποφάσεως τῶν Ὑπουργῶν Συντονισμοῦ καὶ Ἐργασίας καὶ τῆς ὑπ' ἀριθ. 34)1964 ἀποφάσεως τοῦ Δ.Δ.Δ.Δ. Ἀθηνῶν.

Διὰ ταῦτα

Συνεκδικάζει τὰς ὑπὸ κρίσιν αἰτήσεις.

Ἀπορρίπτει τὰς ὑπὸ κρίσιν ἀπὸ 25.11.1964 αἰτήσεις τῆς Ἑνώσεως Ἰδιοκτητῶν Ἡμερησίων Ἐφημερίδων Ἀθηνῶν.

Δέχεται τὰς ἀπὸ 27.1.1965 παρεμβάσεις τῆς Ἑνώσεως Συντακτῶν Ἡμερησίων Ἐφημερίδων Ἀθηνῶν.

Κηρύσσει ἐν μέρει καταργημένην τὴν ἐπὶ τῇ ἀπὸ 19.11.1964 ὑπὸ κρίσιν αἰτήσει τῆς Ἑνώσεως Συντακτῶν Ἡμερησίων Ἐφημερίδων Ἀθηνῶν δίκην, κατὰ τὰ ἐν τῷ σκεπτικῷ.

Δέχεται ἐν μέρει τὴν ὑπὸ κρίσιν ἀπὸ 19.11.1964 αἴτησιν τῆς Ἑνώσεως Συντακτῶν Ἡμερησίων Ἐφημερίδων Ἀθηνῶν, κατὰ τὰ ἐν τῷ σκεπτικῷ.

Ἀκυροῖ ἐν μέρει, κατὰ τὰ ἐν τῷ σκεπτικῷ, τὴν ὑπ' ἀριθ. 34)1964 ἀπόφασιν τοῦ Δευτεροβαθμίου Διοικητικοῦ Διαιτητικοῦ Δικαστηρίου Ἀθηνῶν, ἤτοι καθ' ὃ μέρος ὥρισεν, ὅτι ἰσχύει ἀπὸ 1.8.1964, ὅτι μέχρι τῆς 31.7.1964 ἰσχύει ἡ κλίμαξ τῆς πρωτοδίκου ἀποφάσεως καὶ ὅτι τὰ ὀφειλόμενα εἰς τοὺς μισθωτοὺς δύνανται νὰ καταβληθῶσιν εἰς τέσσαρας (4) ἰσοπόσους δόσεις.

ΕΡΓΑΤΙΚΑ ΑΤΥΧΗΜΑΤΑ

ΧΡΗΜΑΤΙΚΗ ΙΚΑΝΟΠΟΙΗΣΙΣ ΔΙ' ΗΘΙΚΗΝ ΒΛΑΒΗΝ ΠΑΘΟΝΤΟΣ

Περιουσιακή ζημία έκ του Νόμου 551)1914 ανεξαρτήτως πταίσματος

Γενεσιουργός αίτια της χρηματικής ικανοποιήσεως λόγω ηθικής βλάβης, κατ' άρθρα 299, 932 και 922 Αστικού Κώδικος, αδικοπραξία υπό την έν άρθρω 914 Αστικού Κώδικος έννοιαν της υπαιτίου ζημιογόνου πράξεως.—Αξίωσις χρηματικής ικανοποιήσεως και επί εργατικού ατυχήματος κατά Νόμον 551)1914, δι' ου εβεσπίσθη ευθύνη του εργοδότου προς αποζημίωσιν ένεκα περιουσιακής ζημίας ανεξαρτήτως πταίσματος αυτού, μόνον εν υπαιτιότητι του εργοδότου ή του υπ' αυτού προστηθέντος.

Περίπτωσις της κατωτέρω αρεοπαγιτικής απο-φάσεως (υπό της οποίας επεκυρώθη η υπ' αριθ. 725)1964 απόφασις του ως εφετείου δικάσαντος κατά την εργατικήν διαδικασίαν Πρωτοδικείου Αθηνών) υπήρξεν αξίωσις παθόντος εξ εργατικού ατυχήματος μισθωτού προς χρηματικήν ικανοποίησιν του δι' ηθικήν βλάβην κατ' άρθρα 914, 922, 932 Αστικού Κώδικος. (Ίδετε περί αυτής Α.Π. 444)1964, Ολομελείας, εισηγητής *Κ. Θανόπουλος*, ΕΕΔ 23, 845).

Επανέρχεται και η νεωτέρα αύτη αρεοπαγιτική απόφασις εις τα υπό του Αρείου Πάγου νομολογηθέντα (ούτω και Α.Π. 9)1963, εισηγητής *Γ. Χατζηδάκης*, ΕΕΔ 22, 275) περί του ότι διά την αξίωσιν ταύτην απαιτείται να υπάρξη υπαιτιότης του εργοδότου (λαμβανομένου πάντοτε υπ' όψιν και του κατ' άρθρον 300 Α.Κ. συντρέχοντος πταίσματος του παθόντος (περί του οποίου ίδετε Α.Π. 630)1964, εισηγητής *Ι. Χατζηδάκης*, ΕΕΔ 24, 35).

Αρείου Πάγου 146)1965, Τμ. Β'

Προεδρεύων ο Αντιπρόεδρος κ. ***Κ. Σοΐρλος***
Εισηγητής ο Αρεοπαγίτης κ. ***Εύστρ. Μαλλούχος***
Δικηγόροι οι κ.κ. Εμ. Ανδριανάκης, Εύστ. Φραγκούλης

Ως δείκνυται εκ της τετάρτης αιτιολογίας της προσβαλλομένης αποφάσεως, το ως εφετείον δικάσαν Πρωτοδικείον ήχθη εις την κρίσιν του περί του βασίμου της αγωγής εκ των καταθέσεων των ενώπιον του πρωτοβαθμίου δικαστού εξετασθέντων μαρτύρων αποδείξεως και ανταποδείξεως, εν συνδυασμώ λαμβανομένων προς τα εκατέρωθεν επικληθέντα και προσαχθέντα έγγραφα, μεταξύ των οποίων και ένορκοι καταθέσεις ενώπιον συμβολαιογράφου. Εντεύθεν ουδεμία καταλείπεται αμφιβολία, ότι έλαβεν υπ' όψιν και συνεξετίμησε μετά των λοιπών αποδεικτικών στοιχείων και την εν τώ πρώτω λόγω αναιρέσεως αναφερομένην από 17 Μαΐου 1962 δήλωσιν ατυχήματος, την οποίαν μάλιστα εν τη ανωτέρω αιτιολογία περί το τέλος αυτής ειδικώς μνημονεύει και ο εναντίος ούτος λόγος αναιρέσεως είναι απορριπτέος, ως άβάσιμος. Καθ' όσον δε ούτος αναφέρεται εις την υπό του δικαστηρίου της ουσίας εκτίμησιν του περιεχομένου της εν λόγω δηλώσεως, είναι απορριπτέος, κατά το άρθρον 810 § 1 Πολ. Δικ., ως αντικατεστάθη διά του άρθρου 6 του νόμου 3810)1957, ως απαράδεκτος.

Ο ισχυρισμός του αναιρεσείοντος, τραυματισθέντος εν τη εκτελέσει εργασίας παρά τη αναιρεσιβλήτω, ότι το τραυματίσαν αυτόν σίδηρον έπεσε κατ' αυτού εκ του αυτοκινήτου, εις το οποίον υφίστατο υπάλληλος αυτής, επιτετραμμένος διά την φόρτωσιν του αυτοκινήτου διά παλαιών σιδήρων, απεκρούσθη υπό της προσβαλλομένης αποφάσεως, δεχθείσης, ως εξ αυτής δείκνυται, ότι ο αναιρεσείων, βαδίζων εις ευρύχωρον διάδρομον του εργαστηρίου της αναιρεσιβλήτου, ένθα ελάμβανε χώραν η φόρτωσις του αυτοκινήτου, εκτύπησεν εξ αμελείας του την κεφαλήν του επί τινος σιδήρου, όπερ προεξείχε του αυτοκινήτου και όπερ, εν όψει του ύψους του δαπέδου του αυτοκινήτου, δεν ήτο δυνατόν να είχε τοποθετηθή και ευρίσκετο εις ύψος μείζον του αναστήματος του αναιρεσείοντος. Επομένως ο περί του εναντίου δεύτερος λόγος αναιρέσεως, αποδίδων αιτίασιν εκ του άρθρου 807 § 7 Πολ. Δικ., είναι απορριπτέος ως άβάσιμος.

Εκ των άρθρων 299, 932 και 922 Α.Κ. παφώς προκύπτει, ότι η χρηματική ικανοποίησις λόγω ηθικής βλάβης, οφειλομένη κατά τας εν τώ νόμω οριζομένας περιπτώσεις ένεκα ζημίας μη περιουσιακής, έχει γενεσιουργόν αιτίαν αδικοπραξίαν υπό την εν τώ άρθρω 914 Α.Κ. έννοιαν της υπαιτίου ζημιογόνου πράξεως. Επί εργατικού

ΚΑΤΑΓΓΕΛΙΑ ΣΥΜΒΑΣΕΩΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ

ΑΠΟΛΥΣΙΣ ΜΙΣΘΩΤΩΝ ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΕΩΝ ΕΞ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΟΤΕΧΝΙΚΩΝ ΛΟΓΩΝ

Έπιλογή απολυθησομένων και χρησιμοποιούμενα κριτήρια αύτης

Μονομερής αναιτιώδης δικαιοπραξία ή καταγγελία της αορίστου χρόνου συμβάσεως εργασίας, υποκειμένη όμως εις τον εν άρθρω 281 Αστικού Κώδικος περιορισμόν. — Υποχρέωσις εργοδότου εκ των αρχών της καλής πίστεως και των συναλλακτικών ήθων, επί απολύσεως μισθωτών εξ οικονομικοτεχνικών λόγων, ή επιλογή των απολυθησομένων αναλόγως της οικονομικής και οικογενειακής καταστάσεως, διατηρουμένων εν τη εργασία επί ίσοις όροις των έχόντων μείζονα οικογενειακά βάρη και ασθενεστέρων οικονομικώς. — Καταχρηστική άλλως ή καταγγελία της συμβάσεως εργασίας και συνεπώς άκυρος. — Περίπτωσις μη συνιστώσα κατάχρησιν δικαιώματος.

Έρχεται ή κατωτέρω απόφασις του Γ' Πολιτικού Τμήματος του Αρείου Πάγου μετά την αναιρετικήν 781)1964, Β' Τμήματος (εισηγητής *Δ. Κοκόρης*, ΕΕΔ 24, 148), προς την γνώμην της οποίας, επί του εν αυτή νομικού θέματος, συνεφώνησεν. (Ίδετε και λοιπήν νομολογίαν του Αρείου Πάγου εις σημειώσεις μας εν ΕΕΔ 24, 148, *Π. Κ. Βεργοιόπουλον*, ΕΕΔ 20, 1098 επ., *Ι. Καποδίστριαν*, ΕρμΑΚ υπ' άρθρον 669, αριθ. 57, *Κ. Καυκά*, Ενοχικόν Δίκαιον, Ειδικόν Μέρος, τόμος Α', 4η έκδοσις, σελ. 717 επ.).

Ούτω και τα δύο Τμήματα του Αρείου Πάγου (Ίδετε και Α. Π. 639)1963, Β' Τμήματος, εισηγητής *Ε. Χονδρογιάννης*, ΕΕΔ 22, 1457, Α.Π. 552)1964, Γ' Τμήματος, εισηγητής *Μ. Ζαφειρόπουλος*, ΕΕΔ 23, 967) κατέληξαν εις την ούτω εφαρμογήν του άρθρου 281 Αστικού Κώδικος, ή οποία μέλλει να αποτελέση ικανήν προστασίαν των μισθωτών, οίτινες βαρύνονται με μείζονα οικονομικά βάρη και είναι οικονομικώς ασθενέστεροι των άλλων, εις τας περιπτώσεις, κατά τας οποίας ή επιχείρησις ευρίσκεται εις την αναπόδραστον ανάγκην να μειώση τον αριθμόν του προσωπικού της εξ οικονομικοτεχνικών λόγων.

Αρείου Πάγου 160)1965, Τμ. Γ'

Προεδρεύων ο Αντιπρόεδρος κ. *Γ. Βαρσάμου*
Εισηγητής ο Αρεοπαγίτης κ. *Μ. Ζαφειρόπουλος*
Δικηγόροι οι κ.κ. Α. Λαμπρόπουλος, Α. Παπαδημητρίου

Νομίμως εισάγεται ή υπόθεσις, παραπεμφθείσα υπό του Β' Τμήματος του Δικαστηρίου τούτου διά της υπ' αριθ. 781) 1964 αποφάσεώς του (άρθρον 834 § 1 Πολ. Δικ.), μετά την διά ταύτης, βάσει του άρθρου 807 εδάφ. 19 Πολ. Δικ., αναίρεσιν εν μέρει της υπ' αριθ. 14052)1964 αποφάσεως του ως εφετείου δικάσαντος Πρωτοδικείου Αθηνών, ήτοι καθ' ο μέρος εκρίθη δι' αυτής άκυρος, ως καταχρηστική, ή απόλυσις της αναιρεσιβλήτου και επεδικάσθησαν υπέρ αυτής μισθοί υπερημερίας.

Και το Τμήμα τούτο συμφωνεί προς την εφ' ή απηγγέλθη ή αναίρεσις αιτιολογίαν, καθ' ην ή καταγγελία της αορίστου χρόνου συμβάσεως εργασίας είναι μεν μονομερής αναιτιώδης δικαιοπραξία, ως αποτελούσα όμως άσκησιν δικαιώματος υπάκειται εις τον διά του άρθρου 281 Α.Κ. τιθέμενον περιορισμόν. Εν όψει δε και της διά των άρθρων 200, 288 και 388 Α.Κ. επομένως ατυχήματος κατά τον νόμον 551) 1914, δι' ού εθεσπίσθη ευθύνη του εργοδότου προς αποζημίωσιν ένεκα περιουσιακής ζημίας, ανεξαρτήτως υπάρξεως πταίσματος αυτού, παράγεται αξίωσις χρηματικής ικανοποιήσεως δι' ηθικήν βλάβην μόνον εν υπαιτιότητι του εργοδότου ή του υπ' αυτού προστηθέντος. Όθεν ούτως αποφηνάμενον και το δικάσαν δικαστήριον, ως εκ της προσβαλλομένης αποφάσεώς του δείκνυται, και απορρίψαν, μετ' εκτίμησιν των προσαχθεισών αποδείξεων, την αγωγήν του αναιρεσείοντος, διώκουσαν την πληρωμήν χρηματικής ικανοποιήσεως δι' ηθικήν βλάβην, ήν ούτος υπέστη εκ του τραυματισμού του εκ βιαίου συμβάντος εν τη εκτελέσει της εργασίας παρά τη αναιρεσιβλήτω, επί τη αιτιολογία ότι το εκ βιαίου συμβάντος ατύχημα αυτού ωφείλετο εις αποκλειστικήν υπαιτιότητα του ιδίου και ουχί εις υπαιτιότητα (αμέλειαν) του εργοδότου ή των υπ' αυτού προστηθέντων, ορθώς τας διαληφθείσας διατάξεις ηρμήνευσε και εφήρμοσε και ο περί του εναντίου τρίτος λόγος αναιρέσεως είναι απορριπτέος ως αβάσιμος.

καθιερουμένης γενικῆς ἀρχῆς τῆς καλῆς πίστεως καὶ τῶν χρηστῶν συναλλακτικῶν ἀρχῶν ἐν τῇ ἑρμηνείᾳ καὶ τῇ ἐκτελέσει τῶν συμβάσεων δέον νὰ γίνῃ δεκτόν, ὅτι καὶ ὅταν ὁ ἐργοδότης ἄγεται ἐξ οἰκονομικοτεχνικῶν λόγων, οἷος καὶ ὁ περιορισμὸς τῶν ἐργασιῶν του, εἰς ἀπόλυσιν μέρους τῶν παρ' αὐτῷ ἐργαζομένων, αὐτὴ δέον νὰ γίνεται κατὰ τὸν τρόπον, τὸν ὁποῖον προσδιορίζει καὶ ὁ ἐπιδιωκόμενος ὑπὸ τοῦ μισθωτοῦ σκοπὸς τοῦ διὰ τῆς ἐργασίας του βιοπορισμοῦ, ἐντὸς τῶν πλαισίων τῶν χρηστῶν συναλλακτικῶν ἠθῶν καὶ ἑπομένως, κατὰ τὴν ἐπιλογὴν τῶν ἀπολυθησομένων πρέπει νὰ λαμβάνεται ὑπ' ὄψιν καὶ ἡ οἰκονομικὴ καὶ οἰκογενειακὴ κατάστασις τῶν μισθωτῶν, διατηρουμένων ἐν τῇ ἐργασίᾳ, ἐπὶ ἴσοις ὅροις, τῶν ἐχόντων μείζονα οἰκογενειακὰ βάρη καὶ ἀσθενεστέρων οἰκονομικῶς, περὶ τῶν ὁποίων ὀφείλει νὰ πληροφορηθῇ ὁ ἐργοδότης. Ἀφ' ἑτέρου ἐν τῇ σταθμίσει τῶν συγκρουομένων συμφερόντων μισθωτοῦ καὶ ἐργοδότου ἐν τῷ σημείῳ τούτῳ δέον νὰ κρίνεται ὑπέρτερον τὸ συμφέρον τοῦ μισθωτοῦ εἰς τὴν διατήρησιν τῆς θέσεώς του, ἐφ' ὅσον αὐτὴ συμβιβάζεται πρὸς τὰς κρατούσας συνθήκας ἐν τῇ ἐπιχειρήσει. Ἡ κατὰ παράβασιν δὲ τῶν ἀνωτέρω ἐνάσκησις ὑπὸ τοῦ ἐργοδότου τοῦ δικαιώματος τῆς ἀπολύσεως τῶν παρ' αὐτῷ ἐργαζομένων ἀποβαίνει καταχρηστική, ἀπαγορευομένη ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 281 Α.Κ. καὶ ὡς ἐκ τούτου ἄκυρος κατὰ τὸ ἄρθρον 174 Α.Κ.

Μετὰ ταῦτα, ἀναιρεθείσης ἐν μέρει τῆς ἄνω ἀποφάσεως τοῦ ὡς ἐφετείου δικάσαντος Πρωτοδικείου, οἱ διάδικοι ἐπανέρχονται εἰς τὴν πρὸ ταύτης, ἀλλὰ μόνον κατὰ τὸ ἀναιρεθὲν αὐτῆς μέρος, κατάστασιν, συμφώνως πρὸς τὸ ἄρθρον 832 § 1 Πολ. Δικ. (ἄρθρον 23 νόμου 3810)1957). Ἑπομένως εἶναι ἤδη ἐξεταστέα ἡ ἐμπροθέσμως καὶ νομοτύπως ἀσκηθεῖσα καὶ πρὸς συζήτησιν τῆς ὁποίας κατεβλήθη τὸ νόμιμον πρόστιμον ἔφεσις τῆς ἀναιρεσιβλήτου ἐναγούσης μόνον κατὰ τὸ δεύτερον ὑπὸ στοιχεῖον β' μέρος τοῦ πρώτου αὐτῆς λόγου, δι' οὗ προσβάλλεται ἡ ἐκκαλουμένη ὑπ' ἀριθ. 7839)1963 ἀπόφασις τοῦ κατὰ τὴν διαδικασίαν νόμου ΓΡΟΔ' περὶ ἐργατικῶν διαφορῶν δικάσαντος Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν, καθ' ὅσον ἀπέρριψε τὴν ἀγωγὴν τῆς ἀναιρεσιβλήτου, διώκουσαν μισθοὺς ὑπερημερίας, λόγῳ ἀκυρότητος τῆς ὑπὸ τῆς ἐναγομένης ἀναιρεσειούσης καταγγελίας τῆς μεταξὺ των ἐργασιακῆς συμβάσεως παροχῆς αὐτῇ τῶν ὑπηρεσιῶν της ὡς βοηθοῦ λογιστοῦ, γενομένης κατὰ κατάχρησιν δικαιώματος.

Ὡς ἐκρίθη ἀμετακλήτως ὑπὸ τῆς προδιαληφθείσης ἀποφάσεως τοῦ Πρωτοδικείου, κατὰ τὸ μὴ ἀναιρεθὲν μέρος αὐτῆς, ἡ ἐνάγουσα προσελήφθη ὑπὸ τῆς ἐναγομένης Ἑταιρείας ἀπὸ 21 Δεκεμβρίου 1955 διὰ συμβάσεως ἐργασίας ἀορίστου χρόνου πρὸς παροχὴν τῶν ὑπηρεσιῶν της, ἃς καὶ παρεῖχεν ἔκτοτε, ὡς βοηθὸς λογιστοῦ, μέχρι καὶ τῆς 12 Αὐγούστου 1963, ὅτε ἀπελύθη διὰ καταγγελίας τῆς ἄνω συμβάσεως ὑπὸ τῆς ἐναγομένης ἐργοδότιδος. Περαιτέρω ἐκ τοῦ συνόλου ἀποδεικτικοῦ ὑλικοῦ, ἤτοι τῶν καταθέσεων τῶν ἐνόρκως ἐνώπιον τοῦ ἐκδόντος τὴν ἐκκαλουμένην ἀπόφασιν Πρωτοδίκου ἐξετασθέντων μαρτύρων, τῶν ἐνόρκων βεβαιώσεων ἐνώπιον τῶν συμβολαιογράφων Ἀθηνῶν Η. Α. καὶ Δ. Μ., τῶν περιεχομένων εἰς τὰς οἰκείας ἐκθέσεις ὑπ' ἀριθ. 2191 τῆς 16.10.1963 τοῦ πρώτου καὶ 3644 τῆς 4 Φεβρουαρίου 1965 τοῦ δευτέρου, καὶ ἁπάντων τῶν λοιπῶν ἐν γένει ἐπικληθέντων καὶ προσκομισθέντων ἐν νομίμῳ χαρτοσημάνσει ὑπὸ τῶν διαδίκων ἐγγράφων ἐβεβαιώθησαν τὰ κάτωθι: Ἡ ἐναγομένη Ἑταιρεία λόγῳ σοβαρῶν ζημιῶν προέβη ἀπὸ τοῦ 1963 εἰς ἐλάττωσιν τῶν ἐργασιῶν της καὶ ἐντεῦθεν εἰς ἀπόλυσιν τότε τοῦ πλείστου μέρους τοῦ προσωπικοῦ αὐτῆς, ἀπολύσασα ἐκ τῶν 250 περίπου μισθωτῶν της τὰ δύο τρίτα, προοδευτικῶς δὲ μέχρι καὶ τῶν μέσων τοῦ 1964 ἀπέλυσε καὶ τὸ ὑπόλοιπον προσωπικόν της

καὶ εἶτα, κατόπιν ἀποφάσεως τῆς γενικῆς συνελεύσεως τῶν μετόχων της, διελύθη καὶ ἐτέθη κατ' Αὔγουστον 1964 ὑπὸ ἐκκαθάρισιν. Κατὰ τὴν 12 Αὐγούστου 1963 διετήρει εἰσέτι περὶ τοὺς ἑβδομήκοντα μισθωτούς, εἶχε δὲ καὶ καταργήσει τὰ πρακτορεῖα της Πειραιῶς καὶ Πατρῶν καὶ ἀπολύσει τοὺς εἰς αὐτὰ ἐργαζομένους μισθωτούς. Μεταξὺ τῶν κατὰ τὴν 12 Αὐγούστου 1963 διατηρουμένων εἰσέτι μισθωτῶν ὑπηρέτουν παρ' αὐτῇ ὡς βοηθοὶ λογιστοῦ ἡ ἐνάγουσα, καθὼς καὶ αἱ Ἰ. σύζυγος Β. Κ., ἐτῶν 33, καὶ Ἀ. θυγάτηρ Ε. Α., ἐτῶν 25, αἱ δύο δὲ τελευταῖαι ἦσαν αἱ κυρίως βοηθοὶ τοῦ λογιστοῦ Γ. Χ., βοηθοῦσαι αὐτὸν εἰς τὴν τήρησιν τῶν λογιστικῶν βιβλίων, ἐνῷ ἡ ἐνάγουσα ἐτήρει τὸ βιβλίον εἰσπρακτέων, τὰς καταστάσεις συναλλαγματικῶν, τὸ βιβλίον παραγωγῆς καὶ καταναλώσεως προϊόντων, τὰς καρτέλλας πιστωτῶν καὶ χρεωστῶν καὶ παρεμφερεῖς ἄλλας καταστάσεις. Ἦτο ἡλικίας 25 ἐτῶν, ἔγγαμος καὶ ἦγε τὸν ἕβδομον μῆνα τῆς ἐγκυμοσύνης της, τεκοῦσα τὴν 16 Ὀκτωβρίου 1963. Ὁ σύζυγός της, ἡλικίας 26 ἐτῶν, ὑπηρέτει ὡς δημόσιος ὑπάλληλος εἰς τὸ ἀεροδρόμιον Ἑλληνικοῦ. Κατῴκουν εἰς μίσθιον οἰκίαν ἀντὶ μηνιαίου μισθώματος 600 δραχμῶν. Δὲν ἐβεβαιώθησαν ἄλλοι πόροι τούτων, πλὴν τῶν ἀποδοχῶν των. Ἡ Α.Α. ἦτο ἡλικίας 25 ἐτῶν, εἶχε δὲ προσληφθῆ ὡς ὑπάλληλος τῆς ἐναγομένης κατὰ Ἰανουάριον 1958, ἦτο ἄγαμος καὶ διεβίου εἰς τὴν ἰδιόκτητον πατρικὴν οἰκίαν, ὁ πατὴρ δὲ αὐτῆς ἦτο ὑπάλληλος εἰς συνεταιρισμὸν ἐμπόρων, ὁ εἷς ἀδελφός της ἀξιωματικὸς καὶ ὁ ἕτερος μόνιμος ὑπαξιωματικὸς Ἀεροπορίας, ἄγαμοι ἀμφότεροι καὶ συμβιοῦντες εἰς τὴν πατρικὴν οἰκίαν. Σημειωτέον ὅτι καὶ ἡ Α.Α. ἀπελύθη τῆς ὑπηρεσίας τῆς ἐναγομένης, καταγγειλάσης τὴν μεταξὺ των σύμβασιν ἐργασίας μετὰ τετράμηνον ἀπὸ τῆς ἀπολύσεως τῆς ἐναγούσης καὶ συγκεκριμένως τὴν 9 Δεκεμβρίου 1963. Οὐδαμῶς δὲ ἐξ ἄλλου ἐβεβαιώθη, ὅτι ἡ ἐνάγουσα ἦτο ἐν συγκρίσει πρὸς τὴν Α. μείζονος ἢ τοὐλάχιστον ἴσης ἀποδοτικότητος ἐργασίας τῆς εἰδικότητος τοῦ βοηθοῦ λογιστοῦ, ὅπως ἐπίσης οὐδαμῶς ἐβεβαιώθη, οὐδ' ἄλλωστε ἐπικαλεῖται ἡ ἐνάγουσα, ὅτι κατὰ τὸν χρόνον τῆς ἀπολύσεώς της εἶχεν ἐπαχθέστερα οἰκογενειακὰ βάρη, εἴτε ἦτο οἰκονομικῶς ἀσθενεστέρα ἀπὸ τὴν ἑτέραν βοηθὸν λογιστοῦ Ι.Κ., ἐτῶν 33, ἔγγαμον δέ. Ἕτερος ὑπάλληλος τῆς αὐτῆς εἰδικότητος μὲ τὴν ἐνάγουσαν, ἤτοι βοηθὸς λογιστοῦ, δὲν ὑπῆρχε κατὰ τὸν χρόνον τῆς ἀπολύσεώς της. Ἡ δὲ Β.Χ. ἦτο ἀποθηκάριος καὶ οὐχὶ βοηθὸς λογιστοῦ. Ὑπὸ τὰ ὡς ἄνω δεδομένα πραγματικὰ περιστατικά, σταθμιζομένων πρὸς τούτοις καὶ τῶν συγκρουομένων συμφερόντων τῶν διαδίκων, ἐν ὄψει τῶν κατὰ τὸν χρόνον τῆς ἀπολύσεως τῆς ἐναγούσης προεκτεθεισῶν, ὡς κρατουσῶν, συνθηκῶν τῆς ἐπιχειρήσεως τῆς ἐναγομένης, ἀγομένης ὁσημέραι εἰς ὁλοκληρωτικὴν ἀπόλυσιν τοῦ προσωπικοῦ της καὶ διάλυσίν της, ἥτις, ὡς εἴρηται, καὶ ἔλαβε χώραν, δὲν δύναται νὰ θεωρηθῇ, ὅτι ἡ ὑπὸ ταύτης καταγγελία τῆς μετὰ τῆς ἐναγούσης συμβάσεως ἐργασίας ὑπερέβη, καὶ δὴ προφανῶς, τὰ ὅρια τὰ ἐπιβαλλόμενα ἐκ τῆς καλῆς πίστεως ἢ τῶν χρηστῶν ἠθῶν ἢ ἐκ τοῦ κοινωνικοῦ ἢ οἰκονομικοῦ σκοποῦ τοῦ δικαιώματος καὶ ἐπομένως ἦτο νόμιμος καὶ ἰσχυρὰ καὶ ὀρθῶς, εἰ καὶ ἐπὶ ἄλλαις ἐσφαλμέναις αἰτιολογίαις, ἡ ἐκκαλουμένη ἀπόφασις τοῦ Πρωτοδίκου ἀπέρριψε τὴν ἐνδικον ἀγωγὴν κατὰ τὸ περὶ ἀκυρότητος τῆς καταγγελίας ταύτης καὶ ἐπιδικάσεως μισθῶν ὑπερημερίας ὑπὲρ τῆς ἐναγούσης αἴτημα. Ὅθεν εἶναι ἀπορριπτέος ὁ εἰρημένος σχετικὸς λόγος ἐφέσεως ὡς ἀβάσιμος, συμψηφιζομένης τῆς δικαστικῆς δαπάνης ἐν ὅλῳ μεταξὺ τῶν διαδίκων, ἀφοῦ, κατ' οὐσίαν, ἐν τῇ συνόλῃ δίκῃ ἕκαστος ἐν μέρει ἡττήθη καὶ ἐν μέρει ἐνίκησεν, ἐπὶ πλέον δὲ ἡ ἐνάγουσα εἶχεν εὐλόγους ἀμφιβολίας ὡς πρὸς τὸ ἔγκυρον τῆς ἀπολύσεώς της.

ΠΡΟΣΤΑΣΙΑ ΜΙΣΘΩΤΩΝ ΕΠΙ ΜΕΤΑΒΟΛΗΣ ΠΡΟΣΩΠΟΥ ΤΟΥ ΕΡΓΟΔΟΤΟΥ

Δικαιώματα έκ τοῦ ἄρθρου 6 Νόμου 2112 καὶ ἄρθρου 479 Ἀστικοῦ Κώδικος

Ἔννοια ἄρθρου 6 Νόμου 2112)1920. — Ἀνεπηρέαστον ἐξ αὐτοῦ ἐπὶ μεταβολῆς τοῦ προσώπου τοῦ ἐργοδότου τῆς ὑπὲρ τοῦ μισθωτοῦ ἐφαρμογῆς τοῦ Νόμου τούτου (2112)1920) καὶ συνάμα, ἐν περιπτώσει διατηρήσεως τοῦ ἐργαζομένου εἰς τὴν ὑπηρεσίαν, ὑποκατάστασις διὰ τὸ μέλλον τοῦ νέου ἐργοδότου εἰς τὰς ἐκ τῆς προϋφισταμένης σχέσεως ἐργασίας ἀπορρεούσας ὑποχρεώσεις καὶ δικαιώματα, ἀνεξαρτήτως τοῦ νομίμου ἢ μὴ τῆς ἐπελθούσης διαδοχῆς. — Εὐθύνη ἐκ τοῦ ὄρθρου 479 Ἀστικοῦ Κώδικος.

Ἔρχεται ἡ κατωτέρω ἀπόφασις τοῦ Γ' Πολιτικοῦ Τμήματος τοῦ Ἀρείου Πάγου μετὰ τὴν ἀναιρετικὴν ὑπ' ἀριθ. 774)1964, Β' Τμήματος (εἰσηγητὴς *Κ. Ἀναγνωστόπουλος*, ΕΕΔ 24, 152), πρὸς τὴν γνώμην τῆς ὁποίας συνεφώνησεν ἐπὶ τοῦ προκύψαντος νομικοῦ ζητήματος. (Ἴδετε καὶ σημειώσεις μας ἐν ΕΕΔ 24, 151, ἔνθα καὶ λοιπαὶ παραπομπαί, *Κ. Κανκάν*, Ἐνοχ. Εἰδικόν, τόμος Α', ἔκδοσις 4η, σελ. 581 ἐπ.).

Θὰ μᾶς ἐπιτραπῇ ὅμως νὰ ἐπαναλάβωμεν ὅ,τι ἐσημειώσαμεν καὶ ἐπὶ τῆς ἀνωτέρω ἀναιρετικῆς ἀποφάσεως τοῦ Β' Τμήματος τοῦ Ἀρείου Πάγου, ἀφοῦ τοῦτο ἐπαναλαμβάνεται καὶ εἰς τὴν κατωτέρω ἀπόφασιν τοῦ Γ' Τμήματος.

Τὸ εἰς ὃ παραπέμπει καὶ ἡ ἀπόφασις αὕτη ἄρθρον 8 § 2 τοῦ ἀ.ν. 18)11)1935 «περὶ συλλογικῶν συμβάσεων ἐργασίας» ἔχει, ὡς ὅλος ὁ νόμος οὗτος, καταργηθῇ διὰ τοῦ ἄρθρου 42 τοῦ νόμου 3239)1955 καὶ διὰ τὴν ἀκρίβειαν ἡ παραπομπὴ θὰ ἔδει νὰ γίνῃ εἰς τὴν ὁμοίου περιεχομένου, ἰσχύουσαν ἤδη, διάταξιν τοῦ ἄρθρου 6 § 2 τοῦ νόμου 3239)1955 (ΕΕΔ 17, 208).

Ἀρείου Πάγου 158)1965, Τμ. Γ'

Προεδρεύων ὁ Ἀντιπρόεδρος κ. *Γ. Βαρσάμου*
Εἰσηγητὴς ὁ Ἀρεοπαγίτης κ. *Δ. Μαργέλλος*
Δικηγόροι οἱ κ.κ. Δ. Ζερβός, Ι. Χαιρετάκης

Ἡ προκειμένη ὑπόθεσις εἰσάγεται πρὸς συζήτησιν ἐνώπιον τοῦ Τμήματος τούτου μετὰ τὴν παραπομπήν της εἰς αὐτὸ διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 774)1964 ἀποφάσεως τοῦ Β' Τμήματος, δι' ἧς ἀνῃρέθη, βάσει τοῦ ἄρθρου 807 ἐδ. 11 τῆς Πολ. Δικονομίας, ἡ ὑπ' ἀριθ. 20891)1963 ἀπόφασις τοῦ ὡς ἐφετείου δικάσαντος Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν.

Καὶ τὸ Τμῆμα τοῦτο σύμφωνον ἔχει τὴν γνώμην πρὸς τὴν διὰ τῆς ἀναιρετικῆς ἀποφάσεως ἐξενεχθεῖσαν ἐπὶ τῆς ἑρμηνείας καὶ ἐφαρμογῆς ὁρισμῶν οὐσιαστικοῦ νόμου, ἥτις ἀπετέλεσε τὴν προϋπόθεσιν τῆς ἀποδοχῆς ὑπὸ τοῦ ἀναιρετικοῦ Τμήματος τοῦ λόγου ἀναιρέσεως, τοῦ στηριζομένου ἐπὶ τῆς ἐν τῇ ἠγουμένῃ σκέψει ἀναφερομένης διατάξεως. Κατὰ τὸ ἄρθρον 6 § 1 τοῦ νόμου 2112)1920 ἡ ὁπωσδήποτε ἐπερχομένη μεταβολὴ τοῦ προσώπου τοῦ ἐργοδότου οὐ μόνον τὴν ἐφαρμογὴν τῶν ὑπὲρ τοῦ μισθωτοῦ διατάξεων τοῦ νομοθετήματος τούτου δὲν ἐπηρεάζει, ἀλλ' ἐπάγεται συνάμα, ἐν περιπτώσει διατηρήσεως τοῦ ἐργαζομένου εἰς τὴν ὑπηρεσίαν, καὶ τὴν διὰ τὸ μέλλον ὑποκατάστασιν τοῦ νέου ἐργοδότου εἰς τὰς ἐκ τῆς προϋφισταμένης σχέσεως ἐργασίας ἀπορρεούσας ὑποχρεώσεις καὶ δικαιώματα, ἀνεξαρτήτως τοῦ νομίμου ἢ μὴ τῆς ἐπελθούσης διαδοχῆς (πρβλ. καὶ ἀ. ν. 16.11. 1935 «περὶ συλλογικῶν συμβάσεων ἐργασίας», ἄρθρον 8 ἐδ. β'). Ἀφ' ἑτέρου εὐθύνη αὐτοῦ διὰ τὴν ἱκανοποίησιν τῶν μέχρι τῆς μεταβολῆς παραχθεισῶν ἀπαιτήσεων τοῦ μισθωτοῦ δημιουργεῖται, ἐὰν συντρέχουν αἱ ἐν ἄρθρῳ 479 τοῦ Ἀστικοῦ Κώδικος ὁριζόμεναι προϋποθέσεις, καθ' ἃς ἀρκεῖ νὰ περιέλθῃ εἰς τὸν νέον φορέα ἡ περιουσία ἢ ἐπιχείρησις ὡς σύνολον διὰ πράξεως ἐν ζωῇ. Ἐνέχεται δὲ ἐντεῦθεν μετὰ τοῦ μεταβιβάσαντος εἰς ὁλόκληρον ὁ ἀποκτῶν μέχρι τῆς ἀξίας τῶν μεταβιβασθέντων πρὸς αὐτὸν περιουσιακῶν στοιχείων, ἡ τυχὸν ὅμως ἐνεπάρκεια τοῦ ἐνεργητικοῦ τῆς μεταβιβασθείσης ἐπιχειρήσεως ἢ περιουσίας μόνον δι' ἐνστάσεως τοῦ οὕτωσι εὐθυνομένου δύναται νὰ προταθῇ.

Κατὰ τὸ ἄρθρον 832 § 1 τῆς Πολ. Δικονομίας, ὡς ἀντικατεστάθη διὰ τοῦ ἄρθρου 23 τοῦ νόμου 3810)1957, ἐὰν ἀναιρεθῇ ἡ ἀπόφασις, οἱ διάδικοι ἐπανέρχονται εἰς τὴν πρὸ τῆς ἀναιρεθείσης ἀποφάσεως κατάστασιν, νομίμως ὅθεν φέρεται ἤδη πρὸς συζήτησιν ἡ ἀπὸ 25 Ἀπριλίου 1963 ἔφεσις τῆς ἐναγομένης, ἀσκηθεῖσα δὲ αὕτη νομοτύπως καὶ ἐμπροθέσμως, δέον νὰ γίνῃ τύποις δεκτὴ καὶ νὰ ἐξετασθῇ κατ' οὐσίαν (κωδ. νόμος Γ'ΘΟΔ')1911, ἄρθρον 16) (*).

(*) Παραλείπεται ἡ ἐκτίμησις τοῦ ἀποδεικτικοῦ ὑλικοῦ.

ΑΝΑΓΚΑΣΤΙΚΑΙ ΣΧΕΣΕΙΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ

ΑΝΑΓΚΑΣΤΙΚΑΙ ΤΟΠΟΘΕΤΗΣΕΙΣ ΕΙΣ ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΕΙΣ ΠΟΛΕΜΙΣΤΩΝ ΩΣ ΜΙΣΘΩΤΩΝ

Πάθησις πολεμιστοῦ ἐξ ἀνοικτῆς φυματιώσεως καὶ προστασία ἐκ τοῦ Νόμου

Ἀποκλεισμὸς τῆς ὑπὸ τοῦ Α.Ν. 1836)1951 προστασίας, πλὴν ἄλλων, καὶ τῶν πασχόντων ἐξ ἀνοικτῆς φυματιώσεως, μὴ ἰαθείσης, τοῦ γεγονότος τούτου καθιστῶντος αὐτοδικαίως ἄκυρον πᾶσαν περὶ τοποθετήσεως τοιούτου μὴ προστατευομένου προσώπου ἀπόφασιν τῶν οἰκείων Συμβουλίων, χωρὶς νὰ παρίσταται ἀνάγκη ἀνακλήσεως ἢ ἰδιαιτέρας δι' οἱουδήποτε ἐνδίκου μέσου προσβολῆς αὐτῆς.— Ὕπαρξις τῆς ἀσθενείας κατὰ τὸν χρόνον τῆς προσλήψεως.

Περίπτωσις τῆς κατωτέρω ἀρεοπαγιτικῆς ἀποφάσεως (ὑπὸ τῆς ὁποίας ἐπεκυρώθη ἡ ὑπ' ἀριθ. 15632)1964 ἀπόφασις τοῦ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν, ὡς ἐφετείου κατὰ τὴν ἐργατικὴν διαδικασίαν), ὑπῆρξεν ἀναγκαστικὴ τοποθέτησις πολεμιστοῦ τοῦ ἀ.ν. 1836)1951 εἰς ἐπιχείρησιν (Δημοσίαν Ἐπιχείρησιν Ἠλεκτρισμοῦ, περὶ τῆς ὑποχρεώσεως τῆς ὁποίας εἰς πρόσληψιν πολεμιστῶν ἴδετε νομολογίαν τοῦ Συμβουλίου Ἐπικρατείας καὶ Ἀρείου Πάγου εἰς σημειώσεις μας ἐν ΕΕΔ 33, 1228) ὁ ὁποῖος ὅμως, ἐξετασθεὶς κατὰ τὸν Κανονισμὸν τῆς ἐπιχειρήσεως, εὑρέθη πάσχων ἐκ πνευμονικῆς φυματιώσεως.

Ἡ ἀρεοπαγιτικὴ ἀπόφασις δέχεται, ὅτι, ἀφοῦ ὁ νόμος ἀποκλείει τοὺς πάσχοντας οὕτω, δὲν ὑπεῖχεν ἡ ἐπιχείρησις ὑποχρέωσιν προσλήψεως, τῆς πράξεως τοῦ Συμβουλίου περὶ τοποθετήσεως οὔσης ἄκυρου. (Ἴδετε καὶ σημειώσεις μας ἐν ΕΕΔ 23, 1228, ἔνθα ἀναφερόμεθα καὶ εἰς νομολογίαν τοῦ Συμβουλίου Ἐπικρατείας ἐπὶ τῆς ἐφαρμογῆς τοῦ ὁμοίου περιεχομένου ἀ.ν. 244)1936 περὶ ἐφέδρων παλαιῶν πολεμιστῶν).

Κατὰ τὸ ἄρθρον 1 § 3 τοῦ ἀ.ν. 1836)1951 (ΕΕΔ 20, 1228, ἔνθα κωδικοποίησις τῶν ἰσχυουσῶν διατάξεων) ἀποκλείονται τῆς προστασίας τοῦ νόμου, μεταξὺ ἄλλων,... β) οἱ πάσχοντες ἐξ ἀνοικτῆς φυματιώσεως, μὴ ἰαθείσης, ἐνῷ κατὰ τὸ αὐτὸ ἄρθρον § 1 η' προστατεύονται οἱ παθόντες ἐξ ἀνοικτῆς φυματιώσεως, ὀφειλομένης εἰς τὴν στρατιωτικὴν αὐτῶν ὑπηρεσίαν, ἂν ἡ πάθησις ἔχει ἰαθῇ, τῆς ἰάσεως διαπιστουμένης παρὰ τῆς Ἀνωτάτης Ὑγειονομικῆς τοῦ Στρατοῦ Ἐπιτροπῆς ἢ τῶν Ἐπιτροπῶν Ἀπολλαγῶν Σωμάτων Στρατοῦ.

Ἐνῷ δὲ εἰς τὴν τελευταίαν περίπτωσιν καθορίζεται ὁ τρόπος ἀποδείξεως τῆς ἰάσεως τοῦ πολεμιστοῦ, δὲν ὑπάρχει πράγματι εἰς τὸν νόμον τρόπος ἀποδείξεως τῆς ὑγείας τοῦ μισθωτοῦ, ὥστε νὰ ἀποκλείηται ὁ πάσχων ἐξ ἀνοικτῆς φυματιώσεως, μὴ ἰαθείσης.

Καὶ ἀκόμη, ἐνῷ μεταξὺ τῶν δικαιολογητικῶν τοῦ ἄρθρου 5 τοῦ ἀ.ν. 1836)1951, τὰ ὁποῖα ὑποβάλλονται εἰς τὰ Συμβούλια, εἶναι καὶ ὅσα ἀπαιτοῦνται διὰ τὸν μὴ ἀποκλεισμὸν τῆς προστασίας, δὲν ὑπάρχει μεταξὺ αὐτῶν δικαιολογητικὸν περὶ τοῦ ὅτι ὁ πολεμιστὴς δὲν πάσχει ἐξ ἀνοικτῆς φυματιώσεως, μὴ ἰαθείσης.

Ἐν τούτοις ρητῶς ὁ νόμος ἀποκλείει τῆς προστασίας τοὺς τελευταίους καὶ θὰ πρέπει, νομίζομεν, ἡ Διοίκησις (Συμβούλια προστασίας πολεμιστῶν) διὰ τὸ κῦρος τῶν πράξεών της νὰ ἀξιοῖ τὴν πιστοποίησιν τοῦ ἀρνητικοῦ τούτου γεγονότος πρὸ τῆς ἐκδόσεως τῶν πράξεών της.

Ἐπὶ τῆς σκέψεως τῆς ἀρεοπαγιτικῆς ἀποφάσεως ὅτι ἡ προστασία εἶναι πενταετὴς σημειοῦμεν, ὅτι αὕτη ἦτο πρότερον πενταετής, διότι ἤδη διὰ τοῦ ἄρθρου 4 τοῦ ν.δ. 4185)1961, ὑπὸ τοῦ ὁποίου ἀντικατεστάθησαν αἱ διατάξεις τῶν παραγράφων 1, 2 καὶ 3 τοῦ ἄρθρου 7 τοῦ ἀ.ν. 1836)1951, ἡ προστασία εἶναι ἄνευ χρονικοῦ περιορισμοῦ (Ἴδετε ΕΕΔ 20, 1231).

Ἀρείου Πάγου 145)1965, Τμ. Β'

Προεδρεύων ὁ Ἀντιπρόεδρος κ. **Κ. Σοῦρλος**

Εἰσηγητὴς ὁ Ἀρεοπαγίτης κ. **Κ. Παπαϊωάννου**

Δικηγόροι οἱ κ.κ. Α. Κορδώσης, Ε. Σπηλιωτόπουλος

Ὡς σαφῶς προκύπτει ἀπὸ τὴν παράγραφον 3 τοῦ ἄρθρου 1 τοῦ κυρωθέντος διὰ τοῦ ν.δ. 2113)1952 ἀναγκαστικοῦ νόμου 1836)1951 «περὶ τροποποιήσεως καὶ κωδικοποιήσεως τῆς νομοθεσίας περὶ προστασίας ἀπολυομένων ἐκ τῶν τάξεων τοῦ στρατοῦ καὶ λαβόντων μέρος εἰς τὸν ἀγῶνα ἐναντίον τῶν συμμοριτῶν», ὡς ἐτροποποιήθη διὰ τοῦ ἄρθρου 3 § 1 τοῦ ν.δ. 2657)1953, ἀποκλείονται τῆς ὑπὸ τοῦ νόμου προβλεπομένης προστασίας, μὴ ὑπαγόμενοι εἰς τὰς διατάξεις αὐτοῦ, πλὴν ἄλλων, περιοριστικῶς ἐν τῇ διατάξει ταύτῃ μνημονευομένων, καὶ οἱ πάσχοντες ἐξ ἀνοικτῆς φυματιώσεως μὴ ἰαθείσης». Τὸ γεγονὸς τοῦτο, ὅπερ, ὡς διακωλῦον τὴν γένεσιν τῶν ἐκ τοῦ νόμου τούτου δικαιωμάτων, καθιστᾷ, κατὰ τὴν ἔννοιαν αὐτοῦ, αὐτοδικαίως ἄκυρον πᾶσαν περὶ τοποθετήσεως τοιούτου μὴ προστατευομένου προσώπου ἀπόφασιν τῶν οἰκείων Συμβουλίων, χωρὶς νὰ παρίστανται ἀ-

ΑΔΙΚΑΙΟΛΟΓΗΤΟΣ ΠΛΟΥΤΙΣΜΟΣ

ΒΑΣΙΣ ΑΓΩΓΗΣ ΕΚ ΤΟΥ ΑΔΙΚΑΙΟΛΟΓΗΤΟΥ ΠΛΟΥΤΙΣΜΟΥ ΕΡΓΟΔΟΤΟΥ

Παροχή ὑπὸ μισθωτοῦ ἐργασίας μετ' ἄκυρον σύμβασιν ἐργασίας

Βάσις τῆς ἐκ τοῦ ἀδικαιολογήτου πλουτισμοῦ ἀγωγῆς, κατ' ἄρθρον 904 Ἀστικοῦ Κώδικος, ὁ τοῦ λήπτου ἐκ τῆς περιουσίας τοῦ ἄλλου ἄνευ νομίμου αἰτίας πλουτισμός, συντελούμενος εἴτε δι' ἐπουζήσεως τῆς περιουσίας του, εἴτε διὰ τῆς μὴ ἐλαττώσεως αὐτῆς ἐπὶ ἀντιστοίχῳ ζημίᾳ τοῦ ἑτέρου, καὶ ὅστις, εἰδικώτερον, ἐπὶ παροχῆς ὑπηρεσιῶν δυνάμει ἀκύρου συμβάσεως, συνίσταται εἰς ὅ,τι ὁ ἐργοδότης θὰ ἐδαπάνα, προσλαμβάνων ἀναγκαίως διὰ τὰς ὑπηρεσίας του ταύτας, δυνάμει ἐγκύρου συμβάσεως, ἕτερον πρόσωπον, ἔχον τὰ αὐτὰ προσόντα καὶ ἱκανότητας πρὸς τὸν ἐργασθέντα.

Ἐπεκυρώθη ὑπὸ τῆς κατωτέρω ἀρεοπαγιτικῆς ἀποφάσεως ἡ ὑπ' ἀριθ. 5402)1964 ἀπόφασις τοῦ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν, ὡς ἐφετείου κατὰ τὴν ἐργατικὴν διαδικασίαν.

Ἐπρόκειτο περὶ ἀκύρου συμβάσεως ἐργασίας χειριστοῦ τοῦ ἐν τῇ ἀποφάσει μηχανήματος, ὡς μὴ κεκτημένου τοῦ νομίμου πτυχίου, καὶ προέκυψεν οὕτω θέμα ἀποδόσεως τῆς ὠφελείας τοῦ ἐργοδότου ἐκ τῆς παροχῆς της ἐργασίας του κατ' ἄρθρον 904 Ἀστικοῦ Κώδικος. (Ἴδετε ὁμοίως καὶ Α.Π. 510)1964, εἰσηγητὴς *Π. Δαλιάνης*, ΕΕΔ 23, 977, ἔνθα εἰς σημειώσεις μας καὶ λοιποὶ παραπομπαί).

Ὑπομιμνήσκομεν, ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ, ὅτι καὶ μετὰ τὴν ὑπ' ἀριθ. 23)1963 ἀπόφασιν τῆς Ὁλομελείας τοῦ Ἀρείου Πάγου (εἰσηγητὴς *Ν. Χαραλάμπης*, ΕΕΔ 22, 216), ἡ ὁποία ἐδέχθη, ὅτι ἐπὶ παροχῆς ἐργασίας κατόπιν ἀκύρου συμβάσεως, λόγῳ ἐλλείψεως τῶν ὑπὸ τοῦ νόμου διὰ τὸν μισθωτὸν ἀπαιτουμένων προσόντων, δικαιοῦται οὗτος εἰς ἀπόδοσιν τῆς ὠφελείας, ἣν ὁ ἐργοδότης ἀπεκόμισεν ἐκ τῆς ἐργασίας του καὶ ἥτις συνίσταται εἰς τὸν μισθόν, ὃν ὁ ἐργοδότης θὰ κατέβαλλεν εἰς ἕτερον μισθωτὸν δυνάμει ἐγκύρου συμβάσεως ὑπὸ τὰς αὐτὰς κατὰ τὰ λοιπὰ περιστάσεις (χωρὶς δηλαδὴ νὰ ἐρευνᾶται ἡ ζημία τοῦ μισθωτοῦ, ἴδετε καὶ ΕΕΔ 23, 538 ἐπ.) (ἡ δημοσιευομένη κατωτέρω ἀπόφασις ἀναφέρεται καὶ εἰς τὴν ζημίαν τοῦ μισθωτοῦ), τὸ ζήτημα ἔχει παραπεμφθῆ πάλιν εἰς τὴν Ὁλομέλειαν τοῦ Ἀρείου Πάγου, ὡς πρὸς τοῦτο, διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 737)1964 ἀποφάσεως τοῦ Ἀρείου Πάγου (εἰσηγητὴς *Κ. Παπαϊωάννου*, ΕΕΔ 24, 103), ἡ ὁποία, διαφωνήσασα πρὸς προηγουμένην, ἐδέχθη, ὅτι ἡ ζημία τοῦ μισθωτοῦ δὲν ἐξετάζεται εἰς τὴν περίπτωσιν ταύτην, καθόσον τὸ ἀποδοτέον δὲν εἶναι αὐτή, ἀλλ' ἡ ὠφέλεια τοῦ ἐργοδότου. (Ἴδετε καὶ Πρωτοδικείου Καλαμάτας 1795)

νάγκη ἀνακλήσεως ἢ ἰδιαιτέρας δι' οἱουδήποτε ἐνδίκου μέσου προσβολῆς αὐτῆς, δέον νὰ ὑφίσταται κατὰ τὸν χρόνον τῆς προσλήψεως, ἀφ' ἧς τὸ μὲν ὁλοκληροῦται κατὰ τὰ συνδεδυασμένα ἄρθρα 3, 4 καὶ 11 ἡ ἀντίστοιχος σχέσις ἐργασίας καὶ ἄρχεται ἡ πενταετία, καθ' ἣν κατὰ τὴν παράγραφον 1 τοῦ ἄρθρου 7, ὡς ἀντικατεστάθη διὰ τοῦ ἄρθρου μόνου τοῦ νόμου 2223)1953, διατηρεῖται αὕτη ὑποχρεωτικῶς ἐν ἰσχύϊ, τὸ δὲ καθίσταται δυνατὴ ἡ διαπίστωσις τῆς ἀσθενείας ταύτης, δεδομένου ὅτι κατὰ τὴν τοποθέτησιν οὐδεὶς σχετικὸς ἔλεγχος γίνεται, μὴ περιλαμβανομένου μεταξὺ τῶν κατὰ τὸ ἄρθρον 5 ὑποβλητέων εἰς τὰ ἁρμόδια Συμβούλια πιστοποιητικῶν καὶ τοιούτου περὶ τῆς ὑγείας τοῦ τοποθετητέου. Ὅθεν, δεξάμενον τὸ ὡς ἐφετεῖον δικάσαν Πρωτοδικεῖον, ὡς ἐκ τῆς ἀναιρεσιβαλλομένης δείκνυται, ὅτι, κατὰ τὴν ἀνέλεγκτον, καθὸ περὶ πραγμάτων, κρίσιν αὐτοῦ, ὁ ἀναιρεσείων καὶ ἐνάγων, κληθεὶς νὰ ἀναλάβῃ ὑπηρεσίαν καὶ ἐμφανισθεὶς τὴν 8.2.1963 καὶ ὑποβληθεὶς εἰς τὴν ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 36 Κανονισμοῦ Ἐσωτερικῆς Ὑπηρεσίας τῆς ἀναιρεσιβλήτου Δ.Ε.Η. προβλεπομένην ἰατρικὴν ἐξέτασιν, εὑρέθη πάσχων ἐκ πνευμονικῆς φυματιώσεως, καθιστώσης αὐτὸν ἀνίκανον πρὸς ἐργασίαν καὶ μετὰ τοῦτο ἀπορρίψαν τὴν ἀπὸ 28.12.1963 ἔφεσιν αὐτοῦ κατὰ τῆς ἀπορριψάσης τὴν μὴ νομιμοποιουμένην ἐνεργητικῶς ἀγωγὴν πρωτοδίκου ἀποφάσεως, ὀρθῶς ἡρμήνευσε καὶ ἐφήρμοσεν ὡς πρὸς τὸ διατακτικὸν τὰς προαναφερθείσας οὐσιαστικὰς διατάξεις, ἀδιάφορον ἂν ἐπὶ τῇ ἐσφαλμένῃ ἐπικλήσει τοῦ ἄρθρου 11 (ἄρθρων 831 Πολ. Δικ., ὡς ἀντικατεστάθη διὰ τοῦ ἄρθρου 22 τοῦ νόμου 3810)1957), ὁ δὲ περὶ τοῦ ἐναντίου μοναδικὸς τοῦ ἀναιρετηρίου λόγος εἶναι ἀβάσιμος καὶ ἀπορριπτέος.

1964, εισηγητής *Γ. Βελλής*, ΕΕΔ 24, 477).

'Αρείου Πάγου 144)1965, Τμ. Β'

Προεδρεύων ὁ 'Αντιπρόεδρος κ. *Κ. Σούρλος*

Εἰσηγητὴς ὁ 'Αρεοπαγίτης κ. *Κ. Ἀναγνωστόπουλος*

Δικηγόροι οἱ κ.κ. Κ. Καρακωστῆς, Ε. Δημητρακόπουλος

Κατὰ τὸ ἄρθρον 904 τοῦ Α. Κ. ὁ καταστὰς πλουσιώτερος ἐκ τῆς περιουσίας τοῦ ἄλλου ἄνευ νομίμου αἰτίας ὑποχρεοῦται εἰς ἀπόδοσιν τοῦ ληφθέντος. 'Εντεῦθεν σαφῶς ἕπεται, ὅτι βάσις τῆς ἐκ τοῦ ἀδικαιολογήτου πλουτισμοῦ ἀγωγῆς εἶναι ὁ τοῦ λήπτου ἐκ τῆς περιουσίας τοῦ ἄλλου ἄνευ νομίμου αἰτίας πλουτισμός, συντελούμενος εἴτε δι' ἐπαυξήσεως τῆς περιουσίας του, εἴτε διὰ τῆς μὴ ἐλαττώσεως αὐτῆς ἐπὶ ἀντιστοίχῳ ζημίᾳ τοῦ ἑτέρου, καὶ ὅστις, εἰδικώτερον ἐπὶ παροχῆς ὑπηρεσιῶν δυνάμει ἀκύρου συμβάσεως, συνίσταται εἰς ὅ,τι ὁ ἐργοδότης θὰ ἐδαπάνα, προσλαμβάνων ἀναγκαίως διὰ τὰς ὑπηρεσίας του ταύτας δυνάμει ἐγκύρου συμβάσεως ἕτερον πρόσωπον, ἔχον τὰ αὐτὰ προσόντα καὶ ἱκανότητας πρὸς τὸν ἐργασθέντα.

'Εν προκειμένῳ, ὅπως προκύπτει ἐκ τῆς ἐφ' ἧς ἐδίκασεν ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις ἀγωγῆς, τὴν πρὸς καταβολὴν τῆς διαφορᾶς μεταξὺ τῶν καταβληθεισῶν αὐτῷ ἀποδοχῶν καὶ τῶν ἃς ἐδικαιοῦτο λαμβάνειν κατὰ τὸ ἀπὸ 1.3.1961 - 15.1.1963 χρονικὸν διάστημα, ὡς καὶ ἀποζημιώσεως διὰ τὴν ἀπόλυσίν του, ἀξίωσίν του ἐστήριξεν ἐπὶ τῶν περιστατικῶν ὅτι, προσληφθεὶς παρὰ τοῦ ἀναιρεσείοντος τὸ 1961 δυνάμει συμβάσεως ἐργασίας ἰδιωτικοῦ δικαίου, διὰ χρόνον ἀόριστον, εἰργάσθη μέχρι τῆς 15.1.1963, ὅτε καὶ ἀπελύθη, ὡς χειριστὴς ἐκσκαπτικοῦ μηχανήματος - ἀεροσυμπιεστοῦ - ἰσχύος ΜΠ 48 φορητοῦ, μονίμως τοποθετημένου ἐπὶ μηχανοτρύχου ἑλκυστῆρος εἰς τὰ ἐκτελούμενα παρὰ τοῦ ἀναιρεσείοντος ἔργα ἀνορύξεως φρεάτων. 'Η δὲ παρ' αὐτοῦ ἐκτελουμένη ἐργασία συνίστατο εἰς τὴν μεταφορὰν τοῦ ἀνωτέρω μηχανήματος εἰς τὸν τόπον τῆς ἐργασίας, ὅπου ἔθετε τοῦτο εἰς λειτουργίαν καὶ ἐπέβλεπε, ρυθμίζων τὴν κανονικὴν αὐτοῦ λειτουργίαν. 'Εκ δὲ τῆς παραγωγῆς ἀερίων καὶ τῆς πιέσεως αὐτῶν ἐλειτούργουν κομπρεσὲρ (πιστολέττα), ἅτινα ἐχειρίζοντο ἕτεροι ἐργάται, ἀνορύσσοντες φρέατα. 'Ητήσατο δὲ ἐπικουρικῶς τὴν εἰς αὐτὸν ἐπιδίκασιν τῶν ὡς ἄνω ποσῶν ἐπὶ τῇ βάσει τῶν ἀρχῶν τοῦ ἀδικαιολογήτου πλουτισμοῦ, ἐπὶ τῷ λόγῳ ὅτι «τὸ ἀναιρεσεῖον κατέστη πλουσιώτερον ἄνευ νομίμου αἰτίας καὶ ἐπὶ ζημίᾳ του, διότι τὰ ποσὰ ταῦτα θὰ κατέβαλλεν εἰς ἕτερον χειριστὴν τοῦ ἀνωτέρω μηχανήματος διὰ τὴν ἐκτέλεσιν τῶν ὡς ἄνω ἐργασιῶν».

Τὸ ὡς ἐρετεῖον δικάσαν Πρωτοδικεῖον, ὡς δηλοῦται ἐκ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεώς του, τὴν μὲν κυρίαν βάσιν τῆς ὑπὸ κρίσιν ἀγωγῆς ἀπέρριψεν ὡς μὴ νόμιμον, δεχθὲν ὅτι δὲν ἐδικαιοῦτο οὗτος τῶν ὑπὸ τῆς ἀπὸ 25.12.1959 συλλογικῆς συμβάσεως, κηρυχθείσης ὑποχρεωτικῆς διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 8987)1961 ἀποφάσεως Ὑπουργοῦ 'Εργασίας ὡς πρὸς ἅπαντας τοὺς μὴ ὑπαγομένους εἰς εἰδικωτέρας συλλογικὰς συμβάσεις ἐργασίας, πλὴν τῶν βιομηχανικῶν καὶ μεταλλευτικῶν ἐπιχειρήσεων καὶ ἐργασιῶν, ἀπὸ 7.3.1965, καὶ ὑπ' ἀριθ. 7)1961 ἀποφάσεως τοῦ Δ.Δ.Δ.Δ. Πειραιῶς, κηρυχθείσης ὑποχρεωτικῆς διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 8986)1961 ἀποφάσεως τοῦ ἰδίου Ὑπουργοῦ, καθοριζομένων ἀποδοχῶν τῶν χειριστῶν ἐκσκαπτικῶν μηχανημάτων, καθ' ὅσον τὸ περὶ οὗ πρόκειται μηχάνημα δὲν ἀνήκει εἰς τὰ ἐκσκαπτικὰ μηχανήματα, ἅτινα οὗτοι δικαιοῦνται νὰ χειρίζωνται ἀποκλειστικῶς, τῆς ἐργασίας τοῦ ἀναιρεσείοντος συνισταμένης εἰς τὸ νὰ θέτῃ εἰς κίνησιν ἢ ἀκινησίαν τὸν μηχανισμὸν παραγωγῆς συμπεπιεσμένου ἀέρος διὰ χειρισμοῦ τοῦ καταλλήλου μοχλοῦ ἢ διακόπτου, παρακολουθῇ τὴν λειτουργίαν αὐτοῦ διὰ τοῦ ἐπὶ τοῦ πίνακος ἐλέγχου (ταμπλὸ) εὑρισκομένων εἰδικῶν ὀργάνων μετρήσεως καὶ πιέσεως τοῦ ἀέρος κλπ. καὶ ἐν γένει μεριμνᾷ διὰ τὴν διὰ πετρελαίου καὶ ὕδατος τροφοδοσίαν, καθαρισμὸν καὶ λίπανσιν τοῦ μηχανήματος. 'Εδέξατο ὅμως ὡς νόμῳ καὶ ἐν μέρει οὐσίᾳ βάσιμον τὴν ἐπικουρικὴν βάσιν τῆς ὑπὸ κρίσιν ἀγωγῆς, ἐπὶ τῇ αἰτιολογίᾳ ὅτι ἡ ἐναγομένη ἀπέφυγε δαπάνην, εἰς ἣν θὰ ὑπεβάλλετο ἀναγκαίως, προσλαμβάνουσα πρὸς ἐκτέλεσιν τῶν ὡς ἄνω ἐργασιῶν ἁδειοῦχον πρακτικὸν μηχανικὸν Γ' τάξεως μὲ τὰς αὐτὰς ἐπαγγελματικὰς ἱκανότητας καὶ δικαιούμενον δυνάμει ἁρμοδίως χορηγηθησομένου αὐτῷ πτυχίου ἢ ἀδείας νὰ χειρίζηται καὶ ἀσκῇ ὑπεύθυνον ἐπίβλεψιν πάσης μηχανουργικῆς κινητῆς ἢ μὴ ἐγκαταστάσεως, περιλαμβανούσης κινη-

ΑΔΕΙΑΙ ΜΙΣΘΩΤΩΝ

ΑΠΟΖΗΜΙΩΣΙΣ ΜΙΣΘΩΤΩΝ ΕΝ ΑΡΝΗΣΕΙ ΕΡΓΟΔΟΤΟΥ ΠΡΟΣ ΠΑΡΟΧΗΝ ΑΔΕΙΑΣ

Έννοια σχετικοῦ ἄρθρου 5 § 1 Α.Ν. 539)1945

Δικαίωμα μισθωτοῦ, ἐν ἀρνήσει τοῦ ἐργοδότου πρὸς χορήγησιν τῆς κατ' Α.Ν. 539)1945 ἀδείας, πρὸς ἀποζημίωσιν κατ' ἄρθρον 5 § 1, ἐδάφ. 2, Α.Ν. 539)1945.—Ἔλλειψις τοῦ δικαιώματος τούτου, ἐφ' ὅσον ὁ μισθωτὸς ἀποχωρήσῃ πρὸ τῆς λήξεως τοῦ ἔτους, καθ' ὃ δικαιοῦται ἀδείας, ὁ δὲ ἐναπομένων χρόνος ἀπὸ τῆς ἀποχωρήσεως μέχρι τῆς λήξεως τοῦ ἔτους καλύπτει τὸν χρόνον ἀδείας.

Κατὰ τὴν διάταξιν τοῦ ἄρθρου 5 § 1 ἐδάφ. 2 τοῦ ἀ.ν. 539)1945 (ΕΕΔ 19, 810, ἔνθα κωδικοποίησις τῶν ἰσχυουσῶν διατάξεων) ἐργοδότης, ἀρνούμενος τὴν χορήγησιν εἰς τὸν μισθωτὸν αὐτοῦ τῆς νομίμου κατ' ἔτος ἀδείας του, ὑποχρεοῦται, ὅπως ἅμα τῇ λήξει τοῦ ἔτους, καθ' ὃ δικαιοῦται ἀδείας ὁ μισθωτός... καταβάλῃ εἰς αὐτὸν τὰς ἀντιστοίχους ἀποδοχὰς τῶν ἡμερῶν ἀδείας, ηὐξημένας κατὰ 100 ο)ο. (Ἴδετε περὶ τοῦ σκοποῦ τῆς διατάξεως Α.Π. 181)1961, εἰσηγητὴς *Α. Γεωργίου*, ΕΕΔ 20, 532 καὶ περὶ τῆς ἀποζημιώσεως ταύτης Α Π. 414)1964, εἰσηγητὴς *Δ. Κοκόρης*, ΕΕΔ 23, 778 καὶ τὰ αὐτόθι σημειούμενα).

Ὡς ὅμως δέχεται ἡ κατωτέρω δικαστικὴ ἀπόφασις (ἴδετε καὶ Πρωτοδικεῖον Ἀθηνῶν 1172)1962, εἰσηγητὴς *Ι. Δέσπης*, ΕΕΔ 21, 666), προϋπόθεσις τῆς ἀποζημιώσεως εἶναι νὰ μὴ ἔχῃ ἀποχωρήσει ὁ μισθωτὸς τῆς ὑπηρεσίας πρὸ τῆς λήξεως τοῦ ἔτους, καθ' ὃ δικαιοῦται ἀδείας, καὶ μεσολαβεῖ χρονικὸν διάστημα, καθ' ὃ καλύπτεται ὁ χρόνος τῆς ἀδείας. (Ἴδετε περὶ τοῦ τελευταίου τούτου καὶ *Ι. Καποδίστριαν*, ΈρμΑΚ ὑπ' ἄρθρα 666 - 667, ἀριθ. 34).

Πρωτοδίκου Ἀθηνῶν 1833)1965

Διαδικασία ἐργατικῶν διαφορῶν

Πρωτοδίκης ὁ κ. *Γ. Καμπέρης*

Δικηγόροι οἱ κ.κ. Ι. Πατσουλάκης, Χ. Στασινόπουλος

Ἐκ τῶν συνδεδυασμένων διατάξεων τῶν ἄρθρων 2, 4, 5 § 1 ἐδάφ. 2 καὶ 5 § 5 τοῦ ἀ.ν. 539)1945, ὡς ἀνεπληρώθη διὰ τοῦ ἄρθρου 3 τοῦ ν.δ. 3755)1957, σαφῶς συνάγεται, ὅτι ὁ συμπληρώσας τὸν βασικὸν χρόνον ἐργασίας μισθωτὸς δικαιοῦται καθ' ἕκαστον ἡμερολογιακὸν

τήριον μηχανὴν δυνάμεως ἄνω τῶν 20 ἵππων, συμφώνως πρὸς τὰς διατάξεις τῶν ἄρθρων 1, 2, 3, 4 καὶ 5 τοῦ ἀπὸ 8)8.3.1935 β. δ)τος καὶ τῶν ἄρθρων 1, 2 ἐδ. β' 3, ἐδ. β' 5, 6 καὶ 9 τοῦ ἀπὸ 30.1)5.2.1937 ὁμοίου «περὶ ἐπιβλέψεως τῆς λειτουργίας συντηρήσεως κινητηρίων μηχανῶν καὶ ἀτμολεβήτων». Δεδομένου δὲ ὅτι ἡ περὶ χειρισμοῦ τοῦ ἐν λόγῳ μηχανήματος ὑπὸ τοῦ ἐνάγοντος συμφωνία εἶναι ἄκυρος, ὡς ἐκ τῆς παρ' αὐτῷ ἐλλείψεως τῆς σχετικῆς νομίμου ἀδείας, κατὰ τὰς διατάξεις τῶν ἄρθρων 174, 180 τοῦ Α.Κ., τὸ ἀναιρεσεῖον ὑποχρεοῦται εἰς τὴν ἀπόδοσιν τῆς ὠφελείας ἐκ τῆς ἦν διὰ τῆς ὡς ἄνω ἀπασχολήσεως τοῦ ἀναιρεσιβλήτου ἀπέφυγε δαπάνης καὶ κατὰ τὸ ποσὸν τῆς ὁποίας κατέστη πλουσιώτερον ἐπὶ ζημίᾳ τοῦ ἀναιρεσιβλήτου - ἐνάγοντος, συνίστατο δὲ ἡ ὠφέλεια τοῦ ἀναιρεσείοντος καὶ ἡ ἀντίστοιχος ζημία τοῦ ἀναιρεσιβλήτου κατὰ τὸ χρονικὸν διάστημα τῆς ἀπασχολήσεώς του εἰς τὰς ἀποδοχὰς τῶν πρακτικῶν μηχανικῶν Γ' τάξεως ἐκ δραχμῶν 2.145 μηνιαίως, ὅπερ ποσὸν θὰ κατέβαλλε καὶ εἰς δι' ἐγκύρου συμβάσεως ἐργασίας προσληφθησόμενον μηχανικὸν Γ' τάξεως. Οὕτως ἀποφηνάμενον τὸ Πρωτοδικεῖον διὰ τῆς ἀναιρεσιβαλλομένης ἀποφάσεώς του δὲν ἔλαβεν ὑπ' ὄψιν πράγματα μὴ προταθέντα, ἅτε τῶν περιστατικῶν τούτων, ἅτινα συνιστῶσι τὴν ἐπικουρικὴν βάσιν τῆς ὑπὸ κρίσιν ἀγωγῆς, περιεχομένων ἐν τῷ δικογράφῳ ταύτης, μὴ οὔσης ἀναγκαίας τῆς ἐν αὐτῇ μνείας τῶν νομικῶν διατάξεων, ἐπὶ τῇ βάσει τῶν ὁποίων τὸ ἀναιρεσεῖον διὰ τὴν ἐκτέλεσιν τῶν ὡς ἄνω ἐργασιῶν θὰ προσελάμβανε πρακτικὸν μηχανικὸν Γ' τάξεως, κεκτημένον πτυχίον κατὰ τὰς προεκτεθείσας διατάξεις ἐπὶ καταβολῇ τῶν ὡς ἄνω ἀποδοχῶν, οὐδὲ διέλαβεν ἀνεπαρκεῖς καὶ ἀντιφατικὰς αἰτιολογίας καὶ δὴ ἐπὶ ζητήματος ἀσκοῦντος οὐσιώδη ἐπιρροὴν εἰς τὴν ἔκβασιν τῆς δίκης, ὥστε νὰ καθίσταται ἀνέφικτος ὁ τοῦ Ἀρείου Πάγου ἔλεγχος περὶ τῆς ὀρθῆς ἢ μὴ ἐφαρμογῆς τοῦ νόμου ὑπὸ τοῦ δικαστηρίου τῆς οὐσίας, δι' ὃ καὶ οἱ περὶ τοῦ ἐναντίου πρῶτος καὶ δεύτερος λόγοι τοῦ ἀναιρετηρίου εἶναι ἀπορριπτέοι ὡς ἀβάσιμοι.

ΠΑΡΟΧΗ ΠΡΟΣ ΜΙΣΘΩΤΟΥΣ ΕΠΙΔΟΜΑΤΟΣ ΑΔΕΙΑΣ ΜΕΤ' ΑΠΟΔΟΧΩΝ ΑΔΕΙΑΣ

Ἐφαρμογὴ τῆς ὑπ' ἀριθ. 10)1964 διαιτητικῆς ἀποφάσεως

I

Προϋπόθεσις τοῦ κατ' Α.Ν. 539)1945 δικαιώματος ἀδείας ἡ δυνάμει συμβάσεως ἐξηρτημένης ἐργασίας ἐπὶ ἓν συνεχὲς ἔτος ἀπασχόλησις τοῦ μισθωτοῦ παρὰ τῷ ἐργοδότῃ.— Ἔλλειψις δικαιώματος τελοῦντος κατὰ χρόνον ἐν ἀναπαύσει μισθωτοῦ.— Ἔλλειψις συνεπῶς καὶ τοῦ δικαιώματος ἐπὶ τοῦ ἐπιδόματος ἀδείας, καὶ τὴν ὑπ' ἀριθ. 10)1964 διαιτητικὴν ἀπόφασιν, καταβαλλομένου μόνον εἰς τοὺς δικαιουμένους τῆς ἀδείας.

Περίπτωσις καὶ τῶν δύο κατωτέρω παρατιθεμένων ἀποφάσεων τοῦ Ἐργατοδίκου Ἀθηνῶν ὑπῆρξεν ἀξίωσις μισθωτῶν πρὸς καταβολὴν τοῦ διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 10)1964 διαιτητικῆς ἀποφάσεως (ΕΕΔ 23, 565) χορηγηθέντος εἰς τοὺς μισθωτοὺς τῆς χώρας «ἐπιδόματος ἀδείας».

Αἱ ἐν λόγῳ ἀποφάσεις δὲν ἀπησχολήθησαν καὶ περὶ τοῦ ζητήματος ἂν ἡ διαιτητικὴ αὕτη ἀπόφασις ἠδύνατο νομίμως νὰ ὁρίσῃ καταβολὴν τοιούτου ἐπιδόματος.

Καταφατικῶς ἐπ' αὐτοῦ ἀπεφάνθη ἡ Πρωτοδικεῖον Ἀθηνῶν 5206)1964 (εἰσηγητὴς **Σ. Σωκρατείδης**, ΕΕΔ 23, 1175, ἴδετε ὅμως ἀντιθέτως σημειώσεις μας ἐν ΕΕΔ 23, 626, 1175, **Κ. Καυκᾶ**, Ἐνοχ. Εἰδικόν, τόμος Α', 4η ἔκδοσις, σελ. 691 ἑπ., πρβλ. καὶ **Ἀλ. Ἀμπατζῆ**, ΕΕΔ 23, 1413 ἑπ.).

Ἡ πρώτη τῶν κατωτέρω ἀποφάσεων δέχεται, ὅτι, ἐφ' ὅσον ὁ μισθωτὸς δὲν ἐτέλει ἐν συνεχεῖ κατὰ τὸ ἔτος ἀπασχόλησιν (περὶ τούτου ἴδετε νομολογίαν ἐν ΕΕΔ 20, 1190 ἑπ.) καὶ δὲν ἐδικαιοῦτο ἀδείας, δὲν συνέτρεχε καὶ δικαίωμα ἐπὶ τοῦ «ἐπιδόματος ἀδείας». (Σύμφωνος καὶ ἡ Πρωτοδίκου Ἀθηνῶν 7690)1964, Πρωτοδίκης **Ἐμμ. Κουνελάκης**, ΕΕΔ 24, 295, οὕτω καὶ **Κ. Καυκᾶς**, Ἐνοχ. Εἰδικόν, 4η ἔκδοσις, σελ. 691 ἑπ., **Ἀλ. Ἀμπατζῆς**, ΕΕΔ 23, 1416, ἐγκύκλ. Ὑπουργείου Ἐργασίας, ΕΕΔ 23, 816 ἑπ.).

Ἡ δευτέρα ἐκ τῶν κατωτέρω ἀποφάσεων ἔχει ὑπ' ὄψιν της περίπτωσιν, κατὰ τὴν ὁποίαν ὁ μισθωτὸς δὲν ὑπέβαλεν εἰς τὸν ἐργοδότην του αἴτησιν πρὸς χορήγησιν ἀδείας, ὁπότε, κατὰ τὰ νομολογηθέντα (ἴδετε ΕΕΔ 24, 211 ἑπ., ἔνθα νομολογία τοῦ Ἀρείου Πάγου), καθίσταται ἀνενεργὸν τὸ δικαίωμα τοῦ μισθωτοῦ, καὶ συνεπῶς δὲν ἐπιδικάζει τὴν ζητηθεῖσαν ἀποζημίωσιν διὰ μὴ παροχὴν τῆς ἀδείας.

Ἐν τούτοις, προκειμένου περὶ τοῦ «ἐπιδόματος ἀδείας», ἐδέχθη, ὅτι δικαιοῦται τούτου.

Ἡ γνώμη αὕτη τῆς ἀποφάσεως δὲν εἶναι νομίζομεν, ἀνεπίδεκτος ἀντιρρήσεων.

Ἐφ' ὅσον ἡ διαιτητικὴ ἀπόφασις ὁρίζει, ὅτι τὸ «ἐπίδομα» καταβάλλεται ὁμοῦ μετὰ τῶν ἀποδοχῶν ἀδείας καὶ εἰς τὴν περίπτωσιν δὲν ἐχορηγήθησαν νομίμως (κατὰ τὰ νομολογηθέντα) ἄδεια καὶ ἀποδοχαὶ ἀδείας, δὲν δύναται νὰ γίνῃ λόγος περὶ ὑποχρεώσεως καταβολῆς μόνον τοῦ «ἐπιδόματος ἀδείας», τὸ ὁποῖον ἀκολουθεῖ τὴν διασφάλισιν ὑπὲρ τῶν ἐργαζομένων τῆς δυνατότητος πραγματικῆς ἀναπαύσεως καὶ ἀναψυχῆς κατὰ τὸν χρόνον τῆς κανονικῆς των ἀδείας (σκεπτικὸν τῆς ὑπ' ἀριθ. 10)1964 διαιτητικῆς ἀποφάσεως, ἐγκύκλ. Ὑπουργείου Ἐργασίας, ΕΕΔ 23, 816). (Οὕτω καὶ **Κ. Καυκᾶς**, ἔνθ' ἀνωτ., σελ. 692).

Πρωτοδίκου Ἀθηνῶν 1830)1965

Διαδικασία ἐργατικῶν διαφορῶν

Πρωτοδίκης ὁ κ. **Δ. Ματσιώτας**

Δικηγόροι οἱ κ.κ. Ι. Καμπανάρης, Ι. Παπαδᾶτος

Κατὰ τὴν σαφῆ ἔννοιαν τῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρου 2 § 1 τοῦ ἀ.ν. 539)1945, διὰ νὰ δικαιοῦται ὁ μισθωτὸς ἐτησίας ἀδείας, ἀπαιτεῖται ἡ δυ-

ἔτος ἀδείας μετ' ἀποδοχῶν, τοῦ χρόνου χορηγήσεως της ρυθμιζομένου μεταξὺ τοῦ ἐργοδότου καὶ τοῦ ἐργάτου, τοῦ πρώτου ὑποχρεουμένου νὰ χορηγήσῃ ταύτην τὸ πολὺ ἐντὸς δωμήνου ἀπὸ τῆς ὑπὸ τοῦ δευτέρου διατυπώσεως τῆς σχετικῆς αἰτήσεως, ὅτι, ἀρνουμένου τοῦ ἐργοδότου τὴν χορήγησιν τῆς νομίμου ἀδείας, ὑποχρεοῦται αὐτός, ἅμα τῇ λήξει τοῦ ἔτους, νὰ καταβάλῃ εἰς αὐτὸν καὶ ὑπὸ τὰς ἐν αὐτῇ προϋποθέσεις τὰς ἀντιστοίχους ἀποδοχὰς ἀδείας, ηὐξημένας κατὰ 100)ο, καὶ ὅτι ἀπολυόμενος ὁ μισθωτὸς δι' ἀφορμὴν βαρύνουσαν τὸν ἐργοδότην, πρὶν ἢ λάβῃ τὴν ὀφειλομένην αὐτῷ ἐτησίαν ἄδειαν, δικαιοῦται ἀποζημιώσεως ἴσης πρὸς τὰς ἀποδοχάς, ἃς θὰ ἐλάμβανεν, ἐὰν ἤθελε τύχει τῆς ἀδείας του. Ἐκ τούτων ἕπεται ὅτι, ἐὰν ὁ μισθωτὸς ἀποχωρήσῃ οἰκειοθελῶς πρὸ τῆς λήξεως τοῦ ἔτους καθ' ὃ δικαιοῦται ἀδείας, ὁ δὲ ἑπομένων χρόνος ἀπὸ τῆς ἀποχωρήσεως μέχρι τῆς λήξεως τοῦ ὡς εἴρηται ἔτους καλύπτει τὸν χρόνον ἀδείας, δὲν δικαιοῦται ἀποζημιώσεως διὰ μὴ χορηγηθεῖσαν ἄδειαν, καίτοι παρῆλθε δίμηνον χρονικὸν διάστημα ἀπὸ τῆς διατυπώσεως τῆς σχετικῆς αἰτήσεως, ἅτε τῆς διατάξεως τῆς παραγράφου 1 τοῦ ἄρθρου 4 τοῦ ἀ.ν. 539)1945 περὶ ὑποχρεώσεως τοῦ ἐργοδότου πρὸς παροχὴν ἀδείας ἐντὸς δωμήνου ἀπὸ τῆς διατυπώσεως τῆς αἰτήσεως οὔσης ἐνδεικτικῆς καὶ μὴ τικτούσης ἐντεῦθεν δικαίωμα καταβολῆς τῶν ἀποδοχῶν ἀδείας εἰς τὸν ἐργαζόμενον.

Ἐν προκειμένῳ ὁ ἐνάγων, ὡς ἐβεβαιώθη, οἰκειοθελῶς ἀπεχώρησε τῆς παρὰ τῷ ἐναγομένῳ ἐργασίας του τὴν 2.9.1964, ἤτοι πολὺ πρὸ τῆς λήξεως τοῦ ἡμερολογιακοῦ ἔτους 1964. Συνεπῶς δὲν δικαιοῦται τῶν διὰ τῆς ὑπὸ κρίσιν ἀγωγῆς διωκομένων ἀποδοχῶν ἀδείας τοῦ ἔτους 1964 καὶ δέον νὰ ἀπορριφθῇ ὡς μὴ νόμιμον τὸ οἰκεῖον ἀγωγικὸν κεφάλαιον.

ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΔΙΚΟΝΟΜΙΑ

ΕΚΤΑΣΙΣ ΕΦΑΡΜΟΓΗΣ ΤΗΣ ΔΙΑΔΙΚΑΣΙΑΣ ΕΚΔΙΚΑΣΕΩΣ ΕΡΓΑΤΙΚΩΝ ΔΙΑΦΟΡΩΝ

Περιπτώσεις μὴ ὑπαγόμεναι πρὸς ἐκδίκασιν εἰς ταύτην

1. Σχέσις δημοσίου δικαίου

Μὴ ἀναγκαία ἡ προκαταβολὴ τέλους δικαστικοῦ ἐνσήμου κατὰ τὴν ἐργατικὴν διαδικασίαν.—Διάκρισις σχέσεως δημοσίου ἀπὸ ἰδιωτικοῦ δικαίου.—Χαρακτηρισμὸς ὀρφανοτροφείων καὶ οἰκοτροφείων Νόμου 2851) 1922 ὡς νομικῶν προσώπων δημοσίου δικαίου.—Σχέσις προσλαμβανομένου εἰς ταῦτα μαγείρου ἢ τοῦ δημοσίου δικαίου.— Ἀναρμοδιότης Ἐργατικοῦ Δικαστοῦ πρὸς ἐκδίκασιν ἀξιώσεων ἐκ δημοσίου δικαίου κατὰ τὴν ἐργατικὴν διαδικασίαν.

Δὲν συζητεῖται ὅτι αἱ ἐκ τῆς σχέσεως δημοσίου δικαίου πηγάζουσαι διαφοραὶ δὲν δύνανται νὰ ἐκδικασθοῦν κατὰ τὴν ἐργατικὴν διαδικασίαν, εἰς τὴν ὁποίαν εἰσάγονται μόνον ἀξιώσεις ἐκ σχέσεως τοῦ ἰδιωτικοῦ δικαίου. (Οὕτω ἐκ τῶν τελευταίων καὶ αἱ Α.Π. 784)1964, εἰσηγητὴς *Μ. Σκουλίκης*, ΕΕΔ 24, 268, Α.Π. 780)1964, εἰσηγητὴς *Δ. Κοκόρης*, ΕΕΔ 24, 274).

Ἀναγκαίως συνεπῶς πρὸς τοῦτο νὰ διαχωρισθῇ ἡ σχέσις τοῦ δημοσίου δικαίου ἀπὸ τοῦ ἰδιωτικοῦ δικαίου, εἰς τὸν ὁποῖον διαχωρισμὸν προέβη ἡ κατωτέρω δικαστικὴ ἀπόφασις, καταλήξασα εἰς τὸ ὅτι ἐν προκειμένῳ ὑπῆρχε σχέσις τοῦ δημοσίου δικαίου. (Ἴδετε ὡς πρὸς τὸν διαχωρισμὸν τῆς σχέσεως ΕΕΔ 24, 268, ἔνθα παραπομπαὶ εἰς θεωρίαν καὶ νομολογίαν, καὶ ΕΕΔ 24, 254).

Ἐπὶ τοῦ θέματος τῆς κατωτέρω ἀποφάσεως ἔχει ἀποφανθῇ οὕτω καὶ ἡ Α.Π. 161)1952 (εἰσηγητὴς *Β. Κυριακόπουλος*, ΕΕΔ 11, 531, ἴδετε καὶ *Α. Τούση*, Γενικαὶ Ἀρχαὶ Ἀστικοῦ Δικαίου, σελ. 278).

Πρωτοδίκου Πατρῶν 147)1964

Διαδικασία ἐργατικῶν διαφορῶν

Πρωτοδίκης ὁ κ. ***Ἐμμ. Σεργάκης***

Δικηγόροι οἱ κ.κ. Ε. Βουτσινᾶς, Π. Πετρόπουλος

Ἐν τῇ ὑπὸ κρίσιν ἀγωγῇ ἡ ἐνάγουσα ἐκτίθησιν, ὅτι δυνάμει συμβάσεως ἐξηρτημένης ἐργασίας ἀορίστου χρόνου προσελήφθη τὴν 1.1.1958 παρὰ τοῦ ἐναγομένου Ἐθνικοῦ Ὀρφανοτροφείου Θηλέων Πατρῶν καὶ ἐργάζεται ἔκτοτε παρ' αὐτῷ συμβάσεως ἐξηρτημένης ἐργασίας ἐπὶ ἐν συνεχὲς ἔτος ἀπασχόλησις αὐτοῦ παρὰ τῷ ἐργοδότῃ.

Ἐν προκειμένῳ ὁ ἐνάγων ἀπὸ τῆς 2.3.1959 καὶ ἐφ' ἑξῆς μέχρι τῆς ἀπολύσεώς του (17.8.1964), πλὴν τοῦ χρονικοῦ διαστήματος ἀπὸ 23.9.1963 μέχρι τέλους Ἰουνίου 1964, ὅτε ὑπηρέτει ὡς οἰκονομικὸς διευθυντὴς τῆς Α.Ε.Γ.Ε., δὲν ἐτέλει ἐν συνεχεῖ ἀπασχολήσει, ἀλλ' ἐν ἀναπαύσει, εἰσπράττων καὶ τὰς ἀποδοχάς του, ὡς ταῦτα δὲν ἀμφισβητεῖται καὶ ὑπὸ τοῦ Ἰδίου, καὶ ὡς ἐκ τούτου, ἀπολαμβάνων τῆς ἐκ τοῦ νόμου σκοπουμένης ἀναπαύσεως, δὲν ἐδικαιοῦτο κανονικῆς ἀδείας κατὰ τὰ ἔτη 1963 καὶ 1964, οὐδὲ καὶ τοῦ ἐπιδόματος ἀδείας ἔτους 1964, ὅπερ σημειωτέον κατὰ τὴν ὑπ' ἀριθ. 10)1964 διαιτητικὴν ἀπόφασιν καταβάλλεται μόνον εἰς τοὺς δικαιουμένους τῆς ἀδείας ἀναπαύσεως. Κατ' ἀκολουθίαν ἀπορριπτέα ἐλέγχεται ἡ ἀγωγὴ ὡς πρὸς τὰ κεφάλαια αὐτῆς, τὰ ἀφορῶντα τὴν καταβολὴν ἀποζημιώσεως διὰ μὴ χορηγηθεῖσαν ἄδειαν ἀναψυχῆς κατὰ τὰ ἄνω ἡμερολογιακὰ ἔτη, καθὼς καὶ τοῦ ἐπιδόματος ἀδείας ἔτους 1964 ὡς ἀβασίμως.

II

Ἐνεργὸν τὸ δικαίωμα τοῦ μισθωτοῦ πρὸς ἀνάπαυσιν ἐν ἀδείᾳ κατὰ τὸν Α. Ν. 539)1945 καὶ καταβολὴν ἄλλως ἀποζημιώσεως ἐν μὴ παροχῇ αὐτῆς ἐν ὑποβολῇ ὑπὸ τούτου σχετικῆς αἰτήσεως πρὸς τὸν ἐργοδότην. — Δικαίωμα ὅμως πρὸς παροχὴν τοῦ ἐπιδόματος ἀδείας κατὰ τὴν ὑπ' ἀριθ. 10)1964 διαιτητικὴν ἀπόφασιν.

Πρωτοδίκου Ἀθηνῶν 1687)1965

Διαδικασία ἐργατικῶν διαφορῶν

Πρωτοδίκης ὁ κ. ***Ἀρ. Παπαθανασίου***

Δικηγόροι οἱ κ.κ. Η. Χατζόπουλος, Π. Καρυτινός

Οὐδαμόθεν προέκυψεν, ὅτι ὁ ἐνάγων ἠτήσατο τὴν χορήγησιν ἀδείας ἀναπαύσεως κατὰ τὸ παρελθὸν ἔτος 1964, ὑφ' ἣν προϋπόθεσιν καθίσταται ἐνεργὸν τὸ δικαίωμα τοῦ μισθωτοῦ πρὸς ἀνάπαυσιν ἐν ἀδείᾳ καὶ ἐν μὴ παροχῇ ταύτης τὸ δικαίωμα αὐτοῦ πρὸς ἀποζημίωσιν (Α.Π. 232)1963, ΕΕΔ 22, 736), ἀπορριπτομένου κατὰ ταῦτα τοῦ σχετικοῦ περὶ παροχῆς τοιαύτης κεφαλαίου τῆς ἀγωγῆς ὡς ἀβασίμου. Ἀντιθέτως δικαιοῦται οὗτος τὰ αἰτούμενα ποσὰν 750 δραχμῶν δι' ἐπίδομα ἀδείας τοῦ ἔτους 1964, ἴσον πρὸς τὰς ἀποδοχὰς τῶν δικαιουμένων ὑπ' αὐτοῦ ἡμερῶν ἀδείας καὶ κατ' ἀνώτατον δὲ ὅριον ἐν προκειμένῳ 15 ἡμερῶν, μειουμένων εἰς τὸ ἥμισυ (15 Χ (2500 : 25) : 2). Διὰ τὸ ποσὸν ἄθεν τοῦτο δέον ὅπως γίνῃ ἐν μέρει δεκτὴ ἡ ὑπὸ κρίσιν ἀγωγή, ὡς νόμιμος καὶ ἀποδεδειγμένη, κηρυσσομένης προσωρινῶς ἐκτελεστῆς τῆς παρούσης.

τῷ μέχρι καὶ τῆς ἀγωγῆς, ὡς μαγείρισσα, κατεβάλλοντο δὲ αὐτῇ ὡς μισθὸς δραχμαὶ 880 καὶ ἀπὸ 1.6.1962 δραχμαὶ 960 μηνιαίως καὶ διώκει συναφῶς δι' αὐτῆς, ἵνα διὰ τῆς ἐκδοθησομένης ἀποφάσεως ἡμῶν, κηρυσσομένης προσωρινῶς ἐκτελεστῆς, ὑποχρεωθῇ τὸ ἐναγόμενον καὶ καταβάλῃ εἰς αὐτὴν δραχμὰς 51.320 συνολικῶς διὰ διαφορὰς ἀποδοχῶν, ὑπερωριακὴν ἐργασίαν καὶ τοιαύτην κατὰ τὰς Κυριακὰς καὶ λοιπὰς ἐξαιρετέρας ἡμέρας. Οὕτως ἔχουσα ἡ ἀγωγὴ αὕτη, δι' ἣν δὲν ἀπαιτεῖται ἡ προκαταβολὴ τέλους δικαστικοῦ ἐνσήμου (Α.Π. 501)1951, ΕΕΔ 11, σελ. 88) ἐρευνητέα τυγχάνει, κατά τε τὸ παραδεκτὸν νόμῳ καὶ οὐσίᾳ βάσιμον αὐτῆς, ἐν τοῖς καθ' ἕκαστον. Προκειμένου νὰ κριθῇ, ἐὰν ἐννομός τις σχέσις, οἵα καὶ ἡ σύμβασις μισθώσεως ἐργασίας, εἶναι δημοσίου ἢ ἰδιωτικοῦ δικαίου, ἐν ὅσῳ δὲν προβλέπεται ὑπὸ τοῦ νόμου, λαμβάνεται ὡς βάσις ἡ ἐσωτερικὴ φύσις αὐτῆς, προσδιοριζομένη ἐκ τοῦ ἂν ἐν δεδομένῃ ἐννόμῳ σχέσει τοῦ πολίτου μετὰ τῆς Διοικήσεως ἢ νομικοῦ προσώπου δημοσίου δικαίου ἡ Διοίκησις ἢ τὸ Ν.Π.Δ.Δ. προβάλλονται ὡς imperium ἢ ἀντιθέτως ὡς ἰσότιμοι ἰδιῶται (βλ. Ἠλ. Κυριακοπούλου, Δ.Δ., σελ. 17, Α.Π. 161)1952, ΕΕΔ 11, 531. Σ.τ.Ε. 1541)1951, ΕΕΔ 11, 252). Σχέσις δὲ δημοσίου δικαίου νοεῖται ἐκείνη, ἥτις κυριαρχικῶς ἐπιχειρεῖται ὑπὸ τοῦ ἐκπροσωποῦντος τὸ Δημόσιον ἢ τὸ νομικὸν πρόσωπον ὡς Ἀρχῆς καὶ ἐνεργεῖται δυνάμει μονομεροῦς δημοσίου δικαίου πράξεως, ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ νόμου, καὶ ἐν τῇ ὁποίᾳ ἡ συγκατάθεσις τοῦ διοριζομένου, εἴτε προηγεῖται, εἴτε ἐπακολουθεῖ τὴν πρᾶξιν τοῦ διορισμοῦ, ἀποτελεῖ ἁπλῶς προϋπόθεσιν διὰ τὸ ἔγκυρον τῆς τοιαύτης δικαιοπραξίας (Α.Π. 179)1964, ΕΕΔ 23, 457, Α.Π. 7)1963, ΕΕΔ 22, 1196, Σ.τ.Ε. 1451)1951, ἐνθ' ἀνωτ.).

Ἐκ τοῦ συνδυασμοῦ τῶν διατάξεων τῶν ἄρθρων 1 - 6 καὶ 16 τοῦ ν. 2851)1922 «περὶ Ἱδρύσεως Ἐθνικῶν Ὀρφανοτροφείων καὶ Οἰκοτροφείων ἀπόρων μαθητῶν», ὁριζουσῶν ὅτι πρὸς περίθαλψιν ὀρφανῶν καὶ μόρφωσιν τῶν ἀναξιοπαθούντων ἀπόρων μαθητῶν καὶ μαθητριῶν ἐπιτρέπεται ἡ διὰ β. δ/γματος ἵδρυσις ὀρφανοτροφείων καὶ οἰκοτροφείων, ἅτινα, ἀποτελοῦντα ἴδια νομικὰ πρόσωπα, ὑπάγονται ὑπὸ τὴν ἄμεσον ἐποπτείαν καὶ ἐξάρτησιν τοῦ Ὑπουργείου Περιθάλψεως (Προνοίας), διοικοῦνται ὑπὸ διοικητικῆς ἐπιτροπῆς, ἀποτελουμένης ἐκ τοῦ Νομάρχου ὡς Προέδρου καὶ δημοσίων, κατὰ τὸ πλεῖστον, ὑπαλλήλων, ἐπιχορηγοῦνται ἐτησίως ὑπὸ τοῦ Δημοσίου, τῆς περιουσίας αὐτῶν θεωρουμένης ὡς δημοσίας, καὶ τοῦ μὲν προϋπολογισμοῦ των ὑποκειμένου εἰς τὴν ἔγκρισιν τοῦ ὡς εἴρηται Ὑπουργείου, τοῦ δὲ ἀπολογισμοῦ των ὑπὸ τὸν ἔλεγχον τοῦ Ἐλεγκτικοῦ Συνεδρίου, σαφῶς προκύπτει, ὅτι τὰ οὕτω ἱδρυόμενα ὀρφανοτροφεῖα καὶ οἰκοτροφεῖα ἀποτελοῦσι Νομικὰ Πρόσωπα Δημοσίου Δικαίου, ἀφοῦ ἄμεσον ἀποστολὴν κέκτηνται τὴν ἐκπλήρωσιν πολιτειακῶν σκοπῶν, ἀποτελοῦντα μέρος τοῦ ὀργανισμοῦ τῆς Πολιτείας, ἧς ἐκδηλοῦσι τὴν βούλησιν (Α.Π. 161)1952, ἐνθ' ἀνωτ., Στασινοπούλου, Ἀστικὴ Εὐθύνη τοῦ Κράτους, σελ. 410 ἐπ.).

Ἐξ ἄλλου ἐκ τῶν διατάξεων τῶν παραγράφων 4 καὶ 6 τοῦ ἄρθρου 9 τοῦ αὐτοῦ ὡς ἄνω νόμου προκύπτει, ὅτι τὸ προσωπικὸν τῶν ὀρφανοτροφείων ἀποτελεῖται, ἐκτὸς τῶν ἄλλων, καὶ ἐξ ἑνὸς μαγείρου, ὅστις, προσλαμβανόμενος ἐπὶ ἀποζημιώσει, διορίζεται καὶ ἀπολύεται διὰ πράξεως τοῦ Προέδρου τῆς Διοικητικῆς Ἐπιτροπῆς τοῦ Ἱδρύματος, μὴ δημοσιευομένης εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως καὶ δίδει τὸν ὅρκον τῆς ὑπηρεσίας ἐνώπιον τοῦ Διευθυντοῦ τοῦ Ἱδρύματος.

Ἀρκούντως ἐβεβαιώθημεν, κατὰ τὴν ἐκ τῶν ἐνόντων ἐν προκειμένῳ κρίσιν μας, ὅτι ἡ ἐνάγουσα, ἔχουσα τὰ ἀνάλογα προσόντα, προσελήφθη κατὰ τὴν 1.1.1958 παρὰ τοῦ ἐναγομένου διὰ πράξεως τῆς Διοικητικῆς Ἐπιτροπῆς αὐτοῦ (ἴδε ὑπ' ἀριθ. πρωτ. 466)14.11.1964 πιστοποιητικὸν τῆς Διευθύνσεως τοῦ ἐναγομένου), ὡς μαγείρισσα καὶ διωρίσθη εἰς τὴν κενὴν ὀργανικὴν θέσιν τοῦ ἄρθρου 9 § 1 τοῦ ὡς ἄνω νόμου 2851)1922, ἐπὶ μηνιαίᾳ ἀποζημιώσει, ἵνα ἐκτελῇ τὰς ὑπὸ τοῦ Κανονισμοῦ τοῦ Ἱδρύματος προβλεπομένας ὑπηρεσίας (ἴδε ἄρθρον 11 τοῦ ἀπὸ 30.1.1926 Κανονισμοῦ τοῦ ἐναγομένου) καὶ εἰργάσθη ἐκτοτε συνεχῶς παρ' αὐτῷ μέχρι καὶ τῆς ἀγωγῆς. Ὑπὸ τὰ δεδομένα ταῦτα ἡ πρόσληψις τῆς ἐναγούσης ἐγένετο ὑπὸ τοῦ ἐναγομένου, ὄντος Νομικοῦ Προσώπου Δημοσίου Δικαίου, ὡς ἔχοντος καὶ τούτου ἄμεσον ἀποστολὴν τὴν ἐκπλήρωσιν πολιτειακῶν σκοπῶν, διὰ μονομεροῦς αὐτοῦ πράξεως δικαιοπρακτικῆς φύσεως, κυριαρχικῶς ὑπὸ τοῦ ἐκπροσωποῦντος αὐτὸ ὀργάνου ἐπιχειρηθείσης, τῆς συγκαταθέσεως τῆς οὕτω προσληφθείσης ἀποτελεσάσης ἁπλῶς προϋπόθεσιν διὰ τὸ ἔγκυρον τῆς τοιαύτης δικαιοπραξίας (ἴδε σχετικῶς Α.Π. 461)1964, ΕΕΔ 23, 916, Α.Π. 179)1964, ΕΕΔ 23, 457), ἡ δὲ ἐκ ταύτης δημιουργηθεῖσα ἔννομος σχέσις τυγχάνει, συμφώνως πρὸς τὰ προεκτεθέντα, δημοσίου δικαίου καὶ οὐχὶ ἰδιωτικοῦ. Καὶ ναὶ μὲν ὑπὸ τῆς προβλεπομένης διατάξεως τοῦ ἄρθρου 9 § 4 καὶ 6 τοῦ νόμου 2851)1922 οἱ ἐπὶ ἀποζημιώσει προσλαμβανόμενοι ὑπάλληλοι διορίζονται καὶ παύονται διὰ πράξεως τοῦ Προέδρου τῆς Διοικητικῆς Ἐπιτροπῆς τοῦ Ἱδρύματος, μὴ δημο

σιευομένης εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως, ὁρκίζονται δὲ ἐνώπιον τοῦ Διευθυντοῦ τοῦ Ἱδρύματος, οὐχ' ἧττον ὅμως ἡ τυχὸν μὴ τήρησις οὐσιώδους τινὸς τύπου διὰ τὸν διορισμόν, ὡς ἡ μὴ δημοσίευσις εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως ἢ ἡ μὴ ὁρκωμοσία, δὲν συνεπάγονται τὴν μετάπτωσιν τῆς σχέσεως ἀπὸ δημοσίου δικαίου ὡς ἐξηρτημένης ἐργασίας ἰδιωτικοῦ δικαίου (Α. Π. 7)1963, ΕΕΔ 22, σ. 1196). Συνεπῶς ὁ περὶ τοῦ ἐναντίου ἰσχυρισμὸς τοῦ ἐναγομένου, καθ' ὅσον μὲν ἀναφέρεται εἰς τὸν μὴ διορισμὸν τῆς ἐναγούσης εἰς νεοσυσταθεῖσαν θέσιν καὶ εἰς τὴν μὴ δημοσίευσιν τοῦ διορισμοῦ αὐτῆς εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως, τυγχάνει ὀβάσιμος καὶ ἀπαραδέκτως (ὅτι τῆς ἐναγούσης προσληφθείσης εἰς νεοσυσταθεῖσαν θέσιν, τῆς δὲ πράξεως δὲν ἀπητεῖτο δημοσίευσις εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως), καθ' ὅσον δὲ ἀναφέρεται εἰς τὴν μὴ ὁρκωμοσίαν αὐτῆς, καὶ ἀληθὴς ὑποτιθέμενος, ἄνευ ἐννόμου τινὸς ἐπιρροῆς ἐν προκειμένῳ ἐλέγχεται καὶ ἀπορριπτέος. Ἡ φύσις τῆς συνδεούσης τὴν ἐνάγουσαν μετὰ τοῦ ἐναγομένου σχέσεως ὡς δημοσίου δικαίου προκύπτει προσέτι καὶ ἐκ τῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρου 17 τοῦ ν. 3097)1954, ὁριζούσης ὅτι ἅπαν τὸ προσωπικὸν τῶν νοσηλευτικῶν Ἱδρυμάτων τοῦ ν. δ)τος 2592)1953 συνδέεται μετὰ τοῦ Ἱδρύματος διὰ σχέσεως ἐργασίας δημοσίου δικαίου, ἀναλόγως ἐν προκειμένῳ δυναμένης νὰ ἐφαρμοσθῇ καὶ ἐπὶ τοῦ προσωπικοῦ τῶν Ἐθνικῶν Ἱδρυμάτων Παιδικῆς Προστασίας, Νομικῶν Προσώπων Δημοσίου Δικαίου, ἁρμοδιότητος Ὑπουργείου Κοινωνικῆς Προνοίας, ἐφ' ὅσον τὸ ἐπόμενον ἄρθρον 18 αὐτοῦ, προβλέπον περὶ τῆς δυνατότητος τοῦ Δ.Σ. τῶν ἄνω Νοσηλευτικῶν Ἱδρυμάτων προσλήψεως ἐκτάκτου προσωπικοῦ τούτου διὰ τὴν κάλυψιν ἐπειγουσῶν ἀναγκῶν τῶν Ἱδρυμάτων καὶ ἀπολύσεως αὐτοῦ, ἐφαρμόζεται καὶ ἐπὶ τῶν Ἐθνικῶν Ἱδρυμάτων Παιδικῆς Προστασίας, κατὰ τὸ ἄρθρον 4 τοῦ νόμου 4163)1961. Ρητέον ἐνταῦθα, ὅτι διὰ τῆς ἐπικαλουμένης καὶ προσαγομένης ὑπ' ἀριθ. Δ2)7005)24.4)1961 ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Κοινωνικῆς Προνοίας περὶ διαρθρώσεως τῶν τακτικῶν θέσεων τῶν ὑπαλλήλων Ἐθνικῶν Ὀρφανοτροφείων κλπ. ἐγένετο καὶ ἡ κατάταξις τῶν μαγείρων αὐτῶν, εἰς καὶ ἡ ἐνάγουσα ὡς δημοσίων ὑπαλλήλων, κατὰ κατηγορίαν καὶ βαθμόν, διὰ δὲ τῆς ὑπ' ἀριθ 3)8.4.1964 ἀποφάσεως τοῦ ὑπηρεσιακοῦ συμβουλίου τοῦ προσωπικοῦ τῶν Νομικῶν Προσώπων Δημοσίου Δικαίου Νομοῦ Ἀχαΐας ἐγένετο ἡ ἔνταξις τῆς ἐναγούσης ὁριστικῶς εἰς τὴν ὀργανικὴν θέσιν τῆς μαγειρίσσης τοῦ Ἐθνικοῦ Ὀρφανοτροφείου Θηλέων Πατρῶν τῆς Γ' Κατηγορίας καὶ εἰς τὸν 10ον βαθμὸν καὶ διὰ τῆς ἐπακολουθησάσης ὑπ' ἀριθ. 335)25.9.1964 πράξεως τῆς Διοικούσης Ἐπιτροπῆς τοῦ ἐναγομένου ἐπραγματοποιήθη ἡ ἔνταξις της εἰς τὸν 10ον βαθμὸν λόγῳ τῶν ἐτῶν ὑπηρεσίας της.

Εἰς τὴν εἰδικὴν καὶ ἁπλῆν διαδικασίαν τοῦ ἀπὸ 1 Αὐγούστου 1920 β. δ. «περὶ κωδικοποιήσεως τῶν διατάξεων τοῦ νόμου ΓΨΟΔ')1911 περὶ ἐκδικάσεως τῶν μεταξὺ ἐργατῶν καὶ ἐργοδοτῶν διαφορῶν» ὑπάγεται, κατ' ἄρθρον 1 αὐτοῦ, ἡ κατὰ τοῦ ἐργοδότου ἀξίωσις τοῦ μισθωτοῦ, ἡ πηγάζουσα ἐκ σχέσεως ἐξηρτημένης ἐργασίας ἰδιωτικοῦ δικαίου, τῆς ἐκ τοῦ δημοσίου δικαίου τοιαύτης ὑπαγομένης εἰς τὴν διαδικασίαν τῶν τακτικῶν δικαστηρίων. Ὅθεν, ἐφ' ὅσον, κατὰ τὰ ἐν ταῖς προδιαληφθείσαις σκέψεσι ἐκτεθέντα, ἡ μετὰ τοῦ ἐναγομένου συνδέουσα τὴν ἐνάγουσαν σχέσις ἐργασίας εἶναι δημοσίου καὶ οὐχὶ ἰδιωτικοῦ δικαίου, παρέπεται, ὅτι στερούμεθα καθ' ὕλην ἁρμοδιότητος διὰ τὴν ἐκδίκασιν τῆς κρινομένης ἀγωγῆς καὶ δέον ὅπως παραπέμψωμεν ταύτην εἰς τὸ καθ' ὕλην ἁρμόδιον Δικαστήριον, συμφώνως πρὸς τὰ ἄρθρα 25 § 2, 529 § 1, 490 καὶ 17 τῆς Πολ. Δικονομίας, ἤτοι τὸ Πρωτοδικεῖον Πατρῶν (Α.Π. 461)1964, ΕΕΔ 23, 916).

Ἡ δικαστικὴ δαπάνη μεταξὺ τῶν διαδίκων δέον ὅπως συμψηφισθῇ ἐν ὅλῳ, δεδομένου ὅτι εὔλογος ὑφίστατο παρ' αὐτοῖς ἀμφιβολία ὡς πρὸς τὴν ἔκβασιν τῆς παρούσης δίκης (ἄρθρον 211 § 2 Πολ. Δικονομίας).

2. Παροχὴ ἐργασίας μετὰ μηχανῆς κυριότητος ἐργαζομένου

Ὑπαγωγὴ εἰς τὴν ἀποκλειστικὴν εἰδικὴν ἐργατικὴν διαδικασίαν τῶν ἰδιωτικῶν ἀξιώσεων μισθωτῶν κατὰ τοῦ ἐργοδότου, αἱ ὁποῖαι πηγάζουν ἐκ σχέσεως ἐργασίας.—Ἔννοια μισθωτοῦ καὶ ἐξηρτημένης ἐργασίας.—Παροχὴ ἐργασίας συνοδευομένη καὶ ἀπὸ τὴν τακτόχρονον χρῆσιν ἐργαλείων.— Πότε χαρακτηριστέα ἡ σύμβασις ὡς μίσθωσις ἐργασίας.— Σύμβασις ἔργου ἡ οἰκοποῦσα τὴν πραγματοποίησιν ὡρισμένου ἀπαρτεύσματος διὰ μηχανῆς καὶ προσωπικῆς ἐργασίας.— Πότε χαρακτηριστέα ὡς σύνθετος σύμβασις ἐμισθώσεως πράγματος καὶ ἐργασίας.— Ἀναρμοδιότης Ἐργατικοῦ Δικαστοῦ καὶ παραπομπὴ ἀγωγῆς εἰς τὸ ἁρμόδιον Δικαστήριον.

Λέγεται, μεταξὺ τῶν ἄλλων, ἡ κατωτέρω δικαστικὴ ἀπόφασις, ὅτι ἡ ἐργατικὴ διαδικασία εἶναι ἀποκλειστικὴ καὶ ὑποχρεωτική, τοῦτο δὲ τελεῖ ἐν ἁρμονίᾳ πρὸς τὰ νομολογηθέντα. (Ἴδετε Ἐφετεῖον Ἀθηνῶν 404)1964, εἰσηγητὴς *Β. Φαρμακίδης*, ΕΕΔ 23, 599 καὶ τὰς ἐν αὐτῇ παραπομπάς, Ἐφετεῖον Ἀθηνῶν 2247)1963, εἰσηγητὴς *Κ. Κονιαβίτης*, ΕΕΔ 24, 33, πρβλ καὶ Α.Π. 568)1949, εἰσηγητὴς *Β. Κυριακόπουλος*, ΕΕΔ 9, 81 διὰ τὴν διαδικασίαν τοῦ νόμου 3514)1928 περὶ ἀτρατευνομένων μισθωτῶν).

Πρωτοδίκου Καστορίας 13)1964

Διαδικασία ἐργατικῶν διαφορῶν

Πρωτοδίκης ὁ κ. *Γ. Ἀεβονίτης*

Δικηγόροι οἱ κ.κ. Π. Πανίδης, Α. Καραβιδᾶς

Εἰς τὴν ὑπὸ κρίσιν ἀγωγὴν ἐκτίθεται, ὅτι ὁ ἐνάγων, τυγχάνων ὁδηγὸς καὶ ἰδιοκτήτης ἰσοπεδωτοῦ (γκρέϊντερ), προσελήφθη ὑπὸ τοῦ ἐναγομένου ἐργολάβου δημοσίων ἔργων, δυνάμει γραπτῆς συμβάσεως μισθώσεως ἐργασίας, ἵνα διὰ τοῦ ὡς ἄνω μηχανήματος προβῇ εἰς ἐργασίαν ἐκσκαφῆς κλπ. ὡρισμένης ὁδοῦ ἀντὶ ἀμοιβῆς δισχιλίων δραχμῶν καθ' ὥραν καὶ ὅτι διὰ τὴν ἐργασίαν 51 καὶ ἡμισείας ὡρῶν, πραγματοποιηθει-

σῶν ἀπὸ 8ης ἕως 15ης Ἰουλίου 1964, δέν ἐπληρώθη παρὰ τὰς ἐπανειλημμένας ὀχλήσεις τοῦ ἐναγομένου, διώκεται δὲ νὰ ὑποχρεωθῇ οὗτος νὰ τῷ καταβάλλῃ διὰ τὴν αἰτίαν ταύτην 10.300 δραχμὰς σὺν τῷ νομίμῳ αὐτῶν τόκῳ ἀπὸ 15ης Ἰουλίου 1964 δι' ἀποφάσεως προσωρινῶς ἐκτελεστῆς, ὡς καὶ τὴν δικαστικὴν δαπάνην. Οὕτως ἔχουσα ἡ κρινομένη ἀγωγὴ παρίσταται ἐπαρκῶς ὡρισμένη (ἄρθρον 5 τοῦ β.δ. 1)4.8.1920) καὶ δέον νὰ ἐξετασθῇ κατ' ἀρχὴν ὡς πρὸς τὸ ἐὰν ἁρμοδίως φέρεται ἐνώπιον ἡμῶν (ἄρθρον 1 τοῦ αὐτοῦ β.δ., ὡς ἀντικατεστάθη ὑπὸ τοῦ ν. 1968)1944, κυρωθέντος ὑπὸ τῆς ὑπ' ἀριθ. 324)1946 Π.Υ.Σ.), καὶ ἐν καταφατικῇ περιπτώσει καὶ ὡς πρὸς τὸ νόμῳ βάσιμον αὐτῆς.

Εἰς τὴν ἀποκλειστικὴν εἰδικὴν διαδικασίαν τοῦ ν. ΓΨΟΔ')1912 ὑπάγονται, συμφώνως πρὸς τὸ ἄρθρον 1 τοῦ κωδικοποιήσαντος τοῦτον β.δ. 1)4.8.1920 (ὡς ἰσχύει μετὰ τοὺς ν. 765)1943 καὶ ν. 1968)1944), πᾶσαι αἱ ἰδιωτικαὶ ἀξιώσεις μισθωτῶν κατὰ τοῦ ἐργοδότου, πηγάζουσαι ἐκ σχέσεως ἐργασίας. Ὡς μισθωτοὶ δὲ νοοῦνται, συμφώνως πρὸς τὸ ἰσχύον ἄρθρον 6 τοῦ ν. 765)1943, (κυρωθέντος ὑπὸ Π.Υ.Σ. 324)1946, πρβλ. καὶ ἄρθρον 6 ν.δ. 1390)1949, ὡς καὶ ν.δ. 8)11.5.1946), οἱ παρέχοντες ἐξηρτημένην ἐργασίαν εἰσαδήποτε φύσεως ἔναντι ἀμοιβῆς. Ἐξηρτημένη εἶναι, κατὰ τὰ κρατοῦντα, ἡ ἐργασία, ἥτις παρέχεται διὰ λογαριασμὸν ἄλλου ὑπὸ προσώπου τελοῦντος εἰς νομικὴν ἢ προσωπικὴν ἐξάρτησιν ἔναντι τοῦ ἐργοδότου, ἤτοι ὑπὸ προσώπου, ἔχοντος τὴν ὑποχρέωσιν νὰ δέχεται καὶ ἐκτελῇ τὰς ὁδηγίας καὶ διαταγὰς αὐτοῦ καὶ νὰ ὑφίσταται τὸν ἔλεγχον καὶ ἐποπτείαν τούτου κατὰ τὴν παροχὴν τῆς ἐργασίας, μὴ οὔσης ἀπαραιτήτου πάντοτε καὶ τῆς συνήθως ὑπαρχούσης οἰκονομικῆς ἐξαρτήσεως τοῦ μισθωτοῦ ἀπὸ τοῦ ἐργοδότου. Τοιαύτην ἐξηρτημένην ἐργασίαν δύναται νὰ παράσχῃ εἰς συγκεκριμένην περίπτωσιν καὶ ὁ ἐλεύθερος ἐπαγγελματίας, ὁ παρέχων κατὰ κανόνα ἀνεξαρτήτους ὑπηρεσίας (βλ. Α.Π. 578)1958, ΝοΒ 7, 71). Ἐὰν δὲ ἡ παροχὴ τῆς ἐργασίας συνοδεύεται καὶ ἀπὸ τὴν ταυτόχρονον παροχὴν τῆς χρήσεως ἐργαλείου, ἡ σχέσις δὲν παύει νὰ εἶναι τοιαύτη ἐργασίας, λαμβάνουσα τὸν χαρακτηρισμὸν ἀπὸ τὸ κύριον ἐν τῇ συμβάσει (πρβλ. καὶ β. δ. 15)20.5.1920, ἄρθρον 9, Α Π. 105)1953, ΝοΒ 1, 164, 475)1954, ΝοΒ 2, 1034, 148)1956, ΕΕΝ 23, 484). Σὺν τῇ προόδῳ δὲ τῆς τεχνικῆς τὰ χρησιμοποιούμενα ὑπὸ τῶν ἐργατῶν ἐργαλεῖα ἐγένοντο μηχανικά, ηὐξήθησαν εἰς ἀριθμόν, ὡς ἐπίσης ηὐξήθη καὶ ἡ ἀξία τούτων. Τὸ «κάρρον» καὶ ἡ λέμβος ἀντικατεστάθησαν ὑπὸ μηχανοκινήτων ὀχημάτων (αὐτοκίνητα, βενζινάκατοι κλπ.). Οἱ κάτοχοι τούτων, ἀγοράζοντες ταῦτα, ἵνα ἐκμισθώσωσι τὴν χρῆσιν αὐτῶν ὁμοῦ μετὰ τῆς προσωπικῆς των ἐργασίας, ἥτις ἄλλως θὰ ἔμενεν, ἴσως, ἀζήτητος, ἐξελίσσονται εἰς ἐλευθέρους ἐπαγγελματίας, διακινδυνεύοντες σημαντικὰ κεφάλαια καὶ κερδοσκοποῦντες ἐπὶ τῆς κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ἐπενδύσεως τῶν χρημάτων των, ἤτοι εἰς ἐμπόρους (Ἐμπ. Ν. ἄρθρον 1, β.δ. 2)14.5.1835, ἄρθρον 2), παρέχοντες μὲν τὰς ὑπηρεσίας των ὑπὸ τὰς ἐν ἑκάστῃ συμβάσει συμφωνίας, διατηροῦντες ὅμως ἐλευθερίαν ὡς ἀνεξάρτητοι ἐπαγγελματίαι, φορολογούμενοι ὡς τοιοῦτοι, ἐκδίδοντες τιμολόγιο, διατηροῦντες ἐνίοτε προσωπικὸν καὶ Γραφεῖον καὶ ἐν γένει ἐμφανιζόμενοι εἰς τὴν κοινωνίαν ὡς τοιοῦτοι (πρβλ. Εἰρ. Θηβῶν 924)1958, ΝοΒ 7, 279). Ὅθεν, ἵνα κριθῇ ἐν ἑκάστῃ συγκεκριμένῃ περιπτώσει, ἐὰν ὁ ἐκμισθῶν μετὰ τῆς προσωπικῆς του ἐργασίας ὡς χειριστοῦ μηχανῆς καὶ τὴν ταυτόχρονον χρῆσιν τῆς μηχανῆς ταύτης δέον νὰ θεωρηθῇ ὡς ἐκμισθῶν κυρίως τὴν ἐργασίαν ἢ τὴν μηχανήν (τὸ πρᾶγμα), θὰ ἀποβλέψωμεν εἰς τὴν σπουδαιότητα ἑκάστης παροχῆς καὶ, ἐὰν τὸ πρᾶγμα εἶναι ἧσσονος σημασίας, ἐλλείπει δὲ καὶ ἡ ὑπόσχεσις ὡρισμένου ἀποτελέσματος (ἔργου), ἡ σύμβασις χαρακτηριστέα ὡς καθαρὰ μίσθωσις ἐργασίας. (Πρβλ. *Χρ. Ἀγαλλοπούλου*, Ἐργ. Δίκαιον, ἐκδ. 1958, σελ. 26 - 27). Ἐὰν πρόκειται περὶ πραγματοποιήσεως ὡρισμένου ἀποτελέσματος διὰ μηχανῆς καὶ προσωπικῆς ἐργασίας, πρόκειται σύμβασις ἔργου (π. χ. μεταφορά, ἅρσις). Ἐὰν τὸ πρᾶγμα καὶ ἡ ἐργασία εἶναι τῆς αὐτῆς σπουδαιότητος, παρέχονται δὲ ἄνευ εὐθύνης διὰ τὸ ἀποτέλεσμα, πρόκειται σύνθετος σύμβασις ἐκμισθώσεως πράγματος καὶ ἐργασίας (πρβλ. *Ἀποστολίδου*, Ἐνοχικόν, τόμ. 2 § 9, σελ. 12 καὶ τόμ. 3, ὑπ' ἄρθρον 574 § 11), καθ' ἣν δὲν ἀποκλείεται νὰ τελῇ ὁ ἐργαζόμενος εἰς σχέσιν ἐξηρτημένης ἐργασίας ἔναντι τοῦ ἐργοδότου καὶ ἐπομένως νὰ εἰσαγάγῃ ἐνιαίως καὶ ἐν συνόλῳ τὰς ἀξιώσεις του κατὰ τὴν παροῦσαν διαδικασίαν, ἐὰν δὲν συνεφωνήθη ἰδιαιτέρα δι' ἑκάστην παροχὴν ἀμοιβή. Ἐὰν ὅμως τὸ πρᾶγμα εἶναι μεγαλυτέρας σπουδαιότητος ἢ ἡ ἐργασία τοῦ ταυτοχρόνως καὶ ἀδιαιρέτως ἐκμισθουντος ἀμφότερα ἰδιοκτήτου καὶ χειριστοῦ αὐτοῦ, ἐλευθέρου, κατὰ τὰ προεκτεθέντα, ἐπαγγελματίου, εἶναι μᾶλλον ἀπίθανον νὰ πρόκειται περὶ παροχῆς ἐξηρτημένης ἐργασίας, συνηθέστερον δὲ πρόκειται περὶ ἐκμισθώσεως ἀνεξαρτήτων ὑπηρεσιῶν, συνδεδυασμένων μετὰ τῶν ὑπηρεσιῶν τοῦ μηχανήματος, αἱ ἐκ τῆς παροχῆς τῶν ὁποίων ἀξιώσεις ὑπάγονται κατ' ἀρχὴν εἰς τὴν τακτικὴν διαδικασίαν. (Πρβλ. καὶ Α.Π. 15)

1959, ΝοΒ 8, 255, ἀπαιτοῦσαν λίαν στενὸν βαθμὸν ἐξαρτήσεως). Ἐξαίρεσις εἰσήχθη διὰ τοῦ ἄρθρου 15 τοῦ ἀ. ν. 547)1937, διὰ τοῦ ὁποίου ὡρίσθη, ὅτι διαφοραί, ἀντικείμενον ἐχουσαι ἀξιώσεις ἐπαγγελματιῶν καὶ βιοτεχνῶν, προερχομένας ἐκ τῆς παρεχομένης ὑπ' αὐτῶν ἐργασίας, ἐκδικάζονται παρὰ τοῦ Εἰρηνοδίκου, συμφώνως πρὸς τὰς διατάξεις τοῦ νόμου ΓΩΟΔ', μέχρι ποσοῦ ἤδη 8.000 δραχμῶν (πρβλ. ἀ.ν. 1484)1950, ἄρθρον 2 § 3, κυρωθέντα ὑπὸ ν. 1870)1951, Α.Π. 701)1954, ΕΕΔ 22, 76). Τῇ ἀληθείᾳ, ὅτε ἐθεσπίσθη ὁ ἀ. ν. 547)1937, δὲν προεβλέπετο ἡ ὑπὸ Πρωτοδίκου ἐκδίκασις τῶν ἐργατικῶν διαφορῶν, καθόσον ἐτύγχανεν ἁρμόδιος μόνον ὁ Εἰρηνοδίκης καὶ μόνον μέχρις ὡρισμένου ποσοῦ, ὥστε τὸ βάρος τῆς θελήσεως τοῦ νομοθέτου δὲν ἐρρίφθη ἐπὶ τῆς φράσεως «παρὰ τοῦ Εἰρηνοδίκου», ἀλλ' ἐπὶ τῆς ταυτάσης «συμφώνως πρὸς τὰς διατάξεις τοῦ ν. ΓΩΟΔ, καθόσον ἡ ἀντιδιαστολὴ ἐγένετο οὐχὶ μεταξὺ τῆς τότε μὴ ὑφισταμένης ἁρμοδιότητος Πρωτοδίκου πρὸς τὴν τοιαύτην τοῦ Εἰρηνοδίκου, ἀλλὰ μεταξὺ τῆς διαδικασίας τοῦ νόμου ΓΩΟΔ' καὶ τῆς τακτικῆς τοιαύτης (βλ. ἀ.ν. 547)1937, ἄρθρον 15, β.δ. 1)4.8.1920, ὡς ἐτροποποιήθη ὑπὸ νόμου 4032)1929, ἄρθρα 1 καὶ 3, πρὸ τῶν νόμων 765)1943 καὶ 1968)1944). Πλὴν ἡ ἐξ αὐτοῦ τοῦ λόγου συναγωγὴ συμπεράσματος ὅτι σήμερον ἐν τῇ ἕδρᾳ τοῦ Πρωτοδικείου εἶναι ἁρμόδιος διὰ τὰς ἐν ἄρθρῳ 15 τοῦ ἀ.ν. 547)1937 διαφορὰς ὁ κατὰ τὸν νόμον ΓΩΟΔ' Πρωτοδίκης, καὶ δὴ ἀνεξαρτήτως ποσοῦ, εἶναι ἐσφαλμένη, καθόσον πρὸς τὰς νεωτέρας τροποποιήσεις τοῦ νόμου τούτου (ΓΩΟΔ') δὲν προσηρμόσθη ὑπὸ τοῦ νομοθέτου ὁ ὡς ἄνω ἀ.ν. 547 (ὅστις, σημειωτέον, δὲν παραπέμπει ἀορίστως εἰς τὸν νόμον ΓΩΟΔ', ὥστε νὰ θεωρηθῇ παραπέμπων εἰς τοῦτον, ὡς ἑκάστοτε ἰσχύει) καὶ ἐπομένως ἡ ἑρμηνεία αὕτη, ἀντίθετος οὖσα πρὸς τὸ σαφὲς γράμμα τοῦ νόμου, δὲν δύναται νὰ γίνῃ δεκτὴ ἐκ μόνων τῶν ἱστορικῶν ὑπὲρ αὐτῆς ἐπιχειρημάτων.

Ἀπεδείχθησαν, κατὰ τὴν ἀδέσμευτον ἐκ διαδικαστικῶν τύπων κρίσιν ἡμῶν, τὰ ἑξῆς: Ὁ ἐνάγων, δυνάμει τῆς συνομολογουμένης, κατ' ἀρχήν, ὡς ἐν τῇ ἀγωγῇ συμφωνίας, τυγχάνων ἐλεύθερος ἐπαγγελματίας («ἐκμεταλλευτὴς ἰσοπεδωτοῦ», μὴ ἠσφαλισμένος εἰς τὸ Ι.Κ.Α.), παρέσχε ταυτοχρόνως τῷ ἐναγομένῳ τὴν χρῆσιν τοῦ ἀνήκοντος εἰς αὐτὸν μηχανήματος ἰσοπεδωτοῦ καὶ τὴν προσωπικὴν αὐτοῦ ἐργασίαν ὡς χειριστοῦ τούτου, χρησιμοποιήσας καὶ βοηθόν. Κατὰ τὴν παροχὴν τῆς προσωπικῆς του ἐργασίας δὲν ἐτέλει εἰς λίαν στενὴν νομικὴν καὶ προσωπικὴν ἐξάρτησιν ἔναντι τοῦ ἐργοδότου καὶ τῶν ἀντιπροσώπων του, καθόσον ἡ ὑπάρχουσα ἐξάρτησις δὲν ὑπερέβαινε τὸ ἐκ πάσης ἐν γένει ἐνοχικῆς συμβάσεως δημιουργούμενον πλέγμα δεσμεύσεων καὶ ἀλληλοεξαρτήσεων τῶν μερῶν. Ἡ ἀντιπαροχή, συμφωνηθεῖσα καθ' ὥραν ἐργασίας, ἐναισίως διά τε τὴν χρῆσιν τοῦ πράγματος καὶ τὴν παροχὴν τῆς προσωπικῆς ἐργασίας, ἦτο ἀνεξάρτητος τοῦ ἀποτελέσματος. Πλὴν ὅμως ἡ παροχὴ τῆς ἐργασίας χειριστοῦ ἰσοπεδωτοῦ ἀποτιμᾶται συνήθως εἰς δραχμὰς οὐχὶ πλείονας τῶν 200 ἡμερησίως (ὀκτάωρον), τοῦ βοηθοῦ δὲ τούτου εἰς δραχμὰς πέριξ τῶν 100, ἐνῷ τὸ ἡμερήσιον μίσθωμα τοῦ ἐν τῇ ἀγωγῇ μηχανήματος, ἄνευ καυσίμων, ἀνέρχεται εἰς δραχμὰς περίπου 700 - 900 καὶ τὰ ἡμερήσια καύσιμα αὐτοῦ εἰς δραχμὰς 400 περίπου. Οὕτως ἡ παροχὴ τῆς χρήσεως (τῶν ὑπηρεσιῶν) τοῦ μηχανήματος ἀποτελεῖ τὸ σπουδαιότερον (οἰκονομικῶς) ἔναντι τῆς παροχῆς τῆς προσωπικῆς ἐργασίας τοῦ χειριστοῦ αὐτοῦ καὶ κατ' ἀκολουθίαν καὶ ὑπὸ τὴν ἐκδοχὴν τῆς συνδρομῆς τῆς προσωπικῆς ἐξαρτήσεως ἐν τῇ παροχῇ τῆς ἐργασίας νὰ μὴ δύναται νὰ γίνῃ δεκτόν, ὅτι τοῦτο (τὸ μηχάνημα) ἀποτελεῖ ἐργαλεῖον εἰς χεῖρας ἐργάτου, ἐργαζομένου αὐτοπροσώπως, ὥστε αἱ ἐκ τῆς κοινῆς ἀμφοτέρων (πράγματος καὶ ἐργασίας) παροχῆς ἀξιώσεις νὰ εἰσαχθοῦν κατὰ τὴν παροῦσαν διαδικασίαν ἐνώπιον ἡμῶν. Ἐξ ἑτέρου, μὴ εἰσαγόμεναι αὗται ἀναλελυμένως καὶ κεχωρισμένως δι' ἑκάστην παροχήν, ἤτοι μὴ ἐκτιθεμένου ἐν τῇ ἀγωγῇ ὅτι ὁ ἐνάγων ἀξιοῖ ὡρισμένον ποσόν, δι' ἑκάστην ὥραν ἐργασίας αὐτοῦ καὶ ποσὸν ἕτερον, ὡρισμένον ἐπίσης, δι' ἑκάστην ὥραν χρήσεως τοῦ μηχανήματος, δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ διαιρέσωμεν ἡμεῖς οὕτω τὰς ἀξιώσεις τούτου καὶ νὰ ἐπιδικάσωμεν τὸ ἀναλογοῦν εἰς τὴν ἐργασίαν ποσόν, ἔστω καὶ ἂν αὕτη εἶναι ἐξηρτημένη. Ὅθεν δέον, κατὰ παραδοχὴν τῆς περὶ τούτου ἐνστάσεως τοῦ ἐναγομένου, νὰ κηρύξωμεν ἑαυτοὺς ἀναρμοδίους πρὸς ἐκδίκασιν τῆς προκειμένης ὑποθέσεως καὶ νὰ παραπέμψωμεν ταύτην εἰς τὸ ἁρμόδιον δικαστήριον (Α.Π. 401)1961, ΝοΒ 10, 85, 413)1962, ΝοΒ 10, 1320), συμψηφιζομένης τῆς ἑκατέρωθεν δικαστικῆς δαπάνης λόγῳ τῆς εὐλόγου ἀμφιβολίας τοῦ ἐνάγοντος ὡς πρὸς τὴν ἔννοιαν τῶν κειμένων διατάξεων (Πολ. Δικ. 211, ἐδάφ. 2).

ΝΟΜΟΛΟΓΙΑ ΕΠΙ ΔΙΑΦΟΡΩΝ ΘΕΜΑΤΩΝ

Ι. ΑΔΙΚΟΠΡΑΞΙΑΙ

Έκτασις δεδικασμένου εν νέᾳ δίκῃ

Ὅρισμοί ἄρθρου 807 § 13 Πολιτικῆς Δικονομίας.—Δὲν ὑπόκειται εἰς τὸν ἔλεγχον τοῦ Ἀρείου Πάγου ἡ κρίσις τοῦ Δικαστοῦ τῆς οὐσίας περὶ τῆς συνδρομῆς τῶν περὶ τῆς ταυτότητος τῆς διαφορᾶς καὶ τῶν διαδίκων ἀπαιτουμένων οὐσιαστικῶν προϋποθέσεων, ταύτης ἀναγομένης εἰς πράγματα.—Ὕπαρξις δεδικασμένου, ἐπὶ ἀξιώσεως περὶ ἀποζημιώσεως ἐξ ἀδικοπραξίας, ἐκ τῆς ὁποίας ἐβλάβη τὸ σῶμα ἢ ἡ ὑγεία προσώπου ἐν τῇ νέᾳ δίκῃ, ἐκ τῆς ἐπὶ προγενεστέρας ἀγωγῆς ἐπὶ τῆς αὐτῆς ἀδικοπραξίας ἐκδοθείσης τελεσιδίκου ἀποφάσεως ὡς πρὸς τὰς συνθήκας, ὑπὸ τὰς ὁποίας αὕτη ἔλαβε χώραν, τὴν ὑπαιτιότητα τοῦ ἐναγομένου καὶ τὴν ζημίαν, τὴν ὁποίαν ὑπέστη ὁ ἐνάγων διὰ τὸν ἐν αὐτῇ χρόνον, ὄχι ὅμως καὶ διὰ μεταγενέστερον, καθ' ὃν εἶναι δυνατὸν ἡ ἀδικοπραξία νὰ μὴ ἀναδίδῃ ἐπιζημίους συνεπείας ἢ νὰ ἐπέλθῃ ἕτερος λόγος, καταλύων τὸ πρὸς ἀποζημίωσιν δικαίωμα.

Ἀρείου Πάγου 708)1964, Τμ. Α'

Πρόεδρος ὁ κ. *Στ. Μανορομιχάλης*

Εἰσηγητὴς ὁ Ἀρεοπαγίτης κ. *Κ. Θανόπουλος*

Δικηγόροι οἱ κ.κ. Κ. Σταμάτης, Κ. Ἀργυρόπουλος

Ἐκ τοῦ ἄρθρου 807 ἐδαφίου 13 Πολιτικῆς Δικονομίας, ὁρίζοντος ὅτι λόγος ἀναιρέσεως ἱδρύεται, ὅταν τὸ Δικαστήριον τῆς οὐσίας, κατὰ παράβασιν τοῦ νόμου, ἐδέξατο, ὅτι ὑπάρχει ἢ δὲν ὑπάρχει δεδικασμένον, συνδυαζομένου πρὸς τὰ ἄρθρα 273 καὶ 274 αὐτῆς, σαφῶς συνάγεται, ὅτι δὲν ὑπόκειται εἰς τὸν ἔλεγχον τοῦ Ἀρείου Πάγου ἡ κρίσις τοῦ Δικαστοῦ τῆς οὐσίας περὶ τῆς συνδρομῆς τῶν περὶ τῆς ταυτότητος τῆς διαφορᾶς καὶ τῶν διαδίκων ἀπαιτουμένων κατὰ νόμον οὐσιαστικῶν προϋποθέσεων, ἅτε ταύτης ἀναγομένης καθαρῶς εἰς πράγματα (ἄρθρον 910 § 1 Πολιτικῆς Δικονομίας, ὡς ἀντικατεστάθη διὰ τοῦ ἄρθρου 6 τοῦ νόμου 3810)1957). Ὅθεν, προκειμένου περὶ ἀξιώσεως περὶ ἀποζημιώσεως, θεμελιουμένης εἰς ἀδικοπραξίαν, ἐξ ἧς ἐβλάβη τὸ σῶμα ἢ ἡ ὑγεία προσώπου, ἀποτελεῖ μὲν δεδικασμένον ἐν τῇ νέᾳ δίκῃ ἡ ἐπὶ προγενεστέρας ἀγωγῆς, ἐπὶ τῆς αὐτῆς βασιζομένης ἀδικοπραξίας ἐκδοθεῖσα τελεσίδικος ἀπόφασις, ὡς πρὸς τε τὰς συνθήκας, ὑφ' ἃς αὐτὴ ἔλαβε χώραν, τὴν ὑπαιτιότητα τοῦ ἐναγομένου καὶ τὴν ζημίαν, ἣν ὑπέστη ὁ ἐνάγων διὰ τὸν ἐν αὐτῇ χρόνον, οὐχὶ ὅμως καὶ διὰ μεταγενέστερον, καθ' ὃν εἶναι δυνατὸν ἡ ἀδικοπραξία νὰ μὴ ἀναδίδῃ ἐπιζημίους συνεπείας ἢ παντάπασιν ἢ μερικῶς ἢ νὰ ἐπέλθῃ ἕτερος λόγος, καταλύων τὸ πρὸς ἀποζημίωσιν δικαίωμα τοῦ ζημιωθέντος, τοιοῦτον δὲ ἀποτελεῖ καὶ ἡ διακοπὴ τῆς μεταξὺ τῆς ζημιογόνου πράξεως καὶ τῆς ἐκ ταύτης προξενουμένης ζημίας ἀπαιτουμένης κατὰ τὰ ἄρθρα 914 καὶ 929 Α.Κ. αἰτιώδους συναφείας, περὶ τῆς ὑπάρξεως τῆς ὁποίας, ὡς ἀναγομένης εἰς τὴν ταυτότητα τῆς διαφορᾶς, ἀποφαίνεται κυριαρχικῶς ὁ δικαστὴς τῆς οὐσίας.

Μετὰ ταῦτα ὀρθῶς τὸ δικάσαν Ἐφετεῖον, διὰ τῶν 2ας καὶ τρίτης αἰτιολογιῶν τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως ἔκρινεν, ὅτι τὸ δεδικασμένον, τὸ ἀπορρέον ἐκ τῆς ὑπ' ἀριθ. 381 ἔτους 1961 ἀμετακλήτου ἀποφάσεως τοῦ Ἀρείου Πάγου, ἐκδοθείσης ἐπὶ ἑτέρας ἀγωγῆς, ἐχούσης ἀντικείμενον ἐπιδίκασιν ἀποζημιώσεως, στηριζομένης εἰς τὴν αὐτὴν ἀδικοπραξίαν καὶ ἀφορώσης τὸ ἀπὸ 16 Ἰουνίου 1958 ἕως 12 Αὐγούστου ἰδίου ἔτους χρονικὸν διάστημα, δὲν ἐξετείνετο καὶ εἰς τὸν μεταγενέστερον ταύτου χρόνον, ὡς πρὸς τὴν κατὰ τοῦτον προξενηθεῖσαν ἐκ τῆς αὐτῆς ἀδικοπραξίας ζημίαν, δι' ὃν ὁ ἀναιρεσείων διὰ τῆς μεταγενεστέρας ἀπὸ 1ης Σεπτεμβρίου 1961 ἀγωγῆς του ἐζήτησε τὴν ἀνόρθωσιν τῆς προξενηθείσης αὐτῷ νέας ζημίας, συνεμορφώθη πρὸς τὰς προπαρατεθείσας δικονομικὰς διατάξεις, οἱ δὲ 1ος καὶ 2ος ταυτόσημοι λόγοι ἀναιρέσεως, δι' ὧν ὑποστηρίζεται, ὅτι τὸ ἐκ τῆς ἀνωτέρω ἀποφάσεως δεδικασμένον περιλαμβάνει ἐν τῇ ἐννοίᾳ του καὶ τὸ ἐπίδικον διάστημα, καθ' ὃ θεωρεῖται συνεχιζομένη ἡ ἐκ τῆς ἀδικοπραξίας ἐπελθοῦσα βλάβη τῆς ὑγείας τοῦ ἀναιρεσείοντος, εἶναι ἀβάσιμοι καὶ ἀπορριπτέοι.

Ἐκ τῆς τρίτης αἰτιολογίας τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως, ἀναφερομένης εἰς τὴν δευτέραν ὡς πρὸς τὰ ἀποδεικτικὰ στοιχεῖα, ἐξ ὧν τὸ Ἐφετεῖον ἐσχημάτισε τὴν πεποίθησίν του περὶ τοῦ πορίσματος, εἰς ὃ κατέληξε, καὶ ἐν οἷς βεβαιοῖ, ὅτι ἔλαβεν ὑπ' ὄψιν καὶ ἐξετίμησεν, ἐκτὸς τῶν ἄλλων, καὶ πάντα τὰ ἐκατέρωθεν ἐπικληθέντα καὶ προσαχθέντα ἔγγραφα, ἐξ ὧν συνήγαγε τεκμήρια περὶ τοῦ θέματος τῆς ἀποδείξεως, δὲν καταλείπεται ἀμφιβολία, ὅτι ἐξετίμησε καὶ τὴν ἐν τῷ τετάρτῳ λόγῳ ἀναιρέσεως ἀναφερομένην ἀπὸ 19 Ἰουλίου βεβαίωσιν τοῦ Ἰατροῦ Ν..., καίτοι δὲν ποιεῖται εἰδικὴν μνείαν ταύτης, δι' ὃ ὁ περὶ τοῦ ἐναντίου τέταρτος λόγος εἶναι ἀβάσιμος καὶ ἀπορριπτέος.

Ἡ περαιτέρω κρίσις τοῦ Ἐφετείου, ἡ ἐκ τῆς ἐκτιμήσεως τῶν διεξαχθεισῶν ἀποδείξεων μορφωθεῖσα, ὅτι ἡ ἀδικοπραξία τῆς ἐναγομένης ἀνέδωσε τὰς ἐν αὐτῇ ἐπιζημίους συνεπείας διὰ τὸ μέχρι τῆς 19 Φεβρουαρίου 1959 χρονικὸν διάστημα, οὐχὶ δὲ καὶ διὰ τὸ μεταγενέστερον μέχρι τῆς 1ης Σεπτεμβρίου 1961 ἐν τῇ ἀγωγῇ τοιοῦτο, δι' ὃ σαφῶς δέχεται, ὅτι τὰ δυσμενῆ τῆς ὑγείας τοῦ ἀναιρεσείοντος συμπτώματα, ἅτινα καὶ λεπτομερῶς ἀνολύει, δὲν ὀφείλοντο εἰς τὴν ὑπαιτιότητι τῆς ἐφεσιβλήτου ἐπισυμβάντα τραυματισμόν του, συνεπείᾳ τῆς πτώσεως αὐτοῦ εἰς τὴν κλίμακα τοῦ ὑπογείου τῆς οἰκίας της, καὶ τὴν ἐλαφράν, ἣν ὑπέστη ἐκ ταύτης ἐγκεφαλικὴν

διάσεισιν, άλλ' ήσαν ψυχοευρωτικής μορφής, μή έχοντα σχέσιν τινά πρός τόν τραυματισμόν τοῦτον καί ὅτι ἀπό τῆς ἀνωτέρω χρονολογίας καί ἐντεῦθεν διεκόπη ὁ μεταξύ τῆς ὡς ἄνω ζημιογόνου πράξεως καί τῆς ἐκ τοῦ τραυματισμοῦ του ζημίας ἀπαιτούμενος κατά νόμον αἰτιώδης σύνδεσμος, ὁ δικαιολογῶν τήν ἀνόρθωσιν ταύτης, ἀναγομένη καθαρῶς εἰς πράγματα, δέν ὑπόκειται, κατά τά ἐν τῇ ἠγουμένῃ πρώτῃ σκέψει τῆς παρούσης ἐκτεθέντα, εἰς τόν ἔλεγχον τοῦ Ἀρείου Πάγου, ὁ δέ περί τοῦ ἐναντίου τρίτος λόγος εἶναι ἀπαράδεκτος καί ἀπορριπτέος (*).

II. ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΕΣΤΙΑ

Ἀποζημίωσις ὁπολυομένου προσωπικοῦ αὐτῆς

Ἀνεφάρμοστον διατάξεως ἄρθρου 22 Νόμου 3467)1955 περί ἀποζημιώσεως κατά Νόμον 2112)1920 ἀπολυομένων ὑπό τῆς «Ἐργατικῆς Ἑστίας» ἐπί τῶν παραιτουμένων ἐκ τῆς ὑπηρεσίας, ὅτε ἡ λύσις τῆς ὑπαλληλικῆς σχέσεως ἐπέρχεται ἐκ δηλώσεως τῆς βουλήσεως τοῦ ὑπαλλήλου, ὑποχρεωτικῆς διά τό Νομικόν Πρόσωπον καί συνεπαγομένης τήν αὐτοδικαίαν λύσιν τῆς ὑπαλληλικῆς σχέσεως ἐν περιπτώσει ἀπράκτου παρελεύσεως τῆς ὑπό τοῦ Νόμου ὁριζομένης τριμήνου προθεσμίας (ἄρθρον 181 § 2 Ὑπαλληλικοῦ Κώδικος).—Ἰσχυρισμός περί πλάνης ὑπαλλήλου ἐν τῇ δηλώσει περί παραιτήσεως.

Ἀρείου Πάγου 95)1965, Τμ. Β'

Προεδρεύων ὁ Ἀντιπρόεδρος κ. **Κ. Σούρλος**

Εἰσηγητής ὁ Ἀρεοπαγίτης κ. **Δ. Κακούρης**

Δικηγόροι οἱ κ.κ. Ε. Δημητρακόπουλος, Γ. Βαβούλης

Κατά τό ἄρθρον 22, ἐδάφιον πρωτελευταῖον, τοῦ ν. 3467)1955 «περί τροποποιήσεως καί συμπληρώσεως τῆς περί Ἐργατικῆς Ἑστίας νομοθεσίας» μόνιμος ἡ ἔκτακτος ὑπάλληλος, ἐργάτης ἡ τεχνίτης ἤ ὑπηρέτης τῆς Ἐργατικῆς Ἑστίας, ἀπολυόμενος, δικαιοῦται ἀποζημιώσεως κατά τάς διατάξεις τοῦ νόμου 2112)1920, ὡς ἐτροποποιήθη καί συνεπληρώθη μεταγενεστέρως, ἡ τοῦ β.δ. τῆς 16)18 Ἰουλίου 1920 περί ἐπεκτάσεως τοῦ νόμου 2112 κλπ., ὡς ἐτροποποιήθη καί συνεπληρώθη μεταγενεστέρως. Ἐξ ἄλλου, κατά τό ἄρθρον 176 τοῦ ν. 1811)1951 «περί Κώδικος καταστάσεως τῶν δημοσίων διοικητικῶν ὑπαλλήλων», ὅστις κατά τό ἄρθρον 1 § 3 τοῦ ἰδίου, ἐν συνδυασμῷ πρός τό ἄρθρον 2 § 1 τοῦ ν. 3273)1955, ἐφαρμόζεται ἀπό 1 Ἰανουαρίου 1956, ὑπό τάς ἐν τῷ β.δ. 23)24 Δεκεμβρίου 1955 παρεκκλίσεις, περί ὧν ὅμως δέν πρόκειται ἤδη, καί ἐπί τῶν ὑπαλλήλων Νομικῶν Προσώπων Δημοσίου Δικαίου, οἷον εἶναι, κατά τό ἄρθρον 1 τοῦ ν. 3467)1955, καί ἡ «Ἐργατική Ἑστία», διαστέλλεται σαφῶς ἡ λύσις τῆς ὑπαλληλικῆς σχέσεως δι' ἀποδοχῆς τῆς παραιτήσεως τοῦ ὑπαλλήλου, περί ἧς εἰδικώτερον διαλαμβάνουσι τά ἄρθρα 180 καί ἑπ., ἀπό τῆς λύσεως αὐτῆς δι' ἀπολύσεως τοῦ ὑπαλλήλου, περί ἧς εἰδικώτερον διαλαμβάνουσι τά ἄρθρα 183 καί ἑπομ. τοῦ ἰδίου Κώδικος. Ἑπομένως ἡ ὡς ἄνω διάταξις τοῦ ἄρθρου 22 τοῦ ν. 3467)1955, ἡ παρέχουσα δικαίωμα ἀποζημιώσεως εἰς τούς ἀπολυομένους ὑπαλλήλους τῆς Ἐργατικῆς Ἑστίας, ὅτε ἡ λύσις τῆς ὑπαλληλικῆς σχέσεως ἐπέρχεται διά μονομεροῦς ἐνεργείας τοῦ ἁρμοδίου ὀργάνου τοῦ νομικοῦ προσώπου, δέν ἔχει ἐφαρμογήν καί ἐπί τῶν παραιτουμένων ἐκ τῆς ὑπηρεσίας, ὅτε ἡ λύσις τῆς ὑπαλληλικῆς σχέσεως ἐπέρχεται ἐκ δηλώσεως τῆς βουλήσεως τοῦ ὑπαλλήλου, ὑποχρεωτικῆς διά τό Νομικόν Πρόσωπον, ἐκτός ἐξαιρέσεων, περί ὧν δέν πρόκειται ἤδη, συνεπαγομένης δέ καί τήν αὐτοδικαίαν λύσιν τῆς ὑπαλληλικῆς σχέσεως ἐν περιπτώσει ἀπράκτου παρελεύσεως τῆς ὑπό τοῦ νόμου ὁριζομένης τριμήνου προθεσμίας (ἄρθρον 181 § 2 Ὑπαλλ. Κώδικος). Ὅθεν οὕτω κρίναν καί τό δικάσαν Ἐφετεῖον καί ἀπορρίψαν τήν ἀγωγήν τῆς ἀναιρεσειούσης, μονίμου ὑπαλλήλου τῆς Ἐργατικῆς Ἑστίας, ἐξελθούσης τῆς ὑπηρεσίας δι' ἀποδοχῆς τῆς ὑπ' αὐτῆς ὑποβληθείσης παραιτήσεως, διώκουσαν τήν πληρωμήν τῆς ἐν ἄρθρῳ 22 τοῦ νόμου 3467)1955 ἀποζημιώσεως, ὀρθῶς ἡρμήνευσε καί ἐφήρμοσε τήν διάταξιν ταύτην, ἀπορριπτέος δέ κρίνεται, ὡς ἀβάσιμος, ὁ περί τοῦ ἐναντίου πρῶτος λόγος τοῦ ἀναιρετηρίου.

Ὡς προκύπτει ἐκ τῆς ἀγωγῆς, ἐν αὐτῇ ἐκτίθεται, ὅτι ἡ ἐνάγουσα, ἤδη ἀναιρεσείουσα, μόνιμος ὑπάλληλος τῆς ἐναγομένης ἀναιρεσιβλήτου Ἐργατικῆς Ἑστίας, ἐξῆλθε τῆς ὑπηρεσίας, κατόπιν ἀποδοχῆς ὑποβληθείσης ὑπ' αὐτῆς ἀπό 23 Ἀπριλίου 1963 παραιτήσεως, ἐν ᾗ ἐσυντάξιοδοτήσεώς της. Κατόπιν τούτου ὁ περαιτέρω ἐν τῇ ἀγωγῇ ἰσχυρισμός ὅτι ἡ ἐνάγουσα ἐτέλει ἐν πλάνῃ, πιστεύουσα ὅτι διά τοῦ ὅρου «παραίτησις» ὑποδηλοῦται ἡ πρός τό διαγόμενον Νομικόν Πρόσωπον πρότασις ὅπως κινήσῃ τήν διαδικασίαν λύσεως τῆς ἐργασιακῆς σχέσεως ἐπί τῇ καταβολῇ τῆς ὑπό τοῦ ἄρθρου 22 τοῦ νόμου 3467)1955 ὁριζομένης ἀποζημιώσεως, ὑφισταμένης οὕτω διαστάσεως βουλήσεως καί δηλώσεως, εἶναι ἄνευ νομικῆς ἐπιρροῆς ἐν προκειμένῳ, διότι καί ἀληθής ὑποτιθέμενος δέν δύναται νά ἔχῃ ὡς συνέπειαν τήν μεταβολήν τῆς πράξεως ἀποδοχῆς τῆς παραιτήσεως εἰς πρᾶξιν ἀπολύσεως τῆς ἐναγούσης, ὥστε νά τύχῃ αὕτη τῆς ὡς ἄνω ἀποζημιώσεως. Ἑπομένως ἡ παράλειψις τοῦ Ἐφετείου ὅπως αἰτιολογήσῃ εἰδικῶς τήν ἀπόρριψιν καί τοῦ ἐπουσιώδους ἰσχυρισμοῦ του δέν ἐστέρησε τήν ἀπόφασίν του νομίμου βάσεως, ἀπορριπτέος δέ κρίνεται ὁ περί τοῦ ἐναντίου δεύτερος λόγος τοῦ ἀναιρετηρίου, ὡς ἀβάσιμος (*).

III. ΜΙΣΘΟΣ ΥΠΑΛΛΗΛΩΝ ΝΟΜΙΚΩΝ ΠΡΟΣΩΠΩΝ ΔΗΜΟΣΙΟΥ ΔΙΚΑΙΟΥ

Ἀποδοχαί νυκτοφύλακος Ἱδρύματος Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων

Δαπάναι μετακινήσεως ὑπαλλήλων Νομικῶν Προσώπων Δημοσίου Δικαίου, ἐκτελούντων ὑπηρεσίαν ἐκτός Γραφείου.— Καταβολή τούτων ἀσχέτως τῆς παρ' αὐτῶν ἐκτελέσεως ὑπηρεσίας

(*) Ἐπεκυρώθη ἡ ὑπ' ἀριθ. 2081)1963 ἀπόφασις τοῦ Ἐφετείου Ἀθηνῶν.

(*) Ἐπεκυρώθη ἡ ὑπ' ἀριθ. 1497)1964 ἀπόφασις τοῦ Ἐφετείου Ἀθηνῶν.

ἐκτὸς Γραφείου καὶ ὑποβολῆς εἰς δαπάνας ὡς οἱονεὶ προσαύξησις μισθοῦ — Ἔξοδα κινήσεως κατ' ἀποκοπὴν κλητήρων τῶν ὑπὸ τὸν ἔλεγχον καὶ τὴν ἐποπτείαν τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας Ὀργανισμῶν. — Ρύθμισις μισθολογίου ὑπαλλήλων Ι.Κ.Α. — Πρόσληψις ὑπὸ τοῦ Ι.Κ.Α. νυκτοφύλακος. — Δικαίωμα μισθοῦ καὶ ἐξόδων κινήσεως. — Ὅρια βασικοῦ μισθοῦ ὑπαλλήλων Νομικῶν Προσώπων Δημοσίου Δικαίου διὰ καταβολὴν κοινωνικοῦ ἐπιδόματος καὶ εἰδικώτερον διὰ τὸ Ι.Κ.Α. — Ὑποχρεωτικὴ ἐργασία νυκτοφύλακος Ι.Κ.Α. — Ἄκυρος πᾶσα σύμβασις περὶ παραιτήσεως τοῦ δικαιούχου δικαιώματος, κηρυχθέντος ἐκ διατάξεως ἀναγκαστικοῦ δικαίου.

Ἀρείου Πάγου 155)1965, Τμ. Γ'

Προεδρεύων ὁ Ἀντιπρόεδρος κ. *Γ. Βαρσάμου*
Εἰσηγητὴς ὁ Ἀρεοπαγίτης κ. *Π. Δαλιάνης*
Δικηγόροι οἱ κ.κ. Α. Δημακόπουλος, Κ. Λεβωρίκης

Κατὰ τὸ ἄρθρον 9 § 3 τοῦ ἀ. ν. 1538)1950 «περὶ ρυθμίσεως τῶν ἀποδοχῶν τῶν ὑπαλλήλων Νομικῶν Προσώπων Δημοσίου Δικαίου» «εἰς τοὺς ὑπαλλήλους, τοὺς ἐκτελοῦντας ὑπηρεσίαν ἐκτὸς Γραφείου, διὰ τὴν πραγματοποίησιν τῆς ὁποίας ὑποβάλλονται εἰς δαπάνας μετακινήσεως ἐκτὸς τῆς ἕδρας των, καταβάλλεται ἡ πρὸς χρησιμοποίησιν τῶν συνήθων διὰ τὴν μετακίνησιν τῶν ὑπαλλήλων συγκοινωνιακῶν μέσων ἀναγκαία δαπάνη καὶ ἐπὶ πλέον ἡ ἐκ τῆς μετακινήσεως παρεπομένη διὰ τὸν ὑπάλληλον δαπάνη. Αἱ δαπάναι αὗται δύνανται νὰ ὁρίζωνται κατ' ἀποκοπὴν καὶ κατὰ κατηγορίαν νομικῶν προσώπων διὰ κοινῆς ἀποφάσεως τοῦ ἁρμοδίου Ὑπουργοῦ καὶ τοῦ Ὑπουργοῦ τῶν Οἰκονομικῶν». Ἡ σαφὴς ἔννοια τῆς διατάξεως ταύτης εἶναι, ὅτι αἱ ὁριζόμεναι κατ' ἀποκοπὴν καὶ κατὰ κατηγορίαν νομικῶν προσώπων διὰ κοινῆς ἀποφάσεως τοῦ ἁρμοδίου Ὑπουργοῦ καὶ τοῦ Ὑπουργοῦ τῶν Οἰκονομικῶν ἀναγκαῖαι δαπάναι μετακινήσεως τῶν ὑπαλλήλων, τῶν ἐκτελούντων ἐκτὸς Γραφείου καὶ ἐντὸς τῆς ἕδρας των ὑπηρεσίαν, πρὸς χρησιμοποίησιν τῶν συνήθων διὰ τὴν μετακίνησιν των συγκοινωνιακῶν μέσων, ὡς καὶ ἡ πλέον ἐκ τῆς μετακινήσεως παρεπομένη διὰ τὸν ὑπάλληλον δαπάνη, καταβάλλονται εἰς τούτους ἀσχέτως τῆς παρ' αὐτῶν ἐκτελέσεως ὑπηρεσίας ἐκτὸς Γραφείου καὶ ὑποβολῆς εἰς τοιαύτας δαπάνας, ὡς οἱονεὶ προσαύξησις μισθοῦ. Διὰ τῶν ὑπ' ἀριθ. 62119)27.10.1953, 62718)10.9.1954 καὶ 49250)14.9.1955 κοινῶν ἀποφάσεων τῶν Ὑπουργῶν Οἰκονομικῶν καὶ Ἐργασίας, ἐκδοθεισῶν ἐντὸς τῆς ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 9 τοῦ ἀ. ν. 1538)1950 παρασχεθείσης νομοθετικῆς ἐξουσιοδοτήσεως καὶ δημοσιευθεισῶν εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως, καθωρίσθησαν κατ' ἀποκοπὴν δι' ἕκαστον κλητῆρα τῶν ὑπὸ τὸν ἔλεγχον καὶ τὴν ἐποπτείαν τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας τελούντων Ὀργανισμῶν μηνιαίως τὰ ἔξοδα κινήσεως εἰς δραχμὰς νέας ἐκδόσεως ἀντιστοίχως: 150 ἀπὸ 1.11.1953, 250 ἀπὸ 1.8.1954 καὶ 350 ἀπὸ 1.8.1955.

Ἐξ ἄλλου, κατὰ μὲν τὴν διάταξιν τοῦ ἄρθρου 3 § 1 τοῦ ἐκδοθέντος βάσει τῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρου 15 § 1 τοῦ ἀν. νόμου 1538)1950, δι' οὗ ἐξουσιοδοτήθη ἡ ἐκτελεστικὴ ἐξουσία, ὅπως διὰ βασιλικῶν διαταγμάτων ρυθμίσῃ τὰ τοῦ μισθολογίου τῶν ὑπαλλήλων τοῦ Ι.Κ.Α. ἀπὸ 30 Μαρτίου)3 Ἀπριλίου 1951 β. δ/τος, ὡς τοῦτο ἐτροποποιήθη καὶ συνεπληρώθη διὰ τῶν ἀπὸ 16 Φεβρουαρίου 1952, 2)23 Αὐγούστου 1956 καὶ ἀπὸ 11)23 Ὀκτωβρίου 1957 β. δ/των, κυρωθέντος τοῦ τελευταίου τούτου διὰ τοῦ ἄρθρου 4 § 3 τοῦ ν. δ/τος 3837)1958, μηνιαῖος μισθὸς τῶν ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 5 τοῦ Κανονισμοῦ Ὑπαλληλικοῦ Προσωπικοῦ τοῦ Ἱδρύματος (ἀπόφασις Ὑπουργοῦ Ἐργασίας 7617)1949, Φ.Ε.Κ. 34, τεῦχος Β') προσλαμβανομένων κατωτέρω ὑπαλλήλων εἶναι ὁ τῆς παραγράφου 1 τοῦ ἄρθρου 1 τοῦ παρόντος ὁριζόμενος ἀντίστοιχος μισθὸς τῶν τακτικῶν ὑπαλλήλων ἄνευ οὐδεμιᾶς εὐδοκίμου παραμονῆς, κατὰ δὲ τὰς διατάξεις τῶν ἄρθρων 173 καὶ 200 τοῦ Α.Κ. αἱ περὶ ἑρμηνείας τῶν δικαιοπραξιῶν καὶ συμβάσεων γενικοὶ κανόνες ἔχουν ἐφαρμογήν, ὅταν ἐν τῇ ἑρμηνείᾳ αὐτῶν ὑπάρχωσι κεναὶ ἢ ὅταν γεννᾶται ἀμφιβολία ὡς πρὸς τὴν ἔννοιάν των καὶ οὐχὶ ὅταν ἡ δηλωθεῖσα βούλησις οὐδεμίαν καταλείπει ἀμφιβολίαν περὶ τοῦ περιεχομένου αὐτῆς.

Μετὰ ταῦτα τὰ ὡς ἐφετεῖον δικάσαν Πρωτοδικεῖον, δεξάμενον ἀνελέγκτως, ὡς ἐκ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεώς του προκύπτει, ὅτι ὁ ἀναιρεσίβλητος, προσληφθεὶς παρὰ τοῦ ἀναιρεσείοντος Ι.Κ.Α. διὰ συμβάσεως ἰδιωτικοῦ δικαίου ἐπὶ χρόνον ἀόριστον τὴν 9.1.1956, κατ' ἐφαρμογὴν τοῦ ἄρθρου 5 τοῦ Κανονισμοῦ τοῦ ὑπαλληλικοῦ προσωπικοῦ αὐτοῦ, ἐγκριθέντος διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 9617)1937 ἀποφάσεως Ὑπουργοῦ Ἐργασίας καὶ διατηρηθέντος ἐν ἰσχύϊ καὶ μετὰ τὸν ἀ.ν. 1846)1951 καὶ ἄρθρον 60 § 1 αὐτοῦ, ὡς νυκτοφύλαξ, προσέφερεν εἰς ἐκτέλεσιν ταύτης τὰς ὑπηρεσίας τοῦ νυκτοφύλακος εἰς τὸ ἀναιρεσεῖον Ι.Κ.Α. ἀπὸ τῆς 18.1.1956 μέχρι καὶ τῆς 31.12.1962 καὶ ὅτι, κατὰ τὴν σαφῆ θέλησιν τῶν συμβαλλομένων μερῶν, ὡρίσθη διὰ τοῦ πέμπτου ὅρου τῆς αὐτῆς συμβάσεως μισθώσεως ἐργασίας, ὅτι ὁ ἀναιρεσίβλητος θὰ λαμβάνῃ τὸν μισθὸν καὶ τὰς λοιπὰς ἀπολαυὰς (ἤτοι ἀποζημίωσιν δι' ὑπερωρίαν καὶ ἔξοδα κινήσεως) τοῦ κλητῆρος Α' τάξεως τοῦ αὐτοῦ ἀναιρεσείοντος Ι.Κ.Α., ἀκολούθως δέ, μετ' ἀπόρριψιν τῆς ἐφέσεως τοῦ Ι.Κ.Α., ἀποφηνάμενον ὅτι ὁ ἀναιρεσίβλητος δικαιοῦται, πλὴν τοῦ μισθοῦ κλητῆρος Α' τάξεως τοῦ Ι.Κ.Α. καὶ τοῦ ἀπὸ 1.1.1958 μέχρι καὶ τῆς 31.12.1962 καταβαλλομένου εἰς ἕκαστον τῶν κλητήρων Α' τάξεως ὑπὸ τοῦ ἀναιρεσείοντος Ι.Κ.Α., κατ' ἀποκοπὴν ἐκ 350 δραχμῶν μηνιαίως ποσοῦ δι' ἔξοδα κινήσεως, ὀρθῶς ἠρμήνευσε καὶ ἐφήρμοσε τὰς διαληφθείσας οὐσιαστικοῦ περιεχομένου διατάξεις καὶ οὐδεμίαν ἄλλην παρεβίασε καὶ ὁ ἀντίθετος πρῶτος λόγος ἀναιρέσεως ἀπορριπτέος κρίνεται ὡς ἀβάσιμος.

Ἡ διάταξις τοῦ ἄρθρου 3 τῆς ὑπ' ἀριθ. 180) 28.11.1960 Πράξεως Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου, δημοσιευθείσης εἰς τὸ ὑπ' ἀριθ. 189 Φ.Ε.Κ. τεῦχος Α' 1960 καὶ κυρωθείσης ἀναδρομικῶς διὰ τοῦ ἄρθρου 36 τοῦ ὑπ' ἀριθ. 4242)1962 ν. δ/τος, ὁρίζουσα ὅτι κατὰ ὑπὸ τῆς παραγράφου 4 τοῦ κεφαλαίου 1 τῆς ὑπ' ἀριθ. 1031)1958 Πράξεως ὁριζόμενα ὅρια βασικοῦ μισθοῦ διὰ τὴν καταβολὴν

τοῦ ὑπὸ τῆς ὑπ' ἀριθ. 66)1956 Πράξεως, ὡς αὕτη ἐτροποποιήθη, προβλεπομένου μηνιαίου κοινωνικοῦ ἐπιδόματος, ὁρίζονται ὡς ἑξῆς, διὰ τὴν καταβολὴν τοῦ ἐκ 201 δραχμῶν ἐπιδόματος, α) εἰς δραχμὰς 1285 ἀπὸ 1.12.1960, β) εἰς δραχμὰς 1330 ἀπὸ 1.7.1961 καὶ γ) εἰς δραχμὰς 1365 ἀπὸ 1.7.1962, συνδυαζομένη καὶ πρὸς τὴν διάταξιν τοῦ ἄρθρου 1 τῆς αὐτῆς Πράξεως 'Υπουργικοῦ Συμβουλίου, δι' οὗ ὁρίζεται νέος βασικὸς μηνιαῖος μισθὸς τοῦ τακτικοῦ ὑπαλλήλου καὶ ὑπηρετικοῦ προσωπικοῦ τῶν Νομικῶν Προσώπων Δημοσίου Δικαίου, σαφῆ ἔχει τὴν ἔννοιαν, ὅτι «βασικὸς μισθὸς» διὰ τὴν κατὰ τὰ ἐν αὐτῇ ὁριζόμενα ὅρια αὐτοῦ καταβολὴν τοῦ μηνιαίου κοινωνικοῦ ἐπιδόματος νοεῖται ὁ καθοριζόμενος ρητῶς καὶ περιοριστικῶς ὑπὸ τοῦ νόμου βασικὸς μηνιαῖος μισθὸς τῶν τακτικῶν ὑπαλλήλων καὶ ὑπηρετῶν τῶν Νομικῶν Προσώπων Δημοσίου Δικαίου καὶ εἰδικώτερον διὰ τὸ Ι.Κ.Α. ὁ ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 1 § 1 τοῦ ἀπὸ 30 Μαρτίου)3 'Απριλίου 1951 «περὶ μισθολογίου τοῦ προσωπικοῦ τοῦ 'Ιδρύματος τῶν Κοινωνικῶν 'Ασφαλίσεων», ὡς τοῦτο ὑστέρως ἐτροποποιήθη καὶ συνεπληρώθη, ὁριζόμενος μηνιαῖος βασικὸς μισθὸς τῶν τακτικῶν, ἐπὶ συμβάσει, ὑπαλλήλων καὶ ὑπηρετῶν τοῦ 'Ιδρύματος Κοινωνικῶν 'Ασφαλίσεων, ἄνευ συνυπολογισμοῦ εἰς αὐτὸν καὶ τῆς εἰς τοὺς αὐτοὺς ὑπαλλήλους καταβαλλομένης κατ' ἐφαρμογὴν τοῦ ἄρθρου 659 Α.Κ. συμπληρωματικῆς ἀμοιβῆς (ἀποζημιώσεως) διὰ τὴν νόμιμον ὑπερωριακὴν ἐργασίαν αὐτῶν. 'Επομένως καὶ διὰ τὸν νυκτοφύλακα τοῦ Ι.Κ.Α., δι' ὃν, κατὰ μὲν τὴν προστεθεῖσαν διὰ τοῦ ἄρθρου 3 τοῦ ἀπὸ 11)23 'Οκτωβρίου 1957 δ)τος, κυρωθέντος διὰ τοῦ ἄρθρου 4 § 3 τοῦ ν. δ)τος 3873)1958, διάταξιν εἰς τὸ τέλος τοῦ ἑδαφίου β' τῆς παραγράφου 1 τοῦ ἄρθρου 4 τοῦ ἀπὸ 30)3 4.1951 β. δ)τος «περὶ μισθολογίου τοῦ Ι.Κ.Α.» ὡρίσθη ὑποχρεωτικὴ ἐργασία δεκάωρος καθ' ἡμέραν καὶ δι' ἁπάσας τὰς ἡμέρας τοῦ μηνός, συμπεριλαμβανομένων τῶν Κυριακῶν καὶ ἀργιῶν, κατὰ δὲ τὰ ἀντικατασταθέντα διὰ τοῦ αὐτοῦ ἄρθρου 3 πρῶτον καὶ δεύτερον ἑδάφια τῆς παραγράφου 2 τοῦ ἄρθρου 4 τοῦ αὐτοῦ ὡς ἄνω β. δ)τος καταβάλλεται αὐτῷ ἀποζημίωσις διὰ τὴν πέραν τῶν 9 ὡρῶν καθ' ἡμέραν ἀπασχόλησίν του, δὲν συνυπολογίζεται διὰ τὸν κατ' ἐφαρμογὴν τῆς προδιαληφθείσης Πράξεως 'Υπουργικοῦ Συμβουλίου καθορισμὸν «τῶν ὁρίων βασικοῦ μισθοῦ» καὶ ἡ καταβαλλομένη αὐτῷ συμπληρωματικὴ ἀμοιβὴ (ἀποζημίωσις) διὰ τὴν πέραν τῶν 9 ὡρῶν καθ' ἡμέραν ἀπασχόλησίν του. 'Εξ ἄλλου, κατὰ τὰ ἄρθρα 3 καὶ 174 Α.Κ., εἶναι ἄκυρος καὶ οὐδὲν ἐπάγεται ἔννομον ἀποτέλεσμα πᾶσα σύμβασις, δι' ἧς παραιτεῖται ὁ δικαιοῦχος δικαιώματος κτηθέντος δυνάμει διατάξεως ἀναγκαστικοῦ δικαίου, οἷον εἶναι καὶ τὸ δικαίωμα τοῦ ἐργαζομένου, ὅπως λάβῃ τὸ νομίμως τεθεσπισθὲν διὰ Πράξεως τοῦ 'Υπουργικοῦ Συμβουλίου μηνιαῖον κοινωνικὸν ἐπίδομα. Ὅθεν τὸ ὡς ἐφετεῖον δικάσαν Πρωτοδικεῖον κρῖναν, ὡς ἐκ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως προκύπτει, ὅτι ὁ βασικὸς μηνιαῖος μισθὸς τοῦ κλητῆρος Α' τάξεως τοῦ Ι.Κ.Α., ὃν ἐδικαιοῦτο κατὰ τὸν 5ον ὅρον τῆς συμβάσεως ὁ ἀναιρεσίβλητος, ἀνήρχετο κατὰ τὸν Νοέμβριον 1961 καὶ ἑφεξῆς μέχρι καὶ τῆς 31.12.1962 εἰς 1240 δραχμὰς (ἄρθρον 1 β.δ. 30.3)3.4.1951, ὡς ἐτροποποιήθη καὶ συνεπληρώθη διὰ τῶν παραγράφων 1 - 8 τοῦ β.δ. 1)23.8.1956, ἐν συνδυασμῷ καὶ πρὸς τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 2 ν.δ. 2195)1952 καὶ τὰς ὑπ' ἀριθ. 145)1954, 169)1956 1031)1958 180)1960 καὶ 127)1961 Π.Υ.Σ., κυρωθείσας ἀπὸ τῆς ἐκδόσεως τῶν διὰ τοῦ ἄρθρου 36 τοῦ ν.δ. 4242)1962), ὅτι εἰς τὸν αὐτὸν (βασικὸν μηνιαῖον μισθὸν) δὲν συνυπολογίζεται τὸ ἐπίδομα λόγῳ διαφορᾶς ἐργασίας, τὸ ὁποῖον ἐλάμβανεν ὁ ἀναιρεσίβλητος διὰ τὴν κατὰ μίαν ὥραν ἡμερησίως ἐπὶ πλέον ἐργασίαν τοῦ προσωπικοῦ τοῦ Ι.Κ.Α. ἀπὸ τοῦ προσωπικοῦ τῶν Δημοσίων 'Υπηρεσιῶν καὶ ὅτι εἶναι νόμῳ ἀνίσχυρος ἡ μεταξὺ τοῦ ἀναιρεσιεῖοντος καὶ ἀναιρεσιβλήτου ρητή, ἄλλως σιωπηρά, συμφωνία περὶ μὴ καταβολῆς εἰς τὸν δεύτερον ἀπὸ 1.11.1961 τοῦ κοινωνικοῦ ἐπιδόματος, ὡς ἀντικειμένη εἰς τὰς περὶ κοινωνικοῦ ἐπιδόματος δημοσίας τάξεως διατάξεις καὶ ἐν πάσῃ περιπτώσει κατ' οὐσίαν ἀβάσιμος, ὡς μὴ βεβαιωθεῖσα ἐξ οὐδενὸς ἀποδεικτικοῦ στοιχείου, καὶ ἀκολούθως, μετ' ἀπόρριψιν τῆς ἐφέσεως τοῦ ἀναιρεσιεῖοντος Ι.Κ.Α. κατὰ τῆς πρωτοδίκου ἀποφάσεως, δεχθείσης ἐν μέρει τὴν ἀγωγὴν κατὰ τὸ αἴτημα τοῦ κοινωνικοῦ ἐπιδόματος, ἀποφηνάμενον ὅτι ὁ ἀναιρεσίβλητος νυκτοφύλαξ τοῦ Ι.Κ.Α. δικαιοῦται ἀπὸ 1.11.1961 καὶ ἑφεξῆς μέχρι τῆς 31.12.1962 τοῦ ἐκ δραχμῶν 200 μηνιαίου κοινωνικοῦ ἐπιδόματος, ὀρθῶς ἡρμήνευσε καὶ ἐφήρμοσε τὰς προπαρατεθείσας οὐσιαστικοῦ περιεχομένου διατάξεις καὶ οὐδεμίαν ἄλλην παρεβίασε καὶ ὁ δεύτερος λόγος ἀναιρέσεως, μέρος πρῶτον, περὶ ψευδοῦς ἑρμηνείας καὶ ἐσφαλμένης ἐφαρμογῆς τῶν ὡς ἄνω διαληφθεισῶν διατάξεων ἀπορριπτέος κρίνεται ὡς ἀβάσιμος. 'Επίσης εἶναι ἀπορριπτέος ὁ αὐτὸς δεύτερος λόγος, κατὰ μὲν τὸ δεύτερον αὐτοῦ μέρος, δι' οὗ ἀποδίδεται εἰς τὴν προσβαλλομένην ἀπόφασιν ἡ αἰτίασις ὅτι δὲν ἔλαβεν ὑπ' ὄψιν πράγματα προταθέντα καὶ ἔχοντα κατὰ νόμον οὐσιώδη ἐπιρροὴν εἰς τὴν ἔκβασιν τῆς δίκης καὶ δὴ τοὺς ἰσχυρισμοὺς ὅτι ἡ διάταξις τοῦ ἄρθρου 3 τῆς ὑπ' ἀριθ. 180)1960 Π.Υ.Σ., καταργήσασα ἀπὸ 1.7.1961 καὶ ἑφεξῆς τὸ κοινωνικὸν ἐπίδομα διὰ τὸν κλητῆρα Α', ὡς λαμβάνοντα μισθὸν 1330 καὶ ἀπὸ 1.7.1962 μισθὸν 1365, κατήργησε καὶ τὸ προσαπονεμηθὲν εἰς τοὺς ἐπὶ συμβάσει ὑπαλλήλους δικαίωμα λήψεως τοῦ αὐτοῦ οἰκογενειακοῦ ἐπιδόματος, τροποποιήσασα κατὰ τοῦτο τὴν ἐπίδικον σύμβασιν, καὶ ἐπομένως δὲν μετέβαλε τὸ ἀναιρεσεῖον Ι.Κ.Α. μονομερῶς τὴν μετὰ τοῦ ἀναιρεσιβλήτου σύμβασιν μισθώσεως ἐργασίας καὶ εἶναι νόμιμος ἡ συγχώνευσις δι' ἀποφάσεως τοῦ Διοικητοῦ τοῦ αὐτοῦ Ι.Κ.Α. εἰς τὸν μηνιαῖον μισθὸν τοῦ νυκτοφύλακος - κλητῆρος Α' τῆς κατ' ἐφαρμογὴν τοῦ ἄρθρου 659 Α.Κ. συμπληρωματικῆς ἀμοιβῆς διὰ τὴν πέραν τῶν 9 ὡρῶν ἀπασχόλησίν του, ὁ ἀναιρεσίβλητος δέ, μὴ λαμβάνοντος τοῦ κλητῆρος Α' τοῦ Ι.Κ.Α. ἀπὸ 1.11.1961 καὶ ἑφεξῆς ἐπίδομα κοινωνικῶν βαρῶν, ἔχει, ἐπὶ τῇ δήθεν ἀκύρῳ ἄνω συγχωνεύσει εἰς τὸν βασικὸν μηνιαῖον μισθόν του τῆς συμπληρωματικῆς ἀμοιβῆς διὰ τὴν νόμιμον ὑπερωριακὴν ἐργασίαν του καὶ μονομερεῖ περικοπῇ τοῦ μηνιαίου κοινωνικοῦ ἐπιδόματος, ἀπὸ τῆς 1.11.1961 καὶ ἑφεξῆς ἀξίωσιν ἀποζημιώσεως καὶ οὐχὶ ἐκ τῆς

συμβάσεως τοιαύτην, ότι ὁ αὐτὸς ἀναιρεσίβλητος δὲν δικαιοῦται ἀπὸ 1.11.1961 τοῦ αὐτοῦ κοινωνικοῦ ἐπιδόματος, καθ' ὅσον διὰ τῆς μετοξύ των συμβάσεως μισθώσεως ἐργασίας συνεφωνήθη νὰ λάβῃ οὗτος τὰς ἀποδοχὰς τοῦ τακτικοῦ κλητῆρος Α' τάξεως τοῦ Ι.Κ.Α. καὶ ὁ τελευταῖος οὗτος ἀπὸ 1.11.1961 καὶ ἐφεξῆς, δυνάμει τοῦ νόμου, δὲν λαμβάνει οἰκογενειακὰν ἐπίδομα καὶ τέλος ὅτι ἡ αὐτὴ ἄνω ἐνσωμάτωσις ἐν τῷ μισθῷ τοῦ ἀναιρεσιβλήτου τῆς συμπληρωματικῆς ἀμοιβῆς διὰ τὴν νόμιμον ὑπερωριακὴν ἐργασίαν του δὲν εἶναι ζημιογόνος, διότι δυνάμει ταύτης δύναται νὰ ζητῇ οὗτος, ὅπως ὑπολογίζονται ἐπὶ τοῦ οὕτω διὰ τῆς συγχωνεύσεως αὐξηθέντος βασικοῦ μηνιαίου μισθοῦ του τὰ ἐπιδόματα τριετίας, εὐδοκίμου παραμονῆς, ἀκριβείας κλπ., ἐκτὸς ἐὰν δηλώσῃ, ὅτι δὲν ἔχει δι' αὐτὰ ἀξιώσεις βάσει τοῦ κατὰ συγχώνευσιν βασικοῦ μηνιαίου μισθοῦ, διότι οἱ ἀφορῶντες τοῦτον ἄνω ἰσχυρισμοί, ἔχοντες βάσιν καὶ προϋπόθεσιν ὅτι «βασικὸς μηνιαῖος μισθὸς» λογίζεται διὰ τὴν καταβολὴν τοῦ μηνιαίου κοινωνικοῦ ἐπιδόματος ὁ ὑπὸ τοῦ νόμου ὁριζόμενος μηνιαῖος μισθὸς τῶν τακτικῶν ὑπαλλήλων καὶ ὑπηρετῶν τῶν Νομικῶν Προσώπων Δημοσίου Δικαίου, προσαυξανόμενος μετὰ τῆς εἰς τοὺς αὐτοὺς ὑπαλλήλους καταβαλλομένης κατ' ἐφαρμογὴν τοῦ ἄρθρου 659 Α. Κ. συμπληρωματικῆς ἀμοιβῆς διὰ τὴν νόμιμον ὑπερωριακὴν ἐργασίαν αὐτῶν, εἶναι ἐπουσιώδης καὶ οὐδεμίαν ἔσκει οὐσιώδη ἐπιρροὴν εἰς τὴν ἔκβασιν τῆς δίκης, κατὰ δὲ τὸ τρίτον μέρος αὐτοῦ, δι' οὗ ἀποδίδεται εἰς τὴν αὐτὴν ἀπόφασιν τὸ σφάλμα ὅτι δὲν ἔλαβεν ὑπ' ὄψιν τὸν ἰσχυρισμὸν ὅτι ἡ μὴ χορήγησις εἰς τὸν ἀναιρεσίβλητον ἀπὸ 1.11.1961 καὶ ἐφεξῆς τοῦ κοινωνικοῦ ἐπιδόματος ἐγένετο δυνάμει ρητῆς μετοξύ των συμβάσεως, ἄλλως σιωπηρᾶς τοιαύτης, διότι ἔλαβεν αὐτὴ τὸν ἰσχυρισμὸν τοῦτον καὶ ἀπέρριψε τοῦτον ὡς νόμῳ καὶ οὐσίᾳ ἀβάσιμον.

Ἡ ἐπιδικαστέα ὑπὲρ τοῦ νικῶντος ἀναιρεσιβλήτου δικαστικὴ δαπάνη δέον νὰ περιορισθῇ εἰς τὸ ποσὸν τῶν 1725 δραχμῶν (ἄρθρον 22 § 1 νόμου 3693)1957 καὶ ἄρθρον 5 ν. 3210)1955) (*).

IV. ΚΑΤΑΓΓΕΛΙΑ ΣΥΜΒΑΣΕΩΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ

Παραγραφὴ κατὰ Ν.Δ. 4367)1964

Καταγγελία συμβάσεως ἐργασίας κατ' ἄρθρον 5 Νόμου 2112)1920 ἐπὶ ὑποβολῆς κατὰ τοῦ μισθωτοῦ μηνύσεως δι' ἀξιόποινον πρᾶξιν. —Ἐφαρμογὴ Νόμου 3198)1955 μετ' ἀπαλλαγὴν τοῦ μισθωτοῦ διὰ βουλεύματος ἢ δικαστικῆς ἀποφάσεως.—Ἔννοια διατάξεων.—Θεωρητέα ὡς ἀπαλλακτικὴ ἀπόφασις ἡ ἀπαλλάσσουσα κατ' οὐσίαν τὸν μισθωτὸν ἀπὸ τῆς κατηγορίας, τὴν ὁποίαν ἀναγνωρίζει ὡς ἀνυπόστατον κατὰ Νόμον ἢ κατ' οὐσίαν, οὐχὶ δὲ καὶ τὴν ποινὴν κατὰ τοῦ κατηγορουμένου λόγῳ παραιτήσεως ἀπὸ τῆς ἐγκλήσεως, παραγραφῆς κλπ. — Παραγραφὴ κατὰ Ν. Δ. 4367)1964 καὶ συνέπειαι.

Πρωτοδίκου Ἀθηνῶν 1751)1965

Διαδικασία ἐργατικῶν διαφορῶν

Πρωτοδίκης ὁ κ. *Χ. Γιαννακόπουλος*

Δικηγόροι οἱ κ. κ. Φ. Κρανάκης, Δ. Πομώνης

Διὰ τῆς ὑπὸ κρίσιν ἀγωγῆς του ὁ ἐνάγων ἰσχυρίζεται, ὅτι δυνάμει συμβάσεως ἐξηρτημένης ἐργασίας ἀορίστου χρόνου ὑπηρέτησεν ἀπὸ τῶν ἀρχῶν τοῦ μηνὸς Σεπτεμβρίου τοῦ ἔτους 1953 ὡς εἰσπράκτωρ τοῦ ὑπ' ἀριθ. *** λεωφορείου αὐτοκινήτου, ἐντεταγμένου εἰς τὴν δύναμιν τοῦ ἐναγομένου Κ.Τ.Ε.Λ., ἀντὶ μηνιαίων ἀποδοχῶν μετὰ τῶν νομίμων προσαυξήσεων ἐξ οἰκογενειακῶν βαρῶν ἐκ δραχμῶν 2.245,30 καὶ ὅτι, ὡς διευκρινίζει διὰ τῶν προτάσεών του, ἀπελύθη τῆς εἰρημένης θέσεώς του τὴν 7.9.1963 συνεπείᾳ ὑποβολῆς κατ' αὐτοῦ μηνύσεως ἐπὶ ἀπάτῃ, δι' ἣν κατεδικάσθη διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 3164)1964 ἀποφάσεως τοῦ ἐνταῦθα Τριμελοῦς Πλημμελειοδικείου εἰς φυλάκισιν 3 1)2 μηνῶν, πλὴν ὅμως ἡ ποινὴ αὕτη δυνάμει τοῦ ν.δ. 4367)1964 παρεγράφη διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 5891)30.10.1964 ἀποφάσεως τοῦ Δικαστηρίου τῶν ἐν Ἀθήναις Ἐφετῶν. Βάσει τῶν ὡς ἄνω ἱστορουμένων διώκει τὴν καταψήφισιν τοῦ ἐναγομένου πρὸς καταβολὴν αὐτῷ τῆς νομίμου ἀποζημιώσεώς του λόγῳ τῆς ἀπολύσεώς του ἐκ δραχμῶν 13.471,80. Οὕτως ἔχουσα ἡ ἀγωγὴ αὕτη ἁρμοδίως φέρεται πρὸς ἐκδίκασιν ἐνώπιον ἡμῶν κατὰ τὴν προκειμένην εἰδικὴν διαδικασίαν, τὴν ὑπὸ τοῦ νόμου Γ?ΟΔ', ὡς νῦν ἰσχύει, καθιερουμένην, καὶ ἐρευνητέα περαιτέρω ἀποβαίνει ὡς πρὸς τὸ νόμῳ καὶ οὐσίᾳ βάσιμον τῆς δι' αὐτῆς προβαλλομένης ἀξιώσεως.

Κατὰ τὸ ἄρθρον 7 τοῦ νόμου 3198)1955 αἱ διατάξεις τοῦ νόμου τούτου καὶ δὴ τοῦ ἄρθρου 5 περὶ ἐγγράφου καταγγελίας καὶ καταβολῆς τῆς ὀφειλομένης ἀποζημιώσεως δὲν ἐφαρμόζονται ἐπὶ μισθωτῶν, ἀπολυομένων συνεπείᾳ ὑποβολῆς κατ' αὐτῶν μηνύσεως, συμφώνως πρὸς τὰ ὑπὸ τῆς παραγράφου 1 τοῦ ἄρθρου 5 τοῦ νόμου 2112 ἢ τῆς παραγράφου 1 τοῦ ἄρθρου 6 τοῦ β. δ)τος τῆς 16)18 Ἰουλίου 1920 ὁριζόμενα. Ἐὰν ὅμως ἐπακολουθήσῃ ἀπαλλαγὴ τοῦ μισθωτοῦ διὰ βου-

(*) Ἐπεκυρώθη ἡ ὑπ' ἀριθ. 11491)1964 ἀπόφασις τοῦ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν ὡς ἐφετείου.

ΝΟΜΟΛΟΓΙΑ ΔΙΟΙΚΗΤΙΚΩΝ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΩΝ

ΑΝΑΓΚΑΣΤΙΚΑΙ ΣΧΕΣΕΙΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ

'Αναγκαστικός διορισμός δικηγόρων πολεμιστών Α.Ν. 1836)1951

Έννοια άρθρου 3 § 3 Α. Ν. 1836)1951 περί προσλήψεως δικηγόρων πολεμιστών εις τά έν αύτῷ όριζόμενα Κοινωφελῆ Ἱδρύματα, Τραπέζας καί Νομικά Πρόσωπα δημοσίου Δικαίου. — Ὑποχρέωσις τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας, καθορίζοντος τά ὑπόχρεα εἰς πρόσληψιν δικηγόρου Νομικά Πρόσωπα, πρός διαπίστωσιν ἀφ' ἑνός τῶν οἰκονομικῶν δυνατοτήτων ἑκάστου ἐξ αὐτῶν διά τήν ὑποχρεωτικήν πρόσληψιν καί ἀφ' ἑτέρου τῆς ἀνάγκης διατηρήσεως ὑπ' αὐτῶν πολεμιστῶν δικηγόρων καί τῆς παροχῆς τῶν νομικῶν αὐτῶν ὑπηρεσιῶν, ὡς καί τῆς τυχόν ἐπαρκείας τῶν παρ' αὐτοῖς ὑπηρετούντων ἤδη δικηγόρων.

Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας 694)1965, Τμ. Γ'

Προεδρεύων ὁ Ἀντιπρόεδρος κ. *Μ. Στασινόπουλος*

Εἰσηγητής ὁ Πάρεδρος κ. *Δ. Τσούτσος*

Δικηγόροι οἱ κ. κ. Ἀλ. Βαμβέτσος, Π. Δημάκος

Διά τῆς ὑπό κρίσιν αἰτήσεως διώκεται ἡ ἀ-

λεύματος ἡ δικαστικῆς ἀποφάσεως αἱ διατάξεις τοῦ ἀνωτέρω νόμου 3198)1955 ἔχουσιν ἐφαρμογήν καί ἐπ' αὐτοῦ ἀπό τῆς εἰς τόν ἐργοδότην κοινοποιήσεως ὑπό τοῦ ἐνδιαφερομένου τοῦ ἀπαλλακτικοῦ βουλεύματος ἤ τῆς ἀποφάσεως.

Ἐκ τῆς ἀνωτέρω διατάξεως σαφῶς συνάγεται ὅτι ὁ ἐργοδότης δύναται νά ἀπολύσῃ τόν μισθωτόν ἄνευ τῶν διατυπώσεων τοῦ νόμου, ἐφ' ὅσον κατ' αὐτοῦ ὑπεβλήθη μήνυσις δι' ἀξιόποινον πρᾶξιν κατά τήν ἐκτέλεσιν τῆς ὑπηρεσίας του ἤ ἀπηγγέλθη κατ' αὐτοῦ κατηγορία εἰς βαθμόν πλημμελήματος καί ἐφ' ὅσον ἡ πρᾶξις τοῦ μισθωτοῦ, ἀξιόποινος χαρακτηριζομένη, ὑπάρχουν ἐνδείξεις, ὅτι συνεπάγεται κινδύνους διά τήν ἐπιχείρησιν, ἤτοι ἀσκεῖ ἐπίδρασιν ἐπί τῆς ἐκτελέσεως τῆς ἐργασιακῆς συμβάσεως, τουτέστιν ἐπηρεάζει τήν διεξαγωγήν τῆς ὑπηρεσίας τοῦ μισθωτοῦ. Ἐξ ἑτέρου ὡς ἀπαλλακτική ἀπόφασις ἡ ἀπαλλακτικόν βούλευμα θεωρεῖται ἐκείνη, ἥτις ἀπαλλάσσει κατ' οὐσίαν τόν μισθωτόν ἀπό τῆς κατηγορίας, ἣν ἀναγνωρίζει ὡς ἀνυπόστατον κατά νόμον ἤ κατ' οὐσίαν, οὐχί δέ καί τήν ποινήν κατά τοῦ κατηγορουμένου λόγῳ μεσολαβήσεως ἄλλης αἰτίας, ὡς παραιτήσεως ἀπό τῆς ἐγκλήσεως, λόγῳ παραγραφῆς κλπ. Περαιτέρω κατ' ἄρθρον 2 § 1 τοῦ ν.δ. 4367)1964 καταδικαστικαί ἀποφάσεις, ἐκδοθεῖσαι μέχρι τῆς δημοσιεύσεως τοῦ νόμου τούτου (17.9.1964), ἐπί τινι τῶν ἐν ἄρθρῳ 1 ἀδικημάτων, ὡς ἐπίσης καταδικαστικαί ἀποφάσεις, δι' ὧν ἐπεβλήθησαν ποιναί φυλακίσεως μείζονος τοῦ ἔτους, θεωροῦνται παραγεγραμμέναι. Κατά δέ τό ἄρθρον 1 ἐδάφιον 3 αἱ ἐκ τοῦ Ἀστικοῦ Δικαίου συνέπειαι δέν θίγονται ἐκ τῆς ἐπερχομένης παραγραφῆς. Ἤτοι τό εἰρημένον ν.δ)γμα ἐκήρυξε παραγεγραμμένας τάς περί ὧν διαλαμβάνει ἀποφάσεις, προκειμένου δέ περί μή ἀμετακλήτων τοιούτων τά ἐγκλήματα, διά τήν τέλεσιν τῶν ὁποίων κατεδικάσθη ὁ ὑπαίτιος καί ἐπεβλήθη αὐτῷ ποινή, δοθέντος ὅτι περί παραγραφῆς ποινῶν πρόκειται, ὅταν αὗται κατεγνώσθησαν ἀμετακλήτως (πρβλ. Α.Π. 421)1964, Ὁλομ., Ποιν. Χρον. ΙΔ', σελ. 525 καί ἀγόρευσις Εἰσ. Α.Π., Ποιν. Χρον. ΙΔ', σελ. 589, 591 καί 592).

Ἐν προκειμένῳ, κατά τά ἐν τῇ ἐνδίκῳ ἀγωγῇ ἐκτιθέμενα, ὁ ἐνάγων ἀπελύθη συνεπείᾳ μηνύσεως, ὑποβληθείσης πρό τῆς ἀπολύσεώς του κατ' αὐτοῦ ὑπό τοῦ ἐναγομένου ἐπί ἀπάτῃ, πραχθείσῃ εἰς βάρος του, διά τήν εἰρημένην δέ πρᾶξιν κατεδικάσθη εἰς πρῶτον βαθμόν εἰς φυλάκισιν 3 1)2 μηνῶν, δέν ἐπικαλεῖται δέ μεταγενεστέρως οὐσιαστικήν ἀθώωσίν του, ἀλλά παραγραφήν τοῦ δι' ὃ κατεδικάσθη ἀδικήματος δυνάμει τοῦ προμνησθέντος ν. δ)τος 4367)1964. Ἐκ τούτου ὅμως, κατά τά ἐν ἀρχῇ τῆς παρούσης ἐκτιθέμενα, δέν τίκτεται ὑποχρέωσις τοῦ ἐναγομένου πρός ἐφαρμογήν τοῦ ἄρθρου 5 τοῦ ν. 3198)1955, ἤτοι πρός ἐγγραφον καταγγελίαν τῆς ὑπό τούτου ἐπικαλουμένης ἐργασιακῆς συμβάσεως καί καταβολήν τῆς ὀφειλομένης ἀποζημιώσεως, καί δέον, τῷ λόγῳ τούτῳ, νά ἀπορριφθῇ ἡ ἐνδικος ἀγωγή ὡς νόμῳ ἀβάσιμος (*).

(*) Ἴδετε διά τό θέμα καί Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν 1277)1965, ΕΕΔ 24, 480 καί τά αὐτόθι σημειούμενα.

ΝΟΜΟΛΟΓΙΑ ΑΣΦΑΛΙΣΤΙΚΟΥ ΔΙΚΑΙΟΥ

ΑΣΦΑΛΙΣΙΣ ΕΙΣ ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΥΣ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗΣ ΑΣΦΑΛΙΣΕΩΣ

Γενικαί άρχαί άσφαλίσεως

§ 1. Ὑποχρεώσεις ὀργάνων Ἀσφαλιστικῶν Ὀργανισμῶν καὶ ἠσφαλισμένων

Διέπουσαι τὸ Ἀσφαλιστικὸν Δίκαιον γενικαὶ ἀρχαί.—Ὑποχρέωσις τῶν μὲν ὀργάνων τῶν Ἀσφαλιστικῶν Ὀργανισμῶν ὅπως ἐνεργοῦν συμφώνως πρὸς τὰς ἀρχὰς τῆς χρηστῆς καὶ εὐρύθμου διοικήσεως, τῶν δὲ ἐργοζομένων ὅπως μὴ συμπεριφέρωνται ἀπατηλῶς καὶ κακοπίστως.—Ἔκτασις ἐρεύνης ὑπὸ τῶν φορέων τῆς ἀσφαλίσεως περὶ τῶν στοιχείων τῆς ἀσφαλίσεως καὶ τῆς σπουδαίας καὶ εἰλικρινοῦς προθέσεως τῶν ἠσφαλισμένων ὅ-

κύρωσις τῆς ὑπ' ἀριθ. 85713)5259 τῆς 17.10.1963 ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας, δι' ἧς καθωρίσθη ὡς ὑπόχρεως πρὸς πρόσληψιν ἑνὸς δικηγόρου πολεμιστοῦ ἐκ τῶν προστατευομένων ὑπὸ τοῦ ἀ.ν. 1836)1951, ὡς ἐτροποποιήθη, μεταξὺ ἄλλων, καὶ ἡ αἰτοῦσα Τράπεζα Ἐπενδύσεων.

Εἰς τὴν δίκην παρεμβαίνει ὑπὲρ τοῦ κύρους τῆς προσβαλλομένης πράξεως ὁ Η.Μ., δικηγόρος, ὅστις, κατόπιν τῆς ἐκδόσεως τῆς πράξεως ταύτης, ἐτοποθετήθη παρὰ τῇ αἰτούσῃ Τραπέζῃ καὶ συνεπῶς ἔχει πρόδηλον ἔννομον συμφέρον.

Τὸ ἄρθρον 3 § 3 τοῦ ἀ.ν. 1836)1951 «περὶ προστασίας ἀπολυομένων ἐκ τῶν τάξεων τοῦ στρατοῦ», ὡς ἐτροποποιήθη διὰ τοῦ ἄρθρου 4 § 3 τοῦ ν.δ. 2657)1953, ὁρίζει, ὅτι: «Τὰ Κοινωφελῆ Ἱδρύματα, αἱ Τράπεζαι καὶ τὰ Νομικὰ Πρόσωπα Δημοσίου Δικαίου ὑποχρεοῦνται ἀπὸ τῆς ἰσχύος τοῦ παρόντος νόμου εἰς τὴν πρόσληψιν ἑνὸς δικηγόρου ἐκ τῶν προστατευομένων ὑπὸ τοῦ νόμου τούτου. Ὁ Ὑπουργὸς τῆς Ἐργασίας δι' ἀποφάσεως αὐτοῦ καθορίζει κατ' ἔτος τοὺς ἐκ τῶν ὡς ἄνω... ὑποχρέους πρὸς πρόσληψιν ἑνὸς δικηγόρου ἐκ τῶν λαβόντων ἐνεργὸν μέρος εἰς τὸν συμμοριτοπόλεμον τοὐλάχιστον ἐπὶ δεκάμηνον...».

Κατὰ τὴν ἀληθῆ ἔννοιαν τῆς διατάξεως ταύτης ὁ Ὑπουργὸς Ἐργασίας, καθορίζων τὰ ὑπόχρεα εἰς πρόσληψιν δικηγόρου Νομικὰ Πρόσωπα, ὀφείλει, κατ' ὀρθὴν ἄσκησιν παρασχεθείσης αὐτῷ διακριτικῆς ἐξουσίας, ὅπως διαπιστώσῃ ἀφ' ἑνὸς τὰς οἰκονομικὰς δυνατότητας ἑκάστου ἐκ τῶν Νομικῶν τούτων Προσώπων διὰ τὴν ἐν λόγῳ ὑποχρεωτικὴν πρόσληψιν καὶ ἀφ' ἑτέρου τὴν ἀνάγκην διατηρήσεως ὑπ' αὐτῶν πολεμιστοῦ δικηγόρου καὶ τῆς παροχῆς τῶν νομικῶν αὐτοῦ ὑπηρεσιῶν, ὡς καὶ τυχὸν ἐπάρκειαν τῶν παρ' αὐτοῖς ὑπηρετούντων ἤδη δικηγόρων.

Ἐν προκειμένῳ ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας ὡρισε, μεταξὺ ἄλλων, καὶ τὴν αἰτοῦσαν Τράπεζαν ὡς ὑπόχρεων πρὸς πρόσληψιν ἑνὸς δικηγόρου πολεμιστοῦ, ἐπὶ τῇ γενικῇ διὰ πάντας τοὺς ἐν αὐτῇ περιλαμβανομένους Ὀργανισμοὺς αἰτιολογίᾳ, καθ' ἣν οὗτοι, βάσει τῆς οἰκονομικῆς αὐτῶν καταστάσεως, δύνανται νὰ φέρουν τὸ βάρος τῆς μισθοδοσίας τοῦ τοποθετηθησομένου δικηγόρου. Ἡ αἰτιολογία ὅμως αὐτὴ εἶναι ἐλλιπής, καθ' ὅσον οὐδόλως ἐρευνᾷ τὴν ἀνάγκην διατηρήσεως πολεμιστοῦ δικηγόρου καὶ παροχῆς τῶν νομικῶν αὐτοῦ ὑπηρεσιῶν πρὸς τὴν αἰτοῦσαν, κατὰ τὰ ἐν τῇ ἠγουμένῃ σκέψει εἰρημένα. Ἐπὶ πλέον καὶ ὡς πρὸς τὴν κρίσιν τῆς οἰκονομικῆς δυνατότητος τῆς αἰτούσης πρὸς πρόσληψιν πολεμιστοῦ δικηγόρου ἡ ὡς ἄνω αἰτιολογία εἶναι ἀνεπαρκής, ἐφ' ὅσον δὲν στηρίζεται εἰς συγκεκριμένα στοιχεῖα περὶ τῆς τοιαύτης δυνατότητος τῆς αἰτούσης, οὐδὲ προκύπτουν ἐκ τῶν ἐγγράφων τοῦ φακέλου τοιαῦτα στοιχεῖα. Καὶ ἀναφέρει μὲν ἡ προσβαλλομένη πρᾶξις ἐν προοιμίῳ τὴν ὑπ' ἀριθ. 8170)596 τῆς 29.1.1962 ἐγκύκλιον τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας πρὸς τὰ Ὑπουργεῖα, Νομάρχας καὶ Νομικὰ Πρόσωπα Δημοσίου Δικαίου, δι' ἧς ἐζητήθη, ὅπως ὑποβάλλουν στοιχεῖα σχετικῶς πρὸς τὰς οἰκονομικὰς δυνατότητας τῶν ὑπὸ τὴν ἐποπτείαν αὐτῶν Ὀργανισμῶν κλπ. καὶ τὰς ὑφισταμένας ἀνάγκας συμπαραστάσεως δικηγόρου, ἀλλὰ ἐπὶ τῆς ἐγκυκλίου ταύτης οὐδεμία ὑφίσταται ἀπαντήσεις σχετικὴ πρὸς τὴν αἰτοῦσαν Τράπεζαν, ἤτις ἀλλωστε ἱδρύθη μεταγενέστερον, τοῦ ἀπὸ 10 Δεκεμβρίου 1962 καταστατικοῦ αὐτῆς δημοσιευθέντος εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως (Δελτίον Ἀνωνύμων Ἑταιρειῶν, φύλλον 695 τῆς 19 Δεκεμβρίου 1962) καὶ ἄρα πιθανολογεῖται, ὅτι ἡ αἰτοῦσα δὲν ἐκλήθη, ἵνα παράσχῃ τὰς ἐν τῇ ἐγκυκλίῳ ταύτῃ αἰτουμένας πληροφορίας καὶ στοιχεῖα. Ἐξ ἄλλου ἐκ τοῦ περιεχομένου τοῦ καταστατικοῦ τούτου, ὅπερ προσεκόμισεν ὁ παρεμβαίνων, ἐὰν δύναται νὰ ἀναπληρωθῇ ἡ ἐλλείπουσα αἰτιολογία τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως, ἐφ' ὅσον οὐδόλως προκύπτει, ὅτι τοῦτο ἐλήφθη εἰδικῶς ὑπ' ὄψιν καὶ ἐξετιμήθη ἀπὸ τῶν ἀνωτέρω ἀπόψεων ὑπὸ τῆς Διοικήσεως κατὰ τὴν ἔκδοσιν αὐτῆς. Συνεπῶς ἡ προσβαλλομένη πρᾶξις δὲν τυγχάνει νομίμως αἰτιολογημένη καὶ τούτῳ τῷ λόγῳ καθίσταται ἀκυρωτέα, δεκτῆς καθισταμένης τῆς ὑπὸ κρίσιν αἰτήσεως καὶ ἀπορριπτομένης τῆς παρεμβάσεως(*).

(*) Ἴδετε διὰ τὸ θέμα καὶ Σ.Ε. 23)1965, ΕΕΔ 24, 340 καὶ λοιπὴν νομολογίαν τοῦ Συμβουλίου Ἐπικρατείας καὶ Ἀρείου Πάγου εἰς σημειώσεις μας ἐν ΕΕΔ 24, 340.

πως ἐργασθοῦν. — 'Ασφάλισις εἰς Ταμεῖον 'Επικουρικῆς 'Ασφαλίσεως Μισθωτῶν Κλωστοϋφαντουργίας.

Συμβουλίου τῆς 'Επικρατείας 545)1965, Τμ. Α'

Πρόεδρος ὁ 'Αντιπρόεδρος κ. *Γ. Θ. Σπυρόπουλος*
Εἰσηγητὴς ὁ Πάρεδρος κ. *Β. Ρώτης*
Δικηγόροι οἱ κ.κ. Σ. Σπετσάκης, Α. 'Αγγελάκος

Διὰ τῆς ὑπὸ κρίσιν αἰτήσεως διώκεται ἡ ἀκύρωσις τῆς ἀπὸ 15 'Απριλίου 1964 πράξεως τοῦ Ταμείου 'Επικουρικῆς 'Ασφαλίσεως Μισθωτῶν Κλωστοϋφαντουργίας, διὰ τῆς ὁποίας ἀπερρίφθη τὸ περὶ συνταξιοδοτήσεως λόγῳ γήρατος αἴτημα τῆς αἰτούσης.

'Ἐκ τῶν διεπουσῶν τὸ 'Ασφαλιστικὸν Δίκαιον γενικῶν ἀρχῶν ἐπιβάλλεται εἰς μὲν τὰ ὄργανα τῶν 'Ασφαλιστικῶν 'Οργανισμῶν, ὅπως ἐνεργοῦν συμφώνως πρὸς τὰς ἀρχὰς τῆς χρηστῆς καὶ εὐρύθμου διοικήσεως, εἰς δὲ τοὺς ἐργαζομένους ὅπως μὴ συμπεριφέρωνται κατὰ τὴν ἐνάσκησιν τῶν ἐκ τῆς ἀσφαλιστικῆς σχέσεως ἀπορρεόντων δικαιωμάτων των ἀπατηλῶς καὶ κακοπίστως πρὸς ἐπίτευξιν ὠφέλους τινός. 'Ἐκ τούτου ἕπεται, ὅτι δὲν ἀποκλείεται εἰς τὸν φορέα τῆς ἀσφαλίσεως, ὅπως πέραν τῆς παρ' αὐτοῦ ἐπιχειρουμένης ἐρεύνης περὶ τὸ ἐὰν τὰ συνιστῶντα τὴν ἀσφαλιστικὴν σχέσιν στοιχεῖα, ὡς ἡ ἀπασχόλησις εἰς ὡρισμένην ἐργασίαν καὶ ἡ ἐναντι ταύτης παρεχομένη ἀμοιβή, εἶναι πραγματικὰ καὶ οὐχὶ εἰκονικά, ἐλέγχῃ, κατ' ἐξαίρεσιν, καὶ τὴν ἀναφερομένην εἰς τὰ παραγωγικὰ τῆς βουλήσεως αἴτια σπουδαίαν καὶ εἰλικρινῆ πρόθεσιν τῶν ἠσφαλισμένων ὅπως ἐργασθοῦν. 'Ο τοιοῦτος ἔλεγχος ἐπιτρέπεται ὅλως ἐξαιρετικῶς καὶ ἐν ᾗ περιπτώσει ἤθελε διαπιστωθῆ ἐκ συγκεκριμένων πραγματικῶν δεδομένων, ὅτι ἡ εἰς ὡρισμένην ἐργασίαν ἀπασχόλησις ἐγίνετο ἐπὶ τῷ τέλει δολίας καὶ καταχρηστικῆς ἀσκήσεως τοῦ ἀναφαιρέτου καὶ ἀπεριορίστου δικαιώματος τοῦ μισθωτοῦ ὅπως ἐπιλέγῃ ἐλευθέρως τὸ εἶδος καὶ τὴν διάρκειαν τῆς ἐργασίας του, ἀποβλέπων, μεταξὺ ἄλλων, καὶ εἰς τὴν ἐκ ταύτης προσδοκωμένην ἀσφαλιστικὴν προστασίαν (δεδομένου ὅτι ἡ προσπάθεια αὐτοῦ ὅπως ἐπιτύχῃ βελτίωσιν ταύτης διὰ τῆς ἀλλαγῆς τοῦ ἐπαγγέλματός του εἶναι σεβαστὴ καὶ θεμιτή, ἔστω καὶ ἂν πραγματοποιῇ εἰς τὴν νέαν του ἀπασχόλησιν τόσας ἀκριβῶς ἡμέρας ἐργασίας ὅσας χρειάζεται διὰ τὴν ἀπόκτησιν ἀσφαλιστικῆς ἀξιώσεώς του). 'Εξ ἄλλου ἡ σχετικὴ διαπίστωσις δέον νὰ εἶναι ἀπηλλαγμένη ἀμφιβολιῶν καὶ ἀβεβαιότητος καὶ νὰ ἐρείδεται οὐχὶ ἐπὶ ὑπονοιῶν ἢ εἰκασιῶν, ἀλλ' ἐπὶ ἀδιαπλάστων ἀποδεικτικῶν στοιχείων, μνημονευομένων εἰς τὸ σῶμα τῆς ἀρνουμένης τὴν ὑπαγωγὴν εἰς τὴν ἀσφάλισιν πράξεως, τοῦ σχετικοῦ βάρους ἀποδείξεως βαρύνοντος τὸν 'Ασφαλιστικὸν 'Οργανισμόν, ὁ ὁποῖος θέτει ἐν ἀμφιβόλῳ τὴν ἐσωτερικὴν εἰλικρίνειαν πραγματικῶς παρασχεθείσης καὶ ἀσφαλιστέας ὑποχρεωτικῶς εἰς αὐτὸν ἐργασίας.

'Εν προκειμένῳ ὑπὸ τοῦ ἁρμοδίου διὰ τὴν ἀπονομὴν τῆς συντάξεως τῆς αἰτούσης, κατ' ἐφαρμογὴν τοῦ ἄρθρου 51 τοῦ ἀ.ν. 1846 τοῦ 1951 «περὶ Κοινωνικῶν 'Ασφαλίσεων» Ταμείου 'Επικουρικῆς 'Ασφαλίσεως Μισθωτῶν Κλωστοϋφαντουργίας οὐδόλως ἀμφισβητεῖται, ὅτι ἡ αἰτοῦσα κατὰ τὴν ἔξοδον ἐκ τοῦ ἀσφαλιστικοῦ κινδύνου εἶχε πραγματοποιήσει 30 ἡμερομίσθια εἰς κλωστοϋφαντουργικὴν ἐπιχείρησιν. 'Απερρίφθη ὅμως ἡ περὶ συνταξιοδοτήσεως λόγῳ γήρατος αἴτησις αὐτῆς, διότι ἐκρίθη, ὅτι σφόδρα πιθανολογεῖται, ὅτι ἡ τοιαύτη πραγματικὴ καὶ ἀναμφιβόλως παρασχεθεῖσα ὑπηρεσία προσεφέρθη ἐπὶ τῇ δολίᾳ προαιρέσει, ὅπως ὑπαχθῇ εἰς τὴν ἐπικουρικὴν ἀσφάλισιν αὐτοῦ καὶ ἐπιτύχῃ διὰ τῆς καταστρατηγήσεως τῶν περὶ διαδοχικῆς ἀσφαλίσεως διατάξεων τὴν λῆψιν παρ' αὐτοῦ συντάξεως. Δεχομένη οὕτως ἡ προσβαλλομένη πρᾶξις ὅτι ἡ αἰτοῦσα εἰργάσθη εἰς κλωστοϋφαντουργίαν, ἵνα ἐπιτύχῃ μόνον τὴν βελτίωσιν ὑπ' αὐτῆς προσδοκωμένης ἅμα τῇ ἐξόδῳ ἐκ τῆς ὑπηρεσίας ἀσφαλιστικῆς παροχῆς καὶ οὐχὶ μὲ πρόθεσιν νὰ ἐργασθῇ παρὰ τῇ ἐπιχειρήσει ταύτῃ χωρὶς νὰ ἀναφέρῃ πραγματικὰ στοιχεῖα, ἐκ τῶν ὁποίων νὰ προκύπτῃ ἡ τοιαύτη δολία προαίρεσίς της, παρίσταται μὴ συννόμως, κατὰ τὰ ἐν τῇ ἠγουμένῃ σκέψει διαληφθέντα, ἠτιολογημένη καὶ δέον νὰ ἀκυρωθῇ, παρελκούσης τῆς ἐξετάσεως τῶν λοιπῶν λόγων ἀκυρώσεως καὶ ἀναπεμπομένης τῆς ὑποθέσεως εἰς τὴν διοίκησιν τοῦ Ταμείου διὰ τὴν περαιτέρω νόμιμον ἐνέργειαν.

§§2. Ρύθμισις τῶν τῆς ἀσφαλιστικῆς σχέσεως ὑπὸ κανόνων δημοσίας τάξεως.

Γενικὴ ἀρχὴ τοῦ 'Ασφαλιστικοῦ Δικαίου.—Ρύθμισις ἐπὶ περιπτώσεων ἐπικουρικῆς ὑποχρεωτικῆς ἀσφαλίσεως τόσον τοῦ γενικωτέρου θέματος τῆς καθόλου ἀσφαλιστικῆς σχέσεως, ὅσον καὶ τῶν ἐπὶ μέρους ἐκ τῆς σχέσεως θεμάτων, μεταξὺ τῶν ὁποίων καὶ τοῦ τῆς καταβολῆς τῶν εἰσφορῶν ἐκ μέρους τῶν ἠσφαλισμένων καὶ τῆς εἰσπράξεως αὐτῶν ἐκ μέρους τῶν 'Ασφαλιστικῶν 'Οργανισμῶν, ὑπὸ κανόνων δημοσίας τάξεως, ἐφ' ὧν, ἐξαιρέσει ρητῆς περὶ τοῦ ἀντιθέτου διατάξεως, οὐδεμία ἰδιωτικὴ πρωτοβουλία ἢ συναινέσει συγχωρεῖται διάφορος τῆς ὑπὸ τοῦ Νόμου καθιερουμένης ρύθμισις.—Συνέπειαι ἐκ τῆς μὴ καταβολῆς τῶν εἰσφορῶν ἢ τῆς ἀποδόσεως εἰς τὸν ἠσφαλισμένον τῶν τυχὸν καταβληθεισῶν τοιούτων, ἔστω καὶ συναινέσει αὐτοῦ ἢ τοῦ Ταμείου ἢ καὶ ἀμφοτέρων γενομένη.— 'Ασφάλισις εἰς Ταμεῖον 'Επικουρικῆς 'Ασφαλίσεως Προσωπικοῦ 'Οργανισμῶν Κοινωνικῆς 'Ασφαλίσεως.

Συμβουλίου τῆς 'Επικρατείας 548)1965, Τμ. Α'

Πρόεδρος ὁ 'Αντιπρόεδρος κ. *Γ. Θ. Σπυρόπουλος*
Εἰσηγητὴς ὁ Πάρεδρος κ. *Γ. Παναγιούλιας*
Δικηγόροι οἱ κ.κ. Σ. Δακούρης, Α. Κλεισιούνης

Διὰ τῆς ὑπὸ κρίσιν αἰτήσεως διώκεται ἡ ἀκύρωσις τῆς ἀπὸ 9 Μαΐου 1957 ἀποφάσεως τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Ταμείου 'Επικουρικῆς 'Ασφαλίσεως Προσωπικοῦ 'Οργανισμῶν Κοινωνικῆς 'Ασφαλίσεως, δι' ἧς ἀπερρίφθη ἡ ἀπὸ 20 'Οκτωβρίου 1955 αἴτησις τῆς ἤδη αἰτούσης, ἡ-

σφαλισμένης παρά τῷ ἄνω Ταμείῳ, περὶ συνταξιοδοτήσεώς της.

Συμφώνως πρὸς τὸ ἄρθρον 3 τοῦ ν.δ. 980)1942 περὶ Ἱδρύσεως τοῦ Τ.Ε.Α.Π.Ο.Κ.Α., κυρωθέντος διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 324)1946 Πράξεως Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου, ὡς τὸ ἄρθρον τοῦτο διετυπώθη τελικῶς μετὰ τὰς τροποποιήσεις, τὰς γενομένας διὰ τῶν ὑπ' ἀριθ. 30542)1942 καὶ 2569)1943 ἀποφάσεων τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας, εἰς τὴν ἀσφάλισιν τοῦ Ταμείου ὑπάγεται ὑποχρεωτικῶς δι' ἐπικουρικὴν ἀσφάλισιν τὸ παρὰ τῷ Ἱδρύματι Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων κατὰ κυρίαν ἀσφάλισιν διὰ τὴν περίπτωσιν ἀναπηρίας, γήρατος καὶ θανάτου ἀσφαλιζόμενον προσωπικὸν τῶν Ὀργανισμῶν Κοινωνικῆς Ἀσφαλίσεως τῆς δικαιοδοσίας τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας. Ὡς προσωπικὸν τῶν Ἀσφαλιστικῶν Ὀργανισμῶν ἀσφαλιζόμενον παρὰ τῷ Ταμείῳ κατὰ τὰς προηγουμένας διατάξεις νοοῦνται πάντες οἱ κατὰ κυρίαν ἀπασχόλησιν πραγματικῶς παρέχοντες τὰς ὑπηρεσίας των εἰς τοὺς παρ' οἷς ὑπηρετοῦσιν Ἀσφαλιστικοὺς Ὀργανισμούς, ὑφ' οἱονδήποτε καὶ ἂν ὑπηρετοῦσιν οὗτοι ἰδιότητα καὶ ἀδιαφόρως νομικοῦ χαρακτηρισμοῦ τῆς σχέσεως». Συμφώνως πρὸς τὴν σαφῆ ταύτην διάταξιν, προκειμένου περὶ τῶν ὑπηρετουσῶν παρὰ τῷ Ι.Κ.Α. ὡς καθαριστριῶν, μόνη ἡ ἰδιότης των αὕτη ἢ ὁ νομικὸς χαρακτηρισμὸς τῆς συνδεούσης αὐτὰς πρὸς τὸ Ἵδρυμα ἐργασιακῆς σχέσεως δὲν ἀρκοῦν ἵνα ἀποκλεισθῶσιν αὐτὰς τῆς παρὰ τῷ Τ.Ε.Α.Π.Ο.Κ.Α. ὑποχρεωτικῆς ἀσφαλίσεως, ἀλλὰ δέον ὅπως ἐρευνᾶται ἑκάστοτε καὶ δὴ ἠτιολογημένως, ἐὰν ἡ ἐνδιαφερομένη παρέχῃ πράγματι τὰς ὑπηρεσίας της εἰς τὸ Ι.Κ.Α. κατὰ κυρίαν ἀπασχόλησιν.

Ἐν προκειμένῳ ἡ περὶ συνταξιοδοτήσεως αἴτησις τῆς προσφευγούσης ἀπερρίφθη διὰ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως ἐπὶ τῇ αἰτιολογίᾳ ὅτι, ὡς προκύπτει ἐκ τῶν ἐν τῷ φακέλῳ στοιχείων καὶ δὴ τῶν ὑπ' ἀριθ. 18656)27.4.1954 καὶ 8218)13.2.1956 ἐγγράφων τοῦ Ι.Κ.Α., ἡ Γ. Δ. ὑπηρέτησε παρὰ τῷ ὡς ἄνω Ἱδρύματι ὡς καθαρίστρια Διοικήσεως ἀπὸ 1.8.1942 μέχρι τῆς 19.1.1953, ὅτε ἀπεχώρησε τῆς ὑπηρεσίας τοῦ Ἱδρύματος, κατόπιν τῆς ἀπὸ 7.6.1952 ἀποφάσεως τῆς Ἐπιτροπῆς Διοικήσεως τοῦ Ἱδρύματος, δι' ἧς κατηγγέλθη ἡ σύμβασις ἐργασίας, ἡ συνδέουσα αὐτὴν μετὰ τοῦ Ἱδρύματος. Ἡ ἀνωτέρω ὑπὸ τὴν ἰδιότητά της ὡς καθαριστρίας καθαριότητος τοῦ Ἱδρύματος Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων δὲν περιλαμβάνεται εἰς τὸν κύκλον τῶν παρὰ τῷ ἡμετέρῳ Ὀργανισμῷ ἠσφαλισμένων προσώπων, τὸν καθοριζόμενον ἐν ἄρθρῳ 3 τοῦ ν.δ. 930)1942, ἅτε μὴ συντρέχοντος ὡς πρὸς τὰς καθαριστρίας καθαριότητος τοῦ στοιχείου τῆς κυρίας ἀπασχολήσεως. Ἡ ἐπὶ τῇ ἀνωτέρω ὅμως αἰτιολογίᾳ ἀπόρριψις τῆς περὶ συνταξιοδοτήσεως αἰτήσεως τῆς προσφευγούσης τυγχάνει τὸ μὲν παράνομος, δεδομένου, ὅτι δι' αὐτῆς δὲν γίνεται ἀτομικὴ καὶ συγκεκριμένη κρίσις ἐν ἀναφορᾷ πρὸς τὴν φύσιν τῆς παρὰ τῆς αἰτούσης πραγματοποιηθείσης ἐργασίας, ὡς κατὰ κυρίαν ἢ μὴ ἀπασχόλησιν παρασχεθείσης εἰς τὸ Ι.Κ.Α., τὸ δὲ ἀνεπαρκής, διότι αὕτη ἔρχεται εἰς ὀξεῖαν ἀντίφασιν πρὸς τὸ ὑπ' ἀριθ. 8218)13.2.1956 πιστοποιητικὸν τοῦ Ι.Κ.Α., ὅπερ ἀναφέρεται ἐν αὐτῇ τῇ προσβαλλομένῃ πράξει καὶ ὅπερ ρητῶς διαλαμβάνει, ὅτι ἡ παρὰ τῆς αἰτούσης πραγματοποιηθεῖσα ἐργασία «παρεσχέθη πράγματι κατὰ κυρίαν ἀπασχόλησιν». Ἐφ' ᾧ καὶ τυγχάνει ἀκυρωτέα κατὰ τὸν βασίμως προβαλλόμενον σχετικὸν λόγον ἀκυρώσεως τῆς ὑπὸ κρίσιν αἰτήσεως.

Κατὰ γενικὴν τοῦ Ἀσφαλιστικοῦ Δικαίου ἀρχήν, ἐχούσαν καὶ ἐν προκειμένῳ ἐφαρμογήν, ἐπὶ περιπτώσεων ἐπικουρικῆς ἀσφαλίσεως τόσον τὸ γενικώτερον θέμα τῆς καθόλου ἀσφαλιστικῆς σχέσεως, ὅσον καὶ τὰ ἐπὶ μέρους ἐκ τῆς σχέσεως ταύτης γεννώμενα θέματα, ἐν οἷς καὶ τὸ τῆς καταβολῆς τῶν εἰσφορῶν ἐκ μέρους τῶν ἠσφαλισμένων καὶ τῆς εἰσπράξεως αὐτῶν ἐκ μέρους τῶν Ἀσφαλιστικῶν Ὀργανισμῶν, ρυθμίζονται ὑπὸ κανόνων καθαρῶς δημοσίας τάξεως, ἐφ' ὧν, ἐξαιρέσει ρητῆς περὶ τοῦ ἀντιθέτου διατάξεως, οὐδεμία ἰδιωτικὴ πρωτοβουλία ἢ συναινέσει συγχωρεῖται διάφορος τῆς ὑπὸ τοῦ νόμου καθιερουμένης ρυθμίσεως. Ἑπομένως, ἐφ' ὅσον ὑπὸ τοῦ νόμου θεσπίζεται ἡ ὑποχρέωσις τῶν ἠσφαλισμένων εἰς καταβολὴν πρός τινα Ὀργανισμὸν ἐπικουρικῆς ἀσφαλίσεως ὡρισμένων εἰσφορῶν, ἡ μὴ καταβολὴ αὐτῶν ἢ ἡ ἀπόδοσις τῶν τυχὸν καταβληθεισῶν τοιούτων εἰς τὸν ἠσφαλισμένον, ἔστω καὶ τῇ συναινέσει αὐτοῦ ἢ τοῦ Ταμείου ἢ καὶ ἀμφοτέρων γενομένη, οὐδεμίαν δύναται νὰ ἔχῃ ἐπίδρασιν ἐπὶ τὴν διάρκειαν τῆς ἀσφαλιστικῆς σχέσεως, ἤτις ἄλλωστε, κατὰ παγίαν ἐπὶ τοῦ σημείου ταύτου νομολογίαν, εἶναι καὶ ὅλως ἀνεξάρτητος τῆς τυχὸν ἐξοφλήσεως τῶν ὀφειλομένων εἰσφορῶν.

Ἐν προκειμένῳ ἡ αἰτιολογία τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως, ἐφ' ἧς, παραλλήλως πρὸς τὴν προεκτεθεῖσαν βάσιν, ἐστηρίχθη ἡ ἀπόρριψις τοῦ περὶ συνταξιοδοτήσεως αἰτήματος τῆς προσφευγούσης, διαλαμβάνει, ὅτι, «ὡς προκύπτει ἐκ τῶν στοιχείων τῆς Ὑπηρεσίας τοῦ ἡμετέρου Ὀργανισμοῦ, ἐπεδόθησαν πρὸς τὸν ἡμέτερον Ὀργανισμὸν ὑπὸ τοῦ Ι.Κ.Α. ἀσφαλιστικαὶ εἰσφοραὶ ἐργοδότου - ἠσφαλισμένου καὶ διὰ τὰς καθαριστρίας Διοικήσεως καὶ κατὰ συνέπειαν ἐν τῇ περιπτώσει ταύτῃ καὶ ἐφ' ὅσον δὲν ἔχουσιν ἐπιστραφῆ αἱ καταβληθεῖσαι ὡς ἄνω ἀσφαλιστικαὶ εἰσφοραί, συντρέχει περίπτωσις τυπικῆς ἀσφαλίσεως παρὰ τῷ ἡμετέρῳ Ὀργανισμῷ τῶν καθαριστριῶν Διοικήσεως». Ὅμως, ὡς προκύπτει ἐκ τῶν στοιχείων τῆς Ὑπηρεσίας τοῦ ἡμετέρου Ὀργανισμοῦ, ἡ ἀνωτέρω ἠτήσατο τὴν ἐπιστροφὴν τῶν ἀτομικῶν ἀσφαλιστικῶν της εἰσφορῶν ὡς ἀχρεωστήτως καταβληθεισῶν τῷ ἡμετέρῳ Ὀργανισμῷ, ἐπεστράφησαν δὲ ὡς ἐκ τούτου αὐτῇ κατόπιν τῆς ἀπὸ 8.5.1954 ἀποφάσεως τοῦ ἡμετέρου Διοικητικοῦ Συμβουλίου αἱ ἀτομικαὶ ἀσφαλιστικαὶ εἰσφοραὶ αὐτῆς διὰ τὸ χρονικὸν διάστημα ἀπὸ 1.1.1949 μέχρι 19.1.1953, ἀνερχόμεναι εἰς δραχμὰς 790. Ἑπομένως καὶ ἐὰν ἔτι ὑπάρχῃ ὑπόλοιπον παρὰ τῷ ἡμετέρῳ Ὀργανισμῷ καταβληθεισῶν εἰσφορῶν τῆς αἰτούσης τὸ χρονικὸν διάστημα, εἰς ὃ ἀνταποκρίνονται αὗται, ὑπολογιζόμενον ὑπὸ τὰς εὐνοϊκωτέρας προϋποθέσεις ἀπὸ 1.1.1944 μέχρι 31.12.1948, ἤτοι ἔτη 5.0.0, δὲν ἐπαρκεῖ διὰ τὴν θεμελίωσιν δικαιώματος εἰς ἀπόληψιν παροχῶν, ἅτε μὴ συγκεντρουμένης, κατ' ἀρχήν, τῆς ὡς ἐκ τοῦ λόγου τῆς ἐξόδου τῆς αἰτούσης ἐκ τῆς ὑπηρεσίας, ἀπαιτουμένης κατὰ τὰς διατάξεις τῆς ὑπ' ἀριθ. 18323)Σ.886)1949 ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουρ-

γοῦ Ἐργασίας δεκαετοῦς ἐν ἀσφαλίσει ὑπηρεσίας. Ἡ τοιαύτη ὅμως αἰτιολογία τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως, ἀπορριψάσης τὴν περὶ συνταξιοδοτήσεως αἴτησιν τῆς προσφευγούσης, ἐλλείψει τῶν ἐλαχίστων, κατὰ τὸ καταστατικόν, χρονικῶν προϋποθέσεων, συνεπείᾳ τῆς ἀφαιρέσεως χρονικοῦ διαστήματος 4 ἐτῶν, δι' ὃ ἐπεστράφησαν, συναινέσει τῆς ἡσφαλισμένης, αἱ παρ' αὐτῆς καταβληθεῖσαι εἰσφοραί, ἀντίκειται εἰς τὴν ἐν τῇ ἠγουμένῃ σκέψει κτηθεῖσαν γενικὴν τοῦ ἀσφαλιστικοῦ δικαιώματος ἀρχήν, ἐφ' ὅσον ταυτοχρόνως οὐδεμία γίνεται ἔρευνα περὶ τῆς συνδρομῆς ἢ μὴ παρὰ τῇ αἰτήσει τῶν προϋποθέσεων τῆς ὑποχρεωτικῆς εἰς τὸ Ταμεῖον ὑπαγωγῆς κατὰ τὸ ἀνωτέρω χρονικὸν διάστημα. Κατ' ἀκολουθίαν ἡ ἀπόφασις αὕτη διὰ τὸν λόγον τοῦτον, βασίμως προβαλλόμενον, τυγχάνει παράνομος.

Κατὰ ταῦτα δέον ὅπως, δεκτῆς γινομένης τῆς ὑπὸ κρίσιν αἰτήσεως, ἀκυρωθῇ ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις ἐν τῷ συνόλῳ της.

3. Ἀσφάλισις εἰς τὸ συγχωνευθὲν πρὸς τὸ Ι.Κ.Α. Ταμεῖον Μεταλλευτῶν

Λόγος ἀναιρέσεως περὶ τοῦ ὅτι τὰ ὄργανα τοῦ Ι.Κ.Α. δὲν παρενόμησαν καὶ ὅτι τὰ τακτικὰ δικαστήρια δὲν ἠδύναντο νὰ κρίνωσιν ἐπὶ τῆς οὐσίας.—Ἀποζημίωσις κατὰ τὰς περὶ ἀδικοπραξίας διατάξεις λόγῳ στερήσεως συντάξεως. — Ἀναγνώρισις πραγματοποιηθέντων ἡμερομισθίων μεταλλευτῶν, μὴ προαπαιτουμένης διὰ τὴν παροχὴν συντάξεως τῆς καταβολῆς τῶν οἰκείων εἰσφορῶν.

Ἀρείου Πάγου 99)1965, Τμ. Γ'

Προεδρεύων ὁ Ἀντιπρόεδρος κ. *Γ. Βαρσάμου*
Εἰσηγητὴς ὁ Ἀρεοπαγίτης κ. *Δ. Κωστήρης*
Δικηγόροι οἱ κ.κ. Ι. Ταϊντζας, Α. Σκιάνης

Τὸ ἀναιρεσεῖον Ἵδρυμα (Ι.Κ.Α.) ἐν τῷ πρώτῳ λόγῳ τῆς αἰτήσεως του ἐκτίθησιν, ὡς, ἐξ αὐτῆς προκύπτει, «ὅτι ἐν προκειμένῳ τὰ ὄργανα αὐτοῦ, ἀπορρίψαντα τὴν περὶ συνταξιοδοτήσεως τοῦ ἀναιρεσιβλήτου αἴτησιν, κρίναντα ἐπὶ καθαρῶς οὐσιαστικοῦ θέματος λόγῳ μὴ συνδρομῆς ἐν τῷ προσώπῳ αὐτοῦ τῶν χρονικῶν προϋποθέσεων τοῦ νόμου, δι' ὃ καὶ ἠγέρθη ἡ ὑπὸ κρίσιν ἀγωγὴ κατ' αὐτοῦ διὰ παράνομον ἐνέργειαν τῶν ὀργάνων του, ἐξ οὗ παρέπεται, ὅτι τὰ ὄργανα αὐτοῦ ταῦτα, κρίναντα ἀνελέγκτως ἐπὶ τῶν πρὸς συνταξιοδότησίν του προϋποθέσεων καὶ δὴ κατὰ τοὺς διαγεγραμμένους ὅρους καὶ τύπους, οὐδόλως παρενόμησαν καὶ ἐντεῦθεν τὰ τακτικὰ δικαστήρια ἐν οὐδεμιᾷ περιπτώσει ἠδύναντο νὰ κρίνωσιν ἐπὶ τῆς οὐσίας», δι' ὃ καὶ ἀναιρετέαι αἱ προσβαλλόμεναι ἀποφάσεις. Οὕτως ὅμως ἔχοντος τοῦ λόγου τούτου ἀναιρέσεως, ἄνευ σαφοῦς ἐν αὐτῷ μνείας τῶν πραγματικῶν περιστατικῶν, ἐφ' ὧν θεμελιοῦται ἡ εἰς τὰς δι' αὐτοῦ προσβαλλομένας ἀποφάσεις καὶ δὴ τὴν ὁριστικὴν ἐκ τούτων τοῦ Ἐφετείου προσαπτομένη νομικὴ πλημμέλεια, τουτέστι διὰ τίνα λόγον εἰδικῶς ἀπερρίφθη ὑπὸ τῶν ὀργάνων του ἡ περὶ συνταξιοδοτήσεως αἴτησις τοῦ ἀναιρεσιβλήτου, τί διὰ τῆς ἀγωγῆς του ἐντεῦθεν οὗτος ἠτήσατο καὶ τί ἐπὶ ταύτης ἐδέξαντο τὰ ἐπιληφθέντα τῆς κρίσεώς της οὐσιαστικὰ Δικαστήρια καὶ ἰδίᾳ τὸ κατ' ἔφεσιν δικάσαν διὰ τῆς ὁριστικῆς καὶ προσβαλλομένης ἀποφάσεώς του Ἐφετεῖον καὶ δὴ ὡς πρὸς τὴν παρανομίαν τῶν ὀργάνων τοῦ ἀναιρεσείοντος καὶ τίς ἡ ἐντεῦθεν ἀποδιδομένη νομικὴ κατὰ τὸ διατακτικόν της πλημμέλεια τῆς ἀποφάσεως ταύτης, εἶναι οὗτος ἀπορριπτέος.

Καθ' ὃ προκύπτει ἐκ τῆς ἐφ' ἧς ἔκρινε τὸ ἐκδὸν τὴν προσβαλλομένην ὁριστικὴν ἀπόφασιν Ἐφετεῖον ἀγωγῆς τοῦ ἀναιρεσιβλήτου, μετὰ καὶ τὴν παραδεκτὴν νομίμως γενομένην βελτίωσίν της, οὗτος διώκει τὴν καταβολὴν αὐτῷ παρὰ τοῦ ἀναιρεσείοντος τῆς ἐν λόγῳ ἀποζημιώσεως, ἴσης πρὸς τὴν σύνταξιν, ἣν θὰ ἐλάμβανε κατὰ τὸν ἐν αὐτῇ χρόνον καὶ ἧς ἀπεστερήθη οὗτος συνεπείᾳ παρανομίας τῶν ὀργάνων του, ἐγκειμένης εἰς τὴν ἀπόρριψιν τῆς ἀπὸ 30.6.1960 ὑποβληθείσης πρὸς συνταξιοδότησίν του αἰτήσεώς του, παρὰ τὴν συνδρομὴν ἐν τῷ προσώπῳ αὐτοῦ πασῶν τῶν ἐν αὐτῇ μνημονευομένων προϋποθέσεων τοῦ νόμου, ἤτοι ἡλικίας αὐτοῦ κατὰ τὴν ἐκ τῆς ἐργασίας του ὡς μεταλλευτοῦ ἀποχώρησιν, 2500 καὶ πλέον ἡμερῶν ἐργασίας του κατὰ τὸν ἐν αὐτῇ μνημονευόμενον χρόνον, καθ' ὃν ἐτέλει ἐν ἀσφαλιστικῷ ἐνεργῷ δεσμῷ παρὰ τῷ Ταμείῳ Μεταλλευτῶν, ἤτοι πρὸ τῆς εἰς τὸ ἀναιρεσεῖον Ἵδρυμα καὶ ἐν ἔτει 1956 γενομένης συγχωνεύσεως τοῦ Ταμείου του τούτου εἰς τὸ ἀναιρεσεῖον Ἵδρυμα. Οὕτως ἔχουσα ἡ ἐν λόγῳ ἀγωγὴ σαφὴς καὶ ὡρισμένη οὖσα, μὴ ἀπαιτουμένης ἐν αὐτῇ μνείας καταβολῆς παρὰ τοῦ ἐνάγοντος τῶν εἰς τὸν χρόνον τῆς ἐργασίας του ἀντιστοιχουσῶν εἰσφορῶν πρὸς θεμελίωσιν τοῦ συνταξιοδοτικοῦ του δικαιώματος, ἔρεισμα ἔχουσα τὰς διατάξεις τῶν ἄρθρων 105, 106 τοῦ Εἰσ.Ν.Α.Κ καὶ 297 καὶ 914 Α.Κ., ὡς καὶ τὰ ἄρθρα 1 καὶ 3 τῆς Πολ. Δικονομίας, ὀρθῶς καὶ νομίμως ὅλως τύποις δεκτὴ οὖσα ἐξητάσθη καὶ περαιτέρω κατ' οὐσίαν ὑπὸ τῶν προσβαλλομένων καὶ μετ' ἔφεσιν ἐπ' αὐτῆς ἀποφηναμένων ἀποφάσεων τοῦ Ἐφετείου καὶ ὁ περὶ τοῦ ἐναντίου περὶ ἀοριστίας ταύτης, ὡς ἐνδεοῦς τῶν νομίμων στοιχείων, 5ος λόγος ἀναιρέσεως, ὡς ἀβάσιμος, ἀπορριπτέος.

Ἐκ τῶν συνδεδυασμένων διατάξεων τῶν ἄρθρων 34 § 1, 10, ἄρθρων 41 § 1, 5 καὶ 54 (ἀριθ. 56058)1952 ὑπουργικὴ ἀπόφασις) τοῦ δυνάμει τῆς ὑπ' ἀριθ. 13987)1940 ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας ἐγκριθέντος Καταστατικοῦ τοῦ Ταμείου Μεταλλευτῶν (ἄρθρον 3 § 1 τοῦ ἀ.ν. 1607)1939 καὶ ἄρθρον 7 § 7 τοῦ ν.δ. 4104)1960), ἐπιτρέποντος τὴν ἀναγνώρισιν τῶν πραγματοποιηθέντων ἡμερομισθίων ὑπὸ τοῦ ἡσφαλισμένου μεταλλευτοῦ, σαφῶς προκύπτει, ὅτι εἰς τοὺς ἡσφαλισμένους παρὰ τῷ τέως Ταμείῳ Με-

ταλλευτῶν τοῦ ἀπὸ 1.6.1956 συγχωνευθέντος εἰς τὸ ἀναιρεσείον Ἵδρυμα καὶ ἀπομακρυνθέντος τῆς ἐργασίας των ἐργάτας μεταλλείων ἢ λατομείων, τοὺς συμπληρώσαντας κατὰ τὴν διακοπὴν τῆς ἐργασίας των τὸ 60ὸν ἔτος τῆς ἡλικίας των καὶ ἀσκήσαντας 30 ἔτη ἐργασίαν εἰς μεταλλεῖα κλπ., καταβάλλεται ὑπὸ τοῦ Ταμείου τούτου σύνταξις λόγῳ γήρατος ἐκ 400 δραχμῶν μηνιαίως, τῆς ἀσφαλιστικῆς δὲ περιπτώσεως του ἐμπιπτούσης εἰς χρόνον μετὰ τὸ 1944 ἀπαιτεῖται πρὸς τοῖς ἄνω ὁ ἐργάτης νὰ ἔχῃ κατὰ τὴν τελευταίαν δεκαετίαν τῆς ἐργασίας του κύριον ἐπάγγελμα τοῦ μεταλλευτοῦ κλπ. καὶ πραγματοποίησῃ μὲ δυνατότητα ἀναγνωρίσεως πρὸς τοῦτο καὶ τῶν κατὰ τὸ παρελθόν, ἄνευ χρονικοῦ περιορισμοῦ, πραγματοποιηθέντων ἡμερομισθίων εἰς διαφόρους μεταλλευτικὰς ἐπιχειρήσεις 1650 τοὐλάχιστον εἰσφορᾶς, ὡς τοιούτων ἐννοουμένων τῶν πραγματοποιηθέντων ἡμερομισθίων πρὸς θεμελίωσιν τοῦ ἄνω δικαιώματός του καὶ οὐχὶ πραγματικῆς καταβολῆς εἰς τὸ Ταμεῖον τῶν εἰσφορῶν, περὶ ἧς ὑπόχρεοι εἶναι οἱ ἐργοδόται καὶ ἐξ ἧς μὴ γενομένης κατ' οὐδὲν ἀναιρεῖται τὸ ἐν λόγῳ δικαίωμα τοῦ ἠσφαλισμένου.

Τὸ ἐκδὸν τὴν προσβαλλομένην ὁριστικὴν ἀπόφασιν Ἐφετεῖον, μετ' ἀνέλεγκτον ἐκτίμησιν τῶν διεξαχθεισῶν ἀποδείξεων, μετὰ συνεκτίμησιν πρὸς ἐπιστήριξιν τῆς εἰς ἣν κατέληξε κατὰ τὰ κατωτέρω κρίσεώς του καὶ πάντων τῶν ἐκατέρωθεν ἐπικαλουμένων καὶ προσαχθέντων ἐγγράφων, ἐν οἷς καὶ τὰ ἐν τῷ ὑπηρεσιακῷ φακέλῳ τοῦ ἐνάγοντος ἀναιρεσιβλήτου τοιαῦτα, ἐξ οὗ καθίσταται βέβαιον, ὅτι συνεξετίμησε πρὸς τοῦτο καὶ τὴν ἐν τῷ 2ῳ λόγῳ τῆς αἰτήσεως ἀναιρέσεως μνημονευομένην ἀτομικὴν πινακίδα (καρτέλλαν) τοῦ του, ἐδέξατο, μετὰ υἱοθέτησιν καὶ τῶν ὑπὸ τῆς προδικαστικῆς του δεκτῶν γενομένων, ὡς ἐκ ταύτης δείκνυται, ὅτι παρὰ τῷ ἐνάγοντι ἠσφαλισμένῳ εἰς τὸ τέως Ταμεῖον Μεταλλευτῶν συνέτρεχαν κατὰ τὸν χρόνον τῆς διακοπῆς τῆς ἐργασίας του (1956) καὶ τῆς μετὰ ταύτην ὑποβολῆς τῆς αἰτήσεώς του πρὸς συνταξιοδότησιν εἰς τὸ ἀναιρεσείον Ἵδρυμα (30.6.1960) οἱ πρὸς τοῦτο κατὰ τὰς ἄνω διατάξεις ἀπαιτούμενοι προϋποθέσεις, ἤτοι ἡλικία τούτου, ἐργασία του εἰς διαφόρους μεταλλευτικὰς καὶ λατομείου ἐπιχειρήσεις κατὰ διάφορα χρονικὰ διαστήματα ἐπὶ 30ετίαν ὁλόκληρον, ἤτοι ἀπὸ τοῦ ἔτους 1911 μέχρις Αὐγούστου 1955, ὅτε ἔπαυσεν ἐργαζόμενος, ὅτι, ἔχων κύριον ἐπάγγελμα τὴν μεταλλευτικὴν καὶ λατομείου ἐργασίαν, εἶχε συμπληρώσει πλέον τῶν 2500 ἡμερομισθίων, ὡς ταῦτα δέχεται τὸ Ἐφετεῖον, ἐξ ὧν ὑπὸ τὴν ἰδιότητά του ταύτην 1650 ἡμέρας ἐργασίας κατὰ τὴν τελευταίαν πρὸ τῆς διακοπῆς ὡς ἄνω τῆς ἐργασίας του δεκαετίαν, καθ' ἣν καὶ ἐτέλει οὗτος ἐν ἐνεργῷ ἀσφαλιστικῷ δεσμῷ μετὰ τοῦ Ταμείου, ὅτε τῆς συγχωνεύσεώς του μὲ τὸ ἀναιρεσείον ἐπιγενομένης τούτης (1956), ἐπὶ πλέον δὲ ὅτι διὰ τὴν παροχὴν συντάξεως δὲν προαπῃτεῖτο ἡ καταβολὴ τῶν οἰκείων εἰσφορῶν, μετ' ὀρθὴν εἶτα ἑρμηνείαν καὶ ἐφαρμογὴν τῶν ὡς ἄνω παρατεθεισῶν διατάξεων τὸ Ἐφετεῖον, μετὰ μεταρρύθμισιν τῆς ἄλλως σκεψαμένης ἐκκαλουμένης, ἐδέξατο τὴν κατὰ τὰ ἀνωτέρω ἐπὶ τούτων πάντων ἐρειδομένην ἀγωγὴν τοῦ ἀναιρεσιβλήτου, ἐπιδικάσαν εἰς βάρος τοῦ ἀναιρεσείοντος ἐναγομένου ὡς ὑποχρέου, λόγῳ τῆς διαδοχῆς ὑπ' αὐτοῦ τοῦ Ταμείου, ἀποζημίωσιν διὰ τὸν ἐν τῇ ἀγωγῇ κρίσιμον χρόνον, ἴσην πρὸς τὴν ἐκ δραχμῶν 400 μηνιαίως βασικὴν σύνταξίν του, ἧς τὴν χορήγησιν ἠρνήθησαν τὰ ἁρμόδια ὄργανα τοῦ ἀναιρεσείοντος παρὰ τὴν πρὸς τοῦτο συνδρομὴν πασῶν τῶν ὡς ἄνω νομίμων προϋποθέσεων παρανόμως καὶ ἐπὶ τῇ αἰτιολογίᾳ κατὰ τὴν ἄνω ἀπόφασίν των τῆς ἀνυπαρξίας τούτων, ἀλλὰ καὶ τῆς τοιαύτης ἐνεργοῦ ἀσφαλιστικῆς σχέσεως παρὰ τῷ Ταμείῳ καὶ οἱ ἔναντίοι τούτοις 2ος λόγος τῆς αἰτήσεως περὶ μὴ συνεκτιμήσεως τῆς ὡς εἴρηται ὑπηρεσιακῆς καρτέλλας τοῦ ἐνάγοντος, 3ος καὶ 4ος συναφεῖς τοιοῦτοι περὶ ἀνυπαρξίας παρὰ τῷ ἐνάγοντι τοῦ ἀσφαλιστικοῦ δεσμοῦ μὲ τὸ ἐν λόγῳ Ταμεῖον Μεταλλευτῶν, 6ος τοιοῦτος, ἀφορῶν εἰς τὴν παράλειψιν τῆς ἐκ τῶν προσβαλλομένων ἀποφάσεων παρεμπιπτούσης ὅπως τάξῃ ἀπόδειξιν περὶ τῆς καταβολῆς τῶν οἰκείων εἰσφορῶν, 7ος τοιοῦτος, περὶ στερήσεως τοῦ ἐνάγοντος συνταξιοδοτικοῦ δικαιώματος λόγῳ μὴ καταβολῆς τῶν ἀντιστοιχουσῶν εἰς τὰς ἡμέρας ἐργασίας του εἰσφορῶν, καὶ 8ος τοιοῦτος ἐπίσης, ὁ πλήττων τὴν προσβαλλομένην ἄνω ἀπόφασιν ὡς πρὸς τὸ ὕψος τῆς ὑπ' αὐτῆς ἐπιδικασθείσης ἀποζημιώσεως, πάντες, ὡς ὀβάσιμοι, ἀπορριπτέοι. Μετὰ ταῦτα ἡ δικαστικὴ δαπάνη τῆς προκειμένης δίκης ἐπιβλητέα εἰς βάρος τοῦ ἀναιρεσείοντος, μειουμένη συμφώνως τῷ ἐφαρμοχθέντι καὶ ἐν προκειμένῳ ἄρθρῳ 31 §§ 1, 3 τοῦ ἀπὸ 7/20.6.1957 β. δ. περὶ κωδικοποιήσεως τῶν περὶ Νομικοῦ Συμβουλίου τοῦ Κράτους διατάξεων (*).

(*) Ἐπεκυρώθησαν αἱ ὑπ' ἀριθ. 1667/1963 καὶ 52/1963 ἀποφάσεις τοῦ Ἐφετείου Ἀθηνῶν.

ΣΤΟΙΧΕΙΑ ΕΡΓΑΤΙΚΟΥ ΔΙΚΑΙΟΥ

ΑΠΟΖΗΜΙΩΣΙΣ ΜΙΣΘΩΤΟΥ ΔΙΑ ΜΗ ΠΑΡΟΧΗΝ ΚΑΤ' ΕΤΟΣ ΑΔΕΙΑΣ

Ὑπό τῆς Συντάξεως

Ἡ θεωρία καὶ νομολογία κατὰ τὴν ἐφαρμογὴν τοῦ ἀ.ν. 539)1945 «περὶ χορηγήσεως κατ' ἔτος εἰς τοὺς μισθωτοὺς ἀδειῶν μετ' ἀποδοχῶν» (ΕΕΔ 19, 806 ἐπ., ἔνθα κωδικοποίησις τῶν ἰσχυουσῶν διατάξεων) ἀνεζήτησε τὸ δικαίωμα ἀποζημιώσεως τοῦ μισθωτοῦ, εἰς τὸν ὁποῖον ὁ ἐργοδότης δὲν ἐχορήγει τὴν κατὰ τὸν νόμον τοῦτον ἄδειαν, εἰς τὰς γενικὰς ἀρχὰς τοῦ ἀστικοῦ δικαίου, ἐλλείψει διατάξεως ἐργατικοῦ νόμου, ἡ ὁποία νὰ προβλέπῃ περὶ αὐτῆς. (Ἴδετε ΕΕΔ 20, 1253 ἐπ., ἔνθα νομολογία τῶν δικαστηρίων τῆς οὐσίας καὶ παραπομπαὶ εἰς τὴν θεωρίαν, Α.Π. 598)1955, ΕΕΔ 14, 1333, Α.Π. 414)1964, ΕΕΔ 23, 779).

Τὸ θέμα ὅμως βραδύτερον ἐρρυθμίσθη διὰ τοῦ ἄρθρου 3 τοῦ νόμου 3755)1957 (ΕΕΔ 16, 1062), διὰ τοῦ ὁποίου ἐτέθη ἡ ἀκόλουθος διάταξις: «Ἐπιφυλασσομένων τῶν διατάξεων τῆς κειμένης νομοθεσίας, ἐργοδότης, ἀρνούμενος τὴν χορήγησιν εἰς μισθωτὸν αὐτοῦ τῆς νομίμου κατ' ἔτος ἀδείας του, ὑποχρεοῦται, ὅπως ἅμα τῇ λήξει τοῦ ἔτους, καθ' ὃ δικαιοῦται ἀδείας ὁ μισθωτὸς . . . καταβάλῃ εἰς αὐτὸν τὰς ἀντιστοίχους ἀποδοχὰς τῶν ἡμερῶν ἀδείας, ηὐξημένας κατὰ 100ο/ο».

Οὕτω πλέον, ἀφοῦ ἐγένετο δι' εἰδικῆς διατάξεως ρύθμισις τοῦ θέματος, δὲν δύναται νὰ γίνῃ προσφυγὴ εἰς τὰς γενικὰς ἀρχὰς τοῦ ἀστικοῦ δικαίου, ὡς πρὸ τοῦ νόμου τούτου, τοῦ μισθωτοῦ δικαιουμένου ἀπὸ τῆς ἰσχύος τοῦ νόμου τούτου τῆς ἀνωτέρω ἀποζημιώσεως. (Οὕτω καὶ Χ. Ἀγαλλόπουλος, Ἐργατικὸν δίκαιον, σελ. 265, Κ. Καυκᾶς, Ἔνοχ. Εἰδικόν, γ' ἔκδοσις, σελ. 619, καὶ ἡ ἔκδοσις, σελ. 689, σημειώσεις μας ἐν ΕΕΔ 23, 779).

Περαιτέρω ἡ θεωρία καὶ νομολογία (εἰδικῶς ἡ Α.Π. 181)1961, ΕΕΔ 20, 533) προσέδωκεν εἰς τὴν ἀνωτέρω διάταξιν τοῦ ἄρθρου 3 τοῦ νόμου 3755) 1957 τὴν ἔννοιαν, ὅτι ὁ μισθωτὸς δικαιοῦται τῶν ἁπλῶν ἀποδοχῶν τῆς ἀδείας του, ἡ δὲ κατὰ 100ο/ο προσαύξησις αὐτῶν ἀποτελεῖ ἀποζημίωσιν, ἐν εἴδει ποινικῆς κατὰ τοῦ ἐργοδότου ρήτρας.

Ἐσημειώσαμεν (ΕΕΔ 20, 532 ἐπ.) ὅτι ἐκ τῆς εἰσηγητικῆς ἐκθέσεως τοῦ νόμου καὶ τῶν ἐν τῇ Βουλῇ συζητήσεων (ΕΕΔ 17, 1188) δὲν προκύπτει ὁ διαχωρισμός, εἰς τὸν ὁποῖον κατέληξεν ἡ ἑρμηνεία τοῦ νόμου, ὅτι δηλαδὴ ὀφείλονται αἱ ἁπλαῖ ἀποδοχαὶ ἀδείας ὡς μισθὸς καὶ ἡ κατὰ 100ο/ο προσαύξησις αὐτῶν ὡς ἀποζημίωσις, ὥστε νὰ προκύπτουν καὶ περαιτέρω ζητήματα παραγραφῆς, ἀκατασχέτου ἢ κατασχετοῦ, συμψηφισμοῦ ἢ μή, καταβολῆς εἰσφορῶν πρὸς τὸ Ι.Κ.Α. μόνον ἐπὶ τῶν ἁπλῶν ἀποδοχῶν καὶ ὄχι ἐπὶ τῆς ἀποζημιώσεως, τὰ ὁποῖα προκύπτουν ἐκ τῆς ἑρμηνείας τῆς διατάξεως.

Ἀντὶ νὰ εἰπῇ ὁ Νομοθέτης, ὅτι ὁ ἐργοδότης καταβάλλει (ὡς κύρωσιν) διπλασίας ἀποδοχὰς ἀδείας, διετύπωσε τὴν βούλησίν του μὲ τὴν ἔκφρασιν «. . . τὰς ἀντιστοίχους ἀποδοχὰς τῶν ἡμερῶν ἀδείας, ηὐξημένας κατὰ 100ο/ο» καὶ τοῦτο, διότι ἀκόμη δὲν εἶχε λόγον τινὰ νὰ προσθέσῃ εἰς τὸν χρόνον τῆς ἐργασίας τοῦ μισθωτοῦ (ἐνῷ θὰ ἔπρεπε νὰ τύχῃ ἀδείας) καὶ ἄλλον ἕνα μισθὸν (τοῦ χρόνου τῆς ἀδείας, ἡ ὁποία δὲν τῷ ἐχορηγήθη), ἀφοῦ ὁ μισθὸς τῆς ἀδείας κατὰ τὸν νόμον ἐξυπηρετεῖ τὸν κύριον σκοπόν του νὰ ἔχῃ κατὰ τὸν ἐλεύθερον χρόνον καὶ τὰ μέσα τῆς ζωῆς.

Ὁπωσδήποτε, ἐφ' ὅσον οὕτω ἡρμηνεύθη ὁ νόμος (ἴδετε σύμφωνον Κ. Καυκᾶν, Ἔνοχ. Εἰδικόν, τόμος Α', 4η ἔκδοσις, σελ. 690), προκύπτουν τὰ ἀκόλουθα:

α) Αἱ πρὸς τὸ Ι.Κ.Α. καὶ ἐν γένει τοὺς Ἀσφαλιστικοὺς Ὀργανισμοὺς εἰσφοραὶ ὑπολογίζονται μόνον ἐπὶ τῶν ἁπλῶν ἀποδοχῶν ἀδείας καὶ ὄχι καὶ τῆς κατὰ 100ο/ο προσαυξήσεως αὐτῶν λόγῳ ἀποζημιώσεως. (Οὕτω καὶ ἡ ὑπ' ἀριθ. 94)1961 ἐγκύκλιος τοῦ Ι.Κ.Α., ΕΕΔ 20, 954).

β) Εἰς τὴν πενταετῆ παραγραφὴν τοῦ ἄρθρου 250 § 17 Ἀστικοῦ Κώδικος ὑπάγονται μόνον αἱ ἁπλαῖ ἀποδοχαὶ ἀδείας, ἀφοῦ αὗται θεωροῦνται ὡς μισθός, καὶ ὄχι καὶ ἡ ἐξ 100ο/ο ἀποζημίωσις, δοθέντος ὅτι αὕτη, ὡς ἀποζημίωσις, ὑπάγεται εἰς τὴν συνήθη, εἰκοσαετῆ, παραγραφὴν τοῦ ἄρθρου 249 Ἀστικοῦ Κώδικος, ὡς κατὰ παγίαν νομολογίαν εἰς τὴν αὐτὴν παραγραφὴν ὑπήγοντο (πρὸ τῆς διὰ τοῦ ἄρθρου 6 § 2 νόμου 3198)1955 θεσπίσεως τῆς ἑξαμήνου ἀποκλειστικῆς προθεσμίας ἀγωγῆς) καὶ αἱ ἀποζημιώσεις τοῦ νόμου 2112)1920, μὴ φέρουσα χαρακτῆρα μισθοῦ. (Οὕτω καὶ Κ. Καυκᾶς, ἔνθ' ἀνωτ. σελ. 689, μὴ θεωρῶν ὡς ὀρθὴν τὴν γνώμην τῆς Α.Π. 414)1964, ΕΕΔ 23, 789 ὅτι ἡ ἀξίωσις τοῦ μισθωτοῦ πρὸς καταβολὴν λόγῳ ἀποζημιώσεως τῶν εἰς τὴν μὴ χορηγηθεῖσαν ἄδειαν ἀναλογουσῶν ἀποδοχῶν ὑπάγεται εἰς τὴν ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 250 § 17 τοῦ Ἀστικοῦ Κώδικος ὁριζομένην πενταετῆ παραγραφήν).

γ) Αἱ ἁπλαῖ ἀποδοχαὶ τοῦ χρόνου ἀδείας ὑπόκεινται εἰς τοὺς περιορισμοὺς τοῦ ἀκατασχέτου καὶ ἀσυμψηφίστου τοῦ ἄρθρου 664 Ἀστικοῦ Κώδικος, ἐνῷ ἡ κατὰ 100ο/ο προσαύξησις αὐτῶν, ὡς ἀποζημίωσις, κατάσχεται καὶ συμψηφίζεται. (Ἴδετε τὴν Α.Π. 786)1964, ΕΕΔ 24, 145, διὰ τὴν ἀποζημίωσιν τοῦ νόμου 2112)1920).

Δύναται τις ὅμως βασίμως, νομίζομεν, νὰ ἀμφιβάλλῃ καὶ μεθ' ὅσα ἐξετέθησαν ἐν ἀρχῇ, ἂν ὁ Νομοθέτης, θεσπίζων τὴν ἀνωτέρω διάταξιν, ἠννόει νὰ ἰσχύουν αἱ διαφοροποιήσεις αὗται, ἐκκινῶν ἀπὸ τῆς ἀντιλήψεως ὅτι ἐπιβάλλει ἀστικὴν κύρωσιν ἐναλίως διὰ παράβασιν τοῦ νόμου.

ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΚΑΙ ΑΣΦΑΛΙΣΤΙΚΗ ΝΟΜΟΘΕΣΙΑ

ΔΙΑΤΑΓΜΑΤΑ

207)1964 Β. ΔΙΑΤΑΓΜΑ

Περί συστάσεως Ταμείου Ασφαλίσεως Προσωπικού Ε.Τ.Β.Α. και εγκρίσεως του διέποντος τούτο Κανονισμού.

(Ε.Κ. τ. Α' φ. 52 της 31 Μαρτίου 1965)

—

246)1965 Β. ΔΙΑΤΑΓΜΑ

Περί υγειονομικής εξετάσεως του ιπταμένου προσωπικού της Βασιλικής Αεροπορίας

(Ε.Κ. τ. Α' φ. 62 της 10 Απριλίου 1965)

—

254)1965 Β. ΔΙΑΤΑΓΜΑ

Περί προσαυξήσεως των παρεχομένων υπό του Τ.Σ.Α.Υ. Συντάξεων.

(Ε.Κ. τ. Α' φ. 64 της 14 Απριλίου 1965)

Έχοντες υπ' όψιν: 1) Τας διατάξεις του άρθρου 17 του ν. δ. 3348)1955 «περί τροποποιήσεως και συμπληρώσεως της περί Τ.Σ.Α.Υ. νομοθεσίας» (Φ.Ε.Κ. 242 Α'). 2) Την υπ' αριθ. 872)30.11.1964 πρότασιν του Διοικητικού Συμβουλίου του Τ.Σ.Α.Υ. 3) Το υπ' αριθ. 18704) Κ.Π. 287)23.2.1965 έγγραφον του Υπουργείου Συντονισμού, 4) την υπ' αριθ. 216)1965 γνωμοδότησιν του Συμβουλίου Επικρατείας, προτάσει των Ημετέρων επί των Οικονομικών και Υγιεινής Υπουργών, αποφασίσαμεν και διατάσσομεν.

Άρθρον μόνον

Αι υπό του Ταμείου Συντάξεως και Αυτασφαλίσεως Υγειονομικών παρεχόμεναι συντάξεις προσαυξάνονται πέραν των ήδη χορηγηθεισών προσαυξήσεων διά των υπ' αριθ. 374)1962 και 266)1964 β. δ)των ως έξης επί τη βάσει της εκ δραχμών χιλίων πεντακοσίων (1.500) βασικής συντάξεως γήρατος.

1) Κατά 15ο)ο διά χρόνον ασφαλίσεως μέχρις 25 ετών.

2) Κατά έτερον 1ο)ο καθ' έκαστον έτος του από 26 μέχρι 30 ετών χρόνου ασφαλίσεως.

3) Κατά έτερα 2ο)ο καθ' έκαστον έτος του από 31 μέχρι 40 ετών χρόνου ασφαλίσεως.

Εξαιρετικώς διά το πρώτον από της ισχύος του παρόντος εξάμηνον αι ως άνω προσαυξήσεις ορίζονται εις το ήμισυ.

Η ισχύς του παρόντος άρχεται από της πρώτης του επομένου της δημοσιεύσεώς του μηνός.

Εις τον Ημέτερον επί της Υγιεινής Υπουργόν ανατίθεμεν την δημοσίευσιν και εκτέλεσιν του παρόντος διατάγματος.

Εν Αθήναις τη 3 Απριλίου 1965

—

ΥΠΟΥΡΓΙΚΑΙ ΑΠΟΦΑΣΕΙΣ

36003)Υ.343)1965 Απόφ. Υπουργών Οικονομικών και Εργασίας

Περί χορηγήσεως δώρου επ' ευκαιρία των εορτών του Πάσχα 1965 εις τους συνταξιούχους και βοηθηματούχους (τύπου συντάξεως) των Οργανισμών Κοινωνικής Ασφαλίσεως αρμοδιότητος Υπουργείου Εργασίας.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 258 της 14 Απριλίου 1965)

Έχοντες υπ' όψιν: 1) Την υπ' αριθ. 5345) 25.11.1950 απόφασιν της Νομισματικής Επιτροπής και 2) τας κρατούσας οικονομικάς συνθήκας, αποφασίζομεν:

Εγκρίνομεν την χορήγησιν επ' ευκαιρία των επικειμένων εορτών του Πάσχα 1965.

1. α) Εις έκαστον των κατά την 22.4.1965 συνταξιούχων και βοηθηματούχων (τύπου συντάξεως) των Οργανισμών κυρίας και επικουρικής ασφαλίσεως αρμοδιότητος του Υπουργείου Εργασίας δώρον ίσον προς το ποσόν του ημίσεως μιας μηνιαίας συντάξεως ή ενός μηνιαίου βοηθήματος μετά των αναλογούντων πάσης φύσεως επιδομάτων.

Τοιούτο κατά τα άνωτέρω δώρου δικαιούνται επίσης και οι συνταξιούχοι ή βοηθηματούχοι (τύπου συντάξεως) των ως άνω Οργανισμών, δι' ους θέλει εκδοθή απόφασις περί απονομής συντάξεως μετά την 22.4.1965, εφ' όσον η έναρξις της συνταξιοδοτήσεως εμπίπτει εις το μέχρις 22 Απριλίου 1965 χρονικόν διάστημα.

Εις τους συνταξιούχους ή βοηθηματούχους (τύπου συντάξεως), ων η συνταξιοδότησις έληξεν εντός του από 25 Δεκεμβρίου 1964 μέχρι 22 Απριλίου 1965 χρονικού διαστήματος, θα καταβληθή ως δώρον ποσόν ίσον προς το 1)30 της μηνιαίας συντάξεως ή βοηθήματος δι' εκαστον πλήρες οκταήμερον συνταξιοδοτήσεως αυτών, κατά το αυτό από 25.12.1964 μέχρις 22.4.1965 χρονικόν διάστημα, μη επιτρεπομένης πάντως της καταβολής ως δώρου ποσού υπερβαίνοντος το ήμισυ μιας μηνιαίας συντάξεως ή ενός μηνιαίου βοηθήματος.

β) Εν περιπτώσει συρροής συντάξεων ή βοηθημάτων (τύπου συντάξεως) εκ πλειόνων Ασφαλιστικών Οργανισμών κυρίας ασφαλίσεως, αρμοδιότητος του Υπουργείου Εργασίας, το δώρον καταβάλλεται εκ μιάς μόνον πηγής και ισούται προς το ήμισυ της λαμβανομένης μεγαλυτέρας συντάξεως ή βοηθήματος, κατανεμόμε-

νον κατ' ἰσομοιρίαν μεταξὺ τῶν συνταξιοδοτούντων Ὀργανισμῶν.

Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει ἡ καταβολὴ εἰς τὸν δικαιοῦχον ὅλου τοῦ δώρου ἐνεργεῖται ἀμέσως παρὰ τοῦ παρέχοντος τὴν μεγαλυτέραν κατὰ ποσὸν σύνταξιν ἢ βοήθημα Ὀργανισμοῦ, δικαιουμένου τούτου νὰ ἀναζητήσῃ παρὰ τῶν λοιπῶν συνταξιοδοτούντων Ὀργανισμῶν τὰ κατ' ἐφαρμογὴν τῆς παρούσης ἀναλογοῦντα καὶ βαρύνοντα τούτους ποσά, μὴ ἐπιβαρυνομένου πάντως ἐν οὐδεμιᾷ περιπτώσει ἑκάστου τῶν Ὀργανισμῶν ταύτων διὰ ποσοῦ μείζονος τοῦ ἡμίσεος τῆς παρ' αὐτοῦ καταβαλλομένης μηνιαίας συντάξεως.

Ἐν τῇ περιπτώσει ταύτῃ ἐὰν ὁ καταβάλλων τὴν μεγαλυτέραν σύνταξιν Ὀργανισμὸς τυγχάνῃ τὸ Ἵδρυμα Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων, ὁ δὲ συνταξιοῦχος ἀνήκῃ εἰς τὴν κατηγορίαν τῶν συνταξιούχων, δι' οὓς ἐφαρμόζονται αἱ διατάξεις τῆς παραγράφου 2 τοῦ ἄρθρου 6 τοῦ ν.δ. 4104)1960 τὸ Ἵδρυμα καταβάλλει ὡς δῶρον ποσὸν ἴσον πρὸς τὸ ἥμισυ τῆς συντάξεως, ἧς θὰ ἐδικαιοῦτο λαμβάνειν ὁ συνταξιοῦχος, ἐὰν δὲν ἐτύγχανον ἐφαρμογῆς αἱ ἀνωτέρω διατάξεις, κατανεμόμενον κατ' ἰσομοιρίαν μεταξὺ τῶν συνταξιοδοτούντων Ὀργανισμῶν.

γ) Ἐν περιπτώσει συρροῆς συντάξεως ἢ βοηθημάτων (τύπου συντάξεως) εἴτε μόνον ἐξ ἑνὸς Ὀργανισμοῦ κυρίας ἀσφαλίσεως καὶ ἑνὸς Ὀργανισμοῦ ἐπικουρικῆς ἀσφαλίσεως, εἴτε μόνον ἐκ δύο Ὀργανισμῶν ἐπικουρικῆς ἀσφαλίσεως, ἁρμοδιότητος τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας, τὸ δῶρον καταβάλλεται καὶ ἐκ τῶν δύο πηγῶν.

δ) Ἐν περιπτώσει συρροῆς συντάξεως ἢ βοηθημάτων (τύπου συντάξεως) ἐξ ἑνὸς Ὀργανισμοῦ κυρίας ἀσφαλίσεως καὶ δύο Ὀργανισμῶν ἐπικουρικῆς ἀσφαλίσεως, ἁρμοδιότητος τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας, τὸ δῶρον καταβάλλεται παρὰ τοῦ Ὀργανισμοῦ κυρίας ἀσφαλίσεως, προκειμένου δὲ περὶ τῶν δώρων παρὰ τῶν Ὀργανισμῶν ἐπικουρικῆς ἀσφαλίσεως ἰσχύουν κατ' ἀναλογίαν τὰ ἀνωτέρω ἐν ἐδαφίῳ β' ὁριζόμενα.

ε) Ἐν περιπτώσει συρροῆς συντάξεων ἢ βοηθημάτων (τύπου συντάξεως) ἐξ ἀσφαλιστικοῦ Ὀργανισμοῦ κυρίας ἀσφαλίσεως καὶ τοῦ Δημοσίου τὸ δῶρον θὰ καταβληθῇ ὑπὸ τοῦ συνταξιοδοτοῦντος Ὀργανισμοῦ.

Ἐν τῇ περιπτώσει ταύτῃ ἐὰν τὸ ὑπὸ τοῦ Ὀργανισμοῦ καταβλητέον δῶρον εἶναι κατώτερον κατὰ ποσὸν ἐκείνου, ὅπερ θὰ ἐλάμβανεν ὁ δικαιοῦχος ἐκ τοῦ Δημοσίου Ταμείου, τὴν ἐπὶ πλέον διαφορὰν λαμβάνει ὁ συνταξιοῦχος παρὰ τοῦ Δημοσίου Ταμείου, ἐξ οὗ λαμβάνει τὴν σύνταξίν του ἐπὶ τῇ προσαγωγῇ βεβαιώσεως τοῦ οἰκείου Ὀργανισμοῦ, ἐμφαινούσης τὸ καταβληθὲν αὐτῷ παρὰ τούτου ποσὸν δώρου.

ΙΙ. Κατ' ἐξαίρεσιν ἐν περιπτώσει συρροῆς συντάξεων ἢ βοηθημάτων ἐκ πλειόνων Ἀσφαλιστικῶν Ὀργανισμῶν, ἐξ ὧν ὁ εἷς λόγῳ οἰκονομικῆς ἀδυναμίας δὲν καταβάλλει τὸ ὑπὸ τῆς παρούσης προβλεπόμενον δῶρον εἰς οὐδένα τῶν συνταξιούχων του, τοῦτο καταβάλλεται ὑπὸ τοῦ ἑτέρου Ὀργανισμοῦ ἢ τῶν ἑτέρων Ὀργανισμῶν κατὰ τὰ ἐν τοῖς ἐδαφίοις β', γ' καὶ δ' τῆς προηγουμένης παραγράφου 1 ὁριζόμενα.

ΙΙΙ. Εἰς ἕκαστον τῶν ὑπὸ τῶν Ὀργανισμῶν Κοινωνικῆς Ἀσφαλίσεως ἁρμοδιότητος τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας ἐπιδοτουμένων ἢ ἐπιδοτηθέντων λόγῳ ἀσθενείας ἠσφαλισμένων κατὰ τὸ ἀπὸ 25 Δεκεμβρίου 1964 μέχρις 22 Ἀπριλίου 1965 χρονικὸν διάστημα θὰ καταβληθῇ ὡς δῶρον ποσὸν ἴσον πρὸς ἓν ἡμερήσιον ἐπίδομα ἀσθενείας ἀνὰ ἕκαστον ὀκταήμερον ἐπιδοτηθείσης ἀσθενείας, ἐντὸς τοῦ αὐτοῦ ἀπὸ 25 Δεκεμβρίου 1964 μέχρις 22 Ἀπριλίου 1965 χρονικοῦ διαστήματος, μὴ ἐπιτρεπομένης πάντως τῆς καταβολῆς ὡς δώρου ποσοῦ ὑπερβαίνοντος τὰ 13 ἡμερήσια ἐπιδόματα ἀσθενείας.

Ὡς ἐπίδομα διὰ τὸν ὑπολογισμὸν τοῦ κατὰ τὰ ἀνωτέρω δώρου νοεῖται τὸ παρ' ἑκάστου ἐπιδοματούχου λαμβανόμενον ἡμερήσιον ἐπίδομα ἀσθενείας μετὰ τῶν τυχὸν ἐπὶ τούτου προσαυξήσεων (λόγῳ γυματιώσεως κλπ.).

ΙΥ. Ἡ καταβολὴ τοῦ περὶ οὗ ἡ παροῦσα δώρου θέλει ἀρχίσει ἀπὸ τῆς 19ης Ἀπριλίου 1965.

V. Τὸ δῶρον, περὶ οὗ ἡ παροῦσα, ἀπαλλάσσεται πάσης ὑπὲρ τοῦ Δημοσίου καὶ τρίτων κρατήσεως, ὡς καὶ τῶν ὑπὲρ οἱουδήποτε Ὀργανισμοῦ Κοινωνικῆς Ἀσφαλίσεως ἀσφαλιστικῶν εἰσφορῶν, ὑποκείμενον εἰς φόρον εἰσοδήματος καὶ εἰς τὸ ἀναλογοῦν τέλος χαρτοσήμου.

VI. Τὸ διὰ τῆς παρούσης προβλεπόμενον δῶρον παρέχεται μόνον ἐφ' ὅσον ὑφίστανται αἱ σχετικαὶ οἰκονομικαὶ δυνατότητες παρὰ τοῖς οἰκείοις Ὀργανισμοῖς καὶ μετ' ἀπόφασιν τῶν Διοικητικῶν αὐτῶν Συμβουλίων, δικαιολογούντων τὴν δυνατότητα αὐτήν.

Ἡ παροῦσα, ἥτις κυρωθήσεται νομοθετικῶς, δημοσιευθήτω διὰ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 7 Ἀπριλίου 1965

—

36296)Ε.555)1965 Ἀπόφ. Ὑπουργοῦ Ἐργασίας

Περὶ χρόνου ἐνάρξεως καταβολῆς δώρου Πάσχα 1965 εἰς ἐργατοτεχνίτας οἰκοδόμους.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 258 τῆς 14 Ἀπριλίου 1965)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν: α) Τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 9 § 1 τοῦ νόμου 4321)1963 «περὶ συστάσεως παρὰ τῷ Ι.Κ.Α. Εἰδικοῦ Λογαριασμοῦ χορηγήσεως δώρου ἑορτῶν Χριστουγέννων καὶ Πάσχα εἰς ἐργατοτεχνίτας οἰκοδόμους καὶ ἄλλων τινῶν διατάξεων», ἀποφασίζομεν:

1) Τὸ κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 4 τοῦ νόμου 4321)1963 «περὶ συστάσεως παρὰ τῷ Ι.Κ.Α. Εἰδικοῦ Λογαριασμοῦ χορηγήσεως δώρου ἑορτῶν Χριστουγέννων καὶ Πάσχα εἰς ἐργατοτεχνίτας οἰκοδόμους καὶ ἄλλων τινῶν διατάξεων» δῶρον Πάσχα 1965 τῶν περὶ τὸ ἄρθρον 1 τοῦ αὐτοῦ νόμου 4321)1963 προσώπων εἶναι καταβλητέον ἀπὸ τῆς 19 Ἀπριλίου 1965.

2) Κατὰ τὸν καθορισμὸν τοῦ περὶ οὗ ὁ νόμος 4321)1963 καὶ ἡ παροῦσα δώρου θὰ συνυπολογισθοῦν καὶ τὰ δωρόσημα, τὰ μὴ ληφθέντα ὑπ' ὄψιν διὰ τὸν ὑπολογισμὸν τοῦ καταβληθέν-

τος δώρου βάσει προηγουμένων αποφάσεων.

Η παρούσα δημοσιευθήτω διά της Εφημερίδος της Κυβερνήσεως.

Εν Αθήναις τη 7 Απριλίου 1965

—

51216)1965 Απόφ. Υπουργών Οικονομικών και Εργασίας

Περί καταβολής απεζημιώσεως εις τους περιφερειακούς υπαλλήλους του Υπουργείου Εργασίας

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 233 της 30 Μαρτίου 1965)

Έχοντες υπ' όψιν: 1) Τας διατάξεις του ν.δ. 2954)1954 «περί οργανώσεως Σώματος Επιθεωρήσεως Εργασίας εν τω Υπουργείω Εργασίας». 2) Τας τοιαύτας του υπ' αριθ. 868) 1960 β.δ. «περί οργανισμού του Υπουργείου Εργασίας». 3) Την υπ' αριθ. 81 Διεθνή Σύμβασιν «περί Επιθεωρήσεως Εργασίας εις την Βιομηχανίαν και το Εμπόριον», κυρωθείσαν υπό του νόμου 3249)1955. 4) Τας διατάξεις του άρθρου 14 του ά.ν 1502)1950. 5) Την ανάγκην διενεργείας ελέγχων διά την εφαρμογήν της εν γένει Εργατικής Νομοθεσίας και ιδία των διατάξεων «περί χρονικών ορίων εργασίας, νυκτερινής εργασίας και εργασίας κατά Κυριακάς και λοιπάς νόμω εξαιρετέας ημέρας εις τας ιδιωτικάς εν γένει επιχειρήσεις και τόπους εργασίας υπό των αρμοδίων εποπτικών οργάνων του Υπουργείου Εργασίας, απασχολουμένων προς τον σκοπόν τούτον πέραν των νομίμων ωρών εργασίας των κατά τας Κυριακάς, την νύκτα κλπ. 6) Το υπ' αριθ. 14339)17.2.1965 έγγραφον του Υπουργείου Οικονομικών (Γενικόν Λογιστήριον), αποφασίζομεν:

Εγκρίνομεν:

1) Όπως από 1.3.1965 εις τους περιφερειακούς υπαλλήλους του Υπουργείου Εργασίας, τους απασχολουμένους με την διενέργειαν ελέγχου διά την εφαρμογήν της εν γένει Εργατικής Νομοθεσίας εις τα εργοστάσια και τους λοιπούς τόπους εργασίας κατά τας Κυριακάς και λοιπάς εξαιρεσίμους ημέρας, καταβάλλεται αμοιβή ίση προς το εν εικοστόν πέμπτον (1)25) του μηνιαίου βασικού μισθού των, συνυπολογιζομένων των επιδομάτων τριετιών και πολυετούς υπηρεσίας και προσηυξημένου κατά είκοσι επί τοις εκατόν (20 ο)ο) δι' έκάστην ημέραν.

2) Όπως εις τους ανωτέρω υπαλλήλους, τους απασχολουμένους εις την διενέργειαν ελέγχου διά την εφαρμογήν της εν γένει Εργατικής Νομοθεσίας εις τα εργοστάσια και λοιπούς τόπους εργασίας, τόσον κατά τας εργασίμους ημέρας πέραν κεκανονισμένων ωρών εργασίας και κατά την νύκτα, όσον και κατά τας ημέρας αργίας και λοιπάς εξαιρεσίμους ημέρας, καταβάλλονται κατ' αποκοπήν έξοδα κινήσεως εκ δραχμών πεντήκοντα (50) ημερησίως.

3) Η μετακίνησις των ανωτέρω υπαλλήλων κατά τα ανωτέρω βεβαιούται υπό των Προϊσταμένων των κατά τόπους Επιθεωρήσεων Εργασίας και θα ελέγχηται υπό του Γενικού Επιθεωρητού Εργασίας ή του παρ' αυτού εξουσιοδοτουμένου αρμοδίου υπαλλήλου.

Η παρούσα δημοσιευθήτω διά της Εφημερίδος της Κυβερνήσεως.

Εν Αθήναις τη 24 Μαρτίου 1965

—

6224)1965 Απόφ. Υπουργών Εργασίας και Συγκοινωνιών

Περί διευκολύνσεων στελεχών συνδικαλιστικών οργανώσεων προσωπικού Σ.Ε.Κ.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 233 της 30 Μαρτίου 1965)

Έχοντες υπ' όψιν: 1) Το άρθρον 6 § 2 του ν.δ. 4416)11.11.1964 «περί οργανώσεως των περιφερειακών Υπηρεσιών της Γενικής Διευθύνσεως Μεταφορών του Υπουργείου Συγκοινωνιών και άλλων τινών διατάξεων» (Φ.Ε.Κ. 215) Α' 1964) και 2) την γνώμην του Διοικητικού Συμβουλίου των Σ.Ε.Κ., διατυπωθείσαν εις την από 7.1.1965 απόφασίν του, επί της εκτάσεως των παρασχετέων διευκολύνσεων εις στελέχη συνδικαλιστικών οργανώσεων του προσωπικού Σ.Ε.Κ., αποφασίζομεν:

Καθορίζομεν ως ακολούθως τα ανώτατα χρονικά όρια, εις ά δύναται να εκταθή ή εκ της υπηρεσίας απαλλαγή των στελεχών των συνδικαλιστικών οργανώσεων του προσωπικού των Σ.Ε.Κ. διά την άσκησιν των συνδικαλιστικών των καθηκόντων, της διά την αιτίαν ταύτην αποχής των εκ της εργασίας θεωρουμένης ως υπηρεσίας εις το Δίκτυον των Σ.Ε.Κ.

1) Ο γενικός γραμματεύς της Π.Ο.Σ. απαλλάσσεται πλήρως της υπηρεσίας.

2) Ο εις εκ των αναπληρωτών γενικού γραμματέως της Π.Ο.Σ., υποδεικνυόμενος δι' εγγράφου της προς την Γενικήν Διεύθυνσιν Σ.Ε.Κ., απαλλάσσεται της υπηρεσίας επί εκατόν πεντήκοντα ημέρας συνολικώς ετησίως.

3) Ο πρόεδρος και ο γενικός γραμματεύς των Συνδέσμων «Λαρισαϊκού», «Βορείου Ελλάδος» και «Πελοποννήσου» απαλλάσσονται της υπηρεσίας επί εκατόν είκοσι ημέρας συνολικώς ετησίως.

4) Ο πρόεδρος και ο γενικός γραμματεύς του Συνδέσμου «Σιδηροδρομικών Θεσσαλίας» απαλλάσσονται της υπηρεσίας επί 50 ημέρας συνολικώς ετησίως.

Αι ανωτέρω διευκολύνσεις παρέχονται διά την κάλυψιν άπασων γενικώς των απασχολήσεων των συνδικαλιστικών στελεχών, των εχουσών σχέσιν προς την ιδιότητά των (π.χ. συμβούλια, παρουσιάσεις εις Δημοσίας Αρχάς, εις τας Υπηρεσίας των Σ.Ε.Κ., συμμετοχή εις συνέδρια εσωτερικού ή εξωτερικού, αρχαιρεσίαι κλπ.), νοούνται δε εις πλήρεις εργασίμους ημέρας, αποκλειομένης της απαλλαγής εις ωριαία τμήματα εργασίμων ημερών, έστω και αν ταύτα αθροιστικώς δεν υπερβαίνουν το σύνολον των καθοριζομένων ως άνω ημερών απαλλαγής.

Η απαλλαγή εκ της υπηρεσίας συνδικαλιστικού στελέχους παρέχεται υπό της προϊσταμένης

του Υπηρεσίας, ἐφ' ὅσον τοῦτο ζητηθῇ ἐγκαίρως ὑπὸ τοῦ ἐνδιαφερομένου καὶ τοὐλάχιστον 48 ὥρας πρὸ τῆς ἡμέρας ἀποχῆς ἐκ τῆς ἐργασίας του.

Ἡ παροῦσα δημοσιευθήτω διὰ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 15 Μαρτίου 1965

—

24093)1610)1965 Ἀπόφ. Ὑπουργοῦ Ἐργασίας

Περὶ τροποποιήσεως τῆς παραγράφου ΙΙΙ τῆς ὑπ' ἀριθ. 61181)3977)1964 ἀποφάσεως «περὶ καθορισμοῦ ὡρῶν ἀνοίγματος καὶ κλεισίματος τῶν παντοπωλείων κλπ. κατηγοριῶν καταστημάτων λιανικῆς πωλήσεως τροφίμων περιοχῆς Ἀθηνῶν, Πειραιῶς καὶ πέριξ Δήμων - Κοινοτήτων καὶ συνοικισμῶν καὶ τῶν Προαστείων».

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 263 τῆς 15 Ἀπριλίου 1965)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν : 1) Τὰς διατάξεις τῶν ἄρθρων 5 καὶ 13 § 3 τοῦ ἀπὸ 8)18.4.1932 π. δ)τος «περὶ κωδικοποιήσεως τῶν διατάξεων τῶν νόμων περὶ χρονικῶν ὁρίων ἐργασίας εἰς τὰ καταστήματα κλπ.», ὡς συνεπληρώθη διὰ τῆς παραγράφου 2 τοῦ ἄρθρου 6 τοῦ ν. δ)τος 3789)1957 «περὶ τροποποιήσεως καὶ συμπληρώσεως ἐνίων διατάξεων τῆς Ἐργατικῆς Νομοθεσίας». 2) Τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 1 τοῦ ν.δ. 4020)1959 «περὶ τροποποιήσεως καὶ συμπληρώσεως ἐνίων διατάξεων ἐργατικῶν τινων νόμων». 3) Τὴν ὑπ' ἀριθ. 26687)1581)23.4.1964 ἡμετέραν ἀπόφασιν «περὶ καθορισμοῦ ὡρῶν ἐργασίας τῶν παντοπωλείων κλπ τινῶν κατηγοριῶν καταστημάτων ἐμπορίας τροφίμων καὶ τοῦ προσωπικοῦ αὐτῶν», ὡς συνεπληρώθη διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 2963)178)14.1.1965 ὁμοίας. 4) Τὴν ὑπ' ἀριθ. 10)1.2.1965 κοινὴν σύμφωνον αἴτησιν τοῦ Ἐμπορικοῦ Συλλόγου Ἐδωδιμοπωλῶν Πειραιῶς, τοῦ Συνδέσμου Οἰνοπαντοπωλῶν Πειραιῶς, τοῦ Συνδέσμου Παντοπωλοϋπαλλήλων Πειραιῶς, ὡς καὶ τοῦ Ἐργατοϋπαλληλικοῦ Κέντρου Πειραιῶς. 5) Τὴν ὑπ' ἀριθ. 2741)65)25)3.3.1965 σύμφωνον γνώμην τῆς Ἀστυνομικῆς Διευθύνσεως Πειραιῶς. 6) Τὴν ὑπ' ἀριθ. 80)34)379)24.2.1965 σύμφωνον γνώμην τῆς Διοικήσεως Χωροφυλακῆς Πειραιῶς, ἀποφασίζομεν :

Τροποποιοῦντες τὴν παράγραφον ΙΙΙ τῆς ὑπ' ἀριθ. 61181)3977)13.7.1964 ἡμετέραν «περὶ καθορισμοῦ ὡρῶν ἀνοίγματος καὶ κλεισίματος τῶν παντοπωλείων κλπ. κατηγοριῶν καταστημάτων λιανικῆς πωλήσεως τροφίμων περιοχῆς Ἀθηνῶν - Πειραιῶς καὶ πέριξ Δήμων - Κοινοτήτων καὶ Συνοικισμῶν καὶ τῶν Προαστίων»(*), ὁρίζομεν, ὅπως ἀπὸ 1ης Μαΐου ἄρχεται ἡ ἐφαρμογὴ τοῦ θερινοῦ ὡραρίου διὰ τὰ παντοπωλεῖα, ἐδωδιμοπωλεῖα, οἰνοπαντοπωλεῖα, τυροπωλεῖα καὶ καφεκοπτεῖα Πειραιῶς καὶ τῶν περιξ αὐτοῦ Δήμων - Κοινοτήτων καὶ Συνοικισμῶν, τοῦ δὲ χειμερινοῦ τοιούτου ἀπὸ 1ης Ὀκτωβρίου.

Ἡ παροῦσα, ἧς ἡ ἰσχὺς ἄρχεται ἀπὸ 1ης Μαΐου 1965, δημοσιευθήτω διὰ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 23 Μαρτίου 1965

—

24285)1611)1965 Ἀπόφ. Ὑπουργοῦ Ἐργασίας

Περὶ καθορισμοῦ ὡρῶν ἀνοίγματος καὶ κλεισίματος τῶν καταστημάτων χονδρικῆς καὶ λιανικῆς πωλήσεως νωποῦ ἢ κατεψυγμένου κρέατος, ὡς καὶ τῶν ἐντὸς μικτῶν καταστημάτων αὐτοτελῶς λειτουργούντων τοιούτων τμημάτων τῆς περιφερείας Ἀθηνῶν, πέριξ Δήμων, Κοινοτήτων καὶ Συνοικισμῶν, ὡς καὶ τῶν Νοτίων Προαστίων.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 249 τῆς 8 Ἀπριλίου 1965)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν : 1) Τὰς διατάξεις τοῦ π. δ)τος τῆς 7)13.3.1934 «περὶ κανονισμοῦ τῶν ὡρῶν ἐργασίας κρεοπωλείων Ἀθηνῶν κλπ.». 2) Τὴν ὑπ' ἀριθ. 57398)370)1964 ἡμετέραν ἀπόφασιν «περὶ καθορισμοῦ ὡρῶν ἑβδομαδιαίας ἐργασίας τῶν κρεοπωλείων καὶ ἐν γένει καταστημάτων ἢ πρατηρίων πωλήσεως κρέατος καὶ τοῦ προσωπικοῦ αὐτῶν τῆς περιφερείας τέως Διοικήσεως Πρωτευούσης». 3) Τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 1 τοῦ ν. δ)τος 4020)1959 «περὶ τροποποιήσεως καὶ συμπληρώσεως ἐνίων διατάξεων ἐργατικῶν τινων νόμων». 4) Τὰς διατάξεις τῆς παραγράφου 3 τοῦ ἄρθρου 13 τοῦ π. δ)τος τῆς 8) 18.4.1932 «περὶ κωδικοποιήσεως τῶν διατάξεων τῶν νόμων περὶ χρονικῶν ὁρίων ἐργασίας εἰς τὰ καταστήματα κλπ.», ὡς συνεπληρώθη διὰ τῆς παραγράφου 2 τοῦ ἄρθρου 6 τοῦ ν. δ)τος 3789) 1957. 5) Τὰς διατάξεις τῆς παραγράφου 1 ἐδάφ. δ' τῆς ὑπ' ἀριθ. 2963)178)14.1.1965 ἡμετέρας ἀποφάσεως «περὶ συμπληρώσεως τῆς ὑπ' ἀριθ. 26687)1581)1964 ἀποφάσεως καθορισμοῦ ὡρῶν ἐργασίας τῶν παντοπωλείων κλπ. τινῶν καταστημάτων ἐμπορίας τροφίμων». 6) Τὸ ἀπὸ 17.3. 1965 πρακτικὸν τοῦ Συνδέσμου Ζωεμπόρων Σφαγείων Ἀθηνῶν, τῆς Ἑνώσεως Κρεοπωλῶν Κεντρικῆς Ἀγορᾶς Ἀθηνῶν, τῆς Ἑνώσεως Καταστηματαρχῶν Συνοικιακῶν Κρεοπωλῶν «Οἱ Ταξιάρχαι», τῆς Πανελληνίου Ὁμοσπονδίας Ἐργατοϋπαλλήλων Κρέατος, τοῦ Συλλόγου Ὑπαλλήλων Κρεοπωλῶν Ἀθηνῶν «Ὁ Ἅγιος Γεώργιος». 7) Τὴν ὑπ' ἀριθ. 160162)Φ.20)1964 γνώμην τῆς Ἀστυνομικῆς Διευθύνσεως Ἀθηνῶν. 8) Τὴν ὑπ' ἀριθ. 15)97)317 - ΙΙ'')1964 γνώμην τῆς Ἀνωτέρας Διευθύνσεως Χωροφυλακῆς Πρωτευούσης, ἀποφασίζομεν :

Καθορίζομεν τὰς ὥρας ἀνοίγματος, μεσημβρινῆς διακοπῆς καὶ κλεισίματος τῶν καταστημάτων χονδρικῆς καὶ λιανικῆς πωλήσεως νωποῦ ἢ κατεψυγμένου κρέατος, ὡς καὶ τῶν ἐντὸς μικτῶν καταστημάτων αὐτοτελῶς λειτουργούντων τοιούτων τμημάτων τῆς περιφερείας Ἀθηνῶν, τῶν πέριξ αὐτῆς Δήμων, Κοινοτήτων καὶ Συνοικισμῶν, ὡς καὶ τῶν Νοτίων Προαστίων (Παλαιοῦ Φαλήρου, Καλαμακίου, Γλυφάδας, Βούλας κλπ.) ὡς ἀκολούθως :

1. Χονδρικῆς πωλήσεως :

Καθ' ὅλον τὸ ἔτος :

Ἑκάστην Δευτέραν, Τρίτην, Τετάρτην, Πέμ-

(*) ΕΕΔ 23, 1081.

πτην, Παρασκευήν από 5 π.μ. - 12.30' μ.μ.

ΙΙ. Άπασαι αί προπαρασκευαστικαί έργασίαι διά την χονδρικήν πώλησιν δέον νά ένεργώνται πρό της 5 π.μ. ώρας ύπό των πρός τούτο δι' είδικών συλλογικών συμβάσεων προβλεπομένων έργατικών συνεργείων.

ΙΙΙ. Λιανικής πωλήσεως:

Άπό 1.4 - 30.9:

Έκάστην Δευτέραν, Τετάρτην καί Πέμπτην άπό 7 π.μ. - 2 μ.μ..

Έκάστην Τρίτην καί Παρασκευήν άπό 7.30' π.μ. - 2 μ.μ. καί 6 - 8 μ.μ.

Άπό 1.10 - 31.3:

Έκάστην Δευτέραν, Τετάρτην καί Πέμπτην άπό 7.30' π.μ. - 2 μ.μ..

Έκάστην Τρίτην καί Παρασκευήν άπό 7.30' π.μ. - 2 μ.μ. καί 4.30' - 7.15' μ.μ.

ΙV. Έκαστον Σάββατον καί τάς παραμονάς των κάτωθι διά του ύπ' άριθ. 75)1962 β. δ)τος όριζομένων έξαιρεσίμων έορτών όλοκληρωτικής άργίας: 1) Ιη του Έτους, 2) των Θεοφανείων (6 Ίανουαρίου), 3) Καθαρά Δευτέρα, 4) Εύαγγελισμού, 5) Δευτέρα του Πάσχα, 6) Κοιμήσεως της Θεοτόκου, 7) Χριστουγέννων, 8) Δευτέρα ήμέρα Χριστουγέννων, αί ώραι έργασίας των χονδρικής καί λιανικής πωλήσεως ώς άνω καταστημάτων όρίζονται ώς άκολούθως:

Άπό 1.4 - 30.9:

Άπό 7 π.μ. - 2.30' μ.μ. καί 5 - 9.30' μ.μ.

Άπό 1.10 - 31.3:

Άπό 7.30' π.μ.-2.30' μ.μ. καί 4.30'-9 30' μ μ.

V. Είς περίπτωσιν, καθ' ήν αί διά του αύτου ώς άνω ύπ' άριθ. 75)1962 β. δ)τος όριζόμεναι έορταί μερικής άργίας (κλειστά μ.μ.): Τρίτη ήμέρα Πάσχα, 2) της Άναλήψεως, 3) της Μεταμορφώσεως, 4) της Ύψώσεως του Σταυρού συμπίπτουν μέ παραμονήν όλοκληρωτικής άργίας ή Σάββατον, δέν θά έχωσιν έφαρμογήν.

VI. Είδικώς διά τά καταστήματα λιανικής πωλήσεως έπιτρέπεται, κεκλεισμένων των θυρών, ή άπασχόλησις ένός ή δύο ύπαλλήλων έκ του προσωπικού κατά μίαν (1) ώραν ένωρίτερον των κεκανονισμένων ώρών πρωϊνού άνοίγματος διά την διενέργειαν των προπαρασκευαστικών έργασιών, διά την προετοιμασίαν του πρός πώλησιν κρέατος, οίτινες θά άποχωρούν κατά μίαν (1) ώραν ένωρίτερον του μεσημβρινού κλεισίματος βάσει τεθεωρημένης όναμαστικής καταστάσεως ώρών έργασίας ύπό της οίκείας Έπιθεωρήσεως Έργασίας.

VII. Έπί μικτών καταστημάτων ή έπίλυσις πάσης άναφυομένης διαφοράς έπί της έφαρμογής της διατάξεως της παραγράφου 1 του άρθρου 5 του νομοθ. διατάγματος 3789)1957 καί ό καθορισμός του καταστήματος έπί τή βάσει των έν αύτώ πωλουμένων είδών ή διαπίστωσις της αύτοτελούς ή μή λειτουργίας τμημάτων του καταστήματος είς διακεκριμένους άπ' άλλήλων χώρους, ώς καί ό προσδιορισμός του ώραίου άνοίγματος καί κλεισίματος αύτών, άνάγεται είς την άρμοδιότητα της ύπό της παραγράφου 2 του άρθρου 5 του ώς άνω ν. δ)τος 3789) 1957 προβλεπομένης Έπιτροπής.

VIII. Αί καταστάσεις ώρών έργασίας του προσωπικού των ώς άνω καταστημάτων, χονδρικής καί λιανικής πωλήσεως, δέον νά φέρωσι τάς φωτογραφίας του προσωπικού αύτών, ώς καί τόν άριθμόν του ύπό των διατάξεων του ύπ' άριθ. 575)1960 β. δ)τος προβλεπομένου βιβλιαρίου ύγείας.

IX. Είς περίπτωσιν συμπτώσεως των κατά τά ώς άνω όριζομένων ήμερών μεταμεσημβρινής άργίας πρός ήμέραν παραμονής έπισήμου ή τοπικής έορτής μετατίθεται αύτη είς την έπομένην έργάσιμον ήμέραν (άρθρον 1 ν. δ)τος 4020) 1959).

X. Κατά την περίοδον Χριστουγέννων καί Ν. Έτους:

Άπό 22.12 - 6.1:

22.12, 28.12, 29.12 καί 4.1: άπό 7.30' - 2 μ.μ. καί 4 - 8 μ.μ..

23.12 καί 30.12: άπό 7.30' π.μ. - 2.30' μ.μ. καί 4 - 9.30 μ.μ.

24.12, 31.12 καί 5.1: άπό 7ης π.μ. - 10ης μ.μ. συνεχώς μέ μίαν ώραν μεσημβρινής διακοπής διά τό προσωπικόν έκ περιτροπής.

XI. Κατά την Μεγάλην Έβδομάδα:

Μεγάλην Πέμπτην άπό 7 π.μ. - 2 μ.μ. καί 5 - 9 μ.μ.

Μεγάλην Παρασκευήν άπό 6 π.μ. - 9 π.μ. καί 12ης μεσημβρινής έως 9 μ.μ.

Μεγάλον Σάββατον άπό 6 π.μ. - 10 μ.μ. συνεχώς μέ μίαν ώραν μεσημβρινής διακοπής διά τό προσωπικόν έκ περιτροπής.

XII. Ή ύπ' άριθ. 113095)6866)11.12.1964 ήμετέρα άπόφασις «περί καθορισμού ώρών άνοίγματος καί κλεισίματος των καταστημάτων χονδρικής καί λιανικής πωλήσεως κρέατος καί των έν γένει πρατηρίων πωλήσεως κρέατος της περιφερείας Άθηνών καί των πέριξ ταύτης Δήμων - Κοινοτήτων καί Συνοικισμών, ώς καί των νοτίων Προαστίων», καί ή ύπ' άριθ. 118796)7255) 1964 όμοία «περί ώρών λειτουργίας κρεοπωλείων Δήμου Άθηναίων καί των πέριξ αύτου Δήμων, Κοινοτήτων καί Συνοικισμών άπό 20.12 - 5.1» καταργούνται.

Ή παρούσα, ής ή ίσχυς άρχεται άπό 1ης Άπριλίου 1965, δημοσιευθήτω διά της Έφημερίδος της Κυβερνήσεως, κοινοποιηθήσεται δε πρό της δημοσιεύσεως πρός έφαρμογήν.

Έν Άθήναις τη 24 Μαρτίου 1965

—

27840)1272)1965 Άπόφ. Ύπουργού Έργασίας

Περί αύξήσεως παρεχομένου ύπό του Ι.Κ.Α. έπιδόματος.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 249 της 8 Άπριλίου 1965)

Έχοντες ύπ' όψιν: 1) Τάς διατάξεις των άρθρων 2 § 2 του ν. 2855)1954, 33 §§ 1, 2 καί 4 του ν.δ)τος 2961)1954, 13 § 2 του ν.δ. 3735) 1957, 7 του ν.δ. 3868)1958, 7 § 4 του ν.δ. 4104) 1960 καί 7 του ν. 4321)1963, 2) Την ύπ. άριθ.

36370)13.3.1965 πρότασιν τοῦ Διοικητοῦ τοῦ Ι.Κ.Α., ἀποφασίζομεν:

Αὐξάνομεν ἀπὸ 1 Ἰανουαρίου 1965 τὸ διὰ τῶν ὑπ' ἀριθ. 27392)863)20.4.1963 καὶ 71531) 2194)18.10.1963 (Φ.Ε.Κ. 173) 25.4.1963 τεῦχος Β' καὶ 477)26.10.1963 τεῦχος Β') ἀποφάσεων ἡμῶν παρεχόμενον μηνιαίως ποσὸν εἰς τοὺς ἐν αὐταῖς ἀναφερομένους ὑπαλλήλους κατὰ 150 δραχμὰς διὰ τοὺς λαμβάνοντας 300 δραχμὰς καὶ κατὰ 100 διὰ τοὺς λαμβάνοντας 200 - 150 δραχμάς.

Ἡ παροῦσα δημοσιευθήτω διὰ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 3 Ἀπριλίου 1965

—

26019)1921)1965 Ἀπόφ. Ὑπουργοῦ Ἐργασίας

Περὶ κηρύξεως ὑποχρεωτικῆς τῆς ἀπὸ 7.11.1964 συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας «περὶ παροχῆς προσωρινοῦ ἐπιδόματος ἀνθυγιεινῆς ἐργασίας εἰς βυρσοδεψεργάτας ἁπάσης τῆς χώρας».

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 267 τῆς 15 Ἀπριλίου 1965)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν: 1) Τὰς διατάξεις τῆς παραγράφου 2 τοῦ ἄρθρου 5 τοῦ νόμου 3239)1955. 2) Γνωμοδότησιν τοῦ κατ' ἄρθρον 28 τοῦ νόμου 3239)1955 Ἐθνικοῦ Γνωμοδοτικοῦ Συμβουλίου Κοινωνικῆς Πολιτικῆς, ληφθεῖσαν κατὰ τὴν συνεδρίασιν αὐτοῦ τῆς 5.3.1965 καὶ ὑποβληθεῖσαν ἡμῖν διὰ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 49)12.3.1965 ἐγγράφου του καὶ 3) Τὴν ἀπὸ 7.11.1964 συλλογικὴν σύμβασιν ἐργασίας περὶ παροχῆς προσωρινοῦ ἐπιδόματος ἀνθυγιεινῆς ἐργασίας εἰς βυρσοδεψεργάτας ἁπάσης τῆς χώρας, ἀποφασίζομεν:

Κηρύσσομεν ὑποχρεωτικὴν καθ' ὅλας αὐτῆς τὰς διατάξεις διὰ πάντας τοὺς ἐργοδότας καὶ μισθωτοὺς τοῦ ἐπαγγέλματος, ὅπερ ἀφορᾷ αὐτη τὴν ἀπὸ 7.11.1964 συλλογικὴν σύμβασιν ἐργασίας περὶ παροχῆς προσωρινοῦ ἐπιδόματος ἀνθυγιεινῆς ἐργασίας εἰς βυρσοδεψεργάτας ἁπάσης τῆς χώρας, κηρυχθεῖσαν ἐκτελεστὴν διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 114528)1964 ἀποφάσεως ἡμῶν (Φ.Ε.Κ. 613 Β' τῆς 11.12.1964)(*).

Ἡ ἰσχὺς τῆς παρούσης ἄρχεται ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεώς της εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως.

Ἡ παροῦσα δημοσιευθήτω διὰ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 22 Μαρτίου 1965

—

29868)2180)1965 Ἀπόφ. Ὑπουργοῦ Ἐργασίας

Περὶ κηρύξεως ὑποχρεωτικῆς τῆς ὑπ' ἀριθ. 16)1964 ἀποφάσεως τοῦ Δ.Δ.Δ.Δ Πειραιῶς «περὶ τῶν ὅρων ἀμοιβῆς καὶ ἐργασίας τῶν ἐργατοτεχνιτῶν βιβλιοδετῶν Δ. Π. Π.».

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 266 τῆς 15 Ἀπριλίου 1965)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν: 1) Τὰς διατάξεις τῆς παραγράφου 2 τοῦ ἄρθρου 5 τοῦ νόμου 3239) 1955, ἐν συνδυασμῷ μὲ τὰς τῆς παραγράφου 8 τοῦ ἄρθρου 10 τοῦ ν.δ. 3755)1957. 2) Σχετικὴν γνωμοδότησιν τοῦ Ἐθνικοῦ Γνωμοδοτικοῦ Συμβουλίου Κοινωνικῆς Πολιτικῆς, ληφθεῖσαν κατὰ τὴν συνεδρίασιν αὐτοῦ τῆς 17.3.1965, ἀποφασίζομεν:

Κηρύσσομεν ὑποχρεωτικὴν διὰ πάντας τοὺς ἐργοδότας καὶ μισθωτοὺς τοῦ ἐπαγγέλματος, ὅπερ ἀφορᾷ, τὴν ὑπ' ἀριθ. 16)1964 ἀπόφασιν τοῦ Δ.Δ.Δ.Δ. Πειραιῶς «περὶ τῶν ὅρων ἀμοιβῆς καὶ ἐργασίας τῶν ἐργατοτεχνιτῶν βιβλιοδετῶν Ἀθηνῶν, Πειραιῶς, Περιχώρων», κηρυχθεῖσαν ἐκτελεστὴν διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 12232)1062)10.2.1965 ἡμετέρας ἀποφάσεως καὶ δημοσιευθεῖσαν εἰς Φ.Ε.Κ. 121 τεῦχος Β' τῆς 12.2.1965.

Ἡ παροῦσα, ἰσχύουσα ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεώς της, δημοσιευθήτω διὰ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως (*).

Ἐν Ἀθήναις τῇ 30 Μαρτίου 1965

—

34915)2450)1965 Ἀπόφ. Ὑπουργῶν Συντονισμοῦ καὶ Ἐργασίας

Περὶ ἐγκρίσεως μετὰ τροποποιήσεως ἐν μέρει τῆς ὑπ' ἀριθ. 11)1965 ἀποφάσεως τοῦ Δ.Δ.Δ.Δ. Ἀθηνῶν περὶ τῶν ὅρων ἀμοιβῆς καὶ ἐργασίας τοῦ προσωπικοῦ ἑστιατορίων, ζυθεστιατορίων κλπ. ἁπάσης τῆς χώρας.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 253 τῆς 9 Ἀπριλίου 1965)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν: 1) Τὰς διατάξεις τῆς παραγράφου 2 τοῦ ἄρθρου 20 τοῦ ν. 3239)1955, ὡς ἐτροποποιήθησαν ὑπὸ τοῦ ν.δ. 3755)1957. 2) Τὴν ὑπ' ἀριθ. 11)1965 ἀπόφασιν τοῦ Δ.Δ.Δ.Δ. Ἀθηνῶν, δι' ἧς μετερρυθμίσθη μετ' ἔφεσιν ἡ ὑπ' ἀριθ. 27)1964 ὁμοία τοῦ Π.Δ.Δ.Δ. Ἀθηνῶν. 3) Σχετικὴν γνωμοδότησιν τοῦ κατὰ τὸ ἄρθρον 9 § 2 ἐδάφιον β' τοῦ ν.δ. 3755)1957 Τμήματος Ἀμοιβῆς καὶ Ὅρων Ἐργασίας τοῦ Ἐθνικοῦ Γνωμοδοτικοῦ Συμβουλίου Κοινωνικῆς Πολιτικῆς, ληφθεῖσαν κατὰ τὴν συνεδρίασιν αὐτοῦ τῆς 5.4.1965, ἣν καὶ ἀποδεχόμεθα. 4) Τὸ γεγονός, ὅτι διὰ τῶν ἐδαφίων γ' καὶ δ' τῆς παραγράφου Γ' τῆς ὡς ἄνω διαιτητικῆς ἀποφάσεως καθορίζεται μισθὸς τοῦ μαγείρου Β' διὰ καταστήματα Γ'' κατηγορίας ἀνώτερος τοῦ τοιούτου τοῦ μαγείρου Β' τῶν καταστημάτων τῆς Β' κατηγορίας, ἐνῷ θὰ ἔδει ἡ διαβάθμισις νὰ εἶναι ἀντίστροφος. ἐκ τοῦ λόγου ὅτι τὰ καταστήματα τῆς Γ' κατηγορίας ἐξυπηρετοῦν κυρίως τὰς λαϊκὰς τάξεις, ἐξ οὗ λόγου καὶ δὲν ἐπιτρέπεται ἐπιβάρυνσις ταύτων ἀνωτέρα τῶν καταστημάτων τῆς Β' κατηγορίας, διότι αὕτη τελικῶς ἀποβαίνει εἰς βάρος τοῦ λαϊκοῦ καταναλωτικοῦ κοινοῦ, πρᾶγμα ὅπερ ἀντίκειται εἰς τὴν ὑπὸ τῆς Κυβερνήσεως ἀκολουθουμένην οἰκονομικὴν καὶ κοινωνικὴν πολιτικὴν καὶ δέον τῷ λόγῳ τούτῳ, ὅπως τροποποιουμένης τῆς ὡς ἄνω διαιτητικῆς ἀποφάσεως ὁρισθῶσι τὰ ἐν τῷ διατακτικῷ τῆς παρούσης κα-

(*) ΕΕΔ 24, 55.

(*) ΕΕΔ 24, 316.

θοριζόμενα, αποφασίζομεν:

Εγκρίνομεν την υπ' αριθ. 11) 1965 απόφασιν του Δ.Δ.Δ.Δ. Αθηνών «περί των όρων αμοιβής και εργασίας του προσωπικού εστιατορίων, ζυθεστιατορίων, μαγειρείων, ουζερί, μαγειρείων κλπ. άπάσης της χώρας», εκδοθείσαν εις επίλυσιν διενέξεως μεταξύ της Πανελληνίου Ομοσπονδίας Εργατών Επισιτισμού και Υπαλλήλων Τουριστικών Επαγγελμάτων αφ' ενός και αφ' ετέρου της Γενικής Συνομοσπονδίας Επαγγελματιών και Βιοτεχνών Ελλάδος και ης το διατακτικόν, τροποποιούμενον παρ' ημών κατά τα άνω τέρω, διαμορφούται ως ακολούθως:

Ι. Τα κατώτατα όρια μηνιαίου μισθού του προσωπικού εν γένει των εστιατορίων, ζυθεστιατορίων, μαγειρείων, οινομαγειρείων, ταβερνών, μπάρ, ουζερί, νυκτερινών κέντρων, κέντρων διασκεδάσεως και παντός εν γένει καταστήματος, ένθα λειτουργεί τμήμα εστιατορίου καθ' άπασαν την χώραν, καθορίζονται, αναλόγως της αγορανομικής κατατάξεως του καταστήματος κατά κατηγορίαν, ως ακολούθως:

Α'. Περιφέρεια τέως Διοικήσεως Πρωτευούσης

Ι. Προσωπικόν κουζίνας

α) Καταστήματα και κέντρα πολυτελείας:

	Δραχμαί
1) Αρχιμάγειρος, ελευθέρα συμφωνία, μη δυναμένου του μισθού του να είναι κατωτέρου του μισθού μαγείρου Α' ηυξημένου κατά 20 ο/ο.	
2) Μάγειρος Α'	3.100
3) Μάγειρος Β'	2.150
4) Τηγανιέρης, ψητάς, τονερτζής	1.700
5) Λαντζέρης	1.600
6) Καθαριστής, πιατάς, μαχαιροπηρουνάς	1.600

β) Καταστήματα Α' Κατηγορίας:

1) Μάγειρος Α'	2.200
2) Μάγειρος Β'	1.800
3) Τηγανιέρης, τορνετζής, ψητάς, πατσατζής	1.600
4) Λαντζέρης, καθαριστής, πιατάς, μαχαιροπηρουνάς	1.550

γ) Καταστήματα Β' κατηγορίας:

1) Μάγειρος Α'	2.100
2) Μάγειρος Β'	1.750
3) Τηγανιέρης, τονερτζής, ψητάς, πατσατζής	1.600
4) Λαντζέρης, καθαριστής, πιατάς, μαχαιροπηρουνάς	1.550

δ) Καταστήματα Γ' Κατηγορίας:

1) Μάγειρος Α'	1.900
2) Μάγειρος Β'	1.700
3) Τηγανιέρης, τονερτζής, ψητάς, πατσατζής	1.600
4) Λαντζέρης, καθαριστής, πιατάς, μαχαιροπηρουνάς	1.550

ε) Καταστήματα λοιπών κατηγοριών:

	Δραχ.
1) Μάγειρος	1.800

ΙΙ. Λοιπόν προσωπικόν

α) Καταστήματα - Κέντρα πολυτελείας και Α' κατηγορίας:

1) Μπάρμαν	2.200
2) Βοηθός μπάρμαν	1.800
3) Μαρκαδόρος, αποθηκάριος, μπυραριέρης	2.100
4) Βοηθός μπυραριέρη	1.600
5) Μπαγκιέρης	1.700
6) Κάπελας, ποτηριέρης	1.550

β) Καταστήματα λοιπών κατηγοριών:

1) Μαρκαδόρος, αποθηκάριος, μπυραριέρης	1.800
2) Μπαγκιέρης, κάπελας, ποτηριέρης	1.550

Εις άπάσας τας ως άνω κατηγορίας καταστημάτων οι άνωτέρω καθοριζόμενοι μισθοί του τε προσωπικού κουζίνας και λοιπού προσωπικού οφείλονται προκειμένου περί ανδρών εις τους έχοντας συμπληρώσει το 19ον έτος της ηλικίας, άσχέτως χρόνου προϋπηρεσίας ή το 18ον έτος της ηλικίας και ενός έτους υπηρεσίαν παρ' οιφδήποτε εργοδότη.

Προκειμένου περί γυναικών, συμπληρωσασών το 17ον έτος της ηλικίας, ανεξαρτήτως προϋπηρεσίας ή το 16ον έτος της ηλικίας και ενός τοιούτου έτους προϋπηρεσίαν παρ' οιφδήποτε εργοδότη, οι άνωτέρω καθοριζόμενοι μισθοί δύνανται να καταβάλλωνται μειωμένοι κατά 10ο/ο.

Διά τους μη συγκεντρούντας τας άνωτέρω προϋποθέσεις ηλικίας και προϋπηρεσίας ο μισθός τούτων καθορίζεται αδιακρίτως φύλου εις δραχμάς 896 εις τα καταστήματα πολυτελείας και δραχμάς 784 εις τα καταστήματα των λοιπών κατηγοριών.

Β'. Λοιπαί περιφέρειαι

Τα άνωτέρω καθοριζόμενα κατώτατα όρια μισθού του προσωπικού εστιατορίων κλπ. περιφερείας τέως Διοικήσεως Πρωτευούσης ισχύουν μειωμένα κατά 5ο/ο διά το αντίστοιχον προσωπικόν των εστιατορίων κλπ. Θεσσαλονίκης και κατά 10ο/ο διά το αντίστοιχον προσωπικόν των εστιατορίων κλπ., των λειτουργούντων εις τας λοιπάς περιοχάς της χώρας.

Οι βάσει της παρούσης κατοβλητέοι μισθοί εις τους έχοντας τας προϋποθέσεις ηλικίας και υπηρεσίας του όρεινού εργατοτεχνίτου ή της θήλεος εργατοτεχνίτριας εν ουδεμιά περιπτώσει δύνανται να υπολείπωνται του 25πλασίου του εκάστοτε ισχύοντος γενικού κατωτάτου ορίου ημερομισθίου εργατοτεχνίτου ή εργατοτεχνίτριας, μειωμένου κατά 15ο/ο λόγω της εις τούτους παρεχομένης τροφής.

2) Τα υπό της προηγουμένης παραγράφου 1 καθοριζόμενα κατώτατα όρια μισθών των περί ων ή διένεξις μισθωτών ισχύουν από 1.12.1964. Διά τα χρονικόν διάστημα από 3.4.1964 μέχρι 30.11.1964 τα υπό της παραγράφου 1 της υπ'

άριθ. 4)1962 αποφάσεως τοῦ Δ.Δ.Δ.Α. Ἀθηνῶν (Φ.Ε.Κ. 113 τ. Β' τῆς 2.4.1962)(*) αὐξάνονται κατὰ ποσοστὸν 1½ο)ο.

3) Οἱ ὅροι ἀμοιβῆς τῶν σερβιτόρων καὶ βοηθῶν αὐτῶν καθορίζονται ὡς ἀκολούθως :

α) Οἱ σερβιτόροι ἀμείβονται διὰ τοῦ ὑπὸ τῆς οἰκείας ἀγορανομικῆς διατάξεως ὁριζομένου φιλοδωρήματος, οἱ δὲ βοηθοὶ τούτων λαμβάνουν ὁμοίως τὴν ὑπὸ τῆς αὐτῆς διατάξεως προβλεπομένην ἀναλογίαν ποσοστοῦ. Δι' ὅσας κατηγορίας καταστημάτων δὲν ὁρίζεται ὑπὸ τῆς ἀγορανομικῆς ταύτης διατάξεως τὸ φιλοδώρημα τῶν βοηθῶν σερβιτόρων, εἰς τούτους ὀφείλεται ποσοστὸν 10ο)ο ἐπὶ τοῦ ὑποχρεωτικῶς ὑπὸ τῶν σερβιτόρων λαμβανομένου τοιούτου.

β) Ἀπαγορεύεται εἰς τοὺς καταστηματάρχας νὰ παρακωλύουν καθ' οἱονδήποτε τρόπον τὴν ἐκ μέρους τῶν σερβιτόρων παρὰ τῶν πελατῶν εἴσπραξιν τοῦ ἀνωτέρω φιλοδωρήματος ἐπὶ τοῦ λογαριασμοῦ. Πᾶσα κατὰ συνήθειαν ἢ διὰ συμβάσεως κατακράτησις τῶν ποσοστῶν τῶν σερβιτόρων καταργεῖται.

γ) Ἡ συναλλαγὴ μεταξὺ τοῦ καταστηματάρχου καὶ τῶν πελατῶν θὰ γίνεται διὰ μάρκας ἢ μάρκας - μπλόκ ἢ δι' ἀντισιόνας κατὰ τὴν κρίσιν τοῦ καταστηματάρχου.

δ) Εἰς τοὺς ὑπὸ ἐξοχικῶν κέντρων καὶ θερινῶν τοποθεσιῶν προσλαμβανομένους ἐκτάκτους σερβιτόρους καὶ βοηθοὺς αὐτῶν θὰ χορηγῆται ἐπὶ πλέον πάσης ἄλλης ἀμοιβῆς ποσὸν δραχμῶν 30 ἡμερησίως εἰς ἕκαστον τούτων. Ὡς ἔκτακτος ἐργασία νοεῖται ἡ διαρκοῦσα τὸ πολὺ μέχρι τριῶν ἡμερῶν.

ε) Εἰς τοὺς προσλαμβανομένους εἰς ἐπίσημα γεύματα καὶ δεξιώσεις, ὅπου δὲν εἰσπράττεται φιλοδώρημα, ὡς ἀμοιβὴ καταβάλλεται διὰ μὲν τὸν σερβιτόρον δραχμαὶ 300, διὰ δὲ τὸν βοηθὸν δραχμαὶ 100 ἡμερησίως.

Εἰς τοὺς προσλαμβανομένους εἰς ἁπλᾶ γεύματα ἀντιστοίχως καταβάλλεται ἀμοιβὴ ἐκ δραχμῶν 125 καὶ δραχμαὶ 75 ἡμερησίως κατ' ἐλάχιστον ὅριον.

Εἰς τὰ ἀνωτέρω ποσὰ συμπεριλαμβάνεται πᾶσα ἀπαίτησις ἐκ τῆς ἀπασχολήσεως κατὰ τὰς νυκτερινὰς ὥρας, ὡς καὶ κατὰ τὰς Κυριακάς.

Ἐπίσημα γεύματα θεωροῦνται τὰ παρατιθέμενα εἰς ἑστιατόρια πολυτελείας καὶ ξενοδοχεῖα α' κατηγορίας καὶ ἄνω.

3) Ὁ θεσμὸς τοῦ μαίτρ δύναται νὰ διατηρηθῇ μόνον εἰς τὰ καταστήματα πολυτελείας καὶ κέντρα διασκεδάσεως, ὡς ἐπίσης εἰς τὰ καταστήματα α' κατηγορίας, ἅτινα ἀπασχολοῦν πλέον τῶν ἑνδεκα (11) σερβιτόρων (ἀφαιρουμένων τῶν βοηθῶν αὐτῶν), ἔνθα ἐπιτρέπεται καὶ ἡ ἀπασχόλησις μαίτρ, οὗτινος ἀπαραίτητον προσὸν ὁρίζεται ὑπερπεντάετης τοὐλάχιστον ὑπηρεσία σερβιτόρου, ἐκτὸς ἂν οὗτος τυγχάνῃ ἀπόφοιτος τῆς εἰδικῆς σχολῆς. Ὁ μαίτρ, ἐφ' ὅσον σερβίρῃ, οὐδεμίαν ἀμοιβὴν ἐκ τῶν σερβιτόρων καὶ λοιποῦ προσωπικοῦ θὰ λαμβάνῃ. Εἰς περίπτωσιν, καθ' ἣν αὐτὸς δὲν σερβίρει, εἰς μὲν τὰ καταστήματα πολυτελείας καὶ κέντρα διασκεδάσεως θὰ μετέχῃ ἐπὶ τοῦ συνόλου τῶν εἰσπραττομένων ποσοστῶν τῶν σερβιτόρων τὸ πολὺ μὲ ἓν καὶ ἥμισυ (1 1)2), εἰς δὲ τὰ καταστήματα Α' κατηγορίας μὲ ἁπλοῦν μερίδιον τοῦ διὰ τοὺς σερβιτόρους πραγματοποιουμένου.

4) Ἀπαγορεύεται εἰς τοὺς ἐργοδότας, ὅπως χρησιμοποιοῦν τοὺς σερβιτόρους αὐτῶν καθ' οἱονδήποτε τρόπον διὰ τὴν μεταφορὰν διαφόρων τροφίμων τῆς ἐπιχειρήσεως, ὡς καὶ τοὺς βοηθοὺς εἰς μεταφορὰς διὰ χειραμαξίου.

5) Τὰ χαρακτηριζόμενα ὡς οἰνοπωλεῖα, οἰνοπαντοπωλεῖα, ἐφ' ὅσον παρέχουν εἰς τοὺς πελάτας οἱονδήποτε παρασκευαζόμενον φαγητόν, ἀπαγορεύεται νὰ ἀπασχολοῦν ὡς σερβιτόρους ἢ βοηθοὺς τοὺς ὑπαλλήλους πωλητὰς εἰδῶν παντοπωλείου.

6) Εἰς τοὺς μαγείρους καὶ ψητάδες (σκαριέρηδες) χορηγεῖται μπλούζα, σκούφια καὶ ποδιά, εἰς δὲ τὸ λοιπὸν προσωπικὸν κουζίνας φόρμα. Τὰ εἴδη ταῦτα, ἀνήκοντα εἰς τὴν κυριότητα τοῦ ἐργοδότου, ἀντικαθίστανται ὑπὸ τούτου ἅμα τῇ φθορᾷ των.

7) Εἰς ἅπαν τὸ περὶ οὗ ἡ παροῦσα προσωπικὸν παρέχεται, πλὴν τοῦ μισθοῦ, ὑποχρεωτικῶς τροφὴ μετὰ ἄρτου. Αὕτη δέον νὰ εἶναι ἐπαρκὴς καὶ καθαρά, χορηγεῖται δὲ δύο φορὰς κατὰ τὸν χρόνον τῆς ἐργασίας ἐντὸς τοῦ 24ώρου, ὡς ἐπίσης καὶ εἰς τὰ νυκτερινὰ κέντρα, ἐφ' ὅσον ἡ ἐργασία αὐτῶν διαρκεῖ πέραν τῶν ὀκτὼ ὡρῶν, ἄλλως ἅπαξ.

Εἰδικώτερον τὸ ἑβδομαδιαῖον διαιτολόγιον καθορίζεται ὡς κατωτέρω :

Δευτέρα : Γεῦμα ὄσπρια.

Τρίτη : Γεῦμα ἐντόσθια ἢ βακαλάος ἢ κρέας.

Τετάρτη : Γεῦμα λαδερόν.

Πέμπτη : Γεῦμα κρέας.

Παρασκευή : Γεῦμα λαδερὰ ἢ ὄσπρια.

Σάββατον : Γεῦμα ψάρι.

Κυριακή : Γεῦμα κρέας.

Ἅπαντα τὰ βραδυνὰ γεύματα δέον νὰ εἶναι ἐκ ζυμαρικῶν ἢ γεωμήλων ἢ ἄλλου εἴδους ἀνωτέρας ἀξίας τούτων.

Πίνακα τοῦ ἀνωτέρω διαιτολογίου, αἱ ἐπιχειρήσεις ὑποχρεοῦνται, ὅπως μερίμνῃ καὶ ἑνὸς συνυπευθύνου ἐκ τοῦ προσωπικοῦ ἀναρτῶσιν εἰς ἐμφανὲς μέρος πρὸς παρακολούθησιν ἐφαρμογῆς του ἐκ μέρους τῶν ἁρμοδίων.

Εἰς περίπτωσιν, καθ' ἣν καταστήματά τινα δὲν παρέχουσι τροφὴν εἰς τὸ ὑπ' αὐτῶν ἀπασχολούμενον προσωπικόν, δι' οἱονδήποτε λόγον, θὰ καταβάλλωσιν εἰς τοῦτο τὴν ἀξίαν τῆς ὡς ἄνω τροφῆς, ὑπολογιζομένης ἑκάστοτε εἰς τιμὴν κόστους ἀγορᾶς ὑπὸ τοῦ καταστήματος.

8) Μέχρι τῆς 30 Νοεμβρίου 1964 ἐφαρμόζονται αἱ περὶ ἐκπτώσεως διὰ τὴν παρεχομένην τροφὴν διατάξεις τῆς παραγράφου 7 τῆς ὑπ' ἀριθ. 4)1962 ἀποφάσεως τοῦ Δ.Δ.Δ.Α. Ἀθηνῶν (Φ.Ε.Κ. 113 τ. Β' τῆς 2.4.1962)(*) δι' ἅπαν τὸ περὶ οὗ ἡ παροῦσα προσωπικόν, ἐξαιρέσει τῶν

(*) ΕΕΔ 21, 553.

(*) ΕΕΔ 21, 553.

μαγείρων. Από 1.12.1964 ή περί ής ή προηγουμένη παράγραφος τροφή παρέχεται είς άπαν έν γένει τό περί ού ή παρούσα προσωπικόν υποχρεωτικώς, προσθέτως τών είς χρήμα αποδοχών και άνευ εκπτώσεώς τινος έπί τών ώς άνω καθοριζομένων κατωτάτων ορίων μισθών.

9) Καταβαλλόμεναι ανώτεραι αποδοχαί ή ισχύοντες, δυνάμει τοπικών ρυθμίσεων, ευνοϊκώτεροι όροι αμοιβής και εργασίας τών περί ών πρόκειται μισθωτών διατηρούνται έν ισχύϊ.

10) Η ισχύς της παρούσης, υπό τας ανωτέρω διακρίσεις, άρχεται από 3.4.1964.

Η παρούσα δημοσιευθήτω διά της Εφημερίδος της Κυβερνήσεως.

Εν Αθήναις τη 7 Απριλίου 1964

—

589)73)1965 Απόφ. Υπουργών Προεδρίας Κυβερνήσεως και Εργασίας

Περί επεκτάσεως μετεκπαιδεύσεως τών εν ταίς επαρχίαις εργαζομένων είς τουριστικά επαγγέλματα.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 241 της 3 Απριλίου 1965)

Έχοντες υπ' όψιν: 1) Τάς διατάξεις του άρθρου 1 του υπ' αριθ. 217)20.4.1961 β. δ)τος (Φ.Ε.Κ. 65 Α' 1961) περί λειτουργίας τμημάτων μετεκπαιδεύσεως της Σχολής Τουριστικών Επαγγελμάτων. 2) Την υπ' αριθ. 38341)8418) 22.6.1962 κοινην ημών απόφασιν. 3) Σχετικην απόφασιν του Εκπαιδευτικού Συμβουλίου της Σχολής Τουριστικών Επαγγελμάτων, ληφθείσαν κατά την υπ' αριθ. 16)1964 συνεδρίασιν αυτού. 4) Την υπ' αριθ 4256)29.12.1964 πρότασιν της Σχολής Τουριστικών Επαγγελμάτων, αποφασίζομεν:

Τροποποιούντες την β' παράγραφον της ώς άνω υπ' αριθ. 38341)8418)22.6.1962 κοινης ημών αποφάσεως εγκρίνομεν, όπως επεκταθή η μετεκπαίδευσις τών εργαζομένων είς τας επαρχιακάς πόλεις και είς ξενοδοχεία πέμπτης (Ε') τάξεως και άνω και είς εστιατόρια τρίτης (Γ') τάξεως και άνω, ώς και είς κοσμικάς ταβέρνας, τών εχόντων τας λοιπάς υπό του νόμου καθοριζομένας προϋποθέσεις, ήτοι: α) επαγγελματικόν βιβλιάριον εργασίας, β) απολυτήριον δημοτικού σχολείου και τριετή πραγματικήν υπηρεσίαν είς το επάγγελμα ή αποδεικτικόν τετάρτης (4ης) τάξεως δημοτικού σχολείου και εξαετή πραγματικην προϋπηρεσίαν είς το επάγγελμα.

Η παρούσα δημοσιευθήτω διά της Εφημερίδος της Κυβερνήσεως.

Εν Αθήναις τη 24 Φεβρουαρίου 1965

—

29460)2099)1965 Απόφ. Υπουργού Εργασίας

Περί δημοσιεύσεως είς την Εφημερίδα της Κυβερνήσεως της από 25.2.1965 συλλογικής συμβάσεως εργασίας τών εργατοτεχνιτών καθαριότητος Κοινότητος Ν. Ερυθραίας Αττικής.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 215 της 24 Μαρτίου 1965)

Έχοντες υπ' όψιν τας διατάξεις του νόμου 3239)1955, ώς ετροποποιήθησαν και συνεπληρώθησαν μεταγενεστέρως υπό του ν.δ. 3755)1957, αποφασίζομεν:

Όπως δημοσιευθή είς την Εφημερίδα της Κυβερνήσεως (τεύχος Β') η από 25.2.1965 συλλογική σύμβασις εργασίας τών εργατοτεχνιτών καθαριότητος Κοινότητος Ν. Ερυθραίας Αττικής, κατατεθείσα ημίν την 3.3.1965, συνταχθέντος προς τούτο του υπ' αριθ. 619)1965 πρακτικού καταθέσεως, ήτις έχει ώς ακολούθως:

Συλλογική σύμβασις εργασίας
εργατοτεχνιτών του συνεργείου καθαριότητος
Κοινότητος Νέας Ερυθραίας Αττικής

Εν Νέα Ερυθραία σήμερον την 25ην Φεβρουαρίου 1965, ημέραν Πέμπτην και ώραν 9 π.μ., συνελθόντες είς το Γραφείον της Κοινότητος Νέας Ερυθραίας οι υπογεγραμμένοι αφ' ενός μεν Φώτιος Βαρδαξής, πρόεδρος της Κοινότητος Νέας Ερυθραίας, ενεργών υπό την ιδιότητά του ταύτην ώς εκπρόσωπος και διά λογαριασμόν της Κοινότητος, και αφ' ετέρου ο Νικόλαος Γκούφας, ενεργών ώς εκπρόσωπος και διά λογαριασμόν του "Επαγγελματικού Σωματείου «Ο Πρίαμος», υπό την ιδιότητά του ώς Προέδρου αυτού, αμφότεροι δεόντως εξουσιοδοτημένοι διά την υπογραφήν της προκειμένης συλλογικής συμβάσεως, και δη ο μεν πρώτος διά της υπ' αριθ. 123)1964 πράξεως του Κοινοτικού Συμβουλίου, νομίμως εγκριθείσης διά της υπ' αριθ. 52903)28.7.1964 αποφάσεως της Νομαρχίας Αττικής, ο δε δεύτερος διά της από 17.1.1965 αποφάσεως της γενικής συνελεύσεως του ώς άνω σωματείου, ώς και τών συνημμένων τη παρούση έγγράφων νομιμοποιήσεων, ήτοι α) κεκυρωμένου αντιγράφου του υπό την επωνυμίαν «Πρίαμος» Καταστατικού του Σωματείου και β) κεκυρωμένου αντιγράφου της από 17.1.1965 εξουσιοδοτήσεως της γενικής συνελεύσεως του εν λόγω σωματείου, απεφασίσαμεν την υπογραφήν της παρούσης συλλογικής συμβάσεως εργασίας, δι' ής καθορίζονται οι όροι αμοιβής σχετικώς με το επίδομα ανθυγιεινής εργασίας τών εργατοτεχνιτών του συνεργείου καθαριότητος της Κοινότητος Νέας Ερυθραίας, ώς ακολούθως:

1) Χορηγείται από της δημοσιεύσεως της παρούσης συλλογικής συμβάσεως είς την Εφημερίδα της Κυβερνήσεως επίδομα ανθυγιεινής εργασίας εκ ποσοστού δώδεκα επί τοις εκατόν (12ο/ο) επί τών ισχυόντων κατά τον χρόνον της δημοσιεύσεως κατωτάτων ορίων ημερομισθίων, ώς και επίδομα οικογενειακών βαρών εκ δραχμών εκατόν (100) μηνιαίως, ανεξαρτήτως αριθμού τέκνων, είς τους εγγάμους, ών ο γάμος υφίσταται, μη λυθείς διά θανάτου ή διαζυγίου.

Επίσης χορηγείται και φόρμα εργασίας.

2) Είς τους όρους της παρούσης υπάγονται άπαντες οι ημερομίσθιοι του συνεργείου καθαριότητος της Κοινότητος, οι συνδεόμενοι διά συμβά-

σεως έργασίας ἰδιωτικοῦ δικαίου, ὡς καὶ ὁ ὁδηγὸς τοῦ αὐτοκινήτου καθαριότητος καὶ ὁ βοηθὸς αὐτοῦ, ἀνήκοντες εἰς τὴν δύναμιν τοῦ συνεργείου καθαριότητος.

3) Τυχὸν ὑφιστάμενοι εὐνοϊκώτεροι ὅροι ἀμοιβῆς ἐξακολουθοῦν ἰσχύοντες.

Ἐφ' ᾧ συνετάγη ἡ παροῦσα εἰς τρία (3) πρωτότυπα, ἥτις ἀναγνωσθεῖσα καὶ βεβαιωθεῖσα ὑπογράφεται ὡς ἕπεται:

Οἱ συμβαλλόμενοι

(Ἕπονται ὑπογραφαί)

Ἡ παροῦσα δημοσιευθήτω διὰ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 20 Μαρτίου 1965

—

23442)1749)1965 Ἀπόφ. Ὑπουργῶν Συντονισμοῦ καὶ Ἐργασίας

Περὶ ἐγκρίσεως μετὰ τροποποιήσεως τῆς ἀπὸ 6.2.1965 συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας «περὶ τῶν ὅρων ἀμοιβῆς καὶ ἐργασίας τῶν ἐργατοτεχνιτῶν καθαριότητος κλπ. Δήμου Βύρωνος».

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 171 τῆς 11 Μαρτίου 1965)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν: 1) Τὰς διατάξεις τῆς παραγράφου 2 τοῦ ἄρθρου 20 τοῦ νόμου 3239)1955, ὡς ἐτροποποιήθησαν ὑπὸ τοῦ ν.δ. 3755)1957. 2) Τὴν ἀπὸ 6.2.1965 συλλογικὴν σύμβασιν ἐργασίας «περὶ τῶν ὅρων ἀμοιβῆς καὶ ἐργασίας τῶν ἐργατοτεχνιτῶν τῶν συνεργείων καθαριότητος κλπ. τοῦ Δήμου Βύρωνος». 3) Σχετικὴν γνωμοδότησιν τοῦ κατὰ τὸ ἄρθρον 2 § 2 ἐδάφιον β' ν. δ. 3755)1957 Τμήματος Ἀμοιβῆς καὶ Ὅρων Ἐργασίας τοῦ Ἐθνικοῦ Γνωμοδοτικοῦ Συμβουλίου Κοινωνικῆς Πολιτικῆς, ληφθεῖσαν κατὰ τὴν συνεδρίασιν αὐτοῦ τῆς 5.3.1965, ἣν καὶ ἀποδεχόμεθα. 4) Τὸ γεγονὸς ὅτι ἡ διὰ τοῦ ἄρθρου 3 τῆς ἀπὸ 6.2.1965 συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας περὶ τῶν ὅρων ἀμοιβῆς καὶ ἐργασίας τῶν ἐργατοτεχνιτῶν τῶν συνεργείων καθαριότητος κλπ. τοῦ Δήμου Βύρωνος θεσπιζομένη ὑποχρέωσις παροχῆς ἐπιδόματος ἀνθυγιεινῆς ἐργασίας εἰς τοὺς ἐργάτας, τοὺς ἐργαζομένους εἰς τὰ συνεργεῖα τοῦ Δήμου Βύρωνος, ἤτοι α) ἐργάτας καὶ ἐργάτριας συνεργείων καθαριότητος ὁδῶν, πλατειῶν κλπ., ἀποκομιδῆς ἀπορριμμάτων, καθαρισμοῦ, φυλάξεως δημοτικῶν ἀποχωρητηρίων, λειτουργίας Νεκροταφείου, καθαρισμοῦ, συντηρήσεως βόθρων κλπ., β) τεχνίτας συνεργείων, ἐπισκευῆς καὶ συντηρήσεως δημοτικῶν αὐτοκινήτων, ὡς καὶ καθαρισμοῦ καὶ συντηρήσεως κλπ. καὶ γ) ἡμερομισθίους ὁδηγοὺς αὐτοκινήτων ἀποκομιδῆς τῶν ἀπορριμμάτων, ἐκ ποσοστοῦ 18 ο/ο εἰς τοὺς ἐν λόγῳ μισθωτούς, ἀφ' ἑνὸς μὲν θέτει εἰς εὐεργετικωτέραν θέσιν τοὺς ἐργαζομένους εἰς τὸν Δῆμον Βύρωνος, ἐναντι τῶν ἐργαζομένων εἰς ἑτέρους Δήμους τῆς χώρας, ἀφ' ἑτέρου δὲ καθιεροῖ τὴν ἄνισον μεταχείρισιν τῶν ἐργαζομένων, ὅπερ ἀντίκειται εἰς τὴν ὑπὸ τῆς Κυβερνήσεως ἀκολουθουμένην κοινωνικὴν καὶ οἰκονομικὴν πολιτικὴν καὶ δέον, τοῖς λόγοις τούτοις, ὅπως τροποποιηθῇ αὕτη κατὰ τὰ ἐν τῷ διατακτικῷ, ἀποφαίζομεν:

Ἐγκρίνομεν τὴν ἀπὸ 6.2.1965 συλλογικὴν σύμβασιν ἐργασίας «περὶ τῶν ὅρων ἀμοιβῆς καὶ ἐργασίας τῶν ἐργατοτεχνιτῶν συνεργείων καθαριότητος κλπ. τοῦ Δήμου Βύρωνος», κατατεθεῖσαν ἡμῖν τὴν 19.2.1965, συνταχθέντος πρὸς τοῦτο τοῦ ὑπ' ἀριθ. 611)19.2.1965 πρακτικοῦ καταθέσεως, τῆς ὁποίας τὸ κείμενον, τροποποιούμενον παρ' ἡμῶν, κατὰ τὰ ἀνωτέρω, ἔχει ὡς ἀκολούθως:

Συλλογικὴ σύμβασις ἐργασίας

Μεταξὺ τοῦ Δήμου Βύρωνος καὶ τοῦ ἐν Βύρωνι ἑδρεύοντος σωματείου ὑπὸ τὴν ἐπωνυμίαν «Σωματεῖον Ἐργατοτεχνιτῶν Δήμου Βύρωνος».

Ἐν Βύρωνι, σήμερον τὴν 6ην τοῦ μηνὸς Φεβρουαρίου τοῦ ἔτους 1965 καὶ ἐν τῷ Δημαρχιακῷ Καταστήματι (ὁδὸς Κύπρου καὶ Εὐαγ. Σχολῆς), οἱ ὑπογεγραμμένοι: ἀφ' ἑνὸς Ἀχιλλεὺς Γεωργοῦτσος, ὡς κατὰ νόμον ἐκπρόσωπος τοῦ Δήμου Βύρωνος, εἰδικώτερον δὲ ἐξουσιοδοτημένος πρὸς τοῦτο διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 38)1964 ἀποφάσεως τοῦ Δημοτικοῦ Συμβουλίου Βύρωνος, ἐπικυρωθείσης διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 8747)1964 ἀποφάσεως τοῦ Νομάρχου Ἀττικῆς, ἐν συνδυασμῷ πρὸς τὴν ὑπ' ἀριθ. 65)1954 ἀπόφασιν τοῦ Δημοτικοῦ Συμβουλίου Βύρωνος, ἐγκριθείσης διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 98325)1964 τῆς 15.1.1965 ἀποφάσεως τοῦ Νομάρχου Ἀττικῆς, καὶ ἀφ' ἑτέρου οἱ Θεμ. Τρύπας καὶ Ἐλευθ. Μελαχροινίδης, ἡμερομίσθιοι τοῦ Δήμου Βύρωνος, ἀμφότεροι κάτοικοι Βύρωνος, παριστάμενοι ὧδε ὡς κατὰ νόμον ἐκπρόσωποι, καθ' ὃ πρόεδρος ὁ πρῶτος καὶ γενικὸς γραμματεὺς ὁ δεύτερος ἐξ αὐτῶν, τοῦ ἐν Βύρωνι ἑδρεύοντος ἀνεγνωρισμένου σωματείου ὑπὸ τὴν ἐπωνυμίαν «Σωματεῖον Ἐργατοτεχνιτῶν Δήμου Βύρωνος», νομίμως ἐξουσιοδοτημένοι πρὸς τοῦτο διὰ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 13)22.11.1964 πρακτικοῦ τῆς γενικῆς συνελεύσεως, ἐν συνδυασμῷ πρὸς τὸ ὑπ' ἀριθ. 8 29.11.1964 πρακτικὸν τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου αὐτοῦ, κατὰ τοὺς ὅρους τοῦ καταστατικοῦ τοῦ σωματείου τούτου συνομολογήσαντος, ὑπεφάσισαν τὴν σύναψιν καὶ ὑπογραφὴν τῆς παρούσης συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας, διὰ τῆς ὁποίας συμφωνοῦνται ἀμοιβαίως τὰ ἀκόλουθα:

1) Τὰ εἰς τοὺς ἡμερομισθίους καὶ ὄντας μέλη τοῦ ὡς ἄνω σωματείου ἐργατοτεχνίτας, τοὺς ὑπηρετοῦντας ἐν τῷ Δήμῳ Βύρωνος (εἰς τὰ συνεργεῖα τοῦ ἄρθρου 143 τοῦ νόμου 1726, ὡς ἐτροποποιήθη), καταβαλλόμενα ὑποχρεωτικῶς κατώτατα ὅρια βασικῶν ἡμερομισθίων καθορίζονται ἤδη ὡς ἑξῆς:

α) Ἐργάται τῶν συνεργείων καθαριότητος ὁδῶν, πλατειῶν καὶ ἀποκομιδῆς ἀπορριμμάτων καθαρισμοῦ καὶ φυλάξεως δημοτικῶν ἀποχωρητηρίων, συντηρήσεως κήπων καὶ δενδροστοιχιῶν λειτουργίας νεκροταφείου, φυλάξεως Παιδικῶν Χαρῶν καὶ παιδικῆς κατασκηνώσεως, καταβρέγματος ὁδῶν, πλατειῶν κλπ., καθαρισμοῦ καὶ συντηρήσεως βόθρων, δραχμαὶ 69 διὰ τοὺς ἄρρενας καὶ δραχμαὶ 54 διὰ τὰς θήλεις.

β) Τεχνῖται τοῦ συνεργείου καθαρισμοῦ κα

συντηρήσεως βόθρων, δραχμαί 79.

γ) Ἀρχιτεχνῖται συνεργείου καθαρισμοῦ καὶ συντηρήσεως βόθρων, δραχμαί 82.

δ) Τεχνῖται συνεργείου ἐπισκευῆς καὶ συντηρήσεως δημοτικῶν αὐτοκινήτων, δραχμαί 83.

ε) Ἐπόπται καθαριότητος ὁδῶν καὶ πλατειῶν, δραχμαί 75.

2) Χορηγεῖται ἐπίδομα οἰκογενειακῶν βαρῶν ἐκ δραχμῶν 150 μηνιαίως εἰς ἅπαντας τοὺς ἀνωτέρω ἡμερομισθίους ἐργάτας καὶ τεχνίτας, τοὺς τυγχάνοντας ἐγγάμους καὶ ἀνεξαρτήτως ἀριθμοῦ τέκνων. Τὸ ἐπίδομα τοῦτο χορηγεῖται ἐπὶ τῇ προσκομίσει ὑπὸ τοῦ δικαιούχου τοῦ οἰκογενειακοῦ βιβλιαρίου ἀσθενείας τοῦ Ι.Κ.Α. ἢ πιστοποιητικοῦ περὶ ὑπάρξεως τοῦ γάμου καὶ μὴ διαλύσεώς του.

Τοῦ ἐπιδόματος τούτου δικαιοῦται ὁ ἔγγαμος σύζυγος, ὁ συντηρῶν σύζυγον μόνον ἢ καὶ τέκνα ἄνήλικα (κατω τῶν 18 ἐτῶν) ἢ ἀνίκανα πρὸς ἐργασίαν, ἅτινα ἀπέκτησε μετὰ τῆς συζύγου του καὶ μητρὸς αὐτῶν, ἥτις τυχὸν ἀπεβίωσεν ἢ τὴν διεζεύχθη, ἐπὶ τῇ προσκομίσει τῶν σχετικῶν ληξιαρχικῶν πράξεων ἢ διαζευκτηρίου. Τὸ ἐπίδομα τοῦτο χορηγεῖται καὶ εἰς τὰς ἐργατρίας, ὑπὸ τὰς ἄνω προϋποθέσεις, μόνον ἐὰν ἡ σύζυγος εὑρίσκεται ἐν χηρείᾳ καὶ ἔχῃ τέκνα ἐκ τοῦ μετὰ τοῦ θανόντος συζύγου της γάμου ἢ, ἕνεκα ἀνικανότητος τοῦ συζύγου της (ἀποδεδειγμένης δικαστικῶς), συντηρῇ τοῦτον.

3) Χορηγεῖται ἐπίδομα ἀνθυγιεινῆς ἐργασίας ἐκ ποσοστοῦ 12 ἐπὶ τοῖς ἑκατὸν (12 ο/ο) ἐπὶ τῶν ἀνωτέρω καθοριζομένων κατωτάτων βασικῶν ἡμερομισθίων εἰς τοὺς ἐξῆς ἐν τοῖς συνεργείοις τοῦ Δήμου ὑπηρετοῦντας καὶ ὄντας μέλη τοῦ ἄνω σωματείου ἐργατοτεχνίτας: α) ἐργάτας καὶ ἐργατρίας συνεργείων καθαριότητος ὁδῶν, πλατειῶν κλπ., ἀποκομιδῆς ἀπορριμμάτων, καθαρισμοῦ, φυλάξεως δημοτικῶν ἀποχωρητηρίων, λειτουργίας νεκροταφείου, καθαρισμοῦ, συντηρήσεως βόθρων κλπ., διευκρινιζομένου, ὅτι οἱ ἐργάται καθαρισμοῦ καὶ συντηρήσεως βόθρων δικαιοῦνται τοῦ ἐπιδόματος τούτου, ἐφ' ὅσον, δι' ὅσας ἡμέρας ἀπασχολοῦνται εἰς τὸν καθαρισμὸν καὶ συντήρησιν τῶν βόθρων κλπ. καὶ γ) τὸ ἐπίδομα τοῦτο χορηγεῖται καὶ εἰς τοὺς ἡμερομισθίους ὁδηγοὺς αὐτοκινήτων ἀποκομιδῆς ἀπορριμμάτων.

4) Ἡ παροῦσα συλλογικὴ σύμβασις ἐργασίας θέλει τεθῇ εἰς ἐφαρμογὴν ἀναδρομικῶς ἀπὸ τῆς 23 Μαρτίου 1964.

5) Ἡ παροῦσα συλλογικὴ σύμβασις ἐργασίας συνετάγη εἰς τρία ὅμοια πρωτότυπα, ἐξ ὧν ἑκάτερον τῶν συμβαλλομένων μερῶν ἔλαβεν ἀνὰ ἕν, τὸ δὲ τρίτον κατατεθήσεται εἰς τὸ Ὑπουργεῖον Ἐργασίας (Διεύθυνσιν Ἀμοιβῆς Ἐργασίας), τῶν σχετικῶν ἐγγράφων ἐξουσιοδοτήσεως τῶν συμβαλλομένων μερῶν ἐπισυναφθέντων ἐν τῷ ὑπὸ τοῦ Δήμου Βύρωνος ληφθέντι πρωτοτύπῳ.

Οἱ συμβαλλόμενοι
(Ἕπονται ὑπογραφαί)

Ἡ παροῦσα δημοσιευθήτω διὰ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 10 Μαρτίου 1965

—

24645)1807)1965 Ἀπόφ. Ὑπουργοῦ Ἐργασίας

Περὶ κηρύξεως ἐκτελεστῆς τῆς ὑπ' ἀριθ. 55) 1964 ἀποφάσεως τοῦ Π.Δ.Δ.Δ. Ἀθηνῶν περὶ τῶν ὅρων ἀμοιβῆς τοῦ ὑπαλληλικοῦ προσωπικοῦ Ο.Τ.Ε.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 171 τῆς 11 Μαρτίου 1965)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν: 1) Τὰς διατάξεις τῆς παραγράφου 1 τοῦ ἄρθρου 20 τοῦ νόμου 3239)1955, ὡς ἐτροποποιήθησαν ὑπὸ τοῦ ν.δ. 3755)1957. 2) Τὴν ὑπ' ἀριθ. 55)1964 ἀπόφασιν τοῦ Π.Δ.Δ.Δ. Ἀθηνῶν, ἡ κατὰ τῆς ὁποίας ἀσκηθεῖσα ἔφεσις ἐνώπιον τοῦ Δ.Δ.Δ.Δ. Ἀθηνῶν ἐκ μέρους τοῦ ἐν διενέξει ἐργατικοῦ συλλόγου ἀνεκλήθη, ματαιωθείσης οὕτω τῆς ἀρξαμένης δίκης διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 4)1965 ἀποφάσεως τοῦ Δ.Δ.Δ.Δ. Ἀθηνῶν, ἀποφασίζομεν:

Κηρύσσομεν ἐκτελεστὴν τὴν ὑπ' ἀριθ. 55) 1964 ἀπόφασιν τοῦ Π.Δ.Δ.Δ. Ἀθηνῶν «περὶ τῶν ὅρων ἀμοιβῆς τοῦ ὑπαλληλικοῦ προσωπικοῦ Ο.Τ.Ε.», ἐκδοθεῖσαν εἰς ἐπίλυσιν διενέξεως μεταξὺ τοῦ Πανελληνίου Συλλόγου Ὑπαλληλικοῦ Προσωπικοῦ Ο.Τ.Ε. ἀφ' ἑνὸς καὶ ἀφ' ἑτέρου τοῦ Ὀργανισμοῦ Τηλεπικοινωνιῶν Ἑλλάδος (Ο.Τ.Ε.), τῆς ὁποίας τὸ διατακτικὸν ἔχει ὡς ἀκολούθως:

«1. Ἀπὸ τῆς ἰσχύος τῆς παρούσης οἱ κατὰ τὴν 16.7.1964 καταβαλλόμενοι βασικοὶ μισθοὶ τῶν μονίμων καὶ ἐπὶ συμβάσει, περὶ ὧν αὕτη, μισθωτῶν, αὐξάνονται διὰ μὲν τὸ μέχρι τῆς 31.12.1964 ἐλ. χρονικὸν διάστημα κατὰ ποσοστὸν 5 ο/ο, διὰ δὲ τὸ ἐφεξῆς χρονικὸν διάστημα ὡς ἀκολούθως:

ΙΙ. α) Οἱ καταβαλλόμενοι κατὰ τὴν 16.7.1964 βασικοὶ μισθοὶ μέχρι τοῦ ποσοῦ τῶν 2.500 δραχμῶν, συμπεριλαμβανομένου, αὐξάνονται δι' ἑτέρου ποσοστοῦ ἐκ 4 ο/ο, ἤτοι ἐν συνόλῳ 9 ο/ο.

β) Οἱ καταβαλλόμενοι κατὰ τὴν 16.7.1964 βασικοὶ μισθοὶ ἄνω τοῦ ποσοῦ τῶν 2.500 δραχμῶν αὐξάνονται δι' ἑτέρου ποσοστοῦ ἐκ 2 ο/ο, ἤτοι ἐν συνόλῳ 7 ο/ο».

Ἡ παροῦσα δημοσιευθήτω διὰ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 9 Μαρτίου 1965

—

25121)1844)1965 Ἀπόφ. Ὑπουργοῦ Ἐργασίας

Περὶ δημοσιεύσεως εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως τῆς ἀπὸ 19.2.1965 συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας περὶ καθορισμοῦ τῶν ἀποδοχῶν τοῦ προσκαίρου προσωπικοῦ τῆς Α.Ε. Ἑταιρείας Ὑδάτων Α.Π.Π., τοῦ ἀπασχολουμένου εἰς τὰ ἔργα ἐπεκτάσεως καὶ βελτιώσεως τοῦ δικτύου τῆς ὑδρεύσεως Α.Π.Π.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 171 τῆς 11 Μαρτίου 1965)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν τὰς διατάξεις τοῦ νόμου 3239)1955, ὡς ἐτροποποιήθησαν καὶ συνεπληρώθησαν μεταγενεστέρως ὑπὸ τοῦ ν.δ. 3755)1957, ἀποφασίζομεν:

Ὅπως δημοσιευθῇ εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς

Κυβερνήσεως (τεύχος Β') ή από 19.2.1965 συλλογική σύμβασις έργασίας περί καθορισμού των αποδοχών του προσκαίρου προσωπικού της Α.Ε. Εταιρείας Υδάτων Αθηνών - Πειραιώς - Περιχώρων, του απασχολουμένου εις τα έργα επεκτάσεως και βελτιώσεως του Δικτύου της ύδρεύσεως Αθηνών - Πειραιώς - Περιχώρων, κατατεθείσα ημίν την 19.2.1965, συνταχθέντος προς τούτο του υπ' αριθ. 612)1965 πρακτικού καταθέσεως, ήτις έχει ώς ακολούθως:

Ειδική συλλογική σύμβασις έργασίας

Εν Αθήναις, σήμερον την 19ην Φεβρουαρίου 1965 εν τω καταστήματι του Υπουργείου Εργασίας, επί παρουσία του Διευθυντού Προϊσταμένου της παρά τω Υπουργείω Εργασίας Διευθύνσεως Εργασίας Διευθυντού Γεωργίου Παπανικολάου ειδικώς εξουσιοδοτημένου κατά τας διατάξεις της παραγράφου 3 του άρθρου 5 του νόμου 3239)1955, δυνάμει της υπ' αριθ. 73978) 12450 της 12.10.1961 αποφάσεως του Υπουργού Εργασίας διά την επί παρουσία αύτου κατάρτισιν και υπογραφήν συλλογικών συμβάσεων έργασίας, παρισταμένου και του εκπροσώπου του εποπτεύοντος Υπουργείου Δημοσίων Έργων Διευθυντού του Υπουργείου τούτου Ιωάννου Σταυροπούλου, ειδικώς εξουσιοδοτημένου κατά τας διατάξεις της παραγράφου 4 του άρθρου 21 του νόμου 3239)1955, δυνάμει της υπ' αριθ. Δ.10234)9.2.1965 αποφάσεως του Υπουργού Δημοσίων Έργων, συμφωνούντος προς τους όρους της παρούσης, οι κάτωθι υπογεγραμμένοι, αφ' ενός Ανδρέας Γεωργαλάς, Διευθυντής της ενταύθα εδρευούσης Ανωνύμου Ελληνικής Εταιρείας Υδάτων των πόλεων Αθηνών, Πειραιώς και Περιχώρων, ώς εξουσιοδοτημένος εκπρόσωπος αυτής, δυνάμει του υπ' αριθ. 30059)26.1.1965 εγγράφου αυτής, και αφ' ετέρου οι Π. Ρεμούνδος, πρόεδρος, και Π. Τσιχλάκης, γενικός γραμματεύς του Συνδέσμου Εργατοϋπαλλήλων προσκαίρως απασχολουμένων Ελληνικής Εταιρείας Υδάτων, ώς εξουσιοδοτημένοι εκπρόσωποι αυτής, άπαντες δεόντως εξουσιοδοτημένοι, ώς προκύπτει εκ των συνημμένων τη παρούση εξουσιοδοτικών εγγράφων, εχοντες δε υπ' όψιν και την υπ' αριθ. Δ.13177)12.1.1965 απόφασιν του εποπτεύοντος Υπουργείου Δημοσίων Έργων, συνεφώνησαν και συναπεφάσισαν την υπογραφήν της παρούσης ειδικής συλλογικής συμβάσεως καθορισμού των αποδοχών του προσκαίρου προσωπικού, του απασχολουμένου εις τα έργα επεκτάσεως και βελτιώσεως του Δικτύου της Υδρεύσεως Αθηνών - Πειραιώς - Περιχώρων (έργα της υπ' αριθ. Δ.52363)1956 αποφάσεως του Υπουργείου Δημοσίων Έργων), ώς εξής:

I. Προσωπικόν επί μηνιαίω αντιμισθίω:

Υπαλληλικόν προσωπικόν

	Μισθός της 30.11.1964 Δραχμαί	Νέος μισθός από 1.12.1964 Δραχμαί
α) Αρχιεπιστάτης Α'	3.890	4.300
» Β'	3.460	3.800
β) Επιστάτης Α'	3.200	3.500
» Β'	2.920	3.200
γ) Χειρισταί εκσκαφέων και ανυψωτικών μηχανημάτων Α'	3.460	3.800
— Χειρισταί εκσκαφέων και ανυψωτικών μηχανημάτων Β'	2.920	3.200
— Χειρισταί εκσκαφέων και ανυψωτικών μηχανημάτων Γ'	2.600	2.800
δ) Ηλεκτροσυγκολλητής Α'	2.920	3.200
» Β'	2.600	2.800
» Γ'	2.380	2.600
ε) Σημειωτής Α'	2.160	2.400
» Β'	1.950	2.200
στ) Αποθηκάριος	2.160	2.400
» βοηθός	1.950	2.200
Υπηρετικόν προσωπικόν:		
Φύλαξ	1.520	1.700

II. Προσωπικόν επί ημερομισθίω:

Εργατοτεχνικόν προσωπικόν

	Ημερομίσθιον από 30.11.1964 Δραχμαί	Νέον ημερομίσθιον από 1.12.1964 Δραχμαί
α) Αρχιτεχνίτης	117	128
β) Τεχνίτης Α'	104 ή 108	116
γ) » Β'	92 ή 95	104
δ) » Γ'	87	96
ε) Βοηθός τεχνίτης	78 ή 80	90
στ) Εργάτης Α'	78	88
» Β'	72	84

Έτι περαιτέρω συνεφωνήθησαν και τα εξής:

1) Ότι η ισχύς της παρούσης ειδικής συλλογικής συμβάσεως άρχεται από 1ης Δεκεμβρίου 1964, ή δε διάρκεια αύτης συνομολογείται και ορίζεται μέχρι και της 30ής Νοεμβρίου 1965.

2) Ότι η παρούσα ειδική συλλογική σύμβασις κατισχύει πάσης έτερας ειδικής ή κλαδικής συμβάσεως, καθοριζούσης άλλως τας αμοιβάς ή τους όρους εργασίας διά ειδικότητας περιλαμβανομένας εις το ανωτέρω προσωπικόν της Ανωνύμου Ελληνικής Εταιρείας Υδάτων Α.Π.Π., όπερ θα διέπεται υπό μόνης της παρούσης συλλογικής συμβάσεως.

Οι συμβαλλόμενοι

(Έπονται υπογραφαί)

Η παρούσα δημοσιευθήτω διά της Εφημερίδος της Κυβερνήσεως.

Εν Αθήναις τη 10 Μαρτίου 1965

24643)1806)1965 Απόφ. Υπουργού Εργασίας

Περί δημοσιεύσεως είς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως τῆς ἀπὸ 6.2.1965 συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας νοσοκόμων καὶ λοιποῦ προσωπικοῦ ἰδιωτικῶν κλινικῶν καὶ κλινικαρχῶν Πατρῶν.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 171 τῆς 11 Μαρτίου 1965)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν τὰς διατάξεις τοῦ νόμου 3239)1955, ὡς ἐτροποποιήθησαν καὶ συνεπληρώθησαν μεταγενεστέρως ὑπὸ τοῦ ν.δ. 3755)1957, ἀποφασίζομεν :

Ὅπως δημοσιευθῇ εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως (τεῦχος Β') ἡ ἀπὸ 6.2.1965 συλλογικὴ σύμβασις ἐργασίας νοσοκόμων καὶ λοιποῦ προσωπικοῦ ἰδιωτικῶν κλινικῶν καὶ κλινικαρχῶν Πατρῶν, κατατεθεῖσα ἡμῖν τὴν 20.2.1965, συνταχθέντος πρὸς τοῦτο τοῦ ὑπ' ἀριθ. 613)1965 πρακτικοῦ καταθέσεως, ἥτις ἔχει ὡς ἀκολούθως :

Συλλογικὴ σύμβασις ἐργασίας νοσοκόμων καὶ λοιποῦ προσωπικοῦ ἰδιωτικῶν κλινικῶν καὶ κλινικαρχῶν Πατρῶν

Ἐν Πάτραις, σήμερον τὴν 6ην Φεβρουαρίου 1965, ἡμέραν Σάββατον καὶ ἐν τῷ Γραφείῳ τῆς Κλινικῆς Γ. Νίκα, συνελθόντες οἱ κάτωθι ὑπογεγραμμένοι : 1) Δημήτριος Πούντζας, πρόεδρος τῆς Ἑνώσεως Κλινικῶν Πατρῶν, ἀφ' ἑνὸς καὶ ἀφ' ἑτέρου ἡ Χριστίνα Τσούτσα, πρόεδρος τοῦ Σωματείου Νοσηλευτικοῦ καὶ λοιποῦ Προσωπικοῦ Πατρῶν, καὶ Ἀνδρικογιαννοπούλου Ἀθανασία, γενικὴ γραμματεὺς τοῦ ἄνω σωματείου, ἐξουσιοδοτημένοι νομίμως ἅπαντες διὰ τῶν ἐπισυναπτομένων ἐγγράφων τῶν σωματείων, συνεφώνησαν τὴν ὑπογραφὴν τῆς παρούσης συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας, ἀποδεχόμενοι ὁμοφώνως τοὺς κάτωθι ὅρους :

Ἄρθρον 1

Α') Μισθολόγιον νοσηλευτικοῦ προσωπικοῦ γυναικῶν :

		Δραχμαί
1)	Προϋπηρεσία μέχρις 1 ἔτους	650
2)	» » 2 ἐτῶν	800
3)	» » 3 »	900
4)	» ἀπὸ 3 - 5 »	1.000
5)	» » 5 - 8 »	1.100
6)	» » 8 - 11 »	1.150
7)	» » 11 - 14 »	1.200
8)	» » 14 - 17 »	1.300
9)	» » 17 - 20 »	1.400

Β') Μισθολόγιον ὑπηρετικοῦ προσωπικοῦ γυναικῶν καὶ ἐργατικοῦ τοιούτου κλινικῶν :

		Δραχμαί
1)	Προϋπηρεσία μέχρις 1 ἔτους	650
2)	» ἀπὸ 1 ἕως 2 1)2 ἐτῶν	800
3)	» » 2 1)2 ἕως 5 ἐτῶν	900
4)	» » 5 ἕως 10 ἐτῶν	1.000
5)	» » 10 ἕως 20 ἐτῶν	1.250

Γ') Μισθολόγιον νοσηλευτικοῦ προσωπικοῦ ἀνδρῶν :

	Δραχμαί
Ἀπὸ 1 - 10 ἔτη	1.800
Ἀπὸ 10 - 20 ἔτη	2.200

Πρόσθετοι ὅροι

Ἄρθρον 2

1) Μετὰ τὴν συμπλήρωσιν δετοῦς ὑπηρεσίας τὸ κατώτατον ὑγειονομικὸν προσωπικὸν ὑπάγεται εἰς τὴν βαθμολογικὴν κατάστασιν τῶν διπλωματούχων νοσοκόμων, ἔστω καὶ ἂν στερῆται διπλώματος. 2) Εἰς κάθε νοσοκόμον, ἡ ὁποία θὰ εἶναι ὑπεύθυνος τμήματος ἢ προϊσταμένη κλινικῆς, θὰ καταβάλλωνται 50 δραχμαὶ ἐπὶ πλέον τοῦ μισθοῦ κατὰ μῆνα. Διὰ τὴν προϋπηρεσίαν λαμβάνεται ὑπ' ὄψιν ἡ ὑπηρεσία παρ' οἱῳδήποτε κλινικῇ ἢ νοσηλευτικῷ ἱδρύματι, ἀποδεικνυομένη διὰ σχετικοῦ πιστοποιητικοῦ τοῦ οἰκείου ἐργοδότου καὶ τοῦ βιβλιαρίου ἐνσήμων τοῦ Ι.Κ.Α. θεωρουμένου τοῦ πιστοποιητικοῦ καὶ ὑπὸ τοῦ Συνδέσμου Νοσοκόμων καὶ ὑποβαλλομένου εἰς τὸν ἐργοδότην. 3) Εἰς ἅπαν τὸ προσωπικόν, νοσηλευτικόν, ἐργατοτεχνικὸν καὶ ὑπηρετικόν, χορηγεῖται ἐπὶ πλέον δωρεὰν τροφή, κατοικία, ατολὴ ὑπηρεσίας καὶ ὑποδήματα καὶ πλυντικὰ δωρεάν. Εἰς περίπτωσιν ἀρνήσεως τοῦ ἐργοδότου ὅπως χορηγήσῃ τροφὴν καὶ ὑπνοδωμάτιον ὑποχρεοῦται αὐτὸς εἰς τὴν καταβολὴν 425 δραχμῶν μηνιαίως ὡς προσθέτου μηνιαίας ἀποζημιώσεως τροφῆς καὶ ὑπνοδωματίου. 4) Αἱ ἀνωτέρω ἀποδοχαὶ ἀφοροῦν τὸ σύνολον τοῦ προσωπικοῦ, νοσηλευτικοῦ, ὑπηρετικοῦ καὶ ἐργατοτεχνικοῦ, πλὴν τοῦ ἐπιστημονικοῦ καὶ διαχειριστοῦ τῶν Γραφείων. 5) Ἕκαστος ἐργαζόμενος ἐν τῇ κλινικῇ δικαιοῦται ἑνὸς ἀπογεύματος καθ' ἑβδομάδα δι' ἀνάπαυσιν, ἐπὶ πλέον δὲ ἀνὰ 15θήμερον ἕνα ἀπόγευμα Κυριακῆς. 6) Τυχὸν καταβαλλόμεναι ἀνώτεραι ἀποδοχαὶ τῶν διὰ τῆς παρούσης καθοριζομένων δὲν μειοῦνται. 7) Ἑκάστη κλινικὴ ὑποχρεοῦται νὰ καταρτίζῃ πίνακα προσωπικοῦ μὲ τὸ μισθολόγιον καὶ ὡράριον ἐργασίας ἑκάστου μέλους αὐτοῦ. 8) Εἰς τὰς νευρολογικάς, μαιευτικάς, ὀφθαλμολογικάς, ὠτορινολαρυγγολογικὰς κλινικάς, δικαιοῦται ἅπαν τὸ προσωπικὸν 50 δραχμῶν μηνιαίως, εἰς δὲ τὰς ψυματιολογικὰς 100 δραχμῶν μηνιαίως πέραν τοῦ μισθοῦ των. 9) Ὀφείλει ἕκαστος κλινάρχης, ὅπως τηρῇ αὐστηρῶς τοὺς ὅρους τῆς συμβάσεως, ἄλλως θὰ διώκηται ποινικῶς. 10) Ἑκάστη νοσοκόμος ὀφείλει νὰ ἐκτελῇ τὰς ἐντολὰς τῶν Ἰατρῶν καὶ τῆς προϊσταμένης τῆς κλινικῆς, ὡς ἐπίσης νὰ ὑπηρετῇ πιστῶς τοὺς ἀσθενεῖς, ἄλλως θὰ ἀπολύεται ἀπὸ τὴν κλινικὴν καὶ θὰ διαγράφεται ἀπὸ τὸν Σύνδεσμον. Ἕκαστος κλινικάρχης εἶναι ὑποχρεωμένος, ὅπως ἔχῃ βοηθητικὸν προσωπικὸν εἰς κλινικήν. 11) Ἅπαν τὸ προσωπικὸν δικαιοῦται τεσσαράκοντα (40) δραχμῶν μηνιαίως δι' ἐκτέλεσιν ἢ μὴ τῆς ἐργασίας του διὰ τὴν προσαύξησιν τοῦ 75ου)ο τῆς Κυριακῆς ἀργίας. Οὐδεμία ἄλλη ἀπαίτησις θὰ ὑφίσταται διὰ τὴν προσαύξησιν τῆς Κυριακῆς ἀργίας. 12) Ἀπαγορεύεται εἰς τὸ νοσηλευτικὸν προσωπικὸν νὰ ἐκτελῇ ἐργασίας πλυντρίας καὶ μαγείρου ἢ ἄλλην ἐργασίαν, μὴ ἔχουσαν σχέσιν

μὲ τὰ κύρια αὐτῆς καθήκοντα.

Ἡ ἰσχὺς τῆς παρούσης ἄρχεται ἀπὸ 1ης Ἰανουαρίου 1965.

Οἱ συμβαλλόμενοι

(Ἕπονται ὑπογραφαί)

Ἡ παροῦσα δημοσιευθήτω διὰ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 10 Μαρτίου 1965

—

19833)1539)1965 Ἀπόφ. Ὑπουργοῦ Ἐργασίας

Περὶ παρατάσεως ἰσχύος καταγγελθείσης διαιτητικῆς ἀποφάσεως λατόμων σκυροθραυστῶν Ἡρακλείου Κρήτης.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 175 τῆς 12 Μαρτίου 1965)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν: 1) Τὰς διατάξεις τῆς παραγράφου 3 τοῦ ἄρθρου 4 τοῦ νόμου 3239)1955, ἐν συνδυασμῷ μὲ τὰς τῆς παραγράφου 8 τοῦ ἄρθρου 10 τοῦ ν.δ. 3755)1957. 2) Τὴν κοινοποιηθεῖσαν ἡμῖν κατὰ τὴν 13.1.1965 καταγγελίαν τῆς ὑπ' ἀριθ. 6)1961 ἀποφάσεως τοῦ Π.Δ.Δ.Δ. Ἡρακλείου ἐκ μέρους τοῦ Συνδέσμου Λατόμων καὶ Σκυροθραυστῶν Ἡρακλείου. 3) Σχετικὴν γνωμοδότησιν τοῦ Ἐθνικοῦ Γνωμοδοτικοῦ Συμβουλίου Κοινωνικῆς Πολιτικῆς, ληφθεῖσαν κατὰ τὴν συνεδρίασιν αὐτοῦ τῆς 19.2.1965, ἀποφασίζομεν:

Ἀναστέλλομεν ἐπὶ ἓξ μῆνας χρονικὸν διάστημα, ἤτοι μέχρι 13.6.1965, τὴν ἐπέλευσιν τῶν ἐνόμων ἀποτελεσμάτων καταγγελίας τῆς καταγγελθείσης ὡς ἄνω ὑπ' ἀριθ. 6)1961 ἀποφάσεως τοῦ Π.Δ.Δ.Δ. Ἡρακλείου περὶ τῶν ὅρων ἀμοιβῆς καὶ ἐργασίας τῶν λατόμων σκυροθραυστῶν Ἡρακλείου Κρήτης, ἐγκριθείσης διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 86175)1961 κοινῆς ἀποφάσεως ἡμῶν καὶ τοῦ Ὑπουργοῦ Συντονισμοῦ (Φ.Ε.Κ. 431 τ. Β' τῆς 5.12.1961 (*).

Ἡ παροῦσα δημοσιευθήτω διὰ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 2 Μαρτίου 1965

—

120801)Β.969)1965 Ἀπόφ. Ὑπουργῶν Οἰκονομικῶν καὶ Ἐργασίας

Περὶ αὐξήσεως τῶν μηνιαίων ἀτομικῶν εἰσφορῶν Κλάδου Συντάξεων ἠσφαλισμένων εἰς Τ.Ε.Β.Ε.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 169 τῆς 11 Μαρτίου 1965)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν: 1) Τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 2 τοῦ ὑπ' ἀριθ. 19)1944 νόμου περὶ ἐξουσιοδοτήσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Οἰκονομικῶν ὅπως προβαίνῃ εἰς τροποποίησιν τῶν φορολογικῶν συντελεστῶν. 2) Τὴν διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 132710)1964 ἀναφορᾶς τοῦ Ταμείου Ἀσφαλίσεως Ἐπαγγελματιῶν καὶ Βιοτεχνῶν Ἑλλάδος ὑποβληθεῖσαν ἡμῖν πρότασιν τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου αὐτοῦ «περὶ αὐξήσεως ἀπὸ 1.1.1965 τῶν μηνιαίων ἀτομικῶν εἰσφορῶν τοῦ Κλάδου Συντάξεως». 3) Τὰς κρατούσας οἰκονομικὰς συνθήκας, ἀποφασίζομεν:

1) Ἀπὸ 1ης Ἰανουαρίου 1965 ἡ προβλεπομένη ὑπὸ τῆς παραγράφου 2 τοῦ ἄρθρου 15 τοῦ Κανονισμοῦ «περὶ τρόπου ὑπαγωγῆς εἰς τὴν ἀσφάλισιν καὶ εἰσπράξεως τῶν εἰσφορῶν τοῦ Τ.Ε.Β.Ε.» μηνιαία ἀτομικὴ εἰσφορὰ ὑπὲρ τοῦ Κλάδου Συντάξεων τῶν παρὰ τῷ Ταμείῳ Ἀσφαλίσεως Ἐπαγγελματιῶν καὶ Βιοτεχνῶν Ἑλλάδος ἠσφαλισμένων, ἀναπροσαρμοζομένη, ὁρίζεται ὡς ἀκολούθως:

Διὰ τοὺς ἀνήκοντας:

	Δραχμαί
α) Εἰς τὴν 1ην ἀσφαλιστικὴν κλάσιν	95
β) Εἰς τὴν 2αν » »	140
γ) Εἰς τὴν 3ην » »	185
δ) Εἰς τὴν 4ην » »	250
ε) Εἰς τὴν 5ην » »	300

Ἡ παροῦσα δημοσιευθήτω διὰ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 5 Μαρτίου 1965

—

22904)1718)1695 Ἀπόφ. Ὑπουργοῦ Ἐργασίας

Περὶ κηρύξεως ἐκτελεστῆς τῆς ὑπ' ἀριθ. 35) 1964 ἀποφάσεως τοῦ Π.Δ.Δ.Δ. Πειραιῶς περὶ τῶν ὅρων ἀμοιβῆς καὶ ἐργασίας τῶν τεχνιτῶν ὑδραυλικῶν καὶ λευκοσιδηρουργῶν Πειραιῶς.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 169 τῆς 11 Μαρτίου 1965)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν: 1) Τὰς διατάξεις τῆς παραγράφου 1 τοῦ ἄρθρου 20 τοῦ νόμου 3239)1955, ὡς ἐτροποποιήθησαν ὑπὸ τοῦ ν.δ. 3755)1957. 2) Τὴν ὑπ' ἀριθ. 35)1964 ἀπόφασιν τοῦ Π.Δ.Δ.Δ. Πειραιῶς, καθ' ἣς δὲν ἠσκήθη ἔφεσις, ἀποφασίζομεν:

Κηρύσσομεν ἐκτελεστὴν τὴν ὑπ' ἀριθ. 35)1964 ἀπόφασιν τοῦ Π.Δ.Δ.Δ. Πειραιῶς «περὶ τῶν ὅρων ἀμοιβῆς καὶ ἐργασίας τῶν τεχνιτῶν ὑδραυλικῶν καὶ λευκοσιδηρουργῶν Πειραιῶς», ἐκδοθεῖσαν εἰς ἐπίλυσιν διενέξεως μεταξὺ τοῦ Σωματείου Τεχνιτῶν Ὑδραυλικῶν καὶ Λευκοσιδηρουργῶν Πειραιῶς «Ὁ Ἅγιος Γεώργιος» ἀφ' ἑνὸς καὶ ἀφ' ἑτέρου τῶν 1) Συνδέσμου Ἑλλήνων Βιομηχάνων, 2) Ἑνώσεως Ἑλλήνων Σιδηροβιομηχάνων Πειραιῶς, 3) Συνδέσμου Καταστηματαρχῶν Λευκοσιδηρουργῶν καὶ Ὑδραυλικῶν Πειραιῶς, 4) Ὁμοσπονδίας Βιοτεχνικῶν Σωματείων Πειραιῶς, τῆς ὁποίας τὸ διατακτικὸν ἔχει ὡς ἀκολούθως:

1) Καθορίζει τὰ κατώτατα ὅρια ἡμερομισθίων τῶν τεχνιτῶν ὑδραυλικῶν καὶ λευκοσιδηρουργῶν Πειραιῶς ὡς ἀκολούθως:

Α') Διὰ τοὺς μαθητευομένους ἡλικίας κάτω

(*) ΕΕΔ 21, 188.

των 18 ετών:

	Δραχμαί
α) 1ον έτος υπηρεσίας	27
β) 1 - 2 » »	31
γ) 2 - 3 » »	37
δ) 3 - 4 » »	44

Το έτος υπηρεσίας λογίζεται συμπεπληρωμένον, εφ' όσον ο μαθητευόμενος συμπληρώση τουλάχιστον 200 ημερομίσθια.

Εις τους συμπληρώσαντας το 19ον έτος της ηλικίας των ή το 18ον έτος και έχοντας ενός έτους υπηρεσίαν και μη εργασθέντας πρότερον και εκ του λόγου τούτου θεωρουμένους ανειδικεύτους καταβάλλεται το εκάστοτε ισχύον κατώτατον όριον ημερομισθίου του εργατοτεχνίτου.

Β') Διά τους βοηθούς:

	Δραχμαί
α) 4 - 5 έτη βοηθός Β'	66
β) 5 - 6 έτη βοηθός Α'	68

Γ') Διά τους τεχνίτας:

α) 6 - 7 έτη τεχνίτης Β'	78
β) άπό 7 έτη και άνω τεχνίτης Α'	83

2) Ορίζει, ότι εις την παρούσαν υπάγονται οι εργαζόμενοι ως υδραυλικοί οικοδομών, ατμοπλοίων, κεντρικών θερμάνσεων καλοριφέρ και ψυκτοποιοί, ως και οι απασχολούμενοι διά την κατασκευήν απάντων των εκ λαμαρίνης και λευκοσιδήρου εργασιών και εργαζόμενοι εις μηχανήματα, πρέσσας κλπ. των βιοτεχνικών εργαστηρίων.

Ομοίως υπάγονται οι συντηρηταί όλων των ως άνω εργασιών, οι απασχολούμενοι εις τα βιομηχανικά εργοστάσια, εις ούς όμως απαγορεύεται να προβαίνουν εις νέας άξιας λόγου εγκαταστάσεις εκ λαμαρίνης και λευκοσιδήρου.

3) Ορίζει γενικώς, ότι τυχόν καταβαλλόμενα ημερομίσθια ανώτερα των υπό της παρούσης καθοριζομένων δεν μειούνται. Και ειδικώτερον όπως εις την από 22.7.1964 συλλογικήν σύμβασιν εργασίας (Φ.Ε.Κ. 322 Β' της 31.8.1964)(*) προβλέπονται ευνοϊκώτεροι όροι αμοιβής θά ισχύουν οι όροι ούτοι ως πρός τά ημερομίσθια.

Η ισχύς της παρούσης άρχεται από 7 Ιουλίου 1964.

Η παρούσα δημοσιευθήτω εις την Εφημερίδα της Κυβερνήσεως.

Εν Αθήναις τη 6 Μαρτίου 1965

—

29991)2162)1965 Απόφ. Υπουργού Εργασίας

Περί δημοσιεύσεως εις την Εφημερίδα της Κυβερνήσεως της από 5.3.1965 συλλογικής συμβάσεως εργασίας εργατοτεχνιτών εκδοροσφαγέων Πειραιώς.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 232 της 30 Μαρτίου 1965)

Έχοντες υπ' όψιν τας διατάξεις του ν. 3239) 1955, ως τροποποιηθησαν και συνεπληρώθησαν μεταγενεστέρως υπό του ν.δ. 3755)1957, αποφασίζομεν, όπως δημοσιευθή εις την Εφημερίδα της Κυβερνήσεως (τεύχος Β') ή από 5.3.1965 συλλογική σύμβασις εργασίας των εργατοτεχνιτών εκδοροσφαγέων Πειραιώς, κατατεθείσα ημίν την 9.3.1965, συνταγέντος προς τούτο του υπ' αριθ. 621 1965 πρακτικού καταθέσεως, ήτις έχει ως ακολούθως:

Συλλογική σύμβασις εργασίας

εργατοτεχνιτών εκδοροσφαγέων Πειραιώς

Εν Αθήναις και εν τω Υπουργείω Εργασίας σήμερον την 5ην Μαρτίου 1965 και επί παρουσία του Διευθυντού του Υπουργείου τούτου Γ. Παπανικολάου, εξουσιοδοτημένου δυνάμει της υπ' αριθ. 73978)12430)13.10.1961 αποφάσεως του Υπουργού Εργασίας, κατά τας διατάξεις της παραγράφου 3 του άρθρου 5 του νόμου 3239) 1955, διά την επί παρουσία τούτου κατάρτισιν και υπογραφήν συλλογικών συμβάσεων εργασίας, οι υπογεγραμμένοι Παναγ. Μάλλιος, πρόεδρος του Συνδέσμου Ζωεμπόρων Πειραιώς, αφ' ενός, και 1) Σταμάτιος Τερεζάκης, πρόεδρος της Πανελληνίου Ομοσπονδίας Εργατών και Υπαλλήλων Κρεάτος «Η Ένωσις», 2) Χαράλαμπος Λούζης και 3) Κων)νος Μπουλτούμης, εκπρόσωποι του Σωματείου Εκδοροσφαγέων Πειραιώς «Ο Σωτήρ», αφ' ετέρου, δεόντως εξουσιοδοτημένοι υπό των αρμοδίων συλλογικών οργάνων των οργανώσεων, ας εκπροσωπούσιν, αποφασίζουσιν:

Συμφωνούσι τα εύθυς αμέσως κατωτέρω εκτιθέμενα:

Άρθρον 1

Το εν Πειραιεί καθεστως εργασίας σφαγής και εκδοράς ρυθμίζεται διά της ισχυούσης από 18ης Αυγούστου 1960 συλλογικής συμβάσεως εργασίας εργατοτεχνιτών εκδοροσφαγέων Πειραιώς, υπογραφείσης μεταξύ ημών και των εν τη παρούση συμβαλλομένων, δημοσιευθείσης μετά της υπ' αριθ. 62639)12452)29.9.1960 κοινής αποφάσεως των Υπουργών Συντονισμού και Εργασίας εν Φ.Ε.Κ. 422)1960, τεύχος Β'(*). Το δια της συλλογικής συμβάσεως εκείνης θεσπισθέν τιμολόγιον εργασίας παρέμεινεν έκτοτε και μέχρι σήμερον, καθ' όλην την διάρκειαν της πενταετίας, αναλλοίωτον, άνευ ουδεμιάς απολύτως αυξήσεως.

Άρθρον 2

α) Κατόπιν της υπογραφής της προειρημένης από 18.8.1960 συλλογικής συμβάσεως εργασίας, δι' ής και διά του άρθρου 2 § 2 ταύτης ανελήφθη υποχρεωσις διατηρήσεως συνεργείων εξ εργατών εκδοροσφαγέων, καθ' όλην την διάρκειαν της νυκτός και εν καιρώ χειμώνος εις την Κεντρικήν Αγοράν Πειραιώς, η εργασία κατέστη επαχθεστέρα και κοπιώδης (εκτέλεσις εις το ύπαιθρον, εις χώρους υγρούς και ψυχρούς, υπό την επήρειαν δυσωδών αναθυμιάσεων και όξεων).

β) Εξ άλλου και επειδή, ως προεξετέθη, το τιμολόγιον εργασίας δεν αναπροσηρμόσθη καθ' όλην την διάρκειαν της πενταετούς ισχύος της

(*) ΕΕΔ 23, σ. 1076.

(*) ΕΕΔ 19, σ. 1345.

ρηθείσης συλλαγικής συμβάσεως, παρ' όλον ότι ο τιμάριθμος έν γένει ανήλθε κατά σημαντικόν ποσοστόν, έπαυσεν αύτη (ή συλλογική σύμβασις) νά ρυθμίζη κατά τρόπον έποικοδομητικόν τάς μεταξύ των συμβαλλομένων έργασιακάς σχέσεις. Δι' ό ούτοι αποφασίζουσιν, όπως αναπροσαρμόσωσι το ισχύον τιμολόγιον, το μέν διά νά συγχρονίσωσι τούτο, το δέ διά νά αμείψωσι στοιχειωδώς την παρεχομένην σκληράν έργασίαν, διατηρούντες κατά τά λοιπά έν ισχύϊ τάς διατάξεις της από 18.8.1960 συλλογικής συμβάσεως έργασίας.

Άρθρον 3

α) Το ισχύον τιμολόγιον, το αφορών εις τά εισαγόμενα ζώντα και σφαζόμενα έν τοίς Δημοτικοίς Σφαγείοις Πειραιώς ή οπουδήποτε εντός της περιφερείας του Ειρηνοδικείου Πειραιώς και των Προαστίων σφάγια, περί ών ή παράγραφος 1 του άρθρου 2 και αί παράγραφοι 1 - 4 του άρθρου 4 της από 18.8.1960 συλλογικής συμβάσεως έργασίας, αύξάνεται κατά ποσοστόν 15 ο/ο.

β) Το έπί των εισαγομένων εσφαγμένων και έγδαρμένων σφαγίων τιμολόγιον, περί ού διαλαμβάνει ή παράγραφος 2 του άρθρου 2 και ή παράγραφος 5 εδάφια 1 και 2 του άρθρου 4 της αύτης ώς άνω συλλογικής συμβάσεως, αύξάνεται έπίσης κατά 15 ο/ο.

γ) Η παρούσα αποτελεί συμπλήρωμα της από 18ης Αυγούστου 1960 συλλογικής συμβάσεως έργασίας και ισχύει από της δημοσιεύσεως της εις την Εφημερίδα της Κυβερνήσεως ή της νομίμου καταθέσεως της εις τον Γραμματέα του Ειρηνοδικείου Αθηνών.

Οι συμβαλλόμενοι

(Έπονται υπογραφαί)

Η παρούσα δημοσιευθήτω διά της Εφημερίδος της Κυβερνήσεως.

Εν Αθήναις τη 26 Μαρτίου 1965

—

29992)2163)1965 Απόφ. Υπουργού Εργασίας

Περί δημοσιεύσεως εις την Εφημερίδα της Κυβερνήσεως της από 5.3.1965 συλλογικής συμβάσεως έργασίας εργατοτεχνιτών εκδορατεμαχιστών βοοειδών Πειραιώς.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 232 της 30 Μαρτίου 1965)

Έχοντες υπ' όψιν τάς διατάξεις του νόμου 3239)1955, ώς ετροποποιήθησαν και συνεπληρώθησαν μεταγενεστέρως υπό του ν.δ. 3755)1957, αποφασίζομεν:

Όπως δημοσιευθή εις την Εφημερίδα της Κυβερνήσεως (τεύχος Β') ή από 5.3.1965 συλλογική σύμβασις έργασίας εργατοτεχνιτών εκδορατεμαχιστών βοοειδών Πειραιώς, κατατεθείσα ημίν την 9.3.1965, συνταχθέντος προς τούτο του υπ' αριθ. 622)9.3.1965 πρακτικού καταθέσεως, ήτις έχει ώς ακολούθως:

Συλλογική σύμβασις έργασίας
εργατοτεχνιτών εκδορατεμαχιστών βοοειδών
Πειραιώς

Εν Αθήναις και εν τω Υπουργείω Εργασίας, σήμερον την 5ην Μαρτίου 1965 και έπί παρουσία του Διευθυντού του Υπουργείου τούτου Γεωργ. Παπανικολάου, εξουσιοδοτουμένου δυνάμει της υπ' αριθ. 73978)12480)12.10.1961 αποφάσεως του Υπουργού Εργασίας, κατά τάς διατάξεις της παραγράφου 3 του άρθρου 5 του ν. 3239)1955, διά την έπί παρουσία τούτου κατάρτισιν και υπογραφήν συλλογικών συμβάσεων εργασίας, οί υπογεγραμμένοι Παναγ. Μάλλιος, πρόεδρος του Συνδέσμου Ζωεμπόρων Πειραιώς, άφ' ενός, και 1) Σταμάτιος Τρεζάκης, πρόεδρος της Πανελληνίου Ομοσπονδίας Εργατών και Υπαλλήλων Κρέατος «Η Ένωσις», 2) Γεώργιος Σαρρής, πρόεδρος, 3) Σταύρος Βλησίδης, γεν. γραμματεύς του Συνδέσμου Εκδορατεμαχιστών Βοοειδών «Ο Άγιος Σώστης», άφ' ετέρου, δεόντως εξουσιοδοτημένοι υπό των αρμοδίων συλλογικών οργάνων των οργανώσεων, ας εκπροσωπούσιν, αποφασίζουσιν:

Συμφωνούσι τά εύθύς άμέσως κατωτέρω εκτιθέμενα:

Άρθρον 1

Το έν Πειραιεί καθεστώς έργασίας εκδορατεμαχιστών των βοοειδών ρυθμίζεται διά της από 20ής Σεπτεμβρίου 1957 συλλογικής συμβάσεως έργασίας εργατοτεχνιτών εκδορατεμαχιστών βοοειδών, υπογραφείσης μεταξύ των ώδε συμβαλλομένων Συνδέσμου Εκδορατεμαχιστών Βοοειδών Πειραιώς «Ο Άγιος Σώστης», Συνδέσμου Ζωεμπόρων Πειραιώς και άλλων τινών εργοδοτικών σωματείων, μη υφισταμένων σήμερον, δημοσιευθείσης μετά της υπ' αριθ. 68003)12631)22.10.1957 κοινής αποφάσεως των Υπουργών Συντονισμού και Εργασίας έν Φ.Ε.Κ. 285)1957, τεύχος Β'. Το διά της συλλογικής συμβάσεως εκείνης θεσπισθέν τιμολόγιον έργασίας παρέμεινεν έκτοτε και μέχρι σήμερον, καθ' όλην την διάρκειαν της όκταετίας αναλλοίωτον, άνευ ουδεμιάς απολύτως αύξήσεως.

Άρθρον 2

α) Κατόπιν της υπογραφής της προειρημένης από 20.9.1957 συλλογικής συμβάσεως έργασίας, δι' ής διά του άρθρου 2 § 2 ταύτης ανελήφθη υποχρέωσις διατηρήσεως συνεργείων έξ έργατών εκδορατεμαχιστών βοοειδών, καθ' όλην την διάρκειαν της νυκτός και έν καιρώ χειμώνος εις την Κεντρικήν Αγοράν Πειραιώς, ή εργασία κατέστη έπαχθεστέρα και κοπιώδης (έκτέλεσις εις το ύπαιθρον, εις χώρους ύγρους και ψυχρούς, όπό την επήρειαν δυσωδών αναθυμιάσεων και όξέων).

β) Εξ άλλου και επειδή, ώς προεξετέθη, το τιμολόγιον έργασίας δέν αναπροσηρμόσθη καθ' όλην την διάρκειαν της όκταετούς ισχύος της ρηθείσης συλλογικής συμβάσεως, παρ' όλον ότι ο τιμάριθμος έν γένει ανήλθε σημαντικώς, έπαυσεν αύτη (ή συλλογική σύμβασις) νά ρυθμίζη κατά τρόπον έποικοδομητικόν τάς μεταξύ των συμβαλλομένων έργασιακάς σχέσεις. Δι' ό ούτοι αποφασίζουσιν, όπως αναπροσαρμόσωσι το ισχύον τιμολόγιον, το μέν διά νά συγχρονίσωσι τούτο, το δέ διά νά αμείψωσι στοιχειωδώς την παρεχομένην σκληράν έργασίαν, διατηρούντες κατά τά λοιπά έν ισχύϊ τάς διατάξεις της από

20.9.1957 συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας.

Ἄρθρον 3

α) Τὸ ἰσχῦον τιμολόγιον τῶ ἀφορῶν εἰς τὰ εἰσαγόμενα ζῶντα καὶ σφαζόμενα ἐν τοῖς Δημοτικοῖς Σφαγείοις Πειραιῶς ἢ ὁπουδήποτε ἐντὸς τῆς περιφερείας τοῦ Εἰρηνοδικείου Πειραιῶς καὶ τῶν Προαστίων βοοειδῆ, περὶ ὧν ἡ παράγραφος 1 τοῦ ἄρθρου 2 καὶ αἱ παράγραφοι Α' καὶ Β' τοῦ ἄρθρου 4 τῆς ἀπὸ 20.9.1957 συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας, αὐξάνεται κατὰ ποσοστὸν 15 ο)ο.

β) Τὸ ἐπὶ τῶν εἰσαγομένων ἐσφαγμένων καὶ ἐγδαρμένων βοοειδῶν τιμολόγιον, περὶ οὗ διαλαμβάνει ἡ παράγραφος 3 τοῦ ἄρθρου 2 καὶ ἡ παράγραφος γ' τῆς αὐτῆς ὡς ἄνω συλλογικῆς συμβάσεως, αὐξάνεται ἐπίσης κατὰ 15 ο)ο.

γ) Ἡ παροῦσα ἀποτελεῖ συμπλήρωμα τῆς ἀπὸ 20.9.1957 συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας καὶ ἰσχύει ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεώς της εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως ἢ τῆς νομίμου καταθέσεώς της εἰς τὸν Γραμματέα τοῦ Εἰρηνοδικείου Ἀθηνῶν.

Οἱ συμβαλλόμενοι

(Ἕπονται ὑπογραφαί)

Ἡ παροῦσα δημοσιευθήτω διὰ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 26 Μαρτίου 1965

—

10699)766)1965 Ἀπόφ. Ὑπουργοῦ Ἐργασίας

Περὶ τροποποιήσεως τῆς παραγράφου 1 τῆς ὑπ' ἀριθ. 96996)6201)1963 ἀποφάσεως «περὶ καθορισμοῦ ὡρῶν ἐργασίας καταστημάτων χονδρικῆς καὶ λιανικῆς πωλήσεως ἰχθύων Ἀθηνῶν - Πειραιῶς καὶ τῶν πέριξ αὐτοῦ Δήμων - Κοινοτήτων καὶ Συνοικισμῶν καὶ Ἰχθυοσκάλας Πειραιῶς.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 265 τῆς 15 Ἀπριλίου 1965)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν: 1) Τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 5 τοῦ π.δ)τος τῆς 8)13.4.1932 «περὶ κωδικοποιήσεως τῶν διατάξεων τῶν νόμων περὶ χρονικῶν ὁρίων ἐργασίας εἰς τὰ καταστήματα κλπ.». 2) Τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 1 τοῦ ν. δ)τος 4020)1959. 3) Τὰς διατάξεις τῆς ὑπ' ἀριθ. 42754)9178)16.2.1959 ἡμετέρας ἀποφάσεως «περὶ ὡρῶν ἐργασίας Ἰχθυοπωλείων Ἀθηνῶν - Πειραιῶς - Προαστίων». 4) Τὴν ὑπ' ἀριθ. 1008)24)31.12.1964 γνώμην τοῦ Ὑπουργείου Ἐμπορίου (Ἐποπτεία Ἀγορανομίας). 5) Τὴν ὑπ' ἀριθ. 101012)16.12.1964 γνώμην τοῦ Ὑπουργείου Βιομηχανίας. 6) Τὴν ὑπ' ἀριθ. 132838,Φ71)42)30.1.1965 γνώμην τῆς Ἀστυνομικῆς Διευθύνσεως Ἀθηνῶν. 7) Τὴν ὑπ' ἀριθ. 17991)Φ.65)87)31.12.1964 γνώμην τῆς Ἀστυνομικῆς Διευθύνσεως Πειραιῶς. 8) Τὴν ὑπ' ἀριθ. 121)4.1.1965 γνώμην τοῦ Συνδέσμου Ἰχθυεμπόρων - Ἰχθυοπωλῶν Ἀθηνῶν. 9) Τὴν ὑπ' ἀριθ. 284)23.11.1964 γνώμην: α) τοῦ Συνδέσμου Ἰχθυεμπόρων καὶ Ἰχθυοπωλῶν Πειραιῶς, β) τοῦ Παραγωγικοῦ καὶ Ἐμπορικοῦ Ἁλιευτικοῦ Συνεταιρισμοῦ Πειραιῶς καὶ γ) τοῦ Συνδέσμου Πλανοδίων Ἰχθυοπωλῶν Πειραιῶς - Ἀθηνῶν - Προαστίων. 10) Τὴν ὑπ' ἀριθ. 125)31.12.1964 γνώμην τοῦ Ἐθνικοῦ Συνδέσμου Πλανοδίων Ἐργατοϋπαλλήλων Ἰχθύων Πειραιῶς - Ἀθηνῶν - Προαστίων. 11) Τὸ ἀπὸ 18.3.1965 πρακτικὸν τῶν ἐνδιαφερομένων ἐπαγγελματικῶν ὀργανώσεων (χονδρικῆς πωλήσεως Ἀθηνῶν - Πειραιῶς καὶ Ὑπαλλήλων), ἀποφασίζομεν:

Τροποποιοῦντες τὴν παράγραφον 1 τῆς ὑπ' ἀριθ. 96996)6201)1963 ἡμετέρας ἀποφάσεως «περὶ καθορισμοῦ ὡρῶν ἐργασίας καταστημάτων χονδρικῆς καὶ λιανικῆς πωλήσεως ἰχθύων Ἀθηνῶν - Πειραιῶς καὶ τῶν πέριξ αὐτοῦ Δήμων - Κοινοτήτων καὶ Συνοικισμῶν καὶ Ἰχθυοσκάλας Πειραιῶς», καθορίζομεν τὰς ὥρας ἀνοίγματος, μεσημβρινῆς διακοπῆς καὶ κλεισίματος τῶν καταστημάτων χονδρικῆς πωλήσεως ἰχθύων Ἀθηνῶν Πειραιῶς καὶ τῆς Ἰχθυοσκάλας Πειραιῶς ὡς ἀκολούθως:

Ἀπὸ 15 Μαΐου - 15 Ὀκτωβρίου:

Καθ' ἑκάστην ἀπὸ 4.30' π. μ. - 2 μ. μ. καὶ 6 - 7.30' μ. μ.

Ἑκάστην Τετάρτην ἀπὸ 4.30' π. μ. - 12.30' μ. μ.

Ἀπὸ 16 Ὀκτωβρίου - 14 Μαΐου:

Καθ' ἑκάστην ἀπὸ 5.30' π. μ. - 2 μ. μ. καὶ 5 - 6.30' μ. μ.

Ἑκάστην Τετάρτην ἀπὸ 5.30' π. μ. - 1.30' μ. μ.

Κατὰ τὰ λοιπὰ παραμένει ἐν ἰσχύϊ ἡ ὑπ' ἀριθ. 96996)6201)1963 ἡμετέρα ἀπόφασις(*).

Ἡ παροῦσα δημοσιευθήτω διὰ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 31 Μαρτίου 1965

—

29994)2165)1965 Ἀπόφ. Ὑπουργοῦ Ἐργασίας

Περὶ δημοσιεύσεως εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως τῆς ἀπὸ 11.3.1965 συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας «περὶ ἐπεκτάσεως τοῦ διὰ τῆς ἀπὸ 10.4.1964 συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας χορηγηθέντος εἰς τοὺς ἀπασχολουμένους εἰς τὴν θέρμανσιν κοινῶν κλιβάνων μισθωτοὺς τῆς Δ.Ε.Φ.Α. εἰδικοῦ ἐπιδόματος φωτιᾶς καὶ εἰς τινας ἄλλας κατηγορίας μισθωτῶν αὐτῆς».

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 282 τῆς 30 Μαρτίου 1965)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν τὰς διατάξεις τοῦ νόμου 3239)1955, ὡς ἐτροποποιήθησαν καὶ συνεπληρώθησαν μεταγενεστέρως ὑπὸ τοῦ ν. δ)τος 3755)1957 ἀποφασίζομεν:

Ὅπως δημοσιευθῇ εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως (τεῦχος Β') ἡ ἀπὸ 11.3.1965 συλλογικὴ σύμβασις ἐργασίας «περὶ ἐπεκτάσεως τοῦ διὰ τῆς ἀπὸ 10.4.1964 συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας χορηγηθέντος εἰς τοὺς ἀπασχολουμένους εἰς τὴν θέρμανσιν κοινῶν κλιβάνων μισθωτοὺς τῆς Δ.Ε.Φ.Α. εἰδικοῦ ἐπιδόματος φωτιᾶς καὶ εἰς τινας ἄλλας κατηγορίας μισθωτῶν».

Συλλογικὴ σύμβασις ἐργασίας

Ἐν Ἀθήναις σήμερον τὴν 11ην Μαρτίου 1965,

(*) ΕΕΔ 23, 55.

ήμέραν τής έβδομάδος Πέμπτην καί ώραν 9ην πρωϊνην έν τω έπί τής όδου Πειραιώς 100 καταστήματι τής Δ.Ε.Φ.Α. (Γραφείον Γενικής Διευθύνσεως) οί ύπογεγραμμένοι άφ' ένός Μιχαήλ Μιχαλόπουλος, γενικός διευθυντής τής Δ.Ε.Φ.Α., ένεργών έν προκειμένω ώς έκπρόσωπος τής Δημοτικής Έπιχειρήσεως Φωταερίου Άθηνών, κατόπιν ειδικής έξουσιοδοτήσεως, χορηγηθείσης αύτω ύπό τού Συμβουλίου Έκμεταλλεύσεως τής Δ.Ε.Φ.Α. δι' άποφάσεως αύτού, ληφθείσης κατά τήν ύπ' άριθ. 118)17.11.1964 συνεδρίασιν αύτού, άπόσπασμα τής οποίας προσαρτάται τή παρούση, καί άφ' έτερου: α) Όρέστης Χατζηβασιλείου, πρόεδρος τού Συλλόγου Ύπαλλήλων Φωταερίου Άθηνών, καί Στυλιανός Ήσαΐας, γενικός γραμματεύς τής αύτής Όργανώσεως, καί β) Ίωάννης Βρεττός, πρόεδρος τής Ένώσεως Προσωπικού Φωταερίου Άθηνών, καί Κωτσώνης Έλευθέριος, γενικός γραμματεύς τής αύτής Όργανώσεως, ένεργούντες έν προκειμένω οί είρημένοι άφ' έτέρου συμβαλλόμενοι ως έκπρόσωποι τών ώς άνω έπαγγελματικών όργανώσεων, έξουσιοδοτημένοι δεόντως διά τήν ύπογραφήν τής παρούσης συλλογικής συμβάσεως έργασίας, δυνάμει τών άπό 20 Μαρτίου 1964 έξουσιοδοτήσεων τών γενικών συνελεύσεων τών έν λόγω έπαγγελματικών όργανώσεων, άποσπάσματα τών οποίων προσαρτώνται ώδε, έπί παρουσίω καί τού Άναργύρου Θεοδωροπούλου, τμηματάρχου Α' τάξεως παρά τή Νομαρχία Άττικής, όρισθέντος διά τού ύπ' άριθ. πρωτ. 6710)27.2.1965 έγγράφου τού Ύπουργείου Έσωτερικών, ώς έκπροσώπου τούτου, κατά τάς σχετικάς διατάξεις τού νόμου 3239)1955, καθ' ό έποπτεύοντος τήν Δ.Ε.Φ.Α. Ύπουργείου καί κατόπιν σχετικών διαπραγματεύσεων τά συμβαλλόμενα μέρη, συμφωνούντος καί τού άνω έκπροσώπου τού Ύπουργείου Έσωτερικών, συνεφώνησαν καί συναπεδέχθησαν, όπως καταρτισθή μεταξύ των ή παρούσα συλλογική σύμβασις έργασίας, δι' ής έπεκτείνεται τό διά τής άπό 10 Άπριλίου 1964 συλλογικής συμβάσεως έργασίας(*) χορηγηθέν είς τούς άπασχολουμένους είς τήν θέρμανσιν τών κοινών κλιβάνων μισθωτούς τής Δ.Ε.Φ.Α. είδικόν έπίδομα «φωτιάς» έξ δραχμών όκτώ (8) άνά πραγματοποιούμενον ήμερομίσθιον καί είς τάς άκολούθους κατηγορίας μισθωτών τής Δ.Ε.Φ.Α., ύπό τούς κάτωθι όρους καί προυποθέσεις:

1) Άπό τής ισχύος τής παρούσης συλλογικής συμβάσεως έργασίας χορηγείται είδικόν έπίδομα «φωτιάς» είς τάς κατωτέρω κατηγορίας μισθωτών τής Δ.Ε.Φ.Α.:

α) Είς τούς έργοδηγούς παραγωγής καί τούς έκτελούντας χρέη έργοδηγού παραγωγής, έφ' όσον αύτοι άπασχολούνται είς τήν παραγωγήν.

β) Είς τούς κτίστας κλιβάνων, έφ' όσον ούτοι άπασχολούνται είς τήν συντήρησιν κλιβάνων ένλειτουργίφ ή τοιούτων κειμένων έν χώρφ, έν ώ κατά τήν άπασχόλησίν των λειτουργούσι κλίβανοι.

γ) Είς άρχιτεχνίτας καμινευτάς, έφ' όσον ούτοι άπασχολούνται είς τήν κάμινον, ών ό άριθμός δέν δύναται νά ύπερβαίνη τούς δύο (2).

δ) Είς τούς θερμαστάς κλιβάνων άπασχολουμένους είς τούς παλαιούς άτμολέβητας καί καθ' ας ήμέρας ούτοι έργάζονται είς παλαιούς άτμολέβητας, καί

ε) Είς ένα (1) τεχνίτην τού όρειχαλκουργείου, ήτοι τόν άπασχολούμενον ώς χύτην έν τω χυτηρίφ, καί καθ' ας ήμέρας άπασχολείται είς τήν έργασίαν ταύτην.

2) Τό έπίδομα τούτο όρίζεται άνά πραγματοποιούμενον ήμερομίσθιον των άνω κατηγοριών μισθωτών είς δραχμάς όκτώ (8) διά τούς άπασχολουμένους είς τάς ώς άνω κατηγορίας. Δι' έργασίαν μικροτέρας διαρκείας τού ισχύοντος ήμερησίως ώραρίου έργασίας (όκταώρου) θά καταβάλλεται άναλογον κλάσμα.

3) Τό είδικόν τούτο έπίδομα «φωτιάς» θά είναι αύτοτελές, δέν θά καταβάλλεται κατά τάς ήμέρας άναπαύσεως (ρεπό) ή άσθενείας (συμπεριλαμβανομένης καί τής άναρρωτικής άδειας), θά καταβάλλεται δέ άποκλειστικώς καί μόνον διά πραγματοποιουμένην είς τάς άνω έργασίας άπασχόλησιν.

Έπίσης τό είδικόν αύτό έπίδομα δέν θά ύπολογίζεται είς τάς άποδοχάς τής κανονικής άδείας, τά δώρα έπί ταίς έορταίς Χριστουγέννων-Νέου Έτους καί Πάσχα, τάς άποζημιώσεις συνεπεία λύσεως τής συμβάσεως έργασίας καί είς ούδεμίαν γενικώς προσαύξησιν λόγω άπασχολήσεως (έργασίας) κατά τάς Κυριακάς καί έξαιρετέας έορτάς, νυκτερινάς ώρας κλπ. θά ύπόκειται.

4) Τού ώς άνω είδικού έπιδόματος «φωτιάς» δέν δικαιούνται οί έκ τού προσωπικού άπασχολούμενοι είς τάς άνωτέρω προβλεπομένας έργασίας, έφ' όσον άμείβονται ούχι βάσει τού παρά τή Δημοτική Έπιχειρήσει Φωταερίου Άθηνών κρατούντος διά τό προσωπικόν της ίδιου μισθολογικού καθεστώτος, άλλά βάσει είδικών κλαδικών συλλογικών συμβάσεων έργασίας.

5) Ή χορήγησις τού άνωτέρου είδικού έπιδόματος «φωτιάς» είς τούς άνω μισθωτούς άρχεται άπό 1ης Δεκεμβρίου 1964.

6) Αί έκ τής έφαρμογής τής παρούσης προκύπτουσαι πρός καταβολήν άναδρομικαί μισθολογικαί διαφοραί διά τό άπό τής ισχύος της μέχρι τής δημοσιεύσεως της χρονικόν διάστημα καταβληθήσονται ύπό τής Δ.Ε.Φ.Α. τμηματικώς καί άναλόγως τών οίκονομικών δυνατοτήτων της.

Ή παρούσα συνετάγη είς τόσα πρωτότυπα, όσα καί τά συμβαλλόμενα μέρη, καί έλαβεν έκαστον άνά έν. Έπί πλέον δέ συνετάγησαν καί έτερα δύο όμοια, έξ ών έν έλαβεν ό άνω έκπρόσωπος τού Ύπουργείου Έσωτερικών, τό δέ έτερον κατατεθήσεται είς τήν άρμοδίαν Ύπηρεσίαν τού Ύπουργείου Έργασίας διά τά περαιτέρω νόμιμα.

(Οί συμβαλλόμενοι)
(Έπονται ύπογραφαί)

Ή παρούσα δημοσιευθήτω διό τής Έφημερίδος τής Κυβερνήσεως.

Έν Άθήναις τή 26 Μαρτίου 1965

(*) ΕΕΔ 23, 755.

—

31290)2235)1965 Άπόφ. Ύπουργού Έργασίας

Περί παρατάσεως ισχύος καταγγελθείσης τής

διαιτητικῆς ἀποφάσεως ἐργατοτεχνιτῶν καὶ ὑπαλλήλων κατεργασίας ὑάλου Θεσσαλονίκης.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 232 τῆς 30 Μαρτίου 1965)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν 1) Τὰς διατάξεις τῆς παραγράφου 3 τοῦ ἄρθρου 4 τοῦ νόμου 3239) 1955, ἐν συνδυασμῷ μὲ τὰς τῆς παραγράφου 8 τοῦ ἄρθρου 10 τοῦ ν.δ. 3755)1957. 2) Τὴν κοινοποιηθεῖσαν ἡμῖν κατὰ τὴν 27.1.1965 καταγγελίαν τῆς ὑπ' ἀριθ. 3)1963 ἀποφάσεως τοῦ Δ.Δ. Δ.Δ. Θεσσαλονίκης ἐκ μέρους τοῦ Συνδέσμου Ἐργατοτεχνιτῶν καὶ Ὑπαλλήλων Κατεργασίας Ὑάλου Θεσσαλονίκης. 3) Σχετικὴν γνωμοδότησιν τοῦ Ἐθνικοῦ Γνωμοδοτικοῦ Συμβουλίου Κοινωνικῆς Πολιτικῆς, ληφθεῖσαν κατὰ τὴν συνεδρίασιν αὐτοῦ τῆς 24.3.1965, ἀποφασίζομεν:

Ἀναστέλλομεν ἐπὶ τρίμηνον χρονικὸν διάστημα, ἤτοι μέχρι 27.6.1965 τὴν ἐπέλευσιν τῶν ἐννόμων ἀποτελεσμάτων καταγγελίας τῆς καταγγελθείσης ὡς ἄνω ὑπ' ἀριθ. 3)1962 ἀποφάσεως τοῦ Δ.Δ.Δ.Δ. Θεσσαλονίκης «περὶ τῶν ὅρων ἀμοιβῆς καὶ ἐργασίας τῶν ἐργατοτεχνιτῶν καὶ ὑπαλλήλων κατεργασίας ὑάλου Θεσσαλονίκης», κατατεθείσης εἰς τὸ Εἰρηνοδικεῖον Ἀθηνῶν (πρᾶξις καταθέσεως 44)19.4.1963)(*).

Ἡ παροῦσα δημοσιευθήτω διὰ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 26 Μαρτίου 1965

31289)2234)1965 Ἀπόφ. Ὑπουργοῦ Ἐργασίας

Περὶ παρατάσεως ἰσχύος καταγγελθείσης διαιτητικῆς ἀποφάσεως περὶ παροχῆς ἐπιδόματος ἀνθυγιεινῆς ἐργασίας προσωπικοῦ μηχανικῶν κλπ. πλυντηρίων Α.Υ.Υ.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 232 τῆς 30 Μαρτίου 1965)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν: 1) Τὰς διατάξεις τῆς παραγράφου 3 τοῦ ἄρθρου 4 τοῦ ν. 3239)1955, ἐν συνδυασμῷ μὲ τὰς τῆς παραγράφου 8 τοῦ ἄρθρου 10 τοῦ ν.δ. 3755)1957. 2) Τὴν κοινοποιηθεῖσαν ἡμῖν κατὰ τὴν 28.1.1965 καταγγελίαν τῆς ὑπ' ἀριθ. 18)1962 ἀποφάσεως τοῦ Δ.Δ.Δ.Δ. Ἀθηνῶν, ἐκ μέρους τοῦ Συνδέσμου ἐργατοτεχνιτῶν βαφέων, τυποβαφέων, ψιντριστῶν κλπ. Α.Π.Η. «Ἡ Ἁγία Τριάς». 3) Σχετικὴν γνωμοδότησιν τοῦ Ἐθνικοῦ Γνωμοδοτικοῦ Συμβουλίου Κοινωνικῆς Πολιτικῆς, ληφθεῖσαν κατὰ τὴν συνεδρίασιν αὐτοῦ τῆς 24.3.1965, ἀποφασίζομεν:

Ἀναστέλλομεν ἐπὶ ἑξμηνον χρονικὸν διάστημα, ἤτοι μέχρι 28.6.1965, τὴν ἐπέλευσιν τῶν ἐννόμων ἀποτελεσμάτων καταγγελίας τῆς καταγγελθείσης ὡς ἄνω ὑπ' ἀριθ. 18)1962 ἀποφάσεως τοῦ Δ.Δ.Δ.Δ. Ἀθηνῶν «περὶ παροχῆς ἐπιδόματος ἀνθυγιεινῆς ἐργασίας εἰς τὸ προσωπικὸν Ἐπιχειρήσεων μηχανικῶν κλπ. πλυντηρίων περιοχῆς Α.Π.Η.», κατατεθείσης εἰς τὸ Εἰρηνοδικεῖον Ἀθηνῶν (πρᾶξις καταθέσεως 151)22.11.1962) καὶ κηρυχθείσης ὑποχρεωτικῆς διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 19350)1963 ἀποφάσεως ἡμῶν (Φ.Ε.Κ. 83 τ. Β' 28.2.1963)(**).

Ἡ παροῦσα δημοσιευθήτω διὰ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 26 Μαρτίου 1965

14624)Σ.156)1965 Ἀπόφ. Ὑπουργοῦ Ἐργασίας

Περὶ προσθήκης μεταβατικῆς διατάξεως ἐν τέλει τοῦ ἄρθρου 21 τοῦ Καταστατικοῦ τοῦ Ταμείου Ἐπικουρικῆς Ἀσφαλίσεως Προσωπικοῦ Ἑταιρειῶν Πετρελαιοειδῶν.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 232 τῆς 30 Μαρτίου 1965)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν: 1) Τὸ ἀπὸ 31.12.1943 Κ.Δ. «περὶ ἱδρύσεως Ταμείου Ἐπικουρικῆς Ἀσφαλίσεως Προσωπικοῦ Ἑταιρειῶν Πετρελαιοειδῶν», ἐν συνδυασμῷ πρὸς τὰς τοιαύτας τοῦ ἄρθρου 59 § 1 τοῦ ἀν. νόμου τῆς 11 Νοεμβρίου 1965 «περὶ Ὀργανισμοῦ τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας», ὡς τοῦτο αὐθεντικῶς ἡρμηνεύθη διὰ τοῦ ἄρθρου 1 τοῦ ἀ.ν. 694)1937 «περὶ αὐθεντικῆς ἑρμηνείας, συμπληρώσεως καὶ τροποποιήσεως διατάξεων τινων τῆς Ἀσφαλιστικῆς Νομοθεσίας». 2) Τὸ ὑπ' ἀριθ. 2520)1953 ν.δ)γμα «περὶ προσδιορισμοῦ τῶν ἀντικειμένων, ἐφ' ὧν ἐφαρμόζεται ἡ διαδικασία, ἡ διαγραφομένη ὑπὸ τῶν διατάξεων τοῦ ἀν. νόμου τῆς 11.11.1935 περὶ ὀργανισμοῦ τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας κλπ.». 3) Τὰς διατάξεις τοῦ ἀπὸ 30 Ἀπριλίου 1946 ν.δ. «περὶ ὀργανώσεως καὶ συντονισμοῦ τῆς παρακολουθήσεως καὶ τοῦ ἐλέγχου τῶν Ὀργανισμῶν Κοινωνικῆς Πολιτικῆς», κυρωθέντος διὰ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 1392)1949 ν.δ. 4) Γνώμην τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Ταμείου Ἐπικουρικῆς Ἀσφαλίσεως Προσωπικοῦ Ἑταιρειῶν Πετρελαιοειδῶν, ὑποβληθεῖσαν ἡμῖν διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 1000) 504)16.7.1964 ἀναφορᾶς τοῦ Ταμείου. 5) Γνώμην τοῦ Συμβουλίου Κοινωνικῆς Ἀσφαλίσεως, διατυπωθεῖσαν κατὰ τὴν ὑπ' ἀριθ. 7)28.1.1965 συνεδρίασιν αὐτοῦ τῆς 11ης περιόδου, ἀποφασίζομεν:

Ὅπως ἐν τέλει τοῦ ἄρθρου 21 τοῦ Καταστατικοῦ τοῦ Ταμείου Ἐπικουρικῆς Ἀσφαλίσεως Προσωπικοῦ Ἑταιρειῶν Πετρελαιοειδῶν προστεθῇ μεταβατικὴ διάταξις, ἔχουσα οὕτω:

«Ἀσφαλισμένοι τοῦ Ταμείου, μὴ ἀσκήσαντες τὸ δικαίωμα ἀναγνωρίσεως καὶ ἐξαγορᾶς χρόνου προϋπηρεσίας ἐντὸς τῆς ὑπὸ τῶν διατάξεων τῆς παραγράφου 4 τοῦ ἄρθρου 15 τοῦ Καταστατικοῦ τοῦ Ταμείου προβλεπομένης προθεσμίας, δύνανται νὰ ἀσκήσουν τοῦτο δι' ὑποβολῆς σχετικῆς αἰτήσεως μέχρι καὶ τῆς 31.12.1965.

Ἐντὸς τῆς αὐτῆς ὡς ἄνω προθεσμίας δύναται νὰ ἀναγνωρισθῇ καὶ ἐξαγορασθῇ ὁ χρόνος προϋπηρεσίας τῶν ἤδη ὑπηρετούντων εἰς τὰς ἐργοδότιδας ἑταιρείας ἰσφαλισμένων, παρασχεθείσας παρὰ τῷ Δημοσίῳ ἢ Ὀργανισμοῖς Δημοσίου Δικαίου, πρὸ τῆς ὑπαγωγῆς των εἰς τὴν ἀσφάλισιν τοῦ Ταμείου, μὴ δυναμένου τοῦ χρόνου τούτου νὰ ὑπερβῇ τὴν δεκαετίαν καὶ ἐν τῷ συνόλῳ μετὰ τῆς τυχὸν ἀναγνωρισθείσης ἑτέρας προϋπηρεσίας ἐκ τῶν ἐν παραγράφῳ 3 τοῦ ἄρθρου 15 τοῦ Καταστατικοῦ προβλεπομένων, τὴν δεκαπενταετίαν».

Ἡ παροῦσα δημοσιευθήτω διὰ τῆς Ἐφημε-

(*) ΕΕΔ 22, 883.
(**) ΕΕΔ 32, 379.

ρίδος τῆς Κυβερνήσεως.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 20 Μαρτίου 1965

—

31703)2275)1965 Ἀπόφ. Ὑπουργοῦ Ἐργασίας

Περὶ παρατάσεως ἰσχύος καταγγελθείσης διαιτητικῆς ἀποφάσεως προσωπικοῦ Κεντρικῆς Ὑπηρεσίας Ε.Δ.Ε.Μ.Ε.Δ.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 239 τῆς 2 Ἀπριλίου 1965)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν: 1) Τὰς διατάξεις τῆς παραγράφου 3 τοῦ ἄρθρου 4 τοῦ νόμου 3239)1955, ἐν συνδυασμῷ μὲ τὰς τῆς παραγράφου 8 τοῦ ἄρθρου 10 τοῦ ν. δ)τος 3755)1957. 2) Τὴν κοινοποιηθεῖσαν ἡμῖν κατὰ τὴν 4.2.1965 καταγγελίαν τῆς ὑπ' ἀριθ. 2)1964 Δ.Δ.Α.Δ. Ἀθηνῶν ἐκ μέρους Συλλόγου Προσωπικοῦ Ἑταιρείας Διαχειρίσεως τῶν Εἰδῶν τοῦ Μονοπωλίου Ἑλληνικοῦ Δημοσίου. 3) Σχετικὴν γνωμοδότησιν τοῦ Ἐθνικοῦ Γνωμοδοτικοῦ Συμβουλίου Κοινωνικῆς Πολιτικῆς, ληφθεῖσαν κατὰ τὴν συνεδρίασιν αὐτοῦ τῆς 24.3.1965, ἀποφασίζομεν:

Ἀναστέλλομεν ἐπὶ τρίμηνον χρονικὸν διάστημα, ἤτοι μέχρι 4.7.1965 τὴν ἐκτέλεσιν τῶν ἐννόμων ἀποτελεσμάτων καταγγελίας τῆς καταγγελθείσης ὡς ἄνω ὑπ' ἀριθ. 2)1964 ἀποφάσεως τοῦ Δ.Δ.Α.Δ. Ἀθηνῶν «περὶ τῶν ὅρων ἀμοιβῆς καὶ ἐργασίας τοῦ Προσωπικοῦ τῆς Κεντρικῆς Ὑπηρεσίας Ε.Δ.Ε.Μ.Ε.Δ.», κηρυχθείσης ἐκτελεστῆς διὰ τῆς ὑπ' ἀριθμὸν 22307)1226)1964 ἡμετέρας ἀποφάσεως (Φ.Ε.Κ. 93, τεῦχος Β' τῆς 20.3.1964) (*).

Ἡ παροῦσα δημοσιευθήτω διὰ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 1 Ἀπριλίου 1965

—

1002)1965 Ἀπόφ. Προέδρου Κυβερνήσεως

Περὶ κηρύξεως πολιτικῆς ἐπιστρατεύσεως τῶν ὑπαλλήλων τοῦ Ὀργανισμοῦ Τηλεπικοινωνιῶν Ἑλλάδος.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 257 τῆς 13 Ἀπριλίου 1965)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν: 1) Τὸ ἄρθρον 2 τοῦ ἀν. νόμου 1984)1939 «περὶ ὀργανώσεως τῆς Πολιτικῆς καὶ Οἰκονομικῆς ἐπιστρατεύσεως τῆς χώρας», ὡς τοῦτο ἐτροποποιήθη καὶ συνεπληρώθη διὰ τῶν διατάξεων τοῦ ἀν. νόμου 450)1945, ὡς καὶ τὸ ἄρθρον 20 τοῦ ἰδίου νόμου. 2) Τὸ ἄρθρον 27, παράγραφοι 7 καὶ 8, τοῦ νόμου 2878)1954 «περὶ χορηγήσεως ἀναστολῆς προσελεύσεως εἰς ἐφέδρους ἐν ἐπιστρατεύσει». 3) Τὴν ἀνάγκην ἀντιμετωπίσεως ἀνωμαλιῶν, δυναμένων νὰ παρακωλύσωσι τὴν οἰκονομικήν, κοινωνικὴν καὶ κρατικὴν ζωὴν τῆς χώρας, ὡς ἐκ τῆς διακοπῆς τῶν τηλεπικοινωνιῶν, ἀποφασίζομεν:

Κηρύσσομεν πολιτικὴν ἐπιστράτευσιν τῶν ὑπαλλήλων τοῦ Ὀργανισμοῦ Τηλεπικοινωνιῶν Ἑλλάδος:

α) Τῆς Κατηγορίας τοῦ Τεχνικοῦ Προσωπικοῦ τῶν Σταθμῶν Μικροκυμάτων καὶ τῶν Τερματικῶν Ἐγκαταστάσεων, καὶ

β) Τῆς Κατηγορίας τοῦ Προσωπικοῦ Ἐκμεταλλεύσεως τοῦ Τομέως Τηλεγραφικῆς Ἐκμεταλλεύσεως Ἐξωτερικοῦ καὶ τῆς Κατηγορίας τοῦ Εἰδικοῦ Προσωπικοῦ τῶν Τηλεφωνητριῶν.

Ἀναθέτομεν τὴν ἐφαρμογὴν τῆς παρούσης εἰς τὸν ἐπὶ τῶν Συγκοινωνιῶν Ὑφυπουργόν.

Ἡ παροῦσα δημοσιευθήτω διὰ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 13 Ἀπριλίου 1965

—

39393)2765)1965 Ἀπόφ. Ὑπουργοῦ Ἐργασίας

Περὶ παρατάσεως ἰσχύος καὶ αὐθωρεὶ τῆς καταγγελθείσης διαιτητικῆς ἀποφάσεως «περὶ αὐξήσεων τῶν γενικῶν κατωτάτων ὁρίων μισθῶν καὶ ἡμερομισθίων κλπ.».

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 287 τῆς 21 Ἀπριλίου 1965)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν: 1) Τὰς διατάξεις τῆς παραγράφου 3 τοῦ ἄρθρου 4 τοῦ νόμου 3239)1955, ἐν συνδυασμῷ μὲ τὰς τῆς παραγράφου 8 τοῦ ἄρθρου 10 τοῦ ν.δ. 3755)1957. 2) Σχετικὴν γνωμοδότησιν τοῦ Ἐθνικοῦ Γνωμοδοτικοῦ Συμβουλίου Κοινωνικῆς Πολιτικῆς, ληφθεῖσαν κατὰ τὴν συνεδρίασιν αὐτοῦ τῆς 9.4.1965. 3) Τὴν ὑπ' ἀριθ. 114886)9670)9.12.1964 (*) ἡμετέραν ἀπόφασιν, ἀποφασίζομεν:

Ἀναστέλλομεν ἐπὶ 4μηνον εἰσέτι χρονικὸν διάστημα, ἤτοι μέχρις 26.8.1965 τὴν ἐπέλευσιν τῶν ἐννόμων ἀποτελεσμάτων καταγγελίας τῆς καταγγελθείσης ὑπ' ἀριθ. 10)1964 ἀποφάσεως τοῦ Δ.Δ.Α.Δ. Ἀθηνῶν «περὶ αὐξήσεως τῶν γενικῶν κατωτάτων ὁρίων βασικῶν μισθῶν καὶ ἡμερομισθίων καὶ καθιερώσεως τῆς παροχῆς ἐπιδόματος ἀδείας εἰς ἰδιωτικοὺς ὑπαλλήλους καὶ ἐργάτας ἁπάσης τῆς χώρας», κηρυχθείσης ἐκτελεστῆς διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 33182)1993)22.4.1964 ἡμετέρας ἀποφάσεως (Φ.Ε.Κ. 145 τ. Β' τῆς 23.4.1964) (**).

Ἡ παροῦσα δημοσιευθήτω διὰ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 15 Ἀπριλίου 1965

—

31704)2276)1965 Ἀπόφ. Ὑπουργοῦ Ἐργασίας

Περὶ παρατάσεως τῆς ἰσχύος καταγγελθείσης διαιτητικῆς ἀποφάσεως προσωπικοῦ ἐργοστασίου «Σ.Α.Ρ.Κ.Α.Λ. ΕΛΛΑΣ» Κορίνθου.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 242 τῆς 3 Ἀπριλίου 1965)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν: 1) Τὰς διατάξεις τῆς παραγράφου 3 τοῦ ἄρθρου 4 τοῦ νόμου 3239)1955, ἐν συνδυασμῷ μὲ τὰς τῆς παραγράφου 8 τοῦ ἄρθρου 10 τοῦ ν.δ. 3755)1957. 2) Τὴν κοινοποιηθεῖσαν ἡμῖν κατὰ τὴν 10.2.1965 καταγγελίαν τῆς ὑπ' ἀριθ. 3)1964 ἀποφάσεως Δ.Δ.Α.Δ. Ἀθηνῶν ἐκ

(*) ΕΕΔ 24, 56.

(**) ΕΕΔ 23, 565.

(*) ΕΕΔ 23, 444

μέρους τοῦ Σωματείου Ἐργατοτεχνιτῶν Χαρτοκιβωτίων Ποσειδωνίας 4) Σχετικὴν γνωμοδότησιν τοῦ Ἐθνικοῦ Γνωμοδοτικοῦ Συμβουλίου Κοινωνικῆς Πολιτικῆς, ληφθεῖσαν κατὰ τὴν συνεδρίασιν αὐτοῦ τῆς 24.3.1965, ἀποφασίζομεν :

Ἀναστέλλομεν ἐπὶ τρίμηνον χρονικὸν διάστημα, ἤτοι μέχρι 10.7.1965, τὴν ἐπέλευσιν τῶν ἐννόμων ἀποτελεσμάτων καταγγελίας τῆς καταγγελθείσης ὡς ἄνω ὑπ' ἀριθ. 3)1964 ἀποφάσεως τοῦ Δ.Δ.Δ.Δ. Ἀθηνῶν «περὶ τῶν ὅρων ἀμοιβῆς τοῦ ἐργατικοῦ προσωπικοῦ Κ.Α.Ρ.Κ.Α.Δ. ΕΛΛΑΣ Κορίνθου», κατατεθείσης εἰς τὸ Εἰρηνοδικεῖον Ἀθηνῶν διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 36)19.3.1964 πράξεως καταθέσεως (*).

Ἡ παροῦσα δημοσιευθήτω διὰ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 1 Ἀπριλίου 1965

—

ΔΙΑΙΤΗΤΙΚΑΙ ΑΠΟΦΑΣΕΙΣ ΚΑΙΙ.

7)1965 Ἀπόφ. Δευτεροβαθμίου Διοικητικοῦ Διαιτητικοῦ Δικαστηρίου Ἀθηνῶν

Περὶ τῶν ὅρων ἀμοιβῆς τῶν ἠλεκτροτεχνιτῶν Δημοσίας Ἐπιχειρήσεως Ἠλεκτρισμοῦ(**).

. . . . . .

Διὰ ταῦτα

Μεταρρυθμίζει τὴν ὑπ' ἀριθ. 43)1964 ἀπόφασιν τοῦ Π.Δ.Δ.Δ. Ἀθηνῶν, ἐκδοθεῖσαν εἰς ἐπίλυσιν διενέξεως μεταξὺ τῆς Ὁμοσπονδίας Ἠλεκτροτεχνιτῶν Ἑλλάδος, ἀφ' ἑνός, καὶ ἀφ' ἑτέρου τῆς Δημοσίας Ἐπιχειρήσεως Ἠλεκτρισμοῦ (Δ.Ε.Η.), ὡς ἀκολούθως:

1) Τὰ ὑπὸ τῶν παραγράφων 1 καὶ 3 τῆς ὑπ' ἀριθ. 25)1961 ἀποφάσεως τοῦ Δ.Δ.Δ.Δ. Ἀθηνῶν (πρᾶξις καταθέσεως Εἰρηνοδικείου Ἀθηνῶν 149/22.9.1961)(***) καθοριζόμενα κατώτατα ὅρια βασικῶν μηνιαίων μισθῶν καὶ ἡμερομισθίων τῶν παρὰ τῇ Δημοσίᾳ Ἐπιχειρήσει Ἠλεκτρισμοῦ (Δ.Ε.Η.) ἀπασχολουμένων ἠλεκτροτεχνιτῶν καὶ βοηθῶν αὐτῶν, ἀρχιτεχνιτῶν, ὡς καὶ ἐργοδηγῶν ὡς ταῦτα ἀναπροσηρμόσθησαν διὰ τῆς ἀπὸ 4.12.1962 συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας (ὑ.ἀ. 6690)24.1.1963, Φ.Ε.Κ. 26 τ. Β' τῆς 26.1.1963)(****), αὐξάνονται ἀπὸ τῆς ἰσχύος τῆς παρούσης κατὰ ποσοστὸν δέκα πέντε τοῖς ἑκατὸν (15 ο/ο), ἐξαιρέσει τῶν ἐκ τούτων ἐντεταγμένων κατὰ τὸν Κανονισμὸν εἰς τὸ ταχτικὸν προσωπικὸν τῆς Δ.Ε.Η., τῶν ἐκ τῆς τέως Η.Ε.Α.Π. διατηρηθέντων καὶ ὑπηρετούντων εἰς τὴν περιοχὴν Ἀθηνῶν, Πειραιῶς, τῶν προερχομένων ἐκ τῆς Κ.Ε.Τ.Η.Θ. καὶ τῶν μὴ κεκτημένων τὴν κατὰ νόμον ἄδειαν ἠλεκτροτεχνίτου.

2) Εἰς τοὺς περὶ ὧν ἡ παροῦσα μισθωτούς, ἀπασχολουμένους εἰς τὸ λιγνιτωρυχεῖον Ἀλιβερίου καὶ τὰ ἐργοστάσια Ἀλιβερίου καὶ Πτολεμαΐδος τῆς Δ.Ε.Η καὶ εἰς χώρους, ἔνθα οἱ λοιποὶ ἐν αὐτοῖς ἐργαζόμενοι ἐργατοτεχνῖται λαμβάνουν ὁπωσδήποτε ἐπίδομα ἀνθυγιεινῆς ἐργασίας, τοῦ ἐπιδόματος τούτου κατὰ τὸ αὐτὸ ποσὸν ἡ ποσοστὸν δικαιοῦνται καὶ οἱ πρῶτοι, ἐφ' ὅσον ἀπασχολοῦνται ὑπὸ τὰς αὐτὰς συνθήκας μὲ τοὺς δευτέρους.

3) Κατὰ τὰ λοιπὰ ἐξακολουθοῦν ἰσχύοντες οἱ ὅροι τῆς ἀνωτέρω ὑπ' ἀριθ. 25)1961 ἀποφάσεως τοῦ Δ.Δ.Δ.Δ. Ἀθηνῶν.

4) Τυχὸν καταβαλλόμεναι ἀποδοχαί, ἀνώτεραι τῶν βάσει τῆς παρούσης διαμορφουμένων, δὲν δύνανται νὰ μειωθῶσιν, οὐδὲ νὰ μεταβληθῶσιν ὀφιατιμένοι εὐνοϊκώτεροι ἐν γένει ὅροι ἀμοιβῆς καὶ ἐργασίας τῶν ἀνωτέρω μισθωτῶν.

5) Ἡ παροῦσα ἰσχύει ἀπὸ 1ης, Ἰουλίου 1964.

Ἐκρίθη, ἀπεφασίσθη καὶ ἐγένετο.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 14 Ἰανουαρίου 1965

—

8)1965 Ἀπόφ. Δευτεροβαθμίου Διοικητικοῦ Διαιτητικοῦ Δικαστηρίου Ἀθηνῶν

Περὶ ἐπιδόματος τεχνικοῦ καὶ παραγωγῆς τῶν πτυχιούχων ὑπομηχανικῶν τῆς Δημοσίας Ἐπιχειρήσεως Ἠλεκτρισμοῦ (*).

. . . . . .

Διὰ ταῦτα

Μεταρρυθμίζει τὴν ὑπ' ἀριθ. 42)1964 ἀπόφασιν τοῦ Π.Δ.Δ.Δ. Ἀθηνῶν, ἐκδοθεῖσαν εἰς ἐπίλυσιν διενέξεως μεταξὺ τῆς Δημοσίας Ἐπιχειρήσεως Ἠλεκτρισμοῦ (Δ.Ε.Η.) καὶ τοῦ Συλλόγου Πτυχιούχων Ὑπομηχανικῶν Ε.Μ.Π. - Δ.Ε.Η. ὡς ἀκολούθως :

1) Ἀπὸ τῆς ἰσχύος τῆς παρούσης χορηγοῦνται εἰς τοὺς παρὰ τῇ Δημοσίᾳ Ἐπιχειρήσει Ἠλεκτρισμοῦ (Δ.Ε.Η.), ἐξαιρέσει τῶν ἐκ τῆς τέως Η.Ε.Α.Π. προερχομένων, ἀπασχολουμένους πτυχιούχους ὑπομηχανικοὺς (τοὺς χαρακτηριζομένους ὡς τοιούτους βάσει τοῦ ν.δ. 3971)1959), τὰ κάτωθι ἐπιδόματα ἐπὶ τῶν ἑκάστοτε βασικῶν ἀποδοχῶν των :

α) Τεχνικὸν ἐπίδομα ἐκ ποσοστοῦ δέκα πέντε τοῖς ἑκατὸν (15 ο/ο) καὶ β) ἐπίδομα παραγωγῆς ἐκ ποσοστοῦ δέκα τοῖς ἑκατὸν (10 ο/ο), ἐφ' ὅσον οὗτοι ἀπασχολοῦνται εἰς ἐργασίαν παραγωγῆς.

2) Κατὰ τὰ λοιπὰ ἐξακολουθοῦν ἰσχύοντες εὐνοϊκώτεροι τυχὸν ὅροι ἀμοιβῆς καὶ ἐργασίας

(*) ΕΕΔ 23, 638.

(**) Κατετέθη παρὰ τῷ Γραμματεῖ τοῦ Εἰρηνοδικείου Ἀθηνῶν, κατ' ἄρθρον 20 νόμου 3239) 1955, συνταχθείσης τῆς ὑπ' ἀριθ. 36 τῆς 17.3. 1965 πράξεως καταθέσεως, καὶ ἐκοινοποιήθη εἰς τὸ Ὑπουργεῖον Ἐργασίας τὴν 18.3.1965.

(***) ΕΕΔ 20, 1362.

(****) ΕΕΔ 22, 197.

(*) Κατετέθη παρὰ τῷ Γραμματεῖ τοῦ Εἰρηνοδικείου Ἀθηνῶν, κατ' ἄρθρον 20 νόμου 3239) 1955, συνταχθείσης τῆς ὑπ' ἀριθ. 39 τῆς 20.3.1965 πράξεως καταθέσεως, καὶ ἐκοινοποιήθη εἰς τὸ Ὑπουργεῖον Ἐργασίας τὴν 27.3.1965.

τῶν περὶ ὧν ἡ παροῦσα μισθωτῶν.

Ἡ παροῦσα ἄρχεται ἰσχύουσα ἀπὸ 14ης Ἀπριλίου 1964.

Ἐκρίθη, ἀπεφασίσθη καὶ ἐγένετο.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 3 Φεβρουαρίου 1965

—

Συλλογικὴ σύμβασις ἐργασίας

Ἐργατοτεχνιτῶν μωσαϊκῶν πλακῶν Θεσσαλονίκης (*).

Ἐν Θεσσαλονίκῃ σήμερον τὴν 3.2.1965 καὶ ἐν τῷ Γραφείῳ τοῦ Συλλόγου Ἐργοστασιαρχῶν Μωσαϊκῶν Εἰδῶν ἐκ τσιμέντου, κειμένου Ἀριστοτέλους 22, οἱ ὑπογεγραμμένοι ἀφ' ἑνὸς Ἀνδρέας Λαμπρινὸς καὶ Κωνσταντῖνος Χρονίδης, νόμιμοι ἐκπρόσωποι τοῦ Συλλόγου Ἐργοστασιαρχῶν Μωσαϊκῶν Εἰδῶν ἐκ τσιμέντου, καὶ ἀφ' ἑτέρου Ἰάκωβος Ἰωαννίδης καὶ Δημ. Γκουνάρας, νόμιμοι ἐκπρόσωποι τοῦ Συνδέσμου τῶν Ἐργατοτεχνιτῶν Μωσαϊκῶν Πλακῶν Θεσσαλονίκης, ἅπαντες δεόντως ἐξουσιοδοτημένοι παρὰ τῶν γενικῶν συνελεύσεων τῶν μελῶν τῶν ὡς ἄνω συλλόγων των, συνωμολόγησαν καὶ συνεπεδέχθησαν τὰ κάτωθι:

Κατηγορία Α'

	Δραχμαί
Τεχνῖται πλακοποιοί	90
Μονταδόροι βαθμίδων	85
Γεμιστάδες καὶ τριφτάδες βαθμίδων καὶ λεκανῶν	80

Κατηγορία Β'

1) Ἅπαν ἐν γένει τὸ ἐργατικὸν προσωπικὸν (ἄρρεν καὶ θῆλυ), ἀπασχολούμενον εἰς λοιπὰς βοηθητικὰς ἐργασίας, πλὴν τῶν ἀναφερομένων ἀνωτέρω, θὰ λαμβάνῃ τὸ ἑκάστοτε ἰσχῦον διὰ τοὺς ἀνειδικεύτους ἐργάτας κατώτατον ὅριον ἡμερομισθίου, δυνάμενον ἀνεξαρτήτως φύλου νὰ ὑπαχθῇ εἰς τὴν κλιμάκωσιν ἀμοιβῆς τῆς κατηγορίας Α', ἐφ' ὅσον συμπληρώσῃ πλήρη ἑξάμηνον ἄσκησιν μιᾶς τῶν ἀναφερομένων ἐν τῇ κατηγορίᾳ Α' εἰδικοτήτων.

2) Συλλογικαὶ συμβάσεις, διαιτητικαὶ ἀποφάσεις κλπ., ὡς καὶ πᾶσα ἑτέρα ρύθμισις ὡς ἐκ τοῦ περιεχομένου των εἰς τοὺς συμφωνηθέντας ὅρους τῆς παρούσης καταργοῦνται.

3) Τυχὸν καταβαλλόμεναι ἀποδοχαὶ ἀνώτεραι τῶν ὑπὸ τῆς παρούσης καθοριζομένων, ὡς καὶ ὅροι εὐνοϊκώτεροι, δὲν δύνανται νὰ μεταβληθῶσιν.

Λοιποὶ ὅροι

Οἱ ἐργοδόται ὑποχρεοῦνται νὰ χορηγοῦν εἰς τοὺς τεχνίτας πλακοποιοὺς ἢ μονταδόρους ἀνὰ μίαν φορμαν (στολὴν ἐργασίας), εἰς τοὺς τριτάδες βαθμίδων καὶ λεκανῶν ἀνὰ ἓν ζεῦγος ὑποδημάτων, μίαν ποδιάν, ἓν ζεῦγος χειροκτίων, ἅπαντα ἐξ ἐλαστικοῦ, ὡς καὶ μίαν περισκελίδα, καὶ εἰς τοὺς ἐργάτας μετακινήσεως πλακιδίων ἀνὰ μίαν περισκελίδα καὶ ἓν ζεῦγος χειροκτίων ἐξ ἐλαστικοῦ, ἀντικαθιστάμενα ἅμα τῇ φθορᾷ των.

Ἅπαντα τὰ ἀνωτέρω παραμένουν εἰς τὴν κυριότητα τοῦ ἐργοδότου.

Ἡ παροῦσα συντάσσεται εἰς τετραπλοῦν, ἐξ ὧν ἀντιγράφων ἀνὰ ἓν ἔλαβεν ἕκαστος τῶν συμβαλλομένων, δύο δὲ ὑποβληθήσονται εἰς τὸ Ὑπουργεῖον Ἐργασίας.

Ἡ ἰσχὺς τῆς παρούσης ἄρχεται ἀπὸ 18.1.1965 καὶ ἰσχύει δι' ἓν ἔτος.

Ἐν Θεσσαλονίκῃ τῇ 3 Φεβρουαρίου 1965

—

Συλλογικὴ σύμβασις ἐργασίας

Ἐργατῶν παραγωγῆς καὶ συσκευασίας ἀμύλου - ἀμυλοσακχάρου ἁπάσης τῆς χώρας (*).

Ἐν Ἀθήναις σήμερον τὴν 23.2.1965 οἱ κάτωθι ὑπογεγραμμένοι ἀφ' ἑνὸς Γεώργιος Ἀγγελου, ὡς ἐκπρόσωπος τοῦ Συνδέσμου Ἑλλήνων Βιομηχάνων, καὶ ἀφ' ἑτέρου Ἰων. Παπαδημητρίου, γενικὸς γραμματεὺς Ὁμοσπονδίας Ἐργατοϋπαλλήλων Χημικῆς Βιομηχανίας Ἑλλάδος, ἀμφότεροι δεόντως ἐξουσιοδοτημένοι διὰ τὴν ὑπογραφὴν τῆς παρούσης συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας, συνωμολόγησαν τὰ ἑξῆς:

1) Ἀπὸ τῆς ἰσχύος τῆς παρούσης τὰ κατωτάτα ὅρια ἡμερομισθίων τῶν ἐργατοτεχνιτῶν τῶν ἐργοστασίων παραγωγῆς καὶ συσκευασίας ἀμύλου καὶ ἀμυλοσακχάρου ἁπάσης τῆς χώρας, ὡς ταῦτα καθωρίσθησαν διὰ τῆς ἀπὸ 21 Ἀπριλίου 1964 συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας(**), αὐξάνονται κατὰ ποσοστὸν 8ο)ο, ἐξαιρέσει τῶν νεοπροσλαμβανομένων ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν περὶ ὧν ἡ ὑπ' ἀριθ. 10)1964 ἀπόφασις τοῦ Δ.Δ.Δ.Δ. Ἀθηνῶν (***).

2) Κατὰ τὰ λοιπὰ ἐξακολουθοῦν ἰσχύουσαι αἱ μὴ ἀντικείμεναι τῇ παρούσῃ διατάξεις: α) Τῆς ὑπ' ἀριθ. 6)1963 ἀποφάσεως τοῦ Δ.Δ.Δ.Δ. Πειραιῶς, β) τῆς ὑπ' ἀριθ. 58599)1962 ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας καὶ γ) τῆς ἀπὸ 21.4.1964 συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας.

3) Ἡ ἰσχὺς τῆς παρούσης ἄρχεται ἀπὸ 1ης Φεβρουαρίου ἐ.ἔ.

4) Ἡ παροῦσα συντάσσεται εἰς τόσα πρωτότυπα ὅσα καὶ τὰ συμβαλλόμενα μέρη καὶ ἐν ἐπὶ πλέον πρὸς κατάθεσιν κατὰ νόμον εἰς τὸ Ὑπουργεῖον Ἐργασίας.

Οἱ συμβαλλόμενοι

—

(*) Κατετέθη παρὰ τῷ Γραμματεῖ τοῦ Εἰρηνοδικείου Ἀθηνῶν, κατ' ἄρθρον 20 νόμου 3239)1955, συνταχθείσης τῆς ὑπ' ἀριθ. 40 τῆς 24.3.1965 πράξεως καταθέσεως, καὶ ἐκοινοποιήθη εἰς τὸ Ὑπουργεῖον Ἐργασίας τὴν 26.3.1965.

(*) Κατετέθη παρὰ τῷ Γραμματεῖ τοῦ Εἰρηνοδικείου Ἀθηνῶν, κατ' ἄρθρον 20 νόμου 3239)1955, συνταχθείσης τῆς ὑπ' ἀρ. 42 τῆς 27.3.1965 πράξεως καταθέσεως καὶ ἐκοινοποιήθη εἰς τὸ Ὑπουργεῖον Ἐργασίας τὴν 29.3.1965.

(**) ΕΕΔ 23, 736.

(***) ΕΕΔ 23, 565.

Συλλογική σύμβασις έργασίας

Πτυχιούχων Δασολογικής Σχολής Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης τής Γενικής Διευθύνσεως Δασών τού Υπουργείου Γεωργίας (*).

Έχοντες ὑπ' ὄψιν τὰς διατάξεις τῶν ἄρθρων 1 καὶ 2 τοῦ ν. 3239)1955 «περὶ τρόπου ρυθμίσεως συλλογικῶν διαφορῶν ἐργασίας κλπ», οἱ κάτωθι ὑπογεγραμμένοι: 1) Νικ. Μαλλιάκας, Ὑφυπουργὸς Γεωργίας, καὶ 2) Γεώργιος Ρουσόδημος, ἀντιπρόεδρος τοῦ Συλλόγου Δασολόγων Ἑλλάδος, ἐκπροσώπων νομίμως τὸν Σύλλογον Δασολόγων Ἑλλάδος, ἀπεφασίσαμεν σήμερον τὴν 12.2.1965 τὴν σύναψιν καὶ ὑπογραφὴν τῆς παρούσης εἰδικῆς συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας, ἀφορώσης τοὺς ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου Γεωργίας (Γενικὴν Διεύθυνσιν Δασῶν) ἀσχολουμένους πτυχιούχους Δασολογικῆς Σχολῆς Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης, διὰ τῆς ὁποίας καθορίζονται τὰ κάτωθι:

Ἄρθρον 1

Λόγῳ τῆς φύσεως τῆς ἐν ὑπαίθρῳ ἐργασίας τῶν ἐπιστημόνων δασολόγων, ὡς καὶ τῶν δυσμενῶν συνθηκῶν, ὑφ' ἃς διεξάγεται ἡ ἐργασία τούτων ἐν ὑπαίθρῳ, αἱ ἀποδοχαὶ τούτων καθορίζονται ὡς ἕπεται:

α) Οἱ τὸ πρῶτον προσλαμβανόμενοι ἐπιστήμονες δασολόγοι εἰς τὰς Ὑπηρεσίας τοῦ Ὑπουργείου Γεωργίας θὰ λαμβάνουν μηνιαίως βασικὸν μισθὸν ἓξ δραχμῶν τεσσάρων χιλιάδων πεντακοσίων (4.500).

β) Ἐπὶ τοῦ ὡς ἄνω βασικοῦ μισθοῦ καὶ μετὰ συμπλήρωσιν συνεχοῦς εὐδοκίμου τριετοῦς ὑπηρεσίας ἐν τῇ Δασικῇ Ὑπηρεσίᾳ παρέχεται ἐπίδομα πολυετίας 10 ο)ο δι' ἑκάστην εὐδόκιμον τριετίαν καὶ μέχρι τριῶν τριετιῶν.

γ) Χορηγεῖται ἐπίδομα συζύγου ἐκ 10ο)ο ἐπὶ τοῦ βασικοῦ μηνιαίου μισθοῦ.

Ἄρθρον 2

Ὁ ὡς ἄνω καθοριζόμενος μισθὸς παρέχεται διὰ πᾶσας τὰς ἡμέρας ἑκάστου μηνὸς καὶ διὰ πλήρες συμβατικὸν ὡράριον, μὴ δυνάμενον νὰ ὑπερβῇ τὸ 8ωρον.

β) Ὑπερεργασία πέραν τοῦ συμβατικοῦ ὡραρίου καὶ τοιαύτη κατὰ τὰς Κυριακὰς καὶ νόμιμα ἐξαιρετέας ἑορτὰς ἀμείβεται κατὰ τὰς σχετικὰς ὑπουργικὰς ἀποφάσεις 8390)1946, 25851)1951 καὶ τὸ ἄρθρον 656 Α.Κ.

γ) Εἰς τοὺς ἐκτὸς ἕδρας ἐξερχομένους δι' ἐκτέλεσιν ὑπηρεσίας θὰ καταβάλλεται δι' ἑκάστην ἐκτὸς ἕδρας διανυκτέρευσιν τὸ 1)25 τῶν μηνιαίων ἀποδοχῶν, κατὰ τὰ ὑπὸ τῆς ἐργατικῆς νομοθεσίας καθοριζόμενα, ἐπὶ πλέον δὲ καὶ τὰ πραγματοποιούμενα ὁδοιπορικὰ ἔξοδα.

Ἄρθρον 3

α) Αἱ μεταξὺ τῶν ἐπιστημόνων δασολόγων καὶ τοῦ Ἑλληνικοῦ Δημοσίου ἀτομικαὶ συμβάσεις καταρτίζονται δι' ἀόριστον χρόνον.

β) Ὡς τόπος παροχῆς ἐργασίας (ἕδρα τῶν προσλαμβανομένων ἐπιστημόνων δασολόγων) θεωρεῖται ἡ ἕδρα τῆς Ὑπηρεσίας παρ' ἧ τοποθετοῦνται καὶ προσφέρουν τὰς ὑπηρεσίας των.

Ἄρθρον 4

α) Ἡ καταβολὴ τῶν μηνιαίων ἀποδοχῶν τῶν ἀνωτέρω θὰ γίνεται ἀνὰ 15θήμερον.

β) Τὸ δῶρον ἑορτῶν Χριστουγέννων καὶ Πάσχα καὶ ἐπίδομα ἀδείας θὰ καταβάλλεται συμφώνως πρὸς τὰς ἑκάστοτε ἐκδιδομένας ὑπουργικὰς ἀποφάσεις.

Ἄρθρον 5

Οἱ πρὸ τῆς ἰσχύος τῆς παρούσης συλλογικῆς συμβάσεως μισθοὶ ἢ ἡμερομίσθια, ὡς καὶ ἄλλαι παροχαὶ ἢ ἐπιδόματα, ἐφ' ὅσον εἶναι ἀνώτεροι ἢ κατώτεροι τῶν διὰ τῆς παρούσης ὁριζομένων, προσαρμόζονται συμφώνως πρὸς τὰ διὰ τῆς παρούσης τιθέμενα ὅρια.

Ἄρθρον 6

Ἐπὶ τῶν προσλαμβανομένων ὑπὸ τῆς Δασικῆς Ὑπηρεσίας ἐπιστημόνων δασολόγων ἔχουσιν ἐφαρμογὴν αἱ περὶ πειθαρχικοῦ δικαίου τοῦ Ὑπαλληλικοῦ Κώδικος διατάξεις, ἀποκλειομένης μόνον τῆς προσφυγῆς ἐνώπιον τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας, ἃς ἀποδέχονται ἀνεπιφυλάκτως.

Ἄρθρον 7

Ἡ ἰσχὺς τῆς παρούσης ἄρχεται ἀπὸ 1ης Ἰανουαρίου 1965 καὶ ἔχει ἐφαρμογὴν ἐπὶ τῶν ἀπασχολουμένων ὑπὸ τῶν Ὑπηρεσιῶν τῆς Γενικῆς Διευθύνσεως Δασῶν τοῦ Ὑπουργείου Γεωργίας ἐπιστημόνων δασολόγων.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 12 Φεβρουαρίου 1965

Οἱ συμβαλλόμενοι

Διορθώσεις ἡμαρτημένων

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 258 τῆς 14 Ἀπριλίου 1965)

Εἰς τὸ ὑπ' ἀριθ. 21 Φ.Ε.Κ. τῆς 15.1.1965, τεῦχος Β', εἰς ὃ κατεχωρήθη ἡ ὑπ' ἀριθ. 3051)210)12.1965 ἀπόφασις τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας «περὶ παρατάσεως τῆς ἰσχύος συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας ἐργατοτεχνιτῶν καὶ ἐκτάκτων ὑπαλλήλων Δήμου Βόλου» (*) ἐπέρχεται ἡ κάτωθι διόρθωσις: Ἀπὸ τὸν προτελευταῖον στίχον ἀφαιροῦνται αἱ λέξεις: «Νέας Ἰωνίας», ὡς ἐσφαλμένως ἀναγραφεῖσαι εἰς τὴν ἄνω ἀπόφασιν, ὡς ἄλλωστε προκύπτει καὶ ἐκ τοῦ θέματος ταύτης.

(Ἐκ τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας)

(*) Κατετέθη παρὰ τῷ Γραμματεῖ τοῦ Εἰρηνοδικείου Ἀθηνῶν, κατ' ἄρθρον 20 νόμου 3239) 1955, συνταχθείσης τῆς ὑπ' ἀριθ. 38 τῆς 19.3. 1965 πράξεως καταθέτεως, καὶ ἐκοινοποιήθη εἰς τὸ Ὑπουργεῖον Ἐργασίας τὴν 23.3.1965.

(*) ΕΕΔ 24, 240.

ΣΗΜΕΙΩΜΑΤΑ

Σωματεία και Δικαστάι

Ο νέος Νόμος περί Επαγγελματικών Σωματείων (4361)1964, ΕΕΔ 23, 1129) αναθέτει (άρθρον 6) εις τον παριστάμενον κατά τάς άρχαιρεσίας και πάσης φύσεως έκλογάς των Επαγγελματικών Εργατικών Σωματείων την έξασφάλισιν της νομιμότητος διά της ύπ' αύτου μερίμνης και εποπτείας κατά τρόπον ουσιαστικόν.

Διατί είσήχθη ή διάταξις εξηγήθη ύπό του κ. Υπουργού Εργασίας κατά την ψήφισιν του Νομοσχεδίου ύπό της Βουλής και έχουν ενδιαφέρουν να γνωσθούν εύρύτερον τα ύπό του κ. Υπουργού λεχθέντα, τα οποία παραλαμβάνομεν εκ των Επισήμων Πρακτικών της Βουλής (συνεδρίασις 18 Αύγούστου ε.έ.).

Ο δικαστικός άντιπρόσωπος - είπεν ο κ. Υπουργός - ούμφωνα μέ την ισχύουσαν νομοθεσίαν, ήδη άπό του 1945 παρίστατο εις τάς άρχαιρεσίας. Δέν είναι κάτι το νέον. Ελέχθη άπό τους συναδέλφους, ότι είναι παρά την Διεθνή Σύμβασιν και ότι είναι άντισυνταγματική ή παρουσία του δικαστικού (*). Εάν, όμως, ήτο εις άντίθεσιν πρός την Διεθνή Σύμβασιν και άντισυνταγματική, διά τίνα λόγον έπι τόσα έτη διετηρείτο ή διάταξις, ή οποία επέβαλε την παρουσίαν του; Και πόσαι εκλογαί δέν έγιναν παρουσία του δικαστικού; Υπήρχεν ο δικαστικός. Αλλ' άτυχώς δέν υπήρχον καθωρισμέναι αί άρμοδιότητές του. Και δι' αύτον τον λόγον είχομεν την νοθείαν. Και έπι τω σκοπώ παρεμποδίσεως της νοθείας, επιβαρύνομεν τώρα τον δικαστικόν μέ τα καθήκοντα, τα οποία του επιβάλλομεν διά του άρθρου αύτου.

Κύριοι συνάδελφοι, είχον αναγνώσει όλας τας τροπολογίας των κυρίων βουλευτών και είδον, ότι καμμίαν έξ αύτων δέν έπρεπε να άποδεχθώ. Δι' αύτο έδήλωσα έξ άρχης, ότι δέν τας δέχομαι - ότι δέν δέχομαι συζήτησιν, - διότι δέν βελτιώνουν, κατά την άντίληψιν της Κυβερνήσεως, το άρθρον. Ελέχθη, ότι είναι περίπου 2.000 σωματεία. Είναι 2.400 τα σωματεία και τα εργοδοτικά πολύ όλιγώτερα. Αλλά δέν πρόκειται να γίνουν εκλογαί έντος μιάς ήμέρας. Ημπορούν έντος της προθεσμίας, την οποίαν έχει άκόμη εις την διάθεσίν της ή Γενική Συνομοσπονδία, να γίνουν μέ πάσαν άνεσιν. Θά έπιβαρυνθούν όλίγον οί δικαστικοί, άλλά είναι άνάγκη, διά να τερματισθή ή νοθεία και εις τα συνδικάτα. Φέρεμεν, λοιπόν, την διάταξιν αύτην, διότι ήθελήσαμεν να τηρηθή και εν προκειμένω ο λόγος, τον οποίον έδωσεν ο Πρόεδρος της Κυβερνήσεως, ότι θά τερματισθή ή νοθεία και ότι θά άποκατασταθή ή δημοκρατία εις τα συνδικάτα.

Εις βουλευτής. Θά υπάρξη έπέμβασις.

Υπουργός Εργασίας. Ούδεμία έπέμβασις. Και θά σάς άναγνώσω το πλήρες κείμενον της δηλώσεως του Προέδρου της οικείας Επιτροπής της Συνδιασκέψεως της Διεθνούς Οργανώσεως Εργασίας, ή οποία έψήφισε την ύπ' άριθ. 87 Διεθνή Σύμβασιν, ή οποία είναι καταχωρημένη εις σελ. 772 του Διεθνούς Κώδικος Εργασίας Γενεύης (1951), πού διαλαμβάνει τα έξης έπι λέξει:

«Ο Πρόεδρος της Επιτροπής έδήλωσεν έπ' εύκαιρία, ότι ή Σύμβασις (Νο 87) δέν έμφανίζεται ώς ένας Κώδιξ κανονισμών του συνδικαλιστικού δικαιώματος, άλλά περιορίζεται να καθιερώση έν κείμενον μερικών θεμελιωδών άρχών.

Τα Κράτη παραμένουν έλεύθερα να προβλέψουν εις την νομοθεσίαν των τας διατυπώσεις έκείνας, τας οποίας θά ένόμιζαν καταλλήλους να διασφαλίσουν την όμαλην λειτουργίαν των Επαγγελματικών Οργανώσεων.

Κατά συνέπειαν αί προβλεπόμεναι ύπό των έθνικών νομοθεσιών διατυπώσεις, αί άφορώσαι τα Καταστατικά και την λειτουργίαν των Οργανώσεων έργαζομένων και έργοδοτών, εύρίσκονται έν άρμονία πρός τας διατάξεις της συμβάσεως, ύπό τον όρον ότι αί κανονιστικαί αύται διατάξεις δέν θέτουν ύπό άμφισβήτησιν τας έγγυήσεις τας προβλεπομένας άπό την παρούσαν Σύμβασιν».

Εξ άλλου, εις την εισηγητικήν έπι του Νομοσχεδίου έκθεσιν (ΕΕΔ 23, 1184) άναφέρονται ταύτα: «Διά την έξασφάλισιν του άδιαβλήτου της άσκήσεως του συνδικαλιστικού δικαιώματος, το οποίον κατοχυρώνει ή Διεθνής Σύμβασις (ύπ' άριθ. 87), και της μή νοθεύσεως τούτου διά μελών άπλώς έγγραφομένων και μή έκπληρωσάντων τας υποχρεώσεις αύτων πρός την Οργάνωσίν των κρίνεται σκόπιμον, όπως ή ύπό των ά.ν. 148)1945 και 274)1945 προβλεπομένη σύμπραξις του παρισταμένου εις τας γενικάς συνελεύσεις των Επαγγελματικών Σωματείων ή Ενώσεων τούτων διά την έκλογήν έφορευτικής έπιτροπής ή εις τας άρχαιρεσίας των Σωματείων ή Ενώσεων τούτων δικαστικού άποκτήση ούσιαστικώτερον περιεχόμενον και εις τούτο άποβλέπουν αί διατάξεις του άρθρου 6».

Κώδιξ Εργασίας

Δι' άποφάσεως του κ. Υπουργού Εργασίας (39100)1965, Φ.Ε.Κ. 279, τ. Β') συνεκροτήθη ή κατά τον νόμον 4345)1964 Αναθεωρητική Επιτροπή του καταρτισθέντος Προσχεδίου Κώδικος Εργασίας.

Μέλη της Επιτροπής ώρίσθησαν οί κ.κ. Κ. Σούρλος, Αντιπρόεδρος του Αρείου Πάγου, Αλέξ. Λιτζερόπουλος, Γ. Μιχαηλίδης - Νουάρος, Καθηγηταί της Νομικής Σχολής του Πανεπιστημίου Αθηνών, Ι. Καποδίστριας, Δικηγόρος, Υφηγητής του Πανεπιστημίου Αθηνών, Σ. Πάλλης, Πρόεδρος του Δικηγορικού Συλλόγου Αθηνών, Ι. Ζάρρας, Ειδικός Σύμβουλος του Υπουργείου Συντονισμού, Σ. Κλαδάς, Ειδικός Σύμβουλος του Υπουργείου Εργασίας, Αλ. Σακελλαρόπουλος και Β. Βασιλείου, Δικηγόροι παρ' Αρείω Πάγω, ειδικοί περί το Εργατικόν Δίκαιον.

Η διεύθυνσις των εργασιών ανετέθη εις τον Αντιπρόεδρον του Αρείου Πάγου κ. Κ. Σούρλον.

Παραρτήματα

Εις την ανωτέρω, σελ. 480, δημοσιευθείσαν ύπ' άριθ. 1277)1965 άπόφασιν του Πρωτοδίκου Αθηνών εκ παραδρομής έτέθη ώς παραστάς δικηγόρος ο κ. Θ. Σοφούλης άντι του άληθώς παραστάντος κ. Αθαν. Κ. Μπακόλα.

(*) Σημ. ΕΕΔ: Άκουσον! Ελέχθη, ότι είναι άντισυνταγματική ή παρουσία του Δικαστού!!

ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ ΕΡΓΑΤΙΚΟΥ ΔΙΚΑΙΟΥ

ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΣ ΝΟΜΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

Διεύθυνσις
ΧΡΟΝΗΣ ΤΣΙΜΠΟΥΚΗΣ

Σύνταξις
ΤΑΣΟΣ ΤΣΙΜΠΟΥΚΗΣ

Τόμος 24 — Τεῦχος 10 (566)

Ἀθῆναι, 15 Μαΐου 1965

ΠΡΟΣΧΕΔΙΟΝ ΚΩΔΙΚΟΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ

[Συνταχθὲν ὑπὸ τῆς κατὰ Νόμον 4345)1964 Συντακτικῆς Ἐπιτροπῆς]

Ἐξετυπώθη ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας, διὰ τοῦ Ἐθνικοῦ Τυπογραφείου, τὸ καταρτισθὲν κατὰ Νόμον 4345)1964 ὑπὸ τῆς πρὸς τοῦτο δι' ἀποφάσεων τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας συγκροτηθείσης Συντακτικῆς Ἐπιτροπῆς «Προσχέδιον Κώδικος Ἐργασίας».

Κατὰ τὴν παραιτέρω διαδικασίαν τὸ Προσχέδιον μέλλει νὰ μελετηθῇ ὑπὸ τῶν ἐν ἄρθρῳ 4 § β τοῦ Νόμου (4345)1964) προσώπων καὶ ὀργανώσεων πρὸς ὑποβολὴν εἰς τὸ Ὑπουργεῖον Ἐργασίας προτάσεων, παρατηρήσεων, ὑποδείξεων, προσθηκῶν καὶ βελτιώσεων μέχρι τέλους Ἰουνίου 1965, αἱ ὁποῖαι θὰ τεθοῦν ὑπ' ὄψιν τῆς Συντακτικῆς Ἐπιτροπῆς διὰ τὴν κατάρτισιν ὑπ' αὐτῆς τοῦ ὁριστικοῦ Προσχεδίου τοῦ Κώδικος.

Κατὰ τὸ τρίτον καὶ τελευταῖον στάδιον θὰ γίνῃ ἐπεξεργασία ὑπὸ τῆς Ἀναθεωρητικῆς Ἐπιτροπῆς καὶ θὰ διαμορφωθοῦν ὑπ' αὐτῆς ὁριστικῶς α) τὸ Σχέδιον Κώδικος Ἐργασίας, β) τὸ Σχέδιον τοῦ Εἰσαγωγικοῦ αὐτοῦ Νόμου καὶ γ) αἱ αἰτιολογικαὶ ἐκθέσεις ἀμφοτέρων, μετὰ ταῦτα δὲ τὸ ὁριστικὸν Σχέδιον Κώδικος Ἐργασίας θέλει κυρωθῇ ὑπὸ τῆς Βουλῆς κατὰ τὴν διαδικασίαν ἐπιψηφίσεως Κωδίκων καὶ θὰ καταστῇ οὕτω Νόμος τοῦ Κράτους ὡς «Κῶδιξ Ἐργασίας».

Ἡ Ἐπιθεώρησίς μας ἀπὸ τοῦ παρόντος τεύχους θέτει ὑπ' ὄψιν τῶν εἰς εὐρύτατον κύκλον ἀναγνωστῶν της, Δικαστικῶν, Δικηγόρων, Νομικῶν ἐν γένει καὶ ἄλλων ἐνδιαφερομένων, τὸ ἐν λόγῳ Προσχέδιον Ἐργασίας, τὸ ὁποῖον, ἀποτελούμενον ἐκ 372 ἄρθρων, θέλει δημοσιευθῇ, κατ' ἀνάγκην, λόγῳ τοῦ ὄγκου τῆς ὕλης του, εἰς δύο συνεχείας, ἀναλαμβανούσης τῆς Ἐπιθεωρήσεώς μας τὰς ἀναγκαίας ἐκτάκτους, προσθέτους, δαπάνας, πρὸς τὸν σκοπὸν ὅπως μὲ τὸ τεῦχος τῆς 1ης Ἰουνίου ἐ.ἔ. δοθῇ δι' αὐτῆς εἰς τὴν δημοσιότητα ὡλοκληρωμένον τὸ Προσχέδιον.

Εἰς τὰ μέλη τῆς Συντακτικῆς Ἐπιτροπῆς, τὰ ὁποῖα κατήρτισαν καὶ ὑπογράφουν τὸ Προσχέδιον, καὶ τὰ ὁποῖα εἶναι οἱ κ.κ. *Σ. Κλαδᾶς, Β. Βασιλείου, Α. Καραλῆς, Δ. Καλομοίρης, Δ. Κονδάκης, Ε. Στεφανάκης*, ὀφείλεται ἡ τιμή, ὅτι κατώρθωσαν, ἐν βραχεῖ χρόνῳ, μὲ ἀσυνήθη ἐργατικότητα, νὰ περαιώσουν τὸ ἀνατεθὲν εἰς αὐτοὺς ἔργον, τὸ ὁποῖον, ὁλοκληρούμενον νομικῶς, μέλλει νὰ ἀποτελέσῃ ἱστορικὸν διὰ τὴν χώραν μας ἀθλον.

Ἡ Ἀναθεωρητικὴ Ἐπιτροπὴ τοῦ Προσχεδίου συνεκροτήθη ἐκ τῶν ἐν σελ. 576 τοῦ παρόντος τόμου προσώπων.

Ὁ Νόμος 4345)1964 «περὶ συντάξεως Σχεδίου Κώδικος Ἐργασίας» ἐδημοσιεύθη ἐν ΕΕΔ 23, 880, αἱ συζητήσεις δὲ ἐν τῇ Βουλῇ κατὰ τὴν ψήφισίν του ἐν ΕΕΔ 23, 872, 931.

ΓΕΝΙΚΟΝ ΔΙΑΓΡΑΜΜΑ ΠΡΟΣΧΕΔΙΟΥ ΚΩΔΙΚΟΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ

ΒΙΒΛΙΟΝ ΠΡΩΤΟΝ

ΓΕΝΙΚΑΙ ΔΙΑΤΑΞΕΙΣ

Κεφάλαιον Α'

Γενικά

Πεδίον ἐφαρμογῆς τοῦ Κώδικος.
Σχέσις πρὸς τὸν Ἀστικὸν Κώδικα.
Ἔθιμα ὡς πηγὴ Ἐργατικοῦ Δικαίου.
Ἰσχὺς διατάξεων Κώδικος ὡς ἀναγκαστικοῦ δικαίου.
Ἀρχὴ ἴσης μεταχειρίσεως.
Συνήθειαι ἐκμεταλλεύσεως.

Κεφάλαιον Β'

Ἐννοιολογικοὶ προσδιορισμοί

Ἔννοια ἐργασίας - Βασικαὶ ἀρχαί.
Ἔννοια ἐργοδότου.
Ἔννοια μισθωτοῦ.
Ἔννοια ὑπαλλήλου - ἐργάτου.
Εἰδικώτεροι προσδιορισμοὶ ὑπαλλήλων.
Ἔννοια διευθύνοντος ὑπαλλήλου.
Ἔννοια ἐκμεταλλεύσεως ἐν σχέσει πρὸς τὴν Ἐ-

πιχείρησιν.

Κεφάλαιον Γ'

Σχέσις καὶ σύμβασις ἐργασίας

Σχέσις ἐργασίας καὶ χρόνος ἐνάρξεως αὐτῆς.

Σιωπηρὰ συμφωνία περὶ μισθοῦ.

Διαμόρφωσις τοῦ περιεχομένου τῆς σχέσεως ἐργασίας.

Ἀνυπόστατος σχέσις ἐργασίας.

Διάρκεια τῆς σχέσεως ἐργασίας. Ἀορίστου χρόνου ἡ σχέσις μετὰ πάροδον τῆς ὡρισμένου χρόνου τοιαύτης.

Ἔγγραφος τύπος συμβάσεως ἐργασίας ἐπὶ Ἐκμεταλλεύσεων κοινῆς ὠφελείας, Ὑπηρεσιῶν τοῦ Δημοσίου καὶ Ν.Π.Δ.Δ.

Δικαίωμα μονομεροῦς ἀποχῆς ὑφισταμένης ἀκύρου συμβάσεως ἐργασίας.

Ἀκύρωσις τῆς συμβάσεως ἐργασίας λόγῳ ἐλαττωμάτων τῆς βουλήσεως καὶ προϋποθέσεις αὐτῆς.

Ἀπαγόρευσις δικαιοπραξιῶν τινων μεταξὺ ἐργοδότου καὶ μισθωτοῦ ἢ τρίτου.

Ἀρχαὶ ἐπὶ ἑρμηνείας τῆς συμβάσεως ἐργασίας.

Παραγραφὴ ἀξιώσεων ἐκ τῆς σχέσεως ἐργασίας.

Ἀκυρότης παραιτήσεως μισθωτοῦ ἀπὸ ἀξιώσεών τινων. Στοιχεῖα γενικῆς ἐξοφλητικῆς ἀποδείξεως. Προϋποθέσεις δικαστικοῦ καὶ ἐξωδίκου συμβιβασμοῦ. Βραχεῖα ἀποσβεστικὴ προθεσμία πρὸς ἀναγνώρισιν ἀκυρότητος.

ΒΙΒΛΙΟΝ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

ΔΙΚΑΙΟΝ ΑΤΟΜΙΚΗΣ ΣΧΕΣΕΩΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ

Κεφαλαιον Δ'

Μαθητεία

Ἔννοια σχέσεως μαθητείας. Ἔναρξις ταύτης.

Διατάξεις περὶ σχέσεως ἐργασίας, ἰσχύουσαι καὶ ἐπὶ μαθητείας.

Ἔγγραφος τύπος συμβάσεων μαθητείας.

Περιεχόμενον συστατικοῦ ἐγγράφου συμβάσεων μαθητείας.

Λῆψις ὑπ' ὄψιν προγραμμάτων ἐκπαιδεύσεως μαθητευομένων, ὡς καὶ τῶν ἐπαγγελματικῶν συνηθειῶν.

Ἄκυρος σύμβασις μαθητείας, λόγῳ μὴ συμπληρώσεως ὡρισμένης ἡλικίας παρὰ τοῦ μαθητευομένου.

Ἄκυρος σύμβασις μαθητείας, ἐὰν ὁ ἐργοδότης ἔχῃ καταδικασθῇ ἐπὶ κακουργήματι ἢ ἀτιμωτικῷ πλημμελήματι.

Σχέσις ἐπὶ ἀκύρου συμβάσεως μαθητείας.

Διάρκεια σχέσεως μαθητείας. Σχέσις ὡρισμένου χρόνου, δυνομένη νὰ παραταθῇ.

Περιπτώσεις αὐτοδικαίας παρατάσεως.

Ὑποχρέωσις τοῦ μαθητευομένου πρὸς παροχὴν ἐργασίας. Ὑποχρέωσις ἐργοδότου ὅπως ἀπασχολῇ τὸν μαθητευόμενον.

Ὑποχρέωσις τοῦ ἐργοδότου πρὸς καταβολὴν μισθοῦ. Καθορισμὸς ἐλαχίστου ὁρίου μισθοῦ.

Ἀκυρότης ἐν περιγραφῇ.

Ὑποχρέωσις προνοίας. Παροχὴ ἐλευθέρου χρόνου εἰς τὸν μαθητευόμενον πρὸς ἐπίσκεψιν Σχολῶν.

Χρονικὰ ὅρια ἐργασίας ἀνηλίκων μαθητευομένων. Ἀπόλυτος ἀπαγόρευσις ὑπερωριῶν.

Μὴ ἰσχὺς ἀπαγορεύσεως ἐργασίας ἀνηλίκων μισθωτῶν ἐπὶ μαθητευομένων, δυνάμει ὑπουργικῶν ἀποφάσεων.

Λύσις σχέσεως μαθητείας διὰ τῆς παρόδου τοῦ ὡρισμένου χρόνου καὶ contrarius consesus.

Καταγγελία διὰ σπουδαῖον λόγον. Ἐνδεικτικὴ ἀπαρίθμησις σπουδαίων τινῶν λόγων.

Ἀξίωσις μαθητευομένου ἢ νομίμου ἀντιπροσώπου του πρὸς ἔκδοσιν πιστοποιητικοῦ μαθητείας.

Ἀπαγόρευσις ἀπεργίας εἰς τοὺς μαθητευομένους καὶ διατήρησις τῆς ἀξιώσεως μισθοῦ ἐπὶ ἀνταπεργίας.

Ἐξουσιοδότησις πρὸς ἔκδοσιν Β. Δ/των καὶ ρύθμισιν κατ' ἰδίαν θεμάτων σχέσεως μαθητείας.

Κεφάλαιον Ε'

Ὑποχρεώσεις καὶ δικαιώματα τῶν μερῶν

Ὑποχρέωσις παροχῆς ἐργασίας.

Ὑποχρέωσις καταβολῆς ἐπιμελείας. Ἔννοια ἐπιμελείας.

Ὑποχρέωσις παροχῆς ἐργασίας, μὴ καθορισθείσης διὰ τῆς συμβάσεως ἐπακριβῶς κατ' εἶδος.

Ὑποχρέωσις αὐτοπροσώπου παροχῆς ἐργασίας καὶ ἀμεταβίβαστον ἀντιστοίχου ἀξιώσεως τοῦ ἐργοδότου.

Δικαίωμα ἐργοδότου πρὸς μετάθεσιν τοῦ μισθωτοῦ ἐντὸς τῆς ἡμεδαπῆς. Προϋποθέσεις αὐτῆς.

Διευθυντικὸν δικαίωμα ἐργοδότου. Περιορισμοὶ τούτου.

Ἀναστολὴ ἐργασίας διὰ συμφωνίας τῶν μερῶν ἢ λόγῳ τῆς φύσεως τῆς ἐκμεταλλεύσεως.

Ὑποχρέωσις παροχῆς ἐργασίας ἐπὶ πλέον τῆς συμφωνηθείσης. Προϋποθέσεις καὶ δικαιώματα τοῦ μισθωτοῦ.

Ἑτοιμότης ἐργασίας. Περιπτώσεις καὶ ἀξιώσεις τοῦ μισθωτοῦ.

Ἔγγραφος συμφωνία περὶ ἐργασίας ἐκ περιτροπῆς. Ἀξίωσις μισθοῦ.

Ὑποχρέωσις ὑπακοῆς κατὰ τὴν παροχὴν ἐργασίας. Συμπεριφορὰ μισθωτοῦ.

Ὑποχρέωσις πίστεως. Εἰδικώτεραι περιπτώσεις.

Ὑποχρέωσις ἀνακοινώσεως βλάβης ἢ ἀνωμαλίας κατὰ τὴν ἐργασίαν.

Δικαίωμα ἐλέγχου καὶ σωματικῆς ἐρεύνης τοῦ μισθωτοῦ. Προϋποθέσεις.

Ὑποχρέωσις καταβολῆς μισθοῦ.

Ὑποχρέωσις ἀπασχολήσεως τοῦ μισθωτοῦ καὶ

στάθμισις τοῦ συμφέροντος τούτου πρὸς τὸ τοῦ ἐργοδότου.

Ὑποχρέωσις προνοίας.

Ὑποχρέωσις προνοίας εἰδικῶς ἐπὶ οἰκοσίτων μισθωτῶν.

Ἰατρικὴ περίθαλψις εἰδικῶς ἐπὶ οἰκοσίτων μισθωτῶν.

Ἀξίωσις τοῦ μισθωτοῦ πρὸς ἔκδοσιν πιστοποιητικοῦ ἐργασίας

Ἀναγνωριστικὴ ἀγωγή.

Συνέχισις σχέσεως ἐργασίας ἐπὶ μεταβολῆς προσώπου ἐργοδότου. Περιωρισμένη εὐθύνη μισθωτοῦ εἰς περίπτωσιν ἐλαφρᾶς ἀμελείας καὶ στοιχεῖα κρίσεως περὶ αὐτῆς. Εἰδικώτερον κρίσις περὶ ἐργασίας ἐπιρρεποῦς εἰς ζημίαν.

Ἰσχὺς περιωρισμένης εὐθύνης καὶ εἰς περίπτωσιν τῆς παρὰ τοῦ ἐργοδότου ἀνορθώσεως ζημίας τρίτου, ἐπενεχθείσης παρὰ τοῦ μισθωτοῦ.

Κεφάλαιον ΣΤ'

Μισθός

Ἔννοια μισθοῦ, ὕψος, εἶδος καὶ προσῆκον μέτρον τούτου.

Εἴδη μισθοῦ.

Τρόπος ὑπολογισμοῦ τοῦ κατ' ἀποκοπὴν μισθοῦ. Ἔννοια νόρμας.

Μεταβολὴ προκαθωρισμένου χρόνου ἐπὶ ἐφαρμογῆς νέων τεχνικῶν μεθόδων παραγωγῆς.

Μισθὸς εἰς εἶδος. Ἀνώτατον ἐπιτρεπτὸν ποσοστὸν τούτου. Ἐνδεικτικὴ ἀπαρίθμησις εἰδῶν ὡς μισθοῦ.

Πότε ἐπιτρέπεται καταβολὴ εἰς χρῆμα τοῦ εἰς εἶδος μισθοῦ. Ἀπατίμησις τούτου.

Τρόπος καταβολῆς μισθοῦ. Καταβολὴ κατὰ κανόνα ἀπ' εὐθείας εἰς μισθωτόν.

Καταβολὴ μισθοῦ κατὰ κανόνα μετὰ τὴν παροχὴν ἐργασίας.

Προκαταβολὴ ἐπὶ μισθοῦ κατ' ἀποκοπήν.

Ἀπαγόρευσις περιορισμοῦ ἐλευθέρας διαθέσεως τοῦ μισθοῦ.

Καταβολὴ τοῦ εἰς χρῆμα μισθοῦ τοῖς μετρητοῖς.

Ἀπαγόρευσις δόσεως ἀντὶ καταβολῆς.

Καταβολὴ δι' ἐπιταγῆς.

Ἀπαγόρευσις καταβολῆς μισθοῦ διὰ πιστώσεως ἐμπορευμάτων.

Ἀπαγόρευσις καταβολῆς μισθοῦ εἰς οἰνοπνευματώδη ποτὰ ἢ ἐπιβλαβῆ φάρμακα.

Ἀκυρότης συμφωνίας χρησιμοποιήσεως ὑπὸ τοῦ μισθωτοῦ ὡρισμένων καταστημάτων.

Τρόπος λειτουργίας πρατηρίων ἐντὸς τοῦ χώρου τῆς ἐκμεταλλεύσεως.

Συνέπειαι ἐπὶ παραβάσεων τῶν προστατευτικῶν διατάξεων περὶ μισθοῦ.

Διαστήματα καταβολῆς μισθοῦ. Προσδιορισμὸς τούτων.

Καταβολὴ τοῦ μισθοῦ πάντοτε κατ' ἐργάσιμον ἡμέραν.

Ὕψος τόκου ἐν ὑπερημερίᾳ τοῦ ἐργοδότου.

Ἀποδείξεις περὶ καταβολῆς μισθοῦ μόνον ἔγγραφος. Εἰδικὴ ρύθμισις ἐπὶ οἰκιακῶν μισθωτῶν.

Ἔγγραφος λογαριασμὸς περὶ μισθοῦ. Περιεχόμενον τούτου.

Ἐφαρμογὴ τῶν περὶ μισθώσεως πράγματος διατάξεων τοῦ Α.Κ. ἐπὶ μισθοῦ συνιστάμενου εἰς οἴκησιν. Ὑγιεινὴ καὶ ἀσφάλεια χώρου κατοικίας.

Μισθὸς συνιστόμενος εἰς προμήθειαν. Προσδιορισμὸς ὕψους προμηθείας ἐλλείψει συμφωνίας.

Προκαταβολαὶ εἰς μισθωτόν.

Ὑποχρέωσις ἐργοδότου πρὸς παροχὴν πληροφοριῶν περὶ κερδῶν καὶ ζημιῶν τῆς ἐπιχειρήσεως, πρὸς ἐπίδειξιν τῶν λογιστικῶν βιβλίων, ὡς καὶ χορήγησιν ἀντιγράφου τοῦ ἰσολογισμοῦ, εἰς ἣν περίπτωσιν ὁ μισθὸς συνίσταται εἰς ποσοστά, συμμετοχὴν ἐπὶ τῶν κερδῶν ἢ προμήθειαν.

Μισθὸς συνιστάμενος εἰς τροφήν. Ποιότης ταύτης.

Ὑπολογισμὸς μισθοῦ εἰς ποσοστὰ ἐν περιπτώσει κωλύματος ἐργασίας, ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ μέσου ὅρου τοῦ καταβληθέντος μισθοῦ ἑνὸς ἔτους.

Ὑπουργικαὶ ἀποφάσεις περὶ δώρων ἑορτῶν. Νομικὴ φύσις δώρου.

Ἀξιώσεις μισθωτοῦ κατὰ χρονικὰς περιόδους. Βραχύτερος χρόνος παροχῆς ἐργασίας καὶ ὑπολογισμὸς ποσοῦ ἀξιώσεως.

Σύστασις διὰ Β. Δ/τος Εἰδικοῦ Λογαριασμοῦ δώρου καὶ ἐξουσιοδότησις πρὸς ἔκδοσιν ὑπουργικῶν ἀποφάσεων, ρυθμιζουσῶν τὸν τρόπον λειτουργίας αὐτοῦ.

Ἀπαγόρευσις καταλογισμοῦ δώρου εἰς καταβαλλόμενον ἀνώτερον τοῦ ἐλαχίστου ὁρίου μισθόν.

Μισθὸς διὰ νυκτερινὴν ἐργασίαν. Ποσοστὸν προσαυξήσεως τούτου.

Μισθὸς δι' ἐργασίαν κατὰ Κυριακὰς καὶ ἡμέρας ἀργίας. Ποσοστὸν προσαυξήσεως τούτου.

Μισθὸς δι' ἐργασίαν ἐκτὸς ἕδρας. Ποσοστὸν προσαυξήσεως δι' ἑκάστην ἐκτὸς ἕδρας διανυκτέρευσιν τοῦ μισθωτοῦ. Προκαταβολαὶ εἰς μισθωτούς.

Μισθὸς δι' ἡμέρας ἀργίας ὀφειλόμενος εἰς μισθωτὸν ἄνευ παροχῆς ἐργασίας. Εἰδικὴ ρύθμισις ἐπὶ ὡρισμένων ἑορτῶν.

Μισθὸς δι' ὑπερωριακὴν ἐργασίαν. Ποσοστὰ προσαυξήσεως τούτου ἐπὶ νομίμου καὶ παρανόμου ὑπερωρίας. Ἀπαγόρευσις καταλογισμοῦ.

Παραγραφὴ μισθοῦ διὰ παράνομον ὑπερωριακὴν ἐργασίαν ἢ 10ετία.

Ὑπολογισμὸς ἡμερησίου μισθοῦ τοῦ ὁμειβομένου κατὰ μῆνα ἢ καθ' ἑβδομάδα μισθωτοῦ.

Ἐπιτρεπόμεναι ἐπὶ τοῦ μισθοῦ κρατήσεις.

Ἀνώτατον ὅριον κρατήσεων.

Κρατήσεις ὑπὲρ Ἀσφαλιστικῶν Ὀργανισμῶν καὶ Συνεταιρισμῶν.

Κρατήσεις ὑπὲρ ἐπαγγελματικῶν ὀργανώσεων

τῶν μισθωτῶν.
Ἀπαγορευόμεναι κρατήσεις.
Ἀπαγόρευσις συμψηφισμοῦ.
Κατάσχεσις μισθοῦ. Κατάσχεσις εἰς χεῖρας τρίτου.
Ἐκχώρησις μισθοῦ. Πότε ἐπιτρέπεται.
Ὑπολογισμὸς μισθοῦ διὰ καθορισμὸν ὁρίου ἀκατασχέτου.
Παροχὴ ἀσφαλείας ὑπὸ τοῦ μισθωτοῦ. Προϋποθέσεις, κατάθεσις.
Ὑποχρεώσεις ἐργοδότου εἰς περίπτωσιν παροχῆς ἀσφαλείας. Ἀπόδοσις ταύτης.
Περιπτώσεις ἐπιτρεπομένης μὴ ἀποδόσεως ἀσφαλείας.
Ὑπερημερία τοῦ ἐργοδότου καὶ τύχη μισθοῦ. Σφαῖρα συμφερόντων τοῦ ἐργοδότου.
Προνομιακὴ κατάταξις μισθοῦ ἐπὶ ἀναγκαστικῆς ἐκτελέσεως κατὰ τοῦ ἐργοδότου.
Εἰδικὴ ρύθμισις προκειμένου περὶ πραγμάτων βαρυνομένων δι' ἐμπραγμάτου ἀσφαλείας.
Προνομιακὴ κατάταξις μισθοῦ ἐπὶ πτωχεύσεως τοῦ ἐργοδότου.

Κεφάλαιον Ζ'

Κωλύματα παροχῆς ἐργασίας

Διατήρησις ἀξιώσεως μισθοῦ λόγῳ ἀνυπαιτίου κωλύματος. Βαθμὸς πταίσματος μισθωτοῦ.
Χρόνος διαρκείας κωλύματος. Καταλογισμὸς ἀσφαλιστικῶν παροχῶν εἰς μισθὸν διαρκοῦντος κωλύματος.
Ἀξίωσις μόνον ἅπαξ καθ' ἡμερολογιακὸν ἔτος.
Μέριμνα δι' ἀναρρωνύοντας μισθωτούς.
Ἀξίωσις καὶ ἐπὶ καταγγελίας τῆς σχέσεως ἐργασίας.
Ἀξίωσις μισθοῦ λόγῳ κωλύματος προκληθέντος ἐξ ὑπαιτιότητος τοῦ ἐργοδότου.
Ἀναγγελία καὶ διαπίστωσις κωλύματος. Εἰδικὴ ρύθμισις εἰς περίπτωσιν νόσου τοῦ μισθωτοῦ. Ἰατρικαὶ βεβαιώσεις.
Ὑποχρεώσεις μισθωτοῦ κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς νόσου.
Μερικὸν κώλυμα. Διατήρησις ἀξιώσεως μισθοῦ καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τούτου.

Κεφάλαιον Η'

Ἄδεια μετὰ μισθοῦ

Δικαίωμα ἀδείας. Βασικὸς χρόνος.
Διάρκεια χρόνου ἀδείας.
Ἄδεια κατηγοριῶν τινων μισθωτῶν.
Παροχὴ ἀδείας εἰς συνεχεῖς ἡμέρας.
Ἀπώλεια δικαιώματος ἀδείας.
Χρόνος παροχῆς ἀδείας ἐντὸς τοῦ ἡμερολογιακοῦ ἔτους. Αὐτοδίκαια παροχὴ ταύτης.
Χρόνος μὴ ὑπολογιζόμενος εἰς ἄδειαν.
Συμπλήρωσις ἀδείας ἐντὸς τοῦ ἑπομένου ἡμερολογιακοῦ ἔτους εἰς ὡρισμένας περιπτώσεις.
Ἀπαγόρευσις ἀπασχολήσεως κατὰ τὸν χρόνον τῆς ἀδείας.
Ὑποχρέωσις ἐργοδότου πρὸς μὴ ἀποδοχὴν ἐργασίας κατὰ τὸν χρόνον τῆς ἀδείας τοῦ μισθωτοῦ.
Κυρώσεις. Καταβολὴ διπλασίου μισθοῦ εἰς μισθωτόν.
Ὑποχρέωσις προκαταβολῆς τοῦ μισθοῦ ἀδείας.
Μισθὸς ἀδείας. Ποσοστὸν προσαυξήσεως τούτου. Ὑπολογισμὸς ὕψους μισθοῦ ἐπὶ κυμαινομένου ἢ κατ' ἀποκοπὴν τοιούτου. Καταβολὴ εἰς χρῆμα τοῦ εἰς εἶδος μισθοῦ καὶ ὑπολογισμὸς τούτου.
Σύστασις Λογαριασμοῦ ἀδείας διὰ Β. Δ)γμάτων.
Ρύθμισις ὑποχρεώσεως παροχῆς ἀδείας διὰ Β.Δ) γμάτων εἰς περιπτώσεις παροχῆς ἐργασίας εἰς πλείονας ἐργοδότας.
Ἀπαγόρευσις καταγγελίας σχέσεως ἐργασίας κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ χρόνου ἀδείας.
Δικαίωμα εἰς περίπτωσιν λύσεως σχέσεως ἐργασίας ἐντὸς τοῦ βασικοῦ χρόνου ἢ πρὸ λήψεως τῆς ἀδείας. Βάσις ὑπολογισμοῦ τὸ 1)12ον. Ἐξαιρέσεις εἰς περιπτώσεις τινάς.
Προστασία μισθοῦ ἀδείας καὶ λοιπῶν παροχῶν.

Κεφάλαιον Θ'

Ἀπεργία - ἀνταπεργία

Ἀπεργία καὶ ἀτομικὴ σχέσις ἐργασίας. Ἀναστολὴ ὑποχρεώσεων, ὁμοία ρύθμισις ἐπὶ ἀνταπεργίας, lock - out.
Ὑποχρέωσις εἰρήνης ἐπὶ ἐνάρξεως διαδικασίας διοικητικῆς διαιτησίας.

Κεφάλαιον Ι'

Ἐφευρέσεις μισθωτῶν

Ἔννοια ἐφευρέσεων.
Δικαίωμα ἐπὶ τῶν ἐφευρέσεων. Ἀμοιβὴ μισθωτοῦ.
Ὑποχρέωσις ἀναγγελίας πρὸς ἐργοδότην.
Παραίτησις ἐργοδότου. Εἰδικὴ ρύθμισις μερικῆς παραιτήσεως.
Ἐλεύθεραι ἐφευρέσεις. Ἀναγγελία καὶ τούτων πρὸς ἐργοδότην. Προβολὴ δικαιώματος ὑπὸ ἐργοδότου.
Δικαίωμα τοῦ ἐργοδότου πρὸς προτίμησιν. Ἀποσβεστικὴ προθεσμία.
Προτάσεις τεχνικῶν βελτιώσεων.
Ὑποχρέωσις ἐχεμυθείας ἑκατέρωθεν.
Προστασία ἀμοιβῆς ἐφευρέσεων.
Δικαιώματα καὶ ὑποχρεώσεις ἐπὶ λύσεως σχέσεως ἐργασίας.

Κεφάλαιον ΙΑ'

Λύσις τῆς σχέσεως ἐργασίας

Ἀποκλειστικὴ ἡ ρύθμισις τῆς λύσεως σχέσεως ἐργασίας.
Λύσις λόγῳ θανάτου τοῦ μισθωτοῦ. Ἐξαιρετικῶς λύσις καὶ εἰς περίπτωσιν θανάτου τοῦ

έργοδότου. Δικαίωμα μισθωτοῦ πρὸς εὔλογον ἀποζημίωσιν.

Λύσις σχέσεως ἐργασίας ὡρισμένου χρόνου. Ἀνώτατον χρονικὸν ὅριον σχέσεως ἐργασίας ὡρισμένου χρόνου.

Καταγγελία ἕνεκα σπουδαίου λόγου. Ἔννοια τούτου. Περίπτωσις ἀποζημιώσεως τοῦ μισθωτοῦ.

Λύσις γενικῶς σχέσεως ἐργασίας ἀορίστου χρόνου. Καταγγελία καὶ χρόνος ταύτης.

Λύσις σχέσεως ἐργασίας ἀορίστου χρόνου ἐπὶ ὑπαλλήλου. Παροχὴ χρηματικοῦ ποσοῦ.

Ἀποζημίωσις πρὸς ὑπάλληλον ἐν μὴ τηρήσει προθεσμιῶν.

Λύσις σχέσεως ἐργασίας ἀορίστου χρόνου ἐπὶ ἐργάτου. Παροχὴ χρηματικοῦ ποσοῦ.

Ὑπολογισμὸς ἀποζημιώσεως.

Δικαίωμα ἀπουσίας τοῦ μισθωτοῦ διαρκούσης τῆς προθεσμίας καταγγελίας.

Ἰδιότης μισθωτοῦ καὶ χρόνος διαρκείας τῆς σχέσεως ἐργασίας.

Καταβολὴ ἀποζημιώσεως.

Λύσις σχέσεως ἐργασίας ἐπὶ οἰκιακῶν μισθωτῶν.

Καταβολὴ ἀποζημιώσεως πρὸς κληρονόμους θανόντος μισθωτοῦ.

Καταγγελία σχέσεως ἐργασίας ἀορίστου χρόνου ὑπὸ τοῦ μισθωτοῦ διὰ σπουδαῖον λόγον.

Ὑπολογισμὸς ἀποζημιώσεως ἐπὶ μισθοῦ κατ' ἀποκοπὴν ἢ ἐπὶ ποσοστοῖς.

Καταγγελία ἐπὶ ὑπαιτίου συμπεριφορᾶς μισθωτοῦ.

Καταγγελία ἐπὶ μηνύσεως κατὰ μισθωτοῦ.

Κῦρος καταγγελίας. Ἐνδεικτικὴ ἀπαρίθμησις περιπτώσεων καταχρήσεως δικαιώματος.

Ἀξίωσις ἀποζημιώσεως ἐπὶ καταχρηστικῆς καταγγελίας καὶ λύσις τῆς σχέσεως ἐργασίας.

Ἀναγνωριστικὴ ἀγωγὴ περὶ ἀκυρότητος καταγγελίας. Ἀποσβεστικὴ προθεσμία. Ἀγωγὴ πρὸς συμπλήρωσιν ἀποζημιώσεων.

Καταγγελία ἐπὶ πτωχεύσεως τοῦ ἐργοδότου. Περιπτώσεις διακοπῆς λειτουργίας τῆς Ἐκμεταλλεύσεως λόγῳ πυρκαϊᾶς ἢ ἑτέρου γεγονότος ἀνωτέρας βίας καὶ ἀξίωσις ἀποζημιώσεως τοῦ μισθωτοῦ.

Ἀναδρομικὴ αὔξησις μισθοῦ καὶ τύχη καταγγελίας.

Λύσις σχέσεως ἐργασίας ἐπὶ συμπληρώσεως ὁρίου ἡλικίας. Εἰδικὴ ρύθμισις ἐπὶ ὑπαλλήλου.

Προνομιακὴ κατάταξις ἀποζημιώσεως καὶ χρηματικοῦ ποσοῦ.

Ἀπαγόρευσις καταγγελίας ἐπὶ νόσου τοῦ μισθωτοῦ.

Σιωπηρὰ καταγγελία ἐκ μέρους τοῦ μισθωτοῦ.

Βλαπτικὴ μεταβολή. Ἐξομοίωσις πρὸς καταγγελίαν. Ἀναγνωριστικὴ ἀγωγὴ ἐκ μέρους τοῦ μισθωτοῦ. Ἀποσβεστικὴ προθεσμία καὶ ρύθμισις περιπτώσεως τυχὸν παροχῆς ἐργασίας.

Καταβολὴ ἀποζημιώσεως ἐπὶ μονομεροῦς ὀποχῆς τοῦ ἐργοδότου, λόγῳ ἀκύρου συμβάσεως ἐργασίας.

Ὑποχρεώσεις ἀναγγελίας πρὸς ὄργανα διοικήσεως τῆς λύσεως σχέσεως ἐργασίας.

Ἰσχὺς διατάξεων περὶ καταγγελίας σχέσεως ἐργασίας ἀορίστου χρόνου καὶ ἐπὶ σχέσεως ἐργασίας ὡρισμένου χρόνου εἰς περιπτώσεις τινάς.

Διαθεσιμότης μισθωτοῦ. Ἀνώτατον χρονικὸν ὅριον καθ' ἡμερολογιακὸν ἔτος. Ἔγγραφος τύπος.

Κεφάλαιον ΙΒ'

Εἰδικοὶ περιορισμοὶ καταγγελίας

Προστασία ἐγκύων γυναικῶν. Χρόνος ταύτης. Ὑποχρεώσεως ἀνακοινώσεως κυήσεως ἢ τοκετοῦ πρὸς ἐργοδότην. Ἰατρικαὶ βεβαιώσεις.

Προστασία στρατευθέντων. Ἀναστολὴ ὑποχρεώσεων κατὰ τὴν διάρκειαν στρατεύσεως.

Συνυπολογισμὸς χρόνου στρατεύσεως διὰ καθορισμὸν δικαιωμάτων μισθωτοῦ.

Δήλωσις περὶ ἐπαναλήψεως ἐργασίας. Ὑποχρεωτικὴ ἀνάληψις ἐργασίας ἐντὸς προθεσμίας, ἄλλως αὐτοδικαία λύσις τῆς σχέσεως ἐργασίας.

Καταγγελία σχέσεως ἐργασίας. Προθεσμία καὶ ποσὸν ἀποζημιώσεως.

Στράτευσις καὶ σχέσις ἐργασίας ὡρισμένου χρόνου. Ἡ στράτευσις δὲν ἐπιδρᾷ ἐπὶ τῆς παρόδου τοῦ χρόνου διαρκείας τῆς σχέσεως.

Λύσις σχέσεως ἐργασίας ἀντικαταστάτου στρατευθέντος μισθωτοῦ.

Προστατευόμενα συνδικαλιστικὰ στελέχη.

Διάρκεια προστασίας συνδικαλιστικῶν στελεχῶν.

Σπουδαῖοι λόγοι διὰ καταγγελίαν σχέσεως ἐργασίας ἀποστρατευομένων μισθωτῶν, συνδικαλιστικῶν στελεχῶν, μελῶν Δ.Σ. Ὀργανισμῶν Κοινωνικῆς Πολιτικῆς, ὡς καὶ μελῶν ὑπηρεσιακῶν συμβουλίων.

Σπουδαῖοι λόγοι διὰ καταγγελίαν σχέσεως ἐργασίας ἐγκύων γυναικῶν.

Ἰσχὺς διατάξεων περὶ καταγγελίας σχέσεως ἐργασίας ἀορίστου χρόνου καὶ ἐπὶ τῶν περιπτώσεων τοῦ παρόντος κεφαλαίου.

Κεφάλαιον ΙΓ'

Ἰδιαίτεραι σχέσεις ἐργασίας

Ἐθελοντικὴ σχέσις ἐργασίας. Ἐφαρμογὴ διατάξεων περὶ μαθητείας.

Ἔμμεσος σχέσις ἐργασίας. Ὑποχρεώσεις ἐργοδότου καὶ ἐνδιαμέσου μισθωτοῦ εἰς ὁλόκληρον.

Ὁμὰς ἐργασίας. Ὑπολογισμὸς κατ' ἀποκοπὴν μισθοῦ.

Λύσις σχέσεως ἐργασίας ἐπὶ ὁμάδος. Ἐν ἀμφιβολίᾳ ἰσχὺς ὑπὲρ καὶ κατὰ πάντων τῶν μελῶν.

Σχέσις ἐργασίας ἐπὶ δοκιμῇ. Ἀνώτατον χρονικὸν ὅριον διαρκείας ταύτης. Ἔγγραφος τύ-

πος. Συνέχισις σχέσεως.

Παροχή έργασίας πρὸς πλείονας ἐργοδότας ἐντὸς τῶν αὐτῶν χρονικῶν ὁρίων ἐργασίας. Εὐθύνη εἰς ὁλόκληρον. Λύσις σχέσεως ἐργασίας.

Διάθεσις τοῦ μισθωτοῦ εἰς ἑτέραν ἐκμετάλλευσιν.

Παροχὴ ἐργασίας πλειόνων μισθωτῶν πρὸς πλείονας ἐργοδότας.

Ἀναγκαστικὴ σχέσις ἐργασίας. Ὑπηγορευμένη σύμβασις ἐργασίας.

Εἶδος παρασχετέας ἐργασίας.

Λύσις ἀναγκαστικῆς σχέσεως ἐργασίας.

ΒΙΒΛΙΟΝ ΤΡΙΤΟΝ

ΕΙΔΙΚΗ ΠΡΟΣΤΑΣΙΑ ΕΡΓΑΣΙΑΣ

Κεφάλαιον ΙΔ'

Χρονικὴ ἔκτασις ἐργασίας

Ἔννοια χρόνου ἐργασίας.

Διάρκεια χρόνου ἐργασίας. Ἐξαίρεσις ἐπὶ περιπτώσεών τινων.

Καθορισμὸς χρόνου ἐργασίας μισθωτῶν τινων δι' ὑπουργικῶν ἀποφάσεων καὶ διάφορος ρύθμισις ἀναλόγως πρὸς τὸν πληθυσμὸν πόλεων.

Ἐπιμήκυνσις χρόνου ἐργασίας εἰς περιπτώσεις ἑτοιμότητος καὶ διαλειπούσης ἐργασίας.

Ἐπιτρεπομένη ὑπέρβασις τοῦ ἀνωτάτου ὁρίου ἡμερησίας ἐργασίας καὶ καθ' ἑβδομάδα ταυτης. Ἐκμεταλλεύσεις συνεχοῦς λειτουργίας.

Παρεκκλίσεις δι' ἀναπλήρωσιν ἀπολεσθεισῶν ὡρῶν ἐργασίας. Ἄδεια τοῦ Ἐπιθεωρητοῦ Ἐργασίας. Ἀνώτατον χρονικὸν ὅριον ὑπερβάσεων.

Ἔκτακτοι παρεκκλίσεις λόγῳ καταστάσεως ἀνάγκης ἢ σωρεύσεως ἐργασίας. Ἄδεια Ἐπιθεωρητοῦ Ἐργασίας. Ἀνώτατον ὅριον ὑπερβάσεων.

Ἡμερησία διακοπὴ ἐργασίας. Εἰδικὴ ρύθμισις διὰ συλλογικῶν συμβάσεων ἢ ὑπουργικῶν ἀποφάσεων. Ἐξαίρεσις ἐπὶ Ἐκμεταλλεύσεων συνεχοῦς λειτουργίας.

Διαλείμματα ἀναπαύσεως. Εἰδικὴ ρύθμισις κατόπιν ἀδείας τοῦ Ἐπιθεωρητοῦ Ἐργασίας.

Διακοπαὶ ἐργασίας. Ἀνώτατον χρονικὸν ὅριον κατὰ ἐποχὰς τοῦ ἔτους. Εἰδικὴ ρύθμισις δι' ὑπουργικῶν ἀποφάσεων.

Ἀπαγόρευσις ἐργασίας κατὰ τὴν διάρκειαν διαλειμμάτων καὶ διακοπῶν. Χῶρος διαμονῆς μισθωτοῦ.

Ἐλευθερία μισθωτοῦ κατὰ τὴν διάρκειαν διαλειμμάτων.

Χρόνος ἐργασίας μισθωτῶν εἰς δημοσίας ὑπηρεσίας.

Ἐλεύθερος χρόνος καθ' ἑβδομάδα. Ἐξαίρεσις ἐπὶ Ἐκμεταλλεύσεων συνεχοῦς λειτουργίας.

Μείωσις χρονικῶν ὁρίων ἐργασίας διὰ Β. Δ)των.

Κεφάλαιον ΙΕ'

Ὧραι λειτουργίας καταστημάτων

Ἔννοια καταστήματος. Χαρακτηρισμὸς καταστημάτων ὑπὸ Β. Δ)των.

Τρόπος καθορισμοῦ ὡρῶν λειτουργίας καταστημάτων.

Ἀνώτατον χρονικὸν ὅριον λειτουργίας καταστημάτων. Εἰδικὴ ρύθμισις προκειμένου γενικῶς περὶ ἐξυπηρετήσεως κοινωνικῶν ἀναγκῶν ἢ διὰ τουριστικοὺς λόγους ἐπὶ καταστημάτων τινῶν.

Ἀπαγόρευσις ἀπασχολήσεως καὶ συνολλαγῶν κατὰ τὸν χρόνον κλεισίματος καταστημάτων.

Ἔκτακτον κλείσιμον καταστημάτων δι' ἀποφάσεως τοῦ Νομάρχου λόγῳ ἐξαιρετικῶν ἢ ἐκτάκτων γεγονότων.

Εἰδικὴ ρύθμισις ὡρῶν λειτουργίας καταστημάτων εἰς πόλεις κάτω τῶν 10.000 κατοίκων.

Ἐξαίρεσις πρὸς ἐξυπηρέτησιν περιηγητῶν ἢ τελέσεως τοπικῶν ἑορτῶν ἢ καλλιτεχνικῶν ἐκδηλώσεων. Ἁρμοδιότης Ὑπουργοῦ Ἐργασίας ἢ Νομάρχου.

Εἰδικὴ ρύθμισις τῶν ὡρῶν λειτουργίας καταστημάτων τινῶν καθ' ὡρισμένας ἡμέρας.

Ἐκ περιτροπῆς λειτουργία καταστημάτων κατὰ Κυριακὰς μετ' ἀπόφασιν τοῦ Νομάρχου.

Κεφάλαιον ΙΣΤ'

Ἑβδομαδιαία ἀνάπαυσις. Κυριακὴ ἀργία καὶ ἡμέραι ἀργίας

Ὑποχρεωτικὴ ἑβδομαδιαία ἀνάπαυσις μισθωτῶν.

Ἀπαγόρευσις ἀπασχολήσεως κατὰ τὸν ἀνωτέρω χρόνον.

Ἡμέραι ἀργίας. Περιοριστικὴ ἀπαρίθμησις τούτων. Ἐξαιρετικῶς ἐπέκτασις ἀργίας καὶ εἰς ἄλλας ἡμέρας διὰ συλλογικῶν συμβάσεων ἢ ἀποφάσεων τοῦ Νομάρχου. Ἀνώτατον ὅριον κατ' ἔτος ἐπιτρεπομένης ἐπεκτάσεως.

Ἐξαίρεσις ἐπὶ καταστημάτων τινῶν, ἐὰν ἡ ἐπέκτασις τῆς ἀργίας ἐμπίπτῃ εἰς ἡμέραν Σάββατον ἢ Δευτέραν.

Ἐξαίρεσις ἀπὸ τῆς ἐξαιρέσεως ἡ Πρώτη τοῦ Ἔτους καὶ ἡ ἑορτὴ τῶν Φώτων.

Ἐπιτρεπομένη ἐργασία κατὰ τὴν τελευταίαν Κυριακὴν τοῦ ἔτους, ἐξαιρετικῶς δὲ τὴν προτελευταίαν τοιαύτην.

Ἐξαιρέσεις ἐπὶ Ἐκμεταλλεύσεών τινων.

Ἐξαιρέσεις ἐργασιῶν τινων ἀνεξαρτήτως τοῦ εἴδους τῆς Ἐκμεταλλεύσεως.

Ἐπέκτασις τῆς κατὰ Κυριακὴν καὶ ἡμέρας ἀργίας ἀναπαύσεως διὰ Β.Δ)γμάτων.

Ἐξαιρέσεις λόγῳ κοινωνικῆς ἀνάγκης δυνάμει ἀποφάσεων τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας δι' ὡρισμένα εἴδη Ἐκμεταλλεύσεων ἢ ἐργασιῶν ἢ κατηγορίας μισθωτῶν.

Ἐξαιρέσεις λόγῳ συντηρήσεως, ἀτυχημάτων κλπ., κατόπιν ἀδείας τοῦ Ἐπιθεωρητοῦ Ἐργασίας.

Κλείσιμον χώρων Ἐκμεταλλεύσεων ἢ τμημάτων αὐτῶν κατὰ Κυριακὰς καὶ ἑορτάς.

Ἀναπληρωματικὴ ἑβδομαδιαία ἀνάπαυσις. Ἀναγραφὴ ταύτης εἰς τὸν πίνακα ὡρῶν ἐργασίας, ἄλλως ὑποχρεωτικῶς ἡ Παρασκευὴ τῆς

ἑπομένης ἑβδομάδος.

Εἰδικὴ ρύθμισις εἰς περιπτώσεις ἐπιτρεπομένης ἐργασίας κατὰ Κυριακήν.

Χαρακτηρισμὸς ἐργασίας κατὰ τὴν ἀναπληρωματικὴν ἑβδομαδιαίαν ἀνάπαυσιν ὡς ὑπερωριακῆς.

Ἐργασία κατὰ Κυριακὴν βραχυτέρα τῶν τεσσάρων ὡρῶν. Ἀναπληρωματικαὶ ὧραι κατὰ τὴν ἑπομένην ἑβδομάδα.

Ὑπολογισμὸς μισθοῦ Κυριακῆς.

Ἐξουσιοδότησις πρὸς ἔκδοσιν ὑπουργικῶν ἀποφάσεων πρὸς ρύθμισιν διατυπώσεων ἐποπτείας καὶ ἐλέγχου περὶ ἀναπληρωματικῆς ἀναπαύσεως.

Ἀναστολὴ διατάξεων περὶ ἑβδομαδιαίας ἀναπαύσεως καὶ ἡμερῶν ἀργίας ἐπὶ ἐμποροπανηγύρεων.

Κεφάλαιον ΙΖ

Ἐργασία ἀνηλίκων

Ἀπαγόρευσις ἐργασίας παίδων.

Ἀπαγόρευσις ἀπασχολήσεως ἀνηλίκων μέχρι 18 ἐτῶν.

Ἐξουσιοδότησις πρὸς ἔκδοσιν Β.Δ/γμάτων δι' ἀπαγόρευσιν ἀπασχολήσεως ἀνηλίκων.

Ἀπαγόρευσις ἐργασίας ἀνηλίκων εἰς σφαγεῖα.

Ἀπαγόρευσις πωλήσεων εἰς τὰς ὁδοὺς ὑπὸ παίδων.

Ἀπαγορευόμεναι ἀπασχολήσεις ἀνηλίκων μέχρι 16 ἐτῶν. Ἀπαρίθμησις τούτων.

Ἀπαγόρευσις ἀπασχολήσεως ἀνηλίκων εἰς ὑπαγείους ἐργασίας.

Ἀπαγορευόμεναι ἀπασχολήσεις δι' ἀνηλίκους κάτω τῶν 18 ἐτῶν. Ἀπαρίθμησις τούτων.

Χρονικὴ διάρκεια ἐργασίας ἀνηλίκων μέχρι ἡλικίας 16 ἐτῶν καὶ ἡλικίας 16 - 18 ἐτῶν.

Εἰδικὴ ρύθμισις δι' ἀνηλίκους φοιτῶντας εἰς τεχνικὰς ἢ ἐπαγγελματικὰς σχολάς.

Ὑπερωριακὴ ἐργασία ἀνηλίκων. Ἐξαιρέσεις ἀπαγορεύσεων.

Διακοπὴ ἐργασίας ἀνηλίκων μισθωτῶν. Πρόβλεψις ἰδιαιτέρου χώρου παραμονῆς τῶν ἀνηλίκων. Ἐξουσιοδότησις πρὸς ἔκδοσιν ὑπουργικῶν ἀποφάσεων πρὸς τροποποίησιν διατάξεων.

Ἀπαγόρευσις νυκτερινῆς ἐργασίας ἀνηλίκων. Ἔννοια νυκτός. Διάφορος ρύθμισις δι' ἀνηλίκους ἡλικίας 16 - 18 ἐτῶν.

Ἐξαιρέσεις ἀπαγορεύσεως νυκτερινῆς ἐργασίας ἀνηλίκων.

Ἀπαρίθμησις ὡρισμένων ἐργασιῶν, εἰς τὰς ὁποίας ἐπιτρέπεται νυκτερινὴ ἀπασχόλησις ἀνηλίκων κατόπιν ἀδείας τοῦ Ἐπιθεωρητοῦ Ἐργασίας.

Ἐξαιρέσεις ἀπὸ ἀπαγορεύσεων λόγῳ ἀτυχημάτων.

Ρύθμισις νυκτερινῆς ἐργασίας ἀνηλίκων εἰς Ἐκμεταλλεύσεις συνεχοῦς λειτουργίας.

Ἀπαγόρευσις ἐργασίας ἀνηλίκων κατὰ Κυριακὰς καὶ ἡμέρας ἀργίας.

Τρόπος διαπιστώσεως ἡλικίας καὶ γραμματικῶν γνώσεων ἀνηλίκων.

Ὄργανα ἐπιβλέψεως ἐφαρμογῆς διατάξεων περὶ ἐργασίας ἀνηλίκων.

Ἀνάρτησις ἐντύπων καὶ τήρησις στοιχείων παρὰ τοῦ ἐργοδότου.

Βιβλιάρια ἐργασίας ἀνηλίκων μέχρι 16 ἐτῶν καὶ ἰατρικὴ ἐξέτασις τούτων.

Σημειώσεις εἰς βιβλιάριον.

Εἰδικαὶ ὑποχρεώσεις ἐργοδότου ἀπασχολοῦντος ἀνηλίκους.

Ὑποχρέωσις ἀναγγελίας εἰς τὴν Ἐπιθεώρησιν Ἐργασίας.

Κεφάλαιον ΙΗ'

Ἐργασία γυναικῶν

Ἀπαγόρευσις ἀπασχολήσεως γυναικῶν εἰς ὡρισμένας ἐργασίας.

Ἐπέκτασις ἀπαγορεύσεων διὰ Β. Δ/των.

Προστασία κυήσεως καὶ λοχείας. Ἀπαγόρευσις ἀπασχολήσεως γυναικός. Ἐπιμήκυνσις χρόνου ἀπηγορευμένης ἀπασχολήσεως βάσει ἰατρικοῦ πιστοποιητικοῦ.

Ἀξίωσις μισθοῦ κατὰ τὴν ἀποχὴν τῆς γυναικός.

Ἀπαγόρευσις ἀπασχολήσεως ἐγκύων γυναικῶν εἰς ὡρισμένας ἐργασίας. Ἐξουσιοδότησις πρὸς ἔκδοσιν Β. Δ/των.

Χρονικὰ ὅρια ἐργασίας ἐγκύων γυναικῶν.

Ἐλεύθερος χρόνος θηλασμοῦ.

Ἡμέρα οἰκοκυρᾶς.

Ἀπαγόρευσις νυκτερινῆς ἐργασίας.

Ἀναστολὴ ἀπαγορεύσεως νυκτερινῆς ἐργασίας κατόπιν ἀδείας τοῦ Ἐπιθεωρητοῦ Ἐργασίας.

Ἐξουσιοδότησις πρὸς ἔκδοσιν Β. Δ/των περὶ ἀναστολῆς ἀπαγορεύσεως νυκτερινῆς ἐργασίας.

Κεφάλαιον ΙΘ'

Ὑγιεινὴ καὶ ἀσφάλεια

Μέτρα ὑγιεινῆς καὶ ἀσφαλείας.

Ἔννοια ἀνθυγιεινῆς καὶ ἐπικινδύνου ἐργασίας. Ἐξουσιοδότησις πρὸς ἔκδοσιν Β. Δ/των.

Θέσπισις διὰ Β. Δ/των περαιτέρω διατάξεων περὶ ὑγιεινῆς καὶ ἀσφαλείας. Ὑποχρεωτικὴ ἰατρικὴ ἐξέτασις.

Κεφάλαιον Κ'

Κατ' οἶκον ἐργαζόμενοι

Ἔννοια κατ' οἶκον ἐργαζομένων.

Ἐφαρμοζόμεναι κατ' ἀναλογίαν διατάξεις ἐπὶ τῶν κατ' οἶκον ἐργαζομένων.

Ὑγιεινὴ καὶ ἀσφάλεια χώρων ἐργασίας τῶν κατ' οἶκον ἐργαζομένων.

Ἐξουσιοδότησις πρὸς ἔκδοσιν Β. Δ/των περὶ ὑγιεινῆς πρὸς θέσπισιν κανόνων γενικῶν, ὡς καὶ εἰδικῶν δι' εἰδικὰς κατηγορίας κατ' οἶκον ἐργαζομένων.

Ἐξουσιοδότησις πρὸς ἔκδοσιν Β. Δ/των πρὸς

προστασίαν τῆς δημοσίας ὑγείας ἐκ τῆς ἐργασίας τῶν κατ' οἶκον ἐργαζομένων.

Δυνατότης ἀπαγορεύσεως ὡρισμένων ἐργασιῶν τῶν κατ' οἶκον ἐργαζομένων διὰ Β.Δ)των δι' ὡρισμένους λόγους.

Κεφάλαιον ΚΑ'

Εἰδικαὶ ὑποχρεώσεις ἐργοδοτῶν

Ἁρμοδιότητες Σώματος Ἐπιθεωρήσεως Ἐργασίας. Ἐλευθέρα εἴσοδος εἰς τὴν Ἐκμετάλλευσιν ἢ εἰς χώρους ταύτης, δικαίωμα ἐλέγχου, ἐρεύνης, λήψεως ὡρισμένων ὑλικῶν, ὑποβολῆς ἐρωτήσεων κλπ.

Θεώρησις πινάκων προσωπικοῦ. Ὑποβολὴ τούτων εἰς τὴν Ἐπιθεώρησιν Ἐργασίας καὶ ἀνάρτησις εἰς τὸν χῶρον ἐργασίας. Περιεχόμενον πινάκων.

ΒΙΒΛΙΟΝ ΤΕΤΑΡΤΟΝ

Κεφάλαιον ΚΒ'

Κανονισμοί - Ὀργανισμοί

Ὑποχρέωσις καταρτίσεως Κανονισμοῦ ἐργασίας. Ἐπέκτασις δι' ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας. Ἐξαίρεσις ἀπὸ τῆς ὑποχρεώσεως δι' ὡρισμένας κατηγορίας Ἐκμεταλλεύσεων.

Περιεχόμενον Κανονισμοῦ ἐργασίας. Σχέσις πρὸς συλλογικὰς συμβάσεις. Θέματα, τὰ ὁποῖα δὲν δύνανται νὰ καταστοῦν ἀντικείμενον Κανονισμοῦ ἐργασίας.

Ἀντικείμενον κανόνων τοῦ Κανονισμοῦ.

Πειθαρχικαὶ διατάξεις τοῦ Κανονισμοῦ. Πειθαρχικαὶ ποιναί. Προϋπόθεσις τούτων.

Καταγγελία σχέσεως ἐργασίας παρὰ τοῦ ἐργοδότου μετὰ διάπραξιν πειθαρχικοῦ παραπτώματος.

Ἐπιβολὴ πειθαρχικῶν ποινῶν. Ἔγγραφος τύπος. Εἰδικὴ ρύθμισις ἐπὶ προστίμου καὶ ἀργίας. Ἐξέτασις μαρτύρων.

Ἐνέργεια κανόνων Κανονισμοῦ. Σχέσις πρὸς ἀτομικὴν συμφωνίαν. Ἀνίσχυρον Κανονισμοῦ, ἐὰν οὗτος ἀντίκειται πρὸς διατάξεις νόμου. Μερικὸς ἀνίσχυρος Κανονισμὸς καὶ τύχη ἐγκύρου μέρους.

Ἔγκρισις τοῦ Κανονισμοῦ δι' ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας.

Διαδικασία ἐγκρίσεως.

Ἀνάρτησις ἐγκριθέντος Κανονισμοῦ. Χορήγησις ἀντιγράφου εἰς μισθωτόν.

Χρονικὰ ὅρια ἰσχύος Κανονισμοῦ.

Μεταβίβασις Ἐκμεταλλεύσεως καὶ τύχη Κανονισμοῦ.

Ἰσχὺς Κανονισμοῦ ἐπὶ συγχωνεύσεως ἐπιχειρήσεων.

Ἑρμηνεία Κανονισμοῦ ἐργασίας κατὰ τὰς ἀρχὰς περὶ ἑρμηνείας νόμου.

Διαδικασία τροποποιήσεως καὶ συμπληρώσεως Κανονισμοῦ.

Ἰσχὺς Κανονισμοῦ καὶ μετὰ μείωσιν τοῦ ἀριθμοῦ τῶν μισθωτῶν κάτω τοῦ προβλεπομένου ὁρίου.

Ρύθμισις διαδικασίας καὶ κατάρτισις προτύπων Κανονισμῶν διὰ Β. Δ)των. Δυνατότης καθορισμοῦ παραβόλου ἐγκρίσεως.

Ὀργανισμὸς ἐπιχειρήσεως. Ὑποχρέωσις καταρτίσεως εἰς ὡρισμένας ἐπιχειρήσεις.

Ὑποχρεωτικὸν περιεχόμενον ὀργανισμοῦ ἐπιχειρήσεως. Σχέσις πρὸς συλλογικὴν σύμβασιν.

Πειθαρχικῶν συμβούλιων πρὸς διαπίστωσιν πειθαρχικῶν παραπτωμάτων καὶ ἐπιβολὴ ποινῶν εἰς τὰς ἐπιχειρήσεις, εἰς τὰς ὁποίας ἰσχύει ὀργανισμός. Σύνθεσις Συμβουλίου.

Ἐξουσιοδότησις πρὸς ἔκδοσιν ὑπουργικῶν ἀποφάσεων διὰ ρύθμισιν τῆς ἐκλογῆς τῶν ἐν τῷ πειθαρχικῷ συμβουλίῳ ἀντιπροσώπων τῶν μισθωτῶν. Δικτὴς θητεία.

Διαδικασία ἐγκρίσεως ὀργανισμοῦ ἐπιχειρήσεως. Ἀντιρρήσεις ὑπὸ ὀργανώσεων τῶν μισθωτῶν. Ἐκδίκασις τούτων ὑπὸ τῆς ἁρμοδίας διοικητικῆς ἐπιτροπῆς διαιτησίας.

Ἀπόφασις τῆς Ἐπιτροπῆς, ἰσχύουσα ὑποχρεωτικῶς ὡς ὀργανισμός.

Ἐφαρμογὴ διατάξεων περὶ Κανονισμοῦ ἐργασίας καὶ ἐπὶ ὀργανισμοῦ ἐπιχειρήσεως.

ΒΙΒΛΙΟΝ ΠΕΜΠΤΟΝ

ΣΥΛΛΟΓΙΚΟΝ ΔΙΚΑΙΟΝ

Κεφάλαιον ΚΓ'

Συλλογικὴ σύμβασις ἐργασίας

Σύναψις συλλογικῆς συμβάσεως.

Περιεχόμενον συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας. Κανονιστικὸν καὶ Ἐνοχικὸν μέρος.

Ὑποχρεώσεις ἐξ ἐνοχικῶν ὅρων ὀργανώσεων, μελῶν τῆς συναψάσης τὴν συλλογικὴν σύμβασιν ἐργασίας ἑνώσεως.

Ὑποχρεώσεις καὶ δικαιώματα ἐπὶ πλειόνων συμβεβλημένων ὀργανώσεων.

Προσχώρησις ὀργανώσεως εἰς ἰσχύουσαν συλλογικὴν σύμβασιν ἐργασίας. Διαδικασία.

Ἔγγραφος τύπος συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας. Κατάθεσις ταύτης καὶ τῶν ἐγγράφων νομιμοποιήσεως εἰς τὸ Ὑπουργεῖον Ἐργασίας.

Δημοσίευσις συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως. Κατάθεσις εἰς τὸ Εἰρηνοδικεῖον Ἀθηνῶν. Ἀποτελέσματα δημοσιεύσεως ἢ καταθέσεως. Ἔναρξις ἰσχύος συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας.

Ἔναρξις ἰσχύος συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας ἐπὶ προσχωρήσεως.

Ἐξουσιοδότησις πρὸς ὑπογραφὴν συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας.

Δέσμευσις ὑπὸ συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας. Δέσμευσις μέχρι λήξεως ἰσχύος συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας. Μὴ ἐπίδρασις ἐκ τῆς διαλύσεως ὀργανώσεως ἢ ἑνώσεως. Μετενέργεια συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας.

Ἐνέργεια τῶν κανόνων τῆς συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας. Σχέσις πρὸς ἀτομικὴν συμφωνίαν.

Συρροὴ δεσμεύσεων ὑπὸ συλλογικῆς συμβάσεως

έργασίας. Άρχη της εύνοικότητος.
Προϋποθέσεις κηρύξεως συλλογικής συμβάσεως έργασίας γενικώς υποχρεωτικής.
Τρόπος κηρύξεως συλλογικής συμβάσεως έργασίας γενικώς υποχρεωτικής. Έναρξις ισχύος.
Δυνατότης συνάψεως νέας συλλογικής συμβάσεως έργασίας υπό μη συμβληθεισών όργανώσεων.
Λήξις ισχύος γενικώς υποχρεωτικής συλλογικής συμβάσεως έργασίας και μετενέργεια ταύτης.
Εύθύνη έκ της μη εκπληρώσεως συλλογικής συμβάσεως έργασίας. Άξιώσεις συμβληθείσης όργανώσεως. Παρέμβασις όργανώσεων είς δίκας.
Συλλογική σύμβασις έργασίας ώρισμένου χρόνου και λύσις ταύτης. Παρέλευσις διετίας από της θέσεως της συλλογικής συμβάσεως έργασίας είς έφαρμογήν και μετατροπή ταύτης είς άορίστου χρόνου τοιαύτην.
Καταγγελία συλλογικής συμβάσεως έργασίας ώρισμένου χρόνου ένεκα ουσιωδους μεταβολής των συνθηκών. Διαπιστωσις μεταβολής δι' άποφάσεως του Έθνικού Συμβουλίου Επιλύσεως Συλλογικών Διαφορών Έργασίας.
Άποτέλεσμα καταγγελίας συλλογικής συμβάσεως έργασίας. Παύσις δεσμεύσεως.
Παράτασις ισχύος συλλογικής συμβάσεως έργασίας.
Έρμηνεία συλλογικής συμβάσεως έργασίας κατά τας άρχας περί έρμηνείας νόμου.
Βιβλία συλλογικών συμβάσεων έργασίας, τηρούμενα παρά τώ Υπουργείω Έργασίας. Δημοσιότης τούτων.
Ισχύς διατάξεων περί συλλογικών συμβάσεων έργασίας και έπί γεωργικών μισθωτών, παρεχόντων έργασίαν είς ώρισμένους έργοδότας ή ύπαγομένων είς την άσφάλισιν του Ι.Κ.Α.
Άπαγόρευσις θεσπίσεως άσφαλιστικών διατάξεων διά συλλογικών συμβάσεων έργασίας.
Ένέργεια των άναδρομικώς ισχυόντων κανόνων συλλογικών συμβάσεων έργασίας και έπί λυθεισών σχέσεων έργασίας.
Σχέσις συλλογικής συμβάσεως έργασίας πρός ύπερκειμένους κανόνας δικαίου και πρός κανόνας δημοσίας τάξεως.

Κεφάλαιον ΚΔ'

Συλλογικαί διαφοραί έργασίας. Διαιτησίαι

Μέσα επιλύσεως συλλογικών διαφορών έργασίας.
Συμβατική διαιτησία, θεσπιζομένη διά συλλογικών συμβάσεων έργασίας.
Μεσολάβησις του Υπουργείου Έργασίας πρός σύναψιν συλλογικής συμβάσεως έργασίας.
Άπαιτυχία μεσολαβήσεως και κοινοποίησις είς Δ.Ε.Δ.
Άπ' εύθείας παραπομπή υπό του Υπουργού Έργασίας. Προϋπόθεσις ταύτης.
Σύνθεσις Διοικητικών Επιτροπών Διαιτησίας. Έκλογή άντιπροσώπων μισθωτών και έργοδοτών.
Άρμοδιότητες Διοικητικών Επιτροπών Διαιτησίας.
Λήψις αποφάσεων Διοικητικών Επιτροπών Διαιτησίας κατά πλειοψηφίαν.
Ισχύς αποφάσεως Διοικητικών Επιτροπών Διαιτησίας έν περιπτώσει άποδοχής της παρά τών ένδιαφερομένων.
Άσκησις προσφυγής κατ' αποφάσεων της Διοικητικής Επιτροπής Διαιτησίας. Προσφυγή του Υπουργού Έργασίας είς ώρισμένας περιπτώσεις.
Σύνθεσις Έθνικού Συμβουλίου Επιλύσεως Συλλογικών Διαφορών Έργασίας. Διορισμός προέδρου και υπαλλήλου Υπουργείου Έργασίας κατ' αποκλειστικήν απασχόλησιν. Τρόπος διορισμού.
Λήψις αποφάσεως του Έθνικού Συμβουλίου Επιλύσεως Συλλογικών Διαφορών, ώς και έπί Διοικητικών Επιτροπών Διαιτησίας.
Ισχύς αποφάσεως του Έθνικού Συμβουλίου Επιλύσεως Συλλογικών Διαφορών έν περιπτώσει αποδοχής υπό των ένδιαφερομένων.
Δυνατότης κηρύξεως αποφάσεως του Έθνικού Συμβουλίου Επιλύσεως Συλλογικών Διαφορών υποχρεωτικής δι' αποφάσεως του Υπουργού Έργασίας, κατ' αίτησιν του αποδεχομένου ταύτην.
Έξουσιοδότησις πρός έκδοσιν Β. Δ/γμάτων πρός ρύθμισιν θεμάτων τινών διαδικασίας και λεπτομερειών.

Κεφάλαιον ΚΕ'

Θέσπισις γενικού ήγγυημένου έλαχίστου όρίου μισθού

Καθορισμός ηγγυημένου έλαχίστου όρίου μισθού διά τους μισθωτούς άπάσης της χώρας άνεξαρτήτως έπαγγέλματος διά πράξεως του Υπουργικού Συμβουλίου.
Θέσπισις έλαχίστου όρίου μισθού δι' Υπουργικών αποφάσεων έν περιπτώσει άδυναμίας συνάψεως συλλογικής συμβάσεως έργασίας λόγω έλλείψεως άντιστοίχου έργοδοτικής όργανώσεως.
Άνάλογος έφαρμογή διατάξεων περί συλλογικών συμβάσεων έργασίας και έπί υπουργικών αποφάσεων.
Διαδικασία θεσπίσεως έλαχίστων όρίων.
Άντικατάστασις έλαχίστου όρίου κατά την διαδικασίαν της θεσπίσεώς του.

ΒΙΒΛΙΟΝ ΕΚΤΟΝ

Κεφάλαιον ΚΣΤ'

Ποινικαί διατάξεις

Ποινικώς υπεύθυνα πρόσωπα και ποιναί. Επιμέτρησις ποινής υπό Δικαστηρίου. Δυνατότης επιβολής σωρευτικής ποινής.
Περιοριστική απαρίθμησις των ποινικώς κολασί-

μων παραβάσεων.

Ἐπιβολὴ ποινῆς ἐπὶ βαρείας ἢ καθ' ὑποτροπὴν παραβάσεως τῆς ὑποχρεώσεως προνοίας.

Ἐπιβολὴ ποινῆς ἐπὶ παρακωλύσεως τοῦ ἔργου τῶν Ἐπιθεωρητῶν καὶ Ἐπόπτων Ἐργασίας.

Ἐπιβολὴ πταισματικῆς ποινῆς ἐπὶ παραβάσεως τῶν διατάξεων περὶ ὡρῶν λειτουργίας καταστημάτων.

Κλείσιμον Ἐκμεταλλεύσεων ἢ χώρων αὐτῶν δι' ὡρισμένας παραβάσεις ὡς πρόσθετος ποινή.

Συρροὴ συμβατικῆς εὐθύνης πρὸς τὴν ἐξ ἀδικοπραξίας τοιαύτην.

Περιέλευσις τῶν χρηματικῶν ποινῶν καὶ προστίμων εἰς Ἐργατικὴν Ἑστίαν.

ΠΡΟΣΧΕΔΙΟΝ ΚΩΔΙΚΟΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ

ΒΙΒΛΙΟΝ ΠΡΩΤΟΝ

ΓΕΝΙΚΑΙ ΔΙΑΤΑΞΕΙΣ

Κεφάλαιον Α'

Ἄρθρον 1

Πεδίον ἐφαρμογῆς τοῦ Κώδικος

1. Ὁ παρὼν Κῶδιξ ρυθμίζει τὰς ἐννόμους σχέσεις, τὰς ἀφορώσας τὴν παροχὴν ἐξηρτημένης ἐργασίας.

2. Ὁ παρὼν Κῶδιξ δὲν ἐφαρμόζεται ἐπὶ ναυτικῆς ἐργασίας, ἐφ' ὅσον ὑφίσταται εἰδικὴ ρύθμισις.

Ἄρθρον 2

Σχέσις πρὸς τὸν Ἀστικὸν Κώδικα

1. Αἱ διατάξεις τοῦ Ἀστικοῦ Κώδικος ἐφαρμόζονται καὶ ἐπὶ τῆς σχέσεως ἐργασίας, ἐφ' ὅσον ἐν τῷ παρόντι Κώδικι δὲν ὑφίσταται εἰδικὴ ρύθμισις.

2. Αἱ διατάξεις τῶν ἄρθρων 648 ἕως 679 τοῦ Ἀστικοῦ Κώδικος ἐφαρμόζονται ἐφεξῆς μόνον ἐπὶ συμβάσεων παροχῆς ἀνεξαρτήτων ὑπηρεσιῶν. Ὡσαύτως αἱ διατάξεις αὗται ἐφαρμόζονται καὶ ἐπὶ σχέσεων ἐργασίας γεωργικῶν μισθωτῶν.

Ἄρθρον 3

Ἔθιμα

1. Ἐν ἐλλείψει διατάξεων νόμου ἢ συλλογικῶν συμβάσεων ἐργασίας ρυθμιζουσῶν τὸ θέμα, ἐφαρμόζονται τὰ ἔθιμα. Τὰ εὐνοϊκώτερα διὰ τὸν μισθωτὸν ἔθιμα ἐπικρατοῦν τῶν ἐνδοτικοῦ δικαίου διατάξεων τοῦ νόμου.

2. Τὰ ἔθιμα δὲν κατισχύουν τῶν ἀτομικῶν συμβάσεων ἐργασίας.

Ἄρθρον 4

Ἀναγκαστικὸν Δίκαιον

Τὰ δυνάμει τῶν διατάξεων τοῦ παρόντος Κώδικος δικαιώματα τῶν μισθωτῶν δὲν δύνανται, ἐφ' ὅσον εἰς τὸν νόμον δὲν ὁρίζεται ἄλλως, νὰ καταργηθοῦν ἢ νὰ περιορισθοῦν ἐπὶ τὸ δυσμενέστερον διὰ τὸν μισθωτόν, δι' οἱασδήποτε διοικητικῆς πράξεως, συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας, Κανονισμοῦ ἐργασίας, ὀργανισμοῦ προσωπικοῦ ἢ συμφωνίας τῶν μερῶν.

Ἄρθρον 5

Ἀρχὴ Ἴσης μεταχειρίσεως

1. Εἰς τὴν διαμόρφωσιν τῶν ὅρων ἐργασίας ὁ ἐργοδότης ὑποχρεοῦται νὰ ἀποφεύγῃ ἀδικαιολογήτους διακρίσεις μεταξὺ τῶν μισθωτῶν, ἰδίᾳ λόγῳ φύλου, καταγωγῆς, φυλῆς, θρησκείας, πολιτικῶν πεποιθήσεων καὶ συμμετοχῆς εἰς ὀργάνωσιν.

2. Οἰκειοθελεῖς παροχαὶ τοῦ ἐργοδότου πρὸς τὸ σύνολον ἢ μέρος τῶν μισθωτῶν τῆς αὐτῆς Ἐκμεταλλεύσεως δέον νὰ εἶναι ἴσαι δι' ὅλους τοὺς ὑπὸ τὰς αὐτὰς προϋποθέσεις τελοῦντας μισθωτούς. Αὐθαίρετος καὶ μὴ δικαιολογουμένη ἐξ ἀντικειμενικῶν λόγων δυσμενεστέρα μεταχείρισις μισθωτοῦ ἀπαγορεύεται.

3. Ἡ ἀπαγόρευσις τῆς προηγουμένης παραγράφου δὲν ἰσχύει, εἰς ἣν περίπτωσιν τὸ ἀντίθετον συνεφωνήθη ἐγγράφως ὑπὸ τῶν μερῶν.

Ἄρθρον 6

Συνήθειαι Ἐκμεταλλεύσεως

1. Αἱ ἐν τῇ Ἐκμεταλλεύσει κρατοῦσαι συνήθειαι, ὡς ἐκ τῶν ὑφισταμένων συνθηκῶν ἐργασίας, ὡς καὶ τῶν ὑπὸ τοῦ ἐργοδότου περιοδικῶς εἰς τοὺς μισθωτοὺς ἐπὶ μακρὸν οἰκειοθελῶς χορηγουμένων παροχῶν (συνήθειαι Ἐκμεταλλεύσεως), εἶναι δεσμευτικαὶ διὰ τὰ μέρη, ἐφ' ὅσον ὁ ἐργοδότης δὲν ἔχει ἐπιφυλάξει εἰς ἑαυτὸν τὸ δικαίωμα ἀνακλήσεως ἢ τροποποιήσεως τούτων.

2. Τὰ μέρη δὲν δεσμεύονται ἐκ τῶν συνηθειῶν τῆς Ἐκμεταλλεύσεως, ἐφ' ὅσον ἐγένετο ρητὴ ἀτομικὴ συμφωνία περὶ μὴ δεσμεύσεως, εἴτε κατὰ τὴν σύστασιν, εἴτε κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς σχέσεως ἐργασίας.

3. Αἱ συνήθειαι Ἐκμεταλλεύσεως μεταβάλλονται, ἐὰν ἐπικρατήσουν καθ' οἱονδήποτε τρόπον νέαι διάφοροι τοιαῦται.

4. Ὁ ἐργοδότης δύναται νὰ ἀποστῇ τῶν συνηθειῶν Ἐκμεταλλεύσεως, ἐὰν ἐκ δεδικαιολογημένης αἰτίας ἡ περαιτέρω δέσμευσίς του καθίσταται κατὰ τὰς ἀρχὰς τῆς καλῆς πίστεως ἀφόρητος εἰς αὐτόν.

Κεφάλαιον Β'

ΕΝΝΟΙΟΛΟΓΙΚΟΙ ΠΡΟΣΔΙΟΡΙΣΜΟΙ

Ἄρθρον 7

Ἔννοια ἐργασίας - Βασικαὶ ἀρχαί

1. Ὡς ἐργασία νοεῖται πᾶσα συνειδητὴ καὶ ἠθελημένη παραγωγικὴ δραστηριότης τοῦ ἀνθρώπου, ἥτις θεωρεῖται ὡς τοιαύτη κατὰ τὴν κρατοῦσαν εἰς τὰς συναλλαγὰς ἀντίληψιν.

2. Ἡ ἐξηρτημένη ἐργασία τελεῖ ὑπὸ τὴν προστασίαν τοῦ Κράτους.

3. Ἡ ἐργασία δὲν εἶναι ἐμπόρευμα.

Ἄρθρον 8

Ἐργοδότης

Ἐργοδότης εἶναι πᾶν φυσικὸν ἢ νομικὸν πρόσωπον, εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ ὁποίου τελεῖ ἕτερον φυσικὸν πρόσωπον πρὸς παροχὴν ἐξηρτημέ-

νης έργασίας άντι μισθοῦ.

Άρθρον 9

Μισθωτός

Μισθωτὸς εἶναι πᾶν φυσικὸν πρόσωπον, τὸ ὁποῖον τελεῖ εἰς τὴν ὑπηρεσίαν ἑτέρου φυσικοῦ ἢ νομικοῦ προσώπου πρὸς παροχὴν ἐξηρτημένης ἐργασίας άντι μισθοῦ.

Άρθρον 10

Ὑπάλληλος - ἐργάτης

1. Οἱ μισθωτοὶ διακρίνονται εἰς ὑπαλλήλους καὶ ἐργάτας. Ἡ διάκρισις αὕτη λαμβάνεται ὑπ' ὄψιν μόνον εἰς τὰς ἐν τῷ νόμῳ ἢ ἄλλῃ κανονιστικῇ πράξει ρητῶς ὁριζομένας περιπτώσεις.

2. Ὑπάλληλος εἶναι ὁ μισθωτός, ὁ παρέχων ἀποκλειστικῶς ἢ κατὰ κύριον λόγον ἐργασίαν μὴ σωματικήν, ἀνεξαρτήτως τοῦ τρόπου ὁμοιβῆς του.

3. Ἐργάται εἶναι πάντες οἱ λοιποὶ μισθωτοί.

Άρθρον 11

Εἰδικώτεροι προσδιορισμοὶ ὑπαλλήλων

Ὑπάλληλοι εἶναι ἰδίᾳ :

α) Οἱ γραφεῖς, γραμματεῖς, ταμίαι, τηλεφωνηταί, λογιστοί, ἀλληλογράφοι καὶ βοηθοὶ αὐτῶν, ὡς καὶ οἱ προϊστάμενοι τμημάτων.

β) Οἱ ὑπάλληλοι ἐμπορικῶν ἐν γένει καταστημάτων, οἱ ἀπασχολούμενοι εἰς τὴν πώλησιν καὶ ἐναποθήκευσιν τῶν εἰδῶν ἐμπορίου, πωληταί, παραλῆπται, ἐπόπται, ἀποθηκάριοι, διαθέτοντες ἐπαρκεῖς διὰ τὸ ἔργον των γραμματικὰς γνώσεις.

γ) Οἱ εἰς ὑγειονομικὰ ἱδρύματα καὶ καταστήματα ἐν γένει, μὴ ἔχοντα βιομηχανικὸν χαρακτῆρα, ὑπηρετοῦντες κατώτεροι ὑγειονομικοί, οἱ κεκτημένοι ἀνεγνωρισμένον κατὰ τὰς κειμένας διατάξεις δίπλωμα ἢ πτυχίον νοσοκόμου ἢ ἔχοντες τοὐλάχιστον τριετῆ ὑπηρεσίαν νοσοκόμου εἰς τὰ ἀνωτέρω ἱδρύματα καὶ καταστήματα.

δ) Οἱ φοροτεχνικοὶ ὑπάλληλοι, οἱ προσλαμβανόμενοι ὑπὸ Δήμων ἢ Κοινοτήτων διὰ τὴν βεβαίωσιν καὶ εἴσπραξιν ἐσόδων αὐτῶν.

ε) Οἱ ὑπάλληλοι ξενοδοχείων καὶ εἰδικώτεροι:

1) Ἅπαν τὸ εἰς ξενοδοχεῖα πολυτελείας καὶ τουριστικὰ τοιαῦτα ὑπηρετοῦν προσωπικὸν διευθύνσεως, γραφείων καὶ διαχειρίσεως.

2) Τὰ κυρίως ξενοδοχειακὸν προσωπικόν, ἤτοι οἱ ἀρχιθυρωροί, ἀρχιθαλαμηπόλοι, θυρωροί, νυκτοθυρωροί, ἐπόπται, θαλαμηπόλοι καὶ βοηθοὶ αὐτῶν, οἱ σαλονιέρηδες (ἐπὶ τῆς δεξιώσεως), οἱ ἱματιοφύλακες, οἱ γκρούμ, οἱ ἐξωτερικοὶ ὑπάλληλοι (κουριέρηδες), οἱ ἐπόπται ταχυδρομείου, φροντισταί, ἀποθηκάριοι, ἀρχιτροπεζιέρηδες, τραπεζιέρηδες, μπάρμαν, μπουφετζῆδες, μάγειροι καὶ ζαχαροπλάσται, ἐξαιρουμένων τῶν βοηθῶν ἐν γένει, τῶν μὴ συμπληρωσάντων τριετῆ ξενοδοχειακὴν ὑπηρεσίαν.

3) Οἱ διευθυνταί, θυρωροὶ καὶ νυκτοθυρωροὶ καθαρῶς λαϊκῶν ξενοδοχείων καὶ

4) Οἱ πτυχιοῦχοι τῶν Σχολῶν Τουριστικῶν Ἐπαγγελμάτων, ὡς ἐπίσης καὶ οἱ πτυχιοῦχοι τῶν Τμημάτων Μετεκπαιδεύσεως τῶν Σχολῶν Τουριστικῶν Ἐπαγγελμάτων, ἀνεξαρτήτως κλάδου ἀπασχολήσεως.

στ) Οἱ ἠλεκτροτεχνῖται, οἱ κεκτημένοι ἄδειαν ἠλεκτροτεχνίτου Α', Γ', Δ' καὶ ΣΤ' εἰδικότητος, οἱ ἔχοντες χαρακτηρισθῆ ὡς βοηθητικὸν προσωπικὸν κατὰ τὰς κειμένας διατάξεις καὶ οἱ ἐργαζόμενοι ὑπὸ τὰς διαταγὰς ἀδειούχου ἐγκαταστάτου, οἱ ἀπασχολούμενοι εἰς οἱασδήποτε ἠλεκτρολογικὰς ἐργασίας τῶν πάσης φύσεως ἐργαστηρίων, ἐργοστασίων καὶ καταστημάτων, οἱ ἠλεκτρασυγκολληταί, ἐφ' ὅσον ἀσχολοῦνται εἰς ἐργασίας ἠλεκτροσυγκολλήσεως καὶ εἶναι κάτοχοι σχετικῆς ἀδείας, οὐχὶ ὅμως ἐφ' ὅσον ἐργάζονται ὡς βοηθοὶ ἠλεκτροτεχνιτῶν τῶν ἀνωτέρω κατηγοριῶν (Α', Γ', Δ' καὶ ΣΤ' εἰδικότητος).

ζ) Οἱ ἀδειοῦχοι (πτυχιοῦχοι) θερμασταὶ καὶ ἀρχιθερμασταὶ ξηρᾶς.

η) Οἱ πρόσθετοι ἀστυφύλακες καὶ χωροφύλακες.

θ) Οἱ ὁδηγοὶ αὐτοκινήτων, κάτοχοι ἐπαγγελματικοῦ πτυχίου.

ι) Οἱ διπλωματοῦχοι πρακτικοὶ μηχανικοί, ἐφ' ὅσον ἐπιβλέπουν καὶ συντηροῦν μηχανολογικὰς ἐγκαταστάσεις.

ια) Οἱ λινοτύπαι καὶ μονοτύπαι γενικῶς, ὡς καὶ οἱ στοιχειοθέται, οἱ ἀπασχολούμενοι εἰς τὰ τυπογραφεῖα τῶν ἡμερησίων ἐφημερίδων.

Άρθρον 12

Διευθύνων ὑπάλληλος

Διευθύνων ὑπάλληλος εἶναι ὁ μισθωτός, ὁ ὁποῖος ἔχει δικαίωμα προσλήψεως ἢ ἀπολύσεως μισθωτῶν ἢ ἔχει λόγῳ τῆς πρὸς αὐτὸν ἐμπιστοσύνης τοῦ ἐργοδότου ἁρμοδιότητας ἀποφασιστικῆς σημασίας διὰ τὴν λειτουργίαν τῆς Ἐκμεταλλεύσεως.

Άρθρον 13

Ἐκμετάλλευσις - Ἐπιχείρησις

1. Ἐκμετάλλευσις εἶναι ἡ εἰς Ἐπιχείρησιν, κερδοσκοπικὴν ἢ μή, ἀνήκουσα ὀργανωτικὴ ἑνότης προσώπων, τεχνικῶν μέσων ἢ ἐγκαταστάσεων καὶ ἀύλων ἀγαθῶν, διὰ τῆς λειτουργίας τῆς ὁποίας ἐπιδιώκεται ὡρισμένος ἐργοτεχνικὸς σκοπός.

2. Ἡ ἐπιχείρησις δύναται νὰ περιλαμβάνῃ πλείονας Ἐκμεταλλεύσεις.

3. Παρεπομένη ἢ βοηθητικὴ Ἐκμετάλλευσις ἢ τμῆμα Ἐκμεταλλεύσεως θεωρεῖται ὡς αὐτοτελὴς Ἐκμετάλλευσις, ἐφ' ὅσον εὑρίσκεται τοπικῶς ἀπομεμακρυσμένη ἀπὸ τῆς κυρίας Ἐκμεταλλεύσεως ἢ ἔχει καταστῇ αὐτοτελὴς δι' ἰδίας ἀνεξαρτήτου ὀργανώσεως καὶ ἰδίου σκοποῦ.

Κεφάλαιον Γ

ΣΧΕΣΙΣ ΚΑΙ ΣΥΜΒΑΣΙΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ

Άρθρον 14

Σχέσις καὶ σύμβασις ἐργασίας

1. Ἡ ἔννομος σχέσις, κατὰ τὴν ὁποίαν ὁ μισθωτὸς ὑποχρεοῦται νὰ παρέχῃ ἐργασίαν πρὸς τὸν ἐργοδότην ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν ἢ τὰς ὁδηγίας, ὡς καὶ τὴν εὐθύνην τούτου άντὶ μισθοῦ (σχέσις ἐργασίας), συνιστᾶται διὰ συμβάσεως (σύμβασις ἐργασίας).

2. Ἡ σχέσις ἐργασίας ἄρχεται ἀπὸ τοῦ χρό-

νου, καθ' ὃν συνεφωνήθη ἡ παρὰ τοῦ μισθωτοῦ ἀνάληψις τῆς ἐργασίας. Ἐὰν παρὰ τὴν ἀκυρότητα τῆς συμβάσεως ὁ μισθωτὸς ἤρξατο παρέχων ἐξηρτημένην ἐργασίαν, ἡ σχέσις ἐργασίας ἄρχεται ἀπὸ τοῦ χρόνου τούτου.

Ἄρθρον 15

Σιωπηρὰ συμφωνία μισθοῦ

Μισθὸς λογίζεται σιωπηρῶς συμφωνηθείς, ἐὰν ἡ ἐργασία κατὰ τὰς συνήθεις περιστάσεις παρέχεται μόνον ἀντὶ μισθοῦ.

Ἄρθρον 16

Διαμόρφωσις τοῦ περιεχομένου τῆς σχέσεως ἐργασίας

1. Τὸ περιεχόμενον τῆς σχέσεως ἐργασίας καθορίζεται ὑπὸ τῶν καταλαμβανόντων αὐτὴν γενικῶν ἢ εἰδικῶν κανόνων, ὡς καὶ ὑπὸ τῆς συμβάσεως ἐργασίας, ἀνεξαρτήτως τοῦ κύρους αὐτῆς.

2. Εἰδικῶς ἐπὶ ἀκυρότητος τῆς συμβάσεως ἐργασίας ἕνεκα ἐλλείψεως τοῦ ὑπὸ τοῦ νόμου ἀπαιτουμένου τύπου ἢ ἐλλείψεως δικαιοπρακτικῆς ἱκανότητος τοῦ μισθωτοῦ, τὸ περιεχόμενον τῆς σχέσεως ἐργασίας καθορίζεται μόνον ὑπὸ τῶν γενικῶν ἢ εἰδικῶν κανόνων τῶν καταλαμβανόντων αὐτήν.

3. Ἐὰν ἡ ἔλλειψις δικαιοπρακτικῆς ἱκανότητος ὀφείλεται εἰς ἀνηλικότητα τοῦ μισθωτοῦ, ὁ ἐργοδότης δὲν δύναται νὰ ἐπικαλεσθῇ τὴν ἀκυρότητα τῆς συμβάσεως ἐργασίας πρὸς ἀπαλλαγὴν τῶν ἐκ ταύτης ὑποχρεώσεων του διὰ τὸν χρόνον, καθ' ὃν διήρκεσεν ἡ σχέσις ἐργασίας.

Ἄρθρον 17

Ἀνυπόστατος σχέσις ἐργασίας

Σχέσις ἐργασίας δὲν ὑφίσταται, ἐὰν ἡ ἀπασχόλησις τοῦ μισθωτοῦ ἀντιβαίνῃ πρὸς τὰ χρηστὰ ἤθη.

Ἄρθρον 18

Διάρκεια τῆς σχέσεως ἐργασίας

1. Ἡ σχέσις ἐργασίας συνιστᾶται δι' ἀόριστον ἢ ὡρισμένον χρόνον. Ἡ σχέσις ἐργασίας θεωρεῖται ἀορίστου χρόνου, ἐὰν ὁ χρόνος διαρκείας δὲν προκύπτῃ προδήλως ἐκ τοῦ εἴδους καὶ τοῦ σκοποῦ αὐτῆς ἢ δὲν ἔχῃ συμφωνηθῇ ἐγγράφως.

2. Ἐὰν ἡ παροχὴ τῆς ἐργασίας συνεχίζεται παρὰ τοῦ μισθωτοῦ καὶ μετὰ τὴν πάροδον τοῦ συμφωνηθέντος χρόνου, ἄνευ νέας περὶ τούτου συμφωνίας, ἡ σχέσις ἐργασίας λογίζεται ὡς ἐξ ὑπαρχῆς ἀορίστου χρόνου τοιαύτη.

Ἄρθρον 19

Τύπος συμβάσεως ἐργασίας ἐπὶ Ἐκμεταλλεύσεών τινων

Ἡ σύμβασις ἐργασίας καταρτίζεται ἐγγράφως, προκειμένου περὶ Ἐκμεταλλεύσεων, εἰς τὰς ὁποίας ἰσχύει ὀργανισμὸς προσωπικοῦ τῆς Ἐπιχειρήσεως, ὡς καὶ προκειμένου περὶ Ἐκμεταλλεύσεων τοῦ Δημοσίου ἢ Νομικῶν Προσώπων Δημοσίου Δικαίου (Ὑπηρεσιῶν).

Ἄρθρον 20

Λύσις σχέσεως ἐξ ἀκύρου συμβάσεως

Ἐφ' ὅσον ἡ σύμβασις ἐργασίας εἶναι ἄκυρος, ἑκάτερον τῶν μερῶν δικαιοῦται κατὰ πάντα χρόνον νὰ ἀποστῇ μονομερῶς τῆς σχέσεως ἐργασίας, ἐπιφυλαττομένης τῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρου 187.

Ἄρθρον 21

Ἀκύρωσις τῆς συμβάσεως ἐργασίας

Ἐὰν ἤρξατο παρεχομένη ἡ συμφωνηθεῖσα ἐργασία, ἡ σύμβασις ἐργασίας δύναται νὰ ἀκυρωθῇ, ἐφ' ὅσον ὁ λόγος ἀκυρώσεως θὰ παρεῖχε κατὰ τὸν χρόνον ἐγέρσεως τῆς ἀγωγῆς δικαίωμα καταγγελίας σχέσεως ἐργασίας διὰ σπουδαῖον λόγον.

Ἄρθρον 22

Ἀπαγόρευσις δικαιοπραξιῶν τινων

1. Ἐκτὸς τῶν εἰς ἄλλας διατάξεις προβλεπομένων περιορισμῶν, δικαιοπραξίαι μεταξὺ ἐργοδότου καὶ μισθωτοῦ εἶναι ἄκυροι, ἐφ' ὅσον ἀντίκεινται εἰς τὴν καλὴν πίστιν καὶ ὁ μισθωτὸς ἀνέλαβεν ὑποχρεώσεις ἔναντι τοῦ ἐργοδότου δι' ἐκμεταλλεύσεως τῆς προσωπικῆς καὶ οἰκονομικῆς ἐξαρτήσεώς του, τὰς ὁποίας δὲν θὰ ἀνελάμβανεν, ἐὰν δὲν εὑρίσκετο εἰς τὴν θέσιν τοῦ μισθωτοῦ.

2. Συντρεχουσῶν τῶν προϋποθέσεων τῆς προηγουμένης παραγράφου, ἄκυροι εἶναι ἰδίᾳ:

α) Ἡ ἀναδοχὴ χρέους τοῦ ἐργοδότου ἐκ μέρους τοῦ μισθωτοῦ, ὡς καὶ ἡ ἐγγύησις περὶ πληρωμῆς τούτου.

β) Ἡ παροχὴ δανείου τοῦ μισθωτοῦ πρὸς τὸν ἐργοδότην.

γ) Ἡ συμμετοχὴ τοῦ μισθωτοῦ ὡς ἀφανοῦς ἑταίρου εἰς ἐπιχείρησιν τοῦ ἐργοδότου.

δ) Δικαιοπραξίαι τοῦ μισθωτοῦ μετὰ τρίτου, ἐφ' ὅσον ἡ κατάρτισις τούτων προεκλήθη ὑπὸ τοῦ ἐργοδότου, ὁ δὲ τρίτος ἐτέλει ἐν γνώσει τῆς προϋποθέσεως τῆς παραγράφου 1.

3. Παροχαὶ δανείων ὑπὸ τρίτων πρὸς τὸν ἐργοδότην, ὡς καὶ ἡ συμμετοχὴ τούτων εἰς ἐπιχείρησιν τοῦ ἐργοδότου δι' εἰσφορῶν ἀπαγορεύεται, ἐφ' ὅσον ἐκ τούτων ἐξαρτᾶται ἡ σύστασις ἢ ἡ διατήρησις τῆς σχέσεως ἐργασίας.

Ἄρθρον 23

Ἑρμηνεία τῆς συμβάσεως ἐργασίας

1. Κατὰ τὴν ἑρμηνείαν τῆς συμβάσεως ἐργασίας λαμβάνεται ὑπ' ὄψιν, ὅτι ἡ σχέσις ἐργασίας ἐνέχει καὶ στοιχεῖα σχέσεως τοῦ δικαίου τῶν προσώπων.

2. Ἐν τῇ κατὰ τὸ ἄρθρον 200 Α.Κ. ἑρμηνείᾳ τῆς συμβάσεως ἐργασίας λαμβάνεται κυρίως ὑπ' ὄψιν τὸ κοινωνικὸν στοιχεῖον τῆς ἀρχῆς τῆς καλῆς πίστεως καὶ τῶν συναλλακτικῶν ἠθῶν.

3. Σιωπηρὰ δήλωσις βουλήσεως τοῦ μισθωτοῦ πρὸς μεταβολὴν τῶν ὅρων ἐργασίας δὲν δύναται νὰ συναχθῇ, ἐὰν ἐν ὄψει τῆς προσωπικῆς

του ἐξαρτήσεως καὶ τῆς οἰκονομικῆς του θέσεως δὲν δύναται νὰ ἀναμένεται τοιαύτη δήλωσις ὑπὸ τοῦ μισθωτοῦ.

Ἄρθρον 24

Παραγραφὴ ἀξιώσεων

1. Αἱ ἀξιώσεις ἑκατέρου τῶν μερῶν ἐκ τῆς σχέσεως ἐργασίας, ἐὰν ἐν τῷ νόμῳ δὲν ὁρίζεται ἄλλως, παραγράφονται μετὰ πάροδον πέντε ἐτῶν, ἀφ' ἧς κατέστησαν ἀπαιτηταί.

2. Ἡ παραγραφὴ τῆς ἀξιώσεως μισθοῦ ἀρχεται ἅμα τῇ λήξει τοῦ ἡμερολογιακοῦ ἔτους, ἐντὸς τοῦ ὁποίου κατέστη ἀπαιτητὸς ὁ μισθός.

3. Ἀξιώσεις ἀποζημιώσεως τοῦ ἐργοδότου κατὰ τοῦ μισθωτοῦ ἢ ἐξ ἀναγωγῆς κατ' αὐτοῦ, λόγῳ ζημιῶν προκληθεισῶν ἐκ τῆς ὑπὸ τοῦ μισθωτοῦ παροχῆς τῆς ἐργασίας, παραγράφονται μετὰ πάροδον ἓξ μηνῶν ἀπὸ τῆς γνώσεως τῆς ζημίας καὶ τοῦ προξενήσαντος ταύτην ἢ ἐν περιπτώσει ἀναγωγῆς ἀπὸ τῆς παρὰ τοῦ ἐργοδότου καταβολῆς τῆς ἀποζημιώσεως εἰς τὸν τρίτον.

Ἄρθρον 25

Παραίτησις μισθωτοῦ ἀπὸ ἀξιώσεων

1. Πᾶσα παραίτησις τοῦ μισθωτοῦ ἀπὸ ἀξιώσεων, ἀπορρεουσῶν ἐκ κανόνων ἀναγκαστικοῦ δικαίου, εἶναι ἄκυρος, τόσον διαρκούσης τῆς σχέσεως ἐργασίας, ὅσον καὶ μετὰ τὴν λύσιν αὐτῆς.

2. Πᾶσα παραίτησις τοῦ μισθωτοῦ ἐξ ἑτέρας κτηθείσης ἀξιώσεως εἶναι ἔγκυρος, ἐφ' ὅσον ἐγένετο ἐγγράφως μετὰ τὴν λύσιν τῆς σχέσεως ἐργασίας καὶ προσδιωρίσθη συγκεκριμένως τὸ περιεχόμενον τῆς ἀξιώσεως.

3. Ἐξώδικος συμβιβασμός, περιέχων παραίτησιν τοῦ μισθωτοῦ ἀπὸ ἀξιώσεών του, εἶναι ἔγκυρος, ἐὰν ἐγένετο ἐγγράφως καὶ ἐνώπιον τοῦ ἁρμοδίου ὀργάνου τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας.

4. Ἐξώδικος ἢ δικαστικὸς συμβιβασμὸς εἶναι ἔγκυρος, ἐὰν ὑφίσταται εὔλογος κατ' ἀντικειμενικὴν κρίσιν ἀμφισβήτησις ὡς πρὸς τὴν ἀξίωσιν.

5. Ὁ συμβιβασμὸς δύναται νὰ ἀκυρωθῇ πλὴν ἑτέρων λόγων καὶ ὑπὸ τοὺς ὅρους τοῦ ἄρθρου 872 Α.Κ.

6. Γενικὴ ἐξοφλητικὴ ἀπόδειξις, παρεχομένη ὑπὸ τοῦ μισθωτοῦ, εἶναι ἔγκυρος μόνον ὑπὸ τὰς προϋποθέσεις τῶν προηγουμένων παραγράφων.

7. Ἐπὶ τῶν ἀνωτέρω περιπτώσεων τὸ δικαίωμα ἐπικλήσεως τῆς ἀκυρότητος ἀποσβέννυται, ἐφ' ὅσον ἡ περὶ ἀναγνωρίσεως τῆς ἀκυρότητος ἀγωγὴ δὲν ἐπεδόθη ἐντὸς ἑξαμήνου ἀπὸ τῆς λύσεως τῆς σχέσεως ἐργασίας. Ἐὰν ἡ παραίτησις ἢ ὁ συμβιβασμὸς ἐγένετο ἢ ἡ ἐξοφλητικὴ ἀπόδειξις παρεσχέθη μετὰ τὴν λύσιν τῆς σχέσεως ἐργασίας, ἡ ἀνωτέρω προθεσμία ἀρχεται ἀπὸ ταύτων.

ΒΙΒΛΙΟΝ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

ΔΙΚΑΙΟΝ ΑΤΟΜΙΚΗΣ ΣΧΕΣΕΩΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ

Κεφάλαιον Δ'

Μαθητεία

Ἄρθρον 26

Σχέσις καὶ σύμβασις μαθητείας

1. Ἡ ἔννομος σχέσις, κατὰ τὴν ὁποίαν ὁ μαθητευόμενος ὑποχρεοῦται νὰ παρέχῃ ἐργασίαν πρὸς τὸν ἐργοδότην ὑπὸ τὰς ὁδηγίας καὶ τὴν εὐθύνην τούτου πρὸς τὸν σκοπόν, ὅπως ἀποκτήσῃ τὰς ἀπαιτουμένας γνώσεις διὰ τὴν ἐπαγγελματικήν του κατάρτισιν ἀντὶ μισθοῦ (σχέσις μαθητείας), συνιστᾶται διὰ συμβάσεως (σύμβασις μαθητείας).

2. Ἡ σχέσις μαθητείας ἀρχεται ἀπὸ τοῦ χρόνου, καθ' ὃν συνεφωνήθη ἡ ὑπὸ τοῦ μαθητευομένου ἀνάληψις τῆς ἐργασίας.

Ἄρθρον 27

Διατάξεις ἰσχύουσαι ἐπὶ μαθητείας

Ἐφ' ὅσον ἐν τῷ νόμῳ δὲν ὁρίζεται ἄλλως, αἱ ἐπὶ τῆς σχέσεως ἐργασίας ἰσχύουσαι διατάξεις ἐφαρμόζονται καὶ ἐπὶ σχέσεως μαθητείας.

Ἄρθρον 28

Τύπος συμβάσεως μαθητείας

1. Ἡ σύμβασις μαθητείας εἶναι ἄκυρος, ἐὰν δὲν καταρτισθῇ ἐγγράφως.

2. Προκειμένου περὶ ἀνηλίκου μαθητευομένου, ἀντίγραφον τοῦ ἀνωτέρω ἐγγράφου λαμβάνει ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος τῆς συμβάσεως καὶ ὁ νόμιμος ἀντιπρόσωπος τούτου εἰς πᾶσαν περίπτωσιν.

Ἄρθρον 29

Περιεχόμενον ἐγγράφου

Τὸ ἐν τῷ προηγουμένῳ ἄρθρῳ ἔγγραφον, ἐκτὸς τῶν ἄλλων κατὰ νόμον στοιχείων, περιέχει τὸ πρὸς ἐκπαίδευσιν ἐπάγγελμα ἢ τὴν τέχνην, τὴν διάρκειαν τῆς σχέσεως μαθητείας καὶ τὰς ἑκατέρωθεν εἰδικωτέρας ὑποχρεώσεις.

Ἄρθρον 30

Λῆψις ὑπ' ὄψιν προγραμμάτων ἐκπαιδεύσεως καὶ συνηθειῶν

Πρὸς καθορισμὸν τοῦ περιεχομένου τῆς συμβάσεως μαθητείας λαμβάνονται ὑπ' ὄψιν τὰ τυχὸν ὑπάρχοντα προγράμματα ἐκπαιδεύσεως τῶν ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας ἱδρυομένων καὶ ἐποπτευομένων Σχολῶν Μαθητείας, τῶν Ἐμπορικῶν, Βιομηχανικῶν καὶ Βιοτεχνικῶν Ἐπιμελητηρίων καὶ τοῦ Συμβουλίου Τεχνικῆς Ἐκπαιδεύσεως Μαθητευομένων, ὡς καὶ αἱ τυχὸν ὑφισταμέναι ἐπαγγελματικαὶ καὶ τοπικαὶ συνήθειαι.

Ἄρθρον 31

Ἀκυρότης συμβάσεως μαθητείας ἐπὶ ἀνηλίκου μαθητευομένου

1. Ἡ σύμβασις μαθητείας εἶναι ἄκυρος, ἐὰν ὁ μαθητευόμενος δὲν ἔχῃ συμπληρώσει τὸ 15ον ἔτος τῆς ἡλικίας του, ἐν πάσῃ δὲ περιπτώσει δὲν ἔχῃ περατώσει τὴν ὑποχρεωτικὴν ἐκ τοῦ νόμου ἐκπαίδευσιν.

2. Ἡ διάταξις τοῦ ἄρθρου 136 Α.Κ. δὲν ἐφαρ-

μόζεται επί μαθητευομένων.

Άρθρον 32

Απαγόρευσις συμβάσεως

Εργοδότης, καταδικασθείς επί κακουργήματι ή ατιμωτικῷ πλημμελήματι, δέν δύναται νά καταρτίσῃ σύμβασιν μαθητείας.

Άρθρον 33

Άκυρος σύμβασις μαθητείας

Έάν ή σύμβασις μαθητείας είναι άκυρος, ή άμα τῇ ἐνάρξει τῆς παροχῆς ἐργασίας συνιστωμένη σχέσις δέν ἰσχύει ὡς σχέσις μαθητείας.

Άρθρον 34

Διάρκεια σχέσεως μαθητείας

1. Ή σχέσις μαθητείας εἶναι ὡρισμένου χρόνου.

2. Μετά τήν πάροδον τοῦ ὡρισμένου χρόνου ἡ σχέσις μαθητείας δύναται νά παραταθῇ δι' ὡρισμένον χρόνον, ἐφ' ὅσον δέν ἐξεπληρώθη ὁ δι' αὐτῆς ἐπιδιωκόμενος ἐκπαιδευτικός σκοπός, ἐκτός ἐάν δι' ἑτέρας διατάξεως ὁρίζεται ἄλλως.

3. Ή σχέσις μαθητείας παρατείνεται αὐτοδικαίως εἰς τήν περίπτωσιν, καθ' ἥν μετά πάροδον τοῦ ὡρισμένου χρόνου ὁ μαθητευόμενος ὑφίσταται τυχόν ὑποχρεωτικήν ἐξέτασιν διά τόν μέχρι τοῦ πέρατος τῆς ὡς ἄνω ἐξετάσεως χρόνον.

Άρθρον 35

Υποχρέωσις παροχῆς ἐργασίας

Ὁ μαθητευόμενος ὑποχρεοῦται εἰς παροχήν τῆς καθοριζομένης ὑπό τῆς συμβάσεως μαθητείας ἐξηρτημένης ἐργασίας, λαμβανομένων ὑπ' ὄψιν τῶν ἐπαγγελματικῶν καί τοπικῶν συνηθειῶν. Ὁ μαθητευόμενος δέν ὑποχρεοῦται εἰς παροχήν ἐργασίας ξένης πρός τό πρός ἐκμάθησιν ἐπάγγελμα ἤ τέχνην.

Άρθρον 36

Υποχρέωσις ἐργοδότου

Ὁ ἐργοδότης ὑποχρεοῦται νά ἀπασχολῇ τόν μαθητευόμενον καί νά μεριμνᾷ διά τήν ἐκπαίδευσιν τούτου εἰς τό ὑπό τῆς συμβάσεως μαθητείας καθοριζόμενον ἐπάγγελμα ἤ τέχνην, καταβάλλων τήν πρός τοῦτο ἀπαιτουμένην ἐπιμέλειαν.

Άρθρον 37

Υποχρέωσις καταβολῆς μισθοῦ

1. Ὁ ἐργοδότης ὑποχρεοῦται νά καταβάλλῃ εἰς τόν μαθητευόμενον μισθόν, τό ὕψος τοῦ ὁποίου καθορίζεται ὑπό τῆς συμβάσεως μαθητείας, λαμβανομένων ὑπ' ὄψιν τῶν ἐπαγγελματικῶν καί τοπικῶν συνηθειῶν. Ἐπί πλέον τοῦ εἰς χρῆμα μισθοῦ δύναται νά συμφωνηθῇ παροχή τροφῆς καί οἰκήσεως.

2. Ὁ εἰς τόν μαθητευόμενον καταβλητέος μισθός δύναται νά καθορίζεται κατ' ἐλάχιστον ὅριον ὑπό συλλογικῶν συμβάσεων ἐργασίας ἤ ἀποφάσεων τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας, δημοσιευομένων εἰς τήν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως.

3. Σύμβασις μαθητείας, συναπτομένη πρός τόν σκοπόν καταστρατηγήσεως τῶν περί ἐλαχίστου ὁρίου μισθοῦ διατάξεων, τῶν ἰσχυουσῶν ἐπί τῆς ἀντιστοίχου σχέσεως ἐργασίας, εἶναι ἄκυρος.

Άρθρον 38

Υποχρέωσις προνοίας

1. Ἐπιφυλαττομένης τῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρου 62, ὁ ἐργοδότης ὑποχρεοῦται νά καθοδηγῇ τόν μαθητευόμενον καί νά ἐλέγχῃ τήν διαγωγήν του, ὡς καί νά τόν διαφυλάττῃ ἀπό κακῆς μεταχειρίσεως ἐκ μέρους τῶν λοιπῶν μισθωτῶν.

2. Εἰς τόν μαθητευόμενον δέον νά παρέχεται, ἄνευ μειώσεως τοῦ μισθοῦ, ὁ ἀπαιτούμενος χρόνος πρός παρακολούθησιν μαθημάτων εἰς ἐπαγγελματικήν ἤ ἄλλην Σχολήν ὑπό τήν ἐπίβλεψιν τοῦ ἐργοδότου. Ἡ πρός τόν σκοπόν τοῦτον ἡμερησία ἀπουσία τοῦ μαθητευομένου ἀπό τῆς ἐργασίας δέν δύναται νά διαρκῇ πέραν τῶν δύο ὡρῶν.

Άρθρον 39

Χρονικά ὅρια ἐργασίας μαθητευομένων

1. Ἡ ἡμερησία ἐργασία τῶν μαθητευομένων, ἐφ' ὅσον οὗτοι δέν συνεπλήρωσαν τό 18ον ἔτος, ὁρίζεται κατά μίαν ὥραν βραχυτέρα τοῦ χρόνου ἐργασίας τῶν λοιπῶν μισθωτῶν.

2. Ἡ ὑπερωριακή ἀπασχόλησις τῶν μαθητευομένων ἀπαγορεύεται εἰς πᾶσαν περίπτωσιν.

Άρθρον 40

Άροις περιορισμῶν τινων

Προκειμένου περί μαθητευομένων καί πρός τόν σκοπόν τῆς τεχνικῆς ἐκπαιδεύσεως αὐτῶν οἱ ἀφορῶντες τό εἶδος τῆς ἀπασχολήσεως καί τήν κατανομήν τῶν ὡρῶν ἐργασίας ἀνηλίκων μισθωτῶν περιορισμοί δύνανται νά αἴρωνται ἐν ὅλῳ ἤ ἐν μέρει δι' ἀποφάσεων τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας, ἐκδιδομένων μετά σύμφωνον γνώμην τοῦ Συμβουλίου Τεχνικῆς Ἐκπαιδεύσεως Μαθητευομένων καί δημοσιευομένων εἰς τήν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως.

Άρθρον 41

Λύσις σχέσεως μαθητείας

1. Ἡ σχέσις μαθητείας λύεται διά τῆς παρόδου τοῦ ὡρισμένου χρόνου, ἔστω καί ἐάν ὁ μαθητευόμενος ὑπέστη τάς τυχόν ἐν τῷ νόμῳ ὁριζομένας ἐξετάσεις πρό τῆς λήξεως τοῦ χρόνου τούτου.

2. Πρό τῆς παρόδου τοῦ ὡρισμένου χρόνου ἡ σχέσις μαθητείας δύναται νά λυθῇ δι' ἐγγράφου συμφωνίας τῶν μερῶν.

Άρθρον 42

Λύσις σχέσεως μαθητείας διά σπουδαῖον λόγον

1. Τά μέρη δύνανται νά προβοῦν εἰς καταγγελίαν τῆς σχέσεως μαθητείας πρό τῆς λήξεως τοῦ χρόνου διαρκείας ταύτης ἕνεκα σπουδαίου λόγου.

2. Ὡς σπουδαῖος λόγος ἐνταῦθα θεωρεῖται ἰδίᾳ :

α) Ὁ θάνατος τοῦ ἐργοδότου ἤ ἡ ὁριστική παῦσις λειτουργίας τῆς Ἐκμεταλλεύσεως.

β) Ἡ καταδίκη τοῦ ἐργοδότου ἐπί κακουργήματι ἤ ἀτιμωτικῷ πλημμελήματι.

γ) Ἡ ἀνικανότης ἤ ἀκαταλληλότης τοῦ μαθητευομένου πρός ἐκμάθησιν τοῦ συμπεφωνημένου

ἐπαγγέλματος ἢ τῆς τέχνης, δεόντως πιστοποιουμένη.

Ἄρθρον 43

Πιστοποιητικόν μαθητείας

Ὁ μαθητευόμενος ἢ ὁ νόμιμος ἀντιπρόσωπός του δύναται νὰ ἀξιώσῃ παρὰ τοῦ ἐργοδότου μετὰ τὴν λύσιν τῆς σχέσεως μαθητείας τὴν ἔκδοσιν πιστοποιητικοῦ, περιέχοντος τὴν διάρκειαν τῆς μαθητείας, τὸ ἐπάγγελμα ἢ τὴν τέχνην, εἰς τὴν ὁποίαν ἐξεπαιδεύθη ὁ μαθητευόμενος, τὰς εἰδικωτέρας ἱκανότητας καὶ γνώσεις, τὰς ὁποίας ἀπέκτησεν αὐτός, ὡς καὶ τὴν διαγωγὴν τούτου.

Ἄρθρον 44

Ἀπαγόρευσις ἀπεργίας εἰς μαθητευομένους

Ἡ ἀπεργία ἀπαγορεύεται εἰς τοὺς μαθητευομένους, ἐπὶ δὲ ἀποκλεισμοῦ ἀπὸ τῆς θέσεως ἐργασίας (λὸκ-ἀουτ) οὗτοι διατηροῦν τὴν ἐπὶ τὸν μισθὸν ἀξίωσίν των.

Ἄρθρον 45

Καθορισμὸς εἰδικωτέρων ὅρων διὰ Β. Δ)τος

Διὰ Β. Δ)των, ἐκδιδομένων τῇ προτάσει τοῦ Ὑπουργοῦ τῆς Ἐργασίας, δύνανται νὰ καθορίζωνται εἰδικώτερον οἱ ὅροι ἐργασίας καὶ τὰ προσόντα τῶν μαθητευομένων κατὰ κατηγορίας ἐπαγγελμάτων, ἡ διαδικασία καὶ τὰ ὄργανα ἐποπτείας, ὁ χρόνος μαθητείας ἑκάστης εἰδικότητος, ὡς καὶ τὰ τῆς καταρτίσεως καὶ ἐφαρμογῆς προγραμμάτων ὁμαδικῆς τεχνικῆς ἢ ἄλλης εἰδικῆς ἐκπαιδεύσεως ἐντὸς ἢ ἐκτὸς τῶν τόπων ἐργασίας. (Σχολαὶ Μαθητείας καὶ Τεχνικῆς Καταρτίσεως).

Κεφάλαιον Ε'

ΥΠΟΧΡΕΩΣΕΙΣ ΚΑΙ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΑ ΤΩΝ ΜΕΡΩΝ

Ἄρθρον 46

Ὑποχρέωσις παροχῆς ἐργασίας

Ὁ μισθωτὸς ὑποχρεοῦται νὰ παρέχῃ τὴν συμφωνηθεῖσαν ἐργασίαν πρὸς τὸν ἐργοδότην.

Ἄρθρον 47

Ἐπιμελὴς ἐκτέλεσις ἐργασίας

Ὁ μισθωτὸς ὑποχρεοῦται νὰ ἐκτελέσῃ μετ' ἐπιμελείας τὴν ἀναληφθεῖσαν ἐργασίαν, εὐθύνεται δὲ διὰ τὴν ἐκ δόλου ἢ ἀμελείας προξενουμένην εἰς τὸν ἐργοδότην ζημίαν. Ὁ βαθμὸς τῆς ἐπιμελείας, διὰ τὴν ὁποίαν εὐθύνεται ὁ μισθωτός, κρίνεται ἐκ τοῦ εἴδους τῆς σχέσεως, λαμβανομένων ὑπ' ὄψιν τῆς μορφώσεως ἢ τῶν διὰ τὴν ἐργασίαν ἀπαιτουμένων εἰδικῶν γνώσεων, ὡς καὶ τῶν ἱκανοτήτων καὶ ἰδιοτήτων τοῦ μισθωτοῦ, τὰς ὁποίας ἐγνώριζεν ἢ ὤφειλε νὰ γνωρίζῃ ὁ ἐργοδότης.

Ἄρθρον 48

Εὐθύνη μισθωτοῦ ἐξ ἐλαφρᾶς ἀμελείας

1. Εἰς πᾶσαν περίπτωσιν προκλήσεως ζημιῶν εἰς τὸν ἐργοδότην ἐξ ἐλαφρᾶς ἀμελείας τοῦ μισθωτοῦ κατὰ τὴν παροχὴν τῆς ἐργασίας, τὸ δικαστήριον δύναται νὰ μειώσῃ τὸ ποσὸν τῆς παρὰ τοῦ μισθωτοῦ ὀφειλομένης ἀποζημιώσεως, ἐφ' ὅσον τοῦτο δικαιολογεῖται ἐκ τῶν εἰδικῶν περιστάσεων, ὑπὸ τὰς ὁποίας προεκλήθη ἡ ζημία, λαμβανομένων ὑπ' ὄψιν τῆς σχέσεως μεταξὺ τῆς ὑπαιτιότητος καὶ τῆς ζημίας, τῆς φύσεως τῆς παρεχομένης ἐργασίας, τοῦ μισθοῦ, τὸν ὁποῖον λαμβάνει ὁ μισθωτός, τῆς θέσεως τούτου εἰς τὴν Ἐκμετάλλευσιν, ὡς καὶ τοῦ διανυθέντος χρόνου διαρκείας τῆς σχέσεως ἐργασίας.

2. Ἡ διάταξις τῆς προηγουμένης παραγράφου ἐφαρμόζεται καὶ ἐπὶ ἀξιώσεως ἐξ ἀναγωγῆς τοῦ ἐργοδότου κατὰ τοῦ μισθωτοῦ ἕνεκα ζημίας, ἐπενεχθείσης παρὰ τοῦ μισθωτοῦ εἰς τρίτον, ἐφ' ὅσον ὑφίσταται εὐθύνη τοῦ ἐργοδότου πρὸς ἀνόρθωσιν αὐτῆς.

Ἄρθρον 49

Εἶδος παρεχομένης ἐργασίας

Ἐφ' ὅσον δὲν ἔχει συμφωνηθῆ ἐπακριβῶς κατ' εἶδος ἡ ὑπὸ τοῦ μισθωτοῦ παρασχετέα ἐργασία, οὗτος ὑποχρεοῦται νὰ παρέχῃ ἐργασίαν ἀνάλογον πρὸς τὰς δυνάμεις του καὶ τὰς ἱκανότητάς του ἐντὸς τῶν πλαισίων τῆς δραστηριότητος τῆς Ἐκμεταλλεύσεως.

Ἄρθρον 50

Αὐτοπρόσωπος παροχὴ ἐργασίας

Ἐφ' ὅσον ἐκ τῆς συμβάσεως ἐργασίας καὶ τῶν περιστάσεων ἐν γένει δὲν προκύπτει ἄλλο τι, ὁ μὲν μισθωτὸς ὀφείλει νὰ παράσχῃ τὴν ἐργασίαν του αὐτοπροσώπως, ἡ δὲ ἀντίστοιχος ἀξίωσις ἐργοδότου εἶναι ἀμεταβίβαστος.

Ἄρθρον 51

Μετάθεσις μισθωτοῦ

1. Ἐὰν διὰ συμφωνίας τῶν μερῶν δὲν ἐχῃ καθορισθῆ ὁ τόπος παροχῆς ἐργασίας, ὁ ἐργοδότης δικαιοῦται νὰ μεταθέσῃ τὸν μισθωτὸν ἀλλαχοῦ ἐν τῇ ἡμεδαπῇ, ἐφ' ὅσον διὰ τῆς μεταθέσεως δὲν ἐπέρχεται οἰκονομικὴ ἐπιβάρυνσις τοῦ μισθωτοῦ ἢ δὲν δημιουργοῦνται δυσμενέστεραι συνθῆκαι ἐργασίας καὶ διαβιώσεως αὐτοῦ ἢ τῆς οἰκογενείας του.

2. Ὁ κατὰ τὴν διάταξιν τῆς προηγουμένης παραγράφου μετατιθέμενος μισθωτὸς δικαιοῦται νὰ ἀξιώσῃ παρὰ τοῦ ἐργοδότου τὰ συνήθη ἔξοδα μετακινήσεως αὐτοῦ καὶ τῆς οἰκογενείας του. Ὁ ἐργοδότης ὑποχρεοῦται εἰς ἀνάλογον προκαταβολήν.

Ἄρθρον 52

Διευθυντικὸν δικαίωμα

Ὁ ἐργοδότης δικαιοῦται νὰ διευθύνῃ τὰ τῆς παροχῆς τῆς ἐργασίας ὑπὸ τοῦ μισθωτοῦ, καθορίζων τὸ εἶδος, τὸν τρόπον, τὸν χρόνον καὶ τὴν θέσιν τούτου, ὡς καὶ νὰ ρυθμίζῃ τὰ τῆς τάξεως καὶ διαρθρώσεως τῆς Ἐκμεταλλεύσεως (διευθυντικὸν δικαίωμα), ἐφ' ὅσον δὲν παραβαίνει διατάξεις τοῦ νόμου, ἀνεξαρτήτως τῆς φύσεως τῶν ὡς ἀναγκαστικοῦ ἢ εἰδοτικοῦ δικαίου, ἢ ὅρους συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας, Κανονισμοῦ ἐργασίας ἢ ἀτομικῆς συμβάσεως.

Ἄρθρον 53

Ἀναστολὴ ἐργασίας

1. Συμφωνία περὶ ἀναστολῆς τῆς ἐργασίας δι' ὡρισμένον χρόνον δὲν ἀπαγορεύεται. Διὰ τῆς

συμφωνίας δύναται νὰ καθορισθῇ ἡ καταβολὴ κατὰ τὸν χρόνον τῆς ἀναστολῆς μισθοῦ.

2. Εἰς τὴν περίπτωσιν, καθ' ἣν διὰ συμφωνίας τῶν μερῶν ἀναστέλλεται ἡ παροχὴ ἐργασίας καθ' ὡρισμένας ἐποχὰς τοῦ ἔτους, κατὰ τὰς ὁποίας ὁ ἐργοδότης, ὡς ἐκ τῆς φύσεως τῆς Ἐκμεταλλεύσεως, δὲν δύναται νὰ ἀπασχολήσῃ τοὺς ἐν αὐτῇ ἐργαζομένους μισθωτοὺς (ἀναστολὴ ἐργασίας), ὁ χρόνος τῆς ἀναστολῆς συνυπολογίζεται διὰ τὸν καθορισμὸν τῶν δικαιωμάτων καὶ ὑποχρεώσεων τοῦ μισθωτοῦ, τῶν ἐξαρτωμένων ἐκ τῆς διαρκείας τῆς σχέσεως ἐργασίας.

3. Κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς ἀναστολῆς δὲν ὑφίσταται ὑποχρέωσις καταβολῆς μισθοῦ.

Ἄρθρον 54

Ἐργασία ἐπὶ πλέον τῆς συμφωνηθείσης

1. Ἐὰν παραστῇ ἀνάγκη ἐργασίας ἐπὶ πλέον τῆς συμφωνηθείσης ἢ τῆς συνήθους, ὁ μισθωτὸς ὑποχρεοῦται εἰς παροχὴν ταύτης ἐντὸς τῶν νομίμων χρονικῶν ὁρίων, ἐὰν εἶναι εἰς θέσιν νὰ ἐκτελέσῃ αὐτὴν καὶ ἡ ἄρνησίς του θὰ προσέκρουεν εἰς τὴν καλὴν πίστιν.

2. Ὁ μισθωτὸς διὰ τὴν ἐπὶ πλέον ταύτην ἐργασίαν δικαιοῦται εἰς ἀνάλογον συμπληρωματικὸν μισθόν, κανονιζόμενον ἀναλόγως τοῦ συμφωνηθέντος μισθοῦ, τῶν κρατουσῶν συνηθειῶν καὶ τῶν εἰδικῶν περιστάσεων. Αἱ περὶ μισθοῦ διατάξεις διὰ νόμιμον ὑπερωριακὴν ἐργασίαν, νυκτερινὴν ἐργασίαν καὶ ἐργασίαν κατὰ Κυριακὰς καὶ ἡμέρας ἀργίας δὲν θίγονται.

Ἄρθρον 55

Ἑτοιμότης

1. Ὡς παροχὴ ἐργασίας θεωρεῖται καὶ ἡ ἑτοιμότης τοῦ μισθωτοῦ, ὅπως ἀναλόβῃ ἐργασίαν, ἐφ' ὅσον παρίσταται ἀνάγκη παροχῆς της, ὡς καὶ ἡ ἁπλῆ παρουσία τοῦ μισθωτοῦ ἐν τῇ Ἐκμεταλλεύσει, πρὸς τὸν σκοπόν, ὅπως οὗτος κατόπιν προσκλήσεως παράσχῃ ἐργασίαν, ἐὰν παραστῇ ἀνάγκη.

2. Ἡ διάταξις τῆς προηγουμένης παραγράφου ἐφαρμόζεται καὶ εἰς τὴν περίπτωσιν, καθ' ἣν ὁ μισθωτὸς ἀνεξαρτήτως τοῦ τόπου, εἰς ὃν εὑρίσκεται, τελεῖ ἐν ἑτοιμότητι, ὅπως παράσχῃ ἐργασίαν κατόπιν προσκλήσεως τοῦ ἐργοδότου (ἑτοιμότης κλήσεως).

3. Εἰς τὰς περιπτώσεις τῶν ἀνωτέρω παραγράφων, ἐὰν τὸ ἐλάχιστον ὅριον τοῦ μισθοῦ δὲν καθορίζεται εἰδικῶς ὑπὸ συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας, ὁ μισθωτὸς δικαιοῦται νὰ λάβῃ ἀνάλογον μισθόν, ἐπὶ τῇ βάσει τῶν ἑκάστοτε ἰσχυόντων κατωτάτων ὁρίων μισθοῦ τῆς ἀντιστοίχου πραγματικῆς ἀπασχολήσεως.

Ἄρθρον 56

Ἐργασία ἐκ περιτροπῆς

Διὰ συμβάσεως τῶν μερῶν, καταρτιζομένης ἐγγράφως, δύναται νὰ συμφωνηθῇ οἱασδήποτε μορφῆς ἐκ περιτροπῆς ἐργασία. Εἰς τὴν περίπτωσιν αὐτὴν ὁ μισθωτὸς δικαιοῦται νὰ λάβῃ ἀνάλογον μισθόν, ἐπὶ τῇ βάσει τῶν ἑκάστοτε ἰσχυόντων κατωτάτων ὁρίων μισθοῦ ἐπὶ συνεχοῦς παροχῆς ἐργασίας.

Ἄρθρον 57

Ὑποχρέωσις ὑπακοῆς

Ὁ μισθωτὸς ὑποχρεοῦται κατὰ τὴν ἐκτέλεσιν τῆς ἐργασίας καὶ ὡς πρὸς τὴν συμπεριφορὰν του ἐν τῇ Ἐκμεταλλεύσει νὰ ὑπακούῃ εἰς τὰς ὁδηγίας τοῦ ἐργοδότου ἢ τῶν ὑπ' αὐτοῦ προστηθέντων προσώπων.

Ἄρθρον 58

Ὑποχρέωσις πίστεως

1. Ὁ μισθωτὸς ὑποχρεοῦται, ὅπως κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς σχέσεως ἐργασίας ἀπέχῃ πάσης ἐνεργείας ἢ παραλείψεως, δυναμένης νὰ προκαλέσῃ ζημίαν εἰς τὴν Ἐκμετάλλευσιν ἢ ἀντιτιθεμένης πρὸς τὰ εὔλογα ἐπαγγελματικὰ συμφέροντα τοῦ ἐργοδότου.

2. Ὁ μισθωτὸς ὑποχρεοῦται ἰδίᾳ νὰ μὴ μεταδίδῃ εἰς τρίτους καὶ νὰ μὴ χρησιμοποιῇ πρὸς ἴδιον ὄφελος κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς σχέσεως ἐργασίας ἐπαγγελματικὰ μυστικὰ τοῦ ἐργοδότου ἢ τῆς Ἐκμεταλλεύσεως, τῶν ὁποίων ἔλαβε καθ' οἱονδήποτε τρόπον γνῶσιν.

Ἄρθρον 59

Ὑποχρέωσις ἀνακοινώσεως

Ὁ μισθωτὸς ὑποχρεοῦται νὰ ἀνακοινοῖ εἰς τὸν ἐργοδότην πᾶσαν ὑπ' αὐτοῦ διαπιστουμένην ἢ προβλεπομένην βλάβην ἢ ἀνωμαλίαν ἐν τῇ ἐξελίξει τῆς ἐργασίας.

Ἄρθρον 60

Ἔλεγχος καὶ σωματικὴ ἔρευνα

1. Ὁ μισθωτὸς ὑποχρεοῦται νὰ ἀποδέχεται τὴν παρὰ τοῦ ἐργοδότου ἢ τῶν ὑπ' αὐτοῦ προστηθέντων προσώπων διενέργειαν ἐλέγχου περὶ τῶν παρ' αὐτοῦ εἰς τὴν Ἐκμετάλλευσιν εἰσαγομένων καὶ τῶν ἐκ ταύτης ἐξαγομένων εἰδῶν.

2. Ἡ σωματικὴ ἔρευνα τοῦ μισθωτοῦ ἐπιτρέπεται μόνον, ἐὰν αὕτη προβλέπεται ὑπὸ συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας ἢ ἀτομικῆς συμφωνίας καὶ διενεργεῖται ὑπὸ προσώπου τοῦ αὐτοῦ φύλου.

Ἡ ἀτομικὴ συμφωνία εἶναι ἰσχυρά, ἐφ' ὅσον δικαιολογεῖται ἐκ τῆς φύσεως τῆς σχέσεως ἢ τοῦ εἴδους τῆς παρεχομένης ἐργασίας καὶ διενεργεῖται ὑπὸ προσώπου τοῦ αὐτοῦ φύλου.

Ἄρθρον 61

Ὑποχρέωσις καταβολῆς μισθοῦ

Ὁ ἐργοδότης ὑποχρεοῦται νὰ καταβάλῃ εἰς τὸν μισθωτὸν τὸν κατὰ τὰ ἄρθρα 68 καὶ ἑπόμενα μισθόν.

Ἄρθρον 62

Ὑποχρέωσις ἀπασχολήσεως

Ὁ ἐργοδότης ὑποχρεοῦται νὰ ἀπασχολῇ τὸν μισθωτὸν εἰς τὴν συμφωνηθεῖσαν ἐργασίαν, ἐφ' ὅσον ὁ μισθωτὸς ἔχει πρὸς τοῦτο εὔλογον συμφέρον, ἐκτὸς ἐὰν ἡ τοιαύτη ἀπασχόλησις ἀντιβαίνῃ προφανῶς πρὸς σπουδαιότερα συμφέροντα τοῦ ἐργοδότου.

Ἄρθρον 63

Ὑποχρέωσις προνοίας

1. Ὁ ἐργοδότης ὑποχρεοῦται νὰ μεριμνᾷ ἐν

γένει διὰ τὴν προστασίαν τοῦ μισθωτοῦ ἐν τῇ ἐργασίᾳ.

2. Ὁ ἐργοδότης ὑποχρεοῦται ἰδίᾳ νὰ διαμορφώνῃ τοὺς ὅρους ἐργασίας κατὰ τρόπον, ὥστε νὰ μὴ βλάπτωνται ἡ ζωή, ἡ ὑγεία, ἡ προσωπικότης, ἡ ἠθικὴ ὑπόστασις καὶ τὰ εἰς τὸν μισθωτὸν ἀνήκοντα πράγματα, λαμβανομένων ὑπ' ὄψιν τῆς φύσεως τῆς σχέσεως ἐργασίας, τῶν ἰδιοτήτων τοῦ μισθωτοῦ καὶ τοῦ εἴδους τῆς παρεχομένης ἐργασίας.

3. Ἡ ἐκ τῆς μὴ τηρήσεως τῶν διατάξεων τῶν προηγουμένων παραγράφων εὐθύνη τοῦ ἐργοδότου δὲν ἀποκλείει περαιτέρω εὐθύνην τούτου κατὰ τὰς περὶ ἀδικοπραξιῶν διατάξεις.

Ἄρθρον 64

Πρόνοια ἐπὶ τῶν οἰκοσίτων μισθωτῶν

Ἐὰν ὁ μισθωτὸς προσιλήφθη καὶ διαιτᾶται εἰς τὴν κατοικίαν τοῦ ἐργοδότου, ὑποχρεοῦται οὗτος νὰ διαρρυθμίζῃ τὰ τοῦ χώρου διαμονῆς καὶ ὕπνου, τὰ τῆς περιθάλψεως, χρόνου ἐργασίας καὶ ἀναπαύσεως κατὰ τρόπον διασφαλίζοντα τὴν ὑγείαν καὶ τὴν ἠθικήν, ὡς καὶ τὴν ἐνάσκησιν τῶν θρησκευτικῶν καὶ πολιτικῶν καθηκόντων τοῦ μισθωτοῦ.

Ἄρθρον 65

Νόσος οἰκοσίτου μισθωτοῦ

Ὁ ἐργοδότης ὑποχρεοῦται ἐν περιπτώσει νόσου τοῦ οἰκοσίτου μισθωτοῦ νὰ παρέχῃ εἰς αὐτὸν διαρκούσης τῆς σχέσεως ἐργασίας περίθαλψιν καὶ ἰατρικὴν ἀντίληψιν κατ' οἶκον ἢ καὶ ἐν νοσοκομείῳ, μέχρις ἑνὸς μηνὸς μέν, ἐὰν ἡ νόσος ἐπῆλθεν ἐν ἔτος τοὐλάχιστον μετὰ τὴν ἔναρξιν τῆς σχέσεως ἐργασίας, δέκα ἡμερῶν δέ, ἐὰν ἡ νόσος ἐπῆλθε μετὰ τρεῖς μῆνας ἀπὸ τῆς ἐνάρξεως ταύτης. Ὁ ἐργοδότης δικαιοῦται νὰ καταλογίσῃ τὰς δαπάνας εἰς τὸν ὀφειλόμενον κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς νόσου μισθόν.

2. Ἡ ὑποχρέωσις τοῦ ἐργοδότου δὲν ὑφίσταται, ἀφ' ὅτου ὁ μισθωτὸς εἰσήχθη εἰς νοσοκομεῖον δυνάμει δικαιώματος ἐξ ὑποχρεωτικῆς ἀσφαλίσεως κατὰ νόσου.

Ἄρθρον 66

Πιστοποιητικὸν ἐργασίας

1. Ὁ μισθωτὸς δικαιοῦται νὰ ἀξιώσῃ ἀπὸ τὸν ἐργοδότην πιστοποιητικὸν περὶ τοῦ εἴδους καὶ τῆς διαρκείας τῆς ἐργασίας. Μόνον εἰδικῇ αἰτήσει τοῦ μισθωτοῦ πιστοποιεῖται τὸ ποιὸν τῆς ἐργασίας, ἡ ἐπίδοσις καὶ ἡ διαγωγὴ του.

2. Ἐὰν ὁ ἐργοδότης ἀρνῆται νὰ χορηγήσῃ τὸ πιστοποιητικόν, ὁ μισθωτός, ἀνεξαρτήτως πάσης ἄλλης ἀξιώσεώς του, δύναται νὰ αἰτήσηται παρὰ τοῦ δικαστηρίου, ὅπως δι' ἀποφάσεως ἀναγνωρισθοῦν τὰ ἐν τῇ προηγουμένῃ παραγράφῳ στοιχεῖα τοῦ πιστοποιητικοῦ. Τὸ αὐτὸ δικαίωμα ἔχει ὁ μισθωτὸς καὶ ἐπὶ χορηγήσεως ἐλλιποῦς ἢ ἀνακριβοῦς πιστοποιητικοῦ.

3. Ἡ κατὰ τὰ ἀνωτέρω ἀξίωσις τοῦ μισθωτοῦ ὑφίσταται καὶ μετὰ τὴν λύσιν τῆς σχέσεως ἐργασίας.

Ἄρθρον 67

Μεταβίβασις τῆς σχέσεως ἐργασίας

1. Ἐὰν ἡ ἐκμετάλλευσις περιέλθῃ εἰς ἕτερον ἐργοδότην ἐξ οἱασδήποτε αἰτίας, ἡ σχέσις ἐργασίας συνεχίζεται μεθ' ὅλων τῶν ἐξ αὐτῆς ὑποχρεώσεων καὶ δικαιωμάτων μεταξὺ τοῦ μισθωτοῦ καὶ τοῦ νέου ἐργοδότου, ἐκτὸς ἐὰν ὁ μισθωτὸς ἀποκρούσῃ ἀμελλητὶ τὴν μεταβίβασιν τῆς σχέσεως ἐργασίας ἐκ δεδικαιολογημένης αἰτίας. Πᾶσα ἀντίθετος συμφωνία μεταξὺ τοῦ ἀρχικοῦ καὶ τοῦ νέου ἐργοδότου εἶναι ἄκυρος.

2. Ἐὰν κατὰ τὴν διάταξιν τῆς προηγουμένης παραγράφου ὁ μισθωτὸς ἀποκρούσῃ τὴν μεταβίβασιν τῆς σχέσεως ἐργασίας, ὁ ἀρχικὸς ἐργοδότης ὑπέχει τὰς ἐκ τῆς σχέσεως ἐργασίας ὑποχρεώσεις μέχρι λύσεώς της κατὰ νόμιμόν τινα τρόπον.

3. Ὁ ἀρχικὸς ἐργοδότης εὐθύνεται εἰς ὁλόκληρον μετὰ τοῦ νέου ἐργοδότου δι' ὅλας τὰς ἀξιώσεις τοῦ μισθωτοῦ, αἵτινες εἶχον καταστῆ ἀπαιτηταὶ μέχρι τοῦ χρόνου τῆς περιελεύσεως τῆς Ἐκμεταλλεύσεως εἰς τὸν νέον ἐργοδότην. Ἐπὶ σχέσεως ἐργασίας ὡρισμένου χρόνου, ὡς καὶ εἰς τὴν περίπτωσιν, καθ' ἣν ἡ Ἐκμετάλλευσις περιῆλθεν εἰς τὸν νέον ἐργοδότην διαρκούσης τῆς προθεσμίας καταγγελίας, ἡ εἰς ὁλόκληρον εὐθύνη ἀμφοτέρων τῶν ἐργοδοτῶν ἐκτείνεται μέχρι τοῦ χρόνου τῆς σχέσεως ἐργασίας.

4. Ὁ θάνατος τοῦ ἐργοδότου ἐπάγεται τὴν μεταβίβασιν τῶν ἐκ τῆς σχέσεως ἐργασίας δικαιωμάτων καὶ ὑποχρεώσεών του εἰς τοὺς κληρονόμους του καὶ ἂν ἔτι οὗτοι ἀπεδέχθησαν τὴν κληρονομίαν ἐπ' ὠφελείᾳ ἀπογραφῆς, ἐπιφυλαττομένης τῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρου 159.

Κεφάλαιον ΣΤ'

ΜΙΣΘΟΣ

Ἄρθρον 68

Ἔννοια, εἶδος καὶ ὕψος μισθοῦ

1. Ὡς μισθὸς νοεῖται πᾶσα πρὸς τὸν μισθωτὸν παροχὴ εἰς χρῆμα ἢ δυναμένη νὰ ἀποτιμηθῇ εἰς χρῆμα τοιαύτη διὰ τὴν ὑπ' αὐτοῦ πρὸς τὸν ἐργοδότην διάθεσιν τῆς ἐργασίας.

2. Δὲν ἀποτελοῦν μισθὸν παροχαὶ πρὸς τὸν μισθωτὸν ἐξυπηρετοῦσαι λειτουργικὰς ἀνάγκας τῆς Ἐκμεταλλεύσεως.

3. Τὸ ὕψος καὶ τὸ εἶδος τοῦ μισθοῦ καθορίζεται διὰ συμφωνίας τῶν μερῶν, ἐλλείψει δὲ τοιαύτης ὑπὸ τῶν κρατουσῶν συνηθειῶν, ἐπιφυλασσομένων τῶν διατάξεων τοῦ νόμου.

4. Ἐλλείψει γενικοῦ ἢ εἰδικοῦ κανόνος περὶ μισθοῦ, ἐφαρμοζομένου ἐπὶ τῆς σχέσεως ἐργασίας, ὁ μισθωτὸς δικαιοῦται νὰ λάβῃ κατ' ἐλάχιστον ὅριον τὸν προσήκοντα μισθόν. Οὗτος καθορίζεται λαμβανομένων ὑπ' ὄψιν τῶν ἐπὶ ὁμοειδῶν ἐπαγγελμάτων ἰσχυουσῶν διατάξεων καὶ τῶν τοπικῶν συνηθειῶν.

Ἄρθρον 69

Εἴδη μισθοῦ

Ὁ μισθὸς ὑπολογίζεται εἴτε ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ χρόνου, εἴτε τοῦ ἀποτελέσματος ἐργασίας (κατὰ τεμάχιον, ποσότητα, χρονικὴν μονάδα), δύναται δὲ νὰ ἀποτελῆται καὶ ἐκ ποσοστῶν, φι-

λοδωρημάτων ἢ προμηθειῶν.

Ἄρθρον 70

Τρόπος ὑπολογισμοῦ τοῦ κατ' ἀποκοπὴν μισθοῦ

1. Ὁ κατ' ἀποκοπὴν μισθὸς δέον νὰ ὑπολογίζεται κατὰ τρόπον ὥστε διὰ κανονικὴν ἀπόδοσιν νὰ εἶναι κατὰ τὸ προσῆκον μέτρον ὑψηλότερος τοῦ διὰ τὴν αὐτὴν ἐργασίαν χρονικοῦ μισθοῦ.

2. Ὡς κανονικὴ ἀπόδοσις (νόρμα) νοεῖται ἡ ἀπόδοσις, ἡ ὁποία ἐπιτυγχάνεται κατὰ μέσον ὅρον ἐντὸς τοῦ χρόνου τῆς ἡμερησίας ἐργασίας παρὰ καταλλήλου διὰ τὴν ἐργασίαν καὶ διαρκῶς ἐργαζομένου μισθωτοῦ μετὰ τὴν ὑπ' αὐτοῦ κτῆσιν τῆς σχετικῆς ἐμπειρίας ἄνευ κινδύνου βλάβης τῆς ὑγείας του.

3. Ὁ κατ' ἀποκοπὴν ἀμειβόμενος μισθωτὸς δικαιοῦται ὁπωσδήποτε τοῦ ἐλαχίστου ὁρίου μισθοῦ τοῦ διὰ τὴν αὐτὴν ἐργασίαν χρονικῶς ἀμειβομένου μισθωτοῦ.

Ἄρθρον 71

Προκαθωρισμένος χρόνος ἐπὶ μισθοῦ κατ' ἀποκοπήν

Ἐπὶ κατ' ἀποκοπὴν μισθοῦ ὁ προκαθωρισμένος χρόνος, τὸν ὁποῖον χρειάζεται ὁ μισθωτός, ἵνα ἐκτελέσῃ ὡρισμένην ἀνατεθεῖσαν εἰς αὐτὸν ἐργασίαν ὑπὸ τὰς εἰς τὴν Ἐκμετάλλευσιν κρατούσας συνθήκας ἐργασίας διὰ τὴν ἐπίτευξιν κανονικῆς ἀποδόσεως (νόρμα), λαμβανομένων ὑπ' ὄψιν τῶν χρονικῶν διαστημάτων ἀναμονῆς, προετοιμασίας καὶ ἀναπαύσεως τοῦ μισθωτοῦ (δευτερεύοντες χρόνοι), δύναται νὰ μεταβληθῇ ὑπὸ τοῦ ἐργοδότου μονομερῶς ἐν περιπτώσει ἐφαρμογῆς νέων μεθόδων παραγωγῆς ἢ βελτιώσεως τῶν τεχνικῶν ἐγκαταστάσεων τῆς Ἐκμεταλλεύσεως, συνεπαγομένων αὔξησιν τῆς παραγωγικότητος, ἐκτὸς ἐὰν ἄλλως ὁρίζεται ὑπὸ συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας.

Ἄρθρον 72

Μισθὸς εἰς εἶδος

1. Ὁ μισθὸς δύναται νὰ ἀποτελῆται μέχρι τὸ πολὺ τεσσάρων ἕκτων εἰς παροχὰς εἰς εἶδος, ἐφ' ὅσον τοῦτο δικαιολογεῖται ἐκ τῆς φύσεως τῆς ἐργασίας ἢ τῶν τοπικῶν συνηθειῶν. Ἐν τῇ περιπτώσει ταύτῃ δέον ὅπως αἱ εἰς εἶδος παροχαὶ εἶναι κατάλληλοι διὰ τὴν ἀτομικὴν χρῆσιν τοῦ μισθωτοῦ ἢ τῆς οἰκογενείας τούτου καὶ συμφέρουσαι εἰς αὐτὸν καὶ ἡ ἀποτίμησις τῆς ἀξίας τούτων εἶναι δικαία καὶ εὔλογος.

2. Αἱ εἰς τὸν μισθὸν περιλαμβανόμεναι εἰς εἶδος παροχαὶ εἶναι ἰδίᾳ προϊόντα, καρποί, τροφή, οἴκησις.

Ἄρθρον 73

Καταβολὴ εἰς χρῆμα

1. Ἡ καταβολὴ εἰς χρῆμα τοῦ εἰς εἶδος μισθοῦ ἐπιτρέπεται μόνον, ἐφ' ὅσον ὑφίσταται περὶ τούτου συμφωνία, μὴ ἀποκλειομένη ὑπὸ συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας, ἢ συντρέχουν εἰδικαὶ περιστάσεις, καθιστῶσαι ἀδύνατον τὴν παροχὴν εἰς εἶδος ἢ ἐὰν ἀπαιτήσῃ τοῦτο ὁ μισθωτὸς ἕνεκα σοβαρῶν λόγων, ἀφορώντων αὐτόν.

2. Παροχαὶ εἰς εἶδος, διδόμεναι εἰς τὸν μισθωτὸν ἐκ λόγων ὑγιεινῆς, δὲν δύνανται νὰ καταβληθοῦν εἰς χρῆμα.

3. Ἐφ' ὅσον εἰς τὸν νόμον ἢ συλλογικὴν σύμβασιν ἐργασίας δὲν ὁρίζεται ἄλλως, ἡ ἀποτίμησις τῶν εἰς εἶδος παροχῶν γίνεται ἐπὶ τῇ βάσει τῆς τρεχούσης τιμῆς ἀγορᾶς, εἰς τὴν ὁποίαν ὁ μισθωτὸς θὰ ἠδύνατο νὰ ἀποκτήσῃ τὰ εἴδη ταῦτα.

Ἄρθρον 74

Τρόπος καταβολῆς μισθοῦ

Ὁ μισθὸς καταβάλλεται ἀπ' εὐθείας εἰς τὸν μισθωτόν, ἐκτὸς ἂν οὗτος ρητῶς ἀποδέχεται ἄλλον τρόπον καταβολῆς.

Ἄρθρον 75

Καταβολὴ τοῦ μισθοῦ μετὰ τὴν παροχὴν τῆς ἐργασίας

1. Ὁ μισθὸς ἐκτὸς ἐναντίας συμφωνίας ἢ συνηθείας καταβάλλεται μετὰ τὴν παροχὴν τῆς ἐργασίας, ἐὰν δὲ ὑπολογίζεται καθ' ὡρισμένα διαρκούσης τῆς σχέσεως ἐργασίας διαστήματα καταβάλλεται εἰς τὸ τέλος ἑκάστου αὐτῶν.

2. Κατὰ πᾶσαν περίπτωσιν ἅμα τῇ λήξει τῆς σχέσεως ἐργασίας καθίσταται ἀπαιτητὸς ὁ μέχρι τῆς λήξεως μισθός.

Ἄρθρον 76

Προκαταβολὴ κατ' ἀποκοπὴν μισθοῦ

Ἐπὶ μισθοῦ κατ' ἀποκοπὴν ὁ μισθωτὸς δικαιοῦται τῶν ἐκ τῶν περιστάσεων ἀναλόγως πρὸς τὴν παρασχεθεῖσαν ἐργασίαν καὶ τὰς τυχὸν δαπάνας του δικαιολογουμένων προκαταβολῶν.

Ἄρθρον 77

Ἐλευθερία διαθέσεως τοῦ μισθοῦ

Ἀπαγορεύεται εἰς τὸν ἐργοδότην νὰ περιορίζῃ καθ' οἱονδήποτε τρόπον τὴν ἐλευθερίαν τοῦ μισθωτοῦ πρὸς διάθεσιν τοῦ μισθοῦ αὐτοῦ κατὰ βούλησιν.

Ἄρθρον 78

Καταβολὴ τοῖς μετρητοῖς

Ὁ μισθὸς εἰς χρῆμα καταβάλλεται τοῖς μετρητοῖς, ἀπαγορευομένης τῆς εἰς εἶδος καταβολῆς τούτου.

Ἄρθρον 79

Καταβολὴ δι' ἐπιταγῆς

Ἡ καταβολὴ τοῦ εἰς χρῆμα μισθοῦ διὰ τραπεζιτικῆς ἢ ταχυδρομικῆς ἐπιταγῆς ἐπιτρέπεται, ἐφ' ὅσον συγκατατίθεται πρὸς τοῦτο ὁ μισθωτὸς ἢ τοῦτο προβλέπεται ὑπὸ συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας ἢ ἐπιβάλλεται ἐξ εἰδικῶν περιστάσεων.

Ἄρθρον 80

Ἀπαγόρευσις καταβολῆς μισθοῦ διὰ πιστώσεως ἐμπορευμάτων

Ἡ ὑποχρέωσις τῆς καταβολῆς τοῦ εἰς χρῆμα

μισθοῦ δὲν δύναται νὰ περιγραφῇ διὰ πιστώσεως ἐμπορευμάτων ἢ ἀντικειμένων παντὸς εἴδους.

Ἄρθρον 81

Ἀκυρότης συμφωνίας χρησιμοποιήσεως ὑπὸ μισθωτοῦ ὡρισμένων καταστημάτων

Εἶναι ἄκυρος πᾶσα συμφωνία περὶ χρησιμοποιήσεως ὑπὸ τοῦ μισθωτοῦ καταστημάτων, πρατηρίων καὶ συναφῶν ὑπηρεσιῶν διὰ τὴν πώλησιν ἐμπορευμάτων ἢ προσφορὰν ὑπηρεσιῶν εἰς τοὺς μισθωτούς.

Ἄρθρον 82

Τρόπος λειτουργίας πρατηρίων

Ἡ λειτουργία τῶν κατὰ τὸ προηγούμενον ἄρθρον πρατηρίων καὶ ὑπηρεσιῶν ἐπιτρέπεται, ἐφ' ὅσον δὲν ἀποβλέπουν εἰς κέρδος, αἱ δὲ τιμαὶ τῶν εἰς αὐτὰ πωλουμένων εἰδῶν ἢ προσφερομένων ὑπηρεσιῶν καθορίζονται ἑκάστοτε ὑπὸ τῶν κατὰ τόπους Ἀγορανομικῶν Ἀρχῶν.

Ἄρθρον 83

Συνέπειαι παραβάσεως

Ἐν περιπτώσει συμφωνίας περὶ καταβολῆς μισθοῦ, ἀντικειμένης εἰς τὰς διατάξεις τῶν προηγουμένων ἄρθρων, ὁ μισθωτὸς διατηρεῖ τὴν ἀξίωσιν του περὶ καταβολῆς τοῦ μισθοῦ τοῖς μετρητοῖς, ὁ δὲ ἐργοδότης δὲν δύναται νὰ καταλογίσῃ εἰς τοῦτον τὴν ἀξίαν τῶν δοθέντων.

Ἄρθρον 84

Διαστήματα καταβολῆς μισθοῦ

1. Ἡ καταβολὴ τοῦ μισθοῦ γίνεται κατὰ κανονικὰ χρονικὰ διαστήματα καὶ τὸ βραδύτερον ἐντὸς τῶν τριῶν ἑπομένων τῆς λήξεως τούτων ἡμερῶν, ἐκτὸς ἐὰν ἄλλως ὁρίζεται ὑπὸ συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας. Τὰ κανονικὰ διαστήματα καταβολῆς τοῦ μισθοῦ δὲν δύναται νὰ ὑπερβαίνουν τὸν μῆνα.

2. Ἡ καταβολὴ τοῦ λόγῳ λύσεως τῆς σχέσεως ἐργασίας ἀπαιτητοῦ μισθοῦ γίνεται τὸ βραδύτερον τὴν τρίτην ἡμέραν ἀπὸ τῆς παρὰ τοῦ μισθωτοῦ διακοπῆς τῆς ἐργασίας.

3. Τὰ κατὰ τὴν παράγραφον 1 χρονικὰ διαστήματα καταβολῆς τοῦ μισθοῦ προσδιορίζονται διὰ συμφωνίας τῶν μερῶν ἢ ὑπὸ συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας, ἐλλείψει δὲ τοιούτων κατὰ τὰς τοπικὰς συνηθείας.

Ἄρθρον 85

Καταβολὴ μισθοῦ εἰς ἐργάσιμον ἡμέραν

1. Ἡ καταβολὴ τοῦ μισθοῦ γίνεται πάντοτε ἐντὸς τοῦ χώρου τῆς ἐκμεταλλεύσεως κατ' ἐργάσιμον ἡμέραν καὶ ὥραν, μὴ δυναμένη νὰ παρατεθῇ πέραν τῆς ὥρας λήξεως τῆς ἡμερησίας ἐργασίας.

2. Ἐὰν ἡ τελευταία ἡμέρα τῆς προθεσμίας καταβολῆς τοῦ μισθοῦ εἶναι μὴ ἐργάσιμος, ἡ καταβολὴ τοῦ μισθοῦ γίνεται τὴν προηγουμένην ἐργάσιμον ἡμέραν.

Ἄρθρον 86

Συνέπειαι μὴ καταβολῆς μισθοῦ

Ἐπὶ ὑπερημερίας τοῦ ἐργοδότου περὶ τὴν καταβολὴν τοῦ μισθοῦ ὁ ὑπὸ τούτου ὀφειλόμενος τόκος ὁρίζεται εἰς τὸ διπλάσιον τοῦ ἑκάστοτε ἰσχύοντος νομίμου, ἐκτὸς ἐὰν ὑφίσταται εὔλογος ἀμφιβολία τοῦ ἐργοδότου περὶ τὴν ὀφειλήν.

Ἄρθρον 87

Ἀπόδειξις καταβολῆς μισθοῦ

1. Ἡ ἐξόφλησις τοῦ μισθοῦ ἀποδεικνύεται μόνον ἐγγράφως, ἀποκλειομένου καὶ τοῦ ὅρκου ὡς ἀποδεικτικοῦ μέσου.

2. Ἡ ἐξόφλησις μισθοῦ οἰκιακοῦ μισθωτοῦ ἀποδεικνύεται καὶ διὰ βεβαιώσεως Τραπέζης ἢ Ταμιευτηρίου περὶ καταθέσεως τοῦ μισθοῦ ἐπ' ὀνόματι τοῦ δικαιούχου.

3. Τὸ ἐπὶ τῶν ἐξοφλητικῶν ἀποδείξεων τοῦ μισθοῦ χαρτόσημον βαρύνει τὸν ἐργοδότην καὶ μισθωτὸν κατ' ἰσομοιρίαν.

Ἄρθρον 88

Λογαριασμὸς μισθοῦ

1. Κατὰ τὴν ἐξόφλησιν τοῦ μισθοῦ ὁ ἐργοδότης ὑποχρεοῦται νὰ χορηγήσῃ εἰς τὸν μισθωτὸν ἐπὶ τῇ αἰτήσει του ἔγγραφον λογαριασμὸν περὶ τοῦ μισθοῦ τοῦ ἀναλογοῦντος εἰς τὸ χρονικὸν διάστημα, διὰ τὸ ὁποῖον καταβάλλεται οὗτος. Τὸ αὐτὸ ἰσχύει καὶ ἐπὶ λύσεως τῆς σχέσεως ἐργασίας.

2. Ὁ λογαριασμὸς δέον νὰ περιλαμβάνῃ τὸν βασικὸν μισθόν, τὰ ἐπιδόματα καὶ λοιπὰς προσαυξήσεις τούτου, τὴν ἀμοιβὴν διὰ τυχὸν ὑπερωριακήν, νυκτερινὴν ἢ κατὰ Κυριακὰς καὶ ἡμέρας ἀργίας ἐργασίαν, ὡς καὶ τὰς γενομένας οἱασδήποτε φύσεως ἐπὶ τοῦ μισθοῦ κρατήσεις.

Ἄρθρον 89

Ἐφαρμογὴ τῶν περὶ μισθώσεως πράγματος διατάξεων Α.Κ. ἐπὶ οἰκήσεως

1. Ἐὰν εἰς τὸν μισθὸν περιλαμβάνεται καὶ οἴκησις, ὡς πρὸς τὰς δαπάνας, φθορὰς καὶ μεταβολὰς τοῦ χώρου κατοικίας ἐφαρμόζονται ἀναλόγως αἱ περὶ μισθώσεως πράγματος διατάξεις τοῦ Α.Κ.

2. Ὁ χῶρος κατοικίας δέον νὰ πληροῖ τοὺς ὅρους ὑγιεινῆς καὶ ἀσφαλείας.

Ἄρθρον 90

Προμήθεια ὡς μισθὸς

1. Ἐὰν ὁ μισθὸς συνίσταται εἰς προμήθειαν διὰ τὴν κατάρτισιν δικαιοπραξιῶν ἢ τὴν μεσολάβησιν πρὸς κατάρτισιν τοιούτων, ἐλλείψει συμφωνίας τὸ ὕψος τῆς προμηθείας καθορίζεται κατὰ τὰς κρατούσας ἐπαγγελματικὰς συνηθείας, μὴ ὑφισταμένων δὲ τοιούτων ὁ μισθωτὸς δικαιοῦται νὰ λάβῃ ἀνάλογον προμήθειαν.

2. Ἐλλείψει ἀντιθέτου συμφωνίας ἡ ἀξίωσις ἐπὶ τὴν προμήθειαν εἶναι ἀπαιτητὴ ἅμα τῇ καταρτίσει τῆς δικαιοπραξίας.

3. Ἡ ἐκκαθάρισις τῶν ὀφειλομένων εἰς τὸν μισθωτὸν προμηθειῶν γίνεται τὸ βραδύτερον εἰς τὸ τέλος ἑκάστου ἡμερολογιακοῦ τριμήνου.

Ἐὰν ἡ προμήθεια ὀφείλεται ἐκ πωλήσεως, ἡ ἐκκαθάρισις γίνεται κατὰ τὸ μέτρον τῶν πραγματοποιηθεισῶν ἐκ τοῦ τιμήματος εἰσπράξεων.

Ἐὰν ἡ σχέσις ἐργασίας ἐλύθη πρὸ τῆς παρὸ-

δου τοῦ τριμήνου ἡ ἐκκαθάρισις γίνεται ἅμα τῇ λύσει τῆς σχέσεως ἐργασίας.

4. Κατ' αἴτησιν τοῦ μισθωτοῦ ὁ ἐργοδότης ὑποχρεοῦται εἰς ἀνάλογον προκαταβολὴν τῆς προμηθείας εἰς τὸ τέλος ἑκάστου μηνός.

5. Ἡ ἰσχὺς τῶν περὶ μεσιτῶν διατάξεων τοῦ νόμου δὲν θίγεται.

Ἄρθρον 91

Ὑποχρεώσεις ἐργοδότου ἐπὶ μισθοῦ εἰς ποσοστὰ κλπ.

Ἐὰν ὁ μισθὸς συνίσταται ἐν ὅλῳ ἢ ἐν μέρει εἰς ποσοστά, συμμετοχὴν ἐπὶ τῶν κερδῶν ἢ προμήθειαν, ὁ ἐργοδότης ὑποχρεοῦται νὰ παρέχῃ εἰς τὸν μισθωτὸν ἢ ἀντ' αὐτοῦ εἰς πρόσωπον τῆς ἐκλογῆς τῶν μερῶν ἢ ἐν διαφωνίᾳ τούτων ὁριζόμενον ὑπὸ τοῦ δικαστηρίου τὰς ἀναγκαίας περὶ κερδῶν, ζημιῶν, συναφθεισῶν δικαιοπραξιῶν καὶ εἰσπράξεων πληροφορίας, ἐφ' ὅσον δὲ ὑφίσταται εὔλογος αἰτία, ὑποχρεοῦται εἰς τὴν ἐπίδειξιν τῶν λογιστικῶν βιβλίων, ὡς καὶ χορήγησιν ἀντιγράφου τοῦ ἰσολογισμοῦ.

Ἄρθρον 92

Ποιότης τροφῆς

Ἐὰν ὁ μισθὸς περιλαμβάνῃ καὶ τροφήν, αὕτη δέον νὰ εἶναι ὑγιεινὴ καὶ ἐπαρκής, λαμβανομένων ὑπ' ὄψιν τῶν εἰδικῶν συνθηκῶν.

Ἄρθρον 93

Ὑπολογισμὸς μισθοῦ εἰς ποσοστὰ ἐπὶ κωλυμάτων ἐργασίας

Εἰς ἃς περιπτώσεις ὁ ἀμειβόμενος διὰ ποσοστῶν ἢ προμηθείας μισθωτὸς διατηρεῖ τὴν ἐπὶ τὸν μισθὸν ἀξίωσίν του ἄνευ παροχῆς τῆς ἐργασίας του, ὁ μισθὸς ὑπολογίζεται ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ μέσου ὅρου τοῦ παρ' αὐτοῦ ληφθέντος μισθοῦ κατὰ τὸ τελευταῖον ἔτος, μὴ συμπεριλαμβανομένου τοῦ χρόνου, καθ' ὃν ὁ μισθωτὸς δὲν παρέσχεν ἐργασίαν.

Ἄρθρον 94

Δῶρα ἑορτῶν

1. Οἱ Ὑπουργοὶ Συντονισμοῦ καὶ Ἐργασίας δύνανται διὰ κοινῶν αὐτῶν ἀποφάσεων, δημοσιευομένων εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως, νὰ ὑποχρεοῦν τοὺς ἐργοδότας εἰς καταβολὴν εἰς τοὺς μισθωτοὺς παροχῶν εἰς χρῆμα ἢ εἰς εἶδος ἐπὶ ταῖς ἑορταῖς Χριστουγέννων καὶ Πάσχα.

2. Αἱ παροχαὶ αὗται ἀποτελοῦν μισθόν.

3. Διὰ τῶν αὐτῶν ἀποφάσεων προσδιορίζονται τὸ ὕψος, τὸ εἶδος, αἱ προϋποθέσεις, ὡς καὶ τὰ δικαιούμενα πρόσωπα.

Ἄρθρον 95

Σύστασις Εἰδικοῦ Λογαριασμοῦ δώρων διὰ Β.Δ.

Διὰ Β.Δ., ἐκδιδομένων τῇ προτάσει τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας, δύναται νὰ συσταθῇ Λογαριασμὸς ἐξ εἰσφορῶν τοῦ ἐργοδότου παρ' Ὀργανισμῷ Κοινωνικῆς Πολιτικῆς, μὲ σκοπὸν τὴν καταβολὴν τοῦ ὅλου ἢ μέρους τῶν ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῶν ἑορτῶν τῶν Χριστουγέννων καὶ Πάσχα καταβαλλομένων δώρων, ἀπαλλασσομένου ἀντιστοίχως ἐν τῇ περιπτώσει ταύτῃ τοῦ ἐργοδότου τῆς ὑποχρεώσεως καταβολῆς ἀπ' εὐθείας δώρου εἰς τὸν μισθωτόν.

Ἄρθρον 96

Τρόπος λειτουργίας Εἰδικοῦ Λογαριασμοῦ

Δι' ἀποφάσεων τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας, δημοσιευομένων εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως, ὁρίζονται τὰ τοῦ τρόπου λειτουργίας καὶ ἐκπληρώσεως τῶν σκοπῶν τοῦ κατὰ τὸ προηγούμενον ἄρθρον Λογαριασμοῦ, τὸ ὕψος καὶ ὁ τρόπος καταβολῆς τῶν εἰσφορῶν, ὡς καὶ τὰ τῆς διαχειρίσεως αὐτοῦ καὶ τὰ τῆς ἐπ' αὐτοῦ ἀσκήσεως κρατικῆς ἐποπτείας.

Ἄρθρον 97

Ἀπαγόρευσις καταλογισμοῦ δώρου

Πᾶσα προκαταβολὴ ἢ συμφωνία περὶ προκαταβολῆς, ὡς καὶ πᾶς καταλογισμὸς ἢ συμφωνία περὶ τούτου τῶν ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῶν ἑορτῶν τῶν Χριστουγέννων καὶ Πάσχα χορηγουμένων εἰς τοὺς μισθωτοὺς δώρων πρὸς καταβαλλόμενον ἀνώτερον τοῦ δι' ἑκάστην περίπτωσιν ἰσχύοντος ἐλαχίστου ὁρίου μισθοῦ, εἶναι ἄκυρος.

Ἄρθρον 98

Ὑπολογισμὸς δώρων καὶ ἐπιδομάτων ἀναλόγως διαρκείας σχέσεως

Ἐὰν ὁ μισθωτὸς ἔχῃ ἀξίωσιν πρὸς λῆψιν κατὰ χρονικὰς περιόδους ἐπιδόματος, δώρου ἑορτῶν ἢ ἄλλης ἰδιαιτέρας χρηματικῆς παροχῆς παρὰ τοῦ ἐργοδότου καὶ ἡ σχέσις ἐργασίας συνίσταται κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς περιόδου ἢ λύεται πρὸ τοῦ πέρατος ταύτης, οὗτος δικαιοῦται νὰ λάβῃ ποσὸν ἀνάλογον πρὸς τὴν ἐντὸς τῆς περιόδου διάρκειαν τῆς σχέσεως ἐργασίας.

Ἄρθρον 99

Μισθὸς διὰ νυκτερινὴν ἐργασίαν

1. Ἐὰν ὁ μισθωτὸς παρέχῃ ἐργασίαν κατὰ τὴν νύκτα ἀπὸ 10 μ.μ. ἕως 6 π.μ., δικαιοῦται προσαυξήσεως τοῦ ἀναλογοῦντος μισθοῦ κατὰ 25 ο/ο, ἐφ' ὅσον δὲν ἔχει συμφωνηθῇ ἐγγράφως ὅτι εἰς τὸν μισθὸν καταλογίζεται ἡ ἀμοιβὴ διὰ τὴν νυκτερινὴν ἐργασίαν.

2. Ἐν πάσῃ περιπτώσει ὁ ἀπασχολούμενος κατὰ τὰς ὡς ἄνω ὥρας μισθωτὸς δικαιοῦται κατ' ἐλάχιστον ὅριον τοῦ ἑκάστοτε ἰσχύοντος κατωτέρου ὁρίου μισθοῦ αὐτοῦ, προσηυξημένου κατὰ 25 ο/ο.

Ἄρθρον 100

Μισθὸς δι' ἐργασίαν κατὰ Κυριακὸς καὶ ἀργίας

1. Ἐὰν ὁ μισθωτὸς παρέχῃ ἐργασίαν κατὰ Κυριακὴν ἢ ἄλλας ἐκ τοῦ νόμου ὁριζομένας ἀργίας, δικαιοῦται προσαυξήσεως τοῦ ἀναλογοῦντος μισθοῦ κατὰ 75 ο/ο, ἐφ' ὅσον δὲν ἔχει συμφωνηθῇ ἐγγράφως ὅτι εἰς τὸν μισθὸν καταλογίζεται ἡ ἀμοιβὴ διὰ τὴν κατὰ Κυριακὴν καὶ νό-

μιμον άργίαν έργασίαν.

2. Έν πάση περιπτώσει ὁ ἀπασχολούμενος κατὰ τὰς ὡς ἄνω ἡμέρας μισθωτὸς δικαιοῦται κατ' ἐλάχιστον ὅριον τοῦ ἑκάστοτε ἰσχύοντος κατωτάτου ὁρίου μισθοῦ αὐτοῦ, προσηυξημένου κατὰ 75 ο/ο.

Ἄρθρον 101

Μισθὸς δι' ἐργασίαν ἐκτὸς ἕδρας

1. Ἐὰν ὁ μισθωτὸς ὑποχρεοῦται νὰ παράσχῃ ἐργασίαν προσκαίρως εἰς ἄλλην πόλιν ἐκτὸς τοῦ συνήθους τόπου ἐργασίας, ὁ ἐργοδότης ὀφείλει νὰ καταβάλῃ εἰς τοῦτον δι' ἑκάστην ἐκτὸς ἕδρας διανυκτέρευσιν τὸν εἰς μίαν ἐργάσιμον ἡμέραν ἀναλογοῦντα μισθόν, προσηυξημένον κατὰ 25 ο/ο, ἐκτὸς ἐὰν ἄλλως ὁρίζεται ὑπὸ συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας.

2. Εἰς τὸν χρόνον ἐργασίας τοῦ ἐκτὸς ἕδρας ἀποστελλομένου μισθωτοῦ περιλαμβάνεται καὶ ὁ χρόνος μεταβάσεως καὶ ἐπιστροφῆς.

3. Δαπάναι, εἰς τὰς ὁποίας προέβη ὁ μισθωτός, ἀποδίδονται εἰς τοῦτον παρὰ τοῦ ἐργοδότου κατὰ τὰς περὶ ἐντολῆς διατάξεις τοῦ Ἀστικοῦ Κώδικος, ἐφαρμοζομένας ἀναλόγως. Ὁ μισθωτὸς δικαιοῦται εἰς ἀνάλογον προκαταβολήν.

Ἄρθρον 102

Μισθὸς δι' ἡμέρας ἀργίας

1. Οἱ δι' ἡμερησίου μισθοῦ ἀμειβόμενοι μισθωτοὶ διατηροῦν τὴν ἐπὶ τὸν μισθὸν ἀξίωσίν των καὶ ἐὰν δὲν παρέσχον ἐργασίαν κατὰ τὰς ὑπὸ τοῦ παρόντος Κώδικος ὁριζομένας ἡμέρας ἀργίας ἐκ τοῦ λόγου τούτου.

2. Διὰ τὴν 1ην Μαΐου καὶ τὴν 28ην Ὀκτωβρίου ἡ διάταξις τῆς προηγουμένης παραγράφου ἰσχύει μόνον, ἐὰν ἕνεκα τοῦ λόγου τούτου δὲν ἐλειτούργησεν ἡ Ἐκμετάλλευσις.

3. Αἱ διατάξεις τῶν προηγουμένων παραγράφων ἐφαρμόζονται καὶ εἰς τὴν περίπτωσιν, καθ' ἣν ἡ ἀργία συμπίπτει πρὸς ἡμέραν Κυριακήν.

Ἄρθρον 103

Μισθὸς ὑπερωριῶν

1. Ὁ καθ' ὑπερωρίαν παρέχων ἐργασίαν μισθωτὸς δικαιοῦται τοῦ ἀναλογοῦντος εἰς τὰς καθ' ἡμέραν ὥρας ὑπερωριακῆς ἐργασίας του μισθοῦ, προσαυξανομένου ὡς ἀκολούθως:

α) Κατὰ ποσοστὸν 75 ο/ο διὰ τὰς πέραν τῶν 120 ὡρῶν ἐργασίας ὁπωσδήποτε πραγματοποιουμένας ὥρας ὑπερωριακῆς ἐργασίας ἐτησίως, ὡς καὶ διὰ τὰς κατὰ παράβασιν τῶν κειμένων διατάξεων καὶ ἄνευ ἀδείας τῆς ὁρμοδίας Ἀρχῆς πραγματοποιουμένας τοιαύτας.

β) Κατὰ ποσοστὸν 50 ο/ο διὰ τὰς ἀπὸ 60 - 120 ὥρας πραγματοποιουμένας ἐτησίως κατὰ τὰς κειμένας διατάξεις καὶ τὴν ὑπ' αὐτῶν προβλεπομένην διαδικασίαν ὥρας ὑπερωριακῆς ἐργασίας.

γ) Κατὰ ποσοστὸν 30 ο/ο διὰ τὰς πρώτας καὶ μέχρις 60 ὡρῶν ἐτησίως πραγματοποιουμένας ὡς ἀνωτέρω ὑπὸ στοιχεῖον β' ὥρας ὑπερωριακῆς ἐργασίας.

2. Ὁ καταλογισμός, ὡς καὶ πᾶσα συμφωνία, καθ' ἣν ὁ κατὰ τὰ ἀνωτέρω προσηυξημένος μισθὸς θὰ καταλογίζεται ἐν ὅλῳ ἢ ἐν μέρει εἰς τὸν καταβαλλόμενον εἰς τὸν μισθωτὸν ὑπέρτερον τοῦ ἐλαχίστου ὁρίου μισθόν, εἶναι ἄκυροι.

Ἄρθρον 104

Παραγραφὴ μισθοῦ παρανόμων ὑπερωριῶν

Ἡ περὶ μισθοῦ ἀξίωσις ἐκ παροχῆς παρανόμου ὑπερωριακῆς ἐργασίας ὑπόκειται εἰς δεκαετῆ παραγραφήν.

Ἄρθρον 105

Ὑπολογισμὸς ἡμερησίου μισθοῦ

Ὡς ἡμερήσιος μισθὸς τοῦ μὲν μισθωτοῦ, ἀμειβομένου κατὰ μῆνα, λογίζεται τὸ 1)25 τοῦ μηνιαίου μισθοῦ, τοῦ δὲ ἀμειβομένου καθ' ἑβδομάδα τὸ 1)6 τοῦ ἑβδομαδιαίου μισθοῦ, ἀνεξαρτήτως τῶν νόμῳ ἐργασίμων ἡμερῶν.

Ἄρθρον 106

Κρατήσεις ἐπὶ μισθοῦ

Ὁ ἐργοδότης δὲν ἔχει δικαίωμα κρατήσεων ἐπὶ τοῦ μισθοῦ, ἐκτὸς τῶν ὑπὸ τοῦ νόμου ὁριζομένων ἐξαιρέσεων.

Ἄρθρον 107

Ἀνώτατον ὕψος κρατήσεων

Αἱ ἐπὶ τοῦ μισθοῦ κρατήσεις δὲν δύναται ὁπωσδήποτε νὰ ὑπερβοῦν συνολικῶς τὰ δύο πέμπτα αὐτοῦ.

Ἄρθρον 108

Κρατήσεις ὑπὲρ Ἀσφαλιστικῶν Ὀργανισμῶν καὶ Συνεταιρισμῶν

1. Κρατήσεις ὑπὲρ Ἀσφαλιστικῶν Ὀργανισμῶν ἐπιτρέπονται μόνον, ἐφ' ὅσον ὁ μισθωτὸς τυγχάνει ἠσφαλισμένος παρ' αὐτοῖς.

2. Ἐπιτρέπονται ὁμοίως κρατήσεις ὑπὲρ Συνεταιρισμῶν, τῶν ὁποίων ὁ μισθωτὸς ἀποτελεῖ μέλος, διὰ πάσης φύσεως ὑποχρεώσεις αὐτοῦ πρὸς τὸν Συνεταιρισμὸν καὶ μέχρι τοῦ 1)10 τοῦ μισθοῦ.

Ἄρθρον 109

Κρατήσεις ὑπὲρ ἐπαγγελματικῶν ὀργανώσεων

Κρατήσεις ἐπὶ τοῦ μισθοῦ, ὡς συνδρομὴ ἢ οἱασδήποτε μορφῆς εἰσφορὰ τοῦ μισθωτοῦ πρὸς ἐπαγγελματικὴν ὀργάνωσιν, τῆς ὁποίας οὗτος ἀποτελεῖ μέλος, δὲν ἀπαγορεύονται, ἐφ' ὅσον περὶ τούτου προβλέπει νόμος, συλλογικὴ σύμβασις ἐργασίας ἢ ὑπάρχει συναίνεσις τοῦ μισθωτοῦ, παρασχεθεῖσα ἐγγράφως.

Ἄρθρον 110

Ἀπαγορευόμεναι κρατήσεις

Ἀπαγορεύεται πᾶσα κράτησις ἐπὶ τοῦ μισθοῦ, σκοποῦσα τὴν ἐμμεσον ἢ ἄμεσον καταβολὴν ποσοῦ παρὰ τοῦ ἐργαζομένου πρὸς τὸν ἐργοδότην

ή ἀντιπρόσωπον τούτου ἢ οἱονδήποτε μεσάζοντα διὰ τὴν σύστασιν ἢ διατήρησιν τῆς σχέσεως ἐργασίας.

Ἄρθρον 111

Ἀπαγόρευσις συμψηφισμοῦ

1. Ὁ ἐργοδότης δὲν δύναται νὰ συμψηφίσῃ ὀφειλόμενον μισθὸν πρὸς ἀπαίτησίν του κατὰ τοῦ μισθωτοῦ, ἐφ' ὅσον ὁ μισθὸς οὗτος εἶναι ἀπολύτως ἀναγκαῖος διὰ τὴν συντήρησιν τοῦ μισθωτοῦ καὶ τῆς οἰκογενείας του. Ἐν πάσῃ περιπτώσει ὁ συμψηφισμὸς δὲν δύναται νὰ ὑπερβῇ τὸ ὅριον τοῦ ἀκατασχέτου.

2. Οἱ περιορισμοὶ τῆς προηγουμένης παραγράφου δὲν ἰσχύουν ἐπὶ συμψηφισμοῦ πρὸς ἀπαίτησιν, τὴν ὁποίαν ἔχει ὁ ἐργοδότης, διὰ ζημίας προξενηθείσας ὑπὸ τοῦ μισθωτοῦ δολίως ἐξ ἀθετήσεως τῶν ἐκ τῆς σχέσεως ἐργασίας ὑποχρεώσεών του.

Ἄρθρον 112

Κατάσχεσις μισθοῦ

1. Ἐπιτρέπεται κατάσχεσις μέχρι τοῦ 1)2 τοῦ μισθοῦ ἐν συνόλῳ δι' ὀφειλὰς τοῦ μισθωτοῦ πρὸς τὸ Δημόσιον ἢ δι' ἀπαίτησιν διατροφῆς ἐκ τοῦ νόμου.

Ἐπὶ πλειόνων δικαιουμένων διατροφῆς ἐκ τοῦ νόμου ἐπιτρέπεται κατάσχεσις μέχρι τῶν 3)5 τοῦ μισθοῦ ἐν συνόλῳ. Ἐπὶ ὀφειλῶν πρὸς τὸ Δημόσιον εἶναι ἀκατάσχετος ὁ μισθὸς μέχρι τοῦ ποσοῦ τοῦ ἑκάστοτε γενικοῦ ἡγουμένου κατωτάτου ὁρίου μισθοῦ.

2. Ἐπὶ συρροῆς κατασχέσεων προηγοῦνται αἱ περὶ διατροφῆς τοιαῦται.

3. Εἰς ἃς περιπτώσεις κατὰ τὰ ἀνωτέρω ἐπιτρέπεται κατάσχεσις, αὕτη ἐπιβάλλεται μόνον δυνάμει ἐκτελεστοῦ τίτλου ἢ ἀδείας τοῦ Προέδρου Πρωτοδικῶν. Τοῦ ἐκτελεστοῦ τίτλου ἢ τῆς ἀδείας τοῦ Προέδρου γίνεται μνεία ἐν τῷ κατασχετηρίῳ ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος αὐτοῦ.

4. Κατάσχεσις, γενομένη κατὰ παράβασιν τῶν ἀνωτέρω διατάξεων, εἶναι αὐτοδικαίως ἄκυρος καὶ ὁ τρίτος, εἰς τὸν ὁποῖον ἐπιβάλλεται αὕτη, δὲν ὑποχρεοῦται εἰς δήλωσιν.

Ἄρθρον 113

Ἐκχώρησις μισθοῦ

1. Ἐπιφυλαττομένων τῶν περὶ κρατήσεων καὶ συμψηφισμοῦ διατάξεων, ἡ ἐκχώρησις τοῦ μισθοῦ ἀπαγορεύεται εἰς ἃς περιπτώσεις ἀπαγορεύεται κατάσχεσις αὐτοῦ κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ παρόντος.

2. Κατ' ἐξαίρεσιν ἐπιτρέπεται ἐκχώρησις τοῦ 1)5 τοῦ μισθοῦ διὰ προμήθειαν παρὰ τοῦ μισθωτοῦ εἰδῶν ἱματισμοῦ, διατροφῆς ἢ οἰκιακῆς χρήσεως.

Ἄρθρον 114

Ὑπολογισμὸς μισθοῦ ἐπὶ κατασχέσεως κλπ.

Τὰ ἐπιτρεπόμενα ὅρια κατασχέσεως, ἐκχωρήσεως καὶ συμψηφισμοῦ ὑπολογίζονται ἐπὶ τοῦ ἀκαθαρίστου ποσοῦ τοῦ μισθοῦ.

Ἄρθρον 115

Παροχὴ ἀσφαλείας ὑπὸ μισθωτοῦ

1. Διὰ συμφωνίας μεταξὺ ἐργοδότου καὶ μισθωτοῦ, καταρτιζομένης ἐγγράφως, δύναται νὰ ὁρισθῇ παροχὴ ἀσφαλείας παρὰ τοῦ μισθωτοῦ ἢ τρίτου διὰ λογαριασμὸν τούτου πρὸς τὸν ἐργοδότην, ἐὰν οὗτος ἔχῃ ἐμπιστευθῇ εἰς τὸν μισθωτὸν τὴν φύλαξιν ἢ τὴν διαχείρισιν χρημάτων, ἀντικειμένων ἢ ἄλλων ἀγαθῶν σημαντικῆς ἀξίας. Ἡ ἀσφάλεια αὕτη δίδεται πρὸς κάλυψιν ἐνδεχομένης ζημίας τοῦ ἐργοδότου, ἡ ὁποία δύναται νὰ προκύψῃ ἐκ τῆς σχέσεως ἐργασίας.

2. Ἡ ἀσφάλεια δύναται νὰ συμφωνῆται καὶ ὑπὸ τύπον κρατήσεων ἐκ τοῦ μισθοῦ καὶ μέχρι τῶν 2)5 αὐτοῦ.

3. Ἐὰν ἡ ἀσφάλεια συνίσταται εἰς χρηματικὸν ποσόν, τοῦτο κατατίθεται ὑποχρεωτικῶς ὑπὸ τοῦ μισθωτοῦ παρὰ Τραπέζῃ εἰς κοινὸν λογαριασμὸν αὐτοῦ καὶ τοῦ ἐργοδότου. Ἡ ἀνάληψις τοῦ κατατεθέντος ποσοῦ εἶναι δυνατὴ μόνον ὑπ' ἀμφοτέρων.

4. Οἱ τόκοι τοῦ κατατεθέντος ποσοῦ ἀνήκουν εἰς τὸν μισθωτὸν καὶ δύνανται νὰ ἀναληφθοῦν παρὰ τούτου μόνου.

5. Ἐὰν ἡ ἀσφάλεια παρέχεται διὰ κρατήσεων ἐκ τοῦ μισθοῦ, τὴν κατὰ τὴν παράγραφον 3 ὑποχρέωσιν καταθέσεως ὑπέχει ὁ ἐργοδότης.

Ἄρθρον 116

Ἀπόδοσις ἀσφαλείας

Ὁ ἐργοδότης ὑποχρεοῦται νὰ ἀποδώσῃ τὴν ἀσφάλειαν εἰς τὸν μισθωτὸν ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς λύσεως τῆς σχέσεως ἐργασίας, ἐὰν δὲ ὁ μισθωτὸς ὑποχρεοῦται εἰς λογοδοσίαν ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς λογοδοσίας.

Ἄρθρον 117

Ἀπαλλαγὴ ἐργοδότου

Ὁ ἐργοδότης ἀπαλλάσσεται τῆς ὑποχρεώσεως ἀποδόσεως τῆς ἀσφαλείας, ἐφ' ὅσον αὕτη διετέθη ὑπὸ τούτου τῇ συναινέσει τοῦ μισθωτοῦ διὰ τὴν κάλυψιν προκληθείσης παρὰ τούτου ζημίας ἢ ἐφ' ὅσον ἐντὸς τῆς κατὰ τὸ προηγούμενον ἄρθρον προθεσμίας ἢ τῆς τυχὸν συμφωνηθείσης βραχυτέρας τοιαύτης ἐκοινοποιήθη εἰς τὸν μισθωτὸν ἀγωγὴ τοῦ ἐργοδότου περὶ ἀποζημιώσεως.

Ἄρθρον 118

Τύχη μισθοῦ ἐπὶ ὑπερημερίας ἐργοδότου

Ἐὰν ὁ ἐργοδότης δὲν ἀποδέχεται τὴν νομίμως προσφερομένην αὐτῷ παρὰ τοῦ μισθωτοῦ ἐργασίαν ἢ ἡ ἀποδοχὴ τῆς ἐργασίας εἶναι ἀδύνατος ἕνεκα λόγων ἀφορώντων αὐτὸν καὶ μὴ ὀφειλομένων εἰς ἀνωτέραν βίαν, ἢ ἕνεκα λόγων ὀφειλομένων εἰς ἐνεργείας ἑτέρων ἐργοδοτῶν (σφαῖρα συμφερόντων ἐργοδότου), ὁ μισθωτὸς δικαιοῦται νὰ ἀπαιτήσῃ τὸν μισθόν, μὴ ὑποχρεούμε-

νος εἰς παροχὴν τῆς ἐργασίας ἐν ἄλλῳ χρόνῳ. Δικαιοῦται ὅμως ὁ ἐργοδότης νὰ καταλογίσῃ εἰς τὸν μισθὸν πᾶν ὅ,τι ὁ μισθωτὸς ὠφελήθη ἐκ τῆς ματαιώσεως τῆς ἐργασίας ἢ τῆς ἀλλαχοῦ παροχῆς αὐτῆς.

Ἄρθρον 119

Προνομιακὴ κατάταξις μισθοῦ

1. Ἐπὶ ἀναγκαστικῆς ἐκτελέσεως ἐπὶ κινητῶν ἢ ἀκινήτων πραγμάτων οἱ καθυστερούμενοι μισθοὶ διὰ τὸ ἐνεστὼς καὶ παρελθὸν ἔτος παντὸς μισθωτοῦ τοῦ καθ' οὗ ἡ ἐκτέλεσις ἐργοδότου κατατάσσονται προνομιακῶς, προηγούμενοι πάσης ἑτέρας προνομιούχου ἀπαιτήσεως, μηδὲ τῆς τοῦ Δημοσίου ἐξαιρουμένης, ἱκανοποιοῦνται δὲ κατὰ τὰ ὑπὸ τῶν διατάξεων τῆς Πολιτικῆς Δικονομίας ὁριζόμενα.

2. Ἐπὶ ἀναγκαστικῆς ἐκτελέσεως ἐπὶ κινητῶν ἢ ἀκινήτων πραγμάτων, βαρυνομένων δι' ἐνεχύρου ἢ ὑποθήκης, αἱ ἐκ μισθῶν ἀπαιτήσεις παντὸς μισθωτοῦ τοῦ καθ' οὗ ἡ ἐκτέλεσις ἐργοδότου κατατάσσονται προνομιακῶς πρὸ οἱασδήποτε ἄλλης ἀπαιτήσεως μέχρι τοῦ ἑνὸς τρίτου τοῦ διανεμητέου εἰς τοὺς πιστωτὰς ποσοῦ, μετὰ τὴν ἀφαίρεσιν ἐκ τοῦ ἐκπλειστηριάσματος τοῦ φόρου μεταβιβάσεως καὶ τῶν ἐξόδων ἐκτελέσεως, ἱκανοποιούμενοι ἐν συρροῇ καὶ ἀνεπαρκείᾳ τοῦ ἑνὸς τρίτου συμμέτρως. Ἐπὶ τοῦ ἐναπομένοντος μετὰ τὴν ἱκανοποίησιν τῶν ἐμπραγμάτως ἠσφαλισμένων ἀπαιτήσεων ὑπολοίπου κατατάσσονται πρῶται οἱ τυχὸν μὴ ἱκανοποιηθεῖσαι ἐκ τοῦ ἑνὸς τρίτου ἀπαιτήσεις ἐκ μισθῶν.

3. Οἱ μισθοὶ τῶν εἰς τὴν ὑπηρεσίαν πτωχεύσαντος ἐργοδότου διατελεσάντων ἐργατῶν μέν, διὰ τρεῖς μῆνας, ὑπαλλήλων δὲ δι' ἓξ μῆνας, πρὸ τῆς κηρύξεως τῆς πτωχεύσεως, κατατάσσονται καὶ ἱκανοποιοῦνται προνομιακῶς κατὰ τὰ ἐν παραγράφοις 1 καὶ 2 ὁριζόμενα.

4. Αἱ κατὰ τὰ ἀνωτέρω προνομιακαὶ ἐκ μισθῶν ἀπαιτήσεις δὲν θίγονται ἐκ τῆς θέσεώς τινος ὑπὸ ἀναγκαστικὴν διαχείρισιν.

Κεφάλαιον Ζ'

ΚΩΛΥΜΑΤΑ ΠΑΡΟΧΗΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ

Ἄρθρον 120

Διατήρησις τῆς ἀξιώσεως μισθοῦ

Ὁ μισθωτὸς διατηρεῖ τὴν ἀξίωσιν ἐπὶ τὸν μισθόν, ἐὰν κωλύεται νὰ ἐργασθῇ ἕνεκα λόγου, ἀφορῶντος αὐτὸν καὶ μὴ ὀφειλομένου εἰς δόλον ἢ βαρεῖαν ἀμέλειαν.

Ἄρθρον 121

Χρόνος διαρκείας κωλύματος

1. Ὁ χρόνος, δι' ὃν κατὰ τὸ προηγούμενον ἄρθρον διατηρεῖται ἡ ἐπὶ τὸν μισθὸν ἀξίωσις, δὲν δύναται νὰ ὑπερβῇ τὸν μῆνα, ἐὰν τὸ κώλυμα ἐπῆλθεν ἐν τοιούτῳ χρόνῳ ἐντὸς μετὰ τὴν ἔναρξιν τῆς σχέσεως ἐργασίας, τὸν ἥμισυ δὲ μῆνα εἰς πᾶσαν ἄλλην περίπτωσιν.

2. Ὁ χρόνος διαρκείας τοῦ κωλύματος ὑπολογίζεται εἴτε ἐφ' ἅπαξ, εἴτε κατὰ πλείονα βραχυτέρας χρονικῆς διαρκείας διαστήματα.

3. Ποσά, τὰ ὁποῖα ὁ μισθωτὸς δικαιοῦται νὰ λάβῃ διαρκοῦντος τοῦ κωλύματος, δυνάμει ὑποχρεωτικῆς ἐκ τοῦ νόμου ἀσφαλίσεως, δικαιοῦται ὁ ἐργοδότης νὰ καταλογίσῃ εἰς τὸν ὀφειλόμενον μισθόν.

Ἄρθρον 122

Ἀξίωσις ἅπαξ καθ' ἡμερολογιακὸν ἔτος

Ὁ μισθωτὸς δικαιοῦται νὰ ἀξιώσῃ τὸν μισθὸν ὑπὸ τὰς προϋποθέσεις τῶν προηγουμένων ἄρθρων ἅπαξ μόνον καθ' ἑκάστον ἡμερολογιακὸν ἔτος.

Ἄρθρον 123

Μέριμνα ἐργοδότου δι' ἀναρρωνύοντας μισθωτούς

1. Ἐὰν τὸ κώλυμα ὀφείλεται εἰς νόσον τοῦ μισθωτοῦ, ὁ ἐργοδότης ὑποχρεοῦται, ὅπως κατὰ τὸ δυνατὸν φροντίζῃ διὰ τὴν μὴ ἐπιδείνωσιν τῆς καταστάσεως τῆς ὑγείας τοῦ ἀναρρώσαντος καὶ ἐπανελθόντος εἰς τὴν ἐργασίαν μισθωτοῦ.

2. Ὁ χρόνος, διὰ τὸν ὁποῖον ἀπαιτεῖται τοιαύτη φροντίς, καθορίζεται δι' ἰατρικῆς γνωματεύσεως, δὲν δύναται ὅμως νὰ ὑπερβῇ τὰς δύο ἑβδομάδας ἐν συνόλῳ.

Ἄρθρον 124

Ἀξίωσις καὶ ἐπὶ καταγγελίας τῆς σχέσεως

Ἡ κατὰ τὰ ἄρθρα 120, 121, 122 καὶ 123 ἀξίωσις τοῦ μισθωτοῦ ἐπὶ τὸν μισθὸν ὑφίσταται καὶ ἂν ἔτι ὁ ἐργοδότης κατήγγειλε τὴν σχέσιν ἐργασίας, διαρκοῦντος τοῦ κωλύματος.

Ἄρθρον 125

Κώλυμα ἐξ ὑπαιτιότητος ἐργοδότου

1. Ἐὰν τὸ κώλυμα τοῦ μισθωτοῦ προεκλήθη ἐξ ὑπαιτιότητος τοῦ ἐργοδότου ἢ τῶν ὑπ' αὐτοῦ προστηθέντων προσώπων, ἡ ἐπὶ τὸν μισθὸν ἀξίωσις τοῦ μισθωτοῦ διατηρεῖται κατὰ τὰ ἐν ἄρθροις 121 καὶ 122 χρονικὰ διαστήματα. Περαιτέρω ἀξίωσις τοῦ μισθωτοῦ πρὸς ἀποζημίωσιν δὲν ἀποκλείεται.

2. Ἡ διάταξις τῆς παραγράφου 3 τοῦ ἄρθρου 121 ἐφαρμόζεται καὶ ἐν προκειμένῳ.

Ἄρθρον 126

Ἀναγγελία καὶ διαπίστωσις κωλύματος

1. Ὁ μισθωτὸς ὑποχρεοῦται νὰ ἀναγγέλλῃ ἀμελλητὶ εἰς τὸν ἐργοδότην πᾶν κώλυμα πρὸς παροχὴν ἐργασίας, τὸ ὁποῖον ἀφορᾷ αὐτόν.

2. Ἐὰν τὸ κώλυμα συνίσταται εἰς νόσον τοῦ μισθωτοῦ, ὁ ἐργοδότης δύναται νὰ ἀξιώσῃ τὴν προσαγωγὴν ἰατρικῆς βεβαιώσεως περὶ ταύτης, ἐκδιδομένης παρ' ἰατροῦ τῆς ἐκλογῆς τοῦ μισθωτοῦ, περιλαμβανούσης διαπίστωσιν περὶ τῆς ἀνικανότητος πρὸς ἐργασίαν, ὡς καὶ τὴν πιθανὴν διάρκειαν αὐτῆς.

3. Ὁ ἐργοδότης δύναται νὰ ἀξιώσῃ καὶ προσαγωγὴν ἰατρικῆς βεβαιώσεως, ἐκδιδομένης παρ' ἰατροῦ τῆς ἐκλογῆς του, ἐὰν ἔχῃ πρὸς τοῦτο εὔλογον ἀμφιβολίαν.

4. Ὅπου ἰσχύει ὑποχρεωτικὴ ἐκ τοῦ νόμου

ἀσφάλισις τοῦ μισθωτοῦ, ἡ εἰς τὴν παράγραφον 2 ἰατρικὴ βεβαίωσις ἐκδίδεται παρὰ τοῦ ἰατροῦ τοῦ οἰκείου Ἀσφαλιστικοῦ Ὀργανισμοῦ κατὰ τὰς περὶ τούτου κειμένας διατάξεις.

Ἄρθρον 127

Ὑποχρεώσεις μισθωτοῦ κατὰ τὴν διάρκειαν νόσου

Ὁ ἕνεκα νόσου κωλυόμενος νὰ ἐργασθῇ μισθωτός, ἐφ' ὅσον διατηρεῖ τὴν ἀξίωσίν του ἐπὶ τὸν μισθὸν κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 120, ὑποχρεοῦται νὰ πράξῃ πᾶν τὸ δυνατὸν πρὸς ταχεῖαν ἀνάρρωσίν του.

Ἄρθρον 120

Μερικὸν κώλυμα

Ἐὰν ἡ νόσος τοῦ μισθωτοῦ συμφώνως πρὸς τὴν ἰατρικὴν γνωμάτευσιν, ἐκδιδομένην κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 126, παρακωλύῃ τὴν καθ' ὅλον τὸ νόμιμον ὡράριον ἐργασίας ἀπασχόλησίν του (μερικὸν κώλυμα), οὗτος διατηρεῖ τὴν ἀξίωσίν του ἐπὶ τὴν καταβολὴν ὁλοκλήρου τοῦ μισθοῦ καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τῆς νόσου.

Κεφάλαιον Η'

ΑΔΕΙΑ ΜΕΤΑ ΜΙΣΘΟΥ

Ἄρθρον 129

Δικαίωμα ἀδείας

Πᾶς μισθωτός, μετὰ συνεχῆ διάρκειαν τῆς σχέσεως ἐργασίας ἐπὶ χρονικὸν διάστημα δώδεκα μηνῶν (βασικὸς χρόνος), δικαιοῦται καθ' ἕκαστον ἡμερολογιακὸν ἔτος ἀδείας μετὰ μισθοῦ.

Ἄρθρον 130

Διάρκεια ἀδείας

1. Διὰ τοὺς μισθωτοὺς ἐκμεταλλεύσεων, ἀνηκουσῶν εἰς τὸ Δημόσιον, Ν.Π.Δ.Δ., δημοσίας ἐπιχειρήσεις, εἰς ἐπιχειρήσεις ἀσκουμένας κατὰ παραχώρησιν τῆς Ἀρχῆς ἢ κοινῆς ὠφελείας, ἀνωνύμους ἢ περιωρισμένης εὐθύνης ἑταιρείας, ὡς καὶ εἰς ἐπιχειρήσεις, εἰς τὰς ὁποίας ὁ ἀριθμὸς τῶν ὑπαλλήλων κατὰ τὴν ἔναρξιν τοῦ ἡμερολογιακοῦ ἔτους τῆς ἀδείας ὑπερβαίνει τοὺς 100, ἡ ἄδεια διαρκεῖ ἐπὶ μὲν ὑπαλλήλων δέκα τέσσαρας ἐργασίμους ἡμέρας, ἐπὶ δὲ ἐργατῶν δέκα ἐργασίμους ἡμέρας.

2. Διὰ τοὺς μισθωτοὺς πάσης ἄλλης ἐκμεταλλεύσεως, ὡς καὶ τοὺς οἰκοσίτους τοιούτους, ἡ ἄδεια διαρκεῖ ἐπὶ μὲν ὑπαλλήλων δώδεκα ἐργασίμους ἡμέρας, ἐπὶ δὲ ἐργατῶν ὀκτὼ ἐργασίμους ἡμέρας.

3. Ἡ κατὰ τὰς προηγουμένας παραγράφους διάρκεια τῆς ἀδείας ἐπαυξάνεται κατὰ μίαν ἐργάσιμον ἡμέραν δι' ἑκάστην πλέον τοῦ βασικοῦ χρόνου ἐξαμηνίαν διαρκείας τῆς σχέσεως ἐργασίας, μὴ δυναμένη ὅμως ἐν συνόλῳ νὰ ὑπερβῇ:

α) Διὰ τοὺς μισθωτούς, τοὺς ἀναφερομένους εἰς τὴν παράγραφον 1, τὰς εἴκοσιν ἐξ ἐργασίμους ἡμέρας ἐπὶ ὑπαλλήλων καὶ τὰς εἴκοσιν ἐπὶ ἐργατῶν.

β) Διὰ τοὺς μισθωτούς, τοὺς ἀναφερομένους εἰς τὴν παράγραφον 2, τὰς εἴκοσιν ἐργασίμους ἡμέρας ἐπὶ ὑπαλλήλων καὶ τὰς δέκα ἓξ ἐπὶ ἐργατῶν.

4. Διὰ τὸν καθορισμὸν τοῦ κατὰ τὰ ἀνωτέρω χρόνου ἀδείας λαμβάνεται ὑπ' ὄψιν ἡ ἰδιότης τοῦ μισθωτοῦ κατὰ τὸν χρόνον χορηγήσεως ταύτης.

Ἄρθρον 131

Ἄδεια κατηγοριῶν τινων μισθωτῶν

Μισθωτοί: α) Ἡλικίας κατωτέρας τῶν 18 ἐτῶν, β) παρέχοντες ἐργασίαν στοιχειοθετήσεως ἢ ἀνατήξεως μετάλλων εἰς Ἐκμεταλλεύσεις τυπογραφίας, γ) εἰς Ἐκμεταλλεύσεις πλυντηρίων, βαφείων, ὑαλουργίας, φορτοεκφορτώσεων καὶ δ) παρέχοντες ἐργασίαν ὑπὸ ἀνθυγιεινὰς ἢ ἐπικινδύνους συνθήκας, χαρακτηριζομένην ὡς τοιαύτην ὑπὸ Β.Δ)γμάτων, ἐκδιδομένων κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 289, δικαιοῦνται ἀδείας 12 τοὐλάχιστον ἐργασίμων ἡμερῶν.

Ἄρθρον 132

Συνέχεια χρόνου ἀδείας

Ἡ ἄδεια παρέχεται εἰς συνεχεῖς ἡμέρας.

Ἄρθρον 133

Ἀπώλεια δικαιώματος

Ὁ μισθωτὸς δὲν ἔχει τὸ δικαίωμα ἀδείας, ἐφ' ὅσον ἐντὸς τοῦ ἡμερολογιακοῦ ἔτους δὲν παρέχει ἐργασίαν, δι' οἱανδήποτε λόγον, συνεχῶς ἢ διακεκομμένως, διὰ χρόνον ὑπερβαίνοντα τοὺς ἓξ μῆνας.

Ἄρθρον 134

Χρόνος παροχῆς ἀδείας

1. Ὁ ἐργοδότης ὑποχρεοῦται ἄνευ αἰτήσεως τοῦ μισθωτοῦ νὰ παρέχῃ ἄδειαν ἐντὸς τοῦ ἡμερολογιακοῦ ἔτους.

2. Ὁ χρόνος ἐνάρξεως τῆς ἀδείας καθορίζεται καθ' ἕκαστον ἔτος διὰ συμφωνίας τῶν μερῶν. Τυχὸν διαφωνία ἐπιλύεται ὑπὸ τοῦ ἁρμοδίου ἐπὶ πτου ἐργασίας τῇ αἰτήσει ἑκατέρου τῶν μερῶν. Οὗτος ἀποφαίνεται, λαμβάνων ὑπ' ὄψιν κυρίως τὴν ἐπιθυμίαν τοῦ μισθωτοῦ, ἐφ' ὅσον αὕτη δὲν ἀντιτίθεται εἰς σοβαρὰς καὶ ἐπειγούσας ἀνάγκας τῆς Ἐκμεταλλεύσεως κατὰ τὸν χρόνον ἐνάρξεως τῆς ἀδείας, ἢ εἰς ἐπιθυμίας ἄλλων μισθωτῶν, εἰ ὁποῖοι δέον νὰ προτιμηθοῦν διὰ δεδικαιολογημένην αἰτίαν.

3. Τὸ ἥμισυ τοὐλάχιστον τῶν δικαιουμένων ἀδείας μισθωτῶν τῆς Ἐκμεταλλεύσεως λαμβάνει ταύτην ἐντὸς τῆς ἀπὸ πρώτης Μαΐου μέχρι τέλους Σεπτεμβρίου χρονικῆς περιόδου.

4. Ἐὰν ἡ ἄδεια δὲν παρασχέθη εἰς τὸν μισθωτὸν μέχρι τῆς ἡμερομηνίας, ἀπὸ τῆς ὁποίας μέχρι τέλους τοῦ ἡμερολογιακοῦ ἔτους ὑπολείπεται μόνον ὁ χρόνος τῆς ἀδείας, τῆς ὁποίας δικαιοῦται οὗτος, ἀπὸ τῆς ἡμερομηνίας ταύτης θεωρεῖται παρεχομένη ἡ ἄδεια καὶ ἄνευ τῆς βουλήσεως τοῦ

ἐργοδότου.

Ἄρθρον 135

Μὴ ὑπολογιζόμενος χρόνος

1. Δὲν περιλαμβάνονται εἰς τὴν ἄδειαν :

α) Αἱ ἐπίσημοι κατ' ἔθιμον ἑορτάσιμοι ἡμέραι καὶ αἱ Κυριακαί.

β) Ὁ χρόνος ἀσθενείας τοῦ μισθωτοῦ, ὡς καὶ ἀνυπαίτια κωλύματα ἐργασίας, ἀφορῶντα τὸ πρόσωπον τούτου, δεόντως ἀποδεδειγμένα.

2. Διὰ τὸν χρόνον ἀσθενείας ἢ ἀνυπαιτίου κωλύματος κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς ἀδείας, ὁ ὁποῖος κατὰ τὴν προηγουμένην παράγραφον δὲν ὑπολογίζεται εἰς τὴν ἄδειαν, ὁ μισθωτὸς ἔχει ἀξίωσιν ἐπὶ τὸν μισθὸν κατὰ τὰς διατάξεις περὶ κωλύματος ἐργασίας τοῦ παρόντος.

Ἄρθρον 136

Συνέχισις χρόνου ἀδείας εἰς τὸ ἑπόμενον ἔτος

Ἐὰν ὁ χρόνος τῆς ληφθείσης ἀδείας δὲν δύναται ἐκ νομίμων λόγων νὰ συμπληρωθῇ ἐντὸς τοῦ ἡμερολογιακοῦ ἔτους αὐτῆ συνεχίζεται εἰς τὸ ἑπόμενον ἡμερολογιακὸν ἔτος.

Ἄρθρον 137

Ἀπαγόρευσις ἀπασχολήσεως

1. Κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς ἀδείας ὁ μισθωτὸς ἀπαγορεύεται νὰ ἀπασχολῆται εἰς βιοποριστικὴν ἐργασίαν, ἀντικειμένην εἰς τὸν σκοπὸν τῆς ἀδείας.

2. Ὁ ἀπασχολήσας μισθωτὸν κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς ἀδείας αὐτοῦ ἕτερος ἐργοδότης δικαιοῦται νὰ μὴ καταβάλῃ μισθὸν διὰ τὸ χρονικὸν διάστημα τῆς ἀπασχολήσεως.

Ἄρθρον 138

Ὑποχρέωσις ἐργοδότου κατὰ τὸν χρόνον τῆς ἀδείας

Ὁ ἐργοδότης ὑποχρεοῦται νὰ μὴ ἀποδέχεται τὴν ἐργασίαν τοῦ μισθωτοῦ, προσφερομένην κατὰ τὸν χρόνον τῆς ἀδείας του.

Ἄρθρον 139

Κυρώσεις

1. Ἐπιφυλασσομένων τῶν περὶ ποινικῶν κυρώσεων διατάξεων, ἐργοδότης, ἀπασχολήσας τὸν μισθωτὸν κατὰ τὸν χρόνον τῆς ἀδείας, ὑποχρεοῦται ἅμα τῇ λήξει τοῦ ἡμερολογιακοῦ ἔτους νὰ καταβάλῃ εἰς τὸν μισθωτὸν ἐπὶ πλέον τοῦ διὰ τὴν παρασχεθεῖσαν ἐργασίαν ὀφειλομένου μισθοῦ καὶ τὸν ἀντίστοιχον μισθὸν τῶν ἡμερῶν ἀδείας εἰς τὸ διπλάσιον.

2. Τὴν αὐτὴν ὑποχρέωσιν ὑπέχει ὁ ἐργοδότης ἅμα τῇ λήξει τοῦ χρόνου τῆς ἀδείας, ἐὰν δὲν προκαταβάλῃ τὸν μισθὸν ἀδείας εἰς τὸν εἰς ἄδειαν ἀπερχόμενον μισθωτόν.

Ἄρθρον 140

Μισθὸς ἀδείας

1. Κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς ἀδείας ὁ μισθωτὸς δικαιοῦται τοῦ μισθοῦ, ὃν θὰ ἐλάμβανεν, ἐὰν παρεῖχεν ἐργασίαν κατὰ τὸν χρόνον τῆς ἀδείας, προσηυξημένου κατὰ τὸ ἥμισυ.

2. Ἐπὶ μισθοῦ, τοῦ ὁποίου τὸ ὕψος κυμαίνεται, ἢ ἐπὶ κατ' ἀποκοπὴν τοιούτου ὡς βάσις ὑπολογισμοῦ τοῦ μισθοῦ ἀδείας λαμβάνεται ὁ μέσος ὅρος τῶν μισθῶν τῶν τελευταίων ἓξ μηνῶν πρὸ τῆς ἐνάρξεως τῆς ἀδείας ὑπὸ καθεστὼς πλήρους ἀπασχολήσεως.

3. Ὁ μισθὸς τῆς ἀδείας προκαταβάλλεται εἰς τὸν μισθωτὸν κατὰ τὴν ἔναρξιν τῆς ἀδείας.

4. Παροχαὶ εἰς εἶδος, περιλαμβανόμεναι εἰς τὸν μισθόν, καταβάλλονται εἰς χρῆμα, ὑπολογιζόμεναι κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 72 § 3.

Ἄρθρον 141

Σύστασις Λογαριασμοῦ ἀδείας διὰ Β.Δ.

1. Διὰ Β.Δ., ἐκδιδομένων τῇ προτάσει τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας, δύναται νὰ συσταθῇ Λογαριασμὸς ἐξ εἰσφορῶν τοῦ ἐργοδότου παρ' Ὀργανισμῷ Κοινωνικῆς Πολιτικῆς μὲ σκοπὸν τὴν καταβολὴν τοῦ ὅλου ἢ μέρους τῶν μισθῶν ἀδείας καὶ τῶν κατ' ἄρθρον 144 ἀποζημιώσεων γενικῶς ἢ κατὰ κατηγορίας μισθωτῶν, ἀπαλλασσομένου ἀντιστοίχως ἐν τῇ περιπτώσει ταύτῃ τοῦ ἐργοδότου τῆς ὑποχρεώσεως καταβολῆς μισθοῦ ἀδείας.

2. Εἰς τὴν περίπτωσιν συστάσεως τοῦ κατὰ τὴν προηγουμένην παράγραφον Λογαριασμοῦ ὁ βασικὸς χρόνος ἀδείας δὲν εἶναι ἀπαραίτητον νὰ διανυθῇ παρὰ τῷ αὐτῷ ἐργοδότῃ.

3. Τὰ τοῦ τρόπου λειτουργίας καὶ ἐκπληρώσεως τῶν σκοπῶν τοῦ Λογαριασμοῦ, τὸ ὕψος καὶ ὁ τρόπος καταβολῆς τῶν εἰσφορῶν τοῦ ἐργοδότου, ὡς καὶ τὰ τῆς διαχειρίσεως καὶ ἀσκήσεως κρατικῆς ἐποπτείας, καθορίζονται δι' ἀποφάσεων τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας, δημοσιευομένων εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως.

Ἄρθρον 142

Παροχὴ ἀδείας ἐπὶ πλειόνων ἐργοδοτῶν

Διὰ Β.Δ., ἐκδιδομένων τῇ προτάσει τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας, καθορίζονται αἱ προϋποθέσεις καὶ ὁ τρόπος παροχῆς ἀδείας μετὰ μισθοῦ εἰς μισθωτούς, παρέχοντας ἐργασίαν, ὡς ἐκ τοῦ εἴδους της, εἰς πλείονας ἐργοδότας.

Ἄρθρον 143

Ἀπαγόρευσις καταγγελίας κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς ἀδείας

Καταγγελία τῆς σχέσεως ἐργασίας ἐκ μέρους τοῦ ἐργοδότου ἀπαγορεύεται διαρκοῦντος τοῦ χρόνου τῆς ληφθείσης ἀδείας.

Ἄρθρον 144

Λύσις σχέσεως ἐργασίας πρὸ βασικοῦ χρόνου ἢ πρὸ λήψεως τῆς ἀδείας

1. Ἐν περιπτώσει λύσεως τῆς σχέσεως ἐργασίας πρὸ τῆς συμπληρώσεως τοῦ βασικοῦ χρόνου ὁ μισθωτός, ἀνεξαρτήτως πάσης ἄλλης τυχὸν ὀφειλομένης εἰς αὐτὸν ἀποζημιώσεως, δικαιοῦται ἀποζημιώσεως ἴσης πρὸς ἓν δωδέκατον τοῦ μισθοῦ τῆς ἀδείας δι' ἕκαστον μῆνα διαρκείας τῆς σχέσεως ἐργασίας.

2. Ἐὰν ἡ σχέσις ἐργασίας τοῦ συμπληρώ-

σαντος τὸν βασικὸν χρόνον μισθωτοῦ λυθῇ, πρὶν οὗτος λάβῃ τὴν ἄδειαν, ἀνεξαρτήτως πάσης ἄλλης τυχὸν ὀφειλομένης εἰς αὐτὸν ἀποζημιώσεως, δικαιοῦται οὗτος ἀποζημιώσεως ἴσης πρὸς τὸν μισθὸν τῆς ἀδείας.

3. Αἱ ἀνωτέρω ἀποζημιώσεις δὲν ὀφείλονται, ἐὰν ἡ σχέσις ἐργασίας λυθῇ :

α) Διὰ τοῦ θανάτου τοῦ μισθωτοῦ ἢ

β) Ἐξ ὑπαιτίου πράξεως ἢ παραλείψεως τοῦ μισθωτοῦ, ἡ ὁποία θὰ ἐδικαιολόγει καταγγελίαν σχέσεως ἐργασίας διὰ σπουδαῖον λόγον.

Ἄρθρον 145

Προστασία μισθοῦ καὶ λοιπῶν παροχῶν ἀδείας

Ὁ μισθὸς τῆς ἀδείας, ἡ λόγῳ μὴ λήψεως ταύτης ὁριζομένη προσαύξησις καὶ ἡ ἀποζημίωσις ἀδείας ὑπάγονται εἰς τὰς περὶ προστασίας τοῦ μισθοῦ διατάξεις.

Κεφάλαιον Θ'

ΑΠΕΡΓΙΑ - ΑΝΤΑΠΕΡΓΙΑ

Ἄρθρον 146

Ἀπεργία καὶ ἀτομικὴ σχέσις ἐργασίας

1. Ἐφ' ὅσον ὁ μισθωτὸς μετέχει ἀπεργίας, μὴ ἀντικειμένης εἰς ἀναγκαστικὴν διάταξιν νόμου, ἀναστέλλεται ἡ ὑποχρέωσις αὐτοῦ πρὸς παροχὴν ἐργασίας, ἀναστελλομένης ἀντιστοίχως καὶ τῆς ὑποχρεώσεως τοῦ ἐργοδότου πρὸς καταβολὴν τοῦ μισθοῦ.

2. Ἡ διάταξις τῆς προηγουμένης παραγράφου ἐφαρμόζεται καὶ ἐπὶ ἀποκλεισμοῦ τοῦ μισθωτοῦ ἀπὸ τῆς θέσεως ἐργασίας (λόκ ἀουτ).

Ἄρθρον 147

Ὑποχρέωσις εἰρήνης

1. Ἀπὸ τῆς ἐγγράφου ἀνακοινώσεως εἰς τοὺς ἐνδιαφερομένους τῆς καταρτίσεως τῆς ἐκθέσεως τοῦ ἁρμοδίου ὑπαλλήλου ἐπὶ συλλογικῆς διαφορᾶς ἐργασίας ἢ τῆς κοινοποιήσεως τῆς πράξεως τῆς ἀπ' εὐθείας παραπομπῆς τῆς διαφορᾶς ὑπὸ τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας πρὸς ἐπίλυσιν εἰωπίευ τῆς ἁρμοδίας Διοικητικῆς Ἐπιτροπῆς Διαιτησίας ἀπαγορεύεται ἐπὶ χρονικὸν διάστημα ἑξήκοντα ἡμερῶν πᾶσα προσπάθεια τῶν ἐνδιαφερομένων πρὸς ἐκβιασμὸν εὐνοϊκῆς ὑπὲρ αὐτῶν λύσεως ἐπὶ τῆς ἐκδηλωθείσης διαφορᾶς δι' ἀπεργίας ἢ δι' ἀποκλεισμοῦ (λόκ - ἀουτ).

2. Ἡ κατὰ παράβασιν τῶν ἀπαγορεύσεων τούτων ἀπεργία παρέχει εἰς τὸν ἐργοδότην δικαίωμα καταγγελίας τῆς σχέσεως ἐργασίας ἄνευ περιορισμοῦ τινος, ὁ δὲ ἀποκλεισμὸς (λόκ - ἀουτ) ὑποχρέωσιν τοῦ ἐργοδότου καταβολῆς εἰς τὸν μισθωτὸν τοῦ μισθοῦ διὰ τὸν χρόνον τοῦ ἀποκλεισμοῦ.

Κεφάλαιον Ι'

ΕΦΕΥΡΕΣΕΙΣ ΜΙΣΘΩΤΩΝ

Ἄρθρον 148

Ἔννοια ἐφευρέσεων

1. Αἱ παρὰ τοῦ μισθωτοῦ γινόμεναι ἐφευρέσεις διακρίνονται εἰς ἐφευρέσεις ἐν τῇ ἐργασίᾳ καὶ εἰς ἐλευθέρας τοιαύτας.

2. Ἐφευρέσεις ἐν τῇ ἐργασίᾳ εἶναι αἱ γενόμεναι κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς σχέσεως ἐργασίας ἐξ αἰτίας τῆς ἐν τῇ ἐκμεταλλεύσει ἀπασχολήσεως τοῦ μισθωτοῦ ἢ προερχόμεναι ἐκ τῆς παρὰ τοῦ μισθωτοῦ χρησιμοποιήσεως τῆς ἐμπειρίας ἢ τῆς καθόλου λειτουργίας τῆς ἐκμεταλλεύσεως.

3. Πᾶσα ἄλλη ἐφεύρεσις τοῦ μισθωτοῦ εἶναι ἐλευθέρα.

Ἄρθρον 149

Δικαίωμα ἐπὶ τῶν ἐφευρέσεων

1. Αἱ ἐφευρέσεις ἐν τῇ ἐργασίᾳ ἀνήκουν εἰς τὸν μισθωτόν, ἐκτὸς ἐὰν διὰ συμφωνίας, καταρτιζομένης ἐγγράφως, ὡρίσθη ἄλλως, ὁπότε ὁ μισθωτὸς δικαιοῦται εἰς ἰδιαιτέραν εὔλογον ἀμοιβήν.

2. Πρὸς καθορισμὸν τῆς εἰς τὴν προηγουμένην παράγραφον ἀμοιβῆς τοῦ μισθωτοῦ λαμβάνονται ὑπ' ὄψιν ἰδίᾳ ἡ δυνατότης οἰκονομικῆς ἀξιοποιήσεως τῆς ἐφευρέσεως, τὰ καθήκοντα καὶ ἡ θέσις τοῦ μισθωτοῦ ἐν τῇ ἐκμεταλλεύσει, ὡς καὶ ἡ ἐπίδρασις τῆς ἐμπειρίας ἢ τῆς καθόλου λειτουργίας τῆς ἐκμεταλλεύσεως ἐπὶ τῆς ἐφευρέσεως. Ἐν διαφωνίᾳ τῶν μερῶν ἡ ἀμοιβὴ καθορίζεται ὑπὸ τοῦ δικαστηρίου.

Ἄρθρον 150

Ὑποχρέωσις ἀναγγελίας

1. Ὁ μισθωτὸς ὑποχρεοῦται νὰ ἀναγγείλῃ ἐγγράφως ἀμελλητὶ εἰς τὸν ἐργοδότην πᾶσαν ὑπ' αὐτοῦ γενομένην ἐφεύρεσιν ἐν τῇ ἐργασίᾳ, ἐπὶ τῆς ὁποίας ὁ ἐργοδότης ἔχει δικαίωμα κατὰ τὴν παράγραφον 1 τοῦ προηγουμένου ἄρθρου.

2. Ὁ παραλείπων τὴν ἀναγγελίαν τῆς προηγουμένης παραγράφου μισθωτὸς εὐθύνεται ἐναντι τοῦ ἐργοδότου εἰς ἀνόρθωσιν πάσης ἐκ τῆς αἰτίας ταύτης προσγενομένης αὐτῷ ζημίας. Εἰς τὴν περίπτωσιν ταύτην ὁ ἐργοδότης διατηρεῖ καὶ τὴν ἀξίωσίν του ἐπὶ τῆς ἐφευρέσεως.

Ἄρθρον 151

Παραίτησις ἐργοδότου

1. Ὁ ἔχων ὀξίωσιν ἐπὶ ἐφευρέσεως ἐργοδότης δύναται νὰ δηλώσῃ εἰς τὸν μισθωτόν, ὅτι παραιτεῖται τῶν ἐπὶ ταύτης δικαιωμάτων του. Ἡ δήλωσις αὕτη δέον νὰ περιέλθῃ εἰς τὸν μισθωτὸν ἐντὸς τριμήνου ἀποσβεστικῆς προθεσμίας, ἀρχομένης ἀπὸ τῆς εἰς αὐτὸν ἀναγγελίας τῆς ἐφευρέσεως.

2. Παραίτησις τοῦ ἐργοδότου ἀπὸ τινων μόνον τῶν ἐπὶ τῆς ἐφευρέσεως δικαιωμάτων (μερικὴ παραίτησις) δὲν ἀποκλείεται. Εἰς τὴν περίπτωσιν ταύτην ἡ ἀμοιβὴ τοῦ μισθωτοῦ μειοῦται ἀναλόγως.

3. Ἐπὶ μερικῆς παραιτήσεως τοῦ ἐργοδότου ἐὰν ἡ ὑπὸ τοῦ μισθωτοῦ χρησιμοποίησις τῆς ἐφευρέσεως καθίσταται λίαν δυσχερής, ὁ μισθωτὸς δικαιοῦται νὰ ἀξιώσῃ ἐντὸς ἀποσβεστικῆς προθεσμίας δύο μηνῶν ἀπὸ τῆς δηλώσεως τοῦ ἐργοδότου, ὅπως ὁ ἐργοδότης ἀποκτήσῃ ὅλ(

κλήρον τήν ἐφεύρεσιν.

Ἄρθρον 152

Ἐλεύθεραι ἐφευρέσεις

1. Ἐφ' ὅσον ὁ ἐργοδότης ἔχει κατά τό ἄρθρον 149 § 1 δικαίωμα ἐπί τῶν ἐν τῇ ἐργασίᾳ ἐφευρέσεων τοῦ μισθωτοῦ, οὗτος ὑποχρεοῦται νά ἀναγγείλῃ πρός τόν ἐργοδότην ἀμελλητί, ἐγγράφως, πᾶσαν ὑπ' αὐτοῦ κατά τήν διάρκειαν τῆς σχέσεως ἐργασίας γενομένην ἐλευθέραν ἐφεύρεσιν.

2. Ὁ ἐργοδότης δύναται νά προσβάλῃ τήν κατά τήν προηγουμένην παράγραφον δήλωσιν τοῦ μισθωτοῦ δι' ἀγωγῆς, ἐγειρομένης ἐντός τριμήνου ἀνατρεπτικῆς προθεσμίας ἀπό τῆς δηλώσεως τοῦ μισθωτοῦ.

Ἄρθρον 153

Προσφορά εἰς ἐργοδότην ἐλευθέρας ἐφευρέσεως

1. Ὁ μισθωτός ὑποχρεοῦται, πρίν ἀξιοποιήσῃ ἀλλαχοῦ κατά τήν διάρκειαν τῆς σχέσεως ἐργασίας ἐλευθέραν ἐφεύρεσίν του, νά προσφέρῃ εἰς τόν ἐργοδότην τά ἐπί ταύτης δικαιώματα, ἐφ' ὅσον κατά τόν χρόνον τῆς προσφορᾶς ἡ ἐφεύρεσις ἔχει σχέσιν πρός τήν δραστηριότητα τῆς Ἐκμεταλλεύσεως. Τό δικαίωμα τοῦ ἐργοδότου πρός προτίμησιν ἀποσβέννυται, ἐφ' ὅσον οὗτος ἐντός τριμήνου ἀπό τῆς εἰς αὐτόν προσφορᾶς τοῦ μισθωτοῦ δέν δηλώσῃ ἀποδοχήν ταύτης.

2. Ἡ διάταξις τῆς παραγράφου 2 τοῦ ἄρθρου 149 ἐφαρμόζεται ἀναλόγως.

Ἄρθρον 154

Προτάσεις τεχνικῶν βελτιώσεων

Ἡ παράγραφος 2 τοῦ ἄρθρου 149 ἐφαρμόζεται ἀναλόγως καί ἐπί προτάσεων μισθωτῶν πρός τεχνικήν βελτίωσιν τῆς παραγωγῆς τῆς Ἐκμεταλλεύσεως, ἐφ' ὅσον οὗται ἀξιοποιοῦνται ὑπό τοῦ ἐργοδότου.

Ἄρθρον 155

Ὑποχρέωσις ἐχεμυθείας

1. Ὁ ἐργοδότης ὑποχρεοῦται νά τηρήσῃ μυστικήν τήν εἰς αὐτόν ἀναγγελθεῖσαν ἐφεύρεσιν τοῦ μισθωτοῦ δι' ὅσον χρόνον ἀπαιτεῖ τό εὔλογον συμφέρον τοῦ μισθωτοῦ.

2. Ὁ μισθωτός ὑποχρεοῦται νά τηρήσῃ μυστικήν τήν ἐν τῇ ἐργασίᾳ ἐφεύρεσιν, μέχρις ὅτου αὕτη καταστῇ ἐλευθέρα.

Ἄρθρον 156

Προστασία ἀμοιβῆς ἐφευρέσεων

Ἡ ἀξίωσις ἀμοιβῆς τοῦ μισθωτοῦ δι' ἐφεύρεσιν προστατεύεται κατά τάς περί μισθοῦ διατάξεις.

Ἄρθρον 157

Ἐφευρέσεις μισθωτοῦ καί λύσις σχέσεως ἐργασίας

Τά ἐπί τῶν ἐφευρέσεων δικαιώματα, ὡς καί αἱ ὑποχρεώσεις τῶν μερῶν, δέν ἐπηρεάζονται ἐκ τῆς τυχόν ἐπελθούσης λύσεως τῆς σχέσεως ἐργασίας.

Κεφάλαιον ΙΑ'

ΛΥΣΙΣ ΤΗΣ ΣΧΕΣΕΩΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ

Ἄρθρον 158

Τρόπος λύσεως σχέσεως

Ἡ σχέσις ἐργασίας λύεται μόνον κατά τάς διατάξεις τῶν ἄρθρων τοῦ παρόντος Κώδικος.

Ἄρθρον 159

Λύσις λόγῳ θανάτου

1. Ἡ σχέσις ἐργασίας λύεται διά τοῦ θανάτου τοῦ μισθωτοῦ.

2. Διά τοῦ θανάτου τοῦ ἐργοδότου ἡ σχέσις ἐργασίας λύεται μόνον ὅταν τά μέρη ἀπέβλεψαν κυρίως εἰς τό πρόσωπον τούτου.

Εἰς τήν περίπτωσιν αὐτήν δύναται τό δικαστήριον κατά τήν κρίσιν του νά ἐπιδικάσῃ εἰς τόν μισθωτόν εὔλογον ἀποζημίωσιν.

Ἄρθρον 160

Λύσις σχέσεως ἐργασίας ὡρισμένου χρόνου

1. Ἡ σχέσις ἐργασίας ὡρισμένου χρόνου λύεται αὐτοδικαίως, ἅμα τῇ λήξει τοῦ χρόνου, δι' ὃν συνωμολογήθη.

2. Σχέσις ἐργασίας, τῆς ὁποίας ἡ διάρκεια καθορίζεται ἐκ τοῦ σκοποῦ τῆς παρεχομένης ἐργασίας, λύεται αὐτοδικαίως ἅμα τῇ ἐκπληρώσει τοῦ σκοποῦ τούτου.

3. Σχέσις ἐργασίας, ἧς ἡ διάρκεια ὁρίζεται ἐφ' ὅρου ζωῆς προσώπου τινός ἡ ὑπερβαίνει τήν πενταετίαν, δύναται μετά παρέλευσιν πενταετίας νά καταγγελθῇ ὑπό τοῦ μισθωτοῦ ὁποτεδήποτε, τηρουμένης ἑξαμήνου προθεσμίας καταγγελίας.

Ἄρθρον 161

Καταγγελία ἕνεκα σπουδαίου λόγου

1. Σχέσις ἐργασίας ὡρισμένου χρόνου δύναται νά λυθῇ πρό τῆς παρόδου τοῦ χρόνου τούτου ὑπό ἑκατέρου τῶν μερῶν διά καταγγελίας καί ἄνευ τηρήσεως προθεσμίας τινός, ἐφ' ὅσον συντρέχει πρός τοῦτο σπουδαῖος λόγος. Σπουδαῖος λόγος ὑφίσταται, ἐφ' ὅσον ἡ ἐξακολούθησις τῆς σχέσεως ἐργασίας ἀποβαίνει, κατά τάς ἀρχάς τῆς καλῆς πίστεως, διά τόν καταγγέλλοντα ἀφόρητος.

2. Ἐάν ὁ σπουδαῖος λόγος, δι' ὃν ἐχώρησεν ἡ καταγγελία, συνίσταται ἡ ὀφείλεται εἰς ἀθέτησιν τῶν ἐκ τῆς σχέσεως ἐργασίας ὑποχρεώσεων, ὑποχρεοῦται ὁ ἀθετήσας καί εἰς ἀποζημίωσιν. Τό δικαστήριον δύναται νά ἐπιδικάσῃ εὔλογον ἀποζημίωσιν, ἐάν ὁ σπουδαῖος λόγος, δι' ὃν ἐχώρησεν ἡ καταγγελία ἐκ μέρους τοῦ ἐργοδότου, ὀφείλεται εἰς ἐπελθοῦσαν μεταβολήν τῶν προσωπικῶν ἢ περιουσιακῶν αὐτοῦ σχέσεων.

3. Ἡ ἕνεκα ἀπεργίας ἀποχή τοῦ μισθωτοῦ ἐκ τῆς ἐργασίας δέν συνιστᾷ σπουδαῖον λόγον.

Ἄρθρον 162

Λύσις σχέσεως ἐργασίας ἀορίστου χρόνου

1. Σχέσις ἐργασίας, τῆς ὁποίας ἡ διάρκεια οὔτε ὡρίσθη, οὔτε ἐκ τοῦ σκοποῦ αὐτῆς συνάγεται, λύεται διά προηγουμένης καταγγελίας παρ' ἑκατέρου τῶν μερῶν.

2. Χρόνος καταγγελίας θεωρεῖται τό χρονικόν

σημεῖον, καθ' ὃ ἡ περὶ ταύτης δήλωσις περιῆλθεν εἰς τὸν πρὸς ὃν ἀπευθύνεται αὕτη.

Ἄρθρον 163

Λύσις σχέσεως ἐργασίας ἐπὶ ὑπαλλήλου

1. Ἡ ἀορίστου χρόνου σχέσις ἐργασίας ἐπὶ ὑπαλλήλου, ἐφ' ὅσον διήρκεσεν ὑπὲρ τοὺς δύο μῆνας, λύεται παρὰ τοῦ ἐργοδότου μετὰ προηγουμένην ἔγγραφον καταγγελίαν, τηρουμένων τῶν κάτωθι προθεσμιῶν :

α) Ἑνὸς μηνός, ἐὰν ἡ σχέσις ἐργασίας διήρκεσε μέχρις ἑνὸς ἔτους.

β) Δύο μηνῶν, ἐὰν αὕτη διήρκεσεν ὑπὲρ τὸ ἔτος, ἀλλὰ οὐχὶ καὶ ὑπὲρ τὰ τέσσαρα ἔτη.

γ) Τριῶν μηνῶν, ἐὰν αὕτη διήρκεσε τέσσαρα ἔτη.

δ) Τεσσάρων μηνῶν, ἐὰν αὕτη διήρκεσεν ἓξ ἔτη.

ε) Πέντε μηνῶν, ἐὰν αὕτη διήρκεσεν ὀκτὼ ἔτη.

στ) Ἓξ μηνῶν, ἐὰν αὕτη διήρκεσε δέκα ἔτη.

ζ) Διὰ πᾶν ἔτος τῆς διαρκείας τῆς σχέσεως ἐργασίας ὑπὲρ τὴν δεκαετίαν προστίθεται εἰς τὰς ἄνω προθεσμίας εἷς μὴν καὶ μέχρι εἰκοσιτεσσάρων μηνῶν κατ' ἀνώτατον ὅριον.

2. Ὁ ἐργοδότης, καταγγέλλων τὴν σχέσιν ἐργασίας κατὰ τὰς διατάξεις τῆς προηγουμένης παραγράφου, ὑποχρεοῦται προσέτι, ὅπως καταβάλῃ εἰς τὸν ὑπάλληλον χρηματικὸν ποσόν, ἴσον πρὸς τὸ ἥμισυ τοῦ τακτικοῦ μισθοῦ, ὁ ὁποῖος ἀντιστοιχεῖ εἰς τὰς ἀνωτέρω προθεσμίας, ὑπολογιζομένου κατὰ τὸ ἄρθρον 166.

Ἄρθρον 164

Ἀποζημίωσις

Ἐργοδότης, μὴ τηρῶν τὰς κατὰ τὸ προηγούμενον ἄρθρον προθεσμίας καταγγελίας, ὑποχρεοῦται, ὅπως καταβάλῃ εἰς τὸν ὑπάλληλον ἀποζημίωσιν, ἴσην πρὸς τὸν τακτικὸν μισθόν, ὁ ὁποῖος ἀντιστοιχεῖ εἰς τὰς ἀνωτέρω προθεσμίας, ὑπολογιζόμενον κατὰ τὸ ἄρθρον 166.

Ἄρθρον 165

Λύσις σχέσεως ἐργασίας ἐπὶ ἐργατῶν καὶ ἀποζημίωσις

Ἡ ἀορίστου χρόνου σχέσις ἐργασίας ἐπὶ ἐργατῶν, ἐφ' ὅσον διήρκεσεν ὑπὲρ τοὺς δύο μῆνας, λύεται παρὰ τοῦ ἐργοδότου μετὰ προηγουμένην ἔγγραφον καταγγελίαν καὶ ταυτόχρονον καταβολὴν χρηματικοῦ ποσοῦ ἴσου πρὸς τὸν μισθὸν τοῦ ἐργάτου :

α) Ἓξ ἐργασίμων ἡμερῶν, ἐὰν ἡ σχέσις ἐργασίας διήρκεσε μέχρις ἑνὸς ἔτους.

β) Δέκα ἐργασίμων ἡμερῶν, ἐὰν αὕτη διήρκεσεν ὑπὲρ τὸ ἔτος

γ) Εἰκοσιν ἐργασίμων ἡμερῶν, ἐὰν αὕτη διήρκεσεν ὑπὲρ τὴν διετίαν.

δ) Τριάκοντα ἐργασίμων ἡμερῶν, ἐὰν αὕτη διήρκεσεν ὑπὲρ τὴν πενταετίαν.

ε) Ἑξήκοντα ἐργασίμων ἡμερῶν, ἐὰν αὕτη διήρκεσεν ὑπὲρ τὴν δεκαετίαν καὶ

στ) Ἑβδομήκοντα πέντε ἐργασίμων ἡμερῶν, ἐὰν αὕτη διήρκεσεν ὑπὲρ τὴν δεκαπενταετίαν.

Ἄρθρον 166

Ὑπολογισμὸς ἀποζημιώσεων

Ὁ ὑπολογισμὸς τῆς ἀποζημιώσεως καὶ τοῦ χρηματικοῦ ποσοῦ γίνεται ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ μισθοῦ τοῦ τελευταίου μηνὸς ὑπὸ καθεστῶς πλήρους ἀπασχολήσεως. Κατὰ τὸν ὑπολογισμὸν τοῦτον, προκειμένου περὶ ὑπαλλήλου, ὁ μηνιαῖος αὐτοῦ μισθὸς δὲν λαμβάνεται ὑπ' ὄψιν, καθ' ὃ ποσὸν ὑπερβαίνει τὸ ὀκταπλάσιον τοῦ ἡμερομισθίου ἀνειδικεύτου ἐργάτου, πολλαπλασιαζόμενον ἐπὶ τὸν ἀριθμὸν 30.

Ἄρθρον 167

Δικαίωμα ἀπουσίας τοῦ μισθωτοῦ

Διαρκούσης τῆς προθεσμίας καταγγελίας ὁ μισθωτὸς δικαιοῦται νὰ ἀπουσιάζῃ ἐπὶ εὔλογον χρονικὸν διάστημα ἐκ τῆς ἐργασίας του πρὸς ἐξεύρεσιν ἑτέρας ἐργασίας, διατηρῶν τὴν ἐπὶ τὸν μισθὸν ἀξίωσίν του.

Ἄρθρον 198

Ἰδιότης μισθωτοῦ καὶ χρόνος διαρκείας σχέσεως ἐργασίας

1. Διὰ τὴν ἐφαρμογὴν τῶν διατάξεων τῶν ἄρθρων 163 καὶ 165 λαμβάνεται ὑπ' ὄψιν ἡ κατὰ τὸν χρόνον τῆς καταγγελίας σχέσις ἐργασίας ἐπὶ δοκιμῇ, ἐφ' ὅσον μετὰ τὴν λῆξιν τοῦ χρόνου δοκιμῆς συνεχίσθη ἡ σχέσις ἐργασίας. Ὡσαύτως συνυπολογίζεται καὶ ὁ χρόνος τῆς στρατεύσεως τοῦ μισθωτοῦ, ἐφ' ὅσον οὗτος εἰργάζετο παρὰ τῷ ἐργοδότῃ πρὸ τῆς στρατεύσεώς του.

Ἄρθρον 169

Καταβολὴ ἀποζημιώσεως

1. Ὁ ἐργοδότης ὑποχρεοῦται νὰ καταβάλῃ εἰς τὸν ὑπάλληλον τὴν κατὰ τὰ ἄρθρα 163 καὶ 164 ἀποζημίωσιν ἢ χρηματικὸν ποσόν, ἐφ' ὅσον ταῦτα δὲν ὑπερβαίνουν τὸν μισθὸν ἓξ μηνῶν, ἅμα τῇ καταγγελίᾳ. Ἐὰν ἡ ἀποζημίωσις ἢ τὸ χρηματικὸν ποσὸν ὑπερβαίνουν τὰς ἀποδοχὰς ἓξ μηνῶν, ὁ ἐργοδότης ὑποχρεοῦται ὡσαύτως νὰ καταβάλῃ ἅμα τῇ καταγγελίᾳ τὸ μέχρι τοῦ μισθοῦ ἓξ μηνῶν μέρος τούτων.

Τὸ ὑπόλοιπον δύναται νὰ καταβληθῇ εἰς τριμηνιαίας δόσεις, ἑκάστη τῶν ὁποίων δὲν δύναται νὰ εἶναι κατωτέρα τοῦ μισθοῦ τριῶν μηνῶν, ἐκτὸς ἐὰν πρὸς ἐξόφλησιν τοῦ συνόλου τῆς ἀποζημιώσεως ὑπολείπεται μικρότερον ποσόν. Ἡ πρώτη τῶν δόσεων καταβάλλεται τὴν ἑπομένην τῆς συμπληρώσεως τριμήνου ἀπὸ τοῦ χρόνου τῆς καταγγελίας.

2. Ἡ καταγγελία εἶναι ἄκυρος, ἐὰν δὲν καταβληθῇ δόσις τις ἐκ τῶν εἰς τὴν προηγουμένην παράγραφον ἀναφερομένων, ὁ δὲ ἐργοδότης δὲν δικαιοῦται νὰ ἀναζητήσῃ τὴν καταβληθεῖσαν ἀποζημίωσιν ἢ χρηματικὸν ποσόν.

Ἄρθρον 170

Λύσις σχέσεως ἐργασίας ἐπὶ οἰκιακῶν μισθωτῶν

Ἡ ἀορίστου χρόνου σχέσις ἐργασίας ἐπὶ οἰ-

κιακῶν μισθωτῶν ἐν γένει, ἐφ' ὅσον διήρκεσεν ὑπὲρ τοὺς δύο μῆνας, λύεται παρὰ τοῦ ἐργοδότου διὰ καταγγελίας μετὰ καταβολὴν χρηματικοῦ ποσοῦ ἴσου πρὸς τὸν μισθὸν των :

α) Ὀκτὼ ἐργασίμων ἡμερῶν, ἐὰν ἡ σχέσις ἐργασίας διήρκεσε μέχρις ἑνὸς ἔτους.

β) Δέκα πέντε ἐργασίμων ἡμερῶν, ἐὰν ἡ σχέσις ἐργασίας διήρκεσεν ὑπὲρ τὸ ἔτος.

γ) Εἴκοσι πέντε ἡμερῶν, ἐὰν αὕτη διήρκεσεν ὑπὲρ τὴν τριετίαν.

Ἄρθρον 171

Ἀποζημίωσις ἐπὶ λύσεως σχέσεως λόγῳ θανάτου μισθωτοῦ

Ἐὰν ἡ ἀορίστου ἢ ὡρισμένου χρόνου σχέσις ἐργασίας λυθῇ διὰ θανάτου τοῦ μισθωτοῦ, καταβάλλεται ὑπὸ τοῦ ἐργοδότου εἰς τοὺς κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ Ἀστικοῦ Κώδικος ἀναγκαίους κληρονόμους τούτου, ἐφ' ὅσον ἡ σχέσις ἐργασίας διήρκεσεν ὑπὲρ τὴν τριετίαν καὶ ὁ θανὼν δὲν δικαιοῦται ἄλλοθεν ἐφ' ἅπαξ παροχῆς (*), ἀποζημίωσις ἢ χρηματικὸν ποσὸν ἴσον πρὸς τὸ ἥμισυ τῶν ὑπὸ τῶν ἄρθρων 163, 165 καὶ 170 ὁριζομένων.

Ἄρθρον 172

Καταγγελία ὑπὸ τοῦ μισθωτοῦ

1. Ἡ παρὰ τοῦ μισθωτοῦ λύσις τῆς σχέσεως ἐργασίας ἀορίστου χρόνου γίνεται διὰ καταγγελίας, τηρουμένης προθεσμίας ἴσης πρὸς τὸ ἥμισυ τῶν διὰ τὸν ἐργοδότην ὁριζομένων προθεσμιῶν.

2. Μισθωτός, παραβαίνων τὴν ὑποχρέωσιν τηρήσεως προθεσμίας καταγγελίας, ὑποχρεοῦται εἰς καταβολὴν ἀποζημιώσεως, ἴσης πρὸς τὸν εἰς τὸν χρόνον τῆς προηγουμένης παραγράφου ἀντιστοιχοῦντα μισθόν του, ὑπολογιζόμενον κατὰ τὸ ἄρθρον 166.

3. Ἡ προθεσμία τῆς παραγράφου 1 δὲν δύναται νὰ ὑπερβῇ τοὺς τρεῖς μῆνας.

4. Ὁ ἐργοδότης δικαιοῦται νὰ συμψηφίσῃ τὰς κατὰ τὴν παράγραφον 2 τοῦ παρόντος ἀπαιτήσεις πρὸς πᾶσαν ἐκ τῆς σχέσεως ἐργασίας ἀξίωσιν τοῦ ὑπαλλήλου.

Ἄρθρον 173

Καταγγελία σχέσεως ἐργασίας ἀορίστου χρόνου ὑπὸ μισθωτοῦ διὰ σπουδαῖον λόγον

Ἐπὶ σχέσεως ἐργασίας ἀορίστου χρόνου ὁ μισθωτὸς δικαιοῦται νὰ καταγγείλῃ ταύτην ἄνευ περιορισμοῦ τινος διὰ σπουδαῖον λόγον κατὰ τὴν ἔννοιαν τοῦ ἄρθρου 161. Ἐν τῇ περιπτώσει ταύτῃ ὁ μισθωτὸς δικαιοῦται τῶν κατ' ἄρθρα 164, 165 ἢ 170 ἀποζημιώσεως ἢ χρηματικοῦ ποσοῦ.

Ἄρθρον 174

Ὑπολογισμὸς ἀποζημιώσεως ἐπὶ μισθοῦ κατ' ἀποκοπὴν ἢ ἐπὶ ποσοστοῖς

Ἡ ἀποζημίωσις ἢ τὸ χρηματικὸν ποσὸν ἐπὶ μισθωτῶν ἀμειβομένων ἐπὶ ποσοστοῖς ἢ κατ' ἀποκοπὴν ὑπολογίζεται ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ μέσου ὅρου τοῦ μισθοῦ αὐτῶν τῶν τριῶν τελευταίων πρὸ τῆς καταγγελίας μηνῶν ὑπὸ καθεστὼς πλήρους ἀπασχολήσεως.

Ἄρθρον 175

Καταγγελία ἐπὶ ὑπαιτίου συμπεριφορᾶς μισθωτοῦ

Ἡ καταγγελία τῆς σχέσεως ἐργασίας ἀορίστου χρόνου παρὰ τοῦ ἐργοδότου χωρεῖ ἄνευ περιορισμοῦ τινος, ἐὰν αὕτη ὀφείλεται εἰς ὑπαίτιον συμπεριφορὰν τοῦ μισθωτοῦ, ἐπιδειχθεῖσαν προφανῶς πρὸς τὸν ἀποκλειστικὸν σκοπόν, ὅπως προκληθῇ ἡ καταγγελία αὕτη καὶ ἐφ' ὅσον ἡ περαιτέρω συνέχισις τῆς σχέσεως ἐργασίας, συνεπείᾳ τῆς ὑπαιτίου ταύτης συμπεριφορᾶς τοῦ μισθωτοῦ, κρίνεται κατὰ τὰς ἀρχὰς τῆς καλῆς πίστεως ἀφόρητος.

Ἄρθρον 176

Καταγγελία ἐπὶ μηνύσεως κατὰ μισθωτοῦ

1. Ὁ ἐργοδότης δύναται νὰ καταγγείλῃ τὴν ἀορίστου χρόνου σχέσιν ἐργασίας ἄνευ περιορισμοῦ τινος, ἐὰν ἐναντίον τοῦ μισθωτοῦ ὑπεβλήθη μήνυσις δι' ἀξιόποινον πρᾶξιν εἰς βαθμὸν πλημμελήματος, διαπραχθεῖσαν κατὰ τὴν ἐκτέλεσιν τῆς ἐργασίας ἢ ἐὰν ἀπηγγέλθη κατ' αὐτοῦ κατηγορία διὰ κακούργημα ἢ ἀτιμωτικὸν πλημμέλημα.

2. Ἐὰν ὁ μισθωτὸς ἀπαλλαγῇ τῶν κατὰ τὴν προηγουμένην παράγραφον ἀξιοποίνων πράξεων διὰ βουλεύματος ἢ ἀμετακλήτου δικαστικῆς ἀποφάσεως, ὁ ἐργοδότης ὑποχρεοῦται νὰ καταβάλῃ εἰς αὐτὸν τὴν κατὰ τὰ ἄρθρα 164, 165 ἢ 170 ἀποζημίωσιν ἢ χρηματικὸν ποσόν, ἐπιφυλασσομένου τοῦ δικαιώματος τοῦ μισθωτοῦ περὶ ἀναγνωρίσεως τῆς καταγγελίας ὡς ἀκύρου λόγῳ καταχρήσεως δικαιώματος. Μέχρι τῆς ἐκδόσεως τοῦ ἀπαλλακτικοῦ βουλεύματος ἢ τῆς ἀμετακλήτου ἀποφάσεως ἀναστέλλεται ἡ προθεσμία τοῦ ἄρθρου 179.

Ἄρθρον 177

Κῦρος καταγγελίας

1. Ἡ παρὰ τοῦ ἐργοδότου καταγγελία τῆς σχέσεως ἐργασίας ἀορίστου χρόνου εἶναι ἔγκυρος, ἐφ' ὅσον γίνῃ ἐγγράφως, εἰς ἃς περιπτώσεις κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ παρόντος ἀπαιτεῖται τοῦτο, καὶ καταβληθῇ ἡ κατὰ τὰ ἄρθρα 163, 164, 165 ἢ 170 ὀφειλομένη ἀποζημίωσις ἢ χρηματικὸν ποσόν.

2. Ἡ καταγγελία εἶναι ἄκυρος, ἐὰν ἐγένετο κατὰ κατάχρησιν δικαιώματος κατὰ τοὺς ὅρους τοῦ ἄρθρου 281 Α.Κ. Ὡς τοιαύτη θεωρεῖται ἡ καταγγελία ἰδίᾳ, ὅταν δὲν δικαιολογῆται ἐκ λόγων ἀναγομένων εἰς τὸ πρόσωπον ἢ τὴν συμπεριφορὰν τοῦ μισθωτοῦ ἢ ἐκ τῶν ἀναγκῶν τῆς ἐκμεταλλεύσεως. Καταγγελία, γενομένη, λόγῳ ἀναγκῶν τῆς ἐκμεταλλεύσεως, εἶναι καταχρηστική, ἐφ' ὅσον ὁ ἐργοδότης κατὰ τὴν ἐπιλογὴν τοῦ ἀπολυομένου δὲν ἔλαβεν ὑπ' ὄψιν καὶ τὰς ἀνάγκας τοῦ ἀπολυομένου ἐν συγκρίσει πρὸς τὰς τῶν διατηρουμένων ἐν τῇ ὑπηρεσίᾳ μισθωτῶν ἐπὶ τῇ

(*) *Σημ. ΕΕΔ* : Προφανῶς τὸ ὀρθὸν «οὗτοι (ἀναγκαῖοι κληρονόμοι) δὲν δικαιοῦνται κλπ.».

βάσει κοινωνικῶν κριτηρίων

3. Εἰς Ἐκμεταλλεύσεις, εἰς τὰς ὁποίας ὑφίσταται ὑπηρεσιακὸν συμβούλιον, ἡ καταγγελία εἶναι ἄκυρος, ἐὰν δὲν ἐλήφθη γνωμοδότησις αὐτοῦ.

4. Ἡ καταβληθεῖσα ἀποζημίωσις ἢ τὸ χρηματικὸν ποσὸν συμψηφίζεται πρὸς τὸν ὀφειλόμενον λόγῳ τῆς ἀκυρότητος τῆς καταγγελίας μισθόν.

Ἄρθρον 178

Ἀξίωσις ἀποζημιώσεως ἐπὶ καταχρηστικῆς καταγγελίας

Ἐπὶ ἀκυρότητος τῆς καταγγελίας τῆς σχέσεως ἐργασίας λόγῳ καταχρήσεως δικαιώματος, τὸ δικαστήριον δύναται κατ' αἴτησιν τοῦ μισθωτοῦ, ἐφ' ὅσον διαπιστώσῃ, ὅτι περαιτέρω συνέχισις τῆς σχέσεως ἐργασίας καθίσταται ἀφόρητος δι' αὐτόν, ἀντὶ τῆς ἀναγνωρίσεως τῆς ἀκυρότητος τῆς καταγγελίας, νὰ κηρύξῃ λελυμένην τὴν σχέσιν ἐργασίας ἀπὸ τοῦ χρόνου τῆς ἐκδόσεως τῆς ἀποφάσεως καὶ νὰ ἐπιδικάσῃ εἰς τὸν μισθωτὸν πρόσθετον ἀποζημίωσιν, ἴσην κατ' ἀνώτατον ὅριον πρὸς τὸν μισθόν του δώδεκα μηνῶν, ὑπολογιζομένην κατὰ τὸ ἄρθρον 166. Ἡ ἀνωτέρω αἴτησις τοῦ μισθωτοῦ δύναται νὰ ὑποβληθῇ καὶ διὰ δηλώσεως κατὰ τὴν ἐπ' ἀκροατηρίῳ συζήτησιν, καταχωριζομένης εἰς τὰ πρακτικά.

Ἄρθρον 179

Ἀγωγὴ περὶ ἀκυρότητος

1. Πᾶσα ἀξίωσις τοῦ μισθωτοῦ, πηγάζουσα ἐξ ἀκύρου καταγγελίας τῆς σχέσεως ἐργασίας, ἀποσβέννυται, ἐφ' ὅσον ἡ περὶ ἀναγνωρίσεως τῆς ἀκυρότητος τῆς καταγγελίας ἀγωγὴ δὲν ἐπεδόθη ἐντὸς τριμήνου προθεσμίας ἀπὸ τοῦ χρόνου τῆς καταγγελίας.

2. Ἡ ἀξίωσις τοῦ μισθωτοῦ περὶ καταβολῆς ἢ συμπληρώσεως τῆς κατὰ τὰ ἄρθρα 163, 164, 165 ἢ 170 ἀποζημιώσεως ἢ χρηματικοῦ ποσοῦ ἀποσβέννυται, ἐφ' ὅσον ἡ περὶ ταύτης ἀγωγὴ δὲν ἐπεδόθη ἐντὸς ἑξαμήνου, ἀφ' ἧς κατέστη ἀπαιτητὴ ἡ ἀξίωσις.

Ἄρθρον 180

Καταγγελία ἕνεκα ἀνωτέρας βίας

Μισθωτός, ἡ μετὰ τοῦ ὁποίου σχέσις ἐργασίας καταγγέλλεται ὑπὸ τοῦ ἐργοδότου ἕνεκα διακοπῆς τῆς λειτουργίας τῆς Ἐκμεταλλεύσεως λόγῳ πυρκαϊᾶς ἢ ἑτέρου γεγονότος ἀνωτέρας βίας, δικαιοῦται τῶν 2/3 τῆς κατὰ τὰ ἄρθρα 164 ἢ 165 ἀποζημιώσεως ἢ χρηματικοῦ ποσοῦ.

Ἄρθρον 181

Ἀξίωσις πρὸς συμπλήρωσιν τῆς ἀποζημιώσεως

Διὰ μεταγενεστέρας τῆς καταγγελίας ἀναδρομικῆς αὐξήσεως τοῦ μισθοῦ γεννᾶται ἀξίωσις τοῦ μισθωτοῦ κατὰ τοῦ ἐργοδότου πρὸς συμπλήρωσιν τῆς ἀποζημιώσεως ἢ τοῦ χρηματικοῦ ποσοῦ, διατηρουμένου τοῦ κύρους τῆς καταγγελίας. Τὸ αὐτὸ συμβαίνει, ἐὰν ὁ ἐργοδότης ἐξ εὐλόγου ἀμφιβολίας δὲν κατέβαλε πλήρη τὴν ἀποζημίωσιν ἢ τὸ χρηματικὸν ποσόν.

Ἄρθρον 182

Λύσις σχέσεως ἐργασίας ἐπὶ περιπτώσεών τινων

1. Ἡ ἀορίστου χρόνου σχέσις ἐργασίας, ἐφ' ὅσον διήρκεσεν ὑπὲρ τὴν δεκαπενταετίαν ἢ ἐφ' ὅσον ὁ μισθωτὸς συνεπλήρωσε τὸ ὑπὸ τοῦ οἰκείου Ἀσφαλιστικοῦ Ὀργανισμοῦ προβλεπόμενον ὅριον ἡλικίας συνταξιοδοτήσεως (κυρία σύνταξις) καὶ, ἐλλείψει προσδιορισμοῦ τούτου, τὸ ἑξηκοστὸν πέμπτον ἔτος τῆς ἡλικίας του, δύναται νὰ λυθῇ, ἄνευ τηρήσεως προθεσμίας, δι' ἐγγράφου συμφωνίας τῶν μερῶν, τοῦ ἐργοδότου ὑποχρεουμένου εἰς καταβολὴν τοῦ ἡμίσεος τῆς ἐν ἄρθρῳ 164 ἀποζημιώσεως ἐπὶ ὑπαλλήλων ἢ τοῦ ἐν ἄρθρῳ 165 χρηματικοῦ ποσοῦ ἐπὶ ἐργατῶν.

2. Ἐπὶ ὑπαλλήλου, ὑπαγομένου εἰς ὑποχρεωτικὴν ἐκ τοῦ νόμου κυρίαν ἀσφάλισιν καὶ πληροῦντος τὰς πρὸς χορήγησιν πλήρους συντάξεως γήρατος προϋποθέσεις, ἑκάτερον τῶν μερῶν δύναται νὰ καταγγείλῃ τὴν ἀορίστου χρόνου σχέσιν ἐργασίας, ἄνευ τηρήσεως προθεσμίας τινός, ἐπιφυλαττομένων τῶν διατάξεων περὶ καταγγελίας. Εἰς τὴν περίπτωσιν αὐτὴν ὁ ὑπάλληλος δικαιοῦται τοῦ ἡμίσεος τῆς εἰς τὰ ἄρθρα 164 ἢ 170 ἀποζημιώσεως ἢ χρηματικοῦ ποσοῦ.

Ἄρθρον 183

Προνομιακὴ κατάταξις ἀποζημιώσεως καὶ χρηματικοῦ ποσοῦ

Αἱ ἀπαιτήσεις τῶν μισθωτῶν ἕνεκα ὀφειλομένης παρὰ τοῦ ἐργοδότου ἀποζημιώσεως ἢ χρηματικοῦ ποσοῦ κατατάσσονται προνομιακῶς κατὰ τὰς περὶ μισθοῦ διατάξεις.

Ἄρθρον 184

Ἀπαγόρευσις καταγγελίας κατὰ τὴν διάρκειαν νόσου

1. Ἀπαγορεύεται ἡ παρὰ τοῦ ἐργοδότου καταγγελία τῆς σχέσεως ἐργασίας ἀορίστου χρόνου κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς ἀποχῆς τοῦ μισθωτοῦ ἐκ τῆς ἐργασίας λόγῳ νόσου ἢ ἑτέρου ἀνυπαιτίου κωλύματος κατὰ τὰ ἑξῆς χρονικὰ διαστήματα:

α) Ἐπὶ ἕνα μῆνα, ἐὰν ἡ σχέσις ἐργασίας διήρκεσε μέχρι τεσσάρων ἐτῶν.

β) Ἐπὶ τρεῖς μῆνας, ἐὰν αὕτη διήρκεσεν ὑπὲρ τὰ τέσσαρα ἔτη καὶ μέχρι δέκα ἐτῶν.

γ) Ἐπὶ ἓξ μῆνας, ἐὰν αὕτη διήρκεσεν ὑπὲρ τὰ δέκα ἔτη καὶ μέχρι δέκα πέντε ἐτῶν.

δ) Ἐπὶ ἐννέα μῆνας, ἐὰν αὕτη διήρκεσεν ὑπὲρ τὰ δέκα πέντε ἔτη.

1. Ὡς διάρκεια τῆς ἀποχῆς τοῦ μισθωτοῦ θεωρεῖται ἡ τελευταία συνεχὴς τοιαύτη.

Ἄρθρον 185

Ἀποχὴ ἐξ ἑτέρου λόγου

Ἐπὶ σχέσεως ἐργασίας ἀορίστου χρόνου ἡ ἐξ ἑτέρων λόγων ἀποχὴ τοῦ μισθωτοῦ ἐκ τῆς ἐργασίας ἐπιφέρει τὴν λύσιν τῆς σχέσεως ἐργασίας διὰ καταγγελίας ἐκ μέρους τούτου, ἐὰν κατὰ τὰς ἀρχὰς τῆς καλῆς πίστεως βασίμως δύναται νὰ ἐκληφθῇ ἡ ἀποχὴ αὕτη ὡς σιωπηρὰ δήλωσις καταγγελίας.

Ἄρθρον 186

Βλαπτικὴ μεταβολὴ ὡς καταγγελία

1. Ἡ παρὰ τοῦ ἐργοδότου μεταβολὴ τῆς σχέ-

ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΑΚΗ ΠΡΑΞΙΣ

ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΚΑΤΟΙΚΙΑ

ΣΚΟΠΟΣ ΣΥΝΕΣΤΗΜΕΝΟΥ ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΥ ΕΡΓΑΤΙΚΗΣ ΚΑΤΟΙΚΙΑΣ

Δικαιοῦχα ἐργατικῆς κατοικίας πρόσωπα κατὰ Ν.Δ. 2963)1954

Παροχή, κατὰ Ν.Δ. 2963)1954, κατοικίας ὄχι μόνον εἰς ἐργάτας καὶ ὑπαλλήλους, συνδεομένους μετὰ ἐργοδοτῶν διὰ σχέσεως ἐξηρτημένης ἐργασίας τοῦ ἰδιωτικοῦ δικαίου, ἀλλὰ καὶ εἰς ὑπαλλήλους Νομικῶν Προσώπων Δημοσίου Δικαίου, συνδεομένους μετ' αὐτῶν διὰ σχέσεως τοῦ δημοσίου δικαίου.

Τὸ ἱστορικὸν τῆς ὑποθέσεως, ἐπὶ τῆς ὁποίας ἡ κατωτέρω ἀπόφασις τῆς Ὁλομελείας τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας, ἔχει ὡς ἑξῆς:

Ἡ αἰτοῦσα, καθαρίστρια παρὰ τῷ Γενικῷ Κρατικῷ Νοσοκομείῳ Σερρῶν, ἠσφαλισμένη δὲ παρὰ τῷ Ι.Κ.Α., ὑπέβαλεν εἰς τὸν Ὀργανισμὸν Ἐργατικῆς Κατοικίας αἴτησιν μετὰ τῶν λοιπῶν δικαιολογητικῶν παραχωρήσεως ἐργατικῆς κατοικίας.

Κατὰ τὴν ἐπακολουθήσασαν κλήρωσιν αὕτη ἐκληρώθη ὡς δικαιοῦχος μιᾶς ἐργατικῆς κατοικίας, ἥτις καὶ τῇ παρεχωρήθη δι' ἀποφάσε-

---

σεως ἐργασίας, ἐφ' ὅσον εἶναι καταφανῶς βλαπτικὴ διὰ τὸν μισθωτὸν καὶ οὗτος δὲν ἀποδέχεται ταύτην, ἐξομοιοῦται πρὸς καταγγελίαν τῆς σχέσεως ἐργασίας (τροποποιητικὴ καταγγελία).

2. Ἡ παρὰ τοῦ μισθωτοῦ παροχὴ τῆς ἐργασίας ὑπὸ τοὺς μεταβληθέντας ὅρους δὲν θεωρεῖται ἀποδοχὴ τῆς μεταβολῆς, ἐφ' ὅσον οὗτος ἐντὸς τριμήνου ἀποκλειστικῆς προθεσμίας ἀπὸ τῆς παροχῆς ταύτης κοινοποιήσῃ ἀναγνωριστικὴν ἀγωγὴν περὶ τῆς ἀκυρότητος τῆς τροποποιητικῆς καταγγελίας.

Ἄρθρον 187

Καταβολὴ ἀποζημιώσεως ἐπὶ ἀκύρου συμβάσεως

Ἐὰν ἡ σύμβασις ἐργασίας εἶναι ἄκυρος, ὁ ἐργοδότης, ἀφιστάμενος τῆς σχέσεως ἐργασίας κατ' ἄρθρον 20, ὑποχρεοῦται, ὅπως καταβάλῃ εἰς τὸν μισθωτὸν τὴν κατὰ τὰ ἄρθρα 164, 165 ἢ 170 ἀποζημίωσιν ἢ χρηματικὸν ποσόν.

Ἄρθρον 188

Ἀναγγελία λύσεως σχέσεως ἐργασίας

1. Ὁ ἐργοδότης ὑποχρεοῦται νὰ ἀναγγείλῃ ἐγγράφως τὴν καθ' οἱονδήποτε τρόπον λύσιν τῆς σχέσεως ἐργασίας τῶν ὑπαγομένων εἰς τὴν κατὰ τῆς ἀνεργίας ἀσφάλισιν τοῦ Ι.Κ.Α. μισθωτῶν εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ Ὀργανισμοῦ Ἀπασχολήσεως καὶ Ἀσφαλίσεως Ἀνεργίας, ὡς καὶ τὸ Γραφεῖον Εὑρέσεως Ἐργασίας τοῦ τόπου παροχῆς ἐργασίας. Εἰς ἃς περιφερείας δὲν ὑπάρχει Ὑπηρεσία τοῦ Ο.Α.Α.Α. ἢ Γραφεῖον Εὑρέσεως Ἐργασίας, ἡ ἀναγγελία γίνεται εἰς τὴν πλησιεστέραν Ἀστυνομικὴν Ἀρχήν.

2. Τὸ ἔγγραφον τῆς ἀναγγελίας κατατίθεται εἰς τὰς ὡς ἄνω Ὑπηρεσίας ἐντὸς προθεσμίας ὀκτὼ ἡμερῶν, ἀρχομένης ἐπὶ μὲν καταγγελίας ἐκ μέρους τοῦ ἐργοδότου ἀπὸ τοῦ χρόνου ταύτης, εἰς πᾶσαν δὲ ἄλλην περίπτωσιν ἀπὸ τοῦ χρόνου λύσεως τῆς σχέσεως.

3. Δι' ἀποφάσεων τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας καθορίζονται ἑκάστοτε τὰ στοιχεῖα, ἅτινα δέον νὰ περιέχῃ τὸ ἔγγραφον τῆς ἀναγγελίας, ὡς καὶ πᾶσα σχετικὴ λεπτομέρεια.

Ἄρθρον 189

Καθορισμὸς ὡρισμένου χρόνου ἐπὶ σκοπῷ καταστρατηγήσεως νόμου

1. Αἱ περὶ καταγγελίας σχέσεως ἐργασίας ἀορίστου χρόνου διατάξεις ἐφαρμόζονται καὶ ἐπὶ σχέσεως ἐργασίας ὡρισμένου χρόνου, ἐὰν ὁ καθορισμὸς τῆς διαρκείας δὲν δικαιολογῆται ἐκ τοῦ εἴδους ἢ τοῦ σκοποῦ ταύτης, ἀλλ' ἐτέθη πρὸς καταστρατήγησιν τοῦ νόμου.

2. Ἡ διάταξις τῆς προηγουμένης παραγράφου ἐφαρμόζεται ἰδίᾳ ἐπὶ τῶν περιπτώσεων διαδοχικῶν ἀνανεώσεων ἢ παρατάσεων δι' ὡρισμένην χρονικὴν διάρκειαν τῆς ἀρχικῆς σχέσεως ἐργασίας ὡρισμένου χρόνου (διαδοχικαὶ συμβάσεις).

Ἄρθρον 190

Διαθεσιμότης μισθωτοῦ

1. Ὁ ἐργοδότης ἐν περιπτώσει αὐστηρῶς περιορισμοῦ τῆς οἰκονομικῆς του δραστηριότητος, ἀντὶ νὰ καταγγείλῃ τὴν σχέσιν ἐργασίας, δύναται νὰ θέτῃ εἰς διαθεσιμότητα τὸν μισθωτόν, διὰ χρόνον μὴ ὑπερβαίνοντα ἐν συνόλῳ τοὺς τρεῖς μῆνας καθ' ἡμερολογιακὸν ἔτος. Ἐν τῇ πτώσει ταύτῃ ὁ μισθωτὸς λαμβάνει τὸ ἥμισυ τοῦ μέσου ὅρου τοῦ μισθοῦ τῶν δύο τελευταίων μηνῶν ὑπὸ καθεστὼς πλήρους ἀπασχολήσεως.

Ἡ περὶ θέσεως εἰς διαθεσιμότητα δήλωσις τοῦ ἐργοδότου εἶναι ἔγκυρος, ἐφ' ὅσον γίνῃ ἐγγράφως καὶ δι' αὐτῆς καθορίζεται καὶ ὁ χρόνος διαρκείας τῆς διαθεσιμότητος.

(Τὸ τέλος εἰς τὸ ἑπόμενον)

ως τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Ὀργανισμοῦ.

Τὸ Ἵδρυμα Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων ἐν τῷ μεταξὺ διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 57)1962 ἐγκυκλίου του παρήγγειλεν, ὅπως μὴ εἰσπράττωνται εἰσφοραὶ ὑπὲρ τοῦ Ι.Κ.Α. κλπ., προκειμένου περὶ τοῦ προσωπικοῦ τῶν Νοσηλευτικῶν Ἱδρυμάτων, τὸ ὁποῖον συνδέεται μετ' αὐτοῦ διὰ σχέσεως τοῦ δημοσίου δικαίου, ἐπιστραφοῦν δὲ αἱ τυχὸν ἀχρεωστήτως εἰσπραχθεῖσαι τοιαῦται.

Εἰς ἀκολουθήσασαν εἰδικῶς διὰ τὴν αἰτοῦσαν ἔρευναν προέκυψεν, ὅτι αὕτη συνδέεται μετὰ τοῦ Γενικοῦ Κρατικοῦ Νοσοκομείου Σερρῶν διὰ σχέσεως ἐργασίας δημοσίου δικαίου, μεθ' ὃ κατὰ συνεδρίασιν τῆς ἁρμοδίας Ἐπιτροπῆς ἐλέγχου ἐπισήμων πιστοποιητικῶν κληρωθέντων δικαιούχων ἐργατικῆς κατοικίας ληφθεῖσαν ἀπόφασιν ἀνεκλήθη ἡ ἀπόφασις περὶ παραχωρήσεως κατοικίας, μὲ τὴν αἰτιολογίαν ὅτι ἡ αἰτοῦσα, ὡς ἔχουσα δημοσιοϋπαλληλικὴν ἰδιότητα, δὲν ὑπάγεται εἰς τὴν στεγαστικὴν συνδρομὴν τοῦ Ὀργανισμοῦ Ἐργατικῆς Κατοικίας.

Τῆς τελευταίας αὐτῆς ἀποφάσεως ἐζητήθη ὑπὸ τῆς αἰτούσης ἡ ἀκύρωσις.

Σχετικαὶ πρὸς τὸ θέμα καὶ αἱ Σ.Ε. 741)1955 (εἰσηγητὴς *Κ. Δάρας*, ΕΕΔ 14, 1204), Σ.Ε. 1007)1961 (εἰσηγητὴς *Μ. Στασινόπουλος*, ΕΕΔ 20, 860), Σ. Ε. 1725)1961 (εἰσηγητὴς *Ν. Γαβαλᾶς*, ΕΕΔ 20, 1336).

Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας 908)1965, Ὁλομελείας

Πρόεδρος ὁ κ. *Χ. Μητρέλιας*

Εἰσηγητὴς ὁ Σύμβουλος κ. *Ἀλ. Δήμιτσας*

Δικηγόρος ὁ κ. Ν. Παναγιωτόπουλος

Διὰ τῆς ὑπὸ κρίσιν αἰτήσεως διώκεται ἡ ἀκύρωσις τῆς ὑπ' ἀριθ. 133 τῆς 6 Δεκεμβρίου 1963 ἀποφάσεως τῆς Ἐπιτροπῆς ἐλέγχου ἐπισήμων πιστοποιητικῶν κληρωθέντων δικαιούχων ἐργατικῆς κατοικίας, δι' ἧς ἡ αἰτοῦσα, καθαρίστρια - πλύντρια τοῦ Γενικοῦ Κρατικοῦ Νοσοκομείου Σερρῶν, διεγράφη ἐκ τοῦ πίνακος κληρωθέντων δικαιούχων ἐργατικῆς κατοικίας.

Διὰ τοῦ ἄρθρου 1 ν.δ. 2963)1954 συνέστη Αὐτόνομος Ὀργανισμὸς Ἐργατικῆς Κατοικίας, διὰ τοῦ ἄρθρου δὲ 2 τοῦ αὐτοῦ νομοθετήματος ὡρίσθησαν τὰ ἑξῆς: «Ι. Σκοπὸς τοῦ Α.Ο.Ε.Κ. εἶναι ἡ παροχὴ κατοικίας ἐπὶ αὐτοτελοῦς οἰκοδομῆς ἢ ἐπὶ ὀρόφου οἰκοδομῆς ἢ διαμερίσματος ὀρόφου εἰς ἐργάτας καὶ ὑπαλλήλους, συνδεομένους μετὰ τῶν ἐργοδοτῶν διὰ σχέσεως ἐξηρτημένης ἐργασίας ἰδιωτικοῦ δικαίου, ὡς καὶ ὑπαλλήλων Νομικῶν Προσώπων Δημοσίου Δικαίου, ἐφ' ὅσον δὲν κέκτηνται οὗτοι ἢ ἡ σύζυγος αὐτῶν ἰδιόκτητον τοιαύτην». Περαιτέρω ἐν ἄρθρῳ 7 § 1, ὡς ἐτροποποιήθη διὰ τοῦ ἄρθρου 13 § 2 τοῦ ν.δ. 3755)1957, ὡρίσθη ὅτι: «Πόροι διὰ τὴν ἐπίτευξιν τῶν ὑπὸ τοῦ Α.Ο.Ε.Κ. ἐπιδιωκομένων σκοπῶν εἶναι: 1) Ἐνίσχυσις ἐκ τοῦ κρατικοῦ προϋπολογισμοῦ ἐκ δραχμῶν 100.000.000, 2) τὸ 1ο)ο ἐπὶ τῶν ἡμερομισθίων καὶ τῶν μισθῶν τῶν ἐργαζομένων...».

Ἐκ τῶν ὡς ἄνω διατάξεων προκύπτει σαφῶς, καθ' ἃ ἤδη ἐδέχθη τὸ Δικαστήριον τοῦτο (741)1955, 1007)1961, 1725)1961), ὅτι σκοπὸς τοῦ συσταθέντος Ὀργανισμοῦ εἶναι ἡ παροχὴ κατοικίας ὄχι μόνον εἰς ἐργάτας καὶ ὑπαλλήλους, συνδεομένους μετὰ ἐργοδοτῶν διὰ σχέσεως ἐξηρτημένης ἐργασίας τοῦ ἰδιωτικοῦ δικαίου, ἀλλὰ καὶ εἰς ὑπαλλήλους Νομικῶν Προσώπων Δημοσίου Δικαίου, συνδεομένους μετ' αὐτῶν διὰ σχέσεως τοῦ δημοσίου δικαίου. Ἐὰν διὰ τῆς συστάσεως τοῦ ἐν λόγῳ Ὀργανισμοῦ ἐσκοπεῖτο ἡ παροχὴ κατοικίας μόνον εἰς ὑπαλλήλους, συνδεομένους διὰ σχέσεως ἐξηρτημένης ἐργασίας ἰδιωτικοῦ δικαίου καὶ ὅσον ἀφορᾷ τὸ προσωπικὸν τῶν Νομικῶν Προσώπων Δημοσίου Δικαίου, ἡ ἐν τῷ ἄρθρῳ τούτῳ φράσις «ὡς καὶ ὑπαλλήλους Νομικῶν Προσώπων Δημοσίου Δικαίου» θὰ παρεῖλκε, διότι τοὺς μετὰ τῶν Νομικῶν Προσώπων Δημοσίου Δικαίου συνδεομένους διὰ σχέσεως ἐξηρτημένης ἐργασίας ἰδιωτικοῦ δικαίου ὑπαλλήλους καλύπτει ἡ πρὸ ταύτης θεσπιζομένη γενικὴ κατηγορία μισθωτῶν. Ὡς ἐκ τούτου, ἐν ὄψει τοῦ τοιούτου σκοποῦ τοῦ νόμου, διὰ τοῦ ἄρθρου 7 § 1 αὐτοῦ, ὁρίζοντος ὅτι πόροι διὰ τὴν ἐπίτευξιν τῶν ὑπὸ τοῦ Α.Ο.Ε.Κ. ἐπιδιωκομένων σκοπῶν εἶναι α) . . ., β) τὸ 1ο)ο ἐπὶ τῶν ἡμερομισθίων καὶ μισθῶν τῶν ἐργαζομένων . . . , νοεῖται ὡς πόρος τοῦ Ὀργανισμοῦ καὶ τὸ 1ο)ο ἐπὶ τῶν ἀποδοχῶν τῶν ὑπαλλήλων τῶν Ν.Π.Δ.Δ. Τούτου δοθέντος ὁ διὰ τῆς προσβαλλομένης πράξεως γενόμενος ἀποκλεισμὸς τῆς αἰτούσης ἀπὸ τῆς κληρωθείσης αὐτῇ ἐν Σέρραις ἐργατικῆς κατοικίας, ἐπὶ τῇ αἰτιολογίᾳ ὅτι αὕτη ἔχει τὴν δημοσιοϋπαλληλικὴν ἰδιότητα, ὑπηρετοῦσα ὡς καθαρίστρια παρὰ τῷ Γενικῷ Κρατικῷ Νοσοκομείῳ Σερρῶν (Νομικῷ Προσώπῳ Δημοσίου Δικαίου), καὶ δὲν ὑπάγεται εἰς τὰ δικαιούμενα ἐργατικῆς κατοικίας πρόσωπα, τυγχάνει παράνομος καὶ δέον νὰ

ΔΗΜΟΣΙΟΝ

ΜΙΣΘΟΣ ΠΡΟΣΛΑΜΒΑΝΟΜΕΝΟΥ ΠΡΟΣΚΑΙΡΟΥ ΠΡΟΣΩΠΙΚΟΥ ΔΗΜΟΣΙΟΥ

Πρόσθετοι αμοιβαί δι' εργασίαν κατά Κυριακάς και νύκτας

Νόμιμος μισθός παρεχόντων αποκλειστικώς κατά νύκτας υπηρεσίαν.—Εφαρμογή υπ' αριθ. 8900)1946 και 18310)1946 υπουργικών αποφάσεων περί προσαυξήσεων μισθού δι' εργασίαν κατά Κυριακάς και επί των μισθωτών του Δημοσίου.—Καθορισμός μόνον του μισθού του προσλαμβανομένου προσκαίρου προσωπικού του Υπουργείου Δημοσίων Έργων διά καινής αποφάσεως των Υπουργών Δημοσίων Έργων και Οικονομικών και όχι και των προσθέτων αμοιβών δι' εργασίαν κατά Κυριακάς, εορτάς και νύκτας.—Εφαρμογή επί τούτου των περί αύτων υπουργικών αποφάσεων.

Έρχεται ή κατωτέρω απόφασις του Γ' Πολιτικού Τμήματος του Αρείου Πάγου μετά την αναιρετικήν υπ' αριθ. 706)1963 απόφασιν του Β' Πολιτικού Τμήματος (εισηγητής *Β. Πατσουράκος*, ΕΕΔ 23, 20).

Θά μάς επιτραπή νά επαναλάβωμεν (ίδετε ΕΕΔ 23, 19 επ. επί της αναιρετικής αποφάσεως), ότι ή προκριθείσα καί υπό των δύο Τμημάτων του Αρείου Πάγου λύσις του προκύψαντος νομικού ζητήματος δέν είναι ανεπίδεκτος αντιρρήσεων.

Τούτο φαίνεται ζωηρότερον καί έκ του ότι ή απόφασις αύτη του Γ' Τμήματος, αφού έδέχθη την εφαρμογήν των περί ών επρόκειτο υπουργικών αποφάσεων καί εις την περίπτωσιν, προκειμένου νά καθορίση τό προκύπτον χρηματικόν ποσόν, λαμβάνει ώς βάσιν τάς καθωρισμένας διά τούς ανειδικεύτους εργάτας αποδοχάς βάσει του νόμου 28)1944 καί νόμου 3239)1955 περί συλλογικών διαφορών εργασίας, συγκρίνουσα καί τόν προκύπτοντα μισθόν πρός έκείνον, ό οποίος καθορίζεται εις την περίπτωσιν δι' άλλων νόμων, ώς δέχεται.

Δύναται όμως νά εννοηθή ύπαρξις βασικού μισθού κατά είδικόν νόμον καί συνύπαρξις δι' υπολογισμόν προσθέτων αμοιβών άλλου νομίμου μισθού κατ' άλλην διαδικασίαν νόμου όριζομένου;

Συνέβη εις την περίπτωσιν αί αποδοχαί του μισθωτού νά υπερβαίνουν κατά 25 ο/ο τόν νόμιμον κατά την διαδικασίαν των νόμων 28)1944 καί 3239)1955 μισθόν του ανειδικεύτου εργάτου.

Άν όμως δέν υπερέβαινε, τότε ό μισθός έπρεπε, κατά την δοθείσαν λύσιν, νά φθάση εις τά όρια της υπ' αριθ. 27019)1953 υπουργικής αποφάσεως περί μισθού εργαζομένων κατά τάς νύκτας (ΕΕΔ 13, 107), ή οποία, ώς σημειούμεν, εξεδόθη επί τή βάσει του νόμου 28)1944, ότε πλέον δέν θά είχεν έννοιαν ή έκ των ειδικών επικαλουμένων υπό της αποφάσεως νόμων εξουσιοδότησις πρός καθορισμόν του μισθού.

Θά μάς επιτραπή λοιπόν νά νομίζωμεν, ότι είναι βάσιμοι αί σημειούμεναι αντιρρήσεις κατά της δοθείσης εις τό θέμα λύσεως.

Αρείου Πάγου 97)1965, Τμ. Γ'

Προεδρεύων ό Αντιπρόεδρος κ. *Γ. Βορεάμου*
Εισηγητής ό Αρεοπαγίτης κ. *Δ. Κωστήρης*
Δικηγόροι οί κ.κ. Μ. Στασινόπουλος, Πάρεδρος Νομικού Συμβουλίου Κράτους, Δ. Παπακωνσταντίνου

Νομίμως εισάγεται ή προκειμένη υπόθεσις πρός περαιτέρω συζήτησιν μετά την πρός τούτο παραπομπήν της διά της υπ' αριθ. 706)1963 αποφάσεως του Β' Τμήματος, της ανελούσης έν μέρει έκ του άρθρου 807 § 17 της Πολ. Δικονομίας την υπ' αριθ. 3529)1958 απόφασιν του Πρωτοδίκου Θεσσαλονίκης καί καθ' ό μέρος δι' αύτης απορρίπτεται ή αγωγή του αναιρεσείοντος, ώς πρός τά αιτήματα επιδικάσεως αύτη προσαυξήσεων αποδοχών διά νυκτερινήν εργασίαν καί τοιαύτην κατά Κυριακάς καί εορτάς, παρασχεθείσαν κατά τόν της αγωγής κρίσιμον από 1.4.1954 - 30.8.1957 χρόνον.

Καί τό Τμήμα τούτο σύμφωνον έχει την γνώμην τή διά της ώς άνω αναιρετικής αποφάσεως εξενεχθείση, καθ' ήν ή μέν υπό του άρθρου 5 της υπ' αριθ. 18310)1946 καινής αποφάσεως των Υπουργών Οικονομικών καί Εργασίας, ώς ηρμηνεύθη διά του άρθρου 2 της υπ' αριθ. 25825)1951 δμοίας των αύτων Υπουργών, ώς καί της υπ' αριθ. 17019)1953 αποφάσεως των αύ-

---

άκυρωθή διά τόν βασίμως προτεινόμενον σχετικόν λόγον άκυρώσεως. Τό γεγονός δέ ότι ή Διοίκησις έκ πλάνης δέν υπέβαλε την αίτούσαν είς κρατήσεις υπέρ του Α.Ο.Ε.Κ., ώς ό νόμος όρίζει, ούδεμίαν άσκεί επιρροήν, καθόσον αύται δύνανται καί έκ των υστέρων νά αναζητηθώσιν.

τῶν Ὑπουργῶν, προβλεπομένη προσαύξησις τοῦ μισθοῦ ἢ ἡμερομισθίου κατὰ 25ο)ο τῶν μισθωτῶν διὰ παρασχεθείσας ὑπηρεσίας των ἀποκλειστικῶς κατὰ νυκτερινὰς ὥρας (22 - 06), ὡς ἐκ τῆς φύσεως τῆς ἐργασίας των, παρέχεται μόνον ἐφ' ὅσον αἱ καταβαλλόμεναι εἰς τούτους ἀποδοχαί, ἐν σχέσει πρὸς τὰ ὑπὸ τῶν οἰκείων διατάξεων προβλεπόμενα ἐλάχιστα ὅρια ἡμερομισθίου, εἰσὶν ηὐξημέναι τοὐλάχιστον κατὰ 25ο)ο, ἂν δὲ ἡ αὔξησις αὕτη εἶναι μικροτέρα καταβάλλεται ἡ προκύπτουσα ἐπὶ ἔλαττον διαφορά, ἡ δὲ ὑπὸ τῆς ὑπ' ἀριθ. 8900)1946 ἀποφάσεως τῶν ἰδίων ὡς ἄνω Ὑπουργῶν, ὡς αὕτη ἡρμηνεύθη διὰ τοῦ ἄρθρου 1 τῆς εἰρημένης 25825)1951 ὁμοίας, προβλεπομένη προσαύξησις ἐξ 75ο)ο ὑπὲρ τῶν ἀπασχολουμένων κατὰ τὰς Κυριακὰς καὶ λοιπὰς ἐκ τοῦ νόμου καθιερουμένας ὡς μὴ ἐργασίμους ἑορτὰς παρέχεται εἰς ὅλους ἀνεξαιρέτως τοὺς μισθωτοὺς τῆς χώρας καὶ ἑπομένως καὶ εἰς τοὺς μισθωτοὺς τοὺς μετὰ τοῦ Δημοσίου συνδεομένους διὰ σχέσεως ἐργασίας ἰδιωτικοῦ δικαίου.

Ἐξ ἑτέρου ἐκ τῶν διατάξεων τῶν ἄρθρων 7 § 1 τοῦ ν.δ. 2386)1958, 8 τοῦ ν.δ. 2500)1953 καὶ τοῦ εἰς ἐκτέλεσιν τούτου ἐκδοθέντος β.δ. τῆς 17)30.10.1958, § 2 τοῦ ν. 2767)1954, 1 τοῦ νόμου 1502)1950, ὡς συνεπληρώθη διὰ τοῦ ἄρθρου 2 ν. 1537) 1950, προκύπτει, ὅτι αἱ ἐπὶ τοῦ κατὰ τὰς ἄνω διατάξεις τῶν ν. 2386 καὶ 2767)1954 προσλαμβανομένου προσκτίρου προσωπικοῦ τοῦ Ὑπουργείου Δημοσίων Ἔργων, συνδεομένου μετὰ τοῦ Δημοσίου διὰ σχέσεως ἐργασίας ἰδιωτικοῦ δικαίου, μόνον ὁ μισθὸς τούτου προσδιορίζεται διὰ κοινῆς ἀποφάσεως τῶν Ὑπουργῶν Δημοσίων Ἔργων καὶ Οἰκονομικῶν, οὐχὶ δὲ καὶ αἱ λοιπαὶ λόγῳ νυκτερινῆς του καὶ τοιαύτης κατὰ Κυριακὰς καὶ ἑορτὰς πρόσθετοι ἀποζημιώσεις, τοιούτου τινὸς μὴ συναγομένου ἐκ τῆς διατάξεως τῆς παραγράφου 1 τοῦ ἄρθρου 7 τοῦ ν.δ)γματος 2086)1953, ἥτις καὶ κατηργήθη διὰ τῶν διατάξεων τῶν εἰρημένων ἄρθρων 8 ν.δ. 2500)1953 καὶ 8 § 2 τοῦ ν. 2767)1954, καὶ ὅτι ἀκολούθως τούτοις ἐπὶ παροχῆς παρὰ τοιούτου προσωπικοῦ νυκτερινῆς ἐργασίας ἢ τοιαύτης κατὰ Κυριακὰς καὶ ἑορτὰς ἔχουσιν ἐφαρμογὴν αἱ ὡς ἄνω σημειούμεναι ὑπουργικαὶ ἀποφάσεις, δικαιουμένου καὶ τοῦ προσωπικοῦ τούτου τῶν διὰ τῶν ἀποφάσεων τούτων καθοριζομένων προσαυξήσεων, ἐφ' ὅσον συντρέχουσιν αἱ διὰ τούτων τιθέμεναι πρὸς τοῦτο προϋποθέσεις.

Μετὰ ταῦτα, ἀναιρουμένης τῆς ὡς εἴρηται ἀποφάσεως τοῦ ὡς ἐφετείου δικάσαντος Πρωτοδικείου Θεσσαλονίκης καὶ τῶν διαδίκων ἐπανερχομένων εἰς τὴν πρὸ ταύτης κατάστασιν (ἄρθρον 832 § 1 Πολ. Δικονομίας, ἄρθρον 23 ν. 3810)1957), ἐξεταστέαι αἱ νομοτύπως καὶ ἐμπροθέσμως ἀσκηθεῖσαι ὑπ' ἀμφοτέρων τῶν διαδίκων ἀντίθετοι ἐφέσεις κατὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 827) 1958 ἀποφάσεως τοῦ Ἐργατοδίκου Θεσσαλονίκης, τῆς δεχαμένης τὴν ἀγωγὴν τοῦ ἐνάγοντος κλητῆρος νυκτοφύλακος τῆς ἐν Θεσσαλονίκῃ Ὑπηρεσίας συντηρήσεως ὑδραυλικῶν ἔργων, τῆς ὑπαγομένης εἰς τὸ Ὑπουργεῖον Δημοσίων Ἔργων, ὡς πρὸς τὰ ὡς ἄνω αἰτήματά της (προσαύξησιν λόγῳ νυκτερινῆς του ἐργασίας καὶ τοιαύτην δι' ἀπασχόλησίν του κατὰ τὰς Κυριακὰς κλπ. ἑορτάς), καὶ ἐπιδικαζούσης τὰ ἐν αὐτῇ ποσὰ εἰς βάρος τοῦ Ἑλληνικοῦ Δημοσίου καὶ μόνον ἐν σχέσει μὲ τὸν ὡς ἄνω κρίσιμον χρόνον, συνεκδικαζόμεναι λόγῳ προδήλου μεταξύ των συναφείας.

Ἐκ πάντων τῶν ὑπὸ τῶν διαδίκων ἐπικαλουμένων καὶ προσαγομένων ἐγγράφων, τῶν ὑπὸ τούτων ἑκατέρωθεν ἐκτιθεμένων καὶ συνομολογουμένων καὶ τῆς ὅλης διαδικασίας, τούτων πάντων δεόντως συνεκτιμωμένων, ἐντελῶς ἐβεβαιώθησαν, κατὰ τὴν κρίσιν τοῦ Δικαστηρίου τούτου, τὰ ἑξῆς : Ὅτι ὁ ἐνάγων, προσληφθεὶς ἀπὸ τοῦ ἔτους 1942 προσωρινῶς ὡς κλητὴρ νυκτοφύλαξ τῶν κεντρικῶν Γραφείων τῆς ὡς ἄνω Ὑπηρεσίας, ὑπαγομένης εἰς τὸ Ὑπουργεῖον Δημοσίων Ἔργων, ἀπησχολήθη ὡς τοιοῦτος μέχρι τῆς 1.4.1954, ὅτε καὶ μετετάγη εἰς τὸ πρόσκαιρον προσωπικὸν τοῦ εἰρημένου Ὑπουργείου, βάσει τῆς ὑπ' ἀριθ. 59746) 1954 κοινῆς ἀποφάσεως τῶν Ὑπουργῶν Δημοσίων Ἔργων καὶ Οἰκονομικῶν, τοποθετηθεὶς εἰς τὴν ὡς ἄνω Ὑπηρεσίαν κιτὰ τὸ ὑπ' ἀριθ. 13280)31.3.1952 ἔγγραφόν της, ἀφ' ἧς καὶ ἐλάμβανε τὰς ἀποδοχὰς τοῦ κλητῆρος κατ' ἀρχὰς ἐκ δραχμῶν 1050 μηνιαίως μέχρι τῆς 31.3.1955, εἶτα ἀπὸ 1.4.1955 - 31.12.1955 δραχμὰς 1.155 μηνιαίως καὶ τέλος ἀπὸ 1.1.1956 - 30.8.1957 δραχμὰς 1.259 μηνιαίως καὶ ὑπὸ τὰς συνθήκας ταύτας οὐ-

τος ἀπὸ τοῦ χρόνου τῆς ἄνω μετατάξεώς του καὶ ἐφεξῆς ἀπησχολήθη ὡς κλητὴρ - νυκτοφύλαξ τῶν Γραφείων τῆς ἄνω Δημοσίας Ὑπηρεσίας καὶ καθ' ὅλας τὰς ἐργασίμους ἡμέρας, ὡς καὶ κατὰ τὰς Κυριακὰς καὶ ἑορτάς, ἀπὸ τῆς 18ης ὥρας μέχρι τῆς 02 πρωϊνῆς τῆς ἑπομένης, καὶ οὐχὶ καὶ πέραν ταύτης, τῆς ἐν τοῖς Γραφείοις παραμονῆς του μετὰ τὴν 2αν πρωϊνὴν γενομένης ἄνευ ὑποχρεώσεώς του πρὸς τοῦτο καὶ ἄνευ παροχῆς ὑπ' αὐτοῦ ὑπηρεσίας τινός, ἀλλ' ἐκουσίως ὅλως πρὸς κατάκλισίν του μόνον λόγῳ μακρᾶς τῶν Γραφείων τούτων ἀποστάσεως τῆς κατοικίας του. Οὕτω, ὑπὸ τὰ δεδομένα ταῦτα, βάσει καὶ τῶν πρόσθεν, ὁμοφώνως ἀμφοτέρων τῶν Τμημάτων τοῦ Δικαστηρίου τούτου δεκτῶν γενομένων, ὁ ἐνάγων δικαιοῦται τῆς ἐκ ποσοστοῦ 75 ο)ο ἐπὶ τοῦ 1)25 τοῦ μηνιαίου μισθοῦ προσαυξήσεως δι' ἐργασίαν του, παρασχεθεῖσαν κατὰ τὰς Κυριακὰς κλπ. ἑορτάς, ὡς καὶ τῆς ὡς ἄνω προσαυξήσεως διὰ νυκτερινὴν ἐργασίαν του 4 ὡρῶν ἡμερησίως, ὑπὸ τὸν ὡς εἴρηται περιορισμὸν τῆς ὑπ' ἀριθ. 17019)1953 κοινῆς ὑπουργικῆς ἀποφάσεως, ἤτοι τοῦ ἀνυποχρέου καταβολῆς τοιαύτης, καθ' ἣν περίπτωσιν αἱ καταβαλλόμεναι ἀποδοχαί του εἶναι ἀνώτεραι τῶν ὑπὸ τῶν οἰκείων διατάξεων προβλεπομένων ἐλαχίστων ὁρίων μισθοῦ καὶ ὅστις ἐν προκειμένῳ, ὡς πρὸς τὰς ἐν λόγῳ προσαυξήσεις, εἶναι ὁ νενομοθετημένος καὶ ὑποχρεωτικῶς ἐντεῦθεν χορηγούμενος μισθὸς λόγῳ τῆς φύσεως τῆς ἐργασίας του ὡς κυρίως σωματικῆς καὶ προβλεπόμενος ὑπὸ τῆς γενικῆς συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας (ἀπὸ 19.8.1938 τῶν ἐργατῶν ἐν γένει) τοῦ ἀνειδικεύτου ἐργάτου, οὐδεμιᾶς ἐναντίας τούτοις ἰσχυούσης διατάξεως ἐν σχέσει μὲ τὴν ὡς ἄνω κατηγορίαν τοῦ ἐνάγοντος, ἄλλως καταβάλλεται ἡ ὁριστομένη ἐπὶ ἔλαττον διαφορὰ μεταξὺ τῶν ἀποδοχῶν καὶ τοῦ ἐλαχίστου ἄνω ὁρίου τῆς προσαυξήσεώς του τῶν 25 ο)ο. Ἀκολούθως τούτοις ὁ ἐνάγων ὡς πρὸς τὰς Κυριακὰς καὶ ἑορτὰς καὶ τοῦ ἀνωτέρω καὶ κατὰ τὴν ἀγωγὴν κρισίμου χρόνου (1.4.1954 - 30.8.1957) δικαιοῦται προσαυξήσεως τοῦ κατ' αὐτὰς μισθοῦ του μόνον ἐξ 75 ο)ο, ὡς τὴν περὶ ταύτης ἀπαίτησίν του ὀρθῶς οὕτος νῦν περιορίζει καὶ κατὰ τὸν ὑπὸ τῆς ἐκκαλουμένης γενόμενον ἀριθμητικὸν ὑπολογισμὸν τούτων, τὸ ὕψος τῶν ὁποίων, ὡς καὶ ἡ ἐν γένει καταβλητέα προσαύξησις διὰ ταύτας, δὲν ἀμφισβητεῖται ὑπὸ τῶν διαδίκων, μὲ βάσιν τὸ ὡς ἄνω ἐλάχιστον ὅριον μισθοῦ τοῦ ἀνειδικεύτου ἐργάτου. Οὕτω δικαιοῦται οὗτος προσαυξήσεως συνολικῆς ἐκ δραχμῶν 5.457, ἀντὶ τοῦ μείζονος τούτου, ἐπιδικασθέντος τοιούτου ὑπὸ τῆς ἐκκαλουμένης, ἤτις καὶ δέον, κατὰ παραδοχὴν τοῦ σχετικοῦ λόγου ἐφέσεως τοῦ Δημοσίου, νὰ μεταρρυθμισθῇ, δεκτῆς γινομένης τῆς ἀγωγῆς μόνον ὡς πρὸς τὸ ποσὸν τοῦτο. Περαιτέρω, ὡς πρὸς τὴν προσαύξησιν διὰ τὴν ὡς ἄνω νυκτερινὴν κατὰ τὸν αὐτὸν κρίσιμον χρόνον ἀπασχόλησίν του, ἐν ὄψει τῆς κατηγορίας αὐτοῦ ὡς ἀνειδικεύτου ἐργάτου καὶ τοῦ κατὰ τὰς ὑπ' ἀριθ. 27383)1954, 27653)1954, 28050)1954 καὶ 42930)1956 οἰκείας ὑπουργικὰς ἀποφάσεις προβλεπομένου ἐλαχίστου ὁρίου ἡμερομισθίου του ἐκ δραχμῶν 28,75 μέχρι τῆς 1.1.1955, δραχμῶν 37 ἔκτοτε καὶ μέχρι τῆς 24.1.1956 καὶ εἶτα μέχρι τῆς 30.8.1957 ἐκ δραχμῶν 42, οὗτος οὐδεμιᾶς δικαιοῦται διὰ τὴν 4ωρον νυκτερινήν του ἐργασίαν προσαυξήσεως, κατὰ τὰ πρόσθεν δεκτὰ γενόμενα, βάσει καὶ τῆς ὑπ' ἀριθ. 27019)1953 ὑπουργικῆς ἀποφάσεως, καθ' ὅσον τὸ κατὰ τὸν αὐτὸν χρόνον λαμβανόμενον παρ' αὐτοῦ ἡμερομίσθιον, κατὰ τὸ ὑπ' ἀριθ. 712)1958 ἔγγραφον τῆς Ὑπηρεσίας του, ἤτοι μέχρι τῆς 31.3.1955 ἐκ δραχμῶν 42 (1025:25) ἀπὸ ταύτης καὶ μέχρι τῆς 1.1.1956 δραχμῶν 46 (1155 : 25) καὶ ἐφεξῆς μέχρι τῆς 30.8.1957 δραχμῶν 50,36 (1259 : 25) ὑπερέβαινε πάντοτε κατὰ ποσοστὸν τοὐλάχιστον 25ο)ο τὸ κατὰ τὰ ἀνωτέρω ὑπ' αὐτοῦ δικαιούμενον. Ἀντιθέτως ὅθεν τούτοις ἀποφανθεῖσα ἡ ἐκκαλουμένη ἥμαρτε καὶ δέον, δεκτῆς γινομένης τῆς ἐρέσεως τοῦ Δημοσίου καὶ μεταρρυθμιζομένης ταύτης, νὰ ἀπορριφθῇ κατὰ τὸ κεφάλαιόν της τοῦτο ἡ ὑπὸ κρίσιν ἀγωγὴ τοῦ ἐνάγοντος καὶ τὰ ἐναντία τούτοις ἀπορριπτέα, ὁμοῦ μετὰ τῆς περὶ ὑπερωριῶν, περὶ ὧν νῦν δὲν πρόκειται, καὶ κατὰ λοιπὰ ἐφέσεως τοῦ ἐνάγοντος. Ἡ δικαστικὴ δαπάνη πᾶσα τῶν διαδίκων κρίνεται συμψηφιστέα κατ' ἄρθρον 31 § 2 τοῦ ἀπὸ 7) 20.6.1957 β.δ. «περὶ κωδικοποιήσεως τῶν περὶ Νομικοῦ Συμβουλίου τοῦ Κράτους διατάξεων».

ΝΟΜΙΜΟΦΡΟΣΥΝΗ

ΕΦΑΡΜΟΓΗ ΝΟΜΟΥ ΠΕΡΙ ΝΟΜΙΜΟΦΡΟΣΥΝΗΣ ΕΙΣ ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΕΙΣ ΚΟΙΝΗΣ ΩΦΕΛΕΙΑΣ

Αναγκαστική τοποθέτησις πολεμιστοῦ καὶ δήλωσις νομιμοφροσύνης

Ἐπέκτασις Α.Ν. 516)1948 περὶ νομιμοφροσύνης καὶ ἐπὶ τῶν πάσης φύσεως Ὀργανισμῶν, ἐπιχειρήσεων ἢ ἐκμεταλλεύσεων κοινῆς ὠφελείας, ἀποφασιζομένης, κατὰ Ν.Δ. 4234)1962, τῆς ἐφαρμογῆς διὰ πράξεως τοῦ ἀσκοῦντος τὴν ἐποπτείαν Ὑπουργοῦ.—Ὑπαγωγὴ καὶ τῆς Δημοσίας Ἐπιχειρήσεως Ἠλεκτρισμοῦ, ὡς ἐπιχειρήσεως κοινῆς ὠφελείας, εἰς τὴν ἀνωτέρω διάταξιν.—Ἀναγκαῖον ὅμως ὅπως ἀπόφασις περὶ τούτου διὰ πράξεώς του ὁ ἁρμόδιος Ὑπουργός, δημοσιευομένης εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως. — Ἀναγκαστικὴ τοποθέτησις πολεμιστοῦ Α.Ν. 1836)1951. — Ἔλλειψις ἐκ τοῦ ἀνωτέρω λόγου ὑποχρεώσεως ὑποβολῆς δηλώσεως νομιμοφροσύνης.

Ἐνδιαφέρουσα εἶναι ἡ κατωτέρω ἀρεοπαγιτικὴ ἀπόφασις, ὑπὸ τῆς ὁποίας ἀνηρέθη ἡ ὑπ' ἀριθ. 12785)1964 ἀπόφασις τοῦ ὡς ἐφετείου δικάσαντος κατὰ τὴν ἐργατικὴν διαδικασίαν Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν.

Ἐπρόκειτο περὶ ἀναγκαστικῆς τοποθετήσεως πολεμιστοῦ τοῦ ἀ.ν. 1836)1951 εἰς τὴν Δημοσίαν Ἐπιχείρησιν Ἠλεκτρισμοῦ, ἡ ὁποία κατὰ τὰ νομολογηθέντα (Ἴδετε ΕΕΔ 23, 1228) ὑπάγεται εἰς τὴν ἐκ τοῦ ἀνωτέρω νόμου ὑποχρέωσιν προσλήψεως πολεμιστῶν, τοῦ Πρωτοδικείου ἀπορρίψαντος τὴν ἀγωγὴν τοῦ πολεμιστοῦ περὶ πληρωμῆς τῶν ἀποδοχῶν του λόγῳ τῆς ἐκ τῆς μὴ προσλήψεως ὑπερημερίας τῆς ἐργοδότιδος, διότι ὁ πολεμιστὴς δὲν ὑπέβαλεν εἰς ταύτην τὴν κατὰ τὸν νόμον ἀπαιτουμένην δήλωσιν νομιμοφροσύνης. (Ἴδετε περὶ τοῦ θέματος ΕΕΔ 23, 1053, ἔνθα νομολογία τοῦ Ἀρείου Πάγου).

Ἡ Δ.Ε.Η. ἀποτελεῖ ἐπιχείρησιν κοινῆς ὠφελείας καὶ κατὰ τὸ ἄρθρον 7 τοῦ ν.δ. 4234)1962 «περὶ ρυθμίσεως θεμάτων ἀφορώντων τὴν ἀσφάλειαν τῆς χώρας» : 1) Αἱ διατάξεις τοῦ ἀ.ν. 516 τῆς 4)8 Ἰανουαρίου 1948, ὡς ἐκυρώθη καὶ ἐτροποποιήθη ὑπὸ τοῦ ΜΘ')1948 Ψηφίσματος, πλὴν τῶν ἄρθρων 2 καὶ 4 §§ 3 καὶ 4 καὶ τῶν ἄρθρων 6 καὶ 8, ἔχουσιν ἐφαρμογὴν καὶ ἐπὶ τῶν πάσης φύσεως Ὀργανισμῶν, ἐπιχειρήσεων ἢ ἐκμεταλλεύσεων κοινῆς ὠφελείας, ἢ τῶν ἀσχολουμένων εἰς τὴν παραγωγὴν εἰδῶν, χρησίμων εἰς τὴν ἐθνικὴν ἄμυναν. 2) Αἱ παρ' ἑκάστῳ τῶν ἀνωτέρω Ὀργανισμῶν, ἐπιχειρήσεων καὶ ἐκμεταλλεύσεων κατὰ τὴν παράγραφον 2 τοῦ ἄρθρου 4 τοῦ ἀ.ν. 516)1948 τριμελεῖς ἐπιτροπαὶ συνιστῶνται δι' ἀποφάσεως τοῦ ἀσκοῦντος τὴν ἐποπτείαν Ὑπουργοῦ, ὅπου δὲ δὲν προβλέπεται ἄσκησις ἐποπτείας δι' ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας, ἐξαιρέσει τῶν ἀσχολουμένων μὲ τὴν παραγωγὴν εἰδῶν χρησίμων εἰς τὴν ἐθνικὴν ἄμυναν, δι' οὓς ἡ ἐπιτροπὴ συγκροτεῖται δι' ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐθνικῆς Ἀμύνης. 3) Ἡ εἰς ἑκάστην περίπτωσιν ἐφαρμογὴ τῶν διατάξεων τοῦ ἄρθρου τούτου ἀποφασίζεται διὰ πράξεως τοῦ κατὰ τὰς ἀνωτέρω διακρίσεις ἁρμοδίου Ὑπουργοῦ.

Ὑπὸ τὴν τελευταίαν αὐτὴν προϋπόθεσιν καὶ δημοσιευομένης τῆς ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας ἡ κατωτέρω ἀπόφασις τοῦ Ἀρείου Πάγου δέχεται, ὅτι ἔχει ἐφαρμογὴν εἰς ἑκάστην ἀνωτέρω περίπτωσιν ὁ νόμος περὶ νομιμοφροσύνης καὶ συνεπῶς, μὴ γενομένου τούτου, δὲν ὑπεῖχεν ὁ πολεμιστὴς ὑποχρέωσιν ὑποβολῆς δηλώσεως νομιμοφροσύνης, ὥστε, ἐν ἐλλείψει αὐτῆς, νὰ μὴ συντρέχῃ ὑπερημερία τῆς ἐργοδότιδος καὶ ἐξ αὐτῆς δικαίωμα μισθοῦ.

Ἀρείου Πάγου 142)1965, Τμ. Β'

Προεδρεύων ὁ Ἀντιπρόεδρος κ. *Κ. Σούτλος*
Εἰσηγητὴς ὁ Ἀρεοπαγίτης κ. *Δ. Ρεζάκης*
Δικηγόρος ὁ κ. Α. Βορδώνης

Κατὰ μὲν τὴν παράγραφον 1 τοῦ ἄρθρου 7 τοῦ ν.δ. 4234)1962 περὶ ρυθμίσεως θεμάτων ἀφορώντων τὴν ἀσφάλειαν τῆς χώρας αἱ διατάξεις τοῦ ἀ.ν. 516)1948 περὶ ἐλέγχου τῆς νομιμοφροσύνης τῶν δημοσίων κλπ. ὑπαλλήλων, πλὴν τῶν ἄρθρων 2 καὶ 4 §§ 3 καὶ 4 καὶ τῶν ἄρθρων 6 καὶ 8, ἔχουσιν ἐφαρμογὴν καὶ ἐπὶ τῶν πάσης φύσεως ὀργανισμῶν, ἐπιχειρήσεων ἢ ἐκμεταλλεύσεων κοινῆς ὠφελείας, κατὰ δὲ τὴν παράγραφον 3 τοῦ αὐτοῦ ἄρθρου ἡ εἰς ἑκάστην περίπτωσιν ἐφαρμογὴ τῶν διατάξεων τοῦ ἄρθρου τούτου ἀποφασίζεται διὰ πράξεως τοῦ ἀσκοῦντος τὴν ἐποπτείαν Ὑπουργοῦ.

Ἐκ τῶν διατάξεων τούτων σαφῶς προκύπτει, ὅτι ἡ ἀναιρεσίβλητος, ὡς οὖσα ἐπιχείρησις κοινῆς ὠφελείας, ἐμπίπτει μὲν εἰς τὴν παράγραφον 1 τοῦ ἄρθρου 7, ἀλλ' ἵνα ἐφαρμοσθῶσιν ἐπ' αὐτῆς αἱ διατάξεις τοῦ ἄρθρου 1 τοῦ ἀ.ν. 516)1948, καθ' ἃς διὰ τὸν διορισμὸν ἢ πρόσληψιν ὑπαλλήλων ἢ ὑπηρετῶν ἀπαιτεῖται, ὡς πρόσθετον προσόν, ὅπως ὁ διοριζόμενος ἢ προσλαμβανόμενος εἶναι νομιμόφρων, ὑπὸ τὴν ἐν ἄρθρῳ

ΑΝΑΓΚΑΣΤΙΚΑΙ ΣΧΕΣΕΙΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ

ΑΠΟΛΥΣΙΣ ΑΝΑΓΚΑΣΤΙΚΩΣ ΤΟΠΟΘΕΤΟΥΜΕΝΩΝ ΠΟΛΕΜΙΣΤΩΝ ΩΣ ΜΙΣΘΩΤΩΝ

Λόγοι απολύσεως κατ' Α.Ν. 1836)1951 και οργανισμοί επιχειρήσεων

Θέσπισις διά τοῦ Α.Ν. 1836)1951 ἰδίων λόγων ἀπολύσεως τῶν ἀναγκαστικῶς τοποθετουμένων πολεμιστῶν, τῆς διαπιστώσεως τῆς ὑπάρξεως ἀνεπαρκείας ἢ ἀκαταλληλότητος ἢ ἀναρμόστου συμπεριφορᾶς τοῦ μισθωτοῦ συνεπαγομένης τὴν ἀπόλυσιν αὐτοῦ, ἀνεξαρτήτως ἐὰν διὰ τὰ τοιαῦτα παραπτώματα ὁ διέπων τὴν ἐπιχείρησιν νομίμως ἀνεγνωρισμένος ὀργανισμὸς προβλέπῃ τὴν δυνατότητα ἐπιβολῆς καὶ ἡπιωτέρας τῆς ἀπολύσεως πειθαρχικῆς ποινῆς. — Ἁρμοδιότης Πρωτοδικειακῆς Ἐπιτροπῆς.

Τὸ ἱστορικὸν τῆς ὑποθέσεως, ἐπὶ τῆς ὁποίας ἡ κατωτέρω ἀπόφασις τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας, ἔχει ὡς ἑξῆς :

Ἡ Ἐθνικὴ Τράπεζα τῆς Ἑλλάδος δι' αἰτήσεως της πρὸς τὴν Πρωτοδικειακὴν Ἐπιτροπὴν Προστασίας Ἐφέδρων Παλαιῶν Πολεμιστῶν τοῦ Πρωτοδικείου Καλαμάτας ἠτήσατο τὴν ἔγκρισιν ἀπολύσεως παρ' αὐτῇ ὑπηρετοῦντος ὑπαλλήλου, προστατευομένου ὑπὸ τοῦ ἀ.ν. 1836)1951, ἐπικαλεσθεῖσα τὴν συνδρομὴν τῶν προϋποθέσεων τοῦ ἄρθρου 7 § ββ' ἐδάφ. α' καὶ β' τοῦ ἀνωτέρω νόμου, ὡς ἀντικατεστάθη διὰ τοῦ ἄρθρου 4 τοῦ ν.δ. 4185)1961 (ΕΦΕΔ 20, 1223 ἐπ., ἔνθα κωδικοποίησις τῶν ἰσχυουσῶν διατάξεων).

Διὰ τὴν Ἐθνικὴν Τράπεζαν τῆς Ἑλλάδος ἰσχύει ὁ ἐκδοθεὶς εἰς ἐκτέλεσιν τοῦ ἄρθρου 1 τοῦ ν.δ 2510)1953 καὶ διὰ τοῦ ἀπὸ 17)26 Σεπτεμβρίου 1953 β.δ)γματος κυρωθεὶς ὀργανισμὸς τῆς ὑπηρεσίας αὐτῆς, ἐπέχων νόμου ἰσχύν (Α.Π. 420)1960, εἰσηγητὴς *Μ. Παντελῆς*, ΕΕΔ 20, 428 καὶ ἄλλαι). Ἐν τούτοις, ἀφοῦ ἡ διάταξις τοῦ ἄρθρου 7 τοῦ ἀνωτέρω ἀ.ν. 1836)1951, ὡς ἀντικατεστάθη ὑπὸ τοῦ ν.δ. 4185)1961, ὁρίζει, ὅτι εἶναι ἁρμοδία ἡ οἰκεία Πρωτοδικειακὴ Ἐπιτροπὴ τοῦ ἀνωτέρω ἄρθρου 7 αὐτοῦ διὰ παραβάσεις προβλεπομένας ὑπὸ τοῦ νομίμως ἀνεγνωρισμένου ὀργανισμοῦ ἢ κανονισμοῦ τῆς ἐπιχειρήσεως ἢ ἐκμεταλλεύσεως, δι' ἃς ὁρίζεται ὡς ποινὴ ἡ ἀπόλυσις (ἴδετε καὶ Α.Π. 611)1957, εἰσηγητὴς *Ι. Τραχανᾶς*, ΕΕΔ 17, 31, ἔνθα εἰς σημειώσεις μας καὶ λοιπαὶ παραπομπαί), τίθεται δὲ ἀκόμη καὶ ὡς λόγος ἀπολύσεως τῶν περὶ ὧν πρόκειται προσώπων ἡ ἀποδεδειγμένη ἀνεπάρκεια ἢ ἀκαταλληλότης καὶ ἀνάρμοστος συμπεριφορὰ τούτων, ἔπεται, ὅτι, ὡς δέχεται καὶ τὸ Συμβούλιον τῆς Ἐπικρατείας, εἶχεν ἐν προκειμένῳ ἁρμοδιότητα ἡ Ἐπιτροπὴ νὰ ἀποφασίσῃ ἢ μὴ περὶ τῆς ὁριστικῆς ἀπολύσεως τοῦ μισθωτοῦ, χωρὶς νὰ δύναται ἐκ τοῦ νόμου νὰ διατάξῃ ἀναβολὴν τῆς ἀπολύσεως ἢ ἄλλο τι μέτρον. (Ἴδετε νομολογίαν τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας εἰς σημ. 3 τοῦ νόμου τούτου ἔννοιαν, συνακολούθως δὲ καὶ ἡ διάταξις τῆς παραγράφου 2 τοῦ ἄρθρου 2 τοῦ κατ' ἐξουσιοδότησιν τοῦ ἄρθρου 5 § 3 τοῦ ἀνωτέρω νόμου ἐκδοθέντος β.δ. τῆς 7)8.5.1948, καθ' ἣν εἰς τὰς αἰτήσεις τῶν αἰτούντων ὅπως διορισθῶσι δέον νὰ ἐπισυνάπτεται ἔγγραφος δήλωσις αὐτῶν περὶ τῆς νομιμοφροσύνης των, ἀπαιτεῖται, ὅπως ἀποφασίσῃ τοῦτο διὰ πράξεώς του ὁ ἁρμόδιος Ὑπουργός. Τοιαύτη ὅμως πρᾶξις, ἥτις, ὡς διευρύνουσα τὴν ἔκτασιν ἐφαρμογῆς τοῦ ὡς ἄνω νομοθετικοῦ διατάγματος καὶ θέτουσα οὕτω δίκαιον ἐξ ἀντικειμένου, ἔδει νὰ δημοσιευθῇ καὶ εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως, δὲν ἐξεδόθη καὶ συνεπῶς δὲν εἶναι ἐφαρμοστέαι ἐπὶ τῆς ἀναιρεσιβλήτου αἱ ὡς ἄνω διατάξεις.

Διὰ τῆς ἀγωγῆς ὁ ἀναιρεσείων, ἰσχυριζόμενος ὅτι, καίτοι ἐτοποθετήθη ἀναγκαστικῶς ὑπὸ τοῦ Συμβουλίου ἀπολυομένων ἐκ τῶν τάξεων τοῦ στρατοῦ παρὰ τῇ ἀναιρεσιβλήτῳ, ὡς ὑπηρέτης, ἐν τούτοις ἠρνήθη αὕτη νὰ ἀποδεχθῇ τὰς ἐμπροθέσμως προσφερθείσας ὑπηρεσίας του, ἐζήτησε τὸν μισθὸν ὑπερημερίας. Ὡς δὲ προκύπτει ἐκ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως, τὸ δικαστήριον ἀπεφήνατο ἀπορριπτέαν τὴν ἀγωγήν, ἐπὶ τῷ λόγῳ ὅτι ἡ ἀναιρεσίβλητος δὲν κατέστη ὑπερήμερος, διότι ὁ ἀναιρεσείων δὲν ὑπέβαλε τὴν κατὰ τὰς ὡς ἄνω διατάξεις ἔγγραφον περὶ νομιμοφροσύνης δήλωσίν του. Οὕτως ὅμως ἀποφηνάμενον ἐσφαλμένως ἠρμήνευσε καὶ ἐφήρμοσε τὰς μὴ ἐν προκειμένῳ ἐφαρμοστέας, κατὰ τὰ ἐν τῇ ἠγουμένῃ αἰτιολογίᾳ ἐκτεθέντα, διαληφθείσας διατάξεις καὶ ἀναιρετέαν τὴν ἀπόφασίν του κατέστησε κατὰ τὸ ἄρθρον 807 § 17 Πολ. Δικ. καὶ τὸν βάσιμον περὶ τούτου μοναδικὸν λόγον ἀναιρέσεως, ὅστις, πλήττων τὴν ἀπόφασιν ὡς στερουμένην νομίμου βάσεως, ἐνέχει ἐν ἑαυτῷ καὶ παράπονον δι' εὐθείαν τοῦ νόμου παράβασιν.

μειώσεις μας ἐν ΕΕΔ 16, 1332, Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν 6597)1955, εἰσηγητὴς *Κ. Παρασκευόπουλος*, ΕΕΔ 14, 918).

Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας 837)1965, Τμ. Γ'

Πρόεδρος ὁ Ἀντιπρόεδρος κ. *Μ. Στασινόπουλος*

Εἰσηγητὴς ὁ Πάρεδρος κ. *Κ. Δάρας*

Δικηγόροι οἱ κ.κ. Π. Πανόπουλος, Δ. Λιακατᾶς, Πάρεδρος Νομικοῦ Συμβουλίου Κράτους, Ἀρ. Τσάτσος

Διὰ τῆς ὑπὸ κρίσιν νομοτύπως καὶ ἐκπροθέσμως ἀσκηθείσης αἰτήσεως διώκεται ἡ ἀκύρωσις τῆς ὑπ' ἀριθ. 1 τῆς 19.7.1963 ἀποφάσεως τῆς κατὰ τὸ ἄρθρον 7 τοῦ ἀ.ν. 244)1936 Ἐπιτροπῆς Προστασίας Ἐφέδρων Παλαιῶν Πολεμιστῶν περιφερείας Πρωτοδικείου Καλαμάτας, δι' ἧς ἀπερρίφθη αἴτησις τῆς αἰτούσης Τραπέζης, ὅπως ἐπιτραπῇ αὐτῇ ἡ ἀπόλυσις τοῦ κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ νόμου 751)1948 τοποθετηθέντος παρ' αὐτῇ πολεμιστοῦ Γ.Κ.

Παραδεκτῶς παρεμβαίνει ὑπὲρ τοῦ κύρους τῆς προσβαλλομένης πράξεως ὁ ρηθεὶς Γ.Κ., πρόδηλον ἔχων ἔννομον συμφέρον.

Κατὰ τὰς διατάξεις τῶν παραγράφων 1, 2 καὶ 3 τοῦ ἄρθρου 7 τοῦ ἀ.ν. 1836)1951, ὡς ἀντικατεστάθησαν διὰ τοῦ ἄρθρου 4 τοῦ ν.δ. 4185)1961: «1. Ἀπόλυσις τοποθετηθέντων δυνάμει τοῦ νόμου 751)1948, ν.δ. 1196)1949 καὶ τοῦ ἄρθρου 3 τοῦ ἀ.ν. 1836)1951 καὶ τῶν τοποθετουμένων ἐφεξῆς ἐπιτρέπεται εἰς τὰς ἑξῆς περιπτώσεις καὶ ὑπὸ τὰς κάτωθι προϋποθέσεις: Α) . . . καὶ Β) κατόπιν ἀποφάσεως τῆς Ἐπιτροπῆς τοῦ ἄρθρου 7 τοῦ ἀ.ν. 244)1936 καὶ 771)1937 α) διὰ παραβάσεις, προβλεπομένας ὑπὸ τοῦ νομίμως ἀνεγνωρισμένου Ὀργανισμοῦ ἢ Κανονισμοῦ τῆς Ὑπηρεσίας ἢ Ἐπιχειρήσεως ἢ Ἐκμεταλλεύσεως, δι' ἃς ὁρίζεται ὡς ποινὴ ἡ ἀπόλυσις. β) Δι' ἀποδεδειγμένην ἀνεπάρκειαν ἢ ἀκαταλληλότητα μὴ ὀφειλομένην πάντως εἰς τὰ τραύματά του, καὶ ἀνάρμοστον συμπεριφοράν. γ) Δι' ἀποδεδειγμένην οἰκονομικὴν ἀνεπάρκειαν τῆς ἐπιχειρήσεως...».

Ἐκ τῶν διατάξεων τούτων, καθ' ἃ ἤδη ἐκρίθη ὑπὸ τοῦ Δικαστηρίου τούτου (663)1960, 2996)1964), προκύπτει σαφῶς, ὅτι θεσπίζονται ἴδιοι λόγοι ἀπολύσεως τῶν κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ νόμου 751)1948, ν.δ. 1196)1949 καὶ ἄρθρου 3 τοῦ ἀ.ν. 1836)1951 τοποθετηθέντων πολεμιστῶν καὶ ἐπομένως ἡ διαπίστωσις τῆς ὑπάρξεως ἀνεπαρκείας ἢ ἀκαταλληλότητος ἢ ἀναρμόστου συμπεριφορᾶς τοῦ πολεμιστοῦ συνεπάγεται τὴν ἀπόλυσιν αὐτοῦ, ἀνεξαρτήτως ἐὰν διὰ τοιαῦτα παραπτώματα ὁ διέπων τὴν ἐπιχείρησιν νομίμως ἀνεγνωρισμένος ὀργανισμὸς προβλέπῃ τὴν δυνατότητα ἐπιβολῆς καὶ ἠπιωτέρας ἀπολύσεως πειθαρχικῆς ποινῆς.

Ἐν προκειμένῳ ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις ἐδέχθη, ὅτι ὁ παρεμβαίνων, ὡς διευθυντὴς τοῦ λογιστηρίου τοῦ ἐν Πύλῳ Ὑποκαταστήματος τῆς αἰτούσης Τραπέζης, λαβὼν ὡς δάνειον παρὰ τοῦ Α.Μ. τὸ ποσὸν τῶν δραχμῶν 20.000 καὶ εὑρεθεὶς εἰς ἀδυναμίαν ἀποδόσεως τούτου, ἐδήλωσεν εἰς αὐτὸν ψευδῶς, ὅτι προέβη εἰς τὴν ὑπὲρ τούτου κατάθεσιν παρὰ τῷ Ταμιευτηρίῳ τῆς Τραπέζης τοῦ ἀνωτέρω ποσοῦ, προέβη δὲ καὶ εἰς τὴν σχετικὴν ἐγγραφὴν ἐπὶ τοῦ βιβλιαρίου τοῦ ἀνωτέρω Α.Μ. καὶ ὅτι μετὰ ταῦτα, ἀποκαλυφθείσης τῆς εἰκονικότητος τῆς καταθέσεως ταύτης, ἐξηναγκάσθη νὰ προβῇ εἰς τὴν κατάθεσιν τοῦ ἀνωτέρω ποσοῦ. Τὰ ὡς ἄνω ὅμως δεκτὰ γενόμενα ὡς ἀποδειχθέντα πραγματικὰ περιστατικά, αὐτὰ καθ' ἑαυτά, συνιστῶσι προδήλως ὀπαίτιον ἀκαταλληλότητα καὶ ἀνάρμοστον συμπεριφορὰν κατὰ τὴν ἔννοιαν τῶν ρηθεισῶν διατάξεων, ἥτις ἔδει νὰ συνεπαγάγῃ τὴν ἀπόλυσιν τοῦ παρεμβαίνοντος, ἀνεξαρτήτως ἐὰν κατὰ τὸν διὰ τοῦ ἀπὸ 17)26.9.1953 β. δ)τος (φ. 267) κυρωθέντα Ὀργανισμὸν τῆς αἰτούσης Τραπέζης ἦτο δυνατὴ ἡ ἐπιβολὴ καὶ ἠπιωτέρας ποινῆς. Καὶ ναὶ μὲν τὸν τοιοῦτον χαρακτῆρα τῆς πράξεως δύνανται νὰ ἄρωσι τυχὸν συντρέχοντα ἄλλα περιστατικά, ἀλλ' οὐδὲν τοιοῦτον, πλὴν τὰ ὑπὸ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως ἀναφερόμενα καὶ ληφθέντα πρὸς τοῦτο ὑπ' ὄψιν ὅτι ὁ παρεμβαίνων κατὰ τὰς ἐκάστοτε ἐπιθεωρήσεις ἐκρίθη ἀπὸ μὲν ἀπόψεως ὑπηρεσιακῆς καταρτίσεως καὶ ἀποδόσεως «καλός», ἀπὸ δὲ ἀπόψεως ἤθους «πολὺ καλός» καὶ ὅτι δὲν ὑπέπεσεν εἰς ἕτερον πειθαρχικὸν παράπτωμα, μὴ ἀναγόμενα εἰς τὴν τελεσθεῖσαν πρᾶξιν, ἥτις καὶ κατὰ τὴν προσβαλλομένην ἀπόφασιν συνιστᾷ βαρὺ πειθαρχικὸν παράπτωμα, δὲν δύνανται νὰ δικαιολογήσωσι τὴν ἄρσιν τοῦ ρηθέντος χαρακτῆρος αὐτῆς. Ὅθεν ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις, ἀπορρίψασα τὴν αἴτη-

ΧΡΟΝΟΣ ΠΡΟΣΤΑΣΙΑΣ ΑΝΑΓΚΑΣΤΙΚΩΣ ΤΟΠΟΘΕΤΗΘΕΝΤΩΝ ΠΟΛΕΜΙΣΤΩΝ ΩΣ ΜΙΣΘΩΤΩΝ

'Απόλυσις μετ' άπόφασιν Πειθαρχικοῦ Συμβουλίου

Χρονικῶς περιωρισμένη πρότερον ἡ προστασία ὡς πρός τήν ἀπόλυσιν τῶν κατ' Α.Ν. 1836)1951 τοποθετουμένων πολεμιστῶν ὡς μισθωτῶν. — Καθιέρωσις διά τοῦ Ν.Δ. 4185)1961 διαρκοῦς προστασίας. — Κάλυψις δι' αὐτῆς καί τῶν κατά τήν δημοσίευσιν τοῦ Ν.Δ. 4185)1961 ὑπηρετούντων ἀναγκαστικῶς τοποθετηθέντων, ἀδιαφόρως ἄν εἶχε λήξει ὁ χρόνος προστασίας αὐτῶν. — Μετατροπή συμβάσεως ἐργασίας ἀορίστου χρόνου εἰς ὡρισμένου πρός καταστρατήγησιν τοῦ Νόμου — Δημοσίας τάξεως τό ἐκ τοῦ Α.Ν. 1836)1951 δικαίωμα τοῦ μισθωτοῦ. — Λόγοι ἀπολύσεως. — 'Αρμόδιον ἐπί Νομικῶν Προσώπων Δημοσίου Δικαίου τό Πειθαρχικόν Συμβούλιον. — Διαδικασία ἀπολύσεως.

'Η διά τοῦ ἀ.ν. 1836)1951 περί προστασίας πολεμιστῶν καθοριζομένη προστασία αὐτῶν, μή ἐπιτρεπομένης τῆς ἀπολύσεώς των, εἰμή διά τούς ἐν ἄρθρῳ 7 αὐτοῦ λόγους, ἦτο πρότερον περιωρισμένου χρόνου τοιαύτη, ἤτοι πενταετία ἀπό τῆς προσλήψεως, ἡ ὁποία διά τινας ἐπιχειρήσεις καί κατηγορίας πολεμιστῶν παρετάθη ἐπί μίαν εἴσετι διετίαν. ('Ίδετε ΕΕΔ 20, 990 ἐπ. σημειώσεις μας).

Διά τοῦ ἄρθρου ὅμως 4 τοῦ ν.δ. 4185)1961 (ΕΕΔ 20, 1165) διηυρύνθη ἡ προστασία, νομοθετηθεῖσα δι' ἀπεριορίστου χρόνου, τοῦτο δέ, κατά τήν εἰσηγητικήν ἔκθεσιν (ΕΕΔ 20, 1165), διότι ἡ διά τῶν προηγουμένων νόμων παρασχεθεῖσα προστασία δέν δύναται νά θεωρηθῇ πλήρης, ἐφ' ὅσον, ληξάσης ἤδη τῆς διά τῶν νόμων τούτων καθοριζομένης χρονικῆς προστασίας διά τούς πλείστους ἐξ αὐτῶν, ἀπειλοῦνται οὗτοι νά παραμείνωσιν ἄνευ ἐργασίας, ἐστερημένοι βιοποριστικῶν μέσων. Ἐκρίθη οὕτω σκόπιμον, ὅπως, ὁλοκληρουμένης τῆς ὑπέρ τῶν πολεμιστῶν προστασίας, ἀπαλειφθῶσιν οἱ χρονικοί περιορισμοί αὐτῆς.

Σαφῶς, ἑπομένως, συνάγεται ἐξ αὐτῶν καί ἐκ τῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρου 4 § 4 τοῦ ν.δ. 4185)1961, τήν ὁποίαν ἐπικαλεῖται τό Πρωτοδικεῖον, ὅτι ἡ νεωτέρα αὕτη νομοθετική προστασία κατέλαβε καί τούς ὑπηρετοῦντας κατά τήν δημοσίευσιν τοῦ νέου νόμου, ἀδιαφόρως ἄν εἶχε λήξει προηγουμένως ἡ ἐκ τοῦ εἰδικοῦ νόμου προστασία καί ἠδύναντο νά ἀπολυθῶσιν ἐλευθέρως ὑπό τοῦ ἐργοδότου, ὡς οἱ κοινοί μισθωτοί, ἀφοῦ ὑπό ἀντίθετον ἔννοιαν τοῦ νόμου θά συνέβαινε νά προστατεύωνται μόνον ἐκεῖνοι, οἱ ὁποῖοι διετέλουν ἀκόμη ὑπό τήν προστασίαν τοῦ προηγουμένου νόμου (πενταετία ἡ ἑπταετία) καί θά ἀπέμενον ἐκτός προστασίας πλεῖστοι μισθωτοί, οἱ ὁποῖοι εἶχον ὑπερβῆ τήν κατά χρόνον προστασίαν τοῦ νόμου, ἐνῷ πάντες ἐξηκολούθουν ὑπηρετοῦντες παρά τῷ ἐργοδότῃ των.

Εἶναι βέβαιον, ὅτι ὁ νόμος 1836)1951, ὡς καί οἱ ἐπιβάλλοντες ὁμοίαν ὑποχρέωσιν εἰδικοί νόμοι, ἀναφέρονται εἰς συμβάσεις ἀορίστου χρόνου, τοῦτο δέ προκύπτει ἀμέσως καί ἐκ τῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρου 4 § 3 τοῦ ν.δ. 4185)1961 (ΕΕΔ 20, 1231), καθ' ἣν οἱ ἀπολυόμενοι δικαιοῦνται τῆς ἀποζημιώσεως τοῦ νόμου 2112)1920, ὡς οὗτος ἐτροποποιήθη, ἤ τοῦ β.δ/τος 16)18 'Ιουλίου 1920, αἱ διατάξεις τῶν ὁποίων ἀναφέρονται εἰς συμβάσεις ἀορίστου χρόνου.

Προκύπτει ἐκ τῆς ἀποφάσεως τοῦ Πρωτοδικείου, ὅτι ἡ προκειμένη σύμβασις ἐργασίας μετετράπη εἰς ὡρισμένου χρόνου τοιαύτην, ἀλλ' ἐκρίθη, ὅτι τοῦτο ἐγένετο σκοπίμως πρός καταστρατήγησιν τοῦ νόμου καί συνεπῶς ἀκύρως. ('Ίδετε ὡς πρός τό ὅτι ὁ ἀ.ν. 1836)1951 εἶναι νόμος δημοσίας τάξεως Α.Π. 275)1962, εἰσηγητής *Γ. Χατζηδάκης*, ΕΕΔ 21, 725, Πρωτοδικείου 'Αθηνῶν 17819)1961, εἰσηγητής *Ε. Διαλυνᾶς*, ΕΕΔ 21, 276, καί περί ἀπαγορεύσεως τῆς καταστρατηγήσεως τοῦ νόμου γενικῶς Πρωτοδικείου Σερρῶν 92)1964, εἰσηγητής *Στ. Πετρίδης*, ΕΕΔ 23, 1237 καί τά αὐτόθι σημειούμενα).

Πρωτοδικείου Θεσσαλονίκης 1250)1965

Διαδικασία ἐργατικῶν διαφορῶν κατ' ἔφεσιν

Πρόεδρος ὁ κ. ***Κ. Παρασκευόπουλος***

Εἰσηγητής ὁ Πρωτοδίκης κ. ***Φ. Κοντεφεύδης***

Δικηγόροι οἱ κ.κ. Σ. Καρακαντᾶς, Δ. Συνάπαλος

Διά τῆς ἐφ' ἧς ἡ ἐκκαλουμένη ἀπόφασις ἀγωγῆς ὁ ἐνάγων καί ἤδη ἐφεσίβλητος, διατεινόμενος

σιν τῆς αἰτούσης Τραπέζης ὅπως ἐπιτραπῇ ἡ ἀπόλυσις τοῦ παρ' αὐτῇ τοποθετηθέντος παρεμβαίνοντος καί διά τά ὡς ἄνω πραγματικά περιστατικά, ὡς συνιστῶντα ὑπαίτιον ἀκαταλληλότητα καί ἀνάρμοστον συμπεριφοράν, κατά τήν ἔννοιαν τῶν ρηθεισῶν διατάξεων, μή ἀναφέρουσα δέ ἕτερα γεγονότα, ἅτινα θά ἠδύναντο νά θεωρηθοῦν ὡς ἀλλοιοῦντα τόν ἐκ τῶν περιστατικῶν τούτων προκύπτοντα χαρακτῆρα τῆς πράξεως, ἐσφαλμένως ἐμήνευσε καί ἐφήρμοσε τάς διατάξεις ταύτας καί ὡς ἐκ τούτου κατέστη ἀκυρωτέα, κατά τόν βάσιμον περί τούτου πρῶτον λόγον ἀκυρώσεως τῆς ὑπό κρίσιν αἰτήσεως, ἥτις δέον νά γίνῃ δεκτή, καθισταμένης ἀλυσιτελοῦς τῆς ἐρεύνης τῶν λοιπῶν λόγων ἀκυρώσεως, ἀπορριφθῇ δέ ἡ παρέμβασις.

ότι δι' αποφάσεως του Συμβουλίου προστασίας απολυομένων εκ του στρατού από 9.1.1953 και κατά την υπ' αριθ. 19.1.1953 συνεδρίαν του εντοποθετήθη ως επιμελητής εισπράξεως εις το ενταύθα Υποκατάστημα του Ταμείου Ασφαλίσεως Εμπόρων και κατ' ακολουθίαν της εξηναγκασμένης ταύτης εργασιακής συμβάσεως παρείχεν εις το εναγόμενον και ήδη εκκαλούν Ν.Π.Δ.Δ. εργασίαν του επιμελητού εισπράξεων εις το άνω Υποκατάστημά του από της κατά την 1.2.1953 εμπροθέσμου εμφανίσεώς του προς ανάληψιν υπηρεσίας μέχρι της 20.6.1964, ότε, κατ' ακολουθίαν άκυρου καταγγελίας, τούτο απέκρουσε τας προσηκόντως προσφερομένας υπηρεσίας του διά του επί ταύτω ενταλθέντος νομίμου φυσικού εκπροσώπου του, διώκει την παρά του εκκαλούντος πληρωμήν του από 20.6.1964 και εφεξής μισθού υπερημερίας (Α.Κ. 349, 656). Η εκκαλουμένη, κρίνασα νόμιμον και ουσία βάσιμον την αγωγήν, επεδίκασε τω εφεσιβλήτω δραχμάς 9.838, ήτοι το αιτηθέν ποσόν, καθ' ής παραπονείται το εκκαλούν Ν.Π.Δ.Δ. διά τους εν τη εφέσει του αναπτυσσομένους λόγους.

Ως εξάγεται εκ του άρθρου 7 § 1 του ά.ν. 1836)1951, η μεταξύ των διαδίκων υφισταμένη εξηναγκασμένη εργασιακή σύμβασις, τελούσα υπό την σαφώς τεθεσπισμένην προθεσμίαν (7ετούς) διαρκείας της, αρχομένην από της προσλήψεως του ενάγοντος (βλ. άρθρον μόνον § 1 νόμου 2223) 1953 και υπ' αριθ. 9291)1958 απόφασιν Υπουργού Εργασίας Φ.Ε.Κ. 29, τεύχος Β' της 31.1.1958), είναι ωρισμένου χρόνου, υπό την έννοιαν ότι κατά την δίοδον της προθεσμίας ταύτης και μέχρι της λήξεως αύτης οι δικαιούχοι νεοπολεμισταί, διατελούντες εν αναγκαστική εργασιακή συμβάσει, απολαύουσι μονιμότητος, απολυόμενοι μόνον διά τους εν άρθρω 7 § 2 αναφερομένους λόγους, μετά δε την πάροδον του χρονικού σημείου λήξεως της προθεσμίας ταύτης και εν περιπτώσει παραμονής αυτών εν τη υπηρεσία μετατρέπεται η σύμβασις εργασίας εις τοιαύτην αορίστου χρόνου και επέρχεται εξομοίωσις αυτών προς τους λοιπούς συναδέλφους των, η δε μισθωτική αυτών σχέσις διέπεται υπό των κειμένων εργατικών νόμων και του ειδικού Κανονισμού της επιχειρήσεως, εφ' όσον υφίσταται τοιούτος (Α.Π. 39)1959, ΕΕΔ 18, 256, Α.Π. 285) 1960, ΕΕΔ 19, 852).

Ετέρωθεν διά του άρθρου 4 του ν.δ. 4185) 1961 κατηργήθη ο υπό του μνησθέντος άρθρου 7 του ά.ν. 1836)1951 προβλεπόμενος χρονικός περιορισμός της παρεχομένης ανωτέρω εις τους πολεμιστάς προστασίας, καθιστωμένης εφεξής ταύτης διαρκούς. (Πρβλ. εισηγητικήν έκθεσιν ν. δ)τος 4185)1961 εις Πανδέκτας Σιφναίου 1961, σελ. 742). Διαρκούς ισχύος καθίσταται και η προστασία των πολεμιστών, οίτινες πρό της τροποποιήσεως του ά.ν. 1836 υπό του ν. δ. 4185 παρέμενον και μετά την λήξιν της 7ετούς προθεσμίας της προστασίας των εν τη υπηρεσία των, μετατροπείσης της εργασιακής συμβάσεως κατ' επιταγήν του νόμου εις τοιαύτην αορίστου διαρκείας, εντεχθέντος του μισθωτού εις το υπαλληλικόν προσωπικόν της επιχειρήσεως. Τούτο συνάγεται εμμέσως, πλήν σαφώς, εκ της διατάξεως της παραγράφου 4 του άρθρου 4 του μνησθέντος ν.δ. 4185, καθ' ην οι απολυθέντες λόγω λήξεως του χρόνου προστασίας του καθοριζομένου υπό του νόμου 2223)1952 και της κατ' εξουσιοδότησιν του άρθρου 13 του ν.δ. 2657)1953 εκδοθείσης υπ' αριθ. 9291)1958 υπουργικής αποφάσεως δικαιούνται επανατοποθετήσεως εις τον αυτόν ή άλλον εργοδότην, εφ' όσον συγκεντρούσι τας προϋποθέσεις του άρθρου 1 του ά.ν. 1836)1951, ως ετροποποιήθη δι' άλλων νόμων και του παρόντος.

Εν προκειμένω εβεβαιώθησαν, κατά την κρίσιν του Δικαστηρίου, τα ακόλουθα: Ο ενάγων και ήδη εφεσίβλητος, τυγχάνων εκ των υπό του ά.ν. 1836)1951 προστατευομένων προσώπων, ετοποθετήθη, κατ' εφαρμογήν του άρθρου 3 αυτού, δι' αποφάσεως του Τ.Σ.Π.Α. Θεσσαλονίκης, ληφθείσης κατά την υπ' αριθ. 13 συνεδρίασιν του της 9.1.1953, παρά τω εναγομένω και ήδη εκκαλούντι Ταμείω Ασφαλίσεως Εμπόρων του Υποκαταστήματος Θεσσαλονίκης, εμφανισθείς δε εμπροθέσμως την 1.2.1953 ανέλαβεν έκτοτε υπηρεσίαν ως επιμελητής εισπράξεων του Υποκαταστήματος Θεσσαλονίκης του εναγομένου και απησχολήθη ως τοιούτος και μετά την πάροδον της επταετούς προστασίας του, ήτις έληξε την 31.1.1960, μέχρι της 20.6.1964, ότε και απελύθη υπό του εναγομένου. Τούτων ούτως εχόντων υπόκειται σύμβασις εξηναγκασμένη διαρκούς ισχύος, καθ' όσον αυτόθι πρόκειται περί νεοπολεμιστού της υπό του προμνησθέντος νόμου 1836)1951 προβλεπομένης 2ας κατηγορίας (τραυματιών), τοποθετηθέντος παρά τω εναγομένω δυνάμει της προδιαληφθείσης αποφάσεως του Τ.Σ.Π.Α. Θεσσαλονίκης, όστις (ενάγων) παρέμεινεν εν τη υπηρεσία του και μετά την πάροδον της ως είρηται επταετίας, μετατραπείσης της συμβάσεως, κατ' επιταγήν του νόμου, εις τοιαύτην αορίστου χρόνου, εξομοιωθείς ούτος (ενάγων) προς τα λοιπόν υπαλληλικόν προσωπικόν του εναγομένου, ως υπηρετών ως τοιούτος καθ' ον χρόνον (2.9.1961) ήρξατο η ισχύς του ν. δ)γματος 4185)1961. Και ναι μέν, ως εβεβαιώθη εκ της διαδικασίας, μετά την λήξιν της επταετίας και μετά πάροδον ολίγων μηνών μετετράπη υπό του εναγομένου η ενδικος εργασιακή σύμβασις εις τοιαύτην ωρισμένου χρόνου, πλήν όμως η τοιαύτη μετατροπή, ανεξαρτήτως του ότι, κατά την κρίσιν του Δικαστηρίου, ως εβεβαιώθη εκ της διαδικασίας, δεν εδικαιολογείτο, ως εκ της φύσεως της εργασίας, αλλ' εγένετο σκοπίμως προς καταστρατήγησιν της προμνησθείσης διατάξεως του νόμου (άρθρον 7 § 2 ά.ν. 1836)1951), ήτο ανεπίτρεπτος, καθ' όσον το δικαίωμα του μισθωτού εκ του ά.ν. 1836) 1951 είναι αναμφισβητήτως κατ' εξοχήν δικαίωμα εκ κανόνων δημοσίας τάξεως και εκφεύγει συνεπώς, καθ' όσον αφορά την περιστολήν του, της σφαίρας της ιδιωτικής θελήσεως. Όθεν, ταύτα δεχθείς και ο δικάσας Πρωτοδίκης, ει και επί άλλη αιτιολογία, ορθώς έκρινεν, οι τα αντίθετα δε υποστηρίζοντες λόγοι εφέσεως απορριπτέοι ελέγχονται ως αβάσιμοι. Σχετικώς ρητέον ότι η επίκλησις υπό του ενάγοντος προστασίας της παρεχομένης αυτώ ως νεοπολεμιστού υπό των προμνησθεισών διατάξεων, κατά την κρίσιν του Δικαστηρίου, δεν υπερβαίνει τα όρια τα επιβαλ-

λόμενα ἐκ τῆς καλῆς πίστεως, τῶν χρηστῶν ἠθῶν καὶ ἐκ τοῦ κοινωνικοῦ καὶ οἰκονομικοῦ σκοποῦ τοῦ ἐν λόγῳ δικαιώματός του.

Ἀφ' ἑνὸς ἐκ τῆς διατάξεως τῆς παραγράφου 1 κεφ. Β' ἐδ. α' τοῦ μνησθέντος ἀ.ν. 1836)1951, ὡς οὗτος ἐτροποποιήθη καὶ συνεπληρώθη ὑπὸ τοῦ μνησθέντος ν.δ. 4185)1961, ὁριζούσης ὅτι ἡ ἀπόλυσις τῶν βάσει τῶν διατάξεων τοῦ νόμου αὐτοῦ τοποθετηθέντων ἐπιτρέπεται εἰς τὰς δι' αὐτὰς καθοριζομένας περιπτώσεις καὶ δὴ τὰς ἐν ἐδαφίοις α' - γ' τῆς αὐτῆς παραγράφου τοῦ ἰδίου ἄρθρου καὶ νόμου ἀναφερομένας, μεταξὺ τῶν ὁποίων καὶ διὰ παραβάσεις προβλεπομένας ὑπὸ τοῦ νομίμως ἀνεγνωρισμένου Ὀργανισμοῦ ἢ Κανονισμοῦ τῆς Ὑπηρεσίας κλπ., δι' ἃς ὁρίζεται ὡς ποινὴ ἡ ἀπόλυσις, κατόπιν ἀποφάσεως τῆς Ἐπιτροπῆς τοῦ ἄρθρου 7 τῶν ἀ.ν. 244)1936 καὶ 771)1937, ἀφ' ἑτέρου δὲ ἐκ τῆς παραγράφου 2 τοῦ αὐτοῦ ὡς ἀνωτέρω ἄρθρου, διαλαμβανούσης, ὅτι προκειμένου περὶ τοῦ Δημοσίου καὶ Νομικῶν Προσώπων Δημοσίου Δικαίου ἡ ὡς ἄνω ἀπόφασις τῆς Ἐπιτροπῆς τοῦ ἄρθρου 7 τῶν ἀν. νόμων 244)1936 καὶ 771)1937 ἀντικαθίσταται δι' ἀποφάσεως τοῦ ἁρμοδίου πρὸς ἐπιβολὴν πειθαρχικῶν ποινῶν Συμβουλίου, καὶ ἐκ τούτου ἐκ τῶν διατάξεων τῶν ἄρθρων 42-51 τοῦ Κανονισμοῦ τοῦ ἐναγομένου Ταμείου Ἀσφαλίσεως Ἐμπόρων, ὄντος Ν.Π.Δ.Δ. (ἄρθρον 50 ν. 6298)1936), ἐκδοθέντος εἰς ἐκτέλεσιν τοῦ ἄρθρου 5 ν. 6298)1936 καὶ ἐγκριθέντος διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 47036 ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας (Φ.Ε.Κ. 57)15.3.1938 τ. Β'), καθοριζουσῶν τὰ μὲν τὰ πειθαρχικὰ παραπτώματα τῶν ὑπηρετούντων εἰς τοῦτο ὑπαλλήλων, τὰς ἐπιβαλλομένας πειθαρχικὰς ποινάς, τὸ δὲ περὶ τῶν ὀργάνων τῆς πειθαρχικῆς δικαιοδοσίας καὶ ἁρμοδιότητας αὐτῶν, καθ' ἃς διατάξεις καθορίζονται τὰ πειθαρχικὰ παραπτώματα, αἱ ἐπιβαλλόμεναι πειθαρχικαὶ ποιναὶ καὶ τὰ ὄργανα τοῦ ἐναγομένου, τὰ ὁποῖα ἀσκοῦν τὴν πειθαρχικὴν δικαιοδοσίαν, ἐπιβάλλουν τὰς ὁριζομένας ποινὰς καὶ καθορίζουσι τὸν τρόπον ἐπιβολῆς τούτων, σαφῶς συνάγεται, ὅτι αἱ ὑπάλληλοι τοῦ ἐναγομένου ἀπολύονται ὁριστικῶς (ἄρθρον 43 § 1 ἐδ. ε' Κανονισμοῦ) μεταξὺ ἄλλων καὶ διὰ βαρεῖαν ἀντιπειθαρχικὴν διαγωγήν (ἄρθρον 43 § 2 ἐδ. γ'), ἤτοι διὰ παράβασιν τῶν καιόνων τῆς ὑπηρεσιακῆς τάξεως καὶ πειθαρχίας, ἥτις παράβασις ἀποτελεῖ πειθαρχικὸν παράπτωμα (ἄρθρον 42 § 1 ἐδ. φ' Κανονισμοῦ), ἀφοῦ ὅμως προηγηθῇ ἀπόφασις τοῦ ἁρμοδίου πρὸς ἐπιβολὴν τῆς ἐν λόγῳ πειθαρχικῆς ποινῆς (ὁριστικῆς ἀπολύσεως) Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ ἐναγομένου καὶ κατόπιν προτάσεως τοῦ Πειθαρχικοῦ Συμβουλίου αὐτοῦ (ἄρθρον 44 § 4 τοῦ Κανονισμοῦ). Τέλος κατὰ τὸ ἄρθρον 50 τοῦ Κανονισμοῦ τοῦ ἐναγομένου ἡ ἀπόφασις, ἡ καταγιγνώσκουσα πειθαρχικὴν ποινήν, δέον νὰ εἶναι ἡτιολογημένη, ἐξ ἧς διατάξεως ἐνισχύεται ἡ γενικῶς ἐν τῷ πειθαρχικῷ δικαίῳ ἰσχύουσα ἀρχὴ τῆς ἐγγράφου διατυπώσεως τῶν πειθαρχικῶν ἀποφάσεων (*Ἠλ. Κυριακοπούλου*, Διοικητικὸν Δίκαιον, ἐκδ. Β', σελ. 270 σχετικῶς Α.Π. 172)1959, ΕΕΔ 18, 373, Α.Π. 695)1958, ΕΕΔ 17, 1222).

Ἐν προκειμένῳ, ὡς προεξετέθη, ὁ ἐνάγων εἰργάσθη εἰς τὸ Ὑποκατάστημα Θεσσαλονίκης τοῦ ἐναγομένου Τ.Α.Ε. ὡς ἐπιμελητὴς εἰσπράξεων μέχρι τῆς 29.6.1964. Ὡς προκύπτει ἐκ τοῦ προσαγομένου ὑπὸ χρονολογίαν 20.6.1964 ἐγγράφου τοῦ ἐναγομένου, ὁ ἐνάγων ἀπελύθη ὁριστικῶς διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 81 ἀποφάσεως τῆς Τοπικῆς Διοικητικῆς Ἐπιτροπῆς τοῦ Ὑποκαταστήματος Θεσσαλονίκης τοῦ ἐναγομένου, ἥτις, σημειωτέον, δὲν προσάγεται ἐπὶ τῇ αἰτιολογίᾳ ὅτι τὴν 19.6.1964, δηλαδὴ τὴν προηγουμένην ἡμέραν τῆς ἀπολύσεώς του, ἐβιαιοπράγησε κατὰ τοῦ διευθυντοῦ τοῦ ἐν λόγῳ Ὑποκαταστήματος Γ.Β., τῆς ἐν λόγῳ ἐπιτροπῆς ἐνεργησάσης ὡς Πειθαρχικοῦ Συμβουλίου. Ἄρα, ἐφ' ὅσον ὁ ἐνάγων δὲν ἀπελύθη διὰ τὸ ἐπικαλούμενον πειθαρχικὸν παράπτωμά του ὑπὸ τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ ἐναγομένου καὶ κατόπιν προτάσεως τοῦ ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 45 τοῦ μνησθέντος Κανονισμοῦ προβλεπομένου Πειθαρχικοῦ Συμβουλίου, μόνου ἁρμοδίου, κατὰ τὸ ἄρθρον 44 § 4 τοῦ μνησθέντος Κανονισμοῦ, νὰ ἐπιβάλῃ τὴν ποινὴν τῆς ὁριστικῆς παύσεως εἰς ἅπαν τὸ προσωπικὸν τοῦ ἐναγομένου καὶ δὴ κατὰ τὴν ὑπὸ ταύτου (Κανονισμοῦ) ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος προβλεπομένην διαδικασίαν καὶ δὴ δι' ἀποφάσεως τούτου (Διοικητικοῦ Συμβουλίου) ἡτιολογημένης, περιεχούσης ἅπαντα τὰ ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος αὐτῆς στοιχεῖα, ὡς ταῦτα καθορίζονται ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 50 τοῦ ἐν λόγῳ Κανονισμοῦ, ἀλλ' ἀπελύθη δι' ἀποφάσεως τῆς Τοπικῆς Διοικούσης Ἐπιτροπῆς τοῦ Ὑποκαταστήματος Θεσσαλονίκης τοῦ ἐναγομένου, οὔσης παντελῶς ἀναρμοδίας πρὸς τοῦτο, ἅτε ταύτης ρητῶς, κατ' ἐπιταγὴν τοῦ ἄρθρου 21 γ § 6 τοῦ ὡς εἴρηται Κανονισμοῦ, στερηθείσης τῆς πειθαρχικῆς ἐξουσίας, ἡ ἀπόλυσις τοῦ ἐνάγοντος, οὕτωσι γενομένη, τυγχάνει ἄκυρος. Ὅθεν, ἀκύρου οὔσης τῆς γενομένης καταγγελίας, ὑποχρεοῦται τὸ ἐναγόμενον κατὰ τὸ ἄρθρον 656, ἐν συνδυασμῷ πρὸς τὰ ἄρθρα 349, 350 Α.Κ., εἰς καταβολὴν τῶν διὰ τῆς ἀγωγῆς ἀξιουμένων μισθῶν ἀπὸ τῆς καταγγελίας τῆς συμβάσεως (20.6.1964) μέχρι τῆς 11.9.1964, λόγῳ ὑπερημερίας του περὶ τὴν ἀποδοχὴν τῶν ὑπηρεσιῶν αὐτοῦ, ἃς τοῦτο ἀπέκρουσε, προσηκόντως προσφερθείσας διὰ τοῦ ἐπὶ τούτῳ ἐνταλθέντος νομίμου φυσικοῦ ἐκπροσώπου του (Α.Π. 138)1961, ΕΕΔ 20, 587). Λαμβανομένου δὲ ὑπ' ὄψιν ὅτι ὁ μισθός, ὃν ἐλάμβανεν ὁ ἐνάγων κατὰ τὴν ἀπόλυσίν του, ἀνήρχετο εἰς δραχμὰς 3.869 μηνιαίως, οὗτος (ἐνάγων) δικαιοῦται νὰ λάβῃ διὰ τὸ ἀνωτέρω χρονικὸν διάστημα τῶν δύο μηνῶν καὶ εἴκοσι ἡμερῶν 9.838 δραχμάς. Κατ' ἀκολουθίαν τῶν ἀνωτέρω ὀρθῶς ἐγένετο δεκτὸν ὑπὸ τῆς ἐκκαλουμένης ἀποφάσεως, εἰ καὶ ἐπὶ ἄλλῃ αἰτιολογίᾳ, ὅτι ὁ ἐνάγων ἀπελύθη ἀκύρως τὴν 20.6.1964 καὶ τούτῳ τῷ λόγῳ ἐδέχθη τὴν ἀγωγὴν καὶ τὰ τὰ ἐναντία ὑπὸ τῆς ὑπὸ κρίσιν ἐφέσεως, ἐν τῷ συνόλῳ της ἐξεταζομένης, ὑποστηριζόμενα εἶναι ἀπορριπτέα.

ΚΥΡΙΑΚΑΙ

ΠΑΡΟΧΗ ΕΡΓΑΣΙΑΣ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΑΣ ΚΑΙ ΠΡΟΣΑΥΞΗΣΙΣ ΝΟΜΙΜΟΥ ΜΙΣΘΟΥ

Περίπτωσις θυρωροῦ ἐργοστασίου βιομηχανικῆς ἐπιχειρήσεως

Ἀπαγόρευσις κατά τάς Κυριακάς καί τάς εἰς τόν Νόμον ὁριζομένας ἑορτασίμους ἡμέρας κατά τό ἄρθρον 1 τοῦ Π.Δ. τῆς 8.3.1930 πάσης βιομηχανικῆς, βιοτεχνικῆς καί ἐμπορικῆς ἐργασίας.—Ἐπιτρεπόμεναι, κατά τό ἄρθρον 9 § 3 τοῦ αὐτοῦ Π.Δ., ἐξαιρετικῶς ἐργασίαι φυλάξεως καί ἐποπτείας ἐργοστασίων καί ἐργαστηρίων.—Νόμιμος συνεπῶς ἡ παροχή ἐργασίας ὑπό θυρωροῦ ἐργοστασίου καί δικαίωμα αὐτοῦ ἐπί τῆς προσαυξήσεως ἀμοιβῆς του κατά τήν ὑπ' ἀριθ. 8900)1946 ὑπουργικήν ἀπόφασιν.

Περίπτωσις τῆς κατωτέρω ἀποφάσεως τοῦ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν, ὡς ἐφετείου κατά τήν ἐργατικήν διαδικασίαν, ὑπῆρξε παροχή ἐργασίας ὑπό φύλακος καί θυρωροῦ ἐργοστασίου βιομηχανικῆς ἐπιχειρήσεως κατά Κυριακάς, ἐζητήθη δέ ὑπ' αὐτοῦ ἡ καταβολή τῆς ἐξ 75 ο)ο προσαυξήσεως ἐπί τοῦ μισθοῦ του κατά τήν ὑπ' ἀριθ. 8900)1946 ὑπουργικήν ἀπόφασιν, ὡς ἠρμηνεύθη διά τῆς ὑπ' ἀριθ. 25825)1951 ὁμοίας (ΕΕΔ 12, 388). (Ἴδετε καί ἄρθρον 2 ν.δ. 3755)1957, ΕΕΔ 16, 1062).

Ὑπό τήν γενικῶς ἐν τῇ νομολογίᾳ τῶν Δικαστηρίων κρατοῦσαν γνώμην (καί ὀρθῶς ὡς πρός ταῦτο), ὅτι ἡ εὐθεῖα ἐφαρμογή τῆς ἀνωτέρω ὑπουργικῆς ἀποφάσεως προϋποθέτει νά παρέχηται ἐπιτρεπτῶς ἐκ τοῦ νόμου ἡ ἐργασία κατά Κυριακάς καί τάς ἐξαιρεσίμους ἡμέρας, τό Πρωτοδικεῖον ἠρεύνησεν ἐν προκειμένῳ, ἂν ἡ συγκεκριμένη αὐτή ἐργασία ἐπιτρέπηται ἐκ τοῦ νόμου, ἀπεφάνθη δέ καταφατικῶς. (Ἴδετε καί συμφώνους σημειώσεις μας ἐν ΕΕΔ 23, 606, ἐπί τῆς ἀντιθέτως ἀποφανθείσης Πρωτοδικείου Πειραιῶς 258)1963, εἰσηγητής *Ἀθ. Σιδέρης*, ΕΕΔ 23, 606).

Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν 2841)1965

Διαδικασία ἐργατικῶν διαφορῶν κατ' ἔφεσιν

Πρόεδρος ὁ κ. *Ι. Παπαδόπουλος*

Εἰσηγητής ὁ Πρωτοδίκης κ. *Ι. Ντεγιάννης*

Δικηγόροι οἱ κ.κ. Ι. Θαβιδόπουλος, Ι. Δεβελέκος

Κατά τό ἄρθρον 1 τοῦ π.δ. τῆς 8.3.1930 «περί Κυριακῆς ἀναπαύσεως» κατά τάς Κυριακάς καί τάς ἐν ἄρθρῳ 2 αὐτοῦ ὁριζομένας ἑορτασίμους ἡμέρας ἀπαγορεύεται πᾶσα βιομηχανική, βιοτεχνική καί ἐμπορική ἐργασία. Κατά τό ἄρθρον δ μως 9 § 3 τοῦ ἰδίου π.δ. εἰς τάς περιπτώσεις τῆς ἐφαρμογῆς τοῦ παρόντος νόμου ἐπιτρέπονται ἐξαιρετικῶς ἐργασίαι φυλάξεως καί ἐποπτείας ἐργοστασίων καί ἐργαστηρίων ὑποκειμένων εἰς τόν παρόντα νόμον.

Ἐκ τοῦ συνδυασμοῦ τῶν διατάξεων τούτων σαφῶς προκύπτει, ὅτι εἶναι νόμιμος ἡ κατά τάς Κυριακάς καί ἰσόμοιρος ἐξαιρετέας ἑορτάς ἐργασία τῶν φυλάκων καί θυρωρῶν ἐργοστασίων, ἐφ' ὅσον τό περιεχόμενον ταύτης συνίσταται εἰς ἐποπτείαν καί φύλαξιν ἐργοστασίων. Ἑρμηνευτικόν βοήθημα ὑπέρ τῆς ἀπόψεως ταύτης παρέχει ἡ ὑπ' ἀριθ. 16)1956 ἀπόφασις τοῦ Δ.Δ.Δ.Δ. Ἀθηνῶν περί ἀποβοχῶν κλπ. τῶν φυλάκων, νυκτοφυλάκων καί θυρωρῶν ἐργοστασίων, κηρυχθεῖσα ἐκτελεστή διά τῆς ὑπ' ἀριθ. 68293)14004)1956 ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας, δι' ἧς ὡρίσθη, ὅτι οἱ περί ὧν ἡ παροῦσα μισθωτοί, μεταξύ τῶν ὁποίων καί οἱ θυρωροί ἐργοστασίων, δικαιοῦνται ἑβδομαδιαίας ἀναπαύσεως, ὅπερ θά ἦτο περιττόν νά μνημονευθῇ, ἐάν ἡ ἐργασία ἦτο παράνομος κατά τήν Κυριακήν, ὁπότε ἡ ἡμέρα αὐτή θά ἦτο ἀναγκαίως καί ἡμέρα ἀναπαύσεως τῶν θυρωρῶν.

Ἐν προκειμένῳ ἐβεβαιώθησαν τά ἑξῆς πραγματικά περιστατικά: Ὁ ἐνάγων προσελήφθη τήν 5.3.1959 ὡς θυρωρός τοῦ ἐν Μοσχάτῳ ἐργοστασίου τῆς ἐναγομένης, ἔνθα γίνεται ἐπεξεργασία ἀχρήστων δερμάτων, ὀστῶν καί ἄλλων πρώτων ὑλῶν διά τήν κατασκευήν χημικῶν προϊόντων (κόλλας, καζεΐνης, λιπῶν διά σαπωνοποίαν) καί εἰργάσθη μέχρι τῆς 6.3.1964, ὁπότε ἀπελύθη. Ἡ ἐργασία αὐτοῦ συνίστατο εἰς τό νά παραμένῃ ἐν τῷ παραπλεύρως τῆς κεντρικῆς εἰσόδου τοῦ ἐργοστασίου θυρωρείῳ, νά ἀνοίγῃ τήν θύραν εἰς τούς εἰσερχομένους καί ἐξερχομένους τοῦ ἐργοστασίου ἐργάτας καί λοιπούς καί νά σημειοῖ τάς ὥρας προσελεύσεως καί ἀποχωρήσεως τοῦ προσωπικοῦ, τηρῶν πρός τοῦτο καταστάσεις, ἐπί τῇ βάσει τῶν ὁποίων καί συνετάσσοντο οἱ μισθοδοτικαί καταστάσεις τῆς ἐναγομένης, καί γενικῶς νά ἐλέγχῃ τήν κίνησιν τῶν εἰσερχομένων καί ἐξερχομένων προσώπων καί ὀχημάτων. Ὑπό τά βεβαιωθέντα ταῦτα πραγματικά περιστατικά πράκειται περί ἐργασίας ἐποπτείας ἐργοστασίου, ἥτις νομίμως παρέχεται κατά τάς Κυριακάς. Ἐξ ἄλλου ἐβεβαιώθη, ὅτι ὁ ἐνάγων κατά τήν χειμερινήν περίοδον, ἤτοι ἀπό τῶν ἀρχῶν Ὀκτωβρίου ἑκάστου ἔτους μέχρι τέλους Ἀπριλίου τοῦ ἑπομένου ἔτους καί μόνον μέχρι τοῦ Ἀπριλίου 1963 εἰργάζετο κατά μέσον ὅρον ἐπί 4 Κυριακάς καί νόμῳ ἐξαιρετέας ἑορτάς κατά μῆνα, οὐδόλως ἐργασθείς μετά ταῦτα κατά τάς Κυριακάς, ὁπότε ἡ παραγωγή τοῦ ἐργοστασίου ἠλαττώθη αἰσθητῶς, μέ ἀποτέλεσμα νά κλείσῃ τό ἐργοστάσιον τῆς ἐναγομένης κατά τό θέρος τοῦ 1964. Διά τήν ἐν λόγῳ ἐργασίαν ὁ ἐνάγων δικαιοῦται προσαυξήσεως 75ο)ο ἐπί τοῦ νομίμου ἡμερομισθίου του κατά τάς διατάξεις τῆς ὑπ' ἀριθ. 8900)1946 ἀποφάσεως Ὑπουργῶν Ἐργασίας καί Οἰκονομικῶν, ὡς αὕτη αὐθεντικῶς ἠρμηνεύθη διά τῆς ὑπ' ἀριθ. 25825)1951 ὁμοίας. Κατά τήν ὑπ' ἀριθ. 16)1956 ἀπόφασιν τοῦ Δ.Δ.Δ.Δ. Ἀθηνῶν καί τάς ἀπό 21.2.1962 καί 14.2.1963 συλλογικάς συμβάσεις ἐργασίας,

ΥΠΕΡΩΡΙΑΙ

ΠΑΡΟΧΗ ΠΑΡΑΝΟΜΟΥ ΥΠΕΡΩΡΙΑΚΗΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ ΚΑΙ ΑΠΟΖΗΜΙΩΣΙΣ ΜΙΣΘΩΤΟΥ

Έλεγχος ὑπὸ τοῦ Δικαστηρίου ἀδείας τῆς Ἀρχῆς ἀπὸ ἀπόψεως νομιμότητος

Νόμιμοι ὧραι ἐργασίας (ὁκτώ) ἐπιχειρήσεων ἡ ἐργασιῶν ἐκσκαφῆς κλπ.—Ὅροι ἄρθρων 10 καὶ 11 Προεδρικοῦ Διατάγματος ἀπὸ 27.6)4.7.1932 διὰ τὴν νόμιμον ἔκδοσιν ἀδείας τῆς Ἀρχῆς (Ἐπιθεωρήσεως Ἐργασίας) διὰ παροχὴν ἐργασίας ὑπὲρ τὰ νόμιμα χρονικὰ ὅρια ἐργασίας.—Ἀρμοδιότης Γενικῆς Ἐπιθεωρήσεως Ὑπουργείου Ἐργασίας.— Ἀποζημίωσις μισθωτοῦ διὰ παροχὴν παρανόμου ὑπερωριακῆς ἐργασίας κατ' ἄρθρον 8 Ν.Δ. 4020)1959. — Ἀκυρότης παραιτήσεως μισθωτοῦ ἀπὸ ταύτης.

Ἡ ὑπὸ τοῦ μισθωτοῦ παροχὴ νομίμου ὑπερωριακῆς ἐργασίας (μετ' ἄδειαν τῆς Ἀρχῆς) καὶ ὑπὸ τὰς εἰς τὸν νόμον ὁριζομένας περιπτώσεις ἔχει ὡς συνέπειαν τὸ κῦρος τῆς συμβάσεως περὶ παροχῆς τοιαύτης ἐργασίας καὶ τὴν εἰς τὸν νόμον ἐπίσης ὁριζομένην ἐπιπρόσθετον ἀμοιβήν, ἐνῷ ἡ παροχὴ παρανόμου ὑπερωριακῆς ἐργασίας (ἄνευ ἀδείας τῆς Ἀρχῆς) ἐπάγεται τὰς ἐν ἄρθρῳ 8 τοῦ ν.δ. 4020)1959 (ΕΕΔ 18, 1271) συνεπείας. (Ἴδετε καὶ *Γ. Α. Τρίμη*, Παροχὴ ὑπὸ τῶν μισθωτῶν ὑπερωριακῆς ἐργασίας, ΕΕΔ 23, 1409 ἐπ.).

Μεταξὺ τῶν τελευταίων τούτων συνεπειῶν εἶναι καὶ ἡ εἰς τὸν μισθωτὸν καταβολὴ ἐπιπροσθέτου (ὡς ἀστικῆς κυρώσεως) καὶ ἀποζημιώσεως ἐξ 75 ο)ο ἐπὶ τοῦ καταβαλλομένου ὡρομισθίου, ἀπὸ τῆς ὁποίας, κατὰ τὸ νομολογηθέντα (Α.Π. 457)1964, εἰσηγητὴς *Μ. Ζαφειρόπουλος*, ΕΕΔ 23, 850, ἔνθα εἰς σημειώσεις μας καὶ λοιπαὶ παραπομπαί, οὕτω καὶ ἡ κατωτέρω ἀπόφασις τοῦ Πρωτοδικείου) δὲν ἐπιτρέπεται παραίτησις.

Τὸ Πρωτοδικεῖον Ἀθηνῶν, προκειμένου νὰ ἐπιδικάσῃ εἰς τὸν μισθωτὸν τὴν νόμιμον ἀποζημίωσιν, ἡ ὁποία ἐζητήθη ὑπὸ τοῦ μισθωτοῦ διὰ παροχὴν περαιτέρω, ὡς ἰσχυρίσθη, ὑπερωριακῆς ἐργασίας, ἠρεύνησεν, ἂν ἡ ἐπικληθεῖσα ὑπὸ τῆς ἐπιχειρήσεως ἄδεια ἐργασίας ὑπῆρξε νόμιμος ἢ μή.

ἐν συνδυασμῷ πρὸς τὰς ἀπὸ 30.8.1960 καὶ 1.6.1962 γενικὰς ἐθνικὰς συλλογικὰς συμβάσεις ἐργασίας, τὸ νόμιμον ἡμερομίσθιον τοῦ ἐνάγοντος ἀνήρχετο α) ἀπὸ 6.3.1959 μέχρι 31.8.1960 εἰς δραχμὰς 48 (1.200 : 25), β) ἀπὸ 1.9.1960 μέχρι 1.2.1962 εἰς δραχμὰς 52, γ) ἀπὸ 1.2.1962 μέχρι 31.5.1962 εἰς δραχμὰς 55, δ) ἀπὸ 1.6.1962 μέχρι 31.1.1963 εἰς δραχμὰς 57 καὶ ε) ἀπὸ 1.2.1963 καὶ ἐφεξῆς εἰς δραχμὰς 63 (1575 : 25), ἐπὶ τῶν ποσῶν δὲ τούτων ἔδει νὰ ὑπολογισθῇ ἡ περὶ ἧς πρόκειται προσαύξησις. Ὁ ἐνάγων ὅμως διώκει τὸν ὑπολογισμὸν αὐτῆς βάσει τῶν κάτωθι μικροτέρων εἰς ὡρισμένας περιπτώσεις καὶ οὐδέποτε ὑπερτέρων τῶν νομίμων ἡμερομισθίων ἐκ δραχμῶν 48 ἀπὸ 6.3.1959 μέχρι 31.1.1962, ἐκ δραχμῶν 52 ἀπὸ 1.2.1962 μέχρι 31.1.1963 καὶ ἐκ δραχμῶν 63 διὰ τὸν μετέπειτα χρόνον, ἐπὶ τοῦ ποσοῦ δὲ ταύτου ὑπολογίζεται ἡ ὀφειλομένη προσαύξησις Κυριακῶν.

Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν 2845)1965

Διαδικασία ἐργατικῶν διαφορῶν κατ' ἔφεσιν

Πρόεδρος ὁ κ. *Ι. Παπαδόπουλος*

Εἰσηγητὴς ὁ Πρωτοδίκης κ. *Ἐμμ. Βορδάκης*

Δικηγόροι οἱ κ.κ. Γ. Λεοντῆς, Π. Ἀδαμόπουλος

Κατὰ τὰς διατάξεις τῶν ἄρθρων 1 καὶ 2 τοῦ ν. 2269)1920 «περὶ κυρώσεως τῆς συμβάσεως τῆς Διεθνοῦς Συνδιασκέψεως Ἐργασίας τῆς Οὐασιγκτῶνος περὶ περιορισμοῦ τῶν ὡρῶν ἐργασίας ἐν ταῖς βιομηχανικαῖς ἐπιχειρήσεσιν εἰς 8 καθ' ἡμέραν καὶ 48 καθ' ἑβδομάδα» καὶ ἄρθρων 1 στοιχ. Γ καὶ 2 τοῦ ἀπὸ 27.6)4.7.1932 π. δ)γματος εἰς πάσας τὰς ἐπιχειρήσεις ἡ ἐργασίας ἐκσκαφῆς ἢ ἐγκαταστάσεων ἐσωτερικῆς συγκοινωνίας δι' ὕδατος, ὁδῶν, σηράγγων καὶ γεφυρῶν ἡ διάρκεια τῆς ἐργασίας τοῦ προσωπικοῦ δὲν δύναται νὰ ὑπερβαίνῃ τὰς 8 ἡμερησίως καὶ τὰς 48 καθ' ἑβδομάδα. Αἱ διατάξεις τοῦ ἄρθρου 7 τοῦ ἀ.ν. 547)1937, καθ' ἃς αἱ ὧραι ἐργασίας διὰ τοὺς ἐξωτερικοὺς ὑπαλλήλους καὶ τοὺς ἐργάτας εἰσπράξεων φόρων (διοδίων κλπ.) καὶ τοὺς λογιστὰς δὲν δύναται νὰ ὑπερβαίνωσι τὰς 10 καθ' ἑκάστην, δὲν ἀφορῶσι πάντας τοὺς ἐργάτας τῶν Ἀνωνύμων Ἑταιρειῶν καὶ ἑπομένως δὲν ἔχουν αὐτὰι ἐφαρμογὴν ἐπὶ τοῦ ἐκκαλοῦντος, ἐφ' ὅσον οὗτος ἦτο ἐργάτης (πιστολαδόρος) καὶ οὐχὶ ὑπάλληλος, ἐργαζόμενος εἰς ἐργασίας ἐκσκαφῆς διὰ τὴν διάνοιξιν καὶ κατασκευὴν νέας ἐθνικῆς ὁδοῦ, τὰ δὲ ἀντιθέτως ὑπὸ τῆς ἐφεσιβλήτου ὑποστηριζόμενα εἶναι ἄβάσιμα.

Περαιτέρω ἰσχυρίζεται ἡ ἐφεσίβλητος, ὅτι διὰ τὴν ὡς ἄνω ὑπερωριακὴν ἐργασίαν ὑφίσταται ἄδεια τῆς ἁρμοδίας Ἀρχῆς καὶ πρὸς ἀπόδειξιν ταύτου ἐπικαλεῖται καὶ προσάγει τὴν ὑπ' ἀριθ. 61770)4117 τῆς 4.9.1961 ἄδειαν τῆς Γενικῆς Ἐπιθεωρήσεως τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας. Πλὴν ὅμως ἡ ἄδεια αὕτη δὲν πληροῖ τοὺς ὅρους τῶν διατάξεων τῶν ἄρθρων 10 καὶ 11 τοῦ π.δ)τος 27.6)4.7.1932 «περὶ κωδικοποιήσεως καὶ συμπληρώσεως τῶν περὶ ὀκτωώρου ἐργασίας διατάξεων», καθ' ὃν ἡ ἐκδόσασα ταύτην ὡς ἄνω Ἀρχὴ εἶχεν ἁρμοδιότητα μόνον διὰ τὰς Ἀθήνας καὶ τὸν Πειραιᾶ (ἐνῷ ἡ ἐργασία τοῦ ἐνάγοντος παρεσχέθη εἰς περιφέρειαν Θηβῶν) καὶ ἐξέδωκε ταύτην δι' αἰτίαν μὴ προβλεπομένην ὑπὸ τῶν διατάξεων τῶν ἄρθρων 4 ἕως 8 τοῦ ὡς ἄνω προεδρικοῦ διατάγματος (ἐπείγον ταχείας ἀπερατώσεως τοῦ ἔργου), δὲν ἀναφέρεται δὲ ἐν

ΝΟΜΟΛΟΓΙΑ ΕΠΙ ΔΙΑΦΟΡΩΝ ΘΕΜΑΤΩΝ

ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΕΣΤΙΑ

Εἰσφοραὶ πρὸς τὴν «Ἐργατικὴν Ἑστίαν»

Ἔννοια ὅρου «ἐργοδότης» ὡς πρὸς τὴν ὑποχρέωσιν αὐτῶν πρὸς συνεισφορὰν ὑπὲρ τῆς «Ἐργατικῆς Ἑστίας».— Ἐπιτροπαὶ κατ' ἄρθρα 122 - 126 Ἀστικοῦ Κώδικος.—Ἔλλειψις ὑποχρεώσεως «Βασιλικῆς Προνοίας» πρὸς καταβολὴν ὑπὲρ τῆς «Ἐργατικῆς Ἑστίας» εἰσφορῶν.

Ἀρείου Πάγου 3)1965, Τμ. Β'

Προεδρεύων ὁ Ἀντιπρόεδρος κ. *Κ. Σουβλὲς*
Εἰσηγητὴς ὁ Ἀρεοπαγίτης κ. *Δ. Κοκόρης*
Δικηγόροι οἱ κ.κ. Γ. Βαβούλης, Λ. Παπαδόπουλος

Κατὰ τὴν ἑρμηνευτικὴν διάταξιν τοῦ ἄρθρου 14 § 2 τοῦ ν.δ. 2510)1953 ἡ ἔννοια τοῦ ἐν ἄρθρῳ 2 τοῦ ν.δ. 1875)1942 ὅρου «ἐργοδόται», ὡς πρὸς τὴν ὑποχρέωσιν αὐτῶν πρὸς συνεισφορὰν ὑπὲρ τῆς Ἐργατικῆς Ἑστίας εἶναι, ὅτι ὡς τοιοῦτοι νοοῦνται πάντα τὰ φυσικὰ ἢ νομικὰ πρόσωπα, ἡμεδαπὰ ἢ ἀλλοδαπά, τὰ ἀσκοῦντα ἐπιχείρησιν ἢ ἐκμετάλλευσιν, αἱ ἐπιχειρήσεις κοινῆς ὠφελείας οἱασδήποτε μορφῆς καὶ αἱ κατὰ παραχώρησιν τοῦ Δημοσίου τοιαῦται, οἱ πάσης φύσεως Τραπεζικοὶ Ὀργανισμοί, ἀνεξαρτήτως τοῦ ἂν ἀπολομβάνουν ἀπαλλαγῶν ἢ τυγχάνουν εἰδικῶν προνομίων, ἐξαιρουμένων μόνον τῶν βασικῶν, γεωργικῶν, κτηνοτροφικῶν καὶ ἁλιευτικῶν ἐπιχειρήσεων ἢ ἐκμεταλλεύσεων, ὡς καὶ τῶν ὑπὸ τοῦ Δημοσίου ἀπ' εὐθείας καὶ δι' ἴδιον λογαριασμὸν διεξαγομένων ἐργασιῶν. Ἐξ ἄλλου, κατὰ τὰ ἄρθρα 122 - 126 Ἀστικοῦ Κώδικος, ἐπιτροπαὶ ἐκ πέντε τοὐλάχιστον προσώπων, σκοποῦσαι τὴν συλλογὴν χρημάτων ἢ ἄλλων ἀντικειμένων δι' ἐράνων, ἑορτῶν ἢ ἄλλων παρομοίων μέσων χάριν ὡρισμένου δημοσίου ἢ κοινωφελοῦς σκοποῦ (ἐπιτροπαὶ ἐράνων), ἀποκτῶσι προσωπικότητα διὰ βασιλικοῦ διατάγματος, τὸ ὁποῖον, σὺν ἄλλοις, καθορίζει τὸ ἔργον τῆς Ἐπιτροπῆς καὶ τὸ πρὸς περάτωσιν τοῦ ἔργου της χρονικὸν διάστημα, ὅπερ δύναται νὰ παραταθῇ, παύει δὲ ὑφισταμένη ἡ Ἐπιτροπὴ ἅμα ὡς παρέλθῃ ὁ ταχθεὶς χρόνος ἢ περατωθῇ τὸ ἔργον αὐτῆς. Ἐὰν ὅμως ἡ συλλεγεῖσα ὑπὸ τῆς Ἐπιτροπῆς περιουσία προωρίσθη ἐκ τοῦ ὀργανισμοῦ ὑπὲρ ὡρισμένου διαρκοῦς τινος σκοποῦ διὰ τὴν περαιτέρω ἐκπλήρωσιν τούτου ἀπαιτεῖται ἡ σύστασις Ἱδρύματος καὶ ἐφαρμόζονται αἱ περὶ τούτου διατάξεις.

Ὡς προκύπτει ἐκ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως, τὸ ὡς ἐφετεῖον δικάσαν Πρωτοδικεῖον ἐδέχθη α) ὅτι διὰ τῶν β.δ. 10)11 Ἰουλίου 1947 καὶ 5)19 Σεπτεμβρίου 1947 συνεστήθη Ἐπιτροπὴ διενεργείας ἐράνων πρὸς βοήθειαν τῶν πληθυσμῶν τῶν πληγέντων ἐκ τῶν διαδραματιζομένων εἰς τὴν Βόρειον Ἑλλάδα ἢ καὶ ἀλλαχοῦ γεγονότων, ὑπὸ τὴν ἐπωνυμίαν «Πρόνοια Βορείων Ἐπαρχιῶν Ἑλλάδος», ἡ ὁποία μετωνομάσθη διὰ τοῦ β.δ. 6)12 Ἰουλίου 1955 εἰς «Βασιλικὴν Πρόνοιαν», β) ὅτι ὁ χρόνος διαρκείας αὐτῆς, ὁρισθεὶς ἀρχικῶς εἰς ἓξ μῆνας, παρετάθη δι' ἀλλεπαλλήλων β. δ. τῶν μέχρι τοῦ χρόνου τῆς προκειμένης ἀγωγῆς, διετήρησε δὲ αὐτὴ τὴν νομικὴν μορφὴν τῆς Ἐρανικῆς Ἐπιτροπῆς, μὴ μετατραπεῖσα εἰς Ἵδρυμα ἢ ἄλλου εἴδους νομικὸν πρόσωπον, γ) ὅτι ἐξακολουθεῖ ἔτι καὶ νῦν νὰ ἐπιδιώκῃ τὸν διὰ τῶν συστατικῶν αὐτῆς β. δ)των καθορισθέντα σκοπὸν τῆς συλλογῆς χρημάτων παρὰ διαφόρων πολυαρίθμων καὶ ἀγνώστων προσώπων, ἐντὸς ὡρισμένης χρονικῆς διαρκείας, καὶ δ) ὅτι ὁ εἰρημένος σκοπὸς τοῦ ἐνάγοντος Νομικοῦ Προσώπου ὑπὸ τὴν ἐπωνυμίαν «Βασιλικὴ Πρόνοια», προσωρινῆς καὶ παροδικῆς φύσεως, δὲν κατευθύνεται εἰς τὴν ὀργάνωσιν κεφαλαίου καὶ ἐργασίας. Βάσει δὲ τῶν γενομένων δεκτῶν περιστατικῶν ἔκρινεν, ὅτι τὸ ἐνάγον δὲν ἀσκεῖ ἐπιχείρησιν ἢ ἐκμετάλλευσιν καὶ δὲν δύναται νὰ θεωρηθῇ ἐργοδότης ἐν τῇ ἐννοίᾳ τοῦ ἄρθρου 14 § 2 ἐδ. β' τοῦ νόμου 2510)1953, ὑπόχρεως εἰς καταβολὴν εἰσφορᾶς ὑπὲρ τῆς «Ἐργατικῆς Ἑστίας», καὶ ἐδέχθη τὴν ἀγωγὴν τῆς «Βασιλικῆς Προνοίας», διώκουσαν τὴν ἀναγνώρισιν τῆς ἀνυπαρξίας ὑποχρεώσεως αὐτῆς πρὸς καταβολὴν τοιαύτης εἰσφορᾶς. Οὕτως ἀποφανθὲν ὀρθῶς τὰς προπαρατεθείσας διατάξεις ἡρμήνευσε καὶ ἐφήρμοσε καὶ οὐδεμίαν ἄλλην παρέβιασεν, ἀπορριπτέος δὲ ὁ περὶ τοὐναντίου πρῶτος λόγος ἀναιρέσεως. Ὁ περαιτέρω δὲ ἰσχυρισμὸς τῆς ἀναιρεσειούσης Ἐργατικῆς Ἑστίας, ὁ ἀναφερόμενος εἰς τὸν τρόπον τῆς παροχῆς τῆς ἐκ τῶν συλλεγομένων ἐράνων βοηθείας, διὰ τῆς Ἱδρύσεως καὶ λειτουργίας παιδοπόλεων, σπιτιῶν παιδιοῦ καὶ ὁμάδων βοηθείας ὑπαίθρου, δὲν ἦρεε αὐσιώδη ἐπιρροὴν εἰς τὴν ἔκβασιν τῆς δίκης. Ἀπορριπτέος, ὅθεν, κρίνεται καὶ κατὰ τὸ σκέλος τοῦτο ὁ πρῶτος λόγος τοῦ ἀναιρετηρίου.

Ἀρκούσης τῆς ὡς ἄνω αἰτιολογίας πρὸς στήριξιν τοῦ διατακτικοῦ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως ματαίᾳ ἀπέβαινε ἡ ἔρευνα τοῦ δευτέρου λόγου τοῦ ἀναιρετηρίου, δι' οὗ πλήσσεται ἡ ἐπάλληλος αἰτιολογία τῆς ἀποφάσεως ταύτης,

---

αὐτῇ ὁ χρόνος ἐνάρξεως καὶ λήξεως τῆς ἐργασίας τῶν ἀπασχοληθησομένων ἐργατῶν. Ἑπομένως ἡ ἄδεια αὕτη εἶναι ἀνίσχυρος καὶ δὲν δύναται νὰ καταστήσῃ νόμιμον τὴν ὡς ἄνω ὑπερωριακὴν ἐργασίαν. Ὡσαύτως ὁ ἰσχυρισμὸς τῆς ἐφεσιβλήτου, ὅτι ὁ ἐκκαλῶν παρῃτήθη τοῦ ἐπὶ τῆς ὡς ἄνω προσαυξήσεως 75 ο)ο δι' ὑπερωριακὴν ἐργασίαν δικαιώματος αὐτοῦ εἶναι μὴ νόμιμος καὶ ἀπορριπτέος, καθ' ὅσον κατ' ἄρθρον 8 § 4 τοῦ ν.δ. 4020)1959 εἶναι ἄκυρος ἡ παραίτησις ἐκ τοῦ ἄνω δικαιώματος (Α.Π. 457)1964, ΕΕΔ 23, 850). Ὅθεν δέον ὅπως, μεταρρυθμιζομένης τῆς ἐκκαλουμένης ἀποφάσεως, ἐπιδικασθῶσιν εἰς τὸν ἐκκαλοῦντα (ἐνάγοντα) διὰ διαφορὰν καταβληθείσης προσαυξήσεως 25 ο)ο ἀπὸ νομίμου τοιαύτης 75 ο)ο δραχμαὶ 5 δι' ἑκάστην ὥραν παρανόμου ὑπερωριακῆς ἐργασίας καὶ συνολικῶς διὰ 116 ὥρας δραχμαὶ 580.

ΝΟΜΟΛΟΓΙΑ ΑΣΦΑΛΙΣΤΙΚΟΥ ΔΙΚΑΙΟΥ

ΑΣΦΑΛΙΣΙΣ ΕΙΣ ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΥΣ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗΣ ΑΣΦΑΛΙΣΕΩΣ

§ 1. Ἀναγνώρισις πραγματοποιηθέντων ἡμερομισθίων μεταλλευτῶν

Ἔννοια διατάξεως ἄρθρου 7 § 7 Νόμου 4104) 1960 περὶ δυνατότητος ἀναγνωρίσεως πραγματοποιηθέντων κατὰ τὸ παρελθόν, ἀπεριορίστως χρόνου, ἡμερομισθίων εἰς διαφόρους μεταλλευτικὰς ἐπιχειρήσεις, εἴτε διοικητικῶς διὰ τοῦ Ι.Κ.Α., εἴτε δικαστικῶς διὰ προσφυγῆς εἰς τὸν ἁρμόδιον Ἐργατοδίκην.— Κύριον διάδικον τὸ Ι.Κ.Α. ἐν τῇ δίκῃ, μὴ δικαίωμα αὐτοτελοῦς ἐφέσεως κατὰ τῆς βλαπτικῆς δι' αὐτὸ ἀποφάσεως τοῦ Ἐργατοδίκου.

Ἀρείου Πάγου 150)1965, Τμ. Γ'

Προεδρεύων ὁ Ἀντιπρόεδρος κ. *Γ. Βαρσάμου*
Εἰσηγητὴς ὁ Ἀρεοπαγίτης κ. *Α. Κωστῆρης*
Δικηγόροι οἱ κ.κ. Φ. Πλυτᾶς, Μ. Χατζηϊωάννου

Ἐκ τῆς διατάξεως τῆς παραγράφου 7 τοῦ ἄρθρου 7 τοῦ νόμου 4104)1960 (τροποποιουμένου τοῦ περὶ Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων τοιούτου), ὁριζούσης ὅτι «προκειμένου περὶ ἡσφαλισμένου ἢ συνταξιούχου τοῦ τέως Ταμείου Μεταλλευτῶν, συγχωνευθέντος ἀπὸ τῆς 1.6.1956 εἰς τὸ Ι.Κ.Α., παρέχεται ἡ δυνατότης ἀναγνωρίσεως πραγματοποιηθέντων κατὰ τὸ παρελθόν, ἀπεριορίστως χρόνου, ἡμερομισθίων εἰς διαφόρους μεταλλευτικὰς ἐπιχειρήσεις εἴτε διοικητικῶς διὰ τοῦ Ι.Κ.Α., βάσει προσκομιζομένων στοιχείων κλπ., εἴτε δικαστικῶς κατ' ἐλευθέραν τοῦ ἰδίου ἐκλογὴν διὰ προσφυγῆς εἰς τὸν ἁρμόδιον Ἐργατοδίκην κατὰ τὴν ἐργατικὴν διαδικασίαν μετὰ προσεπίκλησιν τοῦ Ι.Κ.Α. πρὸς παρέμβασιν καὶ ἐκδόσεως ἀμετακλήτου ἀποφάσεως, ἐπιτρεπομένων ὅλων τῶν ἀποδεικτικῶν πρὸς ταῦτα μέσων», σαφῶς προκύπτει, ὅτι ὁ Νομοθέτης, σκοπῶν μίαν καὶ ἐνιαίαν τὴν ἐπὶ τῇ ἐν λόγῳ προσφυγῇ τοῦ ἡσφαλισμένου ἢ συνταξιούχου διανοιγομένην ταχεῖαν καὶ ὀλιγοδάπανον δίκην μεταξὺ τούτου καὶ τῶν ἐκ ταύτης ἐνδιαφερομένων καὶ ἰδίᾳ τοῦ ἀσφαλιστικοῦ φορέως (Ι.Κ.Α.), οὕτινος καὶ τὴν εἰς τὴν δίκην ταύτην προσεπίκλησιν οὐχὶ ὑπὸ τοῦ ἐναγομένου ἐργοδότου, ἀλλὰ τοῦ προσφεύγοντος ἐπιτάσσει, δι' ἐκδόσεως ἀμετακλήτου ἀποφάσεως, τῆς προβλήλως προϋποθετούσης ἄσκησιν καὶ τοῦ ἐνδίκου μέσου τῆς ἐφέσεως παρὰ παντὸς ἐκ τῶν διαδίκων τούτων βλαπτομένου ἐκ τῆς ἀποφάσεως τοῦ Ἐργατοδίκου, ἐννοεῖ καὶ θέλει καὶ τὸ Ἵδρυμα τοῦτο ὡς κύριον διάδικον ἐν τῇ δίκῃ ταύτῃ, δι' ὃ τοῦτο ὡς τοιοῦτος καὶ οὐχὶ τρίτος παρεμβὰν εἰς ταύτην καὶ πρὸς προστασίαν τῶν ἰδίων αὐτοῦ συμφερόντων, ἀλλοίων τῶν τοῦ ἐναγομένου, ζητήσαν τὴν ἀπόρριψιν τῆς προσφυγῆς τοῦ ἡσφαλισμένου κλπ., ὀφοῦ τοῦτο κυρίως ἐν παραδοχῇ ταύτης θὰ φέρῃ τὸ βάρος τῆς συνταξιοδοτήσεως τοῦ προσφεύγοντος ἢ τοῦ τῆς προσηυξημένης καὶ πρότερον χορηγουμένης συντάξεως του, ἔχει τὸ δικαίωμα αὐτοτελοῦς ἐφέσεως κατὰ τῆς ἐν λόγῳ βλαπτικῆς τοῦ ἄνω συμφέροντός του ἀποφάσεως τοῦ Ἐργατοδίκου κατ' ἄρθρον 750 § 1 Πολιτικῆς Δικονομίας καὶ 16 τοῦ νόμου ΓΨΟΔ'. Ἀκολούθως τούτοις τὸ ὡς ἐφετεῖον δικάσαν Πρωτοδικεῖον, δεξάμενον διὰ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεώς του, ὡς ἐξ αὐτῆς δείκνυται, ὅτι τὸ ἀναιρεσεῖον Ι.Κ.Α., προσεπικληθὲν ὑπὸ τοῦ ἐνάγοντος καὶ προσφεύγοντος ἡσφαλισμένου καὶ παρεμβὰν εἰς τὴν ὑπὸ τούτου διὰ προσφυγῆς του πρὸς ἀναγνώρισιν παλαιῶν πραγματοποιηθέντων ἐργατοτεχνικῶν ἡμερομισθίων παρὰ τῇ ἐναγομένῃ Ἑταιρείᾳ διανοιγεῖσαν δίκην, δὲν ἔχει δικαίωμα αὐτοτελοῦς ἐφέσεως κατὰ τῆς δεξαμένης τὴν προσφυγὴν ἀποφάσεως τοῦ Ἐργατοδίκου, ἐπὶ τῇ ἐκδοχῇ ὅτι τὸ ἀναιρεσεῖον Ἵδρυμα, ζητῆσαν τὴν ἀπόρριψιν τῆς προσφυγῆς μόνον καὶ μὴ προβαλὸν ἰδίαν ἀξίωσιν, οὐδ' ἀναλαβὸν τὸν δικαστικὸν ἀγῶνα καὶ μὴ καταστὰν κύριος διάδικος, ἀλλὰ προσθέτως ὑπὲρ τοῦ ἐναγομένου ἐργοδότου παρενέβη, ἐπὶ τούτοις κριναν ἀπαράδεκτον τὴν κατ' αὐτῆς ἔφεσίν του, κατὰ παραβίασιν τῶν ἄνω διατάξεων κηρῦξαν οὕτω ἀπαράδεκτον τὴν ἔκπτωσιν τοῦ ἀναιρεσείοντος Ι.Κ.Α. ἀπὸ τοῦ ἄνω πρὸς ἔφεσιν νομίμου δικαιώματός του, δι' ἣν δὲν χωρεῖ ἐπανάληψις τῆς διαδικασίας, ἀναιρετέαν τὴν ἀπόφασίν του ταύτην κατέστησε κατ' ἄρθρον 807 § 11 Πολιτικῆς Δικονομίας καὶ τὸν βάσιμον περὶ τούτου μοναδικὸν λόγον ἀναιρέσεως καὶ παραπεμπτέα ἐντεῦθεν ἡ ὑπόθεσις αὕτη, χρήζουσα διευκρινήσεως, πρὸς περαιτέρω συζήτησιν ἐνώπιον τοῦ Β' Τμήματος τοῦ Δικαστηρίου τούτου κατ' ἄρθρον 834 § 1 Πολιτικῆς Δικονομίας (ἄρθρον 25 νόμου 3810) 1957) 3, ΙΙΙ τοῦ Κανονισμοῦ λειτουργίας τοῦ Δικαστηρίου τούτου, ὡς τοῦτο ἰσχύει μετὰ τὸ ἄρθρον μόνον τοῦ ὑπ' ἀριθ. 293)1960 β.δ)γματος, καταδικοζομένου ἅμα τοῦ ἀναιρεσιβλήτου εἰς τὴν δικαστικὴν δαπάνην τοῦ ἀναιρεσείοντος Ι.Κ.Α.

καθ' ἣν καὶ δυνάμει τῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρου 1 τοῦ ἀ.ν. 1427)1950 ἡ «Βασιλικὴ Πρόνοια» δὲν ὑποχρεοῦται εἰς καταβολὴν εἰσφορᾶς πρὸς τὴν Ἐργατικὴν Ἑστίαν (*).

(*) Ἐπεκυρώθη ἡ ὑπ' ἀριθ. 2117)1962 ἀπόφασις τοῦ Ἐφετείου Ἀθηνῶν.

Ἴδετε περὶ τῆς ἐννοίας τοῦ ὅρου «ἐργοδότης» δι' εἰσφορὰς πρὸς τὴν «Ἐργατικὴν Ἑστίαν» καὶ Α.Π. 232)1964, ΕΕΔ 23, 584, Α.Π. 673)1964, ΕΕΔ 23, 1485.

άμφοτέρων τῶν βημάτων, ἐν ὄψει καὶ τῶν ἐφαρμογὴν καὶ ἐπὶ τούτου ἐχουσῶν διατάξεων τοῦ ἄρθρου 31 § 3 τοῦ ἀπὸ 7)20.6.1957 β.δ)γματος «περὶ κωδικοποιήσεως τῶν περὶ Νομικοῦ Συμβουλίου τοῦ Κράτους διατάξεων» (*).

§ 2 Διαδικασία ἀναγνωρίσεως πραγματοποιηθέντων ἡμερομισθίων μεταλλευτῶν

Ἔναρξις καταβολῆς συντάξεων κατ' ἄρθρον 29 § 5 ἀ.ν. 1846)1951 «περὶ Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων». — Παροχὴ κατ' ἄρθρον 7 Ν.Δ. 4104)1960 εὐχερείας μόνον εἰς τοὺς ἠσφαλισμένους ἢ συνταξιούχους τοῦ Ταμείου Μεταλλευτῶν πρὸς ἀναγνώρισιν πραγματοποιηθέντων κατὰ τὸ παρελθὸν ἡμερομισθίων εἰς διαφόρους μεταλλευτικὰς ἐπιχειρήσεις, εἴτε διοικητικῶς, εἴτε δικαστικῶς, χωρὶς νὰ τροποποιηθῶσιν αἱ διατάξεις, αἱ ἀναφερόμεναι εἰς τὸν χρόνον ἐνάρξεως καταβολῆς τῆς συντάξεως.

Ἀρείου Πάγου 103)1965, Τμ. Γ'

Προεδρεύων ὁ Ἀντιπρόεδρος κ. *Γ. Βαρσάμου*
Εἰσηγητὴς ὁ Ἀρεοπαγίτης κ. *Κ. Ψιλόπουλος*
Δικηγόροι οἱ κ.κ. Ι. Τσιντζας, Σ. Μαριολόπουλος

Ὡς ἐκ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως δείκνυται, τὸ δικάσαν Ἐφετεῖον ἐδέξατο ἀνελέγκτως, ὅτι τὸ πρὸς συνταξιοδότησιν τῆς ἀναιρεσιβλήτου δικαίωμα ἀνεγνωρίσθη διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 2571)1961 ἀποφάσεως τοῦ Ἐργατοδίκου Ἀθηνῶν, ἀποδεκτῆς γενομένης ὑπὸ τοῦ ἀναιρεσείοντος Ι.Κ.Α. κατόπιν τοῦ σχετικοῦ ὑπ' ἀριθ. 343)13.2.1962 πρακτικοῦ τοῦ Νομικοῦ Συμβουλίου τοῦ Κράτους, καταστάσης οὕτω τελεσιδίκου. Μὴ πληττομένου δὲ διὰ λόγου ἀναιρέσεως τοῦ ἐρείσματος τούτου τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως, ἐπαρκῶς στηριζόντος τὸ διατακτικόν της, ὁ πρῶτος λόγος ἀναιρέσεως, πλήττων τὴν προσβαλλομένην κατ' ἄλλην αἰτιολογίαν, ἤτοι ὡς κατὰ ψευδῆ ἑρμηνείαν καὶ ἐσφαλμένην ἐφαρμογὴν τῶν περὶ παραγραφῆς διατάξεων τῶν ἄρθρων 40 § 6 ἀ.ν. 1846)1951 καὶ 260 ἐπ. Α.Κ. ἀπορριφθεὶς ἐν ἐπιδικίᾳ τῆς ἐπιδίκου ἀξιώσεως ἐνστάσιν τοῦ ἀναιρεσείοντος, συμπληρωθεῖσαν πρὸ τῆς, ὡς ἀνωτέρω ἐδέξατο, δικαστικῆς ἀναγνωρίσεως τοῦ συνταξιοδοτικοῦ της δικαιώματος, ἅτε παρελθούσης, καθ' ἃ προβάλλεται, διετίας ἀπὸ τῆς 10 Μαρτίου 1958, ὅτε ἠσκήθη ὑπὸ τῆς ἀναιρεσιβλήτου ἡ ταυτόχρονος προσφυγή της ἐνώπιον τῆς Τοπικῆς Διοικούσης Ἐπιτροπῆς Ι.Κ.Α. κατὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 15569)1957 ἀποφάσεως τοῦ Διευθυντοῦ τοῦ Ὑποκαταστήματος Ι.Κ.Α., ἕως τῆς ἐγέρσεως τῆς ἐπιδίκου ἀγωγῆς (4.3.1963), εἶναι ἀπορριπτέας ὡς ἀλυσιτελής.

Ὡς προκύπτει ἐκ τοῦ ἄρθρου 29 § 5 ἐδάφ. α' τοῦ ἀ.ν. 1846)1951, ἡ καταβολὴ τῶν συντάξεων ἄρχεται ἀπὸ τῆς πρώτης τοῦ μηνὸς τοῦ ἑπομένου ἐκείνου, καθ' ὃν ἔλαβον χώραν τὰ θεμελιοῦντα τὸ δικαίωμα γεγονότα, κατὰ δὲ τὸ ἐδάφ. β' τῆς παραγράφου 5 τοῦ αὐτοῦ ἄρθρου ἡ κατοχύρωσις τῶν συντάξεων ἐν πάσῃ περιπτώσει δὲν δύναται νὰ ἀνατρέξῃ εἰς χρόνον ἀπώτερον τοῦ ἑνὸς ἔτους ἀπὸ τῆς ὑποβολῆς τῆς πρὸς τοῦτο αἰτήσεως. Ἐξ ἑτέρου, ὡς ἐξάγεται ἐκ τῆς διατάξεως τῆς παραγράφου 7 τοῦ ἄρθρου 7 τοῦ ν. δ)τος 4104)1960, δι' αὐτῆς εὐχέρεια καὶ μόνον παρεσχέθη εἰς τοὺς ἐνδιαφερομένους ἠσφαλισμένους ἢ συνταξιούχους τοῦ Ταμείου Μεταλλευτῶν ἀναγνωρίσεως πραγματοποιηθέντων κατὰ τὸ παρελθὸν ἡμερομισθίων εἰς διαφόρους μεταλλευτικὰς ἐπιχειρήσεις εἴτε διοικητικῶς, εἴτε δικαστικῶς, κατὰ τὰ ἐν αὐτῷ ὁριζόμενα, χωρὶς οὐδόλως νὰ τροποποιηθῶσιν αἱ ὡς ἄνω διατάξεις, αἱ ἀναφερόμεναι εἰς τὸν χρόνον ἐνάρξεως καταβολῆς τῆς περὶ ἧς πρόκειται συντάξεως.

Ἐν προκειμένῳ, ὡς δείκνυται ἐκ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως, τὸ δικάσαν Ἐφετεῖον ἐδέξατο ἀνελέγκτως, ὅτι ἡ πρὸς τὸ ἀναιρεσίβλητον Ι.Κ.Α., εἰς ὃ συνεχωνεύθη ἀπὸ 1 Ἰουνίου 1956 τὸ Ταμεῖον Μεταλλευτῶν, καταστᾶν διάδοχον τῶν δικαιωμάτων καὶ ὑποχρεώσεων ταύτου, αἰτήσεως τῆς ἀναιρεσιβλήτου ἀτομικῶς καὶ καὶ ὡς ἐκπροσωπούσης ἰδιότητα τοῦ νομίμου ἐπιτρόπου τῆς ἀνηλίκου θυγατρός της, περὶ ἀπονομῆς αὐτῇ συντάξεως λόγῳ θανάτου τοῦ συζύγου της ἐργάτου μετάλλου, ἐχόντος πραγματοποιήσει ἕως τοῦ κατὰ τὸ ἔτος 1954 θανάτου του 4712 ἡμερομίσθια, ὑπεβλήθη τὴν 30 Ἰουνίου 1956, ἀποφηνάμενον δὲ μετὰ ταῦτα ὅτι τὸ πρὸς ἀπόληψιν τῆς συντάξεως δικαίωμα τῆς ἀναιρεσιβλήτου, μετὰ τὴν, ὡς ἐδέχθη κατὰ ἀνωτέρω ἀνελέγκτως, ἀναγνώρισιν τοῦ πρὸς συνταξιοδότησιν δικαιώματός της διὰ τῆς ὡς ἀνωτέρω τελεσιδίκου ἀποφάσεως ἄρχεται ἀπὸ 1.7.1955 καὶ οὐχὶ ἀπὸ 1ης Νοεμβρίου 1960, πρώτης τοῦ ἑπομένου μηνός, ἀφ' ἧς ἰσχυσε τὸ ν.δ. 4104)1960, ὀρθῶς τὰς ἄνω διατάξεις ἡρμήνευσε καὶ ἐφήρμοσε καὶ ὁ περὶ τοῦ ἐναντίου δεύτερος λόγος ἀναιρέσεως, πλήττων τὴν προσβαλλομένην, ὡς κατὰ ψευδῆ ἑρμηνείαν καὶ ἐσφαλμένην ἐφαρμογὴν τῶν ὡς ἀνωτέρω διατάξεων ἀποφηναμένην ὅτι τὸ πρὸς συνταξιοδότησιν δικαίωμά της ἄρχεται ἀπὸ 1ης Ἰουλίου 1955 καὶ ὅτι τὸ ἀπὸ τοῦ χρόνου τούτου καὶ ἐφεξῆς ὀφειλόμενον λόγῳ συντάξεως ποσὸν ἀποτελεῖ τὸ περιεχόμενον τῆς ὑπὸ δίκην ἀξιώσεως ἐξ ἀδικοπραξίας, ὡς ἐκ τῆς παρὰ τὸν νόμον ἀπορρίψεως τῆς περὶ συνταξιοδοτήσεως αἰτήσεως διὰ τὸν ὡς ἄνω χρόνον καὶ ἐφεξῆς, εἶναι ἀπορριπτέος ὡς ἀβάσιμος.

Ἠττωμένου τοῦ ἀναιρεσείοντος Ι.Κ.Α. δέον τοῦτο νὰ καταδικασθῇ εἰς τὰ δικαστικὰ ἔξοδα τῆς ἀναιρεσιβλήτου, ἡ ὁμοιβὴ τοῦ πληρεξουσίου δικηγόρου τῆς ὁποίας δέον νὰ περιορισθῇ εἰς τὸ ἥμισυ κατὰ τὰ ἄρθρα 22 νόμου 3693)1957, 19 § 1 ἀ.ν. 1846)1951 καὶ 5 νόμου 3210)1955 (*).

(*) Ἀνηρέθη ἡ ὑπ' ἀριθ. 2662)1964 ἀπόφασις τοῦ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν, ὡς ἐφετείου. Ἴδετε καὶ Α.Π. 99)1965, ΕΕΔ 24, 550.

(*) Ἐπεκυρώθη ἡ ὑπ' ἀριθ. 1857)1964 ἀπόφασις τοῦ Ἐφετείου Ἀθηνῶν.

ΓΝΩΜΟΔΟΤΗΣΕΙΣ ΝΟΜΙΚΟΥ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΥ ΤΟΥ ΚΡΑΤΟΥΣ

ΜΕΘΟΔΟΣ ΔΙΑΜΟΡΦΩΣΕΩΣ ΠΕΡΙΟΔΙΚΩΝ ΑΜΟΙΒΩΝ ΕΜΜΙΣΘΩΝ ΔΙΚΗΓΟΡΩΝ

(Γνωμοδότησις ὑπ' ἀριθ. 248)1965 Ὁλομελείας Νομικοῦ Συμβουλίου τοῦ Κράτους)

Περίληψις ἐρωτήματος: (Ὑπουργείου Ἐμπορικῆς Ναυτιλίας): 1) Περὶ τοῦ τρόπου ὑπολογισμοῦ τοῦ κατωτάτου ὁρίου ἀμοιβῆς τῶν δικηγόρων, τῶν παρεχόντων τὰς ὑπηρεσίας των εἰς τὸ Ν.Α.Τ., συμφώνως πρὸς τὰς ἰσχυούσας περὶ τούτου ἀποφάσεις τοῦ Ὑπουργοῦ τῆς Δικαιοσύνης, τὰς ἐκδοθείσας κατ' ἐξουσιοδότησιν τοῦ ν.δ. 3026)1954 καὶ 2) ἐὰν ὡς κατώτατον ὅριον ἀμοιβῆς θὰ θεωρηθῇ τὸ συμβατικῶς καταβαλλόμενον μεῖζον ποσὸν τοῦ καθοριζομένου διὰ τῶν ἄνω ἀποφάσεων.

Ἐπὶ τῶν ἀνωτέρω ἐρωτημάτων ἡ Ὁλομέλεια τοῦ Νομικοῦ Συμβουλίου τοῦ Κράτους ἐκ τῶν: 1) *Μ. Σταυροπούλου*, Προέδρου, *Κ. Παπαμιχαλοπούλου*, Ἀντιπροέδρου, *Ε. Σαμαλέα*, *Κ. Κυριαζῆ*, *Ε. Κουρουσοπούλου*, *Α. Καλλέργη*, *Χ. Γεωργιοπούλου*, *Κ. Τσαγκαράκη*, *Λ. Ζώρα*, *Κ. Κωνσταντινίδου*, *Α. Γομαρῶ*, Νομικῶν Συμβούλων, *Μ. Στρασινοπούλου*, *Α. Ἀνδρικοπούλου*, Παρέδρων, τῇ εἰσηγήσει τοῦ Νομικοῦ Συμβούλου *Λ. Κ. Ζώρα*, ἐγνωμοδότησεν ὁμοφώνως ὡς ἀκολούθως :

Ἐπὶ τοῦ πρώτου ἐρωτήματος :

Κατὰ τὴν παράγραφον 2 τοῦ ἄρθρου 92 ν.δ. 3026)1954 «περὶ Κώδικος τῶν Δικηγόρων» ἐν περιπτώσει συμφωνίας ὅπως ὁ δικηγόρος διὰ τὰς παρεχομένας ὑπηρεσίας ἀμείβεται μόνον διὰ παγίας περιοδικῆς ἀμοιβῆς τὸ ἐλάχιστον ὅριον αὐτῆς καθορίζεται ἑκάστοτε δι' ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ τῆς Δικαιοσύνης, δημοσιευομένης εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως, μετὰ γνώμην τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ οἰκείου Συλλόγου, ἀναλόγως α) τῆς κατηγορίας, εἰς ἣν ἀνήκει ὁ δεχόμενος τὰς ὑπηρεσίας τοῦ δικηγόρου, β) τοῦ δικαστηρίου, παρ' ᾧ ἀσκεῖ ὁ δικηγόρος τὸ λειτούργημα αὐτοῦ καὶ γ) τοῦ χρόνου τῆς δικηγορικῆς ἐν συνόλῳ ὑπηρεσίας καὶ τοῦ χρόνου τῆς παροχῆς νομικῶν ὑπηρεσιῶν εἰς τὸ φυσικὸν ἢ νομικὸν πρόσωπον. Ὁ διὰ τῆς ἄνω ὑπουργικῆς ἀποφάσεως καθορισμὸς τῶν ἐλαχίστων ὁρίων ἀμοιβῆς κατισχύει πάσης ἀντιθέτου συμφωνίας. Ἐφ' ὅσον διὰ συμφωνίας ὡρίσθη ποσὸν ἀμοιβῆς κατώτερον τῶν διὰ τῆς ἄνω ὑπουργικῆς ἀποφάσεως ὁρισθέντων ἐλαχίστων ὁρίων, ἰσχύουσι τὰ κατωτάτα ταῦτα ὅρια διὰ τὸν καθορισμὸν τῆς ἀμοιβῆς.

Διὰ τῆς ἄνω διατάξεως παρέχεται ἡ ἐξουσιοδότησις εἰς τὸν Ὑπουργὸν τῆς Δικαιοσύνης, ὅπως δι' ἀποφάσεών του καθορίζῃ ἑκάστοτε τὰ κατώτατα ὅρια ἀμοιβῆς τῶν διὰ παγίας περιοδικῆς ταιαύτης ἀμειβομένων δικηγόρων, καθοριζομένων ἅμα καὶ παραγόντων (συντελεστῶν, ἀναφερομένων εἴς τε τὸ πρόσωπον τοῦ ἐντολέως καὶ εἰς τὸ πρόσωπον τοῦ δικηγόρου), οἵτινες θὰ λαμβάνωνται ὑπ' ὄψιν κατὰ τὴν διαμόρφωσιν τῶν ἐλαχίστων ὁρίων ἀμοιβῆς.

Τοῦ νόμου μὴ ποιοῦντος διάκρισίν τινα ὡς πρὸς τοὺς συντελεστὰς τούτους διαμορφώσεως, ἰδίᾳ τοιαύτην ἐν τῇ ἐννοίᾳ τῶν κυρίων, βασικῶν ἢ παρεπομένων, τῶν σταθερῶν ἢ μεταβλητῶν καὶ ἐκείνων βάσει τῶν ὁποίων θὰ διαμορφοῦται ἡ βασικὴ ἐλαχίστη ἀντιμισθία ἢ τῶν ἐφ' ὧν θὰ βασισθῇ ἡ παροχὴ ἐπιδομάτων, δέον νὰ γίνῃ δεκτόν, ὅτι οἱ συντελεσταὶ οὗτοι, λαμβανόμενοι ὑπ' ὄψιν, συνολικῶς ἢ μερικῶς - σταδιακῶς ὑπὸ τοῦ ἀσκοῦντος τὴν δοτὴν πρὸς καθορισμὸν τῶν ἐλαχίστων ὁρίων ἀμοιβῆς τῶν δικηγόρων ἐξουσιοδότησιν τοῦ Ὑπουργοῦ τῆς Δικαιοσύνης θὰ συντελοῦν ἰσοδυνάμως πάντοτε εἰς τὸν καθορισμὸν τῶν ὁρίων τούτων.

Κατὰ συνέπειαν, ἐὰν βάσει τινῶν ἐκ τῶν συντελεστῶν (ἐκ τοῦ νόμου) δὲν προκύπτῃ ὑποχρέωσις ὅπως λαμβάνωνται πάντες ὁμοῦ ὑπ' ὄψιν, καθωρίσθησαν τὰ ἐλάχιστα ὅρια ἀμοιβῆς, ἐπὶ τούτων (ἐλαχίστων ὁρίων) δὲν θὰ ἐνσωματοῦνται μόνον αἱ παρεχόμεναι μεταγενεστέρως ποσοστιαῖαι αὐξήσεις, ἀλλὰ καὶ πᾶσα ἑτέρα παροχή, ἐπιστηριζομένη ἐπὶ τῶν ὑπολοίπων συντελεστῶν, τῶν μὴ ληφθέντων ὑπ' ὄψιν κατὰ τὴν ἀρχικὴν διαμόρφωσιν. Αἱ παροχαὶ αὗται, δεδομένης τῆς ἰσοδυνάμου ἐπενεργείας πάντων τῶν συντελεστῶν, κατὰ τὰ ἀνωτέρω, δὲν εἶναι παρὰ κανονικαὶ αὐξήσεις διαμορφώσεως, μὴ δυνάμεναι, διὰ τοὺς ἰδίους λόγους, νὰ θεωρηθῶσιν ὡς ἔχουσαι χαρακτῆρα ἐπιδομάτων, προσαυξανόντων αὐτοτελῶς τὴν ἐλαχίστην κατὰ νόμον βασικὴν ἀντιμισθίαν.

Ἐὰν κατὰ ταῦτα αἱ ἐκδοθεῖσαι κατ' ἐξουσιοδότησιν τῆς προμνησθείσης παραγράφου 2 τοῦ ἄρθρου 92 τοῦ ν.δ. 3026)1954 ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Δικαιοσύνης ἤθελον ἑρμηνευθῇ ἐκ τῆς χρησιμοποιήσεως ὅτε μὲν τοῦ ὅρου «αὔξησις», ὅτε δὲ τοῦ ὅρου «προσαύξησις», ὡς ἔχουσαι τὴν ἔννοιαν, ὅτι ἡ ἐνσωμάτωσις τοῦ παρεχομένου ποσοστοῦ εἰς τὰ διαμορφωθέντα ἤδη ἐλάχιστα ὅρια ἀμοιβῆς θὰ πραγματοποιῆται μόνον ὅταν γίνεται λόγος περὶ αὐξήσεως καὶ ὅτι ὅπου γίνεται λόγος περὶ προσαυξήσεως νοεῖται παροχὴ ὑπὸ τὴν μορφὴν ἐπιδόματος, ὅπερ θὰ προσαυξάνῃ μὲν τὸ κατώτατον ὅριον, ἀλλὰ δὲν θὰ ἐνσωματοῦται εἰς αὐτό, τότε αἱ ἀποφάσεις αὗται δέον νὰ θεωρηθῶσιν ὡς ἐκτὸς τῶν ὁρίων τῆς ἐξουσιοδοτήσεως κείμεναι.

Αἱ ἐκδοθεῖσαι μέχρι τοῦδε κατὰ χρονολογικὴν σειρὰν ἀποφάσεις τοῦ Ὑπουργοῦ Δικαιοσύνης διὰ τὸ ἐλάχιστον ὅριον ἀντιμισθίας τῶν ἐπὶ παγίᾳ περιοδικῇ ἀμοιβῇ παρεχόντων τὰς ὑπηρεσίας των δικηγόρων τοῦ Δικηγορικοῦ Συλλόγου Ἀθηνῶν εἶναι αἱ ἑξῆς :

α) Ἡ ὑπ' ἀριθ. 128494)1954, καθορίσασα τὸ

ἐλάχιστον ὅριον ἀμοιβῆς βάσει τῶν δύο ἐκ τῶν τεσσάρων ἐν τῷ νόμῳ συντελεστῶν - παραγόντων, ἤτοι τῆς κατηγορίας, εἰς ἣν ἀνήκει ὁ δεχόμενος εἰς ὑπηρεσίας τοῦ δικηγόρου, καὶ τοῦ Δικαστηρίου, παρ' ᾧ ἀσκεῖ ὁ δικηγόρος τὸ λειτούργημα. Τὰ ὅρια ταῦτα προσαυξάνονται κατὰ 5 ο/ο δι' ἑκάστην πενταετίαν δικηγορικῆς ὑπηρεσίας παρὰ τῷ αὐτῷ Νομικῷ Προσώπῳ κλπ., βάσει προδήλως τοῦ τετάρτου συντελεστοῦ, ἤτοι τοῦ χρόνου τῆς παροχῆς τῶν νομικῶν ὑπηρεσιῶν εἰς τὸ φυσικὸν ἢ νομικὸν πρόσωπον, ὁριζομένου ὅτι δὲν δύναται ἡ τοιαύτη προσαύξησις νὰ ὑπερβῇ ἐν συνόλῳ τὸ 1/2 τοῦ κατὰ τὰ ὡς ἄνω κατωτάτου ὁρίου.

β) Ἡ ὑπ' ἀριθ. 21337/1959, δι' ἧς αὐξάνονται ἀπὸ τῆς 1.8.1959 τὰ διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 128494 καθορισθέντα ἐλάχιστα ὅρια ἀμοιβῶν κατὰ 10 ο/ο.

γ) Ἡ ὑπ' ἀριθ. 58798/58799/3.6.1961, χορηγήσασα νέαν ἐκ 10 ο/ο αὔξησιν.

δ) Ἡ ὑπ' ἀριθ. 93747/1962, καθορίσασα ὅπως τὰ ἰσχύοντα κατώτατα ὅρια ἀμοιβῶν προσαυξάνωνται κατὰ 10 ο/ο δι' ἑκάστην τριετίαν δικηγορικῆς ὑπηρεσίας παρὰ τῷ αὐτῷ Νομικῷ Προσώπῳ, τῆς προσαυξήσεως μὴ δυνομένης νὰ ὑπερβῇ τὸ 1/2 τοῦ ἰσχύοντος κατωτάτου ὁρίου τῆς παγίας περιοδικῆς ἀμοιβῆς. Ἡ ἀπόφασις αὕτη ἐτροποποίησε τὴν ἀντίστοιχον διάταξιν τῆς πρώτης ἀποφάσεως, καὶ

ε) Ἡ ὑπ' ἀριθ. 76630/1964, δι' ἧς προσηυξήθησαν τὰ ἑκάστοτε ἰσχύοντα κατώτατα ὅρια κατὰ 10ο/ο δι' ἑκάστην 10ετίαν δικηγορικῆς ἐν συνόλῳ ὑπηρεσίας, ἡ στηριζομένη προδήλως εἰς τὸν τρίτον κατὰ νόμον συντελεστήν.

Κατὰ ταῦτα καὶ συμφώνως πρὸς τὰς ἀνωτέρω ἀποφάσεις ἡ ἀκόλουθος μέθοδος διαμορφώσεως τοῦ ἐλαχίστου ὁρίου ἀμοιβῆς προσιδιάζει εἰς τὸν τεθέντα κανόνα τοῦ ἰσοδυνάμου τῶν συντελεστῶν (πραγματικῶν προϋποθέσεων), οἵτινες δέον νὰ λαμβάνωνται κατὰ νόμον ὑπ' ὄψιν διὰ τὸν προσδιορισμὸν τῶν κατωτάτων ὁρίων: Θὰ προσδιορίζεται κατ' ἀρχὴν τὸ ἐλάχιστον ὅριον ἀμοιβῆς τοῦ δικηγόρου, τὸ ὁριοθὲν διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 128494/1954, καὶ ἐπὶ τούτου θὰ προστίθεται ἡ διὰ τῆς αὐτῆς ἀποφάσεως προσαύξησις ἐκ 5ο/ο δι' ἑκάστην πενταετίαν δικηγορικῆς ὑπηρεσίας. Τὸ ἀνωτέρω ὅριον θὰ αὐξηθῇ δυνάμει τῆς ὑπ' ἀριθ. 21337/1959 ἀποφάσεως κατὰ 10ο/ο. Τὸ οὕτω διαμορφούμενον νέον ἐλάχιστον ὅριον θέλει αὐξηθῇ ἐκ νέου κατὰ 10ο/ο μετὰ τὴν ὑπ' ἀριθ. 58798/58799/1961 ἀπόφασιν. Ἐπὶ τοῦ τελευταίου τούτου, μετ' ἀφαίρεσιν ὅμως τοῦ προστεθέντος 5ο/ο τῆς ὑπ' ἀριθ. 128494/1954 δι' ἑκάστην πενταετίαν δικηγορικῆς ὑπηρεσίας, ἀλλ' ἀντικαθισταμένου ἤδη διὰ τῆς ἑπομένης ἀποφάσεως, θὰ ἐνσωματοῦνται αἱ προσαυξήσεις κατὰ 10ο/ο ἀνὰ τριετίαν ὑπηρεσίας τοῦ δικηγόρου παρὰ τῷ αὐτῷ νομικῷ προσώπῳ κατὰ τὰ ἐν τῇ ὑπ' ἀριθ. 93734/1962 ἀποφάσει ὁριζόμενα (ἤτοι ὅτι ἡ ἐκ τριετιῶν συνολικὴ προσαύξησις δὲν θὰ δύναται νὰ ὑπερβῇ ἐν οὐδεμιᾷ περιπτώσει τὸ 1/2 τοῦ διαμορφωθέντος ὡς ἄνω κατωτάτου ὁρίου) καὶ ἀπὸ τῆς ἰσχύος ταύτης. Ἀπὸ δὲ τῆς ὑπ' ἀριθ. 76630/1964 ἀποφάσεως θὰ προστίθενται 10ο/ο δι' ἑκάστην 10ετίαν δικηγορικῆς ἐν συνόλῳ ὑπηρεσίας, ὥστε ἐκ πάντων τῶν προσαυξήσεων τούτων θὰ διαμορφοῦται τὸ ἐλάχιστον ὅριον ἀμοιβῆς ἑκάστοτε καὶ δι' ἑκάστην ἀτομικὴν περίπτωσιν δικηγόρου. Εὐνόητον τυγχάνει, ὅτι ἐὰν νέαι τριετίαι ἢ δεκαετίαι συμπληρώνωνται μετὰ τὴν ἰσχὺν τῶν εἰκείων ὡς ἄνω ἀποφάσεων, τὰ ἐκ τούτων ποσοστὰ αὐξήσεων θὰ ἐπιπροστίθενται ἐπὶ τῶν ἐνσωματωθέντων προηγουμένων ἐκ δεκαετιῶν ἢ τριετιῶν.

Ἐπὶ τοῦ δευτέρου ἐρωτήματος :

Διὰ τῶν διατάξεων τοῦ ἄρθρου 92 § 2 τοῦ ν.δ. 3026/1954 «περὶ τοῦ Κώδικος τῶν Δικηγόρων» παρεμποδίζονται αἱ συμφωνίαι περὶ παροχῆς νομικῶν ὑπηρεσιῶν ἀντὶ εὐτελοῦς παγίας περιοδικῆς ἀμοιβῆς, αἱ δημιουργοῦσαι συνθήκας οὐχὶ εὐπρεποῦς ἀσκήσεως τοῦ ὑψηλοῦ τούτου λειτουργήματος, καὶ οὐχὶ βεβαίως αἱ συμφωνίαι περὶ καταβολῆς ἀμοιβῆς ἀνωτέρας τῆς χαρακτηριζομένης ὡς ἐλαχίστης ὑπὸ τῶν κατ' ἐξουσιοδότησιν τῶν διατάξεων τούτων ἐκδιδομένων ὑπουργικῶν ἀποφάσεων. Τὸ τελευταῖον τοῦτο ἀντιθέτως δέον νὰ θεωρηθῇ ὡς τὸ ἐπιδιωκόμενον ὑπὸ τῶν ὡς εἴρηται διατάξεων.

Κατὰ ταῦτα καὶ ἐν ἀναλογίᾳ πρὸς τὰ θεσπισθέντα διὰ διατάξεως τῆς παραγράφου IV τῶν γενικῶν διατάξεων τῆς ὑπ' ἀριθ. 128494/16.11-8.12.1954 ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Δικαιοσύνης, καθ' ἣν «δικηγόροι μιᾶς τῶν λοιπῶν κατηγοριῶν ἐπὶ παγίᾳ ἀμοιβῇ, λαμβάνοντες μεῖζον ποσὸν τῶν διὰ τῆς παρούσης ἀποφάσεως καθοριζομένων, ἐξακολουθοῦσι νὰ λαμβάνωσι τοῦτο, θεωρούμενον ὡς ἐλάχιστον ὅριον, καθοριζόμενον καὶ διὰ τῆς παρούσης ὡς τοιοῦτον», δέον νὰ γίνῃ δεκτόν, ὅτι πᾶσα συμφωνία μετὰ τὴν ἰσχὺν τῆς ἀποφάσεως ταύτης μεταξὺ ἐντολέως καὶ δικηγόρου περὶ χορηγήσεως παγίας περιοδικῆς ἀμοιβῆς ἀνωτέρας τῶν διὰ ταύτης καθοριζομένων κατωτάτων ὁρίων, ὡς διαμορφωθησῶν διὰ τῶν ἐν τῷ μεταξὺ ἐνσωματωθεισῶν αὐξήσεων, ἡ καταβολὴ ὁπωσδήποτε τοιαύτης ἀνωτέρας ἀμοιβῆς δὲν εἶναι παρὰ ὁ συμβατικὸς καθορισμὸς τοῦ ἐλαχίστου ὁρίου ἀμοιβῆς, ἐφ' οὗ θὰ ὑπολογισθῶσιν αἱ μεταγενεστέρως παρεχόμεναι κατὰ νόμον αὐξήσεις (βλ. καὶ ὑπ' ἀριθ. 22/1963 γνωμ. Εἰσαγγελέως Α.Π.) (*) (**).

(*) ΕΕΔ 22, 1343.

(**) ***Σημ. ΕΕΔ*** : Ἡ ἀνωτέρω ἐνδιαφέρουσα γνωμοδότησις τῆς Ὁλομελείας τοῦ Νομικοῦ Συμβουλίου τοῦ Κράτους μᾶς ἀπεστάλη ὑπὸ τοῦ κ. *Κωνστ. Π. Νικολοπούλου*, Δικηγόρου, Συμβούλου τοῦ Δικηγορικοῦ Συλλόγου Ἀθηνῶν, παρακολουθοῦντος, ὡς ἐκ τῆς ἀνωτέρω ἰδιότητός του, μετὰ προσοχῆς πάντοτε, τὴν ἐξέλιξιν τοῦ ἀφορῶντος τὰς νομίμους ἀμοιβὰς τῶν ἐμμίσθων δικηγόρων θέματος.

ΣΤΟΙΧΕΙΑ ΕΡΓΑΤΙΚΟΥ ΔΙΚΑΙΟΥ

ΛΥΣΙΣ ΣΥΜΒΑΣΕΩΣ ΗΣΦΑΛΙΣΜΕΝΩΝ ΚΑΙ ΕΙΣΦΟΡΑΙ ΔΙ' ΕΡΓΑΣΙΑΝ ΣΥΝΤΑΞΙΟΥΧΩΝ

Ὑπὸ τῆς Συντάξεως

Ἡ ὑπὸ τοῦ μισθωτοῦ (ἰδιωτικοῦ ὑπαλλήλου) συμπλήρωσις τῶν πρὸς χορήγησιν πλήρους συντάξεως γήρατος παρὰ τοῦ Ι.Κ.Α. προϋποθέσεων (ἄρθρον 28 τοῦ ἀ.ν. 1846)1951 «περὶ Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων», ὡς ἐτροποποιήθη ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 5 τοῦ ν.δ. 4104)1960, ΕΕΔ 19, 1155) ἐνδιαφέρει κατὰ τὸ ὅτι, ἀπολυόμενος ὑπὸ τοῦ ἐργοδότου ἢ ἀποχωρῶν οἰκειοθελῶς τῆς ἐργασίας του, δικαιοῦται, ἐφ' ὅσον εἶναι ἐπικουρικῶς ἠσφαλισμένος, τὰ 40ο/ο τῆς ἀποζημιώσεως τοῦ νόμου 2112/1920, ὡς ἐτροποποιήθη ὑπὸ τοῦ νόμου 4558)1930 (ΕΕΔ 23, 63 ἐπ., ἔνθα κωδικοποίησις τῶν ἰσχυουσῶν διατάξεων) καὶ ἐφ' ὅσον δὲν εἶναι ἐπικουρικῶς ἠσφαλισμένος τὰ 50ο/ο τῆς ἀποζημιώσεως αὐτῆς. (Ἴδετε ἄρθρον 8 ν.δ. 3789)1957, ΕΕΔ 16, 1131, ἐφαρμοζόμενον μόνον ἐπὶ ἰδιωτικῶν ὑπαλλήλων, καὶ ἐκτενέστερον σημειώσεις μας ἐν ΕΕΔ 23, 1163, ἔνθα νομολογία).

Ἐξ ἄλλου εἶναι ἐλευθέρα καὶ ἡ μετὰ τὴν συνταξιοδότησιν παντὸς μισθωτοῦ ἀνάληψις ἐργασίας εἰς ἐργοδότην, κατὰ τὸ ἄρθρον ὅμως 10 τοῦ ν.δ. 4104)1960 «περὶ τροποποιήσεως καὶ συμπληρώσεως τῆς νομοθεσίας περὶ Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων» (ΕΕΔ 19, 1161), ἐν συνδυασμῷ πρὸς τὸ ἄρθρον 26 τοῦ ν.δ. 4197)1961 (ΕΕΔ 20, 1409), αἱ ὑπὲρ τοῦ Ι.Κ.Α. ἢ οἱουδήποτε Ὀργανισμοῦ Κοινωνικῆς Ἀσφαλίσεως ἢ Πολιτικῆς εἰσφοραὶ ἠσφαλισμένου καὶ ἐργοδότου ὑπολογίζονται εἰς τὸ διπλάσιον, προκειμένου περὶ ἀσφαλίσεως ἀπασχολουμένου συνταξιούχου τοῦ Δημοσίου ἢ Νομικοῦ Προσώπου Δημοσίου Δικαίου ἢ Ἀσφαλιστικοῦ Ὀργανισμοῦ καὶ μόνον εἰς τὰς ἀναλαγούσας τοιαύτας εἰς τὸν κλάδον συντάξεων τοῦ Ι.Κ.Α. καὶ τῶν λοιπῶν Ὀργανισμῶν κυρίας ἀσφαλίσεως.

Αἱ διατάξεις αὗται πάντως δὲν ἔχουν ἐφαρμογήν, προκειμένου περὶ συνταξιούχων, τῶν ὁποίων τὸ ἐκ τῆς συντάξεως ἢ τὸ ἐκ τῶν συντάξεων ἢ βοηθημάτων ἢ μερισμάτων τύπου συντάξεως συνολικὸν μηνιαῖον εἰσόδημα εἶναι μικρότερον τοῦ ἑκάστοτε ἰσχύοντος κατωτάτου ὁρίου ἀμοιβῆς ἰδιωτικοῦ ὑπαλλήλου Γραφείου, ηὐξημένου κατὰ 50ο/ο. Ὡσαύτως δὲν ἔχουν ἐφαρμογὴν προκειμένου περὶ συνταξιούχου λόγῳ θανάτου.

Περαιτέρω, δοθέντος ὅτι, κατὰ τὴν τελευταίαν ὑπ' ἀριθ. 28)1963 διαιτητικὴν ἀπόφασιν (ΕΕΔ 22, 1421), τὸ κατώτατον ὅριον μηνιαίου μισθοῦ τοῦ ἄρρενος ὑπαλλήλου Γραφείου, τὸ ὁποῖον λαμβάνεται ὑπ' ὄψιν (ἴδετε ΕΕΔ 21, 831, ἔνθα ἔγγραφον τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας καὶ ἐγκύκλιος τοῦ Ι.Κ.Α.), εἶναι δραχμαὶ 1550, ἕπεται, ὅτι διὰ τὴν ὑποχρέωσιν τῆς διπλασίας εἰσφορᾶς πρέπει ὁ συνταξιοῦχος νὰ λαμβάνῃ μισθὸν ἀνώτερον τῶν δραχμῶν 2.325 μηνιαίως (1.550 Χ 50ο/ο).

Τοῦτο ἐνομοθετήθη (εἰσηγητικὴ ἔκθεσις, ΕΕΔ 19, 1168), διότι ἐσκοπήθη ἡ ἀντιμετώπισις ἑνὸς μέτρου τοῦ προβλήματος, τὸ ὁποῖον ἔχει δημιουργηθῇ ἐκ τῆς ἀπασχολήσεως συνταξιούχων, ἐν ὄψει τῶν ὑφισταμένων δυσχερειῶν ἐξευρέσεως ἐργασίας διὰ τὰ κατ' ἔτος προστιθέμενα νέα πρόσωπα εἰς τὸ ἐργατικὸν δυναμικὸν τῆς χώρας καὶ διὰ τῆς ἐπιβαλλομένης προσθέτου εἰσφορᾶς τῶν ἐργοδοτῶν καὶ τῶν ὑπ' αὐτῶν ἀπασχολουμένων συνταξιούχων προσδοκᾶται ἀφ' ἑνὸς μὲν περιορισμὸς τῶν ἤδη ἀπασχολουμένων συνταξιούχων εἰς ἐργασίας, εἰς τὰς ὁποίας θὰ ἠδύναντο νὰ ἀπασχοληθοῦν ἕτερα νεαρὰ πρόσωπα, ἀφ' ἑτέρου δὲ μικρὰ ἐνίσχυσις τοῦ Ι.Κ.Α. καὶ τοῦ Ὀργανισμοῦ Ἀπασχολήσεως καὶ Ἀσφαλίσεως Ἀνεργίας, ὁ ὁποῖος, ἐν τελευταίᾳ ἀναλύσει, φέρει τὸ βάρος τῆς ἐπιδοτήσεως τῶν ὑπὸ τῶν οὕτως ἀπασχολουμένων συνταξιούχων ἐκτοπιζομένων ἐκ τῆς ἐργασίας προσώπων.

***

Ἀπὸ ἀπόψεως ἤδη συνταξιοδοτήσεως τοῦ ἐργαζομένου συνταξιούχου ἰσχύουν τὰ ἐν ἄρθρῳ 29 § 7 τοῦ ἀ.ν. 1846)1951 «περὶ Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων» (ΕΕΔ 10, 648), ὡς ἐτροποποιήθη ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 8 τοῦ ν.δ. 3086)1954 (ΕΕΔ 13, 1166), δριζόμενα, ἤτοι ἡ καταβολὴ τῆς συντάξεως ἀναστέλλεται, ἐὰν καὶ ἐφ' ὅσον ὁ συνταξιοῦχος ἀσκῇ αὐτοτελὲς ἐπάγγελμα, ἐξ οὗ ἀποκερδαίνει ποσὸν ἀνώτερον τοῦ διπλασίου τῆς συντάξεως ἢ, προκειμένου περὶ συνταξιούχου λόγῳ θανάτου, τοῦ διπλασίου τῆς συντάξεως τοῦ θανόντος. Ἐὰν ὁ συνταξιοῦχος λαμβάνῃ καὶ σύνταξιν ἐκ τοῦ Δημοσίου ἢ ἐξ Ἀσφαλιστικοῦ τινος Ὀργανισμοῦ κυρίας ἢ ἐπικουρικῆς ἀσφαλίσεως, τὸ ποσὸν τοῦτο συνυπολογίζεται εἰς τὰς ἐκ τοῦ αὐτοτελοῦς ἐπαγγέλματος ἀπολαυὰς πρὸς ἐξεύρεσιν τοῦ ὁρίου τούτου. Ἐν πάσῃ περιπτώσει αἱ ἐξ ἐξηρτημένης ἐργασίας ἀποδοχαὶ τοῦ συνταξιούχου δὲν δύνανται νὰ εἶναι ἀνώτεραι τοῦ διπλασίου τοῦ κατὰ τὸ ἄρθρον 25 τοῦ ἀ.ν. 1846)1951 ὁριζομένου τεκμαρτοῦ ἡμερομισθίου τῆς VIII μισθολογικῆς κλίμακος (Δραχμαὶ 70, ἄρθρον 4 ν.δ. 4104)1960, ΕΕΔ 19, 1155. Ἴδετε καὶ ΕΕΔ 20, 1500).

ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΚΑΙ ΑΣΦΑΛΙΣΤΙΚΗ ΝΟΜΟΘΕΣΙΑ

ΔΙΑΤΑΓΜΑΤΑ

215)1965 Β. ΔΙΑΤΑΓΜΑ

Περί μειώσεως τῆς ἐργοδοτικῆς εἰσφορᾶς τῆς καταβαλλομένης ὑπὲρ τοῦ Ι.Κ.Α. ἐπί τῶν μισθῶν καί τῶν ἡμερομισθίων τῶν δαπανωμένων διά τήν κατασκευήν ὑποδημάτων, ἐξαγομένων εἰς ἀλλοδαπήν.

(Ε.Κ. τ. Α' φ. 55 τῆς 1ης Ἀπριλίου 1965)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν: α) Τάς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 8 τοῦ ν.δ. 4231)1962 περί μέτρων ἀφορώντων εἰς τήν ἀνάπτυξιν τοῦ ἐξαγωγικοῦ ἐμπορίου, δι' ὧν ἐπαναφέρονται ἐν ἰσχύϊ αἱ διατάξεις τῶν ἄρθρων 5 καί 7 τοῦ ν. 2861)1954 περί μέτρων ἐνισχύσεως τῆς ἐξαγωγῆς βιομηχανικῶν καί ἄλλων ἐγχωρίων προϊόντων. β) Τήν ὑπ' ἀριθ. 115)1965 ἐ.ἔ. γνωμοδότησιν τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας, προτάσει τῶν Ἡμετέρων ἐπί τοῦ Συντονισμοῦ, Οἰκονομικῶν, Ἐμπορίου, Βιομηχανίας καί Ἐργασίας Ὑπουργῶν, ἀπεφασίσαμεν καί διατάσσομεν:

Ἄρθρον μόνον

Ἐπί περιπτώσεων ἐξαγωγῆς ὑποδημάτων τῆς ἐγχωρίου βιομηχανίας ἡ ὑπέρ τοῦ Ι.Κ.Α. καταβαλλομένη ἐργοδοτική εἰσφορά ἐπί τῶν μισθῶν καί τῶν ἡμερομισθίων, τῶν δαπανωμένων διά τήν κατασκευήν των, μειοῦται, καθοριζομένη ἴση πρός τήν ὑπό τῶν μισθωτῶν καταβαλλομένην τοιαύτην.

Εἰς τόν Ἡμέτερον ἐπί τῶν Οἰκονομικῶν Ὑπουργόν ἀνατίθεμεν τήν δημοσίευσιν καί ἐκτέλεσιν τοῦ παρόντος διατάγματος.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 23 Μαρτίου 1965

—

271)1965 Β. ΔΙΑΤΑΓΜΑ

Περί συστάσεως Γραφείου Εὑρέσεως Ἐργασίας εἰς τόν Νομόν Πρεβέζης.

(Ε.Κ. τ. Α' φ. 69 τῆς 22 Ἀπριλίου 1965)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν: 1) Τάς διατάξεις τῆς παραγράφου 2 τοῦ ἄρθρου 7 τοῦ νόμου 3252)1955 «περί διοικήσεως τοῦ Ὀργανισμοῦ Ἀπασχολήσεως καί Ἀσφαλίσεως Ἀνεργίας καί ὀργανώσεως τῶν Γραφείων Εὑρέσεως Ἐργασίας καί τροποποιήσεως τινῶν νόμων». 2) Τάς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 7 τοῦ νόμου 3925)1959 «περί Ὑπουργείων καί τῶν ὀργανισμῶν τῶν Δημοσίων Πολιτικῶν Ὑπηρεσιῶν». 3) Τάς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 19 τοῦ ὑπ' ἀριθ. 868)1960 β.δ/γματος «περί ὀργανισμοῦ τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας». 4) Τήν ὑπ' ἀριθ. 157)3.3.1965 γνωμοδότησιν τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας, προτάσει τῶν Ἡμετέρων Προέδρου τῆς Κυβερνήσεως καί Ὑπουργῶν Συντονισμοῦ, Οἰκονομικῶν καί Ἐργασίας, ἀπεφασίσαμεν καί διατάσσομεν:

Ἄρθρον μόνον

Συνιστᾶται Γραφεῖον Εὑρέσεως Ἐργασίας εἰς τόν νομόν Πρεβέζης μέ ἕδραν αὐτοῦ τήν πόλιν τῆς Πρεβέζης.

Εἰς τόν Ἡμέτερον ἐπί τῆς Ἐργασίας Ὑπουργόν ἀνατίθεμεν τήν δημοσίευσιν καί ἐκτέλεσιν τοῦ παρόντος.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 10 Ἀπριλίου 1965

—

272)1965 Β. ΔΙΑΤΑΓΜΑ

Περί συστάσεως Γραφείου Εὑρέσεως Ἐργασίας εἰς τόν Νομόν Ζακύνθου καί εἰς τήν ἐπαρχίαν Μεγαρίδος.

(Ε.Κ. τ. Α' φ. 69 τῆς 22 Ἀπριλίου 1965)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν: 1) Τάς διατάξεις τῆς παραγράφου 2 τοῦ ἄρθρου 7 τοῦ νόμου 3252)1955 «περί διοικήσεως τοῦ Ὀργανισμοῦ Ἀπασχολήσεως καί Ἀσφαλίσεως Ἀνεργίας καί ὀργανώσεως τῶν Γραφείων Εὑρέσεως Ἐργασίας καί τροποποιήσεως τινῶν νόμων». 2) Τάς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 7 τοῦ νόμου 3925)1959 «περί Ὑπουργείων καί Ὀργανισμῶν τῶν Δημοσίων Πολιτικῶν Ὑπηρεσιῶν». 3) Τάς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 19 τοῦ ὑπ' ἀριθ. 868)1960 β. δ/γματος «περί ὀργανισμοῦ τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας». 4) Τήν ὑπ' ἀριθ. 160)3.3.1965 γνωμοδότησιν τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας, προτάσει τῶν Ἡμετέρων Προέδρου τῆς Κυβερνήσεως καί Ὑπουργῶν Συντονισμοῦ, Οἰκονομικῶν καί Ἐργασίας, ἀπεφασίσαμεν καί διατάσσομεν:

Ἄρθρον μόνον

Συνιστῶνται Γραφεῖα Εὑρέσεως Ἐργασίας 1) εἰς τόν Νομόν Ζακύνθου μέ ἕδραν τούτου τήν πόλιν τῆς Ζακύνθου καί 2) εἰς τήν ἐπαρχίαν Μεγαρίδος τοῦ Νομοῦ Ἀττικῆς μέ ἕδραν τούτου τήν πόλιν τῶν Μεγάρων.

Εἰς τόν Ἡμέτερον ἐπί τῆς Ἐργασίας Ὑπουργόν ἀνατίθεμεν τήν δημοσίευσιν καί ἐκτέλεσιν τοῦ παρόντος.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 10 Ἀπριλίου 1965

—

273)1965 Β. ΔΙΑΤΑΓΜΑ

Περί συστάσεως Γραφείου Εὑρέσεως Ἐργασίας εἰς τόν Νομόν Θεσπρωτίας.

(Ε.Κ. τ. Α' φ. 69 τῆς 22 Ἀπριλίου 1965)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν: 1) Τάς διατάξεις τῆς παραγράφου 2 τοῦ ἄρθρου 7 τοῦ νόμου 3253)1955 «περί διοικήσεως τοῦ Ὀργανισμοῦ Ἀπασχολήσεως καί Ἀσφαλίσεως Ἀνεργίας καί ὀργανώσε-

ως των Γραφείων Εύρέσεως Έργασίας και τροποποιήσεως τινών νόμων». 2) Τάς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 7 τοῦ ν. 3925)1959 «περί Ὑπουργείων καὶ τῶν ὀργανισμῶν τῶν Δημοσίων Πολιτικῶν Ὑπηρεσιῶν». 3) Τάς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 19 τοῦ ὑπ' ἀριθ. 868)1960 β. δ)γματος «περί ὀργανισμοῦ τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας». 4) Τὴν ὑπ' ἀριθ. 156)3.3.1965 γνωμοδότησιν τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας, προτάσει τῶν Ἡμετέρων Προέδρου τῆς Κυβερνήσεως καὶ Ὑπουργῶν Συντονισμοῦ, Οἰκονομικῶν καὶ Ἐργασίας, ἀπεφασίσαμεν καὶ διατάσσομεν:

Ἄρθρον μόνον

Συνιστᾶται Γραφεῖον Εὑρέσεως Ἐργασίας εἰς τὸν Νομὸν Θεσπρωτίας μὲ ἕδραν τούτου τὴν πόλιν τῆς Ἠγουμενίτσης.

Εἰς τὸν Ἡμέτερον ἐπὶ τῆς Ἐργασίας Ὑπουργὸν ἀνατίθεμεν τὴν δημοσίευσιν καὶ ἐκτέλεσιν τοῦ παρόντος.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 10 Ἀπριλίου 1965

—

274)1965 Β. ΔΙΑΤΑΓΜΑ

Περὶ συστάσεως Γραφείου Εὑρέσεως Ἐργασίας εἰς τὴν πόλιν τῶν Γιαννιτσῶν.

(Ε.Κ. τ. Α' φ. 69 τῆς 22 Ἀπριλίου 1965)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν:

1) Τὰς διατάξεις τῆς παραγράφου 2 τοῦ ἄρθρου 7 τοῦ νόμου 3252)1955 «περὶ διοικήσεως τοῦ Ὀργανισμοῦ Ἀπασχολήσεως καὶ Ἀσφαλίσεως Ἀνεργίας καὶ ὀργανώσεως τῶν Γραφείων Εὑρέσεως Ἐργασίας καὶ τροποποιήσεως τινῶν νόμων». 2) Τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 7 τοῦ νόμου 3925)1959 «περὶ Ὑπουργείων καὶ τῶν ὀργανισμῶν τῶν Δημοσίων Πολιτικῶν Ὑπηρεσιῶν». 3) Τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 19 τοῦ ὑπ' ἀριθ. 868)1960 β.δ)γματος «περὶ ὀργανισμοῦ τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας». 4) Τὴν ὑπ' ἀριθ. 158) 3.3.1965 γνωμοδότησιν τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας, προτάσει τῶν Ἡμετέρων Προέδρου τῆς Κυβερνήσεως καὶ Ὑπουργῶν Συντονισμοῦ, Οἰκονομικῶν καὶ Ἐργασίας, ἀπεφασίσαμεν καὶ διατάσσομεν:

Ἄρθρον μόνον

Συνιστᾶται Γραφεῖον Εὑρέσεως Ἐργασίας εἰς τὴν Ἐπαρχίαν Γιαννιτσῶν τοῦ Νομοῦ Πέλλης μὲ ἕδραν τὴν πόλιν τῶν Γιαννιτσῶν.

Εἰς τὸν ἡμέτερον ἐπὶ τῆς Ἐργασίας Ὑπουργὸν ἀνατίθεμεν τὴν δημοσίευσιν καὶ ἐκτέλεσιν τοῦ παρόντος.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 10 Ἀπριλίου 1965

—

275)1965 Β. ΔΙΑΤΑΓΜΑ

Περὶ συστάσεως Γραφείου Εὑρέσεως Ἐργασίας εἰς τὸν Νομὸν Γρεβενῶν.

(Ε.Κ. τ. Α' φ. 69 τῆς 22 Ἀπριλίου 1965)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν: 1) Τὰς διατάξεις τῆς παραγράφου 2 τοῦ ἄρθρου 7 τοῦ νόμου 3252)1955 «περὶ διοικήσεως τοῦ Ὀργανισμοῦ Ἀπασχολήσεως καὶ Ἀσφαλίσεως Ἀνεργίας καὶ ὀργανώσεως τῶν Γραφείων Εὑρέσεως Ἐργασίας καὶ τροποποιήσεως τινῶν νόμων». 2) Τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 7 τοῦ ν. 3925)1959 «περὶ Ὑπουργείων καὶ τῶν ὀργανισμῶν τῶν Δημοσίων Πολιτικῶν Ὑπηρεσιῶν». 3) Τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 19 τοῦ ὑπ' ἀριθ. 868)1960 β δ)τος «περὶ ὀργανισμοῦ τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας». 4) Τὴν ὑπ' ἀριθ. 159)3.3.1965 γνωμοδότησιν τοῦ Συμβουλίου Ἐπικρατείας, προτάσει τῶν Ἡμετέρων Προέδρου τῆς Κυβερνήσεως καὶ Ὑπουργῶν Συντονισμοῦ, Οἰκονομικῶν καὶ Ἐργασίας, ἀπεφασίσαμεν καὶ διατάσσομεν:

Ἄρθρον μόνον

Συνιστᾶται Γραφεῖον Εὑρέσεως Ἐργασίας εἰς τὸν Νομὸν Γρεβενῶν μὲ ἕδραν τὴν πόλιν τῶν Γρεβενῶν καὶ τοπικὴν ἁρμοδιότητα ἐφ' ὁλοκλήρου τοῦ Νομοῦ.

Εἰς τὸν Ἡμέτερον ἐπὶ τῆς Ἐργασίας Ὑπουργὸν ἀνατίθεμεν τὴν δημοσίευσιν καὶ ἐκτέλεσιν τοῦ παρόντος.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 10 Ἀπριλίου 1965

—

276)1965 Β. ΔΙΑΤΑΓΜΑ

Περὶ τροποποιήσεως τοῦ ἄρθρου 50 τοῦ Καταστατικοῦ τοῦ Ταμείου Ἀσφαλίσεως Ἐργατῶν Τύπου Ἀθηνῶν.

(Ε.Κ. τ. Α' φ. 69 τῆς 22 Ἀπριλίου 1965)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν: 1) Τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 13 τοῦ ν.δ. 3572)1956 «περὶ Ταμείου Ἀσφαλίσεως Ἐργατῶν Τύπου Ἀθηνῶν». 2) Πρότασιν τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Ταμείου Ἀσφαλίσεως Ἐργατῶν Τύπου Ἀθηνῶν ὑποβληθεῖσαν ἡμῖν διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 5251)17.12. 1964 ἀναφορᾶς τοῦ ὡς ἄνω Ταμείου. 3) Γνώμην τοῦ Συμβουλίου Κοινωνικῆς Ἀσφαλίσεως, διατυπωθεῖσαν κατὰ τὴν ὑπ' ἀριθ. 6)21.1.1965 συνεδρίασιν αὐτοῦ τῆς Β' περιόδου. 4) Τὴν ὑπ' ἀριθ 146)11965 γνωμοδότησιν τοῦ Συμβουλίου Ἐπικρατείας, προτάσει τοῦ Ἡμετέρου ἐπὶ τῆς Ἐργασίας Ὑπουργοῦ, ἀπεφασίσαμεν καὶ διατάσσομεν:

Ἄρθρον μόνον

Τὸ ἄρθρον 50 τοῦ Καταστατικοῦ τοῦ Ταμείου Ἀσφαλίσεως Ἐργατῶν Τύπου Ἀθηνῶν τροποποιεῖται ὡς κάτωθι:

Ἄρθρον 50

1) Αἱ συντάξεις καταβάλλονται εἰς τὴν ἀρχὴν ἑκάστου μηνὸς βάσει τῶν συνταξιοδοτικῶν βιβλιαρίων τοῦ Ταμείου, ὁ τύπος τῶν ὁποίων ὁρίζεται ὑπὸ τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου αὐτοῦ.

Ἡ καταβολὴ αὕτη ἐνεργεῖται μέσῳ μιᾶς ἐκ

τῶν ἐν ἄρθρῳ 24 ἀναφερομένων Τραπεζῶν, ἣν ἤθελεν ὁρίζει τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον τοῦ Ταμείου.

2) Εἰς τοὺς πάσης φύσεως συνταξιούχους τοῦ Ταμείου, τοὺς δικαιουμένους συντάξεως κατὰ τὴν 1ην Αὐγούστου ἑκάστου ἔτους, παρέχεται προσθέτως τὸ ἥμισυ τῆς μηνιαίας συντάξεως τοῦ μηνὸς τούτου μετὰ τῶν τυχὸν καταβαλλομένων αὐτοῖς ἐπιδομάτων ἀναπηρίας καὶ φυματιώσεως καὶ ἐφ' ὅσον δὲν ἐδικαιώθησαν τοῦ ἐπιδόματος δυνάμει τῆς ὑπ' ἀριθ. 33182)1993) 1964 ὑπουργικῆς ἀποφάσεως, διὰ τὸ αὐτὸ ἔτος, ἐκ τῆς ἐνεργοῦ ὑπηρεσίας των.

Τὸ ἐπίδομα τοῦτο καταβάλλεται παρὰ τοῦ Ταμείου ὁμοῦ μετὰ τῆς συντάξεως τοῦ μηνὸς Αὐγούστου ἑκάστου ἔτους καὶ ἐφ' ὅσον αἱ οἰκονομικαὶ δυνατότητες τοῦ Ταμείου ἐπιτρέπουν τὴν τοιαύτην χορήγησιν.

3) Τὸ ἑκάστοτε χορηγούμενον ποσὸν ὡς ἐπίδομα ἀδείας παρὰ τῶν ἐπιχειρήσεων εἰς τοὺς ἠσφαλισμένους τοῦ Ταμείου, εἴτε δυνάμει τῆς ὡς ἄνω ὑπουργικῆς ἀποφάσεως, εἴτε δυνάμει τῆς οἰκείας συλλογικῆς συμβάσεως, μεταξὺ Ἑνώσεως Ἐργατῶν Τύπου Ἀθηνῶν καὶ τῆς Ἑνώσεως Ἰδιοκτητῶν Ἡμερησίων Ἐφημερίδων Ἀθηνῶν, εἴτε βάσει ἑτέρας διατάξεως ἀποφάσεως ἢ νόμου, δὲν λαμβάνεται ὑπ' ὄψιν διὰ τὸν ὑπολογισμὸν τῶν συνταξίμων ἀποδοχῶν τῶν ἠσφαλισμένων, βάσει τῶν ὁποίων ὑπολογίζεται ἡ σύνταξις.

Εἰς τὸν αὐτὸν ἐπὶ τῆς Ἐργασίας Ὑπουργὸν ἀνατίθεμεν τὴν δημοσίευσιν καὶ ἐκτέλεσιν τοῦ παρόντος.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 24 Μαρτίου 1965

—

ΥΠΟΥΡΓΙΚΑΙ ΑΠΟΦΑΣΕΙΣ

85759)1965 Ἀπόφ. Ὑπουργοῦ Οἰκονομικῶν

Περὶ τοῦ ἐπιδόματος ἐπὶ ταῖς ἑορταῖς τοῦ Πάσχα 1965 τῶν δημοσίων ὑπαλλήλων (*).

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 292 τῆς 28 Ἀπριλίου 1965)

—

41535)2904)1965 Ἀπόφ. Ὑπουργῶν Συντονισμοῦ καὶ Ἐργασίας

Περὶ ἐγκρίσεως μετὰ τροποποιήσεως καὶ συμπληρώσεως τῆς ὑπ' ἀριθ. 13)1965 ἀποφάσεως τοῦ Δ.Δ.Δ.Δ. Ἀθηνῶν περὶ τῶν ὅρων ἀμοιβῆς καὶ ἐργασίας τῶν τυπογράφων ἁπάσης τῆς χώρας.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 291 τῆς 27 Ἀπριλίου 1965)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν: 1) Τὰς διατάξεις τῆς παραγράφου 2 τοῦ ἄρθρου 20 τοῦ ν 3239)1955, ὡς ἐτροποποιήθησαν ὑπὸ τοῦ ν.δ. 3755/1957. 2) Τὴν ὑπ' ἀριθ. 13)1965 ἀπόφασιν τοῦ Δ.Δ.Δ.Δ. Ἀθηνῶν, δι' ἧς μετερρυθμίσθη, μετ' ἔφεσιν, ἡ ὑπ' ἀριθ. 35)1964 ὁμοία τοῦ Π.Δ.Δ.Δ. Ἀθηνῶν. 3) Σχετικὴν γνωμοδότησιν τοῦ Τμήματος Ἀμοιβῆς καὶ Ὅρων Ἐργασίας τοῦ Ἐθνικοῦ Γνωμοδοτικοῦ Συμβουλίου Κοινωνικῆς Πολιτικῆς, ληφθεῖσαν κατὰ τὰς συνεδριάσεις αὐτοῦ τῆς 19.4.1965 καὶ 20.4.1965, ἣν καὶ ἀποδεχόμεθα. 4) Τὸ γεγονὸς ὅτι α) ναὶ μὲν διὰ τὴν κατάρτισιν ἐθνικῆς γενικῆς καὶ κατ' ἀκολουθίαν ἐθνικῆς ὁμοιοπαγοῦς ἐπαγγελματικῆς συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας καὶ ἀντιστοίχως διαιτητικῆς ἀποφάσεως προϋποθέσιν ἀποτελεῖ ἡ δυνατότης καθορισμοῦ ὁμοιομόρφου ἀμοιβῆς καὶ ὁμοίων ὅρων καὶ συνθηκῶν ἐργασίας γενικῶς καθ' ὁλόκληρον τὴν χώραν, λόγῳ τῶν συντρεχουσῶν ὁμοίων συνθηκῶν, πλὴν ὅμως, λόγῳ ἀφ' ἑνὸς τῶν γενικωτέρων διαφορῶν κόστους ζωῆς τῶν ἐπαρχιῶν καὶ τῆς μειωμένης οἰκονομικῆς ἀντοχῆς τῶν ἐπαρχιακῶν ἐπιχειρήσεων ἀφ' ἑτέρου, ἐπιβάλλεται ὁ καθορισμὸς κατωτάτου ὁρίου ἀμοιβῆς διαφόρου διὰ τὰς πόλεις Ἀθηνῶν καὶ Πειραιῶς, διαφόρου διὰ τὴν πόλιν τῆς Θεσσαλονίκης καὶ διαφόρου διὰ τὰς λοιπὰς περιοχὰς τῆς χώρας, ὡς τοῦτο καθωρίσθη καὶ διὰ τῆς προηγουμένης ὑπ' ἀριθ. 21)1962 ἀποφάσεως τοῦ Δ.Δ.Δ.Δ. Ἀθηνῶν, τῆς ἐγκριθείσης μετὰ τροποποιήσεως, δυνάμει τῆς ὑπ' ἀριθ. 96560)1962 κοινῆς ἀποφάσεως τῶν Ὑπουργῶν Συντονισμοῦ καὶ Ἐργασίας, δεδομένου ὅτι, ἐνῷ ὑφίστανται ὁμοιοι ὅροι καὶ συνθῆκαι ἐργασίας, δὲν ὑφίσταται τὸ αὐτὸ κόστος ζωῆς καὶ ἡ αὐτὴ οἰκονομικὴ ἀντοχὴ τῶν ἐπιχειρήσεων καθ' ἅπασαν τὴν χώραν, δι' ὃ δέον ὅπως τροποποιηθῇ ἡ ἀπόφασις αὕτη ὡς πρὸς τὸν ἐνιαῖον καθορισμὸν κατωτάτων ὁρίων ἀμοιβῆς, κατὰ τὰ ἐν τῷ διατακτικῷ τῆς παρούσης. β) Ἡ ἀναδρομικὴ χορήγησις ἐπιδόματος ἀνθυγιεινῆς ἐργασίας ἐκ ποσοστοῦ 10)ο ἐπὶ τῶν διὰ τῆς ἐν λόγῳ διαιτητικῆς ἀποφάσεως καθοριζομένων κατωτάτων ὁρίων ἀμοιβῆς καὶ δὴ ἀπὸ 3.4.1964 θέλει ἐπιφέρει σοβαρὰν πρόσθετον ἐπιβάρυνσιν τῶν ἐπιχειρήσεων, ὁδηγοῦσαν εἰς δυσμενεῖς ἐπιπτώσεις ἐπὶ τῆς ἐν γένει οἰκονομίας τῆς χώρας, τῷ λόγῳ δὲ τούτῳ δέον ὅπως τροποποιηθῇ ἡ ἀπόφασις αὕτη ὡς πρὸς τὴν ἀναδρομικὴν καταβολὴν τοῦ ἐπιδόματος τούτου κατὰ τὰ ἐν τῷ διατακτικῷ τῆς παρούσης καὶ γ) ἡ δι' ἐφ' ἅπαξ καταβολῆς πληρωμῆ τῆς ἀναδρομικῆς αὐξήσεως θέλει προκαλέσει ὑπέρμετρον ἐπιβάρυνσιν καὶ ἐντεῦθεν οἰκονομικὸν κλονισμὸν τῶν ἐπιχειρήσεων, τῷ λόγῳ δὲ τούτῳ δέον ὅπως ἡ ἀναδρομικὴ αὕτη αὔξησις καταβληθῇ τμηματικῶς κατὰ τὰ ἐν τῷ διατακτικῷ τῆς παρούσης, ἐπιβάλλει εἰς τὴν Διοίκησιν τὴν ὑποχρέωσιν, ὅπως πρὸς ἐναρμονισμὸν τῶν ὅρων τῆς περὶ ἧς πρόκειται διαιτητικῆς ἀποφάσεως πρὸς τὴν ὑπὸ τῆς Κυβερνήσεως ἀκολουθουμένην γενικὴν οἰκονομικὴν καὶ κοινωνικὴν πολιτικὴν καὶ ἀποφυγὴν δυσμενῶν ἐπιπτώσεων ἐπὶ τῆς οἰκονομικῆς ἰσορροπίας τῆς χώρας καὶ τῆς νομισματικῆς σταθερότητος, περαιτέρω δὲ πρὸς ἀποφυγὴν σοβαρῶν ἐπιβαρύνσεων τῶν ἐπιχειρήσεων, δυναμένων νὰ ἔχουν δυσμενεῖς συνεπείας ἐπὶ τῆς ὁμαλῆς λειτουργίας καὶ ἀναπτύξεως αὐτῶν, τροποποιήσῃ τὴν ἐν λόγῳ διαιτητικὴν ἀπόφασιν, ὡς ἐν τῷ διατακτικῷ τῆς παρούσης ὁρίζεται, ἀποφασίζομεν:

Ἐγκρίνομεν τὴν ὑπ' ἀριθ. 13)1965 ἀπόφασιν

(*) ΕΕΔ 24, 501.

τοῦ Δ.Δ.Δ.Δ. Ἀθηνῶν «περὶ τῶν ὅρων ἀμοιβῆς καὶ ἐργασίας τῶν τυπογράφων ἁπάσης τῆς χώρας», ἐκδοθεῖσαν εἰς ἐπίλυσιν διενέξεως μεταξὺ τῆς Ὁμοσπονδίας Μισθωτῶν Τύπου καὶ Βιομηχανίας Χάρτου ἀφ' ἑνὸς καὶ ἀφ' ἑτέρου τῶν: 1) Ὑπουργείου Οἰκονομικῶν. 2) Ὑπουργείου Ἐθνικῆς Ἀμύνης (Γ.Ε.Ν. - Γ.Ε.Σ.). 3) Συνδέσμου Ἑλλήνων Βιομηχάνων. 4) Ἀνωτάτης Συνομοσπονδίας Βιοτεχνῶν Ἑλλάδος. 5) Ἑνώσεως Βιοτεχνῶν Τυπογράφων. 6) Ἑνώσεως Ἰδιοκτητῶν Τυπογραφείων Πειραιῶς καὶ 7) Ἑνώσεως Ἰδιοκτητῶν Ἡμερησίων Ἐφημερίδων καὶ ἧς τὸ διατακτικόν, τροποποιούμενον καὶ συμπληρούμενον παρ' ἡμῶν κατὰ τὰ ἀνωτέρω, διαμορφοῦται ὡς ἀκολούθως:

I. Τὰ κατώτατα ὅρια ἡμερομισθίων τῶν ἐργατοτεχνιτῶν τυπογράφων ἁπάσης τῆς χώρας, συμπεριλαμβανομένων καὶ τῶν ἐργαζομένων εἰς τὰς ἡμερησίας ἐφημερίδας, πλὴν τῶν ἀπασχολουμένων εἰς τοιαύτας τῶν Ἀθηνῶν, καθορίζονται ὡς ἀκολούθως:

α) Μαθητευόμενοι γενικῶς ἀνεξαρτήτως φύλου:

	Δραχμαί
Κατὰ τὸ 1ον ἔτος ὑπηρεσίας	31
Κατὰ τὸ 2ον ἔτος ὑπηρεσίας	35,50
Κατὰ τὸ 3ον ἔτος μαθητείας	42

Θήλεις, συμπληροῦσαι τὸ 16ον ἔτος τῆς ἡλικίας καὶ ἑνὸς ἔτους προϋπηρεσίαν, ἢ τὸ 17ον ἔτος τῆς ἡλικίας, ἀσχέτως προϋπηρεσίας, δικαιοῦνται, κατ' ἐλάχιστον ὅριον, τοῦ ἐκάστοτε ἰσχύοντος, βάσει τῶν ἐθνικῶν γενικῶν συλλογικῶν συμβάσεων, κατωτάτου ὁρίου ἡμερομισθίου τῆς ἐργατοτεχνίτριας.

Ἄρρενες, συμπληροῦντες τὸ 18ον ἔτος τῆς ἡλικίας καὶ ἑνὸς ἔτους ὑπηρεσίαν ἢ τὸ 19ον ἔτος τῆς ἡλικίας, ἀσχέτως ὑπηρεσίας, δικαιοῦνται, κατ' ἐλάχιστον ὅριον, τοῦ ἐκάστοτε ἰσχύοντος, βάσει τῶν ἐθνικῶν γενικῶν συλλογικῶν συμβάσεων, κατωτάτου ὁρίου ἡμερομισθίου τοῦ ἐργατοτεχνίτου.

β) Στοιχειοθέται, ἀνεξαρτήτως φύλου:

Μετὰ τὴν συμπλήρωσιν τοῦ 19ου ἔτους τῆς ἡλικίας καὶ τριῶν ἐτῶν μαθητείας:

	Δραχμαί
Κατὰ τὸ 1ον, 2ον καὶ 3ον ἔτος ὑπηρεσίας	67,80
Κατὰ τὸ 4ον, 5ον καὶ 6ον ἔτος ὑπηρεσίας	76,80
Κατὰ τὸ 7ον, 8ον, 9ον καὶ 10ον ἔτος ὑπηρεσίας	83,60
Κατὰ τὸ 11ον, 12ον, 13ον καὶ 14ον ἔτος ὑπηρεσίας	92,60
Κατὰ τὸ 15ον, 16ον, 17ον ἔτος ὑπηρεσίας	95,90
Ἀπὸ τοῦ 18ου καὶ ἄνω ἔτους ὑπηρεσίας	98,40

γ) Μηχανικοί, χειρισταὶ αὐτομάτων πιεστηρίων, ὀρθίων αὐτομάτων, ἐπιπέδων πιεστηρίων, χαρτοθέται, ἀνεξαρτήτως φύλου:

Μετὰ τὴν συμπλήρωσιν τοῦ 19ου ἔτους ἡλικίας καὶ τριῶν ἐτῶν μαθητείας:

1) Πιεσταί:

	Δραχμαί
Κατὰ τὸ 1ον, 2ον, 3ον, 4ον καὶ 5ον ἔτος ὑπηρεσίας	79,10
Κατὰ τὸ 6ον, 7ον, 8ον καὶ 9ον ἔτος ὑπηρεσίας	90,40
Κατὰ τὸ 10ον, 11ον, 12ον, 13ον καὶ 14ον ἔτος ὑπηρεσίας	104
Κατὰ τὸ 15ον, 16ον καὶ 17ον ἔτος ὑπηρεσίας	107,60
Ἀπὸ τοῦ 18ου καὶ ἄνω ἔτους ὑπηρεσίας	110,40

2) Βοηθοὶ πιεστῶν, χαρτοθέται:

Μετὰ τὴν συμπλήρωσιν 2 1/2 ἐτῶν ὑπηρεσίας	76,80
Μετὰ τὴν συμπλήρωσιν 6 1/2 ἐτῶν ὑπηρεσίας	86
Μετὰ τὴν συμπλήρωσιν 14 ἐτῶν ὑπηρεσίας	93,60
Μετὰ τὴν συμπλήρωσιν 17 ἐτῶν ὑπηρεσίας	96

3) Χειρισταὶ αὐτομάτων:

	Δραχμαί
Κατὰ τὸ 1ον, 2ον, 3ον καὶ 4ον ἔτος ὑπηρεσίας	73,50
Κατὰ τὸ 5ον, 6ον, 7ον καὶ 8ον ἔτος ὑπηρεσίας	79,10
Κατὰ τὸ 9ον, 10ον, 11ον, 12ον, 13ον καὶ 14ον ἔτος ὑπηρεσίας	90,40
Κατὰ τὸ 15ον, 16ον καὶ 17ον ἔτος ὑπηρεσίας	93,60
Ἀπὸ τοῦ 18ου ἔτους καὶ ἄνω	96

δ) Ἀρχιεργάται:

Μέχρι τῆς συμπληρώσεως ὑπηρεσίας 14 ἐτῶν	113
Κατὰ τὸ 15ον, 16ον καὶ 17ον ἔτος ὑπηρεσίας	117
Ἀπὸ τοῦ 18ου ἔτους καὶ ἄνω ἔτους ὑπηρεσίας	120

ε) Λινοτύποι:

Μετὰ τὴν συμπλήρωσιν τοῦ 19ου ἔτους ἡλικίας καὶ τριῶν ἐτῶν μαθητείας:

	Δραχμαί
Κατὰ τὸ 4ον ἔτος ὑπηρεσίας	90,40
Κατὰ τὸ 5ον ἔτος ὑπηρεσίας	101,70
Κατὰ τὸ 7ον, 8ον, 9ον, 10ον, 11ον 12ον, 13ον καὶ 14ον ἔτος ὑπηρεσίας	113
Κατὰ τὸ 15ον, 16ον καὶ 17ον ἔτος ὑπηρεσίας	117
Ἀπὸ τοῦ 18ου ἔτους ὑπηρεσίας καὶ ἄνω	120

III. Τὰ ὑπὸ τῆς παραγράφου 1 καθοριζόμενα κατώτατα ὅρια ἡμερομισθίων ἰσχύουν ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρούσης διὰ τῆς Ἐφη-

μερίδος τῆς Κυβερνήσεως.

IV. Διά τὸ χρονικὸν διάστημα ἀπὸ 3.4.1964 μέχρι τῆς δημοσιεύσεως εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως τά διά τῆς ὑπ' ἀριθ. 96560)1962 ἀποφάσεως τῶν Ὑπουργῶν Συντονισμοῦ καὶ Ἐργασίας (Φ. Ε. Κ. 454, τεῦχος Β' τῆς 10.12.1962) (*) καθορισθέντα κατώτατα ὅρια ἡμερομισθίων αὐξάνονται κατὰ ποσοστὸν 10 ο)ο.

II. Τὰ ὡς ἄνω καθοριζόμενα κατώτατα ὅρια ἡμερομισθίων ἰσχύουν καὶ διὰ τοὺς ἐργαζομένους (συμπεριλαμβανομένων καὶ τῶν ἐργαζομένων εἰς τὰς ἐπαρχιακὰς ἐφημερίδας) εἰς τὰς λοιπὰς περιοχὰς τῆς χώρας, μειωμένα κατὰ ποσοστὸν μὲν 5 ο)ο ἐν Θεσσαλονίκῃ, κατὰ ποσοστὸν δὲ 8 ο)ο εἰς τὰς λοιπὰς περιφερείας.

IV. Τὰ ὡς ἄνω καθοριζόμενα κατώτατα ὅρια ἡμερομισθίων τῶν ἐργαζομένων εἰς τὰς λινοτυπικὰς μηχανάς, τῶν στοιχειοθετῶν καὶ διαλυτῶν καὶ τῶν πιεστῶν καὶ χαρτοθετῶν προσαυξάνονται ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρούσης δι' ἐπιδόματος ἀνθυγιεινῆς ἐργασίας ἐκ ποσοστοῦ 10 ο)ο.

VI. Εἰς τοὺς περὶ ὧν ἡ παροῦσα μισθωτοὺς χορηγεῖται κατ' ἔτος μία μπλούζα ἐργασίας, ἀνήκουσα κατὰ κυριότητα εἰς τὸν ἐργοδότην.

VII. Τυχὸν καταβαλλόμεναι ἀποδοχαὶ ἀνώτεραι τῶν ὑπὸ τῆς παρούσης καθοριζομένων δὲν δύνανται νὰ μειωθῶσιν. Ὡσαύτως ἐξακολουθοῦν ἰσχύοντες οἱ τυχὸν ὑφιστάμενοι διὰ τοὺς μισθωτοὺς εὐνοϊκώτεροι διὰ τῆς παρούσης ὅροι.

VIII. Ἡ ἰσχὺς τῆς παρούσης, ὑπὸ τὰς ἀνωτέρω διακρίσεις, ἄρχεται ἀπὸ τῆς 3ης Ἀπριλίου 1964, αἱ ἐκ τῆς ἐφαρμογῆς δὲ ταύτης προκύπτουσαι ἀναδρομικαὶ διαφοραὶ ἀποδοχῶν δύνανται νὰ ἐξοφληθῶσιν εἰς δέκα (10) ἰσοπόσους μηνιαίας δόσεις, τῆς πρώτης καταβλητέας τὴν 15ην Μαΐου 1965.

Ἡ παροῦσα δημοσιευθήτω διὰ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 22 Ἀπριλίου 1965

—

41835)2940)1965 Ἀπόφ. Ὑπουργῶν Συντονισμοῦ καὶ Ἐργασίας

Περὶ ἐγκρίσεως μετὰ τροποποιήσεως τῆς ὑπ' ἀριθ. 14)1965 ἀποφάσεως τοῦ Δ.Δ.Δ.Δ. Ἀθηνῶν περὶ τῶν ὅρων ἀμοιβῆς καὶ ἐργασίας τῶν θυρωρῶν πολυκατοικιῶν καὶ μεγάρων ἁπάσης τῆς χώρας.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 291 τῆς 27 Ἀπριλίου 1965)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν: 1) Τὰς διατάξεις τῆς παραγράφου 2 τοῦ ἄρθρου 20 τοῦ νόμου 3239)1955, ὡς ἐτροποποιήθησαν ὑπὸ τοῦ ν.δ. 3755)1957. 2) Τὴν ὑπ' ἀριθ. 14)1965 ἀπόφασιν τοῦ Δ.Δ.Δ.Δ. Ἀθηνῶν, δι' ἧς μετερρυθμίσθη, μετ' ἔφεσιν, ἡ ὑπ' ἀριθ. 49)1965 ὁμοία τοῦ Π.Δ.Δ.Δ. Ἀθηνῶν. 3) Σχετικὴν γνωμοδότησιν τοῦ Τμήματος Ἀμοιβῆς καὶ Ὅρων Ἐργασίας τοῦ Ἐθνικοῦ Γνωμοδοτικοῦ Συμβουλίου Κοινωνικῆς Πολιτικῆς, ληφθεῖσαν κατὰ τὴν συνεδρίασιν αὐτοῦ τῆς 21.4.1965, ἣν καὶ ἀποδεχόμεθα. 4) Τὸ γεγονὸς α) ὅτι ἡ διὰ τῆς ἄνω διαιτητικῆς ἀποφάσεως καθοριζομένη αὔξησις, ἀνερχομένη εἰς ποσοστὸν 20 ο)ο ἐπὶ τῶν διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 14)1962 ἀποφάσεως τοῦ Π.Δ.Δ.Δ. Ἀθηνῶν προβλεπομένων κατωτάτων ὁρίων ἀμοιβῆς καὶ εἰς ποσοστὸν 70 ο)ο ἐπὶ τοῦ ἰσχύοντος ἐπιδόματος ὁράφων ἀφ' ἑνὸς καὶ ἀφ' ἑτέρου ὅτι ἡ διὰ τὰς θήλεις καθοριζομένη ἐξίσωσις τῶν ἀποδοχῶν τοῦ ἐν λόγῳ κλάδου θεωροῦνται λίαν ὑψηλαί, ὡς ἐξερχόμεναι τῶν ὁρίων ἐκείνων, ἐντὸς τῶν ὁποίων δύνανται νὰ αὐξηθοῦν αἱ ἀμοιβαὶ ἐργασίας ἄνευ κινδύνου διαταράξεως τῆς γενικῆς οἰκονομικῆς ἰσορροπίας, τοῖς λόγοις δὲ τούτοις δέον ὅπως ἡ ἀπόφασις αὕτη, προσαρμοζομένη κατὰ τρόπον σύμφωνον πρὸς τὴν ὑπὸ τῆς Κυβερνήσεως ἀκολουθουμένην γενικὴν οἰκονομικὴν καὶ κοινωνικὴν πολιτικήν, συνισταμένην εἰς τὴν διασφάλισιν τῆς οἰκονομικῆς καὶ νομισματικῆς σταθερότητος καὶ πρὸς ἀποτροπὴν δυσμενῶν ἐπιπτώσεων ἐπὶ τῆς ἐν γένει οἰκονομίας τῆς χώρας, δυναμένων νὰ ἀποβοῦν εἰς βάρος τοῦ κοινωνικοῦ συνόλου, τροποποιηθῇ κατὰ τὰ ἐν τῷ διατακτικῷ τῆς παρούσης καθοριζόμενα, καὶ β) ἐπειδὴ ἡ διάταξις περὶ ἐξασφαλίσεως μηνιαίων ἀποδοχῶν ἴσων πρὸς τὸ τριακονταπλάσιον τοῦ ἡμερομισθίου τοῦ ἀνειδικεύτου ἐργάτου, ἀνεξαρτήτως τῶν λοιπῶν παροχῶν (οἰκήσεως, ἠλεκτρικοῦ ρεύματος, θερμάνσεως, ὑδρεύσεως κλπ.), ὧν ἀπολαμβάνουν οἱ περὶ ὧν πρόκειται μισθωτοί, ἀνατρέπει τὰ μισθολογικὰ κλιμάκια τούτων καὶ ἰδίως τὰ πρῶτα τοιαῦτα, ἅτινα καθίστανται οὕτω ἄνευ οὐσιαστικοῦ περιεχομένου καὶ τὰ ὁποῖα ὅμως καθωρίσθησαν κατ' ἀναλογίαν καὶ ἐν συσχετισμῷ πρὸς τὰ τοιαῦτα τῆς προηγουμένης ρυθμίσεως (ἀπόφ. Π.Δ.Δ.Δ. Ἀθηνῶν 14)1962) καὶ δέον ὅπως τῷ λόγῳ τούτῳ ἡ διάταξις αὕτη ἀπαλειφθῇ, ἀποφασίζομεν:

Ἐγκρίνομεν τὴν ὑπ' ἀριθ. 14)1965 ἀπόφασιν τοῦ Δ.Δ.Δ.Δ. Ἀθηνῶν «περὶ τῶν ὅρων ἀμοιβῆς καὶ ἐργασίας τῶν θυρωρῶν πολυκατοικιῶν καὶ μεγάρων ἁπάσης τῆς χώρας», ἐκδοθεῖσαν εἰς ἐπίλυσιν διενέξεως μεταξὺ τῶν: 1) Ὁμοσπονδίας Θυρωρῶν Ἑλλάδος καὶ 2) Ἐθνικοῦ Συνδέσμου Θυρωρῶν Πολυκατοικιῶν καὶ Μεγάρων Ἀθηνῶν, Πειραιῶς, Περιχώρων, ἀφ' ἑνός, καὶ ἀφ' ἑτέρου τῶν 1) Ἑλληνικοῦ Ἀστικοῦ Συνδέσμου, 2) Ἐμπορικοῦ καὶ Βιομηχανικοῦ Ἐπιμελητηρίου Ἀθηνῶν, 3) Παγκτηματικοῦ Συνδέσμου Θεσσαλονίκης καὶ 4) Κτηματικῆς Ἑνώσεως τῶν ἀπανταχοῦ Ἑλλήνων Ἰδιοκτητῶν, καὶ ἧς τὸ διατακτικόν, τροποποιούμενον παρ' ἡμῶν κατὰ τὰ ἀνωτέρω, διαμορφοῦται ὡς ἀκολούθως:

1) Ἀπὸ τῆς ἰσχύος τῆς παρούσης τὰ κατώτατα ὅρια βασικῶν μηνιαίων μισθῶν τῶν ἀρρένων θυρωρῶν πολυκατοικιῶν καὶ μεγάρων ἁπάσης τῆς χώρας καθορίζονται ἀναλόγως τοῦ ἀριθμοῦ τῶν κυρίων δωματίων ἑκάστης πολυκατοικίας ἢ μεγάρου (ἤτοι ἐξαιρουμένων τῶν ἀποθηκῶν, λουτρῶν, μαγειρείων, χώλ, δωματίων ὑπηρεσι-

(*) ΕΕΔ 21, 1524.

ας, διαδρόμων κλπ.) ὡς ἀκολούθως:

Ἀπὸ 16 - 30 δωμάτια δραχμαὶ 1.265
Ἀπὸ 31 - 40 δωμάτια δραχμαὶ 1.375
Ἀπὸ 41 - 50 δωμάτια δραχμαὶ 1.485
Ἀπὸ 51 - 60 δωμάτια δραχμαὶ 1.595
Ἀπὸ 61 - 100 δωμάτια δραχμαὶ 1.650
Ἀπὸ 101 καὶ ἄνω δραχμαὶ 1.750

Προκειμένου περὶ γυναικῶν οἱ ἀνωτέρω βασικοὶ μισθοὶ μειοῦνται κατὰ ποσοστὸν 6ο/ο.

ΙΙ) Οἱ ἀνωτέρω βασικοὶ μισθοὶ προσαυξάνονται: 1) Δι' ἐπιδόματος γάμου ἐκ δραχμῶν 150, ὅπερ δικαιοῦνται καὶ οἱ θυρωροί, ἐφ' ὅσον εὑρίσκονται ἐν χηρείᾳ ἢ διαζεύξει καὶ διατρέφουν ἀνήλικα καὶ μὴ ἐργαζόμενα ἢ ἀνάπηρα τέκνα καὶ 2) δι' ἐπιδόματος ὀρόφου ἐκ δραχμῶν 40 δι' ἕκαστον τῶν ἐπὶ πλέον τῶν τριῶν ὀρόφων.

ΙΙΙ) Οἱ ὡς ἄνω μισθοὶ μετὰ τῶν ἐπὶ τούτων ἐπιβαλλομένων ὑπὲρ τοῦ Ι.Κ.Α. καὶ τυχὸν ἄλλων Ἀσφαλιστικῶν Ὀργανισμῶν εἰσφορῶν βαρύνουσι πάντας τοὺς ἰδιοκτήτας τῆς πολυκατοικίας ἢ μεγάρου, ἐξυπηρετουμένους ἢ μὴ ὑπὸ τοῦ θυρωροῦ, κατὰ τὴν κατὰ τὸν κανονισμὸν τῆς πολυκατοικίας ἢ μεγάρου ποσοστιαίαν ἀναλογίαν αὐτοῦ.

ΙV) Κατὰ τὰ λοιπὰ ἰσχύουσιν:

α) Ὡς πρὸς τὰς ὥρας ἐργασίας τῶν θυρωρῶν ἡ ὑπ' ἀριθ. 70880)13726)18.11.1960 ἀπόφασις τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας (*).

β) Ὡς πρὸς τὴν προσαύξησιν τῆς κατὰ τὰς Κυριακὰς καὶ νόμῳ ἐξαιρετέας ἐργασίας, τὴν ὑποχρέωσιν τοῦ ἰδιοκτήτου παροχῆς κατοικίας, τὰς ὑποχρεώσεις τοῦ θυρωροῦ, αἱ διατάξεις τῶν παραγράφων 3, 4 καὶ οἱ γενικοὶ ὅροι ἀπὸ τοῦ ἀριθμοῦ 2 ἕως καὶ 16 τῆς ὑπ' ἀριθ. 27625)5486) 9.5.1958 ἀποφάσεως τῶν Ὑπουργῶν Συντονισμοῦ καὶ Ἐργασίας (**).

γ) Αἱ περὶ θυρωρῶν πολυκατοικιῶν καὶ μεγάρων κείμεναι λοιπαὶ διατάξεις ἰσχύουσιν, ἐφ' ὅσον δὲν τροποποιοῦνται διὰ τῆς παρούσης ἢ δὲν ἀντίκεινται εἰς διατάξεις αὐτῆς.

V) Οἱ θυρωροὶ πολυκατοικιῶν καὶ μεγάρων, ὧν οἱ ἰδιοκτῆται δὲν εἶναι μέλη τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἀστικοῦ Συνδέσμου ἢ τῆς Κτηματικῆς Ἑνώσεως τῶν ἀπανταχοῦ Ἑλλήνων Ἰδιοκτητῶν, διέπονται ἐπίσης ὑπὸ τῆς παρούσης ἀποφάσεως.

VΙ) Τυχὸν καταβαλλόμεναι ἀποδοχαὶ ἀνώτεραι τῶν ὡς ἄνω καθοριζομένων δὲν δύνανται νὰ μειωθῶσιν.

VΙΙ) Ἡ ἰσχὺς τῆς παρούσης ἄρχεται ἀπὸ τῆς 27 Ἰουλίου 1964.

Ἡ ὀφειλομένη εἰς τοὺς θυρωροὺς διαφορὰ ἀπὸ 27.7.1964 μέχρι 31 Μαρτίου 1965 δύναται νὰ καταβληθῇ εἰς 3 ἴσας μηνιαίας δόσεις, ἐκ τῶν ὁποίων ἡ πρώτη εἶναι καταβλητέα τὴν 15ην Μαΐου 1965.

Ἡ παροῦσα δημοσιευθήτω διὰ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 22 Ἀπριλίου 1965

(*) ΕΕΔ 20, 197.
(**) ΕΕΔ 17, 606.

—

42219)2984)1965 Ἀπόφ. Ὑπουργοῦ Ἐργασίας

Περὶ δημοσιεύσεως εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως τῆς ἀπὸ 29.3.1965 συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας χειριστῶν ἐκσκαπτικῶν καὶ ἀνυψωτικῶν μηχανημάτων μεταλλείων.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 291 τῆς 27 Ἀπριλίου 1965)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν τὰς διατάξεις τοῦ νόμου 3239)1955, ὡς ἐτροποποιήθησαν καὶ συνεπληρώθησαν μεταγενεστέρως ὑπὸ τοῦ ν. δ)τος 3755) 1957, ἀποφασίζομεν:

Ὅπως δημοσιευθῇ εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως (τεῦχος Β') ἡ ἀπὸ 29.3.1965 συλλογικὴ σύμβασις ἐργασίας χειριστῶν ἐκσκαπτικῶν καὶ ἀνυψωτικῶν μηχανημάτων μεταλλείων, κατατεθεῖσα ἡμῖν τὴν 5.4.1965, συνταχθέντος πρὸς τοῦτο τοῦ ὑπ' ἀριθ. 627)1965 πρακτικοῦ καταθέσεως, ἥτις ἔχει ὡς ἀκολούθως:

Συλλογικὴ σύμβασις ἐργασίας
χειριστῶν ἐκσκαπτικῶν καὶ ἀνυψωτικῶν
μηχανημάτων μεταλλείων

Ἐν Ἀθήναις σήμερον τὴν 29ην Μαρτίου 1965, ἐν τῷ Ὑπουργείῳ Ἐργασίας καὶ παρουσίᾳ τοῦ Γεωργίου Παπανικολάου, διευθυντοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας, εἰδικῶς ἐξουσιοδοτημένου συμφώνως τῷ ἄρθρῳ 5 § 3 τοῦ ν. δ)τος 3239) 1955 διὰ τὴν παρουσίᾳ ταύτην ὑπογραφὴν συλλογικῶν συμβάσεων ἐργασίας, οἱ ὑπογεγραμμένοι ἀφ' ἑνὸς α) Δημήτριος Μαρινόπουλος, Γενικὸς Γραμματεὺς τοῦ Συνδέσμου Ἑλλήνων Βιομηχάνων, β) οἱ Γεώργιος Ἠλιόπουλος καὶ Ἀλέξανδρος Ἀθανασιάδης, Πρόεδρος καὶ Γενικὸς Γραμματεὺς ἀντιστοίχως τοῦ Συνδέσμου Μεταλλευτικῶν Ἐπιχειρήσεων καὶ γ) Χρυσόστομος Πιπιλιάγκας, Πρόεδρος τῆς Ἑνώσεως Ἑλλήνων Λιγνιτοπαραγωγῶν, καὶ ἀφ' ἑτέρου ὁ Θεόδωρος Σαραντάρης, Γενικὸς Γραμματεὺς τῆς Πανελλαδικῆς Ὁμοσπονδίας Χειριστῶν, Μηχανοδηγῶν, Γεωτρυπανιστῶν καὶ Συντηρητῶν Μηχανημάτων Τεχνικῶν καὶ Γεωργικῶν Ἔργων, ἅπαντες δεόντως ἐξουσιοδοτημένοι διὰ τὴν ὑπογραφὴν τῆς παρούσης συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας, συνωμολόγησαν τὰ ἑξῆς:

Ι. Ἀπὸ τῆς ἰσχύος τῆς παρούσης τὰ κατώτατα ὅρια ἀποδοχῶν τῶν κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ β. δ)τος τῆς 4)5.10.1951 «περὶ ἐπιβλέψεως τῆς λειτουργίας, χειρισμοῦ καὶ συντηρήσεως μηχανημάτων ἐκτελέσεως τεχνικῶν ἔργων», ὡς ἐτροποποιήθη καὶ συνεπληρώθη μεταγενεστέρως, πτυχιούχων εἰδικότητος Α' τῶν εἰς τὰ καθ' ἅπασαν τὴν χώραν μεταλλεῖα καὶ λιγνιτωρυχεῖα ἀπασχολουμένων χειριστῶν ἐκσκαπτικῶν καὶ ἀνυψωτικῶν μηχανημάτων, τῶν χειριστῶν ἠλεκτροκινήτων γερανῶν καὶ τῶν ἄνω τῶν 50 ἵππων ἠλεκτροκινήτων βαρούλκων ἀνελκύσεως μεταλλεύματος καὶ ἐργατῶν ἐκ τῶν φρεάτων τῶν με-

ταλλείων καὶ λιγτιτωρυχείων, ὡς καὶ τῶν πτυχιούχων γεωτρυπανιστῶν καὶ τῶν βοηθῶν τῶν ἀνωτέρω κατηγοριῶν, καθορίζονται ὡς ἀκολούθως :

α) Διὰ τοὺς πτυχιούχους χειριστὰς καὶ γεωτρυπανιστὰς μηνιαῖος μισθὸς ἐκ δραχμῶν τριῶν χιλιάδων τετρακοσίων (3.400).

β) Οἱ ἀνωτέρω βασικοὶ μηνιαῖοι μισθοὶ προσαυξάνονται δι' ἐπιδόματος πολυετοῦς ὑπηρεσίας κατὰ δύο ἅμα τῇ συμπληρώσει τριετοῦς ὑπηρεσίας χειριστοῦ παρ' οἱῳδήποτε ἐργοδότῃ.

Ἡ προϋπηρεσία παρ' ἑτέρῳ ἐργοδότῃ ἀποδεικνύεται διὰ σχετικοῦ πιστοποιητικοῦ, ἐκδιδομένου παρὰ τοῦ ἀπασχολήσαντος τὸν μισθωτὸν ἐργοδότου.

γ) Διὰ τοὺς βοηθοὺς γεωτρυπανιστῶν καὶ χειριστῶν τῶν ἀνωτέρω εἰδικοτήτων ἡμερομίσθιον ἐκ δραχμῶν ὀγδοήκοντα (80).

ΙΙ. Διευκρινίζεται, ὅτι εἰς τὰς διατάξεις τῆς παρούσης δὲν ὑπάγονται :

1) Οἱ ἐργαζόμενοι εἰς τὰ ἰσχύος κάτω τῶν 20 ἵππων ἐκσκαπτικά, ἀνυψωτικὰ καὶ γεωτρητικὰ μηχανήματα.

2) Ἀνεξαρτήτως ἱπποδυνάμεως :

α) Οἱ ἐργαζόμενοι ἐπὶ ἠλεκτροκινήτων καὶ ἀεροκινήτων βαρούλκων πλαγίας ἀνελκύσεως ἐπιφανείας καὶ στοῶν καὶ

β) Οἱ ἐργαζόμενοι εἰς τὰ ἀεροκίνητα γεωτρύπανα ἐντὸς τῶν στοῶν.

ΙΙΙ. Δι' ἐργασίαν κατὰ τὰς Κυριακὰς καὶ τὰς ὑπὸ τοῦ νόμου καθοριζομένας ἀργίας οἱ ἐκ τῶν ἀνωτέρω ἀμειβόμενοι ἐπὶ μισθῷ δικαιοῦνται τοῦ 1)25 τῶν ὡς ἄνω καθοριζομένων μισθῶν μετὰ τῶν ἐπιδομάτων πολυτελείας(*), προσαυξημένου κατὰ 75ο)ο, οἱ δὲ ἐπὶ ἡμερομισθίῳ τῆς αὐτῆς προσαυξήσεως ἐπὶ τοῦ ὡς ἄνω καθοριζομένου ἡμερομισθίου.

ΙV. Αἱ πρὸ τῆς ἰσχύος τῆς παρούσης καταβαλλόμεναι ἀποδοχαί, ἐφ' ὅσον εἶναι κατώτεραι τῶν διὰ ταύτης καθοριζομένων, αὐξάνονται μέχρις αὐτῶν. Ἐφ' ὅσον ὅμως εἶναι ἀνώτεραι δὲν μειοῦνται, συμψηφιζομένων τῶν ὑπὸ οἱανδήποτε μορφὴν παρασχεθέντων κατὰ πρῶτον ἀπὸ 1.10.1964 καὶ ἐντεῦθεν προσαυξήσεων (ἐπιδομάτων κλπ.).

V. Τὸ δῶρον ἑορτῶν Χριστουγέννων - Νέου Ἔτους καὶ Πάσχα καταβάλλεται συμφώνως πρὸς τὰς ἑκάστοτε οἰκείας ὑπουργικὰς ἀποφάσεις, ὑπολογιζόμενον βάσει τῶν ὑπὸ τῆς παρούσης καθοριζομένων μισθῶν καὶ ἡμερομισθίων, προσαυξημένων διὰ τῶν ἐπιδομάτων πολυετίας.

VI. Οἱ οἰκεῖοι ἐργοδόται ὑποχρεοῦνται, ὅπως εἰς τοὺς τόπους ἐργασίας διαθέτωσι τὰ ἀναγκαῖα φαρμακευτικὰ εἴδη διὰ τὴν παροχὴν πρώτων βοηθειῶν πρὸς ἄμεσον καὶ πρόχειρον ἀντιμετώπισιν ἀτυχημάτων καὶ ἀσθενειῶν τῶν ἐργαζομένων.

VII. Εἰς τοὺς μισθωτούς, οἵτινες ὑπόκεινται εἰς τὰς διατάξεις τῆς παρούσης, οἱ οἰκεῖοι ἐργοδόται ὑποχρεοῦνται, ὅπως παρέχωσι κατ' ἔτος, ἰδίοις ἐξόδοις, ἀνὰ μίαν φόρμαν, ἓν ζεῦγος ἀρβυλῶν καὶ ἓν ζεῦγος χειροκτίων.

Διευκρινίζεται, ὅτι οἱ μισθωτοὶ ἔχουσι δικαίωμα χρήσεως τῶν ἀνωτέρω εἰδῶν, τῆς κυριότητος παραμενούσης εἰς τὸν ἐργοδότην.

VIII. Οἱ ὑποκείμενοι εἰς τὰς διατάξεις τῆς παρούσης μισθωτοὶ καὶ ἀνήκοντες εἰς ἐπαγγελματικὰς ὀργανώσεις, τὰς ἐγγεγραμμένας εἰς τὴν δύναμιν τῆς διὰ τῆς παρούσης συμβαλλομένης Πανελλαδικῆς Ὁμοσπονδίας Χειριστῶν, Μηχανοδηγῶν, Γεωτρυπανιστῶν καὶ Συντηρητῶν Μηχανημάτων Τεχνικῶν καὶ Γεωργικῶν Ἔργων, δύνανται δι' ἐγγράφου δηλώσεως των, ἐπιδιδομένης ἐπὶ ἀποδείξει πρὸς τὸν ἐργοδότην των, νὰ ἐκχωρήσουν ἐκ τῶν ἀποδοχῶν των ποσὸν ἴσον πρὸς τὴν κατὰ τὸ Καταστατικὸν τῆς ἐν λόγῳ Ὁμοσπονδίας ὁριζομένην ὑπὲρ αὐτῆς συνδρομήν.

Ἐπὶ τῇ δηλώσει ταύτῃ οἱ ἐργοδόται ὑποχρεοῦνται, ὅπως παρακρατοῦν τὸ ὡς ἄνω ποσὸν καὶ ἀποδίδουν τοῦτο εἰς τὴν ὑπὲρ ἧς ἡ ἐκχώρησις Ὁμοσπονδίας.

Ἀνάκλησις τῆς δηλώσεως ἐκχωρήσεως ἐπιτρέπεται συμφώνως τῷ ἄρθρῳ 87 τοῦ Ἀστικοῦ Κώδικος.

ΙΧ. Ἡ ἰσχὺς τῆς παρούσης ἄρχεται ἀπὸ τῆς 1ης Ὀκτωβρίου 1964 καὶ λήγει τὴν 31ην Δεκεμβρίου 1965.

Χ. Ἡ παροῦσα, ἀναγνωσθεῖσα καὶ βεβαιωθεῖσα, ὑπεγράφη ὡς κατωτέρω παρὰ πάντων τῶν ἐν ἀρχῇ ἀναφερομένων, συνετάγη δὲ εἰς τόσα πρωτότυπα, ὅσα καὶ τὰ συμβαλλόμενα μέρη καὶ ἓν ἐπὶ πλέον πρὸς κατάθεσιν κατὰ νόμον εἰς τὴν Διεύθυνσιν Ἐργασίας τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας.

Οἱ συμβαλλόμενοι

(Ἕπονται ὑπογραφαί)

Ἡ παροῦσα δημοσιευθήτω διὰ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 24 Ἀπριλίου 1965

42225)2989)1965 Ἀπόφ. Ὑπουργῶν Συντονισμοῦ καὶ Ἐργασίας

Περὶ ἐγκρίσεως μετὰ τροποποιήσεως ἐν μέρει τῆς ὑπ' ἀριθ. 7)1965 ἀποφάσεως τοῦ Δ.Δ.Δ.Δ. Πειραιῶς περὶ τῶν ὅρων ἀμοιβῆς καὶ ἐργασίας τοῦ ἐργατοτεχνικοῦ καὶ ὑπαλληλικοῦ προσωπικοῦ τοῦ Β. Ναυστάθμου Σαλαμῖνος.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 308 τῆς 5 Μαΐου 1965)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν: 1) Τὰς διατάξεις τῆς παραγράφου 2 τοῦ ἄρθρου 20 τοῦ νόμου 3239)1955, ὡς ἐτροποποιήθησαν ὑπὸ τοῦ ν.δ. 3755)1957, 2) Τὴν ὑπ' ἀριθ. 7)1965 ἀπόφασιν τοῦ Δ.Δ.Δ.Δ. Πειραιῶς, δι' ἧς μετερρυθμίσθη, μετ' ἔφεσιν, ἡ ὑπ' ἀριθ. 31)1965 ὁμοία τοῦ Π.Δ.Δ.Δ. Πειραιῶς, 3) Σχετικὴν γνωμοδότησιν τοῦ Τμήματος Ἀμοιβῆς καὶ Ὅρων Ἐργασίας τοῦ Ἐθνικοῦ Γνωμοδοτικοῦ Συμβουλίου Κοινωνικῆς

(*) *Σημ. ΕΕΔ* : Προφανῶς «πολυετίας».

Πολιτικής, ληφθεῖσαν κατὰ τὴν συνεδρίασιν αὐτοῦ τῆς 24.4.1965, ἣν καὶ ἀποδεχόμεθα. 4) Τὸ γεγονὸς ὅτι διὰ τῆς ἀνωτέρω διαιτητικῆς ἀποφάσεως ὡς χρόνος ἐνάρξεως ἰσχύος αὐτῆς ὁρίζεται ἀπὸ 1.1.1965, ἐνῷ συμφώνως πρὸς τὰς διατάξεις τοῦ νόμου 3239)1955, ὡς ἐτροποποιήθησαν ὑπὸ τοῦ ν.δ. 3755) 1957, ἔδει νὰ ὁρισθῇ ὡς τοιοῦτος ἡ 29.8.1964, ἦτοι 38 ἡμέρας μετὰ τὴν παρέλευσιν τῆς διενέξεως εἰς τὸ Πρωτοβάθμιον Διαιτητικὸν Δικαστήριον Πειραιῶς, ἤτις ἐν προκειμένῳ ἔλαβε χώραν τὴν 22.7.1964, καὶ δέον τῷ λόγῳ τούτῳ, τροποποιουμένης τῆς ἀνωτέρω διατάξεως, νὰ ὁρισθῇ ὡς ἡμερομηνία ἐνάρξεως ἰσχύος ἡ 29.8.1964, ἀποφασίζομεν :

Ἐγκρίνομεν τὴν ὑπ' ἀριθ. 7)1965 ἀπόφασιν τοῦ Δ.Δ.Δ.Δ. Πειραιῶς περὶ τῶν ὅρων ἀμοιβῆς καὶ ἐργασίας τοῦ ἐργατοτεχνικοῦ καὶ ὑπαλληλικοῦ προσωπικοῦ τοῦ Β. Ναυστάθμου Σαλαμῖνος, ἐκδοθεῖσαν εἰς ἐπίλυσιν διενέξεως μεταξὺ τοῦ Συνδέσμου ἐργατοτεχνικοῦ καὶ ὑπαλληλικοῦ προσωπικοῦ Β. Ναυστάθμου Σαλαμῖνος ἀφ' ἑνὸς καὶ ἀφ' ἑτέρου τῶν : α) Ὑπουργείου Οἰκονομικῶν καὶ β) Ὑπουργείου Ἐθνικῆς Ἀμύνης (Γ.Ε.Ν.) καὶ ἡ τὸ διατακτικόν, τροποποιούμενον παρ' ἡμῶν κατὰ τὰ ἀνωτέρω, διαμορφοῦται ὡς ἀκολούθως :

1) Τὰ καθοριζόμενα διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 50027) 98)1963 ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργείου Ἐθνικῆς Ἀμύνης (Γ.Ε.Ν.) ἡμερομίσθια τοῦ πάσης φύσεως ἐργατοτεχνικοῦ καὶ ὑπαλληλικοῦ προσωπικοῦ Β. Ναυστάθμου Σαλαμῖνος αὐξάνονται κατὰ ποσοστὸν 10 ο)ο.

Εἰς τὰ οὕτω διαμορφούμενα ἡμερομίσθια κλάσμα ποσοῦ μέχρι δραχμῶν 0,50 ἀφαιρεῖται καὶ ἀπὸ 0,50 δραχμῆς (συμπεριλαμβανομένου) καὶ ἄνω στρογγυλοποιεῖται καὶ προστίθεται ὡς ἀκέραια μονάς.

2) Μαθητευόμενοι : Ἡμερομίσθιον δραχμαὶ 31.

Ὡς τοιοῦτοι νοοῦνται οἱ μὴ συμπληροῦντες τὸ ὅριον ἡλικίας καὶ προϋπηρεσίας τῆς ἑπομένης παραγράφου 3.

3) Ἄρρενες, συμπληροῦντες τὸ 20ὸν ἔτος τῆς ἡλικίας των καὶ ἑνὸς τοὐλάχιστον ἔτους ὑπηρεσίαν καὶ μέχρι τοῦ 31ου ἔτους συμπεπληρωμένου, δικαιοῦνται τοῦ κατωτάτου ὁρίου ἡμερομισθίου τοῦ ἀνειδικεύτου ἐργάτου, τοῦ προβλεπομένου ὑπὸ τῶν ἐθνικῶν γενικῶν συλλογικῶν συμβάσεων ἐργασίας ἢ ὁμοίας ἐκτάσεως διαιτητικῶν ἀποφάσεων.

4) Θήλεις, συμπληροῦσαι τὸ 18ον ἔτος τῆς ἡλικίας των καὶ ἑνὸς τοὐλάχιστον ἔτους ὑπηρεσίαν καὶ μέχρι τοῦ 19ου ἔτους συμπεπληρωμένου, δικαιοῦνται τοῦ κατωτάτου ὁρίου ἡμερομισθίου ἀνειδικεύτου ἐργατρίας, τοῦ προβλεπομένου ὑπὸ τῶν ἐθνικῶν γενικῶν συλλογικῶν συμβάσεων ἐργασίας ἢ ὁμοίας ἐκτάσεως διαιτητικῶν ἀποφάσεων.

5) Τὸ ἤδη χορηγούμενον ἐκ 10 ο)ο ἐπίδομα ἀνθυγιεινῆς ἐργασίας κλπ. εἰς τοὺς ἀπασχολουμένους εἰς τὰς ὑπὸ τῆς ὑπ' ἀριθ. 311506)1962 ἀποφάσεως Ὑπουργῶν Ἐθνικῆς Ἀμύνης καὶ Οἰκονομικῶν καὶ τῆς ὑπ' ἀριθ. 8)1963 ἀποφάσεως τοῦ Δ.Δ.Δ.Δ. Πειραιῶς ὁριζομένας ἐργασίας, κατηγορίας καὶ εἰδικότητας, ὑπολογιζόμενον ἐφεξῆς ἐπὶ τῶν διὰ τῆς παρούσης διαμορφουμένων ἡμερομισθίων, ἐπεκτείνεται καὶ εἰς τὰς κάτωθι κατηγορίας ἐργαζομένων :

α) Γαλβανιστάς, β) τεχνίτας ἐπενδύσεως λεβήτων δι' ὑαλοβάμβακος, γ) ἐργαζομένους εἰς ἀποθήκας ραδιενεργῶν ὑλικῶν καὶ δ) τυπογράφους.

6) Οἱ περὶ ὧν ἡ παροῦσα μισθωτοί, μὴ ἀπασχολούμενοι ἐκ λόγων ἀνεξαρτήτων τῆς θελήσεώς των κατὰ τὴν ἑορτὴν τοῦ Βασιλέως καὶ τὴν 3ην καὶ 6ην Δεκεμβρίου ἑκάστου ἔτους, ἡμέρας ἀργίας τοῦ Δημοσίου καὶ τοῦ Β. Ναυτικοῦ, δικαιοῦνται τοῦ βασικοῦ ἡμερομισθίου των διὰ τὴν πρώτην καὶ ἑνὸς βασικοῦ ἡμερομισθίου δι' ἀμφοτέρας τὰς ἀνωτέρω ἀργίας τῆς 3ης καὶ 6ης Δεκεμβρίου.

7) Τὰ ἤδη καταβαλλόμενα εἰς τοὺς περὶ ὧν ἡ παροῦσα μισθωτοὺς ὁδοιπορικὰ ἔξοδα ἐκ δραχμῶν 2 καὶ 5 αὐξάνονται ἀντιστοίχως εἰς δραχμὰς 3 καὶ 6.

8) Οἱ περὶ ὧν ἡ παροῦσα μισθωτοί, ἀπασχολούμενοι εἰς ἐργασίαν ἐκτὸς τῶν ὁρίων τῆς τέως Διοικήσεως Πρωτευούσης, ἐφ' ὅσον διανυκτερεύουν, δικαιοῦνται ἐπιδόματος ἐκτὸς ἕδρας, ἴσου πρὸς τὰς ἡμερησίας ἀποδοχὰς των (100 ο)ο) δι' ἑκάστην ἡμέραν ἐκτὸς ἕδρας, τοῦ ἡμίσεος δὲ τῶν ἡμερησίων ἀποδοχῶν των (50 ο)ο), ἐφ' ὅσον παρέχεται αὐτοῖς κατάλυμα πρὸς διαμονήν των, καὶ 25 ο)ο, ἐφ' ὅσον παρέχεται αὐτοῖς κατάλυμα πρὸς διαμονὴν καὶ τροφήν.

9) Εἰς τοὺς περὶ ὧν ἡ παροῦσα μισθωτοὺς χορηγεῖται ἀπὸ 1.1.1966 καὶ μετὰ τρίμηνον ἀπὸ τῆς προσλήψεως των ὑπηρεσίαν μία φορμα, ἀντικαθισταμένη κατ' ἔτος καὶ ἐφ' ὅσον ἔχει φθαρῇ, ἀνήκουσα δὲ εἰς τὴν κυριότητα τοῦ Δημοσίου.

10) Ἡ ἰσχὺς τῆς παρούσης ἄρχεται ἀπὸ 29.8.1964.

Ἡ παροῦσα δημοσιευθήτω διὰ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 3 Μαΐου 1965

—

6903)1157)1965 Ἀπόφ. Ὑπουργῶν Προεδρίας Κυβερνήσεως καὶ Ἐργασίας

Περὶ παρατάσεως προθεσμίας πρὸς ἐφοδιασμὸν δι' ἐπαγγελματικῶν βιβλιαρίων τῶν εἰς τουριστικὰ ἐπαγγέλματα ἐργαζομένων.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 315 τῆς 10 Μαΐου 1965)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν : 1) Τὰς διατάξεις τῆς παραγράφου 8 τοῦ ἄρθρου 3 τοῦ ν. δ/γματος 3594) 1956 «περὶ τροποποιήσεως καὶ συμπληρώσεως τῆς περὶ Σχολῆς Τουριστικῶν Ἐπαγγελμάτων Νομοθεσίας». 2) Τὰς εἰς ἐκτέλεσιν τούτου ἐκδοθείσας ἀποφάσεις ἡμῶν ὑπ' ἀριθ. 2229)Τ)1958, 308)Τ)1959, 586)Τ)1960, ὡς καὶ τὰς ὑπ' ἀριθ. 13002)4.3.1961, 7509)2184)εἰδ. πρωτ. 77)7.2.1962, 32970)7022)Ε - Γ' Α) εἰδ. πρωτ. 385)16.1963 καὶ 22001)4844)Ε - Γ' Α) εἰδ. πρωτ. 123)10.8.1964

ήμετέρας τοιαύτας. 3) Τὸ γεγονὸς ὅτι δὲν κατέστη δυνατὸν ἐξ ἀντικειμενικῶν λόγων, ὅπως ἐφοδιασθῶσι δι' ἐπαγγελματικῶν βιβλιαρίων ἅπαντες οἱ ἐργαζόμενοι εἰς τουριστικὰ ἐπαγγέλματα μέχρι 30.12.1964, συμφώνως πρὸς τὴν ὡς ἄνω ὑπ' ἀριθ. 22001)4844)Ε - ΓΑ) εἰδ. πρωτ. 123)10.8.1964 ἀπόφασιν ἡμῶν, ἀποφασίζομεν:

Παρατείνομεν μέχρι τῆς 30ῆς Δεκεμβρίου 1965 τὴν προθεσμίαν ἐφοδιασμοῦ δι' ἐπαγγελματικῶν βιβλιαρίων ἐργασίας τῶν ἐργαζομένων εἰς τουριστικὰ ἐπαγγέλματα.

Δημοσιευθήτω διὰ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 3 Ἀπριλίου 1965

—

37666)2652)1965 Ἀπόφ. Ὑπουργοῦ Ἐργασίας

Περὶ παρατάσεως ἰσχύος συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας ἐργατοτεχνιτῶν οἰκοδόμων Θεσσαλονίκης.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 303 τῆς 30 Ἀπριλίου 1965)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν: 1) Τὰς διατάξεις τῆς παραγράφου 3 τοῦ ἄρθρου 4 τοῦ νόμου 3239)1955, 2) Τὴν κοινοποιηθεῖσαν ἡμῖν ἔγγραφον δήλωσιν καταγγελίας τῆς ἐν θέματι συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας καὶ 3) σχετικὴν γνωμοδότησιν τοῦ Ἐθνικοῦ Γνωμοδοτικοῦ Συμβουλίου Κοινωνικῆς Πολιτικῆς, ληφθεῖσαν κατὰ τὴν συνεδρίασιν αὐτοῦ τῆς 9.4.1965, ἀποφασίζομεν:

Ἀναστέλλομεν ἐπὶ 4μηνον χρονικὸν διάστημα, ἤτοι τῆς μέχρι 2.9.1965, τὴν ἐπέλευσιν τῶν ἐννόμων ἀποτελεσμάτων ἐκ τῆς καταγγελίας τῆς ἀπὸ 17.1.1962 συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας ἐργατοτεχνιτῶν οἰκοδόμων Θεσσαλονίκης (πρᾶξις καταθέσεως Εἰρηνοδικείων Ἀθηνῶν 22)24.2.1964) (*).

Ἡ παροῦσα δημοσιευθήτω διὰ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 21 Ἀπριλίου 1965

—

37669)2655)1965 Ἀπόφ. Ὑπουργοῦ Ἐργασίας

Περὶ παρατάσεως ἰσχύος συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας ἐκτάκτου ἐργατοτεχνικοῦ προσωπικοῦ Δήμου Νεαπόλεως Θεσσαλονίκης.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 303 τῆς 30 Ἀπριλίου 1965)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν: 1) Τὰς διατάξεις τῆς παραγράφου 3 τοῦ ἄρθρου 4 τοῦ νόμου 3239)1955, 2) Τὴν κοινοποιηθεῖσαν ἡμῖν ἔγγραφον δήλωσιν καταγγελίας τῆς ἐν θέματι συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας καὶ 3) σχετικὴν γνωμοδότησιν τοῦ Ἐθνικοῦ Γνωμοδοτικοῦ Συμβουλίου Κοινωνικῆς Πολιτικῆς, ληφθεῖσαν κατὰ τὴν συνεδρίασιν αὐτοῦ τῆς 9.4.1965, ἀποφασίζομεν:

Ἀναστέλλομεν ἐπὶ 4μηνον χρονικὸν διάστημα, ἤτοι μέχρι 3.9.1965, τὴν ἐπέλευσιν τῶν ἐννόμων ἀποτελεσμάτων ἐκ τῆς καταγγελίας τῆς ἀπὸ 29.5.1964 συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας ἐκτάκτου ἐργατοτεχνικοῦ προσωπικοῦ Δήμου Νεαπόλεως Θεσσαλονίκης (Φ.Ε.Κ. 251)6.7.1964, τεῦχος Β')(*).

Ἡ παροῦσα δημοσιευθήτω διὰ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 21 Ἀπριλίου 1965

—

36737)2360)1965 Ἀπόφ. Ὑπουργοῦ Ἐργασίας

Περὶ ἐφαρμογῆς θερινοῦ ὡραρίου ἐργασίας καταστημάτων βορείων προαστίων ἀπὸ 1ης Μαΐου - 30ῆς Σεπτεμβρίου κλπ.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 303 τῆς 30 Ἀπριλίου 1965)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν: 1) Τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 5 τοῦ ἀπὸ 8)13.4.1932 π.δ. «περὶ κωδικοποιήσεως τῶν διατάξεων τῶν νόμων περὶ χρονικῶν ὁρίων ἐργασίας εἰς τὰ καταστήματα κλπ.». 2) Τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 1 τοῦ ν.δ. 4020)1959 «περὶ τροποποιήσεως καὶ συμπληρώσεως ἐνίων διατάξεων ἐργατικῶν τινων νόμων». 3) Τὴν ὑπ' ἀριθ. 2)8.4.1965 αἴτησιν τῶν Ἑνώσεων Ἐπαγγελματιῶν καὶ Βιοτεχνῶν Χαλανδρίου, Ἀμαρουσίου, Κηφισίας, Ἁγίας Παρασκευῆς, Χολαργοῦ καὶ Νέας Ἐρυθραίας, ἀποφασίζομεν:

Ι. Αἱ ὧραι ἐργασίας τῆς θερινῆς περιόδου πάντων τῶν ἐν τῇ ὑπ' ἀριθ. 74207)4715)19.8.1964 ἡμετέρᾳ ἀποφάσει «περὶ καθορισμοῦ ὡρῶν ἀνοίγματος, μεσημβρινῆς διακοπῆς καὶ κλεισίματος ἐμπορικῶν κλπ. καταστημάτων τῶν βορείων προαστίων»(**)περιλαμβανομένων κατηγοριῶν καταστημάτων (ἐμπορικῶν καταστημάτων, βαφείων - καθαριστηρίων, κουρείων - κομμωτηρίων, ἀρτοποιείων (τμῆμα πωλήσεως ἄρτου καὶ πρατήρια πωλήσεως ἄρτου), ἐφαρμόζονται ἀπὸ 1ης Μαΐου ἕως 30ῆς Σεπτεμβρίου.

ΙΙ. Τὰ φωτογραφεῖα τῶν βορείων προαστίων, ἤτοι Κηφισίας, Ἀμαρουσίου, Χαλανδρίου, Ἁγίας Παρασκευῆς, Φιλοθέης, Παλαιοῦ καὶ Νέου Ψυχικοῦ, Παραδείσου, Χολαργοῦ, Μαγκουφάνας Παλαιᾶς καὶ Νέας Πεντέλης, Βριλησσίων, Μελισσίων, Νέας Ἐρυθραίας, Ἐκάλης, Πολυδρόσου, Σταυροῦ κλπ. ἑκάστην Τετάρτην παραμένουν κλειστὰ ἀπὸ τῆς 2ας μ.μ. ὥρας.

Ἡ παροῦσα, ἧς ἡ ἰσχὺς ἄρχεται ἀπὸ 1ης Μαΐου 1965, δημοσιευθήτω διὰ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως, κοινοποιηθήσεται δὲ πρὸ τῆς δημοσιεύσεως πρὸς ἐφαρμογήν

Ἐν Ἀθήναις τῇ 15 Ἀπριλίου 1965

—

34182)2398)1965 Ἀπόφ. Ὑπουργῶν Συντονισμοῦ καὶ Ἐργασίας

Περὶ ἐγκρίσεως μετὰ τροποποιήσεως ἐν μέρει τῆς ὑπ' ἀριθ. 1)1965 ἀποφάσεως τοῦ

(*) ΕΕΔ 23, 501.

(*) ΕΕΔ 23, 890.

(**) ΕΕΔ 23, 1196.

Π.Δ.Α.Δ. Ρόδου «περί των όρων αμοιβής και εργασίας των εργαζομένων εις τον Δήμον Ρόδου».

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 244 της 5 Απριλίου 1965)

Έχοντες υπ' όψιν: 1) Τας διατάξεις της παραγράφου 2 του άρθρου 20 του ν. 3239)1955, ως ετροποποιήθησαν υπό του ν.δ. 3755)1957. 2) Την υπ' αριθ. 1)1965 απόφασιν του Π.Δ.Α.Δ. Ρόδου, καθ' ής δεν ησκήθη έφεσις. 3) Σχετικήν γνωμοδότησιν του κατά το άρθρον 9 § 2 εδάφιον β' του ν.δ. 3755)1957 Τμήματος Αμοιβής και Όρων Εργασίας του Εθνικού Γνωμοδοτικού Συμβουλίου Κοινωνικής Πολιτικής, ληφθείσαν κατά την συνεδρίασιν αύτου της 2.4.1965, ην και αποδεχόμεθα. 4) Το γεγονός ότι διά της παραγράφου Β' της ως άνω διαιτητικής αποφάσεως χορηγούνται εις τους απασχολουμένους εις τον Δήμον Ρόδου ημερομίσθια, άτινα κρίνονται ως υπερβολικώς υψηλά, εν σχέσει με τα ημερομίσθια εργαζομένων του αυτού κλάδου ετέρων Δήμων της Επικρατείας, τιθεμένων ούτω των εργαζομένων του Δήμου Ρόδου εις πλεονεκτικωτέραν θέσιν έναντι των λοιπών εργαζομένων του αυτού κλάδου εις τους άλλους Δήμους της χώρας, πράγμα όπερ αντίκειται εις την υπό της Κυβερνήσεως ακολουθουμένην οικονομικήν και κοινωνικήν πολιτικήν και δέον, τω λόγω τούτω, όπως, τροποποιουμένης της παραγράφου Β' της εν λόγω διαιτητικής αποφάσεως, ορισθώσι τα εν τη διατακτική της παρούσης αποφασίζομεν:

Εγκρίνομεν την υπ' αριθ. 1)1965 απόφασιν του Π.Δ.Α.Δ. Ρόδου «περί των όρων αμοιβής και εργασίας των εργαζομένων εις τον Δήμον Ρόδου», εκδοθείσαν εις επίλυσιν διενέξεως μεταξύ του Σωματείου Εργατοτεχνιτών Δήμου Ρόδου αφ' ενός και αφ' ετέρου του Δήμου Ρόδου και ης το διατακτικόν, τροποποιούμενον παρ' ημών κατά τα ανωτέρω, έχει ως ακολούθως:

Α'. Συνεργείων Δημοτικού παγοποιείου:

1) Αρχιτεχνίτης	Δραχμαί	88
2) Εργάτης	»	75

Β'. Συνεργείων συντηρήσεως οδών, πλατειών και δικτύου αποχετεύσεως:

1) Αρχιτεχνίτης	Δραχμαί	92
2) Επιστάτης	»	88
3) Τεχνίτης	»	83
4) Ειδικευμένος εργάτης	»	78
5) Ανειδίκευτος εργάτης	»	75

Γ'. Συνεργείων συντηρήσεως κήπων και δενδροστοιχιών:

1) Κηπουρός	Δραχμαί	78
2) Εργάτης	»	74
3) Ανθοπώλης	»	69

Δ'. Συνεργείων φυλάξεως και καθαριότητος Δημοτικού Σφαγείου:

1) Εργάτης - φύλαξ	Δραχμαί	70

Ε'. Συνεργείων Δημοτικών λουτρών:

1) Επιστάτης	Δραχμαί	78
2) Εργάτης	»	72
3) Εργάτρια	»	52

Εις τους εις τα ανωτέρω συνεργεία απασχολουμένους έγγαμους χορηγείται επίδομα γάμου εκ δραχμών 100 μηνιαίως.

Εις τους απασχολουμένους εις τα συνεργεία, Δημοτικών Σφαγείων, Δημοτικά Λουτρά και τους εις την επισκευην και καθαριότητα υπονόμων εργαζομένους εκ του συνεργείου συντηρήσεως οδών, πλατειών και αποχετευτικού δικτύου χορηγείται επίδομα ανθυγιεινής εργασίας εκ ποσοστού 12 ο)ο επί των καθοριζομένων ως άνω ημερομισθίων.

Η ισχύς της παρούσης άρχεται από 1.1.1965.

Η παρούσα δημοσιευθήτω διά της Εφημερίδος της Κυβερνήσεως.

Εν Αθήναις τη 5 Απριλίου 1965

34204)2397)1965 Απόφ. Υπουργών Συντονισμού και Εργασίας

Περί εγκρίσεως μετά τροποποιήσεως της από 2.3.1965 συλλογικής συμβάσεως εργασίας νυκτοημεροφυλάκων εργοστασίων Πατρών

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 244 της 5 Απριλίου 1965)

Έχοντες υπ' όψιν: 1) Τας διατάξεις της παραγράφου 2 του άρθρου 20 του νόμου 3239)1955, ως ετροποποιήθησαν υπό του α.ν. 3755)1957. 2) Την από 2.3.1965 συλλογικήν σύμβασιν εργασίας των νυκτοημεροφυλάκων εργοστασίων Πατρών. 3) Σχετικήν γνωμοδότησιν του κατά το άρθρον 9 § 2 εδάφιον β' ν.δ. 3755)1957 Τμήματος Αμοιβής και Όρων Εργασίας του Εθνικού Γνωμοδοτικού Συμβουλίου Κοινωνικής Πολιτικής, ληφθείσαν κατά την συνεδρίασιν αύτου της 2.4.1965, ην και αποδεχόμεθα. 4) Το γεγονός ότι οι νυκτοημεροφύλακες Πατρών έτυχον αναπροσαρμογής των αποδοχών των προ έτους, ήτοι την 1.2.1964, δυνάμει της υπ' αριθ. 1)1964 αποφάσεως του Π.Δ.Α.Δ. Πατρών, υπό τοιούτον δε χρόνον (1.2.1964) και εφεξής δεν επήλθεν ουσιώδης μεταβολή εις το κόστος ζωής, ή δε υπό της υπό κρίσιν συλλογικής συμβάσεως εργασίας χορηγουμένη αύξησις ευρίσκεται πέραν των αναγνωριζομένων ποσοστών αυξήσεως και πέραν των δυνατοτήτων της οικονομίας της χώρας, τοις λόγοις δε τούτοις ή ορθείσα συλλογική σύμβασις εργασίας αντίκειται εις την υπό της Κυβερνήσεως ακολουθουμένην κοινωνικήν πολιτικήν, ήτις συνίστατο εις την διασφάλισιν της οικονομικής και νομισματικής σταθερότητος και της ίσης μεταχειρίσεως των εργαζομένων της χώρας, και δέον όπως αύτη τροποποιηθή κατά τα εν τη διατακτική, αποφασίζομεν:

Εγκρίνομεν την από 2.3.1965 συλλογικήν σύμβασιν εργασίας των νυκτοημεροφυλάκων εργο-

στασίων Πατρών, κατατεθεῖσαν ἡμῖν τὴν 16.3.1965, συνταχθέντος πρὸς τοῦτο τοῦ ὑπ' ἀριθ. 824)1965 πρακτικοῦ καταθέσεως, τῆς ὑποίας τὸ κείμενον, τροποποιούμενον παρ' ἡμῶν κατὰ τὰ ἀνωτέρω, ἔχει ὡς ἀκολούθως :

Συλλογικὴ σύμβασις ἐργασίας
νυκτοημεροφυλάκων ἐργοστασίων Πατρῶν

Ἐν Πάτραις, σήμερον τὴν 2αν Μαρτίου 1965, ἡμέραν τῆς ἑβδομάδος Τρίτην καὶ ὥραν 5.30' μ.μ., οἱ ὑπογεγραμμένοι ἀφ' ἑνὸς μὲν 1) Παπαδημητρίου Ἀνδρέας, 2) Νικολόπουλος Ἀνδρέας, 3) Μπουρλέσης Ἰωάννης, ὡς ἐκπρόσωποι τοῦ Συλλόγου Νυκτοημεροφυλάκων Ἐργοστασίων Πατρῶν «Ὁ Φύλαξ Ἄγγελος», Ἀφ' ἑτέρου δὲ τοῦ ἐκπροσώπου Συνδέσμου Βιομηχάνων Πατρῶν, Ἐμπορικοῦ καὶ Βιομηχανικοῦ Ἐπιμελητηρίου Πατρῶν Γεωργίου Ἀγγελοπούλου, βιομηχάνου ζακχαρωδῶν προϊόντων, ἅπαντες νομίμως ἐξουσιοδοτημένοι ὑπὸ τῶν συναπτομένων τῇ παρούσῃ ἀποφάσεων τῶν Διοικητικῶν Συμβουλίων καὶ τῶν οἰκείων ὀργανώσεων των κατὰ τῶν σχετικῶν τοιούτων τῶν γενικῶν συνελεύσεων τῶν μελῶν των, ληφθεισῶν κατὰ τοὺς ὅρους τῶν οἰκείων καταστατικῶν των συμφώνως τῷ νόμῳ 3239)1955 «περὶ τρόπου ρυθμίσεως τῶν συλλογικῶν διαφορῶν ἐργασίας», ἄρθρων 7 § 6, διὰ τὴν κατάρτισιν καὶ ὑπογραφὴν τῆς παρούσης συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας, ἀποφασίζομεν καὶ συνομολογοῦμεν τὴν ὑπογραφὴν τῆς παρούσης συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας, ρυθμιζούσης τοὺς ὅρους ἀμοιβῆς τῶν νυκτοημεροφυλάκων τῶν ἐργοστασίων Πατρῶν ὡς ἀκολούθως :

	Δραχμαί
α) Οἱ τὸ πρῶτον προσλαμβανόμενοι ἀνεξαρτήτως ἡλικίας	1.600
β) Μετὰ τὴν συμπλήρωσιν δετοῦς ὑπηρεσίας	1.900
γ) Μετὰ τὴν συμπλήρωσιν 10ετοῦς ὑπηρεσίας	2.100
δ) Μετὰ τὴν συμπλήρωσιν 15ετοῦς ὑπηρεσίας	2.150
ε) Μετὰ τὴν συμπλήρωσιν 20ετοῦς ὑπηρεσίας	2.200
ζ) Μετὰ τὴν συμπλήρωσιν 25ετοῦς ὑπηρεσίας	2.435

Ὡς προϋπηρεσία λαμβάνεται ὑπ' ὄψιν ἡ διανυθεῖσα παρὰ τῷ αὐτῷ ἢ ἑτέρῳ ἐργοδότῃ εἰς τὸν αὐτὸν κλάδον φύλακος ἢ νυκτοφύλακος.

γ) Ὅσοι ἐκ τῶν νυκτοημεροφυλάκων ἔχουσι προϋπηρεσίαν παρὰ ἑτέρῳ ἐργοδότῃ εἰς τὸν αὐτὸν κλάδον δέον ὅπως ἐντὸς τριμήνου ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς ἀνωτέρω ἀποφάσεως εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως ὑποβάλωσιν εἰς τοὺς οἰκείους ἐργοδότας των τὰ πιστοποιητικὰ προϋπηρεσίας, θεωρημένα παρὰ τῆς οἰκείας Ἐπιθεωρήσεως Ἐργασίας ἢ ἐν ἐλλείψει τοιαύτης παρ' Ἀστυνομικῆς Ἀρχῆς.

δ) Οἱ τὸ πρῶτον προσλαμβανόμενοι δέον ὅπως ἀμέσως κατὰ τὴν πρόσληψίν των προσκομίσωσι τὰ πιστοποιητικὰ προϋπηρεσίας των, ἄλλως δὲν θὰ λαμβάνωνται ὑπ' ὄψιν ταῦτα.

ε) Χορηγεῖ ἐπίδομα συζύγου 150 δραχμῶν μηνιαίως. Τὸ ἐπίδομα τοῦτο παρέχεται διὰ τὴν σύζυγον, ἐφ' ὅσον αὕτη δὲν ἐργάζεται ἢ δὲν συνταξιοδοτεῖται παρὰ τοῦ Δημοσίου ἢ παρ' οἱουδήποτε μορφῆς Ἀσφαλιστικοῦ Ὀργανισμοῦ, παύει δὲ χορηγούμενον ἐν περιπτώσει χηρείας ἢ διαζεύξεως.

στ) Χορηγεῖ εἰς τοὺς νυκτοημεροφύλακας ἀνὰ τριετίαν ἓν ἀδιάβροχον καὶ ἓν ζεῦγος ὑποδημάτων ἐξ ἐλαστικοῦ (μπότες) ἢ ἀρβύλες, ἀνήκοντα ἅπαντα εἰς τὴν κυριότητα τοῦ ἐργοδότου.

ζ) Ἀπαγορεύεται ἡ χρησιμοποίησις τῶν περὶ ὧν ἡ παροῦσα μισθωτῶν εἰς ἐργασίαν διάφορον ἐκείνης, δι' ἣν προσελήφθησαν.

η) Τυχὸν καταβαλλόμεναι ἀποδοχαὶ ἀνώτεραι τῶν ὑπὸ τῆς παρούσης καθοριζομένων δὲν δύνανται νὰ μειωθῶσιν.

Ἐφ' ᾧ συνετάγη ἡ παροῦσα καὶ ὑπογράφεται ὡς ἔπεται.

Οἱ συμβαλλόμενοι

(Ἕπονται ὑπογραφαί)

Ἡ παροῦσα δημοσιευθήτω διὰ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 2 Ἀπριλίου 1965

—

19142)Π.191)1965 Ἀπόφ. Ὑπουργοῦ Ἐργασίας

Περὶ αὐξήσεως τῶν συντάξεων τῶν παρεχομένων παρὰ τοῦ Τ.Ε.Β.Ε.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 163 τῆς 6 Μαρτίου 1965)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν :

α) Τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 7 τοῦ ν.δ. 4435)1964 «περὶ ρυθμίσεως θεμάτων προκυψάντων μεταξὺ Ο.Γ.Α. καὶ Τ.Ε.Β.Ε.», β) Γνώμην τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Τ.Ε.Β.Ε., ὑποβληθεῖσαν ἡμῖν διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 132710)Δ.17515) 23.12.1964 ἀναφορᾶς τοῦ Τ.Ε.Β.Ε. γ) Τὴν διαπιστωθεῖσαν ἀνάγκην βελτιώσεως τῶν συντάξεων τοῦ Τ.Ε.Β.Ε. δ) Τὴν οἰκονομικὴν κατάστασιν τοῦ Τ.Ε.Β.Ε., ὡς αὕτη ἐμφανίζεται κατόπιν ἀφ' ἑνὸς μὲν τοῦ ὑπ' ἀριθ. 257)1964 β. δ)τος καθορισθέντος ποσοστοῦ συμμετοχῆς τοῦ Τ.Ε.Β.Ε. εἰς τὸ ἔσοδον ἐκ τοῦ κατὰ τὸ ἄρθρον 6 τοῦ ν.δ. 4435)1964 θεσπισθέντος πόρου, ἀφ' ἑτέρου δὲ τῆς ὑπ' ἀριθ. 80751)14.12.1964 ἀποφάσεως τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Τ.Ε.Β.Ε. περὶ αὐξήσεως τῶν εἰσφορῶν τῶν ἠσφαλισμένων. ε) Τὴν ἀνάγκην ἴσης μεταχειρίσεως τῶν συνταξιούχων τοῦ Τ.Ε.Β.Ε. χωρίων κάτω τῶν 2.000 κατοίκων πρὸς τοὺς λοιποὺς συνταξιούχους αὐτοῦ, ἀποφασίζομεν :

Ἀπὸ 1ης Ἰανουαρίου 1965 αὐξάνονται κατὰ 80 ο)ο αἱ κατὰ τὰς κειμένας διατάξεις μηνιαῖαι συντάξεις τοῦ Τ.Ε.Β.Ε., ὡς αὗται διεμορφώθησαν μετὰ τὴν ἀπὸ 1ης Ἰουλίου 1964 γενομένην αὔξησιν, διὰ τῆς θεσπίσεως κατωτάτων ὁρίων συντάξεων, συγχωνευομένων εἰς τὴν διὰ τῆς παρούσης ἐπερχομένην αὔξησιν τῶν ἐπιδομάτων οἰ-

κογενειακών βαρών.

Η παρούσα δημοσιευθήτω διά της Εφημερίδος της Κυβερνήσεως.

Εν Αθήναις τη 2 Μαρτίου 1965

—

40144)2824)1965 Απόφ. Υπουργού Εργασίας

Περί κηρύξεως εκτελεστής της υπ' αριθ. 3) 1965 αποφάσεως του Π.Δ.Δ.Δ. Ρόδου περί των όρων αμοιβής και εργασίας των εργατοτεχνιτών οικοδόμων Δωδεκανήσου.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 280 της 19 Απριλίου 1965)

Έχοντες υπ' όψιν: 1) Τάς διατάξεις της παραγράφου 1 του άρθρου 20 του νόμου 3239)1955, ως ετροποποιήθησαν υπό του ν.δ. 3755)1957. 2) Την υπ' αριθ. 3)1965 απόφασιν του Π.Δ.Δ.Δ. Ρόδου, καθ' ής δεν ηκούθη έφεσις, αποφασίζομεν:

Κηρύσσομεν εκτελεστήν την υπ' αριθ. 3)1965 απόφασιν του Π.Δ.Δ.Δ. Ρόδου «περί των όρων αμοιβής και εργασίας των εργατοτεχνιτών οικοδόμων Δωδεκανήσου», εκδοθείσαν εις επίλυσιν διενέξεως μεταξύ του Σωματείου Εργατοτεχνιτών Οικοδόμων Ρόδου «Η Ορθοδοξία» αφ' ενός και αφ' ετέρου του Συνδέσμου Εργοληπτών Δημοσίων Έργων Δωδεκανήσου, της οποίας το διατακτικόν έχει ως ακολούθως:

«Καθορίζει τα κατώτατα όρια ημερομισθίων των εργατοτεχνιτών οικοδόμων Δωδεκανήσου, των απασχολουμένων εις οικοδομικά, τεχνικά και οδοποιίας έργα, ως ακολούθως:

Α) Κατηγορία εργατοτεχνιτών, δι' ους θά ισχύωσι τα καθοριζόμενα ημερομίσθια.

Εκσκαφέων, κτιστών, κονιαστών, μπετόν - άρμέ, κατεργασίας και επεξεργασίας ξύλου, υδραυλικών, μωσαϊκών δαπέδων, πλακοστρωτών, μαρμαρογλυπτών, λιθοξόων εν γένει, ξυλίνων δαπέδων και στεγών, ελαιοχρωματιστών, έργων οδοποιίας και ασφαλτοστρώσεως, χωματουργών και γενικής ειδικότητος εργατών.

	Δραχμαί
1) Τεχνίται	120
2) Ειδικευμένοι εργάται, βοηθοί τεχνιτών, εργάται μπετόν (μεταφορείς, χειρισταί ανυψωτικού μηχανήματος αναμιγνύοντες τό μπετόν), εργάται οδοποιίας και ασφαλτοστρώσεως	104
3) Ανειδίκευτοι εργάται	85
4) Μαθητευόμενοι ηλικίας κάτω των 18 ετών	50

Β) Τά ως άνω ημερομίσθια ισχύουν μόνον διά τούς εφωδιασμένους διά βιβλιαρίων ειδικότητος και τεχνικής κατατάξεως υπό της προβλεπομένης και συνεστημένης Επιτροπής, βάσει της από 11.12.1958 πανελληνίου συλλογικής συμβάσεως εργασίας οικοδόμων Ελλάδος.

Γ) Τά ως άνω ημερομίσθια ισχύουν και διά τούς εργατοτεχνίτας των ανωτέρω κατηγοριών, τούς απασχολουμένους εις βιομηχανικά ή βιοτεχνικά εργοστάσια ή επιχειρήσεις, έχουσι δε εφαρμογήν αί διατάξεις αύτης και τά ημερομίσθια δι' άπαντας τούς εργοδότας ανεξαρτήτως της μορφής τούτων φυσικών ή νομικών προσώπων δημοσίου δικαίου και τό Δημόσιον, εφ' όσον ή συνδέουσα τούτους μετά των εργατοτεχνιτών των ως άνω κατηγοριών σχέσις εργασίας είναι τοιαύτη ιδιωτικού δικαίου.

Δ) Η ισχύς της παρούσης άρχεται από 1.1.1965, εκτείνεται δε καθ' άπασαν την Δωδεκάνησον.

Η παρούσα δημοσιευθήτω διά της Εφημερίδος της Κυβερνήσεως.

Εν Αθήναις τη 17 Απριλίου 1965

—

37667)2653)1965 Απόφ. Υπουργού Εργασίας

Περί παρατάσεως ισχύος καταγγελθείσης διαιτητικής αποφάσεως του προσωπικού υπηρεσιών λεωφορείων άπασης της χώρας.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 275 της 17 Απριλίου 1965)

Έχοντες υπ' όψιν: 1) Τάς διατάξεις της παραγράφου 3 του άρθρου 4 του ν. 3239)1955, εν συνδυασμώ με τάς της παραγράφου 7 του άρθρου 10 του ν.δ. 3755)1957. 2) Την κοινοποιηθείσαν ημίν κατά την 12.2.1965 καταγγελίαν της υπ' αριθ. 14)1964 αποφάσεως του Δ.Δ.Δ.Δ. Αθηνών εκ μέρους της Πανελληνίου Ομοσπονδίας Υπαλληλικού Προσωπικού Αυτοκινήτων. 3) Σχετικήν γνωμοδότησιν του Εθνικού Γνωμοδοτικού Συμβουλίου Κοινωνικής Πολιτικής, ληφθείσαν κατά την συνεδρίασιν αύτου της 9.4.1965, αποφασίζομεν:

Αναστέλλομεν επί 4μηνον χρονικόν διάστημα, ήτοι μέχρι 12.8.1965, την επέλευσιν των εννόμων αποτελεσμάτων καταγγελίας της καταγγελθείσης ως άνω υπ' αριθ. 14)1964 αποφάσεως του Δ.Δ.Δ.Δ. Αθηνών «περί των όρων αμοιβής και εργασίας του προσωπικού υπηρεσιών λεωφορείων άπασης της χώρας», κατατεθείσης εις το Ειρηνοδικείον Αθηνών διά της υπ' αριθ. 64)22.5.1964 πράξεως καταθέσεως (*).

Η παρούσα δημοσιευθήτω διά της Εφημερίδος της Κυβερνήσεως.

Εν Αθήναις τη 13 Απριλίου 1965

—

116498)7040)1965 Απόφ. Υπουργού Εργασίας

Περί εγκρίσεως Εσωτερικού Κανονισμού εργασίας προσωπικού Κεραμουργικής Βιομηχανίας «Κρίτων Εύστ. Δηλαβέρης Α.Ε.».

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 275 της 17 Απριλίου 1965)

Έχοντες υπ' όψιν: 1) Την από 13.4.1959 αίτησιν της Κεραμουργικής Βιομηχανίας «Κρίτων Εύστ. Δηλαβέρης». 2) Τάς διατάξεις των άρθρων 1, 2 και 12 του ν.δ. 3789)1957 «περί τροποποιήσεως και συμπληρώσεως ενίων διατάξεων της Εργατικής Νομοθεσίας». 3) Τό άρθρον 3 § 6 του από 27.6.1937 β. δ)γματος «περί τροποποιήσεως

(*) ΕΕΔ 23, 764.

και συμπληρώσεως των περί Εργατικής Εστίας διατάξεων», 4) Το από 24.6.1958 β. δ/γμα. εκδοθέν εις εκτέλεσιν του ν.δ. 3789/1957. 5) Το από 3.12.1964 πρακτικόν του Τμήματος Κανονισμών Εργασίας του Εθνικού Γνωμοδοτικού Συμβουλίου Κοινωνικής Πολιτικής, αποφασίζομεν:

Εγκρίνομεν τον υποβληθέντα ημίν Εσωτερικόν Κανονισμόν της Κεραμουργικής Βιομηχανίας «Κρίτων Εύστ. Δηλαβέρης», κειμένης επί της οδού Θηβών 225, Νίκαια.

Η παρούσα δημοσιευθήτω διά της Εφημερίδος της Κυβερνήσεως.

Εν Αθήναις τη 15 Δεκεμβρίου 1964

—

11650/7043/1965 Απόφ. Υπουργού Εργασίας

Περί εγκρίσεως Κανονισμού εργοστασίου Ανωνύμου Βιομηχανικής Εταιρείας Ηλεκτρονικών και Ηλεκτροτεχνικών Προϊόντων.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 275 της 17 Απριλίου 1965)

Έχοντες υπ' όψιν:

1) Την από 25.5.1963 αίτησιν της Ανωνύμου Βιομηχανικής Εταιρείας Ηλεκτρονικών και Ηλεκτροτεχνικών Προϊόντων «Philips - Α.Β.Ε.Η.Π.», 2) Τας διατάξεις των άρθρων 1, 2 και 12 του ν.δ. 3789/1957 «περί τροποποιήσεως και συμπληρώσεως ενίων διατάξεων της Εργατικής Νομοθεσίας», 3) Το άρθρον 3 § 6 του από 27.6.1937 β. δ/τος «περί τροποποιήσεως και συμπληρώσεως των περί Εργατικής Εστίας διατάξεων», 4) Το από 24.6.1958 β.δ/γμα. εκδοθέν εις εκτέλεσιν του ν.δ. 3789/1957. 5) Το από 3.12.1964 πρακτικόν του Τμήματος Κανονισμών του Εθνικού Γνωμοδοτικού Συμβουλίου Κοινωνικής Πολιτικής, αποφασίζομεν:

Εγκρίνομεν τον υποβληθέντα ημίν Εσωτερικόν Κανονισμόν του προσωπικού του εργοστασίου Ανωνύμου Βιομηχανικής Εταιρείας Ηλεκτρονικών και Ηλεκτροτεχνικών Προϊόντων «Philips - Α.Β.Ε.Η.Π.» οδός Θεσσαλονίκης 292, Καλλιθέα.

Η παρούσα δημοσιευθήτω διά της Εφημερίδος της Κυβερνήσεως.

Εν Αθήναις τη 15 Δεκεμβρίου 1964

—

10617/Σ.122/1965 Απόφ. Υπουργού Εργασίας

Περί προσθήκης παραγράφου 6 εις το άρθρον 7 του Κανονισμού Παροχών του Ταμείου Επικουρικής Ασφαλίσεως Υπαλλήλων Εμπορικών Καταστημάτων.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 183 της 13 Μαρτίου 1965)

Έχοντες υπ' όψιν: 1) Τας διατάξεις του άρθρου 2 του ν.δ. 912/1941, εν συνδυασμώ προς τας τοιαύτας του άρθρου 59 § 1 του ά.ν. της 11 Νοεμβρίου 1935 «περί οργανισμού του Υπουργείου Εργασίας», ως ούτο αυθεντικώς ηρμηνεύθη διά του άρθρου 1 του ά.ν. 694/1937 «περί αυθεντικής ερμηνείας, συμπληρώσεως και τροποποιήσεως διατάξεων τινων της Ασφαλιστικής Νομοθεσίας». 2) Γνώμην του Διοικητικού Συμβουλίου του Ταμείου Επικουρικής Ασφαλίσεως Υπαλλήλων Εμπορικών Καταστημάτων, υποβληθείσαν ημίν διά της υπ' αριθ. 6270/23.11.1964 αναφοράς του Ταμείου. 3) Γνώμην του Συμβουλίου Κοινωνικής Ασφαλίσεως (αριθ. πρωτ. Σ.Κ.Α. 341/1964, διατυπωθείσαν κατά την υπ' αριθ. 5 συνεδρίασιν αύτου της Π' περιόδου της 14.1.1965), αποφασίζομεν:

Όπως εν τέλει του άρθρου 7 του Κανονισμού Παροχών του Ταμείου Επικουρικής Ασφαλίσεως Υπαλλήλων Εμπορικών Καταστημάτων προστεθή 6η παράγραφος, έχουσα ούτω:

«6. Συνταξιούχοι του Ταμείου ή δικαιοδόχοι αυτών, μη ασκήσαντες το δικαίωμα αναγνωρίσεως προϋπηρεσίας εντός της υπό της προηγουμένης παραγράφου οριζομένης διμήνου προθεσμίας από της υποβολής της περί συνταξιοδοτήσεως αιτήσεως, δύνανται να άσκήσουν τούτο μέχρι και της 31.12.1965».

Η παρούσα δημοσιευθήτω διά της Εφημερίδος της Κυβερνήσεως.

Εν Αθήναις τη 20 Φεβρουαρίου 1965

—

24232/Σ.261/1965 Απόφ. Υπουργού Εργασίας

Περί προσθήκης 7ης παραγράφου εν τέλει του άρθρου 56 του Καταστατικού του Κλάδου Ασφαλίσεως Εργατών Τύπου Θεσσαλονίκης.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 231 της 30 Μαρτίου 1965)

Έχοντες υπ' όψιν:

1) Τας διατάξεις της παραγράφου 2 του άρθρου 5 του νόμου 1872/1951 «περί τροποποιήσεως και συμπληρώσεως των περί ασφαλίσεως δημοσιογράφων και εργατών Τύπου διατάξεων». 2) Πρότασιν του Δ.Σ. του Ταμείου Ασφαλίσεως Εργατών Τύπου Αθηνών, υποβληθείσαν ημίν διά της υπ' αριθ. 359/15.1.1965 αναφοράς του ως άνω Ταμείου. 3) Γνώμην του Συμβουλίου Κοινωνικής Ασφαλίσεως, διατυπωθείσαν κατά την υπ' αριθ. 11/4.3.1965 συνεδρίασιν αύτου της Π' περιόδου, αποφασίζομεν:

Εν τέλει του άρθρου 56 του Καταστατικού του Κλάδου Ασφαλίσεως Εργατών Τύπου Θεσσαλονίκης προστίθεται παράγραφος 7, έχουσα ούτω:

«7. Ασφαλισμένοι του Κλάδου Θεσσαλονίκης, μη ασκήσαντες το δικαίωμα αναγνωρίσεως ως συνταξίμου του κατά το άρθρον 28 του Καταστατικού αύτου χρόνου προϋπηρεσίας των εντός της υπό της παραγράφου 5 του αύτου άρθρου ορισμένης ενιαυσίου προθεσμίας, δύνανται τη αιτήσει των να άσκήσωσι τούτο μέχρι της 31.12.1965, κατά τα υπό της αύτης παραγράφου και άρθρου ορίζόμενα».

Η παρούσα δημοσιευθήτω διά της Εφημε-

ρίδος τῆς Κυβερνήσεως.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 19 Μαρτίου 1965

—

25576)Σ. 250)1965 Ἀπόφ. Ὑπουργοῦ Ἐργασίας

Περὶ προσθήκης παραγράφου 13 εἰς τὸ ἄρθρον 11 τοῦ Κανονισμοῦ Παροχῶν τοῦ Ταμείου Ἐπικουρικῆς Ἀσφαλίσεως Προσωπικοῦ Ὀργανισμῶν Κοινωνικῆς Ἀσφαλίσεως.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 208 τῆς 20 Μαρτίου 1965)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν: 1) Τάς διατάξεις τοῦ ν.δ. 980)1942 «περὶ ἱδρύσεως Ταμείου Ἐπικουρικῆς Ἀσφαλίσεως Προσωπικοῦ Ὀργανισμῶν Κοινωνικῆς Ἀσφαλίσεως», ἐν συνδυασμῷ πρὸς τὰς τοιαύτας τοῦ ἄρθρου 59 § 1 τοῦ ἀ.ν. τῆς 11 Νοεμβρίου 1935 «περὶ ὀργανισμοῦ τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας», ὡς αὐθεντικῶς ἡρμηνεύθη διὰ τοῦ ἄρθρου 1 τοῦ ἀ.ν. 694)1937 «περὶ αὐθεντικῆς ἑρμηνείας, συμπληρώσεως καὶ τροποποιήσεως διατάξεών τινων τῆς Ἀσφαλιστικῆς Νομοθεσίας». 2) Γνώμην τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Ταμείου Ἐπικουρικῆς Ἀσφαλίσεως Προσωπικοῦ Ὀργανισμῶν Κοινωνικῆς Ἀσφαλίσεως, ὑποβληθεῖσαν ἡμῖν διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 184) 18.1.1965 ἀναφορᾶς τοῦ ἀνωτέρω Ταμείου, 3) Γνώμην τοῦ Συμβουλίου Ἀσφαλίσεως, διατυπωθεῖσαν κατὰ τὴν ὑπ' ἀριθ. 11)4.3.1965 συνεδρίασιν αὐτοῦ, ἀποφασίζομεν:

Ὅπως εἰς τὸ ἄρθρον 11 τοῦ Κανονισμοῦ Παροχῶν τοῦ Ταμείου Ἐπικουρικῆς Ἀσφαλίσεως Προσωπικοῦ Ὀργανισμῶν Κοινωνικῆς Ἀσφαλίσεως προστεθῇ παράγραφος 13, ἔχουσα ὡς ἀκολούθως:

«13. Ἀπὸ τῆς 1 Μαρτίου 1965, τὰ κατ' ἐφαρμογὴν τῶν διατάξεων τῆς παραγράφου 3 τοῦ ἄρθρου 3 τοῦ ν.δ. 2953)1954 «περὶ καθορισμοῦ τῶν ἐκ τοῦ Ταμείου Προνοίας Δημοσίων Ὑπαλλήλων χορηγητέων ἀσφαλιστικῶν παροχῶν τῶν ἀναδιοριζομένων ὑπαλλήλων καὶ ἄλλων τινῶν ἀσφαλιστικῶν διατάξεων», ὑπολογισθέντα μηνιαῖα περιοδικὰ βοηθήματα τῶν βοηθηματούχων τοῦ Ταμείου Ἐπικουρικῆς Ἀσφαλίσεως Προσωπικοῦ Ὀργανισμῶν Κοινωνικῆς Ἀσφαλίσεως, ἐπανυπολογίζονται ἐπὶ τῇ βάσει τῶν πρὸ τῆς δημοσιεύσεως τοῦ ὡς ἄνω ν.δ. 2953)1954 ἰσχυσασῶν διατάξεων τῆς Νομοθεσίας τοῦ ἀνωτέρω Ταμείου, ἤτοι ἐπὶ τῇ βάσει τῶν διατάξεων τῆς ὑπ' ἀριθ. 18323)Σ. 886)1949 ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας «περὶ ἐγκρίσεως Κανονισμοῦ Παροχῶν τοῦ Ταμείου Ἐπικουρικῆς Ἀσφαλίσεως Προσωπικοῦ Ὀργανισμῶν Κοινωνικῆς Ἀσφαλίσεως», ὡς αὕτη ἐτροποποιήθη καὶ συνεπληρώθη μεταγενεστέρως.

Τὰ κατ' ἐφαρμογὴν τῶν διατάξεων τῆς παραγράφου 3 τοῦ ἄρθρου 3 τοῦ ὡς ἄνω ν. δ)τος 2953)1954 διακοπέντα μηνιαῖα περιοδικὰ βοηθήματα ἐπαναχορηγοῦνται, ὑπολογιζόμενα ὡς ἀνωτέρω.

Ἀναγνωρίσεις προϋπηρεσίας βοηθηματούχων, ὡς καὶ ἐξαγορὰ ταύτης, λαβοῦσαι χώραν πρὸ τῆς δημοσιεύσεως τοῦ ὡς ἄνω ν.δ. 2953)1954, λογίζονται ἐγκύρως γενόμεναι καὶ λαμβάνονται ὑπ' ὄψιν διὰ τὴν χορήγησιν τοῦ βοηθήματος.

Ὁ κατὰ τὰ ἄνω ἐπανυπολογισμὸς ἢ ἐπαναχορήγησις συντάξεως λαμβάνει χώραν δι' ἀποφάσεως τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου ἐπὶ μιᾶς ἑκάστης περιπτώσεως, πᾶσα δὲ λεπτομέρεια, ἥτις ἤθελε προκύψει κατὰ τὴν ἐφαρμογὴν τῆς παρούσης, ρυθμισθήσεται διὰ γενικῆς ἀποφάσεως αὐτοῦ.

Ἡ παροῦσα δημοσιευθήτω διὰ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 19 Μαρτίου 1965

—

ΔΙΑΙΤΗΤΙΚΑΙ ΑΠΟΦΑΣΕΙΣ ΚΑΠ.

8)1965 Ἀπόφ. Πρωτοβαθμίου Διοικητικοῦ Διαιτητικοῦ Δικαστηρίου Ἀθηνῶν

Περὶ τῶν ὅρων ἀμοιβῆς τῶν ἀρτεργατῶν ἀπάσης τῆς χώρας (*).

. . . . . .

Διὰ ταῦτα

1) Ἀπὸ τῆς ἰσχύος τῆς παρούσης τὰ βασικὰ ἡμερομίσθια τῶν ἀρτεργατῶν ἀπάσης τῆς χώρας, περιλαμβανομένων καὶ τῶν εἰς τὰ στρατιωτικὰ ἀρτοποιεῖα ἐργαζομένων, ὡς ταῦτα καθορίζονται εἰς τὴν ὑπ' ἀριθ. 32)1963 ἀπόφασιν τοῦ Π.Δ.Δ.Δ. Ἀθηνῶν(**), κηρυχθεῖσαν ὑποχρεωτικὴν διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 101972)6388)16.12.1963 ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας (Φ.Ε.Κ. 559, τεῦχος Β' 16.12.1963)(***) αὐξάνονται κατὰ 12ο)ο.

2) Εἰς τοὺς περὶ ὧν ἡ παροῦσα ἀρτεργάτας χορηγοῦνται ὑποχρεωτικῶς κατ' ἔτος 2 μπλούζαι λευκαὶ καὶ εἷς σκοῦφος.

3) Ὡς πρὸς τοὺς λοιποὺς ὅρους ἰσχύουν τὰ ἐν τῇ ὑπ' ἀριθ. 32)1963 ἀποφάσει τοῦ Π.Δ.Δ.Δ. Ἀθηνῶν ἀναφερόμενα.

4) Ἡ ἰσχὺς τῆς παρούσης ἄρχεται ἀπὸ τῆς 13.9.1964.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 11.3.1965

(*) Κατετέθη παρὰ τῷ Γραμματεῖ τοῦ Εἰρηνοδικείου Ἀθηνῶν, κατ' ἄρθρον 20 νόμου 3239)1955, συνταχθείσης τῆς ὑπ' ἀριθ. 51 τῆς 28.4.1965 πράξεως καταθέσεως.

(**) ΕΕΔ 22, 1155.

(***) ΕΕΔ 23, 59.

ΣΗΜΕΙΩΜΑΤΑ

Ἡ Κοινωνική Ἀσφάλισις

Κατὰ τὸ τελευταῖον δεκαπενθήμερον ἐψηφίσθη ὑπὸ τῆς Βουλῆς τὸ ἐνδιαφέρον πράγματι Νομοσχέδιον τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας «περὶ προαθέτου παρὰ τῷ Ι.Κ.Α. προαιρετικῆς ἀσφαλίσεως καὶ ἄλλων τινῶν μεταρρυθμίσεων τῆς περὶ Ι.Κ.Α. νομοθεσίας».

Ἐκ τῶν ὑπ' ὄψιν μας ἐπισήμων πρακτικῶν τῶν συζητήσεων ἐν τῇ Βουλῇ διαπιστώνομεν, ὅτι ἐλέχθησαν κατὰ τὴν ψήφισιν τοῦ Νομοσχεδίου ἐν διαφέροντα περὶ τῆς ἐν τῇ χώρᾳ μας καὶ ἀλλαχοῦ ἐφαρμογῆς τοῦ θεσμοῦ τῆς κοινωνικῆς ἀσφαλίσεως. Μεταφέρομεν ἐδῶ τινὰ ἐξ αὐτῶν, ἐπευλαβησόμενοι νὰ δημοσιεύσωμεν ἐν καιρῷ καὶ ὅσα ἄλλα γενικώτερον ἐνδιαφέρουν.

Μεταξὺ τῶν ὁμιλητῶν καὶ ὁ κ. *Ι. Ἀλευρᾶς*, βουλευτὴς τῆς Ἑνώσεως Κέντρου, εἶπεν τὰ ἑξῆς:

«Κύριοι βουλευταί, ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῆς συζητήσεως τῆς περὶ τοῦ Ι.Κ.Α. νομοθεσίας θὰ μοῦ ἐπιτραπῇ νὰ ἀναφέρω ὀλίγα τινὰ εἰς ποίαν θέσιν εὑρίσκεται ἡ κοινωνικὴ ἀσφάλισις εἰς τὴν Ἑλλάδα. Ἡ κοινωνικὴ ἀσφάλισις ἐφηρμόσθη εἰς τὸν κόσμον κατὰ τὸ τέλος τοῦ παρελθόντος αἰῶνος καὶ κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ παρόντος ὑπὸ τὴν ἰσχύουσαν μορφὴν τῆς ἐθνικῆς ἀλληλεγγύης καὶ τῆς δημιουργίας ἑνὸς συνόλου ἐγγυήσεων ὑπὲρ τοῦ ἀτόμου καὶ τῆς οἰκογενείας. Ἡ ὡς ἐξαίρεσις μέχρι τότε κοινωνικὴ βοήθεια πρὸς τοὺς ἐνδεεῖς παρεχομένη προσεφέρετο ὡς ἕνα εἶδος λύτρου ἀπὸ τὴν κοινωνίαν διὰ τὴν ἰδικήν της ἀσφάλισιν καὶ ἡσυχίαν μᾶλλον, παρὰ διὰ τὴν ἱκανοποίησιν τῶν βοηθουμένων.

Ἀπὸ αὐτὴν τὴν τελευταίαν μορφὴν τῆς κοινωνικῆς βοηθείας πολὺ ὀλίγον προώδευσεν ἡ χώρα μας, ὥστε σήμερον νὰ μὴ ἔχωμεν τὸ ἀμιγὲς πνεῦμα τῆς κοινωνικῆς ἀσφαλίσεως, ὅπως ἔχει καθιερωθῇ εἰς τὴν σύγχρονον ἀντίληψιν, κατὰ τὴν ὁποίαν ἡ πλήρης κοινωνικὴ προστασία, ἡ κοινωνικὴ ἀσφάλεια, δὲν εἶναι κοινωνικὴ ἐλεημοσύνη, ἀλλὰ ὕψιστον καὶ βασικὸν κοινωνικὸν δικαίωμα.

Οἱ λόγοι, οἱ ὁποῖοι δὲν ἐπέτρεψαν τὴν ἀσφαλιστικὴν πρόοδον εἰς τὴν χώραν μας, εἶναι πολλοί. Περιωρισμένοι κοινωνικοὶ πόροι, ἄνισος κατανομὴ τοῦ ἐθνικοῦ προϊόντος, πολλοὶ ἐθνικοὶ πόλεμοι, καθυστερημένον κοινωνικὸν πνεῦμα. Ἕνας ἕκαστος ἐκ τούτων τῶν λόγων ἢ καὶ ὅλοι μαζί, ἔχουν τὴν εὐθύνην τῆς κοινωνικῆς ταύτης καθυστερήσεως.

Ὑποστηρίζουν τινές, ὅτι ἡ Ἑλλὰς χώρα πτωχή, διαθέτουσα τὸ 10ο/ο ἐκ τοῦ ἐθνικοῦ της εἰσοδήματος διὰ τὴν κοινωνικήν της ἀσφάλισιν, δὲν ἀπέχει πολὺ τῶν προηγμένων χωρῶν, αἱ ὁποῖαι διαθέτουν διὰ τὸν αὐτὸν σκοπὸν τὸ 15ο/ο περίπου τοῦ ἐθνικοῦ των εἰσοδήματος. Ἡ δικαιολογία εἶναι ἀπατηλὴ καὶ τὸ ἐπιχείρημα ἐξοργιστικῶς στρεψόδικον. Διότι ἡ διαφορὰ ἀπὸ τὸ 10ο/ο ἕως τὸ 15ο/ο δὲν εἶναι μόνον τὸ περιωρισμένης ἐκφραστικότητος 5ο/ο, ἀλλὰ 50ο/ο τῶν ἤδη διαθετομένων. Δηλαδὴ ἐπὶ ἐθνικοῦ εἰσοδήματος τὸ 1962 ἑκατὸν δισεκατομμυρίων τὸ ποσοστὸν 10 ο/ο σημαίνει 10 δισεκατομμύρια, ἐνῶ τὸ 15ο/ο σημαίνει 15 δισεκατομμύρια, ἤτοι διαφορά, ὡς προεῖπον, 50ο/ο.

Τὸ ποσοστόν, τὸ ὁποῖον πρέπει νὰ διατίθεται διὰ τὴν κοινωνικὴν ἀσφάλισιν, δὲν ἠμπορεῖ νὰ εἶναι ἀνάλογον μὲ τὴν κοινωνικὴν δυνατότητα τῶν χωρῶν, ἀλλὰ νὰ εἶναι ἀνάλογον μὲ τὴν κοινωνικὴν δικαιοσύνην. Καὶ ἐξηγοῦμαι: Αἱ Η.Π.Α., ἡ πλουσιωτέρα χώρα ἐν συγκρίσει μὲ τὴν Σκανδιναυΐαν, διαθέτει ποσοστὸν μικρότερον διὰ τὴν κοινωνικὴν ἀσφάλισιν τῶν Σκανδιναυϊκῶν χωρῶν. Διότι εἰς τὴν Σκανδιναυΐαν ἡ κοινωνικὴ δικαιοσύνη εἶναι γύψημένη ἔναντι τῶν Η.Π.Α.

Δύο παραδείγματα ἀκόμη θὰ ἔπειθον τὸ πῶς ἐφαρμόζεται ἡ κοινωνικὴ ἀσφάλισις εἰς τὰς ἄλλας χώρας καὶ πῶς εἰς τὸν τόπον μας. Τὸ Βέλγιον, χώρα μικρὰ μὲ πληθυσμὸν ἀνάλογον πεοίπου μὲ τὴν Ἑλλάδα (9.250.000, ἔναντι 8.500.000 εἰς τὴν Ἑλλάδα τὸ 1962), διαθέτει διὰ τὴν κοινωνικὴν ἀσφάλισιν ἐκ τοῦ ἐθνικοῦ εἰσοδήματος ποσοστὸν 16,6ο/ο, ἐνῶ ἡ Ἑλλὰς διαθέτει τὸ 10ο/ο.

Ἡ Ἑλλὰς μὲ ποσοστὸν 10ο/ο διαθέτει διὰ τὴν κοινωνικὴν ἀσφάλισιν ἐκ τοῦ ἐθνικοῦ εἰσοδήματος 10 δισεκατομμύρια. Ἐὰν διέθετεν ὅμως 16,6ο/ο, τὸ ποσόν, ποὺ διατίθεται διὰ τὴν κοινωνικὴν ἀσφάλισιν, θὰ ἀνήρχετο εἰς 16 δισεκατεμμύρια 600 ἑκατομμύρια. Ἐὰν ἡ Ἑλλὰς διέθετε τὸ αὐτὸ ποσοστὸν μὲ τὸ Βέλγιον δὲν σημαίνει, ὅτι θὰ παρεῖχε τὰ αὐτὰ ὑψηλὰ κοινωνικὰ μέσα, ἀλλ' ἁπλῶς θὰ ἐγίνετο κοινωνικῶς δικαία, ὅσον καὶ τὸ Βέλγιον, καὶ τοῦτο νομίζω ὅτι δύναται νὰ εἶναι μέσα εἰς τὰς οἰκονομικὰς δυνατότητας τῆς χώρας.

Ὡρισμένοι ὑποστηρίζουν τὴν συνταγὴν διαφόρων θεωρητικῶν στατιστικολόγων, ὅτι, διὰ νὰ λυθῇ τὸ ἀσφαλιστικὸν πρόβλημα εἰς τὴν Ἑλλάδα, θὰ πρέπει νὰ γίνῃ συγχώνευσις ὅλων τῶν ἀσφαλιστικῶν φορέων. Ὑποστηρίζουν ἐπίσης, ὅτι, διὰ νὰ ἔχωμεν συναγωνιστικότητα μὲ τὴν Κοινὴν Ἀγοράν, πρέπει νὰ μειωθοῦν αἱ ἐργοδοτικαὶ εἰσφοραί. Πρέπει νὰ γνωρίζουν ὅμως, ὅτι αἱ ἐργοδοτικαὶ εἰσφοραὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα ἀνέρχονται διὰ τὴν ἀσφάλισιν τοῦ Ι.Κ.Α. κατὰ μέσον ὅρον 15 - 17ο/ο ἐπὶ τῶν πράγματι καταβαλλομένων ἀμοιβῶν ἐργασίας καὶ ὅπου ὑπάρχει ἐπικουρικὴ ἀσφάλισις τὸ ποσοστὸν ἀνέρχεται εἰς 18 - 20ο/ο.

Εἰς τὰς χώρας τῆς Κοινῆς Ἀγορᾶς τὸ ποσοστὸν τοῦτο τῆς ἐπιβαρύνσεως ἀνέρχεται εἰς τὸ 20 - 30ο/ο Γερμανία, Κάτω Χῶραι 20ο/ο, Γαλλία, Ἰταλία, Βέλγιον 30ο/ο. Δηλαδὴ καὶ εἰς ποσοστὸν αἱ ἐργοδοτικαὶ ἐπιβαρύνσεις τῆς Κοινῆς Ἀγορᾶς εἶναι μεγαλύτεραι, εἰς δὲ ἀπολύτους ἀριθμοὺς καταπληκτικῶς ἀνώτεραι.

Τί θὰ ἔπρεπε τότε νὰ γίνῃ; Κατὰ τὴν γνώμην μου πάσχει θεσμιακῶς, διοικητικῶς καὶ ὀργανωτικῶς τὸ ὅλον σύστημα τῆς κοινωνικῆς ἀσφαλίσεως. Πάσχει ἀτυχῶς τὸ ὅλον ὀργανωτικὸν σύστημα τοῦ Ι.Κ.Α., τὸ ὁποῖον, παρὰ τὴν τριακονταετῆ του ὕπαρξιν, δὲν ἐπέτυχε νὰ περιστείλῃ τὰ μειονεκτήματά του».

ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ ΕΡΓΑΤΙΚΟΥ ΔΙΚΑΙΟΥ

ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΣ ΝΟΜΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

Διεύθυνσις
ΧΡΟΝΗΣ ΤΣΙΜΠΟΥΚΗΣ

Σύνταξις
ΤΑΣΟΣ ΤΣΙΜΠΟΥΚΗΣ

Τόμος 24 — Τεῦχος 11 (569)

Ἀθῆναι, 1 Ἰουνίου 1965

ΠΡΟΣΧΕΔΙΟΝ ΚΩΔΙΚΟΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ

[Συνταχθὲν ὑπὸ τῆς κατὰ Νόμον 4345)1964 Συντακτικῆς Ἐπιτροπῆς] (*)

Κεφάλαιον ΙΒ'

ΕΙΔΙΚΟΙ ΠΕΡΙΟΡΙΣΜΟΙ ΚΑΤΑΓΓΕΛΙΑΣ

Ἄρθρον 191

Προστασία ἐγκύων γυναικῶν

1. Ὁ ἐργοδότης δὲν ἐπιτρέπεται νὰ καταγγείλῃ τὴν σχέσιν ἐργασίας γυναικὸς κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς κυήσεως καὶ ἓξ μῆνας μετὰ τὸν τοκετόν.

2. Ἡ διάταξις τῆς προηγουμένης παραγράφου ἐφαρμόζεται, ἐφ' ὅσον ἡ κύησις ἢ ὁ τοκετὸς ἀνεκοινώθη εἰς τὸν ἐργοδότην ὑπὸ τῆς προστατευομένης πρὸ τοῦ χρόνου τῆς καταγγελίας ἢ ἐντὸς προθεσμίας δέκα ἡμερῶν ἀπὸ τῆς γενομένης παρ' αὐτοῦ καταγγελίας. Ὁ ἐργοδότης δύναται νὰ ἀξιώσῃ προσαγωγὴν ἰατρικῆς βεβαιώσεως περὶ τῆς κυήσεως ἢ ληξιαρχικὴν πρᾶξιν γεννήσεως τοῦ τέκνου. Ἡ προστασία αὕτη ἰσχύει καὶ ἐὰν ἡ ἀνακοίνωσις δὲν ἐγένετο ἐνεκα λόγων, μὴ ὀφειλομένων εἰς ὑπαιτιότητα τῆς προστατευομένης.

Ἄρθρον 192

Προστασία στρατευθέντων

1. Ἡ ἀποχὴ τοῦ μισθωτοῦ ἐκ τῆς ἐργασίας λόγῳ στρατεύσεως δι' οἱονδήποτε λόγον, ἐφ' ὅσον ἡ σχέσις ἐργασίας διήρκεσε πλέον τῶν ἓξ μηνῶν, δὲν ἐπιφέρει λύσιν ταύτης.

2. Ἡ κατὰ τὴν προηγουμένην παράγραφον προστασία τοῦ μισθωτοῦ ἀρχεται ἀπὸ τῆς κλήσεως αὐτοῦ ὑπὸ τὰ ὅπλα.

3. Κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς στρατεύσεως τοῦ μισθωτοῦ ἀναστέλλεται ἡ ὑποχρέωσις τούτου πρὸς παροχὴν ἐργασίας καὶ ἡ ὑποχρέωσις τοῦ ἐργοδότου πρὸς παροχὴν μισθοῦ.

4. Ὁ χρόνος στρατεύσεως τοῦ μισθωτοῦ συνυπολογίζεται διὰ τὸν καθορισμὸν τῶν δικαιωμάτων τούτου, τῶν ἐξαρτωμένων ἐκ τῆς διαρκείας τῆς σχέσεως ἐργασίας.

Ἄρθρον 193

Δήλωσις ἐπαναλήψεως ἐργασίας

Ὁ μισθωτὸς ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς ἀπολύσεως ἐκ τοῦ στρατοῦ ὑποχρεοῦται νὰ δηλώσῃ πρὸς τὸν ἐργοδότην, ἐὰν προτίθεται νὰ ἐπαναλάβῃ τὴν ἐργασίαν του. Εἰς τὴν περίπτωσιν αὐτὴν ὁ μισθωτὸς ὑποχρεοῦται νὰ προσέλθῃ πρὸς ἀνάληψιν ἐργασίας ἐντὸς 15 ἡμερῶν ἀπὸ τῆς δηλώσεως. Παρελθούσης ἀπράκτου τῆς μηνιαίας προθεσμίας ἐπέρχεται αὐτοδικαίως λύσις τῆς σχέσεως ἐργασίας.

Ἄρθρον 194

Λύσις σχέσεως ἐργασίας ἀπρατρατευθέντων μισθωτῶν

Ἡ σχέσις ἐργασίας μισθωτοῦ, ἐπαναλαβόντος ἐργασίαν μετὰ τὴν ἀποστράτευσίν του, δὲν δύναται νὰ καταγγελθῇ πρὸ τῆς παρελεύσεως ἐτους, ἐκτὸς ἐὰν συντρέχῃ πρὸς ταῦτα ἀπουδαῖος λόγος κατὰ τὸ ἄρθρον 161, ἄλλως οὗτος δικαιοῦται πέραν τῆς εἰς τὰ ἄρθρα 164, 165 ἢ 170 ἀποζημιώσεως ἢ χρηματικοῦ ποσοῦ καὶ ἀποζημιώσεως, ἴσης πρὸς τὸν μισθὸν ἓξ μηνῶν, ὑπολογιζομένης κατὰ τὸ ἄρθρον 166.

Ἄρθρον 195

Στράτευσις καὶ σχέσις ἐργασίας ὡρισμένου χρόνου

Ἡ στράτευσις τοῦ μισθωτοῦ δὲν ἐπιδρᾷ ἐπὶ τῆς παρόδου τοῦ χρόνου διαρκείας τῆς ὡρισμένου χρόνου σχέσεως ἐργασίας.

Ἄρθρον 196

Λύσις σχέσεως ἐργασίας ἀντικαταστάτου

1. Ἐὰν ὁ ἐργοδότης ἀντικαταστήσῃ τὸν στρατευθέντα μισθωτὸν δι' ἄλλου, ἡ σχέσις ἐργασίας τοῦ τελευταίου λύεται αὐτοδικαίως ἅμα τῇ ἀναλήψει ἐργασίας ὑπὸ τοῦ στρατευθέντος μισθωτοῦ. Εἰς τὴν περίπτωσιν ταύτην καταβάλλεται εἰς τὸν ἀντικαταστάτην μισθωτόν, ὡς ἀποζημίωσις, ποσὸν ἴσον πρὸς μισθὸν δέκα πέντε ἡμερῶν, ἂν ἡ σχέσις ἐργασίας διήρκεσε μέχρις ἑνὸς ἔτους, εἰκο-

(*) Συνέχεια καὶ τέλος ἐκ τῆς σελ. 807 τοῦ παρόντος τόμου.

σιπέντε δὲ ἡμερῶν, ἂν αὕτη διήρκεσε πλέον τοῦ ἔτους.

2. Ἐὰν ὁ ἀντικατασταθεὶς μισθωτὸς δὲν ἐπαναλάβῃ, δι' οἱονδήποτε λόγον, τὴν ἐργασίαν του, ἡ μετὰ τοῦ ἀντικαταστάτου του σχέσις ἐργασίας συνεχίζεται ὡς ἀορίστου χρόνου τοιαύτη.

Ἄρθρον 197

Προστατευόμενα συνδικαλιστικὰ στελέχη

Συνδικαλιστικὰ στελέχη προστατευόμενα ὑπὸ τοῦ παρόντος κεφαλαίου εἶναι :

α) Ὁ πρόεδρος καὶ ὁ γενικὸς γραμματεὺς τῶν διοικητικῶν συμβουλίων πρωτοβαθμίων ἐπαγγελματικῶν ἐργατικῶν ὀργανώσεων, ἐφ' ὅσον κατὰ τὴν γενικὴν συνέλευσιν περὶ ἐκλογῆς τούτων ὡς μελῶν τῆς διοικήσεως ἐψήφισαν 75 τοὐλάχιστον μέλη καὶ

β) Ὁ πρόεδρος, ὁ γενικὸς γραμματεύς, ὁ α' καὶ β' ἀντιπρόεδρος καὶ ὁ ταμίας τῶν διοικητικῶν συμβουλίων ἑνώσεων τῶν ἀνωτέρω ὀργανώσεων παντὸς βαθμοῦ.

Ἄρθρον 198

Διάρκεια προστασίας

Ἡ κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ παρόντος κεφαλαίου προστασία τῶν συνδικαλιστικῶν στελεχῶν, ὡς καὶ τῶν μελῶν τῶν διοικητικῶν συμβουλίων Ὀργανισμῶν κοινωνικῆς πολιτικῆς ἢ τῶν ὑπηρεσιακῶν συμβουλίων Ἐπιχειρήσεων, ἐκτείνεται καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τῆς θητείας τούτων. Προκειμένου περὶ τῶν ἀρχικῶς ἐκλεγομένων κατὰ τὴν συγκρότησιν τοῦ συμβουλίου εἰς σῶμα ἢ διαριζομένων τοιούτων ἡ προστασία ἐκτείνεται καὶ ἐπὶ ἓν ἔτος μετὰ τὴν λῆξιν τῆς θητείας των.

Ἄρθρον 199

Καταγγελία διὰ σπουδαῖον λόγον εἰδικῶν κατηγοριῶν μισθωτῶν

1. Ἡ σχέσις ἐργασίας τῶν ἀποστρατευομένων μισθωτῶν, συνδικαλιστικῶν στελεχῶν, μελῶν διοικητικῶν συμβουλίων Ὀργανισμῶν κοινωνικῆς πολιτικῆς, ὡς καὶ μελῶν ὑπηρεσιακῶν συμβουλίων, περὶ ὧν τὰ ἄρθρα 197 καὶ 198 τοῦ παρόντος, δὲν δύναται νὰ καταγγελθῇ παρὰ τοῦ ἐργοδότου, εἰ μὴ διὰ τοὺς ἐξῆς περιοριστικῶς ἀναφερομένους σπουδαίους λόγους :

α) Διὰ καταδίκην ἢ παραπομπὴν δι' ὁριστικοῦ βουλεύματος ἐπὶ κακουργήματι ἢ ἀτιμωτικῷ πλημμελήματι.

β) Ἐὰν ὁ μισθωτὸς παρέβη ὑπαιτίως τὰς ἐκ σχέσεως ἐργασίας ὑποχρεώσεις του, οὕτως ὥστε ἐκ τῆς τοιαύτης συμπεριφορᾶς ἡ ἐξακολούθησις τῆς σχέσεως ἐργασίας νὰ ἀποβαίνῃ διὰ τὸν ἐργοδότην, κατὰ τὰς ἀρχὰς τῆς καλῆς πίστεως, ἀφόρητος.

γ) Ἐὰν ὁ μισθωτὸς ἐπέδειξε βαρεῖαν ὑβριστικὴν συμπεριφορὰν πρὸς τὸν ἐργοδότην ἢ ἐπροξένησε σωματικὰς βλάβας ἢ ἠπείλησε σοβαρῶς τὴν ζωὴν ἢ τὴν περιουσίαν τοῦ ἐργοδότου ἢ τῶν οἰκείων του.

δ) Ἐὰν κατέστη σωματικῶς ἢ πνευματικῶς ἀνίκανος πρὸς παροχὴν τῆς ἐργασίας του, ὥστε κατὰ τὰς ἀρχὰς τῆς καλῆς πίστεως ἡ ἐξακολούθησις τῆς σχέσεως ἐργασίας νὰ ἀποβαίνῃ διὰ τὸν ἐργοδότην ἀφόρητος.

ε) Ἕνεκα ὁριστικῆς διακοπῆς τῆς λειτουργίας τῆς Ἐκμεταλλεύσεως.

2. Ἐπὶ συνδικαλιστικῶν στελεχῶν ἐν οὐδεμιᾷ περιπτώσει δύναται νὰ θεωρηθῇ ἡ διὰ τὰ καθαρῶς ἐπαγγελματικὰ συμφέροντα τῶν μισθωτῶν συνδικαλιστικὴ δρᾶσις τοῦ μισθωτοῦ ὡς λόγος καταγγελίας, ἰδίᾳ ἐφ' ὅσον αὕτη ἀσκεῖται ἐκτὸς τοῦ τόπου ἐργασίας καὶ ἐν γένει ἐντὸς τῶν ὁρίων τοῦ τόμου.

Ἄρθρον 200

Καταγγελία σχέσεως ἐργασίας ἐγκύων γυναικῶν

Ὁ ἐργοδότης δύναται νὰ καταγγείλῃ τὴν σχέσιν ἐργασίας γυναικῶν κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς κυήσεως καὶ ἓξ μῆνας μετὰ τὸν τοκετὸν μόνον ἕνεκα καταδίκης δι' ἀμετακλήτου ἀποφάσεως ἐπὶ κακουργήματι ἢ ἀτιμωτικῷ πλημμελήματι ἢ ἕνεκα ὁριστικῆς διακοπῆς τῆς λειτουργίας τῆς Ἐκμεταλλεύσεως.

Ἄρθρον 201

Τήρησις διατάξεων ἐπὶ καταγγελίας

Εἰς τὰς περιπτώσεις τῶν ἄρθρων 199 καὶ 200 ἡ καταγγελία χωρεῖ κατὰ τὰς διατάξεις τῶν ἄρθρων 163 καὶ ἑπόμενα.

Κεφάλαιον Γ'

ΙΔΙΑΙΤΕΡΑΙ ΣΧΕΣΕΙΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ

Ἄρθρον 202

Ἐθελοντικὴ σχέσις ἐργασίας

1. Ἐπὶ ἐθελοντικῆς σχέσεως ἐργασίας ὁ ἐθελοντὴς παρέχει ἐργασίαν ἀμισθὶ ἐπὶ σκοπῷ μορφώσεώς του ἢ περαιτέρω διευρύνσεως τῶν γνώσεων του παρ' Ἐκμετολλεύσει προεχούσης οἰκονομικῆς, τεχνικῆς ἢ ἐπιστημονικῆς σημασίας.

2. Ἡ καταβολὴ εἰς τὸν ἐθελοντὴν ἐπιχορηγήματός τινος δὲν ἐπηρεάζει τὸν χαρακτῆρα τῆς σχέσεως, ἐκτὸς ἐὰν ἐγένετο πρὸς περιγραφὴν τοῦ νόμου.

3. Ἐπὶ τῆς ἐθελοντικῆς σχέσεως ἐργασίας ἐφαρμόζονται ἀναλόγως αἱ ἐπὶ σχέσεως μαθητείας ἰσχύουσαι διατάξεις, ἐφ' ὅσον δὲν ἀντίκεινται εἰς τὴν φύσιν τῆς ἐθελοντικῆς σχέσεως.

4. Ἡ ἐθελοντικὴ σχέσις ἐργασίας καταγγέλλεται ὁποτεδήποτε, ἄνευ τηρήσεως προθεσμίας τινὸς ἢ ἑτέρου περιορισμοῦ, ἐπὶ δὲ ἐθελοντικῆς σχέσεως ἐργασίας ὡρισμένου χρόνου μόνον διὰ σπουδαῖον λόγον.

Ἄρθρον 203

Ἔμμεσος σχέσις ἐργασίας

1. Ἐφ' ὅσον ὁ μισθωτὸς ὑποχρεοῦται ἢ δικαιοῦται ἐκ συμβάσεως ἢ ἐπαγγελματικῆς συνηθείας νὰ προσλαμβάνῃ βοηθοὺς ἐν τῇ παροχῇ ἐργασίας, συνίστανται ἐν περιπτώσει προσλήψεως τοιούτων σχέσις ἐργασίας μεταξὺ τοῦ προσληφθέντος βοηθοῦ καὶ τοῦ ἐργοδότου. (Ἔμμεσος

σχέσις ἐργασίας).

2. Ἐπὶ ἐμμέσου σχέσεως ἐργασίας ὁ προσλαμβάνων μισθωτὸς ὑποχρεοῦται ἐναντι τοῦ βοηθοῦ εἰς ὁλόκληρον μετὰ τοῦ ἐργοδότου πρὸς ἐκτέλεσιν τῶν ἐκ τῆς σχέσεως ἐργασίας ὑποχρεώσεων.

Ἄρθρον 204

Ὁμὰς ἐργασίας

1. Ἡ ὑπὸ πλειόνων μισθωτῶν συγκράτησις ὁμάδος ἐργασίας οὐδεμίαν ἀσκεῖ ἐπίδρασιν ἐπὶ τῶν σχέσεων ἐργασίας αὐτῶν.

2. Διὰ τῆς ὁμαδικῆς συμβάσεως ἐργασίας συνιστῶνται ἀτομικαὶ σχέσεις ἐργασίας τῶν ἀποτελούντων τὴν ὁμάδα μελῶν μετὰ τοῦ ἐργοδότου, ἐφ' ὅσον οὗτος γνωρίζει τὰ μέλη τῆς ὁμάδος.

3. Ὁ τυχὸν συμφωνηθεὶς ὁμαδικὸς μισθός, ἐφ' ὅσον πρόκειται περὶ κατ' ἀποκοπὴν τοιούτου, κατανέμεται μεταξὺ τῶν ἀποτελούντων τὴν ὁμάδα, ἀναλόγως πρὸς τὴν συμμετοχὴν ἑκάστου εἰς τὸ ἐπιτευχθὲν ἀποτέλεσμα.

Ἐὰν ὁ τοιοῦτος καθορισμὸς εἶναι ἀδύνατος, ὁ μισθὸς κατανέμεται κατὰ κεφαλάς. Ἐν πάσῃ περιπτώσει δέον νὰ ἐξασφαλίζεται εἰς ἕκαστον τῶν ἀποτελούντων τὴν ὁμάδα μισθωτῶν τὸ ἐλάχιστον ὅριον μισθοῦ τῆς ἐπαγγελματικῆς κατηγορίας, εἰς ἣν ἀνήκει.

Ἄρθρον 205

Λύσις σχέσεως ἐργασίας ἐπὶ ὁμάδος

Ἡ λύσις τῆς σχέσεως ἐργασίας ἰσχύει ἐν ἀμφιβολίᾳ ὑπὲρ καὶ κατὰ πάντων τῶν ἀποτελούντων τὴν ὁμάδα ἐργασίας μισθωτῶν.

Ἄρθρον 206

Σχέσις ἐργασίας ἐπὶ δοκιμῇ

1. Σχέσις ἐργασίας ἐπὶ δοκιμῇ δὲν ὑφίσταται ἄνευ ἐγγράφου συμβάσεως, συναπτομένης διὰ χρόνον μὴ ὑπερβαίνοντα τοὺς τρεῖς μῆνας. Ἐντὸς τοῦ χρόνου τούτου ἡ σχέσις ἐργασίας δύναται νὰ λυθῇ διὰ καταγγελίας παρ' ἑκατέρου τῶν μερῶν ἄνευ περιορισμοῦ τινος.

2. Ἐὰν ἡ παροχὴ τῆς ἐργασίας συνεχίζεται μετὰ τὴν πάροδον τοῦ τριμήνου, ἡ σχέσις λογίζεται ὡς ἐξ ὑπαρχῆς σχέσις ἐργασίας.

3. Ἐφ' ὅσον ἐν τῷ νόμῳ δὲν ὁρίζεται ἄλλως, αἱ ἐπὶ σχέσεως ἐργασίας ἰσχύουσαι διατάξεις ἐφαρμόζονται καὶ ἐπὶ σχέσεως ἐργασίας ἐπὶ δοκιμῇ.

Ἄρθρον 207

Παροχὴ ἐργασίας πρὸς πλείονας ἐργοδότας

1. Ἐὰν διὰ σχέσεως ἐργασίας πλείονες ἐργοδόται ἀπασχολοῦν τὸν μισθωτὸν ἐντὸς τῶν αὐτῶν χρονικῶν ὁρίων ἐργασίας, ἕκαστος τούτων εὑθύνεται εἰς ὁλόκληρον ἐναντι τοῦ μισθωτοῦ διὰ τὰς ἐκ τῆς σχέσεως ἐργασίας ὑποχρεώσεις. Τὰ ἐκ τῆς σχέσεως ἐργασίας δικαιώματα τῶν ἐργοδοτῶν ἀσκοῦνται ὑπὸ πάντων ἀπὸ κοινοῦ, ἐκτὸς ἐὰν ἄλλως ὁρίζεται ὑπὸ τοῦ νόμου ἢ συμφωνίας.

2. Ἡ λύσις τῆς σχέσεως ἐργασίας ἰσχύει ἐν ἀμφιβολίᾳ ὑπὲρ καὶ κατὰ πάντων τῶν ἐργοδοτῶν.

Ἄρθρον 208

Παροχὴ ἐργασίας πλειόνων μισθωτῶν πρὸς πλείονας ἐργοδότας

1. Ἐὰν πλείονες ἐργοδόται ἀπασχολοῦν ὁμαδικῶς πλείονας μισθωτοὺς ἐντὸς τῶν αὐτῶν χρονικῶν ὁρίων ἐργασίας, οἱ συμβατικοὶ ὅροι ἑκάστης σχέσεως ἐργασίας καθορίζονται ὑπὸ συμβάσεως ἐργασίας, καταρτιζομένης μεταξὺ τῆς οἰκείας ὀργανώσεως τῶν μισθωτῶν καὶ ἑκάστου ἐργοδότου κεχωρισμένως. Μὴ ὑφισταμένης ὀργανώσεως μισθωτῶν ἡ σύμβασις ἐργασίας καταρτίζεται ὑφ' ἑνὸς τῶν μισθωτῶν, ὡς προϊσταμένου τῆς ὁμάδος.

2. Ἡ λύσις τῆς σχέσεως ἐργασίας ἐν ἀμφιβολίᾳ ἰσχύει ἀτομικῶς ὑπὲρ καὶ κατὰ ἑνὸς ἑκάστου τῶν μερῶν.

Ἄρθρον 209

Διάθεσις τοῦ μισθωτοῦ εἰς ἑτέραν Ἐκμετάλλευσιν

1. Ἐὰν ὁ ἐργοδότης, συναινέσει τοῦ μισθωτοῦ, θέτῃ τὴν ἐργασίαν τούτου εἰς τὴν διάθεσιν ἑτέρας Ἐκμεταλλεύσεως, ἡ σχέσις ἐργασίας διέπεται ὑπὸ τῶν εἰς τὴν πρώτην Ἐκμετάλλευσιν ἰσχυόντων κανόνων, ἐκτὸς ἐὰν εἰς τὴν δευτέραν ἰσχύουν εὐμενέστεροι διὰ τὸν μισθωτόν.

2. Εἰς περίπτωσιν, καθ' ἣν ἡ ἑτέρα Ἐκμετάλλευσις ἀνήκει εἰς ἄλλον ἐργοδότην, ἀμφότεροι οἱ ἐργοδόται εὐθύνονται ἐναντι τοῦ μισθωτοῦ εἰς ὁλόκληρον δι' ἁπάσας τὰς ἐκ τῆς σχέσεως ἐργασίας ἀπορρεούσας ὑποχρεώσεις, ὁ δὲ μισθωτὸς ὑπέχει ἐναντι τοῦ δευτέρου ἐργοδότου τὰς ἐκ τῆς σχέσεως ἐργασίας ὑποχρεώσεις.

Ἄρθρον 210

Ἀναγκαστικὴ σχέσις ἐργασίας

Διὰ πράξεως τῆς Διοικήσεως, ἐκδιδομένης κατόπιν ἐξουσιοδοτήσεως ὑπὸ τοῦ νόμου καὶ ἐπὶ σκοπῷ προστασίας κατηγοριῶν τινων μισθωτῶν εἰς ἐξαιρετικὰς περιστάσεις καὶ ἰδίᾳ μισθωτῶν πολεμιστῶν, ἀναπήρων καὶ θυμάτων πολέμου, δύναται νὰ συνιστᾶται σχέσις ἐργασίας (ἀναγκαστικὴ σχέσις ἐργασίας), ὡς καὶ νὰ καθορίζεται τὸ περιεχόμενον τῆς συμβάσεως ἐργασίας (ὑπηγορευμένη σύμβασις).

Ἄρθρον 211

Εἶδος παρασχετέας ἐργασίας

Ἐὰν ἡ κατὰ τὸ προηγούμενον ἄρθρον διοικητικὴ πρᾶξις δὲν ἀναφέρῃ ἐπακριβῶς κατ' εἶδος τὴν ὑπὸ τοῦ μισθωτοῦ παρασχετέαν ἐργασίαν, οὗτος ὑποχρεοῦται νὰ παρέχῃ ἐργασίαν ἀνάλογον πρὸς τὰς δυνάμεις του καὶ τὰς γνώσεις του καὶ τὴν φυσιολογικήν του κατάστασιν, ἐντὸς τῶν πλαισίων τῆς δραστηριότητος τῆς Ἐκμεταλλεύσεως.

Ἄρθρον 212

Λύσις τῆς ἀναγκαστικῆς σχέσεως ἐργασίας

Ἡ λύσις τῆς ἀναγκαστικῆς σχέσεως ἐργασίας χωρεῖ κατὰ τὰς περὶ ταύτης διατάξεις τῶν εἰδικῶν νόμων, ἐλλείψει δὲ τοιούτων κατὰ τὰς

περὶ λύσεως τῆς σχέσεως ἐργασίας διατάξεις τοῦ ἄρθρου 199.

ΒΙΒΛΙΟΝ ΤΡΙΤΟΝ

ΕΙΔΙΚΗ ΠΡΟΣΤΑΣΙΑ ΤΗΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ

Κεφάλαιον ΙΔ'

Χρονικά ὅρια ἐργασίας

Ἄρθρον 213

Ἔννοια χρόνου ἐργασίας

1. Χρόνος ἐργασίας θεωρεῖται ὁ χρόνος ἀπὸ τῆς ἐνάρξεως μέχρι πέρατος τῆς ἐργασίας, μὴ συμπεριλαμβανομένων τῶν διακοπῶν ἢ διαλειμμάτων ἀναπαύσεως, ὡς καὶ τοῦ χρόνου μεταβάσεως τοῦ μισθωτοῦ εἰς τὸν τόπον τῆς ἐργασίας του, ἔστω καὶ ἂν παρέχωνται πρὸς τοῦτο ὑπὸ τοῦ ἐργοδότου μεταφορικὰ μέσα, ἐκτὸς ἐναντίας συμφωνίας.

2. Δὲν θεωρεῖται διάλειμμα ἡ διὰ σωματικὴν ἀνάγκην ἢ λόγῳ καταφανοῦς κινδύνου ἀπομάκρυνσις ἐκ τῆς ἐργασίας.

3. Ὡς χρόνος ἡμερησίας ἐργασίας θεωρεῖται ὁ χρόνος ἐργασίας ἐντὸς ἑνὸς συνεχοῦς χρονικοῦ διαστήματος 24 ὡρῶν. Ὡς χρόνος ἑβδομαδιαίας ἐργασίας θεωρεῖται ὁ χρόνος ἐργασίας ἀπὸ τοῦ μεσονυκτίου τῆς Κυριακῆς πρὸς Δευτέραν μέχρι τοῦ μεσονυκτίου τῆς ἑπομένης Κυριακῆς.

Ἄρθρον 214

Διάρκεια χρόνου ἐργασίας

1. Ὁ χρόνος ἐργασίας τῶν μισθωτῶν ἐν γένει δὲν δύναται νὰ ὑπερβαίνῃ τὰς 8 ὥρας ἡμερησίως καὶ τὰς 48 καθ' ἑβδομάδα, ἐπιφυλασσομένης τῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρου 226.

2. Ἡ διάταξις τῆς προηγουμένης παραγράφου δὲν ἐφαρμόζεται ἐπὶ μισθωτῶν Ἐκμεταλλεύσεων, εἰς τὰς ὁποίας ἀπασχολοῦνται μόνον τὰ μέλη τῆς οἰκογενείας τοῦ ἐργοδότου, ὡς καὶ ἐπὶ διευθυνόντων ὑπαλλήλων, ἐφ' ὅσον ὁ μηνιαῖος μισθός των ὑπερβαίνει τὸ πενταπλάσιον τοῦ γενικοῦ ἐλαχίστου ὁρίου μισθοῦ ἀνειδικεύτου ἐργάτου.

Ἄρθρον 215

Ἐξουσιοδότησις πρὸς ἐπιμήκυνσιν χρόνου ἡμερησίας ἐργασίας

1. Δι' εἰδικῶν ἀποφάσεων τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας, ἐκδιδομένων μετὰ σύμφωνον γνώμην τοῦ Ἐθνικοῦ Γνωμοδοτικοῦ Συμβουλίου Κοινωνικῆς Πολιτικῆς καὶ δημοσιευομένων εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως, δύναται νὰ καθορισθῇ μακρότερος χρόνος ἡμερησίας ἐργασίας διὰ τοὺς μισθωτοὺς κατὰ τὰς κάτωθι διακρίσεις :

α) Εἰς πόλεις κάτω τῶν 5.000 κατοίκων μέχρι δύο ὡρῶν ἡμερησίως καὶ

β) Εἰς πόλεις ἀπὸ 5.000 ἕως 20.000 κατοίκων μέχρι μιᾶς ὥρας ἡμερησίως.

2. Τῶν διατάξεων τῆς παραγράφου 1 τοῦ παρόντος ἄρθρου ἐξαιροῦνται οἱ μισθωτοὶ οἱ ἀπασχολούμενοι : α) εἰς ἐργασίας βιομηχανικῆς παραγωγῆς, ἐπισκευῆς ἢ μετατροπῆς προϊόντων ἢ ἄλλων πραγμάτων, β) εἰς ἐργασίας μεταφορῶν καὶ γ) εἰς λατομεῖα καὶ μεταλλεῖα.

Ἄρθρον 216

Χρόνος ἐργασίας ἐπὶ ἑτοιμότητος καὶ διαλειπούσης ἐργασίας

Ἐὰν εἰς τὸν χρόνον ἐργασίας περιλαμβάνεται, ὡς ἐκ τῆς φύσεως αὐτῆς, σχετικῶς μακρὸς χρόνος ἑτοιμότητος ἢ αὐτὴ εἶναι ἰδιαζόντως διαλείπουσα, δύνανται διὰ Β.Δ., ἐκδιδομένων τῇ προτάσει τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας καὶ τοῦ ἑκάστοτε ἐποπτεύοντος τὴν Ἐκμετάλλευσιν Ὑπουργοῦ, νὰ καθορίζωνται αἱ περίοδοι ἐργασίας, ἡ διάρκεια τῶν διακοπῶν ἢ διαλειμμάτων, τὸ μέγιστον χρονικὸν διάστημα, μέχρι τοῦ ὁποίου δύναται νὰ ἐκταθῇ ἡ διαλείπουσα ἡμερησία ἐργασία, ὡς καὶ ἡ διάρκεια τῆς ἡμερησίας ἐργασίας, ἥτις δὲν δύναται νὰ ὑπερβαίνῃ τὰς 12 ὥρας.

Ἄρθρον 217

Ὑπέρβασις ἀνωτάτου ὁρίου

1. Ὑπέρβασις τοῦ ἀνωτάτου ὁρίου τῆς ἡμερησίας ἐργασίας, μὴ λογιζομένη ὡς ὑπερωρία, ἐπιτρέπεται :

α) Μέχρι μιᾶς ὥρας καθ' ἑκάστην, ὑπὸ τὸν ὅρον ὅτι ὁ μισθωτὸς δὲν θὰ παρέχῃ ἐργασίαν κατὰ τὸ ἀπόγευμα τοῦ Σαββάτου ἢ καὶ μιᾶς εἰσέτι ἄλλης ἡμέρας τῆς ἑβδομάδος καὶ ὅτι τὸ σύνολον τῶν καθ' ἑβδομάδα ἐργασίμων ὡρῶν δὲν θὰ ὑπερβαίνῃ τὰς 48.

β) Πέραν τῶν ὀκτὼ ὡρῶν καθ' ἡμέραν καὶ τῶν 48 καθ' ἑβδομάδα, ὁσάκις οἱ μισθωτοὶ παρέχουν ἐργασίαν κατ' ἐναλλαγήν (βάρδιαν), ὑπὸ τὸν ὅρον ὅτι ὁ μέσος ὅρος τῶν ὡρῶν ἐργασίας, ὑπολογιζόμενος ἐπὶ περιόδου τριῶν ἑβδομάδων, δὲν θὰ ὑπερβαίνῃ τὰς ὀκτὼ καθ' ἡμέραν καὶ τὰς 48 καθ' ἑβδομάδα.

γ) Πέραν τῶν ὀκτὼ ὡρῶν καθ' ἡμέραν καὶ τῶν 48 καθ' ἑβδομάδα, ὁσάκις οἱ μισθωτοὶ παρέχουν ἐργασίαν κατὰ διαδοχικὰς ἐναλλαγὰς πρὸς ἐξασφάλισιν τῆς ἐκ τῆς φύσεως τῆς Ἐκμεταλλεύσεως ἐπιβαλλομένης συνεχοῦς λειτουργίας ὑπὸ τοὺς ἑξῆς ὅρους :

1) Ὅτι ἡ σειρὰ ἐργασίας τῶν ὁμάδων θὰ μεταβάλληται καθ' ἑβδομάδα, κατὰ τρόπον ὥστε ἡ κατὰ τὴν νύκτα τῆς μιᾶς ἑβδομάδος ἀσχοληθεῖσα ὁμὰς νὰ ἀπασχοληθῇ τὴν ἑπομένην εἰς ὥρας ἡμέρας.

2) Ὅτι αἱ ὧραι ἐργασίας, ὑπολογιζόμεναι ἐπὶ περιόδου τριῶν ἑβδομάδων, δὲν θὰ ὑπερβαίνουν κατ' ἀνώτατον ὅριον τὰς 56 καθ' ἑβδομάδα καὶ

3) Ἐπὶ περιόδου ἑπτὰ ἑβδομάδων θὰ χορηγῆται ἀνάπαυσις ἑπτὰ ἡμερῶν ἐν συνόλῳ. Ἑκάστη τῶν ἡμερῶν ἀναπαύσεως χορηγεῖται τὸ βραδύτερον μετὰ συνεχῆ ἐργασίαν ἑπτὰ ἡμερῶν, ὑποχρεωτικῶς δὲ μία τούτων εἰς ἡμέραν Κυριακήν.

Ἄρθρον 218

Παρεκκλίσεις δι' ἀναπλήρωσιν ἀπολεσθεισῶν ὡρῶν ἐργασίας

1. Ὑπέρβασις τοῦ ἀνωτάτου ὁρίου τῆς ἡμε-

ρησίας έργασίας, λογιζομένη ὡς ὑπερωρία, δύναται νὰ ἐπιτραπῇ κατόπιν ἀδείας τῆς οἰκείας Ἐπιθεωρήσεως Ἐργασίας εἰς ἀναπλήρωσιν ἀπολεσθεισῶν ὡρῶν ἐργασίας συνεπείᾳ διακοπῆς τῆς λειτουργίας τῆς Ἐκμεταλλεύσεως, ὀφειλομένης α) εἰς ἀνωτέραν βίαν ἢ β) εἰς καιρικὰς μεταβολὰς προκειμένου περὶ Ἐκμεταλλεύσεων, εἰς ἃς, ὡς ἐκ τῆς φύσεώς των, διακόπτεται λόγῳ τῶν καιρικῶν μεταβολῶν ἡ ἐργασία.

2. Ἡ κατὰ τὴν προηγουμένην παράγραφον ἄδεια παρέχεται μετὰ προηγουμένην διαπίστωσιν παρὰ τοῦ ἁρμοδίου Ἐπιθεωρητοῦ Ἐργασίας τοῦ συνόλου τῶν ἀπολεσθεισῶν ὡρῶν ἐργασίας.

3. Ἡ οὕτω παρεχομένη ἄδεια δὲν δύναται νὰ ὑπερβαίνῃ τὰς δύο προσθέτους ὥρας ἐργασίας καθ' ἑκάστην.

4. Διὰ τῆς ἀδείας κατανέμονται αἱ ἀπολεσθεῖσαι ὧραι ἐργασίας ὡς ἑξῆς:

α) Ἐργασία μιᾶς ἡμέρας κατανέμεται κατ' ἐλάχιστον ὅριον ἐντὸς χρονικοῦ διαστήματος δέκα πέντε ἐργασίμων ἡμερῶν ἀπὸ τῆς ἐπαναλήψεως τῆς ἐργασίας.

β) Ἐργασία μιᾶς ἑβδομάδος ἐντὸς χρονικοῦ διαστήματος 30 ἡμερῶν καὶ

γ) Ἐργασία πέραν τῆς ἑβδομάδος εἰς μακρότερα χρονικὰ διαστήματα, καθοριζόμενα ὑπὸ τοῦ χορηγοῦντος τὴν ἄδειαν Ἐπιθεωρητοῦ Ἐργασίας.

Ἄρθρον 219

Παρεκκλίσεις λόγῳ ἀνάγκης ἢ σωρεύσεως ἐργασίας

1. Ὑπέρβασις τοῦ ἀνωτάτου ὁρίου τῆς ἡμερησίας ἐργασίας, λογιζομένη ὡς ὑπερωρία, δύναται νὰ ἐπιτραπῇ κατόπιν ἀδείας τῆς ἁρμοδίας Ἐπιθεωρήσεως Ἐργασίας:

α) Εἰς περιπτώσεις ἐπειγούσης ἐργασίας, ἡ ἐκτέλεσις τῆς ὁποίας εἶναι ἀναγκαία πρὸς πρόληψιν ἐπικειμένων ἀτυχημάτων, ὀργάνωσιν μέτρων σωτηρίας ἢ ἀντιμετώπισιν ἐπελθουσῶν αἰφνιδίων ζημιῶν εἰς τὸ ὑλικὸν ἢ τὰς ἐγκαταστάσεις ἢ τὸ κτίριον τῆς Ἐκμεταλλεύσεως.

β) Εἰς περιπτώσεις ἐξαιρετικῆς σωρεύσεως ἐργασίας.

γ) Κατὰ τὰς παραμονὰς τῶν ἐξαιρεσίμων ἑορτῶν.

δ) Διὰ προπαρασκευαστικὰς ἢ συμπληρωματικὰς ἐργασίας, αἱ ὁποῖαι, ὡς ἐκ τῆς φύσεως τῆς ἐργασίας, ἐκτελοῦνται ἐκτὸς τοῦ διὰ τὴν γενικὴν ἐργασίαν τῆς Ἐκμεταλλεύσεως χρονικοῦ ὁρίου τῆς ἡμερησίας ἐργασίας.

ε) Εἰς περιπτώσεις σωρεύσεως ἐργασίας, λόγῳ σοβαρῶν δυσχερειῶν ἐνισχύσεως τῆς Ἐκμεταλλεύσεως διὰ μισθωτῶν.

2. Εἰς τὰς ὑπὸ στοιχεῖον α' περιπτώσεις μετὰ προηγουμένην ἀναγγελίαν τούτων εἰς τὴν ἁρμοδίαν Ἐπιθεώρησιν Ἐργασίας ἡ ὑπέρβασις κατὰ τὴν πρώτην ἡμέραν εἶναι ἀπεριόριστος, κατὰ τὰς ἑπομένας ὅμως ἡμέρας ἀπαιτεῖται πρὸς τοῦτο ἄδεια. Ὁ πρόσθετος οὗτος χρόνος ἐργασίας δὲν δύναται νὰ ὑπερβῇ τὰς ἀπαιτουμένας πρὸς ἀποτροπὴν σοβαρᾶς βλάβης εἰς τὴν τακτικὴν πορείαν τῆς ἐργασίας ὥρας, ἐν πάσῃ δὲ περιπτώσει τὰς δύο ὥρας καθ' ἑκάστην. Εἰς τὴν ἀνωτέρω περίπτωσιν δύνανται αἱ ὑπερωρίαι νὰ ἐπιτρέπωνται ἐπὶ πλέον τῶν παρεχομένων διὰ τὰς λοιπὰς περιπτώσεις.

3. Εἰς τὰς ὑπὸ στοιχεῖα β' καὶ γ' περιπτώσεις ἡ ὑπέρβασις δὲν δύναται νὰ εἶναι μακροτέρα τῶν δύο ὡρῶν καθ' ἑκάστην, οὐδὲ τῶν 120 ὡρῶν ἐν συνόλῳ κατ' ἔτος δι' ἀμφοτέρας. Κατὰ τὰς παραμονὰς τῶν ἐξαιρεσίμων ἑορτῶν ἡ καθ' ἑκάστην ὑπέρβασις δύναται νὰ εἶναι καὶ μακροτέρα τῶν δύο ὡρῶν.

Ἀποκλείεται ἡ παροχὴ ἀδείας διὰ τὰς περιπτώσεις β' καὶ γ', προκειμένου περὶ ἐργασιῶν ἐκτελουμένων ἐντὸς χώρων ἀποδεδειγμένως ἀνθυγιεινῶν, ἢ ἐφ' ὅσον ἔχει ἐπιτραπῇ ὑπέρβασις διὰ τὰς ὑπὸ στοιχεῖα δ' καὶ ε' περιπτώσεις.

4. Εἰς τὰς ὑπὸ στοιχεῖον δ' περιπτώσεις ἡ ὑπέρβασις, μὴ δυναμένη νὰ εἶναι μακροτέρα τῶν δύο ὡρῶν καθ' ἑκάστην, ἐπιτρέπεται κατ' Ἐκμετάλλευσιν ἢ κατ' ἐπάγγελμα μόνον δι' ἀποφάσεων τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας, μετὰ γνώμην τοῦ Ἐθνικοῦ Γνωμοδοτικοῦ Συμβουλίου Κοινωνικῆς Πολιτικῆς. Διὰ τῶν αὐτῶν ἀποφάσεων καθορίζεται κατὰ περίπτωσιν τὸ συνολικὸν ὕψος τῶν κατ' ἔτος ἐπιτρεπομένων ὑπερβάσεων.

5. Εἰς τὰς ὑπὸ στοιχεῖον ε' περιπτώσεις ἡ ὑπέρβασις δὲν δύναται νὰ εἶναι μακροτέρα τῶν δύο ὡρῶν καθ' ἑκάστην. Ἡ τοιαύτη ὑπέρβασις δύναται νὰ διαρκέσῃ δι' ὃν χρόνον ὑφίσταται ἡ σωρευσις τῆς ἐργασίας καὶ αἱ δυσχέρειαι ἐνισχύσεως τῆς Ἐκμεταλλεύσεως διὰ μισθωτῶν, ἐν πάσῃ δὲ περιπτώσει δὲν δύναται νὰ ὑπερβῇ τὰς 120 ὥρας ἐτησίως.

Ἄρθρον 220

Ἡμερησία διακοπὴ ἐργασίας

1. Μετὰ τὸ πέρας τοῦ χρόνου τῆς ἡμερησίας ἐργασίας δέον νὰ παρέχηται εἰς τὸν μισθωτὸν συνεχὴς διακοπὴ ἐργασίας τοὐλάχιστον 11 ὡρῶν. Διὰ συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας ἢ δι' ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας μετὰ γνώμην τοῦ Ἐθνικοῦ Γνωμοδοτικοῦ Συμβουλίου Κοινωνικῆς Πολιτικῆς, δημοσιευομένης εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως, δύναται ἡ ἀνωτέρω διακοπὴ νὰ περιορίζεται εἰς δέκα ὥρας κατὰ κλάδους Ἐκμεταλλεύσεων ἢ ἐπαγγελμάτων.

Ἡ διάταξις τῆς προηγουμένης παραγράφου δὲν ἰσχύει ἐπὶ Ἐκμεταλλεύσεων, εἰς ἃς ἐφαρμόζεται σύστημα ἐργασίας κατ' ἐναλλαγήν.

Ἄρθρον 221

Διαλείμματα ἀναπαύσεως

1. Ἐὰν ἡ συναλικὴ ἡμερησία ἐργασία τοῦ μισθωτοῦ ὑπερβαίνῃ τὰς ἓξ ὥρας, δέον νὰ παρέχηται εἰς αὐτὸν διάλειμμα ἀναπαύσεως, διαρκείας ἡμισείας καὶ μέχρι μιᾶς κατ' ἀνώτατον ὅριον ὥρας. Τὸ διάλειμμα ἀναπαύσεως παρέχεται τὸ βραδύτερον μετὰ συνεχῆ ἐργασίαν πέντε ὡρῶν.

2. Ὁ Ἐπιθεωρητὴς Ἐργασίας, ἐὰν τὸ συμφέρον τοῦ μισθωτοῦ ἀπαιτῇ τοῦτο ἢ ὑφίσταται ἀνάγκη ἐκ λόγων τεχνικῶν τῆς Ἐκμεταλλεύσεως, δύναται τῇ αἰτήσει τοῦ ἐργοδότου νὰ ἐπιτρέπῃ δύο διαλείμματα διαρκείας δέκα πέντε λεπτῶν ἕ-

καστον. Η αύτη εύχέρεια παρέχεται έπι Έκμεταλλεύσεων ή έπι τμημάτων τούτων, είς τας όποίας οί μισθωτοί άμείβονται κατ' άποκοπήν ή έργάζονται κατά σύστημα αύτομάτων ταινιών μεταφοράς.

Ο Έπιθεωρητής Έργασίας δύναται νά καθορίση διαλείμματα πέραν τών έν τη παραγράφω 2 όριζομένων όρίων, έφ' όσον τούτο άπαιτείται έκ τοῦ κοπιώδους τής έργασίας ή τοῦ έπικινδύνου αύτής διά την ύγείαν τοῦ μισθωτοῦ.

Άρθρον 222

Διακοπαί έργασίας

1. Είς περιπτώσεις διακεκομμένης έργασίας έπιτρέπεται μία μόνον διακοπή, μή δυναμένη νά ύπερβή τας δύο ώρας διά τό άπό 1ης Νοεμβρίου μέχρι 30ής Άπριλίου ή τας τρεις ώρας διά τό ύπόλοιπον έκάστου έτους διάστημα.

2. Είς είδικάς περιπτώσεις, δικαιολογουμένας έκ τής φύσεως τής Έκμεταλλεύσεως ή τοῦ είδους τής έκτελουμένης έργασίας, δύναται δι' άποφάσεων τοῦ Ύπουργοῦ Έργασίας, μετά γνώμην τοῦ Έθνικοῦ Γνωμοδοτικοῦ Συμβουλίου Κοινωνικής Πολιτικής, νά καθορίζηται έκάστοτε ή κατά τά άνωτέρω διακοπή έργασίας μέχρι πέντε ώρών κατ' άνώτατον όριον κατά κατηγορίας Έκμεταλλεύσεων ή μισθωτών.

Άρθρον 223

Άπαγόρευσις έργασίας κατά διαλείμματα καί διακοπάς.— Χώρος διαμονής

1. Κατά τον χρόνον τής διακοπής έργασίας ή τοῦ διαλείμματος άναπαύσεως άπαγορεύεται ή καθ' οίονδήποτε τρόπον άπασχόλησις τοῦ μισθωτοῦ έντός ή έκτός τοῦ χώρου τής έργασίας του.

2. Ο έργοδότης ίδία έπι Έκμεταλλεύσεων άπασχολουσών πολυάριθμον προσωπικόν ύποχρεοῦται, όπως διαθέτη ίδιαίτερον καταλλήλως διερρυθμισμένον χώρον πρός παραμονήν τοῦ μισθωτοῦ κατά τον χρόνον τοῦ διαλείμματος άναπαύσεως, ώς καί λήψεως τυχόν γεύματος.

Άρθρον 224

Έλευθερία μισθωτοῦ κατά διαλείμματα

Τά διαλείμματα άναπαύσεως λογίζονται ώς χρόνος έργασίας, έφ' όσον είς τον μισθωτόν δέν έπιτρέπεται ή άπομάκρυνσις άπό τοῦ τόπου έργασίας.

Άρθρον 225

Χρόνος έργασίας είς Δημοσίας Ύπηρεσίας

Είς Έκμεταλλεύσεις τοῦ Δημοσίου ή Νομικών Προσώπων Δημοσίου Δικαίου (Ύπηρεσίαι) δύναται δι' άποφάσεων τοῦ Ύπουργοῦ Έργασίας καί τοῦ άρμοδίου κατά περίπτωσιν Ύπουργοῦ, δημοσιευομένων είς την Έφημερίδα τής Κυβερνήσεως, νά έπεκτείνεται τό ίσχύον διά τούς δημοσίους ύπαλλήλους ώράριον έργασίας καί έπι τών είς αύτάς έργαζομένων μισθωτών.

Άρθρον 226

Έλεύθερος χρόνος καθ' έβδομάδα

1. Έάν ή έβδομαδιαία έργασία κατανέμεται είς περισσοτέρας τών πέντε ήμερών, δέον νά παρέχεται είς τούς μισθωτούς ήμίσεια έλευθέρα ήμέρα καθ' έβδομάδα, άρχομένη άπό τής 12ης μεσημβρινής, έξαιρουμένων τών έβδομάδων, είς τας όποίας έμπίπτει ήμέρα άργίας, αύξανομένου άναλόγως τοῦ χρόνου έργασίας τών λοιπών ήμερών τής έβδομάδος.

Η κατά τά άνωτέρω έπι πλέον τοῦ άνωτάτου χρονικοῦ όρίου ήμερησίας έργασίας παρεχομένη έργασία δέν θεωρείται ώς ύπερωρία, έφ' όσον δέν γίνεται ύπέρβασις τοῦ άνωτάτου χρονικοῦ όρίου έβδομαδιαίας έργασίας.

2. Η διάταξις τής προηγουμένης παραγράφου δέν ίσχύει είς Έκμεταλλεύσεις, είς τας όποίας έφαρμόζεται σύστημα έργασίας κατ' έναλλαγήν.

Άρθρον 227

Μείωσις χρονικών όρίων έργασίας διά Β. Δ.

Διά Β. Δ/γμάτων, έκδιδομένων τη προτάσει τοῦ Ύπουργοῦ Έργασίας, μετά γνώμην τοῦ Έθνικοῦ Γνωμοδοτικοῦ Συμβουλίου Κοινωνικής Πολιτικής, δύναται νά μειοῦται τό άνώτατον όριον ήμερησίας καί έβδομαδιαίας έργασίας, έφ' όσον τούτο έπιβάλλεται έκ σοβαρών λόγων προστασίας τής ύγείας τών μισθωτών.

Κεφάλαιον ΙΕ'

ΩΡΑΙ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑΣ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΩΝ

Άρθρον 228

Έννοια καταστήματος

1. Κατάστημα διά την έφαρμογήν τοῦ παρόντος είναι πᾶς χῶρος, ένθα ένεργοῦνται πωλήσεις έμπορευμάτων παντός είδους κατά τρόπον σταθερόν καί μόνιμον πρός τό κοινόν. Πρός καταστήματα έξομοιοῦνται τά κουρεῖα, κομμωτήρια καί ίνστιτοῦτα αίσθητικής.

2. Διά Β. Διαταγμάτων, έκδιδομένων τη προτάσει τοῦ Ύπουργοῦ Έργασίας, μετά γνώμην τοῦ Έθνικοῦ Γνωμοδοτικοῦ Συμβουλίου Κοινωνικής Πολιτικής, δύνανται νά χαρακτηρίζωνται διά την έφαρμογήν τοῦ παρόντος ώς καταστήματα καί έτεροι χῶροι, είς τούς όποίους παρέχονται ύπηρεσίαι πρός τό κοινόν.

3. Δέν λογίζονται ώς καταστήματα αύτόματα μηχανήματα πωλήσεως καί τά παρ' άναπήρων πολέμου έκμεταλλευόμενα περίπτερα.

Άρθρον 229

Τρόπος καθορισμοῦ ώρῶν λειτουργίας καταστημάτων

1. Αί ώραι ένάρξεως καί λήξεως τής ήμερησίας λειτουργίας τών καταστημάτων καθορίζονται έκάστοτε καί κατανέμονται έντός τοῦ 24ώρου διά δημοσιευομένων είς την Έφημερίδα τής Κυβερνήσεως άποφάσεων τοῦ Ύπουργοῦ Έργασίας μέν, έφ' όσον άφοροῦν είς άπασαν την Έπικράτειαν ή την περιφέρειαν τής τέως Διοικήσεως Πρωτευούσης, τοῦ άρμοδίου Νομάρχου δέ είς τας λοιπάς περιφερείας. Αί έν λόγω άποφάσεις έκδίδονται μετά γνώμην τών ένδιαφερομένων όργανώσεων έργοδοτών καί μισθωτών καί τής άρ-

μοδίας Δημοτικῆς ἢ Κοινοτικῆς Ἀρχῆς.

2. Δὲν ἀπαιτεῖται προηγουμένη γνώμη τῶν ἐνδιαφερομένων ὀργανώσεων, ἐὰν δὲν ἀνακοινωθῇ τοιαύτη ἐντὸς 15θημέρου ἀπὸ τῆς κοινοποιήσεως σχετικῆς προσκλήσεως ἢ ἐὰν δὲν ὑφίστανται τοιαῦται.

3. Αἱ κατὰ τὰ ἀνωτέρω ἀποφάσεις ἀφοροῦν καταστήματα ὁριζόμενα κατὰ κατηγορίας εἴτε καθ' ὁλόκληρον τὴν Ἐπικράτειαν εἴτε εἰς περιφερείας, πόλεις ἢ χωρία.

Ἄρθρον 230

Ἀνώτατον χρονικὸν ὅριον λειτουργίας καταστημάτων

1. Διὰ τῶν κατὰ τὸ προηγούμενον ἄρθρον ἀποφάσεων αἱ ὧραι λειτουργίας τῶν καταστημάτων δύναται νὰ καθορίζωνται μέχρι 12 κατ' ἀνώτατον ὅριον ἡμερησίως, νὰ κατανέμωνται δὲ αὗται εἰς τὸ μεταξὺ τῆς 6ης πρωϊνῆς καὶ 10ης νυκτερινῆς χρονικὸν διάστημα.

2. Εἰδικῶς διὰ τὴν ἐξυπηρέτησιν κοινωνικῶν ἀναγκῶν ἢ διὰ τουριστικοὺς λόγους, ἰδίᾳ δὲ προκειμένου περὶ φαρμακείων, πρατηρίων βενζίνης καὶ καταστημάτων πωλήσεως εἰδῶν λαϊκῆς τέχνης, δὲν ἰσχύουν αἱ ἀνωτέρω περιορισμοί, τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας δυναμένου νὰ καθορίζῃ ἄλλως τὰς ὥρας λειτουργίας τούτων, ὡς καὶ τὴν ἐκ περιτροπῆς διανυκτέρευσιν αὐτῶν.

3. Ἐὰν δὲν ὑφίσταται νομίμως καθωρισμένον ὡράριον λειτουργίας, αὐτὴ εἶναι ἐλευθέρα διὰ πᾶσας τὰς ὥρας τοῦ 24ώρου.

Ἄρθρον 231

Ἀπαγόρευσις ἀπασχολήσεως συναλλαγῶν εἰς κλειστὰ καταστήματα

1. Καθ' ἃς ὥρας ὁρίζεται ὅτι τὰ καταστήματα παραμένουν κλειστὰ ἀπαγορεύεται πᾶσα ἐν αὐτοῖς ἀπασχόλησις μισθωτοῦ, ὡς καὶ πᾶσα συναλλαγή.

2. Πελάται, εὑρισκόμενοι ἐντὸς τοῦ καταστήματος κατὰ τὴν ὥραν τοῦ κλεισίματος αὐτοῦ, ἐπιτρέπεται νὰ ἐξυπηρετηθοῦν ἐπὶ ἓν εἰσέτι δεκάλεπτον.

3. Εἰς ὥρας, καθ' ἃς τὰ καταστήματα παραμένουν κλειστά, ἀπαγορεύεται ἡ παρὰ πλανοδίων πώλησις εἰδῶν πωλουμένων εἰς τὰ κλειστὰ καταστήματα.

Ἄρθρον 232

Ἔκτακτον κλείσιμον καταστημάτων

Ὁ ἁρμόδιος Νομάρχης δι' ἀποφάσεώς του δύναται νὰ ὁρίζῃ τὸ κλείσιμον καταστημάτων καθ' ὡρισμένας ὥρας λόγῳ ἐξαιρετικῶν ἢ ἐκτάκτων γεγονότων. Διὰ τῆς αὐτῆς ἀποφάσεως παρατείνεται ὑποχρεωτικῶς κατὰ τὴν αὐτὴν ἢ ἄλλην ἡμέραν ἡ λειτουργία τῶν ἐν λόγῳ καταστημάτων πρὸς συμπλήρωσιν τῆς ἐργασίας τῶν ὡρῶν, καθ' ἃς παρέμειναν ταῦτα κλειστά.

Ἄρθρον 233

Καταστήματα εἰς πόλεις κάτω τῶν 3.000 κατοίκων

1. Εἰς πόλεις ἢ συνοικισμοὺς μέχρι 3.000 κατοίκων ἐπιτρέπεται ἡ λειτουργία τῶν καταστημάτων, ἄνευ ἀπασχολήσεως προσωπικοῦ, κατὰ τὰς Κυριακὰς καὶ ἡμέρας ἀργίας ἀπὸ τῆς 10ης πρωϊνῆς μέχρι τῆς 1ης μεσημβρινῆς ὥρας.

2. Δι' ἀποφάσεων τοῦ ἁρμοδίου Νομάρχου, δημοσιευομένων εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως, δύναται νὰ ἀπαγορεύεται ἡ λειτουργία τοῦ συνόλου ἢ κατηγοριῶν τινων καταστημάτων κατὰ τὰς ὡς ἄνω ὥρας.

Ἄρθρον 234

Ἐξαίρεσις πρὸς ἐξυπηρέτησιν περιηγητῶν

Πρὸς ἐξυπηρέτησιν περιηγητῶν ἢ ἐκδρομέων ἢ τελέσεως τοπικῶν ἑορτῶν ἢ ὠργανωμένων καλλιτεχνικῶν ἐκδηλώσεων δύναται ὁ Ὑπουργὸς Ἐργασίας διὰ τὴν περιφέρειαν τῆς ἕως Διοικήσεως Πρωτευούσης ἢ ὁ ἁρμόδιος Νομάρχης διὰ τὰς λοιπὰς περιφερείας, δι' ἀποφάσεών των, νὰ ἐπιτρέπουν τὴν λειτουργίαν μετὰ ἢ ἄνευ ἀπασχολήσεως προσωπικοῦ δι' ὡρισμένας ὥρας κατὰ τὰς Κυριακὰς καὶ ἡμέρας ἀργίας κατηγοριῶν τινων καταστημάτων.

Ἄρθρον 235

Λειτουργία καταστημάτων τινῶν

Τὰ ζαχαροπλαστεῖα καὶ καφενεῖα παραμένουν κλειστὰ κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς Γεννήσεως τοῦ Χριστοῦ καὶ τὴν Κυριακὴν τοῦ Πάσχα, ἐξαιρουμένων τῶν ἐξοχικῶν καὶ τῶν εὑρισκομένων εἰς σιδηροδρομικούς, ἀεροπορικοὺς σταθμοὺς ἢ σταθμοὺς ἄλλων συνεχοῦς λειτουργίας μεταφορικῶν μέσων.

Ἄρθρον 236

Ἐκ περιτροπῆς λειτουργία κατὰ Κυριακάς

Δι' ἀποφάσεων τοῦ ἁρμοδίου Νομάρχου δύναται νὰ καθορίζεται ἡ ἐκ περιτροπῆς λειτουργία κατὰ Κυριακὰς διαφόρων κατηγοριῶν καταστημάτων, τὰ ὁποῖα κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ παρόντος ἐπιτρέπεται νὰ λειτουργοῦν κατὰ Κυριακήν.

Κεφάλαιον ΙΣΤ'

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΑΝΑΠΑΥΣΙΣ, ΚΥΡΙΑΚΗ ΑΡΓΙΑ, ΗΜΕΡΑΙ ΑΡΓΙΑΣ

Ἄρθρον 237

Ὑποχρεωτικὴ ἑβδομαδιαία ἀνάπαυσις μισθωτῶν

1. Εἰς τοὺς μισθωτοὺς παρέχεται καθ' ἑβδομάδα συνεχὴς ἐλεύθερος χρόνος 24 ὡρῶν, ἄνευ δικαιώματος μισθοῦ, ἀρχόμενος ἀπὸ τῆς 00.00 ὥρας τῆς Κυριακῆς, μέχρι τῆς 24.00 τῆς ἰδίας ἡμέρας (ἑβδομαδιαία ἀνάπαυσις).

2. Ἐπὶ μισθωτῶν, ἀνηκόντων εἰς θρησκευτικὰς μειονότητας, κατὰ τὴν παροχὴν τῆς ἑβδομαδιαίας ἀναπαύσεως δέον νὰ λαμβάνεται κατὰ τὸ δυνατὸν πρόνοια, ὥστε νὰ τηροῦνται αἱ θρησκευτικοὶ κανόνες καὶ αἱ παραδόσεις των.

Ἄρθρον 238

Ἀπαγόρευσις ἀπασχολήσεως

Κατὰ τὸν χρόνον τῆς ἑβδομαδιαίας ἀναπαύ-

σεως απαγορεύεται ή καθ' οιονδήποτε τρόπον απασχόλησις του μισθωτού.

Άρθρον 239

Ημέραι άργίας

1. Η απασχόλησις των μισθωτών απαγορεύεται κατά τας κάτωθι ημέρας:

α) Την 25ην Μαρτίου

β) Την Μεγάλην Παρασκευήν

γ) Την Δευτέραν του Πάσχα

δ) Της Κοιμήσεως της Θεοτόκου και

ε) Της Γεννήσεως του Χριστού

2. Διά συλλογικών συμβάσεων εργασίας ή αποφάσεων του αρμοδίου Νομάρχου διά την περιφέρειάν του δύναται να απαγορεύεται ή απασχόλησις των μισθωτών, ολοκληρωτικώς ή μερικώς και καθ' έτερας ημέρας εορτών, μέχρις εξ κατ' έτος.

3. Η άργία άρχεται από της 00.00 ώρας μέχρι της 24.00 ώρας της ιδίας ημέρας.

4. Πρό της εκδόσεως τοιαύτης αποφάσεως ο Νομάρχης υποχρεούται να ζητήσῃ την γνώμην των αρμοδίων οργανώσεων εργοδοτικών και εργατικών.

Άρθρον 240

Εξαιρέσεις τινές δι' ωρισμένας ημέρας

1. Δεν ισχύει ή άργία κατά τας διά συλλογικών συμβάσεων εργασίας ή αποφάσεων του αρμοδίου Νομάρχου οριζομένας εορτάς, οσάκις αύται συμπίπτουν μὲ ημέραν Σάββατον ή Δευτέραν, προκειμένου ειδικώς περί παντοπωλείων, κρεοπωλείων, ιχθυοπωλείων, οπωροπωλείων, πτηνοπωλείων, κουρείων και κομμωτηρίων.

2. Της παρούσης διατάξεως εξαιρούνται, οριζόμεναι τυχόν ως ημέραι άργίας, ή πρώτη του έτους, ή εορτή των Φώτων και ή εορτή του Πολιούχου εκάστης πόλεως.

Άρθρον 241

Τελευταία Κυριακή του έτους

1. Κατά την τελευταίαν Κυριακήν του έτους επιτρέπεται ή παροχή εργασίας παρά των μισθωτών και ή λειτουργία των καταστημάτων εν γένει.

2. Εάν ή τελευταία Κυριακή συμπέσῃ πρὸς την ημέραν των Χριστουγέννων ή άλλην ημέραν άργίας, επιτρέπεται ή παροχή εργασίας υπό των μισθωτών την προτελευταίαν Κυριακήν του έτους.

Άρθρον 242

Εξαιρέσεις Εκμεταλλεύσεων

Αι διατάξεις περί αναπαύσεως καθ' ημέραν Κυριακήν και ημέρας άργίας δεν εφαρμόζονται επί μισθωτών απασχολουμένων εις Εκμεταλλεύσεις:

α) Συνεχούς λειτουργίας, όσον αφορά τούς μισθωτούς, οί οποίοι παρέχουν εργασίαν κατά σύστημα διαδοχικώς εναλλασσομένων ομάδων εργασίας.

β) Μεταφοράς προσώπων ή πραγμάτων παντός είδους, ως και των μετ' αυτών αμέσως συνδεομένων εργασιών αποστολής, φορτώσεως, εκφορτώσεως και ταχείας επισκευής των εν κινήσει μεταφορικών μέσων.

γ) Παραγωγής και διανομής ρεύματος, ύδατος και φωταερίου.

δ) Τηλεπικοινωνιών, ραδιοφωνίας, τηλεοράσεως και λήψεως κινηματογραφικών ταινιών.

ε) Δημοσίων και ψυχαγωγικών θεαμάτων και κέντρων διασκεδάσεως παντός είδους, εκθέσεων, μουσείων, ως και επί συναυλιών, αθλητικών αγώνων και γραφείων ταξειδίων.

στ) Ανθοπωλείων.

ζ) Λουτρών.

η) Εστιατορίων, ζαχαροπλαστείων, καφενείων, γαλακτοπωλείων και συναφών καταστημάτων.

η) Ξενοδοχείων.

ι) Ιατρείων, κλινικών, νοσοκομείων και υγειονομικών ιδρυμάτων, γραφείων κηδειών, νεκροταφείων και νεκροτομείων.

ια) Περιπτέρων.

ιβ) Πεταλωτηρίων.

ιγ) Φωτογραφείων.

Άρθρον 243

Εξαιρέσεις εργασιών τινων

Αι διατάξεις περί αναπαύσεως καθ' ημέραν Κυριακήν και ημέρας άργίας δεν εφαρμόζονται επί μισθωτών, απασχολουμένων εις τας κάτωθι εργασίας, ανεξαρτήτως του είδους της Εκμεταλλεύσεως:

α) Φυλάξεως.

β) Οδοκαθαρισμού και αποκομιδής απορριμμάτων.

γ) Εξυπηρετήσεως αυτομάτων μηχανημάτων πωλήσεως.

δ) Παροχής ενεργείας, κινητηρίου δυνάμεως και θερμάνσεως.

ε) Εις αρτοποιεία δι' εργασίας εψήσεως φαγητών και προπαρασκευής της παραγωγής άρτου της επομένης ημέρας.

στ) Επί οικιακών μισθωτών.

Άρθρον 244

Επέκτασις της κατά Κυριακήν αναπαύσεως διά Β. Διαταγμάτων

Διά Β. Διαταγμάτων, εκδιδομένων τῇ προτάσει του Υπουργού της Εργασίας, μετά γνώμην του Εθνικού Γνωμοδοτικού Συμβουλίου Κοινωνικής Πολιτικής, δύναται να επεκτείνεται ή κατά Κυριακήν και ημέρας άργίας ανάπαυσις και εις Εκμεταλλεύσεις ή Εργασίας, εις ας κατά τας διατάξεις του παρόντος δεν ισχύει αύτη.

Άρθρον 245

Εξαιρέσεις λόγῳ κοινωνικής ανάγκης

Δι' αποφάσεων του Υπουργού Εργασίας, εκδιδομένων μετά γνώμην του Εθνικού Γνωμοδοτικού Συμβουλίου Κοινωνικής Πολιτικής και δημοσιευομένων εις την Εφημερίδα της Κυβερνήσεως, δύναται να επιτραπῇ ή εργασία κατά τας

Κυριακάς καὶ ἡμέρας ἀργίας δι' ὡρισμένα εἴδη Ἐκμεταλλεύσεων ἢ Ἐργασιῶν ἢ κατηγορίας μισθωτῶν, πρὸς ἱκανοποίησιν ἐπειγουσῶν κοινωνικῶν ἀναγκῶν, καθοριζομένης ἅμα τῆς χρονικῆς διαρκείας τῆς ἐργασίας, ὡς καὶ τῶν λοιπῶν προϋποθέσεων.

Ἄρθρον 246

Ἐξαίρεσις λόγῳ συντηρήσεως, ἀτυχημάτων κ. λ. π.

Κατόπιν ἀδείας τοῦ ἁρμοδίου Ἐπιθεωρητοῦ Ἐργασίας, ὁριζούσης τὰς ἡμερομηνίας, τὰ ὀνόματα τῶν μισθωτῶν καὶ τὰς ὥρας ἀπασχολήσεως, ἐπιτρέπεται ἡ ἀπασχόλησις τῶν μισθωτῶν κατὰ Κυριακὰς καὶ ἡμέρας ἀργίας εἰς τὰς ἑξῆς περιπτώσεις:

α) Εἰς ἐργασίας καθαρισμοῦ, συντηρήσεως καὶ μικροεπισκευῶν ἐγκαταστάσεων τῶν Ἐκμεταλλεύσεων, ἐφ' ὅσον ἐκ τούτων ἐξαρτᾶται ἡ κανονικὴ λειτουργία τῆς Ἐκμεταλλεύσεως καὶ δὲν δύνανται αὗται νὰ γίνωνται κατ' ἐργάσιμον ἡμέραν ἄνευ προκλήσεως σοβαρᾶς ἀνωμαλίας εἰς τὴν Ἐκμετάλλευσιν ἢ ἄνευ κινδύνου τῆς ζωῆς ἢ ὑγείας τῶν μισθωτῶν.

β) Εἰς περιπτώσεις ἐπειγούσης ἐργασίας, μὴ δυναμένης νὰ ἀναβληθῇ, ἄνευ κινδύνου καταστροφῆς τῶν προϊόντων ἢ βλάβης τῶν ἐγκαταστάσεων τῆς Ἐκμεταλλεύσεως ἢ τῶν ὑλικῶν, παρακωλυούσης τὴν κανονικὴν λειτουργίαν τῆς Ἐκμεταλλεύσεως. Εἰς τὰς περιπτώσεις ταύτας, ἐὰν εἶναι ἀδύνατον νὰ ζητηθῇ ἡ ἄδεια πρὸ τῆς ἐνάρξεως τῆς ἐργασίας, ἐπιβάλλεται ἡ ἀναγγελία τῆς ἐργασίας εἰς τὴν Ἀστυνομικὴν Ἀρχήν, εὐθὺς μετὰ τὴν ἔναρξιν τῆς ἐργασίας.

2. Εἰς τὰς ὑπὸ στοιχεῖον β' περιπτώσεις δύναται νὰ ἐπιτραπῇ ἡ ἐργασία καὶ κατὰ τὰς ἀναπληρωματικὰς ἡμέρας ἑβδομαδιαίας ἀναπαύσεως.

Ἄρθρον 247

Κλεισιμον Ἐκμεταλλεύσεων κατὰ Κυριακὰς καὶ ἀργίας

Ἐφ' ὅσον κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ παρόντος δὲν ἐπιτρέπεται ἡ ἀπασχόλησις τῶν μισθωτῶν κατὰ Κυριακὰς καὶ ἡμέρας ἀργίας δέον αἱ Ἐκμεταλλεύσεις ἢ τὰ τμήματα αὐτῶν νὰ παραμένουν κλειστά.

Ἄρθρον 248

Ἀναπληρωματικὴ ἑβδομαδιαία ἀνάπαυσις

1. Μισθωτός, ἀπασχολούμενος ὁπωσδήποτε κατὰ Κυριακὴν πέραν τῶν τεσσάρων ὡρῶν, δικαιοῦται ἀναπληρωματικῆς ἑβδομαδιαίας ἀναπαύσεως διαρκείας 24 συνεχῶν ὡρῶν κατ' ἄλλην ἐργάσιμον ἡμέραν τῆς ἑπομένης ἑβδομάδος. Πᾶσα ἀρξαμένη ὥρα ἐργασίας ὑπολογίζεται ὡς πλήρης τοιαύτη.

2. Ἡ ἡμέρα τῆς ἀναπληρωματικῆς ἑβδομαδιαίας ἀναπαύσεως καθορίζεται ὑπὸ τοῦ ἐργοδότου, ἀναγραφομένη εἰς τοὺς κατὰ τὸ ἄρθρον 298 πίνακας ὡρῶν ἐργασίας καὶ ἑβδομαδιαίας ἀναπαύσεως. Ἐὰν εἰς τὸν πίνακα δὲν καθορίζεται ἡ ἡμέρα τῆς ἀναπληρωματικῆς ἀναπαύσεως, αὕτη εἶναι ὑποχρεωτικῶς ἡ Παρασκευὴ τῆς ἑπομένης ἑβδομάδος.

3. Εἰς τὰς περιπτώσεις, καθ' ἃς ἐπιτρέπεται ἡ κατὰ Κυριακὴν ἐργασία, ἡ κατανομὴ τῆς ἀναπληρωματικῆς ἑβδομαδιαίας ἀναπαύσεως δέον νὰ γίνεται κατὰ τρόπον, ὥστε ἀνὰ περίοδον τριῶν ἑβδομάδων ἡ μία τούτων νὰ ἐμπίπτῃ εἰς ἡμέραν Κυριακήν, ἐπιφυλαττομένων τῶν διατάξεων τοῦ ἄρθρου 217.

Ἄρθρον 249

Ἐργασία κατ' ἀναπληρωματικὰς ἡμέρας καὶ ὥρας

Ἡ παροχὴ ἐργασίας ὑπὸ τοῦ μισθωτοῦ κατὰ τὰς ἀναπληρωματικὰς ἡμέρας ἢ ὥρας ἑβδομαδιαίας ἀναπαύσεως θεωρεῖται ὡς ὑπερωριακὴ ἐργασία. Τὸ αὐτὸ ἰσχύει καὶ ὅταν ὁ μισθωτὸς παρέχῃ παρανόμως ἐργασίαν κατὰ τὰς ἡμέρας ἀργίας.

Ἄρθρον 250

Ἐργασία κατὰ Κυριακὴν βραχυτέρα τῶν τεσσάρων ὡρῶν

1. Μισθωτός, ἀπασχολούμενος ὁπωσδήποτε κατὰ Κυριακὴν ἐπὶ χρόνον βραχύτερον τῶν τεσσάρων ὡρῶν, δικαιοῦται ἰσοχρόνου ἀναπληρωματικῆς ἑβδομαδιαίας ἀναπαύσεως κατ' ἄλλην ἐργάσιμον ἡμέραν τῆς ἑπομένης ἑβδομάδος.

2. Κατὰ τὰ λοιπὰ ἰσχύουν καὶ ἐν προκειμένῳ αἱ διατάξεις τοῦ προηγουμένου ἄρθρου.

Ἄρθρον 251

Ὑπολογισμὸς μισθοῦ Κυριακῆς

Δι' ἐργασίαν τοῦ μισθωτοῦ κατὰ Κυριακήν, ὑπερβαινούσαν τὰς τέσσαρας ὥρας, ὀφείλεται πλήρης μισθὸς μιᾶς ἡμέρας, τῆς κατὰ τὸ ἄρθρον 100 προσαυξήσεως ὑπολογιζομένης ἐπὶ τοῦ πραγματικοῦ χρόνου ἐργασίας.

Ἄρθρον 252

Τρόπος ἐποπτείας καὶ ἐλέγχου

Δι' ἀποφάσεων τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας, δημοσιευομένων εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως, δύνανται νὰ καθορισθοῦν αἱ λεπτομέρειαι καὶ ὁ τρόπος τῆς ἀσκήσεως ἐποπτείας καὶ ἐλέγχου ἐφαρμογῆς τῶν διατάξεων περὶ ἀναπληρωματικῆς ἀναπαύσεως τῶν μισθωτῶν.

Ἄρθρον 253

Ἀναστολὴ ἐπὶ ἐμποροπανηγύρεων

Αἱ διατάξεις τοῦ παρόντος Κεφαλαίου περὶ ἑβδομαδιαίας ἀναπαύσεως καὶ ἡμερῶν ἀργίας δὲν ἐφαρμόζονται κατὰ τὴν διάρκειαν τοπικῶν ἐμπορικῶν πανηγύρεων.

Κεφάλαιον ΙΖ'

ΕΡΓΑΣΙΑ ΑΝΗΛΙΚΩΝ

Ἄρθρον 254

Ἐργασία παίδων

1. Ἀπαγορεύεται ἡ πρόσληψις καὶ ἀπασχόλησις παίδων ἀμφοτέρων τῶν φύλων παρ' οἱῳ-

δήποτε ἐργοδότη πρὸ τῆς συμπληρώσεως τοῦ 14ου ἔτους τῆς ἡλικίας των, ἐν πάσῃ δὲ περιπτώσει πρὸ τῆς κανονικῆς ἀποπερατώσεως τῆς ὑποχρεωτικῆς ἐκ τοῦ νόμου ἐκπαιδεύσεως.

2. Ἐξαιροῦνται αἱ Ἐκμεταλλεύσεις, εἰς τὰς ὁποίας ἀπασχολοῦνται μόνον μέλη τῆς οἰκογενείας ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ πατρός, τῆς μητρὸς ἢ τοῦ νομίμου ἐπιτρόπου, διὰ παῖδας συμπληρώσαντας τὸ 12ον ἔτος τῆς ἡλικίας των καὶ δι' ἀπασχόλησιν, μὴ ὑπερβαίνουσαν τὸ τρίωρον ἡμερησίως.

3. Παῖδες, συμπληρώσαντες τὸ 12ον ἔτος τῆς ἡλικίας των καὶ ἀποπερατώσαντες τὴν ὑποχρεωτικὴν ἐκ τοῦ νόμου ἐκπαίδευσιν, ἐπιτρέπεται νὰ προσλαμβάνωνται καὶ νὰ ἀπασχολοῦνται εἰς ἐλαφρὰς μορφὰς ἐργασίας, εἰς ἐμπορικὰς Ἐκμεταλλεύσεις καὶ τοιαύτας Γραφείων.

4. Ὁ ἁρμόδιος Ἐπιθεωρητὴς Ἐργασίας δύναται νὰ ἐπιτρέψῃ τὴν ἐπὶ δίωρον ἡμερησίως ἀπασχόλησιν παίδων, συμπληρωσάντων τὸ 10ον ἔτος τῆς ἡλικίας των, εἰς θεατρικάς, κινηματογραφικὰς ἢ πρὸς ταύτας ἐξομοιουμένας καλλιτεχνικὰς παραστάσεις σκοπούσας τὴν ἐξυπηρέτησιν ἀνωτέρας τέχνης ἢ τὴν ἀνάπτυξιν ἰδιαιτέρας καλλιτεχνικῆς ἐπιδόσεως. Ἀποκλείεται ἡ χορήγησις ἀδείας δι' ἀπασχόλησιν εἰς κέντρα διασκεδάσεως καὶ τὰ πρὸς αὐτὰ ἐξομοιούμενα.

5. Ἐν πάσῃ περιπτώσει διὰ τῆς ἀπασχολήσεως παίδων δέον ὅπως μὴ παρακωλύεται ἡ κανονικὴ ἐκπαίδευσις αὐτῶν.

Ἄρθρον 255

Ἀπαγόρευσις ἀπασχολήσεως ἀνηλίκων μέχρι 18 ἐτῶν

Ἀπαγορεύεται ἡ ἀπασχόλησις προσώπων, μὴ συμπληρωσάντων τὸ 18ον ἔτος τῆς ἡλικίας των, ὡς μισθωτῶν, ἀνεξαρτήτως τοῦ εἴδους τῆς Ἐκμεταλλεύσεως, εἰς χρωματικὰς ἐργασίας διὰ μολυβδούχων χρωμάτων καὶ ἐργασίας βαφῶν ἐν γένει, εἰς τὰς ὁποίας γίνεται χρῆσις ἀνθρακικοῦ ἢ θειϊκοῦ μολύβδου ἢ ἄλλων προϊόντων, περιεχόντων τὰς οὐσίας ταύτας, ἢ λοιπῶν οὐσιῶν, περιεχουσῶν μόλυβδον εἰς ἀναλογίαν μεγαλυτέραν τοῦ 2 ο/ο, ἐκφραζομένου εἰς μεταλλικὸν μόλυβδον.

Ἄρθρον 256

Ἀπαγορεύσεις ἀπασχολήσεως διὰ Β.Δ.

Διὰ Β.Δ., ἐκδιδομένων προτάσει τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας, μετὰ γνωμοδότησιν τοῦ Ἐθνικοῦ Γνωμοδοτικοῦ Συμβουλίου Κοινωνικῆς Πολιτικῆς, δύναται νὰ ἀπαγορευθῇ, νὰ περιορισθῇ ἢ νὰ ὑποβληθῇ εἰς ὡρισμένους ὅρους ἡ πρόσληψις καὶ ἡ ἀπασχόλησις μισθωτῶν, μὴ συμπληρωσάντων τὸ 18ον ἔτος τῆς ἡλικίας των, πέραν τῶν ἐν τῷ παρόντι ἀναφερομένων, εἰς ἐργασίας δυσαναλόγως βαρείας πρὸς τὰς δυνάμεις αὐτῶν ἢ ἐπικινδύνους εἰς τὴν ὑγείαν, τὴν ἠθικὴν ἢ τὴν σωματικὴν αὐτῶν ἀκεραιότητα.

Ἄρθρον 257

Ἀπαγόρευσις ἐργασίας ἀνηλίκων εἰς σφαγεῖα

Ἀπαγορεύεται ἡ πρόσληψις καὶ ἡ ἀπασχόλησις προσώπου ἡλικίας κάτω τῶν 17 ἐτῶν εἰς σφαγεῖα.

Ἄρθρον 258

Ἀπαγόρευσις πωλήσεων εἰς ὁδοὺς ὑπὸ παίδων

Ἀπαγορεύεται εἰς μισθωτούς, μὴ συμπληρώσαντας τὸ 14ον ἔτος τῆς ἡλικίας των, νὰ ἀπασχολοῦνται εἰς τὴν πώλησιν εἰωνδήποτε ἀντικειμένων εἰς δημοσίους ὑπαιθρίους χώρους ἢ τοιούτους δημοσίων θεαμάτων.

Ἄρθρον 259

Ἀπαγορευόμεναι ἀπασχολήσεις ἀνηλίκων μέχρι 16 ἐτῶν

Ἀπαγορεύεται ἡ ἀπασχόλησις μισθωτῶν, μὴ συμπληρωσάντων τὸ 16ον ἔτος τῆς ἡλικίας των εἰς τὰς ὡς ἑπεται ἐργασίας ἢ ἐντὸς τῶν ἀκολούθων χώρων:

1. Εἰς ἁλευρομύλους, ἐργοστάσια χημικῶν λιπασμάτων, ὑφαντουργεῖα, κλωστήρια, πριονιστήρια, ἐντὸς χώρων α) ἔνθα ἀναπτύσσονται ἀτμοί, ἀέρια ἢ κόνεις παντὸς εἴδους, ἐπιβλαβεῖς εἰς τὰ ἀναπνευστικὰ ὄργανα καὶ ἐν γένει τὴν ὑγείαν, πλὴν ἂν κατὰ τὴν κρίσιν τοῦ Ἐπιθεωρητοῦ Ἐργασίας τὰ ἀπορροφητικὰ μηχανήματα αἴρουν παντελῶς τοὺς τοιούτους κινδύνους, καὶ β) ἔνθα ἐκτελεῖται οἱαδήποτε κατεργασία, ὡς κτύπημα, ξάνσις καὶ καθαρισμὸς τοῦ ἐρίου, βόμβακος, λίνου, καννάβεως, ἰημάτων ζωϊκῶν ἢ φυτικῶν, πτίλων καὶ τριχῶν.

2. Εἰς ἐργοστάσια πυρείων ἐντὸς χώρων α) ἔνθα παρασκευάζεται ἡ φωσφορικὴ οὐσία, εἰς τὴν ὁποίαν βυθίζονται τὰ πυρεῖα ἢ ξηραίνονται ἢ εὑρίσκονται εἰς σχέσιν μετὰ τῶν ἄνω ἐγκαταστάσεων καὶ β) ἔνθα διαχέονται φωσφορικαὶ ἀναθυμιάσεις.

3. Εἰς ἐργοστάσια ἐκρηκτικῶν ὑλῶν ἐντὸς τῶν χώρων κατασκευῆς πυροτεχνημάτων, κατασκευῆς ἐκρηκτικῶν ὑλῶν καὶ πληρώσεως καψυλίων.

4. Εἰς ἐργοστάσια ὑάλων, κρυστάλλων καὶ παρεμφερῶν εἰδῶν, ἐντὸς χώρων, ἔνθα ἐκτελεῖται ἐπεξεργασία τῆς πρώτης ὕλης, ἐμφυσῶνται αἱ ὕαλοι, καθαρίζονται οἱ κλίβανοι, κόπτονται, λειαίνονται, τροχίζονται, ὑφίστανται κατεργασίαν δι' ὑδροφθορικοῦ ὀξέος.

5. Εἰς ἐργοστάσια παραγωγῆς πλαστικῶν εἰδῶν, ἐντὸς χώρων διαλύσεως καὶ σχηματουργίας.

6. Εἰς ἐργοστάσια πίλων, εἰς ἐργασίας διαβρέξεως τῶν πιλημάτων δι' ὑδραργυρικῶν κατασκευασμάτων, ὡς καὶ εἰς ἐργασίας ἐντὸς χώρων ἔνθα στιλπνοῦνται, τρίβονται ἢ ξέονται ταῦτα, ἐκτὸς ἐάν, κατὰ τὴν κρίσιν τοῦ Ἐπιθεωρητοῦ Ἐργασίας, τὰ ληφθέντα ἀποτρεπτικὰ μέτρα αἴρουν τὸν κίνδυνον.

7. Εἰς τυπογραφεῖα καὶ παρεμφερεῖς Ἐκμεταλλεύσεις, εἰς ἐργασίας εἰς στοιχειοχυτήρια, στερεοτυπεῖα, λινοτυπικὰς μηχανάς.

8. Εἰς χαρτοποιεῖα, εἰς ἐργασίας λευκάνσεως χάρτου, ρακῶν καὶ διαλύσεως τούτων.

9. Εἰς μεταλλουργεῖα, εἰς ἐργασίας καθαρισμοῦ καπναγωγῶν μολύβδου.

10. Εἰς ἐργαστήρια καθρεπτῶν, εἰς ἐργασίας

επιστρώσεως των κρυστάλλων διά φυράματος ύδραργύρου και

11. Γενικώς εις χώρους, ένθα ύπάρχουν ήλεκτρικοί συμπυκνωταί.

Άρθρον 260

Απαγόρευσις απασχολήσεως ανηλίκων εις υπογείους εργασίας

Απαγορεύεται ή απασχόλησις μισθωτού, μή συμπληρώσαντος τό 18ον έτος της ηλικίας του, εις υπογείους εργασίας μεταλλείων, λατομείων και ορυχείων εν γένει.

Άρθρον 261

Απαγορευόμεναι απασχολήσεις δι' ανηλίκους κάτω των 18 ετών

1. Απαγορεύεται ή απασχόλησις προσώπου, μή συμπληρώσαντος τό 18ον έτος της ηλικίας του, εις περίπτερα.

2. Απαγορεύεται ή απασχόλησις μισθωτών, ηλικίας κάτω των 18 ετών α) διά τόν καθαρισμόν και και λίπανσιν άξόνων μεταδόσεως της κινητηρίου δυνάμεως μηχανημάτων, καθ' όν χρόνον ταύτα εύρίσκονται εν κινήσει, ως επίσης και εις τούς άτμοκρουνούς των εργοστασίων, β) εις μηχανήματα κατεργασίας ξύλου, γ) εις εργασίας, εκτελουμένας διά κοπτερών εργαλείων, κινουμένων διά μηχανικής δυνάμεως και εις την κίνησιν όριζοντίων ή καθέτων τροχών και φυσερών των σιδηρουργείων.

3. Απαγορεύεται επίσης οι αύτοι μισθωτοί νά φέρουν βάρος, μέχρι μέν τού 14ου έτους της ηλικίας των μεγαλύτερον των 5 χιλιογράμμων, άνω δέ των 14 ετών των 10 χιλιογράμμων, ως επίσης νά μετακινούν βάρη πλέον των 300 χιλιογράμμων δι' ωθήσεως ή ελξεως επί σιδηρών γραμμών, 50 δέ χιλιογράμμων δι' ωθήσεως επί κοινών άμαξίων ή χειραμαξίων.

Άρθρον 262

Χρονική διάρκεια εργασίας ανηλίκων

1. Η χρονική διάρκεια ημερησίας εργασίας των ανηλίκων μισθωτών δέν δύναται νά υπερβαίνη διά μισθωτούς μέν μέχρι ηλικίας 16 ετών τάς επτά ώρας, διά μισθωτούς δέ 16 έως 18 ετών τάς 8 ώρας.

2. Εάν ό μισθωτός ηλικίας 16 έως 18 ετών φοιτά εις διευγωρισμένην τεχνικήν ή άλλην επαγγελματικήν σχολήν, ή χρονική διάρκεια της ημερησίας εργασίας περιορίζεται εις επτά ώρας. Εις την περίπτωσιν αύτην ό μισθωτός διατηρεί την άξίωσίν του επί ολόκληρον τόν μισθόν.

Άρθρον 263

Υπερωριακή εργασία

1. Υπέρβασις των ανωτάτων χρονικών ορίων της εργασίας των ανηλίκων μισθωτών απαγορεύεται.

2. Κατ' εξαίρεσιν υπέρβασις των ορίων τούτων επιτρέπεται δι' ανηλίκους άνω των 16 ετών και μή φοιτώντας εις τεχνικάς ή επαγγελματικάς σχολάς, κατόπιν άδείας τού άρμοδίου Επιθεωρητού Εργασίας:

α) Μέχρις 120 ωρών ετησίως, εάν εις τόν χρόνον εργασίας περιλαμβάνωνται σχετικώς μακρά χρονικά διαστήματα ετοιμότητος ή

β) Μέχρις 60 ωρών ετησίως, εάν συντρέχουν επείγοντες λόγοι εξυπηρετήσεως σοβαράς κοινωνικής ανάγκης ή προστασίας τού δημοσίου συμφέροντος ή εάν άλλως δέν θά ήδύνατο νά αποφευχθή δυσανάλογος ζημία εις την Εκμετάλλευσιν.

3. Εν πάση περιπτώσει ή υπερωριακή εργασία των ανηλίκων δέν δύναται νά υπερβαίνη τάς 120 ώρας ετησίως.

4. Κατά τά λοιπά ισχύουν αι περί υπερωριών διατάξεις τού παρόντος.

Άρθρον 264

Διακοπή εργασίας

1. Εις τούς ανηλίκους μισθωτούς δέον νά παρέχηται συνεχής χρόνος διακοπής της ημερησίας εργασίας, ό οποίος άνέρχεται:

α) Εάν ή ημερησία εργασία διαρκή άπό 5 έως 6 ώρας εις ημίσειαν ώραν.

β) Εάν ή ημερησία εργασία διαρκή πέραν των 6 ωρών εις μίαν ώραν.

2. Η διακοπή δέον νά γίνεται τό βραδύτερον μετά συνεχή τετράωρον εργασίαν.

3. Κατά την διάρκειαν της διακοπής απαγορεύεται ή χρησιμοποίησις τού μισθωτού εις οιανδήποτε εργασίαν, περιλαμβανομένης και της ετοιμότητος.

4. Εις Εκμεταλλεύσεις, εις τάς οποίας απασχολούνται άνω των 10 ανήλικοι μισθωτοί, ό εργοδότης υποχρεούται νά διαθέτη εις αύτούς ιδιαίτερον χώρον παραμονής κατά την διακοπήν.

5. Δι' αποφάσεων τού Υπουργού Εργασίας, εκδιδομένων μετά γνώμην τού Εθνικού Γνωμοδοτικού Συμβουλίου Κοινωνικής Πολιτικής και δημοσιευομένων εις την Εφημερίδα της Κυβερνήσεως, δύνανται νά τροποποιούνται αι διατάξεις ως πρός τόν αριθμόν των διακοπών και νά επαυξάνεται ή διάρκεια τούτων δι' ωρισμένας κατηγορίας Εκμεταλλεύσεων, εάν ή φύσις της εργασίας ή τό συμφέρον των μισθωτών επιβάλλη τούτο.

Άρθρον 265

Απαγόρευσις εργασίας ανηλίκων κατά την νύκτα

1. Μισθωτοί, μή συμπληρώσαντες τό 18ον έτος της ηλικίας των, απαγορεύεται νά απασχολούνται κατά την νύκτα, πλήν των απασχολουμένων εις Εκμεταλλεύσεις, εις τάς οποίας μισθωτοί είναι μόνον τά μέλη της οικογενείας τού εργοδότου.

Η νύξ διά την εφαρμογήν τού παρόντος περιλαμβάνει περίοδον δώδεκα τουλάχιστον συνεχών ωρών, οπωσδήποτε δέ τό μεταξύ της 10ης εσπερινής και της 6ης πρωινής ώρας διάστημα.

2. Διά μισθωτούς, ηλικίας 16 έως 18 ετών,

δύναται δι' αποφάσεων του Υπουργού Εργασίας, εκδιδομένων μετά γνώμην του Εθνικού Γνωμοδοτικού Συμβουλίου Κοινωνικής Πολιτικής και δημοσιευομένων εις την Εφημερίδα της Κυβερνήσεως, να καθορίζεται κατά περιοχάς ή κατά κατηγορίας Εκμεταλλεύσεων ή έναρξις της κατά την προηγουμένην παράγραφον περιόδου μέχρι της 12ης νυκτερινής.

Άρθρον 266

Εξαιρέσεις απαγορεύσεως νυκτερινής εργασίας ανηλίκων

Εις Εκμεταλλεύσεις, εις τας οποίας εις ωρισμένας εποχάς του έτους σημειούται κανονικώς αύξησις της ζητήσεως, ως και εις εξαιρετικάς περιπτώσεις σωρεύσεως εργασίας, δύναται, κατόπιν άδειας του αρμοδίου Επιθεωρητού Εργασίας, να επιτραπή η απασχόλησις των ανηλίκων μισθωτών από 16 έως 18 ετών μέχρι της 11ης νυκτερινής ή να περιορισθή η νυκτερινή ανάπαυσις εις 10 ώρας.

Άρθρον 267

Περαιτέρω εξαιρέσεις απαγορεύσεως νυκτερινής εργασίας

1. Ανήλικοι μισθωτοί, από 16 έως 18 ετών, επιτρέπεται να απασχολούνται εις μουσικάς και θεατρικάς παραστάσεις, ως και εις λήψεις κινηματογραφικών ταινιών και συναφείς εργασίας μέχρι της 1ης πρωϊνής, κατόπιν άδειας του αρμοδίου Επιθεωρητού Εργασίας.

2. Ανήλικοι μισθωτοί, ηλικίας από 14 μέχρι 16 ετών, επιτρέπεται να απασχολούνται εις τας κατά την προηγουμένην παράγραφον εργασίας, κατόπιν άδειας του αρμοδίου Επιθεωρητού Εργασίας, μέχρι της 10ης νυκτερινής.

3. Η κατά τας προηγουμένας παραγράφους άδεια του Επιθεωρητού Εργασίας δεν δύναται να χορηγηθή, εάν πρόκειται περί έργων ακαταλλήλων διά την ηλικίαν των μισθωτών ή δεν έχη ληφθή πρόνοια προς προστασίαν της υγείας ή της ηθικής του ανηλίκου μισθωτού.

Άρθρον 268

Εξαίρεσις από απαγορεύσεως λόγω ατυχημάτων

Εις περιπτώσεις απροβλέπτων και μη περιοδικώς επαναλαμβανομένων διακοπών εργασίας συνεπεία ατυχημάτων δύναται να επιτραπή διά περιόδου μέχρι τεσσάρων εβδομάδων, κατόπιν άδειας του αρμοδίου Επιθεωρητού Εργασίας, υπέρβασις του ανωτάτου ορίου νυκτερινής εργασίας ανηλίκων διά μισθωτούς υπερβάντας το 16ον έτος της ηλικίας των.

Άρθρον 269

Νυκτερινή εργασία ανηλίκων εις Εκμεταλλεύσεις συνεχούς λειτουργίας

Ανήλικοι μισθωτοί από 16 έως 18 ετών, απασχολούμενοι εις Εκμεταλλεύσεις συνεχούς λειτουργίας υπό σύστημα εναλλασσομένων ομάδων εργασίας, επιτρέπεται να απασχολούνται εις κανονικήν εβδομαδιαίαν εναλλαγήν μέχρι της 11ης νυκτερινής ώρας.

Άρθρον 270

Απασχόλησις ανηλίκων κατά Κυριακάς και ημέρας αργίας

1. Μισθωτοί, ηλικίας μέχρι 18 ετών, απαγορεύεται να απασχολούνται κατά τας Κυριακάς και τας κατά νόμον ημέρας αργίας.

2. Επιτρέπεται η απασχόλησις των ανωτέρω μισθωτών, τηρουμένων των διατάξεων του νόμου, κατά Κυριακήν ή ημέραν αργίας μόνον εις ξενοδοχεία, εστιατόρια και παρεμφερείς Εκμεταλλεύσεις, εις υγειονομικά ιδρύματα και καταστήματα, εις θεατρικάς ή μουσικάς παραστάσεις, εις λήψεις κινηματογραφικών ταινιών και συναφείς εργασίας.

3. Οι κατά Κυριακάς και ημέρας αργίας απασχολούμενοι ανήλικοι μισθωτοί δικαιούνται 24ώρου συνεχούς αναπαύσεως κατ' άλλην εργάσιμον ημέραν της εβδομάδος. Ανά περίοδον 3 εβδομάδων ή κατά τα ανωτέρω ανάπαυσις των ανηλίκων μισθωτών δέον να εμπίπτη εις ημέραν Κυριακήν.

4. Κατ' εξαίρεσιν επιτρέπεται δι' ανηλίκους άνω των 16 ετών ή απασχόλησις κατά Κυριακάς και ημέρας αργίας μετ' άδειαν του Επιθεωρητού Εργασίας και μέχρις εξ Κυριακών ή ημερών αργίας καθ' ημερολογιακόν έτος, εάν συντρέχουν επείγουσαι ανάγκαι προστασίας του δημοσίου συμφέροντος ή εάν άλλως δεν θα ηδύνατο να αποφευχθή δυσανάλογος ζημία εις την Εκμετάλλευσιν.

5. Η απαγόρευσις της απασχολήσεως ανηλίκων κατά Κυριακάς δεν ισχύει προκειμένου περί της τελευταίας Κυριακής του Δεκεμβρίου εκάστου έτους. Δεν ισχύει επίσης διά την παραμονήν των Χριστουγέννων και του Ευαγγελισμού, εφ' όσον αύται ήθελον συμπέσει προς Κυριακήν και προκειμένου μόνον περί των πάσης φύσεως εμπορικών καταστημάτων.

Άρθρον 271

Τρόπος διαπιστώσεως ηλικίας και γραμματικών γνώσεων ανηλίκων

Ο εργοδότης δεν απαλλάσσεται της ευθύνης του διά μόνης της δηλώσεως του μισθωτού ή του νομίμου αντιπροσώπου του ότι συνεπλήρωσε την υποχρεωτικήν εκ του νόμου εκπαίδευσιν ή την νόμιμον δι' απασχόλησιν ηλικίαν, εφ' όσον η δήλωσις αύτη είναι ανακριβής.

Άρθρον 272

Όργανα επιθλέψεως

Η επίβλεψις διά την τήρησιν των διατάξεων του παρόντος Κεφαλαίου ανατίθεται εις την αρμοδίαν Επιθεώρησιν Εργασίας, ως και εις τους διευθυντάς των σχολείων.

2. Ο αρμόδιος Επιθεωρητής ή Επόπτης Εργασίας υποχρεούται να προβή εις άμεσον αποβολήν εκ της εργασίας παντός προσώπου, απα-

σχολουμένου κατά παράβασιν τῶν διατάξεων τοῦ παρόντος Κεφαλαίου.

Ἄρθρον 273

Ἀνάρτησις ἐντύπων καὶ τήρησις στοιχείων

1. Ὁ ἐργοδότης ὑποχρεοῦται νὰ ἔχῃ ἀνηρτημένον εἰς ἐμφανὲς σημεῖον τῆς Ἐκμεταλλεύσεως ἔντυπον, περιέχον κατὰ τὰς ὑποδείξεις τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας περίληψιν τῶν περὶ προστασίας τῶν ἀνηλίκων διατάξεων τοῦ παρόντος.

2. Ὁ ἐργοδότης ὑποχρεοῦται νὰ διατηρῇ ἐπίσημα ἀποδεικτικὰ ἡλικίας καὶ γραμματικὰς γνώσεων ἑκάστου μισθωτοῦ ἡλικίας κάτω τῶν 16 ἐτῶν.

Ἄρθρον 274

Βιβλιάρια ἐργασίας ἀνηλίκων

1. Ἡ πρόσληψις καὶ ἀπασχόλησις ἀνηλίκων μισθωτῶν κάτω τῶν 16 ἐτῶν ἀπαγορεύεται, ἐφ' ὅσον οὗτοι δὲν εἶναι ἐφωδιασμένοι διὰ βιβλιαρίων ἐργασίας.

2. Τὰ βιβλιάρια ἐργασίας τῶν μὴ συμπληρωσάντων τὸ 16ον ἔτος τῆς ἡλικίας των μισθωτῶν χορηγοῦνται παρὰ τῆς Ἐπιθεωρήσεως Ἐργασίας τοῦ τόπου τῆς κατοικίας ἢ τῆς ἀπασχολήσεως τοῦ μισθωτοῦ, τῇ αἰτήσει τοῦ πατρὸς ἢ τοῦ ἐπιτρόπου τούτου, μετὰ προηγουμένην ἰατρικὴν πιστοποίησιν, βεβαιοῦσαν ὅτι ὁ ἐξετασθεὶς εὑρέθη ὑγιής, ἔχει ἐμβολιασθῇ καὶ εἶναι ἱκανὸς νὰ ἀσκήσῃ τὴν σχετικὴν ἐργασίαν ἄνευ κινδύνου βλάβης τῆς ὑγείας ἢ τῆς σωματικῆς αὐτοῦ ἀναπτύξεως. Ἐν τῇ ἰατρικῇ πιστοποιήσει περιγράφεται μετὰ πληρότητος τὸ εἶδος τῆς ἐργασίας.

3. Ἡ ἰατρικὴ ἐξέτασις, ἐπαναλαμβανομένη εἰς πᾶσαν ἀλλαγὴν ἐργοδότου ἢ εἴδους ἐργασίας, ἐνεργεῖται παρ' ἰατρεῖου δημοσίου ἢ δημοτικοῦ ὑπαλλήλου ἢ τοιούτου Ν.Π.Δ.Δ.

4. Ἡ ἰατρικὴ ἐξέτασις καὶ τὰ βιβλιάρια ἐργασίας παρέχονται δωρεάν.

5. Τὰ βιβλιάρια ἐργασίας ἰσχύουν διὰ τὸ ἔτος, καθ' ὃ ἐξεδόθησαν, ἀνανεούμενα ἐν συνεχείᾳ κατ' ἔτος μετὰ νέαν ἰατρικὴν κατὰ τὰ ἀνωτέρω πιστοποίησιν.

6. Δι' ἀποφάσεων τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας, δημοσιευομένων εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως, ὁρίζονται ἑκάστοτε τὰ τοῦ σχήματος καὶ τοῦ περιεχομένου τῶν βιβλιαρίων ἐργασίας, τὰ τῆς ἀντικαταστάσεως τούτων καὶ πᾶσα ἄλλη ἀναγκαία λεπτομέρεια διὰ τὴν ἐφαρμογὴν τοῦ παρόντος.

Ἄρθρον 275

Σημειώσεις εἰς βιβλιάριον

Ἐργοδότης, ἀπασχολῶν μισθωτὸν ἡλικίας κάτω τῶν 16 ἐτῶν, ὑποχρεοῦται νὰ σημειοῖ εἰς τὸ βιβλιάριον ἐργασίας τούτου τὴν ἡμερομηνίαν ἐνάρξεως καὶ λήξεως τῆς ἀπασχολήσεώς του, ἀπαγορευομένης τῆς ἀναγραφῆς ἐν αὐτῷ πάσης ἄλλης παρατηρήσεως περὶ τῆς ἱκανότητος ἢ τῆς διαγωγῆς τούτου, ὡς καὶ τῆς κατακρατήσεως τοῦ βιβλιαρίου μετὰ τὴν λύσιν τῆς σχέσεως ἐργασίας.

Ἄρθρον 276

Εἰδικαὶ ὑποχρεώσεις ἐργοδότου

1. Ἐργοδότης, ἀπασχολῶν μισθωτοὺς ἡλικίας κάτω τῶν 18 ἐτῶν, ὑποχρεοῦται νὰ διασκευάζῃ τοὺς χώρους ἐργασίας κατὰ τρόπον ἐξασφαλίζοντα τὴν ὑγείαν, τὴν σωματικὴν ἀκεραιότητα καὶ τὴν ἠθικὴν αὐτῶν.

2. Ἐργοδότης, ἀπασχολῶν μισθωτοὺς ἡλικίας κάτω τῶν 18 ἐτῶν εἰς κυρίαν ἢ βοηθητικὴν λογιστικὴν ὑπηρεσίαν ἢ τὴν λιανικὴν πώλησιν εἰδῶν, ὑποχρεοῦται νὰ διαθέτῃ ἀνάλογα πρὸς τὸν ἀριθμὸν τούτων καθίσματα.

3. Τὰ ὄργανα τοῦ Σώματος Ἐπιθεωρήσεως Ἐργασίας δικαιοῦνται ὁποτεδήποτε νὰ ἀπαιτοῦν τὴν δαπάνας τοῦ ἐργοδότου ἰατρικὴν ἐξέτασιν τῶν μισθωτῶν ἡλικίας κάτω τῶν 16 ἐτῶν, προκειμένου νὰ διαπιστώσουν, ἂν ἡ ἀνατεθειμένη εἰς αὐτοὺς ἐργασία εἶναι ἐπιβλαβὴς διὰ τὴν ὑγείαν, σωματικὴν καὶ πνευματικὴν ἀνάπτυξιν τοῦ ἀνηλίκου, ὑποχρεούμενοι ἐν καταφατικῇ περιπτώσει νὰ διατάξουν τὴν ἀπομάκρυνσιν αὐτῶν ἐκ τῆς ἐπιβλαβοῦς ἐργασίας. Κατ' αἴτησιν τοῦ νομίμου ἀντιπροσώπου ἀνηλίκου μισθωτοῦ ἐπαναλαμβάνεται ἡ ἰατρικὴ ἐξέτασις ἐπὶ παρουσίᾳ του.

Ἄρθρον 277

Περαιτέρω ὑποχρεώσεις ἐργοδότου

1. Ἐργοδότης, προτιθέμενος νὰ ἀπασχολήσῃ ὡς μισθωτὸν πρόσωπον μὴ συμπληρῶσαν τὸ 18ον ἔτος τῆς ἡλικίας του, ὀφείλει νὰ γνωστοποιήσῃ εἰς τὴν ἁρμοδίαν Ἐπιθεώρησιν Ἐργασίας ἐγγράφως καὶ εἰς διπλοῦν τὸ ὀνοματεπώνυμον αὐτοῦ, τὸ εἶδος τῆς παρασχεθησομένης ἐργασίας, τὴν ἔναρξιν καὶ λῆξιν τῶν ὡρῶν τῆς καθ' ἡμέραν ἐργασίας καὶ τῶν διακοπῶν αὐτῆς. Τὴν αὐτὴν ὑποχρέωσιν ὑπέχει καὶ ἐπὶ πάσης μεταβολῆς τινὸς τῶν ἀνωτέρω στοιχείων, μὴ ἐχούσης προσωρινὸν χαρακτῆρα. Τὸ ἓν τῶν ὡς ἄνω ἐγγράφων, δεόντως τεθεωρημένον, ἐπιστρέφεται εἰς τὸν ἐργοδότην.

2. Ὁ ἐργοδότης εἰς τοὺς εἰς τὴν Ἐπιθεώρησιν Ἐργασίας ὑποβαλλομένους πίνακας προσωπικοῦ ὀφείλει νὰ ἀναγράψῃ τὰ ὑπὸ τούτων προβλεπόμενα στοιχεῖα, προκειμένου περὶ μισθωτῶν ἡλικίας κάτω τῶν 16 ἐτῶν, καὶ νὰ σημειοῖ ἰδιαιτέρως τὸν ἀριθμὸν καὶ τὴν χρονολογίαν ἐκδόσεως τοῦ βιβλιαρίου ἐργασίας.

Κεφάλαιον ΙΗ'

ΕΡΓΑΣΙΑ ΓΥΝΑΙΚΩΝ

Ἄρθρον 278

Ἀπαγόρευσις ἀπασχολήσεως εἰς ὡρισμένας ἐργασίας

Αἱ περὶ ἐργασίας τῶν ἀνηλίκων διατάξεις τῶν ἄρθρων 255, 259, 260 καὶ 261 § 2 τοῦ παρόντος ἰσχύουν καὶ ἐπὶ γυναικῶν ὑπὸ τὰς ἀκολούθους παρεκκλίσεις:

α) Αἱ ἀπαγορεύσεις τῶν ἄρθρων 255, 260 καὶ 261 § 2 ἰσχύουν προκειμένου περὶ γυναικῶν ἀνε-

ξαρτήτως τῆς ἡλικίας τούτων.

β) Αἱ ἀπαγορεύσεις τοῦ ἄρθρου 259 ἰσχύουν προκειμένου περὶ γυναικῶν μέχρι τῆς συμπληρώσεως τοῦ 18ου ἔτους τῆς ἡλικίας των.

γ) Ἀπαγορεύεται ἡ πρόσληψις γυναικῶν κάτω τοῦ 16ου ἔτους τῆς ἡλικίας των εἰς Ἐκμεταλλεύσεις ἐπεξεργασίας καπνοῦ. Ἡ ἀπαγόρευσις αὕτη περιορίζεται εἰς τὰς ἐργασίας τοῦ ἀνοίγματος τῶν δεμάτων καὶ διαλογῆς τῶν φύλλων, τῆς ζυμώσεως καὶ καθαρισμοῦ τῶν ζυμωθεισῶν σωρῶν, τῆς ἀποξηράνσεως εἰς κλειστὰ μέρη, ὡς καὶ τῆς κοπῆς, συσκευῆς καὶ κατασκευῆς σιγαρέττων ἐν τῇ καπνοβιομηχανίᾳ, καὶ

δ) Ἀπαγορεύεται αἱ γυναῖκες ἡλικίας ἄνω τῶν 18 ἐτῶν νὰ φέρουν βάρος μεγαλύτερον τῶν 25 χιλιογράμμων.

Ἄρθρον 279

Ἐπέκτασις ἀπαγορεύσεως διὰ Β.Δ.

Διὰ Βασιλικῶν Διαταγμάτων, ἐκδιδομένων τῇ προτάσει τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας, μετὰ γνώμην τοῦ Ἐθνικοῦ Γνωμοδοτικοῦ Συμβουλίου Κοινωνικῆς Πολιτικῆς, δύναται νὰ ἀπαγορευθῇ, νὰ περιορισθῇ ἢ νὰ ὑποβληθῇ εἰς ὡρισμένους ὅρους ἡ πρόσληψις καὶ ἡ ἀπασχόλησις γυναικῶν πέραν τῶν ἐν τῷ παρόντι ἀναφερομένων εἰς ἐργασίας ἐπικινδύνους διὰ τὴν ὑγείαν καὶ τὴν ἠθικὴν αὐτῶν.

Ἄρθρον 280

Προστασία κυήσεως καὶ λοχείας

1. Ἀπαγορεύεται ἡ ἀπασχόλησις γυναικῶν μισθωτῶν ἐπὶ ἓξ ἑβδομάδας μετὰ τὸν τοκετὸν καὶ τέσσαρας ἑβδομάδας πρὸ τούτου.

2. Ἕνεκεν ἀσθενείας, προερχομένης ἐκ τῆς κυήσεως ἢ τοῦ τοκετοῦ καὶ προσηκόντως βεβαιουμένης, ἡ κατὰ τὴν προηγουμένην παράγραφον ἀπαγόρευσις τῆς ἀπασχολήσεως παρατείνεται καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τῆς ἀσθενείας. Ἡ γυνὴ μισθωτὸς δικαιοῦται νὰ διακόψῃ τὴν παροχὴν ἐργασίας ἐπὶ ἓξ ἑβδομάδας πρὸ τοῦ τοκετοῦ ἐπὶ τῇ προσαγωγῇ ἰατρικοῦ πιστοποιητικοῦ, πιθανολογοῦντος τὴν ἡμερομηνίαν τοῦ τοκετοῦ.

Ἄρθρον 281

Ἀξίωσις μισθοῦ

1. Κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς ὑποχρεωτικῆς ἀποχῆς τῆς γυναικὸς κατὰ τὰς τέσσαρας πρὸ τοῦ τοκετοῦ καὶ ἓξ μετ' αὐτὸν ἑβδομάδας, αὕτη διατηρεῖ τὴν ἐπὶ τὸν μισθὸν ἀξίωσιν.

2. Ἐπιδόματα, καταβληθέντα εἰς τὴν γυναῖκα κατὰ τὸν χρόνον ἀποχῆς της λόγῳ τῆς κυήσεως ἢ τῆς λοχείας δυνάμει ὑποχρεωτικῆς ἐκ τοῦ νόμου ἀσφαλίσεως, δικαιοῦται ὁ ἐργοδότης νὰ καταλογίσῃ εἰς τὸν μισθόν.

Ἄρθρον 282

Ἀπαγόρευσις ἀπασχολήσεως ἐγκύων γυναικῶν

1. Ἔγκυοι γυναῖκες δὲν ἐπιτρέπεται νὰ ἀπασχολοῦνται εἰς βαρείας ἐργασίας, αἱ ὁποῖαι ἕνεκα τῆς φύσεώς των ἢ τῶν εἰς αὐτὰς χρησιμοποιουμένων ὑλῶν ἢ μηχανημάτων εἶναι ἐπιβλαβεῖς διὰ τὴν ὑγείαν αὐτῶν ἢ τοῦ κυοφορουμένου.

2. Διὰ Β. Διαταγμάτων δύναται νὰ καθορισθοῦν λεπτομερῶς αἱ κατὰ τὴν προηγουμένην παράγραφον ἀπαγορευόμεναι ἐργασίαι.

Ἄρθρον 283

Χρονικὰ ὅρια ἐργασίας ἐγκύων γυναικῶν

Ἔγκυοι καὶ θηλάζουσαι γυναῖκες ἀπαγορεύεται νὰ ἀπασχολοῦνται ὑπερωριακῶς δι' οἱονδήποτε λόγον.

Ἄρθρον 284

Ἐλεύθερος χρόνος θηλασμοῦ

1. Ὁ ἐργοδότης ὑποχρεοῦται νὰ παρέχῃ εἰς τὰς θηλαζούσας μητέρας, κατ' αἴτησίν των, τὸν ἀπαιτούμενον διὰ τὸν θηλασμὸν τοῦ τέκνου των ἐλεύθερον χρόνον, διαρκείας μέχρι 45 λεπτῶν ἡμερησίως, εἰς τὸν ὁποῖον δὲν καταλογίζονται αἱ δι' ἄλλων διατάξεων καθοριζόμεναι διακοπαὶ ἐργασίας ἢ διαλείμματα ἀναπαύσεως.

2. Διὰ τὸν χρόνον θηλασμοῦ ἡ θηλάζουσα διατηρεῖ τὴν ἐπὶ τὸν μισθὸν ἀξίωσίν της.

3. Ὁ ἐργοδότης ὑποχρεοῦται νὰ διαθέτῃ εἰς τὰς θηλαζούσας κατάλληλον διὰ θηλασμὸν χῶρον.

Ἄρθρον 285

Ἡμέρα οἰκοκυρᾶς

1. Ὁ ἐργοδότης ὑποχρεοῦται, ὅπως εἰς γυναῖκας μισθωτούς, αἱ ὁποῖαι τυγχάνουν οἰκοκυραὶ καὶ ἀπασχολοῦνται συνήθως πέραν τῶν 40 ὡρῶν καθ' ἑβδομάδα, παρέχῃ τῇ αἰτήσει των ἅπαξ κατὰ ἡμερολογιακὸν μῆνα ἄδειαν ἀπουσίας ἐκ τῆς ἐργασίας, διαρκείας μιᾶς ἐργασίμου ἡμέρας, διὰ τὴν ἐκτέλεσιν οἰκιακῶν ἐργασιῶν.

2. Ὁ ἀνωτέρω χρόνος δὲν καταλογίζεται εἰς τὸν χρόνον τῆς ἀδείας, δὲν παρέχεται δὲ κατὰ τὸν μῆνα, κατὰ τὸν ὁποῖον ἡ γυνὴ μισθωτὸς ἔλαβεν ἄδειαν.

3. Κατὰ τὴν ἐλευθέραν ἡμέραν οἰκιακῆς ἐργασίας ἡ γυνὴ δικαιοῦται τοῦ ἡμίσεος τοῦ ἡμερησίου μισθοῦ.

Ἄρθρον 286

Νυκτερινὴ ἐργασία

1. Ἀπαγορεύεται ἡ ἀπασχόλησις γυναικῶν μισθωτῶν, ἀνεξαρτήτως ἡλικίας, κατὰ τὴν νύκτα.

2. Ἡ νὺξ περιλαμβάνει περίοδον ἑνδεκα τουλάχιστον συνεχῶν ὡρῶν, ὁπωσδήποτε δὲ τὸ μεταξὺ τῆς 10ης νυκτερινῆς καὶ τῆς 6ης πρωϊνῆς χρονικὸν διάστημα. Δι' ἀποφάσεων τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας, ἐκδιδομένων μετὰ γνώμην τοῦ Ἐθνικοῦ Γνωμοδοτικοῦ Συμβουλίου Κοινωνικῆς Πολιτικῆς καὶ δημοσιευομένων εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως, τὸ ἀνωτέρω διάστημα ἀπὸ 10ης νυκτερινῆς μέχρι 6ης πρωϊνῆς ὥρας δύναται νὰ μετατίθεται, εἴτε κατὰ περιοχὰς τῆς χώρας, εἴτε κατὰ κλάδους Ἐκμεταλλεύσεων, ἐφ' ὅσον

τοῦτο ἐπιβάλλεται ἐκ τῆς φύσεως τῆς ἐργασίας.

3. Ἡ ἀνωτέρω ἀπαγόρευσις δὲν ἰσχύει ἐπὶ Ἐκμεταλλεύσεων μεταφορῶν, τηλεπικοινωνιῶν, ραδιοφωνίας καὶ τηλεοράσεως ἢ λήψεως κινηματογραφικῶν ταινιῶν, ξενοδοχείων, ἐστιατορίων, καφενείων καὶ συναφῶν δημοσίων θεσμάτων καὶ μουσικῶν ἐκδηλώσεων, ἐκδόσεως ἡμερησίων ἐφημερίδων, φαρμακείων, νοσοκομείων, κλινικῶν, ἀναρρωτηρίων καὶ φιλανθρωπικῶν ἐνγένει ἱδρυμάτων, ἐφ' ὅσον ἡ γυνὴ ἀπασχολεῖται ὡς ἰατρός, νοσοκόμος ἢ γενικῶς ὡς ὑπάλληλος, καὶ ἐν γένει, ἐφ' ὅσον ἡ γυνὴ κατέχει θέσιν διευθύνσεως ἢ τοιαύτην τεχνικοῦ ὑπευθύνου.

Ἄρθρον 287

Ἀναστολὴ ἀπαγορεύσεως νυκτερινῆς ἐργασίας

1. Μετ' ἄδειαν τοῦ ἁρμοδίου Ἐπιθεωρητοῦ Ἐργασίας δύναται νὰ ἀναστα λῇ ἡ ἀπαγόρευσις τῆς νυκτερινῆς ἐργασίας γυναικῶν εἰς περιπτώσεις ἀνωτέρας βίας ἢ ἐπὶ ἀπροβλέπτων διακοπῶν τῆς λειτουργίας τῆς Ἐκμεταλλεύσεως καὶ διὰ περίοδον μέχρι τεσσάρων ἑβδομάδων.

2. Δι' ἀποφάσεων τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας, ἐκδιδομένων μετὰ γνώμην τοῦ Ἐθνικοῦ Γνωμοδοτικοῦ Συμβουλίου Κοινωνικῆς Πολιτικῆς, δύναται νὰ ἐπιτρέπηται ἡ νυκτερινὴ ἐργασία γυναικῶν ἡλικίας ἄνω τῶν 18 ἐτῶν, ἐφ' ὅσον αὗται ἀπασχολοῦνται εἰς τὴν ἐπεξεργασίαν πρώτων ὑλῶν ἢ ὑλῶν λίαν ταχείας ἀλλοιώσεως, ἡ δὲ ἀναστολὴ τῆς ἀπαγορεύσεως τῆς νυκτερινῆς ἐργασίας εἶναι ἀναγκαία πρὸς διατήρησιν τούτων. Δὲν ἰσχύει ἡ ἀπαγόρευσις τῆς νυκτερινῆς ἐργασίας ἐπὶ γυναικῶν ἄνω τοῦ 18ου ἔτους: α) εἰς Ἐκμεταλλεύσεις συσκευῆς ἰχθύων εἰς κυτία κατὰ τὴν περίοδον ἀπὸ 15 Αὐγούστου μέχρι 31 Ἰανουαρίου, β) εἰς Ἐκμεταλλεύσεις συσκευῆς σύκων ξηρῶν καὶ χλωρῶν ἀπὸ 1ης Αὐγούστου μέχρι 31ης Ὀκτωβρίου, γ) εἰς Ἐκμεταλλεύσεις ἐπεξεργασίας καὶ συσκευῆς σταφίδος καὶ συσκευῶν, νωπῶν μὲν σταφυλῶν ἀπὸ 15 Ἰουλίου μέχρι 30 Σεπτεμβρίου, ξηρᾶς δὲ σταφίδος παντὸς εἴδους ἀπὸ 15 Αὐγούστου μέχρι 31 Ὀκτωβρίου.

3. Εἰς Ἐκμεταλλεύσεις, ὑποκειμένας εἰς τὴν ἐπίδρασιν τῶν ἐποχῶν τοῦ ἔτους, ὡς καὶ εἰς πᾶσαν ὅλως ἐξαιρετικὴν περίπτωσιν ἡ νυκτερινὴ περίοδος τῶν 11 ὡρῶν δύναται ἄδεια τοῦ ἁρμοδίου Ἐπιθεωρητοῦ Ἐργασίας νὰ περιορίζεται εἰς 10 ὥρας ἐπὶ 60 ἡμέρας κατὰ ἡμερολογιακὸν ἔτος.

4. Ἡ ἀπαγόρευσις τῆς νυκτερινῆς ἐργασίας τῶν γυναικῶν δύναται νὰ ἀναστέλλεται δι' ἀποφάσεων τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας, ἐκδιδομένων μετὰ γνώμην τοῦ Ἐθνικοῦ Γνωμοδοτικοῦ Συμβουλίου Κοινωνικῆς Πολιτικῆς, ὁσάκις λόγῳ περιστάσεων ἰδιαζόντων σοβαρῶν ἀπαιτεῖ τοῦτο τὸ δημόσιον συμφέρον.

Κεφάλαιον ΙΘ'

ΥΓΙΕΙΝΗ ΚΑΙ ΑΣΦΑΛΕΙΑ

Ἄρθρον 288

Μέτρα ὑγιεινῆς καὶ ἀσφαλείας

Ὁ ἐργοδότης ὀφείλει ἰδίᾳ νὰ μεριμνᾷ:

1. Διὰ τὴν ἀρτίαν κατασκευὴν τῶν δαπέδων τῶν χώρων Ἐκμεταλλεύσεως.

2. Διὰ τὴν κατάλληλον καὶ εἰς ἐπαρκῆ ἀριθμὸν κατασκευὴν τῶν θυρῶν.

3. Διὰ τὴν κατασκευὴν ἐξόδων κινδύνου.

4. Διὰ τὸν κατάλληλον διὰ τὴν Ἐκμετάλλευσιν φωτισμὸν τῶν χώρων ἐργασίας, οὕτως ὥστε ἡ ἐργασία νὰ ἐκτελῆται ἀνελλιπῶς καὶ νὰ προστατεύεται ἡ ὅρασις τῶν μισθωτῶν.

5. Διὰ τὴν ὕπαρξιν μέσων πρὸς καταπολέμησιν τῆς τυχὸν πυρκαϊᾶς εἰς τοὺς χώρους τῆς Ἐκμεταλλεύσεως.

6. Διὰ τὸν ἐπαρκῆ ἀερισμὸν τοῦ χώρου ἐργασίας.

7. Διὰ τὴν προφύλαξιν τῶν μισθωτῶν ἐκ τῆς ὑψηλῆς ἢ χαμηλῆς θερμοκρασίας τῆς ὑφισταμένης εἰς τὸν χῶρον ἐργασίας.

8. Διὰ τὴν κατασταλὴν τῆς δημιουργίας ὁμίχλης καὶ ὑγροποιήσεως τῶν ἀτμῶν ἐπὶ τῶν τοίχων καὶ τῆς ὀροφῆς τῶν χώρων ἐργασίας.

9. Διὰ τὴν ἀποσόβησιν παντὸς κινδύνου τῆς ὑγείας τῶν εἰς χῶρον, ἔνθα ὑφίσταται τεχνητὴ ὑγρασία, ἐργαζομένων μισθωτῶν.

10. Διὰ τὴν ἀπορρόφησιν τῶν ἐκ τῆς ἐργασίας παραγομένων κόνεως, ἀτμῶν, καπνῶν καὶ ἀερίων, ὡς καὶ τὴν ἐξ αὐτῶν δι' εἰδικῶν στολῶν ἢ συσκευῶν προφύλαξιν τῶν μισθωτῶν.

11. Διὰ τὴν καθαριότητα τῶν χώρων ἐργασίας.

12. Διὰ τὴν ἀπομάκρυνσιν τῶν ὑδάτων τῶν εὑρισκομένων ἐντὸς τῶν χώρων τῆς ἐργασίας.

13. Διὰ τὴν λειτουργίαν καὶ ἐξυπηρέτησιν τῶν μηχανημάτων κατὰ τρόπον μὴ θέτοντα ἐν κινδύνῳ τὴν ὑγείαν καὶ σωματικὴν ἀκεραιότητα τῶν μισθωτῶν καὶ τὴν λῆψιν παντὸς προφυλακτικοῦ πρὸς τοῦτο μέτρου.

14. Διὰ τὴν εὐχερῆ καὶ ἀκίνδυνον μεταφορὰν τῶν ὑλῶν ἐντὸς τῶν χώρων ἐργασίας.

15. Διὰ τὴν ὕπαρξιν τῶν ἀπαραιτήτων μέσων πρὸς παροχὴν πρώτων βοηθειῶν ἐν περιπτώσει αἰφνιδίας ἀσθενείας ἢ ἀτυχήματος ἐντὸς τῶν χώρων τῆς Ἐκμεταλλεύσεως.

Ἄρθρον 289

Ἀνθυγιεινὴ καὶ ἐπικίνδυνος ἐργασία

1. Ἀνθυγιεινὴ ἐργασία ὑφίσταται, ὅταν αἱ ἐγκαταστάσεις τῆς Ἐκμεταλλεύσεως δύνανται, λόγῳ τῆς φύσεως των ἢ τῶν χρησιμοποιουμένων ὑλῶν ἢ τῶν ἐκ τῆς ἐπεξεργασίας τούτων παραγομένων ἐπικινδύνων οὐσιῶν, στερεῶν, ὑγρῶν ἢ ἀερίων, νὰ προκαλέσουν συνθήκας, δι' ὧν τίθεται ἐν κινδύνῳ ἢ ἀπειλεῖται ἢ δύναται νὰ μεταβληθῇ ἐπὶ τὰ χείρω ἡ κατάστασις τῆς ὑγείας τῶν μισθωτῶν.

2. Ἐπικίνδυνος ἐργασία ὑφίσταται, ὅταν αἱ ἐγκαταστάσεις τῆς Ἐκμεταλλεύσεως θέτουν ἢ δύνανται νὰ θέσουν εἰς ἄμεσον καὶ σοβαρὸν κίνδυνον τὴν ζωὴν τῶν μισθωτῶν, εἴτε λόγῳ τῆς φύσεώς των, εἴτε λόγῳ τῶν χρησιμοποιουμένων ὑλῶν ἢ τῶν ἐκ τῆς ἐπεξεργασίας τούτων παραγομένων ἐπικινδύνων οὐσιῶν, στερεῶν, ὑγρῶν ἢ ἀερίων, ἢ ἔτι ἐκ τῆς ἐναποθηκεύσεως, ὑφ' οἱανδήποτε

δήποτε μορφήν, τοξικών, εύφλεκτων ή έκρηκτικών ούσιών.

3. Διά Β. Διαταγμάτων, εκδιδομένων τη προτάσει του Υπουργού Εργασίας, θέλει καθορισθή ειδικώς τίνες εργασίαι είναι ανθυγιειναί ή επικίνδυνοι.

Άρθρον 290

Θέσπισις περαιτέρω διατάξεων και υποχρεωτική ιατρική εξέτασις

1. Διά Β. Διαταγμάτων, εκδιδομένων τη προτάσει του Υπουργού Εργασίας, δύνανται να τίθενται κανόνες γενικοί προς εκτέλεσιν των εις τα άρθρα 63, 64 και 288 του παρόντος οριζομένων, ως και ειδικοί τοιούτοι δι' ειδικάς κατηγορίας Εκμεταλλεύσεων, αφορώντες εις την προστασίαν της ζωής, της υγείας και της ικανότητος προς εργασίαν των μισθωτών, λαμβανομένων υπ' όψιν των τυχόν υφισταμένων ανθυγιεινών ή επικινδύνων συνθηκών εργασίας.

2. Διά Β.Δ., εκδιδομένων τη προτάσει των Υπουργών Εργασίας και Υγιεινής, θέλει καθορισθή υποχρεωτική περιοδική ιατρική εξέτασις των μισθωτών, των απασχολουμένων εις Εκμεταλλεύσεις, ένθα η συχνότης των εργατικών ατυχημάτων εμφανίζεται υψηλή, ή ένθα υφίστανται ανθυγιειναί ή επικίνδυνοι συνθήκαι εργασίας. Διά των ως άνω Β.Δ. θέλει ορισθή και υποχρεωτική ιατρική εξέτασις των προσλαμβανομένων εις τας άνω Εκμεταλλεύσεις μισθωτών πρό της προσλήψεώς των. Τα έξοδα των ιατρικών εξετάσεων βαρύνουν τον εργοδότην. Διά των αυτών Β.Δ. θά καθορίζωνται και τα χρονικά διαστήματα, κατά τα οποία θά γίνωνται αι ιατρικαί εξετάσεις κατά κλάδους Εκμεταλλεύσεων, ως και το ύψος των αμοιβών των ιατρών και ο τρόπος διορισμού τούτων.

Κεφάλαιον Κ'

ΚΑΤ' ΟΙΚΟΝ ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΟΙ

Άρθρον 291

Έννοια κατ' οίκον εργαζομένου

1. Ως κατ' οίκον εργαζόμενος νοείται ο βιοποριστικώς εργαζόμενος, είτε μόνος, είτε μετά συναικούντων μετ' αυτού μελών της οικογενείας του κατ' οίκον ή εις άλλον χώρον εργασίας, τον οποίον επέλεξεν ελευθέρως, κατ' εντολήν άλλου επαγγελματίου ή ενδιαμέσου προσώπου, εφ' όσον η εμπορική, βιοτεχνική ή βιομηχανική εκμετάλλευσις του προϊόντος της εργασίας του ανήκει εις τον άμεσον ή εμμεσον εντολέα του.

2. Η ιδιότης του κατ' οίκον εργαζομένου υφίσταται και εάν έτι αι πρώται ή βοηθητικαί ύλαι διατίθενται υπό τούτου. Η ιδιότης του κατ' οίκον εργαζομένου υφίσταται και εάν έτι εντολείς είναι νομικά πρόσωπα δημοσίου ή ιδιωτικού δικαίου, μη επιδιώκοντα κέρδος εκ της κατασκευής, επεξεργασίας ή συσκευασίας διαφόρων προϊόντων.

Άρθρον 292

Εφαρμοζόμεναι διατάξεις

Επί των κατ' οίκον εργαζομένων εφαρμόζονται αναλόγως αι περί ακυρότητος συμβάσεως εργασίας, εμμέσου σχέσεως εργασίας, παροχής μισθού εις είδος, προστασίας μισθού, υποχρεώσεως πίστεως διατάξεις του παρόντος, εφ' όσον αύται συμβιβάζονται με την φύσιν της απασχολήσεως.

Άρθρον 293

Υγιεινή και ασφάλεια χώρων εργασίας

Οι χώροι εργασίας των κατ' οίκον εργαζομένων δέον να είναι διασκευασμένοι κατά τρόπον διασφαλίζοντα την ζωήν, υγείαν και την ηθικήν τούτων, των μετ' αυτών απασχολουμένων και του κοινού, καθ' ό μέτρον τούτο είναι δυνατόν ως εκ της φύσεως της απασχολήσεως.

Άρθρον 294

Θέσπισις περαιτέρω διατάξεων διά Β.Δ.

Διά Β.Δ., εκδιδομένων τη προτάσει των Υπουργών Εργασίας και Υγιεινής, δύνανται να τίθενται γενικοί κανόνες προς εκτέλεσιν της διατάξεως του προηγουμένου άρθρου, ως και ειδικοί τοιούτοι δι' ειδικάς κατηγορίας κατ' οίκον εργαζομένων ή δι' ειδικούς χώρους εργασίας τούτων, αφορώντες εις την προστασίαν της ζωής, της υγείας και της ηθικής των κατ' οίκον εργαζομένων και των μετ' αυτών απασχολουμένων.

Άρθρον 295

Προστασία δημοσίας υγείας

Διά Β.Δ., εκδιδομένων τη προτάσει των Υπουργών Εργασίας και Υγιεινής, δύναται να τίθενται ειδικοί κανόνες δι' ειδικάς κατηγορίας κατ' οίκον εργαζομένων ή δι' ειδικούς χώρους εργασίας τούτων, αφορώντες εις την προστασίαν της δημοσίας υγείας εξ επικινδύνων και μεταδοτικών νόσων ή εκ κινδύνων προερχομένων εκ της κατασκευής, επεξεργασίας ή συσκευασίας φαρμακευτικών ειδών ή δηλητηριωδών ούσιών ή τροφίμων ή άλλων χρειωδών αντικειμένων.

Άρθρον 296

Απαγόρευσις εργασιών τινων

Διά των κατά τα προηγούμενα άρθρα Βασιλικών Διαταγμάτων δύναται να απαγορεύεται απολύτως ή εργασία ωρισμένων κατηγοριών κατ' οίκον εργαζομένων, εφ' όσον αύτη συνδέεται μετά σπουδαίων και σοβαρών κινδύνων διά την ζωήν, την υγείαν και την ηθικήν τούτων και των μετ' αυτών απασχολουμένων ή διά την δημοσίαν υγείαν.

Κεφάλαιον ΚΑ'

ΕΙΔΙΚΑΙ ΥΠΟΧΡΕΩΣΕΙΣ ΕΡΓΟΔΟΤΩΝ

Άρθρον 297

Αρμοδιότητες οργάνων Σώματος Επιθεωρήσεως Εργασίας

1. Οι Επιθεωρηταί Εργασίας, εφωδιασμένοι δι' εγγράφων αποδεικτικών της ιδιότητος αυτών, δύνανται:

α) Να εισέρχωνται ελευθέρως, άνευ προηγουμένης προειδοποιήσεως και ανά πάσαν ώραν της

ήμέρας καὶ τῆς νυκτός, εἰς πᾶσαν Ἐκμετάλλευσιν, ὑπαγομένην εἰς τὸν ἔλεγχον τῆς Ἐπιθεωρήσεως.

β) Νὰ εἰσέρχωνται κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς ἡμέρας εἰς πάντα χῶρον, ὁ ὁποῖος κατὰ τὴν εὔλογον κρίσιν των ὑπόκειται εἰς τὸν ἔλεγχον τῆς Ἐπιθεωρήσεως.

γ) Νὰ προβαίνουν εἰς πᾶσαν ἐξέτασιν, ἔλεγχον ἢ ἔρευναν, τὴν ὁποίαν ἤθελον κρίνει ἀναγκαίαν, διὰ νὰ βεβαιωθοῦν, ὅτι τηροῦνται πράγματι αἱ νόμιμοι διατάξεις καὶ ἰδίᾳ ὅπως :

1) Ὑποβάλλουν ἐρωτήσεις εἴτε κατ' ἰδίαν, εἴτε παρουσίᾳ μαρτύρων, εἰς τὸν ἐργοδότην ἢ τὸ προσωπικὸν τῆς Ἐκμεταλλεύσεως ἐπὶ παντὸς θέματος σχετικοῦ πρὸς τὴν ἐφαρμογὴν τῶν νομίμων διατάξεων.

2) Ζητοῦν ἐπίδειξιν τῶν βιβλίων, μητρώων καὶ ἐγγράφων, τῶν ὁποίων ἡ τήρησις εἶναι ὑποχρεωτική, δυνάμει τῆς σχετικῆς πρὸς τοὺς ὅρους ἐργασίας νομοθεσίας, ἵνα ἐξακριβοῦται, ἐὰν εἶναι συντεταγμένα συμφώνως πρὸς τὰς νομίμους διατάξεις, ὡς καὶ λαμβάνουν ἀντίγραφα ἢ ἀποσπάσματα ἐκ τούτων.

3) Ἀπαιτοῦν τὴν ἀνάρτησιν τῶν κανονισμῶν, πινάκων καὶ ἄλλων ἐγγράφων, τῶν ὁποίων ἡ ἀνάρτησις προβλέπεται ὑπὸ τοῦ νόμου.

4) Λαμβάνουν καὶ μεταφέρουν πρὸς ἀνάλυσιν δείγματα τῶν χρησιμοποιουμένων ἢ κατεργαζομένων ὑλικῶν καὶ οὐσιῶν, ὑπὸ τὸν ὅρον ὅτι ὁ ἐργοδότης ἢ ἐκπρόσωπος τούτου ἔχουν εἰδοποιηθῆ, ὅτι ἐλήφθησαν καὶ παρελήφθησαν πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον ὑλικὰ ἢ οὐσίαι.

2. Ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ ἐπισκέψεως ὁ Ἐπιθεωρητὴς δέον νὰ εἰδοποιῇ, περὶ τῆς παρουσίας του τὸν ἐργοδότην ἢ τὸν ἀντιπρόσωπον αὐτοῦ, ἐκτὸς ἂν κρίνῃ, ὅτι μία τοιαύτη εἰδοποίησις δύναται νὰ ζημιώσῃ τὴν ἀποτελεσματικότητα τοῦ ἐλέγχου.

Ἄρθρον 298

Θεώρησις πινάκων προσωπικοῦ

1. Ὁ ἐργοδότης ὀφείλει, ὅπως δὶς τοῦ ἔτους κατὰ μῆνας Μάϊον καὶ Ὀκτώβριον ὑποβάλλῃ εἰς τὴν οἰκείαν Ἐπιθεώρησιν Ἐργασίας πρὸς θεώρησιν, εἰς διπλοῦν, εὐσαναγνώστους πίνακας, ἐμφαίνοντας :

α) Τὸ ὀνοματεπώνυμον τῶν ἀπασχολουμένων καὶ τὴν εἰδικότητα ἑκάστου τούτων.

β) Τὸν χρόνον προσλήψεως ἐν τῇ ἐργασίᾳ, τὴν προϋπηρεσίαν εἰς ἄλλους ἐργοδότας, τὴν ἡλικίαν καὶ οἰκογενειακὴν κατάστασιν τούτων.

γ) Τοὺς καταβαλλομένους μισθούς.

δ) Τὰς ὥρας ἐνάρξεως, διακοπῆς καὶ λήξεως τῆς ἡμερησίας ἐργασίας, τῶν διαλειμμάτων ἀναπαύσεως, ὡς καὶ τὰ τῆς τυχὸν ἀναπληρωματικῆς ἑβδομαδιαίας ἀναπαύσεως ἑκάστου τῶν μισθωτῶν.

2. Τὸ ἓν ἀντίτυπον τῶν ἀνωτέρω πινάκων, μερίμνῃ τοῦ ἐργοδότου, ἀναρτᾶται εἰς ἐμφανὲς μέρος τοῦ τόπου ἐργασίας, προφυλασσόμενον καταλλήλως ἐκ τῶν ἐπιδράσεων τῶν εἰς τὴν Ἐκμετάλλευσιν χρησιμοποιουμένων ὑλῶν ἢ τῶν καιρικῶν μεταβολῶν, τὸ δὲ ἕτερον παραμένει εἰς τὸ ἀρχεῖον τῆς Ἐπιθεωρήσεως Ἐργασίας.

3. Εἰς περίπτωσιν ἀλλαγῆς τῶν ὡρῶν ἐργασίας ἢ μεταβολῆς τοῦ ἀριθμοῦ τῶν μισθωτῶν λόγῳ προσλήψεων ἢ ἀπολύσεων ὁ ἐργοδότης, πέραν τῆς κατὰ τὴν παράγραφον 1 ὑποχρεώσεως, ὑποχρεοῦται εἰς τὴν θεώρησιν καὶ νέου πίνακος ἢ συμπληρωματικοῦ τοιούτου ἀναλόγως τῆς περιπτώσεως.

4. Ὅσάκις ἡ πέραν τῶν ὀκτὼ (8) ὡρῶν ἡμερησία λειτουργία τῆς Ἐκμεταλλεύσεως ἐξασφαλίζεται διὰ διαδοχικῆς ἐναλλαγῆς πλειόνων τῆς μιᾶς ὁμάδων ἐργασίας, δέον μετὰ τῶν ἀνωτέρω πινάκων προσωπικοῦ νὰ συνυποβάλλεται πρὸς θεώρησιν καὶ πίναξ ἑβδομαδιαίας ἐναλλαγῆς τῶν ὁμάδων τούτων, εἰς τρόπον ὥστε ἡ σειρὰ ἐργασίας τούτων νὰ μεταβάλλεται καθ' ἑβδομάδα καὶ ἡ κατὰ τὴν νύκτα τῆς μιᾶς ἑβδομάδος ἐργαζομένη ὁμὰς νὰ ἐργάζεται τὴν ἐπομένην ἑβδομάδα εἰς ἡμερησίας ὥρας.

ΒΙΒΛΙΟΝ ΤΕΤΑΡΤΟΝ

Κεφάλαιον ΚΒ'

ΚΑΝΟΝΙΣΜΟΙ — ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΙ

Ἄρθρον 299

Ὑποχρέωσις καταρτίσεως

1. Εἰς Ἐκμεταλλεύσεις, εἰς τὰς ὁποίας ἀπασχολοῦνται ἄνω τῶν ἑβδομήκοντα (70) μισθωτοί, καταρτίζεται ὑπὸ τοῦ ἐργοδότου κανονισμὸς ἐργασίας πρὸς τὸν σκοπὸν διαμορφώσεως ἐνιαίας τάξεως εἰς τὴν Ἐκμετάλλευσιν.

2. Δύναται δι' ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας, ἐκδιδομένης μετὰ γνώμην τοῦ Ἐθνικοῦ Γνωμοδοτικοῦ Συμβουλίου Κοινωνικῆς Πολιτικῆς καὶ δημοσιευομένης εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως, νὰ ἐπεκτείνεται ἡ ὑποχρέωσις καταρτίσεως κανονισμοῦ καὶ ἐπὶ Ἐκμεταλλεύσεων, εἰς τὰς ὁποίας ἀπασχολοῦνται ἄνω τῶν τεσσαράκοντα (40) μισθωτοί.

3. Τῆς ὑποχρεώσεως καταρτίσεως κανονισμοῦ ἐξαιροῦνται αἱ Ἐκμεταλλεύσεις, εἰς τὰς ὁποίας λόγῳ τῆς ἰδιομορφίας τῆς ὀργανώσεως των ἡ κατάρτισις κανονισμοῦ ἐργασίας προσκρούει εἰς ἰδιαιτέρας δυσχερείας, ὡς ἰδίᾳ ἐπὶ Ἐκμεταλλεύσεων οἰκοδομικῶν καὶ τεχνικῶν ἐν γένει ἔργων.

Ἄρθρον 300

Περιεχόμενον κανονισμοῦ

1. Ὁ κανονισμὸς ἐργασίας περιέχει κανόνας, ρυθμίζοντας συμπληρωματικῶς τὰς κατὰ τὴν ἐκτέλεσιν τῆς ἐργασίας ἐν τῇ Ἐκμεταλλεύσει διαμορφουμένας σχέσεις μεταξὺ τοῦ ἐργοδότου καὶ τῶν μισθωτῶν, ἰδίᾳ δὲ τὰς ἀφορώσας τὴν τάξιν καὶ ὀργάνωσιν τῆς Ἐκμεταλλεύσεως, τὴν ἐν αὐτῇ πειθαρχίαν, ὡς καὶ τὴν ὑγιεινὴν καὶ ἀσφάλειαν τῶν μισθωτῶν. Ὁ κανονισμὸς ἐργασίας δὲν δύναται νὰ περιέχῃ πειθαρχικὰς διατάξεις, ἐὰν ἡ Ἐκμετάλλευσις ἀνήκῃ εἰς ἐπιχείρησιν διεπομένην ὑπὸ ἐγκεκριμένου ὀργανισμοῦ. Ὡσαύτως ὁ κανονισμὸς δὲν δύναται νὰ περιέχῃ ὅρους διαφόρους ἀπὸ τοὺς περιλαμβανομένους εἰς συλλογικὴν σύμβασιν ἐργασίας ἢ ἀντικειμένους εἰς τὸ περιεχόμε-

νον αὐτῆς.

2. Θέματα ἀμοιβῆς ἐργασίας, καταρτίσεως καὶ λύσεως τῆς σχέσεως ἐργασίας δὲν δύνανται νὰ καταστοῦν ἀντικείμενον κανονισμοῦ ἐργασίας.

Ἄρθρον 301

Ἀντικείμενον κανονισμοῦ

Ὁ κανονισμὸς ἐργασίας περιέχει κανόνας καθορίζοντας ἰδίᾳ :

α) Τὰς ὥρας εἰσόδου καὶ ἐξόδου τῶν μισθωτῶν εἰς τὴν ἐκμετάλλευσιν, τὸν χῶρον, τὸν προοριζόμενον διὰ γεύματα τῶν μισθωτῶν καὶ τὴν διάρκειαν τῶν διαλειμμάτων ἢ διακοπῶν τῆς ἐργασίας.

β) Τὰ τῆς διενεργείας ἐλέγχου τῶν μισθωτῶν περὶ τῶν ὑπ' αὐτῶν εἰσαγομένων καὶ ἐξαγομένων εἰδῶν, ἐπιφυλαττομένων τῶν διατάξεων τοῦ ἄρθρου 60.

γ) Τὸν τόπον καὶ τὸν χρόνον ἐνάρξεως καὶ λήξεως τῆς ἡμερησίας ἐργασίας.

δ) Τὸν τόπον καὶ τὸν χρόνον τῆς καταβολῆς τοῦ μισθοῦ.

ε) Τὰ πειθαρχικὰ παραπτώματα τῶν μισθωτῶν καὶ τὰς δι' αὐτὰ προβλεπομένας ποινάς.

στ) Τὰ εἰδικώτερα μέτρα πρὸς τήρησιν τῶν περὶ ὑγιεινῆς καὶ ἀσφαλείας ἐν τῇ ἐκμεταλλεύσει διατάξεων.

Ἄρθρον 302

Πειθαρχικαὶ διατάξεις

1. Τὰ πειθαρχικὰ παραπτώματα τῶν μισθωτῶν καὶ αἱ ἕνεκα αὐτῶν δυνάμεναι νὰ ἐπιβληθοῦν παρὰ τοῦ ἐργοδότου πειθαρχικαὶ ποιναὶ δέον νὰ καθορίζωνται εἰδικῶς καὶ ἐπακριβῶς εἰς τὸν κανονισμὸν ἐργασίας.

2. Ὡς πειθαρχικὰς ποινὰς ὁ κανονισμὸς ἐργασίας δύναται νὰ καθορίζῃ :

α) Παρατήρησιν.

β) Ἐπίπληξιν.

γ) Πρόστιμον μέχρι ποσοστοῦ 25α)ο ἐπὶ τοῦ μισθοῦ, τοῦ ἀντιστοιχοῦντος εἰς μίαν ἡμέραν, δυνάμενον νὰ ἐπιβληθῇ κατ' ἀνώτατον ὅριον δὶς τοῦ μηνός. Τὸ πρόστιμον περιέρχεται εἰς τὴν Ἐργατικὴν Ἑστίαν, τηρουμένων τῶν περὶ ταύτης διατάξεων.

δ) Ὑποχρεωτικὴν ἀποχὴν ἐκ τῆς ἐργασίας ἄνευ οἱασδήποτε ἀμοιβῆς (ἀργίαν) ἐπὶ δέκα τὸ πολὺ ἡμέρας, καθ' ἡμερολογιακὸν ἔτος, ἐφ' ὅσον ὁ μισθωτὸς ὑπέπεσε καθ' ὑποτροπὴν εἰς πειθαρχικὸν παράπτωμα.

Ἄρθρον 303

Καταγγελία μετὰ διάπραξιν πειθαρχικοῦ παραπτώματος

1. Ὁ ἐργοδότης δὲν δύναται νὰ προβῇ εἰς λύσιν τῆς σχέσεως ἐργασίας διὰ καταγγελίας ἐκ μόνου τοῦ λόγου ὅτι ὁ μισθωτὸς ὑπέπεσεν εἰς πειθαρχικὸν παράπτωμα, προβλεπόμενον ἐν τῷ κανονισμῷ ἐργασίας, ἐκτὸς ἐὰν τοῦτο θὰ παρεῖχε δικαίωμα λύσεως σχέσεως ἐργασίας διὰ σπουδαῖον λόγον. Ἐν τῇ περιπτώσει ταύτῃ ἐπιτρέπεται καταγγελία, τηρουμένων τῶν περὶ ταύτης διατάξεων τοῦ παρόντος.

2. Ὁ ἐργοδότης δύναται νὰ καταγγείλῃ τὴν σχέσιν ἐργασίας, τηρουμένων τῶν περὶ καταγγελίας διατάξεων, ἐὰν ὁ μισθωτὸς ἐτιμωρήθη τοὐλάχιστον τρὶς διὰ τῆς ποινῆς τῆς ἀργίας.

Ἄρθρον 304

Ἐπιβολὴ ποινῆς

1. Πειθαρχικὴ ποινὴ ἀποχῆς λόγῳ ἀργίας δὲν δύναται νὰ ἐπιβληθῇ εἰς τὸν μισθωτὸν ὑπὸ τοῦ ἐργοδότου, ἐὰν ὁ μισθωτὸς δὲν κληθῇ προηγουμένως ἐγγράφως εἰς ἀπολογίαν, τασσομένης πρὸς τοῦτο προθεσμίας οὐχὶ βραχυτέρας τῶν τριῶν ἡμερῶν.

2. Ἡ ἐπιβολὴ οἱασδήποτε πειθαρχικῆς ποινῆς γίνεται διὰ κοινοποιήσεως ἐγγράφου περὶ ταύτης εἰς τὸν μισθωτόν.

3. Ὁ ἐργοδότης ὑποχρεοῦται, ὅπως ἐξετάσῃ μέχρι δύο τὸ πολὺ μαρτύρας, ἐφ' ὅσον ἤθελε προτείνει τοῦτο ὁ μισθωτός, πρὸ πάσης ἐπιβολῆς ποινῆς ἀργίας.

Ἄρθρον 305

Ἐνέργεια κανόνων κανονισμοῦ ἐργασίας

1. Οἱ ἐν τῷ κανονισμῷ ἐργασίας περιεχόμενοι κανόνες δεσμεύουν τὸν ἐργοδότην καὶ τοὺς μισθωτοὺς τῆς ἐκμεταλλεύσεως, κατισχύουν δὲ πάσης ἀντιθέτου καὶ εὐνοϊκωτέρας ἔτι ἀτομικῆς συμφωνίας.

2. Ὁ κανονισμὸς ἐργασίας εἶναι ἀνίσχυρος, ἐφ' ὅσον ἀντιβαίνει εἰς τὰς διατάξεις τοῦ νόμου, ἀνεξαρτήτως τῆς φύσεως των ὡς ἀναγκαστικοῦ ἢ ἐνδοτικοῦ δικαίου. Ἐὰν ὡρισμέναι διατάξεις τοῦ κανονισμοῦ εἶναι ἀνίσχυροι, ἡ ἰσχὺς τῶν λοιπῶν δὲν θίγεται, ἐφ' ὅσον αὗται δύνανται νὰ ἐφαρμοσθοῦν αὐτοτελῶς.

Ἄρθρον 306

Ἔγκρισις κανονισμοῦ

1. Ὁ κανονισμὸς ἐργασίας ὑποβάλλεται παρὰ τοῦ ἐργοδότου ὑποχρεωτικῶς πρὸς κύρωσιν εἰς τὸ Ὑπουργεῖον Ἐργασίας.

2. Ἡ κύρωσις τοῦ κανονισμοῦ ἐργασίας γίνεται δι' ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας, ἐλέγχοντος τὴν νομιμότητα αὐτοῦ.

Ἄρθρον 307

Διαδικασία ἐγκρίσεως

1. Ἡ κατὰ τὸ προηγούμενον ἄρθρον ὑπουργικὴ ἀπόφασις ἐκδίδεται μετὰ προηγουμένην γνωμοδότησιν τοῦ Ἐθνικοῦ Γνωμοδοτικοῦ Συμβουλίου Κοινωνικῆς Πολιτικῆς, μετ' ἀκρόασιν τῶν μερῶν περὶ τῆς νομιμότητος τῶν διατάξεων τοῦ κανονισμοῦ.

2. Ἡ ἐκπροσώπησις τῶν ἐργαζομένων ἐν τῇ ἐκμεταλλεύσει γίνεται ὑπὸ μισθωτοῦ, ὁριζομένου κατὰ πλειοψηφίαν ὑπὸ τοῦ προσωπικοῦ τῆς ἐκμεταλλεύσεως ἢ τοῦ ἐπαγγελματικοῦ αὐτῶν ἐν τῇ ἐπιχειρήσει Σωματείου, ἐφ' ὅσον ὑφίστανται

τοιοῦτον.

Ἄρθρον 308

Δημοσιότης

1. Ὁ ἐγκριθεὶς κανονισμὸς ἐργασίας ἀναρτᾶται εἰς ἐμφανῆ σημεῖα τῆς Ἐκμεταλλεύσεως.

2. Ἕκαστος μισθωτὸς δικαιοῦται νὰ ἀξιώσῃ παρὰ τοῦ ἐργοδότου τὴν χορήγησιν αὐτῷ ἀντιγράφου τοῦ κανονισμοῦ ἐργασίας.

Ἄρθρον 309

Χρονικὰ ὅρια ἰσχύος κανονισμοῦ

1. Ἡ ἰσχὺς τοῦ κανονισμοῦ ἀρχεται ἀπὸ τῆς ἀναρτήσεως αὐτοῦ εἰς τὴν Ἐκμετάλλευσιν.

2. Ἡ ἰσχὺς τοῦ κανονισμοῦ λήγει διὰ τῆς θέσεως ἐν ἰσχύι νέου κανονισμοῦ.

Ἄρθρον 310

Μεταβίβασις Ἐκμεταλλεύσεως

Ἐπὶ μεταβιβάσεως Ἐκμεταλλεύσεως διατηρεῖ τὴν ἰσχὺν ὁ ὑφιστάμενος κανονισμός.

Ἄρθρον 311

Συγχώνευσις ἐπιχειρήσεων

1. Ἐπὶ συγχωνεύσεως ἐπιχειρήσεων ὁ ἐργοδότης ὑποχρεοῦται νὰ καταρτίσῃ καὶ ὑποβάλῃ πρὸς ἔγκρισιν νέον κανονισμὸν ἐντὸς τριμήνου ἀπὸ τῆς συγχωνεύσεως. Μέχρι τῆς ἐγκρίσεως τοῦ νέου κανονισμοῦ ἰσχύει ὁ κανονισμὸς τῆς ἀπασχολούσης μεγαλύτερον ἀριθμὸν μισθωτῶν Ἐκμεταλλεύσεως.

Ἄρθρον 312

Ἑρμηνεία κανονισμοῦ

Ὁ κανονισμὸς ἐργασίας ἑρμηνεύεται κατὰ τὰς ἰσχυούσας διὰ τὴν ἑρμηνείαν τῶν νόμων ἀρχάς.

Ἄρθρον 313

Διαδικασία τροποποιήσεως καὶ συμπληρώσεως κανονισμοῦ

Πᾶσα τροποποίησις ἢ συμπλήρωσις τοῦ κανονισμοῦ γίνεται κατὰ τὴν διαδικασίαν καταρτίσεως καὶ ἐγκρίσεως αὐτοῦ.

Ἄρθρον 314

Μείωσις ἀριθμοῦ μισθωτῶν

Ἡ μείωσις τοῦ ἀριθμοῦ τῶν μισθωτῶν κάτω τοῦ ἐν τῷ ἄρθρῳ 299 προβλεπομένου ὁρίου δὲν ἐπηρεάζει τὴν ἰσχὺν τοῦ ὑφισταμένου κανονισμοῦ ἐργασίας.

Ἄρθρον 315

Καθορισμὸς διαδικασίας ὑποβολῆς καὶ προτύπων κανονισμῶν διὰ Β.Δ.

Διὰ Β.Δ., ἐκδιδομένων προτάσει τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας, μετὰ γνωμοδότησιν τοῦ Ἐθνικοῦ Γνωμοδοτικοῦ Συμβουλίου Κοινωνικῆς Πολιτικῆς, ὁρίζονται τὰ τῆς διαδικασίας ὑποβολῆς κανονισμῶν ἐργασίας, ὡς καὶ τὰ πρότυπα κανονισμῶν κατὰ κατηγορίας Ἐκμεταλλεύσεων, δύναται δὲ νὰ καθορίζεται διὰ τὴν ἔγκρισιν αὐτῶν παράβολον.

Ἄρθρον 316

Ὀργανισμός

Εἰς Ἐπιχειρήσεις μεταφορᾶς προσώπων, τηλεπικοινωνιῶν, διανομῆς ὕδατος, παραγωγῆς ἢ διανομῆς ἠλεκτρικοῦ ρεύματος καὶ φωταερίου, ραδιοφωνίας καὶ τηλεοράσεως, ὑφ' οἱανδήποτε νομικὴν μορφὴν ἀσκουμένας, ὡς καὶ εἰς Τραπέζας, ὁ ἐργοδότης, ἐφ' ὅσον ἐν αὐταῖς ἀπασχολεῖται ἀριθμὸς μισθωτῶν μείζων τῶν τριακοσίων, καταρτίζει ὑποχρεωτικῶς ὀργανισμὸν προσωπικοῦ καὶ λειτουργίας τῆς Ἐπιχειρήσεως, ἐντὸς ἑξαμήνου ἀπὸ τῆς συμπληρώσεως τοῦ ἀνωτέρου ἀριθμοῦ μισθωτῶν, ἀφορῶντα τὸ σύνολον τοῦ προσωπικοῦ των.

Ἄρθρον 317

Περιεχόμενον ὀργανισμοῦ

1. Ὁ ὀργανισμὸς περιέχει ὑποχρεωτικῶς κανόνας περὶ προσλήψεως, σταδιοδρομίας, βαθμολογικῆς ἐξελίξεως, προσωρινῆς ἢ ὁριστικῆς μεταθέσεως, ὑποχρεωτικῆς ἀποχωρήσεως τῶν μισθωτῶν λόγῳ ὁρίου ἡλικίας, πειθαρχικὰς διατάξεις, ὡς καὶ τοὺς λόγους, δι' οὓς περιοριστικῶς ἐπιτρέπεται ἡ λύσις τῆς σχέσεως ἐργασίας.

2. Διὰ τοῦ ὀργανισμοῦ δύναται νὰ καθορισθῇ καὶ ἡ μισθολογικὴ ἔνταξις καὶ ἐξέλιξις τοῦ προσωπικοῦ.

3. Ἡ μισθολογικὴ ἔνταξις δὲν ἀποκλείει τὸν διὰ συλλογικῶν συμβάσεων ἐργασίας καθορισμὸν εὐνοϊκωτέρου ὕψους μισθοῦ.

Ἄρθρον 318

Πειθαρχικὸν Συμβούλιον

Διὰ τὴν διαπίστωσιν τῶν ἐν τῷ Ὀργανισμῷ προβλεπομένων παραπτωμάτων καὶ τὴν ἐπιβολὴν τῶν ἐν αὐτῷ καθοριζομένων ποινῶν δέον νὰ προβλέπεται ἐν τῷ ὀργανισμῷ ἡ σύστασις πειθαρχικοῦ συμβουλίου, ἀπαρτιζομένου ἐξ ἰσαρίθμων ἀντιπροσώπων τοῦ ἐργοδότου καὶ τῶν μισθωτῶν καὶ ἑνὸς ἀνωτέρου ὑπαλλήλου τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας ἢ ἑτέρου δημοσίου ὑπαλλήλου ὡς προέδρου. Οἱ ἀντιπρόσωποι τῶν μισθωτῶν ἐκλέγονται ἐπὶ διετεῖ θητείᾳ κατὰ τὰ λεπτομερέστερον ὁριζόμενα δι' ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας, δημοσιευομένης εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως.

Ἄρθρον 319

Ἔγκρισις ὀργανισμοῦ

1. Ὁ ὀργανισμὸς ὑποβάλλεται παρὰ τοῦ ἐργοδότου ὑποχρεωτικῶς πρὸς ἔγκρισιν εἰς τὸ Ὑπουργεῖον Ἐργασίας, γνωστοποιούμενος πρὸ τῆς ὑποβολῆς του εἰς πάσας τὰς ὑφισταμένας ὀργανώσεις τῶν μισθωτῶν τῆς Ἐπιχειρήσεως.

2. Αἱ ὀργανώσεις τῶν μισθωτῶν ἐντὸς τριμήνου ἀποκλειστικῆς προθεσμίας ἀπὸ τῆς εἰς αὐτὰς γνωστοποιήσεως τοῦ ὀργανισμοῦ ὑποβάλλουν εἰς τὸ Ὑπουργεῖον Ἐργασίας τὰς τυχὸν

άντιρρήσεις των.

3. Μή ὑποβληθεισῶν ἀντιρρήσεων ἐντὸς τῆς ἀνωτέρω προθεσμίας ὁ ὀργανισμὸς κυροῦται, μετ' ἔλεγχον τῆς νομιμότητος τοῦ περιεχομένου του, δι' ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας, δημοσιευομένης εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως μεθ' ὁλοκλήρου τοῦ περιεχομένου τοῦ ὀργανισμοῦ.

4. Περὶ τῆς νομιμότητος τοῦ περιεχομένου τοῦ ὀργανισμοῦ γνωμοδοτεῖ τὸ Ἐθνικὸν Γνωμοδοτικὸν Συμβούλιον Κοινωνικῆς Πολιτικῆς.

5. Ὑποβληθεισῶν τυχὸν ἀντιρρήσεων καὶ προκυψάσης διενέξεως ἐπὶ τοῦ περιεχομένου τοῦ κανονισμοῦ ἐντὸς τῆς ὡς ἄνω προθεσμίας ὁ Ὑπουργὸς ὑποχρεωτικῶς παραπέμπει αὐτὴν εἰς τὴν ἁρμοδίαν Διοικητικὴν Ἐπιτροπὴν Διαιτησίας, τηρουμένης περαιτέρω τῆς ἐνώπιον τῶν Ἐπιτροπῶν τούτων διαδικασίας. Ἡ ἐκδιδομένη παρὰ τῆς Ἐπιτροπῆς ἀπόφασις ἰσχύει ὑποχρεωτικῶς ὡς ὀργανισμὸς καὶ δημοσιεύεται εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως, μερίμνῃ τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας.

6. Κατὰ τὴν διαδικασίαν τοῦ παρόντος γίνεται πᾶσα συμπλήρωσις ἢ τροποποίησις τοῦ ὀργανισμοῦ.

Ἄρθρον 320

Ἐφαρμογὴ τῶν περὶ κανονισμοῦ διατάξεων καὶ ἐπὶ ὀργανισμῶν

Κατὰ τὰ λοιπὰ ἰσχύουν καὶ ἐπὶ ὀργανισμῶν αἱ περὶ κανονισμοῦ ἐργασίας διατάξεις τοῦ παρόντος.

ΒΙΒΛΙΟΝ ΠΕΜΠΤΟΝ

ΣΥΛΛΟΓΙΚΟΝ ΔΙΚΑΙΟΝ

Κεφάλαιον Κ΄

ΣΥΛΛΟΓΙΚΗ ΣΥΜΒΑΣΙΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ

Ἄρθρον 321

Κατάρτισις Σ.Σ.Ε.

Ἡ συλλογικὴ σύμβασις ἐργασίας συνάπτεται μεταξὺ μιᾶς ἢ πλειόνων ὀργανώσεων ἢ ἑνώσεων τούτων τῶν μισθωτῶν ἀφ' ἑνὸς καὶ μιᾶς ἢ πλειόνων ὀργανώσεων ἢ ἑνώσεων τούτων τῶν ἐργοδοτῶν ἀφ' ἑτέρου. Προκειμένου περὶ Τραπεζιτικῶν Ἐπιχειρήσεων καὶ Ἱδρυμάτων, ὡς καὶ Ἐπιχειρήσεων κοινῆς ὠφελείας, ἡ συλλογικὴ σύμβασις ἐργασίας δύναται νὰ συνάπτεται μεταξὺ τοῦ ἐργοδότου καὶ μιᾶς ἢ πλειόνων ὀργανώσεων τῶν μισθωτῶν αὐτῶν.

Ἄρθρον 322

Περιεχόμενον Σ.Σ.Ε.

1. Διὰ τῆς συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας τίθενται κανόνες δικαίου, ἀφορῶντες τὸ περιεχόμενον τῆς σχέσεως ἐργασίας καὶ ἰδίᾳ τοὺς οἰκονομικοὺς ὅρους αὐτῆς, ὡς καὶ εἰς τὰς ὑποχρεώσεις τοῦ ἐργοδότου πρὸς τὸ σύνολον τοῦ προσωπικοῦ τῆς Ἐκμεταλλεύσεως.

2. Ὡσαύτως διὰ τῆς συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας καθορίζονται τὰ δικαιώματα καὶ αἱ ὑποχρεώσεις τῶν ἐν αὐτῇ συμβαλλομένων.

3. Διὰ τῆς συνόψεως τῆς συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας τὰ μέρη ταύτης ὑποχρεοῦνται ἰδίᾳ :

α) Εἰς ἐκτέλεσιν ταύτης.

β) Ὅπως κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς ἰσχύος τῆς συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας ἀπέχουν ἀπὸ παντὸς ἀγωνιστικοῦ μέσου πρὸς μεταβολὴν ἢ κατάργησιν ὅρων τινῶν ἢ ὁλοκλήρου τῆς συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας.

Ἄρθρον 323

Ὑποχρεώσεις ἐξ ἐνοχικῶν ὅρων

Ἡ ὑπὸ ἑνώσεως ὀργανώσεως συναφθεῖσα συλλογικὴ σύμβασις ἐργασίας ὑποχρεοῖ τόσον τὴν συνάψασαν τὴν συλλογικὴν σύμβασιν ἐργασίας ἕνωσιν, ὅσον καὶ ἐκείνας τὰς ὀργανώσεις, αἱ ὁποῖαι εἶναι μέλη αὐτῆς.

Ἄρθρον 324

Ὑποχρεώσεις καὶ δικαιώματα ἐπὶ πλειόνων συμβεβλημένων ὀργανώσεων

Ἐὰν εἰς συλλογικὴν σύμβασιν ἐργασίας συνεβλήθησαν, εἴτε ἀπὸ τῆς μιᾶς πλευρᾶς, εἴτε ἀπὸ τῆς ἑτέρας, πλείονες ὀργανώσεις, ἐν ἀμφιβολίᾳ τὰ ἐκ τῆς συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας δικαιώματα καὶ ὑποχρεώσεις ἀφοροῦν ἑκάστην συμβληθεῖσαν ὀργάνωσιν.

Ἄρθρον 325

Προσχώρησις

1. Εἰς ἰσχύουσαν συλλογικὴν σύμβασιν ἐργασίας δύναται νὰ προσχωρήσῃ ἑτέρα ὀργάνωσις ἐργοδοτῶν ἢ μισθωτῶν ἐκ τῶν εἰς οὓς αὕτη ἀφορᾷ.

2. Ἡ προσχώρησις πραγματοῦται διὰ τῆς ἐπιδόσεως δηλώσεως περὶ ταύτης εἰς τὸ Ὑπουργεῖον Ἐργασίας.

3. Ἡ περὶ προσχωρήσεως δήλωσις δημοσιεύεται μερίμνῃ τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως.

Ἄρθρον 326

Τύπος - κατάθεσις

1. Ἡ συλλογικὴ σύμβασις ἐργασίας καταρτίζεται ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος ἐγγράφως, συμπράττει δὲ ἀναγκαίως διὰ τὴν σύνταξιν τοῦ σχεδίου αὐτῆς δικηγόρος.

2. Ἡ συλλογικὴ σύμβασις ἐργασίας καὶ τὰ νομιμοποιοῦντα τοὺς ἐν αὐτῇ συμβληθέντας ἔγγραφα κατατίθενται τῇ φροντίδι τῶν συμβληθέντων εἰς τὸ Ὑπουργεῖον Ἐργασίας, συνταξαμένου πρακτικοῦ καταθέσεως. Κατάθεσις ἄνευ τῶν σχετικῶν ἐγγράφων νομιμοποιήσεως εἶναι ἀπαράδεκτος.

Ἄρθρον 327

Δημοσίευσις

1. Ἡ συλλογικὴ σύμβασις ἐργασίας δημοσι-

γύεται διά πράξεως τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως, ἐντὸς 10ημέρου ἀπὸ τῆς ἐπομένης τῆς καταθέσεως αὐτῆς.

2. Εἰς περίπτωσιν, καθ' ἣν τὸ Ὑπουργεῖον Ἐργασίας ἀρνηθῇ τὴν κατάθεσιν συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας, συντασσομένου σχετικοῦ πρακτικοῦ, ἡ ἡ κατατεθεῖσα συλλογικὴ σύμβασις ἐργασίας δὲν δημοσιευθῇ ἐντὸς τῆς κατὰ τὴν παράγραφον 1 προθεσμίας, αὐτὴ, μερίμνῃ τινὸς τῶν συμβληθεισῶν ὀργανώσεων, κατατίθεται ἐντὸς 8 ἡμερῶν ἀπὸ τῆς συντάξεως πρακτικοῦ μὴ ἀποδοχῆς τῆς καταθέσεως ἢ ἀπὸ τῆς παρόδου ἀπράκτου τῆς προθεσμίας δημοσιεύσεως εἰς τὸ Εἰρηνοδικεῖον Ἀθηνῶν, συντασσομένου σχετικοῦ πρακτικοῦ. Ἀντίγραφον τοῦ πρακτικοῦ καὶ τῆς κατατεθείσης συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας ἀποστέλλεται ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος τῆς καταθέσεως παρὰ τοῦ ἐνεργήσαντος τὴν κατάθεσιν εἰς τοὺς λοιποὺς συμβαλλομένους καὶ εἰς τὸ Ὑπουργεῖον Ἐργασίας, ἐντὸς προθεσμίας 10 ἡμερῶν ἀπὸ τῆς ἐπομένης τῆς καταθέσεως.

3. Ἡ συλλογικὴ σύμβασις ἐργασίας τίθεται εἰς ἐφαρμογὴν ἀπὸ τῆς ἐπομένης τῆς δημοσιεύσεώς της εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως ἢ τῆς ἐγκύρου καταθέσεώς της εἰς τὸ Εἰρηνοδικεῖον Ἀθηνῶν.

4. Ἀπὸ τῆς αὐτῆς ἡμερομηνίας ἀρχεται καὶ ἡ ἰσχὺς τῆς συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας, ἐὰν ἐν αὐτῇ δὲν ὁρίζεται αἰτιολογημένως διάφορος χρόνος ἐνάρξεως ἰσχύος τοῦ ὅλου ἢ μέρους αὐτῆς.

5. Διὰ τὴν προσχωροῦσαν ὀργάνωσιν καὶ τὰ μέλη αὐτῆς ἡ ἰσχὺς τῆς συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας ἀρχεται ἀπὸ τῆς ἐπομένης τῆς δημοσιεύσεως τῆς περὶ προσχωρήσεως δηλώσεως εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως.

Ἄρθρον 328

Ἐξουσιοδότησις δι' ὑπογραφὴν Σ.Σ.Ε.

Οἱ ἀντιπροσωπεύοντες τὰς ὀργανώσεις τῶν ἐργοδοτῶν καὶ μισθωτῶν διὰ τὴν ὑπογραφὴν τῆς συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας δέον νὰ λάβουν πρὸς τοῦτο εἰδικὴν ἐξουσιοδότησιν παρὰ τῆς διοικήσεως τῆς ὀργανώσεως. Οἱ ἀντιπροσωπεύοντες τὸ Δημόσιον ἢ τὰ Ν.Π.Δ.Δ. ὁρίζονται ἑκάστοτε δι' ἀποφάσεως τοῦ ἁρμοδίου Ὑπουργοῦ ἢ τῆς διοικήσεως τοῦ Νομικοῦ Προσώπου.

Ἄρθρον 329

Δέσμευσις ἐκ Σ.Σ.Ε.

1. Ἐκ τῆς συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας δεσμεύονται μόνον τὰ κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς ἰσχύος ταύτης μέλη τῶν συμβληθεισῶν ὀργανώσεων ἢ ὁ συνάψας ταύτην κατὰ τὸ ἄρθρον 321 ἐργοδότης.

2. Ἐὰν ἡ συλλογικὴ σύμβασις ἐργασίας συνήφθη ὑπὸ ἑνώσεως ὀργανώσεων δεσμεύονται τὰ μέλη τῶν ὀργανώσεων τῶν ἀνηκουσῶν εἰς τὴν ἕνωσιν.

3. Ὡσαύτως ἐκ τῆς συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας δεσμεύονται τὰ μέλη τῶν ὀργανώσεων ἢ ἑνώσεων, αἱτινες προσεχώρησαν μεταγενεστέρως εἰς τὴν συλλογικὴν σύμβασιν ἐργασίας.

4. Ἡ δέσμευσις ὑφίσταται μέχρι λήξεως τῆς ἰσχύος τῆς συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας καὶ ἂν ἔτι ὁ ἐκ ταύτης δεσμευόμενος ἔπαυσε νὰ εἶναι μέλος τῆς συναψάσης ταύτην ὀργανώσεως, ἢ ἡ εἰς ἣν ἀνήκει οὗτος ὀργάνωσις ἔπαυσε νὰ εἶναι μέλος τῆς συναψάσης τὴν συλλογικὴν σύμβασιν ἐργασίας ἑνώσεως. Διάλυσις ὀργανώσεως ἢ ἑνώσεως δὲν ἐπιδρᾷ ἐπὶ τῆς δεσμεύσεως τῶν κατ' ἰδίαν μελῶν αὐτῶν.

5. Ἡ ἐκ τῶν κανόνων τῆς συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας δέσμευσις ἰσχύει καὶ μετὰ τὴν λύσιν αὐτῆς μέχρις ἀντικαταστάσεως ὑπὸ ἑτέρας ἀτομικῆς συμφωνίας ἢ νέας συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας (μετενέργεια).

Ἄρθρον 330

Ἐνέργεια κανόνων Σ.Σ.Ε.

1. Οἱ ὑπὸ τῆς συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας τιθέμενοι κανόνες ἰσχύουν ἀμέσως καὶ ἀναγκαστικῶς μεταξὺ τῶν εἰς οὓς αὐτὴ ἀφορᾷ καθ' ὑποκείμενον, τόπον καὶ χρόνον. Τὸ αὐτὸ ἰσχύει προκειμένου περὶ κανόνων τῆς συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας, διὰ τῶν ὁποίων ρυθμίζονται αἱ σχέσεις τοῦ ἐργοδότου πρὸς τὸ σύνολον τοῦ προσωπικοῦ τῆς Ἐκμεταλλεύσεως, ἐφ' ὅσον ὁ ἐργοδότης δεσμεύεται ἐκ τῆς συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας.

2. Διάφορος ρύθμισις τῆς σχέσεως ἐργασίας δι' ἀτομικῆς συμφωνίας εἶναι ἔγκυρος μόνον ἐφ' ὅσον περιέχει εὐνοϊκωτέρους διὰ τὸν μισθωτὸν ὅρους.

Ἄρθρον 331

Συρροὴ Σ.Σ.Ε.

Ἐὰν τὰ μέρη τῆς σχέσεως ἐργασίας δεσμεύωνται ὑπὸ πλειόνων συλλογικῶν συμβάσεων ἐργασίας, αἱτινες ἀφορῶν εἰς αὐτὰ καθ' ὑποκείμενον, τόπον καὶ χρόνον (συρροή), κατισχύει ἡ περιέχουσα ἐν συνόλῳ τοὺς πλέον εὐνοϊκοὺς διὰ τὸν μισθωτὸν ὅρους.

Ἄρθρον 332

Προϋποθέσεις κηρύξεως Σ.Σ.Ε. γενικῶς ὑποχρεωτικῆς

1. Ἡ ἐκ τῶν κανόνων τῆς συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας δέσμευσις δύναται νὰ ἐπεκταθῇ καὶ ἐπὶ μὴ δεσμευομένων ἐκ ταύτης προσώπων ἐκ τῶν εἰς ἃ αὐτὴ ἀφορᾷ καθ' ὑποκείμενον, χρόνον καὶ τόπον διὰ τῆς κηρύξεως αὐτῆς γενικῶς ὑποχρεωτικῆς.

2. Ἡ κήρυξις συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας ὡς γενικῶς ὑποχρεωτικῆς χωρεῖ μόνον, ἐὰν αὐτὴ εἶναι γενικωτέρου ἐνδιαφέροντος καὶ ἐὰν δὲν ὑφίσταται συλλογικὴ σύμβασις ἐργασίας, καλύπτουσα ἐξ ὁλοκλήρου τὰς ὑπὸ ρύθμισιν σχέσεις ἐργασίας.

Ἄρθρον 333

Τρόπος κηρύξεως Σ.Σ.Ε. γενικῶς ὑποχρεωτικῆς

1. Τὴν συλλογικὴν σύμβασιν ἐργασίας κηρύσ-

σει γενικῶς ὑποχρεωτικὴν ὁ Ὑπουργὸς Ἐργασίας δι' ἀποφάσεώς του, ἐκδιδομένης μετὰ γνώμην τοῦ Ἐθνικοῦ Γνωμοδοτικοῦ Συμβουλίου Κοινωνικῆς Πολιτικῆς καὶ δημοσιευομένης εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως.

2. Διὰ τῆς αὐτῆς ἀποφάσεως ὁρίζεται καὶ ὁ χρόνος ἐνάρξεως ἰσχύος αὐτῆς ἐντὸς τῶν χρονικῶν ὁρίων ἰσχύος τῆς κηρυσσομένης γενικῶς ὑποχρεωτικῆς συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας.

3. Ἐὰν εἰς τὴν ἀπόφασιν δὲν ὁρίζεται ἔναρξις ἰσχύος, ἡ ἰσχὺς αὐτῆς ἀρχεται ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεώς της εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως.

Ἄρθρον 334

Δικαίωμα ὀργανώσεων πρὸς σύναψιν νέας Σ.Σ.Ε.

Διαρκούσης τῆς ἰσχύος κηρυχθείσης γενικῶς ὑποχρεωτικῆς συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας δὲν ἀποκλείεται σύναψις νέας τοιαύτης μεταξὺ τῶν μὴ συμβληθεισῶν ἀρχικῶς ὀργανώσεων, ἐφαρμοζομένων περαιτέρω τῶν περὶ συρροῆς διατάξεων.

Ἄρθρον 335

Λῆξις ἰσχύος κηρυχθείσης γενικῶς ὑποχρεωτικῆς Σ.Σ.Ε.

Ληξάσης, καθ' οἱονδήποτε τρόπον, τῆς ἰσχύος τῆς κηρυχθείσης γενικῶς ὑποχρεωτικῆς συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας ἐξακολουθεῖ νὰ ἰσχύῃ αὕτη καὶ ἐπὶ τῶν σχέσεων ἐργασίας, ἐπὶ τῶν ὁποίων εἶχεν ἐπεκταθῆ ἡ ἰσχύς της μέχρις ἀντικαταστάσεώς της ὑπὸ ἑτέρας ἀτομικῆς συμφωνίας, συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας ἢ κηρύξεως γενικῶς ὑποχρεωτικῆς ἑτέρας συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας.

Ἄρθρον 336

Εὐθύνη ἐκ Σ.Σ.Ε.

1. Ἐάν τις τῶν δεσμευομένων ἐργοδοτῶν δὲν ἐκπληροῖ τὰς ἐκ τῆς συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας ὑποχρεώσεις του, ἡ ὑπογράψασα ταύτην ὀργάνωσις τῶν μισθωτῶν δικαιοῦται νὰ ἀξιώσῃ παρ' αὐτοῦ, ἐὰν δὲν ἔχῃ συμφωνηθῆ ὑπὲρ τῆς ὀργανώσεως ποινικὴ ρήτρα, εὔλογον κατὰ τὴν κρίσιν τοῦ δικαστηρίου ἀποζημίωσιν, λόγῳ προσβολῆς τοῦ συλλογικοῦ της συμφέροντος.

2. Ἡ κατὰ τὰ ἀνωτέρω ὀργάνωσις δύναται νὰ ἐπιδιώξῃ δικαστικῶς τὰς ἐπὶ τῇ βάσει τῶν ὅρων τῆς συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας ἀξιώσεις τοῦ μισθωτοῦ, μέχρις ὅτου οὗτος, παρεμβαίνων εἰς τὴν δίκην, ἤθελε συνεχίσει ἰδίῳ ὀνόματι αὐτήν.

3. Ἐγειρομένης ἀγωγῆς, ἐπὶ τῇ βάσει συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας ἐκ μέρους εἴτε δεσμευομένου ὑπ' αὐτῆς, εἴτε ὀργανώσεως, αἱ λοιπαὶ εἰς τὴν συλλογικὴν σύμβασιν ἐργασίας μετέχουσαι ὀργανώσεις δύνανται πάντοτε νὰ παρεμβαίνουν προσθέτως εἰς τὴν δίκην.

4. Ὀργάνωσις, μετέχουσα εἰς συλλογικὴν σύμβασιν ἐργασίας, δύναται νὰ ἀξιώσῃ ἀποζημίωσιν παρὰ τοῦ παραβαίνοντος τοὺς ὅρους αὐτῆς μέλους της διὰ πᾶσαν ζημίαν, ἣν ὑπέστη τὸ συλλογικὸν της συμφέρον, καθοριζομένην κατ' εὔλογον κρίσιν τοῦ δικαστηρίου.

5. Ἐὰν ἡ συλλογικὴ σύμβασις ἐργασίας συνήφθη ὑπὸ Ἑνώσεως, τὰ ἐκ τοῦ παρόντος ἄρθρου δικαιώματα καὶ ὑποχρεώσεις ἔχουν ἐκτὸς τῆς Ἑνώσεως καὶ αἱ ἀπαρτίζουσαι ταύτην ὀργανώσεις καὶ τὰ μέλη αὐτῶν.

Ἄρθρον 337

Λῆξις καὶ καταγγελία Σ.Σ.Ε.

1. Συλλογικὴ σύμβασις ἐργασίας ὡρισμένου χρόνου λύεται ἅμα τῇ παρόδῳ τοῦ χρόνου τούτου, ἐφ' ὅσον δύο μῆνας πρὸ τῆς λήξεως τοῦ χρόνου διαρκείας αὐτῆς ἤθελε δηλωθῆ παρά τινος τῶν συμβληθέντων, δι' ἐγγράφου δηλώσεως, κοινοποιουμένης διὰ δικαστικοῦ κλητῆρος πρὸς πάντας τοὺς λοιποὺς συμβληθέντας, ὡς καὶ εἰς τὸ Ὑπουργεῖον Ἐργασίας, ἡ βούλησις περὶ μὴ περαιτέρω ἰσχύος. Μὴ γενομένης τοιαύτης δηλώσεως ἡ συλλογικὴ σύμβασις ἐργασίας θεωρεῖται ὡς δι' ἀόριστον χρόνον καταρτισθεῖσα.

2. Ἡ συλλογικὴ σύμβασις ἐργασίας διαρκείας μείζονος τῆς διετίας θεωρεῖται ὡς δι' ἀόριστον χρόνον καταρτισθεῖσα μετὰ τὴν παρέλευσιν διετίας ἀπὸ τῆς θέσεως αὐτῆς εἰς ἐφαρμογήν.

3. Ἐξαιρετικῶς δύναται νὰ χωρήσῃ καταγγελία τῆς ὡρισμένου χρόνου συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας πρὸ τῆς παρόδου τοῦ χρόνου, δι' ὃν συνήφθη αὕτη, ἐὰν ἐπῆλθεν οὐσιώδης μεταβολὴ τῶν συνθηκῶν, ἐφ' ὧν τὰ μέρη ἐστήριξαν τὴν σύναψιν τῆς συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας, διαπιστουμένη δι' ἀποφάσεως τοῦ Ἐθνικοῦ Συμβουλίου Ἐπιλύσεως Συλλογικῶν Διαφορῶν ἐπὶ τῇ αἰτήσει τοῦ ἐκ τῶν συμβληθέντων προτιθεμένου νὰ καταγγείλῃ ταύτην.

4. Ἡ ἀορίστου χρόνου συλλογικὴ σύμβασις ἐργασίας δύναται νὰ λυθῇ διὰ καταγγελίας ὑπὸ τῶν μερῶν μετὰ πάροδον δώδεκα μηνῶν ἀπὸ τῆς θέσεως αὐτῆς εἰς ἐφαρμογήν, ἐφαρμοζομένης ὡς πρὸς τὴν διαδικασίαν τῆς παραγράφου 1 τοῦ παρόντος ἄρθρου.

Ἄρθρον 338

Ἀποτελέσματα καταγγελίας

1. Ἀπὸ τῆς κοινοποιήσεως τῆς καταγγελίας τῆς συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας τὰ μέρη ἀπαλλάσσονται τῶν ἐκ τοῦ ἄρθρου 322 §§ 2 καὶ 3 ὑποχρεώσεών των.

2. Μετὰ τὴν πάροδον διμήνου ἀπὸ τῆς κοινοποιήσεως τῆς περὶ καταγγελίας δηλώσεως εἰς τὸ Ὑπουργεῖον Ἐργασίας παύει ἡ ἐκ τῶν κανόνων τῆς συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας δέσμευσις.

Ἄρθρον 339

Παράτασις ἰσχύος Σ.Σ.Ε.

1. Δι' ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας, ἐκδιδομένης μετὰ γνώμην τοῦ Ἐθνικοῦ Γνωμοδοτικοῦ Συμβουλίου Κοινωνικῆς Πολιτικῆς καὶ δημοσιευομένης εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως, δύναται νὰ παρατείνεται ἐφ' ἅπαξ ἡ τυχὸν

τικῶς ἡ ἰσχὺς τῶν ἐν τῇ καταγγελθείσῃ συλλογικῇ συμβάσει ἐργασίας κανόνων μέχρις ἑνὸς ἔτους ἀπὸ τῆς παρόδου τοῦ ἐν τῇ παραγράφῳ 2 τοῦ προηγουμένου ἄρθρου διμήνου.

2. Ἡ κατὰ τὴν προηγουμένην παράγραφον παράτασις δὲν ἀποκλείει τὴν σύναψιν νέας συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας.

Ἄρθρον 340

Ἑρμηνεία Σ.Σ.Ε.

Ἡ συλλογικὴ σύμβασις ἐργασίας ἑρμηνεύεται κατὰ τὰς ἰσχυούσας ἐπὶ ἑρμηνείας τῶν νόμων ἀρχάς.

Ἄρθρον 341

Βιβλία Σ.Σ.Ε.

1. Παρὰ τῷ Ὑπουργείῳ Ἐργασίας τηρεῖται βιβλίον συλλογικῶν συμβάσεων ἐργασίας, εἰς τὸ ὁποῖον καταχωρίζονται ἡ σύναψις, τροποποίησις, παράτασις τῆς ἰσχύος καὶ ἡ λύσις τῶν συλλογικῶν συμβάσεων ἐργασίας, ὡς καὶ ἡ ἔναρξις καὶ ἡ λῆξις ἰσχύος τῆς περὶ κηρύξεως τῆς συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας γενικῶς ὑποχρεωτικῆς ἀποφάσεως.

2. Τοῦ ἀνωτέρω βιβλίου δύναται νὰ λαμβάνῃ γνῶσιν πᾶς τις ἐλευθέρως.

Ἄρθρον 342

Ἰσχὺς διατάξεων περὶ Σ.Σ.Ε. ἐπὶ γεωργικῶν μισθωτῶν

Αἱ διατάξεις περὶ συλλογικῶν συμβάσεων ἐργασίας ἐφαρμόζονται καὶ ἐπὶ γεωργικῶν μισθωτῶν, παρεχόντων ἐργασίαν πρὸς ἐργοδότην, ἀσκοῦντα κατ' ἐπάγγελμα ἐμπορίαν, τὸ Δημόσιον ἢ Ν.Π.Δ.Δ. ἢ ὑπαγομένων εἰς τὴν ἀσφάλισιν τοῦ Ι.Κ.Α.

Ἄρθρον 343

Ἀπαγόρευσις θεσπίσεως ἀσφαλιστικῶν διατάξεων διὰ Σ.Σ.Ε.

Ἀπαγορεύεται διὰ συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας νὰ συσταθῇ εἰδικὸς ὀργανισμὸς ἢ λογαριασμὸς κυρίας ἢ ἐπικουρικῆς ἀσφαλίσεως, ὡς καὶ νὰ καθορισθοῦν ἢ τροποποιηθοῦν πόροι ἢ εἰσφοραὶ ὑπὲρ πάσης φύσεως Ἀσφαλιστικῶν Ὀργανισμῶν ἢ Λογαριασμῶν.

Ἄρθρον 344

Ἐνέργεια Σ.Σ.Ε. ἐπὶ λυθεισῶν σχέσεων

Ἐὰν οἱ κανόνες τῆς συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας ἰσχύουν ἀναδρομικῶς, οὗτοι καταλαμβάνουν καὶ τὰς σχέσεις ἐργασίας, τὰς λυθείσας μετὰ τὴν καθοριζομένην ὑπὸ τῆς συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας ἔναρξιν ἰσχύος καὶ πρὸ τῆς θέσεως αὐτῆς εἰς ἐφαρμογήν.

Ἄρθρον 345

Σχέσις Σ.Σ.Ε. πρὸς κανόνας δημοσίας τάξεως

Ἡ συλλογικὴ σύμβασις ἐργασίας δύναται νὰ περιέχῃ ὅρους εὐμενεστέρους διὰ τοὺς μισθωτοὺς τῶν περιεχομένων εἰς νόμους, διατάγματα καὶ ὑπουργικὰς ἀποφάσεις. Ἡ συλλογικὴ σύμβασις ἐργασίας δὲν δύναται νὰ καταργήσῃ κανόνας ἀφορῶντας τὴν δημοσίαν τάξιν.

Κεφάλαιον ΚΔ'

ΣΥΛΛΟΓΙΚΑΙ ΔΙΑΦΟΡΑΙ ΕΡΓΑΣΙΑΣ

ΔΙΑΙΤΗΣΙΑ

Ἄρθρον 346

Μέσα ἐπιλύσεως συλλογικῶν διαφορῶν ἐργασίας

Συλλογικαὶ διαφοραὶ ἐργασίας ἐπὶ θεμάτων, δυναμένων νὰ καταστοῦν ἀντικείμενον συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας, ἐπιλύονται:

α) Διὰ συμβατικῆς διαιτησίας.

β) Διὰ μεσολαβήσεως καὶ

γ) διὰ διοικητικῆς διαιτησίας.

Ἄρθρον 347

Συμβατικὴ διαιτησία

Διὰ συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας δύναται νὰ καθορισθῇ προαιρετικὴ διαδικασία ἐπιλύσεως τυχὸν ἐγερθησομένων συλλογικῶν διαφορῶν ἐργασίας διὰ διαιτησίας. Εἰς τὴν περίπτωσιν ταύτην αἱ διαδικασίαι τῆς κατὰ τὰ ἑπόμενα ἄρθρα μεσολαβήσεως καὶ διοικητικῆς διαιτησίας ἔχουν ἐφαρμογὴν μόνον ἐφ' ὅσον οἱονδήποτε τῶν συμβληθέντων μερῶν ἀρνεῖται νὰ ὑποβληθῇ εἰς τὴν συμβατικὴν διαδικασίαν διαιτησίας ἢ δὲν ἀποδέχεται τὴν κατ' αὐτὴν ἐκδοθεῖσαν ἀπόφασιν ἢ ἐματαιώθη καθ' οἱονδήποτε τρόπον ἡ ἔκδοσις ταύτης.

Ἄρθρον 348

Μεσολάβησις

Ἐν ἀδυναμίᾳ ἐπιτεύξεως συμφωνίας διὰ τῶν ἀπ' εὐθείας διαπραγματεύσεων ἑκάτερον τῶν μερῶν τῆς συλλογικῆς διαφορᾶς δύναται νὰ ζητῇ τὴν μεσολάβησιν τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας πρὸς σύναψιν συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας.

Ἄρθρον 349

Ἀποτυχία μεσολαβήσεως

1. Ἐν ἀποτυχίᾳ τῆς μεσολαβήσεως ἢ καθ' οἱονδήποτε τρόπον ματαιώσει τῆς κατὰ τὸ προηγούμενον ἄρθρον μεσολαβητικῆς προσπαθείας ὁ ἁρμόδιος ὑπάλληλος τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας συντάσσει ἐντὸς ἑπταημέρου ἔκθεσιν περὶ τοῦ ἀντικειμένου τῆς συλλογικῆς διαφορᾶς καὶ τῶν ἐπ' αὐτῆς διαπιστώσεων καὶ ἀπόψεων αὐτοῦ.

2. Ἡ συνταχθεῖσα ἔκθεσις κοινοποιεῖται μερίμνῃ τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας εἰς ἅπαντα τὰ μέρη τῆς συλλογικῆς διαφορᾶς ἐντὸς πέντε ἡμερῶν ἀπὸ τῆς παρόδου τῆς κατὰ τὴν προηγουμένην παράγραφον ἑπταημέρου προθεσμίας.

3. Ἐὰν ἡ συλλογικὴ διαφορὰ ἐργασίας ἀφορᾷ πλείονας τῶν εἴκοσι μισθωτούς, ἡ περὶ αὐ-

τῆς συνταχθεῖσα ἔκθεσις ἀποστέλλεται εἰς τὴν ἁρμοδίαν κατὰ τὸν παρόντα νόμον ἐπιτροπὴν διαιτησίας, ἐντὸς προθεσμίας πέντε ἡμερῶν ἀπὸ τῆς κατὰ τὴν προηγουμένην παράγραφον τελευταίας κοινοποιήσεως.

Ἄρθρον 350

Ἀπ' εὐθείας παραπομπὴ συλλογικῆς διαφορᾶς

Ὁ Ὑπουργὸς τῆς Ἐργασίας δύναται νὰ παραπέμψῃ ἀπ' εὐθείας τὴν συλλογικὴν διαφορὰν ἐργασίας πρὸς ἐπίλυσιν εἰς τὸ κατὰ τὸ ἄρθρον 356 Ἐθνικὸν Συμβούλιον Ἐπιλύσεως Συλλογικῶν Διαφορῶν Ἐργασίας ἄνευ τηρήσεως τῆς κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ προηγουμένου ἄρθρου διαδικασίας, ἐφ' ὅσον ἐκ τῆς συλλογικῆς ταύτης διαφορᾶς δύναται νὰ δημιουργηθῇ κίνδυνος στερήσεως τοῦ πληθυσμοῦ ἢ μεγάλου μέρους αὐτοῦ ἐκ βασικῶν βιοτικῶν ἀγαθῶν εὐρείας καταναλώσεως ἢ ὑπηρεσιῶν, τηρουμένων περαιτέρω τῶν διατάξεων τῶν ἄρθρων 357 καὶ 358.

Ἄρθρον 351

Διοικητικαὶ Ἐπιτροπαὶ Διαιτησίας

1. Παρ' ἑκάστῳ Πρωτοδικείῳ, εἰς τὴν ἕδραν τοῦ ὁποίου ἔχει συσταθῇ Γραφεῖον Ἐπιθεωρήσεως Ἐργασίας, λειτουργεῖ Διοικητικὴ Ἐπιτροπὴ Διαιτησίας, συγκροτουμένη δι' ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας, δημοσιευομένης εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως, ἐκ μελῶν ἐπὶ διετεῖ θητείᾳ, ὡς ἀκολούθως :

α) Ἐκ τοῦ Προέδρου Πρωτοδικῶν ἢ τοῦ ὑπ' αὐτοῦ ὁριζομένου Πρωτοδίκου, ὡς Προέδρου.

β) Ἐξ ἑνὸς ὑπαλλήλου τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας, ὁριζομένου ὑπὸ τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας.

γ) Ἐξ ἑνὸς ἀντιπροσώπου τῶν μισθωτῶν καὶ

δ) Ἐξ ἑνὸς ἀντιπροσώπου τῶν ἐργοδοτῶν, ὡς μελῶν ὁριζομένων ὑπὸ τῶν ἐν τῇ διαφορᾷ μερῶν.

Ἐὰν εἰς ἑκάστην πλευρὰν τῆς διαφορᾶς μετέχουν πλείονα μέρη, διαφωνοῦντα ὡς πρὸς τὴν ὑπόδειξιν κοινοῦ ἐκπροσώπου, τοῦτον ὁρίζει ὁ Πρόεδρος ἐκ τῶν προτεινομένων παρ' αὐτῶν.

2. Τῶν ἀνωτέρω ὁρίζονται καὶ ἰσάριθμοι ἀναπληρωταὶ κατὰ τὴν αὐτὴν διαδικασίαν.

Ἄρθρον 352

Ἁρμοδιότης Δ.Ε.Δ.

1. Ἑκάστη τῶν Δ.Ε.Δ. ἔχει ἁρμοδιότητα διὰ τὴν ἐπίλυσιν πάσης ἀναφυομένης ἐν τῇ περιφερείᾳ τοῦ Πρωτοδικείου συλλογικῆς διαφορᾶς ἐργασίας.

2. Αἱ ἐν τῇ περιφερείᾳ τῶν Πρωτοδικείων, εἰς τὴν ἕδραν τῶν ὁποίων δὲν λειτουργοῦν Δ.Ε.Δ., ἀναφυόμεναι συλλογικαὶ διαφοραὶ ἐργασίας παραπέμπονται πρὸς ἐπίλυσιν εἰς τὴν συγκοινωνιακῶς Δ.Ε.Δ. πλησιεστέραν κατὰ τὴν κρίσιν τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας.

3. Συλλογικὴ διαφορὰ ἐργασίας, ἀφορῶσα μισθωτοὺς πλειόνων τῆς μιᾶς πρωτοδικειακῶν περιφερειῶν, δύναται νὰ παραπεμφθῇ εἰς τὴν Δ.Ε.Δ. Ἀθηνῶν ἢ ἄλλης πόλεως κατὰ τὴν κρίσιν τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας.

Ἄρθρον 353

Λῆψις ἀποφάσεων Δ.Ε.Δ.

Αἱ ἀποφάσεις τῶν Δ.Ε.Δ. λαμβάνονται κατὰ πλειοψηφίαν. Ἐν ἰσοψηφίᾳ ἐπικρατεῖ ἡ ψῆφος τοῦ Προέδρου.

Ἄρθρον 354

Ἰσχὺς ἀποφάσεως Δ.Ε.Δ.

1. Ἡ ἐκδοθεῖσα παρὰ τῆς Δ.Ε.Δ. ἀπόφασις κοινοποιεῖται παρὰ τοῦ γραμματέως αὐτῆς πρὸς ἅπαντα τὰ μέρη τῆς συλλογικῆς διαφορᾶς καὶ πρὸς τὸν Ὑπουργὸν τῆς Ἐργασίας.

2. Ἐφ' ὅσον ἡ ἐκδοθεῖσα ἀπόφασις ἤθελε γίνει ἀποδεκτὴ παρὰ πάντων τῶν μερῶν τῆς συλλογικῆς διαφορᾶς ἐργασίας, συντασσομένου πρακτικοῦ ἀποδοχῆς ἐνώπιον τοῦ γραμματέως τῆς Ἐπιτροπῆς καὶ ὑπογραφομένου ὑπὸ τῶν μερῶν, ἐπέχει θέσιν συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας, ἐφαρμοζομένων ὑπ' αὐτῆς ἁπασῶν τῶν ἰσχυουσῶν ἐπὶ συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας διατάξεων τοῦ παρόντος, συμπεριλαμβανομένης καὶ τῆς περὶ ἀναδρομικῆς ἰσχύος διατάξεως, καὶ τίθεται εἰς ἐφαρμογὴν ἀπὸ τῆς κατὰ τὸ ἄρθρον 327 δημοσιεύσεώς της εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως ἢ τῆς καταθέσεώς της εἰς τὸ Εἰρηνοδικεῖον Ἀθηνῶν.

3. Ἡ πάροδος ἀπράκτου τῆς κατὰ τὸ ἑπόμενον ἄρθρον προθεσμίας προσφυγῆς θεωρεῖται ὡς ἀποδοχὴ τῆς ἀποφάσεως.

Ἄρθρον 355

Προσφυγή

1. Κατὰ τῆς ἀποφάσεως τῆς Δ.Ε.Δ. ἐπιτρέπεται ἄσκησις προσφυγῆς ὑπὸ τοῦ μὴ ἀποδεχομένου ταύτην ἐκ τῶν μερῶν τῆς συλλογικῆς διαφορᾶς ἐνώπιον τοῦ Ἐθνικοῦ Συμβουλίου Ἐπιλύσεως Συλλογικῶν Διαφορῶν Ἐργασίας (Ε.Σ.Ε.Σ.Δ.) ἐντὸς προθεσμίας ὀκτὼ ἡμερῶν ἀπὸ τῆς κοινοποιήσεως τῆς ἀποφάσεως.

2. Ἡ προσφυγὴ ἀσκεῖται διὰ καταθέσεως εἰς τὸν γραμματέα τῆς ἐκδούσης τὴν ἀπόφασιν Δ.Ε.Δ. καὶ κοινοποιήσεως αὐτῆς εἰς τὸν Ὑπουργὸν Ἐργασίας καὶ εἰς ἅπαντα τὰ λοιπὰ μέρη τῆς συλλογικῆς διαφορᾶς. Ὁ γραμματεὺς ὑποχρεοῦται ὅπως διαβιβάσῃ ἀμελλητὶ τὴν προσφυγὴν εἰς τὸ Ε.Σ.Ε.Σ.Δ.

3. Κατὰ τῆς ἀποφάσεως τῆς Δ.Ε.Δ. δικαιοῦται νὰ ἀσκήσῃ προσφυγὴν καὶ ὁ Ὑπουργὸς Ἐργασίας ἐντὸς τῆς αὐτῆς προθεσμίας, ἐφ' ὅσον ἡ ἀπόφασις ἀντιτίθεται εἰς τὴν γενικὴν ἢ εἰδικὴν οἰκονομικὴν ἢ κοινωνικὴν πολιτικὴν τῆς Κυβερνήσεως καὶ ἀφορᾷ ἀριθμὸν μισθωτῶν πέραν τῶν τριακοσίων.

Ἄρθρον 356

Σύνθεσις Ε.Σ.Ε.Σ.Δ.

1. Τὸ Ε.Σ.Ε.Σ.Δ. ἱδρύει ἐν Ἀθήναις καὶ ἀπαρτίζεται : α) Ἐξ ἑνὸς Ἀρεοπαγίτου, ὑποδεικνυομένου ὑπὸ τοῦ Προέδρου τοῦ Ἀρείου Πάγου, ὡς

Προέδρου, β) ἐξ ἑνὸς ἀνωτάτου ἢ ἀνωτέρου ὑπαλλήλου τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας, γ) ἐξ ἑνὸς ἀνωτάτου ὑπαλλήλου τοῦ Ὑπουργείου Συντονισμοῦ, δ) ἐκ δύο ἀντιπροσώπων τῶν ἐργοδοτῶν καὶ δύο ἀντιπροσώπων τῶν μισθωτῶν, ὁριζομένων ὑπὸ τῶν μᾶλλον ἀντιπροσωπευτικῶν κατὰ τὴν κρίσιν τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας ὀργανώσεων τούτων. Γραμματεὺς τοῦ Ε.Σ.Ε.Σ.Δ. ὁρίζεται ὑπάλληλος τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας ἐπὶ βαθμῷ τοὐλάχιστον ταμιατάρχου.

2. Τῶν ἀνωτέρω μελῶν τοῦ Ε.Σ.Ε.Σ.Δ. ὁρίζονται καὶ ἰσάριθμοι ἀναπληρωταί, κατὰ τὴν αὐτὴν διαδικασίαν, τοῦ δὲ γραμματέως καὶ βοηθός.

3. Ἡ θητεία τῶν μελῶν τοῦ Ε.Σ.Ε.Σ.Δ. εἶναι διετής. Τὰ μέλη τοῦ Ε.Σ.Ε.Σ.Δ. καὶ ὁ γραμματεὺς αὐτοῦ διορίζονται δι' ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας, δημοσιευομένης εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως.

Ὁ Πρόεδρος, ὁ ὑπάλληλος τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας καὶ ὁ γραμματεὺς ἀποσπῶνται παρὰ τῷ Ε.Σ.Ε.Σ.Δ. κατ' ἀποκλειστικὴν ὑπηρεσίαν.

4. Αἱ ἀποφάσεις τοῦ Ε.Σ.Ε.Σ.Δ. λαμβάνονται κατὰ τὴν διάταξιν τοῦ ἄρθρου 353.

Ἄρθρον 357

Ἰσχὺς ἀποφάσεως Ε.Σ.Ε.Σ.Δ.

1. Ἡ ἐκδοθεῖσα παρὰ τοῦ Ε.Σ.Ε.Σ.Δ. ἀπόφασις κοινοποιεῖται παρὰ τοῦ γραμματέως αὐτοῦ πρὸς ἅπαντα τὰ μέρη τῆς συλλογικῆς διαφορᾶς καὶ πρὸς τὸν Ὑπουργὸν Ἐργασίας.

2. Ἐφ' ὅσον ἡ ἐκδοθεῖσα ἀπόφασις ἦθελε γίνει ἀποδεκτὴ παρὰ πάντων τῶν μερῶν τῆς συλλογικῆς διαφορᾶς, συντασσομένου πρακτικοῦ ἀποδοχῆς ἐνώπιον τοῦ γραμματέως τοῦ Ε.Σ.Ε.Σ.Δ. καὶ ὑπογραφομένου ὑπὸ τῶν μερῶν, ἐπέχει θέσιν συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας, ἐφαρμοζομένων ἐπ' αὐτῆς ἁπασῶν τῶν ἰσχυουσῶν ἐπὶ συλλογικῶν συμβάσεων ἐργασίας διατάξεων τοῦ παρόντος, συμπεριλαμβανομένης καὶ τῆς περὶ ἀναδρομικῆς ἰσχύος τούτων διατάξεως καὶ τίθεται εἰς ἐφαρμογὴν ἀπὸ τῆς κατὰ τὸ ἄρθρον 327 τοῦ παρόντος δημοσιεύσεώς της εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως ἢ τῆς καταθέσεώς της εἰς τὸ Εἰρηνοδικεῖον Ἀθηνῶν.

Ἄρθρον 358

Κήρυξις ἀποφάσεως ὑποχρεωτικῆς

1. Ἐὰν ἡ ἀπόφασις τοῦ Ε.Σ.Ε.Σ.Δ. δὲν γίνῃ ἀποδεκτὴ ὑπό τινος τῶν μερῶν ἐντὸς δέκα ἡμερῶν ἀπὸ τῆς κοινοποιήσεώς της, δύναται, τῇ αἰτήσει τοῦ ἐκ τῶν μερῶν τῆς συλλογικῆς διαφορᾶς ἀποδεχομένου ταύτην, ὁ Ὑπουργὸς Ἐργασίας δι' ἀποφάσεώς του, δημοσιευομένης εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως, νὰ κηρύξῃ τὴν ἀπόφασιν ὑποχρεωτικὴν δι' ἅπαντα τὰ μέρη τῆς συλλογικῆς διαφορᾶς.

2. Ἀπὸ τῆς κατὰ τὴν προηγουμένην παράγραφον δημοσιεύσεως εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως ἡ κηρυσσομένη ὑποχρεωτικὴ ἀπόφασις τοῦ Ε.Σ.Ε.Σ.Δ. ἐπέχει θέσιν συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας, ἐφαρμοζομένων ἐπ' αὐτῆς ἁπασῶν τῶν ἰσχυουσῶν ἐπὶ συλλογικῶν συμβάσεων ἐργασίας διατάξεων τοῦ παρόντος, συμπεριλαμβανομένης καὶ τῆς περὶ ἀναδρομικῆς ἰσχύος τούτων διατάξεως.

Ἄρθρον 359

Ρύθμισις θεμάτων τινῶν διὰ Β.Δ.

1. Τὰ τοῦ τρόπου ὑποβολῆς καὶ ἀναπληρώσεως τῶν μελῶν τῶν Δ.Ε.Δ. καὶ τοῦ Ε.Σ.Ε.Σ.Δ., ὁ χαρακτηρισμὸς τῶν ὀργανώσεων ὡς πλέον ἀντιπροσωπευτικῶν, τὰ τῆς διαδικασίας καὶ παραστάσεως τῶν μερῶν, τῶν συζητήσεων, διασκέψεων, διαδικαστικῶν προθεσμιῶν, τὰ τῆς ἀπαρτίας, τῆς ἐκδόσεως καὶ δημοσιεύσεως τῶν ἀποφάσεων αὐτῶν, καὶ τὰ τῆς ἐν γένει ὀργανώσεως καὶ λειτουργίας αὐτῶν, ὡς καὶ ἡ διαίρεσις τοῦ Ε.Σ.Ε.Σ.Δ. καὶ τῶν Δ.Ε.Δ. εἰς τμήματα καὶ πᾶσα ἄλλη ἀναγκαία λεπτομέρεια διὰ τὴν ἐφαρμογὴν τῶν διατάξεων τοῦ παρόντος Κεφαλαίου ὁρίζονται διὰ Βασιλικῶν Διαταγμάτων, ἐκδιδομένων τῇ προτάσει τοῦ Ὑπουργοῦ τῆς Ἐργασίας.

2. Τὰ τῶν δαπανῶν ἐν γένει λειτουργίας τοῦ Ε.Σ.Ε.Σ.Δ. καὶ Δ.Ε.Δ., ὡς καὶ ἀμοιβῆς τῶν μελῶν καὶ γραμματέων αὐτῶν, καθορίζονται δι' ἀποφάσεως τῶν Ὑπουργῶν Οἰκονομικῶν καὶ Ἐργασίας.

Κεφάλαιον ΚΕ'

ΕΛΑΧΙΣΤΑ ΟΡΙΑ ΜΙΣΘΟΥ ΗΓΓΥΗΜΕΝΑ

Ἄρθρον 360

Καθορισμὸς γενικοῦ ἐλαχίστου ὁρίου μισθοῦ

Διὰ πράξεως τοῦ Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου, δημοσιευομένης εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως, καθορίζεται γενικὸν ἠγγυημένον ἐλάχιστον ὅριον μισθοῦ τῶν μισθωτῶν ἁπάσης τῆς Χώρας.

2. Ἡ ἁρμοδιότης τῶν παντὸς βαθμοῦ Ἐπαγγελματικῶν Ὀργανώσεων ὅπως διὰ συλλογικῶν συμβάσεων ἐργασίας καθορίζουν ἐλάχιστον ὅριον μισθοῦ εὐνοϊκώτερον διὰ τὰ μέλη των δὲν θίγεται.

Ἄρθρον 361

Ἔλλειψις ἐργοδοτικῆς ὀργανώσεως

1. Δι' ἀποφάσεων τῶν Ὑπουργῶν Συντονισμοῦ καὶ Ἐργασίας, ἐκδιδομένων μετὰ γνώμην τοῦ Ἐθνικοῦ Γνωμοδοτικοῦ Συμβουλίου Κοινωνικῆς Πολιτικῆς καὶ δημοσιευομένων εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως, δύναται νὰ καθορίζεται τὸ ἐλάχιστον ὅριον μισθοῦ διὰ κατηγορίας μισθωτῶν, διὰ τὰς ὁποίας ἐλλείψει ἀντιστοίχου ὀργανώσεως ἐργοδοτῶν δὲν δύναται νὰ καθορισθῇ ἐλάχιστον ὅριον μισθοῦ διὰ συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας, καταλαμβανούσης τὰς σχέσεις ἐργασίας μεγάλου ἀριθμοῦ μισθωτῶν τῆς κατηγορίας ταύτης ἢ αἱ σχέσεις αὗται δὲν καταλαμβάνονται ὑπὸ ἑτέρας συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας, κηρυχθείσης γενικῶς ὑποχρεωτικῆς.

2. Τὸ κατὰ τὴν προηγουμένην παράγραφον καθορισθὲν ἐλάχιστον ὅριον μισθοῦ δύναται νὰ ἀντικαθίσταται διὰ συλλογικῆς συμβάσεως ἐργα-

σίας ἢ κηρύξεως τοιαύτης γενικῶς ὑποχρεωτικῆς.

Ἄρθρον 362

Ἀνάλογος ἐφαρμογὴ διατάξεων Σ.Σ.Ε.

Ὡς πρὸς τὴν ἰσχύν, ἐνέργειαν καὶ μετενέργειαν τῶν καθοριζουσῶν ἐλάχιστα ὅρια μισθοῦ τῶν κατὰ τὸ προηγούμενον ἄρθρον ὑπουργικῶν ἀποφάσεων ἰσχύουν ἀναλόγως αἱ περὶ συλλογικῶν συμβάσεων ἐργασίας διατάξεις τοῦ παρόντος.

Ἄρθρον 363

Διαδικασία καθορισμοῦ ἡγγυημένου ὁρίου μισθοῦ

1. Ἡ καθορίζουσα γενικὸν ἡγγυημένον ἐλάχιστον ὅριον μισθοῦ Πρᾶξις τοῦ Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου ἐκδίδεται μετὰ γνωμοδότησιν τοῦ Ἐθνικοῦ Γνωμοδοτικοῦ Συμβουλίου Κοινωνικῆς Πολιτικῆς.

2. Τὸ Ἐθνικὸν Γνωμοδοτικὸν Συμβούλιον Κοινωνικῆς Πολιτικῆς πρὸ πάσης γνωμοδοτήσεως συγκεντρώνει ἐν συνεργασίᾳ μετὰ τοῦ Κέντρου Προγραμματισμοῦ καὶ Οἰκονομικῶν Ἐρευνῶν στοιχεῖα ἀφορῶντα τὴν γενικὴν οἰκονομικὴν κατάστασιν, τὴν ἐξέλιξιν τοῦ ἐθνικοῦ εἰσοδήματος, τὸν δείκτην μισθῶν καὶ κόστους διαβιώσεως κατ' οἰκογένειαν ἐν τῇ πρωτευούσῃ.

3. Ἅπαντα τὰ στοιχεῖα ταῦτα τίθενται ὑπ' ὄψιν τοῦ Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου πρὸς ἐκτίμησιν.

Ἄρθρον 364

Ἀντικατάστασις ἐλαχίστου ἡγγυημένου ὁρίου

Τὰ διὰ Πράξεως τοῦ Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου καὶ δι' ὑπουργικῶν ἀποφάσεων καθορισθέντα ἐλάχιστα ὅρια μισθῶν δύνανται νὰ ἀντικατασταθοῦν κατὰ τὴν διαδικασίαν τῆς θεσπίσεώς των.

ΒΙΒΛΙΟΝ ΕΚΤΟΝ

ΠΟΙΝΙΚΑΙ ΔΙΑΤΑΞΕΙΣ

Κεφάλαιον ΚΣΤ'

Ἄρθρον 365

Ποινικὴ εὐθύνη

Ὁ ἐργοδότης καὶ ὁ ἐκπροσωπῶν αὐτὸν ἢ ἐπὶ ἀνωνύμων ἑταιρειῶν καὶ Ν.Π.Δ.Δ. ὁ πρόεδρος τοῦ διοικητικοῦ συμβουλίου καὶ ὁ τυχὸν διευθύνων σύμβουλος, ἐπὶ δὲ προσωπικῶν ἑταιρειῶν καὶ ἑταιρειῶν περιωρισμένης εὐθύνης οἱ διαχειρισταὶ τούτων, ὡς καὶ κατὰ πᾶσαν περίπτωσιν ὁ διευθύνων τὴν Ἐκμετάλλευσιν, παραβαίνοντες ἐκ δόλου ἢ ἀμελείας τὰς εἰς τὸ ἑπόμενον ἄρθρον ἀναφερομένας διατάξεις τοῦ παρόντος Κώδικος ὡς καὶ τὰ κατ' ἐξουσιοδότησιν τοῦ παρόντος ἐκδιδόμενα διατάγματα καὶ ὑπουργικὰς ἀποφάσεις, ἐφ' ὅσον εἰς αὐτὰ γίνεται παραπομπὴ εἰς τὰς διατάξεις τοῦ παρόντος ἄρθρου, τιμωροῦνται, ἐὰν δὲν προβλέπεται εἰς ἕτερον νόμον αὐστηροτέρα ποινή, διὰ τῶν κάτωθι ποινῶν:

α) Διὰ χρηματικῆς ποινῆς ἀπὸ 500 - 8.000 μεταλλικῶν δραχμῶν ἢ

β) Διὰ φυλακίσεως 10 ἡμερῶν μέχρις 6 μηνῶν.

γ) Ἐπὶ ἰδιαιτέρως ἐπιβαρυντικῶν περιστάσεων ἡ ἐν ὑποτροπῇ ἡ χρηματικὴ ποινὴ καὶ ἡ φυλάκισις δύνανται νὰ ἐπιβάλλωνται σωρευτικῶς.

Ἄρθρον 366

Ποινικῶς κολάσιμοι πράξεις

1. Διὰ τῶν ποινῶν τοῦ προηγουμένου ἄρθρου τιμωροῦνται τὰ ἐν αὐτῷ ἀναφερόμενα πρόσωπα διὰ παράβασιν τῶν ἄρθρων 22, 31, 32, 37 ἕως καὶ 39, 43, 44, 61, 72, 74, 77, 79, 80, 82, 84, ἕως καὶ 86, 89, § 2, 91, 92, 106 ἕως καὶ 110, 115, 116, 118, 120, 121, 129 ἕως καὶ 132, 134, 137 § 2, 138, 140, 144, 188, 214 ἕως καὶ 227, 237 ἕως καὶ 239, 244, 246 ἕως καὶ 248, 250, 254 ἕως καὶ 270, 273 ἕως καὶ 288, 297 ἕως καὶ 299, 308 καὶ 316.

2. Ἡ παράβασις τῶν ἄρθρων 61, 84, 85, 118, 120 καὶ 121 ἐκδικάζεται κατὰ τὴν διαδικασίαν τῶν πλημμελημάτων ἐπ' αὐτοφώρῳ μέχρι πλήρους ἐξοφλήσεως τῶν ὀφειλῶν ἐντὸς τοῦ χρόνου παραγραφῆς τῶν ἐκ μισθῶν ἀξιώσεων.

Ἄρθρον 367

Ποιναὶ ἐπὶ βαρείας ἢ καθ' ὑποτροπὴν παραβάσεως τῆς ὑποχρεώσεως προνοίας

Διὰ τῶν ποινῶν τοῦ ἄρθρου 365 τιμωροῦνται τὰ ἐν αὐτῷ ἀναφερόμενα πρόσωπα ἐπὶ βαρείας ἢ καθ' ὑποτροπὴν προσβολῆς τῶν προστατευομένων ὑπὸ τῶν διατάξεων τῶν ἄρθρων 63 καὶ 64 συμφερόντων τοῦ μισθωτοῦ, ἐφ' ὅσον ἡ πρᾶξις δὲν ἐμπίπτει εἰς τὰς διατάξεις τοῦ προηγουμένου ἄρθρου.

Ἄρθρον 368

Ποιναὶ ἐπὶ παρακωλύσεων τοῦ ἔργου ὀργάνων Σώματος Ἐπιθεωρήσεως Ἐργασίας

Διὰ τῶν ποινῶν τοῦ ἄρθρου 365 τιμωρεῖται ὁ καθ' οἱονδήποτε τρόπον παρακωλύων ἢ ματαιῶν τὴν ἐκπλήρωσιν τῶν καθηκόντων τῶν ὀργάνων τῆς Ἐπιθεωρήσεως Ἐργασίας.

Ἄρθρον 369

Ποιναὶ ἐπὶ παραβάσεων διατάξεων ὡρῶν λειτουργίας καταστημάτων

Οἱ κατὰ τὸ ἄρθρον 365 ποινικῶς ὑπεύθυνοι, παραβαίνοντες ἐκ δόλου ἢ ἐξ ἀμελείας τὰς διατάξεις τῶν ἄρθρων 229 ἕως καὶ 236 περὶ ὡρῶν λειτουργίας καταστημάτων ἢ τῶν κατ' ἐξουσιοδότησιν νόμου ἐκδιδομένων διαταγμάτων ἢ ἀποφάσεων, ἐφ' ὅσον εἰς τὰς διατάξεις αὐτῶν γίνεται παραπομπὴ εἰς τὴν διάταξιν τοῦ παρόντος ἄρθρου, τιμωροῦνται διὰ προστίμου, ἐὰν αἱ πράξεις αὐτῶν δὲν ἐμπίπτουν εἰς τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 365 ἢ δὲν τιμωροῦνται αὐστηρότε-

ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΑΚΗ ΠΡΑΞΙΣ

ΣΥΜΒΟΥΛΙΑ

ΑΝΑΣΥΝΘΕΣΙΣ ΣΥΜΒΟΥΛΙΩΝ ΟΡΓΑΝΙΣΜΩΝ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗΣ ΠΟΛΙΤΙΚΗΣ

Ἐξουσιοδότησις Ὑπουργοῦ Ἐργασίας κατ' ἄρθρον 8 Ν.Δ. 4346)1964

Νέα ὑπὸ τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας σύνθεσις καὶ ἀνασυγκρότησις Συμβουλίων κλπ. τῶν ὑπὸ τὴν ἐποπτείαν καὶ τὸν ἔλεγχον αὐτοῦ ὑπαγομένων Ὀργανισμῶν Κοινωνικῆς Πολιτικῆς.—Ἔννοια ὡς Ὀργανισμῶν Κοινωνικῆς Πολιτικῆς τῶν ἀσκούντων κοινωνικὴν πολιτικὴν Νομικῶν Προσώπων καὶ δὴ δημοσίου δικαίου, ἐπὶ τῶν ὁποίων μόνον ἐφαρμοστέα ἡ διάταξις τοῦ ἄρθρου 8 Ν.Δ. 4346)1964, οὖσα ἄλλως ἀμφιβόλου συνταγματικοῦ κύρους, ἐὰν ἀφεώρα καὶ εἰς Νομικὰ Πρόσωπα Ἰδιωτικοῦ Δικαίου.—Σύστασις Εἰδικοῦ Λογαριασμοῦ κοινωνικῆς ἀσφαλίσεως διὰ συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας.

Κατ' ἐφαρμογὴν τῆς ἐκ τοῦ ἄρθρου 8 § 8 τοῦ νόμου 4346)1964 (ΕΕΔ 23, 943) ἐξουσιοδοτήσεως ὁ Ὑπουργὸς τῆς Ἐργασίας ἀνασυνέθεσε τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον τοῦ Ταμείου Ἐπικουρικῆς Ἀσφαλίσεως Ὑπαλλήλων Ἐμπορικῆς Τραπέζης τῆς Ἑλλάδος, τὸ ὁποῖον ὅμως ἔχει συσταθῆ διὰ συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας, καὶ προέκυψε οὕτω τὸ ζήτημα, ἂν ὁ Ὑπουργὸς Ἐργασίας ἠδύνατο νομίμως, κατὰ χρῆσιν τῆς ἀνωτέρω νομοθετικῆς ἐξουσιοδοτήσεως, νὰ ἐπέμβῃ εἰς τὰ τῆς διοικήσεως τοῦ Ταμείου, ἀνασυνθέτων τὸ Διοικητικὸν αὐτοῦ Συμβούλιον.

Τὸ ζήτημα, τὸ ὁποῖον εἰς τὸ παρελθὸν ἀπησχόλησε τὴν θεωρίαν καὶ νομολογίαν (ΕΕΔ 12, 292, ἔνθα σημειώσεις μας καὶ ἡ Σ.Ε. 2345)1952, εἰσηγητὴς Δ. Ψαρός, ἴδετε καὶ Σ.Ε. 1032)1953, εἰσηγητὴς Γ. Καντογιάννης, ΕΕΔ 12, 763), ρυθμίζεται ἤδη σαφῶς ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 21 τοῦ νόμου 3239)1955 περὶ τρόπου ρυθμίσεως συλλογικῶν διαφορῶν ἐργασίας (ΕΕΔ 17, 214), κατὰ τὸ ὁποῖον

ρον ὑπὸ ἑτέρας διατάξεως.

Ἄρθρον 370

Κλείσιμον Ἐκμεταλλεύσεων δι' ὡρισμένος παραβάσεις

Ἐπὶ παραβάσεως τῶν διατάξεων τοῦ Κεφαλαίου Η' περὶ ὑγιεινῆς καὶ ἀσφαλείας, ὡς καὶ τῶν διατάξεων τοῦ Κεφαλαίου Δ' περὶ χρονικῶν ὁρίων ἐργασίας καὶ τῶν κατ' ἐξουσιοδότησιν ἐκδιδομένων Β. Διαταγμάτων καὶ ἀποφάσεων, ἐφ' ὅσον ἡ ἐργασία εἶναι ἐπικίνδυνος διὰ τὴν ζωὴν καὶ τὴν ὑγείαν τῶν μισθωτῶν, τὸ δικαστήριον δύναται, πέραν τῶν ἐν τῷ ἄρθρῳ 365 ποινῶν, νὰ διατάσσῃ διὰ τῆς ἀποφάσεώς του τὴν διακοπὴν τῆς λειτουργίας τῆς Ἐκμεταλλεύσεως ἢ τμήματος αὐτῆς μέχρι δέκα ἡμερῶν καὶ ἐν ὑποτροπῇ μέχρις ἑνὸς μηνός.

Ἄρθρον 371

Ἀξίωσις πρὸς ἐκπλήρωσιν ὑποχρεώσεων ἐργοδότου

Ἐκ τῆς ὑπὸ τοῦ ἐργοδότου μὴ ἐκπληρώσεως τῶν ἐκ κανόνων τοῦ προστατευτικοῦ δικαίου ἀπορρεουσῶν ὑποχρεώσεών του, ἀνεξαρτήτως τῆς τυχὸν ποινικῆς εὐθύνης του, γεννᾶται ἐν ἀμφιβολίᾳ καὶ ἀξίωσις τοῦ μισθωτοῦ πρὸς ἐκπλήρωσιν ἢ ἄλλως πρὸς ἀποζημίωσιν κατὰ τὰς περὶ ἀθετήσεως τῆς συμβάσεως διατάξεις τοῦ Ἀστικοῦ Κώδικος.

Ἄρθρον 372

Περιέλευσις χρηματικῶν ποινῶν εἰς Ἐργατικὴν Ἑστίαν

Αἱ κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ παρόντος Κεφαλαίου ἐπιβαλλόμεναι χρηματικαὶ ποιναὶ καὶ πρόστιμα περιέρχονται εἰς τὴν Ἐργατικὴν Ἑστίαν.

Ἄρθρον ἀκροτελεύτιον

Ἡ ἰσχὺς τοῦ Κώδικος Ἐργασίας ἀρχεται ἐξ μῆνας ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως αὐτοῦ εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως.

Β. Διατάγματα καὶ ὑπουργικαὶ ἀποφάσεις, ὧν ἡ ἔκδοσις προβλέπεται ὑπὸ τῶν διατάξεων τοῦ Κώδικος, δύνανται νὰ ἐκδοθῶσι καὶ κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ ὡς ἄνω ἐξαμήνου ἐμβαίνουν ὅμως εἰς ἐνέργειαν μετὰ τὴν πάροδον αὐτοῦ.

Ἡ Συντακτικὴ Ἐπιτροπή

Σ. Κλαδᾶς, Β. Βασιλείου, Δ. Καραλῆς, Δ. Καλομοίρης, Δ. Κονδάκης, Ε. Στεφανάκης

Ὁ Γραμματεύς

Ν. Τσιγάντες

(§ 3) δέν δύναται διά συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας ἢ ἀποφάσεως διαιτησίας νά συσταθῇ Εἰδικός Λογαριασμός ἢ Ἐπικουρικός Ἀσφαλιστικός Ὀργανισμός ἢ Ταμεῖον Προνοίας ἢ νά καθορισθοῦν ἢ τροποποιηθοῦν πόροι ἢ εἰσφοραί ὑπερ πάσης φύσεως Ἀσφαλιστικῶν Ὀργανισμῶν ἢ Λογαριασμῶν. (Ἴδετε καί ν.δ. 3868)1958, ἄρθρον 4, ΕΕΔ 17, 1157, διά τοῦ ὁποίου ἐκυρώθησαν ἄκυροι σχετικοί ὅροι ἐθνικῆς γενικῆς συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας).

Ὁπωσδήποτε καί ὑπό τό προϊσχύον νομοθετικόν καθεστως εἶχε γίνει δεκτόν, ὅτι Εἰδικοί Λογαριασμοί τοῦ εἴδους τούτου, συνιστώμενοι διά συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας, δέν ἠδύναντο νά χαρακτηρισθῶσιν ὡς Νομικά Πρόσωπα Δημοσίου Δικαίου, ἀφοῦ ταῦτα μόνον διά νόμου δύνανται νά συσταθῶσιν (Ἴδετε περί τοῦ τελευταίου τούτου καί *Α. Τούση*, Νομικά Πρόσωπα, σελ. 7, καί διά τό θέμα τοῦτο Σ.Ε. 2345)1952, Σ.Ε. 1032)1953, ἐνθ' ἀνωτ.).

Εἰς ταῦτα εἶναι σύμφωνος καί ἡ νεωτέρα αὕτη ἀπόφασις τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας, ἀκυρώσασα τήν σχετικήν πρᾶξιν τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας, ἐκδοθεῖσαν κατά τήν διά τοῦ ἄρθρου 8 τοῦ νόμου 4346)1964 ἐξουσιοδότησιν, ἡ ὁποία, ἄλλως, ὡς σκέπτεται ἡ ἀπόφασις, ὑπο διάφορον ἔννοιαν, θά ἦτο ἀντισυνταγματική. (Ἴδετε καί Σ.Ε. 1465)1948, εἰσηγητής *Χ. Μητρέλιας*, ΕΕΔ 8, 472).

Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας 1277)1965, Ὁλομελείας

Προεδρεύων ὁ Ἀντιπρόεδρος κ. *Μ. Στασινόπουλος*

Εἰσηγητής ὁ Σύμβουλος κ. *Π. Δεδόπουλος*

Δικηγόροι οἱ κ.κ. Ἀλ. Βαμβέτσος, Ἀντ. Πετρόγλου, Δ. Λιακατᾶς, Πάρεδρος Νομικοῦ Συμβουλίου Κράτους

Διά τῆς ὑπό κρίσιν αἰτήσεως διώκεται ἡ ἀκύρωσις α) τῆς ὑπ' ἀριθ. 71068)8.8.1964 ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας (Ε.Κ. τ. Β' φ. 327)17.8.1964), δι' ἧς ἐτροποποιήθησαν αἱ εἰς τήν σύνθεσιν τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Ταμείου Ἐπικουρικῆς Ἀσφαλίσεως Ὑπαλλήλων Ἐμπορικῆς Τραπέζης τῆς Ἑλλάδος ἀναφερόμεναι διατάξεις τῶν παραγράφων 1, 2, 3 καί 4 τοῦ ἄρθρου 4 τοῦ Καταστατικοῦ τοῦ Ταμείου τούτου, β) τῆς ὑπό τόν τίτλον «διορθώσεις ἡμαρτημένων» δημοσιευθείσης εἰς τήν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως (τ. Β' φ. 396)24.9.1964) τροποποιήσεως τῆς ἀνωτέρω ἀποφάσεως καί γ) τῆς κατ' ἐφαρμογήν τῶν ἀποφάσεων τούτων συγκροτησάσης τό Διοικητικόν Συμβούλιον τοῦ ρηθέντος Ταμείου ὑπ' ἀριθ. 87298)1.10.1964 ἀποφάσεως τοῦ αὐτοῦ Ὑπουργοῦ (Ε.Κ. τ. Γ' φ. 305)2.10.1964).

Ἡ ὑπό κρίσιν αἴτησις, κατατεθεῖσα τῇ 27.10.1964, ἤτοι διαρκούσης τῆς διακοπῆς τῆς προθεσμίας πρός προσβολήν ἐπί ἀκυρώσει τῆς πρώτης τῶν προσβαλλομένων πράξεων, τῆς ἐπελθούσης διά τῆς ἐμπροθέσμως ὑποβληθείσης κατά τῆς πράξεως ταύτης ὑπό τοῦ αἰτοῦντος Συλλόγου ἀπό 10.10.1964 αἰτήσεως θεραπείας (ἀριθ. πρωτ. Ὑπουργείου Ἐργασίας 92638)12.10.1964), καί πρό τῆς παρόδου 60 ἡμερῶν ἀπό τῆς ἐκδόσεως τῶν ἄλλων δύο προσβαλλομένων πράξεων, ἠσκήθη ἐμπροθέσμως κατά πασῶν τῶν πράξεων τούτων. Μετ' ἐνόμου δέ συμφέροντος διώκεται ἡ ἀκύρωσις αὐτῶν ὑπό τοῦ αἰτοῦντος Συλλόγου διά τῆς ὑπό κρίσιν νομοτύπως ἀσκηθείσης αἰτήσεώς του (ἴδε καί ἀπό 22.10.1964 ἀπόφασιν τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ αἰτοῦντος Συλλόγου περί ἀσκήσεως τῆς ὑπό κρίσιν αἰτήσεως), δοθέντος ὅτι μεταξύ τῶν σκοπῶν τοῦ Συλλόγου τούτου, οὗ τά μέλη εἶναι ἠσφαλισμένα παρά τῷ ρηθέντι Ταμείῳ, εἶναι καί ἡ προστασία καί προαγωγή τῶν οἰκονομικῶν καί ἐπαγγελματικῶν συμφερόντων τῶν μελῶν αὐτοῦ (ἴδε ἄρθρον 1 τοῦ Καταστατικοῦ).

Κατά τήν διάταξιν τῆς παραγράφου 1 τοῦ ἄρθρου 8 τοῦ νόμου 4344)1964 «περί συμπληρώσεως τῶν περί Ὀργανισμοῦ τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας διατάξεων»(*) «ἡ θητεία τῶν πάσης φύσεως Διοικητικῶν, Γνωμοδοτικῶν καί Ἐλεγκτικῶν Συμβουλίων καί Ἐπιτροπῶν, ὡς καί τῶν Ὑπηρεσιακῶν καί Πειθαρχικῶν τοιούτων, ἁρμοδιότητος τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας καί τῶν ὑπό τήν ἐποπτείαν καί τόν ἔλεγχον αὐτοῦ ὑπαγομένων Ὀργανισμῶν Κοινωνικῆς Πολιτικῆς, ἀνεξαρτήτως χρόνου διορισμοῦ αὐτῶν, κηρύσσεται περαιωμένη ἀπό τῆς ἰσχύος τοῦ παρόντος» κατά δέ τήν παράγραφον 3 τοῦ αὐτοῦ ἄρθρου «ὁ Ὑπουργός τῆς Ἐργασίας δι' ἀποφάσεών του, ἐφ' ἅπαξ ἐκδιδομένων ἐντός τριῶν μηνῶν ἀπό τῆς ἰσχύος τοῦ παρόντος καί δημοσιευομένων διά τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως, προβαίνει εἰς

(*) Προφανῶς τοῦ νόμου 4346)1964.

νέαν σύνθεσιν καὶ ἀνασυγκρότησιν τῶν ὡς ἄνω Συμβουλίων καὶ Ἐπιτροπῶν καὶ διορίζει Προέδρους, μέλη καὶ Γραμματεῖς τούτων». Ὡς Ὀργανισμοὶ δὲ Κοινωνικῆς Πολιτικῆς, ἐφ' ὧν ἔχουν ἐφαρμογὴν αἱ διατάξεις αὗται, αἵτινες, ὡς ἐξαιρετικαί, εἶναι στενῶς ἑρμηνευτέαι, νοοῦνται τὰ ἀσκοῦντα κοινωνικὴν πολιτικὴν Νομικὰ Πρόσωπα καὶ δὴ Δημοσίου Δικαίου, ὡς τοῦτο προκύπτει ἔκ τε τῆς γραμματικῆς διατυπώσεως τῶν διατάξεων τούτων καὶ τοῦ περιεχομένου αὐτῶν, ὅπερ προσιδιάζει εἰς τὴν φύσιν καὶ τὸν χαρακτῆρα μόνον τῶν Νομικῶν Προσώπων Δημοσίου Δικαίου. Ἄλλως αἱ διατάξεις αὗται, ἐὰν ἀφεώρων καὶ εἰς Νομικὰ Πρόσωπα Ἰδιωτικοῦ Δικαίου, θὰ ἦσαν ἀμφιβόλου συνταγματικοῦ κύρους (ἀπόφασις Σ.τ.Ε. 1466)1948).

Κατὰ τὴν κρατήσασαν ἐν τῇ ἐπιστήμῃ καὶ τῇ νομολογίᾳ ἀρχήν, ἥτις καὶ διὰ τοῦ κωδικοποιηθέντος νόμου 2868)1923 ρητῶς διετυπώθη εἰδικῶς διὰ τὰ Νομικὰ Πρόσωπα τὰ ἀσκοῦντα κοινωνικὴν ἀσφάλισιν, Νομικὸν Πρόσωπον Δημοσίου Δικαίου δύναται νὰ ἱδρυθῇ μόνον διὰ πράξεως τῆς Πολιτείας, ἐκδιδομένης εἴτε ὑπὸ τὸν τύπον τοῦ νόμου, εἴτε ὑπὸ τὸν τύπον διοικητικῆς πράξεως, κατ' ἐξουσιοδότησιν νόμου, καὶ συνεπῶς δὲν δύναται νὰ νοηθῇ, ὅτι ἡ διὰ συμβάσεως ἰδιωτικοῦ δικαίου, οἵα κατ' ἀρχὴν καὶ ἡ συλλογικὴ σύμβασις ἐργασίας, συνιστωμένη Ὑπηρεσία κοινωνικῆς ἀσφαλίσεως καθίσταται διὰ τούτου καὶ μόνον Νομικὸν Πρόσωπον Δημοσίου Δικαίου. Ἀλλὰ καὶ ἐκ τῶν διατάξεων τοῦ ἄρθρου 4 § 6 τοῦ ἀ.ν. 1022)1946, ὡς τοῦτο ἀντικατεστάθη διὰ τοῦ ἄρθρου μόνου τοῦ ἀ.ν. 1159)1946, δι' ὧν εἰδικώτερον ἀντιμετωπίσθη ὑπὸ τοῦ νομοθέτου τὸ ζήτημα τῶν οὕτω διὰ συλλογικῶν συμβάσεων ἐργασίας συνιστωμένων Εἰδικῶν Λογαριασμῶν Κοινωνικῆς Ἀσφαλίσεως καὶ δι' ὧν διατάξεων προεβλέφθη ἡ ἀναγόρευσις μόνον δύο ἐκ τῶν Λογαριασμῶν τούτων εἰς Νομικὰ Πρόσωπα Δημοσίου Δικαίου, προκύπτει, ὅτι ὁ νομοθέτης, μετ' ἐπιφυλάξεων ἀποβλέπων εἰς αὐτούς, δὲν ἀνεγνώρισε κατ' ἀρχὴν αὐτοῖς τὴν νομικὴν προσωπικότητα, μολονότι κατ' ἀρχὴν ἠνέχθη τούτους, μὴ καταργήσας τοὺς τότε ὑφισταμένους, οὔτε ἀπαγορεύσας τὴν ἐν τῷ μέλλοντι σύστασιν τοιούτων (Σ.τ.Ε. 2354)1952).

Ἐν προκειμένῳ διὰ τῆς ἀπὸ 25.10.1948 συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας, συναφθείσης μεταξὺ τῆς Ἐμπορικῆς Τραπέζης τῆς Ἑλλάδος καὶ τοῦ Συλλόγου τῶν Ὑπαλλήλων τῆς Τραπέζης ταύτης, συνέστη Εἰδικὸς Λογαριασμὸς Ἐπικουρικῆς Ἀσφαλίσεως ὑπὸ τὴν ἐπωνυμίαν «Ταμεῖον Ἐπικουρικῆς Ἀσφαλίσεως Προσωπικοῦ τῆς Ἐμπορικῆς Τραπέζης τῆς Ἑλλάδος», μὲ σκοπὸν τὴν χορήγησιν ἐπικουρικῆς συντάξεως εἰς τὸ ὑπαλληλικόν, κύριον, βοηθητικὸν καὶ ὑπηρετικὸν προσωπικὸν τῆς ρηθείσης Τραπέζης. Ὁ οὕτως ὅμως συσταθεὶς Εἰδικὸς Λογαριασμὸς Κοινωνικῆς Ἀσφαλίσεως ὑπὸ τὴν ὡς ἄνω ἐπωνυμίαν δὲν συνιστᾷ, συμφώνως πρὸς τὰ ἐν τῇ ἐγγουμένῃ σκέψει ἐκτεθέντα, Νομικὸν Πρόσωπον Δημοσίου Δικαίου καὶ συνεπῶς δὲν ἔχουν ἐπ' αὐτοῦ ἐφαρμογήν, κατὰ τὰ ἀνωτέρω, αἱ μνησθεῖσαι διατάξεις τῶν παραγράφων 1 καὶ 3 τοῦ ἄρθρου 8 τοῦ νόμου 4344)1964. Ὅθεν αἱ προσβαλλόμεναι πράξεις, τροποποιήσασαι τὰς περὶ συνθέσεως τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ ὡς ἄνω Ταμείου διατάξεις τοῦ Καταστατικοῦ αὐτοῦ καὶ προβᾶσαι περαιτέρω εἰς τὴν συμφώνως πρὸς τὰς οὕτω τροποποιηθείσας διατάξεις συγκρότησιν τοῦ Διοικητικοῦ τούτου Συμβουλίου κατ' ἐφαρμογὴν τῶν ἀνωτέρω διατάξεων τῶν παραγράφων 1 καὶ 3 τοῦ ἄρθρου 8 τοῦ νόμου 4344)1964, δὲν δύνανται νὰ εὕρουν νόμιμον ἐπὶ τῶν διατάξεων τούτων ἔρεισμα, δι' ὃ καὶ ἀκυρωτέαι καθίστανται κατὰ τὸν σχετικὸν βάσιμον λόγον ἀκυρώσεως.

Ἀκυρουμένων τῶν προσβαλλομένων πράξεων διὰ τὸν ἀνωτέρω λόγον παρέλκει ἡ ἔρευνα τῶν λοιπῶν ὡς ἀλυσιτελής.

Διὰ ταῦτα

Δέχεται τὴν ὑπὸ κρίσιν αἴτησιν.

Ἀκυροῖ α) τὴν ὑπ' ἀριθ. 71068)8.8.1964 ἀπόφασιν τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας (Ε.Κ. τ. Β' φ. 327)17.8.1964), β) τὴν τροποποίησιν ταύτης, τὴν δημοσιευθεῖσαν εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως ὑπὸ τὸν τίτλον «Διορθώσεις ἡμαρτημένων» (τ. Β' φ. 396)24.9.1964) καὶ γ) τὴν ὑπ' ἀριθ. 8729)1.10.1964 ἀπόφασιν τοῦ αὐτοῦ Ὑπουργοῦ (Ε.Κ. τ. Γ' φ. 305)2.10.1965).

ΚΑΝΟΝΙΣΜΟΙ ΕΡΓΑΣΙΑΣ

ΘΕΣΠΙΣΙΣ ΥΠΟΧΡΕΩΣΕΩΣ ΚΑΤΑΡΤΙΣΕΩΣ ΚΑΝΟΝΙΣΜΩΝ ΕΡΓΑΣΙΑΣ ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΕΩΝ

Πειθαρχικαί ποιναί καί αἴτησις ἀκυρώσεως ἐνώπιον τοῦ Συμβουλίου Ἐπικρατείας

Κανονισμοί ἐργασίας κατά Ν.Δ. 3789)1957.—Ρύθμισις δι' αὐτῶν τῶν διαμορφουμένων μεταξύ μισθωτῶν καί ἐργοδοτῶν σχέσεων ἐν τῇ ἐκτελέσει τῆς ἐργασίας καί εἰδικώτερον τῆς πειθαρχίας τῶν ἐργαζομένων ἐν ταύτῃ, ὡς σχέσεων ἀπορρεουσῶν μέν ἐκ τῆς συμβάσεως ἐργασίας, ἀναφερομένων ὅμως εἰς τήν ἐν τῇ ἐπιχειρήσει διατήρησιν τῆς τάξεως.—Ἀπαράδεκτος αἴτησις ἀκυρώσεως κατ' ἀποφάσεως τοῦ Τμήματος Κανονισμῶν Ὑπουργείου Ἐργασίας, ὡς στρεφομένη κατά μή ἐκτελεστῆς διοικητικῆς πράξεως, ἀναφερομένης δέ εἰς σχέσεις ἰδιωτικοῦ δικαίου, ἐφ' ἧς ἁρμόδια πρός κρίσιν εἶναι τά τακτικά πολιτικά δικαστήρια.

Τό ἱστορικόν τῆς ὑποθέσεως, ἐπί τῆς ὁποίας ἡ κατωτέρω ἀπόφασις τῆς Ὁλομελείας τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας, ἔχει ὡς ἑξῆς:

Δι' ἀποφάσεως τοῦ Πειθαρχικοῦ Συμβουλίου, τοῦ προβλεπομένου ὑπό τοῦ ἄρθρου 30 τῆς ὑπ' ἀριθ. 187)1957 ἀποφάσεως τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τῆς Δημοσίας Ἐπιχειρήσεως Ἠλεκτρισμοῦ καταρτισθέντος Κανονισμοῦ Καταστάσεως τοῦ προσωπικοῦ αὐτῆς ἐπεβλήθη εἰς τόν τακτικόν ὑπάλληλον ταύτης Α.Φ. ἡ ποινή τῆς ἀργίας ἑνός μηνός μετά στερήσεως ἀποδοχῶν, διότι ἐδημοσιεύθη εἰς ἡμερησίαν ἐφημερίδα, ἄνευ ἀδείας τῆς Ὑπηρεσίας, ἄρθρον ἀφορῶν εἰς τήν ἐν γένει δρᾶσιν τῆς Δ.Ε.Η., συντεταγμένον εἰς ὑβριμῆ ὕφος καί περιέχον βαρείας ἐκφράσεις.

Κατά τῆς ἀποφάσεως ταύτης ὑπέβαλεν ἔφεσιν ὁ τιμωρηθείς ἐνώπιον τοῦ παρά τῷ Ὑπουργείῳ Ἐργασίας Τμήματος Κανονισμῶν Ἐργασίας τοῦ Ἐθνικοῦ Γνωμοδοτικοῦ Συμβουλίου Κοινωνικῆς Πολιτικῆς, ἣν ἀπεδέχθη ταῦτο κατά τήν συνεδρίασιν αὐτοῦ ὑπ' ἀριθ. 245 τῆς 31.12.1962 καί ἄρε τήν ποινήν, κρίναν ὅτι δέν ὑφίσταται πειθαρχικόν ἀδίκημα, δοθέντος, ὅτι τό περί οὗ ὁ λόγος ἄρθρον ἐδημοσιεύθη ὑπό τοῦ τιμωρηθέντος ὑπό τήν ἰδιότητα τοῦ προέδρου τοῦ Συλλόγου Πτυχιούχων Ὑπομηχανικῶν τῆς Δ.Ε.Η., ἤτοι ὑπό συνδικαλιστικήν ἰδιότητα, συγχωρεθεῖσαν αὐτῷ τήν μή λῆψιν ἀδείας ἐκ μέρους τῆς διοικήσεως τῆς Δ.Ε.Η. πρό τῆς δημοσιεύσεως. Τήν ἀπόφασιν τοῦ ὀργάνου τούτου προσέβαλε δι' αἰτήσεως ἀκυρώσεως καί διά τούς ἐν αὐτῇ λόγους ἡ Δ.Ε.Η.

Ἐνδιαφέροντα εἶναι τά ὑπό τῆς Ὁλομελείας τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας δεκτά γενόμενα (Ἴδετε ἐπί τοῦ θέματος καί *Κ. Ι. Δημάκην*, ΕΕΔ 19, 1177 ἐπ. § 25).

Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας 1128)1965, Ὁλομελείας

Πρόεδρος ὁ κ. ***Χ. Μητρέλιας***
Εἰσηγητής ὁ Σύμβουλος κ. ***Δ. Ψαρός***
Δικηγόροι οἱ κ.κ. Φ. Βεγλερῆς, Χ. Λούπας

Διά τῆς ὑπό κρίσιν αἰτήσεως, ἀσκουμένης κατά νόμον ἀτελῶς, διώκεται ἐμπροθέσμως ἡ ἀκύρωσις τῆς ὑπ' ἀριθ. 245 ἀπό 31.12.1962 ἀποφάσεως τοῦ παρά τῷ Ὑπουργείῳ Ἐργασίας Τμήματος Κανονισμῶν Ἐργασίας τοῦ Ἐθνικοῦ Γνωμοδοτικοῦ Συμβουλίου, δι' ἧς ἤρθη ἡ εἰς τόν ὑπάλληλον τῆς αἰτούσης Α.Φ. ἐπιβληθεῖσα ὑπό τοῦ Πειθαρχικοῦ Συμβουλίου αὐτῆς πειθαρχική ποινή ἀργίας ἑνός μηνός μετά στερήσεως τῶν ἀποδοχῶν.

Εἰς τήν δίκην νομοτύπως παρεμβαίνει ὁ Α.Φ. πρός ἀπόρριψιν τῆς ὑπό κρίσιν αἰτήσεως.

Διά τῶν ἐν ἄρθροις 1 καί 2 τοῦ ν.δ. 3789)1957 «περί τροποποιήσεως καί συμπληρώσεως τῆς ἐργατικῆς νομοθεσίας» διατάξεων ἐθεσπίσθη, κατ' ἀρχήν, ὑποχρέωσις τῶν ἐν τῷ νόμῳ τούτῳ μνημονευομένων ἐπιχειρήσεων, ἐκμεταλλεύσεων καί ἐργασιῶν ἐν γένει νά καταρτίσωσι, κατά τήν ἐν αὐταῖς προβλεπομένην διαδικασίαν, Κανονισμούς ἐργασίας, ρυθμίζοντας τάς ἐν τῇ ἐκτελέσει ταύτης διαμορφουμένας σχέσεις μεταξύ αὐτῶν ὡς ἐργοδοτῶν καί τοῦ πάσης φύσεως προσωπικοῦ των, ὡς καί νά ἀναμορφώσωσι κατά τάς διατάξεις αὐτοῦ τούς ἤδη ἰσχύοντας τοιούτους Κανονισμούς. Διά τῶν διατάξεων τούτων προεβλέφθησαν ὡρισμένοι ὅροι, ὑφ' οὓς καί μόνους εἶναι ἐπιτρεπτός ὁ καθορισμός ἐν τοῖς Κανονισμοῖς τούτοις ἀσκήσεως πειθαρχικῆς ἐξουσίας, ὁριζομένου ἐν παραγράφῳ 3 τοῦ ἄρθρου 1 τοῦ προδιαληφθέντος ν.δ. 3789 ἀφ' ἑνός μέν, ὅτι «διά πειθαρχικά παραπτώματα, καθοριζόμενα εἰς ἕκαστον τῶν Κανονισμῶν ἐργασίας, δύναται νά προβλέπεται ἡ ἐπιβολή εἰς τόν παραβάτην μισθωτόν», πλήν τῶν ἄλλων ἀναγραφομένων ἐν τῇ ἰδίᾳ παραγράφῳ ποινῶν, καί ἡ διά σοβαράν ἀντιπειθαρχικήν παράβασιν καθ' ὑποτροπήν χωροῦσαν κατά τήν περίπτωσιν δ' ὑποχρεωτική ἀποχή ἐκ τῆς ἐργασίας (προσωρινή ἀπόλυσις), ἧς, ἐφ' ὅσον ἡ πειθαρχική ἐξουσία ἀσκεῖται ὑπό πειθαρχικοῦ συμβουλίου ἤ ὑφίσταται δευτεροβάθμιον τοιοῦτον, δύναται νά εἶναι καί μείζων τῶν 10 ἡμερῶν, περαιτέρω δέ, ὅτι ἐπιτρέπεται ἡ

άσκησις ἐφέσεως ἐντὸς 15ὴμέρου ἀπὸ τῆς κοινοποιήσεως τῆς περὶ ἐπιβολῆς τῆς ὑποχρεωτικῆς ἀποχῆς ἐκ τῆς ἐργασίας ποινῆς ἀπαφάσεως ἐνώπιον τοῦ κατὰ τὸ ἄρθρον 2 Τμήματος Κανονισμῶν Ἐργασίας, ἀναστελλομένης τῆς ἐκτελέσεως τῆς ποινῆς, πάντων τῶν ὅρων τούτων ἀποτελούντων κατὰ τὸ ἄρθρον 1 § 2 τοῦ νόμου, ἐφ' ὅσον οἱ Κανονισμοὶ κατηρτίσθησαν νομοτύπως, συμπλήρωσιν τῆς ἀτομικῆς συμβάσεως ἐργασίας. Ἡ θέσπισις τῶν διατάξεων τούτων ἐγένετο (κατὰ τὴν εἰσηγητικὴν ἔκθεσιν τοῦ νομοθετήματος), ὅπως ἀφ' ἑνὸς μὲν συντονισθῇ ὑπὸ μιᾶς ἁρμοδίας Ὑπηρεσίας ἡ ἐπίβλεψις τῆς Πολιτείας ἐπὶ τῶν ὅρων ἐργασίας τῶν εἰς μεγάλας ἐπιχειρήσεις, βάσει τῶν ὡς ἄνω Κανονισμῶν, ἐργαζομένων καὶ σταδιοδρομούντων μισθωτῶν, ἀφ' ἑτέρου δὲ ἐξασφαλισθῇ ὑπὲρ τούτων δικαία πειθαρχικὴ ἐξουσία καὶ ἑπομένως ἴση μεταχείρισις.

Ἐκ τοῦ συνδυασμοῦ τῶν διατάξεων τούτων συνάγεται, ὅτι ἡ ρύθμισις τῶν διαμορφουμένων μεταξὺ μισθωτῶν καὶ ἐργοδοτῶν σχέσεων ἐν τῇ ἐκτελέσει τῆς ἐργασίας καὶ εἰδικώτερον τῆς πειθαρχίας τῶν ἐργαζομένων ἐν ταύτῃ, ὡς σχέσεων ἀπορρεουσῶν μὲν ἐκ τῆς συμβάσεως ἐργασίας, ἀναφερομένων ὅμως εἰς τὴν ἐν τῇ ἐπιχειρήσει διατήρησιν τῆς τάξεως, ἐθεωρήθη ὑπὸ τοῦ νομοθέτου ὡς θέμα, λόγῳ τοῦ περιεχομένου του καὶ τῆς κοινωνικῆς αὐτοῦ σημασίας, γενικωτέρου δημοσίου συμφέροντος, ὅπερ δέον νὰ διέπεται ὑπὸ διατάξεων ἐξ ἀντικειμένου καὶ ἀναγκαστικοῦ χαρακτῆρος δικαίου καὶ νὰ μὴ ἀφίεται εἰς τὴν ἐλευθέραν καὶ κατὰ περίπτωσιν ρύθμισιν διὰ τῶν συμβάσεων ἐργασίας διεπομένων ὑπὸ μόνης τῆς βουλήσεως τῶν συμβαλλομένων. Ἀλλ' ἡ ὑπαγωγὴ ὡρισμένου περιεχομένου τῶν ἐξ ἰδιωτικῶν συμβάσεων σχέσεων ὑπὸ κανονιστικὴν ρύθμισιν δὲν συνεπάγεται τὴν ὑπαγωγὴν τῶν ἐκ τῶν διατάξεων τούτων γεννωμένων διαφορῶν εἰς τὴν σφαῖραν τοῦ δημοσίου δικαίου καὶ, ὡς ἐκ τούτου, τὴν ἀναγωγὴν αὐτῶν εἰς διοικητικὰς διαφοράς, ὑποκειμένας εἰς τὴν ἀκυρωτικὴν ἁρμοδιότητα τοῦ Συμβουλίου Ἐπικρατείας. Τοιαύτη ἄλλωστε ματατροπὴ σχέσεων ἰδιωτικοῦ δικαίου ὑπὸ τὴν ἔννοιαν τῆς ἀναγωγῆς αὐτῶν εἰς ἄσκησιν δημοσίας ὑπηρεσίας, ἐφ' ὅσον τυχὸν προεβλέπετο ρητῶς ὑπὸ τοῦ νόμου, θὰ ἦτο ἐξεταστέα ἐν ἑκάστῃ περιπτώσει ἀπὸ ἀπόψεως κύρους ταύτης ἐν ἀναφορᾷ πρὸς τὰς περὶ ἀτομικῆς ἐλευθερίας ἐν τῇ ἰδιωτικῇ τάξει καὶ τὰς περὶ διακρίσεως τῶν λειτουργιῶν συνταγματικὰς ἀρχάς. Ἐν προκειμένῳ ὅμως ἐκ τῶν προδιαληφθεισῶν διατάξεων δὲν συνάγεται τοιαύτη πρόθεσις τοῦ νομοθέτου, περιοριζομένου μόνον εἰς τὴν ρύθμισιν διὰ διατάξεων ἀναγκαστικοῦ δικαίου τῶν ἐν τῇ ἐκτελέσει τῆς ἐργασίας δημιουργουμένων σχέσεων μεταξὺ ἐργοδοτῶν καὶ ἐργαζομένων καὶ τῆς συναφοῦς πρὸς ταύτας πειθαρχικῆς ἐξουσίας καὶ καθορίζοντος τὰς ποινάς, ἃς δύναται νὰ προβλέψουν οἱ σχετικῶς θεσπιζόμενοι Κανονισμοὶ ἐργασίας, περὶ ὧν ὁρίζει, ὅτι ἀποτελοῦν συμπλήρωσιν τῆς ἀτομικῆς συμβάσεως ἐργασίας, καταλείποντος δὲ εἰς Κανονισμοὺς τούτου θέσπισιν τῶν ὀργάνων ἐκείνων, ἀτομικῶν ἢ συλλογικῶν, ἐν ταῖς ἰδιωτικαῖς ἐπιχειρήσεσι, τῶν ἁρμοδίων πρὸς ἄσκησιν τῆς πειθαρχικῆς ἐξουσίας· μόνον δὲ διὰ τὴν περίπτωσιν ἐπιβολῆς ὑπὸ τῶν ὀργάνων τούτων τῆς πειθαρχικῆς ποινῆς τῆς προσωρινῆς ἀποχῆς ἐκ τῆς ἐργασίας παρέχει ὁ νόμος ἔφεσιν ἐνώπιον τοῦ Τμήματος Κανονισμῶν Ἐργασίας τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας, ἀποτελοῦντος ὄργανον τῆς δημοσίας διοικήσεως. Ἀλλ' ἡ οὕτω ὑπὸ τοῦ νόμου δημιουργουμένη διοικητικὴ ἁρμοδιότης ἐπὶ τῆς ἰδιωτικῆς ταύτης καὶ ἐκ συμβάσεως ἀπορρεούσης διαφορᾶς, συνιστῶσα προφανῶς συμβιβαστικὴν αἰτήσει ἑνὸς τῶν ἐνδιαφερομένων μερῶν παρέμβασιν, κατὰ μοναδικὴν καὶ εἰδικὴν περίπτωσιν ἐξ ὅλης τῆς πειθαρχικῆς διαδικασίας, δὲν ἔχει τὴν ἔννοιαν ἐνεργείας τῆς Διοικήσεως πρὸς ἄσκησιν δημοσίας ὑπηρεσίας διὰ διοικητικῶν ἐκτελεστῶν πράξεων καὶ ἑπομένως δὲν δύναται νὰ ἔχῃ τὴν συνέπειαν τοῦ ἀποκλεισμοῦ τῆς προσφυγῆς τῶν ἐνδιαφερομένων μερῶν, ἐφ' ὅσον δὲν ἤθελε παρ' αὐτῶν γίνει ἀποδεκτὴ ἡ κρίσις τοῦ συμβιβαστικῶς κατὰ τὴν ἔννοιαν τοῦ νόμου δυναμένου νὰ παρέμβῃ δημοσίου ὀργάνου, εἰς τὸν φυσικὸν δικαστὴν λύσεως τῶν ἰδιωτικῶν διαφορῶν, ὅστις εἶναι τὰ τακτικὰ δικαστήρια.

Κατ' ἀκολουθίαν τῶν ἡγουμένων σκέψεων ἡ ὑπὸ κρίσιν αἴτησις δέον νὰ ἀπορριφθῇ ὡς τύποις ἀπαράδεκτος, ἅτε στρεφομένη κατὰ μὴ ἐκτελεστῆς διοικητικῆς πράξεως, ἀναφερομένης δὲ εἰς σχέσιν ἰδιωτικοῦ δικαίου, ἐφ' ἧς ἁρμόδια πρὸς κρίσιν εἶναι τὰ τακτικὰ πολιτικὰ δικαστήρια.

ΚΑΤΑΓΓΕΛΙΑ ΣΥΜΒΑΣΕΩΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ

ΑΠΟΚΛΕΙΣΤΙΚΗ ΠΡΟΘΕΣΜΙΑ ΑΓΩΓΗΣ ΠΕΡΙ ΑΠΟΖΗΜΙΩΣΕΩΣ Ν. 2112)1920

Περίπτωσις καταβολῆς ὁλοκλήρου ἀποζημιώσεως καὶ ὄχι κατὰ δόσεις

Ὅρισμοὶ ἄρθρου 2 Νόμου 3198)1955.—Ὑποχρέωσις καταβολῆς ἀποζημιώσεως μέχρις ἓξ μηνῶν κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς λύσεως τῆς σχέσεως ἐργασίας, τοῦ ὑπολοίπου δὲ εἰς δόσεις, μὴ καθισταμένης ληξιπροθέσμου καὶ ἀπαιτητῆς πρὸ τῶν ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 2 Νόμου 3198)1955 ὁριζομένων τριμήνων προθεσμιῶν ἐκ τοῦ λόγου καὶ μόνον ὅτι ὁ ὀφειλέτης ἐργοδότης, καταβάλλων ἓξ ὁλοκλήρου ἅμα τῇ ἀπολύσει τοῦ ὑπαλλήλου τὸ κατὰ τὴν κρίσιν αὐτοῦ ὀφειλόμενον λόγῳ ἀποζημιώσεως ποσόν, ἀμφισβητεῖ ἀπαίτησιν τοῦ ὑπαλλήλου πρὸς λῆψιν μείζονος τοῦ καταβληθέντος ποσοῦ, χωρὶς ἐν ταυτῷ νὰ ἀπευθύνῃ εἰς τὸν μισθωτὸν δήλωσιν παραιτήσεως αὐτοῦ ἀπὸ τοῦ δικαιώματος καταβολῆς τῶν μὴ ἀπαιτητῶν δόσεων εἰς τὸν ὁριζόμενον ὑπὸ τοῦ Νόμου χρόνον.—Ἔναρξις προθεσμίας ἀγωγῆς περὶ καταβολῆς συμπληρωματικῆς ἀποζημιώσεως.

Ἔρχεται ἡ κατωτέρω ἀπόφασις τῆς Ὁλομελείας τοῦ Ἀρείου Πάγου μετὰ τὴν ὑπ' ἀριθ. 716) 1964 ἀπόφασιν τοῦ Γ' Πολιτικοῦ Τμήματος τοῦ Ἀρείου Πάγου (εἰσηγητὴς *Κ. Παπαϊωάννου*, ΕΕΔ 24, 14), ἡ ὁποία, διαφωνήσασα πρὸς τὴν γνώμην τοῦ Β' Πολιτικοῦ Τμήματος (360)1964, εἰσηγητὴς *Λ. Ροζάκης*, ΕΕΔ 23, 723), ἐπὶ τοῦ προκύψαντος νομικοῦ ζητήματος, παρέπεμψε τοῦτο πρὸς ἐπίλυσιν εἰς τὴν Ὁλομέλειαν τοῦ Ἀρείου Πάγου. (Ἴδετε νομοθετικὸν κείμενον καὶ παραπομπὰς εἰς τὴν νομολογίαν εἰς σημειώσεις μας ἐν ΕΕΔ 23, 723).

Ἀρείου Πάγου 211)1965, Ὁλομελείας

Πρόεδρος ὁ κ. *Στ. Μαυρομιχάλης*
Εἰσηγητὴς ὁ Ἀρεοπαγίτης κ. *Κ. Ψιλόπουλος*
Δικηγόροι οἱ κ.κ. Ἠλ. Παρασκευᾶς, Π. Δημάκος

Ὡς σαφῶς προκύπτει ἐκ τῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρου 834 § 2 Πολ. Δικονομίας, ὡς ἀντικατεστάθη διὰ τοῦ νόμου 3810)1957, ἐν συνδυασμῷ πρὸς τὴν διάταξιν τοῦ ἄρθρου 3 § 3 τοῦ νόμου τούτου, τὸ Τμῆμα, εἰς ὃ μετ' ἀναίρεσιν παρεπέμφθη ἡ ὑπόθεσις, δύναται νὰ διαφωνήσῃ καὶ ἡ Ὁλομέλεια νὰ ἀποφανθῇ περὶ ἄρσεως τῆς διαφωνίας ταύτης ὄχι μόνον ἐὰν ἡ ἀπόφασις τοῦ δικαστηρίου τῆς οὐσίας ἀνῃρέθη εὐθέως διὰ τὸν ἐν ἄρθρῳ 807 ἐδάφ. 17 Πολ. Δικ. λόγον, ἤτοι διὰ ψευδῆ ἑρμηνείαν καὶ ἐσφαλμένην ἐφαρμογὴν οὐσιαστικοῦ τινος νόμου, ἀλλὰ καὶ ὅταν ἡ ἀναίρεσις ἐγένετο μὲν διὰ τὸν ἐν ἄρθρῳ 807 ἐδάφ. 19 λόγον, ἀλλὰ βάσει ἑρμηνείας ἢ ἐφαρμογῆς οὐσιαστικοῦ νόμου, δοθείσης ὑπὸ τοῦ ἀναιρετικοῦ Τμήματος, πρὸς ἣν διαφωνεῖ τὸ Τμῆμα, εἰς ὃ μετὰ τὴν ἀναίρεσιν παραπέμπεται ἡ ὑπόθεσις, ἀποτελούσης δὲ προϋπόθεσιν τοῦ δεκτοῦ γενομένου λόγου ἀναιρέσεως.

Κατὰ μὲν τὸ ἄρθρον 6 § 2 νόμου 3198) 1955 πᾶσα ἀξίωσις μισθωτοῦ περὶ καταβολῆς ἢ συμπληρώσεως τῆς κατὰ νόμον 2112) 1920 ἀποζημιώσεως τυγχάνει ἀπαράδεκτος, ἐφ' ὅσον ἡ σχετικὴ ἀγωγὴ δὲν ἐκοινοποιήθη ἐντὸς ἑξαμήνου, ἀφ' ἧς κατέστη ἀπαιτητή. Κατὰ δὲ τὸ ἄρθρον 2 τοῦ αὐτοῦ νόμου ἡ ὡς ἄνω ἀποζημίωσις τοῦ μισθωτοῦ τοῦ ἀπολυομένου ἄνευ τῆς τηρήσεως τῶν περὶ προμηνύσεως διατάξεων τοῦ ἄρθρου 1 τοῦ νόμου τούτου, ἐφ' ὅσον ὑπερβαίνει τὰς ἀποδοχὰς ἓξ μηνῶν, καταβάλλεται ὑπὸ τοῦ ἐργοδότου κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς λύσεως τῆς σχέσεως ἐργασίας, ἐὰν δὲ ἡ ἀποζημίωσις εἶναι μεγαλυτέρα τῶν ἀποδοχῶν ἓξ μηνῶν, ὁ ἐργοδότης ὑποχρεοῦται ὡσαύτως νὰ καταβάλῃ κατὰ τὴν ἀπόλυσιν τὸ μέχρι τῶν ἀποδοχῶν ἓξ μηνῶν μέρος αὐτῆς, τὸ δὲ ὑπόλοιπον ἐπὶ πλέον ποσὸν εἰς τριμηνιαίας δόσεις, ἑκάστη τῶν ὁποίων δὲν δύναται νὰ εἶναι κατωτέρα τῶν ἀποδοχῶν τριῶν μηνῶν, ἐκτὸς ἂν πρὸς ἐξόφλησιν τοῦ συνόλου τῆς ἀποζημιώσεως ὑπολείπεται μικρότερον ποσόν. Ἡ πρώτη τῶν δόσεων εἶναι καταβλητέα τὴν ἑπομένην τῆς συμπληρώσεως τριμήνου ἀπὸ τῆς ἀπολύσεως.

Ἐκ τῶν ὡς ἄνω διατάξεων, συνδυαζομένων καὶ πρὸς τὰς τῶν ἄρθρων 201, 210, 251, 279, 324 Α.Κ. καὶ 1 τῆς Πολ. Δικ., σαφῶς συνάγεται, ὅτι ἡ ἐκ τοῦ νόμου 2112) 1920 ἀξίωσις ἀποζημιώσεως λόγῳ καταγγελίας συμβάσεως ἐργασίας τοῦ ὑπαλλήλου, ἥτις γεννᾶται μὲν ἅμα τῇ ἀπολύσει, ἡ ἐκτέλεσις ὅμως τῆς παροχῆς, ὁσάκις αὕτη ὑπερβαίνει τὰς ἀποδοχὰς ἓξ μηνῶν, τελεῖ ὑπὸ τὴν ἐν ἄρθρῳ 2 τοῦ νόμου 3198)1955 διαλαμβανομένην ἀναβλητικὴν προθεσμίαν, δὲν

ΚΑΤΑΓΓΕΛΙΑ ΣΥΜΒΑΣΕΩΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ ΜΙΣΘΩΤΩΝ ΝΟΜΙΚΩΝ ΠΡΟΣΩΠΩΝ ΔΗΜΟΣΙΟΥ ΔΙΚΑΙΟΥ

Ἐφαρμογὴ Ὑπαλληλικοῦ Κώδικος ἐπὶ Νομικῶν Προσώπων Δημοσίου Δικαίου

Ἀποζημίωσις τῶν ἀποχωρούντων τῇ συγκαταθέσει τοῦ ἐργοδότου μισθωτῶν κατ' ἄρθρον 8 Νόμου 3198)1955.—Παροχὴ βοηθήματος εἰς ἀπολυόμενον προσωπικὸν τοῦ Δημοσίου, εἴτε δημοσίου, εἴτε ἰδιωτικοῦ δικαίου. — Ἐπέκτασις Ὑπαλληλικοῦ Κώδικος ἐπὶ ὑπαλλήλων Νομικῶν Προσώπων Δημοσίου Δικαίου. — Ἔννοια ἄρθρου 18 § 9 ἐδ. γ' τοῦ ἀπὸ 13.12.1955 Β.Δ. «περὶ ἐφαρμογῆς Ὑπαλληλικοῦ Κώδικος ἐπὶ ὑπαλλήλων Νομικῶν Προσώπων Δημοσίου Δικαίου.—Ὑπαγωγὴ μόνον τῶν διὰ σχέσεως δημοσίου δικαίου συνδεομένων μετὰ τῶν Νομικῶν Προσώπων Δημοσίου Δικαίου καὶ ὄχι καὶ τῶν διὰ σχέσεως τοῦ ἰδιωτικοῦ δικαίου, δικαιουμένων τῆς ἀποζημιώσεως τοῦ Νόμου 3198)1955.

Ζωηρῶς ἐνδιαφέρει ἡ κατωτέρω, πρώτη ἐπὶ τοῦ θέματος, ἀπόφασις τοῦ Ἀρείου Πάγου, ἀπὸ τῆς ὁποίας ἐπεκυρώθη ἡ ὑπ' ἀριθ. 7828)1964 ἀπόφασις τοῦ ἐπὶ τῶν ἐργατικῶν διαφορῶν Πρωτοδίκου Ἀθηνῶν.

Ἡ ἄποψις τοῦ Ἀρείου Πάγου ἠκολουθεῖτο παγίως, καθ' ὅσον γνωρίζομεν, ὑπὸ τῶν κατὰ τὴν ἐργατικὴν διαδικασίαν Δικαστῶν καὶ τοῦ κατ' ἔφεσιν Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν (ἴδετε Πρωτοδικεῖον Ἀθηνῶν 2343)1964, εἰσηγητὴς *Β. Κόκκινος*, ΕΕΔ 24, 94, ἔνθα σύμφωνοι σημειώσεις μας, Πρωτοδικεῖον Ἀθηνῶν 2836)1965, εἰσηγητὴς *Δ. Τζούμας*, ΕΕΔ 24, 476) (ἀντίθετος Γνωμοδότησις τοῦ Νομικοῦ Συμ-

καθίσταται ἐξ ὁλοκλήρου ληξιπρόθεσμος καὶ ἀπαιτητὴ ἅμα τῇ ἀπολύσει καὶ πρὸ τῶν κατὰ τὰς ἄνω διατάξεις προθεσμιῶν, λόγῳ τοῦ νομικοῦ τούτου κωλύματος, ἔστω καὶ ἂν ὁ ὀφειλέτης ἐργοδότης, καταβάλλων, καθ' ὃ ἔχει δικαίωμα, ἄτε τῆς προθεσμίας πρὸς καταβολὴν ὑπὲρ αὐτοῦ ταχθείσης, ἅμα τῇ ἀπολύσει τοῦ μισθωτοῦ ὁλόκληρον τὴν κατὰ τὴν κρίσιν του ὀφειλομένην ἀποζημίωσιν, ἀμφισβητεῖ ἀξίωσιν τοῦ ὑπαλλήλου δι' ἐπὶ πλέον ποσὸν τοῦ ὑπ' αὐτοῦ καταβληθέντος, χωρὶς ἐν ταυτῷ νὰ ἀπευθύνῃ εἰς τὸν μισθωτὸν δήλωσιν παραιτήσεως αὐτοῦ ἀπὸ τοῦ δικαιώματος ὅπως καταβάλῃ τὰς μὴ ἀπαιτητὰς δόσεις τῆς ὑπ' ἐκείνου ἀξιουμένης τυχὸν ἐπὶ πλέον ἀποζημιώσεως εἰς τὸν ὑπὸ τοῦ νόμου ὁριζόμενον χρόνον, ὡς ἐκ τούτου δὲ δὲν εἶναι ἀπαράδεκτος ἡ ἀγωγὴ τοῦ μισθωτοῦ περὶ πληρωμῆς τῶν μὴ ἀπαιτητῶν τούτων δόσεων τῆς ἀποζημιώσεως ἐκ τοῦ λόγου ὅτι δὲν ἠσκήθη αὕτη ἐντὸς ἑξαμήνου ἀπὸ τῆς ἀπολύσεώς του, ἐφ' ὅσον ἡ ἀναιρετικὴ ἀπόφασις δὲν βεβαιοῖ, ὡς ἐξ αὐτῆς δείκνυται, ὅτι ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις ἐδέχθη τοιαύτην παραίτησιν τῆς ἐργοδότιδος. Κατ' ἀκολουθίαν τῶν ἀνωτέρω δέον, αἱρουμένης τῆς μεταξὺ τῶν Τμημάτων διαφωνίας ἐπὶ τοῦ ἀνωτέρω νομικοῦ ζητήματος, ὅπερ ἀποτελεῖ τὴν κυρίαν προϋπόθεσιν τῆς ἀναιρέσεως τῆς ἀποφάσεως τοῦ Ἐφετείου, νὰ παραπεμφθῇ ἡ ὑπόθεσις εἰς τὸ Γ' Τμῆμα κατὰ τὸ ἄρθρον 834 § 3 Πολ. Δικ., ὡς ἀντικατεστάθη δι' ἄρθρου 25 νόμου 3810)1957, πρὸς περαιτέρω συζήτησιν ἐπὶ τῶν μὴ ἐξετασθέντων λόγων ἀναιρέσεως.

Διὰ ταῦτα

Αἴρον τὴν μεταξὺ τῶν δύο Τμημάτων τοῦ δικαστηρίου τούτου ἀνακύψασαν διαφωνίαν.

Ἀποφαίνεται, ὅτι ἐπὶ καταγγελίας συμβάσεως ἐργασίας ἡ ὀφειλομένη κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ νόμου 2112)1920 ἀποζημίωσις, ἐφ' ὅσον αὕτη ὑπερβαίνει τὰς ἀποδοχὰς ἓξ μηνῶν, δὲν καθίσταται ληξιπρόθεσμος καὶ ἀπαιτητὴ πρὸ τῶν ὑπὸ τῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρου 2 νόμου 3198)1955 ὁριζομένων τριμήνων προθεσμιῶν ἐκ τοῦ λόγου καὶ μόνον ὅτι ὁ ὀφειλέτης ἐργοδότης, καταβάλλων ἐξ ὁλοκλήρου ἅμα τῇ ἀπολύσει τοῦ ὑπαλλήλου τὸ κατὰ ἰδίαν αὐτοῦ κρίσιν ὀφειλόμενον λόγῳ ἀποζημιώσεως ποσόν, ἀμφισβητεῖ ἀπαίτησιν τοῦ ὑπαλλήλου πρὸς λῆψιν μείζονος τοῦ καταβληθέντος ποσοῦ, χωρὶς ἐν ταυτῷ νὰ ἀπευθύνῃ εἰς τὸν μισθωτὸν δήλωσιν παραιτήσεως αὐτοῦ ἀπὸ τοῦ δικαιώματος ὅπως καταβάλῃ τὰς μὴ ἀπαιτητὰς δόσεις τῆς ἀποζημιώσεως εἰς τὸν ὑπὸ τοῦ νόμου ὁριζόμενον χρόνον καὶ κατ' ἀκολουθίαν ἀγωγὴ τοῦ ὑπαλλήλου πρὸς καταβολὴν τῆς συμπληρωματικῆς ταύτης ἀποζημιώσεως δὲν εἶναι ἀπαράδεκτος, ἐγειρομένη μετὰ παρέλευσιν ἑξαμήνου ἀπὸ τῆς ἀπολύσεως, ἐντὸς ὅμως τῶν κατὰ τὰς ἄνω διατάξεις προθεσμιῶν.

Ἀναπέμπει τὴν ὑπόθεσιν εἰς τὸ Γ' Πολιτικὸν Τμῆμα τοῦ Ἀρείου Πάγου πρὸς περαιτέρω συζήτησιν.

βουλίου τοῦ Κράτους, ΕΕΔ 23, 1190, *Ζήσης Κ. Ἀγραφιώτης*, ΕΕΔ 23, 641 ἐπ.).

Εἰς τὴν περίπτωσιν ἀναιρεσείων ὑπῆρξε τὸ Εἰδικὸν Ταμεῖον Μηχανημάτων Λιμενικῶν Ἔργων, Νομικὸν Πρόσωπον Δημοσίου Δικαίου, καὶ ἡ ἀρεοπαγιτικὴ ἀπόφασις ἐνδιαφέρει γενικώτερον καὶ πάντα τὰ Νομικὰ Πρόσωπα Δημοσίου Δικαίου.

Ἀπομένει μόνον ἀμφισβητούμενον, καθόσον ἐπὶ τοῦ θέματος ἔχουν ἐκδοθῆ δύο ἀντίθετοι ἀποφάσεις τοῦ Ἀρείου Πάγου (ἴδετε ΕΕΔ 24, 209), ἂν τὰ δυνάμει νόμου ἐξομοιούμενα πρὸς τὸ Δημόσιον Νομικὰ Πρόσωπα Δημοσίου Δικαίου ὑποχρεοῦνται νὰ καταβάλλουν τὴν διὰ τὸ Δημόσιον θεσπιζομένην ἀποζημίωσιν ἐπὶ ἀπολύσεως τοῦ προσωπικοῦ αὐτῶν.

Ἀρείου Πάγου 216)1965, Τμ. Β'

Προεδρεύων ὁ Ἀντιπρόεδρος κ. *Κ. Σωτήριος*
Εἰσηγητὴς ὁ Ἀρεοπαγίτης κ. *Ι. Χατζηδάκης*
Δικηγόροι οἱ κ.κ. Γ. Γιωμπρές, Ε. Λεοντιάδης

Κατὰ τὸ ἄρθρον 8 τοῦ νόμου 3198 τοῦ 1955 «περὶ τροποποιήσεως καὶ συμπληρώσεως τῶν περὶ καταγγελίας τῆς σχέσεως ἐργασίας διατάξεων» μισθωτοί, συνδεόμενοι διὰ σχέσεως ἐργασίας ἀορίστου χρόνου διαρκείας, συμπληρώσαντες δεκαπενταετῆ ὑπηρεσίαν παρὰ τῷ αὐτῷ ἐργοδότῃ ἢ τὸ ὑπὸ τοῦ οἰκείου Ἀσφαλιστικοῦ Ὀργανισμοῦ προβλεπόμενον ὅριον ἡλικίας, ἐν ἐλλείψει δὲ τοιούτου τὸ 65ον ἔτος τῆς ἡλικίας των, ἀποχωροῦντες τῆς ὑπηρεσίας τῇ συγκαταθέσει τοῦ ἐργοδότου, δικαιοῦνται τοῦ ἡμίσεος τῆς ἀποζημιώσεως τῆς ὁριζομένης δι' ἀπροειδοποιήτον καταγγελίαν τῆς συμβάσεως ἐργασίας ὑπὸ τοῦ νόμου 2112 τοῦ 1920 ἢ τοῦ ἀπὸ 16)18 Ἰουλίου 1920 β. δ)γματος. Τὸ μετὰ τοῦ Δημοσίου ὅμως συνδεόμενον διὰ συμβάσεως ἐργασίας εἴτε δημοσίου, εἴτε ἰδιωτικοῦ δικαίου, ἔκτακτον προσωπικόν, ἀπολυόμενον, δικαιοῦται κατ' ἐξαίρεσιν, βάσει τῶν ὑπ' ἀριθ. 956 καὶ 976 τοῦ 1947 Πράξεων τοῦ Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου, κυρωθεισῶν διὰ τοῦ ἄρθρου 10 τοῦ νόμου 913 τοῦ 1949, ὡς αὗται ἡρμηνεύθησαν διὰ τοῦ ἄρθρου 48 τοῦ νόμου 2698 τοῦ 1963, οὐχὶ τῆς ἀνωτέρω ἐκ τοῦ νόμου 2112 ἢ τοῦ ἀπὸ 16)18.7.1920 β. δ)τος ἀποζημιώσεως, ἀλλὰ βοηθήματος ἐξ ἀποδοχῶν δύο μηνῶν. Διὰ τοῦ ἄρθρου 2 § 2 ἐδ. α' καὶ β' τοῦ νόμου 3273 τοῦ 1955 ὡρίσθη, ὅτι διὰ β. δ)τος, ἐφ' ἅπαξ ἐκδιδομένου, μέχρι τῆς 31.12.1955, προτάσει τῶν ἐπὶ Συντονισμοῦ καὶ Οἰκονομικῶν Ὑπουργῶν, δύναται α) νὰ τροποποιηθῇ ἢ συμπληρωθῇ ὡς πρὸς τοὺς ὑπαλλήλους τῶν Νομικῶν Προσώπων Δημοσίου Δικαίου ὁ νόμος 1811 τοῦ 1951 «περὶ Κώδικος καταστάσεως τῶν δημοσίων διοικητικῶν ὑπαλλήλων» καὶ β) νὰ προβλεφθῇ ἡ διὰ β. δ)γμάτων, ὑπουργικῶν ἀποφάσεων ἢ ἄλλων διοικητικῶν πράξεων ἐνέργεια περαιτέρω προσαρμογῶν πρὸς τὰς ἰδιορρυθμίας τῶν Νομικῶν Προσώπων ἢ καὶ ἡ τροποποίησις τῆς ὀργανώσεως τῶν Ὑπηρεσιῶν αὐτῶν κατὰ λόγον τῆς γενησομένης διαρθρώσεως τῶν θέσεων προσωπικοῦ. Εἰς ἐκτέλεσιν τῆς διατάξεως ταύτης ἐξεδόθη τὸ ἀπὸ 13.12.1955 β. δ)γμα «περὶ ἐφαρμογῆς Ὑπαλληλικοῦ Κώδικος ἐπὶ ὑπαλλήλων Νομικῶν Προσώπων Δημοσίου Δικαίου», ἐν ἄρθρῳ 18 § 9 ἐδ. γ' τοῦ ὁποίου ὁρίζεται, ὅτι αἱ ἰσχύουσαι διατάξεις περὶ ἀποζημιώσεως ἐκτάκτων δημοσίων ὑπαλλήλων ἐφαρμόζονται καὶ ἐπὶ ἐκτάκτων ὑπαλλήλων Νομικῶν Προσώπων Δημοσίου Δικαίου. Ὡς ὅμως σαφῶς προκύπτει ἐκ τοῦ διατάγματος τούτου, ἐν συνδυασμῷ καὶ πρὸς τὰ ἄρθρα 63, 192 καὶ 212 τοῦ ἀνωτέρω νόμου 1811 τοῦ 1951 «περὶ Κώδικος καταστάσεως τῶν δημοσίων διοικητικῶν ὑπαλλήλων», εἰς τὰς διατάξεις αὐτοῦ ὑπάγονται μόνον οἱ διὰ συμβάσεως ἐργασίας δημοσίου δικαίου συνδεόμενοι μετὰ τῶν Νομικῶν Προσώπων Δημοσίου Δικαίου, οὐχὶ δὲ καὶ οἱ μετ' αὐτῶν συνδεόμενοι διὰ συμβάσεως ἐργασίας ἰδιωτικοῦ δικαίου. Ὅθεν ταῦτα εἰπὼν καὶ ὁ δικάσας ἐπὶ ἐργατικῶν ὑποθέσεων Πρωτοδικὴς Ἀθηνῶν καὶ δεχθεὶς τὴν ἀγωγὴν τοῦ ἀναιρεσιβλήτου, κρίνας ὅτι δικαιοῦται οὗτος τῆς ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 8 τοῦ νόμου 3198 τοῦ 1955 ὁριζομένης ἀποζημιώσεως καὶ οὐχὶ τοῦ ὑπὸ τῶν ὑπ' ἀριθ. 956 καὶ 976 τοῦ 1947 ἀποφάσεων τοῦ Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου καθοριζομένου βοηθήματος, ὡς συνδεόμενος οὗτος μετὰ τοῦ ἀναιρεσείοντος Νομικοῦ Προσώπου Δημοσίου Δικαίου διὰ συμβάσεως ἐργασίας ἰδιωτικοῦ δικαίου καὶ ἀποχωρήσας τῆς ἐργασίας του μετὰ 15ετῆ ὑπηρεσίαν, ὀρθῶς ἡρμήνευσε καὶ ἐφήρμοσε τὰς προπαρατεθείσας διατάξεις καὶ ὁ περὶ τοῦ ἀντιθέτου μοναδικὸς λόγος ἀναιρέσεως εἶναι ἀπορριπτέος ὡς ἀβάσιμος.

Ἡ δικαστικὴ δαπάνη τοῦ ἀναιρεσιβλήτου δέον νὰ ἐπιβληθῇ κατὰ τὸ ἄρθρον 210 Πολ. Δικονομίας εἰς βάρος τοῦ ἡττηθέντος ἀναιρεσείοντος.

ΑΝΑΓΚΑΣΤΙΚΑΙ ΣΧΕΣΕΙΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ

ΑΝΑΓΚΑΣΤΙΚΗ ΤΟΠΟΘΕΤΗΣΙΣ ΠΟΛΕΜΙΣΤΟΥ ΕΙΣ ΝΑΥΤΙΛΙΑΚΗΝ ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΙΝ

Διαφορά χερσαίας έργασιακής σχέσεως άπό τής θαλασσίας

Αναγκαστική πράσληψις πολεμιστών τοῦ Α.Ν. 1836)1951 ὡς μισθωτῶν ὑπό τῶν ἐπιχειρήσεων καὶ ἐκμεταλλεύσεων.—Ἀνεφάρμοστον ὅμως τοῦ ἀνωτέρω Νόμου ἐπὶ ἐφοπλιστικῶν καὶ ναυτιλιακῶν ἐπιχειρήσεων, ἀσυμβιβάστου οὔσης τῆς ἀναγκαστικῆς προσλήψεως μὲ τὴν σχέσιν τῆς ναυτολογήσεως ἐργατῶν θαλάσσης, διεπομένης ὑπό εἰδικῶν Νόμων.

Τό πρῶτον ὁ Ἄρειος Πάγος διά τῆς παρατιθεμένης κατωτέρω ἀποφάσεώς του, ὑπό τῆς ὁποίας ἐπεκυρώθη ἡ ὑπ' ἀριθ. 1392)1964 ἀπόφασις τοῦ ὡς ἐφετείου δικάσαντος Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν, ἀπησχολήθη ἐπί τοῦ ἐν αὐτῇ νομικοῦ ζητήματος καί συγκεκριμένως, ἂν ἔχῃ ἐφαρμογήν ὁ ἀ.ν. 1836)1951 περί προστασίας ἀπολυομένων ἐκ τοῦ στρατοῦ, ὡς ἐτροποποιήθη καί συνεπληρώθη (ΕΕΔ 21, 1223 ἐπ., ἔνθα κωδικοποίησις τῶν ἰσχυουσῶν διατάξεων), ἐπί ναυτιλιακῆς ἐπιχειρήσεως.

Ἀρνητικῶς ἀπεφάνθη ἡ ἐν λόγῳ ἀρεοπαγιτικῇ ἀπόφασις καί τοῦτο εἶναι σύμφωνον καί πρός τά σταθερῶς νομολογηθέντα ὅτι οἱ περί συμβάσεως ἐργασίας ἐν τῇ ξηρᾷ κανόνες δέν δύνανται ἅπαντες νά ἐφαρμοσθῶσι καί ἐπί ἐργατῶν θαλάσσης, ἐκτός ἂν ὁ νόμος ὁρίζῃ εἰδικῶς περί αὐτοῦ (ἀναφέρεται ἐνδεικτικῶς ὁ νόμος 551)1915 περί ἐργατικῶν ἀτυχημάτων). (Ἴδετε καί τήν Α.Π. 506)1959, εἰσηγητής Στ. Σταυρόπουλος, ΕΕΔ 19, 28, καθ' ἣν, ἐπικαλουμένην καί τάς εἰδικάς ἰσχυούσας διατάξεις περί ἐργατῶν θαλάσσης, δέν ἰσχύει ἐπί τούτων ὁ νόμος 2054)1952 περί στρατεύσεως μισθωτῶν ξηρᾶς, ἴδετε καί σημειώσεις μας ἐν ΕΕΔ 19, 27, ἔνθα καί λοιπή νομολογία).

Μνημονεύεται προσέτι καί τό ἄρθρον 11 τοῦ νόμου 3868)1958 (ΕΕΔ 17, 1157) περί Διανεμητικοῦ Λογαριασμοῦ Οἰκογενειακῶν Ἐπιδομάτων Μισθωτῶν, κατά τό ὁποῖον οἱ διατάξεις αὐτοῦ δέν ἔχουν ἐφαρμογήν ἐπί τῶν πληρωμάτων τῶν πλοίων ἐμπορικῆς ναυτιλίας, τό ἄρθρον 42 τοῦ νόμου 3239)1955 περί τρόπου ρυθμίσεως συλλογικῶν διαφορῶν ἐργασίας, ὡς συνεπληρώθη διά τοῦ ν.δ. 3755)1957 (ΕΕΔ 17, 216).

Ἀρείου Πάγου 192)1965, Τμ. Β'

Προεδρεύων ὁ Ἀντιπρόεδρος κ. *Κ. Σαΐτης*
Εἰσηγητής ὁ Ἀρεοπαγίτης κ. *Ι. Χατζηδάκης*
Δικηγόροι οἱ κ.κ. Α. Κορδώνης, Ἐμμ. Βερνίκος

Κατά τό ἄρθρον 3 § 1 τοῦ ἀ.ν. 1836 τοῦ 1951 «περί τροποποιήσεως καί κωδικοποιήσεως τῆς νομοθεσίας περί προστασίας τῶν ἀπολυομένων ἐκ τῶν τάξεων τοῦ στρατοῦ καί λαβόντων μέρος εἰς τόν ἀγῶνα κατά τῶν συμμοριτῶν», ὡς ἐτροποποιήθη διά τοῦ ἄρθρου 4 § 1 τοῦ ν.δ. 2657 τοῦ 1953, πᾶσα ἐπιχείρησις ἢ ἐκμετάλλευσις, ἡμεδαπή ἢ ἀλλοδαπή, οἱασδήποτε μορφῆς ἢ τύπου, ὡς καί αἱ ἐπιχειρήσεις καί ἐκμεταλλεύσεις κοινῆς ὠφελείας, μή ἐπιχορηγούμεναι ὑπό τοῦ Δημοσίου, ἔστω καί ἂν αὗται ἔχουν μορφήν Νομικοῦ Προσώπου Δημοσίου Δικαίου, ἐφ' ὅσον ἀπασχολοῦν κατά τήν ἔκδοσιν τῆς περί τοποθετήσεως ἀποφάσεως προσωπικόν πλέον τῶν 15, ὑποχρεοῦνται, ὅπως προσλαμβάνωσι δυνάμει τοῦ νόμου τούτου κατά ποσοστόν 7ο)ο τοῦ παρ' ἑκάστης τούτων ἀπασχολουμένου προσωπικοῦ, ἀνεξαρτήτως τῆς ὑπάρξεως ἢ μή κενῶν θέσεων, πολεμιστάς ἐκ τῶν ἐν ἄρθρῳ 1 § 1 ἀναφερομένων, ἥτοι ἐκ τῶν ἀπό τοῦ Ὀκτωβρίου 1940 μέχρι τῆς λήξεως τῶν γενομένων ἐπιστρατεύσεων, λόγῳ τῆς κατά τοῦ ἔθνους συμμοριακῆς δράσεως, ὁπωσδήποτε ὑπηρετησάντων εἰς τάς τάξεις τῶν ἐνόπλων δυνάμεων τῆς χώρας (ξηρᾶς, ἀέρος, θαλάσσης καί χωροφυλακῆς) καί μή προερχομένων ἐκ τῶν μονίμων στελεχῶν αὐτῶν, ἐφ' ὅσον εἶναι ἀνάπηροι, τραυματίαι ἢ ἐπ' ἀνδραγαθίᾳ προαχθέντες ἢ τιμηθέντες δι' ἀριστείου ἀνδρείας ἢ πολεμικοῦ σταυροῦ καί ἔχουν 10μηνον τοὐλάχιστον ὑπηρεσίαν. Ἀλλά κατά μέν τό ἄρθρον 3 § 5 τοῦ ἰδίου νόμου οἱ τοποθετούμενοι ἐκ τῶν ἀπολυομένων ἐκ τῶν τάξεων τοῦ στρατοῦ ὑπό τῶν Κεντρικῶν ἢ Τοπικῶν Συμβουλίων χρησιμοποιοῦνται ὑπό τῶν ἐργοδοτῶν ἀναλόγως τῶν σωματικῶν αὐτῶν ἱκανοτήτων γραμματικῶν ἢ τεχνικῶν γνώσεων καί λοιπῶν προσόντων αὐτῶν εἰς τό Κεντρικόν Κατάστημα τῆς ἐπιχειρήσεως ἢ τά Ὑποκαταστήματα αὐτῆς, τά κείμενα εἰς τήν περιφέρειαν τοῦ Συμβουλίου, παρ' οὗ τοποθετοῦνται, κατά δέ τό ἄρθρον 7 § 1 ἡ σχέσις ἐργασίας τῶν εἰς ἰδιωτικάς ἐπιχειρήσεις κλπ. τοποθετουμένων διατηρεῖται ἐν ἰσχύϊ ὑποχρεωτικῶς ἐπί πενταετίαν ἀπό τῆς προσλήψεώς των, ἐνῷ ἐξ ἑτέρου, ὡς ἐκ

ΟΡΙΟΝ ΗΛΙΚΙΑΣ ΔΙΑ ΤΟΠΟΘΕΤΗΣΙΝ ΕΙΣ ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΕΙΣ ΜΕ ΚΑΝΟΝΙΣΜΟΥΣ

Κανονισμὸς καταστάσεως προσωπικοῦ Δημοσίας Ἐπιχειρήσεως Ἠλεκτρισμοῦ

Διάταξις ἄρθρου 3 § 3 Ν.Δ. 4185)1961 περὶ ὁρίου ἡλικίας ἀναγκαστικῶς τοποθετουμένων πολεμιστῶν τοῦ Α.Ν. 1836)1951 διὰ τοποθέτησιν εἰς ἐπιχειρήσεις μὲ Κανονισμόν, περιέχοντα ὅριον ἡλικίας τῶν μισθωτῶν.—Κανονισμὸς καταστάσεως προσωπικοῦ Δημοσίας Ἐπιχειρήσεως Ἠλεκτρισμοῦ.—Παράλειψις Τοπικοῦ Συμβουλίου πολεμιστῶν Νομοῦ Θεσσαλονίκης πρὸς ἔρευναν περὶ τῆς ἡλικίας τοποθετηθέντος εἰς τὴν ἀνωτέρω Ἐπιχείρησιν.

Κατὰ τὰ ὑπὸ τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας νομολογηθέντα (Σ.Ε. 503)1964, εἰσηγητὴς *Ἠλ. Καμπίτσης*, ΕΕΔ 23, 403, Σ.Ε. 1479) 1964, εἰσηγητὴς *Κ. Δάρας*, ΕΕΔ 23, 1475) διὰ τῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρου 3 § 3 τοῦ ν.δ. 4185)1961 (ΕΕΔ 20, 1163) ἐτέθη τὸ ἐν αὐτῇ ὅριον ἡλικίας καὶ διὰ τὰς κατὰ τὸ ἄρθρον 3 τοῦ ἀ.ν. 1836)1951 ἀναγκαστικὰς τοποθετήσεις, προκειμένου περὶ ἐπιχειρήσεων, διὰ τὸ προσωπικὸν τῶν ὁποίων ὑπάρχει κατὰ Κανονισμὸν αὐτῆς ὅριον ἡλικίας, ὁ ὁποῖος ὅμως Κανονισμὸς πρέπει νὰ ἔχῃ ἰσχὺν νόμου καὶ νὰ μὴ ἔχῃ συμβατικὴν ἁπλῶς ἰσχύν. (Ἴδετε περὶ τοῦ τελευταίου τούτου τὴν Σ.Ε. 1479)1964, ἔνθ' ἀνωτ.).

Ἡ γνώμη αὕτη τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας εἶναι ἀντίθετος πρὸς ἐκείνην τῶν πολιτικῶν δικαστηρίων (ἴδετε Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν 15615)1964, εἰσηγητὴς *Γ. Πλαγιανάκος*, ΕΕΔ 23, 1226, οὕτω καὶ σημειώσεις μας ἐν ΕΕΔ 23, 403).

Ὡς προκύπτει ἐκ τῆς κατωτέρω νεωτέρας ἀποφάσεώς του, τὸ Συμβούλιον τῆς Ἐπικρατείας ἐμμένει εἰς τὰ παρ' αὐτοῦ νομολογηθέντα περὶ ὁρίου ἡλικίας τοῦ ἀναγκαστικῶς τοποθετουμένου πολεμιστοῦ, προκειμένης τοποθετήσεως τῆς ναυσιπλοΐας, δὲν δύναται νὰ ὑπάρξῃ τόπος παροχῆς ἐργασίας ἐντὸς τῆς περιφερείας τοῦ Συμβουλίου, παρ' οὗ τοποθετοῦνται, καὶ κατὰ τὸ ἄρθρον δὲ 72 τοῦ Κώδικος Ἰδιωτικοῦ Ναυτικοῦ Δικαίου ἡ σύμβασις ναυτολογήσεως δύναται κατὰ πάντα χρόνον νὰ λυθῇ διὰ καταγγελίας ὑπὸ τοῦ πλοιάρχου, μὴ ὑποχρεουμένου ὅπως τηρήσῃ προθεσμίαν καταγγελίας.

Ἐκ τοῦ συνδυασμοῦ τῶν διατάξεων τούτων καὶ λόγῳ τῆς διαφορᾶς τῆς φύσεως τῆς χερσαίας ἐργασιακῆς σχέσεως ἀπὸ τῆς θαλασσίας τοιαύτης, ὡς ἐκ τῆς ἰδιορρυθμίας καὶ τῶν εἰδικῶν συνθηκῶν, ὑφ' ἃς ἐκτελεῖται ἡ τελευταία, ἕνεκα τῶν ὁποίων ἔτυχεν αὕτη ἀνέκαθεν ἰδιαιτέρας νομοθετικῆς ρυθμίσεως, ὡς διὰ τῶν νόμων 3170 τοῦ 1955 «περὶ Ναυτικοῦ Ἀπομαχικοῦ Ταμείου», 6002 τοῦ 1934 «περὶ προστασίας ἀνέργων ἐργατῶν θαλάσσης», τοῦ β.δ. 15)20.1936 «περὶ Οἴκου Ναύτου», ἀ.ν. 199 τοῦ 1936 «περὶ εὑρέσεως ἐργασίας ἐργατῶν θαλάσσης», 3276 τοῦ 1944 «περὶ συλλογικῶν συμβάσεων ἐν ναυτικῇ ἐργασίᾳ» καὶ τῶν νόμων περὶ συγκροτήσεως πληρωμάτων προκύπτει σαφῶς, ὅτι ἡ τοποθέτησις καὶ ἡ ἀναγκαστικὴ πρόσληψις τῶν ὑπὸ τοῦ ἀνωτέρω νόμου 1836 τοῦ 1951 εὐνοουμένων δὲν δύναται νὰ συμβιβασθῇ μὲ τὴν σχέσιν τῆς ναυτολογήσεως ἐργατῶν θαλάσσης καὶ ὡς ἐκ τούτου διὰ τῆς πρώτης ἐκ τῶν διατάξεων τούτων τῆς παραγράφου 1 τοῦ ἄρθρου 3, παρὰ τὴν γενικότητα τῆς ἐκφράσεώς της, δὲν ἐσκοπήθη νὰ περιληφθῶσιν εἰς τὰς ἐν αὐτῇ ἐπιχειρήσεις καὶ ἐκμεταλλεύσεις καὶ αἱ ἐφοπλιστικαὶ καὶ ναυτιλιακαὶ τοιαῦται, ἀναφορικῶς μὲ τὴν συγκρότησιν τῶν πληρωμάτων των. Ὅθεν, δεχθὲν τὸ ὡς ἐφετεῖον δικάσαν Πρωτοδικεῖον διὰ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεώς του, ὅτι ὁ ἐνάγων - ἀναιρεσείων ἐτοποθετήθη παρὰ τοῦ Κεντρικοῦ Συμβουλίου τοποθετήσεως τῶν ἐκ τῶν τάξεων τοῦ στρατοῦ ἀπολυομένων διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 139 τοῦ 1963 ἀποφάσεώς του ὡς ἐργατοτεχνίτης παρὰ τῇ ἐναγομένῃ - ἀναιρεσιβλήτῳ, ἀσκούσῃ ἀποκλειστικῶς ναυτιλιακὴν ἐπιχείρησιν ἐκμεταλλεύσεως ναυαγοσωστικῶν καὶ ρυμουλκῶν πλοίων ἐν τῷ λιμένι Πειραιῶς καὶ ἀλλαχοῦ, κατ' ὀρθὴν ἑρμηνείαν καὶ ἐφαρμογὴν τῶν προπαρατεθεισῶν διατάξεων ἔκρινε μετὰ ταῦτα, ὅτι ἡ ἀναιρεσίβλητος, μὴ διατηροῦσα ἐργατοτεχνικὸν προσωπικὸν ξηρᾶς, ἀλλὰ μόνον ὑπαλλήλους Γραφείου καὶ ἐργάτας θαλάσσης, ὡς πληρώματα τῶν πλοίων της, δὲν ὑπεχρεοῦτο εἰς τὴν πρόσληψιν τοῦ παρ' αὐτῇ τοποθετηθέντος ἀναιρεσείοντος ὡς μέλους πληρώματος καὶ εἶναι ἀπορριπτέος ὁ περὶ τοῦ ἀντιθέτου μοναδικὸς λόγος ἀναιρέσεως.

Ἡ δικαστικὴ δαπάνη δέον, κατὰ τὸ ἄρθρον 210 τῆς Πολ. Δικονομίας, νὰ ἐπιβληθῇ εἰς βάρος τοῦ ἡττηθέντος ἀναιρεσείοντος.

τήσεως παρά τῇ Δημοσίᾳ Ἐπιχειρήσει Ἠλεκτρισμοῦ, ἡ ὁποία, κατά τά νομολογηθέντα (ἴδετε ΕΕΔ 23, 1228), ἐκρίθη, ὅτι ὑπάγεται εἰς τήν ὑποχρέωσιν προσλήψεως πολεμιστῶν τοῦ ἀ.ν. 1836)1951.

Ὡς ὅμως ἔχει κριθῆ (Α.Π. 495)1962, εἰσηγητής Θ. Σταυρόπουλος, ΕΕΔ 21, 1435), ὁ ἐπί τῇ βάσει τῶν ἐν τῇ ἀποφάσει τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας ἀναφερομένων νόμων Κανονισμός καταστάσεως τοῦ προσωπικοῦ τῆς Δ.Ε.Η. δέν συνιστᾷ νόμον καί δή οὐσιαστικόν ἐκ μόνης τῆς εἰς τήν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως δημοσιεύσεώς του, ὡς μή θέτων καί κανόνας δικαίου ἐξ ἀντικειμένου, ἀλλά σύμβασιν, ρυθμίζουσαν ἀποκλειστικῶς τούς ὅρους τῆς μεταξύ τῆς Δ.Ε.Η. καί τοῦ προσωπικοῦ της συμβάσεως ἐργασίας.

Συνεπῶς, ἀφοῦ κατά τά ὑπό τῆς Σ.Ε. 1479)1964, ἔνθ' ἀνωτ., προϋποτίθεται ὑφισταμένος Κανονισμός, ἐπέχων ἰσχύν νόμου, διά τό ὅριον ἡλικίας τοῦ ἀναγκαστικῶς τοποθετουμένου, δέν ἦτο, εἰς τήν περίπτωσιν, ἡ Διοίκησις ὑποχρεοῦτο νά ἐρευνήσῃ περί τῆς ἡλικίας τοῦ ἀναγκαστικῶς τοποθετηθέντος.

Ταῦτα, διότι εἶναι ἀπίθανον νά ὑποτεθῇ, ὅτι τό Συμβούλιον τῆς Ἐπικρατείας ἐγκατέλειψεν, ἄνευ αἰτιολογίας, τήν ἄποψίν του περί ὑπάρξεως Κανονισμῶν μέ ὅριον ἡλικίας, ἐπεχόντων νόμου ἰσχύν.

Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας 1044)1965, Τμ. Γ'

Πρόεδρος ὁ Ἀντιπρόεδρος κ. *Μ. Στασινόπουλος*

Εἰσηγητής ὁ Σύμβουλος κ. *Ν. Γρηγορίου*

Δικηγόροι οἱ κ.κ. Ε. Σπηλιωτόπουλος, Δ. Λιακατᾶς, Πάρεδρος Νομικοῦ Συμβουλίου Κράτους

Διά τῆς ὑπό κρίσιν αἰτήσεως, ἀτελῶς ἀσκηθείσης κατά νόμον καί κατατεθείσης ἐμπροθέσμως, διώκεται ἡ ἀκύρωσις τῆς ὑπ' ἀριθ. 555 τῆς 10 Μαΐου 1962 ἀποφάσεως τοῦ Τοπικοῦ Συμβουλίου προστασίας ἀπολυομένων ἐκ τῶν τάξεων τοῦ στρατοῦ τοῦ Νομοῦ Θεσσαλονίκης, δι' ἧς ἐτοποθετήθη, κατ' ἐφαρμογήν τοῦ ἀ.ν. 1836)1951, ὡς ὑπάλληλος παρά τῷ ἐν Θεσσαλονίκῃ Ὑποκαταστήματι αὐτῆς ὁ ἔφεδρος Η.Φ.

Κατά τήν διάταξιν τῆς παραγράφου 3 τοῦ ἄρθρου 3 τοῦ ν. δ. 4185)1961 εἰς ἃς περιπτώσεις ὡς ἀνώτατον ὅριον ἡλικίας διά τόν διορισμόν ὁρίζεται τό 35ον ἔτος ἢ μικρότερον, τοῦτο, προκειμένου περί ἐφαρμογῆς τοῦ ἀ.ν. 1836)1951, ὡς τροποποιεῖται καί συμπληροῦται διά τοῦ παρόντος, νοεῖται ηὐξημένον κατά ἑπτά ἔτη.

Διά τοῦ ἄρθρου 32 τοῦ κατ' ἐξουσιοδότησιν τοῦ ἄρθρου 23 τοῦ ἀ.ν. 1672)1951 ἐκδοθέντος ἁρμοδίως Κανονισμοῦ τῆς Ἐσωτερικῆς Ὑπηρεσίας τῆς Δημοσίας Ἐπιχειρήσεως Ἠλεκτρισμοῦ, δημοσιευθέντος εἰς τό ὑπ' ἀριθ. 284)1960 φύλλον τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως (τεῦχος Β'), προβλέπεται ὡς ἀνώτατον ὅριον ἡλικίας διά τήν πρόσληψιν τοῦ προσωπικοῦ τῶν μισθολογικῶν κλάσεων 8 - 14 τό 35ον ἔτος. Συνεπῶς διά τήν νόμιμον τοποθέτησιν ὑπό τοῦ οἰκείου Συμβουλίου τοῦ ἀ.ν. 1836)1951 προστατευομένου διά τοῦ νόμου τούτου ἐφέδρου παρά τῇ αἰτούσῃ ὡς ὑπαλλήλου εἰς τινα τῶν ὡς ἄνω μισθολογικῶν κλάσεων δέον ὁ τοποθετούμενος νά μή ἔχῃ ὑπερβῆ τό 42 ἔτος τῆς ἡλικίας αὐτοῦ.

Ὁ τοποθετηθείς ὡς ὑπάλληλος Η.Φ., μή ἔχων ἀπολυτήριον γυμνασίου, ὑπάγεται εἰς τό μισθολογικόν κλιμάκιον 13 - 14 κατά τάς συνδεδυασμένας διατάξεις τῶν ἄρθρων 3 καί 4 τοῦ Κανονισμοῦ καταστάσεως προσωπικοῦ τῆς Δημοσίας Ἐπιχειρήσεως Ἠλεκτρισμοῦ τῆς 8.8.1957 καί τοῦ ἄρθρου 43 τοῦ προμνημονευθέντος Κανονισμοῦ Ἐσωτερικῆς Ὑπηρεσίας τῆς 24.6.1960 καί κατά συνέπειαν, ἵνα οὗτος θεωρηθῇ ὡς νομίμως τοποθετηθείς, δέον νά μή εἶχε συμπληρώσει κατά τόν χρόνον τῆς τοποθετήσεώς του τό 42ον ἔτος τῆς ἡλικίας του.

Καίτοι ὑφίσταντο ἐν τῷ φακέλῳ στοιχεῖα (ἀπόσπασμα ποινικοῦ μητρώου τῆς 18.11.1961 καί πρακτικόν ὑπ' ἀριθ. 60) 1960 τῆς Ἐπιτροπῆς, δι' οὗ εἶχε χαρακτηρισθῇ ὡς προστατευόμενος τοῦ ἀ.ν. 1836) 1951), εἰς ἃ ἀναφέρεται καί ἐξ ὧν προκύπτει, ὅτι ὁ τοποθετηθείς ἐγεννήθη ἐν ἔτει 1919, ὁπότε οὗτος θά εἶχε συμπληρώσει τήν 31 Δεκεμβρίου 1961 τό 42ον ἔτος τῆς ἡλικίας του, παρά ταῦτα ἡ προσβαλλομένη πρᾶξις, ἐκδοθεῖσα ἐν ἔτει 1962, παρέλιπε νά διαπιστώσῃ ἠτιολογημένως, ὡς ὤφειλε κατά νόμον, τήν ἀκριβῆ ἡλικίαν αὐτοῦ καί ἐπί τῷ λόγῳ τούτῳ ἀκυρωτέα αὐτή ἀποβαίνει, δεκτῆς καθισταμένης τῆς ὑπό κρίσιν αἰτήσεως

ΩΡΑΙ ΕΡΓΑΣΙΑΣ

ΩΡΑΙ ΕΡΓΑΣΙΑΣ ΠΡΟΣΩΠΙΚΟΥ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΩΝ ΑΝΩΝΥΜΩΝ ΕΤΑΙΡΕΙΩΝ

Έκτασις έφαρμογῆς 7ώρου έργασίας ἄρθρου 7 § 3 Α.Ν. 547)1937

Ὧραι ἐργασίας καταστημάτων καυσίμου ὕλης, διατηρουμένων παρὰ φυσικῶν ἢ νομικῶν προσώπων, ἐν οἷς καὶ Ἀνωνύμων Ἑταιρειῶν. — Ἀναφορὰ διατάξεως ἄρθρου 7 § 3 Α.Ν. 547)1937 περὶ 7ώρου ἐργασίας εἰς τὸ ἐν τοῖς Γραφείοις τῶν Ἀνωνύμων Ἑταιρειῶν ἀπασχολούμενον ὑπαλληλικὸν προσωπικὸν αὐτῶν καὶ ὄχι καὶ εἰς τὸ προσωπικὸν τὸ ἀπασχολούμενον ἐν τοῖς παρὰ τῶν Ἀνωνύμων Ἑταιρειῶν διατηρουμένοις καταστήμασι κατὰ τὴν ἔννοιαν τοῦ ἄρθρου 1 τοῦ ἀπὸ 8)13 Ἀπριλίου 1932 Προεδρικοῦ Διατάγματος.

Ἀνηρέθη ὑπὸ τῆς κατωτέρω ἀποφάσεως τοῦ Ἀρείου Πάγου ἡ ὑπ' ἀριθ. 22613)1964 ἀπόφασις τοῦ ὡς ἐφετείου δικάσαντος κατὰ τὴν ἐργατικὴν διαδικασίαν Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν. (Ἴδετε σχετικῶς καὶ Α.Π. 685)1964, Ὁλομελείας, εἰσηγητὴς *Π. Δαλιάνης*, ΕΕΔ 24, 22).

Παγιοῦται οὕτω ἡ ἐπὶ τοῦ θέματος νομολογία, ἡ ὁποία εἰς τὸ παρελθὸν δὲν εἶχεν ἐπιτύχει τὴν ἀποσαφήνισιν τῶν σχετικῶν διατάξεων. (Ἴδετε καὶ σημείωσιν μας ἐν ΕΕΔ 23 785).

Ἀρείου Πάγου 196)1965, Τμ. Β'

Προεδρεύων ὁ Ἀντιπρόεδρος κ. *Κ. Σοῦρλος*
Εἰσηγητὴς ὁ Ἀρεοπαγίτης κ. *Π. Δαλιάνης*
Δικηγόρος ὁ κ. Δ. Φιλιππίδης

Κατὰ μὲν τὴν διάταξιν τῆς παραγράφου 1 τοῦ ἄρθρου 1 τοῦ ν.δ)τος τῆς 21)21 Σεπτεμβρίου 1926 «περὶ χρονικῶν ὁρίων ἐργασίας τῶν καταστημάτων», κυρωθέντος ὑπὸ τοῦ ν. δ)τος τῆς 13)13 Νοεμβρίου 1927 καὶ τούτου ὑπὸ τοῦ νόμου 3502 τῆς 24 Ἀπριλίου)2 Μαΐου 1928, ἀντιστοίχου ἄρθρου τοῦ προεδρικοῦ δ)τος τῆς 8)13 Ἀπριλίου 1932 «περὶ κωδικοποιήσεως τῶν διατάξεων τῶν νόμων περὶ χρονικῶν ὁρίων ἐργασίας εἰς τὰ καταστήματα κλπ.», «κατάστημα, κατὰ τὴν ἔννοιαν τοῦ παρόντος, λογίζεται πᾶς τόπος ἀνοικτὸς ἢ κλειστός, ὅπου συνήθως ἐνεργοῦνται ἀγοραπωλησίαι εἰδῶν, ὑλικῶν ἢ προϊόντων φυσικῶν ἢ βιοτεχνικῶν ἢ βιομηχανικῶν», κατὰ δὲ τὰς διατάξεις τῶν παραγράφων 1 καὶ 2 τοῦ ἄρθρου 16 τοῦ αὐτοῦ ἀπὸ 8)13 Ἀπριλίου 1932 προεδρικοῦ δ)τος (§ 1) αἱ διατάξεις τῶν προηγουμένων ἄρθρων τοῦ παρόντος δὲν ἐφαρμόζονται εἰς τὰ καταστήματα καυσίμου ὕλης, (§ 2) εἰς τοὺς ὑπαλλήλους καὶ ὑπηρέτας τῶν εἰς τὴν προηγουμένην παράγραφον καταστημάτων καὶ ἐπιχειρήσεων δέον νὰ χορηγῆται ἡμερησίως ἐννεάωρον συνεχὲς διάστημα πρὸς νυκτερινὴν ἀνάπαυσιν, πρὸς μεσημβρινὴν δὲ τοιαύτην δίωρον κατὰ τὸ θέρος καὶ μιᾶς καὶ ἡμισείας ὥρας κατὰ τὸν χειμῶνα.

Ἐκ τῶν διατάξεων τούτων σαφῶς συνάγεται, ὅτι ἐπὶ πάντων τῶν παρὰ φυσικῶν ἢ νομικῶν προσώπων, ἐν οἷς καὶ Ἀνωνύμων Ἑταιρειῶν, διατηρουμένων καταστημάτων καυσίμου ὕλης καὶ ἐπὶ τοῦ εἰς αὐτὰ ἐργαζομένου πάσης φύσεως προσωπικοῦ δὲν ἐφαρμόζονται τὰ διὰ τῶν ἄρθρων 2 καὶ ἑπόμενα μέχρι καὶ τοῦ ἄρθρου 15 τοῦ μνησθέντος π. δ)τος καθοριζόμενα χρονικὰ ὅρια ἐργασίας καὶ ὅτι εἰδικῶς καὶ περιοριστικῶς εἰς τοὺς πάσης φύσεως ὑπαλλήλους καὶ ὑπηρέτας τῶν αὐτῶν καταστημάτων καυσίμου ὕλης πρέπει ὑποχρεωτικῶς νὰ χορηγῆται ἐννεάωρον συνεχὲς διάστημα πρὸς νυκτερινὴν ἀνάπαυσιν καὶ ἐπὶ πλέον τούτου πρὸς μεσημβρινὴν ἀνάπαυσιν τοῦ προσωπικοῦ τῶν αὐτῶν καταστημάτων δίωρον κατὰ τὸ θέρος καὶ μιᾶς καὶ ἡμισείας ὥρας κατὰ τὸν χειμῶνα. Ἐξ ἄλλου ἡ διάταξις τοῦ ἄρθρου 7 τοῦ νόμου 4486)1930, κωδικοποιηθέντος ἐν τῷ προεδρικῷ διατάγματι τῆς 8)13 Ἀπριλίου 1932 ὡς ἄρθρου 18, καθ' ἣν «ἡ διάρκεια τῆς ἐργασίας τοῦ ὑπαλληλικοῦ προσωπικοῦ τῶν Ἀνωνύμων Ἑταιρειῶν, τῶν Τραπεζῶν καὶ τῶν Γραφείων ἐν γένει δὲν δύναται νὰ ὑπερβαίνῃ ἡμερησίως τὰς ὀκτὼ ὥρας», τροποποιηθεῖσα ἐν μέρει διὰ τῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρου 7 § 3 τοῦ ἀ.ν. 547)1937 ὡς πρὸς τὴν ὁριζομένην ὀκτάωρον διάρκειαν τῆς ἡμερησίας ἐργασίας τοῦ ὑπαλληλικοῦ προσωπικοῦ τῶν Ἀνωνύμων Ἑταιρειῶν καὶ Τραπεζῶν εἰς ἑπτάωρον, ἀφορᾷ μόνον τὰς ὥρας ἐργασίας τοῦ ἐν τοῖς Γραφείοις τῶν Ἀνωνύμων Ἑταιρειῶν ἀπασχολουμένου ὑπαλληλικοῦ προσωπικοῦ αὐ-

τῶν, οὐχὶ δὲ καὶ τοῦ ἀπασχολουμένου τοιούτου ἐν τοῖς παρὰ τῶν Ἀνωνύμων Ἑταιρειῶν διατηρουμένοις καταστήμασι κατὰ τὴν ἔννοιαν τοῦ ἄρθρου 1 τοῦ ἀπὸ 8)13 Ἀπριλίου 1932 προεδρικοῦ διατάγματος, περιλαμβανομένων εἰς ταῦτα καὶ τῶν καταστημάτων καυσίμου ὕλης. Μετὰ ταῦτα τὸ ὡς ἐφετεῖον δικάσαν Πρωτοδικεῖον, δεξάμενον ἀνελέγκτως, ὡς ἐκ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως προκύπτει, ὅτι ὁ ἀναιρεσίβλητος, προσληφθεὶς παρὰ τῆς ἀναιρεσειούσης Ἀνωνύμου Ἑταιρείας ἐπὶ συμβάσει ἐργασίας ἀορίστου χρόνου τὴν 1.1.1955 ὡς ὑπάλληλος-ἀποθηκάριος τῆς παρ' αὐτῆς διατηρουμένης ἐν Πειραιεῖ ἀποθήκης στερεῶν καυσίμων, παρέσχε τὰς ὑπηρεσίας του, συνισταμένας εἰδικώτερον εἰς τὴν ἐπιστασίαν φορτώσεως καὶ ἐκφορτώσεως καυσίμων, τὴν ζύγισιν, ἔκδοσιν τιμολογίων καὶ τὴν εἴσπραξιν χρημάτων ἀπὸ τῆς 1 Ἰανουαρίου 1955 μέχρι τῆς 18.3.1963, ἀπασχολούμενος ἐπὶ ὀκτάωρον ἡμερησίως, ἀκολούθως δὲ ἀποφηνάμενον ὅτι οὗτος, ὑποχρεούμενος δυνάμει τοῦ ἐφαρμοζομένου καὶ ἐπὶ τῶν παρ' Ἀνωνύμων Ἑταιρειῶν διατηρουμένων καταστημάτων καυσίμου ὕλης ἄρθρου 7 § 1 τοῦ νόμου 4486)1930, κωδικοποιηθέντος ὡς ἄρθρου 18 § 1 ἐν τῷ προεδρικῷ διατάγματι τῆς 8)13 Ἀπριλίου 1932, τροποποιηθέντος δὲ ὡς πρὸς τὴν διάρκειαν τῆς ἡμερησίας ἐργασίας τοῦ ὑπαλληλικοῦ προσωπικοῦ τῶν Ἀνωνύμων Ἑταιρειῶν καὶ Τραπεζῶν διὰ τοῦ ἄρθρου 7 § 3 τοῦ ἀ.ν. 547)1937, εἰς 7ωρον ἐργασίαν ἡμερησίως, καὶ παρασχὼν ὑπὲρ τὸ νόμιμον ὅριον ἑπτὰ ὡρῶν ἡμερησίως ὑπηρεσίας ὑπαλλήλου - ἀποθηκαρίου εἰς τὴν ἀναιρεσείουσαν Ἀνώνυμον Ἑταιρείαν καὶ εἰς τὴν παρ' αὐτῆς διατηρουμένην ἐν Πειραιεῖ ἀποθήκην καυσίμων ὑλῶν, δικαιοῦται ἀποζημιώσεως κατὰ τὰς περὶ ἀδικαιολογήτου πλουτισμοῦ διατάξεις, ὡς καὶ τῆς ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 8 § 2 τοῦ ν.δ. 4020)1959 ὁριζομένης τοιαύτης, καὶ δι' ἀπορρίψεως τῆς ἐφέσεως τῆς ἀναιρεσειούσης ἐπικυρώσαν τὴν πρωτόδικον ἀπόφασιν, δεχθεῖσαν τὴν ἀπὸ 24.4.1964 καὶ ἐνώπιον τοῦ ἐπὶ τῶν ἐργατικῶν διαφορῶν δικαστοῦ ἔκθεσιν (ἀγωγὴν) τοῦ ἀναιρεσιβλήτου κατὰ τῆς ἀναιρεσειούσης, ἀντικείμενον ἔχουσαν τὴν ἀπόδοσιν τῆς ὠφελείας διὰ τὴν πέραν τῶν ἑπτὰ ὡρῶν ἐργασίαν παρασχεθεῖσαν ἐπὶ μίαν ὥραν ἡμερησίως παρανόμως παρὰ τοῦ ἀναιρεσιβλήτου ὑπηρεσίαν εἰς τὴν ἀναιρεσείουσαν, ὡς καὶ τὴν κατὰ τὸ ἄρθρον 8 § 1 τοῦ ν.δ. 4020)1959 ἀποζημίωσιν, ψευδῶς ἡρμήνευσε καὶ ἐσφαλμένως ἐφήρμοσε τὰς διαληφθείσας οὐσιαστικοῦ περιεχομένου διατάξεις καὶ ἀναιρετέαν κατέστησε τὴν ἀπόφασίν του, συμφώνως τῷ ἄρθρῳ 807 ἐδάφ. 14 τῆς Πολ. Δικονομίας καὶ τὸν βάσιμον περὶ τούτου πρῶτον λόγον ἀναιρέσεως. Ἀναιρουμένης τῆς ἀποφάσεως καὶ μὴ χρηζούσης τῆς ὑποθέσεως περαιτέρω διευκρινήσεως δέον νὰ διακρατηθῇ παρὰ τῷ Τμήματι τούτῳ ἡ περαιτέρω συζήτησις τῆς ὑποθέσεως, κατ' ἄρθρον 834 § 2 τῆς Πολ. Δικονομίας, ὡς ἀντικατεστάθη διὰ τοῦ ἄρθρου 25 τοῦ νόμου 3840)1957, τῶν διαδίκων δὲ ἐπανερχομένων εἰς τὴν πρὸ τῆς ἀναιρεθείσης ἀποφάσεως κατάστασιν δέον νὰ ἐρευνηθῇ ἡ νομοτύπως καὶ ἐμπροθέσμως ἀσκηθεῖσα κατὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 3939)1964 ἀποφάσεως τοῦ Πρωτοδικείου ἔφεσις, δι' ἣν κατεβλήθη τὸ νόμιμον πρόστιμον.

Ἡ ὑπὸ κρίσιν ἀγωγή, ἔχουσα, καθ' ἃ ἐν αὐτῇ ἐκτίθεται, ἀντικείμενον τὴν ἀπόδοσιν εἰς τὸν ἐνάγοντα τῆς ὠφελείας διὰ τὴν παρ' αὐτοῦ, ὄντος ὑπαλλήλου - ἀποθηκαρίου τῆς ἐναγομένης Ἀνωνύμου Ἑταιρείας καὶ εἰς τὴν παρ' αὐτῆς διατηρουμένην ἐν Πειραιεῖ ἀποθήκην στερεῶν καυσίμων διὰ τὴν πέραν τῶν ἑπτὰ ὡρῶν ἡμερησίως παρανόμως παρασχεθεῖσαν ἐπὶ μίαν ὥραν ἡμερησίως (ἤτοι μεταξὺ τοῦ ἑπταώρου καὶ ὀκταώρου) ὑπηρεσίαν εἰς τὴν αὐτὴν ἐναγομένην καὶ εἰς τὴν αὐτὴν παρ' αὐτῆς διατηρουμένην ἐν Πειραιεῖ ἀποθήκην καυσίμων ὑλῶν, συνισταμένην εἰδικώτερον εἰς τὴν ἐπιστασίαν φορτώσεως καὶ ἐκφορτώσεως καυσίμων, τὴν ζύγισιν, τὴν ἔκδοσιν τιμολογίων καὶ τὴν εἴσπραξιν χρημάτων, ὡς καὶ τὴν κατὰ τὸ ἄρθρον 8 § 1 τοῦ ν.δ. 4020)1959 ἀποζημίωσιν, εἶναι, μετὰ τὰ ἐν τῇ ἠγουμένῃ σκέψει δεκτὰ γενόμενα, νόμῳ ἀβάσιμος καὶ, δεκτοῦ καθισταμένου τοῦ δευτέρου λόγου ἐφέσεως, δέον ὅπως ἐξαφανισθῇ ἡ τὰ ἀντίθετα δεχθεῖσα ἐκκαλουμένη ἀπόφασις καὶ ἀπορριφθῇ ἡ ὑπὸ δίκην ἀγωγὴ ὡς νόμῳ ἀβάσιμος.

ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΑΙ

ΝΟΜΙΚΗ ΕΝΝΟΙΑ ΤΩΝ ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΚΩΝ ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΕΩΝ

Έφαρμογή Νόμου 3213)1955 περί εισφορών πρός τό Ι.Κ.Α.

Μείωσις εἰσφορῶν πρὸς τὸ Ι.Κ.Α. ἐπαρχιακῶν βιομηχανικῶν ἐπιχειρήσεων.—Ἀναζήτησις τῆς ἐννοίας τοῦ ὅρου «βιομηχανικὴ ἐπιχείρησις» εἰς τὰ διδάγματα τῆς κοινῆς πείρας καὶ τῆς οἰκονομικῆς ἐπιστήμης καὶ εἰς τὰ σχετικὰ μὲ τὴν βιομηχανίαν νομοθετήματα.— Περίπτωσις καπναποθηκῶν, εἰς τὰς ὁποίας δι' ἀξιολόγων μηχανικῶν ἐγκαταστάσεων γίνεται ὁ καθαρισμὸς τῶν φύλλων τοῦ καπνοῦ κλπ. — Χαρακτηρισμὸς τῆς διατηρούσης ταύτας ὡς βιομηχανικῆς ἐπιχειρήσεως.

Ἐνδιαφέρει ἡ κατωτέρω ἀπόφασις τῆς Ὁλομελείας τοῦ Ἀρείου Πάγου, ἐρχομένη μετὰ τὴν ὑπ' ἀριθ. 800)1964 ἀπόφασιν τοῦ Β' Πολιτικοῦ Τμήματος τοῦ Ἀρείου Πάγου (εἰσηγητὴς *Ι. Χατζηδάκης*, ΕΕΔ 24, 161), καὶ ὑπὸ τῆς ὁποίας ἡρμηνεύθη ὁ ὅρος «βιομηχανία» τοῦ νόμου 3313)1955 (ΕΕΔ 14, 613) διὰ τὰς πρὸς τὸ Ι.Κ.Α. εἰσφορὰς τῶν ἐπαρχιακῶν βιομηχανιῶν, ὄχι μόνον διὰ τὴν ἐφαρμογὴν τοῦ εἰδικοῦ αὐτοῦ νόμου, ἀλλὰ καὶ ἐν γένει διὰ τὴν ἐφαρμογὴν τῶν ἐργατικῶν νόμων, ὅπου συνήθως ἀπαντᾶται ὁ ὅρος «βιομηχανία». (Ἴδετε σχετικῶς καὶ Α.Π. 319)1960, εἰσηγητὴς *Κ. Θανόπουλος*, ΕΕΔ 19, 844, ἔνθα εἰς σημειώσεις μας καὶ λοιπαὶ παραπομπαί, Α.Π. 525)1960, εἰσηγητὴς *Ν. Ἠλιόπουλος*, ΕΕΔ 20, 227, Α.Π. 486)1964, εἰσηγητὴς *Κ. Ἀναγνωστόπουλος*, ΕΕΔ 23, 1039, γνωμοδότησιν Νομικοῦ Συμβουλίου τοῦ Κράτους, Ὁλομελείας, 285)1963, εἰσηγητὴς *Α. Καλλέργης*, ΕΕΔ 22, 1489 ἐπ.).

Ἀρείου Πάγου 224)1965, Ὁλομελείας

Πρόεδρος ὁ κ. ***Στ. Μαυρομιχάλη***·
Εἰσηγητὴς ὁ Ἀρεοπαγίτης κ. ***Θ. Καμπέρης***
Δικηγόροι οἱ κ.κ. Στ. Καλογιάννης, Γ. Μπαϊνέττας

Κατὰ τὸ ἄρθρον 9 τοῦ νόμου 3213 τῆς 26)1 - 30.4.1955 «περὶ τροποποιήσεως καὶ συμπληρώσεως τῶν διατάξεων περὶ μέτρων προστασίας τῆς ἐπαρχιακῆς βιομηχανίας» ἀπὸ τῆς 1ης τοῦ ἑπομένου μηνὸς ἀπὸ τῆς ἰσχύος τοῦ νόμου τούτου αἱ πρὸς τὸ Ι.Κ.Α. εἰσφοραὶ τῶν βιομηχανικῶν ἐπιχειρήσεων τῶν ἐκτὸς τῆς περιοχῆς τοῦ Νομοῦ Ἀττικῆς καὶ ἐν ταῖς ἐπαρχίαις Αἰγίνης, Κυθήρων, Τροιζηνίας, Ὕδρας καὶ τοὺς Δήμους Λαυρεωτικῆς καὶ Σπετσῶν ἐγκατεστημένων, μεταφερθησομένων ἢ ἱδρυθησομένων (ἄρθρον 1 ν.δ. 2176)1952, ὡς ἀντικατεστάθη διὰ τοῦ ἄρθρου 1 νόμου 3213), μειοῦνται κατὰ 10ο)ο μὲν τῶν εἰς τὴν ἠπειρωτικὴν ἐπαρχιακὴν περιοχὴν τῆς χώρας, περιλαμβανομένης καὶ τῆς Εὐβοίας, κατὰ 20ο)ο δὲ τῶν ἐπιχειρήσεων τούτων τῶν εἰς τὰς νήσους, πλὴν τῆς Εὐβοίας, ὡρισταμένων, μεταφερθησομένων ἢ ἱδρυθησομένων. Μὴ προσδιοριζομένης δὲ διὰ τῶν ἀνωτέρω νόμων τῆς ἐννοίας τοῦ ὅρου «βιομηχανικὴ ἐπιχείρησις» δέον αὐτὴ νὰ ἀναζητηθῇ ἀφ' ἑνὸς μὲν εἰς τὰ διδάγματα τῆς κοινῆς πείρας καὶ οἰκονομικῆς ἐπιστήμης, καθ' ἃ ὡς τοιαύτη νοεῖται ἡ ἐπιχείρησις, ἥτις διὰ τῆς διαθέσεως σοβαρῶν κεφαλαίων καὶ ἐκτεταμένης χρησιμοποιήσεως μηχανημάτων ἢ χημικῶν μέσων καὶ εἰδικευμένου προσωπικοῦ παράγει διὰ τῆς κατεργασίας τῆς πρώτης ὕλης νέα προϊόντα ἢ ἐξευγενίζει τὰ ὑπάρχοντα, βελτιώνουσα τὴν ποιότητά των, ἢ δι' ἐπεξεργασίας προετοιμάζει ταῦτα πρὸς πώλησιν ἢ περαιτέρω ἐκβιομηχάνισιν καί, ἀφ' ἑτέρου, εἰς τὰ σχετικὰ μὲ τὴν βιομηχανίαν νομοθετήματα, ἤτοι α) τὰ β, δ)τα ἀπὸ 12 - 26.8.1913 περὶ ἐκτελέσεως τοῦ νόμου ΔΚΘ' καὶ ἀπὸ 29.9 - 4.10. 1922 περὶ ἱδρύσεως καὶ ἐγκαταστάσεως βιομηχανικῶν καὶ βιοτεχνικῶν καταστημάτων καὶ ἀδείας λειτουργίας αὐτῶν, β) τοὺς νόμους 2269, 2271, 2272, 2274, 2275 τοῦ 1920 καὶ 2990 τοῦ 1922, δι' ὧν ἐκυρώθησαν διεθνεῖς συμβάσεις περὶ περιορισμοῦ τῶν ὡρῶν ἐργασίας ἐν ταῖς βιομηχανικαῖς

ἐπιχειρήσεσι, περὶ καθορισμοῦ κατωτάτου ὁρίου ἡλικίας ἀνηλίκων εἰς τὰς βιομηχανικὰς ἐργασίας, περὶ νυκτερινῆς ἐργασίας ἀνηλίκων ἐν τῇ βιομηχανίᾳ, περὶ ἐργασίας γυναικῶν πρὸ καὶ μετὰ τὸν τοκετόν, περὶ νυκτερινῆς ἐργασίας γυναικῶν καὶ περὶ ἐφαρμογῆς ἑβδομαδιαίας ἀναπαύσεως ἐν τοῖς βιομηχανικοῖς καταστήμασι, διὰ τῶν ὁποίων θεωροῦνται ὡς βιομηχανίαι καὶ τὰ ἐργοστάσια, ἐν οἷς μετατρέπονται πρῶται ὕλαι εἰς βιομηχανήματα τέλεια ἢ ἀτελῆ ἢ ἡμικατεργασμένα τοιαῦτα εἰς τελικά, ἢ μεταβάλλεται τὸ ποιὸν ἢ ἡ μορφὴ τούτων, ὡς καὶ ἐκεῖνα, ἐν οἷς κατασκευάζονται, μεταρρυθμίζονται, ἐκκαθαρίζονται, ἐπισκευάζονται, ἀποπερατοῦνται ἢ ἑτοιμάζονται πρὸς πώλησιν διάφορα προϊόντα, γ) τὸν νόμον 3251)1955, διὰ τοῦ ὁποίου ἐκυρώθη ἡ διεθνὴς σύμβασις περὶ ἐλαχίστων ὁρίων τῆς κοινωνικῆς ἀσφαλίσεως, ἐν παραρτήματι τῆς ὁποίας κατατάσσεται μεταξὺ τῶν βιομηχανιῶν ἡ ἐπεξεργασία καπνοῦ καὶ δ) τὰ β.δ)τα ἀπὸ 10 - 26.7.1961 καὶ ὑπ' ἀριθ. 284)1963, δι' ὧν μεταξὺ τῶν καπνοβιομηχανιῶν περιλαμβάνονται καὶ αἱ ἀπασχολούμεναι μὲ τὴν ἐπεξεργασίαν φύλλων καπνοῦ.

Ἐκ τῶν ἀνωτέρω σαφῶς προκύπτει, ὅτι αἱ ἐπιχειρήσεις, αἱ διατηροῦσαι καπναποθήκας, εἰς τὰς ὁποίας δι' ἀξιολόγων μηχανικῶν ἐγκαταστάσεων καὶ εἰδικευμένου προσωπικοῦ προβαίνουσιν εἰς τὸν καθαρισμὸν τῶν φύλλων τοῦ καπνοῦ ἀπὸ τοῦ κονιορτοῦ, τῶν σεσηπότων φύλλων καὶ ξένων ἐν γένει ὑλῶν, εἰς τὴν διαλογὴν αὐτῶν κατὰ ποιότητας, εἰς τὴν τοποθέτησίν των εἰς εἰδικὰ κιβώτια καὶ τὴν δεματοποίησίν των διὰ πιεστηρίου, οὕτω δὲ καθιστῶσιν ἕτοιμα ταῦτα πρὸς πώλησιν καὶ διὰ περαιτέρω ἐκβιομηχανίσεως πρὸς παραγωγὴν σιγαρέττων, εἶναι βιομηχανικαὶ κατὰ τὴν ἔννοιαν τῶν ἐν ἀρχῇ παρατεθεισῶν διατάξεων τοῦ ἄρθρου 6 νόμου 3213)1955, ἐπὶ τούτων δέ, ἐφ' ὅσον εἶναι ἐπαρχιακαί, ἐφαρμόζονται αἱ ἐν λόγῳ διατάξεις.

Ὡς προκύπτει ἐκ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως, τὸ δικάσαν Ἐφετεῖον, μετ' ἀνέλεγκτον ἐκτίμησιν τῶν ἀποδείξεων, ἐδέχθη ὡς πλήρως ἀποδειχθέντα, ὅτι ὁ ἀναιρεσείων διατηρεῖ ἐν Καβάλᾳ καπναποθήκας, εἰς ἃς δι' εἰδικῶν μηχανημάτων, ἀπορροφητῆρος καὶ κοσκίνων καὶ δι' εἰδικευμένων ἐργατῶν προβαίνει εἰς ἀφαίρεσιν τοῦ κονιορτοῦ τῶν παρὰ τῶν καπνοπαραγωγῶν ἀγοραζομένων καπνῶν, τῶν ὑπαρχόντων τυχὸν σεσηπότων φύλλων καὶ ξένων ἐν γένει ὑλῶν, ὅτι ἐν συνεχείᾳ κατατάσσει τὰ φύλλα καπνοῦ τῇ ἐπιμελείᾳ τῶν καπνεργατῶν εἰς διαφόρους κατηγορίας ἀναλόγως τῆς ποιότητός των, ὅτι τοποθετεῖ εἶτα ταῦτα εἰς εἰδικὰ κιβώτια καὶ προβαίνει εἰς δεματοποίησιν αὐτῶν διὰ πιεστηρίου, ἵνα καταστῶσι ταῦτα ἕτοιμα πρὸς πώλησιν εἰς τὰ ἐργοστάσια τῆς καπνοβιομηχανίας. Τὰ πραγματικὰ ταῦτα περιστατικὰ συνιστῶσι βιομηχανικὴν ἐπιχείρησιν κατὰ τὴν ἔννοιαν τῶν ὡς εἴρηται διατάξεων τοῦ ἄρθρου 6 νόμου 3213)1955, ἀφοῦ διὰ τῆς ἐκτεθείσης ἐπεξεργασίας τὰ παρὰ τῶν καπνοπαραγωγῶν ἀγοραζόμενα καπνὰ καθίστανται ἕτοιμα πρὸς μεταπώλησιν εἰς τὰς καπνοβιομηχανίας πρὸς παραγωγὴν σιγαρέττων. Ὅθεν, ἀντιθέτως ἀποφηνάμενον τὸ Ἐφετεῖον, ἤτοι ὅτι τὰ ὡς εἴρηται δεκτὰ παρ' αὐτοῦ γενόμενα πραγματικὰ περιστατικὰ δὲν συνιστῶσι βιομηχανικὴν ἐπιχείρησιν κατὰ τὴν παρατεθεῖσαν διάταξιν, ἐντεῦθεν δὲ ἀπορρῖψαν ὡς ἀβάσιμον τὴν ἀγωγὴν τοῦ ἀναιρεσείοντος κατὰ τοῦ ἀναιρεσιβλήτου, διώκουσαν τὴν ἀνάληψιν τῶν ἀχρεωστήτως ὑπὸ τοῦ πρώτου πρὸς τὸ δεύτερον καταβληθεισῶν εἰσφορῶν, ἐσφαλε, ψευδῶς ἑρμηνεῦσαν καὶ ἐσφαλμένως ἐφαρμόσαν τὰς παρατεθείσας οὐσιαστικοῦ νόμου διατάξεις τοῦ ἄρθρου 6 νόμου 3213)1955, δι' ὃ δέον νὰ ἀναιρεθῇ ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις κατὰ τὸ ἄρθρον 807 § 17 Πολ. Δικονομίας καὶ τὸν βάσιμον περὶ τούτου πρῶτον λόγον ἀναιρέσεως, νομίμως κατ' ἄρθρον 3 § 3 νόμου 3810)1957 παραπεμφθέντα εἰς τὴν Ὁλομέλειαν ὑπὸ τοῦ Β' Τμήματος τοῦ Δικαστηρίου τούτου διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 792)1964 ἀναιρετικῆς ἀποφάσεώς του, ληφθείσης διὰ πλειοψηφίας μιᾶς ψήφου, παραπεμφθῇ δὲ ἡ ὑπόθεσις πρὸς περαιτέρω συζήτησιν εἰς τὸ Γ' Τμῆμα (Πολ. Δικ. 834 § 3, ὡς ἀντικατεστάθη διὰ τοῦ ἄρθρου 25 νόμου 3810)1957).

ΑΔΙΚΟΠΡΑΞΙΑΙ

ΧΡΗΜΑΤΙΚΗ ΙΚΑΝΟΠΟΙΗΣΙΣ ΕΠΙ ΑΔΙΚΟΠΡΑΞΙΑΣ ΔΙ' ΗΘΙΚΗΝ ΒΛΑΒΗΝ

Σχηματισμός κρίσεως Δικαστού και ανέλεγκτον ὑπὸ τοῦ Ἀρείου Πάγου

Δυνατή, κατ' ἄρθρον 932 Ἀστικοῦ Κώδικος, ἕνεκα ἀδικοπραξίας ἡ ὑπὸ τοῦ Δικαστηρίου ἐπιδίκασις εὐλόγου, κατὰ τὴν κρίσιν αὐτοῦ, χρηματικῆς ἱκανοποιήσεως λόγῳ ἠθικῆς βλάβης, ἀνεξαρτήτως τῆς ἀποζημιώσεως διὰ τὴν περιουσιακὴν ζημίαν.—Ἰσχὺς τούτου καὶ διὰ τὸν ὑποστάντα προσβολὴν τῆς ὑγείας, τῆς τιμῆς ἢ ἀγνείας αὐτοῦ ἢ τὸν στερηθέντα τῆς ἐλευθερίας του.—Κρίσις Δικαστηρίου δι' ἐπιδίκασιν ἢ μὴ τῆς χρηματικῆς ἱκανοποιήσεως.—Ἀνέλεγκτος ὑπὸ τοῦ Ἀρείου Πάγου, ὡς ὑποκειμένης κρίσεως περὶ πραγμάτων.

Ἔχει ἐνδιαφέρον ἡ κατωτέρω ἀπόφασις τοῦ Ἀρείου Πάγου, ὑπὸ τῆς ὁποίας ἀπερρίφθη αἴτησις ἀναιρέσεως κατὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 13883) 1964 ἀποφάσεως τοῦ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν, ὡς ἐφετείου κατὰ τὴν ἐργατικὴν διαδικασίαν, δεδομένου ὅτι οἱ Ἐργατοδίκαι ἀνὰ χεῖρας ἤδη ἐπιλαμβάνονται ἀξιώσεων μισθωτῶν χρηματικῆς ἱκανοποιήσεως δι' ἠθικὴν βλάβην ἐξ ἐργατικῶν ἀτυχημάτων ἢ ἄλλης αἰτίας (προσβολῆς τῆς προσωπικότητος κατ' ἄρθρον 57 ἐπ. Α.Κ.), μετὰ τὴν εἰς τὴν ἐργατικὴν διαδικασίαν, ὡς ἐκρίθη ὑπὸ τοῦ Ἀρείου Πάγου, ὑπαγωγὴν καὶ τῶν ἀξιώσεων τούτων.

Ἔχει γίνει ἤδη δεκτὸν ἐν τῇ θεωρίᾳ καὶ νομολογίᾳ (*Γ. Μπαλῆς*, Γενικαὶ Ἀρχαὶ § 8, ἀριθ. 7, *Κ. Τριανταφυλλόπουλος*, Νέον Δίκαιον, στ' 5, 6, Α.Π. 437)1960, εἰσηγητὴς *Π. Σπεντζόπουλος*, ΕΕΔ 19, 1525, Α.Π. 443) 1959, εἰσηγητὴς *Α. Κωστήρης*, ΕΕΔ 18, 1367), ὅτι ὡς πρὸς τὴν ἔκτασιν τῆς ἐπιδικαστέας ἀποζημιώσεως δὲν τάσσεται εἰδικὴ ὑπόδειξις, ἀλλὰ τὸ δικαστήριον κρίνει, λαμβάνον ὑπ' ὄψιν ἰδίᾳ τὸν βαθμὸν τοῦ πταίσματος, τὴν περιουσιακὴν καὶ οἰκονομικὴν κατάστασιν καὶ θέσιν τῶν διαδίκων μερῶν, ἡ δὲ κρίσις τοῦ δικαστοῦ εἶναι ἀνέλεγκτος ὑπὸ τοῦ Ἀρείου Πάγου (Α.Π. 864)1954, εἰσηγητὴς *Κ. Καυκᾶς*, ΝοΒ γ' 247, Α.Π. 49)1955, εἰσηγητὴς *Ε. Χειδρογιάννης*, Ἀρμ. Θ' 347).

Τοῦτο δέχεται καὶ ἡ νεωτέρα αὕτη ἀπόφασις τοῦ Ἀρείου Πάγου.

Ἀρείου Πάγου 187)1965, Τμ. Β'

Προεδρεύων ὁ Ἀντιπρόεδρος κ. *Κ. Σοῦρλος*

Εἰσηγητὴς ὁ Ἀρεοπαγίτης κ. *Κ. Ἀναγνωστόπουλος*

Δικηγόροι οἱ κ.κ. Ε. Ἀνδριανάκης, Π. Τάγκας

Κατὰ τὸ ἄρθρον 932 Α.Κ. ἕνεκα ἀδικοπραξίας, ἀνεξαρτήτως τῆς ἀποζημιώσεως διὰ τὴν περιουσιακὴν ζημίαν, τὸ δικαστήριον δύναται νὰ ἐπιδικάσῃ εὔλογον κατὰ τὴν κρίσιν του χρηματικὴν ἱκανοποίησιν λόγῳ ἠθικῆς βλάβης. Τοῦτο ἰσχύει καὶ διὰ τὸν ὑποστάντα προσβολὴν τῆς ὑγείας, τῆς τιμῆς ἢ ἀγνείας αὐτοῦ ἢ τὸν στερηθέντα τῆς ἐλευθερίας του.

Ἐκ τῆς παρατεθείσης διατάξεως, τοῦ ὅλου πνεύματος καὶ τοῦ σκοποῦ αὐτῆς γίνεται δῆλον, ὅτι δι' αὐτῆς παρέχεται δυνητικὴ εὐχέρεια εἰς τὸν δικαστήν, ὅπως κατ' ἐκτίμησιν τῶν ὑπ' ὄψιν αὐτοῦ τιθεμένων πραγματικῶν περιστατικῶν (βαθμοῦ πταίσματος, περιουσιακῆς καὶ κοινωνικῆς καταστάσεως μερῶν, εἴδους προσβολῆς κλπ.), ἐπὶ τῇ βάσει τῶν κανόνων τῆς κοινῆς πείρας καὶ τῆς λογικῆς, ἐπιδικάσῃ ἢ οὐ χρηματικὴν ἱκανοποίησιν, ἐὰν κρίνῃ, ὅτι ἐπῆλθεν εἰς τὸν αἰτοῦντα ἠθικὴ βλάβη, καθορίσῃ δὲ ἅμα κατ' εὔλογον κρίσιν καὶ τὸ ποσὸν αὐτῆς. Ἐφ' ὅσον ἄρα ὁ νόμος δὲν ἀπαιτεῖ διὰ τὸν καθορισμὸν τοῦ ποσοῦ αὐτῆς ὡρισμένα ἀντικειμενικὰ κριτήρια, ἀλλ' ἀφῆκε τὴν περὶ τοῦ εὐλόγου αὐτοῦ κρίσιν εἰς τὴν ἐλευθέραν ἐκτίμησιν τοῦ δικαστηρίου τῆς οὐσίας, ἡ περὶ τούτου κρίσις τοῦ δικαστηρίου τῆς οὐσίας, ὡς τοιαύτη περὶ πραγμάτων, δὲν ὑπόκειται εἰς τὸν ἔλεγχον τοῦ Ἀρείου Πάγου. Ὅθεν ὁ μοναδικὸς ἐν τῷ ἀναιρετηρίῳ λόγος, δι' οὗ παραπονεῖται ὁ ἀναιρεσείων, ὅτι ἐσφαλμένως προσδιωρίσθη ὑπὸ τοῦ ὡς ἐφετείου δικάσαντος Πρωτοδικείου ἡ ἐπιδικασθεῖσα εἰς τὸν ἀναιρεσείοντα δι' ὅπερ ὑπέστη ἀτύχημα, ἐξ ὑπαιτιότητος τῶν ὑπὸ τοῦ ἀναιρεσιβλήτου προστηθέντων προσώπων, χρηματικὴ ἱκανοποίησις εἰς τὸ ποσὸν τῶν 5.000 δραχμῶν, ἐνῷ ἔδει νὰ ἐπιδικασθῇ αὐτῷ κατ' εὔλογον κρίσιν, βάσει τῶν ὑπ' αὐτοῦ δεκτῶν γενομένων πραγματικῶν περιστατικῶν, πολὺ μεῖζον ποσόν, εἶναι ἀπορριπτέος ὡς ἀπαράδεκτος.

ΣΥΛΛΟΓΙΚΑΙ ΣΥΜΒΑΣΕΙΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ

ΣΥΜΜΕΤΟΧΗ ΕΙΣ ΔΙΕΝΕΞΙΝ ΠΛΕΙΟΝΩΝ ΕΠΑΓΓΕΛΜΑΤΙΚΩΝ ΟΡΓΑΝΩΣΕΩΝ

Έξαίρεσις ὑπὸ τῶν συμμετασχόντων εἰς τὴν διένεξιν ὀργανώσεώς τινος

Διάκρισις συλλογικῶν συμβάσεων ἐργασίας κατὰ Νόμον 3239)1955.—Εἰδικαὶ συλλογικαὶ συμβάσεις ἐργασίας.—Δυνατὴ ἡ ὑπὸ τῶν συμμετασχόντων εἰς τὴν διένεξιν ἐξαίρεσις ὀργανώσεώς τινος ἐκ τῶν ὑπαγομένων εἰς τὸ συνδικᾶτον, ὅτε ἡ διαιτητικὴ ἀπόφασις δὲν ἀφορᾷ καὶ δὲν δεσμεύει τὴν ἐξαιρεθεῖσαν καὶ ἐπομένως μὴ συμμετασχοῦσαν διὰ τοῦ συνδικάτου ὀργάνωσιν καὶ τὰ μέλη αὐτῆς.—Δικαίωμα Ὑπουργῶν, κατ' ἄρθρον 20 Νόμου 3239)1955, πρὸς τροποποίησιν ἢ μὴ ἔγκρισιν ἀποφάσεως διαιτησίας, ταύτου μὴ περιλαμβάνοντος καὶζτὴν καθ' ὑποκείμενα ἐπέκτασιν τῆς ἰσχύος διαιτητικῶν ἀποφάσεων.

Ἡ κατωτέρω ἀπόφασις τοῦ Ἀρείου Πάγου (ὑπὸ τῆς ὁποίας ἐπεκυρώθη ἡ ὑπ' ἀριθ. 13306)1964 ἀπόφασις τοῦ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν ὡς ἐφετείου) ἀπησχολήθη μὲ τὸ αὐτὸ θέμα, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἀπησχολήθησαν αἱ προηγηθεῖσαι ὑπ' ἀριθ. 8)1964 τοῦ Β' Πολιτικοῦ Τμήματος (εἰσηγητὴς *Ε. Χονδρογιάν-νης*, ΕΕΔ 23, 391) καὶ ὑπ' ἀριθ. 623)1964 τοῦ Γ' Πολιτικοῦ Τμήματος (εἰσηγητὴς *Π. Δαλιάνης*, ΕΕΔ 23, 1436).

Καὶ ἡ νεωτέρα αὕτη ἀρεοπαγιτικὴ ἀπόφασις ἠκολούθησεν ἐπὶ τοῦ προκύψαντος νομικοῦ ζητήματος τὴν γνώμην τῆς προηγουμένης ὑπ' ἀριθ. 8)1964 τοῦ Β' Πολιτικοῦ Τμήματος, προκειμένου δὲ νὰ ἐφαρμοσθῇ ἡ ἐν λόγῳ διαιτητικὴ ἀπόφασις ἐνδιαφέρον εἶναι, ὡς δέχεται, ὅτι οἱ κατὰ τὸ ἄρθρον 20 § 2 τοῦ νόμου 3239)1955 περὶ ρυθμίσεως συλλογικῶν διαφορῶν ἐργασίας Ὑπουργοὶ Συντονισμοῦ καὶ Ἐργασίας δὲν ἔχουσι τὸ δικαίωμα νὰ ἐπεκτείνωσι καθ' ὑποκείμενα τὴν ἰσχὺν τῶν διαιτητικῶν ἀποφάσεων. (Ἐνδιαφέρουσα ὡς πρὸς τοῦτο καὶ ἡ Πρωτοδίκου Ἀθηνῶν 2743)1965, Πρωτοδίκης *Γρ. Παπαγεωργίου*, ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ θέματος, ἀδημοσίευτος).

Ἀρείου Πάγου 217)1965, Τμ. Β'

Προεδρεύων ὁ Ἀντιπρόεδρος κ. *Κ. Σούρλος*
Εἰσηγητὴς ὁ Ἀρεοπαγίτης κ. *Δ. Κοκύρης*
Δικηγόροι οἱ κ.κ. Β. Βασιλείου, Ι. Καποδίστριας

Ἐκ τῶν συνδεδυασμένων διατάξεων τῶν ἄρθρων 1 § 2, 2 § 4, 5, 7, 9 καὶ 19 τοῦ νόμου 3239)1955 «περὶ ρυθμίσεως συλλογικῶν διαφορῶν ἐργασίας», ὡς οὗτος ἐτροποποιήθη διὰ τοῦ ν.δ. 3755)1957, προκύπτει, ὅτι αἱ ἐπὶ συλλογικῶν διαφορῶν ἐργασίας ἐκδιδόμεναι ἀποφάσεις τῶν Διοικητικῶν Διαιτητικῶν Δικαστηρίων διακρίνονται εἰς ἐθνικὰς γενικάς, ἐθνικὰς ὁμοιοεπαγγελματικάς, τοπικὰς γενικάς, τοπικὰς ὁμοιοεπαγγελματικὰς καὶ εἰδικάς, ἐξ ὧν αἱ τελευταῖαι ἀφοροῦσι τοὺς μισθωτοὺς μιᾶς ἢ πλειόνων ἐπιχειρήσεων, εἴτε πάντας, εἴτε ὡρισμένας μόνον κατηγορίας ἐξ αὐτῶν, τὰς συμμετασχούσας τῆς ἐπιλύσεως τῆς διαφορᾶς διὰ τῶν ἐπαγγελματικῶν ὀργανώσεών των. Ἐπομένως ἐν περιπτώσει συμμετοχῆς εἰς τὴν διαιτησίαν συνδικάτου πλειόνων ἐπαγγελματικῶν ὀργανώσεων μισθωτῶν ἡ ἀπόφασις τοῦ Διαιτητικοῦ Δικαστηρίου ἀφορᾷ καὶ δεσμεύει πάσας τὰς περιλαμβανομένας εἰς τὸ συνδικᾶτον ὀργανώσεις καὶ τὰ μέλη αὐτῶν, πλὴν ἐὰν ἐγένετο ὑπὸ τῶν συμμετασχόντων τῆς διαιτησίας ἐξαίρεσις ὀργανώσεώς τινος ἐκ τῶν ὑπαγομένων εἰς τὸ συνδικᾶτον, ὅτε ἡ διαιτητικὴ ἀπόφασις δὲν ἀφορᾷ καὶ δὲν δεσμεύει τὴν ἐξαιρεθεῖσαν καὶ ἐπομένως μὴ συμμετασχοῦσαν διὰ τοῦ συνδικάτου ὀργάνωσιν καὶ τὰ μέλη αὐτῆς.

Ἐξ ἄλλου τὸ διὰ τοῦ ἄρθρου 20 § 2 τοῦ ἰδίου ὡς ἄνω νόμου παρεχόμενον εἰς τοὺς Ὑπουργοὺς Συντονισμοῦ καὶ Ἐργασίας δικαίωμα, ὅπως δι' ἠτιολογημένης κοινῆς ἀποφάσεώς των τροποποιῶσιν ἢ μὴ ἐγκρίνωσιν, ἐν ὅλῳ ἢ ἐν μέρει, τὰς ἀποφάσεις διαιτησίας, ἐν ᾗ περιπτώσει αὗται ἀντιτίθενται εἰς τὴν γενικὴν ἢ εἰδικὴν οἰκονομικὴν ἢ κοινωνικὴν πολιτικὴν τῆς Κυβερνήσεως, δὲν περιλαμβάνει καὶ τὸ δικαίωμα τῆς ἐπεκτάσεως τῆς καθ' ὑποκείμενα ἰσχύος τῶν ἀποφάσεων διαιτησίας, ὡς προκύπτει ἐκ τοῦ ἄρθρου 5 § 2, ἐν συνδυασμῷ πρὸς τὸ ἄρθρον 19 § 2 τοῦ ἰδίου ὡς ἄνω νόμου, διὰ τοῦ ὁποίου τοιοῦτον δικαίωμα παρέχεται εἰς τὸν Ὑπουργὸν Ἐργασίας ὑπὸ ὡρισμένας προϋποθέσεις. Κατ' ἀκολουθίαν τῶν ἀνωτέρω, ἐφ' ὅσον ἐν προκειμένῳ τὸ κατ' ἔφεσιν δικάσαν Πρωτοδικεῖον, ὡς προκύπτει ἐκ τῆς ἀναιρεσιβαλλομένης ἀποφάσεώς του, ἐδέχθη, κατ' ἐκτίμησιν τῶν ἀποδείξεων καὶ δὴ τοῦ σχετικοῦ πρακτικοῦ συνεδριάσεως τοῦ Πρωτοβαθμίου Διοικητικοῦ Διαιτη-

ΝΟΜΟΛΟΓΙΑ ΑΣΦΑΛΙΣΤΙΚΟΥ ΔΙΚΑΙΟΥ

ΑΣΦΑΛΙΣΙΣ ΕΙΣ ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΥΣ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗΣ ΑΣΦΑΛΙΣΕΩΣ

Κατάταξις ἀσφαλισμένων τοῦ Ι.Κ.Α. μὲ κυμαινομένας ἀποδοχὰς εἰς κλάσεις δι' εἰσφορὰς πρὸς τὸ Ι.Κ.Α.

Ἔκδοσις σχετικοῦ Κανονισμοῦ κατ' ἄρθρον 25 § 5 Α.Ν. 1846)1951.— Παροχὴ ἐξ αὐτοῦ Νόμου εὐχερείας εἰς τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον τοῦ Ι.Κ.Α. πρὸς καθορισμὸν ἐκ τῶν προτέρων διὰ τὸ ἐπόμενον ἔτος τεκμαρτοῦ ἡμερησίου μισθοῦ δι' ὡρισμένας κατηγορίας ἐκ τῶν οὕτως ἀμειβομένων ἀσφαλισμένων μισθωτῶν, τῆς εὐχερείας ὅμως αὐτῆς μὴ δυναμένης νὰ ἀσκηθῇ εἰμὴ ἐντὸς τοῦ διμήνου Ὀκτωβρίου - Νοεμβρίου ἑκάστου ἔτους.— Ἀκύρωσις ὑπ' ἀριθ. 160) 1964 ἀποφάσεως Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Ι.Κ.Α.

Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας 1126)1965, Ὁλομελείας

Προεδρεύων ὁ Σύμβουλος κ. *Δ. Καρβελλᾶς*

Εἰσηγητὴς ὁ Σύμβουλος κ. *Δ. Τσιμαρᾶτος*

Δικηγόροι οἱ κ.κ. Ε. Κλεισιούνης, Γ. Ἀντωνόπουλος, Πάρεδρος Νομικοῦ Συμβουλίου Κράτους

Διὰ τῆς ὑπὸ κρίσιν αἰτήσεως διώκεται ἐμπροθέσμως καὶ νομοτύπως ὑπὸ τῆς Ἀνωτάτης Γενικῆς Ὁμοσπονδίας Καταστηματαρχῶν Κουρέων-Κομμωτῶν Ἑλλάδος ἡ ἀκύρωσις τῆς ὑπ' ἀριθ. 160)1964 ἀποφάσεως τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Ἱδρύματος Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων, ληφθείσης κατὰ τὴν ὑπ' ἀριθ. 13 τῆς 28ης Ἀπριλίου 1964 συνεδρίασιν τοῦ Συμβουλίου τούτου, καθ' ὃ μέρος καθωρίσθη δι' αὐτῆς τὸ τεκμαρτὸν ἡμερομίσθιον διὰ τὸ ἔτος 1964 τῶν ὑπαλλήλων κουρείων καὶ κομμωτηρίων.

Εἰς τὴν δίκην μετ' ἐνόμου συμφέροντος παρεμβαίνει ὁ Σύνδεσμος Ὑπαλλήλων Κουρέων - Κομμωτῶν Ἀθηνῶν - Περιχώρων.

Κατὰ τὸ ἄρθρον 25 § 5 τοῦ ἀ.ν. 1846)1951 «περὶ Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων» Κανονισμὸς θέλει ὁρίσει τὰ τοῦ τρόπου ἐξευρέσεως τοῦ ἡμερησίου μισθοῦ. Διὰ τοῦ αὐτοῦ Κανονισμοῦ δύναται νὰ προβλεφθῇ ἡ κατάταξις ὡρισμένων κατηγοριῶν ἠσφαλισμένων, παρεχόντων ἐξηρτημένην ἐργασίαν εἰς κλάσεις, δι' ἀποφάσεων τεῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου, βάσει τοῦ μέσου ὅρου τῶν τεκμαιρομένων ἀποδοχῶν τούτων. Ἐπὶ τῇ βάσει τῆς ἐξουσιοδοτήσεως ταύτης ἐξεδόθη ἡ ὑπ' ἀριθ. 26203) 15.5.1958 ἀπόφασις τοῦ Ὑπουργοῦ τῆς Ἐργασίας, δι' ἧς εἰς τὸν Κανονισμὸν περὶ τοῦ τρόπου ὑπαγωγῆς εἰς τὴν ἀσφάλισιν καὶ εἰσπράξεως τῶν εἰσφορῶν τοῦ Ι.Κ.Α. προσετέθη ἄρθρον ὑπ' ἀριθ. 14α, δι' οὗ, ἐν παραγράφῳ 3, ὡρίσθη, ὅτι, ἐὰν διὰ τὴν παρεχομένην ἐργασίαν ὁ συμφωνηθεὶς μισθὸς δὲν συνίσταται ἐν ὅλῳ ἢ ἐν μέρει ἐκ σταθερῶς ἐκ τῶν προτέρων ὡρισμένου ποσοῦ (ἐπὶ ποσοστοῖς, κατ' ἀποκοπήν, κατὰ τεμάχιον, ἐπὶ προμηθείᾳ, διὰ φιλοδωρημάτων κλπ. ἀμειβόμενοι), ὁ ἡμερήσιος μισθὸς τοῦ ἠσφαλισμένου ἐξευρίσκεται κατὰ τὰ ἐν τῇ προημένῃ παραγράφῳ ὁριζόμενα βάσει τοῦ ἐκ τῆς φύσεως τῆς ἐργασίας πιθανοῦ δι' ἑκάστην μισθο-

τικοῦ Δικαστηρίου Ἀθηνῶν, ὡς βεβαιωθὲν ὅτι κατὰ τὴν περὶ ἧς πρόκειται διαιτησίαν μεταξὺ ἀφ' ἑνὸς τοῦ «Συνδικάτου Ἐργαζομένων Ἑταιρείας Λιπασμάτων» καὶ ἀφ' ἑτέρου τοῦ «Συνδέσμου Ἑλλήνων Βιομηχάνων» ἐδηλώθη ρητῶς ὑπὸ τοῦ εἰρημένου Συνδικάτου ἐνώπιον τοῦ Πρωτοβαθμίου Διοικητικοῦ Διαιτητικοῦ Δικαστηρίου Ἀθηνῶν καὶ ἐγένετο ἐκατέρωθεν ἀποδεκτόν, ὅτι ἐξαιρεῖται τῆς διενέξεως ὁ ἀποτελῶν μέλος τοῦ Συνδικάτου Σύλλογος Ὑπαλλήλων τῆς Ἑταιρείας Λιπασμάτων, τοῦ ὁποίου μέλος εἶναι καὶ ὁ ἐνάγων, ὀρθῶς ἔκρινεν, ὅτι ἡ ἐπὶ τῆς συλλογικῆς ταύτης διαφορᾶς ἐκδοθεῖσα ὑπ' ἀριθ. 29)1960 ἀπόφασις τοῦ Δευτεροβαθμίου Δ.Δ.Δ. Ἀθηνῶν, ἐγκριθεῖσα μετὰ τροποποιήσεως διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 7364)3094 ἔτους 1961 κοινῆς ἀποφάσεως τῶν Ὑπουργῶν Συντονισμοῦ καὶ Ἐργασίας, δὲν ἰσχύει διὰ τὸν ἐνάγοντα, ὡς μέλος τοῦ ἐξαιρεθέντος τῆς διαιτησίας Σύλλογου, καίτοι εἰς τὸ διαλαμβανόμενον εἰς τὴν ὡς ἄνω κοινὴν ὑπουργικὴν ἀπόφασιν, τροποποιούμενον δι' αὐτῆς, διατακτικὸν τῆς ὑπ' ἀριθ. 29)1960 ἀποφάσεως τοῦ Δ.Δ.Δ.Δ. Ἀθηνῶν ἀναγράφεται, ὅτι τὸ ἐν αὐτῇ ἐπίδομα ἀνθυγιεινῆς ἐργασίας χορηγεῖται εἰς ἅπαν τὸ προσωπικὸν τοῦ ἐν Δραπετσῶνι ἐργοστασίου τῆς Α.Ε. Χημικῶν Προϊόντων καὶ Λιπασμάτων, τὸ ἀνῆκον εἰς τὴν δύναμιν τοῦ Συνδικάτου Ἐργαζομένων Ἑταιρείας Λιπασμάτων. Ἀπορριπτέος, ἔνθεν, κρίνεται, ὡς ἀβάσιμος, ὁ περὶ ψευδοῦς ἑρμηνείας καὶ ἐσφαλμένης ἐφαρμογῆς τῶν ὡς ἄνω διαιτητικῆς ἀποφάσεως καὶ κοινῆς ἀποφάσεως τῶν δύο Ὑπουργῶν μοναδικὸς λόγος τοῦ ἀναιρετηρίου.

ΓΝΩΜΟΔΟΤΗΣΕΙΣ ΝΟΜΙΚΟΥ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΥ ΤΟΥ ΚΡΑΤΟΥΣ

ΥΠΟΧΡΕΩΣ ΕΡΓΟΔΟΤΗΣ ΔΙ' ΑΣΦΑΛΙΣΤΙΚΑΣ ΕΙΣΦΟΡΑΣ ΠΡΟΣΩΠΙΚΟΥ ΣΩΜΑΤΕΙΩΝ

Περίληψις ἐρωτήματος: Ποῖοι ἔναντι τοῦ Ἱδρύματος Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων οἱ ὑπεύθυνοι διά τὴν καταβολὴν καθυστερουμένων ἀσφαλιστικῶν εἰσφορῶν ὑπὸ ἐργατοϋπαλληλικῶν σωματείων.

Νομικοῦ Συμβουλίου Κράτους, Τμ. Γ' Γνωμοδότησις 193)1965

Προεδρεύων ὁ Νομικὸς Σύμβουλος κ. *Κ. Ρουμπάνης*

Εἰσηγητὴς ὁ Πάρεδρος κ. *Γ. Ἀντωνόπουλος*

Λοιπὰ μέλη: Οἱ κ.κ. Α. Μαλαγαρδῆς, Π. Σοφιαδοτικὴν περίοδον μισθοῦ τοῦ ἡσφαλισμένου, ὑπολογιζομένου κατὰ τὰ ἐν παραγράφοις 2 καὶ 3 τοῦ ἄρθρου 14 τοῦ Ἰδίου Κανονισμοῦ ὁριζόμενα. Πρὸς ἁπλούστευσιν τῆς ἐφαρμογῆς τοῦ προηγουμένου ἑδαφίου δύνανται ὡρισμέναι κατηγορίαι ἡσφαλισμένων μισθωτῶν ἐκ τῶν ἐν τῷ ἑδαφίῳ τούτῳ ἀναφερομένων νὰ κατατάσσωνται δι' ἀποφάσεως τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου, λαμβανομένης ἐντὸς τοῦ διμήνου Ὀκτωβρίου - Νοεμβρίου ἑκάστου ἔτους, μετὰ γνώμην τῶν οἰκείων Τ.Δ.Ε., εἰς ὡρισμένας κλάσεις ἡμερησίων μισθῶν διὰ τὸ ἑπόμενον ἡμερολογιακὸν ἔτος, βάσει τοῦ μέσου ὅρου τῶν τεκμαιρομένων μηνιαίων ἀποδοχῶν των, ἐφαρμοζομένων ἀναλόγως τῶν ἐν τῷ πρώτῳ ἑδαφίῳ τῆς παραγράφου 1 τοῦ παρόντος ὁριζομένων. Αἱ διατάξεις δὲ τοῦ ἄρθρου 14, εἰς ἃς παραπέμπει ἡ προδιαληφεῖσα διάταξις τῆς παραγράφου 3 τοῦ ἄρθρου 14α, προβλέπουσι τὸν τρόπον ὑπολογισμοῦ τῆς εἰσφορᾶς, ἐὰν ἡ ἀμοιβὴ δὲν συνίσταται εἰς συμπεφωνημένον ἐκ τῶν προτέρων χρηματικὸν ποσόν, ἀλλὰ κανονίζεται κατ' ἀποκοπὴν ἢ κατὰ μονάδα ἐκτελουμένης ἐργασίας κλπ.

Ἐκ τοῦ συνδυασμοῦ τῶν ἀνωτέρω διατάξεων προκύπτει, ὅτι ὁ Κανονισμὸς ρυθμίζει τὸν τρόπον τοῦ καθορισμοῦ τοῦ μισθοῦ, ὡς καὶ τὸν τρόπον ἐξευρέσεως τοῦ ἡμερησίου μισθοῦ τῶν μὲ κυμαινομένας ἀποδοχὰς ἀμειβομένων μισθωτῶν πρὸς ὑπολογισμὸν τῆς εἰσφορᾶς, πρὸς ἁπλούστευσιν δὲ τοῦ τρόπου τούτου παρέχεται εἰς τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον ἡ εὐχέρεια νὰ καθορίζῃ ἐκ τῶν προτέρων, διὰ τὸ ἑπόμενον ἡμερολογιακὸν ἔτος, τεκμαρτὸν ἡμερήσιον μισθὸν δι' ὡρισμένας κατηγορίας ἐκ τῶν οὕτως ἀμειβομένων ἡσφαλισμένων μισθωτῶν, δι' ἀποφάσεως αὐτοῦ, ἐκδιδομένης κατὰ τὰ ἐν τῇ προμνησθείσῃ διατάξει εἰδικώτερον ὁριζόμενα. Δοθέντος δὲ ὅτι ὁ καθορισμὸς τεκμαρτοῦ ἡμερησίου μισθοῦ διὰ τὸν ἐπὶ τῇ βάσει τούτου ὑπολογισμὸν τῆς εἰσφορᾶς δι' ὁλόκληρον ἡμερολογιακὸν ἔτος ἀποτελεῖ οὐσιῶδες στοιχεῖον τῆς ἀσφαλιστικῆς σχέσεως, ἐπηρεάζον τὰς ἐκ τῆς ἐργασιακῆς σχέσεως ἀπορρεούσας ἀσφαλιστικὰς ὑποχρεώσεις, ἡ παρεχομένη πρὸς τοῦτο εὐχέρεια εἰς τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον τοῦ Ι.Κ.Α. δὲν δύναται νὰ ἀσκηθῇ εἰμὴ ἐντὸς τοῦ ὑπὸ τοῦ Κανονισμοῦ ὁριζομένου χρόνου, ἤτοι τοῦ διμήνου Ὀκτωβρίου - Νοεμβρίου ἑκάστου ἔτους, διότι μόνον οὕτω οἱ ἐνδιαφερόμενοι θὰ λάβωσι γνῶσιν τῶν ἐκ τῆς ἐργασιακῆς σχέσεως διὰ τὸ ἑπόμενον ἡμερολογιακὸν ἔτος ἀσφαλιστικῶν αὐτῶν ὑποχρεώσεων, αἵτινες πρέπει νὰ εἶναι προκαθωρισμέναι. Πράγματι οἱ ἐνδιαφερόμενοι, ἐφ' ὅσον δὲν ἐγένετο καθορισμὸς τεκμαρτοῦ ἡμερησίου μισθοῦ ἐντὸς τοῦ ἀνωτέρω χρόνου, εὐλόγως βασίζονται κατὰ τὴν δημιουργίαν ἐργασιακῶν σχέσεων εἰς ἀσφαλιστικὰς ὑποχρεώσεις δι' ὁλόκληρον τὸ ἑπόμενον ἡμερολογιακὸν ἔτος, ὑπολογιζομένας ἐπὶ ἡμερησίου μισθοῦ ἐξευρισκομένου ὡς ὁρίζουσιν αἱ μνησθεῖσαι διατάξεις τοῦ Κανονισμοῦ διὰ τὴν περίπτωσιν καθ' ἣν δὲν ἤθελεν ἐκδοθῇ ἀπόφασις τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου περὶ καθορισμοῦ τεκμαρτοῦ ἡμερομισθίου, ἡ ἔκδοσις τῆς ὁποίας ἀποτελεῖ ἁπλῆν εὐχέρειαν διὰ τὸ Ι.Κ.Α. Ὅθεν ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις, ἐκδοθεῖσα κατ' Ἀπρίλιον 1964 καὶ καθορίζουσα τεκμαρτὸν ἡμερήσιον μισθὸν τῆς περὶ ἧς πρόκειται κατηγορίας ἡσφαλισμένων μισθωτῶν διὰ τὸ αὐτὸ ἔτος 1964, ἐξεδόθη ἀναρμοδίως κατὰ χρόνον καὶ διὰ τὸν λόγον τοῦτον, βασίμως προβαλλόμενον, εἶναι ἀκυρωτέα κατὰ τὸ προσβαλλόμενον μέρος της.

Διὰ ταῦτα

Ἀκυροῖ ἐν μέρει τὴν ὑπ' ἀριθ. 160)1964 ἀπόφασιν τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Ἱδρύματος Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων κατὰ τὰ ἐν τῷ αἰτιολογικῷ εἰδικώτερον ὁριζόμενα.

Ἀπορρίπτει τὴν παρέμβασιν τοῦ Συνδέσμου Ὑπαλλήλων Κουρέων Κομμωτῶν Ἀθηνῶν - Περιχώρων (*).

(*) Ὁμοία καὶ ἡ Σ.Ε. 603)1965, ΕΕΔ 24, 422.

νόπουλος, Κ. Κωνσταντινίδης, Α. Τομαράς, Νομικοί Σύμβουλοι, Γ. Ἀνδρικόπουλος, Πάρεδρος

Ἐπί τοῦ πρόσθεν ἐρωτήματος τὸ Νομικὸν Συμβούλιον ἐγνωμοδότησεν ὁμοφώνως ὡς ἀκολούθως :

1. Κατὰ τὰ ἄρθρα 43 τοῦ νόμου 281)1914 «περὶ σωματείων», 16 τοῦ νόμου 2151)1921 «περὶ ἐπαγγελματικῶν σωματείων» καὶ 30 τοῦ εἰς ἐκτέλεσιν τούτων ἐκδοθέντος β. δ)τος τῆς 15)20 Μαΐου 1920, διατηρηθέντων ἐν ἰσχύϊ διὰ τοῦ ἄρθρου 12 τοῦ Εἰσ. Νόμου Α.Κ., ἐν συνδυασμῷ μὲ τὰ ἄρθρα 78 ἐπόμ. Α.Κ., δύνανται πλείονα ἐπαγγελματικὰ σωματεῖα νὰ ἑνώνωνται εἰς σύνδεσμον ἢ ἕνωσιν (κέντρον, ὁμοσπονδίαν, συνδικάτον, συνομοσπονδίαν κλπ.) διὰ τὴν ἐπιδίωξιν καὶ προαγωγὴν τῶν οἰκονομικῶν καὶ ἐπαγγελματικῶν συμφερόντων, διατηροῦντα τὴν οἰκονομικὴν καὶ διοικητικὴν αὐτονομίαν των. Ἡ Ἕνωσις τῶν ἐπαγγελματικῶν σωματείων ἀπὸ τῆς νομίμου ἀναγνωρίσεώς της ἀποκτᾷ ἰδίαν νομικὴν προσωπικότητα μὲ ἰδίαν διοίκησιν, συνιστῶσα καὶ αὕτη σωματεῖον, τὰ αὐτὰ οἷα καὶ τὰ ἁπλᾶ σωματεῖα ἔχουσα δικαιώματα καὶ ὑποχρεώσεις (*Τούση*, Νομικὰ Πρόσωπα, σελ. 88, *Καποδίστρια*, Ἡ συλλογικὴ σύμβασις ἐργασίας καὶ τὸ δίκαιον τῶν σωματείων, 1940 §§ 49 ἐπόμ., Α.Π. 162)1964, ΕΕΝ 31, 516, Πρ. Πρωτ. Π. 1526) 1956, ΕΕΔ 16, 224, Πρωτ. Π. 1076)1956, ΕΕΔ 16, 273, Πρωτ. Ἀθηνῶν 18396)1957, ΕΕΝ 25, 254).

2. Αἱ ἑνώσεις τῶν ἐπαγγελματικῶν σωματείων, ὡς σωματεῖα καὶ αὗται, εἶναι νομικὰ πρόσωπα ἰδιωτικοῦ δικαίου, μεταξὺ δὲ τούτων περιλαμβάνονται καὶ τὰ ἐργατικὰ κέντρα ὡς ἀποτελοῦντα ἕνωσιν πλειόνων ἐπαγγελματικῶν σωματείων (ἄρθρα 61, 78, ἐπόμ. Α.Κ., *Τούση*, ἔνθ' ἀνωτ. σελ. 4, *Καποδίστριας*, ἔνθ' ἀνωτ. § 71, *Γραββάνης*, Θ. ΜΕ' 236, Α.Π. 63)1953, Θ. ΞΔ' 318, Σ.Ε. 980)1954, ΝοΒ 2, 853, Ε.Α. 1628)1958, ΝοΒ 6, 1149, Πρωτ. Ρεθύμνου 61)1948, ΕΕΝ ΙΕ, 662).

3. Τὰ ἐργατικὰ κέντρα (σωματεῖα κατὰ τὰ ἀνωτέρω), ὡς νομικὰ πρόσωπα ἰδιωτικοῦ δικαίου, ἐκπροσωποῦνται ὑπὸ τῶν κατὰ τὸ καταστατικόν των ἢ τὴν συστατικὴν πρᾶξιν των ἐχόντων τὴν διοίκησιν αὐτῶν (ἄρθρα 65, 67, 80, 92 Α.Κ., *Μπαλῆ*, Γεν. Ἀρχαὶ § 18, *Τούση*, Ἐργατ. Λίκ. τόμ. 3ος, σελ. 201, *ἰδίου*, Νομικὰ Πρόσωπα, σελ. 82 ἑπ. καὶ σελ. 114, Α.Π. 255) 1958, ΕΕΝ 26,1961, Ε.Α. 4020)1953, ΝοΒ 2,188, Ε.Α. 2138)1957, ΝοΒ 6, 1149, Πρ. Π 1526) 1956, ΝοΒ 4, 1058, Πρ. Πρ. 994)1956, ΕΕΝ 25, 59).

4. Ἀφ' ἑτέρου, ἐργοδότης, κατὰ τὸν διὰ τοῦ ἄρθρου 8 § 5 τοῦ ἀ.ν. 1846)1951 ἐννοιολογικὸν προσδιορισμὸν τοῦ ὅρου τούτου, εἶναι τὰ φυσικὰ ἢ νομικὰ πρόσωπα δημοσίου ἢ ἰδιωτικοῦ δικαίου, διὰ λογαριασμὸν τῶν ὁποίων τὰ ὑπαγόμενα εἰς τὴν ἀσφάλισιν πρόσωπα προσφέρουν τὴν ἐργασίαν των.

5. Ἑπομένως τὰ ἐργατικὰ κέντρα, ὡς νομικὰ πρόσωπα ἰδιωτικοῦ δικαίου, εἶναι ἐργοδόται, ἐν σχέσει πρὸς τὸ ὑπ' αὐτῶν προσλαμβανόμενον ἢ ὑπ' αὐτῶν ἀπασχολούμενον προσωπικόν, καὶ κατὰ συνέπειαν, κατὰ τὰ ἐν ἄρθρῳ 26 τοῦ ἀ.ν. 1846)1951 ὁριζόμενα, ὑπόχρεα πρὸς τὸ Ι.Κ.Α. διὰ τὴν κατὰ τὸ ἄρθρον τοῦτο καταβολὴν τῶν ἀναλογουσῶν ἀσφαλιστικῶν εἰσφορῶν, τῆς καταβολῆς ἐνεργουμένης διὰ τῆς κατὰ τὰ προεκτεθέντα νομίμου διοικήσεως αὐτῶν.

6. Κατ' ἀκολουθίαν καὶ εἰς τὴν συγκεκριμένην περίπτωσιν τοῦ ἐρωτήματος τὰ ἀποτελοῦντα τὴν διοίκησιν τοῦ Ἐργατικοῦ Κέντρου Καρδίτσης, νομικοῦ προσώπου ἰδιωτικοῦ δικαίου, φυσικὰ πρόσωπα, καὶ ἰδίᾳ ὁ πρόεδρος καὶ ὁ γενικὸς γραμματεύς αὐτοῦ, ὑπὸ τὴν ἰδιότητά των τοῦ ἐκπροσώπου τοῦ νομικοῦ προσώπου, εὐθύνονται διὰ τὴν εἰς τὸ Ι.Κ.Α. καταβολὴν τῶν βαρυνουσῶν τοῦτο ἀσφαλιστικῶν εἰσφορῶν, ἐν περιπτώσει δὲ μὴ ἐγκαίρου καταβολῆς τούτων εὐθύνονται καὶ ποινικῶς κατὰ τὰς εἰδικὰς διατάξεις τῆς παραγράφου 6 τοῦ ἄρθρου 26 τοῦ ἀ.ν. 1846)1951 καὶ τοῦ ἄρθρου 6 τοῦ νόμου 1373)1944, εἰς τὸ 2 ἐδάφιον τοῦ ὁποίου προβλέπεται εἰδικῶς ἡ ποινικὴ εὐθύνη τῆς διοικήσεως Νομικοῦ Προσώπου Ἰδιωτικοῦ Δικαίου (*).

(*) Πρβλ. σχετικῶς καὶ ὑπ' ἀριθ. 941)1962 γνωμοδότησιν τοῦ Νομικοῦ Συμβουλίου Κράτους, ΕΕΔ 21, 579.

ΣΤΟΙΧΕΙΑ ΕΡΓΑΤΙΚΟΥ ΔΙΚΑΙΟΥ

ΠΕΡΙΟΡΙΣΜΟΙ ΠΑΡΟΧΗΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ ΥΠΟ ΣΥΝΤΑΞΙΟΥΧΩΝ

Ὑπό τῆς Συντάξεως

Διά τοῦ ψηφισθέντος ὑπό τῆς Βουλῆς καί τοῦ ὑπό δημοσίευσιν τελοῦντος νόμου «περί προσθέτου παρά τῷ Ι.Κ.Α. προαιρετικῆς ἀσφαλίσεως, ὡς καί ἄλλων τινῶν μεταρρυθμίσεων τῆς περί Ι.Κ.Α. Νομοθεσίας» (ἄρθρ. 12 § 3) τό στοιχεῖον γ' τῆς παραγράφου 7 τοῦ ἄρθρου 29 τοῦ ἀ.ν. 1846)1951, ὡς ἐτροποποιήθη καί συνεπληρώθη ὑπό τῶν ἄρθρων 8 § 1 καί 33 τοῦ ν. 8)τος 3083)1964, ἀντικατεστάθη ὡς ἑξῆς: «γ) Ἐάν καί ἐφ' ὅσον ὁ λόγῳ γήρατος συνταξιοῦχος ἀποκερδαίνῃ μηνιαίως ἐξ ἐξηρτημένης ἐργασίας ποσόν ἀνώτερον τοῦ βάσιλασιου τοῦ ἑκάστοτε ἰσχύοντος ἡμερομισθίου ἀνειδικεύτου ἐργάτου.

Ὁ συνταξιοῦχος λόγῳ γήρατος τοῦ Ι.Κ.Α., πρίν ἤ ἀναλάβῃ εἰανδήποτε ἐργασίαν, ὀφείλει νά δηλώσῃ τοῦτο εἰς τό Ἵδρυμα καί νά ζητήσῃ τήν ἐγγραφόν ἔγκρισιν αὐτοῦ, παρέχων εἰς τοῦτο κατά τήν ὑποβολήν τῆς δηλώσεως καί ἐν συνεχείᾳ διαρκούσης τῆς ἐργασίας πᾶσαν περί ταύτης πληροφορίαν. Ἡ ἀνάληψις ἐργασίας ἄνευ ἐγκρίσεως τοῦ Ἱδρύματος, ὡς καί ἡ παράλειψις τῆς παροχῆς τῶν κεκανονισμένων πληροφοριῶν, ἤ ἡ παροχή ἀνακριβῶν τοιούτων, συνεπάγεται τήν ἀναζήτησιν τῶν καταβληθεισῶν συντάξεων κατά τόν χρόνον ἀπασχολήσεως τοῦ συνταξιούχου, ἀνεξαρτήτως τοῦ ὕψους τῶν ἐξ αὐτοτελοῦς ἐπαγγέλματος ἤ ἐξηρτημένης ἐργασίας ἀπολαυῶν αὐτοῦ.

Προσαυξήσεις τῆς συντάξεως, προκύπτουσαι ἐξ ἡμερῶν ἐργασίας, πραγματοποιουμένων ὑπό συνταξιούχων, συνυπολογίζονται εἰς τήν σχετικήν σύνταξιν τῇ αἰτήσει τοῦ ἐνδιαφερομένου καί καταβάλλονται μόνον ἀπό τῆς διακοπῆς τῆς ἐργασίας, ἡ δέ μετά τόν τοιοῦτον συνυπολογισμόν ἐπανάληψις οἱασδήποτε ἐξηρτημένης ἐργασίας συνεπάγεται τήν ἀναστολήν τῆς καταβολῆς τῆς συντάξεως, ἀσχέτως τοῦ ποσοῦ τῶν ἐκ τῆς ἐργασίας ἀπολαυῶν τοῦ συνταξιούχου».

Αἱ ἀνωτέρω νέαι διατάξεις ἀναφέρονται εἰς τήν παροχήν ἐργασίας ὑπό συνταξιούχων τοῦ Ι.Κ.Α. καί τροποποιοῦν οὐσιωδῶς τάς προϋφισταμένας διατάξεις (ἴδετε περί αὐτῶν ΕΕΔ 18, 807, ΕΕΔ 20, 1500), δικαιολογούμεναι, κατά τήν εἰσηγητικήν ἔκθεσιν τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας, ὡς ἑξῆς: «Συμμορφούμενοι πρός ὑπόδειξιν τοῦ Διεθνοῦς Γραφείου Ἐργασίας, καθ' ἥν ἐκ τῆς ὑπ' ἀριθ. 102 Διεθνοῦς Συμβάσεως Ἐργασίας δέν ἐπιτρέπεται ἀναστολή τῆς συντάξεως ἀναπηρίας, εἰσηγούμεθα διά τοῦ ἄρθρου 12 τοῦ Σχεδίου ἀφ' ἑνός μέν τήν κατάργησιν τῆς ἀναστολῆς τῆς συντάξεως ἐπί συνταξιούχων ἀναπηρίας, πλέον δέ τούτου καί ἐπί συνταξιούχων λόγῳ θανάτου, ἀφ' ἑτέρου δέ τήν αὔξησιν τοῦ ποσοῦ, πέραν τοῦ ὁποίου ἀποκερδαίνων ὁ λόγῳ γήρατος συνταξιοῦχος ἐκ τῆς παροχῆς ἐξηρτημένης ἐργασίας ὑπόκειται εἰς ἀναστολήν τῆς συντάξεώς του».

Μέ βάσιν τό ἡμερομίσθιον τοῦ ἀνειδικεύτου ἐργάτου, τό ὁποῖον σήμερον κατά τήν ὑπ' ἀριθ. 10)1964 διαιτητικήν ἀπόφασιν, κηρυχθεῖσαν ἐκτελεστήν διά τῆς ὑπ' ἀριθ. 33182)1993)1964 ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας (ΕΕΔ 23, 565) ἀνέρχεται εἰς δραχμάς 64, ἡ λόγῳ γήρατος μόνον σύνταξις ἀναστέλλεται, ἐάν καί ἐφ' ὅσον ὁ συνταξιοῦχος ἀποκερδαίνῃ μηνιαίως ἐξ ἐξηρτημένης ἐργασίας ποσόν ἀνώτερον τῶν δραχμῶν 2240 (35×64).

Διά τήν ἐξεύρεσιν τοῦ ποσοῦ, τό ὁποῖον ἀποκερδαίνει μηνιαίως ὁ συνταξιοῦχος ἐξ ἐξηρτημένης ἐργασίας, λαμβάνονται ὑπ' ὄψιν καί τά παρεχόμενα ἐπί ταῖς ἑορταῖς τῶν Χριστουγέννων καί Πάσχα «δῶρα» πρός τούς μισθωτούς, δυνάμει τῶν κατά νομοθετικήν ἐξουσιοδότησιν ἐκδιδομένων ὑπουργικῶν ἀποφάσεων (ὡς ἐπίσης καί τό δυνάμει τῆς ἀνωτέρω ὑπ' ἀριθ. 10)1964 διαιτητικῆς ἀποφάσεως παρεχόμενον «ἐπίδομα ἀδείας»), ἀφοῦ ἀποτελοῦν τακτικάς ἀποδοχάς (ἴδετε σημειώσεις μας ἐν ΕΕΔ 18, 807), πάντοτε δέ καί ἐπί συμφωνηθέντος μισθοῦ μικροτέρου τοῦ νομίμου λαμβάνεται ὑπ' ὄψιν ὁ νόμιμος μισθός ἤ ἡμερομίσθιον, ἀφοῦ κατά τόν νόμον δέν ἐπιτρέπεται συμφωνία, οὖσα ἄκυρος, περί καταβολῆς ἀποδοχῶν μικροτέρων τῶν νομίμων (ἴδετε ΕΕΔ 21, 1434, ἔνθα νομολογία καί σημειώσεις μας).

Δέν ἀποκλείεται ὅμως εἰς τόν μισθωτόν ἐν γένει - καί εἰς τόν συνταξιοῦχον τῆς περιπτώσεως - νά συμφωνήσῃ μετά τοῦ ἐργοδότου αὐτοῦ μερικήν ἀπασχόλησιν μέ καταβολήν ἀντιστοίχως μειωμένου, ἀναλόγως τοῦ χρόνου ἀπασχολήσεώς του, νομίμου μισθοῦ (ἴδετε ἔγγραφον Ὑπουργείου Ἐργασίας 47786)1957, ΕΕΔ 16, 1286), τούτου ἐπιτρεπομένου ἐκ τοῦ νόμου (ἴδετε ΕΕΔ 24, 283, ἔνθα νομολογία τοῦ Ἀρείου Πάγου).

Ἐνδιαφέρουσαι εἶναι αἱ νομοθετηθεῖσαι νέαι συνέπειαι ἐκ τῆς μή ὑπό τοῦ συνταξιούχου δηλώσεως πρός τό Ι.Κ.Α. ὅτι θά ἀναλάβῃ ἐξηρτημένην ἐργασίαν, αἱ ὁποῖαι ἀπομακρύνονται τῶν διά τοῦ ἄρθρου 29 § 7 τοῦ ἀ.ν. 1846)1951 «περί Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων», ὡς ἡ ὑπό στοιχεῖον γ' διάταξις τῆς ἀνωτέρω παραγράφου ἀντικατεστάθη διά τοῦ ἄρθρου 8 τοῦ ν. 8. 3083)1954 (ΕΕΔ 13, 1166), συνεπειῶν.

ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΚΑΙ ΑΣΦΑΛΙΣΤΙΚΗ ΝΟΜΟΘΕΣΙΑ

ΝΟΜΟΙ

4464)1965 ΝΟΜΟΣ

Περί τροποποιήσεως διατάξεών τινων τοῦ Ὑπαλληλικοῦ Κώδικος.

(Ε.Κ. τ. Α' φ. 72 τῆς 29 Ἀπριλίου 1965)

Ψηφισάμενοι ὁμοφώνως μετὰ τῆς Βουλῆς, ἀποφασίζομεν καὶ διατάσσομεν:

. . . . . .

Ἄρθρον 13

1. Ἡ ἀληθὴς ἔννοια τῶν διατάξεων τοῦ ν.δ. 4361)1964 «περὶ τροποποιήσεως καὶ συμπληρώσεως διατάξεών τινων τῆς περὶ Ἐπαγγελματικῶν Σωματείων Νομοθεσίας» (*) εἶναι, ὅτι αὗται δὲν ἔχουν ἐφαρμογὴν προκειμένου περὶ ἐπαγγελματικῶν Ὀργανώσεων τῶν δημοσίων ὑπαλλήλων καὶ ὑπαλλήλων Νομικῶν Προσώπων Δημοσίου Δικαίου, ἐξαιρέσει τῶν Ὀργανώσεων τοῦ προσωπικοῦ τῶν ἐν Ἑλλάδι ἀτμηλάτων Σιδηροδρόμων. Αἱ Ὀργανώσεις αὗται διέπονται ὑπὸ τῆς προϊσχυούσης τοῦ ν.δ. 4361)1964 νομοθεσίας.

. . . . . .

Ἄρθρον 24

. . . . . .

7. Αἱ κείμεναι διατάξεις τῶν νόμων 2112)1920, ἄρθρου 8 νόμου 3198)1955, νόμων 3789)1957 καὶ 539)1945 περὶ ἀπολύσεως λόγῳ λύσεως τῆς συμβάσεως ἐργασίας ἰσχύουν ἐφεξῆς καὶ διὰ τοὺς ἐπὶ σχέσει ἰδιωτικοῦ δικαίου μισθωτούς, τοὺς προσφέροντας ὑπηρεσίας πρὸς τὸ Δημόσιον καὶ τὰ Νομικὰ Πρόσωπα Δημοσίου Δικαίου, ἐξαιρέσει τῶν μισθωτῶν τῶν κεκτημένων τὴν ἰδιότητα τοῦ ἐξ ἰδίας ὑπηρεσίας συνταξιούχου τοῦ Δημοσίου ἢ Νομικῶν Προσώπων Δημοσίου Δικαίου.

. . . . . .

Ἄρθρον 28

. . . . . .

3. Ἡ ὑπὸ τῆς παραγράφου 2 τοῦ ἄρθρου 4 τοῦ ν.δ. 4246)1962 «περὶ ἐνοποιήσεως τῶν Σιδηροδρομικῶν Δικτύων τοῦ Κράτους κλπ.» τασσομένη προθεσμία πρὸς ἔκδοσιν τοῦ νέου Ὀργανισμοῦ Σ.Ε.Κ., περὶ οὗ ἡ παράγραφος 1 τοῦ αὐτοῦ ἄρθρου, παρατείνεται καὶ αὖθις, ἀφ' ἧς αὕτη ἔληξε μέχρι τῆς 30.4.1965, δυναμένη νὰ παραταθῇ ἐπὶ ἓν εἰσέτι δίμηνον δι' ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Συγκοινωνιῶν.

Παρερχομένης ἀπράκτου τῆς ὡς ἄνω προθεσμίας ἡ ἁρμοδιότης συντάξεως τοῦ νέου Ὀργανισμοῦ τῶν Σ.Ε.Κ περιέρχεται εἰς τὸ Ὑπουργεῖον Συγκοινωνιῶν.

4. Ἐφεξῆς ἡ ἔκδοσις καὶ ἡ τροποποίησις ἢ συμπλήρωσις ἰσχυόντων κανονισμῶν προσωπικοῦ Ε.Η.Σ. καὶ Η.Ε.Μ., ἀνεξαρτήτως τῆς διαδικασίας ὑφ' ἣν ἐξεδόθησαν, γενήσεται διὰ β.δ)τος, ἐκδιδομένου κατὰ τὴν διαδικασίαν τοῦ νόμου 375)1929.

. . . . . .

Ἄρθρον 33

Ἡ ἰσχὺς τοῦ παρόντος ἄρχεται, ὅπου δὲν ὁρίζεται ἄλλως, ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεώς του ἐν τῇ Ἐφημερίδι τῆς Κυβερνήσεως.

Ὁ παρὼν νόμος ψηφισθεὶς ὑπὸ τῆς Βουλῆς καὶ παρ' Ἡμῶν σήμερον κυρωθείς, δημοσιευθήτω διὰ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως καὶ ἐκτελεσθήτω ὡς νόμος τοῦ Κράτους.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 21 Ἀπριλίου 1965

—

4468)1965 ΝΟΜΟΣ

Περὶ συνταξιοδοτήσεως καπνεργατῶν τυχόντων ἐφ' ἅπαξ ἀποζημιώσεως.

(Ε.Κ. τ. Α' φ. 84 τῆς 18 Μαΐου 1965)

Ψηφισάμενοι ὁμοφώνως μετὰ τῆς Βουλῆς, ἀπεφασίσαμεν καὶ διατάσσομεν:

Ἄρθρον 1

Προκειμένου περὶ ἠσφαλισμένων τοῦ πρώην Τ.Α.Κ., τυχόντων ἐφ' ἅπαξ ἀποζημιώσεως κατὰ τὰς διατάξεις τῆς παραγράφου 4 τοῦ ἄρθρου 4 τοῦ ν. 2348)1953, ὡς ἐτροποποιήθη καὶ συνεπληρώθη μεταγενεστέρως διὰ τοῦ ἄρθρου 1 τοῦ ν.δ. 2519)1953, τοῦ ἄρθρου 15 τοῦ ν.δ. 2954)1954, τοῦ τελευταίου ἐδαφίου 2 τῆς παραγράφου 8 τοῦ ἄρθρου 36 τοῦ ν.δ. 2961)1954 καὶ τῆς παραγράφου 2 τοῦ ἄρθρου 11 τοῦ ν.δ. 4104)1960, συνυπολογίζονται καὶ ἅπασαι αἱ ἡμέραι τῆς παρὰ τῷ πρώην Τ.Α.Κ. ἀσφαλίσεώς των, δι' ἃς ἔτυχον ἀποζημιώσεως, τόσον διὰ τὸν ὑπολογισμὸν τῶν ἀπαιτουμένων χρονικῶν προϋποθέσεων διὰ τὴν θεμελίωσιν δικαιώματος συντάξεως ἐκ τοῦ Ι.Κ.Α., βάσει τῆς διεπούσης τοῦτο νομοθεσίας, ὅσον καὶ διὰ τὸν καθορισμὸν τοῦ ποσοῦ τῆς συντάξεως (βασικοῦ καὶ προσαυξήσεων).

Προκειμένου περὶ καπνεργατῶν τυχόντων ἤδη συντάξεως, κατὰ τὸν καθορισμὸν τῆς ὁποίας δὲν ἐλήφθησαν ὑπ' ὄψιν ἡμέραι ἀσφαλίσεως, δι' ἃς ἔτυχον τῆς ἐφ' ἅπαξ ἀποζημιώσεως, ἀνακαθορίζονται κατὰ ποσὸν αἱ συντάξεις διὰ συνυπολογισμοῦ καὶ τῶν ἡμερῶν τούτων.

Πᾶσα διάταξις, ἀντικειμένη εἰς τὰς διατάξεις τοῦ παρόντος ἄρθρου, καταργεῖται.

Ἄρθρον 2

Οἱ κατὰ τὰς διατάξεις τῆς διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 9792)Σ. 249)26.9.1953 ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας προστεθείσης διατάξεως εἰς τὴν παράγραφον 1 τοῦ ἄρθρου 15 τοῦ Κανονισμοῦ Συντάξεως Καπνεργατῶν ἀπαλλαγέντες τῆς ὑποχρεώσεως πρὸς ἐπανεξέτασιν καὶ ἔλεγχον τῆς ἀ-

(*) ΕΕΔ 23, 1129.

ναπηρίας των φυματικοί συνταξιούχοι τοῦ τέως Τ.Α.Κ. καὶ συνταξιοδοτούμενοι ἤδη παρὰ τοῦ Ι.Κ.Α. δικαιοῦνται ἀπὸ τῆς πρώτης τοῦ ἑπομένου τῆς δημοσιεύσεως τοῦ παρόντος μηνὸς συντάξεως, ἀνακαθοριζομένης κατὰ ποσὸν συμφώνως πρὸς τὰς διατάξεις τῆς νομοθεσίας τοῦ Ι.Κ.Α.

Ἐπιφυλασσομένων τῶν διατάξεων τῶν παραγράφων 8 κ.ἑ. τοῦ ἄρθρου 28 τοῦ ἀ.ν. 1846) 1951 τῆς αὐτῆς συντάξεως δικαιοῦνται ἀπὸ τῆς αὐτῆς ἡμερομηνίας καὶ τὰ μέλη οἰκογενείας τῶν θανόντων ἐκ τῆς ἀνωτέρω κατηγορίας, ἐφ' ὅσον ταῦτα χαρακτηρίζονται ὡς μέλη οἰκογενείας κατὰ τὴν νομοθεσίαν τοῦ Ι.Κ.Α.

Ὁ παρὼν νόμος, ψηφισθεὶς ὑπὸ τῆς Βουλῆς καὶ παρ' ἡμῶν σήμερον κυρωθείς, δημοσιευθήτω διὰ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως καὶ ἐκτελεσθήτω ὡς νόμος τοῦ Κράτους.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 7 Μαΐου 1965

—

4469)1965 ΝΟΜΟΣ

Περὶ χορηγήσεως ἀποδοχῶν καὶ ἐπιδόματος ἀδείας εἰς ἐργατοτεχνίτας οἰκοδόμους.

(Ε.Κ. τ. Α' φ. 84 τῆς 13ης Μαΐου 1965)

Ψηφισάμενοι ὁμοφώνως μετὰ τῆς Βουλῆς, ἀποφασίζομεν καὶ διατασσόμεν :

Ἄρθρον 1

Τὸ ἄρθρον 1 τοῦ ν. 4321)1963 (*) ἀντικαθίσταται ὡς ἀκολούθως :

Σύστασις

«Συνιστᾶται παρὰ τῷ Ἱδρύματι Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων Εἰδικὸς Λογαριασμὸς ὑπὸ τὴν ἐπωνυμίαν «Εἰδικὸς Λογαριασμὸς δώρου καὶ ἀποδοχῶν ἀδείας οἰκοδόμων», ἀποκαλούμενος ἐν τοῖς ἑπομένοις χάριν συντομίας «Εἰδικὸς Λογαριασμός», διὰ τὴν χορήγησιν α) δώρου ἑορτῶν Χριστουγέννων καὶ Πάσχα καὶ β) ἀποδοχῶν ἀδείας καὶ ἐπιδόματος ἀδείας εἰς πάντας τοὺς παρὰ τῷ Ι.Κ.Α. ἠσφαλισμένους κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ Κανονισμοῦ «περὶ τρόπου ἀσφαλίσεως παρὰ τῷ Ι.Κ.Α τῶν ἀπασχολουμένων εἰς οἰκοδομικὰς ἢ τεχνικὰς ἐν γένει ἐργασίας προσώπων», ὡς οὗτος ἑκάστοτε ἰσχύει».

Ἄρθρον 2

Ἡ παράγραφος α' τοῦ ἄρθρου 2 τοῦ νόμου 4321)1963 ἀντικαθίσταται ὡς ἀκολούθως :

«α) Εἰσφορὰ τῶν κατὰ τὸ ἑπόμενον ἄρθρον 3 ἐργοδοτῶν, ἴση πρὸς 17 ο)ο τῶν ἀποδοχῶν, ἐφ' ὧν ὑπολογίζονται αἱ ὑπὲρ τοῦ Ι.Κ.Α. εἰσφοραί, διὰ τὴν παρ' αὐτῷ ἀσφάλισιν τῶν περὶ ὧν τὸ ἄρθρον 1 τοῦ παρόντος προσώπων, ἐκ τῆς ὁποίας 13 ο)ο μὲν διὰ τὴν κατ' ἐφαρμογὴν τοῦ παρόντος χορήγησιν τοῦ δώρου ἑορτῶν Χριστουγέννων καὶ Πάσχα, 4ο)ο δὲ κατανεμόμενα ἐξ ἡμισείας διὰ τὴν κατ' ἐφαρμογὴν τοῦ παρόντος χορήγησιν τῶν ἀποδοχῶν ἀδείας καὶ ἐπιδόματος ἀδείας».

Ἄρθρον 3

Αἱ παράγραφοι 5, 6 καὶ 10 τοῦ ἄρθρου 3 τοῦ ν. 4321)1963 ἀντικαθίστανται ὡς ἀκολούθως :

«5. Διὰ τὴν πραγματοποίησιν καὶ ἀπόδειξιν τῆς εἰσπράξεως τῆς ὑπὲρ τοῦ Εἰδικοῦ Λογαριασμοῦ εἰσφορᾶς τὸ Ι.Κ.Α. δύναται νὰ ἐκδίδῃ καὶ χρησιμοποιῇ ἰδίου τύπου ἔνσημα (δωρόσημα, ἀδειόσημα), ἅτινα ἀπολαύουσι τῆς αὐτῆς νομικῆς προστασίας, ὡς καὶ τὰ ἔνσημα διὰ τὴν εἴσπραξιν τῶν ὑπὲρ τοῦ Ι.Κ.Α. εἰσφορῶν.

6. Τὸ Ι.Κ.Α. ὑποχρεοῦται νὰ χορηγῇ δωρόσημα καὶ ἀδειόσημα ἀξίας ἴσης πρὸς τὰς ἐνεργουμένας καταβολὰς εἰσφορῶν.

10. Αἱ περὶ παραγραφῆς τοῦ δώρου, τῶν ἀποδοχῶν ἀδείας καὶ ἐπιδόματος ἀδείας τῶν ἐργαζομένων διατάξεις ἐφαρμόζονται καὶ ἐπὶ τοῦ δώρου, τῶν ἀποδοχῶν ἀδείας καὶ ἐπιδόματος ἀδείας, τῶν χορηγουμένων ὑπὸ τοῦ Εἰδικοῦ Λογαριασμοῦ».

Ἄρθρον 4

Τὸ ἄρθρον 4 τοῦ ν. 4321)1963 ἀντικαθίσταται ὡς ἀκολούθως :

Ποσὸν δώρου, ἀποδοχῶν ἀδείας, ἐπιδόματος ἀδείας

«1. Αἱ ἐκ τοῦ Εἰδικοῦ Λογαριασμοῦ χορηγηταὶ εἰς τὰ ἐν ἄρθρῳ 1 τοῦ παρόντος πρόσωπα παροχαὶ ἰσοῦνται πρὸς τὴν ἀξίαν τῶν μέχρι τῆς ἡμέρας τῆς καταβολῆς ἐπικολληθέντων ἐνσήμων (δωροσήμων, ἀδειοσήμων), ἐπὶ τῶν προσκομιζομένων ὑφ' ἑκάστου δικαιούχου εἰδικῶν δελτίων τοῦ Λογαριασμοῦ, μετ' ἀφαίρεσιν τῶν κατὰ τὸ ἄρθρον 7 τοῦ παρόντος καθοριζθησομένων δαπανῶν τοῦ Ι.Κ.Α., ὡς καὶ τῶν πάσης φύσεως εἰσφορῶν τοῦ ἠσφαλισμένου, τῶν ὑπὸ τῶν κειμένων διατάξεων ἑκάστοτε καθοριζομένων ὑπὲρ Ἀσφαλιστικῶν καὶ λοιπῶν Ὀργανισμῶν καὶ Λογαριασμῶν Κοινωνικῆς Πολιτικῆς».

2. Οἱ κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ παρόντος ὑποχρεοι εἰς καταβολὴν τῆς εἰσφορᾶς δὲν ὑπόκεινται εἰς ὑποχρέωσιν περαιτέρω καταβολῆς δώρου ἑορτῶν Χριστουγέννων, Πάσχα καὶ ἀποδοχῶν ἀδείας, ἐπιδόματος ἀδείας. Οἱ περὶ ὧν ὁ παρὼν νόμος μισθωτοί, ἐφ' ὅσον συμπληροῦν τὰς ὑπὸ τοῦ ἀ.ν. 539)1945 προβλεπομένας προϋποθέσεις, δικαιοῦνται τῆς ὑπὸ τούτου προβλεπομένης ἀδείας ἀναπαύσεως, ἄνευ δικαιώματος ἀπολήψεως ἐκ τοῦ ἐργοδότου τῶν εἰς αὐτὴν ἀντιστοιχουσῶν ἀποδοχῶν.

Ἄρθρον 5

Τὸ ἄρθρον 7 τοῦ νόμου 4321)1963 ἀντικαθίσταται ὡς ἀκολούθως :

Δαπάναι Διοικήσεως

«1. Αἱ δαπάναι Διοικήσεως τοῦ Ι.Κ.Α. διὰ τὴν εἴσπραξιν τῶν εἰσφορῶν, τὴν χορήγησιν τῶν δώρων, τῶν ἀποδοχῶν ἀδείας καὶ τοῦ ἐπιδόματος ἀδείας, ὡς καὶ τὴν ἐν γένει διαχείρισιν τοῦ Εἰδικοῦ Λογαριασμοῦ, βαρύνουν τὸν Λογαριασμὸν τοῦτον.

Τὸ καταβλητέον διὰ τὰς αἰτίας ταύτας εἰς τὸ Ι.Κ.Α. ποσόν, μὴ δυνάμενον νὰ ὑπερβῇ τὸ 1)13

(*) ΕΕΔ 22, 1145.

των πραγματοποιουμένων έξ εισφορών έσόδων τοῦ Ειδικοῦ Λογαριασμοῦ, καθορίζεται δι' ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας μετά γνώμην τοῦ Δ.Σ. τοῦ Ι.Κ.Α.

2. Τὸ ἀπομένον μετά τὴν ἀφαίρεσιν τῶν ἐν τῇ προηγουμένῃ παραγράφῳ δαπανῶν ὑπόλοιπον διατίθεται διά τὴν παροχὴν τοῦ δώρου τῶν ἀποδοχῶν ἀδείας καὶ τοῦ ἐπιδόματος ἀδείας εἰς τὰ ἐν ἄρθρῳ 1 πρόσωπα».

Ἄρθρον 6

Ἡ προθεσμία, περὶ ἧς αἱ παράγραφοι 1 καὶ 2 τοῦ ἄρθρου 1 τοῦ ν.δ. 3873)1958, παραταθεῖσα διά τῶν ἄρθρων 4 § 1 τοῦ νόμου 4052)1960, 24 § 2 τοῦ ν.δ. 4197)1961, 10 § 2 τοῦ ν. 4321)1963 καὶ 3 τοῦ ν. 4344)1964, παρατείνεται, ἀφ' ἧς ἐλήξε, μέχρι τῆς 31ης Αὐγούστου 1965.

Ἡ ἰσχὺς τῶν διατάξεων τοῦ παρόντος ἄρθρου ἄρχεται ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τοῦ παρόντος νόμου εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως.

Ἄρθρον 7

Τὸ ἄρθρον 8 τοῦ ν. 4321)1963 ἀντικαθίσταται ὡς ἀκολούθως :

Προστασία δώρου - ἀποδοχῶν ἀδείας - ἐπιδόματος ἀδείας

«1. Εἶναι ἄκυρος πᾶσα συμφωνία περὶ καταβολῆς ἢ προκαταβολῆς, πρὸ τοῦ καθοριζομένου χρόνου, δώρων Χριστουγέννων καὶ Πάσχα, ἀποδοχῶν ἀδείας καὶ ἐπιδόματος ἀδείας, ἢ περὶ συμψηφισμοῦ τῶν ἐκ τῶν ἄνω παροχῶν ἀπαιτήσεων πρὸς τὰς ἐπὶ πλέον τῶν ἐκάστοτε ἰσχυόντων δι' ἑκάστην κατηγορίαν ἐλαχίστων ὁρίων μισθοῦ, καταβαλλομένας ἀποδοχάς.

Ἡ ἀκυρότης πλήττει ὡς πρὸς τὰ ἐν ἄρθροις 1 καὶ 3 τοῦ παρόντος νόμου πρόσωπα καὶ τὰς πρὸ τῆς 1.1.1962 γενομένας συμφωνίας, καθ' ὅσον μὲν ἀφορᾷ εἰς τὰ δῶρα διὰ τὸν ἀπὸ τῆς ἡμερομηνίας ταύτης καὶ ἐφεξῆς χρόνον, καθ' ὅσον δὲ ἀφορᾷ εἰς τὰς ἀποδοχὰς καὶ τὸ ἐπίδομα ἀδείας διὰ τὸν ἀπὸ τῆς ἰσχύος τοῦ παρόντος καὶ ἐφεξῆς χρόνον.

2. Αἱ περὶ προστασίας τοῦ δώρου τῶν ἀποδοχῶν ἀδείας καὶ τοῦ ἐπιδόματος ἀδείας τῶν ἐργαζομένων διατάξεις ἐφαρμόζονται καὶ ἐπὶ τοῦ δώρου, τῶν ἀποδοχῶν ἀδείας καὶ τοῦ ἐπιδόματος ἀδείας τῶν χορηγουμένων ὑπὸ τοῦ Ειδικοῦ Λογαριασμοῦ.

Ἡ ἰσχὺς τοῦ παρόντος ἄρχεται ἀπὸ τῆς πρώτης τοῦ μεθεπομένου τῆς δημοσιεύσεώς του μηνός.

Ὁ παρὼν Νόμος, ψηφισθεὶς ὑπὸ τῆς Βουλῆς καὶ παρ' Ἡμῶν κυρωθείς, δημοσιευθήτω διὰ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως καὶ ἐκτελεσθήτω ὡς νόμος τοῦ Κράτους.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 7 Μαΐου 1965

—

ΥΠΟΥΡΓΙΚΑΙ ΑΠΟΦΑΣΕΙΣ

46272)3071)1965 Ἀπόφ. Ὑπουργῶν Προεδρίας Κυβερνήσεως καὶ Ἐργασίας

Περὶ ἀνασυγκροτήσεως Ἐπιτροπῆς ἐκδόσεως καὶ ἀνιθεωρήσεως ἐπαγγελματικῶν βιβλιαρίων ξενοδοχοϋπαλλήλων.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 322 τῆς 12 Μαΐου 1965)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν :

1) Τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 22 τοῦ ν. δ)τος 3480)1955 «περὶ τροποποιήσεως, συμπληρώσεως καὶ καταργήσεως διατάξεων περὶ Ε.Ο.Τ.». 2) Τὰς ὑπ' ἀριθ. 41052)1956, 37245)1962 καὶ 20350)1964 ἡμετέρας ἀποφάσεις, ἀποφασίζομεν :

1. Ἀνασυγκροτοῦμεν τὴν Ἐπιτροπὴν ἐκδόσεως καὶ ἀνανεωρήσεως ἐπαγγελματικῶν βιβλιαρίων ξενοδοχοϋπαλλήλων, τὴν προβλεπομένην ὑπὸ τῆς παραγράφου 3 τοῦ ἄρθρου 2 τῆς ὑπ' ἀριθ. 41052)1956 ἡμετέρας ἀποφάσεως ὡς κάτωθι :

1) Ἐκ τοῦ ἑκάστοτε Διευθυντοῦ τῆς Διευθύνσεως Ἐργασίας τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας ὡς προέδρου.

2) Ἐκ τοῦ ἑκάστοτε Διευθυντοῦ τῆς Ἐποπτείας Ξενοδοχείων καὶ Τουριστικῶν Καταστημάτων τοῦ Ε.Ο.Τ.

3) Ἐκ τοῦ Ἐπιθεωρητοῦ Ἐπαγγελματικῆς Ὑγιεινῆς τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας ἢ ἑτέρου ἰατροῦ, ὁριζομένου ὑπὸ τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας.

4) Ἐξ ἑνὸς ἐκπροσώπου τῶν ξενοδόχων, ὑποδεικνυομένου ὑπὸ τοῦ Ξενοδοχειακοῦ Ἐπιμελητηρίου Ἑλλάδος.

5) Ἐξ ἑνὸς ἐκπροσώπου τῶν ξενοδοχοϋπαλλήλων, ὑποδεικνυομένου ὑπὸ τοῦ Συνδέσμου Ὑπαλλήλων Ξενοδοχείων Ὕπνου Ἀθηνῶν - Πειραιῶς - Περιχώρων.

Εἰσηγητὴς τῆς Ἐπιτροπῆς ὁρίζεται ὁ ἑκάστοτε προϊστάμενος τοῦ Τμήματος Συμβάσεως Ἐργασίας καὶ Κανονισμῶν τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας.

Χρέη γραμματέως θέλει ἐκτελεῖ ὁ διορισθεὶς διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 37245,8111)16.6.1962 ἀποφάσεως ἡμῶν.

II. Ἡ ὑγειονομικὴ ἐξέταξις τῶν ἐργαζομένων εἰς τὰ ξενοδοχεῖα θέλει διενεργεῖται διὰ μὲν τὸ προσωπικὸν τῶν ξενοδοχείων πολυτελείας Α' κατηγορίας δι' ἐπιτοπίου μεταβάσεως τοῦ ὑπὸ τοῦ μετέχοντος εἰς τὴν Ἐπιτροπὴν ἰατροῦ, τῶν δὲ λοιπῶν εἰς τὰ ἰατρεῖα τοῦ Ταμείου Ἀσφαλίσεως Ξενοδοχοϋπαλλήλων ὑπὸ ἰατρῶν τοῦ Ταμείου, ὁριζομένων δι' εἰδικῆς ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας.

III. Μὴ καταστάσης δυνατῆς τῆς συγκλήσεως τῆς Ἐπιτροπῆς κατὰ τὸ πρῶτον τρίμηνον τοῦ τρέχοντος ἔτους, ὡς ὁρίζει τὸ ἄρθρον 2 § 6 τῆς ὑπ' ἀριθ. 41052)1956 ἡμετέρας ἀποφάσεως, ὁρίζομεν τὴν σύγκλησιν καὶ τὴν διενέργειαν τῶν ἐργασιῶν ταύτης ἀπὸ 1ης Μαΐου μέχρι τέλους Ἰουλίου τρέχοντος ἔτους.

Οἰκοθεν νοεῖται, ὅτι δὲν θὰ χωρήσῃ ἑτέρα ἐξέτασις κατὰ τὸ δεύτερον 15θήμερον, ὡς ὁρίζεται ὑπὸ τῆς παραγράφου 7 τοῦ ἄρθρου 2 τῆς ὑπ' ἀριθ. 41052)1956 ἡμετέρας ἀποφάσεως.

IV. Πᾶσα διάταξις ἀντιτιθεμένη εἰς τὰ διὰ τῆς παρούσης ὁριζόμενα καταργεῖται.

Ἡ παροῦσα δημοσιευθήτω διὰ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 8 Μαΐου 1965

—

46664)3235)1965 Απόφ. Υπουργού Εργασίας

Περί κηρύξεως εκτελεστής της υπ' αριθ. 21) 1965 αποφάσεως του Δ.Δ.Δ.Δ. 'Αθηνών περί των όρων αμοιβής και εργασίας του προσωπικού εμπορικών καταστημάτων απάσης της χώρας.

(Β.Κ. τ. Β' φ. 322 της 12 Μαΐου 1965)

Έχοντες υπ' όψιν: 1) Τας διατάξεις της παραγράφου 1 του άρθρου 20 του ν. 3239)1955, ως ετροποποιήθησαν υπό του ν.δ. 3755)1957. 2) Την υπ' αριθ. 21)1965 απόφασιν του Δ.Δ.Δ.Δ. 'Αθηνών, δι' ης μετερρυθμίσθη, μετ' έρευναν, η υπ' αριθ. 51)1964 όμοια του Π.Δ.Δ.Δ. 'Αθηνών, αποφασίζομεν:

Κηρύσσομεν εκτελεστήν την υπ' αριθ. 21)1965 απόφασιν του Δ.Δ.Δ.Δ. 'Αθηνών «περί των όρων αμοιβής και εργασίας του προσωπικού εμπορικών καταστημάτων απάσης της χώρας», εκδοθείσαν εις επίλυσιν διενέξεως μεταξύ της 'Ομοσπονδίας 'Ιδιωτικών 'Υπαλλήλων 'Ελλάδος αφ' ενός και αφ' ετέρου των: 1) 'Εμπορικού Συλλόγου 'Αθηνών. 2) 'Εμπορικού Συλλόγου Πειραιώς. 3) 'Εμπορικού Συλλόγου Θεσσαλονίκης και 4) Γενικής Συνομοσπονδίας 'Επαγγελματιών και Βιοτεχνών 'Ελλάδος, της οποίας το διατακτικόν έχει ως ακολούθως:

«1. Τα κατώτατα όρια βασικών μισθών του επί της πωλήσεως προσωπικού των καθ' απασαν την χώραν εμπορικών καταστημάτων και πρατηρίων, περί ων η υπ' αριθ. 12)1963 απόφασις του Δ.Δ.Δ.Δ. 'Αθηνών, καθορίζονται ως ακολούθως:

Α' 'Αρρενες

	'Από τής δημοσιεύσεως 'Από 1.8.1964 εις Φ.Ε.Κ. Δραχμαί	Δραχμαί
'Από τής συμπληρώσεως του έτους μέχρι συμπληρώσεως του 15ου έτους τής ηλικίας	950	1.010
'Από τής συμπληρώσεως του 15ου μέχρι συμπληρώσεως του 17ου έτους τής ηλικίας	1.100	1.170
'Από τής συμπληρώσεως του 17ου μέχρι συμπληρώσεως του 19ου έτους τής ηλικίας	1.200	1.295

Μετά την συμπλήρωσιν του 19ου έτους τής ηλικίας ο μισθωτός θεωρείται υπάλληλος, η δε μισθοδοσία αύτου καθορίζεται αναλόγως των ετών τής παρά τω αύτω η ετέροις εργοδόταις ομοειδούς υπηρεσίας του από τής συμπληρώσεως του 19ου έτους τής ηλικίας του ως ακολούθως:

	Δραχμαί	Δραχμαί
1ον έτος υπηρεσίας	1.450	1.515
2ον έτος υπηρεσίας	1.550	1.625
3ον και 4ον έτος υπηρεσ.	1.700	1.735
5ον και 6ον έτος »	1.800	1.850
7ον και 8ον έτος »	2.000	2.015
9ον και 10ον έτος »	2.150	2.185
11ον και 12ον έτος »	2.300	2.350
13ον και 14ον έτος »	2.500	2.525
15ον και 16ον έτος »	2.650	2.690
17ον και 18ον έτος »	2.750	2.800
19ον και 20ον έτος »	3.000	3.025

Δι' έκαστον πέραν των 20 ετών συμπεπληρωμένον έτος υπηρεσίας το ως άνω τελευταίον κλιμάκιον βασικού μισθού των 3.000 (και από τής δημοσιεύσεως τής παρούσης διά τής 'Εφημερίδος τής Κυβερνήσεως η από τής νομίμου καταθέσεως αύτης εις το Ειρηνοδικείον 'Αθηνών των δραχμών 3.025) αύξάνεται κατά ποσόν δραχ 60 (από τής δημοσιεύσεως τής παρούσης διά τής 'Εφημερίδος τής Κυβερνήσεως κλπ. κατά ποσόν δραχμών 67) μέχρι συμπληρώσεως βασικού μισθού άντιστοίχως δραχμών 3.600 η 3.695.

Β' Θήλεις:

	'Από τής δημοσιεύσεως 'Από 1.8.1964 εις Φ.Ε.Κ. Δραχμαί	Δραχμαί
'Από τής συμπληρώσεως του 14ου μέχρι συμπληρώσεως του 15ου έτους τής ηλικίας	875	925
'Από τής συμπληρώσεως του 15ου έτους μέχρι συμπληρώσεως του 17ου έτους τής ηλικίας	1.000	1.045
'Από τής συμπληρώσεως του 17ου έτους μέχρι συμπληρώσεως του 19ου έτους τής ηλικίας	1.200	1.295

Μετά την συμπλήρωσιν του 19ου έτους τής ηλικίας η μισθωτός θεωρείται υπάλληλος, η δε μισθοδοσία αύτης καθορίζεται αναλόγως των ετών υπηρεσίας, παρά τω αύτω η διαφόροις εργοδόταις όμοειδούς υπηρεσίας της, από τής συμπληρώσεως του 19ου έτους τής ηλικίας των ως ακολούθως:

	Δραχμαί	Δραχμαί
1ον έτος υπηρεσίας	1.450	1.515
2ον έτος υπηρεσίας	1.550	1.625
3ον και 4ον έτος υπηρεσ.	1.700	1.735
5ον και 6ον έτος »	1.800	1.850
7ον και 8ον έτος »	2.000	2.015
9ον και 10ον έτος »	2.100	2.185
11ον και 12ον έτος »	2.200	2.240
13ον και 14ον έτος »	2.350	2.350
15ον και 16ον έτος »	2.450	2.465
17ον και 18ον έτος »	2.550	2.585
19ον και 20ον έτος »	2.700	2.710

Δι' έκαστον πέραν των 20 ετών συμπεπληρωμένον έτος υπηρεσίας το ως άνω τελευταίον κλιμάκιον βασικού μισθού των 2.700 δραχμών (και από τής δημοσιεύσεως τής παρούσης διά τής 'Ε-

φημερίδος της Κυβερνήσεως ή από της νομίμου καταθέσεως αύτης εις το Ειρηνοδικείον Αθηνών των δραχμών 2.710) αύξάνεται κατά ποσόν δραχμών 50 (από της δημοσιεύσεως της παρούσης διά της Εφημερίδος της Κυβερνήσεως κλπ. κατά ποσόν δραχμών 50) μέχρι συμπληρώσεως βασικού μισθού αντιστοίχως δραχμών 3.200 και 3.270.

2) Τά υπό της προηγουμένης παραγράφου καθοριζόμενα κατώτατα όρια βασικών μισθών, άφορώντα μισθωτούς καταστημάτων λειτουργούντων είς πόλεις και κωμοπόλεις πληθυσμού άνω των 15.000 κατοίκων, μειούνται κατά ποσοστόν 7ο)ο διά τους άπασχολουμένους είς πόλεις και κωμοπόλεις μικροτέρου πληθυσμού.

3) Έφ' όσον κατ' εφαρμογήν των διατάξεων του άρθρου 13 § 3 εδάφιον γ' του π.δ. της 8) 13.4.1932 «περί κωδικοποιήσεως των νόμων περί χρονικών όρίων κλπ.» κατά το χρονικόν διάστημα από 20 Δεκεμβρίου μέχρις θης Ιανουαρίου εκάστου έτους και κατά την πρό του Πάσχα έβδομάδα οι μισθωτοί άπασχολούνται πέραν του συνήθους ώραρίου έργασίας αύτων, ά πράγματι καταβαλλόμενος είς τούτους μισθός του μηνός Δεκεμβρίου και του μηνός, είς ον άντιστοιχεί το Πάσχα, προσαυξάνονται άντιστοίχως κατά ποσοστόν 10ο)ο και 5ο)ο. Έργοδόται, καταβάλλοντες ώς δώρα Χριστουγέννων και Πάσχα ποσά άνωτερα των όριζομένων υπό των οικείων περί παροχής δώρου υπουργικών αποφάσεων, δύνανται νά συμψηφίζωσιν είς την έπί πλέον διαφοράν τά ποσοστά των ώς άνω 10ο)ο και 5ο)ο προσαυξήσεων.

4) Διατηρούνται έν ισχύϊ αί μή άντικείμεναι είς την παρούσαν διατάξεις της υπ' άριθ. 12) 1963 αποφάσεως του Δ.Δ.Δ.Δ. Αθηνών.

5) Τυχόν καταβαλλόμεναι αποδοχαί άνώτεραι των υπό της παρούσης καθοριζομένων δέν δύνανται νά μειωθώσιν, ώσαύτως δέν δύνανται νά μεταβληθώσι τυχόν εφαρμοζόμενοι εύνοϊκώτεροι όροι.

6) Η ισχύς της παρούσης άρχεται από 1.8.1964 υπό τάς άνωτέρω διακρίσεις. Αί έκ της αναδρομικότητος της παρούσης προκύπτουσαι διαφοραί δύνανται νά έξοφληθούν είς έξ ισοπάσους μηνιαίας δόσεις, της πρώτης καταβλητέας άμα τη δημοσιεύσει της παρούσης διά της Εφημερίδος της Κυβερνήσεως ή τη νομίμω καταθέσει αύτης είς το Ειρηνοδικείον Αθηνών.

Η παρούσα δημοσιευθήτω διά της Εφημερίδος της Κυβερνήσεως.

Εν Αθήναις τη 8 Μαΐου 1965

43695)3092)1965 Απόφ. Υπουργών Συντονισμού και Εργασίας

Περί εγκρίσεως μετά τροποποιήσεως και συμπληρώσεως της υπ' άριθ. 16)1965 αποφάσεως του Δ.Δ.Δ.Δ. Αθηνών «περί των όρων αμοιβής του προσωπικού Δ.Ε.Η. - Π.Α.Π.».

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 321 της 11 Μαΐου 1965)

Έχοντες υπ' όψιν:

1) Τάς διατάξεις της παραγράφου 2 του άρθρου 20 του ν. 3239)1955, ώς τροποποιήθησαν υπό του ν.δ. 3755)1957. 2) Τάς διατάξεις της παραγράφου 4 του άρθρου 50 του υπ' άριθ. 92) 1961 β. δ)τος «περί κωδικοποιήσεως εις ενιαίον κείμενον των περί Συμβουλίου Επικρατείας ισχυουσών διατάξεων». 3) Την υπ' άριθ. 2401)1964 απόφασιν του Συμβουλίου Επικρατείας, δι' ής ηκυρώθη εν μέρει η υπ' άριθ. 20)1963 αποφάσεις του Δ.Δ.Δ.Δ. Αθηνών, κηρυχθείσα εκτελεστή διά της υπ' άριθ. 67451)400)3.8.1963 ημετέρας αποφάσεως (Φ.Ε.Κ. 354 τ. Β' της 13.8.1963). 4) Σχετικήν γνωμοδότησιν του Τμήματος Αμοιβής και Όρων Εργασίας του Εθνικού Γνωμοδοτικού Συμβουλίου Κοινωνικής Πολιτικής, ληφθείσαν κατά την συνεδρίασιν αύτου της 30.4.1965, ήν και αποδεχόμεθα. 5) Το γεγονός ότι μετά την έκδοσιν της υπ' άριθ. 16)1965 αποφάσεως του Δ.Δ.Δ.Δ. Αθηνών ή προηγουμένη υπ' άριθ. 20) 1963 απόφασις του αύτου δικαστηρίου έχει εφαρμογήν και άφορᾷ μόνον εις το έν γένει προσωπικόν το προελθόν έκ της τέως Η.Ε.Α.Π. και υπηρετούν παρά τη Δ.Ε.Η. περιοχής Αθηνών - Πειραιώς, ούχί δε και εις το προσωπικόν το προσληφθέν άπ' ευθείας παρ' αύτης μετά την έξαγοράν της Η.Ε.Α.Π. και υπηρετούν εις την περιοχην Αθηνών - Πειραιώς, πράγμα όπερ επιβάλλει την ρύθμισιν του θέματος της αύξήσεως των αποδοχών, την οποίαν κατέβαλεν ή Δ.Ε.Η. εις την κατηγορίαν ταύτην του προσωπικού της υπό το καθεστώς της υπ' άριθ. 20)1963 αποφάσεως του Δ.Δ.Δ.Δ. Αθηνών, ώς περί τούτου απεφάνθη και το Κυβερνητικόν Οικονομικόν Συμβούλιον κατά την συνεδρίασιν αύτου της 14.4.1965, καθ' ήν έγένετο δεκτόν, όπως τροποποιηθῇ η υπ' άριθ. 16)1965 απόφασις του Δ.Δ.Δ.Δ. Αθηνών και απαλλαγῇ το έν λόγω προσωπικόν της Δ.Ε.Η. της επιστροφής των όσων έλαβε βάσει της υπ' άριθ. 20)1963 αποφάσεως του αύτου δικαστηρίου, συμφώνως προς την αρχήν, καθ' ήν δέν είναι δυνατή ή αναζήτησις χρημάτων παρά των οικονομικώς ασθενών, καθ' όσον η επιστροφή των ληφθέντων παρ' αύτων ποσών ανατρέπει τα οικονομικά δεδομένα της συντηρήσεως εαυτών και των οικογενειών των, αποφασίζομεν:

Εγκρίνομεν την υπ' άριθ. 16)1965 απόφασιν του Δ.Δ.Δ.Δ. Αθηνών «περί των όρων αμοιβής του προσωπικού Δ.Ε.Η. Π.Α.Π.», εκδοθείσαν συνεπεία της αναβιωσάσης διενέξεως μετά την διά της υπ' άριθ. 2401)1964 απόφασεως του Συμβουλίου Επικρατείας μερικην άκύρωσιν της υπ' άριθ. 20)1963 αποφάσεως του Δ.Δ.Δ.Δ. Αθηνών, εκδοθείσης επί συλλογικής διαφοράς μεταξύ της Δημοσίας Επιχειρήσεως Ηλεκτρισμού και της Ενώσεως Προσωπικού Δ.Ε.Η. - Π.Α.Π., και ής τό διατακτικόν, τροποποιούμενον και συμπληρούμενον παρ' ήμων κατά τά άνωτέρω, διαμορφούται ώς άκολούθως:

1) Η υπ' άριθ. 20)1963 απόφασις του Δ.Δ.Δ.Δ. Αθηνών εφαρμόζεται και άφορᾷ εις το έν γένει προσωπικόν, το προελθόν έκ της τέως Η.Ε.Α.Π. και υπηρετούν παρά τη Δημοσία Επιχειρήσει Ηλεκτρισμού περιοχής Αθηνών - Πειραιώς.

2) Ποσά καταβληθέντα υπό της Δ.Ε.Η. εις

τό προσωπικόν αύτής, τό προσληφθέν άπ' εύθείας παρ' αύτής μετά την έξαγοράν τής τέως Η.Ε.Α.Π., ύπαχθέν είς τούς ισχύοντας Κανονισμούς τής Δ.Ε.Η. καί μισθοδοτούμενον έπί τή βάσει τών έν αύτοίς κλιμακίων καί τοποθετηθέν καί ύπηρετούν είς την περιοχήν Άθηνών - Πειραιώς, κατ' έφαρμογήν τής ύπ' άριθ. 20)1963 άποφάσεως τού Δ.Δ.Δ.Δ. Άθηνών, δέν έπιστρέφονται, ούδέ άναζητούνται, θεωρούμενα ώς καλώς καταβληθέντα.

3) Ή ισχύς τής παρούσης άρχεται άπό 15.12.1962.

Ή παρούσα δημοσιευθήτω διά τής Έφημερίδος τής Κυβερνήσεως.

Έν Άθήναις τή 6 Μαΐου 1965

—

45253)3162)1965 Άπόφ. Ύπουργών Συντονισμού καί Έργασίας

Περί έγκρίσεως μετά τροποποιήσεως καί συμπληρώσεως τής ύπ' άριθ. 15)1965 άποφάσεως τού Δ.Δ.Δ.Δ. Άθηνών «περί τών όρων άμοιβής τού προσωπικού Δ.Ε.Η. - Π.Α.Π.».

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 321 τής 11 Μαΐου 1965)

Έχοντες ύπ' όψιν :

1) Τάς διατάξεις τής παραγράφου 1 τού άρθρου 20 τού ν. 3239)1955, ώς έτροποποιήθησαν ύπό τού ν.δ. 3755)1957. 2) Τάς διατάξεις τής παραγράφου 4 τού άρθρου 50 τού ύπ' άριθ. 92)1961 β.δ. «περί κωδικοποιήσεως είς ένιαίον κείμενον τών περί Συμβουλίου Επικρατείας ισχυουσών διατάξεων». 3) Τάς ύπ' άριθ. 2400)1964 καί 2361)1964 άποφάσεις τού Συμβουλίου τής Επικρατείας, δι' ών ήκυρώθη έν μέρει ή ύπ' άριθ. 19)1963 άπόφασις τού Δ.Δ.Δ.Δ. Άθηνών, κηρυχθείσα έκτελεστή διά τής ύπ' άριθ. 67450)4001) 9.8.1963 ήμετέρας άποφάσεως (Φ.Ε.Κ. 354)13.8.1963, τεύχος Β'),

4) Σχετικήν γνωμοδότησιν τού Τμήματος Άμοιβής καί Όρων Έργασίας τού Έθνικού Γνωμοδοτικού Συμβουλίου Κοινωνικής Πολιτικής, ληφθείσαν κατά την συνεδρίασιν αύτού τής 30.4.1965, ήν καί άποδεχόμεθα. 5) Τό γεγονός ότι μετά την έκδοσιν τής ύπ' άριθ. 15)1965 άποφάσεως τού Δ.Δ.Δ.Δ. Άθηνών ή προηγουμένη ύπ' άριθ. 19)1963 άπόφασις τού αύτού δικαστηρίου έχει έφαρμογήν καί άφορᾶ μόνον είς τό έν γένει προσωπικόν, τό προελθόν έκ τής τέως Η.Ε.Α.Π. καί ύπηρετούν παρά τή Δ.Ε.Η. περιοχής Άθηνών - Πειραιώς, ούχί δέ καί είς τό προσωπικόν, τό προσληφθέν άπ' εύθείας παρ' αύτής μετά την έξαγοράν τής Η.Ε.Α.Π. καί ύπηρετούν είς την περιοχήν Άθηνών - Πειραιώς, πράγμα όπερ έπιβάλλει την ρύθμισιν τού θέματος τής αύξήσεως τών άποδοχών, την οποίαν κατέβαλεν ή Δ.Ε.Η. είς την κατηγορίαν ταύτην τού προσωπικού της ύπό τό καθεστώς τής ύπ' άριθ. 19)1963 άποφάσεως τού Δ.Δ.Δ.Δ. Άθηνών, ώς περί τούτου άνεφάνθη καί τό Κυβερνητικόν Οικονομικόν Συμβούλιον κατά την συνεδρίασιν αύτού τής 14.4.1965, καθ' ήν έγένετο δεκτόν, όπως τροποποιηθῇ ή ύπ' άριθ. 15)1965 άπόφασις τού Δ.Δ.Δ.Δ. Άθηνών καί άπαλλαγῇ τό έν λόγω προσωπικόν τής Δ.Ε.Η. τής έπιστροφής τών όσων έλαβε βάσει τής ύπ' άριθ. 19)1963 άποφάσεως τού αύτού δικαστηρίου, συμφώνως πρός την άρχήν, καθ' ήν δέν είναι δυνατή ή άναζήτησις χρημάτων παρά τών οικονομικώς άσθενών, καθ' όσον ή έπιστροφή τών ληφθέντων παρ' αύτών ποσών άνατρέπει τά οικονομικά δεδομένα τής συντηρήσεως έαυτών καί τών οικογενειών των, άποφασίζομεν:

Έγκρίνομεν την ύπ' άριθ. 15)1965 άπόφασιν τού Δ.Δ.Δ.Δ. Άθηνών «περί τών όρων άμοιβής τού προσωπικού Δ.Ε.Η. - Π.Α.Π.», έκδοθείσαν συνεπείᾳ τής άναβιωσάσης διενέξεως μετά τήν διά τών ύπ' άριθ. 2400)1964 καί 2361)1964 άποφάσεων τού Συμβουλίου τής Επικρατείας μερικήν άκύρωσιν τής ύπ' άριθ. 19)1963 άποφάσεως τού Δ.Δ.Δ.Δ. Άθηνών, έκδοθείσης έπί συλλογικής διαφοράς μεταξύ τής Δημοσίας Επιχειρήσεως Ήλεκτρισμού καί τού Συλλόγου Υπαλλήλων Η.Ε.Α.Π., καί ής τό διατακτικόν, τροποποιούμενον καί συμπληρούμενον παρ' ημών κατά τά άνωτέρω, διαμορφούται ώς άκολούθως :

1) Ή ύπ' άριθ. 19)1963 άπόφασις τού Δ.Δ.Δ.Δ. Άθηνών έφαρμόζεται καί άφορᾶ είς τό έν γένει προσωπικόν, τό προελθόν έκ τής τέως Η.Ε.Α.Π. καί ύπηρετούν παρά τῇ Δημοσίᾳ Επιχειρήσει Ήλεκτρισμού περιοχής Άθηνών - Πειραιώς.

2) Είς τούς είς τά δύο Κεντρικά έργοστάσια παραγωγής Κερατσινίου καί Νέου Φαλήρου τής Δ.Ε.Η. - Π.Α.Π. άπασχολουμένους θυρωρούς, φύλακας, προσθέτους άστυφύλακας, κηπουρούς, νοσοκόμους, προσωπικόν έστιατορίων καί διοικητικούς ύπαλλήλους τών Γραφείων τών ώς άνω έργοστασίων χορηγείται τό ύπό τής ύπ' άριθ. 12)1960 άποφάσεως τού Δ.Δ.Δ.Δ. Άθηνών καθορισθέν έπίδομα άνθυγιεινής έργασίας.

3) Ποσά καταβληθέντα ύπό τής Δ.Ε.Η. είς τό προσωπικόν αύτής τό προσληφθέν άπ' εύθείας παρ' αύτής μετά την έξαγοράν τής τέως Η.Ε.Α.Π., ύπαχθέν είς τούς ισχύοντας Κανονισμούς τής Δ.Ε.Η. καί μισθοδοτούμενον έπί τή βάσει τών έν αύτοίς κλιμακίων καί τοποθετηθέν καί ύπηρετούν είς την περιοχήν Άθηνών - Πειραιώς κατ' έφαρμογήν τής ύπ' άριθ. 19)1963 άποφάσεως τού Δ.Δ.Δ.Δ. Άθηνών, δέν έπιστρέφονται, ούδέ άναζητούνται, θεωρούμενα ώς καλώς καταβληθέντα.

4) Ή ισχύς τής παρούσης άρχεται άπό τής 15.12.1962.

Ή παρούσα δημοσιευθήτω διά τής Έφημερίδος τής Κυβερνήσεως.

Έν Άθήναις τή 6 Μαΐου 1965

—

37668)2654)1965 Άπόφ. Ύπουργού Έργασίας

Περί κηρύξεως ύποχρεωτικών συλλογικών συμβάσεων έργασίας.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 321 τής 11 Μαΐου 1965)

Έχοντες ύπ' όψιν : 1) Τάς διατάξεις τής παραγράφου 2 τού άρθρου 5 τού ν. 3239)1955. 2) Γνωμοδότησιν τού κατ' άρθρον 28 τού ν. 3239)1955 Έθνικού Γνωμοδοτικού Συμβουλίου Κοι-

νωνικής Πολιτικής, ληφθείσαν κατά την συνεδρίασιν αύτοῦ τῆς 9.4.1945. 3) Την από 12.10.1964 συλλογικήν σύμβασιν έργασίας τῶν χειριστῶν ἠλεκτροκινήτων ἀνυψωτικῶν μηχανημάτων ἁπάσης τῆς χώρας, ὡς καὶ τὴν ἀπὸ 31.8.1964 συλλογικήν σύμβασιν ἐργασίας τῶν χειριστῶν ἐκσκαπτικῶν καὶ ἀνυψωτικῶν, πλὴν ἠλεκτροκινήτων μηχανημάτων, ἁπάσης τῆς χώρας, ἀποφασίζομεν :

Κηρύσσομεν ὑποχρεωτικάς τάς : 1) Ἀπὸ 12.10.1964 συλλογικὴν σύμβασιν ἐργασίας τῶν χειριστῶν ἠλεκτροκινήτων ἀνυψωτικῶν μηχανημάτων ἁπάσης τῆς χώρας καὶ 2) ἀπὸ 31.8.1964 συλλογικὴν σύμβασιν ἐργασίας τῶν χειριστῶν ἐκσκαπτικῶν καὶ ἀνυψωτικῶν, πλὴν ἠλεκτροκινήτων μηχανημάτων, ἁπάσης τῆς χώρας διὰ πάντας τοὺς ἐργοδότας καὶ μισθωτοὺς τοῦ ἐπαγγέλματος, εἰς ὃ ἀφορῶσιν αὐταί, πλὴν τῶν διεπομένων ὑπὸ τῶν κατωτέρω εἰδικωτέρων συλλογικῶν συμβάσεων ἐργασίας ἢ διαιτητικῶν ἀποφάσεων :

α) Ἀπὸ 7.2.1964 συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας τῶν χειριστῶν προωθητήρων κλπ. τῆς Γενικῆς Διευθύνσεως Δασῶν τοῦ Ὑπουργείου Γεωργίας. β) Ἀπὸ 14.9.1964 συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας τῶν χειριστῶν ἐκσκαπτικῶν ἀνυψωτικῶν μηχανημάτων τεχνικῶν ἔργων ἁπάσης τῆς χώρας.

γ) Ἀπὸ 13.10.1964 συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας τῶν χειριστῶν καὶ μηχανοδηγῶν ἐκσκαπτικῶν καὶ ὁδοποιητικῶν μηχανημάτων τῶν Νομαρχιακῶν Ταμείων καὶ τοῦ τεχνικοῦ ἐξοπλισμοῦ Δήμων καὶ Κοινοτήτων.

δ) Ἀπὸ 20.5.1964 συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας τῶν χειριστῶν ἐκσκαπτικῶν ἀνυψωτικῶν μηχανημάτων τῶν ἐργαζομένων εἰς λατομεῖα μαρμάρου ἁπάσης τῆς χώρας.

ε) Ἀπὸ 29.4.1963 συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας χειριστῶν ἐκσκαπτικῶν καὶ ἀνυψωτικῶν μηχανημάτων μεταλλείων καὶ

στ) Ὑπ' ἀριθ. 2) 1965 ἀπόφασις τοῦ Δ.Δ.Δ.Δ. Πειραιῶς «περὶ τῶν ὅρων ἀμοιβῆς καὶ ἐργασίας τῶν χειριστῶν ἐκσκαπτικῶν μηχανημάτων κλπ., τῶν ἀπασχολουμένων εἰς τὰ λατομεῖα καὶ ἀσβεστοποιεῖα ἁπάσης τῆς χώρας».

Ἡ ἰσχὺς τῆς παρούσης ἀρχεται ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεώς της εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 21 Ἀπριλίου 1965

—

38736)11391)1965 Ἀπόφ. Ὑπουργοῦ Ἐργασίας

Περὶ τροποποιήσεως τοῦ Κανονισμοῦ ἀσφαλίσεως ἀνεργίας σταφιδεργατῶν Ἡρακλείου Κρήτης.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 321 τῆς 11 Μαΐου 1965)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν :

1) Τὰς διατάξεις τῆς ὑπ' ἀριθ. 44151)4661)9.8.1956 ἡμετέρας ἀποφάσεως «περὶ ἐγκρίσεως Κανονισμοῦ ἀσφαλίσεως ἀνεργίας τῶν μισθωτῶν ἐπεξεργασίας σταφίδος μελῶν τῆς ἐν Ἡρακλείῳ Κρήτης Συνεργατικῆς Σταφιδεργατῶν» (Φ.Ε.Κ. 168)18.8.1956, τεῦχος Β'), ὡς αὕτη ἐτροποποιήθη διὰ τῶν ὑπ' ἀριθ. 29114)3654)10.5.1957 (Φ.Ε.Κ. 147)23.5.1957, τεῦχος Β'), 28116)3966)24.6.1960 (Φ.Ε.Κ. 307)5.7.1960, τεῦχος Β'), 31016)4474) 1962 (Φ.Ε.Κ. 150)28.4.1962, τεῦχος Β') καὶ 43572)7054)1962 (Φ.Ε.Κ. 250)18.7.1962, τεῦχος Β') ἡμετέρων ἀποφάσεων. 2) Τὴν ὑπ' ἀριθ. 3179)12.4.1965 ἀναφοράν τοῦ Ο.Α.Α.Α., δι' ἧς ὑπεβλήθη ἡμῖν ἀπόσπασμα πρακτικῶν τῆς ὑπ' ἀριθ. 885)15.3.1965 καὶ 886)18.3.1965 συνεδριάσεων τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου αὐτοῦ, καθ' ἃς ἐνεκρίθη ἡ τροποποίησις τοῦ διὰ τῆς ὡς ἄνω ὑπ' ἀριθ. 44151)4661)1956 ἀποφάσεως ἡμῶν ἐγκριθέντος Κανονισμοῦ, ἀποφασίζομεν :

Τροποποιοῦντες τὰς διατάξεις τοῦ διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 4451)4661)1956 ἀποφάσεως ἡμῶν ἐγκριθέντος Κανονισμοῦ ἀσφαλίσεως ἀνεργίας μισθωτῶν ἐπεξεργασίας σταφίδος, μελῶν τῆς ἐν Ἡρακλείῳ Κρήτης Συνεργατικῆς Σταφιδεργατῶν, ὡς οὗτος ἐτροποποιήθη διὰ τῶν ὑπ' ἀριθ. 29114)3654)1957, 28116)3966)1960, 31016)4474) 1962 καὶ 48572)7054)1962 ἡμετέρων ἀποφάσεων, ἀντικαθιστῶμεν τὸ ἄρθρον 1 αὐτοῦ ὡς ἕπεται.

Ἄρθρον 1

1) Ἀντικείμενον τοῦ παρόντος Κανονισμοῦ εἶναι ἡ ρύθμισις τοῦ θέματος τῆς ἀσφαλίσεως κατὰ τῆς ἀνεργίας τῶν μισθωτῶν ἐπεξεργασίας σταφίδος, μελῶν τῆς ἐν Ἡρακλείῳ Κρήτης οἰκείας Συνεργατικῆς, ὧν ἡ παρὰ τῷ Ι.Κ.Α. διὰ τὸν κλάδον ἀσθενείας ἀσφάλισις συντελεῖται συμφώνως πρὸς τὰς διατάξεις τῆς ὑπ' ἀριθ. 21118)1189)1956 ἀποφάσεως Ὑπουργοῦ Ἐργασίας μέσῳ τῆς Συνεργατικῆς ταύτης καὶ οὐχὶ τῶν καθ' ἕκαστον ἀπασχολούντων τούτους ἐργοδοτῶν.

2) Εἰς τὰς διατάξεις τοῦ παρόντος Κανονισμοῦ ὑπάγονται καὶ οἱ καρφοκιβωτοποιοί, μέλη τῆς Συνεργατικῆς Καρφοκιβωτοποιῶν Νομοῦ Ἡρακλείου, τῶν ὁποίων ἡ παρὰ τῷ Ι.Κ.Α. διὰ τὸν κλάδον ἀσθενείας ἀσφάλισις συντελεῖται κατὰ τὰς διατάξεις εἰδικοῦ Κανονισμοῦ μέσῳ τῆς Συνεργατικῆς ταύτης καὶ οὐχὶ τῶν καθ' ἕκαστον ἀπασχολούντων τούτους ἐργοδοτῶν.

3) Ἡ ἰσχὺς τῆς περὶ ἧς ἡ προηγουμένη παράγραφος διατάξεως ἀρχεται ἀπὸ τῆς 1ης Ὀκτωβρίου 1964.

Ἡ παροῦσα δημοσιευθήτω διὰ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 1 Μαΐου 1965

—

Δ2 5700)1965 Ἀπόφ. Ὑπουργοῦ Κοινωνικῆς Προνοίας

Περὶ μισθοδοσίας προσωπικοῦ καταεκηνώσεων

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 318 τῆς 11 Μαΐου 1965)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν : 1) Τὰς διατάξεις τῆς παραγράφου 2 τοῦ ἄρθρου 1 τοῦ νόμου 749)1948 «περὶ παιδικῶν ἐξοχῶν κλπ.», ὡς οὗτος ἐτροποποιήθη καὶ συνεπληρώθη ὑπὸ τοῦ νόμου 1727) 1951, 2) Γνωμάτευσιν τῆς Κ.Ε.Π.Ε., ληφθεῖσαν

κατά τήν ὑπ' ἀριθ. 79)1965 συνεδρίαν αὐτῆς, ἀποφασίζομεν :

Τροποποιοῦντες προγενεστέρας ἀποφάσεις ἡμῶν καθορίζομεν ἀπό 1ης Ἰουλίου ἐ.ἔ. ὡς ἀκολούθως τήν καταβλητέαν ἀποζημίωσιν εἰς τό προσωπικόν τῶν παιδικῶν ἑξοχῶν ἁρμοδιότητος τοῦ καθ' ἡμᾶς Ὑπουργείου :

Εἰς τούς ἀρχηγούς τῶν κατασκηνώσεων καταβάλλεται μηνιαίως ἀποζημίωσις μέχρι χιλίων διακοσίων (1.200) δραχμῶν.

2) Εἰς τούς ὑπαρχηγούς κατασκηνώσεων καταβάλλεται μηνιαίως ἀποζημίωσις μέχρις ἑξακοσίων (600) δραχμῶν.

3) Εἰς τούς κοινοτάρχας καταβάλλεται ἐπίδομα φθορᾶς ἐνδυμασίας διακοσίων (200) δραχμῶν μηνιαίως.

4) Τό αὐτό ἐπίδομα καταβάλλεται καί εἰς τούς ὁμαδάρχας, ἐφ' ὅσον εἶναι ἀπόφοιτοι τῶν Σχολῶν Ἐκπαιδεύσεως Στελεχῶν Παιδικῶν Ἑξοχῶν Ἀθηνῶν καί Θεσσαλονίκης.

4) Εἰς τούς ἰατρούς καταβάλλεται μηνιαίως ἀποζημίωσις μέχρι δύο χιλιάδων (2.000) δραχμῶν. Ἐφ' ὅσον ἐξυπηρετοῦν δύο κατασκηνώσεις τῆς ἰδίας περιοχῆς καταβάλλεται ἀποζημίωσις μέχρι τριῶν χιλιάδων (3.000) δραχμῶν καί ἐφ' ὅσον ἐξυπηρετοῦν τρεῖς κατασκηνώσεις τῆς αὐτῆς περιοχῆς μέχρι τριῶν χιλιάδων πεντακοσίων (3.500) δραχμῶν.

5) Εἰς τάς νοσοκόμους ἀδελφάς καταβάλλεται ἀποζημίωσις μηνιαίως μέχρι χιλίων (1.000) δραχμῶν.

6) Εἰς τούς διαχειριστάς καταβάλλεται μηνιαίως ἀποζημίωσις μέχρι χιλίων ἑξακοσίων (1.600) δραχμῶν.

Εἰς ἣν περίπτωσιν χρησιμοποιοῦνται ὡς διαχειρισταί ὑπάλληλοι τοῦ καθ' ἡμᾶς Ὑπουργείου ἡ τῶν παρ' αὐτοῦ ἐποπτευομένων νομικῶν προσώπων ἰσχύει ἡ ὑπ' ἀριθ. 160701)1959 κοινή ἀπόφασις ἡμῶν καί τοῦ Ὑπουργοῦ ἐπί τῶν Οἰκονομικῶν.

7) Εἰς τούς βοηθούς διαχειριστῶν καταβάλλεται μηνιαίως ἀποζημίωσις μέχρις ἐννεακοσίων (900) δραχμῶν.

8) Εἰς τούς ἀποθηκαρίους καταβάλλεται ἀποζημίωσις μέχρι χιλίων ἑκατόν (1.100) δραχμῶν μηνιαίως.

9) Εἰς τούς μαγείρους καταβάλλεται ἀποζημίωσις δύο χιλιάδων πεντακοσίων (2.500) δραχμῶν μέχρι τριῶν χιλιάδων (3.000) δραχμῶν διά τήν περιοχήν τῆς τέως Διοικήσεως Πρωτευούσης καί δύο χιλιάδων (2.000) δραχμῶν μέχρι δύο χιλιάδων πεντακοσίων (2.500) δραχμῶν διά τάς λοιπάς περιοχάς τοῦ Κράτους.

10) Εἰς τούς βοηθούς μαγείρων καταβάλλεται ἀποζημίωσις μέχρι χιλίων τετρακοσίων (1.400) δραχμῶν διά τήν περιοχήν τῆς τέως Διοικήσεως Πρωτευούσης καί μέχρι χιλίων τριακοσίων δραχμῶν (1.300) διά τάς λοιπάς περιοχάς τοῦ Κράτους.

11) Εἰς τό ἐργατικόν προσωπικόν τῶν κατασκηνώσεων ἡ ἀποζημίωσις θά ὑπολογίζεται εἰς τροφοδοσίαν, κατοικίαν καί εἰς χρῆμα, ἤτοι πλήν τροφῆς καί κατοικίας, αἵτινες χορηγοῦνται δωρεάν, θά καταβάλληται καί ἡμερησία ἀποζημίωσις τριάκοντα πέντε (35) δραχμῶν.

Εἰς περιπτώσεις, καθ' ἃς διά τῆς παρούσης καθορίζεται ἀνώτατον ποσόν μηνιαίας ἀποζημιώσεως, τό καταβλητέον ποσόν ἐντός τοῦ ὡς ἄνω ὁρίου ὁρίζεται ὑπό τῶν διοικήσεων τῶν οἰκείων Ἐπιτροπῶν τῶν κατασκηνώσεων ἢ ἐξουσιοδοτουμένων Ὀργανισμῶν.

Πλήν τῶν διά τῆς παρούσης ἀποφάσεως καθοριζομένων ἀποζημιώσεων οὐδεμία ἑτέρα πρόσθετος ἀποζημίωσις καταβάλλεται εἰς τό προσωπικόν τῶν κατασκηνώσεων, τό ὁποῖον λόγῳ τῆς φύσεως καί τῆς ἰδιορρυθμίας τοῦ ἔργου τῶν Παιδικῶν Ἑξοχῶν ὑποχρεοῦται νά ἐργάζεται καί πέραν τοῦ ὡκταώρου, ὡς καί κατά τάς Κυριακάς καί ἑορτάς.

Ἡ παροῦσα δημοσιευθήτω διά τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 27 Μαρτίου 1965

—

29647)5277)1965 Ἀπόφ. Ὑπουργοῦ Ἐμπορικῆς Ναυτιλίας

Περί προσόντων τῶν ναυτικῶν τῶν δικαιουμένων ἑκτάκτου εἰκονομικῆς παροχῆς ἐπί ταῖς ἑορταῖς τοῦ Πάσχα 1965.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 318 τῆς 11 Μαΐου 1965)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν :

1) Τό ἄρθρον 10 τῆς ἀπό 30.1.1965 συλλογικῆς συμβάσεως πληρωμάτων ἐπιβατηγῶν ἀκτοπλοϊκῶν πλοίων, κυρωθείσης διά τῆς ὑπ' ἀριθ. 16840)2833)23.3.1965 ἀποφάσεως Ὑπουργοῦ Ἐμπορικῆς Ναυτιλίας. 2) Τήν παράγραφον 3 τῆς ἀπό 25.8.1964 συλλογικῆς συμβάσεως πληρωμάτων π)κ καί ι)φ., κυρωθείσης διά τῆς ὑπ' ἀριθ. 73931)11752)3.9.1964 ἀποφάσεως Ὑπουργοῦ Ἐμπορικῆς Ναυτιλίας. 3) Τό ἄρθρον 5 τῆς ἀπό 20.6.1964 συλλογικῆς συμβάσεως πληρωμάτων φορτηγῶν ἀκτοπλοϊκῶν πλοίων (Μ)ς), κυρωθείσης διά τῆς ὑπ' ἀριθ. 54038)8231)9.7.1964 ἀποφάσεως Ὑπουργοῦ Ἐμπορικῆς Ναυτιλίας. 4) Ὅτι δι' ἁπασῶν τῶν ἀνωτέρω συλλογικῶν συμβάσεων προβλέπεται ἡ εἰς τά πληρώματα τῶν ὡς ἄνω πλοίων καταβολή ὡς δώρου τοῦ ἡμίσεος τοῦ μηνιαίου μισθοῦ ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῶν ἑορτῶν τοῦ Πάσχα ὑπό τούς καθοριζομένους ἑκάστοτε δι' ἀποφάσεως ἡμῶν ὅρους, ἰδόντες τήν ὑπ' ἀριθ. 39700)2772)14.4.1965 κοινήν ἀπόφασιν τῶν Ὑπουργῶν Οἰκονομικῶν καί Ἐργασίας περί παροχῆς δώρου ἐπί ταῖς ἑορταῖς τοῦ Πάσχα 1965 εἰς τούς ἐπί σχέσει ἐργασίας ἰδιωτικοῦ δικαίου ἀπασχολουμένους ἀποφασίζομεν :

1. Ἐγκρίνομεν, ὅπως ἡ προβλεπομένη ἔκτακτος οἰκονομική παροχή ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῶν ἑορτῶν τοῦ Πάσχα 1965 καταβληθῇ εἰς τούς ὑπηρετήσαντας καί ὑπηρετοῦντας ἐπί τῶν ὑπαγομένων εἰς τάς ὡς ἄνω συλλογικάς συμβάσεις καί ἀποφάσεις πλοίων, ἤτοι :

1) Φορτηγῶν ἀκτοπλοϊκῶν πλοίων (Μ)Σ) κά-

κω των 500 κόρων ολικής χωρητικότητος.

2) Επιβατηγών ακτοπλοϊκών πλοίων.

3) Πετρελαιοκινήτων και ιστιοφόρων.

α) Διά τους ναυτολογηθέντας πρό ή κατά την 27 Δεκεμβρίου 1964 και υπηρετούντας μέχρι και της 24 Απριλίου 1965 ίση προς τον μισθόν δέκα πέντε (15) ημερών.

β) Διά τους ναυτολογηθέντας μετά την 27ην Δεκεμβρίου 1964 και υπηρετούντας ή μη κατά την 24ην Απριλίου 1965 ή τους ναυτολογηθέντας μεν πρό ή κατά την 27ην Δεκεμβρίου 1964, άλλά απολυθέντας πρό της 24ης Απριλίου 1965, θά καταβληθή ως δώρον ποσόν ίσον προς τον μισθόν μιάς ημέρας, είτε προς ένδεκατον πέμπτον (1)15) του ημίσεος του μηνιαίου μισθού δι' έκαστον οκταήμερον χρονικόν διάστημα της εργασιακής σχέσεως αύτών κατά το από 27ης Δεκεμβρίου 1964 μέχρις 24ης Απριλίου χρονικόν διάστημα, του συνολικού ποσού του δώρου μη δυναμένου να υπερβή εν πάση περιπτώσει το ήμισυ του μηνιαίου μισθού ή τον μισθόν 15 ημερών διά τους αμειβομένους καθ' ημέραν.

γ) Διά χρονικόν διάστημα εργασιακής σχέσεως κάτω των οκτώ ημερών καταβάλλεται ανάλογον προς το κλάσμα εργασιακής σχέσεως δώρον.

δ) Διά τους υπηρετήσαντας ή υπηρετούντας κατά την 27ην Δεκεμβρίου 1964 μέχρις 24 Απριλίου 1965 περιοδικώς επί πλειόνων πλοίων διαφόρων πλοιοκτητών καταβάλλεται το 1)15 του ημίσεος του μηνιαίου μισθού ή ο μισθός μιάς ημέρας δι' έκαστον πλήρες οκταήμερον εργασίας επί εκάστου των πλοίων, εφ' ών ειργάσθησαν, ή ανάλογον κλάσμα.

ε) Οι μετά την 24ην Απριλίου 1965 ναυτολογούμενοι ναυτικοί ούδεμιάς παροχής δικαιούνται.

2) Της εκτάκτου ταύτης οικονομικής παροχής δικαιούνται και τά πληρώματα των αλιευτικών, τά μισθοδοτούμενα εις δραχμάς, ως έπίσης και οι ναυτικοί, οι υπηρετούντες επί σπογγαλιευτικών πλοίων, πλήν των δυτών, εφ' όσον τά εν λόγω πλοία εργάζονται εντός των ελληνικών υδάτων, δεν δικαιούνται όμως αύτής, εφ' όσον ταύτα εργάζονται εκτός των ελληνικών υδάτων.

Δεν δικαιούνται της εν λόγω παροχής οι επί μεριδίω και κατά πλοίον ναυτολογούμενοι επί πάντων των ως άνω πλοίων.

3) Προκειμένου περί των πληρωμάτων των ακτοπλοϊκών φορτηγών πλοίων (Μ)Σ), οσάκις τά πλοία ταύτα επεκτείνουν τους πλόους των εις την αλλοδαπήν (§ 2 άρθρον 1 της από 20.6.1964 συλλογικής συμβάσεως), καταβάλλεται ή ως άνω έκτακτος οικονομική παροχή, υπολογιζομένη επί τοΰ προβλεπομένου υπό των επί μέρους συμβάσεων ναυτολογήσεως μισθού.

4) Υπό τους ανωτέρω περιορισμούς δικαιούνται της εκτάκτου οικονομικής παροχής και οι λόγω στρατεύσεως ή ασθενείας απολυθέντες εκ των πλοίων ναυτικοί.

5) Τό υπό της παρούσης προβλεπόμενον δώρον θά καταβληθή εφ' άπαξ μέχρι της 22ας Απριλίου 1965.

Κοινοποιηθήτω δεόντως προς εκτέλεσιν και δημοσιευθήτω διά της Εφημερίδος της Κυβερνήσεως.

Εν Πειραιεί τη 17 Απριλίου 1965

—

14267)Σ. 167)1965 Απόφ. Υπουργού Εργασίας

Περί προσθήκης μεταβατικής διατάξεως εν τέλει του Καταστατικού του Ταμείου Ασφαλίσεως Προσωπικού του Θεραπευτηρίου «Ο Ευαγγελισμός».

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 318 της 11 Μαΐου 1965)

Έχοντες υπ' όψιν: 1) Τό άρθρον 59 § 1 του α.ν. της 11 Νοεμβρίου 1935 «περί Οργανισμού του Υπουργείου Εργασίας», ως τούτο αυθεντικώς ηρμηνεύθη διά του άρθρου 1 του α.ν. 694)1937 «περί αυθεντικής ερμηνείας, συμπληρώσεως και τροποποιήσεως διατάξεων τινων της Ασφαλιστικής Νομοθεσίας». 2) Τό υπ' αριθ. 2520)1953 ν. δ)γμα «περί προσδιορισμού των αντικειμένων, εφ' ών εφαρμόζεται ή διαδικασία, ή διαγραφομένη υπό των διατάξεων του α.ν. της 11.11.1935 περί Οργανισμού του Υπουργείου Εργασίας κλπ.». 3) Τάς διατάξεις του από 30 Απριλίου 1946 ν.δ. «περί οργανώσεως και συντονισμού της παρακολουθήσεως και του ελέγχου των Οργανισμών Κοινωνικής Πολιτικής», κυρωθέντος διά του υπ' αριθ. 1392)1949 ν.δ. 4) Γνώμην του Διοικητικού Συμβουλίου του Ταμείου Ασφαλίσεως Προσωπικού του Θεραπευτηρίου «Ο Ευαγγελισμός», υποβληθείσαν ημίν διά της υπ' αριθ. 175)1962 αναφοράς του Ταμείου. 5) Γνώμην του Συμβουλίου Κοινωνικής Ασφαλίσεως, διατυπωθείσαν κατά την υπ' αριθ. 7 συνεδρίαν αύτου της ΙΓ' περιόδου της 28.1.1965, αποφασίζομεν:

Εν τέλει του Καταστατικού του Ταμείου Ασφαλίσεως Προσωπικού του Θεραπευτηρίου «Ο Ευαγγελισμός» προστίθεται μεταβατική διάταξις, έχουσα ούτω:

«Συνταξιούχοι του Ταμείου, άδελφαί νοσοκόμοι, έχουσαι πραγματοποιήσει παρά τω Ταμείω υπερεικοσιπενταετή πραγματικήν εν ασφαλίσει υπηρεσίαν, δύνανται τη αιτήσει των, υποβαλλομένη εντός ανατρεπτικής προθεσμίας ενός μηνός από της δημοσιεύσεως της παρούσης, να αναγνωρίσουν ως συντάξιμον τον χρόνον προϋπηρεσίας αύτων τον διανυθέντα παρ' Εθνικοίς Ορφανοτροφείοις.

Ο υπολογισμός του δι' εξαγοράν του ανωτέρω χρόνου προϋπηρεσίας καταβλητέου ποσού γίνεται επί τη βάσει του σήμερον ισχύοντος ποσοστού εισφοράς του ησφαλισμένου και του εργοδότου, υπολογιζομένου επί των αποδοχών, ας θά έλάμβανεν ή συνταξιούχος, εάν εξηκολούθει εργαζομένη.

Η καταβολή γίνεται είτε εφ' άπαξ, είτε δι' ίσων μηνιαίων δόσεων, παρακρατουμένων έκ της καταβαλλομένης συντάξεως. Ο αριθμός των οποίων οριζόμενος υπό του Διοικητικού Συμβουλίου του Ταμείου δεν δύναται να υπερβή τάς 20.

Η παρούσα δημοσιευθήτω διά της Εφημε-

ρίδος της Κυβερνήσεως.

Έν Άθήναις τῇ 7 Άπριλίου 1965

—

16730)Ε 225)1965 Άπόφ. Ύπουργοῦ Έργασίας

Περί τροποποιήσεως τοῦ Κανονισμοῦ τοῦ Ταμείου Συντάξεων τοῦ Προσωπικοῦ τῆς Τραπέζης Ἑλλάδος καὶ τῆς Κτηματικῆς.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 162 τῆς 8 Μαρτίου 1965.)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν: 1) Τάς διατάξεις τοῦ νόμου 2868)1922 «περὶ ὑποχρεωτικῆς ἀσφαλίσεως τῶν ὑπαλλήλων καὶ ἐργατῶν τῶν ἐπιχειρήσεων», ἐν συνδυασμῷ πρὸς τὰς τοιαύτας τοῦ νόμου 4052)1960. 2) Πρότασιν τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Ταμείου Συντάξεων Προσωπικοῦ τῆς Τραπέζης τῆς Ἑλλάδος καὶ Κτηματικῆς, ὑποβληθεῖσαν ἡμῖν διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 3460)992) 5.12.1964 ἀναφορᾶς του ἀς ἄνω Ταμείου. 3) Γνώμην τοῦ Συμβουλίου Κοινωνικῆς Ἀσφαλίσεως, διατυπωθεῖσαν κατὰ τὴν ὑπ' ἀριθ. 5)14.1.1965 συνεδρίασιν αὐτοῦ τῆς ΙΙ'' περιόδου, ἀποφασίζομεν:

Ὅπως εἰς τὸν Κανονισμὸν τοῦ Ταμείου Συντάξεων Προσωπικοῦ τῆς Τραπέζης τῆς Ἑλλάδος καὶ Κτηματικῆς ἐπέλθωσιν αἱ κάτωθι τροποποιήσεις:

1. Τὸ ἄρθρον 1 τροποποιεῖται ὡς ἑξῆς:

«1. Τὸ ἐν Ἀθήναις ἑδρεῦον Ταμεῖον Συντάξεων τοῦ Προσωπικοῦ τῆς Τραπέζης Ἑλλάδος καὶ Κτηματικῆς, ἀποτελοῦν ἴδιον νομικὸν πρόσωπον, διοικεῖται παρὰ ὀκταμελοῦς Διοικητικοῦ Συμβουλίου, ἀπαρτιζομένου:

α) Ἐκ τοῦ Διοικητοῦ ἢ Ὑποδιοικητοῦ τῆς Τραπέζης τῆς Ἑλλάδος ὡς Προέδρου, ταῦ ἀναπληρωτοῦ του ὁριζομένου ὑπὸ τῆς Διοικήσεώς της.

β) Ἐξ ἑνὸς (1) ἀνωτέρου ἢ ἀνωτάτου ὑπαλλήλου τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας, ὡς Ἀντιπροέδρου.

γ) Ἐξ ἑνὸς (1) ἀντιπροσώπου τῆς Διοικήσεως τῆς Ἐθνικῆς Κτηματικῆς Τραπέζης, ὁριζομένου μετὰ τοῦ ἀναπληρωτοῦ του ὑπὸ τῆς Διοικήσεως της.

δ) Ἐκ τεσσάρων (4) ἀντιπροσώπων τῶν ἠσφαλισμένων, ἐξ ὧν τρεῖς (3) ἐκ τῶν ὑπαλλήλων τῆς Τραπέζης τῆς Ἑλλάδος καὶ εἷς ἐκ τῶν ὑπαλλήλων τῆς Ἐθνικῆς Κτηματικῆς Τραπέζης.

ε) Ἐξ ἑνὸς ἀντιπροσώπου τῶν συνταξιούχων.

2. Ἅπαντα τὰ μέλη τοῦ Συμβουλίου, πλὴν τῶν ὑπὸ στοιχεῖα α' καὶ γ', διορίζονται μετ' ἰσαρίθμων ἀναπληρωτῶν αὐτῶν, ἐχόντων τὰς ἰδιότητας τῶν ἀναπληρουμένων δι' ἀποφάσεως ταῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας, δημοσιευομένης εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως, ἐπὶ τριετεῖ θητείᾳ.

Τὰ ἐξ ἠσφαλισμένων μέλη καὶ οἱ ἀναπληρωταὶ τούτων λαμβάνονται ἐκ πίνακος περιλαμβάνοντος διπλάσιον ἀριθμὸν ὑποψηφίων (τακτικῶν καὶ ἀναπληρωματικῶν), ὑποβαλλομένου ὑπὸ τοῦ Συλλόγου Ὑπαλλήλων τῆς Τραπέζης τῆς Ἑλλάδος.

Ἐν περιπτώσει μὴ ἐγκαίρου ὑποβολῆς τοῦ ἀνωτέρω πίνακος ὁ Ὑπουργὸς Ἐργασίας προβαίνει εἰς τὸν διορισμὸν τῶν ἀντιπροσώπων τῶν ἠσφαλισμένων κατὰ τὴν κρίσιν του.

3) Χρέη γραμματέως τοῦ Δ.Σ. τοῦ Ταμείου ἐκτελοῦν εἷς τῶν ὑπαλλήλων τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας, ὁριζόμενος διὰ πράξεως τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας, καὶ εἷς ὑπάλληλος ὑπηρετῶν εἰς τὸ Ταμεῖον, ὁριζόμενος δι' ἀποφάσεως τοῦ Δ.Σ. αὐτοῦ».

2) Αἱ παράγραφοι 3 καὶ 6 τοῦ ἄρθρου 3 τροποποιοῦνται ὡς κάτωθι:

«3. Τὸ Δ.Σ. εὑρίσκεται ἐν ἀπαρτίᾳ παρόντων τουλάχιστον πέντε (5) μελῶν, ἐν οἷς ὁ πρόεδρος ἢ ὁ ἀναπληρωτὴς τούτου ἢ ὁ ἀντιπρόεδρος καὶ τρεῖς (3) τουλάχιστον ἐκπρόσωποι τῶν ἠσφαλισμένων, λαμβάνει δὲ ἀποφάσεις διὰ τῆς πλειοψηφίας τῶν παρόντων, ἐν ἰσοψηφίᾳ νικώσης τῆς ψήφου τοῦ προέδρου.

Ἐν περιπτώσει θανάτου ἢ ἐκπτώσεως μέλους τινός, ἐπερχομένης αὐτοδικαίως λόγῳ ἀπωλείας τῆς ἰδιότητος, ὑφ' ἣν διωρίσθη, τὸ Δ.Σ. θεωρεῖται ἐν νομίμῳ συνθέσει μέχρι τοῦ διορισμοῦ τοῦ ἀντικαταστάτου του, ἐφ' ὅσον διὰ τῶν λοιπῶν μελῶν αὐτοῦ τακτικῶν καὶ ἀναπληρωματικῶν δύναται νὰ ἐπιτευχθῇ ἀπαρτία.

Τὸ διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 85560)2.10.1964 ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ τῆς Ἐργασίας συγκροτηθὲν Διοικητικὸν Συμβούλιον νομίμως διοικεῖ τὸ Ταμεῖον μέχρι τῆς λήξεως τῆς θητείας τῶν δι' αὐτῆς διορισθέντων μελῶν».

«6. Τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον δύναται νὰ ἀναθέσῃ τὴν μελέτην διαφόρων ζητημάτων, ἀφορώντων τὸ Ταμεῖον, εἰς τὴν Ἐπιτροπὴν ἐκ συμβούλων, τακτικῶν ἢ ἀναπληρωματικῶν, εἰς ἣν δύνανται νὰ μετέχουν καὶ ἠσφαλισμένοι ἐκ τῶν δύο Τραπεζῶν, μὴ ἔχοντες τὴν ἰδιότητα τοῦ συμβούλου».

3) Ἡ παράγραφος ζ' τοῦ ἄρθρου 5 τροποποιεῖται ὡς κάτωθι:

«ζ) Εἰσφοραὶ τῶν δύο Τραπεζῶν, αἵτινες καθορίζονται ἀπὸ 1.1.1965 εἰς τὸ διπλάσιον τοῦ συνόλου τῶν εἰσφορῶν τῶν εἰς ἑκάστην ἐξ αὐτῶν ὑπηρετούντων ἠσφαλισμένων».

Εἰς τὸ ἄρθρον 10 καὶ μετὰ τὴν παράγραφον 12 προστίθεται παράγραφος 12α, ἔχουσα οὕτω:

4) «Εἰς τοὺς συνταξιούχους τοῦ Ταμείου τοὺς δικαιουμένους συντάξεως τὴν 1ην Αὐγούστου, καταβάλλεται καθ' ἑκαστον ἔτος μετὰ τῆς συντάξεως τοῦ μηνὸς τούτου πρόσθετος προσωποπαγὴς (μὴ κληρονομουμένη) παροχή, ἴση μὲ τὸ ἥμισυ τῆς κατὰ τὴν ἡμέραν ταύτην μηνιαίας αὐτῶν συντάξεως.

Εἰς τοὺς συνταξιούχους, ὧν ἡ συνταξιοδότησις ἄρχεται μετὰ τὴν 1ην Αὐγούστου, ἡ ἄνω πρόσθετος παροχή, κατὰ τὸ πρῶτον ἔτος τῆς συνταξιοδοτήσεώς των, καθορίζεται εἰς τὸ ἥμισυ τῆς συντάξεως τῆς ἡμέρας ἐνάρξεως τῆς συνταξιοδοτήσεώς των καὶ καταβάλλεται μετὰ τῆς πρώτης αὐτῶν συντάξεως.

Ἡ ἀνωτέρω κατ' ἔτος πρόσθετος παροχὴ καθορίζεται εἰς τὸ ἥμισυ τῆς ἧς δικαιοῦνται μη-

νιαίας συντάξεως την 1ην Αύγούστου ή την ημέραν ενάρξεως συνταξιοδοτήσεώς των διά τούς συνταξιοδοτουμένους μετά την 1ην Αύγούστου.

Δέν δικαιούνται τής ώς άνω προσθέτου παροχής κατά τό έτος ενάρξεως συνταξιοδοτήσεως των οί τυχόντες συντάξεως μετά την 1ην Ίανουαρίου τού αύτού έτους :

α) Ίδίω δικαίω συνταξιούχοι, λαβόντες ή δικαιούμενοι νά λάβωσι κατά τό αύτό έτος έπίδομα άδείας παρά τής έξ ής εξήλθον Τραπέζης.

β) Δικαιοδόχοι θανόντος συνταξιούχου, δστις έλαβε παρά τού Ταμείου κατά τό αύτό έτος την άνω πρόσθετον παροχήν και

γ) Δικαιοδόχοι θανόντος ησφαλισμένου, έφ' δσον ό ίδιος έλαβεν ή οί κληρονόμοι του έλαβον ή δικαιούνται νά λάβωσιν έπίδομα άδείας διά τό αύτό έτος ύπό τής παρ' ή ύπηρετεί ό ησφαλισμένος Τραπέζης.

Β'. Ή πρόσθετος παροχή διά τό έτος 1964 περιορίζεται εις τό εν τέταρτον τής συντάξεως μηνός Αύγούστου 1964 διά τους κατά τόν μήνα τούτον δικαιούχους συντάξεως. Προκειμένου περί συνταξιούχων, ών ή έναρξις συνταξιοδοτήσεως έγένετο έντός μέν τού 1964, άλλά μετά την 31ην Αύγούστου, ή πρόσθετος παροχή υπολογίζεται έπί τής συντάξεως, ής θά έδικαιούντο κατά τόν μήνα Αύγουστον 1964, ών καθίσταντο άπό τού μηνός τούτου συνταξιούχοι.

Κατά τά λοιπά ισχύουσι και διά τό έτος 1964 αί διατάξεις τού προηγουμένου έδαφίου Α'.

Γ'. Αί ύπό των λοιπών διατάξεων τού Κανονισμού καθοριζόμεναι μηνιαίαι συντάξιμοι άποδοχαί δέν προσαυξάνονται διά τών επιδομάτων άδείας Χριστουγέννων και Πάσχα, ή οίασδήποτε έτέρας τακτικής ή έκτάκτου παροχής».

Ή παρούσα δημοσιευθήτω διά τής Έφημερίδος τής Κυβερνήσεως.

Έν Άθήναις τή 17 Φεβρουαρίου 1965

—

29995)2166)1965 Άπόφ. Ύπουργού Έργασίας

Περί κηρύξεως έκτελεστής τής ύπ' άριθ. 2) 1965 άποφάσεως τού Π.Δ.Δ.Δ. Ρόδου, άφορώσης την χορήγησιν επιδόματος άνθυγιεινής έργασίας εις τούς σπογγεργάτας Καλύμνου.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 242 τής 3 Άπριλίου 1965)

Έχοντες ύπ' όψιν : 1) Τάς διατάξεις τής παραγράφου 1 τού άρθρου 20 τού νόμου 3239) 1955, ώς έτροποποιήθησαν ύπό τού ν.δ. 3755) 1957. 2) Την ύπ' άριθ. 2)1965 άπόφασιν τού Π.Δ.Δ.Δ. Ρόδου, καθ' ής δέν ήσκήθη έφεσις, άποφασίζομεν :

Κηρύσσομεν έκτελεστήν την ύπ' άριθ. 2)1965 άπόφασιν τού Π.Δ.Δ.Δ. Ρόδου «περί χορηγήσεως επιδόματος άνθυγιεινής έργασίας εις τους σπογγεργάτας Καλύμνου», έκδοθείσαν εις έπίλυσιν διενέξεως μεταξύ τού Σωματείου Σπογγεργατών Καλύμνου άφ' ένός και άφ' έτέρου τού Έμπορομηχανικού Έπιμελητηρίου Καλύμνου, τής δποίας τό διατακτικόν έχει ώς άκολούθως :

«Τό Δικαστήριον ομοφώνως αποφασίζει την χορήγησιν επιδόματος άνθυγιεινής έργασίας εις τούς σπογγεργάτας Καλύμνου έκ ποσοστού 14ο/ο έπί τού έκάστοτε καθοριζομένου και ισχύοντος κατωτάτου ορίου ημερομισθίου τού άνειδικεύτου έργάτου.

Όριζει έναρξιν ισχύος τής παρούσης άπό 1.1.1965.

Ή παρούσα δημοσιευθήτω διά τής Έφημερίδος τής Κυβερνήσεως.

Έν Άθήναις τή 1 Άπριλίου 1965

—

3201)195)1965 Άπόφ. Ύπουργού Έργασίας

Περί εγκρίσεως Έσωτερικού Κανονισμού έργασίας προσωπικού τής Α.Ε. Κ.Α.Ι.Ν.Ε.Ξ.Ν. και Χ. Χατζηκωκάλης.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 273 τής 17 Άπριλίου 1965)

Έχοντες ύπ' όψιν :

1) Την άπό 27.6.1963 αίτησιν τής Α.Ε. Κ.Α.Ι.Ν.Ε.Ξ.

2) Τάς διατάξεις των άρθρων 1, 4 και 12 τού ν.δ. 3789)1957 «περί τροποποιήσεως και συμπληρώσεως ενίων διατάξεων τής Έργατικής Νομοθεσίας».

3) Τά άρθρα 3 και 6 τού άπό 27.6.1937 β.δ)γματος «περί τροποποιήσεως και συμπληρώσεως των περί Έργατικής Έστίας διατάξεων».

4) Τό άπό 24.6.1958 β. δ)γμα, έκδοθέν εις έκτέλεσιν τού ν.δ. 3789)1957,

5) Τά ύπ' άριθ. 371)8.12.1964, 372) 10.12.1964 πρακτικά τού Τμήματος Κανονισμών Έργασίας τού Έθνικού Γνωμοδοτικού Συμβουλίου Κοινωνικής Πολιτικής, άποφασίζομεν :

Έγκρίνομεν τόν ύποβληθέντα ήμίν Έσωτερικόν Κανονισμόν τής Α.Ε. Κ.Α.Ι.Ν.Ε.Ξ., κειμένης έπί τής όδού Εύριπίδου 74, ένταύθα.

Ή παρούσα δημοσιευθήτω διά τής Έφημερίδος τής Κυβερνήσεως.

Έν Άθήναις τή 18 Ίανουαρίου 1965

—

ΔΙΑΙΤΗΤΙΚΑΙ ΑΠΟΦΑΣΕΙΣ ΚΛΠ.

5)1965 Άπόφ. Διοικητικού Διαιτητικού Δικαστηρίου Πειραιώς

Περί τών όρων αμοιβής τού εργατοτεχνικού προσωπικού τών Στρατιωτικών Καταστημάτων (*).

. . . . . .

Διά ταύτα

Μεταρρυθμίζει την έκκαλουμένην ύπ' άριθ.

(*) Κατετέθη παρά τώ Γραμματεί τού Ειρηνοδικείου Άθηνών, κατ' άρθρον 20 νόμου 3239)1955, συνταχθείσης τής ύπ' άριθ. 56 τής 1.5.1965 πράξεως καταθέσεως, και εκοινοποιήθη εις τό Ύπουργείον Έργασίας την 4.5.1965.

15)1964 απόφασιν του Π.Δ.Δ.Δ. Πειραιώς, ής το διατακτικόν διατυπούται ώς έξης :

1) Τά κατώτατα όρια των ημερομισθίων του εργατοτεχνικού προσωπικού των Στρατιωτικών Καταστημάτων, αρμοδιότητος Υ.ΕΘ.Α.)Γ'.Ε.Σ., του συνδεομένου μετά του Δημοσίου διά σχέσεως εργασίας ιδιωτικού δικαίου, και μή υπαγομένου εις συλλογικάς συμβάσεις εργασίας ή ομοίας εκτάσεως διαιτητικάς αποφάσεις, δεσμευούσας το Δημόσιον, καθορίζονται διά τάς κατωτέρω ειδικότητας και κατηγορίας ώς έξης :

Α' Ραπτεργάται

1. Άρρενες

Ώς τοιούτοι νοούνται οί εργάται κοπτικής - ραπτικής, ειδών εξαρτήσεως, στρατοπεδείας, δερματίνων και κανναβίνων ειδών κλπ., χειριζόμενοι πάσης φύσεως μηχανών (κοπής - ραφής, σιδήρων, σιδηρώματος, πλεκτικής, πλυντηρίων κλπ.), σχεδιασταί, έπόπται, ταξινόμοι και διανομείς εργασίας, μεταφορείς, προσωπικόν γενικών εργασιών.

Β. Θήλεις

Ώς τοιαύται νοούνται αί αρχιτεχνίτριαι (επόπτριαι) κοπτικής - ραπτικής, κόπτριαι ύφασμάτων, χειρίστριαι πάσης φύσεως μηχανών (κοπής - ραφής, σιδήρων, σιδηρώματος, μηχανών πλυντηρίων, μηχανών ραφής, ειδών στρατοπεδείας και εξαρτήσεως, πλεκτικής κλπ.) σχεδιάστριαι, ταξινόμοι, διανομείς εργασίας, διαλογείς, συσκευάστριαι, μεταφορείς, πλέκτριαι και προσωπικών γενικών εργασιών, αί εις τά εργοστάσια και συνεργεία ιματισμού απασχολούμεναι μέ εργασίας χειρός (ρεμπατεύματα, σημαδεύματα, ρέγουλες, μικροεπισκευές, κομβία κλπ.) :

α) Διά την χρονικήν περίοδον άπό 4.1.1964 μέχρι 31.12.1964 (ανεξαρτήτως φύλου)

	Ημερομίσθιον Δραχμαί
Άμα τή προσλήψει (άνω των 19 έτών)	64
Μετά συμπλήρωσιν δετούς υπηρεσίας	70
Μετά συμπλήρωσιν 10ετούς υπηρεσίας	70

β) Διά την χρονικήν περίοδον άπό 1.1.1965 καί έφεξής :

	Άνδρες Δραχμαί	Γυναίκες
Άμα τή προσλήψει (άνω των 19 έτών	70	66
Μετά συμπλήρωσιν δετούς υπηρεσίας	75	72
Μετά συμπλήρωσιν 10ετούς υπηρεσίας	80	76

Β' Φορτοεκφορτωταί

καί Γ' ημερομίσθιον προσωπικών προσφέρον γραφικήν υπηρεσίαν καί μή έχον την ιδιότητα υπαλλήλου :

(Ανεξαρτήτως φύλου)

α) Διά την χρονικήν περίοδον άπό 4.1.1964 μέχρι 31.12.1964 :

	Δραχμαί
Άμα τή προσλήψει (άνω των 19 έτών)	64
Μετά συμπλήρωσιν δετούς υπηρεσίας	70
Μετά συμπλήρωσιν 10ετούς υπηρεσίας	70

β) Διά την χρονικήν περίοδον άπό 1.1.1965 καί έφεξής :

	Άνδρες Δραχμαί	Γυναίκες
Άμα τή προσλήψει (άνω των 19 έτών	70	66
Μετά συμπλήρωσιν δετούς υπηρεσίας	80	72
Μετά συμπλήρωσιν 10ετούς υπηρεσίας	85	76

Δ' Λοιπόν έν γένει προσωπικόν (ανεξαρτήτως φύλου).

Ώς τοιούτον νοείται τό μή υπαγόμενον εις τάς άνωτέρω κατηγορίας καί ειδικότητας ή εις όμοιοεπαγγελματικάς, ειδικάς καί τοπικάς συλλογικάς συμβάσεις εργασίας ή ομοίας εκτάσεως διαιτητικάς αποφάσεις δεσμευούσας το Δημόσιον :

α) Διά την χρονικήν περίοδον 4.1.1964 - 31.12.1964.

Ίσχύουν τά εκάστοτε κατώτατα όρια ημερομισθίων άνδρών καί γυναικών, τά προβλεπόμενα άπό των εθνικών γενικών συλλογικών συμβάσεων εργασίας, προσηυξημένα κατά δραχμάς 3 μετά την συμπλήρωσιν δετούς υπηρεσίας καί κατά δραχμάς 5 μετά την συμπλήρωσιν 10ετούς υπηρεσίας.

β) Διά την χρονικήν περίοδον άπό 1.1.1965 καί έφεξής.

Ίσχύουν τά εκάστοτε κατώτατα όρια ημερομισθίων άνδρών καί γυναικών, τά προβλεπόμενα άπό των εθνικών γενικών συλλογικών συμβάσεων εργασίας, προσηυξημένα κατά δραχμάς 5 μετά την συμπλήρωσιν δετούς υπηρεσίας καί κατά δραχμάς 10 μετά την συμπλήρωσιν 10ετούς υπηρεσίας.

2) Εις τους έκ των άνωτέρω μισθωτούς τούς κεκτημένους την ιδιότητα σχεδιαστού, κόπτου, τεχνίτου, αποθηκαρίου, έπόπτου, έποπτρίας καί εις τους φορτοεκφορτωτάς πυρομαχικών καί εκρηκτικών ύλών χορηγείται άπό 1.1.1965 προσαύξησις 10ο/ο έπί των κατά τά άνωτέρω καθοριζομένων διά την ειδικότητά των βασικών ημερομισθίων.

3) Εις τούς περί ών ή παρούσα έγγάμους μισθωτούς χορηγείται άπό 1.1.1965 έπίδομα γάμου διά την μή εργαζομένην καί μή συνταξιοδοτουμένην σύζυγον έκ δραχμών 100 μηνιαίως.

4) Εις τά υπό της παρούσης καθοριζόμενα κατώτατα όρια βασικών ημερομισθίων συμψηφίζεται τό έκ μιάς (1) δραχμής έπίδομα άρτου.

5) Ύφιστάμενοι ευνοϊκώτεροι όροι εργασίας καί αμοιβής εξακολουθούν ισχύοντες, τυχόν δέ καταβαλλόμενα ημερομίσθια άνώτερα των διά

της παρούσης ὁριζομένων δέν δύνανται νά μειωθῶσιν.

6) Ἡ ἰσχύς τῆς παρούσης ἄρχεται ἀπό 4.1.1964 ἤ ἄλλως, ὡς ἐν ἑκάστῃ ἐκ τῶν ἀνωτέρω εἰδικῇ περιπτώσει ὁρίζεται.

Ἐκρίθη, ἀπεφασίσθη καί ἐδημοσιεύθη.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 1 Ἀπριλίου 1965

—

10)1965 Ἀποφ. Δευτεροβαθμίου Διοικητικοῦ Διαιτητικοῦ Δικαστηρίου Ἀθηνῶν

Περί τῶν ὅρων ἀμοιβῆς τῶν γεωπόνων ἀπάσης τῆς χώρας (*).

. . . . . .

Διά ταῦτα

Μεταρρυθμίζει τήν ὑπ' ἀριθ. 26)1964 ἀπόφασιν τοῦ Π.Δ.Δ.Δ. Ἀθηνῶν, ἐκδοθεῖσαν εἰς ἐπίλυσιν διενέξεως μεταξύ τῆς Πανελληνίου Ὁμοσπονδίας Συνδέσμου Γεωπόνων, ἀφ' ἑνός, καί ἀφ' ἑτέρου τῶν α) Ἑλληνικοῦ Δημοσίου, β) Ὑπουργείου Γεωργίας, γ) Συνδέσμου Ἑλλήνων Βιομηχάνων, δ) Ἀνωτάτης Συνομοσπονδίας Βιοτεχνῶν Ἑλλάδος, ε) Ἐμπορικοῦ Συλλόγου Ἀθηνῶν, στ) Πανελληνίου Ἑνώσεως Ἐμπορικῶν Ἀντιπροσώπων Φαρμάκων Ἐξωτερικοῦ καί ζ) Πανελληνίου Συνομοσπονδίας Ἑνώσεων Γεωργικῶν Συνεταιρισμῶν, ὡς ἀκολούθως :

1) Τά κατώτατα ὅρια βασικῶν μισθῶν τῶν ἐπί σχέσει ἐργασίας ἰδιωτικοῦ δικαίου ἀπασχολουμένων γεωπόνων Ἀνωτάτων Σχολῶν καί Μέσης Ἐκπαιδεύσεως καθορίζονται ὡς ἀκολούθως :

	Ἀνωτάτων Σχολῶν	Μέσης Ἐκπαιδεύσεως
	Δραχμαί	Δραχμαί
Κατά τήν πρόσληψιν	3.870	2.900
Μετά τήν συμπλήρωσιν 3 ἐτῶν ὑπηρεσίας	4.410	3.200
Μετά τήν συμπλήρωσιν 6 ἐτῶν ὑπηρεσίας	4.770	3.400
Μετά τήν συμπλήρωσιν 9 ἐτῶν ὑπηρεσίας	5.200	3.800
Μετά τήν συμπλήρωσιν 12 ἐτῶν ὑπηρεσίας	5.800	4.150
Μετά τήν συμπλήρωσιν 15 ἐτῶν ὑπηρεσίας	6.200	4.400
Μετά τήν συμπλήρωσιν 20 ἐτῶν ὑπηρεσίας	6.500	5.000
Μετά τήν συμπλήρωσιν 25 ἐτῶν ὑπηρεσίας	7.000	5.800

Ὡς προϋπηρεσία διά τήν ἐφαρμογήν τῆς παρούσης θεωρεῖται ἡ παρά τῷ αὐτῷ ἤ ἑτέρῳ ἐργοδότῃ διανυθεῖσα τοιαύτη ὑπό τήν ἀνωτέρω ἰδιότητα (Γεωπόνων Ἀνωτάτης Σχολῆς ἤ Μέσης Ἐκπαιδεύσεως).

2) Οἱ ὡς ἄνω βασικοί μισθοί προσαυξάνονται δι' ἐπιδόματος γάμου ἐκ ποσοστοῦ 10 ο/ο. Τό ἐπίδομα τοῦτο, ὅπερ δέν δύναται νά εἶναι ὑψηλότερον τῶν 400 δραχμῶν μηνιαίως, παρέχεται διά τήν μή ἐργαζομένην σύζυγον.

3) Τά ὑπό τῆς παραγράφου 1 τῆς παρούσης καθοριζόμενα κλιμάκια βασικῶν μισθῶν ἰσχύουν ἀπό 1ης Ἰανουαρίου 1965. Διά τό χρονικόν διάστημα ἀπό 11.1.1964 μέχρι 31.12.1964, ταῦτα ἰσχύουν μειωμένα κατά ποσοστόν 20 ο/ο.

4) Ὡς γεωπόνοι μέσης ἐκπαιδεύσεως (μεσογεωπόνοι) διά τήν ἐφαρμογήν τῆς παρούσης θεωροῦνται :

α) Οἱ ἀπόφοιτοι τῆς Ἀβερωφείου Γεωργικῆς Σχολῆς Λαρίσης, οἱ ἀποφοιτήσαντες μέχρι τοῦ χρόνου καταργήσεως αὐτῆς, δυνάμει τοῦ νόμου 1394)1944 (Φ.Ε.Κ 194)30.4.1944).

β) Οἱ ἀπόφοιτοι τῆς Μέσης Δενδροκομικῆς καί Ἀμπελουργικῆς Σχολῆς Πατρῶν, οἱ ἀποφοιτήσαντες μέχρι τοῦ χρόνου μετατροπῆς αὐτῆς εἰς Πρακτικόν Γεωργικόν Σχολεῖον, δυνάμει τοῦ ν.δ. 1817)1942 (Φ.Ε.Κ. Α' 253)5.10.1942).

γ) Οἱ ἀπόφοιτοι τῶν Ἐθνικῶν Ὀρφανοτροφείων τοῦ Ὑπουργείου Προνοίας, οἱ ἀποφοιτήσαντες μέχρι τοῦ ἔτους 1932, δυνάμει τοῦ νόμου 1643)1951 «περί τροποποιήσεως καί συμπληρώσεως τοῦ ἀ.ν. 1547)1950 περί συστάσεως Διευθύνσεως Γεωργικῶν Ἐφαρμογῶν καί Ἐκπαιδεύσεως, αἵτινες ἐξομοιοῦνται ὡς πρός τό πτυχίον καί τό ἐκ τούτου δικαιώματα μέ τούς ἀποφοίτους τῶν Μέσων Γεωργικῶν Σχολῶν.

5) Ἀπό τῆς ἰσχύος τῆς παρούσης καταργεῖται ἡ ὑπό τῆς ὑπ' ἀριθ. 46668)1960 ἀποφάσεως τῶν Ὑπουργῶν Συντονισμοῦ καί Ἐργασίας προβλεπομένη χορήγησις ἐπιδόματος διά τά τέκνα εἰς τούς περί ὧν πρόκειται ἡ παροῦσα μισθωτούς. Αἱ λοιπαί διατάξεις τῆς προδιαληφθείσης ἀποφάσεως, ἐφ' ὅσον δέν ἀντίκεινται εἰς τήν παροῦσαν, διατηροῦνται ἐν ἰσχύϊ.

6) Αἱ σήμερον καταβαλλόμεναι τακτικαί ἀποδοχαί εἰς τούς περί ὧν ἡ διένεξις μισθωτούς, ἐν τῷ συνόλῳ των λαμβανόμεναι, ἐφ' ὅσον ὑπολείπονται τοῦ συνόλου τῶν διά τῆς παρούσης καθοριζομένων ἀποδοχῶν, συμπληροῦνται μέχρι τοῦ ὕψους αὐτῶν, ἐάν δέ εἶναι ἀνώτεραι τούτων διατηροῦνται.

7) Ἡ ἰσχύς τῆς παρούσης, ὑπό τάς ἀνωτέρω διακρίσεις, ἄρχεται ἀπό 11 Ἰανουαρίου 1964. Αἱ ἐκ τῆς ἀναδρομικότητος προκύπτουσαι διαφοραί δύνανται νά ἐξοφληθοῦν εἰς 4 ἰσοπόσους μηνιαίας δόσεις, τῆς πρώτης καταβλητέας ἅμα τῇ δημοσιεύσει τῆς παρούσης διά τῆς Ἐφημερίδος

(*) Κατετέθη παρά τῷ Γραμματεῖ τοῦ Εἰρηνοδικείου Ἀθηνῶν, κατ' ἄρθρον 20 νόμου 3239)1955, συνταχθείσης τῆς ὑπ' ἀριθ. 54 τῆς 30.4.1965 πράξεως καταθέσεως, καί ἐκοινοποιήθη εἰς τό Ὑπουργεῖον Ἐργασίας τήν 6.5.1965.

τῆς Κυβερνήσεως ἢ τῷ νομίμῳ καταθέσει αὐτῆς εἰς τὸ Εἰρηνοδικεῖον Ἀθηνῶν.

Ἐκρίθη, ἀπεφασίσθη καὶ ἐγένετο.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 10 Φεβρουαρίου 1965

—

12)1965 Ἀπόφ. Δευτεροβαθμίου Διοικητικοῦ Διαιτητικοῦ Δικαστηρίου Ἀθηνῶν

Περὶ τῶν ὅρων ἀμοιβῆς τοῦ διδακτικοῦ προσωπικοῦ τῶν Τεχνικῶν καὶ Ἐπαγγελματικῶν Σχολῶν (*).

. . . . . .

Διὰ ταῦτα

Μεταρρυθμίζει τὴν ὑπ' ἀριθ. 37)1964 ἀπόφασιν τοῦ Π.Δ.Δ.Δ. Ἀθηνῶν, ἐκδοθεῖσαν εἰς ἐπίλυσιν διενέξεως μεταξὺ τῶν α) Ὁμοσπονδίας Ἐκπαιδευτικῶν Λειτουργῶν Ἑλλάδος καὶ β) Πανελληνίου Συνδέσμου Ἐκπαιδευτικῶν Λειτουργῶν Τεχνικῆς καὶ Ἐπαγγελματικῆς Ἐκπαιδεύσεως, ἀφ' ἑνός, καὶ ἀφ' ἑτέρου τῶν α) Ἐμπορικοῦ καὶ Βιομηχανικοῦ Ἐπιμελητηρίου Ἀθηνῶν καὶ β) Ἑνώσεως Ἱδρυτῶν Ἑλληνικῶν Ἰδιωτικῶν Τεχνικῶν καὶ Ἐπαγγελματικῶν Σχολῶν, ὡς ἀκολούθως :

1) Τὰ κατώτατα ὅρια μηνιαίου μισθοῦ τοῦ διδακτικοῦ προσωπικοῦ τῶν πάσης φύσεως καὶ βαθμίδος (ἐξαιρέσει τῆς Ἀνωτάτης) Τεχνικῶν καὶ Ἐπαγγελματικῶν Σχολῶν καθορίζονται ὡς ἀκολούθως :

Α' Κατηγορία

Διὰ τοὺς πτυχιούχους Πανεπιστημίου, Πολυτεχνείου, Παντείου, Α.Σ.Ο.Ε.Ε., Ἀνωτάτης Βιομηχανικῆς Σχολῆς, Ἀνωτάτης Γεωπονικῆς Σχολῆς καὶ τῶν τούτοις ἐξομοιουμένων Σχολῶν ἐσωτερικοῦ ἢ ἐξωτερικοῦ, δραχμαὶ 3.000.

Β' Κατηγορία

Διὰ τοὺς πτυχιούχους Σχολῶν Ὑπομηχανικῶν τοῦ Ε.Μ.Π. καὶ τοὺς τούτοις ἐξομοιωθέντας πτυχιούχους Σχολῶν Ἐργοδηγῶν, Σχολῶν Ραδιοηλεκτρολόγων, Παιδαγωγικῶν Ἀκαδημιῶν, Σ.Ε. Λ.Ε.Τ.Ε. (τοὺς κεκτημένους πτυχίον μέσης τεχνικῆς ἐκπαιδεύσεως), Σχολῶν Μηχανικῶν δετοῦς φοιτήσεως παλαιοῦ τύπου (ἔχοντας ὑπερπενταετῆ διδακτικὴν ὑπηρεσίαν), Σχολῶν Πλοιάρχων Ἐμπορικοῦ Ναυτικοῦ, ὡς καὶ οἱασδήποτε ἑτέρας Τεχνικῆς ἢ Ἐπαγγελματικῆς Σχολῆς, εἰς ἃς ἡ φοίτησις ἐπιτρέπεται μόνον εἰς τοὺς κατέχοντας ἀπολυτήριον Μέσης Ἐκπαιδεύσεως ἢ Μέσης Τεχνικῆς ἢ Ἐπαγγελματικῆς Σχολῆς, δραχμαὶ 2.550.

Γ' Κατηγορία

Διὰ τοὺς πτυχιούχους Μέσων Τεχνικῶν Σχολῶν ἢ Ἐπαγγελματικῶν Σχολῶν, ἤτοι Σχολῶν Ἐργοδηγῶν - Τεχνικῶν Βοηθῶν, Ἐμπορικοῦ Ναυτικοῦ νέου τύπου ἑτοῦς φοιτήσεως, ὡς καὶ οἱασδήποτε ἑτέρας Τεχνικῆς ἢ Ἐπαγγελματικῆς Σχολῆς, εἰς ἃς ἡ φοίτησις ἐπιτρέπεται μόνον εἰς τοὺς κατόχους ἐνδεικτικοῦ προαγωγῆς ἐκ τῆς Γ' τάξεως ἑξαταξίου Γυμνασίου (ἢ Ε' τάξεως ὑπαταξίου Γυμνασίου), ὡς καὶ διὰ τοὺς πτυχιούχους Σχολῶν Μηχανικῶν δετοῦς φοιτήσεως παλαιοῦ τύπου, τοὺς μὴ ἔχοντας συμπληρώσει δετῆ διδακτικὴν ὑπηρεσίαν, δραχμαὶ 2.250.

Δ' Κατηγορία

Διὰ τοὺς πτυχιούχους κατωτέρων Τεχνικῶν ἢ Ἐπαγγελματικῶν Σχολῶν, διὰ τὴν φοίτησιν εἰς τὰς ὁποίας ἀρκεῖ ἀπολυτήριον Δημοτικοῦ Σχολείου, τοὺς ἔχοντας ὥρα καὶ ὑπερπενταετῆ διδακτικὴν προϋπηρεσίαν, δραχμαὶ 1.650.

Ε' Κατηγορία

Διὰ τοὺς ἐμπειρικούς, μὲ 10ετῆ τοὐλάχιστον ἐργοστασιακὴν ἢ ἐπαγγελματικὴν πεῖραν τοῦ κλάδου των, δραχμαὶ 1.500.

2) Τὰ ὡς ἄνω καθοριζόμενα κατώτατα ὅρια μηνιαίων μισθῶν καταβάλλονται εἰς τοὺς περὶ ὧν ἡ παροῦσα μισθωτούς, ἐφ' ὅσον, κατὰ τὴν μετὰ τῆς Σχολῆς συμφωνίαν, ὑποχρεοῦνται εἰς 18ωρον ἐν συνόλῳ καθ' ἑβδομάδα διδασκαλίαν. Διὰ μείζονα ἢ ἐλάσσονα τῆς 18ώρου διδασκαλίας συμφωνίαν τὰ ὡς ἄνω κατώτατα ὅρια μισθῶν αὐξομειοῦνται ἀναλόγως.

3) Τὰ ὑπὸ τῆς παρούσης καθοριζόμενα κατώτατα ὅρια μηνιαίων μισθῶν καταβάλλονται εἰς τοὺς δικαιούχους δι' ἕκαστον μῆνα τοῦ σχολικοῦ ἔτους, δι' ὃ προσεληφθη ἢ καθ' ὃ διαρκεῖ ἡ μετὰ τῆς Σχολῆς ἐργασιακὴ σχέσις τούτων.

4) Τυχὸν καταβαλλόμεναι ἀποδοχαὶ ἀνώτεραι τῶν ὑπὸ τῆς παρούσης καθοριζομένων δὲν δύνανται νὰ μειωθῶσιν.

5) Ἡ ἰσχὺς τῆς παρούσης ἄρχεται ἀπὸ 19ης Μαΐου 1964. Αἱ ἐκ τῆς ἀναδρομικότητος τῆς ἰσχύος τῆς παρούσης προκύπτουσαι διαφοραὶ δύνανται νὰ ἐξοφληθῶσιν εἰς 4 ἰσοπόσους μηνιαίας δόσεις, τῆς πρώτης καταβλητέας ἅμα τῇ δημοσιεύσει αὐτῆς διὰ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως ἢ τῷ νομίμῳ καταθέσει της εἰς τὸ Εἰρηνοδικεῖον Ἀθηνῶν.

Ἐκρίθη, ἀπεφασίσθη καὶ ἐγένετο.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 20 Φεβρουαρίου 1965

(*) Κατετέθη παρὰ τῷ Γραμματεῖ τοῦ Εἰρηνοδικείου Ἀθηνῶν, κατ' ἄρθρον 20 νόμου 3239) 1955, συνταχθείσης τῆς ὑπ' ἀριθ. 53 τῆς 29.4.1965 πράξεως καταθέσεως, καὶ ἐκοινοποιήθη εἰς τὸ Ὑπουργεῖον Ἐργασίας τὴν 29.4.1965.

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ ΕΠΙ ΤΗΣ ΝΕΑΣ ΝΟΜΟΘΕΣΙΑΣ

ΚΥΡΙΟΝ ΕΠΑΓΓΕΛΜΑ ΜΙΣΘΩΤΟΥ ΩΣ ΠΡΟΫΠΟΘΕΣΙΣ ΑΣΦΑΛΙΣΕΩΣ

Ὑπὸ τῆς Συντάξεως

Διὰ τοῦ ἄρθρου 2 τοῦ προσφάτως ὑπὸ τῆς Βουλῆς ψηφισθέντος Νομοσχεδίου «περὶ προσθέτου παρὰ τῷ Ι.Κ.Α. προαιρετικῆς ἀσφαλίσεως, ὡς καὶ ἄλλων τινῶν μεταρρυθμίσεων τῆς περὶ Ι.Κ.Α. Νομοθεσίας», τὸ ὁποῖον, δημοσιευόμενον εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως, μέλλει, μετ' ὀλίγον, νὰ καταστῇ Νόμος τοῦ Κράτους, ἐπανεφέρθη ὁ ὅρος τοῦ ἀρχικοῦ «περὶ Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων» Νόμου 6298)1934 περὶ τῆς κατὰ κύριον ἐπάγγελμα ἀπασχολήσεως τοῦ μισθωτοῦ ὡς προϋποθέσεως τῆς αὐτοδικαίας καὶ ὑποχρεωτικῆς ἀσφαλίσεως, ἡ μὴ ἐπανάληψις τῆς ὁποίας εἰς τὸν ἀ.ν. 1846)1951 ἐδημιούργησεν, ὡς ἀναφέρεται εἰς τὴν Εἰσηγητικὴν Ἔκθεσιν τοῦ Νομοσχεδίου, ἐν τῇ πράξει πλῆθος ἀμφισβητήσεων.

Τὸ περίεργον εἶναι, ὅτι κατὰ τὴν εἰσηγητικὴν Ἔκθεσιν τοῦ ἀ.ν. 1846)1951 (ΕΕΔ 10, 696), ὁ ὁποῖος ἀπήλειψε τὴν γενικὴν προϋπόθεσιν περὶ «κυρίου ἐπαγγέλματος» τοῦ νόμου 6298)1934, ὁ ὅρος οὗτος ἀπηλείφθη, διότι ἐγέννα πολλὰς ἑρμηνευτικὰς δυσχερείας ἐν τῇ πράξει.

Ὁπωσδήποτε ἡ διάταξις τοῦ ἄρθρου 2 τοῦ ἀ.ν. 1846)1951 (ΕΕΔ 10, 637), ὡς τροποποιεῖται ἤδη, διατυποῦται ὡς ἑξῆς: «Εἰς τὴν ἀσφάλισιν τοῦ παρόντος νόμου ὑπάγονται ὑποχρεωτικῶς καὶ αὐτοδικαίως ὑπὸ τοὺς ἐν ἄρθρῳ 7 ὁριζομένους ὅρους καὶ προϋποθέσεις: α) Τὰ πρόσωπα, τὰ ὁποῖα ἐντὸς τῶν ὁρίων τῆς χώρας παρέχουν κατὰ κύριον ἐπάγγελμα ἐξηρτημένην ἐργασίαν ἔναντι ἀμοιβῆς, ὡς τοιαύτης νοουμένης καὶ τῆς παρεχομένης διὰ λογαριασμὸν Νομικῶν Προσώπων Δημοσίου Δικαίου, ἀδιαφόρως νομικῆς φύσεως τῆς σχέσεως (δημοσίου ἢ ἰδιωτικοῦ δικαίου).

Ἡ ἔννοια τοῦ κυρίου ἐπαγγέλματος δὲν ἀποκλείει τὴν ἀσφάλισιν προσώπων μὲ μειωμένην ἀπασχόλησιν, ἐφ' ὅσον δὲν ἔχουν ἄλλην κυρίαν πηγὴν βιοπορισμοῦ.

Ἐπὶ δυσχεροῦς διακρίσεως ἐξηρτημένης ἢ μὴ ἐργασίας ἢ τοῦ κυρίου ἢ μὴ ἐπαγγέλματος προσώπου τινὸς τοῦτο θεωρεῖται ὡς ὑπαγόμενον εἰς τὴν ἀσφάλισιν».

***

Εἶναι ἤδη ἐνδιαφέρον νὰ γνωσθοῦν αἱ ἐν τῇ Βουλῇ συζητήσεις, τὰς ὁποίας παραλαμβάνομεν ἐκ τῶν Πρακτικῶν τῆς Βουλῆς (συνεδρίασις 6 Μαΐου 1965), διὰ τὴν ἔννοιαν τῆς νομοθετηθείσης διατάξεως:

Δ. Βρανόπουλος (Βουλευτής): Κύριε Ὑπουργέ, νομίζω ὅτι πρέπει νὰ καθορισθῇ ἡ ἔννοια τῆς «κατ' ἐπάγγελμα ἐξηρτημένης ἐργασίας».

Γ. Μπακατσέλος (Ὑπουργὸς Ἐργασίας): Κύριε συνάδελφε, ἀφορᾷ αὐτούς, ποὺ δὲν ἐργάζονται κατὰ κύριον ἐπάγγελμα. Θέλει νὰ ἀποκλείσῃ αὐτούς, ποὺ δὲν ἐργάζονται κατὰ κύριον ἐπάγγελμα.

Δ. Βρανόπουλος (Βουλευτής): Ποῖος θὰ τὸ κρίνῃ αὐτό; Θὰ ἀφήσετε τὴν εὐχέρειαν εἰς τὸ Ι.Κ.Α.;

Γ. Μπακατσέλος (Ὑπουργὸς Ἐργασίας): Δὲν θὰ εἶναι εἰς τὴν αὐθαίρετον κρίσιν τοῦ Ι.Κ.Α. Ὑπάρχουν Ἐπιτροπαί, ποὺ θὰ κρίνουν.

Ι. Παπαδημητρίου (Βουλευτής): Κύριε Πρόεδρε, ὑποστηρίζω τὴν πρότασιν τοῦ κ. Βρανοπούλου, διότι ἔχομεν καὶ ἡμεῖς καταθέσει σχετικὴν τροπολογίαν. Πιστεύω καὶ ἐγώ, ὅτι θὰ δημιουργηθῇ εἰς τὸ μέλλον θέμα. Ἐφ' ὅσον ὑπάρχει ἐργοδοτικὴ εἰσφορὰ καὶ ἐφ' ὅσον εἶναι ἠσφαλισμένος, διατί θὰ τὸν ἀποκλείσωμεν ἀπὸ τὴν ἀσφάλισιν; Πιστεύω, ὅτι θὰ δημιουργηθῇ θέμα δι' ὅλους τοὺς ἐποχιακῶς ἐργαζομένους. Δι' αὐτὸν τὸν λόγον προτείνω, ὅπως ἐπανέλθωμεν εἰς τὸ καθεστὼς τοῦ νόμου 1846 εἰς τὸ θέμα τῆς ἐξηρτημένης ἐργασίας καὶ ὄχι κατὰ κύριον ἐπάγγελμα. Ἐρχόμεθα διὰ τοῦ ὑπὸ κρίσιν σχεδίου νόμου νὰ ἐπεκτείνωμεν τὴν ἀσφάλισιν καὶ ἀπὸ τὴν ἄλλην πλευρὰν ἀρναύμεθα εἰς χιλιάδας ἐργάτας νὰ ἀσφαλισθοῦν. Παρακαλῶ, κ. Πρόεδρε, νὰ ἐρωτηθῇ ἡ Βουλὴ δι' ἀναστάσεως, ἐὰν ἀποδέχεται τὴν διάταξιν τοῦ ὑπὸ κρίσιν Σχεδίου νόμου. Ἐγὼ πιστεύω, ὡς ἔχει ἡ διάταξις, θὰ ταλαιπωρήσῃ εἰς τὸ μέλλον χιλιάδας ἐργαζομένους, ἰδιαιτέρως τοὺς καπνεργάτας, οἱ ὁποῖοι ἐργάζονται ἐποχιακῶς.

Ι. Γιορδάνογλου (Βουλευτής): Ἡ ὁρολογία «κύριον ἐπάγγελμα» καὶ «ἐξηρτημένη ἐργασία» ἔχει πλήρως ξεκαθαρισθῇ καὶ δὲν νομίζω, ὅτι θὰ ὑπάρξῃ περὶ τούτου ἀμφισβήτησις. Ὑπάρχει περὶ τῆς ἐννοίας τῶν ὅρων τούτων σειρὰ ἀποφάσεων τῶν Ἀνωτάτων Δικαστηρίων καὶ δὲν νομίζω, ὅτι θὰ πρέπει ἡμεῖς νὰ καθορίσωμεν τὴν ἔννοιαν τῶν ὅρων τούτων. Ἐγὼ ὅμως ἔχω ἀντίρρησιν, ὅσον ἀφορᾷ τὴν β' παράγραφον. Ἡ θέσπισις τῆς διατάξεως αὐτῆς θὰ φέρῃ μεγάλην ἀναστάτωσιν. Αἱ ἐκδικαστικαὶ Ἐπιτροπαὶ καὶ οἱ δικασταὶ εἶναι ὑποχρεωμένοι ἑκάστοτε νὰ ἀποφαίνωνται, ἐὰν τις παρέχῃ κατ' ἐπάγγελμα ἐξηρτημένην ἐργασίαν. Τοιαῦται διατάξεις ἀποτελοῦν παγίδας καὶ παρακαλῶ τὸν κ. Ὑπουργὸν νὰ ἀπαλείψῃ τὴν διάταξιν αὐτήν.

Α. Μπουρνιᾶς (Βουλευτής): Δὲν συμφωνῶ μὲ τὴν γνώμην τοῦ προλαλήσαντος κ. συναδέλφου, ὅπως προκύπτει καὶ ἀπὸ τὸν θεσμὸν τοῦ Λογαριασμοῦ Προσθέτου Ἀσφαλίσεως, τὸν ὁποῖον εἰσάγει τὸ ἄρθρον 1, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τὸ οἰονεὶ «τεκμήριον ἀσφαλίσεως», τὸ ὁποῖον εἰσάγει τὸ ἄρθρον 2 § 2. Σκοπὸς τοῦ νομοσχεδίου εἶναι νὰ ἐπεκτείνῃ, κατὰ τὸ δυνατόν, τὴν

ἀσφάλισιν, ὁ σκοπὸς δὲ αὐτὸς εἶναι ἀξιέπαινος, διότι ἐπιδιωξίς μας πρέπει νὰ εἶναι νὰ μὴ ὑπάρχῃ τάξις ἢ πρόσωπον εἰς τὴν χώραν ἀνασφάλιστον. Κατὰ συνέπειαν εἶναι ὀρθὴ βασικῶς ἡ διάταξις τοῦ ἄρθρου 2 § 2, διότι ἐξυπηρετεῖ τὸν σκοπὸν αὐτόν, μὲ τὴν διαφορὰν ὅτι πρέπει νὰ προστεθῇ εἰς τὸ τέλος «ἐφ' ὅσον ἄλλως δὲν θὰ ἠσφαλίζετο εἰς ἄλλον Ὀργανισμόν».

Γενικώτερον καὶ αἱ διατάξεις τοῦ ἄρθρου 1 καὶ 2 καὶ τὸ Νομοσχέδιον ἐν γένει πρέπει νὰ χαιρετισθῇ ὡς ἀποτελοῦν ἕνα βῆμα πρὸς πραγμάτωσιν τοῦ ἀνωτέρω σκοποῦ. Διότι, πράγματι, οὐδεὶς πρέπει νὰ στερῆται τοῦ εὐεργετήματος τῆς ἀσφαλίσεως, εἴτε διότι δὲν προβλέπεται ἀσφάλισις τῆς τάξεώς του, εἴτε διότι δὲν ἔχουν τεθῇ τοιαῦται προϋποθέσεις (ἡλικία, ἡμερομίσθια, ποσοστὰ κλπ.), ὥστε νὰ τοῦ ἀποστεροῦν τὰ εὐεργετήματα.

Ι. Κ ο υ τ σ ο χ έ ρ α ς (Βουλευτής): Ὅταν ὡμίλει ὁ κ. Βρανόπουλος εἶπεν, ὅτι ἡ ἔννοια τῶν ὅρων «ἐξηρτημένη ἐργασία» καὶ «κατὰ κύριον ἐπάγγελμα» ἔχουν πλήρως ξεκαθαρισθῇ ἀπὸ τὴν παγίαν νομολογίαν. Συνεπῶς με εὑρίσκει ὡς πρὸς τοῦτο σύμφωνον ὁ κ. Ἰορδάνογλου. Δὲν συμφωνῶ ὅμως μὲ τὸν κ. Ἰορδάνογλου διὰ τὴν διαγραφὴν τοῦ ἐδαφίου 2 τῆς παραγράφου 2. Ἡ διάταξις αὐτὴ ἔχει καλῶς. Ἀποσκοπεῖ εἰς τὴν ἐπέκτασιν τῆς ἀσφαλίσεως εἰς ὅλας τὰς περιπτώσεις ἐκείνας, ποὺ δύναται νὰ γεννηθῇ ἀμφισβήτησις ὡς πρὸς τὴν ὁμαλογίαν τῆς ἐξηρτημένης ἐργασίας κατὰ κύριον ἐπάγγελμα.

Α. Χ α σ α π ί δ η ς (Βουλευτής): Ἐάν, κ. Ὑπουργέ, δεχθῆτε τὴν πρότασιν τοῦ κ. Μπουρνιᾶ, καθ' ἣν ἐν περιπτώσει ἀμφισβητήσεως θὰ ὑπάγεται εἰς τὴν ἀσφάλισιν μόνον ἐὰν ἄλλως ἡ περίπτωσις ἐκείνη δὲν θὰ ὑπάγεται εἰς ἄλλον Ἀσφαλιστικὸν Ὀργανισμόν, νομίζω τότε, ὅτι θὰ εἶναι δυνατὸν νὰ ἀπαλείψωμεν τὰς λέξεις «κατὰ κύριον ἐπάγγελμα».

Ι. Π α π α δ η μ η τ ρ ί ο υ (Βουλευτής): Ἡ δευτέρα παράγραφος τοῦ ἄρθρου 2 νομίζω, ὅτι εἶναι ἀπαραίτητος. Ἐκτὸς ὅμως αὐτοῦ, ἐπιμένω διὰ τὴν διαγραφὴν τῶν λέξεων «κατὰ κύριον ἐπάγγελμα». Φέρω πρὸς κατανόησιν τὸ ἑξῆς παράδειγμα: Εἶμαι καπνεργάτης καὶ ἐργάζομαι εἰς τὴν ἐργασίαν αὐτὴν ἐπὶ 4 μῆνας. Τοὺς ὑπολοίπους μῆνας ἐργάζομαι ὡς αἰτησιογράφος ἢ ὡς μανάβης. Εἰς τὴν περίπτωσιν αὐτὴν θὰ θεωρῶ, ὅτι παρέχω κατ' ἐπάγγελμα ἐξηρτημένην ἐργασίαν ἢ ὄχι; Εἶμαι ἐπαγγελματίας ἢ εἶμαι καπνεργάτης; Θὰ ὑπάρξῃ μέγα πρόβλημα μὲ τελικὸν ἀποτέλεσμα ἀνασφαλίστων ἐργαζομένων. Νὰ ἐπανέλθωμεν εἰς τὴν διάταξιν, τὴν ὁποίαν ἐφηρμόζαμεν ἀπὸ τὸ 1951, τὴν διάταξιν τοῦ νόμου 1846. Νὰ ἀπαλειφθῇ ἡ φράσις κατὰ κύριον ἐπάγγελμα καὶ νὰ μείνῃ ἡ ἐξηρτημένη ἐργασία.

Γ. Μ π α κ α τ σ έ λ ο υ ς (Ὑπουργὸς Ἐργασίας): Ὅσον ἀφορᾷ τὴν διάταξιν τοῦ ἄρθρου 2 ἡ προϋπόθεσις τοῦ κυρίου ἐπαγγέλματος ἐξετάζεται ὑπὸ τὸ καθεστὼς τοῦ ἀναγκαστικοῦ νόμου 1846, διότι δὲν ἐξεδόθησαν οἱ βάσει τοῦ νόμου προβλεπόμενοι Κανονισμοί. Θὰ ἤθελα ὅμως, διὰ νὰ διευκολύνω τὴν συζήτησιν, νὰ κάμω τὴν ἑξῆς δήλωσιν: Ἡ ἔννοια τοῦ κυρίου ἐπαγγέλματος δὲν ἀποκλείει τὴν ἀσφάλισιν προσώπων μὲ μειωμένην ἀπασχόλησιν, ἐφ' ὅσον δὲν ἔχουν ἄλλην κυρίαν πηγὴν βιοπορισμοῦ.

Ι. Π α π α δ η μ η τ ρ ί ο υ (Βουλευτής): Κύριε Ὑπουργέ, ἔχω βιοπορισμόν. Κάμνω ἀντίγραφα. Νομίζετε ὅτι...

Γ. Μ π α κ α τ σ έ λ ο υ ς (Ὑπουργὸς Ἐργασίας): Ἐὰν ἕνας συνταξιοῦχος ποὺ παίρνει 5.000 σύνταξιν καὶ ἐργάζεται ὡς λογιστὴς δι' ἓν χρονικὸν διάστημα, θὰ πρέπει νὰ τὸν ἀσφαλίσωμεν πάλιν;

Ι. Π α π α δ η μ η τ ρ ί ο υ (Βουλευτής): Ἐδῶ πρόκειται περὶ γενικοῦ θέματος.

Γ. Μ π α κ α τ σ έ λ ο υ ς (Ὑπουργὸς Ἐργασίας): Ἐφ' ὅσον δὲν ἔχουν ἄλλην κυρίαν πηγὴν βιοπορισμοῦ.

Ι. Π α π α δ η μ η τ ρ ί ο υ (Βουλευτής): Ἐγὼ σᾶς ἀνέφερα ἓν παράδειγμα.

Γ. Μ π α κ α τ σ έ λ ο υ ς (Ὑπουργὸς Ἐργασίας): Θὰ ἀσφαλισθῇ, ἐὰν τὸ ἀσκῇ κατὰ 4 μῆνας ὡς κύριον ἐπάγγελμα. Ἐὰν κάμνῃ τὸν οἰκοδόμον, θὰ ἀσφαλισθῇ ὡς οἰκοδόμος. Ἐὰν κάμνῃ τὸν μπακάλη, θὰ ἀσφαλισθῇ ὡς μπακάλης εἰς τὸ Τ.Ε.Β.Ε.

Ι. Π α π α δ η μ η τ ρ ί ο υ (Βουλευτής): Μὰ δὲν θὰ κάμῃ ὁ καπνεργάτης τὸν μπακάλη. Θὰ κάμῃ πρόχειρες δουλειές, αἱ ὁποῖαι δὲν ἀσφαλίζονται καὶ τελικῶς θὰ μείνῃ ἀνασφάλιστος. Ἐὰν κάμνῃ ἄλλην ἐργασίαν ὁπωσδήποτε θὰ ἀσφαλισθῇ.

Ὁ νόμος ἀπὸ τὴν στιγμὴ ποὺ θὰ φύγῃ ἀπὸ ἡμᾶς κ. Ὑπουργέ, ἄλλοι θὰ τὸν ἑρμηνεύουν.

Γ. Μ π α κ α τ σ έ λ ο υ ς (Ὑπουργὸς Ἐργασίας): Τὰ δικαστήρια λαμβάνουν πάντοτε ὑπ' ὄψιν των τὰς ἑρμηνευτικὰς δηλώσεις τῶν Ὑπουργῶν. Ἡ παράγραφος 2, ποὺ ἀνέφερεν ὁ κ. Ἰορδάνογλου, ὑπάρχει καὶ εἰς τὸν νόμον 1846 αὐτολεξεὶ καὶ ἰσχύει ἀκόμη. (Ἀναγινώσκει). Ἀποτελεῖ ἁπλῆν ἐπανάληψιν.

Τ. Κ ε φ α λ λ η ν ό ς (Βουλευτής): Κύριε Ὑπουργέ, λαμβάνω τὸν λόγον μὲ τὴν ἐλπίδα μήπως ἠμπορέσω καὶ δώσω κάποιαν λύσιν. Νομίζω, κ. Ὑπουργέ, ὅτι κατ' οὐσίαν δὲν ὑπάρχει διαφορά. Ἐὰν ὅμως αὔριον ὑπάρξῃ κάποια δυσχέρεια, δὲν θὰ ἠμπορέσετε πλέον νὰ ἐπέμβετε, ὁ Νόμος θὰ ἔχῃ φύγει. Ὁ ἀξιότιμος κ. Μπουρνιᾶς ἔδωσε μίαν ὀρθὴν λύσιν. Ἐὰν τὴν συνδυάσωμεν μὲ ὅσα λέτε καὶ σεῖς, θὰ εὕρωμεν τὴν μέσην ὀρθὴν λύσιν. Προτείνω τὰ ἑξῆς. «Τὰ πρόσωπα τὰ ὁποῖα...» (ἀναγινώσκει) καὶ δεύτερον, ἀντὶ νὰ λέμε περὶ δυσχερῶν διακρίσεως, θὰ εἴπωμεν, ἐὰν ἀμφισβητῆται τὸ κύριον ἐπάγγελμα θὰ δικαιοῦται ἀσφαλίσεως ὁ αἰτῶν, ἐφ' ὅσον δὲν εἶναι ἠσφαλισμένος εἰς οἱονδήποτε ἄλλον Ὀργανισμόν. Νὰ βάλετε ὡς προϋπόθεσιν τὸ ἐὰν δὲν ἀσφαλίζεται εἰς ἄλλον Ὀργανισμόν. Τὸ παράδειγμα τοῦ κ. Παπαδημητρίου εἶναι ὀρθόν.

Γ. Μ π α κ α τ σ έ λ ο υ ς (Ὑπουργὸς Ἐργασίας): Νὰ παρεμβληθῇ μεταξὺ τῆς διατάξεως τοῦ ἐδαφίου α' καὶ β' ἡ φράσις, τὴν ὁποίαν ἀνέγνωσα προηγουμένως ὡς ἑρμηνευτικὴν δήλωσιν καὶ νὰ εἴπωμεν: «Ἡ ἔννοια τοῦ κυρίου ἐπαγγέλματος δὲν ἀποκλείει τὴν ἀσφάλισιν προσώπων μὲ μειωμένην ἀπασχόλησιν, ἐφ' ὅσον δὲν ἔχουν ἄλλην κυρίαν πηγὴν βιοπορισμοῦ».

ΣΗΜΕΙΩΜΑΤΑ

Νομοθετικά

Είναι άξιον να σημειωθῇ ἰδιαιτέρως τὸ ὅτι διὰ τῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρου 24 § 7 τοῦ προσφάτου νόμου 4464)1965 «περὶ τροποποιήσεως διατάξεων τινων τοῦ Ὑπαλληλικοῦ Κώδικος κλπ.» (ἀνωτέρω σελ. 688) ἐρρυθμίσθη ἡ ἀποζημίωσις τῶν ἀπολυομένων καὶ ἐπὶ σχέσει ἰδιωτικοῦ δικαίου μισθωτῶν τοῦ Δημοσίου (καὶ τῶν Νομικῶν Προσώπων Δημοσίου Δικαίου) κατὰ τρόπον, ὁ ὁποῖος ἱκανοποιεῖ τὸ περὶ δικαίου συναίσθημα.

Ἐπὶ μακρὰ ἔτη, ἀπὸ τοῦ 1947, ἀφ' ὅτου ἰσχυσαν αἱ ὑπ' ἀριθ. 956)1947 καὶ 976)1947 Πράξεις τοῦ Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου, κυρωθεῖσαι μετὰ δύο ἔτη (πάλιν καλῶς!) διὰ τοῦ ἀ.ν. 913) 1949, οἱ μισθωτοὶ τοῦ Δημοσίου ὑπήγοντο εἰς ἰδιότυπον νομοθετικὸν καθεστώς, κατὰ παραβίασιν, δύναται νὰ σημειωθῇ, τῆς ἀρχῆς τῆς ἴσης ὑπὸ τοῦ Νομοθέτου μεταχειρίσεως, δικαιούμενοι τοῦ ἀπαραδέκτως δι' ἐργαζομένους ἀποκαλουμένου «βοηθήματος» τῶν ἀνωτέρω Πράξεων, ὡς νὰ ἐπρόκειτο περὶ ἀναξιοπαθούντων ἀτόμων, εἰς τοὺς ὁποίους, προσιδιάζει ὁ ὅρος «βοήθημα».

Εἶναι εὐχάριστον, ὅτι ὁ σύγχρονος Νομοθέτης κατενόησε τὴν ἀνάγκην νὰ ρυθμίσῃ ἀκριβοδικαίως τὸ ἐνδιαφέρον αὐτὸ θέμα καὶ νὰ ἐξισώσῃ τὰ δικαιώματα τῶν μισθωτῶν τούτων πρὸς ἐκεῖνα τῶν ἐν γένει μισθωτῶν, ἀφοῦ καὶ κατὰ τὰ λοιπὰ ἡ σχέσις των διέπεται ὑπὸ τῶν ἰδίων κανόνων τοῦ ἐργατικοῦ δικαίου.

Ἡ νέα αὐτὴ νομοθετικὴ ρύθμισις ἀναφέρεται καὶ εἰς τοὺς ἐπὶ σχέσει ἰδιωτικοῦ δικαίου μισθωτοὺς τῶν Νομικῶν Προσώπων Δημοσίου Δικαίου καὶ, ὡς ὁρίζει ἡ διάταξις, ἰσχύει ἐφεξῆς. Τοῦτο σημαίνει, ὅτι κατὰ πλάνην ὑπεστηρίζετο καὶ πρότερον, ὅτι αἱ διατάξεις τοῦ νόμου 2112)1920 εἶχον ἐφαρμογὴν εἰς τὴν περίπτωσιν (σχετικὴ καὶ ἡ ἀνωτέρω, σελ. 674, Α.Π. 216)1965), ἀλλ' ἀπομένει τὸ κέρδος, ὅτι ἐκταπεῖζονται πλέον αἱ ἐπὶ τοῦ θέματος ἀμφισβητήσεις καὶ καθίσταται ὁμαλὴ ἡ ἐφαρμογὴ τοῦ δικαίου.

Κώδιξ Ἐργασίας

Συμπληροῦται μὲ τὸ παρὸν τεῦχος ἡ δημοσίευσις τοῦ συνταχθέντος ὑπὸ τῆς κατὰ νόμον 4345) 1964 Συντακτικῆς Ἐπιτροπῆς Προσχεδίου Κώδικος Ἐργασίας, τὸ ὁποῖον προσεχῶς θὰ τεθῇ ὑπὸ τὴν κρίσιν τῆς ὁριισθείσης Ἀναθεωρητικῆς Ἐπιτροπῆς, ἀφοῦ προηγουμένως, κατὰ τὸ ἄρθρον 4 τοῦ νόμου, μελετηθῇ ὑπὸ τῶν ἐν αὐτῷ ὁριζομένων ἁρμοδίων πρὸς ἐφαρμογὴν τοῦ Ἐργατικοῦ Δικαίου Δικαστῶν, Δικηγορικῶν Συλλόγων, εἰδικῶν ἐπιστημόνων κλπ. διὰ τὰς ἐπὶ τοῦ Προσχεδίου παρατηρήσεις, ὑποδείξεις κλπ., αἱ ὁποῖαι καὶ θὰ διαβιβασθοῦν εἰς τὴν Ἀναθεωρητικὴν Ἐπιτροπήν.

Ἡ Ἐπιθεώρησίς μας περιλαμβάνει μεταξὺ τῶν παρακολουθούντων τὸ ἔργον της πλείστους ἀξίους τιμῆς διὰ τὴν νομικὴν καὶ κοινωνιολογικὴν μόρφωσίν των δικαστὰς καὶ ἐπιστήμονας καὶ ἐνδιαφερομένη νὰ βοηθήσῃ διὰ τὴν ὅσον τὸ δυνατὸν ἀρτιωτέραν σύνθεσιν τοῦ Κώδικος Ἐργασίας τοὺς παρακαλεῖ νὰ ἀποστείλουν εἰς αὐτὴν πρὸς δημοσίευσιν τὰς ἐκ τῆς μελέτης τοῦ Προσχεδίου παρατηρήσεις των, μὲ τὴν προσδοκίαν ὅτι θὰ συμβάλουν καὶ αὐτοὶ εἰς τὴν ἐκπόνησιν ἑνὸς σημαντικοῦ διὰ τὴν χώραν μας ἔργου.

ΝΕΑ ΒΙΒΛΙΑ

Κωνσταντίνου Τ. Καλαντζοπούλου, Καθηγητοῦ Ἀνωτάτης Βιομηχανικῆς Σχολῆς: *Κοινωνικὴ Ἀσφάλεια. Γενικαὶ Ἀρχαί.* Ἀθῆναι, 1965.

Τὸ δίκαιον τῆς κοινωνικῆς ἀσφαλείας ὀφείλει τὴν γένεσίν του, ὡς καὶ τὸ ἐργατικὸν δίκαιον, εἰς τὴν κοινωνικὴν πολιτικὴν τοῦ Κράτους πρὸς γενικωτέραν προστασίαν τῶν οἰκονομικῶς ἀσθενεστέρων τάξεων. Ἐνῷ ὅμως αἱ βασικαὶ γενεσιουργοὶ σκέψεις εἶναι κοιναὶ εἰς τὸ δίκαιον τῆς κοινωνικῆς ἀσφαλείας ἐπεκράτησαν διάφοροι ἀρχαί, εἰς τρόπον ὥστε νὰ καταστῇ τοῦτο ἰδιαίτερος κλάδος τοῦ δικαίου. Κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ ἐργατικὸν δίκαιον, τὸ ὁποῖον ἀναπτύσσεται κυρίως εἰς τὴν σφαῖραν τῆς ἰδιωτικῆς καὶ συλλογικῆς αὐτονομίας, εἰς τὸ ἀσφαλιστικὸν δίκαιον προέχει ἡ ἀναγκαστικὴ ἀσφαλιστικὴ σχέσις τοῦ ἀτόμου πρὸς τοὺς δημοσίου δικαίου φορεῖς τῆς κοινωνικῆς ἀσφαλείας. Τὴν ἀνεξαρτησίαν ταύτην τοῦ δικαίου τῆς κοινωνικῆς ἀσφαλείας ἐναντι τοῦ ἐργατικοῦ δικαίου, εἰς τὴν ὁποίαν ἀλλωστε ὀφείλεται καὶ ἡ ἰδιομορφία αὐτοῦ, τονίζει ὁ συγγραφεὺς εἰς τὰς σελ. 37 καὶ ἑπ. τοῦ ἀνωτέρω ἔργου του.

Ὁ συγγραφεύς, γνωστὸς διὰ τὴν μέχρι τοῦδε σημαντικὴν συμβολήν του εἰς τὴν ἐπιστημονικὴν ἔρευναν τοῦ κοινωνικοῦ δικαίου, διεξέρχεται εἰς τὸ ἀνὰ χεῖρας βιβλίον του μὲ ἐπιστημονικὴν εὐσυνειδησίαν καὶ ἀκρίβειαν ὅλα τὰ προβλήματα τὰ σχετικὰ μὲ τὰς διεπούσας τὸ δίκαιον τῆς κοινωνικῆς ἀσφαλείας ἀρχάς. Ἡ συγκριτικὴ ἔρευνα δὲν παραλείπεται ὑπὸ τοῦ συγγραφέως, τόσον διὰ τῆς παραθέσεως τῶν εἰς τὴν ξένην ἐφαρμοζομένων συστημάτων κοινωνικῆς ἀσφαλείας (σ. 15 ἑπ.), ὅσον καὶ διὰ τῆς εἰς τὰ καθέκαστον θέματα ἀναφορᾶς εἰς τὰς ἀλλαχοῦ ἰσχυούσας ρυθμίσεις καὶ δοθείσας λύσεις. Τὸ δίκαιον τῆς Κοινῆς Ἀγορᾶς λαμβάνεται ἰδιαιτέρως ὑπ' ὄψιν. Ἡ ἑλληνικὴ καὶ ξένη βιβλιογραφία παρατίθενται μετὰ τῆς μεγαλυτέρας δυνατῆς πληρότητος.

Εἰς τὸ ἰδιαιτέρως πτωχὸν εἰς δογματικὴν ἐπιστημονικὴν ἔρευναν ἑλληνικὸν δίκαιον τῆς κοινωνικῆς ἀσφαλείας τὸ βιβλίον τοῦ κ. Κ. Καλαντζοπούλου ἀποτελεῖ πολύτιμον συμβολήν.

Δ. Κ. Καλομοίρης
Δ. Ν., Δικηγόρος

Παραράματα

Εἰς τὴν ἀνωτέρω, σελ. 623, γνωμοδότησιν τῆς Ὁλομελείας τοῦ Νομικοῦ Συμβουλίου τοῦ Κράτους περὶ τῆς μεθόδου διαμορφώσεως περιοδικῶν ἀμοιβῶν ἐμμίσθων δικηγόρων παρελείφθη ἐκ παραδρομῆς νὰ σημειωθῇ, ὅτι συμμετεῖχεν εἰς τὴν σύνθεσιν τοῦ Νομικοῦ Συμβουλίου καὶ ὁ Ἀντιπρόεδρος αὐτοῦ κ. *Δ. Μαγγιώρος*.

ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ ΕΡΓΑΤΙΚΟΥ ΔΙΚΑΙΟΥ

ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΣ ΝΟΜΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

Διεύθυνσις
ΧΡΟΝΗΣ ΤΣΙΜΠΟΥΚΗΣ

Σύνταξις
ΤΑΣΟΣ ΤΣΙΜΠΟΥΚΗΣ

Τόμος 24 — Τεῦχος 12 (570)

Ἀθῆναι, 15 Ἰουνίου 1965

ΣΥΛΛΟΓΙΚΑΙ ΣΥΜΒΑΣΕΙΣ ΚΑΙ ΣΥΛΛΟΓΙΚΑΙ ΔΙΑΦΟΡΑΙ ΕΡΓΑΣΙΑΣ

[Ἀνασκόπησις μιᾶς τριακονταετοῦς ἐξελίξεως]

Ὑπὸ τοῦ κ. Δ. Κ. ΚΑΛΟΜΟΙΡΗ, Δ. Ν., Δικηγόρου

Συμπληροῦται ἐφέτος μία τριακονταετία, ἀφ' ὅτου ὁ Ἕλλην νομοθέτης ἐρρύθμισε τὸ πρῶτον τοὺς θεμελιώδεις διὰ τὴν ὕπαρξιν καὶ ἐξέλιξιν τοῦ Ἐργατικοῦ Δικαίου θεσμοὺς τῆς συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας καὶ τῆς ἐπιλύσεως τῶν κατὰ τὴν σύναψιν αὐτῆς ἀναφυομένων συλλογικῶν διαφορῶν. Ἔκτοτε ἡ ἐξέλιξις χαρακτηρίζεται ἀπὸ μίαν συνεχῆ ἐναλλαγὴν μεταξὺ ἐλευθερίας τοῦ συλλογικῶς διαπραγματεύεσθαι καὶ συμβάλλεσθαι καὶ κρατικοῦ καταναγκασμοῦ, ἐξικνουμένου εἰς τινας περιόδους μέχρι πλήρους ἐξαφανίσεως τῆς συμβατικῆς καὶ συνδικαλιστικῆς ἐλευθερίας. Τοῦτο ὡδήγησεν εἰς τὴν ἐξασθένησιν τῶν νεαρῶν συνδικαλιστικῶν ὀργανώσεων καὶ τὴν συγκέντρωσιν ὅλων τῶν σχετικῶν μὲ τὴν παροχὴν ἐξηρτημένης ἐργασίας θεμάτων εἰς χεῖρας τοῦ Κράτους.

Ἤδη διὰ τοῦ Προσχεδίου τοῦ Κώδικος Ἐργασίας ἐπιχειρεῖται μία νέα θεώρησις τῶν προβλημάτων τῆς συλλογικῆς συμβάσεως καὶ τῆς ἐπιλύσεως τῶν συλλογικῶν διαφορῶν. Τὴν βασικὴν σκέψιν τούτου ἀποτελεῖ ἡ μεγαλυτέρα κατὰ τὸ δυνατὸν ἐλευθερία τῶν ὀργανώσεων, τόσον ὅπως συμβάλλωνται, ὅσον καὶ ὅπως ἐπιλύουν τὰς μεταξὺ των διαφοράς. Τὸ ἔργον τοῦτο εἶναι δύσκολον καὶ βαρύ. Μόνον οὕτω ὅμως θὰ δυνηθοῦν αἱ ὀργανώσεις νὰ ἀνεύρουν τὸν ἀληθῆ των προορισμὸν καὶ τὴν θέσιν των εἰς τὸ σύγχρονον κοινωνικὸν Κράτος καὶ νὰ τηρηθῇ ἐπὶ τέλους ἡ τόσον ταλαιπωρηθεῖσα συνταγματικὴ ἐπιταγὴ τῆς συνδικαλιστικῆς ἐλευθερίας.

Κατωτέρω ἐπιχειρεῖται μία σύντομος ἐπισκόπησις τοῦ δικαίου τῶν συλλογικῶν συμβάσεων καὶ τῶν συλλογικῶν διαφορῶν ἐργασίας διὰ μέσου τῆς διαρρευσάσης τριακονταετίας.

Α'. Ἡ ἐξέλιξις τῆς νομοθεσίας τῶν συλλογικῶν συμβάσεων ἐργασίας

Βιβλιογραφία:

Κασιμάτη, Ἡ συλλογικὴ σύμβασις ἐργασίας ὡς θεσμὸς τοῦ συγχρόνου δικαίου, 1932, σ. 25 ἑπ.· Καποδίστρια, Ἑρμηνεία Ἐργατικοῦ Δικαίου, 1937, σ. 185 ἑπ.· τοῦ αὐτοῦ, Ἡ συλλογικὴ σύμβασις, 1940· τοῦ αὐτοῦ, ΕρμΑΚ, ἄρθρον 680, σημ. 1 - 5· Ἀγαλλοπούλου, Εἰσαγωγή, σ. 58 ἑπ. (61)· Πορτόλου, Ἡ ρύθμισις τῆς ἐργασίας διὰ συλλογικῶν συμβάσεων, 1939, σ. 1 ἑπ., 27 ἑπ.· Ligeropoulos, Chronique de la législation hellénique concernant le droit privé, revue trimestrielle du droit civil, 1950, σ. 415· Spyropoulos, La Réglementation des convention collectives et des différends collectifs du travail en Grèce, Rivista di diritto del lavoro II, σ. 479 ἑπ.· Τσιμπούκη, Κῶδιξ συλλογικῶν συμβάσεων, 1947· τοῦ αὐτοῦ, Νομοθετικὰ συστήματα καθορισμοῦ ἀποδοχῶν, ΕΕΔ 8, σ. 303 ἑπ.· Βασιλείου, Συλλογικαὶ συμβάσεις καὶ ὑπουργικαὶ ἀποφάσεις, ΕΕΔ 7, σ. 194 ἑπ.· Calomiris, Der normative Teil des Tarifvertrages, 1955, σ. 57 ἑπ.· τοῦ αὐτοῦ Zur Rechtsnatur des Tarifvertrages im griechischen Recht, RdA 58, σ. 268 ἑπ.· Καλομοίρη, Ἡ νέα νομοθετικὴ ρύθμισις τῶν συλλογικῶν συμβάσεων ἐργασίας, ΕΕΔ 14, σ. 681 ἑπ., 737 ἑπ., 801 ἑπ.· τοῦ αὐτοῦ, Ἡ ἐπίδρασις τοῦ Ἐργατικοῦ Δικαίου ἐπὶ τῆς παραγωγῆς, ΕΕΔ 22, σ. 1361 ἑπ., 1325 ἑπ., Τρίμη, Αἱ συλλογικαὶ συμβάσεις ἐργασίας, 1958, σ. 16 ἑπ. Διὰ τὴν ἱστορίαν τῆς συλλογικῆς συμβάσεως βλ. Hueck-Nipperdey, II[6], σ. 158· Gossmann, Zur Geschichte des

Tarifvertrags, ἐν Kaskel. Hauptfragen des Tarifrechts, σ. 1 ἑπ.· Sinzheimer. Arbeitstarifgesetz, σ. 40.

I. Ἡ συλλογικὴ σύμβασις εἶναι θεσμὸς τοῦ συγχρόνου δικαίου. Ἡ ἐξέλιξίς της ὀφείλεται εἰς τὴν ἀνάπτυξιν καὶ σύγχρονον διαμόρφωσιν τῆς οἰκονομίας. Εἰς τὴν γένεσιν καὶ ἀνάπτυξιν τοῦ θεσμοῦ τῶν συλλογικῶν συμβάσεων ἰδιαιτέρως συνέτεινεν ἡ περὶ τὸ τέλος τοῦ 19ου καὶ τὰς ἀρχὰς τοῦ 20οῦ αἰῶνος συντελεσθεῖσα ραγδαιοτάτη βιομηχανικὴ πρόοδος. Κατ' αὐτὴν ἀκριβῶς τὴν περίοδον ἐμφανίζονται αἱ πρῶται ἑνώσεις τῶν ἐργαζομένων, συγχρόνως δὲ μὲ αὐτὰς καὶ αἱ πρῶται συλλογικαὶ συμβάσεις.

Μετὰ τὴν εἰς τὴν πρᾶξιν ἐμφάνισιν τῶν συλλογικῶν συμβάσεων ἐπακολουθεῖ ἡ νομοθετικὴ ρύθμισις αὐτῶν. Πρώτη προέβη εἰς νομοθετικὴν ρύθμισιν τῶν συλλογικῶν συμβάσεων ἡ Ἑλβετία διὰ τῶν ἄρθρων 322 καὶ 323 τοῦ ἀναθεωρηθέντος Κώδικος τῶν Ἐνοχῶν τῆς 30.3.1911. Ἐπηκολούθησεν ἡ ρύθμισις ἐν Γερμανίᾳ (Tarifvertragsverordnung ν. 23.12 1918), Αὐστρία (Gesetz ν. 18.12.1919), Γαλλία (Lois τῆς 25.3.1919, 25.6.1919, δι' ὧν προσετέθησαν εἰς τὸν Gode du Travail τὰ ἄρθρα 31 ἑπ.).

Παρ' ἡμῖν ὁ θεσμὸς ἐμφανίζεται πολὺ ἀργότερον, παρουσιάζει δὲ ἐναντι τῶν χωρῶν τῆς Δυτικῆς Εὐρώπης τὴν ἰδιορρυθμίαν, ὅτι, ἐνῷ εἰς αὐτὰς ἡ ἐν τῇ πράξει σύναψις συλλογικῶν συμβάσεων προηγήθη τῆς νομοθετικῆς ρυθμίσεως, παρ' ἡμῖν προηγεῖται ἡ νομοθετικὴ πρόβλεψις καὶ ρύθμισις καὶ ἕπεται ἡ σύναψις συλλογικῶν συμβάσεων. Τοῦτο κυρίως ὀφείλεται εἰς τὴν καθυστέρησιν τῆς ἀναπτύξεως τῶν καταλλήλων διὰ τὴν δημιουργίαν ἐργατικοῦ κινήματος οἰκονομικῶν προϋποθέσεων (1).

Ἐν τῇ ἐξελίξει τοῦ θεσμοῦ τῶν συλλογικῶν συμβάσεων διακρίνομεν τέσσαρας περιόδους: 1913 - 1935, 1935 - 1940, 1940 - 1952 καὶ 1952 - 1964 (2).

II. Ἡ πρώτη περίοδος χαρακτηρίζεται ἀπὸ τὴν ἀναγνώρισιν τοῦ δικαιώματος συνάψεως συλλογικῶν συμβάσεων καὶ ἀπὸ τὴν προσπάθειαν πρὸς νομοθετικὴν ρύθμισιν αὐτῶν.

1. Τὴν σύναψιν συλλογικῶν συμβάσεων ἐργασίας ἐπειράθη νὰ ρυθμίσῃ ἐν γενικαῖς γραμμαῖς κατὰ τὸ πρότυπον τοῦ Ἑλβετικοῦ Κώδικος τῶν ἐνοχῶν τὸ ἐν ἔτει 1913 καταρτισθὲν προσχέδιον νόμου περὶ «συμβάσεως ἐργασίας» διὰ τῶν ἄρθρων 4 καὶ 5 αὐτοῦ. Ἡ ματαίωσις ὅμως τῆς ψηφίσεως τούτου δὲν κατέστησε δυνατὴν τὴν νομοθετικὴν ρύθμισιν τῶν συλλογικῶν συμβάσεων.

2. Πρῶτος ὁ νόμος 281)1914 (ἄρθρον 20 ὑπὸ ε') «περὶ σωματείων» ἀνεγνώρισεν εἰς τὰ ἐπαγγελματικὰ σωματεῖα τὸ δικαίωμα νὰ συνάπτουν «ὁμαδικὰς συμβάσεις» ἐργασίας μετὰ προσώπων φυσικῶν ἢ νομικῶν ἢ μετ' ἀντιπροσώπων ὁμάδων, καθορίζουσας τοὺς ὅρους τῆς ἐργασίας τοῦ ἑτέρου τῶν μερῶν, ἤτοι προσλήψεως καὶ ἀποβολῆς ἢ ἀποχωρήσεως ἐργατῶν, πληρωμῆς τοῦ μισθοῦ αὐτῶν, ὡρῶν ἐργασίας κλπ. Τὰ αὐτὰ ἀκριβῶς ἐπανέλαβε καὶ τὸ β.δ. τῆς 15)20 Μαΐου 1920 «περὶ ἐπαγγελματικῶν σωματείων» (ἄρθρον 43 § 2 ὑπὸ γ'). Ἂν καὶ ὁ νόμος ὡμίλει περὶ ὁμαδικῶν συμβάσεων, οὐδεμία ἐν τούτοις δύναται νὰ γεννηθῇ ἀμφιβολία, ὅτι ἐννοεῖ τὰς συλλογικὰς συμβάσεις. Τὸ γεγονὸς ὅτι ἐγένετο κατωτέρω λόγος περὶ συμβάσεων «καθοριζουσῶν τοὺς ὅρους τῆς ἐργασίας τοῦ ἑτέρου μέρους» καθιστᾷ πρόδηλον, ὅτι ὁ νομοθέτης εἶχεν ὑπ' ὄψιν του κανονιστικὰς συμβάσεις ἐργασίας. Περὶ τοιούτων κανονιστικῶν συμβάσεων, πλὴν ὅμως εὐρυτέρων, μὴ ἀφορωσῶν μόνον εἰς τὸν καθορισμὸν τῶν ὅρων ἐργασίας, ἀλλ' εἰς τὴν γενικωτέραν ἐπιδίωξιν καὶ προάσπισιν τῶν σωματειακῶν συμφερόντων, πρόκειται καὶ εἰς τὴν περίπτωσιν τοῦ ἄρθρου 43 τοῦ νόμου 281)1914. Ἐν προκειμένῳ δέον νὰ σημειωθῇ, ὅτι ὑπὸ τὸ κράτος τῶν διατάξεων τούτων οὐδεμία συλλογικὴ σύμβασις ἐργασίας συνήφθη.

3. Πολὺ ἀργότερον, ἐν ἔτει 1927, ὑπεβλήθη εἰς τὴν Βουλὴν νομοσχέδιον, ρυθμίζον τὴν συλλογικὴν σύμβασιν ἐργασίας. Τοῦτο ἀποτελοῦν κακότεχνον μετάφρασιν τοῦ γαλλικοῦ νόμου τοῦ 1919 δὲν ἐψηφίσθη.

4. Τέλος περὶ συλλογικῶν συμβάσεων ἐργασίας, εἰδικῶς ὅμως διὰ τοὺς ναυτεργάτας, προέβλεπον οἱ νόμοι 6059)1934 (ἄρθρον 13) καὶ 6209)1935 (ἄρθρον 6). Εἰς ἀμφοτέρας ὅμως τὰς διατάξεις δὲν ἐπρόκειτο περὶ εἰδικωτέρας ρυ-

(1) Βλ. *Καλομοίρην*, ΕΕΔ **22**, σ. 1433 ἑπ.

(2) Πρβλ. *Τρίμην*, ἔνθ' ἀνωτ., σ. 18 ἑπ.

θμίσεως τῶν συλλογικῶν συμβάσεων, ἀλλ' ἁπλῶς περὶ ἀναγνωρίσεως τοῦ δικαιώματος συνάψεως τοιούτων ὑπὸ τῶν ἀνεγνωρισμένων ὀργανώσεων. Αἱ ἐν λόγῳ συμβάσεις ἔδει νὰ κυροῦνται ἐν ὅλῳ ἢ ἐν μέρει διὰ διατάγματος, ἐκδιδομένου τῇ προτάσει τοῦ Ὑπουργοῦ τῶν Ναυτικῶν.

ΙΙΙ. 1. Ἡ συλλογικὴ σύμβασις ἐρρυθμίσθη νομοθετικῶς πρῶτον διὰ τοῦ ἀ.ν. τῆς 16)21 Νοεμβρίου τοῦ 1935.

Τὰ κύρια χαρακτηριστικὰ τῆς πρώτης αὐτῆς νομοθετικῆς ρυθμίσεως τῆς συλλογικῆς συμβάσεως ἦσαν τὰ ἑξῆς:

α) Ἡ συλλογικὴ σύμβασις ἐργασίας ἀποτελεῖ σύμβασιν, καταρτιζομένην ἐλευθέρως μεταξὺ ἑνὸς ἢ πλειόνων ἐργοδοτῶν ἢ μιᾶς ἢ πλειόνων ἐργοδοτικῶν ὀργανώσεων ἀφ' ἑνὸς καὶ μιᾶς ἢ πλειόνων ὀργανώσεων μισθωτῶν ἀφ' ἑτέρου.

β) Ἡ συλλογικὴ σύμβασις συνάπτεται ἐγγράφως.

γ) Ἡ συλλογικὴ σύμβασις ἰσχύει ἀπὸ τῆς καταθέσεως αὐτῆς παρὰ τῷ Γραμματεῖ τοῦ Εἰρηνοδικείου τοῦ τόπου τῆς καταρτίσεώς της.

δ) Ἡ συλλογικὴ σύμβασις εἶχεν ὡρισμένον περιεχόμενον: 1) περιέχει τοὺς ὅρους, τοὺς ὁποίους δέον νὰ περιέχουν αἱ συμβάσεις ἐργασίας (κανονιστικὸν μέρος), 2) ἐκτὸς τῶν ὅρων τούτων ἡ συλλογικὴ σύμβασις ἐγέννα διὰ τὰς συναπτούσας αὐτὴν ὀργανώσεις ὡρισμένας ὑποχρεώσεις, ἀποβλεπούσας κυρίως εἰς τὴν τήρησιν αὐτῆς (ἐνοχικὸν μέρος).

ε) Ἡ συλλογικὴ σύμβασις ἠδύνατο νὰ κηρυχθῇ γενικῶς ὑποχρεωτική, ἐὰν ὑπ' αὐτῆς δεσμεύωνται ἐργοδόται ἀπασχολοῦντες τὰ 3)5 τῶν μισθωτῶν τοῦ ἐπαγγέλματος.

2. Τὴν πρώτην αὐτὴν ρύθμισιν δὲν ἤργησαν νὰ ἀκολουθήσουν καὶ αἱ δύο πρῶται γενικαὶ ἐθνικαὶ συλλογικαὶ συμβάσεις ἐργασίας, αἵτινες καθώρισαν τὰ κατώτατα ὅρια μισθῶν, ἡ μὲν πρώτη τῶν ἐργατῶν, ἡ δὲ δευτέρα τῶν ὑπαλλήλων ὁλοκλήρου τῆς χώρας. Ὡς ἦτο φυσικόν, ἐκ τῆς συνάψεως τῶν ἐν λόγῳ συλλογικῶν συμβάσεων ἀνέκυψαν πλεῖστα προβλήματα, ἅτινα δὲν δύνανται νὰ ἀποτελέσουν θέμα ἐρεύνης ἐν προκειμένῳ. Θὰ ἀρκεσθῶμεν νὰ ἀναφέρωμεν, ὅτι αἱ δύο πρῶται συλλογικαὶ συμβάσεις ἐργασίας ἐκυρώθησαν διὰ τοῦ ἀ.ν. 99 τῆς 26ης Αὐγούστου 1936. Ἐν τῷ μεταξὺ ὁ θεσμὸς τῶν συλλογικῶν συμβάσεων ἤρχισε νὰ ἐξαπλοῦται. Πλεῖσται μικροτέρας σημασίας εἰδικαὶ συλλογικαὶ συμβάσεις συνήφθησαν, ἐξυπηρετοῦσαι μεγάλως τὰς πρακτικὰς ἀνάγκας καὶ καλύπτουσαι μεγάλον ἀριθμὸν μισθωτῶν. Καὶ αὐταὶ αἱ συλλογικαὶ συμβάσεις ἐκυρώθησαν διὰ νόμου (ἀ.ν. 866)22.11.1937).

3. Τὸ βασικὸν νομοθέτημα τοῦ 1935 δὲν παρέμεινεν ἐπὶ μακρὸν ὡς εἶχε. Πλεῖσται διατάξεις ἦλθον νὰ τὸ συμπληρώσουν καὶ τὸ τροποποιήσουν. Οὕτω ἐδημιουργήθη διασπορὰ τοῦ δικαίου τῶν συλλογικῶν συμβάσεων.

Αἱ διατάξεις αὐταὶ εἶναι:

α) Ὁ ἀ.ν. 99)1936 «περὶ κυρώσεως συλλογικῶν συμβάσεων ἐργασίας».

β) Ὁ ἀ.ν. 547)1937 «περὶ τροποποιήσεως καὶ συμπληρώσεως διατάξεων ἐργατικῶν τινων νόμων». Ὁ νόμος οὗτος ὥρισεν, ὅτι ἡ παράβασις τῆς συλλογικῆς συμβάσεως συνιστᾷ ἀδίκημα διωκόμενον ποινικῶς.

γ) Ὁ ἀ.ν. 866)1937, δι' οὗ εἰς τὸν περὶ συλλογικῶν συμβάσεων νόμον προσετέθησαν ὡρισμέναι διατάξεις, ἐκυρώθησαν ὅλαι αἱ μέχρι τῆς ἰσχύος αὐτοῦ συναφθεῖσαι συλλογικαὶ συμβάσεις καὶ ἡρμηνεύθη αὐθεντικῶς ὁ ἀ.ν. 99)1936.

δ) Τὴν πλέον σημαντικὴν συμπλήρωσιν τοῦ δικαίου τῶν συλλογικῶν συμβάσεων ἐπέφερεν ὁ ἀ.ν. 1367)1938.

αα) Δι' αὐτοῦ διακρίνονται τὸ πρῶτον αἱ συλλογικαὶ συμβάσεις εἰς ἐθνικὰς γενικάς, ἐθνικὰς ὁμοιοεπαγγελματικάς, τοπικὰς γενικάς, ἢ γενικωτέρας σημασίας, εἰς τοπικὰς ὁμοιοεπαγγελματικὰς καὶ εἰς εἰδικάς.

ββ) Κατ' ἀπομίμησιν τοῦ γαλλικοῦ δικαίου τῶν συλλογικῶν συμβάσεων καθιεροῦται ἡ ἔννοια τῶν γενικωτέρας σημασίας ἐπαγγελματικῶν ὀργανώσεων καὶ τῶν ἀντιστοίχων συλλογικῶν συμβάσεων.

γγ) Καθιεροῦται ἡ ἐποπτεία τοῦ Ὑφυπουργοῦ τῆς Ἐργασίας κατὰ τὴν κατάρτισιν τῶν γενικωτέρας σημασίας συλλογικῶν συμβάσεων, ὡς ἐπίσης καὶ κατὰ τὴν ἐφαρμογὴν τῶν λοιπῶν τοιούτων.

δδ) Εἰσάγεται ἰδιόρρυθμος τρόπος ἐπεκτάσεως τοῦ κύκλου τῶν ὑπὸ τῆς συλλογικῆς συμβάσεως δεσμευομένων προσώπων

διὰ τῆς ὑπογραφῆς αὐτῆς παρουσίᾳ τοῦ Ὑφυπουργοῦ τῆς Ἐργασίας.

Χαρακτηριστικὸν τοῦ νόμου 1367)1938 εἶναι ἡ καθιέρωσις ἰσχυρᾶς παρεμβάσεως τῆς Διοικήσεως κατὰ τὴν σύναψιν καὶ ἐκτέλεσιν τῶν συλλογικῶν συμβάσεων. Ἐκτοτε δὲν κατέστη δυνατὴ ἡ πλήρης ἀπαλλαγὴ τοῦ δικαίου τῶν συλλογικῶν συμβάσεων ἀπὸ τὸν κρατικὸν παρεμβατισμόν.

IV. 1. Τὸ σύστημα τῆς συνάψεως ἐλευθέρων συλλογικῶν συμβάσεων ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ ἀ.ν. τοῦ 1935 καὶ τῶν λοιπῶν τροποποιητικῶν αὐτοῦ διατάξεων ἀτονεῖ καὶ περιπίπτει εἰς ἀχρησίαν κατὰ τὴν μεσολαβήσασαν μεταξὺ 1940 καὶ 1952 περίοδον. Ὁ πόλεμος, ἡ κατοχὴ καὶ αἱ μετέπειτα ἀνώμαλοι συνθῆκαι δὲν ἐπιτρέπουν τὴν σύναψιν συλλογικῶν συμβάσεων. Κυρίως ἐλλείπουν αἱ εὐνοοῦσαι τὴν σύναψιν τῶν συλλογικῶν συμβάσεων οἰκονομικαὶ συνθῆκαι καὶ ἡ ἀπαραίτητος συνδικαλιστικὴ δρᾶσις.

Κατὰ τὴν περίοδον αὐτὴν ἐφηρμόσθη ἡ μέθοδος τοῦ κρατικοῦ καθορισμοῦ τοῦ ὕψους τῆς ἀμοιβῆς τῆς ἐργασίας. Τὸ Κράτος, ἰδίᾳ διὰ τῶν διοικητικῶν αὐτοῦ ὀργάνων, νομίμως ἐξουσιοδοτηθέντων, ἐξέδιδε πληθὺν διοικητικῶν πράξεων, καθοριζουσῶν τοὺς μισθοὺς καὶ τὰς λοιπὰς πρὸς τοὺς μισθωτοὺς παροχάς.

Τὸ σύστημα τοῦτο ἦτο ἐπιβεβλημένον ἐκ τῶν οἰκονομικῶν κυρίως συνθηκῶν. Καὶ ἂν ἔτι τὰ σωματεῖα τῶν μισθωτῶν καὶ ἐργοδοτῶν ἦσαν εἰς θέσιν νὰ ἀναπτύξουν τὴν συνδικαλιστικήν των δραστηριότητα, ὁ ἀπαιτούμενος διὰ συλλογικὰς διαπραγματεύσεις χρόνος ἐξέθετεν εἰς κίνδυνον αὐτὴν ταύτην τὴν ὕπαρξιν τῶν ἐργαζομένων. Πρὸς ἀποτροπὴν τῶν ἐκ τοῦ πληθωρισμοῦ καταστρεπτικῶν συνεπειῶν ἦτο ἀναγκαῖον σύστημα εὐκίνητον καὶ ταχύ, ἐπιτρέπον τὴν ἄμεσον ἀναπροσαρμογὴν τῶν μισθῶν εἰς τὰς αὐξομειώσεις τοῦ τιμαρίθμου. Τοιαύτας μεθόδους μόνον ἡ Διοίκησις δύναται νὰ ἐφαρμόσῃ.

2. Τὸ σύστημα τοῦτο τοῦ καθορισμοῦ τῆς ἀμοιβῆς τῶν μισθωτῶν εἰσήχθη διὰ τοῦ ν.δ. 310)22.23.7.1941 (3). Δι' αὐτοῦ, πρὸς παρακολούθησιν τῶν διακυμάνσεων τοῦ κόστους τῆς ζωῆς, ἐπετράπη, ὅπως δι' ἀποφάσεων τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας, δημοσιευομένων εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως, καθορίζεται ποσὸν ἢ ποσοστὸν αὐξήσεων ἐπὶ τῶν καταβαλλομένων ἑκάστοτε εἰς τοὺς πάσης φύσεως μισθωτοὺς ἀποδοχῶν ἢ ἐπὶ τῶν καθοριζομένων διὰ τῶν ἐν ἰσχύϊ συλλογικῶν συμβάσεων καὶ διαιτητικῶν ἀποφάσεων. Σχετικὸν εἶναι καὶ τὸ ν.δ. 783) 11.12.1941 (4) δι' οὗ ὁ Ὑπουργὸς Ἐργασίας ἐξουσιοδοτήθη, ὅπως δι' ἀποφάσεών του καθορίζῃ βραχύτερα τῶν ἤδη προβλεπομένων χρονικὰ ὅρια καταβολῆς τοῦ μισθοῦ.

3. Ἐξέλιξιν τῆς ἀνωτέρω νομοθεσίας τοῦ καθορισμοῦ τῶν ἀποδοχῶν ἀναλόγως τῶν οἰκονομικῶν συνθηκῶν διὰ διοικητικῶν πράξεων ἀποτελεῖ ὁ ἀ.ν. 28)14.11. 1944 (5). Ὁ νόμος οὗτος, ὅστις ἐξεδόθη εὐθὺς μετὰ τὴν ἀπελευθέρωσιν, ἐξουσιοδοτεῖ τοὺς Ὑπουργοὺς Ἐργασίας καὶ Οἰκονομικῶν, ὅπως διὰ κοινῶν ἀποφάσεών των, δημοσιευομένων εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως, καθορίζουν τοὺς μισθοὺς καὶ τὰ ἡμερομίσθια, προσαυξήσεις κλπ. τῶν ὑπαλλήλων, ἐργατῶν, τεχνιτῶν καὶ παντὸς ὑπαλληλικοῦ προσωπικοῦ ἰδιωτικῶν ἐπιχειρήσεων. Ὑπὸ τὸ κράτος τοῦ ν. 28)1944 ἐξεδόθησαν πλεῖσται ὑπουργικαὶ ἀποφάσεις ἀναπροσαρμόζουσαι ἑκάστοτε τὰς ἀμοιβὰς τῶν μισθωτῶν πρὸς τὸν διαρκῶς κατὰ τὴν περίοδον ταύτην ὑψούμενον τιμάριθμον.

Ἐν προκειμένῳ πρέπει νὰ μνημονευθοῦν καὶ οἱ ἀ.ν. 866)1946 «περὶ αὐθεντικῆς ἑρμηνείας τοῦ ἄρθρου 1 ἀ.ν. 28)1944(6), νόμος 1777)1951 «περὶ συμπληρώσεως τῶν διατάξεων τοῦ ἀ.ν. 28)1944 καὶ τοῦ ἄρθρου μόνου τοῦ ἀ.ν. 866)1946» (7) καὶ νόμος 1901)1951 «περὶ κυρώσεως τοῦ νόμου 1777)1951 (8).

4. Μόλις τὸ 1947 ἐπανελήφθη τὸ σύστημα τῶν συλλογικῶν διαπραγματεύσεων τῇ μεσολαβήσει τοῦ Κράτους. Τρία μέρη μετέχουν εἰς τὰς διαπραγματεύσεις: Τὸ Κράτος, οἱ ἐργοδόται καὶ οἱ ἐργαζόμενοι. Αἱ δύο πρῶται ἐθνικαὶ γενικαὶ συλλογικαὶ συμβάσεις συνήφθησαν τὸν Νοέμβριον τοῦ

(3) Βλ. ΕΕΔ 1, 19.

(4) Βλ. ΕΕΔ 1, 281.
(5) Βλ. ΕΕΔ 3, 625.
(6) Βλ. ΕΕΔ 5, 57.
(7) Βλ. ΕΕΔ 10, 432.
(8) Βλ. ΕΕΔ 10, 873.

1947 (9). Αἱ ἐν λόγω συλλογικαὶ συμβάσεις παρουσίαζον τὴν ἰδιορρυθμίαν, ὅτι δὲν ἐπέτρεπον τὴν πέραν τῶν 30ο)ο αὔξησιν τῶν ὑπ' αὐτῶν καθοριζομένων ἀμοιβῶν (παράγραφος 2 ἀμφοτέρων τῶν συλλογικῶν συμβάσεων). Πρόκειται δηλ. περὶ συλλογικῶν συμβάσεων, αἱτινες ἔθετον ἀνώτατα ὅρια ἀμοιβῆς τῶν ἐργαζομένων (9α).

5. Καίτοι ὅμως ἐπετεύχθη καὶ πάλιν ἡ σύναψις συλλογικῶν συμβάσεων, καθοριζουσῶν τὸ ὕψος τῆς ἀμοιβῆς καὶ λοιποὺς ὅρους ἐργασίας, ἐν τούτοις ἐξηκολούθησε ἰσχύον ἐκ παραλλήλου πρὸς τὰς συλλογικὰς συμβάσεις καὶ τὸ σύστημα τοῦ δι' ὑπουργικῶν ἀποφάσεων καθορισμοῦ τῶν μισθῶν ἡμερομισθίων, ἐπιδομάτων κλπ. Συλλογικαὶ συμβάσεις καὶ ὑπουργικαὶ ἀποφάσεις, ἰσχύον ὑπὸ τὸ καθεστὼς αὐτὸ παραλλήλως, ὡς ἰσοδύναμοι πηγαὶ τοῦ Ἐργατικοῦ Δικαίου, καθ' ὁ μέτρον δὲν ἀντετίθεντο πρὸς ἀλλήλας.

Τὸ ζήτημα τοῦτο δὲν ἦτο ἀναμφισβήτητον. Σοβαρὰ διαφωνία ἀνέκυψε μεταξὺ τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας καὶ τοῦ Ἀρείου Πάγου. Τὸ Σ.Ε. ἐδέχθη, ὅτι ἡ ὑπὸ τοῦ ἀ.ν. 28)1944 προβλεπομένη ρυθμιστικὴ παρέμβασις τῆς Διοικήσεως πρὸς καθορισμὸν τῶν ἀποδοχῶν τῶν μισθωτῶν ἀπέβλεπεν εἰς τὴν προστασίαν τῶν τελευταίων ἀπὸ τῆς συνεχοῦς μειώσεως τῆς ἀγοραστικῆς ἀξίας τοῦ νομίσματος καὶ τοῦ συνεπείᾳ ταύτης διαμορφουμένου ἑκάστοτε ἐπιπέδου τῶν τιμῶν. Συνεπῶς ἡ σύναψις συλλογικῆς συμβάσεως δὲν ἀπεκλείετο (10). Ἀντιθέτως κατὰ τὸν Ἄρειον Πάγον ὁ ἀ.ν. 28)1944 ἀπέβλεπεν εἰς τὴν γενικωτέραν προστασίαν τοῦ ἐθνικοῦ νομίσματος καὶ κατὰ συνέπειαν ἀπεκλείετο ἕτερος τρόπος καθορισμοῦ τῶν ἀποδοχῶν (11).

Τὸ καθεστὼς τῆς διὰ διοικητικῶν πράξεων ρυθμίσεως τῶν ἀποδοχῶν τῶν μισθωτῶν ἔληξε διὰ τῆς καταργήσεως τοῦ ἀ.ν. 28)1944 ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 15 τοῦ ν. 2053) 1952. Ἐν τούτοις τὸ σύστημα τοῦτο ἐπανέφερε τὸ ἄρθρον 12 τοῦ ν.δ. 2510)1953. Ἡ διάταξις αὕτη περιώρισεν ὅμως τὸ δικαίωμα τῆς ἐκδόσεως ὑπουργικῶν ἀποφάσεων καθοριζουσῶν τὰς ἀποδοχὰς τῶν μισθωτῶν εἰς ὅλως ἐξαιρετικὰς περιπτώσεις.

Τὸ δικαίωμα τοῦτο τῶν Ὑπουργῶν Ἐργασίας καὶ Οἰκονομικῶν κατηργήθη ὁριστικῶς ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 42 § 1 στοιχ. στ' τοῦ ν. 3239)1955. Ἡ κατάργησις αὕτη εἶναι μερική, μὴ συμπεριλαμβάνουσα δι' ὑπουργικῶν ἀποφάσεων καθορισμὸν δώρων καὶ ἐπιδομάτων.

7. Περὶ τῶν συλλογικῶν συμβάσεων προέβλεψεν ὡσαύτως καὶ ὁ κατὰ τὴν περίοδον αὐτὴν εἰσαχθεὶς Ἀστικὸς Κῶδιξ ἐν ἄρθρῳ 680.

Τὸ ἄρθρον 680 Α.Κ. προβλέπει ἐν γενικαῖς γραμμαῖς περὶ τῆς συλλογικῆς συμβάσεως. Εἰδικώτερον κάμνει λόγον περὶ τῆς συνάψεως, τοῦ ἀντικειμένου, τῶν προσώπων, μεταξὺ τῶν ὁποίων συνάπτεται ἡ συλλογικὴ σύμβασις, τοῦ τύπου καὶ τῆς ἀμέσου καὶ ἀναγκαστικῆς ἐνεργείας αὐτῆς. Γενικῶς ὅμως ἡ ἐν λόγω ρύθμισις τοῦ θεσμοῦ δὲν δύναται νὰ χαρακτηρισθῇ ὡς ἐπαρκής.

Ἡ ἐφαρμογὴ τοῦ ἄρθρου 680 Α.Κ. ἀποκλείεται ἐκ τοῦ ἄρθρου 38 τοῦ Εἰσ.Ν.Α.Κ. Τὸ ἄρθρον 38 τοῦ Εἰσ.Ν.Α.Κ., διατηρῆσαν ἐν ἰσχύι ὅλους τοὺς ἐργατικοὺς νόμους καὶ συνεπῶς καὶ τοὺς σχετικοὺς μὲ τὰς συλλογικὰς συμβάσεις, ἔδωσεν εἰς αὐτούς, ὡς εἰδικούς, προτεραιότητα ἐναντι τῶν διατάξεων τοῦ Α.Κ., τῶν τελευταίων τούτων διατηρουσῶν συμπληρωματικὴν ἰσχὺν ἐν περιπτώσει ὑπάρξεως κενοῦ εἰς τὴν εἰδικὴν ἐργατικὴν νομοθεσίαν(12).

8. Εἰς τὴν περίοδον ταύτην ἀνήκει καὶ ὁ ἀ.ν. 3276)1944 «περὶ συλλογικῶν συμβάσεων ἐν τῇ ναυτικῇ ἐργασίᾳ» (13). Ὁ νόμος οὗτος, χαρακτηριζόμενος ἀπὸ τὴν διέπουσαν τὸ ναυτικὸν δίκαιον ἰδιορρυθμίαν, δὲν ἐνδιαφέρει ἀμέσως ἐν προκειμένῳ.

V. Ἡ τετάρτη περίοδος τῆς ἐξελίξεως τῶν συλλογικῶν συμβάσεων (1952 - 1964) χαρακτηρίζεται ἀπὸ δύο τάσεις:

1) Τὴν τάσιν ὅπως αἱ συνθῆκαι ἐργασίας ρυθμίζωνται διὰ συλλογικῶν συμβάσεων καὶ 2) τὴν τάσιν ὅπως τὸ Κράτος πα-

(9) Συλλογικαὶ συμβάσεις ἐργασίας 4.11.1947, ΕΕΔ 6, 993, 695.

(9α) Περὶ τῆς δυνατότητος θεσπίσεως ἀνωτάτου ὁρίου δ.ἀ σ.σ.ἐ βλ. κατωτέρω ὑπὸ Γ'.

(10) Σ.Ε. 1382)1948, ΕΕΔ 7, 528. Οὕτω καὶ *Ταιμπούκης*, ΕΕΔ 8, 803, *Βασιλείου*, ΕΕΔ 7, 194.

(11) Βλ. Α.Π. 129)1947, ΕΕΔ 6, 341· 171) 1948, ΕΕΔ 7, 405· 221)1948, ΕΕΔ 7, 440· 444) 1948, ΕΕΔ 7, 825). Ἡ τελευταία αὕτη ἄποψις δὲν ἐπεκράτησεν. Τὸ ὅλον πρόβλημα ἐν ἐκτάσει βλ. ἐν *Ταιμπούκη*, ἔνθ. ἀνωτ.

(12) Πρβλ. *Καποδίστριαν*, Ἑρμ.Α.Κ., ἄρθρον 680, σημ. 6.

(13) ΕΕΔ 4, 378.

ρεμβαίνη εἰς τὸν μέγιστον δυνατὸν βαθμὸν κατὰ τὴν κατάρτισιν τῶν συλλογικῶν συμβάσεων καὶ ἐλέγχῃ, ἐγκρίνῃ, τροποποιῇ ἢ ἀπορρίπτῃ αὐτάς.

Αἱ τάσεις αὗται ἐξεφράσθησαν διὰ δύο νομοθετημάτων τοῦ ν. 2053)14.4.1952 «περὶ ρυθμίσεως συλλογικῶν σχέσεων καὶ διαφορῶν ἐργασίας» (14) καὶ τοῦ ν.δ. 3086)7.10.1954 «περὶ τροποποιήσεως καὶ συμπληρώσεως τῶν διατάξεων περὶ ρυθμίσεως συλλογικῶν διαφορῶν ἐργασίας καὶ συλλογικῶν συμβάσεων ἐργασίας» (15).

1. Ὁ ν. 2053)1952 προέβλεπε τὴν παρὰ τῷ Ὑπουργείῳ Ἐργασίας σύστασιν Συμβουλίου ρυθμίσεως συλλογικῶν σχέσεων καὶ διαφορῶν (ἄρθρον 1), συντιθέμενον ὡς εἰς τὸν αὐτὸν νόμον ὡρίζετο (ἄρθρον 2).

Τὸ Συμβούλιον εἶχεν, ἐν σχέσει μὲ τὰς συλλογικὰς συμβάσεις, τὰς ἀκολούθους ἁρμοδιότητας:

α) Ἔλεγχον, ἔγκρισιν ἢ ἀπόρριψιν ἢ τροποποίησιν πάσης συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας (ἄρθρον 3 § 1 στοιχ. α'). Εἰς τὸν αὐτὸν ἔλεγχον ὑπέκειντο καὶ αἱ διαιτητικαὶ ἀποφάσεις (στοιχ. γ').

β) Ρύθμισιν δι' ἀποφάσεών του τῶν μισθῶν καὶ ἡμερομισθίων, ἐὰν ὁ διακανονισμὸς τούτων δὲν εἶναι δυνατὸς διὰ συνάψεως συλλογικῆς συμβάσεως ἢ ἀποφάσεως διαιτησίας (ἄρθρον 3 § 1 στοιχ. δ').

γ) Τὴν καταβολὴν πάσης προσπαθείας πρὸς ἐπέκτασιν τοῦ θεσμοῦ τῶν συλλογικῶν συμβάσεων ἐργασίας.

Εἰς τὰς διατάξεις αὐτὰς διαγράφονται σαφῶς καὶ αἱ δύο τάσεις, περὶ ὧν ἀνωτέρω ἐγένετο λόγος. Ἡ διάθεσις τοῦ Κράτους, ὅπως ἐνισχύσῃ τὰ μέρη εἰς τὴν διεξαγωγὴν συλλογικῶν διαπραγματεύσεων καὶ τὴν κατάρτισιν συλλογικῶν συμβάσεων, ἦτο ἐμφανής. Αἱ οἰκονομικαὶ ὅμως συνθῆκαι δὲν ἐπιτρέπουν ἀπόλυτον ἐλευθερίαν. Ὁ κίνδυνος διαταράξεως τῆς οἰκονομικῆς ἰσορροπίας ἐκ τῆς ἀνόδου τῶν τιμῶν ἀναγκάζει τὸ Κράτος νὰ διατηρῇ εἰς ἑαυτὸ τὸ δικαίωμα ἐλέγχου τῶν συλλογικῶν συμβάσεων, διὰ νὰ δύναται οὕτω νὰ προλαμβάνῃ αὐξήσεις μισθῶν, ἐμπερικλειούσας κίνδυνον γενικωτέρας διαταραχῆς τῶν τιμῶν.

Τὸ ὑπὸ τοῦ ν. 2053)1952 δημιουργηθὲν καθεστὼς τῶν συλλογικῶν συμβάσεων δὲν ἦτο ἱκανοποιητικόν. Ἰδιαιτέρως ἐτονίσθη τὸ γεγονός, ὅτι δι' αὐτοῦ ἡ κατάρτισις μὲν τῶν συλλογικῶν συμβάσεων ἦτο ἐλευθέρα, ἡ νομικὴ ὅμως ἰσχὺς αὐτῶν ἤρτητο ἐκ τῆς ἐγκρίσεως ἢ μὴ τοῦ περιεχομένου των ὑπὸ τοῦ Συμβουλίου.

2. Τὸ σύστημα τοῦ νόμου 2053)1952 δὲν διετηρήθη ἐπὶ μακρόν. Τὸ ν.δ. 3086)1954 κατήργησε τελείως τὸ σύστημα τῆς δι' ἐλευθέρων διμερῶν συμφωνιῶν καταρτίσεως τῶν συλλογικῶν συμβάσεων.

Ἀνεξαρτήτως τῆς ὑπάρξεως ἢ μὴ διαφωνίας τῶν μερῶν περὶ τὴν κατάρτισιν συλλογικῆς συμβάσεως, ταῦτα ὑπεβάλλοντο εἰς διαδικασίαν ἀναγκαστικῶν διαπραγματεύσεων, εἰς τὰς ὁποίας μετεῖχε καὶ ἐκπρόσωπος τοῦ Κράτους. Ἐν ἐπιτεύξει συμφωνίας κατηρτίζετο συλλογικὴ σύμβασις, ὑπογραφομένη καὶ ὑπὸ τοῦ κρατικοῦ ἐκπροσώπου. Ἡ οὕτω καταρτισθεῖσα σύμβασις ὑπεβάλλετο πρὸς τὴν ἐπιτροπὴν διαιτησίας πρὸς ἔγκρισιν, τροποποίησιν κλπ. Ἐν περιπτώσει μὴ ἐπιτεύξεως συμφωνίας τὸ μεσολαβῆσαν κρατικὸν ὄργανον παρέπεμπε τὴν ὑπόθεσιν εἰς τὴν ἐπιτροπὴν διαιτησίας. Τόσον ἐν συμφωνίᾳ, ὅσον καὶ ἐν διαφωνίᾳ τῶν μερῶν, τὸ ἀποτέλεσμα ἦτο τὸ αὐτό: Ἀναγκαστικαὶ διαπραγματεύσεις καὶ ἐν συνεχείᾳ παραπομπὴ εἰς τὴν ἐπιτροπὴν διαιτησίας. Τὸ προϊὸν τῶν τριμερῶν μεταξὺ ἐκπροσώπων τῶν μισθωτῶν, τῶν ἐργοδοτῶν καὶ τοῦ Κράτους συνομιλιῶν ὑπὸ τὴν μορφήν, τὴν ὁποίαν ἔδιδε τελικῶς ἡ ἐπιτροπὴ διαιτησίας, ἐκαλεῖτο συλλογικὴ σύμβασις ἐργασίας.

Εὐτυχῶς τὸ ἀλλοπρόσαλλον τοῦτο νομοθέτημα δὲν διετηρήθη ἐν ἰσχύϊ εἰμὴ δι' ὀλίγους μόνον μῆνας. Ἡ πλήρης κατάργησις τῶν ἐλευθέρως συναπτομένων συλλογικῶν συμβάσεων καὶ δι' αὐτοῦ ἡ ἐκμηδένισις τῆς ἰσχύος τῶν ἐργατικῶν καὶ ἐργοδοτικῶν ὀργανώσεων θὰ ἦγον, ἐν περιπτώσει διατηρήσεως τοῦ ἐν λόγῳ ν.δ. ἐν ἰσχύϊ ἐπὶ μακρότερον χρόνον, εἰς ὀλέθρια ἀποτελέσματα διὰ τὸν ἑλληνικὸν συνδικαλισμὸν καὶ τὸ ἐργατικὸν κίνημα. Ἡ καταθλιπτικὴ παρέμβασις τῆς Διοικήσεως καὶ ὁ στραγγαλισμὸς τῶν δικαιωμάτων τῶν ὀργανώσεων ἐγέννησαν τὴν δυσπιστίαν τῶν μερῶν, τὰ ὁποῖα ἀπέφευγον νὰ ὑποβληθοῦν εἰς τὴν ἀ-

(14) ΕΕΔ 11, 485.
(15) ΕΕΔ 13, 1159.

νωτέρω διαδικασίαν (16).

3. Τὸ ν.δ. 3086)1954 περιήγαγε τὸ καθεστὼς τῶν συλλογικῶν συμβάσεων εἰς ἀδιέξοδον. Προσφυῶς ἡ περίοδος αὕτη ἐχαρακτηρίσθη ὡς «ἡ σκοτεινή» (17). Ἐξ ἄλλου ἡ βαθμιαία βελτίωσις τῆς οἰκονομικῆς καταστάσεως καὶ ἡ ἐδραίωσις τῆς ἐξωτερικῆς ἀσφαλείας καὶ τῆς ἐσωτερικῆς τάξεως τῆς χώρας ἐπέτρεπον τὴν παροχὴν εὐρυτέρας ἐλευθερίας εἰς τὴν συνδικαλιστικὴν δραστηριότητα καὶ εἰς τὰς συλλογικὰς μεταξὺ τῶν ὀργανώσεων τῶν ἐργοδοτῶν καὶ μισθωτῶν διαπραγματεύσεις, ἄνευ κινδύνου διασαλεύσεως τῆς ἐννόμου τάξεως. Ἐφαίνετο, ὅτι ἐπληρώθησαν αἱ προϋποθέσεις διὰ τὴν καθιέρωσιν συστήματος ἐλευθέρων συλλογικῶν συμβάσεων ἐργασίας. Ἐν τούτοις ἡ καθιέρωσις τοιούτου συστήματος δὲν ἀπετολμήθη. Διὰ τοῦ νόμου 3239)1955 (18) ἠκολουθήθη πλέον λογικὴ καὶ συστηματικὴ μέθοδος συνάψεως συλλογικῶν συμβάσεων ἐργασίας καὶ ἐπιλύσεως τῶν συλλογικῶν διαφορῶν, χωρὶς ὅμως νὰ ἀποκατασταθῇ ἡ ἐλευθερία τοῦ συλλογικῶς συμβάλλεσθαι πλήρως οὔτε ὡς πρὸς τὰς διαπραγματεύσεις, οὔτε ὡς πρὸς τὴν σύναψιν καὶ τὸ περιεχόμενον τῆς συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας:

α) Ἐλευθερία διαπραγματεύσεων ὁρίσταται μόνον ὡς πρὸς τὴν ἔναρξιν αὐτῶν, διότι ἐν ἀποτυχίᾳ ἐπακολουθεῖ διαμεσολαβητικὴ προσπάθεια κρατικῶν ὀργάνων καὶ ἐν συνεχείᾳ ὑποχρεωτικὴ ὑποβολὴ τῶν μερῶν εἰς διαιτητικὴν διαδικασίαν καὶ ἀναγκαστικὴ δι' αὐτὰ ἰσχὺς τῆς ἀποφάσεως τῶν διαιτητικῶν ὀργάνων, ἥτις ἐπέχει μεταξὺ των θέσιν συλλογικῆς συμβάσεως.

β) Ἡ ἐλευθερία τῆς συνάψεως περιορίζεται πολλαπλῶς:

αα) Ὁ μεμονωμένος ἐργοδότης, ἐξαιρουμένων τῶν τραπεζικῶν καὶ τοῦ τῶν ἐπιχειρήσεων κοινῆς ὠφελείας, ἐστερήθη τοῦ δικαιώματος τῆς συνάψεως συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας. Ἡ ἱκανότης αὐτὴ περιωρίσθη μόνον εἰς τὰς ἐπαγγελματικὰς ὀργανώσεις τῶν ἐργοδοτῶν καὶ μισθωτῶν.

ββ) Ἐκ τῶν ὀργανώσεων μόνον αἱ γενικώτερας σημασίας εἶναι πλήρως ἱκαναὶ πρὸς τὸ συλλογικῶς συμβάλλεσθαι, ἐνῷ ἡ ἱκανότης τῶν λοιπῶν, κυρίως τῶν τοπικῶν ὀργανώσεων, εἶναι λίαν περιωρισμένη. Κατὰ τὸ ἄρθρον 7 § 1 ἐδ. γ' καὶ δ' αἱ τοπικαὶ εἰδικαὶ συλλογικαὶ συμβάσεις ἐργασίας ἀφορῶσι . . . κλπ., ἐφ' ὅσον οὗτοι δὲν ὑπάγονται εἰς ἐθνικὴν ὁμοιοεπαγγελματικὴν συλλογικὴν σύμβασιν ἐργασίας. Μὴ ὑπαγωγὴ ὅμως εἰς τοιαύτην συλλογικὴν σύμβασιν ἐργασίας εἶναι δυνατὴ μόνον ἐφ' ὅσον τοιαύτη δὲν ἔχει συναφθῇ, διότι, κατὰ τὴν δοθεῖσαν εἰς τὰς ὡς ἄνω διατάξεις ἔννοιαν, αἱ ἐθνικαὶ ὁμοιοεπαγγελματικαὶ συλλογικαὶ συμβάσεις ἐργασίας δεσμεύουν ἅπαντας τοὺς ἐργοδότας, οἱ ὁποῖοι ἀπασχολοῦν μισθωτοὺς τοῦ ἐπαγγέλματος, τὸ ὁποῖον ἀφορᾷ ἡ συλλογικὴ σύμβασις ἐργασίας, ἀνεξαρτήτως ἂν ἀνήκουν ἢ μὴ εἰς τὰς συναφάσας τὴν συλλογικὴν σύμβασιν ὀργανώσεις, διότι οὗτοι θεωρεῖται, ὅτι ἐξεπροσωπήθησαν ὑπὸ τῶν γενικωτέρας σημασίας ὀργανώσεων κατὰ τὴν ὑπ' αὐτῶν σύναψιν τῆς συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας (19). Κατὰ συνέπειαν, ἐφ' ὅσον ὑπὸ τῆς τοιαύτης συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας δεσμεύονται πάντες, συνεπῶς καὶ τὰ μέλη τοπικῶν ἐπαγγελματικῶν ὀργανώσεων τοῦ αὐτοῦ ἐπαγγέλματος, αἱ τελευταῖαι αὗται ὀργανώσεις κωλύονται νὰ συνάψουν συλλογικὰς συμβάσεις ἐργασίας. Ἀλλὰ καὶ ἐὰν τὸ ἄρθρον 7 § 1 ἐδάφ. γ' καὶ δ' δὲν ἠρμηνεύετο οὕτω, εἰς τὸ αὐτὸ ἀποτέλεσμα, ἤτοι εἰς τὴν ἀπαγόρευσιν τῆς συνάψεως συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας ἐκ μέρους τῶν τοπικῶν ὀργανώσεων, θὰ ἠγόμεθα διὰ τῆς κηρύξεως τῆς ἐθνικῆς ὁμοιοεπαγγελματικῆς συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας γενικῶς ὑποχρεωτικῆς ἢ διὰ τῆς ὑπογραφῆς αὐτῆς ἐνώπιον τοῦ Ὑπουργοῦ τῆς Ἐργασίας, ὅτε καὶ πάλιν εἰς ταύτην θὰ «ὑπήγοντο» ἅπαντες οἱ εἰς τὸ ἐπάγγελμα ἀνήκοντες, εἴτε ἀνῆκον εἰς τὰς συμβληθείσας ὀργανώσεις, εἴτε ὄχι. Οὕτω τὸ ἄρθρον 7 ἀποτελεῖ τροχοπέδην εἰς τὴν ἐλευθέραν σύναψιν συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας καὶ ἐμμέσως φαλκίδευσιν τῆς συνδικαλιστικῆς ἐλευθερίας, ἐφ' ὅσον ἀποστερεῖ ταύτην τοῦ οὐσιαστικοῦ της πε-

(16) Πρβλ. Εἰσηγητικὴν ἔκθεσιν νόμου 3239) 1955, ΕΕΔ **14**, 569 ἐπ.

(17) *Τρίμης*, ἔνθ' ἀνωτ. σ. 22

(18) ΕΕΔ **14**, 601.

(19) *Καποδίστριας*, Ἑρμ.ΑΚ, ἄρθρον 680, σημ. 30· *Δημάκης*, ΕΕΔ **19**, 94· *Βασιλείου*, ΕΕΔ **22**, 849· Α.Π. 14)1960, ΕΕΔ **19**, 139· 513)1960, ΕΕΔ **20**, 31· 91)1962, ΕΕΔ **21**, 329· 738,1963, ΕΕΔ **23**, 208.

ριεχομένου.

γ) Κατὰ περιεχόμενον ἡ συλλογικὴ σύμβασις ἐργασίας περιορίζεται συνεπείᾳ τοῦ δικαιώματος τῶν Ὑπουργῶν Συντονισμοῦ καὶ Ἐργασίας, ὅπως τροποποιοῦν ἢ ἀπορρίπτουν ταύτην (ἄρθρον 20 § 2 ν. 3239) 1955).

Ἐκ τῶν ἀνωτέρω προκύπτει, ὅτι ὁ ν. 3239)1955 ἐπέστρεψε μὲν εἰς τὸ σύστημα συνάψεως συλλογικῶν συμβάσεων, πρᾶγμα ὅπερ εἶχε κατὰ βάσιν καταργηθῇ ὑπὸ τῶν προηγηθέντων αὐτοῦ νομοθετημάτων, ἐπέβαλεν ὅμως σημαντικοὺς περιορισμοὺς καὶ εἰσήγαγεν ἔντονον κρατικὸν παρεμβατισμόν. Αἱ βασικαὶ ἔννοιαι τοῦ δικαίου τῶν συλλογικῶν συμβάσεων ἐργασίας (ἄρθρον 2 § 1), ἡ ἐνέργεια αὐτῶν (ἄρθρον 3 § 1), τὰ ἑκατέρωθεν δικαιώματα καὶ αἱ ὑποχρεώσεις τῶν μερῶν (ἄρθρον 3 §§ 2, 3, 4), προϋποθέσεις τῆς κηρύξεως τῆς συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας γενικῶς ὑποχρεωτικῆς (ἄρθρον 5 § 2) καὶ ἡ ἐξ ὑπαρχῆς, συνεπείᾳ τῆς παρουσίας τοῦ Ὑπουργοῦ τῆς Ἐργασίας, ὑπογραφῆς τῆς συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας ἐκ τοῦ νόμου γενικὴ ὑποχρεωτικότης ταύτης (ἄρθρον 5 § 3), δὲν ἀπεμακρύνθησαν τῶν ἀρχικῶν νομοθετημάτων τῆς περιόδου 1935 - 1940.

4. Τὸν νόμον 3239)1955 ἐτροποποίησε τὸ ν.δ. 3755)1957 (20). Δι' αὐτοῦ προσετέθησαν ὡρισμέναι διατάξεις σχετικαὶ μὲ τὸν χρόνον καταγγελίας τῆς συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας καὶ τὰς ἐνεργείας τῆς καταγγελίας τῆς συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας ἐπὶ τῶν ἐφ' ὧν αὕτη ἐπεξετάθη κατὰ τὸ ἄρθρον 5 §§ 2, 3 ν. 3239)1955 προσώπων (ἄρθρον 10 § 2). Τέλος ὑπὸ τοῦ ν.δ. 3755)1957 ἐξηρέθησαν τοῦ πεδίου ἰσχύος τοῦ νόμου 3239)1955 οἱ ἀμέσως εἰς τὴν γεωργίαν καὶ τὴν κτηνοτροφίαν ἀσχολούμενοι μισθωτοὶ (ἄρθρον 10 § 12).

Ἐν προκειμένῳ δέον νὰ ἀναφερθῶσι καὶ αἱ ὑπὸ τῶν ἄρθρων 11 § 1 ν.δ. 3789) 1957 (21), 22 § 1 ν.δ. 3971)1959 καὶ 951 ν.δ. 4020)1959 (22) ἐπενεχθεῖσαι εἰς τὸν νόμον 3239)1955 συμπληρώσεις.

5. Σχετικὸν εἶναι καὶ τὸ ν.δ. 4205) 1961, δι' οὗ ἐκυρώθη ἡ ὑπ' ἀριθ. 98 Διεθνὴς Σύμβασις «περὶ ἐφαρμογῆς τῶν ἀρχῶν τοῦ δικαιώματος ὀργανώσεως καὶ συλλογικῆς διαπραγματεύσεως» (23).

6. Τέλος δέον νὰ ἀναφερθῇ καὶ τὸ σχέδιον νόμου «περὶ τροποποιήσεως κλπ. τοῦ νόμου 3239)1955», τὸ ὁποῖον κατετέθη εἰς τὴν Βουλὴν τὴν 25 Σεπτεμβρίου 1962 (24), χωρὶς τελικῶς νὰ ψηφισθῇ. Κατ' αὐτὸ οἱ Ὑπουργοὶ Συντονισμοῦ καὶ Ἐργασίας δὲν θὰ εἶχον μὲν τὴν ἐξουσίαν νὰ τροποποιοῦν ἢ νὰ ἀπορρίπτουν ἐν τῷ συνόλῳ της τὴν συλλογικὴν σύμβασιν ἐργασίας, παρείχετο ὅμως εἰς αὐτοὺς ἡ δυνατότης, ὅπως ἐντὸς ὡρισμένης προθεσμίας παραπέμπουν τὴν συλλογικὴν σύμβασιν ἐργασίας ἐνώπιον τοῦ Δευτεροβαθμίου Διαιτητικοῦ Δικαστηρίου πρὸς διόρθωσιν, συμπλήρωσιν, τροποποίησιν ἢ κατάργησιν ἐν ὅλῳ ἢ ἐν μέρει, ἐφ' ὅσον ἤθελον κρίνει, ὅτι ἡ συλλογικὴ σύμβασις ἐργασίας περιέχει ὅρους ἀσαφεῖς ἢ ἀντικειμένους εἰς τοὺς νόμους ἢ παραβλάπτοντας τὸ γενικὸν συμφέρον τοῦ κοινωνικοῦ συνόλου ἢ τῆς ἐθνικῆς οἰκονομίας. Εἶναι φανερόν, ὅτι τὸ σύστημα τοῦτο δὲν ἀπεμακρύνετο σημαντικῶς τοῦ νόμου 3239) 1955, καθ' ὅσον δι' αὐτοῦ ἡ παρέμβασις τῆς Διοικήσεως δὲν κατηργεῖτο, ἀλλ' ἁπλῶς μετεβιβάζετο ἀπὸ τῶν Ὑπουργῶν εἰς ἕτερον διοικητικὸν ὄργανον (25).

Β'. Ἡ ἐξέλιξις τῆς νομοθεσίας τῆς διαιτησίας τῶν συλλογικῶν διαφορῶν ἐργασίας

Βιβλιογραφία:

Καποδίστρια, Ἑρμηνεία Ἐργατικοῦ Δικαίου, σ. 211, 486· **τοῦ αὐτοῦ**, Ἡ συλλογικὴ σύμβασις ἐργασίας, σ. 238· **Κασιμάτη**, Αἱ συλλογικαὶ διαφοραὶ ἐργασίας, 1936· **Μυριάνθη**, Ἡ ὑποχρεωτικὴ διαιτησία εἰς τὰς συλλογικὰς διαφορὰς ἐργασίας; **Ποροτόλου**, Ἡ ρύθμισις τῆς ἐργασίας διὰ συλλογικῶν συμβάσεως, σ. 254 ἑπ.· **Καλομοίρη**, Συλλογικαὶ συμβάσεις καὶ συλλογικαὶ διαφοραὶ ἐργασίας, ΕΕΔ **14**, σ. 289 ἑπ. (292 ἑπ.)

Ι. Τὸ δίκαιον τῶν συλλογικῶν διαφο-

(20) Τὸ κείμενον κωδικοποιημένον βλ. ἐν ΕΕΔ **17**, 207 ἑπ.

(21) ΕΕΔ **16**, 1131.

(22) ΕΕΔ **18**, 1271.

(23) Βλ. Ὑπ. Ἐργ., Διεθνεῖς Συμβάσεις Ἐργασίας 1958, σ. 642 ἑπ., International Labour Code Geneva 1952 I, art. 870, 876, ΕΕΔ **20**, 1285. Βλ. καὶ τὸ περὶ ἐνάρξεως ἰσχύος τῶν διατάξεων τοῦ ν.δ)τος τούτου β. δ. 449)1962, ΕΕΔ **21**, 1001.

(24) ΕΕΔ **21**, 1249.

(25) Βλ. *Καλομοίρην*, ΕΕΔ **22**, 1441.

ρῶν ἐργασίας ἀκολουθεῖ τὴν ἐξέλιξιν τοῦ δικαίου τῶν συλλογικῶν συμβάσεων. Ἡ ἐπίλυσις τῶν συλλογικῶν διαφορῶν προεβλέφθη παρ' ἡμῖν τὸ πρῶτον διὰ τοῦ ν.δ. τῆς 21.4)1.5.1926 «περὶ διαιτησίας ἰδιωτικῶν ὑπαλλήλων κλπ.».

1. Κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ ὡς ἄνω ν.δ)γματος (ἄρθρον 1) ὡς συλλογικαὶ διαφοραὶ θεωροῦνται: α) ἡ μὴ ἀποδοχὴ ἐκ μέρους τοῦ ἐργοδότου τῶν αἰτημάτων τοῦ ἡμίσεος τοὐλάχιστον (τὸ ὀλιγώτερον 15 ἢ ἐφ' ὅσον ἀπασχολοῦνται παρὰ διαφόροις ἐργοδοτῶν τῆς αὐτῆς κατηγορίας 20) τῶν μισθωτῶν τῶν ὑπ' αὐτοῦ ἀπασχολουμένων.

β) Αἱ ἀποφάσεις τοῦ ἐργοδότου περὶ μειώσεως τῶν ἀποδοχῶν 15 τοὐλάχιστον μισθωτῶν, ἐφ' ὅσον δὲν ἐγένοντο ἀποδεκταὶ ὑπὸ τῶν τελευταίων τούτων.

γ) Αἱ ἀποφάσεις πλειόνων ἐργοδοτῶν τῆς αὐτῆς κατηγορίας περὶ μειώσεως τῶν ἀποδοχῶν 20 τοὐλάχιστον μισθωτῶν.

Ὑπὸ τὸ κράτος τοῦ ν. δ)τος τούτου αἱ συλλογικαὶ διαφοραὶ δὲν ἦσαν διαφοραὶ ἀναφυόμεναι κατὰ τὴν σύναψιν συλλογικῆς συμβάσεως, ἀλλὰ περιωρισμένης σημασίας τοιαῦται, ἀνακύπτουσαι ἐντὸς τῆς ἐκμεταλλεύσεως. Τὸ συλλογικὸν στοιχεῖον καὶ ἡ παροχὴ βοηθείας εἰς τὰ μέρη, ὅπως συνάψουν συλλογικὴν σύμβασιν, ἦσαν ἄγνωστα εἰς τὸ ν. δ)γμα, καθ' ὅσον αἱ συλλογικαὶ συμβάσεις δὲν ἐρρυθμίζοντο ὑπὸ τοῦ ἑλληνικοῦ δικαίου, οὐδὲ συνήπτοντο τοιαῦται.

2. Τὰ μέσα,δι' ὧν ἐπελύοντο αἱ συλλογικαὶ διαφοραὶ ἐργασίας, ἦσαν:

α) Ἡ συνδιαλλαγὴ ἐνώπιον εἰδικῶν ἐπιτροπῶν συνδιαλλαγῆς, συνισταμένων ἑκάστοτε ὑπὸ τῶν ἁρμοδίων τοπικῶν Ἀρχῶν. Εἰς τὴν διαδικασίαν τῆς συνδιαλλαγῆς ὑπέκειντο ἐργάται καὶ ὑπάλληλοι (ἄρθρον 5 ἐπ.).

β) Ἡ προαιρετικὴ διαιτησία (ἄρθρον 8 ἐπ.) ἐνώπιον μονίμων ἐπιτροπῶν ἐργατικῆς διαιτησίας. Ἡ διαδικασία αὕτη ἀφεώρα μόνον τοὺς ἐργάτας.

γ) Ἡ ὑποχρεωτικὴ διαιτησία ἐνώπιον τῆς Μονίμου Διαιτητικῆς Ἐπιτροπῆς, ἐφαρμοζομένη μόνον ἐπὶ ὑπαλλήλων.

II. Ρύθμισιν τῶν συλλογικῶν διαφορῶν, ὑπὸ τὴν ἔννοιαν τῆς ἐκ μέρους τοῦ Κράτους διὰ τῶν ὀργάνων του παροχῆς πρὸς τὰ μέρη ἐνισχύσεως πρὸς σύναψιν συλλογικῆς συμβάσεως, εἰσήγαγε τὸ πρῶτον ὁ ἀ.ν. τῆς 16)20.11.1935 «περὶ ρυθμίσεως συλλογικῶν διαφορῶν».

1. Κατὰ τὸν ἀ.ν. τῆς 16)20.11.1935 θεωρεῖται συλλογικὴ διαφορὰ ἐργασίας «πᾶσα διένεξις, ἀναφερομένη εἰς τοὺς ὅρους ἢ τὰς συνθήκας ἐργασίας, ἢ τὴν μεταβολὴν αὐτῶν μεταξὺ πλειόνων ἐργοδοτῶν ἢ ἑνώσεων αὐτῶν ἢ καὶ ἑνὸς ἐργοδότου ἐκ τῶν ἀπασχολούντων ἄνω τῶν δέκα μισθωτῶν, ἀφ' ἑνὸς καὶ ἑνώσεως μισθωτῶν ἢ ὁμάδος τοιούτων μεγαλυτέρας τῶν δέκα προσώπων, ἀφ' ἑτέρου» (ἄρθρον 1 § 1).

Ἡ ἐν λόγῳ διάταξις προβλέπει περὶ ἀμφοτέρων τῶν μορφῶν συλλογικῶν διαφορῶν, ἤτοι περὶ τῆς μεταξὺ ἱκανῶν πρὸς σύναψιν συλλογικῶν συμβάσεων ὀργανώσεων διενέξεως ὡς πρὸς τοὺς ὅρους τῆς ἐργασίας, ἥτις ἀποτελεῖ καὶ τὴν συλλογικὴν διαφοράν, ὡς διεμόρφωσε τὴν ἔννοιαν αὐτῆς ἡ σύγχρονος ἐπιστήμη τοῦ ἐργατικοῦ δικαίου καὶ περὶ τῆς διενέξεως ἐντὸς ὡρισμένης ἐκμεταλλεύσεως, ὡς ἔπραττε καὶ τὸ ν.δ. 21.4)1.5.1926. Τὴν τελευταίαν ταύτην μορφὴν συλλογικῆς διαφορᾶς ὁ ἀ.ν. τοῦ 1935 διευρύνει κατὰ πολὺ ἔναντι τοῦ ν.δ. τοῦ 1926, τὸ ὁποῖον τὴν περιώριζε μόνον εἰς διαφορὰς περὶ τὰς ἀποδοχάς.

2. Δύο τρόποι ἐπιλύσεως τῶν συλλογικῶν διαφορῶν προεβλέποντο ὑπὸ τοῦ ἀ.ν. τοῦ 1935.

α) Ἡ συμβιβαστικὴ παρέμβασις τῶν ἁρμοδίων ὀργάνων τῆς Διοικήσεως.

β) Ἡ ἀναγκαστικὴ διαιτησία, ἐν ἀποτυχίᾳ τῆς ἀνωτέρω συμβιβαστικῆς προσπαθείας. Πρὸς τοῦτο συνεστήθησαν ὑπὸ τοῦ νόμου εἰδικαὶ διαιτητικαὶ ἐπιτροπαὶ εἰς δύο βαθμούς.

III. Τὸ σύστημα ἐπιλύσεως τῶν συλλογικῶν διαφορῶν τοῦ ἀ.ν. τῆς 16)20.11.1935 ἐτροποποιήθη οὐσιωδῶς διὰ τοῦ ν. 2053)1952 καὶ τοῦ ν.δ. 3086)1954 (βλ. ἀνωτ. ὑπὸ Α').

IV. Κατὰ τὸν νόμον 3239)1955 καὶ τὸ τροποποιῆσαν αὐτὸν ν.δ. 3755)1957 (βλ. σχετικῶς ἀνωτέρω ὑπὸ Α') αἱ συλλογικαὶ διαφοραὶ ἐπιλύονται διὰ μεσολαβήσεως καὶ δι' ὑποχρεωτικῆς διαιτησίας. Ὁ νόμος ἐν ἄρθρῳ 1 ὁμιλεῖ περὶ συλλογικῆς συμβάσεως καὶ ὑποχρεωτικῆς διαιτησίας ὡς μέσων ἐπιλύσεως τῶν συλλογικῶν διαφορῶν. Πλὴν

ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΑΚΗ ΠΡΑΞΙΣ

ΣΥΝΤΑΓΜΑ

ΔΙΚΑΣΤΙΚΟΣ ΕΛΕΓΧΟΣ ΕΣΩΤΕΡΙΚΩΝ ΤΥΠΙΚΩΝ ΣΤΟΙΧΕΙΩΝ ΤΟΥ ΝΟΜΟΥ

Διάταξις άρθρου 57 τοῦ Συντάγματος

Ὑποβολή προτάσεων, σκοπουσῶν τήν τροποποίησιν τῶν περί συντάξεων Νόμων ἤ ἀπονομήν συντάξεως, ὡς καί τήν ἀναγνώρισιν ὑπηρεσίας ὡς παρεχούσης τοιοῦτο δικαίωμα, μόνον παρά τοῦ Ὑπουργοῦ τῶν Οἰκονομικῶν, μετά γνωμοδότησιν τοῦ Ἐλεγκτικοῦ Συνεδρίου.—Δέν δύνανται τά Δικαστήρια νά προβοῦν εἰς τόν ἔλεγχον τῆς συνδρομῆς τῶν ἐσωτερικῶν τυπικῶν στοιχείων τοῦ Νόμου, τούτου ἀποκειμένου ἀποκλειστικῶς εἰς τόν Νομοθέτην.

Ἡ ἄποψις τῆς κατωτέρω ἀποφάσεως τῆς Ὀλομελείας τοῦ Ἀρείου Πάγου (ὑπό τῆς ὁποίας ἐπεκυρώθη ἡ ὑπ' ἀριθ. 8723)1963 ἀπόφασις τοῦ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν) ἐπί τοῦ ἐν αὐτῇ ἀναφερομένου νομικοῦ ζητήματος εἶναι σύμφωνος πρός τά κρατήσαντα ἐν τῇ θεωρίᾳ καί νομολογίᾳ τῶν Δικαστηρίων, ὅτι δηλαδή τά τελευταῖα ταῦτα δέν δικαιοῦνται νά ἐρευνῶσι τάς διά τήν γένεσιν τοῦ νόμου ἐπιβαλλομένας παρά τοῦ Συντάγματος διατυπώ-

ὅμως τοῦτο εἶναι ἀπολύτως ἐσφαλμένον, διότι ἡ συλλογική σύμβασις ἐργασίας δέν ἐπιλύει συλλογικήν διαφοράν, ἀλλ' ἀντιθέτως ἡ συλλογική διαφορά ἀναφύεται, ὅταν ἡ σύναψις συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας δέν καθίσταται δυνατή λόγῳ διαφωνίας τῶν μερῶν. Ἐξ ἄλλου δέν συγκαταλέγει τήν μεσολάβησιν εἰς τούς τρόπους ἐπιλύσεως τῶν συλλογικῶν διαφορῶν, ἤτις συνιστᾷ καί τήν μόνην γνησίαν μορφήν διαιτησίας:

α) Εἰς τήν διαδικασίαν τῆς μεσολαβήσεως τό ἁρμόδιον ὄργανον τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας προσπαθεῖ νά ἄρῃ τήν διαφωνίαν τῶν μερῶν διά διαπραγματεύσεων. Ἐν ἐπιτυχίᾳ τούτου τά μέρη συνάπτουν συλλογικήν σύμβασιν.

β) Ἐάν ἡ συμβιβαστική προσπάθεια ἀποτύχῃ χωρεῖ ἡ διαδικασία τῆς ἀναγκαστικῆς διαιτησίας.

Ὁ νόμος προβλέπει τήν σύστασιν μονίμων Διοικητικῶν Διαιτητικῶν Δικαστηρίων Συλλογικῶν Διαφορῶν εἰς δύο βαθμούς δικαιοδοσίας. Ὑποχρεωτική εἶναι τόσον ἡ εἰς τήν διαδικασίαν ταύτην ὑπαγωγή τῶν μερῶν, ὅσον καί ἡ κατ' αὐτήν ἐκδιδομένη ἀπόφασις.

Ἐπί διαιτητικῶν ἀποφάσεων εἰς πρῶτον καί δεύτερον βαθμόν ὁ Ὑπουργός τῆς Ἐργασίας ἔχει οἷα δικαιώματα ἔχει καί ἐπί συλλογικῶν συμβάσεων, ἤτοι ἐλέγχει καί δι' ἀποφάσεών του ἐγκρίνει ἤ ἀπορρίπτει, τροποποιεῖ καί δημοσιεύει αὐτάς.

3. Σχετικόν πρός τήν ἐπίλυσιν τῶν συλλογικῶν διαφορῶν ἐργασίας εἶναι καί τό δ)γμα τῆς 24.8.1955 «περί τοῦ τρόπου παραστάσεως τῶν ἐργοδοτῶν καί μισθωτῶν ἐνώπιον τῶν κατά τόν 3239)1955 Διοικητικῶν Διαιτητικῶν Δικαστηρίων Συλλογικῶν Διαφορῶν Ἐργασίας, λειτουργίας, διεξαγωγῆς τῶν συνεδριάσεων τούτων κλπ.» ([26]).

V. Ὁ ν. 3239)1955 ἐτροποποιήθη ὑπό τοῦ ν.δ. 3755 τῆς 17.9.1957 «περί αὐξήσεως ἀναδρομικῶς τῶν ἀποδοχῶν τῶν μισθωτῶν καί συμπληρώσεως τοῦ ν. 3239)1955 καί ἄλλων διατάξεων τῆς ἐργατικῆς νομοθεσίας» ([27]).

Τό ν.δ. 3755)1957 δέν μετέβαλε τάς ἀρχάς, ἐφ' ὧν ἐβασίζετο τό ὑπό τοῦ ν. 3239)1955 εἰσαχθέν σύστημα συλλογικῶν συμβάσεων καί ἐπιλύσεως συλλογικῶν διαφορῶν. Τοὐναντίον διετήρησεν αὐτάς. Τό ν.δ. 3755 ἀφ' ἑνός μέν συνεπλήρωσεν ὡρισμένας διατάξεις τοῦ ν. 3239, ἀφ' ἑτέρου δέ διηυκρίνησεν ἄλλας ἐπί τῷ τέλει πάντοτε τῆς ἀρτιωτέρας καί ἀποδοτικωτέρας ἐφαρμογῆς τοῦ ὑπό τοῦ ν. 3239)1955 καθιερωθέντος συστήματος (*).

(26) ΕΕΔ **14**, 999.
(27) ΕΕΔ **16**, 1062.

(*) Συνεχίζεται εἰς τό ἑπόμενον μέ θέμα: Τό Προαχθέν τοῦ Κώδικος Ἐργασίας.

ΣΥΛΛΟΓΙΚΑΙ ΔΙΑΦΟΡΑΙ ΕΡΓΑΣΙΑΣ

ΚΡΙΤΗΡΙΑ ΔΙ' ΕΚΔΟΣΙΝ ΑΠΟΦΑΣΕΩΝ ΔΙΟΙΚΗΤΙΚΩΝ ΔΙΑΙΤΗΤΙΚΩΝ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΩΝ

Αἰτιολόγησις, ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος, τῶν ἀποφάσεων τούτων

Ληπτέα ὑπ' ὄψιν ὑπὸ τῶν Διοικητικῶν Διαιτητικῶν Δικαστηρίων, κατ' ἄρθρον 15 § 3 Νόμου 3239)1955 δι' ἐπίλυσιν συλλογικῆς διαφορᾶς ἐργασίας ὑπὸ τῶν Διοικητικῶν Διαιτητικῶν Δικαστηρίων.— Ἀναγκαία ἡ εἰδικὴ αἰτιολόγησις τῶν ἀποφάσεων αὐτῶν, ἐν ὄψει τῶν οὐσιαστικῶν κριτηρίων τοῦ Νόμου, μὲ τοὺς λόγους, οἱ ὁποῖοι ἦγαγον εἰς τὴν σχηματισθεῖσαν κρίσιν.—Ἀκύρωσις τῆς ὑπ' ἀριθ. 2)1964 ἀποφάσεως τοῦ Δευτεροβαθμίου Διοικητικοῦ Διαιτητικοῦ Δικαστηρίου Θεσσαλονίκης ὡς ἀνοιτιολογήτου.

Ἐπὶ αἰτήσεως ἀκυρώσεως τοῦ ἐν Θεσσαλονίκῃ ἐδρεύοντος Ὀργανισμοῦ Ἀστικῶν Συγκοινωνιῶν Θεσσαλονίκης ἐξεδόθη ἡ κατωτέρω ἀπόφασις τῆς Ὀλομελείας τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας, ὑπὸ τῆς ὁποίας ἠκυρώθη ἡ ὑπ' ἀριθ. 2 τοῦ 1964 ἀποφάσεως τοῦ Δευτεροβαθμίου Διοικητικοῦ Διαιτητικοῦ Δικαστηρίου Θεσσαλονίκης περὶ τῶν ὅρων ἀμοιβῆς καὶ ἐργασίας τοῦ προσωπικοῦ Ἐξωτερικῆς Ὑπηρεσίας τοῦ ἀνωτέρω Ὀργανισμοῦ (ΕΕΔ 23, 379).

Διὰ σειρᾶς ἀποφάσεων του τὸ Συμβούλιον τῆς Ἐπικρατείας, ἑρμηνεῦον τὴν σχετικὴν διάταξιν τοῦ ἄρθρου 15 § 3 τοῦ νόμου 3239) σεις ἢ ἄλλως τὰ ἐσωτερικὰ τυπικὰ στοιχεῖα (interna corporis) τοῦ νόμου. (Οὕτω καὶ *Ἀλ. Κυριακόπουλος*, Ἑλληνικὸν Διοικητικὸν Δίκαιον, Α', Εἰσαγωγή, ἔκδοσις τετάρτη, σελ. 108 ἑπόμ., ἔνθα παραπομποὶ εἰς τὴν θεωρίαν καὶ νομολογίαν, contra *Χ. Φραγκίστας*, Διοικητικὴ ἀνεξαρτησία, 1940, σελ. 13, ἴδετε καὶ Πορίσματα Νομολογίας τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας, ἐπίσημος ἔκδοσις Ὑπουργείου Δικαιοσύνης 1962, σελ. 58 ἑπ., ἔνθα ἀναφέρεται ἡ σύμφωνος πρὸς τὴν ἀπόφασιν τῆς Ὀλομελείας τοῦ Ἀρείου Πάγου νομολογία τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας.

Ἀρείου Πάγου 212)1965, Ὀλομελείας

Πρόεδρος ὁ κ. ***Στ. Μαυρομιχάλης***

Εἰσηγητὴς ὁ Ἀρεοπαγίτης κ. ***Μ. Ζαφειρόπουλος***

Δικηγόροι οἱ κ.κ. **Π. Στεφανόπουλος, Σ. Πέγκος**

Ἡ ὑπόθεσις εἰσάγεται, συμφώνως πρὸς τὸ ἄρθρον 3 §§ 1 καὶ 2 τοῦ νόμου 3810) 1957, παραπεμφθεῖσα ὑπὸ τοῦ Β' Τμήματος τοῦ δικαστηρίου τούτου διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 256)1964 ἀποφάσεώς του, ὡς πρὸς τὸν μοναδικὸν λόγον τῆς ὑπὸ κρίσιν αἰτήσεως ἀναιρέσεως, καθ' ὃν ὁ νόμος 994)1943 εἶναι ἀνίσχυρος, καθόσον δὲν προηγήθη τῆς ἐκδόσεώς του ἡ κατὰ τὸ ἄρθρον 49 ἐδάφ. τρίτον τοῦ Συντάγματος 1927 γνωμοδότησις τοῦ Ἐλεγκτικοῦ Συνεδρίου.

Ἡ ἄνω διάταξις τοῦ ἄρθρου 49 ἐδάφ. τρίτον τοῦ Συντάγματος τοῦ 1927 (ὁμοία πρὸς τὴν τοῦ ἄρθρου 57 ἐδάφ. δεύτερον τοῦ Συντάγματος τοῦ 1952), διατηρηθεῖσα ἐν ἰσχύϊ, δυνάμει τῆς Ζ' Συντακτικῆς Πράξεως τῆς 28)29 Ὀκτωβρίου 1935 καὶ μετὰ τὴν διὰ τοῦ ἀπὸ 10 Ὀκτωβρίου 1935 Ψηφίσματος τῆς Ε' Συντακτικῆς Συνελεύσεως ἐπαναφορὰν τοῦ Συντάγματος τοῦ 1911, ὁρίζουσα ὅτι «προτάσεις, σκοποῦσαι τὴν τροποποίησιν τῶν περὶ συντάξεων νόμων ἢ ἀπονομὴν συντάξεως, ὡς καὶ τὴν ἀναγνώρισιν ὑπηρεσίας, ὡς παρεχούσης τοιοῦτο δικαίωμα, ὑποβάλλονται μόνον παρὰ τοῦ Ὑπουργοῦ τῶν Οἰκονομικῶν μετὰ γνωμοδότησιν τοῦ Ἐλεγκτικοῦ Συνεδρίου», καὶ ἀποβλέπουσα, ὡς γίνεται δῆλον ἐκ τῆς γραμματικῆς διατυπώσεως καὶ τοῦ σκοποῦ της, ἐκτιθεμένου καὶ εἰς τὴν σχετικὴν ἐπὶ τοῦ σχεδίου της ἔκθεσιν τῆς κοινοβουλευτικῆς ἐπιτροπῆς καὶ ἐγκειμένου εἰς τὸ νὰ ἀποτρέψῃ τὴν παρεμβολὴν διατάξεων περὶ συντάξεων εἰς ἀσχέτους πρὸς αὐτὰς νόμους καὶ εἰς τὸ νὰ καταστήσῃ εὐχερῆ τὴν ἐφαρμογὴν τῶν περὶ τούτων νόμων διὰ τῆς προβλεπομένης γνωμοδοτήσεως τοῦ Ἐλεγκτικοῦ Συνεδρίου, μὴ δεσμευούσης ὅμως τὸν κοινὸν νομοθέτην, ἀναφέρεται ἁπλῶς εἰς τὴν διαδικασίαν καταρτίσεως αὐτῶν, καθορίζουσα τὰ ἐσωτερικὰ τυπικὰ στοιχεῖα ταύτης. Ὡς ἐκ τούτου ἀπόκειται ἀποκλειστικῶς εἰς τὸν Νομοθέτην, εἰς ὃν καὶ ἀνετέθη ἡ τήρησις αὐτῆς καὶ οὐχὶ εἰς τὰ δικαστήρια, μὴ δυνάμενα νὰ προβοῦν εἰς τὸν ἔλεγχον τῆς συνδρομῆς τῶν κατὰ τὴν ρηθεῖσαν διαδικασίαν ἐσωτερικῶν τυπικῶν στοιχείων τοῦ νόμου. Ὅθεν εἶναι ἀπορριπτέα ἡ ὑπὸ κρίσιν αἴτησις ἀναιρέσεως, μὴ συντρεχούσης περιπτώσεως ἀναπομπῆς τῆς ὑποθέσεως εἰς Τμῆμα τοῦ Δικαστηρίου τούτου.

ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΑΚΗ ΠΡΑΞΙΣ

ΣΥΝΤΑΓΜΑ

ΔΙΚΑΣΤΙΚΟΣ ΕΛΕΓΧΟΣ ΕΣΩΤΕΡΙΚΩΝ ΤΥΠΙΚΩΝ ΣΤΟΙΧΕΙΩΝ ΤΟΥ ΝΟΜΟΥ

Διάταξις άρθρου 57 τοῦ Συντάγματος

Ὑποβολὴ προτάσεων, σκοπουσῶν τὴν τροποποίησιν τῶν περὶ συντάξεων Νόμων ἢ ἀπονομὴν συντάξεως, ὡς καὶ τὴν ἀναγνώρισιν ὑπηρεσίας ὡς παρεχούσης τοιοῦτο δικαίωμα, μόνον παρὰ τοῦ Ὑπουργοῦ τῶν Οἰκονομικῶν, μετὰ γνωμοδότησιν τοῦ Ἐλεγκτικοῦ Συνεδρίου.—Δὲν δύνανται τὰ Δικαστήρια νὰ προβοῦν εἰς τὸν ἔλεγχον τῆς συνδρομῆς τῶν ἐσωτερικῶν τυπικῶν στοιχείων τοῦ Νόμου, τούτου ἀποκειμένου ἀποκλειστικῶς εἰς τὸν Νομοθέτην.

Ἡ ἄποψις τῆς κατωτέρω ἀποφάσεως τῆς Ὁλομελείας τοῦ Ἀρείου Πάγου (ὑπὸ τῆς ὁποίας ἐπεκυρώθη ἡ ὑπ' ἀριθ. 8723)1963 ἀπόφασις τοῦ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν) ἐπὶ τοῦ ἐν αὐτῇ ἀναφερομένου νομικοῦ ζητήματος εἶναι σύμφωνος πρὸς τὰ κρατήσαντα ἐν τῇ θεωρίᾳ καὶ νομολογίᾳ τῶν Δικαστηρίων, ὅτι δηλαδὴ τὰ τελευταῖα ταῦτα δὲν δικαιοῦνται νὰ ἐρευνῶσι τὰς διὰ τὴν γένεσιν τοῦ νόμου ἐπιβαλλομένας παρὰ τοῦ Συντάγματος διατυπώ-

ὅμως τοῦτο εἶναι ἀπολύτως ἐσφαλμένον, διότι ἡ συλλογικὴ σύμβασις ἐργασίας δὲν ἐπιλύει συλλογικὴν διαφοράν, ἀλλ' ἀντιθέτως ἡ συλλογικὴ διαφορὰ ἀναφύεται, ὅταν ἡ σύναψις συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας δὲν καθίσταται δυνατὴ λόγῳ διαφωνίας τῶν μερῶν. Ἐξ ἄλλου δὲν συγκαταλέγει τὴν μεσολάβησιν εἰς τοὺς τρόπους ἐπιλύσεως τῶν συλλογικῶν διαφορῶν, ἥτις συνιστᾷ καὶ τὴν μόνην γνησίαν μορφὴν διαιτησίας:

α) Εἰς τὴν διαδικασίαν τῆς μεσολαβήσεως τὸ ἁρμόδιον ὄργανον τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας προσπαθεῖ νὰ ἄρῃ τὴν διαφωνίαν τῶν μερῶν διὰ διαπραγματεύσεων. Ἐν ἐπιτυχίᾳ τούτου τὰ μέρη συνάπτουν συλλογικὴν σύμβασιν.

β) Ἐὰν ἡ συμβιβαστικὴ προσπάθεια ἀποτύχῃ χωρεῖ ἡ διαδικασία τῆς ἀναγκαστικῆς διαιτησίας.

Ὁ νόμος προβλέπει τὴν σύστασιν μονίμων Διοικητικῶν Διαιτητικῶν Δικαστηρίων Συλλογικῶν Διαφορῶν εἰς δύο βαθμοὺς δικαιοδοσίας. Ὑποχρεωτικὴ εἶναι τόσον ἡ εἰς τὴν διαδικασίαν ταύτην ὑπαγωγὴ τῶν μερῶν, ὅσον καὶ ἡ κατ' αὐτὴν ἐκδιδομένη ἀπόφασις.

Ἐπὶ διαιτητικῶν ἀποφάσεων εἰς πρῶτον καὶ δεύτερον βαθμὸν ὁ Ὑπουργὸς τῆς Ἐργασίας ἔχει οἷα δικαιώματα ἔχει καὶ ἐπὶ συλλογικῶν συμβάσεων, ἤτοι ἐλέγχει καὶ δι' ἀποφάσεών του ἐγκρίνει ἢ ἀπορρίπτει, τροποποιεῖ καὶ δημοσιεύει αὐτάς.

3. Σχετικὸν πρὸς τὴν ἐπίλυσιν τῶν συλλογικῶν διαφορῶν ἐργασίας εἶναι καὶ τὸ δ)γμα τῆς 24.8.1955 «περὶ τοῦ τρόπου παραστάσεως τῶν ἐργοδοτῶν καὶ μισθωτῶν ἐνώπιον τῶν κατὰ τὸν 3239)1955 Διοικητικῶν Διαιτητικῶν Δικαστηρίων Συλλογικῶν Διαφορῶν Ἐργασίας, λειτουργίας, διεξαγωγῆς τῶν συνεδριάσεων τούτων κλπ.» (26).

V. Ὁ ν. 3239)1955 ἐτροποποιήθη ὑπὸ τοῦ ν.δ. 3755 τῆς 17.9.1957 «περὶ αὐξήσεως ἀναδρομικῶς τῶν ἀποδοχῶν τῶν μισθωτῶν καὶ συμπληρώσεως τοῦ ν. 3239)1955 καὶ ἄλλων διατάξεων τῆς ἐργατικῆς νομοθεσίας» (27).

Τὸ ν.δ. 3755)1957 δὲν μετέβαλε τὰς ἀρχάς, ἐφ' ὧν ἐβασίζετο τὸ ὑπὸ τοῦ ν. 3239)1955 εἰσαχθὲν σύστημα συλλογικῶν συμβάσεων καὶ ἐπιλύσεως συλλογικῶν διαφορῶν. Τοὐναντίον διετήρησεν αὐτάς. Τὸ ν.δ. 3755 ἀφ' ἑνὸς μὲν συνεπλήρωσεν ὡρισμένας διατάξεις τοῦ ν. 3239, ἀφ' ἑτέρου δὲ διηκρίνησεν ἄλλας ἐπὶ τῷ τέλει πάντοτε τῆς ἀρτιωτέρας καὶ ἀποδοτικωτέρας ἐφαρμογῆς τοῦ ὑπὸ τοῦ ν. 3239)1955 καθιερωθέντος συστήματος (*).

(26) ΕΕΔ **14**, 999.
(27) ΕΕΔ **16**, 1062.

(*) Συνεχίζεται εἰς τὸ ἑπόμενον μὲ θέμα: Τὸ Προοίμιον τοῦ Κώδικος Ἐργασίας.

ΣΥΛΛΟΓΙΚΑΙ ΔΙΑΦΟΡΑΙ ΕΡΓΑΣΙΑΣ

ΚΡΙΤΗΡΙΑ ΔΙ' ΕΚΔΟΣΙΝ ΑΠΟΦΑΣΕΩΝ ΔΙΟΙΚΗΤΙΚΩΝ ΔΙΑΙΤΗΤΙΚΩΝ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΩΝ

Αἰτιολόγησις, ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος, τῶν ἀποφάσεων τούτων

Ληπτέα ὑπ' ὄψιν ὑπὸ τῶν Διοικητικῶν Διαιτητικῶν Δικαστηρίων, κατ' ἄρθρον 15 § 3 Νόμου 3239)1955 δι' ἐπίλυσιν συλλογικῆς διαφορᾶς ἐργασίας ὑπὸ τῶν Διοικητικῶν Διαιτητικῶν Δικαστηρίων.— Ἀναγκαία ἡ εἰδικὴ αἰτιολόγησις τῶν ἀποφάσεων αὐτῶν, ἐν ὄψει τῶν οὐσιαστικῶν κριτηρίων τοῦ Νόμου, μὲ τοὺς λόγους, οἱ ὁποῖοι ἦγαγον εἰς τὴν σχηματισθεῖσαν κρίσιν.—Ἀκύρωσις τῆς ὑπ' ἀριθ. 2)1964 ἀποφάσεως τοῦ Δευτεροβαθμίου Διοικητικοῦ Διαιτητικοῦ Δικαστηρίου Θεσσαλονίκης ὡς ἀναιτιολογήτου.

Ἐπὶ αἰτήσεως ἀκυρώσεως τοῦ ἐν Θεσσαλονίκῃ ἑδρεύοντος Ὀργανισμοῦ Ἀστικῶν Συγκοινωνιῶν Θεσσαλονίκης ἐξεδόθη ἡ κατωτέρω ἀπόφασις τῆς Ὁλομελείας τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας, ὑπὸ τῆς ὁποίας ἠκυρώθη ἡ ὑπ' ἀριθ. 2 τοῦ 1964 ἀπόφασις τοῦ Δευτεροβαθμίου Διοικητικοῦ Διαιτητικοῦ Δικαστηρίου Θεσσαλονίκης περὶ τῶν ὅρων ἀμοιβῆς καὶ ἐργασίας τοῦ προσωπικοῦ Ἐξωτερικῆς Ὑπηρεσίας τοῦ ἀνωτέρω Ὀργανισμοῦ (ΕΕΔ 23, 379).

Διὰ σειρᾶς ἀποφάσεων του τὸ Συμβούλιον τῆς Ἐπικρατείας, ἑρμηνεῦον τὴν σχετικὴν διάταξιν τοῦ ἄρθρου 15 § 3 τοῦ νόμου 3239) σεις ἢ ἄλλως τὰ ἐσωτερικὰ τυπικὰ στοιχεῖα (interna corporis) τοῦ νόμου. (Οὕτω καὶ *Ἀλ. Κυριακόπουλος*, Ἑλληνικὸν Διοικητικὸν Δίκαιον, Α', Εἰσαγωγή, ἔκδοσις τετάρτη, σελ. 108 ἑπόμ., ἔνθα παραπομποὶ εἰς τὴν θεωρίαν καὶ νομολογίαν, contra *Χ. Φραγκίστας*, Δικαστικὴ ἀνεξαρτησία, 1940, σελ. 18, ἴδετε καὶ Πορίσματα Νομολογίας τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας, ἐπίσημος ἔκδοσις Ὑπουργείου Δικαιοσύνης 1962, σελ. 58 ἑπ., ἔνθα ἀναφέρεται ἡ σύμφωνος πρὸς τὴν ἀπόφασιν τῆς Ὁλομελείας τοῦ Ἀρείου Πάγου νομολογία τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας.

Ἀρείου Πάγου 212)1965, Ὁλομελείας

Πρόεδρος ὁ κ. *Στ. Μαυρομιχάλης*

Εἰσηγητὴς ὁ Ἀρεοπαγίτης κ. *Μ. Ζαφειρόπουλος*

Δικηγόροι οἱ κ.κ. Π. Στερανόπουλος, Σ. Πέγκος

Ἡ ὑπόθεσις εἰσάγεται, συμφώνως πρὸς τὸ ἄρθρον 3 §§ 1 καὶ 2 τοῦ νόμου 3810) 1957, παραπεμφθεῖσα ὑπὸ τοῦ Β' Τμήματος τοῦ δικαστηρίου τούτου διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 256)1964 ἀποφάσεώς του, ὡς πρὸς τὸν μοναδικὸν λόγον τῆς ὑπὸ κρίσιν αἰτήσεως ἀναιρέσεως, καθ' ὃν ὁ νόμος 994)1943 εἶναι ἀνίσχυρος, καθόσον δὲν προηγήθη τῆς ἐκδόσεώς του ἡ κατὰ τὸ ἄρθρον 49 ἐδάφ. τρίτον τοῦ Συντάγματος 1927 γνωμοδότησις τοῦ Ἐλεγκτικοῦ Συνεδρίου.

Ἡ ἄνω διάταξις τοῦ ἄρθρου 49 ἐδάφ. τρίτον τοῦ Συντάγματος τοῦ 1927 (ὁμοία πρὸς τὴν τοῦ ἄρθρου 57 ἐδάφ. δεύτερον τοῦ Συντάγματος τοῦ 1952), διατηρηθεῖσα ἐν ἰσχύϊ, δυνάμει τῆς Ζ' Συντακτικῆς Πράξεως τῆς 28)29 Ὀκτωβρίου1935 καὶ μετὰ τὴν διὰ τοῦ ἀπὸ 10 Ὀκτωβρίου 1935 Ψηφίσματος τῆς Ε' Συντακτικῆς Συνελεύσεως ἐπαναφορὰν τοῦ Συντάγματος τοῦ 1911, ὁρίζουσα ὅτι «προτάσεις, σκοποῦσαι τὴν τροποποίησιν τῶν περὶ συντάξεων νόμων ἢ ἀπονομὴν συντάξεως, ὡς καὶ τὴν ἀναγνώρισιν ὑπηρεσίας, ὡς παρεχούσης τοιοῦτο δικαίωμα, ὑποβάλλονται μόνον παρὰ τοῦ Ὑπουργοῦ τῶν Οἰκονομικῶν μετὰ γνωμοδότησιν τοῦ Ἐλεγκτικοῦ Συνεδρίου», καὶ ἀποβλέπουσα, ὡς γίνεται δῆλον ἐκ τῆς γραμματικῆς διατυπώσεως καὶ τοῦ σκοποῦ της, ἐκτιθεμένου καὶ εἰς τὴν σχετικὴν ἐπὶ τοῦ σχεδίου της ἔκθεσιν τῆς κοινοβουλευτικῆς ἐπιτροπῆς καὶ ἐγκειμένου εἰς τὸ νὰ ἀποτρέψῃ τὴν παρεμβολὴν διατάξεων περὶ συντάξεων εἰς ἀσχέτους πρὸς αὐτὰς νόμους καὶ εἰς τὸ νὰ καταστήσῃ εὐχερῆ τὴν ἐφαρμογὴν τῶν περὶ τούτων νόμων διὰ τῆς προβλεπομένης γνωμοδοτήσεως τοῦ Ἐλεγκτικοῦ Συνεδρίου, μὴ δεσμευούσης ὅμως τὸν κοινὸν νομοθέτην, ἀναφέρεται ἁπλῶς εἰς τὴν διαδικασίαν καταρτίσεως αὐτῶν, καθορίζουσα τὰ ἐσωτερικὰ τυπικὰ στοιχεῖα ταύτης. Ὡς ἐκ τούτου ἀπόκειται ἀποκλειστικῶς εἰς τὸν Νομοθέτην, εἰς ὃν καὶ ἀνετέθη ἡ τήρησις αὐτῆς καὶ οὐχὶ εἰς τὰ δικαστήρια, μὴ δυνάμενα νὰ προβοῦν εἰς τὸν ἔλεγχον τῆς συνδρομῆς τῶν κατὰ τὴν ρηθεῖσαν διαδικασίαν ἐσωτερικῶν τυπικῶν στοιχείων τοῦ νόμου. Ὅθεν εἶναι ἀπορριπτέα ἡ ὑπὸ κρίσιν αἴτησις ἀναιρέσεως, μὴ συντρεχούσης περιπτώσεως ἀναπομπῆς τῆς ὑποθέσεως εἰς Τμῆμα τοῦ Δικαστηρίου τούτου.

1955 «περί τρόπου ρυθμίσεως τῶν συλλογικῶν διαφορῶν ἐργασίας» (ΕΕΔ 17, 207), ἔχει δεχθῆ, ὅτι αἱ ἀποφάσεις τῶν Διοικητικῶν Διαιτητικῶν Δικαστηρίων πρέπει νὰ εἶναι εἰδικῶς ἡτιολογημέναι ἐπὶ ποινῇ ἄλλως ἀκυρότητος αὐτῶν. (Ἴδετε Σ.Ε. 1454)1962, εἰσηγητὴς *Γ. Παπαχατζῆς*, ΕΕΔ 31, 906, ἔνθα εἰς σημειώσεις μας καὶ λοιπαί, ΕΕΔ 23, 645, 716, ἔνθα καὶ λοιπὴ νομολογία τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας. Ἴδετε καὶ Πρωτοδικείου Θεσσαλονίκης 4137)1964, εἰσηγητὴς *Δ. Παπαγεωργίου*, ΕΕΔ 24, 458).

Εἰς τοῦτο εἶναι σύμφωνος καὶ ἡ κατωτέρω νεωτέρα ἀπόφασις τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας, τὸ συμπέρασμα δὲ ἐκ τῶν ἀλλεπαλλήλων αὐτῶν ἀποφάσεων τοῦ Συμβουλίου εἶναι, ὅτι τὰ Διοικητικὰ Διαιτητικὰ Δικαστήρια δὲν καταβάλλουν τὴν δέουσαν ἐπιμέλειαν διὰ τὴν αἰτιολόγησιν τῶν ἀποφάσεών των καὶ ἐμφανίζεται τὸ φαινόμενον νὰ ἀκυροῦνται κανονιστικαὶ πράξεις, αἱ ὁποῖαι ρυθμίζουν τὴν οἰκονομικὴν ζωὴν τῶν μισθωτῶν.

Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας 1281)1965, Ὁλομελείας

Προεδρεύων ὁ Ἀντιπρόεδρος κ. *Γ. Θ. Σπυρόπουλος*

Εἰσηγητὴς ὁ Πάρεδρος κ. *Δ. Τσιροπινᾶς*

Δικηγόροι οἱ κ.κ. Ν. Κωνσταντινίδης, Κ. Δημάκης

Ἡ ὑπὸ κρίσιν αἴτησις, διώκουσα τὴν ἀκύρωσιν τῆς ὑπ' ἀριθ. 2 ἀπὸ 12 Ἰανουαρίου)18 Φεβρουαρίου 1964 ἀποφάσεως τοῦ κατὰ τὸν νόμον 3239)1955 Δευτεροβαθμίου Διοικητικοῦ Διαιτητικοῦ Δικαστηρίου Θεσσαλονίκης, δι' ἧς καθωρίσθησαν οἱ ὅροι ἀμοιβῆς καὶ ἐργασίας τοῦ προσωπικοῦ Ἐξωτερικῆς Ὑπηρεσίας τοῦ αἰτοῦντος Ὀργανισμοῦ (Ὀργανισμοῦ Ἀστικῶν Συγκοινωνιῶν Θεσσαλονίκης) ἀπὸ τῆς 6ης Μαρτίου 1963, τύποις δεκτὴ τυγχάνει καὶ ἐξεταστέα κατ' οὐσίαν.

Εἰς τὴν παροῦσαν δίκην παρεμβαίνει διὰ νομοτύπως κατατεθέντος καὶ κοινοποιηθέντος δικογράφου τὸ ἐν Θεσσαλονίκῃ ἕδρεῦον ἐπαγγελματικὸν σωματεῖον ὑπὸ τὴν ἐπωνυμίαν «Ἕνωσις Ἐργατοϋπαλλήλων Ἀστικῆς Συγκοινωνίας Θεσσαλονίκης», ἔχον ἔννομον συμφέρον ἐπὶ τὴν διατήρησιν τῆς προσβαλλομένης πράξεως.

Κατὰ τὴν παράγραφον 3 τοῦ ἄρθρου 15 τοῦ νόμου 3239)1955 «περὶ τρόπου ρυθμίσεως τῶν συλλογικῶν διαφορῶν ἐργασίας κλπ.» τὰ διαιτητικὰ ὄργανα κατὰ τὴν ἔρευναν τῆς (συλλογικῆς) διαφορᾶς καὶ τὴν ἔκδοσιν τῆς ἀποφάσεώς των, προκειμένου ἰδίᾳ περὶ τοῦ καθορισμοῦ ἀποδοχῶν, δέον νὰ λαμβάνωσιν ὑπ' ὄψιν καὶ νὰ σταθμίζωσι τὰς κοινωνικὰς καὶ οἰκονομικὰς ἀνάγκας, τὰς ὁποίας ἐξυπηρετοῦν αἱ ὑπὸ κρίσιν ἐπιχειρήσεις καὶ ἐκμεταλλεύσεις, τὴν οἰκονομικὴν καὶ τεχνικὴν αὐτῶν ἀντοχήν, τὸ ἐπίπεδον τῶν χορηγουμένων ἀμοιβῶν καὶ ἡμερομισθίων, ἐν σχέσει πρὸς τὸ κόστος ζωῆς, τοὺς ὅρους, τὰς συνθήκας καὶ τὸ εἶδος τῆς παρεχομένης ἐργασίας καὶ τὸ γενικώτερον συμφέρον τῆς ἐθνικῆς οἰκονομίας».

Ἐξ ἄλλου, ὡς παγίως ἐκρίθη ὑπὸ τοῦ δικαστηρίου τούτου, αἱ ἀποφάσεις τῶν «διαιτητικῶν» συλλογικῶν ὀργάνων πρέπει νὰ εἶναι εἰδικῶς ἡτιολογημέναι, ἐν ὄψει τῶν ἀνωτέρω οὐσιαστικῶν κριτηρίων, ὥστε νὰ ἀπεικονίζωσιν αὐταὶ ὄχι ἁπλῶς τὰ συμπεράσματα, εἰς τὰ ὁποῖα τὰ ρηθέντα ὄργανα κατέληξαν, ἀλλὰ καὶ τοὺς λόγους, οἱ ὁποῖοι ἤγαγον εἰς τὴν σχηματισθεῖσαν κρίσιν.

Ἐν προκειμένῳ, ἐν ὄψει τῆς προεκτεθείσης νομοθετικῆς καὶ νομολογιακῆς ἀξιώσεως περὶ εἰδικῆς αἰτιολογήσεως τῶν πράξεων τῶν ὡς ἄνω ὀργάνων, ἡ προσβαλλομένη πρᾶξις καταλήγει εἰς τὴν λύσιν τῆς διαφορᾶς καὶ τὴν χορήγησιν τῶν ἐν τῷ διατακτικῷ αὐτῆς παροχῶν πρὸς τὸ προσωπικὸν τοῦ αἰτοῦντος Ὀργανισμοῦ, ἐπὶ τῇ ἀκολούθῳ ὅλως γενικῇ καὶ ἀποτελούσῃ, κατὰ τὸ πλεῖστον αὐτῆς μέρος, ἐπανάληψιν τῆς προμνησθείσης διατάξεως τοῦ νόμου, ἤτοι ὅτι τὸ ἐκδὸν ταύτην ὄργανον «κατὰ τὴν μείζονα γνώμην» ἔλαβεν ὑπ' ὄψιν τὰ προσαγόμενα ἔγγραφα, τὰ ἑκατέρωθεν προφορικῶς (καὶ ἐγγράφως) κατὰ τὴν συζήτησιν ἀναπτυχθέντα, τὰς κοινωνικὰς καὶ οἰκονομικὰς ἀνάγκας, ἃς ἐξυπηρετεῖ ἡ ἐπιχείρησις τῶν ἐν διενέξει ἐργοδοτῶν, τὴν τεχνικὴν αὐτῆς ἀντοχήν, τὸ ἐπίπεδον τῶν χορηγουμένων ἀμοιβῶν εἰς τοὺς ἐν διενέξει μισθωτούς ἐν σχέσει πρὸς τὸ κόστος τῆς ζωῆς, τοὺς ὅρους καὶ συνθήκας καὶ τὸ εἶδος τῆς παρεχομένης ἐργασίας, τὴν ἐπελθοῦσαν αὔξησιν τῆς ἐπιβατικῆς κινήσεως τῶν λεωφορείων αὐτοκινήτων τῆς ἐπιχειρήσεως ταύτης, τὰς χορηγηθείσας αὐξήσεις τῶν μισθῶν ὑπαλλήλων συναφῶν καὶ ἑτέρων κλάδων, ὡς καὶ τὸ γενικώτερον συμφέρον τῆς ἐθνικῆς οἰκονομίας. Οὕτως ὅμως ἔχον τὸ αἰτιολογικὸν τῆς προσβαλλομένης πράξεως, ἐφ' ὅσον ἐν αὐτῷ μνημονεύονται μόνον συμπερασματικαὶ κρίσεις, χωρὶς ἐν ταυτῷ καὶ νὰ παρατίθενται καὶ τὰ οἰκεῖα πραγματικὰ στοιχεῖα καὶ οἱ εἰ-

ΑΝΑΓΚΑΣΤΙΚΑΙ ΣΧΕΣΕΙΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ

ΑΝΤΙΚΑΤΑΣΤΑΣΙΣ ΑΝΑΓΚΑΣΤΙΚΩΣ ΤΟΠΟΘΕΤΗΘΕΝΤΩΝ ΠΟΛΕΜΙΣΤΩΝ

Ἀρμοδιότης Συμβουλίων καὶ Πρωτοδικειακῶν Ἐπιτροπῶν

Ἀρμοδιότης Πρωτοδικειακῶν Ἐπιτροπῶν ἄρθρου 7 Α.Ν. 244)1936 πρὸς ἀπόλυσιν τοποθετηθέντος πολεμιστοῦ διὰ τοὺς προβλεπομένους λόγους, μεταξὺ τῶν ὁποίων δὲν περιλαμβάνεται ἡ ἀνυπαίτιος ἀκαταλληλότης τοῦ πολεμιστοῦ, καθιερουμένου διὰ τὴν περίπτωσιν ταύτην τοῦ μέτρου ἀντικαταστάσεως τοῦ τοποθετηθέντος δι' ἀνακλήσεως τῆς πράξεως τοποθετήσεως ὑπὸ τοῦ ἐκδόντος ταύτην Συμβουλίου κατ' ἄρθρον 11 Α.Ν. 1846)1951.

Δὲν ἀπομακρύνεται καὶ ἡ νεωτέρα αὕτη ἀπόφασις τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας τῶν ὑπὸ τούτου σταθερῶς δεκτῶν γενομένων ὡς πρὸς τὴν ἔννοιαν τοῦ ἄρθρου 11 τοῦ ἀ.ν. 1836)1951, ὡς τὸ δεύτερον ἐδάφιον αὐτοῦ ἀντικατεστάθη διὰ τοῦ ἄρθρου 1 τοῦ ν.δ. 2657)1953 (ΕΕΔ 20, 1222 ἐπ.) περὶ ἀντικαταστάσεως ἀναγκαστικῶς τοποθετηθέντος πολεμιστοῦ τοῦ ἀ.ν. 1836)1951. (Ἴδετε ἐκ τῶν τελευταίων καὶ Σ.Ε. 2684)1964, εἰσηγητὴς *Η. Τσικλητήρας*, ΕΕΔ 23, 1478 καὶ λοιπὴν νομολογίαν τοῦ Συμβουλίου ἐν ΕΕΔ 19, 897).

Σημειοῦται, ὅτι κατὰ τὴν διάταξιν τοῦ ἄρθρου 4 § 3 τοῦ ν. δ)γματος 4185)1961 (ΕΕΔ 20, 1231) καὶ οἱ ἀντικαθιστάμενοι πολεμισταί, ὡς καὶ οἱ ἀπολυόμενοι, δικαιοῦνται τῆς ἀποζημιώσεως τοῦ νόμου 2112)1920, ὡς οὗτος ἐτροποποιήθη, ἢ τοῦ ἀπὸ 16)18 Ἰουλίου 1920 β.δ)γματος, τὸ ὁποῖον δικαίωμα δὲν ὑπῆρχε πρότερον διὰ τοὺς κατὰ τὸ ἄρθρον 11 τοῦ ἀ.ν. 1836)1951, ὡς ἐτροποποιήθη, ἀντικαθιστωμένου.

Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας 907)1965, Τμ. Γ'

Πρόεδρος ὁ Ἀντιπρόεδρος κ. ***Μ. Στασινόπουλος***

Εἰσηγητὴς ὁ Πάρεδρος κ. ***Μ. Μουζουράκης***

Δικηγόροι οἱ κ.κ. Δ. Ἄρχος, Κ. Παπαδόπουλος

Διὰ τῆς ὑπὸ κρίσιν ἐμπροθέσμως ἀσκηθείσης αἰτήσεως διώκεται ἡ ἀκύρωσις 1) τῆς ὑπ' ἀριθ. 111)3.7.1963 πράξεως τοῦ Κεντρικοῦ Συμβουλίου προστασίας ἀπολυομένων ἐκ τῶν τάξεων τοῦ στρατοῦ, δι' ἧς ἀνεκλήθη ἡ προγενεστέρα ὑπ' ἀριθ. 54)9.2.1963 πρᾶξις τοῦ ἰδίου Συμβουλίου περὶ τοποθετήσεως τοῦ αἰτοῦντος ὡς ὑπαλλήλου (τηλεφωνητοῦ) παρὰ τῷ Ἐθνικῷ Ἱδρύματι Ἀποκαταστάσεως Ἀναπήρων Ψυχικοῦ καὶ 2) τοῦ γνωστοποιήσαντος εἰς τὸ Ἵδρυμα τοῦτο καὶ τὸν αἰτοῦντα (διὰ κοινοποιήσεως) τὴν ὡς εἴρηται ἀνακλητικὴν πρᾶξιν δικοὶ λόγοι, οἱ ὁποῖοι ἤγαγον εἰς τὰς σχηματισθείσας γενικὰς ταύτας κρίσεις, οἵτινες ἄλλως τε οὔτε ἐκ τῶν στοιχείων τοῦ φακέλου προκύπτουσι, στερεῖται παντελῶς τοῦ ἀξιουμένου χαρακτῆρος τῆς εἰδικῆς καὶ ἐμπεριστατωμένης αἰτιολογίας, ὡς βασίμως παραπονεῖται ὁ αἰτῶν διὰ τῆς ὑπὸ κρίσιν αἰτήσεως, ἥτις, τούτῳ τῷ λόγῳ, δέον νὰ γίνῃ δεκτὴ καὶ ἀκυρωθῇ ἡ προσβαλλομένη πρᾶξις.

Οἱ ἕτεροι προβαλλόμενοι λόγοι ἀκυρώσεως περὶ κακῆς συνθέσεως τοῦ ἐκδόντος τὴν προσβαλλομένην πρᾶξιν ὀργάνου, παραβάσεως νόμου, πλάνης περὶ τὰ πράγματα καὶ κακῆς χρήσεως τῆς διακριτικῆς ἐξουσίας τυγχάνουσιν ὅλως ἀόριστοι, μὴ συναπτόμενοι πρὸς τὴν ἐπίκλησιν πραγματικοῦ τινος στοιχείου καὶ ὡς ἐκ τούτου ἀπορριπτέοι ἅπαντες τυγχάνουσιν ὡς ἀνεπίδεκτοι δικαστικῆς ἐκτιμήσεως.

Κατὰ ταῦτα, δεκτῆς γινομένης τῆς ὑπὸ κρίσιν αἰτήσεως ἐπὶ τῷ ἀνωτέρω λόγῳ, ἀπορριπτέα ἀποβαίνει κατ' οὐσίαν ἡ ἀσκηθεῖσα παρέμβασις ὡς ἀβάσιμος.

Διὰ ταῦτα

Δέχεται τὴν ὑπὸ κρίσιν αἴτησιν.

Ἀκυροῖ τὴν ὑπ' ἀριθ. 2 ἀπὸ 12 Ἰανουαρίου)18 Φεβρουαρίου 1964 ἀπόφασιν τοῦ κατὰ τὸν νόμον 3239)1955 Δευτεροβαθμίου Διοικητικοῦ Διαιτητικοῦ Δικαστηρίου Θεσσαλονίκης.

ὑπ' ἀριθ. 55689)3733)6.7.1963 ἐγγράφου τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας.

Τὸ ἔγγραφον τοῦτο στερεῖται, ὡς ἐκ τοῦ ρηθέντος περιεχομένου αὐτοῦ, ἐκτελεστοῦ χαρακτῆρος καὶ κατὰ συνέπειαν ἀπαραδέκτως προσβάλλεται διὰ τῆς αἰτήσεως, ἥτις οὕτως ἀποβαίνει τύποις δεκτὴ καὶ ἐξεταστέα κατ' οὐσίαν μόνον, καθ' ὅσον στρέφεται κατὰ τῆς ἀνακλητικῆς πράξεως τοῦ Κεντρικοῦ Συμβουλίου προστασίας ἀπολυομένων ἐκ τῶν τάξεων τοῦ στρατοῦ.

Μετὰ προδήλου ἐννόμου συμφέροντος παρεμβαίνει εἰς τὴν δίκην πρὸς ἀπόκρουσιν τῆς αἰτήσεως, διὰ νομοτύπως κατατεθέντος καὶ κοινοποιηθέντος δικογράφου, τὸ ἀνωτέρω Ἵδρυμα.

Συμφώνως τῷ ἄρθρῳ 7 τοῦ ἀ.ν. 1836)1951 «περὶ τροποποιήσεως καὶ κωδικοποιήσεως τῆς νομοθεσίας περὶ προστασίας ἀπολυομένων ἐκ τῶν τάξεων τοῦ στρατοῦ κλπ.», ὡς τοῦτο ἐτροποποιήθη τελικῶς διὰ τοῦ ἄρθρου 4 τοῦ ν.δ. 4185)1961, ἡ κατὰ τὸ ἄρθρον 7 τοῦ ἀ.ν. 244)1936 «περὶ τροποποιήσεως, συμπληρώσεως καὶ καταργήσεως διατάξεων τοῦ ἀπὸ 28)31 Ὀκτωβρίου 1935 ἀν. νόμου περὶ προστασίας ἐφέδρων παλαιῶν πολεμιστῶν», ὡς τοῦτο ἐτροποποιήθη διὰ τῶν ἄρθρων 1 καὶ 2 τοῦ ἀ.ν. 771)1937, οἰκεία Πρωτοδικειακὴ Ἐπιτροπὴ καθίσταται ἁρμοδία πρὸς ἀπόλυσιν τοποθετηθέντος πολεμιστοῦ διὰ τοὺς ἐν τῷ ἄρθρῳ τούτῳ (7 ἀ.ν. 1836)1951) προβλεπομένους λόγους, μεταξὺ τῶν ὁποίων δὲν περιλαμβάνεται ἡ ἀνυπαίτιος ἀκαταλληλότης τοῦ πολεμιστοῦ· διὰ τὴν περίπτωσιν ταύτην ὁ μνησθεὶς ἀ.ν. 1836)1951 καθιερεῖ ἐν ἄρθρῳ 11 αὐτοῦ, ὡς ἐτροποποιήθη διὰ τοῦ ἄρθρου 10 τοῦ ν.δ. 2657)1953, τὸ μέτρον τῆς ἀντικαταστάσεως τοῦ τοποθετηθέντος δι' ἀνακλήσεως τῆς πράξεως τοποθετήσεως ὑπὸ τοῦ ἐκδόντος ταύτην Συμβουλίου.

Ἐν προκειμένῳ, καθ' ἃ προκύπτει ἐκ τῶν στοιχείων τοῦ φακέλου, ὁ αἰτῶν ἐτοποθετήθη διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 54)9.2.1963 ἀποφάσεως τοῦ Κεντρικοῦ Συμβουλίου προστασίας ἀπολυομένων ἐκ τῶν τάξεων τοῦ στρατοῦ παρὰ τῷ παρεμβαίνοντι Ἱδρύματι, ὅπερ ὅμως, διαπιστῶσαν ὅτι ὁ εἰρημένος, ὢν τυφλὸς καὶ πάσχων ἐκ παρέσεως καὶ σακχαρώδους διαβήτου, εἶναι ἀνίκανος πρὸς πᾶσαν ἐργασίαν, ἐζήτησε τὴν ἀνάκλησιν τῆς τοποθετήσεώς του ταύτης, εἰς ἣν καὶ προέβη τὸ αὐτὸ ὡς ἄνω Συμβούλιον διὰ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεώς του, ἀποδεχθὲν τοὺς ὡς εἴρηται λόγους ἀκαταλληλότητος. Ὑπὸ τὰ δεδομένα ταῦτα καὶ ἐν ὄψει τῶν ἐν τῇ ἠγουμένῃ σκέψει ἐκτιθεμένων ἁρμοδίως προέβη εἰς τὴν ἐπίδικον ἀνάκλησιν τὸ Κεντρικὸν Συμβούλιον προστασίας ἀπολυομένων, ἐλεγχομένου ἀβασίμου τοῦ λόγου ἀκυρώσεως, δι' οὗ ὑποστηρίζεται, ὅτι ἡ πρὸς ταῦτα ἁρμοδιότης ἀνῆκεν εἰς τὴν κατὰ τὸ προμνησθὲν ἄρθρον 7 τοῦ ἀ.ν. 244)1936 Πρωτοδικειακὴν Ἐπιτροπὴν Ἀθηνῶν.

Καὶ οἱ λοιποὶ ἰσχυρισμοὶ τοῦ αἰτοῦντος, καθ' οὓς τὸ ἀνωτέρω Συμβούλιον ἐνήργησε κατὰ κατάχρησιν διακριτικῆς ἐξουσίας καὶ ἔκρινεν ἀναιτιολογήτως, τυγχάνουσιν ἐπίσης ἀβάσιμοι, καὶ δὴ ὁ μὲν πρῶτος δεδομένου ὅτι προβάλλεται ὅλως ἀορίστως καὶ πάντως φαίνεται ἀναφερόμενος κατ' οὐσίαν εἰς τὸ αὐτὸ ὡς ἄνω θέμα τῆς ἁρμοδιότητος τοῦ Συμβουλίου τούτου, ὁ δὲ ἕτερος διότι σαφῶς ἐκ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως καὶ λοιπῶν στοιχείων τοῦ φακέλου προκύπτουσιν οἱ ἐκτεθέντες ἤδη λόγοι, διαπιστωθείσης τῆς ἀκαταλληλότητος τοῦ αἰτοῦντος πρὸς παροχὴν οἱασδήποτε ὑπηρεσίας.

Κατὰ ταῦτα δέον ἡ μὲν ὑπὸ κρίσιν αἴτησις νὰ ἀπορριφθῇ, ἡ δὲ παρέμβασις νὰ γίνῃ δεκτή, τὸ δικαστήριον ὅμως κρίνει, ὅτι λόγῳ τῶν οἰκονομικῶν καὶ λοιπῶν ἐν γένει συνθηκῶν, ὑφ' ἃς τελεῖ ὁ αἰτῶν, συντρέχει περίπτωσις ἀπαλλαγῆς αὐτοῦ τῆς δικαστικῆς δαπάνης τοῦ παρεμβαίνοντος.

ΚΑΤΑΓΓΕΛΙΑ ΣΥΜΒΑΣΕΩΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ

ΜΟΝΟΜΕΡΗΣ ΜΕΤΑΒΟΛΗ ΣΥΜΒΑΤΙΚΩΝ ΟΡΩΝ ΕΡΓΑΣΙΑΣ

Είθισμένος μισθός κατ' άρθρον 649 Άστικοῦ Κώδικος

Συνέπειαι ἐκ τῆς ὑπὸ τοῦ ἐργοδότου μονομεροῦς καὶ βλαπτικῆς διὰ τὸν μισθωτὸν μεταβολῆς τῶν συμβατικῶν ὅρων ἐργασίας κατ' ἄρθρον 7 Νόμου 2112)1920, ἐν συνδυασμῷ πρὸς ἄρθρον 5 § 3 Νόμου 3198)1955.—Θεώρησις αὐτῆς ὑπὸ τοῦ ἀποδεχομένου μισθωτοῦ ὡς ἀτάκτου καταγγελίας τῆς συμβάσεως ἐκ μέρους τοῦ ἐργοδότου, ἀποχώρησις ἐκ τῆς ὑπηρεσίας καὶ ἀξίωσις περὶ πληρωμῆς τῆς νομίμου ἀποζημιώσεως, εἴτε διὰ τήρησιν τῶν συμβατικῶν ὅρων καὶ ἐν ἀποκρούσει ὑπὸ τοῦ ἐργοδότου τῶν ὑπηρεσιῶν δικαίωμα μισθοῦ.—Ἠθικὴ μείωσις μισθωτοῦ.—Κριτήρια.—Ἔννοια εἰθισμένου μισθοῦ κατ' ἄρθρον 649 Ἀστικοῦ Κώδικος.—Ἀκυρότης συμβάσεως ἐργασίας ἐκ τοῦ ἄρθρου 16 § 3 Π.Δ. 27.6.1932.—Σύμβασις ἔργου.—Ἐκτέλεσις προσωρινῆς ἐκτελεστῆς ἀποφάσεως ὡς ἀποδοχὴ αὐτῆς.—Ἐπιβοηθητικὴ ἡ ἐκ τοῦ ἄρθρου 904 Ἀστικοῦ Κώδικος ἀγωγὴ ἀδικαιολογήτου πλουτισμοῦ.—Ἐπαναφορὰ πραγμάτων εἰς τὴν πρὸ τῆς ἐκτελέσεως ἀναιρεθείσης ἀποφάσεως κατάστασιν.

Ἔρχεται ἡ κατωτέρω ἀπόφασις τοῦ Γ' Πολιτικοῦ Τμήματος τοῦ Ἀρείου Πάγου μετὰ τὴν ἀναιρετικὴν ὑπ' ἀριθ. 791)1964 ἀπόφασιν τοῦ Β' Πολιτικοῦ Τμήματος (εἰσηγητὴς *Μ. Σκουλίκης*, ΕΕΔ 24, 201), πρὸς τὴν γνώμην τῆς ὁποίας ἐπὶ τῶν προκυφάντων νομικῶν ζητημάτων συνεφώνησεν. (Ἴδετε καὶ λοιπὴν νομολογίαν τοῦ Ἀρείου Πάγου εἰς σημειώσεις μας ἐν ΕΕΔ 24, 201, Α.Π. 749)1964, εἰσηγητὴς *Δ. Μαργέλλος*, ΕΕΔ 24, 348).

Ἐνδιαφέρει τὸ θέμα περὶ ἐπαναφορᾶς τῶν πραγμάτων εἰς τὴν προτέραν πρὸ τῆς ἐκτελέσεως τῆς ἀποφάσεως κατάστασιν (περὶ τοῦ ὁποίου θέματος ἴδετε καὶ Α.Π. 56)1957, ΝοΒ 5, 530, σημειώσεις μας ἐν ΕΕΔ 23, 1844).

Ἀρείου Πάγου 202)1965, Τμ. Γ'

Προεδρεύων ὁ Ἀντιπρόεδρος κ. *Γ. Βαρσάμου*
Εἰσηγητὴς ὁ Ἀρεοπαγίτης κ. *Δ. Μαργέλλος*
Δικηγόροι οἱ κ.κ. Χ. Παγουλάτος, Κ. Νικολακόπουλος

Ἡ προκειμένη ὑπόθεσις εἰσάγεται πρὸς συζήτησιν ἐνώπιον τοῦ Τμήματος τούτου μετὰ τὴν παραπομπὴν ταύτης εἰς αὐτὸ διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 791)1964 ἀποφάσεως τοῦ Β' Τμήματος, δι' ἧς ἀνηρέθη ἐν μέρει, βάσει τοῦ ἄρθρου 807 ἐδ. 17 καὶ 19 τῆς Πολ. Δικονομίας, ἡ ὑπ' ἀριθ. 23973)1963 ἀπόφασις τοῦ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν.

Καὶ τὸ Τμῆμα τοῦτο σύμφωνον ἔχει τὴν γνώμην πρὸς τὴν διὰ τῆς ἀναιρετικῆς ἐξενεχθεῖσαν ἐπὶ τῆς ἑρμηνείας καὶ ἐφαρμογῆς ὁρισμῶν οὐσιαστικοῦ νόμου, ἐφ' ὧν ἐστηρίχθη ἡ ἀναίρεσις τῆς ἐν τῇ ἠγουμένῃ σκέψει ἀναφερομένης ἀποφάσεως. Τῷ ὄντι ἐκ τοῦ συνδυασμοῦ τῶν διατάξεων τῶν ἄρθρων 648, 652, 656 καὶ 349 - 351 τοῦ Ἀστικοῦ Κώδικος πρὸς τὰ ἄρθρα 7 τοῦ νόμου 2112)1920 καὶ 5 § 3 τοῦ νόμου 3198)1955 προκύπτει σαφῶς, ὅτι ἡ ὑπὸ τοῦ ἐργοδότου μονομερὴς καὶ βλαπτικὴ διὰ τὸν ὑπάλληλον μεταβολὴ τῶν συμβατικῶν ὅρων ἐργασίας δὲν ἐπάγεται τὴν λύσιν τῆς συμβάσεως, ἀλλὰ δύναται ὁ μισθωτός, μὴ ἀποδεχόμενος τὴν τοιαύτην μεταβολήν, νὰ θεωρήσῃ αὐτὴν ὡς ἄτακτον καταγγελίαν τῆς συμβάσεως ἐκ μέρους τοῦ ἐργοδότου, νὰ ἀποχωρήσῃ τῆς ὑπηρεσίας καὶ νὰ ἀπαιτήσῃ τὴν πληρωμὴν τῆς νομίμου ἀποζημιώσεως, εἴτε νὰ ἀξιώσῃ τὴν τήρησιν τῶν συμβατικῶν ὅρων, ἐὰν δὲ ὁ ἐργοδότης ἀποκρούσῃ τὰς προσφερομένας ὑπηρεσίας του κατὰ τοὺς ὅρους τούτους νὰ ζητήσῃ παρ' αὐτοῦ, ὡς καταστάντος ὑπερημέρου, τὴν καταβολὴν τοῦ μισθοῦ, χωρὶς νὰ ὑποχρεοῦται εἰς παροχὴν τῆς ἐργασίας ἐν ἄλλῳ χρόνῳ. Πρὸς τούτοις βλαπτικὴ διὰ τὸν ὑπάλληλον μεταβολὴ τῶν ὅρων ἐργασίας δὲν ἐπέρχεται μόνον, ὅταν ἐπάγεται αὐτὴ ἐλάττωσιν τῶν ἀποδοχῶν αὐτοῦ, ἀλλὰ καὶ ὅταν ὑφίσταται ἐκεῖθεν ὁ ὑπάλληλος ἠθικὴν μείωσιν, ἰδίᾳ δὲ ὅταν προσβάλλεται ἡ προσωπικότης του, ὅτε ἐπέρχονται καὶ αἱ συνέπειαι, αἵτινες ὁρίζονται ὑπὸ τῶν ἄρθρων 57 καὶ 59 τοῦ Ἀστικοῦ Κώδικος. Εἰδικώτερον ἐπὶ ἐπιχειρήσεων, αἱ ὁποῖαι δὲν ἔχουσι καθιερώσει βαθμολογικὴν κατάταξιν τοῦ ὑπαλληλικοῦ των προσωπικοῦ διὰ κανονισμοῦ, οὐδ' ἔχει τοῦτο ρυθμισθῇ διὰ τῆς ἀτομικῆς μετὰ τοῦ ὑπαλλήλου συμβάσεως, ἵνα θεωρηθῇ, ὅτι ἡ ἀνάθεσις εἰς αὐτὸν καθηκόντων, διαφόρων τῶν πρότερον ἐκτελουμένων δυνάμει ρητῆς

ἢ σιωπηρᾶς συμφωνίας, ἐπάγεται βλαπτικὴν διὰ τὸν ἐργαζόμενον μεταβολὴν τῶν συμβατικῶν ὅρων, δέον ἡ προκύπτουσα διαφορὰ καὶ ἡ ἐντεῦθεν ἠθικὴ μείωσις τοῦ ὑπαλλήλου νὰ εἶναι τόσον ἐμφανής, ὥστε νὰ μὴ δικαιολογῆται, ἐν ὄψει τῶν ὑπὸ τῶν ἄρθρων 200, 281 καὶ 288 τοῦ Ἀστικοῦ Κώδικος τιθεμένων κριτηρίων, ἡ τοιαύτη ἀπὸ θέσεως εἰς θέσιν μετάταξις ἐκ τοῦ διευθυντικοῦ δικαιώματος τοῦ ἐργοδότου. Οὕτω καθίσταται ἀναγκαῖος ὁ προσδιορισμὸς τῆς φύσεως καὶ τῶν συνθηκῶν ἐργασίας ἀμφοτέρων τῶν θέσεων, ἵνα ἐκ τῆς συγκρίσεως αὐτῶν κριθῇ, ἂν ὁ μεταταγεὶς ὑπάλληλος, λαμβανομένων ἅμα ὑπ' ὄψιν καὶ τῶν τυπικῶν καὶ οὐσιαστικῶν προσόντων του, ἐτοποθετήθη εἰς ὑποδεεστέραν θέσιν, προσβάλλουσαν τὴν προσωπικότητα αὐτοῦ ἢ μειοῦσαν τὴν ἠθικήν του ὑπόστασιν. Ἀφ' ἑτέρου, κατὰ τὰ ἄρθρα 649 καὶ 653 τοῦ Ἀστικοῦ Κώδικος, ὅταν διὰ τῆς συμβάσεως, ἐχούσης ἀντικείμενον τὴν παροχὴν ἐργασίας, ἤτις κατὰ τὰς συνήθεις περιστάσεις παρέχεται μόνον ἐπὶ μισθῷ, δὲν ὡρίσθη τι περὶ μισθοῦ, ὀφείλεται ὁ εἰθισμένος μισθός, τουτέστιν ὁ καταβαλλόμενος εἰς ἄλλους μισθωτοὺς τοῦ αὐτοῦ φύλου, ἡλικίας καὶ εἰδικότητος, παρέχοντας τοῦ αὐτοῦ εἴδους ἐργασίαν, ἐν τῷ αὐτῷ τόπῳ καὶ ὑπὸ τὰς αὐτὰς συνθήκας. Ἡ συνδρομὴ δὲ τῆς προϋποθέσεως, καθ' ἣν ἡ συμφωνηθεῖσα ἐργασία παρέχεται κατὰ τὰς συνήθεις περιστάσεις μόνον ἐπὶ μισθῷ, ἀπαιτεῖται καὶ ἐπὶ ἰδιαιτέρας μεταξὺ ἐργοδότου καὶ μισθωτοῦ συμφωνίας, δυνάμει τῆς ὁποίας παρέχει ὁ τελευταῖος πέραν τῶν ὑπὸ τοῦ νόμου τασσομένων χρονικῶν ὁρίων ἐργασίαν, πρόσθετον καὶ διάφορον τῆς κυρίας τοιαύτης. Ἕνεκεν τῆς ἐκ τοῦ ἄρθρου 13 § 3 τοῦ π.δ. τῆς 27.6.1932 «περὶ κωδικοποιήσεως καὶ συμπληρώσεως τῶν περὶ ὀκταώρου ἐργασίας διατάξεων» ὑφισταμένης ἀπαγορεύσεως ἡ ἀνωτέρω συμφωνία τυγχάνει ἄκυρος (Α.Κ. ἄρθρον 174), ἡ δὲ ἐκ τῶν ὁρισμῶν τῶν ἄρθρων 904 ἐπομ. τοῦ Ἀστικοῦ Κώδικος ἀπορρέουσα ἀξίωσις τοῦ ἐργασθέντος προϋποθέτει ὠφέλειαν τοῦ ἐργοδότου, οἵα δὲν προσπορίζεται εἰς αὐτόν, ἂν δὲν ὑπόκειται περὶ ἐργασίας, παρεχομένης κατὰ τὰς συνήθεις περιστάσεις μόνον ἐπὶ μισθῷ. Τέλος ὑπόκειται σύμβασις μισθώσεως ἔργου, ἐξ ἧς γεννᾶται κατὰ τὰ ἄρθρα 681, 682 καὶ 694 τοῦ Ἀστικοῦ Κώδικος ἀξίωσις τοῦ ἐργολάβου πρὸς καταβολὴν κατὰ τὴν παράδοσιν τοῦ ἔργου τῆς συμφωνηθείσης ἢ εἰθισμένης ἀμοιβῆς καὶ δὲν χωρεῖ ἡ ἐπιβοηθητικῶς ἀσκουμένη ἀπαίτησις ἐκ τοῦ ἀδικαιολογήτου πλουτισμοῦ (Α.Κ. ἄρθρον 904 ἐπόμ.), ὅταν καταρτίζεται συμφωνία, διὰ τῆς ὁποίας ἀποβλέπουσιν οἱ συμβληθέντες εἰς τὴν ἐκτέλεσιν ἔργου τινὸς καὶ οὐχὶ εἰς τὴν διὰ τὴν περάτωσιν αὐτοῦ ἀπαιτουμένην ἐργασίαν καθ' ἑαυτήν, ἀσχέτως δηλονότι πρὸς τὸ ἀποτέλεσμα, μὴ ἀσκοῦντος ἀποφασιστικὴν ἐπιρροὴν διὰ τὸν χαρακτηρισμὸν τῶν συμφωνηθέντων τοῦ γεγονότος ὅτι παρέχονται εἰς τὸν ἐργολάβον γενικαὶ περὶ τοῦ ἔργου ὁδηγίαι, ἐφ' ὅσον δὲν συνάγεται ἐξ αὐτῶν ἢ ἐκ τῆς φύσεως τῆς παροχῆς, ὅτι πρόκειται περὶ ἐξηρτημένης ἐργασίας.

Κατὰ τὸ ἄρθρον 832 § 1 τῆς Πολιτικῆς Δικονομίας, ὡς ἀντικατεστάθη διὰ τοῦ ἄρθρου 23 τοῦ νόμου 3810/1957, ἐὰν ἀναιρεθῇ ἡ ἀπόφασις, οἱ διάδικοι ἐπανέρχονται εἰς τὴν πρὸ τῆς ἀναιρεθείσης ἀποφάσεως κατάστασιν, νομίμως φέρονται πρὸς συζήτησιν ὁ πρῶτος λόγος τῆς ἀπὸ 19 Ἰουλίου 1963 ἐφέσεως τῆς ἐναγομένης καὶ οἱ τελευταῖοι λόγοι τῆς ἀπὸ 1 Αὐγούστου 1963 τοιαύτης τοῦ ἐνάγοντος, ἀσκηθεῖσαι δὲ αὗται νομοτύπως καὶ ἐμπροθέσμως, δέον νὰ γίνωσι τύποις δεκταὶ καὶ νὰ ἐξετασθοῦν κατ' οὐσίαν (κωδ. νόμ. ΓΨΟΔ') 1911, ἄρθρον 16).

Κατὰ τὸ ἄρθρον 273 ἐδάφιον 3 τῆς Πολιτικῆς Δικονομίας νόμιμα τεκμήρια, καθ' ὧν εἶναι ἀπαράδεκτος πᾶσα ἀνταπόδειξις, ὑπάρχουν ἐπὶ τελεσιδίκων ἀποφάσεων. Κατὰ δὲ τὰ ἄρθρα 750 καὶ 486 ἐδάφιον 3 αὐτῆς ἡ τελεσιδικία δύναται νὰ προέλθῃ καὶ δι' ἀποδοχῆς τῆς πρωτοδίκου ἀποφάσεως, ἤτις δύναται νὰ δηλωθῇ ρητῶς, εἴτε σιωπηρῶς, δι' ἀναμφισβητήτων πράξεων τοῦ ἀποδεχομένου, ἐκ τῶν ὁποίων συνάγεται ἀναγκαίως ὁ περὶ ἀποδοχῆς σκοπός. Διατείνεται ὁ ἐνάγων, ὅτι ὑρίσταται δεδικασμένον περὶ τῆς ὑπερημερίας τῆς ἀντιδίκου του ἐκ μεταγενεστέρων πρωτοδίκων ἀποφάσεων, τὰς ὁποίας ἐξετέλεσεν ἡ ἐναχθεῖσα ἐκουσίως πρὸ πάσης ἐπιδόσεως. Αἱ ἀποφάσεις ὅμως αὗται ἐτύγχανον προσωρινῶς ἐκτελεσταὶ καὶ ἡ ἑκουσία πληρωμὴ τῶν ἐπιδικασθεισῶν ἀπαιτήσεων, ἀποβλέπουσα εἰς τὴν ἀποτροπὴν ἀναγκαστικῆς εἰς

βάρος τῆς ὀφειλετρίας ἐκτελέσεως, δὲν ἐμφαίνει κατ' ἀνάγκην ἀποδοχὴν τῶν ἀποφάσεων ἐκείνων ἐκ μέρους τῆς ἐναγομένης. Ὅσον ἀφορᾷ δὲ εἰς τὰ δικαστικὰ ἔξοδα, ὧν ἡ ἀναγκαστικὴ εἰσπραξις προϋποθέτει τελεσίδικον ἀπόφασιν (Πολ. Δικ. ἄρθρα 187 § 1 καὶ 856 ἐδάφιον 1), δὲν βεβαιοῦται ἀπὸ τὰ ὑπάρχοντα στοιχεῖα, ὅτι κατεβλήθησαν ὑπὸ τοῦ νομίμου ἐκπροσώπου ἢ εἰδικοῦ πληρεξουσίου τῆς ὀφειλετρίας ἀνεπιφυλάκτως, ὥστε νὰ δύναται νὰ συναχθῇ ἐκεῖθεν ἀναγκαίως σκοπὸς ἀποδοχῆς τῶν ἀποφάσεων, διὰ τῶν ὁποίων εἶχον ἐπιδικασθῇ. Κατὰ συνέπειαν ἡ ἔνστασις τοῦ ἐνάγοντος περὶ δεδικασμένου εἶναι ἀβάσιμος καὶ πρέπει νὰ ἀπορριφθῇ.

Ἐκ τῆς ἐν γένει διεξαχθείσης συζητήσεως, τῶν καταθέσεων τῶν πρωτοδίκως ἐξετασθέντων μαρτύρων καὶ τῶν ἐνόρκων βεβαιώσεων καὶ λοιπῶν ἐγγράφων, ἅτινα τὰ διάδικα μέρη ἐπικαλοῦνται καὶ προσάγουσι, προέκυψε, κατὰ τὴν κρίσιν τοῦ Δικαστηρίου, ὅτι τὴν 1 Ἰουλίου 1951 ὁ ἐνάγων, ὁ ὁποῖος κέκτηται ἀπολυτήριον Γυμνασίου, προσελήφθη ὑπὸ τῆς ἀντιδίκου του διὰ συμβάσεως ἐξηρτημένης ἐργασίας ἀορίστου χρόνου ὡς ὑπάλληλος, κατὰ δὲ τὸ ἑπόμενον ἔτος ἐτοποθετήθη παρ' αὐτῇ καὶ ἀναγκαστικῶς δυνάμει τῶν διατάξεων τοῦ ἀ.ν. 1836)1951. Ἡ ἐργοδότρια ἀσκεῖ μεγάλης ἐκτάσεως ἐπιχείρησιν ζυθοποιίας κλπ., ἀλλὰ δὲν ἔχει ρυθμίσει τὰ τῆς βαθμολογικῆς ἐξελίξεως τοῦ ὑπαλληλικοῦ της προσωπικοῦ διὰ κανονισμοῦ, οὐδὲ συνεφωνήθη τι τὸ σχετικὸν μεταξὺ τῶν διαδίκων διὰ τῆς ὑπ' αὐτῶν καταρτισθείσης συμβάσεως. Οὕτως ἡ ἑκάστοτε χρησιμοποίησις τῶν ὑπηρεσιῶν τοῦ νέου ὑπαλλήλου ἐξηρτᾶτο ἐκ τοῦ διευθυντικοῦ δικαιώματος τῆς ἐναγομένης, ἀσκουμένου ἐντὸς τῶν ὑπὸ τοῦ νόμου διαγραφομένων ὁρίων. Ἐν ἀρχῇ ὁ ἐνάγων ἐτοποθετήθη παρὰ τῆς ἐργοδοτρίας εἰς τὸ ἐνταῦθα καὶ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ *** πρατήριον αὐτῆς, ἀπὸ τῆς 14 Φεβρουαρίου 1955 μέχρι τῆς 22 Μαΐου 1958 ὑπηρέτησεν ὡς ὑπάλληλος εἰς διάφορα τμήματα ἡ ὑπηρεσίας, τὴν 23 Μαΐου 1958 ἐτοποθετήθη εἰς τὴν ὑπηρεσίαν προϊόντων ὡς προϊστάμενος τοῦ τμήματος ἐξαγωγῆς καὶ τὴν 27 Σεπτεμβρίου 1960 ἀνέλαβε καθήκοντα προϊσταμένου τοῦ νεοσυστάτου τμήματος στατιστικῆς πωλήσεων. Τὸ τμῆμα τοῦτο συνέλεγε, κυρίως δι' ἀλληλογραφίας, στατιστικὰς περὶ τῶν πωλήσεων προϊόντων τῆς ἐναγομένης πληροφορίας, ἃς ἐταξινόμει καὶ ἀνεκοίνου εἰς τὰ ἁρμόδια πρόσωπα, περιελάμβανε δὲ συνάμα τὴν ὑπηρεσίαν μηχανογραφήσεως καὶ ἀπησχόλει ἑπτὰ περίπου πρόσωπα ἐν ὅλῳ, ἀλλὰ περὶ τὰ τέλη τοῦ 1962 ἡ ἐν λόγῳ ὑπηρεσία κατηργήθη καὶ τὸ προσωπικὸν τοῦ τμήματος περιωρίσθη εἰς μίαν ὑπάλληλον. Ἐκ παραλλήλου κατέστη ὁ ἐνάγων μετ' ἄλλων πέντε προϊσταμένων τμημάτων τακτικὸν μέλος τοῦ συμβουλίου πωλήσεων, ὅπερ συνέστη διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 1432)20.2.1961 ἐγκυκλίου τῆς διοικήσεως τῆς ἐργοδοτρίας καὶ ἐξουσιοδοτήθη διὰ τὸν χειρισμὸν πάντων τῶν θεμάτων τῶν ὑπηρεσιῶν ἢ τμημάτων πωλήσεως αὐτῆς καὶ τῶν συγγενῶν ἑταιρειῶν. Μετὰ τὴν κατάργησιν τῆς ὑπηρεσίας μηχανογραφήσεως καὶ συγκεκριμένως τὴν 16 Φεβρουαρίου 1963 τὸ τμῆμα στατιστικῆς πωλήσεων ἐνεσωματώθη δι' ἀποφάσεως τοῦ ἁρμοδίου ὀργάνου τῆς ἐναγομένης εἰς τὸ λογιστήριον, ὁ δὲ ἐνάγων ἐτοποθετήθη ὡς προϊστάμενος τοῦ ἐν Νικαίᾳ (ὁδὸς **) συγκροτήματος ἀποθηκῶν αὐτῆς, χωρὶς νὰ ἐπέλθῃ ἐλάττωσις ἢ ἐπαύξησις τοῦ ὕψους τῶν ἀποδοχῶν του. Αἱ ἀποθῆκαι αὗται, ὧν ἡ χρησιμοποίησις ἤρχισεν ἐντὸς τοῦ ἔτους 1961, καταλαμβάνουσιν ἔκτασιν δέκα τριῶν περίπου στρεμμάτων, ἐστεγασμένην ἐν μέρει (περὶ τὰ τρία στρέμματα) διὰ λαμαρινῶν καὶ διαθέτουσαν μικρὸν ξύλινον δωμάτιον, ὅπερ χρησιμοποιεῖται ὡς Γραφεῖον. Ἐν αὐταῖς ἀποθηκεύονται κιβώτια, κενοὶ φιάλαι καὶ ἐμπορεύματα ἀξίας ἄνω τῶν 3.000.000 δραχμῶν, ἐπισκευάζονται τεθραυσμένα κιβώτια καὶ διακινοῦνται ἐκεῖθεν τὰ ἐναποθηκευόμενα κατὰ τὰς ἑκάστοτε ἀνάγκας τῆς ἐπιχειρήσεως, ἀπησχολοῦντο δὲ πρὸς τοῦτο εἰς ὑπάλληλος (ἐργοδηγὸς) καὶ δέκα ἕως εἴκοσιν ἐργάται εἰδικευμένοι καὶ μή. Πρὸς τούτοις δὲν ἦτο κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην θέσις τις προϊσταμένου τμήματος κενή, οὐδ' ὑπεχρεοῦτο ἡ ἐναγομένη, ἐνεργοῦσα κατὰ τὰς ἀρχὰς τῆς καλῆς πίστεως, νὰ ἀντικαταστήσῃ τὸν προϊστάμενον τοῦ λογιστηρίου διὰ τοῦ ἀντιδίκου της. Ἐν ὄψει τῶν προεκτεθέντων ἡ νέα θέσις, εἰς ἣν ἐτοποθετήθη ὁ ἐνάγων τὴν 16 Φεβρουαρίου 1963, ἀντὶ νὰ ἀπασχοληθῇ ὡς ὑπάλληλος εἰς ἄλλην τινὰ ὑπηρεσίαν, δὲν ἐτύγχανε δι' αὐτὸν

μειωτική καὶ δὴ κατὰ τρόπον ἐμφανῆ, ἡ δὲ ἄσκησις τοῦ διευθυντικοῦ δικαιώματος τῆς ἐργοδοτρίας δὲν ὑπῆρξε καταχρηστικὴ ἢ κακόπιστος. Οὐχ ἧττον ὁ ἐνάγων ἐθεώρησε τὴν εἰρημένην θέσιν ὡς ὑποβιβασμὸν καὶ ἐστερημένην ἀνταξίας τῶν προσόντων αὐτοῦ πνευματικῆς ἀπασχολήσεως, ἠρνήθη νὰ ἀποδεχθῇ τὴν ἀποφασισθεῖσαν ὑπὸ τῆς ἐναγομένης μεταβολὴν καὶ ἀπῄτησε τὴν τοποθέτησιν εἰς ἀνάλογον πρὸς τὰ προσόντα του θέσιν. Ἄλλο τι καὶ εἰδικώτερον ἀξίαν λόγου ἐπιβάρυνσιν διὰ τὴν μετάβασιν εἰς τὰς ἀνωτέρω ἀποθήκας δὲν προέβαλε τόσον διὰ τῆς ἀπὸ 23 Φεβρουαρίου 1963 ἐξωδίκου δηλώσεως, ὅσον καὶ διὰ τῆς ὑπὸ κρίσιν ἀγωγῆς. Παρέπεται ἐντεῦθεν, ὅτι δὲν κατέστη ἡ ἐναγομένη ὑπερήμερος περὶ τὴν ἀποδοχὴν τῶν ὑπηρεσιῶν τοῦ ἐνάγοντος καὶ δὲν ὑποχρεοῦται εἰς τὴν πληρωμὴν τῆς ἀξιουμένης ὑπ' αὐτοῦ ἀντιμισθίας. Εἶναι ἀληθές, ὅτι ὑπάρχουν ἐπαγγελματίαι δοκιμασταὶ καπνοῦ, οἴνου κλπ., ἀλλ' ἡ ἐναγομένη δὲν διετήρει, οὐδ' ἀπεφάσισε νὰ προσλάβῃ, δοκιμαστὰς ἐξ ἐπαγγέλματος ἐν ἔτει 1958. Ἁπλῶς ἐκρίθη τότε σκόπιμον τῇ πρωτοβουλίᾳ τοῦ χημικοῦ τῆς ἐπιχειρήσεως Μ.Τ., ὅπως διεξαχθῇ ἓν εἶδος σφυγμομετρήσεως τῆς κοινῆς γνώμης. Πρὸς τοῦτο ὁ ἐν λόγῳ χημικὸς προσέφερε ζῦθον εἰς ὅλον τὸ προσωπικὸν τῆς ἐναγομένης κατ' ἐπανάληψιν καὶ ἐξέλεξε τοὺς παρουσιάζοντας εὐαισθησίαν εἰς τὴν γεῦσιν, ἐν οἷς περιελαμβάνετο καὶ ὁ ἐνάγων. Ἔκτοτε ἀπεστέλλοντο εἰς αὐτοὺς καθ' ἑβδομάδα ἀνὰ 20 φιάλαι ἐκ τῶν ὑπὸ τῆς ἐναγομένης παραγομένων τύπων ζύθου, ἵνα τὰς δοκιμάσουν κατὰ τὸ φαγητὸν καὶ σημειώσουν εἰς ἓν δελτίον, ἐὰν τὰ δείγματα ἦσαν ὅμοια κατὰ τὴν γεῦσιν, ποῖα τυχὸν διέφερον, ποῖα ἦσαν γλυκύτερα ἢ πικρότερα καὶ ποῖα ἐκρίνοντο ὑπ' αὐτῶν προτιμητέα. Συμφωνία περὶ μισθοῦ, ρητὴ ἢ σιωπηρά, δὲν ἐγένετο, οὔτε ἐπρόκειτο περὶ ἐπαγγελματιῶν δοκιμαστῶν, ὧν αἱ ὑπηρεσίαι παρέχονται κατὰ τὰς συνήθεις περιστάσεις μόνον ἐπὶ μισθῷ. Ἐκρίθη προφανῶς ὑπὸ τῶν ἐνδιαφερομένων, ὅτι ἡ δωρεὰν παροχὴ τοῦ ζύθου ὑπερεκάλυπτε τὴν ἀντιπαροχὴν τοῦ λαμβάνοντος. Διὰ τοῦτο πρὸ τῆς ἐγέρσεως τῆς ἐνδίκου ἀγωγῆς οὐδεὶς ἠξίωσε τὴν πληρωμὴν μισθοῦ, ἂν καὶ ἡ ὡς ἄνω σφυγμομέτρησις ἔπαυσε νὰ διενεργῆται κατὰ τὸ 1961. Ἔτι πλέον δὲν ὠφελήθη τι ἡ ἐναγομένη, ἀφοῦ δὲν θὰ προσελάμβανε δοκιμαστὰς ζύθου καὶ μάλιστα ἀπὸ τοῦ 1958, ὅτε ἀπέκτησεν εἰδικὴν συσκευὴν μεγάλης ἀκριβείας (σπεκτροφωτόμετρον).

Ὁ ἐνάγων εἶναι δόκιμος ζωγράφος καὶ τὸ 1962 ἐφιλοτέχνησε διὰ τὴν ἐναγομένην κατόπιν συμφωνίας μετ' αὐτῆς α) δύο μακέττας διαφημιστικοῦ τραπεζομανδήλου διὰ τὴν διαφήμισιν τοῦ ζύθου «Κορώνα», β) τέσσαρας μακέττας διαφημιστικῶν πετσετῶν, γ) δύο διαφημιστικὰς μακέττας διὰ σκηνὰς (τέντας) ἐξοχικῶν κέντρων καὶ δ) μίαν μακέτταν δι' ἐσωτερικὴν διαφήμισιν τοῦ ὀλυμπιακοῦ ζύθου. Ἡ κατασκευὴ τῶν ὡς ἄνω μακεττῶν συνετελέσθη ἐν τῷ ἐργαστηρίῳ τοῦ ἐνάγοντος, συμφώνως πρὸς τὰς καλλιτεχνικὰς αὐτοῦ ἀντιλήψεις καὶ εἰς χρόνον ἄσχετον πρὸς τὴν ἀπασχόλησίν του ἐν τοῖς Γραφείοις τῆς ἐργοδοτρίας, παρὰ τῆς ὁποίας μόνον γενικαί τινες ὁδηγίαι ἐδόθησαν εἰς αὐτόν. Οὕτω δὲν ἀπέβλεψαν οἱ συμβληθέντες εἰς τὴν ἐργασίαν τοῦ καλλιτέχνου καθ' ἑαυτήν, ἀλλ' εἰς τὴν ἐκτέλεσιν τοῦ ἔργου τῆς φιλοτεχνήσεως τῶν μακεττῶν, ὥστε κατηρτίσθη μεταξὺ τῶν διαδίκων σύμβασις μισθώσεως ἔργου, ἐξ ἧς τίκτεται, κατὰ τὰ ἐκτεθέντα ἐν τῇ δευτέρᾳ σκέψει τῆς παρούσης, ἀγωγὴ περὶ καταβολῆς τῆς συμφωνηθείσης ἢ εἰθισμένης ἀμοιβῆς καὶ δὲν χωρεῖ ἡ ἀπαίτησις ἐκ τοῦ ἀδικαιολογήτου πλουτισμοῦ, ἥτις ἀσκεῖται ἐπικουρικῶς. Ἐσφάλη ἄρα ὁ δικάσας Πρωτοδίκης, δεχθεὶς κατ' οὐσίαν τὸ πρῶτον αἴτημα τῆς ἐπιδίκου ἀγωγῆς, οὐχὶ ὅμως καὶ διὰ τὴν ἀπόρριψιν τῶν δύο τελευταίων. Κατ' ἀκολουθίαν δέον νὰ γίνῃ δεκτὸς ὁ πρῶτος λόγος τῆς ἀπὸ 19.7.1963 ἐφέσεως τῆς ἐναγομένης, νὰ μεταρρυθμισθῇ ἡ ἐκκαλουμένη ἀπόφασις ἐν μέρει καὶ νὰ ἀπορριφθῇ ἡ αἴτησις τῆς κρινομένης ἀγωγῆς περὶ ἐπιδικάσεως εἰς τὸν ἐνάγοντα δραχμῶν 2.812 δι' ἀντιμισθίαν τοῦ μηνὸς Ἀπριλίου 1963, ἅμα δὲ νὰ ἀπορριφθῶσιν ἐπίσης οἱ ἤδη ἐρευνώμενοι τέταρτος καὶ πέμπτος λόγοι τῆς ἀπὸ 1.8.1963 ἐφέσεως τοῦ ἐνάγοντος.

Ἡ διὰ τῶν προτάσεων τῆς ἐναγομένης ὑποβαλλομένη αἴτησις περὶ ἐπαναφορᾶς τῶν πραγμάτων εἰς τὴν πρὸ τῆς ἐκτελέσεως τῆς ἀναιρεθείσης ἀποφάσεως κατάστασιν εἶναι νόμῳ βάσιμος, στηριζομένη εἰς τὰ ἄρθρα 832 § 2 καὶ 834 § 4 τῆς Πολιτικῆς Δικονομίας, ὡς ἀντικατεστάθησαν διὰ τῶν ἄρθρων 23 καὶ 25 τοῦ νόμου 3810)

ΕΚΠΤΩΣΙΣ ΕΚ ΤΟΥ ΜΙΣΘΟΥ ΑΛΛΑΧΟΥ ΚΕΡΔΗΘΕΝΤΩΝ ΥΠΟ ΤΟΥ ΜΙΣΘΩΤΟΥ

Πρότασις ἰσχυρισμοῦ τὸ πρῶτον ἐνώπιον τοῦ Ἐφετείου

Μεταβίβασις ὑποθέσεως διά τῆς ἐφέσεως ἀπό τοῦ πρώτου βαθμοῦ εἰς τόν δεύτερον καί δικαιώματα Ἐφετείου.—Ἄκυρος ἀπόλυσις μισθωτῶν καί δικαίωμα ἀποζημιώσεως διά μή ληφθεῖσαν ἕνεκεν ἀπολύσεως ἄδειαν. — Ἄκυρος καταγγελία συμβάσεως ἐργασίας καί παραίτησις μισθωτοῦ ἀπό προσβολῆς αὐτῆς.—Πρότασις πραγματικῶν ἰσχυρισμῶν ἐνώπιον τοῦ Ἐφετείου.—Παραδεκτός ἰσχυρισμός περί ἐκπτώσεως ἐκ τοῦ μισθοῦ ἀκύρως ἀπολυθέντος ἀλλαχοῦ κερδηθέντων, κατ' ἄρθρον 656 Α.Κ., ἐφ' ὅσον ἀποδεικνύεται ἐγγράφως.

Ἡ γνώμη τῆς κατωτέρω ἀποφάσεως τοῦ Πρωτοδικείου Κερκύρας, ὡς ἐφετείου κατά τήν ἐργατικήν διαδικασίαν, (ἴδετε περί τῶν δικαιωμάτων τοῦ Ἐφετείου καί Πρωτοδικείου Καβάλας 579)1962, εἰσηγητής *Μ. Καλεύρας*, ΕΕΔ 22, 495) περί τοῦ ὅτι ὁ ἀκύρως ἀπολυθείς μισθωτός δέν δύναται νά ἀξιώσῃ τήν καταβολήν εἰς αὐτόν καί ἀποζημιώσεως δι' ὀφειλομένην καί μή ληφθεῖσαν ἕνεκεν ἀπολύσεως ἄδειαν, κατά τό ἄρθρον 5 § 5 τοῦ ἀ.ν. 539)1945, εἶναι σύμφωνος πρός τό νομολογηθέντα. (Ἴδετε ΕΕΔ 24, 535).

Κατά τά νομολογηθέντα ἐπίσης (ἴδετε καί Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν 14736)1960, εἰσηγητής *Γ. Πανταζόπουλος*, ΕΕΔ 20, 278, ἔνθα εἰς σημειώσεις μας καί λοιπαί παραπομπαί) εἶναι δυνατή ἡ ὑπό τοῦ ἀκύρως ἀπολυθέντος μισθωτοῦ παραίτησις ἀπό τοῦ δικαιώματος προσβολῆς τῆς ἀπολύσεώς του ὡς ἀκύρου, ἀλλά τοῦτο δέν συνέβη εἰς τήν περίπτωσιν τῆς ἀποφάσεως τοῦ Πρωτοδικείου, ὡς δέχεται, ἐκ μόνης τῆς παρ' ἄλλῳ ἐργοδότῃ ἀναλήψεως ἐργασίας (πρβλ. καί Α.Π. 246)1961, εἰσηγητής *Ε. Καζαμπάκας*, ΕΕΔ 20, 604).

Ἐν σχέσει πρός τόν ἰσχυρισμόν περί ἐκπτώσεως ἐκ τοῦ μισθοῦ, κατ' ἄρθρον 656 Α.Κ., τῶν ἀλλαχοῦ ὑπό τοῦ μισθωτοῦ κερδηθέντων (περί τοῦ ὁποίου ἴδετε ΕΕΔ 20, 91, σημειώσεις μας, ἔνθα παραπομπαί εἰς τήν θεωρίαν καί νομολογίαν) καί πρός τό δεκτά ὑπό τῆς ἀποφάσεως τοῦ Πρωτοδικείου γενόμενα ὡς πρός τό παραδεκτόν τοῦ ἰσχυρισμοῦ τούτου τό πρῶτον κατ' ἔφεσιν, ἐφ' ὅσον ἀποδεικνύεται ἐγγράφως, ἴδετε καί Α.Π. 603)1958, εἰσηγητής *Α. Κουτσουμάρης*, ΕΕΔ 17, 1008, Α.Π. 327)1960, εἰσηγητής *Π. Τσαρούχης*, ΕΕΔ 19, 860.

Πρωτοδικείου Κερκύρας 138)1965

Διαδικασία ἐργατικῶν διαφορῶν κατ' ἔφεσιν
Πρόεδρος καί Εἰσηγητής ὁ κ. *Εὐάγγ. Κοφάλης*
Δικηγόροι οἱ κ.κ. Ν. Μπαλός, Α. Μπάκολος

Ἐκ τοῦ συνδυασμοῦ τῶν ἄρθρων 745, 762, 763 καί 774 τῆς Πολ. Δικονομίας σαφῶς προκύπτει, ὅτι διά τῆς ἐφέσεως μεταβιβάζεται ἡ ὑπόθεσις ἀπό τοῦ πρώτου βαθμοῦ εἰς τόν δεύτερον, τό δέ ὡς ἐφετεῖον δικάζον Πρωτοδικεῖον ἔχει τά αὐτά δικαιώματα, ἅτινα ἔχει καί τό πρωτόδικον δικαστήριον καί ἐάν εἰσέτι τό ἐφετήριον δέν περιέχῃ σχετικόν λόγον, ὑπό μόνον τόν περιορισμόν τοῦ ἄρθρου 779 Πολ. Δικ., καθ' ὃν τό δευτεροβάθμιον δικαστήριον δέν δύναται ἄνευ ἀντεφέσεως νά ἐκδώσῃ ἐπιβλαβεστέραν διά τόν ἐκκαλοῦντα ἀπόφασιν (πρβλ. Α.Π. 568)1954, ΝοΒ 2, 1125, Ἐφετείου Ἀθηνῶν 425)1964, ΝοΒ 12, 1031). Ἑπομένως, ἀσκηθείσης ἐφέσεως, τό συνεπείᾳ ταύτης ἐπιλαμβανόμενον τῆς ὑποθέσεως δικαστήριον δικαιοῦται καί ἐξ ἐπαγγέλματος νά

1957. Πρός τούτοις ἀποδεικνύεται ἐκ τοῦ φέροντος τήν ὑπογραφήν τοῦ ἐνάγοντος καί ἀπό 23 Ἰανουαρίου 1963 ἐγγράφου, ὅπερ ἐπικαλεῖται καί προσάγει ἡ αἰτοῦσα, ὅτι κατέβαλεν αὕτη πρός τόν ἀντίδικόν της κατά τόν χρόνον τῆς ἐκδόσεως τοῦ ἐγγράφου καί εἰς ἐκτέλεσιν τῆς ὑπ' ἀριθ. 23973) 1963 ἀποφάσεως τοῦ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν 45.078,75 δραχμάς, ἐξ ὧν δραχμαί 41.547 ἐκάλυπτον τήν ἐπιδικασθεῖσαν ἀπαίτησιν καί τό ὑπόλοιπον τούς τόκους αὐτῆς. Σύν τοῖς ἄλλοις ὑπεχρεώθη ἡ ἐναγομένη νά πληρώσῃ δυνάμει τῆς ἀνωτέρω ἀποφάσεως καί τό ποσόν τῶν δραχμῶν 30.812 διά τά ἀπορριπτόμενα αἰτήματα τῆς ἀγωγῆς, οἱ δι' αὐτό δέ ὀφειλόμενοι καί πληρωθέντες τόκοι ἀνέρχονται εἰς 2.614 δραχμάς. Ἡ δικαστική ὅμως δαπάνη ἐκ δραχμῶν 2.000 δέν κατεβλήθη, ἀλλ' ἐπερωλαχθη ρητῶς τῆς εἰσπράξεως αὐτῆς ὁ δικαιοῦχος διά τοῦ ρηθέντος ἰδιωτικοῦ ἐγγράφου. Ἀφ' ἑτέρου τόκος ὑπερημερίας ἐπί τοῦ ἀποδοτέου εἰς τήν ἐναγομένην χρηματικοῦ ποσοῦ ὀφείλεται ἀπό τῆς ἐπιδόσεως τῆς παρούσης, δι' ἧς ἱδρύεται ἡ πρός ἀπόδοσιν ὑποχρέωσις. Ὅθεν δέον νά γίνῃ δεκτή ἡ ὑπό κρίσιν αἴτησις ἐν μέρει καί κατά τά ἐν τῷ διατακτικῷ.

ἐρευνήσῃ τὸ νόμῳ βάσιμον τῆς ἀγωγῆς (*Οἰκον.-Λιβαδᾶ* § 75, *Εὐκλείδου* § 100). Ἐτέρωθεν, κατὰ τὴν σαφῆ ἔννοιαν τῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρου 5 § 5 τοῦ νόμου 539)1945, καθ' ἣν «πᾶς μισθωτός, ἀπολυόμενος δι' ἀφορμὴν βαρύνουσαν τὸν ἐργοδότην του, πρὶν ἢ λάβῃ τὴν ὀφειλομένην αὐτῷ ἐτησίαν ἄδειαν, δικαιοῦται ἀποζημιώσεως ἴσης πρὸς τὰς ἀποδοχάς, τὰς ὁποίας θὰ ἐλάμβανεν, ἂν ἤθελε τύχει τῆς ἀδείας του», ἵνα δικαιωθῇ τῆς δι' αὐτῆς ὁριζομένης ἀποζημιώσεως ὁ μισθωτὸς δέον ἡ ἀπόλυσίς του νὰ εἶναι ἔγκυρος, διότι, ἂν αὕτη τυγχάνῃ ἄκυρος, ἡ ἐργασιακὴ σύμβασις δὲν λύεται, ἀλλὰ ἐξακολουθεῖ νὰ ὑφίσταται καὶ ὁ μισθωτὸς δικαιοῦται εἰς ἀπόληψιν τῶν ἀποδοχῶν του λόγῳ ὑπερημερίας τοῦ ἐργοδότου. Συνεπῶς, ἐφ' ὅσον ὁ μισθωτὸς ἀμείβεται, χωρὶς νὰ ἐργάζηται, καὶ ἐντεῦθεν ἀπολαμβάνει αὐτουσίας (in natura) τῆς ἀδείας του, δὲν δικαιοῦται καὶ ἀποζημιώσεως διὰ τὴν ἄδειαν, τὴν ὁποίαν οὕτω (in natura) ἀπήλαυσεν (πρβλ. Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν 3879)1959, ΕΕΔ 18, 958).

Ἐν προκειμένῳ, κατὰ τὰ ἐκτιθέμενα ἐν τῇ ἀγωγῇ, ἐφ' ἧς ἐξεδόθη ἡ ἐκκαλουμένη ἀπόφασις, ὁ ἐνάγων μισθωτὸς τὸ μὲν ἠτήσατο μισθοὺς ὑπερημερίας λόγῳ ἀκύρου ἀπολύσεώς του, τὸ δὲ ἠτήσατο ἀποζημίωσιν λόγῳ μὴ χορηγήσεως ἀδείας, συνεπείᾳ τῆς δι' ἀφορμὴν βαρύνουσαν τὸν ἐναγόμενον ἐργοδότην ἀπολύσεώς του. Ἡ ἐκκαλουμένη ἀπόφασις, ἀντὶ νὰ ἀπορρίψῃ, κατὰ τὰ ὡς ἄνω ἐκτεθέντα, τὴν ἀγωγὴν ὡς μὴ νόμιμον ὡς πρὸς τὸ κεφάλαιον αὐτῆς τῆς ἀποζημιώσεως διὰ μὴ χορήγησιν ἀδείας, ἐδέχθη ταύτην καὶ ἐπεδίκασεν εἰς τὸν ἐνάγοντα ἐκ τῆς αἰτίας ταύτης 896 δραχμάς. Οὕτως ὅμως ἀποφανθεῖσα ἐσφαλε καὶ δέον ὅπως μεταρρυθμισθῇ, κατὰ τὸ σημεῖον τοῦτο, εἶναι δὲ ἀδιάφορον, ὅτι διὰ τοῦ ἐφετηρίου δὲν πλήττεται ἡ ἀπόφασις ὡς πρὸς τὸ κεφάλαιόν της τοῦτο, ὅτι οὐχὶ διὰ νόμιμον αἰτίαν ἐπεδίκασε τὰ ὡς ἄνω ποσὰ τῶν 896 δραχμῶν, ἀλλὰ ἐπὶ τῷ λόγῳ, ὅτι κακῶς ἐπεδικάσθη, διότι ὁ ἐνάγων δὲν ἠτήσατο τὴν ἣν ἐδικαιοῦτο ἄδειαν, ἐφ' ὅσον, καθ' ὃ ἐλέχθη, καὶ ἄνευ λόγου ἐφέσεως τὸ μὴ νόμιμον τῆς ἀγωγῆς ἐρευνᾶται καὶ ἐξ ἐπαγγέλματος παρὰ τοῦ δικαστηρίου.

Περαιτέρω, ἐφ' ὅσον, κατὰ τὰ ἐν τῇ ἠγουμένῃ σκέψει ἐκτεθέντα, ὁ ἐνάγων προσελήφθη παρὰ τοῦ ἐναγομένου τὴν 1ην Ἀπριλίου 1963 καὶ ἑπομένως δὲν ἐδικαιοῦτο ἄδειας τὸ ἔτος 1963, ὡς μὴ ἔχων συμπεπληρωμένον τὸν κατὰ τὸ ἄρθρον 2 § 1 τοῦ ἀ.ν. 539)1945 βασικὸν χρόνον ἀπασχολήσεως (δωδεκάμηνον), ὡς ὀρθῶς ἐδέχθη καὶ ἡ ἐκκαλουμένη ἀπόφασις, δέον ὅπως ἀπορριφθῇ ἡ ἀντέφεσις τοῦ ἐνάγοντος, καθ' ἣν πεπλανημένως ἐδέχθη ἡ ἐκκαλουμένη ἀπόφασις, ὅτι οὗτος δὲν ἐδικαιοῦτο ἀδείας κατὰ τὸ ἔτος 1963, διότι κατὰ τοὺς ἰσχυρισμούς του εἰργάζετο παρὰ τῷ ἐναγομένῳ ἀπὸ τῆς 1ης Ἰανουαρίου 1961.

Ἡ καταγγελία τῆς συμβάσεως ἐργασίας, γενομένη ἄνευ τῆς τηρήσεως τῶν νομίμων διατυπώσεων, ἤτοι ἄνευ ἐπιδόσεως ἐγγράφου καταγγελίας εἰς τὸν ἀπολυόμενον καὶ καταβολῆς τῆς ὀφειλομένης ἀποζημιώσεως, εἶναι ἄκυρος, ἡ δὲ ἀκυρότης αὐτὴ εἶναι σχετική, τεταγμένη ὑπὲρ τοῦ μισθωτοῦ, ὅστις δύναται καὶ νὰ παραιτηθῇ ταύτης. Ἡ παραίτησις δύναται νὰ δηλωθῇ ρητῶς ἢ σιωπηρῶς, ἤτοι διὰ πράξεων ἢ παραλείψεων, ἐξ ὧν συμπεράσματικῶς, ἀλλὰ σαφῶς καὶ ἀνευδοιάστως, νὰ συνάγεται ἡ τοιαύτη τοῦ παραιτουμένου βούλησις. Ἡ μετ' ἄκυρον ἀπόλυσιν τοῦ μισθωτοῦ παροχὴ ὑπὸ τούτου τῶν ὑπηρεσιῶν του εἰς ἕτερον ἐργοδότην πρὸς ἐξεύρεσιν τῶν ἀναγκαίων πόρων διὰ τὴν ἀντιμετώπισιν τῶν βιοτικῶν ἀναγκῶν του δὲν ὑποδηλοῖ οὔτε ἀποδοχὴν τῆς ἀπολύσεως, οὔτε ἐγκατάλειψιν τῆς πρώτης ἐργασίας. Συνεπῶς ὁ δεύτερος λόγος τῆς ἐφέσεως, καθ' ὃν ὁ ἐφεσίβλητος ἀπεδέχθη τὴν λύσιν τῆς ἐργασιακῆς συμβάσεως, καθ' ὅσον ἀνέλαβεν ἐργασίαν ἀμέσως μετὰ τὴν καταγγελίαν ταύτης εἰς ἕτερον ἐργοδότην, ἀπορριπτέος τυγχάνει.

Τὸ ἄρθρον 160 Πολ. Δικονομίας, ὡς ἀντικατεστάθη ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 1 τοῦ ἀ.ν. 980)1946, καθιεροῖ τὸ ἀπαράδεκτον τῶν μὴ προταθέντων τὸ βραδύτερον κατὰ τὴν πρώτην ἐπ' ἀκροατηρίου συνεδρίασιν πραγματικῶν ἰσχυρισμῶν, ἐπιτρέπει ὅμως τὴν βραδυτέραν προβολήν, ἐκτὸς τῶν ἄλλων ἐν αὐτῷ περιοριστικῶς ἀναφερομένων, καὶ τῶν ἀποδεικνυομένων παραχρῆμα ἐγγράφως τοιούτων ἰσχυρισμῶν, αἱ διατάξεις δὲ τοῦ ἄρθρου τούτου ἐφαρμογὴν ἔχουσι καὶ διὰ τὴν ἐκκλητον δίκην, ὑφ' ἣν ἐκτασιν καὶ εἰς τὴν πρωτόδικον τοιαύτην (Α.Π. 227)1960, ΕΕΔ 19, 860).

Ἐν προκειμένῳ ὁ ἐκκαλῶν ἰσχυρίζεται, ὅτι ὁ ἐφεσίβλητος μετὰ τὴν καταγγελίαν τῆς συμβάσεως ἐργασίας ἀνέλαβεν ἐργασίαν εἰς ἕτερον ἐργοδότην καὶ συγκεκριμένως εἰς τὴν ἐπιχείρησιν «*Ω; ἐργάτης ἐπὶ ἡμερομισθίῳ 65 δραχμῶν, πραγματοποιήσας κατὰ τὸν κρίσιμον χρόνον, ἤτοι ἀπὸ τῆς 8.11.1964 μέχρις 8.12.1964, 26 ἡμερομίσθια, τὰ δὲ εἰσπραχθέντα ὑπὸ τούτου ποσὸν ἐκ 1664 δραχμῶν αἰτεῖται, ὅπως ἐκπεσθῇ ἐκ τοῦ μισθοῦ κατ' ἐφαρμογὴν τοῦ ἄρθρου 656 § 2 Α.Κ. Ὁ ἰσχυρισμὸς οὗτος, ὅστις τὸ πρῶτον προβάλλεται ὑπὸ τοῦ ἐκκαλοῦντος, ἀποδεικνύεται ἐκ τῶν ἐπικαλουμένων καὶ προσκομιζομένων ὑπ' αὐτοῦ ἐγγράφων, ἤτοι τῶν ἐν κεκυρωμέναις ἀντιγράφοις πινάκων προσωπικοῦ ἀπὸ 13.11.1964 καὶ 6.2.1965 τοῦ Γραφείου Ἐπιθεωρήσεως Ἐργασίας Κερκύρας καὶ τῆς ἀπὸ 25.2.1965 βεβαιώσεως τοῦ Διευθυντοῦ τοῦ ἐνταῦθα Τοπικοῦ Ὑποκαταστήματος τοῦ Ι.Κ.Α. Συνεπῶς ἡ περὶ ἀπαραδέκτου τοῦ ἰσχυρισμοῦ τούτου ἀντένστασις τοῦ ἐφεσιβλήτου ἀπορριπτέα τυγχάνει καὶ δέον ὅπως, δεκτοῦ γινομένου, ὡς νομίμου καὶ βασίμου, τοῦ ὡς ἄνω ἰσχυρισμοῦ τοῦ ἐκκαλοῦντος ἐκπεσθῇ τὸ ποσὸν τῶν 1664 δραχμῶν, ὅπερ ὠφελήθη ὁ ἐφεσίβλητος ἐκ τῆς παροχῆς τῆς ἐργασίας του εἰς τὴν ἀνωτέρω ἐπιχείρησιν ἐκ τοῦ ἐπιδικασθέντος διὰ τῆς ἐκκαλουμένης ἀποφάσεως αὐτῷ ποσοῦ τῶν 2.432 δραχμῶν διὰ μισθὸν ὑπερημερίας, δι' ἐσφαλμένον ὑπολογισμὸν τοῦ ὁποίου δὲν ὑφίσταται λόγος ἐφέσεως. Τὸ ἐκ τῆς αἰτίας ταύτης ἀπομένον ὑπόλοιπον, ὅπερ δικαιοῦται νὰ λάβῃ ὁ ἐφεσίβλητος ἐνάγων, ἀνέρχεται εἰς 768 δραχμάς, αἵτινες δέον ὅπως τῷ ἐπιδικασθῶσιν.

ΕΡΓΑΤΙΚΑ ΑΤΥΧΗΜΑΤΑ

ΕΥΘΥΝΗ ΕΡΓΟΔΟΤΟΥ ΠΡΟΣ ΑΠΟΖΗΜΙΩΣΙΝ ΕΞ ΕΡΓΑΤΙΚΟΥ ΑΤΥΧΗΜΑΤΟΣ

Περίπτωσις παθόντος ησφαλισμένου εις το Ίδρυμα Κοινωνικών Ασφαλίσεων

Έννοια εργατικού ατυχήματος.—Απαλλαγή εργοδότου υποχρεώσεως προς αποζημίωσιν κατά Νόμον 551)1915 επί εργατικού ατυχήματος ησφαλισμένου εις το Ι.Κ.Α., ανεξαρτήτως πραγματοποιηθεισών ημερών εργασίας και αδιαφόρως της εγγραφής ή μη του παθόντος εις τα μητρώα ησφαλισμένων.—Επέλευσις ατυχήματος εκτός ασφαλιστικής περιοχής, του εργοδότου εδρεύοντος ή κατοικούντος εντός αυτής.—Υποχρέωσις εργοδότου προς αναγγελίαν εργατικού ατυχήματος εις το Ι.Κ.Α.—Ανατρεπτική προθεσμία.—Παράλειψις αυτής και υποχρέωσις εργοδότου προς αποζημίωσιν κατά Νόμον 551)1915.—Αποβολή μάρτυρος λόγω ωφελείας. — Ποσόν αποζημιώσεως κατά Νόμον 551)1915.—Συνυπαιτιότης παθόντος κατ' άρθρον 300 Αστικού Κώδικος.

Έρχεται η κατωτέρω απόφασις του ως εφετείου κατά νόμον 551)1915 περί εργατικών ατυχημάτων δικάσαντος Πρωτοδικείου Τρικάλων μετά σειράν άλλων αποφάσεων, αί οποίαι αντιμετώπισαν το αυτό ζήτημα, ήτοι περί της ευθύνης προς αποζημίωσιν των εργοδοτών κατά τον ανωτέρω νόμον δι' εργατικόν ατύχημα ησφαλισμένου εις το Ι.Κ.Α.

Η απόφασις του Πρωτοδικείου δεν απομακρύνεται, κατ' αρχήν, των νομολογηθέντων (Ιδετε Α.Π. 331)1964, εισηγητής *Στ. Σταυρόπουλος*, ΕΕΔ 23, 662, Α.Π. 516)1964, εισηγητής *Δ. Μαργέλλος*, ΕΕΔ 23, 903, ένθα σημειώσεις μας), ανεξαρτήτως του άν ο παθών είχεν ή όχι εγγραφή εις τα μητρώα του Ι.Κ.Α. (Ίδετε περί του τελευταίου τούτου και την νεωτέραν νομολογίαν του Αρείου Πάγου εις σημειώσεις μας εν ΕΕΔ 24, 344, Πρωτοδικείου Αθηνών 1084)1965, εισηγητής *Π. Τσίφρας*, ΕΕΔ 24, 344).

Η διάταξις του άρθρου 60 § 4 του ά.ν. 1846) 1951 «περί Κοινωνικών Ασφαλίσεων» έχει την έννοιαν (*Χ. Αγαλλοπούλου*, Κοινωνικαί Ασφαλίσεις, σελ. 224), ότι, εφ' όσον ο παθών περιλαμβάνεται μεταξύ των υπαγομένων εις την ασφάλισιν προσώπων και δικαιούται των ασφαλιστικών παροχών, χωρίς να είναι ανάγκη να έλαβεν αυτός ή ή οικογένειά του πράγματι ταύτας. Αρκεί ότι ηδύνατο να άξιωσῃ την χορήγησιν αυτών.

Ενώ ταύτα ούτως έχουν, το Πρωτοδικείον ενομολόγησεν ότι, εφ' όσον ο εργοδότης, υποχρεως εκ του άρθρου 21 § 2 του Κανονισμού Ασφαλιστικής Αρμοδιότητος του Ιδρύματος Κοινωνικών Ασφαλίσεων, όπως αναγγείλῃ εμπροθέσμως εις το Ι.Κ.Α. το άτύχημα, παρέλειψε την υποχρέωσίν του ταύτην, έπεται, ότι υφίσταται ή ευθύνη αυτού προς αποζημίωσιν του παθόντος εκ του νόμου 551) 1915.

Αλλά θά μάς επιτραπῇ νά σημειώσωμεν, ότι ή υποχρέωσις αύτη καί όχι μόνον τοῦ εργοδότου, άλλά καί αύτοῦ τοῦ ησφαλισμένου καί τῶν άλλων όργάνων τοῦ Ι.Κ.Α., προερχομένη έκ τῆς διαδικασίας βεβαιώσεως τοῦ ατυχήματος διά τό Ι.Κ.Α. (περί τοῦ σκοποῦ αύτῆς ίδετε Σ.Ε. 677)1961, ό εισηγητής *Γ. Χαρμπούρης*, ΕΕΔ 20, 682, Σ.Ε. 1425)1960, εισηγητής *Θ. Κουρουσόπουλος*, ΕΕΔ 19, 1092, καθ' ἣν θέσιν άναγγελίας έπέχει καί ή είς τόν άρμόδιον ιατρόν τοῦ Ι.Κ.Α. δήλωσις τοῦ παθόντος περί τοῦ ατυχήματος), είναι έναντι τοῦ Ι.Κ.Α. ύποχρέωσις δημοσίου δικαίου, μή σχετιζομένη πρός τήν τεθεσπισμένην διά τοῦ άρθρου 60 τοῦ ά.ν. 1846)1951 άπαλλαγήν τοῦ έργοδότου τῆς ὑποχρεώσεως πρός άποζημίωσιν κατά τόν νόμον 551)1915, ή οποία έπέρχεται έκ μόνου τοῦ λόγου ότι ό παθών ησφαλίζετο είς τό Ι.Κ.Α. καί έδικαιοῦτο κατά νόμον παρά τοῦ Ι.Κ.Α. παροχῶν.

Άν ό παθών έζημιώθη τυχόν έκ τῆς παραλείψεως νομίμου ένεργείας τοῦ έργοδότου έναντι τοῦ Ι.Κ.Α. έχει άποζημιωτικήν κατ' αύτοῦ έκ τοῦ κοινοῦ αστικοῦ δικαίου άγωγήν κατ' άρθρον 914 έπ. Α.Κ., ὅπότε θά έξετασθῇ καί ή συνυπαιτιότης τοῦ μισθωτοῦ κατ' άρθρον 300 Α.Κ.

Πρωτοδικείου Τρικάλων 37)1965

Πρόεδρος ό κ. *Χ. Κολ-βοδιάκος*

Εἰσηγητής ὁ Πρωτοδίκης κ. *Άπ. Μπότσος*

Δικηγόροι οἱ κ.κ. Ι. Σφάλαγκας, Σ. Διβάνης

Διά τῆς ἐφ' ὧν αἱ προσβαλλόμεναι ἀποφάσεις ἀπό 20ῆς Νοεμβρίου 1962 ἀγωγῆς, κατ' ἐκτίμησιν τοῦ δικογράφου αὐτῆς, ἐξετέθη, ὅτι ὁ ἐνάγων, ὅστις, εἰς ἐκτέλεσιν τῆς μεταξύ αὐτοῦ καί τοῦ νομίμου ἐκπροσώπου τῆς ἐναγομένης συμφωνίας

προσελήφθη ὑπὸ τῆς τελευταίας ὡς ἐργάτης διὰ τὴν θραῦσιν καὶ τὴν φόρτωσιν ἐπ' αὐτοκινήτων λίθων, ὑπέστη ἐνῷ εἰργάζετο ἐν τῇ περιφερείᾳ τοῦ χωρίου Ράξα Τρικάλων, ἐξ ἀμελείας δὲ τοῦ ὁδηγοῦ τοῦ ἐν αὐτῇ ἀναφερομένου αὐτοκινήτου τῆς ἐργοδοτρίας ἐναγομένης, συνισταμένης εἰς τὸ ὅτι οὗτος δὲν ἤλεγξε τὸ ἐλεύθερον τοῦ χώρου, ἐφ' οὗ ἐκινεῖτο πρὸς τὰ ὀπίσω καὶ ἐφ' οὗ εἰργάζετο ὁ ἐνάγων, τραυματισμὸν καὶ δὴ βαρύτατον συντριπτικὸν ἐπιπεπλεγμένον κάταγμα τῆς δεξιᾶς κνήμης καὶ περόνης κατὰ τὸ κάτω ἡμιμόριον αὐτῆς, ἐξ οὗ ὑπέστη τὰς ἐν αὐτῇ ἀναγραφομένας θετικὰς καὶ ἀποθετικὰς ζημίας, ἀνερχομένας εἰς τὸ συνολικὸν ποσὸν τῶν 56.720 δραχμῶν, ὧν ἠτήσατο τὴν ἐπιδίκασιν. Τὴν ἀγωγὴν ταύτην τὸ εἰς πρῶτον βαθμὸν δικάσαν Δικαστήριον διὰ μὲν τῆς πρώτης τῶν προσβαλλομένων ἀποφάσεων ἔκρινεν ὡς νόμῳ βάσιμον καὶ ἔταξεν ἀποδείξεις, διὰ δὲ τῆς δευτέρας ἐξ αὐτῶν ἐδέξατο ταύτην καὶ ὡς ἐν μέρει οὐσίᾳ βάσιμον διὰ ποσὸν 39.125 δραχμῶν. Κατὰ τῶν ἀποφάσεων τούτων παραπονεῖται ἡ ἐναγομένη καὶ ἤδη ἐκκαλοῦσα διὰ τοὺς ἐν τῇ ὑπὸ κρίσιν ἐφέσει διαλαμβανομένους λόγους, περὶ ὧν κατωτέρω.

Ὁ ἐφεσίβλητος - ἐνάγων, διὰ τῶν ἐγγράφων αὐτοῦ ἐπὶ τῆς προκειμένης δίκης προτάσεων, μὴ περιοριζόμενος εἰς τὴν ἀπόκρουσιν καὶ μόνον τῆς κριναμένης ἐφέσεως, παραπονεῖται καὶ οὗτος κατὰ τῆς ἐκ τῶν προσβαλλομένων ἀποφάσεων ὁριστικῆς τοιαύτης, ἐπὶ τῷ λόγῳ τῆς ἐσφαλμένης τῶν προσαχθεισῶν ἀποδείξεων ἐκτιμήσεως ὅσον ἀφορᾷ τὸν χρόνον διαρκείας τῆς ὁλικῆς προσκαίρου τούτου ἀνικανότητος πρὸς ἐργασίαν, αἰτεῖται δὲ τὴν ἐκ τῆς αἰτίας ταύτης ἐπιδίκασιν ὁλοκλήρου τοῦ ἀγωγικοῦ ποσοῦ. Ἡ οὕτω ἀσκουμένη, ὑπὸ τὰς προϋποθέσεις τοῦ ἄρθρου 758 Πολ. Δικ., ἀντέφεσις παροδεκτῶς φέρεται πρὸς συζήτησιν καὶ συνεκδικαστέα μετὰ τῆς ὑπὸ κρίσιν ἐφέσεως ἀποβαίνει.

Κατὰ τὴν ἔννοιαν τοῦ ἄρθρου 1 τοῦ νόμου 551)1914 (κωδ. β.δ. 24.7.1920), ὡς οὗτος ἰσχύει νῦν καὶ μετὰ τὸν Α.Κ., κατ' ἄρθρον 38 τοῦ Εἰσαγ. Νόμου αὐτοῦ, θεωρεῖται ὡς ἐργατικὸν ἀτύχημα, παρέχον δικαίωμα ἀποζημιώσεως κατὰ τὰς διατάξεις αὐτοῦ, τὸ ἀτύχημα, ὅπερ προελήφθη συνεπείᾳ συμβάντος, ἔχοντος αἰτίαν ἐξωτερικὴν καὶ ἐπῆλθε κατὰ τὴν ἐκτέλεσιν ἢ ἐξ ἀφορμῆς τῆς ἐργασίας, ὥστε νὰ συνδέηται μετ' αὐτῆς εἴτε ἀμέσως, εἴτε ἐμμέσως, εἰς σχέσιν αἰτίου καὶ ἀποτελέσματος (Α.Π. 517)1960, ΕΕΝ 28, σελ. 202, Α.Π. 681)1963, ΕΕΝ 31, σελ. 277). Ἡ συνεπείᾳ τοιούτου ἀτυχήματος διὰ τοῦ ἀνωτέρω νόμου παρεχομένη εἰς τοὺς ἐργαζομένους προστασία ἀντικαθίσταται διὰ τῆς ὑπὸ τοῦ νόμου 1846)1951 «περὶ Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων» εἰσαχθείσης, εὐρυτέρας καὶ πέραν τῶν ἐργατικῶν ἀτυχημάτων ἐκτεινομένης ἀσφαλίσεως καὶ ἐναντι τῆς εἰς τοὺς ἐργοδότας ἐπιβαλλομένης ὑπ' αὐτοῦ, μειζονος δὲ τῆς τῶν ἐργαζομένων, εἰσφορᾶς πρὸς πληρωμὴν τῶν ἐκ τοῦ νόμου τούτου ἀσφαλιστικῶν παροχῶν, ἐφ' ὅσον ἀφ' ἑνὸς μὲν διὰ τοῦ ἄρθρου 60 § 3 αὐτοῦ ἀπηλλάγησαν οἱ ἐργοδόται τῆς ὑπὸ τοῦ νόμου 551)1914, ὡς ἐκωδικοποιήθη, ὑποχρεώσεως πρὸς καταβολὴν ἀποζημιώσεως καὶ ἐξόδων νοσηλείας καὶ κηδείας, ἐὰν ὁ παθὼν περιλαμβάνηται μεταξὺ τῶν ἀσφαλιστέων προσώπων καὶ δικαιοῦται αὐτὸς ἢ ἐν περιπτώσει θανάτου του τὰ κατὰ τὸ ἄρθρον 28 πρόσωπα τῶν παροχῶν τοῦ νόμου τούτου, ἀφ' ἑτέρου δὲ διὰ τῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρου 34 § 2 ἰδίου νόμου περιωρίσθη ἡ κατὰ τὸ κοινὸν ἀστικὸν δίκαιον εὐθύνη τοῦ ἐργοδότου μόνον εἰς τὴν περίπτωσιν, καθ' ἣν τὸ ἀτύχημα προῆλθεν ἐκ δόλου τοῦ ἐργοδότου ἢ τοῦ ὑπ' αὐτοῦ προστηθέντος (Α.Π. 595)1960, ΝοΒ 9, σελ. 512). Ἡ τοιαύτη ἀπαλλαγὴ τοῦ ἐργοδότου καὶ ἡ τοῦ Ι.Κ.Α. εὐθύνη ἄρχεται ἀπὸ τῆς ὑπαγωγῆς εἰς τὴν ἀσφάλισιν τοῦ Ι.Κ.Α., χωρούσης αὐτοδικαίως (Χ. Ἀγαλλοπούλου, Κοινωνικαὶ Ἀσφαλίσεις 1955, σελ. 60), ἐφ' ὅσον πρόκειται περὶ προσώπου παρέχοντος κατὰ κύριον λόγον ἐξηρτημένην ἐργασίαν ἐντὸς περιοχῆς, ἐνθα ἔχει ἐπεκταθῇ αὐτη (ἄρθρον 2 § 1 ἀ.ν. 1846)1951), ἀνεξαρτήτως τῶν ὑπὸ τοῦ παθόντος πραγματοποιηθεισῶν ἡμερῶν ἐργασίας (Α.Π. 441)1954, ΕΕΝ 21, σελ. 972), ἀδιαφόρως δὲ εἰσέτι τῆς ἐγγραφῆς ἢ μὴ τοῦ παθόντος εἰς τὰ μητρῶα ἠσφαλισμένων (Α.Π. 201)1956, ΝοΒ 4, σελ. 768), καθ' ὅσον ταῦτα ἀποτελοῦσιν ἀποδεικτικὰ καὶ οὐχὶ συστατικὰ στοιχεῖα τῆς ἀσφαλιστικῆς σχέσεως (βλ. Α.Π. 311)1955, ΝΕΒ 1, σελ. 526).

Ἐξ ἑτέρου, ὁριζοντος τοῦ ἄρθρου 2 § 5 τοῦ ἐκδοθέντος καὶ μετὰ ταῦτα τροποποιηθέντος, βάσει τῶν ἄρθρων 2, 3, 7 καὶ 16 ἀ.ν. 1846)1951 καὶ 1 καὶ 5 ν.δ. 3710)1957, Κανονισμοῦ τοῦ Ι.Κ.Α. «περὶ τρόπου ὑπαγωγῆς εἰς τὴν ἀσφάλισιν καὶ εἰσπράξεως τῶν εἰσφορῶν τοῦ Ι.Κ.Α.», ἐγκριθέντος (τροποποιημένου) διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 14591)27.7.1959 ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας, δημοσιευθείσης εἰς τὸ ὑπ' ἀριθ. 298 ἔτους 1959 Φ.Ε.Κ. (βλ. Κωδικ. Νομοθ. Ι.Κ.Α. ἔτους 1962, σελ. 1172), ὅτι «πρόσωπα ἠσφαλισμένα παρὰ τῷ Ι.Κ.Α., ἀπασχολούμενα ἐκτὸς ἀσφαλιστικῆς περιοχῆς εἰς ἐργοδότην, ἐδρεύοντα ἢ κατοικοῦντα ἐντὸς τοιαύτης περιοχῆς, συνεχίζουν ὑποχρεωτικῶς τὴν ἀσφάλισίν των εἰς τὸ Ι.Κ.Α. μόνον ἐφ' ὅσον ἡ ἀπασχόλησις αὐτῶν εἶναι πρόσκαιρος καὶ λαμβάνει αὐτη χώραν ἐντὸς ἔτους τὸ πολὺ ἀπὸ τῆς διακοπῆς τῆς ἀσφαλίσεως» καὶ ὅτι «πρόσκαιρος λογίζεται ἡ ἐκτὸς ἀσφαλιστικῆς περιοχῆς ἀπασχόλησις, ἡ κατὰ πρόβλεψιν ἐκ τῶν ἀντικειμενικῶν συνθηκῶν τῆς ἐργασίας (ἔργα ὁδοποιίας, τεχνικὰ ἔργα, οἰκοδομικαὶ ἐργασίαι) μὴ μέλλουσα νὰ διαρκέσῃ πέραν τῆς διετίας», παρέπεται, ὅτι ὑφίσταται περίπτωσις ἀπαλλαγῆς τοῦ ἐργοδότου ἀπὸ τῆς κατὰ τὸν νόμον 551)1914 ἀποζημιώσεως καὶ ἐξόδων νοσηλείας καὶ κηδείας, ἐφ' ὅσον συντρέχουν αἱ ἐν τῷ ὡς ἄνω ἄρθρῳ διαγραφόμεναι προϋποθέσεις, ἤτοι: α) παθὼν, ἠσφαλισμένος παρὰ τῷ Ι.Κ.Α., β) ἐργοδότης, ἐδρεύων ἢ κατοικῶν ἐντὸς ἀσφαλιστικῆς περιοχῆς, γ) πρόσκαιρος ἀπασχόλησις παθόντος ἐκτὸς ἀσφαλιστικῆς περιοχῆς καὶ δ) ἀπασχόλησις τούτου ἐντὸς τὸ πολὺ ἔτους ἀπὸ τῆς διακοπῆς τῆς ἀσφαλίσεως, δηλονότι, ἐν ὄψει τῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρου 2 § 1 τοῦ ἀ.ν. 1846)1951, διακοπῆς ὀφειλομένης εἰς τὴν ἀπώλειαν ἐκ μέρους τοῦ ἠσφαλισμένου τῆς ἰδιότητος τοῦ παρέχοντος ἐξηρτημένην ἐργασίαν ἐναντι ἀμοιβῆς ἢ εἰς παροχὴν ἐκ μέρους

τούτου έργασίας, δι' ἣν ἠσφαλίσθη παρ' ἑτέρου φορέως (βλ. καὶ ὑπ' ἀριθ. 66)21.3.1953 ἐγκύκλιον Ι.Κ.Α. ἐν *Ραπτάρχῃ*, Διαρκῆς Κῶδιξ Νομοθεσίας τόμ. 15 Β' 1 σελ. 116 ἐν τέλει).

Ἐν προκειμένῳ ἡ ἐναγομένη ἰσχυρίσθη πρωτοβλίκως, ὅτι ὁ παθὼν ἐναγων, ὢν ἠσφαλισμένος εἰς τὸ Ι.Κ.Α., εἰργάζετο προσκαίρως εἰς τὸ ἐκτὸς ἀσφαλιστικῆς περιοχῆς εὑρισκόμενον καὶ ὑπὸ τῆς ἐναγομένης, ἐξρευούσης ἐντὸς ἀσφαλιστικῆς περιοχῆς, ἐκμεταλλευόμενον, διὰ τὰς ἀνάγκας τῶν ὧν ἐξετέλει ὁδοποιητικῶν ἔργων, λατομεῖον Ράξας, ἔνθα καὶ ἐτραυματίσθη οὗτος, ἡ δὲ ἐκτὸς ἀσφαλιστικῆς περιοχῆς ἀπασχόλησις τούτου ἤρξατο πρὶν ἡ παρέλθῃ ἔτος ἀπὸ τῆς διακοπῆς τῆς ἀσφαλίσεως, ἐντεῦθεν δὲ δὲν νομιμοποιεῖται ὁ ἐνάγων, ἀπευθύνων τὴν ὑπὸ κρίσιν ἀγωγὴν κατ' αὐτῆς. Ὁ τοιοῦτος ἰσχυρισμός, συνιστῶν τὴν ἔνστασιν ἐλλείψεως παθητικῆς νομιμοποιήσεως (βλ. Α.Π. 441)1954, ΕΕΝ 21, σελ. 972), εἶναι νόμιμος, πλὴν ὅμως καθίσταται ἄνευ ἀντικειμένου διὰ τὸν ἀκόλουθον λόγον: Ἐν ἄρθρῳ 34 § 1 ἐδάφ. 2 τοῦ Δ.ν. 1846)1951 ὁρίζεται, ὅτι διὰ Κανονισμοῦ ὁρισθήσεται ὁ τρόπος, ὁ χρόνος καὶ ἡ διαδικασία τῆς βεβαιώσεως τῶν ἀτυχημάτων καὶ, ἐπὶ ἐπαγγελματικῶν ἀσθενειῶν, τὸ εἶδος αὐτῶν, μὴ ἐκδοθέντος ὅμως τοιούτου Κανονισμοῦ ἰσχύει, δυνάμει τοῦ ἄρθρου 60 τοῦ αὐτοῦ νόμου, ὁ πρὸ τούτου διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 51440)1938 ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας ἐγκριθεὶς Κανονισμὸς περὶ ἀσφαλιστικῆς ἁρμοδιότητος καὶ διαδικασίας ἀπονομῆς τῶν παροχῶν τοῦ Ι.Κ.Α., ὡς μεταγενεστέρως ἐτροποποιήθη. Εἰδικώτερον, ὡς ἐκ τοῦ ἄρθρου 21 τοῦ ρηθέντος Κανονισμοῦ, ὡς ἐτροποποιήθη ἡ παράγραφος 2 αὐτοῦ, ἐγκριθεῖσα (τροποποίησις) διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 43127)28.1.1961 ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας, δημοσιευθείσης εἰς τὸ ὑπ' ἀριθ. 47 ἔτους 1961 Φ.Ε.Κ. (βλ. Κωδ. Νομ. Ι.Κ.Α. ἔτους 1962, σελ. 1205), προκύπτει, ὁ ἐργοδότης, ὁ ἠσφαλισμένος, ὁ τὰς πρώτας βοηθείας παρασχὼν ἰατρὸς καὶ πᾶς ὑπάλληλος τοῦ Ἱδρύματος, λαβών, ὡς ἐκ τῆς ὑπηρεσίας του, γνῶσιν, ὑποχρεοῦται νὰ ἀναγγείλῃ εἰς τὸ Ὑποκατάστημα τοῦ Ἱδρύματος πᾶν ἀτύχημα, κατὰ τὴν ἐκτέλεσιν τῆς ἐργασίας ἢ ἐξ ἀφορμῆς αὐτῆς ἐπισυμβὰν εἰς πρόσωπον ἠσφαλισμένον, ἡ δὲ ἀναγγελία τοῦ ἀτυχήματος δέον νὰ γίνηται ἐντὸς ὡρισμένων προθεσμιῶν, κατὰ τὰς ἐν τῷ ἄρθρῳ τούτῳ διακρίσεις, αἵτινες εἶναι ἀνατρεπτικαί. (Σ.τ.Ε. 677)1961, ΕΕΔ 20, σελ. 682, Σ.τ.Ε. 2219)1962, ΝοΒ 11, σελ. 678), αἱ ἄλλως ἀποκλουόμεναι ἀποσβεστικαὶ ἐν στενῇ ἐννοίᾳ, ἐφ' ὧν ἐφαρμόζεται ἡ διάταξις τοῦ ἄρθρου 279 Α.Κ. (βλ. *Ζέπον* ἐν ΕΕΝ 29, σελ. 103). Δοθέντος ὅτι ὁμολογεῖται ὑπὸ τῆς ἐναγομένης ἡ ὑφ' οἱουδήποτε τῶν ὑποχρέων προσώπων μὴ ἀναγγελία τοῦ ἐργατικοῦ τούτου ἀτυχήματος εἰς τὸ Ι.Κ.Α., παρέπεται, ἐν ὄψει τοῦ ὅτι αἱ ἐν τῷ νόμῳ τασσόμεναι ἀποσβεστικαὶ προθεσμίαι λαμβάνονται ὑπ' ὄψιν αὐτεπαγγέλτως ὑπὸ τοῦ Δικαστηρίου (*Τούση*, Γεν. Ἀρχ. § 177, σελ. 782), ὅτι ἀπεσβέσθη τὸ δικαίωμα ἀπαλλαγῆς τῆς ἐναγομένης, λόγῳ τῆς τοῦ Ι.Κ.Α. εὐθύνης ἐκ τῶν ὑποχρεώσεων πρὸς κατοβολὴν ἀποζημιώσεως καὶ ἐξόδων νοσηλείας καὶ κηδείας, ἐντεῦθεν δὲ εὐθύνεται αὕτη. Ὅθεν τὸ δικάσαν Εἰρηνοδικεῖον Τρικάλων αὐθόλως ἐσφαλεν, ἀπορρίψαν, εἰ καὶ ἐπ' ἄλλῃ ἐν μέρει αἰτιολογίᾳ, τὴν ὑπὸ τῆς ἐναγομένης προταθεῖσαν ἔνστασιν ἐλλείψεως παθητικῆς νομιμοποιήσεως, δι' ὃ καὶ ἀπορριπτέος κρίνεται ὁ περὶ τοῦ ἀντιθέτου λόγος τῆς ὑπὸ κρίσιν ἐφέσεως.

Κατὰ τὴν σαφῆ διάταξιν τῆς παραγράφου 2 τοῦ ἄρθρου 324 Πολ. Δικονομίας δὲν ἀρκεῖ διὰ τὴν ἀποβολὴν τοῦ μάρτυρος, ὅπως αὐτὸς ἐλπίζῃ ὠφέλειάν τινα ἐκ τῆς ἐκβάσεως τῆς δίκης, ἀλλὰ πρέπει καὶ ἡ ὠφέλεια αὕτη νὰ εἶναι ἄμεσος καὶ βεβαία (Α.Π. 278)1963, ΕΕΝ 80, σελ. 699). Ἐν προκειμένῳ ἡ περὶ ἐξαιρέσεως τοῦ μάρτυρος τοῦ ἐνάγοντος Ἰατροῦ Κ.Π. ἔνστασις ἐπὶ τῷ λόγῳ ὅτι οὗτος προσδοκᾷ ἐκ τῆς δίκης ταύτης ἄμεσον συμφέρον, συνιστάμενον εἰς τὰ ποσά, ἅτινα δικαιοῦται λαμβάνειν παρὰ τοῦ ἐνάγοντος δι' ἔξοδα νοσηλείας, ἐγχειρήσεως καὶ παραμονῆς εἰς τὴν τούτου κλινικήν, ἐκ δραχμῶν 38.000, εἶναι ἀπορριπτέα ὡς ἀόριστος, καθ' ὅσον δὲν ἐκτίθεται, ὅτι ἡ ὠφέλεια αὕτη εἶναι διὰ τῶν μάρτυρα βεβαία καὶ ἐκ ποίου λόγου, ὄντος ἀπαραιτήτου ἐκ τοῦ λόγου ὅτι ὁ μάρτυς οὗτος, ἐν ὄψει τῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρου 7 τοῦ νόμου 551)1914, καθ' ἣν «οἱ ἰατροί, φαρμακοποιοί, διευθύνται κλινικῶν καὶ πᾶς καταβάλλων τὰ κατὰ τὸ παρὸν ἄρθρον ἔξοδα δύνανται νὰ ἐνάγουν ἀπ' εὐθείας τὸν πρὸς ἀποζημίωσιν ὑπόχρεων, δύναται νὰ στραφῇ ἀπ' εὐθείας κατὰ τῆς ἐναγομένης». Ὅθεν τὸ δικάσαν εἰς πρῶτον βαθμὸν Δικαστήριον, ἀπορρίψαν τὴν ἔνστασιν ταύτην, εἰ καὶ ἐπ' ἄλλῃ αἰτιολογίᾳ, δὲν ἐσφάλη, δι' ὃ καὶ ὁ περὶ τοῦ ἐναντίου λόγος τῆς ὑπὸ κρίσιν ἐφέσεως εἶναι ἀπορριπτέος.

Ἀπεδείχθησαν, κατὰ τὴν κρίσιν τοῦ Δικαστηρίου, τὰ ἀκόλουθα πραγματικὰ περιστατικά: Τὴν 3ην Ἰουνίου 1960 ὁ ἐνάγων, δυνάμει τῆς μεταξὺ αὐτοῦ καὶ τοῦ νομίμου ἐκπροσώπου τῆς ἐναγομένης καταρτισθείσης ἐν Ράξῃ Τρικάλων συμβάσεως μισθώσεως ἐξηρτημένης ἐργασίας, προσελήφθη ὑπὸ τῆς τελευταίας ὡς ἐργάτης εἰς τὸ ὑπ' αὐτῆς χρησιμοποιούμενον διὰ τὰς ἀνάγκας τῶν ὃ ἐξετέλει ἔργων ὁδοποιίας λατομεῖον Ράξας, ἀντὶ ἡμερομισθίου ἐκ δραχμῶν 48, καὶ ὡς τοιοῦτος εἰργάσθη ἔκτοτε, ἀπασχολούμενος εἰδικώτερον μὲ τὴν θραῦσιν τῶν λίθων, αἵτινες ἐρρίπτοντο εἰς τὸν ἐκεῖσε λειτουργοῦντα σπαστῆρα, μέχρι τῆς 11ης Ἰουνίου 1960. Τὴν ἡμέραν ταύτην καὶ περὶ ὥραν 4ην πρωϊνήν, ἐνῷ ὁ ἐνάγων προσέφερεν εἰς τὴν ἐναγομένην τὴν ἣν ἀνέλαβε νὰ ἐκτελῇ ἐργασίαν, τὸ ὑπ' ἀριθ. Ι.Χ. φορτηγὸν αὐτοκίνητον, ὅπερ ἐξεμεταλλεύετο ἡ ὡς ἄνω ἐργοδότρια τοῦ ἐνάγοντος, ἐξ ἀμελείας τοῦ ὁδηγοῦ του, προσιηθέντος ὑπὸ ταύτης, συνισταμένης δὲ εἰς τὸ ὅτι ὁ ἐν λόγῳ ὁδηγός, κινούμενος πρὸς τὰ ὀπίσω καὶ μὲ κατεύθυνσιν πρὸς τὸν σπαστῆρα τοῦ λατομείου τούτου, δὲν ἤλεγξε τὸ ἐλεύθερον τοῦ ἐφ' οὗ ἔβαινε τὸ ὄχημα χώρου, ἐπέπεσε κατὰ τοῦ ὡς εἰρηται ἐργάτου, ὃν καὶ ἐτραυμάτισε, προυξένησε δὲ εἰς τοῦτον ἐπιπεπλεγμένον κάταγμα δεξιᾶς κνήμης καὶ περόνης, κατὰ τὸ ὅριον μέσου καὶ κάτω τριτημορίου. Διὰ τὴν τοιαύτην πρᾶξιν του ὁ ὁδηγὸς τοῦ αὐτοκινήτου κατεδικάσθη ἀμετακλήτως ὑπὸ τοῦ Πλημμελειοδικείου Τρικάλων εἰς φυλάκισιν 20 ἡμερῶν. Δοθέντος ὅτι ὁ

τραυματισμός οὗτος τοῦ ἐνάγοντος ἐπῆλθεν ἐν τῇ ἐκτελέσει τῆς ἣν ἐξετέλει ἐργασίας καὶ ἦτο ἀποτέλεσμα βιαίας καὶ αἰφνιδίας ἐπενεργείας ἐξωτερικοῦ αἰτίου, τουτέστι ξένου πρὸς τὴν ὀργανικὴν σύστασιν τοῦ παθόντος περιστατικοῦ, καθ' ὅσον ὑφίσταται βίαιον συμβὰν καὶ ἂν τοῦτο ὀφείλεται εἰς ὑπαίτιον ἐνέργειαν ἑτέρου μισθωτοῦ τῆς αὐτῆς ἐπιχειρήσεως, ἐπερχόμενον ὅμως ἐν τῇ ἐκτελέσει τῆς ἐργασίας ἢ ἐξ ἀφορμῆς ταύτης (*Τούση*, Ἐργ. Δίκ., τόμ. Β' § 91, σημ. 3, σελ. 44, Ε.Α. 1537)1955, ΕΕΝ 23, σ. 303), συνέπεται, ἐν ὄψει τοῦ ὅτι ἡ ἐναγομένη ἤσκει ἐπιχείρησιν ἐκ τῶν ἐν ἄρθρῳ 2 τοῦ νόμου 551)1914 ἀναφερομένων, ὅτι τὸ περὶ οὗ πρόκειται ἀτύχημα εἶναι ἐργατικόν. Ἑπομένως ὑπάρχει καθίσταται ἡ ἐναγομένη πρὸς καταβολὴν ἀποζημιώσεως καὶ ἐξόδων νοσηλείας τοῦ παθόντος. Συνεπείᾳ τοῦ ἀνωτέρω τραυματισμοῦ του ὁ ἐνάγων εἰσήχθη εἰς τὴν ἐν Τρικάλοις Ἰδιωτικὴν χειρουργικὴν κλινικήν, ἔνθα καὶ μέν, ὡς ἐκ τοῦ ὅλου ἀποδεικτικοῦ ὑλικοῦ προκύπτει, παρέμεινεν αὐτὸς τοὐλάχιστον μέχρι τοῦ φθινοπώρου τοῦ ἔτους 1960, πλὴν ὅμως, λαμβανομένων ὑπ' ὄψιν τὸ μὲν τοῦ τραύματος τοῦ ἐνάγοντος, τὸ δὲ τῶν διδαγμάτων τῆς κοινῆς πείρας, δὲν ἀπητεῖτο, κατὰ τὴν κρίσιν τοῦ Δικαστηρίου, παραμονὴ ἐν αὐτῇ πλέον τῶν δύο καὶ ἡμίσεος μηνῶν (ἤτοι 75 ἡμερῶν), δι' ὃ καὶ δικαιοῦται ὁ ἐνάγων, ἐν ὄψει τοῦ ὅτι τὰ ἡμερήσια νοσήλεια ἀνήρχοντο εἰς 80 δραχμάς, τὸ συνολικὸν ποσὸν τῶν δραχμῶν (75 Χ 80 =) 6.000, ὅπερ οὗτος ἐξ ἰδίων ἐδαπάνησεν. Περαιτέρω ὁ παθὼν ὑπεβλήθη εἰς δύο ἐγχειρήσεις καὶ δὴ εἰς ἐγχείρησιν, δι' ἧς ἐγένετο ἧλωσις τοῦ κατάγματος, καὶ εἰς ἑτέραν ταύτην, δι' ἧς ἀφηρέθησαν οἱ ἥλοι, ἐδαπάνησε δὲ δι' αὐτὰς ἐξ ἰδίων δραχμὰς 2.500 δι' ἐγχείρηστρα, δραχμὰς 1200 δι' ἔξοδα ναρκώσεως καὶ δραχμὰς 2.000 διὰ τὴν κατὰ τὴν πρώτην ἐγχείρησιν ἐφαρμογὴν γύψου καὶ ἐν συνόλῳ δραχμὰς 6.300. Ὡσαύτως ὁ ἐνάγων δι' ἀκτινογραφίας, φάρμακα καὶ κινησιοθεραπείαν ἐδαπάνησεν ἐξ ἰδίων, ἐν ὄψει τοῦ ἀποδεικτικοῦ ὑλικοῦ καὶ τῶν διδαγμάτων τῆς κοινῆς πείρας, τὸ ἀπαραίτητον συνολικὸν ποσὸν τῶν 3.000 δραχμῶν. Ἐπίσης ὁ ἐνάγων ἀπὸ τῆς ἡμέρας τοῦ τραυματισμοῦ του καὶ ἑξῆς κατέστη προσκαίρως ἀρίκανος πρὸς ἐργασίαν ἐπὶ χρόνον, κατὰ τὰς αὐτὸς ἀποδείξεις καὶ ἰδίᾳ τὴν ταύτην, καθ' ἣν οὗτος ἀνεχώρησεν εἰς Δυτικὴν Γερμανίαν πρὸς ἐργασίαν, ἐν συνδυασμῷ καὶ πρὸς τὰ διδάγματα τῆς κοινῆς πείρας, ἐννέα (9) μηνῶν. Δοθέντος ὅτι ἡ πραγματικὴ ἀντιμισθία, ἣν ἔλαβεν ὁ ἐνάγων ἀπὸ τῆς προσλήψεώς του, ἐν συνδυασμῷ καὶ πρὸς τὸ ποσὸν τῆς ἀντιμισθίας, τὴν ὁποίαν οὗτος κατὰ τὸ πρὸς συμπλήρωσιν τοῦ δωδεκαμήνου χρονικὸν διάστημα ἠδύνατο νὰ λάβῃ ἐπὶ τῇ βάσει τῆς μέσης ἀντιμισθίας ἐργατῶν καὶ ὑπαλλήλων τῆς αὐτῆς κατηγορίας, κατὰ τὸ εἰρημένον χρονικὸν διάστημα (βλ. ἄρθρον 4 § 2 νόμου 551)1914, Α.Π. 359)1958, ΕΕΔ 18, σελ. 634) ἀνήρχετο εἰς (48 - 4 δραχμὰς διὰ κρατήσεις) 44 δραχμὰς ἡμερησίως, παρέπεται, ὅτι ἡ ἡμερησία ἀποζημίωσις τούτου διήρχετο, ἐν ὄψει τοῦ ὅτι, κατ' ἄρθρον 3 § 3 νόμου 551)1914, εἶναι ἴση πρὸς τὸ ἥμισυ τοῦ μισθοῦ, τὸν ὁποῖον ἐλάμβανεν ὁ παθὼν κατὰ τὴν ἡμέραν τοῦ ἀτυχήματος, εἰς δραχμὰς 22 ἡμερησίως. Ἐντεῦθεν δικαιοῦται λαμβάνειν ὁ ἐνάγων - δεδομένου ὅτι ἡ ἀποζημίωσις ὀφείλεται δι' ὅλας ἀνεξαιρέτως τὰς ἡμέρας (ἄρθρον 5 ν. 551) 1914) - τὸ συνολικὸν ποσὸν τῶν δραχμῶν (9 μῆνες Χ 30 ἡμέρας = 270 ἡμέραι Χ 22 =) = 5.940. Κατ' ἀκολουθίαν τῶν προεκτεθέντων τὸ ὑπὸ τοῦ ἐνάγοντος δικαιούμενον ποσὸν συμποσοῦται εἰς δραχμὰς (6.000 + 6.300 + 3.000 + 5.940 =) 21.240.

Ὡς πρὸς τὸ πταῖσμα τοῦ ζημιωθέντος κατὰ τὴν ἐπέλευσιν τοῦ παραγαγόντος τὴν ζημίαν ἐργατικοῦ ἀτυχήματος δὲν εἶναι ἐφαρμοστέαι αἱ διατάξεις τοῦ ἄρθρου 300 Α.Κ., ἀλλ' αἱ τοιαῦται τῶν ἄρθρων 1 καὶ 16 § 3 νόμου 551)1914 (βλ. Πρωτ. Παρνασσίδος 61)1961, ΕΕΔ 20, σελ. 925, *Σύνταξιν* ΕΕΔ 19, σελ. 1427), καθ' ἃς «δὲν ὀφείλεται ἀποζημίωσις, ἐὰν ὁ παθὼν ἐκ προθέσεως προεκάλεσε τὸ ἐπελθὸν ἀτύχημα» καὶ ὁ δικαστὴς ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ μειώσῃ, κατὰ τὴν κρίσιν του, τὸ ποσὸν τῆς ὀφειλομένης ἀποζημιώσεως, ἀλλ' οὐχὶ κατωτέρω τοῦ ἡμίσεως αὐτοῦ, ἐὰν ὁ ὑπόχρεως εἰς ἀποζημίωσιν ἀποδείξῃ, ὅτι τὸ ἀτύχημα προῆλθεν ἐξ ἀμελείας τοῦ παθόντος, ἥτις ὑφίσταται μόνον, ἐὰν ὁ παθὼν ἀδικαιολογήτως, κατὰ τὴν κρίσιν τοῦ Δικαστοῦ, παρέβη διατάξεις ἰσχυόντων νόμων ἢ διαταγμάτων περὶ τῶν ὅρων ἀσφαλείας ἢ κανονισμῶν περὶ αὐτῶν, ἐκδοθέντων ὑπὸ τῆς ἁρμοδίας Δημοσίας Ἀρχῆς ἢ ἐκδοθέντων μὲν ὑπὸ τοῦ κυρίου τῆς ἐπιχειρήσεως, ἐπικυρωθέντων δὲ ὑπὸ τῆς Ἀρχῆς, ἐφ' ὅσον οἱ κανονισμοὶ εἶναι ἀνηρτημένοι κατὰ τρόπον εὐανάγνωστον εἰς καταφανῆ μέρη τοῦ τόπου τῆς ἐργασίας».

Ἐν προκειμένῳ ἡ ἐκκαλοῦσα παραπονεῖται κατὰ τῆς ὁριστικῆς ἐκ τῶν προσβαλλομένων ἀποφάσεων καὶ ἐπὶ τῷ λόγῳ τῆς ἐσφαλμένης ἀπορρίψεως τῆς «περὶ συνυπαιτιότητος τοῦ παθόντος ἐνστάσεώς της». Ὁ τοιοῦτος ὅμως λόγος, καθ' ὅσον μὲν ὁρᾷ τὴν ἐκ τοῦ ἄρθρου 300 Α.Κ. ἔνστασιν, εἶναι ἀπορριπτέος ὡς μὴ νόμιμος, καθ' ὅσον δὲ ὁρᾷ ἀμέλειαν τοῦ παθόντος, συνισταμένην εἰς τὴν ὑπὸ τούτου παράβασιν τῆς προμνησθείσης διατάξεως τοῦ ἄρθρου 16 § 3 νόμου 551)1914, εἶναι ἀπορριπτέος, ὡς ἀναπόδεικτος, καθ' ὅσον οὐδόλως ἀπεδείχθη τὸ ταχθὲν εἰς τὴν ἐναγομένην θέμα ἀποδείξεως καὶ δὴ ὅτι ὁ ἐνάγων παρέβη ἀδικαιολογήτως τὰς διατάξεις τῶν ἰσχυόντων νόμων ἢ διαταγμάτων περὶ τῶν ὅρων ἀσφαλείας ἢ κανονισμῶν περὶ αὐτῶν, ἀφοῦ οὐδεὶς τῶν ἐξετασθέντων μαρτύρων καταθέτει, οὐδ' ἄλλως τε ἀποδεικνύεται ἐξ ἑτέρου ἀποδεικτικοῦ στοιχείου, ὅτι ὑπῆρχον κανονισμοὶ ἀνηρτημένοι κατὰ τρόπον εὐανάγνωστον εἰς ἐμφανῆ μέρη τοῦ ἐν ᾧ συνέβη τὸ ἀτύχημα τόπου ἐργασίας. Κατ' ἀκολουθίαν τούτων καὶ δοθέντος, ὅτι ἡ ἐκκαλουμένη δὲν παραπονεῖται περὶ τοῦ τρόπου, καθ' ὃν ἐτάχθη τὸ θέμα ἀποδείξεως, δι' ὃν ὁ προκείμενος λόγος ἐφέσεως (βλ. *Χ. Οἰκονόμου*, Δίκ. Ἐργατ. Ἀτυχ. § 645, σελ. 790), ὀρθῶς τὸ πρωτοβάθμιον δικαστήριον ἀπέρριψε τὴν ὡς ἄνω ἔνστασιν τῆς ἐκκαλούσης.

ΕΡΓΑΤΙΚΟΣ ΜΙΣΘΟΣ

ΤΙΜΑΡΙΘΜΙΚΗ ΔΙΑΠΙΣΤΩΣΙΣ ΗΜΕΡΟΜΙΣΘΙΩΝ ΕΙΣ ΔΗΜΟΣΙΑ ΕΡΓΑ

Συμβάσεις έργασίας ωρισμένου χρόνου και Νόμοι 2112)1920 και 3198)1955

Έννοια συμβάσεως έργασίας ωρισμένου χρόνου.—Πρόσληψις μισθωτού δι' έκτέλεσιν ωρισμένου έργου.—Σύναψις ανεξαρτήτων αλλήλων συμβάσεων έργασίας ωρισμένου χρόνου, ληγούσης εκάστης αυτοδικαίως όμα τῷ πέρατι τοῦ έργου.—Ανεφάρμοστον διατάξεων Νόμων 2112)1920 και 3198)1955.—Έφαρμογή άρθρου 281 Αστικού Κώδικος και επί συμβάσεων έργασίας ωρισμένου χρόνου, προϋποτιθεμένης όμως καταγγελίας συμβάσεως και όχι αυτοδικαίας λήξεως αύτής.—Καθορισμός ημερομισθίων εργατών είς δημόσια έργα.—Έννοια σχετικών διατάξεων.—Κατάργησις διά Νόμου 3239)1955 πάσης αντικειμένης είς αύτόν διατάξεως.

Έχουν ενδιαφέρον αι κατωτέρω παρατιθέμεναι δικαστικαί αποφάσεις, αντιμετωπίσασαι τὸ ζήτημα τῶν ημερομισθίων εργατών εκτελέσεως δημοσίων έργων, και συνεφώνησαν αμφότεραι περί τῆς εννοίας τῶν σχετικῶν διατάξεων. (Ίδετε και Α.Π. 788)1958, εισηγητής *Λ. Ραζάκης*, ΕΕΔ 18, 22, ένθα σημειώσεις μας, ὑπ' αριθ. 14422)1960 έγγραφον Υπουργείου Εργασίας, ΕΕΔ 19, 1038).

Τὸ Πρωτοδικεῖον Αθηνών εδέχθη, ότι και άν ο νόμος ούτος είχε την έννοιαν καθορισμοῦ αποδοχών των μισθωτών πρέπει ως προς τοῦτο νὰ θεωρηθῇ καταργηθείς μετὰ τὸν νόμον 3239)1955 περὶ τρόπου ρυθμίσεως συλλογικῶν διαφορῶν εργασίας (ΕΕΔ 17, 207 επ.) κατ' άρθρον 42 αὐτοῦ. (Ίδετε ὡς πρὸς τὴν κατάργησιν προγενεστέρων διατάξεων περὶ καθορισμοῦ άλλως τοῦ μισθοῦ Α.Π. 206)1964, εισηγητής *Μ. Ζαφειρόπουλος*, ΕΕΔ 23, 411, Α Π 181)1963, εισηγητής *Γ. Χατζηδάκης*, ΕΕΔ 23, 411).

Πρωτοδικείου Αθηνών 3239)1965

Πρόεδρος ὁ κ. *Ι. Παπαδόπουλος*

Εισηγητής ὁ Πρωτοδίκης κ. *Ι. Ντεγιάννης*

Δικηγόροι οἱ κ.κ. Χ. Θάνος, Ν. Πανυπέρτης

Διὰ τῆς ἀγωγῆς, ἐφ' ἧς ἡ ἐκκαλουμένη ἀπόφασις, ὁ ἐνάγων - νῦν ἐκκαλῶν ἐξέθεσεν, ὅτι δυνάμει συμβάσεως ἐργασίας ἀορίστου χρόνου εἰργάσθη ὡς τεχνίτης ἀσφάλτου εἰς τὰ ὑπὸ τῆς ἐναγομένης ἐκτελούμενα ὁδοποιητικὰ ἔργα ἀπὸ 1.10.1962 μέχρις 22.2.1964, ὁπότε ἀκύρως ἀπελύθη (ἄνευ ἐγγράφου καταγγελίας καὶ καταβολῆς ἀποζημιώσεως, ἄλλως κατὰ κατάχρησιν δικαιώματος), καὶ ἠτήσατο, μεταξὺ ἄλλων, περὶ ὧν νῦν δὲν πρόκειται, τὴν καταβολὴν α) ἀποδοχῶν ὑπερημερίας ἀπὸ 23.5.1964 μέχρις 29.3.1964 καὶ β) ὑπολοίπου ἀποδοχῶν, προκύψαντος συνεπείᾳ τοῦ ὅτι κατεβάλλετο αὐτῷ ἡμερομίσθιον μικρότερον τοῦ νομίμου. Ὁ Πρωτοδίκης ἀπέρριψε τὴν ἀγωγὴν κατὰ τὸ πρῶτον αἴτημα καὶ ἐδέξατο ταύτην ἐν μέρει κατὰ τὸ δεύτερον τοιοῦτον.

Ἐκ τοῦ ἄρθρου 669 § 2 Α.Κ. σαφῶς προκύπτει, ὅτι πρόκειται σύμβασις ὡρισμένου χρόνου καθ' ἃς περιπτώσεις ἡ διάρκεια τῆς σχέσεως ἐργασίας εἶναι ἐκ τῶν προτέρων καθωρισμένη. Τοῦτο συμβαίνει ὁσάκις ἡ διάρκεια αὐτῆς εἶναι καθωρισμένη εἴτε ἡμερολογιακῶς, εἴτε ἐξαρτᾶται ἐκ γεγονότος, οὗτινος ἡ ἐπέλευσις εἶναι βεβαία καθ' ὡρισμένον χρόνον, εἴτε ἐκ τοῦ εἴδους καὶ τοῦ σκοποῦ αὐτῆς, ὅταν δηλαδὴ συνθέτει μὲ ὡρισμένην πραγματικὴν κατάστασιν ἡ σκοπόν, ἧς μὴ ὑπαρχούσης ἢ ἐπιτευχθέντος τοῦ σκοποῦ ἡ σύμβασις λύεται (Δ*γαλλοπούλου*, Ἐργ. Δίκ., σελ. 278. *Καποδίστριας*, ΕρμΑΚ 669, ἀριθ. 14, 17, 20 καὶ αὐτόθι παραπομπαί, *Καυκᾶ*, Ἐνοχ. Δίκ. ὑπὸ ἄρθρα 648 649 § 10).

Ἐν προκειμένῳ ἐβεβαιώθησαν τὰ ἑξῆς πραγματικὰ περιστατικά: Ἡ ἐφεσίβλητος ἑταιρεία, ἀσχολουμένη μὲ ἀσφαλτοστρώσεις ὁδῶν, ἀνέλαβε διὰ τῆς ἀπὸ 21.8.1963 συμβάσεως μετὰ τοῦ Εἰδικοῦ Ταμείου Ὁδοστρωμάτων τὰς ἐργασίας συντηρήσεως καὶ κατασκευῆς ἐξωραϊστικῶν ἔργων ὁδῶν, πλατειῶν, διαμορφώσεως κυκλοφοριακῶν κόμβων ἐντὸς τῆς περιοχῆς τῆς τέως Διοικήσεως Πρωτευούσης, προσενεγκοῦσα ἔκπτωσιν 27 ο/ο ἐπὶ τοῦ ἐγκεκριμένου τιμολογίου. Παραλλήλως δυνάμει προγενεστέρας συμβάσεως μετὰ τοῦ ἰδίου Ταμείου ἐξετέλει ἀπολογιστικῶς καὶ δι' ἀλλαγαριασμὸν αὐτοῦ ἐργασίας συντηρήσεως ὁδῶν, πλατειῶν κλπ., εὑρισκομένων ἐν τῇ αὐτῇ περιοχῇ. Αἱ ἑκάστοτε ἐκτελούμεναι ἐργασίαι, αἵτινες δὲν εἶχον καθορισθῇ εἰδικῶς ἐκ τῶν προτέρων, λόγῳ τοῦ ὅτι ταῦτα ἦτα ἀνέφικτον, καθωρίζοντο ἑκάστοτε εἰδικῶς ὑπὸ τοῦ Ταμείου Μονίμων Ὁδοστρωμάτων, τὰ ὁποῖαν εἰδοποίει ἐγγράφως τὸν ἐφεσίβλητον τρεῖς τοὐλάχιστον ἡμέρας πρὸ τῆς ἐνάρξεως ἑκάστου ἔργου, καθορίζον καὶ προθεσμίαν ἐκτελέσεως αὐτοῦ. Διὰ τὰ ἔργα ταῦτα προσελήφθη τὸ πρῶτον κατ' Ἀπρίλιον 1963 ὁ ἐκκαλῶν, ὡς βοηθὸς τεχνίτου ἀσφάλτου, καὶ εἰργάζετο διακεκομμένως, ἤτοι ἐφ' ὅσον χρόνον διήρκει ἡ ἐργασία συντηρήσεως μιᾶς ἑκάστης ὁδοῦ, μετὰ τὸ πέρας τῆς ὁποίας καὶ μετὰ παρέλευσιν μικροῦ χρονικοῦ διαστήματος προσελαμβάνετο πάλιν διὰ τὴν ἐκτέλεσιν ἔργων συντηρήσεως ἑτέρας ὁδοῦ. Τελευταῖον ἐκ τῶν ὑπὸ τῆς ἐφεσιβλήτου ἀναληφθέντων ἔργων ἦτο ἡ συντήρησις τῆς ὁδοῦ Θησείου, εἰς ταύτην δὲ εἰργάσθη ὁ ἐκκαλῶν μέχρις 22.2.1964, ὁπότε ἔληξαν οἱ ἐργασίαι τῆς εἰδικότητος αὐτοῦ καὶ κατ' ἀκολουθίαν καὶ ἡ μεταξὺ τῶν διαδίκων σχέσις ἐργασίας, χωρὶς ἐκτοτε ὁ ἐκκαλῶν νὰ προσληφθῇ διὰ τὴν ἐκτέλεσιν ἄλλου ἔργου. Ὑπὸ τὰ βεβαιωθέντα ταῦτα πραγματικὰ περιστατικὰ δὲν πρόκειται ἐνιαία σύμβασις ἀορίστου χρόνου, ἀλλὰ πολλαὶ ἀνεξάρτητοι ἀλλήλων συμβάσεις ἐργασίας ὡρισμένου χρόνου, ἑκά-

στη των οποίων έληγεν αυτοδικαίως άμα τῷ πέρατι τοῦ έργου, δι' ὃ ἡ πρόσληψις, εἰδικῶς δὲ ἡ τελευταία αὐτῶν τὴν 22.2.1964. Προκειμένης ὅμως συμβάσεως ὡρισμένου χρόνου δὲν ἔχουσιν ἐφαρμογὴν αἱ διατάξεις τῶν ν. 2112 καὶ 3198/1955, μεταξὺ τῶν οποίων καὶ ἡ τοῦ ἄρθρου 5 τοῦ τελευταίου νόμου, καθ' ἣν ἡ καταγγελία δέον νὰ γίνεται ἐγγράφως, καταβαλλομένης καὶ τῆς ὀφειλομένης ἀποζημιώσεως (Α.Π. 87/1958). Ἐξ ἄλλου ἡ διάταξις τοῦ ἄρθρου 281 Α.Κ. ἔχει ἐφαρμογὴν καὶ ἐπὶ συμβάσεων ὡρισμένου χρόνου, προϋποθέτει ὅμως ἐν πάσῃ περιπτώσει καταγγελίαν τῆς συμβάσεως καὶ οὐχὶ αὐτοδικαίαν λῆξιν αὐτῆς. Ὅθεν, δεχθεὶς τὰ αὐτὰ ὁ δικάσας Πρωτοδίκης διὰ τῆς ἐκκαλουμένης ἀποφάσεως, ὀρθῶς ἔκρινεν, ἀπορριπτέος δὲ ὡς ἀβάσιμος κατ' οὐσίαν κρίνεται ὁ ἀντίθετος λόγος ἐφέσεως.

Ἐβεβαιώθη, ὅτι ὁ ἐκκαλῶν κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς ἀπασχολήσεώς του εἰς τὰ ἀπολογιστικῶς ὑπὸ τῆς ἐφεσιβλήτου ἐκτελούμενα ἔργα ἐξετέλει ἐργασίαν βοηθοῦ ἀσφαλτοτεχνίτου, ἥτοι εἰργάζετο μὲ τὴν «τσουγκράναν» εἰς τὴν μόρφωσιν τῆς ἀσφάλτου καὶ εἰς τὸν λέβητα ἀσφάλτου, οὐχὶ δὲ καὶ εἰς τὸν ψεκαστῆρα, ὡς πράττουσιν οἱ ἐργαζόμενοι ὡς ἀσφαλτοτεχνῖται. Κατ' ἀκολουθίαν οὗτος ἔδει συμφώνως πρὸς τὴν ὑπ' ἀριθ. 21/1958 ἀπόφασιν τοῦ Δ.Δ.Δ.Δ. Ἀθηνῶν, ὡς τὰ ποσὰ αὐτῆς ἠὐξήθησαν διὰ τὸ χρονικὸν διάστημα ἀπὸ 26.11.1962 μέχρι 31.12.1963 διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 8/1964 ἀποφάσεως τοῦ Δ.Δ.Δ.Δ. Ἀθηνῶν, κηρυχθείσης ἐκτελεστῆς διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 30029/1716/1964 ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας (Φ.Ε.Κ. Β' 131/1964), νὰ λαμβάνῃ ὡς ἡμερομίσθιον δραχμὰς 94.75, ἀπὸ δὲ τῆς 1.1.1964 καὶ ἐφεξῆς δραχμὰς 105.

Διὰ τοῦ ἄρθρου 2 § 1 τοῦ δ)τος τῆς 6/20.8.1951 «περὶ ἀναθεωρήσεως τῶν τιμῶν μονάδος δημοσίων ἔργων» (Φ.Ε.Κ. Α' 232) συνεστήθη ἐν τῇ ἕδρᾳ ἑκάστου νομοῦ μόνιμος εἰδικὴ Ἐπιτροπὴ τιμαριθμικῆς διαπιστώσεως βασικῶν τιμῶν ἡμερομισθίων καὶ ὑλικῶν, ἀποτελουμένη ἐκ τῶν ἐν τῇ αὐτῇ διατάξει ἀναφερομένων μελῶν.

Ἡ Ἐπιτροπὴ αὕτη κατηργήθη δυνάμει τῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρου 1 § 2 ἐδάφιον γ' τοῦ δ)τος τῆς 10.5/27.6.1958 (Φ.Ε.Κ. Α' 98/1958), αἱ ἁρμοδιότητες ὅμως αὐτῆς περιῆλθον εἰς τὰ παρ' ἑκάστῃ Νομαρχίᾳ Τεχνικὰ Συμβούλια (ἄρθρον 4 § 1), τὰ ὁποῖα μετωνομάσθη εἰς Νομαρχιακὸν Συμβούλιον Δημοσίων Ἔργων (ἄρθρον 112 § 1 β.δ. 683/1960, Φ.Ε.Κ. Α' 210), διατηρηθεισῶν ἐν ἰσχύϊ κατὰ τὰ λοιπὰ τῶν διατάξεων τοῦ δ)τος τῆς 6/20.8.1951. Ἐξ ἄλλου ἐκ τῶν διατάξεων τῶν ἄρθρων 2 §§ 2, 3 § 1 καὶ 3 ἄρθρων 4, 5 καὶ 6 τοῦ ἰδίου διατάγματος σαφῶς προκύπτει, ὅτι τὸ Νομαρχιακὸν Συμβούλιον καθορίζει εἰς τὴν ἀρχὴν ἑκάστου ἡμερολογιακοῦ τριμήνου τὰς τρεχούσας τιμὰς ἡμερομισθίων (καταβαλλομένων εἰς τοὺς ἐργαζομένους) καὶ ὑλικῶν ἁπασῶν τῶν ἐργολαβιῶν ἐκτελέσεως δημοσίων ἔργων περιφερείας ἑκάστου νομοῦ, ἵνα οὗται χρησιμεύσωσιν ὡς βάσις διὰ τὴν κατάρτισιν μελετῶν, προκηρύξιν δημοπρασιῶν καὶ ὑπογραφὴν συμβάσεων ἐκτελέσεων δημοσίων ἔργων, ὡς καὶ ὡς βάσις διὰ τὴν ἀναθεώρησιν τιμῶν μονάδος ἐκτελουμένων δημοσίων ἔργων, ἐφ' ὅσον συντρέχουν καὶ οἱ λοιποὶ ὅροι τοῦ νόμου, οὐδεμίαν ἔχον ἐξουσίαν, ὅπως καθορίζῃ κατώτατα ὅρια νομίμων ἡμερομισθίων τῶν εἰς δημόσια ἔργα ἀσχολουμένων. Ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τῇ ἀντιθέτῳ ἐκδοχῇ ἡ τοιαύτη ἐξουσία κατηργήθη δυνάμει τῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρου 42 § 1 τοῦ ν. 3239/1955 «περὶ τρόπου ρυθμίσεως συλλογικῶν διαφορῶν», διὰ τῆς οποίας ὡρίσθη, ὅτι καταργεῖται πᾶσα ἑτέρα γενικὴ ἢ εἰδικὴ διάταξις, ὁρίζουσα ἄλλως τὰ τοῦ τρόπου ρυθμίσεως τῶν ἀποδοχῶν τῶν ἐν τῷ παρόντι νόμῳ ἀναφερομένων, καθὼς καὶ πᾶσα διάταξις, ἀντικειμένη ὁπωσδήποτε διὰ τοῦ περιεχομένου της εἰς τὰς διατάξεις τοῦ παρόντος νόμου. Ὅθεν ἀπορριπτέα ὡς νόμῳ ἄβασιμος κρίνεται ἡ διὰ τῶν προτάσεων παραδεκτῶς εἰσαγομένη ἀντέφεσις τῆς ἐφεσιβλήτου, ὅτι ἐσφαλμένως διὰ τῆς ἐκκαλουμένης ἀποφάσεως ὑπελογίσθησαν τὰ ἡμερομίσθια τοῦ ἐκκαλοῦντος βάσει τῶν διατάξεων τῶν ὑπ' ἀριθ. 21/1958 καὶ 8/1964 ἀποφάσεων Διαιτησίας, ἐνῷ ταῦτα ἔδει νὰ ὑπολογισθῶσι βάσει τῶν καταρτισθέντων ὑπὸ τῆς Νομαρχιακῆς Ἐπιτροπῆς διὰ τὸν ἐν προκειμένῳ κρίσιμον χρόνον πρακτικῶν καθορισμοῦ τρεχουσῶν τιμῶν ἡμερομισθίων καὶ ὑλικῶν.

II

Πρωτοδίκου Ἀγρινίου 42/1964

Διαδικασία ἐργατικῶν διαφορῶν

Πρωτοδίκης ὁ κ. *Π. Κασίμης*

Δικηγόροι οἱ κ.κ. Ν. Ἀνδρικόπουλος, Γ. Σιδέρης

Ἀληθῶς διὰ τοῦ ἄρθρου 2 § 1 τοῦ β. δ)τος τῆς 20.8.1951 ὡρίσθη, ὅτι ἁρμοδιότης τῶν κατὰ τὸ ἄρθρον 1 αὐτοῦ συνιστωμένων παρ' ἑκάστῃ Νομαρχίᾳ Ἐπιτροπῶν τιμαριθμικῆς διαπιστώσεως βασικῶν τιμῶν ἡμερομισθίων εἶναι καὶ ὁ καθορισμὸς τῶν ἡμερομισθίων, ἅτινα ἔδει νὰ καταβάλλωνται εἰς τοὺς ἐργάτας, τοὺς χρησιμοποιευμένους ὑπὸ τῶν μὲ τὴν ἐκτέλεσιν δημοσίων ἔργων ἀσχολουμένων ἐπιχειρήσεων ἐν τῇ περιφερείᾳ ἑκάστου νομοῦ. Τὸ προμνησθὲν β. δ)γμα κατηργήθη δι' ἄρθρου 1 τοῦ ἀπὸ 10.5/27.6.1958 ὁμοίου «περὶ καταργήσεως Συμβουλίων καὶ Ἐπιτροπῶν παρὰ ταῖς Νομαρχίαις ἁρμοδιότητος τῶν Ὑπουργείων Συγκοινωνιῶν, Δημοσίων Ἔργων καὶ Ἐσωτερικῶν», αἱ δὲ ἁρμοδιότητες τῶν καταργουμένων τιμαριθμικῶν Ἐπιτροπῶν περιῆλθον εἰς τὸ δι' αὐτοῦ συνιστώμενον παρ' ἑκάστῃ Νομαρχίᾳ τεχνικὸν συμβούλιον. Πρὸ τῆς ἐκδόσεως τοῦ τελευταίου τούτου β. δ)τος καὶ δὴ ἐν ἔτει 1955 ἐπῆλθεν ὁ νόμος 3239. Κατὰ τὸ ἄρθρον 1 § 3 τοῦ νόμου τούτου «... ἐργοδότης μὲν θεωρεῖται πᾶν φυσικὸν ἢ νομικὸν πρόσωπον, συμπεριλαμβανομένου καὶ τοῦ Δημοσίου, ὡς καὶ τῶν Νομικῶν Προσώπων Δημοσίου Δικαίου, ὅπερ χρησιμοποιεῖ τὴν ἐργασίαν ἄλλων φυσικῶν προσώπων, δυνάμει σχέσεως ἐργασίας Ἰδιωτικοῦ δικαίου, μισθωτὸς δὲ ὁ παρέχων εἰς ἐργοδότην ἐξηρτημένην ἐργασίαν ἐναντι ἀμοιβῆς...». Κατὰ τὰ ἄρθρα 5 καὶ 3 αὐτοῦ οἱ συλλογικαὶ συμβάσεις ἐργασίας, ἐφ' ὅσον καταρτίζονται καὶ ὑπογράφονται παρουσίᾳ τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας ἢ τῶν παρ' αὐτοῦ εἰδικῶς διὰ τὴν περίπτωσιν ταύτην ἐξουσιοδοτημένων ὀργάνων, δεσμεύουσι τὸ σύνολον τῶν ἐργοδοτῶν καὶ τῶν μισθωτῶν

ΣΥΛΛΟΓΙΚΑΙ ΣΥΜΒΑΣΕΙΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ

ΔΕΣΜΕΥΣΙΣ ΕΚ ΣΥΛΛΟΓΙΚΩΝ ΣΥΜΒΑΣΕΩΝ ΕΡΓΑΣΙΑΣ ΚΑΙ ΔΙΑΙΤΗΤΙΚΩΝ ΑΠΟΦΑΣΕΩΝ

Συνέπειαι ἐκ τῆς κηρύξεως αὐτῶν ὡς ὑποχρεωτικῶν

Ἐφαρμογή ὑπ' ἀριθ. 25)1960 διαιτητικῆς ἀποφάσεως περί ἀποδοχῶν λογιστῶν.—Κήρυξις αὐτῆς ὑπό τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας ὑποχρεωτικῆς.— Δέσμευσις ἐκ τούτου καί τοῦ Πατριωτικοῦ Ἱδρύματος Κοινωνικῆς Προνοίας (Π.Ι.Κ.Π.Α), ἀποσκοποῦντος εἰς τήν προστασίαν τῆς δημοσίας ὑγείας.—Ἀναδρομική ἰσχύς τῆς διαιτητικῆς ἀποφάσεως.—Ἔννοια λογιστοῦ.

Περίπτωσις τῆς κατωτέρω ἀποφάσεως τοῦ Πρωτοδικείου Θεσσαλονίκης, ὡς ἐμφαίνεται κατά τήν ἐργατικήν διαδικασίαν, ὑπῆρξεν ἐφαρμογή τῆς ὑπ' ἀριθ. 25)1960 διαιτητικῆς ἀποφάσεως περί ἀποδοχῶν λογιστῶν (ΕΕΔ 19, 1417) (περί τῆς ὁποίας ἴδετε Α.Π. 678)1963, εἰσηγητής *Κ. Μαλλούχος*, ΕΕΔ 22, 1459, ἔνθα σημειώσεις μας καί λοιπαί). (Ἰσχύουσα ἤδη ἡ ὑπ' ἀριθ. 37)1963 διαιτητική ἀπόφασις, ΕΕΔ 23, 180).

Ἡ ἀνωτέρω ὑπ' ἀριθ. 25)1960 διαιτητική ἀπόφασις ἔπεχει θέσιν ἐθνικῆς ὁμοιοεπαγγελματικῆς συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας (Α.Π. 681)1964, εἰσηγητής *Κ. Παυλίδης*, ΕΕΔ 33, 1483), κηρυχθεῖσα δέ ὑποχρεωτική διά τῆς ὑπ' ἀριθ. 55)60,9972)1961 ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας (ΕΕΔ 20, 1095) καί διά τά Νοσηλευτικά καί λοιπά Ἱδρύματα ἢ Ὀργανισμούς ἐν γένει, ἀποσκοποῦντας εἰς τήν προστασίαν τῆς δημοσίας ὑγείας, ἐξαιρέσει τῶν Νοσηλευτικῶν Ἱδρυμάτων τοῦ ν.δ. 2592)1953 (ἴδετε περί τούτων καί ἄρθρον 9 ἐδάφιον 1 ν.δ. 4020)1959, ΕΕΔ 18, 1271), δεσμεύει, ὡς δέχεται τό Πρωτοδικεῖον, καί τό περί οὗ ἐπρόκειτο Πατριωτικόν Ἵδρυμα Κοινωνικῆς Προνοίας (Π.Ι.Κ.Π.Α.) (ἴδετε περί αὐτοῦ καί Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν 22612)1964, εἰσηγητής *Κ. Σιδέρης*, ΕΕΔ 24, 226).

Θά μᾶς ἐπιτραπῇ ὅμως νά σημειώσωμεν ἐπί τῆς σκέψεως τῆς ἀποφάσεως, ὅτι ὁ Ὑπουργός τῆς Ἐργασίας, κηρύξας τήν ἀνωτέρω διαιτητικήν ἀπόφασιν ὑποχρεωτικήν, κατ' ἄρθρον 5 § 2 τοῦ νόμου 3239)1955, ἠδύνατο νά προσδώσῃ ἀναδρομικήν ἰσχύν, τοῦτο δέν

τοῦ ἐπαγγέλματος ἢ τῶν ἐπαγγελμάτων, ἅτινα ἀφορῶσι καί διά τήν περιφέρειαν δι' ἣν ἰσχύουσιν. Τέλος ἐν ἄρθρῳ 42 αὐτοῦ ὡρίσθη, ὅτι ἀπό τῆς ἰσχύος τοῦ παρόντος νόμου καταργοῦνται αἱ διατάξεις τῶν ἐν τῇ παραγράφῳ ταύτῃ ἀναφερομένων νόμων, ὡς ἐπίσης καί οἱ τροποποιήσαντες καί συμπληρώσαντες αὐτούς τοιοῦτοι, ὡς καί πᾶσα ἑτέρα διάταξις «γενική ἢ ειδική, ὁρίζουσα ἄλλως τά τοῦ τρόπου ρυθμίσεως τῶν ἀποδοχῶν τῶν ἐν τῷ νόμῳ τούτῳ ἀναφερομένων, καθώς καί πᾶσα διάταξις, ἀντικειμένη ὁπωσδήποτε διά τοῦ περιεχομένου της εἰς τάς διατάξεις τοῦ νόμου τούτου». Ἐκ πάντων τῶν ἀνωτέρω καί ἰδίᾳ ἐκ τῆς τελευταίας ταύτης διατάξεως, δι' ἧς ρητῶς ὡρίσθη, ὅτι ἀπό τῆς ἰσχύος τοῦ νόμου τούτου καταργεῖται πᾶσα διάταξις γενική ἢ ειδική, ὁρίζουσα ἄλλως τά τοῦ τρόπου ρυθμίσεως τῶν ἀποδοχῶν τῶν ἐν τῷ νόμῳ τούτῳ ἀναφερομένων, καθώς καί πᾶσα διάταξις, ἀντικειμένη ὁπωσδήποτε διά τοῦ περιεχομένου της εἰς τάς διατάξεις αὐτοῦ, ἐξαίρεσιν δέ ρητήν ποιουμένη μόνον καθ' ὅσον ἀφορᾷ τήν ρύθμισιν τῶν ὅρων, συνθηκῶν καί ἀμοιβῆς ἐργασίας τῶν ρητῶς ἐν αὐτῷ μνημονευομένων κατηγοριῶν μισθωτῶν (ἐν οἷς δέν διαλαμβάνεται καί ἡ περίπτωσις τῶν ὑπό τοῦ προμνησθέντος β. δ)τος (6.8) 20.8.1951), κατηργήθη, ὡς ἀντικειμένη εἰς τόν νόμον τοῦτον, ἡ προμνησθεῖσα διάταξις τοῦ ἄρθρου 2 § 1 τοῦ β. δ)τος 6.8)20.8.1951 καί ἑπομένως ἐπί τῶν μισθωτῶν, τῶν ἀπασχολουμένων ὑπό ἐπιχειρήσεων ἐκτελουσῶν δημόσια ἔργα, διά τόν προσδιορισμόν τοῦ καταβλητέου ἡμερομισθίου ἔχουσιν ἐφαρμογήν οἱ ειδικῶς τό θέμα τοῦτο ρυθμίζουσαι ἐθνικαί γενικαί συλλογικαί συμβάσεις ἐργασίας. Κατόπιν τῶν ἀνωτέρω μεταξύ τῶν εἰς τό διά τοῦ β.δ. 10.5)27.6.1958 συσταθέν Νομαρχιακόν Συμβούλιον ἁρμοδιοτήτων δέν περιῆλθε καί ἡ ἐξουσία προσδιορισμοῦ τῶν τιμῶν καί ἡμερομισθίων τῶν εἰς δημόσια ἔργα ἀσχολουμένων μισθωτῶν, περί ὧν προέβλεπεν ἡ διάταξις τοῦ ἄρθρου 2 § 1 τοῦ β.δ. 6.8)20.8.1951, ἐφ' ὅσον εἶχεν αὐτή καταργηθῇ. Τούτῳ τῷ λόγῳ καί οἱ τυχόν ὑπό τοῦ ρηθέντος Νομαρχιακοῦ Συμβουλίου ἐκδιδόμεναι ἀποφάσεις, δι' ὧν καθορίζεται τό ὕψος τῶν ἡμερομισθίων τῶν μισθωτῶν, πλήν ἐνδεχομένου τινός γνωμοδοτικοῦ ἢ συμβουλευτικοῦ σκοποῦ, οὐδεμίαν δέσμευσιν δημιουργοῦσαι διά τάς μέ δημόσια ἔργα ἀπασχολουμένας ἐπιχειρήσεις ἐν ἑκάστῳ νομῷ.

Ἐν προκειμένῳ, καθ' ἃ ἐβεβαιώθημεν, ὁ ἐνάγων προσελήφθη ὑπό τῆς ἐναγομένης, ἐκτελούσης ἐν τῇ περιοχῇ κάτω Ἀχελώου ἀρδευτικά ἔργα, ὡς ἐργάτης τσιμέντου. Ὡς πρός τό καταβλητέον αὐτῷ ἡμερομίσθιον ἐλλείψει ειδικωτέρας τινός διατάξεως ρυθμιζούσης ειδικῶς τοῦτο (κλαδική συλλογική σύμβασις ἐργασίας, ἀπόφασις ὑπουργική ἢ διαιτητική κλπ.) ἐφαρμογήν ἔχουσι διά μέν τό ἀπό 1.9.1960 μέχρι 31.5.1962 χρονικόν διάστημα ἡ ἀπό 20.8.1960 ἐθνική γενική συλλογική σύμβασις ἐργασίας, διά τό ἀπό 1.6.1962 μέχρις 22.4.1964 τοιοῦτον ἡ ἀπό 1.6.1962 ὁμοίως καί διά τό ἀπό 23.4.1964 καί ἑξῆς ἡ ὑπ' ἀριθ. 10)1964 ἀπόφασις Δευτεροβαθμίου Διοικητικοῦ Διαιτητικοῦ Δικαστηρίου, δι' ὧν καθορίζεται τό ἡμερομίσθιον τοῦ ἐνάγοντος εἰς δραχμάς 52 διά τό πρῶτον χρονικόν διάστημα, εἰς δραχμάς 57 διά τό δεύτερον τοιοῦτον καί εἰς δραχμάς 64 διά τό τρίτον.

ήδύνατο κατά νόμον νά γίνη, διότι αί κατ' ἐξουσιοδότησιν νόμου ἐκδιδόμεναι ὑπουργικαί ἀποφάσεις δέν ἔχουν ἀναδρομικήν ἰσχύν, ἐκτός ἄν ὁ νόμος τό ἐπιτρέπη, τό ὁποῖον δέν συμβαίνει ἐν προκειμένῳ. ("Ἴδετε Α.Π. 457) 1964, εἰσηγητής *Μ. Ζαφειρόπουλος*, ΕΕΔ 23, 850, σημειώσεις μας ἐν ΕΕΔ 23, 512, γνωμοδότησιν Νομικοῦ Συμβουλίου Κράτους, Ὁλομέλειας, 319)1964, εἰσηγητής *Κ. Παπαμιχαλόπουλος*, ΕΕΔ 23, 619).

Ἐσημειώθη ἀνωτέρω, ὅτι ἰσχύει ἤδη ἡ ὑπ' ἀριθ. 37)1963 διαιτητική ἀπόφασις (ΕΕΔ 23, 180), περί τῆς ἐκτάσεως ἐφαρμογῆς τῆς ὁποίας ἴδετε ἔγγραφον Ὑπουργείου Ἐργασίας, ΕΕΔ 24, 179.

Πρωτοδικείου Θεσσαλονίκης, 1228)1965

Διαδικασία ἐργατικῶν διαφορῶν κατ' ἔφεσιν

Πρόεδρος ὁ κ. *Κ. Παρασκευόπουλος*

Εἰσηγητής ὁ Πρωτοδίκης κ. *Ε. Κοντοφρύδης*

Δικηγόροι οἱ κ.κ. Α. Βουτυρᾶς, Κ. Λασκαρίδης

Διά τῆς ἐφ' ἧς ἡ ἐκκαλουμένη ἀπόφασις ἀγωγῆς ὁ ἐνάγων καί ἤδη ἐφεσίβλητος, διατεινόμενος ὅτι παρά τοῦ ἐναγομένου Νομικοῦ Προσώπου Δημοσίου Δικαίου καί ἤδη ἐκκαλοῦντος Π.Ι.Κ.Π.Α. προσελήφθη τήν 26ην Σεπτεμβρίου 1954 δυνάμει συμβάσεως μισθώσεως ἐξηρτημένης ἐργασίας ἰδιωτικοῦ δικαίου ὡς γραφεύς, ὑφ' ἣν ἰδιότητα εἰργάσθη παρ' αὐτῷ μέχρι τῆς 26.2.1956, ἀφ' ἧς προαχθείς εἰργάσθη παρ' αὐτῷ ὡς λογιστής μέχρι τῆς 30.6.1962, ὅτε ἐτοποθετήθη εἰς θέσιν διαχειριστοῦ τῶν Παιδικῶν Ἑξοχῶν καί ὅτι ὡς τοιοῦτος εἰργάσθη μέχρι τῆς 15.8.1963, ὅτε καί ἀπεχώρησεν, ἠτήσατο τήν καταψήφισιν τοῦ ἐναγομένου εἰς καταβολήν αὐτῷ ἐν συνόλῳ δραχμῶν 40.089 διά διαφοράς ἀποδοχῶν καί δώρων ἑορτῶν διά τό ἀπό τῆς 1.9.1958 ἕως 30.6.1962 χρονικόν διάστημα. Ἡ ἐκκαλουμένη, κρίνασα νόμιμον καί ἐν μέρει βάσιμον τήν ἀγωγήν, ἐπεδίκασε τῷ ἐνάγοντι δραχμάς 18.161,50, καθ' ἧς παραπονεῖται τό ἐκκαλοῦν διά τούς ἐν τῇ ἐφέσει του ἀναπτυσσομένους λόγους, τοῦ ἐφεσιβλήτου ἀντεκκαλοῦντος ὡς πρός τά διά τῆς ἐφέσεως προσβληθέντα κεφάλαια.

Ὡς σαφῶς προκύπτει ἐκ τῶν διατάξεων τῶν ἄρθρων 1, 2, 7 § 2 καί 3, 5 § 3, 19 § 2, 23 καί 10 § 4 τοῦ νόμου 3239)1955 «περί τρόπου ρυθμίσεως τῶν συλλογικῶν διαφορῶν ἐργασίας», αἱ συλλογικαί συμβάσεις, καθώς καί αἱ διαιτητικαί ἀποφάσεις, δεσμεύουν κατ' ἀρχήν μόνον τά μέλη τῶν συμβληθεισῶν ἤ ἐν διενέξει ὀργανώσεων. Ἐάν ὅμως κατηρτίσθησαν καί ὑπεγράφησαν παρουσίᾳ τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας ἤ τῶν παρ' αὐτοῦ εἰδικῶς ἐξουσιοδοτημένων ὀργάνων αἱ πρῶται ἤ ἐκηρύχθησαν ὑποχρεωτικαί δι' ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας αἱ τε συλλογικαί συμβάσεις καί αἱ διαιτητικαί ἀποφάσεις διά πάντας τούς ἐργοδότας καί μισθωτούς τοῦ ἐπαγγέλματος, εἰς ὅπερ ἀφορῶσιν αὐταί, τότε ἐξ αὐτῶν δεσμεύεται τό Δημόσιον καί τά Νομικά Πρόσωπα Δημοσίου Δικαίου, τά ὁποῖα θεωροῦνται ὡς ἐργοδόται κατά τήν ἔννοιαν τοῦ νόμου περί συλλογικῶν συμβάσεων, ἐάκις χρησιμοποιοῦσι τήν ἐργασίαν ἄλλων προσώπων συνδεομένων μετ' αὐτῶν διά σχέσεως ἐργασίας ἰδιωτικοῦ δικαίου (Α.Π. 91)1962, ΕΕΔ 21, 324). Ἡ ὑπ' ἀριθ. 25)1960 ἀπόφασις τοῦ Δ.Δ.Δ.Δ. Ἀθηνῶν περί ἀποδοχῶν λογιστῶν ἁπάσης τῆς χώρας, ἐκδοθεῖσα, ὡς ἐξ αὐτῆς δείκνυται, ἐπί ἀναφυείσης διενέξεως μεταξύ τοῦ Συνδέσμου Ἑλλήνων Βιομηχάνων καί τοῦ Ἐμπορικοῦ Συλλόγου Ἀθηνῶν, ἀφ' ἑνός, ἀποτελούντων γενικωτέρας σημασίας ἐπαγγελματικάς ὀργανώσεις ἐργοδοτῶν, κατά τό ἄρθρον 7 § 2 τοῦ νόμου 3239)1955, καί τῆς Πανελληνίου Ὁμοσπονδίας Λογιστῶν, ἀφ' ἑτέρου, ἀφορῶσα τούς ὅρους καί συνθήκας ἐργασίας καί τήν ἀμοιβήν τῶν ἐπί σχέσει ἰδιωτικοῦ δικαίου ἀπασχολουμένων λογιστῶν εἰς πᾶσαν ἰδιωτικήν ἐπιχείρησιν καθ' ἅπασαν τήν χώραν, ἐπέχει θέσιν, μετά τήν κατά τό ἄρθρον 20 § 3 τοῦ νόμου 3239)1955 κατάθεσιν αὐτῆς εἰς τό Εἰρηνοδικεῖον Ἀθηνῶν, ἐθνικῆς ὁμοιοεπαγγελματικῆς συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας καί διέπεται περαιτέρω ὑπό τῶν περί ταύτης διατάξεων (ἄρθρον 7 §§ 1 καί 3, 19 § 2 τοῦ ρηθέντος νόμου, ὡς ἡ παράγραφος 2 τοῦ ἄρθρου 19 ἀντικατεστάθη διά τοῦ ἄρθρου 10 § 8 τοῦ ν.δ. 3755)1957), ἀπό τῆς ἑπομένης δέ τῆς εἰς τό Εἰρηνοδικεῖον καταθέσεως κοινοποιηθεῖσα καί εἰς τό Ὑπουργεῖον Ἐργασίας, δισμεύει τούς ἐνδιαφερομένους (ἄρθρον 20 § 3 τοῦ αὐτοῦ νόμου ὡς ἐτροποποιήθη διά τοῦ ἄρθρου 10 § 9 τοῦ ν.δ. 3755)1957), ρυθμίζουσα τάς ἀποδοχάς τῶν ἐπί σχέσει ἐργασίας ἰδιωτικοῦ δικαίου λογιστῶν ἁπάσης τῆς χώρας, ὡς ἐν αὐτῇ ὁρίζεται (Α.Π. 681)1964, ΕΕΔ 23, 1482), πλήν τῶν ἐν παραγράφῳ 9 αὐτῆς ρητῶς ἐξαιρουμένων: α) Τραπεζῶν, β) ἐπιχειρήσεων, εἰς ἃς ὑφίσταται κανονισμός βαθμολογικῆς καί μισθολογικῆς ἐξελίξεως καί γ) ἐπιχειρήσεων, εἰς τάς ὁποίας ἡ μισθολογική κατάταξις προπολεμικῶς ἐρρυθμίσθη ὑπό ἐσωτερικῶν κανονισμῶν κλπ. Περαιτέρω ἡ ἐν λόγῳ διαιτητική ἀπόφασις διά τῆς ὑπ' ἀριθ. 55660)1961 ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας (Φ.Ε.Κ. 287 τ. Β' τῆς 24.8.1961) ἐκηρύχθη ὑποχρεωτική πλήν τῶν ἐν διενέξει ἀνωτέρω ὀργανώσεων καί ἐπί ἑτέρων κατηγοριῶν, οὐχί ὅμως διά πάντας τούς ἐργοδότας καί μισθωτούς τοῦ ἐπαγγέλματος τοῦ λογιστοῦ, ὡς καί μόνον ἠδύνατο νά συμβῇ, συμφώνως πρός τάς διατάξεις τῆς παραγράφου 2 τοῦ ἄρθρου 5 τοῦ μνησθέντος νόμου, ἀλλ' ἐκηρύχθη μερικῶς ὑποχρεωτική, ἤτοι μόνον διά τάς ὑφ' οἱανδήποτε νομικήν μορφήν λειτουργούσας ἰδιωτικάς ἐπιχειρήσεις καί συγκεκριμένως διά τάς βιομηχανικάς καί ἐπαγγελματικάς ἐν γένει, ὡς καί διά τά νοσηλευτικά καί λοιπά ἱδρύματα ἤ ὀργανισμούς ἐν γένει, ἀποσκοποῦντας εἰς τήν προστασίαν τῆς δημοσίας ὑγείας, ἐξαιρέσει τῶν νοσηλευτικῶν ἱδρυμάτων. Ἐξ ἄλλου τό ἐναγόμενον Πατριωτικόν Ἵδρυμα Κοινωνικῆς Προνοίας (Π.Ι.Κ.Π.Α.) ἀποτελεῖ ἴδιον Νομικόν Πρόσωπον Δημοσίου Δικαίου (ἄρθρον 11 ἀ.ν. 1950)1939), σκοπός τοῦ ὁποίου εἶναι α) ἡ προστασία τῆς μητρότητος καί τῶν παιδικῶν ἡλικιῶν, β) ἡ λειτουργία οἰκονομικῶν συσσιτίων, γ) ἡ παντοειδής ἀντίληψις τῶν ἐκ τῶν θεομηνιῶν πληττομένων καί δ) ἡ παντοειδής προστασία τῶν ἀπόρων (ἄρθρον 2 ἀ.ν. 1950)1939). Ἐκ τοῦ ἀνωτέρω σκοποῦ τοῦ ἐναγομένου καί ἰδίᾳ τῆς προστασίας τῆς μητρότητος καί τῆς παιδικῆς ἡλικίας, ἥτις προστασία τελεῖ ὑπό τήν ἐπίβλεψιν τοῦ Κράτους, προβλεπομένην καί ρυθμιζομένην ὑ-

πό τοῦ νόμου 4061)1929 «περὶ ὑγιεινῆς καὶ προστασίας τῆς μητρότητος καὶ τῶν παιδικῶν ἡλικιῶν», ὡς ἐτροποποιήθη ὑπό τοῦ ν. 4736)1930, συνάγεται, κατὰ τὴν κρίσιν τοῦ δικαστηρίου, ὅτι τὸ ἐνάγον ὡς 'Οργανισμός, ἀποσκοπεῖ εἰς τὴν προστασίαν τῆς δημοσίας ὑγείας καὶ ὡς ἐκ τούτου ἡ περὶ ἧς ὁ λόγος ὑπ' ἀριθ. 25)1960 Δ.Δ.Δ.Δ. ἀπόφασις ἰσχύει καὶ ἐπὶ τῶν λογιστῶν ὑπὸ τὴν κατωτέρω ἔννοιαν, ἣν προσδίδει αὐτῇ, οὓς προσλαμβάνει τοῦτο διὰ συμβατικῆς σχέσεως ἰδιωτικοῦ δικαίου. 'Οθεν ὀρθῶς ἡ ἐκκαλουμένη ἀπόφασις ἐδέχατο, ὅτι ἡ μνησθεῖσα ὑπ' ἀριθ. 25)1960 Δ.Δ.Δ.Δ. 'Αθηνῶν δεσμεύει τὸ ἐκκαλοῦν καὶ ὁ περὶ τοῦ ἐναντίου σχετικὸς λόγος ἐφέσεως εἶναι ἀπορριπτέος ὡς ἀβάσιμος.

'Ως προεξετέθη, ἡ ἐν λόγῳ ὑπ' ἀριθ. 25)1960 Δ.Δ.Δ.Δ. 'Αθηνῶν ἐπέχει θέσιν ἐθνικῆς ὁμοιοεπαγγελματικῆς συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας καὶ διέπεται ὑπὸ τῶν περὶ ταύτης διατάξεων. 'Ὡς ἐν αὐτῇ δὲ ὁρίζεται (ἄρθρον 11), αὕτη ρυθμίζει τὰς ἀποδοχὰς τῶν ἐπὶ σχέσει ἐργασίας ἰδιωτικοῦ δικαίου λογιστῶν ἁπάσης τῆς χώρας ἀναδρομικῶς ἀπὸ τῆς 1.12.1959. 'Η τοιαύτη ὅμως ἀναδρομικὴ ἰσχὺς τῆς ἐν λόγῳ διαιτητικῆς ἀποφάσεως ἀφορᾷ μόνον τοὺς ἐργοδότας καὶ τοὺς μισθωτοὺς τῶν γενικωτέρας σημασίας ἐπαγγελματικῶν ὀργανώσεων ἐργοδοτῶν καὶ μισθωτῶν, λόγῳ τῆς διενέξεως τῶν ὁποίων ἐλήφθη αὕτη, ἤτοι τοῦ Συνδέσμου 'Ελλήνων Βιομηχάνων, τοῦ 'Εμπορικοῦ Συλλόγου 'Αθηνῶν καὶ τῆς Πανελληνίου 'Ομοσπονδίας Λογιστῶν, παρ' ὧν ὀργανώσεων ὑπεγράφη αὕτη, καὶ δὲν ἠδύνατο νὰ ἔχῃ ἰσχὺν καὶ ἐπὶ τῶν μισθωτῶν καὶ ἐργοδοτῶν τῶν 'Οργανισμῶν τῶν ἀποσκοπούντων εἰς τὴν προστασίαν τῆς δημοσίας ὑγείας, οἷος ὁ ἐκκαλῶν, οἱ ὁποῖοι ἐδεσμεύθησαν ἀπὸ τῆς ἰσχύος τῆς προμνησθείσης ὑπ' ἀριθ. 25)1660 Δ.Δ.Δ.Δ. 'Αθηνῶν ἀποφάσεως μόνον ἀφ' ἧς αὕτη ἐκηρύχθη ὑποχρεωτικὴ διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 55660)1961 ἀποφάσεως τοῦ 'Υπουργοῦ 'Εργασίας καὶ δι' αὐτούς, δι' ἧς ὅμως ὡρίσθη ἕτερος χρόνος ἰσχύος τῆς ἐν λόγῳ διαιτητικῆς ἀποφάσεως, δσον ἀφορᾷ τοὺς ἀνωτέρω μισθωτούς, τοὺς συνδεομένους διὰ συμβάσεως ἐργασίας ἰδιωτικοῦ δικαίου, ἤτοι ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως ταύτης εἰς τὴν 'Εφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως (24.8.1961), καίτοι ἠδύνατο οὗτος ('Υπουργὸς) νὰ προσδώσῃ εἰς τὴν ἐν λόγῳ ἀπόφασίν του ἰσχὺν ἀνατρέχουσαν μέχρι τῆς χρονολογίας (1.12.1959), ἀφ' ἧς ἰσχύει διὰ τοὺς λοιποὺς μισθωτοὺς ἡ ὑπ' ἀριθ. 25)1960 διαιτητικὴ ἀπόφασις. Τοῦτο ὀρθῶς ἐν τούτῳ ἔκρινεν ὁ δικάσας Πρωτοδίκης, δεχθεὶς ὅτι ἡ προμνησθεῖσα ὑπ' ἀριθ. 25)1960 διαιτητικὴ ἀπόφασις δεσμεύει τὸ ἐκκαλοῦν, ἀφ' ἧς τὴν 24.8.1961 ἐκηρύχθη αὕτη ὑποχρεωτικὴ διὰ τοῦτο καὶ οὐχὶ ἀναδρομικῶς ἀπὸ τῆς 1.12.1960, ὡς ἠτήσατο ὁ ἐνάγων ἐφεσίβλητος, ὁ δὲ περὶ τοῦ ἐναντίου σχετικὸς λόγος τῆς ἀντεφέσεως ἀπορριπτέος ἐλέγχεται.

Κατὰ τὴν διάταξιν τῆς παραγράφου 2 τῆς μνησθείσης διαιτητικῆς ἀποφάσεως λογιστὴς θεωρεῖται α) ὁ ὑπευθύνως κατευθύνων καὶ παρακολουθῶν τὴν ἐφαρμογὴν τοῦ ὅλου λογιστικοῦ συστήματος εἰς ἑκάστην ἐπιχείρησιν καὶ β) ὁ τηρῶν εἰς ἑκάστην ἐπιχείρησιν τὰ ὑπὸ τοῦ 'Εμπορικοῦ Νόμου προβλεπόμενα λογιστικὰ βιβλία. 'Εντεῦθεν σαφῶς προκύπτει, ὅτι τὴν ἰδιότητα ταύτην ἔχει τόσον ὁ προϊστάμενος τοῦ λογιστηρίου ἓν τινι ἐπιχειρήσει καὶ ὑπευθύνως ἐφαρμόζων τὸ διὰ τὴν ἀπεικόνισιν τῆς οἰκονομικῆς κινήσεώς της ἀναγκαῖον λογιστικὸν σύστημα, δσον καὶ ὁ τηρῶν ὡρισμένον λογιστικὸν βιβλίον ἐκ τῶν ἐν ἄρθρῳ 8 καὶ 9 τοῦ 'Εμπορικοῦ Νόμου προβλεπομένων (Α.Π. 681)1964, ΕΕΔ 23, 1482, Α.Π. 676)1963, ΕΕΔ 22, 1459).

'Εν προκειμένῳ ἐβεβαιώθησαν, κατὰ τὴν ἐκ τῶν ἐνόντων κρίσιν τοῦ δικαστηρίου, τὰ ἀκόλουθα: 'Ο ἐνάγων προσελήφθη διὰ συμβάσεως ἐργασίας ἀορίστου χρόνου καὶ ἰδιωτικοῦ δικαίου ὑπὸ τοῦ ἐναγομένου τὴν 26.9.1954 ὡς γραφεὺς καὶ ἀπησχολήθη ὑπ' αὐτοῦ ὡς τοιοῦτος μέχρι τῆς 28.2.1956, ὅτε, λόγῳ τοῦ ἐπιδειχθέντος ὑπ' αὐτοῦ ζήλου πρὸς ἐργασίαν, τῶν ἱκανοτήτων, τῶν γραμματικῶν καὶ λογιστικῶν του γνώσεων ἀπεφοίτησε τῶν λογιστικῶν φροντιστηρίων «.*.» μὲ τὸν βαθμὸν ἄριστα, ἐτοποθετήθη εἰς τὸ λογιστήριον τοῦ ἐνάγοντος ὡς λογιστὴς καὶ ὡς τοιοῦτος ἀπησχολήθη μέχρι τῆς 30.6.1962, ὅτε ἐτακτοποιήθη εἰς τὴν θέσιν τοῦ διαχειριστοῦ τῶν Παιδικῶν 'Εξοχῶν τοῦ Παραρτήματος Θεσσαλονίκης τοῦ ἐναγομένου, μέχρι τῆς 15.8.1963, ὅτε καὶ ἀπεχώρησεν ἐκ τῆς ὑπηρεσίας τούτου. Εἰς τὸν ἐνάγοντα καθ' ὅλον τὸ ἀνωτέρω χρονικὸν διάστημα ἀνετέθη ἡ διεύθυνσις τοῦ λογιστηρίου, ἤτοι οὗτος ἐτήρει, ὑπευθύνως ὡς ἔμπειρος λογιστὴς καὶ οὐχὶ ὑπὸ τὴν κατεύθυνσιν καὶ ὁδηγίας ἄλλου τινός, βιβλίον, ἐν τῷ ὁποίῳ κατεχωροῦντο καθ' ἑκάστην τὰ ἔξοδα καὶ ἔσοδα τοῦ ἐνάγοντος, τὸ βιβλίον ταμείου, συνέτασσε τὰ ἐντάλματα πληρωμῆς καὶ γραμμάτια εἰσπράξεως, συνέτασσε τὰς ἀπολογιστικὰς καταστάσεις, εἶχε τὴν μέριμναν καὶ παρηκολούθει τὴν ἐκτέλεσιν τοῦ προϋπολογισμοῦ τοῦ ἐνάγοντος, ὃν οὗτος καθ' ἕκαστον ἔτος συνέτασσεν, ἐτήρει τὰ παραστατικὰ στοιχεῖα τῆς κινήσεως τῶν ἀποθηκῶν τοῦ παραρτήματος καὶ ἦτο ὑπεύθυνος διὰ τὴν ἐν γένει λογιστικὴν ὑπηρεσίαν τοῦ ἐναγομένου. 'Υπὸ τὰ ἐκτεθέντα ὡς ἄνω περιστατικὰ ὁ ἐνάγων δέον νὰ θεωρηθῇ, κατὰ τὴν ἔννοιαν τῆς ἀνωτέρω διαιτητικῆς ἀποφάσεως, λογιστὴς κατὰ τὸ χρονικὸν διάστημα ἀπὸ 28.2.1956 ἕως 30.6.1962, καθ' ὅσον ἦτο κατὰ τὸν ἐν λόγῳ χρόνον ὁ ὑπευθύνως κατευθύνων καὶ παρακολουθῶν τὴν ἐφαρμογὴν τοῦ λογιστικοῦ συστήματος τοῦ ἐναγομένου καὶ ἐτήρει τὰ ἀνωτέρω βιβλία, τὰ ὁποῖα, ὡς ἐκ τοῦ περιεχομένου των ἐπὶ μέρους βιβλία τοῦ ἡμερολογίου, ὅπερ βιβλίον (ἡμερολόγιον) κατ' ἄρθρον 8 τοῦ 'Εμπορικοῦ Νόμου εἶναι μεταξὺ τῶν ὑποχρεωτικῶς τηρουμένων βιβλίων ὑπὸ τῶν ἐπιχειρήσεων (Α.Π. 678)1963) καὶ κατ' ἀκολουθίαν ὀρθῶς ἡ ἐκκαλουμένη ἀπόφασις ἐδέχθη, ὅτι ἀπὸ τῆς 24.8.1961 ἔδει οὗτος νὰ λάβῃ τὸν μισθὸν τοῦ λογιστοῦ καὶ ἐπεδίκασεν εἰς αὐτόν, κατ' ἐφαρμογὴν τῆς μνησθείσης διαιτητικῆς ἀποφάσεως, τὴν διὰ τῆς ἀγωγῆς αὐτοῦ αἰτουμένην ἐπὶ πλέον διαφορὰν μεταξὺ τῶν κατοβληθεισῶν αὐτῷ ἀποδοχῶν καὶ τῶν ἀποδοχῶν τοῦ λογιστοῦ τῶν καθοριζομένων ὑπὸ τῆς διαιτητικῆς ταύτης ἀποφάσεως, ὡς καὶ τὰς διαφορὰς τῶν δώρων, καὶ ὁ περὶ τοῦ ἐναντίου λόγος ἐφέσεως εἶναι ἀπορριπτέος ὡς ἀβάσιμος (*).

(*) Ἴδετε καὶ σημείωμά μας, κατωτέρω σελ. 768.

ΝΟΜΟΛΟΓΙΑ ΕΠΙ ΔΙΑΦΟΡΩΝ ΘΕΜΑΤΩΝ

Ι. ΥΠΕΡΗΜΕΡΙΑ

Έννοια άρθρων 656 και 349 Αστικού Κώδικος

Θεώρησις ως μη προσηκούσης προσφορᾶς τῶν ὑπηρεσιῶν, ὅταν ὁ μισθωτὸς κατὰ τὰς ἑκάστοτε περιστάσεις, ὡς ἐκ τῆς φύσεως, τῶν συνθηκῶν καὶ τρόπου λειτουργίας τῆς ἐπιχειρήσεως, παρὰ τῇ ὁποίᾳ ὑπηρετεῖ, ἀρνῆται, ἐπὶ τῇ αἰτήσει τοῦ ἐργοδότου, νὰ προβῇ, ὡς ἀπαιτεῖ ἡ συναλλακτικὴ καλὴ πίστις, εἰς δήλωσιν ὅτι θέλει παράσχει ταύτας καθ' ὅλον τὸ κεκανονισμένον δι' αὐτὸν νόμιμον ὡράριον κλπ., ἀποκλειούσης τῆς τοιαύτης μὴ προσηκούσης προσφορᾶς τὴν ὑπερημερίαν τοῦ ἐργοδότου. — Ἀπεργία ὁδηγῶν ἠλεκτρικῶν ἀμαξομηχανῶν Ἠλεκτρικῶν Σιδηροδρόμων.

Άρειου Πάγου 199)1965, Τμ. Γ'

Προεδρεύων ὁ Ἀντιπρόεδρος κ. *Γ. Βαρσάμου*

Εἰσηγητὴς ὁ Ἀρεοπαγίτης κ. *Κ. Ψιλόπουλος*

Δικηγόροι οἱ κ.κ. Ἀλ. Σακελλαρόπουλος, Ν. Μασουρίδης;

Ἡ ὑπόθεσις νομίμως εἰσάγεται πρὸς περαιτέρω συζήτησιν ἐνώπιον τοῦ Τμήματος τούτου, μετὰ τὴν εἰς αὐτὸ παραπεμπὴν της διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 387 τοῦ 1964 ἀποφάσεως τοῦ Β' Τμήματος (*), ἀνελούσης τὴν ὑπ' ἀριθ. 4890)1963 τελεσίδικον ἀπόφασιν τοῦ κατὰ τὴν διαδικασίαν τοῦ νόμου Γ'ΩΟΔ)1911 δικάσαντος Πρωτοδίκου Ἀθηνῶν διὰ τὸν ἐν ἄρθρῳ 807 ἐδάφιον 7 Πολ. Δικονομίας λόγον, ἤτοι διὰ τὴν μὴ λῆψιν ὑπ' ὄψιν ἰσχυρισμοῦ οὐσιώδη διὰ τὴν ἔκβασιν τῆς δίκης ἀσκοῦντος ἐπιρροήν, συναρτωμένου δὲ τοῦ ὡς ἄνω λόγου πρὸς τὴν ἑρμηνείαν καὶ ἐφαρμογὴν τῶν οὐσιαστικῶν διατάξεων τῶν ἄρθρων 656 ἐδάφιον α', 349, 200 καὶ 288 Α.Κ.

Καὶ τὸ Τμῆμα τοῦτο σύμφωνον ἔχει γνώμην πρὸς τὴν ὑπὸ τῆς ἄνω ἀναιρετικῆς ἐξενεχθεῖσαν ἐπὶ τοῦ νομικοῦ ζητήματος, δι' ὃ ἐγένετο ἡ ἀναίρεσις, ἤτοι ὅτι κατὰ τὴν ἔννοιαν τῶν ἄρθρων 656 ἐδάφιον α' καὶ 349 Α.Κ., ἐν συνδυασμῷ πρὸς τὰ περὶ ἑρμηνείας τῶν συμβάσεων καὶ καλοπίστου ἐκπληρώσεως τῆς παροχῆς ἄρθρα 200 καὶ 288 τοῦ αὐτοῦ Κώδικος, ἡ ὑπὸ τοῦ ἐκμισθωτοῦ προσφορὰ τῶν ὑπηρεσιῶν του δὲν θεωρεῖται ἡ προσήκουσα, ὅταν οὗτος κατὰ τὰς ἑκάστοτε περιστάσεις, ὡς ἐκ τῆς φύσεως, τῶν συνθηκῶν καὶ τρόπου λειτουργίας τῆς ἐπιχειρήσεως παρ' ᾗ ὑπηρετεῖ, ἀρνῆται, ἐπὶ τῇ αἰτήσει τοῦ μισθωτοῦ (ἐργοδότου), νὰ προβῇ, ὡς ἀπαιτεῖ ἡ συναλλακτικὴ καλὴ πίστις, εἰς δήλωσιν ὅτι θέλει παράσχει ταύτας καθ' ὅλον τὸ κεκανονισμένον δι' αὐτὸν νόμιμον ὡράριον καὶ εἰδικώτερον καὶ κατὰ τὸν χρόνον τῆς ἐξαγγελθείσης στάσεως ἐργασίας, τὸν συμπίπτοντα ἐντὸς τοῦ ὡραρίου, μὴ ἀποτελοῦσαν δὲ μείωσιν ἢ ταπείνωσιν τῆς προσωπικότητός του, καὶ ὅτι ἡ τοιαύτη μὴ προσήκουσα προσφορὰ ἀποκλείει τὴν ὑπερημερίαν τοῦ μισθωτοῦ, μὴ ἀποδεχομένου τὰς ὑπηρεσίας του, καὶ δὲν παρέχει δικαίωμα εἰς τὸν ἐκμισθωτὴν νὰ ἀπαιτήσῃ τὸν μισθόν. Ἐπανερχομένων μετὰ ταῦτα τῶν διαδίκων εἰς τὴν πρὸ τῆς ἀναιρεθείσης ἀποφάσεως κατάστασιν ἐξεταστέα τυγχάνει ἡ ἐφ' ἧς ἡ ἀναιρεθεῖσα ὡς ἄνω ἀπόφασις ἀγωγὴ κατὰ τὴν ὑπὸ τοῦ νόμου Γ'ΩΟΔ' θεσπιζομένην διαδικασίαν εἰσαχθεῖσα καὶ κριθεῖσα.

Ἐκ τῆς ἐκτιμήσεως τῶν ἐκατέρωθεν ἰσχυρισμῶν τῶν διαδίκων, τῶν ἐν τῇ κρινομένῃ ἀγωγῇ διαλαμβανομένων, πάντων τῶν ἐπικαλουμένων καὶ προσαγομένων ἐγγράφων, τῶν ἐνώπιον τοῦ συμβολαιογράφου Ἀθηνῶν Α.Σ. ἐνόρκων βεβαιώσεων, περὶ ὧν ἡ ὑπ' ἀριθ. 2316)1963 πρᾶξις του, ἐπαρκῶς ἐβεβαιώθησαν, κατὰ τὴν ἐκ τῶν ἐνόντων κρίσιν, τὰ κάτωθι περιστατικά: Ἡ Ἕνωσις Προσωπικοῦ Ε.Η.Σ. ἐξήγγειλε στάσιν ἐργασίας (ἀπεργίαν τοῦ κλάδου τῶν ὁδηγῶν τῶν ἠλεκτρικῶν ἁμαξοστοιχιῶν τῆς ἐναγομένης, εἰς ὃν ἀνῆκε καὶ ὁ ἐνάγων, κατὰ τὰς ὥρας 6 8 πρὸ καὶ μετὰ μεσημβρίαν ἀπὸ τῆς 17 Σεπτεμβρίου 1962 καὶ μέχρις ἱκανοποιήσεως αἰτήματος ἡλεκτροδηγῶν, ὅπως ἐπιτρέπηται ἡ ἀπομάκρυνσις τῶν ἐκ τῶν τόπων ἐργασίας καθ' ὃν χρόνον πρὸς ἀνάπαυσιν ἀντικαθίσταντο ὑπὸ τῶν ἐπικούρων συναδέλφων των. Ἡ ἐναγομένη ἐξήγγειλεν ἀνταπεργίαν, σὺν τῇ δηλώσει ὅμως ὅτι θὰ δεχθῇ πρὸς ἐργασίαν ἐκείνους ἐκ τῶν ἡλεκτροδηγῶν, οἵτινες ἠθέλουν, ὅτι θὰ εἰργάζοντο πλήρες τὸ ὀκτάωρον τῆς ὑπηρεσίας των. Εἰς τὴν ἐνέργειαν ταύτην προέβη ἡ ἐναγομένη, ἀσκοῦσα κοινωφελῆ ἐπιχείρησιν μεταφορᾶς προσώπων διὰ τοῦ ἠλεκτρικοῦ σιδηροδρόμου Πειραιῶς - Ἀθηνῶν - Κηφισσίας, καθόσον, ὡς ἐκ τῆς φύσεως καὶ τῶν συνθηκῶν λειτουργίας τῆς ἐπιχειρήσεως, ὑπὸ ὅρους ἀπολύτου ἀσφαλείας καὶ ἀκριβείας, ἀπαιτοῦντας δὲ ἀρτιότητα προγραμματισμοῦ καὶ ἱκανότητα προσαρμογῆς καὶ ἀντιμετωπίσεως τῶν ἀναγκῶν κυκλοφορίας καὶ ἰδίᾳ κατὰ τὰς ὥρας τῆς ἀκμῆς καὶ ἐπὶ τοσοῦτον ὥστε ἡ ἀπὸ τῶν κανονικῶν διαγραμμάτων κινήσεως παρέκκλισις δυνατὸν νὰ γίνῃ πρόξενος οὐ μόνον σοβαρᾶς διαταράξεως εἰς τὴν ἐξυπηρέτησιν τοῦ κοινοῦ, ἀλλὰ καὶ ἀτυχημάτων εἰς βάρος τῆς ζωῆς ἢ σωματικῆς ἀκεραιότητος τῶν ἐπιβατῶν, ἔδει νὰ γνωρίζῃ, λαμβάνουσα ὡρισμένα μέτρα πρὸς ἀποτροπὴν τῶν ἄνω κινδύνων καὶ συνεπειῶν, τὸν ἀριθμὸν τῶν μελλόντων νὰ ἀπεργήσωσι καὶ προβῇ εἰς ἄμεσον ἀναπλήρωσιν ἢ καὶ κατάργησιν ὡρισμένων δρομολογίων καὶ συντονισμὸν τῆς κινήσεως τῶν δυναμένων νὰ κινηθῶσιν ἁμαξοστοιχιῶν. Ὁ ἐνάγων, ἐργαζόμενος παρὰ τῇ ἐναγομένῃ

(*) ΕΕΔ 23, 719.

ὡς ἠλεκτροδηγὸς ἀπὸ τοῦ 1948 δυνάμει συμβάσεως ἐργασίας ἀορίστου χρόνου καὶ ἀνήκων κατὰ τὸ διάγραμμα ἐργασίας 17 Σεπτεμβρίου 1962 εἰς τὴν ὑπ' ἀριθ. 104 φυλακὴν (βάρδιαν) ὡς τακτικὸς ὁδηγὸς ἀπὸ μὲν τῆς 13 καὶ 53' ὥρας μέχρι 16 καὶ 36' τῆς ὑπ' ἀριθ. 19 ἀμαξοστοιχίας καὶ ἀπὸ ὥρας 17.47' ἕως 21.36' τῆς ὑπ' ἀριθ. 12 τοιαύτης, προσῆλθε τὴν κεκανονισμένην ὥραν, ἵνα ἀναλάβῃ ὑπηρεσίαν, ὅτε ἡ ἐργοδότις ἠξίωσε παρ' αὐτοῦ νὰ δηλώσῃ ἐκ τῶν προτέρων, ὅτι θέλει ἐργασθῇ ὁλόκληρον τὸ 8ωρον, μὴ μετέχων τῆς στάσεως, πλὴν οὗτος δὲν ἐνέδωσεν εἰς τὴν ἀξίωσίν της, θεωρήσας τὴν τοιαύτην δήλωσιν ὡς μείωσιν καὶ ταπείνωσιν τῆς προσωπικότητός του, οὗ ἕνεκεν ἡ ἐναγομένη δὲν ἐδέχθη τὰς προσφερθείσας ὑπηρεσίας του, μὴ καταβάλοῦσα τὸν μισθὸν τῆς ἡμέρας ἐκείνης, ὅσον καὶ τῶν δύο ἑπομένων, καθ' ἃς ἐξηκολούθει ἡ στάσις ἐργασίας κατὰ τὰς αὐτὰς ὥρας καὶ ὁ ἐνάγων προσεφέρθη εἰς παροχὴν τῶν ὑπηρεσιῶν του, ἃς ἐκείνη καὶ αὖθις δὲν ἀπεδέχθη λόγῳ ἀρνήσεως καὶ αὖθις τούτου νὰ δηλώσῃ, ὅτι θέλει ἐργασθῇ καθ' ὅλον τὸ κεκανονισμένον νόμιμον ὡράριον. Τὰ ὑπὸ τῆς ἐναγομένης ὑποστηριζόμενα περὶ ἀνταπεργίας, ἥτις ἐπιφέρει κατὰ νόμον ἀναστολὴν τῆς λειτουργίας τῆς συμβάσεως ἐργασίας καὶ ἀπαλλαγὴν ἀπὸ τῶν ἑκατέρωθεν ἀπορρεουσῶν ὑποχρεώσεων, δὲν κρίνονται βάσιμα, καθόσον, ὡς προέκυψεν, εἰς οὐδένα κλάδον δραστηριότητος τῆς ἐναγομένης ἔπαυσεν ἡ λειτουργία τῆς ἐπιχειρήσεως.

Ὑπὸ τὴν ὡς ἄνω ἐκ τῆς συζητήσεως διαμόρφωσιν τῶν πραγματικῶν περιστατικῶν ἡ προσφορὰ τῶν ὑπηρεσιῶν τοῦ ἐνάγοντος, ἀρνηθέντος νὰ προβῇ εἰς τὴν ὡς ἀνωτέρω δήλωσιν, μὴ ἀποτελοῦσαν μείωσιν ἢ ταπείνωσιν τῆς προσωπικότητός του, οὐδ' ὑπονομεύουσαν τὸ συλλογικὸν χαρακτῆρα ἔχον δικαίωμα τῆς ἀπεργίας καὶ εἰς ἣν, κατὰ τὰ ἐν τῇ 2α σκέψει ἐκτεθέντα καὶ ἐκ τῶν ἀρχῶν τῆς συναλλακτικῆς καλῆς πίστεως, ὑπεχρεοῦτο, καθιστῶσα ἀβεβαίαν τὴν ἐκπλήρωσιν τῆς συμβατικῆς του ὑποχρεώσεως ὅπως ἐργασθῇ ἐπὶ τὸ κεκανονισμένον ὡράριον καὶ ἐγκυμονοῦσα οὕτω κινδύνους διὰ τὸ κοινόν, δὲν ἦτο ἡ προσήκουσα, ὡς βασίμως ἰσχυρίζεται ἡ ἐναγομένη, ἥτις ἐντεῦθεν δὲν περιέστη εἰς ὑπερημερίαν, μὴ ἀποδεχθεῖσα τοὺς αὐτῷ αὐχὶ προσηκόντως προσφερθείσας ὑπηρεσίας τοῦ ἐνάγοντος, εἰς ὃν, ὡς ἐκ τούτου, οὐδὲν δικαίωμα παρέχεται, ὅπως ἀπαιτήσῃ τὸν μισθόν, καὶ δέον, κατ' ἀκολουθίαν, ἡ ὑπὸ κρίσιν ἀγωγὴ, διώκουσα τὴν καταβολὴν τοῦ μισθοῦ τῶν τριῶν ὡς ἄνω ἡμερῶν, νὰ ἀπορριφθῇ ὡς ἀβάσιμος, καταδικαζομένου τοῦ ἐνάγοντος εἰς τὴν δικαστικὴν δαπάνην.

II. ΕΡΓΑΤΙΚΟΣ ΜΙΣΘΟΣ

«Δῶρα» δι' ἑορτὰς Χριστουγέννων καὶ Πάσχα εἰς μισθωτοὺς Νομικῶν Προσώπων Δημοσίου Δικαίου

Δικαίωμα τῶν ἐπὶ συμβάσει ἐργασίας ἰδιωτικοῦ δικαίου παρεχόντων ἐργασίαν εἰς Νομικὰ Πρόσωπα Δημοσίου Δικαίου (ὡς τὸ Ἐπικουρικὸν Ταμεῖον Ἐξόδου Γερόντων καὶ Ἀνικάνων Ἐργατῶν Μετάλλου) λήψεως τῶν διὰ τοὺς ἐν γένει μισθωτοὺς δώρων κατὰ τὰς σχετικὰς ἀποφάσεις τῶν Ὑπουργῶν Οἰκονομικῶν καὶ Ἐργασίας καὶ ὄχι ἐκείνων κατὰ τὰς ἀποφάσεις τοῦ Ὑπουργοῦ Οἰκονομικῶν.—Ἀνέλεγκτος ὑπὸ τοῦ Ἀρείου Πάγου κρίσις τοῦ δικαστηρίου περὶ οἰκονομικῆς δυνατότητος τοῦ Νομικοῦ Προσώπου πρὸς παροχὴν «δώρων».

Ἀρείου Πάγου 131)1965, Τμ. Β'

Προεδρεύων ὁ Ἀντιπρόεδρος κ. *Κ. Σούρλος*
Εἰσηγητὴς ὁ Ἀρεοπαγίτης κ. *Ι. Χατζηδάκης*
Δικηγόροι οἱ κ.κ. Κ. Ἰακωβάκης, Ε. Μπούτος

Κατὰ τὰ ἄρθρα 1 § 1 καὶ 2 §§ 1 καὶ 2 τῶν ὑπ' ἀριθ. 78900)15410)1960, 23000)5220)1961, 88000)14200)1961 καὶ 31421)1720)1962 ἀποφάσεων τῶν Ὑπουργῶν Οἰκονομικῶν καὶ Ἐργασίας, ἐκδοθεισῶν εἰς ἐκτέλεσιν τοῦ ἄρθρου 1 τοῦ νόμου 28 τοῦ 1944 «περὶ ἐξουσιοδοτήσεως τῶν Ὑπουργῶν Οἰκονομικῶν καὶ Ἐργασίας, ὅπως προβαίνωσιν εἰς τὸν καθορισμὸν μισθῶν καὶ ἡμερομισθίων», ὡς τοῦτο ἡρμηνεύθη ὑπὸ τοῦ νόμου 866 τοῦ 1946 καὶ συνεπληρώθη διὰ τοῦ νόμου 1777 τοῦ 1951, κυρωθέντος διὰ τοῦ νόμου 1901 τοῦ 1951, οἱ πάσης φύσεως ἐργοδόται ὑποχρεοῦνται, ὅπως καταβάλουν εἰς ἕκαστον ἐκ τοῦ ὑπαλληλικοῦ, τεχνικοῦ, ἐργατικοῦ καὶ ὑπηρετικοῦ προσωπικοῦ αὐτῶν, μεθ' οὗ συνδέονται διὰ σχέσεως ἐργασίας ἰδιωτικοῦ δικαίου, δῶρον ἐπὶ ταῖς ἑορταῖς τῶν Χριστουγέννων καὶ τοῦ Πάσχα, ἴσον πρὸς τὸ ἥμισυ ἑνὸς μηνιαίου μισθοῦ διὰ τοὺς ἐπὶ μισθῷ ἀμειβομένους, πρὸς 15 δὲ ἡμερομίσθια διὰ τοὺς ἐπὶ ἡμερομισθίῳ ἀμειβομένους, ὑπολογιζόμενον δὲ βάσει τῶν ὑπὸ τῶν οἰκείων συλλογικῶν συμβάσεων ἐργασίας ἢ διαιτητικῶν ἀποφάσεων ἐκδοθεισῶν κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ νόμου 28 τοῦ 1944 ἢ τοῦ νόμου 2053 τοῦ 1952 ἢ τοῦ ν.δ. 2510 τοῦ 1953 ἢ τοῦ νόμου 3239 τοῦ 1955 ἢ ἄλλων ὑπουργικῶν ἀποφάσεων ἢ ἀποφάσεων συλλογικῶν ἢ ἄλλων ὀργάνων ἢ δι' ἐσωτερικῶν κανονισμῶν καθοριζομένων κατὰ τὴν δημοσίευσιν ἑκάστης τῶν ἀνωτέρω ἀποφάσεων μισθῶν ἢ ἡμερομισθίων, προσηυξημένων διὰ τῶν

κατά τον ίδιον τρόπον παρασχεθεισῶν ἐπ' αὐτῶν αὐξήσεων καὶ ἐπιδομάτων (οἷον οἰκογενειακῶν βαρῶν, πολυετίας, εὐδοκίμου παραμονῆς ἐν τῷ αὐτῷ βαθμῷ, ἀνθυγιεινῆς ἐργασίας, Κυριακῆς ἢ νυκτερινῆς ἐργασίας, ἐφ' ὅσον ἡ ἐργασία παρέχεται κατὰ τὰς ὡς ἄνω ἡμέρας καὶ ὥρας κατὰ τρόπον τακτόν κλπ.), ὡς καὶ τοῦ δυνάμει τῆς ὑπ' ἀριθ. 88 τοῦ 1961 Π.Υ.Σ. χορηγηθέντος ἐπιδόματος ἄρτου, μὴ ὑπολογιζομένων μόνον τῶν παροχῶν λόγῳ ηὐξημένης ἀποδόσεως ἢ ὑπερωριακῆς ἀπασχολήσεως, τῶν ἐδοιπορικῶν ἐξόδων, ὡς καὶ πάσης εἰς χρῆμα παροχῆς κατὰ τὴν ἀτομικὴν συμφωνίαν ἢ κατ' ἔθιμον καταβαλλομένης πέραν τῶν κατωτάτων ὁρίων ἀποδοχῶν ἑκάστῳ μισθωτῷ. Τῶν δώρων δὲ τούτων καὶ οὐχὶ τῶν ὑπὸ τῶν ὑπ' ἀριθ. 328522)293)1960, 75266)1961, 311397)1961 καὶ 106951)1962 ἀποφάσεων Ὑπουργοῦ Οἰκονομικῶν ὁριζομένων δικαιοῦνται κατὰ τὸ ἄρθρον 9 § 2 ἁπασῶν τῶν προαναφερθεισῶν ἀποφάσεων καὶ οἱ ἐπὶ συμβάσει ἐργασίας Ἰδιωτικοῦ δικαίου παρέχοντες ἐργασίαν εἰς Νομικὰ Πρόσωπα Δημοσίου Δικαίου, ὡς ὁ ἀναιρεσίβλητος. Ὅθεν, δεχθὲν τὸ ὡς ἐφετεῖον δικάσαν Πρωτοδικεῖον διὰ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεώς του ὅτι τὰ εἰς τὸν ἀναιρεσίβλητον ἐνάγοντα τακτικῶς χορηγούμενα δι' ἀποφάσεως τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ ἀναιρεσείοντος ἐπιδόματα α) οἰκογενειακῶν βαρῶν κατόπιν τῶν ὑπ' ἀριθ. 130 τοῦ 1959 καὶ 66 τοῦ 1956 Πράξεων Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου, β) ἀκριβείας ζωῆς κατόπιν ὑπ' ἀριθ. 180 τοῦ 1960 καὶ 1031 τοῦ 1958 Π.Υ.Σ. καὶ γ) συνταξιοδοτικῆς εἰσφορᾶς δυνάμει τῆς αὐτῆς ὑπ' ἀριθ. 1031)1958 Π.Υ.Σ. καὶ τῆς ἀπὸ 1.2.1960 ἀποφάσεως τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ ἀναιρεσείοντος, ἐγκριθείσης διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 15574 καὶ 221 τοῦ 1960 ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας, ἔδει νὰ συνυπολογισθῶσιν εἰς τὰς τακτικὰς μηνιαίας ἀποδοχάς του, διὰ τὴν ἐξεύρεσιν τοῦ καταβληθέντος εἰς αὐτὸν ποσοῦ διὰ τὰ δῶρα Χριστουγέννων 1960, Πάσχα 1961, Χριστουγέννων 1961 καὶ Πάσχα 1962 παρὰ τοῦ ἀναιρεσείοντος, ὑφισταμένης τῆς πρὸς τοῦτο ἀπαιτουμένης οἰκονομικῆς δυνατότητος αὐτοῦ, διὰ τὰ δύο πρῶτα ἐκ τῶν προαναφερθέντων ἐπιδομάτων, ὀρθῶς ἠρμήνευσε καὶ ἐφήρμοσε τὰς προπαρατεθείσας διατάξεις καὶ εἶναι ἀπορριπτέοι οἱ πρῶτος λόγος ἀναιρέσεως κατὰ τὸ πρῶτον ἢ δεύτερον σκέλος αὐτοῦ, ὡς καὶ ὁ δεύτερος τοιοῦτος, ἡ κρίσις δὲ τοῦ δικαστηρίου τούτου περὶ τῆς συνδρομῆς τῆς ἀνωτέρω οἰκονομικῆς δυνατότητος τοῦ ἀναιρεσείοντος, εἰς ἣν κατέληξε τοῦτο δι' αἰτιολογιῶν πλήρων καὶ σαφῶν, δὲν ὑπόκειται εἰς τὸν ἔλεγχον τοῦ Ἀρείου Πάγου, ὡς εἰς πράγματα μόνον ἀναγομένη καὶ εἶναι ἀπορριπτέος ὡς ἀπαράδεκτος ὁ αὐτὸς ὡς ἄνω πρῶτος λόγος ἀναιρέσεως κατὰ τὸ τρίτον σκέλος αὐτοῦ (*).

III. ΣΙΔΗΡΟΔΡΟΜΟΙ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΚΡΑΤΟΥΣ

Ἀδικοπραξίαι τῶν ὀργάνων αὐτῶν

Ἔννοια διατάξεως ἄρθρου 25 § 1 Ν.Δ. 4.4. 1935 «περὶ διοικήσεως τῶν Σ.Ε.Κ.».—Εὐθύνη σιδηροδρομικῆς ἑταιρείας (Σ.Ε.Κ. ἢ καὶ Σ.Π.Α.Π.) κατ' ἄρθρα 298, 914 καὶ 922 Ἀστικοῦ Κώδικος, ἂν εἰς τὴν ἐπέλευσιν τοῦ ἀτυχήματος συνετέλεσε πταῖσμα τοῦ προσωπικοῦ αὐτῶν.—Ἔννοια διατάξεως ἄρθρου 3 § 8 Ν.Δ. 4246)1962, καθ' ἣν οἱ Σ.Ε.Κ. ἀπολαμβάνουσιν ἁπάντων τῶν δικαστικῶν προνομίων τοῦ Δημοσίου.

Ἀρείου Πάγου 417)1964, Τμ. Γ'

Προεδρεύων ὁ Ἀντιπρόεδρος κ. *Γ. Βαρσάμων*
Εἰσηγητὴς ὁ Ἀρεοπαγίτης κ. *Δ. Κωστήρης*
Δικηγόροι οἱ κ.κ. Π. Τσούτης, Ε. Ἁρμύρας

Ἐκ τῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρου 25 § 1 τοῦ ἀπὸ 4.4.1935 ν.δ. «περὶ διοικήσεως τῶν Σ.Ε.Κ.», καθ' ἣν τὸ προσωπικὸν τούτων οὐδεμίαν ὑπέχει ἀστικὴν εὐθύνην ἐν περιπτώσει δυστυχήματος, συμβάντος ἐν τῇ ἐκμεταλλεύσει καὶ εἰς παντὸς εἴδους ἐγκαταστάσεις των ἢ καὶ ἐπὶ ἐλευθέρας γραμμῆς εἰς πρόσωπα ἢ πράγματα, ἐφ' ὅσον τὰ γεγονότα ταῦτα ὀφείλονται εἰς ὑπαιτιότητα τῶν παθόντων ἢ τῶν κυρίων τῶν πραγμάτων, ὡς καὶ εἰς παραβάσεις τῶν περὶ ἀσφαλείας τῶν σιδηροδρόμων νόμων ἢ διαταγμάτων ἢ τῶν ἐν ἰσχύϊ παντὸς εἴδους κανονισμῶν καὶ ἐκ τῆς παραγράφου 2 τοῦ αὐτοῦ ὡς ἄνω ἄρθρου ἐξ ἑτέρου, ὁριζούσης ὅτι ὅπου ἡ γραμμὴ διασταυροῦται ἰσοπέδως μετὰ κοινῆς ὁδοῦ ἀπαγορεύεται ἡ ὑπέρβασις ταύτης παρ' οἱουδήποτε ὀχήματος, ἐὰν τοῦτο δὲν σταματήσῃ πλήρως πρὸ τῶν σιδηροδρομικῶν ράβδων καὶ ὁ ὁδηγὸς αὐτοῦ βεβαιωθῇ ὑπὸ ἰδίαν του εὐθύνην καὶ συμφώνως τοῖς διατεταγμένοις, ὅτι δὲν ἐπίκειται ἡ διέλευσις ἁμαξοστοιχίας, κατὰ τὴν ἀληθῆ τούτων ἔννοιαν οὐδαμῶς σκοπεῖται τὸ ἀνεύθυνον τῆς σιδηροδρομικῆς ἑταιρείας (Σ.Ε.Κ. ἢ καὶ Σ.Π.Α.Π., εἰς οὓς ἐπεξετάθη ἡ ἐφαρμογὴ τῶν ἄνω διατάξεων διὰ τοῦ ἀ.ν. 556)1957) ἐκ τῆς κατ' ἄρθρα 298, 914 καὶ 922 τοῦ Α.Κ. εὐθύνης, ἂν εἰς τὴν ἐπέλευσιν τοῦ ἀτυχήματος συνετέλεσε πταῖσμα τοῦ προσωπικοῦ

(*) Ἐπεκυρώθη ἡ ὑπ' ἀριθ. 4312)1963 ἀπόφασις τοῦ Πρωτοδικείου Πειραιῶς ὡς ἐφετείου.

αὐτῶν (μηχανοδηγοῦ ἢ φύλακος τῆς ἰσοπέδου διοβάσεως) καὶ ἐν συνδρομῇ ἔτι καὶ πταίσματος τοῦ ὁδηγοῦ καὶ κυρίου του ἐκ συγκρούσεως μὲ διερχομένην ἀτμομηχανὴν καταστραφέντος ὀχήματός του, ἐγκειμένου εἰς τὴν ὑπ' αὐτοῦ παράβασιν τῆς ὡς ἄνω ἐν παραγράφῳ 2 τοῦ ἄρθρου 2 διαγραφομένης ὑποχρεώσεώς του, ὅτε κατ' ἐφαρμογὴν τοῦ ἄρθρου 300 Α.Κ. τὸ δικαστήριον, κατὰ τὴν κρίσιν του, ἢ δὲν ἐπιδικάζει ὑπὲρ αὐτοῦ ἀποζημίωσιν ἢ μειοῖ τὸ ποσὸν ταύτης. Ὅθεν τὸ ἐκδὸν τὴν προσβαλλομένην ἀπόφασιν Ἐφετεῖον, δεξάμενον, ὡς ἐξ αὐτῆς δείκνυται, κατὰ τὴν διέλεγκτον ὡς ἐπὶ πραγμάτων κρίσιν του, ὅτι ἡ καταστροφὴ τοῦ φορτηγοῦ αὐτοκινήτου τῆς κυριότητος τῶν ἀναιρεσιβλήτων καὶ παρὰ τοῦ δευτέρου τούτων ὁδηγουμένου κατὰ τὴν δίοδόν του φυλασσομένης ἰσοπέδου διοβάσεως λόγῳ συγκρούσεώς του μὲ διερχομένην ἀτμομηχανὴν τῶν ἀναιρεσειόντων ὠφείλετο εἰς ἀμέλειαν τῶν ὀργάνων των (φύλακος καὶ μηχανοδηγοῦ), ἐνεργούντων ἐντὸς τοῦ κύκλου τῶν καθηκόντων των καὶ συνισταμένην εἰς τὰς ὑπ' αὐτοῦ δεκτὰς γενομένας, ὡς ἀποδειχθείσας καὶ λεπτομερῶς ἐκτιθεμένας, παραλείψεις τούτων, ἀλλ' ἐν ταυτῷ καὶ εἰς συντρέξαν πταίσμα καὶ τοῦ ὁδηγοῦ τοῦ καταστραφέντος αὐτοκινήτου τῶν ἀναιρεσιβλήτων, ἐγκείμενον εἰς τὴν ἀποδειχθεῖσαν, ὡς δέχεται, παράβασιν τῆς κατ' ἄρθρον 2 § 2 τοῦ ἄνω ν.δ. ὑποχρεώσεώς του περὶ σταθμεύσεώς του πρὸ τῆς διόδου του τῶν σιδηροδρομικῶν ράβδων κατὰ ποσοστὸν 35 ο/ο, μετ' ὀρθὴν εἶτα τοῦτο ἑρμηνείαν καὶ ἐφαρμογὴν τῶν ὡς ἄνω οὐσιαστικῶν διατάξεων κατελόγισε τὰς ἑκατέρωθεν εὐθύνας, ἀποκρούσαν τὸ ἐντελῶς ἀνεύθυνον τῶν ἀναιρεσειόντων Σιδηροδρόμων, ἐπιδικάσαν κατ' αὐτῶν καὶ ὑπὲρ τῶν ἀναιρεσιβλήτων τὴν ἐν τῇ προσβαλλομένῃ ἀποφάσει του ζημίαν, κατὰ μερικὴν παραδοχὴν τῆς κατ' αὐτῶν ἀγωγῆς των, ἐν νομικῇ πληρότητι ἐχούσης κατ' ἄρθρον 533 Παλ. Δικ. καὶ ἀδιαμῖας ἀκυρότητος ταύτης τικτομένης ἐκ τῆς μὴ ἐν αὐτῇ μνείας πρὸς θεμελίωσιν τῆς εἰρημένης ἀπαιτήσεως περὶ ἀποζημιώσεώς των τῆς ὡς ἄνω παραβάσεως τοῦ ὁδηγοῦ τοῦ καταστραφέντος ὀχήματος, ἅτε ταύτης συνιστώσης ἔνστασιν αὐτῶν τῶν Σιδηροδρόμων κατ' ἄρθρον 300 Α.Κ. καὶ οἱ ἐναντίοι τούτοις πᾶσι 1ος περὶ ἀκυρότητος τοῦ δικογράφου τῆς ἀγωγῆς, ὡς ἐνδεοῦς τῶν νομίμων στοιχείων ἐκ τοῦ ἄνω λόγου, καὶ 2ος καὶ 3ος λόγος τοῦ ἀναιρετηρίου περὶ ψευδοῦς ἑρμηνείας καὶ ἐφαρμογῆς τῶν ὡς ἄνω διατάξεων, ὡς ἀβάσιμοι, ἀπορριπτέοι.

Ἡ ἐν παραγράφῳ 8 τοῦ ἄρθρου 3 τοῦ ν.δ. 4246)1962 διάταξις, καθ' ἣν οἱ Σ.Ε.Κ. ἀπολαμβάνουσιν ἀπάντων τῶν δικαστικῶν προνομίων τοῦ Δημοσίου, ἐφαρμοζομένων ἐπὶ τούτων, εἴτε ὡς ἐναγόντων, εἴτε ὡς ἐναγομένων, τῶν διὰ τὸ Δημόσιον ἰσχυουσῶν διαδικαστικῶν διατάξεων τοῦ Κώδικος δικῶν τοῦ Δημοσίου καὶ λοιπῶν εἰδικῶν διατάξεων, δὲν ἀναφέρεται εἰς τὰ μὴ διαδικαστικά, ἀλλὰ φορολογικὰ προνόμια τοῦ Δημοσίου, ἐν οἷς καὶ ἡ κατ' ἄρθρον 2 § 2 ταῦ Κώδικος Χαρτοσήμου ἀπαλλαγή του, οὔτε ἐκ διαδικαστικῆς τινος διατάξεως του Κώδικος δικῶν τοῦ Δημοσίου ἢ ἐξ ἄλλης εἰδικῆς τοιαύτης σαφῶς προκύπτει πλήρης ἐξίσωσις τῶν Σ.Ε.Κ. πρὸς τὸ Δημόσιον εἰδικῶς ὡς πρὸς τὰ τέλη χαρτοσήμου. Ἡ δὲ ἐπικαλουμένη διάταξις τοῦ ἄρθρου 2 § 3 τοῦ ἄνω ἀπὸ 4.4.1935 ν.δ)τος περὶ διοικήσεως τῶν Σ.Ε.Κ., καθ' ἣν εἰδικῶς ἀπαλλάσσεται τέλους χαρτοσήμου μόνον πᾶσα δικαστικὴ πρᾶξις καὶ συναλλαγὴ αὐτῶν, μὴ ἐπαναληφθεῖσα ἐν τῷ νεωτέρῳ ἰσχύοντι 4246)1962 νόμῳ καὶ ὡς ἀναφερομένη εἰς θέμα ἄλλως ρυθμιζόμενον ὑπὸ τοῦ νεωτέρου τούτου νόμου θεωρεῖται ὡς καταργηθεῖσα καὶ μὴ ἰσχύουσα ἐφεξῆς καὶ ἀπὸ τῆς ἰσχύος τούτου, συμφώνως ταῖς παραγράφοις 6 καὶ 11 τοῦ ἄρθρου 10 τοῦ νόμου τούτου. Ὅθεν τὸ ἐκδὸν τὴν προσβαλλομένην ἀπόφασιν Ἐφετεῖον ἐν τῇ ἐκτιμήσει ὑπ' αὐτοῦ τῶν προσαχθέντων διαφόρων ἀποδεικτικῶν στοιχείων, μὴ λαβὸν ὑπ' ὄψιν, ὡς ἐκ τῆς ἀποφάσεώς του ταύτης δείκνυται, τὰ ἐν τῷ 4ῳ λόγῳ τοῦ ἀναιρετηρίου μνημονευόμενα ὡς ἐπικληθέντα καὶ προσαχθέντα ὑπὸ τῶν ἀναιρεσειόντων Σιδηροδρόμων δύο ἔγγραφα, ὡς ἀχαρτοσήμαντα, διὰ τὴν ἐνώπιόν του προσαγωγήν των, κατ' ἐφαρμογὴν τῶν διατάξεων τῶν ἄρθρων 24 § 5α καὶ 62 τοῦ Κώδικος Χαρτοσήμου, κατ' ἀποκλεισμὸν τοῦ ἐπικαλουμένου ὑπὸ τῶν Σ.Ε.Κ. προνομίου φορολογικῆς των ἀπαλλαγῆς, συνεμορφώθη πρὸς τὰς ἄνω οὐσιαστικὰς διατάξεις καὶ οὐδεμίαν ἄλλην παρεβίασε καὶ ὁ περὶ τοῦ ἐναντίου τούτοις 4ος λόγος ἀναιρέσεως, ὡς ἀβάσιμος, ἀπορριπτέος(*).

(*) Ἐπεκυρώθη ἡ ὑπ' ἀριθ. 686)1963 ἀπόφασις τοῦ Ἐφετείου Ἀθηνῶν.

ΝΟΜΟΛΟΓΙΑ ΔΙΟΙΚΗΤΙΚΩΝ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΩΝ

Ι. ΑΝΑΣΥΝΘΕΣΙΣ ΔΙΟΙΚΗΤΙΚΩΝ ΣΥΜΒΟΥΛΙΩΝ ΟΡΓΑΝΙΣΜΩΝ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗΣ ΠΟΛΙΤΙΚΗΣ

Δικαστικός έλεγχος έσωτερικών τυπικών στοιχείων του Νόμου

Ανασύνθεσις υπό του Υπουργού Εργασίας διοικητικών συμβουλίων Οργανισμών Κοινωνικής Πολιτικής κατά Νόμον 4346) 1964 — Έννοια σχετικής διατάξεως. — Διάταξις άρθρου 57 § 8 του Συντάγματος, καθ' ην εύδεμία προσθήκη ή τροπολογία γίνεται δεκτή, άν μη σχετίζηται άμέσως προς το κύριον περιεχόμενον της προτάσεως Νόμου. — Αναφορά τούτου εις τα εσωτερικά της λειτουργίας του Νομοθετικού Σώματος, άποκειμένου εις τούτο και όχι εις τα Δικαστήρια του ελέγχου της τηρήσεως. — Εκπρόσωποι εργοδοτών και αναπληρωταί των εις τα ανασυγκροτούμενα συμβούλια.

Συμβουλίου της Επικρατείας 1314)1965, Ολομελείας

Προεδρεύων ο Σύμβουλος κ. *Γ. Χαμπαύρης*
Εισηγητής ο Πάρεδρος κ. *Μ. Δεκλερής*
Δικηγόροι οι κ.κ. Αλ. Βαμβέτσος, Δ. Λιακατάς, Πάρεδρος Νομικού Συμβουλίου Κράτους, Γ. Αναστασόπουλος

Οι αιτούντες, οι μεν υπό την ιδιότητά των ως προέδρου και μελών του τέως Διοικητικού Συμβουλίου του Ταμείου Ασφαλίσεως Επαγγελματιών και Βιοτεχνών Ελλάδος, ούτινος εκηρύχθη λήξασα ή θητεία διά του άρθρου 8 του νόμου 4346)1964, ο δε τελευταίος τούτων ως ησφαλισμένος του Ταμείου τούτου, ζητούν την άκύρωσιν της υπ' αριθ. 91876 της 8)14.10.1964 αποφάσεως του Υπουργού Εργασίας (Φ.Ε.Κ. 441 Β'), διά της οποίας ετροποποιήθησαν αι καθορίζουσαι την σύνθεσιν και λειτουργίαν του Διοικητικού Συμβουλίου του Τ.Ε.Β.Ε. καταστατικαί διατάξεις του Ταμείου τούτου, ως και της υπ' αριθ. 95204 της 17)20.10.1964 αποφάσεως του αυτού Υπουργού, διά της οποίας διωρίσθησαν ο πρόεδρος και τα μέλη του νέου Διοικητικού Συμβουλίου του ειρημένου Ταμείου. Εις την δίκην παρεμβαίνουν μετ' εννόμου συμφέροντος υπερασπιζόμενοι του κύρους των προσβαλλομένων αποφάσεων οι Ι. Μ. κλπ. πρόεδρος και μέλη του νέου Διοικητικού Συμβουλίου του Τ.Ε.Β.Ε., ως και ησφαλισμένοι του Ταμείου τούτου.

Διά μεν της παραγράφου 1 του άρθρου 8 του ν. 4346 του 1964 «περί οργανώσεως Υπηρεσιών προστασίας και εξυπηρετήσεως των εν Γερμανία εργαζομένων Ελλήνων και άλλων τινών περί Οργανισμών Κοινωνικής Πολιτικής διατάξεων» εκηρύχθη λήξασα ή θητεία, μεταξύ άλλων, και των διοικητικών συμβουλίων των υπό την εποπτείαν και τον έλεγχον του Υπουργείου Εργασίας υπαγομένων Οργανισμών Κοινωνικής Πολιτικής, διά δε της παραγράφου 3 του αυτού άρθρου ωρίσθη, ότι ο Υπουργός της Εργασίας δι' αποφάσεών του, εφ' άπαξ εκδιδομένων εντός τριών μηνών από της ισχύος του νόμου τούτου και δημοσιευομένων διά της Εφημερίδος της Κυβερνήσεως, προβαίνει εις νέαν σύνθεσιν και ανασυγκρότησιν των συμβουλίων τούτων και διορίζει προέδρους, μέλη και γραμματείς αυτών. Η έννοια της τελευταίας ταύτης διατάξεως είναι ότι ο νόμος παρέσχεν εις τον Υπουργόν Εργασίας εξουσιοδότησιν, όπως προβή άφ' ενός μεν διά κανονιστικής αποφάσεώς του εις την τροποποίησιν των προβλεπουσών την σύνθεσιν των διοικητικών συμβουλίων καταστατικών διατάξεων των υπό την εποπτείαν του υπαγομένων Οργανισμών Κοινωνικής Πολιτικής (*), άφ' ετέρου δε δι' ατομικών πράξεών του εις την συγκρότησιν των συμβουλίων τούτων διά του διορισμού του προέδρου, των μελών και του γραμματέως αυτών. Είναι έθεν απορριπτέος ως άβάσιμος ο λόγος ακυρώσεως, καθ' ον ο νόμος παρέσχεν εις τον Υπουργόν εξουσιοδότησιν, όπως προβή εις μόνην την ανασυγκρότησιν των περί ων πρόκειται διοικητικών συμβουλίων.

Η διάταξις του άρθρου 57 § 8 του Συντάγματος, καθ' ην ούδεμία προσθήκη ή τροπολογία γίνεται δεκτή, άν μη σχετίζεται άμέσως προς το κύριον περιεχόμενον της προτάσεως νόμου, άνάγεται εις τα εσωτερικά της λειτουργίας του Νομοθετικού Σώματος, κατά συνέπειαν εις τούτο και ούχι εις τα δικαστήρια απόκειται ο έλεγχος της τηρήσεώς της. Είναι έθεν απορριπτέος ως άβάσιμος ο λόγος ακυρώσεως, καθ' ον αι διατάξεις του άρθρου 8 του ν. 4346)1964, μη σχετιζόμεναι άμέσως προς το κύριον περιεχόμενον του νόμου τούτου, είναι, κατ' εφαρμογήν της ανωτέρω συνταγματικής διατάξεως, άκυροι ως επίσης και αι επί τη βάσει αυτών εκδοθείσαι και προσβαλλόμεναι υπουργικαί αποφάσεις (**).

Το άρθρον 8 § 4 εδ. β' του ν. 4346 ορίζει, ότι οι εις τα κατά τα ως άνω ανασυγκροτούμενα διοικητικά συμβούλια εκπρόσωποι των εργοδοτών και οι αναπληρωταί των λαμβάνονται εκ πίνακος, περιλαμβάνοντος διπλάσιον αριθμόν διοριστέων μελών και υποβαλλομένου υπό των οικείων Επιμελητηρίων ή των οικείων εργοδοτικών, επαγγελματικών ή άλλων κατά κλάδον εκπροσωπευτικών οργανώσεων, εντός δέκα ημερών, άφ' ης ζητηθή παρά του Υπουργού Εργασίας. Η επιλογή των εργοδοτικών οργανώσεων, αίτινες θά υποδείξουν κατά τα ανωτέρω τους εκπρο-

(*) Ίδετε και Σ.Ε. 1377)1965, ΕΕΔ 24, 667.

(**) Ούτω και ή Α.Π. 69)1963, Ολομελείας, ΕΕΔ 22, 403, ένθα σημειώσεις μας, ίδετε και Α.Π. 212)1965, Ολομελείας, ανωτέρω σελ. 714.

σώπους των, άπόκειται εἰς τὴν ἐλευθέραν κρίσιν τοῦ Ὑπουργοῦ τῆς Ἐργασίας, δυναμένου νὰ ἀπευθυνθῇ εἰς μίαν ἢ πλείονας ἐξ αὐτῶν.

Κατὰ τὴν ἔννοιαν τῶν διατάξεων τούτων, αἱ ὁποῖαι διέπουν καὶ τὴν εἰς τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον τοῦ Τ.Ε.Β.Ε. ἐκπροσώπησιν τῶν παρ' αὐτῷ ἠσφαλισμένων ἐπαγγελματιῶν καὶ βιοτεχνῶν, ὁ πίναξ τῶν διοριστέων ἐκπροσώπων ὑποβάλλεται εἴτε ὑπὸ τῶν οἰκείων Ἐπιμελητηρίων, εἴτε ὑπὸ τῶν οἰκείων ἐπαγγελματικῶν ἢ ἄλλων κατὰ κλάδον ἐκπροσωπευτικῶν ὀργανώσεων, τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας ἔχοντος εὐχέρειαν ἐπιλογῆς μεταξὺ πασῶν τῶν ὀργανώσεων τούτων καὶ δυναμένου νὰ ἀπευθυνθῇ εἴτε εἰς μίαν, εἴτε εἰς πλείονας ἐξ αὐτῶν. Καὶ εἶναι μὲν ἀληθές, ὅτι ἡ πρώτη τῶν προσβαλλομένων ὑπουργικῶν ἀποφάσεων ὡρίσθη ἐν παραγράφῳ 3 αὐτῆς, ὅτι τὰ πρὸς διορισμὸν εἰς τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον τοῦ Τ.Ε.Β.Ε. ἠσφαλισμένα μέλη καὶ οἱ ἀναπληρωταί των λαμβάνονται ἐκ πίνακος, ὑποβαλλομένου ὑπὸ τῶν Βιοτεχνικῶν καὶ Ἐπαγγελματικῶν Ἐπιμελητηρίων τῶν πόλεων Ἀθηνῶν, Πειραιῶς καὶ Θεσσαλονίκης, ὡς καὶ τῶν οἰκείων γενικωτέρας σημασίας ἐγκεδοτικῶν ἐπαγγελματικῶν ἢ βιοτεχνικῶν ὀργανώσεων, πλὴν ἡ διάταξις αὕτη τῆς ὑπουργικῆς ἀποφάσεως, ἀξιοῦσα τὴν ὑποβολὴν πίνακος ἀθροιστικῶς ὑπό τε τῶν Ἐπιμελητηρίων καὶ τῶν ἐπαγγελματικῶν ἢ βιοτεχνικῶν ὀργανώσεων, ἀντίκειται εἰς τὴν προεκτεθεῖσαν ἐξουσιοδοτικὴν διάταξιν τοῦ νόμου, ἥτις παρέχει εἰς τὸν Ὑπουργὸν Ἐργασίας τὴν εὐχέρειαν ἐπιλογῆς μεταξὺ πασῶν τῶν ὀργανώσεων τούτων καὶ εἶναι, ὡς ἐκ τούτου, ἀνίσχυρος.

Ἐν προκειμένῳ ὁ Ὑπουργὸς Ἐργασίας προκειμένου νὰ προβῇ εἰς τὴν διὰ τῆς δευτέρας τῶν προσβαλλομένων ἀποφάσεων συγκρότησιν τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Τ.Ε.Β.Ε. ἀπηυθύνθη διὰ τῶν ὑπ' ἀριθ. 94763 καὶ 94764 τῆς 16.10.1964 ἐγγράφων αὐτοῦ, ἀντιστοίχως, πρὸς τὴν Συντονιστικὴν Ἐπιτροπὴν Ἐπαγγελματοβιοτεχνικῶν Ὀργανώσεων καὶ τὴν Ἐθνικὴν Συνομοσπονδίαν Πανταπωλῶν Ἑλλάδος, ζητῶν τὴν ὑποβολὴν πίνακος διοριστέων μελῶν, ἀμφότεραι δὲ αἱ ὀργανώσεις αὗται ἀνταπεκρίθησαν εἰς τὴν πρόσκλησιν ταύτην, ὑποβαλοῦσαι - ἀντιστοίχως - τοὺς ἀπὸ 16.10.1964 καὶ 17.10.1964, ἤτοι ἐντὸς τῆς ὑπὸ τοῦ νόμου τασσομένης δεκαημέρου προθεσμίας, πίνακας τῶν ὑποδεικνυομένων παρ' αὐτῶν πρὸς διορισμὸν μελῶν. Τηρηθείσης οὕτω τῆς διαδικασίας, ἣν κατὰ τὰ ἐν τῇ ἠγουμένῃ σκέψει ἐκτεθέντα, αὐτὸς οὗτος ὁ νόμος ὁρίζει διὰ τὴν ὑπόδειξιν τῶν διοριστέων εἰς τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον τοῦ Τ.Ε.Β.Ε. ἐκπροσώπων τῶν ἠσφαλισμένων αὐτοῦ, νομίμως ὁ Ὑπουργὸς Ἐργασίας προέβη ἐν συνεχείᾳ εἰς τὴν ἔκδοσιν τῆς δευτέρας τῶν προσβαλλομένων ἀποφάσεων περὶ συγκροτήσεως τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Τ.Ε.Β.Ε. Εἶναι ὅθεν ἀπορριπτέος ἐν μέρει μὲν ὡς ἐπὶ ἐσφαλμένης προϋποθέσεως ἐρειδόμενος, ἐν μέρει δὲ ὡς ἄβάσιμος ὁ λόγος ἀκυρώσεως, καθ' ὃν ἡ ἀποφασις αὕτη ἐξεδόθη χωρὶς νὰ ζητηθῇ ὁ πίναξ ἀπὸ τὰς κατὰ νόμον ὀργανώσεις καὶ παντὸς χωρὶς νὰ παρέλθῃ ἡ δεκαήμερος προθεσμία τοῦ νόμου.

Καὶ οἱ περὶ κατοχρήσεως ἐξουσίας καὶ κακῆς χρήσεως διακριτικῆς εὐχερείας λόγοι ἀκυρώσεως εἶναι ἀπορριπτέοι ὡς ἀορίστως προβαλλόμενοι.

Οὕτω δέον νὰ ἀπορριφθῇ ἡ ὑπὸ κρίσιν αἴτησις ἐν τῷ συνόλῳ αὐτῆς καὶ νὰ γίνῃ δεκτὴ ἡ παρέμβασις.

II. ΑΙΤΗΣΕΙΣ ΑΚΥΡΩΣΕΩΣ ΕΝΩΠΙΟΝ ΤΟΥ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΥ ΕΠΙΚΡΑΤΕΙΑΣ

Διαφορὰ ἰατροῦ μετὰ Νομικοῦ Προσώπου Δημοσίου Δικαίου περὶ καταβολῆς ἀποζημιώσεως

Σύνδεσις ἐπιστημονικοῦ ὑγειονομικοῦ προσωπικοῦ τοῦ Ταμείου Ἀσφαλίσεως Ἀρτεργατῶν, Μυλεργατῶν καὶ Μακαρονοτεχνιτῶν μετὰ τοῦ Ταμείου διὰ σχέσεως ἰδιωτικοῦ δικαίου.— Ἀξίωσις ἰατροῦ περὶ καταβολῆς ἀποζημιώσεως κατὰ Ν.Δ. 3623)1956, ὡς ἐτροποποιήθη μεταγενεστέρως.— Ὑπαγωγὴ τῆς διαφορᾶς, ὡς ἰδιωτικῆς, εἰς τὴν καθ' ὕλην ἁρμοδιότητα τῶν τακτικῶν Δικαστηρίων, ἀποκλειομένης τῆς αἰτήσεως ἀκυρώσεως ἐνώπιον τοῦ Συμβουλίου Ἐπικρατείας.

Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας 975)1965, Ὁλομελείας

Προεδρεύων ὁ Σύμβουλος κ. *Γ. Χαρμπούρης*
Εἰσηγητὴς ὁ Σύμβουλος κ. *Ἠλ. Γλυκοφρύδης*
Δικηγόρος ἡ κ. Γ. Λιλαΐς

Διὰ τῆς ὑπὸ κρίσιν αἰτήσεως διώκεται ὑπὸ τῆς Β. χήρας Β. Κ., δι' ἑαυτὴν καὶ ὡς νομίμου ἐπιτρόπου τῶν ἀνηλίκων τέκνων της, ἡ ἀκύρωσις τῆς ὑπ' ἀριθ. 472)1964 ἀποφάσεως τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Ταμείου Ἀσφαλίσεως Ἀρτεργατῶν, Μυλεργατῶν καὶ Μακαρονοτεχνιτῶν, δι' ἧς ἀπερρίφθη αἴτησις αὐτῆς περὶ καταβολῆς ἀποζημιώσεως, λόγῳ τοῦ θανάτου τοῦ συζύγου αὐτῆς, ὑπηρετοῦντος ὡς ἰατροῦ εἰς τὴν Ὑγειονομικὴν Ὑπηρεσίαν τοῦ ἀνωτέρω Ταμείου.

Κατὰ τὰ ἄρθρα 4 καὶ 5 τοῦ β.δ. 23)1961 «περὶ ἐγκρίσεως τοῦ Κανονισμοῦ Ὑγειονομικοῦ Προσωπικοῦ τοῦ Ταμείου Ἀσφαλίσεως Ἀρτεργατῶν κλπ.» τὸ ἐπιστημονικὸν ὑγειονομικὸν προσωπικὸν τοῦ Ταμείου, εἰς ὃ καταλέγονται καὶ οἱ ἰατροί, συνδέεται μετ' αὐτοῦ, πλὴν τοῦ προϊσταμένου τῆς Ὑγειονομικῆς Ὑπηρεσίας, ἀνήκοντος εἰς τὸ τακτικὸν προσωπικόν, διὰ σχέσεως ἰδιωτικοῦ δικαίου, ὑπὸ τοιαύτην δὲ σχέσιν, καθ' ἃ ἄλλωστε καὶ συνομολογεῖται, εἶχε προσληφθῇ παρὰ τῷ Ταμείῳ, ὡς ἰατρός, ὁ θανὼν σύζυγος τῆς αἰτούσης. Ἐξ ἑτέρου τὸ ἐν τῇ ἠγουμένῃ σκέψει αἴτημα περὶ καταβολῆς ἀποζημιώσεως ἐστηρίζετο ἐπὶ τῆς διατάξεως τῆς παραγράφου 2 τοῦ ἄρθρου 4 τοῦ ν.δ. 3623)1956 «περὶ καθορισμοῦ κατωτάτων ὁρίων ἰατρικῆς ἀμοιβῆς καὶ συνθηκῶν ἐργασίας τῶν ἰατρῶν», καθ' ὃ: «Ἰατροί, ὑπηρετοῦντες εἰς Ὀργανισμούς, ἐπιχειρήσεις καὶ ἐν γένει εἰς πάσης φύσεως Νομικὰ Πρόσωπα, ἀπαλλασσόμενοι τῶν καθηκόντων των λόγῳ καταργήσεως θέσεως ἢ

ΝΟΜΟΛΟΓΙΑ ΑΣΦΑΛΙΣΤΙΚΟΥ ΔΙΚΑΙΟΥ

ΑΣΦΑΛΙΣΙΣ ΕΙΣ ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΥΣ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗΣ ΑΣΦΑΛΙΣΕΩΣ

Γενικαί άρχαί Ἀσφαλιστικοῦ Δικαίου

§ 1. Χρόνος κρίσεως συνταξιοδοτικοῦ δικαιώματος

Κρίσις τοῦ συνταξιοδοτικοῦ δικαιώματος κατὰ τὰς ἰσχυούσας κατὰ τὸν χρόνον τῆς ἐπελεύσεως τοῦ ἀσφαλιστικοῦ κινδύνου διατάξεις, μὴ δυναμένων, πλὴν εἰδικῆς διατάξεως, νὰ τύχωσιν ἐφαρμογῆς τῶν εὐμενεστέρων ἀπὸ ἀπόψεως προϋποθέσεων μεταγενεστέρων συνταξιοδοτικῶν διατάξεων.—Ἀσφάλισις εἰς Ταμεῖον Ἐπικουρικῆς Ἀσφαλίσεως Μισθωτῶν Κλωστοϋφαντουργίας.

Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας 1073)1965, Τμ. Α'

Πρόεδρος ὁ Ἀντιπρόεδρος κ. *Γ. Θ. Σπυρόπουλος*
Εἰσηγητὴς ὁ Πάρεδρος κ. *Π. Μακρόπουλος*
Δικηγόροι οἱ κ.κ. Σ. Σπετσάκης, Β. Ἀγγελάκος

Διὰ τῆς ὑπὸ κρίσιν αἰτήσεως διώκεται ἡ ἀκύρωσις τῆς ὑπ' ἀριθ. 563)4.3.1964 ἀποφάσεως τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Ταμείου Ἐπικουρικῆς Ἀσφαλίσεως Μισθωτῶν Κλωστοϋφαντουργίας, δι' ἧς ἀπερρίφθη αἴτησις τῆς προσφευγούσης, ἠσφαλισμένης παρὰ τῷ ἐν λόγῳ Ταμείῳ, ὅπως τύχῃ συντάξεως λόγῳ ἀναπηρίας.

Διὰ τοῦ ἄρθρου 11 τοῦ Κανονισμοῦ Παροχῶν τοῦ Ταμείου, ἐγκριθέντος διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 21931)Σ.560)8.6.1953 ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας, ὁρίζεται, ὅτι ὡς ἡμέρα ἐπελεύσεως τοῦ ἀσφαλιστικοῦ κινδύνου πρὸς ὑπολογισμὸν τῶν κατὰ τὸν Κανονισμὸν τοῦτον ἀπαιτουμένων ἡμερῶν ἐργασίας λογίζεται, διὰ τὴν περίπτωσιν ἀναπηρίας ἐν γένει, ἡ ἡμέρα, καθ' ἣν ἐπῆλθεν αὕτη, βεβαιουμένη δι' ἀποφάσεως τῆς ἁρμοδίας Ὑγειονομικῆς Ἐπιτροπῆς.

Διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 1095)25.10.1963 γνωματεύσεως τῆς παρὰ τῷ Ι.Κ.Α. Δευτεροβαθμίου Ὑγειονομικῆς Ἐπιτροπῆς ἡ αἰτοῦσα ἐχαρακτηρίσθη ὡς ἀνάπηρος ἀπὸ 12.5.1958 καὶ κατ' ἀκολουθίαν ἀπὸ τῆς ἡμέρας ταύτης ἐπῆλθε, συμφώνως πρὸς τὴν ἀνωτέρω διάταξιν, ὁ ἀσφαλιστικὸς κίνδυνος διὰ τὴν αἰτοῦσαν.

Κατὰ τὸ ἄρθρον 3 § 1 τοῦ Κανονισμοῦ Παροχῶν τοῦ Ταμείου, ὡς ἰσχυε κατὰ τὴν 12.5.1958, ὁ παρὰ τῷ Ταμείῳ ἠσφαλισμένος δικαιοῦται συντάξεως λόγῳ ἀναπηρίας, ἐὰν ἐπραγματοποίησεν ἀπὸ τῆς ὑπαγωγῆς του εἰς τὴν ἀσφάλισιν δύο χιλιάδας πεντακοσίας τοὐλάχιστον ἡμέρας ἐργασίας εἰς κλωστοϋφαντουργικὰς ἐν γένει ἐργασίας ἢ ἐπραγματοποίησεν ἀνὰ 100 τοὐλάχιστον ἡμέρας ἐργασίας καθ' ἕκαστον τῶν πέντε ἡμερολογιακῶν ἐτῶν τῶν ἀμέσως προηγουμένων τοῦ ἔτους, καθ' ὃ κατέστη ἀνάπηρος. Τὰς χρονικὰς ταύτας προϋποθέσεις ἓν ἀμφισβητεῖται, ὅτι δὲν

ἀποχωροῦντες τῆς θέσεώς των λόγῳ ὑγείας ἢ τέλος ἀπολυόμενοι τῆς θέσεώς των διὰ μονομεροῦς λύσεως τῆς συμβάσεως, δικαιοῦνται ἀποζημιώσεως, συμφώνως πρὸς τὰς διατάξεις τοῦ ν. 2112)1920, ὡς ἐτροποποιήθη μεταγενεστέρως». Ἡ διάταξις δὲ αὕτη, συμπληρωθεῖσα διὰ τῆς παραγράφου 4 τοῦ ἄρθρου 17 τοῦ ν.δ. 3796)1957, περιλαβούσης εἰς αὐτὴν καὶ τοὺς ἀπολυομένους κατ' ἐφαρμογὴν τῶν διατάξεων περὶ πολυθεσίας ἰατρούς, ἐτροποποιήθη ἐν συνεχείᾳ, καθ' ὅσον ἀφορᾷ τὸ ποσὸν τῆς ἀποζημιώσεως, διὰ τοῦ ἄρθρου 4 § 5 τοῦ ν.δ. 4111)1960, καθαρισθεῖσα ἴσῃ πρὸς τὴν ἀποζημίωσιν τοῦ ἄρθρου 94 τοῦ ν.δ. 3024)1954 «περὶ Κώδικος τῶν Δικηγόρων».

Αἱ περὶ τὴν καταβολὴν ἀποζημιώσεως, κατ' ἐφαρμογὴν τῆς δευτέρας ἐκ τῶν ἀνωτέρω διατάξεων, γενιώμεναι διαφοραὶ μεταξὺ τῶν ἐπὶ συμβάσει ἰδιωτικοῦ δικαίου προσλαμβανομένων ἰατρῶν καὶ τῶν ἐν αὐτῇ Ὀργανισμῶν, ἐπιχειρήσεων καὶ τῶν πάσης φύσεως νομικῶν προσώπων, κινούμεναι εἰς τὰ πλαίσια τῆς συμβατικῆς σχέσεως, εἶναι καθαρῶς ἰδιωτικοὶ καὶ ὑπάγονται, ὡς ἐκ τούτου, εἰς τὴν καθ' ὕλην ἁρμοδιότητα τῶν τακτικῶν δικαστηρίων. Ὅθεν ἡ ὑπὸ κρίσιν αἴτησις, ἀμφισβητοῦσα τὴν νομιμότητα τῆς ἀρνήσεως τοῦ Ταμείου Ἀσφαλίσεως Ἀρτεργατῶν κλπ. ὅπως καταβάλῃ εἰς τὴν αἰτοῦσαν τὴν προσημειωθεῖσαν ἀποζημίωσιν, λόγῳ λύσεως τῆς μετ' αὐτοῦ συμβάσεως ἐργασίας τοῦ ἀποβιώσαντος συζύγου της, τυγχάνει ἀπορριπτέα, ὡς ἀπαραδέκτως ἀσκηθεῖσα ἐνώπιον τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας.

συνεκέντρου ἡ αἰτοῦσα.

Ἡ αἰτοῦσα ἐπικαλεῖται τὴν ὑπ' ἀριθ. 22668)Σ.235)3.2.1960 ἀπόφασιν τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας, δι' ἧς, τροποποιηθέντος τοῦ ἄρθρου 3 τοῦ Κανονισμοῦ Παροχῶν τοῦ Ταμείου, αἱ ἀπαιτούμεναι χρονικαὶ προϋποθέσεις διὰ τὴν χορήγησιν συντάξεως λόγῳ ἀναπηρίας ὡρίσθησαν εἰς χιλίας πεντακοσίας τοὐλάχιστον ἡμέρας ἐργασίας, ἐκ τῶν ὁποίων πλέον τῶν τετρακοσίων ἐντὸς τῆς πενταετίας τῆς ἀμέσως προηγουμένης τοῦ ἔτους, καθ' ὃ ἐπῆλθεν ἡ ἀσφαλιστικὴ περίπτωσις, προϋποθέσεις, τὰς ὁποίας ἰσχυρίζεται ὅτι συγκεντροῖ ἡ αἰτοῦσα, ὑποστηρίζουσα, περαιτέρω, ὅτι, κατὰ γενικὴν ἀσφαλιστικὴν ἀρχὴν καὶ συνεπείᾳ τῆς συνεχιζομένης ἀνικανότητός της πρὸς ἐργασίαν, ἡ εὐμενεστέρας προϋποθέσεις ὁρίζουσα νεωτέρα αὕτη διάταξις δέον νὰ ἐφαρμοσθῇ καὶ ἐπ' αὐτῆς. Ἀλλ' οἱ ἰσχυρισμοὶ οὗτοι τῆς αἰτούσης τυγχάνουσιν ἀβάσιμοι, διότι τὸ συνταξιοδοτικὸν δικαίωμα κρίνεται κατὰ τὰς διατάξεις τὰς ἰσχυούσας κατὰ τὸν χρόνον τῆς ἐπελεύσεως τοῦ ἀσφαλιστικοῦ κινδύνου, πλὴν δὲ εἰδικῆς διατάξεως δὲν δύνανται νὰ τύχωσιν ἐφαρμογῆς αἱ εὐμενέστεραι ἀπὸ ἀπόψεως ἀπαιτουμένων προϋποθέσεων μεταγενέστεραι συνταξιοδοτικαὶ διατάξεις. Κατ' ἀκολουθίαν ἀπορριπτέα ἀποβαίνει ἡ ὑπὸ κρίσιν αἴτησις.

§ 2. Παρακράτησις ὑπὸ ἐργοδότου εἰσφορῶν μισθωτῶν καὶ δικαίωμα ἀναγνωρίσεως ἡμερομισθίων

Γενικὴ τοῦ Ἀσφαλιστικοῦ Δικαίου ἀρχή, κατὰ τὴν ὁποίαν ἐν ἐμφύτῳ νομικῇ ἀλληλοεξάρτησις ὑφίσταται μεταξὺ τῆς ὑποχρεώσεως τοῦ ἐργοδότου ὅπως παρακρατῇ τὰς βαρυνούσας τὸν ἠσφαλισμένον εἰσφορὰς καὶ τοῦ δικαιώματος τούτου πρὸς ἀναγνώρισιν τῶν πραγματοποιηθεισῶν ὑπ' αὐτοῦ ἐν ἀσφαλίσει ἡμερῶν ἐργασίας.— Ἀσφάλισις εἰς Ταμεῖον Ἐπικουρικῆς Ἀσφαλίσεως Μισθωτῶν Ἑστιατορίων, Ζυθεστιατορίων κλπ.

Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας 1070)1965, Τμ. Α'

Προεδρεύων ὁ Σύμβουλος κ. *Γ. Χαρμπούρης*
Εἰσηγητὴς ὁ Πάρεδρος κ. *Θ. Κονδυλόπουλος*
Δικηγόρος ὁ κ. Σ. Σπετσάκης

Διὰ τῆς ὑπὸ κρίσιν αἰτήσεως διώκεται ἡ ἀκύρωσις τῆς ὑπ' ἀριθ. 13)26.2.1964 ἀποφάσεως τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Ταμείου Ἐπικουρικῆς Ἀσφαλίσεως Μισθωτῶν Ἑστιατορίων, Ζυθεστιατορίων κλπ., δι' ἧς ἀπερρίφθη ἡ ἀπὸ 31.7.1963 αἴτησις τοῦ ἤδη αἰτοῦντος, ἠσφαλισμένου, περὶ ἀναθεωρήσεως προηγουμένης ἀποφάσεως τοῦ ὡς ἄνω Διοικητικοῦ Συμβουλίου, ἀπορριψάσης αἴτησιν τοῦ αἰτοῦντος περὶ συνταξιοδοτήσεώς του λόγῳ γήρατος, ἐλλείψει τῶν νομίμων χρονικῶν προϋποθέσεων, κριθέντος, ὅτι οὗτος εἶχε πραγματοποιήσει ἐν ἀσφαλίσει 1340 ἡμέρας ἐργασίας καὶ οὐχὶ 1500 τοιαύτας, ὡς ὁ νόμος ἠξίου.

Ὁ αἰτῶν διὰ τῆς ἀπὸ 31.7.1963 αἰτήσεώς του, ἐφ' ἧς ἐξεδόθη ἡ προσβαλλομένη πρᾶξις, ἰσχυρίσθη, ὅτι εἶχε πραγματοποιήσει ἐν ἀσφαλίσει ἡμερομίσθια, ὑπερβαίνοντα κατὰ πολὺ τὰ 1500. Πρὸς θεμελίωσιν δὲ τοῦ ὡς ἄνω ἰσχυρισμοῦ του ὑπέβαλε πλεῖστα νεώτερα καὶ οὐσιώδη ἀποδεικτικὰ στοιχεῖα, ὡς εἶναι: α) τὸ ὑπ' ἀριθ. 9161)1726 ἀσφαλιστικὸν βιβλιάριον τοῦ Ι.Κ.Α., β) ἡ ὑπ' ἀριθ. 5559)1961 ἀπόφασις τοῦ Διευθυντοῦ τοῦ ἐν Ἀθήναις Ὑποκαταστήματος τοῦ Ι.Κ.Α., γ) ἡ ὑπ' ἀριθ. 3275)1961 ἀπόφασις τοῦ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν, δ) ἡ ἀπὸ 9.3.1961 καταγγελία συμβάσεως ἐργασίας καὶ ε) ἡ ὑπ' ἀριθ. 203763)2.2.1963 βεβαίωσις τοῦ Ι.Κ.Α., ἐν ᾗ εἰδικώτερον ἐκτίθενται ἀναλυτικῶς κατὰ τοπικὸν καὶ χρονικὸν προσδιορισμὸν αἱ ἡμέραι ἐργασίας, ἃς ὁ αἰτῶν προσέφερεν εἰς ἐργοδότας, παρέχοντας ἀσφαλιστέαν ὑπηρεσίαν καὶ αἱ ὁποῖαι ὑπερέβαινον τὰς 1.500.

Ἡ προσβαλλομένη πρᾶξις ἀπέρριψεν ὡς ἀβάσιμον τὸν ὡς ἄνω ἰσχυρισμόν, ὡς οὗτος διεσαφηνίσθη διὰ τῶν ἀνωτέρω στοιχείων καὶ δὴ διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 203763)1963 βεβαιώσεως τοῦ Ι.Κ.Α., ἐπὶ τῇ σκέψει ὅτι οὐδὲν νεώτερον στοιχεῖον προσεκομίσθη δικαιολογοῦν τὴν ἀναθεώρησιν τῆς προηγουμένης ἀποφάσεως τοῦ Ταμείου», χωρὶς νὰ διευκρινίζῃ ποίας ἡμέρας ἐργασίας ἐκ τῶν ἐν τῇ βεβαιώσει ταύτῃ παρατιθεμένων δέχεται ὡς πραγματοποιηθείσας καὶ ποίας οὔ. Ἄνευ τοῦ στοιχείου τούτου ὅμως δὲν εἶναι ἐφικτὸς ὁ ἔλεγχος τοῦ κύρους τῆς αἰτιολογίας τῆς προσβαλλομένης πράξεως, τούτῳ δὲ τῷ λόγῳ, βασίμως προβαλλομένῳ, καθίσταται αὕτη ἀκυρωτέα ὡς ἀναιτιολόγητος. Δὲν δύναται δὲ νὰ προσδώσῃ νόμιμον ἔρεισμα εἰς τὴν προσβαλλομένην πρᾶξιν τὸ γεγονός, ὅπερ αὕτη ἐπικαλεῖται, ὅτι δὲν εἶχον καταβληθῇ αἱ ἀσφαλιστικαὶ εἰσφοραὶ δι' ἅπαντα τὰ ὡς ἄνω ἡμερομίσθια, καθ' ὅσον, κατὰ γενικὴν τοῦ ἀσφαλιστικοῦ δικαίου ἀρχήν, καθιερουμένην ἄλλωστε ρητῶς καὶ διὰ τὸ Ταμεῖον δυνάμει τοῦ ἄρθρου 4 τοῦ Κανονισμοῦ τοῦ τρόπου εἰσπράξεως τῶν πόρων αὐτοῦ (ὑπ' ἀριθ. 16850)Σ.334)1950 ἀπόφασις Ὑπουργοῦ Ἐργασίας (φ. 12 τ. Β'), ὁρίζοντος ὅτι

«ἐὰν ὁ ἐργοδότης δὲν προβῇ εἰς κράτησιν τῶν βαρυνουσῶν τὸν ἠσφαλισμένον εἰσφορῶν ἐντὸς διμήνου ἀπὸ τῆς ἡμέρας τῆς καταβολῆς τοῦ μισθοῦ ὁ ἠσφαλισμένος ἀπολλάσσεται τῆς τοιαύτης καταβολῆς βαρυνούσης τὸν ἐργοδότην», οὐδεμία νομική ἀλληλοεξάρτησις ὑφίσταται μεταξὺ τῆς ὑποχρεώσεως τοῦ ἐργοδότου ὅπως παρακρατῇ τὰς βαρυνούσας τὸν ἠσφαλισμένον εἰσφορὰς καὶ τοῦ δικαιώματος τούτου πρὸς ἀναγνώρισιν τῶν πραγματοποιηθεισῶν ὑπ' αὐτοῦ ἐν ἀσφαλίσει ἡμερῶν ἐργασίας.

Κατὰ ταῦτα ἡ προσβαλλομένη πρᾶξις τυγχάνει ἀκυρωτέα.

§ 3. Διαδοχικὴ ἀσφάλισις εἰς πλείονας τοῦ ἑνὸς Ὀργανισμοὺς Κοινωνικῆς Ἀσφαλίσεως κατὰ Ν.Δ. 4202)1961

Ὑπολογισμὸς ἀπὸ τῆς ἐνάρξεως ἰσχύος τοῦ Ν.Δ. 4202)1961 ὁλοκλήρου τοῦ προδιανυθέντος εἰς ἄλλον Ἀσφαλιστικὸν Ὀργανισμὸν χρόνου ἀσφαλίσεως, ἀσχέτως πρὸς τὸ ἐὰν ὁ Ὀργανισμὸς οὗτος διατηρῆται ἐν ζωῇ ἢ συνεχωνεύθη πρὸς ἐκεῖνον, εἰς ὃν ἐπῆλθεν τὸ ἀσφαλιστικὸν γεγονὸς καὶ ἀνεξαρτήτως ἂν ἡ συνταξιοδότησις ἐγένετο λόγῳ γήρατος, ἀτυχήματος, ἐπαγγελματικῆς ἀσθενείας ἢ ἀνικανότητος.—Μόνη ἐξαίρεσις.—Συγχώνευσις Ταμείου Καπνεργατῶν εἰς τὸ Ι.Κ.Α.

Ἀρείου Πάγου 276)1965, Τμ. Β'

Προεδρεύων ὁ Ἀντιπρόεδρος κ. *Κ. Σοῦρλος*
Εἰσηγητὴς ὁ Ἀρεοπαγίτης κ. *Κ. Παπαϊωάννου*
Δικηγόροι οἱ κ.κ. Κ. Νικολόπουλος, Φ. Καραγιάννης

Κατὰ μὲν τὴν παράγραφον 1 τοῦ ἄρθρου 2 τοῦ ν.δ. 4202)19.9.1961 «περὶ διατηρήσεως τῶν ἐκ τῆς κοινωνικῆς ἀσφαλίσεως δικαιωμάτων εἰς περιπτώσεις μεταβολῆς ἀσφαλιστικοῦ φορέως» πρόσωπα, ὑπαχθέντα διαδοχικῶς εἰς τὴν ἀσφάλισιν πλειόνων τοῦ ἑνὸς Ὀργανισμῶν Κοινωνικῆς Ἀσφαλίσεως, δικαιοῦνται συντάξεως παρὰ τοῦ τελευταίου Ὀργανισμοῦ, παρ' ᾧ ἐτύγχανον ἠσφαλισμένα κατὰ τὸν χρόνον τῆς ἐπελεύσεως τοῦ ἀσφαλιστικοῦ γεγονότος, τοῦ παρέχοντος δικαίωμα εἰς σύνταξιν (γῆρας, ἀτύχημα, ἐπαγγελματικὴ ἀσθένεια, ἀνικανότης), συμφώνως πρὸς τὰς διατάξεις τῆς διεπούσης τοῦτον νομοθεσίας καὶ ὑπὸ τὸν ὅρον τῆς πραγματοποιήσεως 500 τοὐλάχιστον ἡμερῶν ἐργασίας κατὰ τὴν τελευταίαν πεντοετίαν ἐν τῇ ἀσφαλίσει τοῦ Ὀργανισμοῦ τούτου, κατὰ δὲ τὴν παράγραφον 2 τοῦ αὐτοῦ ἄρθρου ἅπας ὁ διανυθεὶς διαδοχικῶς χρόνος ἀσφαλίσεως εἰς τοὺς ὡς ἄνω Ὀργανισμοὺς συνυπολογίζεται ἐνιαίως ὡς χρόνος πραγματικῆς ἀσφαλίσεως παρὰ τῷ τελευταίῳ Ὀργανισμῷ τόσον διὰ τὴν θεμελίωσιν τοῦ δικαιώματος εἰς σύνταξιν, ὅσον καὶ διὰ τὸν καθορισμὸν τοῦ ποσοῦ τῆς συντάξεως.

Ἐκ τῶν διατάξεων τούτων καθίσταται σαφές, ὅτι ἀπὸ τῆς ἐνάρξεως τῆς ἰσχύος τοῦ ν.δ. τούτου, ἤτοι ἀπὸ 1.10.1961, ὁ προδιανυθεὶς εἰς ἄλλον Ἀσφαλιστικὸν Ὀργανισμὸν χρόνος ἀσφαλίσεως ὑπολογίζεται ὁλόκληρος κατὰ τὰ ἀνωτέρω, ἀσχέτως πρὸς τὸ ἐὰν ὁ Ὀργανισμὸς οὗτος διατηρῆται ἐν ζωῇ ἢ συνεχωνεύθη πρὸς ἐκεῖνον, εἰς ὃν ἐπῆλθε τὸ ἀσφαλιστικὸν γεγονὸς καὶ ἀνεξαρτήτως ἂν ἡ συνταξιοδότησις ἐγένετο λόγῳ γήρατος, ἀτυχήματος, ἐπαγγελματικῆς ἀσθενείας ἢ ἀνικανότητος, τοῦ νόμου οὐδεμίαν ὡς πρὸς ταῦτα ποιουμένου διάκρισιν. Ἀντιθέτως τὸ ἄρθρον 3 § 1 τοῦ ὡς εἴρηται ν.δ. ἐξαιρεῖ ἐκ τοῦ ἐν λόγῳ συνυπολογισμοῦ μόνον τὸν χρόνον ἀσφαλίσεως, δι' ὃν ἐγένετο ἐπιστροφὴ ἢ χορήγησις ἐφ' ἅπαξ παροχῆς ἢ ὁ ὁποῖος ἀπετέλεσε προϋπόθεσιν ἀπονομῆς χορηγηθείσης καὶ λαμβανομένης συντάξεως. Τὴν ὀρθὴν ταύτην ἑρμηνείαν ἐπιβεβαιοῖ καὶ τὸ ἄρθρον 11 § 2 τοῦ ν.δ. τούτου καθ' ὅσον κατήργησε ρητῶς οὐ μόνον τὸ ἄρθρον 51 § 2 τοῦ ἀ.ν. 1846)1951, καθ' ὃ ὁ συνυπολογισμὸς τῶν παρ' ἑτέροις Ὀργανισμοῖς κυρίας ἀσφαλίσεως πραγματοποιηθεισῶν ἡμερῶν ἐργασίας ἀποκλείεται «ὁσάκις κατὰ τὴν διακοπὴν τῆς ἀσφαλίσεως παρά τινι Ὀργανισμῷ, εἰς ὃν ὑπήχθη ὁ ἠσφαλισμένος, πρὸ τῆς ὑπαγωγῆς του εἰς τὴν ἀσφάλισιν τοῦ τελευταίου... ἔτυχεν ἐφ' ἅπαξ παροχῆς ἢ ἐπιστροφῆς εἰσφορῶν ἢ συντάξεως παρὰ τούτου καὶ ἐφ' ὅσον ἐξακολουθεῖ λαμβάνων ταύτην», ἀλλὰ «καὶ πᾶσαν ἑτέραν εἰδικὴν ἢ γενικὴν διάταξιν, ἀντικειμένην εἰς τὸ ν.δ. τοῦτο». Εἰς τὴν τελευταίαν ταύτην κατάργησιν περιλαμβάνεται, κατ' ἀνάγκην, καὶ ἡ εἰδικὴ διάταξις τοῦ ἄρθρου 11 § 2 τοῦ ν.δ. 4104)1960, ἥτις ἐπιτρέπουσα εἰς τοὺς δικαιωθέντας ἐφ' ἅπαξ ὁποζημιώσεως ἠσφαλισμένους τοῦ συγχωνευθέντος εἰς τὸ Ι.Κ.Α. Ταμείου Ἀσφαλίσεως Καπνεργατῶν διὰ 2.699 τὸ πολὺ ἡμέρας ἐργασίας, συμφώνως πρὸς τὴν παράγραφον 4 τοῦ ἄρθρου 4 τοῦ νόμου 2348)1953 ἢ κατὰ τὸ ἄρθρον 1 τοῦ ν.δ. 2519)1953, ὅπως συνυπολογίσωσι τὰς τυχὸν ἐπὶ πλέον τούτων πραγματοποιηθείσας πρὸ τῆς συγχωνεύσεως ἡμέρας ἐργασίας, ἀλλὰ μόνον διὰ τὴν θεμελίωσιν δικαιώματος συντάξεως γήρατος ἐκ τοῦ Ι.Κ.Α., προφανῶς ἀντίκειται εἰς τὰς προπαρατεθείσας διατάξεις τοῦ ν.δ. 4202)1961, μὴ περιλαμ-

ΓΝΩΜΟΔΟΤΗΣΕΙΣ ΝΟΜΙΚΟΥ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΥ ΤΟΥ ΚΡΑΤΟΥΣ

ΑΔΕΙΑΙ ΜΙΣΘΩΤΩΝ

Αποδοχαί άδείας άρτεργατών

Περίληψις ερωτήματος (Υπουργείου Εργασίας: Εάν οι άρτοποιοί κατά την χορήγησιν της έτησίας κανονικής μετ' αποδοχών άδείας εις τους παρ' αύτοις απασχολουμένους άρτεργάτας υποχρεούνται να συνυπολογίζουν εις τας αποδοχάς ταύτας και το εξ 25ο)ο ποσοστόν, όπερ δικαιούνται οι εργαζόμενοι επί των εισπραττομένων ψηφιακών δικαιωμάτων εξ άρτοσκευασμάτων κλπ.

Νομικού Συμβουλίου Κράτους, Τμ. Γ'

Γνωμοδότησις 242)1965

Προεδρεύων ο Νομικός Σύμβουλος κ. *Κ. Ρουμπάνης*

Εισηγητής ο Πάρεδρος κ. *Δ. Λιακατάς*

Λοιπά μέλη: Οι κ.κ. Α. Μαλαγαρδής, Π. Σοφιανόπουλος, Κ. Κωνσταντινίδης, Α. Τομαράς, Νομικοί Σύμβουλοι, Π. Κορδογιαννόπουλος, Ι. Ματαράγκας, Γ. Αντωνόπουλος, Πάρεδροι

Επί του πρόσθεν ερωτήματος το Νομικόν Συμβούλιον εγνωμοδότησεν ως ακολούθως:

Διά των άρθρων 1 και 2 του ά.ν. 539)1945 «περί χορηγήσεως κατ' έτος εις τους μισθωτούς αδειών μετ' αποδοχών» και των άρθρων 2 και 3 της υπ' αριθ. 52 Διεθνούς συμβάσεως εργασίας, κυρωθείσης διά του νόμου 2051)1952 «περί κυρώσεως της υπ' αριθ. 52 Διεθνούς συμβάσεως εργασίας περί κανονικών κατ' έτος αδειών μετ' αποδοχών κλπ.» υπεχρεώθησαν αι επιχειρήσεις ή εργασίαι, αι ασκούμεναι επί κέρδει κλπ. και υπό τας εν αύτοις εξαιρέσεις και προϋποθέσεις, όπως κατ' έτος χορηγώσιν εις τους υπ' αύτων απασχολουμένους μισθωτούς άδειαν μετ' αποδοχών και διά σύνολον ημερών, ως εν τοις προδιαληφθείσι άρθροις καθορίζεται, εις τας διατάξεις ταύτας εκρίθη ήδη, ότι υπάγονται και οι άρτεργάται και επομένως ούτοι δικαιούνται κατ' έτος κανονικής άδείας, μετ' αποδοχών, ο τρόπος όμως χορηγήσεως της περί ού ο λόγος άδείας εις τους εργαζομένους τούτους μισθωτούς και το σύνολον των ημερών άδείας, ών δικαιούνται ούτοι, εφ' όσον εργάζονται εις αρτοποιεία της τέως Διοικήσεως Πρωτευούσης, καθωρίσθη διά της υπ' αριθ. 798)22.8.1950 Πράξεως Υπουργικού Συμβουλίου, κυρωθείσης διά του άρθρου 1 του ν. 2137)1952, και του άρθρου 5 του ν.δ. 4020)1959.

Οι άρτεργάται κατά το άρθρον 3 του ν.δ. 3089)1954 «περί κλπ.» αμείβονται αναλόγως προς τας υπ' αύτων κατεργαζομένας ποσότητας αλεύρων, εν πάση δε περιπτώσει, κατά τα ήδη κριθέντα υπό του Α.Π. (αριθ. αποφάσεως 659)1958, Δ.Ε.Ν. σελ. 950 (*), δεν δύναται το ημερομίσθιον αύτων να είναι κατώτερον του ημερομισθίου ανειδικεύτου εργάτου, το καθοριζόμενον υπό των συνδεδυασμένων διατάξεων του άρθρου 1 § 1 και άρθρου 4 της υπ' αριθ. 28050)1954 αποφάσεως Υπουργού Εργασίας (Δ.Ε.Ν. 1951, σελ. 902) (**), διό την εξεύρεσιν των αποδοχών, ών δικαιούνται (οι άρτεργάται) κατά την διάρκειαν της έτησίας κανονικής άδείας έχουν εφαρμογήν αι παράγραφοι 2 και 3 του άρθρου 3 του ά.ν. 539)1945 και επομένως θά λάβουν το πολλαπλάσιον των κατά μέσον όρον επί εν τρίμη-

---

βανούσας τοιαύτην διαστολήν ή περιερισμόν. Αν ο νομοθέτης ήθελε την διατήρησιν της ειδικής ταύτης ή οισοδήποτε άλλης αντιτιθεμένης εις τον νέον νόμον και επομένως και του άρθρου 5 § 6 του ν.δ. 2518)1953, ασφαλώς θά εξήρει της εφαρμογής αύτου τα συγχωνευθέντα εις το Ι.Κ.Α. Ασφαλιστικά Ταμεία, ως εξήρεσε διά του άρθρου 3 § 3 το Ν.Α.Τ., ή τουλάχιστον εν θά περιελάμβανεν εις την γενομένην κατά τα ανωτέρω ρητήν κατάργησιν και τας αντικειμένας εις τον νόμον ειδικάς διατάξεις. Ειρήσθω ότι, ως προκύπτει από το άρθρον 5 § 6 του ά.ν. 1846)1951, ο καθιερωθείς ως άνω συνυπολογισμός απετέλει τον κανόνα και διά το προ του ν.δ. 4202)1961 ισχύον νομικόν καθεστώς. Όθεν, ταύτα δεξάμενον και το δικάσαν Εφετείον και μετά ταύτα απορρίψαν την τα εναντία υποστηρίζουσαν έφεσιν κατά της δι' αποφάσεως απαιτήσεως πρωτοδίκου αποφάσεως, ορθώς ήρμήνευσε και εφήρμοσε τας προμνησθείσας ουσιαστικάς διατάξεις, ο δε περί του εναντίου μοναδικός λόγος του αναιρετηρίου είναι άβάσιμος και απορριπτέος (*).

(*) Επεκυρώθη ή υπ' αριθ. 1358)1964 απόφασις του Εφετείου Αθηνών.

(*) ΕΕΔ 17, 1134 και λοιπή νομολογία εν ΕΕΔ 16, 938.

(**) ΕΕΔ 14, 52, 100.

νον πρὸ τῆς χορηγήσεως τῆς ἀδείας ἡμερησίων ἀποδοχῶν αὐτῶν ἐπὶ τὸν ἀριθμὸν τῶν ἐργασίμων ἡμερῶν, αἱ ὁποῖαι περιλαμβάνονται εἰς τὴν χορηγηθεῖσαν αὐτῷ ἄδειαν. Ἐν τῇ ἐννοίᾳ δὲ τῶν ἀποδοχῶν περιλαμβάνονται αἱ παντὸς εἴδους πρόσθετοι ἢ συμπληρωματικαὶ τακτικαὶ παροχαὶ (ἀντίτιμον τροφῆς καὶ ἐπιδόματα κλπ.), πλὴν τῆς τυχὸν παρεχομένης κατοικίας. Πρόσθετοι δὲ ἢ συμπληρωματικαὶ τακτικαὶ παροχαὶ θεωροῦνται καὶ εἶναι καὶ τὸ λαμβανόμενον ὑπὸ τῶν μισθωτῶν τούτων ποσοστὸν 25 ο/ο ἐπὶ τῶν εἰσπραττομένων ψηστικῶν δικαιωμάτων ὑπὸ τῶν ἀρτοποιῶν, ἐφ' ὅσον ἐκάστοτε οὗτοι ἀσχολοῦνται μὲ τὴν ἔψησιν φαγητῶν καὶ λοιπῶν εἰδῶν (πλὴν τοῦ ἄρτου τῆς ἐπιχειρήσεως τοῦ ἀρτοποιείου) εἰς τὰ ἀρτοποιεῖα κατ' ἐφαρμογὴν τοῦ ἄρθρου 3 τῆς ὑπ' ἀριθ. 118420)1350 τῆς 3.2.1955 ἀγορανομικῆς διατάξεως (Φ.Ε.Κ. 24.3.1955), εἶναι δὲ ὑπολογίσιμον καὶ τὸ ποσοστὸν τοῦτο 25 ο/ο τῶν ψηστικῶν κλπ., ἐφ' ὅσον ἀσχολοῦνται καὶ μὲ τὴν ἐργασίαν ταύτην οἱ ἀρτεργάται διὰ τὴν ἐξεύρεσιν τοῦ μέσου ὅρου τῶν ἀποδοχῶν, ὃν δικαιοῦνται νὰ λαμβάνωσι κατὰ τὰς ἐργασίμους ἡμέρας τῆς ἀδείας των λόγῳ τῆς εὐρύτητος, μεθ' ἧς ἐξεφράσθη ὁ Νομοθέτης εἰς τὴν παράγραφον 3 τοῦ ἄρθρου 3 τοῦ ἀ.ν. 539)1945, διότι ἐξήρεσε μόνον ὡς μὴ ὑπολογίσιμον τὸ ἀντίτιμον τῆς κατοικίας.

ΘΥΡΩΡΟΙ ΠΟΛΥΚΑΤΟΙΚΙΩΝ

Ἀναπλήρωσις θυρωροῦ πολυκατοικίας

Περίληψις ἐρωτήματος (Ὑπουργείου Ἐργασίας): Περὶ τῆς εὐθύνης τῶν ἰδιοκτητῶν πολυκατοικίας δι' ἀτύχημα, ἐπερχόμενον εἰς τὸν ἀναπληρωτὴν τοῦ θυρωροῦ πολυκατοικίας.

Νομικοῦ Συμβούλου Κράτους παρὰ τῷ Ὑπουργείῳ Ἐργασίας

Γνωμοδότησις 3)1965

Γνωμοδοτῶν ὁ Νομικὸς Σύμβουλος κ. *Δθ. Τομαρᾶς*

Κατὰ τὸν 12ον γενικὸν ὅρον τῆς ἐγκριθείσης καὶ διαμορφωθείσης ὑπὸ τῆς ὑπ' ἀριθ. 27625)5486)9.9.1958 ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας (Β' 133) ὑπ' ἀριθ. 6)1958 ἀποφάσεως τοῦ Δ.Δ.Δ.Δ. Ἀθηνῶν «περὶ τῶν ὅρων ἀμοιβῆς καὶ ἐργασίας τῶν θυρωρῶν πολυκατοικιῶν καὶ μεγάρων Ἀθηνῶν - Πειραιῶς - Περιχώρων»(*) ὁ θυρωρὸς δικαιοῦται νὰ ἀπουσιάζῃ ἐκ τῆς θέσεώς του ἐκτάκτως καὶ διὰ δεδικαιολογημένην αἰτίαν, ἀναπληρούμενος κατὰ τὴν ὥραν τῆς ἀπουσίας του παρὰ τοῦ βοηθοῦ ἢ τῆς συζύγου του ἢ παρὰ προσώπου τῆς ἐμπιστοσύνης του καὶ ὑπὸ πλήρη εὐθύνην τούτου.

Διὰ τῆς διατάξεως ταύτης καθιεροῦται ρητῶς ἐπιτρεπομένη ὑποκατάστασις εἰς τὸ πρόσωπον τοῦ ἐκμισθωτοῦ, ὅστις κατ' ἀρχὴν καὶ τὸν προκύπτοντα ἐκ τοῦ ἄρθρου 651 Α.Κ. ἑρμηνευτικὸν κανόνα ὑπέχει ὑποχρέωσιν αὐτοπροσώπου ἐκπληρώσεως τῆς ἐκ τῆς συμβάσεως ἐργασίας ὑποχρεώσεώς του ὡς ἐκ τοῦ προσωπικοῦ χαρακτῆρος τοῦ δημιουργουμένου ἐνοχικοῦ δεσμοῦ, ἀλλὰ ἡ ὑποκατάστασις αὕτη ἐν προκειμένῳ τελεῖ ὑπὸ τὸν ὅρον τῆς ἀντιμετωπίσεως ἐκτάκτως ἐμφανισθείσης καὶ ἐκ δεδικαιολογημένης αἰτίας προκυψάσης ἀνάγκης τοῦ ἐκμισθωτοῦ, ὅτε καὶ μόνον δὲν μεταβάλλεται ἡ μεταξὺ ἐκμισθωτοῦ καὶ μισθωτοῦ τῆς ἐργασίας σχέσις κατὰ τὰ ὑποκείμενα ἢ τὸ ἀντικείμενον αὐτῆς καὶ λειτουργεῖ κατὰ πάντα ἡ ἄνω διάταξις τῆς διαιτητικῆς ἀποφάσεως.

Ἐὰν ὅμως ἡ ἀντικατάστασις τοῦ ἐκμισθωτοῦ τῆς ἐργασίας εἶναι ὁριστικὴ καὶ συνεχὴς καὶ ὁ μισθωτὴς ἀποδέχεται τὴν ἐργασίαν τοῦ ὑποκαταστάτου, ἡ ἀρχικὴ μίσθωσις ἐργασίας λύεται ὁριστικῶς ἀμοιβαίᾳ συνεναίσει καὶ συνάπτεται σιωπηρῶς νέα σύμβασις μεταξὺ μισθωτοῦ καὶ ὑποκαταστάτου τοῦ ἀρχικοῦ ἐκμισθωτοῦ τῆς ἐργασίας (*Ι. Καποδίστριας*, ΕρμΑΚ ὑπ' ἄρθρον 651, ἀριθ. 13 ἐπ.).

Τοιαύτη περίπτωσις ὑπόκειται καὶ ἐνταῦθα, ἔνθα ἡ προσληφθεῖσα θυρωρὸς τῆς πολυκατοικίας ἐλάχιστα ἀσχολεῖται μὲ τὴν ἐπιβαλλομένην ἐκ τῆς συμβάσεως ἐργασίαν, ἀναπληρουμένη συνεχῶς καὶ κατὰ μέγα μέρος τοῦ ἡμερησίου ὡραρίου καὶ τῶν καθηκόντων της ὑπὸ τοῦ συζύγου της κατ' ἀνοχὴν καὶ παραδοχὴν τῶν ἰδιοκτητῶν τῆς πολυκατοικίας καὶ συνεπῶς ἔχει ἐπέλθει σιωπηρῶς ἀλλοίωσις τῆς σχέσεως ἐν τῷ προσώπῳ τοῦ ἐκμισθωτοῦ τῆς ἐργασίας, ὁδηγουμένης οὕτω τῆς σχέσεως ταύτης εἰς τὸ σχῆμα τῆς ὡς ἐκμισθωτοῦ θεωρήσεως τοῦ συζύγου τῆς ἀρχικῶς προσληφθείσης θυρωροῦ καὶ ὡς ἀναπληρωτρίας τούτου θεωρήσεως πλέον τῆς συζύγου του, μὲ ἅπασας τὰς ἐντεῦθεν προκυπτούσας συνεπείας ὡς πρὸς τὴν ἔναντι τοῦ νέου ἐκμισθωτοῦ τῆς ἐργασίας ὑποχρέωσιν καὶ εὐθύνην τῶν ἰδιοκτητῶν τῆς πολυκατοικίας.

(*) ΕΕΔ 17, 606.

ΣΤΟΙΧΕΙΑ ΕΡΓΑΤΙΚΟΥ ΔΙΚΑΙΟΥ

ΚΥΡΟΣ ΔΙΑΤΑΞΕΩΣ ΠΕΡΙ ΠΑΡΟΧΗΣ ΕΠΙΔΟΜΑΤΟΣ ΠΡΟΣ ΜΙΣΘΩΤΟΥΣ

Ὑπὸ τῆς Συντάξεως

Διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 10)1964 διαιτητικῆς ἀποφάσεως, ἡ ὁποία ἐκηρύχθη ἐκτελεστὴ διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 33182)1993)1964 ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας (ΕΕΔ 23, 585) καὶ ἥτις, ἐπέχουσα θέσιν ἐθνικῆς γενικῆς συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας, κατὰ τὸ ἄρθρον 7 § 1 τοῦ νόμου 3239)1955, ἀφορᾷ τοὺς μισθωτοὺς ὅλης τῆς χώρας, ἀκόμη καὶ τοὺς μετὰ τοῦ Δημοσίου διὰ σχέσεως ἰδιωτικοῦ δικαίου συνδεομένους μισθωτούς (ἴδετε σημειώσεις μας ἐν ΕΕΔ 24, 624, Ἐγκ. Ὑπουργείου Ἐργασίας, ἐν ΕΕΔ 23, 815), καθωρίσθησαν τὰ νέα κατώτατα ὅρια μισθῶν καὶ ἡμερομισθίων, ὑποχρεωτικὰ διὰ τοὺς μὴ ὑπαγομένους εἰς εἰδικὰς συλλογικὰς συμβάσεις ἐργασίας ἐργατῶν καὶ ἰδιωτικῶν ὑπαλλήλων.

Συγχρόνως ὅμως διὰ τῆς αὐτῆς ἀποφάσεως καθιερώθη γενικῶς διὰ πάντα μισθωτὸν ἡ παροχὴ τοῦ ἐν αὐτῇ ὁριζομένου «ἐπιδόματος ἀδείας», τὸ ὁποῖον καταβάλλεται ὁμοῦ μετὰ τῶν ἀποδοχῶν ἀδείας τοῦ ἀ.ν. 539)1945, ὁλόκληρον διὰ τὸ τρέχον ἔτος 1965.

Ἡ παροχὴ αὕτη πρὸς τοὺς μισθωτοὺς ἀπετέλεσεν ἀντικείμενον ἀμφισβητήσεων ἂν νομίμως ἐπεβλήθη (ἴδετε σημειώσεις μας ἐν ΕΕΔ 24, 535) κατὰ τὴν ὑπὸ τοῦ νόμου 3239)1955 ἐξουσιοδότησιν πρὸς τὰ Διοικητικὰ Διαιτητικὰ Δικαστήρια, ἀλλ' ἐν τῷ μεταξὺ χρήσιμον εἶναι νὰ σημειωθοῦν τὰ ἑξῆς: Ἐπῆλθεν ὁ νόμος 4469)1965 «περὶ χορηγήσεως ἀποδοχῶν καὶ ἐπιδόματος ἀδείας εἰς ἐργατοτεχνίτας οἰκοδόμους» (ΕΕΔ 24, 689) ὁ ὁποῖος ρυθμίζει τὸ θέμα τῆς παροχῆς ἀποδοχῶν ἀδείας καὶ τοῦ ἐπιδόματος ἀδείας εἰ, τοὺς μισθωτοὺς τούτους καὶ ἀκόμη ὁ πρόσφατος καὶ οὗτος νόμος 4476)1965 «περὶ προσθέτου παρὰ τῷ Ι.Κ.Α. προαιρετικῆς ἀσφαλίσεως κλπ» (κατωτέρω, σελ. 746), εἰς τὸ ἄρθρον 4 τοῦ ὁποίου ὁρίζεται, ὅτι «τὰ δῶρα λόγῳ ἑορτῶν Χριστουγέννων καὶ Πάσχα, ὡς καὶ τὸ ἐπίδομα ἀδείας, ὑπόκεινται εἰς εἰσφορὰν αὐτοτελῶς κλπ».

Οὕτω καὶ ἐφ' ὅσον ἰσχύει ἡ ἀρχὴ ὅτι ἀποκτᾷ ὑποχρεωτικὴν ἰσχὺν πρᾶξις, ἡ ὁποία ἐξεδόθη ἄνευ νομοθετικῆς ἐξουσιοδοτήσεως, τοῦ νόμου προϋποθέτοντος τὴν ἰσχύν της (Σ.Ε. 80)1930, Γενικὰ Εὑρετήρια Νομολογίας Ζαχαροπούλου, λέξ. Νόμος, ἀρ.θ. 282), ἀκολουθεῖ, ὅτι ἡ παροχὴ αὕτη «τοῦ ἐπιδόματος ἀδείας» νομοθετικῶς ἐκυρώθη.

Ἡ ἀνωτέρω ὑπ' ἀριθ. 10)1964 διαιτητικὴ ἀπόφασις ἔχει, κατὰ τὸ ἄρθρον 4 § 1 ἐδάφ. 1 τοῦ νόμου 3239)1955 (ΕΕΔ 17, 207 ἐπ.), καταγγελθῆ ὑπὸ τῆς Γενικῆς Συνομοσπονδίας Ἐργατῶν Ἑλλάδος, ἀλλὰ διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 114886)9670) 1964 ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας (ΕΕΔ 24, 56) ἀνεστάλη ἀρχικῶς ἐπὶ τετράμηνον χρονικὸν διάστημα, ἤτοι μέχρις 26.4.1965, ἡ ἐπέλευσις τῶν ἐννόμων ἀποτελεσμάτων τῆς καταγγελίας ταύτης καὶ διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 39393)2765)1965 νεωτέρας ἀποφάσεως τοῦ αὐτοῦ Ὑπουργοῦ ἀνεστάλη ἐπίσης ἐπὶ τετράμηνον εἰσέτι χρονικὸν διάστημα, ἤτοι μέχρις 26 Λογούστου 1965.

Τοῦτο ἐγένετο κατ' ἐφαρμογὴν τοῦ ἄρθρου 4 § 3 τοῦ νόμου 3239)1955, κατὰ τὸ ὁποῖον δι' ἀποφάσεων τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας, ἐκδιδομένων μετὰ γνώμην τοῦ ἐν ἄρθρῳ 26 Συμβουλίου καὶ δημοσιευομένων διὰ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως, δύναται νὰ ἀναστέλληται ἡ ἐπέλευσις τῶν ἐννόμων ἀποτελεσμάτων τῆς καταγγελίας συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας (πρὸς τὴν ὁποίαν ἐξομοιοῦται καὶ ἡ διαιτητικὴ ἀπόφασις) ἐπὶ χρόνον, μὴ δυνάμενον ἐν τῷ συνόλῳ του νὰ ὑπερβῇ τοὺς 12 μῆνας ἀπὸ τῆς ἐνάρξεως ἰσχύος τῆς καταγγελίας, δηλαδὴ κατὰ τὸ ἄρθρον 4 § 1 ἐδάφ. 1 τοῦ νόμου 3239)1955 μετὰ δύο μῆνας ἀπὸ τῆς ἡμέρας τῆς κοινοποιήσεως τῆς περὶ καταγγελίας δηλώσεως εἰς τὸ Ὑπουργεῖον Ἐργασίας (ἴδετε καὶ γνωμοδότησιν Νομικοῦ Συμβουλίου Κράτους 906) 1958, ΕΕΔ 17, 1029).

Εἰς τὴν περίπτωσιν ἡ κοινοποίησις τῆς δηλώσεως καταγγελίας ἐγένετο τὴν 26.10.1964 (ἴδετε τὴν ἀνωτέρω ὑπ' ἀριθ. 114886)9670)1965 ἀπόφασιν τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας), τὰ ἔννομα ἀποτελέσματα αὐτῆς ἤρχισαν ἀπὸ 27.10.1964 (αἱ προθεσμίαι τοῦ Διοικητικοῦ Δικαίου ὑπολογίζονται καὶ αὐταὶ κατ' ἄρθρον 240 ἐπ. Α.Κ., Ἠλ. Κυριακοπούλου, Διοικητ. Δίκαιον, Α' Εἰσαγωγή, σελ. 138), ἀπὸ τῆς χρονολογίας δὲ ταύτης ἄρχεται ἡ ἀναστολὴ τῶν ἐννόμων ἀποτελεσμάτων τῆς καταγγελίας, ἡ ὁποία διετάχθη διὰ τῶν ἀνωτέρω ἀποφάσεων τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας, μὲ δικαίωμα τοῦ Ὑπουργοῦ νὰ διατάξῃ τὴν ἀναστολὴν καὶ ἐπὶ 4 ἀκόμη μῆνας (μέχρι 13), χωρὶς βεβαίως νὰ ἀποκλείεται ἡ διαρκοῦντος τοῦ χρόνου τῆς ἀναστολῆς σύναψις νέας συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας ἢ ἔκδοσις διαιτητικῆς ἀποφάσεως (ἀπόφ. 3)1961 Δ.Δ.Δ.Δ. Ἀθηνῶν, ΕΕΔ 20, 515).

Ἀλλὰ καὶ ἂν συνέβαινεν ὁ Ὑπουργὸς τῆς Ἐργασίας νὰ μὴ ἐκδώσῃ περαιτέρω ἀπόφασιν περὶ ἄλλης ἀναστολῆς (πρᾶγμα ἀπίθανον λόγῳ τῆς μεγίστης σημασίας τῆς διαιτητικῆς αὐτῆς ἀποφάσεως) θὰ ἐπροστατεύοντο δι' αὐτῆς αἱ ὑπηρετοῦντες κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς ἰσχύος της μισθωτοὶ διὰ τῆς καλυπτομένης ἐν τῇ ἐπιστήμῃ μετενεργείας τῆς συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας (ἄρθρον 19 § 2 νόμου 3239)1955). (Ἴδετε σημειώσεις μας ἐν ΕΕΔ 23, 1007, ἔνθα καὶ νομολογία τοῦ Α.Π.).

ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΚΑΙ ΑΣΦΑΛΙΣΤΙΚΗ ΝΟΜΟΘΕΣΙΑ

ΝΟΜΟΙ

4476)1965 ΝΟΜΟΣ

Περί προσθέτου παρά τῷ Ι.Κ.Α. προαιρετικῆς ἀσφαλίσεως καί ἄλλων τινῶν μεταρρυθμίσεων τῆς περί Ι.Κ.Α. νομοθεσίας.

(Ε.Κ. τ. Α' φ. 103 τῆς 31 Μαΐου 1965)

Ψηφισάμενοι ὁμοφώνως μετά τῆς Βουλῆς, ἀποφασίζομεν καί διατάσσομεν:

Ἄρθρον 1

1. Συνιστᾶται παρά τῷ Ι.Κ.Α. ἴδιος Λογαριασμός προαιρετικῆς ἀσφαλίσεως τῶν παρ' αὐτῷ ἠσφαλισμένων διά τόν κλάδον ἀναπηρίας, γήρατος καί θανάτου, ὑπό τόν τίτλον «Λογαριασμός Προσθέτου Ἀσφαλίσεως».

Σκοπός τοῦ διά τοῦ παρόντος συνιστωμένου Λογαριασμοῦ εἶναι ἡ χορήγησις συμπληρωματικῆς ἤ καί αὐτοτελοῦς συντάξεως ἤ ἡ ἀπονομή τῆς ἐκ τῆς ὑποχρεωτικῆς ἀσφαλίσεως εἰς τό Ι.Κ.Α. συντάξεως πρό τῆς συμπληρώσεως τοῦ ἐν παραγράφοις 1 καί 1α τοῦ ἄρθρου 28 ἀ.ν. 1846)1951, ὡς ἐτροποποιήθη μεταγενεστέρως, ὁρίου ἡλικίας.

Διά Κανονισμοῦ θέλουν καθορισθῆ, βάσει ἀναλογιστικῆς μελέτης, αἱ καταβλητέαι ἀσφαλιστικαί εἰσφοραί, αἱ χορηγητέαι πρόσθετοι παροχαί, ὡς καί τό μειωμένον ὅριον ἡλικίας. Διά τοῦ αὐτοῦ Κανονισμοῦ ὁρισθήσεται πᾶσα σχετική λεπτομέρεια διά τήν ἐφαρμογήν τῆς διά τοῦ παρόντος ἄρθρου θεσπιζομένης προσθέτου ἀσφαλίσεως, βάσει πάντως τῶν ὑπό τῶν ἀκολούθων διατάξεων τιθεμένων ὅρων καί προϋποθέσεων:

2. Δικαίωμα προσθέτου ἀσφαλίσεως ἔχει πᾶς ἠσφαλισμένος εἰς τό Ι.Κ.Α. Τό δικαίωμα προσθέτου ἀσφαλίσεως κέκτηται ὁ ἐνδιαφερόμενος καί μετά τήν διακοπήν τῆς ὑποχρεωτικῆς ἀσφαλίσεως ἤ τῆς τυχόν κατά τό ἄρθρον 41 τοῦ ἀ.ν. 1846)1951 προαιρετικῆς τοιαύτης ἐντός ἔτους ἀπό τῆς διακοπῆς ταύτης.

3. Διά συμβάσεως, συναπτομένης μεταξύ Ι.Κ.Α. καί ἐργοδότου, δύναται νά ἀναλαμβάνεται ὑπό τοῦ τελευταίου ἡ ὑποχρέωσις καταβολῆς εἰσφορῶν προσθέτου ἀσφαλίσεως διά τούς παρ' αὐτῷ ἀπασχολουμένους ἠσφαλισμένους. Προκειμένου περί τοῦ Δημοσίου, τῶν Νομικῶν Προσώπων Δημοσίου Δικαίου καί τῶν Ὀργανισμῶν Κοινῆς Ὠφελείας ἡ τοιαύτη ὑποχρέωσις δέν δύναται νά ἀναλαμβάνεται ἄνευ εἰδικῆς διατάξεως Νόμου.

Ἡ καταβλητέα εἰσφορά ὁρίζεται εἰς πάγιον κατά μῆνα ποσόν δι' ἑκάστην τῶν διά τοῦ Κανονισμοῦ ὁρισθησομένων ἀσφαλιστικῶν κλάσεων προσθέτου ἀσφαλίσεως, ἀνεξαρτήτως τῶν ἰσχυουσῶν διά τήν ὑποχρεωτικήν ἀσφάλισιν τοιούτων.

Ὁ ἠσφαλισμένος δύναται νά ἐπιλέξῃ τήν ἀσφαλιστικήν κλάσιν, βάσει τῆς ὁποίας θά καταβάλλῃ τήν εἰσφοράν, ἡ καί νά μεταβάλλῃ ταύτην.

4. Διά τήν χορήγησιν τῶν παροχῶν προσθέτου ἀσφαλίσεως ἀρκεῖ ἡ ἐπαλήθευσις ἑνός τῶν κατά τό ἄρθρον 28 ἀ.ν. 1846)1951, ὡς ἐτροποποιήθη μεταγενεστέρως, ἀσφαλιστικῶν κινδύνων γήρατος, ἀναπηρίας καί θανάτου, μή ἀπαιτουμένων τῶν ἐν τῷ αὐτῷ ἄρθρῳ ὁριζομένων χρονικῶν προϋποθέσεων καί ἀνεξαρτήτως τῆς ὑπάρξεως ἤ μή δικαιώματος συντάξεως λόγῳ τῆς ὑποχρεωτικῆς ἀσφαλίσεως.

Εἰς ἣν περίπτωσιν ἡ πρόσθετος ἀσφάλισις ἀφορᾷ τήν χορήγησιν συντάξεως πρό τῆς συμπληρώσεως τοῦ κατά τάς οἰκείας διατάξεις ἰσχύοντος ὁρίου ἡλικίας, ἀρκεῖ ἡ συμπλήρωσις τοῦ κατά τόν Κανονισμόν ὁρισθησομένου ὁρίου ἡλικίας.

5. Ἡ χορηγητέα βάσει τῆς κατά τά ἀνωτέρω προσθέτου ἀσφαλίσεως σύνταξις ὑπολογίζεται λαμβανομένων ὑπ' ὄψιν ἀφ' ἑνός τῆς ἀσφαλιστικῆς κλάσεως, βάσει τῆς ὁποίας κατεβλήθησαν εἰσφοραί, καί ἀφ' ἑτέρου τῆς ἡλικίας τοῦ ἠσφαλισμένου κατά τόν χρόνον καταβολῆς ταύτης.

Πρός τόν σκοπόν τοῦτον ὁρίζονται ὁμάδες ἡλικίας, καθοριζομένου ποσοστοῦ ἐπί τῶν ἐτησίων εἰσφορῶν, ὑψηλοτέρου διά τάς νεωτέρας ἡλικίας καί χαμηλοτέρου διά τάς μεγαλυτέρας.

Τό ἐτήσιον ποσόν τῆς συντάξεως ἀποτελεῖται ἀπό τό ἄθροισμα τῶν κατά τά ἀνωτέρω ὁριζομένων ποσοστῶν ἐπί τῆς καθ' ἕκαστον ἔτος εἰσφορᾶς τοῦ ἠσφαλισμένου.

6. Εἰς ἣν περίπτωσιν ὁ δικαιοῦχος λόγῳ προσθέτου ἀσφαλίσεως δέν πληροῖ τάς κατά νόμον χρονικάς προϋποθέσεις διά τήν ἀπονομήν συντάξεως ἐκ τῆς ὑποχρεωτικῆς ἀσφαλίσεως δύναται νά ζητήσῃ, ὅπως καταβληθῇ εἰς αὐτόν, ἀντί τῆς κατά τό παρόν ἄρθρον μηνιαίας παροχῆς, ἐφ' ἅπαξ ποσόν ἀνάλογον πρός τήν ἀξίαν τῶν χορηγητέων παροχῶν.

7. Εἰσφοραί προσθέτου ἀσφαλίσεως καταβαλλόμεναι μετά τήν ἐπέλευσιν τῆς ἀναπηρίας ὑπολογίζονται μόνον εἰς τάς περιπτώσεις γήρατος καί θανάτου.

Ἄρθρον 2

1. Τό ὑπό στοιχεῖον α' ἔδαφιον τῆς παραγράφου 1 τοῦ ἄρθρου 2 τοῦ ἀ.ν. 1846)1951 τροποποιεῖται ὡς ἀκολούθως:

«α) Τά πρόσωπα, τά ὁποῖα ἐντός τῶν ὁρίων τῆς χώρας παρέχουν κατά κύριον ἐπάγγελμα ἐξηρτημένην ἐργασίαν ἐναντι ἀμοιβῆς, ὡς τοιαύτης νοουμένης καί τῆς παρεχομένης διά λογαριασμόν Νομικῶν Προσώπων Δημοσίου Δικαίου, ἀδιαφόρως νομικῆς φύσεως τῆς σχέσεως (δημοσίου ἤ ἰδιωτικοῦ δικαίου).

Ἡ ἔννοια τοῦ κυρίου ἐπαγγέλματος δέν ἀποκλείει τήν ἀσφάλισιν προσώπων μέ μειωμένην ἀ-

πασχόλησιν, ἐφ' ὅσον δὲν ἔχουν ἄλλην κυρίαν πηγὴν βιοπορισμοῦ (*).

Ἐπὶ δυσχεροῦς διακρίσεως ἐξηρτημένης ἡ μὴ ἐργασίας ἢ τοῦ κυρίου ἢ μὴ ἐπαγγέλματος προσώπου τινὸς τοῦτο θεωρεῖται ὡς ὑπαγόμενον εἰς τὴν ἀσφάλισιν.

Κατ' ἐξαίρεσιν πρόσωπα, παρέχοντα ἐργασίαν ἐκτὸς τῶν ὁρίων τῆς χώρας κατὰ κύριον ἐπάγγελμα ἐναντι ἀμοιβῆς πρὸς ἐργοδότην, ἐδρεύοντα ἐντὸς τῶν ὁρίων τῆς χώρας, δύνανται κατὰ τὰς διατάξεις Κανονισμοῦ νὰ ὑπάγωνται εἰς τὴν ἀσφάλισιν τοῦ Ι.Κ.Α. δι' ἅπαντας τοὺς Κλάδους αὐτῆς ἢ διά τινας ἢ διά τινα μόνον ἐξ αὐτῶν, ἐφ' ὅσον ὑπῆρξαν ἤδη ἡσφαλισμένα παρὰ τῷ Ι.Κ.Α., ἀνεξαρτήτως δὲ τούτου ἐφ' ὅσον κέκτηνται τὴν ἑλληνικὴν ὑπηκοότητα.

Ἡ κατὰ τὰ ἀνωτέρω ἀσφάλισις δὲν χωρεῖ, ἐὰν διὰ τὰ πρόσωπα ταῦτα ἔχουν ἐφαρμογὴν αἱ διατάξεις Διεθνοῦς Συμβάσεως Κοινωνικῆς Ἀσφαλίσεως μεταξὺ τοῦ Βασιλείου τῆς Ἑλλάδος καὶ ἑτέρας χώρας ἢ ἑτέρων χωρῶν.

Διὰ Κανονισμοῦ θέλουν καθορισθῆ οἱ ὅροι καὶ αἱ προϋποθέσεις, ὑφ' ἃς πρόσωπα παρέχοντα ἐργασίαν διὰ λογαριασμὸν πλειόνων τῆς μιᾶς ἐπιχειρήσεων ἢ ἐκμεταλλεύσεων ὑπάγονται εἰς τὴν ἀσφάλισιν τοῦ παρόντος Νόμου.

2. Ἐν τέλει τῆς παραγράφου 1 τοῦ ἄρθρου 2 τοῦ ἀ.ν. 1846)1951 προστίθεται ἑδάφιον ὑπὸ στοιχεῖον ε', ἔχον οὕτω:

ε) Οἱ ἐμπειρογιώμονες καπνοῦ (καπνομεσῖται), ἐφ' ὅσον δὲν ὑπάγονται εἰς τὴν ἀσφάλισιν ἑτέρου φορέως κυρίας ἀσφαλίσεως.

Ἄρθρον 3

1. Εἰς τὴν παράγραφον 3 τοῦ ἄρθρου 8 τοῦ ἀ.ν. 1846)1951 προστίθεται ἑδάφιον, ἔχον οὕτω:

«Ὡς συνταξιοῦχοι λόγῳ ἀναπηρίας νοοῦνται καὶ οἱ λαμβάνοντες σύνταξιν μερικῆς ἀναπηρίας βάσει τῶν διατάξεων τοῦ παρόντος».

2. Ἡ ἀληθὴς ἔννοια τῆς διατάξεως τοῦ ἑδαφίου γ' τῆς παραγράφου 5 τοῦ ἄρθρου 8 τοῦ ἀ.ν. 1846)1951, ὡς ἐτροποποιήθη ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 40 τοῦ ν.δ. 2698)1953, εἶναι ὅτι εἰς τὰς οἰκοδομικὰς ἐργασίας, περὶ ὧν ἡ διάταξις αὕτη, δὲν περιλαμβάνονται αἱ ξυλουργικαὶ (εἶον κατασκευὴ καὶ τοποθέτησις κουφωμάτων καὶ ἐρμαρίων, σιδηρουργικαί, ὑδραυλικαὶ (περιλαμβανομένων καὶ τῆς κεντρικῆς θερμάνσεως, ἀποχετεύσεως καὶ ἐγκαταστάσεων κλιματισμοῦ, διακοσμητικαὶ καὶ γύψιναι καὶ λοιπαὶ διακοσμήσεις), ἠλεκτρολογικαί, μαρμαρικαὶ καὶ μηχανολογικαὶ ἐν γένει (περιλαμβανομένης καὶ τῆς ἐγκαταστάσεως ἀνελκυστήρων καὶ τῶν πάσης φύσεως μηχανημάτων) ἐργασίαι.

Ἄρθρον 4

Ἡ παράγραφος 4 τοῦ ἄρθρου 25 τοῦ ἀ.ν. 1846)1951 ἀντικαθίσταται ὡς ἀκολούθως:

«4. Ὡς ἡμερήσιος μισθὸς διὰ τὴν κατάταξιν τῶν ἡσφαλισμένων εἰς ἀσφαλιστικὰς κλάσεις νοοῦνται αἱ πάσης φύσεως ἀποδοχαὶ τούτων εἰς χρῆμα καὶ εἰς εἶδος, τῶν τελευταίων τούτων ἀποτιμωμένων εἰς χρῆμα δι' ἀποφάσεως τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Ι.Κ.Α.

Ὡς ἀποδοχαὶ νοοῦνται αἱ πάσης φύσεως παροχαὶ τοῦ ἐργοδότου πρὸς τὸν ἡσφαλισμένον, πλὴν ὡρισμένων ἐκτάκτων παροχῶν κοινωνικοῦ χαρακτῆρος, ὁρισθησομένων διὰ Κανονισμοῦ.

Τὰ δῶρα λόγῳ ἑορτῶν Χριστουγέννων καὶ Πάσχα, ὡς καὶ τὸ ἐπίδομα ἀδείας, ὑπόκεινται εἰς εἰσφορὰν αὐτοτελῶς μέχρι τοῦ ποσοῦ πάντως τοῦ τεκμαρτοῦ ἡμερομισθίου τῆς ἀνωτάτης κατὰ τὴν παράγραφον 2 τοῦ παρόντος ἄρθρου μισθολογικῆς κλάσεως».

Ἄρθρον 5

Ἡ παράγραφος 9 τοῦ ἄρθρου 25 τοῦ ἀ.ν. 1846)1951 ἀντικαθίσταται ὡς ἀκολούθως:

«9. Ὡς βάσις ὑπολογισμοῦ τῆς εἰσφορᾶς ὁρίζεται ἡ ἡμέρα ἐργασίας.

Δύναται διὰ Κανονισμοῦ νὰ καθορισθῇ ὡς χρονικὴ βάσις τῆς ἀσφαλίσεως ἡ ἑβδομὰς ἢ ὁ μὴν ἢ καὶ μακροτέρα χρονικὴ περίοδος, εἴτε γενικῶς, εἴτε δι' ὡρισμένας κατηγορίας ἡσφαλισμένων, ὡς καὶ αἱ ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει ἀναγκαῖαι λεπτομέρειαι σχετικῶς μὲ τὸν καθορισμὸν τοῦ χρόνου ἀσφαλίσεως διὰ τὴν ἀπόκτησιν δικαιώματος ἐπὶ τὰς παροχάς.

Ὡσαύτως διὰ Κανονισμοῦ δύναται δι' ὡρισμένας κατηγορίας ἡσφαλισμένων, μὴ ἐχόντων σταθερὸν ἐργοδότην ἢ ὑποαπασχολουμένων συνήθως ὡς ἐκ τῶν συνθηκῶν τῆς ἐργασίας των, νὰ καθορίζηται τεκμαρτὸς ἀριθμὸς ἡμερῶν ἐργασίας».

Ἄρθρον 6

1. Εἰς τὴν παράγραφον 2 τοῦ ἄρθρου 28 τοῦ ἀ.ν. 1846)1951, ὡς ἐτροποποιήθη, προστίθεται ἑδάφιον τελευταῖον, ἔχον οὕτω:

«Ἐπιφυλασσομένης τῆς ἐφαρμογῆς τοῦ πρώτου ἑδαφίου τῆς παρούσης παραγράφου, ἡσφαλισμένος, τυχὸν ἐπὶ δίετίαν ἐπιδόματος ἀναπροσαρμογῆς, ἐφ' ὅσον ἐν συνεχείᾳ τῆς τοιαύτης ἐπιδοτήσεώς του δὲν δύναται ὑπὸ τὰς προϋποθέσεις καὶ ὅρους τῶν προηγουμένων ἑδαφίων νὰ κερδίζῃ πλέον τοῦ ἡμίσεος ἐκείνου, ὅπερ κερδίζει σωματικῶς καὶ πνευματικῶς ὑγιὴς ἄνθρωπος τῆς αὐτῆς μορφώσεως, δικαιοῦται συντάξεως μερικῆς ἀναπηρίας ἴσης πρὸς 75ο)ο τῆς ἀναλογούσης συντάξεως».

2. Κυροῦνται, ἀφ' ἧς ἰσχυσαν, αἱ κάτωθι ἀποφάσεις τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας:

α) Ἀπόφασις 73033) 1.759)27.12.1956.

Συμφωνοῦμεν πρὸς τὴν ὑπ' ἀριθ. 2080)3.11.1956 ἀπόφασιν τοῦ Διοικητικοῦ σας Συμβουλίου (Ι.Κ.Α.), ἐπὶ τῷ τέλει ὅπως ἡσφαλισμένοι σας, τυχόντες ἐπιδόματος λόγῳ ἀναπροσαρμογῆς συμφώνως τῷ ἄρθρῳ 28 § 2 τοῦ ἀ.ν. 1846)1951 καὶ τῶν ὁποίων ἡ ἐπιδότησις ἔληξε μετὰ τὴν 1.9.1956 λόγῳ ἐξαντλήσεως τῆς δίετίας, ἐφ' ὅσον ἐξακολουθοῦν νὰ ἔχουν τὸν διὰ τὸ ὡς ἄνω ἐπίδομα ἀπαιτούμενον βαθμὸν ἀναπηρίας, συνεχίζουν ἐπιδοτούμενοι, ἀφ' ἧς διεκόπη ἡ ἐπιδότησις των ὡς ἐξῆς:

α) Ἐφ' ὅσον ὁ βαθμὸς τῆς ἀναπηρίας των

(*) Ἴδετε καὶ ΕΕΔ 24, 702 ἐπ., ἔνθα πρακτικὰ συζητήσεων ἐν τῇ Βουλῇ.

άνέρχεται εἰς 33 - 50 ο)ο λαμβάνουν ἐπίδομα ἴσον πρὸς τὰ 50 ο)ο τοῦ ἐπιδόματος ἀναπροσαρμογῆς, ὅπερ ἐλάμβανον.

β) 'Εφ' ὅσον ὁ βαθμὸς τῆς ἀναπηρίας των ἀνέρχεται εἰς 51 ἕως 66 ο)ο λαμβάνουν ἐπίδομα ἴσον πρὸς τὰ 75 ο)ο τοῦ ἐπιδόματος ἀναπροσαρμογῆς, ὅπερ ἐλάμβανον.

'Ο λαμβάνων ἐπίδομα κατὰ τὰ ἀνωτέρω δύναται νὰ ἀσκῇ αὐτοτελῆ ἢ ἐξηρτημένην ἀπασχόλησιν.

'Εν περιπτώσει θανάτου ἠσφαλισμένου λαμβάνοντος ἐπίδομα δυνάμει τῆς παρούσης διατάξεως, δὲν ἔχει ἐφαρμογὴν ἡ παράγραφος 6 τοῦ ἄρθρου 28 περὶ συνταξιοδοτήσεως τῶν μελῶν οἰκογενείας ἐπιδοματούχου λόγῳ ἀναπροσαρμογῆς.

Οἱ ὡς ἄνω ἐπιδοτούμενοι καὶ τὰ μέλη οἰκογενείας αὐτῶν δικαιοῦνται κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς ἐπιδοτήσεών των ἀπασῶν τῶν εἰς εἶδος παροχῶν ἀσθενείας καὶ μητρότητος.

β) 'Απόφασις 43839)1286)10.6.1963.

«'Επιδοτούμενοι λόγῳ ἀναπροσαρμογῆς, ὧν ἡ ἐπιδότησις, συμφώνως τῷ ἄρθρῳ 28 § 2 ἐδάφ. β' τοῦ ἀ.ν 1846)1951, ἤρξατο μετὰ τὴν ἰσχὺν τοῦ ν.δ. 4.04)1960 δικαιοῦνται μετὰ τὴν λῆξιν τῆς ἐπιδοτήσεώς των καὶ μέχρι 30.4.1964 εἰδικοῦ ἐπιδόματος ὑπὸ τὰς προϋποθέσεις καὶ ὅρους τῆς ὑπ' ἀριθ. 73033)1956 ἀποφάσεως 'Υπουργοῦ τῆς 'Εργασίας.

γ) 'Απόφασις 34017)1.206)30 4 1964.

'Επιδοτούμενοι λόγῳ ἀναπροσαρμογῆς, ὧν ἡ ἐπιδότησις, συμφώνως τῷ ἄρθρῳ 28 § 2 ἐδάφιον β' τοῦ ἀ.ν. 1846)1951, ἤρξατο μετὰ τὴν ἰσχὺν τοῦ ν.δ 4104)1960, δικαιοῦνται μετὰ τὴν λῆξιν τῆς ἐπιδοτήσεώς των καὶ μέχρι 30 'Απριλίου 1965 εἰδικοῦ ἐπιδόματος ὑπὸ τὰς προϋποθέσεις καὶ ὅρους τῆς ὑπ' ἀριθ. 73033)1956 ἀποφάσεως τοῦ 'Υπουργοῦ 'Εργασίας.

3 'Επιδοτούμενοι κατὰ τὴν ἔναρξιν ἰσχύος τοῦ παρόντος δυνάμει τῶν κυρουμένων ὡς ἄνω ἀποφάσεων τοῦ 'Υπουργοῦ 'Εργασίας, μὴ ἐμπίπτοντες δὲ εἰς τὴν ρύθμισιν τῆς παραγράφου 1 τοῦ ἄρθρου τούτου, συνεχίζουν τὴν ἐπιδότησίν των μέχρις ἄρσεως τῆς ἀναπηρίας των.

4. 'Η παράγραφος 4 τοῦ ἄρθρου 28 τοῦ ἀ.ν. 1846)1951 καταργεῖται ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τοῦ ν.δ. 4104)1960.

Αἰτήσεις περὶ ἀπονομῆς συντάξεως ὑποβληθεῖσαι μετὰ τὴν δημοσίευσιν τοῦ ἀνωτέρω νομοθετικοῦ διατάγματος καὶ ἀπορριφθεῖσαι κατ' ἐπίλυσιν καταργουμένης διατάξεως ἐπανεξετάζονται τῇ αἰτήσει τῶν ἐνδιαφερομένων, πληρουμένων δὲ τῶν προϋποθέσεων συνταξιοδοτήσεως ἡ σύνταξις δὲν δύναται νὰ ἀνατρέξῃ εἰς χρόνον προγενέστερον τῆς τριετίας ἀπὸ τῆς ὑποβολῆς τῆς αἰτήσεως ἐπανεξετάσεως.

5. Εἰς τὴν παράγραφον 2 τοῦ ἄρθρου 7 τοῦ ν.δ. 3762)1957 προστίθεται διάταξις, ἔχουσα ὡς ἀκολούθως :

Τοῦ ἀνωτέρω μηνιαίου βοηθήματος δικαιοῦνται ἀπὸ τῆς ἰσχύος τοῦ παρόντος καὶ οἱ ἠσφαλισμένοι οἱ λόγῳ φυματιώσεως τῶν ὀφθαλμῶν μὲ βαθμὸν ἀναπηρίας 66 6 ο)ο καὶ ἄνω, τυχόντες ἐπὶ 5ετίαν τοὐλάχιστον τοῦ ἀντιτίμου τροφῆς, ἀνεξαρτήτως ἀριθμοῦ πραγματοποιηθέντων ἡμερομισθίων.

6. 'Επὶ ἓν ἑξάμηνον ἀπὸ τῆς ἰσχύος τοῦ παρόντος συνταξιοῦχοι τοῦ Δημοσίου ἢ Νομικῶν Προσώπων Δημοσίου ἢ 'Ιδιωτικοῦ Δικαίου ἠσφαλισμένοι εἰς τὸ Ι.Κ.Α., ἐφ' ὅσον συνεπλήρωσαν 2.000 τοὐλάχιστον ἡμέρας ἐργασίας, ἐξ ὧν ἀνὰ 300 ἕκαστον ἐκ τῶν ἐτῶν τῆς τελευταίας ἐξαετίας καὶ ἔχουν ὑπερβῆ τὸ 65ον ἔτος τῆς ἡλικίας των, δικαιοῦνται συντάξεως παρὰ τοῦ Ι.Κ.Α.

'Αρθρον 7

1. 'Η δευτέρα περίοδος τῆς παραγράφου 4 τοῦ ἄρθρου 12 τοῦ ν.δ. 4104)1960 ἀντικαθίσταται ὡς κάτωθι :

«'Απὸ τῆς λήξεως τῆς ὑπὸ τῆς παραγράφου 1 τοῦ ἄρθρου 7 τοῦ ν.δ. 3762)1957 προβλεπομένης διετίας καὶ τῶν ὑπὸ τῶν ὡς ἄνω ἀποφάσεων προθεσμιῶν δύναται νὰ παρατείνεται ἡ συνέχισις καταβολῆς τοῦ ἐπιδόματος ἀντιτίμου τροφῆς διὰ τοὺς μέχρι τῆς δημοσιεύσεως τοῦ ν.δ. 4104)1960 εἰσελθόντας καὶ πληροῦντας τὰς προϋποθέσεις τῶν διατάξεων τοῦ προειρημένου ἄρθρου, δι' ἀποφάσεων τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Ι.Κ.Α., ἐγκρινομένων ὑπὸ τοῦ 'Υπουργοῦ 'Εργασίας, ἐφ' ὅσον ἡ οἰκονομικὴ κατάστασις τοῦ Ι.Κ.Α. ἐπιτρέπει τὴν ἐκ τῆς καταβολῆς τοῦ ἐν λόγῳ ἐπιδόματος πρόσθετον ἐπιβάρυνσιν τοῦ προϋπολογισμοῦ αὐτοῦ».

2. Τὸ ἕβδομον ἐδάφιον τῆς παραγράφου 6 τοῦ ἄρθρου 38 τοῦ ἀ.ν. 1846)1951, τῆς προστεθείσης διὰ τοῦ ἄρθρου 7 τοῦ ν.δ. 3762)1957, ἀντικαθίσταται ὡς κάτωθι :

«Τὰ τυγχάνοντα τοῦ κατὰ τὰς διατάξεις τῆς παρούσης παραγράφου βοηθήματος πρόσωπα, ὡς καὶ τὰ μέλη οἰκογενείας αὐτῶν, δικαιοῦνται, ἐφ' ὅσον διαρκεῖ ἡ καταβολὴ τοῦ βοηθήματος, τῶν εἰς εἶδος παροχῶν ἀσθενείας».

'Αρθρον 8

Εἰς τὸ τέλος τοῦ ἄρθρου 28 τοῦ ἀ.ν. 1846)1951 προστίθεται παράγραφος ὑπ' ἀριθ. 15, ἔχουσα οὕτω :

«15. Διὰ τὴν θεμελίωσιν δικαιώματος συντάξεως λόγῳ γήρατος βάσει τῶν διατάξεων τῶν παραγράφων 1 καὶ 1α τοῦ ἄρθρου 28 τοῦ ἀ.ν. 1846)1951, ὡς ἐτροποποιήθη, συνυπολογίζονται μέχρι συμπληρώσεως τῶν ἐν αὐταῖς χρονικῶν προϋποθέσεων καὶ αἱ ἡμέραι, καθ' ἃς ὁ ἠσφαλισμένος ἐδικαιώθη συντάξεως λόγῳ ἀναπηρίας ἐντὸς τῆς τελευταίας, πρὸ τῆς συμπληρώσεως τοῦ ἀρίου ἡλικίας, δεκαετίας.

Συνυπολογίζονται ὁμοίως κατὰ τὸ ἥμισυ καὶ αἱ ἡμέραι, δι' ἃς ὁ ἠσφαλισμένος ἐδικαιώθη συντάξεως λόγῳ ἀναπηρίας καὶ πρὸ τῆς τελευταίας 10ετίας ἀπὸ τῆς ἰσχύος τοῦ παρόντος μέχρι συμπληρώσεως τῶν χρονικῶν προϋποθέσεων διὰ τὴν θεμελίωσιν δικαιώματος συντάξεως λόγῳ γήρατος.

Εἰς τὰς περιπτώσεις ταύτας αἱ οὕτω συνυπολογιζόμεναι ἡμέραι λαμβάνονται ὑπ' ὄψιν καὶ διὰ

τήν προσαύξησιν τῆς συντάξεως».

Ἄρθρον 9

Ἡ παράγραφος 4 τοῦ ἄρθρου 29 τοῦ ἀ.ν. 1846)1951 ἀντικαθίσταται ὡς ἀκολούθως :

«4. Οὐδεὶς δύναται νὰ λάβῃ παρὰ τοῦ Ι.Κ.Α. περισσοτέρας τῆς μιᾶς συντάξεις ἐξ ἰδίας αὐτοῦ ἐργασίας. Ἐὰν ὁ ἠσφαλισμένος δικαιοῦται πλειόνων συντάξεων ἐξ ἰδίας ἐργασίας, λαμβάνει τὴν μεγαλυτέραν». Δὲν λαμβάνεται ὑπ' ὄψιν διὰ τὴν ἐφαρμογὴν τῆς παρούσης ἡ σύνταξις ἡ ἀπονεμηθεῖσα παρὰ συγχωνευθέντος εἰς τὸ Ι.Κ.Α. Ἀσφαλιστικοῦ Ὀργανισμοῦ, ἥτις ἐξακολουθεῖ καταβαλλομένη, ἐφ' ὅσον ὅμως δὲν ἔτυχεν ἀνακαθορισμοῦ».

Ἄρθρον 10

1. Ἡ ἀληθὴς ἔννοια τοῦ α' ἐδαφίου τῆς παραγράφου 7 τοῦ ἄρθρου 12 τοῦ ν.δ. 4104)1960 εἶναι, ὅτι οὐδεμία σύνταξις μετὰ τῶν πάσης φύσεως προσαυξήσεων, ἀπονεμηθεῖσα ἐφεξῆς εἰς ἠσφαλισμένον τοῦ Ι.Κ.Α., βάσει τῶν διατάξεων τοῦ ν.δ. 4104)1960, δύναται νὰ εἶναι μικροτέρα τῆς ἧς θὰ κατεβάλλετο εἰς αὐτόν, ἐὰν τὸ ποσὸν τούτης ὑπελογίζετο κατὰ τὰς ἰσχυούσας πρὸ τῆς δημοσιεύσεως τούτου διατάξεις, ἐπιφυλασσομένης πάντως τῆς ἐφαρμογῆς τῶν περὶ ἀνωτάτου ὁρίου καταβλητέας συντάξεως διατόξεων τοῦ ν.δ. 4104) 1960

2. Πᾶσα σύνταξις, δι' ἣν τὸ δικαίωμα θεμελιοῦται μετὰ τὴν ἐναρξιν ἰσχύος τοῦ παρόντος, ὑπολογίζεται ἀποκλειστικῶς βάσει τῶν διατάξεων τοῦ ἄρθρου 6 τοῦ ν.δ. 4104)1960.

Ἄρθρον 11

1. Μετὰ τὸ πρῶτον ἐδάφιον τῆς παραγράφου 1 τοῦ ἄρθρου 31 τοῦ ἀ.ν. 1846)1951 προστίθεται διάταξις, ἔχουσα οὕτω :

«Ἠσφαλισμένοι, πληροῦντες τὰς ἀνωτέρω προϋποθέσεις κατὰ τὸν χρόνον τῆς στρατεύσεώς των ὡς κληρωτῶν, δικαιοῦνται οὗτοι, ὡς καὶ τὰ μέλη οἰκογενείας των, ἰατρικῆς περιθάλψεως καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τῆς τοιαύτης στρατεύσεώς των καὶ ἐπὶ ἓξ μῆνας ἀπὸ τῆς ἀπολύσεώς των ἐκ τῶν τάξεων τοῦ στρατοῦ».

2. Εἰς τὸ τέλος τοῦ ἄρθρου 35 τοῦ ἀ.ν. 1846) 1951 προστίθεται παράγραφος ὑπ' ἀριθ. 2, ἔχουσα οὕτω :

«2. Ὁ ἠσφαλισμένος, πληρῶν κατὰ τὸν χρόνον τῆς στρατεύσεώς του ὡς κληρωτοῦ τὰς προϋποθέσεις τοῦ ὑπὸ στοιχεῖον β' ἐδαφίου τῆς προηγουμένης παραγράφου, δικαιοῦται ἐπιδόματος ἀσθενείας, συντρεχόντων τῶν ὅρων τῶν ἐδαφίων α', γ' καὶ δ' τῆς αὐτῆς παραγράφου ἐπὶ ἓξ μῆνας ἀπὸ τῆς ἀπολύσεώς ἐκ τῶν τάξεων τοῦ στρατοῦ».

Ἄρθρον 12

1. Ἡ παράγραφος 5 τοῦ ἄρθρου 29 τοῦ ἀ.ν. 1846)1951 ἀντικαθίσταται ὡς ἀκολούθως :

«5. Ἡ καταβολὴ τῶν συντάξεων καὶ τοῦ ἐπιδόματος ἀναπροσαρμογῆς ἀρχεται ἀπὸ τῆς ἡμέρας, καθ' ἣν ὑπεβλήθη ὑπὸ τοῦ ἠσφαλισμένου ἡ αἴτησις περὶ ἀπονομῆς τῆς συντάξεως. Κατ' ἐξαίρεσιν : α) ἐν περιπτώσει ἀναπηρίας, δι' ἣν κατεβλήθη ἐπίδομα ἀσθενείας, ἡ καταβολὴ τῆς συντάξεως ἀρχεται ἀπὸ τῆς ἐπομένης τῆς λήξεως τῆς ἐπιδοτήσεως ἢ κατ' ἐκλογὴν τοῦ ἠσφαλισμένου ἀπὸ τῆς ἐνάρξεως τῆς ἐπιδοτήσεως, ἐφ' ὅσον ἐκτοτε ὁ ἠσφαλισμένος κρίνεται ἀνάπηρος, καὶ β) ἐν περιπτώσει θανάτου ἠσφαλισμένου ἢ συνταξιούχου, ἡ καταβολὴ συντάξεως εἰς τοὺς δικαιούχους ἀρχεται ἀπὸ τῆς πρώτης τοῦ ἐπομένου μηνὸς ἐκείνου, καθ' ὃν ἐπῆλθεν ὁ θάνατος. Κατ' ἀμφοτέρας ὅμως τὰς ἀνωτέρω ὑπὸ στοιχεῖα α' καὶ β' περιπτώσεις ἡ καταβολὴ τῆς συντάξεως δὲν δύναται νὰ ἀνατρέξῃ εἰς χρόνον ἀπώτερον τοῦ ἑξαμήνου ἀπὸ τῆς ἡμέρας ὑποβολῆς τῆς αἰτήσεως περὶ ἀπονομῆς συντάξεως».

2. Ἡ παράγραφος 11 τοῦ ἄρθρου 29 τοῦ ἀ.ν. 1846)1951, ὡς ἐτροποποιήθη διὰ τῆς παραγράφου 2 τοῦ ἄρθρου 6 τοῦ ν.δ. 4104)1960, ἀντικαθίσταται ὡς ἀκολούθως :

«Ἐπιφυλασσομένης τῆς ἐφαρμογῆς τῆς παραγράφου 2 τοῦ παρόντος ἄρθρου τὸ συνολικὸν ποσὸν τῆς ἀπονεμητέας εἰς τὸν δικαιοῦχον συντάξεως μετὰ τῶν πάσης φύσεως προσαυξήσεων, πλὴν τῆς προσαυξήσεως λόγῳ ἀπολύτου ἀναπηρίας, ἐν οὐδεμιᾷ περιπτώσει δύναται νὰ εἶναι ἀνώτερον τοῦ 25πλασίου τοῦ ἐκάστοτε ἰσχύοντος τεκμαρτοῦ ἡμερομισθίου τῆς ἀσφαλιστικῆς κλάσεως, βάσει τῆς ὁποίας ὑπελογίσθη ἡ σύνταξις».

3. Τὸ στοιχεῖον γ' τῆς παραγράφου 7 τοῦ ἄρθρου 29 τοῦ ἀ.ν. 1846)1951, ὡς ἐτροποποιήθη καὶ συνεπληρώθη ὑπὸ τῶν ἄρθρων 8 § 1 καὶ 33 τοῦ ν.δ. 3083)1954, ἀντικαθίσταται ὡς κάτωθι :

«γ) Ἐὰν καὶ ἐφ' ὅσον ὁ λόγῳ γήρατος συνταξιοῦχος ἀποκερδαίνῃ μηνιαίως ἐξ ἐξηρτημένης ἐργασίας ποσὸν ἀνώτερον τοῦ τριακονταπενταπλασίου τοῦ ἐκάστοτε ἰσχύοντος ἡμερομισθίου ἀνειδικεύτου ἐργάτου.

Ὁ συνταξιοῦχος, λόγῳ γήρατος, τοῦ Ι.Κ.Α. πρὶν ἢ ἀναλάβῃ οἱανδήποτε ἐργασίαν, ὀφείλει νὰ δηλώσῃ τοῦτο εἰς τὸ Ἵδρυμα καὶ νὰ ζητήσῃ τὴν ἐγγράφον ἔγκρισιν αὐτοῦ, παρέχων εἰς τοῦτο κατὰ τὴν ὑποβολὴν τῆς δηλώσεως καὶ ἐν συνεχείᾳ διαρκούσης τῆς ἐργασίας πᾶσαν περὶ ταύτης πληροφορίαν. Ἡ ἀνάληψις ἐργασίας ἄνευ ἐγκρίσεως τοῦ Ἱδρύματος, ὡς καὶ ἡ παράλειψις τῆς παροχῆς τῶν κεκανονισμένων πληροφοριῶν, ἢ ἡ παροχὴ ἀνακριβῶν τοιούτων συνεπάγεται τὴν ἀναζήτησιν τῶν καταβληθεισῶν συντάξεων κατὰ τὸν χρόνον ἀπασχολήσεως τοῦ συνταξιούχου, ἀνεξαρτήτως τοῦ ὕψους τῶν ἐξ αὐτοτελοῦς ἐπαγγέλματος ἢ ἐξηρτημένης ἐργασίας ἀπολαυῶν αὐτοῦ (*).

Προσαυξήσεις τῆς συντάξεως, προκύπτουσαι ἐξ ἡμερῶν ἐργασίας πραγματοποιουμένων ὑπὸ συνταξιούχων, συνυπολογίζονται εἰς τὴν ἀρχικὴν σύνταξιν τῇ αἰτήσει τοῦ ἐνδιαφερομένου καὶ καταβάλλονται μόνον ἀπὸ τῆς διακοπῆς τῆς ἐργασίας, ἡ δὲ μετὰ τὸν τοιοῦτον συνυπολογισμὸν ἐπανάληψις οἱασδήποτε ἐξηρτημένης ἐργασίας συνεπάγεται τὴν ἀναστολὴν τῆς καταβολῆς τῆς συντάξεως, ἀσχέτως τοῦ ποσοῦ τῶν ἐκ τῆς ἐργασί-

(*) Ἴδετε καὶ ΕΕΔ 24, 687, ἔνθα σημειώσεις μας ἐπὶ τῆς διατάξεως.

ας άπολαυών του συνταξιούχου».

Άρθρον 13

1. Η ύπό στοιχ. β' διάταξις του άρθρου 37 του ά.ν. 1846)1951 άντικαθίσταται ώς άκολούθως :

«β) Διά τόν ύπολογισμόν των συντάξεων λόγω άναπηρίας καί γήρατος καί του έπιδόματος άναπροσαρμογής τό τεκμαρτόν ήμερομίσθιον της μισθολογικής κλάσεως, εις ήν κατατάσσεται ό ήσφαλισμένος βάσει του πηλίκου του προκύπτοντος έκ της διαιρέσεως του συνόλου των άποδοχών, αίτινες έλήφθησαν ύπ' όψιν διά τόν ύπολογισμόν των εισφορών κατά τά δύο τελευταία ήμερολογιακά έτη, τά άμέσως προηγούμενα έκείνου, καθ' ό ύπεβλήθη ή αίτησις περί συντάξιοδοτήσεως καί καθ' ά ό ήσφαλισμένος έπραγματοποίησεν ήμέρας έργασίας, διά του άριθμου των έντός της διετίας ταύτης πραγματοποιηθεισών ήμερών έργασίας».

2. Η ύπό του άρθρου 8 του ν.δ 3873)1958 προστεθείσα διάταξις εις τό τέλος της παραγράφου β' του άρθρου 37 του ά. ν. 1846)1951 καταργείται.

Άρθρον 14

Τό δεύτερον έδάφιον της παραγράφου 2 του άρθρου 38 του ά.ν. 1846)1951, ώς έτροποποιήθη ύπό του άρθρου 8 του ν.δ. 4104)1960, άντικαθίσταται ώς άκολούθως :

«Έν ούδεμιᾷ όμως περιπτώσει τό ποσόν του ήμερησίου έπιδόματος, μετά των προσαυξήσεων λόγω οίκογενειακών βαρών, δύναται νά είναι άνώτερον του τεκμαρτού ήμερομισθίου της VIII μισθολογικής κλάσεως, ούδέ του 70 ο)ο του ήμερομισθίου της άσφαλιστικής κλάσεως, βάσει της όποίας ύπολογίζεται τό έπίδομα».

Άρθρον 15

1. Η παράγραφος 3 του άρθρου 40 του ά.ν. 1846)1951 άντικαθίσταται ώς έξής :

«3. Αί εις χρήμα παροχαί του Ι.Κ.Α. δέν έκχωρούνται, ούδέ κατάσχονται.

Έξαιρετικώς έπιτρέπεται ή κατάσχεσις μέχρι του 1)4 του ποσού της συντάξεως λόγω διατροφής συζύγου, κατιόντων ή άνιόντων.

Άντίθετος γενική ή ειδική διάταξις της κειμένης νομοθεσίας δέν ισχύει ώς πρός τό Ι.Κ.Α.».

2. Η παράγραφος 6 του άρθρου 40 του ά.ν. 1846)1951 άντικαθίσταται ώς άκολούθως :

«6. Πάσαι αί εις χρήμα παροχαί του Ι.Κ.Α., πλήν της συντάξεως, παραγράφονται μετά 6 μήνας, άφ' ής κατέστησαν άπαιτηταί.

Άπαιτηταί δόσεις συντάξεων, μή εισπραχθείσαι έντός έτους άπό της ήμέρας, καθ' ήν κατέστησαν άπαιτηταί, παραγράφονται.

Πάσα άλλη οίαδήποτε κατά του Ι.Κ.Α. έκ παροχών άπαίτησις παραγράφεται μετά πενταετίαν».

3. Εις τό άρθρον 40 του ά.ν. 1846)1951 προστίθεται παράγραφος 9, έχουσα ούτω :

«9. Όσάκις πρόκειται περί δικαιούχου άνηλίκου, μή έκπροσωπουμένου νομίμως, ή δικαιούχου νοσούντος έκ τινος των έν άρθροις 1686 καί 1705 του Άστικου Κώδικος άναφερομένων παθήσεων, έφ' όσον δέν ύπάρχει διωρισμένος έπίτροπος ή άντιλήπτωρ τούτου, ή περί ής τό άρθρον 10 του ά.ν. 1846)1951, ώς άντικατεστάθη ύπό της παραγράφου 1 του άρθρου 4 του ν.δ 3083)1954, ειδική Έπιτροπή του οίκείου Ύποκαταστήματος διορίζει προσωρινόν διαχειριστήν, δικαιούμενον νά είσπράττη καί διαθέτη διά τάς άνάγκας του δικαιούχου τάς παρά του Ίδρύματος χορηγουμένας εις αύτόν παροχάς.

Διά τόν διορισμόν διαχειριστου ή ώς άνω Έπιτροπή κρίνει έκ των ένόντων καί, προκειμένου περί νοσούντος δικαιούχου, πάντοτε έπί τη προσαγωγή γνωματεύσεως της Υγειονομικής Έπιτροπής του άρμοδίου Ύποκαταστήματος περί της καταστάσεως της ύγείας του.

Η περί διορισμού προσωρινού διαχειριστού άπόφασις της αύτης Έπιτροπής ύπόκειται εις άνάκλησιν, παύει δέ ισχύουσα άφ' ής ό συνταξιούχος τεθή ύπό δικαστικήν άπαγόρευσιν ή ύπό δικαστικόν άντιλήπτορα».

Άρθρον 16

1. Η παράγραφος 1 του άρθρου 41 του ά.ν. 1846)1951 άντικαθίσταται ώς άκολούθως :

«1. Πάσωπον διατελέσαν ήσφαλισμένον παρά τῷ Ι.Κ.Α. δικαιοῦται νά συνεχίση (προαιρετικώς) τήν άσφάλισίν του εις ένα ή πλείονας κλάδους αύτου α) έάν έντός των άμέσως πρό της τελευταίας ήμέρας έργασίας του έν τῇ άσφαλίσει του Ίδρύματος πέντε έτών έχη πραγματοποιήσει εις τήν άσφάλισιν τοιλάχιστον 500 ήμέρας έργασίας καί ύποβάλη έγγράφως δήλωσιν έντός προθεσμίας 12 μηνών άπό της τελευταίας άσφαλίσεώς του εις τό Ι.Κ.Α., β) έάν έχη πραγματοποιήσει όποτεδήποτε 3.000 ήμέρας έργασίας εις τήν άσφάλισιν, άνεξαρτήτως του χρόνου ύποβολής της κατά τά άνωτέρω δηλώσεώς του».

Άρθρον 17

Η παράγραφος 1 του άρθρου 32 του ν.δ. 2698)1953 καταργείται.

Ώσαύτως καταργείται τό έδάφιον β' της παραγράφου 1 του άρθρου 42 του ά.ν. 1846)1951, προστεθέν διά της παραγράφου 2 του άρθρου 32 του ν.δ. 2698)1953.

Άρθρον 18

1. Η παράγραφος 5 του άρθρου 10 του ν.δ. 4104)1960 άντικαθίσταται ώς άκολούθως :

«5. Έπιφυλασσομένης της έφαρμογής των διατάξεων των άρθρων 34 § 2 καί 60 § 3 του ά.ν. 1846)1951, έφ' όσον ό ήσφαλισμένος ή τά μέλη της οίκογενείας του δύνανται ν' άξιώσουν κατ' άλλους νόμους άποζημίωσιν διά ζημίαν προσγενομένην αύτοίς συνεπεία άσθενείας, άναπηρίας ή θανάτου του εις διατροφήν αύτων ύποχρέου, ή άξίωσις ούτη μεταβιβάζεται εις τό Ι.Κ.Α., δι' ό ποσόν τούτο όφείλει άσφαλιστικάς παροχάς εις τόν δικαιούχον της άποζημιώσεως, καθ' ό είδικώτερον θέλει ρυθμισθή διά β. δ)τος, έκδιδομένου προτάσει του Ύπουργού Έργασίας μετά γνώμην

τοῦ Δ.Σ. τοῦ Ι.Κ.Α.».

2. Τὰ ἐκ τῆς παραγράφου 5 τοῦ ἄρθρου 10 τοῦ ν.δ. 4104)1960 γεννηθέντα δικαιώματα τοῦ Ι.Κ.Α., τὰ μὴ ἱκανοποιηθέντα ἐλλείψει Κανονισμοῦ προβλέποντος τὰ τῆς ἐφαρμογῆς τῆς ἐν λόγῳ διατάξεως, παραμένουν εἰς τὸ ἀνέραιον καὶ ἀσκοῦνται βάσει τῆς διατάξεως τῆς προηγουμένης παραγράφου καὶ τοῦ εἰς ἐκτέλεσιν αὐτῆς προβλεπομένου β. δ)τος.

Ἄρθρον 19

1. Τὸ δυνάμει τῆς παραγράφου 7 τοῦ ἄρθρου 7 τοῦ ν.δ. 4104)1960 παρασχεθὲν εἰς τοὺς ἠσφαλισμένους καὶ συνταξιούχους τοῦ τέως Ταμείου Μεταλλευτῶν δικαίωμα πρὸς ἀναγνώρισιν πραγματοποιηθεισῶν κατὰ τὸ παρελθὸν ἡμερῶν ἐργασίας εἰς μεταλλευτικὰς ἐπιχειρήσεις δέον, ἐφ' ὅσον δὲν ἠσκήθη τοῦτο, νὰ ἀσκηθῇ ἐντὸς ἀνατρεπτικῆς προθεσμίας ἑνὸς ἔτους ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τοῦ παρόντος.

2. Ἐκπρόθεσμοι αἰτήσεις συνταξιοδοτήσεως μελῶν οἰκογενείας μεταλλευτῶν, ὑποβληθεῖσαι ἢ ὑποβαλλόμεναι ἐντὸς ἑξαμήνου ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τοῦ παρόντος, γίνονται δεκταί, ἐφ' ὅσον συμπληροῦνται αἱ κατὰ νόμον χρονικαὶ προϋποθέσεις διὰ τῆς ἀναγνωρίσεως ἡμερῶν ἐργασίας κατὰ τὸ ἄρθρον 7 παράγραφος 7 τοῦ ν.δ. 4104) 1960, ἢ ἐφ' ὅσον αἱ προστάται των ἐξετελέσθησαν ὑπὸ τῶν Γερμανῶν κατὰ τὴν ἐμβατικὴν ἀφαγὴν τῶν Καλαβρύτων. Εἰς τὰς περιπτώσεις ταύτας ἡ καταβολὴ τῆς συντάξεως ἄρχεται ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τοῦ παρόντος.

3. Ἡ προθεσμία τοῦ δευτέρου ἐδαφίου τῆς διὰ τοῦ ἄρθρου 7 τοῦ ν.δ. 4104)1960 προστεθείσης παραγράφου 8α εἰς τὸ ἄρθρον 26 τοῦ ἀ.ν. 1846)1951 παρατείνεται ἐπὶ ἓν ἔτος ἀπὸ τῆς ἰσχύος τοῦ παρόντος.

Ἄρθρον 20

Ἡ παράγραφος 1 τοῦ ἄρθρου 14 τοῦ ἀ.ν. 1846)1951 ἀντικαθίσταται ὡς ἑξῆς:

«1. Αἱ ὑπηρεσίαι τοῦ Ι.Κ.Α. διακρίνονται εἰς τὴν Διοίκησιν, τὰς Κεντρικὰς Ὑπηρεσίας καὶ τὰ Ὑποκαταστήματα, καθ' ὰ θέλει ὁρίσει Κανονισμός, τηρουμένης πάντως τῆς ἀρχῆς τῆς διοικήσεως καὶ ἀσφαλιστικῆς ἀποσυγκεντρώσεως τῶν Ὑποκαταστημάτων ὡς πρὸς τὴν ὀργάνωσιν καὶ λειτουργίαν τῶν κλάδων παροχῶν ἀσθενείας καὶ μητρότητος εἰς χρῆμα καὶ εἰς εἶδος.

Εἰδικῶς διὰ τὰς περιοχὰς Ἀθηνῶν, Πειραιῶς καὶ Θεσσαλονίκης δύναται νὰ ὁρίζεται διὰ τοῦ Κανονισμοῦ ἴδιον σύστημα ὀργανώσεως τῆς ἀσφαλίσεως ἐν αὐταῖς, ἐπιτρεπομένης καὶ τῆς ἱδρύσεως εἰς ἑκάστην τῶν περιοχῶν τούτων πλειόνων Ὑποκαταστημάτων».

2. Διὰ Κανονισμοῦ ὁρίζονται αἱ θέσεις τοῦ προσωπικοῦ τοῦ Ἱδρύματος κατὰ κατηγορίας καὶ βαθμούς.

3. Εἰς τὸ τέλος τῆς παραγράφου 8 τοῦ ἄρθρου 14 τοῦ ἀ.ν. 1846)1951 προστίθεται διάταξις, ἔχουσα οὕτω:

«Οἱ διευθύνται τῶν Ὑποκαταστημάτων δι' ἀποφάσεώς των δύνανται νὰ ἀναθέτουν κατὰ τὰς διατάξεις Κανονισμοῦ τινὰς τῶν ἁρμοδιοτήτων των εἰς τὰ ὄργανα τῶν Ὑποκαταστημάτων των καὶ τῶν ὑπαγομένων εἰς αὐτὰ Παραρτημάτων».

4. Ἡ παράγραφος 2 τοῦ ἄρθρου 20 τοῦ ἀ.ν. 1846)1951 ἀντικαθίσταται ὡς ἀκολούθως:

«2. Δι' ἀποφάσεως τοῦ Διοικητοῦ τοῦ Ι.Κ.Α., ἐγκρινομένης ὑπὸ τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας, θέλουσιν ὁρισθῇ τὰ τῆς ἐσωτερικῆς διαρθρώσεως τῶν Ὑπηρεσιῶν τοῦ Ἱδρύματος, ἐντὸς τῶν ὁρίων τῶν ὑπὸ τῆς παραγράφου 1 τοῦ ἄρθρου 14 προβλεπομένων Κανονισμῶν».

5. Τὸ τέταρτον ἐδάφιον τῆς παραγράφου 4 τοῦ ἄρθρου 7 τοῦ ν.δ. 3710)1957 ἀντικαθίσταται ὡς ἀκολούθως:

«Οἱ Πρόεδροι μετὰ τριῶν τοὐλάχιστον ἀναπληρωτῶν δι' ἕκαστον, ὡς καὶ τὰ μέλη τῶν Τ.Δ.Ε. μετὰ τῶν ἀναπληρωτῶν των, διορίζονται προκειμένου μὲν περὶ τῶν Ὑποκαταστημάτων Ἀθηνῶν καὶ Πειραιῶς δι' ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας, προκειμένου δὲ περὶ τῶν λοιπῶν Ὑποκαταστημάτων δι' ἀποφάσεως τοῦ οἰκείου Νομάρχου, δημοσιευομένων εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως».

6. Ἡ διὰ τοῦ ἄρθρου 1 τοῦ νόμου 3210)1955 προστεθεῖσα διάταξις εἰς τὸ ἄρθρον 10 τοῦ ἀ.ν. 1846)1951 ἀντικαθίσταται ὡς ἀκολούθως:

«Ἑκάστου τῶν μελῶν τῶν Εἰδικῶν Ἐπιτροπῶν ὁρίζονται κατὰ τὴν αὐτὴν διαδικασίαν ἀναπληρωτὴς τῶν μὲν Προέδρων Πρωτοδικῶν, Πρωτοδικῶν καὶ Εἰσαγγελέων Πρωτοδικῶν Πρωτοδίκαι, τῶν δὲ ἀνωτάτων ἢ ἀνωτέρων ὑπαλλήλων τοῦ Ι.Κ.Α. ὑπάλληλοι αὐτοῦ, ἀπὸ τοῦ βαθμοῦ τοῦ γραμματέως καὶ ἄνω.

Προκειμένου περὶ Προέδρων δύνανται νὰ ὁρίζωνται μέχρι 3 ἀναπληρωταί».

Ἄρθρον 21

Ὁ παρὰ τῷ Διοικητικῷ Συμβουλίῳ τῷ Ι.Κ.Α. Κυβερνητικὸς Ἐπίτροπος δύναται νὰ παρίσταται ἄνευ ψήφου καὶ τῶν δι' ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας ὁριζομένων πάσης φύσεως Συμβουλίων καὶ Ἐπιτροπῶν τῆς Διοικήσεως καὶ τῶν Ὑποκαταστημάτων Ἀθηνῶν καὶ Πειραιῶς τοῦ Ι.Κ.Α.

Ἄρθρον 22

1. Οἱ κατὰ τὴν ἔναρξιν ἰσχύος τοῦ παρόντος ὑπηρετοῦντες παρὰ τῷ Ἱδρύματι Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων ἔκτακτοι (ἐπικουρικοὶ) ὑγειονομικοὶ ὑπάλληλοι μονιμοποιοῦνται καὶ καθίστανται τακτικοὶ ὑπάλληλοι τοῦ Ἱδρύματος.

Οὗτοι ἐντάσσονται δι' ἀποφάσεως τοῦ Ὑπηρεσιακοῦ Συμβουλίου, κατὰ τὴν ἐν τῷ Ἱδρύματι σειρὰν ἀρχαιότητος, εἰς ἰσαρίθμους θέσεις, συνιστωμένας διὰ τοῦ παρόντος, τροποποιουμένου ἀναλόγως τοῦ οἰκείου Κανονισμοῦ, καὶ κατατάσσονται εἰς μισθολογικὰς βαθμίδας τῶν εἰς ἃς ἀνήκουν κατηγοριῶν κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 24 τοῦ Κανονισμοῦ «περὶ καταστάσεως τῶν ὑγειονομικῶν ὑπαλλήλων τοῦ Ι.Κ.Α.».

Ὡσαύτως κατὰ τὴν αὐτὴν διαδικασίαν ἐντάσσονται καὶ κατατάσσονται μὴ ἐνταχθέντες μόνιμοι ὑγειονομικοὶ ὑπάλληλοι, συνιστωμένων ἰσαρίθμων θέσεων.

2. Τὸ κατὰ τὴν 31.1.1965 ὑπηρετοῦν παρὰ τῷ Ἱδρύματι Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων ὑφ' οἱανδή-

ποτε νομικήν σχέσιν πάσης κατηγορίας μή τακτικών τεχνικών προσωπικών, περί οὗ οἱ Κανονισμοί Τεχνικοῦ Προσωπικοῦ καὶ Ἐκτελέσεως Ἔργων αὐτοῦ, πλήν τῶν ὁδηγῶν αὐτοκινήτων, καθίσταται τακτικῶν προσωπικῶν ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τοῦ παρόντος, μόνιμον μέν ἐφ' ὅσον συνεπλήρωσεν ἐτησίαν ὑπηρεσίαν, ἄλλως δόκιμον.

Τὸ προσωπικὸν τοῦτο ἐντάσσεται ἐντὸς ἑξ μηνῶν ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τοῦ παρόντος εἰς συσταθησομένας ὀργανικὰς κατὰ κατηγορίας θέσεις ὑπὸ Κανονισμοῦ, καθορίζοντος καὶ τὰ ἀπαιτούμενα δι' ἑκάστην θέσιν προσόντα.

Ἡ ἔνταξις ἐνεργεῖται, τῇ αἰτήσει τῶν ἐνδιαφερομένων, δι' ἀποφάσεως τοῦ Ὑπηρεσιακοῦ Συμβουλίου τοῦ Ι.Κ.Α., κρίνοντος περὶ τῶν προσόντων τούτων, πλὴν τοῦ τῆς ἡλικίας, εἰς τὸν εἰσαγωγικὸν βαθμὸν ἑκάστης κατηγορίας. Δύναται αὕτη νὰ γίνῃ καὶ εἰς ἀνώτερον βαθμόν, ἐφ' ὅσον ὁ ἐνταξόμενος ἔχει χρόνον ὑπηρεσίας ἴσον πρὸς τὸν ὃν θὰ ἀπαιτῆται κατὰ τὸν Κανονισμὸν διὰ τὴν εἰς τὸν βαθμὸν τοῦτον προαγωγικὴν ἐξέλιξίν του.

Μέχρι τῆς ἐντάξεως θέλουσιν ἐξακολουθήσει καταβαλλόμεναι αἱ κατὰ τὴν δημοσίευσιν τοῦ παρόντος ἀποδοχαὶ αὐτῶν. Οἱ ἐκ τῶν ἐνταξομένων λαμβάνοντες κατὰ τὸν χρόνον τῆς ἐντάξεως τῶν ἀποδοχὰς ἀνωτέρας τῶν ἀνηκουσῶν εἰς τὸν βαθμόν, εἰς ὃν ἐνετάχθησαν, διατηροῦν αὐτὰς μέχρι τῆς καθ' οἱονδήποτε τρόπον καλύψεως τῆς διαφορᾶς.

Ἄρθρον 23

1. Ἰατροὶ θεραπευταὶ τοῦ Ι.Κ.Α. ὑπερβάντες τὸ 55ον ἔτος τῆς ἡλικίας των δύνανται νὰ μονιμοποιοῦνται δι' ἀποφάσεως τοῦ Ὑπηρεσιακοῦ Συμβουλίου πρὸς πλήρωσιν κενῶν ὀργανικῶν θέσεων μονίμων θεραπευτῶν ἰατρῶν, ἐφ' ὅσον κατὰ τὴν δημοσίευσιν τοῦ παρόντος ἔχουν συμπληρώσει διετῆ, συνεχῆ ἢ διακεκομμένην ὑπηρεσίαν παρὰ τῷ Ι.Κ.Α.

2. Αἱ προθεσμίαι τοῦ ἄρθρου 2 τοῦ ὑπ' ἀριθ. 120)1964 β. δ)τος παρατείνονται μέχρι 30 Ἰουνίου 1965.

Ἄρθρον 24

1. Εἰς τὸ τέλος τοῦ ἄρθρου 4 τοῦ ἀ.ν. 1846) 1951 προστίθεται παράγραφος ὑπ' ἀριθ. 6, ἔχουσα ὡς ἀκολούθως :

«6. α) Οἱ ἀνήλικοι οἱ ἀπολυόμενοι ἐκ τῶν σωφρονιστικῶν ἢ ἀναφορφωτικῶν καταστημάτων, ἐφ' ὅσον προσλαμβάνονται ὑπὸ τῶν ἐργοδοτῶν καθ' ὑπόδειξιν τῶν Ἑταιρειῶν Προστασίας Ἀνηλίκων, ἐπὶ ἓν ἔτος ἀπὸ τῆς τοιαύτης προσλήψεώς των.

β) Οἱ ὑπὸ ἐπιμέλειαν τῶν Δικαστηρίων τελοῦντες ἀνήλικοι οἱ ἀπασχολούμενοι εἰς ἀσφαλιστέαν παρὰ τῷ Ἱδρύματι ἐργασίαν, ἐπὶ ἓν ἔτος ἀπὸ τῆς ἀρχικῆς ὑπὸ τοιαύτην κατάστασιν (δικαστικὴν ἐπιμέλειαν) προσλήψεώς των».

2. Κυροῦνται, ἀφ' ἧς ἐξεδόθησαν, αἱ κάτωθι παρατιθέμεναι ἀποφάσεις τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας :

α) Μέχρι τῆς ἰσχύος τοῦ παρόντος ἡ ὑπ' ἀριθ. 50038)1954 ἀπόφασις τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας «περὶ ἐξαιρέσεως ἀπὸ τῆς ἀσφαλίσεως ἀνηλίκων καὶ μαθητῶν».

Ἐγκρίνομεν τὴν ἀπόφασιν τοῦ Διοικητικοῦ σας Συμβουλίου, τὴν ληφθεῖσαν κατὰ τὴν συνεδρίασιν αὐτοῦ τῆς 26.6.1953 περὶ τῆς ἐξαιρέσεως ἀπὸ τῆς παρ' ὑμῖν ἀσφαλίσεως, δι' ἅπαντας τοὺς κλάδους ταύτης, τῶν ἀνηλίκων τῶν ἀπολυομένων ἐκ τῶν σωφρονιστικῶν ἢ ἀναμορφωτικῶν καταστημάτων καὶ προσλαμβανομένων ὑπὸ τῶν ἐργοδοτῶν καθ' ὑπόδειξιν τῶν Ἑταιρειῶν Προστασίας Ἀνηλίκων, ἐπὶ ἓν ἔτος ἀπὸ τῆς τοιαύτης προσλήψεώς των.

Ὡσαύτως ἐγκρίνομεν τὴν ἀπόφασιν τοῦ Διοικητικοῦ σας Συμβουλίου, τὴν ληφθεῖσαν κατὰ τὴν αὐτὴν ὡς ἄνω συνεδρίασιν αὐτοῦ, περὶ ἐξαιρέσεως ἀπὸ τῆς παρ' ὑμῖν ἀσφαλίσεως, δι' ἅπαντας τοὺς κλάδους ταύτης, τῶν μαθητῶν, τῶν ἀπασχολουμένων εἰς ἐργοδότας κατὰ τοὺς θερινοὺς μόνον μῆνας, καθ' ὑπέρβασιν τοῦ ἀριθμοῦ τῶν εἰς προσωπικὸν ἀναγκῶν τῶν ἐργοδοτῶν τούτων.

Διὰ τὴν νομοθετικὴν κύρωσιν τῆς παρούσης θέλομεν μεριμνήσει ἐν καιρῷ.

β) Ὑπ' ἀρ. θ. 10204)1964 ἀπόφασις τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας «περὶ ἐξαιρέσεως ἀπὸ τῆς παρὰ τῷ Ι.Κ.Α. ἀσφαλίσεως τῶν ὑπὸ τὴν ἐπιμέλειαν τῶν δικαστηρίων τελούντων ἀνηλίκων».

Εἰς ἀπάντησιν τῆς ὑπ' ἀριθ. 123187)Φ.Υ.Α.Λ.) 27.12.1963 ὑμετέρας ἀναφορᾶς γνωρίζομεν ὑμῖν, ὅτι ἐγκρίνομεν τὴν ἀπόφασιν τοῦ Διοικητικοῦ σας Συμβουλίου, τὴν ληφθεῖσαν κατὰ τὴν συνεδρίασιν αὐτοῦ τῆς 19.11.1963, περὶ ἐξαιρέσεως ἐκ τῆς παρ' ὑμῖν ἀσφαλίσεως, δι' ἅπαντας τοὺς κλάδους ταύτης καὶ διὰ χρονικὸν διάστημα ἑνὸς ἔτους ἀπὸ τῆς προσλήψεώς των τῶν ὑπὸ τὴν ἐπιμέλειαν τῶν Δικαστηρίων τελούντων ἀνηλίκων, τῶν ἀπασχολουμένων εἰς ἀσφαλιστέας παρὰ τῷ ὑμετέρῳ Ἱδρύματι ἐργασίας.

Διὰ τὴν νομοθετικὴν κύρωσιν τῆς παρούσης θέλομεν μεριμνήσει ἐν καιρῷ.

3. Ἀπὸ τῆς πρώτης τοῦ μισθοπομένου τῆς δημοσιεύσεως τοῦ παρόντος μηνὸς καταργοῦνται αἱ διατάξεις τῆς παραγράφου 3 τοῦ ἄρθρου 48 τοῦ ν.δ. 2698)1953 «περὶ διοικήσεως τοῦ Ἱδρύματος Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων, μεταρρυθμίσεως τῆς περὶ αὐτοῦ νομοθεσίας, ὡς καὶ ἄλλων τινῶν διατάξεων» καὶ τοῦ ἄρθρου 4 § 3 τοῦ νόμου 2855)1954 «περὶ τροποποιήσεως καὶ συμπληρώσεως ἐργατικῶν τινων νόμων».

Ἡ ἀπὸ 30.12.1963 ἀπόφασις τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Ι.Κ.Α. περὶ ἐπεκτάσεως τῆς ἀσφαλίσεως αὐτοῦ εἰς τοὺς ἐργάτας διφθερῶν Σιατίστης καταργεῖται ἀφ' ἧς ἰσχυσεν.

4. Ἡ ἀσφάλισις εἰς τὸ Ι.Κ.Α. τῶν ἐλευθέρων ἐργατῶν διφθερῶν (γουναρικῶν), καθὼς καὶ τῶν μελῶν τῶν βιοτεχνικῶν συνεταιρισμῶν τοῦ νόμου 602, τῶν ἀσχολουμένων μὲ τὰ γουναρικὰ εἰς τὰς πόλεις Καστορίας καὶ Σιατίστης, χωρεῖ κατὰ τὴν ὑπὸ τῆς νομοθεσίας τούτου προβλεπομένην διαδικασίαν ἐπεκτάσεως τῆς ἀσφαλίσεως ἐντὸς ἓξ (6) μηνῶν, τῆς σχετικῆς ἀποφάσεως τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Ι.Κ.Α. ἐγκρινομένης ὑπὸ τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας. Ἐὰν ἡ ἐπιξεργασία γουναρικῶν ἐπεκταθῇ καὶ εἰς χωρία τινὰ τοῦ

Νομοῦ Καστορίας, αὐτομάτως ὑπάγονται εἰς τὴν ἀσφάλισιν τοῦ Ι.Κ.Α. καὶ οἱ ἐκεῖ ἐργαζόμενοι ἐλεύθεροι γουνεργάται ἢ συνεταιρισμένοι τοιοῦτοι.

5. Αἱ διατάξεις τοῦ ἄρθρου 5 τοῦ νόμου 2861)1954 ἐφαρμόζονται καὶ ὡς πρὸς τὰς ἐξαγομένας εἰς τὴν ἀλλοδαπὴν διφθέρας (γουναρικά), ἐφ' ὅσον ἡ ἐπεξεργασία τούτων γίνεται ἐν τῇ ἡμεδαπῇ.

Ἄρθρον 25

1. Εἰς τὴν παράγραφον 1 τοῦ ἄρθρου 28 τοῦ ἀ.ν. 1846)1951, ὡς τοῦτο τροποποιηθὲν μεταγενεστέρως ἰσχύει σήμερον, προστίθεται ἐδάφιον, ἔχον ὡς ἀκολούθως :

«Ὑπὸ τὰς αὐτὰς ὡς ἄνω χρονικὰς προϋποθέσεις δικαιοῦνται συντάξεως λόγῳ γήρατος, ἀνεξαρτήτως ὁρίου ἡλικίας, καὶ οἱ παρὰ τῷ Ἱδρύματι ἠσφαλισμένοι, ἀποδεδειγμένως τυφλοὶ ἐξ ἀμφοτέρων τῶν ὀφθαλμῶν».

2. Μετὰ τὴν παράγραφον 5 τοῦ ἄρθρου 11 τοῦ ν.δ. 4104)1960 «περὶ τροποποιήσεως καὶ συμπληρώσεως τῆς νομοθεσίας περὶ Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων καὶ ἄλλων τινῶν ὀργανωτικῶν καὶ διοικητικῶν διατάξεων», προστίθεται παράγραφος ὑπ' ἀριθ. 6, ἔχουσα ὡς ἀκολούθως :

«6. Μετὰ τὴν ἐξ ὁλοκλήρου διάθεσιν τῶν μέχρι 1.10.1960 ὑπαρχόντων κεφαλαίων τοῦ Λογαριασμοῦ Προνοίας Ὑπαλλήλων τέως Τ.Α.Κ. καὶ συμφώνως πρὸς τὴν παράγραφον 5 τοῦ ἄρθρου 11 τοῦ ν.δ. 4104)1960 κατάργησιν τοῦ Λογαριασμοῦ τούτου αἱ ἐκκρεμεῖς ὑποχρεώσεις αὐτοῦ πρὸς ἐξόφλησιν ἀποζημιώσεων εἰς τοὺς μέχρι τῆς ὡς ἄνω ἡμερομηνίας ἐξελθόντας τῆς ὑπηρεσίας ὑπαλλήλους τοῦ τέως Τ.Α.Κ. ἢ μέλη οἰκογενείας θανόντων μέχρι τῆς αὐτῆς ἡμερομηνίας ὑπαλλήλων αὐτοῦ, ἀναλαμβάνονται ὑπὸ τοῦ Ι.Κ.Α., ἐξοφλούμεναι ἐκ τῶν διαθεσίμων κεφαλαίων του εἰς βάρος τοῦ παρ' αὐτῷ Κλάδου Συντάξεων».

3. Ἐν τέλει τῆς παραγράφου 1 τοῦ ἄρθρου 47 τοῦ ν.δ. 2698)1953 προστίθεται ἐδάφιον, ἔχον οὕτω :

«Αἱ παροχαὶ τοῦ Εἰδικοῦ Λογαριασμοῦ Προνοίας δύνανται νὰ αὐξάνωνται δι' ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας, μετὰ πρότασιν τοῦ Διοικητοῦ τοῦ Ἱδρύματος καὶ σύμφωνον γνώμην τοῦ Σ.Κ.Α.».

Ἄρθρον 26

1. Αἱ διατάξεις τοῦ ἄρθρου 1 τοῦ ὑπ' ἀριθ. 47) 1963 β.δ. «περὶ ἀναπροσαρμογῆς τῶν πρὸ τῆς ἰσχύος τοῦ ν.δ. 4104)1960 ἀποτιμηθεισῶν ὑπὸ τοῦ Ι.Κ.Α. συντάξεων» ἔχουν ἐφαρμογὴν ἀπὸ 1ης Ἰανουαρίου 1964 καὶ διὰ τὸν ἀνακαθορισμὸν τῶν συντάξεων τῶν συνταξιούχων τοῦ τέως Ταμείου Ἀσφαλίσεως Λιμενεργατῶν Πειραιῶς, τῶν ἀπονεμηθεισῶν κατὰ τὸν χρόνον τῆς εἰς τὸ Ι.Κ.Α. συγχωνεύσεως τοῦ Κλάδου Συντάξεων τοῦ Ταμείου τούτου, εἰς συνταξιούχους πληροῦντας κατὰ τὸν χρόνον τοῦτον τὰς προϋποθέσεις τοῦ ἄρθρου 56 § 4 τοῦ ἀ.ν. 1846)1951.

Οἱ συνταξιοῦχοι, ἐφ' ὧν ἐφαρμόζεται τὸ ὑπ' ἀριθ. 47)1963 β.δ., κατατάσσονται διὰ τὴν ἐξεύρεσιν τῆς ὑπὸ τοῦ πίνακος τοῦ ἄρθρου 1 τοῦ βασιλικοῦ τούτου διατάγματος καθιερουμένης ἀντιστοιχίας ἀσφαλιστικῶν κλάσεων, εἰς τὴν ἀσφαλιστικὴν κλάσιν τῆς πρώτης στήλης τοῦ πίνακος τούτου, εἰς τὴν ὁποίαν ἀντιστοιχεῖ τὸ βασικὸν ἡμερομίσθιον λιμενεργάτου κατὰ τὸν χρόνον τῆς συγχωνεύσεως εἰς τὸ Ι.Κ.Α. τοῦ Κλάδου Συντάξεων τοῦ τέως Ταμείου Ἀσφαλίσεως Λιμενεργατῶν Πειραιῶς.

Οἱ συνταξιοῦχοι, οἱ λαμβάνοντες πρὸ τῆς ἐνάρξεως τῆς ἰσχύος τοῦ παρόντος σύνταξιν μεγαλυτέραν ἐκείνης, ἧς δικαιοῦνται μετὰ τὴν δυνάμει τοῦ παρόντος ἀναπροσαρμογήν, ἐξακολουθοῦν νὰ λαμβάνουν ταύτην.

2. Προκειμένου περὶ συνταξιούχων τοῦ τέως Ταμείου Συντάξεων Προσωπικοῦ Η.Ε.Μ., ὧν δὲν ἀναπροσηρμόσθη ἡ σύνταξις βάσει τοῦ νόμου 3954)1959, οἵτινες κατὰ τὸν χρόνον τῆς συγχωνεύσεως τοῦ Ταμείου εἰς τὸ Ι.Κ.Α. ἐπλήρουν τὰς προϋποθέσεις τοῦ ἄρθρου 56 § 4 τοῦ ἀ.ν. 1846) 1951 ἢ τὰς τοιαύτας τῆς παραγράφου 2 τοῦ ἄρθρου τρίτου τοῦ νόμου 3954)1959, ἡ σύνταξις ἀνακαθορίζεται κατὰ ποσὸν δι' ἀποφάσεως τοῦ ἁρμοδίου ὀργάνου τοῦ Ι.Κ.Α. ἀπὸ τῆς πρώτης τοῦ μεθεπομένου τῆς δημοσιεύσεως τοῦ παρόντος μηνὸς καὶ ἐφεξῆς ἐπὶ τῇ βάσει τῶν οἰκείων διατάξεων τῆς νομοθεσίας τοῦ Ι.Κ.Α. περὶ τρόπου ὑπολογισμοῦ τῶν συντάξεων.

Ὑπάλληλοι τῆς Η.Ε.Μ., συνταξιοδοτηθέντες δυνάμει τῆς παραγράφου 2 τοῦ νόμου 5929)1933, διατηροῦσι τὰ εὐεργετήματα ταύτης, ἤτοι ἀνώτερον ὅριον ἡλικίας καὶ προσαύξησιν ἑπταετοῦς συνταξίμου ὑπηρεσίας, θεωρουμένης πραγματικῆς διὰ τὸν ἀνακαθορισμὸν τῆς συντάξεως των ὑπὸ τοῦ Ι.Κ.Α., δυνάμει τοῦ νόμου 3954)1959, ἄρθρου 4 § 2, ἀπὸ τῆς ὑπαγωγῆς των εἰς τὸ Ι.Κ.Α. Ἡ σύνταξις τῶν ἀνωτέρω δὲν δύναται νὰ εἶναι μικροτέρα τῆς ἀπονεμηθείσης ὑπὸ τοῦ καταργηθέντος Ταμείου Συντάξεων Προσωπικοῦ Η.Ε.Μ.

Πάντως ἐν ᾗ περιπτώσει τὸ μετὰ τὸν ἀνακαθορισμὸν προκῦπτον ποσὸν συντάξεως εἶναι κατώτερον τῆς λαμβανομένης ταυτήτης, ἡ ἐπὶ πλέον διαφορὰ ἐξακολουθεῖ καταβαλλομένη ὡς προσωρινὸν ἐπίδομα, συμψηφιζομένη εἰς πᾶσαν μελλοντικὴν αὔξησιν τῶν συντάξεων τοῦ Ι.Κ.Α.

Τὸ προσωρινὸν τοῦτο ἐπίδομα θὰ ἐξακολουθήσῃ καταβαλλόμενον ἐν περιπτώσει θανάτου τοῦ συνταξιούχου καὶ εἰς τοὺς δικαιούχους αὐτοῦ κατὰ ποσοστὸν ἴσον πρὸς τὸ ποσοστὸν τῆς ἀναλογούσης εἰς τοῦτο συντάξεως.

3. Τὸ προσωπικὸν τῆς Η.Ε.Μ., τὸ ἀπολυθὲν εἰς ἐκτέλεσιν τῶν διατάξεων τῶν διὰ τοῦ νόμου 3954)1959 κυρωθεισῶν συμβάσεως καὶ συμφωνίας καὶ προσληφθὲν εἰς τὴν περὶ ἧς ἡ ὑπ' ἀριθ. 163) 14.12.1959 Πρᾶξις τοῦ Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου ἐκμετάλλευσιν τροχιοδρόμων ἢ εἰς τὴν διὰ θερμικῶν λεωφορείων προσωρινὴν ὑπηρεσίαν τῆς Η.Ε.Μ. μεταξὺ Σταθμοῦ Λαρίσης καὶ Καλλιθέας, ἐν συνεχείᾳ δὲ ἐνταχθὲν εἰς ἑτέρας ὑπηρεσίας τῆς Η.Ε.Μ. ἐν περιπτώσει ἐξόδου του ἐκ τῆς ὑπηρεσίας, συνταξιοδοτεῖται ἐπὶ τῇ βάσει τῆς συνολικῆς ἐν ἀσφαλίσει ὑπηρεσίας του κατὰ τὴν διέπουσαν τὸ Ι.Κ.Α. νομοθεσίαν.

Τὰ ἐκ τοῦ Ι.Κ.Α. τυχὸν χορηγηθέντα ποσὰ συμψηφίζονται πρὸς τὴν τελικῶς χορηγηθησο-

μένην παρ' αὐτοῦ σύνταξιν.

4. Οἱ κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 12 τῆς μεταξὺ τοῦ Ἑλληνικοῦ Δημοσίου καὶ τῆς Η.Ε.Μ συναφθείσης καὶ διὰ τοῦ ν. 3954)1959 κυρωθείσης συμβάσεως ἀπολυθέντες ἐκ τῆς Η.Ε.Μ., ὡς καὶ οἱ ἀπὸ 27.8.1957 ἀπολυθέντες, λαμβάνοντες δὲ ἤδη παρὰ τοῦ Ι.Κ.Α. σύνταξιν ἴσην πρὸς τὸ ὑπὸ τοῦ τοῦ καταβαλλόμενον κατώτατον ὅριον συντάξεως, δικαιοῦνται ἀπὸ τῆς ἰσχύος τοῦ παρόντος, ἐφ' ὅσον οὗτοι εἶχον εἰκοσαετῆ τοὐλάχιστον πραγματικὴν συντάξιμον ὑπηρεσίαν, καὶ ἀσχέτως ἡλικίας, συντάξεως ἴσης πρὸς τὰ 80ο/ο τῆς ἧς θὰ ἐδικαιοῦντο πλήρους τοιαύτης λόγῳ γήρατος, ὑπολογιζομένης κατὰ τὰς διατάξεις τῆς κατὰ 18ην Ἰουνίου 1959 ἰσχυούσης νομοθεσίας τοῦ Ι.Κ.Α. περὶ τρόπου ὑπολογισμοῦ τῶν συντάξεων, μετὰ τῶν ἐκτοτε αὐξήσεων, ἐφαρμοζομένων διὰ τὴν ἐξεύρεσιν τοῦ τεκμαρτοῦ ἡμερομισθίου των τῶν διατάξεων τῆς παραγράφου 3 τοῦ ἄρθρου 4 τοῦ ν. 3954)1959.

Αἱ διατάξεις τῆς παρούσης παραγράφου ἔχουσιν ἐφαρμογὴν καὶ ἐπὶ τῶν ἀπὸ 1ης Μαΐου 1959 ἀπολυθέντων ὡς φυματικῶν καὶ ἐχόντων τοὐλάχιστον εἰκοσαετῆ ὑπηρεσίαν παρὰ τῇ Η.Ε.Μ.

5. Οἱ συνταξιοῦχοι τοῦ Ι.Κ.Α., οἱ προερχόμενοι ἐκ τοῦ εἰς αὐτὸ συγχωνευθέντος Κλάδου Τροχιοδρόμων τοῦ πρώην Ταμείου Συντάξεων Προσωπικοῦ Τροχιοδρόμων καὶ Ἠλεκτροφωτισμοῦ Θεσσαλονίκης, κατατάσσονται εἰς ἀσφαλιστικὰς κλάσεις, εἰς ἃς ἀντιστοιχοῦν αἱ ἀποδοχαί, ἐπὶ τῇ βάσει τῶν ὁποίων ἀπενεμήθη ἡ χορηγουμένη αὐτοῖς σύνταξις.

6. Ἡ παράγραφος 2 τοῦ ἄρθρου 8 τοῦ ν.δ. 3710)1957 ἀντικαθίσταται ὡς ἑξῆς:

«Ὁ προληπτικὸς ἔλεγχος τῆς οἰκονομικῆς διαχειρίσεως τοῦ Ι.Κ.Α., συνιστάμενος εἰς τὴν πρὸ πάσης ἐξοφλήσεως οἱουδήποτε ἐντάλματος πληρωμήν, ἐξαιρέσει τῶν ἀφορωσῶν εἰς τὴν ἐξόφλησιν τῶν ὑπὸ τοῦ Ἱδρύματος χορηγουμένων παροχῶν εἰς τοὺς ἠσφαλισμένους καὶ συνταξιούχους διαπίστωσιν ὅτι ἡ πληρωμὴ ἐντέλλεται ἐντὸς τῶν ὁρίων τοῦ προϋπολογισμοῦ, ὅτι ἐν τῇ διενεργείᾳ τῆς δαπάνης ἐτηρήθησαν αἱ ἰσχύουσαι ἑκάστοτε διατάξεις περὶ πραγματοποιήσεως τούτης καὶ ὅτι ἐπισυνάπτονται εἰς τὸ οἰκεῖον ἔνταλμα ἅπαντα τὰ δικαιολογητικά, τὰ ἀποδεικνύοντα τὸ νόμιμον τῆς πληρωμῆς, ἀσκεῖται παρὰ Παρέδρου τοῦ Ἐλεγκτικοῦ Συνεδρίου, ὁριζομένου ὑπὸ τοῦ Προέδρου αὐτοῦ καὶ προκειμένου περὶ Ὑποκαταστημάτων καὶ Ὑπηρεσιῶν, εἰς ἃς δὲν εἶναι δυνατὴ ἡ χρησιμοποίησις Παρέδρων τοῦ Ἐλεγκτικοῦ Συνεδρίου, παρ' ὑπαλλήλων τοῦ Ὑπουργείου Οἰκονομικῶν, ὁριζομένων ὑπὸ τοῦ Ὑπουργοῦ Οἰκονομικῶν.

Ἐν περιπτώσει τελικῆς διαφωνίας μεταξὺ τοῦ ἐκδότου διατάκτου καὶ τῶν ἀσκούντων τὸν προληπτικὸν ἔλεγχον ὀργάνων περὶ ὑπάρξεως τῶν νομίμων προϋποθέσεων πληρωμῆς ἐντάλματος, συμφώνως τῷ προηγουμένῳ ἐδαφίῳ, αὕτη, ἐφ' ὅσον μὲν ἀναφέρεται εἰς δαπάνας τῆς Διοικήσεως τοῦ Ι.Κ.Α. καὶ τῶν ἐν τῇ περιφερείᾳ τῆς πρώην Διοικήσεως Πρωτευούσης λειτουργουσῶν πάσης φύσεως Ὑπηρεσιῶν τοῦ Ι.Κ.Α. ἐπιλύεται διὰ πράξεως τοῦ Κ.Ε.Σ., εἰς πάσας δὲ τὰς λοιπὰς περιπτώσεις διὰ πράξεως τῶν ἁρμοδίων Τ.Ε.Σ.

Ἐντάλματα, τῶν ὁποίων ἡ θεώρησις δὲν ἐπετεύχθη κατὰ τὴν ἐν τῷ προηγουμένῳ ἐδαφίῳ διαδικασίαν, ἐκτελοῦνται, ἂν ἤθελε διαταχθῇ ἡ ἐκτέλεσίς των δι' εἰδικῆς ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας.

Πάντα τὰ σχετιζόμενα πρὸς τὴν ἐφαρμογὴν τῆς παρούσης διατάξεως θέματα ὁρισθήσονται διὰ Κανονισμοῦ.

Τὰ ἔξοδα κινήσεως, ὡς καὶ πάσης παρεπομένης δαπάνης τῶν μελῶν τοῦ Κ.Ε.Σ. καὶ τῶν Τ.Ε.Σ. ὁρίζονται κατὰ συνεδρίασιν ἢ καὶ κατ' ἀποκοπὴν δι' ἀποφάσεως τοῦ Διοικητοῦ τοῦ Ι.Κ.Α., ἐγκρινομένης ὑπὸ τῶν Ὑπουργῶν Οἰκονομικῶν καὶ Ἐργασίας.

7. Μετὰ τὴν παράγραφον 6 τοῦ ἄρθρου 8 τοῦ ν.δ. 3710)1957 προστίθεται παράγραφος 7, ἔχουσα ὡς ἀκολούθως:

«7. Διὰ τοῦ αὐτοῦ ὡς ἄνω Κανονισμοῦ ὁρισθήσεται ὁ τρόπος τῆς λειτουργίας καὶ ἐκπληρώσεως τοῦ ἔργου τοῦ Κ.Ε.Σ. καὶ τῶν Τ.Ε.Σ. καὶ γενικώτερον τὰ τῆς ἀσκήσεως καὶ τοῦ τρόπου τοῦ προληπτικοῦ ἐλέγχου, ὡς καὶ ἡ ἐπὶ τῇ αἰτήσει τοῦ Κ.Ε.Σ., τῶν Τ.Ε.Σ. καὶ τῶν ἀσκούντων τὸν προληπτικὸν ἔλεγχον ὀργάνων, ἀπόσπασις παρ' αὐτοῖς ὡρισμένων ὑπαλλήλων τοῦ Ἱδρύματος, κατόπιν ἀποφάσεως τοῦ Διοικητοῦ πρὸς ὑποβοήθησιν τοῦ ἔργου των».

8. Τὸ ὑπὸ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 165)1964 β. δ/τος προβλεπόμενον εἰδικὸν ἐπίδομα συνταξιοδοτικῆς εἰσφορᾶς τῶν ἰατρῶν τοῦ Ι.Κ.Α. χορηγεῖται ἀπὸ τῆς 1ης Δεκεμβρίου 1962.

9. Οἱ εἰς τοὺς Ὀργανισμοὺς Κοινῆς Ὠφελείας (Δημοσία Ἐπιχείρησις Ἠλεκτρισμοῦ, Ὀργανισμὸς Τηλεπικοινωνιῶν Ἑλλάδος κλπ.) ἐπὶ μηνιαίῳ μισθῷ προσφέροντες ἀποκλειστικῶς δημοσιογραφικὴν ἐργασίαν δημοσιογράφοι καὶ ἐφ' ὅσον τυγχάνουν τακτικὰ μέλη ἀναγνωρισμένων ἐπαγγελματικῶν δημοσιογραφικῶν ὀργανώσεων (Ἑνώσεως Συντακτῶν Ἡμερησίων Ἐφημερίδων Ἀθηνῶν, Ἑνώσεως Συντακτῶν Ἀθηναϊκοῦ Τύπου) ὑπάγονται αὐτοδικαίως εἰς τὴν ἀσφάλισιν τοῦ Ταμείου Συντάξεων Προσωπικοῦ Ἀθηναϊκῶν Ἐφημερίδων (Τ.Σ.Π.Α.Ε.).

Ἄρθρον 27

1. Ἡ περὶ ἧς ἡ παράγραφος 2 τοῦ ἄρθρου 1 τοῦ ὑπ' ἀριθ. 47)1963 β.δ. «περὶ ἀναπροσαρμογῆς τῶν πρὸ τῆς ἰσχύος τοῦ ν.δ. 4104)1960 ἀπονεμηθεισῶν ὑπὸ τοῦ Ι.Κ.Α. συντάξεων» μείωσις τῶν συντάξεων τῶν ἀπονεμηθεισῶν βάσει ὀλιγωτέρων τῶν 1200 ἡμερῶν ἐργασίας καταργεῖται.

2. Συντάξεις, ἀπονεμηθεῖσαι βάσει τῶν διατάξεων τοῦ νόμου 6298)1934 αὐξάνονται κατὰ 15ο/ο. Κατὰ τὰ αὐτὰ ποσοστὰ αὐξάνονται καὶ αἱ συντάξεις αἱ ἀπονεμηθεῖσαι βάσει τῶν διατάξεων τοῦ ἀ.ν. 1846)1951, ὧν τὸ ποσὸν τῆς συντάξεως ὑπελογίσθη βάσει ἀποδοχῶν μέχρι καὶ τοῦ ἔτους 1950, συμπεριλαμβανομένου, ἐπιφυλασσομένης πάντως τῆς ἐφαρμογῆς τῆς παραγράφου 1 τοῦ παρόντος. Ἡ κατὰ τὰ ὡς ἄνω αὔξησις χωρεῖ ἐπὶ τοῦ κατ' ἀναπροσαρμογὴν δυνάμει τοῦ ὑπ' ἀριθ. 47)1963 β. δ/τος ποσοῦ συντάξεως τῆς παραγράφου 1 τοῦ ἄρθρου 29 τοῦ ἀ.ν. 1846)1951,

ὡς ἐτροποποιήθη ὑπὸ τῆς παραγράφου 1 τοῦ ἄρθρου 6 τοῦ ν.δ 4104)1960.

3. Τὰ ὑπὸ τοῦ Ι.Κ.Α. καταβλητέα κατώτατα ὅρια συντάξεων ὁρίζονται, τῶν μὲν συντάξεων λόγῳ γήρατος καὶ ἀναπηρίας εἰς 750 δραχμάς, τῶν δὲ συντάξεων μελῶν οἰκογενείας εἰς 625 δραχμὰς κατὰ μῆνα, ἐφαρμοζομένων πάντως τῶν μειώσεων τῶν παραγρόφων 5 καὶ 14 τοῦ ἄρθρου 28 τοῦ ἀ.ν. 1846)1951, ὡς ἀντικατεστάθη καὶ συνεπληρώθη διὰ τοῦ ἄρθρου 5 τοῦ ν.δ. 4104)1960.

4. Ἡ ἰσχὺς τοῦ παρόντος ἄρθρου ἀρχεται ἀπὸ τῆς 1ης Μαΐου τρέχοντος ἔτους.

Ἄρθρον 28

1. Εἰς τοὺς συνταξιούχους καὶ βοηθηματούχους (τύπου συντάξεως) τῶν ἀσφαλιζόντων μισθωτοὺς Ὀργανισμῶν Κοινωνικῆς Ἀσφαλίσεως ἁρμοδιότητος τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας παρέχεται κατὰ μῆνα Αὔγουστον ἑκάστου ἔτους πρόσθετον βοήθημα ἴσον πρὸς τὸ ἥμισυ τῆς μηνιαίας συντάξεως ἢ βοηθήματος μετὰ τῶν ἀναλογούντων πάσης φύσεως ἐπιδομάτων.

2. Συνταξιοῦχοι ἢ βοηθηματοῦχοι (τύπου συντάξεως), ὧν ἡ συνταξιοδότησις ἔληξεν ἢ ἡ καταβολὴ ἀνεστάλη πρὸ τοῦ μηνὸς Αὐγούστου, δικαιοῦνται μέρους τῆς κατὰ τὸ προηγούμενον ἔδαφιον παροχῆς, ἴσου πρὸς τὸ 1)24 τῆς μηνιαίας συντάξεως ἢ βοηθήματος δι' ἕκαστον μῆνα πραγματικῆς καταβολῆς συντάξεως κατὰ τὸ τελευταῖον πρὸ τοῦ μηνὸς Αὐγούστου δωδεκάμηνον.

3. Τὸ ἐπίδομα ἀδείας τῶν ἠσφαλισμένων δὲν λαμβάνεται ὑπ' ὄψιν διὰ τὸν ὑπολογισμὸν τῆς συντάξεως.

4 Κυροῦται ἡ ὑπ' ἀριθ. 106665)Ο.374)23.11.1964 ἀπόφασις τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας περὶ προσθέτου παροχῆς εἰς τοὺς συνταξιούχους καὶ βοηθηματούχους (τύπου συντάξεως) τῶν Ὀργανισμῶν Κοινωνικῆς Ἀσφαλίσεως ἁρμοδιότητος τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας, ἀντιστοίχου τοῦ ἐπιδόματος ἀδείας τοῦ χορηγηθέντος εἰς τοὺς ἐν ἐνεργείᾳ δημοσίους ὑπαλλήλους καὶ τοὺς λοιποὺς μισθωτούς

Ἄρθρον 29

Μετὰ τὸ τέταρτον ἔδαφιον τῆς περιπτώσεως β' τῆς παραγράφου 6 τοῦ ἄρθρου 28 τοῦ ἀ.ν. 1846)1951, τῆς προστεθείσης διὰ τοῦ ἄρθρου 7 τῆς παραγράφου 2 τοῦ ν.δ. 3762)1957, προστίθενται ἑξῆς ἔδαφια, ἔχοντα οὕτω:

«Βοηθηματοῦχοι ἀνάπηροι ὑπὸ τὴν ἔννοιαν τῆς περιπτώσεως α' τῆς παρούσης παραγράφου (ἀναπηρία 1)2), συμπληροῦντες τὸ 50ὸν ἔτος τῆς ἡλικίας των καὶ λαμβάνοντες συνεπείᾳ τῆς τοιαύτης ἀναπηρίας των ἐπὶ ἑπταετίαν τοὐλάχιστον συνεχῶς ἢ διακεκομμένως τὸ βοήθημα φυματικοῦ, ὡς καὶ οἱ ἐξ αὐτῶν λαμβάνοντες τοῦτο ἐπὶ δεκαετίαν τοὐλάχιστον, ἀνεξαρτήτως δὲ ὁρίου ἡλικίας, δὲν ὑπάκεινται εἰς περαιτέρω ὑγειονομικὴν ἐξέτασιν, ἐφ' ὅσον ἡ τοιαύτη ἀναπηρία των ἔχει κριθῆ τρὶς τοὐλάχιστον παρὰ Ὑγειονομικῆς Ἐπιτροπῆς.

Ἠσφαλισμένοι φυματικοί, πληροῦντες τὰς ἐν τῷ προηγουμένῳ ἐδαφίῳ προϋποθέσεις, δι' οὓς ἡ καταβολὴ τοῦ βοηθήματος ἔχει διακοπῆ λόγῳ μειώσεως τοῦ ποσοστοῦ ἀναπηρίας ἢ λόγῳ ἐξαντλήσεως τῆς περὶ ἧς τὸ τέταρτον ἔδαφιον τῆς περιπτώσεως β' τῆς παρούσης παραγράφου διετίας δύνανται νὰ ὑποχθῶσιν εἰς τὴν διάταξιν τοῦ ἀνωτέρω ἐδαφίου κατόπιν αἰτήσεώς των, ὑποβαλλομένης ἐντὸς διμήνου ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τοῦ παρόντος, ἐφ' ὅσον εἶναι ἀνάπηροι κατὰ τὴν ἔννοιαν τῆς περιπτώσεως α' τοῦ πρώτου ἐδαφίου τῆς παρούσης».

Ἄρθρον 30

1. Διὰ τὴν ἐκδίκασιν τῶν μέχρι τῆς 31.12.1964 ὑποβληθεισῶν ἐφέσεων κατ' ἀποφάσεων τῶν Τ.Δ.Ε. τοῦ Ι.Κ.Α. συνιστῶνται δι' ἀποφάσεως τοῦ Διοικητοῦ τοῦ Ι.Κ.Α., ἐγκρινομένης ὑπὸ τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας, εἰδικαὶ τριμελεῖς Ἐπιτροπαί, ἑκάστη τῶν ὁποίων ἀποτελεῖται ἐξ ἑνὸς μέλους τοῦ Δ.Σ. τοῦ Ἱδρύματος, ὡς Προέδρου, ἑνὸς ἀνωτέρου δημοσίου ὑπαλλήλου καὶ ἑνὸς ἀνωτέρου ὑπαλλήλου τοῦ Ι.Κ.Α. Αἱ Ἐπιτροπαὶ συνεδριάζουν ὁσάκις καλοῦνται ὑπὸ τοῦ Προέδρου αὐτῶν καὶ μέχρι 25 συνεδριάσεων κατὰ μῆνα. Κατὰ τὰ λοιπὰ ἰσχύουν αἱ διατάξεις τοῦ Κανονισμοῦ περὶ τῶν τακτικῶν καὶ ἐκτάκτων Ἐπιτροπῶν τοῦ Ι.Κ.Α.

Ἐκ τῶν ἀνωτέρω ἐφέσεων δύναται νὰ παρακρατῆται ἀριθμὸς τις πρὸς ἐκδίκασιν ὑπὸ τῆς Ἐπιτροπῆς Ἐφέσεων, ἀποφάσει τοῦ Προέδρου αὐτῆς.

2 Εἰδικαὶ ὁμοίως Ἐπιτροπαὶ συνιστῶνται κατὰ τὴν αὐτὴν διαδικασίαν καὶ διὰ τὴν ἐκδίκασιν τῶν ὑποβληθεισῶν μέχρι τῆς 31.12.1964 ἐνστάσεων κατ' ἀποφάσεων τῶν Διευθυντῶν τῶν Ὑποκαταστημάτων Ἀθηνῶν - Πειραιῶς καὶ Θεσσαλονίκης, ἀποτελούμεναι ἐξ ἑνὸς μέλους τῆς οἰκείας Τοπικῆς Διοικητικῆς Ἐπιτροπῆς, ὡς προέδρου, ἑνὸς ἀνωτέρου δημοσίου ὑπαλλήλου καὶ ἑνὸς ἀνωτέρου ὑπαλλήλου τοῦ Ἱδρύματος.

Τὰ ἀνωτέρω περὶ τῶν εἰδικῶν Ἐπιτροπῶν διὰ τὴν ἐκδίκασιν τῶν ἐφέσεων ἰσχύουν καὶ διὰ τὰς εἰδικὰς Ἐπιτροπὰς ἐκδικάσεως ἐνστάσεων κατ' ἀποφάσεων τῶν Διευθυντῶν τῶν ὡς ἄνω Ὑποκαταστημάτων.

Ἄρθρον 31

Ἡ ἀληθὴς ἔννοια τῆς τελευταίας περιόδου τῆς παραγράφου 1 τοῦ ἄρθρου 11 τοῦ ν.δ. 4352)1964, καθ' ἣν προκειμένου περὶ τοῦ Ἱδρύματος Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων διατηρεῖται ἐν ἰσχύι ἡ περὶ αὐτοῦ κειμένη νομοθεσία, εἶναι ὅτι: Προκειμένου περὶ τοῦ Ι.Κ.Α. διατηρεῖται ἐν ἰσχύι ἡ κειμένη εἰδικὴ νομοθεσία αὐτοῦ, μὴ καταργηθεῖσα, οὐδὲ τροποποιηθεῖσα καὶ μετὰ τὴν ἰσχὺν τοῦ νόμου 4346)1964 καὶ τοῦ ν.δ. 4352)1964, δὲν ἀπαιτεῖται δὲ δημοσίευσις διὰ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως τῶν περὶ συστάσεως, συνθέσεως, ἀνασυγκροτήσεως καὶ διορισμοῦ μελῶν Συμβουλίων καὶ Ἐπιτροπῶν ἀποφάσεων τοῦ Διοικητοῦ τοῦ Ἱδρύματος.

Ἄρθρον 32

Εἰς τὸ τέλος τῆς ὑπὸ στοιχ. β' τῆς παραγράφου 1 τοῦ ἄρθρου 33 τοῦ ἀ.ν. 1846)1951

προστίθεται φράσις, έχουσα ούτω:

«Έφ' όσον δε ταύτα συνεχίζουν τάς σπουδάς των μέχρι συμπληρώσεως του 23ου έτους της ηλικίας των».

Άρθρον 33

Η άληθής έννοια των διατάξεων της παραγράφου 3 του άρθρου 5 του ν.δ. 4202)1961 «περί διατηρήσεως των έκ της Κοινωνικής Ασφαλίσεως δικαιωμάτων εις περίπτωσιν μεταβολής ασφαλιστικού φορέως» είναι ότι ο απονέμων την σύνταξιν φορεύς λαμβάνεται υπ' όψιν μόνον διά τον υπολογισμόν του ποσοστού συντάξεως, δι' ού βαρύνεται έκαστος των μετ' αυτού συντρεχόντων φορέων ασφαλίσεως, όπερ είναι ανάλογον του παρ' εκάστω τούτων διανυθέντος χρόνου ασφαλίσεως και ότι ο απονέμων την σύνταξιν Οργανισμός βαρύνεται τελικώς μέ την τυχόν διαφοράν μεταξύ ολοκλήρου του κατά το άρθρον 2 ποσού της συντάξεως και του άθροίσματος των βαρυνόντων τούς συντρέχοντας λοιπούς Οργανισμούς τμημάτων αύτης.

Άρθρον 34

1. Η ισχύς των διατάξεων του άρθρου 9 § 2 του ν.δ. 4435)1964 παρατείνεται προκειμένου περί όφειλών προς το Ίδρυμα Κοινωνικών Ασφαλίσεων έκ καθυστερουμένων εισφορών του ημερησίου τύπου και περιοδικού έπί τριμηνον από της λήξεως αύτης.

2. Εις το τέλος της παραγράφου 10 του άρθρου 3 του ισχύοντος Κανονισμού φαρμακευτικής περιθάλψεως ησφαλισμένων του Ι.Κ.Α. προστίθεται από της ισχύος του ή ακόλουθος διάταξις:

«Το αντίτιμον εκτελεσθεισών συνταγών παρά φαρμακείων, των οποίων ή σύμβασις μετά του Ι.Κ.Α. έχει λήξει ή καταγγελθή διά λόγους μή οφειλομένους εις υπαιτιότητά των, καταβάλλεται εις αυτά, εφ' όσον κατηρτίσθη μετ' αυτών νέα σύμβασις, λογιζομένου ότι συντρέχουσιν αί προυποθέσεις της παρούσης παραγράφου. Αί αξιώσεις αύται παραγράφονται κατ' άρθρον 249 Α.Κ.».

Άρθρον 35

Η ισχύς του παρόντος άρχεται από της πρώτης του μεθεπομένου της δημοσιεύσεώς του μηνός.

Έν Αθήναις τή 29 Μαΐου 1965

Η Εισηγητική Έκθεσις του Υπουργού Εργασίας έπί του άνωτέρω Νόμου έχει ως έξής:

Εισηγητική Έκθεσις

Επί του Σχεδίου Νόμου «περί προαθέτου παρά τώ Ι.Κ.Α. προαιρετικής ασφαλίσεως, ως και άλλων τινών μεταρρυθμίσεων εις περί Ι.Κ.Α. Νομοθεσίας».

Προς την Βουλήν των Ελλήνων

Το Ι.Κ.Α., εν εξελίξει φορείς ευρυτέρας κοινωνικής πολιτικής του Κράτους, έχει ένίοτε ανάγκην προσαρμογής της νομοθεσίας του προς τας ιδιαιτέρας κατά καιρούς συνθήκας και τα δημιουργούμενα προβλήματα διά την πληρεστέραν κατά το δυνατόν εκπλήρωσιν του διά της συστάσεως του επιδιωχθέντος σκοπού της προστασίας του εργαζομένου πληθυσμού της χώρας εις τας περιπτώσεις ασθενείας, αναπηρίας, γήρατος και θανάτου.

Εις τον σκοπόν τούτον αποβλέπει το υποβαλλόμενον Σχέδιον Νόμου.

Διά του άρθρου 1 αύτου καθιερούται παρά τώ Ι.Κ.Α. τον θεσμόν της προσθέτου προαιρετικής ασφαλίσεως, δι' ού σκοπείται ή παροχή της ευχερείας διά πρόσθετον προστασίαν πέραν της υπό του Ι.Κ.Α. μέχρι τούδε παρεχομένης εις τους ησφαλισμένους του βασικής τοιαύτης.

Διά των υπολοίπων άρθρων, τροποποιητικών κατά το πλείστον των ισχυουσών διατάξεων, επιδιώκονται τροποποιήσεις και συμπληρώσεις της ισχυούσης νομοθεσίας, αποβλέπουσαι ιδία εις το να καταστήσουν ευχερεστέραν και απλουστέραν την άσκησιν της ασφαλίσεως (τεχνικής φύσεως τροποποιήσεις), ήτις έχει καταστή ήδη εις τινας περιπτώσεις λίαν περίπλοκος και δυσκίνητος, άλλά παραλλήλως και εις την δικαιοτέραν διαρρύθμισιν και βελτίωσιν των υπό του Ιδρύματος χορηγουμένων παροχών και ιδία της συντάξεως.

Κρίνομεν σκόπιμον να σημειώσωμεν επί τη ευκαιρία τον εντόνως κοινωνικόν χαρακτήρα των διά του υπό κρίσιν Σχεδίου Νόμου επιδιωκομένων ρυθμίσεων.

Ειδικώτερον:

Α' Πρόσθετος προαιρετική ασφάλισις

Διά του άρθρου 1 του Σχεδίου Νόμου ιδρύεται παρά τώ Ι.Κ.Α. ειδικός Λογαριασμός προσθέτου προαιρετικής ασφαλίσεως.

Δέον ιδιαιτέρως να εξαρθή ή σημασία του διά των διατάξεων του άρθρου τούτου καθιερουμένου νέου θεσμού, δστις εν τη εξελίξει τον θά καταστήση πληρεστέραν την υπό του Ι.Κ.Α. παρεχομένην ασφαλιστικήν προστασίαν.

Η ιδέα της προσθέτου προαιρετικής ασφαλίσεως ανήκει εις τον νομοθέτην του Ιδρυτικού Νόμου του Ι.Κ.Α., πλήν όμως ή σχετική διάταξις του Νόμου 6298)1934 δεν έτυχεν εφαρμογής. Πράγματι ή πρόσθετος προαιρετική ασφάλισις προϋποθέτει γενίκευσιν του θεσμού της υποχρεωτικής ασφαλίσεως και την, συνεπακόλουθον ταύτης, μεγαλυτέραν ασφαλιστικήν συνείδησιν του ασφαλιζομένου πληθυσμού.

Σήμερον πλέον ο εργαζόμενος πληθυσμός, καρπούμενος ήδη τα αγαθά του γενικού συστήματος των Κοινωνικών Ασφαλίσεων, συνειδητοποιεί την ανάγκην της πληρεστέρας έτι ασφαλιστικής του προστασίας.

Είναι γενική διαπίστωσις όχι μόνον παρ' ημίν, άλλά και διεθνώς, ότι αί παροχαί (του γενικού συστήματος) Κοινωνικών Ασφαλίσεων δεν δύνανται να καλύπτουν, κατ' ανάγκην, πλήρως τας πρό της επελεύσεως του ασφαλιστικού κινδύνου απολαυάς του εργαζομένου. Επίσης το γενικόν σύστημα Κοινωνικών Ασφαλίσεων αναγνωρίζει γενικούς κινδύνους και προκειμένου περί συντάξεως γήρατος εν γενικόν όριον ηλικίας, εξαιρουμένων μόνον των περιπτώσεων, καθ' ας

αἱ ὀργανικαὶ συνθῆκαι τῆς ἐργασίας (βαρὺ καὶ ἀνθυγιεινὸν ἐπάγγελμα) ἐπιβάλλουν τυχὸν τὴν μείωσιν τούτου.

Ἐν τούτοις πλεῖστοι ἠσφαλισμένοι, ὡς καὶ κατηγορίαι ἠσφαλισμένων, καὶ δὴ ὄχι μόναν ἐκ τῶν εὐπορωτέρων τάξεων, ἐπιθυμοῦν καὶ θὰ ἦσαν διατεθειμένοι διὰ συνεισφορᾶς των κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς ἐργασίας των νὰ βελτιώσουν τὴν σύνταξίν των, εἰς τρόπον ὥστε αὕτη νὰ μὴ ἀπίσχῃ τῶν πρὸ τῆς ἐπελεύσεως τοῦ ἀσφαλιστικοῦ κινδύνου ἀπολαυῶν των.

Ἐπίσης καὶ κατηγορίαι τινὲς ἠσφαλισμένων, τοὺς ὁποίους αἱ κοινωνικαὶ καὶ οἰκονομικαὶ συνθῆκαι ὑποχρεοῦν νὰ ἀποχωροῦν τῆς ἐργασίας των, πρὸ τῆς συμπληρώσεως τοῦ γενικοῦ ὁρίου ἡλικίας, εἶναι ἀσφαλῶς διατεθειμένοι διὰ καταβολῆς πάλιν μιᾶς ἐπὶ πλέον εἰσφορᾶς νὰ ἐπιτυγχάνουν τὴν ἐκτοτε συνταξιοδότησίν των.

Ἐν ὀλίγοις, ὡς ἔχει σήμερον ἡ ὑπὸ τοῦ Ι.Κ.Α παρεχομένη ἀσφαλιστικὴ προστασία, ἐμφανίζει δυσκαμψίαν τινὰ καὶ δὲν προσαρμόζεται πρὸς τὰς ἀνάγκας σημαντικῶν κατηγοριῶν ἠσφαλισμένων. Τὰς ἀνάγκας ταύτας ἔρχεται νὰ καλύψῃ ἡ πρόσθετος ἀσφάλισις.

Διὰ τοῦ καθιερουμένου συστήματος προσθέτου προαιρετικῆς ἀσφαλίσεως θὰ παρασχεθῇ εἰς τοὺς ἠσφαλισμένους τοῦ Ι.Κ.Α. ἡ δυνατότης νὰ ἱκανοποιήσουν τὴν εὔλογον ἐπιθυμίαν των τῆς πληρεστέρας ἀσφαλιστικῆς προστασίας.

Ὁ ἠσφαλισμένος θὰ δύναται διὰ τῆς καταβολῆς ἑνὸς δι' ἀναλογιστικῆς μελέτης καθοριζομένου ἐπακριβῶς ἀσφαλίστρου, ἀντιστοιχοῦντος πλήρως πρὸς τὰς χορηγηθησομένας εἰσφοράς (ἄνευ οὐδεμιᾶς ἐπιβαρύνσεως λόγῳ ἐξόδων διοικήσεως), νὰ ἐξασφαλίσῃ διὰ τὸν ἑαυτόν του ἢ τὰ μέλη οἰκογενείας του (ἰδιαιτέραν συμπληρωματικὴν) σύνταξιν, ἐτι προστιθεμένην καὶ προσαυξάνουσαν τὴν ὑπὸ τοῦ Ι.Κ.Α. χορηγουμένην τοιαύτην ἢ καὶ ἄνευ χορηγήσεως ταύτης, εἰς τὴν περίπτωσιν διακοπῆς τῆς ἐργασίας πρὸ τῆς συμπληρώσεως τῶν ὑπὸ τῶν κειμένων διατάξεων ἀπαιτουμένων γενικῶς χρονικῶν προϋποθέσεων. Ἐπίσης διὰ τῆς καταβολῆς τοῦ ἐν λόγῳ ἀσφαλίστρου ὁ ἠσφαλισμένος θὰ δύναται, ἀντὶ συμπληρωματικῆς συντάξεως, νὰ λαμβάνῃ, συντρεχουσῶν τῶν ὁρισθησομένων προϋποθέσεων, τὴν σύνταξιν τῆς ὑποχρεωτικῆς του ἀσφαλίσεως πλήρη πρὸ τῆς συμπληρώσεως τοῦ ἀπαιτουμένου ὁρίου ἡλικίας.

Ἡ ἐκ τῆς προσθέτου ἀσφαλίσεως σύνταξις θὰ εἶναι ἀνάλογος τοῦ χρόνου καταβολῆς τοῦ ἀσφαλίστρου, ἀντιστρόφως δὲ ἀνάλογος τῆς ἡλικίας, ἣν εἶχεν ὁ ἠσφαλισμένος κατὰ τὴν ἔναρξιν καὶ διάρκειαν τῆς προσθέτου ἀσφαλίσεως του. Διὰ τὴν χορήγησιν τῆς προσθέτου συντάξεως δὲν θὰ ἀπαιτῆται ἡ πλήρωσις τῶν χρονικῶν προϋποθέσεων τῶν ἀναγκαίων διὰ τὴν ἀπονομὴν τῆς βασικῆς συντάξεως, οὐδὲ ἄλλων τινῶν.

Οὕτω δὲν θὰ ὑπάρξῃ ποτὲ περίπτωσις νὰ μὴ λάβῃ τι ὁ προσθέτως ἠσφαλισμένος. Ἡ παροχὴ βεβαίως θὰ εἶναι ἀνάλογος τῶν εἰσφορῶν. Εἰς ἣν περίπτωσιν ὁ ἠσφαλισμένος διὰ πρόσθετον ἀσφάλισιν δὲν πληροῖ τὰς προϋποθέσεις συνταξιοδοτήσεως ἐκ τῆς ὑποχρεωτικῆς ἀσφαλίσεως θὰ δύναται νὰ ζητήσῃ, ἀντὶ περιοδικῆς παροχῆς, ἐφ' ἅπαξ τοιαύτην.

Τὸ ποσὸν τοῦ ἀσφαλίστρου θὰ καθορισθῇ εἰς ὡρισμένον ποσὸν κατὰ μῆνα καὶ δι' ἑκάστην τῶν ὁρισθησομένων ἀσφαλιστικῶν κλάσεων.

Οὕτω ὁ ἠσφαλισμένος, καὶ δὴ ὄχι μόνον ὁ μὲ ὑψηλὰς ἀποδοχάς, ἀλλὰ καὶ ὁ ἠσφαλισμένος τῶν χαμηλοτέρων ἀποδοχῶν, θὰ δύναται, ὅταν καὶ ὁπότε ἔχει εὐχέρειαν, διὰ τῆς καταβολῆς τοῦ ἀσφαλίστρου τούτου, νὰ ἐξασφαλίζῃ τὴν πρόσθετον ἢ βελτιωμένην σύνταξιν.

Ἡ ὑπὸ τοῦ Ἱδρύματος διενέργεια τῆς προαιρετικῆς ταύτης ἀσφαλίσεως, εἶναι φανερόν, ὅτι ἐξασφαλίζει ἐν βασικὸν πλεονέκτημα. Ἀποτελεῖ τὸν πλέον οἰκονομικὸν τρόπον συμπληρωματικῆς καλύψεως τῶν ἀναγκῶν τοῦ ἠσφαλισμένου, διότι τὸ Ἵδρυμα προσφέρει διὰ τὴν ἐξυπηρέτησιν τοῦ θεσμοῦ τούτου ὁλόκληρον τὸν διοικητικὸν μηχανισμόν του ἐν λειτουργίᾳ, διὰ τὸν λόγον δὲ τοῦτον τὰ ἔξοδα διοικήσεως θὰ εἶναι ἐν προκειμένῳ ἀσήμαντα.

Συνεπῶς ὅλα σχεδὸν τὰ ἔσοδα τοῦ συνιστωμένου Εἰδικοῦ Λογαριασμοῦ θὰ ἀποδίδωνται εἰς τοὺς εἰσφέροντας εἰς τὸν Λογαριασμὸν ἠσφαλισμένους καὶ δὴ διαφυλασσομένης τῆς ἀξίας τῶν καταβολῶν λόγῳ τῆς ἐν πάσῃ περιπτώσει γινομένης ἀναπροσαρμογῆς τῶν ἀσφαλιστικῶν παροχῶν πρὸς τὰς κατὰ τὸν χρόνον τῆς χορηγήσεως τούτων νομισματικὰς συνθήκας.

Οὕτω ἡ πρόσθετος ἀσφάλισις προσφέρεται καὶ ὡς μία ἰδιότυπος ἀποταμίευσις μὲ τὸν εἰδικὸν σκοπὸν τῆς πληρεστέρας ἐξασφαλίσεως τοῦ εἰσφέροντος εἰς τὸν Λογαριασμὸν ἐναντι τῶν κινδύνων γήρατος, ἀναπηρίας καὶ θανάτου.

Κατὰ ταῦτα ὁ θεσμὸς τῆς προτεινομένης προσθέτου προαιρετικῆς ἀσφαλίσεως, καθιερούμενος καὶ διενεργούμενος ὑπὸ τοῦ μεγαλυτέρου Ἀσφαλιστικοῦ Ὀργανισμοῦ τῆς χώρας μὲ τὴν ἐγγύησιν τοῦ οἰκονομικοῦ μηχανισμοῦ του, θὰ ἐξασφαλίσῃ τὰς προϋποθέσεις πληρεστέρας κοινωνικῆς προστασίας τοῦ ἐργαζομένου πληθυσμοῦ.

Β' Τροποποιήσεις ἀσφαλιστικῶν διατάξεων

Διὰ τοῦ ἄρθρου 2 τοῦ Σχεδίου ἐπαναφέρεται ἡ ρήτρα τοῦ ὁρικοῦ περὶ Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων Νόμου 6298/1934 περὶ τῆς κατὰ κύριον ἐπάγγελμα ἀπασχολήσεως τοῦ μισθωτοῦ ὡς προϋποθέσεως τῆς αὐτοδικαίας καὶ ὑποχρεωτικῆς ἀσφαλίσεως, ἡ μὴ ἐπανάληψις τῆς ὁποίας εἰς τὸν ἀ.ν. 1846/1951 ἐδημιούργησεν ἐν τῇ πράξει πλῆθος ἀμφισβητήσεων.

Διὰ τοῦ ἄρθρου 3 προσδιορίζεται ὁ ὅρος «σύνταξις λόγῳ μερικῆς ἀναπηρίας», ἐξομοιουμένη πρὸς τὴν σύνταξιν λόγῳ ἀναπηρίας, ὥστε νὰ ἐπεκτείνωνται αὐτομάτως ἐπὶ τῶν συνταξιοδοτουμένων λόγῳ μερικῆς ἀναπηρίας πάντα τὰ ὑπὸ τοῦ Νόμου ἀναγνωριζόμενα δικαιώματα εἰς τοὺς συνταξιούχους, κατ' ἐξοχὴν δὲ τὸ δικαίωμα μεταβιβάσεως τῆς συντάξεως ταύτης εἰς τὰ μέλη οἰκογενείας τοῦ θανόντος.

Διὰ τῆς παραγράφου 2 τοῦ αὐτοῦ ἄρθρου ἀποσαφηνίζεται, ὅτι εἰς τὰς οἰκοδομικὰς ἐργασί-

ας, δι' ὃς ἰσχύει διάφορον σύστημα καταβολῆς τῶν εἰσφορῶν, δὲν περιλαμβάνονται αἱ ξυλουργικαί, οἰδηρουργικαὶ καὶ ἄλλαι τινὲς κατηγορίαι ἐργασιῶν.

Διὰ τοῦ ἄρθρου 4 ἐπιδιώκεται ὁ διὰ λεπτομερεστέρας διατυπώσεως προσδιορισμὸς τῆς ἐννοίας τοῦ μισθοῦ, ὥστε νὰ ὑπόκειται εἰς ἀσφαλιστικὴν εἰσφορὰν καὶ πᾶν χρηματικὸν ποσὸν χορηγούμενον παρὰ τῶν ἐργοδοτῶν διὰ τοὺς μισθωτούς, ἐπὶ πλέον τῶν τακτικῶν μηνιαίων ἀποδοχῶν, πλὴν ὡρισμένων παροχῶν κοινωνικοῦ χαρακτῆρος, τὰς ὁποίας θέλει ὁρίσει Κανονισμός. Διὰ τῆς διατάξεως ταύτης δὲν ἐπιφέρεται οὐσιαστικὴ τροποποίησις τῶν ἰσχυόντων, ἀλλ' ἀποσαφηνίζεται ἰδίᾳ ἡ ἰσχύουσα διάταξις, ὥστε νὰ ἀποτραποῦν διαπιστωθεῖσαι ἤδη καταστρατηγήσεις, καταλήγουσαι εἰς βάρος τῶν ἠσφαλισμένων.

Ὡς πρὸς τὰ δῶρα ἑορτῶν καὶ τὸ ἐφάπαξ χορηγηθὲν ἐπίδομα ἀδείας καθιεροῦται τὸ σύστημα ὑπολογισμοῦ τῶν εἰσφορῶν ἐπὶ τοῦ πράγματι καταβαλλομένου ποσοῦ δώρων καὶ ἐπιδόματος ἀδείας, πρὸς τὸν σκοπὸν τῆς ἁπλουστεύσεως τῆς διαδικασίας ὑπολογισμοῦ τῶν εἰσφορῶν καὶ ἁρσεως τῶν παρατηρουμένων δυσχερειῶν εἰς τὴν λειτουργίαν τῶν Ὑπηρεσιῶν τοῦ Ἰδρύματος.

Διὰ τοῦ ἄρθρου 5 προβλέπεται ἡ δυνατότης καθορισμοῦ διὰ Κανονισμοῦ τεκμαρτοῦ ἀριθμοῦ ἡμερῶν ἐργασίας, δι' ὡρισμένας κατηγορίας ἠσφαλισμένων, μὴ ἐχόντων σταθερὸν ἐργοδότην, ἢ ὑποαπασχολουμένων συνήθως, ὡς ἐκ τοῦ εἴδους τῆς ἐργασίας των, ἡ ἀσφάλισις τῶν ὁποίων μέχρι τοῦδε προσκρούει εἰς ἀνυπερβλήτους ἐνίοτε τεχνικὰς δυσχερείας.

Αἱ ἁπλουστεύσεις αὐταὶ θὰ ἔχουν ἐπίδρασιν ἀφ' ἑνὸς μὲν ἐπὶ τῶν εἰσπράξεων τῶν εἰσφορῶν τῶν ἐν λόγῳ κατηγοριῶν ἠσφαλισμένων, εἰς τὰς ὁποίας κυρίως διαπιστοῦνται νῦν διαφυγαὶ καὶ ἀποκρύψεις τοῦ ὕψους τῶν λαμβανομένων ἀποδοχῶν καὶ τοῦ ἀριθμοῦ τῶν πραγματοποιουμένων ἡμερῶν ἐργασίας, ἀφ' ἑτέρου δὲ ὡς πρὸς τοὺς ἰδίους τοὺς ἠσφαλισμένους, οἵτινες θὰ δύνανται πλέον νὰ συμπληροῦν τὰς ἀπαιτουμένας διὰ τὰς παροχὰς χρονικὰς προϋποθέσεις.

Καινοτομία, ἀξία ἰδιαιτέρας ἐξάρσεως, εἰσάγεται διὰ τοῦ ἄρθρου 6 τοῦ σχεδίου, δι' οὗ καθιεροῦται καὶ παρ' ἡμῖν ὁ θεσμὸς τῆς συντάξεως λόγῳ μερικῆς ἀναπηρίας. Διὰ τοῦ μέτρου τούτου ἐν τῇ οὐσίᾳ μειοῦται τὸ διὰ συνταξιοδότησιν λόγῳ ἀναπηρίας ποσοστὸν ἀνικανότητος ἀπὸ 66,6 ο/ο εἰς 50 ο/ο. Ἡ σύνταξις μερικῆς ἀναπηρίας θὰ παρέχεται εἰς πρόσωπα, τὰ ὁποῖα κατὸ τὸ διετὲς μεταβατικὸν στάδιον ἐπιδοτήσεως λόγῳ ἀναπροσαρμογῆς δὲν κατέστη ἐξ ἀντικειμένου δυνατὸν νὰ προσαρμοσθοῦν εἰς τὸ πρότερον ἐπάγγελμά των ἢ νὰ προσανατολισθοῦν εἰς ἕτερον τοιοῦτον, συνεχιζομένου καὶ μετὰ ταῦτα ηὐξημένου τοῦ ποσοστοῦ ἀνικανότητος. Διὰ τοῦ καθιερουμένου μέτρου τῆς παροχῆς συντάξεως ἐπὶ μερικῆς ἀναπηρίας γίνεται ἓν σοβαρὸν βῆμα πρὸς τὴν κάλυψιν, ἓν τινι μέτρῳ, τῆς ἐνεργείας καὶ τῆς ὑποαπασχολήσεως. Ἡ οὐσιαστικὴ ἔναρξις ἐφαρμογῆς τῆς προτεινομένης διατάξεως συνδέεται μὲ τὴν λῆξιν ἀπὸ 1.5.1955 τῆς ἰσχύος τῶν δι' αὐτῆς κυρουμένων προεγκρίσεων Ὑπουργοῦ Ἐργασίας.

Εἰς τὸν αὐτὸν σκοπόν, ἤτοι εἰς τὴν εὐχερεστέραν συμπλήρωσιν τῶν χρονικῶν προϋποθέσεων, ἀποβλέπει καὶ ἡ διὰ τῆς παραγράφου 2 τοῦ ἄρθρου 6 τοῦ Σχεδίου καταργησις τῆς διατάξεως περὶ μειώσεως τῶν μετὰ τὸ ὅριον ἡλικίας πραγματοποιουμένων ἡμερῶν ἐργασίας, λαμβανομένου ὑπ' ὄψιν ὅτι ὁ δικαιολογητικὸς λόγος θεσπίσεως τῆς διατάξεως ταύτης, ἤτοι ἡ ἀποφυγὴ δολίας ὑπαγωγῆς εἰς τὴν ἀσφάλισιν τῶν ὑπερηλίκων, ἔπαυσεν ὑφιστάμενος μετὰ τὴν ὑπὸ τοῦ ν.δ. 4104/1960 αὔξησιν τῶν χρονικῶν προϋποθέσεων διὰ συνταξιοδότησιν λόγῳ γήρατος.

Ἐπὶ τοῦ ἄρθρου 7 σημειοῦμεν τὰ ἀκόλουθα:

Διὰ τῆς διατάξεως τῆς δευτέρας περιάδου τῆς παραγράφου 4 τοῦ ἄρθρου 12 τοῦ ν.δ. 4104/1960 παρεσχέθη δυνατότης συνεχίσεως τοῦ ἐπιδόματος ἀντιτίμου τροφῆς εἰς τοὺς φυματικούς, τοὺς ἐξελθόντας τοῦ σανατορίου μέχρι τῆς δημοσιεύσεως τοῦ ἐν λόγῳ νομοθετικοῦ διατάγματος. Διὰ λόγους ἴσης μετοχειρίσεως ἐπιβάλλεται, ὅπως ἡ διάταξις αὕτη περιλάβῃ καὶ τοὺς κατὰ τὸν αὐτὸν χρόνον εἰσελθόντας εἰς σανατόρια, δι' οὓς ὑφίστανται οἱ αὐτοὶ λόγοι τῆς ἐν προκειμένῳ προστασίας. Εἰς τοῦτο ἀποβλέπει ἡ προτεινομένη διὰ τῆς παραγράφου 1 τοῦ ἄρθρου 7 τοῦ σχεδίου διάταξις.

Διὰ τῆς παραγράφου 2 τοῦ ἄρθρου 7 προτείνεται ὡς ἀπολύτως δεδικαιολογημένη ἡ ἀναγνωρισις δικαιώματος ἐπὶ τὰς εἰς εἶδος παροχὰς ἀσθενείας τῶν μελῶν οἰκογενείας τῶν λαμβανόντων τὸ εἰδικὸν βοήθημα φυματικῶν, τὰ ὁποῖα σήμερον στεροῦνται τούτων.

Διὰ τοῦ ἄρθρου 8 τοῦ Σχεδίου θεσπίζεται ἡ δυνατότης συνυπολογισμοῦ τοῦ χρόνου συνταξιοδοτήσεως λόγῳ ἀναπηρίας διὰ τὴν συμπλήρωσιν τῶν χρονικῶν προϋποθέσεων ἀπονομῆς συντάξεως λόγῳ γήρατος. Οὕτω καλύπτεται σοβαρὰ ἀδυναμία τῶν ἰσχυουσῶν διατάξεων, ἐπιτρεπομένης ἐφεξῆς τῆς δημιουργίας δικαιώματος συντάξεως εἰς ἀναπήρους, μετὰ τὴν συμπλήρωσιν τοῦ ὁρίου ἡλικίας, οἵτινες, λόγῳ τῆς ἐκ τῆς ἀναπηρίας των ἐπαγγελματικῆς ἀποσυνθέσεως ἀπὸ τὴν ἐνεργὸν ἀπασχόλησιν, ἀδυνατοῦν σήμερον νὰ συμπληρώσουν τὰς αὐξανομένας σὺν τῷ χρόνῳ ἡμέρας ἐργασίας διὰ τὴν συνταξιοδότησιν λόγῳ γήρατος.

Ἐπὶ τοῦ ἄρθρου 9 τοῦ Σχεδίου σημειοῦμεν τὰ ἀκόλουθα:

Ὑπὸ τῆς ἐν ἰσχύϊ διατάξεως τῆς παραγράφου 4 τοῦ ἄρθρου 29 τοῦ ἀ.ν. 1846/1951 ὁρίζεται, ὅτι οὐδεὶς δικαιοῦται παρὰ τοῦ Ι.Κ.Α. πλειόνων τῆς μιᾶς συντάξεως. Ἤδη διὰ τοῦ ἄρθρου 9 τοῦ Σχεδίου ἀναμορφοῦται ἡ ἀνωτέρω διάταξις, ὥστε νὰ ἐπιτρέπεται ἡ καταβολὴ εἰς τὸ αὐτὸ πρόσωπον καὶ ἑτέρας συντάξεως παρὰ τοῦ Ι.Κ.Α., ἐφ' ὅσον δὲν ἔχει ὡς προϋπόθεσιν τὴν ἐργασίαν τοῦ ἰδίου. Τὸ μέτρον τοῦτο δικαιολογεῖται λόγῳ τῶν μικρῶν ποσῶν τῶν παρεχομένων συντάξεων εἰς τὰ μέλη οἰκογενείας. Τοῦτο, ἄλλωστε, προεβλέπετο καὶ ὑπὸ τοῦ ἀρ-

χικοῦ νόμου 6298)1934 «περὶ Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων».

Διὰ τοῦ ἄρθρου 10 σκοπεῖται ἡ νομοθετικὴ ρύθμισις τοῦ ἀνακύψαντος θέματος περὶ τῆς ἐννοίας καὶ τοῦ τρόπου ἐφαρμογῆς τοῦ πρώτου ἐδαφίου τῆς παραγράφου 7 τοῦ ἄρθρου 12 τοῦ ν.δ. 4104)1960, καθιερούσης ὑπολογισμὸν τῶν συντάξεων καὶ βάσει τῶν προϊσχυουσῶν τούτων διατάξεων, ἐξ ἧς εἰδικώτερον, ἀνέκυψε τὸ ζήτημα ἐὰν αὐτὴ χωρῇ ἐκ παραλλήλου πρὸς τὰς διατάξεις τοῦ νέου νόμου περὶ ἀνωτάτου ὁρίου καταβλητέας παρὰ τοῦ Ι.Κ.Α. συντάξεως, ὡς ἐπίσης, ἐὰν ὁ κατὰ τὰς προϊσχυούσας διατάξεις ὑπολογισμὸς περιλαμβάνῃ τὰς ἀπὸ τοῦ ἔτους 1951 καὶ ἐντεῦθεν δι' ὑπουργικῶν ἀποφάσεων καὶ βασιλικῶν διαταγμάτων χορηγηθείσας αὐξήσεις τῶν συντάξεων.

Ἡ ἀσάφεια καὶ τὸ ἀμφίβολον τῆς ἐννοίας τῆς ἀνωτέρω διατάξεως τοῦ ν.δ. 4104)1960, ὡς τοῦτο κατεδείχθη ἐκ τῶν ἀντιθέτως ὑποστηριχθεισῶν ἀπόψεων παρὰ τοῦ Συμβουλίου Ἐπικρατείας καὶ τοῦ Ἀρείου Πάγου, ἐπέβαλε τὴν δι' αὐθεντικῆς ἑρμηνείας ἀποκάλυψιν τῆς ἀληθοῦς ἐννοίας τοῦ νόμου, περὶ μὴ ὑπερβάσεως δηλαδὴ καθ' οἱονδήποτε τρόπον ὑπολογισμοῦ τοῦ ὑπὸ τοῦ νόμου προβλεπομένου ἀνωτάτου ὁρίου καταβλητέας συντάξεως.

Διὰ τῆς παραγράφου 2 τοῦ αὐτοῦ ἄρθρου καθιεροῦται ἐφεξῆς ὡς πάγιον καὶ ἀποκλειστικὸν σύστημα ὑπολογισμοῦ τῶν συντάξεων τὸ εἰσαχθὲν τοιοῦτον διὰ τοῦ ν.δ. 4104)1960, ὥστε νὰ ἀποκατασταθῇ ἑνότης καὶ δικαιοσύνη μεταξὺ τῶν συνταξιούχων.

Διὰ τοῦ ἄρθρου 11 τοῦ σχεδίου ἐπαναφέρεται ἡ προϊσχύουσα σχετικὴ διάταξις τοῦ νόμου 6298)1934 περὶ ἀναστολῆς λήξεως τοῦ χρόνου τῆς ἱκανότητος ἐπὶ τῶν παροχῶν ἀσθενείας ἡσφαλισμένων ὑπηρετούντων εἰς τὰς τάξεις τοῦ στρατεύματος ὡς κληρωτῶν, πρὸς τὸν σκοπὸν ὅπως διατηρῆται ἡ ἀσφαλιστικὴ ἱκανότης, διὰ τὴν χορήγησιν ἀφ' ἑνὸς μὲν παροχῶν ἀσθενείας εἰς εἶδος πρὸς τοὺς στρατευομένους καὶ τὰ μέλη οἰκογενείας των κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς στρατεύσεως καὶ ἐπὶ ἓξ μῆνας ἀπὸ τῆς ἀπολύσεως τῶν στρατευθέντων, ἀφ' ἑτέρου δὲ παροχῶν ἀσθενείας εἰς χρῆμα εἰς τοὺς ἰδίους, ἐπὶ ἓξ μῆνας ἀπὸ τῆς ἀπολύσεως των ἐκ τῶν τάξεων τοῦ στρατοῦ.

Διὰ τῆς ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 13 τοῦ Σχεδίου προτεινομένης ἀντικαταστάσεως τῆς παραγράφου 5 τοῦ ἄρθρου 29 τοῦ ἀ. ν. 1846)1951 σκοπεῖται ὁ καθορισμὸς τοῦ χρόνου ἐνάρξεως τῆς καταβολῆς τῆς συντάξεως, ἐπαναφερομένης τῆς προϊσχυούσης σχετικῆς διατάξεως τοῦ νόμου 6298)1934 ὡς πλέον συμφώνου πρὸς τὰ ἀσφαλιστικῶς παραδεδεγμένα καὶ παρ' ἡμῖν γενικῶς ἐφαρμοζόμενα ὡς πρὸς τοὺς λοιποὺς Ὀργανισμοὺς Κοινωνικῆς Ἀσφαλίσεως.

Οὕτω διὰ μὲν τὰς περιπτώσεις γήρατος καὶ ἀναπηρίας, δι' ἃς δὲν κατεβλήθη ἐπίδομα ἀσθενείας, ἡ σύνταξις θὰ καταβάλλεται ἀφ' ἧς ὁ ἡσφαλισμένος ἐκδηλώσῃ τὴν βούλησίν του πρὸς συνταξιοδότησιν, διὰ τῆς ὑποβολῆς τῆς σχετικῆς πρὸς τοῦτο αἰτήσεώς του, διὰ δὲ τὰς περιπτώσεις θανάτου καὶ ἀναπηρίας, δι' ἣν κατεβλήθη ἐπίδομα, ἀφ' ἧς ἐπέρχεται ὁ θάνατος κατὰ τὴν πρώτην περίπτωσιν καὶ ἀφ' ἧς διακόπτεται τὸ ἐπίδομα κατὰ τὴν δευτέραν, μὴ ἐπιτρεπομένης πάντως, εἰς ἀμφοτέρας τὰς περιπτώσεις, τῆς καταβολῆς συντάξεως ἀναδρομικῶς διὰ χρονικὸν διάστημα μεῖζον τοῦ ἑξαμήνου.

Ἡ μεταβολὴ τοῦ σήμερον ἰσχύοντος συστήματος τῆς καταβολῆς τῆς συντάξεως εἰς τὰς περιπτώσεις ἀναπηρίας καὶ γήρατος, ἀφ' ἧς λαμβάνουν χώραν τὰ θεμελιοῦντα τὸ δικαίωμα γεγονότα, διὰ τοῦ συστήματος τῆς καταβολῆς ἀπὸ τῆς ὑποβολῆς τῆς αἰτήσεως, ἐπιβάλλεται ἐπιπροσθέτως, ἀφ' ἑνὸς μὲν διότι ὁ χρόνος θεμελιώσεως τοῦ δικαιώματος δὲν εἶναι εὔχερὲς νὰ προσδιορισθῇ ἐπακριβῶς, ἀφ' ἑτέρου δὲ διότι εἶναι ἐξαιρετικῶς δυσχερὴς ἡ ἐξακρίβωσις τῶν ὑπαρχόντων τυχὸν λόγων ἀναστολῆς τῆς καταβολῆς τῆς συντάξεως διὰ τὸν χρόνον, δι' ὃν καταβάλλονται ἀναδρομικῶς συντάξεις, δοθέντος ὅτι δὲν εἶναι ἐκ τῶν προτέρων γνωστὸν πότε ὁ ἡσφαλισμένος θὰ ζητήσῃ τὴν σύνταξίν του, ἵνα παρακολουθῆται οὗτος, ἐὰν ἀπασχολῆται ἢ ὄχι καὶ ἐξακριβοῦται ποῖον ποσὸν ἀπολαμβάνει ἐκ τῆς ἐργασίας του.

Διὰ τῆς παραγράφου 2 τοῦ αὐτοῦ ἄρθρου τοῦ Σχεδίου σκοπεῖται ὁ καθορισμὸς ἀνωτάτου ὁρίου ποσοῦ συντάξεως ἴσου πρὸς τὰ 100,0 τῶν ἀποδοχῶν τοῦ ἡσφαλισμένου, ἐφ' ὧν ὑπελογίσθη ἡ σύνταξις, ὡς προεβλέπετο ὑπὸ τῆς προϊσχυσάσης σχετικῆς διατάξεως τοῦ ἀ.ν. 1846)1951, παραλειπομένων δὲ οἱ καθιερωθέντες ὑπὸ τοῦ ν.δ. 4104)1960 περιορισμοὶ ἐπὶ συρροῆς συντάξεων καὶ ἐξ ἄλλης πηγῆς, καθ' ὅσον, ὡς εἶχε διατυπωθῇ ἡ καταργουμένη διάταξις, κατέληγε νὰ ἐφαρμόζηται μόνον ἐπὶ συνταξιούχων τοῦ Δημοσίου, μὲ ἀποτέλεσμα τὴν ἀναίρεσιν αὐτοῦ τούτου τοῦ ἀναγνωρισθέντος συνταξιοδοτικοῦ δικαιώματος λόγῳ περιορισμοῦ τῆς ἐκ τοῦ Ι.Κ.Α. συντάξεως εἰς μικροποσά, καίτοι ὡς πρὸς τὰ πρόσωπα ταῦτα ἡ σύνταξις χορηγεῖται βάσει ηὐξημένων προϋποθέσεων καὶ ἐναντι πολλάκις διπλασίου ποσοῦ ἀσφαλιστικῆς εἰσφορᾶς.

Ἐπὶ τῆς παραγράφου 3 τοῦ ἄρθρου 12 σημειοῦμεν τὰ ἀκόλουθα:

Διὰ τῆς παραγράφου 7 στοιχ. γ' τοῦ ἄρθρου 29 τοῦ ἀ.ν. 1846)1951 προβλέπεται ἀναστολὴ τῆς ὑπὸ τοῦ Ι.Κ.Α. καταβαλλομένης συντάξεως εἰς συνταξιούχους αὐτοῦ ἀπασχολουμένους, ἐφ' ὅσον ἐκ τῆς ἐργασίας των ἀποκερδαίνουν ποσὸν ἀνώτερον τοῦ διπλασίου τῆς συντάξεως.

Συμμορφούμενοι πρὸς ὑπόδειξιν τοῦ Διεθνοῦς Γραφείου Ἐργασίας, καθ' ἣν ἐκ τῆς ὑπ' ἀριθ. 102 Διεθνοῦς Συμβάσεως Ἐργασίας δὲν ἐπιτρέπεται ἀναστολὴ τῆς συντάξεως ἀναπηρίας, εἰσηγούμεθα διὰ τοῦ ἄρθρου 12 τοῦ Σχεδίου ἀφ' ἑνὸς μὲν τὴν κατάργησιν τῆς ἀναστολῆς τῆς συντάξεως ἐπὶ συνταξιούχων ἀναπηρίας, πλέον δὲ τούτου καὶ ἐπὶ συνταξιούχων λόγῳ θανάτου, ἀφ' ἑτέρου δὲ τὴν αὔξησιν τοῦ ποσοῦ, πέραν τοῦ ὁποίου ἀποκερδαίνων ὁ λόγῳ γήρατος συνταξιοῦχος ἐκ τῆς παροχῆς ἐξηρτημένης ἐργασίας ὑπό-

κειται εἰς ἀναστολὴν τῆς συντάξεώς του.

Ἐπὶ τοῦ ἄρθρου 13 σημειοῦμεν τὰ ἀκόλουθα:

Ὁ τρόπος ἐξευρέσεως τῆς κλάσεως ὑπολογισμοῦ τῶν παροχῶν συντάξεως κατέδειξε σοβαρὰ μειονεκτήματα, λόγῳ ἐνδεχομένων μισθολογικῶν μεταβολῶν ἐντὸς τῆς τελευταίας διετίας, συνεπείᾳ τῶν ὁποίων ἡ σύνταξις ὑπολογίζεται οὐχὶ πάντοτε εἰς τὰς ὑψηλοτέρας ἀποδοχὰς τοῦ ἠσφαλισμένου.

Διὰ τοῦ ἄρθρου 13 τοῦ Σχεδίου ἐπέρχεται ἐλαφρὰ τροποποίησις εἰς τὸν τρόπον ἐξευρέσεως τῆς κλάσεως, λαμβανομένης ὡς τοιαύτης τῆς κλάσεως ἐκείνης, εἰς ἣν ἀντιστοιχεῖ ὁ μέσος ὅρος τῶν πραγματοποιηθέντων κατὰ τὴν τελευταίαν τριετίαν ἀπασχολήσεως ἡμερομισθίων.

Σημαντικὴν καινοτομίαν τοῦ Σχεδίου ἀποτελεῖ ἡ καθιερουμένη αὐτόματος ἀναπροσαρμογὴ τῆς βάσεως ὑπολογισμοῦ τῆς συντάξεως, καθ' ὃ ποσοστὸν αὐξάνεται τὸ κατώτατον ἡμερομίσθιον τοῦ ἀνειδικεύτου ἐργάτου.

Διὰ τοῦ ἄρθρου 14 αὐξάνεται τὸ ἀνώτατον ὅριον τοῦ ἡμερησίου ἐπιδόματος ἀσθενείας εἰς δραχμὰς 70, ὥστε νὰ ἀνταποκρίνεται δικαιότερον πρὸς τὰ ηὐξημένα, ἐναντι τοῦ ἔτους 1960, ἐπίπεδα μισθῶν καὶ ἡμερομισθίων.

Διὰ τῆς προτεινομένης διὰ τοῦ ἄρθρου 15 τοῦ Σχεδίου ἀντικαταστάσεως τῆς παραγράφου 3 τοῦ ἄρθρου 40 τοῦ ἀ.ν. 1846)1951, ἀφορώσης τὴν ἀπαγόρευσιν τῆς ἐκχωρήσεως τῶν συντάξεων τοῦ Ι.Κ.Α., σκοπεῖται, ὅπως τονισθῇ ὁ εἰδικὸς χαρακτὴρ τῆς διατάξεως ταύτης, κατισχυούσης πάσης ἑτέρας ρυθμιζούσης ἄλλως τὸ θέμα. Τοῦτο δέ, ἵνα ἐξασφαλισθῇ ἡ εἰς χεῖρας τοῦ δικαιούχου καταβολὴ τῶν παροχῶν τῆς ἀσφαλίσεως, δι' ὧν θεραπεύονται ἄμεσοι ἀνάγκαι τοῦ ἰδίου καὶ τῆς οἰκογενείας του, καὶ μὴ ἀποτελῇ ἀντικείμενον συναλλαγῆς, λόγῳ ἀκριβῶς τοῦ κοινωνικοῦ χαρακτῆρος τῶν ἐν λόγῳ παροχῶν.

Ἡ προτεινομένη διὰ τῆς παραγράφου 2 τοῦ ἄρθρου 15 τοῦ Σχεδίου ἀντικατάστασις τῆς παραγράφου 6 τοῦ ἄρθρου 40 τοῦ ἀ.ν. 1846)1951 ἀποβλέπει εἰς τὴν κατάργησιν τῆς προβλεπομένης σήμερον παραγραφῆς τοῦ δικαιώματος εἰς σύνταξιν λόγῳ θανάτου, μὴ δικαιολογουμένης ἰδιαιτέρας μεταχειρίσεως τῶν μελῶν οἰκογενείας, ἐν σχέσει πρὸς τὴν παραγραφὴν τοῦ δικαιώματος εἰς σύνταξιν λόγῳ γήρατος καὶ ἀναπηρίας, ἀφοῦ ἄλλως τε τὸ Ἵδρυμα δὲν καταβάλλει συντάξεις διὰ χρόνον προγενέστερον τῶν ἓξ μηνῶν ἀπὸ τῆς ὑποβολῆς τῆς αἰτήσεως περὶ συνταξιοδοτήσεως.

Ἐπὶ τῆς παραγράφου 3 τοῦ αὐτοῦ ἄρθρου σημειοῦμεν, ὅτι ἡ ἐφαρμογὴ τοῦ νόμου 1846)1951 κατέδειξε τὴν ἀναγκαιότητα θεσπίσεως τῆς προτεινομένης ἁπλῆς ἐκ τῶν ἐνόντων διαδικασίας ἐντὸς τοῦ Ἱδρύματος διὰ τὸν διορισμὸν προσωρινοῦ ἐπιτρόπου ἀνηλίκου ἢ πάσχοντος σωματικῶς ἢ πνευματικῶς, καθ' ὅσον ἡ κίνησις τῆς διαδικασίας τοῦ Ἀστικοῦ Κώδικος καὶ πολυδάπανος διὰ τοὺς συνταξιούχους εἶναι καὶ βραδέως κινεῖται ἐπὶ ζημίᾳ τῶν πασχόντων συνταξιούχων. Διάταξιν ἀνάλογον περιεῖχε καὶ ὁ νόμος 6298)1934 «περὶ Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων».

Διὰ τοῦ ἄρθρου 16 ἡ προθεσμία δηλώσεως περὶ συνεχίσεως τῆς προαιρετικῆς ἀσφαλίσεως ὁρίζεται εἰς ἓν ἔτος, καθ' ὅσον, ὡς ἀπεδείχθη ἐν τῇ πράξει, τὸ ἑξάμηνον δὲν ἦτο ἀρκετὸν διὰ τὴν ἀξιοποίησιν τοῦ ὑπὸ τοῦ νόμου παρεχομένου δικαιώματος προαιρετικῆς ἀσφαλίσεως. Ἐξ ἄλλου διὰ τοῦ αὐτοῦ ἄρθρου παρέχεται δικαίωμα προαιρετικῆς ἀσφαλίσεως ἀνεξαρτήτως χρόνου ὑποβολῆς τῆς αἰτήσεως εἰς ἠσφαλισμένους, ἔχοντας πραγματοποιήσει ὁπωσδήποτε 3 000 ἡμέρας ἐργασίας ἐν τῇ ἀσφαλίσει τοῦ Ἱδρύματος.

Διὰ τοῦ ἄρθρου 17 τοῦ Σχεδίου καταργεῖται ἡ ὑποχρεωτικὴ ὑγειονομικὴ ἐξέτασις τῶν ὑπαγομένων εἰς τὴν ἀσφάλισιν πρὸς ἀνίχνευσιν τῶν πασχόντων ἐκ φυματιώσεως προσώπων, ἵνα ἀποκλεισθοῦν οὗτοι τῶν προβλεπομένων εἰδικῶν παροχῶν φυματιώσεως. Ἡ συνέχισις τοῦ μέτρου τούτου, μετὰ τὴν διαπιστωθεῖσαν καὶ παρ' ἡμῖν σοβαρὰν μείωσιν τῆς νοσηρότητος ἐκ φυματιώσεως, δὲν δύναται πλέον νὰ δικαιολογηθῇ, λαμβανομένης προσέτι ὑπ' ὄψιν τῆς ἐκ τῆς ἐφαρμογῆς του προκαλουμένης ταλαιπωρίας τῶν ἠσφαλισμένων. Καταργοῦνται ὡσαύτως καὶ οἱ διὰ τοῦ ἄρθρου 33 τοῦ ν.δ. 2698)1953 ἐπιβληθέντες περιορισμοὶ εἰς τὴν περίθαλψιν ἐν σανατορίῳ τῶν ὑπαγομένων εἰς τὴν ἀσφάλισιν φυματικῶν ἠσφαλισμένων, ὡς καὶ εἰς τὴν διάρκειαν τῆς ἐπιδοτήσεώς των.

Διὰ τοῦ ἄρθρου 18 σκοπεῖται, ὅπως ἡ ὑποχρέωσις τοῦ ὑπαιτίου θανάτου ἢ σωματικῆς βλάβης ἠσφαλισμένου πρὸς ἀπόδοσιν εἰς τὸ Ι.Κ.Α. τῶν δαπανῶν, τὰς ὁποίας φέρει τοῦτο, ἐπεκτείνεται καὶ ἐπὶ τῶν δαπανῶν λόγῳ συντάξεως.

Διὰ τοῦ ἄρθρου 19 τοῦ Σχεδίου τίθεται ἑξάμηνος προθεσμία ἀσκήσεως τοῦ δικαιώματος ἀναγνωρίσεως ἡμερῶν ἐργασίας εἰς μεταλλευτικὰς ἐπιχειρήσεις, ὅπερ ἀνεγνωρίσθη ἀπὸ τῆς ἐνάρξεως ἰσχύος τοῦ ν.δ. 4104)1960. Τὸ μέτρον τοῦτο, ἐνῷ δὲν θίγει τὰ δικαιώματα τῶν ἠσφαλισμένων, ἐφ' ὅσον ἀσκηθοῦν ἐντὸς εὐλόγου χρόνου, θὰ ἐπιτρέψῃ εἰς τὸ Ἵδρυμα νὰ ἐκκαθαρίσῃ τὰς κληρονομηθείσας ἐκ τῆς συγχωνεύσεως τοῦ Ταμείου Μεταλλευτῶν ἐκκρεμότητας, δι' ὧν βαρύνεται καταθλιπτικῶς ἡ λειτουργία τῶν ὑπηρεσιῶν του λόγῳ τοῦ ὄγκου τῶν περιπτώσεων καὶ τοῦ παρωχημένου χρόνου, δι' ὧν αἰτοῦνται συνήθως οἱ ἠσφαλισμένοι ἀναγνώρισιν παρασχεθείσης ἐργασίας.

Διὰ τοῦ αὐτοῦ ἄρθρου παρέχεται περαιτέρω (§ 2) νέα ἑτησία προθεσμία διὰ τὴν ὑποβολὴν αἰτήσεως ἐκ μέρους ἠσφαλισμένων τοῦ Ι.Κ.Α. πρὸς ἀναγνώρισιν ἡμερῶν ἐργασίας, πραγματοποιηθεισῶν εἰς τὸ παρελθόν.

Διὰ τοῦ ἄρθρου 20 τοῦ Σχεδίου παρέχεται ἡ εὐχέρεια τῆς συστάσεως Τοπικῶν Ὑποκαταστημάτων καὶ διὰ τὴν περιοχὴν Θεσσαλονίκης, δι' ὃν ἀκριβῶς λόγον συνεστήθησαν καὶ λειτουργοῦν τοιαῦτα εἰς τὴν περιφέρειαν Ἀθηνῶν καὶ Πειραιῶς.

Ἡ προσθήκη, ἐξ ἄλλου, διατάξεως εἰς τὴν παράγραφον 8 τοῦ ἄρθρου 14 τοῦ ἀ.ν. 1846)1951 περὶ ἀναθέσεως ἁρμοδιοτήτων τῶν Διευθυντῶν τῶν Ὑποκαταστημάτων εἰς τὰ ὑπ' αὐ-

τους όργανα έπιβάλλεται, δεδομένου ότι εις τα μεγάλα ιδίᾳ Ὑποκαταστήματα ὁ Διευθυντὴς λόγῳ τῶν πολυσχιδῶν καθηκόντων του καὶ τοῦ φόρτου τῆς ἐργασίας, μὲ τὰ ὁποῖα εἶναι βεβαρημένος, δὲν εἶναι δυνατόν, ἐκ τῶν πραγμάτων, νὰ ἀσκῇ προσωπικῶς ἁπάσας τὰς ἐκ τοῦ νόμου καὶ τῶν οἰκείων Κανονισμῶν προβλεπομένας ἁρμοδιότητας.

Ἐν τῇ πράξει, ἄλλωστε, τοῦτο ἰσχύει de facto ἀπὸ μακροῦ, ἰδίᾳ εἰς μεγάλα Ὑποκαταστήματα, εἰς τὰ ὁποῖα οἱ Διευθυνταὶ τῶν ἐπὶ μέρους Διευθύνσεων (Ἐσόδων, Παροχῶν, Οἰκονομικῶν Ὑπηρεσιῶν) ἀσκοῦν οὐσιαστικῶς ἁρμοδιότητας, αἱ ὁποῖαι τυπικῶς ἀνήκουν εἰς τοὺς Διευθυντὰς τῶν Ὑποκαταστημάτων.

Διὰ τῆς προτεινομένης ἐξ ἄλλου διὰ τοῦ αὐτοῦ ἄρθρου, παράγραφος 3, ἀντικαταστάσεως τῆς παραγράφου 2 τοῦ ἄρθρου 20 τοῦ ἀ.ν. 1846)1951 σκοπεῖται ἡ παροχὴ εὐχερείας εἰς τὸν Διοικητὴν τοῦ Ἱδρύματος, ὅπως δι' ἀποφάσεώς του, ἐγκρινομένης ὑπὸ τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας, καθορίζῃ τὰ τῆς συνθέσεως τῶν Ὑπηρεσιῶν τοῦ Ἱδρύματος.

Ἡ ρύθμισις αὕτη ἐπεβλήθη ἐκ τῶν πραγμάτων, λαμβανομένου ὑπ' ὄψιν ὅτι ἡ κοινωνικὴ ἀσφάλισις εἶναι θεσμὸς δυναμικὸς καὶ οὐχὶ στατικός, διὰ τὴν πραγματοποίησιν τοῦ σκοποῦ τοῦ ὁποίου ἐπιβάλλεται, ὅπως ἡ Διοίκησις ἔχῃ τὴν εὐχέρειαν νὰ προσαρμόζῃ ἑκάστοτε τὴν ὀργάνωσιν τῶν Ὑπηρεσιῶν της μὲ γοργὸν ρυθμόν. Ἡ ἀνάγκη αὕτη ἦτο τόσον ἐπιτακτικὴ κατὰ τὴν τελευταίαν ἰδίᾳ 10ετίαν, ὥστε ἡ Διοίκησις τοῦ Ἱδρύματος ἠναγκάσθη πολλάκις ἐκ τῶν πραγμάτων νὰ μεταβάλῃ τὸ διοικητικὸν σχῆμα τῶν Ὑπηρεσιῶν τῆς Διοικήσεως καὶ τῶν Ὑποκαταστημάτων δι' ἁπλῶν ἀκόμη ἀποφάσεων τοῦ Διοικητοῦ.

Διὰ τοῦ ἄρθρου 21 παρέχεται ἡ δυνατότης εἰς τὸν παρὰ τῷ Διοικητικῷ Συμβουλίῳ τοῦ Ι.Κ.Α. Κυβερνητικὸν Ἐπίτροπον, ὅπως μετέχῃ ἄνευ ψήφου τῶν πάσης φύσεως Συμβουλίων καὶ Ἐπιτροπῶν τῆς Διοικήσεως καὶ τῶν Ὑποκαταστημάτων Ἀθηνῶν καὶ Πειραιῶς.

Διὰ τοῦ ἄρθρου 22 τοῦ Σχεδίου νόμου σκοπεῖται ἡ μονιμοποίησις τῶν παρὰ τῷ Ἱδρύματι ὑπηρετούντων ὑγειονομικῶν καὶ τεχνικῶν ὑπαλλήλων καὶ ἡ κατὰ σειρὰν ἀρχαιότητος ἔνταξίς των, ὡς καὶ τινων μὴ ἐνταχθέντων εἰσέτι μονίμων ὑγειονομικῶν ὑπαλλήλων, εἰς συνιστωμένας ἰσαρίθμους θέσεις.

Ἡ ἀνάγκη τῆς μονιμοποιήσεως τοῦ προσωπικοῦ τούτου, ἐξυπηρετοῦντος ἀπὸ μακροῦ ἐπιτακτικὰς ἀνάγκας τοῦ Ἱδρύματος καὶ κεκτημένου ἤδη τὴν ἀπαιτουμένην διὰ τὴν διεξαγωγὴν τῆς ὑπηρεσίας πεῖραν, ἐπιβάλλεται πρὸς θεραπείαν τῆς ἐκρεμότητος τῆς ὑπηρεσιακῆς καταστάσεως των καὶ πρὸς ἀπόδοσιν δικαιοσύνης εἰς αὐτούς.

Διὰ τοῦ ἄρθρου 23 τοῦ Σχεδίου σκοπεῖται ἡ δυνατότης μονιμοποιήσεως ἰατρῶν θεραπευτῶν, ὑπερβάντων τὸ 55ον ἔτος τῆς ἡλικίας των πρὸς πλήρωσιν κενῶν ὀργανικῶν θέσεων μονίμων θεραπευτῶν ἰατρῶν τοῦ Ἱδρύματος.

Διὰ τῶν παραγράφων 1 καὶ 2 τοῦ ἄρθρου 24 κυροῦνται αἱ ὑπ' ἀριθ. 50038)1954 καὶ 10204) 1964 ἀποφάσεις τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας, δι' ὧν ἐξηρέθησαν τῆς ἀσφαλίσεως τοῦ Ι.Κ.Α. οἱ ἀνήλικοι, οἱ ἀπολυόμενοι ἐκ τῶν σωφρονιστικῶν ἢ ἀναμορφωτικῶν Καταστημάτων, οἱ μαθηταί, οἱ ὁποῖοι ἀπασχολοῦνται μόνον κατὰ τοὺς θερινοὺς μῆνας, ὡς καὶ οἱ ἀνήλικοι, οἱ τελοῦντες ὑπὸ τὴν ἐπιμέλειαν τῶν Δικαστηρίων ἀνηλίκων.

Διὰ τῶν παραγράφων 3 καὶ 4 τοῦ αὐτοῦ ἄρθρου σκοπεῖται ἡ ρύθμισις τοῦ ἀπὸ μακροῦ χρόνου ὀφιστάμενου θέματος τῆς ἀσφαλίσεως τῶν ἐργατῶν διφθερῶν (γουναρικῶν) τῶν πόλεων Καστοριᾶς καὶ Σιατίστης. Πέραν τῆς ἐπιτευχθησομένης κοινωνικοασφαλιστικῆς καλύψεως τῆς ἐν λόγῳ κατηγορίας ἐργαζομένων λαμβάνεται πρόνοια διὰ τοῦ αὐτοῦ ἄρθρου, ὅπως δοθῇ ἡ εὐχερεια τῆς διὰ καταλλήλων μέτρων ἀποφυγῆς τοῦ κινδύνου μειώσεως τῆς συναγωνιστικότητος τῶν ἐξαγομένων προϊόντων, συνεπείᾳ τῶν ἐπιβαρύνσεων, τὰς ὁποίας θὰ συνεπαχθῇ ἡ ἀσφάλισις τῶν ἐν λόγῳ ἐργατῶν.

Διὰ τῆς παραγράφου 1 τοῦ ἄρθρου 25 τοῦ Σχεδίου λαμβάνεται πρόνοια, ὥστε τυφλοὶ ἐξ ἀμφοτέρων τῶν ὀφθαλμῶν ἠσφαλισμένοι τοῦ Ι.Κ.Α., ἔχοντες προγματοποιήσει τὸν διὰ τὴν ἀπονομὴν συντάξεως γήρατος ἀπαιτούμενον ἀριθμὸν ἡμερῶν ἐργασίας, νὰ δικαιοῦνται συντάξεως ἀνεξαρτήτως ἡλικίας.

Διὰ τῆς παραγράφου 2 τοῦ αὐτοῦ ἄρθρου σκοπεῖται ἡ εἰς βάρος τοῦ Κλάδου Συντάξεων τοῦ Ι.Κ.Α. ἐξόφλησις τῶν ὀφειλομένων ἀποζημιώσεων εἰς ὑπαλλήλους τοῦ τέως Τ.Α.Κ., μὴ ἀποδεχθέντας τὴν ἔνταξιν αὐτῶν εἰς τὸ Ι.Κ.Α. καὶ δικαιουμένους κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ νόμου 2384)1953 ἐφ' ἅπαξ παροχῆς παρὰ τοῦ Εἰδικοῦ Λογαριασμοῦ Προνοίας Ὑπαλλήλων Τ.Α.Κ., ὡς καὶ εἰς τὰ μέλη οἰκογενείας θανόντων ὑπαλλήλων αὐτοῦ.

Οἱ ἐν λόγῳ ὑπάλληλοι ἐπὶ ἀγωγῶν των κατὰ τοῦ Ἱδρύματος ἐδικαιώθησαν ὑπὸ τῶν δικαστηρίων, πλὴν ὅμως δὲν εἰσέπραξαν εἰσέτι τὰ ποσά, τῶν ὁποίων δικαιοῦνται, λόγῳ ἐξαντλήσεως τῶν κεφαλαίων τοῦ Λογαριασμοῦ Προνοίας Ὑπαλλήλων τέως Τ.Α.Κ. καὶ τῆς ἐν συνεχείᾳ καταργήσεως τοῦ Λογαριασμοῦ τούτου διὰ τοῦ ν.δ. 4104)1960.

Διὰ τῆς παραγράφου 1 τοῦ ἄρθρου 26 τοῦ Σχεδίου σκοπεῖται ὁ ἀνακαθορισμὸς τῶν συντάξεων τῶν συνταξιούχων τοῦ εἰς τὸ Ι.Κ.Α. συγχωνευθέντος Κλάδου Συντάξεων τοῦ Ταμείου Ἀσφαλίσεως Λιμενεργατῶν Πειραιῶς, ἐφ' ὅσον πληροῦν τὰς προϋποθέσεις τῆς παραγράφου 4 τοῦ ἄρθρου 56 τοῦ ἀ.ν. 1846)1951.

Διὰ τῆς παραγράφου 2 τοῦ αὐτοῦ ἄρθρου σκοπεῖται ἡ παροχὴ εὐχερείας ἀναπροσαρμογῆς τῶν συντάξεων συνταξιούχων τοῦ εἰς τὸ Ι.Κ.Α. συγχωνευθέντος Ταμείου Συντάξεων Προσωπικοῦ Η.Ε.Μ., ἐφ' ὅσον κατὰ τὸν χρόνον τῆς συγχωνεύσεως τοῦ Ταμείου ἐπληρουν τὰς προϋποθέσεις τῆς παραγράφου 4 τοῦ ἄρθρου 56 τοῦ ἀ.ν. 1846)1951 (ἡλικία 60 ἐτῶν διὰ τοὺς ἄνδρας ἢ 55 ἐτῶν διὰ τὰς γυναῖκας, ἀναπηρία ἢ θάνα-

τος), ή τάς τοιαύτας της παραγράφου 2 του άρθρου 3 του ν. 3954)1959.

Έπί της παραγράφου 3 του αύτου άρθρου σημειούμεν τα άκολουθα:

Το προσωπικόν της Η.Ε.Μ., το απολυθέν βάσει των μετά του Κράτους συναφθεισών συμβάσεως και συμφωνίας, κυρωθεισών διά του ν. 3954)1959, εσυνταξιοδοτήθη παρά τω τέως Ταμείω Ασφαλίσεως Προσωπικού της Η. Ε. Μ., και έν συνεχεία παρά του Ι.Κ.Α.

Εις τμήμα του προσωπικού τούτου εχορηγήθησαν τα κατωτατα όρια συντάξεως του Ι.Κ.Α., καθ' όσον δεν συνεκέντρου τας υπό του ως άνω νόμου θεσπισθείσας προϋποθέσεις δια την αναπροσαρμογην των συντάξεων του κατά την διέπουσαν το Ι.Κ.Α. νομοθεσίαν (25ετή υπηρεσίαν προκειμένου περί ύδηγών ή 28ετή προκειμένου περί υπαλλήλων).

Αμέσως μετά την απόλυσιν και την συνταξιοδότησιν τμήμα του προσωπικού τούτου προσελήφθη εις την προσωρινήν εκμετάλλευσιν τροχιοδρόμων ή εις την διά θερμικών λεωφορείων προσωρινήν Υπηρεσίαν της Η.Ε.Μ. μεταξύ σταθμού Λαρίσης Καλλιθέας, ή λειτουργία των οποίων προεβλέφθη διά της υπ' αριθ. 163)1959 Π.Υ.Σ.

Διά της αύτης Πράξεως προεβλέπετο και ή μη αναστολή καταβολής της συντάξεως παρά του Ι.Κ.Α.

Το προσωπικόν, το οποίον απελύθη μετά την κατάργησιν των ως άνω προσωρινών υπηρεσιών, έθεωρήθη διά των διατάξεων του άρθρου 3 του νόμου 4200)1961 ως το πρώτον απολυθέν εκ της Η.Ε.Μ. και μηδέποτε συνταξιοδοτηθέν.

Ούτω έτυχε συντάξεως παρά του Ι.Κ.Α. αναπροσαρμοσμένης, εφ' όσον βεβαίως εκέκτητο κατά την νέαν έξοδόν του τας προϋποθέσεις του νόμου 3954)1959.

Οι μή κεκτημένοι όμως τας προϋποθέσεις ταύτας ενετάχθησαν (μετά την κατάργησιν των προσωρινών υπηρεσιών) εις τα ηλεκτροκίνητα αυτοκίνητα της Η.Ε.Μ. (τρόλεϋ), εις τα οποία και απασχολούνται μέχρι σήμερον, αναστολείσης της καταβολής της συντάξεως των παρά του Ι.Κ.Α. (κατώτατον όριον), καθ' όσον έλιξεν ή ισχύς της 163)1959 Π.Υ.Σ.

Ούτοι έν περιπτώσει έξόδου των εκ της υπηρεσίας θά λαμβάνουν εφεξής ως σύνταξιν το κατώτατον όριον συντάξεων του Ι.Κ.Α. παρά τό γεγονός ότι ή συνολική των πραγματική έν ασφαλίσει υπηρεσία θά κυμαίνεται πέριξ της 30ετίας.

Τού άτόπου τούτου αποπείται ή άρσις διά των διατάξεων της παραγράφου 3 του παρόντος άρθρου, διά του οποίου ορίζεται, ότι ή κατηγορία αύτη του προσωπικού της Η.Ε.Μ., το οποίον ουσιαστικώς ουδέποτε εξήλθε της υπηρεσίας, παρά το γεγονός ότι τυπικώς εκέκτητο την ιδιότητα του συνταξιούχου διά μακρόν χρονικόν διάστημα, θεωρείται κατά την τελικήν έξοδόν του ως εξ υπαρχής ησφαλισμένον του Ι.Κ.Α., συνταξιοδοτούμενον έπί τη βάσει της διεπούσης αύτό νομοθεσίας έπί συμψηφισμώ των ληφθέντων παρ' αύτου συντάξεων.

Διά της παραγράφου 4 αποπείται ή ικανοποίησις δικαίου αιτήματος των εκ του προσωπικού της Η.Ε.Μ. απολυθέντων κατά τας διατάξεις του άρθρου 12 της μεταξύ Ελληνικού Δημοσίου και Η.Ε.Μ. συμβάσεως, της κυρωθείσης διά του νόμου 3954)1959, οίτινες λομβάνουν εκτοτε μόλις το κατώτατον όριον συντάξεως του Ι.Κ.Α., καθοριζομένου ότι ή σύνταξις των εκ τούτων κεκτημένων εικοσαετή τουλάχιστον υπηρεσίαν, θά είναι ίση πρός τα 75 ο/ο του ποσού του προκύπτοντος βάσει των οικείων διατάξεων της νομοθεσίας του Ι.Κ.Α.

Διά της παραγράφου 5 αποπείται ή κατάταξις εις ασφαλιστικάς κλάσεις των εκ του Κλάδου Τροχιοδρόμων Θεσσαλονίκης προερχομένων συνταξιούχων, οίτινες από της συγχωνεύσεως του Κλάδου Τροχιοδρόμων του Ταμείου Συντάξεων Προσωπικού Τροχιοδρόμων και Ηλεκτροφωτισμού Θεσσαλονίκης εις το Ι.Κ.Α. δεν κατετάγησαν εις ασφαλιστικάς κλάσεις έλλείψει νομικής εύχερείας.

Εν Αθήναις τη 9 Φεβρουαρίου 1965

—

ΔΙΑΤΑΓΜΑΤΑ

205)1965 Β. ΔΙΑΤΑΓΜΑ

Περί καθιερώσεως εκ περιτροπής Κυριακής άργίας των πρατηρίων πωλήσεως βενζίνης της πόλεως Σπάρτης.

(Ε.Κ. τ. Α' φ. 50 της 27 Μαρτίου 1965)

. . . . . .

Άρθρον μόνον

1) Εκ των εν τη πόλει της Σπάρτης λειτουργούντων πρατηρίων πωλήσεως βενζίνης άνα τρία (3) παραμένουσιν ανοικτά εκ περιτροπής κατά τάς Κυριακάς και νόμω εορτάς άργίας, εξ ών το εν τούτων να διαθέτη και βενζίνην Super, της σειράς αύτων ορισθείσης υπό της οικείας Αστυνομικής Αρχής.

2) Το β.δ. της 7.6) 1.7.1962 «περί καθιερώσεως της εκ περιτροπής Κυριακής άργίας εις τα πρατήρια πωλήσεως βενζίνης της πόλεως Σπάρτης» καταργείται.

Εις τον αύτον έπί της Εργασίας Υπουργόν ανατίθεμεν την δημοσίευσιν και εκτέλεσιν του παρόντος.

Εν Αθήναις τη 10 Μαρτίου 1965

—

206)1965 Β. ΔΙΑΤΑΓΜΑ

Περί καθιερώσεως εκ περιτροπής Κυριακής άρ-

γίας εἰς τὰ καφενεῖα τῆς πόλεως Καρδίτσης.

(Ε.Κ. τ. Α' φ. 50 τῆς 27 Μαρτίου 1965)

. . . . . .

Ἄρθρον μόνον

1) Ἐκ τῶν ἐν τῇ πόλει τῆς Καρδίτσης λειτουργούντων καφενείων τὰ ἡμίση τούτων παραμένουν κλειστὰ ἐκ περιτροπῆς κατὰ τὰς Κυριακάς, τῆς σειρᾶς αὐτῶν ὁριζομένης ὑπὸ τῆς οἰκείας Ἀστυνομικῆς Ἀρχῆς, ἐξαιρέσει τοῦ ἀπὸ 1ης Νοεμβρίου μέχρι 1ης Μαρτίου χρονικοῦ διαστήματος, κατὰ τὸ ὁποῖον ἀνοίγουν ἅπαντα.

2) Τὸ ὑπ' ἀριθ. 405/1963 β.δ. «περὶ καθιερώσεως τῆς ἐκ περιτροπῆς Κυριακῆς ἀργίας εἰς τὰ καφενεῖα Καρδίτσης» καταργεῖται

Εἰς τὸν αὐτὸν ἐπὶ τῆς Ἐργασίας Ὑπουργὸν ἀνατίθεμεν τὴν δημοσίευσιν καὶ ἐκτέλεσιν τοῦ παρόντος.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 10 Μαρτίου 1965

—

348)1965 Β. ΔΙΑΤΑΓΜΑ

Περὶ καθιερώσεως ὁλοκληρωτικῆς Κυριακῆς ἀργίας διὰ τὰ καταστήματα Κάτω Ἀχαΐας.

(Ε.Κ. τ. Α' φ. 82 τῆς 10 Μαΐου 1965)

. . . . . .

Ἄρθρον μόνον

Καθιεροῦται ὁλοκληρωτικὴ Κυριακὴ ἀργία διὰ τὰ ἐμπορικὰ καταστήματα, παντοπωλεῖα, καταστήματα γενικοῦ ἐμπορίου, ἀποικιακῶν, ἀνταλλακτικῶν αὐτοκινήτων, καταστήματα ὑφασμάτων, φιλικῶν καὶ νεωτερισμῶν, σιδηροπωλεῖα, κουρεῖα, ὑποδηματοποιεῖα, ὀπωροπωλεῖα, βιβλιοπωλεῖα, κρεοπωλεῖα, ραφεῖα, σιδηρουργεῖα, μηχανουργεῖα, ἰχθυοπωλεῖα, ποτοποιεῖα, καφεκοπτεῖα, καταστήματα ἠλεκτρικῶν εἰδῶν καὶ καταστήματα πλαστικῶν τῆς κωμοπόλεως Κάτω Ἀχαΐας.

Εἰς τὸν αὐτὸν ἐπὶ τῆς Ἐργασίας Ὑπουργὸν ἀνατίθεμεν τὴν δημοσίευσιν καὶ ἐκτέλεσιν τοῦ παρόντος.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 21 Ἀπριλίου 1965

—

349)1965 Β. ΔΙΑΤΑΓΜΑ

Περὶ καθιερώσεως ἑορτῶν ἀργίας διὰ τὰ φαρμακεῖα τῆς περιφερείας Ἀθηνῶν.

(Ε.Κ. τ. Α. φ. 82 τῆς 10 Μαΐου 1965)

. . . . . .

Ἄρθρον μόνον

Καθιεροῦται ὡς ἡμέρα ὁλοκληρωτικῆς ἀργίας ἡ ἑορτὴ τῆς 28ης Ὀκτωβρίου καὶ μερικῆς τοιαύτης ἡ ἑορτὴ τῶν Ἁγ. Κωνσταντίνου καὶ Ἑλένης (κλειστὰ μ.μ.) διὰ τὰ φαρμακεῖα τῆς περιφερείας Ἀθηνῶν.

Εἰς τὸν αὐτὸν ἐπὶ τῆς Ἐργασίας Ὑπουργὸν ἀνατίθεμεν τὴν δημοσίευσιν καὶ ἐκτέλεσιν τοῦ παρόντος.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 31 Ἀπριλίου 1965

—

496)1965 Β. ΔΙΑΤΑΓΜΑ

Περὶ μειώσεως τῶν ἐργοδοτικῶν εἰσφορῶν τῶν καταβαλλομένων ὑπὲρ τοῦ Ι.Κ.Α. καὶ τοῦ Ταμείου Ἐξόδου Ἀνικάνων Ἐργατῶν Μετάλλου, ἀναλογουσῶν ἐπὶ μισθῶν καὶ ἡμερομισθίων δαπανωμένων διὰ τὴν κατασκευὴν ἁμαξωμάτων λεωφορείων ἢ πλήρων λεωφορείων αὐτοφερομένου τύπου.

(Ε.Κ. τ. Α' φ. 109 τῆς 2 Ἰουνίου 1965)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν: α) Τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 8 τοῦ ν.δ. 4231/1962 «περὶ μέτρων ἀφορώντων εἰς τὴν ἀνάπτυξιν τοῦ ἐξαγωγικοῦ ἐμπορίου», δι' ὧν ἐπαναφέρονται ἐν ἰσχύϊ αἱ διατάξεις τῶν ἄρθρων 6 καὶ 7 τοῦ νόμου 2861/1954, «περὶ μέτρων ἐνισχύσεως τῆς ἐξαγωγῆς βιομηχανικῶν καὶ ἄλλων ἐγχωρίων προϊόντων», β) Τὴν ὑπ' ἀριθ. 550/26.5.1965 γνωμοδότησιν τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας, προτάσει τῶν Ἡμετέρων ἐπὶ τοῦ Συντονισμοῦ, Οἰκονομικῶν, Ἐμπορίου, Βιομηχανίας καὶ Ἐργασίας Ὑπουργῶν, ἀπεφασίσαμεν καὶ διατάσσομεν:

1) Ἐπὶ περιπτώσεων ἐξαγωγῆς ἁμαξωμάτων λεωφορείων αὐτοκινήτων, προσηρμοσμένων ἐπὶ βάσεων αὐτοκινήτων (chassis) ἀλλοδαπῆς προελεύσεως ἢ πλήρων λεωφορείων αὐτοφερομένου τύπου ἐξαγομένων εἰς ἀλλοδαπὴν μέχρι τῆς 31ης Δεκεμβρίου 1966, αἱ ὑπὲρ τοῦ Ι.Κ.Α. καταβαλλόμεναι ἐργοδοτικαὶ εἰσφοραὶ ἐπὶ τῶν μισθῶν καὶ ἡμερομισθίων τῶν δαπανωμένων διὰ τὴν κατασκευὴν τῶν ἁμαξωμάτων λεωφορείων καὶ τῶν πλήρων λεωφορείων αὐτοφερομένου τύπου μειοῦνται, καθοριζόμεναι ἴσαι πρὸς τὰς ὑπὸ τὰς ὑπὸ τῶν μισθωτῶν καταβαλλομένας τοιαύτας.

2) Ὡσαύτως ἐπὶ τῶν ἐν τῇ παραγράφῳ 1 τοῦ παρόντος περιπτώσεων ἡ ὑπὲρ τοῦ Ταμείου Ἐξόδου Γερόντων καὶ Ἀνικάνων Ἐργατῶν Μετάλλου καταβαλλομένη ἐργοδοτικὴ εἰσφορὰ μειοῦται, καθοριζομένη εἰς 2α)σ ἐπὶ τῶν δαπανωμένων μισθῶν καὶ ἡμερομισθίων.

Εἰς τὸν Ἡμέτερον ἐπὶ τῶν Οἰκονομικῶν Ὑπουργὸν ἀνατίθεμεν τὴν δημοσίευσιν καὶ ἐκτέλεσιν τοῦ παρόντος διατάγματος.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 29 Μαΐου 1965

—

ΥΠΟΥΡΓΙΚΑΙ ΑΠΟΦΑΣΕΙΣ

50608)3584)1965 Ἀπόφ. Ὑπουργοῦ Ἐργασίας

Περὶ κηρύξεως ὑποχρεωτικῆς τῆς ὑπ' ἀριθ. 34)1964 ἀποφάσεως τοῦ Δ.Δ.Δ.Δ. Ἀθηνῶν περὶ τῶν ὅρων ἀμοιβῆς καὶ ἐργασίας

τῶν συντακτῶν ἡμερησίων ἐφημερίδων 'Αθηνῶν.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 353 τῆς 31 Μαΐου 1965)

"Εχοντες ὑπ' ὄψιν: 1) Τάς διατάξεις τῆς παραγράφου 2 τοῦ ἄρθρου 5 τοῦ νόμου 3239)1955, ἐν συνδυασμῷ μὲ τάς τῆς παραγράφου 8 τοῦ ἄρθρου 10 τοῦ ν.δ. 3755)1957. 2) Σχετικὴν γνωμοδότησιν τοῦ 'Εθνικοῦ Γνωμοδοτικοῦ Συμβουλίου Κοινωνικῆς Πολιτικῆς, ληφθεῖσαν κατὰ τὴν συνεδρίασιν αὐτοῦ τῆς 13.5.1965, ἀποφασίζομεν:

Κηρύσσομεν ὑποχρεωτικὴν διὰ πάντας τοὺς συντάκτας καὶ ἰδιοκτήτας ἡμερησίων ἐφημερίδων 'Αθηνῶν τὴν ὑπ' ἀριθ. 34)1964 ἀπόφασιν τοῦ Δ.Δ.Δ.Δ. 'Αθηνῶν «περὶ τῶν ὅρων ἀμοιβῆς καὶ ἐργασίας τῶν συντακτῶν ἡμερησίων ἐφημερίδων 'Αθηνῶν», κατατεθεῖσαν εἰς τὸ Εἰρηνοδικεῖον 'Αθηνῶν διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 106)26.10.1964 πράξεως καταθέσεως (*).

'Η παροῦσα, ἰσχύουσα ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεώς της, δημοσιευθήτω διὰ τῆς 'Εφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως.

'Εν 'Αθήναις τῇ 25 Μαΐου 1965

—

53500)3830)1965 'Απόφ. 'Υπουργοῦ 'Εργασίας

Περὶ παρατάσεως ἰσχύος συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας ἐπιπλοτεχνιτῶν κλπ. Πατρῶν.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 353 τῆς 31 Μαΐου 1965)

"Εχοντες ὑπ' ὄψιν: 1) Τάς διατάξεις τῆς παραγράφου 3 τοῦ ἄρθρου 4 τοῦ ν. 3239)1955. 2) Τὴν κοινοποιηθεῖσαν ἡμῖν ἔγγραφον δήλωσιν καταγγελίας τῆς ἐν θέματι συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας καὶ 3) σχετικὴν γνωμοδότησιν τοῦ 'Εθνικοῦ Γνωμοδοτικοῦ Συμβουλίου Κοινωνικῆς Πολιτικῆς, ληφθεῖσαν κατὰ τὴν συνεδρίασιν αὐτοῦ τῆς 13.5.1965, ἀποφασίζομεν:

'Αναστέλλομεν ἐπὶ ἓξ μῆνον χρονικὸν διάστημα, ἤτοι μέχρι 1.9.1965, τὴν ἐπέλευσιν τῶν ἐννόμων ἀποτελεσμάτων ἐκ τῆς καταγγελίας τῆς ἀπὸ 10.2.1964 συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας, ἀφορώσης τοὺς ὅρους ἀμοιβῆς καὶ ἐργασίας τῶν ἐπιπλοτεχνιτῶν κλπ. Πατρῶν, κηρυχθείσης ἐκτελεστῆς διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 33800)1964 ἡμετέρας ἀποφάσεως (**).

'Η παροῦσα δημοσιευθήτω διὰ τῆς 'Εφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως.

'Εν 'Αθήναις τῇ 28 Μαΐου 1965

—

(*) ΕΕΔ 23, 1107.

(**) ΕΕΔ 23, 762.

ΔΙΑΙΤΗΣΙΑΙ Κ.Α.Π.

20)1965 'Απόφ. Δευτεροβαθμίου Διοικητικοῦ Διαιτητικοῦ Δικαστηρίου 'Αθηνῶν

Περὶ τῶν ὅρων ἀμοιβῆς τοῦ ἐργατικοῦ προσωπικοῦ τῶν βιομηχανιῶν πλαστικῶν εἰδῶν καὶ συναφῶν περιοχῆς 'Αθηνῶν - Πειραιῶς καὶ Περιχώρων (*).

. . . . . .

Διὰ ταῦτα

Μεταρρυθμίζει τὴν ὑπ' ἀριθ. 39)1964 ἀπόφασιν τοῦ Π.Δ.Δ.Δ. 'Αθηνῶν, ἐκδοθεῖσαν εἰς ἐπίλυσιν διενέξεως μεταξὺ τοῦ Σωματείου 'Εργατοτεχνικοῦ Προσωπικοῦ Βιομηχανιῶν Πλαστικῶν 'Υλῶν καὶ συναφῶν ἀφ' ἑνὸς καὶ ἀφ' ἑτέρου τῶν α) Συνδέσμου 'Ελλήνων Βιομηχάνων καὶ β) Συνδέσμου Βιομηχάνων καὶ Βιοτεχνῶν Πλαστικῶν 'Υλῶν 'Ελλάδος, ὡς ἀκολούθως:

1) Τὰ κατώτατα ὅρια ἡμερομισθίων τοῦ ἐργατικοῦ προσωπικοῦ (πλὴν ἐκείνων, οἵτινες ὑπάγονται εἰς ἄλλην εἰδικὴν ρύθμισιν, ἤτοι ἐθνικὴν ὁμοιοεπαγγελματικήν, τοπικὴν ἢ εἰδικὴν συλλογικὴν σύμβασιν ἢ ἀπόφασιν διαιτησίας) τῶν ἐν τῇ Περιφερείᾳ 'Αθηνῶν, Πειραιῶς καὶ Περιχώρων λειτουργουσῶν βιομηχανιῶν πλαστικῶν εἰδῶν καὶ συναφῶν, καθορίζονται ὡς κάτωθι:

Α' "Αρρενες

1. Κατὰ τὴν πρόσληψιν, ἀσχέτως ἡλικίας, δραχμαὶ 64.

2. Μετὰ ἓξ μῆνον ὑπηρεσίαν ἐν τῷ κλάδῳ, ἀσχέτως ἡλικίας, δραχμαὶ 72.

3. Μετὰ 2ετῆ ὑπηρεσίαν ἐν τῷ κλάδῳ, ἀσχέτως ἡλικίας, δραχμαὶ 75.

Β' Θήλεις

1. Κατὰ τὴν πρόσληψιν, ἀσχέτως ἡλικίας, δραχμαὶ 50.

2. Μετὰ ἓξ μῆνον ὑπηρεσίαν ἐν τῷ κλάδῳ, ἀσχέτως ἡλικίας, δραχμαὶ 54.

3. Μετὰ 2ετῆ ὑπηρεσίαν ἐν τῷ κλάδῳ, ἀσχέτως ἡλικίας, δραχμαὶ 60.

2) Κατὰ τὰ λοιπὰ ἰσχύουσιν αἱ μὴ ἀντικείμεναι τῇ παρούσῃ διατάξεις τῆς ὑπ' ἀριθ. 36140) 1962 ἀποφάσεως τοῦ 'Υπουργοῦ 'Εργασίας «περὶ κηρύξεως ἐκτελεστῆς τῆς ὑπ' ἀριθ. 7)1962 ἀποφάσεως τοῦ Δ.Δ.Δ.Δ. 'Αθηνῶν περὶ τῶν ὅρων ἀμοιβῆς τῶν ἐργατοτεχνιτῶν βιομηχανιῶν πλαστικῶν εἰδῶν καὶ συναφῶν περιοχῆς Α.Π.Π.» (Φ.Ε.Κ. 150 Β' τῆς 28.4.1962)(**).

3) 'Η ἰσχὺς τῆς παρούσης ἀρχεται ἀπὸ 14.7. 1964. Αἱ ἐκ τῆς ἀναδρομικότητος προκύπτουσαι διαφοραὶ δύνανται νὰ ἐξοφληθοῦν εἰς τρεῖς ἰσοπόσους μηνιαίας δόσεις, τῆς πρώτης καταβλητέας ἅμα τῇ δημοσιεύσει τῆς παρούσης διὰ τῆς 'Εφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως ἢ τῇ νομίμῳ καταθέ-

(*) Κατετέθη παρὰ τῷ Γραμματεῖ τοῦ Εἰρηνοδικείου 'Αθηνῶν, κατ' ἄρθρον 20 νόμου 3239)1955, συνταχθείσης τῆς ὑπ' ἀριθ. 71 τῆς 19.5.1965 πράξεως καταθέσεως, καὶ ἐκοινοποιήθη εἰς τὸ 'Υπουργεῖον 'Εργασίας τὴν 22 5.1965.

(**) ΕΕΔ 21, 626.

σει αὐτῆς εἰς τὸ Εἰρηνοδικεῖον Ἀθηνῶν.

Ἐκρίθη, ἀπεφασίσθη καὶ ἐγένετο.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 29 Μαρτίου 1965

—

Συλλογικὴ σύμβασις ἐργασίας

Κιβωτοποιῶν καὶ συρματοκαπακωτῶν Κιάτου (*)

Ἐν Κιάτῳ σήμερον τὴν 14.12.1964 καὶ ἐν τοῖς Γραφείοις τοῦ ἐν Κιάτῳ Ἐργατοϋπαλληλικοῦ Κέντρου, συνελθόντες οἱ κάτωθι ὑπογεγραμμένοι καὶ νομίμως ἐξουσιοδοτημένοι: α) Ἀθαν. Β. Παπαδόπουλος καὶ β) Ἀντών. Λιβανός, ὡς ἐκπρόσωποι τῶν ἐξαγωγέων ἐσπεριδοειδῶν Κιάτου, καὶ α) Ἠλ. Ἀνδρικόπουλος, ὡς πρόεδρος τοῦ Σωματείου Κιβωτοποιῶν καὶ Συρματοκαπακωτῶν, β) Γ. Δαλιάνης καὶ γ) Ἀναστ. Κουτσογιάννης, ὡς μέλη, ἀπεφασίσαμεν τὴν ὑπογραφὴν τῆς παρούσης συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας, δι' ἧς ρυθμίζονται οἱ ὅροι ἐργασίας καὶ ἡ ἀμοιβὴ τῶν κιβωτοποιῶν καὶ συρματοκαπακωτῶν Κιάτου.

Ἡ ἀμοιβὴ τῶν κιβωτοποιῶν καὶ συρματοκαπακωτῶν διὰ τῆς παρούσης καθορίζεται ὡς ἀκολούθως:

Σκάρωμα ξυλίνων λεμονοκιβωτίων δραχ.	0,30
Καπάκωμα - συρματόδεσις »	0,40

Ἡ ἀνωτέρω τιμὴ νοεῖται κατὰ κιβώτιον.

Οἱ ἐργοδόται ἀναλαμβάνουν τὴν ὑποχρέωσιν, ὅπως προσλαμβάνουν κατὰ προτίμησιν τὰ μέλη τοῦ Σωματείου Κιβωτοποιῶν - Συρματοκαπακωτῶν.

Τὸ σωματεῖον, ἀφ' ἑτέρου, ὑποχρεοῦται, ὅπως ἐγγράψῃ ὡς μέλη τὸν τὸ ἀπαραίτητον προσωπικὸν διὰ τὴν ἐξυπηρέτησιν τῶν συσκευαστηρίων. Οἱ ἐργοδόται ἐπίσης ἔχουν τὸ δικαίωμα νὰ κρίνουν ἀνεπιθυμήτους μέλη τοῦ σωματείου, τὰ ὁποῖα θὰ παρακωλύουν ἢ ἐκτελοῦν πλημμελῶς τὴν ἐργασίαν των εἰς τὰ συσκευαστήρια.

Ἡ ἰσχὺς τῆς παρούσης συλλογικῆς συμβάσεως ἄρχεται ἀπὸ 15.12.1964.

Οἱ συμβαλλόμενοι

—

Συλλογικὴ σύμβασις ἐργασίας

Ἐκδοροσφαγέων Καλαμάτας (**).

Ἐν Καλαμάτᾳ σήμερον τὴν 1.3.1965 συνῆλθον εἰς τὴν αἴθουσαν τοῦ Ἐπαγγελματεβιοτεχνικοῦ Ἐπιμελητηρίου Καλαμάτας οἱ κάτωθι ὑπογεγραμμένοι ἀφ' ἑνός: 1) Δημ. Ἀγγελέας, πρόεδρος τοῦ Σωματείου Κρεοπωλῶν Καλαμάτας, 2) Διακουμῆς Πετροπουλέας, ἀντιπρόεδρος, καὶ 3) Ἀθαν. Μουτεβελῆς, σύμβουλος παριστομένου καὶ τοῦ Ἰωάν. Ψαρρᾶ, γραμματέως τοῦ ἐν λόγῳ σωματείου, ἅπαντες νομίμως ἐξουσιοδοτημένοι διὰ τῆς ἀπὸ 17.2.1965 ἀποφάσεως τῆς γεν. συνελεύσεως τοῦ ὡς ἄνω σωματείου, καὶ ἀφ' ἑτέρου: 1) Βασ. Κωνσταντάρος, πρόεδρος τοῦ Σωματείου Ἐκδοροσφαγέων Καλαμάτας, 2) Γεώρ. Δημόπουλος, μέλος τῆς Διοικήσεως, καὶ 3) Παντ. Πιστηριάδης, μέλος τοῦ σωματείου, ἅπαντες ἐξουσιοδοτημένοι διὰ τῆς ἀπὸ 22.2.1965 ἀποφάσεως τῆς γενικῆς συνελεύσεως τοῦ ἐν λόγῳ σωματείου, καὶ ἀπεφάσισαν τὴν ὑπογραφὴν τῆς παρούσης συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας, δι' ἧς καθορίζονται οἱ ὅροι ἐργασίας, ὡς καὶ ἡ ἀμοιβὴ τῶν ἐκδοροσφαγέων Καλαμάτας, ὡς κάτωθι, κατὰ κεφαλὴν σφαζομένου ζώου, διὰ σφαγὴν καὶ ἐκδοράν:

	Δραχμαί
α) Διὰ ἀμνοερίφια γάλακτος	6,20
β) Διὰ ἀμνοερίφια	6,20
γ) Διὰ αἰγοπρόβατα κλπ. χονδρὰ	11
δ) Διὰ μόσχους καὶ βοδινὰ ἀνεξαρτήτως βάρους καὶ ἡλικίας	42
ε) Διὰ χοίρους ἀνεξαρτήτως βάρους	42
στ) Διὰ τοὺς σφαζομένους καὶ δι' Ἀθήνας προοριζομένους μόσχους καὶ βοδινὰ ἀνεξαρτήτως βάρους	45
ζ) Διὰ χοίρους ἀνεξαρτήτως βάρους	45
η) Διὰ καθαρισμὸν ἄκρων, κατσιᾶς μόσχων καὶ βοδινῶν	30

Πρόσθετοι ὅροι

1) Ἡ ἐργασία θὰ παρέχεται ὑπὸ τοῦ Σωματείου Ἐκδοροσφαγέων Καλαμάτας ὑπὸ τύπον συνεργατικῆς, ὁ δὲ πρόεδρος τοῦ σωματείου θὰ ἐποπτεύῃ τῶν ἐργασιῶν διὰ τὴν καλυτέραν σφαγὴν καὶ ἐκδοράν.

2) Οἱ ἐκδοροσφαγεῖς θὰ εἶναι ὑποχρεωμένοι, εἰδοποιούμενοι ἀπὸ τὴν προτεραίαν, νὰ μεταβαίνωσι πρὸς παροχὴν ἐργασίας διὰ μέσων συγκοινωνιακῶν, διατιθεμένων παρὰ τῶν κρεοπωλῶν, εἰς χώρους ἐκτὸς τῶν δημοτικῶν σφαγείων Καλαμάτας, ὑπαγομένους εἰς τὴν περιφέρειαν τῆς Διοικήσεως Χωροφυλακῆς Μεσσηνίας. Πρὸς τοῦτοις οἱ ἐργοδόται ὑποχρεοῦνται νὰ εἰδοποιήσουν ἐγκαίρως τὸν πρόεδρον τοῦ Σωματείου Ἐκδοροσφαγέων πρὸς παραχώρησιν τοῦ ἀναγκαιοῦντος ἀριθμοῦ ἐργατῶν διὰ τὴν διεξαγωγὴν τῆς ὡς ἄνω ἐργασίας.

3) Τὸ Σωματεῖον Ἐκδοροσφαγέων ὑποχρεοῦται νὰ προβαίνῃ εἰς σφαγὴν οἱουδήποτε εἴδους ζώων, προοριζομένων δι' ἐμπόριον, καθ' ὅλας τὰς ἡμέρας τῆς ἑβδομάδος, ἀνεξαρτήτως πιθανῶν ἀποφάσεων διαφόρων Ὑπηρεσιῶν προσωθούν κατὰ προτίμησιν τὴν σφαγὴν τῶν σφαγίων τῆς Καλαμάτας, ἐφ' ὅσον ὑπάρχουν.

4) Τὸ Σωματεῖον Ἐκδοροσφαγέων θὰ κοινο-

(*) Κατετέθη παρὰ τῷ Γραμματεῖ τοῦ Εἰρηνοδικείου Ἀθηνῶν, κατ' ἄρθρον 20 νόμου 3239) 1955, συνταχθείσης τῆς ὑπ' ἀριθ. 67 τῆς 12.5.1965 πράξεως καταθέσεως, καὶ ἐκοινοποιήθη εἰς τὸ Ὑπουργεῖον Ἐργασίας τὴν 14.5.1965.

(**) Κατετέθη παρὰ τῷ Γραμματεῖ τοῦ Εἰρηνοδικείου Ἀθηνῶν, κατ' ἄρθρον 20 νόμου 3239) 1955, συνταχθείσης τῆς ὑπ' ἀριθ. 55 τῆς 30.4.1965 πράξεως καταθέσεως, καὶ ἐκοινοποιήθη εἰς τὸ Ὑπουργεῖον Ἐργασίας τὴν 3.5.1965.

ποιήσῃ εἰς τὸ Σωματεῖον Κρεοπωλῶν ὀνομαστικὴν κατάστασιν τῶν νομίμων μελῶν του καὶ εἰς οὐδεμίαν πρόσληψιν ἑτέρου μέλους δύναται νὰ προβῇ ἄνευ καὶ τῆς ἐγκρίσεως τοῦ Σωματείου Κρεοπωλῶν.

5) Τὸ Σωματεῖον Ἐκδοροσφαγέων ὑποχρεοῦται νὰ κοινοποιῇ ἐγκαίρως εἰς τὸ Σωματεῖον Κρεοπωλῶν τὴν ὑπεύθυνον ὑπηρεσίαν ἐν τοῖς σφαγείοις ἑνὸς ἑκάστου τῶν μελῶν κατὰ ἑβδομάδα.

6) Αἱ ἄδειαι ἐκ τοῦ προέδρου ἐκδοροσφαγέων εἰς τὰ μέλη του θὰ χορηγοῦνται συμφώνως πρὸς τὰς κειμένας διατάξεις περὶ ἀδειῶν.

7) Ἀποκλείεται ρητῶς ἡ ἀξίωσις μελλοντικῆς ἀμοιβῆς ὑπὸ τοῦ Σωματείου Ἐκδοροσφαγέων διὰ τὰ εἰσαγόμενα ἐσφαγμένα ἀμνοερίφια γάλακτος, διότι διὰ τὸν λόγον αὐτὸν καθωρίσθη καὶ διὰ τὰ ἀμνοερίφια γάλακτος ἡ ἰδία ἀμοιβὴ μὲ τὰ μὴ γάλακτος ἀμνοερίφια.

8) Οἱ ἐκδοροσφαγεῖς, ἐκτὸς τῆς καθορισθείσης ἐν τῇ ὡς ἄνω συλλογικῇ συμβάσει χρηματικῆς ἀμοιβῆς, οὐδεμίαν ἄλλην εἰς εἶδος ἀμοιβὴν δικαιοῦνται.

9) Τὸ Σωματεῖον Ἐκδοροσφαγέων δι' ἀντιπροσώπου του, ὁριζομένου καθ' ἑκάστην, ὑποχρεοῦται ὅπως μετὰ τὴν διεξαγωγὴν καὶ ὁλοκλήρωσιν τῆς ἐργασίας παραδίδῃ τὰ σφάγια εἰς τοὺς ἐκπροσώπους τῶν μεταφορικῶν αὐτοκινήτων, ὑπογράφοντες μετ' αὐτῶν πρωτόκολλον παραδόσεως.

Τὰ δικαιώματα σφαγῆς καὶ ἐκδορᾶς θὰ εἰσπράττωνται παρὰ τῶν κρεοπωλῶν ἐκ μέρους τῶν ἐκδοροσφαγέων ὑπὸ νομίμου ἐξουσιοδοτημένου μέλους τοῦ σωματείου αὐτῶν, ὅπερ θὰ χορηγῇ εἰς τοὺς κρεοπώλας ἀπόδειξιν ὑπογραφομένην παρ' αὐτοῦ.

10) Οἱ κρεοπῶλαι ὑποχρεοῦνται, ὅπως κατὰ τὰς ἑορτὰς Χριστουγέννων καὶ Πάσχα καταβάλλωσι τὸ ἑκάστοτε ὑπὸ τῶν οἰκείων ὑπουργικῶν ἀποφάσεων καθοριζόμενον πρόσθετον ποσοστὸν ἐπὶ τοῦ ὡς ἄνω τιμολογίου σφαγῆς καὶ ἐκδορᾶς ζώων πρὸς λῆψιν ὑπὸ τῶν ἐκδοροσφαγέων τοῦ καθοριζομένου δώρου τῶν ἑορτῶν τούτων.

11) Πρὸς ἐπίλυσιν πάσης οἱασδήποτε διαφορᾶς ἢ διενέξεως, ὁπωσδήποτε ἀναφυομένης ἐν τῷ μέλλοντι, μὴ προβλεπομένης εἰδικῶς ὑπὸ τῶν διατάξεων τῆς παρούσης, ὡς καὶ πρὸς ἑρμηνείαν ἀμφισβητουμένων διατάξεων τῆς παρούσης, συνιστᾶται διὰ τῆς παρούσης συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας Ἐπιτροπὴ ἐκ τῶν 1) προϊσταμένου τῆς Ἐπιθεωρήσεως Ἐργασίας Μεσογείας, 2) ἐκ τοῦ προέδρου τοῦ Σωματείου Κρεοπωλῶν Καλαμάτας καὶ 3) ἐκ τοῦ προέδρου τοῦ Σωματείου Ἐκδοροσφαγέων Καλαμάτας.

12) Ὁ ἀριθμὸς τῶν ἐκδοροσφαγέων ὁρίζεται εἰς (32) τριάκοντα δύο.

Ἡ παροῦσα τοπικὴ συλλογικὴ σύμβασις ἐργασίας συνετάγη εἰς 5 πρωτότυπα, ὑπογραφέντα ἅπαντα παρὰ τῶν ἀντιπροσώπων τῶν συμβαλλομένων, ἐξ ὧν (2) δύο θέλουν κατατεθῆ νομίμως εἰς τὸ Ὑπουργεῖον Ἐργασίας, (1) ἓν δὲ θέλει παραμείνει εἰς τὸ Γραφεῖον Ἐπιθεωρήσεως Ἐργασίας καὶ ἀνὰ ἓν θέλει ληφθῆ παρ' ἑκατέρας τῶν συμβαλλομένων ὀργανώσεων.

Ἡ ἰσχὺς τῆς παρούσης ἀρχεται ἀπὸ τῆς 1ης Μαρτίου 1965.

Οἱ συμβαλλόμενοι

—

Συλλογικὴ σύμβασις ἐργασίας

τῶν εἰς τὸν Δῆμον Νικαίας ἀπασχολουμένων δενδροανθοκηπουρῶν (*)

Ἐν Νικαίᾳ σήμερον τὴν 2.3.1965 καὶ ὥραν 10ην π.μ. συνελθόντες ἐν τῷ Καταστήματι τοῦ Δήμου Νικαίας οἱ κάτωθι ὑπογεγραμμένοι ἀφ' ἑνὸς μὲν ὁ Δημήτριος Καρακουλουξῆς, Δήμαρχος, ὡς νόμιμος ἐκπρόσωπος τοῦ Δήμου Νικαίας, εἰδικῶς ἐξουσιοδοτημένος εἰς τὴν ὑπογραφὴν τῆς παρούσης, δυνάμει τῆς ὑπ' ἀριθ. 30)1965 ἀποφάσεως τοῦ Δημοτικοῦ Συμβουλίου, ἐγκριθείσης διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 10369)17.2.1965 ἀποφάσεως τῆς Νομαρχίας Ἀττικῆς καὶ ἀφ' ἑτέρου ὁ Λουκᾶς Γ. Ρέμος, γενικὸς γραμματεὺς τοῦ ἐν Ἀθήναις ('Αγησιλάου 10) ἐδρεύοντος σωματείου ὑπὸ τὴν ἐπωνυμίαν «Δενδροανθοκηπουρικὴ Ἕνωσις Ἑλλάδος», ἐνεργῶν ὡς νόμιμος ἐκπρόσωπος τοῦ σωματείου τούτου, οὗτινος μέλη τυγχάνουσιν οἱ οἷς ἀφορᾷ ἡ παροῦσα σύμβασις δενδροανθοκηπουροί, οἵτινες ἀπασχολοῦνται εἰς τὸν Δῆμον Νικαίας, εἰδικῶς πρὸς τοῦτο ἐξουσιοδοτημένος κατόπιν τῆς ἀπὸ 7.2.1965 ἀποφάσεως τῆς γενικῆς συνελεύσεως τῶν μελῶν τοῦ ἄνω σωματείου, ὅπερ ἐκπροσωπεῖ, καὶ τῆς ἀπὸ 19.1.1965 ἐξουσιοδοτήσεως τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ σωματείου, ἔχοντες ὑπ' ὄψιν καὶ τὴν ὑπ' ἀριθ. 5)1964 ἀπόφασιν τοῦ Π.Δ.Α.Δ. Ἀθηνῶν, κηρυχθεῖσαν ἐκτελεστὴν διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 23341) 2032)18.4.1964 ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ ἐπὶ τῆς Ἐργασίας (Φ.Ε.Κ. 145 τ. Β') περὶ τῶν ὅρων ἀμοιβῆς καὶ ἐργασίας τῶν δενδροανθοκηπουρῶν Δήμων Ἀθηναίων καὶ Πειραιῶς, δι' ἧς καθωρίσθησαν τὰ κατώτατα ὅρια τῶν ἡμερομισθίων των εἰς τοὺς Δήμους Ἀθηναίων καὶ Πειραιῶς δενδροανθοκηπουρῶν.

Ἀποφασίζομεν

1) Εἰς τοὺς ὅρους τῆς παρούσης ὑπάγονται ἅπαντες οἱ δενδροανθοκηπουροί, οἱ ἀπασχολούμενοι ὑπὸ οἱανδήποτε σχέσιν ἐργασίας εἰς τὸν Δῆμον Νικαίας.

2) Τὰ κατώτατα ὅρια τῶν ἡμερομισθίων τῶν ἀπασχολουμένων εἰς τὸν ὡς ἄνω Δῆμον δενδρο-

(*) Κατετέθη παρὰ τῷ Γραμματεῖ τοῦ Εἰρηνοδικείου Ἀθηνῶν, κατ' ἄρθρον 20 νόμου 3239) 1955, συνταχθείσης τῆς ὑπ' ἀριθ. 64 τῆς 10.5.1965 πράξεως καταθέσεως, καὶ ἐκοινοποιήθη εἰς τὸ Ὑπουργεῖον Ἐργασίας τὴν 11.5.1965.

ανθοκηπουρών καθορίζονται ὡς κατωτέρω :

α) Μαθητευόμενοι :

	Δραχμαί
Ἡλικίας μέχρι 15 ἐτῶν	20
» » 16 »	22
» » 17 »	24
» » 18 »	50

Ἡλικίας 18 ἐτῶν μὲ ἑνὸς ἔτους ὑπηρεσίαν ἢ 19 ἐτῶν ἀνεξαρτήτως προϋπηρεσίας δραχμαὶ 64.

β) Βοηθοὶ τεχνῖται :

	Δραχμαί
1ον ἔτος ὑπηρεσίας	68
2ον » »	68
3ον » »	68
4ον » »	69

γ) Τεχνῖται :

1ον καὶ 2ον ἔτος ὑπηρεσίας	72
3ον καὶ 4ον » »	74
5ον » »	76

δ) Ἀρχιτεχνῖται :

1ον καὶ 2ον ἔτος ὑπηρεσίας	80
3ον καὶ 4ον » »	85
5ον » »	90

ε) Ἐργοδηγοί : Ἐφ' ὅσον ἤθελε συσταθῇ θέσις τοιαύτη ὑπὸ τοῦ ἐργοδότου ἡμερομίσθιον δραχμαὶ 100.

3) Χορηγεῖ αἱ εἰς τοὺς ἀπασχολουμένους δενδροανθοκηπουρούς ἐν τῷ Δήμῳ Νικαίας ἐπίδομα πικογενειακῶν βαρῶν ἴσον πρὸς δραχμὰς 100 μηνιαίως.

4) Ἡ ἰσχὺς τῆς παρούσης ἄρχεται ἀπὸ 16-11.1964.

5) Τυχὸν ὑφιστάμενοι ἢ μέλλοντες νὰ ἰσχύσωσιν εὐνοϊκώτεροι ὅροι ἀμοιβῆς καὶ ἐργασίας ἐξακολουθοῦσιν ἰσχύοντες.

Ἡ παροῦσα, ἀναγνωσθεῖσα καὶ βεβαιωθεῖσα παρὰ πάντων τῶν ὧδε καὶ ἐν ἀρχῇ ἀναφερομένων, συνετάγη εἰς τόσα πρωτότυπα, ὅσα καὶ τὰ συμβαλλόμενα μέλη, ὡς καὶ δύο ἐπὶ πλέον διὰ τὴν εἰς τὴν ἁρμοδίαν Ἀρχὴν κατάθεσίν των.

Οἱ συμβαλλόμενοι

—

Συλλογικὴ σύμβασις ἐργασίας

Ἐργατοτεχνιτῶν καὶ ὑπαλλήλων πλυντῶν αὐτοκινήτων καὶ πρατηρίων βενζίνης Θεσσαλονίκης (*).

Ἐν Θεσσαλονίκῃ τὴν 26.3.1965 συνελθόντες εἰς τὰ Γραφεῖα τῆς Ὑπηρεσίας Διαιτησίας Θεσσαλονίκης οἱ ἐκπρόσωποι τῶν ἐργοδοτικῶν καὶ ἐργατικῶν ὀργανώσεων : 1) Πανόπουλος Γ., 2) Μουμτζίδης Ι., 3) Περπερίδης Θ., ὡς ἐκπρόσωποι τοῦ Ἐπαγγελματικοῦ Ἐπιμελητηρίου Θεσσαλονίκης, 4) Γεωργιάδης Ἀθ., 5) Δημητρίου Γ., ὡς ἐκπρόσωποι τοῦ Σωματείου ἐργοδοτῶν πρατηριούχων βενζίνης, ἐκ μέρους δὲ τῶν ἐργαζομένων Σάββας Παυλίδης, Ἀγγ. Ματκίδης, ὡς ἐκπρόσωποι τοῦ Σωματείου ἐργατοτεχνιτῶν καὶ ὑπαλλήλων πλυντῶν αὐτοκινήτων καὶ πρατηρίων βενζίνης Θεσσαλονίκης, Ἀντ. Καταίμας, ὡς ἐκπρόσωπος τοῦ Ἐργατοϋπαλληλικοῦ Κέντρου Θεσσαλονίκης, ἅπαντες δεόντως ἐξουσιοδοτημένοι.

Καθορίζονται τὰ κατώτατα ὅρια ἡμερομισθίων ὡς ἀκολούθως :

Α') Διὰ τοὺς πλύντας, γρασσαριστάς, σκουπιστάς, ἔχοντας συμπληρώσει τὸ 19ον ἔτος τῆς ἡλικίας των ἢ τὸ 18ον ἔτος καὶ ἑνὸς ἔτους προϋπηρεσίαν, δραχμαὶ 70, ἀνὰ διετίαν ἐκ δραχμαὶ ἡμερησίως καὶ ἕως τρεῖς διετίας, ἤτοι μετὰ ἑξαετῆ ὑπηρεσίαν παρ' οἱῳδήποτε ἐργοδότῃ δραχμαὶ 85.

Β') Διὰ τοὺς φύλακας τῶν σταθμῶν αὐτοκινήτων (γκαράζ) ἡμερησίως δραχμαὶ 70. Μετὰ μίαν δετῆ ὑπηρεσίαν παρ' οἱῳδήποτε ἐργοδότῃ δραχμαὶ 75.

Αὐτοτελῆ πρατήρια βενζίνης :

Μαθητευόμενοι ἀπὸ 14 ἐτῶν ἕως 16 συμπεπληρωμένων δραχμαὶ 35 ἡμερησίως. Ἀπὸ 17 ἕως 18 ἐτῶν δραχμαὶ 40. Ἅμα τῇ συμπληρώσει τοῦ 18ου ἔτους τῆς ἡλικίας των καὶ ἑνὸς ἔτους προϋπηρεσίαν δραχμαὶ 70 ἢ 1700 μηνιαίως.

Εἰδικοὶ ὅροι

Α) Εἰς τοὺς πλύντας, γρασσαριστὰς καὶ σκουπιστὰς παρέχεται ἐπίδομα ἀνθυγιεινῆς ἐργασίας ἐκ 5υ)ο ἡμερησίως.

Β) Εἰς ἅπαντας τοὺς ἀνωτέρω ἐγγάμους χορηγεῖται ἐπίδομα γάμου διὰ τὴν σύζυγον δραχμαὶ 150 μηνιαίως.

Γ) Οἱ ἐργοδόται ὑποχρεοῦνται, ὅπως ἐφοδιάσουν τοὺς πλύντας αὐτοκινήτων μὲ ἀδιάβροχα ὑποδήματα, ἐμπρουθέλλας καὶ μπότες, τοὺς δὲ γρασσαριστάς, σκουπιστὰς καὶ ὑπαλλήλους βενζίνης διὰ μιᾶς φορᾶς καὶ ἑνὸς ζεύγους ἀρβυλῶν.

Δ) Τὰ μετὰ τὸν καθαρισμὸν τῶν αὐτοκινήτων ἐγκαταλελειμμένα ὑπὸ τῶν πελατῶν καμμένα ὀρυκτέλαια ἀνήκουν εἰς τὸ ἐργατοτεχνικὸν προσωπικὸν τῶν σταθμῶν αὐτοκινήτων, διανεμόμενα κατ' ἰσομοιρίαν μεταξὺ τούτων. Οὗτοι ὑποχρεοῦνται, ὅπως μεριμνήσωσι διὰ τὴν ἀγορὰν παρ' αὐτῶν τῶν ἰδίων βαρελίων.

Ε) Τυχὸν καταβαλλόμεναι ἀποδοχαὶ ἀνωτεραι τῆς παρούσης συμβάσεως δὲν δύνανται νὰ μειωθῶσιν.

ΣΤ) Ἡ παροῦσα ἄρχεται ἀπὸ τῆς ἡμέρας τῆς ὑπογραφῆς, ἤτοι ἀπὸ τῆς 26 Μαρτίου 1965.

Οἱ συμβαλλόμενοι

(*) Κατετέθη παρὰ τῷ Γραμματεῖ τοῦ Εἰρηνοδικείου Ἀθηνῶν, κατ' ἄρθρον 20 νόμου 3239) 1955, συνταχθείσης τῆς ὑπ' ἀριθ. 68 τῆς 13.5.1965 πράξεως καταθέσεως, καὶ ἐκοινοποιήθη εἰς τὸ Ὑπουργεῖον Ἐργασίας τὴν 14.5.1964.

ΣΗΜΕΙΩΜΑΤΑ

Κύρος «διατάξεως»

Ἐπί τετραετίαν, ἤδη, ἀπό τῆς 26.6.1961, ἀφ' ὅτου διετάχθη διά τῆς ὑπ' ἀριθ. 88)1961 Πράξεως τοῦ Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου (ΕΕΔ 20, 1031) ἡ παροχή πρός τούς μισθωτούς ἐπιδόματος ἄρτου ἐκ μιᾶς (1) δραχμῆς, γίνεται λόγος περί τῆς Πράξεως ταύτης ὡς κανόνος δικαίου ὑπό ἑκάστοτε ἐκδιδομένων ἀποφάσεων τῶν Διοικητικῶν Διαιτητικῶν Δικαστηρίων καί συλλογικῶν συμβάσεων ἐργασίας (Προχείρως ἡ ὑπ' ἀριθ. 5)1965 ἀπόφασις τοῦ Δ Δ.Δ.Δ. Πειραιῶς, ΕΕΔ 24, 698).

Ἐν τούτοις καί ὁσάκις τά πολιτικά δικαστήρια ἐπελήφθησαν τῆς ἐρεύνης περί τοῦ κύρους τῆς ἀνωτέρω Πράξεως ταύτα ὁμοφώνως τήν ἐθεώρησαν παράνομον, ἀφοῦ ἐξεδόθη ἄνευ νομοθετικῆς ἐξουσιοδοτήσεως καί ἔκτοτε δέν ἐκυρώθη νομοθετικῶς. (Ἴδιτε ΕΕΔ 22, 1104, ΕΕΔ 23, 1300).

Ἐσχεδιάσθη πρό καιροῦ εἰς ἐργατικόν νομοσχέδιον ἡ κύρωσίς της, ἀλλ' ἡ ψήφισίς του ἐματαιώθη καί οὕτω ἐξακολουθεῖ ἡ ἀκυρότης της.

Τί πρέπει λοιπόν νά γίνῃ; Νά ἐμφανίζωνται τά Διοικητικά Διαιτητικά Δικαστήρια ἀγνοοῦντα ἤ παραμερίζοντα τήν ἀκυρότητά της, ἐνῶ τά πολιτικά δικαστήρια ἀρνοῦνται καί ὀρθῶς τό κῦρος της, νά προκαλοῦνται ἔριδες μεταξύ τῶν ἐργοδοτῶν καί ἐργαζομένων ἤ, ἐπί τέλους, ἀφοῦ ἐδημιούργησε μίαν πραγματικήν κατάστασιν νά συμπεριληφθοῦν εἰς ἓν ἐργατικόν νομοθέτημα, ἐξ ἐκείνων, τά ὁποῖα ψηφίζονται τελευταίως, καί δύο γραμμαί διά τήν νομοθετικήν κύρωσίν της;

Ἡ ἁπλῆ λογική ἐπιβάλλει, νομίζομεν, τό τελευταῖον.

Ὡραιολογίαι

Ὠνομάσθησαν αἱ οἰκιακαί ὑπηρέτριαι ἐπισήμως μέ τό ἄρθρον 1 τοῦ ἀ.ν. 1846)1951 «περί Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων» «οἰκιακοί ἔμμισθοι βοηθοί» καί τοῦτο διά νά ἀπαλειφθῇ ἡ καλῶς ἤ κακῶς διαμορφωμένη παρά τῇ κοινῇ γνώμῃ κακή ἐντύπωσις ἐκ τῆς λέξεως «ὑπηρέτρια», ὡς τοὐλάχιστον ἐξηγοῦν οἱ ψηφίσαντες τόν νόμον, κατά τά Πρακτικά τῆς Βουλῆς (ΕΕΔ 19, 1176), ἀλλ' ὁ καλός αὐτός χαρακτηρισμός ἔμεινεν εἰς τόν νόμον, μακράν ἀπό τήν ζωήν, ἡ ὁποία δέν σκοτίζεται διά νομοθετικάς ὡραιολογίας.

Ζητοῦνται, λοιπόν, κατά τάς ἀγγελίας τῶν ἐφημερίδων καθημερινῶς «ὑπηρέτριαι» ἤ διά τό πλέον εὔηχον «ὑπηρεσίαι», ἐνῶ ἀκόμη καί τά δικαστήρια, ὅταν ἐπιλαμβάνωνται τῶν διαφορῶν των, ἀρκοῦνται εἰς τό νά τάς ὀνομάζουν «οἰκιακάς ὑπηρετρίας», χωρίς βεβαίως νά τά καταγορήσῃ τις δι' ... ἄγνοιαν νόμου.

Ἄν αἱ «ὑπηρέτριαι» θέλουν νά ἐκφύγουν τῆς ταπεινωτικῆς, κατά τόν Νομοθέτην, ὀνομασίας των ὡς ὑπηρετριῶν, δέν ὑπάρχει ἄλλη διέξοδος ἀπό τοῦ νά ... φροντίζουν νά γίνωνται ... κυρίαι τῶν σπιτιῶν. Ἀλλά καλλίτερον θά ἦτο δι' αὐτάς, διά νά ὁμιλήσωμεν κάπως σοβαρώτερα, ἄν ἐλαμβάνοντο καί διά τάς ἐργαζομένας αὐτάς μερικά οὐσιαστικά μέτρα προστασίας, ὡς ἐπί παραδείγματι ἡ ἔκδοσις τοῦ ὑπό τοῦ ἀ.ν. 539)1945 περί ἀδείων μισθωτῶν προβλεπομένου διατάγματος διά τήν ἐπέκτασιν τοῦ νόμου καί ἐπί τούτων.

Νέα ἀπό τόν Ἄρειον Πάγον

Ἐξεδόθησαν προσφάτως ὑπό τοῦ Ἀρείου Πάγου, μεταξύ τῶν ἄλλων, δύο πολύ ἐνδιαφερούσαι ἀποφάσεις του, αἱ ὁποῖαι θά δημοσιευθῶσιν εἰς τό ἑπόμενον.

Διά τῆς ὑπ' ἀριθ. 257)1965 ἀποφάσεως τῆς Ὁλομελείας τοῦ Ἀρείου Πάγου, ὡς πρός τήν δέσμευσιν ὑπό τῆς ἀπό 14.3.1962 συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας οἰκοδόμων, ἐγένετο δεκτόν, ὅτι ναί μέν ὑπό τῶν ἐθνικῶν ὁμοιοεπαγγελματικῶν συλλογικῶν συμβάσεων ἐργασίας δεσμεύονται ἐργοδόται καί μισθωτοί τοῦ εἰς ὁ ἀφορῶσιν ἐπαγγέλματος ὁλοκλήρου τῆς χώρας καί ἂν ἔτι δέν ἐνήκωσιν οὗτοι εἰς τάς συμβληθείσας ὀργανώσεις, δύναται ὅμως ἡ ἐφαρμογή δρου τινός νά περιορισθῇ μόνον διά τούς μισθωτούς καί ἐργοδότας ὡρισμένων πόλεων ἤ περιφερειῶν, ἐάν ὑπάρχῃ πρός τοῦτο εὔλογος αἰτία καί συνεπῶς ἡ ἀνωτέρω συλλογική σύμβασις νομίμως περιωρίσθη διά τήν περιφέρειαν Διοικήσεως Πρωτευούσης, Ἐλευσῖνος καί Σαλαμῖνος, ἀνῃρέθη δέ ἡ ἀπόφασις τοῦ Πρωτοδικείου, διότι δέν ἠρεύνησεν, ἂν ὑπεγράφη ὑπό τῶν γενικωτέρας σημασίας ὀργανώσεων.

Διά τῆς ὑπ' ἀριθ. 287)1965 ἀποφάσεως τοῦ Β' Πολιτικοῦ Τμήματος ἐγένετο δεκτόν, ὅτι αἱ ἐθνικαί ὁμοιοεπαγγελματικαί διαιτητικαί ἀποφάσεις ὑποχρεοῦσι πάντας τούς ἐργοδότας, οἵτινες ἀπασχολοῦν ἐργαζομένους εἰς τό ἐπάγγελμα, ἀδιαφόρως ἐάν οἱ ἐργοδόται οὗτοι ἐνήκωσιν ἢ ὄχι εἰς τάς συμμετασχούσας εἰς τήν διένεξιν ὀργανώσεις, συμπεριλαμβανομένων καί τῶν Νομικῶν Προσώπων Δημοσίου Δικαίου, ἐάν δέν ἐξῃρέθησαν, τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας κηρύσσοντος κατά νόμον ὑποχρεωτικάς μόνον τάς εἰδικάς καί τοπικάς ὁμοιοεπαγγελματικάς συλλογικάς συμβάσεις καί ὄχι τάς ἐθνικάς γενικάς ἢ ἐθνικάς ὁμοιοεπαγγελματικάς.

[Ἐπρόκειτο περί ἐφαρμογῆς τῆς ὑπ' ἀριθ. 25) 1960 διαιτητικῆς ἀποφάσεως περί λογιατῶν ἐπί Νομικῶν Προσώπων Δημοσίου Δικαίου, Ἀσφαλιστικοῦ Ταμείου].

Ἡ γνώμη αὕτη τοῦ Ἀρείου Πάγου ἀποτελεῖ τό νέον ἐν τῇ ἑρμηνείᾳ τοῦ νόμου καί εἶναι πρόδηλον τό ἐνδιαφέρον.

ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ ΕΡΓΑΤΙΚΟΥ ΔΙΚΑΙΟΥ

ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΣ ΝΟΜΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

Διεύθυνσις
ΧΡΟΝΗΣ ΤΣΙΜΠΟΥΚΗΣ

Σύνταξις
ΤΑΣΟΣ ΤΣΙΜΠΟΥΚΗΣ

Τόμος 24 — Τεῦχος 13 (571)

Ἀθῆναι, 1 Ἰουλίου 1965

ΣΥΛΛΟΓΙΚΑΙ ΣΥΜΒΑΣΕΙΣ ΚΑΙ ΣΥΛΛΟΓΙΚΑΙ ΔΙΑΦΟΡΑΙ ΕΡΓΑΣΙΑΣ

[Ἀνασκόπησις μιᾶς τριακονταετοῦς ἐξελίξεως] (*)

Ὑπὸ τοῦ κ. Δ. Κ. ΚΑΛΟΜΟΙΡΗ, Δ. Ν., Δικηγόρου

Γ' Τὸ Προσχέδιον τοῦ Κώδικος Ἐργασίας

I. Γενικά.

Τὸ Προσχέδιον τοῦ Κώδικος Ἐργασίας προαγγέλλει τὴν ἔναρξιν νέας ἐποχῆς εἰς τὸ συλλογικὸν ἐργατικὸν δίκαιον. Ἀφετηρία τῶν διατάξεων τῶν ἄρθρων 321 ἕως 364 τούτου περὶ συλλογικῆς συμβάσεως, συλλογικῶν διαφορῶν καὶ ἐγγυημένων ἐλαχίστων ὁρίων μισθῶν εἶναι ἡ κρατοῦσα εἰς τὴν σύγχρονον ἐπιστήμην τοῦ Ἐργατικοῦ Δικαίου ἄποψις, ὅτι αἱ ὀργανώσεις εἶναι φορεῖς αὐτονομίας (28). Αὕτη ἀπορρέει ἐκ τῆς συνδικαλιστικῆς ἐλευθερίας (29), τῆς ὁποίας ἀποτελεῖ τὸ οὐσιαστικὸν περιεχόμενον ὑπὸ τὰς μορφὰς τοῦ συλλογικῶς συμβάλλεσθαι καὶ ἀγωνίζεσθαι πρὸς προάσπισιν καὶ προαγωγὴν τῶν ἐπαγγελματικῶν συμφερόντων. Οὕτω κατὰ τὸ Προσχέδιον ἡ συλλογικὴ σύμβασις ἐργασίας εἶναι ἀπηλλαγμένη πάσης κρατικῆς παρεμβάσεως ὁμοίας τῆς τοῦ ἄρθρου 20 τοῦ νόμου 3239)1955 καὶ ἡ διαιτητικὴ ἐπίλυσις τῶν συλλογικῶν διαφορῶν εἶναι κατ' ἀρχὴν προαιρετική, τόσον ὡς πρὸς τὴν ὑποβολὴν εἰς τὴν διαδικασίαν, ὅσον καὶ ὡς πρὸς τὴν ἀποδοχὴν τῆς κατ' αὐτὴν ἐκδιδομένης ἀποφάσεως.

II. Συλλογικὴ σύμβασις ἐργασίας

1. α) Ἱκανότης πρὸς σύναψιν συλλογικῆς συμβάσεως (ἄρθρον 321) ἀναγνωρίζεται ὡς καὶ κατὰ τὸ ἰσχῦον δίκαιον εἰς ὀργανώσεις ἐργοδοτῶν καὶ μισθωτῶν ἢ καὶ εἰς τὰς ἑνώσεις αὐτῶν, δηλ. τὰς ὁμοσπονδίας καὶ συνομοσπονδίας. Ἡ ἔννοια τῆς ὀργανώσεως δὲν δίδεται ἀπὸ τὸ Προσχέδιον, ἀλλ' ἀφίεται εἰς τὴν ἐπιστήμην νὰ καθορίζῃ τίνες ἑνώσεις προσώπων ἀποτελοῦν ὀργανώσεις. Ὁ ἐκ τοῦ νόμου καθορισμὸς ἐννοιολογικῶν στοιχείων θὰ ἦτο ἐπικίνδυνος ἐν ὄψει τῆς εἰς τὴν σύγχρονον οἰκονομικὴν καὶ κοινωνικὴν ζωὴν διαρκοῦς ἐξελίξεως τῶν ἑνώσεων συμφερόντων, τῶν ὁποίων ἡ νομικὴ μορφὴ καὶ ἡ θέσις ἐναντι τοῦ Κράτους διαρκῶς μεταβάλλεται.

Ὁ ἐργοδότης μόνος δὲν εἶναι ἱκανὸς πρὸς τὸ συλλογικῶς συμβάλλεσθαι, ἐκτὸς τῶν Τραπεζικῶν Ἐπιχειρήσεων καὶ Ἱδρυμάτων, ὡς καὶ τῶν Ἐπιχειρήσεων κοινῆς ὠφελείας, αἱ ὁποῖαι δύνανται νὰ συνάπτουν συλλογικὰς συμβάσεις πρὸς καθορισμὸν τῶν ὅρων ἐργασίας τοῦ προσωπικοῦ των μετὰ μιᾶς ἢ περισσοτέρων ὀργανώσεων μισθωτῶν, εἰς τὰς ὁποίας ἀνήκουν οἱ ὑπ' αὐτῶν ἀπασχολούμενοι μισθωτοί.

β) Ἡ συλλογικὴ σύμβασις ἐργασίας δέον

(*) Συνέχεια καὶ τέλος ἐκ τῆς σελ. 714 τοῦ παρόντος τόμου.

(28) Βλ. *Καλομοίρην*, ΕΕΔ 23, 769 καὶ τὰς ἐκεῖ ἐν ὑποσ. 4 παραπομπάς.

(29) Galperin, Festschrift für Molitor, 143 ἑπ. (156)· Biedenkopf, Grenzen der Tarifautonomie 1964, 71 ἑπ.· Reuß, ἐν Das Arbeitsrecht der Gegenwart I 1964, 144 ἑπ. (137)· τὸν αὐτόν, RdA 65, 133· ἐπίσης πρβλ. Brox - Rüthers, Arbeitskampfrecht 1965, 41.

ὅπως ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος ὑποβάλλεται εἰς ἔγγραφον τύπον (326). Τὸ Προσχέδιον καινοτομεῖ, ὁρίζον ἐν τῇ αὐτῇ διατάξει, ὅτι εἰς τὴν σύνταξιν τοῦ σχεδίου τῆς συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας δέον ὅπως συμπράττῃ δικηγόρος. Ἡ διάταξις αὕτη ἀποβλέπει εἰς τὴν ἀποφυγὴν δυσνοήτων, ἀσαφῶν καὶ ἀκύρων ὅρων, πλὴν ὅμως ἐκ τῆς διατυπώσεως τοῦ κειμένου, καθ' ὃ ἡ σύμπραξις τοῦ δικηγόρου εἶναι ἀναγκαία κατὰ τὴν σύνταξιν τοῦ σχεδίου τῆς συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας, εἰς στάδιον δηλ., καθ' ὃ δὲν εἶναι δυνατὸς ὁ ἔλεγχος τῆς τοιαύτης συμπράξεως, ἕπεται, ὅτι ἡ μὴ σύμπραξις δὲν ἐπάγεται ἀκυρότητα τῆς συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας.

γ) Περαιτέρω διὰ τὸ κῦρος τῆς συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας εἶναι ἀπαραίτητος ἡ κατάθεσις αὐτῆς εἰς τὸ Ὑπουργεῖον Ἐργασίας (326 § 2) καὶ ἡ δημοσίευσίς της (327) (30). Ὁ Ὑπουργὸς δὲν δύναται ὅμως, ὡς κατὰ τὸ ἄρθρον 20 τοῦ νόμου 3239/1955, νὰ τροποποιῇ ἢ νὰ μὴ ἐγκρίνῃ ἐν ὅλῳ ἢ ἐν μέρει τὴν συλλογικὴν σύμβασιν ἐργασίας.

2. Τὸ ἄρθρον 322 § 1 ὁρίζει, ὅτι ἡ συλλογικὴ σύμβασις ἐργασίας περιέχει κανόνας δικαίου. Τοιουτοτρόπως ἡ κρατοῦσα εἰς τὴν θεωρίαν (31) καὶ τὴν νομολογίαν (32) ἄποψις, καθ' ἣν οἱ ὅροι τῆς συλλογικῆς συμβάσεως, οἱ ὁποῖοι ἀφοροῦν τὰς ἀτομικὰς σχέσεις ἐργασίας, ἀποτελοῦν ἐξ ἀντικειμένου δίκαιον, καθιεροῦται νομοθετικῶς πρὸς ἄρσιν πάσης πλέον ἀμφιβολίας. Ὑπὸ τοιαύτην ρύθμισιν δὲν θὰ δύναται πλέον νὰ ὑποστηριχθῇ, ὅτι οἱ ὅροι τῆς συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας καθίστανται περιεχόμενον τῆς ἀτομικῆς σχέσεως ἐργασίας, διότι οἱ κανόνες τοῦ δικαίου ἐπενεργοῦν ἐκ τῶν ἄνω ἐπὶ ὑπ' αὐτῶν καταλαμβανομένων καὶ ρυθμιζομένων σχέσεων.

α) Οἱ κανόνες τῶν συλλογικῶν συμβάσεων ἐργασίας ἀναφέρονται κατ' ἀρχὴν εἰς τὸ περιεχόμενον τῆς ἀτομικῆς σχέσεως ἐργασίας, δηλαδὴ ἀντικείμενον συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας δύναται νὰ καταστῇ πᾶν ὅ,τι δύναται νὰ εἶναι ἀντικείμενον τῆς σχέσεως ἐργασίας. Εἰς τὸ σημεῖον τοῦτο τὸ Προσχέδιον ἐτόνισε τοὺς οἰκονομικοὺς ὅρους τῆς σχέσεως ἐργασίας. Τοῦτο ἀποτελεῖ πλεονασμόν, διότι οἱ οἰκονομικοὶ ὅροι, μισθὸς καὶ αἱ ἐπ' αὐτοῦ προσαυξήσεις, περιλαμβάνονται εἰς τὸ περιεχόμενον τῆς σχέσεως ἐργασίας.

β) Τὸ ζήτημα, ἂν ἡ συλλογικὴ σύμβασις ἐργασίας δύναται νὰ περιέχῃ ὅρους ἀφορῶντας τὴν σύστασιν καὶ τὴν λύσιν τῆς ἀτομικῆς σχέσεως, καὶ ἂν οἱ ὅροι οὗτοι ἀποτελοῦν κανόνας δικαίου ἢ ἁπλᾶς ἐνοχικὰς ὑποχρεώσεις τῶν μερῶν τῆς συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας ἐλύθη ὑπὸ τοῦ Προσχεδίου καταφατικῶς (33), πλὴν ὅμως ἡ σχετικὴ διάταξις παρελείφθη ἐκ τοῦ δημοσιευθέντος κειμένου προφανῶς ἐκ τυπογραφικῆς ἀβλεψίας.

γ) Τέλος χαρακτηρίζονται ὡς κανόνες δικαίου καὶ ὅροι συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας, δι' ὧν θεμελιοῦνται ὑποχρεώσεις τοῦ ἐργοδότου πρὸς τὸ σύνολον τοῦ προσωπικοῦ, ὡς ὑποχρεώσεις ὅπως λάβῃ ὡρισμένα μέτρα προστασίας, κατασκευάσῃ ὡρισμένας ἐγκαταστάσεις (λουτῆρες κλπ.), ἱδρύῃ ἐστιατόρια, καντίνας κ.ἄ. Οἱ ὅροι οὗτοι παρουσιάζουν τὴν ἰδιομορφίαν ὅτι δυσκόλως δύνανται νὰ καταστοῦν ἀντικείμενον ἀτομικῆς συμβάσεως, ὁ δὲ μισθωτὸς ὠφελεῖται ἐξ αὐτῶν ὡς μέλος τοῦ συνόλου τοῦ προσωπικοῦ. Ἐν τούτοις, ἐφ' ὅσον πρόκειται περὶ κανόνων, δημιουργεῖται ἄμεσος ἀξίωσις τοῦ μισθωτοῦ κατὰ τοῦ ἐργοδότου πρὸς ἐκτέλεσιν τῶν ὑπὸ τῶν ἐν λόγῳ ὅρων δημιουργηθεισῶν ὑποχρεώσεων τοῦ τελευταίου (34).

δ) Τὸ Προσχέδιον ἀπαγορεύει ρητῶς τὴν

(30) Βλ. κατωτέρω ὑπὸ 2 στ'.

(31) *Καποδίστριας*, Ἑρμ.ΑΚ ἄρθρον 68, σημ. 46· ὁ αὐτός, Ἡ συλλογικὴ σύμβασις ἐργασίας σ. 184· *Πάρτολος*, Ἡ ρύθμισις τῆς ἐργασίας διὰ συλλογικῆς συμβάσεως, 34· *Καραμάνος*, ΕΕΝ Η' 306· *Βασιλείου*, ΕΕΔ 7, 194· *Καλομοίρης*, ΕΕΔ 14, 801· Hueck-Nipperdey, II, 261· Hueck-Nipperdey-Stahlhacke, TVG[4] § 1, Anm. 183· Herschel, Festschrift für Bogs, 139· Siebert, Festschrift für Nipperdey, 121, Nikisch, ArbR[3] II, 284 ἐπ.· Schnorr v. Carolsfeld, ArbR, 62.

(32) Βλ. τὰς ἐν ΕΕΔ 14, 801 ὑποσ. 98 καὶ RdA 58, 268 ὑποσ. 16 παραπομπὰς εἰς τὴν νομολογίαν τοῦ Α.Π. καὶ Σ.Ε. Ἔκτοτε ἡ νομολογία τῶν ἀνωτάτων Δικαστηρίων ἐπὶ τοῦ θέματος αὐτοῦ εἶναι παγία.

(33) Πρβλ. TVG § 1· Αὐστριακὸν Σχέδιον Β' Μέρος § 82 Abs 2x.

(34) Hueck-Nipperdey II, 224· Hueck-Nipperdey-Stahlhacke, TVG[4] § 1, Anm. 65· Nikisch, ArbR[2] II, 299· Maus, TVG § 1, Anm. 148

διὰ συλλογικῶν συμβάσεων ἐργασίας σύστασιν εἰδικῶν ὀργανισμῶν ἢ λογαριασμῶν κυρίας ἐπικουρικῆς ἀσφαλίσεως, ὡς καὶ τὸν καθορισμὸν εἰσφορῶν ὑπὲρ Ἀσφαλιστικῶν Ὀργανισμῶν ἢ λογαριασμῶν (ἄρθρον 343). Δὲν καθορίζει δηλ. θετικῶς μόνον τὸ περιεχόμενον τῆς συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας, ἀλλὰ καὶ ἀρνητικῶς ἀπαγορεύει, ὅπως εἰς τὴν συλλογικὴν σύμβασιν ἐργασίας συμπεριληφθοῦν ὡρισμέναι διατάξεις.

ε) Ὁ χαρακτὴρ τῶν ὅρων τῆς συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας ὡς κανόνων δικαίου ἔχει ὡς συνέπειαν, ὅτι κατὰ τὴν ἑρμηνείαν αὐτῶν δέον νὰ ἐφαρμόζωνται αἱ ἐπὶ τῆς ἑρμηνείας τῶν νόμων ἰσχύουσαι ἀρχαί (ἄρθρον 340) (34). Φυσικὰ ἡ διάταξις αὕτη τῆς συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας ἀφορᾷ εἰς τοὺς κανονιστικοὺς ὅρους τῆς συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας. Ὡς πρὸς τοὺς ἐνοχικοὺς ὅρους δὲν δύναται νὰ ὑπάρξῃ ἀμφιβολία, ὅτι θὰ ἑρμηνεύωνται ὡς αἱ συμβάσεις.

στ) Αἱ συλλογικαὶ συμβάσεις ἐργασίας, ὡς περιέχουσαι κανόνας δικαίου, δημοσιεύονται εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως διὰ Πράξεως τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας (327 § 1). Ἀπὸ τῆς ἑπομένης τῆς δημοσιεύσεως ταύτης ἄρχεται ἡ ἰσχὺς τῆς συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας (327 § 3). Ἐὰν τὸ Ὑπουργεῖον ἀρνηθῇ τὴν κατὰ τὸ ἄρθρον 326 § 2 κατάθεσιν ἢ ἡ συλλογικὴ σύμβασις ἐργασίας δὲν δημοσιευθῇ ἐντὸς τῆς κατὰ τὸ ἄρθρον 327 § 1 δεκαημέρου προθεσμίας ἀπὸ τῆς ἑπομένης τῆς καταθέσεώς της, οἱαδήποτε τῶν συμβληθεισῶν ὀργανώσεων δύναται νὰ καταθέσῃ τὴν συλλογικὴν σύμβασιν ἐργασίας εἰς τὸ Εἰρηνοδικεῖον Ἀθηνῶν, ὅτε αὕτη ἰσχύει ἀπὸ τῆς ἑπομένης τῆς καταθέσεώς της (327 § 3).

ζ) Σχετικὴ μὲ τὴν δημοσιότητα τῆς συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας εἶναι καὶ ἡ διάταξις τοῦ ἄρθρου 341 περὶ τηρήσεως παρὰ τῷ Ὑπουργείῳ Ἐργασίας δημοσίου βιβλίου συλλογικῶν συμβάσεων ἐργασίας, εἰς τὸ ὁποῖον καταχωρεῖται ἡ σύναψις, τροποποίησις, παράτασις ἰσχύος, λύσις καὶ κήρυξις τῆς συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας γενικῶς ὑποχρεωτικῆς.

3. α) Περαιτέρω διὰ τῆς συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας καθορίζονται αἱ ὑποχρεώσεις καὶ τὰ δικαιώματα τῶν μερῶν (322 § 2). Πρόκειται περὶ τῶν ἐνοχικῶν, συμβατικῶν ὅρων τῆς συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας.

β) Ἡ σύναψις ὅμως τῆς συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας δημιουργεῖ πέραν πάσης συμφωνηθείσης ὑποχρεώσεως τῶν μερῶν καὶ ὡρισμένας ἐκ τοῦ νόμου τοιαύτας ἀνεξαρτήτως τῆς περὶ τούτων συμφωνίας (322 § 2). Εἶναι αἱ ὑποχρεώσεις ἐκτελέσεως καὶ εἰρήνης. Τὸ Προσχέδιον ὁρίζει περὶ τῆς σχετικῆς ὑποχρεώσεως εἰρήνης, δι' ἧς ἀπαγορεύεται ἡ προσφυγὴ εἰς ἀγωνιστικὰ μέσα πρὸς τροποποίησιν ἢ κατάργησιν ὅρων τῆς συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας. Ἀντιθέτως εἶναι ἐπιτρεπτοὶ ἀγῶνες διὰ τὴν ρύθμισιν θεμάτων διαφόρων τῶν ὑπὸ τῆς συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας προβλεπομένων. Δὲν καθιεροῦται δηλαδὴ διὰ τοῦ Προσχεδίου ἀπόλυτος ὑποχρέωσις εἰρήνης (36).

γ) Οἱ ἐνοχικοὶ ὅροι τῆς συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας ὑποχρεοῦν τὰς ὀργανώσεις, ἐὰν δὲ ἡ συλλογικὴ σύμβασις ἐργασίας συνήφθη ὑπὸ ἑνώσεως ἐκτὸς ταύτης ὑποχρεοῦνται καὶ αἱ ἀνήκουσαι εἰς αὐτὴν ὀργανώσεις (323). Τὸ ἄρθρον 324 προβλέπει τὴν περίπτωσιν, καθ' ἣν εἰς τὴν σύναψιν τῆς συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας μετέχουν εἰς τὴν μίαν ἢ καὶ εἰς ἀμφοτέρας τὰς πλευρὰς πλείονες ὀργανώσεις καὶ ὁρίζει, ὅτι ἐν ἀμφιβολίᾳ ἑκάστη συμβληθεῖσα ὀργάνωσις ὑποχρεοῦται καὶ δικαιοῦνται ἐκ τῆς συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας.

4. Τὸ Προσχέδιον περιέχει, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ ἰσχῦον δίκαιον, εἰδικὰς διατάξεις περὶ δεσμεύσεως ἐκ τῆς συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας (ἄρθρον 329). Ἡ ἐκ τῆς συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας δέσμευσις διευκρινίζεται, ὅτι ἀφορᾷ τοὺς κανόνας τῆς συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας (§ 5), ὄχι δὲ καὶ τὰς ἐξ αὐτῆς ἐνοχικὰς ὑποχρεώσεις. Ἡ κρατοῦσα

ἐπ. Πλείονα βλ. ἐν Dieterich, Die betrieblichen Normen nach dem TVG v. 9.4. 1949 1964. Διὰ τὴν δέσμευσιν τῶν ἐκ τῶν ὅρων αὐτῶν δικαιωμάτων ὑπὸ τοῦ καθ' ἑκάστου μισθωτοῦ βλ. Hueck, BB 1949, 530.

(35) Πρβλ. Αὐστριακὸν Σχέδιον Β' Μέρος, § 87, Abs 1.

(36) Περὶ τῆς ἀπολύτου ὑποχρεώσεως εἰρήνης βλ. Hueck-Nipperdey, II², σ. 243 ἐπ., 253 ἐπ.

σήμερον, ἐλλείψει εἰδικῆς διατάξεως, ἄποψις ὅτι οἱ ὅροι τῆς συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας καταλαμβάνουν καὶ ρυθμίζουν τὰς μεταξὺ τῶν μελῶν τῶν συμβαλλομένων ὀργανώσεων ἀτομικὰς σχέσεις ἐργασίας (37) καθιεροῦται ὑπὸ τοῦ Προσχεδίου (§ 1). Οὕτω τοῦτο τὴν δέσμευσιν ἐκ τῆς συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας ρυθμίζει ἐπὶ τῇ βάσει τῆς ἀρχῆς τῆς ὀργανώσεως (38).

Δέσμευσις δημιουργεῖται καὶ διὰ τὰ μέλη τῶν π ρ ο σ χ ω ρ ο υ σ ῶ ν κατὰ τὸ ἄρθρον 325 εἰς τὴν συλλογικὴν σύμβασιν ἐργασίας ὀργανώσεων. Ἡ π ρ ο σ χ ώ ρ η σ ι ς εἰς τὴν συλλογικὴν σύμβασιν ἐργασίας γίνεται διὰ δηλώσεως πρὸς τὸ Ὑπουργεῖον Ἐργασίας (§ 2), δημοσιευομένης εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως (§ 3). Τὸ κείμενον τοῦ Προσχεδίου δὲν καθορίζει τὸν τύπον τῆς δηλώσεως, πλὴν ἐκ τῆς φράσεως «ἡ προσχώρησις πραγματοῦται διὰ τῆς ἐπιδόσεως δηλώσεως...» αὐτοῦ, συνάγεται σαφῶς, ὅτι αὕτη δέον νὰ γίνεται ἐγγράφως. Τοῦτο εἶναι ὀρθόν, διότι εἰς τὴν πραγματικότητα ἡ προσχώρησις οὐδὲν ἄλλο εἶναι ἢ σύναψις συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας (39).

Ἡ δέσμευσις ἰσχύει καὶ πέραν τῆς λύσεως τῆς συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας (μ ε τ ε ν έ ρ γ ε ι α). Τὰ μέρη ὅμως τῆς ἀτομικῆς σχέσεως ἐργασίας δύνανται νὰ προβοῦν εἰς ἀντιθέτους πρὸς τὴν συλλογικὴν σύμβασιν ἐργασίας ἀτομικὰς συμφωνίας (§ 5). Μετὰ δηλαδὴ τὴν λύσιν τῆς συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας οἱ κανόνες ταύτης διατηροῦν τὴν ἄμεσον, ὄχι ὅμως καὶ τὴν ἀναγκαστικὴν αὐτῶν ἐνέργειαν (40). Τίθεται οὕτω τέρμα εἰς τὴν δημιουργηθεῖσαν σύγχυσιν, συνεπείᾳ τῆς ὁποίας ὑπεστηρίχθη, ὅτι ἡ ἀναγκαστικὴ ἐνέργεια τῶν κανόνων τῆς συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας διατηρεῖται καὶ μετὰ τὴν λύσιν αὐτῆς (41).

Ὡς πρὸς τὴν μετενέργειαν ἡ διατύπωσις τοῦ Προσχεδίου δὲν εἶναι ἱκανοποιητική, διότι μετὰ τὴν λῆξιν τῆς συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας δὲν παραμένει ἡ δέσμευσις, ἥτις ἀφορᾷ καὶ πρόσωπα, ἐπὶ τῆς σχέσεως ἐργασίας τῶν ὁποίων δὲν ἐφαρμόζεται ἡ συλλογικὴ σύμβασις ἐργασίας, ἀλλὰ μόνον ἡ κανονιστικὴ ἐνέργεια αὐτῆς, καλύπτουσα τὰς σχέσεις τῶν εἰς ἃ ἀφορᾷ ἡ συλλογικὴ σύμβασις ἐργασίας προσώπων. Ἐκ τοῦ λόγου τούτου, ἀντὶ τοῦ ὅρου «δέσμευσις», θὰ ἔδει νὰ τεθῇ ἡ λέξις «ἐνέργεια». Συστηματικῶς ἡ παράγραφος 5 τοῦ ἄρθρου 229 θὰ ἔδει νὰ τεθῇ εἴτε ὡς 3η παράγραφος τοῦ ἄρθρου 330, εἴτε ὡς ἰδιαίτερον ἄρθρον.

5. Οἱ κανόνες τῆς συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας καταλαμβάνουν καὶ ρυθμίζουν τὰς σχέσεις ἐργασίας προσώπων, τὰ ὁποῖα ἐμπίπτουν εἰς αὐτὴν καθ' ὑποκείμενα, τόπον καὶ χρόνον (330 § 1). Δηλαδὴ ἡ συλλογικὴ σύμβασις ἐργασίας ἔχει ἓν ὡρισμένον πεδίον ἰσχύος, διακρινόμενον ἀναλόγως τῆς φύσεως τῶν ἐκμεταλλεύσεων, τοῦ ἐπαγγέλματος καὶ τῶν ἰδιοτήτων τῶν προσώπων, τῶν ὁποίων σκοπεῖ νὰ ρυθμίσῃ τὰς σχέσεις ἐργασίας (καθ' ὑποκείμενον πεδίον ἰσχύος), τῶν τοπικῶν καὶ τῶν χρονικῶν ὁρίων, διὰ τὰ ὁποῖα ἰσχύει. Ἐκ τούτου ἕπεται, ὅτι οἱ κανόνες τῆς συλλογικῆς συμβάσεως εἶναι δυνατὸν νὰ μὴ ἰσχύουν ἐπὶ τῶν σχέσεων ἐργασίας ὅλων τῶν ὑπ' αὐτῆς δεσμευομένων προσώπων (42) (ἀ ρ χ ὴ ὁ ρ γ α ν ώ σ ε ω ς), διότι τὰ μέρη περιώρισαν τὴν ἰσχὺν αὐτῶν εἰς ὡρισμένας ἐκμεταλλεύσεις ἢ ἐπὶ ὡρισμένων μόνον ἐκ τῶν μελῶν αὐτῶν, ἀναλόγως τῶν προσωπικῶν των ἰδιοτήτων, τῆς εἰδικότητος ἢ τοῦ ἐπαγγέλματός των (ἀ ρ χ ὴ α ὐ τ ο π ε ρ ι ο ρ ι σ μ ο ῦ).

6. Διὰ τὴν κατάληψιν καὶ ρύθμισιν τῆς σχέσεως ἐργασίας ὑπὸ τῶν κανόνων τῆς συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας δέον ὅπως, τόσον ὁ ἐργοδότης, ὅσον καὶ ὁ μισθωτός, δεσμεύωνται ὑπ' αὐτῆς. Κατ' ἀρχὴν δηλα-

(37) ΕΕΔ 19, 65, *Μαυρίδης*, ΕΕΔ 18, 299· *Τρίμης*, ΕΕΔ 18, 380· *Δημάκης*, ΕΕΔ 19, 93· Α.Π. 99)1960, ΕΕΔ 19, 347· 411)1961, ΕΕΔ 20, 852· 91)1962, ΕΕΔ 21, 329· 305)1952, ΕΕΔ 11, 757· Σ.Ε. 1549)1957, ΕΕΔ 16, 1208· 1243)1959, ΕΕΔ 18, 751· 577)1960, ΕΕΔ 19, 886· 1774)1962, ΕΕΔ 21, 1350· 1987)1962, ΕΕΔ 21, 1411· Γν.ΝΣΚ 919)1960, ΕΕΔ 19, 1827· 639)1961, ΕΕΔ 20, 1159· 923)1961, ΕΕΔ 21, 51· 369)1963, ΕΕΔ 21, 517.

(38) ΕΕΔ 19, 65.

(39) N i k i s c h, ArbR² II, σ. 282.

(40) *Καποδίστριας*, ἘρμΑΚ § 80, σημ. 60, *Καλομοίρης*, ΕΕΔ 15, 3, ΕΕΔ 20, 618.

(41) Α.Π. 123)1961, ΕΕΔ 20, 620.

(42) *Καλομοίρης*, ΕΕΔ 19, 65 ἐπ., 66 καὶ τὰς ἐκεῖ ἐν ὑποσ. 6, 7 παραπομπάς. Ἤδη πρβλ. καὶ H u e c k - N i p p e r d e y - S t a h l h a c k e, TVG, § 3, Anm. 1.

δὴ πρέπει νὰ ὑφίσταται δέσμευσις ἀμφιμερῶς. Τοῦτο ἀπαιτεῖται διὰ τοὺς κανόνας τῆς συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας, οἱ ὁποῖοι ἀφοροῦν εἰς τὸ περιεχόμενον, τὴν σύστασιν καὶ τὴν λύσιν τῆς σχέσεως ἐργάσιας. Ἀντιθέτως κανόνες, δι' ὧν θεμελιοῦνται ὑποχρεώσεις τοῦ ἐργοδότου πρὸς τὸ σύνολον τοῦ προσωπικοῦ, καταλαμβάνουν τὴν σχέσιν ἐργασίας, ἐὰν ἐκ τῆς συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας δεσμεύεται μόνον ὁ ἐργοδότης, ἀνεξαρτήτως τῆς δεσμεύσεως ἢ μὴ τοῦ μισθωτοῦ (43). Ἡ λύσις αὕτη καλύπτει μίαν σοβαρὰν πρακτικὴν ἀνάγκην, διότι ὁ δεσμευόμενος ἐκ τῆς συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας ἐργοδότης δὲν δύναται νὰ ἀποκλείσῃ τῆς χρήσεως ὡρισμένων ἐγκαταστάσεων ἢ τῶν ὠφελειῶν ἐκ τῆς λήψεως γενικῶν προστατευτικῶν μέτρων εἰς τὴν ἐκμετάλλευσιν τοὺς μισθωτούς, οἵτινες δὲν ἀνήκουν εἰς τὴν συμμετασχοῦσαν τῆς συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας ὀργάνωσιν μισθωτῶν.

7. α) Οἱ κανόνες τῆς συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας καταλαμβάνουν καὶ ρυθμίζουν ἀ μ έ σ ω ς τὰς μεταξὺ τῶν δεσμευομένων ὑπ' αὐτῆς προσώπων, τὰ ὁποῖα ἐμπίπτουν εἰς τὸ πεδίον ἰσχύος αὐτῆς, σχέσεις ἐργασίας. Τοῦτο σημαίνει, ὅτι ἡ ἰσχὺς τῶν ὅρων τῆς συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας δὲν ἐξαρτᾶται ἐκ τῆς συμφωνίας τῶν μερῶν τῶν κατ' ἰδίαν σχέσεων ἐργασίας. Ἡ ἐνέργεια αὕτη εἶναι χαρακτηριστικὴ τῶν κανόνων τοῦ δικαίου. Περαιτέρω οἱ κανόνες τῆς συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας ἰσχύουν ἐπὶ τῶν ὡς ἄνω σχέσεων ἐργασίας ἀναγκαστικῶς. Δηλαδὴ καταλαμβάνουν καὶ ρυθμίζουν τὴν σχέσιν, ἀνεξαρτήτως τῆς βουλήσεως καὶ οἱασδήποτε ἀντιτιθεμένης πρὸς αὐτοὺς συμφωνίας τῶν μερῶν. Ἡ ἀναγκαστικὴ ἐνέργεια προσδίδει εἰς τοὺς κανόνας τῆς συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας τὸν χαρακτῆρα τοῦ ἀναγκαστικοῦ δικαίου (Jus cogens). Ἡ ἐνέργεια αὕτη ὁπλίζει τὴν συλλογικὴν σύμβασιν ἐργασίας μὲ καταλυτικὴν δύναμιν ἔναντι πάσης - ὑπὸ τὸν περιορισμὸν τῆς παραγράφου 2 τοῦ ἄρθρου 330 - ἀντιθέτου ἀτομικῆς συμφωνίας. (Ἐπιχείρημα κατ' ἀντιδιαστολὴν ἐκ τῆς παραγράφου 2 ἄρθρου 330).

β) Οἱ κανόνες τῆς συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας ἰσχύουν ἀναγκαστικῶς μόνον ἐπὶ τῶν δυσμενεστέρων διὰ τὸν μισθωτὸν ὅρων τῶν ἀτομικῶν συμφωνιῶν. Εὐμενέστεραι τῶν ὅρων τῆς συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας ἀτομικαὶ ρυθμίσεις κατισχύουν (ἄρθρον 330 § 2). Ἡ ἀρχὴ αὕτη τῆς «εὐνοϊκωτέρας ρυθμίσεως» ἀποτελεῖ εἰδικωτέραν ἐκδήλωσιν τῆς ἀρχῆς τῆς ἀποδοτικότητος (44) καὶ στηρίζεται εἰς τὴν σκέψιν, ὅτι οἱ κανόνες τῆς συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας ἀφοροῦν εἰς τὸν μέσης ἀποδόσεως μισθωτόν, δίκαιον εἶναι δὲ νὰ παρέχεται ἡ δυνατότης, ὅπως ὁ μισθωτὸς δι' ἀπόδοσιν ὑπερβαίνουσαν τὸν μέσον ὅρον ἀμείβεται καὶ πέραν τοῦ συλλογικῶς καθορισθέντος ὁρίου (45). Ἐξ ἄλλου, ὁ πέραν τοῦ καθορισμοῦ τοῦ κατωτάτου ὁρίου ἀμοιβῆς πρὸς προστασίαν τοῦ μισθωτοῦ χῶρος δέον νὰ ἀφήνεται ἐλεύθερος διὰ τὴν ἀπρόσκοπτον λειτουργίαν τοῦ οἰκονομικοῦ νόμου τῆς προσφορᾶς καὶ τῆς ζητήσεως εἰς τὴν ἀγορὰν τῆς ἐργασίας. Ἐκ τῶν λόγων αὐτῶν ἡ ἀρχὴ τῆς εὐνοϊκωτέρας ρυθμίσεως εἶναι δημοσίας τάξεως καὶ ἀπορρέει ἐκ τοῦ νόμου εὐθέως. Ἡ κατάργησίς της διὰ συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας δὲν εἶναι δυνατή, εἶναι δὲ ἐπιστημονικῶς ἀφόρητος ἡ ἄποψις, καθ' ἣν ἡ συλλογικὴ σύμβασις ἐργασίας δύναται νὰ θέτῃ καὶ ἀνώτατα ὅρια (46). Ἡ ἀρχὴ τῆς εὐνοϊκωτέρας ρυθμίσεως προσδίδει εἰς τοὺς κανόνας τῆς συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας ὡρισμένην ἰδιορρυθμίαν. Οὗτοι δὲν ἀποτελοῦν ἀναγκαστικὸν δίκαιον ἔναντι πάσης ἀντιθέτου ἀτομικῆς ρυθμίσεως, ἀλλὰ μόνον ἔναντι τῶν δυσμενεστέρων διὰ τὸν μισθωτὸν τοιούτων.

γ) Τὸ Προσχέδιον περιέχει διατάξεις ρυθμιζούσας τὰς σχέσεις τῆς συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας πρὸς τοὺς ἑτέρους κα-

(43) Πρβλ. § 4 TVG. Τὸ γαλλικὸν δίκαιον γνωρίζει μόνον τὴν μονομερῆ ταύτην δέσμευσιν δι' ὅλους τοὺς κανόνας τῆς συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας ἐν γένει. Code du Tr. Art. 31e Alin. 2. Τὸ αὐτὸ καὶ τὸ αὐστριακὸν KVG § 10 καὶ § 90 τοῦ δευτέρου μέρους τοῦ Αὐστριακοῦ Σχεδίου Κώδικος Ἐργασίας.

(44) *Καλομοίρης*, ΕΕΔ 15, 697 ἐπ. (699 ἐπ.) καὶ τὰς ἐκεῖ ἐν ὑποσ. 15 παραπομπάς.

(45) Πρβλ. ἀνωτέρω ὑποσ. 44.

(46) Α.Π. 60)1951, ΕΕΔ 10, 292· 47)1952, ΕΕΔ 11, 265· 618)1954, ΕΕΔ 13, 971· 332)1954, ΕΕΔ 13, 516· 601)1951, ΕΕΔ 13, 12· 636 1953, ΕΕΔ 13, 147, 707)1954, ΕΕΔ 13, 1293. Ὀρθὴ κατ' ἀποτέλεσμα, εἰ καὶ ἐπὶ ἐσφαλμένῃ αἰτιολογίᾳ, διότι τὸ ἄρθρον 680 Α.Κ. δὲν ἰσχύει, Α.Π. 309)1950, ΕΕΔ 9, 695.

νόνας δικαίου (47).

αα) Ἡ συλλογικὴ σύμβασις ἐργασίας δὲν δύναται νὰ καταργήσῃ κανόνας δημοσίας τάξεως (345 ἐδάφ. 2). Εἶναι φυσικὸν τὰ μέρη τῆς συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας νὰ μὴ δύνανται νὰ ὁρίσουν διάφορον διαδικασίαν ἐνώπιον τοῦ Ἐργατοδικου, οὔτε διαφόρους προθεσμίας καταθέσεως καὶ δημοσιεύσεως τῆς συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας ἢ προσφυγῆς εἰς τὴν διοικητικὴν διαιτησίαν ἢ ἀσκήσεως προσφυγῆς ἐνώπιον τοῦ Ε.Σ.Ε.Σ.Δ., οὔτε νὰ καταργήσουν τὰς ποινικὰς διατάξεις τῶν ἄρθρων 365 ἐπ. Ἐκτὸς ὅμως τῶν διατάξεων αὐτῶν, αἵτινες ἀνήκουν εἰς τὴν γενικὴν δημοσίαν τάξιν, ὑφίσταται καὶ ἡ κοινωνικὴ δημοσία τάξις, ἡ ὁποία ἀποβλέπει ἀποκλειστικῶς εἰς τὴν προστασίαν τῶν μισθωτῶν. Ἀπὸ τῶν κανόνων τῆς κοινωνικῆς δημοσίας τάξεως ἐπιτρέπεται ἀπόκλισις πρὸς προστασίαν τοῦ μισθωτοῦ (48). Ἡ λύσις αὕτη ἐπιβάλλεται ἄλλως καὶ ἐκ τοῦ ἄρθρου 4 τοῦ Προσχεδίου, καθ' ὃ τὰ δικαιώματα τῶν μισθωτῶν, τὰ ἀπορρέοντα ἐξ αὐτοῦ, δὲν δύνανται νὰ καταργηθοῦν ἢ νὰ περιορισθοῦν ἐπὶ τὸ δυσμενέστερον διὰ τοὺς μισθωτούς. Οὕτω ὁλόκληρον τὸ προστατευτικὸν δίκαιον ἀποτελεῖ κατώτατον ὅριον προστασίας.

ββ) Ὡσαύτως αἱ διατάξεις τῆς συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας δὲν δύνανται νὰ ἀντιβαίνουν εἰς τὰς διεθνεῖς συμβάσεις (49) καὶ εἰς τὰς διατάξεις τῆς Ε.Ο.Κ., π.χ. τὴν τοῦ ἄρθρου 48 τῆς συμβάσεως περὶ ἀπαγορεύσεως διαφόρου μεταχειρίσεως τῶν ἀλλοδαπῶν μισθωτῶν (50).

γγ) Ἡ συλλογικὴ σύμβασις ἐργασίας δύναται νὰ περιέχῃ εὐνοικωτέρους διὰ τὸν μισθωτὸν ὅρους ἀπὸ τοὺς περιεχομένους εἰς νόμους, διατάγματα καὶ ὑπουργικὰς ἀποφάσεις (345 ἐδάφ. 1). Εἶναι ἀδιάφορον, ἐὰν αἱ ὡς ἄνω διατάξεις νόμων κ.λ.π. εἶναι ἢ μὴ ἐνδοτικοῦ δικαίου. Τοῦτο συνάγεται ἐν συνδυασμῷ μὲ τὸ ἄρθρον 4 τοῦ Προσχεδίου.

δδ) Εἰς τὸ ἄρθρον 300 ἐδάφ. 3 τοῦ Προσχεδίου ρυθμίζονται αἱ σχέσεις συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας καὶ Κανονισμοῦ ἐκμεταλλεύσεως. Ἐν πρώτοις τίθενται τὰ ὅρια τῆς θεσπίσεως οὐσιαστικῶν ὅρων (51) ὑπὸ τοῦ Κανονισμοῦ ἐργασίας, ἀπαγορευομένης οἱασδήποτε διαφόρου ρυθμίσεως αὐτῶν ἀπὸ ἐκείνης τῆς συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας. Περαιτέρω τὸ Προσχέδιον ὁρίζει, ὅτι ὁ Κανονισμὸς δὲν δύναται νὰ περιέχῃ ὅρους ἀντικειμένους εἰς τὸ περιεχόμενον τῆς συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας. Ἡ διάταξις αὕτη καθορίζει τὴν προτεραιότητα τῆς συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας ἔναντι τοῦ Κανονισμοῦ, ἐφ' ὅσον ἐν αὐτῇ περιέχονται τυπικοὶ ὅροι.

8. Ἡ κατάληψις καὶ ρύθμισις τῆς σχέσεως ἐργασίας ὑπὸ περισσοτέρων τῆς μιᾶς συλλογικῶν συμβάσεων ἐργασίας (συρροή) (52) δημιουργεῖ κατ' ἀρχὴν τὸ πρόβλημα τῆς ἐφαρμοστέας ἐπὶ τῆς σχέσεως συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας ἐκ τῶν πλειόνων συντρεχουσῶν. Τὸ Προσχέδιον πρὸς ἄρσιν τῆς συρροῆς ἐπελέξατο τὴν ἀρχὴν τῆς εὐνοικωτέρας ρυθμίσεως (ἄρθρον 331), ἀντὶ τῶν ἀρχῶν τῆς ἐνότητος καὶ τῆς εἰδικότητος (53), ἐξ ὧν ἡ μὲν πρώτη ἔχει ἐφαρμογὴν κατὰ κανόνα ὅπου ἰσχύει ἡ κατὰ κλάδον βιομηχανίας ὀργάνωσις τῶν μισθωτῶν καὶ ἐργοδοτῶν (54), ἡ δὲ δευτέρα παρουσιάζει δυσχερείας ὡς πρὸς τὴν ἀνεύρεσιν τῆς πλέον συγγενοῦς πρὸς τὴν σχέσιν ἐργασίας συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας. Μεταξὺ δηλαδὴ τῶν πλειόνων συντρεχουσῶν συλλογικῶν συμβάσεων ἐργασίας θὰ ἐφαρμοσθῇ ἡ εὐνοικωτέρα διὰ τὸν μισθωτὸν ταιαύτη. Αἱ συν-

(47) Πρβλ. σχετικῶς Hueck-Nipperdey-Stahlhacke, TVG⁴ § 1, Anm. 21 ἐπ. Kunze, Das Verhältnis des dispositiven Gesetzesrechts zum Tarifvertrag ἐν Das Arbeitsrecht der Gegenwart 1, σ. 119 ἐπ. Durand-Vitu, III, No 184 (σ. 506 ἐπ.) Brun-Galland, Droit du Travail σ. 724.

(48) Brun-Galland ἔνθ' ἀνωτ. σ. 724.

(49) Πρβλ. Durand-Vitu, No 184 (σ. 508).

(50) Hueck-Nipperdey-Stahlhacke, TVG⁴ § 1, Anm. 26.

(51) Περὶ τῆς διακρίσεως μεταξὺ οὐσιαστικῶν καὶ τυπικῶν ὅρων βλ. ΕΕΔ 17, 673 ἐπ.

(52) Περὶ τῆς ἐννοίας τῆς συρροῆς, τοῦ τρόπου ἄρσεως αὐτῆς καὶ τῶν ἐκ ταύτης προβλημάτων βλ. Καποδίστριαν, Ἡ συλλογικὴ σύμβασις ἐργασίας 273· Καλομοίρην, ΕΕΔ 16, 1081 ἐπ.· ΕΕΔ 22, 657 ἐπ.

(53) Βλ. ἀντὶ παντὸς ἄλλου Hueck-Nipperdey, II, 463 ἐπ.

(54) Hueck-Nipperdey, II σ. 464.

τρέχουσαι συλλογικαί συμβάσεις έργασίας συγκρίνονται έν τῷ συνόλῳ των, ἀποκλειομένης τῆς συγκρίσεως κατ' ἰδίαν διατάξεων, ἥτις θά εἶχεν ὡς ἀποτέλεσμα τήν ἐπί τῆς σχέσεως ἐργασίας ἐφαρμογήν ὡρισμένων διατάξεων ἐκ τῆς μιᾶς καί ὡρισμένων ἐκ τῆς ἄλλης συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας. Ἡ λύσις αὕτη, πρός τήν ὁποίαν τείνει τελευταίως ἡ πρακτική τῆς διοικήσεως (54) καί ἡ ὁποία ὑποστηρίζεται ἐν μέρει καί ὑπό τῆς διδασκαλίας τοῦ Ἐργατικοῦ Δικαίου (55), προετιμήθη, διότι τό Ἐργατικόν Δίκαιον, διεπόμενον ἀπό τήν βασικήν ἰδέαν τῆς προστασίας τοῦ μισθωτοῦ, κυριαρχεῖται ὁλόκληρον ἀπό τήν ἀρχήν τῆς εὐνοικωτέρας ρυθμίσεως. Ἡ τελευταία αὕτη δέν ρυθμίζει μόνον τάς μεταξύ τῆς σχέσεως ἐργασίας καί τῆς συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας (56) σχέσεις, ἀλλά καθορίζει γενικώτερον τήν τάξιν μεταξύ ὅλων τῶν ρυθμιστικῶν παραγόντων τῶν ὅρων ἐργασίας, ὅπου ἡ εὐνοικωτέρα διά τόν μισθωτόν ρύθμισις ὑποχωρεῖ πάσης δυσμενεστέρας.

9. α) Τό Προσχέδιον θέτει τέρμα εἰς τήν μακράν συζήτησιν περί τοῦ κύκλου τῶν ἐκ τῆς κηρυχθείσης γενικῶς ὑποχρεωτικῆς συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας δεσμευομένων προσώπων (57). Ἐν ἄρθρῳ 332 § 1 ὁρίζεται, ὅτι ἡ κήρυξις τῆς συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας γενικῶς ὑποχρεωτικῆς (58), ἐπάγεται τήν ἐπέκτασιν τῆς ἐκ τῶν κανόνων ταύτης δεσμεύσεως καί ἐπί προσώπων ἐργοδοτῶν καί μισθωτῶν, μή δεσμευομένων ὑπ' αὐτῆς, δηλαδή ἐπί μή μελῶν τῶν συμβληθεισῶν ὀργανώσεων, ἐφ' ὅσον ταῦτα ἐμπίπτουν εἰς τό προσωπικόν, κατ' ἐπάγγελμα, κατ' ἐκμετάλλευσιν (καθ' ὑποκείμενον) τόπον καί χρόνον, πεδίον ἰσχύος τῆς συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας (59). Οὕτω τό Προσχέδιον ἐγκαταλείπει τήν ὑπαγορευθεῖσαν πρός ἀντιμετώπισιν πρακτικῶν ἀναγκῶν καί δή τῆς προστασίας τῶν μή ὀργανωμένων μισθωτῶν ἄποψιν τοῦ Ἀκυρωτικοῦ, καθ' ἣν ἡ κηρυχθεῖσα ὑποχρεωτική συλλογική σύμβασις ἐργασίας δεσμεύει ἅπαντας τούς ἐργοδότας, οἱ ὁποῖοι ἀπασχολοῦν μισθωτούς τοῦ εἰς ὃ ἀφορᾷ ἡ συλλογική σύμβασις ἐργασίας ἐπαγγέλματος (60), ἡ ὁποία οὔτε εἰς τόν σκοπόν τοῦ θεσμοῦ τῆς κηρύξεως τῆς συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας γενικῶς ὑποχρεωτικῆς, οὔτε εἰς τήν ἐμπεριεχομένην εἰς τό ἄρθρον 5 §§ 3, 4 τοῦ νόμου 3239)1955 ἐξουσιοδότησιν πρός τό διοικητικόν ὄργανον εὑρίσκει ἔρεισμα (61).

β) Ἡ κήρυξις τῆς συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας γενικῶς ὑποχρεωτικῆς χωρεῖ, ἐάν ἡ συλλογική σύμβασις ἐργασίας εἶναι γενικωτέρου ἐνδιαφέροντος καί ἐφ' ὅσον δέν ὑφίσταται ἑτέρα συλλογική σύμβασις ἐργασίας, ρυθμίζουσα ἐξ ὁλοκλήρου τάς σχέσεις ἐργασίας, τῶν ὁποίων ἡ ρύθμισις σκοπεῖται διά τῆς κηρύξεως ταύτης γενικῶς ὑποχρεωτικῆς (332 § 2).

Ἡ πρώτη προυπόθεσις παρεμποδίζει τήν ἐπέκτασιν διατάξεων συλλογικῶν συμβάσεων ἐργασίας, συναφθεισῶν ὑπό περιωρισμένης οἰκονομικῆς καί κοινωνικῆς σημασίας, τοπικοῦ κυρίως χαρακτῆρος, ὀργανώσεων ἐπί τρίτων μή μελῶν τῶν συμβληθεισῶν ὀργανώσεων. Ὡς συλλογική σύμβασις ἐργασίας γενικωτέρου ἐν-

(55) Ἔγγρ. Ὑπ. Ἐργασίας 65482)1960, ΕΕΔ **20**, 119.

(56) Βλ. τάς ἐν ΕΕΔ 22, 660 ὑποσ. 19 παραπομπάς.

(57) Ἄλλως Hueck-Nipperdey, II[6], 462· Hueck-Nipperdey-Stahlhacke, TVG[4] § 4, Anm. 255· Wlotzke, Das Günstigkeitsprinzip, σ. 11·

(58) Βλ. *Μανρίδην*, ΕΕΔ 17, 785, ΕΕΔ 18, 299 (301), 325· *Στεφανάκην*, ΕΕΔ 20, 1369· *Βασιλείου*, ΕΕΔ 22, 849 ἑπ. (850)· *Καλομοίρην*, ΕΕΔ 17, 561 ἑπ., 1049 ἑπ.· ΕΕΔ **19**, 65 ἑπ., (74 ἑπ.).

(59) Χρησιμοποιεῖται ὁ ὅρος «γενικῶς ὑποχρεωτικῆς» ἀντί τοῦ εἰς τό ἰσχῦον δίκαιον ὅρου «ὑποχρεωτική», διότι ὑποχρεωτική εἶναι πᾶσα συλλογική σύμβασις ἐργασίας καί οὐχί μόνον ἐκείνη, τῆς ὁποίας ἐχώρησεν ἐπέκτασις ὑπό τοῦ Ὑπουργοῦ τῆς Ἐργασίας.

(60) Περί τοῦ πεδίου ἰσχύος τῆς συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας βλ. ΕΕΔ **17**, 561 ἑπ.· ΕΕΔ **19**, 68 ἑπ.

(61) Α.Π. 352)1960, ΕΕΔ 19, 843· 237)1960, ΕΕΔ 19, 707· 468)1960, ΕΕΔ 19, 1381· 670)1961, ΕΕΔ 21, 147· 465)1962, ΕΕΔ 21, 1035· 141)1963, ΕΕΔ 22, 864· 738)1963, ΕΕΔ 23, 208. Πρβλ. οὕτω καί ΓνΝΣΚ. ΕΕΔ 19, 105, 337· ΕΕΔ 18, 280· ΕΕΔ 21, 577. Ἄλλως *δρθῶς* κατ' ἀποτέλεσμα Α.Π. 698, ΕΕΔ 17, 1235· Πρωτ)κείου Ἀθηνῶν 19754)1958, ΕΕΔ 18, 323· 18064)1958, ΕΕΔ 18, 478· Πρωτ)κείου Κοζάνης 362)1959, ΕΕΔ 18, 1086.

(62) Ἀστόχως Σ.Ε 2208)1959, ΕΕΔ 19, 135, δεχθέν, ὅτι ὁ Ὑπουργός δύναται νά καθορίζῃ τά πρόσωπα, ἐφ' ὧν ἐκτείνεται ἡ συλλογική σύμβασις ἐργασίας, διότι οὕτω τοῦ δίδεται δικαίωμα καθορισμοῦ ἀποδοχῶν, τό ὁποῖον ὅμως διά τοῦ νόμου 3239)1955 ἀφηρέθη ἀπό τόν Ὑπουργόν.

διαφέροντος δέον νὰ θεωρηθῇ ἡ καταλαμβάνουσα σημαντικὸν ἀριθμὸν μισθωτῶν ἢ εὐρυτέρους κλάδους τῆς οἰκονομικῆς δραστηριότητος ἢ ἡ ρυθμίζουσα τὰς σχέσεις ἐργασίας κατὰ κλάδους βιομηχανίας. Ἡ δευτέρα προϋπόθεσις ἀποκλείει τὴν κήρυξιν συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας γενικῶς ὑποχρεωτικῆς, ἐφ' ὅσον αἱ μέλλουσαι νὰ καταληφθοῦν ὑπ' αὐτῆς σχέσεις ἐργασίας ἐμπίπτουν ἤδη εἰς τὸ πεδίον ἰσχύος ἑτέρας συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας. Τοιουτοτρόπως δίδεται προτεραιότης εἰς τὴν ὑφισταμένην ἤδη συλλογικὴν σύμβασιν ἐργασίας ἔναντι τῆς διὰ διοικητικῆς πράξεως ἐπεκτάσεως ἑτέρας ἐπὶ τῶν ὑπ' αὐτῆς καταλαμβανομένων καὶ ρυθμιζομένων σχέσεων ἐργασίας, ἀποφευγομένης οὕτω τῆς συρροῆς. Ἐκ τούτου καταφαίνεται, ὅτι τὸ Προσχέδιον ἐπικουρικῶς μόνον δέχεται τὴν ἀρχὴν τῆς δι' ἐπεκτάσεως δεσμεύσεως ἐκ συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας καὶ δὴ εἰς τὰς περιπτώσεις, καθ' ἃς αἱ διὰ τῆς ἐπεκτάσεως καταλαμβανόμεναι σχέσεις δὲν καταλαμβάνονται, εἴτε ἐξ ὁλοκλήρου, εἴτε ἐν μέρει, ὑπὸ ἑτέρας συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας. Εἰς τὴν τελευταίαν περίπτωσιν ἡ ἐπέκτασις καταλαμβάνει καὶ ρυθμίζει τὴν σχέσιν μόνον καθ' ὅ μέρος αὕτη δὲν ρυθμίζεται ὑπὸ τῆς ὑφισταμένης ἤδη συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας.

γ) Ἐὰν διὰ τῆς κηρύξεως τῆς συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας ὑποχρεωτικῆς καταλαμβάνωνται σχέσεις ἐργασίας προσώπων, ἀνηκόντων εἰς ἄλλας ὀργανώσεις, ἀπὸ ἐκείνας, αἵτινες συνῆψαν τὴν ἐπεκταθεῖσαν συλλογικὴν σύμβασιν ἐργασίας, αἱ ὀργανώσεις αὐτῶν δὲν κωλύονται νὰ συνάψουν νέαν συλλογικὴν σύμβασιν ἐργασίας διὰ τὰ μέλη των, καλυπτόμενα ἤδη ὑπὸ τῆς κηρυχθείσης γενικῶς ὑποχρεωτικῆς τοιαύτης. Ἐκ τῆς συνάψεως τῆς νέας συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας δημιουργεῖται συρροή, αἱρομένη κατὰ τὰς περὶ ταύτης διατάξεις (334). Ἐκ τούτου ἕπεται, ὅτι ὀργανώσεις, αἱ ὁποῖαι δὲν συνεβλήθησαν εὐθέως εἰς συλλογικὰς συμβάσεις ἐργασίας, ἀλλ' αἱ σχέσεις ἐργασίας τῶν μελῶν των καταλαμβάνονται ὑπὸ συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας, κηρυχθείσης γενικῶς ὑποχρεωτικῆς, δὲν ὑπέχουν ὑποχρέωσιν εἰρήνης, δυνάμεναι νὰ ἀπεργήσουν καὶ νὰ προβοῦν εἰς διαπραγματεύσεις πρὸς σύναψιν νέας συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας. Ἡ ἐπεκταθεῖσα δηλ. συλλογικὴ σύμβασις ἐργασίας δὲν γεννᾷ δι' ὀργανώσεις, τῶν ὁποίων καταλαμβάνει τὰ μέλη διὰ τῆς κηρύξεώς της γενικῶς ὑποχρεωτικῆς, ὑποχρεώσεις ἐκ συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας, ἀλλ' ἀποτελεῖ ἁπλῆν μόνον κάλυψιν τῶν προσώπων ἐπὶ τῶν σχέσεων ἐργασίας, ἐπὶ τῶν ὁποίων ἐπεκτείνεται.

δ) Ἡ κήρυξις τῆς συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας γενικῶς ὑποχρεωτικῆς γίνεται δι' ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας, δημοσιευομένης εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως (333 § 1). Ἔναντι τῆς κρατούσης παλαιότερον εἰς τὴν ἐπιστήμην διαφωνίας μεταξὺ τῆς θεωρίας τοῦ νόμου καὶ τῆς συμβατικῆς θεωρίας (62) τὸ Προσχέδιον ἀποκλείει ὑπὲρ τῆς συμβατικῆς θεωρίας, ὁρίζον ὅτι ὁ χρόνος ἐνάρξεως καὶ ἰσχύος τῆς ἐπεκτάσεως καθορίζεται ὑπὸ τῆς ὑπουργικῆς ἀποφάσεως, πάντως ἐντὸς τῶν χρονικῶν ὁρίων ἰσχύος τῆς κηρυσσομένης γενικῶς ὑποχρεωτικῆς συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας (§ 2). Ἡ ἐξάρτησις τῆς κηρυσσούσης τὴν συλλογικὴν σύμβασιν ἐργασίας ὑπουργικῆς ἀποφάσεως καταφαίνεται προσέτι καὶ ἐκ τοῦ ὅτι ἡ κήρυξις τῆς συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας γενικῶς ὑποχρεωτικῆς παύει ἅμα τῇ καθ' οἱονδήποτε τρόπον λήξει τῆς συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας, περαιτέρω δὲ παράγει ἁπλῶς μετενέργειαν (63).

ε) Ἡ κηρύσσουσα τὴν συλλογικὴν σύμβασιν ἐργασίας γενικῶς ὑποχρεωτικὴν ἀπόφασις εἶναι διοικητικὴ πρᾶξις (64). Τὸ Προσχέδιον, ἀποφεῦγον νὰ ἀποτελέσῃ πεδίον θεωρητικῶν διαφωνιῶν, δὲν λαμβάνει θέσιν ἐπὶ τῆς συγχρόνου διδασκαλίας (65), καθ' ἣν

(63) Ἐκ τῆς πλουσιωτάτης βιβλιογραφίας βλ. περὶ αὐτῶν ἀντὶ ἄλλων Hueck Nipperdey, I², σ. 308 καὶ τὰς ἐν ὑποσ. 12 παραπομπὰς καὶ 309 καὶ τὰς ἐν ὑποσ. 16 παραπομπὰς τοὺς αὐτούς, II², σ. 474 ἑξ. 476 ἑπ.· Hueck - Nipperdey - Stahlhacker, TVG⁷ § 5, Anm. 38.

(64) Βλ. ἀνωτ. ὑποσ. 4.

(65) Βλ. Hueck - Nipperdey, II², σ. 471 καὶ τὰς ἐκεῖ ἐν ὑποσ. 10 παραπομπάς· Nikisch, ArbR² II, σ. 493.

(66) Nipperdey - Heussner, Die Rechtsnatur der Allgemeinverbindlicherklärung von Tarifverträgen ἐν Staatsbürger und Staatsgewalt, Jubiläumsschrift zum Hundertjährigen Bestehen der dt. Verwaltungsgerichtsbarkeit· Hueck - Nipper-

ή κήρυξις τῆς συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας γενικῶς ὑποχρεωτικῆς κατὰ μὲν τὰς σχέσεις της πρὸς τὰ καταλαμβανόμενα πρόσωπα συνιστᾷ ἁπλῆν κρατικὴν σύμπραξιν ἐντὸς τῶν ὁρίων τῆς αὐτονομίας (67), κατὰ δὲ τὰς σχέσεις της πρὸς τὰ μέρη τῆς ἐπεκτεινομένης συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας, διοικητικὴν πρᾶξιν. Συνέπεια τῆς διδασκαλίας ταύτης εἶναι, ὅτι τὰ ὑποκείμενα τῶν κατ' ἰδίαν σχέσεων ἐργασίας, ἐφ' ὧν ἐπεκτείνεται ἡ συλλογικὴ σύμβασις ἐργασίας, δὲν δύνανται νὰ προσβάλουν τὴν ὑπουργικὴν ἀπόφασιν ἐνώπιον τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας, διότι δι' αὐτὰ πρόκειται περὶ ἐπενεργείας τῆς αὐτονομίας τῶν μερῶν τῆς συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας ἐπὶ τῶν ἀτομικῶν των σχέσεων. Ἀντιθέτως εἰς τοῦτο δικαιοῦνται αἱ συνάψασαι τὴν κηρυσσομένην γενικῶς ὑποχρεωτικὴν συλλογικὴν σύμβασιν ἐργασίας ὀργανώσεις (68). Τὴν λύσιν τοῦ προβλήματος τούτου τὸ Προσχέδιον ἀρίνει εἰς τὴν ἐπιστήμην.

Τὸ Προσχέδιον δὲν περιλαμβάνει διάταξιν ὁμοίαν πρὸς τὴν τοῦ ἄρθρου 5 § 3 τοῦ νόμου 3239)1955 (69). Οὕτω δὲν θεωροῦνται ὡς ἐξ ὑπαρχῆς γενικῶς ὑποχρεωτικαὶ συλλογικαὶ συμβάσεις ἐργασίας, αἱ ὁποῖαι συνάπτονται παρουσίᾳ τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας (70).

10. Αἱ διακρίσεις τῶν συλλογικῶν συμβάσεων ἐργασίας εἰς ἐθνικὰς γενικάς, ἐθνικὰς ὁμοιοεπαγγελματικὰς κλπ. (ἄρθρον 7 τοῦ νόμου 3239)1955 (71) ἐγκατελείφθη, σαν ὑπὸ τοῦ Προσχεδίου. Ὡσαύτως εἰς τὸ Προσχέδιον δὲν συμπεριελήφθη καὶ ἡ σχετικὴ μὲ τὰς διακρίσεις τοῦ ἄρθρου 7 διάταξις τοῦ ἄρθρου 21 §§ 1 καὶ 2 τοῦ νόμου 3239)1955, δι' ἧς καθορίζεται καὶ τὸ περιεχόμενον τῶν κατηγοριῶν τῶν συλλογικῶν συμβάσεων ἐργασίας τοῦ ἄρθρου 7. Αἱ διατάξεις αὗται, ἐμπερικλείουσαι ἀξιολόγησιν τῶν συλλογικῶν συμβάσεων ἐργασίας καὶ δημιουργοῦσαι μεταξὺ των βαθμίδας διαφόρου τυπικῆς ἰσχύος, καταλήγουν νὰ ἀποστεροῦν πλήρως τὰς μερικωτέρου ἐνδιαφέροντος τοπικὰς ὀργανώσεις τοῦ δικαιώματος τοῦ συλλογικῶς συμβάλλεσθαι καὶ νὰ παραδίδουν αὐτὰς εἰς τὴν ἐξουσίαν τῶν εὐρυτέρων ὀργανώσεων, τῶν ὁποίων οὔτε κἂν τυγχάνουν μέλη. Τοῦτο ἰσχύει ἰδιαιτέρως διὰ τὰς ἐθνικὰς γενικὰς συλλογικὰς συμβάσεις ἐργασίας, αἵτινες ἐφαρμόζονται καὶ ἐπὶ τῶν σχέσεων ἐργασίας μὴ ὡργανωμένων εἰς τὴν συνάπτουσαν αὐτὰς Γ.Σ.Ε.Ε. καὶ διὰ τὰς ἐθνικὰς ὁμοιοεπαγγελματικὰς συλλογικὰς συμβάσεις ἐργασίας, αἱ ὁποῖαι ἐνεργοῦν, κατὰ τὴν κρατήσασαν ἄποψιν (72), ὡς νὰ εἶχον κηρυχθῆ γενικῶς ὑποχρεωτικαὶ καὶ παρεμποδίζουν συγχρόνως τὴν σύναψιν τοπικῶν καὶ εἰδικῶν συλλογικῶν συμβάσεων ἐργασίας. Αἱ διατάξεις αὗται συνιστοῦν ἀναμφιβόλως βάναυσον προσβολὴν τῆς συνδικαλιστικῆς ἐλευθερίας καὶ δὲν ἠδύναντο νὰ ἐπαναληφθοῦν εἰς τὸ Προσχέδιον.

11. α) Ὡς πρὸς τὴν ἐκ τῆς συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας εὐθύνην, τοιαύτη δὲ νοεῖται ἡ εὐθύνη τοῦ παραβαίνοντος τὴν συλλογικὴν σύμβασιν ἐργασίας μέρους τῆς ἀτομικῆς σχέσεως ἐργασίας ἔναντι τῆς ὀργανώσεως, εἰς τὴν ὁποίαν ἀνήκει, καὶ τῆς ἀντισυμβληθείσης εἰς τὴν συλλογικὴν σύμβασιν ἐργασίας τοιαύτης ἢ τῶν ἑνώσεων εἰς τὰς ὁποίας ὑπάγονται αὗται, τὸ Προσχέδιον (336) ἐκτὸς ὡρισμένων βελτιώσεων, ἀναγομένων κυρίως εἰς τὴν προσαρμογὴν πρὸς τὴν ἰσχύουσαν Πολ. Δικ. (73), δὲν ἀπομακρύνεται τοῦ ἰσχύοντος δικαίου (ἄρθρον 3 §§ 2, 3, 4 νόμου 3239)1955) (74).

β) Ὡσαύτως τοῦ ἰσχύοντος δικαίου δὲν ἀπομακρύνονται καὶ αἱ περὶ λήξεως, καταγγελίας (337), ἀποτελεσμάτων αὐτῆς (338) καὶ παρατάσεως τῆς ἰσχύος τῆς συλ-

dey-Stahlhacke TVG[1] § 5. Anm. 48 ἐπ.· Küchenhoff, AuR 1963, σ. 331.

(67) Ὑπὲρ τῆς ἀπόψεως ὅτι ἡ ἐπέκτασις τῆς συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας διὰ τῆς κηρύξεως αὐτῆς γενικῶς ὑποχρεωτικῆς ἀποτελεῖ χαρακτηριστικὸν τῆς συγχρόνου αὐτονομίας βλ. Bogs, RdA 56, σ. 1 ἐπ.· (4)· τὸν αὐτόν, Zur Entwicklung der Rechtsform des Tarifvertrags Festschrift für J. v. Gierke σ. 59 ἐπ., 60 ἐπ.

(68) Hueck-Nipperdey-Stahlhacke, TVG[1] § 5, Anm 50, 51.

(69) Βλ. ἀνωτ. ὑπὸ Α ΙΙΙ 2 § 88'.

(70) Αἱ ἐνέργειαι τῆς κηρυχθείσης γενικῶς ὑποχρεωτικῆς συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας καὶ τῆς ἐξ ὑπαρχῆς τοιαύτης δὲν διαφέρουν. Βλ. ΕΕΔ 17, 561, 1049 (1053)· Μαυρίδην, ΕΕΔ 17, 785 ἐπ.· Πρωτ.κου Ἀθηνῶν 2179)1958, ΕΕΔ 17, 531.

(71) Βλ. ἀνωτ. ὑπὸ Α ΙΙΙ 2 δ' αα'.

(72) Βλ. ἀνωτ. ὑποσ. 19.

(73) Πρβλ. διὰ τὸ ἰσχύον δικαιον ΕΕΔ 23, 1036.

(74) Αἱ διατάξεις αὗται ὡρίσταντο ἤδη εἰς τὸν ἀ.ν. τῆς 21.11.1935.

λογικῆς συμβάσεως ἐργασίας (339) διατάξεις τοῦ Προσχεδίου.

Ἐν προκειμένῳ δέον νὰ ἀναφερθοῦν ἰδιαιτέρως δύο διατάξεις:

αα) Ἡ παράγραφος 3 τοῦ ἄρθρου 337, καθ' ἣν καταγγελία τῆς ὡρισμένου χρόνου συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας ἐπιτρέπεται ἕνεκα οὐσιώδους μεταβολῆς τῶν συνθηκῶν, ἐφ' ὧν τὰ μέρη ἐστήριξαν τὴν σύναψιν τῆς συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας. Διὰ τῆς διατάξεως ταύτης ἐφαρμόζεται καὶ ἐπὶ συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας ἡ θεωρία τοῦ δικαιοπρακτικοῦ θεμελίου. Ἡ διάταξις ὑφίσταται καὶ εἰς τὸ ἰσχῦον δίκαιον (ἄρθρον 15 § 2 νόμου 3239)1955 [75], ἐν σχέσει ὅμως μὲ τὴν ἔγερσιν συλλογικῆς διαφορᾶς. Ὀρθότερον εἶναι, ὅπως ἡ ἔκλειψις τοῦ δικαιοπρακτικοῦ θεμελίου μὴ ἀποτελῇ λόγον ἐγέρσεως συλλογικῆς διαφορᾶς, ἀλλὰ σπουδαῖον λόγον καταγγελίας τῆς συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας, ὅτε εἶναι δυνατὴ ἡ σύναψις νέας τοιαύτης ἄνευ παρεμβολῆς τῶν διοικητικῶν διαιτητικῶν ὀργάνων. Κατὰ τὸ Προσχέδιον τὸ διοικητικὸν διαιτητικὸν ὄργανον παρεμβαίνει μόνον πρὸς διαπίστωσιν τῆς μεταβολῆς τῶν συνθηκῶν, χωρὶς νὰ καθορίσῃ καὶ νέους ὅρους ἐργασίας, ὡς συμβαίνει εἰς τὸ ἰσχῦον δίκαιον. Ἀρρύθμιστον μένει εἰς τὸ Προσχέδιον τὸ ζήτημα τῆς μεταβολῆς τῶν συνθηκῶν ἐπὶ συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας ἀορίστου χρόνου. Τοῦτο ὀφείλεται εἰς τὸ ὅτι, ἐνῷ κατ' ἀρχὴν δὲν προεβλέπετο ὑποχρεωτικὸς χρόνος διαρκείας τῆς ἀορίστου χρόνου συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας, ὁπότε αὕτη θὰ ἠδύνατο νὰ καταγγελθῇ κατὰ πάντα χρόνον, βραδύτερον παρενεβλήθη εἰς τὴν παράγραφον 4 τοῦ ἄρθρου 337 διάταξις, καθ' ἣν ἡ ἀορίστου χρόνου συλλογικὴ σύμβασις ἐργασίας καταγγέλλεται μετὰ παρέλευσιν 12μήνου.

ββ) Ἡ παράγραφος 4 τοῦ ἄρθρου 337, περὶ ἧς ἐγένετο λόγος ἀμέσως ἀνωτέρω, ἀποκλείει τὴν καταγγελίαν τῆς ἀορίστου χρόνου συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας πρὸ τῆς παρόδου 12μήνου. Τοῦτο ὄχι μόνον περιορίζει ἀδικαιολογήτως τὴν συμβατικὴν ἐλευθερίαν (ἐλευθερία λύσεως τῆς συμβάσεως) κατὰ παράβασιν τῶν ἰσχυουσῶν ἐπὶ συμβάσεων ἀορίστου χρόνου ἀρχῶν, ἀλλὰ εἶναι καὶ ρύθμισις δυσμενεστέρα τοῦ ἰσχύοντος δικαίου, τὸ ὁποῖον προβλέπει μόνον ὁμηνον ὑποχρεωτικὴν ἰσχὺν τῆς συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας (ἄρθρον 4 § 2 νόμου 3239)1955, ὡς ἐτροποποιήθη ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 10 §§ 1 καὶ 2 τοῦ ν.δ. 3755)1957). Ἐξ ἄλλου θὰ προκύψουν ἐκ τῆς διατάξεως ταύτης πλεῖστα προβλήματα καὶ ἀντιθέσεις συμφερόντων, τῶν ὁποίων ἡ λύσις θὰ καταστῇ δυσχερής.

III. Συλλογικαὶ διαφοραὶ ἐργασίας

1. Διὰ τὰς συλλογικὰς διαφορὰς ἐργασίας δημιουργεῖται περισσότερον φιλελεύθερον καθεστὼς ἐπιλύσεως, μὴ ἀπομακρυνόμενον τῆς διακρινούσης τὸ Προσχέδιον τάσεως ἐνισχύσεως τῆς αὐτονομίας τῶν ὀργανώσεων. Ἐκ γενικωτέρων οἰκονομικῶν καὶ πολιτικῶν λόγων δὲν κατέστη δυνατὸν νὰ προκριθῇ σύστημα ἐπιλύσεως συλλογικῶν διαφορῶν, στηριζόμενον ἐξ ὁλοκλήρου ἐπὶ τῆς αὐτονομίας. Ἡ κρατικὴ παρέμβασις ἦτο ἀναπόφευκτος. Ἐν τούτοις αὕτη ἐτοποθετήθη ἐπὶ ὀρθοτέρας βάσεως καὶ ἐμφανίζεται ὡς ἡ τελευταία βαθμὶς μιᾶς διαδικασίας κινουμένης τῇ αἰτήσει τῶν μερῶν, ἡ ὁποία περατοῦται δι' ἐκδόσεως ἀποφάσεως, μὴ δεσμευούσης ταῦτα, ἐὰν δὲν τὴν ἀποδεχθοῦν.

2. Τὸ Προσχέδιον δὲν ὁρίζει τὴν συλλογικὴν διαφορὰν ἐργασίας ἐπακριβῶς, περιοριζόμενον νὰ προσδιορίσῃ γενικώτατα τὸ ἀντικείμενον αὐτῆς [76], ὡς θέματα δυνάμενα νὰ καταστοῦν ἀντικείμενον συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας (346). Ἐξ αὐτοῦ τοῦ ὁρισμοῦ προκύπτει, ὅτι μέρη τῆς συλλογικῆς διαφορᾶς εἶναι τὰ μέρη τῆς συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας κατὰ τὸ ἄρθρον 321. Ἐπίσης ἐκ τοῦ ὁρισμοῦ τούτου διαφαίνεται καὶ ἡ φύσις τῆς συλλογικῆς διαφορᾶς οὐχὶ ὡς τοιαύτης προκυπτούσης ἐκ τῆς ἀσκήσεως ἢ ἀμφισβητήσεως δικαιώματος, ἀλλ' ὡς διαφορᾶς περὶ τὴν ρύθμισιν, ὡς συγκρούσεως συμφερόντων [77], ἡ ὁποία δὲν ἀφορᾷ εἰς

(75) Ἡ περὶ μεταβολῆς τῶν συνθηκῶν διάταξις εἰσήχθη τὸ πρῶτον διὰ τοῦ ἄρθρου 1 § 1 τοῦ ἀ.ν. 1804)1951, δι' οὗ ἐτροποποιήθη τὸ πρῶτον ἐδάφιον τῆς παραγράφου 1 τοῦ ἄρθρου 8 τοῦ ἀ.ν. τῆς 16)30.10.1935. Πρβλ. σχετικῶς καὶ Σ.Ε. 882)1953, ΕΕΔ 11, 1206.

(76) Διὰ τὸ ἀντικείμενον τῆς συλλογικῆς διαφορᾶς βλ. Hueck - Nipperdey, II[2], 527.

(77) ΕΕΔ 14, 289 ἐπ. (291) καὶ τὰς ἐκεῖ ἐν ὑποσ. 17α παραπομπάς. Πρβλ. Σ.Ε. 852)1949, ΕΕΔ 8, 403· 1395)1949, ΕΕΔ 8, 619· 27)1950, ΕΕΔ 9, 151· 88)1951, ΕΕΔ 10, 351.

τὸ τί εἶναι δίκαιον, ἀλλὰ εἰς ποῖον δέον νὰ εἶναι τὸ δίκαιον (78). Σαφέστερον ἡ συλλογικὴ διαφορὰ δὲν ἀφορᾷ εἰς τὴν ἐφαρμογὴν τοῦ δικαίου, ἀλλ' εἰς τὴν θέσιν αὐτοῦ, εἰς τὴν θέσπισιν κανόνων δικαίου.

Τέλος ἐκ τῆς διατάξεως ταύτης προκύπτει σαφῶς, ὅτι τὸ ἀντικείμενον τῆς συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας ταυτίζεται ἀπολύτως μὲ τὸ ἀντικείμενον τῆς συλλογικῆς διαφορᾶς, εἰς τρόπον ὥστε πᾶν ὅ,τι δύναται νὰ γίνῃ περιεχόμενον συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας (79) νὰ δύναται νὰ εἶναι καὶ ἀντικείμενον τῆς συλλογικῆς διαφορᾶς ἐργασίας (80).

3. Ἡ ἐπίλυσις τῶν συλλογικῶν διαφορῶν εἶναι κατ' ἀρχὴν ἔργον τῶν ὀργανώσεων, μεταξὺ τῶν ὁποίων αὗται ἀναφύονται. Τὸ Προσχέδιον καινοτομεῖ εἰσάγον τὴν συμβατικὴν διαιτησίαν, δηλαδὴ τὴν ἐπίλυσιν τῆς διαφορᾶς ὑπὸ ὀργάνων καὶ κατὰ διαδικασίαν ὁριζομένην ὑπ' αὐτῶν ἐν συλλογικῇ συμβάσει ἐργασίας (347). Τὰ μέρη δὲν ὑποχρεοῦνται νὰ ὑποβληθοῦν εἰς τὴν διαδικασίαν αὐτήν, οὔτε δεσμεύονται ἀπὸ τὴν ἀπόφασιν τοῦ διαιτητικοῦ ὀργάνου. Ὡς ἔχει διατυπωθῇ ἡ διάταξις τοῦ ἄρθρου 347 δὲν ἀποκλείεται ἐναντία συμφωνία ἐν συλλογικῇ συμβάσει ἐργασίας, καθ' ἣν καὶ ἡ ὑποβολὴ εἰς τὴν διαδικασίαν καὶ ἡ ἀπόφανσις εἶναι ὑποχρεωτική. Ἡ συμβατικὴ διαιτησία τῶν συλλογικῶν διαφορῶν ἀποτελεῖ γνησίαν μορφὴν αὐτονομίας.

Ἐπειδὴ βασικὴν σκέψιν τοῦ Προσχεδίου ἀποτελεῖ ἡ αὐτόνομος ρύθμισις τῶν ὅρων καὶ συνθηκῶν ἐργασίας ὑπὸ τῶν ἐνδιαφερομένων ὀργανώσεων, ἐν ἄρθρῳ 347 ἐδάφιον 2 ὁρίζεται, ὅτι ἡ μεσολάβησις καὶ ἡ διαιτητικὴ διαιτησία χωροῦν, ἐὰν τὰ μέρη ἀρνοῦνται νὰ ὑποβληθοῦν εἰς τὴν διαδικασίαν τῆς συμβατικῆς διαιτησίας ἢ εἰς τὴν κατ' αὐτὴν ἐκδοθεῖσαν ἀπόφασιν. Ἐννοεῖται, ὅτι τοῦτο ἰσχύει, ἐφ' ὅσον τοιαύτη διαδικασία προβλέπεται ὑπὸ συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας. Οὕτω ὑπὸ καθεστὼς ἐνισχυμένης αὐτονομίας τῶν ὀργανώσεων αἱ μορφαὶ τῆς ἐπιλύσεως τῶν συλλογικῶν διαφορῶν ὑπὸ κρατικῶν ὀργάνων ἔχουν ἐπιβαρητικὸν μόνον χαρακτῆρα. Τὰ κρατικὰ ὄργανα ὑποκαθιστοῦν ἁπλῶς τὰ ὑπὸ τῶν μερῶν καθορισθέντα ἢ παρεμβαίνουν, ἐὰν δὲν προεβλέφθησαν τοιαῦτα παντελῶς (ἀρχὴ τῆς ὑποκαταστάσεως) (81).

4. α) Ἐν ἀποτυχίᾳ τῶν ἀπ' εὐθείας διαπραγματεύσεων πρὸς σύναψιν συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας χωρεῖ μεσολάβησις τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας τῇ αἰτήσει ἑκατέρου τῶν μερῶν τῆς συλλογικῆς διαφορᾶς (348). Ἐὰν καὶ αὕτη δὲν καταλήξῃ εἰς θετικὸν ἀποτέλεσμα, ἡ διαφορὰ παραπέμπεται, μερίμνῃ τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας, εἰς τὰς Διοικητικὰς Ἐπιτροπὰς Διαιτησίας (82) κατὰ τὴν ἐν ἄρθρῳ 349 διαδικασίαν.

β) Εἰς ἀπ' εὐθείας παραπομπὴν τῆς συλλογικῆς διαφορᾶς ἄνευ τηρήσεως τῆς διαδικασίας τοῦ ἄρθρου 349 δικαιοῦται ὁ Ὑπουργὸς τῆς Ἐργασίας, ἐὰν ἐκ τῆς διαφορᾶς δύναται νὰ δημιουργηθῇ κίνδυνος στερήσεως τοῦ πληθυσμοῦ ἢ μεγάλου μέρους αὐτοῦ ἐκ βασικῶν βιοτικῶν ἀγαθῶν ἢ ὑπηρεσιῶν. Ἡ διάταξις αὕτη, διὰ τῆς ὁποίας παρακάμπτονται αἱ προθεσμίαι τοῦ ἄρθρου 349, ἔχει ὑπ' ὄψιν της κυρίως συλλογικὰς διαφορὰς εἰς τὰς ἐπιχειρήσεις κοινῆς ὠφε-

(78) Hueck-Nipperdey, II[2], σ. 527.

(79) Βλ. ἀνωτ. II, 3.

(80) Βλ. *Καλομοίρη*, ΕΕΔ 24, 65 ἑπ. (67)· Mitsou, Les rapports entre convention collective et centence arbitrale 1958, σ. 98 ἑπ. (102).

(81) Περὶ τῆς ἀρχῆς τῆς ὑποκαταστάσεως (Subsidiaritätsprinzip). Βλ. Küchenhoff Allgemeine staatslehre, σ. 25 ἑπ.· Kruger, Allgemeine Staatslehre, 772 ἑπ.· Utz, Das Subsidiaritätsprinzip 1953· Hueck-Nipperdey, II[2], σ. 35. Διὰ τῆς ἀρχῆς ταύτης καθορίζονται αἱ ἁρμοδιότητες μεταξὺ τῆς Πολιτείας καὶ τῶν ἐντὸς αὐτῆς ὑφισταμένων ἑνώσεων. Küchenhoff, Staatsverfassung und Subsidiarität, ἐν Utz, ἐνθ' ἀνωτ. 67 ἑπ. (69)· Kruger, ἐνθ' ἀνωτ. Ἡ ἀρχὴ τῆς ὑποκαταστάσεως ἔχει ἰδιαιτέραν σημασίαν εἰς τὸ ἐργατικὸν δίκαιον διὰ τὴν κήρυξιν τῆς συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας γενικῶς ὑποχρεωτικήν καὶ διὰ τὴν ὑποχρεωτικὴν διαιτησίαν, Hueck-Nipperdey, II[2] σ. 38.

(82) Τὸ Προσχέδιον χαρακτηρίζει τὰ διαιτητικὰ ὄργανα Διοικητικὰς Ἐπιτροπάς· ὡς πράγματι εἶναι, ἀπορρίπτον τὸν ἀνακριβῆ ὅρον διοικητικὰ δικαστήρια. Πρβλ. Σ.Ε. 370) 1948, ΕΕΔ 2, 759· 852)1949, ΕΕΔ 8, 402· 1395) 1949, ΕΕΔ 8, 619· 1148)1938, ΕΕΔ 8, 773· 88) 1951, ΕΕΔ 10, 351· 1813)1956, ΕΕΔ 15, 1881· 1814)1956, ΕΕΔ 15, 1334· 1388)1956, ΕΕΔ 15, 798· 2161)1957, ΕΕΔ 17, 1179· 1363)1958, ΕΕΔ 17, 228· 1243)1959, ΕΕΔ 18, 751· 1819)1959, ΕΕΔ 18, 1355, κ.ἀ., Α.Π. 303)1956, ΕΕΔ 15, 670 μετὰ σχολίων *Δημάκη*· 338)1959, ΕΕΔ 16, 29.

λείας, παραγωγῆς καὶ πωλήσεως βασικῶν εἰδῶν τροφίμων, μεταφορᾶς, νοσοκομείων κλπ. Ἡ παραπομπὴ εἰς τὰς περιπτώσεις αὐτὰς γίνεται εὐθέως εἰς τὸ δευτεροβάθμιον διαιτητικὸν ὄργανον.

5. α) Αἱ συλλογικαὶ διαφοραὶ ἐργασίας ἐπιλύονται εἰς πρῶτον βαθμὸν ὑπὸ τῶν Διοικητικῶν Ἐπιτροπῶν Διαιτησίας (Δ.Ε.Δ.), αἱ ὁποῖαι ἑδρεύουν παρ' ἑκάστῳ Πρωτοδικείῳ, εἰς τὴν ἕδραν τοῦ ὁποίου ἔχει συσταθῆ Γραφεῖον Ἐπιθεωρήσεως Ἐργασίας. Αἱ Δ.Ε.Δ. εἶναι τετραμελεῖς, συγκροτούμεναι ἐπὶ διετεῖ θητείᾳ ὑπὸ τοῦ Ὑπουργοῦ τῆς Ἐργασίας, ὡς ἐν ἄρθρῳ 351 ὁρίζεται. Χαρακτηριστικὸν εἶναι, ὅτι οἱ εἰς τὰς Δ.Ε.Δ. ἐκπρόσωποι τῶν μισθωτῶν καὶ ἐργοδοτῶν ὑποδεικνύονται ὑπὸ τῶν ἐν διενέξει μερῶν.

β) Τὰ μέρη δύνανται νὰ ἀποδεχθοῦν ἢ μὴ τὴν ἀπόφασιν τῆς Δ.Ε.Δ. Ἡ ἀποδοχὴ γίνεται διὰ συντάξεως πρακτικοῦ ἐνώπιον τοῦ γραμματέως τῆς Ἐπιτροπῆς. Ἀπὸ τῆς ἀποδοχῆς ἡ ἀπόφασις ἐπέχει θέσιν συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας, ἐφ' ἧς ἐφαρμόζονται ἅπασαι ἀνεξαιρέτως αἱ περὶ συλλογικῶν συμβάσεων ἐργασίας διατάξεις (354 § 2).

γ) Ἐὰν τὰ μέρη δὲν ἀποδεχθοῦν τὴν ἀπόφασιν τῆς Δ.Ε.Δ. κατὰ τὰ ἀνωτέρω, ἡ ἀπόφασις ἐπέχει θέσιν συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας, ἐφ' ὅσον δὲν ἤθελε ἀσκηθῆ κατ' αὐτῆς προσφυγὴ ἐντὸς δημέρου προθεσμίας (354 § 3). Ἐννοεῖται ὅμως ὅτι ἐν προκειμένῳ ἔχουν ἐφαρμογὴν ἅπασαι αἱ περὶ συλλογικῶν συμβάσεων ἐργασίας διατάξεις καὶ πρέπει νὰ τηρηθοῦν αἱ σχετικαὶ διατυπώσεις.

6. α) Εἰς δεύτερον βαθμὸν ἐπὶ τῆς συλλογικῆς διαφορᾶς ἀποφαίνεται ἓν μόνον ὄργανον, τὸ Ἐθνικὸν Συμβούλιον Ἐπιλύσεως Συλλογικῶν Διαφορῶν (Ε.Σ.Ε.Σ.Δ.). Τοῦτο ἀποφαίνεται τῇ αἰτήσει τοῦ μὴ ἀποδεχομένου τὴν ἀπόφασιν τῆς Δ.Ε.Δ. μέρους τῆς συλλογικῆς διαφορᾶς (355 § 1). Εἰς προσφυγὴν δικαιοῦται καὶ ὁ Ὑπουργὸς τῆς Ἐργασίας, ἐὰν ἡ ἀπόφασις ἀντιβαίνῃ εἰς τὴν γενικὴν ἢ εἰδικὴν οἰκονομικὴν ἢ κοινωνικὴν πολιτικὴν τῆς Κυβερνήσεως καὶ ἀφορᾷ ἀριθμὸν μισθωτῶν πλέον τῶν 300 (355 § 3).

β) Τὸ Ε.Σ.Ε.Σ.Δ. συγκροτεῖται ἐξ ἑπτὰ μελῶν ἐπὶ διετεῖ θητείᾳ (ἄρθρ. 356). Πρὸς εὐρυθμοτέραν λειτουργίαν τοῦ Ε.Σ.Ε.Σ.Δ. ὁ πρόεδρος αὐτοῦ Ἀρεοπαγίτης, ὁ παρ' αὐτοῦ ὑπάλληλος τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας καὶ ὁ Γραμματεὺς αὐτοῦ ἀποσπῶνται παρ' αὐτῷ ἀποκλειστικῶς (356 § 3 ἐδ. 2).

γ) Αἱ ἀποφάσεις τοῦ Ε.Σ.Ε.Σ.Δ. δεσμεύουν τὰ μέρη μόνον ἐφ' ὅσον ἤθελον γίνει ἀποδεκταὶ ὑπὸ πάντων τῶν μερῶν τῆς συλλογικῆς διαφορᾶς διὰ συντάξεως πρακτικοῦ ἀποδοχῆς ἐνώπιον τοῦ Γραμματέως τοῦ Ε.Σ.Ε.Σ.Δ. Διὰ τῆς ἀποδοχῆς αἱ ἀποφάσεις τοῦ Ε.Σ.Ε.Σ.Δ. ἐπέχουν θέσιν συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας, ἐφαρμοζομένων ὅλων τῶν περὶ αὐτῶν διατάξεων ἀνεξαιρέτως (357 § 2).

7. α) Ἐὰν τὰ μέρη δὲν ἀποδεχθοῦν τὴν ἀπόφασιν τοῦ Ε.Σ.Ε.Σ.Δ., ἔχομεν ἐπάνοδον εἰς τὴν πρὸ τῆς ἐγέρσεως τῆς συλλογικῆς διαφορᾶς κατάστασιν τῶν διαπραγματεύσεων ἢ τοῦ ἀγῶνος. Τοῦτο ὅμως μετὰ τὴν πάροδον 10ημέρου ἀπὸ τῆς κατ' ἄρθρον 357 § 1 κοινοποιήσεως τῆς ἀποφάσεως τοῦ Ε.Σ.Ε.Σ.Δ. Διότι, ἐντὸς τοῦ 10ημέρου αὐτοῦ, ὁ Ὑπουργὸς τῆς Ἐργασίας δύναται νὰ κηρύξῃ τὴν ἀπόφασιν τοῦ Ε.Σ.Ε.Σ.Δ. ὑποχρεωτικὴν (358 § 1), δημοσιεύων τὴν ἀπόφασίν του εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως. Ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως ταύτης ἡ ἀπόφασις τοῦ Ε.Σ.Ε.Σ.Δ. ἐπέχει θέσιν συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας, ἐφαρμοζομένων ἐπ' αὐτῆς ἁπασῶν τῶν περὶ συλλογικῶν συμβάσεων ἐργασίας διατάξεων.

β) Ἡ ἀνάγκη διατηρήσεως τῆς οἰκονομικῆς ἰσορροπίας καὶ εἰρήνης ἐπέβαλε τὴν διάταξιν τοῦ ἄρθρου 358. Αὕτη ἀποτελεῖ ξένον σῶμα εἰς τὸ ὅλον σύστημα τῆς προαιρετικῆς διαιτησίας, ἡ ὁποία, ὡς ἐλέχθη, ἐναρμονίζεται πλήρως πρὸς τὴν αὐτονομίαν τῶν ὀργανώσεων. Βεβαίως ἡ πλήρης κατάργησις τῆς ἀναγκαστικῆς διαιτησίας καὶ ὑπὸ τὴν μορφὴν ἔτι τῆς κηρύξεως ὡς ὑποχρεωτικῆς τῆς διαιτητικῆς ἀποφάσεως φαίνεται δυσχερής. Διὰ νὰ μὴ ἀχθῶμεν ὅμως καὶ πάλιν διὰ τοῦ μέσου αὐτοῦ εἰς ὁλοκληρωτικὴν κατάργησιν τῶν ἐλευθέρων διαπραγματεύσεων θὰ ἔπρεπεν ἡ κήρυξις τῆς ἀποφάσεως τοῦ Ε.Σ.Ε.Σ.Δ. ὑποχρεωτικῆς νὰ γίνεται ὑπὸ τὴν προϋπόθεσιν τῆς δημιουργίας κινδύνου διὰ ζωτικὰ συμφέροντα τοῦ συνόλου ἢ μεγάλου μέρους τοῦ πληθυσμοῦ.

Η ΑΠΕΡΓΙΑ ΚΑΙ ΑΝΤΑΠΕΡΓΙΑ ΚΑΤΑ ΤΟ ΠΡΟΣΧΕΔΙΟΝ ΚΩΔΙΚΟΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ

Ὑπὸ τοῦ κ. ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΑΜΠΑΤΖΗ, Δικηγόρου

Τὸ Προσχέδιον Κώδικος Ἐργασίας, τὸ συνταχθὲν ὑπὸ τῆς Συντακτικῆς Ἐπιτροπῆς τοῦ ἄρθρου 2 ν. 4345)1964, ἀσχολεῖται ἐν Κεφαλαίῳ Θ' αὐτοῦ μὲ τὸ θέμα «Ἀπεργία - Ἀνταπεργία», ὅπερ καταλαμβάνει δύο ἄρθρα, τὰ ὑπ' ἀριθ. 146 καὶ 147 τοῦ Προσχεδίου. Ἐν τούτοις τοῦ θέματος ἅπτονται καὶ ἄλλα ἄρθρα τοῦ Προσχεδίου, ὡς τὸ 322 (περιεχόμενον συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας) καὶ τὸ 161 (καταγγελία ἕνεκα σπουδαίου λόγου), σχετίζονται δὲ ἐμμέσως μὲ αὐτὸ καὶ τινα ἄλλα.

Τὸ ἄρθρον 146 τοῦ Προσχεδίου ὑπὸ τὸν ὑπότιτλον «Ἀπεργία καὶ ἀτομικὴ σχέσις ἐργασίας» ὁρίζει τὰ ἑξῆς:

«1. Ἐφ' ὅσον ὁ μισθωτὸς μετέχει ἀπεργίας, μὴ ἀντικειμένης εἰς ἀναγκαστικὴν διατοξιν νόμου, ἀναστέλλεται ἡ ὑποχρέωσις αὐτοῦ πρὸς παροχὴν ἐργασίας, ἀναστελλομένης ἀντιστοίχως καὶ τῆς ὑποχρεώσεως τοῦ ἐργοδότου πρὸς καταβολὴν τοῦ μισθοῦ.

2. Ἡ διάταξις τῆς προηγουμένης παραγράφου ἐφαρμόζεται καὶ ἐπὶ ἀποκλεισμοῦ τοῦ μισθωτοῦ ἀπὸ τῆς θέσεως ἐργασίας (λόκ-δουτ)».

Τὸ ἄρθρον τοῦτο, καίτοι δὲν ὁμιλεῖ εὐθέως περὶ «δικαιώματος» ἀπεργίας, ἐν τούτοις ἀποδίδει τὰς κρατησάσας παρ' ἡμῖν μετὰ μακρὰν ἐπεξεργασίαν τοῦ θέματος ἀπόψεις τῆς νομολογίας, ἥτις, στηριζομένη εἰς διασπάρτους ἐν τῇ νομοθεσίᾳ καὶ μὴ θιγούσας εὐθέως τὸ θέμα διατάξεις περὶ ἀπεργίας καὶ ἀνταπεργίας (1), ἔχει καταλήξει, ὁμοφώνως δέ, εἰς τὰ ἑξῆς συμπεράσματα:

Ὅτι ἡ ἀπεργία καὶ ἡ ἀνταπεργία ἀποτελοῦν δικαιώματα τῶν μισθωτῶν ἀφ' ἑνὸς καὶ τοῦ ἐργοδότου ἀφ' ἑτέρου.

Ὅτι ἡ ἄσκησις τῶν δικαιωμάτων τούτων, χωρὶς νὰ λύῃ, ἀναστέλλει ἁπλῶς τὴν σύμβασιν ἐργασίας.

Ὅτι διαρκούσης τῆς τοιαύτης ἀναστολῆς λόγῳ μὲν ἀπεργίας οἱ ἀπεργοὶ δὲν δικαιοῦνται μισθοῦ, λόγῳ δὲ ἀνταπεργίας ὁ ἐργοδότης δὲν ὑποχρεοῦται εἰς καταβολὴν τοιούτου εἴς τε τοὺς ἀπεργήσαντας καὶ τοὺς μὴ ἀπεργήσαντας μισθωτούς του (2).

Πέραν ὅμως τῶν ἄνω ζητημάτων τὸ θέμα τῆς ἀπεργίας - ἀνταπεργίας θέτει καὶ σειρὰν ἄλλων ζητημάτων, ἐπὶ τῶν ὁποίων ἡ παρ' ἡμῖν νομολογία δὲν ἔχει ἀποκρυσταλλώσει τὰς ἀπόψεις της. Τὰ ζητήματα ταῦτα, συνοπτικῶς, εἶναι τὰ ἑξῆς:

Πότε τὰ δικαιώματα ἀπεργίας καὶ ἀν-

ἢ τῆς οἰκονομίας (83). Ἐφ' ὅσον οὐδεὶς φραγμὸς ἐτέθη εἰς τὴν ἐξουσίαν ταύτην τοῦ Ὑπουργοῦ, ὁ κίνδυνος ἀποτυχίας τοῦ συστήματος τῶν ἐλευθέρων διαπραγματεύσεων θὰ ὑρίσταται πάντοτε καὶ ἡ δημιουργία ἰσχυρῶν καὶ ὑπευθύνων ὀργανώσεων θὰ εἶναι προβληματική.

(83) Βλ. ΕΕΔ 22, 1437 καὶ τὰς ἐκεῖ ἐν ὑποσ. 153 παραπομπάς.

(1) Νόμος 2111)1920 «Περὶ ἀδικημάτων κατὰ τῆς ἐλευθερίας τῆς ἐργασίας», ἄρθρον 8 νόμου 2151)1920 «Περὶ ἐπαγγελματικῶν σωματείων», ἄρθρον 12, § 1, ἀ.ν. 299)1936 «Περὶ ρυθμίσεως συλλογικῶν διαφορῶν ἐν τῇ ναυτικῇ ἐργασίᾳ», ἄρθρον 2 ἀ.ν. 539)1945 «Περὶ χορηγήσεως κατ' ἔτος εἰς τοὺς μισθωτοὺς ἀδειῶν μετ' ἀποδοχῶν», Ψήφισμα ΛΘ)1947 «Περὶ προσωρινῆς ἀπαγορεύσεως τῆς διακοπῆς τῆς παραγωγῆς καὶ ἀναστολῆς τοῦ δικαιώματος τῆς ἀπεργίας», Ψήφισμα ΝΕ)1948 «Περὶ καταργήσεως τοῦ ΛΘ)Ψηφίσματος», ἀ.ν. 1943)1951 «Περὶ ἀποδοχῶν ἀπεργούντων ὑπαλλήλων Τραπεζῶν κλπ., ἄρθρον 16 ν.δ. 2961)1954 «Περὶ συστάσεως Ὀργανισμοῦ Ἀπασχολήσεως καὶ Ἀσφαλίσεως Ἀνεργίας», ἄρθρον 18 νόμου 3239)1955 «Περὶ τρόπου ρυθμίσεως συλλογικῶν διαφορῶν ἐργασίας» κ.ἄ.

(2) Α.Π. 670)1953, ἐν ΝοΒ 2, 358 μετὰ σχολίου Ἀλ. Σακελλαροπούλου, Α.Π. 839)1954, ἐν ΕΕΔ 14, 65, Α.Π. 431)1959, ἐν ΝοΒ 8, 22, Α.Π. 887)1964, ἐν ΕΕΔ 23, 719, Πρωτ)κείου Πειραιῶς 292)1934, (εἰσηγητὴς ὁ τότε Πρωτοδίκης, ἤδη Ἀντιπρόεδρος Ἀρείου Πάγου, Κ. Σοῦρλος, ἐν ΕΘΔ 1, 779, Πρωτ)κείου Ἀθηνῶν 7070)1959, ἐν ΕΕΔ 18, 1306, Πρωτ)κείου Θεσσαλονίκης 467)1963, ἐν ΕΕΔ 22, 349, Γν.Ν.Σ.Κ. 27)1950, ἐν ΕΕΔ 9, 963, Γν.Ν.Σ.Κ. 208)1957, ἐν ΔΕΝ 13, 297, Δευτεροβαθμίου Ἐπιτροπῆς Θεάτρου 3) 1957, ἐν ΕΕΔ 16, 1176, κ.ἄ.

ταπεργίας ἀσκοῦνται καταχρηστικῶς καὶ ποῖαι αἱ ἐκ τῆς καταχρηστικῆς ἀσκήσεως αὐτῶν συνέπειαι;

Δύναται ὁ ἐργοδότης νὰ καταγγείλῃ ἀζημίως ἢ μετ' ἀποζημιώσεως τὴν σύμβασιν ἐργασίας τῶν μετεχόντων ἢ μετασχόντων τῆς ἀπεργίας μισθωτῶν του: α') ἐξ αἰτίας ταύτης, β') ἐξ ἄλλου λόγου, προϋπάρξαντος τῆς ἀπεργίας ἢ προκύψαντος κατὰ τὴν διάρκειαν αὐτῆς;

Δύναται ὁ ἐργοδότης, διαρκούσης τῆς ἀνταπεργίας, νὰ καταγγείλῃ ἀζημίως ἢ μετ' ἀποζημιώσεως τὴν σύμβασιν ἐργασίας, λόγῳ προηγηθείσης ἀπεργίας τῶν μισθωτῶν του καὶ ἐξ αἰτίας ταύτης ἢ ἐξ ἄλλου λόγου, προυπάρξαντος ἢ προκύψαντος κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς ἀνταπεργίας;

Δικαιοῦται ὁ ἀπεργὸς νὰ ἐργασθῇ ἀλλαχοῦ κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς ἀπεργίας, χωρὶς τοῦτο νὰ θεωρηθῇ ὡς πρόθεσις αὐτοῦ νὰ λύσῃ τὴν ἐν ἀναστολῇ τελοῦσαν σύμβασιν ἐργασίας;

Ἀποτελεῖ καὶ ἡ ἀφανής, ἄλλως λευκή, ἀπεργία, ὡς καὶ αἱ λοιπαί, δι' ἀποχῆς ἐκ τῆς ἐργασίας, μορφαὶ ἀπεργίας, δικαίωμα τῶν ἐργαζομένων, ὑποκείμενον εἰς τοὺς περιορισμοὺς τοῦ ἄρθρου 281 Α.Κ., ἢ ὄχι; κ. ἄ.

Εἰς τὰ ζητήματα ταῦτα δὲν δίδουν ἀπαντήσεις οὔτε τὸ σχολιαζόμενον ἄρθρον 146, οὔτε τὰ λοιπά, σχετικὰ μὲ τὸ θέμα, ἄρθρα τοῦ Προσχεδίου (3), ὅπερ οὕτως ἀφήνει, ὀρθῶς, εἰς τὴν νομολογίαν καὶ τὴν θεωρίαν τὴν περαιτέρω ἐπεξεργασίαν αὐτῶν καὶ τὴν σὺν τῷ χρόνῳ διαμόρφωσιν λύσεων συνεπῶν πρὸς τὴν ὑπ' αὐτοῦ τιθεμένην γενικὴν ἀρχήν, ὅτι ἡ ἀπεργία καὶ ἡ ἀνταπεργία δὲν λύουν, ἀλλὰ ἀναστέλλουν τὴν σύμβασιν ἐργασίας.

Ὡς πρὸς τὴν χρησιμοποιουμένην ὁρολογίαν ἀπορίαν γεννᾷ ἡ χρησιμοποίησις εἰς μὲν τὸν τίτλον τοῦ Κεφαλαίου Θ' τοῦ Προσχεδίου τοῦ ὅρου «ἀνταπεργία», ἐν δὲ τῇ παραγράφῳ 2 τοῦ σχολιαζομένου ἄρθρου 146 (ἀλλὰ καὶ εἰς τὸ ἀμέσως ἑπόμενον ἄρθρον 147) τοῦ ὅρου «ἀποκλεισμός».

Εἶναι προφανές, ὅτι οἱ συντάκται τοῦ Προσχεδίου ἠθέλησαν διὰ τοῦ ὅρου τούτου νὰ ἀποδώσουν ἐπακριβέστερον τὴν ἔννοιαν τῆς ἀνταπεργίας ὡς δικαιώματος, δυναμένου νὰ ἀσκηθῇ οὐχὶ μόνον ἀμυντικῶς, ἀλλὰ καὶ ἐπιθετικῶς, δηλαδὴ καὶ χωρὶς προηγουμένην κήρυξιν ἀπεργίας. Ἐν τούτοις ὁ ὅρος ἀνταπεργία ἔχει πλέον καθιερωθῇ παρ' ἡμῖν ἀπό τε τὴν νομοθεσίαν, τὴν νομολογίαν καὶ τὴν θεωρίαν καὶ ἔχει προσλάβει ὡρισμένον περιεχόμενον ὑπὸ τὴν ὡς ἄνω ἔννοιαν (4). Ἡ ἀντικατάστασις του δὲ διὰ τοῦ ὅρου «ἀποκλεισμός» εἶναι βέβαιον, ὅτι θὰ δημιουργήσῃ σύγχυσιν τοὐλάχιστον εἰς τοὺς μὴ νομικούς, ἀλλὰ καὶ εἰς τοὺς τελευταίους, ἐκτὸς ἐὰν συνοδεύηται πάντοτε ὑπὸ τοῦ προσδιορισμοῦ του «ἀποκλεισμὸς ἀπὸ τῆς θέσεως ἐργασίας». Ἀλλ' οὕτως ἀντικαθιστῶμεν μίαν λέξιν ἀποδίδουσαν σαφῶς ὡρισμένην ἔννοιαν διὰ πέντε λέξεων, ἵνα δι' αὐτῶν ἀποδώσωμεν τὴν αὐτὴν ἀκριβῶς ἔννοιαν, ὅπερ οὐδόλως συμβάλλει εἰς τὴν ἀνάγκην βραχυλογίας καὶ σαφηνείας ἐν τε τῷ δικαίῳ καὶ τῇ καθημερινῇ—σημερινῇ—ζωῇ. Τὴν τοιαύτην ἀνάγκην βραχυλογίας ἠσθάνθησαν ἐν προκειμένῳ καὶ οἱ συντάκται τοῦ Προσχεδίου, δι' ὃ καὶ τὴν μὲν περίφρασιν «ἀποκλεισμὸς τοῦ μισθωτοῦ ἀπὸ τῆς θέσεως ἐργασίας» χρησιμοποιοῦν ἐν τοῖς ἀνωτέρω ἄρθροις 146 καὶ 147 ἅπαξ, τὸν δὲ ὅρον «ἀποκλεισμὸς» ἄνευ ἑτέρου τινὸς προσδιορισμοῦ τρίς.

Σημειοῦμεν ἀκόμη, ὅτι, ἐνῷ τὸ σχολιαζόμενον ἄρθρον 146 φέρει τὸν ὑπότιτλον «ἀπεργία καὶ ἀτομικὴ σχέσις ἐργασίας», τοῦτο ἀσχολεῖται καὶ μὲ τὴν ἀνταπεργίαν - «ἀποκλεισμόν». Συνεπῶς ὁ ὑπότιτλος θὰ ἔπρεπε νὰ συμπληρωθῇ, ἵνα ἀποδώσῃ πλήρως τὸ περιεχόμενον τοῦ εἰς ὃ ἀναφέρεται ἄρθρου.

Τὸ ἄρθρον 147 τοῦ Προσχεδίου διατυπώνει ἐξ ὑπαρχῆς, ἀλλὰ καὶ τροποποιεῖ εἰς οὐσιαστικὰ σημεῖα, τὸ ἰσχῦον σήμερον ἄρθρον 8 §§ 2 καὶ 3 τοῦ νόμου 3239)1955. Ταῦτα ἔχουν ὡς ἐξῆς:

Ἄρθρον 147 Προσχεδίου

Ὑποχρέωσις εἰρήνης

1. Ἀπὸ τῆς ἐγγράφου ἀνακοινώσεως εἰς τοὺς ἐνδιαφερομένους τῆς καταρτίσεως τῆς ἐκθέσεως τοῦ ἁρμοδίου ὑπαλλήλου ἐπὶ συλλογικῆς διαφορᾶς ἐργασίας ἢ τῆς κοινο-

(3) Ἐν τούτοις ἐκ τῆς διατάξεως τῆς παραγράφου 2 ἄρθρου 147 τοῦ Προσχεδίου θὰ ἦτο δυνατὸν νὰ συναχθῇ ὑπόδειξις περὶ τῶν συνεπειῶν τῆς κατὰ κατάχρησιν ἀσκήσεως τοῦ δικαιώματος τῆς ἀπεργίας, περὶ ἧς βλέπε κατωτέρω.

(4) Α.Π. 431)1959, ἐν ΕΕΔ 8, 22, Α.Π. 387)1964, ἐν ΕΕΔ 28, 719.

ποιήσεως τῆς πράξεως τῆς ἀπ' εὐθείας παραπομπῆς τῆς διαφορᾶς ὑπὸ τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας πρὸς ἐπίλυσιν ἐνώπιον τῆς ὁμοδίας Διοικητικῆς Ἐπιτροπῆς Δωτητσίας (5) ἀπαγορεύεται ἐπὶ χρονικὸν διάστημα 60 ἡμερῶν πᾶσα προσπάθεια τῶν ἐνδιαφερομένων πρὸς ἐκβιασμὸν εὐνοϊκῆς ὑπὲρ αὐτῶν λύσεως ἐπὶ τῆς ἐκδηλωθείσης διαφορᾶς δι' ἀπεργίας ἢ δι' ἀποκλεισμοῦ (λόκ ἄουτ).

2. Ἡ κατὰ παράβασιν τῶν ἀπαγορεύσεων τούτων ἀπεργία παρέχει εἰς τὸν ἐργοδότην δικαίωμα καταγγελίας τῆς σχέσεως ἐργασίας ἄνευ περιορισμοῦ τινος, ὁ δὲ ἀποκλεισμὸς (λόκ ἄουτ) (6) ὑποχρεώνει τοῦ ἐργοδότου καταβολῆς εἰς τὸν μισθωτὸν τοῦ μισθοῦ διὰ τὸν χρόνον τοῦ ἀποκλεισμοῦ.

"Αρθρον 8 νόμου 3239) 955

2. Ἀπὸ τῆς ἐγγράφου ἀνακοινώσεως εἰς τοὺς ἐνδιαφερομένους τοῦ καταρτισμοῦ τῆς ἐκθέσεως τοῦ ἁρμοδίου ὑπαλλήλου τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας, δι' ἧς διαπιστοῦται ἡ ἀποτυχία τῆς συνάψεως συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας, ἢ τῆς κοινοποιήσεως τῆς πράξεως τῆς ἀπ' εὐθείας παραπομπῆς τῆς διαφορᾶς ὑπὸ τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας πρὸς ἐπίλυσιν ἐνώπιον τῶν κατὰ τὸν παρόντα νόμον ἁρμοδίων Δ.Δ., ἀπαγορεύεται ἐπὶ χρονικὸν διάστημα 45 ἡμερῶν καὶ ἐν περιπτώσει ἐφέσεως ἐπὶ χρονικὸν διάστημα 60 ἡμερῶν πᾶσα προσπάθεια τῶν ἐνδιαφερομένων πρὸς ἐκβιασμὸν εὐνοϊκῆς ὑπὲρ αὐτῶν λύσεως ἐπὶ τῆς ἐκδηλωθείσης διενέξεως, διὰ τῆς διακοπῆς τῆς ἐργασίας ἢ καταφανοῦς μειώσεως τῆς ἀποδόσεως τῆς ἐργασίας, κλπ.

3. Ἡ κατὰ παράβασιν τῶν ἀπαγορεύσεων τούτων διακοπὴ τῆς ἐργασίας, ὡς καὶ πᾶσα μεταβολὴ τῶν ὅρων αὐτῆς κατὰ τὸ αὐτὸ χρονικὸν διάστημα, θεωρεῖται ὡς ἀδικαιολόγητος καταγγελία τῆς συμβάσεως ἐργασίας, συνεπιφέρουσα διὰ μὲν τοὺς ἐνεχομένους ἐκ τῶν ἐργοδοτῶν ὑποχρεώσεων καταβολῆς ἀποζημιώσεως διπλασίας διὰ τοὺς ὑπαλλήλους καὶ πενταπλασίας διὰ τοὺς ἐργάτας, τῆς καθοριζομένης ὑπὸ τοῦ νόμου 2112 καὶ τοῦ β. δ)τος τῆς 16/18.7.1920, ὡς ἐκάστοτε αἱ διατάξεις αὐταὶ ἰσχύουσι, διὰ δὲ τοὺς ἐνεχομένους ἐκ τῶν μισθωτῶν λύσιν τῆς μετὰ τοῦ ἐργοδότου τούτων σχέσεως ἐργασίας ὑπαιτιότητι αὐτῶν τῶν ἰδίων...

Πρωταίτιοι ἡ ὑποκινηταὶ διακοπῆς τῆς ἐργασίας τιμωροῦνται διὰ φυλακίσεως μέχρι τριῶν (3) μηνῶν καὶ διὰ χρηματικῆς ποινῆς. Διὰ τῶν κατὰ τὸ προηγούμενον ἐδάφιον ποινῶν τιμωροῦνται καὶ οἱ πρωταίτιοι ἢ ὑποκινηταὶ ἐπεκτάσεως τῆς διακοπῆς τῆς ἐργασίας καὶ εἰς ἄλλας ἐπιχειρήσεις. Αἱ κατὰ τὰ ἀνωτέρω ποιναὶ διπλασιάζονται, ἂν ἡ καθ' ὑποκίνησιν διακοπὴ τῆς ἐργασίας ὡδήγησεν εἰς διατάραξιν τῆς τάξεως, ἀνεξαρτήτως τῶν κατ' ἄλλας διατάξεις τοῦ Ποινικοῦ Νόμου προβλεπομένων ποινῶν διὰ τυχὸν λαβόντα χώραν ἕτερα ἀδικήματα.

Ἐκ τῆς ἀντιπαραβολῆς τῶν δύο κειμένων προκύπτουν τὰ ἑξῆς:

α) Διὰ τοῦ ἄρθρου 147 τοῦ Προσχεδίου τὸ χρονικὸν διάστημα τῶν 45 καὶ ἐν περιπτώσει ἐφέσεως τῶν 60 ἡμερῶν τοῦ ἄρθρου 18 § 2 τοῦ νόμου 3239)1955 ἑνοποιεῖται εἰς 60 ἡμέρας.

β) Ἐνῷ τὸ ἄρθρον 18 § 2 τοῦ νόμου 3239)1955 ὁμιλεῖ περὶ ἀπαγορεύσεως τῆς διακοπῆς ὑπὸ τῶν ἐνδιαφερομένων τῆς ἐργασίας (ἀπεργίας - ἀνταπεργίας), ἢ καταφανοῦς μειώσεως τῆς ἀποδόσεως τῆς ἐργασίας (ἀφανοῦς ἢ λευκῆς ἀπεργίας), τὸ ἄρθρον 147 τοῦ Προσχεδίου ὁμιλεῖ μόνον περὶ ἀπαγορεύσεως τῆς ἀπεργίας καὶ τοῦ «ἀποκλεισμοῦ», οὐχὶ δὲ καὶ περὶ ἀπαγορεύσεως τῆς καταφανοῦς μειώσεως τῆς ἀποδόσεως τῆς ἐργασίας.

γ) Ἐνῷ κατ' ἄρθρον 18 § 3 νόμου 3239) 1955 ἡ παράβασις τῶν ἀπαγορεύσεων τούτων ἐπιφέρει διὰ μὲν τοὺς ἐργοδότας ὑποχρέωσιν καταβολῆς πολλαπλασίας τῆς νομίμου ἀποζημιώσεως, διὰ δὲ τοὺς μισθωτοὺς λύσιν τῆς σχέσεως ἐργασίας ὑπαιτιότητι αὐτῶν τῶν ἰδίων, κατ' ἄρθρον 147 τοῦ Προσχεδίου, ἡ παράβασις αὕτη διὰ μὲν τοὺς ἐργοδότας συνεπάγεται ὑποχρέωσιν καταβολῆς εἰς τὸν μισθωτὸν μόνον τοῦ μισθοῦ διὰ τὸν χρόνον τοῦ «ἀποκλεισμοῦ», διὰ δὲ τοὺς ἀπεργοὺς παρέχει εἰς τὸν ἐργοδότην δικαίωμα καταγγελίας τῆς σχέσεως ἐργασίας «ἄνευ περιορισμοῦ τινος».

δ) Ἐνῷ ἐν παραγράφῳ 3 ἄρθρου 18 νόμου 3239)1955 (τελευταῖα ἐδάφια) προβλέπονται καὶ ποιναὶ κυρώσεις διὰ τοὺς παραβάτας τῆς ὑποχρεώσεως τῆς παραγράφου 2, οὐδεμία τοιαύτη ποινικὴ κύρωσις προβλέπεται οὔτε ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 417, οὔτε ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 366 (ποινικῶς κολάσιμοι πράξεις) τοῦ Προσχεδίου.

Ἐπὶ τῶν ἀνωτέρω τεσσάρων οὐσιαστικῶν τροποποιήσεων τοῦ ἰσχύοντος δικαίου παρατηροῦμεν τὰ ἑξῆς:

α) Ἡ διὰ τῆς ἑνοποιήσεως τῶν χρονι-

(5) Καὶ τοῦ Ε.Σ.Ε.Σ.Δ., τοῦ ἄρθρου 355, προφανῶς (σ.σ.).

(6) Παρελείφθη προφανῶς ἐκ τυπογραφικῆς ἀβλεψίας ἡ λέξις «συνεπάγεται» (σ.σ.).

κῶν διαστημάτων τῶν 45 καὶ 60 ἡμερῶν εἰς 60 ἐπερχομένη αὔξησις τοῦ χρόνου τῶν ρηθεισῶν ἀπαγορεύσεων καὶ μικρὰ εἶναι καὶ ἄνευ σημασίας, δοθέντος ὅτι σπανιώτατα ὑπῆρξαν μέχρι τοῦδε αἱ περιπτώσεις, καθ' ἃς δὲν ἠσκήθη ἔφεσις κατ' ἀποφάσεως Πρωτοβαθμίου Διοικητικοῦ Διαιτητικοῦ Δικαστηρίου.

Ἐξ ἄλλου διὰ τῆς ἐνοποιήσεως ταύτης αἴρεται ὑπάρχουσα ἀμφισβήτησις, ἐὰν τὰ χρονικὰ διαστήματα τῶν 45 καὶ 60 ἡμερῶν τοῦ ἄρθρου 18 νόμου 3239)1955 εἶναι ἐπάλληλα (ἀφοῦ ἄρχονται ἀμφότερα ἀπὸ τῆς ἐγγράφου ἀνακοινώσεως τῆς ἐκθέσεως τοῦ ἁρμοδίου ὑπαλλήλου εἰς τοὺς ἐνδιαφερομένους), ἢ διακεκριμένα, ὑπὸ τὴν ἔννοιαν ὅτι τὸ χρονικὸν διάστημα τῶν 60 ἡμερῶν ἄρχεται «ἀπὸ τῆς ἀσκήσεως ἐφέσεως» (7), καίτοι οὐδὲν τοιοῦτον ἀναφέρει ἡ σχετικὴ διάταξις.

β) Ἡ φράσις ἐν τέλει τῆς παραγράφου 2 τοῦ ἄρθρου 18 νόμου 3239)1955, διὰ τῆς ὁποίας ἀπαγορεύεται κατὰ τὸ χρονικὸν διάστημα τῶν 45 - 60 ἡμερῶν ἡ «καταφανὴς μείωσις τῆς ἀποδόσεως τῆς ἐργασίας», συνηγορεῖ ὑπὲρ τῆς ἀπόψεως ὅτι παρ' ἡμῖν ὁ νόμος ἀναγνωρίζει κατ' ἀρχὴν καὶ τὴν ἀφανῆ - λευκὴν ἀπεργίαν ὡς δικαίωμα τῶν μισθωτῶν (8), ὑπὸ τὴν ἐπιφύλαξιν πάντοτε τῆς μὴ κατὰ κατάχρησιν ἀσκήσεως τούτου. Ἐν προκειμένῳ ἡ ἀπάλειψις τῆς ὡς ἄνω φράσεως ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 147 τοῦ Προσχεδίου θέτει τὸ ἐρώτημα : οἱ συντάκται αὐτοῦ θεωροῦν περιττὴν τὴν διαστολήν, καθ' ὃ περιλαμβανομένης τῆς εἰδικωτέρας ἐννοίας τῆς ἀφανοῦς ἀπεργίας εἰς τὴν γενικὴν ἔννοιαν τῆς ἀπεργίας, ἡ διὰ τῆς ἀπαλείψεως τῆς ἐν λόγῳ φράσεως ἐπιδιώκουν νὰ ἐξαφανίσουν τὸ κατὰ τὰ ἀνωτέρω ἐξ ἀντιδιαστολῆς ἐπιχείρημα ;

γ) Ἡ προβλεπομένη διὰ τῆς παραγράφου 2 τοῦ ἄρθρου 147 τοῦ Προσχεδίου τροποποίησις τῆς κυρώσεως τῆς ἐπιβαλλομένης εἰς τοὺς ἀπεργούς, τοὺς παραβαίνοντας τὴν 60ήμερον διαρκείας ὑποχρέωσιν εἰρήνης, καὶ διὰ τῆς ὁποίας τροποποιήσεως ἡ λύσις τῆς σχέσεως ἐργασίας ὑπαιτιότητι τῶν ἀπεργῶν ἀντικαθίσταται διὰ δικαιώματος καταγγελίας τῆς σχέσεως ὑπὸ τοῦ ἐργοδότου «ἄνευ περιορισμοῦ τινος», εἶναι ἄνευ οὐσιαστικῆς ἀξίας διὰ τοὺς μισθωτούς, ἐὰν ἡ ἔννοια τῆς ἄνω, ἐντὸς εἰσαγωγικῶν, φράσεως εἶναι, ὅτι ἡ καταγγελία εἰς τὴν ἐξεταζομένην περίπτωσιν γίνεται ἄνευ καταβολῆς ἀποζημιώσεως εἰς τὸν ἀπολυόμενον ἐκ τῆς αἰτίας ταύτης μισθωτόν. Διότι λύσις ὑπαιτιότητι τοῦ μισθωτοῦ καὶ δικαίωμα τοῦ ἐργοδότου νὰ τὸν ἀπολύσῃ ἄνευ ἀποζημιώσεως καταλήγουν εἰς τὸ αὐτὸ οὐσιαστικῶς διὰ τὸν μισθωτὸν ἀποτέλεσμα : τὴν ἀπώλειαν τῆς ἀπασχολήσεώς του, ἄνευ ἀποζημιώσεως.

Ἐὰν ὅμως ἡ ἔννοια τῆς φράσεως «ἄνευ περιορισμοῦ τινος» εἶναι, ὅτι δύναται ὁ ἐργοδότης νὰ καταγγείλῃ τὴν σύμβασιν ἄνευ μὲν φόβου, ὅτι ἡ καταγγελία θὰ ἦτο δυνατὸν νὰ θεωρηθῇ ὡς κατὰ κατάχρησιν γενομένη, ἀλλὰ μετ' ἀποζημιώσεως τοῦ ἀπολυομένου ἀπεργοῦ, τότε διὰ τῆς σχολιαζομένης διατάξεως :

Ἀφ' ἑνὸς μὲν βελτιοῦται ἡ θέσις τῶν ἀπεργῶν, οἵτινες οὕτως ἐξασφαλίζουν τὴν διὰ τὴν ἀπόλυσίν των προβλεπομένην ἀποζημίωσιν (9).

Ἀφ' ἑτέρου συνάγεται ἐκ τῆς φράσεως ταύτης ὑπόδειξις περὶ τοῦ ὅτι εἰς περίπτωσιν καταχρηστικῆς ἀσκήσεως τοῦ δικαιώματος τῆς ἀπεργίας δὲν ἐπέρχεται λύσις τῆς συμβάσεως ὑπαιτιότητι τοῦ μισθωτοῦ, ἀλλ' ἁπλῶς παρέχεται εἰς τὸν ἐργοδότην δικαίωμα καταγγελίας αὐτῆς μεθ' ὑποχρεώσεως ὅμως ἀποζημιώσεως τοῦ ἀ-

(7) Βλ. *Ι. Καποδίστρια*, «Διαλείπουσα ἀπεργία καὶ νόμιμοι συνέπειαι αὐτῆς», ἐν ΕΕΔ 24, 385.

(8) Πρωτ/κου Θεσσαλονίκης 1322)1952 ἐν ΕΕΔ 12, 83. Contra Σ.Ε. 178)1961, ἐν ΕΕΔ 20, 312, Εἰς τὴν ἀλλοδαπὴν (μνημονευόμενον ὑπὸ *Ἀγαλλοπούλου*, Ἐργατικὸν Δίκαιον, σελ. 97) οἱ μὲν Hueck - Nipperdey, ἐν Γερμανίᾳ, Durand καὶ Lyon - Caen, ἐν Γαλλίᾳ, δὲν δέχονται διάκρισιν μεταξὺ κυρίως ἀπεργίας καὶ λευκῆς ἀπεργίας (βλ. καὶ Nipperdey, Τὸ δικαίωμα τῆς ἀπεργίας, ἐν ΕΕΔ 11, 22, ἔνθα ὑποστηρίζει, ὅτι καὶ ἡ παθητικὴ ἀντίστασις, καθ' ἣν οἱ ἐργαζόμενοι παρέχουν ἐργασίαν μόνον θεωρητικῶς, πράγματι ὅμως δὲν κάμνουν τίποτε, ἀποτελεῖ κεκαλυμμένην ἀπεργίαν, ἥτις ὅμως δέον νὰ ἀντιμετωπίζεται νομικῶς ὡς ἀπεργία), τὸ δὲ Γαλλικὸν Ἀκυρωτικὸν (ἀπόφασις τοῦ τῆς 5.3. 1956) καὶ ὁ De Hulster (Le Droit de Greve et sa Reglementation, 1952, σελ. 52) δὲν δέχονται ἐξομοίωσιν. Βλέπε καὶ *Λιτζερόπουλον*, Ἀπεργία καὶ σύμβασις ἐργασίας, ἐν ΕΕΔ 12, 641, ὅστις δέχεται, ὅτι ἡ λευκὴ ἀπεργία εἶναι συγκεκαλυμμένη ἀπεργία. Contra *Καποδίστριας*, ἐν ΕρμΑΚ, ὑπ' ἄρθρον 652, ἀριθ. 70.

(9) Τὴν ὁποίαν, προκειμένου περὶ ἐργατῶν, προβλέπει τὸ 165 τοῦ Προσχεδίου ἐλαφρῶς ηὐ-

περγοῦ (10).

Ἐνῶ ὅμως διὰ τὸν μισθωτὸν ἡ παράβασις ὑπ' αὐτοῦ τῆς «ὑποχρεώσεως εἰρήνης» τῶν 60 ἡμερῶν συνεπάγεται, καὶ ὑπὸ τὴν μίαν καὶ ὑπὸ τὴν ἄλλην ἐκδοχήν, τὴν ἀπώλειαν τῆς ἐργασίας του, ὅπερ ἀποτελεῖ δι' αὐτὸν τὴν βαρυτέραν τῶν κυρώσεων, ἡ διάταξις τῆς παραγράφου 2 τοῦ ἄρθρου 147 τοῦ Προσχεδίου, ἀντικαθιστῶσα τὴν ὑποχρέωσιν καταβολῆς πολλαπλασίας ἀποζημιώσεως εἰς τοὺς ἀπεργοὺς διὰ τῆς ὑποχρεώσεως καταβολῆς εἰς αὐτοὺς τοῦ μισθοῦ τοῦ χρόνου «ἀποκλεισμοῦ», καθιστᾷ μᾶλλον ἀνώδυνον τὴν διὰ τοὺς παραβαίνοντας τὴν «ὑποχρέωσιν εἰρήνης» ἐργοδότας προβλεπομένην κύρωσιν.

Ἔτι πλέον: Ἐνῶ ὁ ἐργοδότης διὰ τῆς ἀναστολῆς τοῦ «ἀποκλεισμοῦ» δύναται νὰ ἄρῃ διὰ τὸ μέλλον τὰς συνεπείας τῆς μὴ συμμορφώσεώς του πρὸς τὴν «ὑποχρέωσιν εἰρήνης», τὸ αὐτὸ δὲν δύναται νὰ συμβῇ διὰ τοὺς ἀπολυομένους ἐκ τῆς αὐτῆς αἰτίας ὑπὸ τοῦ ἐργοδότου ἀπεργούς.

Εἶναι ἀληθές, ὅτι κατὰ τὸ ἰσχῦον ἄρθρον 18 τοῦ ν. 3239)1955 εἶναι ὀλίγον πιθανόν, ὅτι εἰς περίπτωσιν ἀνταπεργίας οἱ μισθωτοὶ θὰ προετίμων τὴν πολλαπλασίαν ἀποζημίωσιν ἀπὸ τὴν παραμονήν εἰς τὴν ἐργασίαν των, ἐνῷ διὰ τῆς νέας ρυθμίσεως λαμβάνουν τὰς ἀποδοχὰς τῶν ἡμερῶν τῆς ἀνταπεργίας.

Τὸ ἐνδεχόμενον ὅμως νὰ ἀξιώσουν ὅλοι ἢ τινὲς τῶν μισθωτῶν τὴν πολλαπλασίαν ἀποζημίωσίν των καθιστᾷ, αὐτὸ μόνον, τὸν ἐργοδότην λίαν διστακτικὸν εἰς τὴν παράβασιν τῆς ὑποχρεώσεώς του εἰρήνης καὶ συνηγορεῖ ὑπὲρ τῆς διατηρήσεως τῆς διατάξεως. Πέραν τούτου ὅμως ὀρθὸν θὰ ἦτο, πρὸς κάποιαν ἐξίσωσιν τῶν προβλεπομένων εἰς βάρος τῶν δύο μερῶν κυρώσεων, νὰ συνδυασθοῦν ἀμφότεραι αἱ κυρώσεις διὰ τὸν παραβάτην ἐργοδότην, ἤτοι καὶ ὑποχρέωσις αὐτοῦ καταβολῆς τῆς πολλαπλασίας ἀποζημιώσεως εἰς τοὺς ἐπιθυμοῦντας νὰ ἀποχωρήσουν μισθωτούς του καὶ ὑποχρέωσις καταβολῆς τοῦ μισθοῦ τῶν ἡμερῶν τῆς ἀνταπεργίας εἰς τοὺς λοιποὺς.

Οὕτω θὰ ἐπήρχετο ἀπάμβλυνσις τῆς θεσπιζομένης κατὰ τὰ ἀνωτέρω ἀνισότητος κυρώσεων, ἥτις ὄχι μόνον ἀντιβαίνει εἰς τὴν ἀρχὴν τῆς εὐνοίας ἔναντι τοῦ μισθωτοῦ, ἥτις διέπει καὶ δέον νὰ διέπῃ τὸ Ἐργατικὸν Δίκαιον, ἀλλὰ καὶ εἰς τὴν πολὺ ἠπιωτέραν διὰ τὸν ἐργοδότην ἀρχὴν τῆς «ἰσότητος τῶν ὅπλων». Καὶ ἀκόμη ἡ ἀνισότης αὐτὴ παρέχει εἰς τὸν ἐργοδότην τὴν εὐχέρειαν νὰ ἐκβιάζῃ διὰ μιᾶς ἀνταπεργίας, διακινδυνεύων μόνον τὰ ἡμερομίσθια ἡμιρῶν τινων, ἕνα δοθέντα συσχετισμὸν δυνάμεων κατὰ τὸ 600ήμερον τῆς ὑποχρεώσεως εἰρήνης, ὅπερ μόνον, διακινδυνεύοντες τὴν ἀπασχόλησίν των, δύνανται νὰ πράξωσιν οἱ μισθωτοὶ ἀπεργοῦντες. Ἐπὶ τοσοῦτον δὲ ἔχει τὴν ἄνω εὐχέρειαν ὁ ἐργοδότης, καθ' ὅσον ἡ παρ' ἡμῖν νομολογία ἀναγνωρίζει τὴν ἀνταπεργίαν ὄχι μόνον ὡς ἀμυντικόν, ἀλλὰ καὶ ὡς ἐπιθετικὸν μέσον ἀγῶνος, ὑπὸ τὴν ἔννοιαν ὅτι δύναται νὰ κηρύξῃ ὁ ἐργοδότης ἀνταπεργίαν καὶ χωρὶς νὰ προηγηθῇ ταύτης ἀπεργία τῶν μισθωτῶν αὐτοῦ (11).

δ') Ἡ μὴ ἐπανάληψις τῶν ποινικῶν διατάξεων τῆς παραγράφου 3 τοῦ ἄρθρου 18 νόμου 3239)1955 ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 147 τοῦ Προσχεδίου εἶναι ὀρθή. Διότι ὄχι μόνον αὗται εἶναι βαρύταται διὰ τοὺς παραβάτας, μισθωτοὺς κυρίως, ἀλλὰ καὶ διότι ἀπεδείχθησαν ἀνεφάρμοστοι ἐν τῇ πράξει. Τὰ δὲ δικαστήρια, ὁσάκις ἔφθασαν μέχρις αὐτῶν τοιαῦται περιπτώσεις, εἴτε ἀπήλλαξαν τοὺς κατηγορουμένους, εἴτε ἐτιμώρησαν αὐτοὺς βάσει ἄλλων διατάξεων τοῦ Ποινικοῦ Κώδικος.

Πρὸς τὸ θέμα τῆς ἀπεργίας - ἀνταπεργίας συνάπτεται καὶ ἡ διάταξις τῆς παραγράφου 3 τοῦ ἄρθρου 322 τοῦ Προσχεδίου, δι' ἧς ὁρίζεται, ὅτι διὰ τῆς συνάψεως τῆς συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας τὰ μέρη ταύτης ὑποχρεοῦνται ἰδίᾳ:

«α)... β) ὅπως κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς ἰσχύος τῆς συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας ἀπέχουν ἀπὸ παντὸς ἀγωνιστικοῦ μέσου πρὸς μεταβολὴν ἢ κατάργησιν ὅρων τινῶν

ξημένην, ἐν σχέσει μὲ τὴν ὑπὸ τοῦ β.δ)γματος τῆς 16)18 Ἰουλίου 1920 ὁριζομένην

(10) Βλ. συναφῶς *Βλαχοπούλου*, Νομικαὶ συνέπειαι τῆς ἀπεργίας, ἐν ΕΕΔ 10, 49. Εἰς Γαλλίαν τὸ βαρὺ πταῖσμα τοῦ ἀπεργοῦ (ὅπερ ἀντιστοιχεῖ πρὸς τὴν καταχρηστικὴν ἄσκησιν τοῦ δικαιώματος) παρέχει δικαίωμα εἰς τὸν ἐργοδότην ἀζημίου καταγγελίας τῆς συμβάσεως. Βλέπε *Σπυροπούλου*, Συνέπειαι τῆς ἀπεργίας ἐπὶ τῆς συμβάσεως τῆς ἐργασίας, ἐν ΕΕΔ 14, 1129.

(11) Α.Π. 431)1959, ἐν ΕΕΔ 8, 22, Α.Π. 387)1964, ἐν ΕΕΔ 23, 719.

ἢ ὁλοκλήρου τῆς συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας».

Ἡ ὡς ἄνω ὑποχρέωσις ἰσχύει, συμφώνως τοῖς ἄρθροις 354 καὶ 358 τοῦ Προσχεδίου, καὶ ἐπὶ τῶν ἐκδιδομένων ἐπὶ συλλογικῶν διαφορῶν ἐργασίας ἀποφάσεων τῶν Διοικητικῶν Ἐπιτροπῶν Διαιτησίας (Δ.Ε.Δ.), ὡς καὶ ἐπὶ τῶν ὁμοίων ἀποφάσεων τοῦ Ἐθνικοῦ Συμβουλίου Ἐπιλύσεως Συλλογικῶν Διαφορῶν Ἐργασίας (Ε.Σ.Ε.Σ.Δ.), αἵτινες, ἀφ' ἧς αἱ πρῶται γίνουν ἀποδεκταὶ ὑπὸ τῶν διαδίκων μερῶν καὶ ἀφ' ἧς αἱ δεύτεραι κηρυχθοῦν ὑποχρεωτικαὶ δι' ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας, ἐπέχουν θέσιν συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας.

Ἐπὶ τῆς ἄνω διατάξεως τίθεται, κατ' ἀρχήν, τὸ ἐρώτημα ποῖον τὸ περιεχόμενον τῆς φράσεως «ἀγωνιστικὸν μέσον»; Νοοῦνται δι' αὐτοῦ ἡ ἀπεργία καὶ ἡ ἀνταπεργία μόνον; Ἐὰν ναί, τότε εἰσάγεται μία νέα ἔκφρασις, διὰ νὰ δηλωθοῦν ἔννοιαι, δι' ἃς ἐχρησιμοποιήθησαν εἰς προηγούμενα ἄρθρα τοῦ Προσχεδίου οἱ ὅροι ἀπεργία καὶ ἀνταπεργία ἢ «ἀποκλεισμός». Ἐὰν ὄχι, τότε ἐρωτᾶται ποῖα τὰ ἄλλα, πλὴν ἀπεργίας, «ἀγωνιστικὰ μέσα», ἀπὸ τὰ ὁποῖα δέον νὰ ἀπέχουν τὰ συμβληθέντα διὰ συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας ἢ τὰ δεσμευθέντα δι' ἀποφάσεως τοῦ Ε.Σ.Ε.Σ.Δ. μέρη;

Καθ' ὅσον γνωρίζομεν, πλὴν τῆς ἀνταπεργίας διὰ τοὺς ἐργοδότας καὶ τῆς ἀπεργίας διὰ τοὺς μισθωτούς, ἄλλα ἀγωνιστικὰ μέσα, ἅτινα διαθέτουν οἱ τελευταῖοι, εἶναι αἱ παρουσιάσεις καὶ ἡ ὑποβολὴ ὑπομνημάτων εἰς τὸν ἐργοδότην των, ἡ διὰ τοῦ τύπου διακήρυξις καὶ προβολὴ τῶν διαμαρτυριῶν ἢ τῶν διεκδικήσεών των, ἡ ἐπιζήτησις τῆς ἠθικῆς ἐνισχύσεως τῶν ἀδελφῶν σωματείων καὶ ἑνώσεων καὶ ἀκόμη αἱ ἐκτὸς τόπου καὶ χρόνου ἐργασίας συγκεντρώσεις. Ἐννοεῖ ἡ σχολιαζομένη διάταξις, ὅτι κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς ἰσχύος τῆς συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας ἢ τῆς ἀποφάσεως τοῦ Ε.Σ.Ε.Σ.Δ. ἀπαγορεύονται πάντα ταῦτα τὰ μέσα ἀγῶνος;

Ἑτέρωθεν ἡ διὰ τοῦ ἄνω ἄρθρου 322 τοῦ Προσχεδίου ἐπιβαλλομένη ὑποχρέωσις ἀποχῆς τῶν μερῶν τῶν διὰ συλλογικῆς συμβάσεως συμβληθέντων ἢ δι' ἀποφάσεως τοῦ Ε.Σ.Ε.Σ.Δ. δεσμευθέντων ἀπὸ παντὸς ἀγωνιστικοῦ μέσου συνιστᾷ εἰσαγωγὴν νέου θεσμοῦ.

Εἶναι ἀληθές, ὅτι παρ' ἡμῖν ὑπεστηρίχθη παλαιότερον ὑπὸ τῆς θεωρίας, κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὴν ἐν τῇ Ὁμοσπονδιακῇ Γερμανικῇ Δημοκρατίᾳ ἰσχύουσαν «ὑποχρέωσιν εἰρήνης» (12), ἡ διάκρισις μεταξὺ τῆς ὑπὸ τῶν ἀπεργῶν ἐπιδιώξεως τοῦ σεβασμοῦ τῶν ὅρων τῆς συμβάσεως, μὴ συνεπαγομένης λύσιν αὐτῆς, καὶ τῆς ὑπὸ τῶν ἰδίων ἐπιδιώξεως βελτιώσεως τῶν συμπεφωνημένων ὅρων αὐτῆς, συνεπαγομένης λύσιν τῆς συμβάσεως (13). Ἀλλὰ καὶ τὸ Συμβούλιον Ἐπικρατείας διὰ τῆς 1395)1949 (14) ἀποφάσεώς του καὶ ὁ Ἄρειος Πάγος διὰ τῆς 453)1959 (15) εἶχον δεχθῇ ὑποχρέωσιν σεβασμοῦ τῶν διὰ συλλογικῆς συμβάσεως συμπεφωνημένων, ὑπὸ τὴν ἔννοιαν τοῦ ἀνεπιτρέπτου ἐγέρσεως συλλογικῆς διαφορᾶς ἐργασίας καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τῆς ἰσχύος τῆς συλλογικῆς συμβάσεως (16).

Ἠκολούθησαν ὅμως αἱ νεώτεραι ὑπ' ἀριθ. 670)1953 (17) καὶ 528)1957 (18) ἀποφάσεις τοῦ Ἀρείου Πάγου, αἵτινες δέχονται, ὅτι «ἡ ἀπεργία ἐκφράζει τὴν ὑπὸ πλέον ἱκανοποιητικοὺς ὅρους ἐμμονὴν εἰς τὴν ὑφισταμένην σύμβασιν ἐργασίας», ἐξ οὗ σαφῶς συνάγεται, ὅτι δὲν κωλύεται ἡ δι' ἀπεργίας ἐπιδίωξις βελτιώσεως τῶν ὅρων τῆς τε ἀτομικῆς καὶ τῆς συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας.

Πρὸς αἰτιολόγησιν τῆς παρ' ἡμῖν εἰσαγωγῆς τοῦ νέου τούτου θεσμοῦ προβάλλεται τὸ ἐπιχείρημα ὅτι τοὺς ὅρους τῆς συλ-

(12) Κατ' αὐτὴν ἀπαγορεύεται ἡ δι' ἀπεργίας ἢ ἀνταπεργίας ἐπιβίωξις τροποποιήσεως τῶν ὅρων συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας ἢ ἀποφάσεως διαιτησίας καθ' ὅλον τὸ χρονικὸν διάστημα τῆς ἰσχύος της. Λύτη δὲ εἶναι καὶ ἡ γνησία «ὑποχρέωσις εἰρήνης», οὐχὶ δὲ ἡ κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ 60ημέρου τοῦ ἄρθρου 147 ἀπαγόρευσις τῆς ἀπεργίας καὶ τῆς ἀνταπεργίας. Φυσικὰ οὐδὲν κωλύει νὰ χαρακτηρίζωμεν καὶ τοῦτο ὡς ὑποχρέωσιν εἰρήνης, ἀλλά, δοθέντος ὅτι ὁ ὅρος ἔχει ἤδη χρησιμοποιηθῇ ἀπὸ τοὺς παρ' ἡμῖν συγγραφεῖς ὑπὸ τὴν ἐν Γερμανίᾳ ἔννοιάν του, ἐρωτᾶται μήπως προκαλεῖται οὕτω ποιά τις σύγχυσις;

(13) *Καποδίστρια*, Τὸ δίκαιον τῆς ἀπεργίας, ἐν ΕΕΔ 8, 322. Ἐπίσης ἐν ΕρμΑΚ ὑπ' ἄρθρον 652, 68

(14) ΕΕΔ 8, 619.

(15) ΕΕΔ 8, 938.

(16) Τοῦτο ἐδέχθησαν ὑπὸ τὸ κράτος τῶν ἐν ἰσχύϊ ἀκόμη τότε ἀ.ν. 16)20.11.1935 «Περὶ ρυθμίσεως συλλογικῶν διαφορῶν ἐργασίας» καὶ ἀ.ν. 16)21.11.1935 «Περὶ συλλογικῶν συμβάσεων ἐργασίας».

(17) ΕΕΔ 13, 62.

(18) ΕΕΔ 16, 1216.

λογικῆς συμβάσεως ἐργασίας ἢ διαιτητικῆς ἀποφάσεως ἀπεδέχθησαν διὰ τῆς ὑπογραφῆς των, ὑπὸ συνθήκας ἰσότητος καὶ ὑπὸ τὴν ἐποπτείαν τῶν ἁρμοδίων κρατικῶν ὀργάνων, τὰ συμβληθέντα μέρη (ἐργοδόται ἢ ὀργανώσεις αὐτῶν, ἀφ' ἑνός, ὀργανώσεις μισθωτῶν, ἀφ' ἑτέρου) καὶ ὅτι ἐπιβάλλεται ὁ σεβασμὸς τῶν οὕτω συμφωνουμένων τοὐλάχιστον μέχρι τῆς λήξεως τοῦ χρόνου ἰσχύος τῆς συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας ἢ τῆς ἀποφάσεως διαιτησίας ἢ μέχρι τῆς καταγγελίας αὐτῶν.

Ἐπὶ τῆς ἀνωτέρω ὅμως ἐπιχειρηματολογίας παρατηροῦμεν τὰ ἑξῆς:

α) Τὸ ἐπιχείρημα ὅτι ἐπιβάλλεται ὁ σεβασμὸς τῶν συμπεφωνημένων ὑπὸ τῶν συμβληθέντων ἐν συλλογικῇ συμβάσει ἐργασίας καὶ ἐν συμβατικῇ ἢ διοικητικῇ διαιτησίᾳ (ἄρθρα 347 καὶ 349 Προσχεδίου) καὶ ἐφ' ὅσων αἱ σχετικαὶ ἀποφάσεις τῶν Δ.Ε.Δ. καὶ τοῦ Ε.Σ.Ε.Σ.Δ. ἤθελον γίνει ἀποδεκταὶ ὑπὸ τῶν διαδίκων μερῶν δὲν ἰσχύει, προκειμένου περὶ ἀποφάσεως τοῦ Ε.Σ.Ε.Σ.Δ., ἐκδιδομένης ἐπὶ ἀπ' εὐθείας παραπομπῆς συλλογικῆς διαφορᾶς εἰς αὐτὸ ὑπὸ τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας(19) καὶ κηρυσσομένης ὑπ' αὐτοῦ ὑποχρεωτικῆς. Ἤδη δὲ οἱ ἐργαζόμενοι πικρὰν πεῖραν ἔχουν περὶ τοῦ τρόπου, καθ' ὃν ἐγένετο χρῆσις εἰς τὸ παρελθὸν ἀναλόγου δικαιώματος τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας, ἀποβλέποντος εἰς τὴν διὰ τοῦ τρόπου τούτου παρεμπόδισιν ἀσκήσεως τοῦ δικαιώματος τῆς ἀπεργίας.

β) Ἡ εἰσαγωγὴ παρ' ἡμῖν ἑνὸς τοιούτου θεσμοῦ προϋποθέτει ἐλεύθερον ἀπὸ κρατικὰς παρεμβάσεις καὶ ὑγιῶς λειτουργοῦντα συνδικαλισμόν, ὅπερ, πρὸς τὸ παρὸν τοὐλάχιστον, δὲν ἰσχύει παρ' ἡμῖν. Τῷ λόγῳ τούτῳ εἶναι λίαν πιθανὴ ἡ ἀποτελεσματικὴ ἄσκησις πιέσεων ἐπὶ τῶν διοικήσεων τῶν ὀργανώσεων τῶν μισθωτῶν πρὸς ἀποδοχὴν ὅρων συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας ἢ διαιτητικῆς ἀποφάσεως, εἰς τοὺς ὁποίους δὲν θὰ θελήσουν νὰ ὑποταχθοῦν, ἀπεργοῦντες οἱ μισθωτοί, μέλη αὐτῶν. Τοῦτο θὰ ὁδηγήσῃ εἴτε εἰς διάστασιν μεταξὺ διοικήσεως τοῦ σωματείου καὶ τῶν μελῶν αὐτοῦ, εἴτε εἰς συμπαιγνίαν τούτων πρὸς καταστρατήγησιν τῆς διατάξεως, τῆς διοικήσεως νιπτούσης τὰς χεῖρας της ἀπὸ πάσης εὐθύνης, τοσούτῳ μᾶλλον καθ' ὅσον δὲν προβλέπεται οἱαδήποτε διοικητικὴ ἢ ποινικὴ κύρωσις διὰ τοὺς παραβάτας τῆς ἐν λόγῳ ἀπαγορεύσεως.

γ) Ἀλλ' οὔτε καὶ ἡ ἀναστολὴ τοῦ δικαιώματος τῆς ἀπεργίας περιορίζεται εἰς τὸ χρονικὸν διάστημα τῶν 12 μηνῶν, ὡς συμβαίνει προκειμένου περὶ συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας ἢ διαιτητικῆς ἀποφάσεως ἀορίστου χρονικῆς διαρκείας, ἥτις δύναται νὰ καταγγελθῇ μετὰ 12μηνον ἀπὸ τῆς θέσεώς της εἰς ἐφαρμογὴν (ἄρθρον 337 Προσχεδίου). Διότι ἡ συλλογικὴ σύμβασις ἐργασίας καὶ ἡ διαιτητικὴ ἀπόφασις δύνανται νὰ καταρτισθῶσι δι' ὡρισμένων χρόνων μέχρι 2 ἐτῶν, ἡ δὲ τοιαύτη διάρκεια νὰ ἐπιβληθῇ μέσῳ τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας - Ε.Σ.Ε.Σ.Δ. - Ὑπουργοῦ Ἐργασίας, καὶ ἐναντίον τῆς θελήσεως τῶν ὀργανώσεων τῶν μισθωτῶν (ἄρθρα 350, 358 Προσχεδίου).

δ) Ἀλλ' ἐκ μιᾶς ἐπὶ τόσον μακρὸν χρόνον ἀπαγορεύσεως ἀσκήσεως τοῦ δικαιώματος τῆς ἀπεργίας γεννᾶται καὶ ζήτημα ἀντισυνταγματικότητος τῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρου 322 τοῦ Προσχεδίου, τοὐλάχιστον δι' ὅσους ἀποδέχονται τὴν ἄποψιν, ὅτι τὸ δικαίωμα τοῦτο ἀπολαμβάνει συνταγματικῆς προστασίας, μὴ ἐπιτρεπομένης ἢ μόνον τῆς ρυθμίσεως τῆς ἀσκήσεώς του διὰ νομοθετικοῦ μέτρου, καὶ τοῦτο ὑπὸ τὸν ὅρον ὅτι ἡ τοιαύτη ρύθμισις δὲν θὰ συνέδεε τὴν ἄσκησιν τοῦ δικαιώματος τούτου μὲ ποινικὰς κυρώσεις ἢ μὲ ἐπιζημίους διὰ τοὺς ἀπεργοὺς ἀστικὰς συνεπείας(20). Ἐν προκειμένῳ δέ, καίτοι δὲν προβλέπονται ὑπὸ

(19) Τὸ ὅτι ἡ ἀπ' εὐθείας ὑπὸ τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας παραπομπὴ τῆς συλλογικῆς διαφορᾶς εἰς τὸ Ε.Σ.Ε.Σ.Δ. τελεῖ ὑπὸ τὴν προϋπόθεσιν ὑπάρξεως ἐνδεχομένου κινδύνου στερήσεως τοῦ πληθυσμοῦ ἐκ βασικῶν βιοτικῶν ἀναγκῶν κλπ. δὲν ἀποτελεῖ ἐξασφάλισιν ἀπὸ τὸν κίνδυνον καταχρήσεως τῆς τοιαύτης ἐξουσίας, δοθέντος ὅτι ἡ περὶ τούτου κρίσις τοῦ Ὑπουργοῦ ἐκφεύγει, ὡς κυβερνητικὴ πρᾶξις, τοῦ ἐλέγχου τοῦ Συμβουλίου Ἐπικρατείας.

(20) *Σβώλου - Βλάχου*, Τὸ Σύνταγμα τῆς Ἑλλάδος II, σελ. 304, *Δημάκη*, Βιβλιοκρισία, ἐν ΕΕΔ 14, 508, *Ἀγαλλοπούλου*, Εἰσαγωγὴ εἰς τὸ Ἐργατικὸν Δίκαιον, σελ. 36, *Χ. Θηβαίου*, Πρακτικὰ Συντακτικῆς Ἐπιτροπῆς Β' Ψηφίσματος, σελ. 1515, 1519, Δευτεροβαθμίου Ἐπιτροπῆς Θεάτρου 3)1957, ἐν ΕΕΔ 16, 1176, Πρωτ)κείου Θεσσαλονίκης 467)1963, ἐν ΕΕΔ 22, 349 κ.ἑ. Contra *Καποδίστριας*, ἐν ΕΕΔ 24, 385, *Καλομοίρης*, ἐν ΕΕΔ 13, 1177, Γν.Ν.Σ.Κ. 127)1951, ἐν ΕΕΔ 10, 527.

τοῦ ἄρθρου 322 Προσχεδίου διοικητικαὶ ἢ ποιναὶ κυρώσεις διὰ τὴν παράβασιν τῆς ἐκ τοῦ ἐδαφίου β' αὐτοῦ προκυπτούσης ὑποχρεώσεως, ἰσχύουν ἐν τούτοις αἱ ἐκ τοῦ Ἀστικοῦ Κώδικος (ἄρθρον 330 ἐπ.) ἀστικαὶ συνέπειαι διά τε τὴν συμβληθεῖσαν ὀργάνωσιν καὶ τὰ μέλη αὐτῆς (21).

Ἐν συμπεράσματι νομίζομεν, ὅτι ἡ καθ' ὃν τρόπον γίνεται, διὰ τῆς νομοθετικῆς ὁδοῦ, εἰσαγωγὴ τοῦ νέου τούτου θεσμοῦ καὶ πρόωρος εἶναι καὶ οὐχὶ φυσιολογική. Ἐν τῇ Ὁμοσπόνδῳ Γερμανικῇ Δημοκρατίᾳ, ὅπου τὸ πρῶτον ὑπεστηρίχθη ὑπὸ τῆς θεωρίας ἡ τοιαύτη ὑποχρέωσις εἰρήνης καὶ ὅπου ἔχει γίνει ἀντικείμενον ἐνδελεχοῦς θεωρητικῆς καὶ νομολογιακῆς ἐπεξεργασίας, ταῦτο συνέβη ὑπὸ ὅλως διαφόρους προϋποθέσεις ἀπὸ τὰς παρ' ἡμῖν ἰσχυούσας. Ἀφετηρίαν τῆς τοιαύτης ἐπεξεργασίας ἀπετέλεσαν οὐχὶ διατάξεις νόμου, ἀλλὰ σχετικοὶ ὅροι, περιλαμβανόμενοι εἰς τὰς συλλογικὰς συμβάσεις ἐργασίας ἢ τὰς διαιτητικὰς ἀποφάσεις, ἐνῶ ἑτέρωθεν ἡ ἀπεργία δὲν ἀναγνωρίζεται ἐκεῖ ὡς δικαίωμα, ὡς συμβαίνει παρ' ἡμῖν, ἀλλ' ὡς ἁπλοῦν μέσον ἀγῶνος.

Παρὰ ταῦτα ὑπάρχουν ἀκόμη καὶ ἐν Γερμανίᾳ ἀμφισβητούμεναι ἀπόψεις ἐπὶ τῆς ποικιλίας τῶν ζητημάτων, ἅτινα ἐγείρονται ἐκ τῆς ἐφαρμογῆς τοῦ ἐν λόγῳ θεσμοῦ, μὴ ἀποκρυσταλλωθέντος εἰσέτι εἰς διάταξιν νόμου. Διατὶ αὐτὴ ἡ σπουδὴ παρ' ἡμῖν, ὅπου ὁ θεσμὸς οὗτος δὲν ἔχει γίνει ἀκόμη ἀντικείμενον ἀξιολόγου νομολογιακῆς, ἀλλ' οὔτε καὶ θεωρητικῆς ἐπεξεργασίας;

Πρὸς τὸ ὑπὸ μελέτην θέμα συνάπτεται ἐπίσης καὶ ἡ διάταξις τῆς παραγράφου 3 τοῦ ἄρθρου 161 (Καταγγελία ἕνεκα σπουδαίου λόγου) τοῦ Προσχεδίου, κατὰ τὸ ὁποῖον ἄρθρον ἐπὶ συμβάσεως ἐργασίας ὡρισμένου χρόνου, ἥτις δύναται νὰ λυθῇ πρὸ τῆς παρόδου τοῦ χρόνου τούτου ὑπὸ ἑκατέρου τῶν μερῶν, ἐφ' ὅσον συντρέχει πρὸς τοῦτο σπουδαῖος λόγος, αἱ ἕνεκα ἀπεργίας ἀποχὴ τοῦ μισθωτοῦ ἐκ τῆς ἐργασίας δὲν συνιστᾷ σπουδαῖον λόγον».

Ἡ διάταξις αὕτη, εἰ καὶ τίθεται ἐκ περισσοῦ, εἶναι συνεπὴς πρὸς τὴν διὰ τοῦ ἄρθρου 146 τιθεμένην ἀρχὴν ὅτι ἡ ἀπεργία δὲν λύει, ἀλλ' ἁπλῶς ἀναστέλλει τὴν ὑποχρέωσιν τοῦ μισθωτοῦ πρὸς παροχὴν ἐργασίας. Τὸ ἀντίθετον θὰ ἐσήμαινε κατάργησιν τοῦ οὕτω ἀναγνωριζομένου δικαιώματος τῆς ἀπεργίας διὰ μίαν μεγίστην ἀριθμητικῶς κατηγορίαν μισθωτῶν, οἵοι οἱ διεπόμενοι ὑπὸ Κανονισμῶν, προβλεπόντων ὅριον ἡλικίας, ὑπάλληλοι μεγάλου ἀριθμοῦ Τραπεζῶν, Ὀργανισμῶν, Δημοσίων Ἐπιχειρήσεων καὶ Ἐπιχειρήσεων Κοινῆς Ὠφελείας (22).

Πρὸς τὸ ὑπὸ μελέτην θέμα συνάπτονται καὶ τὰ θέματα τῆς ἀποζημιώσεως λόγῳ καταγγελίας τῆς συμβάσεως ἐργασίας, τῆς χορηγήσεως ἀδείας μετ' ἀποδοχῶν, τοῦ ὑπολογισμοῦ τῶν δώρων Χριστουγέννων καὶ Πάσχα καὶ γενικῶς πᾶν θέμα, ἔνθα λαμβάνεται ὡς μέτρον διὰ τὸν καθορισμὸν τῶν δικαιωμάτων τοῦ μισθωτοῦ ὁ χρόνος ὑπηρεσίας, συνάπτονται δὲ ταῦτα ὑπὸ τὴν ἔννοιαν ὅτι δὲν διευκρινίζεται ἐν τῷ Προσχεδίῳ, ἐὰν ὁ χρόνος διαρκείας τῆς λόγῳ ἀπεργίας ἢ ἀνταπεργίας ἀποχῆς ἐκ τῆς ἐργασίας λογίζεται ὡς χρόνος ὑπηρεσίας τοῦ μισθωτοῦ.

Ὑπὸ τὸ ἰσχῦον δίκαιον, ὡς πρὸς μὲν τὴν ἄδειαν, ρητῶς ὁρίζεται ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 2 § 6 ἀ. ν. 539)1945, ὅτι διὰ τὸν ὑπολογισμὸν τοῦ χρόνου ἀπασχολήσεως «τὰ διαστήματα, καθ' ἃ ὁ μισθωτὸς ἀπέσχεν ἢ ἀπέχει τῆς ἀπασχολήσεως λόγῳ ἀπεργίας, ἀνταπεργίας κλπ., δὲν θεωροῦνται ὡς χρόνος μὴ ἀπασχολήσεως, οὐδὲ συμψηφίζονται πρὸς τὰς ἡμέρας ἀδείας, ἣν οὗτος δικαιοῦται».

Ἡ διάταξις αὕτη δὲν ἐπαναλαμβάνεται εἰς οὐδὲν ἐκ τῶν ἄρθρων 129 ἕως καὶ 145 τῶν συναπαρτιζόντων τὸ Κεφάλαιον Η' τοῦ Προσχεδίου, ὑπὸ τὸν τίτλον «Ἄδεια μετὰ μισθοῦ». Περιλαμβάνεται ὅμως ἐν ἄρθρῳ 133 ἡ διάταξις, καθ' ἣν «ὁ μισθωτὸς δὲν ἔχει δικαίωμα ἀδείας, ἐφ' ὅσον ἐντὸς τοῦ ἡμερολογιακοῦ ἔτους δὲν παρέχει ἐργασίαν δι' οἱονδήποτε λόγον (συνεπῶς καὶ προφανῶς καὶ λόγῳ ἀπεργίας - ἀνταπεργίας)», συνεχῶς ἢ διακεκομμένως, διὰ χρόνον ὑπερβαίνοντα τοὺς 6 μῆνας. Οὐδὲν ὅμως διαλαμβάνει τὸ Κεφάλαιον τοῦτο περὶ τοῦ ἐὰν αἱ ἡμέραι ἀπεργίας, ἀνταπεργίας κλπ. συμψηφίζονται πρὸς τὰς ἡμέρας ἀδείας. Μή-

(21) Nipperdey, Τὸ δικαίωμα τῆς ἀπεργίας, ἐν ΕΕΔ 11, 225

(22) Ζήτημα γεννᾶται, ἐὰν δὲν συνιστᾷ σπουδαῖον λόγον καὶ ἡ λευκή, ἄλλως ἀφανής, ἀπεργία, περὶ ἧς βλέπε ἀνωτέρω.

πως ἡ παράλειψις αὕτη ὑποδηλοῖ βούλησιν τῆς Συντακτικῆς Ἐπιτροπῆς ὅπως αἱ ἡμέραι αὗται συμψηφίζωνται εἰς τὰς ἡμέρας ἀδείας;

Περαιτέρω διὰ τοῦ ἄρθρου 168 τοῦ Προσχεδίου ὁρίζεται, ὅτι διὰ τὴν ἐφαρμογὴν τῶν διατάξεων περὶ ἀποζημιώσεως τῶν ὑπαλλήλων καὶ ἐργατῶν (ἄρθρα 163 καὶ 165 Προσχεδίου) συνυπολογίζεται καὶ ὁ χρόνος στρατεύσεως τοῦ μισθωτοῦ. Οὐδὲν ὅμως ὁρίζεται περὶ τοῦ ἐὰν συνυπολογίζεται καὶ ὁ χρόνος, καθ' ὃν λόγῳ ἀπεργίας ἢ ἀνταπεργίας ἡ σύμβασις τελεῖ ἐν ἀναστολῇ.

Τὸ ζήτημα εἶναι σημαντικόν, διότι, ἐὰν ὁ χρόνος ἀπεργίας καὶ ἀνταπεργίας δὲν συνυπολογίζεται εἰς τὸν χρόνον ὑπηρεσίας τοῦ μισθωτοῦ, διὰ τὴν ἐξεύρεσιν τοῦ ὕψους τῆς ἀποζημιώσεώς του, εὑρισκόμεθα καὶ πάλιν πρὸ μιᾶς σαφοῦς παραβάσεως τῶν ἀρχῶν τῆς ὑπὲρ τοῦ μισθωτοῦ εὐνοίας καὶ τῆς ἰσότητος τῶν ὅπλων, ἀφοῦ εἰς βάρος τοῦ μισθωτοῦ ἀποβαίνει ἡ ἀναστολὴ τῆς συμβάσεως ἐργασίας, εἴτε αὕτη ὀφείλεται εἰς τὴν ἰδικήν του βούλησιν (ἀπεργία), εἴτε εἰς τὴν βούλησιν τοῦ ἐργοδότου του (ἀνταπεργία), ἰδίᾳ ὅταν ἡ τελευταία ἀσκῆται «ἐπιθετικῶς», δηλαδὴ χωρὶς νὰ προηγηθῇ ταύτης ἀπεργία.

Εἶναι ἀληθές, ὅτι ἐπὶ παρεμφεροῦς θέματος ἡ Ἀρείου Πάγου 528)1957 (23) ἔκρινεν, ὅτι ὁ χρόνος τῆς ἀπεργίας θεωρεῖται «ἐν τῇ ἐννοίᾳ τῆς περὶ δώρου Χριστουγέννων διατάξεως», ὡς ἀδικαιολόγητος ἀπουσία, μὴ ὑπολογιζόμενος εἰς τὸν χρόνον ὑπηρεσίας τοῦ μισθωτοῦ διὰ τὴν ἐξεύρεσιν τοῦ ὑπ' αὐτοῦ δικαιουμένου δώρου.

Πέραν ὅμως τῆς ἀπορίας πῶς εἶναι δυνατὸν ἀποχή, ὀφειλομένη εἰς ἄσκησιν δικαιώματος (καὶ ἐφ' ὅσον δὲν εἶναι κατα-χρηστική), νὰ χαρακτηρίζεται ὡς ἀδικαιολόγητος (24), καὶ ἐκτὸς τοῦ ὅτι ἡ ἀνωτέρω κρίσις τοῦ Ἀρείου Πάγου ἀναφέρεται εἰς συγκεκριμένην διάταξιν τῶν περὶ δώρων ὑπουργικῶν ἀποφάσεων, ἡ ἄνω ἀπόφασις οὐδὲν λέγει διὰ τὸν ὑπολογισμὸν τοῦ χρόνου τῆς τε ἀμυντικῆς καὶ τῆς ἐπιθετικῆς ἀνταπεργίας.

Ἐπὶ τῆς ἀναλόγου περιπτώσεως τῆς ἀδείας ἄνευ ἀποδοχῶν, καθ' ἣν ἐπέρχεται ἐπίσης ἀναστολὴ τῆς συμβάσεως ἐργασίας, ὑποστηρίζεται (25), ὅτι ὁ χρόνος τῆς ἀναστολῆς θεωρεῖται ὡς χρόνος ὑπηρεσίας, κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ ὁποίου δὲν παύει ἡ ἐκτέλεσις τῶν παρεπομένων ὑποχρεώσεων, αἵτινες ἀνακύπτουν ἐκ τῆς συμβάσεως ἐργασίας, ὡς ἡ ὑποχρέωσις πίστεως τοῦ μισθωτοῦ ἔναντι τοῦ ἐργοδότου του. Φυσικὰ εἰς τὴν περίπτωσιν ταύτην πρόκειται περὶ συμβατικῆς ἀναστολῆς, ἐνῷ προκειμένου περὶ ἀπεργίας καὶ ἀνταπεργίας πρόκειται ἀναστολὴ ἐκ τοῦ νόμου, ἀλλὰ τοῦτο ἀποτελεῖ ἐπιχείρημα ὑπὲρ τῆς ἀπόψεως νὰ θεωρῆται καὶ ἡ τοιαύτη ἀναστολὴ ὡς χρόνος ὑπηρεσίας τοῦ μισθωτοῦ, ὡς θεωρεῖται τοιοῦτος καὶ ὁ χρόνος, καθ' ὃν ἀναστέλλεται ἐκ τοῦ νόμου ἡ σύμβασις ἐργασίας εἰς περίπτωσιν στρατεύσεως, βραχείας ἀσθενείας κ.ἄ.

Ἐν πάσῃ ὅμως περιπτώσει εἰς περίπτωσιν ἀντιθέτου λύσεως ὀρθὸν καὶ σύμφωνον πρὸς τὰς ἀρχάς, αἵτινες διέπουν τὸ Ἐργατικὸν Δίκαιον, θὰ ἦτο νὰ υἱοθετηθῇ διάκρισις μεταξὺ χρόνου διαρκείας τῆς ἀπεργίας, μὴ θεωρουμένου ὡς χρόνου ὑπηρεσίας καὶ χρόνου διαρκείας τῆς ἀνταπεργίας, θεωρουμένου ὡς χρόνου ὑπηρεσίας τοῦ μισθωτοῦ, ἐφ' ὅσον αὕτη ἐκδηλοῦται ὡς ἐπιθετικὴ ἢ ἐφ' ὅσον παρατείνεται ὡς ἀμυντικὴ πέραν τοῦ χρόνου διαρκείας τῆς ἀπεργίας.

(23) ΕΕΔ 16, 1216.

(24) Βλέπε σχόλιον Συντάξεως, ΕΕΔ 16, 1215, ἐπὶ τῆς ἄνω 528/1957 ἀποφάσεως Ἀρείου Πάγου.

(25) Βλέπε *Καποδίστριαν*, ἐν ΕρμΑΚ ὑπ' ἄρθρον 652, ἀριθ. 75. Ἐπίσης *ἰδίου*, Ἀναστολὴ ἐκτελέσεως συμβάσεως ἐργασίας, ἐν ΕΕΔ 2, 99, Προέδρου Πρωτοδικῶν Ἀθηνῶν 7/1943, ἐν ΕΕΔ 2, 108, *Βασιλείου*, ἐν μεταφράσει Nikisch, σελ. 366.

ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΑΚΗ ΠΡΑΞΙΣ

ΣΥΛΛΟΓΙΚΑΙ ΔΙΑΦΟΡΑΙ ΕΡΓΑΣΙΑΣ

ΕΘΝΙΚΑΙ ΟΜΟΙΟΕΠΑΓΓΕΛΜΑΤΙΚΑΙ ΣΥΛΛΟΓΙΚΑΙ ΣΥΜΒΑΣΕΙΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ

Περιορισμός εἰς ὡρισμένας πόλεις ἢ περιφερείας

Κατόρτισις καὶ ὑπογραφὴ ἐθνικῆς ὁμοιοεπαγγελματικῆς συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας ὑπὸ τῶν γενικωτέρας σημασίας ὀργανώσεων, ὑποχρεουμένων οὕτω τῶν ἐργοδοτῶν καὶ μισθωτῶν καὶ ἂν ἔτι δὲν ἀνήκωσιν οὗτοι εἰς τὰς συμβληθείσας ὀργανώσεις. — Δυνατὸς ὁ περιορισμὸς τῆς ἐφαρμογῆς ὅρου τινὸς διὰ τοὺς μισθωτοὺς καὶ ἐργοδότας ὡρισμένων πόλεων ἢ περιφερειῶν, ἐὰν ὑπάρχῃ πρὸς τοῦτο εὔλογος αἰτία. — Ἔννοια γενικωτέρων ὀργανώσεων δι' ὑπογραφὴν ἐθνικῆς ὁμοιοεπαγγελματικῆς συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας. — Ἀναίρεσις ἀποφάσεως δι' ἔλλειψιν νομίμου βάσεως.

Ἀρείου Πάγου 257)1965, Ὁλομελείας

Πρόεδρος ὁ κ. *Στ. Μαυρομιχάλης*
Εἰσηγητὴς ὁ Ἀρεοπαγίτης κ. *Ι. Χατζηδάκης*
Δικηγόροι οἱ κ. κ. Ι. Καποδίστριας, Κ. Δημάκης

Προκύψαντος ζητήματος γενικωτέρου κοινωνικοῦ ἐνδιαφέροντος διὰ τῆς ὑπὸ κρίσιν αἰτήσεως ἀναιρέσεως παρεπέμφθη ἡ ἐκδίκασις αὐτῆς διὰ τοῦ ἀπὸ 1 Φεβρουαρίου 1965 πρακτικοῦ τοῦ Προέδρου καὶ τοῦ Εἰσαγγελέως τοῦ Ἀρείου Πάγου ἐνώπιον τῆς Ὁλομελείας, συμφώνως τῷ ἄρθρῳ 3 τοῦ νόμου 3810 τοῦ 1957.

Ἐκ τοῦ συνδυασμοῦ τῶν διατάξεων τῶν ἄρθρων 1, 2 §§ 1 - 3, 5 §§ 1 - 3 καὶ 7 §§ 1 ἐδάφιον β' καὶ 3 τοῦ νόμου 3239 τοῦ 1955 «περὶ τρόπου ρυθμίσεως συλλογικῶν διαφορῶν ἐργασίας» προκύπτει σαφῶς, ὅτι διὰ τῶν ὑπὸ γενικωτέρας σημασίας ὀργανώσεων καταρτιζομένων καὶ ὑπογραφομένων ἐθνικῶν ὁμοιοεπαγγελματικῶν συλλογικῶν συμβάσεων ἐργασίας, αἵτινες, ὡς ἐκ τοῦ τοιούτου χαρακτῆρος των, ὑποχρεοῦσι τοὺς ἐργοδότας καὶ μισθωτοὺς τοῦ εἰς ὃ ἀφορῶσιν ἐπαγγέλματος ὁλοκλήρου τῆς χώρας, καὶ ἂν ἔτι δὲν ἀνήκωσιν οὗτοι εἰς τὰς συμβληθείσας ὀργανώσεις, δύναται ἡ ἐφαρμογὴ ὅρου τινός, ἐκ τῶν ἐν αὐταῖς ἀναφερομένων, νὰ περιορισθῇ μόνον διὰ τοὺς μισθωτοὺς καὶ ἐργοδότας ὡρισμένων πόλεων ἢ περιφερειῶν, ἐὰν ὑπάρχῃ πρὸς τοῦτο εὔλογος αἰτία καὶ κατὰ συνέπειαν, ἐφ' ὅσον διὰ τοῦ ἄρθρου 3 τῆς ἀπὸ 27.6.1957 ἐθνικῆς ὁμοιοεπαγγελματικῆς συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας «ἐργατοτεχνιτῶν οἰκοδόμων», καταρτισθείσης καὶ ὑπογραφείσης ὑπὸ τῶν γενικωτέρας σημασίας ὀργανώσεων, Τεχνικοῦ Ἐπιμελητηρίου Ἑλλάδος, Ἑνώσεως Μηχανικῶν Ἐργοληπτῶν Δημοσίων Ἔργων, Πανελληνίου Ἑνώσεως Συνδέσμων Ἐργοληπτῶν Δημοσίων Ἔργων Ἑλλάδος καὶ Γενικῆς Συνομοσπονδίας Ἐργατῶν Ἑλλάδος καὶ Πανελληνίου Συνομοσπονδίας Ἐργατοτεχνιτῶν Ἑλλάδος, ὁρίζεται, ὅτι τὰ δι' αὐτοῦ καθοριζόμενα ἡμερομίσθια ἰσχύουσι μόνον διὰ τοὺς ἐργαζομένους εἰς τὴν περιφέρειαν τῆς τέως Διοικήσεως Πρωτευούσης, Ἐλευσῖνος καὶ Σαλαμῖνος καὶ ὅτι διὰ τὰς λοιπὰς περιφερείας τῆς χώρας τὰ κατώτατα ὅρια ἡμερομισθίων καθορίζονται, λόγῳ διαφορᾶς τῶν οἰκονομικῶν συνθηκῶν, ἢ καθορισθήσονται διὰ τοπικῶν συλλογικῶν συμβάσεων ἐργασίας ἢ ὁμοίας ἐκτάσεως διαιτητικῶν ἀποφάσεων (πλεῖσται δὲ τοιαῦται ἐπηκολούθησαν τῷ ὄντι) ὁ ὅρος οὗτος εἰδικῶς περὶ ἡμερομισθίων ἔχει τὴν καθορισθεῖσαν δι' αὐτὸν περιωρισμένην ὡς ἀνωτέρω τοπικὴν ἐφαρμογήν. Ὅθεν, δεχθὲν τὸ ὡς ἐφετεῖον δικάσαν Πρωτοδικεῖον διὰ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεώς του, ὅτι ὁ ἀναιρεσίβλητος - ἐνάγων, παρ' ὅτι προσέφερεν εἰς τὴν ἀναιρεσείουσαν - ἐναγομένην ἐξηρτημένην ἐργασίαν εἰδικευμένου ἐργάτου οἰκοδομικῶν ἐργασιῶν εἰς τὰ ἐν Στρατωνίῳ Χαλκιδικῆς μεταλλεῖα της, ἐν τούτοις δικαιοῦται τοῦ ὑπὸ τῆς ἀνωτέρω ἐθνικῆς ὁμοιοεπαγγελματικῆς συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας ὁριζομένου ἡμερομισθίου διὰ

τοὺς ἐργάτας τῆς κατηγορίας τοῦ ἀναιρεσιβλήτου, τοὺς ἐργαζομένους εἰς τὴν περιφέρειαν τῆς τέως Διοικήσεως Πρωτευούσης, Ἐλευσῖνος καὶ Σαλαμῖνος, ἐσφαλμένως ἡρμήνευσε καὶ ἐφήρμοσε τὰς προπαρατεθείσας διατάξεις καὶ κατέστησεν ἐν μέρει ἀναιρετέαν τὴν ἀπόφασίν του κατὰ τὸ ἄρθρον 807 § 17 τῆς Πολ. Δικονομίας καὶ τὸν βάσιμον περὶ τούτου πρῶτον λόγον ἀναιρέσεως.

Ἐκ τοῦ ἄρθρου 7 § 3 τοῦ νόμου 3239 τοῦ 1955, ὁρίζοντος ὅτι αἱ ἐθνικαὶ ὁμοιοεπαγγελματικαὶ συλλογικαὶ συμβάσεις ἐργασίας συνάπτονται καὶ ὑπογράφονται παρὰ τῶν γενικωτέρας σημασίας ἐπαγγελματικῶν ὀργανώσεων τῶν ἐργοδοτῶν καὶ μισθωτῶν, προκύπτει σαφῶς, ὅτι, διὰ νὰ ἔχωσιν αὗται τὴν ἐν παραγράφῳ 1 ἐδάφ. β' τοῦ ἰδίου ἄρθρου γενικὴν δι' ὁλόκληρον τὴν χώραν ἐφαρμογὴν διὰ τοὺς ἐργοδότας καὶ μισθωτοὺς τοῦ ἐπαγγέλματος, εἰς ὃ ἀφορῶσι, καὶ ἂν οὗτοι δὲν ἀνήκωσιν εἰς τὰς συμβληθείσας ὀργανώσεις, πρέπει νὰ συντάσσωνται καὶ νὰ ὑπογράφωνται παρ' ὀργανώσεων γενικωτέρας σημασίας, νοουμένων ὡς τοιούτων ὑπὸ τῆς διατάξεως ταύτης τῶν γενικωτέρας σημασίας ὀργανώσεων ἐργοδοτῶν καὶ μισθωτῶν τοῦ κλάδου παραγωγῆς, εἰς ὃν ἀφορῶσιν αἱ συλλογικαὶ συμβάσεις. Ὡς προκύπτει ἐκ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεώς του, τὸ ὡς ἐφετεῖον δικάσαν Πρωτοδικεῖον δέχεται ὅτι ἡ ἀπὸ 14.3.1962 συλλογικὴ σύμβασις ἐργασίας τῶν πάσης φύσεως ἐργατοτεχνιτῶν οἰκοδόμων καὶ συναφῶν ἐπαγγελμάτων Ἑλλάδος εἶναι ἐθνικὴ ὁμοιοεπαγγελματική, ὡς καταρτισθεῖσα καὶ ὑπογραφεῖσα ὑπὸ τῶν γενικωτέρας σημασίας ὀργανώσεων, ἤτοι τῆς Πανελληνίου Ὁμοσπονδίας Ἐργοληπτῶν Οἰκοδόμων ἐκ μέρους τῶν ἐργοδοτῶν καὶ τῆς Πανελληνίου Ὁμοσπονδίας Ἐργατοτεχνιτῶν Οἰκοδόμων καὶ τῆς Γενικῆς Συνομοσπονδίας Ἐργατῶν Ἑλλάδος ἐκ μέρους τῶν μισθωτῶν καί, ὡς ἐκ τοιούτου χαρακτῆρος της, ἐφ' ὅσον κατετέθη εἰς τὸ Εἰρηνοδικεῖον Ἀθηνῶν καὶ ἐκοινοποιήθη εἰς τὸν Ὑπουργὸν Ἐργασίας, ὑποχρεοῖ καὶ τὴν ἀναιρεσείουσαν, ἂν καὶ δὲν ἀνήκῃ αὕτη εἰς τὰς συμβληθείσας ὀργανώσεις. Οὕτως ὅμως ἀποφηνάμενον δὲν ἠτιολόγησεν ἐπαρκῶς τὴν ἀπόφασίν του, διότι, ἐνῷ διὰ τὴν προγενεστέραν ἀπὸ 27.6.1957 συλλογικὴν σύμβασιν ἐργασίας ἔκρινεν, ὅτι εἶναι ἐθνικὴ ὁμοιοεπαγγελματική, ὡς καταρτισθεῖσα παρὰ γενικωτέρας σημασίας ὀργανώσεων, ἤτοι τοῦ Τεχνικοῦ Ἐπιμελητηρίου Ἑλλάδος, τῆς Πανελληνίου Ἑνώσεως Μηχανικῶν Ἐργοληπτῶν Δημοσίων Ἔργων, τῆς Πανελληνίου Ἑνώσεως Συνδέσμων Ἐργοληπτῶν Δημοσίων Ἔργων Ἑλλάδος ἐκ μέρους τῶν ἐργοδοτῶν καὶ Γενικῆς Συνομοσπονδίας Ἐργατῶν Ἑλλάδος καὶ Πανελληνίου Ὁμοσπονδίας Ἐργατοτεχνιτῶν Οἰκοδόμων ἐκ μέρους τῶν μισθωτῶν, καὶ διὰ τὴν ἀνωτέρω ἀπὸ 14.3.1962 τοιαύτην ἔκρινε τὸ ἴδιον, παρ' ὅτι, ὡς δέχεται εἰς τὴν τελευταίαν ταύτην ἐκ μέρους τῶν ἐργοδοτῶν μετέσχεν εἰς αὐτὴν μόνον ἡ Πανελλήνιος Ὁμοσπονδία Ἐργοληπτῶν Οἰκοδόμων, ἥτις δὲν μετέσχεν εἰς τὴν προηγουμένην, ἐντεῦθεν δὲ κατέστησεν ἀνέφικτον τὸν ὑπὸ τῆς Ὁλομελείας ἔλεγχον περὶ τῆς ὀρθῆς ἑρμηνείας τῆς προπαρατεθείσης διατάξεως καὶ ἀναιρετέαν τὴν ἀπόφασίν του καὶ κατὰ μέρος τοῦτο δι' ἔλλειψιν νομίμου βάσεως κατὰ τὸ διὰ τοῦ ἄρθρου 5 τοῦ νόμου 3810 τοῦ 1957 προστεθέντος εἰς τὸ ἄρθρον 807 τῆς Πολ. Δικ. ἐδάφιον 19 καὶ τὸν βάσιμον περὶ τούτου τέταρτον λόγον ἀναιρέσεως.

Μετὰ τὴν ἀναίρεσιν τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως δέον ἡ περαιτέρω κατ' οὐσίαν ἐκδίκασις τῆς ὑποθέσεως νὰ παραπεμφθῇ εἰς τὸ Γ' Τμῆμα τοῦ Ἀρείου Πάγου κατὰ τὸ ἄρθρον 834 § 3 τῆς Πολ. Δικονομίας, ὡς τοῦτο ἀντικατεστάθη διὰ τοῦ ἄρθρου 25 τοῦ νόμου 3810 τοῦ 1957 (*).

Παρατηρήσεις :

Ἡ ἀνωτέρω ἀπόφασις τῆς Ὁλομελείας τοῦ Ἀρείου Πάγου ἔκρινεν, ὅτι τὰ συμβαλλόμενα μέρη ἐν ἐθνικῇ ὁμοιοεπαγγελματικῇ συλλογικῇ συμβάσει ἔχουν τὸ δικαίωμα νὰ περιορίσουν τὴν ἔκτασιν ἐφαρμογῆς ταύτης εἰς τοὺς μισθωτοὺς καὶ ἐργοδότας «ὡρισμένων πόλεων ἢ περιφερειῶν, ἐὰν ὑπάρχῃ πρὸς τοῦτο εὔλογος αἰτία». Ἐναντίον τῆς δοθείσης λύσεως, ἐπὶ πλέον τῶν ὅσων ἐσημειώσαμεν ἤδη (ΕΕΔ 23, 901), ἔχομεν τὰς ἑξῆς ἀντιρρήσεις :

1. Τὸ πρῶτον ζήτημα εἶναι, ἂν εἰς τὴν ἐφ' ἧς ἔκρινεν ἐπρόκειτο τῇ ἀληθείᾳ περὶ ἐθνικῆς ὁμοιοεπαγγελματικῆς συλλογικῆς συμβάσεως. Κατὰ τὸ ἄρθρον 7 § 1 νόμου 3239)1955 ἐθνικὴ ὁμοιοεπαγγελματικὴ συλλογικὴ σύμβασις εἶναι ἐκείνη, «ἥτις ἀφορᾷ τοὺς μισθωτοὺς ὡρισμένου

(*) Ἀνηρέθη ἡ ὑπ' ἀριθ. 78)1964 ἀπόφασις τοῦ Πρωτοδικείου Χαλκιδικῆς, ὡς ἐφετείου κατὰ τὴν ἐργατικὴν διαδικασίαν.

ΕΞΟΥΣΙΑ ΥΠΟΥΡΓΟΥ ΕΡΓΑΣΙΑΣ ΔΙΑ ΚΗΡΥΞΙΝ ΥΠΟΧΡΕΩΤΙΚΗΣ ΣΥΛΛΟΓΙΚΗΣ ΣΥΜΒΑΣΕΩΣ

Δεσμευόμενοι έξ εθνικής όμοιοεπαγγελματικής συλλογικής συμβάσεως εργασίας

Δέσμευσις ύπό των εθνικών όμοιοεπαγγελματικών συλλογικών συμβάσεων εργασίας και των πρός αύτάς έξομοιουμένων διαιτητικών άποφάσεων πάντων των έργοδοτών, οίτινες άπασχολούσιν έργαζομένους είς τό έπάγγελμα, άδιαφόρως άν οί έργοδόται ούτοι άνήκωσιν ή όχι είς τάς συμμετεχούσας είς τήν διενέξιν όργανώσεις, συμπεριλαμβανομένων και των Νομικών Προσώπων Δημοσίου Δικαίου, έάν δέν έξηρέθησαν.—Κήρυξις ύπό τού Ύπουργού Έργασίας γενικώς ύποχρεωτικών μόνον των είδικών και τοπικών όμοιοεπαγγελματικών συλλογικών συμβάσεων έργασίας και όχι και των έθνικών γενικών ή έθνικών όμοιοεπαγγελματικών.— Δέσμευσις έκ της ύπ' άριθ 25)1960 διαιτητικής άποφάσεως περί λογιστών.

Άξία ίδιαιτέρας προσοχής είναι ή κατωτέρω άπόφασις τού Β' Πολιτικού Τμήματος τού Άρείου Πάγου (ύπό τής οποίας άνηρέθη ή ύπ' άριθ. 24245)1964 άπόφασις τού ώς έφετείου δικάσαντος κατά τήν έργατικήν διαδικασίαν Πρωτοδικείου Άθηνών (ΕΕΔ 24, 287).

Κατά τά νομολογηθέντα ήδη και μέν αί έθνικαί

έπαγγέλματος όλης τής χώρας». Ή περί ής πρόκειται συλλογική σύμβασις ώρισεν, ώς δέχεται και ή άνω άπόφασις, ότι ίσχύει μόνον είς τήν περιφέρειαν τής τέως Διοικήσεως Πρωτευούσης, Έλευσίνος και Σαλαμίνος. Συνεπώς γεννάται ή άμφιβολία μήπως δέν πρόκειται κάν περί έθνικής όμοιοεπαγγελματικής συλλογικής συμβάσεως. (Βλέπε Όλομ. Σ.τ.Ε. 249)1955, ΕΕΔ 24, 215, Α.Π. 457)1964, ΕΕΔ 23, 550). Σημειωθήτω, ότι κατ' άλλην διαδικασίαν δίδεται ή έντολή πρός ύπογραφήν έθνικής και κατ' άλλην πρός ύπογραφήν τοπικής συλλογικής συμβάσεως (άρθρον 7 § 6) και συνεπώς ύπήρχε κίνδυνος ή περί ής πρόκειται συλλογική σύμβασις νά μή έχη τά προσόντα ούδέ τής τοπικής.

2. Τό δεύτερον και κύριον ζήτημα είναι, άν αί συμβαλλόμεναι, γενικωτέρας σημασίας όργανώσεις, είχον έξουσίαν νά περιορίσουν τήν έκτασιν ίσχύος τής συλλογικής συμβάσεως ή μήπως, έφ' όσον ύπέγραψαν έθνικήν συλλογικήν σύμβασιν (και αί «γενικωτέρας» σημασίας όργανώσεις μόναν τοιαύτας συλλογικάς συμβάσεις ύπογράφουν), ή έκτασις ίσχύος «έφ' όλης τής χώρας» ήτο δεδομένη έκ τού νόμου, δστις τό θέμα τών όρίων δεσμεύσεως, άνιλόγως τού είδους τής συλλογικής συμβάσεως, διεκράτησε και έρρύθμισεν αύτός ούτος και δέν τό άφήκεν είς τήν διάθεσιν τών συμβαλλομένων. Έάν βεβαίως ίσχυε παρ' ήμίν ό θεσμός τών συλλογικών συμβάσεων ύπό τήν γνησίαν του μορφήν (τής συμβατικής δεσμεύσεως), οί συμβαλλόμενοι θά ήδύναντο νά περιορίσουν τήν έκτασιν δεσμεύσεως τής συλλογικής συμβάσεως έργασίας. Άλλά παρ' ήμίν ό θεσμός έχει νοθευθή, τό κέντρον βάρους έτέθη είς τήν κανονιστικήν δέσμευσιν και δή διά τών έθνικών όμοιοεπαγγελματικών συλλογικών συμβάσεων, τάς όποίας ύπογράφουν «γενικωτέρας» σημασίας όργανώσεις και ίσχύουν «έφ' όλης τής χώρας». Ό λόγος είναι, ότι διά τών τοιούτων συλλογικών συμβάσεων έκρίθη, ότι διησφαλίζετο ποιά τις ίσότης είς τό κόστος τών διαφόρων έπιχειρήσεων και μία ίση μεταχείρισις τών μισθωτών τής αύτής είδικότητος, άνεξαρτήτως τού έργοδότου είς όν άπησχολούντο. Κατά τόν ίσχύοντα λοιπόν νόμον ή «γενικωτέρας» φύσεως όργάνωσις έχει έφοδιασθή δι' έξουσίας (άλλο τό ζήτημα, άν καλώς ή κακώς) νά καταρτίζη έθνικάς συλλογικάς συμβάσεις, δηλαδή συλλογικάς συμβάσεις, αί όποίαι έξ όρισμού τού νόμου ίσχύουν έφ' όλης τής χώρας. Έχουν βεβαίως εύχέρειαν νά μή καταρτίσουν σύμβασιν. Άν όμως την καταρτίσουν, ή έκτασις δεσμεύσεως έχει προδιορισθή ύπό τού νόμου. Τό ύποστηριζόμενον ότι, άφού αί γενικωτέρας σημασίας όργανώσεις δικαιούνται νά έπιχειρήσουν τό μείζον, δηλαδή νά ύπογράψουν έθνικήν συλλογικήν σύμβασιν, δικαιούνται και τό έλασσον, δηλαδή νά περιορίσουν τήν ίσχύν της είς μίαν ή περισσοτέρας περιφερείας, είναι έσφαλμένον. Διότι δέν πρόκειται περί μείζονος ή έλάσσονος έξουσίας. Πρόκειται περί άλλης έξουσίας και άλλου φορέως ταύτης. Αί «γενικωτέρας» σημασίας όργανώσεις έχουν έξουσίαν νά ύπογράφουν έθνικάς συμβάσεις, ένώ ή έξουσία διά τήν κατάρτισιν τών τοπικών συλλογικών συμβάσεων άνήκει είς άλλας όργανώσεις. (Είρήσθω τέλος ότι, έάν ύπάρχουν λόγοι, δικαιολογούντες τόν περιορισμόν, άρμόζει είς τούς Ύπουργούς Συντονισμού και Έργασίας κατά την διαδικασίαν και τάς προϋποθέσεις τού άρθρου 20 νά προβούν είς τροποποίησιν τής συλλογικής συμβάσεως).

Τά συμβαλλόμενα μέρη έν έθνικῇ όμοιοεπαγγελματικῇ συλλογικῇ συμβάσει δικαιούνται νά έξαιρέσουν ούχί περιφερείας ή πόλεις, άλλά κατηγορίας μισθωτών τού έπαγγέλματος, όπερ αύτη άφορᾷ, ύπό την προϋπόθεσιν ότι οί έξαιρούμενοι μισθωτοί, κατά τούς κανόνας τής κοινῆς πείρας και τών συναλλακτικών ήθών, άποτελούν ίδιαιτέραν είδικότητα (όπως π.χ. οί λογισταί έναντι τών ύπαλλήλων Γραφείων κλπ.). Οί έξαιρούμενοι θά δύνανται νά ύπογράψουν χωριστήν έθνικήν όμοιοεπαγγελματικήν συλλογικήν σύμβασιν.

3. Έκ τών ώς άνω τεθέντων ζητημάτων μία δύναται νά είναι ή θεμιτή λύσις: Ή ή ύπό κρίσιν συλλογική σύμβασις, ής ή ίσχύς περιωρίσθη είς τάς περιφερείας τής τέως Διοικήσεως Πρωτευούσης, Έλευσίνος και Σαλαμίνος, δέν ήτο έθνική, παρ' ότι άπεκαλείτο τοιαύτη, ή ήτο έθνική, ότε ίσχυσεν είς όλην την χώραν, παρ' ότι οί συμβαλλόμενοι περιώρισαν την ίσχύν της είς τάς άνω περιφερείας.

Κ. Ι. Δημάκης, Δικηγόρος

ὁμοιοεπαγγελματικαὶ συλλογικαὶ συμβάσεις ἐργασίας καὶ αἱ πρὸς αὐτὰς ἐξομοιούμεναι διαιτητικαὶ ἀποφάσεις, ὑπογραφόμενοι ὑπὸ τῶν γενικωτέρας σημασίας ὀργανώσεων, ὡς ἐκδιδόμεναι αἱ τελευταῖαι τῇ συμμετοχῇ αὐτῶν, δεσμεύουσι καὶ τοὺς ἐργοδότας καὶ μισθωτούς, οἱ ὁποῖοι δὲν εἶναι μέλη τῶν συμβληθεισῶν ἢ ἐν διενέξει εὑρεθεισῶν ὀργανώσεων (Ἴδετε καὶ τὴν ἀνωτέρω, σελ. 790, ἀπόφασιν τῆς Ὁλομελείας τοῦ Ἀρείου Πάγου, διεστέλλετο ὅμως ἡ περίπτωσις τῶν Νομικῶν Προσώπων Δημοσίου Δικαίου καὶ τοῦ Δημοσίου, ἐφ' ὅσον ταῦτα δὲν ἠδύναντο νὰ ἀνήκωσιν εἰς ἐπαγγελματικήν τινα ὀργάνωσιν καὶ συνεπῶς νὰ ἐκπροσωποῦνται ὑπό τινος καὶ γενικωτέρας ἔστω ὀργανώσεως καὶ διὰ τὰ ὁποῖα (Νομικὰ Πρόσωπα Δημοσίου Δικαίου καὶ Δημόσιον) αἱ συλλογικαὶ συμβάσεις ἐργασίας καθίσταντο ὑποχρεωτικαὶ ἀπὸ καὶ διὰ τῆς καταρτίσεως καὶ ὑπογραφῆς παρουσίᾳ τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας ἢ τοῦ παρ' αὐτοῦ ἐξουσιοδοτημένου εἰδικῶς ὀργάνου τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας ἢ διὰ τῆς κηρύξεως αὐτῶν ὡς ὑποχρεωτικῶν ὑπὸ τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας κατ' ἄρθρα 5 §§ 2 καὶ 3 τοῦ νόμου 3239)1955 (ΕΕΔ 17, 207 ἐπ., ἔνθα κωδικοποίησις τῶν ἰσχυουσῶν διατάξεων). (Ἴδετε σχετικῶς Α.Π. 91)1962, εἰσηγητὴς *Στ. Μαυρομιχάλης*, ΕΕΔ 21, 324, Πρωτοδικείου Θεσσαλονίκης 4137)1964, εἰσηγητὴς *Δ. Παπαγεωργίου*, ΕΕΔ 24, 458 καὶ τὰς ἐν αὐτῇ παραπομπὰς εἰς θεωρίαν καὶ λοιπὴν νομολογίαν τοῦ Ἀρείου Πάγου).

Τὸ νέον τῆς κατωτέρω ἀρεοπαγιτικῆς ἀποφάσεως εἶναι, ὅτι δέχεται, ὅτι ἐκ τοῦ νόμου περὶ συλλογικῶν διαφορῶν ἐργασίας προκύπτει δέσμευσις καὶ τῶν Νομικῶν Προσώπων Δημοσίου Δικαίου (περὶ τοιούτου ἐπρόκειτο καὶ εἰδικῶς περὶ ἐφαρμογῆς τῆς ὑπ' ἀριθ. 25)1960 διαιτητικῆς ἀποφάσεως περὶ λογιστῶν, ΕΕΔ 19, 1417) ἐξ ἐθνικῆς ὁμοιοεπαγγελματικῆς συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας καὶ ὄχι ἀπὸ τῆς κηρύξεως αὐτῆς ὡς ὑποχρεωτικῆς, τῆς σχετικῆς διατάξεως περιοριζομένης μόνον εἰς τὰς εἰδικὰς καὶ τοπικὰς ὁμοιοεπαγγελματικὰς συλλογικὰς συμβάσεις ἐργασίας. (Ἴδετε ὡς πρὸς ταῦτα καὶ *Κ. Ι. Δημάκην*, ΕΕΔ 23, 897 ἐπ.)

Ἀρείου Πάγου 287)1965, Τμ. Β'

Προεδρεύων ὁ Ἀντιπρόεδρος κ. *Κ. Σκύρλος*
Εἰσηγητὴς ὁ Ἀρεοπαγίτης κ. *Ι. Χατζηδάκης*
Δικηγόροι οἱ κ.κ. Κ. Δημάκης, Ε. Βλασσόπουλος

Ἐκ τοῦ συνδυασμοῦ τῶν διατάξεων τῶν ἄρθρων 1 §§ 1 - 3, 2 § 1, 5 §§ 1 - 3 καὶ 7 §§ 1 ἐδάφ. β' καὶ 3 τοῦ νόμου 3239 τοῦ 1955 «περὶ τρόπου ρυθμίσεως συλλογικῶν διαφορῶν ἐργασίας», αἵτινες διέπουσι καὶ τὰς διαιτητικὰς ἀποφάσεις, τὰς κηρυχθείσας ἐκτελεστὰς παρὰ τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας ἢ κατατεθείσας εἰς τὸ Εἰρηνοδικεῖον κατὰ τὸ ἄρθρον 19 § 2 τοῦ ἰδίου νόμου, ὡς τοῦτο ἀντικατεστάθη διὰ τοῦ ἄρθρου 10 § 8 τοῦ νόμου 3755 τοῦ 1957, σαφῶς προκύπτει, ὅτι αἱ ἐθνικαὶ ὁμοιοεπαγγελματικαὶ διαιτητικαὶ ἀποφάσεις ὑποχρεοῦσιν, ὡς ἐκ τοῦ τοιούτου χαρακτῆρος αὐτῶν, ἐκ τοῦ νόμου (ἄρθρον 7 § 1 ἐδάφ. β'), ἀπὸ τῆς ἐν αὐταῖς ὁριζομένης χρονολογίας ἢ ἐν ἐλλείψει τοιαύτης ἀπὸ τῆς ἑπομένης τῆς καταθέσεώς της εἰς τὸ Εἰρηνοδικεῖον, ἄνευ τῆς συνδρομῆς ἑτέρου ὅρου ἢ προϋποθέσεως, πάντας τοὺς ἐργοδότας, οἵτινες ἀπασχολοῦν ἐργαζομένους εἰς τὸ ἐπάγγελμα, εἰς ὃ ἀφορῶσιν, ἀδιαφόρως ἐὰν οἱ ἐργοδόται οὗτοι ἀνήκωσιν ἢ ὄχι εἰς τὰς συμμετασχούσας εἰς τὴν διένεξιν, ἐφ' ἧς ἐξεδόθησαν αὗται, ὀργανώσεις, συμπεριλαμβανομένων μεταξὺ αὐτῶν (ἐργοδοτῶν) καὶ τῶν Νομικῶν Προσώπων Δημοσίου Δικαίου, ἐὰν δὲν ἐξηρέθησαν, ἀφοῦ καὶ ταῦτα δύνανται (ἄρθρον 1 § 3) νὰ εἶναι ἐργοδόται, τῶν παραγράφων 2 καὶ 3 τοῦ ἀνωτέρω ἄρθρου 5 ἀφορωσῶν, ὡς ἐξ αὐτῶν καὶ τῶν προϊσχυσασῶν σχετικῶν διατάξεων περὶ συλλογικῶν συμβάσεων ἐργασίας προκύπτει, μόνον τὰς εἰδικὰς καὶ τοπικὰς ὁμοιοεπαγγελματικὰς συλλογικὰς συμβάσεις, οὐχὶ δὲ καὶ τὰς ἐθνικὰς γενικὰς ἢ ἐθνικὰς ὁμοιοεπαγγελματικὰς τοιαύτας. Ἐπὶ τῇ βάσει τούτων ἡ ὑπ' ἀριθ. 25 τοῦ 1960 ἀπόφασις τοῦ Δ.Δ.Δ.Δ. Ἀθηνῶν «περὶ ὅρων ἀμοιβῆς λογιστῶν καὶ βοηθῶν αὐτῶν ἁπάσης τῆς χώρας», ἥτις κατετέθη εἰς τὸ Εἰρηνοδικεῖον Ἀθηνῶν τὴν 12.11.1960, εἶναι δὲ ἐθνικὴ ὁμοιοεπαγγελματική, ὡς καταρτισθεῖσα μεταξὺ ὀργανώσεων γενικωτέρας σημασίας, δεσμεύει, χωρὶς νὰ ἦτο ἀπαραί-

τητον νὰ κηρυχθῇ ὑποχρεωτικὴ παρὰ τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας, καὶ τὸ ἀναιρεσίβλητον Νομικὸν Πρόσωπον Δημοσίου Δικαίου (Ταμεῖον Ἀσφαλίσεως Προσωπικοῦ Ο.Τ.Ε.) ὡς μὴ συμπεριλαμβανόμενον εἰς τὰς ἐν αὐτῇ ἐξαιρέσεις, παρ' ὅτι δὲν μετέσχεν εἰς τὴν κατάρτισίν της, ἀπὸ τῆς καταθέσεώς της εἰς τὸ Εἰρηνοδικεῖον. Ἐκ τοῦ ὅτι, προκειμένης διενέξεως μισθωτῶν καὶ ἐπιχειρήσεων ἢ ἐκμεταλλεύσεων Νομικῶν Προσώπων Δημοσίου Δικαίου, ἐπιβάλλεται ὑπὸ τῆς διατάξεως τῆς παραγράφου 4 τοῦ ἄρθρου 10 τοῦ ἀνωτέρω νόμου, ὅπως κατὰ τὴν συγκρότησιν τοῦ Πρωτοβαθμίου Διαιτητικοῦ Διοικητικοῦ Δικαστηρίου τὸ ἐργοδοτικὸν μέλος αὐτοῦ ὁρισθῇ ὑπὸ τοῦ Νομάρχου ἢ τοῦ Ὑπουργοῦ, δὲν ἔπεται, ὅτι καὶ διὰ τὴν ἔκδοσιν ἐθνικῆς ὁμοιοεπαγγελματικῆς ἀποφάσεως Δευτεροβαθμίου Διοικητικοῦ Δικαστηρίου ἀπαιτεῖται νὰ συμβῇ τὸ ἴδιον, διὰ νὰ ἔχῃ αὕτη τὴν προαναφερθεῖσαν γενικὴν ἐφαρμογὴν ἐφ' ὅλων τῶν ἐργοδοτῶν τῆς χώρας, διότι ἡ τοιαύτη γενικὴ ἐφαρμογὴ αὐτῆς δὲν ἐξαρτᾶται ἐκ τοῦ ἐὰν ἠδύναντο νὰ ἀντιπροσωπευθοῦν οἱ μὴ συμμετασχόντες εἰς αὐτὴν ἐργοδόται παρὰ τῶν μετασχουσῶν ὀργανώσεων γενικωτέρας σημασίας, ἀλλ' ἐπιβάλλεται, καθ' ἃ ἐλέχθησαν, ἀμέσως ἐκ τοῦ νόμου. Ἀλλ' οὔτε ἐκ τοῦ ὅτι, ὡς ἐκ περισσοῦ καὶ χωρὶς νὰ ἐπιβάλλεται διὰ τὴν γενικὴν ἐφαρμογήν της, ἐκηρύχθη ὑποχρεωτικὴ ἡ ἄνω διαιτητικὴ ἀπόφασις διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 55660)9972 τῆς 11)24 Αὐγούστου 1961 ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας περιωρισμένως, ἤτοι διὰ μόνον τὰς ἐν Ἑλλάδι λειτουργούσας ὑφ' οἱανδήποτε νομικὴν μορφὴν ἰδιωτικὰς ἐπιχειρήσεις (βιομηχανικάς, ἐμπορικάς, βιοτεχνικὰς καὶ ἐπαγγελματικὰς ἐν γένει), ὡς καὶ τὰ Νοσηλευτικὰ καὶ λοιπὰ Ἱδρύματα καὶ Ὀργανισμοὺς ἐν γένει, ἀποσκοποῦντας εἰς τὴν προστασίαν τῆς δημοσίας ὑγείας, δύναται νὰ ἀνατραπῇ ἡ ἀπὸ ἐννεαμήνου διὰ τῆς καταθέσεώς της εἰς τὸ Εἰρηνοδικεῖον ἀρξαμένη γενικὴ ἐφαρμογὴ αὐτῆς, ἡ περιλαμβάνουσα καὶ τὸ ἀναιρεσίβλητον, ἐφ' ὅσον δὲν ἐτροποποιήθη αὕτη κατὰ τοῦτο κατὰ τοὺς ὅρους καὶ τὰς προϋποθέσεις τοῦ ἄρθρου 20 § 2 τοῦ νόμου 3239. Ὅθεν, ἀφοῦ δέχεται τὸ ὡς ἐφετεῖον δικάσαν Πρωτοδικεῖον διὰ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεώς του, ὅτι, ἐνῷ ἡ ἀνωτέρω ἐθνικὴ ὁμοιοεπαγγελματικὴ διαιτητικὴ ἀπόφασις, ἐφ' ἧς ἐστηρίζετο ἡ δι' αὐτῆς ἀπορριφθεῖσα κυρία βάσις τῆς ἀγωγῆς τοῦ ἀναιρεσείοντος, κατετέθη εἰς τὸ Εἰρηνοδικεῖον Ἀθηνῶν τὴν 12.11.1960, ἐν τούτοις δὲν δεσμεύει τὸ ἀναιρεσίβλητον νομικὸν πρόσωπον δημοσίου δικαίου, ὡς μὴ συμμετασχὸν εἰς τὴν κατάρτισιν αὐτῆς, παρ' ὅτι δὲν συμπεριλαμβάνεται εἰς τὰς ἐν αὐτῇ ἐξαιρέσεις, ἐκ τοῦ λόγου ὅτι ἐκηρύχθη ὑποχρεωτικὴ παρὰ τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας περιωρισμένως, ἤτοι μόνον διὰ τὰς ἀνωτέρω ἐπιχειρήσεις, ἐσφαλμένως ἡρμήνευσε καὶ ἐφήρμοσε τὰς προπαρατεθείσας διατάξεις καὶ κατέστησεν ἀναιρετέαν τὴν ἀπόφασίν του κατὰ τὸ ἄρθρον 807 § 17 τῆς Πολ. Δικ. καὶ τὸν βάσιμον περὶ τούτου πρῶτον λόγον ἀναιρέσεως κατὰ τὸ πρῶτον σκέλος αὐτοῦ.

Μετὰ τὴν ἀναίρεσιν τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως δέον νὰ παραπεμφθῇ ἡ ὑπόθεσις κατὰ τὸ ἄρθρον 834 § 1 τῆς Πολ. Δικ., ὡς ἀντικατεστάθη διὰ τοῦ ἄρθρου 25 τοῦ νόμου 3810 τοῦ 1957, πρὸς περαιτέρω κατ' οὐσίαν συζήτησιν εἰς τὸ Γ' Τμῆμα τοῦ δικαστηρίου τούτου.

Ἡ δικαστικὴ δαπάνη τοῦ ἀναιρεσείοντος ἀμφοτέρων τῶν βαθμῶν δέον κατὰ τὸ ἄρθρον 210 τῆς Πολ. Δικ. νὰ ἐπιβληθῇ εἰς βάρος τοῦ ἡττηθέντος ἀναιρεσιβλήτου.

ΔΙΚΑΣΤΙΚΟΣ ΕΛΕΓΧΟΣ ΠΕΡΙ ΕΠΑΓΓΕΛΜΑΤΙΚΩΝ ΟΡΓΑΝΩΣΕΩΝ ΓΕΝΙΚΩΤΕΡΑΣ ΣΗΜΑΣΙΑΣ

Δέσμευσις ὑπὸ ἐθνικῆς ὁμοιοεπαγγελματικῆς συλλογικῆς συμβάσεως

Χαρακτηρισμός ὡς ἐθνικῆς ὁμοιοεπαγγελματικῆς συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας, ἐκ τῆς ὁποίας δεσμεύονται πάντες οἱ ἐν τῇ χώρᾳ ἐργοδόται καὶ μισθωτοὶ τοῦ ἐπαγγέλματος, ἐκείνης, ἥτις καταρτίζεται καὶ ὑπογράφεται ὑπὸ τῶν γενικωτέρας σημασίας ὀργανώσεων.—Πραγματικὸν ζήτημα ἡ ὕπαρξις ἢ μὴ τῆς τοιαύτης ἀντιπροσωπευτικῆς ἱκανότητος ἐν ἑκάστῃ συγκεκριμένῃ περιπτώσει, μὴ ἐξαιρεθὲν τοῦ δικαστικοῦ ἐλέγχου παρὰ τοῦ τακτικοῦ δικαστηρίου.—Παραπομπὴ τοῦ ζητήματος εἰς τὴν Ὁλομέλειαν τοῦ Ἀρείου Πάγου.

Ἔρχεται ἡ κατωτέρω ἀπόφασις τοῦ Γ' Πολιτικοῦ Τμήματος τοῦ Ἀρείου Πάγου μετὰ τὴν ἀναιρετικὴν ὑπ' ἀριθ. 790)1964 ἀπόφασιν τοῦ Β' Πολιτικοῦ Τμήματος (εἰσηγητὴς *Μ. Σκουλίκης*, ΕΕΔ 24, 343).

Ἐπρόκειτο περὶ τῆς ἀπὸ 14 Μαρτίου 1962 συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας ἐργατοτεχνιτῶν οἰκοδόμων (ΕΕΔ 21, 633) (ἐφ' ἧς καὶ ἡ ἀνωτέρω, σελ. 790, ὑπ' ἀριθ. 251)1965 ἀπόφασις τῆς Ὁλομελείας τοῦ Ἀρείου Πάγου).

Ἡ ἀπόφασις αὕτη τοῦ Γ' Πολιτικοῦ Τμήματος δέχεται, ὅτι διὰ τὸν χαρακτηρισμὸν συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας ὡς ἐθνικῆς ὁμοιοεπαγγελματικῆς ἀπαιτεῖται νὰ συμμετέχουν αἱ γενικωτέρας σημασίας ὀργανώσεις, τὸ ζήτημα δὲ ἂν πράγματι εἶναι αἱ ὀργανώσεις τοιαῦται ὑπόκειται εἰς τὸν ἔλεγχον τῶν τακτικῶν δικαστηρίων. (Ἴδετε καὶ τὴν ἀνωτέρω, σελ. 790, ὑπ' ἀριθ. 257)1965 ἀπόφασιν τῆς Ὁλομελείας τοῦ Ἀρείου Πάγου, Πρωτοδικείου Θεσσαλονίκης 4136)1964, εἰσηγητὴς *Δ. Παπαγεωργίου*, ΕΕΔ 24, 400, Πρωτοδικείου Θεσσαλονίκης 4137)1964, εἰσηγητὴς ὁ αὐτός, ΕΕΔ 24, 458, ἔνθα σημειώσεις μας).

Ἀρείου Πάγου 300)1965, Τμ. Γ'

Προεδρεύων ὁ Ἀντιπρόεδρος κ. *Γ. Βεροάμου*
Εἰσηγητὴς ὁ Ἀρεοπαγίτης κ. *Δ. Μαργέλλος*
Δικηγόρος ὁ κ. Δ. Τσαμπρᾶς

Ἡ προκειμένη ὑπόθεσις εἰσάγεται πρὸς συζήτησιν ἐνώπιον τοῦ Τμήματος τούτου μετὰ τὴν παραπομπήν της εἰς αὐτὸ διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 790)1964 ἀποφάσεως τοῦ Β' Τμήματος, δι' ἧς ἀνηρέθη, βάσει τοῦ ἄρθρου 807 ἐδάφ. 17 τῆς Πολ. Δικ., ἡ ὑπ' ἀριθ. 4241)1964 ἀπόφασις τοῦ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν.

Κατὰ τὰς συνδεδυασμένας διατάξεις τῶν ἄρθρων 1, 2 §§ 1-3, 5 §§ 1-3, 7 §§ 1 καὶ 3 καὶ 23 §§ 1-2 τοῦ νόμου 3239)1955 ὡς ἐθνικὴ ὁμοιοεπαγγελματικὴ συλλογικὴ σύμβασις ἐργασίας, ἐξ ἧς δεσμεύονται πάντες οἱ ἐν τῇ χώρᾳ ἐργοδόται καὶ μισθωτοὶ τοῦ ἐπαγγέλματος καὶ τῶν συναφῶν πρὸς αὐτὸ κλάδων, χαρακτηρίζεται ἐκείνη, ἥτις καταρτίζεται καὶ ὑπογράφεται ὑπὸ τῶν γενικωτέρας σημασίας ὀργανώσεων τῶν ἐνδιαφερομένων ἐργοδοτῶν καὶ μισθωτῶν. Ἡ ὕπαρξις δὲ ἢ μὴ τῆς τοιαύτης ἀντιπροσωπευτικῆς ἱκανότητος ἐν ἑκάστῃ συγκεκριμένῃ περιπτώσει ἀποτελεῖ πραγματικῶν περιστατικόν, ὅπερ δὲν ἐξηρέθη γενικῶς ὑπὸ τοῦ νόμου τοῦ δικαστικοῦ ἐλέγχου καὶ ἐρευνᾶται κατ' ἀρχὴν παρὰ τοῦ τακτικοῦ δικαστηρίου, τοῦ ἐπιλαμβανομένου τῆς ἐκδικάσεως διαφορᾶς, ἥτις στηρίζεται ἐπὶ τῆς καταρτισθείσης ὑπὸ τῶν φερομένων ὡς γενικωτέρας σημασίας ὀργανώσεων συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας. Οὕτω δὲν ἀρκεῖ διὰ τὸν χαρακτηρισμὸν ὡς ἐθνικῆς ὁμοιοεπαγγελματικῆς συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας ἡ ἐν αὐτῇ περιεχομένη δήλωσις ὅτι αἱ συμβληθεῖσαι εἶναι γενικωτέρας σημασίας ὀργανώσεις καὶ ἡ μὴ ἔγερσις περὶ τούτου ἀμφισβητήσεως ἐκ τῶν προτέρων ἐνώπιον τοῦ Προέδρου τοῦ ἁρμοδίου διοικητικοῦ διαιτητικοῦ δικαστηρίου. Ἡ κατὰ τὸ ἄρθρον 23 § 1 τοῦ εἰρημένου νομοθετήματος ὑφισταμένη δικαιοδοσία ἔχει καθιερωθῇ πρὸς πρόληψιν ἀκυροτήτων καὶ μόνον ἐκ τῆς προεδρικῆς ἀποφάσεως δημιουργεῖται διοικητικὸν ἀμετάκλητον, ἐνῷ ἡ παράλειψις τῆς προηγουμένης προσφυγῆς εἰς τὸν ἁρμόδιον Πρόεδρον δὲν καθιστᾷ ἀναμφισβήτητον τὴν εἰς τὴν συλλογικὴν σύμβασιν ἐργασίας ἢ τὴν ἀπόφασιν διαιτησίας περιλαμβανομένην δήλωσιν τῶν ὀργανώσεων, αἵτινες εἶχον λάβει μέρος εἰς τὴν κατάρτισιν αὐτῆς. Τοιαύτην ὅμως γνώμην ἔχον τὸ Τμῆμα τοῦτο διαφωνεῖ πρὸς τὴν ὑπὸ τοῦ Β' Τμήματος διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 790)1964 ἀναιρετικῆς ἀποφάσεώς του ἐξενεχθεῖσαν, καθ' ἣν βάσει τῶν ἀνωτέρω διατάξεων ἡ ἀπὸ 14.3.1962 συλλογικὴ σύμβασις ἐργασίας «περὶ ὅρων ἐργασίας καὶ ἀμοιβῆς τῶν πάσης φύσεως ἐργατοτεχνιτῶν οἰκοδόμων καὶ συναφῶν ἐπαγγελμάτων» φέρει τὸν χαρακτῆρα τῆς ἐθνικῆς ὁμοιοεπαγγελματικῆς

ΕΡΜΗΝΕΙΑ ΣΥΛΛΟΓΙΚΩΝ ΣΥΜΒΑΣΕΩΝ ΕΡΓΑΣΙΑΣ ΥΠΟ ΔΙΑΙΤΗΤΙΚΩΝ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΩΝ

Ἀποδοχαί προσωπικοῦ ξενοδοχείων κέντρων καί θερινῶν διαμονῶν

Δυνατή ὑπό τῶν Διοικητικῶν Διαιτητικῶν Δικαστηρίων ἡ ἑρμηνεία ὅρων ὑφισταμένων συλλογικῶν συμβάσεων ἐργασίας, διαιτητικῶν καί ὑπουργικῶν ἀποφάσεων, ἐφ' ὅσον ὅμως ὅρος αὐτῶν εἶναι ἀσαφής καί ἀμφίβολος. — Αὐθεντική ἑρμηνεία διαιτητικῆς ἀποφάσεως περί ἀποδοχῶν ξενοδοχείων.

Ἔρχεται ἡ κατωτέρω ἀπόφασις τῆς Ὁλομελείας τοῦ Ἀρείου Πάγου (ὑπό τῆς ὁποίας ἐπεκυρώθη ἡ ὑπ' ἀριθ. 168)1963 ἀπόφασις τοῦ Πρωτοδικείου Ρόδου, ὡς ἐφετείου κατά τήν ἐργατικήν διαδικασίαν) μετά τήν ὑπ' ἀριθ. 731)1964 ἀπόφασιν τοῦ Β' Πολιτικοῦ Τμήματος (εἰσηγητής *Μ. Σκουλίκης*, ΕΕΔ 24, 98), ὑπό τῆς ὁποίας παρεπέμφθη εἰς τήν Ὁλομέλειαν ἡ ἐπίλυσις τοῦ προκύψαντος νομικοῦ ζητήματος. (Ἴδετε καί σύμφωνον πρός τήν γνώμην τῆς Ὁλομελείας Α Π 580)1964, Β' Τμήματος, εἰσηγητής *Ι. Χατζηδάκης*, ΕΕΔ 23, 1433, σημειώσεις μας ἐν ΕΕΔ 24, 98 ἑπ.).

Ἀρείου Πάγου 258)1965, Ὁλομελείας

Πρόεδρος ὁ κ. *Στ. Μανρομιχάλης*

Εἰσηγητής ὁ Ἀρεοπαγίτης κ. *Β. Παπουτσάκος*

Δικηγόροι οἱ κ.κ. Β. Βασιλείου, Ι. Π. Ἀραβαντινός

Νομίμως φέρεται πρός συζήτησιν ἐνώπιον τῆς Ὁλομελείας τοῦ δικαστηρίου τούτου ἡ ὑπό κρίσιν αἴτησις, παραπεμφθεῖσα διά τῆς ὑπ' ἀριθ. 731)1964 ἀποφάσεως τοῦ Β' Τμήματος, λόγῳ πλειοψηφίας μιᾶς ψήφου, συμφώνως τῷ ἄρθρῳ 3 τοῦ νόμου 3810)1957.

Διά τοῦ ἄρθρου 15 § 2 ἐδάφ. β' τοῦ νόμου 3239)1955, ὡς τοῦτο ἐτροποποιήθη διά τοῦ ἄρθρου 10 § 7 τοῦ ν. δ)τος 3755)1957, παρέχεται εἰς τά Διαιτητικά Διοικητικά Δικαστήρια ἐξουσία, ὅπως ἑρμηνεύωσιν ὅρους ὑφισταμένων συλλογικῶν συμβάσεων, διαιτητικῶν ἀποφάσεων καί ὑπουργικῶν τοιούτων, ἅτις τελεῖ ὑφ' ἣν καί ἡ αὐθεντική ἑρμηνεία τῶν νόμων δύναται νά χωρήσῃ προϋπόθεσιν ὅτι ὁ ἰσχύν κανόνος δικαίου ἐπέχων ἑρμηνευόμενος ὅρος εἶναι ἀσαφής καί ἀμφίβολος, ὥστε νά καθίσταται ἀναγκαία, κατ' ἀντικειμενικήν κρίσιν, ἡ ἀποσαφήνισις τῆς βουλήσεως τοῦ θεσπίσαντος αὐτήν ὀργάνου, εἰς ἣν καί δέον νά περιορίζηται ἡ ἑρμηνευτική ἀπόφασις, μή ἐπιτρεπομένης τῆς δι' αὐτῆς εἰσαγωγῆς νέου ἐν τῇ οὐσίᾳ ἐξ ἀντικειμένου δικαίου.

Ἡ ὑπ' ἀριθ. 27)1959 ἀπόφασις τοῦ Δ.Δ.Δ.Δ. Ἀθηνῶν, κηρυχθεῖσα ἐκτελεστή διά τῆς ὑπ' ἀριθ. 83020)1959 ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας καί δημοσιευθεῖσα διά τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως (τεῦχος Β', φύλλ. 437), δι' ἧς, αὐτοτελῶς καί διά παραπομπῆς εἰς τήν ὑπ' ἀριθ. 20)1956 προηγουμένην ἀπόφασιν τοῦ αὐτοῦ διαιτητικοῦ δικαστηρίου, καθωρίσθησαν αἱ ἀποδοχαί τοῦ προσωπικοῦ τῶν ξενοδοχείων ὕπνου, ἀναλόγως τῆς κατηγορίας, εἰς ἣν ταῦτα, διά τῆς αὐτῆς ἀποφάσεως, ὡς ἐκ τῆς θέσεώς των, κατετάγησαν, καί δή τῶν μέν ὑπηρετούντων εἰς «ξενοδοχεῖα ἀστικῶν κέντρων» εἰς πάγιον μηνιαῖον μισθόν μετά τῶν καθορισθεισῶν περαιτέρω προσαυξήσεων, τῶν δέ ὑπηρετούντων εἰς «ξενοδοχεῖα θερινῶν διαμονῶν, λουτροπόλεων, κέντρων παραθερισμοῦ, ἀρχαιολογικῶν τόπων καί τουριστικῶν περιπτέρων» εἰς συμβολικόν μηνιαῖον μισθόν καί εἰς τό εἰσπραττόμενον νόμιμον ποσοστόν 15 ο)ο ἐπί τῶν λογαριασμῶν τῶν πελατῶν, διανεμόμενον με-

---

καί δεσμεύει τούς διαδίκους, ἄν καί μή μετέχοντας τῶν συμβληθεισῶν ὀργανώσεων, ἐφ' ὅσον ρητῶς δηλοῦται ἐν ἄρθρῳ 7 αὐτῆς, ὅτι αἱ καταρτίσασαι ταύτην ὀργανώσεις ἐκπροσωποῦσι πάντας τούς ἐργοδότας καί μισθωτούς τοῦ ἐπαγγέλματος ὁλοκλήρου τῆς χώρας καί δέν ἠγέρθη περί τοῦ θέματος τούτου ἀμφισβήτησις κατά τήν διαδικασίαν τοῦ ἄρθρου 23 § 1 τοῦ νόμου 3239)1955. Ὅθεν πρός ἄρσιν τῆς διαφωνίας ταύτης δέον νά παραπεμφθῇ ἡ ὑπόθεσις εἰς τήν Ὁλομέλειαν τοῦ Ἀρείου Πάγου κατ' ἐφαρμογήν τοῦ ἄρθρου 834 § 2 τῆς Πολ. Δικ., ὡς ἀντικατεστάθη διά τοῦ ἄρθρου 25 τοῦ νόμου 3810)1957.

Διά ταῦτα

Παραπέμπει τήν ὑπόθεσιν εἰς τήν Ὁλομέλειαν τοῦ Δικαστηρίου τούτου πρός ἄρσιν τῆς μεταξύ τῶν δύο Τμημάτων ἀναφυείσης διαφωνίας ἐπί τοῦ ἐν τῷ αἰτιολογικῷ τῆς παρούσης ἀναφερομένου νομικοῦ ζητήματος.

ταξὺ αὐτῶν κατὰ τὸν καθοριζόμενον τρόπον, ἐνέχει ἀσάφειαν καὶ γεννᾷ ἀμφιβολίαν ὡς πρὸς τὴν ἔννοιαν τῶν κατ' αὐτὴν ξενοδοχείων «θερινῶν διαμονῶν, λουτροπόλεων, κέντρων παραθερισμοῦ κλπ.», ἰδίᾳ δὲ ὅταν πρόκειται περὶ ξενοδοχείων, λειτουργούντων εἰς τόπους, οἵτινες εἶναι ἀστικὰ κέντρα, ἀλλὰ συνάμα καὶ τόποι θερινῆς διαμονῆς κλπ., ἥτις ἀσάφεια δὲν αἴρεται οὔτε ἐκ τῆς συσχετίσεως τῆς διαιτητικῆς ταύτης ἀποφάσεως πρὸς τὴν προηγουμένην ὑπ' ἀριθ. 20)1956 ἀπόφασιν τοῦ εἰρημένου Διαιτητικοῦ Δικαστηρίου, καθορίζουσαν τὰς ἀποδοχὰς τῶν εἰρημένων ὑπαλλήλων, βάσει τῆς αὐτῆς ἄνω διακρίσεως τῶν ξενοδοχείων ἢ καὶ πρὸς τὴν ὑπ' ἀριθ. 28645,2526)1949 σχετικὴν ἀπόφασιν τῶν Ὑπουργῶν Οἰκονομικῶν καὶ Ἐργασίας καὶ τὰς ἀπὸ 4.4.1938, 1.9.1938, 1.9.1939 καὶ 25.6.1940 συλλογικὰς συμβάσεις ἐργασίας τῶν ὑπαλλήλων τῶν ξενοδοχείων, οὔτε ἐκ τῶν περὶ διατιμήσεων ἀποφάσεων τοῦ Ε.Ο.Τ., εἰς ἃς δὲν ἐγένετο παραπομπή, δύναται δὲ ἡ ἀσάφεια αὕτη νὰ ἀγάγῃ τὰ δικαστήρια εἰς ἐκδοσιν ἀντιφατικῶν ἀποφάσεων. Ἐπομένως νομίμως ἐχώρησεν ἑρμηνεία τῆς ἀποφάσεως ταύτης ὑπ' ἀριθ. 27)1959 διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 26)1961 ἑτέρας ἀποφάσεως τοῦ αὐτοῦ Δ.Δ.Δ.Δ. Ἀθηνῶν, κατατεθείσης εἰς τὸ Εἰρηνοδικεῖον Ἀθηνῶν καὶ ἰσχυούσης ἀπὸ τῆς καταθέσεώς της ταύτης κατὰ τὸ ἄρθρον 20 § 3 τοῦ νόμου 3239)1955, ὡς ἐτροποποιήθη διὰ τοῦ ἄρθρου 10 § 9 τοῦ ν.δ. 3755)1957, δι' ἧς ὡρίσθη, ὅτι ἡ ἀληθὴς ἔννοια τῆς ἐν λόγῳ ὑπ' ἀριθ. 27)1959 ἀποφάσεως, εἶναι ὅτι ὡς ξενοδοχεῖα θερινῶν διαμονῶν, λουτροπόλεων, κέντρων παραθερισμοῦ, ἀρχαιολογικῶν τόπων καὶ τουριστικὰ περίπτερα θεωροῦνται τὰ λειτουργοῦντα εἰς περιφερείας, αἵτινες χαρακτηρίζονται εἴτε διὰ τῶν περὶ διατιμήσεων ἀποφάσεων τοῦ Ε.Ο.Τ. ὡς λουτροπόλεις ἢ θερινὰ διαμοναί, εἴτε διὰ β.δ)γμάτων ὡς τουριστικοὶ τόποι, ὑπὸ τὴν πρόσθετον προϋπόθεσιν ὅτι κατὰ τὴν χειμερινὴν περίοδον, ἤτοι ἀπὸ 15ης Ὀκτωβρίου μέχρι 15ης Μαΐου ταῦτα οὐδόλως λειτουργοῦν ἢ λειτουργοῦν περιωρισμένως, ἀπασχολοῦντα προσωπικὸν ὀλιγώτερον τῶν 2)3 τοῦ κατὰ μέσον ὅρον ἀπασχολουμένου κατὰ τοὺς μῆνας Ἰούλιον καὶ Αὔγουστον», τῆς ῥήτρας ταύτης ἀποκαλυπτούσης τὴν πραγματικὴν ἔννοιαν τῆς εἰρημένης ὑπ' ἀριθ. 27)1959 διαιτητικῆς ἀποφάσεως καὶ μὴ συνιστώσης νέον ὅρον τροποποιητικὸν ἢ συμπληρωματικὸν τῆς κατ' αὐτὴν ἐννοίας τῶν εἰρημένων ξενοδοχείων, οὐδὲ κατὰ τὴν ἐν τέλει φράσιν, τὴν ὁρίζουσαν τὸ προσωπικόν, ὅπερ, κατ' ἐλάχιστον ὅριον, δέον νὰ ἀπασχολῆται κατὰ τὴν χειμερινὴν περίοδον (2)3), δι' ἧς ἐπίσης διευκρινίζεται καὶ ἀποδίδεται ἐναργέστερον ἡ κατὰ τὴν πρακτικὴν ὁριστα μένη ἔννοια τῶν ξενοδοχείων θερινῶν διαμονῶν τόπων παραθερισμοῦ κλπ.

Ἐξ ἄλλου ἡ ἑρμηνεία αὕτη ἐκτείνεται ἀναγκαίως καὶ εἰς τὴν περιέχουσαν τὸν αὐτὸν ὅρον ὑπ' ἀριθ. 20)1956 προηγουμένην ἀπόφασιν τοῦ εἰρημένου διαιτητικοῦ δικαστηρίου. Ὅθεν, δεχθὲν τὸ ὡς ἐφετεῖον δικάσαν Πρωτοδικεῖον διὰ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεώς του, ὅτι τὸ «Ξενοδοχεῖον τῶν Ῥόδων», εἰς τὸ ὁποῖον εἰργάσθη ὁ ἀναιρεσείων ὡς θαλαμηπόλος κατὰ τὰς θερινὰς περιόδους τῶν ἐτῶν 1957 - 1961, δὲν δύναται νὰ ὑπαχθῇ εἰς τὴν κατηγορίαν τῶν ξενοδοχείων θερινῶν διαμονῶν, παρ' ὅτι κεῖται εἰς περιφέρειαν χαρακτηριζομένην ὡς τόπος τουριστικὸς καὶ θερινῆς διαμονῆς καὶ τοποθεσίαν προσφερομένην πρὸς παραθερισμόν, διότι, ὡς ἐκ τῶν ἀποδείξεων, κατὰ τὴν ἀνέλεγκτον κρίσιν του, προέκυψε, δὲν πληροῖ τοῦτο καὶ τὴν προϋπόθεσιν τῆς ἀπασχολήσεως κατὰ τὴν χειμερινὴν περίοδον προσωπικοῦ ὀλιγωτέρου τῶν 2)3 τοῦ κατὰ μέσον ὅρον κατὰ τοὺς μῆνας Ἰούλιον καὶ Αὔγουστον ἀπασχολουμένου, ὡς ὡρίσθη διὰ τῆς προμνησθείσης ὑπ' ἀριθ. 26)1961 διαιτητικῆς ἀποφάσεως, ἣν ἐφήρμοσεν ὡς ἑρμηνευτικὴν καὶ διὰ τὸν πρὸ τῆς ἐκδόσεώς της χρόνον, καὶ ἀκολούθως ἀπορρίψαν, διὰ τῆς ἐπικυρώσεως τῆς τὰ αὐτὰ δεξαμένης πρωτοδίκου ἀποφάσεως, τὴν ἀγωγὴν τοῦ ἀναιρεσείοντος, διώκουσαν τὴν καταψήφισιν τῆς ἐκμεταλλευομένης τὸ ἐν λόγῳ ξενοδοχεῖον ἀναιρεσιβλήτου ἑταιρείας εἰς τὴν πληρωμὴν τῆς ἐκ δραχμῶν 218.669 διαφορᾶς μεταξὺ τῶν καταβληθεισῶν εἰς τὸν ἀναιρεσείοντα καθ' ὅλον τὸν χρόνον τῆς ἐργασίας του ἀποδοχῶν, συνισταμένων εἰς μηνιαῖον μισθόν, ὡσεὶ πρόκειται περὶ ξενοδοχείου ἀστικοῦ κέντρου, καὶ ἐκείνων, ἃς ἔδει νὰ λάβῃ μετὰ τὰς εἰρημένας διαιτητικὰς ἀποφάσεις ὑπ' ἀριθ. 20)1956 καὶ 27)1959, θεωρουμένου τοῦ ξενοδοχείου τούτου

ΔΕΣΜΕΥΣΙΣ ΕΚ ΣΥΛΛΟΓΙΚΗΣ ΣΥΜΒΑΣΕΩΣ ΓΕΝΙΚΩΣ ΥΠΟΧΡΕΩΤΙΚΗΣ

Αντιπροσωπευτική ικανότης γενικωτέρας σημασίας οργανώσεων

Ισχύς συλλογικής συμβάσεως εργασίας ως ουσιαστικού Νόμου. δεσμεύοντος το σύνολον των εργοδοτών και εργαζομένων, τους οποίους αφορά, ανεξαρτήτως συμμετοχής των οργανώσεών των, προϋποτιθεμένου όμως ότι ο μη ανήκων εις τινα των συμβληθεισών εργοδοτικών οργανώσεων εργοδότης δεν εξηρέθη διά της κηρύξεως υποχρεωτικής της συλλογικής συμβάσεως εργασίας υπουργικής αποφάσεως.—Δέσμευσις εκ συλλογικών συμβάσεων εργασίας και διαιτητικών αποφάσεων κατά Νόμον 3239)1955.—Υπογραφή παρά των γενικωτέρας σημασίας επαγγελματικών οργανώσεων.

Περίπτωσις της κατωτέρω αποφάσεως του ως εφετείου δικάσαντος κατά την εργατικήν διαδικασίαν Πρωτοδικείου Θεσσαλονίκης υπήρξεν η εφαρμογή των εν αυτή συλλογικών συμβάσεων εργασίας (περί της από 14.3.1962 ιδετε την ανωτέρω, σελ. 790, υπ' αριθ. 257)1965 απόφασιν της Ολομελείας του Αρείου Πάγου) επί Νομικού Προσώπου Δημοσίου Δικαίου. Το Πρωτοδικείον ηκολούθησε τα προ της ανωτέρω, σελ. 792 υπ' αριθ. 287)1965 αποφάσεως του Β' Πολιτικού Τμήματος του Αρείου Πάγου ως προς την δέσμευσιν των Νομικών Προσώπων Δημοσίου Δικαίου νομολογηθέντα.

Ανεξαρτήτως του ζητήματος εν ή κατά το άρθρον 5 § 3 του νόμου 3239)1955 κήρυξις συλλογικής συμβάσεως εργασίας ή διαιτητικής αποφάσεως ως υποχρεωτικής υπό του Υπουργού Εργασίας περιλαμβάνη και τας εθνικάς ομοιοεπαγγελματικάς (περί του οποίου ίδετε την ανωτέρω, σελ. 792, υπ' αριθ. 287)1965 απόφασιν του Β' Πολιτικού Τμήματος του Αρείου Πάγου), δεν νομίζομεν, ότι ο Υπουργός της Εργασίας δύναται, κατά την διά του άρθρου 5 § 3 του νόμου 3239)1955 εξουσιοδότησιν, να εξαιρέσῃ της εφαρμογής κατηγορίαν τινά εργοδοτών ή μισθωτών, καθιερών περιωρισμένην ισχύν συλλογικής συμβάσεως εργασίας (πρβλ. και Α.Π. 217)1965, εισηγητής *Δ. Κοκόρης*, ΕΕΔ 24, 683).

Πρωτοδικείου Θεσσαλονίκης 1114)1965

Διαδικασία εργατικών διαφορών κατ' έφεσιν
Πρόεδρος ο κ. ***Κ. Παρασκευόπουλος***
Εισηγητής ο Πρωτοδίκης κ. ***Π. Λαμνίδης***
Δικηγόροι οι κ.κ. Θ. Πίψος, Α. Γιαννούσης

Η ισχύς της από 14.10.1959 συλλογικής συμβάσεως εργασίας εργατοτεχνιτών οικοδόμων Θεσσαλονίκης, ήτις ενεκρίθη διά της υπ' αριθ. 75923)1959 αποφάσεως του Υπουργού Εργασίας, ναι μεν εκηρύχθη υποχρεωτική, κατά την διάταξιν της παραγράφου 2 του άρθρου 5 του νόμου 3239)1955 «περί τρόπου ρυθμίσεως των συλλογικών διαφορών εργασίας κλπ.», διά της υπ' αριθ. 52369)1960 αποφάσεως του Υπουργού Εργασίας, δημοσιευθείσης εις την Εφημερίδα της Κυβερνήσεως (Φ.Ε.Κ. Β' 377)20.8.1960), πλην ούχι διά πάντας τους εργοδότας, αλλά μόνον, κατά την επί λέξει διατύπωσιν αυτής, «δι' άπαντας τους εργολήπτας και εμπειρατέχνας τεχνικών έργων της ειρηνοδικειακής περιφερείας Θεσσαλονίκης». Και ναι μεν η συλλογική σύμβασις εργασίας, ή οποία εκηρύχθη υπό του Υπουργού Εργασίας ως ξενοδοχείου θερινής διαμονής, ορθώς έκρινε, μη παραβιάσαν τας ειρημένας διατάξεις του νόμου 3239)1955 και του ν.δ. 3755)1957 και των ειρημένων διαιτητικών αποφάσεων, και απορριπτέοι οι περί του εναντίου πρώτος και δεύτερος λόγοι του αναιρετηρίου.

Κατά την σαφή έννοιαν της ειρημένης υπ' αριθ. 26)1961 διαιτητικής αποφάσεως διά την κρίσιν αν το κατά την χειμερινήν περίοδον απασχοληθέν εις το ξενοδοχείον προσωπικόν ήτο κατώτερον των 2)3 του απασχοληθέντος κατά την θερινήν τοιαύτην δέον να λαμβάνηται υπ' όψιν ού μόνον ο μέσος όρος του όλου αριθμού των υπαλλήλων των απασχοληθέντων κατά τους μήνας Ιούλιον και Αύγουστον, αλλά και ο μέσος όρος του όλου αριθμού των υπαλλήλων, των απασχοληθέντων κατά την χειμερινήν περίοδον, και ουχί ο αριθμός των υπαλλήλων, οίτινες απησχολήθησαν πράγματι καθ' όλας τας ημέρας της περιόδου ταύτης, ούδε ο ακριβής χρόνος της απασχολήσεως ενός εκάστου υπαλλήλου κατά την αυτήν περίοδον. Όθεν, τούτο είπον και το δικάσαν Πρωτοδικείον και κριναν ότι τα άνω ξενοδοχεία δεν είναι τοιούτον θερινής διαμονής κατά την έννοιαν της ειρημένης διαιτητικής αποφάσεως, διότι ο μέσος όρος του όλου αριθμού των απασχοληθέντων εις αυτό υπαλλήλων κατά την χειμερινήν περίοδον (15 Οκτωβρίου - 15 Μαΐου) υπελείπετο των 2)3 του μέσου όρου των απασχοληθέντων κατά τους μήνας Ιούλιον και Αύγουστον, ορθώς ηρμήνευσε και εφήρμοσε την ειρημένην διαιτητικήν απόφασιν, πλήρη διαλαβόν εν τη αποφάσει του δικαιολογίαν, και απορριπτέοι οι περί του εναντίου τρίτος και τέταρτος λόγοι του αναιρετηρίου.

ὡς ὑποχρεωτική, ἐπέχει ἰσχὺν σύσιαστικοῦ νόμου καὶ δεσμεύει τὸ σύνολον τῶν ἐργοδοτῶν καὶ ἐργοζομένων, τοὺς ὁποίους ἀφορᾷ, ἀνεξαρτήτως συμμετοχῆς τῶν ὀργανώσεών των, λόγῳ τοῦ ὅτι ἡ ἔκτασις ἐφαρμογῆς της κρίνεται ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ ἐπαγγέλματος τῶν μισθωτῶν καὶ μόνον (*Μαυρίδης*, Δέσμευσις ὑπὸ συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας μετὰ κήρυξιν αὐτῆς ὑποχρεωτικῆς, ΕΕΔ 17, στοιχ. II, σελ. 787, *Καλομοίρης*, ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ θέματος, ΕΕΔ 17, σελ. 1049, ἐπόμ., Α.Π. 435)1962, ΕΕΔ 20, σελ. 1034, Α.Π. 411)1961, ΕΕΔ 20, σελ. 852, Α.Π. 698)1958, ΕΕΔ 17, σελ. 1235). Πρὸς τοῦτο ὅμως, προκειμένου περὶ ἐργοδότου, μὴ ἀνήκοντος εἰς τινα τῶν συμβληθεισῶν διὰ τῆς συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας ἐργοδοτικῶν ὀργανώσεων, πρεσποτίθεται, ὅτι δὲν ἐξημέθη οὗτος διὰ τῆς κηρύξάσης ὑποχρεωτικὴν ταύτην ὑπουργικῆς ἀποφάσεως τῆς ἐφαρμογῆς της, τοῦθ' ὅπερ δικαίωμα, τῆς προαδόσεως δηλονότι περιωρισμένης ἰσχύος εἰς τὴν συλλογικὴν σύμβασιν ἐργασίας, παρέχει εἰς τὸν Ὑπουργὸν Ἐργασίας ἡ διάταξις τοῦ ἄρθρου 5 § 2 τοῦ νόμου 3239)1955, ἀφοῦ αὕτη, ὡς συνάγεται ἐξ αὐτῆς, δίδει εἰς τὸν Ὑπουργὸν Ἐργασίας τὸ μεῖον δικαίωμα (κατ' ἐνάσκησιν τῆς ἀπονεμομένης αὐτῷ διακριτικῆς ἐξουσίας) νὰ ἀρνηθῇ καθ' ὁλοκληρίαν τὴν κήρυξιν ὡς ὑποχρεωτικῆς τῆς συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας. Κατὰ ταῦτα πρόδηλον καθίσταται, ὅτι ἡ ὡς ἄνω συλλογικὴ σύμβασις ἐργασίας, ἥτις ὡς προελέχθη, ἐφαρμόζεται ὑποχρεωτικῶς μόνον ὡς πρὸς τοὺς ἐργολήπτας καὶ ἐμπειροτέχνας τεχνικῶν ἔργων Θεσσαλονίκης, δὲν δύναται νὰ ἔχῃ ἐφαρμογήν, προκειμένου περὶ Νομικῶν Προσώπων Δημοσίου Δικαίου, ἀφοῦ ταῦτα δὲν εἶναι (καὶ δὲν δύνανται νὰ εἶναι) μέλη τῶν συμβληθεισῶν ὀργανώσεων, οὐδὲ κέκτηνται τὴν ἰδιότητα τοῦ ἐργολήπτου ἢ ἐμπειροτέχνου τεχνικῶν ἔργων καὶ ὅταν ἔτι προϊρχωνται δι' αὐτεπιστασίας εἰς τὴν κατασκευὴν ἔργων, ἐξυπηρετούντων τοὺς γενικωτέρας σημασίας σκοποὺς των.

Ὁ ἐφεσίβλητος παραδεκτῶς διὰ τῶν προτάσεων, συμφώνως τοῖς ἄρθροις 758, 768 καὶ 779 Πολιτικῆς Δικονομίας, ἀσκεῖ ἀντέφεσιν, ἀναφερομένην εἰς τὰ κεφάλαια τῆς ἐκκαλουμένης, καθ' ὧν καὶ ἡ ἔφεσις στρέφεται, καὶ ἐπομένως ἐρευνητέα αὐτὴ καθίσταται.

Ὡς ἐκ τῶν διατάξεων τῶν ἄρθρων 1, 2, 7 § 2 καὶ 3, 5 § 3, 19 § 2, 23 καὶ 10 § 4 νόμου 3239)1955 περὶ τρόπου ρυθμίσεως τῶν συλλογικῶν διαφορῶν ἐργασίας, ὡς ἐτροποποιήθη ὑπὸ τοῦ ν.δ. 3755)1957, σαφῶς προκύπτει, αἱ συλλογικαὶ συμβάσεις δεσμεύουν, κατ' ἀρχήν, μόνον τὰ μέλη τῶν συμβληθεισῶν ὀργανώσεων, ἐκτὸς ἐὰν κατηρτίσθησαν καὶ ὑπεγράφησαν παρουσίᾳ τοῦ Ὑπουργοῦ τῆς Ἐργασίας κατ' ἄρθρον 5 § 3 τοῦ ἄνω νόμου 3239 ἢ ἐκηρύχθησαν ὑποχρεωτικαὶ (ἄρθρ. 5 § 3) δι' ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ καὶ ὅτι, προκειμένης ἐθνικῆς γενικῆς συλλογικῆς συμβάσεως ἢ ἐθνικῆς ὁμοιοεπαγγελματικῆς, αὗται, ὡς ὑπογραφεῖσαι παρὰ τῶν ἐν τῷ νόμῳ ὁριζομένων (ἄρθρον 7 § 3) γενικωτέρας σημασίας ἐπαγγελματικῶν ὀργανώσεων ἐργοδοτῶν καὶ μισθωτῶν, ὑποχρεοῦν πάντας τοὺς ἐργοδότας ἢ μισθωτούς, λόγῳ τοῦ ὅτι αἱ γενικωτέρας σημασίας ὀργανώσεις αὗται κατὰ τεκμήριον ἐκπροσωποῦσι πάντας τοὺς ἐργοδότας ἢ μισθωτοὺς καὶ ἐὰν ὁ ἐργοδότης δὲν ἀνήκῃ εἰς ἐπαγγελματικὴν ὀργάνωσιν (Α.Π. 457)1964, ΕΕΔ 23, 850, Α.Π. 738)1963, ΕΕΔ 23, 208, Α.Π. 513)1960, ΕΕΔ 20, 21). Ταῦτα ὅμως ὑπὸ τὴν ἐξυπακουομένην προϋπόθεσιν ὅτι εἶναι ἐφικτὴ ἡ ἐκπροσώπησις ἐργοδότου τινὸς ὑπὸ ἐπαγγελματικῆς ὀργανώσεως, πρᾶγμα, ὅπερ δὲν ἰσχύει ἐπὶ Δημοσίου ἢ Νομικοῦ Προσώπου Δημοσίου Δικαίου, τὰ ὁποῖα (Δημόσιον ἢ Ν.Π.Δ.Δ.), ὡς ἐκ τῆς φύσεως καὶ τῆς ἰδιότητός των, δὲν δύνανται νὰ ἀνήκωσιν εἰς ἐπαγγελματικήν τινα ὀργάνωσιν καὶ συνεπῶς νὰ ἐκπροσωπῶνται ὑπό τινος ἔστω καὶ γενικωτέρας φύσεως ὀργανώσεως καὶ διὰ τὰ ὁποῖα (Νομικὰ Πρόσωπα) αἱ συλλογικαὶ συμβάσεις καθίστανται ὑποχρεωτικαὶ μόνον διὰ τῆς καταρτίσεως καὶ ὑπογραφῆς παρουσίᾳ τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας ἢ τοῦ παρ' αὐτοῦ ἐξουσιοδοτουμένου εἰδικῶς ὀργάνου (ἄρθρον 5 § 3) ἢ τῆς κηρύξεως ὑποχρεωτικῆς ὑπὸ τοῦ Ὑπουργοῦ καὶ τοῦτο λόγῳ τοῦ ὅτι, κατὰ τὴν διάταξιν τοῦ ἄρθρου 1 § 3, θεωροῦνται τὸ Δημόσιον καὶ τὰ Νομικὰ Πρόσωπα Δημοσίου Δικαίου ὡς ἐργοδόται κατὰ τὴν ἔννοιαν τοῦ νόμου περὶ συλλογικῶν συμβάσεων, ὁσάκις χρησιμοποιοῦν τὴν ἐργασίαν ἄλλων προσώπων, διὰ συμβάσεως ἢ σχέσεως ἐργασίας ἰδιωτικοῦ δικαίου (Α.Π. 91)1962, ΕΕΔ 21, 329 ἐπὶ Δημοσίου, Α.Π. 101)1960, ΕΕΔ 19, 387 ἐπὶ Δήμου, πρβλ. καὶ Α.Π. 181)1964, Ἑλληνικὴ Δικαιοσύνη τ. Δ', 577, Α.Π. 141)1963, Ἑλληνικὴ Δικαιοσύνη Δ', 428, Α.Π. 411)1961, ΕΕΔ 20, 852, Ὀλομελείας Α.Π. 468)1960, ΕΕΔ 19, 1381, Α.Π. 237)1960, Ἑλληνικὴ Δικαιοσύνη Α', 398, Α.Π. 90)1960, ΕΕΔ 19, 347).

Ἡ ἀπὸ 14.3.1962 συλλογικὴ σύμβασις ἐργασίας «τῶν πάσης φύσεως ἐργατοτεχνιτῶν οἰκοδόμων καὶ συναφῶν ἐπαγγελμάτων», δι' ἧς συνεβιβήθησαν ἀφ' ἑνὸς ἡ Πανελλήνιος Ὁμοσπονδία Ἐργοληπτῶν Οἰκοδόμων καὶ ἡ Γενικὴ Συνομοσπονδία Ἐργατῶν Ἑλλάδος καὶ ἀφ' ἑτέρου ἡ Πανελλήνιος Ὁμοσπονδία Ἐργατοτεχνιτῶν Οἰκοδόμων, ἥτις κατετέθη παρὰ τῷ Γραμματεῖ τοῦ Εἰρηνοδικείου Ἀθηνῶν, κατ' ἄρθρον 20 νόμου 3239)1955, συνταχθεῖσης τῆς ὑπ' ἀριθ. 25 τῆς 24.4.1962 πράξεως καταθέσεως, καὶ ἐκοινοποιήθη εἰς τὸ Ὑπουργεῖον Ἐργασίας τὴν 24.4.1962, δὲν κατηρτίσθη, οὐδὲ ὑπεγράφη, ὡς προκύπτει ἐξ αὐτῆς, παρουσίᾳ τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας ἢ τοῦ παρ' αὐτοῦ εἰδικῶς διὰ τὴν περίπτωσιν ταύτην ἐξουσιοδοτουμένου ὀργάνου, οὐδὲ ἐκηρύχθη ὑπὸ τοὺς ὅρους τοῦ ἄρθρου 5 § 2 νόμου 3239)1955 ὑποχρεωτικὴ δι' ἀποφάσεως τοῦ αὐτοῦ Ὑπουργοῦ. Ἐπομένως καὶ ἂν ἔτι γίνῃ δεκτόν, ὅτι ἡ ὡς ἄνω συλλογικὴ σύμβασις ἐργασίας κατηρτίσθη καὶ ὑπεγράφη παρὰ γενικωτέρας σημασίας ἐπαγγελματικῶν ὀργανώσεων τῶν ἐργοδοτῶν καὶ τῶν μισθωτῶν καὶ ὅτι ἐπομένως αὕτη ἀφορᾷ, ὡς ἐθνικὴ ὁμοιοεπαγγελματική, τοὺς μισθωτοὺς τοῦ ἐπαγγέλματος τῶν οἰκοδόμων κλπ. ὅλης τῆς χώρας (ἄρθρον 7 § 1 καὶ 3 νόμου 3239), δὲν ἐφαρμόζεται, κατ' ἀκολουθίαν καὶ τῶν ἐν τῇ ἠγουμένῃ σκέψει ἐκτεθέντων, εἰς τὴν περίπτωσιν τοῦ ἐναγομένου Ν.Π.Δ.Δ. Δέον ἐπίσης νὰ λεχθῇ, ὅτι οὔτε ἡ ἀπὸ 11.4.1962 συλλογικὴ σύμβασις ἐργασίας ἐργατοτεχνιτῶν οἰκοδόμων Θεσσαλονίκης (τοπικὴ ὁμοιοεπαγγελμα-

ΥΠΟΧΡΕΩΤΙΚΟΣ ΧΡΟΝΟΣ ΙΣΧΥΟΣ ΔΙΑΙΤΗΤΙΚΗΣ ΑΠΟΦΑΣΕΩΣ

Περιορισμός έξουσίας Υπουργών πρός τροποποίησιν αύτής

Τερματισμός διαδικασίας επιλύσεως συλλογικής διαφοράς εργασίας υπό των Διοικητικών Διαιτητικών Δικαστηρίων.—Προθεσμία ενάρξεως ισχύος διαιτητικής αποφάσεως εν περιπτώσει εκδόσεως αυτής μετά την πάροδον των νομίμων προθεσμιών.—Ανεπίτρεπτος η υπό των Υπουργών Συντονισμού και Εργασίας μετάθεσις του υποχρεωτικού εκ του Νόμου χρόνου ισχύος διαιτητικής αποφάσεως.—Ακύρωσις εν μέρει της υπ' αριθ. 61083)4785)1964 υπουργικής αποφάσεως επί της υπ' αριθ. 20)1964 διαιτητικής αποφάσεως περί αποδοχών προσωπικού κινήσεως λεωφορείων.

Προσεβλήθη δι' αιτήσεως ακυρώσεως η υπ' αριθ. 61083)4785)1964 απόφασις των Υπουργών Συντονισμού και Εργασίας «περί εγκρίσεως μετά τροποποιήσεως εν μέρει της υπ' αριθ. 20)1964 αποφάσεως του Δ.Δ.Δ.Δ. Αθηνών περί των όρων αμοιβής και εργασίας του προσωπικού κινήσεως των αστικών ιδιωτικών λεωφορείων απάσης της χώρας, πλην Αθηνών, Πειραιώς, Περιχώρων και Θεσσαλονίκης» (ΕΕΔ 23, 951) υπό του εν Αθήναις επαγγελματικού σωματείου υπό την επωνυμίαν «Ομοσπονδία Υπαλλήλικού Προσωπικού Αυτοκινήτων Ελλάδος», καθ' ό μέρος οι άνωτέρω Υπουργοί τροποποίησαν την ισχύν της διαιτητικής αυτής αποφάσεως, ορίσαντες ταύτην, αντί από 22 Οκτωβρίου 1963, από της 1 Ιανουαρίου 1964.

Σύμφωνα είναι τα υπό της νεωτέρας αυτής αποφάσεως του Συμβουλίου της Επικρατείας δεκτά γενόμενα προς τα υπό του θέματος υπ' αυτού παγίως νομολογηθέντα (ίδετε ΕΕΔ 23, 1348, ΕΕΔ 24, 198, ένθα νομολογία του Συμβουλίου), αντίθετα προς τα υπό της Ολομελείας του Αρείου Πάγου (271)1964, εισηγητής Χ. Αποστολόπουλος, ΕΕΔ 23, 639, ένθα σημειώσεις μας, ίδετε και Κ. Ι. Δημάκη, ΕΕΔ 23, 705 επ.) δεκτά γενόμενα.

Σημειούται, ότι και κατά την οριζομένην εις τον νόμον (άρθρον 8 ν.δ. 3755)1957, τροποποιήσαν το άρθρον 20 § 2 του νόμου 3289)1955, ΕΕΔ 17, 207 επ.) απαγόρευσιν οι Υπουργοί Συντονισμού και Εργασίας δεν δύνανται να τροποποιήσωσι συλλογικήν σύμβασιν εργασίας ή διαιτητικήν απόφασιν, επιβάλλουσαν αυξήσεις μέχρι ποσοστού 30)ο. (Ούτω και ή Σ.Ε. 248)1965, εισηγητής Γ. Μαραγκόπουλος, ΕΕΔ 24 198).

Συμβουλίου της Επικρατείας 1412)1965, Ολομελείας

Προεδρεύων ο Σύμβουλος κ. Δ. Καρβελλάς
Εισηγητής ο Σύμβουλος κ. Α. Παπαλάμπρου
Δικηγόροι οι κ.κ. Κ. Δημάκης, Θ. Καταμπάκης

Διά της υπό κρίσιν αιτήσεως διώκεται ή εν μέρει ακύρωσις της υπ' αριθ. 61083)4785)8.7.1964 (Φ.Ε.Κ. 265)10.7.1964, τεύχ. Β') αποφάσεως των Υπουργών Συντονισμού και Εργασίας περί εγκρίσεως μετά τροποποιήσεως εν μέρει της υπ' αριθ. 20)1964 αποφάσεως του Δευτεροβαθμίου Διαιτητικού Δικαστηρίου Αθηνών περί των

τική), ήτις ενεκρίθη μετά τροποποιήσεως εν μέρει διά της υπ' αριθ. 38679)1962 αποφάσεως του Υπουργού Εργασίας, δημοσιευθείσης εις την Εφημερίδα της Κυβερνήσεως (Φ.Ε.Κ. 172)16.5.1962) είναι εφαρμοστέα, διά τον αυτόν δε ως άνω λόγον, εφ' ού μόνη ή έγκρισις υπό του Υπουργού, έστω και μετά τροποποιήσεως της συλλογικής συμβάσεως εργασίας, δεν αποτελεί κήρυξιν αυτής ως υποχρεωτικής (Α.Π. 411)1961, Α.Π. 99)1960, Α.Π. 698)1958, ένθ' άνωτ.). Θά ήδύνατο επί του προκειμένου να τύχη εφαρμογής μόνον ή από 27.6.1957 αορίστου διαρκείας συλλογική σύμβασις εργασίας των εργατοτεχνιτών οικοδόμων απάσης της χώρας, ως καταρτισθείσα μεταξύ των εν αυτή επαγγελματικών οργανώσεων εργοδοτών και μισθωτών (εν οις και οι ειδικευμένοι οικοδόμοι - εργάται, οίος και ο άντεκκαλών - διάγων) παρουσία και του εν αυτή Ειδικού Επιθεωρητού Διαιτησίας Υπουργείου Εργασίας, ειδικώς εξουσιοδοτουμένου, ως αύτη, τροποποιηθείσα διά της υπ' αριθ. 27248)1957 κοινής αποφάσεως των Υπουργών Συντονισμού και Εργασίας, εδημοσιεύθη εις την Εφημερίδα της Κυβερνήσεως (Φ.Ε.Κ. 213 Β' της 1.8.1957) (Α.Π. 662)1962, Μπακούλα, τ. 1962 § 441 σ'), πλην όμως, όσον αφορά τα καθοριζόμενα δι' αυτής και ενδιαφέροντα εν προκειμένω όρια ημερομισθίων, ταύτα κατά το άρθρον 3 § 1 αυτής, αναφέρονται εις τους εργαζομένους εις την περιφέρειαν τέως Διοικήσεως Πρωτευούσης, Ελευσίνος και Σαλαμίνος, οριζομένου εν τη παραγράφω 2 του αυτού άρθρου ότι διά τας λοιπάς περιφερείας της χώρας τα κατώτατα όρια ημερομισθίων καθορίζονται ή καθορισθήσονται διά τοπικών συλλογικών συμβάσεων εργασίας ή όμοίας εκτάσεως διαιτητικών αποφάσεων. Επομένως και ή συλλογική αύτη σύμβασις δεν εφαρμόζεται εις την κρινομένην περίπτωσιν. Εν συμπεράσματι, μή υφισταμένης ειδικής ρυθμίσεως (διά συλλογικής συμβάσεως εργασίας, διαιτητικής αποφάσεως κλπ.), ως πρός τό ημερομίσθιον του ενάγοντος (αντεκκαλούντος) θά εφαρμοσθούν οι γενικαί ως πρός το καθεστώς των ημερομισθίων διατάξεις, δι' ών καθορίζονται τα κατώτατα όρια των ημερομισθίων των ανειδικεύτων εργατών, δηλονότι αι εθνικαί γενικαί συλλογικαί συμβάσεις εργασίας. Κατ' ακολουθίαν ο μοναδικός λόγος της αντεφέσεως ότι εσφάλη ή εκκαλουμένη, μή εφαρμόσασα την από 14.3.1962 ως άνω συλλογικήν σύμβασιν εργασίας, απορριπτέος ως αβάσιμος.

δρων ἀμοιβῆς καὶ ἐργασίας τοῦ προσωπικοῦ κινήσεως τῶν ἀστικῶν ἰδιωτικῶν λεωφορείων ἁπάσης τῆς χώρας, πλὴν Ἀθηνῶν, Πειραιῶς καὶ Θεσσαλονίκης» καὶ εἰδικώτερον ἡ ἀκύρωσις τῆς ὑπουργικῆς ταύτης ἀποφάσεως καθ' ὃ μέρος ἐτροποποιήθη ἡ ὑπ' ἀριθ. 20)1964 ἀπόφασις τοῦ Δ.Δ.Δ.Δ. Ἀθηνῶν καὶ ὡρίσθη, ὅτι ἡ ἰσχὺς αὐτῆς ἄρχεται ἀπὸ 1ης Ἰανουαρίου 1964, ἀντὶ τῆς 22ας Ὀκτωβρίου 1963.

Ἡ ἀπὸ 28.2.1965 παρέμβασις τῆς Ἐθνικῆς Πανελλαδικῆς Ὁμοσπονδίας Ἐπαγγελματιῶν Ἰδιοκτητῶν Ἀστικῶν Λεωφορείων, διώκουσα τὴν ἀπόρριψιν τῆς ὑπὸ κρίσιν αἰτήσεως καὶ ἀσκηθεῖσα ἐμπροθέσμως καὶ κατὰ τὰς νομίμους διατυπώσεις, τυγχάνει ὡσαύτως τύποις δεκτή.

Ὡς προκύπτει ἐκ τῶν διατάξεων τοῦ ἄρθρου 11 § 1 καὶ 4 τοῦ ἄρθρου 12, τοῦ ἄρθρου 14 § 1 καὶ τοῦ ἄρθρου 15 τοῦ νόμου 3239)1955 «περὶ τρόπου ρυθμίσεως τῶν συλλογικῶν διαφορῶν ἐργασίας κλπ.», ὡς αὗται ἐτροποποιήθησαν ὑπὸ τοῦ ν.δ. 3755)1957 (ἄρθρον 7), ἡ ὅλη διαδικασία ἐνώπιον τοῦ Πρωτοβαθμίου καὶ τοῦ Δευτεροβαθμίου Διαιτητικοῦ Δικαστηρίου δέον νὰ τερματίζηται ἐντὸς τριάκοντα ὀκτώ (38) ἡμερῶν ἀπὸ τῆς ὑπὸ τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας παραπομπῆς τῆς διαφορᾶς εἰς διαιτησίαν, ἐν δὲ τῇ παραγράφῳ 6 τοῦ ἄρθρου 15 τοῦ τοῦ ν. 3239)1955 (προστεθείσῃ διὰ τοῦ ἄρθρου 7 § 2 τοῦ ν.δ. 3755)1957) ὁρίζεται, ὅτι ἐν «περιπτώσει ἐκδόσεως διαιτητικῆς ἀποφάσεως μετὰ τὴν πάροδον τῶν ὡς ἄνω προθεσμιῶν διαδικασίας ἐνώπιον τῶν ὀργάνων ὑποχρεωτικῆς διαιτησίας ἡ προθεσμία ἐνάρξεως τῆς ἰσχύος ταύτης δὲν δύναται νὰ μετατεθῇ εἰς χρόνον μεταγενέστερον τῆς ἑπομένης ἀπὸ τῆς παρόδου τῶν προθεσμιῶν τούτων ἡμέρας».

Ἐξ ἄλλου ὁρίζεται μὲν ἐν ἄρθρῳ 20 § 2 τοῦ ν. 3239)1955, ὅτι ἐν ᾗ περιπτώσει ἡ συλλογικὴ σύμβασις ἢ ἡ ἀπόφασις διαιτησίας ἀντιτίθεται εἰς τὴν γενικὴν ἢ εἰδικὴν οἰκονομικὴν ἢ κοινωνικὴν πολιτικὴν τῆς Κυβερνήσεως οἱ Ὑπουργοὶ Συντονισμοῦ καὶ Ἐργασίας δύνανται δι' ἠτιολογημένης κοινῆς ἀποφάσεως αὐτῶν καὶ μετὰ γνώμην τοῦ Ἐθνικοῦ Γνωμοδοτικοῦ Συμβουλίου Κοινωνικῆς Πολιτικῆς νὰ τροποποιήσουν ἢ νὰ μὴ ἐγκρίνουν ἐν ὅλῳ ἢ ἐν μέρει τὴν συλλογικὴν σύμβασιν ἐργασίας ἢ ἀπόφασιν διαιτησίας, ἡ ἐξουσία ὅμως αὕτη τῶν Ὑπουργῶν Συντονισμοῦ καὶ Ἐργασίας δὲν περιλαμβάνει καὶ τὸν κατὰ τροποποίησιν σχετικὸν ὅρον τῆς διαιτητικῆς ἀποφάσεως καθορισμὸν χρόνου ἐνάρξεως ἰσχύος αὐτῆς μεταγενεστέρου τῆς 39ης ἡμέρας ἀπὸ τῆς παραπομπῆς τῆς διαφορᾶς εἰς διαιτησίαν, διότι τοῦτο θὰ ἀντέκειτο εἰς τὴν παρατεθεῖσαν ρητὴν διάταξιν τῆς παραγράφου 6 τοῦ ἄρθρου 15 τοῦ ν. 3239)1955 (ἄρθρον 7 § 2 ν.δ. 3755)1957).

Ἐν προκειμένῳ, ὡς προκύπτει ἐκ τοῦ φακέλου, ἡ 22α Ὀκτωβρίου 1963, ἥτις εἶχεν ὁριαθῇ διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 20)1964 ἀποφάσεως τοῦ Δ.Δ.Δ.Δ. Ἀθηνῶν ὡς ἡμέρα ἐνάρξεως τῆς ἰσχύος αὐτῆς, ἦτο ἡ 39η ἡμέρα ἀπὸ τῆς παραπομπῆς τῆς διαφορᾶς εἰς διαιτησίαν, κατ' ἀκολουθίαν δὲ τούτου ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις τῶν Ὑπουργῶν Συντονισμοῦ καὶ Ἐργασίας, ὁρίσασα κατὰ τροποποίησιν τῆς ἀνωτέρω ἀποφάσεως τοῦ Δ.Δ.Δ.Δ. Ἀθηνῶν ὅτι ἡ ἰσχὺς αὐτῆς ἄρχεται ἀπὸ τῆς 1ης Ἰανουαρίου 1964, παρέβη τὸν νόμον, συμφώνως πρὸς τὰ ἐν τῇ προηγουμένῃ σκέψει, τούτῳ δὲ τῷ λόγῳ, βασίμως προβαλλομένῳ, εἶναι ἀκυρωτέα κατὰ τὸ μέρος τοῦτο καὶ δέον ὅπως γίνηται δεκτὴ ἡ ὑπὸ κρίσιν αἴτησις καὶ ἀπορριφθῇ ἡ παρέμβασις τῆς Ἐθνικῆς Πανελλαδικῆς Ὁμοσπονδίας Ἐπαγγελματιῶν Ἰδιοκτητῶν Ἀστικῶν Λεωφορείων ὡς ἀβάσιμος.

Διὰ ταῦτα

Δέχεται τὴν ὑπὸ κρίσιν αἴτησιν τῆς Ὁμοσπονδίας Ὑπαλληλικοῦ Προσωπικοῦ Αὐτοκινήτων Ἑλλάδος.

Ἀκυροῖ ἐν μέρει τὴν ὑπ' ἀριθ. 61083) 4785)8.7.1964 (Φ.Ε.Κ. 265)10.7.1964, τεῦχος Β'), ἤτοι καθ' ὃ μέρος ὡρίσθη ὡς χρόνος ἐνάρξεως τῆς ἰσχύος τῆς ὑπ' ἀριθ. 20) 1964 ἀποφάσεως τοῦ Δευτεροβαθμίου Διοικητικοῦ Διαιτητικοῦ Δικαστηρίου Ἀθηνῶν ἡ 1η Ἰανουαρίου 1964, ἀντὶ τῆς 22ας Ὀκτωβρίου 1963.

Ἀπορρίπτει τὴν παρέμβασιν τῆς Ἐθνικῆς Πανελλαδικῆς Ὁμοσπονδίας Ἐπαγγελματιῶν Ἰδιοκτητῶν Ἀστικῶν Λεωφορείων.

ΚΑΤΑΓΓΕΛΙΑ ΣΥΜΒΑΣΕΩΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ

ΚΑΤΑΓΓΕΛΙΑ ΣΥΜΒΑΣΕΩΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ ΑΟΡΙΣΤΟΥ ΧΡΟΝΟΥ

Διατήρησις έν ισχύϊ, κατ' άρθρον 38 Εισ. Νόμου Α.Κ., Νόμου 2112)1920

Παροχή ὑπό μισθωτοῦ ὑπηρεσιῶν πρός πλείονας τοῦ ἑνός ἐργοδότας καί ἐφαρμογή Νόμου 2112)1920.—Ἀνεφάρμοστον ἄρθρου 672 Ἀστικοῦ Κώδικος περί καταγγελίας συμβάσεως διά σπουδαῖον λόγον ἐπί συμβάσεων ἐργασίας ἀορίστου χρόνου, ἰσχύοντος, κατ' ἄρθρον 38 Εἰσαγωγικοῦ Νόμου Ἀστικοῦ Κώδικος, τοῦ Νόμου 2112)1920, ρυθμίζοντος ἀποκλειστικῶς ἐν ἄρθρῳ 5 αὐτοῦ τό θέμα τῆς ἐκτάκτου καταγγελίας.—Ἀπόλυσις μισθωτοῦ ὑπό ἐργοδότου λόγῳ ὑπαιτίου παραμελήσεως ὑπό τοῦ μισθωτοῦ τῆς προσηκούσης ἐκτελέσεως τῶν ἐκ τῆς συμβάσεως ὑποχρεώσεών του καί δικαίωμα ἀποζημιώσεως Νόμου 2112)1920, ἐκτός ἄν ἡ παράβασις τῶν καθηκόντων ἐγένετο ὑπό τοῦ μισθωτοῦ ἐπίτηδες πρός ἐξαναγκασμόν τοῦ ἐργοδότου δι' ἀπόλυσιν ἐπί καταβολῇ ἀποζημιώσεως.—Συμψηφισμός ἀποζημιώσεως Νόμου 2112)1920.

Ἐπεκυρώθη ὑπό τῆς κατωτέρω ἀρεοπαγιτικῆς ἀποφάσεως ἡ ὑπ' ἀριθ. 1861)1965 ἀπόφασις τοῦ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν, ὡς ἐφετείου κατά τήν ἐργατικήν διαδικασίαν.

Ἐτέθη πάλιν ὑπό τήν κρίσιν τοῦ Ἀρείου Πάγου τό ζήτημα ποία ἡ σχέσις τοῦ ἄρθρου 672 Ἀστικοῦ Κώδικος πρός τόν νόμον 2112)1920, ὡς ἐτροποποιήθη, ἔχοντα ἐφαρμογήν ἐπί συμβάσεων ἐργασίας ἀορίστου χρόνου.

Ἡ νέα αὕτη ἀπόφασις τοῦ Ἀρείου Πάγου δέν ἀπομακρύνεται τῶν ὑπ' αὐτοῦ νομολογηθέντων, ὅτι δηλαδή λόγῳ τῆς κατ' ἄρθρον 38 τοῦ Εἰσαγωγικοῦ Νόμου τοῦ Ἀστικοῦ Κώδικος διατηρήσεως ἐν ἰσχύϊ τοῦ νόμου 2112)1920 καί τοῦ περί ἐπεκτάσεως αὐτοῦ β.δ)τος τῆς 16)18 Ἰουλίου 1920 τό ἄρθρον 672 Ἀστικοῦ Κώδικος ἔχει ἤδη ἐφαρμογήν μόνον ἐπί συμβάσεων ἐργασίας ὡρισμένου χρόνου, ἐνῷ διά τάς συμβάσεις ἀορίστου χρόνου, ὡς ἡ ὑπό τήν κρίσιν τοῦ Ἀρείου Πάγου, ἐφαρμόζεται ὁ νόμος 2112)1920, ὡς ἐτροποποιήθη ὑπό τοῦ νόμου 4558)1930, καί τό β.δ. 16)18 Ἰουλίου 1920 περί ἐπεκτάσεως αὐτοῦ, ἐν συνδυασμῷ πρός τόν νόμον 3198)1955 (ΕΕΔ 23, 67 ἐπ., ἔνθα κωδικοποίησις τῶν ἰσχυουσῶν διατάξεων). (Ἴδετε καί συμφώνους Α.Π. 443)1954, εἰσηγητής *Στ. Μαυρομιχάλης*, ΕΕΔ 13, 686, Α.Π. 574)1961, εἰσηγητής *Κ. Ἀναγνωστόπουλος*, ΕΕΔ 20, 1503, σημειώσεις μας ἐν ΕΕΔ 20, 849, ἔνθα παραπομπαί καί εἰς τήν θεωρίαν, *Ι. Καποδίστριαν*, ΕρμΑΚ ὑπ' ἄρθρον 672, ἀριθ. 11, διαφωνῶν *Κ. Καυκᾶς*, Ἐνοχικόν, Εἰδικόν, τόμος Α', 4η ἔκδοσις, σελ. 754 ἐπ.).

Ἡ ἄποψις αὕτη, ὡς ἐσημειώσαμεν (ΕΕΔ 20, 849), εἶναι ἡ μόνη ἐκ τοῦ νόμου προκύπτουσα, ἐπιβεβαιουμένη καί ἐκ τοῦ ὅτι ὁ μεταγενέστερος νόμος 3198)1955 περί καταγγελίας τῆς σχέσεως ἐργασίας μίαν μόνον περίπτωσιν ἀζημίου διά τόν ἐργοδότην καταγγελίας συμβάσεως προέβλεψε καί οὗτος, τήν διάπραξιν ὑπό τοῦ μισθωτοῦ ἀξιοποίνου πράξεως (ἄρθρον 7).

Ἂν ὁ μισθωτός παραμελῇ τήν ἐκτέλεσιν τῶν ἐκ τῆς συμβάσεως ἐργασίας ὑποχρεώσεών του, μόνη διέξοδος διά τόν ἐργοδότην εἶναι ἡ κατά τόν νόμον 2112)1920 καταγγελία τῆς συμβάσεως ἐργασίας, ἐν παραλείψει τῆς ὁποίας ὀφείλεται πάντως ἡ ἀποζημίωσις (οὕτω καί ἡ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν 10854)1958, εἰσηγητής *Σ. Ποταμιάνος*, ΕΕΔ 18, 90), εἶναι δέ ἄλλο τό ζήτημα, ἂν ὁ μισθωτός συμπεριφέρηται δολίως, ἵνα ἐξαναγκάσῃ τόν ἐργοδότην πρός ἀπόλυσιν καί ἐπιδίωξιν ὑπ' αὐτοῦ τῆς ἀποζημιώσεως τοῦ νόμου 2112)1920, ὁπότε, κατά τά νομολογηθέντα (Α.Π. 868)1961, Ὁλομελείας, εἰσηγητής *Α. Γεωργίου*, ΕΕΔ 20, 830, Α.Π. 574)1961, εἰσηγητής *Κ. Ἀναγνωστόπουλος*, ΕΕΔ 20, 1502, Πρωτοδικείου Καλαμάτας 1785)1964, εἰσηγητής *Γ. Βελλῆς*, ΕΕΔ 24, 477, Πρωτοδίκου Θεσσαλονίκης 776)1964, Πρωτοδίκης *Κ. Καρταρτζῆς*, ΕΕΔ 24, 237, ἴδετε καί *Ι. Καποδίστριαν*, ΕρμΑΚ Εἰσαγ. ἄρθρ. 669 - 678, ἀριθ. 64, ἔνθα καί λοιπαί παραπομπαί), ἡ ἀξίωσις τοῦ μισθωτοῦ πρός ἀποζημίωσιν ἀποκρούεται ἐκ τοῦ ἄρθρου 281 Ἀστικοῦ Κώδικος.

Ταῦτα δέχεται καί ἡ νεωτέρα αὕτη ἀρεοπαγιτική ἀπόφασις.

***

Σαφῆς προϋπόθεσις τῆς ἐφαρμογῆς τοῦ νόμου 2112)1920 περί ὑποχρεωτικῆς καταγγελίας τῆς συμβάσεως ἐργασίας εἶναι ἡ παροχή ὑπηρεσιῶν ἰδιωτικοῦ ὑπαλλήλου κατά κύριον ἐπάγγελμα (ἄρθρον 1 ν.δ. 2655)1953, ΕΕΔ 22,

67 έπ.), ένῳ, ἐξ ἄλλου, ἐπιμαρτυρουμένου τούτου καὶ ἐκ νομοθετικῶν διατάξεων (ἴδετε σημειώσεις μας ἐν ΕΕΔ 22, 414, Πρωτοδικείου Θεσσαλονίκης 465)1963, εἰσηγητὴς Στ. Διαμαντάκος, ΕΕΔ 22, 414), εἶναι ἐπιτρεπτὴ ἡ ὑπὸ τοῦ μισθωτοῦ παροχὴ ἐργασίας εἰς πλείονας ἐργοδότας δυνάμει αὐτοτελῶν μετ' αὐτῶν συμβάσεων ἐργασίας, ὁπότε ἕκαστος ἐργοδότης ὀφείλει νὰ τηρῇ τὸν νόμον 2112)1920.

Ἄλλο εἶναι τὸ ζήτημα, ἂν ὁ ἐργαζόμενος δὲν εἶναι ἰδιωτικὸς ὑπάλληλος κατὰ κύριον ἐπάγγελμα, ἀλλὰ π.χ. δημόσιος ὑπάλληλος, παρέχων παρέργως ὑπηρεσίας εἰς ἰδιώτην ὁπότε δὲν δικαιοῦται ἐκ τοῦ λόγου τούτου τῆς ἀποζημιώσεως τοῦ νόμου 2112)1920. (Ἴδετε Α.Π. 126)1963, εἰσηγητὴς *Β. Πατσουράκος*, ΕΕΔ 32, 493, ἔνθα εἰς σημειώσεις μας καὶ λοιπαὶ παραπομπαὶ εἰς νομολογίαν τῶν Δικαστηρίων τῆς οὐσίας).

Αὕτη εἶναι καὶ ἡ ἅποψις τῆς κατωτέρω ἀρεοπαγιτικῆς ἀποφάσεως.

***

Κατὰ τὰ παγίως νομολογούμενα (Α.Π. 786) 1964, εἰσηγητὴς *Μ. Σκουλίκης*, ΕΕΔ 24, 146, σημειώσεις μας ἐν ΕΕΔ 22, 47, ἔνθα καὶ λοιπὴ νομολογία) ἡ ἀποζημίωσις τοῦ νόμου 2112)1920 (ὡς ἀποζημίωσις) ὑπόκειται εἰς κατάσχεσιν καὶ συμψηφισμόν, μὴ ὑπαγομένη εἰς τοὺς περιορισμοὺς τοῦ ἄρθρου 664 Α.Κ., προνοοῦντος περὶ τοῦ μισθοῦ, ἐνῷ, ἐξ ἄλλου, κατὰ τὰ δεκτὰ γενόμενα (*Γ. Θ. Ρόμπος*, Συμψηφισμὸς ἀνταπαιτήσεως ἐργοδότου κατ' ἀπαιτήσεως μισθωτοῦ, κριν. ἔνης κατὰ τὴν ἐργατικὴν διαδικασίαν, ΕΕΔ 15, 353, νομολογία τοῦ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν, ἐν ΕΕΔ 15, 353, 368), παραδεκτῶς ἐξετάζεται κατὰ τὴν ἐργατικὴν διαδικασίαν ἡ ἀνταπαίτησις τοῦ ἐργοδότου.

Ὡς ὅμως δέχεται ἡ κατωτέρω ἀρεοπαγιτικὴ ἀπόφασις, πρέπει ἡ ἔνστασις συμψηφισμοῦ νὰ εἶναι ὡρισμένη καὶ ἐπιδεκτικὴ δικαστικῆς ἐκτιμήσεως.

Ἀρείου Πάγου 318)1965, Τμ. Β'

Προεδρεύων ὁ Ἀντιπρόεδρος κ. *Κ. Σοῦρλος*
Εἰσηγητὴς ὁ Ἀρεοπαγίτης κ. *Δ. Κοκόρης*
Δικηγόροι οἱ κ.κ. Γ. Μπιάτσιος, Ἀλ. Σακελλαροπαύλης

Ἡ ἰδιότης τοῦ προσώπου ὡς ἰδιωτικοῦ ὑπαλλήλου, ἐφ' ὅσον συγκεντροῖ τὰ ἐν ἄρθρῳ 10 τοῦ κωδικ. νόμου 3514)1928, ὡς τοῦτο ἀντικατεστάθη διὰ τοῦ ἄρθρου 1 τοῦ ν.δ. 2655)1953, γνωρίσματα, δὲν ἐπηρεάζεται, οὐδὲ τὰ ἐκ τοῦ νόμου 2112)1920, ὡς οὗτος ἐτροποποιήθη, δικαιώματά του καὶ δὴ τὸ δικαίωμα τῆς ἀποζημιώσεως λόγῳ καταγγελίας τῆς συμβάσεως ἐργασίας, ἐν περιπτώσει, καθ' ἣν παρέχει τῆς αὐτῆς φύσεως ὑπηρεσίας πρὸς πλείονας τοῦ ἑνὸς ἐργοδότας, ἀνεξαρτήτως τοῦ εἰς ποῖον ἐξ αὐτῶν ἐργάζεται τὰς περισσοτέρας ὥρας ἢ παρὰ ποίου λαμβάνει τὸν μεγαλύτερον μισθόν, διότι δὲν πρόκειται περὶ διαφόρων ἐπαγγελμάτων, ὥστε νὰ ἀνακύπτῃ ζήτημα ποῖον ἐξ αὐτῶν εἶναι τὸ κύριον, ἀλλὰ περὶ τοῦ ἰδίου ἐπαγγέλματος. Ἑπομένως ὁ ἰσχυρισμὸς τῆς ἀναιρεσειούσης Ἑταιρείας ὅτι ὁ ἀναιρεσίβλητος ἐνάγων ἔχει ἀπὸ 30ετίας ὡς κύριον ἐπάγγελμα τὸ τοῦ ὑπαλλήλου τῆς Ἐθνικῆς Τραπέζης τῆς Ἑλλάδος, παρ' ἣ ἐργάζεται κατὰ πλήρες ὡράριον ἐπὶ μηνιαίῳ μισθῷ ἄνω τῶν δραχμῶν 10.000, ἐνῷ εἰς τὸ ἐν Ἀθήναις πρακτορεῖον τῆς ἀναιρεσειούσης εἰργάζετο ἀπὸ τῆς ἐν ἔτει 1947 προσλήψεώς του μέχρι τῆς κατὰ τὴν 10.10 1962 ἀπολύσεώς του, ὡς προϊστάμενος τοῦ λογιστηρίου, παρέργως, ἐπὶ δίωρον ἡμερησίως, ἐστερεῖτο νομίμου ἐπιρροῆς, προκειμένου περὶ τοῦ δικαιώματός του ἀποζημιώσεως κατὰ τὸν ν. 2112 καὶ κατ' ὀρθὴν ἑρμηνείαν καὶ ἐφαρμογὴν τῶν ὡς ἄνω διατάξεων ἀπερρίφθη ὑπὸ τοῦ Πρωτοδικείου, ληφθεὶς ὑπ' ὄψιν ὑπ' αὐτοῦ, ἀβάσιμος δὲ ἐστὶ καὶ ἀπορριπτέος ὁ περὶ τοῦ ἐναντίου πρῶτος λόγος τοῦ ἀναιρετηρίου κατ' ἀμφότερα τὰ μέρη αὐτοῦ.

Τὸ ἄρθρον 672 Α.Κ., ὁρίζον ὅτι ἑκάτερον τῶν μερῶν δικαιοῦται νὰ καταγγείλῃ τὴν σύμβασιν μισθώσεως ἐργασίας διὰ σπουδαῖον λόγον ὁποτεδήποτε, ἄνευ τηρήσεως προθεσμίας, δὲν ἔχει ἐφαρμογὴν ἐπὶ τῶν ἀορίστου χρόνου συμβάσεων ἐξηρτημένης ἐργασίας, τῶν διεπομένων ὑπὸ τοῦ νόμου 2112)1920, ὅστις, διατηρηθεὶς ἐν ἰσχύϊ διὰ τοῦ ἄρθρου 38 τοῦ Εἰσαγωγικοῦ Νόμου Α.Κ., ρυθμίζει ἀποκλειστικῶς ἐν ἄρθρῳ 5 τὸ θέμα τῆς ἐκτάκτου καταγγελίας τῆς συμβάσεως ἐργασίας, οἱ ἐν αὐτῷ δὲ ἀναφερόμενοι λόγοι τοιαύτης καταγγελίας δὲν δύνανται νὰ συμπληρωθῶσι δι' ἄλλων κατ' ἐφαρμογὴν τοῦ ἄρθρου 672 Α.Κ. Ἐξ ἄλλου ἡ ἀξίωσις τοῦ ἀπολυθέντος μισθωτοῦ περὶ καταβολῆς εἰς αὐτὸν τῆς κατὰ τὸν νόμον

2112)1920 ἀποζημιώσεως δὲν ἀπαγορεύεται ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 281 Α.Κ., ἐν περιπτώσει καθ' ἣν ὁ ἐργοδότης προέβη εἰς τὴν ἀπόλυσιν λόγῳ ὑπαιτίου παραμελήσεως ὑπὸ τοῦ μισθωτοῦ τῆς προσηκούσης ἐκτελέσεως τῶν ἐκ τῆς συμβάσεως ἐργασίας ὑποχρεώσεών του καὶ ἐπελεύσεως ἐντεῦθεν ζημίας εἰς τὸν ἐργοδότην, ἐκτὸς ἐὰν ἡ παράβασις αὕτη τῶν καθηκόντων τοῦ μισθωτοῦ ἐγένετο ὑπ' αὐτοῦ ἐπίτηδες, πρὸς τὸν σκοπὸν ὅπως ἐξαναγκάσῃ τὸν ἐργοδότην εἰς ἀπόλυσιν αὐτοῦ ἐπὶ καταβολῇ τῆς νομίμου ἀποζημιώσεως. Οὕτως ἀποφηνάμενον ἐπ' ἀμφοτέρων τῶν ὡς ἄνω ζητημάτων καὶ τὸ Πρωτοδικεῖον καὶ ἀπορρίψαν τὰς ἀντιθέτους ἐνστάσεις τῆς ἀναιρεσειούσης ὡς μὴ νομίμους, τὸ μὲν οὐδένα οὐσιώδη σχετικὸν ἰσχυρισμὸν τῆς ἀναιρεσειούσης παρέλειψε νὰ λάβῃ ὑπ' ὄψιν, τὸ δὲ ὀρθῶς ἡρμήνευσε καὶ ἐφήρμοσε τὰς ὡς ἄνω διατάξεις καὶ οὐδεμίαν ἄλλην παρεβίασεν, ἀπορριπτέος δὲ κρίνεται ἐν τῷ συνόλῳ του ὁ σχετικὸς δεύτερος λόγος τοῦ ἀναιρετηρίου.

Προτεινομένης ὑπὸ τοῦ ἐναγομένου ἐνστάσεως συμψηφισμοῦ δέον ὅπως καὶ ἐπὶ ἀγωγῆς καθορίζωνται ὑπ' αὐτοῦ τὰ παραγωγικὰ γεγονότα τῆς κατὰ τοῦ ἐνάγοντος ἀνταπαιτήσεώς του συμφώνως πρὸς τὰς διατάξεις τῶν ἄρθρων 552 § 1 καὶ 533 §§ 3 - 5 Πολ. Δικ., αἵτινες ἰσχύουσι καὶ κατὰ τὴν διαδικασίαν τοῦ κωδικοποιηθέντος νόμου ΓΨΟΔ', κατὰ τὸ ἄρθρον 20 τοῦ ἰδίου, ἅτε μὴ προσκρούουσαι εἰς αὐτὸν καὶ δυνάμεναι νὰ συναρμολογηθῶσι πρὸς τὴν ὅλην οἰκονομίαν καὶ πρὸς τὸ πνεῦμα τῆς διαδικασίας αὐτοῦ. Διάφορον εἶναι τὸ ζήτημα τῆς ἀποδείξεως ἐν τῇ διαδικασίᾳ ταύτῃ, καθ' ἣν δὲν ἀπαιτεῖται πλήρης ἀπόδειξις, κατὰ τοὺς κοινοὺς δικονομικοὺς κανόνας, ἀλλ' ἀρκοῦσιν ἁπλαῖ βεβαιώσεις.

Ἐν προκειμένῳ ἡ κατὰ τῆς ἐν τῇ ἀγωγῇ ἀπαιτήσεως τοῦ ἀναιρεσιβλήτου ἐξ ἀποζημιώσεως τοῦ νόμου 2112)1920, ὡς οὗτος ἐτροποποιήθη, προταθεῖσα ὑπὸ τῆς ἀναιρεσειούσης - ἐναγομένης ἔνστασις συμψηφισμοῦ πρὸς ἀνταπαίτησιν αὐτῆς ἀποζημιώσεως διὰ ζημίαν προξενηθεῖσαν εἰς αὐτὴν ἐξ ἀμελείας ὑπὸ τοῦ ἀναιρεσιβλήτου ἐνάγοντος κατὰ τὴν ἄσκησιν τῆς ἀνατεθειμένης εἰς αὐτὸν ὑπηρεσίας, ἀπερρίφθη, ὡς ἐκ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως δείκνυται, ὡς ἀόριστος, οἷα καὶ ἦτο πράγματι, διότι, ὡς προκύπτει ἐκ τῶν κατὰ τὴν συζήτησιν, καθ' ἣν ἐξεδόθη ἡ ἀπόφασις αὕτη, ὑποβληθεισῶν ὑπὸ τῆς ἀναιρεσειούσης προτάσεων, εἰς ἃς κατεχωρήθησαν καὶ αἱ πρωτόδικοι προτάσεις αὐτῆς, καὶ ἐκ τοῦ ἐφετηρίου τῆς ἰδίας, αὕτη ὅλως ἀορίστως ἰσχυρίσθη, ὅτι ὁ ἐνάγων ἐγένετο πρόξενος ζημίας εἰς αὐτὴν δραχμῶν 1.000.000 περίπου, διότι ὡς προϊστάμενος τοῦ λογιστηρίου της δὲν ἐφρόντιζε διὰ τὴν ἐνημέρωσιν τῶν βιβλίων τῆς Ἑταιρείας καὶ δὲν ἤσκει ἐπαρκῶς ἔλεγχον ἐπὶ τῆς κινήσεως, μὲ ἀποτέλεσμα ἀταξίας ἀναφερομένας ἐν ἀορίστῳ γενικότητι, χωρὶς νὰ καθορίζωνται συγκεκριμέναι πράξεις ἢ παραλείψεις καὶ ζημίαι καὶ ἡ μεταξὺ αὐτῶν σχέσις. Ἐφ' ὅσον δὲ ἡ ἔνστασις συμψηφισμοῦ ἦτο ἀόριστος καὶ ἀνεπίδεκτος δικαστικῆς ἐκτιμήσεως, δὲν ὑφίστατο περίπτωσις ἐκτιμήσεως τῶν πρὸς ἀπόδειξιν αὐτῆς ἐπικληθέντων ἀποδεικτικῶν στοιχείων. Ἐξ ἄλλου τὸ δικάσαν Πρωτοδικεῖον, καθὼς προκύπτει ἐκ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεώς του, οὐδαμῶς ἀπῄτησε πλήρη ἀπόδειξιν τῆς ἐνστάσεως συμψηφισμοῦ, ὡς ἀβασίμως ἰσχυρίζεται ἡ ἀναιρεσείουσα. Κατ' ἀκολουθίαν τῶν ἀνωτέρω ἀπορριπτέος κρίνεται ὁ τρίτος καὶ τελευταῖος λόγος τοῦ ἀναιρετηρίου, δι' οὗ παραπονεῖται ἡ ἀναιρεσείουσα, ὅτι τὸ Πρωτοδικεῖον δὲν ἔλαβεν ὑπ' ὄψιν τοὺς ἐν τῷ ἐφετηρίῳ καὶ ταῖς σχετικαῖς προτάσεσί της ἰσχυρισμούς, δι' ὧν παρεπονεῖτο αὕτη, ὅτι ὁ πρωτόδικος δικαστὴς δὲν ἔλαβεν ὑπ' ὄψιν τὸ ἐν αὐταῖς βούλευμα καὶ ἐκθέσεις ὁρκωτοῦ λογιστοῦ, δι' ὧν ὑπεστήριζεν, ὅτι διεπιστώθη ἡ ἐκ βαρυτάτης ἀμελείας τοῦ ἐνάγοντος προξενηθεῖσα εἰς αὐτὴν ζημία καὶ ὅτι τὸ Πρωτοδικεῖον δὲν ἔλαβεν ὑπ' ὄψιν τὰ διαληφθέντα ἔγγραφα, στοιχεῖα, ἐκ τῶν ὁποίων βεβαιοῦται ἡ εἰς συμψηφισμὸν προταθεῖσα ἀνταπαίτησίς της, διὰ τὴν ἐκτίμησιν τῆς ὁποίας δὲν ἦτο ἀπαραίτητον νὰ ἐκθέσῃ τὰ ὑπὸ τῆς προσβαλλομένης ἀξιούμενα στοιχεῖα (αἰτία καὶ συνθῆκαι ζημιῶν, καθ' ἕκαστον ποσὰ ταύτης κλπ.), δεδομένου ὅτι τὸ Δικαστήριον, κρῖνον κατὰ τὴν διαδικασίαν τοῦ νόμου ΓΨΟΔ', ἀρκεῖται εἰς ἁπλᾶς βεβαιώσεις καὶ δὲν ἔπρεπε νὰ ἀπαιτήσῃ πλήρη ἀπόδειξιν τῆς ὡς ἄνω ἀνταπαιτήσεώς της.

ΚΑΤΑΓΓΕΛΙΑ ΣΥΜΒΑΣΕΩΣ ΥΠΑΛΛΗΛΩΝ ΝΟΜΙΚΩΝ ΠΡΟΣΩΠΩΝ ΔΗΜΟΣΙΟΥ ΔΙΚΑΙΟΥ

Ἀποζημίωσις ἰδιωτικῶν ὑπαλλήλων ὑπὸ συνταξιοδότησιν

Ἐφαρμογὴ διατάξεως ἄρθρου 8 § 4 Ν.Δ. 3789)1957 περὶ ἀποζημιώσεως ἰδιωτικῶν ὑπαλλήλων ὑπὸ συνταξιοδότησιν παρὰ τῷ Ι.Κ.Α. καὶ ἐπὶ τῶν ἐπὶ μισθώσει ἐργασίας ἰδιωτικοῦ δικαίου ὑπαλλήλων τῶν Νομικῶν Προσώπων Δημοσίου Δικαίου.—Ἀπόλυσις καὶ ἀποζημίωσις ὑπαλλήλων Νομικῶν Προσώπων Δημοσίου Δικαίου.

Ἐπεκυρώθη ὑπὸ τῆς κατωτέρω ἀποφάσεως τοῦ Ἀρείου Πάγου ἡ ὑπ' ἀριθ. 23431)1964 ἀπόφασις τοῦ ὡς ἐφετείου δικάσαντος κατὰ τὴν ἐργατικὴν διαδικασίαν Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν (εἰσηγητὴς *Β. Κόκκινος*, ΕΕΔ 24, 95) (Ὁμοία καὶ ἡ Α Π. 216)1915, εἰσηγητὴς *Ι. Χατζηδάκης*, ΕΕΔ 24, 674).

Σημειοῦται ὅτι τὸ προκαλέσαν ἀμφισβητήσεις περὶ τῆς ἐννοίας τοῦ νόμου θέμα τοῦτο τῆς ἀποζημιώσεως τῶν ἐπὶ σχέσει ἰδιωτικοῦ δικαίου ὑπαλλήλων τῶν Νομικῶν Προσώπων Δημοσίου Δικαίου (ἐπρόκειτο εἰς τὴν περίπτωσιν τῆς ἀρεοπαγιτικῆς ἀποφάσεως περὶ τοῦ Ξενοδοχειακοῦ Ἐπιμελητηρίου τῆς Ἑλλάδος) ἐρρυθμίσθη ἤδη διὰ τοῦ ἄρθρου 24 § 7 τοῦ νόμου 4464)1965 (ΕΕΔ 24, 688), ὡς ἐρρυθμίσθη καὶ ἡ ἀποζημίωσις τῶν ἐπὶ σχέσει ἰδιωτικοῦ δικαίου ἐργαζομένων εἰς τὸ Δημόσιον, καταβαλλομένης τῆς ἀποζημιώσεως τοῦ νόμου 2112)1920.

Ἀρείου Πάγου 314)1965, Τμ. Β'

Προεδρεύων ὁ Ἀντιπρόεδρος κ. *Κ. Σοῦρλος*
Εἰσηγητὴς ὁ Ἀρεοπαγίτης κ. *Εὐστ. Μαλλοῦχος*
Δικηγόροι οἱ κ.κ. Γ. Μοράκης, Ν. Παπασίνος

Κατὰ τὸ δεύτερον ἐδάφιον τοῦ ἄρθρου 8 τοῦ ν. 3198)1955 περὶ τροποποιήσεως καὶ συμπληρώσεως τῶν περὶ καταγγελίας τῆς σχέσεως ἐργασίας διατάξεων, τὸ προστεθὲν ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 8 § 4 τοῦ ν.δ. 3789)1957, «ἰδιωτικοὶ ὑπάλληλοι ἐν γένει, ὑπαγόμενοι εἰς τὴν ἀσφάλισιν τοῦ Ι.Κ.Α. διὰ τὴν χορήγησιν συντάξεως, συμπληρώσαντες ἢ συμπληροῦντες τὰς πρὸς χορήγησιν πλήρους συντάξεως γήρατος προϋποθέσεις, δύνανται νὰ ἀποχωρῶσι τῆς ἐργασίας ἢ νὰ ἀπομακρύνωνται ταύτης παρὰ τοῦ ἐργοδότου των, λαμβάνοντες εἰς τὰς περιπτώσεις ταύτας οἱ μὲν ἐπικουρικῶς ἠσφαλισμένοι τὰ 40ὰ)ο, οἱ δὲ μὴ ἠσφαλισμένοι ἐπικουρικῶς τὰ 50ὰ)ο τῆς ὑπὸ τοῦ ν. 2112)1920, ὡς οὗτος ἐτροποποιήθη καὶ συνεπληρώθη μεταγενεστέρως, ὁριζομένης ἀπροειδοποιήτου ἀποζημιώσεως». Ἡ διάταξις αὕτη, ὡς ἐκ τῆς γενικότητος αὐτῆς, ἔχει ἐφαρμογὴν εἰς πάντας τοὺς ὑπαγομένους εἰς τὴν ἀσφάλισιν τοῦ Ι.Κ.Α. ἰδιωτικοὺς ὑπαλλήλους, ἐπομένως καὶ εἰς τοὺς ἐπὶ μισθώσει ἐργασίας ἰδιωτικοῦ δικαίου τῶν Νομικῶν Προσώπων Δημοσίου Δικαίου. Αἱ προγενέστεραι δὲ αὐτῆς διατάξεις, ἡ μὲν τοῦ ἄρθρου 48 § 1 τοῦ ν.δ. 2698)1953, καθ' ἣν «ἡ ἀληθὴς ἔννοια τῶν διὰ τοῦ Α.Ν. 913)1949 κυρωθεισῶν ὑπ' ἀριθ. 956 καὶ 976 τοῦ 1947 Πράξεων τοῦ Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου εἶναι, ὅτι αὗται ἔχουσιν ἐφαρμογὴν καὶ διὰ τὸ ἐπὶ μισθώσει ἐργασίας ἰδιωτικοῦ δικαίου προσωπικὸν τοῦ Δημοσίου, ἐπὶ τῇ ἀπολύσει τοῦ ὁποίου καταβάλλεται τὸ ὑπὸ τῶν ἀνωτέρω Πράξεων τοῦ Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου προβλεπόμενον ἐφ' ἅπαξ βοήθημα, ἀποκλειομένης τῆς καταβολῆς αὐτῷ τῆς ἀποζημιώσεως τοῦ νόμου 2112)1920 καὶ τοῦ διατάγματος τῆς 16)18 Ἰουλίου 1920», ρητῶς ἀναφέρεται μόνον εἰς τοὺς ἐπὶ μισθώσει ἐργασίας ἰδιωτικοῦ δικαίου ὑπαλλήλους τοῦ Δημοσίου καὶ οὐχὶ καὶ εἰς τοὺς τῶν Νομικῶν Προσώπων Δημοσίου Δικαίου, αἱ δὲ τῶν ἐδαφίων γ' καὶ δ' τῆς παραγράφου 9 τοῦ ἄρθρου 18 β.δ. τῆς 23)24 Δεκεμβρίου 1955 περὶ ἐφαρμογῆς τοῦ Ὑπαλληλικοῦ Κώδικος ἐπὶ τῶν ὑπαλλήλων τῶν Νομικῶν Προσώπων Δημοσίου Δικαίου, καθ' ἃς «αἱ ἑκάστοτε ἰσχύουσαι διατάξεις περὶ ἀποζημιώσεως τῶν ἀπολυομένων ἐκτάκτων δημοσίων ὑπαλλήλων ἐφαρμόζονται καὶ ἐπὶ ἀπολύσεως ἐκτάκτων ὑπαλλήλων Νομικῶν Προσώπων Δημοσίου Δικαίου, ἐπὶ αὐτοδικαίας δὲ ἀπολύσεως τῶν ἐπὶ θητείᾳ ἢ συμβάσει ὑπαλλήλων ἐπὶ τῇ λήξει τῆς θητείας ἢ τῆς συμβάσεως αὐτῶν, ἐπὶ ἀπολύσεως μετακλητῶν ὑπαλλήλων καὶ ἐν γένει κατὰ πᾶσαν περίπτωσιν ἀπολύσεως ὑπαλλήλου Νομικοῦ Προσώπου Δημοσίου Δικαίου, μὴ προβλεπομένην ὑπὸ τῶν προηγουμένων ἐδαφίων β' καὶ γ', οὐδεμία ἀποζημίωσις καταβάλλεται ἐκ τοῦ Νομικοῦ Προσώπου» ἀναφέρονται, ὡς σαφῶς προκύπτει ἐκ τοῦ συνόλου τῶν ὁρισμῶν τοῦ διατάγματος τού-

ΕΡΓΑΤΙΚΑ ΑΤΥΧΗΜΑΤΑ

ΑΓΩΓΗ ΕΚ ΤΟΥ ΚΟΙΝΟΥ ΑΣΤΙΚΟΥ ΔΙΚΑΙΟΥ ΕΠΙ ΕΡΓΑΤΙΚΟΥ ΑΤΥΧΗΜΑΤΟΣ

Περίπτωσις ησφαλισμένου εις Ειδικόν Ασφαλιστικόν Ταμείον

Απαλλαγή εργοδότου υποχρεώσεως προς αποζημίωσιν εξ εργατικού ατυχήματος ησφαλισμένου εις το Ι.Κ.Α.—Δικαίωμα αγωγής εκ του κοινού αστικού δικαίου προς αποζημίωσιν παθόντος εξ εργατικού ατυχήματος, ησφαλισμένου εις Ειδικόν Ταμείον κυρίας ασφαλίσεως, οίον το Ταμείον Ασφαλίσεως Εργατών Κεραμοποιών.— Παράβασις όρων ασφαλείας.— Ισχυρισμός εργοδότου περί καταχρηστικής ασκήσεως δικαιώματος μισθωτού. — Συντρέχον πταίσμα παθόντος κατ' άρθρον 300 Αστικού Κώδικος.

Επεκυρώθη υπό της κατωτέρω αποφάσεως του Αρείου Πάγου ή υπ' αριθ. 308)1964 απόφασις του Εφετείου Θεσσαλονίκης.

Περίπτωσις της αποφάσεως αυτής υπήρξεν εργατικόν ατύχημα επί ησφαλισμένου όχι εις το Ι.Κ.Α. (οπότε δεν θα είχεν εφαρμογήν ο νόμος 551)1915 περί εργατικών ατυχημάτων και ή εκ του άρθρου 16 αυτού αγωγή εκ του κοινού αστικού δικαίου, είμη μόνον εν περιπτώσει δόλου του εργοδότου, ίδετε εκ των τελευταίων την Α.Π. 516)1964, εισηγητής *Δ. Μαρκέλλος*, ΕΕΔ 23, 903, ένθα σημειώσεις μας), άλλ' εις το Ταμείον Ασφαλίσεως Εργατών Κεραμοποιών.

Η αρεοπαγιτική απόφασις δέχεται, ότι είχεν εις την περίπτωσιν εφαρμογήν ή εκ του άρθρου 16 του νόμου 551)1915 αγωγή εκ του κοινού αστικού δικαίου (άρθρα 914, 298, 299 Α.Κ.) λόγω παραβάσεως όρων ασφαλείας εκ μέρους του εργοδότου. (Ίδετε και σύμφωνον Α.Π. 220)1961, εισηγητής *Γ. Βασάμου*, ΕΕΔ 20, 621 και τα αυτόθι σημειούμενα).

Σχετικώς προς τας διατάξεις περί όρων ασφαλείας των εργαζομένων, λόγω της παραβάσεως των οποίων παρέχεται ή εκ του κοινού αστικού δικαίου αποζημίωσις, ίδετε Α.Π. 331)1964, εισηγητής *Στ. Σταυρόπουλος*, ΕΕΔ 23, 662 και λοιπήν νομολογίαν του Αρείου Πάγου εν ΕΕΔ 21, 789, ένθα σημειώσεις μας.

Αρείου Πάγου 315)1965, Τμ. Β'

Προεδρεύων ο Αντιπρόεδρος κ. *Κ. Σούρλος*

Εισηγητής ο Αρεοπαγίτης κ. *Εύστ. Μαλλούχος*

Δικηγόροι οι κ.κ. Ελ. Στεφανάκης, Ι. Αδαμόπουλος

Η αίτησις αναιρέσεως, καθ' όσον απευθύνεται κατά της υπ' αριθ. 117)1964 αποφάσεως του Πρωτοδικείου Θεσσαλονίκης, ήτις εκκληθείσα μετερρυθμίσθη εν μέρει υπό της συμπροσβαλλομένης υπ' αριθ. 308)1964 αποφάσεως του Εφετείου Θεσσαλονίκης, είναι απορριπτέα ως απαράδεκτος κατά το άρθρον 812 § 1 Πολ. Δικ., ως αντικατεστάθη διά του άρθρου 8 νόμου 3810)1957.

Η διάταξις του άρθρου 34 § 2 του α.ν. 1846)1951 περί κοινωνικών ασφαλίσεων, δι' ής, επί ατυχήματος εκ βιαίου συμβάντος, επελθόντος εις εργάτην εν τη εκτελέσει της εργασίας ή εξ αφορμής αυτής, περιωρίσθη ή κατά το κοινόν αστικόν δίκαιον ευθύνη του εργοδότου μόνον εις την περίπτωσιν του δόλου του εργοδότου ή του υπ' αυτού προστηθέντος, προϋποθέτει, ως εξ αυτής προκύπτει, ότι ο παθών περιλαμβάνε-

του, εν συνδυασμώ προς τας διατάξεις των άρθρων 63, 192 και 212 του Υπαλληλικού Κώδικος (νόμος 1811)1951), εις τους εκτάκτους, επί θητεία ή μετακλητούς υπαλλήλους, τους διά συμβάσεως εργασίας δημοσίου δικαίου συνδεομένους μετά των νομικών τούτων προσώπων και ούχι τους διά συμβάσεως εργασίας ιδιωτικού δικαίου συνδεομένους μετ' αυτών. Όθεν ουτως αποφηνάμενον και το ως εφετείον δικάσαν Πρωτοδικείον Αθηνών, ως εκ της προσβαλλομένης αποφάσεώς του δείκνυται, ακολούθως δέ, κατ' επικύρωσιν της εκκληθείσης πρωτοδίκου αποφάσεως, δεξάμενον την αγωγήν του αναιρεσιβλήτου, υπαλλήλου του αναιρεσείοντος Νομικού Προσώπου Δημοσίου Δικαίου, συνδεομένου μετ' αυτού διά συμβάσεως εργασίας ιδιωτικού δικαίου, υπαγομένου εις την ασφάλισιν του Ι.Κ.Α. διά την χορήγησιν συντάξεως, συμπληρώσαντος τας προς χορήγησιν πλήρους συντάξεως γήρατος προϋποθέσεις και αποχωρήσαντος της εργασίας, μη ησφαλισμένου επικουρικώς, διώκουσαν την επιδίκασιν της υπό του ανωτέρου νόμου οριζομένης αποζημιώσεως, ορθώς τας διαληφθείσας διατάξεις ηρμήνευσε και εφήρμοσε και ο περί του εναντίου μοναδικός λόγος αναιρέσεως είναι απορριπτέος ως αβάσιμος.

ται μεταξύ τῶν ἀσφαλιστέων κατὰ τὸν νόμον τοῦτον προσώπων καὶ δικαιοῦται αὐτὸς ἢ ἐν περιπτώσει θανάτου του τὰ κατὰ τὸ ἄρθρον 28 πρόσωπα τῶν παροχῶν τοῦ νόμου τούτου. Ἑπομένως οἱ ἠσφαλισμένοι εἰς ὑφιστάμενα καὶ μὴ συγχωνευθέντα εἰς τὸ Ι.Κ.Α. Ταμεῖα κυρίας ἀσφαλίσεως, οἵτινες, κατὰ τὸ ἄρθρον 5 § 1 τοῦ ἀνωτέρω νόμου, ὡς αὐθεντικῶς ἡρμηνεύθη ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 33 § 2 τοῦ ν.δ. 2698)1953, δὲν ὑπάγονται εἰς τὴν ἀσφάλισιν τοῦ Ι.Κ.Α., δι' οὓς κλάδους εἶναι ἠσφαλισμένοι παρ' αὐταῖς, ἀδιαφόρως ἂν τὰ Ταμεῖα, εἰς ἃ εἶναι ἠσφαλισμένοι, χορηγῶσιν ἅπασας ἢ μέρος μόνον τῶν ὑπὸ τοῦ ἀντιστοίχου κλάδου τοῦ Ι.Κ.Α. πραγματοποιουμένων κατηγοριῶν παροχῶν καὶ τοῦ ὕψους τούτων, δύνανται εἰς τὴν δευτέραν τῶν διαλαμβανομένων ἐν ἄρθρῳ 16 τοῦ νόμου 551)1914 περιπτώσεων, ὅταν δηλονότι τὸ ἀτύχημα ἐπῆλθεν ἐν ἐργασίᾳ ἢ ἐπιχειρήσει, ἐν ᾗ δὲν ἐτηρήθησαν αἱ διατάξεις ἰσχυόντων νόμων, διαταγμάτων ἢ κανονισμῶν περὶ τῶν ὅρων ἀσφαλείας καὶ ἕνεκα τῆς μὴ τηρήσεως τούτων, νὰ ἀσκῶσι τὴν ἐκ τοῦ κοινοῦ ἀστικοῦ δικαίου προσήκουσαν αὐτοῖς πρὸς ἀποζημίωσιν ἀξίωσιν. Ὡς δὲ προκύπτει ἐκ τῶν διατάξεων τοῦ ἄρθρου 1 § 2 τοῦ αὐτοῦ ὡς ἄνω νόμου 1846)1951, δι' ὧν ὁρίζονται οἱ ὑπαγόμενοι εἰς τὴν ἀσφάλισιν τοῦ Ι.Κ.Α. κλάδοι, ἡ περίπτωσις ἀναπηρίας ἐξ ἀτυχήματος περιλαμβάνεται εἰς τὸν κλάδον ἀναπηρίας. Ὅθεν, κατ' ὀρθὴν ἑρμηνείαν καὶ ἐφαρμογὴν τῶν διαληφθεισῶν διατάξεων, τὸ δικάσαν Ἐφετεῖον ἀπεφήνατο διὰ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεώς του, ὡς ἐκ ταύτης δείκνυται, ὅτι δὲν ἀπεκλείετο ἡ κατὰ τὸ κοινὸν ἀστικὸν δίκαιον ἀποζημίωσις τῆς ἀναιρεσιβλήτου, ἠσφαλισμένης διὰ τὸν κλάδον ἀναπηρίας, εἰς τὸ ὑφιστάμενον πρὸ τοῦ νόμου 1846)1951 καὶ μὴ συγχωνευθὲν εἰς τὸ Ι.Κ.Α. Ταμεῖον κυρίας ἀσφαλίσεως Ἐργατῶν Κεραμοποιῶν δι' ἐπελθοῦσαν αὐτῇ ἀναπηρίαν ἐξ ἐργατικοῦ ἀτυχήματος, ὀφειλομένου εἰς μὴ τήρησιν ἐπιβεβλημένων ὅρων ἀσφαλείας καὶ ἕνεκα τῆς μὴ τηρήσεως τούτων, καὶ οἱ περὶ τοῦ ἐναντίου πρῶτος λόγος ἀναιρέσεως τοῦ κυρίου δικογράφου καὶ μοναδικὸς λόγος ἀναιρέσεως τοῦ προσθέτου δικογράφου εἶναι ἀπορριπτέοι ὡς ἀβάσιμοι.

Τὸ δικάσαν Ἐφετεῖον, ὡς δείκνυται ἐκ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεώς του, ἐδέξατο ἀνελέγκτως, ὅτι εἰς τὴν ἀναιρεσίβλητον, ἀνειδίκευτον ἐργάτριαν, ἡλικίας 16 ἐτῶν, ἀνετέθη ὑπὸ τοῦ ἔχοντος τὴν διοίκησιν τοῦ προσωπικοῦ τοῦ ἐργοστασίου τῶν ἀναιρεσειόντων κατασκευῆς πλίνθων, κεράμων καὶ πηλοσωλήνων, λειτουργοῦντος κατὰ παράβασιν τῶν ὅρων τῶν ἄρθρων 74 καὶ 86 τοῦ ἀπὸ 14)22 Μαρτίου 1934 π.δ. περὶ ὑγιεινῆς καὶ ἀσφαλείας ἐργατῶν, ὄντος ἁρμοδίου διὰ τὴν τοποθέτησιν καὶ ἐπίβλεψιν τῶν ἐργατῶν τοῦ ἐργοστασίου, ὁ χειρισμὸς τοῦ πιεστῆρος μηχανήματος, δι' οὗ συνετελεῖτο διὰ περιστρεφομένου ἐν αὐτῷ ἕλικος ἡ κατεργασία τοῦ πηλοῦ κατασκευῆς τῶν προϊόντων τῆς ἐπιχειρήσεως, ὅτι ἡ ἀναιρεσίβλητος ἠγνόει ὅτι οἱ ἀναιρεσείοντες εἶχον ἀπαγορεύσει εἰς τὸν προστηθέντα ὑπ' αὐτῶν ὡς ἄνω ὑπάλληλον, ὅπως τοποθετῇ γυναῖκας, καὶ ἔτι ὡρισμένως ταύτην εἰς τὴν εἰδικὴν ἐργασίαν χειρισμοῦ τοῦ πιεστῆρος, ὅτι κατὰ τὴν ἐκτέλεσιν τῆς ἀνωτέρω ἐργασίας της ἀπεκόπη ἡ δεξιὰ χεὶρ κατὰ τὴν μεσότητα τοῦ βραχίονος, καὶ ὅτι τὴν ἀναιρεσίβλητον οὐδεμία ἐβάρυνεν ὑπαιτιότης διὰ τὸ ἐπελθὸν ἀτύχημα. Ὑπὸ τὰ πραγματικὰ ταῦτα περιστατικὰ ἡ ἄσκησις ὑπὸ τῆς ἀναιρεσιβλήτου τοῦ δικαιώματος αὐτῆς πρὸς ἀποζημίωσιν δὲν ὑπερβαίνει, καὶ δὴ προφανῶς, τὰ ὅρια τὰ ἐπιβαλλόμενα ἐκ τῆς καλῆς πίστεως ἢ τῶν χρηστῶν ἠθῶν ἢ ἐκ τοῦ κοινωνικοῦ ἢ οἰκονομικοῦ σκοποῦ τοῦ δικαιώματός της τούτου καὶ δὲν εἶναι, ὡς ἐκ τούτου, κατὰ τὴν ἔννοιαν τοῦ ἄρθρου 281 Α.Κ., καταχρηστική, ἔστω καὶ ἂν τῇ ἐπιμόνῳ παρακλήσει της εἶχε τοποθετηθῇ εἰς τὸν χειρισμὸν τοῦ πιεστῆρος, οὔτε συντρέχει πταίσμα τοῦ θύματος ἐν τῇ ἐπελεύσει τοῦ ζημιογόνου γεγονότος, ὥστε νὰ ἐπιδικασθῇ, κατ' ἐφαρμογὴν τῶν διατάξεων τοῦ ἄρθρου 300 Α.Κ., μειωμένη ἀποζημίωσις, οὕτω δὲ ἀποφηνάμενον καὶ τὸ δικάσαν δικαστήριον καὶ ἀπορρῖψαν τὰς ἐνστάσεις περὶ καταχρηστικῆς ἀσκήσεως τῆς ἀγωγῆς καὶ συνδρομῆς πταίσματος τῆς ἀναιρεσιβλήτου ὀρθῶς τὰς διατάξεις τῶν ἀνωτέρω ἄρθρων ἡρμήνευσε καὶ ἐφήρμοσε καὶ οἱ περὶ τοῦ ἐναντίου δεύτερος καὶ τρίτος λόγοι ἀναιρέσεως εἶναι ἀπορριπτέοι ὡς ἀβάσιμοι.

ΝΟΜΟΛΟΓΙΑ ΕΠΙ ΔΙΑΦΟΡΩΝ ΘΕΜΑΤΩΝ

I. ΚΑΤΑΓΓΕΛΙΑ ΣΥΜΒΑΣΕΩΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ

'Αποζημίωσις προσωπικοῦ 'Ηλεκτρικῆς 'Εταιρείας 'Αθηνῶν - Πειραιῶς δι' ἀπόλυσιν ἢ ἀποχώρησιν καὶ μετὰ τὴν ἐξαγορὰν αὐτῆς ὑπὸ τῆς Δ.Ε.Η.

Διατήρησις ἐν ἰσχύϊ καὶ μετὰ τὴν ἐξαγορὰν τῆς 'Ηλεκτρικῆς 'Εταιρείας 'Αθηνῶν - Πειραιῶς ὑπὸ τῆς Δ.Ε.Η. τῶν δυνάμει τῶν συμβατικῶν μετὰ τῆς πρώτης ὅρων κτηθέντων δικαιωμάτων. — 'Αποζημίωσις ἀπολυομένου καὶ ἀποχωροῦντος προσωπικοῦ τῆς Η.Ε.Α.Π. — Προθεσμία ἀγωγῆς ἄρθρου 6 Νόμου 3198)1955. — Δυνατὴ παραίτησις μισθωτοῦ ἀπὸ τῆς ἀνωτέρω ἀποζημιώσεως.

Πρωτοδικείου 'Αθηνῶν 19572)1964

Διαδικασία ἐργατικῶν διαφορῶν κατ' ἔφεσιν

Πρόεδρος ὁ κ. *Ι. Παπαδόπουλος*

Εἰσηγητὴς ὁ Πρωτοδίκης κ. *Ι. Νεγριάνης*

Δικηγόροι οἱ κ.κ. Ε. 'Ανδριανόπουλος, Δ. Δρακωτός

'Ο ἐνάγων ἐφεσίβλητος προσελήφθη τὴν 17.6.1937 δυνάμει συμβάσεως ἐξηρτημένης ἐργασίας ἀορίστου χρόνου ὡς ἐργάτης κατασκευῶν τῆς τότε 'Ανωνύμου 'Ηλεκτρικῆς 'Εταιρείας 'Αθηνῶν-Πειραιῶς (Η.Ε.Α.Π.) καὶ ἐτοποθετήθη εἰς τὸ ἐν Παλαιῷ Φαλήρῳ ἐργοστάσιον παραγωγῆς ἠλεκτρικοῦ ρεύματος. 'Από τοῦ ἔτους 1941 προήχθη εἰς λιπαντὴν καὶ χειριστὴν λεβητοστασίου καὶ ἐτοποθετήθη εἰς τὸ Κεντρικὸν ἐργοστάσιον παραγωγῆς ἠλεκτρικοῦ ρεύματος 'Αγίου Γεωργίου Κερατσινίου. Δυνάμει τῶν διατάξεων τοῦ ν.δ. 3523)1956 καὶ τῆς ἀπὸ 1.12.1960 συμβάσεως ἡ Η.Ε.Α.Π. ἐξηγοράσθη ὑπὸ τῆς ἐκκαλούσης Δημοσίας 'Επιχειρήσεως 'Ηλεκτρισμοῦ (Δ.Ε.Η.) ἀπὸ 1.1.1961, ἀφ' ἧς ἡμερομηνίας ὁ ἐκκαλῶν ἐθεωρήθη ὡς ἀνήκων εἰς τὸ προσωπικὸν ταύτης. Εἰς τὴν ἐκκαλοῦσαν ὑπηρέτησεν ὑπὸ τὴν αὐτὴν ὡς ἄνω ἰδιότητα (τοῦ λιποντοῦ) μέχρι τῆς 3.7.1962, ὁπότε ἀπελύθη, διότι, ἐξετασθεὶς τὴν 23.4.1962 ὑπὸ τῆς κατὰ τὸ ἄρθρον 38 τοῦ Γενικοῦ Κανονισμοῦ Προσωπικοῦ 'Επιτροπῆς, εὑρέθη πάσχων ἐκ σπονδυλοαρθροπαθείας καὶ ἀμφω ἰσχυριζίτιδος, παθήσεων, αἵτινες καθίστων αὐτὸν ὁριστικῶς ἀνίκανον διὰ τὴν ἐργασίαν του. 'Η ἄνω Η.Ε.Α.Π. ἀπὸ τῆς ἱδρύσεώς της (ἔτος 1925) καὶ συνεχῶς μέχρι τῆς ἐξαγορᾶς της (31.12.1960) κατέβαλλεν ἀνεπιφυλάκτως καὶ εἰς ἐκτέλεσιν τῶν διατάξεων τοῦ ἄρθρου 38 τοῦ ἐχοντος ἰσχὺν συμβάσεως Γενικοῦ Κανονισμοῦ τοῦ προσωπικοῦ αὐτῆς εἰς ἅπαντας ἀνεξαιρέτως τοὺς ἀπολυομένους καὶ γενικῶς τοὺς ἐξ οἱασδήποτε αἰτίας ἀποχωροῦντας τῆς ὑπηρεσίας ἀποζημίωσιν, ὑπολογιζομένην κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ νόμου 2112. 'Επίσης δυνάμει τῆς ἀπὸ 10.6.1939 ἐπιστολῆς τοῦ Διευθύνοντος Συμβούλου τῆς Η.Ε.Α.Π., γενομένης ἀποδεκτῆς ὑφ' ἅπαντος τοῦ προσωπικοῦ αὐτῆς, μεταξὺ τῶν ὁποίων καὶ ὁ ἐφεσίβλητος, καταρτισθείσης συμβάσεως κατεβάλλετο ποσόν, κυμαινόμενον ἀπὸ 20 ο/ο ἕως 50 ο/ο τῆς κατὰ τὸν νόμον 2112 ἀποζημιώσεως, προσδιοριζόμενον δι' ἑκάστοτε παρὰ τοῦ ἁρμοδίου ὀργάνου τῆς Δ.Ε.Η. ἀναλόγως τῶν περιστάσεων καὶ δὴ λαμβανομένων ὑπ' ὄψιν τῶν ἐτῶν ὑπηρεσίας, τοῦ βαθμοῦ, τῆς ἐν τῇ ὑπηρεσίᾳ ἀποδόσεως καὶ ἐν γένει συμπεριφορᾶς τοῦ ἀποχωροῦντος ἢ ἀπολυομένου, τῆς αἰτίας τῆς ἀποχωρήσεως ἢ ἀπολύσεως καὶ τοῦ ὕψους τῆς κυρίας κατὰ τὸν νόμον 2112 ὑπολογιζομένης ἀποζημιώσεως, κατ' ἀντίστροφον πρὸς ταύτην ἀναλογίαν. Τὰ δυνάμει τῶν ἄνω συμβατικῶν ὅρων κτηθέντα δικαιώματα διετηρήθησαν ἐν ἰσχύϊ καὶ μετὰ τὴν ἐξαγορὰν τῆς Η.Ε.Α.Π. ὑπὸ τῆς Δ.Ε.Η. (ὑπ' ἀριθ. 184)1960 Πρᾶξις 'Υπουργικοῦ Συμβουλίου κυρωθεῖσα διὰ τοῦ ν.δ. 4199)1961). Εἰς ἐκτέλεσιν τῶν διατάξεων τούτων ἡ ἐκκαλοῦσα κατέβαλε τῷ ἀντιδίκῳ της ἐν συνόλῳ δραχμὰς 155 000 (ὅρα ἰδίᾳ τὴν ἀπὸ 3.7.1962 ἀπόδειξιν). 'Ο ἐφεσίβλητος διὰ τῆς ἀπὸ 11.11.1963 ἐκθέσεως ἐργατικῆς διαφορᾶς ἰσχυρίσθη, ὅτι τὸ καταβληθὲν ὡς ἄνω ποσὸν ἐξ ἀμφοτέρων τῶν ἄνω αἰτιῶν ὑπολείπεται τοῦ νομίμου κατὰ δραχμὰς 73.927, τὴν καταβολὴν τῶν ὁποίων ἠτήσατο. 'Ο Πρωτοδίκης ἐδέχθη τὴν ἀγωγὴν διὰ δραχμὰς 38.460. Κατὰ τῆς ἀποφάσεως ταύτης παραπονεῖται ὁ ἐκκαλῶν διὰ τῶν κάτωθι ἐρευνωμένων λόγων ἐφέσεως:

Κατὰ τὸ ἄρθρον 5 § 2 τοῦ νόμου 3198)1955 πᾶσα ἀξίωσις μισθωτοῦ περὶ καταβολῆς ἢ συμπληρώσεως τῆς κατὰ τὸν νόμον 2112 ἀποζημιώσεως εἶναι ἀπαράδεκτος, ἐφ' ὅσον ἡ σχετικὴ ἀγωγὴ δὲν ἐκοινοποιήθη ἐντὸς ἑξαμήνου, ἀφ' ἧς κατέστη ἀπαιτητή. 'Η διάταξις αὕτη, ὡς σαφῶς συνάγεται ἐκ τοῦ γράμματος καὶ τοῦ σκοποῦ αὐτῆς, ἀφορᾷ ἀξίωσιν ἀποζημιώσεως πηγάζουσαν εὐθέως ἐκ τοῦ νόμου 2112, ἕνεκεν ἀπολύσεως ἄνευ προηγουμένης καταγγελίας τῆς συμβάσεως ἐργασίας καὶ οὐχὶ ἀποζημίωσιν, ἡ ὁποία βασίζεται ἐπὶ ἄλλης νομικῆς διατάξεως, ἔστω καὶ ἂν τὸ ποσὸν αὐτῆς καθορίζεται βάσει τοῦ νόμου 2112)1920. 'Εντεῦθεν ἕπεται, ὅτι δὲν ἐκτείνεται ἡ ἐφαρμογή της καὶ ἐπὶ τῆς ἀποζημιώσεως, ἥτις ὀφείλεται δυνάμει τῶν ἐν τῇ προηγουμένῃ σκέψει τῆς παρούσης ἀναφερομένων συμβατικῶν ὅρων μεταξὺ τῶν διαδίκων ἐν περιπτώσει ἀπολύσεως προσωπικοῦ τῆς Δ.Ε.Η., προερχομένου ἐκ τοῦ διατηρηθέντος τοιούτου τῆς Η.Ε.Α.Π., μετὰ τὴν ἐξαγορὰν τῆς δευτέρας ὑπὸ τῆς πρώτης. Καὶ γίνεται μὲν παραπομπὴ διὰ τοῦ ἄρθρου 38 τοῦ Γενικοῦ Κανονισμοῦ Προσωπικοῦ τῆς Η.Ε.Α.Π. εἰς τὸν νόμον 2112, πλὴν ὅμως γίνεται μόνον διὰ τὸν ὑπολογισμὸν τοῦ ποσοῦ τῆς καταβλητέας ἀποζημιώσεως, οὐχὶ δὲ πρὸς ὑπαγωγὴν τῆς ἄνω ἀξιώσεως εἰς τὸν νόμον 2112 ἐξ ὁλοκλήρου, ἑπομένως καὶ εἰς τὸν νόμον 3198)1955 (ὅρα ἐπὶ ἀναλόγων θεμάτων Α Π 537)1963, Α.Π. 193)1964, Α Π 287)1964) (*). 'Οθεν, δεχθεὶς τὰ αὐτὰ ὁ δι-

(*) ΕΕΔ 23, 461, 598.

κάσας Πρωτοδίκης καὶ ἀπορρίψας τὸν ἰσχυρισμὸν τῆς ἐκκαλουμένης περὶ ἀπαραδέκτου τῆς ὑπὸ κρίσιν ἀγωγῆς, ὡς ἐγερθείσης τὴν 13.11.1963, ἤτοι μετὰ πάροδον ἑξήνου ἀπὸ τῆς ἀπολύσεως (3.7.1962), ὀρθῶς τὰς ἄνω διατάξεις ἠρμήνευσεν, ἀπορριπτέος δὲ ὡς νόμῳ ἀβάσιμος κρίνεται ὁ τὰ ἀντίθετα ὑποστηρίζων 1ος λόγος ἐφέσεως.

Κατὰ τὸ ἄρθρον 38 § 2 τοῦ Γενικοῦ Κανονισμοῦ Προσωπικοῦ τῆς Η.Ε.Α.Π., ἔχοντος ἰσχὺν συμβατικοῦ ὅρου, οἱ οὕτωσι ἀπολυόμενοι, δηλαδὴ ἀφοῦ κριθῶσιν ὑπὸ Ἐπιτροπῆς ὡς ἀνίκανοι πρὸς ἐργασίαν, θὰ ἀποζημιοῦνται ὑπὸ τῆς Ἑταιρείας συμφώνως πρὸς τὸν νόμον 2112. Ὁ ὅρος οὗτος, ἀναφερόμενος εἰς τὴν κατόπιν ἀσθενείας ἀπόλυσιν τοῦ ἐργαζομένου, παραπέμπει εἰς τὸν νόμον 2112 περὶ καταγγελίας συμβάσεως ἐργασίας ἀορίστου χρόνου μόνον ὡς πρὸς τὸν καθορισμὸν τοῦ ποσοῦ τῆς καταβλητέας ἀποζημιώσεως, οὐχὶ δὲ καὶ διὰ τὴν ἐφαρμογὴν τῶν ἐν γένει διατάξεων τοῦ νόμου 2112, μεταξὺ τῶν ὁποίων καὶ ἡ τοῦ ἄρθρου 8 (ὡς ἡρμηνεύθη ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 11 τοῦ ἀ.ν. 547)1937) περὶ ἀκυρότητος οἱασδήποτε συμβάσεως, συναπτομένης πρὸ ἢ μετὰ τὴν λύσιν τῆς μισθώσεως ἐργασίας, πλὴν ἂν αὕτη περιέχῃ ἀναγνώρισιν ἢ ἐξόφλησιν εἰδικῶς τῶν ἐκ τοῦ νόμου 2112 ἀξιώσεων τοῦ ὑπαλλήλου ἢ εἶναι μᾶλλον εὐνοϊκὴ δι' αὐτόν. Ἐντεῦθεν ἕπεται, ὅτι ἡ μετὰ τὴν ἀπόλυσιν τοῦ ὑπαλλήλου διὰ τὴν ἄνω αἰτίαν (ἀνικανότητα) παραίτησις ἀπὸ τῆς περὶ ἧς πρόκειται ἀποζημιώσεως ὑπὸ τὴν ἔννοιαν ἀφέσεως χρέους εἶναι ἔγκυρος, ὡς, μὴ ἀντικειμένη εἰς διάταξιν ἀναγκαστικοῦ δικαίου, οἵα δὲν εἶναι ἡ διάταξις τῆς ὑπ' ἀριθ. 184)1960 Πράξεως Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου, κυρωθείσης διὰ τοῦ ν.δ. 4199)1961, δυνάμει τῆς ὁποίας τὰ πάσης φύσεως δικαιώματα τοῦ προσωπικοῦ τῆς Η.Ε.Α.Π. διετηρήθησαν ἐν ἰσχύι καὶ βαρύνουν τὴν Δ.Ε.Η. (ἐπὶ ἀνολόγου θέματος Α.Π. 726)1958, Α.Π. 247)1959, Α.Π. 125)1964, Α.Π 395)1964) (*). Ἐπίσης εἶναι ἔγκυρος ἡ ὑπὸ τὸν τύπον τῆς ἀφέσεως χρέους παραίτησις ἀπὸ τῆς ἀποζημιώσεως τῆς χορηγουμένης, δυνάμει τῆς ἀπὸ 10.6.1939 ἐπιστολῆς τοῦ διευθύνοντος συμβούλου τῆς Η.Ε.Α.Π.

Ἐν προκειμένῳ, ὡς ἰδίᾳ βεβαιοῦται ἐκ τῆς προσαγομένης καὶ ἐπικαλουμένης ἀπὸ 3.7.1962 ἀποδείξεως δραχμῶν 155 000, ὁ ἐφεσίβλητος ἔλαβε παρὰ τῆς ἀντιδίκου τὸ ποσὸν τῶν δραχμῶν ἑκατὸν πεντήκοντα πέντε χιλιάδων πρὸς πλήρη καὶ ὁλοσχερῆ ἐξόφλησιν τῆς νομίμου ἐπὶ τῇ ἀπολύσει του ἀποζημιώσεως. Ἐκ τῆς ἀποδείξεως ταύτης βεβαιοῦται, ὅτι ὁ ἐφεσίβλητος δι' ἀφέσεως χρέους παρητήθη τοῦ δικαιώματος, ὅπως ἀξιώσῃ συμπλήρωσιν τῆς ὡς ἄνω χορηγηθείσης αὐτῷ ἐπὶ ἐλάττον ἀποζημιώσεως. Ὅθεν, δεκτοῦ καθισταμένου τοῦ διὰ τῶν προτάσεων παραδεκτῶς ὑποβαλλομένου σχετικοῦ προσθέτου λόγου ἐφέσεως, τὸ κατ' οὐσίαν βάσιμον τοῦ ὁποίου προκύπτει ἐξ ἐγγράφου, δέον ὅπως μεταρρυθμισθῇ ἡ ἐν μέρει δεχθεῖσα τὴν ἀγωγὴν ἀπόφασις τοῦ Πρωτοδίκου, ἐπὶ τῷ τέλει ὁλοσχερῶς ἀπορριφθείσης ταύτης.

(*) ΕΕΔ 18, 642. ΕΕΔ 23, 787.

II. ΑΔΙΚΟΠΡΑΞΙΑΙ

Χρηματικὴ ἱκανοποίησις μισθωτοῦ δι' ἠθικὴν βλάβην αὐτοῦ

Ἄρνησις ἐργοδότου πρὸς ἀποδοχὴν ὑπηρεσιῶν μισθωτοῦ καὶ μετὰ τελεσίδικον ἀπόφασιν περὶ ἀκυρότητος ἀπολύσεως, ὡς συνδικαλιστικοῦ στελέχους, καὶ καθορισμὸς ὡς τόπου ἐργασίας χώρου μὴ πληροῦντος τὰς προϋποθέσεις ὑγείας καὶ προσβάλλοντος τὴν ἐπαγγελματικὴν τιμήν του.—Δικαίωμα χρηματικῆς ἱκανοποιήσεως δι' ἠθικὴν βλάβην.—Κρίσις δικαστηρίου περὶ τοῦ ποσοῦ αὐτῆς.

Πρωτοδίκου Ἀθηνῶν 2311)1965

Διαδικασία ἐργατικῶν διαφορῶν

Πρωτοδίκης ὁ κ. *Β. Κούσουλας*

Δικηγόροι οἱ κ.κ. Ν. Ρωκανᾶς, Ε. Πετραλιᾶς

Ἡ ὑπὸ κρίσιν ἀγωγή, διώκουσα ὅπως ὑποχρεωθῇ τὸ ἐναγόμενον νὰ καταβάλῃ εἰς τὸν συνδεόμενον μετ' αὐτοῦ διὰ συμβάσεως ἐξηρτημένης ἐργασίας ἐνάγοντα τὰ ἐν τῇ ἀγωγῇ ποσά, νομιμοτόκως ἀπὸ τῆς ἐπιδόσεώς της, διὰ χρηματικὴν ἱκανοποίησιν ἕνεκα τῆς ἠθικῆς βλάβης, ἣν ὑπέστη ὁ ἐνάγων συνεπείᾳ: α) τῆς παρὰ τοῦ ἀντιδίκου του ἀρνήσεως ἀποδοχῆς τῶν προσφερομένων βάσει τῆς ὡς ἄνω συμβάσεως ὑπηρεσιῶν του ὡς ὑπαλλήλου τοῦ ἐναγομένου νοσοκομείου κατὰ τὸ χρονικὸν διάστημα ἀπὸ τοῦ μηνὸς Μαΐου 1963 μέχρι καὶ τοῦ μηνὸς Σεπτεμβρίου 1963, παρὰ τὴν ἔκδοσιν τῆς ὑπ' ἀριθ. 10675)1963 τελεσιδίκου ἀποφάσεως τοῦ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν, δι' ἧς ἐπὶ ἑτέρας ἀγωγῆς τοῦ ἐνάγοντος ἐκρίθη ἄκυρος ἡ γενομένη τὴν 12.4.1962 καταγγελία τῆς συνδεούσης τοὺς διαδίκους συμβάσεως ἐργασίας καὶ β) τῆς παρὰ τῶν ἁρμοδίων ὀργάνων τοῦ ἐναγομένου ἐκ λόγων ἐκδικήσεως μὴ χρησιμοποιήσεως τοῦ ἐνάγοντος κατὰ τὸ χρονικὸν διάστημα ἀπὸ τοῦ μηνὸς Ὀκτωβρίου 1963 μέχρι τῆς 14.1.1965 εἰς θέσιν ἀνάλογον πρὸς τὰ προσόντα καὶ τὰς ἱκανότητάς του καὶ πρὸς ἐκείνην, ἣν κατεῖχεν οὗτος πρὸ τῆς ἀκύρου ἀπολύσεώς του, ἀλλ' εἰς ἑτέραν τοιαύτην ὑποδεεστέραν, καὶ τοῦ κατὰ τὸ αὐτὸ ὡς ἄνω χρονικὸν διάστημα ἀδικαιολογήτου καὶ ἐκ λόγων μίσους καθορισμοῦ ὡς τόπου ἐργασίας του μιᾶς ἀποθήκης ἀκαταλλήλου καὶ μὴ δυναμένης νὰ χρησιμοποιηθῇ ὡς Γραφεῖον ὑπαλλήλου τοῦ ἐναγομένου νοσοκομείου, ἁρμοδίως, ὡς ἐκ τοῦ ἀντικειμένου της εἰσάγεται πρὸς ἐκδίκασιν κατὰ τὴν προκειμένην εἰδικὴν διαδικασίαν τοῦ νόμου ΓΩΟΔ') 1911 καὶ νόμῳ βάσιμος παρίσταται, ἐρειδομένη ἐπὶ τῶν ἄρθρων 648, 299, 932, 346 Α.Κ., ἐν συνδυασμῷ πρὸς τὰ ἄρθρα 57, 200, 281, 652, 656, 668, 677 καὶ 678 Α.Κ., καθόσον ἐκ τῶν ὡς ἄνω διατάξεων σαφῶς προκύπτει, ὅτι ἀφ' ἑνὸς ὁ μὲν μισθωτὸς δικαιοῦται νὰ παράσχῃ τὴν συμπεφωνημένην ἐργασίαν, ὁ δὲ ἐργοδότης ὑποχρεοῦται νὰ δέχεται ταύτην κατὰ τοὺς ὅρους τῆς συμβάσεως ἢ τοῦ τυχὸν ὑπάρχοντος Κανονισμοῦ, ἐντὸς τῶν πλαισίων, ἅτινα ὁρίθετοῦν ἡ καλὴ πίστις καὶ τὰ συναλλακτικὰ ἤθη, καὶ ἀφ' ἑτέρου ὅτι ὑφίσταται παράνομος προσβολὴ τῆς προσω-

πικότητος τοῦ μισθωτοῦ κατὰ τὰ ἄρθρα 57 - 60 Α.Κ., ὁσάκις ὁ ἐργοδότης ὑπαιτίως δὲν ἀποδέχεται τὰς βάσει τῆς συμβάσεως ἐργασίας προσφερομένας παρὰ τοῦ ὑπαλλήλου του ὑπηρεσίας, καθὼς ἐπίσης καὶ ὁσάκις ἐκ παρανόμων ἐνεργειῶν τοῦ ἐργοδότου προσβάλλεται ἡ ὑγεία καὶ ἐπαγγελματικὴ τιμὴ τοῦ μισθωτοῦ. Ἐκ τῆς προσβολῆς ταύτης τῆς προσωπικότητος τοῦ τελευταίου τούτου προσγενιᾶται τῷ μισθωτῷ ἀξίωσις ἐπιδικάσεως χρηματικῆς ἱκανοποιήσεως δι' ἠθικὴν βλάβην. Μετὰ ταῦτα ἡ ἐνδικος ἀγωγὴ ἐρευνητέα κατ' οὐσίαν ἀποβαίνει.

Ἐβεβαιώθησαν τὰ κάτωθι: Ὁ ἐνάγων προσελήφθη εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ ἐναγομένου νοσοκομείου δι' ἀορίστου χρόνου συμβάσεως τὴν 2αν Φεβρουαρίου 1945. Ἀρχικῶς εἰργάσθη ὡς κλητήρ. Τὴν 1ην Ἰανουαρίου 1951 ἀνετέθησαν εἰς αὐτὸν τὰ καθήκοντα ὑπαλλήλου φρουτιστοῦ, ἀπὸ δὲ τῆς 16.5.1952 καὶ ἐντεῦθεν ἀπησχολήθη ὡς τηλεφωνητὴς ὑπάλληλος Γραφείου κινήσεως ἀσθενῶν. Ἀπὸ τοῦ ἔτους 1960 ὑπηρέτησεν εἰς τὸ λογιστήριον τοῦ αὐτοῦ νοσοκομείου μέχρι τῆς 12ης Ἀπριλίου 1962, ὁτε ἀπελύθη, κατοχγελθείσης ἐγγράφως τῆς συνδεούσης τοὺς διαδίκους συμβάσεως καὶ κατοβληθείσης τῆς οἰκείας ἀποζημιώσεως ν. 2112)1920. Οὐχ ἧττον ὅμως, λόγῳ τῆς ἀπὸ 22.7.1960 ἰδιότητος τοῦ ἐνάγοντος ὡς γενικοῦ γραμματέως τοῦ ἀριθμοῦντος πλέον τῶν 100 μελῶν Σωματείου Διοικητικοῦ, Νοσηλευτικοῦ καὶ λοιποῦ προσωπικοῦ Νοσοκομείων καὶ Κλινικῶν Ἀθηνῶν - Πειραιῶς καὶ τῆς μὴ τηρήσεως διὰ τὴν τοιαύτην ἀπόλυσίν του τῶν διατυπώσεων τοῦ ἀ.ν. 1803)1951, ἐπὶ τῇ ἀγωγῇ τοῦ ἐνάγοντος, ἡ τοιαύτη ἀπελυσίς του ἐκρίθη ἄκυρος διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 10675)29.5.1963 τελεσιδίκου ἀποφάσεως τοῦ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν. Μετὰ τὴν ἔκδοσιν τῆς ὡς ἄνω ἀποφάσεως ὁ ἐνάγων τὴν 6ην Ἰουνίου 1963 δι' ἐξωδίκου δηλώσεώς του πρὸς τὸ ἀντίδικον ἠτήσατο, ὅπως τῷ ἀνατεθῇ ὑπηρεσία ὑπαλλήλου αὐτοῦ, ἐν συνεχείᾳ δὲ τὴν 1ην Ἰουλίου 1963 ἐκοινοποίησε τῷ ἐναγομένῳ αὐτὴν πρὸς γνῶσιν του καὶ διὰ τὰς νομίμους συνεπείας, ὀχλήσας ἅμα ἐκ νέου τὴν διοίκησιν τοῦ ἐργοδότου του πρὸς ἀποδοχὴν τῶν προσφερομένων ὑπηρεσιῶν του ὡς ὑπαλλήλου. Παρὰ ταῦτα τὸ ἐναγόμενον ἐκώφευσεν, ἀποκρουσαν τὴν ἐργασίαν τοῦ ἐνάγοντος, καὶ μόλις τὴν 28ην Σεπτεμβρίου 1963 ἐκάλεσεν αὐτὸν νὰ ἀναλάβῃ ὑπηρεσίαν. Οὕτως ἀπὸ τῆς 29 Σεπτεμβρίου 1963 ἀνετέθη εἰς τὸν ἐνάγοντα παρὰ τῆς διοικήσεως τοῦ ἐναγομένου ὑπηρεσία ὑπαλλήλου τῆς τεχνικῆς ὑπηρεσίας συντηρήσεως τῶν κτιρίων τοῦ περὶ οὗ ὁ λόγος νοσοκομείου, ἣν ἐξετέλει οὗτος μέχρι τῆς 14ης Ἰανουαρίου 1965, ὁτε τοῦ ἀνετέθησαν ἐκ νέου καθήκοντα ὑπαλλήλου τοῦ λογιστηρίου ἀσθενῶν τοῦ ἰδίου νοσοκομείου. Κατὰ τὸ τελευταῖον τοῦτο χρονικὸν διάστημα (29.9.1963 μέχρις 11.1.1965) ἐβεβαιώθη, ὅτι, καίτοι ὑπῆρχε κατάλληλος χῶρος ἐντὸς τοῦ κτιρίου τοῦ νοσοκομείου, τὸ ὁποῖον ἀνεγερθὲν ἐν ἔτει 1961 ἐπλήρου ὅλας τὰς ἀπαραιτήτους προϋποθέσεις (φωτισμοῦ, ὑγιεινῶν συνθηκῶν, ἀνυπαρξίας ἐκκωφαντικῶν θορύβων, θερμάνσεως κλπ.) διὰ τὴν παροχὴν ἐργασίας ὑπαλλήλου, ἐν τούτοις τὰ ἀμέσως ὄργανα τοῦ ἐναγομένου ἐκ λόγων ἐκδικήσεως κατὰ τοῦ καταφεύγοντος εἰς τὰ δικαστήρια καὶ δικαιωθέντος ἐν σχέσει πρὸς τὴν ἀπόλυσιν τοῦ ἐνάγοντος καὶ μὲ ἐκδηλον πρόθεσιν ἐξαναγκασμοῦ του διὰ τῆς μειώσεώς του εἰς ἀποχώρησιν καθώρισεν ὡς τόπον παροχῆς τῆς προαναφερομένης ἀνατεθείσης αὐτῷ ἐργασίας ἐν ἐκτὸς τοῦ κτιρίου τῶν Γραφείων τοῦ νοσοκομείου κείμενον παλαιὸν οἴκημα, χρησιμοποιούμενον ὡς ἀποθήκη ἀχρήστων ὑλικῶν καὶ ὡς ἐργαστήριον τοῦ ξυλουργοῦ καὶ τοῦ ὑδραυλικοῦ τοῦ νοσοκομείου. Ἐντὸς τοῦ παλαιωμένου τούτου κτιρίου καὶ εἰς ἕνα μικρὸν μεχωρισμένον χῶρον διαστάσεων 1,80 Χ 1,80 μ. μὲ πλημμελῆ φωτισμὸν διετάχθη νὰ ἐργασθῇ ὁ ἐνάγων ὑπὸ τοὺς κοτὰ τὴν διάρκειαν τῆς ἐργασίας του προκαλουμένους ἐκκωφαντικοὺς θορύβους τῶν συγχρόνως ἐργαζομένων δύο ὡς ἄνω ἐργατοτεχνιτῶν καὶ τὴν ἔντονον δυσοσμίαν τὴν προερχομένην ἐκ τοῦ παρακειμένου τῷ Γραφείῳ του ἀποχωρητηρίου τουρκικοῦ τύπου, ἤτοι ἄνευ λεκάνης καὶ καλύμματος, χωρὶς ὅμως νὰ παρασχεθῇ δυνατότης θερμάνσεως κατὰ τοὺς χειμερινοὺς μῆνας τοῦ ὡς ἄνω χώρου τοῦ μετατραπέντος προχείρως εἰς Γραφεῖον ἀποκλειστικῶς καὶ μόνον διὰ τὴν ἐγκατάστασιν τοῦ ἐνάγοντος, χωρὶς νὰ ἔχῃ χρησιμοποιηθῇ ὡς τοιοῦτον οὐδέποτε ἄλλοτε κατὰ τὸ ἀπὸ τοῦ ἔτους 1955 καὶ ἐφεξῆς χρονικὸν διάστημα. Κατὰ τὸ προαναφερόμενον χρονικὸν διάστημα ἀπὸ 29.9.1963 μέχρι 14.1.1965 ἐβεβαιώθη, ὅτι εἰς τὸν ἐνάγοντα ἐχορηγήθη οἰκειοθελῶς παρὰ τοῦ ἐναγομένου συνεχὴς κανονικὴ ἄδεια ἀπουσίας δύο μηνῶν (21.10.1964 μέχρι 19.12.1963) καὶ ὅτι ὁ ἐνάγων συνεπείᾳ τραυματισμοῦ εἰς αὐτοκινητικὸν ἀτύχημα ἀπέσχεν ἐν συνεχείᾳ τῆς ἐργασίας του μέχρις 25.3.1964. Δὲν ἐβεβαιώθη ὁ ἰσχυρισμὸς τοῦ ἐναγομένου ὅτι ἡ ἐγκατάστασις τοῦ Γραφείου τοῦ ἐνάγοντος εἰς τὸ προαναφερόμενον κτῖσμα ἐγένετο ἐξ ἀνάγκης καὶ διὰ νὰ κατασταθῇ δῆθεν δυνατὴ ἡ ἀνατεθεῖσα αὐτῷ ὑπηρεσία τῆς συγκεντρώσεως καὶ ταξινομήσεως τῶν παραστατικῶν στοιχείων τῶν τεχνικῶν ὑπηρεσιῶν. Ἐξ ἑτέρου ἐβεβαιώθη, ὅτι ὁ ἐνάγων εἰ, χρόνου πολὺ προγενέστερον τῆς ἀπολύσεώς του κατέστη πτυχιοῦχος τῆς Ἀνωτάτης Βιομηχανικῆς Σχολῆς, γεγονὸς ὅπερ ἐγνώριζεν ἐκτοτε τὸ ἐναγόμενον. Οὐχ ἧττον ὅμως ἐβεβαιώθη, ἐκ παραλλήλου, ὅτι κατὰ τὸν πρὸ τῆς ἀπολύσεώς του ταύτης χρόνον ὁ ἐνάγων εἶχε περιέλθει μετά τινων ὑπαλλήλων ἐκ τοῦ διοικητικοῦ προσωπικοῦ τοῦ ἐναγομένου εἰς προστριβάς, θεωρῶν αὐτοὺς ὑπευθύνους διὰ τὰς δυσμενεῖς ἀτομικὰς ἐξαμηνιαίας ἐκθέσεις του. Συνεπείᾳ δὲ τῶν διενέξεων καὶ προστριβῶν τούτων δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ ὑπάρξῃ ἁρμονικὴ συνεργασία, ἀναγκαία διὰ τὴν ὁμαλὴν καὶ εὔρυθμον λειτουργίαν τοῦ νοσοκομείου, καὶ ὡς ἐκ τούτου ἡ διοίκησις αὐτοῦ ἐξηναγκάσθη νὰ ἀναθέσῃ εἰς αὐτὸν ἐργασίαν ὑπαλλήλου μὲ τὴν προαναφερομένην ἀπασχόλησιν, τοὐλάχιστον μέχρις ὅτου διὰ τῆς παρόδου τοῦ χρόνου ἐπέλθῃ ὁ κατευνασμὸς τόσον τοῦ θεωροῦντος ἑαυτὸν ὡς ἀδικηθέντα καὶ κατασυκοφαντηθέντα ἐνάγοντος, ὅσον καὶ τῶν ἄλλων ὑπ' αὐτοῦ κατονομηνυθέντων ἑτέρων ὑπαλλήλων συναδέλφων του, ὑπηρετούντων εἰς τὸ Γραφεῖον εἰσαγωγῆς ἀσθενῶν καὶ τὸ λογιστήριον. Δὲν εἶναι βάσιμος ὁ ἰσχυρισμὸς τοῦ ἐνάγοντος, ὅτι ἡ

ΝΟΜΟΛΟΓΙΑ ΑΣΦΑΛΙΣΤΙΚΟΥ ΔΙΚΑΙΟΥ

ΑΣΦΑΛΙΣΙΣ ΕΙΣ ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΥΣ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗΣ ΑΣΦΑΛΙΣΕΩΣ

§ 1. Ἀσφαλιζόμενα εἰς τὸ Ἵδρυμα Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων πρόσωπα

1. *Ἀναγκαῖα προϋπόθεσις ὑπαγωγῆς εἰς τὴν ἀσφάλισιν τοῦ Ι.Κ.Α. ἡ ὕπαρξις τοῦ στοιχείου προσωπικῆς ἐξαρτήσεως ἐκ τοῦ ἐργοδότου.— Περίπτωσις ἐλευθέρου ἐπαγγελματίου · πλασιέ, ἐκλέγοντος τοῦ ἰδίου τὸν τόπον, χρόνον καὶ τρόπον τῆς ἐργασίας του. - Μὴ ὑπαγωγὴ εἰς ἀσφάλισιν Ι.Κ.Α.—Ἔννοια ἄρθρου 2 Α.Ν. 1846)1951 περὶ δυσχεροῦς διακρίσεως ἐξηρτημένης ἢ μὴ ἐργασίας προσώπου τινός, ὁπότε θεωρεῖται ὑπαγόμενον εἰς τὴν ἀσφάλισιν.*

Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας 792)1965, Τμ. Α'

Προεδρεύων ὁ Σύμβουλος κ. *Γ. Χαρμπούρης*
Εἰσηγητὴς ὁ Πάρεδρος κ. *Π. Μαρκόπουλος*
Δικηγόροι οἱ κ.κ. Ε. Καμενόπουλος, Α. Λέκκας

Διὰ τῆς ὑπὸ κρίσιν αἰτήσεως διώκεται ἡ ἀ-

ἀνατεθεῖσα αὐτῷ ὡς ἄνω ὑπηρεσία δὲν ἦτο ἀνάλογος πρὸς τὸν βαθμόν, τὴν πεῖραν καὶ τὰ προσόντα του, καθ' ὅσον καὶ ἡ πρὸ τῆς ἀπολύσεως του ἐργασία εἰς τὸ λογιστήριον καὶ τὸ Γραφεῖον κινήσεως ἀσθενῶν ἐβεβαιώθη, ὅτι ἦτο τοιαύτη γραφέως, τοὐτέστιν οὐχὶ ὑποδεεστέρα πρὸς τὴν ἀνατεθεῖσαν αὐτῷ κατὰ μῆνα Σεπτέμβριον 1963.

Κατ' ἀκολουθίαν τῶν προεκτεθέντων ὁ ἐνάγων, συνεπείᾳ τῶν ὡς ἄνω ἀντισυμβατικῶν ὑπαιτίων καὶ παρανόμων ἐνεργειῶν τῆς διοικήσεως τοῦ ἐναγομένου (μὴ ἀποδοχὴ ὑπηρεσιῶν ἀπὸ 6.6.1963 μέχρις 28.9.1963) καὶ καθορισμὸς τόπου ἐργασίας, μὴ πληροῦντος τὰς προϋποθέσεις ὑγιείας καὶ προσβάλλοντος τὴν ἐπαγγελματικὴν τιμὴν τοῦ ἐνάγοντος κατὰ τὸ ἀπὸ 29.9.1963 μέχρις 26.10.1963 καὶ ἀπὸ 26.12.1964 μέχρι 13.1.1964 διάστημα), προσεβλήθη εἰς τὴν προσωπικότητά του καὶ ὡς ἐκ τούτου οὗτος ὑπέστη ἠθικὴν βλάβην. Τὸ πρὸς χρηματικὴν ἱκανοποίησιν ταύτης ἀνάλογον ποσὸν κατὰ τὴν κρίσιν τοῦ Δικαστηρίου, λομβάνοντος ὑπ' ὄψιν τὰς συνθήκας τῆς τοιαύτης προσβολῆς, τὸν χρόνον, καθ' ὃν διήρκεσε, τοῦ βαθμοῦ τοῦ πταισμα ος τῶν ὀργάνων τοῦ ἐναγομένου, τοῦ εἴδους τῆς προσβολῆς, τῆς περιουσιακῆς καὶ κοινωνικῆς θέσεως τῶν διαδίκων, ἀνέρχεται εἰς 3.000 δραχμάς. Δέον ἅθεν νὰ γίνῃ ἐν μέρει δεκτὴ καὶ κατ' οὐσίαν ἡ ἐνδικος ἀγωγὴ καὶ νὰ ὑποχρεωθῇ τὸ ἐναγόμενον νὰ καταβάλῃ τὸ ὡς ἄνω ποσόν, νομιμοτόκως ἀπὸ τῆς ἐπιδόσεως τῆς ἀγωγῆς, κηρυσσομένης τῆς παρούσης προσωρινῶς ἐκτελεστῆς κατ' ἄρθρον 816 Πολ. Δικ. διὰ 2.000 δραχμάς.

κύρωσις τῆς ὑπ' ἀριθ. 4232)25.10.1963 ἀποφάσεως τῆς Δευτεροβαθμίου Ἐπιτροπῆς Ἐφέσεων τοῦ Ι.Κ.Α., δι' ἧς ἀπερρίφθη τελικῶς αἴτησις τοῦ προσφεύγοντος, ἠσφαλισμένου παρὰ τῷ ἐν λόγῳ Ἱδρύματι, ὅπως τύχῃ συντάξεως λόγῳ γήρατος.

Ὡς προκύπτει ἐκ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως, ἡ κατὰ τὰ ἀνωτέρω ἀπόρριψις τοῦ περὶ συνταξιοδοτήσεως αἰτήματος τοῦ προσφεύγοντος θεμελιοῦται ἐπὶ τῆς διαπιστώσεως ὅτι οὗτος δὲν εἶχε συμπληρώσει τὸν ὑπὸ τοῦ νόμου ἀπαιτούμενον διὰ τὴν ἀπονομὴν τῆς αἰτηθείσης συντάξεως χρόνον ἐν ἀσφαλίσει, μὴ συνυπολογισθέντος εἰς τοῦτον, ὡς εἶχε ζητήσει ὁ αἰτῶν, τοῦ ἀπὸ 1.4.1953 μέχρι 12.2.1959 διαστήματος, καθ' ὃ ὁ ἐν λόγῳ ἐφέρετο ὡς ἀπασχοληθεὶς παρὰ τῇ ἐκδοτικῇ ἐπιχειρήσει ***. Ὡς πρὸς τὸ τελευταῖον τοῦτο θέμα ἐκρίθη, εἰδικώτερον, διὰ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως, ὅτι ἡ συνδέουσα τὸν αἰτοῦντα πρὸς τὴν ἐν λόγῳ ἐκδοτικὴν ἐπιχείρησιν σχέσις δὲν εἶχε τὸν χαρακτῆρα ἐξηρτημένης ἐργασίας, ὡς ἀπαιτεῖται ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 2 § 1 ἐδάφ. α' τοῦ Α.Ν. 1846)1951 διὰ τὴν ὑπαγωγὴν εἰς τὴν ἀσφάλισιν τοῦ Ι.Κ.Α., ὡς ἐλλείποντος ἐνταῦθα τοῦ στοιχείου τῆς προσωπικῆς ἐξαρτήσεως, καθ' ὅσον οὗτος δὲν ὑπέκειτο εἰς τὸν ἔλεγχον καὶ τὴν ἐποπτείαν τῆς φερομένης ὡς ἐργοδότιδος κατὰ τὴν διάθεσιν τῶν προϊόντων ταύτης, ἀλλ' ἐνήργει ὡς ἐλεύθερος ἐπαγγελματίας (πλασιέ), ἐκλέγων ὁ ἴδιος τὸν τόπον, τὸν χρόνον καὶ τὸν τρόπον τῆς ἐργασίας του, ἡ τοιαύτη δὲ κρίσις θεμελιοῦται ἐπὶ τῶν ἐν τῇ ἀποφάσει ταύτῃ εἰδικῶς μνημονευομένων πραγματικῶν περιστατικῶν, ἤτοι ἀφ' ἑνὸς τῆς ἀποδοχῆς παρὰ τοῦ αἰτοῦντος συ.αλλαγματικῶν ἐκδόσεων ἀνταγωνιστικῶν τῶν ὁμορρύθμων ἑταίρων τῆς περὶ ἧς ὁ λόγος ἐκδοτικῆς ἐπιχειρήσεως, ἐξ οὗ συνάγει ἡ Ἐπιτροπή, ὅτι οὗτος κατέβαλλε τὸ τίμημα τῶν παραδιδομένων εἰς αὐτὸν εἰδῶν, πωλῶν ἀκολούθως ταῦτα ὑπὸ ἴδιαν πρωτοβουλίαν καὶ εὐθύνην, καὶ ἀφ' ἑτέρου τοῦ γεγονότος ὅτι ὁ εἰρημένος διέθετε παραλλήλως ἐν τῇ ἀγορᾷ προϊόντα καὶ ἄλλων ἐκδοτικῶν οἴκων, ὡς καὶ ἕτερα εἴδη τοῦ ἐμπορίου. Διὰ τῶν ἀνωτέρω αἰτιολογεῖται ἐπαρκῶς ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις καὶ συνεπῶς ὁ περὶ τοῦ ἐναντίου λόγος τῆς ὑπὸ κρίσιν αἰτήσεως, ἀναγόμενος κατὰ τὰ λοιπὰ εἰς ἀμφισβήτησιν τῆς ὀρθότητος τῆς ἀνελέγκτου ἐπὶ ἀκυρώσει οὐσιαστικῆς ἐκτιμήσεως τοῦ ἐκδόντος τὴν προσβαλλομένην ἀπόφασιν ὀργάνου, τυγχάνει ἀπορριπτέος.

Καὶ ὁ ἕτερος τῶν ἐν τῇ ὑπὸ κρίσιν αἰτήσει λόγων, δι' οὗ γίνεται ἐπίκλησις τῶν διατάξεων τοῦ ἄρθρου 2 § 1 ἐδάφ. α' ὑπεδ. β' τοῦ Α.Ν. 1836)1951, καθ' ἃς, «ἐπὶ δυσχεροῦς διακρίσεως ἐξηρτημένης ἢ μὴ ἐργασίας προσώπου τινός, τοῦτο θεωρεῖται ὑπαγόμενον εἰς τὴν ἀσφάλισιν»,

τυγχάνει ωσαύτως απορριπτέος, διότι ή εφαρμογή της διατάξεως ταύτης προϋποθέτει την εκ μέρους του ασφαλιστικού οργάνου διαπίστωσιν του δυσχερούς της διακρίσεως μεταξύ εξηρτημένης ή μη εργασίας, όπερ, ως προκύπτει εκ της προσβαλλομένης αποφάσεως, δεν συμβαίνει εν προκειμένω. Απορριπτέα κατ' ακολουθίαν, απεβαίνει εν συνόλω ή υπό κρίσιν αίτησις.

2. Υπαγωγή, κατ' άρθρον 2 § 1 Α.Ν. 1846)1951, εις την ασφάλισιν του Ιδρύματος υποχρεωτικώς και αυτοδικαίως, υπό τους εν άρθρω 7 όρους και προϋποθέσεις, των προσώπων, τα οποία εντός των ορίων της χώρας παρέχουν εξηρτημένην εργασίαν εναντι αμοιβής, υπαγομένων ούτω και των προσώπων, τα οποία εντός των ορίων της χώρας παρέχουν εξηρτημένην εργασίαν δια λογαριασμόν πλειόνων της μιας επιχειρήσεων ή εκμεταλλεύσεων, άνευ άλλου τινός, ουδόλως εξαρτωμένης της υπαγωγής των εκ της εκδόσεως Κανονισμού.—Περίπτωσις νυκτοφύλακος μεγάρου.

Συμβουλίου της Επικρατείας 716)1965, Τμ. Α'

Πρόεδρος ο Αντιπρόεδρος κ. *Γ. Θ. Σπυρόπουλος*

Εισηγητής ο Πάρεδρος κ. *Δ. Καλοδούκας*

Δικηγόρος ο κ. Π. Καμενόπουλος

Διά της υπό κρίσιν αιτήσεως διώκεται τύποις παραδεκτώς υπό της αιτούσης ή ακύρωσις της υπ' αριθ. 425)1964 αποφάσεως της Δευτεροβαθμίου Ασφαλιστικής Επιτροπής Εφέσεων του Ι.Κ.Α., δι' ης τελικώς απερρίφθη αίτησις του θανόντος συζύγου της περί συνταξιοδοτήσεώς του λόγω γήρατος.

Διά της προσβαλλομένης αποφάσεως απερρίφθη το περί συνταξιοδοτήσεως αίτημα του συζύγου της προσφευγούσης, λόγω μη συνδρομής των κατά το άρθρον 28 § 1 του α.ν. 1846)1951 ορίζομένων προς τούτο χρονικών προϋποθέσεων, μη αναγνωρισθέντος ως χρόνου απασχολήσεως αυτού εν ασφαλίσει του από 1ης Απριλίου 1945 μέχρι του έτους 1959, καθ' ον, ως διετείνετο, απησχολείτο επί 15ήμερον κατά μήνα ως νυκτοφύλαξ και καθαριστής του επί της οδού *** (εν Αθήναις) μεγάρου. Την αρνησίν της δε ταύτην η εκδούσα την προσβαλλομένην απόφασιν Επιτροπή αιτιολογεί επί τη σκέψει αφ' ενός ότι εξ ουδενός στοιχείου απεδείχθη ή κατά την προμνησθείσαν χρονικήν περίοδον απασχόλησις του συζύγου της προσφευγούσης και αφ' ετέρου ότι και επί τη εκδοχή ότι είχεν αληθώς πραγματοποιηθή ή περί ης πρόκειται απασχόλησις, δεν υπήγετο πάντως αύτη εις την ασφάλισιν του Ι.Κ.Α., διότι, κατά τας διατάξεις του α.ν. 1846)1951 (υπό το κράτος του οποίου διηνύθη ή υπό αμφισβήτησιν απασχόλησις), οι παρέχοντες εξηρτημένην εργασίαν προς πλείονας συγχρόνως εργοδότας, ως ο αιτών, δεν υπήγοντο εις την ασφάλισιν, πρό της εν έτει 1960 (αποφάσεως Υπουργού Εργασίας 28899)28.7.1960) εκδόσεως του υπό του άρθρου 1 § 2 του ως άνω νόμου (1846)1951) προβλεπομένου ειδικού περί των όρων ασφαλίσεως της κατηγορίας ταύτης των απασχολουμένων Κανονισμού.

Η ως νυκτοφύλακος εν τω επί της οδού *** μεγάρω απασχόλησις του συζύγου της αιτούσης κατά το από 1.4.1945 μέχρι του 1959 χρονικόν διάστημα βεβαιούται αφ' ενός υπό του ενεργήσαντος σχετικόν έλεγχον υπαλλήλου του Ι.Κ.Α., εν συνδυασμώ προς τας εν τω φακέλω καταστάσεις μισθοδοσίας του απασχοληθέντος, και αφ' ετέρου υπό της υπ' αριθ. 5142)1959 αποφάσεως του κατά την διαδικασίαν του νόμου ΓΩΟΔ' δικάσαντος Πρωτοδίκου ('Εργατοδίκου), εκδοθείσης επί αγωγής του απασχοληθέντος κατά του ιδιοκτήτου του μεγάρου. Και ναι μεν τα υπό της δικαστικής ταύτης αποφάσεως γενόμενα δεκτά δεν δεσμεύουσι τύποις το Ι.Κ.Α., εφ' όσον τούτο δεν ήτο διάδικος εις την εφ' ής η ρηθείσα απόφασις δίκην, πλήν, εν όψει των τόσον σοβαρών τούτων δεδομένων, η εκδούσα την προσβαλλομένην απόφασιν Επιτροπή ώφειλε τα αιτιολογήση ειδικώτερον την αντίθετον κρίσιν της, επικαλουμένη συγκεκριμένως τα εφ' ών εστήριξε ταύτην στοιχεία, και ούχι να αρκεσθή, ως εν προκειμένω, εις την παράθεσιν νομικών επιχειρημάτων περί της ανυπαρξίας εις βάρος του Ι.Κ.Α. δεδικασμένου εκ της προμνησθείσης δικαστικής αποφάσεως. Εφ' ω και ανεπαρκώς ητιολογημένη, κατά τούτο, ελέγχεται η προσβαλλομένη απόφασις, ως βασίμως προτείνεται διά της υπό κρίσιν αιτήσεως ακυρώσεως.

Εν άρθρω 2 § 1 του α.ν. 1846)1951 «περί Κοινωνικών Ασφαλίσεων» ορίζεται, ότι «εις την ασφάλισιν του παρόντος νόμου υπάγονται υποχρεωτικώς και αυτοδικαίως υπό τούτου, εν άρθρω 7 οριζομένους όρους και προϋποθέσεις: α) τα πρόσωπα, τα οποία εντός των ορίων της χώρας παρέχουν εξηρτημένην εργασίαν, έναντι αμοιβής... Διά Κανονισμού θέλουσι καθορισθή οι όροι και προϋποθέσεις, υφ' ας πρόσωπα, παρέχοντα εργασίαν διά λογαριασμόν πλειόνων της μιας επιχειρήσεων ή εκμεταλλεύσεων, υπάγονται εις την ασφάλισιν του παρόντος νόμου». Κατά την αληθή των διατάξεων τούτων έννοιαν και τα πρόσωπα, άτινα εντός των ορίων της χώρας παρέχουν εξηρτημένην εργασίαν διά λογαριασμόν πλειόνων της μιας επιχειρήσεων ή εκμεταλλεύσεων υπάγονται, άνευ άλλου τινός, εις την ασφάλισιν του Ι.Κ.Α., ουδόλως εξαρτωμένης της τοιαύτης υπαγωγής των εκ της εκδόσεως του κατά τα ανωτέρω προβλεπομένου Κανονισμού (*), πράγμα, όπερ θα αντέκειτο εις την περί αυτοδικαίας υπαγωγής εις την ασφάλισιν ρήτραν του νόμου. Άλλως τε και πρό της εκδόσεως του περί ού

(*) Ίδετε όμοίως και Σ.Ε. 1953)1968, ΕΕΔ 23, 32, πρβλ. όμως αντιθέτως Α.Π. 285)1964, ΕΕΔ 23, 674. Επί του θέματος και η υπ' αριθ. 740)1964 γνωμοδότησις Νομικού Συμβουλίου του Κράτους, ΕΕΔ 23, 1381 επ., ένθα σημειούνται αι υφιστάμεναι αντιθέσεις εν τη νομολογία.

ΓΝΩΜΟΔΟΤΗΣΕΙΣ ΝΟΜΙΚΟΥ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΥ ΤΟΥ ΚΡΑΤΟΥΣ

Ι. ΔΙΚΑΙΟΝ ΣΩΜΑΤΕΙΩΝ

Καταβολή εἰσφορῶν μελῶν σωματείων διά συμμετοχήν των εἰς γενικάς συνελεύσεις

Περίληψις ἐρωτήματος: 1) Ἐάν τά μέλη σωματείων, ἅτινα κατέβαλον ὀφειλομένας εἰσφοράς, συμφώνως πρός τάς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 11 § 2 Ν.Δ. 4361)1964, ἀπαλλάσσωνται τῆς καταβολῆς τῶν τυχόν ὀφειλομένων πέραν τοῦ ἔτους εἰσφορῶν διά συμμετοχήν των εἰς γενικάς συνελεύσεις, συγκαλουμένας μετά τήν πρώτην ἐφαρμογήν τοῦ ἀνωτέρω Ν.Δ. 2) Εἰς περίπτωσιν μή ἀπαλλαγῆς των, ἐάν δύνανται τά ἐν λόγω μέλη νά συμμετάσχουν καί εἰς ἄλλας γενικάς συνελεύσεις ἐπί θεμάτων, περιλαμβανομένων ἢ μή εἰς τήν πρώτην κατά τήν πρώτην ἐφαρμογήν τοῦ ἀνωτέρω Ν.Δ. γενικήν συνέλευσιν.

Νομικοῦ Συμβουλίου Κράτους, Τμ. Β'
Γνωμοδότησις 1026)1964
Προεδρεύων ὁ Ἀντιπρόεδρος κ. *Δ. Μαγγιῶρος*
Εἰσηγητής ὁ Νομικός Σύμβουλος κ. *Ἀθ. Τομαρᾶς*.
Λοιπά μέλη: Οἱ κ.κ. Ε. Σταμάτης, Ε. Κουρουπόπουλος, Α. Καλλέργης, Νομικοί Σύμβουλοι, Α. Δῶδος, Κ. Τζώριζης, Πάρεδροι

Ἐπί τοῦ πρόσθεν ἐρωτήματος τό Νομικόν Συμβούλιον ἐγνωμοδότησεν ὡς ἀκολούθως:

«Ἡ διάταξις τοῦ ἄρθρου 11 τοῦ ν.δ. 4361)1964 «περί τροποποιήσεως καί συμπληρώσεως διατάξεων τινων τῆς περί ἐπαγγελματικῶν σωματείων νομοθεσίας» (Α' 149) ἔχει ὡς ἀκολούθως: «Διά τήν συμμετοχήν εἰς γενικάς συνελεύσεις σωματείων ἡ Ἕνωσεως αὐτῶν ἀπαιτεῖται, ὅπως τό μέλος ἐκπληρώσῃ πάσας τάς ἐκ τοῦ καταστατικοῦ προβλεπομένας οἰκονομικάς ὑποχρεώσεις του. Κατ' ἐξαίρεσιν διά συμμετοχήν εἰς γενικάς συνελεύσεις, συγκαλουμένας κατά τήν πρώτην ἐφαρμογήν τοῦ παρόντος, τά ἤδη ἐγγεγραμμένα μέλη ὑποχρεοῦνται νά ἐξοφλοῦν ὀφειλομένας τυχόν συνδρομάς, οὐχί ὅμως καί πέραν τοῦ ἔτους τοιαύτας».

Ὡς προκύπτει ἐκ τῆς ἀρχικῆς διατυπώσεως τοῦ ἄρθρου τούτου εἰς τό κατατεθέν νομοσχέδιον, ἐκ τῆς ἀναφερομένης εἰς την διατύπωσιν ταύτην περικοπῆς τῆς ἀπό 12.8.1964 Εἰσηγητικῆς Ἐκθέσεως, ἐκ τῆς τελικῆς διατυπώσεως τοῦ ἄρθρου τούτου εἰς τό εἰσαχθέν πρός ψήφισιν νομοσχέδιον, ἐχούσης ἀκριβῶς ὡς ἐψηφίσθη, καί ἐκ τῶν ἐπί τοῦ ἄρθρου τούτου γενομένων ἐν τῇ Βουλῇ (Εἰδική Ἐπιτροπή ἄρθρου 35 Συντάγματος) συζητήσεων (ὅρα σελ. 2 ἐπ. Ἐπισήμων Πρακτικῶν Συνεδριάσεως ΚΒ' τῆς 26.8.1964), δέν ἠθελήθη ἡ θέσπισις μεταβατικῆς διατάξεως διά τῶν ὁρισμῶν τοῦ 2ου ἐδαφίου τοῦ ἀνωτέρω ἄρθρου, ὡς ἐκ τῆς γραμματικῆς διατυπώσεως του θά ἠδύνατο νά συναχθῇ, ἄλλα παγίας διατάξεως, ἀναφερομένης εἰς τάς οἰκονομικάς ὑποχρεώσεις τῶν κατά τήν ἔναρξιν ἰσχύος αὐτῆς ἐγγεγραμμένων ἤδη καί καθυστερούντων εἰσφοράς πλέον τοῦ ἑνός μελῶν τῶν σωματείων καί ἰσχυούσης διά πάσας τάς μεταγενεστέρως ἀπό τῆς πρώτης ἐφαρμογῆς τοῦ νόμου, οἱασδήποτε ἰσχύος, συγκαλουμένας γενικάς συνελεύσεις. Ἀντίθετος ἑρμηνεία, περιορίζουσα λ.χ. τήν ἐφαρμογήν τῆς διατάξεως ταύτης εἰς μόνην τήν πρώτην, μετά τήν ἔναρξιν ἰσχύος της, γενικήν συνέλευσιν ἢ εἰς μόνην τήν πρώτην ἐπίσης γενικήν συνέλευσαν, ἀρχαιρεσιῶν ὅμως κλπ., θά ἀντεστρατεύετο εἰς τήν ἐπιβαλλομένην, λόγῳ τῶν ἐκ τῆς ἀποδοχῆς τῆς λύσεως ταύτης δημιουργουμένων περαιτέρω προβλημάτων, λογικήν τάξιν καί θά ἐπέφερε περιπλοκήν, ἐνῶ ἀβιάστως δύναται νά ἑρμηνευθῇ αὐτη ὡς τελοῦσα ἐν ἁρμονίᾳ πρός την καθιερουμένην διά τοῦ 1ου ἐδαφίου ἀρχήν, ἣν κατ' ἔκτασιν μόνον κάμπτει διά μόνα τά ἤδη ἐγγεγραμμένα μέλη, τά καθυστεροῦντα συνδρομάς πλέον τοῦ ἑνός, ἵνα μή καταστήσῃ δι' αὐτά πράγματι ἀνέφικτον τήν συμμετοχήν εἰς τάς μελλούσας γενικάς συνελεύσεις, ὡς ἐκ τῆς ἐπιβαλλομένης ὑποχρεώσεως ἐξοφλήσεως πάσης οἰκονομικῆς ὑποχρεώσεως των πρός τό σωματεῖον.

Κατά ταῦτα εἰς τά τεθέντα ἐρωτήματα προσ-

ἀνωτέρω Κανονισμοῦ, ἀναφερομένου κυρίως εἰς τά τοῦ ἐπιμερισμοῦ τῆς ἐργοδοτικῆς εἰσφορᾶς εἰς βάρος τῶν πλεόνων ἐργοδοτῶν, δέν καθίστατο ἀδύνατος ἡ ἐφαρμογή τῆς ἀσφαλιστικῆς νομοθεσίας καί ἐπί τῆς εἰσημένης κατηγορίας ἀπασχολουμένων, τοσοῦτο μᾶλλον καθ' ὅσον περί τῆς ἀσφαλίσεως τῶν ἐντός τῆς αὐτῆς ἡμέρας ἀπασχολουμένων εἰς πλείονας ἐργοδότας εἰδικῶς προβλέπει τό ἄρθρον 19 τοῦ Κανονισμοῦ ὑπαγωγῆς εἰς τήν ἀσφάλισιν τοῦ Ι.Κ.Α. (ἀπόφ. Ὑπουργοῦ Ἐργασίας 10705)1937), διατηρηθέν ἐν ἰσχύι καί ὑπό τό κράτος τοῦ ἀ.ν. 1846)1951 (δυνάμει τοῦ ἄρθρου 60 § 1 αὐτοῦ) μέχρις ἐκδόσεως τῶν ὑπό τοῦ ρηθέντος ἀν. νόμου προβλεπομένων νέων Κανονισμῶν. Ὅθεν κατ' ἐσφαλμένην ἑρμηνείαν τῶν παρατεθεισῶν ἀνωτέρω διατάξεων τοῦ ἀ.ν. 1846)1951 ἐκρίθη ὑπό τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως, ὅτι ἡ τυχόν πραγματοποιηθεῖσα ὑπό τό κράτος τούτου ἀπασχόλησις τοῦ συζύγου τῆς αἰτούσης, ὡς παρασχεθεῖσα πρός πλείονας συγχρόνως ἐργοδότας, δέν ὑπήγετο εἰς τήν ἀσφάλισιν τοῦ Ι.Κ.Α. λόγῳ μή ἐκδόσεως τοῦ προβλεπομένου ὑπό τοῦ νόμου σχετικοῦ Κανονισμοῦ ὡς ἀνω.

Κατ' ἀκολουθίαν τῶν ἀνωτέρω ἡ αἰτιολογία τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως, καθ' ὃ μέρος δι' αὐτῆς ἀπερρίφθη τό περί συνταξιοδοτήσεως αἴτημα τοῦ συζύγου τῆς αἰτούσης, μή λογισθείσης ὡς ὑπαγομένης εἰς τήν ἀσφάλισιν τοῦ Ι.Κ.Α. τῆς ὑπό τό κράτος τοῦ ἀ.ν. 1846)1951 ἀπασχολήσεώς αὐτοῦ εἰς πλείονας ἐργοδότας συγχρόνως, εἶναι κατά τό πρῶτον σκέλος της ἀνεπαρκής καί κατά τό δεύτερον παράνομος, τούτῳ δέ τῷ λόγῳ ἀκυρωτέα ἀποβαίνει ἡ ἀπόφασις αὐτη, ὡς βασίμως προτείνεται διά τῆς ὑπό κρίσιν αἰτήσεως.

ηκει ή απάντησις, ότι τά ήδη έγγεγραμμένα μέλη σωματείων διά την συμμετοχην εις τάς από της ενάρξεως ισχύος του ν.δ. 4351)1964 συγκαλουμένας πάσης φύσεως γενικάς συνελεύσεις υποχρεούνται να εξοφλούν τάς τρεχούσας συνδρομάς και έκ των καθυστερουμένων τάς συνδρομάς ενός έτους πρό της ενάρξεως ισχύος του άνω ν. δ)τος, χωρίς ή άξίωσις διά τάς υπολοίπους καθυστερουμένας συνδρομάς να καταλύεται άστικώς (ή διατύπωσις διά την συμμετοχην... υποχρεούνται να εξοφλούν... σημαίνει καταβολήν), άλλά και χωρίς να άναβιοί αύτη ώς προϋπόθεσις συννόμου άσκήσεως του σωματειακού δικαιώματος διά τας επομένας, πλην της πρώτης μετά την εφαρμογην του νόμου, γενικάς συνελεύσεις.

II ΔΙΚΗΓΟΡΟΙ

Άποζημίωσις απολυομένων κατά Ν.Δ. 4352)1964

Περίληψις ερωτήματος: Έάν δικηγόρος, διορισθείς κατά παράβασιν των διατάξεων του άρθρου 4 ά.ν. 1022)1946 εις τό Ταμείον Έξόδου και Έπικουρικής Άσφαλίσεως Μισθωτών Βιομηχανίας Καπνού ώς νομικός σύμβουλος αύτου και άπολυθείς βάσει των διατάξεων του άρθρου 10 του ν.δ. 4352)1964 μετά υπερδεκαετή υπηρεσίαν, δικαιούται της προβλεπομένης άποζημιώσεως.

Νομικού Συμβουλίου Κράτους, Τμ. Γ'

Γνωμοδότησις 402)1965

Πρόεδρεύων ό Νομικός Σύμβουλος κ. Κ. Ρεμπάνης

Είσηγητής ό Νομικός Σύμβουλος κ. Άθ. Τσαμερού

Λοιπά μέλη: Οί κ.κ. Α. Μαλαγαρδής, Π. Σοφιανόπουλος, Κ. Κωνσταντινίδης, Νομικοί Σύμβουλοι, Τ. Σταυρόπουλος, Γ. Άντωνόπουλος, Μ. Στασινόπουλος, Πάρεδροι

Έπί του πρόσθεν ερωτήματος τό Νομικόν Συμβούλιον έγνωμοδότησεν ώς άκολούθως:

Ό έν τω ερωτήματι δικηγόρος προσελήφθη έν έτει 1954 ώς νομικός σύμβουλος και δικηγόρος του Ταμείου, κατόπιν αίτήσεώς του πρός τον Υπουργόν Έργασίας, έγγράφου διαβιβάσεως υπό τούτου της αίτήσεως μετά προκαταβολικής έγκρίσεως προσλήψεως του αίτουντος εις τό Ταμείον και άποφάσεως του Διοικητικού Συμβουλίου του Ταμείου, παρέμεινε δέ υπηρετών έκτοτε και συνεχώς αύτος εις την θέσιν ταύτην μέχρι της διά των διατάξεων του άρθρου 10 ν.δ. 4352)1964 (Α' 135) έπελθούσης αύτοδικαίας έκ της θέσεως ταύτης άπολύσεώς του.

Κατά την διάταξιν της παραγράφου 4 του άρθρου 10 ν.δ. 4352)1964 οί κατ' εφαρμογην του άρθρου τούτου άπολυόμενοι και μή έπαναδιοριζόμενοι έντός τριμήνου άπό της άπολύσεώς των εις την Υπηρεσίαν, έξ ής άπολύονται, δικαιούνται της υπό της κειμένης νομοθεσίας προβλεπομένης άποζημιώσεως. Τοιαύτη άποζημίωσις διά τον άπολυόμενον δικηγόρον είναι ή του άρθρου 94 ν.δ. 3026)1954 (Α' 235), ώς τούτο άντικατεστάθη υπό του άρθρου 10 § 1 ν.δ. 3730.1957 (Α' 209).

Τό ζήτημα, άν δικαιούται την άνω άποζημίωσιν ή όχι ό άπολυθείς, έγεννήθη έκ του περιστατικού ότι ή πρόσληψις του δικηγόρου έν έτει 1954 έγένετο άνευ της τηρήσεως πλήρων των διατυπώσεων του άρθρου 4 ά.ν. 1022)1946 (Α' 75), συνισταμένων εις την μετά σύμφωνον γνώμην του παρά τω Υπουργείω Έργασίας Διοικητικού Συμβουλίου και γνώμην του Διοικητικού Συμβουλίου του οίκείου Όργανισμού Κοινωνικής Άσφαλίσεως έκδοσιν της περί προσλήψεως νομικού συμβούλου ή δικηγόρου εις τον άποφάσεως του Υπουργού Έργασίας, και άποτελουσών ούσιώδη τύπον, έν παραβάσει του οποίου έπέρχεται άκυρότης της περί προσλήψεως πράξεως (Σ.Ε. 1125)1951, ΕΕΝ 10, 1233).

Τοιούτον όμως ζήτημα δεν δύναται να έγείρη τό Ταμείον μετά παρέλευσιν ύπερδεκαετίας άπό της παρ' αύτω προσλήψεως του δικηγόρου και συνεχή έκτοτε άπασχόλησιν αύτου εις τά καθήκοντα της θέσεως του ώς νομικού συμβούλου του Όργανισμού, διότι, τόσον κατά τας γενικάς άρχάς του διοικητικού δικαίου, όχι μόνον διά της παρόδου του εύλόγου χρόνου κατέστη ή έλαττωματική πράξις της προσλήψεως άμετάκλητος, άλλά και άπηλλάγη των έκ του ενυπαρχόντος εις αύτην έλαττώματος συνεπειών ένεκα της δημιουργηθείσης πραγματικής καταστάσεως έκ της καλοπίστου έφαρμογής της συμβάσεως έπί σειράν έτών (Α.Π. 148)1964, Ν.Δ. 21 σ 31), όσον και κατά τας άρχάς του άστικού δικαίου, ή παρά την πάροδον μακρού χρόνου άποδοχής των υπηρεσιών άκύρως προσληφθέντος υπαλλήλου προβολή άκυρότητος πρός άνατροπην της δημιουργηθείσης πραγματικής καταστάσεως και άποφυγην των έκ ταύτης συνεπειών έμπίπτει εις την έννοιαν της έν άρθρω 281 Α.Κ. προβλεπομένης καταχρηστικής άσκήσεως δικαιώματος (Α.Π. 534)1964, ΕΕΝ 32, σ. 135).

Έκτός τούτου εις την παρεμφερή περίπτωσιν καταγγελίας άκύρου συμβάσεως έξηρτημένης έργασίας έχει δοθή ύπό της έπιστήμης (Καποδίστριας, ΕΕΔ 20, σ 1241) και της νομολογίας (Α.Π. 192)1962, ΕΕΔ 21, 458, 533)1962, ΕΕΔ 21, 1423, 443)1963, ΕΕΔ 23, 939) ή λύσις περί ύποχρεώσεως του έργοδότου πρός καταβολην εις τον άπολυόμενον της κατά νόμον άποζημιώσεως, ύπολογιστέας άνάλογως του χρόνου διαρκείας της άκύρου σχέσεως. Κατά μίαν μάλιστα άποψιν (Πρωτ. Πειρ. 2758)1963, ΝοΒ 12, 43), μή κρατούσαν όμως έν όλη τη έκτάσει ('Αγγελής, ΝοΒ 12, σ. 1, Έφετ. Άθηνών 2350)1962, ΝοΒ 12, 341), έν περιπτώσει, καθ' ήν ό δικηγόρος παρέχει τάς νομικάς αύτου υπηρεσίας πρός νομικόν ή φυσικόν πρόσωπον έπί τακτική παγία ή μηνιαία άμοιβή, δέν παύει μεν νά ύφίσταται ή σύμβασις της άμειβομένης έντολής, ούχ ήττον όμως καταδήλως προσεγγίζει αύτη πρός την μίσθωσιν έργασίας, δι' ό και προστατεύεται αύτος και υπό των περί συμβάσεως έργασίας διατάξεων του Α. Κ., ίδίᾳ ώς πρός τον τρόπον λύσεως της συμβάσεως και την καταβαλλομένην έκ της λύσεως ταύτης άποζημίωσιν, και υπό την προϋπόθεσιν ότι αί έφαρμοζόμεναι του Α.Κ. διατάξεις συμβιβάζονται πρός τό δημόσιον λειτούργημα του δικηγόρου.

Κατά ταύτα εις τό έρώτημα προσήκει καταφατική άπάντησις.

ΣΤΟΙΧΕΙΑ ΕΡΓΑΤΙΚΟΥ ΔΙΚΑΙΟΥ

ΑΝΩΤΑΤΟΝ ΟΡΙΟΝ ΜΗΝΙΑΙΩΝ ΑΠΟΔΟΧΩΝ ΔΙ' ΑΠΟΖΗΜΙΩΣΙΝ Ν. 2112

Ὑπό τῆς Συντάξεως

Κατά τό ἄρθρον 4 τοῦ νόμου 3198)1955 περί τροποποιήσεως τῶν περί καταγγελίας τῆς σχέσεως ἐργασίας διατάξεων (ΕΕΔ 23, 66, ἔνθα κωδικοποίησις τῶν ἰσχυουσῶν διατάξεων) ὁ ὑπολογισμός τῆς ἀποζημιώσεως τῶν ἀπολυομένων μισθωτῶν γίνεται βάσει τῶν τακτικῶν ἀποδοχῶν τοῦ τελευταίου μηνός ὑπό καθεστώς πλήρους ἀπασχολήσεως. Κατά τόν ὑπολογισμόν τοῦτον, προκειμένου περί ὑπαλλήλων, αἱ μηνιαῖαι αὐτῶν ἀποδοχαί δέν λαμβάνονται ὑπ' ὄψιν καθ' ὅ μισθόν ὑπερβαίνουν τό ὀκταπλάσιον τοῦ ἡμερομισθίου ἀνειδικεύτου ἐργάτου, πολλαπλασιαζόμενον ἐπί τόν ἀριθμόν 30.

Ἡ διάταξις ἀναφέρεται μόνον εἰς τούς ἰδιωτικούς ὑπαλλήλους (ὑπό τήν ἔννοιαν τοῦ ἄρθρου 1 τοῦ ν.δ. 2655)1953, ΕΔ 12, 1212) καί τοῦτο προφανῶς διότι ὁ Νομοθέτης ἔχων ὑπ' ὄψιν, ὅτι διά τούτους ἔχουν θεσπισθῆ διατάξεις περί μεγάλων ἀποζημιώσεων, πολύ μεγαλυτέρων πάντως ἐκείνων τῶν ἐργατῶν (ἡ ἀποζημίωσις τῶν ἀπολυομένων ὑπαλλήλων ὡρίνει κατ' ἀνώτατον ὅριον εἰς τάς ἀποδοχάς 24 μηνῶν, Α.Π. 142)1948, ΕΕΔ 7, 396 καί ἄλλαι), ἠθέλησε νά διευκολύνῃ τάς ἐπιχειρήσεις, περιορίζων τήν ἀποζημίωσιν εἰς τό ἐν τῇ διατάξει ποσόν, χωρίς βεβαίως νά ἀποκλείηται εἰς αὐτάς ἡ καταβολή μεζόνος ποσοῦ, κατά τήν διάταξιν τοῦ ἄρθρου 3 τοῦ νόμου 2112)1920 «... ἐκτός ἄν δι' ἄλλας συμβάσεως ἡ ἐθίμου ὀφείλεται μεγαλυτέρα ἀποζημίωσις» (περί τοῦ τελευταίου τούτου, ΕΕΔ 19, 1012, ἔνθα νομολογία καί σημειώσεις μας).

Δυνάμει τῆς ἐν λόγῳ διατάξεως καί δεδομένου ὅτι τό ἰσχύον σήμερον κατά τήν ὑπ' ἀριθ. 10)1964 διαιτητικήν ἀπόφασιν (ΕΕΔ 23, 565) ἡμερομίσθιον τοῦ ἀνειδικεύτου ἐργάτου εἶναι δραχμαί 64, ἕπεται, ὅτι ὁ ὑπολογισμός τῆς ἀποζημιώσεως τῶν ὑπαλλήλων τῆς κατηγορίας αὐτῆς γίνεται ἐπί τῇ βάσει μηνιαίων ἀποδοχῶν ἐκ δραχμῶν 15.360 (64 Χ 8 Χ 30), ἐφ' ὅσον ὁ ὑπάλληλος ἀμείβεται μηνιαίως δι' ἀποδοχῶν μεγαλυτέρων τοῦ ποσοῦ τούτου, ἐάν δέ λάβωμεν ὑπ' ὄψιν, ὅτι τό ἀνώτατον ὅριον ἀποζημιώσεως τῶν ἰδιωτικῶν ὑπαλλήλων, κατ' ἄρθρον 1 νόμου 4558)1930, ἀνέρχεται εἰς ἀποδοχάς 24 μηνῶν, ἀκολουθεῖ, ὅτι τό ἀνώτατον ὅριον ἀποζημιώσεως ἀνέρχεται εἰς δραχμάς 368.640.

Κατά τόν αὐτόν ὑπολογισμόν ἐξαιρίσκεται καί ἡ ὀφειλομένη ἐπί τακτικῆς καταγγελίας συμβάσεως ἐργασίας (κατ' ἄρθρον 3 νόμου 3198)1955) ἀποζημίωσις (1)2), ὡς καί ἡ κατά τά ἄρθρα 8 τοῦ νόμου 3198)1955 καί 8 τοῦ ν.δ. 3789)1957 ἀποζημίωσις τῶν ἀπολυομένων ἢ ἀποχωρούντων διά συνταξιοδότησιν ἰδιωτικῶν ὑπαλλήλων (ΕΕΔ 23, 1162, ἔνθα σημειώσεις μας).

Ἡ διάταξις εὑρίσκει ἔδαφος ἐφαρμογῆς ἰδίᾳ ἐπί διευθυνόντων ὑπαλλήλων, οἱ ὁποῖοι ἀμείβονται διά μεγάλου μισθοῦ καί εἶναι, κατά τά ἐν τῇ θεωρίᾳ καί νομολογίᾳ δεκτά γενόμενα (Α.Π. 129) 1963, ΕΕΔ 22, 490, ἔνθα εἰς σημειώσεις μας καί λοιπαί παραπομπαί), ἔχουν τά γνωρίσματα τῶν ἰδιωτικῶν ὑπαλλήλων κατ' ἄρθρον 1 ν.δ 2655)1953 (ἄλλο τό ζήτημα τῶν χρονικῶν ὁρίων ἐργασίας αὐτῶν κλπ., περί τῶν ὁποίων ἴδετε ΕΕΔ 22, 490, ΕΕΔ 22, 1321 ἐπ.) καί ἐπομένως, ἀπολυόμενοι, δικαιοῦνται τῆς ἀποζημιώσεως τοῦ νόμου 2112) 1920.

Ὡς πρός τόν χρόνον καταβολῆς τῆς ἀνωτέρω ἀποζημιώσεως ἰσχύει πάντοτε ἡ διάταξις τοῦ ἄρθρου 2 τοῦ νόμου 3198)1955, κατά τήν ὁποίαν ἡ ἀποζημίωσις τοῦ μισθωτοῦ, τοῦ ἀπολυομένου ἄνευ τῆς τηρήσεως τῶν περί προμηνύσεως διατάξεων τοῦ ἄρθρου 1 τοῦ νόμου τούτου, ἐφ' ὅσον ὑπερβαίνει τάς ἀποδοχάς ἓξ μηνῶν, καταβάλλεται ὑπό τοῦ ἐργοδότου κατά τήν ἡμέραν τῆς λύσεως τῆς σχέσεως ἐργασίας, ἐάν δέ ἡ ἀποζημίωσις εἶναι μεγαλυτέρα τῶν ἀποδοχῶν ἓξ μηνῶν, ὁ ἐργοδότης ὑποχρεοῦται ὡσαύτως νά καταβάλῃ κατά τήν ἀπόλυσιν τό μέχρι τῶν ἀποδοχῶν ἓξ μηνῶν μέρος αὐτῆς, τό δέ ὑπόλοιπον ἐπί πλέον ποσόν εἰς τρεῖς μηνιαίας δόσεις, ἑκάστη τῶν ὁποίων δέν δύναται νά εἶναι κατωτέρα τῶν ἀποδοχῶν τριῶν μηνῶν, ἐκτός ἄν πρός ἐξόφλησιν τοῦ συνόλου τῆς ἀποζημιώσεως ὑπολείπεται μικρότερον ποσόν. Ἡ πρώτη τῶν δόσεων εἶναι καταβλητέα τήν ἐπομένην τῆς συμπληρώσεως τριμήνου ἀπό τῆς ἀπολύσεως.

Ἡ περί τῆς ἀποζημιώσεως ταύτης ἀγωγή πρέπει, κατά τήν διάταξιν τοῦ ἄρθρου 6 § 2 τοῦ νόμου 3198)1955, νά κοινοποιηθῇ ἐντός ἑξαμήνου, ἀφ' ἧς κατέστη ἀπαιτητή, προκειμένου δέ περί καταβολῆς ἐξ ὁλοκλήρου τῆς ἀποζημιώσεως κατά τήν λύσιν τῆς σχέσεως ἐργασίας, περ' ὅλον ὅτι ὁ νόμος ὁρίζει, ὅτι αὕτη, ἐφ' ὅσον ὑπερβαίνει τάς ἀποδοχάς ἓξ μηνῶν, καταβάλλεται εἰς δόσεις, προέκυψε τό ζήτημα ἀπό πότε ἀρχεται ἡ προθεσμία ἀγωγῆς. (Ἴδετε δοθεῖσαν λύσιν ὑπό τῆς Α.Π. 211)1965, Ὁλομελείας, ΕΕΔ 24, 672).

***

Ἐν ἀντιθέσει πρός τό χαρτόσημον τῶν ἐξοφλητικῶν ἀποδείξεων μισθῶν, τό ὁποῖον βαρύνει ἐξ ἡμισείας τόν ἐργοδότην καί μισθωτόν (ἄρθρον 13 νόμου 2053)1952, ΕΕΔ 11, 485), τό χαρτόσημον τῆς ἐξοφλητικῆς ἀποδείξεως ἀποζημιώσεως νόμου 2112)1920 (1ο)ο) βαρύνει τόν ἐργοδότην, πρός τό συμφέρον τοῦ ὁποίου ἐκδίδεται ἡ ἐξοφλητική ἀπόδειξις κατ' ἄρθρον 425 Ἀστικοῦ Κώδικος. (Οὕτω καί Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν 13006)1963, ΕΕΔ 23, 1508, Πρωτ)κου Ἀθηνῶν 2824)1963, ΕΕΔ 23, 1176).

ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΚΑΙ ΑΣΦΑΛΙΣΤΙΚΗ ΝΟΜΟΘΕΣΙΑ

ΔΙΑΤΑΓΜΑΤΑ

381)1965 Β. ΔΙΑΤΑΓΜΑ

Περί κανονισμοῦ ὡρῶν ἐργασίας τοῦ προσωπικοῦ τῶν ἀστικῶν λεωφορείων αὐτοκινήτων, εἰς ἃ ὑφίσταται διπλῆ φυλακή, καὶ τροποποιήσεως τοῦ ὑπ' ἀριθ. 385)1964 β.δ)τος.

(Ε.Κ. τ. Α' φ. 90 τῆς 25 Μαΐου 1965)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν: α) Τὸν νόμον 3239)1955 «περὶ κυρώσεως τῆς ὑπ' ἀριθ. 211)1954 πράξεως τοῦ Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου καὶ συμπληρώσεως τοῦ ἄρθρου 3 τοῦ νόμου 2119)1952 περὶ λεωφορείων κλπ.» καὶ ἰδίᾳ τὴν παράγραφον γ' τοῦ ἄρθρου 8 τοῦ νόμου τούτου. β) Τὸ ν.δ. 3789)1957 «περὶ τροποποιήσεως καὶ συμπληρώσεως ἐνίων διατάξεων τῆς Ἐργατικῆς Νομοθεσίας», ὡς καὶ τὰς λοιπὰς σχετικὰς διατάξεις. γ) Τὸν νόμον 2269)19.11.1920 «περὶ κυρώσεως τῆς ὑπ' ἀριθ. 1 Διεθνοῦς Συμβάσεως «περὶ περιορισμοῦ εἰς 8 ὥρας καθ' ἡμέραν καὶ 48 καθ' ἑβδομάδα τῶν ὡρῶν ἐργασίας ἐν ταῖς βιομηχανίαις κλπ». δ) Τὴν γνώμην τοῦ Συμβουλίου Μεταφορῶν, διατυπωθεῖσαν εἰς τὴν ὑπ' ἀριθ. 280) 18.12.1964 πρᾶξιν αὐτοῦ. ε) Τὴν γνώμην τοῦ Ἐθνικοῦ Γνωμοδοτικοῦ Συμβουλίου Κοινωνικῆς Πολιτικῆς, διατυπωθεῖσαν εἰς τὴν ὑπ' ἀριθ. 380) 28.1.1965 συνεδρίασιν ταύτου. στ) Τὴν γνώμην τοῦ Συμβουλίου Ἐπικρατείας, διατυπωθεῖσαν εἰς τὴν ὑπ' ἀριθ. 337)1965 πρᾶξιν αὐτοῦ, προτάσει τῶν Ἡμετέρων ἐπὶ τῶν Συγκοινωνιῶν καὶ Ἐργασίας Ὑπουργῶν, ἀπεφασίσαμεν καὶ διατάσσομεν:

Ἄρθρον 1

Ὁ παρὼν Κανονισμὸς ἔχει ἐφαρμογὴν εἰς τὸ προσωπικὸν ἐν γένει ἀστικῶν Κ.Τ.Ε.Λ., εἰς ἃς ὑφίσταται διπλῆ φυλακή. Αἱ διατάξεις τοῦ παρόντος δὲν ἔχουν ἐφαρμογὴν ἐπὶ τοῦ προσωπικοῦ τοῦ Ὀργανισμοῦ Ἀστικῶν Συγκοινωνιῶν Θεσσαλονίκης καὶ τῶν Ἑλληνικῶν Ἠλεκτρικῶν Σιδηροδρόμων.

Ἄρθρον 2

Εἰς τὸν παράντα Κανονισμὸν σημαίνουν οἱ ὅροι:

α) Διορία: Τὸ κατὰ περίοδον ἐργασίας χρονικὸν διάστημα τῶν πραγματικῶν ὡρῶν ἐργασίας πλέον τοῦ χρόνου τῶν διαλειμμάτων.

β) Διάλειμμα: Τὸ ἐνδιάμεσον διάστημα παύσεως τῆς ἡμερησίας ἐργασίας.

γ) Διακοπή: Τὸ διάστημα ἀπὸ τῆς λήξεως τῆς ἡμερησίας ἐργασίας ὑπαλλήλου τινὸς μέχρι τῆς ἐνάρξεως τῆς ἑπομένης τοιαύτης ὑπὸ τοῦ Ἰδίου.

δ) Ἀνάπαυσις: Διακοπὴ διαρκείας εἴκοσι τεσσάρων (24) ὡρῶν τοὐλάχιστον.

ε) Περίοδος ἐργασίας: Τὸ μεταξὺ δύο διαδοχικῶν ἀναπαύσεων διάστημα.

στ) Κανονικὴ ἐργασία: Τὸ χρονικὸν διάστημα, εἰς ὃ ἐκτείνεται ἡ ἐργασία κατὰ περίοδον ἐργασίας.

ζ) Ἐφεδρεία: Ὁ χρόνος τῆς παρουσίας τοῦ ὑπαλλήλου εἰς τὴν τεταγμένην θέσιν, ἄνευ ἄλλης ὑποχρεώσεως, μέχρις οὗ ἀναλάβῃ ὑπηρεσίαν, ὅταν διαταχθῇ.

Ἄρθρον 3

1. Διὰ τὸ προσωπικὸν κινήσεως ὁρίζονται:

α) Ἡ κανονικὴ ἐργασία δι' ἑβδομαδιαίαν περίοδον ἐργασίας 48ωρος.

β) Ἡ διορία δι' ἑβδομαδιαίαν περίοδον ἐργασίας 54 ὥραι μὲν ἐν διάλειμμα ἡμερησίως, οὐχὶ μεῖζον τῶν 4 ὡρῶν καὶ ἔλασσον τῶν 2 ὡρῶν. Τὰ διαλείμματα εἰς ἑκάστην περίοδον ἐργασίας ὁρίζονται εἰς δύο.

γ) Ἡ διακοπὴ τοὐλάχιστον δωδεκάωρος. Ἐπιτρέπεται ὅπως ἅπαξ τῆς ἑβδομάδος ἡ διακοπὴ περιορίζηται εἰς τοὐλάχιστον 10ωρον κατὰ τὴν ἀλλαγὴν τῆς φυλακῆς.

δ) Ἡ περίοδος ἐργασίας κατὰ μέγιστον 10ήμερος.

ε) Αἱ ἀναπαύσεις διὰ τὸ προσωπικὸν κινήσεως καὶ τὸ ὑπαλληλικὸν προσωπικὸν (διοικήσεως καὶ διαχειρίσεως) δέκα τρεῖς (13) ἐντὸς ἐνενήκοντα (90) ἡμερῶν ἀπὸ τῆς ἐνάρξεως οἱασδήποτε περιόδου ἐργασίας. Προκειμένου περὶ τοῦ προσωπικοῦ κινήσεως τὰ 3/4 τοὐλάχιστον τῶν ἀναπαύσεων δέον νὰ πραγματοποιοῦνται κατὰ τὰς ἐργασίμους ἡμέρας, προκειμένου δὲ περὶ τοῦ ὑπαλληλικοῦ προσωπικοῦ (διοικήσεως καὶ διαχειρίσεως) δύο τοὐλάχιστον ἀναπαύσεις θὰ πραγματοποιοῦνται κατὰ τὰς Κυριακάς.

στ) Ἡ ἐργασία τῆς πρωϊνῆς φυλακῆς κατὰ τὰς Κυριακὰς καὶ ἐξαιρεσίμους δὲν δύναται νὰ παραταθῇ πέραν τῆς 16ης ὥρας.

ζ) Ἡ βραδυνὴ φυλακὴ ὁδηγῶν καὶ εἰσπρακτόρων ἀναλαμβάνει ἐργασίαν δέκα λεπτὰ (10') τῆς ὥρας πρὸ τῆς λήξεως τῆς ἐργασίας τῆς πρωϊνῆς φυλακῆς.

η) Ὡς τόπος ἀναλήψεως τῆς ἡμερησίας ἐργασίας τῶν σταθμαρχῶν καὶ ἐλεγκτῶν λεωφορείων ὁρίζεται ἡ ἀφετηρία τῶν λεωφορειακῶν γραμμῶν.

2) Εἰς τὸν χρόνον ἡμερησίας ἐργασίας περιλαμβάνεται ἐκτὸς τῆς πραγματικῆς ἐργασίας καὶ

α) Ὁ χρόνος παραλαβῆς, ἐπιθεωρήσεως καὶ παραδόσεως τοῦ λεωφορείου αὐτοκινήτου ἀπὸ ἢ εἰς τὸν σταθμὸν αὐτοκινήτων, ὡς καὶ ἡ ἄγονος διαδρομὴ ἀπὸ τοῦ σταθμοῦ αὐτοκινήτων εἰς τὴν ἀφετηρίαν καὶ ἀντιστρόφως, ὅστις ὁρίζεται διὰ μὲν τοὺς ὁδηγοὺς καὶ εἰσπράκτορας τῶν Κ.Τ.Σ.Λ. τῆς ἀστικῆς Περιοχῆς Ἀθηνῶν Πειραιῶς καὶ τοὺς ὁδηγοὺς τῶν λοιπῶν περιφερειῶν εἰς δέκα πέντε (15') λεπτὰ τῆς ὥρας δι' ἑκάστην παραλαβὴν καὶ δέκα πέντε πρῶτα λεπτὰ (15') τῆς ὥρας δι' ἑκάστην παράδοσιν, διὰ δὲ τοὺς εἰσπράκτο-

ρας των άστικών Κ.Τ.Ε.Λ. πλην της άστικής περιοχής Αθηνών - Πειραιώς ορίζεται εις 15' της ώρας δι' έκάστην παραλοβήν.

β) Πάν διάλειμμα έλασσον των δύο (2) ώρών.

γ) Ο χρόνος της έφεδρείας.

δ) Ο χρόνος της παραδόσεως των εισπράξεων υπό του εισπράκτορος, όστις ορίζεται διά τά άστικά Κ.Τ.Ε.Λ. περιοχής Αθηνών Πειραιώς - Περιχώρων εις είκοσι πρώτα λεπτά (20') της ώρας διά τά άστικά Κ.Τ.Ε.Λ., των λοιπών περιοχών εις δέκα πέντε πρώτα λεπτά (15') της ώρας δι' έκάστην παράδοσιν.

ε) Πάσα εν γένει άπασχόλησις, σχετιζομένη προς την έκμετάλλευσιν των λεωφορείων, ενεργουμένη κατ' έγγραφον εντολην του Κ.Τ.Ε.Λ., ως και τυχόν άπασχόλησις, οφειλομένη εις άπρόοπτον βλάβην του λεωφορείου.

3. Η άνάπαυσις δέον νά είναι διαρκείας τουλάχιστον είκοσι τεσσάρων (24) ώρών, της ένάρξεως αύτης υπολογιζομένης άπό της λήξεως της διακοπής του τελευταίου 24ώρου έργασίας.

Άρθρον 4

Καθ' ύπέρβασιν των έν άρθρω 3 ορίζομένων ορίων έργασίας, λόγω της ιδιομορφίας της έργασίας του προσωπικού των λεωφορείων αύτοκινήτων, διά το προσωπικόν τούτο, άνευ άδείας της οικείας Αρχής, δύνανται νά καθορίζωνται αί κάτωθι υπερωρίαι:

α) Διά τους όδηγούς των λεωφορείων μία ώρα ημερησίως και ούχι πλέον των πέντε (5) ώρών δι' έβδομαδιαίαν περίοδον έργασίας.

β) Διά τους σταθμάρχας και έλεγκτάς μία και ημίσεια (1,30') ώρας ημερησίως και ούχι πλέον των έπτά (7) ώρών δι' έβδομαδιαίαν περίοδον έργασίας.

γ) Διά τους εισπράκτορας των λεωφορείων της άστικής περιοχής Αθηνών, Πειραιώς και Περιχώρων μία και είκοσι λεπτά (1,20) ώραι ημερησίως και ούχι πλέον των έπτά (7) ώρών δι' έβδομαδιαίαν περίοδον έργασίας.

δ) Διά τους εισπράκτορας των λεωφορείων των λοιπών άστικών περιοχών, εις ά ύφίσταται διπλή φυλακή, μία (1) ώρα ημερησίως και ούχι πλέον των πέντε (5) ώρών δι' έβδομαδιαίαν περίοδον έργασίας.

ε) Άπαν το εις τας περιπτώσεις α' έως δ' του παρόντος άρθρου προσωπικόν δύναται νά πραγματοποιήσῃ προαιρετικήν υπερωριακήν έργασίαν, πέραν των άνωτέρω ορίων, μέχρι μιάς (1) ώρας δι' έβδομαδιαίαν περίοδον έργασίας.

Διά τάς υπερωρίας καταβάλλεται εις το προσωπικόν πρόσθετος άμοιβή, βάσει των έκάστοτε ισχυουσών σχετικών διατάξεων.

Άρθρον 5

1. Ο πρόεδρος του Κ.Τ.Ε.Λ. ή ο διευθύνων σύμβουλος Εταιρείας ή Οργανισμού δι' άπαν το προσωπικόν (Γραφείων, κινήσεως, συνεργείων και εργοστασίων) καταρτίζουν έκαστος εις διπλούν εύανάγνωστον πίνακα, ον υπογράφοντες υποβάλλουν προς έγκρισιν εις την αρμοδίαν Επιθεώρησιν Εργασίας ή όπου δεν έδρεύει τοιαύτη εις την οικείαν Αστυνομικην Αρχήν.

Οι πίνακες ούτοι έπέχουν θέσιν βιβλιαρίου έργασίας.

2. Εις τους πίνακας άναγράφεται:

α) Το όνοματεπώνυμον των μισθωτών έκάστης φυλακής.

β) Η έκάστοτε έναλλαγη της σειράς έργασίας έκάστης φυλακής.

γ) Αί ημέραι άναπαύσεως.

3. Άντίτυπον των πινάκων άναρτάται εις έμφανές μέρος του λεωφορείου αύτοκινήτου και έντος προθήκης, κατασκευαζομένης έπι τούτω, προκειμένου περί των έργαζομένων έν τω λεωφορείω και εις έμφανές μέρος των Γραφείων προκειμένου περί του προσωπικού τούτων.

4. Οι πρόεδροι των Κ.Τ.Ε.Λ. ή ο διευθύνων σύμβουλος Εταιρείας ή Οργανισμού υποχρεούνται καθ' έκάστην και μέχρι της 10ης προμεσημβρινής ώρας νά υποβάλλουν εις την οικείαν Επιθεώρησιν Εργασίας ή όπου δεν έδρεύει τοιαύτη εις την οικείαν Αστυνομικην Αρχην τά παρά των Κ.Τ.Ε.Λ. συντασσόμενα δελτία υπηρεσίας της επομένης ημέρας άπάντων των λεωφορείων των έντεταγμένων εις έκαστον Κ.Τ.Ε.Λ. Εις το δελτίον θά άναγράφωνται κατα λεωφορείον ή ώρα ένάρξεως και λήξεως της έργασίας έκάστης φυλακής, ή έβδομαδιαία άνάπαυσις αύτης και η τυχόν διακοπή, ούτως ώστε, έν συνδυασμω προς τον έν παραγράφω 1 πίνακα, νά καθίσταται δυνατός ο έλεγχος των ώρών έργασίας του προσωπικού υπό των αρμοδίων όργάνων Επιθεωρήσεως.

Άρθρον 6

1. Οι πρόεδροι των Κ.Τ.Ε.Λ. ή ο διευθύνων σύμβουλος Εταιρείας ή Οργανισμού υποχρεούνται νά έφοδιάζουν τά λεωφορεία δι' ειδικού βιβλίου δρομολογίων και μεριμνούν διά την τακτικην και πρό της χρησιμοποιήσεως αύτού όρίθμησιν και θεώρησιν υπό της οικείας Επιθεωρήσεως Εργασίας ή όπου δεν έδρεύει τοιαύτη υπό της οικείας Αστυνομικής Αρχής.

2. Δι' έκάστην ημέραν έργασίας και δι' έκάστην φυλακην θά χρησιμοποιήται ιδιαιτέρα σελίς του βιβλίου δρομολογίων, το «ημερήσιον δελτίον δρομολογίων», εις το όποιον αί έγγραφαί θά άπαντυπώνται εις τριπλούν διά χημικού χάρτου (καρμπόν). Το ημερήσιον δελτίον δρομολογίων περιλαμβάνει τά κατωθι στοιχεία:

Α) Άνωθεν:

α) Άριστερά της σελίδος τον τίτλον του Κ.Τ.Ε.Λ., Εταιρείας ή Οργανισμού, εις ο είναι έντεταγμένον το λεωφορείον αύτοκίνητον, τον άριθμον κυκλοφορίας, το όνοματεπώνυμον του ιδιοκτήτου, του όδηγού και του εισπράκτορος, την οικείαν Επιθεώρησιν Εργασίας, ή, όπου δεν έδρεύει τοιαύτη, την οικείαν Αστυνομικην Αρχήν και την περίοδον έργασίας του προσωπικού.

β) Δεξιά της σελίδος τον αύξοντα άριθμόν ταύτης.

γ) Εις το κέντρον της σελίδος την φράσιν «ημερήσιον δελτίον δρομολογίων» και κάτωθι ταύτης την ημερομηνίαν.

Β) Κάτωθι των άνω στοιχείων περιλαμβάνει

πίνακα με ὁριζοντίας καὶ καθέτους στήλας.

α) Εἰς τὰς ὁριζοντίους στήλας ἀναγράφονται: Ἔναρξις ἐργασίας. Καθυστερησις. Διάλειμμα (ἀπὸ ἕως). Ἐφεδρεία. Λῆξις ἐργασίας. Θεώρησις σταθμάρχου ἢ ἐλεγκτοῦ καὶ παρατηρήσεις.

β) Εἰς τὰς καθέτους στήλας ἀναγράφονται: Ἀνωθεν ἡ γραμμή, εἰς ἣν κυκλοφορεῖ τὸ λεωφορεῖον, καὶ κάτωθι εἰς τὰς ἀντιστοίχους θέσεις αἱ ὧραι καὶ θεώρησις καὶ ἡ τελευταία στήλη θὰ ἀφίεται διὰ παρατηρήσεις.

Γ) Κάτωθι τοῦ πίνακος ἀναγράφονται αἱ φράσεις: Ὁ πρόεδρος τοῦ Κ.Τ.Ε.Λ. ἢ ὁ διευθύνων σύμβουλος Ἑταιρείας ἢ Ὀργανισμοῦ, ὁ εἰσπράκτωρ, ὁ ὁδηγός, ὁ σταθμάρχης, κάτωθι τῶν ὁποίων θὰ τίθενται αἱ ὑπογραφαί. Προκειμένου περὶ προέδρου ἢ διευθύνοντος συμβούλου δύναται νὰ ὑπογράψῃ ὁ ὑπὸ τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου ἐξουσιοδοτημένος.

3. Πρὸ τῆς ἐξόδου τοῦ λεωφορείου αὐτοκινήτου ἐκ τοῦ σταθμοῦ διανυκτερεύσεως τῆς ἐναρξεως καὶ λήξεως διαλείμματος ἢ ἐφεδρείας, ὡς καὶ ἐν περιπτώσει καθυστερήσεως, ὁ σταθμάρχης ἢ ὁ ἐλεγκτὴς καὶ ὁ ὁδηγὸς ἢ ὁ εἰσπράκτωρ, ἀναλόγως τῆς περιπτώσεως, ὑποχρεοῦνται νὰ ἀναγράφουν ἀκριβῶς καὶ εὐκρινῶς εἰς τὰς οἰκείας κατὰ περίπτωσιν στήλας τοῦ ἡμερησίου δελτίου δρομολογίων τὴν ὥραν ἐναρξεως τῆς ἐργασίας, τὰς ὥρας διαλείμματος ἢ τῆς ἐφεδρείας καὶ τὰ λοιπὰ στοιχεῖα.

4. Ὁ ὁδηγὸς ἢ ὁ εἰσπράκτωρ ὑποχρεοῦται, ὅπως μετὰ τὸ πέρας τῆς ἐργασίας ἑκάστην ἡμέραν καταθέτῃ εἰς τὸν ἁρμόδιον σταθμάρχην τῆς γραμμῆς τὰ δύο ἀντίτυπα τοῦ ἡμερησίου δελτίου δρομολογίων, τοῦ τρίτου ἀντιτύπου παραμένοντος εἰς τὸ στέλεχος.

5. Ἐντὸς πενθημέρου ἀπὸ τοῦ τέλους ἑκάστης περιόδου ἐργασίας ἢ μηνὸς ὁ πρόεδρος τοῦ Κ.Τ.Ε.Λ., ἢ ὁ διευθύνων σύμβουλος Ἑταιρείας ἢ Ὀργανισμοῦ ὑποχρεοῦται νὰ ὑποβάλῃ εἰς τὴν ἁρμοδίαν Ἐπιθεώρησιν Ἐργασίας ἢ ὅπου δὲν ἐδρεύει τοιαύτη εἰς τὴν οἰκείαν Ἀστυνομικὴν Ἀρχὴν τὸ ἓν ἀντίτυπον τῶν ἡμερησίων δελτίων δρομολογίων, τῶν ἐντὸς τῆς ἀμέσως προηγουμένης περιόδου ἐργασίας ἢ μηνὸς ἡμερῶν ἐργασίας τοῦ προσωπικοῦ. Μετὰ τῶν ἡμερησίων δελτίων δρομολογίων θὰ συνυποβάλλεται συγκεντρωτικὴ κατάστασις, περιλαμβάνουσα τὸ σύνολον τῶν ὡρῶν ἐργασίας κανονικῶν καὶ καθ' ὑπερωρίαν κατὰ περίοδον ἐργασίας ἢ μηνὸς ἅπαντος τοῦ προσωπικοῦ ἑκάστου λεωφορείου.

6. Διὰ τὴν κανονικὴν τήρησιν καὶ συμπλήρωσιν τῶν ἡμερησίων δελτίων δρομολογίων τοῦ βιβλίου δρομολογίων, συμφώνως πρὸς τὰς ἀνωτέρω διατάξεις, εὐθύνονται, ἀναλόγως τῆς περιπτώσεως, ὁ σταθμάρχης, ὁ ἐλεγκτής, ὁ ὁδηγὸς καὶ ὁ εἰσπράκτωρ, διὰ δὲ τὴν προμήθειαν, θεώρησιν καὶ ὑποβολὴν εἰς τὴν Ἐπιθεώρησιν Ἐργασίας ἢ Ἀστυνομικὴν Ἀρχὴν ὁ πρόεδρος τοῦ Κ.Τ.Ε.Λ. ἢ ὁ διευθύνων σύμβουλος Ἑταιρείας ἢ Ὀργανισμοῦ. Τέλος διὰ τὰς ἐξακριβουμένας παρὰ τῶν ἁρμοδίων ὀργάνων ἢ τὰς διαπιστουμένας ἐκ τῶν ἡμερησίων δελτίων δρομολογίων παραβάσεις τῶν περὶ ὡρῶν ἐργασίας διατάξεων τοῦ παρόντος εὐθύνονται ὁ πρόεδρος τοῦ Κ.Τ.Ε.Λ. ἢ ὁ διευθύνων σύμβουλος Ἑταιρείας ἢ Ὀργανισμοῦ.

Ἄρθρον 7

Ἡ σειρὰ ἐργασίας τῶν φυλακῶν δέον ὅπως μεταβάλληται καθ' ἑκάστην περίοδον ἐργασίας, εἰς τρόπον ὥστε ἡ ἐργαζομένη φυλακὴ κατὰ τὰς ἀπογευματινὰς καὶ ἑσπερινὰς ὥρας κατὰ μίαν περίοδον ἐργασίας νὰ ἐργάζηται κατὰ τὴν ἑπομένην περίοδον ἐργασίας εἰς πρωϊνὰς ὥρας, ἐπιτρεπομένης τῆς μὴ ἐναλλαγῆς τῆς φυλακῆς εἰς τὰς περιπτώσεις φοιτήσεως προσωπικοῦ κινήσεως εἰς Σχολὰς ἐπιμορφώσεως προσωπικοῦ λεωφορείων.

Ἄρθρον 8

1. Τὸ διάλειμμα δὲν δύναται νὰ λάβῃ χώραν πρὸ τῆς ἐκτελέσεως τριώρου τοὐλάχιστον ὑπηρεσίας ἀπὸ τῆς ἐνάρξεως τῆς ἐργασίας.

Ἡ ἁρμοδία Ἐπιθεώρησις Ἐργασίας δύναται, εἰς ὅλως ἐξαιρετικὰς περιπτώσεις, νὰ ὁρίσῃ ἄλλως τὰ τῆς ἐνάρξεως τοῦ διαλείμματος.

2. Κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ διαλείμματος οἱ ὑπάλληλοι καὶ τὸ προσωπικὸν κινήσεως δικαιοῦνται νὰ ἐγκαταλείπουν τοὺς τόπους ἐργασίας ἢ τὰ ὀχήματα.

Ἄρθρον 9

1. Ὑπέρβασις τῶν ἀνωτάτων χρονικῶν ὁρίων ἐργασίας, ὡς ταῦτα ὁρίζονται ἐν ἄρθροις 3 καὶ 4 τοῦ παρόντος, ἐπιτρέπεται:

α) Εἰς πᾶσαν περίπτωσιν ἀνωτέρας βίας, ἤτοι: Συγκρούσεως, πλημμύρας, συρροῆς ἐπιβατῶν.

β) Πρὸς ὀργάνωσιν μέτρων σωτηρίας.

γ) Εἰς πᾶσαν περίπτωσιν ἐπιστρατεύσεως ἢ ὁσάκις παρίσταται ἀνάγκη στρατιωτικῶν μεταφορῶν διὰ λεωφορείων αὐτοκινήτων.

δ) Εἰς πᾶσαν ἑτέραν ἐξαιρετικὴν περίπτωσιν ἀνωτέρας βίας.

2. Ἐν τῇ περιπτώσει ταύτῃ ὀφείλει ὁ πρόεδρος τοῦ Κ.Τ.Ε.Λ., ὁ διευθύνων σύμβουλος Ἑταιρείας ἢ Ὀργανισμοῦ δι' ἅπαν ἐν γένει τὸ προσωπικὸν αὐτοῦ νὰ ἀναγγείλῃ τὸ βραδύτερον τὴν ἑπομένην τὴν ὑπέρβασιν εἰς τὴν Ἐπιθεώρησιν Ἐργασίας ἢ κατὰ περίπτωσιν τὴν οἰκείαν Ἀστυνομικὴν Ἀρχήν.

Ἄρθρον 10

Οἱ πρόεδροι τῶν Κ.Τ.Ε.Λ. ἢ ὁ διευθύνων σύμβουλος Ἑταιρείας ἢ Ὀργανισμοῦ δὲν ἐπιτρέπεται νὰ ἀπασχολήσουν κατὰ τὴν αὐτὴν ἡμέραν ἐργασίας προσωπικὸν κινήσεως ἐργασθὲν εἰς ἕτερον ἐργοδότην ἐπὶ ὀκτάωρον. Δύναται μόνον νὰ ἀπασχολήσουν προσωπικὸν κινήσεως ἐργασθὲν κατὰ τὴν αὐτὴν ἡμέραν παρ' ἄλλοις ἐργοδόταις ὀλιγωτέρας τῶν 8 ὡρῶν, ἀλλὰ μόνον διὰ τὸν χρόνον τὸν ἀπαιτούμενον πρὸς συμπλήρωσιν τὸ πολὺ θώρου ἡμερησίας ἐργασίας.

Ἄρθρον 11

Ἡ παράλειψις θεωρήσεως πίνακος ἢ τοῦ ἡμερησίου δελτίου δρομολογίων, ὡς καὶ ἡ μὴ ἀναγραφὴ ἐν αὐτοῖς τῶν ὁριζομένων στοιχείων, ἡ μὴ ἀνάρτησις τοῦ πίνακος ἢ καὶ πᾶσα ἐν γένει παράβασις τῶν διατάξεων τοῦ παρόντος συν-

επάγεται την έπιβολήν των διοικητικών και ποινικών κυρώσεων, των προβλεπομένων ύπό τοῦ νόμου 2195)1920 καί τοῦ ἄρθρου 1 τοῦ νόμου 2943 τῆς 21 Ἰουνίου 1922, τάς τοιαύτας τοῦ ἄρθρου 33 τοῦ νόμου 2119)1952 καί τοῦ ἄρθρου 1 τοῦ νόμου 3216)1955, ὡς καί τῶν λοιπῶν ἰσχυουσῶν σχετικῶν διατάξεων.

Ὑπεύθυνος διά τήν τήρησιν τοῦ παρόντος Κανονισμοῦ τυγχάνει ὁ ἑκάστοτε πρόεδρος τοῦ Κ.Τ.Ε.Α. ἤ ὁ διευθύνων σύμβουλος τῆς Ἑταιρείας ἤ Ὀργανισμοῦ.

Ὁ παρών Κανονισμός ὑπ' εὐθύνη τοῦ ἑκάστοτε προέδρου τοῦ Κ.Τ.Ε.Α. δέον ὅπως ἀναρτηθῇ εἰς ἐμφανῆ καί προσιτά διά τούς ἐργαζομένους σημεία εἰς τούς τόπους τῆς ἐργασίας.

Πᾶσα διάταξις, ἀντικειμένη εἰς τόν παρόντα Κανονισμόν, καταργεῖται.

Ἡ ἰσχύς τοῦ διά τοῦ παρόντος ἐγκρινομένου Κανονισμοῦ ἄρχεται δέκα πέντε ἡμέρας ἀπό τῆς δημοσιεύσεώς του εἰς τήν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως.

Εἰς τούς αὐτούς ἐπί τῶν Συγκοινωνιῶν καί Ἐργασίας Ὑπουργούς ἀνατίθεμεν τήν δημοσίευσιν καί ἐκτέλεσιν τοῦ παρόντος.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 14 Μαΐου 1965

—

286)1965 Β. ΔΙΑΤΑΓΜΑ

Περί τροποποιήσεως καί συμπληρώσεως τοῦ διά τοῦ ἀπό 18.8.1953 β. δ)τος κυρωθέντος Γ.Σ.Π. τοῦ Ο.Τ.Ε.

(Ε.Κ. τ. Α' φ. 73 τῆς 29 Ἀπριλίου 1965)

—

211)1965 Β. ΔΙΑΤΑΓΜΑ

Περί συστάσεως κλάδου προνοίας παρά τῷ Τ.Σ.Α.Υ.

(Ε.Κ. τ. Α' φ. 55 τῆς 1ης Ἀπριλίου 1965)

—

302)1965 Β. ΔΙΑΤΑΓΜΑ

Περί τροποποιήσεως καί συμπληρώσεως τοῦ διά τοῦ ἀπό 18.8.1953 Β.δ. κυρωθέντος Γ.Κ.Π. τοῦ Ο.Τ.Ε.

(Ε.Κ. τ. Α' φ. 78 τῆς 4 Μαΐου 1965)

—

309)1965 Β. ΔΙΑΤΑΓΜΑ

Περί καθιερώσεως τῆς ἑορτῆς τῶν Ἀποστόλων Πέτρου καί Παύλου (29 Ἰουνίου) ὡς ὁλοκληρωτικῆς ἀργίας δι' ἅπαντα τά καταστήματα Στρατωνίου Χαλκιδικῆς, πλήν τῶν ἑστιατορίων, οἰνομαγειρείων, καφενείων, ζαχαροπλαστείων κλπ. κέντρων ἐν γένει.

(Ε.Κ. τ. Α' φ. 78 τῆς 4 Μαΐου 1965)

. . . . . .

Ἄρθρον μόνον

Καθιεροῦται ἡ ἑορτή τῶν Ἀποστόλων Πέτρου καί Παύλου (29 Ἰουνίου) ὡς ὁλοκληρωτική ἀργία δι' ἅπαντα τά καταστήματα τῆς Κοινότητος Στρατωνίου Χαλκιδικῆς, πλήν τῶν ἑστιατορίων, οἰνομαγειρείων, καφενείων, ζαχαροπλαστείων κλπ. κέντρων ἐν γένει.

Εἰς τόν αὐτόν ἐπί τῆς Ἐργασίας Ὑπουργόν ἀνατίθεμεν τήν δημοσίευσιν καί ἐκτέλεσιν τοῦ παρόντος.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 3 Ἀπριλίου 1965

—

310)1965 Β. ΔΙΑΤΑΓΜΑ

Περί καθιερώσεως ὁλοκληρωτικῆς ἀργίας κατά τάς ἑορτάς τοῦ Προφήτου Ἠλιοῦ (20 Ἰουλίου) καί Ἁγίου Βησσαρίωνος (15 Σεπτεμβρίου) διά τά καταστήματα Φιλιππιάδος.

(Ε.Κ. τ. Α' φ. 78 τῆς 4 Μαΐου 1965)

. . . . . .

Ἄρθρον μόνον

Καθιεροῦται ὁλοκληρωτική ἀργία κατά τάς ἑορτάς τοῦ Προφήτου Ἠλιοῦ (20ή Ἰουλίου) καί τοῦ Ἁγίου Βησσαρίωνος (15η Σεπτεμβρίου) δι' ἅπαντα τά ἐμπορικά ἐπαγγελματικά καταστήματα Φιλιππιάδος, ἐξαιρέσει τῶν καφενείων, ἑστιατορίων, ζαχαροπλαστείων, γαλακτοπωλείων, ὀπωροπωλείων, κρατηρίων ἐφημερίδων - σιγαρέττων, ἐξοχικῶν κέντρων καί λοιπῶν κέντρων ἐν γένει.

Εἰς τόν αὐτόν ἐπί τῆς Ἐργασίας Ὑπουργόν ἀνατίθεμεν τήν δημοσίευσιν καί ἐκτέλεσιν τοῦ παρόντος.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 26 Μαρτίου 1965

—

311)1965 Β. ΔΙΑΤΑΓΜΑ

Περί καθιερώσεως ὁλοκληρωτικῆς Κυριακῆς ἀργίας εἰς τά καταστήματα κωμοπόλεως Τσαριτσάνης ἤ Φλασσόνος.

(Ε.Κ. τ. Α' φ. 78 τῆς 4 Μαΐου 1965)

. . . . . .

Ἄρθρον μόνον

Καθιεροῦται ὁλοκληρωτική Κυριακή ἀργία διά τά ἐμπορικά καταστήματα καί ψιλικῶν, μυροπωλεῖα, παντοπωλεῖα, καταστήματα ἐγχωρίων προϊόντων, ὀπωροπωλεῖα, κρεοπωλεῖα, ἰχθυοπωλεῖα, ἀποθηκῶν στερεῶν καυσίμων, κουρείων, ραφείων, στεγνοκαθαριστηρίων, σιδηρωτηρίων, καταστήματα ἠλεκτρικῶν εἰδῶν, ἀντιπροσωπειῶν μηχανῶν μηχανημάτων, ποτῶν καί ἀναψυκτικῶν εἰδῶν καί ἀποθηκῶν οἰκοδομικῶν ὑλικῶν τῆς κωμοπόλεως Τσαριτσάνης.

Εἰς τόν αὐτόν ἐπί τῆς Ἐργασίας Ὑπουργόν ἀνατίθεμεν τήν δημοσίευσιν καί ἐκτέλεσιν τοῦ παρόντος.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 26 Μαρτίου 1965

—

312)1965 Β. ΔΙΑΤΑΓΜΑ

Περί καθιερώσεως όλοκληρωτικής και μερικής Κυριακής άργίας διά τά έμπορικά, έπαγγελματικά και βιοτεχνικά καταστήματα της κωμοπόλεως Άρχανών Ήρακλείου Κρήτης.

(Ε.Κ. τ. Α' φ. 78 της 4 Μαΐου 1965)

. . . . . .

Άρθρον μόνον

Καθιερούται όλοκληρωτική Κυριακή άργία διά τά έμπορικά καταστήματα καί ψιλικών, έμπορορραφεία, ραφεία, ύποδηματοπωλεία, ύποδηματοποιεία της κωμοπόλεως Άρχανών Κρήτης καί μερικής τοιαύτης διά τά παντοπωλεία, όπωροπωλεία καί κουρεία, άτινα θά παραμένουν άνοικτά άπό 9 π.μ. - 1 μ.μ. καί διά τά κρεοπωλεία, ίχθυοπωλεία καί πεταλωτήρια, άτινα θά παραμένουν άνοικτά μέχρι της 1ης μ.μ. ώρας.

Τό άπό 28.3)11.4.1963 β. δ/γμα «περί καθιερώσεως όλοκληρωτικής άργίας δι' άπαντα τά έμπορικά, έπαγγελματικά καί βιοτεχνικά καταστήματα της κωμοπόλεως Άρχανών Ήρακλείου Κρήτης καταργείται.

Εις τόν αύτόν έπί της Έργασίας Ύπουργόν άνατίθεμεν τήν δημοσίευσιν καί έκτέλεσιν τού παρόντος.

Έν Άθήναις τή 26 Μαρτίου 1965

—

399)1965 Β. ΔΙΑΤΑΓΜΑ

Περί έπεκτάσεως τών όρίων άρμοδιότητος τού Γ.Ε.Ε. Κορίνθου εις τήν περιοχήν Ίσθμίας.

(Ε.Κ. τ. Α' φ. 92 της 29 Μαΐου 1965)

Έχοντες ύπ' όψιν: 1) Τάς διατάξεις της παραγράφου 2 τού άρθρου 7 τού ν. 3252)1955 «περί διοικήσεως τού Όργανισμού Άπασχολήσεως καί Άσφαλίσεως Άνεργίας καί όργανώσεως τών Γραφείων Εύρέσεως Έργασίας καί τροποποιήσεως τινών νόμων». 2) Τάς διατάξεις τού άρθρου 7 τού νόμου 3925)1959 «περί Ύπουργείων καί Όργανισμών τών Δημοσίων Πολιτικών Ύπηρεσιών». 3) Τάς διατάξεις τού άρθρου 19 τού ύπ' άριθ 868)1960 β δ)τος «περί όργανώσεως τού Ύπουργείου Έργασίας». 4) Τήν ύπ' άριθ. 315)14.4 1965 γνωμοδότησιν τού Συμβουλίου της Έπικρατείας, προτάσει τών Ήμετέρων Προέδρου της Κυβερνήσεως καί Ύπουργών Συντονισμού, Οίκονομικών καί Έργασίας, άπεφασίσαμεν καί διατάσσομεν:

Άρθρον μόνον

Έπεκτείνονται τά όρια τοπικής άρμοδιότητος τού Γραφείου Εύρέσεως Έργασίας Κορίνθου καί εις τήν περιοχήν Ίσθμίας.

Εις τόν Ήμέτερον έπί της Έργασίας Ύπουργόν άνατίθεμεν τήν δημοσίευσιν καί έκτέλεσιν τού παρόντος.

Έν Άθήναις τή 14 Μαΐου 1965

—

400)1965 Β. ΔΙΑΤΑΓΜΑ

Περί τροποποιήσεως τού έδαφίου β' της παραγράφου 2 τού άρθρου 12 τού άπό 14)2 - 2.3.1955 β. δ)τος περί έγκρίσεως Κανονισμού Συντάξεων τού Τ.Α.Α.Μ.Μ.

(Ε.Κ. τ. Α' φ. 92 της 29 Μαΐου 1965)

Έχοντες ύπ' όψιν: 1) Τάς διατάξεις της παραγράφου 11 τού άρθρου 6 τού ν.δ. 3631)1956 «περί τών πόρων, τρόπου είσπράξεως αύτών καί της λειτουργίας έν γένει τού Ταμείου Άσφαλίσεως Άρτεργατών, Μυλεργατών καί Μακαρονοτεχνιτών». 2) Γνώμην τού Διοικητικού Συμβουλίου τού Ταμείου Άσφαλίσεως Άρτεργατών, Μυλεργατών καί Μακαρονοτεχνιτών, ύποβληθείσαν ήμίν διά της ύπ' άριθ. 4463)447)1965 άναφοράς τού Ταμείου τούτου. 3) Γνώμην τού Συμβουλίου Κοινωνικής Άσφαλίσεως, διατυπωθείσαν κατά τήν ύπ' άριθ. 11)4.3.1965 συνεδρίασιν αύτού της ΙΓ' περιόδου. 4) Τήν ύπ' άριθ. 317)1965 γνωμοδότησιν τού Συμβουλίου Έπικρατείας, προτάσει τού Ήμετέρου έπί της Έργασίας Ύπουργού, άπεφασίσαμεν καί διατάσσομεν:

Άρθρον μόνον

Τό έδάφιον β' της παραγράφου 2 τού άρθρου 12 τού άπό 14.2 - 2.3.1955 β.δ)γματος «περί έγκρίσεως Κανονισμού Συντάξεων τού Ταμείου Άσφαλίσεως Άρτεργατών, Μυλεργατών, Μακαρονοτεχνιτών», ώς έτροποποιήθη διά τού άπό 19.5.1956 β.δ/γματος «περί τροποποιήσεως καί συμπληρώσεως τού άπό 14.2 - 2.3.1955 β.δ)γματος περί έγκρίσεως τού Κανονισμού Συντάξεων τού Ταμείου Άσφαλίσεως Άρτεργατών, Μυλεργατών, Μακαρονοτεχνιτών», διά τού ύπ' άριθ. 240)1964 όμοίου «περί τροποποιήσεως τού έδαφίου β' της παραγράφου 2 τού άρθρου 12 τού άπό 14.2 - 2.3.1955 β.δ)γματος «περί έγκρίσεως τού Κανονισμού Συντάξεων τού Ταμείου Άσφαλίσεως Άρτεργατών, Μυλεργατών, Μακαρονοτεχνιτών», ώς καί διά τού ύπ' άριθ. 736)1964 όμοίου «περί τροποποιήσεως τού άρθρου 1 τού άπό 14.2 - 2.3.1955 β.δ)γματος «περί έγκρίσεως Κανονισμού Συντάξεων τού Ταμείου Άσφαλίσεως Άρτεργατών, Μυλεργατών, Μακαρονοτεχνιτών» τροποποιείται ώς άκολούθως:

«β) Έφ' όσον ό συνταξιούχος άναλάβη έκ νέου έργασίαν ή ύπηρεσίαν, θεμελιούσαν ύποχρέωσιν άσφαλίσεως παρά τώ Ταμείω ή έφ' όσον άποκερδαίνει έκ της άσκήσεως αύτοτελούς έπαγγέλματος ή έτέρας έξηρτημένης έργασίας ποσόν ύπερβαίνον τό διπλάσιον της συντάξεώς του.

Ή άναστολή δέν χωρεί, έάν τό διπλάσιον της συντάξεως είναι μικρότερον τού 25πλασίου τού έκάστοτε ισχύοντος άνωτάτου ήμερομισθίου άρτεργάτου»

Εις τόν Ήμέτερον έπί της Έργασίας Ύπουργόν άνατίθεμεν τήν δημοσίευσιν καί έκτέλεσιν τού παρόντος.

Έν Άθήναις τή 13 Μαΐου 1965

—

412)1965 Β. ΔΙΑΤΑΓΜΑ

Περί τροποποιήσεως τῆς παραγράφου 1 τοῦ ἄρθρου 7 τοῦ ἀπὸ 20.8)7.9.1954 β. δ)τος «περὶ συντάσεως παρὰ τῷ Ι.Κ.Α. Εἰδικοῦ Λογαριασμοῦ Προνοίας τοῦ Προσωπικοῦ του», ὡς ἐτροποποιήθη μεταγενεστέρως διὰ τῶν ἀπὸ 28.11)19.12.1956, 20.10)17.11.1958, 28.9)7.11.1959 καὶ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 893)1962 β. δ)τος.

(Ε.Κ. τ. Α' φ. 94 τῆς 31 Μαΐου 1965)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν: 1) Τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 47 τοῦ ν. δ)τος 2698)1953 «περὶ διοικήσεως τοῦ Ι.Κ.Α.» καὶ 2) Τὴν ὑπ' ἀριθ. 316)1965 γνωμοδότησιν τοῦ Συμβουλίου Ἐπικρατείας, προτάσει τοῦ Ἡμετέρου ἐπὶ τῆς Ἐργασίας Ὑπουργοῦ, ἀπεφασίσαμεν καὶ διατάσσομεν:

Ἄρθρον μόνον

Ἡ παράγραφος 1 τοῦ ἄρθρου 7 τοῦ ἀπὸ 20.8)7.9.1954 β. δ)τος «περὶ συντάσεως παρὰ τῷ Ι.Κ.Α. Εἰδικοῦ Λογαριασμοῦ Προνοίας τοῦ Προσωπικοῦ αὐτοῦ», ὡς ἀντικατεστάθη διὰ τοῦ ἄρθρου μόνου τοῦ ἀπὸ 28.11)19.12.1956 ὁμοίου καὶ ἐτροποποιήθη διὰ τῶν ἀπὸ 20.10)17.1.1958 καὶ 28.9)7.11.1959 καὶ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 893)1962 β. δ)των, τροποποιεῖται ὡς ἀκολούθως:

«1. Ὁ παρὰ τῷ Ἱδρύματι ἢ Ὀργανισμῷ συγχωνευθέντι εἰς τὸ Ἵδρυμα διανυθεὶς μετὰ τὴν 1.3.1935, ὑφ' οἱανδήποτε σχέσιν, χρόνος προϋπηρεσίας ἀναγνωρίζεται ὡς χρόνος ἀσφαλίσεως παρὰ τῷ Εἰδικῷ Λογαριασμῷ Προνοίας.

Διὰ τὴν τοιαύτην ἀναγνώρισιν δέον ὅπως τὰ ὑπαγόμενα εἰς τὴν ἀσφάλισιν τοῦ Λογαριασμοῦ πρόσωπα ὑποβάλουν σχετικὴν αἴτησιν ἐντὸς ἐτους ἀπὸ τῆς ὑπαγωγῆς εἰς ταύτην.

Προκειμένου περὶ προσώπων ὑπαχθέντων ἤδη εἰς τὴν ἀσφάλισιν τοῦ Λογαριασμοῦ καὶ ὑπηρετούντων ἤδη παρὰ τῷ Ι.Κ.Α. ἢ ἐξελθόντων τῆς ὑπηρεσίας ἡ σχετικὴ αἴτησις δύναται νὰ ὑποβληθῇ μέχρι καὶ τῆς 31ης Δεκεμβρίου 1966».

Εἰς τὸν αὐτὸν ἐπὶ τῆς Ἐργασίας Ὑπουργὸν ἀνατίθεμεν τὴν δημοσίευσιν καὶ ἐκτέλεσιν τοῦ παρόντος.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 14 Μαΐου 1965

—

ΥΠΟΥΡΓΙΚΑΙ ΑΠΟΦΑΣΕΙΣ

49282)3342)1965 Ἀπόφ. Ὑπουργοῦ Ἐργασίας

Περὶ καθορισμοῦ συνεχοῦς ὡραρίου ἐργασίας διὰ τὰ καταστήματα πωλήσεως ἀνταλλακτικῶν αὐτοκινήτων ἀπὸ 15.6 15.9 τῆς περιοχῆς Δήμου Ἀθηναίων καὶ πέριξ Δήμων καὶ Κοινοτήτων καὶ ἀποθηκῶν χονδρικῆς πωλήσεως ἀνταλλακτικῶν καὶ ἐργαλείων ὡρολογοποιΐας - χρυσοχοΐας ἀπὸ 1.7 31.8 περιοχῆς Δήμου Ἀθηναίων.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 376 τῆς 22 Ἰουνίου 1965)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν: 1) Τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 5 π. δ)τος τῆς 8)13.4.1932 «περὶ κωδικαποιήσεως τῶν διατάξεων τῶν νόμων περὶ χρονικῶν ὁρίων ἐργασίας εἰς τὰ καταστήματα κλπ.». 2) Τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 1 τοῦ ν. δ)τος 4020)1959 «περὶ τροποποιήσεως καὶ συμπληρώσεως ἐνίων διατάξεων ἐργατικῶν τινων νόμων». 3) Τὴν ἀπὸ 22.3.1965 αἴτησιν τῶν καταστηματαρχῶν χονδρικῆς πωλήσεως ἀνταλλακτικῶν καὶ ἐργαλείων ὡρολογοποιΐας καὶ χρυσοχοΐας. 4) Τὴν ὑπ' ἀριθ. 1041)16.4.1965 αἴτησιν τοῦ Συνδέσμου εἰσαγωγέων καὶ ἐμπόρων εἰδῶν αὐτοκινήτων. 5) Τὴν ὑπ' ἀριθ. 14286)7.5.1965 καὶ 14332) 8.5.1965 γνώμην τοῦ Συλλόγου Ἐμποροϋπαλλήλων Ἀθηνῶν. 6) Τὴν ὑπ' ἀριθ. 13189)10.5.1965 καὶ 13196)14.5.1965 σύμφωνον γνώμην τοῦ Ἐμπορικοῦ Συλλόγου Ἀθηνῶν. 7) Τὴν ὑπ' ἀριθ. 143966Φ71)31)8.5.1965 σύμφωνον γνώμην τῆς Ἀστυνομικῆς Διευθύνσεως Ἀθηνῶν, ἀποφασίζομεν:

Τροποποιοῦντες τὴν ὑπ' ἀριθ. 86859)5304) 1964 ἡμετέραν ἀπόφασιν «περὶ καθορισμοῦ ὡρῶν ἐργασίας τῶν ἐμπορικῶν καταστημάτων τῆς περιοχῆς Δήμου Ἀθηναίων» καὶ τὴν ὑπ' ἀριθ. 15811)901)1964 ὁμοίαν «περὶ ὡρῶν ἀνοίγματος, μεσημβρινῆς διακοπῆς καὶ κλεισίματος τῶν ἐμπορικῶν καταστημάτων καὶ τῶν μικτῶν ἐμπορικῶν καταστημάτων καὶ ψιλικῶν τῆς περιοχῆς τῶν πέριξ τοῦ Δήμου Ἀθηναίων Δήμων καὶ Κοινοτήτων», καθορίζομεν τὰς ὥρας ἀνοίγματος καὶ κλεισίματος τῶν κάτωθι καταστημάτων:

1) Καταστήματα πωλήσεως ἀνταλλακτικῶν αὐτοκινήτων (καινουργῶν καὶ μεταχειρισμένων) Δήμου Ἀθηναίων καὶ τῶν πέριξ αὐτοῦ Δήμων καὶ Κοινοτήτων κατὰ τὸ χρονικὸν διάστημα ἀπὸ 15)6 - 15)9:

Ἀπὸ 7 π.μ. - 3 μ.μ.

Ἕκαστον Σάββατον ἀπὸ 7 π.μ. - 1.45'.

2) Ἀποθῆκαι χονδρικῆς πωλήσεως ἀνταλλακτικῶν καὶ ἐργαλείων ὡρολογοποιΐας - χρυσοχοΐας τῆς περιοχῆς τοῦ Δήμου Ἀθηναίων, ἀπὸ 1)7 - 31)8:

Ἀπὸ 7 π.μ. - 3 μ.μ.

Ἕκαστον Σάββατον ἀπὸ 7 π.μ. - 1.45' μ.μ.

Ἡ παροῦσα δημοσιευθήτω διὰ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 19 Μαΐου 1965

—

46722)3236)1965 Ἀπόφ. Ὑπουργοῦ Ἐργασίας

Περὶ δημοσιεύσεως εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως τῆς ἀπὸ 3.4.1965 συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας ἐργατοτεχνιτῶν ζυμῶν ἀρτοποιΐας.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 325 τῆς 13 Μαΐου 1965)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν τὰς διατάξεις τοῦ ν. 3239) 1955, ὡς ἐτροποποιήθησαν καὶ συνεπληρώθησαν μεταγενεστέρως ὑπὸ τοῦ ν.δ. 3755)1957, ἀποφασίζομεν:

Ὅπως δημοσιευθῇ εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως (τεῦχος Β') ἡ ἀπὸ 3.4.1965 συλλογικὴ σύμβασις ἐργασίας τῶν ἐργατῶν ζυμαρι-

κών, άρτοποιίας, κατατεθεῖσα ἡμῖν την 20.4.1965, συνταχθέντος πρὸς τοῦτο τοῦ ὑπ' ἀριθ. 632)1965 πρακτικοῦ καταθέσεως, ἥτις ἔχει ὡς ἀκολούθως:

Συλλογικὴ σύμβασις ἐργασίας
ἐργατοτεχνιτῶν ζυμῶν ἀρτοποιΐας

Ἐν Ἀθήναις σήμερον τὴν δην Ἀπριλίου 1965 οἱ ὑπογεγραμμένοι, ἀφ' ἑνὸς ὁ Δημήτριος Μαρινόπουλος, ἀντιπρόεδρος τοῦ Συνδέσμου Ἑλλήνων Βιομηχάνων, καὶ ἀφ' ἑτέρου α) Ἰωάννης Πυτιλάκης, ἀντιπρόεδρος τοῦ Ἐργατικοῦ Κέντρου Ἀθηνῶν, καὶ β) Κ. Ἀτανάλης, πρόεδρος τῆς Πανελληνίου Ἑνώσεως Ἐργατοτεχνιτῶν Ζύμης, δεόντως ἐξουσιοδοτημένοι διὰ τὴν ὑπογραφὴν τῆς παρούσης συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας, συνωμολόγησαν τὰ ἑξῆς:

1) Ἀπὸ τῆς ἰσχύος τῆς παρούσης τὰ κατώτατα ὅρια ἡμερομισθίων τῶν ἐργατοτεχνιτῶν ζυμῶν ἀρτοποιΐας ἁπάσης τῆς χώρας καθορίζονται ὡς ἀκολούθως:

α) Λαντζέρης, πολυστροφεύς, κλιβανεὺς δραχμαὶ 90.

β) Πρεσσαδόρος καὶ ἐκζαρωτὴς δραχμαὶ 83.

γ) Εἰδικευμένοι ἐργάται, μὴ συμπεριλαμβανόμενοι εἰς τὰς ἀνωτέρω εἰδικότητας, δραχμαὶ 73.

δ) Γυναῖκες πακεταρίστριαι δραχμαὶ 61,50.

ε) Ἀνειδίκευτοι ἐργάται καὶ ἐργάτριαι δικαιοῦνται τὸ ὑπὸ τῶν ἐθνικῶν συλλογικῶν συμβάσεων ἐργασίας καθοριζόμενον ἑκάστοτε κατώτατον ὅριον ἡμερομισθίου.

2) Χορηγεῖται κατ' ἔτος εἰς μὲν τοὺς ἄνδρας μία φόρμα, εἰς δὲ τὰς γυναῖκας μία μπλούζα, ἅτινα ἀνήκουσι κατὰ κυριότητα εἰς τοὺς ἐργοδότας.

3) Ἡ ἰσχὺς τῆς παρούσης ἄρχεται ἀπὸ 1ης Ἀπριλίου 1965 καὶ λήγει μετὰ πάροδον διετίας ἀπ' αὐτῆς.

4) Ἡ παροῦσα συνετάγη εἰς τόσα πρωτότυπα ὅσα καὶ τὰ συμβαλλόμενα μέρη καὶ ἓν ἐπὶ πλέον πρὸς κατάθεσιν κατὰ νόμον εἰς τὴν Διεύθυνσιν Ἐργασίας τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας.

Οἱ συμβαλλόμενοι

(Ἕπονται ὑπογραφαί)

Ἡ παροῦσα δημοσιευθήτω διὰ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 10 Μαΐου 1965

—

43167)3061)1965 Ἀπόφ. Ὑπουργοῦ Ἐργασίας

Περὶ παρατάσεως ἰσχύος συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας ἐργατοτεχνιτῶν κεραμοπλινθοποιῶν ἁπάσης τῆς χώρας.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 325 τῆς 13 Μαΐου 1965)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν: 1) Τὰς διατάξεις τῆς παραγράφου 3 τοῦ ἄρθρου 4 τοῦ ν. 3239)1955. 2) Τὴν κοινοποιηθεῖσαν ἡμῖν ἔγγραφον δήλωσιν καταγγελίας τῆς ἐν θέματι συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας καὶ 3) Σχετικὴν γνωμοδότησιν τοῦ Ἐθνικοῦ Γνωμοδοτικοῦ Συμβουλίου Κοινωνικῆς Πολιτικῆς, ληφθεῖσαν κατὰ τὴν συνεδρίασιν αὐτοῦ τῆς 19.4.1965, ἀποφασίζομεν:

Ἀναστέλλομεν ἐπὶ τρίμηνον χρονικὸν διάστημα, ἤτοι μέχρι 15.8.1965, τὴν ἐπέλευσιν τῶν ἐνόμων ἀποτελεσμάτων ἐκ τῆς καταγγελίας τῆς ἀπὸ 17.4.1964 συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας τῶν ἐργατοτεχνιτῶν κεραμοπλινθοποιῶν ἁπάσης τῆς χώρας (Φ.Ε.Κ. 170)14.5.1964 τ. Β)(*).

Ἡ παροῦσα δημοσιευθήτω διὰ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 10 Μαΐου 1965

—

43168)3062)1965 Ἀπόφ. Ὑπουργοῦ Ἐργασίας

Περὶ παρατάσεως ἰσχύος συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας ὑπαλλήλων ἐπιστημόνων φαρμακοποιῶν ἁπάσης τῆς χώρας.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 325 τῆς 13 Μαΐου 1965)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν: 1) Τὰς διατάξεις τῆς παραγράφου 3 τοῦ ἄρθρου 4 τοῦ ν. 3239)1955. 2) Τὴν κοινοποιηθεῖσαν ἡμῖν ἔγγραφον δήλωσιν καταγγελίας τῆς ἐν θέματι συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας καὶ 3) σχετικὴν γνωμοδότησιν τοῦ Ἐθνικοῦ Γνωμοδοτικοῦ Συμβουλίου Κοινωνικῆς Πολιτικῆς, ληφθεῖσαν κατὰ τὴν συνεδρίασιν αὐτοῦ τῆς 19.4.1965, ἀποφασίζομεν:

Ἀναστέλλομεν ἐπὶ τρίμηνον χρονικὸν διάστημα, ἤτοι μέχρις 9.8.1965, τὴν ἐπέλευσιν τῶν ἐνόμων ἀποτελεσμάτων ἐκ τῆς καταγγελίας τῆς ἀπὸ 16.3.1964 συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας τῶν ὑπαλλήλων ἐπιστημόνων φαρμακοποιῶν ἁπάσης τῆς χώρας (Φ.Ε.Κ. 129)8.4.1964 τ. Β')(**).

Ἡ παροῦσα δημοσιευθήτω διὰ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 10 Μαΐου 1965

—

54949)3946)1965 Ἀπόφ. Ὑπουργοῦ Ἐργασίας

Περὶ παρατάσεως ἰσχύος συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας ραπτεργατῶν - ραπτεργατριῶν Πειραιῶς.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 357 τῆς 8 Ἰουνίου 1965)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν: 1) Τὰς διατάξεις τῆς παραγράφου 3 τοῦ ἄρθρου 4 τοῦ νόμου 3239) 1955. 2) Τὴν κοινοποιηθεῖσαν ἡμῖν ἔγγραφον δήλωσιν καταγγελίας τῆς ἐν θέματι συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας καὶ 3) Τὴν σχετικὴν γνωμοδότησιν τοῦ Ἐθνικοῦ Γνωμοδοτικοῦ Συμβουλίου Κοινωνικῆς Πολιτικῆς, ληφθεῖσαν κατὰ τὴν συνεδρίασιν αὐτοῦ τῆς 27.5.1965, ἀποφασίζομεν:

Ἀναστέλλομεν ἐπὶ 4μηνον χρονικὸν διάστημα, ἤτοι μέχρις 6.10.1965, τὴν ἐπέλευσιν τῶν ἐνόμων ἀποτελεσμάτων ἐκ τῆς καταγγελίας τῆς

(*) ΕΕΔ 23, 693.

(**) ΕΕΔ 23, 549.

από 11.8.1961 συλλογικής συμβάσεως έργασίας ραπτεργατών - ραπτεργατριών Πειραιώς (Φ.Ε.Κ. 314)13.9.1961, τεύχος Β')(*).

Η παρούσα δημοσιευθήτω διά της Εφημερίδος της Κυβερνήσεως.

Εν Αθήναις τη 1 Ιουνίου 1965

—

81435)1965 Απόφ. Υπουργών Οικονομικών και Συγκοινωνιών

Περί καθορισμού κατωτάτων ορίων μηνιαίου μισθού του ανωτέρου τεχνικού προσωπικού του Ο.Τ.Ε.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 345 της 27 Μαΐου 1965)

Έχοντες υπ' όψιν: 1) Το άρθρον 5 § 1 του νόμου 3105)1954 «περί κανονιστικών διατάξεων, αφορωσών το προσωπικόν του Ο.Τ.Ε.» και 2) Την υπ' αριθ. 53)1964 απόφασιν του Πρωτοβαθμίου Διοικητικού Διαιτητικού Δικαστηρίου Αθηνών, αποφασίζομεν:

Τα διά της υπ' αριθ. 299978)16.12.1963 αποφάσεως μας, εν συσχετισμώ προς την υπ' αριθ. 125)2.8.1963 Π.Υ.Σ. και την υπ' αριθ. 157938) 12.8.1963 απόφασιν του Υπουργού Συγκοινωνιών, καθορισθέντα κατώτατα όρια μηνιαίου μισθού του ανωτέρου τεχνικού προσωπικού του Ο.Τ.Ε. αυξάνονται ως ακολούθως:

1) Του βαθμού Α2Τ από δραχμάς 6.854 εις δραχμάς 7.197 από 16.7.1964 μέχρι 31.12.1964 και εις δραχμάς 7.384 από 1.1.1965.

2) Του βαθμού Α3Τ από δραχμάς 6.212 εις δραχμάς 6.523 από 16.7.1964 μέχρι 31.12.1964 και εις δραχμάς 6.697 από 1.1.1965.

3) Του βαθμού Α4Τ από δραχμάς 5.891 εις δραχμάς 6.186 από 16.7.1964 μέχρι 31.12.1964 και εις δραχμάς 6.353 από 1.1.1965.

Εις τα ως ανωτέρω καθοριζόμενα κατώτατα όρια μισθού περιλαμβάνονται ο βασικός μισθός μετά των μισθολογικών βαθμίδων και το επίδομα πολυετούς υπηρεσίας.

Το επίδομα οικογενειακών βαρών, κατοβαλλόμενον πέραν του καθοριζομένου κατωτάτου ορίου, θα υπολογίζεται επί του αντιστοίχου μισθού του ον έκαστος φέρει βαθμού.

Εν Αθήναις τη 21 Απριλίου 1965

—

43201)3046)1965 Απόφ. Υπουργού Εργασίας

Περί παρατάσεως ισχύος συλλογικής συμβάσεως έργασίας έκτάκτου εργατοτεχνικού προσωπικού Δήμου Συκεών Θεσσαλονίκης.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 309 της 5 Μαΐου 1965)

Έχοντες υπ' όψιν: 1) Τας διατάξεις της παραγράφου 3 του άρθρου 4 του νόμου 3239) 1955. 2) Την κοινοποιηθείσαν ημίν έγγραφον δήλωσιν καταγγελίας της εν θέματι συλλογικής συμβάσεως έργασίας και 3) Σχετικήν γνωμοδότησιν του Εθνικού Γνωμοδοτικού Συμβουλίου Κοινωνικής Πολιτικής, ληφθείσαν κατά την συνεδρίασιν αυτού της 19.4.1965, αποφασίζομεν:

Αναστέλλομεν επί τρίμηνον χρονικόν διάστημα, ήτοι μέχρι 3.8.1964, την επέλευσιν των εννόμων αποτελεσμάτων εκ της καταγγελίας της από 28.1.1964 συλλογικής συμβάσεως έργασίας του έκτάκτου εργατοτεχνικού προσωπικού Δήμου Συκεών Θεσσαλονίκης (Φ.Ε.Κ. 80)28.2. 1964), τεύχος Β')(*).

Η παρούσα δημοσιευθήτω διά της Εφημερίδος της Κυβερνήσεως.

Εν Αθήναις τη 29 Απριλίου 1965

—

39197)2737)1965 Απόφ. Υπουργού Εργασίας

Περί δημοσιεύσεως εις την Εφημερίδα της Κυβερνήσεως της από 23.3.1965 συλλογικής συμβάσεως έργασίας εργατοτεχνιτών Δήμου Ηρακλείου Κρήτης.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 286 της 21 Απριλίου 1965)

Έχοντες υπ' όψιν τας διατάξεις του νόμου 3239)1955, ως ετροποποιήθησαν και συνεπληρώθησαν μεταγενεστέρως υπό του ν.δ. 3755)1957, αποφασίζομεν:

Όπως δημοσιευθή εις την Εφημερίδα της Κυβερνήσεως (τεύχος Β') η από 23.3.1965 συλλογική σύμβασις έργασίας εργατοτεχνιτών Δήμου Ηρακλείου Κρήτης, κατατεθείσα ημίν την 1.4. 1965, συνταχθέντος προς τούτο του υπ' αριθ. 625)1.4.1965 πρακτικού καταθέσεως, ήτις έχει ως ακολούθως:

Συλλογική σύμβασις έργασίας εργατοτεχνιτών Δήμου Ηρακλείου Κρήτης

Εν Ηρακλείω Κρήτης σήμερον την 23ην Μαρτίου 1965, ημέραν Τρίτην και ώραν 11ην π.μ., οι υπογεγραμμένοι αφ' ενός Ανδρέας Γεωρ. Καλοκαιρινός, Δήμαρχος Ηρακλείου Κρήτης, και αφ' ετέρου οι Γεώργιος Ξυλούρης, πρόεδρος, και Νικόλαος Φουρναράκης, γενικός γραμματεύς του Συνδέσμου Εργατοτεχνιτών του Δήμου Ηρακλείου, νομίμως εξουσιοδοτημένοι, ο μεν πρώτος διά της υπ' αριθ. 30)1965 αποφάσεως του Δημοτικού Συμβουλίου, νομίμως εγκριθείσης διά της υπ' αριθ. 9039)1965 αποφάσεως της Νομαρχίας Ηρακλείου, οι δε δεύτεροι διά της από 7.4.1964 και 26.2.1965 αποφάσεως της γενικής συνελεύσεως του ως άνω Συνδέσμου, συνελθόντες εις τα Γραφεία του Δήμου Ηρακλείου απεφασίσαμεν την υπογραφήν της παρούσης συλλογικής συμβάσεως έργασίας και συμφωνούμεν και συναποδεχόμεθα τους κάτωθι όρους:

1) Καθορίζονται ως κάτωθι τα ημερομίσθια των εργατοτεχνιτών του Δήμου Ηρακλείου κατά κατηγορίας:

Δραχμαί

α) Ημερομίσθιον εργάτου ειδικής-

(*) ΕΕΔ 20, 1358.

(*) ΕΕΔ 23, 437.

	Δραχμαί
ποτε ὑπηρεσίας	69
β) Ἡμερομίσθιον τεχνιτῶν πρασίνου	72
γ) Ἡμερομίσθιον τεχνιτῶν οἱασδήποτε ἄλλης ὑπηρεσίας	76
δ) Ἡμερομίσθιον ἐργατριῶν - καθαριστριῶν	53

2) Τὸ ἐπίδομα ἀνθυγιεινῆς ἐργασίας θὰ συνεχισθῇ νὰ καταβάλλεται εἰς ἃς κατηγορίας ἐργατοτεχνιτῶν χορηγεῖται μέχρι σήμερον, ἤτοι εἰς τοὺς ἐργάτας καθαριότητος, ἐργατοτεχνίτας βόθρων, ἀσφάλτου, νεκροταφείων, ἐπισκευαστὰς ὑδρομέτρου καὶ εἰς ποσοστὸν δώδεκα ἐπὶ τοῖς ἑκατὸν (12ο/ο) ἐπὶ τοῦ κατὰ τὰ ἀνωτέρω καθοριζομένου ἡμερομισθίου αὐτῶν.

3) Ὁ Δῆμος θὰ χορηγῇ εἰδικὴν στολὴν εἰς τοὺς ἐργαζομένους εἰς τὰ συνεργεῖα καθαριότητος.

4) Ἡ παροῦσα συλλογικὴ σύμβασις ἐργασίας δὲν ἰσχύει διὰ τοὺς ἐργατοτεχνίτας τοὺς ἀπασχολουμένους εἰς ἐργασίας χρηματοδοτουμένας παρὰ τοῦ Ο.Α.Α.Α.

5) Ἡ ἰσχὺς τῆς παρούσης ἄρχεται ἀπὸ 1ης Ἰανουαρίου 1965.

Ἡ παροῦσα συλλογικὴ σύμβασις συνετάγη εἰς τόσα πρωτότυπα, ὅσα καὶ τὰ συμβαλλόμενα μέρη, καὶ δύο ἐπὶ πλέον πρὸς κατάθεσιν κατὰ νόμον εἰς τὸ Ὑπουργεῖον Ἐργασίας (Διεύθυνσιν Ἐργασίας).

Οἱ συμβαλλόμενοι
(Ἕπονται ὑπογραφαί)

Ἡ παροῦσα δημοσιευθήτω διὰ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 19 Ἀπριλίου 1965

—

50678)3523)1965 Ἀπόφ. Ὑπουργοῦ Ἐργασίας

Περὶ κηρύξεως ἐκτελεστῆς τῆς ὑπ' ἀριθ. 18) 1965 ἀποφάσεως τοῦ Δ.Δ.Δ.Δ. «Ἀθηνῶν περὶ τῶν ὅρων ἀμοιβῆς καὶ ἐργασίας τοῦ παρὰ τῷ μηχανολογικῷ τμήματι Δήμου Ἀθηναίων ἀσχολουμένου προσωπικοῦ».

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 340 τῆς 22 Μαΐου 1965)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν: 1) Τὰς διατάξεις τῆς παραγράφου 1 τοῦ ἄρθρου 20 τοῦ ν. 3239)1955, ὡς ἐτροποποιήθησαν ὑπὸ τοῦ ν.δ. 3755)1957. 2) Τὴν ὑπ' ἀριθ. 18)1965 ἀπόφασιν τοῦ Δ.Δ.Δ.Δ. Ἀθηνῶν, δι' ἧς μετερρυθμίσθη μετ' ἔφεσιν ἡ ὑπ' ἀριθ. 46)1964 ὁμοία τοῦ Π.Δ.Δ.Δ. Ἀθηνῶν, ἀποφασίζομεν:

Κηρύσσομεν ἐκτελεστὴν τὴν ὑπ' ἀριθ. 18) 1965 ἀπόφασιν τοῦ Δ.Δ.Δ.Δ. Ἀθηνῶν «περὶ τῶν ὅρων ἀμοιβῆς καὶ ἐργασίας τοῦ παρὰ τῷ μηχανολογικῷ τμήματι Δήμου Ἀθηναίων ἀσχολουμένου προσωπικοῦ», ἐκδοθεῖσαν εἰς ἐπίλυσιν διενέξεως μεταξὺ τῆς Ἑνώσεως Τεχνιτῶν καὶ βοηθῶν Μηχανολογικῆς Διευθύνσεως Δήμου Ἀθηναίων ἀφ' ἑνὸς καὶ ἀφ' ἑτέρου τοῦ Δήμου Ἀθηναίων, τῆς ὁποίας τὸ διατακτικὸν ἔχει ὡς ἀκολούθως:

1) Τὰ κατώτατα ὅρια ἡμερομισθίων τοῦ παρὰ τῷ μηχανολογικῷ τμήματι τοῦ Δήμου Ἀθηναίων ὑπηρετοῦντος ἐπὶ σχέσει ἐργασίας ἰδιωτικοῦ δικαίου προσωπικοῦ, τὰ ὁριζόμενα διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 29022)1963 ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας, αὐξανόμενα, καθορίζονται ὡς ἀκολούθως καὶ κατὰ χρονικὰ διαστήματα:

	ἀπὸ 19.5.1964	ἀπὸ 1.1.1965
	Δραχμαί	
α) Ἐργοδηγῶν	88	90
β) Ἀρχιτεχνιτῶν	82,50	84
γ) Τεχνιτῶν	77	78
δ) Βοηθῶν τεχνιτῶν	73	74

2) Εἰς τοὺς περὶ ὧν ἡ παροῦσα ἐγγάμους μισθωτοὺς χορηγεῖται ἐπίδομα συζύγου ἐκ δραχμῶν 200 μηνιαίως.

3) Εἰς τοὺς ἐργοδηγοὺς χορηγεῖται ἐπίδομα πολυετοῦς ὑπηρεσίας ἐκ ποσοστοῦ 5ο/ο ἅμα τῇ συμπληρώσει δεκετοῦς ὑπηρεσίας.

4) Κατὰ τὰ λοιπὰ ἰσχύουσιν αἱ διατάξεις τῆς ὑπ' ἀριθ. 29022)1963 ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας (*).

5) Ἡ ἰσχὺς τῆς παρούσης ἄρχεται ἀπὸ 19.5. 1964 ὑπὸ τὰς ἀνωτέρω διακρίσεις.

Ἡ παροῦσα δημοσιευθήτω διὰ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 20 Μαΐου 1965

—

53017)3787)1965 Ἀπόφ. Ὑπουργοῦ Ἐργασίας

Περὶ κηρύξεως ἐκτελεστῆς τῆς ὑπ' ἀριθ. 17) 1965 ἀποφάσεως τοῦ Δ.Δ.Δ.Δ. «Ἀθηνῶν περὶ τῶν ὅρων ἀμοιβῆς καὶ ἐργασίας τῶν ἐργατοτεχνιτῶν Δήμου Ἀθηναίων».

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 346 τῆς 27 Μαΐου 1965)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν: Τὰς διατάξεις τῆς παραγράφου 1 τοῦ ἄρθρου 20 τοῦ νόμου 3239)1955, ὡς ἐτροποποιήθησαν ὑπὸ τοῦ ν.δ. 3755)1957. 2) Τὴν ὑπ' ἀριθ. 17)1965 ἀπόφασιν τοῦ Δ.Δ.Δ.Δ. Ἀθηνῶν, δι' ἧς μετερρυθμίσθη μετ' ἔφεσιν ἡ ὑπ' ἀριθ. 56)1964 ὁμοία τοῦ Π.Δ.Δ.Δ. Ἀθηνῶν, ἀποφασίζομεν:

Κηρύσσομεν ἐκτελεστὴν τὴν ὑπ' ἀριθ. 17) 1965 ἀπόφασιν τοῦ Δ.Δ.Δ.Δ. Ἀθηνῶν «περὶ τῶν ὅρων ἀμοιβῆς καὶ ἐργασίας τῶν ἐργατοτεχνιτῶν Δήμου Ἀθηναίων», ἐκδοθεῖσαν εἰς ἐπίλυσιν διενέξεως μεταξὺ τοῦ Σωματείου Ἡμερομισθίων Ἐργατοτεχνιτῶν Δήμου Ἀθηναίων ἀφ' ἑνὸς καὶ ἀφ' ἑτέρου τοῦ Δήμου Ἀθηναίων, τῆς ὁποίας τὸ διατακτικὸν ἔχει ὡς ἀκολούθως:

«1. Ἐπὶ τῶν διαρρυθμισθέντων διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 20)1963 ἀποφάσεως τοῦ Π.Δ.Δ.Δ. Ἀθηνῶν «περὶ τῶν ὅρων ἀμοιβῆς τῶν ἐργατοτεχνιτῶν καὶ ἐκτάκτων ὑπαλλήλων τοῦ Δήμου Ἀθηναίων» βασικῶν ἡμερομισθίων τῶν ἐργατοτεχνιτῶν καὶ ὑπαλλήλων (ἐκτάκτων) τοῦ Δήμου Ἀθηναίων χορηγεῖται ἀπὸ 1.10.1964 αὔξησις ἐκ

(*) ΕΕΔ 22, 515.

ποσοστοῦ 5 ο/ο.

Τὸ κατὰ τὴν προηγουμένην παράγραφον ποσοστὸν αὐξήσεως, αὐξανόμενον, προσδιορίζεται ἀπὸ 1.1.1965 εἰς 12 ο.ο. Δι' ὅσους, καλυπτομένους ὑπὸ τῆς ὑπ' ἀριθ. 20)1963 ἀποφάσεως τοῦ Π.Δ.Δ.Δ. Ἀθηνῶν, δὲν ἔτυχον αὐξήσεως ἀπὸ τῆς ἡμερομηνίας θέσεως εἰς ἐφαρμογὴν τῆς προδιαληφθείσης ἀποφάσεως (17.7.1963) ἢ ἔτυχον τοιαύτης ἀσσόνως τοῦ 12 ο/ο, τὰ κατὰ τὴν 1.10.1964 καταβαλλόμενα αὐτοῖς ἡμερομίσθια αὐξάνονται κατὰ ποσοστὸν 12 ο/ο ἀπὸ 1.1.1965.

3) Ἀπὸ τῆς ἡμερομηνίας χορηγήσεως τῆς κατὰ τὴν προηγουμένην παράγραφον αὐξήσεως παρέχονται προσθέτως καὶ αἱ ἀκόλουθοι παροχαί:

α) Τὸ ὑπὸ τῆς παραγράφου 3 τῆς ὑπ' ἀριθ. 21)1959 ἀποφάσεως τοῦ Δ.Δ.Δ.Δ. Ἀθηνῶν προβλεπόμενον ἐπίδομα γάμου αὐξάνεται εἰς δραχμὰς 200 μηνιαίως.

β) Εἰς τοὺς περὶ ὧν ἡ παροῦσα μισθωτούς, τοὺς ἔχοντας συμπληρώσει ἢ συμπληροῦντας δεκαετῆ ὑπηρεσίαν, χορηγεῖται εἰδικὸν ἐπίδομα ἓξ δο/ο ἐπὶ τοῦ βασικοῦ των ἡμερομισθίου.

γ) Τὸ ὑπὸ τῆς ὑπ' ἀριθ. 19)1962 ἀποφάσεως τοῦ Δ.Δ.Δ.Δ. Ἀθηνῶν προβλεπόμενον ἐπίδομα ἀνθυγιεινῆς ἐργασίας αὐξάνεται εἰς 12ο/ο.

δ) Εἰς τοὺς μισθωτούς, περὶ ὧν αἱ ὑπ' ἀριθ. 21)1959 (παράγραφος 2) καὶ 19)1962 ἀποφάσεις τοῦ Δ.Δ.Δ.Δ. Ἀθηνῶν, ὡς καὶ εἰς τοὺς ἐργαζομένους εἰς τὰ Δημοτικὰ Λουτρὰ καὶ τὴν καθαριότητα τῶν Δημοτικῶν Καταστημάτων καὶ τῶν ἀφοδευτηρίων τούτων, παρέχονται:

αα) Κατ' ἔτος στολή, ἐκ περιτροπῆς θερινὴ καὶ χειμερινή, καὶ ὑποδήματα.

ββ) Ἀνὰ τριετίαν χειρόκτια καὶ εἰδικὸν ἀδιάβροχον καὶ

γγ) Κατὰ μῆνα ἓν χιλιόγραμμον σάπωνος, τῆς ἀγορᾶς (δαπάνης τοῦ ἐργοδότου) καὶ διανομῆς τούτου διενεργουμένης μερίμνῃ τοῦ ἐν διενέξει ἐργατικοῦ σωματείου.

4) Κατὰ τὰ λοιπὰ ἐξακολουθοῦν ἰσχύουσαι αἱ μὴ ἀντικείμεναι εἰς τὴν παροῦσαν διατάξεις.

5) Τυχὸν καταβαλλόμεναι ἀποδοχαὶ ἀνώτεραι τῶν διὰ τῆς παρούσης καθοριζομένων δὲν δύνανται νὰ μειωθοῦν.

6) Ἡ ἰσχὺς τῆς παρούσης, ὑπὸ τὰς ἀνωτέρω διακρίσεις, ἄρχεται ἀπὸ 1.10.1964».

Ἡ παροῦσα δημοσιευθήτω διὰ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 27 Μαΐου 1965

—

53018)3786)1965 Ἀπόφ. Ὑπουργοῦ Ἐργασίας

Περὶ κηρύξεως ἐκτελεστῆς τῆς ὑπ' ἀριθ. 13) 1965 ἀποφάσεως τοῦ Π.Δ.Δ.Δ. Ἀθηνῶν περὶ τῶν ὅρων ἀμοιβῆς καὶ ἐργασίας τῶν περιελικτῶν ἁπάσης τῆς χώρας.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 346 τῆς 27 Μαΐου 1965)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν: 1) Τὰς διατάξεις τῆς παραγράφου 1 τοῦ ἄρθρου 20 τοῦ νόμου 3239)1955, ὡς ἐτροποποιήθησαν ὑπὸ τοῦ ν.δ. 3755)1957, 2) Τὴν ὑπ' ἀριθ. 13,1955 ἀπόφασιν τοῦ Π.Δ.Δ.Δ. Ἀθηνῶν, καθ' ἣς δὲν ἠσκήθη ἔφεσις, ἀποφασίζομεν:

Κηρύσσομεν ἐκτελεστὴν τὴν ὑπ' ἀριθ. 13) 1965 ἀπόφασιν τοῦ Π.Δ.Δ.Δ. Ἀθηνῶν «περὶ τῶν ὅρων ἀμοιβῆς καὶ ἐργασίας τῶν περιελικτῶν ἁπάσης τῆς χώρας», ἐκδοθεῖσαν εἰς ἐπίλυσιν διενέξεως μεταξὺ τῆς Ὁμοσπονδίας Ἠλεκτροτεχνιτῶν Ἑλλάδος ἀφ' ἑνὸς καὶ ἀφ' ἑτέρου τοῦ Συνδέσμου Ἑλλήνων Βιομηχάνων, τῆς ὁποίας τὸ διατακτικὸν ἔχει ὡς ἀκολούθως:

Ἀπὸ τῆς ἰσχύος τῆς παρούσης τὰ κατώτατα ὅρια μισθῶν καὶ ἡμερομισθίων τῶν περιελικτῶν καθορίζονται ὡς ἀκολούθως:

Α) Μαθητευόμενοι:

	Δραχμαί
1ον ἔτος μαθητείας ἡμερομίσθιον	27
2ον ἔτος μαθητείας ἡμερομίσθιον	32

Β) Βοηθοί:

1ον ἔτος ὡς βοηθοῦ ἡμερομίσθιον	52
2ον ἔτος ὡς βοηθοῦ ἡμερομίσθιον	60
3ον ἔτος ὡς βοηθοῦ ἡμερομίσθιον	64
4ον ἔτος ὡς βοηθοῦ ἡμερομίσθιον	67

Οἱ ἐκ τῶν ἀνωτέρω ἔχοντες τὰς προϋποθέσεις ἡλικίας καὶ προϋπηρεσίας τῆς ὑπ' ἀριθ. 10) 1964 ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας δικαιοῦνται τοῦ ὑπ' αὐτῆς προβλεπομένου ἡμερομισθίου ἐκ δραχμῶν 64.

Γ) Τεχνῖται περιελικταί:

1) Ἀπὸ τῆς συμπληρώσεως 2 ἐτῶν μαθητείας καὶ 4 ἐτῶν ὡς βοηθοῦ ὁ ἐργαζόμενος θεωρεῖται τεχνίτης καὶ δικαιοῦται μέχρι συμπληρώσεως ὑπηρεσίας τριῶν ἐτῶν, ὡς τεχνίτης, μηνιαίου μισθοῦ ἐκ δραχμῶν 1.800.

2) Ὁ ἔχων ὑπηρεσίαν τεχνίτου ἀπὸ 3 - 7 ἐτῶν δικαιοῦται μισθοῦ ἐκ δραχμῶν 2.000.

3) Ὁ ἔχων ὑπηρεσίαν τεχνίτου ἄνω τῶν 7 ἐτῶν δικαιοῦται μισθοῦ ἐκ δραχμῶν 2.350.

4) Ἀρχιτεχνίτης, ἐφ' ὅσον ἀπασχολεῖται ὡς τοιοῦτος, δικαιοῦται μισθοῦ ἐκ δραχμῶν 2.500.

5) Ἐργοδηγός, ἐφ' ὅσον ἀπασχολεῖται ὡς τοιοῦτος, δικαιοῦται μισθοῦ ἐκ δραχμῶν 2.700.

6) Ὡς πρὸς τοὺς λοιποὺς ὅρους ἀμοιβῆς ἰσχύουσιν οἱ ἀναφερόμενοι εἰς τὴν συλλογικὴν σύμβασιν τῆς 30 Αὐγούστου 1962.

Ἡ ἰσχὺς τῆς παρούσης ἄρχεται ἀπὸ 10.11-1964.

Ἡ παροῦσα δημοσιευθήτω διὰ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 27 Μαΐου 1965

—

53019)3784)1965 Ἀπόφ. Ὑπουργοῦ Ἐργασίας

Περὶ κηρύξεως ἐκτελεστῆς τῆς ὑπ' ἀριθ. 22) 1965 ἀποφάσεως τοῦ Δ.Δ.Δ.Δ. Ἀθηνῶν περὶ τῶν ὅρων ἀμοιβῆς καὶ ἐργασίας τοῦ

προσωπικοῦ Τραπέζης Πειραιῶς Α.Ε.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 346 τῆς 27 Μαΐου 1965)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν: 1) τὰς διατάξεις τῆς παραγράφου 1 τοῦ ἄρθρου 20 τοῦ ν. 3239)1955, ὡς ἐτροποποιήθησαν ὑπὸ τοῦ ν.δ. 3755)1957. 2) Τὴν ὑπ' ἀριθ. 32)1965 ἀπόφασιν τοῦ Δ.Δ.Δ.Δ. Ἀθηνῶν, δι' ἧς μετερρυθμίσθη μετ' ἔφεσιν ἡ ὑπ' ἀριθ. 36)1964 ὁμοία τοῦ Π.Δ.Δ.Δ. Ἀθηνῶν, ἀποφασίζομεν:

Κηρύσσομεν ἐκτελεστὴν τὴν ὑπ' ἀριθ. 22) 1965 ἀπόφασιν τοῦ Δ.Δ.Δ.Δ. Ἀθηνῶν «περὶ τῶν ὅρων ἀμοιβῆς καὶ ἐργασίας τοῦ προσωπικοῦ Τραπέζης Πειραιῶς Α.Ε.», ἐκδοθεῖσαν εἰς ἐπίλυσιν διενέξεως μεταξὺ τοῦ Ἐθνικοῦ Παντραπεζικοῦ Συλλόγου ἀφ' ἑνὸς καὶ ἀφ' ἑτέρου τῆς Τραπέζης Πειραιῶς Α.Ε., τῆς ὁποίας τὸ διατακτικὸν ἔχει ὡς ἀκολούθως:

1) Ἐπὶ τῶν διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 8780)1962 ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας «περὶ κηρύξεως ἐκτελεστῆς τῆς ὑπ' ἀριθ. 36)1961 ἀποφάσεως τοῦ Δ.Δ.Δ.Δ. Ἀθηνῶν περὶ τῶν ὅρων ἀμοιβῆς τοῦ προσωπικοῦ τῶν Τραπεζῶν Ἐπαγγελματικῆς Πίστεως καὶ Πειραιῶς (Φ.Ε.Κ. 33, τεῦχος Β' τῆς 31.1.1962) διαμορφωθέντων βασικῶν μηνιαίων μισθῶν τοῦ προσωπικοῦ τῆς Τραπέζης Πειραιῶς χορηγεῖται ἀπὸ τῆς 4ης Μαΐου 1964 αὔξησις ἐκ ποσοστοῦ 15ο)ο.

2) Ἀπὸ 1ης Ἰανουαρίου 1965 τὰ κατώτατα ὅρια μηνιαίων βασικῶν μισθῶν τοῦ προσωπικοῦ τῆς Τραπέζης Πειραιῶς καθορίζονται ὡς ἀκολούθως:

	Δραχμαί
Τμηματάρχης Α'	3.700
Τμηματάρχης Β'	3.500
Ὑποτμηματάρχης	3.300
Λογιστὴς Α' - γραμματεὺς Α'	3.050
Λογιστὴς Β' - γραμματεὺς Β'	2.670
Ὑπολογιστὴς - δακτυλογράφος Α'	2.250
Βοηθὸς λογιστοῦ - δακτυλογράφος Β'	1.850
Δόκιμος λογιστὴς - δόκιμος δακτυλογράφος	1.770
Ἀρχικλητὴρ	2.000
Κλητὴρ Α'	1.850
Κλητὴρ Β'	1.750
Κλητὴρ Γ'	1.600

3) Τὰ ἤδη παρεχόμενα ἐπιδόματα εἰς ποσοστὸν ἐπὶ τῶν βασικῶν μισθῶν ὑπολογίζονται ἀπὸ τῆς ἰσχύος τῆς παρούσης ἐπὶ τῶν ἀνωτέρω καθοριζομένων νέων βασικῶν μισθῶν.

4) Τυχὸν καταβληθέντα οἰκειοθελῶς ποσὰ συμψηφίζονται εἰς τὴν διὰ τῆς παρούσης χορηγουμένην αὔξησιν.

5) Κατὰ τὰ λοιπὰ ἰσχύουσιν αἱ μὴ ἀντικείμεναι τῇ παρούσῃ διατάξεις.

6) Τυχὸν καταβαλλόμεναι ἀποδοχαὶ ἀνώτεραι τῶν διὰ τῆς παρούσης καθοριζομένων δὲν δύνανται νὰ μειωθῶσιν.

Ἡ ἰσχὺς τῆς παρούσης ἄρχεται ἀπὸ τῆς 4 Μαΐου 1964.

Ἡ παροῦσα δημοσιευθήτω διὰ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 27 Μαΐου 1965

—

53020)3785)1965 Ἀπόφ. Ὑπουργοῦ Ἐργασίας

Περὶ κηρύξεως ἐκτελεστῆς τῆς ὑπ' ἀριθ. 14) 1965 ἀποφάσεως τοῦ Π.Δ.Δ.Δ. Ἀθηνῶν περὶ τῶν ὅρων ἀμοιβῆς τῶν συντηρητῶν, ταξινόμων ζώντων ζώων ζωαγορῶν Ἀθηνῶν - Πειραιῶς.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 346 τῆς 27 Μαΐου 1965)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν: 1) Τὰς διατάξεις τῆς παραγράφου 1 τοῦ ἄρθρου 20 τοῦ νόμου 3239)1955, ὡς ἐτροποποιήθησαν ὑπὸ τοῦ ν.δ. 3755)1957. 2) Τὴν ὑπ' ἀριθ. 14)1965 ἀπόφασιν τοῦ Π.Δ.Δ.Δ. Ἀθηνῶν, καθ' ἧς δὲν ἠσκήθη ἔφεσις, ἀποφασίζομεν:

Κηρύσσομεν ἐκτελεστὴν τὴν ὑπ' ἀριθ. 14)1965 ἀπόφασιν τοῦ Π.Δ.Δ.Δ. Ἀθηνῶν «περὶ τῶν ὅρων ἀμοιβῆς τῶν συντηρητῶν, ταξινόμων ζώντων ζώων Ζωαγορῶν Ἀθηνῶν Πειραιῶς», ἐκδοθεῖσαν εἰς ἐπίλυσιν διενέξεως μεταξὺ τοῦ Σωματείου Συντηρητῶν, Ταξινόμων Ζώντων Ζώων Ζωαγορῶν Ἀθηνῶν Πειραιῶς ἀφ' ἑνὸς καὶ ἀφ' ἑτέρου τοῦ Συνδέσμου Ζωεμπόρων Σφαγείων Ἀθηνῶν, τῆς ὁποίας τὸ διατακτικὸν ἔχει ὡς ἀκολούθως:

«Τὸ τιμολόγιον ἀμοιβῆς τῶν συντηρητῶν καὶ ταξινόμων ζώντων ζώων Ἀθηνῶν - Πειραιῶς καθορίζεται ὡς ἕπεται:

α) Βοοειδῆ ἐν γένει κατὰ κεφαλὴν δραχμαὶ 5,50 δι' ἕκαστον τούτων.

β) Χοιρινὰ κατὰ κεφαλὴν δρχ. 4,50 δι' ἕκαστον τούτων.

γ) Λιανὰ ζῶα, ἤτοι προβατοειδῆ, αἰγοειδῆ, κατὰ κεφαλὴν δραχμαὶ 0,60 δι' ἕκαστον τούτων.

Αἱ ὡς ἄνω ἀμοιβαὶ ἰσχύουν διὰ τὸ πρῶτον καὶ δεύτερον 24ωρον.

Διὰ τὰ ἑπόμενα 24ωρα αὗται μειοῦνται εἰς τὸ ἥμισυ.

Ἡ ἰσχὺς τῆς παρούσης ἄρχεται ἀπὸ 10.11.1964.

Ἡ παροῦσα δημοσιευθήτω διὰ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 27 Μαΐου 1965

—

48128)3289)1965 Ἀπόφ. Ὑπουργοῦ Ἐργασίας

Περὶ καθορισμοῦ ὡρῶν ἐργασίας τῶν φαρμακαποθηκῶν Ἀθηνῶν διὰ τὸ χρονικὸν διάστημα ἀπὸ 15.6 15.9.1965.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 368 τῆς 17 Ἰουνίου 1965)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν: 1) Τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 5 τοῦ π.δ)γματος τῆς 8)13.4.1932 «περὶ κωδικοποιήσεως τῶν διατάξεων τῶν νόμων περὶ χρονικῶν ὁρίων ἐργασίας εἰς τὰ καταστήματα κλπ». 2) Τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 1 τοῦ ν.δ. 4030)1959 «περὶ τροποποιήσεως καὶ συμπληρώ-

σεως ένίων διατάξεων έργατικών τινων νόμων». 3) Την ύπ' άριθ. 2785)22.4.1965 και 2790)12.5.1965 αίτησιν του Φαρμακεμπορικού Συλλόγου Ελλάδος. 4) Την ύπ' άριθ. 354)12.5.1965 γνώμην του Φαρμακευτικού Συλλόγου Αττικής. 5) Την ύπ' άριθ. 704)13.5.1965 σύμφωνον γνώμην του Συλλόγου Βοηθών Φαρμακείων και Φαρμακοϋπαλλήλων Αθηνών. 6) Την από 22.3.1965 σύμφωνον γνώμην της Χριστιανικής Συνδικαλιστικής Οργανώσεως Ιδιωτικών Υπαλλήλων. 7) Την ύπ' άριθ. 143626)Φ.71)8)8.5.1965 γνώμην της Αστυνομικής Διευθύνσεως Αθηνών, αποφασίζομεν:

Καθορίζομεν τας ώρας ανοίγματος και κλεισίματος των φαρμακαποθηκών περιοχής Αθηνών διά το χρονικόν διάστημα από 15ης Ιουνίου έως 15ης Σεπτεμβρίου ως ακολούθως:

Καθ' έκάστην από 7.30' π.μ. - 3.30' μ.μ.

Η παρούσα δημοσιευθήτω διά της Εφημερίδος της Κυβερνήσεως, κοινοποιηθήσεται δε προ της δημοσιεύσεως προς εφαρμογήν από 15ης Ιουνίου 1965 (*).

Εν Αθήναις τη 2 Ιουνίου 1965

—

93835)1965 Απόφ. Υπουργών Οικονομικών και Συγκοινωνιών

Περί αναπροσαρμογής επιδόματος πολυετούς υπηρεσίας προσωπικού Ο.Τ.Ε.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 373 της 19 Ιουνίου 1965)

Έχοντες υπ' όψιν: 1) Το άρθρον 5 § 1 του ν. 3105/1954 «περί κανονιστικών διατάξεων, αφορωσών το προσωπικόν του Ο.Τ.Ε.». 2) Την υπ' άριθ. 6306)7.9.1964 πρότασιν του Ο.Τ.Ε. (συνεδρίασις υπ' άριθ. 864 της 25ης Αυγούστου 1964 του Δ. Σ. του Ο.Τ.Ε.). 3) Την παράγραφον 10 του άρθρου 13 του διά του από 18.8.1953 β.δ. κυρωθέντος Γ.Κ.Π. Ο.Τ.Ε. ως αύτη ισχύει μέχρι τούδε, αποφασίζομεν:

Η εις το μόνιμον προσωπικόν του Ο.Τ.Ε. χορηγουμένη ως επίδομα προσαύξησις επί του αρχικού μηνιαίου μισθού (πρώτης μισθολογικής βαθμίδος) λόγω πολυετούς υπηρεσίας, αναπροσαρμόζεται ως ακολούθως:

Επί τη συμπληρώσει πραγματικής υπηρεσίας:

α) Δέκα ετών επίδομα, εκ 10ο/ο.
β) Δέκα πέντε ετών, εκ 14ο/ο.
γ) Είκοσι ετών, εξ 20ο/ο.
δ) Είκοσι πέντε ετών, εξ 22ο/ο.
ε) Τριάκοντα ετών, εξ 26ο/ο.

Εν Αθήναις τη 29 Μαΐου 1965

—

ΔΙΑΙΤΗΤΙΚΑΙ ΑΠΟΦΑΣΕΙΣ ΚΛΠ.

2)1965 Απόφ. Πρωτοβαθμίου Διοικητικού Διαιτητικού Δικαστηρίου Ηρακλείου

Περί των όρων αμοιβής των τυπογράφων Ε-φημερίδων Ηρακλείου Κρήτης (*).

. . . . . .

Διά ταύτα

Επιλύον την μεταξύ του Σωματείου Εργατών Τυπογράφων Ηρακλείου «Ο Γουτεμβέργιος» αφ' ενός και αφ' ετέρου της Ενώσεως Ιδιοκτητών Ημερησίων Επαρχιακών Εφημερίδων Ηρακλείου Κρήτης υφιστομένην διένεξιν, αποφαίνεται ομοφώνως ως κάτωθι:

Α) Καθορίζει κατά κατηγορίας τα κάτωθι κατώτατα όρια ημερομισθίων και μισθών των εργατών τυπογράφων εφημερίδων Ηρακλείου, δι' έξάωρον εργασίαν:

α) Των μαθητευομένων στοιχειοθετών - διαλυτών ηλικίας κάτω των 18 ετών:

	Δραχμαί
1) Των έχόντων προϋπηρεσίαν εν τω κλάδω 1 έτους, ημερομίσθιον	25
2) Των έχόντων προϋπηρεσίαν εν τω κλάδω 2 ετών, ημερομίσθιον	30
3) Των έχόντων προϋπηρεσίαν εν τω κλάδω 3 ετών, ημερομίσθιον	35

β) Των τυπογράφων - διαλυτών μετά την συμπλήρωσιν του 18ου έτους της ηλικίας των:

	Δραχμαί
1) Των έχόντων προϋπηρεσίαν εν τω κλάδω 1 - 4 ετών, ημερομίσθιον	64
2) Των έχόντων προϋπηρεσίαν εν τω κλάδω 4 - 7 ετών, ημερομίσθιον	72
3) Των έχόντων προϋπηρεσίαν εν τω κλάδω 7 - 10 ετών, ημερομίσθιον	83
4) Των έχόντων προϋπηρεσίαν εν τω κλάδω άνω των 10 ετών, ημερομίσθιον	88
γ) Αρχιεργάται, ημερομίσθιον	95
δ) Πιεσταί, ημερομίσθιον	80
ε) Δινοτύπαι:	
1) Των έχόντων προϋπηρεσίαν 1 - 2 ετών, μηνιαίος μισθός	1.925
2) Των έχόντων προϋπηρεσίαν άνω των 2 ετών μηνιαίος μισθός	2.750

Β) Υποχρεοί τους εργοδότας ιδιοκτήτας ημερησίων εφημερίδων Ηρακλείου εις την παραχώρησιν επενδύτου (μπλούζας) εις τους παρ' αυτοίς εργαζομένους των άνω κατηγοριών.

Γ) Καθορίζει λήξιν εργασίας των άνω κατηγοριών εργαζομένων κατά Σάββατον την 7ην μ.μ. ώραν κατά την χειμερινήν περίοδον και την 8ην μ.μ. ώραν κατά την θερινήν περίοδον, υπό τον όρον ότι θα παραμένουν εργαζόμενοι εκ περιτροπής δύο εργάται επί δίωρον επί πλέον

(*) *Σημ. ΕΕΔ*: Κατηργήθη διά νεωτέρας αποφάσεως (58326)3980)1965) (εις το επόμενον).

(*) Κατετέθη παρά τω Γραμματεί του Ειρηνοδικείου Αθηνών, κατ' άρθρον 20 νόμου 3239)1955, συνταχθείσης της υπ' άριθ. 70 της 18.5.1965 πράξεως καταθέσεως, και εκοινοποιήθη εις το Υπουργείον Εργασίας την 19.5.1965.

τῶν ἄνω ὡρῶν, πρὸς ἀντιμετώπισιν τῶν τρεχουσῶν ἐπειγουσῶν ἐργασιῶν ἑκάστης ἐφημερίδος.

Δ) Καθορίζει ἐξαιρεσίμους ἡμέρας ἀργίας τῶν ἄνω ἐργαζομένων τὰς αὐτὰς ἡμέρας, αἵτινες ἔχουν καθιερωθῆ ὡς τοιαῦται καὶ διὰ τὰς ἐν Ἀθήναις ἐκδιδομένας ἐφημερίδας, καὶ

Ε) Καθορίζει, ὅτι ἡ ἰσχὺς τῆς παρούσης ἀποφάσεως ἄρχεται ἀπὸ τῆς 1ης Μαρτίου 1965.

Ἐκρίθη, ἀπεφασίσθη καὶ ἐδημοσιεύθη

Ἐν Ἡρακλείῳ τῇ 5 Ἀπριλίου 1965

—

Συλλογικὴ σύμβασις ἐργασίας

Προσωπικοῦ Ἐκμεταλλεύσεως Ἀνωνύμου Ἑλληνικῆς Ἑταιρείας Ὑδάτων πόλεων Ἀθηνῶν, Πειραιῶς καὶ Περιχώρων (*).

Ἐν Ἀθήναις σήμερον τὴν 20ὴν Ἀπριλίου 1965 ἐν τῷ καταστήματι τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας, ἐπὶ παρουσίᾳ τοῦ Διευθυντοῦ Προϊσταμένου τῆς παρὰ τῷ Ὑπουργείῳ Ἐργασίας Διευθύνσεως Ἀμοιβῆς Ἐργασίας Διευθυντοῦ Γεωρ. Παπανικολάου, εἰδικῶς ἐξουσιοδοτημένου κατὰ τὰς διατάξεις τῆς παραγράφου 3 τοῦ ἄρθρου δ τοῦ νόμου 3239)1955, δυνάμει τῆς ὑπ' ἀριθ. 13918)12430)1961 ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας διὰ τὴν ἐπὶ παρουσίᾳ αὐτοῦ κατάρτισιν καὶ ὑπογραφὴν συλλογικῶν συμβάσεων ἐργασίας, παρισταμένου καὶ τοῦ ἐκπροσώπου τοῦ ἐποπτεύοντος Ὑπουργείου Δημοσίων Ἔργων Διευθυντοῦ τοῦ Ὑπουργείου τούτου Ἰω. Σταυροπούλου, εἰδικῶς ἐξουσιοδοτημένου κατὰ τὰς διατάξεις τῆς παραγράφου 4 τοῦ ἄρθρου 21 τοῦ νόμου 3239)1955, δυνάμει τῆς ὑπ' ἀριθ. Δ 10846 τῆς 31.3.1965 ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργείου Δημοσίων Ἔργων, συμφωνοῦντος πρὸς τοὺς ὅρους τῆς παρούσης, οἱ κάτωθι ὑπογεγραμμένοι, ἀφ' ἑνὸς Ἀνδρέας Κ. Γεωργαλᾶς, Διευθυντὴς τῆς Ἀνωνύμου Ἑλληνικῆς Ἑταιρείας Ὑδάτων τῶν πόλεων Ἀθηνῶν, Πειραιῶς καὶ Περιχώρων, ὡς ἐξουσιοδοτημένος ἐκπρόσωπος αὐτῆς, δυνάμει τοῦ ὑπ' ἀριθ. 30673)16.4.1965 ἐγγράφου αὐτῆς, καὶ ἀφ' ἑτέρου οἱ Χαρ. Φιλάος, πρόεδρος, καὶ Θεόδ. Συναδινός, γενικὸς γραμματεὺς τοῦ Συλλόγου Ὑπαλλήλων Ἑλληνικῆς Ἑταιρείας Ὑδάτων, καὶ Ἐμ. Μανουσάκης, πρόεδρος, καὶ Βασ. Σπανουδάκης, γενικὸς γραμματεὺς τῆς Ἑνώσεως Προσωπικοῦ Ἑλληνικῆς Ἑταιρείας Ὑδάτων, ἅπαντες δεόντως ἐξουσιοδοτημένοι ὡς ἐκπρόσωποι αὐτῶν, ὡς προκύπτει ἐκ τῶν συνημμένων τῇ παρούσῃ ἐξουσιοδοτικῶν ἐγγράφων, ἔχοντες δὲ ὑπ' ὄψιν καὶ τὴν ὑπ' ἀριθ. Δ10846) 31.3.1965 ἀπόφασιν τοῦ ἐποπτεύοντος Ὑπουργείου Δημοσίων Ἔργων, συνεφώνησαν καὶ συναπεφάσισαν τὴν ὑπογραφὴν τῆς παρούσης εἰδικῆς συλλογικῆς συμβάσεως καθορισμοῦ τῶν ὡρῶν ἀμοιβῆς τοῦ προσωπικοῦ τοῦ Κλάδου Ἐκμεταλλεύσεως τοῦ συστήματος ὑδρεύσεως Ἀθηνῶν, Πειραιῶς, Περιχώρων, τοῦ ὑπαγομένου εἰς τὰς διατάξεις τοῦ ἰσχύοντος Κανονισμοῦ Προσωπικοῦ, τοῦ κυρωθέντος ὑπὸ τοῦ β.δ. τῆς 30.1)18.2.1946 καὶ τροποποιηθέντος ὑπὸ τοῦ β.δ. 62)1962, ὡς ἑξῆς:

Α' Μόνιμον τεχνικῶν, διοικητικῶν καὶ οἰκονομικῶν, ὑπαλληλικῶν προσωπικῶν

Ἄρθρον 1

Οἱ κατὰ τὴν 31ην Δεκεμβρίου 1964 ὀργανικοὶ μηνιαῖοι μισθοί, κατὰ βαθμὸν καὶ κατηγορίαν, τοῦ κατὰ τὰ ἄρθρα 10 καὶ 11 τοῦ Κανονισμοῦ Προσωπικοῦ Μονίμου Ὑπαλληλικοῦ Προσωπικοῦ (Διοικητικοῦ, Οἰκονομικοῦ καὶ Τεχνικοῦ), ἀναπροσαρμοζόμενοι, καθορίζονται ἀπὸ 1ης Ἰανουαρίου 1965 ὡς κατωτέρω:

	Δραχμαί
1) Προϊστάμενος Ὑπηρεσιῶν Α'	5.919
2) Προϊστάμενος Ὑπηρεσιῶν Β'	5.086
3) Τμηματάρχης Α'	4.581
4) Τμηματάρχης Β'	3.933
5) Λογιστὴς Α' ἢ Ἐργοδηγὸς Α'	3.493
6) Λογιστὴς Β' ἢ Ἐργοδηγὸς Β'	3.186
7) Λογιστὴς Γ' ἢ Ἐργοδηγὸς Γ'	2.895
8) Ὑπολογιστὴς Α' ἢ Ὑπεργοδηγὸς Α'	2.653
9) Ὑπολογιστὴς Β' ἢ Ὑπεργοδηγὸς Β'	2.335
10) Βοηθὸς ἢ Ἐπόπτης	2.080
11) Γραφεὺς ἢ Ἐπιστάτης	1.950

Β' Μόνιμον ὑπηρετικῶν προσωπικῶν

Οἱ κατὰ τὴν 31ην Δεκεμβρίου 1964 ὀργανικοὶ μηνιαῖοι μισθοί, κατὰ βαθμὸν καὶ κατηγορίαν, τοῦ κατὰ τὸ ἄρθρον 18 τοῦ Κανονισμοῦ Προσωπικοῦ Μονίμου Ὑπηρετικοῦ Προσωπικοῦ, ἀναπροσαρμοζόμενοι, καθορίζονται ἀπὸ 1ης Ἰανουαρίου 1965 ὡς κατωτέρω:

	Δραχμαί
1) Ἀρχικλητὴρ ἢ Ἀρχιφύλαξ	2.452
2) Κλητὴρ Α' ἢ Φύλαξ Α'	2.079
3) Κλητὴρ Β' ἢ Φύλαξ Β'	1.876
4) Κλητὴρ Γ' ἢ Φύλαξ Γ'	1.819
5) Καθαρίστρια Α'	1.582
6) Καθαρίστρια Β'	1.469

Γ. Μόνιμον ἐργατοτεχνικῶν προσωπικῶν

Τὰ κατὰ τὴν 31ην Δεκεμβρίου 1964 ὀργανικὰ ἡμερομίσθια, κατὰ βαθμὸν καὶ κατηγορίαν, τοῦ κατὰ τὸ ἄρθρον 15 τοῦ Κανονισμοῦ προσωπικοῦ μονίμου ἐργατοτεχνικοῦ προσωπικοῦ ἀναπροσαρμοζόμενα καθορίζονται ἀπὸ τῆς 1ης Ἰανουαρίου 1965 ὡς κατωτέρω:

Κατηγορία Α'

	Δραχμαί
1) Ἀρχιτεχνίτης	106
2) Τεχνίτης Α'	96
3) Τεχνίτης Β'	92
4) Βοηθὸς τεχνίτης Α'	86

(*) Κατετέθη παρὰ τῷ Γραμματεῖ τοῦ Εἰρηνοδικείου Ἀθηνῶν, κατ' ἄρθρον 20 νόμου 3239) 1955, συνταχθεισῶν τῶν ὑπ' ἀριθ. 65 καὶ 66 τῆς 11.5.1965 πράξεων καταθέσεως, καὶ ἐκοινοποιήθη εἰς τὸ Ὑπουργεῖον Ἐργασίας τὴν 12.5.1965.

	Δραχμαί
5) Βοηθός τεχνίτης Β'	82
Κατηγορία Β'	
1) Αρχιτεχνίτης, συντηρητής ύδρομετρητών	90
2) Τεχνίτης συντηρητής ύδρομετρητών Α'	86
3) Τεχνίτης συντηρητης ύδρομετρητών Β'	84
4) Βοηθός τεχνίτης συντηρητής ύδρομετρητών Α'	82
5) Βοηθός τεχνίτης συντηρητής ύδρομετρητών Β'	80
Κατηγορία Γ'	
1) Εργάτης ειδικευμένος	80
2) Εργάτης ανειδίκευτος Α'	78
2) Εργάτης ανειδίκευτος Β'	76
Κατηγορία Δ'	
	Δραχμαί
Φύλαξ ύπαιθρίων έργων	76

Άρθρον 2

Οι ύπό τού άρθρου 1 τής παρούσης καθοριζόμενοι όργανικοί μισθοί, ώς και τά καθοριζόμενα όργανικά ήμερομίσθια, εφαρμόζονται και έπί τού έκτάκτου προσωπικού, έπί τή βάσει τής ύφισταμένης σημερον μισθολογικής κατατάξεως αύτού.

Άρθρον 3

1) Πάν ποσόν καταβαλλόμενον ύπό μορφήν προσθέτου παροχής πέραν τών μισθών ή ήμερομισθίων τού μονίμου προσωπικού ή πέραν τής άντιστοίχου μισθολογικής κατατάξεως τού έκτάκτου προσωπικού θά τύχη τής ίδιας ποσοστικής αύξήσεως, βάσει τής οποίας αναπροσαρμόζονται οι κατά τά άρθρα 1 και 2 τής παρούσης διαμορφωθέντες νέοι όργανικοί μισθοί και όργανικά ήμερομίσθια του βαθμού ή μισθολογικής κατατάξεως έκάστου έργαζομενου.

2) Τής έφαρμογής τής διατάξεως τής άνωτέρω παραγράφου 1 τού παρόντος ρητώς έξαιρούνται: α) Τά τυχόν καταβαλλόμενα ποσά δι' έπιδόματα θέσεως, άτινα ούδεμίαν προσαύξησιν λαμβάνουσι συνεπεία τής παρούσης συμβάσεως και β) αί προσαυξήσεις πολυετούς υπηρεσίας, εύδοκίμου τριετούς παραμονής έν τώ αύτώ βαθμώ και τά οικογενειακά έπιδόματα, αίτινες προσαυξήσεις και οικογενειακά έπιδόματα υπολογισθήσονται, δι' όσους δικαιούνται τούτων, έπί τών νέων ηύξημένων μισθών και ήμερομισθίων, ώς έν άρθροις 1 και 2 τής παρούσης καθορίζονται.

Άρθρον 4

Ρητώς συνομολογείται, ότι οί διά τών άρθρων 1 και 2 τής παρούσης καθοριζόμενοι μισθοί και ήμερομίσθια περιλαμβάνουσι και τόν κατ' έφαρμογήν τού άρθρου 15 τού ν. 4444)1964 ένσωματούμενον εις τόν μισθόν ή τά ήμερομίσθια και πρότερον καταβαλλόμενον ύπό τής Ανωνύμου Ελληνικής Εταιρείας Υδάτων Α.Π.Π. φόρον εισοδήματος. Ο έν λόγω φόρος, ώς και αί λοιπαί έπιβαρύνσεις, παρακρατούνται άπό 1.1.1965 ύπό τού έργοδότου και άποδίδονται εις τό Δημόσιον Ταμείον, βάσει τών διατάξεων τού ν.δ. 3233)1955, ή τούς άλλους δικαιούχους. Η Ανώνυμος Ελληνική Εταιρεία Υδάτων Α.Π.Π. άπαλλάσσεται άπό 1ης Ιανουαρίου 1965 και έφεξής τής υποχρεώσεως καταβολής ύπέρ τών έργαζομένων τού αναλογούντος εις τούς έν γένει αποδοχάς αύτών φόρου εισοδήματος κλπ., τής τοιαύτης υποχρεώσεως μετατιθεμένης εις τούς έργαζομένους και αναλαμβανομένης ύπ' αύτών κατά τάς διατάξεις τού νόμου

Άρθρον 5

Εις άπαν έν γένει τό μόνιμον και έκτακτον προσωπικόν (ύπαλληλικόν, ύπηρετικόν και έργατοτεχνικόν) θά παρέχεται κατ' έτος ειδικόν έπίδομα άδείας έπί τή λήψει τής κανονικής άδείας τού άντιστοίχου έτους κατ' έφαρμογήν τής ύπ' άριθ. 10)1964 άποφάσεως τού Δ.Δ.Δ.Δ. Αθηνών.

Άρθρον 6

Τά μέλη τού Διοικητικού Συμβουλίου τής Ανωνύμου Ελληνικής Εταιρείας Υδάτων Α.Π.Π., τά λαμβάνοντα μισθόν, οί άνώτατοι ύπάλληλοι αύτής, οί λαμβάνοντες την 31.12.1964 όργανικόν μισθόν άνώτερον τών δραχμών 4.800 μηνιαίως ή άνήκοντες εις μισθολογικήν κατάταξιν άνωτέραν τούτου, ώς και οί ιατροί και δικηγόροι αύτής, εξαιρούνται τής διά τών άρθρων 1 και 2 τής παρούσης όριζομένης άναπροσαρμογής άποδοχών.

Άρθρον 7

1) Η παρούσα ειδική συλλογική σύμβασις άφορά άποκλειστικώς και μόνον τό μόνιμον και έκτακτον προσωπικόν τής Ανωνύμου Ελληνικής Εταιρείας Υδάτων Α.Π.Π., τό άπασχολούμενον εις τόν κλάδον εκμεταλλεύσεως και συντηρήσεως τού δικτύου τής ύδρεύσεως Α.Π.Π., τό ύπαγόμενον ή ύπαχθέν εις τάς διατάξεις τού ισχύοντος Κανονισμού Προσωπικού, τού κυρωθέντος ύπό τού β.δ. τής 30.1 - 18.2.1940, και τροποποιηθέντος ύπό τού β.δ. 62)1962, και δέν έχει εφαρμογήν έπί τού προσωπικού τού άπασχολουμένου εις τά έργα έπεκτάσεως και βελτιώσεως τού δικτύου ύδρεύσεως Α.Π.Π., όπερ διέπεται ύπό τής άπό 19.2.1965 ειδικής συλλογικής συμβάσεως.

2) Η ισχύς τής παρούσης ειδικής συλλογικής συμβάσεως άρχεται άπό τής 1ης Ιανουαρίου 1965, ή δέ διάρκεια ισχύος αύτής συμφωνείται και ορίζεται μέχρι και τής 31ης Δεκεμβρίου 1965, οί δε δυνάμει τής παρούσης καθοριζόμενοι μισθοί ή ήμερομίσθια και αί χορηγούμεναι αύξήσεις έχουσιν εφαρμογήν έν παντί άπό 1ης Ιανουαρίου 1965.

3) Η παρούσα ειδική συλλογική σύμβασις κατισχύει πάσης έτέρας ειδικής ή κλαδικής, καθοριζούσης άλλως τάς αμοιβάς ή τούς όρους εργασίας διά ειδικότητας εργαζομένων, περιλαμβανομένας εις τό περί ών ή παρούσα προσωπικόν τής Ανωνύμου Ελληνικής Εταιρίας Υδάτων Α.Π.Π., όπερ θά διέπεται άποκλειστικώς και μόνον ύπό μόνης τής παρούσης ειδικής

συλλογικής συμβάσεως.

Οι συμβαλλόμενοι

—

Συλλογική σύμβασις έργασίας

Έργατοτεχνιτών και έκτάκτων ύπαλλήλων του Δήμου Πρεβέζης (*).

Έν Πρεβέζη σήμερον την 22.3.1965, ήμέραν Δευτέραν και ώραν δην μ.μ., συνελθόντες είς τα Γραφεία του Δήμου Πρεβέζης, άφ' ένός ο Χαρ. Τσάντης, Δήμαρχος Πρεβέζης, έξουσιοδοτηθείς διά της ύπ' αριθ. 17)11.2 1965 αποφάσεως του Δημοτικού Συμβουλίου Δήμου Πρεβέζης, εγκριθείσης διά της ύπ' αριθ. 4403)22.2 1965 αποφάσεως της Νομαρχίας Πρεβέζης, και άφ' έτέρου οι Φώτιος Μανίκης, γενικός γραμματεύς του αναγνωρισθέντος διά της ύπ' αριθ. 17)1963 αποφάσεως του ένταύθα Πρωτοδικείου και ύπό την επωνυμίαν «Άγιος Κωνσταντίνος» λειτουργούντος επαγγελματικού σωματείου των έργατοτεχνιτών και έκτάκτων υπαλλήλων του Δήμου Πρεβέζης, και 2ι Θεόδ. Χρόνης, ταμίας αύτου, νομίμως εξουσιοδοτηθέντες διά του από 21.2. 1965 πρακτικού γενικής συνελεύσεως, ως και διά του από 28.2.1965 τοιούτου της διοικήσεως του ως άνω σωματείου, συνεφώνησαν την υπογραφήν της παρούσης συλλογικής συμβάσεως έργασίας και ομοφώνως αποδέχονται τους κάτωθι όρους :

Άρθρον 1

Από της 1ης Ιανουαρίου 1965 καθορίζονται ως ακολούθως τα κατώτατα όρια ημερομισθίων των έν άρθρω 2 της παρούσης συμβάσεως περιλαμβανομένων και συνδεομένων μετά του Δήμου διά σχέσεως έργασίας ιδιωτικού δικαίου.

Άρθρον 2

Τα υποχρεωτικώς καταβαλλόμενα κατώτατα όρια ημερομισθίων, κατ' ειδικότητα, ορίζονται ως ακολούθως :

	Δραχμαί
1) Ειδικευμένους βοηθούς αντλιοστασίου και υδρονομείς ύδρεύσεως πόλεως, έχοντας υπηρεσίαν πολλών ετών.	75
2) Φύλακας νυκτός αντλιοστασίου ύδρεύσεως.	65
3) Έργάτας συνεργείου καθαριότητος (όδών, πλατειών και αποκομιδής απορριμμάτων)	65
4) Τεχνίτας κηπουρους συνεργείων κήπων και δενδροστοιχιών.	70
5) Έργάτας Δημοτικής Αγοράς	65
6) Έργάτας Δημοτικών Σφαγείων	65
7) Έργάτας συντηρήσεως βόθρων και υπονόμων.	65
8) Έργάτας δημοτικού λατομείου	70
9) Έργάτας συνεργείου Δημοτικού Νεκροταφείου	65
10) Επιστάτην ταμίαν δημοτικών ιαματικών λουτρών.	75
11) Τεχνίτας δημοτικών ιαματικών λουτρών.	70
12) Έργάτας δημοτικών ιαματικών λουτρών.	65
13) Έκφωνητρίας δημοτικών ιαματικών λουτρών.	50

Πάσα χορηγηθησομένη γενική αύξησις παρά του Υπουργείου Εργασίας, μετά την υπογραφήν της παρούσης συλλογικής συμβάσεως, θα ισχύη και διά τους έν τω Δήμω Πρεβέζης εργαζομένους εργατοτεχνίτας των διαφόρων Συνεργείων, ως και διά τους έκτάκτους εργατοϋπαλλήλους αύτου. Έν ουδεμιά περιπτώσει δε τα ως άνω κατώτατα όρια ημερομισθίων δύνανται να υπολείπωνται των έκάστοτε ισχυόντων γενικών κατωτάτων ορίων ημερομισθίων των εργατοτεχνιτών και έκτάκτων υπαλλήλων των Δήμων.

Άρθρον 3

Χορηγείται επίδομα οικογενειακών βαρών εκ δραχμών εκατόν (100) μηνιαίως είς τους έγγάμους, τους εργαζομένους είς τα τακτικά του Δήμου Συνεργεία, ανεξαρτήτως αριθμού τέκνων. Η πιστοποίησις της υπάρξεως γάμου αποδεικνύεται διά της κατά νόμον ληξιαρχικής πράξεως.

Άρθρον 4

Είς τους εργαζομένους γενικώς είς την καθαριότητα της πόλεως Πρεβέζης, περισυλλογην και αποκομιδήν απορριμμάτων, είς τους όδηγους αυτοκινήτων καθαριότητος, είς τους εργαζομένους είς το Δημοτικόν Νεκροταφείον, είς τους έργάτας των Δημοτικών Σφαγείων, είς τους έργάτας της Δημοτικής Αγοράς, ως και είς τους απασχολουμένους είς την συντήρησιν και επισκευήν του δικτύου βόθρων και υπονόμων χορηγείται επίδομα ανθυγιεινής εργασίας, οριζόμενον είς ποσοστόν 10ο)ο επί του παρεχομένου ημερομισθίου.

Άρθρον 5

Χορηγείται κατ' έτος και εκ περιτροπής είς τους έν τη παρούση και έν τω άρθρω 4 διαλαμβανομένους ημερομισθίους και εφ' όσον συνεπλήρωσαν ταυλάχιστον υπηρεσίαν δωδεκάμηνον μία φορά και έν ζεύγος υποδημάτων έξ ελαστικού.

Άρθρον 6

Η ισχύς της παρούσης συμβάσεως άρχεται από 1ης Ιανουαρίου 1965 και λήγει την 30 Ιουνίου 1966.

Οι συμβαλλόμενοι

(*) Κατετέθη παρά τω Γραμματεί του Ειρηνοδικείου Αθηνών, κατ' άρθρον 20 νόμου 3239)1955, συνταχθείσης της ύπ' αριθ. 72 πράξεως της 27.5.1965 πράξεως καταθέσεως.

ΕΠΙΚΑΙΡΑ ΘΕΜΑΤΑ ΕΡΓΑΤΙΚΟΥ ΔΙΚΑΙΟΥ

ΑΔΕΙΑ ΚΑΤ' ΕΤΟΣ ΟΙΚΟΣΙΤΟΥ ΚΑΙ ΑΛΛΟΥ ΠΡΟΣΩΠΙΚΟΥ

Ὑπὸ τῆς Συντάξεως

Κατὰ τὸ ἄρθρον 1 § 2 τοῦ ἀ.ν. 539)1945 περὶ ἀδειῶν μισθωτῶν (ΕΕΔ 19, 806, ἔνθα κωδικοποίησις τῶν ἰσχυουσῶν διατάξεων) διὰ διαταγμάτων, προκαλουμένων ὑπὸ τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας, μετὰ σύμφωνον γνώμην τοῦ Συμβουλίου Ἐργασίας, δύναται νὰ ὁρισθῇ, ὅτι οἱ διατάξεις τοῦ παρόντος νόμου ἰσχύουν καὶ ὑπὲρ τῶν προσώπων τῶν ἀντὶ μισθοῦ ἀπασχολουμένων εἰς τὰς ναυτιλιακάς, τὰς ἁλιευτικάς, τὰς γεωργικάς, κτηνοτροφικὰς ἢ δασικὰς ἐπιχειρήσεις, ὡς καὶ ὑπὲρ τοῦ οἰκοσίτου ὑπηρετικοῦ ἢ ἄλλου προσωπικοῦ, καὶ νὰ ἐξασφαλισθῇ εἰδικώτερον ἡ ὑπὲρ αὐτῶν ἐφαρμογή του.

Μέχρις ὥρας δὲν ἐχουν ἐκδοθῆ τοιαῦτα διατάγματα, τιμὴ μόνον διὰ τοὺς μισθωτοὺς βουστασίων καὶ διὰ τοὺς ἐργάτας καὶ ἐργατρίας λαχανοκηπουρῶν Ἀθηνῶν - Πειραιῶς καὶ Περιχώρων (ΕΕΔ 19, 806).

Προέκυψεν οὕτω τὸ ζήτημα, ἂν οἱ μισθωτοὶ τῶν ἀνωτέρω κατηγοριῶν, διὰ τοὺς ὁποίους δὲν ἐξεδόθησαν διατάγματα κατὰ τὴν ἐκ τοῦ ἀ.ν. 539)1945 ἐξουσιοδότησιν, δικαιοῦνται τῆς ἀδείας τῶν ἄρθρων 666 καὶ 667 Ἀστικοῦ Κώδικος καὶ ἐπὶ τοῦ ὁποίου ζητήματος ἀπησχολήθησαν ἤδη ἐπανειλημμένως τὰ Δικαστήρια.

Οὕτω, ὑποκειμένης γεωργικῆς ἐπιχειρήσεως, ἐγένετο δεκτόν, ὅτι, μὴ ὑπαγομένης ταύτης εἰς τὸν ἀ.ν. 539)1945, ἔχει ἐφαρμογὴν ἡ διάταξις τοῦ ἄρθρου 666 Α.Κ. (Α.Π. 202)1959, ΕΕΔ 18, 535), προκειμένου δὲ περὶ οἰκοσίτου ὑπηρετικοῦ προσωπικοῦ ἔχει καὶ δι' αὐτὸ ἐφαρμογὴν τὸ ἀνωτέρω ἄρθρον τοῦ Ἀστικοῦ Κώδικος (Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν 9353)1962, ΕΕΔ 21, 1048 καὶ ἄλλαι).

Ὡς οἰκόσιτον πάντως ὑπηρετικὸν προσωπικὸν δὲν θεωροῦνται οἱ οἰκιακοὶ ὁδηγοὶ αὐτοκινήτων, ἐπὶ τῶν ὁποίων ἐφαρμόζονται τὰ ἄρθρα 666 καὶ 667 τοῦ Ἀστικοῦ Κώδικος (Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν 7506)1935, ἀδημοσίευτος, ἴδετε καὶ σημειώσεις μας ἐν ΕΕΔ 23, 1064, ἔνθα καὶ λοιπὴ νομολογία).

Ὡς οἰκόσιτον προσωπικὸν νοοῦνται οἱ διαμένοντες ἐν τῇ οἰκίᾳ τοῦ ἐργοδότου καὶ σιτιζόμενοι παρ' αὐτοῦ (Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν 3110) 1958, ΕΕΔ 17, 473) (ὑπὸ τοιαύτην ἔννοιαν καὶ ὁ ὅρος «οἰκόσιτοι μισθωτοὶ» τοῦ ἄρθρου 12 τοῦ ν.δ. 2961)1954 περὶ ἀσφαλίσεως κατὰ τῆς ἀνεργίας, ΕΕΔ 13, 341, ὡς ἀντικατεστάθη διὰ τοῦ ἄρθρου 1 τοῦ νόμου 3464)1955, ΕΕΔ 15, 105, οἱ ὁποῖοι ἐξαιροῦνται τῆς ἀσφαλίσεως ἀνεργίας, ἴδετε καὶ ἄρθρον 1 τοῦ Κανονισμοῦ περὶ τρόπου ἀσφαλίσεως εἰς τὸ Ι.Κ.Α. τῶν οἰκιακῶν ἐμμίσθων βοηθῶν (οἰκοσίτων ὑπηρετῶν) κλπ., ΕΕΔ 23, 308, ὁ ὁποῖος ὁρίζει, ὅτι ὡς οἰκόσιτοι λογίζονται οἱ οἰκιακοὶ βοηθοί, ἐφ' ὅσον σιτίζονται ἐν τῇ οἰκίᾳ τοῦ ἐργοδότου, ἔστω καὶ ἂν δὲν διαμένουν ἐν αὐτῇ κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς νυκτός).

***

Ἡ κρατήσασα αὐτὴ γνώμη τῶν Δικαστηρίων ὡς πρὸς τὸ ἐκ τῶν ἄρθρων 666, 667 τοῦ Ἀστικοῦ Κώδικος δικαίωμα ἀδείας τῶν μισθωτῶν τῶν ἀνωτέρω κατηγοριῶν (ὑπὲρ τῆς ὁποίας ἴδετε καὶ *Β. Βασιλείου*, εἰς μετάφρασιν Ἐργατικοῦ Δικαίου Nikisch § 27α, σελ. 326, *Χ. Ἀγαλλοπούλου*, Ἐργατικῶν Δίκαιον, σελ. 244, *Κ. Καυκᾶ*, Ἐνοχικόν, Εἰδικόν, τόμος Α', ἔκδοσις τετάρτη, σελ. 685), δὲν εἶναι καὶ καθ' ἡμᾶς ἀνεπίδεκτος ἀντιρρήσεων. (Ἴδετε σημειώσεις μας ἐν ΕΕΔ 18, 534 ἐπὶ τῆς Α.Π. 202)1959, *Ι. Καποδίστριαν*, ΕρμΑΚ ὑπ' ἄρθρα 666 - 667, ἀριθ. 3, *Ι. Καμπιτόγλου*, ΕΕΔ 12, 1009 ἐπ.).

Ἐφ' ὅσον διετηρήθη ἐν ἰσχύϊ καὶ μετὰ τὸν Ἀστικὸν Κώδικα ὁ ἀ.ν. 539)1945 (Α.Π. 516) 1954, ΕΕΔ 13, 767), ὁ ὁποῖος παρέχει ἐξουσιοδότησιν νὰ ρυθμισθῇ τὸ θέμα ἀδείας τῶν ἐν λόγῳ κατηγοριῶν μισθωτῶν διὰ διατάγματος, δὲν ὑπάρχει νομοθετικὸν κενόν, ἵνα τύχῃ συμπληρωματικῆς ἐφαρμογῆς ὁ Ἀστικὸς Κώδιξ, ὡς δὲν ἐφαρμόζεται καὶ τὸ ἄρθρον 672 Ἀστικοῦ Κώδικος ἐπὶ συμβάσεων ἀορίστου χρόνου, διατηρηθέντος ἐν ἰσχύϊ τοῦ νόμου 2112) 1920. (Ἴδετε τὴν ἀνωτέρω, σελ. 802, Α.Π. 318) 1965).

Ὁπωσδήποτε τὸ οἰκόσιτον προσωπικὸν δὲν δικαιοῦται τοῦ «ἐπιδόματος ἀδείας» τῆς ὑπ' ἀριθ. 10)1964 διαιτητικῆς ἀποφάσεως (ΕΕΔ 23, 565), ἀφοῦ δὲν ὑπάγεται τοῦτο εἰς τὴν ρύθμισιν τῶν ἀποδοχῶν του κατὰ τὴν διαδικασίαν τοῦ νόμου 3239)1955 περὶ συλλογικῶν διαφορῶν ἐργασίας.

ΣΗΜΕΙΩΜΑΤΑ

ΑΔΕΙΑΙ ΜΙΣΘΩΤΩΝ

Οι μισθωτοί κατά τούς σχετικούς νόμους (ΕΕΔ 19, 806 έπ., ένθα κωδικοποίησις τών ισχυουσών διατάξεων και ΕΕΔ 20, 1125 έπ., σύνοψις τής νομολογίας) δικαιούνται άδειών μετ' αποδοχών κατά τόν κατωτέρω πίνακα:

Έτη υπηρεσίας εις την αυτήν επιχείρησιν	Επιχειρήσεις δημοσίου χαρακτήρος, κοινής ωφελείας ή λειτουργούσαι υπό μορφήν ανωνύμου εταιρείας ή ιδρύματος ή οργανισμού		Επιχειρήσεις λειτουργούσαι υπό μορφήν ομορρύθμου εταιρείας, ετερορρύθμου, ατομικαί κλπ.	
	Υπαλληλικόν προσωπικόν	Εργατοτεχνικόν, μαθητευόμενον ή υπηρετικόν προσωπικόν	Υπαλληλικόν προσωπικόν	Εργατοτεχνικόν, μαθητευόμενον ή υπηρετικόν προσωπικόν
1	12	8	8	6
1 1)2	13	9	9	7
2	14	10	10	8
2 1)2	15	11	11	9
3	16	12	12	10
3 1)2	17	13	13	11
4	18	14	14	12
4 1)2	19	15	15	12
5	20	16	16	12
5 1)2	21	16	17	12
6	22	16	18	12
6 1)2	23	16	18	12
7	24	16	18	12
7 1)2	25	16	18	12
8 και άνω	26	16	18	12

Οι ανήλικοι μισθωτοί, άρρενες και θήλεις, άγοντες ηλικίαν κατωτέραν τών 18 ετών, οπουδήποτε και άν εργάζωνται, δικαιούνται άδείας κατ' ελάχιστον όριον 12 εργασίμων ημερών (άρθρον 2 § 5 ά.ν. 539)1945, ΕΕΔ 19, 806).

Κατά την ανωτέρω διάταξιν τής αύτής άδείας (κατ' ελάχιστον όριον) δικαιούνται άπαντες οι απασχολούμενοι είς έργα επιβλαβή διά την υγείαν ή ιδιαιτέρως κοπιώδη (στοιχειοθέτησις ή ανάτηξις μετάλλου εις τά τυπογραφεία, κυρία απασχόλησις εις πλυντήρια ή βαφεία, εις τά υαλουργεία και τάς φορτοεκφορτώσεις παντός είδους).

Επίσης τής αύτής άδείας (κατ' ελάχιστον όριον) δικαιούνται και μισθωτοί διαφόρων κατηγοριών, διά τούς οποίους εξεδόθησαν σχετικά β.δ. (Ίδετε ΕΕΔ 20, 806 έπ.).

Εφ' όσον διά συλλογικών συμβάσεων εργασίας κανονισμών ή άλλων διατάξεων προβλέπονται τυχόν ευμενέστεροι τών τού ά.ν. 539)1945 όροι χορηγήσεως αδειών, δέν θίγονται υπό τού νόμου τούτου και ισχύουν συνεπώς οι όροι ούτοι (άρθρον 3 § 7 ά.ν. 539)1945).

Η άδεια παρέχεται είς άλλεπαλλήλους εργασίμους ημέρας, μή περιλαμβανομένων α) τών επισήμων ή τών κατ' έθιμον εορτασίμων ημερών, β) τών διακοπών εργασίας, τών οφειλομένων είς ασθένειαν.

Κατά την διάρκειαν τής άδείας ο μισθωτός δικαιούται τών αποδοχών του, ώς ορίζονται είς τό άρθρον 3 τού ά.ν. 539)1945 (ΕΕΔ 19, 809) (Ίδετε και νομολογίαν εν ΕΕΔ 20, 1125 έπ.), ώς επίσης δικαιούνται και τού «επιδόματος άδείας» τής υπ' αριθ. 10)1964 διαιτητικής αποφάσεως (ΕΕΔ 23, 565) (περί τού οποίου ίδετε και σημειώσεις μας εν ΕΕΔ 23, 624, εγκ. Υπουργείου Εργασίας, ΕΕΔ 23, 815, εγκύκλ. Ι.Κ.Α., ΕΕΔ 23, 701 έπ. και περί τού κύρους τής διατάξεως νεωτέρας σημειώσεις μας εν ΕΕΔ 24, 745).

Ο ημερήσιος μισθός τού διά μηνιαίου μισθού αμειβομένου εξευρίσκεται διά διαιρέσεως τού τελευταίου διά 25 (ΕΕΔ 23, 400, ένθα νομολογία και σημειώσεις μας, εγκύκλ. Υπουργείου Εργασίας, ΕΕΔ 23, 815).

Αι αποδοχαί άδείας και τό «επίδομα άδείας» υπόκεινται είς ασφαλιστικάς εισφοράς (άρθρον 4 νόμου 4476)1965, ΕΕΔ 24, 747, εγκύκλ. Ι.Κ.Α., ΕΕΔ 23, 701).

Η άδεια, κατά τά νομολογηθέντα υπό τών Δικαστηρίων, πρέπει οπωσδήποτε νά ζητηθή υπό τού μισθωτού παρά τού εργοδότου, ο οποίος, αρνούμενος είς την χορήγησιν αύτής, υπόκειται είς την υποχρέωσιν νά καταβάλη κατά τό τέλος τού ημερολογιακού έτους τάς αποδοχάς άδείας, τυχόν μειωμένας κατά 100ο)ο (άρθρον 3 ν.δ. 3755)1955, δ μού μετά τού επιδόματος άδείας). (Περί τής αποζημιώσεως ταύτης Α.Π. 414)1964, ΕΕΔ 23, 779, σημειώσεις μας εν ΕΕΔ 24, 552).

ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ ΕΡΓΑΤΙΚΟΥ ΔΙΚΑΙΟΥ

ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΣ ΝΟΜΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

Διεύθυνσις
ΧΡΟΝΗΣ ΤΣΙΜΠΟΥΚΗΣ

Σύνταξις
ΤΑΣΟΣ ΤΣΙΜΠΟΥΚΗΣ

Τόμος 24 — Τεῦχος 14 (572)

Ἀθῆναι, 15 Ἰουλίου 1965

ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΙΣ ΕΠΙ ΕΝΙΩΝ ΑΡΘΡΩΝ ΤΟΥ ΠΡΟΣΧΕΔΙΟΥ ΚΩΔΙΚΟΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ

Ὑπὸ τοῦ κ. Κ. Α. ΚΑΥΚΑ, Ἐπιτίμου Προέδρου τοῦ Ἀρείου Πάγου

(*) I. Γενικαὶ παρατηρήσεις

Ἐπιθυμῶν νὰ συμβάλω, ἔστω καὶ ἐπ' ἐλάχιστον, εἰς τὴν ὀρθοτέραν, ὅσον τὸ δυνατόν, σύνταξιν καὶ διατύπωσιν τῶν ἄρθρων τοῦ Κώδικος Ἐργασίας, ἀπεφάσισα νὰ ἐπιφέρω ἐν συντομίᾳ τὰς κάτωθι παρατηρήσεις ἐπὶ ἄρθρων τινῶν τοῦ Προσχεδίου τοῦ Κώδικος τούτου.

Κατ' ἀρχήν, ὡς καὶ προηγουμένως ἐξέθηκα (ΕΕΔ 23, σελ. 1153), μὲ εὑρίσκει σύμφωνον ἡ σύνταξις τοῦ περὶ οὗ πρόκειται Κώδικος διὰ τοὺς ἐκεῖ ἐκτιθεμένους λόγους· φρονῶ ὅμως, ὅτι οὗτος δέον νὰ ἀπαρτίζεται ἐξ ὅσον τὸ δυνατὸν ὀλιγωτέρων ἄρθρων, διότι ἡ προσπάθεια ρυθμίσεως ὅλων τῶν ζητημάτων διὰ θετικῶν διατάξεων δὲν εἶναι συνήθως ἐπιτυχής, καθόσον, ἐνῷ νομίζει ὁ συντάκτης τοῦ νόμου, ὅτι ἐρρύθμισε δι' αὐτοῦ ὅλα τὰ θέματα, ἀνακύπτουσιν ἐν τῇ ἐφαρμογῇ ἄλλα τόσα, ἴσως περισσότερα, διὰ τὰ ὁποῖα δυσκολεύεται ὁ ἑρμηνευτὴς νὰ δώσῃ λύσιν. Προτιμότερον εἶναι νὰ καταλείπεται εἰς τὴν ἑρμηνείαν καὶ νομολογίαν μεγαλύτερον στάδιον δράσεως.

Κατόπιν τούτου φρονῶ, ὅτι ἡ ὕπαρξις 372 ἄρθρων ἐν τῷ Προσχεδίῳ (ἐξ ὧν 212 οὐσιαστικαὶ διατάξεις ρυθμιστικαὶ τῆς σχέσεως ἐργασίας) ἔναντι 32 ἄρθρων τοῦ Ἀστικοῦ Κώδικος εἶναι πολὺ μεγάλη.

II. Εἰδικαὶ παρατηρήσεις ἐπὶ τῶν καθ' ἕκαστον ἄρθρων

Περαιτέρω θὰ ἐκθέσω ἐν συντομίᾳ τὰς ἀντιλήψεις μου ἐπὶ τῶν κάτωθι ἄρθρων τοῦ Προσχεδίου καὶ δή:

Ἄρθρον 1

Ὡς ἐπανειλημμένως ὑπεστήριξα (ὅρα Ἐνοχικόν μου, Δ' ἔκδοσις, σελ. 481 - 482) καὶ ἐγένετο δεκτὸν ὑπὸ τῆς Νομολογίας τοῦ Ἀρείου Πάγου (ὅρα ἀποφάσεις αὐτόθι καὶ Α.Π. 69/1965, ΕΕΔ 24, 411), δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ ὑφίσταται «ἀνεξάρτητος» ἐργασία, διότι πᾶς ἐργαζόμενος δὲν δύναται νὰ δρᾷ αὐτοβούλως καὶ ἀνεξαρτήτως, μὴ ὑπακούων εἰς οὐδεμίαν συμβουλὴν ἢ ὑπόδειξιν ἢ ἀδηγίαν τοῦ ἐργοδότου του, καθόσον οὗτος ὑποχρεοῦται, ἔστω καὶ κατὰ τρόπον ἐνίοτε μὴ ἐμφανῆ, νὰ ὑπακούῃ εἰς τὰς ὑποδείξεις τοῦ ἐργοδότου του. Ἀντὶ τοῦ ὅρου συνεπῶς «ἐξηρτημένη ἐργασία» θὰ ἠδύνατο νὰ χρησιμοποιηθῇ ὁ ὅρος «πλήρως ἐξηρτημένη ἐργασία» καὶ ἀντὶ τοῦ ὅρου «ἀνεξαρτήτου ἐργασίας» ὁ ὅρος «χαλαροῦ δεσμοῦ ἐξαρτήσεως». Οἱ ὅροι οὗτοι ἐγένοντο δεκτοὶ καὶ ὑπὸ τῶν προσημειωθεισῶν ἀποφάσεων τοῦ Ἀρείου Πάγου.

Εἰς τὴν παράγραφον 2 τοῦ ἰδίου ἄρθρου ἀναφέρεται «ἐφ' ὅσον ὑφίστανται εἰδικὴ ρύθμισις». Ἀλλὰ τοῦτο σημαίνει, ὅτι ὁ Κώδιξ δὲν γνωρίζει, ἐὰν ὑφίστανται ἢ οὔ διατάξεις κειμένων νόμων ρυθμιζόντων τὴν ναυτικὴν ἐργασίαν. Δέον τὸ θέμα νὰ ἀντιμετωπισθῇ σαφέστερον, διότι ἢ ὑπάρχουν τοιαῦται διατάξεις, ὁπότε δέον νὰ ἀναφερθῶσι ρητῶς, ἢ δὲν ὑπάρχουν, ὁπότε καὶ ἡ

(*) Ὑπεβλήθησαν εἰς τὸ Ὑπουργεῖον Ἐργασίας διὰ τοῦ ἀπὸ 30.6.1965 ἐγγράφου μου.

ναυτική ἐργασία θὰ ρυθμίζεται ὑπὸ τῶν ἄρθρων τοῦ Ἐργατικοῦ Κώδικος.

Ἄρθρον 2

Κατ' ἀρχὴν συμφωνῶ μὲ τὴν διάταξιν τοῦ ἄρθρου τούτου (ὅρα καὶ παρατηρήσεις μου εἰς ΕΕΔ 23, 1153 - 1154), νομίζω ὅμως, ὅτι εἰς τὴν παράγραφον 1 δέον ἀντὶ τοῦ ὅρου «σχέσεως ἐργασίας» νὰ τεθῇ «σχέσεως ἐξηρτημένης ἐργασίας», διότι, ἀφοῦ εἰς τὸ ἄρθρον 1 γίνεται λόγος περὶ «ἐξηρτημένης ἐργασίας», δέον να εἶναι σαφές, ὅτι αἱ διατάξεις τοῦ Α.Κ. ἐπ' αὐτῆς θὰ ἔχωσι συμπληρωματικὴν ἐφαρμογήν.

Εἰς τὴν παράγραφον 2 ἐτέθη ὁ ὅρος «ἀνεξαρτήτων ὑπηρεσιῶν», ἀντὶ τοῦ καθ' ἡμᾶς ὀρθοτέρου «ἀνεξαρτήτου ἐργασίας» (ὅρα πάντως καὶ ἀνωτέρω ἐπ' αὐτοῦ διατυπωθείσας ἐπιφυλάξεις μου). Μήπως ἠθελήθη νὰ τονισθῇ, ὅτι ἀνεξάρτητος εἶναι μόνον ἡ παροχὴ ἐλευθερίων ἐργασιῶν (καὶ ἄρθρον 676 Α.Κ.) καὶ οὐχὶ ἡ παροχὴ σωματικῶν τοιούτων; Τοῦτο δὲν τὸ νομίζω ὀρθόν, διότι π.χ. καὶ ὁ ἠλεκτρολόγος, ὁ ἀναλαμβάνων τὴν συντήρησιν τοῦ ἀναβατῆρος τῆς πολυκατοικίας, ἢ ὁ ἀναλαμβάνων τὴν ὁμοίαν τοῦ καλοριφέρ, παρέχουσιν «ἀνεξάρτητον ἐργασίαν» καὶ καθ' ἡμᾶς εὑρίσκονται εἰς «χαλαρὰν ἐξάρτησιν» πρὸς τὸν ἐργοδότην των.

Ἄρθρον 3

Ἡ διάταξις τοῦ ἄρθρου τούτου εἶναι ὀρθὴ καὶ σύμφωνος πρὸς τὸ ἄρθρον 1 τοῦ Α.Κ. καὶ τὰ δεκτὰ γενόμενα ὑπὸ τῆς Ἑρμηνείας (ὅρα *Γ. Μπαλῆ*, Γεν. Ἀρχαί, 7η ἔκδοσις §§ 3 καὶ 5).

Ἄρθρον 4

Ἡ διάταξις τοῦ ἄρθρου τούτου - δι' ἧς τὰ ἐκ τῶν διατάξεων τοῦ Κώδικος Ἐργασίας ἀπορρέοντα δικαιώματα τῶν μισθωτῶν θεωροῦνται ὡς ἀναγκαστικοῦ δικαίου, μὴ δυνάμενα νὰ καταργηθοῦν ἢ περιορισθοῦν ἐπὶ τὸ δυσμενέστερον διὰ τούτους διὰ τῶν εἰς τὸ ἄρθρον ἀναφερομένων τρόπων - εἶναι κατ' ἀρχὴν ὀρθὴ καὶ σύμφωνος πρὸς τὰ νομολογηθέντα καὶ διδασκόμενα (ὅρα *Καποδίστριαν*, ἄρθρον 679 ἀριθ. 6, ὡς καὶ *Ἐνοχικόν μου*, σελ. 782 καὶ τὰς ἐκεῖ ἀναφερομένας συμφώνους ἀποφάσεις τοῦ Ἀρείου Πάγου), ἡ ἐν τῷ ἐδαφίῳ ὅμως 1η φράσις «ἐφ' ὅσον εἰς τὸν νόμον δὲν ὁρίζεται ἄλλως» νομίζω, ὅτι δέον νὰ ἀντικατασταθῇ διὰ τῆς ὁμοίας «ἐφ' ὅσον εἰς αὐτὸν δὲν ὁρίζεται ἄλλως», διότι, ἀφοῦ γίνεται μνεία περὶ δικαιωμάτων, ἀπορρεόντων ἐκ τοῦ Κώδικος, εἰς αὐτὸν δέον νὰ ἀναφέρεται καὶ ἡ τυχὸν ὕπαρξις ἀντιθέτου διατάξεως. Εἰς τὸ τέλος ἡ φράσις «ἢ συμφωνίας τῶν μερῶν» νὰ συμπληρωθῇ διὰ τῆς ὁμοίας «ὁποτεδήποτε συναπτομένης», δηλαδὴ πρὸ τῆς συνάψεως τῆς συμβάσεως ἢ τῆς κτήσεως τοῦ δικαιώματος ἢ μετ' αὐτήν.

Ἄρθρον 5

Τὸ ἄρθρον τοῦτο καθιεροῖ τὴν παραδεδεγμένην καὶ ὑπὸ τὴν ἰσχὺν τοῦ Α.Κ. (ἄρθρον 288) ἀρχὴν τῆς ἴσης μεταχειρίσεως τῶν μισθωτῶν (ὅρα *Καποδίστριαν*, ἄρθρ. 653, ἀριθ. 116, *Ζέπον*, Β' ἔκδ., πελ. 334, καὶ *Ἐνοχικόν μου*, σελ. 594 καὶ ἑπομ. καὶ ἐκεῖ σημ. 2 ἀναφερομένας ἀποφάσεις τοῦ Ἀρείου Πάγου).

Δὲν συμφωνῶ ὅμως πρὸς τὴν παράγραφον 3 τοῦ ἄρθρου τούτου, διότι δὲν ἐννοῶ διατὶ ὁ μισθωτὸς θὰ δύναται νὰ παραιτηθῇ τῶν ἐκ τῶν ἠγουμένων παραγράφων δικαιωμάτων του, ἐὰν ἐγγράφως δηλώσῃ τοῦτο. Μήπως τὸ ἔγγραφον θὰ ἔχῃ μεγαλυτέραν ἀξίαν τῆς προφορικῆς συμφωνίας καὶ διατί; Ἡ διάταξις αὕτη θὰ ἔχῃ ὡς ἀποτέλεσμα τὴν καταπίεσιν τῶν μισθωτῶν, ὑποχρεουμένων νὰ παραιτηθῶσι καὶ ἐγγράφως μάλιστα τῶν δικαιωμάτων των πρὸ τοῦ κινδύνου τῆς ἀπολύσεώς των.

Ἄρθρον 6

Ἡ διάταξις τοῦ ἄρθρου τούτου εἶναι ὀρθὴ καὶ σύμφωνος πρὸς τὰ κρατοῦντα (καὶ *Ἐνοχικόν μου*, σελ. 562 ΙΙ), ἡ ἐν αὐτῷ ὅμως τεθεῖσα παράγραφος 4 ὑπάρχει ὁ φόβος νὰ καταστήσῃ αὐτὴν ἀνεφάρμοστον, διότι εὔκολον θὰ εἶναι εἰς τὸν ἐργοδότην νὰ ἀποδείξῃ, ὅτι ἡ περαιτέρω δέσμευσίς του εἰς τὰς συνηθείας καθίσταται δι' αὐτὸν ἀφόρητος. Δέον συνεπῶς νὰ διαγραφῇ αὕτη.

Ἄρθρον 7

Ἡ παράγραφος 1 τοῦ ἄρθρου τούτου εἶναι ὀρθή. Νομίζω ὅμως, ὅτι ἡ λέξις «συνειδητὴν» παρέλκει, διότι, ἐφ' ὅσον ἡ ἐργασία εἶναι «ἠθελημένη», εἶναι ἀναγκαίως καὶ «συνειδητή». Ἡ παράγραφος 2 τοῦ ἰδίου ἄρθρου παρέλκει, διότι τοῦτο εἶναι αὐτονόητον. Ἄλλως διατὶ μόνον αὐτὴ εἶναι ὑπὸ τὴν προστασίαν τοῦ Κράτους, οὐχὶ δὲ

καὶ ἡ «ἀνεξάρτητος ἐργασία»; Ἡ παράγραφος 3 εἶναι περιττή, οὐδένα ἐξυπηρετοῦσα πρακτικὸν λόγον.

Ἄρθρα 8, 9, 10, 11, 12 καὶ 13

Ἐπ' αὐτῶν οὐδὲν ἔχω νὰ παρατηρήσω. Φρονῶ ὅμως, ὅτι καὶ ὁ ἔστω ἐνδεικτικὸς καθορισμὸς τῶν ὑπαλλήλων εἶναι περιττός, ἀφιεμένου τοῦ τοιούτου καθορισμοῦ εἰς τὴν ἑρμηνείαν καὶ νομολογίαν, συμφώνως μὲ τὰ νῦν κρατοῦντα. Ἐπίσης φρονῶ, ὅτι ἡ διάταξις τοῦ ἄρθρου 12 «περὶ διευθύνοντος ὑπαλλήλου» εἶναι ἐπίσης περιττή, διότι δὲν διαβλέπω πρακτικόν τινα λόγον ὑπάρξεώς της. Εἰς τὸ ἄρθρον 13 σημειῶ μόνον, ὅτι αἱ ἐν αὐτῷ ἔννοιαι εἶναι ἀντίθετοι πρὸς τὰ ὑπὸ τῆς Ὑπ' ἀριθ. 204)1954 ἀποφάσεως τῆς Ὁλομελείας τοῦ Ἀρείου Πάγου (ΕΕΔ 13, 434) παραδεδεγμένα.

Ἄρθρα 14 καὶ 15

Ἡ διάταξις τῆς παραγράφου 1 τοῦ ἄρθρου 14 εἶναι ὀρθὴ καὶ συμφωνος ἐν μέρει πρὸς τὸ 648 τοῦ Ἀστικοῦ Κώδικος. Νομίζω ὅμως, ὅτι ἔδει νὰ ἀκολουθῇ ἡ διατύπωσις τούτου ἀντὶ τῆς θέσεως χωριστῆς διατάξεως περὶ διαρκείας τῆς σχέσεως ἐργασίας τοῦ ἄρθρου 18, ἥτις, ὡς λεχθήσεται καὶ κατωτέρω, κατὰ τὴν παράγραφον 2 δὲν εἶναι ἐπιτυχής. Ἡ διάταξις τοῦ ἄρθρου 15 εἶναι ἀκριβὴς ἀπόδοσις τοῦ ἄρθρου 649 τοῦ Ἀστικοῦ Κώδικος.

Ἄρθρον 16

Ἡ διατύπωσις τῆς παραγράφου 1 τοῦ ἄρθρου τούτου, καθ' ἣν τὸ «περιεχόμενον τῆς σχέσεως ἐργασίας καθορίζεται ὑπὸ τῶν κατὰ περίπτωσιν αὐτὴν γενικῶν ἢ εἰδικῶν κανόνων...» εἶναι ἀσαφής, διότι δὲν καθορίζεται κατά τινα τρόπον ποῖοι οἱ καταλαμβάνοντες αὐτὴν γενικοὶ ἢ εἰδικοὶ κανόνες. Φρονῶ, ὅτι δέον νὰ διατυπωθῇ σαφέστερον, ὥστε νὰ μὴ δύνανται νὰ γεννηθῶσι σχετικαὶ ἀμφισβητήσεις. Ἐπίσης εἶναι ἀσαφὴς καὶ ἡ παράγραφος 2 τοῦ ἰδίου ἄρθρου ὡς πρὸς τὴν φράσιν αὐτῆς «περὶ γενικῶν ἢ εἰδικῶν κανόνων τῶν καταλαμβανόντων τὴν σχέσιν ἐργασίας». Δὲν προκύπτει ἐκ τῆς παραγράφου ταύτης, ἐὰν ὁ ἐπὶ ἀτλῇ σχέσει ἐργασίας ἐργαζόμενος μισθωτὸς θὰ δικαιοῦται μισθοῦ ἢ ἀποζημιώσεως (ὡς γίνεται νῦν δεκτόν) διὰ τὴν παροχὴν τῆς ἐργασίας του. Καὶ ὅταν μὲν ἡ σύμβασις εἶναι ἔγκυρος θὰ πρόκειται περὶ μισθοῦ, ὡς σαφῶς προκύπτει ἐκ τοῦ ἄρθρου 14 § 3 καὶ τοῦ ἄρθρου 16, ἀλλὰ ἐὰν αὕτη εἶναι ἄκυρος τί θὰ γίνῃ;

Ἡ παράγραφος 3 τοῦ ἄρθρου τούτου εἶ αι μᾶλλον περιττή, διότι μετὰ τὴν ἀκυρότητα τῆς συμβάσεως ἐργασίας παραμένει πάντοτε ἡ σχέσις ἐργασίας, βάσει δὲ αὐτῆς ὁ ἀνήλικος θὰ δικαιοῦται ἢ αὐτὸς ἢ ὁ ἐπίτροπός του νὰ ζητήσῃ τὸν μισθὸν ἢ ἀποζημίωσιν κατὰ τὰ προρρηθέντα.

Ἄρθρον 17

Ἡ διάταξις τοῦ ἄρθρου τούτου εἶναι ὀρθή, σύμφωνος πρὸς τὰ διδασκόμενα (Ἐνοχικόν μου, σελ. 545 καὶ αἱ αὐτόθι παραπομπαί).

Ἄρθρον 18

Νομίζω, ὅτι τὸ β' ἐδάφιον τῆς 2ας παραγράφου τοῦ ἄρθρου τούτου εἶναι περιττόν, οὐχὶ διότι δὲν ἔχει ὀρθὴν διατύπωσιν, ἀλλὰ διότι εἶναι πολλαὶ αἱ περιπτώσεις, καθ' ἃς ὁ συμφωνηθεὶς χρόνος τῆς σχέσεως ἐργασίας θεωρεῖται ὡς ἀόριστος (ὅρα Ἐνοχικόν μου σελ. 552 καὶ 553) καὶ οὐχὶ μόνον ἡ ἐν αὐτῇ ἀναφερομένη. Φοβοῦμαι δέ, ὅτι πιθανὸν θὰ γεννηθοῦν εἰς τὴν ἑρμηνείαν σοβαραὶ ἀμφισβητήσεις, ὡς π.χ. πῶς θὰ χαρακτηρίζεται ἡ σχέσις ἐργασίας, ἡ συναφθεῖσα ὑπὸ διαλυτικὴν αἵρεσιν (Α.Π. 448)1951, ΕΕΔ 11, 20, Α.Π. 652)1963, ΕΕΔ 22, 1492), ἢ ἐφ' ὅρου ζωῆς τοῦ ἐργαζομένου ἢ ὅταν ὁ χρόνος διαρκείας της ἔχῃ προσδιορισθῇ διὰ κατωτάτου καὶ ἀνωτάτου ὁρίου ἢ ὅταν αὕτη ἔχῃ συναφθῇ κατὰ τεμάχιον ἢ ὡς ὅριον ἡλικίας (Durand Vitu II 174.3) κλπ. Ἐπίσης δὲν ἐννοῶ διατί ἀποκλείεται καὶ ἡ σιωπηρὰ συμφωνία περὶ ἀορίστου χρόνου καὶ ἀξιοῦται μόνον ἡ ἔγγραφος τοιαύτη.

Ἡ 2α παράγραφος τοῦ ἰδίου ἄρθρου ἀποδίδει τὸ ἄρθρον 671 τοῦ Α.Κ. Νομίζω ὅμως, ὅτι ἡ διατύπωσις τοῦ ἄρθρου τοῦ Α.Κ. εἶναι προτιμοτέρα, διότι παραλείπεται ἐν τῷ ἄνω ἄρθρῳ ἡ φράσις τοῦ Κώδικος «ἄνευ ἐναντιώσεως τοῦ μισθωτοῦ (ἐργοδότου)», ἥτις φρονῶ, ὅτι εἶναι ἀπαραίτητος. Ἐπίσης δὲν ἐννοῶ διὰ ποῖον λόγον προσετέθη εἰς τὸ ἄνω ἄρθρον ἡ φράσις, ὅτι «ἡ σχέσις ἐργασίας λογίζεται ὡς ἐξ ὑπαρχῆς ἀορίστου χρόνου τοιαύτη». Δηλαδή, ἐὰν ἐν τῇ συμβάσει εἶχεν ὁρισθῇ ὡρισμένος χρόνος διαρκείας αὐτῆς, π.χ. ἓν ἔτος, καὶ συνεχίζεται ἡ παροχὴ τῆς ἐργασίας πέραν τοῦ ἔτους, ἄνευ ἐναντιώσεως τοῦ ἐργοδότου, τότε ἡ σύμβα-

σις θὰ θεωρῆται ἐξ ὑπαρχῆς ὡς ἀορίστου χρόνου. Διατί ἐξ ὑπαρχῆς; Τὸ ἐνδιαφέρον εἶναι νὰ ὁρισθῇ, ὅτι ἡ σχέσις μετὰ τὴν λῆξιν τοῦ χρόνου λογίζεται συνεχιζομένη ἐπ' ἀόριστον, ἀφοῦ πρὸ τῆς λήξεως αὐτοῦ ἦτο ἤδη ὡρισμένου χρόνου.

Ἄρθρον 19

Τὸ ἄρθρον τοῦτο ἔχει ὀρθῶς. Νομίζω ὅμως, ὅτι προτιμοτέρα θὰ ἦτο ἡ διατύπωσις τῆς ἀρχῆς του ὡς ἑξῆς: «Πρὸς σύστασιν τῆς συμβάσεως ἐργασίας ἀπαιτεῖται ἔγγραφον, προκειμένου...», ἵνα ἀποφευχθῶσι τυχὸν ἀμφισβητήσεις, ἐὰν τὸ ἔγγραφον θὰ εἶναι ἁπλῶς ἀποδεικτικὸν ἢ συστατικὸν τῆς συμβάσεως. Ἡ χρησιμοποιηθεῖσα λέξις «καταρτίζεται», φρονῶ, δὲν εἶναι δόκιμος (ὅρα σχετικῶς καὶ διατύπωσιν τοῦ ἄρθρου 498 περὶ δωρεᾶς).

Ἄρθρον 20

Τὸ ἄρθρον τοῦτο, ἐν συνδυασμῷ πρὸς τὸ εἰς ὃ παραπέμπει ἄρθρον 187, ἔχει ὀρθῶς, ἀπηχεῖ δὲ τὴν κρατήσασαν ἄποψιν (ὅρα Α.Π. 192)1962, ΕΕΔ 21, 453, καὶ Ἐνοχικόν μου, σελ. 543, *Καποδίστρια*, Εἰσαγ. Παρατ. 669 - 678 ἀριθ. 76).

Ἄρθρον 21

Δὲν νομίζω, ὅτι εἶναι ὀρθὴ ἡ θέσις τοιούτου κανόνος, διότι, ἐὰν ἡ σύμβασις εἶναι ἄκυρος δι' οἱονδήποτε λόγον, διατί νὰ ἀξιοῦται ὑπὸ τοῦ ἄνω ἄρθρου ὁ λόγος ἀκυρότητος νὰ ἀποτελῇ καὶ σπουδαῖον λόγον; Δηλαδή, ἐὰν ἡ σύμβασις εἶναι ἄκυρος, ὁ λόγος ὅμως ἀκυρότητος δὲν συνιστᾷ καὶ σπουδαῖον λόγον, δὲν θὰ δύναται νὰ προταθῇ οὗτος πρὸς ἀκύρωσιν τῆς συμβάσεως, π.χ. ἐὰν ἡ σύμβασις εἶναι ἄκυρος δι' ἔλλειψιν ἱκανότητος πρὸς δικαιοπραξίαν ἢ δι' ἐλάττωμά τι τῆς βουλήσεως, δὲν θὰ δύναται νὰ προταθῇ ἡ ἀκυρότης, ἐὰν κριθῇ, ὅτι αὕτη δὲν συνιστᾷ σπουδαῖον λόγον ὑπὸ τὴν ἔννοιαν, ἣν δίδει εἰς τοῦτον τὸ ἄρθρον 161 § 1, ἤτοι ἐὰν ἡ ἐξακολούθησις τῆς σχέσεως ἀποβαίνει κατὰ τὰς ἀρχὰς τῆς καλῆς πίστεως ἀφόρητος.

Ἄρθρον 22

Ἡ διάταξις τοῦ ἄρθρου τούτου εἶναι, φρονῶ, περιττή, διότι αἱ ἐν αὐτῇ περιπτώσεις καλύπτονται τόσον ὑπὸ τῶν ἄρθρων 4 καὶ 25 τοῦ ἰδίου Κώδικος, ὅσον καὶ τῶν ἄρθρων 288 καὶ 179 τοῦ Α.Κ. (ὅρα σχετικῶς καὶ Α.Π.517)1962, ΝοΒ 15, 165 καὶ λοιπαὶ παραπομπαὶ εἰς Ἐνοχικόν μου, σελ.500, σημ. 12γ). Πάντως ἡ διάταξις τῆς παραγράφου 3 δὲν νομίζω, ὅτι εἶναι σκόπιμος, διότι διὰ ποίων λόγων νὰ ἀπαγορευθῇ ἡ χορήγησις δανείου ὑπὸ τρίτου πρὸς τὸν ἐργοδότην ὑπὸ τὸν ὅρον τῆς συστάσεως ἢ διατηρήσεως τῆς σχέσεως ἐργασίας ἑτέρου προσώπου, ἀπολαμβάνοντος ὅμως πάντων τῶν νομίμων δικαιωμάτων του.

Ἄρθρα 23 καὶ 24

Ἡ ἔννοια τῆς παραγράφου 1 δὲν εἶναι σαφής. Δὲν προκύπτει ἐξ αὐτῆς ὁ σκοπὸς τῆς νομοθετήσεώς της, οὔτε διατί δέον νὰ λαμβάνεται ὑπ' ὄψιν, ὅτι ἡ σχέσις ἐργασίας ἐνέχει καὶ στοιχεῖα σχέσεως τοῦ δικαίου τῶν προσώπων. Ὁ χρόνος τῆς ὁμήνου παραγραφῆς τῆς παραγράφου 3 τοῦ ἄρθρου 24 νομίζω, ὅτι εἶναι πολὺ σύντομος. Ἐὰν ὡρίζετο εἰς ἓν ἔτος θὰ ἦτο προτιμότερον.

Ἄρθρον 25

Ἡ παράγραφος 1 τοῦ ἄρθρου τούτου ἐτέθη, καθ' ἃ φρονῶ, ἵνα προστατεύσῃ τὰ δικαιώματα τοῦ μισθωτοῦ ἐξ ἄλλων διατάξεων ἀναγκαστικοῦ δικαίου, ἐκτὸς τοῦ Κώδικος κειμένων. Ἀλλὰ ἐν ὑπάρξει αὐτῆς ἡ διάταξις τοῦ ἄρθρου 4, καθ' ὅσον ἀναφέρεται εἰς τὰς συμφωνίας τῶν μερῶν (ἐν αἷς καὶ ἡ παραίτησις), ἦτο περιττή, ἀφοῦ αἱ διατάξεις τοῦ Κώδικος εἶναι πᾶσαι ἀναγκαστικοῦ δικαίου, ὡς ὀρθῶς ὁ παράτιτλος τοῦ ἄρθρου 4 ῥητῶς τὸ προσδιορίζει. Πάντως, ἐὰν παραμείνῃ, θὰ πρέπει νὰ συμπληρωθῇ διὰ τῆς παρεμβολῆς τῆς φράσεως «ἢ πρὸ αὐτῆς» μετὰ τὴν λέξιν «ἐργασίαν», διὰ νὰ τονίζεται ἡ ἀκυρότης τῆς παραιτήσεως συναπτομένης καὶ πρὸ τῆς ἐνάρξεως τῆς σχέσεως ἐργασίας.

Ἡ παράγραφος 2 εἶναι ἀσαφής, διότι δὲν καθορίζει ποία θὰ εἶναι ἡ ἄλλη ἀξίωσις τοῦ μισθωτοῦ, ἡ ἀπὸ τῆς ὁποίας παραίτησις θὰ εἶναι ἔγκυρος, γενομένη ἐγγράφως μετὰ τὴν λύσιν τῆς σχέσεως ἐργασίας. Πρὸς ἀκριβεστέραν διατύπωσιν θὰ ἠδύνατο νὰ τεθῇ μετὰ τὴν λέξιν «ἀξιώσεως» «ἐκτὸς τῆς συμβάσεως ἐργασίας». Οὕτω θὰ ἠδύνατο ὁ μισθωτὸς νὰ παραιτηθῇ ἀξιώσεών του κατὰ τοῦ ἐργοδότου ἐκ τῶν ἄρθρων 904, 914, 806 τοῦ Κώδικος κλπ.

Ἡ παράγραφος 3 δὲν φρονῶ, ὅτι εἶναι σκόπιμος, διότι, ἀφοῦ τόσον διὰ τοῦ ἄρθρου 4 τῆς παραγράφου 1ης τοῦ ἰδίου ἄρθρου θεωρεῖται ἄκυρος πᾶσα παραίτησις

τοῦ μισθωτοῦ ἐκ δικαιωμάτων του, ἀπορρεόντων ἐκ τοῦ Κώδικος Ἐργασίας, διατί νὰ ἐπιτρέπεται ἡ τοιαύτη παραίτησις, ἐὰν περιβληθῇ τὸν τύπον τοῦ συμβιβασμοῦ; Μήπως διότι θὰ γίνῃ ἐγγράφως παρουσίᾳ καὶ τοῦ ἁρμοδίου ὀργάνου τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας; Δὲν νομίζω ὅμως, ὅτι αἱ ἐγγυήσεις αὗται εἶναι ἱκαναὶ νὰ προστατεύσουν τὸν μισθωτὸν ἀπὸ τὴν πίεσιν καὶ τὰς ἀξιώσεις τοῦ ἐργοδότου (ὅρα σχετικῶς καὶ Α.Π. 488)1959, ΝοΒ 8, 192, καὶ Α.Π. 275)1962, ΕΕΔ 21, 725, Ἐνοχικόν μου, Β' τόμος, Γ' ἔκδοσις, ἄρθρον 871 § 2γ).

Ἡ παράγραφος 4 δὲν ἔχει, φρονῶ, ὀρθὴν τὴν διατύπωσιν, διότι μόνον ἡ ἀβεβαιότης περὶ τὴν ὕπαρξιν τῆς ἀπαιτήσεως δύναται νὰ εἶναι ὑποκειμενικὴ ἢ ἀντικειμενικὴ (ὁπότε θὰ ἐδικαιολογεῖτο ὁ περιορισμός της εἰς μόνην τὴν ἀντικειμενικήν), οὐχὶ δὲ καὶ ἡ ἔρις ἢ ἀμφισβήτησις περὶ τὴν νομικὴν ἢ πραγματικὴν βασιμότητα τῶν ἀπαιτήσεων τοῦ ἑτέρου, εἰς ἣν δὲν νοεῖται τοιοῦτος διαχωρισμὸς (εἰς ὑποκειμενικὴν ἢ ἀντικειμενικὴν) (ὅρα *Ράμμον*, ΕρμΑΚ 871, ἀριθ. 23 - 24, Ἐνοχικόν μου, ἄρθρον 871 § 2α).

Ἡ παράγραφος 6 εἶναι ἀσαφής, διότι δὲν καθορίζει ποῖαι προϋποθέσεις ἐννοεῖ, ὅτι δέον νὰ τηρηθῶσιν, ἵνα ἔχῃ κῦρος ἡ γενικὴ ἐξοφλητικὴ ἀπόδειξις. Μᾶλλον θὰ πρέπει νὰ ἀναφέρεται εἰς τὰς παραγράφους 1 καὶ 2 αὐτοῦ, ἤτοι ἐὰν ἡ ἐξόφλησις περιέχῃ παραίτησιν τῶν δικαιωμάτων τοῦ μισθωτοῦ θὰ εἶναι ἔγκυρος ὑπὸ τοὺς ὅρους αὐτῶν.

Ἄρθρα 26 - 45

Ἐπὶ τούτων οὐδὲν ἔχω εἰδικώτερον νὰ παρατηρήσω. Γενικῶς ὅμως φρονῶ, ὅτι θὰ ἠδύναντο νὰ περιορισθῶσι ταῦτα, ἀρκούσης τῆς διὰ τοῦ ἄρθρου 27 ἀναπομπῆς εἰς τὰ ἄρθρα περὶ συμβάσεως ἐργασίας.

Ἄρθρα 46, 47

Τὰ ἄρθρα ταῦτα ἀποδίδουσιν ἐν μέρει μὲν τὸ ἄρθρον 648, πλήρως δὲ τὸ ἄρθρον 652 Α.Κ., ὥστε ἐπ' αὐτῶν οὐδὲν ἔχω νὰ παρατηρήσω.

Ἄρθρον 48

Τὴν διάταξιν τοῦ ἄρθρου τούτου δὲν τὴν εὑρίσκω σκόπιμον διότι δὲν βλέπω διατί θὰ ἐπιρρίψωμεν ἔστω καὶ μέρος τῆς ζημίας τῆς προξενουμένης ἐξ ἐλαφρᾶς ἀμελείας τοῦ μισθωτοῦ εἰς βάρος τοῦ ἐργοδότου. Ἐὰν τοὐλάχιστον ὡρίζετο τὸ ποσοστόν, καθ' ὃ θὰ ἠδύνατο νὰ μειωθῇ τὸ ποσὸν τῆς ζημίας (ὁριζομένου μέχρι τοῦ 1)2 αὐτῆς), τὸ πρᾶγμα θὰ ἦτο ὀλιγώτερον ὀδυνηρὸν διὰ τὸν ἐργοδότην καὶ τοῦτο διότι ὑπάρχει φόβος ὅτι τὰ δικαστήρια εἶναι δυνατὸν νὰ φθάσωσι καὶ μέχρι πλήρους ἀπαλλαγῆς τοῦ ὑπαιτίου.

Ἄρθρον 49

Τὸ ἄρθρον τοῦτο ἀπηχεῖ τὰ διδασκόμενα καὶ νομολογηθέντα (Α.Π. 455)1964, ΕΕΔ 23, 1029, Ἐνοχικόν μου, σελ. 584, σημ. 1).

Ἄρθρα 50, 51

Τὸ ἄρθρον 50 ἀποδίδει ἀκριβῶς τὸ ἄρθρον 651 τοῦ Α.Κ.

Τὸ ἄρθρον 51 εἰσάγει τὴν ἀντίθετον ἀρχὴν ἀπὸ τὰ παραδεδεγμένα (Α.Π. 49) 1953, ΕΕΔ 12, 770, Ἐνοχικόν μου, σελ. 585 - 586, ἔνθα καὶ λοιπαὶ παραπομπαί), ὁρίζον ὅτι ὁ ἐργοδότης δύναται νὰ μεταθέτῃ τὸν μισθωτὸν ἀλλαχοῦ ἐν τῇ ἡμεδαπῇ ὑπὸ τὰς ἐν αὐτῷ προϋποθέσεις. Νομίζω, ὅτι σκοπιμώτερον θὰ ἦτο νὰ ἀκολουθηθῇ ἡ κρατοῦσα νῦν ἄποψις μὲ τὴν προσθήκην ὅτι θὰ δύναται, κατ' ἐξαίρεσιν, ὁ ἐργοδότης νὰ μετατίθησι τὸν μισθωτὸν εἰς ἄλλο ὑποκατάστημά του ἐν τῇ ἡμεδαπῇ, ἐὰν τὸ ἀπαιτῶσιν αἱ ἀνάγκαι τῆς ἐπιχειρήσεώς του καὶ ἡ τοιαύτη μετάθεσις δὲν ἐπιφέρῃ ζημίαν οἱασδήποτε φύσεως εἰς τὸν μισθωτόν.

Ἄρθρα 52, 53

Τὸ ἄρθρον 52 ἀποδίδει τὰ καὶ ἤδη κρατοῦντα (*Καποδίστριας* ΕρμΑΚ ὑπὸ τὸ ἄρθρον 652, Ἐνοχικόν *μου*, σελ. 584 - 585).

Εἰς τὸ ἄρθρον 53 ἡ παράγραφος 2 ἢ (3) εἶναι περιττή, διότι τὸ ἴδιον λέγεται καὶ διὰ τῆς παραγράφου 2 in fin.

Ἄρθρα 54, 55

Τὸ ἄρθρον 54, ἀποδίδον τὸ ἄρθρον 659 τοῦ Α.Κ., ὀρθῶς συνεπληρώθη διὰ τῆς φράσεως «ἐντὸς τῶν νομίμων χρονικῶν ὁρίων», ὡς ἐγένετο δεκτὸν καὶ ὑπὸ τὴν ἰσχὺν τοῦ ἄρθρου 659 (ὅρα καὶ Α.Π. 160)1952, ΕΕΔ 11, 469, Α.Π. 211)1963, ΕΕΔ 22, 683 καὶ Ἐνοχικόν *μου*, σελ. 650).

Τὸ ἄρθρον 55 ἀποδίδει καὶ τὰ ἤδη κρατοῦντα καὶ νομολογηθέντα (ὅρα Α.Π. 430) 1960, ΕΕΔ 19, 1369, ἰδίᾳ 649 καὶ 653)1963, ΕΕΔ 22, 1505, 1506, ἰδίᾳ 509)1964, ΕΕΔ

23, 983, καὶ Ἐνοχικόν *μου*, σελ. 549, *Ζέπον*, Β', σ. λ. 303, *Καποδίστρια*, ΕρμΑΚ, ἄρθρον 648, ἀριθ. 128).

Ἄρθρα 57 - 59

Τὰ ἄρθρα ταῦτα ἀποδίδουσι τὰ ἤδη κρατοῦντα (ὅρα Ἐνοχικόν *μου*, σελ. 590 καὶ τὰς αὐτόθι παραπομπάς). Δὲν καθορίζονται ὅμως ποῖαι αἱ κυρώσεις κατὰ τοῦ μισθωτοῦ τοῦ μὴ συμμορφουμένου πρὸς τὰς ὑποχρεώσεις του ταύτας.

Ἄρθρα 60, 61

Τὸ ἄρθρον 60 φρονῶ, ὅτι δέον νὰ διαγραφῇ, τὸ περιεχόμενον δὲ αὐτοῦ νὰ περιληφθῇ εἰς τὸν Κανονισμὸν τῆς ἐπιχειρήσεως.

Τὸ ἄρθρον 61 περὶ ὑποχρεώσεως τοῦ ἐργοδότου νὰ καταβάλῃ τὸν συμφωνηθέντα μισθὸν θὰ δύναται νὰ ἐνσωματωθῇ εἰς τὸ ἄρθρον 14 § 1, ὡς ὁρίζει καὶ τὸ ἄρθρον 648, θὰ ἠδύνατο δὲ νὰ περιορισθῇ μόνον διὰ τὴν καταβολὴν τοῦ εἰθισμένου μισθοῦ.

Ἄρθρον 62

Τὸ ἄρθρον τοῦτο περὶ ὑποχρεώσεως ἀπασχολήσεως τοῦ μισθωτοῦ ἀποδίδει τὰ ἤδη κρατοῦντα καὶ νομολογηθέντα (Α.Π. 207)1963, ΕΕΔ 23, 18, Ἐνοχικόν *μου*, σελ. 596, σημ. 2γ).

Ἄρθρον 63

Ἡ παράγραφος 1 τοῦ ἄρθρου τούτου ἀποδίδει τὰ ἤδη κρατοῦντα.

Ἡ παράγραφος 2 ἀποδίδει τὴν διάταξιν τοῦ ἄρθρου 662 τοῦ Α.Κ., ὀρθῶς συμπληρωθὲν διὰ τῆς προσθήκης τῆς φράσεως «καὶ τὰ εἰς τὸν μισθωτὸν ἀνήκοντα πράγματα τοῦ μισθωτοῦ», ὅπερ γίνεται καὶ νῦν δεκτὸν (ὅρα *Καποδίστρια*, ΕρμΑΚ, ἄρθρον 662, ἀριθ. 29, 133 καὶ Ἐνοχικόν *μου*, σελ. 598).

Καὶ ἡ παράγραφος 2 ἀπηχεῖ τὰ διδασκόμενα (ὅρα *Καποδίστρια*, αὐτόθι, καὶ Ἐνοχικόν *μου*, σελ. 664).

Ἄρθρον 64

Ἀποδίδει ἀκριβῶς τὴν διάταξιν τοῦ ἄρθρου 663 τοῦ Ἀστικοῦ Κώδικος.

Ἄρθρον 65

Τὸ ἄρθρον τοῦτο ἀποδίδει τὴν διάταξιν τοῦ ἄρθρου 660 Α.Κ. Δὲν νομίζω ὅμως ὡς ὀρθὴν τὴν παράλειψιν ἐκ τῆς 2ας παραγράφου τῆς φράσεως τοῦ ἄρθρου 660 § 2 τοῦ Α.Κ., καθ' ἣν ἡ ὑποχρέωσις τοῦ ἐργοδότου δὲν ὑφίσταται «ἂν ἡ νόσος ὀφείλεται εἰς δόλον ἢ βαρεῖαν ἀμέλειαν τοῦ μισθωτοῦ», διότι δὲν εἶναι δίκαιον ὁ μισθωτὸς νὰ προκαλῇ ὁ ἴδιος τὴν ἀσθένειάν του καὶ ὁ ἐργοδότης νὰ εἶναι ὑπόχρεως νὰ τὸν περιθάλπῃ.

Ἄρθρον 66

Τὸ ἄρθρον τοῦτο ἀποδίδει τὴν διάταξιν τοῦ ἄρθρου 678 τοῦ Α.Κ., παραλειφθείσης ὅμως ἐν αὐτῷ τῆς φράσεως τοῦ ἄρθρου τοῦ Α.Κ. «κατὰ τὴν λῆξιν τῆς μισθώσεως».

Περαιτέρω ὀρθῶς ἐτέθη ἐν αὐτῷ ἡ διάταξις τῆς παραγράφου 2α, συμφώνως πρὸς τὰ διδασκόμενα (καὶ *Τριανταφυλλόπουλος*, Σχ. Ὑπ. Δ. Ἐνοχ. σελ. 229 καὶ Ἐνοχικόν *μου*, σελ. 779).

Ἡ παράγραφος 3 εἶναι ὀρθή, ἐφ' ὅσον ὅμως ἐν αὐτῇ ἀναφέρεται ὁ σύνδεσμος «καὶ» ὑπονοεῖται, ὅτι ἡ ὑποχρέωσις τοῦ ἐργοδότου ὑφίσταται κατὰ τὴν λύσιν τῆς σχέσεως ἐργασίας, δὲν ἔπρεπε συνεπῶς ἀπὸ τὴν 1ην παράγραφον νὰ διαγραφῶσιν αἱ φράσεις «κατὰ τὴν λῆξιν τῆς συμβάσεως».

Πάντως δέον ἐν αὐτῇ νὰ καθορισθῇ ἐπὶ πόσον χρόνον θὰ ὑφίσταται ἡ ὑποχρέωσις τοῦ ἐργοδότου πρὸς ἔκδοσιν πιστοποιητικοῦ, διότι θὰ γεννηθῶσι καὶ νῦν ἐν τῷ ἄρθρῳ τοῦ Κώδικος ὑφιστάμεναι ἀμφισβητήσεις. Ὀρθότερον θὰ ἦτο νὰ τεθῇ, ὅτι ἡ ὑποχρέωσις θὰ ὑφίσταται «ἐπὶ εὔλογον χρόνον ἀπὸ τῆς λήξεως τῆς σχέσεως ἐργασίας» (ὅρα σχετικῶς Ἐνοχικόν *μου*, σελ. 778, καὶ Nikisch - *Βασιλείου*, Ἐργ. 336 IV 7γ).

Ἄρθρον 67

Τὸ ἄρθρον τοῦτο ἔχει ὀρθῶς, ἀποδίδει δὲ ἐν μέρει τὰ κρατοῦντα (ὅρα Ἐνοχ., ἄρθρον 651 § 2 καὶ 675 § 2 καὶ τὰς αὐτόθι παραπομπάς).

Ἄρθρον 68

Τὸ ἄρθρον τοῦτο μέχρι καὶ τοῦ ἄρθρου 119 πραγματεύονται περὶ τοῦ εἰς τὸν μισθωτὸν ὀφειλομένου μισθοῦ. Κατ' ἀρχὴν παρατηρῶ, ὅτι τὰ ἄρθρα ταῦτα εἶναι πολλά, φρονῶ δέ, ὅτι ἀζημίως θὰ ἠδύναντο νὰ συμπτυχθῶσιν εἰς ὀλιγώτερα.

Εἰδικῶς ἐπὶ τοῦ ἄνω ἄρθρου 68:

Ἡ παράγραφος 1 τοῦ ἄρθρου τούτου ἔχει καλῶς, ἡ ἐν αὐτῇ ὅμως φράσις «πρὸς τὸν ἐργοδότην διάθεσιν τῆς ἐργασίας του» δὲν εἶναι δόκιμος. Θὰ ἠδύνατο νὰ διατυπωθῇ «πρὸς τὸν ἐργοδότην παροχὴν τῆς ἐργασίας», ἀφοῦ ὁ μισθὸς εἶναι τὸ ἀντάλλαγμα

τῆς παρεχομένης ἐργασίας.

Ἡ παράγραφος 2 εἶναι ἐν μέρει ἀσαφής, διότι δὲν προσδιορίζει ποῖαι εἶναι «αἱ λειτουργικαὶ ἀνάγκαι τῆς ἐκμεταλλεύσεως», ἔστω καὶ δι' ἐνδεικτικῶς ἀναφερομένων περιπτώσεών τινων. Νομίζω, ὅτι θὰ πρέπει νὰ συμπληρωθῇ κατὰ τοῦτο τὸ ἄνω ἄρθρον. Ὡς τοιαύτας περιπτώσεις φαίνεται, ὅτι νοεῖ τὰς ὑπὸ τῆς νομολογίας καὶ τῶν συγγραφέων ἀναφερομένας καὶ καθ' ἃς τὰ παρεχόμενα εἰς τὸν μισθωτὸν ἀντικείμενα δὲν δύνανται νὰ θεωρηθῶσιν ὡς μισθός (ὅρα εἰς Ἐνοχικόν μου, σελ. 563, σημ. 32 γ καὶ τὰς αὐτόθι περαιτέρω παραπομπὰς εἰς Νομολογίαν καὶ συγγραφεῖς).

Ἡ παράγραφος 3 εἶναι ἐν μέρει ἀντίστοιχος μὲ τὸ ἄρθρον 653 Α.Κ., καθ' ὃ, ἐὰν δὲν ἔχῃ συμφωνηθῇ τὸ ποσὸν τοῦ μισθοῦ, ὀφείλεται τὸ εἰθισμένον τοιοῦτον, τουτέστιν ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον καταβάλλεται εἰς ἄλλους μισθωτοὺς τοῦ αὐτοῦ φύλου καὶ ἡλικίας, παρέχοντας ἐργασίαν τοῦ αὐτοῦ εἴδους, ἐν τῷ αὐτῷ τόπῳ καὶ ὑπὸ τὰς αὐτὰς συνθήκας (καὶ Α.Π. 644)1963, ΕΕΔ 23, 15-16 καὶ ἰδίου 185)1964, ΕΕΔ 23, 408). Ἡ ἐν τῇ παραγράφῳ ταύτῃ λέξις «τὸ ὕψος» φρονῶ, ὅτι δὲν εἶναι δόκιμος, προτιμοτέρα ἡ λέξις «τὸ ποσὸν» ἢ «τὸ μέγεθος». Ἐπίσης δὲν εἶναι σαφές, εἰς τί ἀφορᾷ «ἡ ἐπιφύλαξις τοῦ νόμου», μήπως τοῦ ἰδίου Κώδικος ἢ ἄλλου νόμου; Καλὸν θὰ εἶναι νὰ διασαφηνισθῇ τί νοεῖται.

Ἡ παράγραφος 4 διὰ τῆς φράσεως «ἐλλείψει γενικοῦ ἢ εἰδικοῦ κανόνος περὶ μισθοῦ» φαίνεται, ὅτι νοεῖ ὡς τοιούτους κανόνας τὴν κρατικὴν διατίμησιν, τὰς συλλογικὰς συμβάσεις, τὰς διοικητικὰς ἀποφάσεις ἢ τοὺς εἰδικοὺς Κανονισμούς. Τὸ β' ἐδάφιον τῆς παραγράφου ταύτης νομίζω, ὅτι δύναται νὰ διαγραφῇ, διότι περὶ τοῦ αὐτοῦ θέματος πραγματεύεται ἡ παράγραφος 3· τὸ πολὺ θὰ ἠδύνατο νὰ συμπληρωθῇ, ὁριζομένων ἐν αὐτῷ ποῖαι θεωροῦνται ὡς «συνήθεις» περιπτώσεις.

Ἄρθρον 69

Τὸ ἄρθρον τοῦτο ἀποδίδει τὴν διάταξιν τοῦ ἄρθρου 648 § 2 τοῦ Α.Κ., ἀπηχεῖ δὲ τὰ παραδεδεγμένα ὑπὸ τῶν συγγραφέων καὶ τῆς νομολογίας. Τοῦτο συμπληροῦται ὑπὸ τῶν κατωτέρω ἄρθρων 90, 91, 92.

Ἄρθρον 70

Δὲν βλέπω τὴν σκοπιμότητα τῆς 1ης παραγράφου τοῦ ἄρθρου τούτου, διατί δηλαδὴ ὁ κατ' ἀποκοπὴν μισθὸς νὰ εἶναι κατὰ τὸ προσῆκον μέτρον (ποῖον τοῦτο;) ὑψηλότερος τοῦ διὰ τὴν αὐτὴν ἐργασίαν χρονικοῦ μισθοῦ;

Ἄρθρον 72

Ἡ διάταξις τοῦ ἄρθρου τούτου ἔχει ὀρθῶς καὶ συμφώνως πρὸς τὰ παραδεδεγμένα (ὅρα Ἐνοχικόν μου, σελ. 554 καὶ αὐτόθι περαιτέρω παραπομπάς). Δὲν μοὶ φαίνεται ὅμως σκόπιμος ὁ περιορισμὸς τοῦ εἰς εἶδος μισθοῦ εἰς τὸ 1)2 τοῦ ποσοῦ αὐτοῦ, διότι καὶ τὸ εἰς εἶδος παρεχόμενον ποσὸν τοῦ μισθοῦ δύναται εὐχερῶς νὰ μετατρέπεται διὰ τῆς πωλήσεως αὐτοῦ εἰς χρήματα.

Ἄρθρα 73, 74, 75, 76, 77, 78

Ἡ διάταξις τοῦ ἄρθρου 73 δὲν μοὶ φαίνεται ἀπαραίτητος, ἰδίᾳ ἡ παράγραφος 3 εἶναι αὐτονόητος. Ἐπίσης καὶ ἡ διάταξις τοῦ ἄρθρου 74 ἠδύνατο νὰ παραλειφθῇ ὡς αὐτονόητος, ἀφοῦ ἡ καταβολὴ τοῦ μισθοῦ γίνεται κατὰ κανόνα εἰς χεῖρας τοῦ μισθωτοῦ. Ἡ διάταξις τοῦ ἄρθρου 75 ἀποδίδει τὴν ὁμοίαν τοῦ ἄρθρου 655 τοῦ Ἀστικοῦ Κώδικος. Ἐπίσης ἡ διάταξις τοῦ ἄρθρου 76 ἀποδίδει τὴν β' παράγραφον τοῦ ἄρθρου 655. Ἡ διάταξις τοῦ ἄρθρου 77 νομίζω, ὅτι θὰ ἠδύνατο νὰ παραλειφθῇ, διότι εἶναι αὐτονόητος, ἀφοῦ δὲν νοεῖται, ὅτι ὁ ἐργοδότης θὰ ἠδύνατο νὰ ἐπέμβῃ καὶ ρυθμίσῃ τὴν διάθεσιν τοῦ μισθοῦ του ὑπὸ τοῦ μισθωτοῦ. Καὶ ἡ διάταξις τοῦ ἄρθρου 78 θὰ ἠδύνατο διὰ τὸν αὐτὸν λόγον νὰ παραλειφθῇ, διότι εἶναι αὐτονόητον, ὅτι ὁ μισθὸς εἰς χρῆμα δέον νὰ καταβάλλεται τοῖς μετρητοῖς καὶ οὐχὶ κατ' ἄλλον τρόπον.

Ἄρθρα 79, 80

Τὸ ἄρθρον 79 νομίζω, ὅτι θὰ ἠδύνατο νὰ παραλειφθῇ, διότι, ἐφ' ὅσον τὸ ἄρθρον 78 ὁρίζει, ὅτι ὁ μισθὸς εἰς χρῆμα καταβάλλεται τοῖς μετρητοῖς, συνέπεται, ὅτι πᾶς ἄλλος τρόπος καταβολῆς αὐτοῦ δὲν εἶναι δεκτός, ἐκτὸς ἐὰν συμφωνῇ εἰς τοῦτο καὶ ὁ μισθωτός.

Τὸ ἄρθρον 80, καθ' ὃ ἡ ὑποχρέωσις τῆς καταβολῆς τοῦ εἰς χρῆμα μισθοῦ δὲν δύναται νὰ περιγραφῇ διὰ πιστώσεως ἐμπορευμάτων ἢ ἀντικειμένων παντὸς εἴδους, εἶναι ἀσαφές, διότι, ἐὰν νοῇ, ὅτι δὲν δύ-

νηται ὁ ἐργοδότης, ἀντὶ τῶν μετρητῶν, νὰ δώσῃ εἰς τὸν μισθωτὸν ἐμπορεύματα ἢ ἄλλα ἀντικείμενα, εἶναι περιττή, ἀφοῦ μετὰ τὴν διάταξιν τοῦ ἄρθρου 79 ὁ ἐργοδότης δὲν δύναται νὰ ὑποχρεώσῃ τὸν μισθωτὸν νὰ δεχθῇ ἀντὶ τῶν χρημάτων ἐμπορεύματα, ἐὰν πάλιν ὁ μισθωτὸς ἀποδέχεται τὸν τρόπον τοῦτον καταβολῆς τοῦ μισθοῦ, χωρὶς βεβαίως νὰ ὑφίσταται ἐκμετάλλευσίν τινα ἐκ μέρους τοῦ ἐργοδότου, διατί νὰ μὴ δύναται νὰ τὸ πράξῃ ;

Ἄρθρα 81, 82

Τὰ ἄρθρα ταῦτα ἔχουσιν ὀρθῶς, διότι δι' αὐτῶν θὰ προστατεύεται ὁ μισθωτὸς ἐναντι ἀξιώσεων τοῦ ἐργοδότου νὰ ἀγοράζῃ τὰ ἀναγκαιοῦντα εἰς αὐτὸν εἴδη ἐξ ὡρισμένων πρατηρίων. Πάντως ὅμως, ἐφ' ὅσον γνωρίζω, εἰς τὴν πρᾶξιν δὲν παρουσιάσθη εἰς τὴν νομολογίαν τοιαύτη περίπτωσις.

Ἄρθρον 83

Ἡ ὑπὸ τοῦ ἄρθρου τούτου ἀπαγγελλομένη κύρωσις ἀφορᾷ προφανῶς τὴν διάταξιν τοῦ ἄρθρου 80, διότι τὸ ἄρθρον 79 ἐπιτρέπει τὴν ἐγκυρότητα τῆς συμφωνίας μεταξὺ ἐργοδότου καὶ μισθωτοῦ. Ἡ κύρωσις ὅμως αὕτη δὲν μοὶ φαίνεται σκόπιμος διὰ τοὺς ὑπὸ τὰ ἄρθρα 79 - 80 ἀναφερομένους λόγους.

Ἄρθρα 84, 85

Ἡ διάταξις τοῦ ἄρθρου 84 δὲν εἶναι ἀπαραίτητος μετὰ τὴν διάταξιν τοῦ ἄρθρου 75. Πάντως θὰ ἠδύνατο νὰ μὴ τεθῇ ἰδιαίτερον ἄρθρον καὶ νὰ συμπληρωθῇ τὸ ἄρθρον 75 διὰ τοῦ καθορισμοῦ τῆς διαρκείας τῶν χρονικῶν διαστημάτων. Τὸ αὐτὸ λεκτέον καὶ διὰ τὴν διάταξιν τοῦ ἄρθρου 83 περὶ καταβολῆς τοῦ μισθοῦ εἰς ἐργάσιμον ἡμέραν, ἥτις ρυθμίζει θέμα καθοριζόμενον διὰ τῶν συνηθειῶν, μὴ ἀπασχολήσαν, ἐφ' ὅσον γνωρίζω, τὰ Δικαστήρια.

Ἄρθρα 86, 87, 88

Νομίζω, ὅτι ἡ κύρωσις ἡ ἐπιβαλλομένη διὰ τοῦ ἄρθρου 86 περὶ ὑποχρεώσεως τοῦ ἐργοδότου εἰς πληρωμὴν διπλοῦ τόκου ἐν ὑπερημερίᾳ του περὶ τὴν καταβολὴν τοῦ μισθοῦ δὲν εἶναι δεδικαιολογημένη. Ἡ διάταξις τοῦ ἄρθρου 87 ἔχει ὀρθῶς. Ἡ διάταξις ὅμως τοῦ ἄρθρου 88 εἶναι περιττή, διότι εἰς τὴν ἐξοφλητικὴν ἀπόδειξιν περιέχεται ποῖος καὶ πόσος ὁ ἐξοφλούμενος μισθὸς καὶ ἀπὸ ποῦ προέρχεται, ἀφοῦ, ἐὰν δὲν περιέχωνται τὰ στοιχεῖα ταῦτα, δὲν θὰ πρόκειται περὶ ἐξοφλητικῆς ἀποδείξεως. Πάντως θὰ ἠδύναντο τὰ ἄρθρα 87 καὶ 88 νὰ συγχωνευθῶσιν εἰς ἕν.

Ἄρθρον 89

Αἱ διατάξεις τοῦ Α.Κ., εἰς ἃς ἀναφέρεται τὸ ἄνω ἄρθρον, εἶναι αἱ τῶν ἄρθρων 591 καὶ 592 περὶ δαπανῶν καὶ φθορῶν τοῦ μισθίου.

Ἄρθρον 90

Εἰς τὴν 1ην παράγραφον τοῦ ἄρθρου τούτου ἡ φράσις «διὰ τὴν κατάρτισιν δικαιοπραξιῶν» δέον νὰ διαγραφῇ, ἀφοῦ ὁ μισθωτὸς μόνον τὰς ὑπηρεσίας του διὰ τὴν μεσολάβησιν πρὸς κατάρτισιν δικαιοπραξιῶν θὰ προσφέρῃ. Τὴν δικαιοπραξίαν θὰ συνάπτῃ ἀπ' εὐθείας ὁ ἐργοδότης μετὰ τοῦ τρίτου. Ἐπίσης εἰς τὴν αὐτὴν παράγραφον ἡ λέξις «ὕψος» εἶναι ἀδόκιμος· δέον νὰ ἀντικατασταθῇ διὰ τῆς λέξεως «ποσὸν ἢ μέγεθος».

Εἰς τὴν παράγραφον 2 παρατηρῶ, ὅτι ὀρθότερον θὰ ἦτο νὰ τεθῇ, ὅτι ἡ ἀξίωσις περὶ προμηθείας θὰ εἶναι ἀπαιτητὴ εὐθὺς ὡς ὁ ἐργοδότης εἰσπράξῃ τὸ τίμημα τοῦ τῇ μεσολαβήσει τοῦ μισθωτοῦ δηλωθέντος πράγματος, διότι εἶναι πιθανὸν νὰ καταρτισθῇ μὲν ἡ δικαιοπραξία, ἀλλὰ διὰ διαφόρους λόγους νὰ μὴ εἰσπραχθῇ τὸ τίμημα· διατί ὁ ἐργοδότης νὰ ὑποχρεοῦται προώρως νὰ πληρώσῃ τὴν προμήθειαν ; Ἐπίσης θὰ πρέπει νὰ ὁρισθῇ τί θὰ γίνῃ διὰ τὴν καταβολὴν τῆς προμηθείας, ἐὰν ὁ ἐργοδότης ματαιώσῃ ἄνευ σοβαροῦ λόγου τὴν σύναψιν τῆς συμβάσεως ἢ ὑπαναχωρήσῃ αὐτῆς ὁ ἀγοραστής.

Εἰς τὴν παράγραφον 3 δὲν καθορίζεται, ἐὰν εἰς τὰς ἐκ τοῦ τιμήματος εἰσπράξεις, ἐφ' ὧν θὰ ὑπολογίζεται ἡ προμήθεια, θὰ ἀφαιρῶνται τὰ ἔξοδα μεταφορᾶς καὶ συσκευασίας τοῦ ἐμπορεύματος καὶ αἱ τυχὸν γενόμεναι ἐκπτώσεις ὑπὸ τοῦ πωλητοῦ ἐργοδότου πρὸς τρίτον ἀγοραστήν (ὅρα καὶ Ἐνοχικόν μου, σελ. 568 καὶ αὐτόθι παραπομπάς).

Ἡ παράγραφος 5, καθ' ἣν «ἡ ἰσχὺς τῶν περὶ μεσιτῶν διατάξεων τοῦ νόμου δὲν θίγεται», εἶναι ἀσαφής, διότι ἢ ὁ μεσολαβῶν διὰ τὴν σύναψιν τῶν συμβάσεων θὰ εἶναι ὑπάλληλος τοῦ ἐργοδότου, συνδεόμενος μετ' αὐτοῦ μὲ σύμβασιν ἐργασίας ὡρισμένου ἢ ἀορίστου χρόνου, ὁπότε θὰ ἔχωσιν ἐφαρμο-

γήν τὰ προρρηθέντα, ἡ οὕτος θὰ εἶναι ἐλεύθερος ἐπαγγελματίας - μεσίτης, ὁπότε θὰ ἐφαρμόζεται μόνον ὁ νόμος περὶ μεσιτῶν καὶ αἱ σχετικαὶ διατάξεις περὶ μεσιτείας τῶν ἄρθρων 703 - 708 τοῦ Α.Κ.

Ἄρθρα 91, 92

Τὸ ἄρθρον 91 ἀποδίδει τὰ καὶ νῦν παραδεδεγμένα (καὶ αὐτόθι Π, ἐν 367, 4 καὶ Ἐνοχικόν μου, σελ. 599 - 600. Νομίζω ὅμως, ὅτι ὀρθὸν θὰ ἦτο νὰ ὡρίζετο, ἐὰν τὰ ποσοστὰ ἐπὶ τῶν κερδῶν θὰ ὑπολογίζωνται ἐπὶ τῶν καθαρῶν ἢ τῶν ἀκαθαρίστων τοιούτων. Μᾶλλον δέον νὰ ὁρισθῇ, ὅτι ταῦτα θὰ ὑπολογίζωνται ἐπὶ τῶν καθαρῶν τοιούτων (Durand - Vitu, σ. 365).

Ἡ διάταξις τοῦ ἄρθρου 92 νομίζω, ὅτι θὰ ἠδύνατο ἀκινδύνως νὰ παραλειφθῇ ὡς αὐτονόητος.

Ἄρθρα 93, 94

Ἡ διάταξις τοῦ ἄρθρου 93 ἔχει ὀρθῶς, ἡ δὲ τοῦ ἄρθρου 94 ἀποδίδει καὶ τὰ νῦν ἰσχύοντα καὶ νομολογηθέντα (Α.Π 32)1962, Ὁλομελείας, ΕΕΔ 21, 200, καὶ Ἐνοχικόν μου σελ. 561, σημ. 32 β).

Ἄρθρα 95, 96, 97

Αἱ διατάξεις τῶν ἄρθρων 95 καὶ 96 δὲν νομίζω, ὅτι ἐξυπηρετοῦσι σκοπόν τινα, διότι διατί ὁ ἐργοδότης νὰ μὴ παρέχῃ ἀπ' εὐθείας τὰ δῶρα εἰς τὸν μισθωτόν, ἀλλὰ νὰ δίδῃ ταῦτα εἰς τὸν συνιστώμενον Ὀργανισμὸν καὶ αὐτὸς νὰ τὰ χορηγῇ εἰς τοὺς δικαιούχους ; Τὸ μόνον κέρδος (!) θὰ εἶναι νὰ πολλαπλασιάζωνται αἱ γραφειοκρατικαὶ διατυπώσεις καὶ νὰ δαπανῶνται μερικὰ χρήματα διὰ τὴν πρόσληψιν ὑπαλλήλων πρὸς διεκπεραίωσιν τῶν σχετικῶν ὑποθέσεων.

Ἡ διάταξις τοῦ ἄρθρου 97 περὶ ὑπολογισμοῦ δώρων καὶ ἐπιδομάτων ἀναλόγως διαρκείας τῆς σχέσεως δύναται ἀκινδύνως νὰ παραλειφθῇ ὡς αὐτονόητος.

Ἄρθρα 99, 100

Εἰς ἀμφότερα τὰ ἄρθρα ταῦτα ἡ 2α παράγραφος, καθ' ἣν ἐν πάσῃ περιπτώσει ὁ ἀπασχολούμενος κατὰ τὰς νύκτας καὶ τὰς Κυριακὰς δικαιοῦται κατ' ἐλάχιστον ὅριον τὰ ὑπ' αὐτῶν καθοριζόμενα ποσά, εἶναι ἀσαφής, διότι δὲν διαφαίνεται πότε θὰ δύναται νὰ τύχῃ αὕτη ἐφαρμογῆς, δηλαδὴ καὶ ἐὰν ὑπάρχῃ ἔγγραφος συμφωνία περὶ τοῦ ὅτι εἰς τὸν μισθὸν καταλογίζεται ἡ ἀμοιβὴ διὰ τὴν νυκτερινὴν ἐργασίαν καὶ τοιαύτην κατὰ Κυριακὰς καὶ λοιπὰς ἡμέρας ἀργίας θὰ ὑποχρεοῦται ὁ ἐργοδότης νὰ δώσῃ τὰς ἐν οὐταῖς ἀναφερομένας προσαυξήσεις ἢ οὔ ;

Ἄρθρον 101

Ἡ διάταξις αὕτη εἶναι καὶ ὀρθὴ καὶ σκόπιμος.

Ἄρθρα 103, 104, 105 - 110

Εἰς τὸ ἄρθρον 103 δὲν διασαφηνίζεται ποία θεωρεῖται καθ' ὑπερωρίαν ἐργασία, δηλαδὴ ἡ παρεχομένη μετ' ἄδειαν τῆς ἁρμοδίας Ἀρχῆς (ἄρθρα 218, 219) ἢ ἡ παρεχομένη ἄνευ τοιαύτης ἀδείας ; Ἐκ τοῦ ἑπομένου ὅμως ἄρθρου 104 φαίνεται μᾶλλον, ὅτι πρόκειται περὶ ἐργασίας πέραν τοῦ ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 214 ὁριζομένου χρόνου ἐργασίας, παρεχομένης ἄνευ ἀδείας τῆς Ἀρχῆς. Ἐν τοιαύτῃ ὅμως περιπτώσει παρίσταται τὸ ὀξύμωρον φαινόμενον ὁ Κῶδιξ νὰ ρυθμίζῃ σχέσεις συναπτομένας παρὰ τὰς διατάξεις του.

Ἐπὶ τῶν ἄρθρων 105 - 110 οὐδὲν ἔχω νὰ παρατηρήσω οὐσιώδες.

Ἄρθρα 111 - 113

Τὸ ἄρθρον 111 ἀποδίδει τὸ ἄρθρον 664 τοῦ Α.Κ. μὲ ἐλαφρὰς παρεκκλίσεις.

Τὸ ἄρθρον 112 ἀποδίδει τὸν ν. 4694)1930 (ἄρθρα 1 - 3). Δὲν νομίζω ὅμως σκόπιμον τὴν αὔξησιν τοῦ ἐπιτρεπτοῦ τῆς κατασχέσεως ἀπὸ τοῦ 1)4, ὅπερ καθορίζει τὸ ἄρθρον 3 τοῦ νόμου 4694)1930, εἰς τὸ 1)2, διότι ὁ μισθωτὸς διὰ τοῦ τρόπου αὐτοῦ θὰ στερηθῇ τῶν μέσων διαβιώσεως αὐτοῦ καὶ τῆς οἰκογενείας του (προκειμένου περὶ κατασχέσεως δι' ἀπαίτησιν τοῦ Δημοσίου).

Ἐν τοῖς ἄρθροις τούτοις δὲν γίνεται μνεία περὶ τῶν θεμάτων, ἅτινα πραγματεύεται τὸ δ)γμα τῆς 24.7.1920 καὶ δὴ περὶ τοῦ ἐὰν θὰ ἐπιτραπῇ ἡ κατάσχεσις (ἀσχέτως τοῦ περιορισμοῦ τοῦ ἄρθρου 111) πρὸς ἐξασφάλισιν τῶν δοθεισῶν εἰς τὸν μισθωτὸν προκαταβολῶν τοῦ μισθοῦ του, τῶν μισθωμάτων τῆς ὑπὸ τοῦ ἐργοδότου μισθωθείσης κατοικίας τοῦ μισθωτοῦ καταβαλλομένων ὑπ' ἐκείνου καὶ ἀντιτίμου τροφίμων ἢ ἄλλων εἰδῶν πρώτης ἀνάγκης καταβαλλομένων ἐπίσης ὑπὸ τοῦ ἐργοδότου, ἀφοῦ αἱ κρατήσεις αὗται ἀποτελοῦσι κυρίως προπληρωμὴν τοῦ μισθοῦ εἰς τὸν μισθωτὸν (ὅρα καὶ Ἐνοχικόν μου, σελ. 676 καὶ αὐτόθι παραπομπάς). Ἐὰν δὲν τεθῇ εἰδικὴ διάταξις αἱ κρατήσεις αὗται θὰ ἀπα-

γορεύωνται συμφώνως πρὸς τὴν διάταξιν τοῦ ἄρθρου 106.

"Αρθρα 115 - 117

Τὰ ἄρθρα ταῦτα περὶ παροχῆς ἀσφαλείας ὑπὸ τοῦ μισθωτοῦ, ἀποδόσεως αὐτῆς καὶ ἀπαλλαγῆς τοῦ ἐργοδότου ὀρθῶς ἔχουσιν. Ἀμφιβάλλω ὅμως πολύ, ἐὰν εἶναι ἀπαραίτητα, διότι, ἐφ' ὅσον γνωρίζω, τοιαῦται περιπτώσεις δὲν παρουσιάσθησαν εἰς τὴν πρᾶξιν.

"Αρθρον 118

Τὸ ἄρθρον τοῦτο ἀποδίδει ἐν μέρει τὴν διάταξιν τοῦ ἄρθρου 656 τοῦ Ἀστικοῦ Κώδικος. Ἡ ἐν τῷ ἄρθρῳ τούτῳ προσθήκη τῆς φράσεως «ἢ ἕνεκα λόγων ὀφειλομένων εἰς ἐνεργείας ἑτέρων ἐργοδοτῶν (σφαῖρα συμφερόντων ἐργοδότου)» εἶναι ἀσαφής. Νομίζω, ὅτι ἢ οὕτη δέον νὰ παραλειφθῇ ἢ νὰ διατυπωθῇ σαφέστερον. Ἐπίσης δὲν ἐννοῶ διατί εἰς τὴν ἀρχὴν τοῦ ἄρθρου παρελείφθη ἡ φράσις τοῦ Α.Κ. «κατέστη ὑπερήμερος», ἀντικατασταθεῖσα διὰ τῆς φράσεως «ἐὰν ὁ ἐργοδότης δὲν ἀποδέχεται...», ἀφοῦ ἡ μὴ ἀποδοχὴ ὑπὸ τούτου τῆς προσφερομένης ὑπὸ τοῦ μισθωτοῦ ἐργασίας τὸν καθιστᾷ ἀναγκαίως ὑπερήμερον.

"Αρθρον 120

Τὸ ἄρθρον τοῦτο ἀποδίδει τὴν παράγραφον 1 τοῦ ἄρθρου 657 τοῦ Ἀστικοῦ Κώδικος. Φρονῶ ὅμως, ὅτι οὐχὶ ὀρθῶς παρελείφθη ἐξ αὐτοῦ ἡ φράσις τοῦ ἄ θρου τοῦ Ἀστικοῦ Κώδικος «ἐὰν μετὰ δεκαήμερον τοὐλάχιστον παροχὴν ἐργασίας» (ἣν φράσιν περιέχει τὸ ἄρθρον 1154β τοῦ Αὐστριακοῦ Κώδικος). Ἐπομένως κατὰ τὸ ἄρθρον τοῦ Προσχεδίου καὶ ἐὰν ὁ μισθωτὸς εἰργάσθη ἐπὶ μίαν ἡμέραν θὰ δικαιοῦται νὰ λάβῃ μισθὸν 15 ἡμερῶν, καθ' ἃς δὲν εἰργάσθη διὰ τοὺς ἐν τῷ ἄρθρῳ τούτῳ λόγους. Τοῦτο δὲν τὸ νομίζω δίκαιο., θὰ ἐπιφέρῃ δὲ ἄδικον ἐπιβάρυνσιν τοῦ ἐργοδότου. Ἐπίσης δὲν συμφωνῶ μὲ τὴν ἀλλοίαν διατύπωσιν τοῦ ἄνω ἄρθρου ἀπὸ τὸ ἄρθρον 657 § 1 τοῦ Ἀστικοῦ Κώδικος. Τὸ ἄρθρον τοῦ Ἀστικοῦ Κώδικος ὁρίζει: «ἕνεκα σπουδαίου λόγου, μὴ ὀφειλομένου εἰς ὑπαιτιότητα αὐτοῦ (τοῦ μισθωτοῦ), ἐνῷ τὸ ἄνω ἄρθρον 118 λέγει: «ἕνεκα λόγου ἀφορῶντος αὐτὸν καὶ μὴ ὀφειλομένου εἰς δόλον ἢ βαρεῖαν ἀμέλειαν». Ὡς εἶναι διατυπωμένον τὸ ἄρθρον τοῦτο, πρῶτον δὲν θέλει τὸν λόγον, δι' ὃν δὲν εἰργάσθη ὁ μισθωτός, νὰ εἶναι «σπουδαῖος», δεύτερον νὰ ἀφορᾷ αὐτὸν (τὸν μισθωτόν), ἀποκλειομένων συνεπῶς τῶν ἀντικειμενικῶν κωλυμάτων, ἕνεκα τῶν ὁποίων δὲν ἠδυνήθη νὰ ἐργασθῇ ὁ μισθωτὸς (καὶ Ἐνοχικόν *μου*, σελ. 633) καὶ τρίτον θὰ δικαιοῦται ὁ μισθωτὸς τοῦ μισθοῦ, ἐὰν καὶ ἐξ ἐλαφρᾶς ἀμελείας του δὲν δύναται νὰ ἐργασθῇ (Ἐνοχικόν *μου*, σελ. 637, καὶ αἱ ἐκεῖ περαιτέρω παραπομπαί). Ἀπάσας ταύτας τὰς τροποποιήσεις τοῦ ἄρθρου 657 δὲν νομίζω παραδεκτάς, διότι οὐδεὶς σοβαρὸς λόγος ὑπάρχει νὰ ἀπομακρυνθῶμεν ἀπὸ τὸ ἄρθρον τοῦ Ἀστικοῦ Κώδικος, ὅπερ ἐπὶ 20ετίαν περίπου ἐφαρμοσθὲν ἀπεδείχθη, ὅτι ἔχει ὀρθῶς.

"Αρθρα 121, 122

Τὸ ἄρθρον 121 ἀποδίδει τὰ ἄρθρα 658 § 1 καὶ 657 § 2 Α.Κ.

Τὸ ἄρθρον 122 ἀποδίδει τὴν κρατοῦσαν γνώμην (Α.Π. 152)1960, ΕΕΔ 19, 459, Ἐνοχικόν *μου*, σελ. 641 - 642, ἔνθα καὶ περαιτέρω παραπομπαί).

"Αρθρα 124, 125, 126

Τὸ ἄρθρον 124 ἀποδίδει τὴν διάταξιν τοῦ ἄρθρου 658 § 2. Ἡ διατύπωσις ὅμως τοῦ ἄρθρου τοῦ Α.Κ. εἶναι προτιμοτέρα. Ἐπομένως εἰς τὸ τέλος τοῦ ἄρθρου δέον νὰ προστεθῇ ἡ φράσις «παρέχοντος τοιοῦτον δικαίωμα κατὰ τὸ ἄρθρον 161». Ἐπίσης διὰ τοῦ ἄρθρου τούτου δέον νὰ λυθῇ τὸ ἀνακύψαν ζήτημα (Ἐνοχικόν *μου*, σελ. 641), ἐὰν ὁ μισθωτὸς θὰ δικαιοῦται τοῦ ἄνω ποσοῦ τοῦ μισθοῦ, ἐὰν ἡ καταγγελία ἐγένετο δι' ἄλλον σπουδαῖον λόγον καὶ οὐχὶ δι' ἐκεῖνον, δι' ὃν ἐκωλύθη οὗτος νὰ παράσχῃ τὴν ἐργασίαν του. Νομίζω, ὅτι δέον νὰ γίνῃ δεκτόν, ὅτι εἰς τὴν ὡς ἄνω περίπτωσιν ὁ μισθωτὸς δὲν θὰ δικαιοῦται τὸ ἄνω ποσὸν τοῦ μισθοῦ (οὕτω καὶ Ζέπος, Π β' ἔκδ., σελ. 338, σημ. 3, Ἐνοχικόν *μου*, σελ. 641, σημ. 5).

"Αρθρα 125, 126, 127

Τὸ ἄρθρον 125 ἀποδίδει τὴν κρατοῦσαν γνώμην (ὅρα Ἐνοχικόν *μου*, σελ. 637 - 638 καὶ αὐτόθι παραπομπάς). Εἰς τὸ τέλος τῆς 7ης παραγράφου φρονῶ, ὅτι θὰ πρέπει νὰ προστεθῇ ἡ φράσις «κατὰ τὰς περὶ ἀδικοπραξιῶν διατάξεις», διότι ναὶ μὲν ὁρίζεται ἐν αὐτῇ, ὅτι «περαιτέρω ἀξίωσις τοῦ μισθωτοῦ πρὸς ἀποζημίωσιν δὲν ἀποκλείεται»,

ἀλλὰ θὰ γεννηθῇ ζήτημα βάσει ποίων διατάξεων θὰ δικαιοῦται ὁ μισθωτὸς νὰ ζητήσῃ τὴν περαιτέρω ἀποζημίωσίν του.

Τὸ ἄρθρον 126 ἀποδίδει ἐπίσης ἐν γένει τὰ παραδεδεγμένα (ὅρα Ἀγαλλόπουλον, Ἐργ., σελ. 214, Ἐνοχικόν μου, σελ. 643), ἐρειδόμενον ἐπὶ τῶν ἄρθρων 288, 281 Α.Κ.). Τὸ αὐτὸ καὶ τὸ ἄρθρον 127. Εἰς τὸ ἄρθρον 128 νομίζω, ὅτι παρελείφθη τὸ «δὲν» πρὸ τῆς λέξεως «παρακωλύει».

Ἄρθρα 129 - 145

Τὰ ἄρθρα ταῦτα ἀποδίδουσι γενικῶς περισσότερον τὰς διατάξεις τοῦ νόμου 539)1945 καὶ ὀλιγώτερον τὰ ἄρθρα 666 καὶ 667 τοῦ Ἀστικοῦ Κώδικος. Εἰδικώτερον τὸ ἄρθρον 129 δὲν ἀπαιτεῖ «συνεχῆ ἀπασχόλησιν τοῦ μισθωτοῦ ἐπὶ 12 μῆνας», ὡς ὁρίζει τὸ ἄρθρον 2 § 1 τοῦ νόμου 539, ἀλλὰ «συνεχῆ διάρκειαν τῆς σχέσεως ἐργασίας ἐπὶ 12 μῆνας», ὡς ὁρίζει τὸ ἄρθρον 666 τοῦ Α.Κ. Τὸ ἄρθρον τοῦτο συμπληροῦται διὰ τοῦ ἄρθρου 133, δι' οὗ ὁρίζεται, ὅτι ὁ μισθωτὸς δὲν ἔχει δικαίωμα ἀδείας, ἐφ' ὅσον ἐντὸς τοῦ ἔτους δὲν παρέχει ἐργασίαν δι' οἱονδήποτε λόγον συνεχῆ ἢ διακεκομμένην ἐπὶ χρόνον ὑπερβαίνοντα τοὺς 6 μῆνας. Ἑπομένως κατὰ κυριολεξίαν δὲν ἀπαιτεῖται «συνεχὴς» παροχὴ ἐργασίας ὑπὸ τοῦ μισθωτοῦ καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τοῦ ἔτους, ἀφοῦ οὗτος, ἐὰν δὲν παρέχῃ ἐργασίαν ἐπὶ 6 μῆνας παρὰ μίαν ἡμέραν, θὰ δικαιοῦται ἀδείας. Αἱ διατάξεις αὗται ἀποδίδουσιν ἐν μέρει καὶ τὰ νῦν κρατοῦντα ὑπὸ τὸν Ἀστικὸν Κώδικα (Ἐνοχικόν μου, σελ. 682).

Τὸ ἄρθρον 130 § 1 αὐξάνει δι' ὡρισμένους μισθωτοὺς τὸν χρόνον τῆς ἀδείας κατὰ δύο ἡμέρας ἀπὸ τὸν ὁριζόμενον ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 2 τοῦ νόμου 539 καὶ κατὰ 4 ἡμέρας ἀπὸ τὸν χρόνον τοῦ ἄρθρου 666 τοῦ Α.Κ. Φοβοῦμαι, ὅτι ἡ αὔξησις τοῦ χρόνου τῆς ἀδείας θὰ ἐπιφέρῃ αὔξησιν τοῦ κόστους τῶν παραγομένων βιομηχανικῶν καὶ λοιπῶν προϊόντων.

Τὸ ἄρθρον 134 § 1 ὥρισεν (ἀντιθέτως πρὸς τὴν παγίαν Νομολογίαν τοῦ Ἀρείου Πάγου), ὅτι ἡ ὑποχρέωσις τοῦ ἐργοδότου διὰ τὴν παροχὴν τῆς ἀδείας ὑφίσταται καὶ ἄνευ ὑποβολῆς αἰτήσεως ὑπὸ τοῦ μισθωτοῦ. Τοῦτο νομίζω εἶναι ὀρθότερον, διότι εἶναι πιθανὸν πολλάκις ὁ μισθωτός, φοβούμενος μήπως ἀπολυθῇ ὑπὸ τοῦ ἐργοδότου, δὲν θὰ ὑπέβαλλεν αἴτησιν ἀδείας.

Τὸ ἄρθρον 135 ἀποδίδει τὴν διάταξιν τοῦ ἄρθρου 667 ἐδάφιον 2 τοῦ Ἀστικοῦ Κώδικος καὶ ἰδίᾳ τοῦ ἄρθρου 2 § 3 τοῦ νόμου 539, ὀρθῶς συμπληρωθέν.

Αἱ διατάξεις τῶν ἄρθρων 137 καὶ 138 εἶναι συνέπεια τοῦ ἀναγκαστικοῦ χαρακτῆρος τῶν διατάξεων περὶ ἀδειῶν τοῦ Ἀστικοῦ Κώδικος.

Τὸ ἄρθρον 139 § 1 ἀποδίδει τὸ νῦν ἰσχῦον ἄρθρον 3 ν.δ. 3755)1957 μὲ τὴν διαφορὰν ὅτι ὅλα τὰ ποσὰ τὰ καταβαλλόμενα εἰς τὸν μισθωτὸν διὰ τὴν μὴ χορήγησιν εἰς αὐτὸν τῆς ἀδείας τὰ θεωρεῖ ὡς μισθόν. (Contra Α.Π. 181)1961, ΕΕΔ 20. 532 - 533, ΝοΒ 9, 991). Ἡ κύρωσις ἡ ἐπιβαλλομένη διὰ τῆς β' παραγράφου τοῦ ἄρθρου τούτου (139), καθ' ἣν τὰς αὐτὰς κυρώσεις θὰ ὑφίσταται ὁ ἐργοδότης, ἐὰν δὲν προκαταβάλῃ τὸν μισθὸν τῆς ἀδείας, μοῦ φαίνεται ὑπερβολική. Βεβαίως ὁ ἐργοδότης νὰ ὑποστῇ κύρωσίν τινα καὶ διὰ τοῦτο, οὐχὶ ὅμως τοῦ μεγέθους τοῦ ὁριζομένου ὑπὸ τῆς παραγράφου 2.

Ἡ διάταξις τοῦ ἄρθρου 140 § 1 ἀποδίδει ἰσχῦον δίκαιον, δηλαδὴ τὴν διάταξιν τοῦ νόμου 539 καὶ τῆς ὑπ' ἀριθ. 10)1964 ἀποφάσεως τοῦ Δ.Δ.Δ.Δ. Ἀθηνῶν (Ἐνοχικόν μου, σελ. 691). Τὸ αὐτὸ καὶ αἱ παράγραφοι 2, 3 καὶ 4 τοῦ αὐτοῦ ἄρθρου. Ἐν τῇ παραγράφῳ 4 τοῦ ἄρθρου 72 § 3 δέον νὰ διορθωθῇ εἰς 73 § 3.

Ἄρθρα 141, 142, 143

Ἐπὶ τοῦ ἄρθρου 141, δι' οὗ δύναται νὰ συνιστᾶται Λογαριασμὸς ἀδείας διὰ β.δ)γματος, παρατηρῶ ὅ,τι καὶ ὑπὸ τὰ ἄρθρα 95 καὶ 96. Ἡ διὰ τοῦ ἄρθρου 142 παραπομπὴ εἰς ἐκδοθησόμενον β.δ)γμα νομίζω, ὅτι δὲν εἶναι ὀρθή. Προτιμότερον θὰ ἦτο ἡ ρύθμισις νὰ ἐγίνετο διὰ τοῦ ἰδίου ἄρθρου (ὅρα σχετικῶς Ἐνοχικόν μου, σελ. 682).

Ἡ διάταξις τοῦ ἄρθρου 142 εἶναι ὀρθή, διότι δὲν εἶναι δίκαιον ὁ μισθωτὸς νὰ ἀπουσιάζῃ εἰς ἄδειαν καὶ ὁ ἐργοδότης, ἐπωφελούμενος τοῦ γεγονότος τούτου, νὰ καταγγέλλῃ τὴν σύμβασιν ἐργασίας.

Ἄρθρον 144

Τὸ ἄρθρον τοῦτο, προβλέπον περὶ ἀπο-

ζημιώσεως τοῦ μισθωτοῦ εἰς περίπτωσιν λύσεως τῆς συμβάσεως ἐργασίας πρὸ τῆς συμπληρώσεως τοῦ βασικοῦ χρόνου πρὸς λῆψιν τῆς ἀδείας, φρονῶ, ὅτι παρέχει ὑπερβολικὴν προστασίαν τοῦ μισθωτοῦ, διότι διατί νὰ μὴ ἔχῃ τὸ δικαίωμα ἀζημίως ὁ ἐργοδότης νὰ καταγγέλλῃ τὴν ἀορίστου χρόνου σύμβασιν ἐργασίας πρὸ τοῦ χρόνου τούτου, ἀλλὰ νὰ ὑποχρεοῦται εἰς πληρωμὴν ἀποζημιώσεως εἰς τὸν μισθωτόν του; Ἄλλως βεβαίως θὰ ἔχῃ τὸ ζήτημα, ἐὰν ἔπραξε τοῦτο, ἵνα ἀποφύγῃ τὴν νόμιμον ὑποχρέωσίν του πρὸς καταβολὴν τοῦ μισθοῦ τῆς ἀδείας εἰς τὸν μισθωτόν, ὁπότε θὰ πρέπει νὰ ὑποχρεωθῇ εἰς τὴν καταβολὴν τῆς ἀποζημιώσεως καὶ δι' ὅλον τὸ ποσὸν τοῦ μισθοῦ τῆς ἀδείας, ὡς ἐνεργῶν παρὰ τὴν καλὴν πίστιν (ὅρα σχετικῶς καὶ Ἐνοχικόν μου, σελ. 686). Ἐὰν ἡ σύμβασις εἶναι ὡρισμένου χρόνου, ὁπότε αὕτη λύεται δι' ὑπαρξιν σπουδαίου λόγου (ἄρθρον 161), ἀκόμη περισσότερον δὲν πρέπει νὰ ὑποχρεωθῇ ὁ ἐργοδότης νὰ καταβάλῃ ἀποζημίωσίν τινα εἰς τὸν μισθωτόν, ἐὰν καταγγείλῃ τὴν σύμβασιν διὰ σπουδαῖον λόγον πρὸ τῆς παρόδου τοῦ βασικοῦ χρόνου, διότι θὰ εἶναι ἀνεπιεικὲς καὶ ἄδικον νὰ ὑποχρεωθῇ ὁ ἐργοδότης νὰ διατηρῇ εἰς τὴν ὑπηρεσίαν του μισθωτόν, ὅστις ἕνεκα τῆς διαγωγῆς του βλάπτει τὰ συμφέροντά του, προσθέτως δέ, εἰς ἐπιβράβευσιν τῆς καλῆς!!! διαγωγῆς του, νὰ τοῦ καταβάλῃ καὶ ἀποζημίωσιν.

Ἄρθρα 146, 147

Τὰ ἄρθρα ταῦτα ἀποδίδουσι τὰ καὶ νῦν ἰσχύοντα (Ἐνοχικόν μου, σελ. 707 καὶ ἑπόμ. καὶ περαιτέρω αὐτόθι παραπομπαί). Νομίζω ὅμως, ὅτι δέον νὰ καθορισθῇ ποίας ἐννοεῖ τὸ ἄρθρον 146 «ἀναγκαστικὰς διατάξεις νόμου...», εἰς ἃς, ἐὰν ἀντίκειται ἡ ἀπεργία, ἀπαγορεύεται. Ἐπίσης ἡ φράσις «ἀναστελλομένης ἀντιστοίχως καὶ τῆς ὑποχρεώσεως τοῦ ἐργοδότου πρὸς καταβολὴν τοῦ μισθοῦ» δέον, φρονῶ, νὰ ἀντικατασταθῇ δι' ἄλλης πλέον σαφοῦς, διότι εἶναι δυνατὸν νὰ ἑρμηνευθῇ ἡ ἄνω φράσις, ὅτι ὁ ἐργοδότης δὲν ἔχει ὑποχρέωσιν νὰ καταβάλῃ τὸν μισθόν, ἐφ' ὅσον διαρκεῖ ἡ ἀπεργία καὶ ὅτι μετὰ τὴν λῆξιν αὐτῆς ὑποχρεοῦται εἰς τὴν πληρωμὴν αὐτοῦ. Θὰ ἠδύνατο συνεπῶς νὰ ἀντικατασταθῇ διὰ τῆς ἑξῆς: «Ὁ μισθωτὸς κατὰ τὸν χρόνον, καθ' ὃν διήρκεσεν ἡ ἀπεργία, δὲν δικαιοῦται μισθοῦ».

Ἄρθρα 148 - 157

Τὰ ἄρθρα ταῦτα ἀποδίδουσι κατὰ βάσιν τὴν διάταξιν τοῦ ἄρθρου 668 τοῦ Ἀστικοῦ Κώδικος. Ταῦτα δὲν προβλέπουσι τί θὰ γίνῃ, ὅταν πρόκειται περὶ ἀνακαλύψεως, θὰ ἐφαρμόζωνται καὶ ἐπ' αὐτῆς αἱ ἄνω διατάξεις; (Ζέπος Π β' ἔκδοσις, σελ. 345, σημ. 2, καὶ Ἐνοχικόν μου, σελ. 694). Φρονῶ περαιτέρω, ὅτι ἡ διατύπωσις τοῦ ἄρθρου 668 εἶναι προτιμοτέρα τῆς τοῦ ἄρθρου 148, διότι ὑπὸ τὴν διατύπωσιν αὐτὴν (ἰδίᾳ δὲ τῶν παραγράφων 2 καὶ 3) θὰ γεννηθῶσι πλεῖστα ὅσα ζητήματα, τὰ ὁποῖα ὑπὸ τὸ ἄρθρον 668 ἔχουν εὕρει τὴν λύσιν των.

Ἄρθρα 158 - 190

Τὰ ἄρθρα ταῦτα πραγματεύονται περὶ τῆς λύσεως τῆς σχέσεως ἐργασίας. Εἰδικώτερον:

Τὸ ἄρθρον 159 ἀποδίδει ἀκριβῶς τὴν διάταξιν τοῦ ἄρθρου 675 τοῦ Ἀστικοῦ Κώδικος.

Τὸ ἄρθρον 160 ἀποδίδει τὰ ἄρθρα 669 § 1 καὶ 670 τοῦ Ἀστικοῦ Κώδικος.

Τὸ ἄρθρον 160 § 1 ἐδάφ. 1 ἀποδίδει τὴν διάταξιν τοῦ ἄρθρου 672 § 1 τοῦ Ἀστικοῦ Κώδικος. Τὸ 2ον ἐδάφιον τῆς ἰδίας παραγράφου, δι' οὗ προσδιορίζεται πότε ὁρίσταται σπουδαῖος λόγος, νομίζω ὅτι δέον νὰ διαγραφῇ, ἵνα ἀφεθῇ εἰς τὴν ἑρμηνείαν καὶ νομολογίαν ὁ καθορισμὸς τῶν περιπτώσεων, αἵτινες θὰ δύνανται νὰ χαρακτηρισθῶσιν ὡς σπουδαῖοι λόγοι, ὡς συμβαίνει καὶ σήμερον ὑπὸ τὴν ἰσχὺν τοῦ ἄρθρου 672 τοῦ Α.Κ. Βεβαίως ὁ ὑπὸ τοῦ ἐδαφίου τούτου ἀναφερόμενος λόγος ἀποτελεῖ «σπουδαῖον» τοιοῦτον (ὅρα σχετικῶς Ἐνοχικόν μου, σελ. 744, σημ. 3β, καὶ τὰς αὐτόθι ἀναφερομένας ἀποφάσεις τοῦ Ἀρείου Πάγου), ἀλλὰ δὲν εἶναι ὁ μόνος, εἶναι δὲ ἀμφίβολον, ἐὰν ὅλαι αἱ σχετικαὶ περιπτώσεις δύνανται νὰ ὑπαχθῶσιν εἰς τὸν γενικὸν τοῦτον κανόνα (ὅρα αὐτὰς εἰς Ἐνοχικὸν μου, σελ. 746 - 751). Ἐπίσης δὲν ἐννοῶ διατί δὲν περιελήφθη εἰς τὴν παράγραφον ταύτην καὶ καὶ ἡ διάταξις τοῦ ἄρθρου 672 § 2 τοῦ Α.Κ., καθ' ἣν «διὰ συμφωνίας δὲν δύναται νὰ ἀποκλεισθῇ τὸ δικαίωμα τοῦτο». Μήπως ἐθεωρήθη, ὅτι ἡ περίπτωσις αὕτη καλύπτεται ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 4; Ἀλ-

λὰ αὐτὸ προστατεύει μόνον τὰ δικαιώματα τῶν μισθωτῶν, ἐνῷ τὸ ἄνω ἄρθρον 161 ἀφορᾷ καὶ τὰ συμφέροντα τοῦ ἐργοδότου. Ἀποτέλεσμα τῆς μὴ θέσεως τοιούτου κανόνος δικαίου θὰ εἶναι ὅτι θὰ δύναται διὰ συμφωνίας νὰ ἀποκλεισθῇ τὸ δικαίωμα καταγγελίας διὰ συμφωνίας ἢ νὰ συμφωνηθῇ ὅτι, ἵνα ἀσκηθῇ ἡ καταγγελία διὰ σπουδαῖον λόγον, δέον νὰ τηρηθῇ ὡρισμένος ὅρος ἢ νὰ καταβληθῇ οἱονδήποτε ποσὸν ὡς ἀποζημίωσις ἢ ὡς ποινικὴ ρήτρα.

Ἡ παράγραφος 2 τοῦ ἰδίου ἄρθρου ἀποδίδει τὰς διατάξεις τῶν ἄρθρων 673 καὶ 674 τοῦ Α.Κ.

Ἡ παράγραφος 3 ἀπηχεῖ τὴν κρατοῦσαν καὶ νῦν γνώμην (ὅρα Ἐνοχικόν μου, σελ. 748).

Ἄρθρον 162

Ἡ παράγραφος 1 τοῦ ἄρθρου τούτου ἀποδίδει τὴν 2αν παράγραφον τοῦ ἄρθρου 669 τοῦ Α.Κ.

Ἡ παράγραφος 2 δὲν νομίζω, ὅτι ἔχει ὀρθῶς διατυπωθῇ. Προτιμότερον θὰ ἦτο νὰ διατυπωθῇ ὡς ἑξῆς: «Ἡ καταγγελία ἀποκτᾷ νομικὴν ἐνέργειαν, ἀφ' ὅτου αὐτὴ περιέλθῃ εἰς τὸ πρόσωπον, πρὸς ὃ ἀπευθύνεται». Ἡ τοιαύτη διατύπωσις θὰ εἶναι πλησιεστέρα πρὸς τὸ ἄρθρον 167 τοῦ Α.Κ.

Ἄρθρα 163 καὶ 164

Τὰ ἄρθρα ταῦτα ἀποδίδουσι τὰς διατάξεις τῶν νόμων 2112)1920, 4558)1930 καὶ τοῦ νόμου 3198)1955. Τὸ ἄρθρον 163, ὡς καὶ τὸ ἄρθρον 165, ἀπαιτοῦσιν ὁ ὑπάλληλος ἢ ἐργάτης νὰ ἔχῃ 2 μηνῶν ὑπηρεσίαν παρὰ τῷ ἐργοδότῃ, ἵνα τύχωσιν ἐφαρμογῆς. Ἐὰν ὅμως δὲν ἔχῃ συμπληρώσει τοιαύτην τί θὰ γίνῃ; Ὁ μισθωτὸς δὲν θὰ δικαιοῦται οὐδεμιᾶς ἀποζημιώσεως; Νομίζω, ὅτι θὰ δύναται νὰ ἐφαρμοσθῇ συμπληρωματικῶς τὸ ἄρθρον 669 τοῦ Α.Κ. δυνάμει τοῦ ἄρθρου 2 § 1 τοῦ Προσχεδίου (ὅρα καὶ Ἐνοχικόν μου, σελ. 723, σημ. 19).

Ἄρθρα 165, 166

Τὰ ἄρθρα ταῦτα ἀποδίδουσι τὰς διατάξεις τοῦ β.δ)τος τῆς 16)18 Ἰουλίου 1920.

Ἄρθρον 167

Τὸ ἄρθρον τοῦτο ἀποδίδει τὴν διάταξιν τοῦ ἄρθρου 677 τοῦ Α.Κ. Δὲν ἐννοῶ ὅμως, διατί παρελείφθη ἐξ αὐτοῦ ἡ φράσις τοῦ ἄρθρου τοῦ Α.Κ., καθ' ἣν «ἐφ' ὅσον ἄλλως δὲν μένει εἰς αὐτὸν πρὸς τοῦτο τοιοῦτος κατάλληλος χρόνος», διότι, ἐὰν ἡ παρὰ τῷ ἐργοδότῃ ἐργασία του δὲν διαρκῇ ὁλόκληρον τὸ ὡρον, θὰ ἔχῃ διαθέσιμον χρόνον, ἵνα φροντίσῃ δι' ἄλλην ἐργασίαν, ἑπομένως δὲν θὰ ἔχῃ ἀνάγκην παραχῆς καὶ ἄλλου χρόνου πρὸς τοῦτο.

Ἐπίσης ἐν τῷ ἄρθρῳ τούτῳ ὀρθῶς γίνεται δεκτόν, ὅτι ὁ λαβὼν τὴν ἄδειαν πρὸς εὕρεσιν ἐργασίας μισθωτὸς διατηρεῖ τὴν ἐπὶ τὸν μισθὸν ἀξίωσίν του, ὡς ὑποστηρίζεται καὶ σήμερον (ὅρα Ἐνοχικόν μου, σελ. 774, σημ. 3, Ζέπου, II β' ἔκδ., Ἐνοχικῶν 11, III 3β, contra Καποδίστριας, ΕρμΑ.Κ., ἄρθρον 677, ἀριθ. 19 καὶ 20). Φρονῶ, ὅτι εἰς τὸ ἄρθρον τοῦτο δέον νὰ προστεθῇ ἡ διάταξις, καθ' ἣν καὶ ἡ ὑπηρεσία τοῦ ἐργάτου συνυπολογίζεται διὰ τὸν προσδιορισμὸν τοῦ χρόνου ὑπηρεσίας τοῦ ἀπολυομένου, ἔχοντος κατὰ τὸν χρόνον τῆς ἀπολύσεως τὴν ἰδιότητα τοῦ ὑπαλλήλου (Α.Π. 575)1960, Ὁλομελείας, ΕΕΔ 20, 36).

Ἄρθρον 169

Τοῦτο ἀποδίδει τὴν ἀντίστοιχον διάταξιν τοῦ νόμου 3198)1955.

Ἄρθρα 170 καὶ 171

Διὰ τούτου γίνεται εὐμενεστέρα μεταχείρισις τῶν οἰκιακῶν μισθωτῶν ἀπὸ τοὺς λοιποὺς μισθωτοὺς ἐργάτας. Δὲν νομίζω σκόπιμον τὴν τοιαύτην ἄνισον μεταχείρισιν. Ἐπίσης δὲν νομίζω σκόπιμον τὴν διάταξιν τοῦ ἄρθρου 171. Ὀρθότερον θὰ ἦτο νὰ μὴ τεθῇ τοιαύτη διάταξις, ἀλλὰ ὅλαι αἱ τυχὸν ἀπαιτήσεις τοῦ θανόντος μισθωτοῦ νὰ μεταβιβάζωνται εἰς τοὺς κληρονόμους του (ὅρα καὶ Καποδίστριαν, ΕρμΑΚ, ἄρθρου 674, καὶ Ἐνοχικόν μου, σελ. 765).

Ἄρθρον 172

Ἡ διάταξις τοῦ ἄρθρου τούτου ἀποδίδει τὰς σχετικὰς διατάξεις τοῦ νόμου 2112 καὶ διατάγματος 16)20 Ἰουλίου 1920.

Ἄρθρον 173

Ἡ διάταξις τοῦ ἄρθρου τούτου ὡς πρὸς τὴν καταγγελίαν τῆς σχέσεως ὑπὸ τοῦ μισθωτοῦ ἀποδίδει τὴν διάταξιν τοῦ ἄρθρου 672 τοῦ Α.Κ., ὑπὸ τὴν ἰσχὺν τοῦ ὁποίου ἐγένετο δεκτόν, ὅτι τοῦτο ἔχει ἐφαρμογὴν τόσον ἐπὶ συμβάσεως ὡρισμένου, ὅσον καὶ

ἀορίστου χρόνου. Ἡ ἐν τῷ ἄρθρῳ τούτῳ φράσις «ἄνευ περιορισμοῦ τινος» φρονῶ νοεῖ ἄνευ τηρήσεως προθεσμίας κατὰ τὸ προηγούμενον ἄρθρον 172. Ὀρθότερον θὰ ἦτο νὰ ἐλέγετο τοῦτο ρητῶς.

Ἄρθρον 175

Τὸ ἄρθρον τοῦτο ἀποδίδει τὴν νομολογιακῶς κρατήσασαν γνώμην (Α.Π. 368) 1961 (Ὁλομελ.), ΕΕΔ 20, 800, Ἐνοχικόν μου, σελ. 715, σημ. 13, καὶ 757, καὶ Ἀγαλλόπουλος, Ἐργατ., σελ. 356 ἑδ. 2). Ὀρθῶς δὲ ἐτέθη πρὸς ἀποφυγὴν εἰς τὸ μέλλον ἀμφισβητήσεων, εἶναι δὲ καὶ ἀπολύτως δικαία καὶ σύμφωνος πρὸς τὰς ἀρχὰς τῆς καλῆς πίστεως.

Ἄρθρον 176

Ἡ διάταξις τοῦ ἄρθρου τούτου, ἥτις περιορίζει τὸ δικαίωμα καταγγελίας τοῦ ἐργοδότου τῆς ἀορίστου χρόνου σχέσεως ἐργασίας ἄνευ τηρήσεως προθεσμίας τινὸς (ἄνευ περιορισμοῦ, ὡς ἀναφέρει τοῦτο) εἰς μόνην τὴν περίπτωσιν τῆς ὑποβολῆς μηνύσεως δι' ἀξιόποινον πρᾶξιν εἰς βαθμὸν πλημμελήματος, διαπραχθείσης ὑπὸ τοῦ μισθωτοῦ κατὰ τὴν ἐκτέλεσιν τῆς ὑπηρεσίας κλπ., δὲν νομίζω ὅτι εἶναι ὀρθή. Εἶναι ἀληθές, ὅτι ὑποστηρίζεται καὶ νῦν ἡ γνώμη αὕτη, ἐρειδομένη εἰς τὸ ἄρθρον 5 τοῦ νόμου 2112 καὶ μὲ τὴν δικαιολογίαν ὅτι ἡ ἰσχὺς τοῦ ἄρθρου τούτου διετηρήθη διὰ τοῦ ἄρθρου 38 τοῦ Εἰσαγωγικοῦ Νόμου, ὑπερισχύουσα τοῦ ἄρθρου 672 τοῦ Α.Κ., ἀλλὰ δὲν φρονῶ, ὅτι καὶ εἰς τὸν νέον Κώδικα δέον νὰ ἐπαναληφθῇ ἡ διάταξις τοῦ ἄρθρου 5 τοῦ νόμου 2112, διότι εἶναι ἀπολύτως ἄδικος καὶ κοινωνικῶς οὐχὶ ὀρθή, ἀφοῦ ἀφήνει τοὺς μισθωτοὺς τοὺς ἐπιλήσμονας τῶν καθηκόντων των ἄνευ κυρώσεώς τινος (τῆς ἀπωλείας τῆς ἀποζημιώσεως τοῦ ἄρθρου 163). Ἀλλ' ἐκτὸς τούτου ἡ διάταξις αὕτη εἶναι καὶ ἀντισυνταγματική, διότι παραβιάζει τὴν ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 3 τοῦ Συντάγματος καθιερουμένην ἀρχὴν τῆς ἰσότητος τῶν πολιτῶν ἔναντι τοῦ νόμου, ἤτοι τὴν ὁμοιόμορφον μεταχείρισιν αὐτῶν ὑπὸ τοῦ Νομοθέτου, διότι τὸ μὲν παρεισάγει διάκρισιν μεταξὺ τῆς ὡρισμένου χρόνου σχέσεως ἐργασίας, ἧς ἐπιτρέπει τὴν καταγγελίαν καὶ ἄνευ τηρήσεως προθεσμίας (ἄρθρον 161 Προσχ.), ἐφ' ὅσον συντρέχει πρὸς τοῦτο σπουδαῖος λόγος, καὶ τῆς ἀορίστου χρόνου ταιαύτης, ἧς δὲν ἐπιτρέπει τὴν καταγγελίαν καὶ ἐὰν ὑπάρχῃ τυχὸν τοιοῦτος λόγος. Ἐπίσης, ἐνῷ εἰς τὸν μισθωτὸν ἐπιτρέπει (ἄρθρον 173) τὴν καταγγελίαν ἄνευ τηρήσεως τῶν προθεσμιῶν τοῦ ἄρθρου 172, τῆς ἀορίστου χρόνου σχέσεως ἐργασίας, ἐὰν συντρέχῃ πρὸς τοῦτο σπουδαῖος λόγος, εἰς τὸν ἐργοδότην δὲν ἐπιτρέπει τοῦτο, παρὰ μόνον ἐὰν ὑπάρχῃ ὁ ἐν τῷ ἄνω ἄρθρῳ ἀναφερόμενος λόγος.

Κατόπιν τούτων νομίζω, ὅτι δέον διὰ τοῦ ἄρθρου 176 νὰ δοθῇ τὸ δικαίωμα καὶ εἰς τὸν ἐργοδότην νὰ καταγγέλλῃ τὴν ἀορίστου χρόνου σχέσιν ἐργασίας, ἐὰν ὑφίσταται γενικῶς σπουδαῖος λόγος.

Ἄρθρον 177

Ἡ παράγραφος 1 τοῦ ἄρθρου τούτου ἀποδίδει καὶ τὰ νῦν ἰσχύοντα.

Ἡ παράγραφος 2 ἀποδίδει καὶ τὰ νῦν νομολογιακῶς καθιερωθέντα (ὅρα Ἐνοχικόν μου, σελ. 715 καὶ αὐτόθι παγίαν νομολογίαν τοῦ Ἀρείου Πάγου). Νομίζω ὅμως, ὅτι περαιτέρω τὰ ἐδάφια β' καὶ γ' τῆς παραγράφου ταύτης δέον νὰ διαγραφῶσι καὶ νὰ ἀφεθῇ εἰς τὴν νομολογίαν ἡ ἑρμηνεία καὶ τοῦ ἄρθρου 281 τοῦ Α.Κ. καὶ δὴ πότε συντρέχουσι περιπτώσεις ἐφαρμογῆς αὐτοῦ καὶ ἀκυρότητος τῆς καταγγελίας.

Ἄρθρον 178

Ἡ διάταξις τοῦ ἄρθρου τούτου εἶναι ὀρθὴ καὶ σκόπιμος, διότι τὰς περισσοτέρας φορὰς μετὰ τὴν θεωρηθεῖσαν ὡς καταχρηστικὴν καταγγελίαν καὶ ἐὰν ὁ μισθωτὸς ἐπιστρέψῃ εἰς τὴν ἐργασίαν του δὲν θὰ ὑφίστανται μεταξὺ αὐτοῦ καὶ τοῦ ἐργοδότου σχέσεις ἐμπιστοσύνης, ἥτις εἶναι ἀπαραίτητος διὰ τὴν μεταξὺ των συνεργασίαν. Ἑπομένως ὀρθὸν εἶναι νὰ θεωρηθῇ ὡς λελυμένη ἡ σχέσις ἐργασίας, δ ἀ νὰ δοθῇ πρόσθετος ἀποζημίωσις εἰς τὸν μισθωτόν. Νομίζω ὅμως, ὅτι τὸ ποσὸν τῆς ἀποζημιώσεως ἑνὸς ἔτους εἶναι ὑπερβολικόν. Ὀρθότερον θὰ ἦτο, ἐὰν ἐδίδετο ἀποζημίωσις ἴση πρὸς τοὺς μισθοὺς 6 μηνῶν, κατὰ τὸ διάστημα τῶν ὁποίων ὁ μισθωτὸς θὰ δυνηθῇ νὰ εὕρῃ ἄλλην ἐργασίαν. Ἐξ ἄλλου ὁ μισθωτὸς θὰ λάβῃ καὶ τὴν ἀποζημίωσιν τῶν ἄρθρων 163 καὶ 165, ἐὰν κριθῇ ὡς λυθεῖσα ἡ σχέσις ἐργασίας. Τοῦτο προκύπτει ἐκ τοῦ ὅτι τὸ ἄρθρον ἀναφέρει περὶ προσθέτου ἀποζημιώσεως. Περαιτέρω ὅμως θὰ πρέπει ἀντὶ τῆς φράσεως «τοῦ χρόνου τῆς

ἐκδόσεως τῆς ἀποφάσεως» νὰ τεθῇ «τοῦ χρόνου τῆς τελεσιδικίας τῆς ἐκδοθείσης ἀποφάσεως», διότι ἄλλως θὰ προκύπτῃ ἀσάφεια περὶ ποίας ἀποφάσεως ἐννοεῖ τὸ ἄνω ἄρθρον, περὶ τῆς πρωτοδίκου ἢ τῆς κατ' ἔφεσιν ἢ κατ' ἀναίρεσιν ἐκδοθείσης.

Ἄρθρον 180

Ἡ διὰ τοῦ ἄρθρου τούτου παρεχομένη ἀποζημίωσις τῶν 2)3 τῆς ἀποζημιώσεως τῶν ἄρθρων 163, 164 καὶ 165 (τὸ ἄρθρον 163 δὲν ἀναφέρεται ἐν τῷ ἄνω ἄρθρῳ, νομίζω ὅμως ὅτι ἐκ παραδρομῆς παρελείφθη) δὲν φρονῶ, ὅτι εἶναι σκόπιμος, διότι παρεισάγει εὐθύνην τοῦ ἐργοδότου καὶ διὰ τὴν περίπτωσιν ἀνωτέρας βίας, καταλύουσα οὕτω τὸν κανόνα τοῦ Δικαίου, ὅτι τῶν «ἀδυνάτων οὐδεμία ἐνοχή» (οὕτω καὶ Α.Π. 648) 1950, Θέμις ΞΒ', σελ. 148).

Ἄρθρον 182

Τὸ ἄρθρον 182 § 1 ἀποδίδει τὴν διάταξιν τοῦ ἄρθρου 8 τοῦ νόμου 3198)1955.

Ἡ παράγραφος 2α τοῦ ἰδίου ἄρθρου ἀποδίδει ἐπίσης τὴν διάταξιν τοῦ ἄρθρου 8 § 4 τοῦ νόμου 3789)1957 (Ἐνοχικόν *μου*, σελ. 700, σημ. Ιγ).

Ἄρθρον 184

Τὸ ἄρθρον τοῦτο ἀποδίδει τὴν διάταξιν τοῦ ἄρθρου 5 § 3 τοῦ ν. 2112, ὡς συνεπληρώθη διὰ τοῦ ἄρθρου 3 τοῦ ν. 4558)1930 καὶ τοῦ ἄρθρου 8 τοῦ ἀπὸ 16)18 Ἰουλίου 1920 δ)γματος. Νομίζω ὅμως, ὅτι δέον νὰ συμπληρωθῇ τὸ ἄρθρον τοῦτο, ὁριζομένου ὅτι ἡ ταυτὸν ἀπουσία τοῦ μισθωτοῦ δὲν δύναται νὰ θεωρηθῇ ὑπὸ τοῦ ἐργοδότου ὡς καταγγελία ἐκ μέρους τοῦ μισθωτοῦ τῆς σχέσεως ἐργασίας. Ἐπίσης σκόπιμον θὰ εἶναι νὰ ὁρισθῇ ἐπίσης ἐν αὐτῷ, ὅτι ὁ μισθωτὸς δικαιοῦται νὰ λάβῃ τὸν μισθὸν του κατὰ τὸν χρόνον τῆς ἀπουσίας του, τὸν ὁριζόμενον ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 121 (ὡς γίνεται καὶ νῦν δεκτόν, *Βασιλείου*, ΕΕΔ 8, 360, καὶ σχόλιον ΕΕΔ 16, 956, Ἐνοχικόν *μου*, σελ. 643 - 644). Ἐπίσης ὅτι ἔχει καὶ τὰ ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 65 τοῦ Σχεδίου ἀναφερόμενα δικαιώματα.

Ἡ παράγραφος 2α τοῦ αὐτοῦ ἄρθρου ἀποδίδει τὰ νομολογηθέντα (Α.Π. 642) 1963, ΕΕΔ 22, 1456).

Ἄρθρον 185

Τὸ ἄρθρον τοῦτο εἶναι περιττόν, διότι τὸ προηγούμενον ἀναφέρει καὶ περὶ «ἑτέρου ἀνυπαιτίου κωλύματος», μὲ τὴν προσθήκην ὅτι τὸ ἄρθρον 184 θὰ συμπληρωθῇ, ὡς προτείνω ἀνωτέρω. Πάντως, ἐὰν διατηρηθῇ τὸ ἄρθρον τοῦτο, θὰ πρέπει νὰ διευκρινισθῇ ἐπὶ πόσον χρόνον δέον νὰ διαρκῇ ἡ ἐκ τῆς ἐργασίας ἀποχὴ τοῦ μισθωτοῦ, ἵνα δύναται νὰ κριθῇ κατὰ τὴν καλὴν πίστιν, ὅτι αὕτη συνιστᾷ σιωπηρὰν δήλωσιν καταγγελίας. Νομίζω, ὅτι πρέπει νὰ ὁρισθῶσι τὰ χρονικὰ περιθώρια τὰ ὁριζόμενα ὑπὸ τοῦ προηγουμένου ἄρθρου (ὅρα σχετικὴν νομολογίαν Ἀρείου Πάγου εἰς Ἐνοχικόν *μου*, σελ. 644).

Ἄρθρα 186, 187

Τὸ ἄρθρον 186 ἀποδίδει τὰ καὶ νῦν κρατοῦντα (Ἐνοχικόν *μου*, σελ. 585 καὶ ἑπόμ., καὶ αὐτόθι νομολογία τοῦ Ἀρείου Πάγου).

Ἐπίσης καὶ τὸ ἄρθρον 187 ἀποδίδει τὰ νομολογηθέντα (Α.Π. 192)1962, Ὁλομ., ΕΕΔ 21, 453, Ἐνοχικόν *μου*, σελ. 543 καὶ 727).

Ἄρθρα 188 - 190

Ἀποδίδουσι τὰ καὶ νῦν κρατοῦντα.

ΕΠΙΣΗΜΟΙ ΓΝΩΜΟΔΟΤΗΣΕΙΣ

ΠΟΙΝΙΚΗ ΔΙΩΞΙΣ ΕΡΓΟΔΟΤΟΥ ΔΙΑ ΠΑΡΑΚΡΑΤΗΣΙΝ ΑΣΦΑΛΙΣΤΙΚΩΝ ΕΙΣΦΟΡΩΝ

[Γνωμοδότησις ὑπ' ἀριθ. 10)1965 Εἰσαγγελίας Ἀρείου Πάγου]

Γνωμοδοτῶν ὁ Ἀντεισαγγελεὺς τοῦ Ἀρείου Πάγου κ. Κ. Δ. ΠΑΠΑΪΩΑΝΝΟΥ

Πρὸς

Τὸν Δικηγορικὸν Σύλλογον Πατρῶν

Πάτρας

Ἔχομεν τὴν τιμὴν εἰς ἀπάντησιν τοῦ ἐν τῷ ὑπ' ἀριθ. 11)1965 ὑμετέρῳ ἐγγράφῳ, ἐν συσχετισμῷ αὐτοῦ πρὸς τὸ ὑπ' ἀριθ. 342)1964 ὅμοιον ὑμῶν διατυπωμένου ἐρωτήματος, νὰ γνωρίσωμεν, ὅτι ἡ γνώμη ἡμῶν εἶναι ἡ ἀκόλουθος :

Κατὰ τὴν παράγραφον 6 τοῦ ἄρθρου 26 τοῦ ἀ.ν. 1846)1951 «περὶ Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων», ὡς οὗτος ἐκυρώθη διὰ τοῦ νόμου 2134)1952, «ἐὰν ὁ ἐργοδότης δὲν καταβάλῃ εἰς τὸ Ι.Κ.Α. τὰ ἐκ τῶν μισθῶν τῶν ἠσφαλισμένων παρακρατηθέντα ἐντὸς τῶν ὑπὸ τῆς παραγράφου 3 ὁριζομένων προθεσμιῶν καταβολῆς τῶν εἰσφορῶν διαπράττει τὸ ἀδίκημα τῆς ὑπεξαιρέσεως εἰς βαθμὸν πλημμελήματος ἀσχέτως ποσοῦ. Διὰ τὰς βαρυνούσας αὐτὸν εἰσφορὰς ἐφαρμόζονται αἱ διατάξεις τοῦ ἄρθρου 6 τοῦ νόμου 1373)1944». Διὰ τῆς παραγράφου 3 τοῦ αὐτοῦ ἄρθρου (26) ὁρίζεται, ὅτι «διὰ τοῦ Κανονισμοῦ καθορισθήσεται ὁ χρόνος τῆς καταβολῆς τῶν εἰσφορῶν, ὁ δὲ ὑπόχρεως εἰς καταβολὴν αὐτῶν δέον ἐντὸς τριάκοντα ἡμερῶν ἀπὸ τοῦ ὁρισθησομένου χρόνου νὰ καταβάλῃ εἰς τὸ Ι.Κ.Α. τὰς εἰσφοράς». Ἐξ ἄλλου διὰ τῆς παραγράφου 1 τοῦ ἄρθρου 6 τοῦ νόμου 1373)1944 ὡρίσθη, ὅτι «αἱ κατὰ τὰς κειμένας διατάξεις ὑπόχρεοι πρὸς καταβολὴν τῶν εἰσφορῶν ὑπὲρ τῶν εἰς τὴν ἀρμοδιότητα τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας ὑπαγομένων πάσης φύσεως Ὀργανισμῶν καὶ Ἐπιδικῶν Λογαριασμῶν τιμωροῦνται ἐν περιπτώσει μὴ ἐγκαίρου καταβολῆς αὐτῶν, ἐκτὸς τῶν δι' ἄλλων διατάξεων προβλεπομένων κυρώσεων, καὶ διὰ φυλακίσεως μέχρι τριῶν μηνῶν. Ἐν περιπτώσει ὑποτροπῆς ἡ ἐπιβαλλομένη ποινὴ δύναται νὰ φθάσῃ μέχρι τοῦ διπλασίου».

Ὑπὸ τῶν συνδεδυασμένων διατάξεων τούτων στοιχειοθετοῦνται δύο διάφορα ἐγκλήματα : Τοῦ πρώτου τούτων στοιχεῖα εἶναι ἡ μὴ καταβολὴ ὑπὸ τοῦ ἐργοδότου εἰς τὸ Ι.Κ.Α. τῶν ἐκ τῶν μισθῶν τῶν ἠσφαλισμένων παρακρατηθέντων κατὰ τὴν παράγραφον 5 τοῦ ἄρθρου 26 τοῦ ἀ.ν. 1846)1951 ποσῶν, καίτοι παρῆλθεν ἡ περὶ ἧς ἡ παράγραφος 3 τοῦ αὐτοῦ ἄρθρου (26) τοῦ ἀν. νόμου προθεσμία τῶν τριάκοντα ἡμερῶν ἀπὸ τοῦ διὰ τοῦ Κανονισμοῦ τοῦ Ι.Κ.Α. καθορισθέντος χρόνου καταβολῆς τῶν εἰσφορῶν. Τοῦ δὲ δευτέρου αὐτῶν ἡ ὑπὸ τοῦ ἐργοδότου μὴ ἔγκαιρος καταβολὴ τῶν βαρυνουσῶν αὐτὸν εἰσφορῶν. (Βλέπε συναφῶς καὶ Α.Π 204)1959, Π. Χρ. 1959)511, ὡς καὶ ἀγόρ. *Β. Σακελλαρίου*, ὑπὸ τὴν Α.Π. 233 1956).

Τὸ πρῶτον τῶν ἐγκλημάτων τούτων - καὶ ἐν σχέσει πρὸς τοῦτο μόνον ἐρωτῶμαι - τιμωρεῖται κατὰ τὴν προαναφερθεῖσαν διάταξιν ὡς «ὑπεξαίρεσις εἰς βαθμὸν πλημμελήματος ἀσχέτως ποσοῦ», τουτέστι πρὸς τιμωρίαν αὐτοῦ εἶναι ἐφαρμοστέα ἡ διάταξις τοῦ ἄρθρου 375 § 7 περίπτωσις πρώτη τοῦ Π.Κ., καθ' ἣν τιμωρεῖται ἡ ὑπεξαίρεσις, ἀσχέτως τοῦ ποσοῦ τῆς ἀξίας τοῦ ἀντικειμένου αὐτῆς, καὶ οὐχὶ ἡ διάταξις τοῦ ἄρθρου 377 τοῦ Π.Κ., διὰ τῶν παραγράφων 1 καὶ 2 τοῦ ὁποίου τιμωρεῖται διὰ τῆς ἐν αὐτῷ ὁριζομένης ποινῆς ἡ ὑπεξαίρεσις ἀντικειμένου εὐτελοῦς ἀξίας, διωκομένη κατ' ἔγκλησιν (καὶ ἂν ἐδίδοντο αἱ λοιπαὶ προϋποθέσεις ἐφαρμογῆς της, ὅπερ δὲν ἐγένετο δεκτὸν ἐν προκειμένῳ ὑπὸ τῆς περὶ ἧς πρόκειται παραγραφείσης ὑποθέσεως, ὡς ἐκ τοῦ περὶ ἐνοχῆς διατακτικοῦ αὐτῆς προκύπτει). Διότι ἀκριβῶς τὸν ἐκ τῆς ἀξίας τοῦ ἀντικειμένου (εἰσφορῶν ἐν προκειμένῳ) προσδιορισμὸν τῆς πράξεως καὶ τοιοῦτον αὐτῆς ποινικὸν κολασμὸν ἠθέλησε νὰ ἀποκλείσῃ ὁ νόμος, ὁρίσας, ὡς εἴρηται, ὅτι ὁ ὑπαίτιος «διαπράττει τὸ ἀδίκημα τῆς ὑπεξαιρέσεως ἀσχέτως ποσοῦ».

Περαιτέρω τὸ ἐν λόγῳ ἔγκλημα εἶναι γνήσιον ἔγκλημα παραλείψεως, πραγματούμενον διὰ μονῆς τῆς ὑπὸ τοῦ ὑπαιτίου μὴ ἐκπληρώσεως τῆς δι' ἐπιτακτικῆς τοῦ νόμου διατάξεως ἐπιβαλλομένης ὑποχρεώσεως πρὸς ὡρισμένην ἐνέργειαν, τὴν καταβολὴν τῶν εἰσφορῶν ἐν προκειμένῳ (βλέπε συναφῶς *Μπουρόπ υλον*, Ἑρμ Π.Κ. ὑπὸ ἄρθρον 17, σημ. 2, *Χωραφᾶ* Γεν. Ἀρχαὶ Π.Κ. 1958 § 38, *Κωτσή - Μπουροπούλου*, Ἑρμ.Π.Κ. τόμ. Δ', παράγραφος 28, Garraud, Traité de dr. pen. τόμ. Α' παράγραφος 112, καὶ *Ἡλιόπουλον*, Σύστ. Ἑλ. Π.Δ. τόμ. Α' σελ. 121 1221 Χρόνος τελέσεως αὐτοῦ εἶναι ὁ χρόνος, καθ' ὃν κατὰ τὰ ἀνωτέρω ὁ ἐργοδότης παρέλειψε τὴν ὀφειλομένην ὑπ' αὐτοῦ ἐνέργειαν, καὶ' ἄρθρον 17 τοῦ Π.Κ., ἤτοι νὰ καταβάλῃ τὰ ἐκ τῶν μισθῶν τῶν ἠσφαλισμένων παρακρατηθέντα ποσὰ παρελθούσης τῆς κατὰ τὴν παράγραφον 3 τοῦ ἄρθρου 26 τοῦ ἀ.ν. 1846)1951 προθεσμίας τῶν τριάκοντα ἡμερῶν ἀπὸ τοῦ διὰ τοῦ Κανονισμοῦ τοῦ Ι.Κ.Α. καθορισθέντος χρόνου καταβολῆς των (*Μπουρόπουλος*, Ἑρμ.Π.Κ. ὑπ' ἄρθρον 17 σελ. 33, καὶ ὑπ' ἄρθρον 17, σημ. 2, *Ἡλιόπουλον*, ἔνθ' ἀνωτέρω, σελ. 376 - 377) καὶ οὐχὶ ὁ τοιοῦτος, καθ' ὃν φέρεται ἐκδηλωθείς, καθ' οἱονδήποτε τρόπον, σκοπὸς τοῦ ὑπαιτίου περὶ ἰδιοποιήσεως τῶν εἰσφορῶν. Σκοπὸς ἰδιοποιήσεως τῶν εἰσφορῶν δὲν ἀπαιτεῖται πρὸς στοιχειοθέτησιν τοῦ ρηθέντος ἐγκλήματος, ὡς ἀπαιτεῖται ἐπὶ ὑπεξαιρέσεως, τὴν ὁποίαν ἐν προκειμένῳ θεωρεῖται διαπράττων ὁ ὑπαίτιος αὐτοῦ καὶ ὁ

ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΑΚΗ ΠΡΑΞΙΣ

ΑΔΙΚΑΙΟΛΟΓΗΤΟΣ ΠΛΟΥΤΙΣΜΟΣ

ΑΠΟΔΟΣΙΣ ΩΦΕΛΕΙΑΣ ΕΡΓΟΔΟΤΟΥ ΕΞ ΑΔΙΚΑΙΟΛΟΓΗΤΟΥ ΠΛΟΥΤΙΣΜΟΥ

Έννοια διατάξεως άρθρου 904 Άστικοῦ Κώδικος

Παροχή ὑπηρεσιῶν κατόπιν ἀκύρου συμβάσεως ἐργασίας λόγῳ ἐλλείψεως ἐν τῷ προσώπῳ τοῦ μισθωτοῦ τῶν ὑπό τοῦ Νόμου ἀπαιτουμένων προσόντων.—Τό δικαίωμα ἐξ ἀδικαιολογήτου πλουτισμοῦ συνίσταται εἰς τόν μισθόν, τόν ὁποῖον ὁ ἐργοδότης θά κατέβαλλεν εἰς ἕτερον μισθωτόν, δυνάμει ἐγκύρου συμβάσεως ἐργασίας ὑπό τάς αὐτάς κατά τά λοιπά περιστάσεις, οὐδόλως ἐρευνωμένου τοῦ μεγέθους τῆς ἐπελθούσης εἰς τόν μισθωτόν ζημίας.—Ἐξεύρεσις ἀποτιμήσεως τῆς ἐργασίας.

Ἔρχεται ἡ κατωτέρω ἀπόφασις τῆς Ὁλομελείας τοῦ Ἀρείου Πάγου μετά τήν ὑπ' ἀριθ. 737) 1964 ἀπόφασιν τοῦ Γ' Πολιτικοῦ Τμήματος αὐτοῦ (εἰσηγητής *Κ. Παπαϊωάννου*, ΕΕΔ 24, 103), ἡ ὁποία διεφώνησε πρός τήν γνώμην τῆς ὑπ' ἀριθ. 258)1964 ἀποφάσεως τοῦ Β' Πολιτικοῦ Τμήματος (εἰσηγητής *Ι. Χατζηδάκης*, ΕΕΔ 23, 534) καί ἡμεῖς (τελευταία) εἴχε δεχθῆ, ὅτι ἐπί τῆς ἐξ ἀδικαιολογήτου πλουτισμοῦ ἀγωγῆς τοῦ ἄρθρου 904 Ἀστικοῦ Κώδικος ἐξετάζεται καί ἡ ζημία, τήν ὁποίαν ὑφίσταται ὁ μισθωτός ἐκ τῆς στερήσεως τῆς ἀντιπαροχῆς, ἣν θά ἐλάμβανε νομίμως βάσει τῶν πνευματικῶν καί σωματικῶν αὐτοῦ ἱκανοτήτων καί τῆς ἀποδόσεως τῆς ἐργασίας του, ἐάν προσέφερε ταύτην οὗτος κατόπιν ἐγκύρου συμβάσεως ἐργασίας. (Ἴδετε σχετικῶς καί σημειώσεις μας ἐν ΕΕΔ 23, 533 ἑπ., ἔνθα παραπομπαί εἰς τήν ἐν γένει νομολογίαν τοῦ Ἀρείου Πάγου).

Ἡ Ὁλομέλεια τοῦ Ἀρείου Πάγου (ἴδετε καί ὑπ' ἀριθ. 28)1963 ἀπόφασιν αὐτῆς, εἰσηγητής *Ν. Χαραλάμπης*, ΕΕΔ 22, 216) ἐτάχθη ὑπέρ τῆς γνώμης τοῦ Γ' Πολιτικοῦ Τμήματος. (Οὕτω καί ἡ Α Π 670)1956, εἰσηγητής *Στ. Μαυρομιχάλης*, ΕΕΔ 16, 76).

Ἀρείου Πάγου 345)1965, Ὁλομελείας
Πρόεδρος ὁ κ. *Στ. Μαυρομιχάλης*
Εἰσηγητής ὁ Ἀρεοπαγίτης κ. *Κ. Θανόπουλος*
Δικηγόροι οἱ κ.κ. Ε. Κερχουλᾶς, Β. Βασιλείου

Ἐκ τῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρου 904 Α.Κ., ὁριζούσης ὅτι ὁ καταστάς πλουσιώτερος ἐκ τῆς περιουσίας ἄλλου ἢ ἐπί ζημίᾳ τούτου ὑποχρεοῦται εἰς ἀπόδοσιν τῆς ὠφελείας καί ἀποδιδούσης τό προϊσχῦον δίκαιον (ν. 26 § 12 Π (12.6), 65 §§ 7 καί 8 αὐτόθι καί Βασ. 26 (24.6), καθ' ὃ «ἐὰν ἀπελεύθερος νομίζων χρεωστεῖν τῷ πάτρωνι ὑπηρεσίας καταβάλῃ αὐτῷ τὰς ὀφφικαλίας..., εἰς τὰς ἐκ τέχνης καταβάλῃ αὐτῷ ἢ κατ' ἐπιταγὴν αὐτοῦ, ἀναλαμβάνει, ὅσον ἠδύνατο μισθοῦσθαι, ἐν συνδυασμῷ πρὸς τό ἄρθρον 908 Α.Κ., σαφῶς συνάγεται, ὅτι ἐπί παροχῆς ὑπηρεσιῶν κατόπιν ἀκύρου συμβάσεως ἐργασίας λόγῳ ἐλλείψεως ἐν τῷ προσώπῳ τοῦ μισθωτοῦ τῶν ὑπό τοῦ νόμου ἀπαιτουμένων προσόντων, τό δικαίωμα τούτου ἐξ ἀδικαιολογήτου πλουτισμοῦ συνίσταται εἰς τόν μισθόν, ὃν ὁ ἐργοδότης θά κατέβαλλεν εἰς ἕτερον μισθωτόν, δυνάμει ἐγκύρου συμβάσεως ἐργασίας, ὑπό τάς αὐτάς κατά τά λοιπά περιστάσεις, οὐδόλως δέ ἐρευνᾶται, ὡς μή ἀποτελοῦν στοιχεῖον τῆς ἀξιώσεώς του, τό μέγεθος τῆς ἐπελθούσης ἐντεῦθεν εἰς τόν μισθωτόν ζημίας, ἐξευρισκομένης διά τῆς ἀποτιμήσεως τῆς ἐργασίας, ἣν κατά τήν συνήθη πορείαν τῶν πραγμάτων θά παρεῖχε κατά τόν αὐτόν χρόνον εἰς τρίτον ἐργοδότην, καθ' ὅσον ἀποδοτέα εἶναι οὐχί αὐτή, ἀλλ' ἡ ἐκ τῆς ἀκύρως παρασχεθείσης ἐργασίας ὠφέλεια τοῦ λήπτου. Μετά ταῦτα δέον ὅπως ἐπιλυθῇ ἡ μεταξύ τῶν δύο Τμημάτων τοῦ Ἀρείου Πάγου ἀναφυεῖσα διαφωνία, συμφώνως τῇ γνώμῃ τοῦ Γ' Τμήματος.

Διά ταῦτα

Αἴρον τήν μεταξύ τῶν Β' καί Γ' Τμη-

δέν συντρέχουν τά λοιπά στοιχεῖα πρός ὑπόστασίν της, ὡς εἴρηται.

Κατά ταῦτα, ἀπό τοῦ ῥηθέντος χρόνου, κατά τό ἄρθρον 112 τοῦ Π.Κ., ἤρξατο ἡ προθεσμία τῆς παραγραφῆς τοῦ πρακειμένου ἰδιωνύμου γνησίου παραλείψεως ἐγκλήματος (βλέπε συναφῶς καί Schönke-Schröder, StGB, ἔκδ. 1959 § 67 115), διωκομένου ἐξ ἐπαγγέλματος καί οὐχί ἀπό τῆς εἰς μεταγενέστερον χρόνον ἐκδηλωθείσης τυχόν προθέσεως τοῦ ὑπαιτίου περί ἰδιοποιήσεως τῶν παρακρατηθέντων παρ' αὐτοῦ ἐκ τοῦ μισθοῦ τῶν ἠσφαλισμένων πρός καταβολήν τῶν εἰσφορῶν των.

ΠΡΟΣΤΑΣΙΑ ΠΑΛΑΙΩΝ ΠΟΛΕΜΙΣΤΩΝ

ΠΡΟΣΤΑΣΙΑ ΑΠΟ ΑΠΟΛΥΣΕΩΣ ΕΦΕΔΡΩΝ ΠΑΛΑΙΩΝ ΠΟΛΕΜΙΣΤΩΝ

Περίπτωσις δικηγόρου, διορισθέντος άναγκαστικῶς ὡς ὑπαλλήλου

Ἔλλειψις κατ' Α.Ν. 771)1937 περὶ ἐφέδρων παλαιῶν πολεμιστῶν δυνατότητος τοποθετήσεως τῶν ἰατρῶν καὶ δικηγόρων ὡς τοιούτων εἰς ἐπιχειρήσεις κλπ., δυναμένων νὰ τοποθετηθῶσι μόνον ὡς ὑπάλληλοι, ἀνεξαρτήτως τῆς εἰδικότητος αὐτῶν καὶ τῶν τίτλων σπουδῶν, μὴ διεπομένων οὕτω τῶν δικηγόρων ὑπὸ τῆς νομοθεσίας περὶ προστασίας ἐφέδρων παλαιῶν πολεμιστῶν, ἀλλ' ὑπὸ τοῦ Κώδικος περὶ Δικηγόρων.—Λύσις τῆς σχέσεως ἐργασίας ἀναγκαστικῶς τοποθετηθέντος ὡς ὑπαλλήλου καὶ παροχὴ νομικῶν ἐργασιῶν ὡς νομικοῦ συμβούλου.—Ἀνεφάρμοστον τῶν διατάξεων περὶ προστασίας παλαιῶν πολεμιστῶν, ἐφαρμοζομένου τοῦ Κώδικος περὶ Δικηγόρων.

Ἀνηρέθη ὑπὸ τῆς κατωτέρω ἀποφάσεως τοῦ Ἀρείου Πάγου ἡ ὑπ' ἀριθ. 374)1965 ἀπόφασις τοῦ Ἐφετείου Ἀθηνῶν (ΕΕΔ 24, 464), ἡ ὁποία ἐδέχθη, κατὰ τὴν πλειοψηφήσασαν γνώμην, τὴν ὕπαρξιν προστασίας ἐκ τῆς κειμένης περὶ ἐφέδρων παλαιῶν πολεμιστῶν νομοθεσίας εἰς τὴν περίπτωσιν αὐτῆς. (Ἴδετε καὶ συμφώνους πρὸς τὰ δεκτὰ γενόμενα ὑπὸ τῆς ἀρεοπαγιτικῆς ἀποφάσεως σημειώσεις μας ἐν ΕΕΔ 24, 468 ἑπ.).

Ἀρείου Πάγου 356)1965, Τμ. Β'

Προεδρεύων ὁ Ἀντιπρόεδρος κ. *Κ. Σαΐτολος*
Εἰσηγητὴς ὁ Ἀρεοπαγίτης κ. *Εὐστ. Μαλλιάχος*
Δικηγόροι οἱ κ.κ. Β. Χαλίδης, Α. Τσάρας

Κατὰ τὸ ἄρθρον 3 § 4 ἐδάφιον τελευταῖον τοῦ ἀ. ν. 771)1937 περὶ τροποποιήσεως καὶ συμπληρώσεως τῆς περὶ προστασίας ἐφέδρων παλαιῶν πολεμιστῶν νομοθεσίας (Φ.Ε.Κ. 349 τῆς 6.9.1937, τεῦχος Α') «ἰατροὶ καὶ δικηγόροι δὲν δύνανται νὰ τοποθετηθῶσιν ὑπὸ τῶν συμβουλίων προνοίας παλαιῶν πολεμιστῶν (κεντρικῶν καὶ περιφερειακῶν) εἰς τὰς ἐπιχειρήσεις, τοὺς ὀργανισμοὺς κλπ. τοῦ ἄρθρου 2 § 1 τοῦ ἀ.ν. 244)1936 ὡς ἰατροὶ ἢ νομικοὶ σύμβουλοι. Οὗτοι δύνανται νὰ τοποθετηθῶσιν ὡς ὑπάλληλοι, ἀνεξαρτήτως τῆς εἰδικότητος αὐτῶν καὶ τῶν τίτλων σπουδῶν».

Ἐκ τῆς διατάξεως ταύτης σαφῶς προκύπτει, ὅτι ἡ σχέσις ἐργασίας τοῦ ὑπηρετοῦντος ὡς ἰατροῦ ἢ ὡς νομικοῦ συμβούλου εἰς τὰς ἀνωτέρω ἐπιχειρήσεις ἰατροῦ ἢ δικηγόρου, ὡς ἐκ τοῦ ἐμπιστευτικοῦ χαρακτῆρος αὐτῆς, δὲν διέπεται ὑπὸ τῆς νομοθεσίας περὶ προστασίας ἐφέδρων παλαιῶν πολεμιστῶν. Ἡ τοιαύτη σχέσις, προκειμένου περὶ δικηγόρου, διέπεται ὑπὸ τοῦ εἰδικῶς προβλέποντος αὐτὴν Κώδικος περὶ Δικηγόρων. Ἐπὶ τοποθετήσεως ἑπομένως ὑπὸ συμβουλίου προνοίας παλαιῶν πολεμιστῶν δικηγόρου εἰς τινα τῶν ἀνωτέρω ἐπιχειρήσεων ὡς ὑπαλλήλου ἀνεξαρτήτως τῆς εἰδικότητος αὐτοῦ ὡς δικηγόρου καὶ τῶν τίτλων σπουδῶν του, ἐὰν ὁ ἀναγκαστικῶς τοποθετηθεὶς λύσῃ μετὰ τὴν τοιαύτην τοποθέτησιν αὐτοῦ, ὡς ἔχει δικαίωμα, τὴν συνεπείᾳ τῆς ἀναγκαστικῆς τοποθετήσεως ἐργασιακὴν σχέσιν καὶ διὰ συμβάσεως μετὰ τῆς ἐπιχειρήσεως, παρ' ἣ ἐτοποθετήθη, ἀποδεχθῇ, ὅπως παρέχῃ ταύτῃ νομικὰς ἐργασίας ὡς νομικὸς σύμβουλος, ἔχουσιν ἐφαρμογὴν ὡς πρὸς τὴν λύσιν τῆς ἐπακολουθησάσης ταύτης νέας συμβάσεως αἱ διατάξεις τοῦ Κώδικος περὶ δικηγόρων καὶ οὐχὶ τῶν περὶ προστασίας τῶν παλαιῶν πολεμιστῶν νόμων. Ὅθεν, ἀποφηναμένου τὸ δικάσαν Ἐφετεῖον, ὡς ἐκ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεώς του δείκνυται, ὅτι ἡ λύσις τῆς συμβάσεως τῆς ἐπακολουθησάσης τὴν κατὰ τὸν ἀνωτέρω νόμον ἀναγκαστικὴν τοποθέτησιν τοῦ ἀναιρεσιβλήτου δικηγόρου ὡς ὑπαλλήλου (ἀνεξαρτήτως τῆς εἰδικότητός του καὶ τῶν τίτλων

μάτων τοῦ Ἀρείου Πάγου ἀναφυεῖσαν διαφωνίαν, ἀποφαίνεται, ὅτι ἐπὶ παροχῆς ὑπηρεσιῶν, βάσει ἀκύρου συμβάσεως ἐργασίας, λόγῳ ἐλλείψεως ἐν τῷ προσώπῳ τοῦ μισθωτοῦ τῶν ὑπὸ τοῦ νόμου ἀπαιτουμένων προσόντων, τὸ δικαίωμα τούτου ἐξ ἀδικαιολογήτου πλουτισμοῦ συνίσταται εἰς τὸν μισθόν, ὃν ὁ ἐργοδότης θὰ κατέβαλλεν εἰς ἕτερον μισθωτὸν δυνάμει ἐγκύρου συμβάσεως ἐργασίας ὑπὸ τὰς αὐτὰς κατὰ τὰ λοιπὰ περιστάσεις, οὐδόλως ἐρευνωμένου τοῦ μεγέθους τῆς ἐπελθούσης εἰς τὸν μισθωτὸν ζημίας, ἐξευρισκομένης διὰ τῆς ἀποτιμήσεως τῆς ἐργασίας, ἣν θὰ παρεῖχεν οὗτος κατὰ τὸν αὐτὸν χρόνον εἰς τρίτον ἐργοδότην κατὰ τὴν συνήθη πορείαν τῶν πραγμάτων.

Ἀναπέμπει τὴν ὑπόθεσιν εἰς τὸ Γ' Τμῆμα πρὸς περαιτέρω κατ' οὐσίαν συζήτησιν.

ΕΡΓΑΤΙΚΟΣ ΜΙΣΘΟΣ

ΚΑΤΑΒΟΛΗ ΕΙΘΙΣΜΕΝΟΥ ΜΙΣΘΟΥ ΕΝ ΕΛΛΕΙΨΕΙ ΣΧΕΤΙΚΗΣ ΣΥΜΦΩΝΙΑΣ

Έννοια «είθισμένου μισθοῦ» καὶ κρίσις Δικαστηρίου

Ἀπόρριψις λόγου ἀναιρέσεως περὶ τοῦ ὅτι τὸ Δικαστήριον δὲν ἔλαβεν ὑπ' ὄψιν ἁπάσας τὰς ἐνώπιον συμβολαιογράφου ληφθείσας ἐνόρκους βεβαιώσεις.—«Εἰθισμένος μισθός», κατ' ἄρθρον 653 Ἀστικοῦ Κώδικος, ἐν ἐλλείψει σχετικῆς συμφωνίας, ὁ μισθός, τὸν ὁποῖον καταβάλλουν ἄλλαι ἐργοδόται ἐν τῇ ἰδίᾳ περιοχῇ δι' ὁμοίας ἐργασίας, ὑπὸ τὰς αὐτὰς συνθήκας.—Πόρισμα ἁπλῶς ἐκτιμήσεως πραγματικῶν περιστατικῶν ἡ περὶ τοῦ ποσοῦ τοῦ «εἰθισμένου μισθοῦ» κρίσις τοῦ Δικαστηρίου, μὴ ὑποκειμένη εἰς τὸν ἔλεγχον τοῦ Ἀρείου Πάγου.

Ἐπεκυρώθη ὑπὸ τῆς κατωτέρω ἀποφάσεως τοῦ Ἀρείου Πάγου ἡ ὑπ' ἀριθ. 3996)1964 ἀπόφασις τοῦ ὡς ἐφετείου δικάσαντος κατὰ τὴν ἐργατικὴν διαδικασίαν Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν.

Ὡς ἔχει γίνει δεκτόν, συναγόμενον ἐκ τῶν ἄρθρων 12 καὶ 20 τοῦ νόμου ΓΨΟΔ' περὶ ἐκδικάσεως τῶν μεταξὺ ἐργατῶν καὶ ἐργοδοτῶν διαφορῶν κατὰ τὴν ἐργατικὴν διαδικασίαν συγχωροῦνται ὡς ἀποδεικτικὰ μέσα καὶ ἔνορκοι βεβαιώσεις ἐκτὸς δίκης ἐνώπιον Εἰρηνοδίκου ἢ συμβολαιογράφου. (Α.Π. 573)1954, εἰσηγητὴς *Ι. Τραχανᾶς*, ΕΕΔ 13, 39, ἔνθα καὶ λοιπαί, Α Π. 203)1954, εἰσηγητὴς *Μ. Παπατελῆς*, ΕΕΔ 13, 405, Α Π. 10)1959, εἰσηγητὴς Στ. *Μουρουχάλης*, ΕΕΔ 18, 189). ἀπὸ τοῦ δεδομένου δὲ τούτου ἡ κατωτέρω ἀρεοπαγιτικὴ ἀπόφασις ἔκρινεν, ὅτι ἐλήφθησαν ὑπ' ὄψιν ἐν προκειμένῳ αἱ προσαχθεῖσαι εἰς τὸ Δικαστήριον τῆς οὐσίας ἔνορκοι βεβαιώσεις.

Περαιτέρω ἡ ἀρεοπαγιτικὴ ἀπόφασις, ἑρμηνεύσασα τὸ ἄρθρον 653 Ἀστικοῦ Κώδικος περὶ καταβολῆς τοῦ εἰθισμένου μισθοῦ (περὶ τούτου ἴδετε *Γ. Σιμωνέτον*, Τὸ τεκμήριον ἀμοιβῆς τοῦ ἐργαζομένου, ΕΕΔ 6, 100, καθ' ὃν ὡς τοιοῦτος μισθὸς νοεῖται ὁ μισθός, ὁ καταβαλλόμενος ὑπὸ ὁμοίων ἢ ἀναλόγων ἐπιχειρήσεων καὶ ἐργοδοτῶν ἐν γένει δι' ἀντίστοιχον πρὸς τὴν παρασχεθεῖσαν ἐργασίαν εἰς ἐργαζομένους διατελοῦντας ὑπὸ τὰς αὐτὰς συνθήκας, ἤτοι ὡς πρὸς τὸ γένος, τὴν ἡλικίαν, τὴν οἰκογενειακὴν κατάστασιν, τὸν ἀριθμὸν τῶν τέκνων κλπ., *Ι. Καποδίστριαν*, ΈρμΑΚ ὑπ' ἄρθρον 649, *Κ. Καϊκᾶν*, Ἐνοχ. Εἰδικῶν, τόμος Α', 4η ἔκδοσις, ὑπ' ἄρθρ. 649, νομολογίαν τοῦ Ἀρείου Πάγου εἰς σημειώσεις μας ἐν ΕΕΔ 24, 146, εἰς τὴν ὁποίαν πρόσθες καὶ Α.Π. 786)1964, εἰσηγητὴς *Μ. Σκουλίκης*, ΕΕΔ 24, 146, Α.Π. 791)1964, εἰσηγητὴς ὁ αὐτός, ΕΕΔ 24, 201, Α.Π. 202)1965, εἰσηγητὴς *Δ. Μαργέλλος*, ΕΕΔ 24, 719), δέχεται, ὅτι ἡ περὶ τοῦ «εἰθισμένου μισθοῦ» κρίσις τοῦ Δικαστηρίου δὲν ὑπόκειται εἰς τὸν ἔλεγχον τοῦ Ἀρείου Πάγου.

σπουδῶν του) παρὰ τῇ ἀναιρεσειούσῃ περὶ παροχῆς αὐτῇ νομικῶν ἐργασιῶν ὡς νομικοῦ συμβούλου ἦτο ἄκυρος, ὡς γενομένη ἄνευ ἀποφάσεως τῆς ἐν ἄρθρῳ 7 § 2 τοῦ Α.Ν. 244)1936 προβλεπομένης Ἐπιτροπῆς, ἀκολούθως δὲ δεξάμενον τὴν ἀγωγὴν τοῦ ἀναιρεσιβλήτου κατὰ τὸ περὶ ἀναγνωρίσεως τῆς ἀκυρότητος αἴτημα αὐτῆς, ψευδῶς ἠρμήνευσε καὶ ἐσφαλμένως ἐφήρμοσε τὰς διαληφθείσας οὐσιαστικοῦ δικαίου διατάξεις, ἐφ' ᾧ καὶ ἀναιρετέαν κατέστησε τὴν ἀπόφασίν του κατὰ τὸ ἄρθρον 807 § 17 Πολ. Δικονομίας καὶ τὸν βάσιμον περὶ τούτου πρῶτον λόγον τοῦ ἀναιρετηρίου.

Ἀναιρουμένης τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως δέον νὰ παραπεμφθῇ ἡ ὑπόθεσις, ὡς χρήζουσα περαιτέρω διευκρινήσεως, εἰς τὸ Γ' Τμῆμα τοῦ Ἀρείου Πάγου, συμφώνως πρὸς τὰ ἄρθρα 834 § 1 Πολ. Δικ., ὡς ἀντικατεστάθη διὰ τοῦ ἄρθρου 25 νόμου 3810)1957 καὶ 3 § ΙΙΙ τοῦ κυρωθέντος διὰ τοῦ ἀπὸ 9 Ἰανουαρίου) 3 Μαρτίου 1958 β.δ. Κανονισμοῦ λειτουργίας τοῦ Ἀρείου Πάγου, ὡς ἀντικατεστάθη διὰ τοῦ ἄρθρου μόνου τοῦ β.δ. 293)1960.

Ἀρείου Πάγου 252)1965, Τμ. Β'

Προεδρεύων ὁ Ἀντιπρόεδρος κ. *Κ. Σούρλος*
Εἰσηγητὴς ὁ Ἀρεοπαγίτης κ. *Δ. Κοκύρης*
Δικηγόροι οἱ κ.κ. Κ. Γιαννιᾶς, Γ. Μητσόπουλος

Ὡς προκύπτει ἐκ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως, τὸ δικάσαν Πρωτοδικεῖον πρὸς σχηματισμὸν τῆς κρίσεώς του ἔλαβεν ὑπ' ὄψιν καὶ ἐξετίμησεν, ἐκτὸς ἄλλων, τὰς καταθέσεις «τῶν ἐνώπιον τοῦ πρωτοβαθμίου δικαστοῦ ἐξετασθέντων μαρτύρων ἀποδείξεως καὶ ἀνταποδείξεως» ἐν συνδυασμῷ «πρὸς τὰ ἑκατέρωθεν ἐπικαλούμενα καὶ προσαγόμενα λοιπὰ ἔγγραφα, μεταξὺ τῶν ὁποίων καὶ ἔνορκοι καταθέσεις ἐνώπιον συμβολαιογράφου». Ἐκ τῆς ταυτότητος εἰς ἐνικὸν ἀριθμὸν διατυπώσεως «ἐνώπιον συμβολαιογράφου» οὐδαμῶς ἕπεται, ὅτι ἐλήφθησαν ὑπ' ὄψιν μόνον αἱ ἐνώπιον ἑνὸς καὶ τοῦ αὐτοῦ

ΕΡΓΑΤΙΚΑ ΑΤΥΧΗΜΑΤΑ

ΧΡΗΜΑΤΙΚΗ ΙΚΑΝΟΠΟΙΗΣΙΣ ΔΙ' ΗΘΙΚΗΝ ΒΛΑΒΗΝ ΠΑΘΟΝΤΟΣ ΕΞ ΑΤΥΧΗΜΑΤΟΣ

"Αρθρα 298, 299, 932 καὶ 933 'Αστικοῦ Κώδικος

Δικαίωμα χρηματικῆς ἱκανοποιήσεως δι' ἠθικὴν βλάβην ἕνεκα μὴ περιουσιακῆς ζημίας, προξενουμένης εἰς ἔννομα τοῦ προσώπου ἀγαθά, μὴ δυνάμενα νὰ ἀποτιμηθῶσιν, ὡς καὶ ἐπὶ ἀδικοπραξίας κατὰ τὴν ἐν ἄρθρῳ 914 'Αστικοῦ Κώδικος ἔννοιαν τῆς ζημιογόνου πράξεως.—Ὑπαρξις τοῦ δικαιώματος τούτου καὶ ἐπὶ ἐργατικοῦ ἀτυχήματος ὀφειλομένου εἰς παράβασιν ὅρων ἀσφαλείας τῶν ἐργαζομένων.—Διαδικασία ἐπὶ ἐργατικῶν διαφορῶν.—'Ανέλεγκτος ὑπὸ τοῦ 'Αρείου Πάγου κρίσις τοῦ Δικαστηρίου περὶ τοῦ ποσοῦ χρηματικῆς ἱκανοποιήσεως δι' ἠθικὴν βλάβην.—Σχηματισμὸς κρίσεως Δικαστηρίου.

Περίπτωσις τῆς κατωτέρω ἀποφάσεως τῆς 'Ολομελείας τοῦ 'Αρείου Πάγου (ὑπὸ τῆς ὁποίας ἐπεκυρώθη ἡ ὑπ' ἀριθ. 15)1964 ἀπόφασις τοῦ ἐπὶ τῶν ἐργατικῶν διαφορῶν Πρωτοδικου Χαλκιδικῆς) ὑπῆρξε χρηματικὴ ἱκανοποίησις δι' ἠθικὴν βλάβην παθόντος ἐξ ἐργατικοῦ ἀτυχήματος.

'Η ὑπ' ἀριθ. 444)1964 ἀπόφασις τῆς 'Ολομελείας τοῦ 'Αρείου Πάγου, εἰσηγητὴς *Κ. Θανόπουλος* ΕΕΔ 23, 845, ἐδέχθη ὑφιστάμενον τὸ δικαίωμα τοῦτο, σύμφωνος δὲ εἶναι καὶ ἡ μετὰ ταύτην νομολογία τῶν Τμημάτων τοῦ 'Αρείου Πάγου καὶ τῶν Δικαστηρίων τῆς οὐσίας.

'Εν σχέσει πρὸς τὴν περὶ τοῦ ποσοῦ κρίσιν τοῦ Δικαστηρίου τῆς οὐσίας ἡ ἀπόφασις αὕτη τοῦ 'Αρείου Πάγου δέχεται, ὅτι αὕτη διαφεύγει τὸν ἔλεγχον τοῦ 'Αρείου Πάγου, ὡς κρίσις περὶ πραγμάτων. (Οὕτω καὶ ἡ Α.Π. 187)1965, Τμ. Β', εἰσηγητὴς *Κ 'Αναγνωστόπουλος*, ΕΕΔ 24, 682, ἔνθα εἰς σημειώσεις μας καὶ λοιπαὶ παραπομπαί).

'Αρείου Πάγου 355)1965, Τμ. Β'

Προεδρεύων ὁ 'Αντιπρόεδρος κ. *Κ. Σοῦρλος*

Εἰσηγητὴς ὁ 'Αρεοπαγίτης κ. *Εὐστ. Μαλλιοῦχος*

Δικηγόροι οἱ κ.κ. Ι. Καποδίστριας, *'Αλ. Σακελλαρόπουλος*

'Εκ τῶν ἄρθρων 298, 299, 932 καὶ 933 Α.Κ. σαφῶς προκύπτει, ὅτι ἡ δι' ἠθικὴν βλάβην ἀξίωσις περὶ χρηματικῆς ἱκανοποιήσεως, ὀφειλομένης μόνον εἰς τὰς ἐν τῷ νό-

---

συμβολαιογράφου γενόμεναι καταθέσεις, οὐχὶ δὲ καὶ αἱ γενόμεναι ἐνώπιον ἑτέρου συμβολαιογράφου, οὐδὲ κἂν γεννᾶται ἀμφιβολία περὶ τοῦ ὅτι ἐλήφθησαν ὑπ' ὄψιν πᾶσαι αἱ ἐπικληθεῖσαι καὶ προσαχθεῖσαι ἑκατέρωθεν ἐνώπιον οἱουδήποτε συμβολαιογράφου, ἐφ' ὅσον δὲν ἀναφέρεται τὸ ὄνομα ὡρισμένου συμβολαιογράφου. 'Η ἔκφρασις «ἐνώπιον συμβολαιογράφου», ἄνευ μνείας ὀνόματος συμβολαιογράφου, προδήλως ἐχρησιμοποιήθη πρὸς δήλωσιν τοῦ εἴδους τῶν καταθέσεων, κατὰ διαστολὴν πρὸς τὴν ἀμέσως προηγουμένως χρησιμοποιηθεῖσαν ἐν τῇ ἀποφάσει ἔκφρασιν δι' ἄλλας καταθέσεις μαρτύρων «ἐνώπιον τοῦ πρωτοβαθμίου δικαστοῦ» καὶ πρὸς δήλωσιν τοῦ ὅτι ἀμφότεραι αἱ κατηγορίαι αὗται τῶν μαρτυρικῶν καταθέσεων ἐλήφθησαν ὑπ' ὄψιν, ὥστε τὸ ἐπικαλούμενον γεγονὸς ὅτι αἱ ἑκατέρωθεν προσαχθεῖσαι ἔνορκοι βεβαιώσεις δὲν εἶχον γίνει πᾶσαι ἐνώπιον ἑνὸς καὶ τοῦ αὐτοῦ συμβολαιογράφου, ἀλλ' ἐνώπιον ἄλλου συμβολαιογράφου παρ' ἑκατέρου τῶν διαδίκων, δὲν ἄγει εἰς διάφορον συμπέρασμα. 'Απορριπτέος, ὅθεν, κρίνεται ὁ περὶ τοῦ ἐναντίου πρῶτος λόγος ἀναιρέσεως.

'Ο κατὰ τὸ ἄρθρον 653 Α.Κ., ἐν ἐλλείψει σχετικῆς συμφωνίας, ὀφειλόμενος «εἰθισμένος μισθὸς» εἶναι ὁ μισθός, τὸν ὁποῖον καταβάλλουν ἄλλοι ἐργοδόται, ἐν τῇ ἰδίᾳ περιοχῇ δι' ὁμοίας ἐργασίας ὑπὸ τὰς αὐτὰς συνθήκας. 'Επομένως ἡ περὶ τοῦ ποσοῦ τοῦ «εἰθισμένου μισθοῦ» κρίσις τοῦ δικαστηρίου ἀποτελεῖ τὸ πόρισμα ἁπλῆς ἐκτιμήσεως πραγματικῶν περιστατικῶν, μὴ ὑποκειμένης εἰς τὸν ἔλεγχον τοῦ 'Αρείου Πάγου καὶ οὐχὶ κρίσιν περὶ νομικῆς ἐννοίας. 'Αφ' ἑτέρου τὸ δικάσαν δικαστήριον ἐπαρκῶς ἠτιολόγησε τὴν περὶ τοῦ καταβλητέου εἰθισμένου μισθοῦ κρίσιν του. 'Απορριπτέος ὅθεν κρίνεται καὶ ὁ περὶ τοῦ ἐναντίου δεύτερος καὶ τελευταῖος λόγος τοῦ ἀναιρετηρίου.

'Εν σχέσει πρὸς τὸ ποσὸν τῆς ἐπιδικασθησομένης ὑπὲρ τῆς ἀναιρεσιβλήτου δικαστικῆς δαπάνης ληπτέον ὑπ' ὄψιν ὅτι ἡ ἀναιρεσίβλητος δὲν κατέθεσεν ἐγγράφους προτάσεις κατὰ τὴν προκειμένην συζήτησιν.

μφ ὁριζομένας περιπτώσεις ἕνεκα ζημίας μὴ περιουσιακῆς, ὡς προξενουμένης εἰς ἔννομα τοῦ προσώπου ἀγαθά, μὴ δυνάμενα νὰ ἀποτιμηθῶσι, μία δὲ τῶν περιπτώσεων τούτων εἶναι καὶ ἡ ἔχουσα γενεσιουργὸν αἰτίαν ἀδικοπραξίαν ὑπὸ τὴν ἐν τῷ ἄρθρῳ 914 Α.Κ. ἔννοιαν τῆς ὑπαιτίου ζημιογόνου πράξεως, εἴτε περιέχεται αὕτη εἰς τὰς διατάξεις τοῦ περὶ ταύτης πραγματευομένου 39ου Κεφαλαίου τοῦ περὶ ἐνοχικοῦ δικαίου βιβλίου τοῦ Α.Κ., εἴτε εἰς ἑτέρας τοιαύτας, διάφορον ἔχει νομικὴν μορφὴν τῆς ἀποζημιώσεως, τῆς ὀφειλομένης ἕνεκα θετικῆς ἢ ἀποθετικῆς περιουσιακῆς ζημίας, μὴ ταυτιζομένη, κατ' ἔννοιαν καὶ φύσιν, πρὸς ταύτην. Ἐντεῦθεν ἕπεται, ὅτι ἡ ἀξίωσις περὶ χρηματικῆς ἱκανοποιήσεως λόγῳ ἠθικῆς βλάβης τοῦ ἐκ τῆς εἰδικῆς ἀμελείας τοῦ ἐργοδότου ἢ τοῦ ὑπ' αὐτοῦ προστηθέντος περὶ τὴν τήρησιν τῶν ὅρων ἀσφαλείας ἐν τῇ ἐργασίᾳ, τῶν ἐπιβαλλομένων ὑπὸ διατάξεων ἰσχυόντων νόμων, διαταγμάτων ἢ κανονισμῶν, ὑποστάντος ἐργατικὸν ἀτύχημα, πρὸς τὸ ὁποῖον ἐξομοιοῦται, κατὰ τὸ ἄρθρον 8 ἐδάφ. ἅ τοῦ νόμου 1846)1951 περὶ κοινωνικῶν ἀσφαλίσεων, τὸ ἄρθρον 1 § 2 τοῦ κωδικοποιηθέντος νόμου ΒΩΜΑ' περὶ περιθάλψεως τῶν ἐν τοῖς μεταλλείοις παθόντων καὶ τὸ ἄρθρον 16 § 2 τοῦ διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 13987)1940 ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας ἐγκριθέντος Καταστατικοῦ τοῦ Ταμείου Μεταλλευτῶν, ἡ ἐπαγγελματικὴ νόσος, δὲν ἀποκλείεται ἐκ τῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρου 60 § 3 τοῦ ἀ.ν. 1846)1951, δι' ἧς ἀπηλλάγη ὁ ἐργοδότης ἐκ τῆς βαρυνούσης αὐτὸν εὐθύνης πρὸς καταβολὴν τῆς ἐκ τοῦ νόμου 551)1915, ὡς οὗτος ἐτροποποιήθη, ἀποζημιώσεως, εἴτε ἐκ τῶν διατάξεων τῶν ἄρθρων 34 § 2 τοῦ ἰδίου νόμου καὶ 9 § 1 τοῦ ἀ.ν. 1607)1959 περὶ τροποποιήσεως τῶν νόμων περὶ Ταμείου Μεταλλευτῶν, δι' ὧν περιωρίσθη ἡ κατὰ τὸ κοινὸν ἀστικὸν δίκαιον εὐθύνη τοῦ ἐργοδότου μόνον εἰς τὴν περίπτωσιν τοῦ δόλου τοῦ ἐργοδότου ἢ τοῦ ὑπ' αὐτοῦ προστηθέντος προσώπου ἢ ἐκ τῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρου 16 τοῦ νόμου 551)1915, ἥτις παρέχει εἰς τὸν παθόντα ἐργατικὸν ἀτύχημα ἐκ τῆς μὴ τηρήσεως ἐπιβεβλημένων ὅρων ἀσφαλείας τὸ δικαίωμα, ὅπως ἐπιλέξηται τὴν ἐκ τοῦ νόμου τούτου ἢ τὴν ἐκ τοῦ κοινοῦ ἀστικοῦ δικαίου ἀποζημίωσιν, διότι αἱ διατάξεις αὗται ἀφορῶσι ζημίαν περιουσιακήν. Εἰς τὴν περίπτωσιν δέ, καθ' ἣν δὲν ἐτηρήθησαν διατάξεις διαγραφόμεναι εἰς ἰσχύοντας νόμους, διατάγματα ἢ κανονισμούς, ἐκδοθέντας ὑπὸ τῆς ἀρμοδίας Δημοσίας Ἀρχῆς ἢ τοῦ κυρίου τῆς ἐπιχειρήσεως, μετ' ἐπικύρωσιν ὑπὸ τῆς Ἀρχῆς, δι' ὧν εἰδικῶς καθορίζονται οἱ ὅροι ἀσφαλείας τῶν ἐργαζομένων καὶ ὧν ἡ τήρησις ἐπεβάλλετο εἰς τὸν ἐργοδότην, ὑπάρχει ἀδικοπραξία τοῦ ἐργοδότου κατὰ τὴν ρηθεῖσαν ἔννοιαν τοῦ ἄρθρου 914 ἢ τοῦ ἄρθρου 922 Α.Κ. περὶ εὐθύνης τοῦ προστήσαντος καὶ ὅταν ἡ ζημιογόνος πρᾶξις τοῦ ἐργοδότου ἢ τοῦ ὑπ' αὐτοῦ προστηθέντος δὲν εἶναι ἡ ἀποκλειστικὴ αἰτία τῆς ζημίας. Ὅθεν οὕτως ἀποφηνάμενον καὶ τὸ δικάσαν δικαστήριον, ὡς δείκνυται ἐκ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεώς του, καταστάσης τελεσιδίκου διὰ παραιτήσεως ἀπὸ τῆς ἀσκήσεως τοῦ ἐνδίκου μέσου τῆς ἐφέσεως, μετ' ἐκτίμησιν δὲ τῶν προσαχθεισῶν ἀποδείξεων δεξάμενον τὴν ἀγωγὴν τοῦ ἀναιρεσιβλήτου, διώκουσαν τὴν πληρωμὴν χρηματικῆς ἱκανοποιήσεως δι' ἠθικὴν βλάβην λόγῳ προσβολῆς τῆς ὑγείας του ἐκ πνευμονοκονιάσεως καὶ πυριτιάσεως τῶν πνευμόνων του ἐν ἐργασίᾳ ἐργατοτεχνίτου εἰς τὰς ὑπογείους στοὰς τῶν ἐν Χαλκιδικῇ μεταλλείων σιδηροπυρίτου τῆς ἀναιρεσειούσης, ἐκτελουμένη ὑπὸ ἀνωμάλους καὶ ἄκρως ἀνθυγιεινὰς συνθήκας, συνεπείᾳ τῆς ὑπαιτίου συμπεριφορᾶς τῆς ἀναιρεσειούσης καὶ τῶν ὑπ' αὐτῆς προστηθέντων ἐν τῇ ὑπηρεσίᾳ της προσώπων, ἅτινα ἐξ ἀμελείας των παρέλειψαν νὰ λάβωσι τὰ μέτρα ἀσφαλείας τῶν ἐργαζομένων, τὰ ἐπιβαλλόμενα ὑπὸ τῶν ἄρθρων 17, 37, 39, 94, 95, 130, 132, 133, 136 καὶ 178 τοῦ διέποντος τὴν λειτουργίαν τῶν ἐν Ἑλλάδι μεταλλείων Κανονισμοῦ, τοῦ ἐγκριθέντος διὰ τῆς εἰς τὸ ὑπ' ἀριθ. 46 Φ.Ε.Κ. δημοσιευθείσης ὑπ' ἀριθ. 14065) 1955 ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Βιομηχανίας, συνιστάμενα εἰς τὸν ἐφοδιασμὸν τῶν ἐργαζομένων εἰς τὰς ὑπογείους στοὰς διὰ καταλλήλων προσωπίδων, εἰς τὸν καθαρισμὸν τοῦ ἐν αὐταῖς ἀέρος, τὴν διοχέτευσιν τοῦ κονιορτοῦ ἐκτὸς τῶν χώρων ἐργασίας, εἰς οὓς ἡ ἀτμόσφαιρα ἦτο ἀποπνικτική, εἰς τὴν ἐγκατάστασιν μηχανημάτων πρὸς ἀερισμὸν καὶ μείωσιν τῆς ἐν αὐτοῖς ὑπερβολικῆς θερμοκρασίας, εἰς τὴν τήρησιν τοῦ κεκανονισμένου ὡραρίου ἐργασίας καὶ ἐν γένει συντείνοντα εἰς τὴν διεξαγωγὴν τῆς ἐργασίας ὑπὸ ὅρους καὶ συνθήκας ὑγιεινάς,

ΑΔΕΙΑΙ ΜΙΣΘΩΤΩΝ

ΠΑΡΟΧΗ ΚΑΤ' ΕΤΟΣ ΑΔΕΙΑΣ ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΜΙΣΘΩΤΟΥΣ ΜΕΤ' ΑΠΟΔΟΧΩΝ

Συμβάσεις έργασίας ώρισμένου χρόνου καὶ Α.Ν. 539)1945

Ἐφαρμογὴ διατάξεων Α.Ν. 539)1945 περὶ ἀδειῶν μισθωτῶν καὶ ἐπὶ συνδεομένων διὰ συμβάσεως ἐργασίας ὡρισμένου χρόνου, ὑπὸ τὴν ἀναγκαίαν ὅμως προϋπόθεσιν ὅτι ὁ χρόνος, δι' ὃν συνωμολογήθη ἡ σύμβασις, εἶναι διαρκείας μείζονος τοῦ ἔτους.—Ἀποζημίωσις κατ' ἄρθρον 5 § 4 Α.Ν. 539)1945.—Δικαίωμα ἐπιδόματος ἀδείας κατὰ τὴν ὑπ' ἀριθ. 10)1964 διαιτητικὴν ἀπόφασιν.

Περίπτωσις τῆς κατωτέρω ἀποφάσεως τοῦ Ἀρείου Πάγου, ὑπὸ τῆς ὁποίας ἀνηρέθη ἐν μέρει ἡ ὑπ' ἀριθ. 61)1965 ἀπόφασις τοῦ Πρωτοδικείου Χανίων, ὡς ἐφετείου κατὰ τὴν ἐργατικὴν διαδικασίαν, ὑπῆρξε σύμβασις ἐργασίας ὡρισμένου χρόνου καὶ προέκυψε τὸ ζήτημα, ἂν ὁ ἀ.ν. 539)1945 περὶ ἀδειῶν μισθωτῶν (ΕΕΔ 19, 806 ἐπ., ἔνθα κωδικοποίησις τῶν ἰσχυουσῶν διατάξεων) ἔχῃ ἐφαρμογὴν ἐπὶ τῶν τοιούτων συμβάσεων ἐργασίας, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ζητήματος καταφατικὴ ὑπῆρξεν ἡ γνώμη τοῦ Ἀρείου Πάγου (Οὕτω καὶ ἡ προηγηθεῖσα Α.Π. 371)1962, εἰσηγητὴς *Κ. Θανόπουλος*, ΕΕΔ 21, 851, Πρωτοδικείου Θεσσαλονίκης 3154)1962, εἰσηγητὴς *Ε. Κοντοφρύδης*, ΕΕΔ 22, 280, Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν 10090)1963, εἰσηγητὴς *Β. Ζέππος*, ΕΕΔ 22, 1336, σύμφωνος καὶ *Ι. Καποδίστριας*, Ἑρμ.ΑΚ ὑπ' ἄρθρα 666 - 667, ἀριθ. 21, *Κ. Καυκᾶς*, Ἐνοχικὸν, Εἰδικὸν, τόμος Α', ἔκδ. τετάρτη, σελ. 685, *Χ. Ἀγαλλόπουλος*, Ἐργατικὸν Δίκαιον, σελ. 245, σημ. 2).

Ἐξ ἄλλου οἱ ἐν τῷ ἄρθρῳ 5 §§ 4 καὶ 5 τοῦ ἀ.ν. 539)1945 ἀποζημιώσεις προϋποθέτουν νὰ ἐχώρησεν ἐκ μέρους τοῦ ἐργοδότου καταγγελία τῆς συμβάσεως ἐργασίας καὶ ὄχι λῆξις αὐτῆς, παρελθόντος τοῦ χρόνου αὐτῆς. (Ἴδετε νομολογίαν τῶν Δικαστηρίων ἐν ΕΕΔ 20, 1315).

Ἄλλο τὸ ζήτημα ἂν κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς ὡρισμένου χρόνου συμβάσεως ἐργασίας ἐπῆλθε καταγγελία αὐτῆς ὑπὸ τοῦ ἐργοδότου διὰ σπουδαῖον λόγον κατ' ἄρθρον 672 Ἀστικοῦ Κώδικος, ἐχούσης ἐφαρμογὴν ἐπὶ συμβάσεως ὡρισμένου χρόνου (περὶ τοῦ τελευταίου τούτου Α.Π. 318)1965, εἰσηγητὴς *Δ. Κοκόρης*,

---

ἅτινα μέτρα, ὡς ἀνελέγκτως δέχεται ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις, ὤφειλον οὗτοι ἐκ τῶν περιστάσεων καὶ ἠδύναντο νὰ λάβωσιν, ὀρθῶς τὰς διαληφθείσας διατάξεις ἡρμήνευσε καὶ ἐφήρμοσεν, οὐδεμίαν δὲ ἄλλην διάταξιν παρέβιασε, καὶ οἱ περὶ τοῦ ἐναντίου πρῶτος, δεύτερος, τρίτος, τέταρτος καὶ πέμπτος λόγοι ἀναιρέσεως εἶναι ἀπορριπτέοι ὡς ἀβάσιμοι.

Κατὰ τὸ ἄρθρον 12 τοῦ νόμου ΓΨΟΔ' περὶ ἐκδικάσεως τῶν μεταξὺ ἐργατῶν καὶ ἐργοδοτῶν διαφορῶν, ἐν συνδυασμῷ καὶ πρὸς τὸ ἄρθρον 20 αὐτοῦ, κατὰ τὴν ὑπὸ τοῦ νόμου τούτου θεσπιζομένην εἰδικὴν διαδικασίαν, καθ' ἣν ἐξεδόθη ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις, δὲν τηροῦνται οἱ κανόνες τῆς Πολ. Δικονομίας, οἱ ἀναγόμενοι εἰς τὰ μέσα τῆς ἀποδείξεως καὶ τὴν δύναμιν τῶν ἀποδεικτικῶν μέσων, ἀλλ' ὁ δικαστὴς ἐκτιμᾷ ἐλευθέρως τὰς προσαγομένας αὐτῷ ἀποδείξεις πρὸς ἀνεύρεσιν τῆς ἀληθείας. Ὅθεν ὁ ἕκτος λόγος ἀναιρέσεως, καθ' ὃν τὸ δικάσαν δικαστήριον δὲν ἀπέδωσε τὴν κατὰ τὰ ἄρθρα 398 - 401 Πολ. Δικονομίας ἀποδεικτικὴν δύναμιν εἰς προσαχθὲν ἔγγραφον τῆς Γενικῆς Διευθύνσεως Μεταλλείων τοῦ Ὑπουργείου Βιομηχανίας, εἶναι ἀπορριπτέος προεχόντως, διότι τὰ ἐπικαλούμενα ἄρθρα τῆς Πολ. Δικονομίας δὲν ἔχουσιν ἐφαρμογὴν εἰς τὴν ἀνωτέρω διαδικασίαν.

Ἡ κατὰ τὸ ἄρθρον 932 Α.Κ. εὔλογος κατὰ τὴν κρίσιν τοῦ δικαστηρίου χρηματικὴ ἱκανοποίησις λόγῳ ἠθικῆς βλάβης, μὴ προσδιοριζομένη ἐξ ἀντικειμενικῶν κριτηρίων, ἀνάγεται εἰς πραγματικὴν κατάστασιν καὶ οὐχὶ εἰς νομικὴν ἔννοιαν. Ἡ κρίσις ἑπομένως τοῦ δικαστηρίου τῆς οὐσίας περὶ τοῦ ποσοῦ αὐτῆς, σχηματιζομένη ἀμέσως ἐξ ἐκτιμήσεως πραγματικῶν γεγονότων (βαθμοῦ πταίσματος, περιουσιακῆς καὶ κοινωνικῆς καταστάσεως μερῶν, εἴδους προσβολῆς κλπ.), διαφεύγει τὸν ἔλεγχον τοῦ Ἀρείου Πάγου καὶ ὁ περὶ τοῦ ἐναντίου ἕβδομος καὶ τελευταῖος λόγος ἀναιρέσεως εἶναι ἀπορριπτέος ὡς ἀβάσιμος.

ΕΕΔ 24, 802), ὁπότε, ἂν θεωρηθῇ ὁ λόγος τῆς καταγγελίας πράγματι σπουδαῖος, ἐπέρχεται ἐγκύρως ἡ λύσις τῆς συμβάσεως ἐργασίας καὶ ἐρευνᾶται καὶ ἀπὸ ἀπόψεως ἐφαρμογῆς τοῦ ἄρθρου 5 τοῦ νόμου 539)1945 ἡ ἀφορμὴ τῆς ἀπολύσεως (ἐφ' ὅσον ὁ μισθωτὸς συνεπλήρωσε παρὰ τῷ ἐργοδότῃ τὸν βασικὸν χρόνον ὑπηρεσίας ἓν ἔτος) διὰ τὴν ἐν τῇ διατάξει τοῦ ἐδαφίου 5 αὐτοῦ ἀποζημίωσιν ἢ ἡ ἔλλειψις πταίσματος τοῦ μισθωτοῦ διὰ τὴν ἀποζημίωσιν τοῦ ἐδαφίου 4 τοῦ ἄρθρου 5 τοῦ ἀνωτέρω νόμου.

Τὸ κατὰ τὴν ὑπ' ἀριθ. 10)1964 διαιτητικὴν ἀπόφασιν (ΕΕΔ 23, 565) δικαίωμα ἐπιδόματος ἀδείας εἶναι πράγματι, ὡς δέχεται ἡ ἀρεοπαγιτικὴ ἀπόφασις, συνδεδεμένον μὲ τὰς αὐτὰς προϋποθέσεις τοῦ δικαιώματος ἀδείας τῶν μισθωτῶν. (Ἴδετε ΕΕΔ 24, 535, ἔνθα νομολογία καὶ σημειώσεις μας).

Ἀρείου Πάγου 374)1965, Τμ. Β'

Προεδρεύων ὁ Ἀρεοπαγίτης κ. **Κ. Ἀναγνωστόπουλος**

Εἰσηγητὴς ὁ Ἀρεοπαγίτης κ. **Εὐστ. Μαλλούχος**

Δικηγόροι οἱ κ.κ. Π. Κορκόβελος, Ν. Συριόπουλος

Κατὰ τὸ ἄρθρον 2 § 1 τοῦ ἀ.ν. 539)1945 «περὶ χορηγήσεως κατ' ἔτος εἰς τοὺς μισθωτοὺς ἀδειῶν μετ' ἀποδοχῶν» πᾶς μισθωτός, μετὰ συνεχῆ ἀπασχόλησιν εἰς ὑποκειμένην ἐπιχείρησιν ἐπὶ χρονικὸν διάστημα τοὐλάχιστον δώδεκα μηνῶν, δικαιοῦται καθ' ἕκαστον ἡμερολογιακὸν ἔτος ἀδείας μετ' ἀποδοχῶν, κατὰ δὲ τὸ ἄρθρον 5 § 4 τοῦ ἰδίου νόμου εἰς περίπτωσιν καταγγελίας τῆς συμβάσεως ἐργασίας ἄνευ πταίσματος τοῦ μισθωτοῦ καὶ πρὶν ἢ οὗτος συμπληρώσῃ τὸν βασικὸν χρόνον καταβάλλονται εἰς αὐτὸν οἱ ἐν τῷ ἄρθρῳ τούτῳ ἡμερήσιοι μισθοί του.

Ἐκ τῶν διατάξεων τούτων, ἐν συνδυασμῷ καὶ πρὸς τὴν παράγραφον 1 τοῦ ἄρθρου 1, καθ' ἣν αἱ διατάξεις τοῦ νόμου τούτου ἐφαρμόζονται ὑπὲρ τῶν ἀντὶ μισθοῦ ἀπασχολουμένων εἰς τὰς ἐν αὐτῷ ἐπιχειρήσεις, συνάγεται σαφῶς, ὅτι ὁ νόμος οὗτος, ὁρίζων γενικῶς περὶ τοῦ δικαιώματος παντὸς μισθωτοῦ ὅπως μετὰ συνεχῆ ἐπὶ ἓν ἔτος ἀπασχόλησιν εἰς ὑποκειμένην ἐπιχείρησιν λάβῃ ἄδειαν ἀναψυχῆς, οὐδεμίαν διάκρισιν ποιεῖται μεταξὺ μισθωτῶν προσληφθέντων ἐπ' ἀόριστον ἢ ὡρισμένου χρόνου. Ἔχει ἑπομένως ἐφαρμογὴν καὶ ἐπὶ μισθωτῶν, συνδεομένων διὰ συμβάσεως ἐργασίας ὡρισμένου χρόνου, ὑπὸ τὴν ἀναγκαίαν ὅμως προϋπόθεσιν ὅτι ὁ χρόνος, δι' ὃν συνωμολογήθη ἡ σύμβασις, εἶναι διαρκείας μείζονος τοῦ ἔτους. Διότι, λυομένης τῆς συμβάσεως ἐργασίας συμφώνως τῷ ἄρθρῳ 669 ἐδάφ. α' Α.Κ. αὐτοδικαίως ἅμα τῇ παρόδῳ τοῦ συμφωνηθέντος χρόνου, οἱ προσληφθέντες δι' ἓν ἔτος ἢ διὰ χρονικὸν διάστημα ἔλασσον τούτου δὲν θὰ εὑρίσκωνται κατὰ τὸν χρόνον τῆς ἐνάρξεως ἢ τοῦ ἀπαιτητοῦ τῆς ἀδείας εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ ἐργοδότου, ὥστε νὰ χορηγηθῇ εἰς αὐτοὺς ἡ ἄδεια. Ἐξ ἄλλου ἐπὶ συμβάσεως ἐλάσσονος τοῦ ἔτους δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ συμπληρώσῃ ὁ μισθωτὸς καὶ ἂν ἔτι δὲν λάβῃ χώραν καταγγελία τῆς συμβάσεως τὸ χρονικὸν διάστημα ἐργασίας, τὸ παρέχον εἰς αὐτὸν τὸ δικαίωμα ἐπὶ τὴν πρώτην ἄδειαν.

Τὸ δικάσαν δικαστήριον, ἐνῷ δέχεται, ὡς ἐκ τῆς τρίτης αἰτιολογίας τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεώς του ἐμμέσως, πλὴν σαφῶς, προκύπτει, ὅτι ὁ ἀναιρεσίβλητος τεχνίτης ξυλουργὸς εἶχε προσληφθῇ εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τῆς ἀναιρεσειούσης διὰ συμβάσεως ἐργασίας ὡρισμένου χρόνου, δὲν προσδιορίζει τὸν χρόνον, δι' ὃν εἶχε προσληφθῇ. Ἀκολούθως δέ, ἐπὶ τῇ αἰτιολογίᾳ, ὅτι ὁ ἀνωτέρω νόμος ἐφαρμόζεται καὶ ἐπὶ μισθωτῶν προσληφθέντων ἐπὶ ὡρισμένον χρόνον, ἐπεδίκασεν εἰς τὸν ἀναιρεσίβλητον τὰ ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 5 § 4 τοῦ νόμου τούτου προβλεπόμενα ἡμερομίσθια διὰ τὴν περίπτωσιν τῆς καταγγελίας τῆς συμβάσεως ἐργασίας ἄνευ πταίσματος τοῦ μισθωτοῦ, πρὶν ἢ οὗτος συμπληρώσῃ τὸν βασικὸν χρόνον διὰ τὴν χορήγησιν εἰς αὐτὸν τῆς ἀδείας μετ' ἀποδοχῶν, ὡς καὶ τὸ ὑπὸ τῆς παραγράφου ΙΙΙ τῆς διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 33182)1964 ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας κηρυχθείσης ἐκτελεστῆς ὑπ' ἀριθ. 10)1964 ἀποφάσεως τοῦ Δ.Δ.Δ.Δ. Ἀθηνῶν προβλεπόμενον ἐπίδομα ἀδείας, χορηγούμενον ὑπὸ τὰς αὐτὰς προϋποθέσεις, ὑπὸ τὰς ὁποίας χορηγεῖται κατ' ἔτος εἰς μισθωτοὺς ἡ ἄδεια μετ' ἀποδοχῶν. Οὕτως ὅμως ἀποφηνάμενον, χωρὶς νὰ δέχηται ἅμα, ὅτι ὁ χρόνος, δι' ὃν εἶχε προσληφθῇ ὁ ἀναιρεσίβλητος εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τῆς ἀναιρεσειούσης, ἦτο διαρκείας μείζονος τοῦ ἔτους, κατέστησεν ἀνέφικτον τὸν ὑπὸ τοῦ Ἀρείου Πάγου ἔλεγχον περὶ τοῦ ἂν ὀρθῶς ἐφηρμόσθησαν ἐν προκειμένῳ αἱ διαληφθεῖσαι οὐσιαστικοῦ δικαίου δια-

ΕΙΣΦΟΡΑΙ

ΕΙΣΦΟΡΑΙ ΥΠΕΡ ΤΟΥ ΔΙΑΝΕΜΗΤΙΚΟΥ ΛΟΓΑΡΙΑΣΜΟΥ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΚΩΝ ΕΠΙΔΟΜΑΤΩΝ ΜΙΣΘΩΤΩΝ

Βάσις ὑπολογισμοῦ αὐτῶν κατὰ Ν.Δ. 3868)1958

Ὑπολογισμός τῶν διὰ τοῦ Ν.Δ. 3868)1958 ὁριζομένων εἰσφορῶν, ἐργοδοτικῶν καὶ ἐργατικῶν, ὑπὲρ τοῦ Διανεμητικοῦ Λογαριασμοῦ Οἰκογενειακῶν Ἐπιδομάτων Μισθωτῶν ἐπὶ τῶν μισθῶν καὶ ὄχι καὶ ἐπὶ τῆς ἐκτάκτως καταβαλλομένης ἀποζημιώσεως δι' ὑπερωριακὴν ἐργασίαν.

Θέμα τῆς κατωτέρω ἀποφάσεως τοῦ Ἀρείου Πάγου (ὑπὸ τῆς ὁποίας ἐπεκυρώθη ἡ ὑπ' ἀριθ. 1867)1964 ἀπόφασις τοῦ Ἐφετείου Ἀθηνῶν) ὑπῆρξεν ἐφαρμογὴ τοῦ ν.δ. 3868)1958 «περὶ συστάσεως Διανεμητικοῦ Λογαριασμοῦ οἰκογενειακῶν ἐπιδομάτων μισθωτῶν» (ΕΕΔ 17, 1157) καὶ εἰδικῶς ἐπὶ τίνων ἀποδοχῶν ὑπολογίζονται αἱ κατὰ τὸ ἄρθρον 3 αὐτοῦ ὁριζόμεναι εἰσφοραὶ ἐργοδοτῶν καὶ μισθωτῶν.

Αἴτημα τῆς ἐργοδοτρίας Ἑταιρείας (Προνομιούχου Ἀνωνύμου Ἑταιρείας Γενικῶν Ἀποθηκῶν τῆς Ἑλλάδος) ἦτο νὰ ἀναγνωρισθῇ δικαστικῶς, ὅτι παρὰ τὸν νόμον ἀξιοῦται, ὅπως διὰ τὸν καθορισμὸν τῶν ὑπὲρ τοῦ ἀνωτέρω Διανεμητικοῦ Λογαριασμοῦ καταβλητέων εἰσφορῶν συνυπολογίζωνται μετὰ τῶν ποσῶν τῶν τακτικῶς, παγίως καὶ σταθερῶς παρεχομένων μισθῶν ἢ ἡμερομισθίων μετὰ τῶν τακτικῶν αὐτῶν προσαυξήσεων εἰς τοὺς ὑπαλλήλους τῆς ἀνωτέρω Ἑταιρείας καὶ τὰ ποσὰ τῶν ὅλως ἐκτάκτως, οὐχὶ παγίως καὶ σταθερῶς, ἀλλὰ διὰ συμπτωματικὴν καὶ ἔκτακτον αἰτίαν παρεχομένων εἰς τοὺς ὑπαλλήλους της ἀμοιβῶν (οἷον δι' ἐκτάκτως ἀπαιτηθεῖσαν καὶ προσφερθεῖσαν καθ' ὑπερωρίαν ἀπασχόλησιν καὶ ἐργασίαν τούτων ἢ δι' οἱανδήποτε ἄλλην προσωρινὴν αἰτίαν καὶ λόγον).

Τὸ Πρωτοδικεῖον διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 12027)1963 ἀποφάσεώς του ἐδέχθη τὴν ἀγωγήν, ἀποφανθεῖσαν τῆς κατ' αὐτῆς ἐφέσεως τοῦ Ὀργανισμοῦ Ἀπασχολήσεως καὶ Ἀσφαλίσεως Ἀνεργίας διὰ τῆς ἐπικυρωθείσης ὑπὸ τοῦ Ἀρείου Πάγου ὑπ' ἀριθ. 1867)1964 ἀποφάσεως τοῦ Ἐφετείου Ἀθηνῶν.

Ἀρείου Πάγου 407)1965, Τμ. Β'

Προεδρεύων ὁ Ἀρεοπαγίτης κ. *Κ. Ἀναγνωστόπουλος*

Εἰσηγητὴς ὁ Ἀρεοπαγίτης κ. *Ι. Χατζηδάκης*

Δικηγόροι οἱ κ.κ. Κ. Βερώνης, Μ. Ζωτόπουλος

Διὰ τοῦ ἄρθρου 3 § 1 ἐδ. α' καὶ β' τοῦ ἀπὸ 25)29 Ὀκτωβρίου 1958 ὑπ' ἀριθ. 3868 νομ. δ)τος «περὶ συστάσεως Διανεμητικοῦ Λογαριασμοῦ οἰκογενειακῶν ἐπιδομάτων μισθωτῶν» πόροι τοῦ Διανεμητικοῦ τούτου Λογαριασμοῦ ὁρίζονται ἐργοδοτικὴ εἰσφορὰ ἐξ 1ο)ο, ὑπολογιζομένη ἐπὶ τῶν διὰ τῶν ἀπὸ 22.8.1958 δύο γενικῶν ἐθνικῶν συλλογικῶν συμβάσεων ἐργασίας «περὶ αὐξήσεως τῶν ἡμερομισθίων καὶ μισθῶν τῶν ἐπὶ ἡμερομισθίῳ καὶ μισθῷ ἀμειβομένων μισθωτῶν» διαμορφωθέντων κατωτάτων ὁρίων, ὡς καὶ ἐπὶ τῶν πέραν τούτων πράγματι καταβαλλομένων ἢ ἐν τῷ μέλλοντι ὁπωσδήποτε καταβληθησομένων μισθῶν ἢ ἡμερομισθίων ἁπάντων τῶν ἐπὶ

τάξεις, στερῆσαν οὕτω τὴν ἀπόφασίν του νομίμου βάσεως, δι' ὃ εἶναι ἀναιρετέα κατὰ τὸ μέρος τοῦτο ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις κατὰ τὸ διὰ τοῦ ἄρθρου 5 τοῦ νόμου 3810)1957 προστεθὲν εἰς τὸ ἄρθρον 807 Πολ. Δικ. ἐδάφ. 19 καὶ τὸν ἔχοντα τὴν ἔννοιαν ταύτην μοναδικὸν λόγον τοῦ ἀναιρετηρίου.

Ἀναιρουμένης ἐν μέρει τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως δέον νὰ παραπεμφθῇ ἡ ὑπόθεσις, κατὰ τὸ ἀναιρεθὲν μέρος, ὡς χρήζουσα περαιτέρω διευκρινήσεως, εἰς τὸ Γ' Τμῆμα τοῦ Ἀρείου Πάγου, συμφώνως πρὸς τὰ ἄρθρα 834 § 1 Πολ. Δικ., ὡς ἀντικατεστάθη διὰ τοῦ ἄρθρου 25 νόμου 3810)1957, καὶ 3 § ΙΙΙ τοῦ κυρωθέντος διὰ τοῦ ἀπὸ 9 Ἰανουαρίου) 3 Μαρτίου 1958 β.δ. Κανονισμοῦ λειτουργίας τοῦ Ἀρείου Πάγου, ὡς ἀντικατεστάθη διὰ τοῦ ἄρθρου μόνου τοῦ β.δ. 293)1960.

σχέσει έργασίας τοῦ ἰδιωτικοῦ δικαίου πρὸς οἱονδήποτε ἐν τῇ χώρᾳ παρεχόντων ἐξηρτημένην ἐργασίαν προσώπων, ὡς καὶ ἴση ἐργατικὴ εἰσφορά, ὑπολογιζομένη κατὰ τὰ ἀνωτέρω καὶ καλυπτομένη ἐκ τῶν διὰ τῶν προειρημένων συλλογικῶν συμβάσεων ἐργασίας χορηγηθεισῶν αὐξήσεων. Ἐξ ἄλλου διὰ τῶν παραγράφων III, IV καὶ V τῆς ἄνω ἀπὸ 22.8.1958 ἐθνικῆς γενικῆς συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας περὶ αὐξήσεως τῶν ἡμερομισθίων καὶ τῶν παραγράφων II III καὶ IV τῆς ὑπὸ τὴν αὐτὴν χρονολογίαν ὁμοίας συλλογικῆς συμβάσεως «περὶ αὐξήσεως τῶν μισθῶν», ἐπικυρωθεισῶν διὰ τοῦ ἄρθρου 4 τοῦ αὐτοῦ ὡς ἄνω ν. δ)τος, ὁρίζονται, ὅτι τὰ πέραν τῶν διὰ τῶν συλλογικῶν τούτων συμβάσεων καθοριζομένων βασικῶν ἡμερομισθίων καὶ βασικῶν μηνιαίων μισθῶν καθωρισμένα καὶ ἰσχύοντα σήμερον κατώτατα ὅρια βασικῶν ἡμερομισθίων καὶ μισθῶν, ὡς καὶ τὰ τυχὸν πέραν τούτων ὁπωσδήποτε καταβαλλόμενα βασικὰ ἡμερομίσθια καὶ βασικοὶ μισθοί, αὐξάνονται κατὰ ποσοστὸν 1ο)ο, τῆς αὐξήσεως ταύτης μὴ λαμβανομένης ὑπ' ὄψιν διὰ τὸν ὑπολογισμὸν τῶν κρατήσεων καὶ εἰσφορῶν ὑπὲρ Ἀσφαλιστικῶν ἢ ἄλλων Ὀργανισμῶν Κοινωνικῆς Πολιτικῆς. Ἐκ τῶν πράγματι καταβαλλομένων εἰς τοὺς ἤδη ὑπηρετοῦντας ἢ μέλλοντας νὰ προσληφθῶσι μισθωτοὺς βασικῶν ἡμερομισθίων καὶ βασικῶν μισθῶν παρακρατεῖται μερίμνῃ καὶ ὑπ' εὐθύνην τοῦ οἰκείου ἐργοδότου ποσοστὸν μὲν 1ο)ο ὑπὲρ τοῦ διὰ νόμου συσταθησομένου Διανεμητικοῦ Λογαριασμοῦ οἰκογενειακῶν ἐπιδομάτων μισθωτῶν, ποσοστὸν δὲ 1ο)ο ἐπίσης ἐπὶ τῶν ὡς ἄνω διαμορφουμένων βασικῶν ἡμερομισθίων καὶ μισθῶν συνεισφέρουν οἱ ἐργοδόται ὑπὲρ τοῦ συσταθησομένου Διανεμητικοῦ Λογαριασμοῦ, συμφώνως πρὸς τὰ κλιμάκια τοῦ Ἱδρύματος Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων.

Ἐκ τῶν διατάξεων τούτων, ῥητῶς ἀναφερομένων εἰς τοὺς βασικοὺς μισθοὺς καὶ τὰ βασικὰ ἡμερομίσθια, τοὺς καταβαλλομένους εἰς τοὺς μισθωτούς, προκύπτει σαφῶς, ὅτι ἡ ὡς ἄνω ἐπιβαλλομένη ἐργοδοτικὴ καὶ ἐργατικὴ εἰσφορὰ ὑπολογίζονται ἐπὶ τῶν διὰ τῶν ἀνωτέρω συλλογικῶν συμβάσεων διαμορφωθέντων καὶ τακτικῶς καταβαλλομένων κατωτάτων ὁρίων βασικῶν μισθῶν καὶ βασικῶν ἡμερομισθίων, ὡς καὶ ἐπὶ τῶν πέραν τούτων πράγματι τακτικῶς ἐπίσης καταβαλλομένων ἢ ἐν τῷ μέλλοντι ὁπωσδήποτε καταβληθησομένων μηνιαίων βασικῶν μισθῶν καὶ βασικῶν ἡμερομισθίων ἁπάντων τῶν προσώπων τῶν ἐπὶ σχέσει ἐργασίας ἰδιωτικοῦ δικαίου παρεχόντων ἐξηρτημένην ἐργασίαν, οὐχὶ δὲ καὶ ἐπὶ τῆς ἐκτάκτως καταβαλλομένης ἀποζημιώσεως δι' ὑπερωριακὴν ἐργασίαν. Ἀντίθετος ἐκδοχὴ δὲν δύναται νὰ στηριχθῇ εἰς τὴν διάταξιν τῆς παραγράφου 2 τοῦ ἄρθρου 3 τοῦ ἀνωτέρω νομ. δ)τος, καθ' ἣν αἱ κατὰ τὴν προηγουμένην παράγραφον εἰσφοραὶ ὑπολογίζονται κατὰ τὰς ἑκάστοτε ἀσφαλιστικὰς κλάσεις τοῦ Ι.Κ.Α., διότι ἡ δι' αὐτῆς παραπομπὴ ἐγένετο πρὸς τὸν σκοπὸν ἀποκλειστικῶς τῆς διευκολύνσεως τοῦ λογιστικοῦ καθορισμοῦ τῶν εἰσφορῶν τούτων. Ὅθεν, ταῦτα εἰπὸν καὶ τὸ δικάσαν Ἐφετεῖον διὰ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεώς του, ὀρθῶς ἡρμήνευσε καὶ ἐφήρμοσε τὰς προπαρατεθείσας διατάξεις καὶ οἱ περὶ τοῦ ἀντιθέτου πρῶτος καὶ δεύτερος λόγοι ἀναιρέσεως εἶναι ἀπορριπτέοι, ὡς ἀβάσιμοι.

Ἡ δικαστικὴ δαπάνη τῆς ἀναιρεσιβλήτου δέον, κατὰ τὸ ἄρθρον 210 τῆς Πολιτικῆς Δικονομίας, νὰ ἐπιβληθῇ εἰς βάρος τοῦ ἡττηθέντος ἀναιρεσείοντος.

ΙΑΤΡΟΙ

ΑΠΟΖΗΜΙΩΣΙΣ ΔΙ' ΑΠΟΛΥΣΙΝ ΙΑΤΡΟΥ ΑΠΟ ΚΑΤΕΧΟΜΕΝΗΣ ΕΤΕΡΑΣ ΘΕΣΕΩΣ

Δευτέρα θέσις δημοσίου ὑπαλλήλου ἢ Νομικῶν Προσώπων Δημοσίου Δικαίου

Ἀνεφάρμοστον ἀποκλειστικῆς προθεσμίας ἐπιδόσεως ἀγωγῆς ἀποζημιώσεως Νόμου 2112)1920, κατ' ἄρθρον 6 § 2 Νόμου 3198)1955, ἐπὶ ἀγωγῆς ἀποζημιώσεως ἰατροῦ λόγῳ ἀπολύσεως κατ' ἐφαρμογὴν διατάξεων περὶ πολυθεσίας — Ἔλλειψις περιεχομένου ὡς πρὸς τὴν δευτέραν θέσιν, ἐν παροχῇ τῆς ὁποίας ὑπὸ δημοσίου ὑπαλλήλου (καὶ ὑπὸ ὑπαλλήλου Νομικῶν Προσώπων Δημοσίου Δικαίου) λαμβάνεται ἐκ τῆς ἥσσονος μισθοδοτουμένης τὸ 1/3 τοῦ βασικοῦ μισθοῦ, κατὰ τὸ ἄρθρον 54 Ὑπαλληλικοῦ Κώδικος καὶ Νόμου 2276)1952, ἐὰν ἡ νομίμως κατεχομένη δευτέρα θέσις εἶναι ἰδιωτική.

Ἀνηρέθησαν ὑπὸ τῆς κατωτέρω ἀποφάσεως τοῦ Ἀρείου Πάγου αἱ ὑπ' ἀριθ. 2796)1960 καὶ 2234)1963 ἀποφάσεις τοῦ Ἐφετείου Ἀθηνῶν.

Σύμφωνος εἶναι ἡ ἄποψις καὶ τῆς νεωτέρας αὐτῆς ἀποφάσεως τοῦ Ἀρείου Πάγου πρὸς τὰ καὶ διὰ προηγουμένων αὐτοῦ ἀποφάσεων (Α.Π. 618)1964, εἰσηγητὴς *Λ. Κωστήρης*, ΕΕΔ 23, 1419, ἔνθα εἰς σημειώσεις μας καὶ λοιπαί) δεκτὰ γενόμενα περὶ τοῦ ἀνεφαρμόστου τῆς ἀποκλειστικῆς προθεσμίας ἐπιδόσεως ἀγωγῆς τοῦ ἄρθρου 6 § 2 τοῦ νόμου 3198)1955 περὶ ἀποζημιώσεως τοῦ νόμου 2112)1920 εἰς τὴν περίπτωσιν ἀποζημιώσεως τῶν ἰατρῶν κατὰ τὰς ἐν τῇ ἀρεοπαγιτικῇ ὁποφάσει ἐπικαλουμένας διατάξεις, ἧτις ἄποψις γίνεται δεκτὴ γενικῶς εἰς τὰς περιπτώσεις, κατὰ τὰς ὁποίας ὁ εἰδικὸς νόμος παραπέμπει εἰς τὸν νόμον 2112)1920 μόνον διὰ τὸν ποσοτικὸν καθορισμὸν τῆς ἀποζημιώσεως. (Ἴδετε Α.Π. 287)1964, εἰσηγητὴς *Α. Μαργέλλος*, ΕΕΔ 23, 598, ἔνθα εἰς σημειώσεις μας καὶ λοιπαὶ παραπομπαί).

Πρέπει νὰ σημειωθῇ, ὅτι μετὰ τὸ ν.δ. 4111)1960 (ἄρθρον 4 § 3) δὲν προκύπτει ὁπωσδήποτε ζήτημα προθεσμίας ἀγωγῆς, διότι τὸ ἀνωτέρω ν.)δγμα παραπέμπει ἤδη διὰ τὴν ἀποζημίωσιν τῶν ἰατρῶν εἰς τὰς διατάξεις τοῦ Κώδικος περὶ Δικηγόρων, ἀπομακρυνθὲν τῶν διατάξεων τοῦ νόμου 2112)1920.

Ἀρείου Πάγου 313)1965, Τμ. Β'

Προεδρεύων ὁ Ἀντιπρόεδρος κ. *Κ. Σούρλος*

Εἰσηγητὴς ὁ Ἀρεοπαγίτης κ. *Λ. Ροζάκης*

Δικηγόροι οἱ κ.κ. Ἡλ. Περασκευᾶς, Α. Παπαντωνόπουλος

Ἡ διάταξις τοῦ ἄρθρου 6 § 2 τοῦ νόμου 3198)1955, ὁρίζουσα ὅτι πᾶσα ἀξίωσις μισθωτοῦ περὶ καταβολῆς ἢ συμπληρώσεως τῆς κατὰ τὸν νόμον 2112 ἀποζημιώσεως τυγχάνει ἀπαράδεκτος, ἐφ' ὅσον ἡ σχετικὴ ἀγωγὴ δὲν ἐκοινοποιήθη ἐντὸς ἑξαμήνου, ἀφ' ἧς κατέστη ἀπαιτητή, δὲν ἔχει ἐφαρμογὴν ἐπὶ τῆς προβλεπομένης ὑπὸ τῆς παραγράφου 2 τοῦ ἄρθρου 4 τοῦ ν. δ)τος 3623)1956, ὡς συνεπληρώθη καὶ ἐτροποποιήθη διὰ τῆς παραγράφου 4 τοῦ ἄρθρου 17 τοῦ νόμου 3796)1957, ἀποζημιώσεως λόγῳ ἀπολύσεως τοῦ ἰατροῦ ἀπὸ τῆς ἑτέρας θέσεως, κατ' ἐφαρμογὴν τῶν διατάξεων περὶ πολυθεσίας, καθ' ὅσον, κατά τε τὸ γράμμα καὶ τὸν σκοπόν της, αὕτη ἀφορᾷ εἰς ἀξίωσιν ἀποζημιώσεως ἕνεκα ἀπολύσεως ἄνευ προηγουμένης καταγγελίας τῆς συμβάσεως ἐργασίας, ἐνῷ ἐπὶ τῆς ἀνωτέρω ἀπολύσεως δὲν ὑπόκειται ταιαύτη περίπτωσις. Ἡ παραπομπὴ δὲ ὑπὸ τῆς παραγράφου 2 τοῦ ἄρθρου 4 τοῦ ν. δ)τος 3623)1956 εἰς τὸν νόμον 2112 ἐγένετο μόνον διὰ τὸν ὑπολογισμὸν τοῦ ποσοῦ τῆς καταβλητέας ἀποζημιώσεως. Ἄλλως κρῖναν τὸ δικαστήριον καὶ ἀπορρῖψαν τὴν ἀγωγὴν τοῦ ἀναιρεσείοντος ἰατροῦ κατὰ τὸ πρῶτον κεφάλαιον αὐτῆς, δι' οὗ διώκεται ἡ πληρωμὴ τῆς ὑπὸ τῶν ὡς ἄνω διατάξεων προβλεπομένης ἀποζημιώσεως λόγῳ ἀπολύσεώς του ἀπὸ τῆς παρὰ τῷ ἀναιρεσιβλήτῳ θέσεώς του, ἐπὶ τῇ αἰτιολογίᾳ ὅτι εἶχε παρέλθει μέχρι τῆς κοινοποιήσεώς της τὸ ὡς εἴρηται ἑξάμηνον, ψευδῶς ἡρμήνευσε καὶ ἐσφαλμένως ἐφήρμοσε τὰς διαληφθείσας διατάξεις καὶ ἀναιρετέας τὰς προσβαλλομένας ἀποφάσεις κατὰ τὸ ὡς ἄνω αὐτῶν μέρος κατέστησε, συμφώνως πρὸς τὸ ἄρθρον 807 §§ 11 καὶ 17 Πολ. Δικονομίας καὶ τὸν μοναδικὸν περὶ τούτου λόγον ἀναιρέσεως.

Ἀναιρουμένων τῶν προσβαλλομένων ἀποφάσεων κατὰ τὸ ὡς ἄνω μέρος αὐτῶν, δι' οὗ ἀπερρίφθη ἡ ἀγωγὴ κατὰ τὸ πρῶτον κεφάλαιον αὐτῆς, δι' οὗ διώκεται ἡ πληρωμὴ τῆς ὑπὸ τῶν ἐν τῇ ἠγουμένῃ αἰτιολογίᾳ διατάξεων προβλεπομένης ἀποζημιώσεως καὶ ἐπανερχομένων τῶν διαδίκων εἰς τὴν πρὸ

ΣΥΛΛΟΓΙΚΑΙ ΔΙΑΦΟΡΑΙ ΕΡΓΑΣΙΑΣ

ΔΕΣΜΕΥΣΙΣ ΕΞ ΕΘΝΙΚΗΣ ΟΜΟΙΟΕΠΑΓΓΕΛΜΑΤΙΚΗΣ ΣΥΛΛΟΓΙΚΗΣ ΣΥΜΒΑΣΕΩΣ

Δικαστικός Έλεγχος περί των γενικωτέρας σημασίας οργανώσεων

Έκπροσώπησις ύπό των γενικωτέρας σημασίας οργανώσεων διά την ύπογραφήν εθνικής ομοιοεπαγγελματικής συλλογικής συμβάσεως έργασίας πάντων των έργοδοτών ή μισθωτών.—Εξαίρεσις έφαρμογής όρου τινός εις ωρισμένην μόνον περιφέρειαν ή δι' ωρισμένην κατηγορίαν μισθωτών ή έργοδοτών.—Έννοια γενικωτέρας σημασίας επαγγελματικής οργανώσεως.—Δικαστικός έλεγχος.—Έφαρμογή της από 14 Μαρτίου 1962 συλλογικής συμβάσεως έργασίας οικοδόμων.

Έπρόκειτο, εις την περίπτωσιν της κατωτέρω δικαστικής αποφάσεως, περί έφαρμογής της από 14 Μαρτίου 1962 συλλογικής συμβάσεως έργασίας οικοδόμων (ΕΕΔ 21,683)(και των λοιπών) εξ αφορμής της οποίας ηρευνήθησαν υπό του Εργατικού Δικαστού ζητήματα απορρέοντα εκ του νόμου περί συλλογικών διαφορών εργασίας (Ίδετε περί της δυνατότητος περιορισμού εφαρμογής διαιτητικής αποφάσεως ή συλλογικής συμβάσεως έργασίας εις ωρισμένας πόλεις ή περιφερείας και Α.Π. 257)1965, Ολομελείας, εισηγητής *Ι. Χατζηδάκης*, ΕΕΔ 24, 790, εκδοθείσαν μετά την δημοσιευομένην κατωτέρω διαιτητικήν απόφασιν, και περί του δικαστικού ελέγχου περί των γενικωτέρας σημασίας επαγγελματικών οργανώσεων και Α.Π. 300)1965, εισηγητής *Δ. Μαργέλλος*, ΕΕΔ 24, 795, ένθα και λοιπαί παραπομπαί).

Πρωτοδίκου Χαλκιδικής 28)1965

Διαδικασία εργατικών διαφορών

Πρωτοδίκης ο κ. *Ν. Θεοδωρόπουλος*

Δικηγόροι οι κ.κ. Χ. Κοσμέτης, Σ. Σαμαράς

Η συλλογική σύμβασις εργασίας, ήτις δι-

της αναιρέσεως κατάστασιν, έρευνητέα περαιτέρω, συμφώνως τω άρθρω 834 § 1 Πολ. Δικονομίας, ή αγωγή κατά το κεφάλαιον αύτης τούτο.

Μετά τα εν τη πρώτη αιτιολογία εκτεθέντα, καθ' α ή διάταξις του άρθρου 6 § 2 του νόμου 3198)1955 δεν έχει εφαρμογήν επί της υπό κρίσιν αγωγής, είναι παραδεκτή αύτη.

Εκ του συνδυασμού των διατάξεων των παραγράφων 1, 2 και 3 του άρθρου 54 του περί καταστάσεως διοικητικών δημοσίων υπαλλήλων νόμου, ως και των διατάξεων του άρθρου 3 §§ 1, 2 και 4 του νόμου 2276)1952, σαφώς συνάγεται, ότι ή δευτέρα θέσις, εν κατοχή της οποίας υπό δημοσίου υπαλλήλου (και υπαλλήλου Νομικού Προσώπου Δημοσίου Δικαίου μετά το από 23)25 Δεκεμβρίου 1955 β. δ)γμα) λαμβάνεται εκ της ήσσονος μισθοδοτουμένης το 1)3 του βασικού μισθού άνευ επιδόματός τινος, πρέπει να είναι υπαλληλική θέσις δημοσία ή παρ' Οργανισμώ τοπικής αυτοδιοικήσεως, Κοινωφελεί Οργανισμώ ή άλλω Νομικώ Προσώπω Δημοσίου Δικαίου ή θέσις εις παραχωρηθείσαν δημοσίαν υπηρεσίαν ή επιχείρησιν. Δεν υφίσταται επομένως ο περιορισμός ούτος, εάν ή νομίμως κατεχομένη δευτέρα θέσις είναι ιδιωτική, ως ή υπό του εκκαλούντος κατεχομένη δευτέρα θέσις παρά τη Εθνική Τραπέζη της Ελλάδος και συνεπώς δικαιούται ούτος πλήρους της υπό των εν τη 1η αιτιολογία διατάξεων προβλεπομένης αποζημιώσεως και απορριπτέος ο περί του εναντίου ισχυρισμός του εφεσιβλήτου.

Συνομολογείται, ότι ο παρά τω εφεσιβλήτω μισθός του εκκαλούντος ανήρχετο εις δραχμάς 2.100 μηνιαίως, ως δε προκύπτει εκ των υπ' αριθ. 15.308 της 23 Νοεμβρίου 1940 και υπ' αριθ. 30.263 της 19 Δεκεμβρίου 1958 εγγράφων του εφεσιβλήτου προς τον εκκαλούντα ή παρά τω εφεσιβλήτω υπηρεσία του εκκαλούντος διήρκεσεν από της 23 Νοεμβρίου 1940 μέχρι της 25 Αυγούστου 1958, ήτοι συνεπλήρωσεν ούτος παρ' αυτή 17 έτη. Επομένως, συμφώνως τοις άρθροις 1 και 3 του νόμου 2112, ως το άρθρον 1 αντικατεστάθη υπό του άρθρου 1 του νόμου 4558)1930, ή αποζημίωσις, ης δικαιούται ο εκκαλών, ανέρχεται εις 13 μηνιαίους μισθούς, ήτοι εκ δραχμών 27.300. Ομολογούντος του εκκαλούντος ότι έλαβε δραχμάς 7.388, δικαιούται ούτος του εκ δραχμών 19.912 υπολοίπου. Ζητούντος όμως τούτου διά της αγωγής, ως αύτη διά των προτάσεών του (σελ. 3) διασαφηνίζεται, δραχμάς 15.947, δέον να γίνη αύτη δεκτή διά το μικρότερον τούτο ποσόν.

σμεύει κατ' άρχήν τά μέλη των συμβληθεισών όργανώσεων των έργοδοτών και των μισθωτών μόνον (άρθρον 2 § 1, 5 § 1 του νόμου 3239)1955), έφ' όσον έκηρύχθη ύποχρεωτική δι' αποφάσεως του Υπουργού Εργασίας (άρθρον 5 § 2 του νόμου 3239)1955) ή κατηρτίσθη και ύπεγράφη παρουσία αύτου ή του παρά τούτου ειδικώς διά την περίπτωσιν ταύτην εξουσιοδοτηθέντος όργάνου (άρθρον 5 § 3 νόμου 3239)1955), δεσμεύει τό σύνολον των έν τή δι' ήν ισχύει περιφερεία έργοδοτών και μισθωτών του επαγγέλματος ή των επαγγελμάτων, άτινα άφορά. Προκειμένης εθνικής όμοιοεπαγγελματικής συλλογικής συμβάσεως εργασίας, ήτοι τοιαύτης άφορώσης τους μισθωτούς ωρισμένου επαγγέλματος ή και των συναφών πρός τό επάγγελμα αύτό κλάδων όλης της χώρας (άρθρον 7 § 1β του νόμου 3239) 1955), αύτη, καίτοι μή ύπογραφείσα παρουσία του Υπουργού Εργασίας, κατά τάς προμνησθείσας διατάξεις, ισχύει και έπι των μή ανηκόντων είς επαγγελματικήν τινα όργάνωσιν έργοδοτών και μισθωτών, έφ' όσον ή συμβληθείσα αντίστοιχος επαγγελματική όργάνωσις είναι γενικωτέρας σημασίας, τεκμαιρομένου είς την περίπτωσιν ταύτην ότι ή τοιαύτη όργάνωσις ώς μάλλον αντιπροσωπευτική του επαγγέλματος εκπροσωπεί πάντας τους έργοδότας ή μισθωτούς (άρθρον 7 § 3 νόμου 3239)1955, *Ι. Καποδίστριας*, έν ΕρμΑΚ, άρθρον 680, άριθ. 27—33. *Κ. Δημάκης*, ΕΕΔ 23, 897 έπ., *Β. Βασιλείου* ΕΕΔ 22, 849, *Δ. Καλαμοίρης*, ΕΕΔ 17, 561, ΕΕΔ 19, 65, Όλομ. Α.Π. 498)1960, ΕΕΔ 19, 1381, Α.Π. 510)1964, ΕΕΔ 23, 977, 457) 1964 ΕΕΔ 23, 850, 738)1963, ΕΕΔ 23, 208). Έάν όμως διά της συλλογικής συμβάσεως συνεφωνήθη παρά των συλλογικώς συμβληθέντων μερών, ότι κατ' έξαίρεσιν όρος τις των έν αύτη θά έχη εφαρμογήν δι' ωρισμένην μόνον περιφέρειαν ή δι' ωρισμένην κατηγορίαν μισθωτών ή έργοδοτών, τότε ό όρος ούτος έχει ούχί γενικήν, άλλά την συμφωνηθείσαν μόνον περιωρισμένην εφαρμογήν (βλ. σχετικώς *Καποδίστριαν*, ένθ' άνωτ. άρ. 30, *Ίδίου*, «Η συλλογική σύμβασις εργασίας κλπ.» §§ 129 - 132, πρβλ. Α.Π. 352)1960, ΕΕΔ 19, 843) και έάν έτι ή συλλογική σύμβασις εκηρύχθη ύποχρεωτική ή συνήφθη ενώπιον του Υπουργού Εργασίας ή του παρ' αύτου εξουσιοδοτημένου όργάνου. Ώς γενικωτέρας σημασίας έργοδοτική όργάνωσις ωρισμένου επαγγέλματος είναι χαρακτηριστέα ή εκπροσωποΰσα μείζονα άριθμόν έργοδοτών και ής τά μέλη, καλύπτοντα τό μεγαλύτερον μέρος της όλης έν τή χώρα σχετικής επαγγελματικής δραστηριότητος, άπασχολοΰσι τόν μεγαλύτερον άριθμόν των μισθωτών του επαγγέλματος (πρβλ. Α.Π. 790)1964, ΕΕΔ 24, 343, Όλομ. Σ.Ε 2162)1962, ΕΕΔ 22, 282, 1723)1959, ΕΕΔ 18, 1260). Ό χαρακτήρ δέ της έν συλλογική συμβάσει εργασίας, κατατεθείση είς τό Ειρηνοδικείον Άθηνών, κατ' άρθρον 20 § 3 του νόμου 3239)1955, συμβληθείσης επαγγελματικής όργανώσεως ώς γενικωτέρας σημασίας τοιαύτης είναι δεκτικός άμφισβητήσεως ύπό του διαδίκου, ούτινος ή ένοχική ύποχρέωσις προϋπόθεσιν έχει τόν τοιοΰτον της όργανώσεως χαρακτήρα, άλλά και αύτεπαγγέλτου έρεύνης ύπό του έπι της ιδιωτικής διαφοράς κρίνοντος Δικαστηρίου έν τή ύπό τούτου αναζητήσει των έν τή συγκεκριμένη περιπτώσει εφαρμοστέων κανόνων δικαίου (βλ. *Σύνταξιν*, ΕΕΔ 24, 400, Πρωτ. Θεσσαλονίκης 4136)1964, ΕΕΔ 24, 400).

Κατόπιν των άνωτέρω ή άπό 27.6.1957 συλλογική σύμβασις εργασίας οικοδόμων, ήτις είναι εθνική όμοιοεπαγγελματική τοιαύτη, ώς καταρτισθείσα μεταξύ των γενικωτέρας σημασίας οργανώσεων, ήτοι του Τεχνικού Επιμελητηρίου Ελλάδος και της Πανελληνίου Ενώσεως Μηχανικών Εργοληπτών Δημοσίων Έργων, της Πανελληνίου Ενώσεως Συνδέσμων Εργοληπτών Δημοσίων Έργων Ελλάδος, και άφ' ετέρου της Γενικής Συνομοσπονδίας Εργατών Ελλάδος και της Πανελληνίου Όμοσπονδίας Εργατοτεχνιτών Οικοδόμων (πρβλ. σχετικώς Α.Π. 352)1960, ΕΕΔ 19, 843, έγγρ. Υπουργείου Εργασίας ύπ' άριθ. 97522)17.12 1962, ΕΕΔ 22, 372) και εκηρύχθη ύποχρεωτική διά της ύπ' άριθ. 27248)1957 κοινής αποφάσεως των Υπουργών Συντονισμού και Εργασίας (πρβλ. Α.Π. 670)1961, ΕΕΔ 21, 147), έφ' όσον έν αύτη ορίζεται, ότι τά δι' αύτης καθοριζόμενα ημερομίσθια θά ισχύσωσι μόνον είς τούς έργαζομένους είς την περιφέρειαν της τέως Διοικήσεως Πρωτευούσης, Έλευσίνος και Σαλαμίνος και ότι διά τάς λοιπάς περιφερείας της χώρας τά κατώτατα όρια ημερομισθίων καθορίζονται ή καθοριαθήσονται διά τοπικών συλλογικών συμβάσεων εργασίας ή όμοίας εκτάσεως διαιτητικών αποφάσεων (πρβλ. Α.Π. 432)1962, ΕΕΔ 21, 1034), έχει εφαρμογήν ειδικώς ώς πρός τόν όρον αύτης περί καθορισμού των ημερομισθίων των εργατοτεχνιτών οικοδόμων τοπικώς περιωρισμένην, ήτοι μόνον διά την περιφέρειαν της τέως Διοικήσεως Πρωτευούσης, Σαλαμίνος και Έλευσίνος. Έπομένως δέν έχει εφαρμογήν ή συλλογική σύμβασις αύτη είς την Χαλκιδικήν, ένθα εργάσθη ό ένάγων, και συνεπώς δέν δικαιοΰται ούτος της βάσει αύτης αιτουμένης διαφοράς δεδευλευμένων άπό 1ης Ιανουαρίου 1959 μέχρις 24 Απριλίου 1962 ημερομισθίων και δώρων εορτών Χριστουγέννων και Πάσχα των έτών 1959 έως 1962.

Έκ της έν γένει διαδικασίας δέν βεβαιοΰται, κατά την έκ των ένόντων κρίσιν ημών, ότι ή συμβληθείσα έν τή άπό 14 Μαρτίου 1962 συλλογική συμβάσει εργασίας των πάσης φύσεως εργατοτεχνιτών οικοδόμων και συναφών επαγγελμάτων Ελλάδος, κατατεθείση συμφώνως τώ άρθρω 20 § 3 του νόμου 3239)1955 παρά τώ Γραμματεί του Ειρηνοδικείου Άθηνών την 24 Απριλίου 1962, μή καταρτισθείση δέ και ύπογραφείση παρουσία του Υπουργού Εργασίας ή όργάνου παρ' αύτου ειδικώς εξουσιοδοτηθέντος, μηδέ κηρυχθείση ύποχρεωτική δι' αποφάσεως του ώς άνω Υπουργού, εργοδοτική όργάνωσις «Πανελλήνιος Όμοσπονδία Εργοληπτών Οικοδόμων» συνίστατο έν τώ χρόνω της καταρτίσεως της μνησθείσης συλλογικής συμβάσεως γενικωτέρας σημασίας, ύπό την προεκτεθείσαν έννοιαν, επαγγελματικήν όργάνωσιν των απασχολούντων εργατοτεχνίτας, άσκοΰντας τό επάγγελμα του οικοδόμου και τά πρός τοΰτο συναφή τοιαΰτα έργοδοτών, καλυπτόντων τό μεγαλύτερον μέρος της όλης έν τή χώρα σχετικής επαγγελματικής δραστηριότητος και απασχολούντων τόν μείζονα άριθμόν των μισθωτών του επαγγέλματος των

ΣΥΝΤΑΓΜΑ

ΛΗΞΙΣ ΣΥΜΒΑΣΕΩΝ ΓΕΝΙΚΩΝ ΔΙΕΥΘΥΝΤΩΝ ΝΟΜΙΚΩΝ ΠΡΟΣΩΠΩΝ ΔΗΜΟΣΙΟΥ ΔΙΚΑΙΟΥ

Έλεγχος διατάξεως άρθρου 8 Ν.Δ. 4352)1964 ύπό συνταγματικήν έποψιν

Όρισμοί άρθρου 8 Ν.Δ. 4352)1964.—Συνταγματική ή διάταξις, ούδόλως προσκρούουσα είς τήν ύπό τοῦ άρθρου 3 τοῦ Συντάγματος καθιερουμένην άρχήν τῆς ίσότητος.—Έννοια διατάξεως άρθρου 3 τοῦ Συντάγματος.

Περίπτωσις τῆς κατωτέρω δικαστικῆς άποφάσεως εἶναι ἐφαρμογή τῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρου 8 τοῦ ν.δ. 4352)1964 «περί διατάξεων, ὑφ' ὁρισθεισῶν τούς δημοσίους ὑπαλλήλους ὡς καί περί καταργήσεως Συμβουλίων, Ἐπιτροπῶν τῶν Δημοσίων Ὑπηρεσιῶν» (ΕΕΔ 23, 1065) (περί τοῦ ὁποίου ν.δ. ἴδετε ἑρμηνευτικάς ὁδηγίας Ὑπουργείου Οἰκονομικῶν ἐν ΕΕΔ 23, 1319 ἐπ.).

Ὑπεστηρίχθη ἐν προκειμένῳ, ὅτι ἡ διάταξις αὕτη προσκρούει εἰς τό ἄρθρον 3 τοῦ Συντάγματος, ἐπί τοῦ ὁποίου ἡ ἀπόφασις αὕτη, ἐλέγχουσα τήν διάταξιν (ἴδετε περί τοῦ δικαστικοῦ ἐλέγχου τῆς ἀντισυνταγματικότητος νόμου ἐν ΕΕΔ 20, 87, ἔνθα εἰς σημειώσεις μας παραπομπαί εἰς τήν θεωρίαν καί νομολογίαν), ἀπεφάνθη ὀρθῶς.

Πρωτοδίκου Ἀθηνῶν 3611)1965

Διαδικασία ἐργατικῶν διαφορῶν

Πρωτοδίκης ὁ κ. *Α. Ματσιώτης*

Δικηγόροι οἱ κ.κ. Χ. Πετρόπουλος, Σπ. Θηβαῖος, Μ. Δημολίτσας

Διά τῆς ὑπό κρίσιν ἀγωγῆς ὁ ἐνάγων, ἐπικαλούμενος ὅτι προετελήφθη τήν 1.2.1962 ἐπί συμβάσει ἐξηρτημένης ἐργασίας ἰδιωτικοῦ δικαίου καί ὡρισμένου χρόνου, ἤτοι μέχρι τῆς 15.1.1957, παρά τοῦ νομίμου ἐκπροσώπου τῆς ἐναγομένης Ἑταιρείας (Ο.Τ.Ε.), ὡς γενικός διευθυντής αὐτῆς, ἀντί συμπεφωνημένου μηνιαίου μισθοῦ δραχμῶν 27,198, καί ὅτι προσέφερε τάς ὑπηρεσίας του ὑπό τήν ἐκτεθεῖσαν ἰδιότητά του παρ' αὐτῇ μέχρι τῆς 15.10.1964, ὅτε ἀπελύθη, πρό τῆς λήξεως τοῦ χρόνου, δι' ὃν συνωμολογήθη ἡ προκειμένη σύμβασις, αἰτεῖται τήν ἐπιδίκασιν τῶν ἐνδιαμέσων ἀπό τῆς ἀπολύσεως του μέχρι τῆς λήξεως τῆς διαρκείας τῆς συμβάσεως ἀποδοχῶν του. Οὕτως ἐχουσα ἡ ἀγωγή αὕτη ἀρμοδίως εἰσάγεται ἐνώπιον ἡμῶν κατά τήν προκειμένην διαδικασίαν τοῦ νόμου ΓΩΟΔ', ὡς ἰσχύει ἰσῦν, καί ἐξεταστέα ὡς πρός τό νόμιμον καί οὐσίᾳ βάσιμον αὐτῆς.

Ἐβεβαιώθησαν τά ἀκόλουθα: Δυνάμει τοῦ ἀπό 1.2.1962 ἰδιωτικοῦ συμφωνητικοῦ, ὑπογραφέντος μεταξύ τοῦ ἐνάγοντος καί τῆς ἐναγομένης Ἑταιρείας, ἐκπροσωπηθείσης διά τοῦ Προέδρου τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου αὐτῆς, ἐξουσιοδοτηθέντος πρός τοῦτο διά τῶν κατά τάς συνεδριάσεις τοῦ Διοικητικοῦ αὐτῆς Συμβουλίου ὑπ' ἀριθ. 730)1961 καί 733)1962 ληφθεισῶν ἀποφάσεών του, κατηρτίσθη μεταξύ τῶν διαδίκων σύμβασις ἐργασίας ὡρισμένου χρόνου, δι' ἧς ὑπε-

---

οἰκοδόμων καί τῶν πρός τοῦτο συναφῶν τοιούτων. Οὔτε περαιτέρω βεβαιοῦται, ὅτι ἡ ἐναγομένη ἐτύγχανεν ἐν τῷ χρόνῳ τῆς καταρτίσεως τῆς μνησθείσης ἀπό 14.3.1962 συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας ἡ κατέστη μεταγενεστέρως μέλος τῆς Πανελληνίου Ὁμοσπονδίας Ἐργοληπτῶν Οἰκοδόμων ἢ ἑτέρας εἰς τήν Ὁμοσπονδίαν ταύτην ἀνηκούσης ἐπαγγελματικῆς ὀργανώσεως, μή ἐκπροσωπηθείσης συνεπῶς τῆς ἐναγομένης ἐν τῇ καταρτισθείσῃ ὡς εἴρηται συλλογικῇ συμβάσει, δέν δεσμεύει αὕτη ταύτην. Ἑπομένως δέν δικαιοῦται ὁ ἐνάγων τήν βάσει τῆς ἐν λόγῳ συλλογικῆς συμβάσεως αἰτουμένην διαφοράν δεδουλευμένων ἡμιρομισθίων, οὐδέ περαιτέρω ἔχει δίκαιόν τινα κατά τῆς ἐναγομένης διά τήν μή λῆψιν ἐκ τοῦ παρά τῷ Ι.Κ.Α. Εἰδικοῦ Λογαριασμοῦ δώρων οἰκοδόμων δώρων ἐπί ταῖς ἑορταῖς, ὑπολογιζομένων βάσει τοῦ προβλεπομένου ὑπό τῆς συλλογικῆς συμβάσεως ταύτης ἡμερομισθίου τῆς εἰδικότητός του (ξυλουργοῦ). Δέν δικαιοῦται τῆς αἰτουμένης διαφορᾶς ὁ ἐνάγων οὔτε διά τῆς ὑπ' ἀριθ. 5)1964 ἀποφάσεως τοῦ Δ.Δ.Δ.Δ. Ἀθηνῶν, ἥτις ἐκηρύχθη ἐκτελεστή διά τῆς ὑπ' ἀριθ. 22310)1229)1964 ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας, δημοσιευθείσης εἰς τήν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως (Φ.Ε.Κ. Β' 112)27 Μαρτίου 1964), καθ' ὅσον ἡ διαιτητική ἀπόφασις αὕτη, ἥτις ἐπέχει θέσιν συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας (ἄρθρον 19 τοῦ νόμου 3239)1955, ὡς ἐτροποποιήθη ὑπό τοῦ ἄρθρου 10 § 8 τοῦ ν. δ)τος 3755)1957) καί δή ἐθνικῆς ὁμοιοεπαγγελματικῆς τοιαύτης, ὡς ἐπιλύουσα διένεξιν μεταξύ γενικωτέρας σημασίας ὀργανώσεων, δέν ἔχει ἐφαρμογήν ἐν προκειμένῳ, κατά τήν διάταξιν ὑπό στοιχ. 7 αὐτῆς, καθ' ὅσον ὁ ἐνάγων, ξυλουργός ὤν, ἀπησχολεῖτο ὑπό βιομηχανίας, ἣν ἀσκεῖ ἡ ἐναγομένη, ἐχούσης μόνιμον συνεργεῖον (ξυλουργεῖον) ἐν Στρατωνίῳ Χαλκιδικῆς πρός ἐξυπηρέτησιν τῶν ἀναγκῶν τῶν ἐκεῖ μεταλλευτικῶν της ἐγκαταστάσεων, ἀπαρτιζόμενον καί ἐκ τοῦ ἐνάγοντος, περί ὧν περιστατικῶν ἐντελῶς ἐκ τῶν ὡς εἴρηται ἀποδεικτικῶν μέσων ἐβεβαιώθημεν. Κατ' ἀκολουθίαν τούτων, δηλονότι ὡς μή ἐχούσης ἐφαρμογήν ἐνταῦθα οὐδεμιᾶς διατάξεως νόμου ἢ συλλογικῆς συμβάσεως ἡ διαιτητικῆς ἀποφάσεως δεσμευτικῆς διά τήν ἐναγομένην, προβλεπούσης μεῖζον διά τόν ἐνάγοντα ἡμερομίσθιον τοῦ πράγματι ὑπ' αὐτοῦ λαμβανομένου, δέον ἡ διώκουσα διαφοράν ἡμερομισθίων καί δώρων ἐπί ταῖς ἑορταῖς ὑπό κρίσιν ἀγωγή αὐτοῦ νά ἀπορριφθῇ.

χρεαύτο ὁ ἐνάγων, ὅπως παράσχῃ παρ' αὐτῇ τὰς ὑπηρεσίας του ὡς γενικοῦ διευθυντοῦ ἐπὶ πέντε ἔτη (ἄρθρον 7 ν.δ. «περὶ ἱδρύσεως καὶ ὀργανώσεως τοῦ Ο.Τ.Ε.», ἤτοι ἀπὸ 15.1.1962 μέχρι 15.1.1967 καὶ ἐπὶ μηνιαίῳ μισθῷ μετὰ τῶν πάσης φύσεως ἐπιδομάτων ἐκ δραχμῶν 27.198. Εἰς ἐκτέλεσιν τῆς συμβάσεως ταύτης ὁ ἐνάγων, ὑπὸ τὴν ἐκτεθεῖσαν ἰδιότητά του, προσέφερε πράγματι τὰς ὑπηρεσίας του παρὰ τῇ ἐναγομένῃ Ἑταιρίᾳ μέχρι τῆς 15.10.1964, ὅτε ἡ τελευταία ἔπαυσε πλέον τὰ δέχηται ταύτας κατ' ἐπιταγὴν τῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρου 8 ν.δ. 4352) 1964, καθ' ἣν ἀπὸ τῆς ἐνάρξεως τῆς ἰσχύος αὐτοῦ ὁ ἐνάγων ἐθεωρήθη αὐτοδικαίως ἀπολυθείς, ἄνευ καταβολῆς αὐτῷ οὐδεμιᾶς ἀποζημιώσεως. Ὁ ἐνάγων ἀντιτάσσει, ὅτι ἡ ρηθεῖσα διάταξις, βάσει τῆς ὁποίας ἀπελύθη, προσκρούει εἰς τὴν ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 3 τοῦ Συντάγματος καθιερουμένην ἀρχὴν τῆς ἰσότητος ἐνώπιον τῶν νόμων.

Διὰ τῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρου 8 ν.δ. 4352) 1964 «περὶ διατάξεων ἀφορωσῶν τοὺς δημοσίους ὑπαλλήλους, ὡς καὶ περὶ καταργήσεως Συμβουλίων, Ἐπιτροπῶν τῶν Δημοσίων Ὑπηρεσιῶν κλπ.» ὁρίζεται, ὅτι ἀπὸ τῆς ἐνάρξεως τῆς ἰσχύος τοῦ παρόντος θεωρεῖται λήξασα ἡ θητεία, ὡς καὶ οἱαδήποτε σύμβασις προσφορᾶς ὑπηρεσιῶν, τῶν διοικητῶν, ὑποδιοικητῶν, ἐντεταλμένων συμβούλων, γενικῶν διευθυντῶν καὶ ἀναπληρωτῶν ἢ βοηθῶν γενικῶν διευθυντῶν, τεχνικῶν συμβούλων, διωρισμένων ἐπὶ θητείᾳ ἢ ἐπὶ συμβάσει τῶν Νομικῶν Προσώπων Δημοσίου Δικαίου, οἱασδήποτε μορφῆς καὶ ὀνομασίας, τῆς Δημοσίας Ἐπιχειρήσεως Ἠλεκτρισμοῦ, τοῦ Ὀργανισμοῦ Χρηματοδοτήσεως Οἰκονομικῆς Ἀναπτύξεως, τοῦ Ὀργανισμοῦ Βιομηχανικῆς Ἀναπτύξεως, τοῦ Ὀργανισμοῦ Τηλεπικοινωνιῶν Ἑλλάδος, τῶν Σιδηροδρόμων τοῦ Ἑλληνικοῦ Κράτους, τῆς Ἀγροτικῆς Τραπέζης τῆς Ἑλλάδος καὶ τῆς Α.Γ.Ρ.Ε.Ξ. Οἱ διατελοῦντες εἰς τὰς θέσεις ταύτας θεωροῦνται ὡς αὐτοδικαίως ἀπολυθέντες ἀπὸ τῆς ἐνάρξεως τῆς ἰσχύος τοῦ παρόντος, μὴ ἀπαιτουμένης τῆς ἐκδόσεως διοικητικῆς τινος ἢ ἄλλης περὶ ἀπολύσεως πράξεως. Μέχρι τοῦ διορισμοῦ νέων διοικητῶν κλπ., γενησομένου ἐντὸς διμήνου ἀπὸ τῆς ἰσχύος τοῦ παρόντος, οἱ ἀπολυόμενοι ἐξακολουθοῦσιν ἀσκοῦντες τὰ καθήκοντά των. Εἰς τοὺς κατὰ τὰ ἄνω αὐτοδικαίως ἀπολυομένους οὐδεμία ἀποζημίωσις καταβάλλεται.

Ἐκ τῆς διατυπώσεως τῆς διατάξεως ταύτης, συνδυαζομένης καὶ πρὸς τὴν εἰσηγητικὴν ἔκθεσιν τοῦ ρηθέντος διατάγματος, προκύπτει, ὅτι αὕτη ἀποτελεῖ μίαν γενικὴν διάταξιν, ἥτις ἐρρύθμισε τὰς σχέσεις γενικῶς μιᾶς συγκεκριμένης ὑπὸ τὴν εὐρεῖαν ἔννοιαν κατηγορίας μισθωτῶν, ἀσκούντων διαιτητικὰ καὶ διευθυντικὰ καθήκοντα ἐπὶ τῶν ἀποτελούντων κρατικὰς ἐπιχειρήσεις καὶ λειτουργούντων πρὸς ἐξυπηρέτησιν τοῦ κοινοῦ ἀνωτέρω Ὀργανισμῶν καὶ Νομικῶν Προσώπων (Δ.Ε.Η., Ο.Χ.Ο.Α., Σ.Ε.Κ., Α.Τ.Ε. καὶ Ο.Τ.Ε., ὅρα εἰδικῶς περὶ τοῦ τελευταίου ἄρθρον 12, 1 καὶ 3 τοῦ ν.δ. 1039)1949 «περὶ ἱδρύσεως καὶ ὀργανώσεως αὐτοῦ»), ἐφ' ὧν τὸ Κράτος ἀσκεῖ ἐποπτείαν διὰ τῶν ἁρμοδίων ὀργάνων του. Ἡ διάταξις, ἀποβλέπουσα κυρίως εἰς τὸ συμφέρον τῶν ἀνωτέρω Ὑπηρεσιῶν κοινῆς ὠφελείας, καθώρισε τὰς σχέσεις πάντων ἀνεξαιρέτως τῶν διοικούντων αὐτὰς ἀνωτέρω ὑπαλλήλων, εἰδικῶς σημειωτέον, λόγῳ τῆς φύσεως καὶ τῆς θέσεως αὐτῶν, προσλαμβανόμενοι ἐπὶ ὡρισμένῃ θητείᾳ, μὴ διεπόμενοι ὑπὸ τῶν οἰκείων κανονισμῶν (ὅρα ἄρθρον 1 § 3 ἐδάφιον α' Γ.Κ.Π. τοῦ Ο.Τ.Ε.) καὶ ἀμειβόμενοι δι' ὑψηλῶν ἀμοιβῶν, δὲν τελοῦν ὑπὸ τὰς αὐτὰς συνθήκας μετὰ τῶν λοιπῶν μισθωτῶν ἐν γένει. Ἀπὸ τῆς ἀπόψεως ταύτης ἐξεταζομένη ἡ ἐν λόγῳ διάταξις, δι' ἧς ἡ Πολιτεία ἐν τῇ ἰδιότητι αὐτῆς ὡς κυριάρχου, μετέβαλε τὰ μὴ συνταγματικῶς κατοχυρούμενα ἐνοχικὰ δικαιώματα καὶ ὑποχρεώσεις (τοῦ ἄρθρου 17 τοῦ Συντάγματος ἀναγομένου μόνον εἰς τὴν προστασίαν τῆς ἰδιοκτησίας) τῶν εἰς τὴν διαληφθεῖσαν κατηγορίαν ἀνηκόντων καὶ ὑπὸ διαφόρους, ὡς εἴρηται, συνθήκας τελούντων ἔναντι τῶν λοιπῶν, περιορίσασα τὰς ἐκ τῶν συμβάσεων ἀπορρεούσας ὑποχρεώσεις καὶ δικαιώματα τῶν συμβληθέντων, ὡς πρὸς τὴν διάρκειαν τῆς σχέσεως ἐργασίας αὐτῶν καὶ τὴν καταβλητέαν ἀποζημίωσιν, οὐδόλως προσκρούει εἰς τὴν ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 3 τοῦ Συντάγματος καθιερουμένην ἀρχὴν τῆς ἰσότητος. Κατὰ τὸν ἐν τῇ διατάξει τοῦ διαληφθέντος ἄρθρου κανόνα τοῦ δικαίου ὁ νομοθέτης, ἀσκῶν τὴν λειτουργίαν του ἐπὶ τῇ βάσει τῶν αὐτῶν πραγματικῶν προϋποθέσεων καὶ ἀναφερόμενος εἰς τὴν αὐτὴν κατηγορίαν προσώπων ἢ πραγμάτων, σχέσεων ἢ καταστάσεων, δὲν δικαιοῦται μὲν κατ' ἀρχὴν νὰ διακρίνῃ μεταξὺ αὐτῶν καὶ τὰ θέτῃ δι' ὡρισμένα πρόσωπα σχέσεις, πράγματα ἢ καταστάσεις, δίκαιον ἀντίθετον ἢ οὐσιωδῶς διάφορον τοῦ τεθέντος διὰ τὰ ἄλλα, ἰδίως δὲ νὰ μεταχειρίζεται δυσμενῶς ὡρισμένα πρόσωπα ἢ καταστάσεις, καθιστῶν οὐσιωδῶς χείρονα τὴν θέσιν αὐτῶν, ἐκτὸς ἂν συντρέχουν ἐπαρκεῖς λόγοι γενικωτέρου κανονισμοῦ ἢ ἐν γένει δημοσίου συμφέροντος, οὐδαμῶς ὅμως περιορίζεται ἐξ αὐτοῦ (τοῦ κανόνος) τὰ ἐπιβάλῃ in concreto τὴν ὁμοιόμορφον πάντοτε μεταχείρισιν τῶν ὑπὸ τὰς αὐτὰς ἢ ὁμοίας περιστάσεις εὑρισκομένων προσώπων, ἀνηκόντων, λόγῳ τῶν ἰδιαιτέρων ἰδιοτήτων των, εἰς τὴν αὐτὴν συγκεκριμένην κατηγορίαν μισθωτῶν καὶ εἰς τὴν αὐτὴν οὐσιαστικῶς σχέσιν πρὸς τὸν νόμον, ὡς ἐν προκειμένῳ (*Σβώλου - Βλάχου*, «Τὸ Σύνταγμα τῆς Ἑλλάδος», σελὶς 185, 1964 καὶ τὰς αὐτόθι παραπομπὰς εἰς τὴν Νομολογίαν). Κατ' ἀκολουθίαν τούτων, ἀπολυθέντος τοῦ ἐνάγοντος ἐκ τῆς θέσεως τοῦ γενικοῦ διευθυντοῦ, οὐχὶ διὰ καταγγελίας τῆς συμβάσεως ἐργασίας ἐκ μέρους τῆς ἐναγομένης (Ο.Τ.Ε.), ὡς ἄλλωστε διὰ τῆς ἀγωγῆς αὐτοῦ συνομολογεῖται, ἀλλὰ δυνάμει τῆς ὡς ἄνω καθολικῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρου 8 ν.δ. 4352)1964, οὗτος δὲν δικαιοῦται ἀποδοχῶν ὑπερημερίας κατὰ τὰ ἄρθρα 349, 350, 656, 669, 672 Α.Κ., οὔτε ἄλλης τινὲς ἀποζημιώσεως καὶ δέον νὰ ἀπορριφθῇ ἡ ἀγωγὴ ὡς ἀβάσιμος.

ΥΠΕΡΗΜΕΡΙΑ

ΑΔΥΝΑΜΙΑ ΠΑΡΟΧΗΣ ΥΠΗΡΕΣΙΩΝ ΚΑΤΑ ΔΙΑΡΚΕΙΑΝ ΥΠΕΡΗΜΕΡΙΑΣ ΕΡΓΟΔΟΤΟΥ

Καταλογισμός ωφελειών είς μισθόν κατ' άρθρον 656 § 2 Άστικοῦ Κώδικος

Έπέλευσις ὑπερημερίας ἐργοδότου μετ' ἄκυρον καταγγελίαν συμβάσεως ἐργασίας.—Άρσις αὐτῆς.—Μισθὸς ἐπὶ κωλύματος μισθωτοῦ πρὸς παροχὴν ὑπηρεσιῶν κατ' ἄρθρα 657, 658 Ἀστικοῦ Κώδικος.—Ἀξίωσις μισθοῦ ἐπὶ ὑπερημερίας τοῦ ἐργοδότου καὶ ἂν ὁ μισθωτὸς κωλύεται νὰ ἐργασθῇ ἄνευ ὑπαιτιότητος αὐτοῦ.—Ἔννοια ἄρθρου 656 § 2 Ἀστικοῦ Κώδικος περὶ καταλογισμοῦ εἰς τὸν μισθὸν ὠφελειῶν τοῦ μισθωτοῦ ἐκ τῆς ματαιώσεως τῆς ἐργασίας ἢ τῆς ἀλλαχοῦ παροχῆς αὐτῆς.

Περίπτωσις τῆς κατωτέρω δικαστικῆς ἀποφάσεως ὑπῆρξεν ἀδυναμία μισθωτοῦ πρὸς παροχὴν ἐργασίας, διαρκούσης τῆς ὑπερημερίας τοῦ ἐργοδότου ἐξ ἀκύρου ἀπολύσεως αὐτοῦ, καὶ προέκυψε τὸ ζήτημα, ἂν ὁ ἐργοδότης ὑπεχρεοῦτο εἰς καταβολὴν τοῦ ἐκ τῆς ὑπερημερίας του ὀφειλομένου μισθοῦ.

Τὰ δεκτὰ ὑπὸ τῆς ἐν λόγῳ ἀποφάσεως γενόμενα εἶναι σύμφωνα πρὸς τὰ νομολογιακὰ δεδομένα (ἴδετε Α.Π. 130)1952, εἰσηγητὴς *Στ. Μαυρομιχάλης*, ΕΕΔ 11, 617, ἐφ' ἧς σχόλια *Β. Βασιλείου*, ΕΕΔ 11, 619, Πρωτ)κείου Ἀθηνῶν 7126)1958, εἰσηγητὴς *Ι. Γουρνᾶς*, ΕΕΔ 17, 637, Πρωτ)κείου Ἀθηνῶν 1550)1960, εἰσηγητὴς *Α. Στασινός*, ΕΕΔ 29, 333, Πρωτ)κείου Ἀθηνῶν 6104)1962, εἰσηγητὴς *Α. Παχίλης*, ΕΕΔ 21, 783, τὴν ὁποίαν ἐπικαλεῖται καὶ ἡ κατωτέρω ἀπόφασις, παραπομπὴς εἰς θεωρίαν εἰς σημειώσεις μας ἐν ΕΕΔ 19, 333).

Πρωτοδίκου Χαλκίδος 363)1965

Διαδικασία ἐργατικῶν διαφορῶν

Πρωτοδίκης ὁ κ. *Π. Θεοδωρόπουλος*

Δικηγόροι οἱ κ.κ. Ι. Τριανταφυλλίδης, Δ. Πασσᾶς

Ἀκύρου οὔσης τῆς καταγγελίας τῆς συμβάσεως ἐργασίας, συμφώνως πρὸς τὰ ἄρθρα 174 καὶ 180 Α.Κ. ἡ σύμβασις θεωρεῖται συνεχιζομένη· ὁ δὲ καταγγείλας ἀκύρως τὴν σύμβασιν ἐργασίας ἐργοδότης καθίσταται ὑπερήμερος περὶ τὴν ἀποδοχὴν τῶν ὑπηρεσιῶν τοῦ μισθωτοῦ, κατὰ τὰ ἄρθρα 349 καὶ 350 Α.Κ. Ἡ τοιαύτη δὲ ὑποχρέωσις τοῦ ἐργοδότου παύει, ἂν ἐπέλθῃ ἄρσις τῆς ὑπερημερίας αὐτοῦ κατά νόμιμόν τινα τρόπον, τοῦτέστιν εἴτε διὰ συμφωνίας τῶν μερῶν, εἴτε δι' ἀποσβέσεως τῆς ἐνοχῆς κατὰ τὰ ἄρθρα 416 Α.Κ. διὰ δηλώσεως τοῦ ἐργοδότου ὅτι ἀποδέχεται τὰς ὑπηρεσίας τοῦ μισθωτοῦ, μὴ συνοδευομένης κατ' ἀνάγκην καὶ διὰ προσφορᾶς αὐτοῦ πρὸς ἐκπλήρωσιν τῶν ἐκ τῆς ὑπερημερίας γενηθεισῶν ὑπαρχουσῶν του (Ὀλ. Α.Π. 618)1963, ΕΕΔ 22, 1458). Ὅθεν ἡ ὑπὸ κρίσιν ἀγωγή, διώκουσα τὴν ὑπὲρ τῆς ἐναγούσης καὶ εἰς βάρος τοῦ ἐναγομένου, ὑφ' ἣν παρίσταται ἰδιότητα, καταψήφισιν εἰς τὴν πληρωμὴν τῶν ἀποδοχῶν ὑπερημερίας λόγῳ ἀκυρότητος τῆς μεταξὺ αὐτοῦ καὶ τῆς εἰς κατάστασιν πτωχεύσεως τελούσης ἀνωνύμου ἑταιρείας ὑπὸ τὴν ἐπωνυμίαν „** ὑφισταμένης συμβάσεως μισθώσεως ἐξηρτημένης ἐργασίας ἀορίστου χρόνου, ἥτις ἀκυρότης ἀνεγνωρίσθη τελεσιδίκως διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 172)1961 ἀποφάσεως ἡμῶν, νόμῳ βασίμως ἐστίν, ἐρειδομένη εἰς τὰς συνδεδυασμένας διατάξεις τῶν ἄρθρων 361, 648, 653, 655, 656, 341, 345 Α.Κ., 186 ἐπόμ. Πολ. Δ.κ., ἁρμοδίως δὲ εἰσάγεται κατὰ τὴν προκειμένην διαδικασίαν τοῦ νόμου Γ⁄ΟΔ')1911 καὶ ἐξεταστέα τυγχάνει.

Ἐκ τῶν ἐκτεθέντων ἐνώπιον ἡμῶν ἐπ' ἀκροατηρίῳ ὑπ' ἀμφοτέρων τῶν διαδίκων, τοῦ ἐναγομένου μὴ καταθέσαντος προτάσεις, ὧν ἡ κατάθεσις κατὰ τὴν διαδικασίαν τοῦ νόμου Γ⁄ΟΔ') 1911 δὲν εἶναι ὑποχρεωτική, ἀλλὰ προαιρετική (Α.Π. 518)1957, ΕΕΔ 16, 395), ἀλλὰ παραστάντος αὐτοπροσώπως, ὡς δικηγόρου ὄντος, (ἄρθρον 39 ν.δ)τος 3026)1954, λογιζομένου κατ' ἀντιμωλίαν δικαζομένου (Πρωτ. Ἀθηνῶν 5645)1960, ΕΕΔ 20, 181) τῆς ὁμολογίας αὐτοῦ ἐλευθέρως ἐκτιμωμένης, κατ' ἄρθρον 12 § 2 νόμου Γ⁄ΟΔ')1911, τῶν προσαγομένων καὶ ἐπικαλουμένων ἐγγράφων καὶ τῆς λοιπῆς ἐν γένει διαδικασίας ἐβεβαιώθησαν, κατὰ τὴν ἐκ τῶν ἐνόντων κρίσιν ἡμῶν, τὰ θεμελιοῦντα τὴν ὑπὸ κρίσιν ἀγωγὴν πραγματικὰ περιστατικά, ἤτοι μετὰ τὴν τελεσίδικον, παρελθούσης τῆς προθεσμίας ἐφέσεως, ἀναγνώρισιν ὡς ἀκύρου τῆς ἐν αὐτῇ συμβάσεως μισθώσεως ἐξηρτημένης ἐργασίας ὁ ἐναγόμενος, ὑφ' ἣν παρίσταται ἰδιότητα, δὲν ἦρε τὴν ὑπερημερίαν αὐτοῦ διά τινος τῶν ἀναφερομένων ἐν τῇ ἠγουμένῃ σκέψει τρόπου, ὀφείλων, ὡς ἐκ τούτου, τὰς αἰτουμένας ἀποδοχὰς τοῦ ἐνάγοντος, ἀνερχομένας διὰ τὸ ἐν τῇ ἀγωγῇ χρονικὸν διάστημα, ὡς ἐβεβαιώθη, εἰς τὸ ποσὸν τῶν δραχμῶν 14.418, ἀντιστοιχουσῶν εἰς τὰς τοιαύτας ὡς θυρωροῦ α' τῶν μηνῶν Νοεμβρίου, Δεκεμβρίου 1964, Ἰανουαρίου, Φεβρουαρίου καὶ Μαρτίου 1965 μετὰ τοῦ δώρου Χριστουγέννων 1964, ἅτε μὴ βεβαιωθέντος ὅτι τοῦτο κατεβλήθη.

Κατὰ τὴν διάταξιν τοῦ ἄρθρου 657 § 1 Α.Κ. ὁ ἐμμισθωτὴς διατηρεῖ τὴν ἀξίωσιν αὐτοῦ ἐπὶ τὸν μισθόν, ἐὰν μετὰ δεκαήμερον τοὐλάχιστον παροχὴν ἐργασίας κωλύεται νὰ ἐργασθῇ ἕνεκα σπουδαίου λόγου, μὴ ὀφειλομένου εἰς ὑπαιτιότητα αὐτοῦ. Ἐξ ἄλλου, κατὰ τὴν διάταξιν τοῦ

άρθρου 658 Α.Κ., ὁ χρόνος, δι' ὃν κατὰ τὸ προηγούμενον ἄρθρον, ὑφιστομένου κωλύματος διατηρεῖται ἡ ἐπὶ τὸν μισθὸν ὀξίωσις, δὲν δύναται νὰ ὑπερβῇ τὸν μῆνα, ἐὰν τὸ κώλυμα ἐπῆλθεν ἐν τοὐλάχιστον ἔτος μετὰ τὴν ἔναρξιν τῆς συμβάσεως, τὸν ἥμισυ δὲ μῆνα εἰς πᾶσαν ἄλλην περίπτωσιν.

Ἐκ τοῦ συνδυασμοῦ τῶν διατάξεων τούτων πρὸς τὴν διάταξιν τοῦ ἄρθρου 656 τοῦ Α. Κ., καθ' ἣν, ἐὰν ὁ μισθωτὴς κατέστη ὑπερήμερος περὶ τὴν ἀποδοχὴν τῆς ἐργασίας ἢ ἂν ἕνεκα λόγων ἀφορώντων αὐτὸν καὶ μὴ ὀφειλομένων εἰς ἀνωτέραν βίαν εἶναι ἀδύνατος ἡ ἀποδοχὴ τῆς ἐργασίας, ὁ ἐκμισθωτὴς δικαιοῦται νὰ ἀπαιτήσῃ τὸν μισθόν, μὴ ὑποχρεούμενος εἰς παροχὴν τῆς ἐργασίας ἐν ἄλλῳ χρόνῳ, συνάγεται ὅτι, ἐὰν τὸ κώλυμα ἐπέλθῃ ἄνευ ὑπαιτιότητος τοῦ ἐργαζομένου διαρκούσης τῆς ὑπερημερίας τοῦ ἐργοδότου περὶ τὴν ἀποδοχὴν τῆς ἐργασίας, οἱαν ἐπὶ ἀκυρότητος τῆς καταγγελίας, οὐδαμῶς μεταβάλλονται τὰ ἐκ τῆς χωρησάσης ὑπερημερίας τοῦ ἐργοδότου δικαιώματα τοῦ ἐργαζομένου. Κατ' ἀκολουθίαν ὁ κωλυόμενος ἐξακολουθεῖ καὶ περαιτέρω νὰ λαμβάνῃ τὸν μισθὸν ἕνεκα τῆς ὑπερημερίας τοῦ ἐργοδότου καὶ οὐχὶ τοῦ ἰδίου αὐτοῦ κωλύματος. Μόνον ἐὰν ὁ ὑπερήμερος ἐργοδότης δηλώσῃ ὅτι δέχεται περαιτέρω τὴν ἐργασίαν, ὅτε παύει ὡς εἴρηται ἡ ὑπερημερία αὐτοῦ, ὁ ἄνευ ὑπαιτιότητός του κωλυόμενος νὰ ἐργασθῇ, οὗτινος ἐκτοτε ἀποκαλύπτεται ἡ πρὸς παροχὴν τῆς ἐργασίας ἀνυπαίτιος ἀδυναμία, δικαιοῦται ἐκτοτε τοῦ μισθοῦ κατὰ τὸ ἄρθρον 657 Α. Κ. καὶ μέχρι τῶν ἀνωτάτων χρονικῶν ὁρίων τοῦ ἄρθρου 658 Α.Κ., συντρεχουσῶν καὶ τῶν λοιπῶν ἐν αὐτοῖς προϋποθέσεων (ὁρα Ἑρμ.ΑΚ. ὑπ' ἄρθρον 657, ἀριθ. 51, Πρ. Ἀθ. 6109)1962, Δ.Ε.Ν. 649). Ὅθεν, ἐφ' ὅσον ἐν προκειμένῳ ὁ ἐναγόμενος, ὑφ' ἣν παρίσταται ἰδιότητα, δὲν ἦρε κατὰ τὰ ἄνω τὴν ὑπερημερίαν αὐτοῦ διὰ δηλώσεώς του ὅτι ἀποδέχεται τὰς ὑπηρεσίας τοῦ ἐνάγοντος, ὁ τελευταῖος δικαιοῦται τῶν ἀνωτέρω μισθῶν ὑπερημερίας καὶ ἕνεκα ταύτης, μὴ ἐφαρμοζομένων ἐν προκειμένῳ τῶν ἄρθρων 657 καὶ 658 Α.Κ., τῆς ἐπικαλουμένης ὑπὸ τοῦ ἐναγομένου ἀπουσίας τοῦ ἐνάγοντος κατὰ τὸν χρόνον τῆς ὑπερημερίας μὴ ἐπιδρώσης ἐπὶ τῆς ἀξιώσεως τοῦ τελευταίου ἐπὶ τῶν μισθῶν ὑπερημερίας, περὶ ὧν ἡ ἐνδικος ἀγωγή, τὰ ἐναντία δὲ ὑποστηριζόμενα ἀπορριπτέα κρίνονται.

Περαιτέρω ἐκ τῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρου 656 § 2 Α.Κ., ὁριζούσης ὅτι δικαιοῦται ὁ μισθωτὴς νὰ ἐκπέσῃ ἐκ τοῦ μισθοῦ πᾶν ὅ,τι ὁ ἐκμισθωτὴς ὠφελήθη ἐκ τῆς ματαιώσεως τῆς ἐργασίας ἢ τῆς ἀλλοχοῦ παροχῆς αὐτῆς, συνάγεται σαφῶς, ὅτι προϋποθέσεις καταλογισμοῦ τῶν ὠφελειῶν τούτων, μεταξὺ τῶν ἄλλων, εἶναι α) πραγματικὴ ὠφέλεια διὰ τὸν ἐκμισθωτὴν ἐκ τῆς ματαιώσεως τῆς ἐργασίας του ἢ τῆς ἐπὶ κέρδει παροχῆς αὐτῆς καὶ β) ἡ ὠφέλεια δέον νὰ τελῇ εἰς αἰτιώδη συνάφειαν πρὸς τὴν ὑπερημερίαν τοῦ μισθωτοῦ, ἄνευ τῆς ὁποίας θὰ ἦτο ἀδύνατον νὰ ἐπέλθῃ αὐτη (Ὅρα Ἑρμ.ΑΚ. ὑπ' ἄρθρον 656, ἀριθ. 88 ἐπόμ.). Ἐξ ἄλλου, κατὰ τὴν διάταξιν τοῦ ἄρθρου 657 § 2 Α.Κ., ποσά, καταβληθέντα εἰς τὸν ἐκμισθωτὴν ἐξ αἰτίας τοῦ κωλύματος (περὶ οὗ ἡ παράγραφος 1 τοῦ αὐτοῦ ἄρθρου) δυνάμει ὑποχρεωτικῆς ἐκ τοῦ νόμου ἀσφαλίσεως, δικαιοῦται ὁ μισθωτὴς νὰ ἐκπέσῃ τοῦ μισθοῦ.

Ἐκ τῶν συνδεδυασμένων τούτων διατάξεων συνάγεται σαφῶς, ὅτι, ὡς ἄλλως τε ἐλέχθη ἀνωτέρω, ἐπὶ ὑπερημερίας τοῦ ἐργοδότου ὁ συνεπεῖ τούτης κωλυόμενος ἐξακολουθεῖ νὰ λαμβάνῃ τὸν μισθὸν ἕνεκα τῆς ὑπερημερίας καὶ οὐχὶ τοῦ ἰδίου κωλύματος. Μόνον μετὰ τὴν ἄρσιν κατὰ νόμιμον τρόπον τῆς ὑπερημερίας ἀποκαλύπτεται ἡ πρὸς παροχὴν τῆς ἐργασίας ἀνυπαίτιος ἀδυναμία τοῦ ἐργοζομένου, ὅτε πλέον οὗτος δικαιοῦται, συντρεχουσῶν τῶν νομίμων προϋποθέσεων τοῦ μισθοῦ κατ' ἄρθρα 657 καὶ 658 Α.Κ. καὶ μέχρι τῶν ἀνωτάτων χρονικῶν ὁρίων (ἄρθρον 658 Α.Κ.), ὑποχρεούμενος μόνον διὰ τὸν χρόνον τοῦτον εἰς τὸν καταλογισμὸν τῶν ὠφελειῶν κατὰ σαφῶς καὶ ρητῶς διατυπουμένην ἐνστασιν τοῦ ἐργοδότου. Ἐφ' ὅσον δὲ ὁ ἐναγόμενος δὲν ἦρε κατὰ νόμιμον τρόπον τὴν ὑπερημερίαν του καὶ δὴ διὰ δηλώσεώς του, ὅτι ἀποδέχεται τὰς ὑπηρεσίας τοῦ ἐνάγοντος δὲν δύνανται νὰ ἐχωσιν ἐν προκειμένῳ ἐφαρμογὴν οἱ ὅλως ἀορίστως ἐπικαλούμενοι διατάξεις τῶν ἄρθρων 657 καὶ 658 Α.Κ., πολλῷ δὲ μᾶλλον ἡ τοιαύτη τοῦ ἄρθρου 656 § 2 Α.Κ., τὸ μὲν διότι ἡ ἐκ τῆς εἰς τὸν ἐνάγοντα παρὰ τοῦ Ταμείου Ἀσφαλίσεως Ξενοδοχοϋπαλλήλων ἐπικαλουμένη καταβολὴ ἐπιδόματος λόγῳ τῆς κατὰ τὸν χρόνον τῆς ὑπερημερίας ἀσθενείας αὐτοῦ ὠφέλεια δὲν προῆλθεν ἐκ τῆς ματαιώσεως τῆς ἐργασίας τοῦ ἐνάγοντος ἢ τῆς ἐπὶ κέρδει παροχῆς αὐτῆς, πλὴν δὲ αὐτη δὲν τελεῖ εἰς αἰτιώδη συνάφειαν πρὸς τὴν ὑπερημερίαν τοῦ ἐναγομένου. Ἀλλωστε ὁ ὑπὸ τοῦ ὑπερημέρου ἐργοδότου καταλογισμὸς τῶν ὠφελειῶν κατ' ἄρθρον 657 § 2 μάλιστα πέραν τῶν νομίμων ὁρίων (ἄρθρον 658 ἐνὸς μηνὸς ἢ ἡμίσεος μηνὸς) θὰ εἶχε τὴν ἔννοιαν τῆς ἀπαλλαγῆς τῶν συνεπειῶν τῆς ὑπερημερίας αὐτοῦ, τοῦθ' ὅπερ ἀντίκειται εἰς τὴν διάταξιν τοῦ ἄρθρου 656 Α.Κ., ἐφ' ὅσον οὗτος ἐξακολουθεῖ νὰ ἀδιαφορῇ διὰ τὴν ἄρσιν τῆς ὑπερημερίας του καὶ διὰ τὰς ἐκ ταύτης νομίμους συνεπείας καὶ δὴ διὰ τὴν ὑποχρέωσιν τῆς καταβολῆς τοῦ μισθοῦ ἀνεξαρτήτως κωλύματος ἢ οὐ τοῦ ἐργαζομένου κατὰ τὸν χρόνον τῆς ὑπερημερίας καὶ δὲν ἐπιμελεῖται, ὅπως δηλώσῃ, ὅτι ἀποδέχεται τὰς ὑπηρεσίας του καὶ ἀποκαλύψῃ οὕτω τὴν πρὸς παροχὴν τῆς ἐργασίας ἐκείνου ἀνυπαίτιον ἀδυναμίαν, ὅτε ἀνακύπτει, ὡς εἴρηται, ἡ προϋπόθεσις ἐφαρμογῆς τῶν ἄρθρων 657 καὶ 658 Α.Κ.

Κατὰ ταῦτα δέον ὅπως γίνῃ ἐκτὸς ἡ ὑπὸ κρίσιν ἀγωγὴ καὶ κηρυχθῇ ἡ παροῦσα προσωρινῶς ἐκτελεστή, διότι κατὰ τὴν κρίσιν ἡμῶν ἡ ἐπιβράδυνσις τῆς ἐκτελέσεως θέλει ἐπιφέρει σημαντικὴν ζημίαν εἰς τὸν ἐνάγοντα, καταδικασθῇ δὲ ὁ ἐναγόμενος εἰς τὴν ἐκ δραχμῶν 900 δικαστικὴν δαπάνην τοῦ ἐνάγοντος.

ΝΟΜΟΛΟΓΙΑ ΕΠΙ ΔΙΑΦΟΡΩΝ ΘΕΜΑΤΩΝ

Ι. ΔΙΚΗΓΟΡΟΙ

Ποσοστὰ δικηγορικῆς ἀμοιβῆς καὶ ἐκχώρησις αὐτῶν

Ποσοστόν, κατ' ἄρθρον 12 Ν.Δ. 4178)1961, δικηγορικῆς ἀμοιβῆς διὰ παρασχεθείσας ὑπηρεσίας ἐπὶ ὑποθέσεων τοῦ Νόμου ταύτου ἐπὶ τῆς ὑπὲρ ἑκάστου δικαιούχου ἀναγνωριζομένης ἀποζημιώσεως. — Δικαίωμα προβολῆς κατὰ τοῦ ἐνάγοντος ἐκδοχέως τῆς ἣν καὶ ὁ ἐκχωρητὴς δικαιοῦχος τῆς ἀποζημιώσεως ἠδύνατο νὰ ἀντιτάξῃ κατ' αὐτοῦ ἐνστάσεως περιορισμοῦ τῆς ἀξιουμένης διὰ τῆς ἀγωγῆς ἀπαιτήσεώς του εἰς τὸ νόμιμον ποσοστόν.

Ἀρείου Πάγου 182)1965, Τμ. Α'

Πρόεδρος ὁ κ. *Στ. Μανωμιχάλης*
Εἰσηγητὴς ὁ Ἀρεοπαγίτης κ. *Θ. Καμπέρης*
Δικηγόροι οἱ κ.κ. Γ. Εὐσταθίου, Ι. Παασιᾶς

Ρητῶς διὰ τοῦ ἄρθρου 12 §§ 1, 2 καὶ 6 τοῦ τοῦ ν.δ. 4178)1961 ὡρίσθη ἀφ' ἑνὸς μέν, ὅτι ἡ δικηγορικὴ ἀμοιβὴ διὰ παρασχεθείσας ὑπηρεσίας ἐπὶ ὑποθέσεων τοῦ νόμου τούτου, καθ' ὅλα τὰ στάδια ἀπὸ τῆς ἀναλήψεως των μέχρι τῆς ἀμετακλήτου ἐπιδικάσεως τῆς ἀποζημιώσεως εἰς τὸν δικαιοῦχον αὐτῆς, συμπεριλαμβανομένων καὶ ὅλων τῶν ἐξόδων ἐν γένει, δὲν δύναται νὰ ὑπερβαίνῃ ποσοστὸν 5ο)ο τῆς ὑπὲρ ἑκάστου δικαιούχου ἀναγνωριζομένης ἀποζημιώσεως, κατ' ἐξαίρεσιν δέ, προκειμένου περὶ ὑποθέσεων πλειόνων τῶν ἑκατόν, ἀναλομβανομένων ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ δικηγόρου, ἡ ἀμοιβὴ του δὲν δύναται νὰ εἶναι ἀνωτέρα τοῦ 2,5ο)ο τῆς ὑπὲρ ἑκάστου δικαιούχου ἀναγνωριζομένης ἀποζημιώσεως, ἀφ' ἑτέρου δέ, ὅτι συγχωρεῖται ἐκχώρησις μόνον τοῦ ποσοῦ τῆς ἀμοιβῆς ταύτης μέχρι τοῦ ἀνωτάτου ὁρίου της.

Ἐκ τῶν διατάξεων τούτων, συνδυαζομένων πρὸς τε τὰς ὁμοίας τοῦ ἄρθρου 2 τοῦ αὐτοῦ ὡς εἴρηται νόμου, ὡς καὶ πρὸς τὰς τοιαύτας περὶ ἐκχωρήσεως τῶν ἄρθρων 455, 460, 462 καὶ 463 τοῦ Ἀστικοῦ Κώδικος, προκύπτει σαφῶς, ὅτι ἡ ἐκ τοῦ νόμου ὑπόχρεως εἰς πληρωμὴν πρὸς τὸν δικαιοῦχον τῆς ὑπὲρ αὐτοῦ ἀναγνωρισθείσης ἀποζημιώσεως ἐναγομένη ἠδη Τράπεζα, ὡς ἐκ τῆς πρὸς αὐτὴν ἀναγγελίας ὑπὸ τοῦ ἐνάγοντος διεκηγόρου τῆς πρὸς αὐτὸν ὑπὸ τοῦ δικαιούχου ἐκχωρήσεως ἴσου ποσοῦ πρὸς τὴν νενομισμένην ἐκ 5ο)ο ὡς ἄνω ἀμοιβήν του, διὰ τὴν ἀνάληψιν ὑπ' αὐτοῦ τῆς ὑποθέσεώς του πρὸς ἀναγνώρισιν τῆς ὀφειλομένης ἀποζημιώσεώς του ἐκ τοῦ ρηθέντος νόμου, δικαιοῦται νὰ προβάλῃ κατὰ τοῦ ἐνάγοντος ἐκδοχέως τὴν ἣν καὶ ὁ ἐκχωρητὴς δικαιοῦχος τῆς ἀποζημιώσεως ἠδύνατο νὰ ἀντιτάξῃ κατ' αὐτοῦ ἐνστασιν περιορισμοῦ τῆς ἀξιουμένης διὰ τῆς ἀγωγῆς ἀπαιτήσεώς του ἀπὸ 5ο)ο εἰς 2,5ο)ο ὡς ἐκ τῆς συνδρομῆς τῆς ἐξαιρετικῆς ὡς εἴρηται περιπτώσεως, ἤτοι ἐκ τοῦ λόγου ὅτι αὐτὸς ἔχει ἀναλάβει πλείονας τῶν ἑκατὸν ὑποθέσεων ἐκ τοῦ νόμου τούτου. Ὅθεν, τοῦτο εἰπὸν καὶ τὸ δικάσαν Εἰρηνοδικεῖον, οἰκοθεν ὑπόχρεον εἰς ἔρευναν τῆς νομιμοποιήσεως τῆς ἐναγομένης ἐν τῇ ρηθείσῃ ἐνστάσει της, ὀρθῶς ἠρμήνευσε καὶ ἐφήρμοσε τὰς παρατεθείσας διατάξεις, ἐντεῦθεν δέ, ἐφ' ὅσον περαιτέρω ἐκ τῶν ἀποδείξεων ἀνελέγκτως ἐδέχθη ὡς καὶ κατ' οὐσίαν βάσιμον τὴν ἐνστασιν ταύτην, ὀρθῶς ἀπέρριψε τὴν ἀγωγὴν ἐν μέρει καὶ δὴ κατὰ τὸ ὑπερβάλλον ὡς ἄνω ποσόν. Δι' ὃ εἶναι ἀπορριπτέος ὡς ἀβάσιμος ὁ ἐναντίος ἐκ τοῦ ἄρθρου 807 § 17 Πολ. Δικονομίας πρῶτος λόγος ἀναιρέσεως.

Ἡ παρατεθεῖσα περὶ μειώσεως τῆς ἀμοιβῆς τοῦ δικηγόρου διάταξις, ὅταν οὗτος ἔχῃ ἀναλάβει πλείονας τῶν ἑκατὸν ὑποθέσεων ἐκ τοῦ ἐν λόγῳ νόμου, γενικὴ οὖσα ἐναντι παντὸς ἐκ τοῦ νόμου τούτου δικαιούχου, οὐδόλως ἀντιτίθεται εἰς τὸ ἄρθρον 3 τοῦ Συντάγματος, δι' ὃ εἶναι ἀπορριπτέος ὡς ἀβάσιμος ὁ ἐναντίος δεύτερος λόγος ἀναιρέσεως.

Ὡς προκύπτει ἐκ τῆς ἐφ' ἧς ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις ἀγωγῆς καὶ τῶν ἐπὶ ταύτης κατὰ τὴν πρώτην συζήτησίν της ὑποβληθεισῶν προτάσεων ὑπὸ τοῦ ἐνάγοντος, οὗτος πράγματι δὲν ἐπεκαλέσθη σαφῆ τινα καὶ ὡρισμένην ὀχλησίν του πρὸς τὴν ἐναγομένην περὶ πληρωμῆς εἰς αὐτὸν τῆς ἤδη διεκομείσης ἀπαιτήσεώς του. Οὐδὲ ἀποτελεῖ ὀχλησιν ἡ ἐν τῇ ἀγωγῇ διαλαμβανομένη ὡς γενομένη ὑπ' αὐτοῦ πρὸς τὴν ἐναγομένην ἁπλῆ ἀναγγελία τῆς ὡς εἴρηται ἐκχωρήσεως. Ὅθεν τοῦτο εἰπὸν καὶ τὸ δικάσαν Εἰρηνοδικεῖον, ἐντεῦθεν δὲ ἐπιδικάσαν τόκους μόνον ἀπὸ τῆς ἐπιδόσεως τῆς ἀγωγῆς, ὀρθῶς ἠρμήνευσε καὶ ἐφήρμοσε τὰς διατάξεις τῶν ἄρθρων 340 καὶ 346 τοῦ Ἀστικοῦ Κώδικος, ἀπορριπτέος δὲ ὡς ἀβάσιμος εἶναι ὁ ἐναντίος τρίτος λόγος ἀναιρέσεως (*).

ΙΙ. ΥΠΑΛΛΗΛΙΚΟΣ ΚΩΔΙΞ

Λύσις σχέσεως ὑπαλλήλου διὰ σωματικὴν ἢ πνευματικὴν ἀνεπάρκειαν καὶ δικαίωμα μισθοῦ

Χορήγησις ἀναρρωτικῆς ἀδείας ἀπουσίας μετὰ πλήρων ἀποδοχῶν, κατ' ἄρθρον 79 §§ 1 καὶ 2 τοῦ Νόμου 1811)1951, τοῦ ὁποίου ἡ ἰσχὺς ἐπεξετάθη καὶ ἐπὶ τῶν ὑπαλλήλων τῶν Νομικῶν Προσώπων Δημοσίου Δικαίου, εἰς τὸν συμπληρώσαντα τριετῆ πραγματικὴν ὑπηρεσίαν τακτικὸν ὑπάλληλον. — Λύσις τῆς συμβάσεως μόνον ἀπὸ τῆς σχέσεως τοῦ ὑ-

(*) Ἐπεκυρώθη ἡ ὑπ' ἀριθ. 8649)1964 ἀπόφασις τοῦ Εἰρηνοδικείου Ἀθηνῶν.

παλλήλου διὰ σωματικὴν ἢ πνευματικὴν ἀνικανότητα καὶ παῦσις τῆς ἐπὶ τοῦ μισθοῦ ἀξιώσεως τοῦ ὑπαλλήλου.—Διατήρησις ἀκεραίων τῶν ἐπὶ τοῦ μισθοῦ του δικαιωμάτων τοῦ ὑπαλλήλου καὶ μετὰ τὴν λῆξιν τῆς ἀναρρωτικῆς ἀδείας, ἐνόσῳ ἀδυνατεῖ νὰ παράσχῃ περαιτέρω τὰς ὑπηρεσίας του ἀνυπαιτίως, ἤτοι ἕνεκα πλήρους σωματικῆς ἀνικανότητος

Ἀρείου Πάγου 189)1965, Τμ. Β'

Προεδρεύων ὁ Ἀντιπρόεδρος κ. **Κ. Σοῦρλος**

Εἰσηγητὴς ὁ Ἀρεοπαγίτης κ. **Κ. Ἀναγνωστόπουλος**

Δικηγόροι οἱ κ.κ. **Α. Παπαντωνόπουλος, Αἴας Μπακάλμπασης**

Ἐν ἄρθρῳ 79 §§ 1 καὶ 2 τοῦ νόμου 1811)1951, σύτινος ἡ ἰσχὺς ἐπεξετάθη καὶ ἐπὶ τῶν ὑπαλλήλων τῶν νομικῶν προσώπων δημοσίου δικαίου (ἄρθρον 3) δυνάμει τοῦ ἀπὸ 23)24.12.1955 β.δ., ὁρίζεται ὅτι εἰς τὸν τακτικὸν ὑπάλληλον, τὸν συμπληρώσαντα τριετῆ πραγματικὴν ὑπηρεσίαν, ἀσθενοῦντα ἢ χρήζοντα ἀναρρώσεως, χορηγεῖται ἐπὶ τῇ αἰτήσει του ἢ καὶ αὐτεπαγγέλτως ἀναρρωτικὴ ἄδεια ἀπουσίας μετὰ πλήρων ἀποδοχῶν. Ἡ ὡς ἄνω ἄδεια δὲν δύναται νὰ ὑπερβῇ τὸν ἀριθμὸν τόσων μηνῶν, ὅσα τὰ ἔτη τῆς πραγματικῆς τοῦ ὑπαλλήλου ὑπηρεσίας, δὲν δύναται ὅμως ἐν συνεχείᾳ χορηγουμένη νὰ ὑπερβῇ τοὺς 12 μῆνας. Διὰ δὲ τοῦ ἄρθρου 80 §§ 1 καὶ 4 ὡρίσθη, ὅτι ἡ ἀναρρωτικὴ ἄδεια χορηγεῖται ἀνὰ τρίμηνον ἢ εἰς τὴν περίπτωσιν τοῦ ἄρθρου 79 § 3 ἀνὰ ἑξάμηνον τὸ πολὺ ἐπὶ τῇ βάσει ἰατρικῆς γνωματεύσεως τῆς οἰκείας Ὑγειονομικῆς Ἐπιτροπῆς. Κατὰ πᾶσαν ἐξέτασιν, ὡς καὶ μετὰ τὴν λῆξιν τῶν ἀναρρωτικῶν ἀδειῶν, δέον οἱ Ὑγειονομικαὶ Ἐπιτροπαὶ νὰ γνωμοδοτοῦν, ἐὰν ἡ νόσος εἶναι δεκτικὴ ἰάσεως ἢ οὔ. Ἐν τῇ δευτέρᾳ περιπτώσει, καταστάσης τῆς γνωματεύσεως ὁριστικῆς κατὰ τὸ ἄρθρον 12 § 2..., ὁ ὑπάλληλος ἀπολύεται κατὰ τὰ ἀν ἄρθρῳ 184 § 1 ὁριζόμενα.

Ἑτέρωθεν κατὰ μὲν τὸ ἄρθρον 184, διαπιστωθείσης σωματικῆς ἢ πνευματικῆς ἀνικανότητος τοῦ ὑπαλλήλου κατὰ τὰ ἄρθρα 80 § 4 καὶ 6, 81 § 2 καὶ 116 § 2, ὁ ὑπάλληλος ἀπολύεται μετ' ἀπόφασιν τοῦ Ὑπηρεσιακοῦ Συμβουλίου καὶ προκειμένου περὶ ὑπαλλήλου νομικοῦ προσώπου δημοσίου δικαίου ἡ ἀπόλυσις εἰς τὰς ὑπὸ στοιχ. α' - ε' περιπτώσεις τοῦ ἄρθρου 83 ἐνεργεῖται διὰ πράξεως τοῦ προέδρου τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου, δημοσιευομένης εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως (ἄρθρον 193 § 1), κατὰ δὲ τὴν ἐν παραγράφῳ 2 τοῦ ἄρθρου 193 διάταξιν ἡ λύσις τῆς ὑπαλληλικῆς σχέσεως, ὅπου δὲν ὁρίζεται ἄλλως, ἐπέρχεται ἀπὸ τῆς κοινοποιήσεως εἰς τὸν ἀπολυόμενον τῆς κατὰ τὰ ἀνωτέρω πράξεως ἀπολύσεως, ἡ κατὰ τὰ ἀνωτέρω πρᾶξις λογίζεται κατ' ἀμάχητον τεκμήριον κοινοποιηθεῖσα τὴν 20ὴν ἡμέραν ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεώς της εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως, ἐφ' ὅσον μέχρι τῆς ἡμέρας ταύτης δὲν ἤθελε κοινοποιηθῇ.

Ἐκ τῶν προπαρατεθεισῶν διατάξεων, συνδυαζομένων καὶ πρὸς τοὺς ὁρισμοὺς τῶν ἄρθρων 67 καὶ 68 τοῦ ἀνωτέρω Κώδικος, καθ' ἃς ὁ μισθὸς δὲν ὀφείλεται διὰ μὴ παρασχεθεῖσαν ἐξ ὑπαιτιότητος τοῦ ὑπαλλήλου ὑπηρεσίαν, ἡ δὲ ἀξίωσις ἐπὶ τοῦ μισθοῦ παύει ἀπὸ τῆς λύσεως τῆς ὑπαλληλικῆς σχέσεως, σαφῶς ἐξάγεται, ὅτι μόνον ἀπὸ τῆς κατὰ τὸν ἐκτεθέντα τρόπον ἀπολύσεως τοῦ ὑπαλλήλου (διὰ σωματικὴν ἢ πνευματικὴν ἀνικανότητα) λύεται ἡ μεταξὺ τοῦ ὑπαλλήλου καὶ τοῦ Κράτους ἢ τοῦ νομικοῦ προσώπου δημοσίου δικαίου δημοσία ὑπαλληλικὴ σχέσις καὶ παύει ἡ ἐπὶ τοῦ μισθοῦ ἀξίωσις τοῦ ὑπαλλήλου. Παρέπεται ἐντεῦθεν, ὅτι καὶ μετὰ τὴν λῆξιν τῆς ἀναρρωτικῆς ἀδείας ὁ ὑπάλληλος διατηρεῖ ἀκέραια τὰ ἐπὶ τοῦ μισθοῦ του δικαιώματα, ἐνόσῳ ἀδυνατεῖ νὰ παράσχῃ περαιτέρω τὰς ὑπηρεσίας του ἀνυπαιτίως, ἤτοι ἕνεκα πλήρους σωματικῆς ἀνικανότητος μετὰ διαπίστωσιν, κατὰ τὰ προεκτεθέντα, τοῦ ἀνεφίκτου τῆς ἰάσεως τῆς νόσου ὑπὸ τῶν ἁρμοδίων ὑγειονομικῶν ὀργάνων.

Τὸ δικάσαν Ἐφετεῖον, ὡς δηλοῦται ἐκ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεώς του, ἐδέξατο ἀναλέγκτως ἐκ τοῦ πράγματος, ὅτι ἡ ἀναιρεσίβλητος, τυγχάνουσα τακτικὴ ὑπάλληλος (βοηθὸς νοσοκόμου) τοῦ ἀναιρεσείοντος (Π.Ι.Κ.Π.Α.) νομικοῦ προσώπου δημοσίου δικαίου, ἐντεταγμένη εἰς τὸν νοσηλευτικὸν κλάδον Β5 ἐπὶ βαθμῷ 7ῳ τῶν εἰδικῶν ὑπηρεσιῶν τῆς κεντρικῆς ὑπηρεσίας καὶ παρασχοῦσα τὰς ὑπηρεσίας της μέχρι τῆς 10.2.1961, ὅτε λόγῳ ἐκδηλωθείσης παθήσεως (σπαστικῆς παραπληγίας) ἔλαβεν ἐνενάμηνον ἀναρρωτικὴν ἄδειαν μετ' ἀποδοχῶν, μετὰ τὴν λῆξιν τῆς ὁποίας δὲν παρέσχε τὰς ὑπηρεσίας της, κριθεῖσα ἀνίκανος πρὸς περαιτέρω ἐργασίαν, κατόπιν γνωματεύσεως τῶν ἁρμοδίων Ὑγειονομικῶν Ἐπιτροπῶν καὶ τελικῶς ἀπολυθεῖσα διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. ΖΙΔ 19154 τῆς 5.11.1962 ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Κοινωνικῆς Προνοίας, κοινοποιηθείσης τῆς ἀπολύσεως εἰς τὴν ἀναιρεσίβλητον τὴν 11.11.1962. Κρίναν δὲ ἀκολούθως ὅτι ἡ ἀπὸ τῆς λήξεως τῆς ὡς ἄνω ἀναρρωτικῆς ἀδείας (11.11.1961) διακοπὴ τῆς καταβολῆς αὐτῇ μισθοῦ ὑπὸ τοῦ ἀναιρεσείοντος, ἐπὶ τῇ αἰτιολογίᾳ ὅτι δὲν παρέσχεν αὐτῇ τὰς ὑπηρεσίας της μετὰ τὴν λῆξιν τῆς ἀναρρωτικῆς ἀδείας, εἶναι παράνομος, κὐθυνομένου τοῦ ἀναιρεσείοντος εἰς ἀνόρθωσιν τῆς προσαγομένης αὐτῇ ζημίας διὰ καταβολῆς αὐτῇ λόγῳ ἀποζημιώσεως τῶν δεδουλευμένων μισθῶν ὑπερημερίας κατὰ τὸ κρίσιμον χρονικὸν διάστημα, ὀρθῶς ἠρμήνευσε καὶ ἐφήρμοσε τὰς προεκτεθείσας διατάξεις οὐσιαστικοῦ νόμου καὶ οὐδεμίαν ἑτέραν παρεβίασεν, οὐδὲ διέλαβεν ἡ ἀπόφασις ἐλλιπεῖς ἢ ἀνεπαρκεῖς αἰτιολογίας καὶ δὴ ἐπὶ ζητήματος ἀσκοῦντος οὐσιώδη ἐπιρροὴν εἰς τὴν ἔκβασιν τῆς δίκης, μὴ βάσιμοι δὲ καὶ ἀπορριπτέοι οἱ περὶ τοῦ ἐναντίου πρῶτος καὶ δεύτερος λόγοι τοῦ ἀναιρετηρίου (*).

III. ΚΑΤΑΓΓΕΛΙΑ ΣΥΜΒΑΣΕΩΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ

1. Ἔννοια ἰδιωτικοῦ ὑπαλλήλου

Θεώρησις ὡς ἰδιωτικοῦ ὑπαλλήλου τοῦ κατὰ

(*) Ἐπεκυρώθη ἡ ὑπ' ἀριθ. 2084)1963 ἀπόφασις τοῦ Ἐφετείου Ἀθηνῶν.

κύριον ἐπάγγελμα ἀσχολουμένου ἐπ' ἀντιμισθίᾳ, ἀνεξαρτήτως τρόπου πληρωμῆς, εἰς ὑπηρεσίαν ἰδιωτικοῦ καταστήματος, Γραφείου ἢ ἐν γένει ἐπιχειρήσεως ἢ οἱασδήποτε ἐργασίας καὶ παρέχοντος ἐργασίαν ἀποκλειστικῶς ἢ κατὰ κύριον χαρακτῆρα μὴ σωματικήν.—"Εννοια ἐργάτου.— Πρόσληψις ὡς γεωργικοῦ ἐργάτου, χρησιμοποιευμένου ἀργότερον ὡς ἀρχιεργάτου, ἐπιβλέποντος ἐργάτας.—Χαρακτηρισμὸς ἐργασίας κυρίως σωματικῆς, μὴ ἀπολαύοντος οὕτω τοῦ μισθωτοῦ τῆς ὑπὸ τοῦ Νόμου 2112)1920 παρεχομένης εἰς τοὺς ἰδιωτικοὺς ὑπαλλήλους προστασίας.

'Αρείου Πάγου 174)1965, Τμ. Β'

Προεδρεύων ὁ 'Αντιπρόεδρος κ. *Κ. Σοΐρλος*
Εἰσηγητὴς ὁ 'Αρεοπαγίτης κ. *Β. Πατσουράκος*
Δικηγόροι οἱ κ.κ. Σ. Δαούσης, Γ. Κοσμετᾶτος

Κατὰ τὸ ἄρθρον 11 τοῦ νόμου 2112)1920 καὶ 10 τοῦ ν. 1234)1918, ὡς τὸ τελευταῖον ἐτροποποιήθη διὰ τοῦ ἄρθρου 7 τοῦ ν. 4558)1930 καὶ ἀντικατεστάθη διὰ τοῦ ἄρθρου 1 τοῦ ν.δ. 2655)1953, ἰδιωτικὸς ὑπάλληλος, ἀπολαύων τῆς προστασίας τῶν περὶ καταγγελίας τῆς συμβάσεως ἐργασίας διατάξεων τοῦ εἰρημένου ν. 2112 καὶ τοῦ ν. 3198)1955, θεωρεῖται ὁ κατὰ κύριον ἐπάγγελμα ἀσχολούμενος ἐπὶ ἀντιμισθίᾳ ἀνεξαρτήτως τρόπου πληρωμῆς, εἰς ὑπηρεσίαν ἰδιωτικοῦ καταστήματος, Γραφείου ἢ ἐν γένει ἐπιχειρήσεως ἢ οἱασδήποτε ἐργασίας καὶ παρέχων ἐργασίαν ἀποκλειστικῶς ἢ κατὰ κύριον χαρακτῆρα μὴ σωματικήν, δὲν θεωροῦνται δὲ τοιοῦτοι οἱ ὑπηρέται πάσης κατηγορίας, καθὼς καὶ πᾶν ἐν γένει πρόσωπον, τὸ ὁποῖον χρησιμοποιεῖται ἐν τῇ παραγωγῇ ἀμέσως ὡς βιομηχανικός, βιοτεχνικός, μεταλλευτικὸς ἢ γεωργικὸς ἐργάτης ἢ ὡς βοηθὸς ἢ μαθητευόμενος τῶν ἐν λόγῳ κατηγοριῶν ἢ παρέχει ὑπηρετικὰς ἢ ἐν γένει ὑπηρεσίας.

Ἐν προκειμένῳ τὸ ὡς ἐφετεῖον δικάσαν Πρωτοδικεῖον Κεφαλληνίας ἐδέχθη διὰ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεώς του, ὡς ἐξ αὐτῆς δείκνυται, ἀνελέγκτως δὲ ἐκ τῶν προσαχθεισῶν ἀποδείξεων, ὅτι ὁ ἀναιρεσείων, ἔχων στοιχειώδεις γραμματικὰς γνώσεις καὶ οὐχὶ θεωρητικάς, ἀλλὰ πρακτικάς τινας γνώσεις κλαδεύματος καὶ ἐμβολιασμοῦ δένδρων, προσελήφθη κατὰ τὸ ἔτος 1924 παρὰ τῆς ἀναιρεσιβλήτου προκτικῆς γεωργικῆς Σχολῆς, ὡς γεωργικὸς ἐργάτης, ἀργότερον δὲ ἐχρησιμοποιεῖτο ὡς ἀρχιεργάτης, ἐπιβλέπων 7-10 ἐργάτας εἰς τὸ κλάδευμα καὶ τὸν ἐμβολιασμὸν τῶν δένδρων τῆς Σχολῆς καὶ ἐπιχειρῶν καὶ ὁ διος τοιαύτας ἐργασίας ὑπὸ τὰς ὁδηγίας πάντοτε τοῦ ἐπιστήμονος γεωπόνου διευθυντοῦ τῆς Σχολῆς. Κατὰ τὴν κατοχὴν ἀπελύθη αὐτος, ὡς καὶ τὸ λοιπὸν προσωπικὸν τῆς Σχολῆς, ἐπανα προσληφθεὶς δὲ τὴν 1ην Ἰουλίου 1949 εἰργάζετο ὡς ἐπιστάτης εἰς τὸ ἀγρόκτημα αὐτῆς, φέρων τότε μετ' αὐτοῦ ψαλίδι καὶ σουγιάδες κλαδεύματος, παρηκολούθει τὰς ἐργασίας ἄλλων γεωργικῶν ἐργατῶν, προσελάμβανεν ἐνίοτε τοιούτους κατόπιν ἐντολῆς τοῦ διευθυντοῦ τῆς Σχολῆς καὶ διεβίβαζε πρὸς τοὺς ἐργάτας ἐντολὰς τούτου, ἤτοι, κατὰ τὴν σαφῆ ἔννοιαν τῆς ἀποφάσεως, ὁδηγίας ἐν σχέσει πρὸς τὸ κλάδευμα, τὸν ἐμβολιασμὸν καὶ τὸ καθάρισμα τῶν δένδρων. Τελευταίως καὶ μέχρι τῆς κατ' Ὀκτώβριον 1959 ἀπολύσεώς του, λόγῳ τῆς μακρᾶς ὑπηρεσίας του καὶ τῆς μεγάλης ἡλικίας (ἤτο 74 ἐτῶν), ἐπέβλεπε τὰς γεωργικὰς ἐργασίας, ἰδίᾳ δὲ τὸ σκάψιμον, δίδων σχετικὰς ὁδηγίας εἰς τοὺς ἐργάτας, καὶ παρέδιδε τὰ πωλούμενα ὑπὸ τῆς Σχολῆς δένδρα ἢ δενδρύλια βάσει διπλοτύπων, ἅτινα ἐξέδιδεν εἴτε ὁ διευθυντὴς τῆς Σχολῆς Ι. Β, εἴτε ὁ ὑπάλληλος αὐτῆς Γ.Π., ὑπέγραφε δὲ τὰς ἀποδείξεις πληρωμῆς τῶν ἀποδοχῶν του ὡς ἐργάτης. Βάσει τῶν πραγματικῶν τούτων περιστατικῶν ἡ ἐργασία, τὴν ὁποίαν παρεῖχεν ὁ ἀναιρεσείων, ἦτο κυρίως σωματικὴ καὶ δὴ ἡ τοῦ γεωργικοῦ ἐργάτου, μὴ ἀποβάλλουσα τὸν τοιοῦτον χαρακτῆρα οὐδὲ ἐκ τοῦ γεγονότος ὅτι αὐτος μετεβίβαζε πρὸς ἄλλους ἐργάτας τῆς Σχολῆς ἁπλᾶς καὶ στοιχειώδεις ὁδηγίας τοῦ διευθυντοῦ τῆς Σχολῆς, ἐν σχέσει μὲ τὰς ἐνεργουμένας δενδροκομικὰς ἐργασίας, καὶ ἐπομένως δὲν θεωρεῖται αὐτος ὑπάλληλος καὶ δὲν ἀπολαύει τῆς ὑπὸ τῶν ἄνω νόμων παρεχομένης εἰς τοὺς ἰδιωτικοὺς ὑπαλλήλους προστασίας. Τοῦτο ὅθεν εἰπὸν καὶ τὸ δικάσαν Πρωτοδικεῖον διὰ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεώς του καὶ ἀπορρίψαν δι' αὐτῆς τὴν ἔφεσιν τοῦ ἀναιρεσείοντος κατὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 8)1960 ἀποφάσεως τοῦ ἐπὶ τῶν ἐργατικῶν διαφορῶν Πρωτοδίκου, δι' ἧς εἶχεν ἀπορριφθῆ ἡ ἀγωγὴ τούτου περὶ ἐπιδικάσεως τῆς ὑπὸ τοῦ νόμου 2112)1920 προβλεπομένης ἀποζημιώσεως διὰ τὴν ἀπροειδοποίητον καταγγελίαν τῆς συμβάσεως ἐργασίας ἰδιωτικοῦ ὑπαλλήλου, δὲν παρεβίασε τὰς ἄνω διατάξεις, ἀλλὰ τούναντίον ὀρθῶς ἡρμήνευσε καὶ ἐφήρμοσε τούτας, εἶναι δὲ ἡ ἀπόφασις καὶ ἐπαρκῶς ἠτιολογημένη, μὴ πάσχουσα ἔλλειψιν οὐδ' ἐκ τοῦ ὅτι δὲν καθορίζει τὰς ἑκάστοτε μετοβιβασθείσας ὑπὸ τοῦ ἀναιρεσείοντος ἄνω ὁδηγίας, καθ' ὅσον τοῦτο δὲν ἦτο ἀναγκαῖον, καὶ ἀπορριπτέοι οἱ ἀντίθετοι 1ος καὶ 2ος λόγοι τοῦ ἀναιρετηρίου ἐκ τοῦ ἄρθρου 807 ἐδάφια 17 καὶ 19 Πολ. Δικονομίας(*).

IV. ΜΙΣΘΟΣ

Ἐπιδόματα τεχνικῶν ὑπαλλήλων

Παροχὴ εἰς τοὺς μονίμους ὑπαλλήλους ἁπάντων τῶν Ὑπουργείων, διπλωματούχους τῶν Ἀνωτάτων Σχολῶν τοῦ Ἐθνικοῦ Μετσοβίου Πολυτεχνείου ἢ ἰσοτίμων τῆς ἀλλοδαπῆς, ἐπιδόματος μελέτης καὶ ἐκτελέσεως ἔργων.—Ἀπαλλοὴ τοῦ ἐπιδόματος τῶν ὑπὲρ τοῦ Δημοσίου καὶ ὑπὲρ τρίτων κρατήσεων καὶ εἰσφορῶν, πλὴν τοῦ φόρου καθαρᾶς προσόδου.—Λῆψις ὑπὸ τῶν τεχνικῶν ὑπαλλήλων τῶν Λιμενικῶν Ταμείων τῶν ἀποδοχῶν τῶν ἀντιστοίχων κατὰ βαθμὸν

(*) Ἐπεκυρώθη ἡ ὑπ' ἀριθ. 70)1960 ἀπόφασις τοῦ Πρωτοδικείου Κεφαλληνίας, ὡς ἐφετείου.

και κλάδων τεχνικών ὑπαλλήλων τοῦ Ὑπουργείου Συγκοινωνιῶν καὶ Δημοσίων Ἔργων. — Ἔννοια ἀπαλλαγῆς ἀπὸ πάσης ὑπὲρ τρίτου κρατήσεως ἢ εἰσφορᾶς, μὴ ἀφορώσης τῆς διατάξεως εἰς τὰς κρατήσεις ἢ εἰσφορὰς ὑπὲρ Ἀσφαλιστικοῦ Ταμείου.

Ἀρείου Πάγου 188)1965, Τμ. Β'

Προεδρεύων ὁ Ἀντιπρόεδρος κ. *Κ. Σούρλος*

Εἰσηγητὴς ὁ Ἀρεοπαγίτης κ. *Κ. Ἀναγνωστόπουλος*

Δικηγόροι οἱ κ.κ. Ἀλ. Σακελλαράπουλος, Γ. Στελακάτος, Ἠλ. Παρασκευᾶς

Νομίμως παρεμβαίνει εἰς τὴν δίκην διὰ κοινοποιήσεως ἰδίου δικογράφου προσθέτου παρεμβάσεως ὑπὲρ τοῦ ἀναιρεσιβλήτου, κατὰ τὰ ἄρθρα 231, 234 καὶ 89 Πολ. Δικονομίας, πρὸς ἀντίκρουσιν τῶν λόγων ἀναιρέσεως καὶ ὑποστήριξιν τοῦ διατακτικοῦ τῆς ἀποφάσεως, τὸ Ταμεῖον Προστασίας Προσωπικοῦ Ἐλευθέρας Ζώνης Θεσσαλονίκης, ὡς ἔχον ἔννομον συμφέρον, ἀφοῦ ἡ κράτησις ὑπὸ τοῦ ἀναιρεσιβλήτου μέρους τῶν ἀποδοχῶν τοῦ ἀναιρεσείοντος ἐγένετο ἐπ' ὠφελείᾳ τοῦ παρεμβαίνοντος Ἀσφαλιστικοῦ Ὀργανισμοῦ.

Ἐν ἄρθρῳ 1 §§ 1 καὶ 3 τοῦ νόμου 3670)1957 ὁρίζεται, ὅτι διὰ τὸν προγραμματισμόν, μελέτην, ἐποπτείαν, ἐκτέλεσιν καὶ ἐπίβλεψιν δημοσίων ἐν γένει ἔργων, ὡς καὶ τὸν ἔλεγχον καὶ ἐφαρμογὴν τεχνικῶν μελετῶν καὶ ἐκτέλεσιν τοπογραφικῶν ἐργασιῶν, παρέχεται ἀπὸ τῆς 1.2.1957 εἰς τοὺς μονίμους ὑπαλλήλους ἁπάντων τῶν Ὑπουργείων διπλωματούχους τῶν ἀνωτάτων σχολῶν τοῦ Ἐθνικοῦ Μετσοβίου Πολυτεχνείου ἢ ἰσοτίμων τῆς ἀλλοδαπῆς, ἀντὶ τῶν ὑπὸ τοῦ νόμου 3001)1954 προβλεπομένων ἀποζημιώσεων ὑπερωριακῆς ἐργασίας καὶ ἐξόδων κινήσεως ἡ τοῦ ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 15 § 8 τοῦ ν.δ. 3620)1956 προβλεπομένου ἐπιδόματος, ἐπίδομα μελέτης καὶ ἐκτελέσεως ἔργων διὰ μὲν τοὺς ἐξ αὐτῶν τοποθετουμένους εἰς ὑπηρεσίαν ἐν τῇ περιφερείᾳ τῆς τέως Διοικήσεως Πρωτευούσης ἀνερχόμενον εἰς 2.500 δραχμῶν μηνιαίως, εἰς δὲ τοὺς λοιποὺς 4.500 δραχμῶν μηνιαίως. Αἱ προηγούμεναι διατάξεις ἔχουν ἀνάλογον ἐφαρμογὴν καὶ ἐπὶ τῶν μονίμων ὑπομηχανικῶν, διπλωματούχων σχολῶν ὑπομηχανικῶν τοῦ Ἐθνικοῦ Μετσοβίου Πολυτεχνείου ἢ ἰσοτίμων σχολῶν τῆς ἀλλοδαπῆς, τοῦ παρεχομένου εἰς αὐτοὺς ὡς δεύτερου ἐπιδόματος ἀνερχομένου εἰς τὸ 1)2 τῶν ἐν παραγράφῳ 1 ποσῶν. Διὰ δὲ τῆς παραγράφου 4 τοῦ ἰδίου ἄρθρου ὡρίσθη, ὅτι τὰ ὡς ἀνωτέρω ἐπιδόματα ἀπαλλάσσονται τῶν ὑπὲρ τοῦ Δημοσίου καὶ ὑπὲρ τρίτων κρατήσεων καὶ εἰσφορῶν, πλὴν τοῦ φόρου καθαρᾶς προσόδου.

Ἐξ ἄλλου κατὰ τὸ ἄρθρον 15 τοῦ ν.δ. 4203)1961, ἐν συνδυασμῷ πρὸς τὸ ἄρθρον μόνον τοῦ β.δ)γματος τῆς 12)20.2.1951, οἱ τεχνικοὶ ὑπάλληλοι τῶν Λιμενικῶν Ταμείων λαμβάνουν τὰς ἀποδοχὰς τῶν ἀντιστοίχων κατὰ βαθμὸν καὶ κλάδον τεχνικῶν ὑπαλλήλων τοῦ Ὑπουργείου Συγκοινωνιῶν καὶ Δημοσίων Ἔργων.

Ἐκ τῶν προπαρατεθεισῶν διατάξεων σαφῶς ἐξάγεται, ὅτι ἡ διὰ τοῦ προμνησθέντος διατάγματος θεσπιζομένη ἀπαλλαγὴ τοῦ ἐπιδόματος ἀπὸ πάσης ὑπὲρ τρίτου κρατήσεως ἢ εἰσφορᾶς δὲν ἀφορᾷ εἰς τὰς κρατήσεις ἢ εἰσφοράς, δι' ὧν ἐπιβαρύνονται οἱ ὑποχρεωτικῶς ἠσφαλισμένοι - μέτοχοι τοῦ Ἀσφαλιστικοῦ Ὀργανισμοῦ - ἐν προκειμένῳ τοῦ παρεμβαίνοντος «Ταμείου Προνοίας Προσωπικοῦ Ἐλευθέρας Ζώνης Θεσσαλονίκης» δυνάμει τοῦ ὀργανικοῦ αὐτοῦ νόμου - Καταστατικοῦ - καθορίζοντος (ἄρθρον 13 Καταστατικοῦ, ὡς ἐτροποποιήθη ὑπὸ τῆς ὑπ' ἀριθ. 2022) 3896)1946 ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας, κυρωθείσης, ἀφ' ἧς ἰσχύσεν, ὑπὸ τοῦ νόμου 4014) 1960) τοὺς πόρους τοῦ Ταμείου, ἐν οἷς περιλαμβάνονται καὶ μηνιαῖαι εἰσφοραὶ ἑκάστου ἠσφαλισμένου ἐπὶ τῶν ἀποδοχῶν αὐτοῦ, καθ' ὅσον αἱ τοιαῦται ἐπιβαρύνσεις, εἰς ἃς ὑποβάλλονται οἱ μέτοχοι δυνάμει τῆς δημοσίου δικαίου σχέσεως ὑποχρεωτικῆς ἀσφαλίσεως, φέρουν τὸν χαρακτῆρα ἀνταλλακτικῆς πράξεως ἔναντι τῆς ἣν ὁ Ἀσφαλιστικὸς Ὀργανισμὸς ἀναλαμβάνει ὑποχρεώσεως νὰ παράσχῃ ἐν καιρῷ ἀσφαλιστικὴν προστασίαν ὑπὸ μορφὴν μηνιαίου βοηθήματος συντάξεως ἢ ἐφ' ἅπαξ παροχῆς. Πρόκειται ἄθεν περὶ ἀσφαλιστικῆς παροχῆς αὐτοῦ ταύτου τοῦ ἠσφαλισμένου πρὸς τὸ Ταμεῖον καὶ οὐχὶ περὶ εἰσφορᾶς ἢ κρατήσεως ὡς κοινωνικοῦ πόρου ὑπέρ τρίτων. Κατὰ ταῦτα ἡ ὑπὸ δίκην ἀγωγή, ἣν ἡ ἐκτιθεται, δέχεται δὲ καὶ ἡ ἀναιρεσιβαλλομένη ἀπόφασις, ὅτι ὁ ἀναιρεσείων, τυγχάνων διπλωματοῦχος πολιτικὸς ὑπομηχανικός, ἀπόφοιτος τῆς σχολῆς πολιτικῶν ὑπομηχανικῶν τοῦ Ἐθνικοῦ Μετσοβίου Πολυτεχνείου, διωρίσθη τὸ 1958 εἰς ὀργανικὴν θέσιν παρὰ τῇ ἀναιρεσιβλήτῳ Ἐλευθέρᾳ Ζώνῃ Θεσσαλονίκης, τοποθετηθεὶς παρὰ τῇ Διευθύνσει Τεχνικῶν Ὑπηρεσιῶν, ὅτι τὸ παρεχόμενον αὐτῷ εἰδικὸν ἐπίδομα δυνάμει τῆς προεκτεθείσης διατάξεως τῆς παραγράφου 3 τοῦ ἄρθρου 1 τοῦ νόμου 3670 1957, τὸ ἀναιρεσιβλήτου δὲν κατέβαλλεν αὐτῷ ὁλόκληρον, ἀλλὰ παρεκράτει ἐξ αὐτοῦ, πέραν τοῦ φόρου εἰσοδήματος, καὶ ὡρισμένον ποσοστὸν ὑπὲρ τοῦ παρεμβαίνοντος Ἀσφαλιστικοῦ Ταμείου Τ.Π.Π.Ε.Ζ.Λ.Θ., παρ' ᾧ ὁ ἀναιρεσείων τυγχάνει ὑποχρεωτικῶς ἠσφαλισμένος, ὡς εἰσφορὰν αὐτοῦ ὑπὲρ τοῦ Ταμείου, διώκουσα δὲ τὴν καταψήφισιν τοῦ ἀναιρεσιβλήτου εἰς τὴν κατοβολὴν αὐτῷ τῆς διαφορᾶς μεταξὺ τοῦ κατοβληθέντος καὶ κατοβλητέου αὐτῷ ὡς ἄνω ἐπιδόματος κατὰ τὸν ἐπίδικον χρόνον τυγχάνει νόμῳ ἀβάσιμος καὶ ἀπορριπτέα. Ἐπὶ τῇ βάσει ἄθεν τῶν προεκτεθέντων ὁρθῶν, κατὰ τὰς διαληφθείσας διατάξεις, ἐλέγχεται τὸ διατακτικὸν τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως τοῦ ὡς ἐφετείου διακάσαντος Πρωτοδικείου (Θεσσαλονίκης), ἀπορριψάσης τὴν ὑπὸ κρίσιν ἀγωγὴν, εἰ καὶ ἐπὶ διαφόρῳ μὴ ὀρθῇ αἰτιολογίᾳ (ἄρθρον 831 Πολ. Δικ., ὡς ἀντικατεστάθη ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 22 τοῦ νόμου 3810)1957), μὴ βάσιμος δὲ καὶ ἀπορριπτέος ὁ μοναδικὸς λόγος τοῦ ἀναιρετηρίου, ὡς καὶ ὁ συναφὴς τούτου τοῦ προσθέτου δικογράφου, δι' ὧν πλήσσεται ἡ ἀναιρεσιβαλλομένη ἀπόφασις κατὰ τὰς ὡς ἄνω αἰτιολογίας αὐτῆς.(*)

Ὑπαρχουσῶν ἑκατέρωθεν εὐλόγων ἀμφιβολι

(*) Ἐπευρώθη ἡ ὑπ' ἀριθ. 140)1964 ἀπόφασις τοῦ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν.

ών περί τῆς ἐκβάσεως τῆς δίκης δέον ἡ δικαστικὴ δαπάνη τὰ συμψηφισθῇ ἐν τῷ συνόλῳ.

V. ΣΙΔΗΡΟΔΡΟΜΟΙ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΚΡΑΤΟΥΣ

Σχέσις προσλαμβανομένων ἰατρῶν

Πρόσληψις ὑπὸ τῶν Σ.Ε.Κ., Νομικοῦ Προσώπου δημοσίου Δικαίου, ἰατροῦ.—Χαρακτηρισμὸς τῆς σχέσεως κατ' ἄρθρον 5 τοῦ ὀργανισμοῦ τῶν Σ.Ε.Κ. ὡς ἐμμίσθου ἐντολῆς, μὴ θιγεισῶν τῶν διατάξεων τούτου ὑπὸ τῶν Νόμων 3623)1956 καὶ 4111)1960 περὶ τοῦ χαρακτῆρος τῶν συμβάσεων τῶν Σ.Ε.Κ. μετ' ἰδιωτῶν ἰατρῶν.

'Αρείου Πάγου 193)1965, Τμ. Β'

Προεδρεύων ὁ 'Αντιπρόεδρος κ. *Κ. Σοῦρλας*
Εἰσηγητὴς ὁ 'Αρεοπαγίτης κ. *Δ. Κοκόρης*
Δικηγόροι οἱ κ.κ. Ι. Παπαδόπουλος, Α. Τσάρας

Διὰ τοῦ ἄρθρου 5 τοῦ 'Οργανισμοῦ τῶν Σ.Ε.Κ., τοῦ ἐγκριθέντος διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 8068 τῆς 17)20 'Ιουνίου 1957 ἀποφάσεως τῶν 'Υπουργῶν Οἰκονομικῶν καὶ Συγκοινωνιῶν καὶ Δημοσίων 'Εργων (ἐκδοθείσης δυνάμει τοῦ ἄρθρου 22 τοῦ ν.δ 4)4 Σεπτεμβρίου 1935 περὶ διοικήσεως τῶν Σ.Ε.Κ. κλπ., ὡς συνεπληρώθη διὰ τοῦ ἄρθρου 7 τοῦ ν. 486)1943, κυρωθέντος κατὰ τοῦτο διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 300)1946 πράξεως τοῦ 'Υπουργικοῦ Συμβουλίου), δημοσιευθέντος δὲ τοῦ 'Οργανισμοῦ τούτου μετὰ τῆς ἐγκριτικῆς ὑπουργικῆς ἀποφάσεως εἰς τὴν 'Εφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως καὶ ἐπέχοντος ἰσχὺν νόμου, ἐν μὲν τῷ πρώτῳ ἐδαφίῳ ὁρίζεται, ὅτι ἐπιφυλασσομένων τῶν διατάξεων τῶν ἄρθρων 3 § 2 καὶ 4 τοῦ ἰδίου 'Οργανισμοῦ, περὶ ὧν δὲν πρόκειται ἐνταῦθα, οὐδεὶς ἕτερος ὑπάλληλος, τεχνίτης, ἐργάτης ἢ ὑπηρέτης, μὴ κατέχων θέσιν ἐκ τῶν ἐν τῷ 'Οργανισμῷ προβλεπομένων, δύναται νὰ ὑπηρετῇ εἰς βάρος τῶν τακτικῶν δαπανῶν τοῦ προϋπολογισμοῦ, ὑφ' οἱανδήποτε μορφήν, εἴτε ὡς ἔκτακτος ἢ ἐπὶ συμβάσει, ἐμμίσθου ἢ ἡμερομισθίου κλπ., ἐν δὲ τῷ δευτέρῳ ἐδαφίῳ ὁρίζεται, ὅτι διὰ τὴν ἐξυπηρέτησιν τῶν δικαστικῶν ἐν γένει ὑποθέσεων τοῦ Δικτύου καὶ διὰ τὴν παροχὴν ἰατρικῆς περιθάλψεως εἰς τὸ προσωπικὸν αὐτοῦ δύναται νὰ παρέχηται ὑπὸ τῆς διοικήσεως τοῦ Δικτύου ἐντολὴ πρὸς ἰδιώτας δικηγόρους καὶ ἰατρούς, μὴ διατελοῦντας εἰς ὑπαλληλικὴν σχέσιν μετὰ τοῦ Δικτύου, ἀμειβομένους δὲ μὲ τὰ ἐλάχιστα ὅρια ἀμοιβῆς τῶν ἑκάστοτε ἰσχυουσῶν σχετικῶν διατάξεων κατὰ τὰ ἀποφασιζόμενα ὑπὸ τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου ἐκτὸς τῶν διατιθεμένων ἑκάστοτε πιστώσεων. Τέλος διὰ τοῦ ἄρθρου 7 τοῦ ἰδίου 'Οργανισμοῦ ἐπιτρέπεται μόνον ἡ πρόσληψις ἐκτάκτου ἐργατοτεχνικοῦ προσωπικοῦ διὰ τὰ βάσει εἰδικῶν πιστώσεων ἐκτελούμενα ἔκτακτα ἔργα.

'Εν προκειμένῳ, ὡς προκύπτει ἐκ τῆς ἀγωγῆς τοῦ ἀναιρεσείοντος, οὗτος ἐξέθεσεν ἐν αὐτῇ ὅτι, ἰατρὸς παθολόγος ὤν, προσελήφθη ὑπὸ τοῦ ἐναγομένου Νομικοῦ Προσώπου Δημοσίου Δικαίου «Σιδηρόδρομοι τοῦ 'Ελληνικοῦ Κράτους», διὰ συμβάσεως ἐργασίας ἰδιωτικοῦ δικαίου, καταρτισθείσης ἐγγράφως ἐν 'Αθήναις τὴν 1 Φεβρουαρίου 1958 καὶ παρέσχεν ἔκτοτε συνεχῶς μέχρι τῆς 31 Μαΐου 1961 τὰς ἰατρικὰς ὑπηρεσίας του, κατὰ τὰς ὁδηγίας τῆς 'Υγειονομικῆς 'Υπηρεσίας τοῦ ἐναγομένου, ἠτήσατο δὲ τὴν πληρωμὴν διαφορᾶς ἀποδοχῶν. 'Η ἀγωγὴ αὕτη βάσιν ἔχει σύμβασιν ἐξηρτημένης ἐργασίας καὶ ὑπάγεται εἰς τὴν καθ' ὕλην ἁρμοδιότητα τοῦ κατὰ τὴν διαδικασίαν τοῦ κωδικοποιημένου νόμου Γ'ΧΟΔ' δικάζοντος Πρωτοδίκου. 'Ως προκύπτει δ' ἐκ τοῦ συνόλου τῆς δευτέρας αἰτιολογίας τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως, τὰ κατ' ἔφεσιν δικάσαν Πρωτοδικεῖον ἀπέρριψε τὴν ὡς ἄνω ἀγωγήν, ὡς νόμῳ ἀβάσιμον, διότι τῆς συμβατικῆς σχέσεως μεταξὺ τῶν Σ.Ε.Κ. καὶ τῶν ἰδιωτῶν ἰατρῶν, τῶν μὴ ἀνηκόντων εἰς τὸ τακτικὸν προσωπικόν, ὡς ὁ ἐνάγων, χαρακτηριζομένης ὑπὸ τῶν ἄνω διατάξεων τοῦ ἄρθρου 5 τοῦ 'Οργανισμοῦ τῶν Σ.Ε.Κ. ὡς ἐμμίσθου ἐντολῆς (οἱαν βάσιν ὅμως δὲν περιεῖχε ἡ ἀγωγή), δι' ὃ καὶ δὲν ὑφίσταται περίπτωσις ἀναρμοδιότητος καὶ παραπομπῆς τῆς ἀγωγῆς εἰς τὸ ἁρμόδιον δικαστήριον. Οὕτω πράξαν τὸ Πρωτοδικεῖον τὸ μὲν ἔλαβεν ὑπ' ὄψιν πάντας τοὺς ἐν τῇ ἀγωγῇ ἰσχυρισμοὺς τοῦ ἀναιρεσείοντος, τὸ δὲ ὀρθῶς ἡρμήνευσε καὶ ἐφήρμοσε τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 5 τοῦ 'Οργανισμοῦ τῶν Σ.Ε.Κ. καὶ οὐδεμίαν ἄλλην παρεβίασεν, οὔτε τὰς ἀορίστως ἐπικαλουμένας διατάξεις τοῦ ν. 3623)1956 «περὶ καθορισμοῦ κατωτάτων ὁρίων ἰατρικῆς ἀμοιβῆς καὶ συνθηκῶν ἐργασίας τῶν ἰατρῶν», ὡς ἐτροποποιήθη διὰ τοῦ ἄρθρου 4 τοῦ ν.δ. 4111)1960, διὰ τῶν ὁποίων δὲν ἐθίγησαν αἱ ὡς ἄνω διατάξεις τοῦ ἄρθρου 5 τοῦ 'Οργανισμοῦ τῶν Σ.Ε.Κ. περὶ τοῦ χαρακτῆρος τῶν συμβάσεων τῶν Σ.Ε.Κ. μετ' ἰδιωτῶν ἰατρῶν. Περαιτέρω τὸ δικάσαν Πρωτοδικεῖον ἐπαρκῆ διέλαβεν αἰτιολογίαν διὰ τὸ εἰς ὃ κατέληξεν ἀποτέλεσμα τῆς ἀπορρίψεως τῆς ἀγωγῆς ἐκ τῆς συμβάσεως ἐξηρτημένης ἐργασίας, ὡς μὴ νομίμου, ὅτε οὔτε εἰς ἐκτίμησιν τῶν ἀποδείξεων ἀπητεῖτο νὰ προβῇ. 'Απορριπτέοι ἄθεν κρίνονται ὡς ἀβάσιμοι πάντες οἱ περὶ τῶν ἐναντίων λόγοι ἀναιρέσεως (*).

'Η δικαστικὴ δαπάνη συμψηφιστέα κρίνεται δι' εὔλογον ἀμφιβολίαν τοῦ αἰτοῦντος περὶ τῆς ἐκβάσεως τῆς δίκης.

VI. ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ ΤΗΛΕΠΙΚΟΙΝΩΝΙΩΝ ΕΛΛΑΔΟΣ

Χρόνος καὶ ὧραι ἐργασίας προσωπικοῦ

'Ανώνυμος 'Εταιρεία ὁ 'Οργανισμὸς Τηλεπικοινωνιῶν 'Ελλάδος, ἀνήκουσα εἰς τὸ Κράτος καὶ ὑποκειμένη εἰς πάσας τὰς περὶ 'Ανωνύμων 'Εταιρειῶν διατάξεις, ἐξαιρέσει τῶν ἄλλως ἐν τῷ Ν.Δ. 1049)1949 ρυθμιζομένων περιπτώσεων.—'Εκπροσώπησις ἐπὶ δικαστηρίου καὶ ἐξωδίκως.—'Υπαγωγὴ τοῦ προσωπικοῦ εἰς τὸν Γενικὸν Κανονισμὸν Προσωπικοῦ.—Χρόνος καὶ ὧραι ἐργα-

(*) 'Επεκυρώθη ἡ ὑπ' ἀριθ. 598)1964 ἀπόφασις τοῦ Πρωτοδικείου Βόλου, ὡς ἐφετείου.

σίας τοῦ προσωπικοῦ.— Περίπτωσις νυκτοφύλακος.

Ἀρείου Πάγου 96)1965, Τμ. Β'

Προεδρεύων ὁ Ἀντιπρόεδρος κ. *Κ. Σούρλος*
Εἰσηγητὴς ὁ Ἀρεοπαγίτης κ. *Δ. Κακούρης*
Δικηγόροι οἱ κ.κ. Κ. Δημάκης, Σ. Μαλέας, Μ. Δημολίτσας

Κατὰ τὰς συνδεδυασμένας διατάξεις τῶν ἄρθρων 2, 6 § 6 τοῦ ν.δ. 1049)1949 περὶ ὀργανώσεως τῶν τηλεπικοινωνιῶν τῆς Ἑλλάδος καὶ 18 τοῦ ἰδίου 2190)1920 περὶ ἀνωνύμων ἑταιρειῶν ὁ Ὀργανισμὸς Τηλεπικοινωνιῶν τῆς Ἑλλάδος (Ο.Τ.Ε.) ἀποτελεῖ ἀνώνυμον ἑταιρείαν, ἀνήκουσαν εἰς τὸ Κράτος καὶ ὑποκειμένην εἰς πάσας τὰς διατάξεις τῆς νομοθεσίας περὶ ἀνωνύμων ἑταιρειῶν, ἐξαιρέσει τῶν ἄλλως ἐν τῷ ν.δ. 1049)1949 ρυθμιζομένων περιπτώσεων, ἐκπροσωπεῖται δὲ ἐπὶ δικαστηρίου καὶ ἐξωδίκως ὑπὸ τοῦ Διοικητικοῦ αὐτοῦ Συμβουλίου. Ἀφ' ἑτέρου, κατὰ μὲν τὰ ἄρθρα 8 καὶ 29 τοῦ ὡς ἄνω ν.δ. 1049)1949, ὡς τὸ ἄρθρον 20 συνεπληρώθη διὰ τοῦ ἄρθρου 12 τοῦ ν.δ. 1944)1951, τὸ προσωπικὸν τοῦ Ο.Τ.Ε. διέπεται ὑπὸ τοῦ Γενικοῦ Κανονισμοῦ Προσωπικοῦ, συνταχθέντος ὑπὸ τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου καὶ κυρωθέντος διὰ β.δ)γματος, κατὰ δὲ τὸ ἄρθρον 13 § 5 τοῦ Κανονισμοῦ τούτου, τοῦ κυρωθέντος διὰ τοῦ β.δ)γματος τῆς 18)18 Αὐγούστου 1953 καὶ ἐπέχοντος ἰσχὺν νόμου, ὁ χρόνος καὶ αἱ ὧραι τῆς ἐργασίας ἁπάντων τοῦ προσωπικοῦ κατὰ τὰς ἐργασίμους Κυριακὰς καὶ ἐξαιρεσίμους ἡμέρας καὶ τὰς νυκτερινὰς ὥρας καθορίζονται δι' εἰδικοῦ Κανονισμοῦ ὡρῶν ἐργασίας καὶ ἀναπαύσεως τοῦ προσωπικοῦ, καταρτιζομένου ὑπὸ τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου ἐντὸς τοῦ πλαισίου τῆς κατὰ τὴν κειμένην νομοθεσίαν ἡμερησίας ἐργατικῆς ἀπασχολήσεως.

Ἐν προκειμένῳ, ὡς προκύπτει ἐκ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως, ἐν αὐτῇ ἐκτίθεται ὡς βεβαιωθὲν ἐκ τῶν ἀποδείξεων ὅτι ὁ ἐνάγων ἐνετάχθη εἰς τὸ μόνιμον προσωπικὸν τοῦ Ο.Τ.Ε. ὡς νυκτοφύλαξ (Ν.2), προαχθεὶς ἀπὸ 1.1.1956 εἰς τὸν βαθμὸν τοῦ ἀρχινυκτοφύλακος (Ν. 1) καὶ ἀπησχολήθη ὡς τοιοῦτος μέχρις οὗ ἀπὸ τοῦ ἔτους 1958 οἱ παρὰ τῷ Ο.Τ.Ε. νυκτοφύλακες, ἐν οἷς καὶ ὁ ἐνάγων, ἀπεδέχθησαν τὴν ὑπὸ τοῦ Ο.Τ.Ε. νέαν διάρθρωσιν τῶν ὡρῶν καὶ τοῦ τρόπου ἀπασχολήσεώς των, ἤτοι ἀπεδέχθησαν, ὅπως ἀπασχολῶνται ἐναλλὰξ τὰς ἡμισείας ἐργασίμους ἡμέρας ἑκάστου μηνὸς ὡς νυκτοφύλακες, τὰς δὲ ὑπολοίπους ὡς θυρωροί, χωρὶς νὰ λαμβάνωσι διὰ τὰς τελευταίας ταύτας ἡμέρας τὴν διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 15)1956 ἀποφάσεως τοῦ Π.Δ.Δ.Δ. Ἀθηνῶν ὁριζομένην διὰ τοὺς νυκτοφύλακας τοῦ Ο.Τ.Ε. προσαύξησιν 50 ο)ο ἐπὶ τῶν ἀποδοχῶν των καὶ ἀπέρριψε, δι' ἐπικυρώσεως τῆς πρωτοδίκου ἀποφάσεως, τὴν ἀγωγὴν τοῦ ἀναιρεσείοντος, διώκουσαν τὴν πληρωμὴν τῆς προσαυξήσεως ταύτης διὰ τὸν χρόνον, καθ' ὃν εἰργάσθη οὗτος ὡς θυρωρὸς ἐν καιρῷ ἡμέρας. Ἐκ τῆς αἰτιολογίας ὅμως ταύτης καθίσταται ἀνέφικτος ὑπὸ τοῦ Ἀρείου Πάγου, ὁ ἔλεγχος τῆς ὀρθῆς ἢ μὴ ἐφαρμογῆς τῶν διαληφθεισῶν διατάξεων, διότι, ἐνῷ ἐκτίθεται ὅτι ἡ ἀνωτέρω μεταβολὴ εἰς τὴν σχέσιν τῆς ἐργασίας ἐγίνετο ὑπὸ τοῦ Ο.Τ.Ε., ἀπεδέχθη δὲ αὐτὴν καὶ ὁ ἀναιρεσείων, δὲν καθορίζεται τίνι τρόπῳ ἐγίνετο ὑπὸ τοῦ Ο.Τ.Ε. ἡ μεταβολὴ καὶ δὴ ἐὰν ἐγίνετο, ὡς ἔδει, δι' εἰδικοῦ Κανονισμοῦ, καταρτισθέντος ὑπὸ τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Ο.Τ.Ε. ἢ ἄλλως πως. Ἐντεῦθεν ἀναιρετέα καθίσταται ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις δι' ἔλλειψιν νομίμου βάσεως, κατὰ τὸ ἄρθρον 807 ἐδάφιον 19 Πολ. Δικονομίας καὶ τὸ περὶ τούτου πρῶτον μέρος τοῦ δευτέρου λόγου τοῦ ἀναιρετηρίου.

Ἀναιρουμένης ἐξ ὁλοκλήρου τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως δέον ὅπως παραπεμφθῇ ἡ ὑπόθεσις πρὸς περαιτέρω συζήτησιν εἰς τὸ ὑπὸ τοῦ Κανονισμοῦ ὁριζόμενον Γ' Τμῆμα, ἅτε χρήζουσα περαιτέρω διευκρινήσεως (*).

VII. ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΑ

1. Ἔνταξις εἰσπρακτόρων εἰς Κοινὰ Ταμεῖα Εἰσπράξεως Λεωφορείων

Ἔννοια διατάξεων τοῦ δι' ἄρθρου 17 Ν.Δ. 3990)1959 ἀντικατασταθέντος ἄρθρου 17 Νόμου 2112)1952, ὡς συνεπληρώθη δι' ἄρθρου 33 Ν.Δ. 3334)1955.— Ὑποκατάστασις τῶν Κ.Τ.Ε.Λ. ἀπὸ καὶ διὰ τὰς εἰς αὐτὰ ἐνάξεως τῶν κατὰ τὴν δημοσίευσιν τοῦ Νόμου ὑπηρετούντων εἰσπρακτόρων εἰς λεωφορεῖα, ἐντεταγμένα εἰς αὐτά, καὶ ἐχόντων ἐξάμηνον τοὐλάχιστον ὑπηρεσίαν εἰς λεωφορεῖα τοῦ Κ.Τ.Ε.Λ., αὐτοδικαίως εἰς ἅπαντα τὰ ἐκ τῆς μεταξὺ τοῦ ἰδιοκτήτου τοῦ ἐντεταγμένου εἰς τὸ Κ.Τ.Ε.Λ. λεωφορείου καὶ εἰσπράκτορος ὑφισταμένης κατὰ τὴν ἔνταξιν συμβάσεως ἐργασίας ἀπορρέοντα δικαιώματα καὶ ὑποχρεώσεις, πλὴν τῶν ληξιπροθέσμων καὶ ἀπαιτητῶν ἀπαιτήσεων κατὰ τοῦ περὶ τῆς ἐνάξεως ἰδιοκτήτου τοῦ λεωφορείου καὶ ἐργοδότου των.— Ἐπιδόματα πολυετίας εἰσπρακτόρων.— Δικαίωμα ἀδείας κατ' Α.Ν. 539)1946.

Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν 5971)1965

Διαδικασία ἐργατικῶν διαφορῶν κατ' ἔφεσιν
Πρόεδρος ὁ κ. *Ι. Παπαδόπουλος*
Εἰσηγητὴς ὁ Πρωτοδίκης κ. *Π. Γρηγοριάδης*
Δικηγόροι ἡ κ. Π. Παπαλεύκα, ὁ κ. Α. Κουλουβάρης

Ἐκ τῶν συνδεδυασμένων διατάξεων τῶν παραγράφων 2, 3 καὶ 4 τοῦ διὰ τοῦ ἄρθρου 17 τοῦ ν.δ. 3990 τῆς 19)23 Σεπτεμβρίου 1959 ἀντικατασταθέντος ἄρθρου 17 τοῦ ν. 2112)1952, ὡς συνεπληρώθη διὰ τῆς παραγράφου 4 τοῦ ἄρθρου 33 τοῦ ν.δ. 3334)1955, καὶ ἰδίᾳ τῶν ὁριζουσῶν ἐκ τούτων 3 ἐδάφιον 1 εἰ κατὰ τὴν δημοσίευσιν τοῦ παρόντος ὑπηρετοῦντες ὡς εἰσπράκτορες εἰς λεωφορεῖα ἐντεταγμένα εἰς Κ.Τ.Ε.Λ. καὶ ἔχοντες ἐξάμηνον τοὐλάχιστον ὑπηρεσίαν εἰς λεωφορεῖον τοῦ αὐτοῦ Κ.Τ.Ε.Λ., ἐντάσσονται εἰς τὸ

(*) Ἀνηρέθη ἡ ὑπ' ἀριθ. 11145)1964 ἀπόφασις τοῦ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν, ὡς ἐφετείου.

Κ.Τ.Ε.Λ. καὶ ἀποτελοῦσι προσωπικὸν αὐτοῦ» καὶ 4 τιτυχὸν ὑφιστάμεναι μέχρι τῆς ἰσχύος τοῦ παρόντος ἀπαιτήσεις ἐκ μισθῶν, ἀποζημιώσεων κλπ. τῶν εἰσπρακτόρων ἐναντι τῶν ἰδιοκτητῶν τῶν λεωφορείων δὲν βαρύνουσι τὰ Κ.Τ.Ε.Λ.» σαφῶς προκύπτει, ὅτι τὰ Κ.Τ.Ε.Λ. ἀπὸ καὶ διὰ τῆς εἰς αὐτὰ ἐντάξεως τῶν κατὰ τὴν δημοσίευσιν τοῦ νόμου τούτου ὑπηρετούντων εἰσπρακτόρων εἰς λεωφορεῖα, ἐντεταγμένα εἰς αὐτά, καὶ ἐχόντων ἐξάμηνον τοὐλάχιστον ὑπηρεσίαν εἰς λεωφορεῖον τοῦ Κ.Τ.Ε.Λ. ὑποκαθίστανται αὐτοδικαίως εἰς ἅπαντα τὰ ἐκ τῆς μεταξὺ τοῦ ἰδιοκτήτου τοῦ ἐντεταγμένου εἰς τὸ Κ.Τ.Ε.Λ. λεωφορείου καὶ εἰσπράκτορος ὑφισταμένης κατὰ τὴν ἔντοξιν συμβάσεως ἐργασίας ἀπορρέοντα δικαιώματα καὶ ὑποχρεώσεις, πλὴν τῶν κατὰ τὴν μέχρι τῆς ἐνάρξεως τῆς ἰσχύος του ὑφισταμένων ληξιπροθέσμων καὶ ἀπαιτητῶν ἀπαιτήσεων ἐκ μισθῶν ἢ ἀποζημιώσεων κλπ. τῶν ἐντεταγμένων εἰσπρακτόρων κατὰ τοῦ πρὸ τῆς ἐντάξεως των ἰδιοκτήτου τοῦ λεωφορείου καὶ ἐργοδότου των (Α.Π. 442)1964, ΕΕΔ 23, 783).

Ἐν προκειμένῳ ἐβεβαιώθησαν, κατὰ τὴν ἐκ τῶν ἐνόντων σχηματισθεῖσαν κρίσιν τοῦ Δικαστηρίου, τὰ κάτωθι, ἐν σχέσει μὲ τὴν δικαζομένην ὑπόθεσιν, πραγματικὰ περιστατικά: Ὁ ἐνάγων καὶ ἤδη ἐφεσίβλητος, ὑπηρετῶν κατὰ τὴν δημοσίευσιν τοῦ ἄνω ν.δ. (23.9.1959), ὡς εἰσπράκτωρ τοῦ ὑπ' ἀριθ. *** Δ.Χ. λεωφορείου αὐτοκινήτων, ἐντεταγμένου εἰς τὸ ἐναγόμενον καὶ ἤδη ἐκκαλοῦν 2ον Κ.Τ.Ε.Λ. καὶ διαθέτων ἑξάμηνον ὑπηρεσίαν, ἐνετάχθη εἰς τὸ προσωπικὸν αὐτοῦ δι' ἀποφάσεως τῆς ἁρμοδίας ἐπιτροπῆς ἀπὸ 1ης Αὐγούστου 1962. Κατ' ἀκολουθίαν τῶν ἀνωτέρω ἐκτεθέντων νομιμοποιεῖται οὗτος παθητικῶς στρεφόμενος κατὰ τοῦ ἐκκαλοῦντος καὶ διὰ τὸν ἀπὸ 23.9.1959 μέχρι 31.7.1962 χρόνον διὰ τὴν ἱκανοποίησιν τῶν ἐν τῇ κρινομένῃ ἀγωγῇ ἀναφερομένων ἀπαιτήσεών του. Ὅθεν ὁ πρῶτος λόγος τῆς ὑπὸ κρίσιν ἐφέσεως, δι' οὗ τὸ ἐκκαλοῦν παραπονεῖται κατὰ τῆς ἐκκαλουμένης ἀποφάσεως, διότι αὕτη δὲν ἀπέρριψεν ὡς παθητικῶς ἀνομιμοποίητον τὴν κατ' αὐτοῦ στρεφομένην ὑπὸ κρίσιν ἀγωγήν, εἶναι ἀπορριπτέος ὡς ὀβάσιμος.

Περαιτέρω βεβαιοῦται, ὅτι ὁ ἐφεσίβλητος ὑπηρετεῖ συνεχῶς ἀπὸ τοῦ Ἰουλίου 1957 μέχρι τῆς κατὰ τὴν 1.8.1962 ἐντάξεώς του εἰς τὸ ἐκκαλοῦν, ὡς εἰσπράκτωρ τοῦ ὑπ' ἀριθ. *** Δ.Χ. λεωφορείου, ὅπερ, ἀνῆκεν κατὰ κυριότητα εἰς τοὺς Γ. Χ. καὶ Γ.Α., ἦτο ἐντεταγμένον καθ' ὅλον τὸν ὡς ἄνω χρόνον εἰς τὸ ἐκκαλοῦν 2ον Κ.Τ.Ε.Λ. Συνεπῶς ὁ ἐφεσίβλητος συνεπλήρωσε τριετῆ συνεχῆ ὑπηρεσίαν τὸν Ἰούλιον τοῦ 1960 καὶ ἀπὸ 1.8.1960 ἐδικαιοῦτο κατὰ τὴν ὑπ' ἀριθ. 9)1959 ἀπόφασιν τοῦ Δ.Δ.Δ.Δ. Ἀθηνῶν προσαυξήσεως 5 ο)ο ἐπὶ τοῦ βασικοῦ μισθοῦ του, ἣν ἔλαβε μόνον ἀπὸ 1.9.1961. Ρητέον ὅτι, ὡς βεβαιοῦται, ἡ μισθοδοσία τοῦ ἐφεσιβλήτου ἐνάγοντος καθ' ὅλον τὸ ὡς ἄνω διάστημα, καὶ δὴ πρὸ τῆς 23.9.1959, καίτοι βαρύνουσα τοὺς ἰδιοκτήτος τοῦ ἐν λόγῳ λεωφορείου, κατεβάλλετο ὑπὸ τοῦ ἐκκαλοῦντος Κ.Τ.Ε.Λ. διὰ τῶν ἰσοίμων ἐκπροσώπων του, συνεπῶς ταῦτο ἐγνώριζε τὴν ὕπαρξιν τῆς ὑπηρεσίας ταύτης. Ταῦτα δεχθεῖσα καὶ ἡ ἐκκαλουμένη ἀπόφασις καὶ ἐπιδικάσασα εἰς τὸν ἐφεσίβλητον δι' ἐπίδομα πολυετοῦς ὑπηρεσίας 5 ο)ο διὰ τὸ διάστημα ἀπὸ 1.8.1960 μέχρι 31.8.1961 ποσὸν δραχμῶν 1080, ὡς πρὸς τὸ ὕψος τοῦ ὁποίου οὐδὲν προβάλλεται παράπονον, ὀρθῶς ἐξετίμησε τὰς ἐκατέρωθεν ἀποδείξεις, ἀπορριπτέος δὲ κρίνεται ὁ περὶ τοῦ ἀντιθέτου ἐπικουρικῶς προβαλλόμενος δεύτερος λόγος τῆς ὑπὸ κρίσιν ἐφέσεως ὡς ἀβάσιμος.

Τέλος ἐκ τοῦ αὐτοῦ ἀποδεικτικοῦ ὑλικοῦ βεβαιοῦται, ὅτι ὁ ἐφεσίβλητος ἐνάγων ἐν ἠτήσατο τὴν εἰς αὐτὸν χορήγησιν ἀδείας ἀναψυχῆς ἔτους 1960, ἥτις αἴτησις ἀποτελεῖ προϋπόθεσιν τῆς διὰ τῆς ἀγωγῆς διωκομένης ἀποζημιώσεως διὰ τὴν μὴ χορήγησιν ταύτης (Α.Π. 728)1958, ΕΕΔ 17, σελ. 1259), οὔτε ἐκ μέρους τῶν ἰδιοκτητῶν τοῦ λεωφορείου, οὔτε ἐκ μέρους τοῦ ἐκκαλοῦντος Κ.Τ.Ε.Λ., καὶ συνεπῶς οὗτος δὲν δικαιοῦται τῆς αἰτουμένης ἀποζημιώσεως. Ἀντιθέτως κρίνασα ἡ ἐκκαλουμένη ἀπόφασις καὶ ἐπιδικάσασα εἰς τὸν ἐφεσίβλητον δι' ἀποζημίωσιν διὰ μὴ λῆψιν τῆς αἰτηθείσης ὑπ' αὐτοῦ ἀδείας 1960 δραχμὰς 1411, οὐχὶ ὀρθῶς ἐξετίμησε τὰς ἐκατέρωθεν προσαχθείσας ἀποδείξεις.

2. Σχέσις ἐργασίας ὁδηγοῦ αὐτοκινήτου ταξὶ μετὰ τοῦ ἰδιοκτήτου αὐτοῦ

Ἔννοια συμβάσεως περὶ παροχῆς ἐξηρτημένης ἐργασίας.— Πραγματικὰ περιστατικὰ συμβάσεως ὁδηγοῦ αὐτοκινήτου ταξί, ἀποδεικνύοντα ὕπαρξιν συμβάσεως περὶ παροχῆς ἐξηρτημένης ἐργασίας.

Πρωτοδικεῖον Θεσσαλονίκης 1876)1965

Διαδικασία ἐργατικῶν διαφορῶν κατ' ἔφεσιν

Πρόεδρος ὁ κ. *Ν. Παπανικολάου*

Εἰσηγητὴς ὁ Πρωτοδίκης κ. *Β. Καρνέζης*

Δικηγόροι οἱ κ.κ. Θ. Βκαματζῆς, Ν. Τσηπηνιᾶς

Διὰ τὸν χαρακτηρισμὸν ἐργασίας τινὸς ὡς ἐξηρτημένης, ὡς αὕτη νοεῖται κατὰ τὰ ἄρθρα 648 ἐπομ. Α.Κ. καὶ 6 τοῦ νόμου 765)1943 καὶ 1968)1944, καὶ αἱ περὶ τῆς ὁποίας γενόμεναι ἀξιώσεις ἐκδικάζονται κατὰ τὴν ὑπὸ τούτων προβλεπομένην εἰδικὴν διαδικασίαν, ἀπαιτεῖται, ὅπως ὁ παρέχων τὴν ἐργασίαν τελῇ κατὰ τὴν ἐκτέλεσιν αὐτῆς ὑπὸ τὰς ὁδηγίας καὶ τὸν ἔλεγχον τοῦ ἐργοδότου, καθοριζόντος τὸν τόπον, τὸν χρόνον καὶ τὴν ποσότητα τῆς ἐργασίας ἐντὸς τῶν ὑπὸ τῆς συμβάσεως καὶ τοῦ νόμου καθοριζομένων ὁρίων, ἀσκοῦντος ἄμεσον ἐποπτείαν ὡς πρὸς τὸν τρόπον τῆς διεξαγωγῆς ταύτης (μὴ ἀπαιτουμένης ἀπαραιτήτως οἰκονομικῆς ἐξαρτήσεως) καὶ καταβάλλοντος τὴν συμφωνημένην καὶ ὑπὸ τοῦ νόμου καθοριζομένην ἀμοιβήν (Α.Π. 381) 1963, ΕΕΔ 22, 921, ΕρμΑΚ, ἄρθρον 648, ἀριθ. 39 - 50). Τοιαύτη ἐξάρτησις ὑφίσταται ὁσάκις τὸ ποσόν, τὸ εἶδος, τὸν τρόπον καὶ τὸν τόπον παροχῆς τῆς ἐργασίας καθορίζει ὁ ἐργοδότης, ὁ δὲ ἐργαζόμενος ὑποχρεοῦται νὰ ὑπακούῃ εἰς τὰς ὁδηγίας του (ΕρμΑΚ, ἐνθ' ἀνωτ., ἀριθ. 41). Ἐὰν δὲ ἡ ἀμοιβὴ ἀντιστοιχῇ κατὰ ποσὸν εἰς τὴν ἑκάστοτε παρεχομένην ἐργασίαν ἀδιαφόρως τοῦ ἀποτελέσματος αὐτῆς, ὑπολογιζομένη εἴτε χρονικῶς, εἴτε κατὰ μονάδα ἢ κατ' ἀποκοπήν, εἴτε εἰς ποσοστὰ ἐπὶ κερδῶν, ἀδιαφόρως ἐὰν εἶναι ἐκ τῶν προτέρων ἀκριβῶς ὡρισμένα, πρόκειται μίσθωσις ἐργασίας (ΕρμΑΚ, ἐνθ' ἀνωτέρω, ἀριθ. 25). Ἡ ὕπαρξις δὲ ἢ μὴ πρωτοβουλίας τοῦ ἐρ-

ΝΟΜΟΛΟΓΙΑ ΔΙΟΙΚΗΤΙΚΩΝ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΩΝ

Ι. ΑΝΑΣΥΝΘΕΣΙΣ ΔΙΟΙΚΗΤΙΚΩΝ ΣΥΜΒΟΥΛΙΩΝ ΟΡΓΑΝΙΣΜΩΝ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗΣ ΠΟΛΙΤΙΚΗΣ

'Εξουσιοδότησις 'Υπουργού 'Εργασίας κατά Ν.Δ. 4346)1964

'Ορισμοί καὶ ἔννοια ἄρθρου 8 Ν.δ. 4346) 1964.—Νέα σύνθεσις καὶ ἀνασυγκρότησις Συμβουλίων καὶ 'Επιτροπῶν 'Οργανισμῶν Κοινωνικῆς Πολιτικῆς.—'Υποχρέωσις 'Υπουργοῦ 'Εργασίας κατὰ τὴν διὰ τῆς ἀνωτέρω διατάξεως χορηγηθεῖσαν ἐξουσιοδότησιν αὐτοῦ.

Συμβουλίου τῆς 'Επικρατείας 1534)1965, 'Ολομελείας

Πρόεδρος ὁ κ. *Χ. Μητρέλιας*

Εἰσηγητὴς ὁ Πάρεδρος κ. *Κ. Λασσαδὲς*

Δικηγόροι οἱ κ.κ. Ι. Παπαθεοδώρου, Δ. Λιακατᾶς, Πάρεδρος Νομικοῦ Συμβουλίου Κράτους

Διὰ τῆς ὑπὸ κρίσιν νομοτύπως καὶ ἐμπροθέσμως ἀσκηθείσης αἰτήσεως διώκεται ἡ ἀκύρωσις τῆς ὑπ' ἀριθ. 85902 τῆς 1ης 'Οκτωβρίου 1964 ἀποφάσεως τοῦ 'Υπουργοῦ 'Εργασίας (Φ.Ε.Κ. 305)2.10.1964, τεῦχ. Γ'), δι' ἧς συνεστήθη ἐπὶ τριετεῖ θητείᾳ τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον τοῦ Ταμείου 'Επικουρικῆς 'Ασφαλίσεως Προσωπικοῦ 'Εταιρείας Λιπασμάτων καὶ δή καθ' ὃ μέρος δι' αὐτῆς διωρίσθησαν τὰ ἐν αὐτῇ ἀναφερόμενα τρία τακτικὰ καὶ ἰσάριθμα ἀναπληρωματικὰ μέλη ἐκ τῆς τάξεως τῶν ἡσφαλισμένων.

Διὰ τοῦ ἄρθρου 8 τοῦ νόμου 4346)1964 ἐκηρύχθη περαιωμένη ἡ θητεία τῶν πάσης φύσεως Διοικητικῶν, Γνωμοδοτικῶν καὶ 'Ελεγκτικῶν Συμβουλίων καὶ 'Επιτροπῶν, ὡς καὶ τῶν 'Υπηρεσιακῶν καὶ Πειθαρχικῶν τοιούτων, ἁρμοδιότητος τοῦ 'Υπουργείου 'Εργασίας καὶ τῶν ὑπὸ τὴν ἐ-

---

γαζομένου ἐν τῇ παροχῇ τῆς ἐργασίας δὲν ἐπηρεάζει κατ' ἀρχὴν τὴν ἰδιότητα αὐτῆς ὡς ἐξηρτημένης ('ΕρμΑΚ ἀριθ. 46, Α.Π. 316)1953, ΕΕΝ Κ' 951).

'Εν προκειμένῳ ἐβεβαιώθησαν, κατὰ τὴν κρίσιν τοῦ Δικαστηρίου, τὰ ἑξῆς: Μεταξὺ τοῦ ἐνάγοντος καὶ τοῦ ἐναγομένου κατηρτίσθη ἐνταῦθα σύμβασις τὴν 10 'Ιουνίου 1958, δι' ἧς ἀνελάμβανεν ὁ πρῶτος τὴν ὁδήγησιν αὐτοκινήτου ταξί, ἀνήκοντος εἰς τὸν δεύτερον τούτων (ἐναγόμενον), ὑπὸ τὸν ὅρον νὰ ὁδηγῇ ὁ ἴδιος ἐνάγων τὸ αὐτοκίνητον, νὰ διατηρῇ ἐσταθμευμένον τοῦτο μέχρι τοῦ κλεισίματος τῶν καταστημάτων εἰς τὴν στάσιν ἀγοραίων αὐτοκινήτων Βενιζέλου - 'Εγνατία, θὰ παρελάμβανε δὲ τὸ ἐν λόγῳ αὐτοκίνητον ἑκάστην ἑσπέραν παρὰ τοῦ ὁδηγοῦ τούτου τῆς ἡμέρας ἐκ τῆς ἄνω στάσεως, ὅπου καὶ θὰ παρέδιδε τοῦτο τὴν πρωΐαν τῆς ἑπομένης εἰς τὸν ὁδηγὸν τῆς ἡμέρας, ὑπεχρεοῦτο δὲ νὰ δίδῃ εἰς τὸν ἐναγόμενον δραχμὰς 2,50 κατὰ χιλιόμετρον, βάσει τῶν ἐνδείξεων τοῦ μετρητοῦ τοῦ αὐτοκινήτου, τὸ ἄνω ποσοστὸν ἐμειώθη ἀργότερον εἰς δραχμὰς 2,30 κατὰ χιλιόμετρον καὶ τὸ ὑπόλοιπον θὰ παρεκράτει δι' ἑαυτόν, ἐπίσης ἦτο ὑποχρεωμένος νὰ ἐκτελῇ ἀγῶγια (μεταφοράν προσώπων) ἐκτὸς Θεσσαλονίκης, ἅτινα ἐξεύρισκεν ὁ ἐναγόμενος, ὅστις ἐλευθέρως συνεφώνει μετὰ τῶν πελατῶν τὴν ἀμοιβήν, ἐξ ἧς ἐλάμβανεν ὁ ἐνάγων ποσοστὸν 20ο)ο. Τὰ καύσιμα καὶ λιπαντικὰ τοῦ αὐτοκινήτου ἐβάρυνον τὸν ἐναγόμενον, ὅστις ἐδικαιοῦτο νὰ ἐλέγχῃ τὸν ἐνάγοντα ὅσον ἀφορᾷ τὸν τόπον σταθμεύσεως καὶ τὸν τρόπον ἐκτελέσεως τῆς ἐργασίας, ὁ δὲ ἐνάγων ἦτο ὑποχρεωμένος νὰ ὑπακούῃ εἰς ἐντολάς του. 'Υπὸ τὴν συνδρομὴν τῶν ἄνω περιστατικῶν ἡ συνδέουσα τὸν ἐνάγοντα μετὰ τοῦ ἐναγομένου σύμβασις εἶναι ἡ τοιαύτη ἐξηρτημένης ἐργασίας, ὡς ὀρθῶς ἐδέχθη ἡ ἐκκαλουμένη ἀπόφασις, καὶ ὄχι ἡ τῆς μισθώσεως προσοδοφόρου πράγματος, ὡς διὰ τοῦ πρώτου λόγου τῆς ἐφέσεως ὑποστηρίζει ὁ ἐκκαλῶν, ἐφ' ὅσον, κατὰ τὰ προεκτεθέντα, ὁ χρόνος διαρκείας τῆς συμβάσεως ἦτο ἀόριστος καὶ ὁ ἐναγόμενος καθώριζε τὸν τόπον καὶ τρόπον παροχῆς τῆς ἐργασίας καὶ εἶχεν αὐτὸς τὸ δικαίωμα ἐλέγχου αὐτῆς, ἐξ οὗ προκύπτει, ὅτι δὲν ἀνετέθη εἰς τὸν ἐνάγοντα ἡ αὐτόβουλος ἐκμετάλλευσις τοῦ αὐτοκινήτου, χωρὶς ὑποχρέωσιν ταύτου ὑπακοῆς εἰς τὰς ὁδηγίας καὶ ἐπιταγὰς τοῦ ἐναγομένου. 'Εξ ἄλλου ὁ χαρακτὴρ τῆς προκειμένης συμβάσεως ὡς τοιαύτης μισθώσεως ἐξηρτημένης ἐργασίας συνεπικουρεῖται καὶ ἐκ τοῦ τρόπου τῆς ἀμοιβῆς τοῦ ἐνάγοντος, ἀμειβομένου κατὰ μονάδα παρεχομένης ἐργασίας (ἄρθρον 648 § 2 Α.Κ., *Κανκά*, 'Εοχικόν, ὑπ' ἄρθρον 649 § 5, σελ. 399, 'ΕρμΑΚ ὑπ' ἄρθρον 648, σημ. 25, Α.Π. 579)1953, ΕΕΝ 21, 93), καὶ ἐκ τοῦ γεγονότος ὅτι ὁ ἐναγόμενος ἠσφάλισεν εἰς τὸ Ι.Κ.Α. τὸν ἐνάγοντα οὐχὶ μόνον διὰ τὸν κίνδυνον τῆς ἀσθενείας, ὡς εἶχεν ὑποχρέωσιν ἐκ τοῦ ν.δ. 3789)1957 «περὶ τροποποιήσεως καὶ συμπληρώσεως ἐνίων διατάξεων τῆς ἐργατικῆς νομοθεσίας», ἀλλὰ κατὰ τῆς ἀνεργίας, χωρὶς νὰ ὑπέχῃ ὑποχρέωσιν πρὸς τοῦτο, ὡς δείκνυται ἐκ τοῦ προσαγομένου βιβλιαρίου τοῦ ἐνάγοντος.

Κατ' ἀκολουθίαν τῶν ἀνωτέρω ἀπορριπτέος κρίνεται ὁ πρῶτος λόγος τῆς κρινομένης ἐφέσεως, δι' οὗ παραπονεῖται ὁ ἐκκαλῶν ὅτι κατ' ἐσφαλμένην ἑρμηνείαν τοῦ νόμου καὶ πλημμελῆ ἐκτίμησιν τῶν προσαχθεισῶν ἀποδείξεων ἐδέχθη ἡ ἐκκαλουμένη, ὅτι ἡ συνδέουσα αὐτὸν μετὰ τοῦ ἐνάγοντος σχέσις ἦτο ἡ τῆς μισθώσεως ἐξηρτημένης ἐργασίας, ἐνῷ ἔδει νὰ δεχθῇ, ὅτι ἐπρόκειτο περὶ μισθώσεως προσοδοφόρου πράγματος(*).

(*) Ἴδετε περὶ τῆς ἐν λόγῳ σχέσεως καὶ σημειώσεις μας ἐν ΕΕΔ 22, 767, ἔνθα παραπομπαὶ καὶ εἰς τὴν ἐν γένει νομολογίαν.

ποπτείαν καὶ τὸν ἔλεγχον αὐτοῦ ὑπαγομένων Ὀργανισμῶν Κοινωνικῆς Πολιτικῆς, ἐξουσιοδοτηθέντος τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας ὅπως δι' ἀποφάσεών του, ἐφ' ἅπαξ ἐκδιδομένων ἐντὸς τριῶν μηνῶν ἀπὸ τῆς Ισχύος τοῦ νόμου τούτου, προβῇ εἰς νέαν σύνθεσιν καὶ ἀνασυγκρότησιν τῶν ὡς ἄνω Συμβουλίων καὶ Ἐπιτροπῶν καὶ διορίσῃ προέδρους, μέλη καὶ γραμματεῖς τούτων. Περαιτέρω δὲ ἐν τῷ αὐτῷ ἄρθρῳ ὡρίσθη, ὅτι οἱ εἰς τὰ Συμβούλια καὶ Ἐπιτροπὰς αὐτὰς ἐκπρόσωποι τῶν ἐργαζομένων καὶ οἱ ἀναπληρωταὶ τούτων λαμβάνονται ἐκ πίνακος, περιλαμβάνοντος διπλάσιον ἀριθμὸν ὑποψηφίων (τακτικῶν καὶ ἀναπληρωματικῶν), ὑποβαλλόμενον εἴτε παρὰ τῆς Γενικῆς Συνομοσπονδίας Ἐργατῶν Ἑλλάδος εἴτε τῶν οἰκείων Ἐργατικῶν Κέντρων, εἴτε τῶν οἰκείων ἐργατοϋπαλληλικῶν ἢ ἄλλων ἐκπροσωπευτικῶν ἑκάστου κλάδου ὀργανώσεων, ἐντὸς δέκα ἡμερῶν, ἀφ' ἧς ζητηθῇ παρὰ τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας, τῆς ἐπιλογῆς τῶν ἐργατικῶν ὀργανώσεων, αἵτινες θὰ ὑποδείξουν, κατὰ τὰ ἀνωτέρω, τοὺς ἐκπροσώπους των, ἀποκειμένης εἰς τὴν ἐλευθέραν κρίσιν τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας, δυναμένου νὰ ἀπευθυνθῇ εἰς μίαν ἢ πλείονας ἐξ αὐτῶν καὶ τέλος ὅτι, ἐν περιπτώσει μὴ ἐγκαίρου ὑποβολῆς τῶν ἀνωτέρω πινάκων, ὁ Ὑπουργὸς Ἐργασίας προβαίνει εἰς τὸν διορισμὸν τῶν ἀντιπροσώπων τῶν ἡσφαλισμένων κατὰ τὴν κρίσιν του. Κατὰ τὰς διατάξεις ἄθεν ταύτας ὁ Ὑπουργὸς Ἐργασίας, προκειμένου νὰ προβῇ εἰς τὸν διορισμὸν τῶν ἐκπροσώπων τῶν ἐργαζομένων εἰς τὰ ρηθέντα Συμβούλια καὶ Ἐπιτροπάς, ὑποχρεοῦται, ὅπως ζητήσῃ ὑπὸ τῶν ὡς ἄνω ὀργανώσεων αὐτῶν, ὅπως ὑποδείξωσι διπλασίους τῶν διορισθέντων τακτικῶν καὶ ἀναπληρωματικῶν μελῶν ἐκπροσώπους, ἡ δὲ ὑπόδειξις αὕτη δεσμεύει τὸν Ὑπουργόν, ἐν τῇ ἐννοίᾳ ὅτι δέον ἀπαραιτήτως, ὅπως τὰ ὑπ' αὐτοῦ διορισθησόμενα μέλη τῶν ὡς ἄνω Συμβουλίων καὶ Ἐπιτροπῶν περιλαμβάνωνται μεταξὺ τῶν κατὰ τὰ ἀνωτέρω ὑποδειχθέντων. Τοιαύτη δέσμευσις δὲν ὑφίσταται κατὰ νόμον διὰ τὸν Ὑπουργὸν μόνον ἐν περιπτώσει μὴ ἐμπροθέσμου ὑποβολῆς τοῦ σχετικοῦ πίνακος ὑπὸ τῶν ὡς ἄνω ὀργανώσεων. Κατὰ τὴν ὀρθὴν ὅθεν ἔννοιαν τῶν διατάξεων τούτων, ἀποβλεπουσῶν εἰς τὴν ἐκπροσώπησιν τῶν ἐργαζομένων εἰς τὰ ρηθέντα Συμβούλια καὶ Ἐπιτροπὰς διὰ μελῶν ἀπολαυόντων, κατ' ἀρχήν, τῆς ἐμπιστοσύνης τῶν ἐκπροσωπευτικῶν αὐτῶν ὀργανώσεων, ἐν περιπτώσει ὑποβολῆς πίνακος ἐμπροθέσμως μέν, πλὴν ὅμως οὐχὶ κανονικῶς συντεταγμένου, ὡς μὴ περιλαμβάνοντος διπλάσιον, ἀλλ' ἐλάσσονα ἢ μείζονα τοῦ διπλασίου, ἀριθμὸν τακτικῶν ἢ ἀναπληρωματικῶν μελῶν, ὁ Ὑπουργὸς δὲν δύναται, θεωρῶν ἑαυτὸν ἀπαλλασσόμενον τῆς ὡς ἄνω δεσμεύσεως, νὰ προβῇ εἰς διορισμὸν ἐκπροσώπων τῶν ἐργαζομένων κατὰ τὴν κρίσιν του πρὶν ἢ ἐπιδιώξῃ τὴν ἐντὸς εὐλόγου χρόνου ὑποβολὴν παρὰ τῶν ἀνωτέρω ὀργανώσεων νέου πίνακος κανονικῶς συντεταγμένου. Τοῦτο δὲ κατὰ μείζονα λόγον ἐπιβάλλεται εἰς περιπτώσεις, ὡς ἡ προκειμένη, διορισμοῦ εἰς συλλογικὰ ὄργανα διοικήσεως Ἀσφαλιστικῶν Ὀργανισμῶν ἐκπροσώπων αὐτῶν τούτων τῶν ἡσφαλισμένων.

Ἐν προκειμένῳ, ὡς προκύπτει ἐκ τῶν στοιχείων τοῦ φακέλου, ὁ Ὑπουργὸς Ἐργασίας, προκειμένου νὰ προβῇ εἰς τὸν διορισμόν, κατὰ τὰς ἀνωτέρω διατάξεις καὶ τὴν ὑπ' ἀριθ. 71018 τῆς 8 Αὐγούστου 1964 ἀπόφασιν αὐτοῦ (Φ.Ε.Κ. 326)17.8.1964, τεῦχος Β'), τριῶν τακτικῶν καὶ ἰσαρίθμων ἀναπληρωματικῶν μελῶν ἐκ τῆς τάξεως τῶν ἡσφαλισμένων εἰς τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον τοῦ Ταμείου Ἐπικουρικῆς Ἀσφαλίσεως Προσωπικοῦ Ἑταιρείας Λιπασμάτων, ἠτήσατο δι' ἐγγράφων του (ὑπ' ἀριθ. 79875 καὶ 79823 τῆς 7 Σεπτεμβρίου 1964) πρὸς τὸν αἰτοῦντα Σύλλογον Ὑπαλλήλων τῆς ρηθείσης Ἑταιρείας καὶ τὰ Ἐργατικὰ Κέντρα Ἀθηνῶν καὶ Πειραιῶς τὴν ὑποβολὴν τῶν κατὰ τὰ ἀνωτέρω πινάκων, οἵτινες καὶ ὑπεβλήθησαν ἐμπροθέσμως (ἐγγραφα ὑπ' ἀριθ. 3107)23.9.1964 τοῦ αἰτοῦντος Συλλόγου, 2443)11.9.1964 τοῦ Ἐργατοϋπαλληλικοῦ Κέντρου Ἀθηνῶν καὶ 817)29.9.1964 τοῦ Ἐργατοϋπαλληλικοῦ Κέντρου Πειραιῶς). Πλὴν ὅμως καὶ οἱ τρεῖς αὗτοι πίνακες δὲν περιελάμβανον ἕκαστος διπλάσιον ἀριθμὸν τακτικῶν καὶ ἀναπληρωματικῶν μελῶν, ἤτοι ἓξ τακτικὰ καὶ ἓξ ἀναπληρωματικὰ μέλη, ἀλλ' ἅπαντες τὰ αὐτὰ τρία μόνον τακτικὰ μέλη, ἀναπληρωματικὰ δὲ μέλη, ὀκτὼ μὲν ὁ πίναξ τοῦ αἰτοῦντος Συλλόγου, ἐννέα δὲ (τὰ αὐτὰ ὀκτὼ πλέον ἑνὸς) οἱ ὑπὸ τῶν λοιπῶν δύο ὀργανώσεων ὑποβληθέντες πίνακες. Κατόπιν τούτου ὁ Ὑπουργὸς Ἐργασίας ἐξέδωκε τὴν προσβαλλομένην ἀπόφασίν του, δι' ἧς προέβη εἰς τὸν διορισμὸν τριῶν τακτικῶν καὶ ἰσαρίθμων ἀναπληρωματικῶν μελῶν τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ ρηθέντος Ταμείου ἐκ τῆς τάξεως τῶν ἡσφαλισμένων, ἐξ ὧν μόνον ἓν τακτικὸν καὶ ἓν ἀναπληρωματικὸν μέλος περιελαμβάνοντο μεταξὺ τῶν κατὰ τὰ ἀνωτέρω ὑποδειχθέντων. Ἡ ἀπόφασις ὅμως αὕτη, ἐκδοθεῖσα ἀνευ προηγουμένης ἐνεργείας τοῦ ἐκδόντος αὐτὴν Ὑπουργοῦ διὰ τὴν ὑποβολὴν παρὰ τῶν ὡς ἄνω ὀργανώσεων ἐντὸς εὐλόγου χρόνου νέου πίνακος κανονικῶς συντεταγμένου, παρίσταται μὴ νόμιμος, κατὰ τὰ ἐν τῇ ἠγουμένῃ σκέψει ἐκτεθέντα, καὶ τούτῳ τῷ λόγῳ τυγχάνει ἀκυρωτέα κατὰ τὸ ἀνωτέρω μέρος αὐτῆς, κατὰ τὰ βασίμως προβαλλόμενα διὰ τῆς ὑπὸ κρίσιν αἰτήσεως, ἐπὶ τῷ τέλει ὅπως ὁ Ὑπουργὸς Ἐργασίας πρὸ τῆς ἐκδόσεως νέας ἀποφάσεως αὐτοῦ περὶ διορισμοῦ μελῶν ἐκ τῆς τάξεως τῶν ἡσφαλισμένων τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ ρηθέντος Ταμείου, ζητήσῃ τὴν ἐντὸς εὐλόγου χρόνου ὑποβολὴν παρὰ τῶν ὡς ἄνω ὀργανώσεων νέου πίνακος, κανονικῶς συντεταγμένου (*).

Διὰ ταῦτα

Δέχεται τὴν ὑπὸ κρίσιν αἴτησιν.

Ἀκυροῖ ἐν μέρει τὴν ὑπ' ἀριθ. 85902 τῆς 1ης Ὀκτωβρίου 1964 ἀπόφασιν τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας.

II. ΑΣΦΑΛΙΣΤΙΚΑΙ ΕΙΣΦΟΡΑΙ

Καταλογιστικαὶ περὶ αὐτῶν πράξεις καὶ αἱ-

(*) Ἴδετε περὶ τῆς ἐρμηνευομένης διατάξεως καὶ Σ.Ε. 1277)1965, ΕΕΔ 24, 667, Σ.Ε. 1314)1965, ΕΕΔ 24, 738.

ΝΟΜΟΛΟΓΙΑ ΑΣΦΑΛΙΣΤΙΚΟΥ ΔΙΚΑΙΟΥ

ΑΣΦΑΛΙΣΙΣ ΕΙΣ ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΥΣ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗΣ ΑΣΦΑΛΙΣΕΩΣ

§ 1. Διακριτική έξουσία Διοικήσεως πρός ρύθμισιν συντάξεων

Δυνατή ὑπό τῆς διοικήσεως, κατ' ἐφαρμογήν παραχωρήσεως εἰς αὐτήν κανονιστικῆς ἀρμοδιότητος, ἡ κατά διακριτικήν αὐτῆς ἐξουσίαν καί ἐν ὄψει τῶν ὑφ' ἃς ἑκάστοτε διατελεῖ τό Ταμεῖον οἰκονομικῶν συνθηκῶν ρύθμισις διά συμπληρώσεως ἤ τροποποιήσεως τῶν εἰκείων τοῦ Κανονισμοῦ συντάξεων διατάξεων τῆς ἐκτάσεως τοῦ ποσοῦ τῶν καταβλητέων περιοδικῶν παροχῶν λόγῳ συντάξεως, ὑπαγούσης οὕτω ἐν τῷ μέλ-

τησις ἀκυρώσεως ἐνώπιον τοῦ Συμβουλίου Ἐπικρατείας

Ἀπαράδεκτος αἴτησις ἀκυρώσεως, συντρεχούσης κατά τῶν ἀνωτέρω πράξεων τῆς ἐκ τοῦ ἄρθρου 235 Πολιτ. Δικονομίας ἀνοικοπῆς ἐνώπιον τῶν τακτικῶν δικαστηρίων, ἥτις ἀποτελεῖ, κατά τό ἄρθρον 46 τοῦ Νόμου 3713)1928, παράλληλον προσφυγήν, ἀποκλείουσαν τήν αἴτησιν ἀκυρώσεως.

Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας 1063)1965, Τμ. Α'

Προεδρεύων ὁ Σύμβουλος κ. *Γ. Χαρπεύρης*

Εἰσηγητής ὁ Σύμβουλος κ. *Π. Δεδόπουλος*

Δικηγόροι οἱ κ.κ. Μ. Σιφναῖος, Χ. Κουτσουράκης

Διά τῆς ὑπό κρίσιν αἰτήσεως διώκεται ἡ ἀκύρωσις τῶν ὑπ' ἀριθ. 24001 ἕως 24034 τῆς 2 Ἀπριλίου 1964 πράξεων τοῦ Ταμείου Ἐπικουρικῆς Ἀσφαλίσεως Ὑπαλλήλων Ἐμπορικῶν Καταστημάτων, δι' ὧν προσεκλήθη ἡ αἰτοῦσα Ἑταιρεία, ὅπως καταβάλῃ ὀφειλομένας εἰς τό Ταμεῖον εἰσφοράς ἐπί τῶν ὑπ' αὐτῆς ἀπασχολουμένων ὑπαλλήλων.

Κατά τῶν ὡς ἄνω προσβαλλομένων πράξεων συντρέχει, κατά τάς συνδεδυασμένας διατάξεις τῶν ἄρθρων 36 § 112 τοῦ Καταστατικοῦ τοῦ Ταμείου (Α.Υ.Ε. 23400)584 τῆς 28.5.1952, φ. 125) 1952, τεῦχος Β') καί 68 τοῦ νόμου περί εἰσπράξεως δημοσίων ἐσόδων ἡ κατά τό ἄρθρον 235 τῆς Πολιτικῆς Δικονομίας ἀνακοπή ἐνώπιον τῶν τακτικῶν δικαστηρίων, ἥτις ἀποτελεῖ, κατά τό ἄρθρον 46 τοῦ ν. 3713, παράλληλον προσφυγήν, ἀποκλείουσαν τήν αἴτησιν ἀκυρώσεως. Κατ' ἀκολουθίαν ἡ ὑπό κρίσιν αἴτησις τυγχάνει απορριπτέα ὡς ἀπαράδεκτος (*).

(*) Περί τῆς περί τούτου νομολογίας τοῦ Συμβουλίου Ἐπικρατείας, ἴδετε ΕΕΔ 24, 297 ἐπ., ΕΕΔ 24, 419 ἐπ.

λυνει ὑπό ἐνιαῖον καί ὁμοιόμορφον καθεστώς ἅπαντας τούς ὑπό τοῦ Ταμείου συνταξιοδοτουμένους. — Ἀσφάλισις εἰς Ταμεῖον Ἀσφαλίσεως Τυπογράφων καί Μισθωτῶν Γραφικῶν Τεχνῶν

Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας 1064)1965, Τμ. Α'

Πρόεδρος ὁ Ἀντιπρόεδρος κ. *Γ. Θ. Σπυρόπουλος*

Εἰσηγητής ὁ Σύμβουλος κ. *Π. Δεδόπουλος*

Δικηγόροι οἱ κ.κ. Α. Πετρόγλου, Γ. Μπαΐρτζος, Δ. Διακατᾶς, Πάρεδρος Νομικοῦ Συμβουλίου Κράτους

Διά τῆς ὑπό κρίσιν αἰτήσεως διώκεται ἡ ἀκύρωσις τῆς ὑπ' ἀριθ. 2392 τῆς 1 Ἰουνίου 1964 ἀποφάσεως τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Ταμείου Ἀσφαλίσεως Τυπογράφων καί Μισθωτῶν Γραφικῶν Τεχνῶν, καθ' ὅ μέρος διά τῆς ἀποφάσεως ὡρίσθη, ὅτι ἡ χορηγηθεῖσα εἰς τόν αἰτοῦντα αὐξησις γήρατος, δέον νά περιορισθῇ εἰς τό ποσόν τῶν δραχμῶν 3.000 μηνιαίως, ὅπερ ἀποτελεῖ τό ἀνώτατον ὅριον τῆς ὑπό τοῦ Ταμείου χορηγουμένης συντάξεως, κατ' ἐφαρμογήν τῆς ὑπ' ἀριθ. 74817)Ε. 2389 τῆς 16 Ὀκτωβρίου 1961 ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας «περί τροποποιήσεως τοῦ Κανονισμοῦ συντάξεων τοῦ Ταμείου Ἀσφαλίσεως Τυπογράφων καί Μισθωτῶν Γραφικῶν Τεχνῶν» (φ. 378, τεῦχ. Β').

Διά τῆς ὡς ἄνω κανονιστικῆς ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας, ἐφ' ἧς ἐρείδεται ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις, ὡρίσθη, κατά τροποποίησιν τοῦ ἐδαφίου 4 τῆς παραγράφου 3 τοῦ ἄρθρου 3 τοῦ Κανονισμοῦ συντάξεων τοῦ Ταμείου, ὅτι : «Ἐν πάσῃ περιπτώσει τό ἀνώτατον ὅριον τῆς ὑπό τοῦ Ταμείου χορηγουμένης ἢ ὁπωσδήποτε καταβαλλομένης συντάξεως δέν δύναται ἐφεξῆς νά ὑπερβαίνῃ τάς δραχμάς 3.000 ἐν συνόλῳ».

Ἐν ἄρθρῳ 2 § 6 τοῦ ν. 6071)1934 «περί ἱδρύσεως Ταμείου Ἀσφαλίσεως Ἐργοτῶν Τύπου» (φ. 68) ὁρίζεται, ὅτι : «Τά τῆς διοικήσεως καί λειτουργίας ἐν γένει τοῦ Ταμείου Ἀσφαλίσεως Τυπογράφων καί Μισθωτῶν Γραφικῶν Τεχνῶν, ἡ ἔκτασις τῶν ὑποχρεωτικῶν εἰσφορῶν ἐργοδοτῶν καί ἠσφαλισμένων, αἱ παροχαί κλπ. καί πᾶσα ἐν γένει λεπτομέρεια πρός ἐκπλήρωσιν τῶν σκοπῶν τοῦ Ταμείου ρυθμισθήσονται διά τοῦ Καταστατικοῦ, ἐγκριθησομένου ὑπό τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐθνικῆς Οἰκονομίας (ἤδη Ὑπουργοῦ Ἐργασίας), μετά γνώμην τοῦ Συμβουλίου Ἐργασίας (ἤδη τοῦ Συμβουλίου Κοινωνικῆς Ἀσφαλίσεως) καί δημοσιευσθέντος εἰς τήν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνή-

σεως». Ἐπὶ τῆς εἰδικῆς ταύτης ἐξουσιοδοτήσεως ἐρειδομένη, τηρηθείσης δὲ καὶ τῆς αὐτόθι προβλεπομένης διαδικασίας, ἡ ρηθεῖσα κανονιστικὴ ἀπόφασις τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας ἁρμοδίως καὶ ἐγκύρως ἐξεδόθη, ὁ δὲ τὰ ἀντίθετα προβάλλων λόγος ἀκυρώσεως ἐλέγχεται ἀπορριπτέος ὡς ἀβάσιμος.

Ὁ λόγος ἀκυρώσεως, δι' οὗ προβάλλεται, ὅτι ἡ διαληφθεῖσα κανονιστικὴ ὑπουργικὴ ἀπόφασις δὲν ἔχει ἐφαρμογὴν ἐπὶ τῶν κατὰ τὸν χρόνον ἐνάρξεως τῆς ἰσχύος της τελούντων ἐν τῇ ἀσφαλίσει τοῦ Ταμείου, ὡς μὴ δυναμένης νὰ θίξῃ κεκτημένα δικαιώματα, παρίσταται ἀπορριπτέος ὡς νόμῳ ἀβάσιμος. Διότι, ἐνῷ οὔτε ἐκ τοῦ Ἱδρυτικοῦ τοῦ Ταμείου νόμου 6071)1934, οὔτε ἐξ ἑτέρας τινὸς νομοθετικῆς διατάξεως δημιουργεῖται δικαίωμα τοῦ ἠσφαλισμένου, ὅπως τὸ ποσὸν τῶν χορηγουμένων αὐτῷ ἀσφαλιστικῶν παροχῶν καθορίζηται ἀπαρεγκλίτως ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ ἰσχύοντος κατὰ τὸν χρόνον τῆς ὑπαγωγῆς εἰς τὴν ἀσφάλισιν ἢ τῆς κτήσεως τοῦ ἐπὶ τὴν σύνταξιν δικαιώματος συνταξιοδοτικοῦ δικαίου, ἀντιθέτως ἡ Διοίκησις, κατ' ἐφαρμογὴν τῆς ὑπὸ τῆς ὡς ἄνω ἐξουσιοδοτήσεως παρασχεθείσης αὐτῇ κανονιστικῆς ἁρμοδιότητος πρὸς καθορισμὸν τῶν ἐν γένει παροχῶν, δύναται, ὅπως κατὰ διακριτικὴν ἐξουσίαν καὶ ἐν ὄψει τῶν ὑφ' ἃς ἑκάστοτε διατελεῖ τὸ Ταμεῖον οἰκονομικῶν συνθηκῶν ρυθμίζῃ διὰ συμπληρώσεως ἢ τροποποιήσεως τῶν οἰκείων τοῦ Κανονισμοῦ συντάξεων διατάξεων τὴν ἔκτασιν τοῦ ποσοῦ τῶν καταβλητέων περιοδικῶν παροχῶν λόγῳ συντάξεως, ὑπάγουσα οὕτω ἐν τῷ μέλλοντι, ὑπὸ ἐνιαῖον καὶ ὁμοιόμορφον καθεστώς, ἅπαντας τοὺς ὑπὸ τοῦ Ταμείου συνταξιοδοτουμένους (*).

Ὁ λόγος ἀκυρώσεως, δι' οὗ προβάλλεται, ὅτι διὰ τοῦ ὑπὸ τῆς εἰρημένης κανονιστικῆς ἀποφάσεως περιορισμοῦ τοῦ ἀνωτάτου ὁρίου συντάξεως δημιουργεῖται ἀνισότης, ὑπὸ τὴν ἔννοιαν ὅτι, ἐνῷ αἱ εἰσφοραὶ ἁπάντων τῶν ἠσφαλισμένων καθορίζονται ἀναλόγως τῶν εἰς μισθὸν ἀποδοχῶν ἑκάστου, κατὰ τὴν συνταξιοδότησιν, οἱ μὲν καταβάλλοντες μικρὰς εἰσφορὰς (ἐργάται, κατώτεροι ὑπάλληλοι) λαμβάνουσι τὴν σύνταξιν αὐτῶν ἀκεραίαν καὶ ἀνάλογον πρὸς τὰς καταβληθείσας ἀσφαλιστικὰς εἰσφοράς, οἱ ἀνώτατοι ὅμως καὶ ἀνώτεροι ὑπάλληλοι, εἷς ὁ αἰτῶν, οἱ καταβάλλοντες ηὐξημένας εἰσφορὰς, λαμβάνουσιν αὐχὶ ἀκεραίαν, ἀλλὰ μειωμένην τὴν σύνταξιν αὐτῶν, περιοριζομένων μέχρι τοῦ διὰ τῆς ὡς εἴρηται ὑπουργικῆς κανονιστικῆς ἀποφάσεως καθορισθέντος ἀνωτάτου ὁρίου, ἐλέγχεται ἀβάσιμος καὶ ἀπορριπτέος. Διότι ἐν τῷ καθορισμῷ τῶν χορηγητέων συντάξεων, ἐνεργουμένῳ, ὡς εἴρηται, ἐν ὄψει τῶν οἰκονομικῶν δυνατοτήτων καὶ συνθηκῶν τοῦ Ἀσφαλιστικοῦ Ὀργανισμοῦ, ἐπιτρέπεται καὶ δικαιολογεῖται, ὅπως, κατ' ἐκτίμησιν τῶν δυνατοτήτων καὶ συνθηκῶν ταύτων, ἀποκειμένην εἰς τὸ ἀσκοῦν τὴν κανονιστικὴν ἐξουσίαν ὄργανον, καθορίζηται, ὡς ἐν προκειμένῳ, ἀνώτατον ὅριον χορηγητέων συντάξεων καὶ προκύπτῃ οὕτω μείζων, ἐν ἀναλογίᾳ πρὸς τὴν χορηγηθησομένην σύνταξιν, οἰκονομικὴ ἐπιβάρυνσις τῶν ἐκ τῶν ἠσφαλισμένων ἀπολαυόντων μεγαλυτέρων ἀποδοχῶν.

Τέλος καὶ ὁ λόγος ἀκυρώσεως ὅτι εἰς τὸ κατὰ τὰ ἀνωτέρω καθοριζόμενον ἀνώτατον ὅριον τῆς χορηγητέας συντάξεως ἐκ δραχμῶν 3.000 δὲν περιλαμβάνεται τὸ ὑπὸ τοῦ Κανονισμοῦ συντάξεων προβλεπόμενον ἐπίδομα οἰκογενειακῶν βαρῶν, ὅπερ οὕτω δέον ὅπως προσαυξάνῃ τὸ χορηγούμενον ἀνώτατον ὅριον τῆς συντάξεως, ἐλέγχεται ὡσαύτως ἀπορριπτέος ὡς ἀβάσιμος. Διότι, καθ' ἃ προκύπτει σαφῶς ἐκ τῆς γραμματικῆς διατυπώσεως τῆς ἐπιμάχου διατάξεως, ὁριζούσης ὅτι ἐν πάσῃ περιπτώσει τὸ ἀνώτατον ὅριον τῆς χορηγουμένης ἢ ὁπωσδήποτε καταβαλλομένης συντάξεως δὲν δύναται νὰ ὑπερβαίνῃ τὰς δραχμὰς 3.000 ἐν συνόλῳ, εἰς τὸ οὕτω καθοριζόμενον ἀνώτατον ὅριον περιλαμβάνεται καὶ τὸ ἐπίδομα οἰκογενειακῶν βαρῶν, μὴ δυναμένης, ἐν πάσῃ περιπτώσει, τῆς χορηγηθησομένης συντάξεως νὰ ὑπερβῇ ἐν τῷ συνόλῳ της τὸ ἀνώτατον τοῦτο ὅριον.

§ 2. Ἀσφάλισις εἰς τὸ Ἵδρυμα Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων

1. Ὑπαγωγὴ εἰς τὴν ἀσφάλισιν τοῦ Ι.Κ.Α. ὑποχρεωτικῶς καὶ αὐτοδικαίως τῶν προσώπων, τὰ ὁποῖα ἐντὸς τῶν ὁρίων τῆς χώρας παρέχουν ἐξηρτημένην ἐργασίαν ἐναντι ἀμοιβῆς.—Συνέχισις τῆς ἀσφαλιστικῆς ὑποχρεώσεως τῶν ἠσφαλισμένων, τῶν διαμενόντων προσκαίρως ἐκτὸς κέντρου ἀσφαλίσεως, τῶν ὁποίων ὅμως ἡ ἕδρα ἐπιχειρήσεως εὑρίσκεται ἐν κέντρῳ ἀσφαλίσεως.—Θεώρησις οὕτω ὡς συνεχιζόντων, κατ' ἐξαίρεσιν, καὶ κατὰ τὸν χρόνον τοῦτον τὴν ἀσφάλισιν τῶν μισθωτῶν, τῶν ἀπασχολουμένων προσωρινῶς εἰς περιοχήν, ἔνθα δὲν ἔχει ἐπεκταθῇ ἡ ἀσφάλισις τοῦ Ι.Κ.Α., ὑπὸ τὴν ἀναγκαίαν προϋπόθεσιν ὅτι ἡ ἐπιχείρησις ἑδρεύει ἐντὸς κέντρου ἀσφαλίσεως.

Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας 1105)1965, Τμ. Α'

Προεδρεύων ὁ Σύμβουλος κ. *Γ. Χαρμπούρης*
Εἰσηγητὴς ὁ Πάρεδρος κ. *Π. Μαρκόπουλος*
Δικηγόροι οἱ κ.κ. Χ. Τσιυκαλᾶς, Δ. Θοιβιδόπουλος

Διὰ τῆς ὑπὸ κρίσιν αἰτήσεως ὁ αἰτῶν διώκει τὴν ἀκύρωσιν τῆς ὑπ' ἀριθ. 3101)1963 ἀποφάσεως τῆς Δευτεροβαθμίου Ἐπιτροπῆς Ἐφέσεων τοῦ Ἱδρύματος Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων, δι' ἧς ἀπερρίφθη τελικῶς τὸ αἴτημα αὐτοῦ περὶ ἀναγνωρίσεως 166 ἡμερῶν ἐργασίας ὡς πραγματοποιηθεισῶν ἐν τῇ ἀσφαλίσει τοῦ Ὀργανισμοῦ τούτου.

Κατὰ τὰς διατάξεις τῶν ἄρθρων 2 καὶ 7 τοῦ ἀν. ν. 1846)1951 εἰς τὴν ἀσφάλισιν τοῦ Ι.Κ.Α. ὑπάγονται ὑποχρεωτικῶς καὶ αὐτοδικαίως τὰ πρόσωπα, τὰ ὁποῖα ἐντὸς τῶν ὁρίων τῆς χώρας (εἰς τὰς περιοχὰς ὅπου ἰσχύει ἡ νομοθεσία περὶ Ι.Κ.Α.) παρέχουν ἐξηρτημένην ἐργασίαν ἐναντι ἀμοιβῆς. Ἐξ ἄλλου ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 2 τοῦ Κανονισμοῦ Ὑπαγωγῆς εἰς τὴν ἀσφάλισιν

(*) Ἴδετε καὶ Σ.Ε. 190)1965, ΕΕΔ 24, 428.

τοῦ Ι.Κ.Α. (ἀπόφ. Ὑπουργοῦ Ἐργασίας ὑπ' ἀριθ. 10707)1937) ὁρίζεται, ὅτι ἡσφαλισμένοι, διαμένοντες προσκαίρως ἐκτὸς κέντρου ἀσφαλίσεως, τῶν ὁποίων ὅμως ἡ ἕδρα ἐπιχειρήσεως εὑρίσκεται ἐν κέντρῳ ἀσφαλίσεως, συνεχίζουν τὴν ἀσφαλιστικὴν αὐτῶν ὑποχρέωσιν. Ἐκ τῶν διατάξεων τούτων προκύπτει, ὅτι καὶ οἱ μισθωτοί, οἱ ἀπασχολούμενοι προσωρινῶς εἰς περιοχήν, ἔνθα δὲν ἔχει ἐπεκταθῇ ἡ ἀσφάλισις τοῦ Ι.Κ.Α., θεωροῦνται κατ' ἐξαίρεσιν ὡς συνεχίζοντες καὶ κατὰ τὸν χρόνον τοῦτον τὴν ἀσφάλισιν αὐτῶν, ὑπὸ τὴν ἀναγκαίαν ὅμως προϋπόθεσιν ὅτι ἡ ἐπιχείρησις, παρ' ἡ ἀπασχολοῦνται, ἐδρεύει ἐντὸς κέντρου ἀσφαλίσεως.

Κατ' ἐφαρμογὴν τῶν ἀνωτέρω διατάξεων διὰ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως ἀπερρίφθη ὑπὸ τῆς Δευτεροβαθμίου Ἐπιτροπῆς Ἐφέσεων τοῦ Ι.Κ.Α. τὸ αἴτημα τοῦ αἰτοῦντος, ὅπως ἀναγνωρισθῶσιν 166 ἡμέραι ἐργασίας αὐτοῦ, πραγματοποιηθεῖσαι κατὰ τὴν περίοδον 1.7.1956 μέχρι 3.2.1957 ὡς ἡμέραι ἐν ἀσφαλίσει, ἐπὶ τῷ λόγῳ ὅτι κατὰ τὴν ὡς ἄνω περίοδον εἰργάσθη αὐτὸς εἰς περιοχὴν ὅπου δὲν εἶχεν ἐπεκταθῇ ἡ ἀσφάλισις τοῦ Ι.Κ.Α. καὶ ὑπὸ ἐργοδότην, ὅστις εἶχε τὴν ἕδραν τῆς ἐπιχειρήσεώς του (Παλαιόκαστρον Χαλκιδικῆς) ἐκτὸς κέντρου ἀσφαλίσεως. Ὁ αἰτῶν διὰ τῆς ὑπὸ κρίσιν αἰτήσεως ὑποστηρίζει, ὅτι παρονόμως δὲν ἀνεγνωρίσθησαν τὰ ἐν λόγῳ ἡμερομίσθια ὡς πραγματοποιηθέντα ἐν τῇ ἀσφαλίσει τοῦ Ι.Κ.Α. ἐφ' ὅσον ἐκ τῶν ὑπ' αὐτοῦ προσκομισθέντων στοιχείων καὶ ἑτέρων στοιχείων τοῦ φακέλου προκύπτει, ὅτι ἡ ἕδρα τῆς ἐπιχειρήσεως τοῦ ἐργοδότου του εὑρίσκετο κατὰ τὴν προμνησθεῖσαν περίοδον ἐντὸς κέντρου ἀσφαλίσεως (εἰς Ἀθήνας). Εἰδικώτερον ὁ αἰτῶν ἰσχυρίζεται, ὅτι δὲν ἐξετιμήθησαν ὑπὸ τῆς Ἐπιτροπῆς Ἐφέσεων τὰ ὑπ' αὐτοῦ προσκομισθέντα στοιχεῖα, ὅτι αὕτη ἐστηρίχθη ἀποκλειστικῶς ἐπὶ τῶν ὑπὸ τοῦ ἐργοδότου του προσκομισθέντων στοιχείων καὶ ὅτι ἐν πάσῃ περιπτώσει ἡ ὡς ἄνω κρίσις αὐτῆς τυγχάνει μὴ ἐπαρκῶς ἠτιολογημένη. Ἀλλ' οἱ ἰσχυρισμοὶ αὐτοὶ τοῦ αἰτοῦντος ἀβάσιμοι παρίστανται καὶ ἀπορριπτέοι τυγχάνουσι, διότι ἐκ τοῦ περιεχομένου τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως προκύπτει σαφῶς, ὅτι ἡ Ἐπιτροπὴ Ἐφέσεων ἔλαβεν ὑπ' ὄψιν της καὶ ἀπαντα τὰ ὑπὸ τοῦ αἰτοῦντος ἐπιβληθέντα στοιχεῖα, ὡς καὶ τὰς σχετικὰς ἐκθέσεις τῶν ἁρμοδίων ὀργάνων τοῦ Ι.Κ.Α., καὶ σταθμίσασα περαιτέρω πάντα ταῦτα ἠχθη, κατὰ τὴν ἀνέλεγκτον αὐτῆς ἐπὶ τῆς οὐσίας κρίσιν, διὰ λίαν ἐμπεριστατωμένης ἀφ' ἑνὸς ἑκάστου τῶν κρισίμων στοιχείων αἰτιολογίαν, εἰς τὸ συμπέρασμα ὅτι ἡ ἕδρα τῆς ἐπιχειρήσεως τοῦ ἐργοδότου τοῦ αἰτοῦντος ἦτο ἐκτὸς ἀσφαλιστικοῦ κέντρου.

Κατὰ ταῦτα ἀπορριπτέα ἐν τῷ συνόλῳ της τυγχάνει ἡ ὑπὸ κρίσιν αἴτησις ὡς μὴ νόμῳ βάσιμος.

Κατὰ νόμον (ἄρθρον 40 § 2 ἀ.ν. 1846)1951) δὲν ἀπαιτεῖται ἡ καταβολὴ τελῶν ὑπὸ τοῦ αἰτοῦντος ἠσφαλισμένου τοῦ Ι.Κ.Α. καὶ δέον νὰ ἐπιστραφῶσι τὰ παρ' αὐτοῦ καταβληθέντα εἰς τοῦτον.

2. Ὑπαγωγὴ εἰς τὴν ἀσφάλισιν τοῦ Ι.Κ.Α. τῶν ἐκτάκτων ἢ προσωρινῶν ὑπαλλήλων τοῦ Δημοσίου, ἤτοι καὶ τῶν διορισθέντων κατ' ἐφαρμογὴν τοῦ Ν.Δ. 1114)1949 προσωρινῶν ἐκπαιδευτικῶν λειτουργῶν, καίπερ μὴ παρεχόντων ἐξηρτημένην ἐργασίαν, συνδεομένων δὲ μετ' ἐκείνου διὰ σχέσεως δημοσίου δικαίου ἐφ' ὅσον χρόνον ὑπηρετοῦσιν ὡς τοιοῦτοι (Ἔκτακτοι ἢ προσωρινοὶ ὑπάλληλοι).—Ἐξαίρεσις τῆς ἀσφαλίσεως ἀφ' ἧς διὰ τῆς μονιμοποιήσεως τῶν ἀποκτήσωσι τὸ πρὸς σύνταξιν δικαίωμα κατὰ τοὺς ὅρους τοῦ Νόμου 1846)1951, ὅτε καὶ γεννᾶται ὑποχρέωσις τοῦ Ι.Κ.Α. ὅπως καταβάλῃ εἰς τὸ Δημόσιον τὰς διὰ λογαριασμὸν τῶν οὕτω συνταξιοδοτευμένων καταβληθείσας εἰς αὐτὸ εἰσφορὰς αὐτῶν.—Ἔννοια σχετικῶν διατάξεων.

Ἀρείου Πάγου 161)1965, Τμ. Γ'

Προεδρεύων ὁ Ἀντιπρόεδρος κ. *Γ. Βαρσάμου*

Εἰσηγητὴς ὁ Ἀρεοπαγίτης κ. *Μ. Ζαφειρόπουλος*

Δικηγόρος ὁ κ. Δ. Θοιβιδόπουλος

Νομίμως εἰσάγεται ἡ ὑπόθεσις, παραπεμφθεῖσα ὑπὸ τοῦ Β' Τμήματος τοῦ δικαστηρίου τούτου διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 613)1964 ἀποφάσεώς του (*), συμφώνως πρὸς τὸ ἄρθρον 834 §§ 1 καὶ 4 Πολ. Δικονομίας, ἀναιρεσάσης τὴν ὑπ' ἀριθ. 302)1963 ἀπόφασιν τοῦ Πρωτοδικείου Ἀμαλιάδος, παραδεκτῶς συζητουμένη κατὰ τὸ ἄρθρον 827 § 2 Πολ. Δικονομίας ἐρήμην τοῦ ἐφεσιβλήτου ἐνάγοντος.

Καὶ τὸ Τμῆμα τοῦτο συμφωνεῖ μὲ τὴν αἰτιολογίαν, ἐφ' ἧ ἀπηγγέλθη ἡ ἀναίρεσις, ἔχουσα οὕτω: Κατὰ τὴν ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 7 τοῦ νόμου 3768)1957 προστεθεῖσαν περίπτωσιν (κθ) εἰς τὸ τέλος τοῦ ἐδαφίου 1 τοῦ ἄρθρου 12 τοῦ κωδικοποιηθέντος νόμου 1854)1951 «περὶ ἀπονομῆς τῶν πολιτικῶν καὶ στρατιωτικῶν συντάξεων», ἰσχύουσαν ἀφ' ἧς καὶ ὁ νόμος, συντάξιμος λογίζεται, προσμετρουμένη εἰς τὰς κατὰ τὸ προηγούμενον ἄρθρον ὑπηρεσίας, ἡ προγενεστέρα ὑπηρεσία ὡς προσωρινῶν ἢ ἐκτάκτων καθηγητῶν, διδασκάλων καὶ νηπιαγωγῶν, ὧν οἱ ἀποδοχαὶ κατεβάλλοντο παρὰ τῶν κοινοτήτων, τῶν σχολικῶν ἐφορειῶν ἢ ταμείων ἢ ἐξ εἰδικῶν κονδυλίων. Ἑτέρωθεν κατὰ μὲν τὸ ἄρθρον 2 ἔδαφιον δ' τοῦ νόμου 1846)1951 εἰς τὴν ἀσφάλισιν τοῦ παρόντος νόμου ὑπάγονται ὑποχρεωτικῶς καὶ αὐτοδικαίως ὑπὸ τοὺς ἐν ἄρθρῳ 7 ὅρους καὶ προϋποθέσεις οἱ συντοξιοῦχοι τοῦ Δημοσίου καὶ τῶν πάσης φύσεως Ὀργανισμῶν Κοινωνικῆς Ἀσφαλίσεως, οἱ παρέχοντες ἐργασίαν ὑπαγομένην εἰς τὰς διατάξεις τοῦ ἐδαφίου α', ὡς καὶ τὸ πάσης φύσεως ἔκτακτον, ἡμερομίσθιον ἢ ἐπὶ συμβάσει προσωπικὸν τοῦ Δημοσίου, ἐφ' ὅσον ὁ χρόνος ὑπηρεσίας δὲν ὑπολογίζεται εἰς τὴν ἀπονομὴν συντάξεως παρὰ τοῦ Δημοσίου. Κατὰ δὲ τὸ ἄρθρον 3 § 1 αὐτοῦ δὲν ὑπάγονται εἰς τὴν ἀσφάλισιν τοῦ παρόντος νόμου τὰ πρόσωπα, τὰ παρέχοντα ἀποκλειστικῶς, εἴτε ὄχι, ἐργασίαν, ὁ χρόνος τῆς ὁποί-

(*) ΕΕΔ 23, 1444.

ας ὑπολογίζεται ὡς συντάξιμος κατὰ τὰς διατάξεις τῆς ἐκάστοτε ἰσχυούσης διὰ τὸ Δημόσιον συνταξιοδοτικῆς νομοθεσίας. Τέλος ἐν ἄρθρῳ 51 § 6 αὐτοῦ ὁρίζεται, ὅτι κατ' ἐξαίρεσιν ἐν περιπτώσει, καθ' ἣν ἔκτακτοι, ἡμερομίσθιοι καὶ ἐπὶ συμβάσει ὑπάλληλοι τοῦ Δημοσίου, ὑπαχθέντες ἐπὶ ὡρισμένῳ χρόνῳ εἰς τὸν κλάδον ἀναπηρίας, γήρατος καὶ θανάτου τοῦ Ι.Κ.Α., ἤθελον δικαιωθῆ συντάξεως παρὰ τοῦ Δημοσίου, ἐὰν διὰ τὴν ἀπονομὴν καὶ τὸν ὑπολογισμὸν ταύτης λαμβάνεται ὑπ' ὄψιν καὶ ὁ χρόνος τῆς κατὰ τὰ ἀνωτέρω ἀσφαλίσεως αὐτῶν παρὰ τοῦ Ι.Κ.Α., τὸ τελευταῖον τοῦτο ὑποχρεοῦται, ὅπως καταβάλῃ εἰς τὸ Δημόσιον τὰς διὰ λογαριασμὸν τῶν οὕτω συνταξιοδοτουμένων καταβληθείσας εἰς τὸ Ι.Κ.Α. εἰσφορὰς αὐτῶν καὶ τοῦ Δημοσίου διὰ τὸν κλάδον ἀναπηρίας, γήρατος καὶ θανάτου.

Ἐκ τῶν προπαρατεθέντων νομοθετικῶν ὁρισμῶν, ἑρμηνευομένων κατὰ τὸ γράμμα καὶ τὸν δι' αὐτῶν ἐπιδιωκόμενον σκοπόν, γίνεται δῆλον, ὅτι οἱ ἔκτακτοι ἢ προσωρινοὶ ὑπάλληλοι τοῦ Δημοσίου, εἷς ὁ ἀναιρεσείων, διορισθεὶς κατ' ἐφαρμογὴν τοῦ ν. δ)τος 1114/1949 προσωρινὸς ἐκπαιδευτικὸς λειτουργὸς εἰς τὸ δημόσιον γυμνάσιον Ἀμαλιάδος τοῦ Δήμου Ἀμαλιάδος, καίπερ μὴ παρέχοντες ἐξηρτημένην ἐργασίαν, συνδεόμενοι δὲ μετ' ἐκείνου διὰ σχέσεως δημοσίου δικαίου, ἐφ' ὅσον χρόνον ὑπηρετοῦσιν ὡς τοιοῦτοι (ἔκτακτοι ἢ προσωρινοὶ ὑπάλληλοι), ὑπάγονται εἰς τὴν ἀσφάλισιν τοῦ Ι.Κ.Α., ἐξαιρούμενοι μόνον ταύτης (τῆς ἀσφαλίσεως) ἀφ' ἧς διὰ τῆς μονιμοποιήσεως των ἀποκτήσωσι τὸ πρὸς σύνταξιν δικαίωμα κατὰ τοὺς ὅρους τοῦ νόμου 1854/1951, ὅτε καὶ γενιέται ὑποχρέωσις τοῦ Ι.Κ.Α., ὅπως καταβάλῃ εἰς τὸ Δημόσιον τὰς διὰ λογαριασμὸν τῶν οὕτω συνταξιοδοτουμένων καταβληθείσας εἰς αὐτὸ εἰσφορὰς αὐτῶν. Ἀντίθετος ἐκδοχή, οἵα ἡ ὑπὸ τοῦ ἀναιρεσιβλήτου ἐναγόντος ὑποστηριζομένη καὶ γενομένη δεκτὴ ὑπὸ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως τοῦ ὡς ἐφετείου δικάσαντος Πρωτοδικείου, καθ' ἣν δὲν ὑπάγονται εἰς τὴν ἀσφάλισιν τοῦ Ι.Κ.Α. οἱ ἔκτακτοι ὑπάλληλοι τοῦ Δημοσίου, ἐφ' ὅσον ἡ ὑπηρεσία αὐτῶν λογίζεται συντάξιμος, προσμετρουμένη εἰς τὴν ὑπηρεσίαν αὐτῶν ὡς μονίμων, μὴ σκοπουμένης τῆς μονιμοποιήσεως των, θὰ ἦγεν εἰς τὸ ἄτοπον νὰ παραμένουν ἀνασφάλιστοι οἱ ἐπὶ ἔτη ὑπηρετοῦντες ὡς προσωρινοὶ ἢ ἔκτακτοι ὑπάλληλοι, ἐνῷ εἶναι ἄδηλον, ἂν θὰ μονιμοποιηθῶσι καὶ πότε.

Μετὰ ταῦτα, ἐπανερχομένων τῶν διαδίκων εἰς τὴν πρὸ τῆς ἀναιρεθείσης ἀποφάσεως κατάστασιν, κατ' ἄρθρον 832 § 1 Πολ. Δικ., ἐρευνητέα ἤδη εἶναι, συμφώνως πρὸς τὸ ἄρθρον 834 §§ 1 καὶ 4 καὶ ἄρθρον 822 § 2 Πολ. Δικ., ἡ ἔφεσις τοῦ ἀναιρεσιεόντος ἐναγομένου Ι.Κ.Α. κατὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 20)1963 ἀποφάσεως τοῦ Εἰρηνοδικείου Ἀμαλιάδος. Ἡ ἔφεσις αὕτη, διὰ τὸ παραδεκτὸν τῆς αὐξητήσεως τῆς ὁποίας κατεβλήθη τὸ πρόστιμον, κατ' ἄρθρον 772 Πολ. Δικ., ἐμπροθέσμως καὶ νομοτύπως ἀσκηθεῖσα, εἶναι δεκτὴ ὡς βάσιμος καὶ κατ' οὐσίαν, κατὰ τὸν πρῶτον λόγον αὐτῆς, μετὰ τὸ εἰς τὴν προηγηθεῖσαν σκέψιν ἐκτεθέντα, καὶ δέον νὰ ἐξαφανισθῇ ἡ τὰ ἀντίθετα πρὸς ταῦτα δεχθεῖσα ἐκκολουμένη ἀπόφασις τοῦ Εἰρηνοδικείου, ἐπὶ τῷ τέλει ὅπως ἀπορριφθῇ ὡς νόμῳ ἀβάσιμος ἡ ὑπὸ κρίσιν ἀγωγὴ τοῦ ἐφεσιβλήτου, δι' ἧς οὗτος ζητεῖ νὰ ὑποχρεωθῇ τὸ ἐναγόμενον Ι.Κ.Α. καὶ τῷ ἐπιστρέψῃ τὰς εἰς τοῦτο ὑπ' αὐτοῦ καταβληθείσας ἐκ δραχμῶν ἓν ὅλῳ 3.780 εἰσφορὰς ἐκ τῆς παρὰ τοῦ ἐν Ἀμαλιάδι ἐδρεύοντος «Συλλόγου γονέων καὶ κηδεμόνων μαθητῶν Γυμνασίου Ἀμαλιάδος» μισθοδοσίας του, ὡς προσωρινοῦ ἐκπαιδευτικοῦ λειτουργοῦ, ὑπηρετήσαντος εἰς τὸ Δημόσιον Γυμνάσιον Ἀμαλιάδος κατὰ τὸν ἀναφερόμενον εἰς τὴν ἀγωγὴν χρόνον, διορισθέντος κατ' ἐφαρμογὴν τοῦ ν. δ)τος 1114/1949.

§ 3. Παροχὴ ὑπὸ τοῦ Ἱδρύματος Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων συντάξεως λόγῳ ἀναπηρίας

Βάσις, κατ' Α.Ν. 1846/1951, διὰ τὸν ὑπολογισμὸν τῶν προβλεπομένων παροχῶν καὶ εἰδικώτερον τῆς συντάξεως λόγῳ ἀναπηρίας.—Ὑπολογισμὸς καὶ τῶν δώρων ἐπὶ ταῖς ἑορταῖς τῶν Χριστουγέννων καὶ Πάσχα, ἀνεξαρτήτως τῆς ὑπὸ τοῦ ἐργοδότου καταβολῆς ἢ μὴ τῶν βαρυνουσῶν αὐτὸν καὶ εἰς τὰ δῶρα ἀναλογουσῶν εἰσφορῶν, καθόσον καὶ ταῦτα, φέροντα τὸν χαρακτῆρα τῶν τακτικῶν ἀποδοχῶν καὶ ὄντα νομοθετικῶς τεθεσπισμένα, εἶναι γνωστὰ εἰς τὰ ὄργανα τοῦ Ι.Κ.Α., ἅτινα εἴνοθεν ὀφείλουσι νὰ λαμβάνωσι ταῦτα ὑπ' ὄψιν καὶ τὰ ἐρευνῶσι διὰ τὴν καταβολὴν αὐτῶν. Ποσὸν ἀποτελεσμάτιας συντάξεως ἐπὶ ἀναπηρίας, ὀφειλομένης εἰς ἀτύχημα.—Βεβαίωσις ἀναπηρίας.—Δύξεις βασικῶν συντάξεων τοῦ Ι.Κ.Α.

Ἀρείου Πάγου 129)1965, Τμ. Β'

Προεδρεύων ὁ Ἀντιπρόεδρος κ. ***Κ. Σοῦρλος***

Εἰσηγητὴς ὁ Ἀρεοπαγίτης κ. ***Κ. Ἀναγνωστόπουλος***

Δικηγόροι οἱ κ.κ. Α. Καραβασίλης, Πάρεδρος Νομικοῦ Συμβουλίου Κράτους, Ε. Καμενόπουλος

Φέρονται πρὸς ἐνωτικὴν συζήτησιν οἱ ἀντίθετοι αἰτήσεις ἀναιρέσεως, αἵτινες εἶναι συνεκδικαστέαι λόγῳ συναφείας.

Ἐπὶ τῆς αἰτήσεως τοῦ Ι.Κ.Α.

Ἐκ τοῦ συνδυασμοῦ τῶν διατάξεων τῶν ἄρθρων 37 ἐδ. β', 26 ἐδ. 7 καὶ 25 §§ 2 καὶ 4 τοῦ νόμου 1846/1951 σαφῶς προκύπτει, ὅτι διὰ τὸν ὑπολογισμὸν τῶν ὑπὸ τοῦ παρόντος νόμου προβλεπομένων παροχῶν, εἰδικώτερον δὲ τῆς συντάξεως λόγῳ ἀναπηρίας, περὶ οὗ ἤδη πρόκειται, λαμβάνεται ὡς βάσις τὸ τεκμαρτὸν ἡμερομίσθιον τῆς ἀσφαλιστικῆς κλάσεως, εἰς ἣν ἀνήκει ὁ ἠσφαλισμένος κατὰ τὰς περισσοτέρας ἡμέρας ἐργασίας τῶν τελευταίων δύο ἡμερολογιακῶν ἐτῶν τῶν προηγουμένων τοῦ ἔτους, καθ' ὃ ὑπεβλήθη ἡ αἴτησις περὶ συνταξιοδοτήσεως, συνυπολογιζομένων καὶ τῶν ἐπὶ ταῖς ἑορταῖς τῶν Χριστουγέννων καὶ τοῦ Πάσχα δώρων, ἀνεξαρτήτως τῆς ὑπὸ τοῦ ἐργοδότου καταβολῆς ἢ μὴ τῶν βαρυνουσῶν αὐτὸν καὶ εἰς τὰ δῶρα ἀναλογουσῶν εἰσφορῶν, καθ' ὅσον καὶ ταῦτα, φέροντα τὸν χα-

ρακτῆρα τῶν τακτικῶν ἀποδοχῶν καὶ ὄντα νομοθετικῶς τεθεσπισμένα, εἶναι γνωστὰ εἰς τὰ ὄργανα τοῦ Ι.Κ.Α., ἅτινα οἰκοθεν ὀφείλουσι νὰ λαμβάνωσι ταῦτα ὑπ' ὄψιν καὶ νὰ ἐρευνῶσι διὰ τὴν καταβολὴν αὐτῶν εἰς τοὺς μισθωτούς καὶ δὴ καὶ ἄνευ οἱασδήποτε νύξεως ἐκ μέρους τοῦ ἐνδιαφερομένου, βάσει τοῦ ἀσφαλιστικοῦ του βιβλιαρίου καὶ ἑτέρων στοιχείων γνωστῶν εἰς αὐτά, ἐπὶ τῇ τέλει καθορισμοῦ τῶν συνταξίμων ἀποδοχῶν καὶ εἰσπράξεως τῶν εἰσφορῶν.

Τὸ δικάσαν Ἐφετεῖον, ὡς δηλοῦται ἐκ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως, δέχεται ὡς προκῦπτον ἐκ τοῦ ἀσφαλιστικοῦ βιβλιαρίου τοῦ ἀναιρεσιβλήτου - ἐνάγοντος, ὅτι οὗτος κατὰ τὰ δύο ἀμέσως προηγούμενα ἡμερολογιακὰ ἔτη ἐκείνου, καθ' ὃ ὑπέβαλε τὴν περὶ συντοξιοδοτήσεως ἀπὸ 24.1.1958 αἴτησιν, ἤτοι κατὰ τὰ ἔτη 1956 καὶ 1957, εἶχε πραγματοποιήσει 159 ἡμέρας ἐργασίας ἐπὶ ἡμερομισθίῳ, διὰ μὲν τὸ ἀπὸ Φεβρουαρίου ἕως τέλους Σεπτεμβρίου 1956 χρονικὸν διάστημα ἡμέρας 45, διὰ δὲ τὸ ἀπὸ 1 - 27 Σεπτεμβρίου 1957 χρονικὸν διάστημα ἡμέραι 65, προσαυξανομένῳ διὰ τῶν δώρων τῶν Χριστουγέννων καὶ Πάσχα. Κρίναν δὲ ἀκολούθως ὅτι ὁ ἀναιρεσίβλητος εἶναι κατατακτέος εἰς τὴν 8ην ἀσφαλιστικὴν κλάσιν βάσει τεκμαρτοῦ ἡμερομισθίου δραχμῶν 50, μὴ σκοπουμένης τῆς ὑπὸ τοῦ ἐργοδότου καταβολῆς ἢ μὴ εἰς τὸ ἀναιρεσεῖον τῶν εἰς τὰ δῶρα ἀναλογουσῶν εἰσφορῶν, ὀρθῶς ἡρμήνευσε καὶ ἐφήρμοσε τὰς παρατεθείσας διατάξεις οὐσιαστικοῦ νόμου, οὐδὲ περιέχει ἀσάφειαν ἢ ἔλλειψίν τινα ἡ ἀπόφασις λόγῳ μὴ καθορισμοῦ τοῦ δώρου τῶν Χριστουγέννων 1956, ὅπερ ἐδικαιοῦτο λαμβάνειν ὁ ἀναιρεσείων, ἀφοῦ διὰ τοῦ συνυπολογισμοῦ καὶ τούτου εἰς οἱονδήποτε καὶ ἂν ἀνήρχετο ποσὸν τὸ ἡμερομίσθιον τοῦ ἀναιρεσιβλήτου ὁπωσδήποτε ὑπερέβαινε τὰς 45 δραχμὰς (μέχρι 55), διὰ νὰ καταταγῇ οὗτος εἰς τὴν 8ην ἀσφαλιστικὴν κλάσιν μὲ τεκμαρτὸν ἡμερομίσθιον δραχμῶν 50, ἀναλογοῦν εἰς ἡμερήσιον μισθὸν μετὰ τῶν δώρων ἄνω τῶν 45 καὶ μέχρι 55 δραχμῶν κατὰ τὸν ἐν ἄρθρῳ 25 § 2 τοῦ διαληφθέντος νόμου παρατιθέμενον πίνακα. Εἶναι ὅθεν ἀπορριπτέοι ὡς ἀβάσιμοι οἱ περὶ τοῦ ἐναντίου πρῶτος καὶ δεύτερος λόγοι τοῦ ἀναιρετηρίου.

Κατὰ τὸ ἄρθρον 29 § 2, προκειμένου περὶ ἀναπηρίας, ὀφειλομένης εἰς ἀτύχημα, ὡς ἐν προκειμένῳ, τὸ ποσὸν τῆς ἀπονεμητέας κατὰ τὰ ἀνωτέρω βασικῆς συντάξεως μετὰ τῆς προσαυξήσεως δὲν δύναται νὰ εἶναι κατώτερον τοῦ 60 ο/ο τοῦ γινομένου τοῦ τεκμαρτοῦ ἡμερομισθίου τῆς ἀσφαλιστικῆς κλάσεως, εἰς ἣν ἀνήκει ὁ ἠσφαλισμένος κατὰ τὸ ἄρθρον 37 τοῦ παρόντος ἐπὶ 25. Κατὰ δὲ τὴν παράγραφον 10 τοῦ ἰδίου ἄρθρου τὸ ποσὸν τῶν ὑπὸ τοῦ Ι.Κ.Α. καταβαλλομένων βασικῶν συντάξεων λόγῳ ἀναπηρίας προσαυξάνεται κατὰ 50 ο/ο, ἐφ' ὅσον ὁ ἀνάπηρος εὑρίσκεται διαρκῶς εἰς κατάστασιν, ἀπαιτοῦσαν συνεχῆ ἐπίβλεψιν, περιποίησιν καὶ συμπαράστασιν ἑτέρου προσώπου (ἀπόλυτος ἀναπηρία).

Ἐν προκειμένῳ τὸ δικάσαν Ἐφετεῖον, δεχόμενον διὰ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεώς του ἀμέσως καὶ δι' ἀναφορᾶς εἰς τὴν πρωτόδικον, ὅτι ἐξ οὗτωσι ἐξευρισκομένης βασικῆς συντάξεως λόγῳ ἀναπηρίας τοῦ ἀναιρεσιβλήτου, ὀφειλομένης εἰς ἀτύχημα, βάσει τῶν ὑπ' αὐτῆς δεκτῶν γενομένων πραγματικῶν περιστατικῶν, ἤτοι τοῦ 60 ο/ο τοῦ τεκμαρτοῦ ἡμερομισθίου ἐπὶ 25, κατὰ τὸν ὃν ἐποιήσατο ὀρθὸν μαθηματικὸν ὑπολογισμόν, εἰς τὸ ποσὸν τῶν δραχμῶν 750, εἶναι συνυπολογιστέα ἡ κατὰ τὰ ἀνωτέρω προσαύξησις 50 ο/ο διὰ τὸ ἀπὸ 1.5.1959 καὶ ἐφεξῆς χρονικὸν διάστημα, ὀρθῶς ἡρμήνευσε καὶ ἐφήρμοσε τὰς προεκτεθείσας διατάξεις οὐσιαστικοῦ νόμου, ὁ δὲ περὶ τοῦ ἐναντίου 3ος λόγος τοῦ ἀναιρετηρίου καταπίπτει.

Ἐπὶ τῆς αἰτήσεως τοῦ ἐνάγοντος Γ Λ.

Ἐκ τῶν διατάξεων τῶν ἄρθρων 29, 37, 14 § 4 καὶ 5 καὶ 15 τοῦ διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 57440)1938 ἀποφάσεως Ὑπουργοῦ Ἐργασίας ἐγκριθέντος Κανονισμοῦ ἀσφαλιστικῆς ἁρμοδιότητος, ἐκδοθέντος βάσει τοῦ νόμου 6298)1934 καὶ ἐχόντος ἐκ τούτου ἰσχὺν οὐσιαστικοῦ νόμου γίνεται δῆλον, ὅτι ἡ ἀναπηρία τοῦ ἠσφαλισμένου, ἡ θεμελιοῦσα τὸ εἰς σύνταξιν δικαίωμα αὐτοῦ, βεβαιοῦται διὰ γνωματεύσεως τῆς ἁρμοδίας Ὑγειονομικῆς Ἐπιτροπῆς, ἐν ᾗ, ἐκδιδομένη τῇ αἰτήσει τῆς ἁρμοδίας Ὑπηρεσίας τοῦ Ἱδρύματος, δέον νὰ ἀναγράφηται, πλὴν ἄλλων, καὶ ἡ τυχὸν ὑπάρχουσα ἀνάγκη ἰδιαιτέρας προνοίας, ἀπαιτούσης συνεχῆ ἐπίβλεψιν, περιποίησιν ἢ συμπαράστασιν ἑτέρου προσώπου, αἱ δὲ γνωματεύσεις τῶν Ὑγειονομικῶν Ἐπιτροπῶν εἶναι ἔγγραφοι καὶ εἰδικῶς ἠτιολογημέναι.

Ἐν προκειμένῳ τὸ δικάσαν Ἐφετεῖον, ὡς δηλοῦται ἐκ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεώς του, ἐδέξατο, ὅτι ἐκ τῶν ἐπικαλουμένων καὶ προσαγομένων ὑπ' ἀριθ. 797)23.4.1958 καὶ 1757)1907)21.8.1959 γνωματεύσεων τῆς Πρωτοβαθμίου Ἐπιτροπῆς τοῦ Ι.Κ.Α. οὐδαμῶς προκύπτει, ὅτι ὁ ἀναιρεσείων κατὰ τὸ χρονικὸν διάστημα ἀπὸ 1.5.1957 μέχρι 30.4.1959 ἐτύγχανεν ἀπολύτως ἀνάπηρος, ἐν τῇ ἐννοίᾳ τῆς προμνησθείσης διατάξεως τοῦ ἄρθρου 29 § 10 τοῦ νόμου 1846)1951, ἐδέξατο δηλονότι τὸ Ἐφετεῖον ὅτι κατὰ τὸ εἰρημένον χρονικὸν διάστημα ὁ ἀναιρεῖων δὲν εὑρίσκετο εἰς κατάστασιν, ἀπαιτοῦσαν συνεχῆ ἐπίβλεψιν καὶ συμπαράστασιν ἑτέρου προσώπου, διὰ νὰ δικαιοῦται τῆς προσαυξήσεως τοῦ 50 ο/ο, ἡ δὲ ἐν τῷ σημείῳ τούτῳ αἰτιολογία τῆς ἀποφάσεως οὐδεμίαν πάσχει ἔλλειψιν ἢ ἀσάφειαν, ὡς πρὸς τὴν ὀρθὴν ἢ μὴ ἐφαρμογὴν τῶν προεκτεθεισῶν διατάξεων ὑπὸ τοῦ δικαστηρίου τῆς οὐσίας. Ὅθεν ὁ περὶ τοῦ ἐναντίου πρῶτος λόγος τοῦ ἀναιρετηρίου καταπίπτει.

Κατὰ τὸ προμνησθὲν ἄρθρον 29 § 10 τοῦ νόμου 1846)1951 τὸ ποσὸν τῶν ὑπὸ τοῦ Ι.Κ.Α. καταβαλλομένων βασικῶν συντάξεων αὐξάνεται κατὰ 50 ο/ο, προκειμένου περὶ ἀπολύτου ἀναπηρίας κατὰ τὴν προεκτεθεῖσαν ἔννοιαν. Ἐξ ἄλλου κατὰ τὸ β.8)γμα τῆς 21)25.8.1952 (ἐκδοθὲν συμφώνως τῷ ἄρθρῳ 24 § 9 ἐδάφιον α' τοῦ ἀ.ν. 1846)1952, ὡς ἐτροποποιήθη, ἀφ' ἧς ἰσχυσε, διὰ τοῦ ἄρθρου 42 τοῦ ν.δ. 2698)1953), αἱ ὑπὸ τοῦ Ι.Κ.Α. παρεχόμεναι συντάξεις αὐξάνονται ἀπὸ 1.5.1955 κατὰ τὰς ἐν οὕτῳ διακρίσεις κατὰ 15ο/ο ἢ 11ο/ο, ὑπολογίζονται δὲ αἱ αὐξήσεις ἐπὶ τῶν βασικῶν συντάξεων, ὡς αὗται προσηυξήθησαν ἐνεκα μει τῶν ὑπ' ἀριθ. 62280)1952 καὶ 49557)1953 κοινῶν ἀποφάσεων τῶν Ὑπουργῶν Οἰκονομικῶν καὶ

Ἐργασίας καὶ τοῦ ἀπὸ 28.4.1954 β. δ)γματος.

Ἐκ τῶν προπαρατεθεισῶν διατάξεων σαφῶς ἐξάγεται, ὅτι διὰ τὸν καθορισμὸν τῆς καταβλητέας συντάξεως λόγῳ ἀπολύτου ἀναπηρίας, ὀφειλομένης εἰς ἀτύχημα, ἡ κατὰ τὴν προμνησθεῖσαν διάταξιν τοῦ ἄρθρου 29 § 10 προσαύξησις 50 ο)ο ὑπολογίζεται ἐπὶ τῆς βασικῆς συντάξεως καὶ ἐπὶ τοῦ οὕτω προκύπτοντος ποσοῦ ὑπολογισθήσονται καὶ οἱ ὑπὸ τῶν διαληφθεισῶν διατάξεων χορηγηθεῖσαι αὐξήσεις (30 ο)ο + 20 ο)ο + 15 ο)ο). Ἀντιθέτως πρὸς ταῦτα ἀποφηνόμενον τὸ Ἐφετεῖον διὰ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεώς του, ἤτοι ὅτι ἡ ὡς ἄνω προσαύξησις 50 ο)ο ὑπολογίζεται ἀποκλειστικῶς καὶ μόνον ἐπὶ τῆς κατὰ τὸ ἄρθρον 29 § 1 τοῦ νόμου 1846)1951 βασικῆς συντάξεως, μὴ ἐπεκτεινομένης ἐπὶ τῶν μετέπειτα χορηγηθεισῶν ὡς ἄνω αὐξήσεων, ἀλλ' ἁπλῶς προστιθεμένη εἰς τὸ οὕτω προκῦπτον ἄθροισμα, ψευδῶς ἡρμήνευσε καὶ ἐσφαλμένως ἐφήρμοσε τὰς προεκτεθείσας διατάξεις οὐσιαστικοῦ νόμου καὶ ἐκ τούτου ἀναιρετέα κατέστη κατὰ τὸν περὶ τούτου βάσιμον 2ον λόγον τοῦ ἀναιρετηρίου, παραπεμφθῇ δὲ ἡ ὑπόθεσις πρὸς περαιτέρω ἐκδίκασιν ἐνώπιον τοῦ Γ' Πολιτικοῦ Τμήματος, συμφώνως τῷ ἄρθρῳ 834 τῆς Πολ. Δικονομίας (*).

Ἡ δικαστικὴ δαπάνη τυγχάνει ἐν μέρει συμψηφιστέα, καθόσον ὁ ἀναιρεσείων ἐν μέρει νικᾷ καὶ ἐν μέρει ἡττᾶται.

§ 4. Συνταξιοδότησις προσωπικοῦ Ἱδρύματος Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων

Ὁρισμοὶ ἄρθρου 5 Νόμου 3163)1955.—Δυνατότης ἀσκήσεως προσφυγῆς ἐνώπιον τοῦ Ἐλεγκτικοῦ Συνεδρίου κατὰ τῶν περὶ ἀπονομῆς ἢ μὴ συντάξεων ἀποφάσεων τοῦ Συμβουλίου Ἀπονομῆς Συντάξεων ὄχι μόνον κατὰ τῶν ἀποφάσεων, διὰ τῶν ὁποίων κρίνεται ἡ συνδρομὴ τοῦ συνταξιοδοτικοῦ δικαιώματος κατὰ τὴν ἐκ τῆς ὑπηρεσίας ἔξοδον τοῦ ὑπαλλήλου, ἀλλὰ καὶ κατὰ τῶν ἀποφάσεων αὐτοῦ, αἵτινες προδικάζουν τὸν ἀναγνωριστέον συντάξιμον χρόνον.—Παραπομπὴ ὅμως τοῦ ζητήματος εἰς τὴν Ὁλομέλειαν τοῦ Συμβουλίου Ἐπικρατείας.

Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας 1068)1965, Τμ. Α'

Προεδρεύων ὁ Σύμβουλος κ. *Γ. Χαρμπούρης*
Εἰσηγητὴς ὁ Πάρεδρος κ. *Ν. Παναγιωτάτος*
Συνήγοροι οἱ κ.κ. Ν. Μαρινίδης, Α. Λέκκας

Διὰ τῆς ὑπὸ κρίσιν αἰτήσεως ἡ αἰτοῦσα, ὑπάλληλος ἀπὸ τοῦ Σεπτεμβρίου ἔτους 1936 τοῦ Ταμείου Ἀσφαλίσεως Ἐπαγγελματιῶν καὶ Βιοτεχνῶν τῆς Ἑλλάδος (Τ.Ε.Β.Ε.), δικαιουμένη κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ νόμου 3163)1955 καὶ τοῦ π. δ)τος 4277)1962 συντάξεως ἐκ τοῦ Ἱδρύματος Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων, διώκει ἐμπροθέσμως τὴν ἀκύρωσιν τῆς ὑπ' ἀριθ. 245 ἀπὸ 20 Ἰουνίου 1963 ἀποφάσεως τοῦ παρὰ τῷ Ἱδρύματι τούτῳ Συμβουλίου Ἀπονομῆς Συντάξεων, καθ' ὃ μέρος δι' αὐτῆς ἀπερρίφθη αἴτημά της, ὅπως ἀναγνωρισθῇ ὡς συντάξιμος, προσμετρούμενος εἰς τὴν παρὰ τῷ ρηθέντι Ὀργανισμῷ ὑπηρεσίαν της, ὁ ἀπὸ 16 Σεπτεμβρίου ἔτους 1937 μέχρι 25ης Μαρτίου ἔτους 1942 χρόνος, καθ' ὃν ἐτέλει ἐκτὸς ὑπηρεσίας λόγῳ ἀπολύσεως.

Τὸ ἄρθρον 5 τοῦ ρηθέντος νόμου 3163)1955 «περὶ συνταξιοδοτήσεως τοῦ προσωπικοῦ τοῦ Ἱδρύματος τῶν Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων» ὁρίζει εἰς μὲν τὴν παράγραφον 1, ὅτι «ἡ ἀπονομὴ τῶν κατὰ τὸν παρόντα νόμον συντάξεων καὶ λοιπῶν παροχῶν, ἡ ἀναγνώρισις τῶν κατὰ τὸ ἄρθρον 2 προϋπηρεσιῶν, ἡ κρίσις περὶ τῆς ἀπορίας, ὁσάκις ἀπαιτεῖται τοιαύτη διὰ τὴν θεμελίωσιν τοῦ δικαιώματος, ὡς καὶ πᾶσα διὰ τὴν ἐφαρμογὴν τοῦ νόμου ἀναγκαία διοικητικὴ ἐνέργεια, ἀποφασίζεται ὑπὸ Συμβουλίου Ἀπονομῆς Συντάξεων, λειτουργοῦντος παρὰ τῇ Διοικήσει τοῦ Ἱδρύματος, πρὸς ἣν ὑποβάλλεται πᾶσα σχετικὴ αἴτησις», εἰς δὲ τὴν παράγραφον 4, ὅτι «κατὰ τῶν περὶ ἀπονομῆς ἢ μὴ συντάξεων ἀποφάσεων τοῦ Συμβουλίου Ἀπονομῆς Συντάξεων ἐπιτρέπεται εἰς πάντα ἔχοντα ἔννομον συμφέρον, συμπεριλαμβανομένου καὶ τοῦ Ι.Κ.Α., προσφυγὴ ἐνώπιον τοῦ Ἐλεγκτικοῦ Συνεδρίου, ἀσκουμένη ἐντὸς δύο μηνῶν ἀπὸ τῆς κοινοποιήσεως καὶ ἐφαρμοζομένων περὶ ταύτης τῶν διατάξεων τοῦ Ὀργανισμοῦ αὐτοῦ».

Κατὰ τὴν κρατήσασαν γνώμην τοῦ Τμήματος εἰς τὴν κατὰ τὴν δευτέραν τῶν ἀνωτέρω διατάξεων δυνατότητα ἀσκήσεως προσφυγῆς ἐνώπιον τοῦ Ἐλεγκτικοῦ Συνεδρίου κατὰ τῶν περὶ ἀπονομῆς ἢ μὴ συντάξεων ἀποφάσεων τοῦ Συμβουλίου Ἀπονομῆς Συντάξεων ὑπόκεινται οὐ μόνον αἱ ἀποφάσεις, διὰ τῶν ὁποίων κρίνεται ἡ συνδρομὴ τοῦ συνταξιοδοτικοῦ δικαιώματος κατὰ τὴν ἐκ τῆς ὑπηρεσίας ἔξοδον τοῦ ὑπαλλήλου, ἀλλὰ καὶ αἱ ἀποφάσεις αὐτοῦ, αἵτινες κατὰ τὴν πρώτην τῶν εἰρημένων διατάξεων προδικάζουν τὸν ἀναγνωριστέον συντάξιμον χρόνον, ἐφ' ὅσον τὸ Ἐλεγκτικὸν Συνέδριον, ἐπιλαμβανόμενον ἐπὶ προσφυγῆς τῆς ἀμφισβητήσεως περὶ τῆς συνδρομῆς ἢ μὴ δικαιώματος συνταξιοδοτήσεως, θέλει κρίνει καὶ περὶ τοῦ συντάξιμου χρόνου τοῦ ἐξερχομένου τῆς ὑπηρεσίας ὑπαλλήλου, διότι πράγματι διὰ τῶν προδιαληφθεισῶν διατάξεων ἠθελήθη ἡ ἐπὶ ἀμφισβητήσει περὶ τοῦ συνταξιοδοτικοῦ δικαιώματος ἐπίλυσις τῆς διαφορᾶς παρὰ τοῦ Ἐλεγκτικοῦ Συνεδρίου, λαμβανομένου δὲ ὑπ' ὄψιν ὅτι ὁ χρόνος τῆς συνταξίμου ὑπηρεσίας τοῦ ἐξερχομένου τῆς ὑπηρεσίας ὑπαλλήλου ἀποτελεῖ προϋπόθεσιν διὰ τὴν χορήγησιν συντάξεως ἢ διὰ τὸ ποσὸν αὐτῆς ἡ μὴ ὑπαγωγὴ εἰς τὴν δυνατότητα τῆς ἐνώπιον τοῦ Ἐλεγκτικοῦ Συνεδρίου προσφυγῆς τῶν πρὸ τῆς ἐξόδου ἀπὸ τῆς ὑπηρεσίας ἐκδιδομένων αὐτοτελῶν περὶ ἀναγνωρίσεως προϋπηρεσίας ἀποφάσεων θὰ διέσπα τὴν ἑνότητα τῆς ἐπὶ τῶν ὑποθέσεων τούτων ἁρμοδιότητος τοῦ Ἐλεγκτικοῦ Συνεδρίου, εἰς ἣν ὁ νόμος ἀπέβλεψεν. Πλὴν διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 492)1964 ἀποφάσεως τοῦ Τμήματος τούτου ἐκρίθη παραδεκτὴ αἴτησις περὶ ἀκυρώσεως ἀποφάσεως τοῦ ρηθέντος Συμβουλίου, δι' ἧς εἶχεν

(*) Ἀνηρέθη ἐν μέρει ἡ ὑπ' ἀριθ. 1200)1964 ἀπόφασις τοῦ Ἐφετείου Ἀθηνῶν.

ΓΝΩΜΟΔΟΤΗΣΕΙΣ ΝΟΜΙΚΟΥ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΥ ΤΟΥ ΚΡΑΤΟΥΣ

Ι. ΑΝΑΓΚΑΣΤΙΚΑΙ ΣΧΕΣΕΙΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ

Αναγκαστική πρόσληψις δικηγόρου είς Νομικά Πρόσωπα Δημοσίου Δικαίου κατ' άρθρον 3 Α.Ν. 1836)1951

Περίληψις ερωτήματος (Υπουργείου Εργασίας). Εάν ο Οργανισμός Γεωργικών Ασφαλίσεων (Ο.Γ.Α.) υπάγηται είς τας διατάξεις του άρθρου 3 § 3 του Α.Ν. 1836)1951, ως αύται ετροποποιήθησαν και συνεπληρώθησαν υπό των διατάξεων του άρθρου 4 § 3 Ν.Δ. 2657)1953, και καθίσταται αύτος υπόχρεως είς πρόσληψιν ενός πολεμιστού δικηγόρου.

Νομικού Συμβουλίου Κράτους, Τμ. Γ'

Γνωμοδότησις 425)1965

Προεδρεύων ο Νομικός Σύμβουλος κ. *Κ. Ρουμπάνης*

Εισηγητής ο Νομικός Σύμβουλος κ. *Αθαν. Τομαράς*

Λοιπά μέλη: Οι κ.κ. Α. Μαλαγαρδής, Π. Σοφιανόπουλος, Κ. Κωνσταντινίδης, Νομικοί Σύμβουλοι, Δ. Λιακατάς, Κ. Διαλεκτός, Γ. Αντωνόπουλος, Πάρεδροι

Επί του πρόσθεν ερωτήματος τό Νομικόν Συμβούλιον εγνωμοδότησεν ως ακολούθως:

Ι. Τό Νομικόν Συμβούλιον του Κράτους διεξάγει, εκτός της νομικής αυτού υπηρεσίας, και την τοιαύτην ετέρων νομικών προσώπων βάσει ειδικών διατάξεων νόμων, αίτινες ότε μεν ορίζουν το Σώμα τούτο αποκλειστικώς αρμόδιον διά την διεξαγωγήν της εν γένει νομικής υπηρεσίας, ότε δε καθιερώνουν από απόψεως συνθέσεως του προσωπικού της νομικής υπηρεσίας δυαδικόν σύστημα. Υπάρχουν τέλος περιπτώσεις, καθ' ας η νομική υπηρεσία νομικών τινων προσώπων διεξάγεται διά προσωπικού ανήκοντος προς το Νομικόν Συμβούλιον του Κράτους, φέροντος όμως τους τίτλους του κυρίου προσωπικού αυτού.

Ούτω το Νομικόν Συμβούλιον του Κράτους διεξάγει αποκλειστικώς την νομικήν υπηρεσίαν του Ταμείου Εθνικού Στόλου, Παλ. Εκκλησιαστικού Ταμείου, του Ταμείου Εθνικής Αμύνης (άρθρον 39 β.δ. 6.1961, Α' 5), του Οργανισμού Γεωργικών Ασφαλίσεων (άρθρον 16 § 5 νόμου 4169)1961, Α' 81), του Ειδικού Ταμείου Ελέγχου και Εποπτείας Φορολογίας Οινοπνεύματος (άρθρον 3 β.δ. 4)8.3.1939, Α' 91, ως εκυρώθη υπό του άρθρου 1 § 1 ά.ν. 1957)1939, Α' 380), του Οργανισμού Αποχετεύσεως Πρωτευούσης (άρθρον 4 § 2 ν.δ. 2722)1953, Α' 328), του Ειδικού Ταμείου Μονίμων Οδοστρωμάτων Αθηνών (άρθρον 3 β.δ. 23 1 - 7.2.1937, Α' 46, ως ετροποποιήθη διά του άρθρου 2 ά.ν. 2118)1939, Α' 519).

Περαιτέρω διεξάγεται κυρίως διά του Νομικού Συμβουλίου του Κράτους, αλλά και διά δικηγόρων, η νομική υπηρεσία του Ιδρύματος Κοινωνικών Ασφαλίσεων (άρθρα 7 - 13 ν.δ. 2698)1953, Α' 315), του Κεντρικού Ταμείου Γεωργίας, Κτηνοτροφίας και Δασών (άρθρον 13 § 9 ά.ν. 574)1937, Α' 110, και 3 νόμου 389)1943, Α' 233, κυρωθέντος υπό της Π.Υ.Σ. 256)1946, Α' 167), του Ταμείου Αεροπορικής Αμύνης (άρθρον 13 β.δ. 258)1960, Α' 56, όρα όμως γνωμ. Νομικού Συμβουλίου Κράτους 744)1960, ΕΕΔ 19, 1102), του Ταμείου Παρακαταθηκών και Δανείων (άρθρον 25 §§ 1 - 9 νόμου 4464)1965, Α' 74 και άρθρον 7 § 3 ν.δ. 4441)1964, Α' 221).

Τέλος μόνον τον τίτλον του βαθμού ή την μισθολογικήν εξομοίωσιν προς το κύριον προσωπικόν του Νομικού Συμβουλίου του Κράτους είχον ή έχουν οι δικηγόροι του Ταμείου Παρακαταθηκών και Δανείων προ του ένω ειδικού περί αυτού νόμου (άρθρον 2 § 2 ν.δ. 220)1947, Α' 62 και άρθρον 9 § 2 ν.δ. 3003)1954, Α' 214), του Ελληνικού Οργανισμού Τουρισμού (άρθρον 3 § 1 ν.δ. 3864)1958, Α' 174) κ.ά.

ΙΙ. Ειδικώς περί του Ο.Γ.Α. ή διάταξις του άρθρου 16 § 5 νόμου 4169)1961 ορίζει τα κάτωθι:

«Η νομική υπηρεσία του Ο.Γ.Α. ανατίθεται είς το Νομικόν Συμβούλιον του Κράτους και διεξάγεται δι' ενός Νομικού Συμβούλου ή Παρέδρου και δύο δικαστικών αντιπροσώπων, προστιθεμένων δυνάμει του παρόντος ισαρίθμων θέσεων είς το Νομικόν Συμβούλιον του Κράτους. Η τοποθέτησις του Νομικού Συμβούλου και των Παρέδρων παρά τω Ο.Γ.Α. γίνεται διά β.δ)γματος επί τη προτάσει των Υπουργών Οικονομικών και Γεωργίας. Η μισθοδοσία και αι πάσης φύσεως αποζημιώσεις του παρά τω Ο.Γ.Α. προσωπικού του Νομικού Συμβουλίου του Κράτους καταβάλλονται εκ του Δημοσίου Τα-

---

απορριφθή αίτησις υπαλλήλου Ι.Κ.Α. αναγνωρίσεως ως συνταξίμου προϋπηρεσίας της παρά τη Ανωνύμω Εταιρία Ελληνικού Πυριτιδοποιείου - Καλυκοποιείου. Το Ελεγκτικόν Συνέδριον, εξ άλλου, έχει κρίνει (Απόφ. κλιμ. Β' 6206)1960 και 3746)1962), ότι η έννοια των προδιαληφθεισών διατάξεων είναι, ότι προσφυγή διώπιον αυτού επιτρέπεται μόνον κατά των περί απονομής ή μη συντάξεων, ουχί και κατά των περί αναγνωρίσεως ως συνταξίμων προϋπηρεσιών αποφάσεων του Συμβουλίου Απονομής Συντάξεων.

Λόγω της σπουδαιότητος της περί ής πρόκειται υποθέσεως το Τμήμα κρίνει, ότι δέον να παραπεμφθή αύτη είς την Ολομέλειαν, συμφώνως προς τας διατάξεις των άρθρων 22 § 4 εδ. β' και 51 § 2 του κωδικοποιημένου νόμου 3713)1929 (β. δ)γμα της 6.2.1962, Φ.Ε.Κ. 22 Α').

μείου, άλλά βαρύναν τον Όργανισμόν ταύτον, παρά τοῦ ὁποίου καί ἀποδίδονται εἰς τό Δημόσιον».

Ἐκ ταύτης σαφῶς προκύπτει, ὅτι ὁ Ο.Γ.Α. ἐκπροσωπεῖται δικαστικῶς ὑπό τοῦ Ν.Σ.Κ. ἀποκλειστικῶς καί ὅτι ὑφίσταται νομική ἀδυναμία ἐκπροσωπήσεως αὐτοῦ δι' ἑτέρου δικηγόρου, πλήν τοῦ κυρίου ἤ ἐκ δικηγόρων προσωπικοῦ τοῦ Ν.Σ.Κ.

ΙΙΙ. Τό ἄρθρον 3 § 3 Α.Ν. 1836/1951 (Α' 164), ὡς ἐτροποποιήθη διά τοῦ ἄρθρου 4 § 3 ν.δ. 2657/1953 (Α' 299), ὁρίζον ὅτι τά Κοινωφελῆ Ἱδρύματα, αἱ Τράπεζαι καί τά Ν.Π.Δ.Δ., ἐν οἷς οἱ Δῆμοι καί αἱ Κοινότητες, ὑποχρεοῦνται, κατόπιν σχετικῆς ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας, ἐκδιδομένης κατά τά ἐν τῷ ἰδίῳ ἄρθρῳ διαλαμβανόμενα, εἰς τήν πρόσληψιν ἑνός δικηγόρου ἐκ τῶν λαμβάντων ἐνεργόν μέρος εἰς τόν συμμοιρατοπόλεμον τοὐλάχιστον ἐπί δεκάμηνον, σαφῆ ἔχει τήν ἔννοιαν, ὅτι τοιαύτη ὑποχρέωσις ὑφίσταται ὑπό τήν προϋπόθεσιν ὅτι ἡ ὑπό τοῦ οὕτω διοριζομένου δικηγόρου ἐκτέλεσις τῆς ἀνατεθείσης αὐτῷ ἐργασίας εἶναι ἐφικτή (Α.Π. 118/1962, ΕΕΔ 21, 894, Γνμ. Ν.Σ.Κ. 744/1960, ΕΕΔ 19, 1102, Πρωτ. Ἀθηνῶν 21175/1960, ΕΕΔ 20, 341).

Ἐν προκειμένῳ εἰς τόν Ο.Γ.Α., ὡς ἐξετέθη, δέν ὑφίσταται δυνατότης ἀπασχολήσεως δικηγόρου διά τήν ἐπί δικαστηρίου ἐκπροσώπησιν καί ὑπεράσπισιν αὐτοῦ καί συνεπῶς ὁ Ὀργανισμός οὗτος δέν ὑποχρεοῦται εἰς τήν πρόσληψιν δικηγόρου ἐκ τῶν προστατευομένων ὑπό τοῦ ἄνω νόμου, εἶναι δέ ἄνευ ἀποτελέσματος ἡ παρά τῷ Ὀργανισμῷ ταύτῃ τοποθέτησις δικηγόρου, ὡς μή δυναμένου νά ἐκτελέσῃ τά ἔργα τῆς κυρίας αὐτοῦ ἀποστολῆς.

IV. Κατά ταῦτα εἰς τό ἐρώτημα προσήκει ἀρνητική ἀπάντησις.

ΙΙ. ΣΥΜΒΟΥΛΙΑ ΚΑΙ ΕΠΙΤΡΟΠΑΙ ΟΡΓΑΝΙΣΜΩΝ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗΣ ΠΟΛΙΤΙΚΗΣ

Ἀνασύνθεσις αὐτῶν κατ' ἄρθρον 8 Νόμου 4436/1964

Περίληψις ἐρωτήματος (Υπουργείου Ἐργασίας): Ἐάν αἱ ἀποφάσεις περί συνθέσεως τῶν συμβουλίων καί ἐπιτροπῶν, αἱ ἐκδοθεῖσαι κατ' ἄρθρον 8 νόμου 4436/1964, ἔχουν μεταβατικόν ἤ οὐ χαρακτῆρα, ἤτοι δηλαδή μετά τήν ἐκπνοήν τῆς τασσομένης τριμήνου προθεσμίας θά ἐξακολουθοῦν νά διορίζουν εἰς τάς ἐν λόγῳ ἐπιτροπάς καί συμβούλια τούς προέδρους, μέλη καί γραμματεῖς, τά ὁριζόμενα ὑπό τῶν ἐκδοθεισῶν δι' ἑκάστον Ὀργανισμόν οἰκείων ἀποφάσεων ὄργανα ἤ οἱ ἐν λόγῳ διορισμοί θά πραγματοποιοῦνται βάσει τῶν προϊσχυουσῶν διατάξεων. 2) Ἐάν αἱ διατάξεις τῆς παραγράφου 4 τοῦ ἄρθρου 8 τοῦ νόμου 4436/1964, αἱ ἀντιφερόμεναι εἰς τάς ἀποφάσεις περί ἀνασυνθέσεως, εἶναι πάγιαι ἤ ἔχουν μεταβατικόν χαρακτῆρα.

Νομικοῦ Συμβουλίου Κράτους, Τμ. Γ'

Γνωμοδότησις 338/1965

Πρόεδρος ὁ Νομικός Σύμβουλος κ. *Κ. Ρωμπάνης*

Εἰσηγητής ὁ Νομικός Σύμβουλος κ. *Ἀθ. Τσιμαρᾶς*

Λοιπά μέλη: Οἱ κ.κ. Α. Μαλαγαρδῆς, Π. Σοφιανόπουλος, Κ. Κωνσταντινίδης, Νομικοί Σύμβουλοι, Δ. Λιακατᾶς, Ι. Ματαράγκας, Γ. Ἀντωνόπουλος, Πάρεδροι

Ἐπί τοῦ πρόσθεν ἐρωτήματος τό Νομικόν Συμβούλιον ἐγνωμοδότησεν ὡς ἀκολούθως:

1. Κατά τό ἄρθρον 8 νόμου 4346/1964 «περί Ὀργανώσεως Ὑπηρεσιῶν προστασίας καί ἐξυπηρετήσεως τῶν ἐν Γερμανίᾳ ἐργαζομένων Ἑλλήνων καί ἄλλων τινῶν περί Ὀργανισμόν Κοινωνικῆς Πολιτικῆς διατάξεων» α) ἡ θητεία τῶν πάσης φύσεως διοικητικῶν, γνωμοδοτικῶν καί ἐλεγκτικῶν συμβουλίων καί ἐπιτροπῶν, ὡς καί τῶν ὑπηρεσιακῶν καί πειθαρχικῶν τοιούτων ἁρμοδιότητος τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας καί τῶν ὑπό τήν ἐποπτείαν καί τόν ἔλεγχον αὐτοῦ ὑπαγομένων Ὀργανισμῶν Κοινωνικῆς Πολιτικῆς, ἀνεξαρτήτως χρόνου διορισμοῦ αὐτῶν, κηρύσσεται περαιωμένη ἀπό τῆς ἰσχύος τοῦ νόμου, ἀσκοῦν ὅμως νομίμως τά καθήκοντά των μέχρι τῆς ἀνασυγκροτήσεώς των. β) Περαιωμένα κηρύσσονται ὁμοίως ἀπό τῆς ἰσχύος τοῦ νόμου πᾶσαι αἱ συμβάσεις διορισμοῦ προέδρων ἤ μελῶν τῶν κατά τό προηγούμενον ἐδάφιον συμβουλίων καί ἐπιτροπῶν, ἀνεξαρτήτως χρόνου διαρκείας καί ἰσχύος τῆς συμβάσεως. γ) Ὁ Ὑπουργός Ἐργασίας δι' ἀποφάσεων του ἐφ' ἅπαξ ἐκδιδομένων ἐντός τριῶν μηνῶν ἀπό τῆς ἰσχύος τοῦ νόμου καί δημοσιευομένων διά τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως προβαίνει εἰς νέαν σύνθεσιν καί ἀνασυγκρότησιν τῶν ὡς ἄνω συμβουλίων καί ἐπιτροπῶν καί διορίζει προέδρους, μέλη καί γραμματεῖς. δ) Οἱ εἰς τά συμβούλια καί ἐπιτροπάς αὐτάς ἐκπροσώποι τῶν ἐργαζομένων καί οἱ ἀναπληρωταί τούτων λαμβάνονται ἐκ πίνακος περιλαμβάνοντος διπλάσιον ἀριθμόν ὑποψηφίων (τακτικῶν καί ἀναπληρωματικῶν), ὑποβαλλομένου εἴτε παρά τῆς Γ.Σ.Ε.Ε., εἴτε τῶν οἰκείων Ἐργατικῶν Κέντρων, εἴτε τῶν οἰκείων ἐργατοϋπαλληλικῶν ἤ ἄλλων ἐκπροσωπευτικῶν ἑκάστου κλάδου ὀργανώσεων ἐντός 10 ἡμερῶν ἀφ' ἧς ζητηθῇ παρά τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας. Οἱ ἐκπρόσωποι τῶν ἐργαζομένων καί οἱ ἀναπληρωταί των λαμβάνονται ἐκ πίνακος, ὑποβαλλομένου ἐντός τῆς ὡς ἄνω προθεσμίας ὑπό τῶν οἰκείων Ἐπιμελητηρίων ἤ τῶν οἰκείων ἐργοδοτικῶν ἐπαγγελματικῶν ἤ ἄλλων κατά κλάδον ἐκπροσωπευτικῶν ὀργανώσεων καί περιλαμβάνοντος διπλάσιον ἀριθμόν διοριστέων μελῶν. Ἡ ἐπιλογή τῶν ἐργατικῶν καί ἐργοδοτικῶν ὀργανώσεων, αἵτινες θά ὑποδείξουν, κατά τά ἀνωτέρω, τούς ἐκπροσώπους των, ἀπόκειται εἰς τήν ἐλευθέραν κρίσιν τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας, δυναμένου νά ἀπευθυνθῇ εἰς μίαν ἤ πλείονα ἐξ αὐτῶν (παράγραφος 4), καί ε) ἐν περιπτώσει μή ἐγκαίρου ὑποβολῆς τῶν ἀνωτέρω πινάκων ὁ Ὑπουργός Ἐργασίας προβαίνει εἰς τόν διορισμόν τῶν ἀντιπροσώπων τῶν ἠσφαλισμένων καί τῶν ἐργοδοτῶν κατά τήν κρίσιν του (παράγραφος 5).

ΙΙ. Ἡ ἀνωτέρω διάταξις τοῦ ἄρθρου 8 ν. 4346/1964 ἐξακολουθεῖ νά ἰσχύῃ καί μετά τήν ἰσχύν τοῦ ν.δ. 4352/1964 «περί διατάξεων ἀφο-

ρωσῶν τοὺς δημοσίους ὑπαλλήλους, ὡς καὶ περὶ καταργήσεως συμβουλίων, ἐπιτροπῶν τῶν Δημοσίων Ὑπηρεσιῶν κ.λπ. (Α' 135), οὗτινος τὰ ἄρθρα 4 καὶ 5 ἐφαρμόζονται μόνον ὡς πρὸς τὰ γνωμοδοτικὰ καὶ ἐποπτικὰ συμβούλια τοῦ ἄρθρου 8 τοῦ ὡς ἄνω ν. 4346)1964, κατὰ τὴν ρητὴν δι' ἀμφότερα τὰ ἄνω σημεῖα διάταξιν τοῦ ἄρθρου 5 § 3 τοῦ ρηθέντος ν.δ. 4352)1964.

Ὡς ἤδη ἐκρίθη (Ν.Σ.Κ. 705)1964), εἰς τὰς περὶ καταργήσεως καὶ ἐπανασυστάσεως τῶν συμβουλίων κτλ. διατάξεις τῶν ἄρθρων 4 καὶ 5 ν.δ. 4352)1964 ὑπάγονται μόνον τὰ γνωμοδοτικὰ καὶ ἐποπτικὰ συμβούλια ἁρμοδιότητος Ὑπουργοῦ Ἐργασίας καὶ τῶν ὑπὸ τὴν ἐποπτείαν καὶ τὸν ἔλεγχον αὐτοῦ ὑπαγομένων Ὀργανισμῶν Κοινωνικῆς Πολιτικῆς, ἐνῷ διὰ τὴν λῆξιν τῆς θητείας τῶν μελῶν ἢ διατηρηθεῖσα ἐν ἰσχύϊ διάταξις τοῦ ἄρθρου 8 ν. 4346)1964 καταλαμβάνει ἅπαντα τὰ συμβούλια καὶ ἐπιτροπάς, ἄρα καὶ τὰ ἀνωτέρω ἀναφερόμενα γνωμοδοτικὰ καὶ ἐποπτικά.

III. Κατὰ τὴν διατάξιν τοῦ ἄρθρου 8 § 3 νόμου 4346)1964 παρεσχέθη ἐφ' ἅπαξ ἡ κάτωθι ἐξουσιοδότησις εἰς τὸν Ὑπουργὸν Ἐργασίας, δυναμένη νὰ ἀσκηθῇ ἐντὸς ἀποκλειστικῆς προθεσμίας τριῶν μηνῶν, ἀναλυομένη εἰς: α) ἐξουσιοδότησιν ὅπως διὰ κανονιστικῆς αὐτοῦ διατάξεως προβῇ εἰς νέαν σύνθεσιν καὶ ἀνασυγκρότησιν τῶν ἄνω συμβουλίων καὶ ἐπιτροπῶν, τοιαύτην εἰς τὸν καθορισμὸν τῆς καθ' ὅλου συνθέσεως καὶ ἀνασυγκροτήσεως τούτων, τῶν προσόντων τῶν μελῶν, τῆς διαδικασίας τοῦ διορισμοῦ αὐτῶν, τῆς θητείας αὐτῶν κλπ., ἥτις ἐξουσιοδότησις, παρεχομένη πρὸς ρύθμισιν συγκεκριμένου θέματος, εἶναι εἰδικὴ καὶ ὡς τοιαύτη κεῖται ἐντὸς τῶν συνταγματικῶν ὁρίων (Σ.Ε. 1901)1952 ἐπὶ ἐφαρμογῆς ἀναλόγου διατάξεως ἄρθρου 3 νόμου 2070)1952, Α' 103) καὶ ἄγει ἀσκουμένη εἰς μόνιμον ἐφεξῆς ἐφαρμογὴν τοῦ τεθέντος κανόνος διὰ καταργήσεως πάσης προγενεστέρας ἐπὶ τῶν σημείων, ἅτινα ἐρρύθμισεν οὗτος, κειμένης διατάξεως καὶ δι' ἀποκλεισμοῦ τῆς παραλλήλου ἰσχύος τοιούτων (ἀνάλογον θέμα εἰς Σ.Ε. 2771)1964) καὶ β) ἐξουσιοδότησιν ὅπως δι' ἀτομικῆς πράξεως διορίσῃ κατὰ τὴν πρώτην μόνον ἐφαρμογὴν τῶν κατὰ τὰ ἀνωτέρω κανονιστικῶν ἀποφάσεων ταύτα πρόσωπα πρὸς συγκράτησιν, ὑπὸ τὴν νέαν σύνθεσιν, τῶν ἐν λόγῳ συμβουλίων καὶ ἐπιτροπῶν, ἀνεξαρτήτως ἐὰν αἱ κανονιστικαὶ πράξεις ὁρίζουν διάφορον ὄργανον ἁρμόδιον διὰ τὸν διορισμὸν τῶν προέδρων, μελῶν καὶ γραμματέων τῶν συμβουλίων καὶ ἐπιτροπῶν.

Ἐκ τῆς ἀνωτέρω ἐννοίας τῆς ἀσκουμένης κεχωρισμένως διὰ κανονιστικῶν καὶ ἀτομικῶν πράξεων ἐξουσίας τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας παρέπονται αἱ κάτωθι συνέπειαι:

1) Ἡ ἐφ' ἅπαξ ἐντὸς τριμήνου ἐκδιδομένη κανονιστικὴ πρᾶξις νέας συνθέσεως καὶ ἀνασυγκροτήσεως τῶν ἄνω συμβουλίων καὶ ἐπιτροπῶν δύναται νὰ περιλάβῃ διάταξιν, ὁρίζουσαν τὸ ἁρμόδιον διὰ τὸν διορισμὸν τῶν μελῶν ὄργανον καὶ τὴν διαδικασίαν διορισμοῦ τούτων (μὴ ἀποκλειομένης τῆς ἀναφορᾶς ἐν τῇ πράξει εἰς τὴν μεταβατικὴν διαδικασίαν τῶν παραγράφων 4 καὶ 5 τοῦ ἄρθρου 8 ὡς εἰς παγίαν τοιαύτην), ὁπότε αὕτη θέλει καὶ ἐπ' αὐτῶν τῶν σημείων ἐφαρμόζηται ἐφεξῆς παγίως, πλὴν τοῦ πρώτου διορισμοῦ καὶ τῆς πρώτης διαδικασίας ἀναδείξεως ὡρισμένων ἐκ τῶν τυχὸν ὁριζομένων μελῶν, δι' ἃς ἐνεργείας, ἐὰν ἀσκηθοῦν ἐντὸς τῆς ὁριζομένης τριμήνου προθεσμίας, θὰ ἐφαρμοσθοῦν αἱ σχετικαὶ μεταβατικαὶ διατάξεις τῆς παραγράφου 3 διὰ τὸν διορισμὸν καὶ τῶν παραγράφων 4 καὶ 5 τοῦ ἄρθρου 8 διὰ τὴν διαδικασίαν.

2) Ἐὰν ἡ κανονιστικὴ πρᾶξις δὲν διαλάβῃ περὶ ἁρμοδίου πρὸς διορισμὸν ὀργάνου ἢ περὶ διαδικασίας διορισμοῦ μελῶν ἢ καὶ ἀμφοτέρων, θὰ ἰσχύσουν αἱ ἐπὶ τῶν σημείων τούτων ἰσχύουσαι προγενέστεραι διατάξεις, πλὴν ἐπίσης τοῦ πρώτου διορισμοῦ καὶ τῆς πρώτης διαδικασίας ἀναδείξεως μελῶν, δι' ἃς ἐνεργείας, ἐὰν ἀσκηθοῦν ἐντὸς τῆς ὁριζομένης τριμήνου προθεσμίας, θὰ ἐφαρμοσθοῦν αἱ σχετικαὶ μεταβατικαὶ διατάξεις τῆς παραγράφου 3 διὰ τὸν διορισμὸν καὶ τῶν παραγράφων 4 καὶ 5 τοῦ ἄρθρου 8 διὰ τὴν διαδικασίαν.

3) Ἡ ἀτομικὴ πρᾶξις διορισμοῦ προέδρου, μελῶν καὶ γραμματέων τῶν συμβουλίων καὶ ἐπιτροπῶν θὰ προελθῇ μόνον ἀπὸ τὸν Ὑπουργὸν Ἐργασίας, ἔστω καὶ ἂν εἰς τὴν σχετικὴν κανονιστικὴν πρᾶξιν ὁρίζεται ἕτερον ἁρμόδιον ὄργανον, ἀρκεῖ ἡ ἐνέργεια νὰ γίνῃ ἐντὸς τῆς ὁριζομένης προθεσμίας, ἧς ἀπράκτου παρερχομένης ἡ σχετικὴ ἁρμοδιότης περιέρχεται εἰς τὸν ὁριζόμενον ὑπὸ τῶν ἰσχυουσῶν διατάξεων προγενεστέρων νόμων τοιοῦτον καὶ

4) Μόνον διὰ τὴν ἔκδοσιν τῆς κατὰ τὰ ἄνω ἀτομικῆς πράξεως διορισμοῦ μελῶν ὑπὸ τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας κατ' ἐφαρμογὴν τοῦ ἄρθρου 8 § 4 ν. 4346)1964, θὰ ἀκολουθηθῇ ἡ ὁριζομένη ὑπὸ τῶν ἐν συνεχείᾳ διατάξεων τῶν παραγράφων 4 καὶ 5 αὐτοῦ διαδικασία ἀναδείξεως τῶν ἐκπροσώπων τῶν ἐργαζομένων καὶ τῶν ἐργοδοτῶν, ἥτις δὲν θεσπίζεται ὡς παγία ἐφεξῆς ἰσχύουσα διάταξις, ἀλλ' ἀποτελεῖ μεταβατικήν, ἐπιβεβλημένην λόγῳ τῆς φύσεως τοῦ ρυθμιζομένου διοικητικοῦ ἀντικειμένου καὶ τοῦ ἐπιδιωκομένου σκοποῦ ταχείας ἐνεργείας, ρύθμισιν πρὸς ἀπρόσκοπτον κατὰ τὸ στάδιον τῆς ἐν γένει ἀναμορφώσεως λειτουργίαν τῆς περὶ ἧς ἡ πρόνοια δημοσίας διοικήσεως, ὡς σαφῶς προκύπτει ἐκ τῆς εἰς τὰς παραγράφους ταύτας ἀποκλειστικῆς ἀναφορᾶς τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας καὶ οὐχὶ τοῦ ἁρμοδίου ἑκάστοτε πρὸς διορισμὸν ὀργάνου καὶ ἐκ τῶν ἐν αὐταῖς τασσομένων βραχειῶν προθεσμιῶν, ἐν ὄψει τοῦ χρονικῶς περιωρισμένου τῆς χορηγηθείσης ἐξουσιοδοτήσεως.

IV. Κατὰ ταῦτα εἰς τὰ τεθέντα ἐρωτήματα προσήκει ἡ ἀνωτέρω ἀναλυτικὴ ἀπάντησις καὶ ἐν συνόψει ὅτι: α) Τὰ μέλη τῶν συμβουλίων καὶ ἐπιτροπῶν, περὶ ὧν τὸ ἄρθρον 8 νόμου 4346)1964, θὰ ὁρίζωνται ἐφεξῆς ὑπὸ τῶν ἁρμοδίων πρὸς διορισμὸν καθισταμένων ὑπὸ τῶν κανονιστικῶν ἀποφάσεων ὀργάνων καὶ β) αἱ διατάξεις τῶν παραγράφων 4 καὶ 5 τοῦ ἄνω ἄρθρου ἔχουν μεταβατικὸν χαρακτῆρα, πλὴν ἂν εἰς αὐτὰς ἀναφέρεται ἡ κανονιστικὴ πρᾶξις.

III. ΤΟΥΡΙΣΜΟΣ

Ποῖοι χαρακτηρίζονται ὡς τουριστικοὶ τόποι

Περίληψις ἐρωτήματος (Ὑπουργείου Ἐργασίας): Ἐὰν διὰ τὴν ἐφαρμογὴν τῆς παραγράφου 2 τοῦ ἄρθρου 1 Ν.Δ. 4435)1964 θεωροῦνται ὡς τουριστικὰ τὰ κά-

τω των 2.000 κατοίκων χωρία κτλ., τά περιλαμβανόμενα έντός περιφερείας ή νήσου, ήτις έχει χαρακτηρισθή κατά τάς κειμένας διατάξεις ώς τουριστική ή μόνον τά ονομαστικώς δι' ειδικής πράξεως χαρακτηριζόμενα ώς τοιαύτα.

Νομικού Συμβουλίου Κράτους, Τμ. Γ'
Γνωμοδότησις 401)1965

Προεδρεύων ὁ Νομικός Σύμβουλος κ. *Κ. Ρουμπάνης*

Εἰσηγητής ὁ Νομικός Σύμβουλος κ. *Ἀθαν. Τσαμαδός*

Λοιπά μέλη: Οἱ κ.κ. Α. Μαλαγαρδῆς, Π. Σοφιανόπουλος, Κ. Κωνσταντινίδης, Νομικοί Σύμβουλοι, Κ. Διαλεκτός, Γ. Ἀντωνόπουλος, Μ. Στασινόπουλος, Πάρεδροι

Ἐπί τοῦ πρόσθεν ἐρωτήματος τό Νομικόν Συμβούλιον ἐγνωμοδότησεν ὡς ἀκολούθως:

I. Κατά την παράγραφον 2 ἄρθρου 1 ν.δ. 4435)1964 ἀπό τῆς ἰσχύος αὐτοῦ εἰς τήν ἀσφάλισιν τοῦ Τ.Ε.Β.Ε. ἐξακολουθοῦν ὑπαγόμενοι ὑποχρεωτικῶς καί ἀσχέτως ὑπαγωγῆς των ἤ μή εἰς τήν ἀσφάλισιν τοῦ Ο.Γ.Α. οἱ ἐπαγγελματίαι καί βιοτέχναι οἱ ὁπωσδήποτε ἀσκοῦντες ἀσφαλιστέον παρά τῷ Τ.Ε.Β.Ε. ἐπάγγελμα εἰς χωρία ἤ οἰκισμούς μέ πληθυσμόν ἄνω τῶν 2.000 κατοίκων, ἤ ἀνεξαρτήτως πληθυσμοῦ εἰς λουτροπόλεις καί πόλεις ἤ χωρία, χαρακτηριζόμενα, κατά τάς κειμένας διατάξεις, ὡς τουριστικά.

Ἡ διατύπωσις ὁλοκλήρου τῆς δευτέρας διατυπώσεως εἶναι ἡ ἰδία μετά τοῦ σχεδίου ν.δ)γματος, ἤ εἰς αὐτήν δέ ἀντιστοιχοῦσα περικοπή τῆς ἀπό 18.8.1964 εἰσηγητικῆς ἐκθέσεως ἀναφέρει: «... ἐξαιρετικῶς δέ διά τόν αὐτόν λόγον (τεκμήριον κυρίας ἀπασχολήσεως) καί διά τούς ἐπαγγελματίας καί βιοτέχνας, τούς ἀσκοῦντας τό ἐπάγγελμά των εἰς λουτροπόλεις ἤ τόπους, χαρακτηριζομένους κατά τάς κειμένας διατάξεις ὡς τουριστικούς, ἀνεξαρτήτως πληθυσμοῦ».

II. Κατά τάς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 1 τοῦ ὑπό τοῦ ν.δ. 180)1946 κυρωθέντος ν.δ. 6,7.8. 1946 τουριστικοί τόποι δύνανται νά ἀνακηρυχθοῦν διά διατάγματος, πρός τόν σκοπόν δημιουργίας συνθηκῶν ἐξυπηρετουσῶν τήν τουριστικήν κίνησιν, πόλεις, κωμοπόλεις, χωρία καί περιοχαί τουριστικοῦ ἐνδιαφέροντος. Τά ἐδαφικά ὅρια τῶν τουριστικῶν τόπων καθορίζονται διά διατάγματος.

Εἰς ἐκτέλεσιν τῶν ἄνω διατάξεων ἔχουν ἀνακηρυχθῆ κατά καιρούς διάφοροι πόλεις, κωμοπόλεις, χωρία, ἀλλά καί ὁλόκληροι περιοχαί, κυρίως νῆσοι, ὡς τουριστικοί τόποι, ὡς π.χ. ἐκτός τῶν ἄλλων διά τοῦ β.δ. 21)1965 ἀνεκηρύχθη πρωσφάτως ἡ νῆσος Σύρος ὡς τουριστικός τόπος.

III. Εἶναι προφανές, ὅτι κατά τήν γενομένην διά τοῦ ν.δ. 4435)1964 ρύθμισιν τῶν προκυψάντων μεταξύ Ο.Γ.Α. καί Τ.Ε.Β.Ε. ζητημάτων ὁ νομοθέτης ἐκινήθη πρός ἐντόπισιν τῆς ἀσφαλίσεως τοῦ Τ.Ε.Β.Ε. εἰς τά μεγαλύτερα κέντρα τῆς χώρας, ἔνθα ἡ κατά κύριον λόγον ἄσκησις ἐπαγγέλματος ἀσφαλιστέου εἰς τό Τ.Ε.Β.Ε. εἶναι ἡ πραγματικότης, θέσας τήν βάσιν διαχωρισμοῦ τῶν 2.000 κατοίκων, μέ ἐξαίρεσιν, δικαιολογουμένην ἐκ τῶν πραγμάτων, δι' ὅσα ἐκ τῶν μικροτέρων κέντρων τῆς χώρας εἰδικοί λόγοι δημιουργοῦν τάς προϋποθέσεις ἀσκήσεως κυρίου βιοποριστικοῦ ἐπαγγέλματος ἀσφαλιστέου εἰς τό Τ.Ε.Β.Ε., κατατάξας εἰς τήν κατηγορίαν ταύτην τάς λουτροπόλεις ἀφ' ἑνός καί τούς τουριστικούς τόπους ἀφ' ἑτέρου. Τό ν.δ. 4435)1964 ὁμιλεῖ μόνον περί πόλεων ἤ χωρίων, χωρίς ὅμως ἐκ τούτου νά προκύπτῃ, ὅτι ἠθέλησεν ὁ νομοθέτης νά ἀποκλείσῃ τάς κωμοπόλεις καί τάς περιοχάς τουριστικοῦ ἐνδιαφέροντος ἀπό τῆς ὑπ' αὐτοῦ γενομένης ρυθμίσεως, διότι τό κύριον ἐνδιαφέρον τῆς ἐξαιρέσεως κατ' αὐτό τό σκέλος τοποθετεῖται εἰς τήν ὕπαρξιν χαρακτηρισμοῦ ἑνός κέντρου, κατά τάς κειμένας διατάξεις, ὡς τουριστικοῦ τόπου. Τοῦτο ἐνισχύεται ἐκ τῆς μνημονευομένης ἀνωτέρω περικοπῆς τῆς εἰσηγητικῆς ἐκθέσεως καί ἐξάγεται ἐκ τῆς λογικῆς τῆς διατάξεως ἑρμηνείας. Ἐάν ἀντιθέτως περιωρίζετο ἡ ἐφαρμογή τῆς διατάξεως εἰς μόνας τάς περιπτώσεις ἀνακηρυσσομένων πόλεων καί χωρίων ὡς τουριστικῶν τόπων θά διέφευγεν ἀνεπιτρέπτως τῆς ρυθμίσεως τό σύνολον τῶν κέντρων μέ πληθυσμόν κάτω τῶν 2.000 κατοίκων, τῶν εὑρισκομένων ἐντός ἀνακηρυσσομένης μείζονος περιοχῆς ὡς τουριστικοῦ τόπου, ὡς συμβαίνει δι' ἁπάσας σχεδόν τάς νήσους τῆς χώρας. Διαχωρισμός, ἐξ ἄλλου, τῶν ἐντός μιᾶς περιοχῆς (νήσου), ἀνακηρυχθείσης ἐν τῷ συνόλῳ τουριστικῆς, πόλεων, κωμοπόλεων καί χωρίων ὡς ὑπακτέων ἤ μή ὑπακτέων εἰς τήν ἐξαίρεσιν τοῦ νόμου δέν δύναται νά γίνῃ ἄνευ μεθόδου καί κριτηρίων μή θεσπιζομένων, οὐδέ δυναμένων ἄνευ ἀμφισβητήσεων κυρίως ἐπί τοῦ πραγματικοῦ νά καθιερωθοῦν ἑρμηνευτικῶς.

Κατ' ἀκολουθίαν, ἐφ' ὅσον πρόκειται περί ἀνακηρύξεως ὁλοκλήρου περιοχῆς (νήσου) ὡς τουριστικοῦ τόπου εἰς τήν ἀσφάλισιν τοῦ Τ.Ε.Β.Ε. θά ἐξακολουθήσουν νά ὑπάγωνται ὑποχρεωτικῶς ἐπαγγελματίαι καί βιοτέχναι, οἱ ὁπωσδήποτε ἀσκοῦντες ἀσφαλιστέον παρά τῷ Τ.Ε.Β.Ε. ἐπάγγελμα εἰς οἱανδήποτε ἐντός αὐτῆς κάτω τῶν 2.000 κατοίκων πόλιν, κωμόπολιν ἤ χωρίον.

ΑΣΦΑΛΙΣΤΙΚΗ ΔΙΟΙΚΗΤΙΚΗ ΠΡΑΞΙΣ

ΘΕΜΑΤΑ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗΣ ΑΣΦΑΛΙΣΕΩΣ ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΩΝ

Εφαρμογή ὑπ' ἀριθ. 603)1965 ἀποφάσεως τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας (*) ἐπὶ ἀκυρώσεως κατατάξεως εἰς μισθολογικὰς κλάσεις τεκμαρτῶν ἡμερομισθίων ἔτους 1964 τῶν μὲ κυμαινομένας ἀποδοχὰς ἀμειβομένων μισθωτῶν :

Γνωρίζομεν ὑμῖν, ὅτι ἐπὶ τοῦ θέματος ἐφαρμογῆς τῆς ὑπ' ἀριθ. 603)1965 ἀποφάσεως τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας, δι' ἧς ἠκυρώθη ἐν μέρει ἡ διὰ τὸ ἔτος 1964 κατάταξις εἰς μισθολογικὰς κλάσεις τεκμαρτῶν ἡμερομισθίων τῶν μὲ κυμαινομένας ἀποδοχὰς ἀμειβομένων μισθωτῶν (ἐγκύκλιος Ι.Κ.Α. 20)1964), ὑπεβλήθη εἰς τὴν παρ' ἡμῖν Διεύθυνσιν Νομικῆς Ὑπηρεσίας σχετικὸν ἐρώτημα. Αὕτη διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 2400)29.4.1965 γνωμοδοτήσεώς της, ἣν καὶ ἀποδεχόμεθα, ἀπεφάνθη ὡς κάτωθι :

1. Διὰ τῆς ἀποφάσεως τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας ἠκυρώθη ἡ ὑπ' ἀριθ 160 1964 ἀπόφασις τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Ι.Κ.Α., καθ' ὃ μέρος δι' αὐτῆς καθωρίσθη τεκμαρτὸν ἡμερομίσθιον διὰ τὸ ἔτος 1964 τῶν σερβιτόρων καὶ βοηθῶν αὐτῶν τῶν κάτωθι κατηγοριῶν ἐπαγγελμάτων τοῦ πίνακος κατατάξεως τῆς περιοχῆς Ἀθηνῶν, ἐὰν ὑπαγομένων εἰς τὸ Ἐπαγγελματικὸν Ἐπιμελητήριον Ἀθηνῶν, ἤτοι : α) γαλακτοπωλείων, ζαχαροπλαστείων, καφενείων, καφεγαλακτοπωλείων, καφεζαχαροπλαστείων, μικτῶν καταστημάτων γαλακτοχορτοφαγίας, οἰνομαγειρείων, οἰνοστιατορίων, οἰναπωλείων, κυλικείων, ποτοποιείων, β) ἑστιατορίων, ζυθεστιατορίων, μπάρ, καφὲ μπάρ, ἐξοχικῶν κέντρων, κοσμικῶν ταβερνῶν καὶ κέντρων διασκεδάσεως.

Συνεπῶς ἡ ἀκύρωσις περιορίζεται εἰς τὴν κατάταξιν τῶν σερβιτόρων καὶ βοηθῶν αὐτῶν τῶν ὡς ἄνω κατηγοριῶν καταστημάτων ὑπαγομένων εἰς τὴν δύναμιν τοῦ Ἐπαγγελματικοῦ Ἐπιμελητηρίου Ἀθηνῶν καὶ ἀφορᾷ μόνον τὸ ἔτος 1964.

2. Ὁ ὑπολογισμὸς τῶν ὑπὲρ τοῦ Ι.Κ.Α. εἰσφορῶν θὰ γίνῃ, ὡς ἐὰν δὲν εἶχεν ἐκδοθῇ ἡ ἀκυρωθεῖσα ἀπόφασις τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Ι.Κ.Α.

Ἡ κατάταξις τοῦ ἔτους 1963 δὲν δύναται νὰ ἐφαρμοσθῇ νομίμως διὰ τὸ ἔτος 1964.

Αἱ ὑπὲρ τοῦ Ι.Κ.Α. εἰσφοραὶ διὰ τὸ ἔτος 1964 τῶν σερβιτόρων καὶ βοηθῶν αὐτῶν τῶν κατηγοριῶν (Α' καὶ Β' τοῦ πίνακος κατατάξεως) τῆς περιοχῆς Ἀθηνῶν θὰ ὑπολογισθοῦν ἐπὶ τῶν πραγματικῶν ἀποδοχῶν, ἃς ἀποκερδαίνουν οἱ ἐν λόγῳ μισθωτοί, βάσει συγκεκριμένων στοιχείων ἑκάστης ἐπιχειρήσεως, ἤτοι λογιστικῶν των βιβλίων, δηλώσεων φόρου μισθῶν ὑπηρεσιῶν, βιβλίων ποσοστῶν προσωπικοῦ, ὡς καὶ παντὸς ἑτέρου προσφόρου στοιχείου, ὡς π.χ. δηλώσεων ἠσφαλισμένων.

Αἱ ἀποδοχαὶ τῶν μισθωτῶν τούτων δὲν δύνανται νὰ εἶναι κατώτεραι τοῦ ἐλαχίστου ὁρίου ἀμοιβῆς τοῦ ὁριζομένου διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 10) 1964 ἀποφάσεως τοῦ Δ.Δ.Δ.Δ. Ἀθηνῶν (σχετικὴ ὑπ' ἀριθ. 87)1964 ἐγκύκλιος διαταγή).

Ἐπιπροσθέτως θὰ ὑπολογισθοῦν κεχωρισμένως εἰσφοραὶ διὰ δῶρα ἑορτῶν Πάσχα καὶ Χριστουγέννων, ὡς καὶ διὰ τὸ χορηγηθὲν ἐπίδομα ἀδείας (ἥμισυ) ἔτους 1964.

Εἰς τὰς πραγματικὰς ἀποδοχὰς (ποσοστὰ κλπ.) τῶν ἐν λόγῳ μισθωτῶν θὰ προστεθῇ καὶ ἡ ὑπὸ τοῦ Δ.Σ. τοῦ Ι.Κ.Α. ἰσχύουσα ἀποτίμησις διὰ χορηγουμένην τροφὴν καὶ κατοικίαν καὶ εἰς ὅσους ἐκ τούτων παρέχεται τοιαύτη.

3. Διευκρινίζεται, ὅτι ἡ διὰ τὸ ἔτος 1965 ἐγκριθεῖσα κατάταξις ὑπὸ τοῦ Δ.Σ. τοῦ Ι.Κ.Α. τῶν μὲ κυμαινομένας ἀποδοχὰς ἀμειβομένων μισθωτῶν (ἐγκύκλιος Ι.Κ.Α 1)1965) εἶναι νόμιμος.

Διὰ τῆς ἀποφάσεως τοῦ Δ.Σ. τοῦ Ι.Κ.Α. ἔτους 1965 ἐγένετο παραπομπὴ εἰς τὴν ἀπόφασιν τούτου, ἔτους 1964, πλὴν ὅμως, καθ' ὅσον ἀφορᾷ τὸ ἔτος 1965, ἡ ἀπόφασις τοῦ ἔτους 1964 ἐνσωματώθη εἰς τὴν ἀπόφασιν τοῦ ἔτους 1965 καὶ εἶναι νέα ἀπόφασις τοῦ ἔτους τούτου (1965).

Ἡ ἐν μέρει ἀκύρωσις τῆς ἀποφάσεως τοῦ Δ.Σ. τοῦ Ι.Κ.Α. ἔτους 1964 διὰ τῆς ὡς ἄνω ἀποφάσεως τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας οὐδεμίαν ἀσκεῖ ἐπιρροὴν διὰ τὴν ἐφαρμογὴν αὐτῆς, λόγῳ τῆς ἐνσωματώσεως της ὡς ἀποφάσεως τοῦ ἔτους 1965, ἥτις, ὡς μὴ ἀκυρωθεῖσα, εἶναι νόμιμος.

4. Βάσει τῶν διὰ τῆς παρούσης παρεχομένων ὁδηγιῶν τὸ Περιφερειακὸν Ὑποκατάστημα Ι.Κ.Α. Ἀθηνῶν, ὡς καὶ τὰ Τοπικὰ Ὑποκαταστήματα καὶ Παραρτήματα τῆς περιοχῆς τούτου, δέον ὅπως προβῶσι τὸ ταχύτερον εἰς ἔλεγχον τῶν πραγματικῶν ἀποδοχῶν ἔτους 1964 τῶν σερβιτόρων καὶ βοηθῶν αὐτῶν τῶν κατηγοριῶν καταστημάτων (Α' καὶ Β' τοῦ πίνακος) καὶ ὑπαγομένων εἰς τὴν δύναμιν τοῦ Ἐπαγγελματικοῦ Ἐπιμελητηρίου Ἀθηνῶν, συντάξουν δὲ εἰς βάρος τῶν ὑποχρέων ἐργοδοτῶν Π.Ε.Ε. διὰ τυχὸν διαφορὰς εἰσφορῶν ἢ μείωσιν ἐπὶ πλέον βεβαιωθείσας, εἰς ὅσας περιπτώσεις διαπιστωθῇ ἐπὶ ἐλάττον καταβολὴ ἀποδοχῶν βάσει τῆς ἀκυρωθείσης κατατάξεως. (***Ἐγκύκλιος ὑπ' ἀριθ. 140)1965 Διοικήσεως Ι.Κ.Α. πρὸς τὰ Ὑποκαταστήματα τοῦ Ι.Κ.Α.***).

(*) ΕΕΔ 24, 422, ἴδετε καὶ Σ.Ε. 1126)1965, ΕΕΔ 24, 684.

ΣΤΟΙΧΕΙΑ ΕΡΓΑΤΙΚΟΥ ΔΙΚΑΙΟΥ

ΣΤΡΑΤΕΥΣΙΣ ΜΙΣΘΩΤΟΥ ΚΑΙ ΙΣΧΥΣ ΣΥΜΒΑΣΕΩΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ

Ὑπό τῆς Συντάξεως

Ὁ νόμος 3514)1928 «περὶ τῆς θέσεως τῶν ἰδιωτικῶν ὑπαλλήλων ἐν περιπτώσει στρατεύσεως», ὡς ἐπεξετάθη καὶ ἐπὶ τοῦ ἐργατοτεχνικοῦ προσωπικοῦ τῶν ἐπιχειρήσεων, κατ' ἄρθρον 11 ἀ.ν. 547)1937, προϋποθέτει, κατὰ τὰ ὀρθῶς νομολογηθέντα, νὰ ὑπάρχῃ κατὰ τὴν πρόσκλησιν τοῦ μισθωτοῦ ὑπὸ τὰ ὅπλα σύμβασις ἐργασίας *ἀορίστου χρονικῆς διαρκείας* καὶ ἡ ὁποία νὰ διήρκεσεν ἐπὶ χρόνον (συνεχῆ) πέραν τοῦ ἑξαμήνου (Ἐφετ. Ἀθηνῶν 214)1935, ΕΕΝ β' 957, Προέδρου Πρωτ. Ἀθηνῶν 1533)1941, ΕΕΔ 1, 749 καὶ ἄλλαι).

Τοῦτο προκύπτει σαφῶς ἐκ τοῦ ὅλου σκοποῦ αὐτοῦ καὶ τοῦ δικαιώματος τοῦ στρατευθέντος μισθωτοῦ νὰ ἐπαναλάβῃ τὴν ἐργασίαν του, μετὰ τὴν ἐκ τοῦ στρατοῦ ἀπόλυσιν ὑπὸ τοὺς ὅρους τοῦ ἄρθρου 1 αὐτοῦ, ἐξασφαλιζομένης τῆς θέσεώς του ἐπὶ ἓν ἔτος ἀπὸ τῆς ἐπαναλήψεως τῆς ἐργασίας του, τοῦ νόμου ὁρίζοντος ὅτι οὗτος δὲν δύναται νὰ ἀπολυθῇ ἐπὶ τὸν χρόνον τοῦτον εἰμὴ διὰ κατὰ κοινὴν ὁμολογίαν δεδικαιολογημένην αἰτίαν καὶ καὶ κατόπιν ἀποφάσεως τῆς οἰκείας Πρωτοδικειακῆς Ἐπιτροπῆς (ἄρθρον 11 ἀ.ν. 547)1937).

Ἂν ἡ ἀπόλυσις γίνῃ πρὸ τῆς παρελεύσεως τοῦ ἔτους (ὑπολογιζομένου κατὰ τὸν ἐν ἄρθρῳ 243 Ἀστικοῦ Κώδικος κανόνα) ὑπὸ τοῦ ἐργοδότου, ὑποχρεοῦται οὗτος εἰς καταβολὴν ἀποζημιώσεως ἐξ ἀποδοχῶν ἓξ μηνῶν (ἡ ὁποία ὑπολογίζεται ἐπὶ τῇ βάσει τῶν κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς ἀπολύσεως ἀποδοχῶν τοῦ μισθωτοῦ ὑπὸ καθεστὼς πλήρους ἀπασχολήσεως, ἄρθρον 5 νόμου 765)1943) καὶ τῆς ἐκ τοῦ νόμου 2112)1920, ὡς ἐτροποποιήθη ὑπὸ τοῦ νόμου 4558)1930, διὰ τοὺς ἰδιωτικοὺς ὑπαλλήλους, καὶ τοῦ ἀπὸ 16)18 Ἰουλίου 1920 β.δ. περὶ ἐπεκτάσεως τοῦ νόμου 2112)1920 καὶ ἐπὶ τῶν ἐργατῶν, τεχνιτῶν καὶ ὑπηρετῶν ἀποζημιώσεως. (Ἴδετε καὶ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν 904) 1958, ΕΕΔ 17, 303, σημειώσεις μας ἐν ΕΕΔ 17, 301, ἔνθα καὶ λοιπὴ νομολογία).

Ἀκριβῶς ταῦτα εἶναι ἀπροσάρμοστα εἰς συμβάσεις ἐργασίας ἀορίστου χρονικῆς διαρκείας, ἐπὶ τῶν ὁποίων δὲν ἐφαρμόζεται ὁ νόμος 2112)1920 ἢ τὸ β.δ. 16)18 Ἰουλίου 1920 περὶ ἐπεκτάσεως τοῦ νόμου 2112)1920.

Προκειμένου περὶ συμβάσεως ἐργασίας ὡρισμένου χρόνου ἐξακολουθεῖ αὕτη καὶ κατὰ τὴν ἐν τῷ στρατῷ ὑπηρεσίαν, μέχρις ὅτου ἐπέλθῃ ἡ συμπεφωνημένη λῆξις αὐτῆς, χωρὶς νὰ ματαιοῦται ἢ νὰ ἀναστέλληται ἐκ τοῦ γεγονότος τῆς στρατεύσεως. (Οὕτω καὶ ἡ Προέδρου Πρωτ. Ἀθηνῶν 878)1941, ΕΕΔ 1, 80, σημειώσεις μας ἐν ΕΕΔ 1, 748 ἐπ., ἴδετε καὶ τὸ ἄρθρον 195 τοῦ Προσχεδίου Κώδικος Ἐργασίας, ΕΕΔ 24, 641).

Τοῦτο ἄλλως τε προκύπτει καὶ ἐκ τῆς γενομένης ὡς πρὸς τοὺς μισθωτοὺς τούτους εἰδικῆς ρυθμίσεως διὰ τῶν νομοθετικῶν διαταγμάτων 417) 1941, 650)1941, 1330)1942 (*Γ. Τρίμη - Σ. Κλαδᾶ*, Ἐργατικὸς Κῶδιξ, σελ. 496), ἡ ὁποία συνίσταται εἰς τὸ ὅτι παρατείνεται αὐτοδικαίως ὁ χρόνος τῶν συμβάσεων ὡρισμένης χρονικῆς ἰσχύος τῶν κληθέντων κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς συμβάσεως ὡς ἐφέδρων (μόνον), ἐφ' ὅσον χρόνον διήρκεσεν ἡ εἰς τὰς τάξεις τοῦ στρατοῦ ἢ τῶν Σωμάτων Ἀσφαλείας ὑπηρεσία των ὡς ἐφέδρων, ἐν πάσῃ δὲ περιπτώσει οὐχὶ ἐπὶ χρονικὸν διάστημα μεῖζον τοῦ κατὰ τὴν στράτευσίν των ὑπολειπομένου μέχρι τῆς λήξεως τῆς συμβάσεως χρόνου.

***

Ἐσημειώθη ἀνωτέρω, ὅτι ὁ νόμος 3514)1928 προϋποθέτει νὰ ὑπάρχῃ κατὰ τὴν πρόσκλησιν τοῦ μισθωτοῦ ὑπὸ τὰ ὅπλα, ἀφ' ἧς ἀπαγορεύεται ἡ ἀπόλυσις, οὖσα ἄκυρος (Α.Π. 423)1964, ΕΕΔ 23, 798), σύμβασις ἐργασίας ἀορίστου χρόνου.

Ἐνδέχεται ὅμως ὁ καθορισμὸς ὡρισμένου χρόνου συμβάσεως ἐργασίας νὰ μὴ δικαιολογῆται ἐκ τῆς φύσεως τῆς συμβάσεως, ἀλλὰ νὰ ἐτέθη σκοπίμως πρὸς καταστρατήγησιν τοῦ νόμου (πρβλ. Α.Π. 159)1963, ΕΕΔ 22, 542, ἔνθα εἰς σημειώσεις μας καὶ λοιπὴ νομολογία), ὁπότε τοῦτο καθίσταται ἀντικείμενον ἐρεύνης ὑπὸ τοῦ Δικαστηρίου βάσει τῶν γενικῶν ἀρχῶν τοῦ Δικαίου (*Α. Τούσης*, Γενικαὶ Ἀρχαὶ τοῦ Ἀστικοῦ Δικαίου, σελ. 494 ἐπ., ὁ αὐτός, ΕΕΔ 1, 420, ἴδετε καὶ Πρωτοδικείου Σερρῶν 92)1964, ΕΕΔ 23, 1237). Ἐνδέχεται ἐπίσης ὁ καθορισμὸς ὡρισμένου χρόνου συμβάσεως νὰ ἐγένετο καὶ ὑπὸ ἀπειλήν, ἀσκηθεῖσαν ἐκ μέρους ἐργοδότου, ὡς ἡ περίπτωσις ἀπολύσεως τοῦ μισθωτοῦ, ἡ ὁποία ὑπὸ τὰς ὁριστα μένας συνθήκας ἀνεργίας προεκάλεσεν ἄμεσον κίνδυνον τῆς ὑγείας καὶ περιουσίας του, ὁπότε ἡ τοιαύτη σύμβασις, ὡς πρὸς τὸν καθορισμὸν τοῦ ὡρισμένου χρόνου αὐτῆς, εἶναι ἄκυρος (Α.Π. 463) 1960, ΕΕΔ 20, 105) καὶ οὕτω ἐφαρμόζονται ἐπ' αὐτῆς αἱ περὶ συμβάσεων ἀορίστου χρόνου διατάξεις.

ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΚΑΙ ΑΣΦΑΛΙΣΤΙΚΗ ΝΟΜΟΘΕΣΙΑ

ΝΟΜΟΙ

4474)1965 ΝΟΜΟΣ

Περί συμπληρώσεως των περί Οργανισμού του Υπουργείου Εργασίας διατάξεων.

(Ε.Κ. τ. Α' φ. 102 της 31 Μαΐου 1965)

Ψηφισάμενοι ομοφώνως μετά της Βουλής, αποφασίζομεν και διατάσσομεν:

Άρθρον 1

Εις τας υπό του β. δ)γματος 868)1960 «περί Οργανισμού του Υπουργείου Εργασίας», ως ετροποποιήθη και συνεπληρώθη μεταγενεστέρως διά του υπ' αριθ. 574)1962 β. δ)τος και των νόμων 4344)1964 και 4435)1964, προβλεπομένας θέσεις προσωπικού αυτού επέρχονται αι κάτωθι μεταβολαί:

α) Εις τον Κλάδον ΒΚ3 (δακτυλογράφων) του άρθρου 38 του Οργανισμού προστίθενται πέντε (5) θέσεις.

β) Εις τον Κλάδον ΑΠ1 (Διοικητικού) του άρθρου 42 του Οργανισμού προστίθενται (1) επί βαθμοίς 3φ ή 2φ και (10) δέκα επί βαθμοίς 8φ - 6φ.

γ) Η παράγραφος 1 του άρθρου 44 του Οργανισμού αντικαθίσταται ως εξής:

«1) Ο Κλάδος ΑΠ3 Μηχανολόγων - Ηλεκτρολόγων περιλαμβάνει 8 θέσεις, εξ ων 2 επί βαθμοίς 6φ έως 4φ και 1 επί 3φ έως 2φ».

δ) Η παράγραφος 1 του άρθρου 45 του Οργανισμού, ως αύτη ετροποποιήθη και συνεπληρώθη μεταγενεστέρως, αντικαθίσταται ως εξής:

«1. Ο Κλάδος ΑΠ4 Χημικών περιλαμβάνει 12 θέσεις, εξ ων 9 επί βαθμοίς 6φ - 4φ και 3 επί 3φ ή 2φ».

ε) Η παράγραφος 1 του άρθρου 46 του Οργανισμού, ως αύτη ετροποποιήθη και συνεπληρώθη μεταγενεστέρως, αντικαθίσταται ως εξής:

«1) Ο Κλάδος ΑΠ5 Υγειονομικών περιλαμβάνει 2 θέσεις, εξ ων μία (1) επί βαθμοίς 6φ έως 4φ και 1 επί 3φ έως 2φ».

Άρθρον 2

1) Συνιστάται εν τη Β' Κατηγορία της Περιφερειακής Υπηρεσίας του Υπουργείου Εργασίας Κλάδος ΒΠ6 Πολιτ. Υπομηχανικών, περιλαμβάνων δεκα (10) θέσεις επί βαθμοίς 8φ ή 7φ ή 6φ.

2) Τα προσόντα διορισμού εις τον εισαγωγικόν βαθμόν (8ον) του κατά την προηγουμένην παράγραφον Κλάδου ορίζονται διά β. δ)τος, εκδιδομένου προτάσει του Υπουργού Εργασίας.

Άρθρον 3

Εις το υπ' αριθ. 868)1960 β.δ)γμα «περί Οργανισμού του Υπουργείου Εργασίας» προστίθεται άρθρον 46α, έχον ούτω:

Κλάδος ΑΠ6 Μεταλλειολόγων. Ο κλάδος ΑΠ6 Μεταλλειολόγων περιλαμβάνει 1 θέσιν επί βαθμοίς 6φ, 5φ, 4φ, 3φ ή 2φ.

Προσόντα διορισμού εις τον εισαγωγικόν βαθμόν (8ον) ορίζονται τα ακόλουθα: Πτυχίον μεταλλειολόγου του Ε.Μ.Π. ή της Πολυτεχνικής Σχολής του Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης ή των ισοτίμων Σχολών της αλλοδαπής.

Άρθρον 4

Εις το υπ' αριθ. 868)1960 β.δ)γμα «περί Οργανισμού του Υπουργείου Εργασίας» προστίθεται άρθρον 46β, έχον ούτω:

Κλάδος ΑΠ7 Επιθεωρητών Φορτοεκφορτωτικών Εργασιών.

Ο Κλάδος ΑΠ7 Επιθεωρητών Φορτοεκφορτωτικών Εργασιών περιλαμβάνει 1 θέσιν επί βαθμοίς 3φ ή 2φ.

Εις την θέσιν Επιθεωρητού Φορτοεκφορτωτικών Εργασιών προάγεται υπάλληλος του Υπουργείου Εργασίας των Κλάδων ΑΚ1 ή ΑΠ1 επί βαθμώ 4φ, κεκτημένος υπερδεκαετή υπηρεσίαν εις τον 4ον βαθμόν, εξ ής τριετή τουλάχιστον προϊσταμένου του Τμήματος Φορτοεκφορτωτικών Εργασιών του Υπουργείου Εργασίας, και υπερ 25ετή δημοσίαν υπηρεσίαν.

Άρθρον 5

1) Κατά την πρώτην εφαρμογήν του παρόντος εις τας θέσεις του Κλάδου ΑΠ4 Χημικών εντάσσονται αυτοδικαίως εις ανάλογον βαθμόν, βάσει των ετών υπηρεσίας, οι ήδη υπηρετούντες και μισθοδοτούμενοι εις βάρος των τακτικών εξόδων του προϋπολογισμού του Υπουργείου Εργασίας επί συμβάσει υπάλληλοι, εφ' όσον κέκτηνται νόμιμα προσόντα.

2) Διά την προαγωγικήν εξέλιξιν τυχόν διορισθέντων εις τον εν λόγω κλάδον εκ τούτων διά διαγωνισμού προσμετρείται ο επί συμβάσει διανυθείς χρόνος προϋπηρεσίας των παρά τω αυτώ Υπουργείω.

Άρθρον 6

Επί έν έτος από της ισχύος του παρόντος ο διορισμός εις πάσας τας κενάς θέσεις των κλάδων ΑΠ3, ΑΠ4, ΑΠ5, ΑΠ6 και ΒΠ6 ενεργείται άνευ διαγωνισμού.

Άρθρον 7

Η ισχύς του παρόντος άρχεται από της δημοσιεύσεώς του εις την Εφημερίδα της Κυβερνήσεως.

Ο παρών νόμος, ψηφισθείς υπό της Βουλής και παρ' Ημών σήμερον κυρωθείς, δημοσιευθήτω διά της Εφημερίδος της Κυβερνήσεως και

ἐκτελεσθήτω ὡς νόμος τοῦ Κράτους.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 29 Μαΐου 1965

—

ΔΙΑΤΑΓΜΑΤΑ

307)1965 Β. ΔΙΑΤΑΓΜΑ

Περὶ καθιερώσεως ὁλοκληρωτικῆς Κυριακῆς ἀργίας διὰ τὰ καταστήματα Καβάλας καὶ Ἀλεξανδρουπόλεως.

(Ε.Κ. τ. Α' φ. 78 τῆς 4 Μαΐου 1965)

. . . . . .

Ἄρθρον μόνον

Καθιεροῦται ὁλοκληρωτικὴ Κυριακὴ ἀργία διὰ τὰ καταστήματα τῶν πόλεων Καβάλας καὶ Ἀλεξανδρουπόλεως.

Εἰς τὸν αὐτὸν ἐπὶ τῆς Ἐργασίας Ὑπουργὸν ἀνατίθεμεν τὴν δημοσίευσιν καὶ ἐκτέλεσιν τοῦ παρόντος.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 3 Ἀπριλίου 1965

—

308)1965 Β. ΔΙΑΤΑΓΜΑ

Περὶ καθιερώσεως ὁλοκληρωτικῆς Κυριακῆς ἀργίας διὰ τὰ ἐμπορικά, ἐπαγγελματικὰ καὶ βιοτεχνικὰ καταστήματα Πόρου καὶ Γαλατᾶ Τροιζηνίας.

(Ε.Κ. τ. Α' φ. 78 τῆς 4 Μαΐου 1965)

. . . . . .

Ἄρθρον μόνον

Καθιεροῦται ὁλοκληρωτικὴ Κυριακὴ ἀργία διὰ τὰ ἐμπορικά, ἐπαγγελματικὰ καὶ βιοτεχνικὰ καταστήματα Πόρου καὶ Γαλατᾶ Τροιζηνίας, πλὴν τῶν ἑστιατορίων, οἰνομαγειρείων, καφενείων, ζαχαροπλαστείων, γαλακτοπωλείων κλπ. κέντρων ἐν γένει.

Εἰς τὸν αὐτὸν ἐπὶ τῆς Ἐργασίας Ὑπουργὸν ἀνατίθεμεν τὴν δημοσίευσιν καὶ ἐκτέλεσιν τοῦ παρόντος.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 3 Ἀπριλίου 1965

—

521)1965 Β. ΔΙΑΤΑΓΜΑ

Περὶ ἐφαρμογῆς τῶν διατάξεων τῆς παραγράφου 3 τοῦ ἄρθρου 12 τοῦ ἀπὸ 17)18.2.1956 β.δ/γματος «περὶ ὑπηρεσιακῆς καταστάσεως τῶν μονίμων ἰατρῶν τοῦ Ι.Κ.Α.», ὡς ἐτροποποιήθησαν, καὶ ἐπὶ τῶν ὑπηρετούντων μὴ μονίμων ἰατρῶν τοῦ Ι.Κ.Α.»

(Ε.Κ. τ. Α' φ. 115 τῆς 23 Ἰουνίου 1965)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν: 1) Τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 23 τοῦ ν.δ. 2698)1953, ὡς ἠρμηνεύθη διὰ τῆς παραγράφου 1 τοῦ ἄρθρου 24 τοῦ ν.δ. 4197)1961. 2) Τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 6 τοῦ νόμου 4469)1965. 3) Τὴν ὑπ' ἀριθ. 552)1965 γνωμοδότησιν τοῦ Συμβουλίου Ἐπικρατείας, προτάσει τοῦ ἡμετέρου ἐπὶ τῆς Ἐργασίας Ὑπουργοῦ, ἀπεφασίσαμεν καὶ διατάσσομεν:

Ἄρθρον μόνον

«Αἱ διατάξεις τῆς παραγράφου 3 τοῦ ἄρθρου 12 τοῦ ἀπὸ 17)18.2.1956 β.δ/γματος «περὶ ὑπηρεσιακῆς καταστάσεως τῶν μονίμων ἰατρῶν τοῦ Ι.Κ.Α.», ὡς ἐτροποποιήθησαν ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 7 τοῦ β.δ/γματος τῆς 11)12.6.1957, ἔχουσιν ἐφαρμογὴν καὶ ἐπὶ τῶν κατὰ τὴν δημοσίευσιν τοῦ παρόντος ὑπηρετούντων μὴ μονίμων ἰατρῶν».

Εἰς τὸν Ἡμέτερον ἐπὶ τῆς Ἐργασίας Ὑπουργὸν ἀνατίθεμεν τὴν δημοσίευσιν καὶ ἐκτέλεσιν τοῦ παρόντος.

Ἐν Κερκύρᾳ τῇ 11 Ἰουνίου 1965

—

533)1965 Β. ΔΙΑΤΑΓΜΑ

Περὶ καθιερώσεως μερικῆς Κυριακῆς ἀργίας διὰ τὰ καταστήματα Πολυγύρου, Κασσάνδρας καὶ Ν. Μουδανιῶν Χαλκιδικῆς.

(Ε.Κ. τ. Α' φ. 118 τῆς 24 Ἰουνίου 1965)

. . . . . .

Ἄρθρον μόνον

Καθιεροῦται μερικὴ Κυριακὴ ἀργία διὰ τὰ καταστήματα τῶν κωμοπόλεων Πολυγύρου, Κασσάνδρας καὶ Ν. Μουδανιῶν Χαλκιδικῆς, ἅτινα θὰ ἀνοίγωσιν ἀπὸ τῆς 7ης π.μ. μέχρι τῆς 1ης μ.μ. ὥρας, καταργουμένης ὡς πρὸς ταῦτα τῆς διὰ τοῦ ἀπὸ 18.8-17.9.1960 β.δ/τος «περὶ καθιερώσεως ὁλοκληρωτικῆς Κυριακῆς ἀργίας εἰς ἅπαντα τὰ ἐμπορικὰ καὶ ἐπαγγελματικὰ καταστήματα τῆς κωμοπόλεως Ν. Μουδανιῶν Χαλκιδικῆς» καὶ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 342)29.4.1961 β.δ/τος «περὶ καθιερώσεως ὁλοκληρωτικῆς Κυριακῆς ἀργίας εἰς τὰ ἐμπορικά, ἐπαγγελματικὰ καὶ βιοτεχνικὰ καταστήματα κλπ. τῶν κωμοπόλεων Πολυγύρου, Ἀρναίας καὶ Κασσάνδρας Χαλκιδικῆς» καθιερωθείσης ὁλοκληρωτικῆς Κυριακῆς ἀργίας.

Εἰς τὸν αὐτὸν ἐπὶ τῆς Ἐργασίας Ὑπουργὸν ἀνατίθεμεν τὴν δημοσίευσιν καὶ ἐκτέλεσιν τοῦ παρόντος.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 29 Μαΐου 1965

—

ΥΠΟΥΡΓΙΚΑΙ ΑΠΟΦΑΣΕΙΣ

58326)3980)1965 Ἀπόφ. Ὑπουργοῦ Ἐργασίας

Περὶ καταργήσεως τῆς ὑπ' ἀριθ. 48128)3289)1965 ἀποφάσεως περὶ καθορισμοῦ ὡρῶν ἐργασίας φαρμακοποιῶν Ἀθηνῶν διὰ τὸ χρονικὸν διάστημα ἀπὸ 15-6 - 15.9 (*).

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 378 τῆς 24 Ἰουνίου 1965)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν: 1) Τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 5 τοῦ π. δ/τος τῆς 8)13.4.1932 «περὶ

(*) ΕΕΔ 24, 826.

κωδικοποιήσεως των διατάξεων των νόμων περί χρονικών ορίων εργασίας εις τα καταστήματα κλπ.», 2) Τας διατάξεις του άρθρου 1 του ν.δ. 4020/1959 «περί τροποποιήσεως και συμπληρώσεως ενίων διατάξεων εργατικών νόμων», 3) Την υπ' αριθ. 463)8.6.1965 αίτησιν του Πανελληνίου Φαρμακευτικού Συλλόγου Αττικής, 4) Την υπ' αριθ. 666)8.6.1965 αίτησιν του Πανελληνίου Φαρμακευτικού Συλλόγου, 5) Το υπ' αριθ. Γ'3β) 9896)12.6.1965 έγγραφον του Υπουργείου Υγιεινής περί καταργήσεως της υπ' αριθ. 42128) 3289)1965 αποφάσεως, 6) Την υπ' αριθ. 143629 Φ71)8)8.5.1965 γνώμην της Αστυνομικής Διευθύνσεως Αθηνών, αποφασίζομεν :

Καταργούμεν την υπ' αριθ. 48138)3389)1965 απόφασιν «περί καθορισμού ωρών εργασίας των φαρμακαποθηκών Αθηνών διά το χρονικόν διάστημα από 15.6 - 15.9».

Η παρούσα, ής η ισχύς άρχεται από 15ης Ιουνίου 1965, δημοσιευθήτω διά της Εφημερίδος της Κυβερνήσεως, κοινοποιηθήσεται δε πρό της δημοσιεύσεως προς εφαρμογήν.

Εν Αθήναις τη 16 Ιουνίου 1965

—

50507)3484)1965 Απόφ. Υπουργού Εργασίας

Περί καθορισμού θώρου ημερησίας εργασίας των περιποιητών (σερβιτόρων) και βοηθών αυτών κλπ. εσπατορίων, ζυθεστιατορίων κλπ., ως και των προς τούτοις εξομοιουμένων κλπ.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 399 της 3 Ιουλίου 1965)

Έχοντες υπ' όψιν : 1) Τας διατάξεις του άρθρου 2 του ν.δ. 4020)1959 «περί τροποποιήσεως και συμπληρώσεως ενίων διατάξεων εργατικών τινων νόμων», 2) Την από 13.5.1965 γνωμοδότησιν του Εθνικού Γνωμοδοτικού Συμβουλίου Κοινωνικής Πολιτικής, αποφασίζομεν :

1) Αι ώραι εργασίας διά τους περιποιητάς (σερβιτόρους) και βοηθούς αυτών, μπάρμαν, μπαγκέρηδες, πωλητάς κρύων φαγητών, μπουφετζήδες, μαρκαδόρους, ταμίας αποθηκαρίους, διαχειριστάς, κάπελας των εσπατορίων, ζυθεστιατορίων, μαγειρείων, οινομαγειρείων, ψητοπωλείων, μπάρ, ταβερνών, κέντρων διασκεδάσεως, εξοχικών κέντρων κλπ. προς τούτοις εξομοιουμένων, ως και διά τους παρ' οιφδήποτε εργοδότη (λέσχαι, ιδρύματα, οργανισμοί κλπ.) επί σχέσει εργασίας ιδιωτικού δικαίου απασχολουμένους τοιούτους, δεν δύνανται να υπερβαίνωσι τας εννέα (9) καθ' εκάστην.

2) Κατά την διάρκειαν της ημερησίας εργασίας του ως είρηται προσωπικού επιτρέπεται μία διακοπή, ήτις δεν δύναται να υπερβαίνη τας 6 ώρας κατ' ανώτατον όριον.

3) Όπου μέχρι της ισχύος της παρούσης βάσει ειδικών διατάξεων ή έθιμου εφηρμόζοντο ευμενέστεροι όροι εργασίας παραμένουσιν εν ισχύι.

Η παρούσα, ής η ισχύς άρχεται από 1.10.1965, δημοσιευθήτω διά της Εφημερίδος της Κυβερνήσεως.

Εν Αθήναις τη 4 Ιουνίου 1965

—

58415)3985)1965 Απόφ. Υπουργού Εργασίας

Περί καθορισμού συνεχούς ωραρίου εργασίας διά τα καταστήματα σιδηρικών, βιομηχανικών ειδών, ειδών κιγκαλερίας, υδραυλικών και ειδών υγιεινής περιοχής Δήμου Αθηναίων και των περιξ αυτού δήμων, Κοινοτήτων και Συνοικισμών κατά το χρονικόν διάστημα από 15.6 - 15.9.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 882 της 25 Ιουνίου 1965)

Έχοντες υπ' όψιν :

1) Τας διατάξεις του άρθρου 5 του π. δ)τος της 8)13.4.1932 «περί κωδικοποιήσεως και συμπληρώσεως των διατάξεων των νόμων «περί χρονικών ορίων εργασίας εις τα καταστήματα κλπ.», 2) Τας διατάξεις του άρθρου 1 του ν.δ. 4020) 1959 «περί τροποποιήσεως και συμπληρώσεως ενίων διατάξεων εργατικών τινων νόμων», 3) Την υπ' αριθ. 11452)754)15.2.1963 ημετέραν απόφασιν «περί καθορισμού ωρών εργασίας εμπορικών καταστημάτων περιοχής Αθηνών - Πειραιώς και των περιξ αυτών Δήμων και Κοινοτήτων», 4) Την υπ' αριθ. 13245)9.6.1965 γνώμην του Εμπορικού Συλλόγου Αθηνών και την από 17.5.1965 αίτησιν των καταστηματαρχών και εκπροσώπων των εν αυτή αναφερομένων καταστημάτων», 5) Την υπ' αριθ. 14391)9.6.1964 γνώμην του Συλλόγου Εμποροϋπαλλήλων Αθηνών, 6) Την υπ' αριθ. 243966Φ71)31)8.5.1965 σύμφωνον γνώμην της Αστυνομικής Διευθύνσεως Αθηνών, 7) Την υπ' αριθ. 15)94)367)στ)11.5.1965 σύμφωνον γνώμην της Ανωτάτης Διοικήσεως Χωροφυλακής Πρωτευούσης, αποφασίζομεν :

1) Τροποποιούντες την υπ' αριθ. 86859)5304) 1964 ημετέραν απόφασιν «περί καθορισμού ωρών εργασίας των εμπορικών καταστημάτων της περιοχής Δήμου Αθηναίων», ως και την υπ' αριθ. 15811)901)26.2.1964 όμοιαν «περί ωρών ανοίγματος, μεσημβρινής διακοπής και κλεισίματος εμπορικών καταστημάτων και των μικτών εμπορικών καταστημάτων υφασμάτων και φιλικών της περιοχής των περιξ του Δήμου Αθηναίων Δήμων και Κοινοτήτων» καθορίζομεν τας ώρας ανοίγματος και κλεισίματος των καταστημάτων σιδηρικών, βιομηχανικών ειδών, ειδών κιγκαλερίας, υδραυλικών και ειδών υγιεινής της περιοχής Δήμου Αθηναίων και των περιξ Δήμων, Κοινοτήτων και Συνοικισμών και διά το χρονικόν διάστημα από 15.6 - 15.9 ως ακολούθως :

Καθ' εκάστην από 7 π.μ. - 3 μ.μ.

Έκαστον Σάββατον από 7 π.μ. - 1.45' μ.μ.

2) Η υπ' αριθ. 44301)2967)1965 απόφασις «περί καθορισμού συνεχούς ωραρίου εργασίας διά τα καταστήματα σιδηρικών, βιομηχανικών ειδών, ειδών κιγκαλερίας, υδραυλικών και ειδών υγιεινής περιοχής Δήμου Αθηναίων και των περιξ αυτού Δήμων, Κοινοτήτων και Συνοικισμών κατά το

χρονικόν διάστημα άπό 15.7 - 15.9» καταργείται (*).

Ή παρούσα δημοσιευθήτω διά της Έφημερίδος της Κυβερνήσεως, κοινοποιηθήσεται δε πρό της δημοσιεύσεως πρός έφαρμογήν.

Έν Άθήναις τῇ 18 Ίουνίου 1965

—

44301)2967)1965 Άπόφ. Ύπουργοῦ Έργασίας

Περί καθορισμοῦ συνεχοῦς ἐργασίας διά τά καταστήματα σιδηρικῶν, βιομηχανικῶν εἰδῶν, εἰδῶν κιγκαλερίας, ὑδραυλικῶν καί εἰδῶν ὑγιεινῆς περιοχῆς Δήμου Ἀθηναίων καί τῶν πέριξ αὐτοῦ Δήμων, Κοινοτήτων καί Συνοικισμῶν κατά τό χρονικόν διάστημα ἀπό 15)7 15)9.

(Ε. Κ. τ. Β' φ. 400 τῆς 3 Ίουλίου 1965)

Έχοντες ὑπ' ὄψιν:

1) Τάς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 5 τοῦ π. δ)τος τῆς 8)13.4.1932 «περί κωδικοποιήσεως καί συμπληρώσεως τῶν διατάξεων τῶν νόμων περί χρονικῶν ὁρίων ἐργασίας εἰς τά καταστήματα κλπ.». 2) Τάς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 1 τοῦ ν. δ)τος 4020)1959 «περί τροποποιήσεως καί συμπληρώσεως ἐνίων διατάξεων ἐργατικῶν τινων νόμων». 3) Τήν ὑπ' ἀριθ. 11452)754)15.2.1963 ἡμετέραν ἀπόφασιν «περί καθορισμοῦ ὡρῶν ἐργασίας ἐμπορικῶν καταστημάτων περιοχῆς Ἀθηνῶν - Πειραιῶς καί τῶν πέριξ αὐτῶν Δήμων καί Κοινοτήτων». 4) Τήν ὑπ' ἀριθ. 1349)23.3.1965 γνώμην τοῦ Ἐμπορικοῦ Συλλόγου Ἀθηνῶν καί τήν ὑπ' ἀριθ. 147)17.3.1965 ὁμοίαν τοῦ Συλλόγου Ἐμπόρων Σιδηρικῶν καί τήν ὑπ' ἀριθ. 19)28.4.1965 ὁμοίαν τοῦ Συλλόγου Ἐμπόρων Καταστηματαρχῶν Εἰδῶν Ὑγιεινῆς καί ὑδραυλικῶν. 5) Τήν ὑπ' ἀριθ. 14341)19.3.1965 γνώμην τοῦ Συλλόγου Ἐμποροϋπαλλήλων Ἀθηνῶν. 6) Τήν ὑπ' ἀριθ. 143968 Φ. 71)31.5.1965 σύμφωνον γνώμην τῆς Ἀστυνομικῆς Διευθύνσεως Ἀθηνῶν. 7) Τήν ὑπ' ἀριθ. 15)94)387στ)11.5.1965 σύμφωνον γνώμην τῆς Ἀνωτέρας Διοικήσεως Χωροφυλακῆς Πρωτευούσης, ἀποφασίζομεν:

Τροποποιοῦντες τήν ὑπ' ἀριθ. 86859)5304) 1964 ἡμετέραν ἀπόφασιν «περί καθορισμοῦ ὡρῶν ἐργασίας τῶν ἐμπορικῶν καταστημάτων τῆς περιοχῆς Δήμου Ἀθηναίων», ὡς καί τήν ὑπ' ἀριθ. 15811)901)26.2.1964 ὁμοίαν «περί ὡρῶν ἀνοίγματος, μεσημβρινῆς διακοπῆς καί κλεισίματος ἐμπορικῶν καταστημάτων καί τῶν μικτῶν ἐμπορικῶν καταστημάτων ὑφασμάτων καί ψιλικῶν τῆς περιοχῆς τῶν πέριξ τοῦ Δήμου Ἀθηναίων Δήμων καί Κοινοτήτων», καθορίζομεν τάς ὥρας ἀνοίγματος καί κλεισίματος τῶν καταστημάτων σιδηρικῶν βιομηχανικῶν εἰδῶν, εἰδῶν καγκαλερίας, ὑδραυλικῶν καί εἰδῶν ὑγιεινῆς, τῆς περιοχῆς Δήμου Ἀθηναίων καί τῶν πέριξ Δήμων, Κοινοτήτων καί Συνοικισμῶν καί διά τό χρονικόν διάστημα ἀπό 15.7 - 15.9, ὡς ἀκολούθως:

Καθ' ἑκάστην ἀπό 7 π.μ.—3 μ.μ., ἑκαστον δε Σάββατον ἀπό 7 π.μ.—1.45' μ.μ. ὥρας.

(*) Ἴδετε ταύτην ἀμέσως κατωτέρω.

Ή παρούσα δημοσιευθήτω διά της Έφημερίδος της Κυβερνήσεως.

Έν Άθήναις τῇ 19 Μαΐου 1965

—

42158)2789)1965 Άπόφ. Ύπουργοῦ Έργασίας

Περί ἐπεκτάσεως ἰσχύος διατάξεων ν. δ. 1254) 1949 εἰς Λαγκαδᾶ Νομοῦ Θεσσαλονίκης.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 400 τῆς 3 Ίουλίου 1965)

Έχοντες ὑπ' ὄψιν: 1) Τάς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 9 τοῦ ὑπ' ἀριθ. 1254)1949 ν.δ)τος «περί τροποποιήσεως καί συμπληρώσεως ἐνίων διατάξεων τῶν περί φορτοεκφορτωτῶν νόμων» καί 2) τό ὑπ' ἀριθ. 179)57)22.4.1965 ἔγγραφον τοῦ Ἐθνικοῦ Γνωμοδοτικοῦ Συμβουλίου Κοινωνικῆς Πολιτικῆς, ἐξ οὗ προκύπτει, ὅτι τό Τμῆμα Διακανονισμοῦ Ἐργασίας κατά τάς ἀπό 19.4.1965 συνεδριάσεις αὐτοῦ ἐγνωμοδότησεν ὑπέρ τῆς ἐπεκτάσεως τῆς ἰσχύος τῶν περί φορτοεκφορτωτῶν ξηρᾶς διατάξεων τοῦ ὑπ' ἀριθ. 1254)1949 ν. δ)τος εἰς Λαγκαδᾶ Νομοῦ Θεσσαλονίκης, ἀποφασίζομεν:

Ἐπεκτείνομεν τήν ἰσχύν τῶν περί φορτοεκφορτωτῶν ξηρᾶς διατάξεων τοῦ ὑπ' ἀριθ. 1254) 1949 ν. δ)τος «περί τροποποιήσεως καί συμπληρώσεως ἐνίων διατάξεων τῶν περί φορτοεκφορτωτῶν νόμων εἰς Λαγκαδᾶν Νομοῦ Θεσσαλονίκης διά τήν ρύθμισιν τῶν διενεργουμένων ἐκεῖσε φορτοεκφορτωτικῶν ἐργασιῶν.

Ή παρούσα δημοσιευθήτω διά της Έφημερίδος της Κυβερνήσεως.

Έν Άθήναις τῇ 10 Μαΐου 1965

—

63663)4654)1965 Άπόφ. Ύπουργοῦ Έργασίας

Περί δημοσιεύσεως εἰς τήν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως τῆς ἀπό 29.5.1965 συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας ὑπαλλήλων φαρμακοποιῶν ἁπάσης τῆς χώρας.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 389 τῆς 28 Ίουνίου 1965)

Έχοντες ὑπ' ὄψιν τάς διατάξεις τοῦ νόμου 3239)1955, ὡς ἐτροποποιήθησαν καί συνεπληρώθησαν μεταγενεστέρως ὑπό τοῦ ν.δ. 3755)1957, ἀποφασίζομεν:

Ὅπως δημοσιευθῇ εἰς τήν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως (τεῦχος Β') ἡ ἀπό 29.5.1965 συλλογική σύμβασις ἐργασίας τῶν ὑπαλλήλων φαρμακοποιῶν ἁπάσης τῆς χώρας, κατατεθεῖσα ἡμῖν τήν 7.6.1965, συνταχθέντος πρός τοῦτο τοῦ ὑπ' ἀριθ. 647)1965 πρακτικοῦ καταθέσεως, ἥτις ἔχει ὡς ἀκολούθως:

Ἐθνική ὁμοιοεπαγγελματική συλλογική σύμβασις ὑπαλλήλων φαρμακοποιῶν ἁπάσης τῆς χώρας

Ἐν Ἀθήναις σήμερον τήν 22αν Μαΐου 1965 παρουσίᾳ τοῦ προϊσταμένου τῆς Διευθύνσεως Ἀμοιβῆς Ἐργασίας Διευθυντοῦ τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας Γ. Παπανικολάου, εἰδικῶς ἐξουσιοδοτημένου κατά τάς διατάξεις τῆς παραγράφου 8 τοῦ ἄρθρου 5 τοῦ νόμου 3239)1955, δυνάμει τῆς

ὑπ' ἀριθ. 78978)12430)12.10.1961 ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας, οἱ ὑπογεγραμμένοι ἀφ' ἑνὸς μὲν Κ. Τσιτσώνης, ὡς ἐκπρόσωπος τοῦ Πανελληνίου Φαρμακευτικοῦ Συλλόγου, καὶ Κ. Λαμβέργης, ὡς ἐκπρόσωπος τοῦ Συνδέσμου Ἑλλήνων Βιομηχάνων, ἀφ' ἑτέρου δὲ ὁ Σ. Λέμος, Πρόεδρος τῆς Πανελληνίου Ἑνώσεως Φαρμακοποιῶν, ἀπεφασίσαμεν τὴν ὑπογραφὴν τῆς παρούσης ἐθνικῆς ὁμοιοεπαγγελματικῆς συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας, δι' ἧς τίθενται κανόνες ρυθμίζοντες τὰς ἀποδοχὰς τῶν καθ' ἅπασαν τὴν χώραν καὶ παρ' οἱῳδήποτε ἐργοδότῃ, ἐπὶ σχέσει ἐργασίας ἰδιωτικοῦ δικαίου, ὑπηρετούντων ὡς ὑπαλλήλων ἐπιστημόνων φαρμακοποιῶν καὶ μέλλοντες νὰ ἀποτελέσουν τὴν βάσιν πάσης ἀτομικῆς συμβάσεως ἐργασίας, ὑφισταμένης ἢ μελλούσης νὰ συναφθῇ ὡς ἀκολούθως:

1) Α'. Διὰ τοὺς φαρμακοποιοὺς τοὺς ἐργαζομένους ὡς βοηθοὺς ἰδιωτικῶν φαρμακείων, ὡς καὶ ὑπευθύνους διευθυντὰς κληρονομικῶν φαρμακείων καὶ φαρμακαποθηκῶν:

	Δραχμαί
Ἀπὸ τοῦ διορισμοῦ μέχρι συμπληρώσεως 1 ἔτους	2.500
Ἀπὸ 1 ἔτους μέχρι 2 ἐτῶν	2.750
Ἀπὸ 2 ἐτῶν μέχρι 3 ἐτῶν	3.300
Ἀπὸ 3 ἐτῶν μέχρι 5 ἐτῶν	3.850
Ἀπὸ 5 ἐτῶν μέχρι 8 ἐτῶν	4.400
Ἀπὸ 8 ἐτῶν μέχρι 10 ἐτῶν	4.700
Ἀπὸ 10 ἐτῶν μέχρι 15 ἐτῶν	4.950
Ἀπὸ 15 ἐτῶν μέχρι 20 ἐτῶν	5.200
Ἀπὸ 20 ἐτῶν μέχρι 25 ἐτῶν	5.400
Ἀπὸ 25 ἐτῶν καὶ ἄνω	5.750

Β' Διὰ τοὺς φαρμακοποιοὺς τοὺς ἐργαζομένους εἰς φαρμακευτικὰ ἐργαστήρια βιομηχανίας, νοσηλευτικὰ ἱδρύματα (νοσοκομεῖα - κλινικὰς) ἀντιπροσωπείας φαρμάκων κλπ.

	Δραχμαί
Ἀπὸ τοῦ διορισμοῦ μέχρι 2 ἐτῶν	3.200
Ἀπὸ 2 ἐτῶν μέχρι 3 ἐτῶν	4.000
Ἀπὸ 3 ἐτῶν μέχρι 5 ἐτῶν	4.400
Ἀπὸ 5 ἐτῶν μέχρι 8 ἐτῶν	4.800
Ἀπὸ 8 ἐτῶν μέχρι 10 ἐτῶν	5.250
Ἀπὸ 10 ἐτῶν μέχρι 15 ἐτῶν	5.650
Ἀπὸ 15 ἐτῶν μέχρι 20 ἐτῶν	6.000
Ἀπὸ 20 ἐτῶν μέχρι 25 ἐτῶν	6.400
Ἀπὸ 25 καὶ ἄνω	6.700

Ὡς ὑπηρεσία νοεῖται οὐ μόνον ἡ παρὰ τῷ τελευταίῳ ἐργοδότῃ, ἀλλὰ καὶ ἡ προγενεστέρα, διανυθεῖσα παρ' οἱῳδήποτε ἐργοδότῃ, φυσικῷ ἢ νομικῷ προσώπῳ, ὡς καὶ ἡ ἰδίᾳ φαρμακείῳ ἄσκησις τοῦ ἐπαγγέλματος τοῦ ἐπιστήμονος φαρμακοποιοῦ, ἀποδεικνυομένη διὰ βεβαιώσεως τῶν οἰκείων ἐργοδοτῶν θεωρουμένων ὑπὸ τοῦ Πανελληνίου Φαρμακευτικοῦ Συλλόγου ἢ τοῦ Συνδέσμου Ἑλλήνων Βιομηχάνων κατὰ περίπτωσιν.

Ἡ προϋπηρεσία τῶν νεοπροσλαμβανομένων ἀποδεικνύεται δι' ὑπευθύνου δηλώσεως αὐτῶν, κατατεθεμένης ἅμα τῇ προσλήψει των εἰς τὸν ἐργοδότην καὶ συνοδευομένης ἐντὸς τριμήνου προθεσμίας ἀπὸ τῆς προσλήψεως ὑπὸ τῶν ἀπαραιτήτων πιστοποιητικῶν. Ἐὰν διὰ τῶν πιστοποιητικῶν τούτων ἀποδεικνύεται προϋπηρεσία μείζων τῆς ἐν τῇ δηλώσει ἀναφερομένης ἢ ὑποβληθῶσι πιστοποιητικὰ προϋπηρεσίας, χωρὶς νὰ ἔχῃ κατατεθῇ σχετικὴ δήλωσις κατὰ τὴν πρόσληψιν, τὸ δικαίωμα διὰ τὴν ἀπόληψιν τοῦ βάσει τῆς προϋπηρεσίας ταύτης ὑψηλοτέρου μισθοῦ γεννᾶται ἀπὸ τῆς καταθέσεως τῶν πιστοποιητικῶν τούτων.

Ἡ προϋπηρεσία τῶν ἤδη ὑπηρετούντων μισθωτῶν, ἐφ' ὅσον μέχρι σήμερον δὲν ἔχουσιν ὑποβάλει σχετικὰ πιστοποιητικά, ἀποδεικνύεται ὁμοίως διὰ δηλώσεων, συνοδευομένων, ἐντὸς τριμήνου ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρούσης, ὑπὸ τῶν ἀπαραιτήτων πιστοποιητικῶν, ἐφαρμοζομένων κατὰ τὰ λοιπὰ ἀναλόγως τῶν ἀνωτέρω διατάξεων.

1) Τὰ πιστοποιητικὰ προϋπηρεσίας, λυομένης τῆς ἐργατικῆς σχέσεως, ἐπιστρέφονται ὑπὸ τοῦ ἐργοδότου εἰς τὸν μισθωτόν.

2) Οἱ βασικοὶ μισθοὶ τῶν ὡς ἄνω κατηγοριῶν προσαυξάνονται δι' οἰκογενειακοῦ ἐπιδόματος ἐκ 10 ο/ο διὰ τὴν μὴ ἐργαζομένην σύζυγον, καὶ 5 ο/ο δι' ἕκαστον καὶ μέχρι τριῶν ἀνήλικον τέκνων καὶ μὴ ἐργαζόμενον.

3) Ἐπίσης εἰς τοὺς Β' κατηγορίας, τοὺς ἔχοντας διαχείρισιν φαρμάκων, χορηγεῖται προσαύξησις 30 ο/ο ἐπὶ τῶν ὡς ἄνω βασικῶν μηνιαίων μισθῶν, ὡς διαχειριστικὸν ἐπίδομα.

Ὡσαύτως εἰς τοὺς ὑπευθύνους διευθυντὰς φαρμακείων, ἰδιωτικῶν ἢ καὶ τοιούτων Νοσηλευτικῶν Ἱδρυμάτων, ἐργοστασίων, ἐργαστηρίων ἢ τμημάτων ἐργαστηρίων κλπ. χορηγεῖται ἐπίδομα ὑπευθυνότητος ἐκ 10 ο/ο ἐπὶ τῶν ὡς ἄνω βασικῶν μηνιαίων μισθῶν.

Εἰς τοὺς περὶ ὧν ἡ παροῦσα ὑπαλλήλους φαρμακοποιοὺς θέλει χορηγεῖται κατ' ἔτος εἷς μηνιαῖος μισθός, μετὰ τοῦ οἰκογενειακοῦ ἐπιδόματος, ὡς δῶρον διὰ τὰς ἑορτὰς τῶν Χριστουγέννων, καὶ ἥμισυς μηνιαῖος μισθὸς μετὰ τοῦ οἰκογενειακοῦ ἐπιδόματος, ὡς δῶρον διὰ τὰς ἑορτὰς τοῦ Πάσχα, ἐφ' ὅσον ἡ μετὰ τοῦ αὐτοῦ ἐργοδότου ἐργασιακὴ σχέσις διήρκεσε καθ' ὅλον τὸ μεταξὺ τῶν ἐν λόγῳ ἑορτῶν περιλαμβανόμενον χρονικὸν διάστημα, ἄλλως μειωμένου ἀναλόγως.

4) Ἐπίσης εἰς τοὺς περὶ ὧν ἡ παροῦσα μισθωτούς, μετὰ συνεχῆ ἀπασχόλησιν εἰς τὴν ὑποκειμένην ἐπιχείρησιν ἐπὶ χρονικὸν διάστημα τοὐλάχιστον 12 μηνῶν, δικαιοῦνται ἀδείας μετ' ἀποδοχῶν, τῆς ὁποίας ἡ διάρκεια ὁρίζεται εἰς δώδεκα ἡμέρας, ἐκτὸς ἐὰν ὁ ἀ. ν. 539)1945 προβλέπῃ μείζονα χρόνον ἀδείας.

5) Ἡ παροῦσα συλλογικὴ σύμβασις, ἧς ἡ ἰσχὺς ἄρχεται ἀπὸ τῆς 1ης Μαΐου 1965, ἔχει ἐφαρμογὴν ἐπὶ πάντων τῶν ἐπιστημόνων φαρμακοποιῶν, ὑπηρετούντων παρ' οἱῳδήποτε ἐργοδότῃ μὲ σχέσιν ἐργασίας τοῦ ἰδιωτικοῦ δικαίου καθ' ἅπασαν τὴν χώραν.

6) Αἱ κατὰ τὴν ἔναρξιν τῆς ἰσχύος τῆς παρούσης καταβαλλόμεναι ἀποδοχαὶ εἰς τοὺς περὶ

ών πρόκειται μισθωτούς, ἐφ' ὅσον εἶναι κατώτεραι τῶν διὰ ταύτης, ὡς ἀνωτέρω, καθοριζομένων, προσαρμόζονται πρὸς ταύτας, ἐὰν δὲ εἶναι ἀνώτεραι δὲν δύνανται νὰ μειωθοῦν.

7) Εἰς τοὺς ὑπηρετοῦντας φαρμακοποιοὺς τῆς κατηγορίας Α΄ δὲν παρέχεται ἀμοιβὴ διὰ διανυκτέρευσιν ἢ διημέρευσιν τῶν φαρμακείων. Διὰ τοὺς ἐργαζομένους εἰς φαρμακεῖα νοσοκομείων ἰσχύει τὸ αὐτὸ ὡράριον ἐργασίας, ὅπερ ἐφαρμόζεται ἑκάστοτε διὰ τὸ διοικητικὸν ὑπαλληλικὸν προσωπικὸν αὐτῶν.

8) Ἡ παράβασις ἢ μὴ συμμόρφωσις τοῦ ἐργοδότου πρὸς τὰς διατάξεις τῆς παρούσης θεωρεῖται ἀδικαιολόγητος καταγγελία τῆς συμβάσεως ἐργασίας, συνεπαγομένη καταβολὴν διπλασίας ἀποζημιώσεως τῆς προβλεπομένης ὑπὸ τοῦ νόμου 2112, ὡς ἑτροποποιηθῇ μεταγενεστέρως.

9) Ἡ παροῦσα συνετάγη εἰς τόσα πρωτότυπα ὅσα καὶ τὰ συμβαλλόμενα μέλη, καὶ δύο ἐπὶ πλέον πρὸς κατάθεσιν, κατὰ νόμον, εἰς τὴν Διεύθυνσιν Ἐργασίας τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας.

Οἱ συμβαλλόμενοι
(Ἕπονται ὑπογραφαί)

Ἡ παροῦσα δημοσιευθήτω διὰ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 26 Ἰουνίου 1965

—

ΔΙΑΙΤΗΤΙΚΑΙ ΑΠΟΦΑΣΕΙΣ Κ.Α.Π.

1)1965 Ἀπόφ. Δευτεροβαθμίου Διοικητικοῦ Διαιτητικοῦ Δικαστηρίου Χανίων

Περὶ τῶν ὅρων ἀμοιβῆς τῶν τυπογράφων καλλιτεχνικῶν τυπογραφείων Ἡρακλείου (*).

. . . . . .

Διὰ ταῦτα

1) Χορηγεῖ αὔξησιν ἑπτὰ τοῖς ἑκατὸν (7 %) ἐπὶ τῶν χορηγουμένων ἤδη ἡμερομισθίων εἰς τοὺς ἐργάτας τυπογραφείων Ἡρακλείου, βάσει τῆς ὑπὸ χρονολογίαν 8 Αὐγούστου 1962 ἰσχυούσης ἤδη τοπικῆς συλλογικῆς συμβάσεως Ἡρακλείου, καὶ καθορίζει οὕτω τὰ ἡμερομίσθια αὐτῶν ὡς κάτωθι:

Α) Τυπογράφοι ἀμφοτέρων τῶν φύλων, μαθητευόμενοι κάτω τῶν 18 ἐτῶν:

	Δραχμαί
1) Κατὰ τὸ 1ον ἔτος ὑπηρεσίας	24,60
2) Κατὰ τὸ 2ον ἔτος ὑπηρεσίας	30

Β) Τυπογράφοι ἀμφοτέρων τῶν φύλων ἄνω τῶν 18 ἐτῶν:

	Δραχμαί
1) Κατὰ τὸ 3ον, 4ον, 5ον ὑπηρεσίας	61,20
2) Κατὰ τὸ 6ον καὶ 7ον ἔτος ὑπηρεσίας	64,20
3) Κατὰ τὸ 8ον, 9ον καὶ 10ον ἔτος ὑπηρεσίας	69,60
4) Κατὰ τὸ 10ον ἕως 15ον ἔτος ὑπηρεσίας	76,40
5) Μετὰ τὴν συμπλήρωσιν τοῦ 15ου ἔτους ὑπηρεσίας	84
6) Ἀρχιεργάται	91

Γ) Βιβλιοδέται:

1) Μαθητευόμενοι ἄρρενες ἡλικίας κάτω τῶν 19 ἐτῶν	55,80
2) Μαθητευόμενοι θήλεις ἡλικίας κάτω τῶν 18 ἐτῶν	30
3) Βιβλιοδέται ἄρρενες ἡλικίας ἄνω τῶν 19 ἐτῶν	89,60
4) Βιβλιοδέται θήλεις ἡλικίας ἄνω τῶν 18 ἐτῶν	58,90

2) Ἀποφαίνεται, ὅπως οἱ λοιποὶ ὅροι ἐργασίας καὶ συνθῆκαι ἐργαζομένων τυπογράφων ἐξακολουθήσωσιν ἰσχύοντες ἀκριβῶς ὅπως οὗτοι διαλαμβάνωνται ἐν τῇ ἰσχυούσῃ τοπικῇ συλλογικῇ συμβάσει ἐργασίας τῶν διαδίκων μερῶν ὑπὸ χρονολογίαν 8.8.1962, δημοσιευθείσης εἰς Φ.Ε.Κ., τ. Β΄ τῆς 10.9.1962 (*).

3) Ὁρίζει ἰσχὺν τῆς παρούσης ἀποφάσεως ἀπὸ 1ης Ἰανουαρίου 1965.

Ἀπεφασίσθη καὶ ἐγένετο ἐν Χανίοις τῇ 6 Μαΐου 1965 καὶ ἐδημοσιεύθη αὐτόθι τῇ 8 Μαΐου 1965.

—

3)1965 Ἀπόφ. Πρωτοβαθμίου Διοικητικοῦ Διαιτητικοῦ Δικαστηρίου Ἡρακλείου, ὡς ἑτροποποιήθη διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 4)1965 Δ μοίας

Περὶ τῶν ὅρων ἀμοιβῆς καὶ ἐργασίας τῶν λατόμων - σκυροθραυστῶν Ἡρακλείου Κρήτης (*).

. . . . . .

Διὰ ταῦτα

Ἐπιλύουν τὴν μεταξὺ τοῦ Σωματείου Λατόμων - Σκυροθρουστῶν Ἡρακλείου ἀφ' ἑνὸς καὶ ἀφ' ἑτέρου τῶν α) Συνδέσμου Πτυχιούχων Ἐργοληπτῶν Δημοσίων Ἔργων Νομοῦ Ἡρακλείου, β) Συνδέσμου Ἐμπειροτεχνῶν Ἐργολάβων Οἰκοδομῶν καὶ Τεχνικῶν Ἔργων Νομοῦ Ἡρακλείου καὶ γ) Ἐπαγγελματικοῦ καὶ Βιομηχανι-

(*) Κατετέθη παρὰ τῷ Γραμματεῖ τοῦ Εἰρηνοδικείου Ἀθηνῶν, κατ' ἄρθρον 20 νόμου 3239) 1955, συνταχθείσης τῆς ὑπ' ἀριθ. 80 τῆς 16.6.1965 πράξεως καταθέσεως, καὶ ἐκοινοποιήθη εἰς τὸ Ὑπουργεῖον Ἐργασίας τὴν 18.6.1965.

(*) ΕΕΔ 21, 1213.

(**) Κατετέθη παρὰ τῷ Γραμματεῖ τοῦ Εἰρηνοδικείου Ἀθηνῶν, κατ' ἄρθρον 20 νόμου 3239) 1955, συνταχθείσης τῆς ὑπ' ἀριθ. 89 τῆς 23.6.1965 πράξεως καταθέσεως, καὶ ἐκοινοποιήθη εἰς τὸ Ὑπουργεῖον Ἐργασίας τὴν 25.6.1965.

κοῦ Ἐπιμελητηρίου Ἡρακλείου ὑφισταμένην διένεξιν, ἀποφαίνεται ὁμοφώνως ὡς κάτωθι:

Α) Καθορίζει κατὰ κατηγορίας τὰ κάτωθι κατώτατα ὅρια ἡμερομισθίων δι' ὀκτάωρον ἐργασίαν.

	Δραχμαί
α) Τεχνῖται, ἤτοι λατόμοι, πιστολαδόροι, γεμισταί.	120
β) Ξεσκαρωταί	100
γ) Βαρυοκόποι	100
δ) Λοιποὶ ἐργάται (ταϊσταί, μπουζαδόροι κλπ.)	80

Β) Καθορίζει τὴν ἀμοιβὴν τῶν κατ' ἀποκοπὴν ἐργαζομένων εἰς λατομεῖα Ἡρακλείου ὡς κάτωθι: α) διὰ τὴν ἐξόρυξιν λίθων ἄνευ μηχανικῶν μέσων (κομπρεσέρ κλπ.) εἰς δραχμὰς 29 κατὰ κυβικὸν καὶ μετὰ μηχανικῶν μέσων εἰς δραχμὰς 24 κατὰ κυβικόν. β) Διὰ θραῦσιν τῶν λίθων καὶ μετατροπὴν των εἰς σκύρα ἄνευ μηχανικῶν μέσων εἰς δραχμὰς 29 κατὰ κυβικὸν καὶ μετὰ μηχανικῶν μέσων 24 κατὰ κυβικὸν καὶ γ) διὰ τὴν ἐξόρυξιν καὶ θραῦσιν τῶν λίθων, ἄνευ μηχανικῶν μέσων, εἰς δραχμὰς 54 κατὰ κυβικόν, καὶ μετὰ μηχανικῶν μέσων εἰς δραχμὰς 48 κατὰ κυβικόν.

Γ) Συμφωνία περὶ καταβολῆς ἡμερομισθίου ἢ ἀμοιβῆς κατ' ἀποκοπήν, μείζονος τῆς ἀνωτέρω καθοριζομένης, καθ' ἣν τὸ ἐπὶ πλέον θὰ καταβάλλεται διὰ τὴν ἐξάφλησιν τῶν δώρων Πάσχα καὶ Χριστουγέννων, δέον νὰ καταρτίζεται ἐγγράφως.

Δ) Εἰς τοὺς ἀπασχολουμένους ἐκτὸς τῆς ἀσφαλιστικῆς περιοχῆς τοῦ ἐν Ἡρακλείῳ Ὑποκαταστήματος τοῦ Ι.Κ.Α. θὰ καταβάλλεται προσαύξησις 25 0/0 ἐπὶ τοῦ καθοριζομένου ὡς ἄνω ἡμερομισθίου καὶ τῆς ἀμοιβῆς τῶν κατ' ἀποκοπὴν ἐργαζομένων, ἐφ' ὅσον οὗτοι μονίμως διαμένουσιν ἐντὸς τῆς ἐν λόγῳ ἀσφαλιστικῆς περιοχῆς καὶ δὲν διατίθενται ὑπὸ τῶν ἐργοδοτῶν μέσον μεταφορᾶς των ἐξ αὐτῆς εἰς τοὺς τόπους ἀπασχολήσεως καὶ ἐπανόδου τούτων εἰς ταύτην αὐθημερόν.

Ε) Ἡ πληρωμὴ τῶν ἡμερομισθίων τῶν ἀνωτέρω ἐργαζομένων θὰ γίνεται τὸ βραδύτερον καθ' ἑκαστον Σάββατον.

Ζ) Καθορίζει τὴν κατὰ Σάββατον ἐργασίαν τῶν ὡς ἄνω ἐργατοτεχνιτῶν λατομείων εἰς ἑξάωρον (6ωρον).

Η) Καθορίζει, ὅτι ἡ ἰσχὺς τῆς παρούσης ἀποφάσεως ἀρχεται ἀπὸ 1ης Ἀπριλίου 1965 καὶ ὅτι ἰσχύει αὕτη δι' ὁλόκληρον τὸν Νομὸν Ἡρακλείου.

Ἐκρίθη ἀπεφασίσθη καὶ ἐδημοσιεύθη ἐν δημοσίᾳ συνεδριάσει τῆς 12.4.1965.

—

Συλλογικὴ σύμβασις ἐργασίας

Προσωπικοῦ Ὑπηρεσίας καθαριότητος Δήμου Γαλατσίου (*).

Ἐν Γαλατσίῳ, σήμερον τὴν 6.5.1965, ἡμέραν Πέμπτην καὶ ὥραν 7 μ.μ., συνελθόντες εἰς τὰ Γραφεῖα τοῦ Δήμου Γαλατσίου ἀφ' ἑνὸς ὁ Παπαδιονυσίου Κ. τοῦ Βασ., Δήμαρχος Γαλατσίου, ἐξουσιοδοτηθεὶς διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 46)1964 ἀποφάσεως τοῦ Δημοτικοῦ Συμβουλίου Γαλατσίου, νομιμοποιηθείσης διὰ τῆς ταυτότητος ὑπ' ἀριθ. 89872)1964 τῆς Νομαρχίας Ἀττικῆς, καὶ ἀφ' ἑτέρου οἱ α) Γκούφας Νικ., πρόεδρος τοῦ ἀναγνωρισθέντος διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 22871)1963 ἀποφάσεως τοῦ ἐνταῦθα Πρωτοδικείου καὶ ὑπὸ τὴν ἐπωνυμίαν «Ὁ Πρίαμος» λειτουργοῦντος ἐπαγγελματικοῦ σωματείου ὑπαλλήλων καὶ ἐργατῶν καθαριότητος τοῦ Δήμου Γαλατσίου κλπ. καὶ β) Ζανουδάκης Ἀκύλας, γεν. γραμματεὺς αὐτοῦ, νομίμως ἐξουσιοδοτηθέντες διὰ τοῦ ἀπὸ 17.1.1965 πρακτικοῦ τῆς γενικῆς συνελεύσεως, ὡς καὶ διὰ τοῦ ὑπὸ ἰδίαν ἡμερομηνίαν τοιούτου τῆς διοικήσεως τοῦ ὡς ἄνω σωματείου, συνεφώνησαν τὴν ὑπογραφὴν τῆς παρούσης συλλογικῆς συμβάσεως καὶ ὁμοφώνως ἀποδέχονται τοὺς κάτωθι ὅρους:

Ἄρθρον 1

Εἰς τοὺς ἐργαζομένους γενικῶς εἰς τὴν Ὑπηρεσίαν καθαριότητος τῆς πόλεως Γαλατσίου (περισυλλογὴν καὶ ἀποκομιδὴν ἀπορριμμάτων), ἤτοι: Ἐπόπτας καὶ ἐπιστάτας καθαριότητος, ὁδηγοὺς αὐτοκινήτων καθαριότητος, ἐργάτας τῆς καθαριότητος, ὁδοκαθαριστάς κλπ., τοὺς συνδεομένους μετὰ τοῦ Δήμου Γαλατσίου διὰ σχέσεως ἐργασίας ἰδιωτικοῦ δικαίου, χορηγεῖται ἐπίδομα ἀνθυγιεινῆς ἐργασίας, ὁριζόμενον εἰς ποσοστὸν δώδεκα τοῖς ἑκατὸν (12 0/0) ἐπὶ τοῦ παρεχομένου ἑκάστοτε ἡμερομισθίου. Εἰς τοὺς ἐπὶ μισθῷ ἀμειβομένους τὸ ἐπίδομα τοῦτο ὑπολογίζεται ἐπὶ τοῦ ἑκάστοτε μηνιαίου βασικοῦ μισθοῦ.

Ἄρθρον 2

Εἰς τοὺς αὐτοὺς ὡς ἄνω χορηγεῖται ἐπίδομα οἰκογενειακῶν βαρῶν ἓξ δραχμῶν ἑκατὸν (100) μηνιαίως, ἐφ' ὅσον εἶναι ἔγγαμοι, ἀνεξαρτήτως ἀριθμοῦ τέκνων, καὶ πραγματοποιοῦν 18 τοὐλάχιστον ἡμερομίσθια μηνιαίως.

Ἡ πιστοποίησις τῆς ὑπάρξεως γάμου συζύγου ἐν ζωῇ ἀποδεικνύεται διὰ τῆς κατὰ νόμον ληξιαρχικῆς πράξεως. Χορηγούμενον τυχὸν ἐπίδομα οἰκογενειακῶν βαρῶν ἀνωτέρου ὁρίου τοῦ διὰ τῆς παρούσης καθοριζομένου ἐξακολουθεῖ νὰ καταβάλλεται.

Ἄρθρον 3

Ἡ ἰσχὺς τῆς παρούσης συμβάσεως ἀρχεται ἀπὸ 1 Ἰανουαρίου 1964, συνομολογεῖται δὲ ἀορίστου χρόνου. Αἱ καθ' ἑκαστον ὅμως τυχὸν ἀτομικαὶ συμβάσεις τῶν ὡς ἄνω ἐργατοϋπαλλήλων μετὰ τοῦ Δήμου Γαλατσίου θὰ ἐξακολουθήσωσι νὰ εἶναι ὡρισμένου χρόνου τοιαῦται.

Κύναϊκωτέρα διάταξις τῶν ἑκάστοτε ἀποφά-

(*) Κατετέθη παρὰ τῷ Γραμματεῖ τοῦ Εἰρηνοδικείου Ἀθηνῶν, κατ' ἄρθρον 20 νόμου 3239)1955 συνταχθείσης τῆς ὑπ' ἀριθ. 79 τῆς 16.6.1965 πράξεως καταθέσεως, καὶ ἐκοινοποιήθη εἰς τὸ Ὑπουργεῖον Ἐργασίας τὴν 18.6.1965.

σεων τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας θά εἶναι ἐπικρατεστέρα τῆς παρούσης συμβάσεως.

Ἡ παροῦσα συνετάγη εἰς τετραπλοῦν καὶ ὑπογράφεται δεόντως.

Οἱ συμβαλλόμενοι

—

Συλλογική σύμβασις ἐργασίας

Φυλάκων ζώων καὶ τροχοφόρων τῆς Κεντρικῆς Λαχαναγορᾶς Ἀθηνῶν (*).

Ἐν Ἀθήναις σήμερον τὴν 12.5.1965 οἱ ὑπογεγραμμένοι ἀφ' ἑνὸς μὲν ὁ Θεόδ. Γάσπαρης, πρόεδρος τοῦ Σωματείου τῶν πλανοδίων καὶ στασίμων λαχανοπωροπωλῶν Ἀθηνῶν - Πειραιῶς - Προαστίων, καὶ ἀφ' ἑτέρου ὁ Μιχ. Κοντορρηγόπουλος, πρόεδρος Σωματείου Φυλάκων Κεντρικῆς Λαχαναγορᾶς Ἀθηνῶν «Ἁγία Τριάς», δεόντως ἐξουσιοδοτημένοι παρὰ τῶν ἁρμοδίων ὀργάνων τῶν ὀργανώσεων, ἃς ἐκπροσωποῦμεν, ἀπεφασίσαμεν τὴν ὑπογραφὴν τῆς παρούσης συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας, δι' ἧς συμφωνοῦνται τὰ ἀκόλουθα:

1) Τὸ τιμολόγιον ἀμοιβῆς τῶν μελῶν τοῦ ὡς ἄνω Σωματείου Φυλάκων διὰ τὴν φύλαξιν ζώων, σαυτῶν, τρικύκλων, αὐτοκινήτων, χειραμαξίων καὶ παντὸς τύπου μεταφορικοῦ μέσου τῶν πλανοδίων καὶ στασίμων λαχανοπωροπωλῶν Ἀθηνῶν - Πειραιῶς - Προαστίων ἐν τῇ Κεντρικῇ Λαχαναγορᾷ Ἀθηνῶν καθορίζεται ὡς ἀκολούθως:

	Δραχ.
α) Φύλαξις ζώων, σαυτῶν, τρικύκλων, χειραμαξίων	3
β) Φύλαξις ὑποζυγίων	2,50
γ) Φύλαξις αὐτοκινήτων	3

2) Ἅπαντα τὰ ἔξοδα, ἤτοι τῶν ὑπὲρ τοῦ Ι.Κ.Α. ἐργοδοτικῶν εἰσφορῶν διὰ τὴν ἀσφάλισιν τῶν φυλάκων, τῶν δαπανῶν προμηθείας διπλοῦ τύπου ἀποδείξεων εἰσπράξεως τῶν φυλάκτρων, τὴν μισθοδοσίαν τοῦ προσθέτου ἢ προσθέτων ἀστυφυλάκων, τοῦ προσληφθέντος ἤδη ἢ προσλαμβανομένου εἰς τὸ μέλλον ὑπὸ τοῦ συμβαλλομένου Σωματείου Φυλάκων κλπ., ἀναλαμβάνει τὸ ὑφιστάμενον καὶ διατηρηθησόμενον καὶ εἰς τὸ μέλλον κοινὸν Ταμεῖον τοῦ Σωματείου Φυλάκων, ὅπερ καὶ μόνον βαρύνουν ταῦτα.

Ἡ παροῦσα συνετάγη εἰς 4 πρωτότυπα, ἐξ ὧν ἀνὰ ἓν ἐλήφθη παρ' ἑκάστης τῶν συμβαλλομένων ὀργανώσεων, τὰ δὲ ἕτερα δύο θὰ ὑποβληθῇ εἰς τὸ Ὑπουργεῖον Ἐργασίας διὰ τὴν ἐνέργειαν τῶν δεόντων, συμφώνως τῷ ἄρθρῳ 2 § 2 τοῦ νόμου 3239)1955.

Οἱ συμβαλλόμενοι

—

Συλλογικὴ σύμβασις ἐργασίας

Καπνεργατῶν χώρας (*).

Ἐν Ἀθήναις σήμερον τὴν 19ην Μαΐου 1965 οἱ ὑπογεγραμμένοι ἀφ' ἑνὸς 1) Δημ. Μουζέλης, πρόεδρος τῆς ἐν Ἀθήναις ἑδρευούσης Καπνεμπορικῆς Ὁμοσπονδίας τῆς Ἑλλάδος, καὶ 2) Νικ. Σκλιάς, γεν. γραμματεὺς τῆς ἰδίας Ὁμοσπονδίας, καὶ ἀφ' ἑτέρου 1) Κων. Γαϊτανίδης, γεν. γραμματεὺς τῆς Πανελλαδικῆς Καπνεργατικῆς Ὁμοσπονδίας (Π.Κ.Ο.), 2) Ἰωάν. Χρυσαφίδης Α' γραμματεὺς τῆς Π. Κ. Ο., 3) Ἀθαν. Ζαμούρης, πρόεδρος Σωματείου Καπνεργατῶν Θεσσαλονίκης - Παγκαπνεργατικὴ Ἕνωσις», 4) Σάββας Ἀντωνιάδης, πρόεδρος Σωματείου Καπνεργατῶν Καβάλας, 5) Εὐάγελος Τσαπάνογλου, ἀντιπρόεδρος Σωματείου Καπνεργατῶν Ἀγρινίου, 6) Χαρ. Δραγαΐδης, πρόεδρος Σωματείου Καπνεργατῶν Δράμας, 7) Βενιζέλος Πετρίδης, πρόεδρος Σωματείου Καπνεργατῶν Σερρῶν, 8) Κων. Κυράδης, γεν. γραμματεὺς Σωματείου Καπνεργατῶν Σερρῶν, 9) Χαράλ. Τερζόπουλος, πρόεδρος Σωματείου Καπνεργατῶν Κατερίνης, 10) Σταῦρ. Πετράκης, πρόεδρος Σωματείου Καπνεργατῶν Πειραιῶς, καὶ 11) Κων. Καραδενιζλῆς, πρόεδρος Συνδικάτου Καπνεργατῶν Ξάνθης, ἅπαντες δεόντως ἐξουσιοδοτημένοι παρὰ τῶν ὀργανώσεων, τὰς ὁποίας ἐκπροσωποῦμεν, ἀπεφασίσαμεν τὴν ὑπογραφὴν τῆς παρούσης ὁμοιοεπαγγελματικῆς συμβάσεως ἐργασίας, διὰ τῆς ὁποίας συνομολογοῦμεν καὶ ἀποδεχόμεθα τὰ ἀκόλουθα:

1) Τροποποιοῦμεν τὴν ὑπ' ἀριθ. 1 παράγραφον τῆς ἀπὸ 19 Μαΐου 1964 ὑπογραφείσης ἐθνικῆς ὁμοιοεπαγγελματικῆς συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας (**) ὡς ἑξῆς: Τὸ καταβλητέον κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς ἰσχύος τῆς παρούσης ἡμερομίσθιον εἰς ἕκαστον ἐργάτην ἢ ἐργάτριαν καθορίζεται διὰ τῆς ἀτομικῆς συμβάσεως ἐργασίας ὡς ἑξῆς: α) ἀνδρῶν δραχμαὶ ἐνενήκοντα (90) καὶ β) γυναικῶν δραχμαὶ ἑξήκοντα (60).

2) Ἅπασαι αἱ λοιπαὶ διατάξεις τῆς τροποποιουμένης συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας ἐξακολουθοῦν παραμένουσαι ἐν ἰσχύϊ ὡς ἔχουσιν.

3) Ἡ ἰσχὺς τῆς παρούσης συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας ἄρχεται ἀπὸ σήμερον.

4) Ἡ παροῦσα συλλογικὴ σύμβασις ἐργασίας συνετάγη εἰς τέσσαρα (4) πρωτότυπα, ἐξ ὧν ἀνὰ ἓν ἔλαβον τὰ συμβαλλόμενα μέρη, τὰ ἕτερα δὲ δύο κατετέθησαν εἰς τὴν ἁρμοδίαν Ὑπηρεσίαν τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας διὰ τὴν περαι-

(*) Κατετέθη παρὰ τῷ Γραμματεῖ τοῦ Εἰρηνοδικείου Ἀθηνῶν, κατ' ἄρθρον 20 τοῦ νόμου 3239) 1955, συνταχθείσης τῆς ὑπ' ἀριθ. 85 τῆς 10.6.1965 πράξεως καταθέσεως, καὶ ἐκοινοποιήθη εἰς τὸ Ὑπουργεῖον Ἐργασίας τὴν 22.6.1965.

(*) Κατετέθη παρὰ τῷ Γραμματεῖ τοῦ Εἰρηνοδικείου Ἀθηνῶν κατ' ἄρθρον 20 νόμου 3239)1955, συνταχθείσης τῆς ὑπ' ἀριθ. 78 τῆς 15.6.1965 πράξεως καταθέσεως, καὶ ἐκοινοποιήθη εἰς τὸ Ὑπουργεῖον Ἐργασίας τὴν 17.6.1965.

(**) ΕΕΔ 23, 820.

τέρω ένέργειαν τῶν δεόντων, συμφώνως τῷ ἄρθρῳ 2 § 2 τοῦ νόμου 3239)1955.

Οἱ συμβαλλόμενοι

—

Συλλογικὴ σύμβασις ἐργασίας

Ἐργατοτεχνιτῶν γυψογλυπτῶν Ἀθηνῶν - Πειραιῶς (*)

Ἐν Ἀθήναις σήμερον τὴν 24.5.1965 οἱ κάτωθι ὑπογεγραμμένοι συμβαλλόμενοι ἀφ' ἑνὸς οἱ 1) Πέτρος Ἀντ. Ρίππης, πρόεδρος τοῦ ἐν Ἀθήναις ἑδρεύοντος ἀνεγνωρισμένου ἐργοδοτικοῦ σωματείου ὑπὸ τὴν ἐπωνυμίαν «Σωματεῖον Καταστηματαρχῶν Κατασκευῆς Γυψίνων Ἀθηνῶν - Πειραιῶς - Προαστίων», 2) Κυριάκος Π. Καράμπελας, γενικὸς γραμματεὺς τοῦ ἄνω σωματείου, καὶ ἀφ' ἑτέρου οἱ 3) Ζαννῆς Γρ. Ἀγγελικας, πρόεδρος τοῦ ἐν Ἀθήναις Συνδέσμου «Σύνδεσμος Ἐργατῶν Γυψογλυπτῶν καὶ Κορνιζοποιῶν Ἀθηνῶν - Πειραιῶς», καὶ 4) Νικόλαος Κων. Γεωργαλᾶς, γενικὸς γραμματεὺς τῆς ἀνωτέρω ὀργανώσεως, ἅπαντες δεόντως ἐξουσιοδοτημένοι διὰ τὴν ὑπογραφὴν τῆς παρούσης συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας, συνωμολόγησαν τὰ κάτωθι :

Ἄρθρον 1

1) Κατώτατα ὅρια βασικῶν ἡμερομισθίων : Τὰ κατώτατα ὅρια βασικῶν ἡμερομισθίων τῶν ἐργατοτεχνιτῶν τῶν ἀπασχολουμένων εἰς πάσης φύσεως ἐπιχειρήσεις κατασκευῆς γυψίνων καὶ τσιμεντίνων διακοσμήσεων τῆς περιφερείας τῆς τέως Διοικήσεως Πρωτευούσης καθορίζονται ὡς ἀκολούθως :

	Δραχμαί
Α) Τεχνῖται α' κατηγορίας	120
Β) Τεχνῖται β' κατηγορίας	100
Γ) Βοηθοὶ τεχνῖται α' κατηγορίας	85
Δ) Βοηθοὶ τεχνῖται β' κατηγορίας	75

2) Τὰ ἡμερομίσθια τῆς ἐργασίμου ἑβδομάδος καταβάλλονται εἰς τὸ τέλος αὐτῆς καὶ εἰς τὸν τόπον τῆς ἕδρας τοῦ ἐργοδότου.

Ἄρθρον 2

Αἱ ἀνωτέρω εἰδικότητες ἀποδεικνύονται βάσει κοινοῦ πιστοποιητικοῦ τῶν συμβεβλημένων σωματείων μετὰ προηγουμένης βεβαιώσεως περὶ τῆς εἰδικότητος, χορηγουμένης ὑπὸ τοῦ οἰκείου ἐργοδότου, ἄνευ τῆς ὁποίας τυγχάνει ἀδύνατος ἡ ἔκδοσις τοιούτου πιστοποιητικοῦ.

Ἄρθρον 3

Τὰ ὡς ἄνω κατώτατα ὅρια βασικῶν ἡμερομισθίων προσαυξάνονται κατὰ ποσοστὸν 50 ο/ο εἰς περίπτωσιν, καθ' ἣν ἡ ἀνωτέρω μετακίνησις γίνεται ἐκτὸς τῆς περιφερείας τῆς τέως Διοικήσεως Πρωτευούσης καὶ δὴ εἰς ἀπόστασιν μακροτέραν τῶν τριάκοντα (30) χιλιομέτρων ἀπὸ τοῦ κέντρου τῶν Ἀθηνῶν. Ἡ προσαύξησις αὕτη καταβάλλεται εἰς τὸν μετακινούμενον ὁμοῦ μετὰ τῶν ἡμερομισθίων καὶ κατὰ τὸν τόπον καὶ χρόνον τῆς καταβολῆς τούτων, πλὴν τῆς τυχὸν ἀπαιτουμένης δαπάνης δι' ἔξοδα ὁδοιπορικὰ καὶ διανυκτερεύσεως, ἥτις προκαταβάλλεται.

Ἄρθρον 4

Ὧραι ἐργασίας : 1) Ἡ ἡμερησία ἐργασία τῶν ὑφ' οἱανδήποτε εἰδικότητα ἀπασχολουμένων εἰς τὰς ἐν ἄρθρῳ 1 ἐπιχειρήσεις δὲν δύναται κατ' ἀρχὴν νὰ ὑπερβαίνῃ τὰς ἑπτὰ (7) ὥρας συνεχοῦς ἐργασίας, ἀλλὰ ὑπὸ τὴν βασικὴν προϋπόθεσιν ὅτι τοιοῦτον ὡράριον ἰσχύει ἢ θὰ ἰσχύσῃ δυνάμει νόμου ἢ συλλογικῆς συμβάσεως ἢ διαιτητικῆς ἀποφάσεως διὰ ταύς οἰκοδόμους Ἀθηνῶν - Πειραιῶς - Προαστίων, ἄλλως καὶ ἐν πάσῃ περιπτώσει τοῦ ὡραρίου τῶν ἀπασχολουμένων εἰς τὰς ἐν ἄρθρῳ 1 τοῦ παρόντος εἰδικότητας καὶ ἐπιχειρήσεις, ἐξομοιουμένου πλήρως καὶ ἐπακριβῶς πρὸς τὸ ἑκάστοτε ὡράριον τῶν οἰκοδόμων, ὡς πρὸς τε τὴν ἔναρξιν καὶ τὴν λῆξιν, εἴτε ἡ ἐργασία παρέχεται ἐν τῷ καταστήματι ἢ ἐργαστηρίῳ ἔνθα λειτουργεῖ ἡ ἐπιχείρησις, εἴτε ἐκτὸς αὐτοῦ εἰς ἐγκαταστάσεις καὶ λοιπὰς κατασκευάς (οἰκοδομὰς κλπ.) τρίτων, πλὴν τῆς ἡμερησίας ἐργασίας τοῦ Σαββάτου, ἡ ὁποία δὲν δύναται νὰ ὑπερβαίνῃ τὰς πέντε (5) ὥρας.

Ἄρθρον 5

Μέτρα ἀσφαλείας τῆς ἐργασίας : Αἱ ἐν τῷ ἄρθρῳ 1 ἐπιχειρήσεις ὀφείλουν νὰ λαμβάνουν ἅπαντα τὰ ἑκάστοτε κατάλληλα μέτρα ἀσφαλείας, εἰς τρόπον ὥστε νὰ προστατεύεται ἡ ὑγεία, ἡ σωματικὴ ἀκεραιότης καὶ ἡ ζωὴ τῶν παρ' αὐτοῖς ἀπασχολουμένων ἐργατοτεχνιτῶν.

Ἄρθρον 6

Τυχὸν προβλεπόμενα ἢ καταβαλλόμενα ἡμερομίσθια ἀνώτερα τῶν διὰ τῆς παρούσης καθοριζομένων ἢ τυχὸν τηρούμεναι συνθῆκαι καὶ ἐν γένει ὅροι ἐργασίας καλύτεροι τῶν διὰ τῆς παρούσης καθοριζομένων δὲν θίγονται ἐκ τῶν διατάξεων ταύτης.

Ἄρθρον 7

Ἡ παροῦσα, ἧς ἡ ἐφαρμογὴ ἄρχεται ἀπὸ τῆς εἰκοστῆς πρώτης (21) Μαΐου 1965, συμφωνεῖται ἀορίστου διαρκείας.

Ἐφ' ᾧ συνετάγη ἡ παροῦσα εἰς τόσα ἀντίτυπα, ὅσοι καὶ οἱ συμβαλλόμενοι, πλέον τριῶν, τῶν μὲν δύο πρὸς ὑποβολὴν των εἰς τὸ Ὑπουργεῖον Ἐργασίας πρὸς ἔγκρισιν, τοῦ δὲ τρίτου διὰ ὑποβολὴν εἰς τὸ Ἀρχεῖον τῆς Ἐπιθεωρήσεως

(*) Κατετέθη παρὰ τῷ Γραμματεῖ τοῦ Εἰρηνοδικείου Ἀθηνῶν, κατ' ἄρθρον 20 νόμου 3239)1955, συνταχθείσης τῆς ὑπ' ἀριθ. 81 τῆς 16.6.1965 πράξεως καταθέσεως, καὶ ἐκοινοποιήθη εἰς τὸ Ὑπουργεῖον Ἐργασίας τὴν 17.6.1965.

Ἐργασίας, ὑπογράφεται δὲ ὡς ἔπεται.

Οἱ συμβαλλόμενοι

—

Συλλογικὴ σύμβασις ἐργασίας

Ἐργατοτεχνιτῶν μωσαϊκῶν πλακῶν περιοχῆς Νομοῦ Ἀττικῆς (*).

Ἐν Ἀθήναις, σήμερον τὴν 26ην Μαΐου 1965, καὶ ἐν τῷ καταστήματι τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας παρουσίᾳ καὶ τοῦ προϊσταμένου τῆς Διευθύνσεως Ἀμοιβῆς Ἐργασίας Διευθυντοῦ Γεωργίου Παπανικολάου, εἰδικῶς ἐξουσιοδοτημένου κατὰ τὰς διατάξεις τῆς παραγράφου 3 τοῦ ἄρθρου 5 τοῦ νόμου 3239)1955, δυνάμει τῆς ὑπ' ἀριθ. 73978)12430/12.10.1961 ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας, διὰ τὴν παρουσίᾳ αὐτοῦ κατάρτισιν καὶ ὑπογραφὴν συλλογικῶν συμβάσεων ἐργασίας, οἱ ὑπογεγραμμένοι ἀφ' ἑνὸς α) Ἀντώνιος Ἀντωνακόπουλος, ὡς ἐκπρόσωπος τοῦ Συνδέσμου Ἑλλήνων Βιομηχάνων καὶ τῆς Ἑνώσεως Ἐργοστασιαρχῶν Μωσαϊκῶν Πλακῶν Ἀθηνῶν - Πειραιῶς, καὶ β) Δημ. Κούβαλης, ὡς ἐκπρόσωπος τῆς αὐτῆς Ἑνώσεως, καὶ ἀφ' ἑτέρου: 1) Κων. Λυκιαρδόπουλος, γενικὸς γραμματεὺς τῆς Πανελληνίου Ὁμοσπονδίας Ἐργατοτεχνιτῶν Οἰκοδομῶν, 2) α) Γεώργ. Ἀντωνόπουλος καὶ β) Στυλιανὸς Ματθαίου, ὡς ἐκπρόσωποι τῶν Σωματείων Ἐργατοτεχνιτῶν Μωσαϊκῶν Πλακῶν Ἀθηνῶν Πειραιῶς - Περιχώρων, ἅπαντες δεόντως ἐξουσιοδοτημένοι διὰ τὴν ὑπογραφὴν τῆς παρούσης συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας, λαβόντες ὑπ' ὄψιν τὰ κριτήρια, ἅτινα θεσπίζει ὁ νόμος 3239)1955 ἐν ἄρθρῳ 1ῷ § 3, προκειμένης συνάψεως συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας, ἰδίᾳ δὲ τὸ τῶν ἰδιαζουσῶν συνθηκῶν ἐργασίας τοῦ κλάδου μωσαϊκῶν πλακῶν, συνωμολόγησαν τὰ ἑξῆς:

1) Οἱ τεχνῖται πλακοποιοί, ἀνεξαρτήτως τύπου μηχανήματος, εἰς ὃ ἀπασχολοῦνται, διακρίνονται εἰς τὰς κάτωθι κατηγορίας:

α) Τεχνίτης Α': Ὁ ἀπασχολούμενος εἰς τὴν κατασκευὴν τριχρώμων ἢ πολυχρώμων μωσαϊκῶν πλακῶν.

β) Τεχνίτης Β': Ὁ ἀπασχολούμενος εἰς τὴν κατασκευὴν διχρώμων πλακῶν καὶ

γ) Τεχνίτης Γ': Ὁ ἀπασχολούμενος εἰς τὴν κατασκευὴν μονοχρώμων (σκέτων) μωσαϊκῶν πλακῶν.

2) Τὰ κατώτατα ὅρια ἡμερομισθίων τῶν ἀνωτέρω, ἀνεξαρτήτως τύπου μηχανήματος, εἰς ὃ ἀπασχολοῦνται, καθορίζονται ὡς ἀκολούθως:

	Δραχμαί
α) Τεχνίτης Α'	100
β) Τεχνίτης Β'	95
γ) Τεχνίτης Γ'	90

3) Τὰ ἐν τῇ προηγουμένῃ παραγράφῳ κατώτατα ὅρια ἡμερομισθίων, εἰδικῶς ὡς πρὸς τοὺς ἀπασχολουμένους εἰς ἐργοστάσια, χρησιμοποιοῦντα ἀποκλειστικῶς χειροκινήτους πρέσσας, ἀντιστοιχοῦσιν εἰς τὴν παραγωγὴν τῆς ὑπὸ τῆς ὑπ' ἀριθ. 31192)5846)1957 ἀποφάσεως τῶν Ὑπουργῶν Συντονισμοῦ καὶ Ἐργασίας (Φ.Ε.Κ. 140 τ. Β' τῆς 14.5.1957) προβλεπομένης βάσεως παραγωγῆς διὰ τὰ χειροκίνητα μηχανήματα, ηὐξημένης κατὰ 30 ο/ο. Διὰ τὴν ἐπὶ πλέον ἢ ἔλαττον τῆς δυνάμει τῆς παρούσης διαμορφουμένης νέας βάσεως παραγωγὴν τὰ ὡς ἄνω κατώτατα ὅρια ἡμερομισθίων αὐξομειοῦνται ἀναλόγως.

4) Οἱ τὸ πρῶτον ἀναλαμβάνοντες ἐργασίας εἰς μηχανὴν πλακοποιΐας, ἀνεξαρτήτως προϋποθέσεως ἡλικίας καὶ ὑπηρεσίας, δικαιοῦνται κατ' ἐλάχιστον ὅριον ἡμερομισθίου ἓξ δραχμῶν 67, μετὰ τὴν συμπλήρωσιν δὲ ἑξαμήνου ἐργασίας εἰς μηχανὰς πλακοποιΐας κατατάσσονται εἰς μίαν τῶν ἀνωτέρω κατηγοριῶν ἡμερομισθίων, ἀναλόγως τοῦ εἴδους τῶν ὑπ' αὐτῶν κατασκευαζομένων πλακῶν.

5) Πάντες οἱ λοιποὶ ἐργαζόμενοι εἰς ἐργοστάσια πλακοποιΐας, μὴ ὑπαγόμενοι εἰς τινα τῶν ἀνωτέρω κατηγοριῶν, δικαιοῦνται κατὰ μὲν τὸ πρῶτον ἑξάμηνον ἀπασχολήσεως εἰς ἐργοστάσια πλακοποιΐας τοῦ ἑκάστοτε γενικῶς ἰσχύοντος κατωτάτου ὁρίου ἡμερομισθίου τοῦ ἐργατοτεχνίτου, ἀνεξαρτήτως ἄλλων προϋποθέσεων ἡλικίας καὶ ὑπηρεσίας, ἐν συνεχείᾳ δὲ κατ' ἐλάχιστον ὅριον ἡμερομισθίου ἓξ δραχμῶν 70.

6) Εἰς τοὺς ἐργαζομένους εἰς τὸ πολισέξ, τὸν κόπτην μαρμάρων καὶ εἰς τὴν σβούραν χορηγεῖται ὑπὸ τῶν ἐργοδοτῶν ἓν ζεῦγος ὑποδημάτων ἐξ ἐλαστικοῦ, ἓν ζεῦγος ἐλαστικῶν χειροκτίων καὶ μία ποδιὰ ἐξ ἀδιαβρόχου, ἅτινα ἀνήκουσιν εἰς τὴν κυριότητα τοῦ ἐργοδότου, ἀντικαθιστάμενα ἅμα τῇ φθορᾷ των.

7) Συλλογικαὶ συμβάσεις, διαιτητικαὶ ἀποφάσεις κλπ., ὡς καὶ πᾶσα ἑτέρα ρύθμισις, ὁπωσδήποτε ἀντικείμεναι, ὡς ἐκ τοῦ περιεχομένου των, εἰς τὰς διατάξεις τῆς παρούσης, καταργοῦνται.

8) Τυχὸν καταβαλλόμεναι ἀποδοχαὶ ἀνώτεραι τῶν ὑπὸ τῆς παρούσης καθοριζομένων δὲν δύνανται νὰ μειωθῶσιν.

9) Ἡ ἰσχὺς τῆς παρούσης, ἐκτεινομένη καθ' ἅπασαν τὴν περιφέρειαν τοῦ Νομοῦ Ἀττικῆς, ἄρχεται ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεώς της καὶ λήγει μετὰ πάροδον διετίας ἀπ' αὐτῆς.

10) Ἡ παροῦσα συνετάγη εἰς τόσα πρωτότυπα, ὅσα καὶ τὰ συμβαλλόμενα μέρη, καὶ δύο ἐπὶ πλέον πρὸς κατάθεσιν κατὰ νόμον εἰς τὴν Διεύθυνσιν Ἀμοιβῆς Ἐργασίας τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας.

Οἱ συμβαλλόμενοι

(*) Κατετέθη παρὰ τῷ Γραμματεῖ τοῦ Εἰρηνοδικείου Ἀθηνῶν, κατ' ἄρθρον 20 νόμου 3239)1955, συνταχθείσης τῆς ὑπ' ἀριθ. 82 τῆς 16.6.1965 πράξεως καταθέσεως, καὶ ἐκοινοποιήθη εἰς τὸ Ὑπουργεῖον Ἐργασίας τὴν 18.6.1965.

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

Νέαι εκδόσεις

Γεωργίου Αν. Τρίμη, Δικηγόρου, τ. Διευθυντοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας: *Θεμελιώδης ἔννοια τοῦ Ἐργατικοῦ Δικαίου*, Ἀθῆναι 1965.

Ὁ συγγραφεὺς τοῦ νέου αὐτοῦ ὑπὸ τὸν ἀνωτέρω τίτλον βιβλίου εἰς τὴν σειρὰν τῶν ἀξιολόγων ἐργασιῶν του ἐπὶ τοῦ Ἐργατικοῦ Δικαίου καὶ τῆς Κοινωνικῆς Πολιτικῆς προσέθεσε καὶ τὸ ἐκτάκτως χρήσιμον τοῦτο νέον βιβλίον του, ὅπου ἀναλύονται θεμελιώδεις ἔννοιαι τοῦ Ἐργατικοῦ Δικαίου, ὡς ἡ ἐργασία, ἡ ἐκμετάλλευσις, ἡ ἐπιχείρησις κλπ. καὶ μὲ πλουσίας εἰς τὴν θεωρίαν καὶ νομολογίαν παραπομπάς.

Ἡ διαίρεσις τῆς ἐνδιαφερούσης ὕλης γίνεται εἰς 10 Κεφάλαια ἐν σελίδων 120, τὰ ὁποῖα ἀναλύονται ὡς κατωτέρω:

Κεφάλαιον Α': Τὰ ὑποκείμενα τῆς ἐργατικῆς νομοθεσίας.—Χρῆσις τῶν ὅρων ἐπιχείρησις, ἐκμετάλλευσις.

Κεφάλαιον Β': Ἐργασία.—Ἡ ἔννοια τῆς ἐργασίας ἐν τῇ ἑλληνικῇ θεωρίᾳ καὶ νομολογίᾳ.—Ἑτοιμότης πρὸς ἐργασίαν.—Διάκρισις μεταξὺ ὑπαλλήλων καὶ ἐργατῶν.—Συνέπειαι.—Ἡ ἀπασχόλησις τοῦ μισθωτοῦ ὑποχρέωσις τοῦ ἐργοδότου.—Συνέπειαι.

Κεφάλαιον Γ': Ἐκμετάλλευσις. — α) Ἔννοια.—β) Κατηγορίαι ἐκμεταλλεύσεων.—Νομικὸς προσδιορισμὸς τῆς ἐννοίας τῆς ἐκμεταλλεύσεως.—Ἡ ἔννοια τῆς ἐκμεταλλεύσεως ἐν τῇ θεωρίᾳ.

Κεφάλαιον Δ': Ἐπιχείρησις.—α) Ἡ ἔννοια τῆς ἐπιχειρήσεως.—Ὑποκείμενα τοῦ νόμου 3198)1955 περὶ καταγγελίας τῆς συμβάσεως ἐργασίας.—Διαφοραὶ μεταξὺ νόμου 3198)1955 καὶ 118) 1945.—β) Ἡ ἐπιχείρησις ὡς οἰκονομικὴ καὶ νομικὴ ἔννοια.—Ἡ ἔννοια τῆς ἐπιχειρήσεως ἐν τῇ ἑλληνικῇ νομολογίᾳ καὶ θεωρίᾳ.—Ἡ ἐπιχείρησις ὡς ὑποκείμενον δικαιωμάτων καὶ ὑποχρεώσεων.—Ἡ ἔννοια τῆς ἐπιχειρήσεως ἐν τῷ ἀστικῷ δικαίῳ.—Ἡ ἔννοια τῆς ἐπιχειρήσεως ἐν τῷ ἐμπορικῷ δικαίῳ.—Ἡ ἔννοια τῆς ἐπιχειρήσεως ἐν τῷ φορολογικῷ δικαίῳ.—Ἡ ἔννοια τῆς ἐπιχειρήσεως ἐν τῇ οἰκονομικῇ ἐπιστήμῃ.—Ὁ ἰδεολογικὸς σκοπὸς τῆς ἐπιχειρήσεως.—Ἡ ἐπιχείρησις ἐν τῇ γερμανικῇ θεωρίᾳ.—γ) Ἡ ἐπιχείρησις ὡς οἰκονομικὴ μονάς.—δ) Σκοπὸς τῆς ἐπιχειρήσεως τὸ κέρδος.—ε) Διαρκὴς ἡ δρᾶσις τῆς ἐπιχειρήσεως.—στ) Ἐπιχειρηματίας.—ζ) Ἡ διαφορὰ τοῦ ἐπιχειρηματίου ἀπὸ τοῦ ἐργοδότου.—η) Ἡ ἐπιχείρησις ἐν τῇ συναλλακτικῇ οἰκονομίᾳ.—θ) Εἴδη ἐπιχειρήσεων.—ι) Μορφαὶ ἐπιχειρήσεων.—ια) Προσωπικαὶ ἐπιχειρήσεις.—ιβ) Κεφαλαιακαὶ ἐπιχειρήσεις.—ιγ) Συνεταιρισμός.—Εἰδικὴ προστασία τῶν μισθωτῶν τῶν γεωργικῶν συνεταιρισμῶν.—Μισθωτοὶ ἑταιρείας περιωρισμένης εὐθύνης.

Κεφάλαιον Ε': Δημόσιαι ἐπιχειρήσεις.—Δημοσία ἐπιχείρησις, ἐπιχείρησις κοινῆς ὠφελείας, ἐπιχείρησις κατὰ παραχώρησιν δημοσίας ὑπηρεσίας, ἱδρύματα, κοινωφελὲς ἵδρυμα.—Φιλανθρωπικὸν ἵδρυμα.—Ὁρισμὸς δημοσίας ἐπιχειρήσεως.—Ἡ δημοσία ἐπιχείρησις ὡς νέος θεσμός.—Κριτικὴ ἐπιχειρήσεως καὶ δημοσίαι ἐπιχειρήσεις.—Αἱ δημόσιαι, αἱ κρατικαί, αἱ κατὰ παραχώρησιν δημοσίας ὑπηρεσίας.—Ἐπιχείρησις καὶ τὸ ἵδρυμα ταυτόσημοι ἔννοιαι.—Ἵδρυμα.—Κοινωφελὴς σκοπὸς ἱδρύματος.—Φιλανθρωπικὰ ἱδρύματα καὶ ἐργατικὴ νομοθεσία.—Ὀργανισμοί.—Ἐπιχείρησις κοινῆς ὠφελείας.

Κεφάλαιον ΣΤ': Ἡ ἔννοια τῆς ἐπιχειρήσεως ἐν τῇ ἑλληνικῇ νομολογίᾳ.—Ἡ ἔννοια τῆς ἐπιχειρήσεως εἰς τὸ Προσχέδιον Κώδικος Ἐργασίας.

Κεφάλαιον Ζ': Βιοτεχνία - Βιομηχανία.—Βιομηχανικὴ ἐπιχείρησις.—Βιοτεχνικὴ ἐπιχείρησις.—Ἡ ἔννοια τῆς βιομηχανικῆς ἐπιχειρήσεως ἐν τῇ ἑλληνικῇ νομολογίᾳ.—Διάκρισις μεταξὺ βιομηχανικῆς καὶ βιοτεχνικῆς ἐπιχειρήσεως.—Χαρακτηριστικὰ γνωρίσματα τῆς βιομηχανικῆς ἐπιχειρήσεως.—Βιοτεχνικὴ ἐπιχείρησις.—Ἡ ἐπεξεργασία καπνοῦ βιομηχανικὴ ἐπιχείρησις.—Βιομηχανικὴ ἐπιχείρησις καὶ κανονισμὸς Ι.Κ.Α.—Δ.Ε.Η. Ο.Τ.Ε. - Ε.Ε.Γ., βιομηχανικαὶ ἐπιχειρήσεις.—Λατομεῖα.—Μεταλλεῖα.

Κεφάλαιον Η': Ἐπάγγελμα.—Ἡ ἔννοια τοῦ ἐπαγγέλματος.—Κύριον ἐπάγγελμα καὶ νόμος 2112.—Κύριον ἐπάγγελμα καὶ νομοθεσία Ι.Κ.Α.—Ἡ ἔννοια τοῦ ἐπαγγέλματος ἐν τῇ οἰκονομικῇ θεωρίᾳ.—Ἡ ἔννοια τοῦ κυρίου ἐπαγγέλματος ἐν τῇ ἑλληνικῇ θεωρίᾳ καὶ νομολογίᾳ.—Κριτήρια προσδιορισμοῦ τῆς ἐννοίας τοῦ κυρίου ἐπαγγέλματος.—Τὸ κύριον ἐπάγγελμα ἐν τῇ ἐφαρμογῇ τῶν νόμων 2112 καὶ 3198)1955.—Ἡ ἔννοια τοῦ ἐπαγγέλματος ἐν τῇ ἐφαρμογῇ τοῦ νόμου περὶ συλλογικῶν συμβάσεων ἐργασίας.—Ἡ ἔννοια τοῦ κυρίου ἐπαγγέλματος ἐν τῇ ἐφαρμογῇ τοῦ νόμου περὶ ἐργατικῆς κατοικίας.—Ἡ ἔννοια τοῦ ἐπαγγέλματος ἐν τῷ ἀστικῷ δικαίῳ.—Ἡ ἔννοια τοῦ ἐπαγγέλματος ἐν τῷ ἐμπορικῷ δικαίῳ.—Ἡ ἔννοια τοῦ ἐπαγγέλματος ἐν τῷ ποινικῷ δικαίῳ.

Κεφάλαιον Θ': Γεωργικαὶ ἐπιχειρήσεις.—Γεωργικαί, κτηνοτροφικαί, δασικαὶ ἐπιχειρήσεις.—Ἐξαίρεσις τῶν γεωργικῶν ἐπιχειρήσεων ἀπὸ τοῦ νόμου 3239)1955.—Ἀσφάλισις ἀνεργῶν καὶ γεωργικαὶ ἐπιχειρήσεις.—Γεωργικαὶ ἐπιχειρήσεις καὶ χρονικὰ ὅρια ἐργασίας.

Κεφάλαιον Ι': Κατάστημα - Γραφεῖον.—Ἡ ἔννοια τοῦ καταστήματος.—Αἱ ὧραι ἐργασίας τῶν ὑπαλλήλων ἐμπορικῶν καταστημάτων.—Ἐμπορικὸν κατάστημα καὶ ἐπικουρικὴ ἀσφάλισις.—Ἡ ἔννοια τοῦ ἐμπορικοῦ καταστήματος ἐν τῇ νομολογίᾳ.—Ἡ ἔννοια τοῦ Γραφείου ἐν τῇ ἐφαρμογῇ τῶν συλλογικῶν συμβάσεων ἐργασίας.

ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ ΕΡΓΑΤΙΚΟΥ ΔΙΚΑΙΟΥ

ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΣ ΝΟΜΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

Διεύθυνσις
ΧΡΟΝΗΣ ΤΣΙΜΠΟΥΚΗΣ

Σύνταξις
ΤΑΣΟΣ ΤΣΙΜΠΟΥΚΗΣ

Τόμος 24 — Τεῦχος 15 (573)

Ἀθῆναι, 1 Αὐγούστου 1965

Ο ΚΩΔΙΞ ΕΡΓΑΣΙΑΣ

(Παρατηρήσεις ἐπὶ τοῦ Προσχεδίου)

Ὑπὸ τοῦ κ. Κ. Ι. ΔΗΜΑΚΗ, Δικηγόρου

§ 1

Εἰσαγωγή

1. Ὁ Ὑπουργὸς τῆς Ἐργασίας, εἰσηγούμενος τὴν ψήφισιν τοῦ νόμου 4345)1964 «περὶ συντάξεως Σχεδίου Κώδικος Ἐργασίας», ἔλεγεν, ὅτι «χαρακτηριστικὰ στοιχεῖα τῆς νομοθεσίας εἶναι ἡ ἀφόρητος πολυνομία, ἡ ἔλλειψις ἐσωτερικῆς ἑνότητος καὶ συνεχείας, αἱ ἀντιφάσεις, αἱ ἐπαναλήψεις καὶ λεπτομέρειαι» καὶ ὑπεστήριζεν, ὅτι «ὁ καταρτισμὸς ἑνιαίου Κώδικος Ἐργασίας θὰ τερματίσῃ τὸ σημερινὸν χάος τῶν ἀσυνδέτων καὶ ἀλληλοσυγκρουομένων διατάξεων».

Τὸ ἄρθρον 4 §§ 1 καὶ 2 τοῦ ψηφισθέντος νόμου 4345)1964 ἀπεδέχθη τὴν ἀνωτέρω εἰσήγησιν καὶ ὥρισεν, ὅτι « ἡ Συντακτικὴ Ἐπιτροπὴ κατὰ τὸ πρῶτον στάδιον ὤφειλεν ἐντὸς προθεσμίας ἑνὸς ἔτους ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τοῦ παρόντος (ἤτοι μέχρι τῆς 10.7.1965) νὰ καταρτίσῃ πλήρη συλλογὴν τῶν ὑφισταμένων διατάξεων ἐργατικοῦ δικαίου, προβαίνουσα εἰς τὴν πρόχειρον κωδικοποίησιν αὐτῶν, ἀποκαθαίρουσα τὴν νομοθεσίαν ἀπὸ τῶν μηκέτι ἰσχυουσῶν διατάξεων, τῶν ἁπλῶς μεταβατικῆς ἰσχύος, τῶν περιπεσουσῶν εἰς ἀχρησίαν καὶ τῶν στερηθεισῶν τοῦ ἀντικειμένου των, συντάσσουσα περὶ πάντων τούτων ἐπεξηγηματικὸν ὑπόμνημα».

Ἐὰν ἡ Συντακτικὴ Ἐπιτροπὴ εἶχε καταρθώσει νὰ πραγματοποιήσῃ μόνον ἔστω τὴν ἐπιταγὴν ταύτην τοῦ νόμου, δηλαδὴ νὰ περατώσῃ τὴν «πρόχειρον κωδικοποίησιν τῶν διατάξεων τοῦ ἐργατικοῦ δικαίου», θὰ εἶχεν ἐπιτελέσει ἐν χρήσιμον ἔργον. Διότι οὐδεὶς δύναται νὰ ἀρνηθῇ, ὅτι τὸ δίκαιον τῆς ἐργασίας παρουσιάζει μίαν πολυνομίαν καὶ ἀσάφειαν. Πρέπει ὅμως, διὰ νὰ μὴ ὑπάρχουν παρανοήσεις, νὰ σημειωθῇ, ὅτι τὴν ἀσάφειαν εἰς τὸ δίκαιον τῆς ἐργασίας δὲν τὴν δημιουργοῦν τόσον αἱ ὑπάρχουσαι συχνὰ ἀντιφάσεις εἰς τὰς γενικὰς διατάξεις ἢ ἀκόμη ἡ ἔλλειψις σταθερῶν ἑρμηνευτικῶν ἀρχῶν, ὅσον ἡ πληθώρα τῶν εἰδικῶν καὶ δευτερευουσῶν διατάξεων (διαταγμάτων, ὑπουργικῶν ἀποφάσεων, κανονισμῶν, συλλογικῶν συμβάσεων κλπ.), τὴν θέσπισιν τῶν ὁποίων ἐπιβάλλει ἡ διαφορὰ τῶν συνθηκῶν ἐργασίας μεταξὺ τῶν διαφόρων ἐπιχειρήσεων ἢ τομέων τῆς παραγωγῆς. Καὶ ἡ διαφορὰ αὕτη δὲν πρόκειται οὐδὲ εἰς τὸ ἀπώτερον μέλλον νὰ ἐκλείψῃ. Δυνάμεθα ὡς ἐκ τούτων νὰ προβλέψωμεν μετὰ βεβαιότητος, ὅτι εἰς μικρὸν χρονικὸν διάστημα, ἀφ' ὅτου θὰ ἰσχύσῃ ὁ Κῶδιξ Ἐργασίας, θὰ ἐκδοθῇ πληθώρα εἰδικῶν καὶ δευτερευουσῶν διατάξεων (συλλογικῶν συμβάσεων, κανονισμῶν, διαταγμάτων κλπ.), ἐπὶ πλέον τῶν παλαιῶν, αἱ ὁποῖαι θὰ διατηρηθοῦν ἐν ἰσχύι, ὥστε θὰ εὑρεθῶμεν μετ' οὐ πολὺ ἐνώπιον «ἀφορήτου πολυνομίας». Ἀπόδειξις τούτων ἔστω τὸ γεγονὸς ὅτι δεκάδες ἄρθρων τοῦ Προσχεδίου παρέχουν ἐξουσίαν εἰς τὴν Διοίκησιν πρὸς ἔκδοσιν κανονιστικῶν πράξεων καὶ τὸ γεγονὸς ὅτι αἱ διατάξεις, δι' ὧν ρυθμίζεται ἓν μόνον θέμα τῆς Κυριακῆς ἀναπαύσεως, ἔτυχον ἀπὸ τοῦ 1909 (ν. ΓΥΝΕ) μέχρι τοῦ 1930 τεσσάρων κωδι-

κοποιήσεων (β.δ. 5)12 Απριλίου 1914, π.δ. 3)11 Δεκεμβρίου 1925, π.δ. 23)30 Νοεμβρίου 1928 και π. δ. 8)14 Μαρτίου 1930).

Όλα ταῦτα δὲν σημαίνουν, ὅτι ἀποτελεῖ ματαιοπονίαν ἡ κωδικοποίησις τοῦ ἐργατικοῦ δικαίου. Τὸ ἐναντίον. Ἡ πλησμονὴ ἀκριβῶς τῶν διατάξεων τοῦ ἐργατικοῦ δικαίου καθιστᾷ ἀναγκαίας τὰς κωδικοποιήσεις γενικὰς ἢ κατὰ θεσμούς. Καὶ εἶναι κρῖμα, ὅτι ἡ προσταγὴ τοῦ νόμου ὅπως κατὰ τὸ πρῶτον στάδιον γίνῃ «πρόχειρος κωδικοποίησις τῶν ἰσχυουσῶν διατάξεων, πρὸς ἀποκάθαρσιν τῆς νομοθεσίας ἀπὸ τὰς μὴ ἰσχυούσας διατάξεις» δὲν ἐξεπληρώθη.

2. Ὁ νόμος 4345)1964, ὅπως προκύπτει ἀπὸ τὸ ἄρθρον 3, δὲν ἔχει μόνον τὸν περιωρισμένον σκοπὸν νὰ γίνῃ ἡ κωδικοποίησις τῶν ἰσχυουσῶν διατάξεων. Ἔχει ἕνα ἄλλον πολὺ ὑψηλότερον σκοπόν: Νὰ ἀνακαινίσῃ τὸ δίκαιον τῆς ἐργασίας. Αὐτὸ δὲ κυρίως σημαίνει: «Κῶδιξ Ἐργασίας».

Εἰς τὸ ἴδιον ἄρθρον ὁ νόμος δίδει τὰς ἀρχάς, ἐπὶ τῶν ὁποίων θὰ στηρίζεται ὁ Κῶδιξ, ὡς ἑξῆς: Θὰ πρέπει, λέγει, νὰ ἐναρμονίζωνται αἱ διατάξεις τοῦ Κώδικος πρὸς τὸ «σύγχρονον πνεῦμα τῆς κοινωνικῆς δημοκρατίας». Ἀλλ' ἐπειδὴ ἡ «κοινωνικὴ δημοκρατία» δύναται νὰ ἔχῃ ποικίλα ὅρια καὶ περιεχόμενον, ὁ νόμος θέτει περιορισμούς. Κατὰ κύριον μὲν λόγον, ἐπεζηγεῖ, ἡ «κοινωνικὴ δημοκρατία» θὰ πρέπει νὰ εὑρίσκεται εἰς ἀντιστοιχίαν πρὸς τὰς «κοινωνικὰς ἀνάγκας» καὶ τὰς «οἰκονομικὰς δυνατότητας» τῆς χώρας, κατὰ δεύτερον δὲ λόγον ὁ Κῶδιξ θὰ πρέπει νὰ λάβῃ ὑπ' ὄψιν «τὰ πορίσματα τῆς παγίως διαμεμορφωμένης νομολογίας καὶ τὰς ἀναληφθείσας διὰ τῶν διεθνῶν συμβάσεων ὑποχρεώσεις».

Βεβαίως ἦτο δυσχερὲς ὁ νόμος νὰ καθορίσῃ «τὰς κοινωνικὰς ἀνάγκας» ἢ τὰς «δυνατότητας τῆς οἰκονομίας», εἰς τὰ μέτρα τῶν ὁποίων θὰ ὤφειλε νὰ ἀνταποκριθῇ ὁ Κῶδιξ. Διὰ τὸν λόγον τοῦτον ὥρισεν ἐν παραγράφῳ 3 τοῦ ἄρθρου 4, ὅτι ἡ Συντακτικὴ Ἐπιτροπή, ἀφοῦ θὰ εἶχε περατώσει τὴν «πρόχειρον κωδικοποίησιν τῶν ἰσχυουσῶν διατάξεων», ἐντὸς τῆς ἰδίας προθεσμίας (μέχρι 10.7.1965), «θὰ κατήρτιζε διάγραμμα περιέχον τὰς γενικὰς ἀρχὰς καὶ κατευθύνσεις, ἐπὶ τῇ βάσει τῶν ὁποίων θὰ ἐκπονηθῇ τὸ Προσχέδιον τοῦ Κώδικος, διαλαμβάνον ἐν γενικαῖς γραμμαῖς τὸ μέλλον νὰ ἰσχύσῃ ἐνιαίως ἐργατικὸν δίκαιον καὶ ἐπεξηγοῦν καὶ αἰτιολογοῦν τὰς προτεινομένας τροποποιήσεις ἢ καταργήσεις κειμένων διατάξεων ἢ τὴν θέσιν νέων». Δυστυχῶς δὲν κατηρτίσθη, ὡς ἐλέχθη, οὔτε ἡ «πρόχειρος κωδικοποίησις», οὔτε ὅμως καὶ «τὸ γενικὸν διάγραμμα».

Ἡ δευτέρα αὕτη παράλειψις ἦτο σοβαρωτέρα τῆς πρώτης. Διότι ὁ μελετητὴς τοῦ «Προσχεδίου τοῦ Κώδικος» εἶναι ἀδύνατον νὰ ἐκτιμήσῃ τὴν ὀρθότητα τῶν προτεινομένων λύσεων εἰς τὰ καθ' ἕκαστον προβλήματα. Εἶναι γνωστὸν π.χ. ὅτι μέτρα ληφθέντα κατὰ καιροὺς εἰς βάρος τῶν ἐργατῶν ἔσχον ὡς αἰτιολογίαν ἄλλοτε τὴν ἀνόρθωσιν τῆς βιομηχανίας (ν. 118)1945, δι' οὗ ἐπετράπησαν αἱ ἀπολύσεις), ἄλλοτε τὴν ἀνασυγκρότησιν τῆς χώρας (ν. 450)1945, δι' οὗ ἐπετράπη ἡ πολιτικὴ ἐπιστράτευσις πρὸς ἀντιμετώπισιν ἀνωμαλίας, δυναμένης νὰ διαταράξῃ τὴν οἰκονομικὴν ἀνασυγκρότησιν), ἄλλοτε τὴν συναγωνιστικότητα τῶν ἑλληνικῶν προϊόντων (συμπίεσις τῶν μισθῶν). Σήμερον προβάλλεται ὡς αἰτιολογία τῆς διατηρήσεως ἢ καὶ διευρύνσεως τῶν περιορισμῶν εἰς βάρος τῆς ἐργασίας ἡ ἀνάγκη νὰ ὑποβοηθηθῇ ἡ παραγωγικὴ ἱκανότης τῆς χώρας, διὰ νὰ ἀνταποκριθῇ εἰς τὰς ἀπαιτήσεις τῆς Κοινῆς Ἀγορᾶς. Μήπως ἄραγε τοῦτο σημαίνει ὁ ὅρος: «δυνατότητες τῆς οἰκονομίας»;

Ἡ σημειωθεῖσα ἔλλειψις πάσης αἰτιολογίας μᾶς ἐπιτρέπει νὰ χωρήσωμεν ἔτι περαιτέρω: Νὰ ἀμφισβητήσωμεν, ἂν ὑπῆρξεν ὀρθὸς προβληματισμός ἢ, ἀκόμη, ἂν ὑπῆρξε προβληματισμός. Τολμῶμεν καὶ τὸ τελευταῖον τοῦτο, διότι εἰς πλείστους θεσμοὺς (π.χ. τῆς ὑποχρεωτικῆς διαιτησίας, τῶν κανονισμῶν, τῆς καταγγελίας τῆς συμβάσεως ἐργασίας κλπ.) εἰσήχθησαν εἰς τὸ Προσχέδιον ὁλόσωμοι οἱ ἰσχύοντες νόμοι (3239)1955, ν.δ. 3789)1957, ν. 3198)1955 κλπ.), οἱ ὁποῖοι βεβαίως ἐλάχιστα «ἐναρμονίζονται πρὸς τὸ σύγχρονον πνεῦμα τῆς κοινωνικῆς δημοκρατίας», ὡς ἀπαιτεῖ τὸ ἄρθρον 3 § 1 τοῦ ν. 4345)1964).

3. Τὸ συμπέρασμα ὅλων τούτων εἶναι, ὅτι ἡ «κωδικοποίησις τῆς ἰσχυούσης νομοθεσίας» εἶναι πάντοτε μία προσφορὰ χρήσιμος καὶ εὐπρόσδεκτος. Καὶ θὰ πρέπει νὰ

γίνεται εἰς σύντομα χρονικὰ διαστήματα.

Ἡ σύνταξις ὅμως «Κώδικος Ἐργασίας», δηλαδὴ ἡ δημιουργία νέων θεσμῶν καὶ ἡ ἀνακαίνισις τῶν ὑφισταμένων - αὐτὴ δὲ εἶναι ἡ οὐσία τοῦ ὑπὸ ἐκπόνησιν Κώδικος - ἐπὶ τῇ βάσει ρευστῶν ἐννοιῶν («κοινωνικῆς δημοκρατίας» ἢ τῶν «οἰκονομικῶν δυνατοτήτων τῆς χώρας» κλπ.) καὶ χωρὶς νὰ ἐκτίθενται, ὡς ἀπαιτεῖ τὸ ἄρθρον 4 § 3 τοῦ νόμου 4345)1964, «αἱ γενικαὶ ἀρχαὶ καὶ κατευθύνσεις», βάσει τῶν ὁποίων θὰ ἐκπονηθῇ τὸ Προσχέδιον, μᾶς ἀφήνει δισταχτικούς. Πρέπει δὲ νὰ εἴμεθα δισταχτικοὶ καὶ διὰ τοὺς ἐπὶ πλέον λόγους: Ὅτι εἰς τὴν Ἀναθεωρητικὴν Ἐπιτροπὴν τοῦ Κώδικος δὲν μετέχουν οὔτε ἐκπρόσωποι τῶν πολιτικῶν κομμάτων, οὔτε τῶν ἐργατῶν καὶ ἐργοδοτῶν (εἰς τὴν Ἀναθεωρητικὴν Ἐπιτροπὴν τοῦ Ἀστικοῦ Κώδικος, παρ' ὅτι ἐπρόκειτο περὶ αἰωνοβίων θεσμῶν, μετέσχον οἱ ἀρχηγοὶ τῶν πολιτικῶν κομμάτων, τῆς ἐκκλησίας κλπ.), ὅτι θὰ ἐπιδιωχθῇ ἡ μήρισις τοῦ Κώδικος Ἐργασίας δι' ἰδιαιτέρου κυρωτικοῦ νόμου, ὅτι ἐκ τῶν λόγων τούτων εἶναι ηὐξημένοι οἱ κίνδυνοι νὰ ἀνακαινίσῃ ὁ Κῶδιξ διατάξεις (ὡς αἱ ἀνωτέρω σημειωθεῖσαι τῶν νόμων 3198)1955, 3789)1957, 3239)1955 κλπ.), αἱ ὁποῖαι εἶναι ξέναι πρὸς τὸ πνεῦμα τῆς κοινωνικῆς δημοκρατίας, ἢ νὰ μετουσιώσῃ εἰς ἰσχὺν δίκαιον νομολογίαν, ἡ ὁποία ἐπήγασεν ἐκ τῆς ἐφαρμογῆς ἀνελευθέρων νόμων (π.χ. περὶ ἐλέγχου νομιμοφροσύνης, πολιτικῆς ἐπιστρατεύσεως, ὑποχρεωτικῆς διαιτησίας κλπ.) Δὲν πρέπει νὰ λησμονῶμεν τέλος, ὅτι οἱ Κώδικες ἀποκρυσταλλώνουν τὰ πορίσματα μακρᾶς ἐφαρμογῆς καὶ ὡ ἐκ τούτου ἀποκρούουν ἐπὶ μακρὸν διάστημα τὰς τροποποιήσεις, ἔστω καὶ ἀναγκαίας, ἐνῷ οἱ θεσμοὶ τοῦ ἐργατικοῦ δικαίου εἶναι ἀκόμη ὑπὸ διαμόρφωσιν, αἱ καθημερινὰι δὲ μεταβολαὶ εἰς τὰς σχέσεις κεφαλαίου καὶ ἐργασίας δὲν ἀνέχονται ἀκάμπτους καὶ ἀμετακινήτους περιορισμούς.

Ἀλλ' οὔτε αἱ ἀνωτέρω παραλείψεις, οὔτε οἱ δικαιολογημένοι δισταγμοί μας θὰ μᾶς ὁδηγήσουν εἰς σημεῖον, ὥστε νὰ ἀρνηθῶμεν γενικῶς τὴν χρησιμότητα τοῦ «Κώδικος Ἐργασίας». Εἴχομεν ὅμως χρέος νὰ ἐπισημάνωμεν τὰς ἀνωτέρω παραλείψεις, διὰ νὰ ἀντιμετωπισθῇ τὸ ἔργον ἐκ μέρους ὅλων μετὰ μείζονος σοβαρότητος. Καὶ διότι, ἀφοῦ δὲν ἐδόθησαν ὑπὸ τῆς Συντακτικῆς Ἐπιτροπῆς, ὡς ἔπρεπε, «αἱ γενικαὶ ἀρχαὶ καὶ κατευθύνσεις» τοῦ Κώδικος, εἴμεθα ὑποχρεωμένοι ἡμεῖς νὰ προσπαθήσωμεν νὰ θέσωμεν ταύτας, οὐχὶ βεβαίως διὰ νὰ ἀναπληρώσωμεν τὸ κενόν, ἀλλὰ διὰ νὰ γίνουν κατανοηταὶ αἱ κατωτέρω παρατηρήσεις μας.

§ 2

Γενικαὶ Ἀρχαὶ τοῦ Ἐργατικοῦ Δικαίου

1. Θὰ ἀρχίσωμεν ἀπὸ τὸ ἐν γένει ἐργατικὸν δίκαιον. Ὀνομάζομεν συνήθως ἐργατικὸν δίκαιον (κατ' ἀκριβολογίαν ἐργασιακὸν δίκαιον) τοὺς κανόνας, οἱ ὁποῖοι ρυθμίζουν τὰς σχέσεις, αἵτινες προκύπτουν ἐκ τῆς μισθουμένης ἐργασίας. Αἱ σχέσεις αὗται δημιουργοῦνται μεταξὺ μισθωτῶν καὶ ἐργοδοτῶν (ὡς ἰδιωτῶν) καὶ ἀποτελοῦν τὸ ἐργατικὸν ἰδιωτικὸν δίκαιον, ἢ μεταξὺ Κράτους ἀφ' ἑνὸς καὶ ἐργοδοτῶν καὶ ἐργατῶν ἀφ' ἑτέρου (ὡς πολιτῶν) καὶ ἀποτελοῦν τὸ δημόσιον ἐργατικὸν δίκαιον (βλέπε κατωτέρω § 3|4).

Ὁ ἀνωτέρω ὁρισμὸς ἔχει περιωρισμένην ἀξίαν. Διότι δὲν ἀποκαλύπτει τὸν προέχοντα ἀνταγωνιστικὸν χαρακτῆρα τοῦ ἐργατικοῦ δικαίου. Πρέπει νὰ μὴ μᾶς διαφεύγῃ, ὅτι τὸ ἐργατικὸν δίκαιον ἀρχίζει νὰ δημιουργῆται τοὺς τελευταίους αἰῶνας, κατὰ τοὺς ὁποίους ἀνεπτύχθησαν αἱ οἰκονομικοκοινωνικαὶ σχέσεις τῆς ἐμπορευματικῆς οἰκονομίας. Εἶναι ἀληθές, ὅτι ἡ μίσθωσις ἀνθρωπίνης δυνάμεως ὑπῆρχεν, εἰς περιωρισμένην κλίμακα, καὶ εἰς μακρυνὰς ἐποχάς, καὶ ὡς ἐκ τούτου ἀπαντῶμεν ὑποτυπώδεις διατάξεις περὶ ταύτης εἰς τοὺς ἀρχαίους νόμους. Ἀλλὰ ἡ ἐμπορευματικὴ οἰκονομία εἶναι ἐκείνη, ἡ ὁποία ἔφερεν εἰς τὸ προσκήνιον τῆς ἱστορίας τὰς στρατιὰς τῶν μισθοβίων, οἵτινες δὲν διαθέτουν ἄλλο τι πλὴν τῆς ἐργατικῆς των δυνάμεως, ἡ ὁποία ἀγοράζεται παρὰ τῶν ἰδιοκτητῶν ὡς ἐμπόρευμα καὶ χρησιμοποιεῖται κατὰ κανόνα διὰ τὴν παραγωγὴν ἐμπορευμάτων.

Τὸ ἐργατικὸν δίκαιον εἶναι γέννημα αὐτῶν τῶν νέων οἰκονομικῶν σχέσεων. Καὶ προσδιορίζεται ἀπὸ τὴν ἀσίγαστον πάλην ἐπὶ τοῦ προϊόντος τῆς ἐργασίας μεταξὺ τῆς τάξεως τῶν ἰδιοκτητῶν τῶν μέσων παραγωγῆς, ἡ ὁποία κυριαρχεῖ ταύτου καὶ τὸ

κατευθύνει ἐκεῖ ὅπου δύνανται νὰ μετατραπῇ εἰς ἀτομικὸν κέρδος, καὶ τῆς ἐργατικῆς τάξεως, ἡ ὁποία ἐξ αἰτίας ἀκριβῶς τῆς καθολικῆς ἀλλοτριώσεώς της ἀποκτᾷ ὁσημέραι συνείδησιν τῆς κοινωνικῆς καὶ πολιτικῆς της ἀποστολῆς καὶ ἀξιοῖ ὑπὲρ αὐτῆς καὶ τῶν εὐρυτέρων λαϊκῶν στρωμάτων ἀναμόρφωσιν τῶν νομικῶν σχέσεων, πρὸς ἔλεγχον καὶ διεύρυνσιν τῆς παραγωγῆς, μὲ τελικὸν σκοπὸν τὴν αὔξησιν τοῦ εἰσοδήματος καὶ τὴν δικαιοτέραν διανομὴν τούτου. Τὸ ἐργατικὸν δίκαιον λοιπὸν εἶναι ἐκ καταγωγῆς ἡ ἄρνησις, ἡ διαλεκτικὴ ἀντίθεσις τοῦ δικαίου τῆς ἰδιοκτησίας, διότι παρέχει εἰς τὴν ἐργατικὴν τάξιν τὸ νόμιμον δικαίωμα τῆς ἀμφισβητήσεως καὶ περιορισμοῦ τῆς ἀπολύτου ἐξουσίας τῶν ἰδιοκτητῶν ἐπὶ τῆς ὑπεραξίας. Ὡς ἐκ τούτου εἶναι ὀρθότερον νὰ θεωρῶμεν τὸ ἐργατικὸν δίκαιον ὡς τὸ σύνολον τῶν κανόνων, οἱ ὁποῖοι ἐν δεδομένῃ στιγμῇ ὁριοθετοῦν τὰ ἀντίπαλα συμφέροντα τῶν τάξεων ἐργατῶν καὶ ἐργοδοτῶν.

2. Ἡ μισθουμένη ἐργασία εἰς τὸ ἰσχῦον φιλελεύθερον οἰκονομικὸν καθεστὼς κυριαρχεῖται ἀπὸ τοὺς ἀδυσωπήτους νόμους τούτου καὶ, παρὰ πᾶσαν προσπάθειαν ἐξωραϊσμοῦ τῶν πραγμάτων, ἡ ἐργασία ἀντιμετωπίζεται ὡς ἐ μ π ό ρ ε υ μ α. Θὰ ἀντιταχθῇ, ὅτι ἀκριβῶς τὸ ἐναντίον, ὅτι δηλαδὴ ἡ ἐργασία δὲν εἶναι ἐμπόρευμα, θεσπίζουν αἱ διεθνεῖς συμβάσεις καὶ αὐτὴν τὴν ἀρχὴν ἀγωνίζονται νὰ καθιερώσουν αἱ ἀνθρωπιστικαὶ διδασκαλίαι. Τί θὰ πρέπει λοιπὸν νὰ ἰσχύσῃ ὡς ἀρχή; Ἡ ἐργασία θὰ ἀντιμετωπίζεται ὡς ἐμπόρευμα ἢ ὄχι;

Εἶναι ἀμετακινήτως δεδομένον, ὅτι, ἐφ' ὅσον ὁ μισθωτὸς εἶναι ὄργανον παραγωγῆς ὑπεραξίας, ἡ μισθουμένη ἐργασία θὰ ἀντιμετωπίζεται κατ' ἀνάγκην ὡς ἐμπόρευμα. Ὁ ἐργοδότης, διὰ νὰ φέρωμεν μερικὰ παραδείγματα, εἰς τὰ πλαίσια τῆς ἀνταγωνιστικῆς οἰκονομίας, μάχεται ὑπὲρ τῆς ἐλευθέρας προσλήψεως οἵων καὶ ὅσων θέλει μισθωτῶν, τῆς ἀορίστου διαρκείας συμβάσεως, τῆς ἀνελέγκτου ἀπολύσεως, τῆς ἐκ περιτροπῆς ἐργασίας, τῆς διαθεσιμότητος. Ὅλα ταῦτα ἀποτελοῦν ἓν ὁλοκληρωμένον σύστημα, τὸ ὁποῖον ἐπιτρέπει τὴν ἀζήμιον αὐξομείωσιν τοῦ προσωπικοῦ κατὰ τὰς ἀνάγκας τῆς ἀγορᾶς καὶ εὐκολύνει τὸ κεφάλαιον νὰ ἀντιμετωπίζῃ τὰς οἰκονομικὰς κρίσεις μὲ θυσίαν τῆς ἐργατικῆς τάξεως. Εἰς ἄλλην περίπτωσιν ὁ ἐργοδότης, ἐνῷ κόπτεται ὑπὲρ τῆς ἐλευθερίας τῶν τιμῶν, ἐξ ἀντιθέτου μάχεται ὑπὲρ τῆς διατιμήσεως μόνης τῆς ἐργασίας· ἢ, ἐνῷ ὑποστηρίζει τὴν ἐπὶ μακρὸν χρόνον ἰσχὺν τῆς συλλογικῆς συμβάσεως καὶ τὴν ἀπαγόρευσιν πάσης ἀπεργίας, ὅσον διαρκεῖ ἡ ἰσχὺς τῆς συλλογικῆς συμβάσεως, ἐν τούτοις ἀποκρούει τὸν τιμαριθμικὸν μισθόν, ὁ ὁποῖος θὰ ἔλυε τὸ μέγιστον τῶν μισθολογικῶν διενέξεων κλπ. Ἐξ ἀντιθέτου οἱ μισθωτοὶ ἀρνοῦνται ὁλοέν καὶ περισσότερον, ὁλοέν καὶ ἐντονώτερον, τὴν μεταχείρισιν τῆς μισθουμένης ἐργασίας ὡς ἐμπορεύματος. Προβάλλουν τὸ αἴτημα τοῦ ἐλέγχου τῶν ἀπολύσεων, τοῦ σεβασμοῦ τῆς προσωπικότητος τοῦ μισθωτοῦ, τὴν ἐλευθερίαν τῆς ἐργασίας, τὸ δικαίωμα ἐργασίας, τὴν κατασφάλισιν ἱκανοποιητικοῦ βιοτικοῦ ἐπιπέδου κλπ. Τὸ συμπέρασμα εἶναι, ὅτι ἡ μισθουμένη ἐργασία εἶναι ἐμπόρευμα, ἀλλὰ τείνει νὰ παύσῃ νὰ εἶναι ἐμπόρευμα.

Ἐν τῷ μέσῳ τοῦ ἀνταγωνισμοῦ τούτου ἡ παρέμβασις τοῦ Κράτους, ἀναλόγως τοῦ συσχετισμοῦ τῶν δυνάμεων καὶ τῆς γενικωτέρας πολιτικῆς τοῦ Κράτους, ὁδηγεῖ ἄλλοτε εἰς τὴν πρόοδον καὶ ἄλλοτε εἰς τὴν νόθευσιν καὶ ὑποχώρησιν τοῦ ἐργατικοῦ δικαίου.

Ἐκ τῆς ἀναλύσεως ταύτης προκύπτει, ὅτι δὲν ἀρκεῖ ὁ Κῶδιξ Ἐργασίας νὰ διαλάβῃ ἀρχάς, ὅτι π.χ. ἡ ἐργασία δὲν εἶναι ἐμπόρευμα ἢ ὅτι μεταξὺ ἐργατῶν καὶ ἐργοδοτῶν πρέπει νὰ ὑπάρχῃ «καινότης» ἢ ὅτι ὁ ἐργοδότης ὀφείλει πρόνοιαν ὑπὲρ τοῦ μισθωτοῦ κλπ. Ἐφ' ὅσον, ἐπαναλαμβάνομεν, τὸ καθεστὼς εἶναι ἡ ἀπολυταρχία τῆς ἰδιοκτησίας, πρέπει, πέραν τῶν διακηρύξεων, νὰ τεθοῦν εἰς τὸν Κῶδικα Ἐργασίας αἱ διατάξεις, αἱ ὁποῖαι θὰ ἐξειδικεύουν τὰς ἀνωτέρω διακηρύξεις καὶ θὰ ἀποτελοῦν ὁδηγοὺς εἰς τὴν ἑρμηνείαν τῶν λοιπῶν. Ἀντιλαμβανόμεθα τὸ ζήτημα περίπου ὡς ἑξῆς:

α'. Ἐφ' ὅσον διακηρύσσεται, ὀρθῶς δέ, ὅτι ἡ ἐργασία δ ὲ ν ε ἶ ν α ι ἐ μ π ό ρ ε υ μ α καὶ ὅτι προστατεύεται ἡ π ρ ο σ ω π ι κ ό τ η ς τοῦ μισθωτοῦ, θὰ πρέπει π.χ. νὰ μὴ ὑπάρχῃ ἀναιτιολόγητος καὶ ἀνέλεγκτος ἀπόλυσις, διότι τίποτε δὲν προσβάλλει περισσότερον ταύτης τὸν μισθωτόν· νὰ κατασφαλίζεται ἡ ἐπαγγελματικὴ του ἐξέλιξις ἢ ἡ πειθαρχικὴ δικαιο-

σύνη, διότι καὶ ἡ ἀδικαιολόγητος μὴ προαγωγὴ ἢ ἡ τιμωρία ἀποτελοῦν ἠθικὴν μείωσιν τοῦ μισθωτοῦ· νὰ μὴ ἐλέγχωνται τὰ φρονήματα καὶ αἱ πεποιθήσεις του, νὰ μὴ ὑποβάλλεται εἰς ἐξευτελιστικὰς ἐρεύνας, νὰ μὴ μεταβάλλεται εἰς ἀργόμισθον κλπ.

β'. Ἐφ' ὅσον διακηρύσσεται, ὅτι οἱ μισθωτοὶ καὶ οἱ ἐργοδόται ἀποτελοῦν «κ ο ι ν ό τ η τ α», θὰ πρέπει ὁ Κῶδιξ νὰ ὀργανώσῃ τὰ συμβούλια παραγωγῆς, ἵνα μὴ οἱ ἐργοδόται καθορίζουν μονομερῶς τοὺς ὅρους ἐργασίας ἢ τὸν ρυθμὸν καὶ τὸ μέγεθος παραγωγῆς (νόρμα)· νὰ καταρτίζωνται οἱ κανονισμοὶ διὰ τῆς συνεργασίας τῶν συνδικάτων κλπ.

γ'. Ἐφ' ὅσον, τέλος, διακηρύσσεται ἡ ἀρχὴ τῆς «π ρ ο ν ο ί α ς», θὰ πρέπει ὁ Κῶδιξ νὰ καθορίζῃ τὰ ὄργανα (Συμβούλια, Ἐπιθεώρησις Ἐργασίας), ἅτινα θὰ προσδιορίζουν τὰ κατάλληλα, ὑπὸ τὰς συγκεκριμένας συνθήκας ἐργασίας, μέτρα ἀσφαλείας καὶ θὰ ἐποπτεύουν τὴν τήρησιν τούτων. Διότι, ὡς σήμερον συμβαίνει, ἡ πρόνοια, ἀντὶ νὰ ἔχῃ τὴν ἀξίαν προληπτικοῦ μέτρου χάριν τῆς ὑγείας πάντων τῶν μισθωτῶν, χρησιμεύει μόνον διὰ τὴν ἐνίοτε ἐπιδίκασιν ἀποζημιώσεως εἰς τὸν μισθωτόν, ὁ ὁποῖος ἐθανατώθη ἢ ἐτραυματίσθη λόγῳ τῆς ἐλλείψεως τῶν μέτρων ἀσφαλείας. Ἐὰν ὁ Κῶδιξ δὲν προβῇ εἰς εἰδικὰς ρυθμίσεις, ἀλλ' ἀρκεσθῇ εἰς τὰς γενικὰς διακηρύξεις, οὐδὲν θὰ ἔχῃ προσφέρει. Διότι αἱ διακηρύξεις θὰ χρησιμεύουν ἢ διὰ νὰ συγκαλύπτεται ὁ ἀσίγαστος ἀγὼν μεταξὺ ἐργοδοτῶν καὶ ἐργατῶν ἢ διὰ νὰ ἐξωραΐζωνται διδόμεναι λύσεις εἰς μεμονωμένας περιπτώσεις διὰ τῆς ἐπικλήσεως καὶ ἀνθρωπιστικῶν ἀρχῶν.

3. Θεμέλιον ὁλοκλήρου τοῦ ἐργατικοῦ δικαίου εἶναι τὸ συνταγματικῶς κατοχυρωμένον δικαίωμα τοῦ συνεταιρίζεσθαι καὶ εἰδικώτερον ὁ ἐ λ ε ύ θ ε ρ ο ς σ υ ν δ ι κ α λ ι σ μ ό ς. Εἰς τὴν παντοδυναμίαν τῶν ἰδιοκτητῶν (ἐργοδοτῶν) οἱ μισθωτοὶ ἀντέταξαν τὴν ἕνωσίν των εἰς ὁμάδας, αἱ ὁποῖαι εὗρον τὴν νομικήν των ἔκφρασιν εἰς τὴν σωματειακὴν ἐλευθερίαν. Σήμερον ἀναγνωρίζεται διεθνῶς ἡ ἀρχή, ὅτι ὁ ἐλεύθερος συνδικαλισμὸς ἀποτελεῖ «τὸν ἀπαραίτητον ὅρον σταθερᾶς πρόοδου» (Διακήρυξις Φιλαδελφείας, νόμος 399)1947, I, β).

Αἱ σχετικαὶ διατάξεις τοῦ Συντάγματος (ἄρθρον 11), κατὰ τὰς ὁποίας ἡ μὲν ἵδρυσις τοῦ σωματείου ἀνήκει εἰς τὴν ἐλευθέραν προαίρεσιν τοῦ ἀτόμου καὶ δὲν δύναται νὰ ἐξαρτηθῇ ἀπὸ τὴν ἐκτελεστικὴν ἐξουσίαν (Σύντ. 1864), ἡ δὲ διάλυσις τοῦ σωματείου δύναται νὰ γίνῃ μόνον μὲ δικαστικὴν ἀπόφασιν (Σύντ. 1911), παρ' ὅλην τὴν πτωχείαν των, θέτουν, ἐν συνδυασμῷ καὶ πρὸς τὰς λοιπὰς περὶ ἀτομικῶν ἐλευθεριῶν διατάξεις, τὰς ἑξῆς βασικὰς ἀρχάς: α) Ἡ ἐλευθερία τοῦ συνεταιρίζεσθαι ἀποτελεῖ δικαίωμα τοῦ ἀτόμου, μὲ τὸ ὁποῖον προστατεύεται ἐναντίον τῆς παντοδυναμίας τοῦ Κράτους· εἶναι δηλ. δ ύ ν α μ ι ς ἀ ν τ ί ρ ρ ο π ο ς τ ῆ ς κ ρ α τ ι κ ῆ ς ἐ ξ ο υ σ ί α ς. Ἐντεῦθεν ἕπεται, ὅτι ἡ διὰ νόμου ἢ πράξεως τῆς ἐκτελεστικῆς ἐξουσίας ἐπιχορήγησις τῶν σωματείων ἢ ἡ ἀνακήρυξις τινος «ὡς μᾶλλον ἀντιπροσωπευτικοῦ» ἢ «γενικωτέρας σημασίας», ἵνα π.χ. ὑπογράψῃ συλλογικὰς συμβάσεις, ἢ ἡ παροχὴ ἄλλων προνομίων εἰς τινα τούτων, ὅπως π.χ. μετέχουν εἰς διάφορα συλλογικὰ ὄργανα τῆς διοικήσεως δι' ἀντιπροσώπων των (διοικήσεις Ἀσφαλιστικῶν Ταμείων κλπ.), ἀντίκειται εἰς τὸ Σύνταγμα, διότι μεταβάλλει τὰ σωματεῖα εἰς ὄργανα τοῦ Κράτους. Ἐξ ἄλλου τυγχάνει δεδομένον, ὅτι δὲν ἐπιτρέπεται ἡ ἀναγωγὴ σωματείου (ἰδιώτου) εἰς νομικὸν πρόσωπον δημοσίου δικαίου. β) Οἱ μισθωτοὶ εἶναι ἐλεύθεροι νὰ ἱδρύουν σωματεῖα καὶ νὰ παραμένουν εἰς αὐτὰ ὅσον θέλουν (θ ε τ ι κ ὴ ἐ λ ε υ θ ε ρ ί α), ὅπως ἐπίσης εἶναι ἐλεύθεροι νὰ μὴ μετέχουν εἰς σωματεῖα (ἀ ρ ν η τ ι κ ὴ ἐ λ ε υ θ ε ρ ί α). Κατ' ἀκολουθίαν νόμοι ἢ διοικητικαὶ πράξεις, αἱ ὁποῖαι ἐξαρτοῦν ἐπιχορηγήσεις ἢ προνόμια εὐμενῆ ἢ δυσμενῆ ἐκ τῆς συμμετοχῆς ἢ μὴ τοῦ μισθωτοῦ εἰς ὡρισμένον σωματεῖον, εἶναι ἄκυροι. γ) Ἡ α ὐ τ ο δ ι ο ί κ η σ ι ς τοῦ σωματείου ἀποτελεῖ ἔκφρασιν καὶ πραγματοποίησιν τῆς ἐλευθερίας τοῦ συνεταιρίζεσθαι. Συνεπῶς αἱ οἱαιδήποτε παρεμβάσεις τῆς ἐκτελεστικῆς ἐξουσίας εἰς τὴν διοίκησιν τοῦ σωματείου εἶναι μὴ νόμιμοι. δ) Ἡ δ ι ά λ υ σ ι ς τοῦ σωματείου ἐπιτρέπεται μόνον κατόπιν δικαστικῆς ἀποφάσεως. Ὡς ἐκ τούτου διατάξεις, ὅπως π.χ. τοῦ Ψηφίσματος ΜΗ')1947, δι' οὗ ἀνατίθεται εἰς ἄλλην Ἀρχὴν ἡ διάλυσις σωματείου, θεωροῦνται κατηργημέναι ὑπὸ τῆς εἰσαγωγῆς τοῦ Συντάγματος 1952. ε) Τέλος ἡ ἀ π ε ρ-

γία ἀποτελεῖ ἄσκησιν τοῦ δικαιώματος τοῦ συνεταιρίζεσθαι, ὅπερ σημαίνει, ὅτι ἡ ἀπεργία ἀναγνωρίζεται εὐθέως ὑπὸ τοῦ Συντάγματος. Τὸ τελευταῖον χρήζει μείζονος ἀναπτύξεως.

Ὡς γνωστόν, ἀντιτάσσεται, ὅτι τὴν ἀπεργίαν τὴν ἀναγνωρίζει μόνον ὁ νόμος, οὐχὶ δὲ καὶ τὸ Σύνταγμα, ὅπερ ἁπλῶς τὴν ἀνέχεται, καὶ συνεπῶς οὐδὲν ἐμποδίζει τὴν διὰ νόμου ἀπαγόρευσίν της. Ὑποστηρίζομεν τὴν ἀντίθετον ἄποψιν, διότι τὰ συνδικᾶτα εἶναι ἐκ καταγωγῆς καὶ ὁρισμοῦ ἀγωνιστικαὶ ἑνώσεις «πρὸς ὑπεράσπισιν τῶν συμφερόντων τῶν μελῶν των» (Οἰκουμ. Διακ., ἄρθρον 201 § 4, Σύμβασις Ρώμης, αἰτιολ. ἔκθεσις ν. 2151)1920 κλπ.) καὶ διαθέτουν ὡς κύριον ὅπλον, πρὸς ἐπιτυχίαν τοῦ ἀγῶνος των, τὴν ἀπεργίαν. Δὲν θὰ ἦτο μάλιστα ὑπερβολή, ἐὰν ἐλέγομεν, ὅτι ἡ ἱστορία τοῦ συνδικαλισμοῦ εἶναι ἡ ἱστορία τῆς ἀπεργίας. Ἐν ὄψει αὐτῶν τῶν πραγματικῶν δεδομένων ἡ διὰ τοῦ Συντάγματος κάλυψις τῆς προστασίας τοῦ συνδικαλισμοῦ ἐσήμαινε ἀναμφιβόλως κάλυψιν καὶ προστασίαν τῆς ἀπεργίας. Ἡ ἄποψις αὕτη ἐπιβεβαιοῦται καὶ ἐκ τῶν συζητήσεων τῆς Δ' Ἀναθεωρητικῆς Βουλῆς. Πράγματι αἱ μακραὶ συζητήσεις ἐπὶ τοῦ ἄρθρου 11 εἶχον ἓν καὶ μόνον θέμα: ἂν θὰ ἐπιτρέπεται ἢ μὴ ἡ ἀπεργία. Ἀκριβῶς διότι ἡ ἀπεργία εἶναι βαρύνουσα ἐκδήλωσις τοῦ δικαιώματος τοῦ συνεταιρίζεσθαι. Ἔχων δὲ ἐπίγνωσιν τούτου ὁ συνταγματικὸς νομοθέτης ἀπηγόρευσε (ἄρθρον 11 § 3) τὴν ἀπεργίαν μόνον εἰς τοὺς δημοσίους ὑπαλλήλους καὶ τοὺς ὑπαλλήλους Νομικῶν Προσώπων Δημοσίου Δικαίου. Ἀφοῦ λοιπὸν ὁ συνταγματικὸς νομοθέτης καθώρισε τὰ ὅρια τῆς ἀπαγορεύσεως, δὲν ἐπιτρέπεται εἰς ἄλλην τῶν συντεταγμένων ἐξουσιῶν νὰ διευρύνῃ τὰ ὅρια ταῦτα τῆς ἀπαγορεύσεως καὶ δὴ εἰς βάρος ἀτομικοῦ δικαιώματος, διότι τοῦτο θὰ ἐσήμαινεν ἀπαράδεκτον ἄσκησιν συντακτικῆς ἐξουσίας.

Ἡ ἀπεργία, συνταγματικῶς πλέον κατοχυρωμένον δικαίωμα, ἀποκρούει ὡς μὴ νόμιμα ὅλα ἐκεῖνα τὰ νομοθετικὰ ἢ διοικητικὰ μέτρα, τὰ ὁποῖα καταργοῦν τὸ δικαίωμα τοῦτο, π.χ. τὴν πολιτικὴν ἐπιστράτευσιν τῶν ἀπεργῶν, τὴν ἀναπλήρωσιν τῶν ἀπεργῶν διὰ στρατιωτικῶν δυνάμεων κλπ. Ὑπὲρ τῶν μέτρων τούτων καὶ ἄλλων, καταλυτικῶν τῆς ἀπεργίας, προβάλλεται τὸ δημόσιον συμφέρον. Ἐφ' ὅσον ὅμως τὸ δημόσιον συμφέρον ἔχει, ἐν τελευταίᾳ ἀναλύσει, ἔρεισμα τὸ συνταγματικῶς ὠργανωμένον Κράτος, δὲν δύναται νὰ νοηθῇ δημόσιον συμφέρον, ὅπερ θὰ ἠγνόει ἢ θὰ κατέλυε τὰς ἀτομικὰς ἐλευθερίας. Βεβαίως ἡ ἱκανοποίησις τοῦ δημοσίου συμφέροντος θὰ ἠδύνατο νὰ δικαιολογήσῃ, ὡς ἐπὶ παντὸς ἀτομικοῦ δικαιώματος, περιορισμοὺς ἐπιβαλλομένους διὰ νόμου, ὑπὸ τὴν προϋπόθεσιν ὅτι οἱ περιορισμοὶ δὲν ἀναιροῦν τὸ δικαίωμα τῆς ἀπεργίας ἢ δὲν καθιστοῦν ἀδύνατον τὴν ἄσκησιν τούτου (π.χ. προειδοποίησις κηρύξεως τῆς ἀπεργίας κλπ.).

Τέλος σημειοῦμεν, ὅτι ὁ Κῶδιξ Ἐργασίας δὲν ἐπιτρέπεται νὰ μὴ ἔχῃ πλήρεις διατάξεις περὶ τοῦ ἐργατικοῦ σωματείου (συνδικάτου). Οὐ μόνον διότι αἱ σχετικαὶ διατάξεις ἔχουν τὴν θέσιν των περισσότερον εἰς Κώδικα Ἐργασίας, παρὰ εἰς τὸν Ἀστικὸν Κώδικα, ἀλλὰ κυρίως διότι, ἀφοῦ δὲν νοεῖται δίκαιον τῆς ἐργασίας εἰς δημοκρατικὸν καθεστὼς ἄνευ συνδικάτου, θὰ ἀνακύπτῃ μὲν ἡ δρᾶσις τοῦ σωματείου (π.χ. ἐν τῇ ὑπογραφῇ συλλογικῶν συμβάσεων κλπ., ἢ θὰ τίθεται τὸ πρόβλημα τῆς νομιμότητος τῆς ἀπεργίας, ἀλλ' ὁ Κῶδιξ θὰ ἔχῃ ἀποφύγει νὰ ρυθμίσῃ τὰ σχετικὰ προβλήματα. Οὕτω ὅμως θὰ ἔχῃ προδώσει τὴν ἀποστολήν του.

4. Θεμέλιον ἐπίσης τοῦ ἐργατικοῦ δικαίου εἶναι ἡ ἐλευθερία τῆς ἐργασίας, δηλ. τὸ ὑπὸ τοῦ Συντάγματος (ἄρθρον 4) κατοχυρωμένον δικαίωμα τοῦ ἀτόμου νὰ μὴ ἐργάζεται ἀκουσίως καὶ διὰ τῆς ἀπειλῆς δημοσίας ποινῆς. Τὸ ἀτομικὸν τοῦτο δικαίωμα ἀντετάχθη κυρίως κατὰ τῆς ἀναγκαστικῆς ἐργασίας καὶ τῆς δημιουργίας τῶν λεγομένων κλειστῶν ἐπαγγελμάτων.

Ἐπὶ τῆς ἐλευθερίας ἐργασίας στηρίζεται κυρίως ἡ σύμβασις ἐργασίας. Ἀλλ' ἐὰν ὑφίστανται σύμβασις ἐργασίας εἶναι ἐν τῶν πλέον ἀμφισβητουμένων καὶ συγκεχυμένων ζητημάτων. Οἱ κοινωνιολόγοι ἀρνοῦνται τὴν ὕπαρξιν ἐλευθερίας εἰς τὸν μισθωτόν, ὁ ὁποῖος τελεῖ ὑπὸ τὴν ἀδήριτον ἀνάγκην νὰ πωλήσῃ τὰς δυνάμει

του. Αλλά καὶ οἱ νομικοὶ ὁμολογοῦν, ὅτι εἰς τὸ δίκαιον τῆς ἐργασίας ἔχει σμικρυνθῆ εἰς τὸ ἐλάχιστον ὁ χῶρος τῆς ἐλευθέρας προαιρέσεως τῶν μερῶν (ἀναγκαστικαὶ προσλήψεις, ἀναγκαστικοὶ ὅροι κλπ.). Δι' ὃ ὅσοι ἐξακολουθοῦν νὰ πιστεύουν εἰς τὴν παλαιὰν σύμβασιν ἐφαρμόζουν γενναίως εἰς τὸ δίκαιον τῆς ἐργασίας μίαν παραλλαγὴν τῆς συμβάσεως, ἤτοι τὴν διὰ προσχωρήσεως τοῦ μισθωτοῦ εἰς τοὺς ὡρισταμένους ὅρους τῆς ἐργασίας καταρτιζομένην σύμβασιν· ἐνῷ ἄλλοι ἀντικατέστησαν τελείως τὴν σύμβασιν διὰ τῆς σχέσεως ἐργασίας. Περὶ τῶν ἐννοιῶν τῆς συμβάσεως προσχωρήσεως καὶ τῆς σχέσεως ἐργασίας θὰ διαλάβωμεν εἰς τὸ σχετικὸν κεφάλαιον. Ἤδη περιοριζόμεθα νὰ τονίσωμεν, ὅτι ὑπὸ τὸ ἰσχὺον καθεστὼς ἡ σύμβασις, ὡς ἔννομος σχέσις, εἶναι ἡ μονοδικὴ μέθοδος προσδιορισμοῦ τῶν ἀντιπάλων συμφερόντων μεταξὺ ἐλευθέρων ἀτόμων. Καὶ ὅτι τὸ ἐργατικὸν δίκαιον ἔχει προορισμὸν οὐχὶ νὰ ἐξοβελίσῃ τὴν σύμβασιν, δηλ. τὴν ἐκουσίαν ἐργασίαν, ἡ ὁποία ἀποτελεῖ ἀμετακίνητον ὅριον τῆς ἀνθρωπίνης ὑποστάσεως καὶ ἀξιοπρεπείας τῶν μισθωτῶν, ἀλλὰ μέσῳ προστατευτικῶν τῆς ἐργασίας διατάξεων, εἴτε δημοσίου δικαίου, εἴτε ἰδιωτικοῦ, ἀλλ' ἀναγκαστικοῦ χαρακτῆρος, νὰ περιορίσῃ τὴν ἀπολυταρχίαν τοῦ κεφαλαίου καὶ διευρύνῃ, κατὰ τὸ δυνατόν, τὸν χῶρον τῆς ἰσοτίμου καὶ ἐλευθέρας δράσεως τῶν μερῶν.

Ἡ ἐλευθερία τῆς ἐργασίας ὑπόκειται βεβαίως εἰς περιορισμούς, τοὺς ὁποίους θέτει ὁ νόμος. Οἱ περιορισμοὶ ὅμως εἶναι ἀνεκτοί, ὅταν δὲν ἀναιροῦν τὴν ἐλευθερίαν τῆς ἐργασίας καὶ τοὺς ἐπιτάσσει τὸ δημόσιον συμφέρον ἢ τὸ συμφέρον τῆς ἐργατικῆς τάξεως. Ἐντεῦθεν ἕπεται, ὅτι παραβιάζουν τὴν ἐλευθερίαν τῆς ἐργασίας καὶ εἶναι μὴ νόμιμοι οἱ περιορισμοὶ λόγῳ πολιτικῶν ἢ θρησκευτικῶν φρονημάτων, λόγῳ συμμετοχῆς ἢ μὴ συμμετοχῆς εἰς ὡρισμένας ὀργανώσεις, σωματεῖα κλπ. Ἀντιθέτως εἶναι ἀνεκτοὶ οἱ περιορισμοί, οἱ ὁποῖοι ἐξαρτοῦν τὰς προσλήψεις τῶν ἐργατῶν ἐκ πνευματικῶν καὶ σωματικῶν προσόντων ἢ καθορίζουν ἀνώτατα χρονικὰ ὅρια ἐργασίας ἢ ἀπαγορεύουν τὴν πολυθεσίαν κλπ.

5. Ἑτέρα βασικὴ ἀρχὴ τοῦ ἐργατικοῦ δικαίου εἶναι, ὅτι οἱ κανόνες τούτου εἶναι δημοσίας τάξεως (ἐν τῇ ἐννοίᾳ τοῦ ἄρθρου 3 Α.Κ.), δηλ. ἀναγκαστικοῦ περιεχομένου, εἰς τρόπον ὥστε ἐν συγκρούσει πρὸς τὴν ἀντίθετον θέλησιν τῶν μερῶν (ἐργοδότου - μισθωτοῦ) νὰ ἐπικρατῇ ὁ νόμος. Πρὸς τὴν ἀρχὴν αὐτὴν συναρτᾶται μία ἄλλη ἐπίσης βασικὴ ἀρχή, καθ' ἣν οἱ κανόνες τοῦ ἐργατικοῦ δικαίου ἀσφαλίζουν εἰς τὸν μισθωτὸν ἐνέλαχιστον ὅριον προστασίας, ὅπερ σημαίνει, ὅτι ὁ κανὼν τοῦ ἐργατικοῦ δικαίου, μολονότι ἀναγκαστικοῦ περιεχομένου, ὑποχωρεῖ εἰς τὴν ἀντίθετον ρύθμισιν τῶν μερῶν, ἀρκεῖ ἡ τελευταία αὕτη νὰ εἶναι πλέον εὐνοϊκὴ διὰ τὸν μισθωτόν. Εἰς τελευταίαν λοιπὸν ἀνάλυσιν οἱ κανόνες τοῦ ἐργατικοῦ δικαίου εἶναι ἑτερομερῶς (ὑπὲρ τῶν μισθωτῶν) ἀναγκαστικοῦ χαρακτῆρος. Τοῦτο ἔχει ἀνάγκην ἐξηγήσεως.

Ἐλέχθη ἀμέσως ἀνωτέρω (4), ὅτι ἡ σύμβασις τοῦ ἰδιωτικοῦ δικαίου ὑπῆρξε καὶ παραμένει ἀκόμη ἡ μέθοδος, διὰ τῆς ὁποίας ὁ ἐλεύθερος ἄνθρωπος (μισθωτὸς) μεταβιβάζει ἐπ' ἀνταλλάγματι τὰς δυνάμεις του εἰς ἕτερον (ἐργοδότην). Ἡ σύμβασις ὅμως, εἰς τὸ φιλελεύθερον οἰκονομικὸν καθεστώς, σημαίνει ἀδυσώπητον ἀνταγωνισμὸν τῶν ἰδιοκτητῶν, ἐνῷ, ὡς ἐλέχθη, ὁ μισθωτὸς ἔχει ἀποξενωθῆ πάσης ἰδιοκτησίας καὶ εἰσέρχεται γυμνὸς εἰς τὸν ἀνταγωνιστικὸν χῶρον τῆς συμβάσεως. Ἐκ τοῦ λόγου τούτου ἡ σύμβασις δὲν γνωρίζει οὔτε ὅρια, οὔτε ἔλεος εἰς τὴν ἐκμετάλλευσιν τῶν ἐργατῶν. Οἱ κανόνες τοῦ ἐργατικοῦ δικαίου ἐπιβεβαιοῦν αὐτὴν τὴν ἀλήθειαν, διότι ἀκριβῶς θέτουν φραγμόν, ἀποκηρύσσουν αὐτὴν τὴν ἐκμετάλλευσιν οὐχὶ γενικῶς, ἀλλ' ὅσον ἐκτείνεται πέραν ἑνὸς ὁρίου. Ἐπειδὴ ὅμως ἡ σύμβασις παραμένει ἡ νόμιμος ἔκφρασις τοῦ ἀνταγωνισμοῦ, τὸ ἀνωτέρω ὅριον ἀνεκτῆς ἐκμεταλλεύσεως τῶν μισθωτῶν ἐκρίθη ὡς ἐλάχιστον ὅριον προστασίας. Διότι ἀσφαλίζει εἰς τὸν μισθωτὸν ἓν στοιχειῶδες ἐρεῖσμα, ἵνα δυνηθῇ καὶ οὗτος νὰ «ἀνταγωνισθῇ», δηλ. νὰ ἐπιτύχῃ περαιτέρω βελτίωσιν τῆς θέσεώς του διὰ τῆς ἀτομικῆς συμβάσεως.

Εἰς τὸ ἰσχὺον δίκαιον δὲν ὑπάρχει ρητὸς γενικὸς κανὼν περὶ τοῦ ἐλαχίστου ὁρίου προστασίας. Τὸν κανόνα τοῦτον συνήγαγεν ἡ ἐπιστήμη ἐκ διαφόρων διατάξεων (π.χ.

τοῦ ἄρθρου 680 Α.Κ., δι' οὗ ὡρίσθη, ὅτι ἡ εὐνοϊκωτέρα ἀτομικὴ σύμβασις ἐπικρατεῖ τῆς συλλογικῆς συμβάσεως· ἢ τῶν ἄρθρων 3 καὶ 8 τοῦ ν. 2112)1920, δι' ὧν ὡρίσθη, ὅτι εἶναι ἰσχυρὰ ἡ σύμβασις, διὰ τῆς ὁποίας καθωρίσθη μείζων προστασία τῆς ὑπὸ τοῦ νόμου τούτου ὀφειλομένης κλπ. κλπ.). Τὸ σπουδαιότερον ὅμως εἶναι, ὅτι ἡ ἀνωτέρω ἀρχὴ ἀναφέρεται μόνον εἰς τὴν σύγκρουσιν ἀτομικῆς συμβάσεως πρὸς κανόνα δικαίου καὶ δὲν ρυθμίζει τὴν σύγκρουσιν μεταξὺ τῶν διαφόρων κανόνων τοῦ δικαίου. Ἐξαίρεσις εἶναι ἡ περίπτωσις συγκρούσεως μεταξὺ διεθνοῦς συμβάσεως ἐργασίας καὶ ἐγχωρίου νόμου, ἔνθα ἐπίσης ἰσχύει ὁ κανών, ὅτι θὰ ἐπικρατήσῃ ἡ εὐνοϊκωτέρα ρύθμισις τοῦ ἐγχωρίου νόμου (βλ. κατωτ. § 3)1). Εἰς ὅλας τὰς λοιπὰς περιπτώσεις συγκρούσεως νόμων θὰ ἰσχύσουν αἱ γενικαὶ διατάξεις, δι ὧν αἴρεται ἡ σύγκρουσις. Οὕτω, ἂν συγκρούεται π.χ. συλλογικὴ σύμβασις πρὸς ἑτέραν, θὰ ἐπικρατήσῃ ἡ γενικὴ ἔναντι τῆς εἰδικῆς, ἂν συγκρούεται νόμος πρὸς ἕτερον, θὰ ὑπερισχύσῃ κατ' ἀρχὴν ὁ εἰδικὸς ἔναντι τῶν γενικῶν, ἂν συγκρούεται κανονιστικὴ πρᾶξις πρὸς νόμον, θὰ ἐπικρατήσῃ ὁ νόμος, ἐκτὸς ἂν τὸ ἀντίθετον προκύπτῃ ἐκ τοῦ ἐξουσιοδοτικοῦ τῆς πράξεως νόμου κλπ.

Εἶναι ἀνάγκη συνεπῶς ἡ ἀνωτέρω ἀρχή, ὅτι τὸ δίκαιον τῆς ἐργασίας κατασφαλίζει ἓν ἐλάχιστον ὅριον προστασίας, νὰ διατυπωθῇ ρητῶς. Καὶ νὰ διευρυνθῇ εἰς τρόπον ὥστε οὐ μόνον ἐπὶ συγκρούσεως μεταξὺ συμβάσεως καὶ νόμου, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ συγκρούσεως μεταξὺ κανόνων δικαίου νὰ ἐπικρατῇ ἡ εὐνοϊκωτέρα διὰ τὸν μισθωτὸν ρύθμισις, ἐκτὸς βεβαίως ἂν ἄλλο τι προκύπτῃ ἐκ τοῦ νόμου.

6. Οἱ κανόνες τοῦ ἐργατικοῦ δικαίου καὶ αἱ διεπόμεναι ὑπὸ τούτου σχέσεις ἔχουν ἐκδηλον τὸ ὁ μ α δ ι κ ὸ ν στοιχεῖον. Καὶ οἱ λοιποὶ βεβαίως νόμοι, πλὴν τῶν ἀτομικῶν, τίθενται γενικῶς διὰ νὰ ἰσχύσουν ἐπὶ πλειόνων. Ἀλλ' εἰς τούτους πρόκειται περὶ ὁμοίων μέν, ἐξατομικευομένων ὅμως περιπτώσεων, αἵτινες ρυθμίζονται κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον· ἐνῷ εἰς τοὺς ἐργατικοὺς νόμους προϋποτίθεται ἡ ὁ μ ὰ ς τῶν μισθωτῶν. Ἐξ ἄλλου ἡ ὁμὰς εἶναι δημιούργημα καὶ τῶν συνθηκῶν τῆς παραγωγῆς (ἐργοστάσιον, ὁμοιομορφία ὅρων κλπ.), καὶ τῆς γενικωτέρας θέσεως τῶν μισθωτῶν ἐν τῇ οἰκονομίᾳ, δηλ. τῆς ἀπαλλοτριώσεως τούτων ἀπὸ τῶν μέσων παραγωγῆς. Τὸ τελευταῖον τοῦτο εἶναι καὶ αἱ βάσεις τῶν διεθνῶν σχέσεων τῆς ἐργατικῆς τάξεως καὶ τῶν διεθνῶν συμβάσεων ἐργασίας.

Τὸ ὁμαδικὸν στοιχεῖον ἀποτελεῖ προϋπόθεσιν ἰδίᾳ εἰς τοὺς κανόνας, οἱ ὁποῖοι ἀφοροῦν τὰ σωματεῖα, τὴν ἀπεργίαν, τοὺς κανονισμούς, τὰς συλλογικὰς διαφοράς, τὰ συμβούλια ἐπιχειρήσεων, τὰς προαγωγὰς κλπ. Εἰς ὅλας αὐτὰς καὶ ἄλλας περιπτώσεις ἐξυφαίνονται ἔννομοι σχέσεις μεταξὺ τοῦ ἐργοδότου καὶ τοῦ ἐργάτου οὐχὶ μόνον ὡς ἀτόμου, ἀλλὰ καὶ ὡς μέλους τῆς ὁμάδος, μεταξὺ ἐργοδότου καὶ τῆς ὁμάδος τῶν ἐργατῶν, καὶ τέλος μεταξὺ τῶν ἐργατῶν τῆς ἰδίας ὁμάδος. Ὁ ἐργοδότης π.χ., ὁ ὁποῖος κατὰ παράβασιν τοῦ κανονισμοῦ προάγει λόγῳ εὐνοίας τὸν ἀνίκανον ὑπάλληλον, ἀντὶ τοῦ ἱκανοῦ, διαταράσσει, τόσον αὐτός, ὅσον καὶ ὁ ἀνωμάλως προαχθείς, καὶ τὴν μετὰ τοῦ παραλειφθέντος σχέσιν καὶ τὰς σχέσεις μεταξὺ τῶν μελῶν τῆς ὁμάδος.

Αἱ διαταραχαὶ αὐταὶ εἰς τὴν κανονικὴν λειτουργίαν τῆς ὁμάδος δὲν δύνανται νὰ χωρήσουν εἰς τὸν γνώριμον τύπον τῆς ἰδιωτικῆς διαφορᾶς, οὔτε νὰ ἀνορθωθοῦν διὰ τῆς γνωστῆς ἀγωγῆς. Διότι ἀμφότεραι ἔχουν προϋπόθεσιν ἀτομικὸν δικαίωμα. Ἡ ἀδυναμία αὕτη ὡδήγησεν εἰς τὴν θεωρίαν περὶ α ὐ τ ο ν ο μ ί α ς τῆς ὁμάδος, ἥτις ἀληθεύει, οὐχὶ ὅμως μέχρι σημείου ὥστε, ὡς ὑποστηρίζεται, νὰ δεχθῶμεν, ὅτι δύναται ἡ ὁμὰς νὰ θεσπίζῃ κανόνας δικαίου. Διότι τοῦτο θὰ ἀντέκειτο εἰς τὸ ἰσχῦον Σύνταγμα (βλέπε κατ. § 3)2).

7. Βασικαί τινες ἀρχαί, ὅπως ἡ ἐ ξ ά ρ τ η σ ι ς τῶν μισθωτῶν ἢ τὸ δ ι ε υ θ υ ν τ ι κ ὸ ν δικαίωμα τοῦ ἐργοδότου, δὲν πηγάζουν ἐκ τοῦ ἐργατικοῦ δικαίου, ὡς ἐκ πρώτης ὄψεως φαίνεται καὶ γίνεται δεκτόν, ἀλλ' ἀποτελοῦν προβολὴν ἢ ἐκδήλωσιν τῆς ἐξουσίας τοῦ ἰδιοκτήτου, ἣν τείνει νὰ π ε ρ ι ο ρ ί σ ῃ τὸ ἐ ρ γ α τ ι κ ὸ ν δ ί κ α ι ο ν. Ἡ «ἐξάρτησις τοῦ μισθωτοῦ» συγκεκριμένως, ἡ ὁποία χρησιμοποιεῖται ὡς ἐννοιακὸν στοιχεῖον τῆς συμβάσεως ἐργασίας καὶ πρὸς διάκρισιν ἀπὸ ἄλλας προσομοίας συμβάσεις, δὲν ἐδημιουργήθη ὑπὸ τῶν κανόνων τοῦ ἐργατικοῦ δικαίου. Ἀντιθέτως ἡ «ἐξάρτησις» εἶναι

δεδομένη ἐκ τῆς ἰδιοκτησίας τοῦ ἐργοδότου ἐπὶ τῶν μέσων παραγωγῆς καὶ τῆς ἀποκληρώσεως τῶν μισθωτῶν, οἱ κανόνες δὲ τοῦ ἐργατικοῦ δ καίου τείνουν εἰς τὸν προοδευτικὸν περιορισμὸν αὐτῆς τῆς «ἐξαρτήσεως». Τὸ αὐτὸ ἰσχύει καὶ διὰ τὸ λεγόμενον διευθυντικὸν δικαίωμα τοῦ ἐργοδότου, ὅπως καθορίζῃ τὰ μέσα, τὸν τρόπον, τὰς συνθήκας κλπ. τῆς παραγωγῆς. Καὶ τὸ δικαίωμα τοῦτο ἀποτελεῖ ἐκδήλωσιν τῆς ἐκ τῆς ἰδιοκτησίας ἐξουσίας, τὴν ὁποίαν οἱ κανόνες τοῦ ἐργατικοῦ δικαίου τείνουν προοδευτικῶς νὰ περιορίσουν, π.χ. διὰ τῆς ἴσης μεταχειρίσεως τῶν ὑπὸ τὰς αὐτὰς συνθήκας ἐργαζομένων μισθωτῶν, τῶν κανονισμῶν, τῶν συμβουλίων κλπ. Ὅλα ταῦτα καὶ ἄλλαι «ἀρχαὶ» τοῦ ἐργατικοῦ δικαίου, εἰδικωτέρας μορφῆς θὰ μᾶς ἀπασχολήσουν εἰς τὰ οἰκεῖα μέρη τοῦ Κώδικος.

§ 3

Αἱ «κατευθύνσεις» τοῦ Ἐργατικοῦ Δικαίου

1. Ἐλέχθη ἀνωτέρω (§ 1)3), ὅτι κατ' ἄρθρον 4 § 3 τοῦ ν. 4345)1965 ἡ Συντακτικὴ Ἐπιτροπὴ ὤφειλε, πλὴν τῶν «γενικῶν ἀρχῶν», νὰ διατυπώσῃ καὶ τὰς «κατευθύνσεις», τὰς ὁποίας θὰ δίδῃ ὁ Κῶδιξ Ἐργασίας. Ἡ διατύπωσις κατευθύνσεων εἶναι ἔργον δυσχερές, διότι βαίνει πέραν τῶν παραδεδεγμένων, καὶ μεγίστης σημασίας, διότι προσανατολίζει τὸν ἐφαρμοστήν, ὅστις, ἐπὶ περισσοτέρων δυνατῶν ἑρμηνειῶν συγκεκριμένης διατάξεως, ὀφείλει νὰ ἀκολουθῇ ἐκείνην, ἡ ὁποία συμπορεύεται πρὸς τὰς «κατευθύνσεις» τοῦ Κώδικος. Ἡ Συντακτικὴ Ἐπιτροπὴ ὅμως παρέλειψε καὶ τὸ ἔργον τοῦτο.

Ἀσχοληθέντες ἀνωτέρω (§ 2) μὲ τὰς «γενικὰς ἀρχὰς» τοῦ ἐργατικοῦ δικαίου διελάβομεν εἰς ἕκαστον θέμα καὶ περὶ τῶν «κατευθύνσεων» τοῦ ἐργατικοῦ δικαίου. Ἐνταῦθα θὰ ἀσχοληθῶμεν μὲ τὰς γενικωτέρας σημασίας συγχρόνους τάσεις τοῦ ἐργατικοῦ δικαίου.

2. Αἱ διεθνεῖς ἀρχαί. Ἀπὸ τῶν μέσων τοῦ 19ου αἰῶνος ἤρχισαν αἱ προσπάθειαι, ἀπὸ διαφόρους πλευράς, διὰ διαφόρους σκοποὺς καὶ μὲ διάφορα μέσα πρὸς καθιέρωσιν διεθνῶν κανόνων, οἱ ὁποῖοι θὰ κατηφάλιζον μίαν στοιχειώδη προστασίαν τῶν ἐργατῶν, ἀνεξαρτήτως ἐθνικότητος. Τὴν προσπάθειαν αὐτὴν τῆς διεθνοποιήσεως τῶν στοιχειωδῶν κανόνων τοῦ ἐργατικοῦ δικαίου ὑπεβοήθουν αἱ ἀνθρωπιστικαὶ διδασκαλίαι καὶ ἡ ἐπιστημονικὴ θεμελίωσις τῶν διεθνῶν δεσμῶν τῆς ἐργατικῆς τάξεως. Ἡ ἀποφασιστικὴ ὅμως αἰτία τῆς δημιουργίας τοῦ διεθνοῦς ἐργατικοῦ δικαίου ὑπῆρξαν οἱ δύο παγκόσμιοι πόλεμοι. Διότι κατὰ τοὺς πολέμους ἀνεπτύχθη ἡ ἀλληλεγγύη μεταξὺ τῶν ἐργατῶν ἐπὶ διεθνοῦς πεδίου καὶ κυρίως διότι ἔγινε κοινὴ συνείδησις, ὅτι ἡ ἐργατικὴ τάξις, ἡ ὁποία ἐβάστασε τὸ μέγα βάρος τῶν πολεμικῶν θυσιῶν καὶ εἰς τὰ μέτωπα καὶ εἰς τὰ ἐργοστάσια, εἶχε δικαίωμα καὶ ἐπὶ τῆς ἐλευθερίας καὶ ἐπὶ τῆς εὐημερίας.

Μετὰ τὸ πέρας τοῦ α' παγκοσμίου πολέμου ὑπεγράφησαν αἱ γνωσταὶ Διεθνεῖς Συμβάσεις, ἄλλαι τῶν ὁποίων διέλαβον ἀνθρωπιστικὰς μόνον διακηρύξεις καὶ ἄλλαι συγκεκριμένα θετικὰ μέτρα ὑπὲρ τῶν ἐργατῶν, π.χ. περὶ 8ώρου κλπ..

Κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ Β' Παγκοσμίου Πολέμου (Χάρτης Ἀτλαντικοῦ, Διακήρυξις Φιλαδελφείας περὶ τῆς «Διεθνοῦς Ὀργανώσεως Ἐργασίας») καὶ ἀμέσως μετ' αὐτὸν (Καταστ. Χάρτης Ο.Η.Ε., κυρωθεὶς ὑπὸ τοῦ νόμου 385)1945, Καταστ. Δ.Ο.Ε., κυρωθὲν ὑπὸ ν.δ. 399)1947 κλπ.), α) διεκηρύχθησαν αἱ βασικαὶ ἀρχαὶ καὶ ἐπιδιώξεις τοῦ ἐργατικοῦ δικαίου (π.χ. ἡ ἐξασφάλισις ἡμερομισθίου ἐγγυωμένου προσήκοντος ὅρους ζωῆς, ὁ καθορισμὸς ἀνωτάτων χρονικῶν ὁρίων ἐργασίας, ἡ ἐλευθερία τοῦ λόγου καὶ τοῦ συνεταιρίζεσθαι, ὡς ἀπαραιτήτων ὅρων σταθερᾶς προόδου κλπ.), β) ὡρίσθη, ὅτι αἱ διεθνεῖς συμβάσεις ἐξασφαλίζουν ἐλάχιστον ὅριον προστασίας καὶ συνεπῶς ὑποχωροῦν ἔναντι εὐμενεστέρων διατάξεων ἐγχωρίων νόμων ἢ καὶ συμφωνίας ἔτι (ἄρθρον 19 § 8 τοῦ ὑπὸ τοῦ ν.δ. 399)1947 κυρωθέντος Καταστατικοῦ τῆς Δ.Ο.Ε.) καὶ γ) ἀνεγνωρίσθη ὡς «κατάλληλος καὶ δημιουργικὴ μέθοδος» πραγματοποιήσεως τῶν ἀρχῶν τοῦ ἐργατικοῦ δικαίου «ὁ μετ' ἀκάμπτου σθένους ἀγὼν κατὰ τῆς ἀνάγκης» καὶ ἡ «συνεχὴς συλλογικὴ διεθνὴς προσπάθεια, εἰς τὴν ὁποίαν οἱ ἀντιπρόσωποι τῶν ἐργαζομένων καὶ τῶν ἐργοδοτῶν, συνεργαζόμενοι ἰσοτίμως μετὰ τῶν ἀντιπροσώπων τῶν Κυβερνήσεων, συμμετέχουν

εἰς ἐλευθέρας συζητήσεις καὶ εἰς ἀποφάσεις δημοκρατικοῦ χαρακτῆρος πρὸς προαγωγὴν τῶν κοινῶν ἀγαθῶν» (Παραρτ. Καταστ. τῆς Δ.Ο.Ε.).

Τὸ συμπέρασμα ὅλης αὐτῆς τῆς συντόμου ἀνασκοπήσεως εἶναι, ὅτι βασικὴ κατεύθυνσις τοῦ ἐργατικοῦ δικαίου εἶναι σήμερον ἡ δ ι ε θ ν ο π ο ί η σ ί ς του, δηλ. ἡ κατασφάλισις εἰς διεθνῆ κλίμακα ἑνὸς ἐλαχίστου ὁρίου προστασίας τῆς ἐργατικῆς τάξεως.

Ἡ μέχρι σήμερον στάσις τῆς Ἑλληνικῆς Πολιτείας ἔναντι τῶν διεθνῶν συμβάσεων ὑπῆρξεν ἡ ἑξῆς: Αἱ διεθνεῖς συμβάσεις ὑπεγράφοντο σχεδὸν προθύμως, ἀλλὰ ἡ κύρωσίς των ἢ ἐβράδυνεν ἐπὶ πολὺ ἢ δὲν ἐγένετο ποτέ. Τὸ πλέον ἀποκαρδιωτικὸν ὅμως ἦτο, ὅτι ἡ διοίκησις καὶ ἡ δικαστικὴ ἐξουσία σπανίως, ἂν μὴ οὐδέποτε, ἐπεκαλέσθησαν τὰ διεθνῆ νόμιμα, διὰ νὰ δώσουν λύσιν εἰς τὰ προβλήματα, τὰ ὁποῖα ἀντιμετώπισαν. Πρέπει νὰ ὁμολογηθῇ, ὅτι εἰς τὰς διεθνεῖς συμβάσεις δὲν προσεδόθη ἡ προσήκουσα βαρύτης καὶ ἀξία.

Μεθ' ὅλα ταῦτα πρέπει νὰ ἐπιδοκιμασθῇ ἡ διάταξις τοῦ ἄρθρου 3 ἐδάφιον α' τοῦ νόμου 4345)1964, ἥτις ὥρισεν, ὅτι ὁ συνταχθησόμενος Κῶδιξ Ἐργασίας πρέπει νὰ λάβῃ ὑπ' ὄψιν του «τὰς ἐκ τῶν διεθνῶν συμβάσεων ἀναληφθείσας ὑποχρεώσεις τῆς Ἑλλάδος». Τοῦτο σημαίνει:

α) Κατεύθυνσις τοῦ Κώδικος εἶναι ὁ σεβασμὸς τῶν διεθνῶν κανόνων τῆς ἐργασίας. Εἰδικώτερον ὁ Κῶδιξ πρέπει νὰ ὀργανώσῃ τοὺς διαφόρους θεσμούς, παραφυλάσσων τὰ διεθνῆ νόμιμα, π.χ. νὰ καταρτίζωνται οἱ κανονισμοὶ ἐργασίας «κατόπιν ἐλευθέρας συζητήσεως» καὶ «ἀποφάσεως δημοκρατικοῦ χαρακτῆρος», δηλ. ἰσοτίμου συνεργασίας τῶν ἀντιπροσώπων ἐργοδοτῶν καὶ ἐργατῶν μετὰ τῆς Κυβερνήσεως, καὶ οὐχί, ὡς ὁρίζει σήμερον τὸ ν.δ. 3789)1957 (καὶ ἐπαναλαμβάνει τὸ «Προσχέδιον»), ὑπὸ μόνων τῶν ἐργοδοτῶν· ἐπίσης ὀφείλει ὁ Κῶδιξ Ἐργασίας νὰ μὴ ἀγνοήσῃ ὑφισταμένας καταστάσεις, π.χ. περὶ πολιτικῆς ἐπιστρατεύσεως τῶν ἀπεργῶν, περὶ νομιμοφροσύνης τοῦ μισθωτοῦ κλπ., αἱ ὁποῖαι τελοῦν εἰς ἀσυμβίβαστον ἀντίθεσιν πρὸς τὰς διεθνεῖς συμβάσεις.

β) Κατεύθυνσις ἐξ ἄλλου τοῦ Κώδικος θὰ εἶναι ἡ θέσπισις κανόνων πλέον εὐνοϊκῶν διὰ τοὺς μισθωτοὺς ἐν συγκρίσει πρὸς τοὺς διεθνεῖς κανόνας, οἱ ὁποῖοι, ἐπαναλαμβάνομεν, ἀποτελοῦν τὸ ἐλάχιστον ὅριον τῆς διεθνῶς ἀνεγνωρισμένης προστασίας τῆς ἐργατικῆς τάξεως.

3. Ἡ σ υ ν τ α γ μ α τ ι κ ὴ π ρ ο σ τ α σ ί α. Σπεύδων τις θὰ ἠδύνατο νὰ ἀντείπῃ, ὅτι ἀτόπως τίθεται ζήτημα συνταγματικῆς προστασίας, ἀφοῦ ὁ λόγος εἶναι περὶ Κώδικος Ἐργασίας καὶ οὐχὶ περὶ ἀναθεωρήσεως τοῦ Συντάγματος. Ἐν τούτοις θεωροῦμεν σκόπιμον νὰ ὑπομνήσωμεν, ὅτι εἰς διεθνῆ κλίμακα ἐπιδιώκεται, ἀπὸ τοῦ τέλους τοῦ πολέμου, ἡ συνταγματικὴ κατοχύρωσις βασικῶν δικαιωμάτων τῶν ἐργατῶν. Τὸ ἰδικόν μας Σύνταγμα εἶναι ἔρημον τοιούτων διατάξεων.

Θεωροῦμεν χρήσιμον νὰ ἴδωμεν ποῖαι εἶναι αἱ ἐπὶ τοῦ θέματος τούτου σύγχρονοι κατευθύνσεις, διότι θὰ ἠδύνατο ἴσως ὁ Κῶδιξ, μέχρι θεσπίσεως συνταγματικῶν διατάξεων, νὰ ἀνταποκριθῇ εἰς τὰς συγχρόνους αὐτὰς ἀπαιτήσεις:

α) Ἡ π ρ ο σ ω π ι κ ό τ η ς ἢ ἡ ἀνθρωπίνη ἀ ξ ι ο π ρ έ π ε ι α τοῦ μισθωτοῦ, περὶ ἧς ἐγένετο καὶ ἀνωτέρω (§ 2)2) λόγος. Τὸ δικαίωμα τοῦτο εἶναι διάφορον τῶν γνωστῶν ἀτομικῶν δικαιωμάτων, διότι ἀναφέρεται εἰς τὸ ἄτομον, οὐ μόνον ὡς ὕπαρξιν, ἀλλὰ ὡς ἀξίαν ἠθικὴν ἢ φορέα ἰδεωδῶν. Συνεπῶς θὰ ἀπετέλει προσβολὴν τοῦ δικαιώματος τούτου, ἐὰν ἀνεγνωρίζετο π.χ. ἡ αὐθαίρετος πειθαρχικὴ ποινή, ἡ ἀδικαιολόγητος παράλειψις προαγωγῆς, ἡ ἄνισος μεταχείρισις, ἡ ἄρνησις ἀπασχολήσεως, ἡ ἀδικαιολόγητος ἀπόλυσις κ.ἄ., διότι πάντα ταῦτα θίγουν πρὸ παντὸς τὴν ἀξιοπρέπειαν τοῦ μισθωτοῦ.

β) Μ ι σ θ ὸ ς ἀ σ φ α λ ί ζ ω ν π ρ ο σ ή κ ο ν τ α ς β ρ ο υ ς ζ ω ῆ ς. Ἡ καθιέρωσις τοῦ δικαιώματος τούτου ὑπὸ τοῦ Κώδικος θὰ καθιστᾷ ἄκυρον πᾶσα διάταξιν ἀτομικῆς ἢ συλλογικῆς συμβάσεως, διὰ τῆς ὁποίας θὰ καθορίζεται μικρότερος μισθός.

γ) Ἡ α ὐ τ ο ν ο μ ί α. Ἀναγνωρίζεται γενικῶς, ὅτι ἡ ὁμὰς τῶν μισθωτῶν πρέπει νὰ διέπεται ὑπὸ ἰδιαιτέρων πράξεων (συλλογικῶν συμβάσεων κλπ.) κανονιστικῆς ἰσχύος. Πλὴν οὔτε τὸ ἰσχῦον Σύνταγμα (ἄρθρα 22, 35 § 2, 27, 35 § 1, 44) ἀνέχεται ἐξουσιοδότησιν πρὸς ἰδιώτας (σωματεῖα), οὔτε ἐπιτρέπει (ἄρθρον 11)

τὴν ἀναγωγὴν τοῦ σωματείου εἰς νομικὸν πρόσωπον δημοσίου δικαίου, ἵνα οὕτω καταστῇ φορεὺς κρατικῆς ἐξουσίας. Ἐὰν ὅθεν ἐμμείνωμεν εἰς τὴν γραμμὴν αἱ συλλογικαὶ συμβάσεις ἢ οἱ κανονισμοὶ νὰ ἔχουν οὐχὶ ἁπλῶς δεσμευτικὴν δύναμιν, ἣν καὶ ἡ σύμβασις παρέχει, ἀλλὰ κανονιστικὴν ἰσχύν, δηλ. νὰ ἀποτελοῦν κανόνας δικαίου, θὰ πρέπει ὁ Κῶδιξ Ἐργασίας νὰ προβλέψῃ ἐπέμβασιν, ἐν τῇ καταρτίσει τούτων, τῆς ἐκτελεστικῆς ἐξουσίας, μόνης ἱκανῆς νὰ θεσπίσῃ κατ' ἐξουσιοδότησιν νόμου κανονιστικὰς διατάξεις. Βεβαίως ἡ ἐπέμβασις αὕτη περιορίζει τὴν αὐτονομίαν τῆς ὁμάδος, ἀλλὰ εἶναι ἡ μόνη λύσις, ἐφ' ὅσον ἡ θέσπισις κανόνων κατ' ἐξουσιοδότησιν ἀνήκει ἐκ τοῦ Συντάγματος (κατ' ἀκρίβειαν ἐκ διατηρηθέντος συνταγματικοῦ ἐθίμου) μόνον εἰς τὴν διοίκησιν.

δ) Ἡ κοινωνικὴ ἀσφάλισις. Ἀλλὰ τὸ θέμα τοῦτο κεῖται ἐκτὸς τῶν ὁρίων τοῦ Κώδικος (ἄρθρ. ν 1 § 2 νόμου 4345/1964).

ε) Ὁ συνδικαλισμός. Περὶ αὐτοῦ ἐγένετο ἤδη λόγος (ἀνωτ. § 2 | 3).

4. Ἡ δημοσιοποίησις τοῦ ἐργατικοῦ δικαίου. Τὸ ἐργατικὸν δίκαιον ἀνήκει κατὰ βάσιν εἰς τὸ ἰδιωτικὸν δίκαιον, ἀλλὰ καὶ μέγα τμῆμα τούτου, συνεχῶς μάλιστα διευρυνόμενον, ἀνήκει εἰς τὸ δημόσιον δίκαιον. Ἐξ ἄλλου οἱ κανόνες τοῦ ἐργατικοῦ δικαίου, ἐξεταζόμενοι ἀπὸ ἄλλης ἀπόψεως, εἶναι ἀναγκαστικοῦ χαρακτῆρος. Ὅλα ταῦτα χρήζουν ποιᾶς τινος ἐξηγήσεως.

Ἐλέχθη ἤδη (ἀνωτ. § 2 | 5), ὅτι οἱ κανόνες τοῦ ἐργατικοῦ δικαίου θέτουν περιορισμοὺς εἰς τὴν ἐλευθερίαν τῆς συμβάσεως. Οἱ περιορισμοὶ ὅμως οὗτοι, παρ' ὅτι ἀναγκαστικοῦ χαρακτῆρος, ἔχουν μειωμένην ἀξίαν, ἐφ' ὅσον δρῶσιν εἰς τὴν σφαῖραν μόνον τοῦ ἰδιωτικοῦ δικαίου. Διότι τοῦτο ρυθμίζει σχέσεις ἀτομικὰς μεταξὺ ἰδιωτῶν (δανειστοῦ ὀφειλέτου) καὶ τάσσει ὡς τὴν βαρυτέραν κύρωσιν παραβάσεως τοῦ κανόνος ἀναγκαστικοῦ περιεχομένου τὴν ἀκύρωσιν τῆς (παρανόμου) πράξεως ἢ ὡς συνέπειαν τὴν ἀποζημίωσιν, ἐὰν ἡ παράνομος πρᾶξις προεκάλεσε ζημίαν καὶ ὑπῆρξαν καὶ αἱ λοιπαὶ προϋποθέσεις τοῦ διαφέροντος. Οὕτω ὁ ἐργοδότης θὰ ἔχῃ τὴν εὐχέρειαν, παρὰ τὸν σχετικὸν νόμον δημοσίας τάξεως, νὰ διατηρῇ π.χ. φυματικὸν ἀρτεργάτην, μέχρις οὗ ὁ ἴδιος ὁ ἐργοδότης θὰ ἔχῃ λόγον νὰ προβάλῃ τὴν ἀκυρότητα τῆς συμβάσεως ἐργασίας, διότι λ.χ. ὁ μισθωτὸς ἠξίωσε τὸν τεθεσπισμένον μισθὸν τῶν ἀρτεργατῶν ἢ τὴν ἀποζημίωσιν λόγῳ ἀπολύσεως· ἀντιθέτως ὁ μισθωτὸς σπανίως θὰ ἔχῃ λόγον νὰ προβάλῃ τὴν ἀκυρότητα τῆς συμβάσεως.

Τὸ σύγχρονον Κράτος ὑπὸ τὴν πίεσιν τῶν πραγμάτων καλεῖται νὰ μὴ ἀφήσῃ τὴν ἐργασίαν εἰς τὴν ἀνύπαρκτον προστασίαν τοῦ ἰδιωτικοῦ δικαίου, ἀλλὰ νὰ ἐπωμισθῇ μείζονας εὐθύνας ἔναντι τῆς ἐργατικῆς τάξεως καὶ τοῦ συνόλου. Οὕτω πλέον οἱ κανόνες τοῦ ἐργατικοῦ δικαίου ἐκφράζουν, ὁλοὲν καὶ περισσότερον, ἄσκησιν κρατικῆς ἐξουσίας ἔναντι ἐργοδοτῶν καὶ ἐργατῶν πρὸς προστασίαν τῆς ἐργατικῆς τάξεως καὶ χάριν τοῦ δημοσίου συμφέροντος. Εἰς τὸ ἀνωτέρω παράδειγμα τὸ Κράτος δὲν θὰ ἀντιμετωπίσῃ τὸ ἐλάττωμα τοῦ μισθωτοῦ (φυματίωσιν) ὡς λόγον ἀκυρότητος τῆς συμβάσεως ἐργασίας. Τοῦτο κατέστη σήμερον τὸ δευτερεῦον. Πέραν τούτου τὸ Κράτος καλεῖται νὰ προστατεύσῃ καὶ τὸν ἀσθενήσαντα ἐργάτην διὰ κοινωνικῆς ἀσφαλίσεως καὶ τὴν δημοσίαν ὑγείαν δι' ἐλέγχου τῆς ὑγείας τῶν ἐργαζομένων. Οἱ σχετικοὶ κανόνες ἀνήκουν εἰς τὸ δημόσιον δίκαιον.

Οὕτω πλέον χωρεῖ ραγδαίως ἡ δημοσιοποίησις τοῦ ἐργατικοῦ δικαίου διὰ τῆς λήψεως μέτρων προστασίας τῆς ἐργασίας καὶ μάλιστα μέτρων προληπτικῶν. Ὑπὸ τὴν νέαν των ἀποστολὴν αἱ διατάξεις π.χ. περὶ μέτρων ἀσφαλείας δὲν θὰ πρέπει πλέον νὰ περιορίζωνται, ὅπως δίδουν, ἐν παραβάσει των, εἰς τὸν παθόντα ἐργάτην ἀπαίτησιν ἀποζημιώσεως κατὰ τὴν γνώριμον κύρωσιν τοῦ ἰδιωτικοῦ δικαίου ἢ αἱ διατάξεις περὶ χρονικῶν ὁρίων ἐργασίας ὅπως δίδουν, ἐν ὑπερβάσει τούτων, ἀποζημίωσιν εἰς τὴν ὑπερωριακῶς ἐργασθέντα, διότι αὐτὴν τὴν μέθοδον τῆς ἀποζημιώσεως γνωρίζει τὸ ἰδιωτικὸν δίκαιον πρὸς ἀντιμετώπισιν τῆς ἀδικοπραξίας. Πέραν καὶ ἀνεξαρτήτως τούτων αἱ σχετικαὶ διατάξεις, οὖσαι διατάξεις προερχόντως δημοσίου δικαίου, θὰ πρέπει νὰ παρέχουν τὰ νόμιμα μέσα ἀποτελεσματικῆς ἐπεμβάσεως τῆς κρατικῆς ἐξουσίας πρὸς διακοπὴν τῆς λειτουργίας τῆς ἐπιχειρήσεως, ἐφ' ὅσον αὕτη δὲν διαθέτει

ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΑΚΗ ΠΡΑΞΙΣ

ΣΥΛΛΟΓΙΚΑΙ ΔΙΑΦΟΡΑΙ ΕΡΓΑΣΙΑΣ

ΡΥΘΜΙΣΙΣ ΝΟΜΙΜΩΝ ΜΙΣΘΩΝ ΛΟΓΙΣΤΩΝ ΚΑΙ ΒΟΗΘΩΝ ΛΟΓΙΣΤΩΝ

Αίτημα περί ειδικής κλιμακώσεως χρόνου διαρκείας άδείας

Έκδοσις ύπ' άριθ. 37)1964 αποφάσεως Δ.Δ.Δ.Δ. Αθηνών περί όρων εργασίας και αμοιβής λογιστών και βοηθών λογιστών χώρας.—Κατάθεσις εις το Ειρηνοδικείον Αθηνών.—Έξίσωσις από απόψεως μισθολογικής μεταχειρίσεως βοηθών λογιστών προς την γενικωτέραν κατηγορίαν υπαλλήλων γραφείων.—Έννοια λογιστού και βοηθού λογιστού.—Επιδόματα τέκνων και γάμου.—Χρονικά όρια εργασίας.—Υπολογισμός δώρων Χριστουγέννων και Πάσχα.—Αίτημα περί ειδικής κλιμακώσεως χρόνου διαρκείας άδείας μισθωτών.

Προσεβλήθη δι' αιτήσεως ακυρώσεως εκ μέρους του ενταύθα εδρεύοντος επαγγελματικού σωματείου «Πανελλήνιος Ομοσπονδία Λογιστών» ή ύπ' αριθ. 37 της 11 Δεκεμβρίου 1963 απόφασις του Δ.Δ.Δ.Δ. Αθηνών «περί όρων αμοιβής και εργασίας λογιστών χώρας» (ΕΕΔ 23, 180).

Ενδιαφέρει, μεταξύ των άλλων, τα οποία αναφέρονται εις την ανωτέρω διαιτητικήν απόφασιν, το δεκτόν γενόμενον υπό της κατωτέρω αποφάσεως της Ολομελείας του Συμβουλίου της Επικρατείας, ότι κατά την διαδικασίαν του νόμου 3239)1955 περί τρόπου ρυθμίσεως συλλογικών διαφορών εργασίας δύνανται να ρυθμισθή θέμα άδείας μισθωτών κατ' έτος, κυνοϊκωτέρας της του άν. 539)1945 (Ούτω και ή Σ.Ε. 2370)1960, εισηγητής *Χ. Παναγιωτόπουλος*, ΕΕΔ 20, 17, ένθα σημειώσεις μας, ίδε τε και Σ.Ε. 1048)1965 εισηγητής *Α. Παπαλόπουρου*, ΕΕΔ 24, 520).

Συμβουλίου της Επικρατείας 2057)1965, Ολομελείας

Προεδρεύων ο Αντιπρόεδρος κ. *Μ. Στασινόπουλος*

Εισηγητής ο Σύμβουλος κ. *Δ. Ταβουλάρης*

Δικηγόροι οι κ.κ. Π. Δημάκης, Δ. Λιακατάς, Πάρεδρος Νομικού Συμβουλίου του Κράτους, Κ. Στάθης, Π. Σπηλιάδης

Διά της αιτήσεως ταύτης, νομοτύπως ασκηθείσης, διώκεται ή ακύρωσις ωρισμένων διατάξεων της υπ' αριθ. 37 της 11ης Δεκεμβρίου 1963 αποφάσεως του κατά τον νόμον 3239 του 1955 Δευτεροβαθμίου Διαιτητικού Δικαστηρίου Αθηνών, δι' ής, γενομένης εν μέρει δεκτής της υπό της αιτούσης Ομοσπονδίας ασκηθείσης εφέσεως κατά της υπ' αριθ. 29 του 1963 αποφάσεως του Πρωτοβαθμίου Διαιτητικού Δικαστηρίου Αθηνών, απερρίφθη ή έφεσις αύτη κατά λοιπά.

Εις την δίκην ταύτην παρεμβαίνουσι παραδεκτώς διά των από 28 Σεπτεμβρίου 1964, 30 Σεπτεμβρίου 1964 και 9 Οκτωβρίου 1964 παρεμβάσεών των ο Σύνδεσμος Ελλήνων Βιομηχάνων, ο Σύνδεσμος Ανωνύμων Εταιρειών και Εταιρειών περιωρισμένης ευθύνης και οι Εμπορικοί Σύλλογοι Αθηνών, Πειραιώς και Θεσσαλονίκης, αποτελούντες άπαντες εργοδοτικάς οργανώσεις, αίτινες μετ' άλλων ομοίων οργανώσεων είχον μετάσχει εις την διαδικασίαν προς επίλυσιν της αναφυείσης σχετικής διενέξεως, έχοντες πρόδηλον έννομον συμφέρον προς διατήρησιν του κύρους της προσβαλλομένης διαιτητικής αποφάσεως.

Οι ισχυρισμοί των εκ των παρεμβαινόντων Εμπορικών Συλλόγων Αθηνών, Πειραιώς και Θεσσαλονίκης, καθ' ους ή αιτούσα Ομοσπονδία διά της καταθέσεως της προσβαλλομένης διαιτητικής αποφάσεως εις τον αρμόδιον Ειρηνοδικήν Αθηνών απεδέχθη την πράξιν ταύτην, στερηθείσα ούτω του εννόμου συμφέροντος προς προσβολήν αύτης, τυγχάνουσιν απορριπτέοι, διότι ή κατάθεσις αύτη, χωρήσασα κατά τα εν άρ-

---

τα προσήκοντα μέσα ασφαλείας, ή προς διακοπήν της παρανόμως διεξαγομένης υπερωριακής απασχολήσεως κλπ.

5. Υπάρχουν ακόμη σύγχρονοι τάσεις εις το δίκαιον της εργασίας επί πλείστων άλλων θεμάτων. Αλλά περί τούτων θα διαλάβωμεν, όταν ασχοληθώμεν με τα καθ' έκαστον θέματα.

θρω 20 § 3 τοῦ νόμου 3239 τοῦ 1955, ὡς ἐτροποποιήθη ἡ διάταξις αὕτη ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 10 § 9 τοῦ ν.δ. 3755 τοῦ 1957, ὁριζόμενα, ἐγένετο πρὸς τὸν σκοπὸν τῆς ἐνάρξεως ἐφαρμογῆς τῶν λοιπῶν διατάξεων τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως, ὧν ἡ νομιμότης δὲν ἠμφισβητήθη ὑπὸ τῆς αἰτούσης Ὁμοσπονδίας, ἐπιφυλαχθείσης ἀλλωστε ρητῶς διὰ τῆς πράξεως καταθέσεως τοῦ δικαιώματος προσβολῆς τῆς ἀποφάσεως ταύτης ἐπὶ ἀκυρώσει «κατὰ τὰς δυσμενεῖς διὰ τοὺς μισθωτοὺς διατάξεις...».

Διὰ δηλώσεως τοῦ πληρεξουσίου δικηγόρου τῆς αἰτούσης, γενομένης κατὰ τὴν ἐπ' ἀκροατηρίου συζήτησιν τῆς παρούσης ὑποθέσεως, αὕτη παρητήθη ἐκ τῶν διὰ τοῦ δικογράφου τῆς αἰτήσεως προβαλλομένων λόγων ἀκυρώσεως τῶν ὑπ' ἀριθ. 2, 5, 6 καὶ 13 τοιούτων καὶ τοῦ πρώτου σκέλους τοῦ ὑπ' ἀριθ. 15 λόγου, τοῦ ἀναφερομένου εἰς τὸ ἐπίδομα τῆς ἐντατικῆς ἐργασίας, τῆς ὑποθέσεως ταύτης περιοριζομένης οὕτω εἰς τὴν ἔρευναν τοῦ βασίμου τῶν λοιπῶν λόγων ἀκυρώσεως.

Διὰ τῆς δευτέρας σκέψεως τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως γίνεται δεκτόν, ὅτι εἰδικῶς ὡς πρὸς τοὺς βοηθοὺς λογιστῶν, ἐν ὄψει τῶν ἐκτεθεισῶν μεταβολῶν, ἰδίᾳ ὅσον ἀφορᾷ εἰς τὰ κατώτατα ὅρια μισθῶν τῶν ὑπαλλήλων Γραφείων, ἐπιβάλλεται, ὅπως οἱ βασικοὶ μισθοὶ των προσαρμοσθοῦν εἰς τὰ ἐπίπεδα τὰ θεσπισθέντα ἤδη διὰ τοὺς προειρημένους ὑπαλλήλους Γραφείων. Διότι, ἂν καὶ ἡ ἐργασία των ἐμφανίζῃ τὸ στοιχεῖον τῆς ἐπαγγελματικῆς ἰδιομορφίας, ἐν τούτοις εἶναι ὁμότιμος καὶ πάντως οὐχὶ μείζονος σημασίας διὰ τὴν ἐπιχείρησιν ἀπὸ τὴν τῶν ὑπαλλήλων Γραφείων, εἰς τρόπον ὥστε νὰ μὴ δικαιολογῆται διαχωρισμὸς ὕψους ἀμοιβῆς μεταξὺ τῶν ἐπαγγελματικῶν τούτων κατηγοριῶν. Καὶ εἶναι μὲν ἀληθές, ὅτι κατὰ τὴν προηγουμένην ρύθμισιν τῶν ὅρων ἀμοιβῆς τῶν βοηθῶν λογιστῶν οἱ βασικοὶ μισθοὶ τούτων ὡρίσθησαν εἰς ὑψηλότερα ἐπίπεδα τῶν τοῦ προσωπικοῦ Γραφείων, τοῦτο ὅμως οὐχὶ διότι ἡ ἐργασία τῶν πρώτων ἐκρίθη μείζονος σημασίας τῆς τῶν δευτέρων, ἀλλ' ἐπειδὴ μέχρι τότε δὲν εἶχε χωρήσει ἡ προσήκουσα ἀναπροσαρμογὴ τῶν ἀποδοχῶν τῶν τελευταίων, λόγῳ τοῦ ὅτι οὗτοι ἀποτελοῦν τὸν μεγάλον ὄγκον τῶν ὑπαλλήλων καὶ ὡς ἐκ τούτου ἡ ἄμεσος μεταβολὴ τοῦ μισθολογίου των εἰς ἐμπρέποντα ἐπίπεδα θὰ ἐδημιούργει ὑπερμέτρους ἐπιβαρύνσεις. Ἡ αἰτιολογία ὅμως αὕτη, δι' ἧς καθιερώθη ἡ ἐξίσωσις, ἀπὸ τῆς ἀπόψεως τῆς μισθολογικῆς μεταχειρίσεως τοῦ κλάδου τούτου τῶν ἐργαζομένων, ἤτοι τῶν βοηθῶν λογιστῶν, πρὸς τὴν γενικωτέραν κατηγορίαν τῶν ὑπαλλήλων Γραφείων, ἀπομακρυνθείσης οὕτω τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως ἀπὸ τῆς βάσεως, ἣν ἔθετο ἐπὶ τοῦ θέματος αὐτοῦ ἡ προισχύουσα ὑπ' ἀριθ. 25 τοῦ 1960 ἀπόφασις αὐτοῦ, ὅπερ ἐξέδοτο τὴν προσβαλλομένην ἀπόφασιν, δευτεροβαθμίου ὀργάνου, κατὰ τὸ πρῶτον αὐτῆς σκέλος, ἔρχεται εἰς σαφῆ ἀντίθεσιν, ἄνευ εἰδικωτέρας τινὸς αἰτιολογίας, πρὸς τὰ διὰ τῆς ἀποφάσεως τοῦ 1960 ἐπὶ τοῦ σημείου τούτου κριθέντα, δοθέντος ὅτι διὰ τῆς τρίτης σκέψεως τῆς ἀποφάσεως ταύτης εἶχε γίνει δεκτόν, ὅτι «τὸ ἐπάγγελμα τοῦ βοηθοῦ λογιστοῦ εἶναι διακεκριμένον τοῦ τῶν λοιπῶν ἰδιωτικῶν ὑπαλλήλων, δεδομένου ὅτι διὰ τὴν ἄσκησιν τούτου ἀπαιτοῦνται εἰδικαὶ γνώσεις καὶ πεῖρα, ἀποτελεῖ δὲ τοῦτο εἰσαγωγικὸν εἰς τὸ ἐπάγγελμα τοῦ λογιστοῦ στάδιον...». Ὡς πρὸς τὸ δεύτερον δὲ σκέλος, δι' οὗ ἀναφέρεται, ὅτι ἡ θεσπισθεῖσα ἐν ἔτει 1960 διάφορος μισθολογικὴ μεταχείρισις τῶν βοηθῶν λογιστῶν ὠφείλετο εἰς τὸ γεγονὸς καὶ μόνον ὅτι τότε δὲν εἶχε χωρήσει ἡ προσήκουσα ἀναπροσαρμογὴ τῶν ἀποδοχῶν τῆς γενικῆς κατηγορίας τῶν ὑπαλλήλων Γραφείου, ἡ ἀνωτέρω αἰτιολογία ἀντιτίθεται ἀμέσως πρὸς τὰ διὰ τῆς ὡς εἴρηται ὑπ' ἀριθ. 25 τοῦ 1960 διαιτητικῆς ἀποφάσεως κριθέντα, διὰ τῆς ὁποίας ἐγένετο δεκτόν, ὅτι ἡ διάφορος αὕτη μισθολογικὴ μεταχείρισις τῶν βοηθῶν λογιστῶν, ἐγένετο τότε ἕνεκα ἀκριβῶς «τοῦ εἴδους καὶ τῆς φύσεως τῆς ὑπὸ τῶν βοηθῶν λογιστῶν παρεχομένης ἐργασίας». Κατ' ἀκολουθίαν ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις τυγχάνει κατὰ τὸ κεφάλαιον τοῦτο ἀκυρωτέα, κατὰ τὰ βασίμως προβαλλόμενα διὰ τοῦ πρώτου λόγου τῆς ὑπὸ κρίσιν αἰτήσεως.

Γίνεται δεκτὸν διὰ τῆς τρίτης σκέψεως τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως, ὅτι «ὡς λογισταί, ἐκτὸς τῶν ὑπευθύνως κατευθυνόντων καὶ παρακολουθούντων τὴν ἐφαρμογὴν τοῦ ὅλου λογιστικοῦ συστήματος καὶ τῶν τηρούντων τὰ ὑπὸ τοῦ Ἐμπορικοῦ Νόμου προβλεπόμενα λογιστικὰ βιβλία, δέον νὰ θεωρηθῶσι καὶ οἱ τηροῦντες λογιστικὰ

βιβλία, παριστάνοντα ἀφ' ἡμέρας εἰς ἡμέραν τὰς λαμβανούσας χώραν οἰκονομικὰς ἐν γένει πράξεις, ἔστω καὶ κατὰ κατηγορίας τοιούτων πράξεων... ὑπὸ τὴν ἔννοιαν ὅτι τήρησιν τῶν ἐν λόγῳ λογιστικῶν βιβλίων δὲν ἀποτελεῖ ἡ ἁπλῆ κατ' ἀντιγραφὴν καταχώρισις τῶν ἐγγραφῶν, ἀλλὰ ἡ ἀνάλυσις τῆς οἰκονομικῆς πράξεως, λογιστικὴ διατύπωσις ταύτης καὶ καταχώρισις τῆς ἀναλόγου ἐγγραφῆς εἰς τὸ οἰκεῖον ἡμερολόγιον». Πρόδηλος δὲ ἔννοια τῆς σκέψεως ταύτης εἶναι, ὅτι ὡς λογιστής, κατὰ τὴν προσβαλλομένην ἀπόφασιν, θεωρεῖται οὐχὶ μόνον ὁ πραγματοποιῶν καὶ τὰς τρεῖς ὡς ἄνω εἰδικωτέρας ἐργασίας διὰ τὴν τήρησιν τῶν λογιστικῶν βιβλίων, ὡς τουτέστιν ὑπολαμβάνει ἡ αἰτοῦσα Ὁμοσπονδία, ἀλλὰ καὶ ὁ ἐπιτελῶν τὴν μίαν ἐξ αὐτῶν, ἐφ' ὅσον ὑφίσταται κατανομὴ τῆς ἐργασίας, ἀβασίμως προσβαλλομένου τοῦ ἐπὶ τῆς ἀντιθέτου ἑρμηνείας τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως θεμελιουμένου τρίτου λόγου ἀκυρώσεως.

Ἐξ ἑτέρου ἐν τέλει τῆς αὐτῆς σκέψεως τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως ἀποκρούεται ἡ ὑπαγωγὴ εἰς τὴν κατηγορίαν τῶν λογιστῶν τῶν συντασσόντων κοστολόγια ὑπαλλήλων, ἐπὶ τῇ αἰτιολογίᾳ ὅτι «ἡ ἀπασχόλησις αὕτη, ἂν καὶ ἔχῃ δεσμὸν πρὸς τὸ λογιστήριον, δὲν ἔγκειται εἰς τὴν ἀνάλυσιν καὶ διατύπωσιν τῶν οἰκονομικῶν πράξεων...». Ἡ αἰτιολογία ὅμως αὕτη, δοθέντος ὅτι ἡ κοστολόγησις ἔχει κατ' ἐξοχὴν τὴν μορφὴν οἰκονομικῆς πράξεως, παρίσταται ἐλλιπής. Κατ' ἀκολουθίαν ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις τυγχάνει ἀκυρωτέα καὶ κατὰ τὸ κεφάλαιον τοῦτο, κατὰ τὰ βασίμως προβαλλόμενα διὰ τοῦ τετάρτου λόγου τῆς ὑπὸ κρίσιν αἰτήσεως.

Ἐφ' ὅσον διὰ τῆς τετάρτης σκέψεως τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως γίνεται δεκτόν, ὅτι «ὡς βοηθοὶ λογιστῶν δέον νὰ θεωρηθῶσιν οἱ ἐπιτελοῦντες τὴν ἐνημέρωσιν τῶν λογιστικῶν βιβλίων ὑπὸ τὰς κατευθύνσεις καὶ ὁδηγίας τῶν ὑπευθύνων λογιστῶν», οὐχὶ νομίμως περαιτέρω ἀπεκλείσθησαν τῆς κατηγορίας ταύτης πάντες ἀδιακρίτως οἱ ἀσχολούμενοι εἰς τὴν σύνταξιν καταστάσεων ὑπάλληλοι, δοθέντος ὅτι εἶναι δυνατὸν εἰς τινας περιπτώσεις αἱ καταστάσεις νὰ ἀποτελῶσι μέρος τῆς ὅλης λογιστικῆς ἐργασίας. Ὅθεν ἀκυρωτέα ἀποβαίνει ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις καὶ κατὰ τὸ μέρος τοῦτο κατὰ τὰ βασίμως προβαλλόμενα διὰ τοῦ ἑβδόμου λόγου τῆς ὑπὸ κρίσιν αἰτήσεως.

Εἶναι μὲν ἀληθές, ὅτι διὰ τῆς πέμπτης σκέψεως τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως γίνεται δεκτόν, ὅτι λογιστὰς καὶ βοηθοὺς λογιστῶν, κατὰ τὴν ὑπὸ τῆς ἀποφάσεως ταύτης διδομένην εἰς τοὺς ὅρους τούτους ὡς ἄνω ἔννοιαν, «χρησιμοποιοῦσι πᾶσαι αἱ ἐκμεταλλεύσεις καὶ ἱδρύματα, πλὴν τῶν ὑπὸ μορφὴν συλλόγων, σωματείων καὶ ἑνώσεων αὐτῶν λειτουργουσῶν, εἰς τὰ ὁποῖα τὸ τηρούμενον λογιστικὸν σύστημα εἶναι λίαν ἁπλοῦν, μὴ προϋποθέτον διὰ τὴν τήρησίν του ἐπαγγελματικήν τινα ἐξειδίκευσιν», ἀλλὰ ἡ ἀληθὴς ἔννοια τῆς σκέψεως ταύτης, ὡς αὕτη δηλοῦται καὶ ἐκ τοῦ ὅλου πνεύματος καὶ τοῦ σκοποῦ τῆς προσβαλλομένης διαιτητικῆς ἀποφάσεως, δὲν εἶναι, ὡς ὑποστηρίζει ἡ αἰτοῦσα διὰ τοῦ ὀγδόου λόγου ἀκυρώσεως, ὅτι ἡ χρησιμοποίησις τοιούτου εἰδικευμένου προσωπικοῦ δέον νὰ ἀποκλεισθῇ ὁπωσδήποτε λόγῳ τῆς τυπικῆς μορφῆς τῶν ἀνωτέρω ἐργοδοτῶν (σωματείων κλπ.), ἀλλὰ ἁπλῶς καὶ μόνον, ὅτι δέον νὰ ἀποκλεισθῇ τοῦτο μόνον εἰς τὰς συνήθεις περιπτώσεις, εἰς ἃς ἐκ τῆς φύσεως καὶ τῶν ἔργων τῶν προσώπων τούτων τὸ τηρούμενον διὰ τὴν παρακολούθησιν τῆς οἰκονομικῆς καταστάσεως αὐτῶν σύστημα εἶναι ὅλως στοιχειῶδες, μὴ ἀπαιτοῦν τὴν χρησιμοποίησιν εἰδικευμένου προσωπικοῦ. Ὅθεν ὁ ἐπὶ τῆς ἀντιθέτου ἑρμηνείας τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως ἐρειδόμενος ὄγδοος λόγος ἀκυρώσεως τυγχάνει ἀπορριπτέος.

Διὰ τῆς ἕκτης σκέψεως τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως ἀπερρίφθησαν τὰ αἰτήματα τῆς προσφευγούσης Ὁμοσπονδίας περὶ καθιερώσεως εἰδικοῦ ἐπιδόματος τέκνων καὶ καθορισμοῦ τοῦ ἐπιδόματος γάμου εἰς ποσοστὸν ἐπὶ τοῦ μισθοῦ, ἐπὶ τῇ κυρίᾳ αἰτιολογίᾳ ὅτι ἐπίδομα μὲν τέκνων παρέχεται ἤδη εἰς τοὺς περὶ ὧν πρόκειται μισθωτούς, τὸ ἐπίδομα δὲ γάμου ὁρίζεται εἰς πάγιον ποσὸν καὶ διὰ τὰς λοιπὰς κατηγορίας ὑπαλλήλων Γραφείου καὶ ἐμπορικῶν καταστημάτων. Ἡ πρόδηλος δὲ ἔννοια τῆς αἰτιολογίας ταύτης εἶναι οὐχί, ὡς ὑποστηρίζει ἡ αἰτοῦσα, ὅτι τὰ αἰτήματα ταῦτα ἐκρίθησαν ἀπορριπτέα ἐκ μόνου τοῦ λόγου ὅτι καταβάλλονται ἤδη εἰς τοὺς μισθωτοὺς αὐτοὺς τοιαῦτα ἐπιδόματα, ἀλλὰ διότι ἐκρίθη κατ' οὐσίαν, ὅτι οὐδεὶς συντρέχει λόγος διαφό-

ρου μεταχειρίσεως τῶν ἐν λόγῳ μισθωτῶν, ἔναντι τῶν λοιπῶν, ὡς πρὸς τὰ ἐπιδόματα ταῦτα. Κατ' ἀκολουθίαν οἱ ἐπὶ τῆς ἀντιθέτου βάσεως θεμελιούμενοι ἕνατος καὶ δέκατος λόγοι ἀκυρώσεως τυγχάνουσιν ἀπορριπτέοι.

Διὰ τῆς ἑβδόμης σκέψεως τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως ἀπερρίφθη τὸ αἴτημα τῆς προσφευγούσης Ὁμοσπονδίας περὶ καθιερώσεως ἑπταώρου ἡμερησίας ἐργασίας, ἐπὶ τῇ αἰτιολογίᾳ ὅτι τοῦτο ἀποτελεῖ γενικώτερον αἴτημα, «ἡ ἀντιμετώπισις τοῦ ὁποίου δὲν εἶναι σκόπιμος διὰ μεμονωμένους κλάδους καὶ κατὰ τὴν παροῦσαν διαδικασίαν». Διὰ τῆς σκέψεως ταυτέστι ταύτης ἐκρίθη ἀπορριπτέον τὸ εἰρημένον αἴτημα τῆς προσφευγούσης ἐκ λόγων ἀναγομένων εἰς τὴν ὅλην ἐργατικὴν πολιτικὴν τῆς χώρας, ἤτοι διότι τοῦτο, ἀποτελοῦν γενικώτερον αἴτημα τῶν ἐργαζομέ ων, ἔχει ἀνάγκην ἐνιαίας ἀντιμετωπίσεως καὶ ρυθμίσεως. Ἡ αἰτιολογία δὲ αὕτη καὶ νόμιμος καὶ πλήρης τυγχάνει, ἀπορριπτέου ἀποβαίνοντος τοῦ ἐπὶ τῆς ἀντιθέτου βάσεως θεμελιουμένου ἑνδεκάτου λόγου τῆς ὑπὸ κρίσιν αἰτήσεως.

Διὰ τῆς ὀγδόης σκέψεως τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως, ἐν σχέσει πρὸς τὸ αἴτημα τῆς προσφευγούσης περὶ καθορισμοῦ ἰδιαιτέρως ἐλαχίστου ὁρίου ἀμοιβῆς τῶν κατ' ἀποκοπὴν ἐργαζομένων λογιστῶν κλπ., ἐγένοντο δεκτὰ τὰ ἑξῆς: «Ὡς ἐκ τοῦ εὐρέος κύκλου τῶν εἰς τὴν παροῦσαν ὑπαγομένων μισθωτῶν, τῆς ποικιλίας τῶν ἐφαρμοζομένων λογιστικῶν συστημάτων καὶ τῶν ἐπιτελουμένων λογιστικῶν ἐργασιῶν, δὲν καθίσταται ἐφικτὸς ὁ καθορισμὸς ἀμοιβῆς διὰ τοὺς μὴ ἀπασχολουμένους κατὰ πλήρες ὡράριον λογιστάς... Ἄλλωστε βάσει ὑπολογισμοῦ τῆς ἀμοιβῆς καὶ τούτων καθιεροῦται διὰ τῆς καὶ ἀναλόγως τῶν ὡρῶν ἐργασίας των, δεδομένου ὅτι οἱ καθοριζόμενοι βασικοὶ μισθοὶ ὀφείλονται διὰ τὴν ἀπασχόλησιν κατὰ πλήρες νόμιμον ὡράριον, μειούμενοι ἀναλόγως διὰ τὴν ἐπὶ ἔλαττον τούτου ἐργασίαν...». Διὰ τῆς σκέψεως ταυτέστι ταύτης ἀπεκρούσθη μὲν ὁ ὑπὸ τῆς αἰτούσης Ὁμοσπονδίας προταθεὶς καθορισμὸς ἰδιαιτέρου τρόπου ἀμοιβῆς τῶν κατ' ἀποκοπὴν ἐργαζομένων, ἐν τῇ οὐσίᾳ ὅμως ἐρρυθμίσθη καὶ τὸ θέμα τοῦτο κατὰ τὸν ἐκτιθέμενον ἀνωτέρω τρόπον καὶ κατὰ τὴν ἀνέλεγκτον περὶ τούτου πραγματικὴν κρίσιν τοῦ ἐκδόντος τὴν προσβαλλομένην ἀπόφασιν ὀργάνου. Συνεπῶς ὁ ἐπὶ τῆς ἀντιθέτου βάσεως θεμελιούμενος δωδέκατος λόγος ἀκυρώσεως τυγχάνει ἀπορριπτέος.

Διὰ τῆς ἑνάτης σκέψεως τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως ἀπερρίφθη ἐπίσης τὸ αἴτημα τῆς προσφευγούσης Ὁμοσπονδίας περὶ εἰδικοῦ τρόπου ὑπολογισμοῦ τῶν δώρων Χριστουγέννων καὶ Πάσχα, ἐπὶ τῇ αἰτιολογίᾳ ὅτι «δὲν κρίνεται σκόπιμος ἡ ἀποδοχὴ τοῦ αἰτήματος αὐτοῦ..., καθ' ὅσον τὰ ἐπιδόματα ταῦτα ὁμοιομόρφως ὑπολογίζονται δι' ἅπαντας τοὺς μισθωτοὺς τῆς χώρας, βάσει τῶν οἰκείων ὑπουργικῶν ἀποφάσεων, ἐπὶ τῶν κατωτάτων ὁρίων μισθῶν». Ἡ αἰτιολογία δὲ αὕτη, ἔχουσα ἐμμέσως, πλὴν σαφῶς, τὴν ἔννοιαν ὅτι λόγῳ τῆς γενικωτέρας σημασίας τοῦ θέματος τούτου δὲν ἐπιτρέπεται, κατὰ τὴν ἀνέλεγκτον περὶ αὐτοῦ κρίσιν τοῦ ἀνωτέρου διαιτητικοῦ ὀργάνου, ἡ θέσπισις ὑπὲρ ὡρισμένης τάξεως ἐργαζομένων ἐξαιρέσεων, καὶ νόμιμος καὶ πλήρης παρίσταται, ἀβασίμως προβαλλομένου τοῦ ἐπὶ τῆς ἀντιθέτου βάσεως θεμελιουμένου δεκάτου τετάρτου λόγου ἀκυρώσεως.

Τέλος διὰ τῆς αὐτῆς ὡς ἄνω σκέψεως ἀπερρίφθη τὸ αἴτημα τῆς προσφευγούσης Ὁμοσπονδίας περὶ εἰδικῆς κλιμακώσεως τοῦ χρόνου διαρκείας τῆς ἀδείας ἀναπαύσεως, ἐπὶ τῇ αἰτιολογίᾳ ὅτι «τὰ τῆς παροχῆς τῆς ἀδείας ἀναπαύσεως ρυθμίζονται παγίως ὑπὸ τοῦ ἀν. νόμου 539 τοῦ 1945». Δοθέντος ὅμως ὅτι ἐν ἄρθρῳ 7 τοῦ νόμου τούτου ὁρίζεται, ὅτι ἡ διάρκεια τῆς ἀδείας δύναται νὰ ρυθμίζηται διὰ τῶν συλλογικῶν συμβάσεων καὶ κατὰ τρόπον εὐνοϊκώτερον διὰ τοὺς μισθωτούς, ἡ ἀνωτέρω αἰτιολογία παρίσταται μὴ νόμιμος, ἀκυρωτέας καθισταμένης τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως καὶ κατὰ τὸ κεφάλαιον τοῦτο, κατὰ τὰ βασίμως προβαλλόμενα ὑπὸ τῆς αἰτούσης διὰ τοῦ τελευταίου λόγου ἀκυρώσεως.

Διὰ ταῦτα

Δέχεται ἐν μέρει τὴν ὑπὸ κρίσιν αἴτησιν.

Ἀκυροῖ τὴν ὑπ' ἀριθ. 37 τοῦ 1963 ἀπόφασιν τοῦ κατὰ τὸν νόμον 3239 τοῦ 1955 Δευτεροβαθμίου Διαιτητικοῦ Δικαστηρίου Ἀθηνῶν κατὰ τὰ ἐν τῷ αἰτιολογικῷ.

Ἀπορρίπτει τὰς παρεμβάσεις.

ΕΞΟΥΣΙΑ ΔΙΑΙΤΗΤΙΚΩΝ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΩΝ ΔΙΑ ΡΥΘΜΙΣΙΝ ΣΥΛΛΟΓΙΚΗΣ ΔΙΑΦΟΡΑΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ

Έννοια συλλογικῆς διαφορᾶς ἐργασίας κατὰ Νόμον 3239)1955

Παροχή διά τοῦ Νόμου 3239)1955 εὐρείας ἐξουσίας εἰς τὰς ἐνδιαφερομένας ὀργανώσεις καὶ ἐν ἀσυμφωνίᾳ τούτων εἰς τὰ ὄργανα διαιτησίας πρὸς θέσπισιν διὰ συλλογικῶν συμβάσεων ἐργασίας ἢ ἀποφάσεων διαιτησίας γενικῶν κανόνων, πλὴν τῶν θεμάτων ἐκείνων, ἅτινα ρυθμίζει ἀναγκαστικῶς ὁ Νόμος.—Θέμα τρόπου ὑπολογισμοῦ ἀμοιβῆς τῆς ἐργασίας.—Νόμιμος ὑπολογισμὸς ἀμοιβῆς ἐπὶ τῇ βάσει τῆς χρονικῆς διαρκείας τῆς ἐργασίας καὶ ὑπολογισμὸς ἀμοιβῆς κατὰ μονάδα, κατ' ἀποκοπὴν ἢ εἰς ποσοστά.—Κριτήρια ληπτέα ὑπ' ὄψιν ὑπὸ τῶν Διαιτητικῶν Δικαστηρίων.—Παροχὴ ἐπιδόματος ἀνθυγιεινῆς ἐργασίας.—Περιεχόμενον ἐξουσίας Ὑπουργῶν διὰ τροποποίησιν συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας ἢ διαιτητικῆς ἀποφάσεως.

Προσεβλήθη δι' αἰτήσεως ἀκυρώσεως ἐκ μέρους τοῦ Συνδέσμου Ἑλλήνων Βιομηχάνων ἡ ὑπ' ἀριθ. 11)1964 ἀπόφασις τοῦ Δ.Ι.Δ.Δ. Ἀθηνῶν «περὶ τῶν ὅρων ἀμοιβῆς καὶ ἐργασίας τῶν τεχνιτῶν ὑαλουργῶν τῆς χώρας» καὶ ἡ τροποποιήσασα ταύτην ὑπ' ἀριθ. 39407)2602) 1964 ἀπόφασις τῶν Ὑπουργῶν Συντονισμοῦ καὶ Ἐργασίας (ΕΕΔ 23, 635).

Ἐνδιαφέρουν τὰ δεκτὰ γενόμενα ὑπὸ τῆς κατέρω ἀποφάσεως τῆς Ὁλομελείας τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας ὡς πρὸς τὴν ἐξουσίαν τῶν κατὰ τὸν νόμον 3239)1955 περὶ συλλογικῶν διαφορῶν ἐργασίας Διοικητικῶν Διαιτητικῶν Δικαστηρίων καὶ εἰδικώτερον ὡς πρὸς ἂν δύνανται ταῦτα νὰ ρυθμίσωσι τὴν ἀμοιβὴν μισθωτῶν ἐπὶ τῇ βάσει τῆς χρονικῆς διαρκείας τῆς ἐργασίας, εἴτε κατὰ μονάδα, εἴτε κατ' ἀποκοπήν, εἴτε κατὰ ποσοστά, θέμα, τὸ ὁποῖον ἄλλωστε εἶναι ἀντικείμενον ἀτομικῆς συμβάσεως ἐργασίας κατ' ἄρθρα 648, 655 Ἀστικοῦ Κώδικος. (Ἴδετε σχετικῶς καὶ Α.Π. 235)1964, Ὁλομελείας, εἰσηγητὴς *Ε. Χανδρογιάννης*, ΕΕΔ 23, 532 καὶ Σ.Ε 129)1964, εἰσηγητὴς *Β. Ρώτης*, ΕΕΔ 23, 388, καὶ εἰσηγήσαν *Β. Ρώτη*, ΕΕΔ 23, 384 ἑπ.).

Ἐν σχέσει ἤδη πρὸς τὴν παροχὴν ἐπιδόματος ἀνθυγιεινῆς ἐργασίας διὰ διαιτητικῆς ἀποφάσεως ἴδετε καὶ Σ.Ε 2902)1964 (εἰσηγητὴς *Κ. Δάρας*, ΕΕΔ 24, 75) καὶ ὡς πρὸς τὴν ἔννοιαν τῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρου 15 § 3 τοῦ νόμου 3)39.1955 (ΕΕΔ 17, 207 ἑπ., ἔνθα κωδικοποίησις τῶν ἰσχουσῶν διατάξεων) περὶ τῶν κριτηρίων, τὰ ὁποῖα πρέπει νὰ λαμβάνουν ὑπ' ὄψιν τὰ Διοικητικὰ Διαιτητικὰ Δικαστήρια. Ἴδετε Σ.Ε. 1281)1965, εἰσηγητὴς *Δ. Τσιροπινᾶς*, ΕΕΔ 24, 716, καὶ λοιπὴν νομολογίαν τοῦ Συμβουλίου Ἐπικρατείας εἰς σημειώσεις μας ἐν ΕΕΔ 24, 715 ἑπ.

Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας 1441)1965, Ὁλομελείας

Προεδρεύων ὁ Σύμβουλος κ. *Δ. Καρβελλᾶς*

Εἰσηγητὴς ὁ Σύμβουλος κ. *Δ. Τσιμαρᾶτος*

Δικηγόροι οἱ κ.κ. Π. Κορκόβελος, Δ. Διακατᾶς, Πάρεδρος Νομικοῦ Συμβουλίου τοῦ Κράτους, Ι. Παπαθεοδώρου

Διὰ τῆς ὑπὸ κρίσιν αἰτήσεως ὁ Σύνδεσμος Ἑλλήνων Βιομηχάνων διώκει ἐμπροθέσμως τὴν ἀκύρωσιν 1) τῆς ὑπ' ἀριθ. 11) 1964 ἀποφάσεως τοῦ δευτεροβαθμίου διαιτητικοῦ ὀργάνου Ἀθηνῶν, ἀφορώσης εἰς τὸν καθορισμὸν τῶν ὅρων καὶ τῆς ἀμοιβῆς τῆς ἐργασίας τῶν τεχνιτῶν ὑαλουργῶν ἁπάσης χώρας, καὶ 2) τῆς ὑπ' ἀριθ. 39407) 2602 ἀπὸ 8 Μαΐου 1964 κοινῆς ἀποφάσεως τῶν Ὑπουργῶν Συντονισμοῦ καὶ Ἐργασίας (Φ.Ε.Κ. 166)Β'), δι' ἧς ἐνεκρίθη, τροποποιηθεῖσα, ἡ ἀνωτέρω διαιτητικὴ ἀπόφασις.

Ἡ Πανελλήνιος Ἕνωσις Τεχνιτῶν Ὑαλουργῶν, ἐκπροσωπήσασα τοὺς μισθωτοὺς κατὰ τὴν διένεξιν, παραδεκτῶς παρεμβαίνει εἰς τὴν δίκην πρὸς ἀπόκρουσιν τῆς αἰτήσεως.

Βασικὸν ἀντικείμενον τῆς προκειμένης διενέξεως, τὸ ὁποῖον τελικῶς ἤχθη ἐνώπιον τοῦ δευτεροβαθμίου ὀργάνου διαιτησίας πρὸς ἐπίλυσιν διὰ τῶν ἀσκηθεισῶν ἐφέσεων παρ' ἀμφοτέρων τῶν ἐν διενέξει μερῶν, παραπονουμένων κατὰ τῆς πρωτοβαθμίου ἀποφάσεως διαιτησίας διὰ τὴν μὴ παρ' αὐτῆς ἐπίλυσιν τούτου, ἀπετέλεσεν ἡ καθιέρωσις ἐνιαίου τρόπου ὑπολογισμοῦ τῆς ἀμοιβῆς τῆς ἐργασίας τῶν τεχνιτῶν ὑαλουργῶν, δεδομένου ὅτι εἴς τινας ἐπιχειρήσεις ἡ ἀμοιβὴ ὑπελογίζετο κατὰ χρονικὴν διάρκειαν, εἰς ἄλλας δὲ κατ' ἀποκοπήν. Ἡ διαιτητικὴ ἀπόφασις, ἐγκριθεῖσα ἐν τούτῳ ὑπὸ τῆς Ὑπουργικῆς, προέκρινε τὴν καθιέρωσιν ὡς γενικοῦ τρόπου ὑπολογισμοῦ τῆς ἀμοιβῆς τῶν εἰς τὰς ἐπιχειρήσεις ὑάλου καθ' ἅπασαν τὴν χώραν ἐργαζομένων τεχνιτῶν ὑαλουργῶν τὴν χρονικὴν διάρκειαν τῆς ἐργασίας, ἀποδεχθεῖσα τὸ αἴτημα τῆς ὀργανώσεως τῶν μισθωτῶν, τὸ ὁποῖον καθ' καὶ ἡ ἀπόφασις δέχεται, δὲν ἀπεκρούσθ κατηγορηματικῶς ὑπὸ τῆς ὀργανώσεως τῶ ἐργοδοτῶν.

Κατὰ τὸ ἄρθρον 1 §§ 1 καὶ 2 τοῦ

3239)1955 «περὶ ρυθμίσεως συλλογικῶν διαφορῶν ἐργασίας» (Φ.Ε.Κ. 125) ὡς συλλογικὴ διαφορὰ ἐργασίας, ἐπιλυομένη ἀπ' εὐθείας ὑπὸ τῶν ἐνδιαφερομένων ἐπαγγελματικῶν ὀργανώσεων διὰ καταρτίσεως συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας, ἐν περιπτώσει δὲ διαφωνίας δι' ὑποχρεωτικῆς διαιτησίας, θεωρεῖται πᾶσα διένεξις μεταξὺ ὀργανώσεων ἐργοδοτῶν καὶ ὀργανώσεων μισθωτῶν, ἀφορῶσα εἰς τοὺς ὅρους ἢ τὰς συνθήκας ἢ τὴν ἀμοιβὴν τῆς ἐργασίας. Κατὰ δὲ τὴν παράγραφον 3 ὡς μισθωτός, κατὰ τὴν ἔννοιαν τοῦ νόμου τούτου, θεωρεῖται ὁ παρέχων εἰς ἐργοδότην ἐξηρτημένην ἐργασίαν ἔναντι ἀμοιβῆς, ὑπολογιζομένης εἴτε κατὰ χρονικὴν διάρκειαν, εἴτε κατὰ μονάδα ἢ κατ' ἀποκοπὴν ἢ ποσοστά. Διὰ τῶν ἀνωτέρω διατάξεων ὁ νόμος παρέχει εὐρεῖαν ἐξουσίαν εἰς τὰς ἐνδιαφερομένας ὀργανώσεις καὶ ἐν ἀσυμφωνίᾳ τούτων εἰς τὰ ὄργανα διαιτησίας, ὅπως διὰ τῶν συλλογικῶν συμβάσεων ἐργασίας ἢ ἀποφάσεων διαιτησίας θεσπίζωσι γενικοὺς κανόνας, ἀναφερομένους εἰς τοὺς ὅρους ἢ τὰς συνθήκας ἢ τὴν ἀμοιβὴν τῆς ἐργασίας, διέποντας τὴν σύναψιν τῶν ἀτομικῶν συμβάσεων ἐργασίας τοῦ ἐπαγγελματικοῦ κλάδου, εἰς ὃν ἀφορᾷ ἡ συλλογικὴ σύμβασις ἢ ἀπόφασις διαιτησίας, πλὴν τῶν θεμάτων ἐκείνων, ἅτινα ρυθμίζει, καίπερ ἀναγόμενα εἰς τοὺς ὅρους, τὰς συνθήκας ἢ τὴν ἀμοιβὴν τῆς ἐργασίας, ἀναγκαστικῶς ὁ νόμος. Τὸ θέμα τοῦ τρόπου ὑπολογισμοῦ τῆς ἀμοιβῆς τῆς ἐργασίας, ἐὰν δηλονότι ἡ ἀμοιβὴ θὰ ὑπολογίζεται ἐπὶ τῇ βάσει τῆς χρονικῆς διαρκείας τῆς ἐργασίας, εἴτε κατὰ μονάδα, εἴτε κατ' ἀποκοπήν, εἴτε κατὰ ποσοστά, ὡς ἀναγόμενον εἰς τοὺς γενικωτέρους ὅρους παροχῆς τῆς ἐργασίας καὶ τὸν προσήκοντα κατὰ κλάδον ἐπαγγέλματος τρόπον ἀμοιβῆς αὐτῆς, δύναται νὰ ἀποτελέσῃ ἀντικείμενον συλλογικῆς διαφορᾶς ἐργασίας καὶ νὰ ρυθμισθῇ διὰ συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας ἢ ἀποφάσεως διαιτησίας, διότι οὔτε εἰς τὰ ὑπὸ τοῦ νόμου ἀναγκαστικῶς ρυθμιζόμενα θέματα τῆς ἐργασιακῆς σχέσεως περιλαμβάνεται, οὔτε εἰς τὴν ὑπὸ τοῦ Συντάγματος προστατευομένην ἐλευθερίαν τῆς ἐπαγγελματικῆς δραστηριότητος ἀντιβαίνει, ὁ δὲ τὰ ἐναντία ὑποστηρίζων λόγος ἀκυρώσεως εἶναι ἀπορριπτέος ὡς ἀβάσιμος.

Ἡ διαιτητικὴ ἀπόφασις ἔκρινεν, ὅτι ὁ προτιμηθεὶς τρόπος ὑπολογισμοῦ τῆς ἀμοιβῆς ἐπὶ τῇ βάσει τῆς χρονικῆς διαρκείας τῆς ἐργασίας εἶναι ὁ μᾶλλον ὀρθός, κοινωνικῶς ὑγιέστερος καὶ εἰδικῶς ἐνδεδειγμένος νὰ ἰσχύσῃ εἰς τὴν περίπτωσιν τῶν περὶ ὧν πρόκειται ἐπιχειρήσεων καὶ μισθωτῶν αὐτῶν διὰ τοὺς ἐν αὐτῇ ἀναφερομένους λόγους, καθ' οὓς: «Τὸ σύστημα τοῦτο, ὅπερ ἰσχύει εἰς τὴν μεγάλην πλειονότητα τῶν ἐπιχειρήσεων ὑάλου τῆς χώρας καὶ ἀποτελεῖ τὸ ἐπικρατοῦν σύστημα τῆς ἀμοιβῆς τῶν μισθωτῶν καθ' ἅπασαν τὴν χώραν, εἶναι ἀρρήκτως συνδεδεμένον μὲ τὸν καθορισμὸν τῶν χρονικῶν ὁρίων τῆς ἐργασίας, ἀποτρέπει τὸν συναγωνισμὸν τῶν ἐπιχειρήσεων βάσει τῆς ἐκ τοῦ μισθοῦ ἐπιβαρύνσεως τοῦ κόστους παραγωγῆς, δίδει εἰς τὸν παράγοντα τῆς παραγωγῆς «ἐργασία» ἀνθρώπινον περιεχόμενον καὶ αἱ κατ' αὐτοῦ ἐν μέρει βάσιμοι ἐπικρίσεις ὅτι ἐνισχύει τὴν πρὸς ὑκνηρίαν τάσιν, ὅτι ἐξισοῖ τὴν ἀμοιβὴν τῆς ἐργασίας τῶν ἐργαζομένων, χωρὶς νὰ λαμβάνῃ ὑπ' ὄψιν τὴν ἀπόδοσιν ἑκάστου, ὅτι παρακωλύει τὴν αὔξησιν τῆς παραγωγικότητος, ὡς ἀποστεροῦν τὸν μισθωτὸν πάσης ἀναπτύξεως πρωτοβουλίας (ἐν σχέσει μὲ τὸ σύστημα τῆς κατ' ἀποκοπὴν ἀμοιβῆς, ὅπερ ἐμφανίζεται ὡς παρέχον τὰ ἐγγύηα τῆς αὐξήσεως τῆς παραγωγικότητος τοῦ ἐργάτου, τῆς διασφαλίσεως τῆς δικαίας ἀμοιβῆς τοῦ ἱκανοῦ ἐργάτου, τῆς ἐξοικονομήσεως τοῦ χρόνου ἐργασίας καὶ τῆς ἐντεῦθεν μειώσεως τοῦ ἐκ τοῦ μισθοῦ κόστους τῆς παραγωγῆς καὶ τῆς ἁπλουστεύσεως τῆς ἐποπτείας τῶν μισθωτῶν) ἀντέχουν ἐλάχιστα ἐνώπιον τῶν: ὅτι τὸ σύστημα τοῦτο δὲν συντελεῖ ποσῶς, ὡς τὸ σύστημα τῆς κατ' ἀποκοπὴν τῆς ἀμοιβῆς τῆς ἐργασίας, εἰς τὴν αὔξησιν τῶν χρονικῶν ὁρίων ἐργασίας, τὴν ἀπεμπόλησιν τῆς ὑγείας τοῦ ἐργάτου ἐκ τῆς καταβαλλομένης ὑπερβολικῆς προσπαθείας, τὴν δημιουργίαν ἀνεργίας ἐκ τῆς παρὰ τοῦ μισθωτοῦ καταβαλλομένης ἐντατικῆς δυνάμεως, ἀναλογούσης πρὸς τὴν τοιαύτην δύο ἢ πλειόνων ἐργατῶν, οἵτινες οὕτω παραμένουσιν ἄνεργοι, καὶ τὴν μείωσιν τῶν ἐργατικῶν μισθῶν. Ἐπιπροσθέτως τὸ σύστημα τοῦτο ἀναγνωρίζεται γενικῶς ὡς τὸ ἐνδεδειγμένον ἐκεῖ ὅπου ἡ ποιότης κατ' ἀρχὴν καὶ οὐχὶ ἡ ποσότης τῆς παραγωγῆς ἐνδιαφέρει τὴν ἐκμετάλλευσιν καὶ ἰδιαιτέρως εἰς ἃς ἐργασίας ὁ μισθωτὸς προκινδυνεύει τὴν ὑγείαν του, ἐπισπεύδων τὴν ἐργασίαν του, ὥστε καὶ

ἐκ τῶν τελευταίων τούτων λόγων, οἵτινες ἰσχύουσιν εἰς τὰς βιομηχανίας ὑάλου καὶ τοὺς μισθωτοὺς αὐτῶν, ἐπιβάλλεται ἡ καθιέρωσις τοῦ συστήματος τῆς χρονικῆς ἀμοιβῆς τῆς ἐργασίας ὡς γενικοῦ συστήματος τῆς ἐργασίας τῶν τεχνιτῶν ὑαλουργίας τῆς χώρας». Οὕτως ἡ ἀπόφασις, ἐκθέτουσα τὰς πραγματικὰς συνθήκας καὶ ἐξηγοῦσα τοὺς λόγους, κατ' ἀνέλεγκτον οὐσιαστικὴν ἐκτίμησιν τῶν ὁποίων ἔκρινεν, ὅτι ὁ προσήκων τρόπος ὑπολογισμοῦ τῆς ἀμοιβῆς τῆς ἐργασίας τῆς περὶ ἧς πρόκειται κατηγορίας μισθωτῶν εἶναι ὁ βασιζόμενος εἰς τὴν χρονικὴν διάρκειαν τῆς ἐργασίας, παρίσταται πλήρως ἠτιολογημένη, ὁ δὲ περὶ τοῦ ἐναντίου λόγος ἀκυρώσεως εἶναι ἀπορριπτέος ὡς ἀβάσιμος.

Κατὰ τὸ ἄρθρον 15 § 3 τοῦ ὡς ἄνω νόμου 3239)1955 τὰ διαιτητικὰ ὄργανα, προκειμένου ἰδίᾳ περὶ καθορισμοῦ ἀποδοχῶν, δέον νὰ λαμβάνωσιν ὑπ' ὄψιν καὶ νὰ σταθμίζωσι τὰς κοινωνικὰς καὶ οἰκονομικὰς ἀνάγκας, ἃς ἐξυπηρετοῦν αἱ ὑπὸ κρίσιν ἐπιχειρήσεις, τὴν οἰκονομικὴν καὶ τεχνικὴν ἀντοχὴν αὐτῶν, τὸ ἐπίπεδον τῶν χορηγουμένων ἀμοιβῶν καὶ ἡμερομισθίων ἐν σχέσει πρὸς τὸ κόστος ζωῆς, τοὺς ὅρους, τὰς συνθήκας καὶ τὸ εἶδος τῆς παρεχομένης ἐργασίας καὶ τὸ γενικώτερον συμφέρον τῆς ἐθνικῆς οἰκονομίας.

Ἐν προκειμένῳ τὸ δευτεροβάθμιον διαιτητικὸν ὄργανον, ὡς δείκνυται ἐκ τῆς ἀποφάσεώς του, πρὸς μόρφωσιν κρίσεως περὶ τῶν καθοριστέων κατωτάτων ὁρίων τῶν ἡμερομισθίων τῶν τεχνιτῶν ὑαλουργῶν ἔλαβεν ὑπ' ὄψιν : α) Τὸ γεγονὸς ὅτι εἶναι ἐπιβεβλημένη ἡ διὰ τοῦ ἡμερομισθίου διασφάλισις εἰς τὸν μισθωτὸν τῶν στοιχειωδῶν μέσων συντηρήσεως, β) τὴν ἀπόδοσιν τῶν τεχνιτῶν ὑάλου, ἐκδηλουμένην εἰς τὴν κλιμάκωσιν τοῦ ἡμερομισθίου μὲ βάσιν τὴν μεγάλην, μέσην ἢ κατωτέραν πεῖραν αὐτῶν εἰς τὴν ἐργασίαν, εἰς ἣν κλιμάκωσιν ἀντιστοιχεῖ ἡ κατάταξις τούτων εἰς τρεῖς κατηγορίας, γ) τὴν σημασίαν τῶν ὑπὸ τῶν ἐπιχειρήσεων ὑάλου παραγομένων προϊόντων καὶ τὰς ὑπ' αὐτῶν ἐξυπηρετουμένας κοινωνικὰς καὶ οἰκονομικὰς ἀνάγκας, δ) τὴν οἰκονομικὴν καὶ τεχνικὴν ἀντοχὴν τῶν ἐπιχειρήσεων ὑαλουργίας, ἐμφανῆ ἐκ τῆς ἀλματώδους μεταπολεμικῆς ἀναπτύξεως αὐτῶν, ε) τὸ μέσον ὕψος τῶν ἤδη ὑπὸ τὰ ἰσχύοντα δύο συστήματα ἀμοιβῆς τῆς ἐργασίας, χρονικοῦ καὶ κατὰ μονάδα, παρεχομένων ἀποδοχῶν, ἐν σχέσει πρὸς τὸ κόστος ζωῆς, στ) τοὺς ὅρους, τὰς συνθήκας καὶ τὸ εἶδος τῆς ὑπὸ τῶν τεχνιτῶν ὑαλουργῶν παρεχομένης ἐργασίας καὶ ζ) τὴν γενικὴν οἰκονομικὴν καὶ κοινωνικὴν πολιτικὴν τοῦ Κράτους ἐν σχέσει πρὸς τοὺς μισθοὺς καὶ τὰ ἡμερομίσθια, ὡς αὕτη ἐξηγγέλθη διὰ τῶν ἐν τῇ Βουλῇ προγραμματικῶν δηλώσεων τῆς Κυβερνήσεως, καὶ τὸ γενικώτερον συμφέρον τῆς ἐθνικῆς οἰκονομίας. Περαιτέρω ἡ ἀπόφασις ἀναφέρει, ὅτι ἔλαβεν ἰδιαιτέρως ὑπ' ὄψιν τὸ γεγονὸς ὅτι ἡ ὑπὸ τῶν τεχνιτῶν ὑαλουργίας παρεχομένη ἐργασία δὲν εἶναι ἁπλῶς χειρωνακτική, ἀλλὰ ἀπαιτεῖ ἰδιαιτέρας ἱκανότητας, ἐπιδεξιότητα καὶ ἔντασιν προσοχῆς, ἕνεκα τοῦ εἴδους τῆς κατεργαζομένης ὕλης καὶ τοῦ ἐπιδιωκομένου ἀποτελέσματος, ὅτι εἶναι ἐργασία λίαν ἐπίπονος, ὡς ἐκ τῶν ὅρων καὶ συνθηκῶν, ὑφ' ἃς κατ' ἀνάγκην διεξάγεται, καὶ ἐπὶ πλέον, ὅτι ἡ ἀμοιβὴ τῆς ἐπιπόνου ταύτης ἐργασίας ὑπῆρξεν ἀνέκαθεν ἐκ τῶν λόγων τούτων ὑψηλὴ καὶ ὅτι εἰς τὴν καταβολὴν τοιαύτης ἀμοιβῆς ὑποβάλλονται ἑκουσίως αἱ λειτουργοῦσαι ἤδη ἐν τῇ χώρᾳ ἐπιχειρήσεις ὑάλου. Οὕτως ἔχουσα ἡ ἀπόφασις παρίσταται νομίμως καὶ πλήρως ἠτιολογημένη ὡς πρὸς τὸ θέμα τοῦτο καὶ κατ' ἀκολουθίαν ὁ περὶ ἀναιτιολογήτου καθορισμοῦ τοῦ ὕψους τῶν ἡμερομισθίων, ἐν ὕψει μάλιστα τῆς μειώσεως αὐτῶν καὶ τῆς κλιμακώσεως τῶν κατηγοριῶν τῶν τεχνιτῶν ἀπὸ τρεῖς εἰς τέσσαρας ὑπὸ τῆς προσβαλλομένης, ἐγκριτικῆς τῆς διαιτητικῆς, ὑπουργικῆς ἀποφάσεως, εἶναι ἀπορριπτέος ὡς ἀβάσιμος.

Διὰ τῶν προσβαλλομένων ἀποφάσεων ἐχορηγήθη εἰς τοὺς περὶ ὧν πρόκειται μισθωτοὺς ἐπίδομα ἀνθυγιεινῆς ἐργασίας, συνιστάμενον εἰς ποσοστὸν 10 ο)ο ἐπὶ τῶν διὰ τῶν ἰδίων ἀποφάσεων καθορισθέντων κατωτάτων ὁρίων ἡμερομισθίων. Διὰ τὸν χαρακτηρισμὸν τοῦ ἐπαγγέλματος ὡς ἀνθυγιεινοῦ εἰς βαθμὸν δικαιολογοῦντα τὴν χορήγησιν ἐπιδόματος ἡ ἐγκριθεῖσα ὑπὸ τῆς ὑπουργικῆς διαιτητικὴ ἀπόφασις ἀναφέρει, ὅτι ἔλαβεν ὑπ' ὄψιν, ὅτι τὸ ἔργον τῶν τεχνιτῶν ὑάλου καὶ τῶν βοηθῶν αὐτῶν, τῶν ἀσχολουμένων εἰς τμήματα ἐπεξεργασίας πρώτων ὑλῶν καὶ κλιβάνων, ὡς ἐκ τῶν ὅρων καὶ τῶν συνθηκῶν, ὑφ' ἃς κατ' ἀνάγκην διεξάγεται τοῦτο (λίαν ὑψηλὴ θερμοκρασία ἐν τῷ χώρῳ διεξαγωγῆς τῆς ἐργα-

ίας, λίαν ἰσχυρὰ ἀντανάκλασις τῆς πεπυκτωμένης ὑάλου κλπ.), οὐ μόνον ἐκτάτως ἐπίπονον εἶναι, ἀλλὰ καὶ λίαν δυσμενῶς ἐπιδρᾷ εἰς τὴν ἐν γένει σωματικὴν ων ὑγείαν ἐν τῇ προόδῳ τοῦ χρόνου, γενὸς ἀναγνωρισθὲν ὑπὸ τοῦ ἀ.ν. 539)1945, στις περιλαμβάνει τοὺς ὑαλουργοὺς εἰς οὺς μισθωτούς, δι' οὓς ἐπιβάλλει τὴν χορήγησιν ὑποχρεωτικῆς κατ' ἔτος ἀδείας ειζόνος διαρκείας ἀπὸ τῆς γενικῶς προλεπομένης, ὡς καὶ τῆς ὑπ' ἀριθ. 101950) 963 ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας περὶ Κανονισμοῦ βαρέων καὶ ἀνθυγιεινῶν παγγελμάτων τοῦ Ι.Κ.Α., ἐν οἷς περιλαμάνεται καὶ τὸ ἐπάγγελμα τοῦ ὑαλουργοῦ. Τὸ ἐπίδομα δὲ τοῦτο ἔχει ἤδη χορηγηθῆ ἰς τοὺς ἐξ αὐτῶν μισθωτοὺς τοῦ ὑαλουρείου τῆς Ἑταιρείας Χημικῶν Προϊόντων αἱ Λιπασμάτων. Οὕτως ἡ κρίσις τῶν ρισβαλλομένων ἀποφάσεων περὶ τοῦ ἀνθυιεινοῦ τῆς ἐργασίας τῶν ὑαλουργῶν εἶναι ομίμως καὶ πλήρως ἠτιολογημένη, δοθέν- ος ὅτι στηρίζεται εἰς ἔνδειξιν περὶ τού- ου ἐκ τῆς κειμένης νομοθεσίας, εἰς ἐκτί- ησιν τῶν συνθηκῶν διεξαγωγῆς τῆς ἐργα- ίας, πρὸς διαπίστωσιν τῶν ὁποίων οὐδα- όθεν ἐπιβάλλεται ἡ διενέργεια αὐτοψίας ἰς τοὺς τόπους διεξαγωγῆς τῆς ἐργασίας, ᾧ' ὅσον τὸ ὄργανον διαιτησίας δὲν ἤθελε ρίνει ἀναγκαίαν πρὸς διαφώτισιν αὐτοῦ ην ἐνέργειαν ταύτης, ὡς καὶ εἰς τὸ ἰδιαιέρως καπιῶδες τοῦ ἐπαγγέλματος, τὸ ὁ- οῖον ἐκ τοῦ λόγου τούτου καὶ μόνον εἶναι νθυγιεινόν, πολλῷ δὲ μᾶλλον ὑσάκις, ὡς ν προκειμένῳ, συντρέχουσιν αἱ ἀνωτέρω νημονευόμεναι ἀνθυγιειναὶ συνθῆκαι διεαγωγῆς τῆς ἐργασίας, πάντα δὲ τὰ διὰ οῦ σχετικοῦ λόγου ἀκυρώσεως περὶ τοῦ ναντίου προβαλλόμενα εἶναι ἀπορριπτέα ς ἀβάσιμα.

Ἡ προσβαλλομένη ὑπουργικὴ ἀπόφασις εριέλαβεν εἰς τὴν τελευταίαν κατηγορίαν δ) τῶν τεχνιτῶν καὶ τοὺς «ποντελαδώυς», οἱ ὁποῖοι ὅμως δὲν περιελαμβάνοντο ἰς τὰς εἰδικῶς ἐν τῇ διαιτητικῇ ἀποφάσει ατονομαζομένας διαφόρους εἰδικότητας τῶν εχνιτῶν ὑαλουργῶν, τροποποιήσασα οὕτω ατὰ τὸ σημεῖον τοῦτο τὴν διαιτητικὴν ἀόφασιν. Κατὰ τὰ ἄρθρα 14 § 2 καὶ 20 τοῦ ἰσημένου νόμου 3239)1955 ὁ Ὑπουργὸς Ἐργασίας ἔχει ἐξουσίαν κυρώσεως τῆς διιτητικῆς ἀποφάσεως, ἐν συμπράξει δὲ μεὰ τοῦ Ὑπουργοῦ τοῦ Συντονισμοῦ καὶ τροποποιήσεως ἢ μὴ ἐγκρίσεως ἐν ὅλῳ ἢ ἐν μέρει ταύτης, ἀλλὰ μόνον διὰ λόγους ἀντιθέσεως αὐτῆς εἰς τὴν γενικὴν ἢ εἰδικὴν οἰκονομικὴν ἢ κοινωνικὴν πολιτικὴν τῆς Κυβερνήσεως. Ὁ χαρακτηρισμὸς ὅμως ὡρισμένων μισθωτῶν ἐργαζομένων εἰς τὰς ἐπιχειρήσεις ὑαλουργίας ὡς τεχνιτῶν ὑαλουργῶν δὲν εἶναι προδήλως θέμα ἀναγόμενον εἰς τοὺς ὡς ἄνω λόγους, δι' οὓς παρέχεται εἰς τοὺς ρηθέντας Ὑπουργοὺς ἐξουσία τροποποιήσεως τῆς διαιτητικῆς ἀποφάσεως, ἐὰν δὲ καὶ τὸ θέμα τοῦτο περιελαμβάνετο εἰς τὰ ἀντικείμενα τῆς διενέξεως, ἡ δὲ ἀπόφασις τῆς διαιτησίας παρέλειψε νὰ ἀποφανθῇ καὶ ἐπ' αὐτοῦ, τοῦτο ἀποτελεῖ πλημμέλειαν τῆς ἀποφάσεως, ὁ δὲ Ὑπουργὸς τῆς Ἐργασίας, ἀσκῶν, προκειμένου νὰ κυρώσῃ ταύτην, ἔλεγχον νομιμότητος αὐτῆς, ἠδύνατο μὲν νὰ ἀναπέμψῃ τὴν ἀπόφασιν εἰς τὸ ὄργανον διαιτησίας, ἵνα τοῦτο ἀποφανθῇ καὶ ἐπὶ τοῦ παραλειφθέντος θέματος, οὐχὶ ὅμως καὶ νὰ συμπληρώσῃ ὁ ἴδιος τὴν ἀπόφασιν, ἀποφαινόμενος ἐπὶ θέματος χρήζοντος διαπιστώσεως βασιζομένης εἰς ἐκτίμησιν πραγματικῶν περιστατικῶν. Εἶναι, συνεπῶς, ἀκυρωτέα κατὰ τὸ σημεῖον τοῦτο ἡ προσβαλλομένη ὑπουργικὴ ἀπόφασις, κατὰ τὸν βάσιμον περὶ τούτου πρόσθετον λόγον ἀκυρώσεως.

Ἡ προσφεύγουσα ἐπαγγελματικὴ ὀργάνωσις διὰ δηλώσεως ἐπ' ἀκροατηρίου τοῦ πληρεξουσίου δικηγόρου της παρητήθη τῶν λοιπῶν κυρίων καὶ προσθέτων λόγων ἀκυρώσεως.

Κατὰ ταῦτα ἡ ὑπὸ κρίσιν αἴτησις δεκτὴ ἐν μέρει καθίσταται.

Διὰ ταῦτα

Δέχεται ἐν μέρει τὴν ὑπὸ κρίσιν αἴτησιν.

Ἀκυροῖ ἐν μέρει τὴν ὑπ' ἀριθ. 39407) 2620 ἀπὸ 8 Μαΐου 1964 (Φ.Ε.Κ. 186 Β') κοινὴν ἀπόφασιν τῶν Ὑπουργῶν Συντονισμοῦ καὶ Ἐργασίας κατὰ τὰ ἐν τῷ αἰτιολογικῷ εἰδικώτερον ὁριζόμενα.

Ἀπορρίπτει δὲ τὴν αἴτησιν κατὰ τὰ λοιπά.

Δέχεται, καθ' ὃ μέρος ἀπορρίπτει τὴν αἴτησιν, τὴν παρέμβασιν τῆς Πανελληνίου Ἑνώσεως Τεχνιτῶν Ὑαλουργῶν.

ΙΣΗ ΜΕΤΑΧΕΙΡΙΣΙΣ

ΑΡΧΗ ΙΣΗΣ ΜΕΤΑΧΕΙΡΙΣΕΩΣ ΜΙΣΘΩΤΩΝ ΑΠΟ ΑΠΟΨΕΩΣ ΜΙΣΘΟΥ

Χαρακτὴρ συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας ὡς εἰδικῆς

Ἀναφορὰ εἰδικῆς συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας εἰς τοὺς μισθωτοὺς μιᾶς ἢ πλειόνων ἐπιχειρήσεων καὶ ἐκμεταλλεύσεων πόλεως ἢ περιφερείας ἢ καὶ ὁλοκλήρου τῆς χώρας καὶ ἐφ' ὅσον αὗται δὲν ὑπάγονται εἰς ἐθνικὴν ὁμοιοεπαγγελματικὴν συλλογικὴν σύμβασιν ἐργασίας, μὲ ἀντικείμενον τὸν καθορισμὸν τῆς ἀμοιβῆς τῆς ἐργασίας καὶ τῶν εἰδικῶν ὅρων καὶ συνθηκῶν αὐτῆς καὶ ὡρισμένης μόνον κατηγορίας μισθωτῶν.—Ἀρχὴ ἴσης μεταχειρίσεως μισθωτῶν.

Ἀνηρέθη ὑπὸ τῆς κατωτέρω ἀποφάσεως τοῦ Ἀρείου Πάγου ἡ ὑπ' ἀριθ. 3091)1964 ἀπόφασις τοῦ ὡς ἐφετείου δικάσαντος κατὰ τὴν ἐργατικὴν διαδικασίαν Πρωτοδικείου Θεσσαλονίκης.

Ἐπρόκειτο περὶ ἐφαρμογῆς τῆς ἐκ τοῦ ἄρθρου 288 Ἀστικοῦ Κώδικος ἀπορρεούσης ἀρχῆς τῆς ἴσης μεταχειρίσεως μισθωτῶν εἰς τὰς ἐργασιακὰς σχέσεις (περὶ τῆς ὁποίας ἴδετε ἐκ τῶν τελευταίων τὴν Α.Π. 337)1964, εἰσηγητὴς Ε. Χονδρογιάννης, ΕΕΔ 23, 652, ἔνθα εἰς σημειώσεις μας καὶ λοιπαὶ εἰς θεωρίαν καὶ νομολογίαν παραπομπαί).

Ἐν σχέσει ἤδη πρὸς τὴν θέσιν εἰδικῆς συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας ἴδετε καὶ Σ.Ε. 518)1965, εἰσηγητὴς Π. Μακρόπουλος, ΕΕΔ 24, 455, ἔνθα εἰς σημειώσεις μας καὶ λοιποὶ παραπομπαὶ εἰς νομολογίαν τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας.

Ἀρείου Πάγου 283)1965, Τμ. Β'

Προεδρεύων ὁ Ἀντιπρόεδρος κ. *Κ. Σαΐτης*
Εἰσηγητὴς ὁ Ἀρεοπαγίτης κ. *Εὐστ. Μαλλιάβος*
Δικηγόροι οἱ κ.κ. Γ. Μητσόπουλος, Ἀλ. Σακελλαρόπουλος

Ἐκ τῶν διατάξεων τῶν ἄρθρων 1,2,5,7 § 1 ἐδάφ. 5 καὶ 21 § 2 τοῦ νόμου 3239)1955 περὶ τρόπου ρυθμίσεως τῶν συλλογικῶν διαφορῶν ἐργασίας σαφῶς προκύπτει, ὅτι αἱ εἰδικαὶ συλλογικαὶ συμβάσεις ἐργασίας ἀφορῶσι μὲν τοὺς μισθωτοὺς μιᾶς ἢ πλειόνων ἐπιχειρήσεων καὶ ἐκμεταλλεύσεων πόλεως ἢ περιφερείας ἢ καὶ ὁλοκλήρου τῆς χώρας καὶ ἐφ' ὅσον αὗται δὲν ὑπάγονται εἰς ἐθνικὴν ὁμοιοεπαγγελματικὴν συλλογικὴν σύμβασιν ἐργασίας, ἀντικείμενον ὅμως αὐτῶν δύναται νὰ εἶναι ὁ καθορισμὸς τῆς ἀμοιβῆς τῆς ἐργασίας καὶ τῶν εἰδικῶν ὅρων καὶ συνθηκῶν αὐτῆς καὶ ὡρισμένης μόνον κατηγορίας μισθωτῶν. Ἐν τῇ περιπτώσει δὲ ταύτῃ ἡ διὰ τῆς συλλογικῆς συμβάσεως καθορισθεῖσα ἀμοιβὴ τῆς ἐργασίας περιορίζεται εἰς τοὺς μισθωτούς, τοὺς ἀνήκοντας εἰς τὴν κατηγορίαν ταύτην. Ὅθεν ἡ ὑπ' ἀριθ. 6)1960 ἀπόφασις τοῦ Δ.Δ.Δ.Δ. Θεσσαλονίκης «περὶ τῶν ὅρων ἀμοιβῆς καὶ ἐργασίας τοῦ ἐκ τῆς τέως Κρατικῆς Ἐκμεταλλεύσεως Τροχιοδρόμων καὶ Ἠλεκτροφωτισμοῦ Θεσ)νίκης (Κ.Ε.Τ.Η.Θ.) προερχομένου καὶ μὴ ἐνταχθέντος προσωπικοῦ τῆς Δημοσίας Ἐπιχειρήσεως Ἠλεκτρισμοῦ (Δ.Ε.Η.) Θεσσαλονίκης», ἐκδοθεῖσα, ὡς ἐξ αὐτῆς προκύπτει, εἰς ἐπίλυσιν διενέξεως μεταξὺ τοῦ Συλλόγου Ἐργατοϋπαλλήλων Δ.Ε.Η. Μακεδονίας - Θράκης ἀφ' ἑνὸς καὶ τῆς Δ.Ε.Η. Ἠλεκτρικῆς Ἐκμεταλλεύσεως Θεσσαλονίκης ἀφ' ἑτέρου, δι' ἧς καθωρίσθησαν τὰ κατώτατα ὅρια βασικῶν μηνιαίων μισθῶν τοῦ ἀνωτέρω μὴ διεπομένου ὑπὸ τοῦ Κανονισμοῦ τῆς Δ.Ε.Η. προσωπικοῦ αὐτῆς, χρήζοντος, ὡς ἐκ τῆς ἰδιαζούσης μορφῆς αὐτοῦ καὶ τῶν ὅρων τῆς ἐργασίας, ἰδιαιτέρας μεταχειρίσεως, ρυθμίζει τὴν ἀμοιβὴν τῆς ἐργασίας εἰδικῆς κατηγορίας μισθωτῶν. Ἐν τῇ περιπτώσει δὲ ταύτῃ ἡ διὰ τῆς συλλογικῆς συμβάσεως καθορισθεῖσα ἀμοιβὴ τῆς ἐργασίας περιορίζεται εἰς τοὺς μισθωτούς, τοὺς ἀνήκοντας εἰς τὴν κατηγορίαν ταύτην. Ὅθεν ἡ ὑπ' ἀριθ. 6)1960 ἀπόφασις τοῦ Δ.Δ.Δ.Δ. Θεσσαλονίκης «περὶ τῶν ὅρων ἀμοιβῆς καὶ ἐργασίας τοῦ ἐκ τῆς τέως Κρατικῆς Ἐκμεταλλεύσεως Τροχιοδρόμων καὶ Ἠλεκτροφωτισμοῦ Θεσ)νίκης (Κ.Ε.Τ.Η.Θ.) προερχομένου καὶ μὴ ἐνταχθέντος προσωπικοῦ τῆς Δημοσίας Ἐπιχειρήσεως Ἠλεκτρισμοῦ (Δ.Ε.Η.) Θεσσαλονίκης», ἐκδοθεῖσα, ὡς ἐξ αὐτῆς προκύπτει, εἰς ἐπίλυσιν διενέξεως μεταξὺ τοῦ Συλλόγου Ἐργατοϋπαλλήλων Δ.Ε.Η. Μακεδονίας - Θράκης ἀφ' ἑνὸς καὶ τῆς Δ.Ε.Η. Ἠλεκτρικῆς Ἐκμεταλλεύσεως Θεσσαλονίκης ἀφ' ἑτέρου, δι' ἧς καθωρίσθησαν τὰ κατώτατα ὅρια βασικῶν μηνιαίων μισθῶν τοῦ ἀνωτέρω μὴ διεπομένου ὑπὸ τοῦ Κανονισμοῦ τῆς Δ.Ε.Η. προσωπικοῦ αὐτῆς, χρήζοντος, ὡς ἐκ τῆς ἰδιαζούσης μορφῆς αὐτοῦ καὶ τῶν ὅρων τῆς ἐργασίας, ἰδιαιτέρας μεταχει-

ρίσεως, ρυθμίζει τὴν ἀμοιβὴν τῆς ἐργασίας εἰδικῆς κατηγορίας μισθωτῶν. Ἡ ἀπόρασις ἑπομένως αὐτη, ἥτις, κατὰ τὸ ἄρθρον 19 § 2 τοῦ ρηθέντος νόμου, ὡς ἀντικατεστάθη διὰ τοῦ ἄρθρου 10 § 8 τοῦ νόμου 3755) 1957, ἐπέχει θέσιν εἰδικῆς συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας, ὅτε ἐγκριθεῖσα μετὰ τροποποιήσεως βάσει τοῦ ἄρθρου 20 § 2 τοῦ ἰδίου νόμου δι' ἀποφάσεως τῶν Ὑπουργῶν Συντονισμοῦ καὶ Ἐργασίας τῆς 19 Αὐγούστου 1960, ἔχει ἐφαρμογὴν ἐπὶ τῶν ἀνηκόντων εἰς τὴν κατηγορίαν ταύτην μισθωτῶν, τῶν προερχομένων δηλονότι ἐκ τῆς τέως Κ.Ε.Τ.Η.Θ. μισθωτῶν τῆς Δ.Ε.Η. καὶ μὴ προσχωρησάντων εἰς τὸν ἰσχύοντα κανονισμὸν αὐτῆς (μὴ ἐνταχθέντων). Οἱ μηνιαῖοι μισθοὶ τῶν προσχωρησάντων καὶ ἐνταχθέντων οὐδαμῶς διέπονται ὑπὸ τῆς ἀποφάσεως ταύτης, ὡς τοῦτο ἐκ περισσοῦ ρητῶς ὁρίζεται καὶ εἰς τὴν παράγραφον 3 τῶν τελικῶν διατάξεων αὐτῆς.

Ὡς δείκνυται ἐκ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως, τὸ ὡς ἐφετεῖον δικάσαν Πρωτοδικεῖον ἐδέξατο ἀνελέγκτως, μετ' ἐκτίμησιν τῶν ἀποδείξεων, ὅτι ὁ ἀναιρεσίβλητος, ὑπηρετῶν ὡς μόνιμος ὑπάλληλος εἰς τὸν κλάδον ἠλεκτροφωτισμοῦ τῆς Κ.Ε.Τ.Η.Θ., μετεφέρθη ὁμοῦ μετὰ τοῦ λοιποῦ προσωπικοῦ δυνάμει τῆς ὑπ' ἀριθ. 12685 1952 κοινῆς ὑπουργικῆς ἀποφάσεως εἰς τὴν δύναμιν τῆς ἀναιρεσειούσης Δ.Ε.Η., ὅτι μετὰ τὴν μεταφορὰν του κληθεὶς ὑπὸ τῆς ἀναιρεσειούσης, κατ' ἐφαρμογὴν τοῦ ἄρθρου 34α τοῦ Κανονισμοῦ καταστάσεως τοῦ προσωπικοῦ της, ὅπως ὑποβάλῃ εἰς τὴν Ὑπηρεσίαν προσωπικοῦ δήλωσιν περὶ προσχωρήσεως εἰς τὰς διατάξεις τοῦ Κανονισμοῦ, ἐδήλωσε προσχώρησιν καὶ ὅτι ἀπὸ τῆς τοιαύτης προσχωρήσεως ἐνετάχθη εἰς τὸ τακτικὸν προσωπικὸν τῆς ἀναιρεσειούσης ἐπὶ τῷ μισθολογικῷ κλιμακίῳ 8ῳ τοῦ Κανονισμοῦ, ἐπὶ τῇ αἰτιολογίᾳ δὲ ὅτι τὰ διὰ τῆς ἀνωτέρω διαιτητικῆς ἀποφάσεως ὁρισθέντα κατώτατα ὅρια βασικῶν μηνιαίων μισθῶν τοῦ ἐκ τῆς τέως Κ.Ε.Τ.Η.Θ. προερχομένου καὶ μὴ ἐνταχθέντος προσωπικοῦ τῆς Δ.Ε.Η. ἔχουσιν ἐφαρμογὴν καὶ ἐπὶ τοῦ προσωπικοῦ ταύτης, τῆς αὐτῆς προελεύσεως τοῦ προσχωρήσαντος εἰς τὸν Κανονισμὸν καὶ ἐνταχθέντος, ὡς καὶ ἐπὶ τῇ ἐπαλλήλῳ αἰτιολογίᾳ ὅτι ἡ ἀναιρεσείουσα, πρὸς τὸν σκοπὸν ὅπως αἱ εἰς τὸ ἐνταχθὲν προσωπικὸν αὐτῆς καταβαλλόμεναι βάσει τοῦ Κανονισμοῦ ἀποδοχαὶ μὴ ὑπολείπωνται τῶν εἰς ὑπαλλήλους αὐτῆς τῆς ἰδίας διαβαθμίσεως καταβαλλομένων βάσει τῆς διαιτητικῆς ἀποφάσεως ἀποδοχῶν, κατέβαλλεν ἀπὸ τῆς ἰσχύος τῆς διαιτητικῆς ἀποφάσεως καὶ εἰς τὸ προσχωρῆσαν εἰς τὸν Κανονισμὸν καὶ ἐνταχθὲν προσωπικὸν τὸν διὰ τῆς διαιτητικῆς ἀποφάσεως ὁρισθέντα διὰ τοὺς μὴ ἐνταχθέντας βασικὸν μηνιαῖον μισθόν, σὺν τῇ προβλεπομένῃ ὑπὸ τῆς διαιτητικῆς ἀποφάσεως προσαυξήσει τοῦ ἐπιδόματος πολυετοῦς ὑπηρεσίας καὶ ἐπὶ τοῦ ἀθροίσματος τούτων τὴν κατὰ τὸ ἄρθρον 10 τοῦ Κανονισμοῦ παρεχομένην προσαύξησιν λόγῳ συμπληρώσεως τετραετοῦς εὐδοκίμου ὑπηρεσίας, τὴν ὁποίαν ὑπελόγιζεν ἐπὶ τοῦ διὰ τῆς διαιτητικῆς ἀποφάσεως ὁριζομένου διὰ τοὺς μὴ ἐνταχθέντας κατωτάτου ὁρίου βασικοῦ μηνιαίου μισθοῦ, καὶ ὅτι, κατὰ παράβασιν τῆς ἐπὶ τοῦ ἄρθρου 288 Α.Κ. ἐρειδομένης ἀρχῆς τῆς ἴσης μεταχειρίσεως, δὲν κατέβαλλε τὰς ἀποδοχὰς ταύτας εἰς τὸν ἀναιρεσίβλητον, ἐπεδίκασεν εἰς τοῦτον, κατὰ παραδοχὴν τῆς ὑπὸ δίκην ἀγωγῆς του, τὴν ἐπὶ πλέον διαφορὰν μεταξὺ αὐτῶν καὶ τῶν καταβληθεισῶν βάσει τοῦ Κανονισμοῦ ἀποδοχῶν. Οὕτως ὅμως ἀπορηνάμενον τὸ μὲν ψευδῶς ἡρμήνευσε καὶ ἐσφαλμένως ἐφήρμοσε τὰς διαληφθείσας οὐσιαστικοῦ δικαίου διατάξεις τῆς διαιτητικῆς ἀποφάσεως, τὸ δέ, ἐφ' ὅσον δὲν ἠρεύνησεν, ἂν αἱ καταβαλλόμεναι εἰς τὸν ἀναιρεσίβλητον ὡς ἄνω ἀποδοχαὶ ὑπελείποντο μετὰ τὴν ρηθεῖσαν κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ Κανονισμοῦ διαβάθμισιν αὐτοῦ τῶν καταβαλλομένων βάσει τῆς διαιτητικῆς ἀποφάσεως ἀποδοχῶν εἰς συναδέλφους αὐτοῦ, μὴ ἐνταχθέντας, τῆς αὐτῆς πρὸ τῆς ἐντάξεως αὐτοῦ διαβαθμίσεως, οὔτε ἂν οἱ ὑπάλληλοι, εἰς οὓς ἐχορήγησεν ἡ ἀναιρεσείουσα τὰς ἀνωτέρω ἀποδοχάς, ἐτέλουν ὑπὸ τὰς αὐτὰς πραγματικὰς προϋποθέσεις μὲ τὸν ἀναιρεσίβλητον ἀπὸ ἀπόψεως εἴδους θέσεως ἐν τῇ τέως Κ.Ε.Τ.Η.Θ. καὶ εἴδους θέσεως μετὰ τὴν ἔνταξιν, ὡς καὶ ἀπὸ ἀπόψεως μισθοῦ, ὃν θὰ ἐλάμβανε βάσει τῆς διαιτητικῆς ἀποφάσεως πρὸ τῆς ἐντάξεως, καὶ μισθοῦ, ὃν ἔλαβε μετὰ τὴν ἔνταξιν βάσει τοῦ Κανονισμοῦ, ἵνα κριθῇ, ἂν διὰ τῆς ὑπαγωγῆς τῶν ἀποδοχῶν τοῦ ἐνταχθέντος προσωπικοῦ σωρευτικῶς εἰς τὰς μισθολογικὰς διατάξεις τῆς διαιτητικῆς ἀποφάσεως καὶ τὴν μισθολογικὴν διάταξιν τοῦ Κανονισμοῦ τῆς

ΑΚΥΡΟΙ ΣΥΜΒΑΣΕΙΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ

ΑΠΟΔΟΣΙΣ ΩΦΕΛΕΙΑΣ ΕΡΓΟΔΟΤΟΥ ΕΠΙ ΑΚΥΡΟΥ ΣΥΜΒΑΣΕΩΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ

Παροχή έργασίας ὑπό μισθωτοῦ, στερουμένου πτυχίου μηχανικοῦ

Διατάξεις περί ἐπιβλέψεως καί συντηρήσεως μηχανημάτων ἐκτελέσεως τεχνικῶν ἔργων.—Ἀκυρότης συμβάσεως ἐκ τῆς ἐλλείψεως πτυχίου πρακτικοῦ μηχανικοῦ διά λόγους ἀσφαλείας προσώπων.—Ἀπόδοσις ὠφελείας ἐργοδότου κατ' ἄρθρον 904 Ἀστικοῦ Κώδικος ἐπί ἀκύρου συμβάσεως ἐργασίας.—Ἀναίρεσις ἀποφάσεως λόγῳ στερήσεως νομίμου βάσεως.

Ἐπρόκειτο, εἰς τήν περίπτωσιν τῆς κατωτέρω ἀποφάσεως τοῦ Ἀρείου Πάγου (ὑπό τῆς ὁποίας ἀνηρέθη ἡ ὑπ' ἀριθ. 723)1964 ἀπόφασις τοῦ ὡς ἐφετείου δικάσαντος κατά τήν ἐργατικήν διαδικασίαν Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν), περί παροχῆς ἐργασίας ὑπό μισθωτοῦ, ὁ ὁποῖος ἐστερεῖτο τοῦ κατά νόμον ἀπαιτουμένου διά τήν εἰδικότητά του πτυχίου καί κατά τά νομολογηθέντα ἡ σύμβασις ὑπῆρξεν ἄκυρος. (Οὕτω καί Α.Π. 144)1965, εἰσηγητής *Κ. Ἀναγνωστόπουλος*, ΕΕΔ 24, 533 καί σημειώσεις μας ἐν ΕΕΔ 24, 532, ἔνθα καί λοιπή νομολογία), ὁπότε παρείχετο εἰς τόν μισθωτόν ἡ ἐκ τοῦ ἄρθρου 904 Ἀστικοῦ Κώδικος ἀγωγή περί ἀποδόσεως τῆς ὠφελείας τοῦ ἐργοδότου. (Ἴδετε περί τοῦ τελευταίου τούτου Α.Π. 845)1965, Ὀλομελείας, εἰσηγητής *Κ. Θανόπουλος*, ΕΕΔ 24, 849).

Ἡ ἐν λόγῳ ἀρεοπαγιτική ἀπόφασις, ἐκδοθεῖσα πρό τῆς ἀνωτέρω ἀποφάσεως τῆς Ὀλομελείας τοῦ Ἀρείου Πάγου, κάμνει λόγον καί περί ζημίας τοῦ μισθωτοῦ ἐν τῇ κατ' ἄρθρον 904 Ἀστικοῦ Κώδικος ἀποδόσει εἰς αὐτόν τῆς ὠφελείας τοῦ ἐργοδότου, ἀλλ' ἡ ἀνωτέρω ἀπόφασις τῆς Ὀλομελείας τοῦ Ἀρείου Πάγου ἐδέχθη, ὅτι δέν ἀπαιτεῖται νά ἐξετάζηται ἡ ζημία τοῦ μισθωτοῦ, ὡς περί τούτου ἀποφάσεις τινές τῶν Τμημάτων τοῦ Ἀρείου Πάγου.

Ἀρείου Πάγου 295)1965, Τμ. Β'

Προεδρεύων ὁ Ἀντιπρόεδρος κ. *Κ. Σοῦρλος*
Εἰσηγητής ὁ Ἀρεοπαγίτης κ. *Π. Δαλιάνης*
Δικηγόροι οἱ κ.κ. Ε. Δημητρακόπουλος, Κ. Καρακωστῆς

Ἐκ τῶν συνδεδυασμένων διατάξεων τῶν ἄρθρων 1, 2 καί 4 § 1 τοῦ ἀπό 4)5.10.1951 β. δ)τος «περί ἐπιβλέψεως καί συντηρήσεως μηχανημάτων ἐκτελέσεως τεχνικῶν ἔργων», ὡς τό ἐκ τούτων ἄρθρον 2 ἐτροποποιήθη διά τοῦ ἄρθρου 1 τοῦ ἀπό 30.12)22.1.1960 β. δ)τος, σαφῶς συνάγονται, πλήν ἄλλων, καί τά ἑξῆς: α) ὅτι οἱ ἀνήκοντες εἰς τά κινητά καί μεταφερτά μηχανήματα «ἀεροσυμπιεσταί» δέν περιλαμβάνονται εἰς μίαν τῶν ὑπό τοῦ ἄρθρου 2 ὁριζομένων πέντε διακρίσεων τῆς εἰδικότητος Λ' ἐκσκαπτικῶν καί ἀνυψωτικῶν μηχανημάτων, ἀλλ' ὑπάγονται ρητῶς καί περιοριστικῶς εἰς τήν ὑπό τοῦ αὐτοῦ ἄρθρου 2 ὁριζομένην εἰδικότητα Γ' μηχανημάτων ἐπεξεργασίας ὑλικῶν, β) ὅτι τῶν αὐτῶν μεταθετῶν μηχανημάτων ἀεροσυμπιεστῶν οὐδείς δύναται, ἐφ' ὅσον οἱ αὐτοί ἀεροσυμπιεσταί εἶναι ἰσχύος ἀπό 20 μέχρις 600 HP, εἴτε νά ἀσκῇ ὑπεύθυνον ἐπίβλεψιν, εἴτε νά εἶναι χειριστής, ἤ τέλος νά ἐνεργῇ συντήρησιν, ἐάν δέν εἶναι ἐφωδιασμένος δι' ἀντιστοίχου πτυχίου πρακτικοῦ μηχανικοῦ ἤ μηχανοδηγοῦ, ἀναλόγως τῆς

ἀνά τριετίαν προσαυξήσεως λόγῳ εὐδοκίμου ὑπηρεσίας ἐπετυγχάνετο ὁ ἐπιδιωκόμενος σκοπός τῆς ἴσης μεταχειρίσεως ἤ τοὐναντίον προνομιακή μεταχείρισις τοῦ ἀναιρεσιβλήτου τόσον ἐναντι τῶν μή ἐνταχθέντων, ὅσον καί ἔναντι τῶν λοιπῶν ὑπαγομένων εἰς τόν Κανονισμόν (περί οὗ ρητόν ἰσχυρισμόν προέβαλεν ἡ ἀναιρεσείουσα, ὡς ἐκ τῆς τετάρτης αἰτιολογίας ἐν τέλει τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως προκύπτει), ἀνεπαρκεῖς διέλαβεν αἰτιολογίας ὡς πρός τήν ἐξενεχθεῖσαν κρίσιν περί ἀνίσου μεταχειρίσεως, ζητήματος ἀσκοῦντος οὐσιώδη ἐπιρροήν εἰς τήν ἔκβασιν τῆς δίκης, δι' ὃ ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις εἶναι ἀναιρετέα κατά τό ἄρθρον 807 ἐδάφ. 17 Πολ. Δικ. καί τό προστεθέν διά τοῦ ἄρθρου 5 τοῦ νόμου 3810)1957 ἐδάφιον 19 αὐτοῦ καί τούς βασίμους περί τούτου πρῶτον καί δεύτερον λόγους τοῦ ἀναιρετηρίου.

Ἀναιρουμένης τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως δέον νά παραπεμφθῇ ἡ ὑπόθεσις πρός περαιτέρω ἐκδίκασιν εἰς τό Γ' Τμῆμα τοῦ Ἀρείου Πάγου, συμφώνως πρός τά ἄρθρα 834 § 1 Πολ. Δικονομίας, ὡς ἀντικατεστάθη διά τοῦ ἄρθρου 25 νόμου 3810)1957, καί 3 § ΙΙΙ τοῦ κυρωθέντος διά τοῦ ἀπό 9 Ἰανουαρίου - 3 Μαρτίου 1958 β. διατάγματος Κανονισμοῦ λειτουργίας τοῦ Ἀρείου Πάγου, ὡς ἀντικατεστάθη διά τοῦ ἄρθρου μόνου τοῦ β. δ. 293)1960.

κινητηρίου μηχανῆς, ἐκδιδομένου συμφώνως πρὸς τὰς διατάξεις τοῦ ὑπ' ἀριθ. 6422)1934 νόμου καὶ τῶν βάσει τούτου ἐκδοθέντων διαταγμάτων καὶ γ) ὅτι ἡ διάταξις τοῦ ἄρθρου 4 τοῦ ἀπὸ 4)5 Ὀκτωβρίου 1951 β.δ., κυρωθεῖσα πρὸς ἐπιτυχίαν ἀνωτέρου καὶ κοινωνικοῦ σκοποῦ καὶ δὴ τῆς ἀσφαλείας τῶν προσώπων καὶ οὐχὶ χάριν συμφέροντος ἰδιωτικοῦ καὶ ἀτομικοῦ, εἶναι δημοσίας τάξεως.

Ἐξ ἄλλου, κατὰ τὰς συνδεδυασμένας διατάξεις τῶν ἄρθρων 904 § 2 καὶ 911 § 2 Α.Κ., ἐπὶ παροχῆς δι' αἰτίαν παράνομον ὁ δοὺς ἔχει κατὰ τοῦ λήπτου ἀπαίτησιν ἐκ τοῦ ἀδικαιολογήτου πλουτισμοῦ, εἰδικώτερον δέ, ἐπὶ τῆς κατ' ἐφαρμογὴν τῶν ἄρθρων 3 καὶ 174 Α.Κ. ἀκύρου συμβάσεως μισθώσεως ἐργασίας λόγῳ ἐλλείψεως τῶν ὑπὸ τοῦ νόμου δημοσίας τάξεως ὁριζομένων διὰ τὸν μισθωτὸν προσόντων, συνίσταται αὕτη εἰς τὸν μισθόν, ὃν ὁ ἐργοδότης θὰ κατέβαλλεν εἰς ἕτερον μισθωτὸν δυνάμει ἐγκύρου συμβάσεως ἐργασίας, ἔχοντα τὰς αὐτὰς ἱκανότητας καὶ προσόντα πρὸς τὸν ἐργασθέντα καὶ καθ' ὃν μισθὸν ὁ τελευταῖος οὗτος ἐζημιώθη.

Ὡς προκύπτει ἐκ τοῦ δικογράφου τῆς ἐφ' ἧς ἐξεδόθη ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις ἀγωγῆς τοῦ ἀναιρεσείοντος, ἠτήσατο οὗτος, ὅπως ὑποχρεωθῇ τὸ ἀναιρεσίβλητον καὶ καταβάλῃ αὐτῷ δραχμὰς 34.710 βάσει τῶν ἀρχῶν τοῦ ἀδικαιολογήτου πλουτισμοῦ, ἐπὶ τῷ λόγῳ ὅτι, προληφθεὶς οὗτος τὴν 7.1.1960 παρὰ τοῦ ἀναιρεσιβλήτου διὰ συμβάσεως ἐργασίας ἀορίστου χρόνου ὡς χειριστὴς ἐκσκαπτικοῦ μηχανήματος (ἀεροσυμπιεστοῦ) δυνάμεως 38 ἵππων, ἀντὶ καταβαλλομένου μηνιαίου μισθοῦ 1.800 δραχμῶν, καὶ παρασχὼν ἔκτοτε τὰς ὑπηρεσίας του μέχρι τῆς 31.5.1961, ἐστερεῖτο ἀδείας χειριστοῦ τοῦ ἄνω μηχανήματος καὶ ὡς ἐκ τούτου ἡ σύμβασις εἶναι ἄκυρος λόγῳ ἐλλείψεως τῶν ὑπὸ τοῦ νόμου δημοσίας τάξεως ὁριζομένων διὰ τὸν μισθωτὸν προσόντων, οὕτω δὲ κατέστη τὸ ἀναιρεσίβλητον πλουσιώτερον ἄνευ νομίμου αἰτίας καὶ ἐπὶ ζημίᾳ του κατὰ τὴν διαφορὰν μεταξὺ τοῦ καταβληθέντος αὐτῷ καὶ καταβλητέου αὐτῷ μηνιαίου μισθοῦ 3.850 δραχμῶν, δυνάμει ἐγκύρου συμβάσεως μισθώσεως εἰς ἕτερον μισθωτόν, ἔχοντα τὰς αὐτὰς ἱκανότητας καὶ προσόντα πρὸς αὐτόν. Κατὰ τὴν ἐνώπιον τοῦ κατὰ τὸν νόμον Γ'ΦΟΔ' Πρωτοδίκου Ἀθηνῶν συζήτησιν τῆς ὑπὸ δίκην ἀγωγῆς ὁ ἀναιρεσείων διὰ τῶν ὑποβληθεισῶν ἐγγράφων προτάσεών του, καθ' ἃ ἐκ τούτων δείκνυται, συμπληρῶν τὴν ἀγωγήν του, ἰσχυρίσθη, ὅτι κατὰ τὴν περίπτωσιν, καθ' ἣν ἤθελε γίνει δεκτόν, ὅτι τὸ μηχάνημα (ἀεροσυμπιεστὴς δυνάμεως 38 ἵππων), ὅπερ ἐχειρίζετο οὗτος, ὑπάγεται οὐχὶ εἰς τὴν κατηγορίαν τῶν ἐκσκαπτικῶν μηχανημάτων, ἀλλὰ εἰς τὴν τρίτην τοιαύτην τῶν μηχανημάτων ἐπεξεργασίας ὑλικῶν, ἐν ᾗ περιλαμβάνονται ρητῶς καὶ οἱ ἀερσυμπιεσταί, καὶ διὰ τὸν χειρισμὸν τοῦ ὁποίου, ἐφ' ὅσον ἦτο δυνάμεως 38 ἵππων, ἀπῃτεῖτο πτυχίον πρακτικοῦ μηχανικοῦ, ἐστερεῖτο δὲ οὗτος τοιούτου, κατέστη πλουσιώτερον τὸ ἀναιρεσίβλητον κατὰ τὸ ἐν αὐταῖς ἴσσον τοῦ ἐν τῇ ἀγωγῇ αἰτουμένου ποσὸν καὶ ἠτήσατο ἐπικουρικῶς, ὅπως καταδικασθῇ τὸ ἀναιρεσίβλητον εἰς τὴν καταβολὴν τοῦ αὐτοῦ ἴσσονος ποσοῦ. Ἡ τοιαύτη διὰ τῶν προτάσεων τοῦ ἀναιρεσείοντος συμπλήρωσις τῆς ὑπὸ δίκην ἀγωγῆς δὲν ἀποτελεῖ ἀνεπίτρεπτον μεταβολὴν τῆς βάσεως αὐτῆς, ἀλλὰ παραδεκτὸν περιορισμὸν τοῦ ἀρχικοῦ αἰτήματος αὐτῆς, διότι καὶ τὸ ἐπικουρικὸν τοῦτο αἴτημα, περιεχόμενον ἐν τῇ ἀγωγῇ, ἐρείδεται ἐπὶ τῆς αὐτῆς ἱστορικῆς καὶ νομικῆς αἰτίας, καὶ δὲν ἦτο ἀναγκαία ἡ ἐν τῷ δικογράφῳ τῆς αὐτῆς ἀγωγῆς μνεία τῆς κατηγορίας, εἰς ἣν ὑπάγεται τὸ μηχάνημα (ἀερσυμπιεστὴς δυνάμεως 38 ἵππων), ὅπερ ἐχειρίζετο ὁ ἐνάγων, καὶ τῶν νομικῶν διατάξεων, ἐπὶ τῇ βάσει τῶν ὁποίων τὸ ἀναιρεσίβλητον ἦτο νόμῳ ὑπόχρεον νὰ προσλάβῃ διὰ τὸν χειρισμὸν αὐτοῦ πρακτικὸν μηχανικόν.

Ἐν προκειμένῳ τὸ ὡς ἐφετεῖον δικάσαν Πρωτοδικεῖον, ὡς ἐκ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως προκύπτει, ἐδέξατο τὰ ἑξῆς: Ὅτι τὸ ἀναιρεσίβλητον προσέλαβε τὴν 7.1.1960 τὸν ἀναιρεσείοντα, στερούμενον οἱουδήποτε πτυχίου ἢ εἰδικότητος, ἵνα ἐφεξῆς καὶ ἐπὶ χρόνῳ μὴ ὡρισμένῳ παρέχῃ τὴν ὑπηρεσίαν του ὡς χειριστὴς ἀερσυμπιεστοῦ (κομπρεσέρ), ἣν καὶ παρέσχεν ἔκτοτε μέχρι τῆς 30 Ἰουνίου 1961, λαμβάνων μηνιαίων μισθὸν 1800 δραχμῶν. Ὅτι οἱ ἀερσυμπιεσταὶ δὲν συμπεριλαμβάνονται εἰς τὴν κατηγορίαν τῶν ἀνυψωτικῶν καὶ ἰσοπεδωτικῶν μηχανημάτων, ὅτι ἡ ἐργασία, ἣν ἐξετέλει ὁ ἀναιρεσείων, συνίστατο εἰς τὸν χειρισμὸν ἑνὸς ἐκ τῶν 11 ἀερσυμπιεστῶν, οὓς διέθετε τὸ ἀναιρεσί-

ΝΟΜΟΛΟΓΙΑ ΑΣΦΑΛΙΣΤΙΚΟΥ ΔΙΚΑΙΟΥ

ΑΣΦΑΛΙΣΙΣ ΕΙΣ ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΥΣ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗΣ ΑΣΦΑΛΙΣΕΩΣ

'Ανακαθορισμός συντάξεων συνταξιούχων Ταμείου Συντάξεων Προσωπικού 'Ηλεκτρικής 'Εταιρείας Μεταφορών

'Ανακαθορισμός συντάξεων τῶν κατὰ τὴν κατάργησιν τοῦ συγχωνευθέντος μετὰ τοῦ Ι. Κ. Α. Ταμείου Συντάξεων Προσωπικοῦ τῆς Η. Ε Μ. συνταξιούχων αὐτοῦ. — Προϋπόθεσις, προκειμένου περὶ τῶν συνταξιούχων, οἵτινες κατὰ τὴν συνταξιοδότησίν των δὲν εἶχον συμπληρώσει τοὐλάχιστον τὸ 55ον ἔτος τῆς ἡλικίας των, νὰ εἶχον πραγματοποιήσει εἴτε 25ετῆ πραγματικὴν ὑπηρεσίαν ὡς ὁδηγοὶ τῆς Η. Ε.Μ., εἴτε 28ετῆ τοιαύτην ὡς προσωπικὸν τῶν λοιπῶν κλάδων τῆς 'Εταιρείας. — 'Ανυπόχρεον καταβολῆς τελῶν δι' ἄσκησιν αἰτήσεως ἀκυρώ-

βλητον, ἰσχύος ἄλλοτε ἄλλης καὶ πάντως μεταξὺ τῶν 10 ΗΡ μέχρι 40 ΗΡ. 'Ακολούθως δὲ ἀποφηνάμενον, ὅτι ἡ ἐργασία αὕτη τοῦ ἐνάγοντος δὲν ρυθμίζεται ὑπὸ τῆς ἀπὸ 25.12.1959 συλλογικῆς συμβάσεως καὶ τῆς ὑπ' ἀριθ. 7)1965 ἀποφάσεως τοῦ Π.Δ.Δ.Δ. Πειραιῶς «περὶ τῶν ὅρων ἀμοιβῆς καὶ ἐργασίας τῶν χειριστῶν καὶ βοηθῶν ἀνυψωτικῶν καὶ ἐκσκαπτικῶν καὶ ἰσοπεδωτικῶν μηχανημάτων ἁπάσης τῆς χώρας» καὶ μετ' ἀποδοχὴν τῆς ἐφέσεως τοῦ ἀναιρεσιβλήτου καὶ μεταρρύθμισιν τῆς πρωτοδίκου ἀποφάσεως ἀπορρῖψαν τὴν ἀγωγὴν τοῦ ἀναιρεσείοντος κατὰ τὸ κύριον αἴτημα τῆς καταψηφίσεως τοῦ ἀναιρεσιβλήτου εἰς τὴν ἀπόδοσιν τῆς ὠφελείας, ἣν ἀπεκόμισε τοῦτο, καταστὰν πλουσιώτερον ἄνευ νομίμου αἰτίας καὶ ἐπὶ ζημίᾳ του λόγῳ τῆς παρασχεθείσης ἐργασίας του ὡς χειριστοῦ ἀνυψωτικοῦ καὶ ἐκσκαπτικοῦ μηχανήματος, καίτοι ἐστερεῖτο πτυχίου μηχανοδηγοῦ - χειριστοῦ, ὀρθῶς ἠρμήνευσε καὶ ἐφήρμοσε τὰς ἐν τῇ πρώτῃ σκέψει οὐσιαστικοῦ περιεχομένου διατάξεις καὶ ὁ περὶ τοῦ ἐναντίου μοναδικὸς λόγος ἀναιρέσεως, μέρος πρῶτον, ἀπορριπτέος κρίνεται ὡς ἀβάσιμος. Τὸ αὐτὸ ὅμως ὡς ἐφετεῖον δικάσαν Πρωτοδικεῖον, ἀπορρῖψαν σιγῇ καὶ διὰ τῆς ἀνεπαρκοῦς αἰτιολογίας «ἡ ἐργασία, ἣν ἐξετέλει ὁ ἐνάγων, συνίστατο εἰς τὸν χειρισμὸν ἑνὸς ἐκ τῶν 11 ἀεροσυμπιεστῶν, οὓς διέθετε τὸ ἐναγόμενον, ἰσχύος ἄλλοτε ἄλλης καὶ πάντως μεταξὺ τῶν 10 ΗΡ μέχρι 40 ΗΡ» τὸ ἐπικουρικῶς περιορισθὲν αἴτημα τῆς ἀγωγῆς τοῦ ἀναιρεσείοντος τῆς καταψηφίσεως τοῦ ἀναιρεσιβλήτου εἰς τὴν ἀπόδοσιν τῆς ὠφελείας, ἣν ἀπεκόμισε τοῦτο, καταστὰν πλουσιώτερον, ἄνευ νομίμου αἰτίας καὶ ἐπὶ ζημίᾳ του, λόγῳ τῆς παρασχεθείσης ἐργασίας του ὡς χειριστοῦ τοῦ ὑπαγομένου εἰς τὴν εἰδικότητα Γ' μηχανημάτων ἐπεξεργασίας ὑλικῶν (ἤτοι ἀεροσυμπιεστοῦ ἰσχύος 38 ἵππων), καίτοι ἐστερεῖτο οὗτος πτυχίου πρακτικοῦ μηχανικοῦ ἢ μηχανοδηγοῦ, τὸ μὲν παρὰ τὸν νόμον δὲν ἔλαβεν ὑπ' ὄψιν πράγματα προταθέντα καὶ ἔχοντα κατὰ νόμον οὐσιώδη ἐπιρροὴν εἰς τὴν ἔκβασιν τῆς δίκης, τὸ δὲ ἐστέρησε τὴν ἀπόφασίν του νομίμου βάσεως ἐπὶ ζητήματος ἀσκοῦντος οὐσιώδη ἐπιρροὴν εἰς τὴν ἔκβασιν τῆς δίκης, καταστῆσαν ἀνέφικτον τὸν ἔλεγχον περὶ τῆς ὀρθῆς ἐφαρμογῆς τῶν αὐτῶν ἐν τῇ πρώτῃ σκέψει οὐσιαστικοῦ περιεχομένου διατάξεων καὶ ἀναιρετέαν κατέστησε τὴν ἀπόφασίν του κατὰ τὸ ἄρθρον 807 ἐδάφια 7 καὶ 19 τῆς Πολιτικῆς Δικονομίας καὶ τὸν βάσιμον περὶ τούτου μοναδικὸν λόγον ἀναιρέσεως, κατὰ τὰ δεύτερον καὶ τρίτον μέρη αὐτοῦ, παραπεμπτέα δὲ ἡ ὑπόθεσις πρὸς κατ' οὐσίαν ἐκδίκασιν ἐνώπιον τοῦ κατὰ τὸ ἄρθρον 834 § 3 τῆς Πολιτικῆς Δικονομίας, ὡς τοῦτο ἀντικατεστάθη διὰ τοῦ ἄρθρου 25 τοῦ νόμου 3810)1957, ἐν συνδυασμῷ καὶ πρὸς τὸ ἄρθρον 3 § ΙΙΙ τοῦ διὰ τοῦ ἀπὸ 9 'Ιανουαρίου) 3 Μαρτίου 1958 διατάγματος κυρωθέντος Κανονισμοῦ τοῦ 'Αρείου Πάγου, ὡς ἐτροποποιήθη διὰ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 293 τῆς 15 'Απριλίου) 12 Μαΐου 1960 β.δ)γματος ὁριζομένου Γ' Τμήματος τοῦ Δικαστηρίου τούτου.

ΑΣΦΑΛΙΣΤΙΚΗ ΔΙΟΙΚΗΤΙΚΗ ΠΡΑΞΙΣ

ΘΕΜΑΤΑ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗΣ ΑΣΦΑΛΙΣΕΩΣ ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΩΝ

Ἑρμηνευτικαὶ ὁδηγίαι ἐπὶ τῶν συνταξιοδοτικῶν διατάξεων τοῦ Νόμου 4476)1965: Διὰ τοῦ νόμου 4476)1965 (Φ.Ε.Κ. 103)31.5.1965) (*), ἰσχύοντος κατὰ τὸ ἄρθρον 35 αὐτοῦ ἀπὸ τῆς πρώτης τοῦ μεθεπομένου τῆς δημοσιεύσεως μηνός, ἤτοι ἀπὸ 1ης Ἰουλίου 1965, ἐκτὸς τῆς καθιερώσεως καὶ παρ' ἡμῖν τοῦ θεσμοῦ τῆς προσθέτου προαιρετικῆς ἀσφαλίσεως (ἄρθρον 1), ἡ ἐφαρμογὴ τοῦ ὁποίου προϋποθέτει τὴν ἔκδοσιν Κανονισμοῦ, μὲ τὴν κατάρτισιν τοῦ ὁποίου ἀσχολεῖται ἤδη ἡ Ὑπηρεσία, ἐπιφέρονται καὶ οὐσιώδεις τιναὶ τροποποιήσεις εἰς τὰς διατάξεις τὰς σχετικὰς μὲ τὰς παροχὰς συντάξεων. Διὰ τὴν ἐφαρμογὴν τῶν νέων διατάξεων παρέχομεν κατωτέρω γενικὰς ὁδηγίας.

(*) ΕΕΔ 24, 746.

I. Συνυπολογισμὸς ὡς συνταξίμου χρόνου συνταξιοδοτήσεως λόγῳ ἀναπηρίας

1. Ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 8 τοῦ νόμου 4476)1965

Κατὰ τὴν ὀρθὴν ἔννοιαν τῶν διατάξεων τούτων, διεπουσῶν ἀποκλειστικῶς τὸ θέμα τοῦ βάσει τῆς οἰκείας νομοθεσίας τοῦ Ι.Κ.Α. ἀνακαθορισμοῦ τῶν συντάξεων τῶν κατὰ τὴν κατάργησιν τοῦ Ταμείου συνταξιούχων αὐτοῦ, ἵνα χωρήσῃ ὁ ἀνακαθορισμὸς οὗτος, προκειμένου περὶ τῶν συνταξιούχων οἵτινες κατὰ τὴν συνταξιοδότησίν των δὲν εἶχον συμπληρώσει τοὐλάχιστον τὸ 55ον ἔτος τῆς ἡλικίας των, οἷος ὁ αἰτῶν, ὅστις ἀπεχώρησε τῆς Ἑταιρείας τῷ 1956, ἄγων τὸ 51ον ἔτος τῆς ἡλικίας του, ἔδει νὰ εἶχον οὗτοι πραγματοποιήσει εἴτε 25ετῆ πραγματικὴν συντάξιμον ὑπηρεσίαν ὡς ὁδηγοί, εἴτε 28ετῆ τοιαύτην ὡς προσωπικῶν τῶν λοιπῶν κλάδων τῆς Ἑταιρείας. Διὰ τὴν ἐφαρμογὴν δὲ τῶν διατάξεων τούτων, ἀπαιτουσῶν τὴν συμπλήρωσιν χρονικῶν προϋποθέσεων, ὑπολογιζομένων εἰς ἔτη καὶ οὐχὶ εἰς ἡμέρας ἐργασίας, εἶναι ἀδιάφορον, ἂν ἕκαστον ἔτος θὰ θεωρηθῇ, δυνάμει τῶν παραγράφων 8 καὶ 9 τοῦ ἄρθρου 3 τοῦ ἰδίου νόμου, ὡς περιλαμβάνον κατὰ περίπτωσιν 360 ἢ 300 ἡμέρας ἐργασίας, καθ' ὅσον αἱ τελευταῖαι αὗται διατάξεις, ἐξαρτῶσαι τὸν ὑπολογισμὸν τοῦτον ἀντιστοίχως ἐκ τῆς ἀποσχολήσεως ἢ μὴ τῶν ἐνδιαφερομένων κατὰ τὰς Κυριακὰς καὶ λοιπὰς ἀργίας, ἀναφέρονται εἰς διαφορετικὸν θέμα, ἤτοι εἰς τὴν προσμέτρησιν τῆς πρὸ τῆς καταργήσεως τοῦ Ταμείου ἀσφαλιστέας ὑπηρεσίας τῶν ἠσφαλισμένων εἰς ἀσφαλιστέαν ὑπηρεσίαν παρὰ τῷ Ι.Κ.Α., ἥτις ὑπολογίζεται εἰς ἡμέρας ἐργασίας. Συνεπῶς ἐν προκειμένῳ συνόμως διὰ τῆς προσβαλλομένης πράξεως ἀπερρίφθη τὸ αἴτημα τοῦ αἰτοῦντος περὶ ἀνακαθορισμοῦ τῆς συντάξεώς του βάσει τῆς νομοθεσίας τοῦ Ι.Κ.Α., ἐφ' ὅσον οὗτος εἶχε πραγματοποιήσει ὡς ὑπολογιστὴς τῆς Ἑταιρείας 26 ἐτῶν καὶ 7 μηνῶν πραγματικὴν συντάξιμον ὑπηρεσίαν καὶ οὐχὶ 28ετῆ τοιαύτην, ἀπορριπτέοι δὲ ἐλέγχονται ὡς ἀβάσιμοι οἱ περὶ τοῦ ἀντιθέτου λόγοι ἀκυρώσεως, πρὸς θεμελίωσιν τῶν ὁποίων ὁ αἰτῶν ἰσχυρίσθη, ὅτι, ὡς ἐκ τῆς φύσεως τῶν καθηκόντων του, ἀπησχολεῖτο καὶ κατὰ τὰς Κυριακὰς καὶ λοιπὰς ἀργίας.

Μὴ ἀπαιτουμένης, δυνάμει τοῦ ἄρθρου 40 τοῦ ἀ.ν. 1846)1951, τῆς καταβολῆς τελῶν διὰ τὴν ἄσκησιν τῆς ὑπὸ κρίσιν αἰτήσεως δέον νὰ ἀποδοθῶσι τὰ καταβληθέντα τοιαῦτα.

σεως κατὰ τοῦ *Ι.Κ.Α.*

Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας 1072)1965, Τμ. Α'

Προεδρεύων ὁ Σύμβουλος κ. *Γ. Χαρμπεύρης*
Εἰσηγητὴς ὁ Πάρεδρος κ. *Θ. Καιριναόπουλος*
Δικηγόροι οἱ κ.κ. Χ. Μπάζος, Λ. Λέκκας

Διὰ τῆς ὑπὸ κρίσιν αἰτήσεως διώκεται ἡ ἀκύρωσις τῆς ὑπ' ἀριθ. 564)1964 ἀποφάσεως τῆς Δευτεροβαθμίου Ἀσφαλιστικῆς Ἐπιτροπῆς Ἐφέσεων τοῦ Ι.Κ.Α. περὶ ἐπικυρώσεως τῆς ὑπ' ἀρ. θ. 14999)25.11.1959 ἀποφάσεως τοῦ Διευθυντοῦ τοῦ ἐν Ἀθήναις Ὑποκαταστήματος τοῦ Ι.Κ.Α., δι' ἧς καθωρίσθη ἡ σύνταξις τοῦ αἰτοῦντος, συνταξιούχου ἀπὸ τοῦ ἔτους 1956 τοῦ Ταμείου Συντάξεων Προσωπικοῦ τῆς Η.Ε.Μ., συγχωνευθέντος μετὰ τοῦ Ι.Κ.Α., δυνάμει τοῦ νόμου 3954)1959, εἰς τὸ κατώτατον ὅριον τῶν καταβαλλομένων παρὰ τοῦ Ι.Κ.Α. συντάξεων, γενομένου δεκτοῦ, ὅτι δὲν συνέτρεχον αἱ ὑπὸ τοῦ νόμου τούτου προβλεπόμεναι προϋποθέσεις διὰ τὸν κατὰ ποσὸν ἀνακαθορισμὸν τῆς συντάξεώς του βάσει τῆς διεπούσης τὸ Ι.Κ.Α. νομοθεσίας.

Κατὰ τὸ ἄρθρον 4 § 2 τοῦ νόμου 3954)1959 «περὶ κυρώσεως τῆς μεταξὺ τοῦ Ἑλληνικοῦ Δημοσίου καὶ τῆς Η.Ε.Μ. ἀπὸ 27.8.1957 συμβάσεως κλπ.», προκειμένου περὶ τῶν ἤδη συνταξιούχων τοῦ Ταμείου, ὧν αἱ κατὰ τὸν χρόνον τῆς ἀπονομῆς τῆς συντάξεως προϋποθέσεις συνταξιοδοτήσεως θεμελιοῦν δικαίωμα συντάξεως, συμφώνως πρὸς τὴν κατὰ τὸν χρόνον τῆς δημοσιεύσεως τοῦ παρόντος διέπουσαν τὸ Ι.Κ.Α. νομοθεσίαν ἢ συμφώνως πρὸς τὰς διατάξεις τῆς παραγράφου 2 τοῦ ἄρθρου τρίτου τοῦ παρόντος νόμου, αἵτινες ἀπήτουν, σὺν τοῖς ἄλλοις, ὡς βασικὴν προϋπόθεσιν τὴν συμπλήρωσιν τοὐλάχιστον τοῦ 55ου ἔτους τῆς ἡλικίας, ὡς καὶ τοὺς ἔχοντας ἀνεξαρτήτως ἡλικίας, πραγματικὴν συντάξιμον ὑπηρεσίαν, εἰκοσιπενταετῆ μὲν προκειμένου περὶ ὁδηγῶν, εἰκοσιοκταετῆ δὲ προκειμένου περὶ προσωπικοῦ τῶν λοιπῶν κλάδων, ἡ σύνταξίς του θέλει ἀνακαθορισθῆ κατὰ ποσὸν δι' ἀποφάσεως τοῦ ἁρμοδίου ὀργάνου τοῦ Ι.Κ.Α. ἀπὸ τῆς καταργήσεως τοῦ Ταμείου καὶ ἐφεξῆς ἐπὶ τῇ βάσει τῶν οἰκείων διατάξεων τῆς νομοθεσίας τοῦ Ι.Κ.Α. περὶ τρόπου ὑπολογισμοῦ τῶν συντάξεων.

προστίθεται παράγραφος 15 εἰς τὸ ἄρθρον 28 τοῦ ἀ.ν. 1846)1951, δι' ἧς παρέχεται ὑπὸ ὡρισμένας προϋποθέσεις τὸ δικαίωμα συνυπολογισμοῦ τοῦ χρόνου συνταξιοδοτήσεως λόγῳ ἀναπηρίας μέχρι τοῦ ἀναγκαιούντος ἀριθμοῦ ἡμερῶν ἐργασίας πρὸς συμπλήρωσιν τῶν χρονικῶν προϋποθέσεων ἀπονομῆς συντάξεως λόγῳ γήρατος, τῶν καθοριζομένων εἰς τὰς παραγράφους 1 καὶ 1α τοῦ ἄρθρου 28, ὡς ἐτροποποιήθη.

2. Τῆς ἑρμηνευομένης διατάξεως ἀναφερομένης εἰς τοὺς δικαιωθέντας συντάξεως λόγῳ ἀναπηρίας, τόσον ἐκ τῆς διατυπώσεως, ἀλλὰ καὶ τοῦ σκοποῦ αὐτῆς, ἀποβλεψάσης εἰς τὴν ὑποβοήθησιν τοῦ συνεπείᾳ ἀναπηρίας, ἐξ ἧς ἐδικαιώθη συντάξεως, κωλυομένου νὰ συμπληρώσῃ δι' ἐργασίας τὰς αὐξανομένας σταδιακῶς χρονικὰς προϋποθέσεις ἀπονομῆς συντάξεως λόγῳ γήρατος, ἡ ἐφαρμογὴ ταύτης περιορίζεται εἰς τοὺς, κατὰ τὸ ἐδάφιον α' τῆς παραγράφου 2 τοῦ ἄρθρου 28 τοῦ ἀ.ν. 1846)1951 συνταξιούχους λόγῳ ἀναπηρίας, εἰς οὓς συμπεριλαμβάνονται οἱ ὧν, κατὰ ρητὴν διάταξιν τοῦ ἄρθρου 3 § 1 τοῦ νέου νόμου, καὶ οἱ κατὰ τὴν παράγραφον 1 τοῦ ἄρθρου 6 αὐτοῦ λαμβάνοντες σύνταξιν μερικῆς ἀναπηρίας. Συνεπῶς δὲν θὰ τύχῃ ἐφαρμογῆς ἡ ὡς εἴρηται διάταξις : α) προκειμένου περὶ χρόνου ἐπιδοτήσεως λόγῳ ἀναπροσαρμογῆς, ἡ καταβολὴ τοῦ ὁποίου οὐδόλως ἐπηρεάζεται ἐκ τῆς ἀσκήσεως οἱασδήποτε ἐξηρτημένης ἢ αὐτοτελοῦς ἀπασχολήσεως, καὶ β) ἐπὶ τῶν μὴ δικαιωθέντων συντάξεως, ὑπὸ τὴν ἔννοιαν πραγματικῆς καταβολῆς τοιαύτης, ὡς συνέπεια ἀναστολῆς ἢ περιορισμοῦ τοῦ χρόνου ἀναδρομικῆς καταβολῆς ἢ δι' οἱασδήποτε ἄλλον λόγον.

3. Ὁ χρόνος συνταξιοδοτήσεως λόγῳ ἀναπηρίας λαμβάνεται ὑπ' ὄψιν, ὡς προανεφέρθη, μόνον διὰ τὴν συμπλήρωσιν τῶν χρονικῶν προϋποθέσεων διὰ θεμελίωσιν δικαιώματος συντάξεως λόγῳ γήρατος βάσει τῶν διατάξεων τῶν παραγράφων 1 καὶ 1α τοῦ ἄρθρου 28 τοῦ ἀ.ν. 1846)1951, ὡς ἐτροποποιήθη. Συνεπῶς ὁ χρόνος οὗτος δὲν προσμετρεῖται διὰ τὴν θεμελίωσιν δικαιώματος συντάξεως λόγῳ γήρατος : α) ὑπὸ τὰς προϋποθέσεις τῆς παραγράφου 5 τοῦ ἰδίου ἄρθρου (μειωμένη κατὰ ποσὸν σύνταξις ἀπὸ μειωμένου ὁρίου ἡλικίας, ἀπασχολούμενοι εἰς βαρείας καὶ ἀνθυγιεινὰς ἐργασίας, μητέρες ἀνηλίκων τέκνων), β) ὑπὲρ ἠσφαλισμένων νέων ἀσφαλιστικῶν περιοχῶν καὶ ἐπαγγελματικῶν κατηγοριῶν, βάσει τῶν προϋποθέσεων τῆς παραγράφου 14 τοῦ ἄρθρου 28 ἀ.ν. 1846)1951 καὶ γ) βάσει τῶν προϋποθέσεων τῆς παραγράφου 6 τοῦ ἄρθρου 12 ν.δ. 4104) 1960.

4. Δὲν συνυπολογίζεται, ὡσαύτως, διὰ τὴν πλήρωσιν τῶν προϋποθέσεων ἀπονομῆς συντάξεως λόγῳ ἀναπηρίας ἡ θανάτου. Ἐν περιπτώσει ὅμως θανάτου ἠσφαλισμένου, ὑπερβάντος τὸ 62ον ἔτος τῆς ἡλικίας του (ἢ ἐπὶ ἠσφαλισμένης τὸ 57ον ἔτος), δέον νὰ ἐξετάζηται, ἐὰν, προσμετρουμένου τυχὸν χρόνου συνταξιοδοτήσεως λόγῳ ἀναπηρίας, ἐπλήρου αὐτὸς ἐν ζωῇ τὰς προϋποθέσεις θεμελιώσεως δικαιώματος συντάξεως λόγῳ γήρατος, ἐν καταφατικῇ δὲ περιπτώσει θὰ ἀναγνωρίζεται ὑπὲρ τῶν μελῶν οἰκογενείας του δικαίωμα συντάξεως λόγῳ θανάτου συνταξιούχου, κατὰ τὰς ὁδηγίας τῆς ἐγκυκλίου 7)1558.

5. Καθ' ἃ ρητῶς ὁρίζεται εἰς τὸ ἄρθρον 8 τοῦ νόμου, ἐκ τοῦ χρόνου συνταξιοδοτήσεως λόγῳ ἀναπηρίας προσμετρεῖται πλήρης μὲν ὁ ἐμπίπτων ἐντὸς τῆς τελευταίας 10ετίας πρὸ τῆς συμπληρώσεως τοῦ κατὰ περίπτωσιν ὁρίου ἡλικίας, μειωμένος δὲ εἰς τὸ ἥμισυ ὁ πρὸ τῆς 10ετίας ἀπὸ τῆς ἰσχύος τοῦ νόμου (πρὸ τῆς 1.7.1955) χρόνος. Εἰς περίπτωσιν συμπτώσεως ἐφαρμογῆς τῶν ἐδαφίων α' καὶ β' τῆς παραγράφου 15 κατισχύει ἡ διάταξις τοῦ ἐδαφίου α', ὡς πλέον εὐνοϊκὴ διὰ τὸν ἠσφαλισμένον. Οὕτω ἡ ἑρμηνευομένη διάταξις, καθ' ὃ μέρος ρυθμίζει τὰ τοῦ συνυπολογισμοῦ χρόνου συνταξιοδοτήσεως ἐνωρίτερον τῆς 10ετίας πρὸ τῆς ἰσχύος τοῦ νόμου, δέον νὰ ἐφαρμοσθῇ ὑπὸ τὴν ἑξῆς ἔννοιαν : α) Ἐὰν τὸ ὅριον ἡλικίας συνεπληρώθη πρὸ τῆς ἰσχύος τοῦ νόμου, δεθέντος ὅτι ἡ 10ετία πρὸ τοῦ ὁρίου ἡλικίας συμπληροῦται ἀναδρομικῶς ἐνωρίτερον τῆς τοιαύτης πρὸ τοῦ νόμου, δέον ὅπως ὁ ἐντὸς ταύτης ἐμπίπτων χρόνος συνταξιοδοτήσεως συνυπολογίζεται πλήρης, μέχρι τοῦ ἐλλείποντος διὰ συνταξιοδότησιν ἀριθμοῦ ἡμερῶν ἐργασίας, ἔστω καὶ ἂν μέρος ταύτης ἐμπίπτῃ εἰς χρόνον προγενέστερον τῆς 10ετίας ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τοῦ νόμου, ὁ δὲ πρὸ τῆς 10ετίας ἀπὸ τῆς συμπληρώσεως τοῦ ὁρίου ἡλικίας τυχὸν χρόνος συνταξιοδοτήσεως θὰ λαμβάνεται ὑπ' ὄψιν κατὰ τὸ ἥμισυ. Π.χ. ἠσφαλισμένος συνεπλήρωσε τὸ 65ον ἔτος τῆς ἡλικίας του τὴν 1.7.1962. Ἐπραγματοποίησε 1955 ἡμέρας ἐργασίας μέχρι 31.12.1960. Ἔτυχε συντάξεως λόγῳ ἀναπηρίας ἀπὸ 1.1.1951 μέχρι 31.12.1951, ἀπὸ 1.1.1953 μέχρι 31.12.1953 καὶ ἀπὸ 1.1.1962 μέχρι 30.6.1962. Εἰς τὰς 1955 ἡμέρας ἐργασίας δικαιοῦται νὰ προσμετρήσῃ : αα) πλήρη τὸν χρόνον συνταξιοδοτήσεως ἀπὸ 1.1.1962 μέχρι 30.6.1962, ἤτοι 180 ἡμέρας, ββ) πλήρη ὡσαύτως τὸν χρόνον συνταξιοδοτήσεως ἀπὸ 1.1.1953 μέχρι 31.12.1953 (ἤτοι 360 ἡμέρας), ὁ ὁποῖος ἐμπίπτει ἐντὸς τῆς δεκαετίας πρὸ τοῦ ὁρίου ἡλικίας, ἔστω καὶ ἂν ἡ συνταξιοδότησις ἀνάγεται εἰς προγενέστερον χρόνον τῆς 10ετίας πρὸ τῆς ἰσχύος τοῦ νόμου (1.8.1955 - 31.7.1965) καὶ γγ) κατὰ τὸ ἥμισυ τὸν χρόνον συνταξιοδοτήσεως ἀπὸ 1.1.1951 - 31.12.1951, ἤτοι 360 : 2 = 180 ἡμέρας, καθ' ὃσον εἰς τὴν τελευταίαν περίπτωσιν ἡ συνταξιοδότησις ἔλαβε χώραν ἐνωρίτερον τῆς δεκαετίας πρὸ τῆς συμπληρώσεως τοῦ ὁρίου ἡλικίας. β) Ἐὰν τὸ ὅριον ἡλικίας συμπληροῦται μετὰ τὴν ἔναρξιν ἰσχύος τοῦ νόμου. Εἰς τὴν περίπτωσιν ταύτην, δεθέντος ὅτι ἡ δεκαετία πρὸ τῆς συμπληρώσεως τοῦ ὁρίου ἡλικίας δὲν ταυτίζεται πλήρως πρὸς τὴν τοιαύτην πρὸ τῆς ἰσχύος τοῦ νόμου, καθίσταται εὐχερὴς ὁ συνυπολογισμὸς τοῦ χρόνου συνταξιοδοτήσεως λόγῳ ἀναπηρίας, ὅστις, ἐὰν μὲν ἐμπίπτῃ εἰς τὴν δεκαετίαν τῆς πρὸ τοῦ ὁρίου ἡλικίας, θὰ συνυπολογίζεται πλήρης, εἰς ἣν ἔκτασιν καθίσταται τοῦτο ἀναγκαῖον πρὸς συμπλήρωσιν ἐλλειπουσῶν χρονικῶν προϋποθέσεων, ἐὰν δὲ ἀνάγεται εἰς περίοδον προγενεστέραν τῆς δεκαετίας ἀπὸ τῆς ἰσχύος τοῦ νόμου, θὰ λαμβάνεται ὑπ' ὄψιν μειωμένος κατὰ τὸ ἥμισυ ὑπὸ τοὺς ἀνωτέρω περιορισμούς.

Ἡ ἑρμηνευομένη διάταξις δὲν παρέχει τὴν εὐχέρειαν συνυπολογισμοῦ χρόνου συνταξιοδοτήσεως λόγῳ ἀναπηρίας μετὰ τὴν συμπλήρωσιν τοῦ ὁρίου ἡλικίας.

6. Δι' ἕκαστον πλήρες ἔτος συνταξιοδοτήσε-

ως προσμετρῶνται 360 ἡμέραι, δι' ἕκαστον ἐξ μῆνα ὅσαι αἱ ἡμέραι συντοξιοδοτήσεως, μειούμεναι εἰς τὸ ἥμισυ, ἐφ' ὅσον ἐμπίπτουσι πρὸ τῆς τελευταίας δεκαετίας ἀπὸ τῆς ἰσχύος τοῦ νόμου.

7. Κατὰ ρητὴν διάταξιν τοῦ νόμου αἱ πρὸς συμπλήρωσιν τῶν χρονικῶν προϋποθέσεων διὰ σύνταξιν λόγῳ γήρατος λαμβανόμεναι ὑπ' ὄψιν ἡμέραι συνταξιοδοτήσεως λόγῳ ἀναπηρίας συνυπολογίζονται καὶ διὰ τὴν προσαύξησιν τοῦ ποσοῦ τῆς ἀποτιμωμένης συντάξεως.

8. Τὸ ἄρθρον 8 δὲν καθορίζει νέας χρονικὰς προϋποθέσεις συνταξιοδοτήσεως λόγῳ γήρατος, ἀλλὰ προσδίδει ἐνόμους συνεπείας εἰς τὸ γεγονὸς τῆς συνταξιοδοτήσεως λόγῳ ἀναπηρίας (ἔστω καὶ πορωχημένων), ἐπὶ σκοπῷ συμπληρώσεως τῶν ἤδη ἰσχυουσῶν προϋποθέσεων, παρέχεται συνεπῶς ἡ εὐχέρεια, ὅπως ἡ ἐρμηνευομένη διάταξις ἐφαρμοσθῇ ὄχι μόνον ἐπὶ δικαιωμάτων θεμελιουμένων μετὰ τὴν 1.7.1965, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ περιπτώσεων ἐπελθουσῶν πρὸ τῆς ἰσχύος τοῦ νόμου. Ἐπὶ ὑποθέσεων, ἐφ' ὧν ἡ σχετικὴ αἴτησις εἶχεν ἀπορριφθῇ, ἡ ἐπαναφορὰ τῆς ὑποθέσεως δέον νὰ γίνῃ διὰ νέας αἰτήσεως εἰς τὸ κατὰ πρῶτον βαθμὸν ἁρμόδιον ὄργανον, ἤτις καὶ θὰ ληφθῇ ὡς βάσις διὰ τὸν προσδιορισμὸν τοῦ χρόνου ἐνάρξεως τῆς συντάξεως, περὶ ἧς κατωτέρω.

II. Συνταξιοδότησις τυφλῶν

1. Ὑπὸ τῆς παραγράφου 1 τοῦ ἄρθρου 25 τοῦ νόμου προστίθεται ἐδάφιον εἰς τὴν παράγραφον 1 τοῦ ἄρθρου 28 ἀ.ν. 1846)1951, ὡς ἐτροποποιήθη δι' οὗ ἐξασφαλίζεται ἐξαιρετικὴ προστασία ὑπὲρ ἠσφαλισμένων τοῦ Ἱδρύματος, ἀποδεδειγμένως τυφλῶν ἐξ ἀμφοτέρων τῶν ὀφθαλμῶν, συνισταμένη εἰς τὴν χορήγησιν συντάξεως (γήρατος) ἀνεξαρτήτως ὁρίου ἡλικίας, ἐφ' ὅσον πάντως συγκεντροῦν τὰς ὑπὸ τῆς παραγράφου 1 τοῦ ἄρθρου 28 τοῦ ἀ.ν. 1846)1951 ἀπαιτουμένας προϋποθέσεις εἰς ἡμέρας ἐργασίας, αἵτινες διὰ τὸ ἔτος 1969, καθ' ὃ τὸ πρῶτον θεσπίζεται ἡ παρέχουσα εἰς τούτους τὸ εἰς σύνταξιν δικαίωμα διάταξις, ἀνέρχονται εἰς 3.200. Ἠσφαλισμένοι, μὴ συμπληροῦντες ἐντὸς τοῦ ἔτους 1965 τὰς ἀνωτέρω ἡμέρας ἐργασίας, δύνανται νὰ δικαιωθοῦν εἰς τὸ μέλλον συντάξεως, ἐφ' ὅσον συγκεντρώσουν τὰς διὰ τὸ ἀντίστοιχον ἔτος ἀπαιτουμένας ἡμέρας ἐργασίας, ἀσχέτως ἂν ὑποβάλουν κατὰ τὸ ἔτος τοῦτο ἢ μεταγενεστέρως τὴν πρὸς τοῦτο αἴτησίν των.

2. Τοῦ νόμου μὴ διακρίνοντος, δέον νὰ δεχθῶμεν, ὅτι ἡ ἀνωτέρω διάταξις καλύπτει καὶ τοὺς πρὸ καὶ τοὺς μετὰ τὴν ὑπαγωγὴν εἰς τὴν ἀσφάλισιν καταστάντας τυφλοὺς ἐξ ἀμφοτέρων τῶν ὀφθαλμῶν. Περὶ τῆς πλήρους ἀνοφθαλμίας τῶν ἠσφαλισμένων ἀποφαίνεται ἡ παρὰ τῷ Ὑπουργείῳ Ἁρμοδία Ὑγειονομικὴ Ἐπιτροπή.

III. Ἡμέραι ἐργασίας μετὰ τὸ ὅριον ἡλικίας

Διὰ τῆς παραγράφου 4 τοῦ ἄρθρου 6 τοῦ νόμου καταργεῖται ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τοῦ ν.δ. 4104)1960 ἡ παράγραφος 4 τοῦ ἄρθρου 28 τοῦ ἀ.ν. 1846)1951 περὶ μειώσεως τῶν μετὰ τὸ ὅριον ἡλικίας πραγματοποιουμένων ἡμερῶν ἐργασίας. Ὡς γνωστόν, διὰ τῆς ἐγκυκλίου 105)257)1960, ἑρμηνευτικῆς τῶν διατάξεων τοῦ ν.δ. 4104)1960 (*), ἐγένετο δεκτόν, ὅτι ἡ καταργουμένη διάταξις ἐφαρμογὴν εἶχε μόνον πρὸς ἔλεγχον τῶν χρονικῶν προϋποθέσεων τῆς παραγράφου 1 τοῦ ἰδίου ἄρθρου. Διὰ τῆς αὐτῆς διατάξεως παρέχεται δικαίωμα ἐπανεξετάσεως τῇ αἰτήσει τῶν ἠσφαλισμένων τῶν κατ' ἐπίκλησιν τῆς καταργουμένης διατάξεως ἀπορριφθεισῶν αἰτήσεων, μὴ δυναμένης πάντως τῆς συντάξεως νὰ ἀνατρέξῃ εἰς χρόνον προγενέστερον τῆς τριετίας ἀπὸ τῆς ὑποβολῆς τῆς αἰτήσεως περὶ ἐπανεξετάσεως.

IV. Συνταξιοδοτούμενοι ἐξ ἄλλης πηγῆς

Κατὰ τὴν παράγραφον 6 τοῦ ἄρθρου 6 τοῦ νόμου συνταξιοῦχοι τοῦ Δημοσίου ἢ Ν.Π.Δ.Δ. ἢ Ἰδιωτικοῦ Δικαίου, ἐφ' ὅσον ὡς ἠσφαλισμένοι εἰς τὸ Ι.Κ.Α. διὰ τὸν κλάδον συντάξεως ἐπραγματοποίησαν 2.000 τοὐλάχιστον ἡμέρας ἐργασίας, ἐξ ὧν ἀνὰ 300 καθ' ἕκαστον τῶν ἐξ τελευταίων ἡμερολογιακῶν ἐτῶν ἀπασχολήσεως καὶ ἔχουν ὑπερβῇ τὸ 65ον ἔτος τῆς ἡλικίας των (ἀδιακρίτως φύλου), δικαιοῦνται συντάξεως κατ' ἀπόκλισιν τῶν γενικῶς ἰσχυόντων. Ὡς ἀφετηρία ὑπολογισμοῦ τῆς ἐξαετίας δέον νὰ ληφθῇ τὸ ἔτος 1965. Ἡ διάταξις, μεταβατικοῦ χαρακτῆρος, ἔχει ἐφαρμογὴν ἐπὶ ἠσφαλισμένων τῆς ἀνωτέρω κατηγορίας, οἱ ὁποῖοι συνεπλήρωσαν ἢ ἤθελον συμπληρώσει τὸ ὅριον ἡλικίας καὶ τὰς κατ' ἐλάχιστον ὅριον ἡμέρας ἐργασίας ἐντὸς ἑξαμήνου ἀπὸ τῆς ἰσχύος τοῦ νόμου, ἤτοι μέχρι 31.12.1965, χωρὶς νὰ ἀπαιτῆται, ὅπως ἡ αἴτησις ὑποβληθῇ μέχρι τῆς ἀνωτέρω χρονολογίας.

V. Σύνταξις μερικῆς ἀναπηρίας

1. Διὰ τῆς παραγράφου 1 τοῦ ἄρθρου 6 τοῦ νόμου, τιθεμένης ὡς τελευταίου ἐδαφίου τῆς παραγράφου 2 τοῦ ἄρθρου 28 τοῦ ἀ.ν. 1846)1951, καθιεροῦται καὶ παρ' ἡμῖν ἡ ἔννοια τῆς μερικῆς ἀναπηρίας, παρεχούσης δικαίωμα εἰς σύνταξιν. Μερικῶς ἀνάπηρος, κατὰ τὴν ἔννοιαν τῆς ἀνωτέρω διατάξεως, θεωρεῖται ὁ ἠσφαλισμένος, ὁ ὁποῖος δὲν δύναται ὑπὸ τὰς προϋποθέσεις καὶ ὅρους τῆς παραγράφου 2 τοῦ ἄρθρου 28 νὰ κερδίζῃ πλέον τοῦ ἡμίσεος ἐκείνου, ὅπερ, κερδίζει σωματικῶς καὶ πνευματικῶς ὑγιὴς ἄνθρωπος τῆς αὐτῆς μορφώσεως.

2. Ἡ σύνταξις μερικῆς ἀναπηρίας παρέχεται εἰς ἠσφαλισμένους, οἱ ὁποῖοι μετὰ τὴν συμπλήρωσιν διετοῦς ἐπιδοτήσεως λόγῳ ἀναπροσαρμογῆς (συνεχῶς ἢ διακεκομμένως) κρίνονται ἀνάπηροι κατὰ τὴν ἀνωτέρω ἔννοιαν καὶ ὑπὸ τὴν προϋπόθεσιν ὅτι ἡ ἀναπηρία των, ἐν πάσῃ περιπτώσει, δὲν ὑπερβαίνει τὰ 2)3 (66 ο)ο καὶ ἄνω), ὁπότε ἀσφαλῶς ὁ ἠσφαλισμένος θὰ δικαιωθῇ πλήρους συντάξεως λόγῳ ἀναπηρίας κατὰ τὰ γενικῶς ἰσχύοντα.

3. Τὸ ποσὸν τῆς μηνιαίας συντάξεως μερικῆς ἀναπηρίας ἰσοῦται πρὸς 75ο)ο τῆς πλήρους συντάξεως ἢ, ὅπερ τὸ αὐτό, τοῦ ἐπιδόματος ἀναπροσαρμογῆς, ὅπερ ἐλάμβανον.

4. Διευκρινίζεται σχετικῶς, ὅτι ἡ ἀναγνώρισις δικαιώματος συντάξεως λόγῳ μερικῆς ἀναπηρίας ὑπὲρ ἠσφαλισμένων, συμπληρούντων τὴν

(*) ΕΕΔ 19, 1389.

διετῆ ἐπιδότησιν λόγῳ ἀναπροσαρμογῆς μετὰ τὴν ἔναρξιν ἰσχύος τοῦ νόμου, προϋποθέτει νέαν κρίσιν τοῦ ἀσφαλιστικοῦ ὀργάνου, μετὰ γνώμην τῆς ἁρμοδίας Ὑγειονομικῆς Ἐπιτροπῆς, ὅτι ὁ ἠσφαλισμένος τυγχάνει ἐν συνεχείᾳ τῆς προηγηθείσης τοιαύτης ἐπιδοτήσεως ἀναπηρίας εἰς ποσοστὸν ἄνω τῶν 50)ο. Ἡ κρίσις ἐπὶ τῶν περιπτώσεων τούτων χωρεῖ οἰκοθεν, μὴ ἀπαιτουμένης ὑποβολῆς σχετικῆς αἰτήσεως παρὰ τοῦ ἠσφαλισμένου, ἀπαραίτητον ὅμως τυγχάνει, ὅπως ἡ οἰκεία Ὑγειονομικὴ Ἐπιτροπὴ ἐκφέρῃ γνώμην περὶ ὑπάρξεως ἢ μὴ μερικῆς ἀναπηρίας ὑπὸ τὴν ἀνωτέρω ἔννοιαν. Εἰς τὴν Ὑγειονομικὴν Ἐπιτροπὴν δέον ὅπως παραπεμφθοῦν πρὸς ἐξέτασιν καὶ ὑποβολὴν ὑπὸ ταύτης σχετικῆς γνωματεύσεως, ἔστω καὶ ἂν ὑφίσταται τοιαύτη καλύπτουσα χρόνον ὑπὲρ τὴν διετίαν.

5. Διὰ τῶν διατάξεων τῆς παραγράφου 2 τοῦ ἰδίου ἄρθρου κυροῦνται, ἀφ' ἧς ἰσχυσαν, αἱ ἀποφάσεις τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας 73033)1956 (ἐγκ. 37)1957), 43839)1963 (ἐγκ. 114)1963), καὶ 34017)1964 (ἐγκ. 91)1964), δυνάμει τῶν ὁποίων κατεβάλλετο μέχρι σήμερον εἰδικὸν ἐπίδομα ἀναπροσαρμογῆς. Διὰ τῆς μεταβατικῆς ρυθμίσεως τῆς παραγράφου 3 τοῦ ἰδίου ἄρθρου ἐξασφαλίζεται ἡ συνέχισις καταβολῆς τοῦ εἰδικοῦ ἐπιδόματος ἀναπροσαρμογῆς εἰς ἠσφαλισμένους, λαμβάνοντας τοῦτο κατὰ τὴν ἔναρξιν ἰσχύος τοῦ νόμου (1.7.1965) μέχρις ἄρσεως τῆς ἀναπηρίας των. Ἐφ' ὅσον ὅμως ἡ ἀναπηρία των ὑπερβαίνει τὸ ποσοστὸν 50)ο, ὡς εἶναι προφανές, δικαιοῦνται νὰ τύχουν συντάξεως μερικῆς ἀναπηρίας κατὰ τὰ ἀνωτέρω. Εἰς τὴν κατηγορίαν τῶν ἐπιδοτουμένων κατὰ τὴν ἔννοιαν τῆς διατάξεως τῆς παραγράφου 3 δέον νὰ θεωρηθῇ, ὅτι περιλαμβάνονται καὶ οἱ συνεχίζοντες τὴν ἐπιδότησιν των μετὰ τὴν 30 Ἀπριλίου 1965 δυνάμει τῆς ὑπ' ἀριθ. 39629)1965 προεγκριτικῆς ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας (ἐγκ. 130)1965).

6. Κατὰ τὴν διάταξιν τῆς παραγράφου 3 τοῦ ἄρθρου 3 τοῦ νόμου, προστιθεμένην ὡς τελευταῖον ἐδάφιον τῆς παραγράφου 3 τοῦ ἄρθρου 8 τοῦ ἀ.ν. 1846)1951, ὁ δικαιωθεὶς συντάξεως μερικῆς ἀναπηρίας λογίζεται ὡς συνταξιοῦχος λόγῳ ἀναπηρίας τοῦ Ἱδρύματος. Τοῦτο ἔχει τὴν ἔννοιαν, ὅτι πᾶσαι αἱ διατάξεις τῆς κειμένης νομοθεσίας, αἱ ἀφορῶσαι τοὺς συνταξιούχους, ἰσχύουν καὶ ἐπὶ τῶν δικαιουμένων συντάξεως μερικῆς ἀναπηρίας. Εἰδικώτερον ἐπὶ θανάτου συνταξιούχου τῆς κατηγορίας ταύτης τὰ κατὰ τὴν παράγραφον 6 τοῦ ἄρθρου 28 τοῦ ἀ.ν. 1846)1951 μέλη οἰκογενείας δικαιοῦνται συντάξεως, τοῦ ποσοστοῦ τούτων ὑπολογιζομένου ἐπὶ τοῦ μειωμένου ποσοῦ συντάξεως, τὴν ὁποίαν ἐλάμβανεν ὁ θανὼν μετ' ἀφαίρεσιν τῶν προσαυξήσεων λόγῳ οἰκογενειακῶν βαρῶν, ὡς ὁρίζεται σχετικῶς εἰς τὴν παράγραφον 12 τοῦ ἄρθρου 28 τοῦ ἀ.ν. 1846)1951.

VI. Βάσις ὑπολογισμοῦ συντάξεως

1. Διὰ τῆς παραγράφου 1 τοῦ ἄρθρου 13 τοῦ νόμου ἀντικαθίσταται ἡ ὑπὸ στοιχεῖο β' διάταξις τοῦ ἄρθρου 37 ἀ.ν. 1846)1951 περὶ τοῦ τρόπου καθορισμοῦ τῆς βάσεως ὑπολογισμοῦ τῆς συντάξεως. Κατὰ τὴν νέαν διάταξιν διὰ τὸν ὑπολογισμὸν τῶν συντάξεων γενικῶς λαμβάνεται ὡς βάσις τὸ τεκμαρτὸν ἡμερομίσθιον τῆς μισθολογικῆς κλάσεως, εἰς τὴν ὁποίαν κατατάσσεται ὁ ἠσφαλισμένος, βάσει τοῦ πηλίκου τοῦ προκύπτοντος ἐκ τῆς διαιρέσεως τοῦ συνόλου τῶν ἀποδοχῶν, αἵτινες ἐλήφθησαν ὑπ' ὄψιν διὰ τὸν ὑπολογισμὸν τῶν εἰσφορῶν κατὰ τὰ δύο τελευταῖα ἡμερολογιακὰ ἔτη, τὰ ἀμέσως προηγούμενα ἐκείνου, καθ' ὃ ὑπεβλήθη ἡ αἴτησις περὶ συνταξιοδοτήσεως, διὰ τοῦ ἀριθμοῦ τῶν ἐντὸς τῆς διετίας ταύτης πραγματοποιηθεισῶν ἡμερῶν ἐργασίας.

2. Ὡς ἀποδοχαὶ νοοῦνται αἱ πραγματικαὶ καὶ οὐχὶ αἱ τεκμαρταί. Κατ' ἐξαίρεσιν, ἐπὶ ἀποδοχῶν, βάσει τῶν ὁποίων ὁ ἠσφαλισμένος κατατάσσεται εἰς τὴν ἀνωτάτην μισθολογικὴν κλάσιν (XIV), δέον νὰ λαμβάνωνται πρὸς ἄθροισιν αἱ πραγματικαὶ ἀπολαυαί, ἐφ' ὅσον πάντως δὲν ὑπερβαίνουν τὸ τεκμαρτὸν ἡμερομίσθιον τῆς κλάσεως ταύτης ἐπὶ τὸν ἀριθμὸν τῶν κατὰ μῆνα πραγματοποιηθεισῶν ἡμερῶν ἐργασίας.

3. Τὸ κατ' ἔτος χορηγούμενον εἰς τοὺς μισθωτοὺς ἐπίδομα ἀδείας, κατὰ ρητὴν διάταξιν τῆς παραγράφου 3 τοῦ ἄρθρου 28 τοῦ νόμου, δὲν λαμβάνεται ὑπ' ὄψιν διὰ τὸν ὑπολογισμὸν τῆς συντάξεως. Τὰ δῶρα ἑορτῶν συνυπολογίζονται κατὰ τὰς παρεσχημένας ὁδηγίας.

4. Διὰ τῆς παραγράφου 2 τοῦ ἄρθρου 13 καταργεῖται ἡ παράγραφος 8 τοῦ ν. δ)τος 3873)1958, ἡ ἐξασφαλίσασα εἰδικὸν τρόπον ἐξευρέσεως τῆς κλάσεως τῶν κατὰ τὰς διατάξεις τῆς παραγράφου 1 τοῦ ἄρθρου 33 ν. δ)τος 2698)1953 (τελευταῖον ἐδάφιον, παράγραφος 5, ἄρθρου 28 ἀ.ν. 1846)1951) συνταξιοδοτουμένων φορτοεκφορτωτῶν λιμένος. Ἡ τελευταία αὕτη διάταξις θεωρεῖται ἄλλως τε καταργηθεῖσα ἀπὸ τῆς ἐνάρξεως ἰσχύος τοῦ ν. δ)τος 4104)1960, ὡς μὴ ἐπαναληφθεῖσα εἰς τὸ δι' αὐτοῦ ἀναμορφωθὲν ἄρθρον 28 τοῦ ἀ. ν. 1846)1951.

5. Ἡ νεωτέρα διάταξις περὶ ἐξευρέσεως τῆς βάσεως ὑπολογισμοῦ τῶν συντάξεων, ἀφορῶσα τὸ ποσὸν τῆς συντάξεως καὶ οὐχὶ τὰς προϋποθέσεις ἀναγνωρίσεως τοῦ δικαιώματος, αἵτινες δὲν μετεβλήθησαν γενικῶς ὑπὸ τῶν διατάξεων τοῦ νέου νόμου, ἐφαρμόζεται ἐπὶ πασῶν τῶν αἰτήσεων συνταξιοδοτήσεως, αἱ ὁποῖαι ὑποβάλλονται μετὰ τὴν 1.7.1965. Ἐπὶ τῶν ἐκκρεμῶν αἰτήσεων κατὰ τὴν ἔναρξιν ἰσχύος τοῦ νόμου δύναται νὰ ἐφαρμοσθῇ ἡ νεωτέρα διάταξις, ἐφ' ὅσον ὁ δι' αὐτῆς καθιερούμενος τρόπος προσδιορισμοῦ τῆς βάσεως ὑπολογισμοῦ τῆς συντάξεως συμφέρει τὸν ἠσφαλισμένον.

VII. Ποσὸν συντάξεως

1. Διὰ τῆς παραγράφου 2 τοῦ ἄρθρου 10 τοῦ νόμου καθιεροῦται ὡς γενικὸν καὶ ἀποκλειστικὸν σύστημα ὑπολογισμοῦ τῶν συντάξεων τὸ εἰσαχθὲν ὑπὸ τῶν διατάξεων τοῦ ἄρθρου 6 τοῦ ν. δ)τος 4104)1960. Ἡ παράγραφος 7 τοῦ ἄρθρου 12 τοῦ ἰδίου νόμου περὶ ὑπολογισμοῦ τῆς συντάξιως καὶ κατὰ τὰς προϊσχυούσας διατάξεις καταργεῖται. Ἡ νεωτέρα διάταξις, ὡς ρητῶς ἐν αὐτῇ ὁρίζεται, ἔχει ἐφαρμογὴν ἐπὶ περιπτώσεων συντάξεων, δι' ἃς τὸ δικαίωμα θεμελιοῦται μετὰ τὴν ἔναρξιν ἰσχύος τοῦ νόμου (1.7.1965). Ἐπὶ ἀνασυνταξιοδοτήσεως λόγῳ ἀναπηρίας, μετὰ τὴν ἰσχὺν τοῦ νέου νόμου, τὸ ποσὸν τῆς συντάξεως

θά ὑπολογισθῇ ἐκ νέου, ἀποκλειστικῶς δὲ βάσει τῶν διατάξεων τοῦ ἄρθρου 6 τοῦ ν. δ)τος 4104) 1960. Ἀντιθέτως, ἐπὶ μεταβιβάσεως τῆς συντάξεως θανόντος συνταξιούχου μετὰ τὴν 1.7.1965, τὸ ποσὸν τῆς συντάξεως τῶν μελῶν οἰκογενείας δέον νὰ ὑπολογισθῇ εἰς ποσοστὸν ἐπὶ τῆς συντάξεως, τὴν ὁποίαν ἐλάμβανεν ὁ θανών, ὡς ὁρίζεται ἐν παραγράφῳ 12 τοῦ ἄρθρου 28 τοῦ ά. ν. 1846)1951.

2. Διὰ τῆς παραγράφου 1 τοῦ ἰδίου ἄρθρου ἑρμηνεύεται αὐθεντικῶς ἡ διάταξις τοῦ ἐδαφίου α' τῆς παραγράφου 7 τοῦ ἄρθρου 12 τοῦ ν. δ. 4104)1960 (διπλοῦς ὑπολογισμὸς συντάξεων). Ἡ διάταξις αὕτη ἰσχύει ἀναδρομικῶς, ἀνατρέχουσα εἰς τὸν χρόνον ἐνάρξεως ἰσχύος τοῦ ν. δ)τος 4104) 1960. Τὴν ὑπὸ τῆς διατάξεως ταύτης ἀποκλυπτομένην ἀληθῆ ἔννοιαν τοῦ νόμου ἀπεδέχετο, ὡς γνωστόν, ἡ πρακτικὴ τοῦ Ι.Κ.Α. (ἐγκ. 105)257) 1960), ὅτι δηλαδὴ τὸ ποσὸν τῆς συντάξεως, εἴτε τοῦτο ὑπελογίζετο κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ ν. δ. 4104)1960, εἴτε βάσει τῶν προϊσχυσασῶν τούτου διατάξεων, συμφώνως πρὸς τὴν παράγραφον 7 τοῦ ἄρθρου 12 αὐτοῦ, δὲν ἠδύνατο νὰ εἶναι ἀνώτερον τοῦ ὑπὸ τῶν διατάξεων τῶν παραγράφων 2 καὶ 11 τοῦ ἄρθρου 29, ὡς ἀντικατεστάθη, θεσπισθέντος ἀνωτάτου ὁρίου καταβλητέας συντάξεως. Ἡ ἑρμηνευτικὴ διάταξις ξένη ἀνατρέπει μόνον τὰς δι' ἀμετακλήτου δικαστικῆς ἀποφάσεως τελειωθείσας ὑποθέσεις.

VIII. Περιορισμοὶ ποσοῦ συντάξεως

Ἀπὸ 1ης Ἰουλίου 1965, χρονολογίας ἐνάρξεως ἰσχύος τοῦ νόμου, καταργοῦνται ὑπὸ τῆς παραγράφου 2 τοῦ ἄρθρου 12, ὡς μὴ ἐπαναλαμβανόμεναι, αἱ διατάξεις τῶν ἐδαφίων β' καὶ γ' τῆς παραγράφου 11 τοῦ ἄρθρου 29 τοῦ ά. ν. 1846)1951, ὡς ἀντικατεστάθη ὑπὸ τῆς παραγράφου 2 τοῦ ἄρθρου 6 ν. δ)τος 4104)1960, αἱ ἀφορῶσαι εἰς τὸν περιορισμὸν τοῦ ποσοῦ τῆς ὑπὸ τοῦ Ι.Κ.Α. καταβλητέας συντάξεως εἰς συνταξιοδοτουμένους παρὰ τοῦ Δημοσίου, Ν.Π.Δ.Δ. ἢ ἑτέρου Ὀργανισμοῦ κυρίας ἀσφαλίσεως. Ἐφεξῆς ἡ παρὰ τοῦ Ι.Κ.Α. δυναμένη νὰ καταβληθῇ σύνταξις εἰς τοὺς παρ' αὐτῷ ἠσφαλισμένους, ἀσχέτως τῆς ἐξ ἄλλης πηγῆς συνταξιοδοτήσεώς των, δὲν δύναται νὰ ὑπερβῇ τὰ 25πλάσιον τοῦ ἰσχύοντος τεκμαρτοῦ ἡμερομισθίου τῆς ἀσφαλιστικῆς κλάσεως, βάσει τοῦ ὁποίου ὑπελογίσθη ἡ σύνταξις. Προκειμένου περὶ ἐργατικῶν ἀτυχημάτων ἢ ἐπαγγελματικῶν ἀσθενειῶν τὸ ποσὸν τῆς συντάξεως τὸ ἐξευρισκόμενον κατὰ τὸν προνομιακὸν ὑπολογισμὸν τῆς ἰσχυούσης διατάξεως τῆς παραγράφου 2 τοῦ ἄρθρου 29 ά.ν. 1846) 1951, ὡς ἐτροποποιήθη, δὲν δύναται νὰ ὑπερβαίνῃ τὸ 25πλάσιον τοῦ τεκμαρτοῦ ἡμερομισθίου τῆς Χ ἀσφαλιστικῆς κλάσεως, ἤτοι τὰς 2.500 δραχμάς. Δέον συνεπῶς αἱ ἁρμόδιαι Ὑπηρεσίαι τοῦ Ι.Κ.Α. νὰ καταβάλλουν ἀπὸ 1.7.1965 ἀκεραίαν τὴν σύνταξιν εἰς πρόσωπα, ὡς πρὸς τὰ ὁποῖα ἔτυχον ἐφαρμογῆς αἱ καταργηθεῖσαι διατάξεις περὶ περιορισμοῦ τῆς συντάξεως τῶν ἐξ ἄλλης πηγῆς συνταξιοδοτουμένων.

IX. Ἔναρξις καταβολῆς συντάξεως

1. Ὁ χρόνος ἐνάρξεως καταβολῆς τῆς συντάξεως μεταβάλλεται ὑπὸ τῆς παραγράφου 1 τοῦ ἄρθρου 12 τοῦ νόμου, δι' ἧς ἀντικαθίσταται ἡ παράγραφος 5 τοῦ ἄρθρου 29 τοῦ ά ν. 1846)1951, λαμβανομένης ἐφεξῆς ὡς ἀφετηρίας οὐχὶ πλέον τοῦ χρόνου θεμελιώσεως τοῦ ἐπὶ τὴν σύνταξιν δικαιώματος, ἀλλὰ τῆς ἡμέρας, καθ' ἣν ὑπεβλήθη ὑπὸ τοῦ ἠσφαλισμένου ἡ αἴτησις περὶ ἀπονομῆς συντάξεως. Διευκρινίζεται, ὅτι ἡ αἴτησις δὲν εἰσάγεται ὡς στοιχεῖον θεμελιώσεως τοῦ δικαιώματος, ἀλλὰ ὡς ἀφετηρία ἐνάρξεως καταβολῆς τῆς συντάξεως. Εἰδικώτερον: α) Ἐπὶ συντάξεων λόγῳ γήρατος ἡ καταβολὴ ἄρχεται πάντοτε ἀπὸ τῆς ἡμερομηνίας ὑποβολῆς τῆς αἰτήσεως. β) Ἐπὶ συντάξεων λόγῳ ἀναπηρίας ἢ ἐπιδόματος ἀναπροσαρμογῆς ὡσαύτως. Κατ' ἐξαίρεσιν, ἐὰν προηγήθη ἐπιδότησις λόγῳ ἀσθενείας, ἡ καταβολὴ τῆς συντάξεως ἄρχεται ἀπὸ τῆς ἑπομένης τῆς λήξεως τῆς ἐπιδοτήσεως ἢ, κατ' ἐπιλογὴν τοῦ ἠσφαλισμένου, ἀπὸ τῆς ἐνάρξεως τῆς ἐπιδοτήσεως, ὑπὸ τὴν προϋπόθεσιν ὅμως ὅτι κατ' ἀμφοτέρας τὰς περιπτώσεις ὁ ἠσφαλισμένος κρίνεται ἀνάπηρος, ἀφ' οὗ χρόνου δύναται νὰ ἀνατρέξῃ ἡ συνταξιοδότησίς του, πληροῦνται δὲ ἐκτοτε αἱ χρονικαὶ προϋποθέσεις τοῦ νόμου. Οὕτω καταχωροῦται νομοθετικῶς ἡ λύσις τῆς ἐγκυκλίου 583) 1957, ἑρμηνευτικῆς τῆς προϊσχυούσης διατάξεως. γ) Ἐπὶ περιπτώσεων θανάτου ἡ καταβολὴ τῆς συντάξεως εἰς τὰ μέλη οἰκογενείας ἄρχεται ἀπὸ τῆς πρώτης τοῦ ἑπομένου μηνὸς ἐκείνου, καθ' ὃν ἐπῆλθεν ὁ θάνατος.

2. Ρητῶς ὁρίζεται εἰς τὴν ἑρμηνευομένην διάταξιν, ὅτι ἐν περιπτώσει συνταξιοδοτήσεως λόγῳ ἀναπηρίας ἀπὸ χρόνου προγενεστέρου τῆς αἰτήσεως περὶ ἀπονομῆς συντάξεως (προηγηθεῖσα ἐπιδότησις λόγῳ ἀσθενείας), ὡς καὶ ἐν περιπτώσει συνταξιοδοτήσεως λόγῳ θανάτου, ἡ καταβολὴ τῆς συντάξεως δὲν δύναται νὰ ἀνατρέξῃ εἰς χρόνον ἀπώτερον τοῦ ἑξαμήνου ἀπὸ τῆς ἡμέρας τῆς ὑποβολῆς τῆς αἰτήσεως περὶ ἀπονομῆς συντάξεως.

3. Παρέχεται ἡ διευκρίνησις, ὅτι αἱ διατάξεις περὶ ἐνάρξεως τῆς καταβολῆς τῆς συντάξεως ἀπὸ τῆς ἡμέρας, καθ' ἣν ὑποβάλλεται παρὰ τοῦ ἠσφαλισμένου ἡ αἴτησις, θὰ τύχουν ἐφαρμογῆς κατὰ τὰ μέχρι τοῦδε γενόμενα δεκτά, ὄχι μόνον ἐπὶ τῶν ἀρχικῶς ὑποβαλλομένων αἰτήσεων δι' ἀναγνώρισιν τὸ πρῶτον δικαιώματος συντάξεως, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ περιπτώσεων προσαυξήσεως τῆς συντάξεως (λόγῳ οἰκογενειακῶν βαρῶν, ἀπολύτου ἀναπηρίας, ἡμερῶν ἐργασίας κλπ.) ἢ μεταγενεστέρας τροποποιήσεως τοῦ συνταξιοδοτικοῦ δικαιώματος, ἐφ' ὅσον, βεβαίως, ἀπαιτεῖται πρὸς τοῦτο αἴτησις τοῦ συνταξιούχου καὶ δὲν ὑπεχρεοῦτο νὰ ἐνεργήσῃ ἡ Ὑπηρεσία οἰκοθεν, ὡς εἰς τὰς περιπτώσεις, καθ' ἃς τὸ σχετικὸν δικαίωμα προέκυπτεν ἐξ ὑποβληθέντων ἤδη μετὰ τῆς ἀρχικῆς αἰτήσεως στοιχείων ἢ τοιούτων τηρουμένων παρὰ τῷ Ἱδρύματι (ἐγκ. 195)1961).

4. Αἱ νεώτεραι διατάξεις περὶ τοῦ χρόνου ἐνάρξεως τῆς συντάξεως θὰ τύχουν ἐφαρμογῆς ἐπὶ πάσης αἰτήσεως, ὑποβαλλομένης μετὰ τὴν ἔναρξιν ἰσχύος τοῦ νόμου, ἀνεξαρτήτως τοῦ χρόνου θεμελιώσεως τοῦ δικαιώματος.

X. Ἀναστολὴ καταβολῆς συντάξεως

1. Κατὰ τὴν παράγραφον 3 τοῦ ἄρθρου 12

τοῦ νόμου, δι' ἧς ἀντικαθίσταται τὸ στοιχεῖον γ' τῆς παραγράφου 7 τοῦ ἄρθρου 29 ἀ.ν. 1846)1951, ὡς ἐτροποποιήθη ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 8 ν.δ. 3083) 1954, ἡ καταβολὴ τῆς συντάξεως ἀναστέλλεται μετὰ τὴν ἔναρξιν ἰσχύος τοῦ νόμου (1.7.1965) μόνον ἐν περιπτώσει παροχῆς ἐξηρτημένης ἐργασίας (οὐχὶ δὲ καὶ ἀσκήσεως αὐτοτελοῦς ἐπαγγέλματος) παρὰ τοῦ συνταξιοδοτουμένου λόγῳ γήρατος, ἐφ' ὅσον ἐκ τῆς ὑπ' αὐτοῦ παρεχομένης ἐργασίας ἀποκερδαίνει ποσὸν ἀνώτερον τοῦ 35πλασίου τοῦ ἑκάστοτε ἰσχύοντος ἡμερομισθίου ἀνειδικεύτου ἐργάτου. Τοῦ νόμου μὴ διακρίνοντος, δέον νὰ δεχθῶμεν, ὅτι τὸ ὅριον τῶν ἐκ τῆς ἐργασίας ἀπολαυῶν συνεδέθη πρὸς τὸ ἡμερομίσθιον τοῦ ἄρρενος ἀνειδικεύτου ἐργάτου, ἀνεξαρτήτως φύλου τοῦ συνταξιούχου, ἤτοι ἀνέρχεται νῦν εἰς 35 Χ 64 = 2.240 δραχμάς. Μεθ' ἑκάστην αὔξησιν τοῦ ἡμερομισθίου ἀνειδικεύτου ἐργάτου τὸ ἀνωτέρω ὅριον ἀναπροσαρμόζεται αὐτοματως.

2. Οἱ συνταξιοδοτούμενοι λόγῳ ἀναπηρίας (καὶ μερικῆς ἀναπηρίας), ὡς καὶ τὰ συνταξιοδοτούμενα μέλη οἰκογενείας θανόντος, δὲν ὑπόκεινται εἰς ἀναστολὴν καταβολῆς τῆς συντάξεώς των λόγῳ ἐργασίας, ἀνεξαρτήτως τοῦ ἐκ ταύτης ἀποκερδαινομένου ποσοῦ.

Ὡς πρὸς τοῦτο, ἀναπήρους εἰδικώτερον διὰ τῆς παρεχομένης εὐχερείας ἀπασχολήσεως πρὸς τὴν συντοξιοδότησιν των σκοπεῖται ἡ ἐν τῷ μέτρῳ τοῦ δυνατοῦ καὶ καθ' ἣν ἔκτασιν ἐπιτρέπει τοῦτο ἡ κατάστασις τῆς ὑγείας των ἐπαγγελματικὴ ἀναπροσαρμογή. Πότε ἐπιτυγχάνεται τὸ ἀποτέλεσμα τοῦτο, μὲ συνέπειαν τὴν ἄρσιν ἐνδεχομένως τοῦ δικαιώματος συντάξεως, εἶναι ζήτημα πραγματικῆς ἐκτιμήσεως ἐπὶ ἑκάστης συγκεκριμένης περιπτώσεως, τῆς φύσεως τῆς παθήσεως ἢ βλάβης κλπ. τοῦ ἀπασχολουμένου, τῆς ἡλικίας του, τῶν ὅρων, ὑπὸ τοὺς ὁποίους παρέχεται ἡ ἐργασία, καὶ εἰδικώτερον τῆς ἱκανότητος πρὸς συνεχῆ διὰ τῆς ἐργασίας ἀπόληψιν μείζονος τοῦ ἐν τῷ νόμῳ κατὰ περίπτωσιν ὁριζομένου κατ' ἐλάχιστον ὅριον ἐργατικοῦ μισθοῦ. Σχετικῶς μὲ τὸ θέμα τοῦτο παραπέμπομεν εἰς τὰς παρασχεθείσας ὁδηγίας διὰ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 2543) 1955 γενικοῦ ἐγγράφου, καθ' ἃς διὰ τὴν κρίσιν ὡς ἀναπήρου ἐρευνᾶται οὐχὶ τὸ ἐὰν πράγματι κερδίζῃ ὁ ἀνάπηρος ἠσφαλισμένος, ἀλλ' ἐὰν δύναται πρὸς τοῦτο, ὑπὸ τοὺς ὅρους τῆς παραγράφου 2 τοῦ ἄρθρου 28 τοῦ ἀ.ν. 1846)1951.

3. Ὡς προϋπόθεσις τοῦ δικαιώματος τοῦ συνταξιοδοτουμένου λόγῳ γήρατος τὰ ἐργάζεται τίθεται ἡ τῇ αἰτήσει τούτου παροχὴ σχετικῆς ἐγκρίσεως παρὰ τοῦ Διευθυντοῦ τοῦ Ὑποκαταστήματος, ἐξ οὗ καταβάλλεται ἡ σύνταξις, ὡς προεβλέπετο καὶ ὑπὸ τῆς ἀντικατασταθείσης διατάξεως. Ἡ ἀνάληψις ἐργασίας ἄνευ ἐγκρίσεως, ὡς καὶ ἡ παράλειψις τῆς παροχῆς τῶν διὰ τὴν ἐφαρμογὴν τοῦ νόμου ἀπαιτουμένων πληροφοριῶν, ἢ ἡ παροχὴ ἀνακριβῶν τοιούτων, ἔχει ὡς συνέπειαν τὴν ἀναζήτησιν τῶν καταβληθεισῶν συντάξεων κατὰ τὸν χρόνον ἀπασχολήσεως τοῦ συνταξιούχου, ἀνεξαρτήτως τοῦ ὄψους τῶν ἐξ ἐργασίας (ἐξηρτημένης) ἀπολαυῶν. Ἐν ὄψει τῶν ἀπειλουμένων ὑπὸ τοῦ νόμου αὐστηροτάτων κυρώσεων καὶ ἐν τῇ ἐπιθυμίᾳ μας ὅπως οἱ συνταξιοῦχοι λόγῳ γήρατος καταστοῦν ἐνήμεροι τούτων κρίναμεν σκόπιμον, ὅπως παρὰ τῶν Ὑπηρεσιῶν πληρωμῆς συντάξεων τεθῇ κατὰ τὴν προσεχῆ πληρωμὴν σφραγὶς ἐπὶ τοῦ εἰς χεῖρας τοῦ συνταξιούχου φυλλαδίου συντάξεων, ἀναφέρουσα τὰς ὑποχρεώσεις τούτου ἐν περιπτώσει ἀναλήψεως ἐργασίας, ὡς καὶ τὰς συνεπείας τοῦ νόμου.

4. Ἡ ἑρμηνευομένη, τέλος, διάταξις ἐπαναλαμβάνει τὰ ἤδη ἰσχύοντα περὶ τοῦ δικαιώματος τοῦ συνταξιούχου ὅπως τῇ αἰτήσει του, ὑποβαλλομένῃ μετὰ τὴν διακοπὴν τῆς ἐργασίας, τύχῃ προσαυξήσεως τῆς καταβαλλομένης συντάξεως ἀναλόγως πρὸς τὰς πραγματοποιηθείσας ἡμέρας ἐργασίας. Ἡ μετὰ τὸν τοιοῦτον συνυπολογισμὸν ἐπανόληψις τῆς ἐργασίας ἐπιφέρει ἀναστολὴν τῆς καταβολῆς τῆς συντάξεως, ἀσχέτως τοῦ ποσοῦ τῶν ἐκ τῆς ἐργασίας ἀπολαυῶν. Εἶναι προφανές, ὅτι τὸ δικαίωμα συνυπολογισμοῦ τοῦ χρόνου ἀπασχολήσεως ἀναγνωρίζεται μόνον ὑπὲρ τῶν συνταξιούχων λόγῳ γήρατος, στεροῦνται δὲ τούτου οἱ συνταξιοῦχοι λόγῳ ἀναπηρίας. Διότι ναὶ μὲν δὲν γίνεται ρητῶς διάκρισις ἐν τῷ νόμῳ, ὅμως ἐκ τῆς ἐν γένει ρυθμίσεως ὑπὸ τῆς παραγράφου 3 τοῦ ἄρθρου 12 τοῦ νόμου τὰ τοῦ δικαιώματος καὶ γενικῶς τῶν ὅρων καὶ προϋποθέσεων τῶν συνταξιούχων λόγῳ γήρατος καὶ μόνον πρὸς ἐργασίαν, παρέπεται ὅτι ἡ σχετικὴ διάταξις περὶ συνυπολογισμοῦ τοῦ ἐν ἀσφαλίσει χρόνου ὑπὸ καθεστὼς ἀναστολῆς ἢ μὴ τῆς καταβολῆς τῆς συντάξεως, εἰς τούτους καὶ μόνον ἀναφέρεται. Ἄλλως τε, ἡ συσταλτικὴ ἑρμηνεία τῆς ἐν λόγῳ διατάξεως ὑπαγορεύεται ἐν ὄψει τοῦ δικαιολογητικοῦ λόγου ἀρσεως οἱασδήποτε ἀπαγορεύσεως εἰς τὴν ἐργασίαν τοῦ συνταξιοδοτουμένου λόγῳ ἀναπηρίας, ἡ περιορισμοῦ τῆς καταβολῆς τῆς συντάξεως, πρὸς ὃν θὰ ἦτο ἀντίθετος ἡ συνεπεία προσμετρήσεως, ἐλαχίστου κατὰ κανόνα, χρόνου ἐργασίας, ἀναστολὴ τῆς καταβολῆς τῆς συντάξεως, ὡς προβλέπεται ὑπὸ τῆς ἐν λόγῳ διατάξεως.

5. Ἀπὸ 1ης Ἰουλίου 1965 αἱ ἀρμόδιαι Ὑπηρεσίαι τῶν Ὑποκαταστημάτων δέον ὅπως ἐπαναχορηγήσουν τὰς ἀνασταλείσας συντάξεις λόγῳ ἀναπηρίας, ὡς καὶ τὰς συντάξεις μελῶν οἰκογενείας, ἐπανεξετάσουν δὲ βάσει τῶν παρ' αὐτοῖς στοιχείων ἢ ἐκείνων, ἅτινα μετὰ ταχθησομένην προθεσμίαν θέλουν προσκομίσει οἱ ἐνδιαφερόμενοι συνταξιοῦχοι, τὸ ἐνδεχόμενον ἄρσεως ἀναστολῆς συντάξεων γήρατος, ἐφ' ὅσον αἱ ἐκ τῆς συνεχιζομένης ἐργασίας ἀπολαναὶ δὲν ὑπερβαίνουν τὰς 2.240 δραχμάς.

XI. Συρροὴ συντάξεων

Κατὰ τὴν παράγραφον 4 τοῦ ἄρθρου 29 τοῦ ἀ.ν. 1846)1951 ἀπηγορεύετο γενικῶς ἡ καταβολὴ πλειόνων συντάξεων παρὰ τοῦ Ι.Κ.Α. εἰς τὸ αὐτὸ πρόσωπον. Ἤδη διὰ τοῦ ἄρθρου 9 τοῦ νόμου, δι' οὗ ἀντικαθίσταται ἡ παράγραφος 4 τοῦ ἄρθρου 29 ἀ.ν. 1846)1951, διατηρεῖται μὲν ἡ ἀπαγόρευσις, ἐφ' ὅσον ὅμως αἱ πλείονες συντάξεις, ἃς δικαιοῦται τις παρὰ τοῦ Ι.Κ.Α., ἔχουν ὡς προϋπόθεσιν τὴν ἰδίαν αὐτοῦ ἐργασίαν. Ἑπομένως, μετὰ τὴν ἰσχὺν τοῦ νέου νόμου, δύναται νὰ καταβληθῇ εἰς ἠσφαλισμένον τοῦ Ι.Κ.Α. σύνταξις λόγῳ γήρατος ἢ ἀναπηρίας παραλλήλως πρὸς σύνταξιν, τὴν ὁποίαν δικαιοῦται οὗτος λόγῳ θανάτου ἠσφαλισμένου ἢ συνταξιούχου, ἃ-

νευ οὐδενὸς περιορισμοῦ. Κατὰ ρητὴν διάταξιν τοῦ ἰδίου ἄρθρου ἡ ἀπαγόρευσις τῆς καταβολῆς εἰς τὸ αὐτὸ πρόσωπον πλειόνων συντάξεων δὲν ἰσχύει, ὅταν ἡ ἑτέρα σύνταξις ἀπενεμήθη παρὰ συγχωνευθέντος εἰς τὸ Ι.Κ.Α. Ταμείου εἰς τὸν ἴδιον τὸν ἠσφαλισμένον, ὑπὸ τὴν προϋπόθεσιν ὅμως ὅτι τὸ ποσὸν τῆς συντάξεως ταύτης δὲν ἀναθωρίσθη συμφώνως πρὸς τὰς ἰσχυούσας ὡς πρὸς τὸ Ι.Κ.Α. διατάξεις, εἴτε βάσει τοῦ ἄρθρου 56 § 4 τοῦ ἀ.ν. 1846)1951, εἴτε βάσει ἑτέρας εἰδικῆς διατάξεως τοῦ περὶ συγχωνεύσεως τοῦ Ταμείου νόμου. Διὰ τὴν ἐφαρμογὴν τῆς ἐν λόγω διατάξεως ἐπὶ συνταξούχων συγχωνευθέντων Ταμείων θέλουσι παρασχεθῆ ὑμῖν εἰδικαὶ ὁδηγίαι.

Αἱ ὑπηρεσίαι πληρωμῶν συντάξεων δέον νὰ ἐπαναχορηγήσουν ἀπὸ 1.7.1965 τὰς ἀνασταλείσας συντάξεις κατ' ἐφαρμογὴν τῆς καταργουμένης διατάξεως.

XII. Ἔ κ χ ω ρ ή σ ε ι ς - κ α τ ά σ χ ε σ ι ς

Διὰ τῆς παραγράφου 1 τοῦ ἄρθρου 15 τοῦ νόμου, δι' ἧς ἀντικαθίσταται ἡ παράγραφος 3 τοῦ ἄρθρου 40 τοῦ ἀ.ν. 1846)1951, θεσπίζεται γενικῶς τὸ ἀνεκχώρητον καὶ ἀκατάσχετον τῶν εἰς χρῆμα παροχῶν τοῦ Ι.Κ.Α., ἐπιτρεπομένης κατ' ἐξαίρεσιν τῆς κατασχέσεως τῆς συντάξεως καὶ διὰ ποσὸν μέχρι τοῦ 1)4 μόνον διὰ διατροφὴν συζύγου, κατιόντων ἢ ἀνιόντων.

Εἰδικῶς ὡς πρὸς τὴν ἐκχώρησιν, ἐκ τοῦ χαρακτῆρος τῆς νεωτέρας διατάξεως ὡς εἰδικῆς κατισχυούσης πάσης ἀντιθέτου γενικῆς ἢ εἰδικῆς ἐὰν νὰ γίνῃ δεκτόν, ὅτι καὶ ἡ συμφωνία περὶ ἐμοιβῆς δικηγόρου δι' ἐκχωρήσεως τῶν συντάξεων, ἀναγγελλομένη εἰς τὸ Ἵδρυμα μετὰ τὴν 1.7.1965, δὲν δύναται νὰ ἔχῃ ἔννομα ἀποτελέσματα, ὡς ἀντιβαινουσα πρὸς τὴν προρρηθεῖσαν διάταξιν, ἥτις ὡς μεταγινεστέρα καὶ εἰδικὴ κατισχύει προδήλως τῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρου 92 § 3 τοῦ ν.δ. 3026)1954 «περὶ Κώδικος Δικηγόρων».

III. Π α ρ α γ ρ α φ α ί

Ἐπὶ τοῦ θέματος τῆς παραγραφῆς ἡ παράγραφος 2 τοῦ ἄρθρου 15 νόμου, δι' ἧς ἀντικαθίσταται ἡ παράγραφος 6 τοῦ ἄρθρου 40 τοῦ ἀ.ν. 1846)1951 ἐπαναλαμβάνει τὸ προϊσχὸν δίκαιον, ἐκτὸς τοῦ δικαιώματος εἰς σύνταξιν τῶν ἀλλῶν οἰκογενείας, ὅπερ δὲν ὑπόκειται πλέον εἰς παραγραφήν, ἐπιφυλασσομένης πάντως τῆς ἐφαρμογῆς τῆς τελευταίας ἐν τῇ ἰδίᾳ παραγράφῳ διατάξεως, καθ' ἣν πᾶσα ἄλλη οἱαδήποτε κατὰ τοῦ Ι.Κ.Α. ἐκ παροχῶν ἀπαίτησις παραγράφεται μετὰ πενταετίαν.

Κατ' ἀνάλογον ἐφαρμογὴν τοῦ ἄρθρου 18 τοῦ Εἰσαγωγικοῦ Νόμου τοῦ αὐτοῦ Κώδικος, ἡ νεωτέρα διάταξις ἔχει ἐφαρμογὴν καὶ ἐπὶ γεγενημένων, ἀλλὰ μὴ παραγραφέντων, δικαιωμάτων μέχρι 1.7.1965, χρονολογίας ἐνάρξεως ἰσχύος τοῦ νόμου. Ἑπομένως, δικαίωμα εἰς σύνταξιν λόγῳ θανάτου ἐπελθόντος πρὸ τῆς 1ης Ἰουλίου 1963, ἀποκτηθὲν ὡς ἐκ τούτου εἰς τὴν ὑπὸ τῆς καταργηθείσης διατάξεως ὁριζομένην 2ετῆ παραγραφήν, δὲν ἀναβιοῖ μετὰ τὴν ἰσχὺν τοῦ νέου νόμου.

IV. Π ρ ο σ ω ρ ι ν ὸ ς δ ι α χ ε ι ρ ι σ τ ή ς

1. Ὑπὸ τῆς παραγράφου 3 τοῦ ἄρθρου 15 τοῦ νόμου, τιθεμένης ὡς παραγράφου 9 εἰς τὸ ἄρθρον 40 τοῦ ἀ. ν. 1846)1951, καθιεροῦται ἁπλῆ ἐκ τῶν ἐνόντων διαδικασία ἐντὸς τοῦ Ἱδρύματος διὰ τὸν διορισμὸν προσωρινοῦ διαχειριστοῦ ὑπὲρ ἀνηλίκου μὴ τελοῦντος ὑπὸ ἐπιτροπείαν ἢ προσώπου πάσχοντος ἐκ τινος τῶν ἐν ἄρθραις 1686 καὶ 1705 τοῦ Α.Κ. ἀναφερομένων παθήσεων, χωρὶς νὰ ἔχῃ διορισθῆ ἐπίτροπος ἢ ἀντιλήπτωρ τούτου παρὰ δικαστηρίου.

2. Ὡς γνωστόν, τὸ ἄρθρον 1686 τοῦ Α. Κ. ὁρίζει, ὅτι ὑπὸ δικαστικὴν ἀπαγόρευσιν τίθεται: 1) Ὅστις, ἕνεκα διαρκοῦς πνευματικῆς νόσου, ἀποκλειούσης τὴν χρῆσιν τοῦ λογικοῦ, ἀδυνατεῖ νὰ ἐπιμεληθῇ ἑαυτοῦ ἢ τῆς περιουσίας του. 2) Ὅστις ἕνεκα σωματικῆς ἀναπηρίας, ἰδίως διότι εἶναι ἐκ γενετῆς κωφὸς ἢ τυφλὸς ἢ ἄλαλος, ἀδυνατεῖ νὰ ἐπιμεληθῇ ἑαυτοῦ καὶ τῆς περιουσίας του. Κατὰ δὲ τὸ ἄρθρον 1705 τοῦ Α.Κ. ὑπὸ δικαστικὸν ἀντιλήπτορα τίθεται: 1) Ὅστις, ἕνεκα πνευματικῆς νόσου, μὴ ἀποκλειούσης ἐντελῶς τὴν χρῆσιν τοῦ λογικοῦ, εἶναι ἐν καταστάσει διφορουμένων φρενῶν. 2) Ὅστις, ἕνεκα σωματικῆς ἀναπηρίας, ἰδίως διότι εἶναι κωφὸς ἢ τυφλὸς ἢ ἄλαλος εὑρίσκεται ἐν μερικῇ ἀδυναμίᾳ νὰ ἐπιμεληθῇ ἑαυτοῦ καὶ τῶν ὑποθέσεών του. 3) Ὅστις, ἕνεκα ἀσωτίας, ἐκθέτει ἑαυτὸν ἢ τὴν οἰκογένειάν του εἰς τὸν κίνδυνον τῆς στερήσεως. 4) Ὅστις, ἕνεκα μέθης καθ' ἕξιν ἢ τοξικομανίας, ἀδυνατεῖ νὰ ἐπιμεληθῇ τῶν ὑποθέσεών του ἢ ἐκθέτει ἑαυτὸν ἢ τὴν οἰκογένειάν του εἰς τὸν κίνδυνον τῆς στερήσεως.

3. Περὶ τῆς ἀνωτέρω καταστάσεως τοῦ συνταξιούχου ἀποφαίνεται τῇ αἰτήσει τοῦ διευθυντοῦ τοῦ Περιφερειακοῦ Ὑποκαταστήματος ἢ παρ' αὐτῷ ἐδρεύουσα Εἰδικὴ Ἐπιτροπή, ἥτις κατὰ τὸ ἄρθρον 10 τοῦ ἀ. ν. 1846)1951, ὡς ἐτροποποιήθη, τυγχάνει ἁρμοδία καὶ διὰ τὸν καθορισμὸν τῆς ἡλικίας. Ἡ αἴτησις τοῦ διευθυντοῦ, προκειμένου περὶ πάσχοντος συνταξιούχου, δέον νὰ συνοδεύεται ἀπαραιτήτως ὑπὸ γνωματεύσεως τῆς Ὑγειονομικῆς Ἐπιτροπῆς τοῦ Ὑποκαταστήματος τοῦ τόπου διαμονῆς τοῦ συνταξιούχου, ἥτις, μετ' ἐξέτασιν τούτου, γνωματεύει σχετικῶς.

4. Ἡ ἀπόφασις τῆς Εἰδικῆς Ἐπιτροπῆς δὲν ὑπόκειται εἰς ἔνδικον μέσον, ἰσχύει δὲ μέχρι ἀνακλήσεώς της, τῇ αἰτήσει τοῦ διευθυντοῦ ἢ τοῦ διορισθέντος προσωρινοῦ διαχειριστοῦ ἢ τοῦ συνταξιούχου, ἐφ' ὅσον διὰ γνωματεύσεως τῆς Ὑγειονομικῆς Ἐπιτροπῆς διαπιστοῦται μεταβολὴ ἐπὶ τὰ βελτίω τῆς καταστάσεως τῆς ὑγείας τοῦ συνταξιούχου, παύει δὲ ἰσχύουσα πάντοτε ἀφ' ἧς ὁ συνταξιοῦχος τεθῇ ὑπὸ δικαστικὴν ἀπαγόρευσιν (οὐχὶ δὲ καὶ ὑπὸ προσωρινὸν διαχειριστήν) ἢ ὑπὸ δικαστικὸν ἀντιλήπτορα.

XV. Ἔ τ η σ ι α π ρ ό σ θ ε τ ο ς π α ρ ο χ ή

Ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 28 τοῦ νόμου προβλέπεται ἡ καταβολὴ κατὰ μῆνα Αὐγούστου ἑκάστου ἔτους εἰς τοὺς συνταξιούχους καὶ βοηθηματούχους, (τύπου συντάξεως) τῶν ἀσφαλιζόντων μισθωτοὺς Ὀργανισμῶν Κοινωνικῆς Ἀσφαλίσεως, ἁρμοδιότητος τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας, προσθέτου βοηθήματος, ἴσου πρὸς τὸ ἥμισυ τῆς μηνιαίας συντάξεως μετὰ τῶν πάσης φύσεως προσαυξήσεων. Προϋπόθεσις καταβολῆς τῆς προσθέτου παροχῆς ἡ ὕπαρξις δικαιώματος συντάξεως

ΣΤΟΙΧΕΙΑ ΕΡΓΑΤΙΚΟΥ ΔΙΚΑΙΟΥ

ΑΠΟΛΥΣΙΣ ΜΙΣΘΩΤΟΥ ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΔΙΑΡΚΕΙΑΝ ΤΗΣ ΑΔΕΙΑΣ ΑΥΤΟΥ

Ὑπό τῆς Συντάξεως

Ὁ ἀ.ν. 539)1945 «περὶ χορηγήσεως κατ' ἔτος εἰς τοὺς μισθωτοὺς ἀδειῶν μετ' ἀποδοχῶν» (ΕΕΔ 19, 806 ἐπ., ἔνθα κωδικοποίησις τῶν ἰσχουσῶν διατάξεων) περιέχει μίαν ἐπιτυχῆ διάταξιν (ἄρθρον 5 § 6), ἡ ὁποία εἶναι φανερόν, ὅτι ἐσκόπησε τὴν ἀδιατάρακτον χρῆσιν ἐκ μέρους τοῦ μισθωτοῦ τοῦ δικαιώματος τῆς κατ' ἔτος ἀδείας του, μὲ σκοπὸν τὴν ἀνανέωσιν τῶν σωματικῶν καὶ πνευματικῶν αὐτοῦ δυνάμεων, πρὸς τὸ συμφέρον ὄχι μόνον αὐτοῦ, ἀλλὰ καὶ τοῦ ἐργοδότου καὶ τὸ γενικώτερον συμφέρον ὅπως οἱ ἐργαζόμενοι ἀπολαμβάνουν σωματικῆς καὶ πνευματικῆς ὑγείας (*Ι. Καποδίστριας*, ΈρμΑΚ ὑπ' ἄρθρα 666 - 667, ἀριθ. 3).

Κατὰ τὴν ἀνωτέρω λοιπὸν διάταξιν (ἄρθρον 5 § 6 ἀ.ν. 539)1945) ἀπαγορεύεται εἰς τὸν ἐργοδότην νὰ ἀπολύσῃ τὸν μισθωτὸν διαρκούσης τῆς χορηγηθείσης εἰς τοῦτον ἀδείας. Δοθέντος δὲ ὅτι κατὰ τὸν νόμον ἡ ἄδεια πρέπει νὰ χορηγῆται εἰς συνεχεῖς (ἀλλεπαλλήλους) ἡμέρας (ἀκύρου οὔσης τῆς ἀντιθέτου συμφωνίας, *Κ. Καυκᾶς*, Ἔνοχ. Δίκαιον, Εἰδικόν, τόμος Α', ἔκδοσις τετάρτη, σελ. 688), ἀκολουθεῖ ὅτι ἡ σύμβασις ἐργασίας ἀπαγορεύεται νὰ διασπασθῇ δι' οἱονδήποτε λόγον ὑπὸ τοῦ ἐργοδότου κατὰ τὴν διάρκειαν τῶν ἀλλεπαλλήλων τούτων ἡμερῶν τῆς ἀδείας, ὡς ἀπαγορεύεται καὶ ἡ ἀνάκλησις τῆς χορηγηθείσης ἤδη ἀδείας (οὕτω καὶ *Κ. Καυκᾶς*, ἔνθ' ἀνωτ.), οὔτε δὲ εἶναι δυνατὴ καὶ ἡ διὰ διατάγματος ἀναστολὴ τῆς χορηγήσεως ἀδειῶν, ὡς περὶ αὐτοῦ προέβλεπεν ἡ παράγραφος 3 τοῦ ἄρθρου 5 τοῦ ἀ.ν. 539)1945, ἡ ὁποία ὅμως κατηργήθη διὰ τοῦ ἄρθρου 11 τοῦ ν.δ. 4030)1959, ΕΕΔ 18, 1273). (Ἐκ παραδρομῆς ὁ *Κ. Καυκᾶς*, ἔνθ' ἀνωτ., ἀναφέρεται εἰς αὐτὴν ὡς ἰσχύουσαν).

Συνέπεια τῆς παρὰ τὸν νόμον ἀπολύσεως τοῦ μισθωτοῦ διαρκούσης τῆς χορηγηθείσης εἰς αὐτὸν ἀδείας καὶ δι' οἱονδήποτε λόγον εἶναι, κατ' ἄρθρον 174 Ἀστικοῦ Κώδικος, ἡ ἀκυρότης αὐτῆς, λογιζομένης ὡς μὴ γενομένης (ἄρθρον 180 Ἀστικοῦ Κώδικος, (οὕτω καὶ Πρωτοδικεῖον Ἀθηνῶν 7826)1959, ΕΕΔ 18, 1007, ἔνθα καὶ λοιπαὶ παραπομπαί), περαιτέρω δὲ διὰ τὴν ἄρσιν τῆς ὑπερημερίας τοῦ ἐργοδότου ἐκ τοῦ ἄρθρου 349 Ἀστικοῦ Κώδικος καὶ τὴν παῦσιν ὑποχρεώσεως καταβολῆς μισθοῦ καὶ μετὰ τὴν λῆξιν τῆς ἀδείας τῶν μισθωτῶν, ἐφ' ὅσον διὰ τῆς ἀπολύσεως ἐδηλώθη εἰς τὸν μισθωτόν, ὅτι δὲν θὰ γίνουν δεκταὶ αἱ ὑπηρεσίαι του, ἀπαιτεῖται νὰ γίνῃ νέα καταγγελία τῆς συμβάσεως ἐργασίας, ἐφ' ὅσον ἡ προηγηθεῖσα ὑπῆξεν ἄκυρος. (Ὁ *Ἀγαλλόπουλος*, Ἐργατικὸν Δίκαιον, σελ. 255 ἔχει τὴν γνώμην, ὅτι τυχὸν γενομένη καταγγελία δὲν εἶναι ἄκυρος ἰσχύσε ἀπὸ τῆς λήξεως τῆς ἀδείας, ἐφ' ἧς καὶ ἄρχοντα τρέχουσαι αἱ προθεσμίαι ἐπὶ τακτικῆς τοιαύτης

Ἐξ ἄλλου, κατὰ τὸ ἰσχῦον ἤδη μετὰ τὸν νόμον 3198)1955 περὶ καταγγελίας τῆς σχέσεως ἐργασίας (ΕΕΔ 22, 64 ἐπ.) δίκαιον, ἡ ἀπόλυσις τῶν ἐργατῶν, τεχνιτῶν καὶ ὑπηρετῶν γίνεται πάντοτε μετὰ καταβολὴν τῆς εἰς αὐτὸν ὁριζομένης ἀποζημιώσεως, μὴ ἐπιτρεπομένης τῆς προειδοποιήσεως (ὑπὸ τὴν ἔννοιαν ὅτι διὰ ταύτης ὁ ἐργοδότης ἀπαλλάσσεται τῆς καταβολῆς τῆς ἀποζημιώσεως), ἐνῷ διὰ τοὺς ἰδιωτικοὺς ὑπαλλήλους ἐπιτρέπεται ἡ κατὰ τὸν νόμον 2112)1920, ὡς ἐτροποποιήθη διὰ τοῦ νόμου 4558)1930, προειδοποίησις.

Οὕτω προέκυψε κατὰ τὴν ἐφαρμογὴν τῆς ἀνωτέρω διατάξεως τοῦ ἄρθρου 5 § 6 τοῦ ἀ.ν. 539)1945 τὸ ζήτημα, ἂν, κατὰ τὴν ἔννοιαν αὐτῆς, ἀπαγορεύεται ἡ προειδοποίησις τοῦ ἰδιωτικοῦ ὑπαλλήλου δι' ἀπόλυσιν. Καταφατικῶς ἐπ' αὐτοῦ ἀπεφάνθησαν τὰ Δικαστήρια, ἀρκεῖ ἡ λῆξις τοῦ χρόνου προειδοποιήσεως (ὁπότε συντελεῖται ἡ ἀπόλυσις τοῦ μισθωτοῦ) νὰ μὴ συμπίπτῃ διαρκοῦντος τοῦ χρόνου ἀδείας τοῦ μισθωτοῦ. (Οὕτω Πρωτοδικεῖον Ἀθηνῶν 16193)1956, ΕΕΔ 16, 158, Γνωμοδοτικοῦ Συμβουλίου Κράτους 109)1961, ΕΕΔ 330), (ἀντίθετος *Ι. Καποδίστριας*, ΈρμΑΚ ἄρθρα 666 - 667, ἀριθ. 42).

κατὰ μῆνα Αὔγουστον, ἀνεξαρτήτως ἂν κατεβλήθη ἡ σύνταξις δι' ὁλόκληρον τὸν μῆνα ἢ ἐπὶ ἡμέρας μόνον τοῦ μηνὸς τούτου. Δὲν δικαιοῦνται τῆς ἐκτάκτου παροχῆς οἱ συνταξιοῦχοι, ὧν ἡ ἔναρξις τῆς συνταξιοδοτήσεως ἐμπίπτει εἰς χρόνον μεταγενέστερον τῆς 31ης Αὐγούστου.

Εἰς ἃς περιπτώσεις ἡ συνταξιοδότησις ἔληξε ἢ ἡ καταβολὴ τῆς συντάξεως ἀνεστάλη πρὸ τοῦ μηνὸς Αὐγούστου, ὁ συνταξιοῦχος δικαιοῦται προσθέτου παροχῆς ἴσης πρὸς τὸ 1)24 τῆς μηνιαίας συντάξεως ἢ βοηθήματος δι' ἕκαστον μῆνα πραγματικῆς καταβολῆς συντάξεως κατὰ τὸ τελευταῖον πρὸ τοῦ μηνὸς Αὐγούστου δωδεκάμηνον.

Δὲν ἀσκεῖ ἐπιρροὴν εἰς τὴν χορήγησιν τῆς παροχῆς τὸ γεγονὸς ὅτι ὁ συνταξιοῦχος δικαιοῦται τοιαύτης ἐξ ἄλλης πηγῆς, παρ' ἧς συνταξιοδοτεῖται, ἢ παρὰ τοῦ ἐργοδότου του.

Ἡ πρόσθετος παροχὴ ἀπαλλάσσεται τελῶν χαρτοσήμου (γενικὴ διαταγὴ 48)1965).

Εἰς τοὺς συνταξιεύχους τοῦ Ἱδρύματος ἡ πρόσθετος παροχὴ διὰ τὸ τρέχον ἔτος δέον νὰ καταβληθῇ ὁμοῦ μετὰ τῆς συντάξεως τοῦ μηνὸς Αὐγούστου ἄνευ ἑτέρας διαταγῆς. (*Ἐγκύκλ. ὑπ' ἀριθ. 155)1966 Διοικήσεως τοῦ Ι.Κ.Α. πρὸς τὰ Ὑποκαταστήματα τοῦ Ι.Κ.Α.*).

ΕΓΚΥΚΛΙΟΙ - ΕΓΓΡΑΦΑ ΑΡΧΩΝ - ΕΡΜΗΝΕΥΤΙΚΑ ΣΤΟΙΧΕΙΑ

ΑΥΞΗΣΕΙΣ ΜΙΣΘΟΥ ΔΗΜΟΣΙΩΝ ΥΠΑΛΛΗΛΩΝ ΚΑΙ ΝΟΜΙΚΩΝ ΠΡΟΣΩΠΩΝ ΔΗΜΟΣΙΟΥ ΔΙΚΑΙΟΥ

Ὑπουργείου Οἰκονομικῶν, ἀριθ. πρωτ. 78114) 1965, Ἐγκύκλ. 3)1965

Περὶ παροχῆς ὁδηγιῶν διὰ τὴν ἐφαρμογὴν τοῦ ὑπ' ἀριθ. 208)1965 Β.δ. (*): Διὰ τὴν ἐφαρμογὴν τῶν διατάξεων τοῦ κοινοποιουμένου β.δ., ἰσχύοντος ἀπὸ 1 Ἰανουαρίου 1965, παρέχομεν τὰς ἀκολούθους ὁδηγίας :

Ἐπὶ τοῦ ἄρθρου 1.

Οἱ δικαιοῦχοι τῆς ὑπὸ τοῦ ὡς ἄνω β.δ)γματος προβλεπομένης αὐξήσεως τοῦ βασικοῦ μισθοῦ κατὰ ποσοστὸν 5 ο)ο ἀναφέρονται λεπτομερῶς εἰς τὸ ἄρθρον 1 αὐτοῦ. Διευκρινίζοντες τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρου τούτου θέτομεν ὑπ' ὄψιν ὑμῶν ὅτι, προκειμένου περὶ τῶν ὑπαλλήλων τῶν μονιμοποιηθέντων κατ' ἐφαρμογὴν τοῦ ν.δ. 4193)1951, οἵτινες, δυνάμει τῆς παραγράφου 5 τοῦ ἄρθρου 3 αὐτοῦ, διετήρησαν μισθὸν ἀνώτερον τοῦ ἀντιστοιχοῦντος εἰς τὸν βαθμὸν τῆς ὀργανικῆς των θέσεως, ἡ αὔξησις 5 ο)ο θὰ ὑπολογισθῇ ἐπὶ τοῦ ἀνωτέρου τούτου μισθοῦ. Οὕτως, ὑπάλληλος διορισθεὶς δυνάμει τοῦ ν.δ. 4193)1961 ἐπὶ 10ῳ βαθμῷ, ὅστις μισθοδοτεῖται μὲ μισθὸν δραχμῶν 2.000, θὰ τύχῃ τῆς κατὰ 5 ο)ο αὐξήσεως, ὑπολογιζομένης ἐπὶ τοῦ μισθοῦ τῶν 2.000 δραχμῶν.

Τοῦ κατὰ τὰ ἀνωτέρω ποσοστοῦ αὐξήσεως τῶν βασικῶν μισθῶν τῶν δημοσίων ὑπαλλήλων κλπ. δὲν δικαιοῦνται :

α) Οἱ δικαστικοὶ λειτουργοὶ τῆς τακτικῆς, φορολογικῆς καὶ διοικητικῆς Δικαιοσύνης καὶ τὰ μέλη τοῦ Ἐλεγκτικοῦ Συνεδρίου.

β) Τὰ μέλη καὶ οἱ εἰσηγηταὶ τοῦ Α.Σ.Δ.Υ. καὶ τὸ κύριον προσωπικὸν τοῦ Νομικοῦ Συμβουλίου τοῦ Κράτους.

γ) Οἱ ἰατροὶ τῶν Ἀγροτικῶν Ἰατρείων καὶ

δ) Τὸ ἐκτακτον προσωπικὸν τῶν Δημοσίων Ὑπηρεσιῶν, Ν.Π.Δ.Δ., τὸ συνδεόμενον μετὰ τοῦ Δημοσίου ἢ τοῦ Ν.Π.Δ.Δ. διὰ σχέσεως ἐργασίας ἰδιωτικοῦ δικαίου, τοῦ ὁποίου ὁ μισθὸς ἔχει καθορισθῇ διὰ συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας ἢ ἀποφάσεως Διαιτητικοῦ Διοικητικοῦ Δικαστηρίου ἢ ἄλλως πως. Ἐὰν ὅμως ὁ μισθὸς τοῦ προσωπικοῦ τούτου ἔχῃ καθορισθῇ κατ' ἀναφορὰν πρὸς τὸν μισθὸν ἑνὸς τῶν βαθμῶν τῆς ἱεραρχίας τοῦ τακτικοῦ προσωπικοῦ, τὸ προσωπικὸν τοῦτο δικαιοῦται τοῦ νέου ηὐξημένου μισθοῦ.

Διὰ τῆς διατάξεως τῆς παραγράφου 2 αὐξάνονται ἀπὸ 1ης Ἰανουαρίου 1965 κατὰ 5 ο)ο τὰ ἤδη ὑφιστάμενα ὅρια βασικῶν μισθῶν διὰ τὴν καταβολὴν τοῦ κοινωνικοῦ ἐπιδόματος.

Ἐπὶ τοῦ ἄρθρου 2.

Διὰ τοῦ ἄρθρου 2 § 1 τοῦ κοινοποιουμένου β.δ)γματος παρέχεται εἰς τοὺς ἐκπαιδευτικοὺς λειτουργοὺς τῆς Μέσης Ἐκπαιδεύσεως, τοὺς ὑπηρετοῦντας εἰς Γυμνάσια, λειτουργοῦντα εἰς πόλεις ἢ κωμοπόλεις πληθυσμοῦ μέχρι 2.500 κατοίκων, ἔνθα δὲν λειτουργεῖ Λύκειον, μηνιαῖον ἐπίδομα ἐκ δραχμῶν τετρακοσίων (400).

Σημειοῦμεν, ὅτι τὸ ἐπίδομα τῆς παραγράφου 1 τοῦ αὐτοῦ ὡς ἄνω ἄρθρου θὰ καταβάλληται καὶ κατὰ τὴν διάρκειαν τῶν θερινῶν διακοπῶν, οὐχὶ ὅμως καὶ διὰ τὸ χρονικὸν διάστημα, καθ' ὃ ὁ ἐκ τῶν ἐν τῇ παραγράφῳ ταύτῃ ἐκπαιδευτικῶν λειτουργῶν τελῶν εἰς κανονικὴν ἢ ἀναρρωτικὴν ἢ ἐκπαιδευτικὴν ἄδειαν ἢ εἰς τὴν ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 76 τοῦ νόμου 1811)1951 προβλεπομένην τοιαύτην ἢ εἰς κατάστασιν διαθεσιμότητος ἢ ἀργίας.

Διὰ τῆς παραγράφου 2 τοῦ αὐτοῦ ἄρθρου παρέχεται τὸ εἰδικὸν ἐπίδομα τὸ καταβαλλόμενον εἰς τοὺς δημοδιδασκάλους καὶ νηπιαγωγοὺς καὶ εἰς τοὺς ὑπαλλήλους τῶν Ἱδρυμάτων Παιδικῆς Προστασίας κλπ., τοὺς ἀνήκοντας εἰς τοὺς ἐν τῇ διατάξει ταύτῃ ἀναφερομένους κλάδους. Ἀπὸ τῆς χορηγήσεως τοῦ ἐπιδόματος τούτου θὰ παύσῃ καταβαλλομένη εἰς τοὺς ἐν λόγῳ ὑπαλλήλους ἡ τυχὸν παρεχομένη αὐτοῖς κατ' ἀποκοπὴν ὁμοιβὴ λόγῳ ὑπερωριακῆς ἐργασίας καὶ ἡ καταβληθεῖσα διὰ τὸ ἀπὸ 1.1.1965 καὶ ἑξῆς χρονικὸν διάστημα θὰ παρακρατηθῇ ἐκ τοῦ ἀπὸ τῆς αὐτῆς χρονολογίας ὀφειλομένου εἰδικοῦ ἐπιδόματος.

Διὰ τῆς παραγράφου 3 τοῦ αὐτοῦ ἄρθρου εἰς τὰς ἀνηκούσας εἰς τὸν 2ον Κλάδον Οἰκιακῆς Οἰκονομίας τοῦ ἄρθρου 3 τοῦ ν.δ. 3379)1955 παρέχεται τὸ ἐπίδομα τὸ καταβαλλόμενον δυνάμει τῆς περιπτώσεως α' τῆς παραγράφου 1 τοῦ ἄρθρου 6 τοῦ β.δ. 769)1963 εἰς τοὺς τοῦ κλάδου 5 ταῦ αὐτοῦ ν.δ)γματος διδασκάλους τεχνικῶν μαθημάτων τῶν Σχολείων Μέσης Ἐκπαιδεύσεως, ἀντὶ τοῦ καταβαλλομένου ἤδη αὐτοῖς εἰδικοῦ ἐπιδόματος τῆς περιπτώσεως β' τῆς παραγράφου 1 τοῦ αὐτοῦ ἄρθρου καὶ β.δ)γματος.

Οὕτω : Εἰς τὰς ἐπὶ 2ῳ καὶ 3ῳ βαθμῷ θὰ καταβάλληται ἀπὸ 1.1.1965 ἐπίδομα δραχμῶν 1.550.

Εἰς τὰς ἐπὶ 4ῳ βαθμῷ θὰ καταβάλληται ἀπὸ 1.1.1965 ἐπίδομα δραχμῶν 1.500.

Εἰς τὰς ἐπὶ 5ῳ βαθμῷ θὰ καταβάλληται ἀπὸ 1.1.1965 ἐπίδομα δραχμῶν 1.450.

Εἰς τὰς ἐπὶ 6ῳ βαθμῷ θὰ καταβάλληται ἀπὸ 1.1.1965 ἐπίδομα δραχμῶν 1.400.

Εἰς τὰς λοιπὰς θὰ καταβάλληται ἀπὸ 1.1.1965 ἐπίδομα δραχμῶν 1.350.

Ἐπὶ τοῦ ἄρθρου 4.

Διὰ τῶν διατάξεων τοῦ ἄρθρου τούτου τὸ μὲν αὐξάνεται ἡ κατ' ἀποκοπὴν παγία ὑπερωριακὴ ἀποζημίωσις, τὸ δὲ καταργοῦνται ἐν μέρει αἱ διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 285780)1956 ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ τῶν Οἰκονομικῶν θεσπισθεῖσαι αὐστηραὶ προϋποθέσεις χορηγήσεώς της.

(*) ΕΕΔ 24, 498.

Οὕτω τῆς ἀποζημιώσεως ταύτης δικαιοῦνται καὶ οἱ ἐκ τῶν ὑπαλλήλων λαμβάνοντες πέραν τοῦ βασικοῦ των μισθοῦ μετὰ τῶν πρὸς παγίαν αὐτοῦ ἐπαύξησιν προσαυξήσεων καὶ ἐπιδομάτων προσθέτους ἀπολαυὰς ὑπὸ μορφὴν ὑπερωριακῆς ἀποζημιώσεως ἢ ἐξόδων κινήσεως μέχρι τοῦ ποσοῦ τῶν δραχμῶν 300 μηνιαίως.

Κατὰ τὰ λοιπὰ ἰσχύει ἡ ὡς ἄνω ὑπουργικὴ ἀπόφασις, ὡς ἐτροποποιήθη καὶ συνεπληρώθη μεταγενεστέρως.

Ἡ κατὰ τὰ ἀνωτέρω ἀποζημίωσις ἀπὸ τῆς ἰσχύος τοῦ κοινοποιουμένου β.δ. παρέχεται ὑπὸ μορφὴν παγίου ἐπιδόματος καὶ περιλαμβάνεται μεταξὺ τῶν τακτικῶν ἀποδοχῶν τοῦ δικαιούχου ὑπαλλήλου. Τὸ ἐπίδομα τοῦτο θὰ ἐντέλληται διὰ τῶν μισθοδοτικῶν καταστάσεων, δι' ὧν ἐντέλλονται καὶ αἱ λοιπαὶ τοῦ ὑπαλλήλου τακτικαὶ ἀποδοχαὶ καὶ θὰ καταβάλληται ἀνὰ 15θήμερον.

Πιστώσεις, ἃς θὰ βαρύνωσι τὰ διὰ τοῦ κοινοποιουμένου β. δ)τος καθιερούμενα νέα ἐπιδόματα.

Τὰ διὰ τοῦ κοινοποιουμένου β. δ)τος καθιερούμενα νέα ἐπιδόματα θὰ καταλογίζωνται εἰς βάρος τῶν πιστώσεων τῶν κάτωθι κωδικῶν ἀριθμῶν :

Ἐπιδόματα παραγράφων 1, 2 καὶ 3 τοῦ ἄρθρου 2	0242
Ἐπίδομα ἄρθρου 3	0255

Πληρωμαὶ διαφορῶν.

Αἱ ἐκ τῆς ἐφαρμογῆς τοῦ κοινοποιουμένου β. δ)τος προκύπτουσαι διαφοραὶ ἀποδοχῶν, ἐπιδομάτων κλπ. θὰ ἐνταλθῶσι δι' ἰδίας μισθοδοτικῆς καταστάσεως ἅμα τῇ λήψει τῆς παρούσης.

Κατωτέρω παρατίθενται πίνακες τῶν βασικῶν μισθῶν τῶν δημοσίων ὑπαλλήλων, πολιτικῶν καὶ στρατιωτικῶν, ὡς οὗτοι διαμορφοῦνται ἀπὸ 1ης Ἰανουαρίου 1965, ὡς καὶ τῆς παγίας ὑπερωριακῆς ἀμοιβῆς τοῦ ἄρθρου 4 τοῦ κοινοποιουμένου β. δ)τος.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 1 Ἀπριλίου 1965

Πίναξ Ι

Μισθοὶ ἀνωτάτων ἐκπαιδευτικῶν λειτουργῶν, Μέσης καὶ Στοιχειώδους Ἐκπαιδεύσεως καὶ ἐπιστημονικοῦ καὶ καλλιτεχνικοῦ προσωπικοῦ Ἀρχαιολογικῆς Ὑπηρεσίας.

	Δραχμαί
Τακτικοῦ Καθηγητοῦ Πανεπιστημίου καὶ ἰσοτίμου Σχολῆς	6.042
Ἐκπαιδευτικοῦ Συμβούλου	5.988
Ἐκτάκτου, μονίμου ἢ ἐπὶ θητείᾳ Καθηγητοῦ τακτικῆς ἢ αὐτοτελοῦς ἕδρας	5.292
Καθηγητοῦ Σχολῆς Ὑπομηχανικῶν Ε.Μ.Π.	4.680
Γενικοῦ Ἐπιθεωρητοῦ	5.194
Γυμνασιάρχου	4.444
Βοηθοῦ Γυμνασιάρχου	3.882
Πρωτοβαθμίου Καθηγητοῦ	3.165
Καθηγητοῦ ἐπὶ μισθῷ 2.116	2.232
Καθηγητοῦ ἐπὶ μισθῷ 1.796	1.886
Γενικοῦ Ἐφόρου Ἀρχαιοτήτων	5.689
Ἐφόρου Ἀρχαιοτήτων α' τάξεως	5.216
» » β' »	4.510
» » γ' »	3.849
Ἐπιμελητοῦ Ἀρχαιοτήτων α' τάξεως	3.165
» » β' »	2.967
» » γ' »	2.558
Μουσειακοῦ Καλλιτέχνου, Γλύπτου κλπ. :	
Ἐπὶ βαθμῷ 3ῳ	3.882
» » 4ῳ	3.165
» » 5ῳ	2.873
» » 6ῳ	2.536
» » 7ῳ	2.222
» » 8ῳ	1.886

Πίναξ ΙΙ

Μισθοὶ τακτικῶν δημοσίων πολιτικῶν διοικητικῶν ὑπαλλήλων.

	Δραχμαί
Ὑπαλλήλου α' ἢ β' βαθμοῦ	6.792
» 1ου »	5.292
» 2ου »	4.003
» 3ου »	3.396
» 4ου »	2.834
» 5ου »	2.558
» 6ου »	2.168
» 7ου »	1.891
» 8ου »	1.693
» 9ου »	1.506
» 10ου »	1.368
» 11ου »	1.225
» 12ου »	993
» 13ου »	882

Πίναξ ΙΙΙ

Μισθοὶ τεχνικῶν ὑπαλλήλων τῶν Ὑπηρεσιῶν Δημοσίων Ἔργων καὶ τῶν τούτοις μισθολογικῶς ἐξομοιουμένων.

Προσωπικοῦ Α' Κατηγορίας :

	Δραχμαί
Ἐπὶ βαθμῷ 1ῳ	5.954
» » 2ῳ	4.962
» » 3ῳ	4.356
» » 4ῳ	3.661
» » 5ῳ	3.198
» » 6ῳ	2.834
» » 7ῳ	2.482

Προσωπικού Β' Κατηγορίας :

	Δραχμαί
Ὑπομηχανικῶν ἐπὶ βαθμῷ 4ῳ	3.356
» » » 5ῳ	2.989
» » » 6ῳ	2.768
» » » 7ῳ	2.305
» » » 8ῳ	1.952
» » » 9ῳ	1.764
» » » 10ῳ	1.505
Σχεδιαστῶν » » 5ῳ	2.768
» » » 6ῳ	2.558
» » » 7ῳ	2.161
» » » 8ῳ	1.886
» » » 9ῳ	1.693
» » » 10ῳ	1.506
» » » 11ῳ	1.368

Πίναξ IV

Μισθοὶ στρατιωτικῶν καὶ ὀργάνων τῶν Σωμάτων Ἀσφαλείας καὶ Πυροσβεστικοῦ Σώματος

Ἀξιωματικῶν - Ἀνθυπασπιστῶν :

	Δραχμαί
Ἀντιστρατήγου ἀρχηγοῦ Γ.Ε.Σ. κλπ.	7.475
Ἀντιστρατήγου καὶ ἀντιστοίχου	6.637
Ὑποστρατήγου καὶ ἀντιστοίχου	6.219
Ταξιάρχου	6.142
Συνταγματάρχου	4.829
Ἀντισυνταγματάρχου	4.124
Ταγματάρχου	3.496
Λοχαγοῦ	2.923
Ὑπολοχαγοῦ	2.636
Ἀνθυπολοχαγοῦ	2.239
Ἀνθυπασπιστοῦ	1.947

Μονίμων καὶ ἐθελοντῶν ὁπλιτῶν :

Ἐπιλοχίου - κελευστοῦ	1.832
Λοχίου Α' - ὑποκελευστοῦ Α'	1.632
Λοχίου Β' - ὑποκελευστοῦ Β'	1.440
Δεκανέως - διώπου	1.009
Στρατιώτου - ναύτου	673
Πρωτάκτου	887
Μαθητοῦ - τεχνίτου	155
Ἐπισμηνίου	1.742
Σμηνίου	1.522
Ὑποσμηνίου Α'	1.219
Ὑποσμηνίου Β'	789
Σμηνίτου	673
Ἐνωματάρχου καὶ ἀντιστοίχου Α.Π. καὶ Π.Σ.	1.864
Ὑπενωματάρχου καὶ ἀντιστοίχου Α.Π. καὶ Π.Σ.	1.671
Μονίμου χωροφύλακος καὶ ἀντιστοίχου Α.Π. καὶ Π.Σ.	1.440
Χωροφύλακος ἀστυφύλακος, μὴ ἐκπλη	

	Δραχμαί
ρώσαντος τὰς στρατολογικὰς του ὑποχρεώσεις καὶ ἀντιστοίχου Α.Π. καὶ Π.Σ.	745
Μαθητευομένου Π.Σ. - δοκίμου πυροσβέστου	673
Δοκίμου χωροφύλακος - δοκίμου ἀστυφύλακος	155

Πίναξ V

Μισθοὶ ἐκτάκτων δημοσίων ὑπαλλήλων, μὴ κεκτημένων μισθολογικὴν ἀντιστοιχίαν πρὸς τακτικούς

Ἐκτάκτου ἐπὶ βασικῷ μισθῷ δραχμῶν 1.696 εἰς δραχμὰς 1.781.

Ἐκτάκτου ἐπὶ βασικῷ μισθῷ δραχμῶν 1.596 εἰς δραχμὰς 1.676.

Ἐκτάκτου ἐπὶ βασικῷ μισθῷ δραχμῶν 1.465 εἰς δραχμὰς 1.539.

Ἐκτάκτου ἐπὶ βασικῷ μισθῷ δραχμῶν 1.334 εἰς δραχμὰς 1.401.

Ἐκτάκτου ἐπὶ βασικῷ μισθῷ δραχμῶν 1.292 εἰς δραχμὰς 1.357.

Ἐκτάκτου ἐπὶ βασικῷ μισθῷ δραχμῶν 1.250 εἰς δραχμὰς 1.313.

Ἐκτάκτου ἐπὶ βασικῷ μισθῷ δραχμῶν 1.108 εἰς δραχμὰς 1.164.

Ἐκτάκτου ἐπὶ βασικῷ μισθῷ δραχμῶν 1.040 εἰς δραχμὰς 1.092.

Ἐκτάκτου ἐπὶ βασικῷ μισθῷ δραχμῶν 972 εἰς δραχμὰς 1.021.

Ἐκτάκτου ἐπὶ βασικῷ μισθῷ δραχμῶν 919 εἰς δραχμὰς 365.

Ἐκτάκτου ἐπὶ βασικῷ μισθῷ δραχμῶν 903 εἰς δραχμὰς 949.

Ἐκτάκτου ἐπὶ βασικῷ μισθῷ δραχμῶν 861 εἰς δραχμὰς 904.

Ἐκτάκτου ἐπὶ βασικῷ μισθῷ δραχμῶν 830 εἰς δραχμὰς 872.

Ἐκτάκτου ἐπὶ βασικῷ μισθῷ δραχμῶν 809 εἰς δραχμὰς 850.

Ἐκτάκτου ἐπὶ βασικῷ μισθῷ δραχμῶν 751 εἰς δραχμὰς 789.

Ἐκτάκτου ἐπὶ βασικῷ μισθῷ δραχμῶν 688 εἰς δραχμὰς 723.

Ἐκτάκτου μισθοδοτουμένου κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 9 τῆς ὑπ' ἀριθ. 268601)1947 ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Οἰκονομικῶν, ὡς αὕτη νῦν ἰσχύει :

Ἐπὶ μισθῷ δραχμῶν 657 εἰς δραχμὰς 690.
Ἐπὶ μισθῷ δραχμῶν 788 εἰς δραχμὰς 828.

Ὁδηγοῦ αὐτοκινήτου, μισθοδοτουμένου κατὰ τὰς διατάξεις τῆς ὑπ' ἀριθ. 325213)1956 ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Οἰκονομικῶν, ὡς αὕτη νῦν ἰσχύει, μὲ βασικὸν μισθὸν δραχμῶν 1.806 εἰς δραχμὰς 1.897.

Ἐκτάκτου στρατιωτικῆς ὑπηρεσίας ν. 1873)1951
Ἐπὶ μισθῷ δραχμῶν 966 εἰς δραχμὰς 1.015.
Ἐπὶ μισθῷ δραχμῶν 1.208 εἰς δραχμὰς 1.269.

Θεραπαινίδας ἀναπήρου εἰς δραχμὰς 1.269.

Πίναξ VI

Ἡ κατ' ἀποκοπὴν ἀμοιβὴ λόγῳ ὑπερωριακῆς ἐργασίας, ἡ προβλεπομένη ὑπὸ τῶν ὑπ' ἀριθ. 285780)1956 καὶ 72141)1957 ἀποφάσεων τοῦ Ὑπουργοῦ τῶν Οἰκονομικῶν, ὡς ἐτροποποιήθησαν καὶ συνεπληρώθησαν, ὁρίζεται ἀπὸ 1ης Ἰανουαρίου 1965:

Διὰ τοὺς ἐπὶ βαθμῷ 2ῳ εἰς δραχμὰς 950.

Διὰ τοὺς ἐπὶ βαθμῷ 3ῳ εἰς δραχμὰς 900.

Διὰ τοὺς ἐπὶ βαθμῷ 4ῳ ἢ 5ῳ εἰς δραχμὰς 800.

Διὰ τοὺς ἐπὶ βαθμῷ 6ῳ εἰς δραχμὰς 700.

Διὰ τοὺς ἐπὶ βαθμῷ 7ῳ - 11ῳ εἰς δραχμὰς 600.

Διὰ τὸ προσωπικὸν τῆς Γ' κατηγορίας εἰς δραχμὰς 530.

Ἡ κατ' ἀποκοπὴν ἀμοιβὴ λόγῳ ὑπερωριακῆς ἐργασίας τοῦ προσωπικοῦ τῶν φυλακῶν καὶ τῶν ἀναμορφωτικῶν σχολείων

Διὰ τοὺς μέχρι καὶ τοῦ 5ου βαθμοῦ εἰς δραχμὰς 500.

Διὰ τοὺς ἀπὸ τοῦ 5ου βαθμοῦ καὶ ἄνω εἰς δραχμὰς 550.

Ὑπουργείου Οἰκονομικῶν, ἀριθ. πρωτ. 133840) 1965, Ἐγκύκλ. 4)1965

Περὶ παροχῆς ὁδηγιῶν, ἀφορωσῶν τοὺς ὅρους καὶ προϋποθέσεις καταβολῆς τοῦ παγίου ὑπερωριακοῦ ἐπιδόματος (ἄρθρον 4 β.δ. 208) 1965), τοῦ ἐπιδόματος ὑπερωριακῆς ἐργασίας τοῦ προσωπικοῦ τῆς Γραμματείας τῶν Δικαστηρίων κλπ. : Ἐν συνεχείᾳ τῆς ὑπ' ἀριθ. 78114 τῆς 1.4.1965 ἐγκυκλίου ἡμῶν «περὶ κοινοποιήσεως τοῦ ὑπ' ἀριθ. 203)1965 β.δ)γματος «περὶ αὐξήσεως τοῦ μισθοῦ τῶν δημοσίων ὑπαλλήλων κλπ.», ἔχομεν τὴν τιμὴν νὰ παράσχωμεν ὑμῖν τὰς ἀκολούθους συμπληρωματικὰς ὁδηγίας ἐν σχέσει μὲ τὸ πάγιον ἐπίδομα λόγῳ ὑπερωριακῆς ἀπασχολήσεως, τὸ προβλεπόμενον ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 4 β.δ. 208)1965.

I. Ὑπηρεσίαι, ὧν τὸ προσωπικὸν δικαιοῦται κατ' ἀρχὴν τοῦ ἀνωτέρω ἐπιδόματος.

Ἡ βασικὴ ἀπόφασις, δι' ἧς ἐχορηγήθη εἰς τοὺς δημοσίους ὑπαλλήλους ἡ ὡς ἄνω παροχή, ὑπὸ μορφὴν κατ' ἀποκοπὴν ἀποζημιώσεως λόγῳ ὑπερωριακῆς ἐργασίας, εἶναι ἡ ὑπ' ἀριθ. 285780) 1956 ἀπόφασις ἡμῶν.

Ἐν τῇ ἀπορφάσει ταύτῃ καὶ τὰς ἐν συνεχείᾳ ἐκδοθείσας συμπληρωματικὰς αὐτῆς ἀποφάσεις ἀναφέρονται περιοριστικῶς αἱ Ὑπηρεσίαι, ὧν τὸ προσωπικὸν δικαιοῦται τῆς ἐν λόγῳ παροχῆς.

Δοθέντος ὅτι διὰ τοῦ ἄρθρου 4 τοῦ β.δ. 208) 1965 ἐγένετο μόνον αὔξησις τῆς ὡς ἄνω παροχῆς καὶ μετατροπὴ αὐτῆς εἰς πάγιον ἐπίδομα, τοῦ τελευταίου τούτου ἐπιδόματος δικαιοῦνται κατ' ἀρχὴν μόνον οἱ ὑπάλληλοι οἱ ἀνήκοντες εἰς Ὑπηρεσίας, δι' ἃς ἔχει ἐκδοθῆ ἀπόφασις ἡμῶν, ἐγκρίνουσα τὴν καταβολὴν εἰς τὸ προσωπικόν των τῆς κατ' ἀποκοπὴν ἀποζημιώσεως λόγῳ ὑπερωριακῆς ἐργασίας.

Διὰ τὴν χορήγησιν τοῦ ἐπιδόματος τούτου εἰς ὑπαλλήλους Κλάδων καὶ Ὑπηρεσιῶν, δι' οὓς δὲν ἔχει μέχρι σήμερον ἐκδοθῆ ἀπόφασις ἡμῶν, ἀπαιτεῖται ἡ ἔκδοσις σχετικῆς ἀποφάσεως προτάσει τοῦ ἁρμοδίου κατὰ περίπτωσιν Ὑπουργοῦ.

II. Φύσις τῆς παροχῆς.

Ὡς προεξετέθη, ἡ ἀνωτέρω παροχὴ ἔχει χορηγηθῆ διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 285780)1956 ἀποφάσεως ἡμῶν ὡς κατ' ἀποκοπὴν ἀμοιβὴ λόγῳ ὑπερωριακῆς ἐργασίας.

Ἤδη διὰ τοῦ ἄρθρου 4 τοῦ β.δ. 208)1965 ὡρίσθη ὅτι α) ἡ ὡς ἄνω ἀμοιβὴ παρέχεται ἀπὸ τῆς ἐνάρξεως τῆς ἰσχύος αὐτοῦ, ἤτοι ἀπὸ 1 Ἰανουαρίου 1965, ὡς πάγιον ἐπίδομα λόγῳ ὑπερωριακῆς ἐργασίας καὶ β) ὅτι τὸ ἐπίδομα τοῦτο περιλαμβάνεται μεταξὺ τῶν τακτικῶν τοῦ δικαιούχου ὑπαλλήλου ἀποδοχῶν.

Ἐκ τῶν διατάξεων τούτων συνάγεται, ὅτι τὸ ὡς εἴρηται πάγιον ἐπίδομα καταβάλλεται εἰς τοὺς δικαιούχους ὑπαλλήλους καὶ δι' ὅσον χρόνον αἱ ὑφιστάμεναι ὑπηρεσιακαὶ ἀνάγκαι δὲν ἀπαιτοῦν ὑπερωριακὴν τοῦ προσωπικοῦ ἀπασχόλησιν. Ἡ μετατροπὴ τῆς ὡς ἄνω ἀμοιβῆς εἰς πάγιον ἐπίδομα καὶ ἡ αὔξησις ταύτης αἰτιολογεῖται ἐν τῷ διατάγματι ὡς γενομένη πρὸς τὸν σκοπὸν τῆς ἐξισώσεως τῶν ἀποδοχῶν τῶν ὑπαλλήλων τῶν κλάδων, ὧν αἱ ἀπολαυαὶ ὑπολείπονται τῶν ἀποδοχῶν τοῦ προσωπικοῦ ἑτέρων κλάδων.

Ἐκ τῆς διατάξεως ταύτης, ἐν συνδυασμῷ πρὸς τὴν προμνημονευθεῖσαν ἀπόφασιν, συνάγεται, ὅτι τοῦ ὡς εἴρηται ἐπιδόματος δικαιοῦνται καὶ οἱ τελοῦντες ἐν ἀδείᾳ μετ' ἀποδοχῶν (κανονικῇ, ἀναρρωτικῇ καὶ λόγῳ κυήσεως ἢ λοχείας), οἱ ἐν διαθεσιμότητι λόγῳ νόσου, ὡς καὶ οἱ τελοῦντες εἰς τὴν κατάστασιν τῆς ἀργίας. Ἐννοεῖται, ὅτι εἰς τὰς δύο τελευταίας ταύτας περιπτώσεις θὰ καταβάλλωνται ἐκ τοῦ ἐπιδόματος, ἀναλόγως τῆς περιπτώσεως, τὰ 3)4 ἢ τὸ 1)2.

III. Προϋποθέσεις καταβολῆς τοῦ ἐπιδόματος.

1) Αἱ βασικαὶ προϋποθέσεις ἀναγνωρίσεως τῆς εἰς πάγιον ἐπίδομα μετατραπείσης κατ' ἀποκοπὴν ἀμοιβῆς λόγῳ ὑπερωριακῆς ἐργασίας ὡρίσθησαν διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 285780)1956 ἀποφάσεως ἡμῶν, ἦσαν δὲ αἱ ἀκόλουθοι:

Ὁ ὑπάλληλος νὰ μισθοδοτῆται μόνον μὲ τὸν βασικὸν μισθὸν καὶ τὰς γενικὰς προσαυξήσεις καὶ ἐπιδόματα (πολυετίας, τριετιῶν, ἀκριβείας καὶ κοινωνικὸν) καὶ νὰ μὴ δικαιοῦται κλαδικοῦ τινος ἐπιδόματος ἢ οἱασδήποτε ἀπολαβῆς ὑπὸ μορφὴν ἀμοιβῆς ἢ ἐξόδων κινήσεως.

Τοὺς αὐστηροὺς τούτους περιορισμοὺς τροποποιεῖ τὸ ἄρθρον 4 τοῦ β.δ. 208)1965 καὶ ἐπιτρέπει τὴν καταβολὴν τοῦ ὑπερωριακοῦ ἐπιδόματος καὶ εἰς τοὺς ὑπαλλήλους τοὺς λαμβάνοντας ἀμοιβὰς ἢ ἔξοδα κινήσεως, μὴ ὑπερβαινούσας ἐν συνόλῳ μηνιαίως τὸ ποσὸν τῶν δραχμῶν τριακοσίων (300) διὰ προσθέτους ὑπηρεσίας παρεχομένας εἰς τὸ Δημόσιον ἢ Ν.Π.Δ.Δ. εἰς ὧ-

ρας μη συμπιπτούσας πρός τάς ὥρας τῆς ὑποχρεωτικῆς αὐτῶν ἐργασίας.

2) Διά τήν ταυτότητα τοῦ λόγου ἡ διάταξις αὕτη δέον νά ἰσχύσῃ καί διά τούς ὑπαλλήλους τούς λαμβάνοντας κλαδικόν ἐπίδομα ὑπό μορφήν παγίου ἐπιδόματος ἤ ἀποζημιώσεως διά τήν ἐκτέλεσιν τῶν κυρίων αὐτῶν καθηκόντων μέχρι δραχμῶν 300 μηνιαίως, ἐφ' ὅσον καί οὗτοι πέραν τοῦ μισθοῦ μετά τῶν γενικῶν ἐπιδομάτων καί τῆς μέχρι τῶν 300 δραχμῶν μηνιαίως κλαδικῆς παροχῆς οὐδεμιᾶς ἑτέρας παροχῆς δικαιοῦνται.

3) Ἐν τῇ ἐφαρμογῇ τοῦ δ)τος ἐγεννήθησαν εἰς τούς ἐκκαθαριστάς ἀποδοχῶν ἀμφιβολίαι ἐπί τοῦ δικαιώματος τῶν ὑπαλλήλων τῶν λαμβανόντων ἀμοιβάς ἤ ἔξοδα κινήσεως ἀνώτερα τῶν δραχμῶν 300 μηνιαίως, ὅπως παραιτηθῶσιν ὁλικῶς ἤ μερικῶς τῶν ἀμοιβῶν τούτων, ἐπί τῷ τέλει ὅπως τύχωσι τοῦ ἐπιδόματος ὑπερωριακῆς ἐργασίας. Ἐν προκειμένῳ δέον νά γίνῃ ἡ ἑξῆς διάκρισις: Ἐάν πρόκειται περί ἀποζημιώσεως, ἡ ἀπόληψις τῆς ὁποίας ἤρτηται ἐκ τῆς προσφορᾶς προσθέτου ἐργασίας μή ὑποχρεωτικῆς, δύναται ὁ ὑπάλληλος νά παραιτηθῇ τῆς παροχῆς, ἐπί τῷ τέλει ὅπως τύχῃ τοῦ ἀνωτέρου ταύτης ἐπιδόματος.

Εἰς τάς λοιπάς περιπτώσεις τοιαύτη παραίτησις δέν δύναται νά χωρήσῃ, ἀπόκειται δέ μόνον εἰς τήν Διοίκησιν, ὅπως προέλθῃ εἰς τήν τροποποίησιν τῶν οἰκείων ὑπουργικῶν ἀποφάσεων πρός τόν σκοπόν τῆς καταργήσεως ἤ τροποποιήσεως τῶν Πράξεων, δι' ὧν ἐχορηγήθησαν αἱ ἀνώτεραι τῶν 300 δραχμῶν ἀμοιβαί ἤ ἀποζημιώσεις. Πρός τοῦτο ὅμως ἀπαιτεῖται ὑπουργική ἀπόφασις ἐκδιδομένη κατά τάς διατάξεις, βάσει τῶν ὁποίων ἐξεδόθη ἡ καταργουμένη πρᾶξις.

4) Ἕτερον θέμα, δι' ὃ ὑπεβλήθησαν ἡμῖν ἀναφοραί, ἀφορᾷ τούς ὑπαλλήλους τούς διατηρήσαντας δυνάμει τῆς παραγράφου δ τοῦ ἄρθρου 3 τοῦ ν.δ. 4193)1961 τάς ἀποδοχάς, ἃς ἐλάμβανον μέχρι τοῦ διορισμοῦ των ὡς τακτικῶν καί εἰς οὓς πέραν τῶν ἀποδοχῶν τούτων κατεβάλλετο ἡ κατ' ἀποκοπήν ἀμοιβή λόγῳ ὑπερωριακῆς ἐργασίας.

Εἰδικώτερον διά τῶν ἀναφορῶν τούτων τίθεται τό ἐρώτημα, ἂν τό πάγιον πλέον ἐπίδομα ὑπερωριακῆς ἐργασίας, προστιθέμενον εἰς τάς ἀποδοχάς τοῦ βαθμοῦ, ἐφ' ᾧ διωρίσθη ὁ ὑπάλληλος, θά ἐξαφανίσῃ ἢ θά μειώσῃ ἰσοπόσως τήν βάσει τῆς παραγράφου 5 τοῦ ἄρθρου 3 τοῦ ἀ.ν. 4193)1961 καταβαλλομένην εἰς τόν ὑπάλληλον διαφοράν μεταξύ τῶν καταβαλλομένων αὐτῷ ἀποδοχῶν καί τῶν ἀποδοχῶν τοῦ βαθμοῦ τῆς θέσεως του.

Εἰς τά ἐρωτήματα ταῦτα προσήκει ἀπάντησις ἀρνητική, δοθέντος ὅτι ἡ διά τοῦ ἄρθρου 4 τοῦ β.δ. 208)1965 γενομένη αὔξησις τῆς ὡς εἰρηται παροχῆς κατά 300 δραχμάς, ἡ μετατροπή αὐτῆς εἰς πάγιον ἐπίδομα καί ἡ τροποποίησις τῶν προϋποθέσεων καταβολῆς αὐτοῦ ἐγένετο ἐπί τῷ τέλει τῆς βελτιώσεως τῶν ἀποδοχῶν τῶν ὑπαλλήλων καί τῆς διευρύνσεως τοῦ ἀριθμοῦ τῶν δικαιούχων καί ἐν οὐδεμιᾷ περιπτώσει δύναται νά γίνῃ δεκτόν, ὅτι διά τῶν διατάξεων τούτων ἐσκοπήθη νά στερηθῶσι τῆς παροχῆς οἱ μέχρι τῆς ἐνάρξεως τῆς ἰσχύος τοῦ διατάγματος νομίμως λαμβάνοντες ταύτην.

IV. Κρατήσεις, εἰς ἃς ὑπόκειται τό ἐπίδομα καί τρόπος ἐντολῆς αὐτοῦ.

1) Τό ἐπίδομα, ὡς πάγιον, περιλαμβανόμενον μεταξύ τῶν τακτικῶν τοῦ δικαιούχου ὑπαλλήλου ἀποδοχῶν, ὑπόκειται εἰς τάς ὑπέρ τοῦ Δημοσίου καί τρίτων κρατήσεις καί εἰσφοράς, εἰς ἃς ὑπόκεινται τά ἐπιδόματα, καί οὐχί εἰς τάς κρατήσεις, εἰς ἃς ὑπόκεινται αἱ ἀμοιβαί λόγῳ ὑπερωριακῆς ἐργασίας.

Οὕτως ὑπόκειται εἰς κράτησιν ὑπέρ τοῦ Μ.Τ.Π.Υ. 1 ο)ο, εἰς κράτησιν ὑπέρ τοῦ οἰκείου Ταμείου Ἀρωγῆς οὐχί 5 ο)ο, ἀλλά τήν προβλεπομένην διά τάς ἀποδοχάς, εἰς τήν φορολογίαν τοῦ εἰσοδήματος, τήν ὑπέρ τοῦ Ο.Γ.Α. εἰσφοράν καί τήν κράτησιν 0,50 δι' ὑγειονομικήν περίθαλψιν.

Προκειμένου περί τῶν εἰς τό Ι.Κ.Α. ἠσφαλισμένων ἐκτάκτων εἰς τάς ὑπέρ τοῦ Ἱδρύματος εἰσφοράς, οὐχί ὅμως καί εἰς τάς κρατήσεις ὑπέρ Ταμείων Ἀρωγῆς καί Ὑγειονομικῆς Περιθάλψεως.

2) Τό ἐπίδομα, ἐντελλόμενον διά τῆς μισθοδοτικῆς καταστάσεως, δι' ἧς ἐντέλλονται καί αἱ λοιπαί ἀποδοχαί τοῦ δικαιούχου ὑπαλλήλου, θά καταβάλληται εἰς τήν ἀρχήν ἑκάστου 15θημέρου, καταλογιζόμενον ὑπό κωδικοποιημένον ἀριθμόν 0239 καί κατονομασίαν «Πάγιον ἐπίδομα ὑπερωριακῆς ἀπασχολήσεως (ἄρθρον 4 β.δ. 208)1965)». Τά ἤδη ἐκ τῆς ἀνωτέρω αἰτίας καταβληθέντα ἀπό 1.1.1965 ὑπό κωδικοποιημένον ἀριθμόν 0291 δέον ὅπως ἀνακαταλογισθῶσιν ὡς ἄνω.

Διά τήν χορήγησιν τοῦ ἐπιδόματος οἱ δικαιοῦχοι ὑπάλληλοι θά ὑποβάλλουν εἰς τήν ἀρχήν ἑκάστου μηνός εἰς τόν προϊστάμενον τῆς Ὑπηρεσίας τόν ἐντεταλμένον τήν ἐκκαθάρισιν καί ἐντολήν πληρωμῆς τῶν ἀποδοχῶν των ὑπεύθυνον δήλωσιν περί τῆς συνδρομῆς τῶν προϋποθέσεων καταβολῆς εἰς τούτους τοῦ ἐπιδόματος. Ὁ ἐκκαθαριστής τῶν ἀποδοχῶν θά τηρῇ τάς ὑπευθύνους ταύτας δηλώσεις εἰς τό ἀρχεῖον του καί θά βεβαιοῖ ἐπί τῆς οἰκείας μισθοδοτικῆς καταστάσεως τήν ὑποβολήν αὐτῷ τῶν οἰκείων δηλώσεων.

Ἐάν κατά τήν διάρκειαν τοῦ μηνός ἐπέλθῃ μεταβολή τις, τό ἀχρεωστήτως καταβληθέν ἐπίδομα θά παρακρατῆται ἐκ τῶν ἀποδοχῶν τοῦ ἑπομένου μηνός.

V. Ἐπίδομα ὑπερωριακῆς ἐργασίας προσωπικοῦ Γραμματείας Δικαστηρίων, Ὑποθηκοφυλακείων, Ληξιαρχείων καί Φυλακῶν.

1 Ὡς γνωστόν, εἰς τό προσωπικόν τῆς Γραμματείας τῶν Δικαστηρίων, τῶν Ὑποθηκοφυλακείων καί Ληξιαρχείων εἶχε χορηγηθῇ διά τῆς ὑπ' ὁριθ. 171)1966 Π.Υ.Σ. ἐπίδομα διά τήν κατά τάς μή ἐργασίμους ὥρας ἀπασχόλησιν αὐτοῦ, τό ποσόν τοῦ ὁποίου καθωρίσθη τελικῶς διά τοῦ ἄρθρου 3 τῆς ὑπ' ὁριθ. 127)1961 Π.Υ.Σ.

καὶ τοῦ ἄρθρου 8 τοῦ β.δ. 882)1962. Τὸ ἐπίδομα τοῦτο, ὡς ἐκ τοῦ σκοποῦ, δι' ὃν παρείχετο (ἐργασία κατὰ μὴ ἐργασίμους ὥρας), δὲν εἶχε χαρακτηρισθῆ ὡς ἐπίδομα μισθολογικόν, ἀλλ' ὡς κατ' ἀποκοπὴν ἀμοιβὴ λόγῳ ὑπερωριακῆς ἐργασίας.

Ἤδη, κατόπιν τῆς χορηγήσεως εἰς τὸ προσωπικὸν τῶν ἀνωτέρω Ὑπηρεσιῶν ἐπὶ πλέον ἀμοιβῆς δι' ὑπερωριακὴν ἐργασίαν 60 ὡρῶν μηνιαίως, τὸ κατὰ τὰ ἀνωτέρω ἐπίδομα δὲν δύναται νὰ δικαιολογῆται ὡς ἀμοιβὴ ὑπερωριακῆς ἐργασίας, ἀλλὰ δέον ἀπὸ 1 Ἰανουαρίου 1965 νὰ ἰσχύσῃ ἀναλόγως καὶ διὰ τὸ ἐπίδομα τοῦτο ἡ διάταξις τοῦ ἄρθρου 4 τοῦ β.δ. 208)1965, ἡ μετατρέψασα τὴν κατ' ἀποκοπὴν ἀμοιβὴν τῆς 285780)1956 ἀποφάσεως ἡμῶν εἰς πάγιον μισθολογικὸν ἐπίδομα, περιλαμβανόμενον μεταξὺ τῶν τακτικῶν τοῦ δικαιούχου ἀποδοχῶν.

2) Ἡ εἰς τὸ προσωπικὸν τῶν φυλακῶν καὶ ἀναμορφωτικῶν καταστημάτων καταβαλλομένη κατ' ἀποκοπὴν ἀποζημίωσιν λόγῳ ὑπερωριακῆς ἐργασίας διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 73280)1957 ἀποφάσεως ἡμῶν, κατὰ ρητὴν αὐτῆς διάταξιν, ἐχορηγήθη ὑπὸ τοὺς ὅρους καὶ προϋποθέσεις τῆς ὑπ' ἀριθ. 285780)1956 ἀποφάσεως ἡμῶν.

Κατ' ἀκολουθίαν καὶ διὰ τὴν ἀποζημίωσιν ταύτην θὰ ἰσχύσῃ ἡ διάταξις τοῦ ἄρθρου 4 τοῦ β.δ. 208)1965, δι' ἧς μετετράπη εἰς ἐπίδομα μισθολογικὸν ἡ κατ' ἀποκοπὴν ἀμοιβὴ λόγῳ ὑπερωριακῆς ἐργασίας τῆς 285780)1956 ἀποφάσεως ἡμῶν.

VI. Ὑπερωριακὴ ἀμοιβὴ τοῦ ἐπὶ μισθώσει ἐργασίας ἰδιωτικοῦ δικαίου προσωπικοῦ τῶν Δημοσίων Ὑπηρεσιῶν.

Διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 830)18.1.1957 ἀποφάσεως ἡμῶν εἶχεν ἐγκριθῆ, ὅπως τὸ ἐπὶ μισθώσει ἐργασίας ἰδιωτικοῦ δικαίου προσωπικὸν τῶν Δημοσίων Ὑπηρεσιῶν, τῶν ἀναφερομένων εἰς τὴν ὑπ' ἀριθ. 285780)1956 ἀπόφασιν ἡμῶν καὶ τὰς πρὸς συμπλήρωσιν αὐτῆς ἐκδοθείσας, ἀπασχολῆται ὑπερωριακῶς ἐπὶ τῇ καταβολῇ τῆς ὑπὸ τῶν οἰκείων συλλογικῶν συμβάσεων ἢ ἀποφάσεων τῶν Διοικητικῶν Διαιτητικῶν Δικαστηρίων προβλεπομένης διὰ τοὺς μισθωτοὺς ἀμοιβῆς, ὑπὸ τὸν περιορισμὸν ὅτι ἡ ἀμοιβὴ αὕτη δὲν θὰ ἠδύνατο νὰ ὑπερβῇ ἐν συνόλῳ τὴν κατ' ἀποκοπὴν ἀμοιβὴν λόγῳ ὑπερωριακῆς ἐργασίας, τὴν καταβαλλομένην εἰς τὸ ἐκ δημοσίων ὑπαλλήλων προσωπικὸν τῶν Ὑπηρεσιῶν τούτων.

Ἤδη κατόπιν τῆς κατὰ δραχμὰς 200 αὐξήσεως τῆς ἀμοιβῆς ταύτης δύνανται αἱ Ὑπηρεσίαι νὰ αὐξήσωσι τὴν ὑπερωριακὴν ἀπασχόλησιν τῶν ὡς εἴρηται μισθωτῶν, ἐπὶ τῷ τέλει τῆς αὐξήσεως τῆς καταβαλλομένης αὐτοῖς ἀμοιβῆς λόγῳ ὑπερωριακῆς ἐργασίας μέχρι τοῦ ποσοῦ τῶν δραχμῶν 200 κατὰ μῆνα.

VII. Εἰδικαὶ περιπτώσεις

Ὑπεβλήθησαν ἀναφοραὶ περὶ τοῦ ὑπολογισμοῦ τοῦ παγίου ἐπιδόματος ὑπερωριακῆς ἀμοιβῆς: α) Εἰς τὰς ἀποδοχὰς τριμήνου τῶν ἐξερχομένων τῆς ὑπηρεσίας μονίμων ὑπαλλήλων, β) εἰς τὰ βοηθήματα τῆς συνταξιοδοτικῆς νομοθεσίας καὶ γ) εἰς τὰ ἔξοδα κηδείας.

Δοθέντος, ὅτι τὸ ἐπίδομα τοῦτο δὲν παρέχεται εἰς ἅπαντας ἀνεξαιρέτως τοὺς ὑπαλλήλους, τοὺς ἀνήκοντας εἰς τὸν αὐτὸν κλάδον καὶ ὑπηρεσίαν, ἀλλὰ ἡ καταβολὴ τούτου ἤρτηται ἐκ προϋποθέσεων συναπτομένων μὲ τὴν ἑκάστοτε προσωπικὴν κατάστασιν ἑκάστου ὑπαλλήλου, τὸ ὕψος τῶν προσθέτων ἑκάστου ἀμοιβῶν κλπ., δέον νὰ γίνῃ δεκτόν, ὅτι τὸ ἐν λόγῳ ἐπίδομα δὲν θὰ λαμβάνηται ὑπ' ὄψιν διὰ τὸν ὑπολογισμὸν τῶν προμνημονευθεισῶν παροχῶν, καθ' ὅσον αἱ περὶ αὐτῶν σχετικαὶ διατάξεις, ἀναφερόμεναι εἰς τὰς ἀποδοχάς, ἀναφέρονται προδήλως εἰς τὰς σταθερὰς καὶ παγίως καταβαλλομένας εἰς τὸν ὑπάλληλον ἀποδοχάς.

Ὡς πρὸς τὴν ἡμερησίαν ἐκτὸς ἕδρας ἀποζημίωσιν δὲν γεννᾶται θέμα ὑπολογισμοῦ πρὸς καθορισμὸν τοῦ ὕψους αὐτῆς καὶ τοῦ ὑπερωριακοῦ ἐπιδόματος, καθ' ὅσον ἡ ἀποζημίωσις αὕτη ὑπολογίζεται μόνον ἐπὶ τοῦ βασικοῦ μισθοῦ μετὰ τῶν προσαυξήσεων λόγῳ τριετιῶν καὶ πολυετίας καὶ οὐχὶ ἐπὶ τῶν ἐπιδομάτων.

VIII. Προσωπικὸν Νομικῶν Προσώπων Δημοσίου Δικαίου.

Οἱ ὑπάλληλοι τῶν Νομικῶν Προσώπων Δημοσίου Δικαίου, οἵτινες λαμβάνουν τὴν κατ' ἀποκοπὴν ἀποζημίωσιν λόγῳ ὑπερωριακῆς ἐργασίας, βάσει τῶν ὑπ' ἀριθ. 72141)18.3.1957 καὶ 140380)31.5.1957 ἀποφάσεων ἡμῶν καὶ τῆς κατ' ἐφαρμογὴν αὐτῶν ἐκδοθείσης πρὸς τοῦτο διὰ τὸ ἔτος 1965 κοινῆς ἀποφάσεως τοῦ ἐποπτεύοντος τὸ Νομικὸν Πρόσωπον Ὑπουργοῦ καὶ τῶν Ὑπουργῶν Συντονισμοῦ καὶ Οἰκονομικῶν, θὰ δικαιωθοῦν τῆς ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 4 τοῦ ὑπ' ἀριθ. 208)1965 β. δ)τος χορηγηθείσης αὐξήσεως, κατόπιν ἀποφάσεως τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ κατὰ περίπτωσιν Νομικοῦ Προσώπου, δι' ἧς θὰ διαπιστοῦται ἡ ὕπαρξις οἰκονομικῆς δυνατότητος πρὸς καταβολὴν τῆς αὐξήσεως ταύτης, μὴ ἀπαιτουμένης τῆς ἐκδόσεως συμπληρωματικῆς τριμεροῦς ὑπουργικῆς ἀποφάσεως.

Ἡ ὡς πάγιον ἐπίδομα καταβαλλομένη ἀπὸ 1ης Ἰανουαρίου 1965 ὡς ἄνω ἀποζημίωσις λόγῳ ὑπερωριακῆς ἐργασίας δὲν θὰ ὑπολογίζηται διὰ τὸν καθορισμὸν τοῦ ἐπιδόματος συνταξιοδοτικῆς εἰσφορᾶς, τοῦ προβλεπομένου ὑπὸ τῆς ὑπ' ἀριθ. 1031)1958 Πράξεως τοῦ Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου, δοθέντος, ὅτι κατὰ τὰς διατάξεις τῆς Πράξεως ταύτης τὸ τελευταῖον τοῦτο ἐπίδομα ὑπολογίζεται περιοριστικῶς ἐπὶ τοῦ βασικοῦ μισθοῦ μετὰ τῶν ἐπιδομάτων: α) εὐδοκίμου παραμονῆς, β) πολυετοῦς ὑπηρεσίας καὶ γ) κοινωνικοῦ (οἰκογενειακῶν βαρῶν).

Κατὰ τὰ λοιπὰ διὰ τὴν χορήγησιν εἰς ὑπαλλήλους Ν.Π.Δ.Δ. τῆς ὡς εἴρηται ὑπερωριακῆς ἀποζημιώσεως ἐφαρμόζονται ἀναλόγως τὰ εἰς τὰ προηγούμενα κεφάλαια τῆς παρούσης διαλαμβανόμενα ὡς πρὸς τὴν καταβολὴν τῆς ἀποζημιώσεως ταύτης εἰς δημοσίους ὑπαλλήλους.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 4 Ἰουνίου 1965

ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΚΑΙ ΑΣΦΑΛΙΣΤΙΚΗ ΝΟΜΟΘΕΣΙΑ

ΝΟΜΟΘΕΤΙΚΑ ΔΙΑΤΑΓΜΑΤΑ

4486)1965 ΝΟΜΟΘ. ΔΙΑΤΑΓΜΑ

Περί τροποποιήσεως και συμπληρώσεως φορολογικών και άλλων τινών διατάξεων.

(Ε.Κ. τ. Α' φ. 131 της 13 Ιουλίου 1965)

Έχοντες υπ' όψιν τάς διατάξεις του άρθρου 35 του Συντάγματος και την από 9 Ιουλίου 1964 σύμφωνον γνώμην της κατά την παράγραφον 2 του αυτού άρθρου 35 Ειδικής Επιτροπής εκ Βουλευτών, προτάσει του Ημετέρου Υπουργικού Συμβουλίου, αποφασίσαμεν και διατάσσομεν:

Άρθρον 17

. . . . . .

5) Η τροποποίησις του υπ' αριθ. 207)28.3.1965 β. δ/τος «περί συστάσεως Ταμείου Ασφαλίσεως Προσωπικού Ε.Τ.Β.Α. κλπ.», δημοσιευθέντος εις τό υπ' αριθ. 52)31.3.1965 Φ.Ε.Κ. τεύχος Α', όπερ κυρούται διά του παρόντος άφ' ής ίσχυσε, θά ενεργήται δε από της ισχύος του παρόντος κατά τους όρους και την διαδικασίαν του άρθρου 5 του νόμου 2868)1922 και του δ/τος της 8)21.12.1923.

Αποτελούσι πρόσθετον πόρον του Ταμείου Ασφαλίσεως Προσωπικού της Ε.Τ.Β.Α. τά έσοδα εξ ασφαλιστικών καλύψεων, έχουσών σχέσιν μέ τάς εργασίας της Ε.Τ.Β.Α., ως και των ελεγχομένων υπ' αυτής Εταιρειών.

6) Εν τέλει της παραγράφου 3 του άρθρου 10 του ν. δ. 4366)1964 (*) προστίθεται εδάφιον, έχον ούτω: «Κατ' εξαίρεσιν κατατάσσονται επίσης προνομιακώς απαιτήσεις εργατοϋπαλλήλων εκ δεδουλευμένων αμοιβών εκ συμβάσεως μισθώσεως εργασίας και εξ αποζημιώσεως του νόμου 2112)1920, ως ετροποποιήθη, και του από 16)18 Ιουλίου 1920 β. δ/τος.

Η διάταξις αύτη εφαρμόζεται και επί γενομένων ήδη πλειστηριασμών, εφ' όσον ο επ' αυτών πίναξ κατατάξεως δεν κατέστη είσέτι τελεσίδικος, ισχύει δε από 16.9.1964».

. . . . . .

Άρθρον 21

Η ισχύς του παρόντος ν.δ. άρχεται από της δημοσιεύσεώς του διά της Εφημερίδος της Κυβερνήσεως, πλην των διατάξεων, δι' ας άλλως εν αυταίς ορίζεται.

Εν Αθήναις τη 13 Ιουλίου 1965

—

(*) ΕΕΔ 23, 1384.

ΥΠΟΥΡΓΙΚΑΙ ΑΠΟΦΑΣΕΙΣ

56852)4150)1965 Απόφ. Υπουργού Εργασίας

Περί κηρύξεως εκτελεστής της υπ' αριθ. 18) 1965 αποφάσεως του Ι.Δ.Δ.Δ. Αθηνών περί των όρων αμοιβής και εργασίας του προσωπικού Ασφαλιστικών Επιχειρήσεων.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 370 της 17 Ιουνίου 1965)

Έχοντες υπ' όψιν: 1) Τάς διατάξεις της παραγράφου 1 του άρθρου 20 του νόμου 3239) 1955, ως ετροποποιήθησαν υπό του ν.δ. 3755) 1957. 2) Την υπ' αριθ. 18)1965 απόφασιν του Π.Δ.Δ.Δ. Αθηνών, καθ' ής δεν ηκολήθη έφεσις, αποφασίζομεν:

Κηρύσσομεν εκτελεστην την υπ' αριθ. 18) 1965 απόφασιν του Π.Δ.Δ.Δ. Αθηνών «περί των όρων αμοιβής και εργασίας του προσωπικού Ασφαλιστικών Επιχειρήσεων», εκδοθείσαν εις επίλυσιν διενέξεως μεταξύ των: α) Συλλόγου Υπαλλήλων Ασφαλιστικών Επιχειρήσεων και β) Σωματείου Υπαλλήλων Ανωνύμων Ασφαλιστικών Εταιρειών αφ' ενός και αφ' ετέρου των: α) Ενώσεως των εν Ελλάδι Εργαζομένων Ασφαλιστικών Εταιρειών και β) Συνδέσμου Εκπροσώπων Ασφαλιστικών Εταιρειών, της οποίας το διατακτικόν έχει ως ακολούθως:

«Ι. Από της ισχύος της παρούσης αι υπό της από 10.2.1961 συλλογικής συμβάσεως (*) προβλεπόμεναι αποδοχαί των περί ων αύτη αυξάνονται κατά ποσοστόν 20ο/ο.

ΙΙ. Κατά τό αυτό ως άνω ποσοστόν αυξάνονται και τά χορηγούμενα επιδόματα: α) Συζύγου, β) τέκνων και πολυετούς υπηρεσίας.

ΙΙΙ. Η ισχύς της παρούσης άρχεται από 1.4. 1965».

Η παρούσα δημοσιευθήτω διά της Εφημερίδος της Κυβερνήσεως.

Εν Αθήναις τη 16 Ιουνίου 1965

—

55661)4034)1965 Απόφ. Υπουργού Εργασίας

Περί παρατάσεως ισχύος κατογγελθείσης διαιτητικής αποφάσεως των οδηγών ανελκυστήρων Αθηνών - Πειραιώς Περιχώρων.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 369 της 17 Ιουνίου 1965)

Έχοντες υπ' όψιν: 1) Τάς διατάξεις της παραγράφου 3 του άρθρου 4 του νόμου 3239)1955, εν συνδυασμώ προς τάς της παραγράφου 8 του άρθρου 10 του ν.δ. 3755)1957. 2) Την κοινοποιηθείσαν ημίν κατά την 11.5.1965 καταγγελίαν της υπ' αριθ. 24)1964 αποφάσεως του Π.Δ.Δ.Δ. Αθηνών εκ μέρους του Συνδέσμου των εν Α-

(*) ΕΕΔ 20, 517.

θήναις, Πειραιεί καὶ Περιχώροις ἀνελκυστήρων. 3) Σχετικὴν γνωμοδότησιν τοῦ Ἐθνικοῦ Γνωμοδοτικοῦ Συμβουλίου Κοινωνικῆς Πολιτικῆς, ληφθεῖσαν κατὰ τὴν συνεδρίασιν αὐτοῦ τῆς 27.5.1965, ἀποφασίζομεν :

Ἀναστέλλομεν ἐπὶ 4μηνον χρονικὸν διάστημα, ἤτοι μέχρις 11.11.1965, τὴν ἐπέλευσιν τῶν ἐννόμων ἀποτελεσμάτων καταγγελίας τῆς καταγγελθείσης ὡς ἄνω ὑπ' ἀριθ. 24)1964 ἀποφάσεως τοῦ Π.Α.Δ.Δ. Ἀθηνῶν «περὶ τῶν ὅρων ἀμοιβῆς τῶν ὁδηγῶν ἀνελκυστήρων (ἀσανσὲρ) περιοχῆς Ἀθηνῶν - Πειραιῶς - Περιχώρων», κατατεθείσης εἰς τὸ Εἰρηνοδικεῖον Ἀθηνῶν διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 78)18.6.1964 πράξεως καταθέσεως (*).

Ἡ παροῦσα δημοσιευθήτω διὰ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 7 Ἰουνίου 1965

—

53499)3831)1965 Ἀπόφ. Ὑπουργοῦ Ἐργασίας

Περὶ κηρύξεως ὑποχρεωτικῆς τῆς ἀπὸ 23.7.1964 συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας τῶν δενδροανθοκηπουρῶν τῶν ἀπασχολουμένων εἰς 1) Γ.Ε.Κ.Μ.Ο.Α., 2) Ε.Τ.Μ.Ο.Α. Ἀθηνῶν καὶ 3) Ἐπιτροπὴν Κήπων καὶ Δενδροστοιχιῶν.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 369 τῆς 17 Ἰουνίου 1965)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν : 1) Τὰς διατάξεις τῆς παραγράφου 2 τοῦ ἄρθρου 5 τοῦ νόμου 3239)1955, 2) Γνωμοδότησιν τοῦ κατ' ἄρθρον 28 τοῦ νόμου 3239)1955 Ἐθνικοῦ Γνωμοδοτικοῦ Συμβουλίου Κοινωνικῆς Πολιτικῆς, ληφθεῖσαν κατὰ τὴν συνεδρίασιν αὐτοῦ τῆς 13.5.1965 καὶ ὑποβληθεῖσαν ἡμῖν διὰ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 193)1965 ἐγγράφου του, καὶ 3) τὴν ἀπὸ 23.7.1964 συλλογικὴν σύμβασιν ἐργασίας τῶν δενδροανθοκηπουρῶν τῶν ἀπασχολουμένων εἰς 1) Γ.Ε.Κ.Μ.Ο.Α., 2) Ε.Τ.Μ.Ο.Α. καὶ 3) Ἐπιτροπὴν Κήπων καὶ Δενδροστοιχιῶν, ἀποφασίζομεν :

Κηρύσσομεν ὑποχρεωτικὴν καθ' ὅλας αὐτῆς τὰς διατάξεις καὶ διὰ τοὺς εἰς τὸ Υ.Ε.Θ.Α)Γ.Ε.Σ. ἀπασχολουμένους κηπουροὺς τὴν ἀπὸ 23.7.1964 συλλογικὴν σύμβασιν ἐργασίας τῶν δενδροανθοκηπουρῶν τῶν ἀπασχολουμένων εἰς Γ.Ε.Κ.Μ.Ο.Α., Ε.Τ.Μ.Ο.Α. καὶ Ἐπιτροπὴν Κήπων καὶ Δενδροστοιχιῶν (Φ.Ε.Κ. 339)24.8.1964, τεῦχος Β') (**).

Ἡ ἰσχὺς τῆς παρούσης ἄρχεται ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεώς της εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως.

Ἡ παροῦσα δημοσιευθήτω διὰ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 28 Μαΐου 1965

—

39684)Σ.332)1965 Ἀπόφ. Ὑπουργοῦ Ἐργασίας

Περὶ προσθήκης ἐδαφίου β' εἰς τὴν παράγραφον 4 τοῦ ἄρθρου 3 τοῦ Κανονισμοῦ Παροχῶν τοῦ Ταμείου Ἐπικουρικῆς Ἀσφαλίσεως Μισθωτῶν Κλωστοϋφαντουργίας.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 361 τῆς 12 Ἰουνίου 1965)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν : 1) Τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 7 § 2 τοῦ νόμου 2238)1943 «περὶ Ἱδρύσεως Ταμείου Ἐπικουρικῆς Ἀσφαλίσεως Μισθωτῶν Κλωστοϋφαντουργίας», ἐν συνδυασμῷ πρὸς τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 59 § 1 τοῦ ἀ.ν. τῆς 11 Νοεμβρίου 1935 «περὶ Ὀργανισμοῦ τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας», ὡς τοῦτο αὐθεντικῶς ἡρμηνεύθη διὰ τοῦ ἄρθρου 1 τοῦ ἀ.ν. 694)1937 «περὶ αὐθεντικῆς ἑρμηνείας, συμπληρώσεως καὶ τροποποιήσεως διατάξεών τινων τῆς ἀσφαλιστικῆς νομοθεσίας», 2) Γνώμην τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Ταμείου Ἐπικουρικῆς Ἀσφαλίσεως Μισθωτῶν Κλωστοϋφαντουργίας, ὑποβληθεῖσαν ἡμῖν διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 683)19.1.1965 ἀναφορᾶς τοῦ Ταμείου, 3) Γνώμην τοῦ Συμβουλίου Κοινωνικῆς Ἀσφαλίσεως, διατυπωθεῖσαν κατὰ τὴν ὑπ' ἀριθ. 13 συνεδρίασιν αὐτοῦ τῆς ΙΓ' Περιόδου τῆς 18.3.1965, ἀποφασίζομεν :

Ὅπως ἐν τέλει τῆς παραγράφου 4 τοῦ ἄρθρου 3 τοῦ Κανονισμοῦ Παροχῶν τοῦ Ταμείου Ἐπικουρικῆς Ἀσφαλίσεως Μισθωτῶν Κλωστοϋφαντουργίας προστεθῇ ἐδάφιον δεύτερον, ἔχον ὡς ἀκολούθως :

«Κατ' ἐξαίρεσιν, προκειμένου περὶ συνταξιούχων λόγῳ ἀναπηρίας κατὰ τὴν ἔννοιαν τῶν παραγράφων 2 καὶ 3 τοῦ παρόντος, δὲν ὑπόκεινται εἰς περαιτέρω ἐξέτασιν :

α) Οἱ συμπληρώσαντες τὸ 55ον ἔτος τῆς ἡλικίας των ἄρρενες καὶ τὸ 50ὸν ἔτος θήλεις, ἐφ' ὅσον συνταξιοδοτοῦνται ἐπὶ ἑπτὰ ἔτη συνεχῶς καὶ ἔχουν ὑποβληθῆ εἰς τρεῖς τοὐλάχιστον ἐξετάσεις παρ' Ὑγειονομικῆς Ἐπιτροπῆς κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς συνταξιοδοτήσεώς των ταύτης.

β) Οἱ συμπληρώσαντες τὸ 60ὸν ἔτος τῆς ἡλικίας των ἄρρενες καὶ τὸ 55ον ἔτος θήλεις, ἐφ' ὅσον συνταξιοδοτοῦνται ἐπὶ πενταετίαν συνεχῶς καὶ ἔχουν ὑποβληθῆ εἰς δύο τοὐλάχιστον ἐξετάσεις παρ' Ὑγειονομικῆς Ἐπιτροπῆς κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς συνταξιοδοτήσεώς των ταύτης.

γ) Οἱ ἐπὶ 12ετίαν συνεχῶς συνταξιοδοτούμενοι, ἀνεξαρτήτως ὁρίου ἡλικίας.

δ) Οἱ ἐπὶ 20ετίαν συνεχῶς ἢ διακεκομμένως πάντως ἀπὸ τριετίας συνεχῶς συνταξιοδοτούμενοι, ἀνεξαρτήτως ὁρίου ἡλικίας.

Εἰς τὸν χρόνον συνεχοῦς συνταξιοδοτήσεως συγυπολογίζεται καὶ ὁ χρόνος ἐπιδοτήσεως λόγῳ ἀναπροσαρμογῆς, προκειμένου δὲ περὶ τῶν συνταξιούχων τῶν ὑπὸ στοιχεῖα γ' καὶ δ' κατηγοριῶν καὶ ὁ χρόνος ἐπιδοτήσεως των παρὰ τοῦ Ι.Κ.Α. ἢ ἑτέρου Ὀργανισμοῦ κυρίας ἀσφαλίσεως λόγῳ φυματιώσεως».

Ἡ παροῦσα δημοσιευθήτω διὰ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 12 Μαΐου 1965

—

53603)3834)1965 Ἀπόφ. Ὑπουργοῦ Ἐργασίας

Περὶ παρατάσεως ἰσχύος καταγγελθείσης διαι-

(*) ΕΕΔ 23, 893.
(**) ΕΕΔ 23, 1083.

τητικῆς ἀποφάσεως φυλάκων - νυκτοφυλάκων καὶ Θυρωρῶν βιομηχανικῶν ἐπιχειρήσεων Ἐλευσῖνος.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 361 τῆς 12 Ἰουνίου 1965)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν: 1) Τὰς διατάξεις τῆς παραγράφου 3 τοῦ ἄρθρου 4 τοῦ νόμου 3239)1955, ἐν συνδυασμῷ μετὰ τῆς παραγράφου 8 τοῦ ἄρθρου 10 τοῦ ν.δ. 3755)1957, 2) Τὴν κοινοποιηθεῖσαν ἡμῖν κατὰ τὴν 14.4.1965 καταγγελίαν τῆς ὑπ' ἀριθ. 11)1964 ἀποφάσεως τοῦ Δ.Δ.Δ.Δ. Πειραιῶς ἐκ μέρους τοῦ Σωματείου Φυλάκων, Νυκτοφυλάκων καὶ Θυρωρῶν Βιομηχανικῶν Ἐργοστασίων περιοχῆς Ἐλευσῖνος. 3) Σχετικὴν γνωμοδότησιν τοῦ Ἐθνικοῦ Γνωμοδοτικοῦ Συμβουλίου Κοινωνικῆς Πολιτικῆς, ληφθεῖσαν κατὰ τὴν συνεδρίασιν αὐτοῦ τῆς 13.5.1965, ἀποφασίζομεν:

Ἀναστέλλομεν ἐπὶ τρίμηνον χρονικὸν διάστημα, ἤτοι μέχρι 14.9.1965, τὴν ἐπέλευσιν τῶν ἐν νόμῳ ἀποτελεσμάτων καταγγελίας τῆς καταγγελθείσης ὡς ἄνω ὑπ' ἀριθ. 11)1964 ἀποφάσεως τοῦ Δ.Δ.Δ.Δ. Πειραιῶς «περὶ τῶν ὅρων ἀμοιβῆς καὶ ἐργασίας τῶν φυλάκων, νυκτοφυλάκων κλπ. βιομηχανικῶν ἐργοστασίων περιοχῆς Ἐλευσῖνος», κηρυχθείσης ἐκτελεστῆς διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 69528)5691)1.8.1964 ἡμετέρας ἀποφάσεως (Φ.Ε.Κ. 309 τ. Β' τῆς 4.8.1964) (*).

Ἡ παροῦσα δημοσιευθήτω διὰ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 28 Μαΐου 1965

—

50609)3585)1965 Ἀπόφ. Ὑπουργοῦ Ἐργασίας

Περὶ παρατάσεως ἰσχύος συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας ἐργατοτεχνιτῶν καὶ ὁδοκαθαριστῶν Δήμου Περιστερίου.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 313 τῆς 31 Μαΐου 1965)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν: 1) Τὰς διατάξεις τῆς παραγράφου 3 τοῦ ἄρθρου 4 τοῦ νόμου 3239)1955. 2) Τὴν κοινοποιηθεῖσαν ἡμῖν ἔγγραφον δήλωσιν καταγγελίας τῆς ἐν θέματι συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας καὶ 3) σχετικὴν γνωμοδότησιν τοῦ Ἐθνικοῦ Γνωμοδοτικοῦ Συμβουλίου Κοινωνικῆς Πολιτικῆς, ληφθεῖσαν κατὰ τὴν συνεδρίασιν αὐτοῦ τῆς 13.5.1965, ἀποφασίζομεν:

Ἀναστέλλομεν ἐπὶ 3μηνον χρονικὸν διάστημα, ἤτοι μέχρι 31.8.1965 τὴν ἐπέλευσιν τῶν ἐν νόμῳ ἀποτελεσμάτων ἐκ τῆς καταγγελίας τῆς ἀπὸ 10.12.1963 συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας, ἀφορώσης τοὺς ὅρους ἀμοιβῆς καὶ ἐργασίας τῶν ἐργατοτεχνιτῶν καὶ ὁδοκαθαριστῶν τοῦ Δήμου Περιστερίου, ἐγκριθείσης διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 76681)1964 κοινῆς ἀποφάσεως τῶν Ὑπουργῶν Συντονισμοῦ καὶ ἡμῶν (Φ.Ε.Κ. 350 τ. Β' τῆς 28.4.1964) (**).

Ἡ παροῦσα δημοσιευθήτω διὰ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 28 Μαΐου 1965

—

16840)2833)1965 Ἀπόφ. Ὑπουργοῦ Ἐμπορικῆς Ναυτιλίας

Περὶ κυρώσεως συλλογικῆς συμβάσεως πληρωμάτων ἐπιβατηγῶν ἀκτοπλοϊκῶν πλοίων.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 348 τῆς 28 Μαΐου 1965)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν: Τὴν ὑπογραφεῖσαν τὴν 30ὴν Ἰανουαρίου 1965 συλλογικὴν σύμβασιν μεταξὺ τῶν ἐκπροσώπων ἀφ' ἑνὸς μὲν τῆς Πανελληνίου Ἀκτοπλοϊκῆς Ἑνώσεως, ἀφ' ἑτέρου δὲ τῆς Πανελληνίου Ναυτικῆς Ὁμοσπονδίας (Π.Ν.Ο.) καὶ τῶν εἰς ταύτην ὑπαγομένων κλαδικῶν ὀργανώσεων ναυτικῶν, ἤτοι α) Πανελληνίου Ἑνώσεως Πλοιάρχων Ε.Ν., β) Π.Σ.Α.Θ.Α.Ξ. γ) Πανελληνίου Ἑνώσεως Μηχανικῶν Μ.Ε.Κ., δ) Πανελληνίου Συνδέσμου Οἰκονομικῶν Ἀξιωματικῶν Ε.Ν., ε) Πανελληνίου Ἑνώσεως Φροντιστῶν Ε.Ν, στ) Πανελληνίου Ἑνώσεως Ναυτῶν Ε.Ν., ζ) Πανελληνίου Ἑνώσεως Θερμαστῶν Θαλάσσης, η) Πανελληνίου Ἑνώσεως Ναυτομαγείρων, θ) Πανελληνίου Ἑνώσεως Θαλαμηπόλων Ε.Ν. καὶ ι) Πανελληνίου Ἑνώσεως Προσωπικοῦ Τροφοδοσίας Ε.Ν.

Ἰδόντες: Τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 5 τοῦ ἀ.ν. 3276)1944 «περὶ συλλογικῶν συμβάσεων ἐν τῇ ναυτικῇ ἐργασίᾳ», ὡς τοῦτο ἐτροποποιήθη καὶ συνεπληρώθη σήμερον, ἀποφασίζομεν:

1) Κυροῦμεν τὴν ὑπογραφεῖσαν τὴν 30ὴν Ἰανουαρίου 1965 συλλογικὴν σύμβασιν μεταξὺ τῶν ἐκπροσώπων τῶν ἀνωτέρω ἀναφερομένων Ἐπαγγελματικῶν Ὀργανώσεων Ἐφοπλιστῶν καὶ Ναυτικῶν, διὰ τῆς ὁποίας καθωρίσθησαν αἱ ἀμοιβαὶ καὶ οἱ ὅροι ἐργασίας τῶν ἐπὶ ἐπιβατηγῶν ἀκτοπλοϊκῶν πλοίων ὑπηρετούντων ναυτικῶν καὶ τῆς ὁποίας ἡ ἰσχὺς ἄρχεται τὴν 1ην Φεβρουαρίου 1965 καὶ λήγει τὴν 31ην Δεκεμβρίου 1966.

2) Ἡ παροῦσα νὰ δημοσιευθῇ διὰ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως.

Ἐν Πειραιεῖ τῇ 29 Μαρτίου 1965

Συλλογικὴ σύμβασις πληρωμάτων ἐπιβατηγῶν ἀκτοπλοϊκῶν πλοίων

Ἐν Πειραιεῖ, σήμερον τὴν 30ὴν Ἰανουαρίου 1965, οἱ ὑπογεγραμμένοι ἀφ' ἑνὸς μὲν οἱ Γεώργιος Γιαννουλάτος καὶ Νικόλαος Καβουνίδης, πρόεδρος καὶ γενικὸς γραμματεὺς ἀντιστοίχως τῆς Πανελληνίου Ἀκτοπλοϊκῆς Ἑνώσεως, ἐκπροσωποῦντες νομίμως ἐν προκειμένῳ τὴν ἐν λόγῳ Πανελλήνιον Ἀκτοπλοϊκὴν Ἕνωσιν, ἀφ' ἑτέρου δὲ οἱ:

1) Δημήτριος Μελέτης, πρόεδρος Πανελληνίου Ἑνώσεως Πλοιάρχων πάσης τάξεως Ε.Ν.

2) Ἠλίας Κροκιδᾶς, πρόεδρος Πανελληνίου Συνδέσμου Ἀξιωματικῶν Ἀσυρμάτου Θ.Α.Ξ.

3) Πόθος Καλαποθάκης, πρόεδρος Πανελληνίου Ἑνώσεως Μηχανικῶν Μ.Ε.Κ.

4) Χαρ. Γιαννουλάτος, πρόεδρος Πανελληνίου

(*) ΕΕΔ 23, 1015.

(**) ΕΕΔ 23, 1143.

Συνδέσμου Οικονομικών Αξιωματικών Ε.Ν.

5) Κίμων Μαλατάρας, πρόεδρος Πανελληνίου Ένώσεως Φροντιστών Ε.Ν.

6) Δημήτριος Μπενετάτος, πρόεδρος Πανελληνίου Ένώσεως Ναυτών Ε.Ν.

7) Γεώργιος Κουκλάδας, πρόεδρος Πανελληνίου Ένώσεως Θερμαστών Θαλάσσης «Ο Στεφενσον».

8) Κων. Χατζηθεοδώρου, πρόεδρος Πανελληνίου Ένώσεως Ναυτομαγείρων «Ο Άγιος Σπυρίδων».

9) Χρήστος Μαρινάκης, πρόεδρος Πανελληνίου Ένώσεως Θαλαμηπόλων Ε. Ν.

10) Δημήτριος Βελισσαρίτος, πρόεδρος Πανελληνίου Ένώσεως Προσωπικού Τροφοδοσίας Ελληνικού Ναυτικού πάσης τάξεως.

11) Ηλίας Κροκιδάς, γενικός γραμματεύς της Πανελληνίου Ναυτικής Ομοσπονδίας, εκπροσωπούντες εν προκειμένω νομίμως την Πανελλήνιον Ναυτικήν Ομοσπονδίαν (Π.Ν.Ο.) και τας εις ταύτην υπαγομένας κλαδικάς επαγγελματικάς οργανώσεις, ως αναφέρονται ανωτέρω, έχοντες υπ' όψιν το υπογραφέν μεταξύ ημών την 30ην Ιανουαρίου 1965 συμφωνητικόν συμφωνούμεν και συναποδεχόμεθα τα κατωτέρω παρατιθέμενα δσον αφορά τας συνθήκας εργασίας και τας αμοιβάς των πληρωμάτων των επιβατηγών ακτοπλοϊκών πλοίων:

Άρθρον 1

Μισθός ενεργείας

Ο μισθός των ναυτικών των υπηρετούντων επί επιβατηγών ακτοπλοϊκών πλοίων ορίζεται ως ακολούθως:

α) Αξιωματικοί	Μηνιαίος μισθός εις δραχμάς
1) Πλοίαρχος	6.010
2) Ύπαρχος	5.610
3) Υποπλοίαρχος	5.205
4) Ανθυποπλοίαρχος	4.400
5) Δόκ. Πλοίαρχος	1.270
6) Μηχανικός Α' Μ.Ε.Κ.	5.960
7) Μηχανικός Β' Μ.Ε.Κ.	5.205
8) Μηχανικός Γ' Μ.Ε.Κ.	4.400
9) Δόκ. Μηχανικός	1.270
10) Αξιωματικός Ασυρμάτου Α'	5.205
11) Αξιωματικός Ασυρμάτου Β'	4.400
12) Οικονομικός Αξιωματικός Α'	5.205
13) Οικονομικός Αξιωματικός Β'	4.400
14) Φροντιστής	5.205
β) Κατώτερον πλήρωμα καταστρώματος	
Ναύκληρος	3.235
Υπονάυκληρος	3.075
Ναύτης	2.970
Ναυτόπαις	1.270

	Δραχμαί
γ) Κατώτερον πλήρωμα μηχανής	
Μηχανοδηγός Α'	3.670
Μηχανοδηγός Β'	2.975
Αρχιθερμαστής	3.410
Λιπαντής	3.185
Θερμαστής	3.130
Καθαριστής κεκτημένος άδειαν θερμαστού	3.130
δ) Προσωπικόν τροφοδοσίας	
Βοηθός φροντιστού	2.970
Μαθητευόμενος βοηθός φροντιστού	1.270
ε) Υπηρεσία ενδιαιτημάτων	
Αρχιθαλαμηπόλος	3.235
Θαλαμηπόλος κεκτημένος άδειαν Α' τάξεως	2.970
Αδειούχος θαλαμηπόλος μη κεκτημένος άδειαν Α' τάξεως.	2.280
Επίκουρος	1.270

Σημείωσις

Εκ του μισθού του θαλαμηπόλου, δστις κέκτηται άδειαν Α' τάξεως και δεν έχει υποστή επιτυχώς την εκπαίδευσιν της Σχολής Μετεκπαιδεύσεως Θαλαμηπόλων, παρακρατείται μερίμνη του εφοπλιστού του πλοίου, εφ' ού υπηρετεί, ποσόν δραχμών εβδομήκοντα (70) μηνιαίως, το δποίον αποτελεί πόρον της εν λόγω Σχολής και αποδίδεται εις αύτην κατά μήνα υπό του εφοπλιστού.

στ) Υπηρεσία μαγείρου	Μηνιαίος μισθός εις δραχμάς
Αρχιμάγειρος πλοίων 1501 κοχ. και άνω	5.270
Αρχιμάγειρος πλοίων 501 - 1500 κοχ.	4.510
Αρχιμάγειρος πλοίων μέχρι 500 κοχ.	4.105
Μάγειρος Α' πλοίων 1501 κοχ και άνω	4.540
Μάγειρος Α' πλοίων 501 - 1500 κοχ.	4.070
Μάγειρος Α' πλοίων μέχρι 500 κοχ.	3.455
Μάγειρος Β' πλοίων 1501 κοχ. και άνω	3.940
Μάγειρος Β' πλοίων 501 - 1500 κοχ	3.015
Μάγειρος Γ' πλοίων 1501 κοχ. και άνω	3.015
Μάγειρος Γ' πλοίων 501 - 1500 κοχ.	2.635
Αρτοποιός	3.525
Ζαχαροπλάστης	4.545
Χυτροκαθαριστής πλοίων 501 κοχ. και άνω	1.670
Χυτροκαθαριστής πλοίων μέχρι 500 κοχ.	1.620

Άρθρον 2

Μισθός ασθενείας

1) Ο μισθός ασθενείας διά την περίπτωσιν

νοσηλείας των ναυτικών έκτὸς τοῦ πλοίου εἰς τὴν ξηράν, ὑπερχεται εἰς ποσοστὰ ἑβδομήκοντα πέντε τοῖς ἑκατὸν (75 ο/ο) τοῦ ἐν ἄρθρῳ 1 τῆς παρούσης μισθοῦ ἐνεργείας, ὡς εἰδικώτερον καθορίζεται εἰς τὸν συνημμένον τῇ παρούσῃ πίνακα.

2) Εἰς τοὺς ὑφισταμένους χειρουργικὴν ἐπέμβασιν καὶ τοὺς τραυματιζομένους ἐν τῷ πλοίῳ ναυτικούς, οἱ ὁποῖοι ὅμως δὲν καθίστανται ἀνίκανοι πρὸς ἐνεργείας καὶ τῶν ὁποίων ἡ θεραπεία δὲν παρατείνεται πέραν τῶν τεσσάρων (4) μηνῶν, καταβάλλεται ὁλόκληρος ὁ μισθὸς ἐνεργείας τοῦ ἄρθρου 1 τῆς παρούσης.

3) Εἰς τὴν περίπτωσιν νοσηλείας ἐκτὸς νοσοκομείου ἢ κλινικῆς ἐν ξηρᾷ, πλέον τοῦ μισθοῦ τῶν προηγουμένων κατὰ περίπτωσιν παραγράφων τοῦ παρόντος ἄρθρου, καταβάλλεται εἰς τὸν ναυτικὸν καὶ τὸ ἀντίτιμον τῆς τροφῆς, ὡς καθορίζεται ἐν ἄρθρῳ 3 τῆς παρούσης.

Ἄρθρον 3

Τροφή

Τὸ ἡμερήσιον ἀντίτιμον τροφῆς τῶν ναυτικῶν ἐπὶ ἢ ἐκτὸς τοῦ πλοίου εἰς ἃς περιπτώσεις δικαιοῦνται οὗτοι τοιούτου, εἴτε λόγῳ ἀσθενείας ἢ μὴ χορηγήσεως παρεσκευασμένης τροφῆς, καθορίζεται δια μὲν τοὺς ὀξιωματικοὺς εἰς δραχμὰς εἴκοσι δύο (22), διὰ δὲ τὰ μέλη τοῦ κατωτέρου πληρώματος εἰς δραχμὰς εἴκοσι (20).

Ἄρθρον 4

Προσαύξησις μισθοῦ λόγῳ προσεγγίσεως εἰς λιμένας ἐξωτερικοῦ

1) Ὁ μισθὸς τοῦ ἄρθρου 1 προσαυξάνεται ὑπὸ μορφὴν ἐπιδόματος κατὰ ποσοστὸν δέκα πέντε τοῖς ἑκατὸν (15 ο/ο) ὁσάκις τὰ πλοῖα, περὶ ὧν ἡ παροῦσα, ἐπεκτείνουν τὰς πλόας των μέχρι τῶν λιμένων Βρινδησίου, Ἀγκῶνος, Σμύρνης καὶ Κωνσταντινουπόλεως.

2) Ἡ ἀνωτέρω προσαύξησις καταβάλλεται μόνον διὰ τὰς ἡμέρας, κατὰ τὰς ὁποίας τὸ πλοῖον ἐκτελεῖ πλόας μέχρι τῶν ὡς ἄνω λιμένων ἐξωτερικοῦ κατ' ἐπέκτασιν τῶν δρομολογίων τοῦ ἐσωτερικοῦ. Εἰς τὰς ἐν λόγῳ ἡμέρας ὑπολογίζεται μόνον ἡ ἡμέρα ἀπόπλου τοῦ πλοίου ἐκ λιμένος Πειραιῶς καὶ οὐχὶ ἡ ἡμέρα κατάπλου εἰς τὸν λιμένα τοῦτον.

Ἄρθρον 5

Ἐπίδομα φθορᾶς ἱματισμοῦ

1) Εἰς ἕκαστον τῶν ἀξιωματικῶν καὶ τῶν μελῶν τοῦ κατωτέρου προσωπικοῦ μηχανῆς καταβάλλεται πλέον τοῦ μισθοῦ καὶ ἰδιαίτερον ἐπίδομα, ἀνερχόμενον εἰς τὸ ποσὸν τῶν δραχμῶν ἑκατὸν ἑβδομήκοντα ἓξ (176) κατὰ μῆνα λόγῳ φθορᾶς τοῦ ἱματισμοῦ των κατὰ τὴν ἐκτέλεσιν τῶν καθηκόντων των.

2) Τὸ ἐπίδομα τοῦτο καταβάλλεται μόνον ἐφ' ὅσον οἱ δικαιοῦχοι φέρουν κατὰ τὴν ὥραν τῆς ἐργασίας των ὁμοιόμορφον διὰ πάντα φόρμαν χρώματος κυανοῦ, ἥτις δέον νὰ τηρῆται καθαρὰ καὶ εἰς καλὴν κατάστασιν. Εἰς ἀντίθετον περίπτωσιν διακόπτεται ἡ καταβολὴ του.

Ἄρθρον 6

Ἐξόφλησις μισθοῦ καὶ τῶν λοιπῶν ἀποδοχῶν

Ἡ ἐξόφλησις τοῦ μισθοῦ καὶ τῶν πάσης φύσεως ἀποδοχῶν τῶν ναυτικῶν γίνεται εἰς τὸ τέλος ἑκάστου ἡμερολογιακοῦ μηνός. Εἰς ἀντίθετον περίπτωσιν ὁ ναυτικὸς δικαιοῦται νὰ προβῇ εἰς καταγγελίαν τῆς συμβάσεως ναυτολογήσεώς του κατὰ τὴν διάταξιν τοῦ ἄρθρου 7 τοῦ Κώδικος Ἰδιωτικοῦ Ναυτικοῦ Δικαίου, κυρωθέντος διὰ τοῦ νόμου 3816)1958, ἤτοι λόγῳ βαρείας παραβάσεως ὑπὸ τοῦ πλοιάρχου τῶν ἔναντι τοῦ ναυτικοῦ ὑποχρεώσεων αὐτοῦ.

Κυριακὴ ἀργία

1) Δι' ἅπαντας τοὺς ναυτολογημένους ναυτικούς, ἐξαιρέσει τῶν ἐκτὸς φυλακῆς ἀνδρῶν τῆς ἑπομένης παραγράφου 2, οἱ ὧραι ἐργασίας ἐν πλῷ ὁρίζονται εἰς τεσσαράκοντα ὀκτὼ (48) καθ' ἑβδομάδα, ἤτοι εἰς ὀκτὼ (8) ὥρας καθ' ἑκάστην ἀπὸ τῆς Δευτέρας μέχρι καὶ τοῦ Σαββάτου.

2) Εἰδικῶς διὰ τοὺς ἄνδρας ἐκτὸς φυλακῆς (day men) αἱ ὧραι ἐργασίας ἐν πλῷ ὁρίζονται καθ' ἑβδομάδα εἰς τεσσαράκοντα πέντε (45), ἤτοι ὀκτὼ ὥρας ἡμερησίως ἀπὸ τῆς Δευτέρας μέχρι καὶ τῆς Παρασκευῆς, καὶ πέντε (5) ὥρας κατὰ Σάββατον, ἤτοι ἀπὸ 08.00' - 13.00'.

3) Διὰ πᾶσαν Κυριακήν, διανυομένην ἐν πλῷ, θὰ καταβάλλεται εἰς ἅπαντας τοὺς ναυτολογημένους ναυτικοὺς ἐπὶ πλέον τὸ ἓν τριακοστὸν (1)30) τοῦ μηνιαίου μισθοῦ.

Τὸ ἀνωτέρω ἓν τριακοστὸν (1)30) τοῦ μισθοῦ δὲν καταβάλλεται, ἐὰν ὁ ναυτικὸς τύχῃ εἰκοσιτετραώρου (24ώρου) ἀδείας συνεχοῦς ἀπουσίας ἐκ τοῦ πλοίου ἐντὸς τῶν πρώτων πέντε (5) ἡμερῶν τῆς ἀμέσως ἑπομένης ἑβδομάδος εἰς ἐθνικὸν λιμένα τῆς ἀφετηρίας.

Ἄρθρον 7

Ὧραι ἐργασίας

Αἱ ὧραι ἐργασίας ἐν λιμένι δι' ἅπαντας τοὺς ναυτολογημένους ναυτικοὺς ὁρίζονται εἰς τεσσαράκοντα πέντε (45) καθ' ἑβδομάδα, ἤτοι ὀκτὼ (8) ὥρας ἡμερησίως ἀπὸ Δευτέρας μέχρι καὶ τῆς Παρασκευῆς καὶ πέντε (5) ὥρας κατὰ Σάββατον, ἤτοι ἀπὸ 08.00' - 13.00'.

Ἄρθρον 8

Πρόσθετοι ἐργασίαι καὶ πρόσθετοι ἀμοιβαί

1) Πᾶσα ἐργασία, ἐκτελουμένη ὑπὸ τῶν ναυτικῶν ἐν πλῷ καὶ ἐν λιμένι πέραν τῶν κανονικῶν ἐργασίμων ὡρῶν, ὡς καθορίζονται αὗται εἰς τὰς παραγράφους 1 καὶ 2 τοῦ προηγουμένου ἄρθρου, εἴτε κατὰ τὰς Κυριακάς, θεωρεῖται πρόσθετος καὶ καταβάλλεται εἰς τοὺς ἀπασχολουμένους ναυτικοὺς πρόσθετος ἀμοιβή, ἀνερχομένη εἰς τὸ ἓν ὄγδοον (1/8) τοῦ ἑνὸς τριακοστοῦ (1)30) τοῦ μηνιαίου μισθοῦ δι' ἑκάστην ὥραν πρόσθετου ἐργασίας.

2) Αἱ ἐργασίαι καθαρισμοῦ τῶν αἰθουσῶν τῶν λεβήτων ἐν θερμῷ καὶ καθαρισμοῦ τῶν διπυθμένων, οὖσαι ὑποχρεωτικαὶ ἐκτακτοι τοιαῦται, ἀμείβονται διὰ τῆς προσθέτου ἀμοιβῆς τῆς παρα-

γράφου 1 τοῦ παρόντος ἄρθρου.

3) Αἱ πρόσθετοι ἀμοιβαὶ διὰ πρόσθετον ἐργασίαν καὶ ἡ ἀποζημίωσις τῆς παραγράφου 2 τοῦ παρόντος ἄρθρου ἐκκαθαρίζονται κατὰ μῆνα ὁμοῦ μὲ τὴν ἐξόφλησιν τοῦ μηνισίου μισθοῦ τῶν ναυτικῶν.

Ἄρθρον 9

Ἡμέραι ἀργίας ἐν λιμένι

Ὡς ἡμέραι ἀργίας ἐν λιμένι ὁρίζονται: 1) Αἱ Κυριακαί. 2) Ἡ 1η τοῦ Ἔτους. 3) Τῶν Θεοφανείων. 4) Ἡ Καθαρὰ Δευτέρα. 5) Ἡ 25η Μαρτίου. 6) Ἡ Μεγάλη Παρασκευή. 7) Ἡ Δευτέρα τοῦ Πάσχα. 8) Τοῦ Ἁγίου Γεωργίου. 9) Ἡ 1η Μαΐου. 10) Ἡ ὀνομαστικὴ ἑορτὴ τῆς Α.Μ. τοῦ Βασιλέως. 11) Τῆς Ἀναλήψεως. 12) Ἡ 15η Αὐγούστου. 13) Ἡ 14 Σεπτεμβρίου. 14) Ἡ 28η Ὀκτωβρίου. 15) Τοῦ Ἁγίου Νικολάου. 16) Τῶν Χριστουγέννων. 17) Ἡ δευτέρα τῶν Χριστουγέννων. 18) Αἱ ἀνεγνωρισμέναι ἡμέραι ἀργίας, τοπικαὶ ἑορταὶ εἰς τοὺς ἑλληνικοὺς λιμένας, ἐφ' ὅσον ναυλοχεῖ εἴς τινα τούτων τὸ πλοῖον.

Ἄρθρον 10

Δῶρον Χριστουγέννων καὶ Πάσχα

Εἰς τὰ πληρώματα τῶν πλοίων τῆς κατηγορίας, περὶ ἧς ἡ παροῦσα σύμβασις, καταβάλλεται ὡς δῶρον μισθὸς ἑνὸς μηνός, ὡς καθορίζεται εἰς τὸ ἄρθρον 1 τῆς παρούσης, ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῶν ἑορτῶν τῶν Χριστουγέννων καὶ Νέου Ἔτους, καὶ δέκα πέντε (15) ἡμερῶν ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῶν ἑορτῶν τοῦ Πάσχα. Ὁ χρόνος καταβολῆς τῶν ἐν λόγῳ δώρων, ὡς καὶ τὰ προσόντα τῶν ναυτικῶν διὰ τὴν λῆψιν τούτου, θὰ ὁρίζωνται ἑκάστοτε δι' ἀποφάσεως τοῦ Υ.Ε.Ν.

Ἄρθρον 11

Εἰσφοραὶ - κρατήσεις

Αἱ νόμιμοι εἰσφοραὶ καὶ κρατήσεις ὑπὲρ τῶν Ταμείων Ἀσφαλίσεως καὶ Προνοίας Ε. Θ. (Ν.Α.Τ. - Τ.Π.Α.Ε.Ν. - Τ.Π.Α.Κ. - Π.Ε.Ν.), ὡς καὶ τοῦ Δημοσίου, αἱ βαρύνουσαι τοὺς ναυτικούς, ἐκπίπτονται ἐκ τῶν εἰς τὰ προηγούμενα ἄρθρα τῆς παρούσης ἀναφερομένων ἀποδοχῶν πάσης φύσεως.

Ἄρθρον 12

Ἄδειαι

1) Μετὰ τὴν συμπλήρωσιν ἑνὸς ἔτους ὑπηρεσίας ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ πλοίου ἢ ἐπὶ πλοίων τοῦ αὐτοῦ πλοιοκτήτου δικαιοῦνται ἀδείας οἱ μὲν ἀξιωματικοὶ μιᾶς καὶ ἡμισείας ἡμέρας, οἱ δὲ δόκιμοι καὶ τὰ μέλη τοῦ κατωτέρου πληρώματος μιᾶς ἡμέρας δι' ἕκαστον μῆνα ὑπηρεσίας των.

Οἱ συνεχίζοντες τὴν ὑπηρεσίαν των καὶ μετὰ τὴν συμπλήρωσιν ἔτους δικαιοῦνται τῆς αὐτῆς ὡς ἄνω ἀδείας δι' ἕκαστον μῆνα ὑπηρεσίας πέραν τοῦ ἔτους.

2) Ναυτικός, ὑπηρετήσας ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ πλοίου ἢ ἐπὶ πλοίων τοῦ αὐτοῦ πλοιοκτήτου καὶ ἐπὶ χρόνον ὀλιγώτερον τοῦ ἔτους, ἐφ' ὅσον ἀπολυθῇ οὐχὶ ἐξ ὑπαιτιότητός του (τῆς λόγῳ ἀσθενείας ἢ λύσεως τοῦ ναυτικοῦ μὴ συνιστώσης ὑπαιτιότητα αὐτοῦ), δικαιοῦται νὰ λάβῃ ἄδειαν δι' ὅσους μῆνας ὑπηρέτησε κατὰ τὴν ἐν τῇ προηγουμένῃ παραγράφῳ καθοριζομένην ἀναλογίαν.

3) Κατὰ τὰς ἡμέρας τῆς ἀδείας του ὁ ναυτικὸς δικαιοῦται τοῦ ἀναλογοῦντος εἰς ταύτας μισθοῦ ἐνεργείας, ὡς καθορίζεται οὗτος εἰς τὸ ἄρθρον 1, καὶ τοῦ ἀντιτίμου τροφῆς, ὡς καθορίζεται τοῦτο εἰς τὸ ἄρθρον 8 τῆς παρούσης.

4) Αἱ ἄδειαι εἰς ἅπαντας τοὺς ναυτολογημένους ἀξιωματικοὺς καὶ εἰς ἅπαν τὸ ναυτολογημένον κατώτερον πλήρωμα κλπ. θὰ δύνανται νὰ χορηγῶνται καὶ κατὰ τὴν διάρκειαν τῶν ἐπισκευῶν τοῦ πλοίου ἢ τῆς ἐτησίας ἐπιθεωρήσεως αὐτοῦ κατὰ τὴν κρίσιν τοῦ πλοιάρχου. Ἐν ἐναντίᾳ περιπτώσει εἴτε ἀναβάλλεται ἡ παροχὴ ταύτης διὰ τὸν κατάλληλον χρόνον, εἴτε θεωρεῖται ὡς παρασχεθεῖσα, καταβαλλομένου ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει εἰς τὸν ναυτικὸν τοῦ ἀναλογοῦντος μισθοῦ, ἄνευ τοῦ ἀντιτίμου τροφῆς, ἐφ' ὅσον οὗτος παραμένει καὶ διατρέφεται ἐπὶ τοῦ πλοίου.

Ἐν πάσῃ περιπτώσει δέον νὰ καταβάλλεται πᾶσα δυνατὴ προσπάθεια, ἵνα ἀποφεύγηται ἡ μὴ παροχὴ τῆς ἀδείας ἕναντι καταβολῆς χρηματικῆς ἀποζημιώσεως. Δύναται πάντως νὰ παρασχεθῇ ἡ ἄδεια κατὰ τὴν παραμονὴν τοῦ πλοίου ἐν λιμένι δι' ἐπισκευὰς ἢ ἐτησίαν ἐπιθεώρησιν, τοῦ ναυτικοῦ ὑποχρεουμένου νὰ ἀποδεχθῇ τὴν οὕτω παρεχομένην ἄδειαν.

5) Διὰ τὴν κατὰ τὴν παράγραφον 2 τοῦ παρόντος ἄρθρου ὀφειλομένην ἄδειαν καταβάλλεται ὁ ἀναλογῶν εἰς ταύτην μισθὸς μετὰ τοῦ ἀντιτίμου τροφῆς.

Ἄρθρον 13

Στολή

Οἱ ἀξιωματικοὶ καὶ τὰ μέλη τοῦ κατωτέρου πληρώματος ὑποχρεοῦνται νὰ φέρουν κατὰ τὰς ὥρας τῆς ἐκτελέσεως τῶν καθηκόντων των τὴν καθιερωμένην στολὴν τοῦ Ἐμπορικοῦ Ναυτικοῦ μετὰ τῶν διακριτικῶν δι' ἕκαστον κλάδον προσωπικοῦ καὶ βαθμὸν ἢ εἰδικότητα.

Ἄρθρον 14

Διαιτητικὴ Ἐπιτροπή

Διὰ πᾶσαν ἀμφισβήτησιν ἡ διαφορὰν συμφωνεῖται, ὅπως συσταθῇ Διαιτητικὴ Ἐπιτροπὴ κατὰ τὸ πρότυπον καὶ τὴν διαδικασίαν τῆς συλλογικῆς συμβάσεως ναυτικῆς ἐργασίας φορτηγοῦ ναυτιλίας.

Ἄρθρον 15

Ναυτολόγησις

1) Τὰ πληρώματα τῶν πλοίων, περὶ ὧν ἡ παροῦσα συλλογικὴ σύμβασις, καταρτίζονται ἐκ τῶν ταχτικῶν μελῶν τῶν συμβαλλομένων Ὀργανώσεων Ναυτικῶν, τῶν ἀνηκουσῶν εἰς τὴν δύναμιν τῆς Π.Ν.Ο. κατ' ἀπόλυτον ἐκλογὴν ὑπὸ τοῦ πλοιοκτήτου.

2) Προκειμένου περὶ προσώπων, μὴ ἀνηκόντων εἰς τὰς ἐν τῇ προηγουμένῃ παραγράφῳ ἀναφερομένας Ὀργανώσεις, αὗται, τῇ αἰτήσει τοῦ ἐνδιαφερομένου, ὑποχρεοῦνται εἰς τὴν ἐγγραφὴν

τούτων ὡς μελῶν των, ἐφ' ὅσον προσόντα κέκτηνται τὰ ὑπὸ τοῦ Καταστατικοῦ τῶν Ὀργανώσεων καθοριζόμενα.

Ἄρθρον 16

Ἰσχὺς παρούσης, τροποποίησις, καταγγελία

1) Ἡ παροῦσα συλλογικὴ σύμβασις ἰσχύει ἀπὸ τῆς 1ης Φεβρουαρίου 1965 καὶ λήγει τὴν 31ην Δεκεμβρίου 1966.

2) Ὁ διαδραμὼν χρόνος ὑπηρεσίας ἀπὸ τῆς ναυτολογήσεως τοῦ ναυτικοῦ μέχρι τῆς ἐνάρξεως τῆς ἰσχύος τῆς παρούσης ὑπολογίζεται διὰ τὴν ἐφαρμογὴν τοῦ ἄρθρου 12 (Ἄδειαι).

3) Κατὰ τὸ διάστημα τῆς ἰσχύος τῆς παρούσης δύναται αὕτη νὰ τροποποιηθῇ μόνον κατόπιν κοινῆς συμφωνίας τῶν συμβαλλομένων μερῶν.

4) Καταγγελία τῆς παρούσης συμβάσεως ἐπιτρέπεται παρ' ἑκάστου τῶν συμβαλλομένων μερῶν δι' ἐγγράφου δηλώσεώς του, ἐπιδιδομένης πρὸς τὸν ἕτερον ἓξ (6) μῆνας πρὸ τῆς ἀνωτέρω λήξεώς της, ὁπότε θέλει ἰσχύσει αὕτη εἰσέτι ἐπὶ τρίμηνον μόνον ἀπὸ τῆς καταγγελίας της.

Ἄρθρον ἀκροτελεύτιον

Ἡ παροῦσα συλλογικὴ σύμβασις συνετάγη εἰς τριπλοῦν, ἔλαβον δὲ ἀνὰ ἓν τῶν πρωτοτύπων ἀντιτύπων τὰ συμβαλλόμενα μέρη καὶ τὸ τρίτον θέλει ὑποβληθῇ εἰς τὸ Ὑπουργεῖον Ἐμπορικῆς Ναυτιλίας πρὸς κύρωσιν, ὑπογράφεται δὲ ὡς ἕπεται:

(Ἕπονται ὑπογραφαί)

Πίναξ

ἐμφαίνων τὸν μισθὸν ἀσθενείας

	Μηνιαῖος μισθὸς εἰς δραχμάς
α) Ἀξιωματικοί:	
Πλοίαρχος	4.510
Ὕπαρχος	4.210
Ὑποπλοίαρχος	3.905
Ἀνθυποπλοίαρχος	3.300
Ἀξιωματικὸς ἀσυρμάτου Α'	3.905
» » Β'	3.300
Μηχανικὸς Α' Μ.Ε.Κ.	4.470
» Β' »	3.905
» Γ' »	3.300
Οἰκονομικὸς ἀξιωματικὸς Α'	3.905
» » Β'	3.300
Φροντιστὴς	3.905
β) Κατώτερον πλήρωμα καταστρώματος:	
Ναύκληρος	2.430
Ὑπναύκληρος	2.310
Ναύτης	2.230
Ναυτόπαις	950
Δόκιμος πλοίαρχος	950
γ) Κατώτερον πλήρωμα μηχανῆς:	
Μηχανοδηγὸς Α'	2.750
» Β'	2.230
Ἀρχιθερμαστὴς	2.560
Λιπαντὴς	2.390
Θερμαστὴς	2.350
Καθαριστὴς κεκτημένος ἄδειαν θερμαστοῦ	2.350
Δόκιμος μηχανικὸς	950
δ) Προσωπικὸν τροφοδοσίας:	
Βοηθὸς φροντιστοῦ	2.230
Μαθητευόμενος βοηθὸς φροντιστοῦ	950
ε) Ὑπηρεσία ἐνδιαιτημάτων:	
Ἀρχιθαλαμηπόλος	2.430
Θαλαμηπόλος κεκτημένος ἄδειαν Α' τάξεως	2.230
Ἀδειοῦχος θαλαμηπόλος μὴ κεκτημένος ἄδειαν Α' τάξεως	1.710
Ἐπίκουρος	950
στ) Ὑπηρεσία μαγειρείου:	
Ἀρχιμάγειρος πλοίων 1500 κοχ. καὶ ἄνω	3.950
Ἀρχιμάγειρος πλοίων 501 - 1500 κοχ.	3.380
Ἀρχιμάγειρος πλοίων μέχρι 500 κοχ.	3.080
Μάγειρος Α' πλοίων 1500 κοχ. καὶ ἄνω	3.405
Μάγειρος Α' πλοίων 501 - 1500 κοχ.	3.050
Μάγειρος Α' πλοίων μέχρι 500 κοχ.	2.590
Μάγειρος Β' πλοίων 1500 κοχ. καὶ ἄνω	2.955
Μάγειρος Β' πλοίων 501 - 1500 κοχ.	2.260
Μάγειρος Γ' πλοίων 1500 κοχ. καὶ ἄνω	2.260
Μάγειρος Γ' πλοίων 501 - 1500 κοχ.	1.980
Ἀρτοποιὸς	2.650
Ζαχαροπλάστης	3.410
Χυτροκαθαριστὴς πλοίων 500 κοχ. καὶ ἄνω	1.250
Χυτροκαθαριστὴς πλοίων μέχρι 500 κοχ.	1.215

—

23327)4103)1965 Ἀπόφ. Ὑπουργοῦ Ἐμπορικῆς Ναυτιλίας

Περὶ ἐπικυρώσεως συμφωνητικοῦ παρατάσεως συλλογικῆς συμβάσεως ἁλιεργατῶν γρι-γρι Χίου.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 377 τῆς 24 Ἰουνίου 1965)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν: Τὸ ὑποβληθὲν διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 2197)22.3.1965 ἀναφορᾶς τοῦ Λιμεναρχείου Χίου συμφωνητικὸν παρατάσεως τῆς συλλογικῆς συμβάσεως ἁλιεργατῶν γρι-γρι Χίου. Ἰδόντες τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 5 τοῦ ἀ.ν. 3276)1964 «περὶ συλλογικῶν συμβάσεων ἐν τῇ ναυτικῇ ἐργασίᾳ», ὡς τοῦτο ἐτροποποιήθη καὶ ἰσχύει σήμερον, ἀποφασίζομεν:

Κυροῦμεν τὸ ὑπογραφὲν τὴν 22αν Μαρτίου 1965 συμφωνητικὸν μεταξὺ τῶν ἐν αὐτῷ ἀναφερομένων ἀφ' ἑνὸς πλοιοκτητῶν τῶν ἁλιευτικῶν πλοίων, τύπου γρι-γρι, Χίου καὶ ἀφ' ἑτέρου τοῦ Σωματείου Ἁλιεργατῶν «Ἅγιοι Ἀπόστολοι», διὰ τοῦ ὁποίου παρατείνεται ἡ ἀπὸ 1.6.1963 συλλογικὴ σύμβασις ἐργασίας καὶ ἀμοιβῶν ἁλιεργατῶν τῆς διὰ κυκλικῶν δικτύων (γρι-γρι) ἁ-

λιείας περιφερείας Λιμενικής Αρχής Χίου, ως αύτη παρετάθη καί έτροποποιήθη διά τού άπό 22.5.1964 συμφωνητικού, άμφοτέρων κυρωθέντων διά τών ύπ' άριθ. 56428)9394)6.7.1963 καί 46251)6993)23.6.1964 άντιστοίχως αποφάσεων ήμών.

Ή παρούσα δημοσιευθήτω διά τής Εφημερίδος τής Κυβερνήσεως.

Έν Πειραιεί τή 30 Μαρτίου 1965

—

22803)4018)1965 Απόφ. Υπουργού Εμπορικής Ναυτιλίας

Περί επικυρώσεως συμφωνητικού παρατάσεως συλλογικής συμβάσεως άλιεργατών μηχανοτρατών Χίου.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 377 τής 24 Ιουνίου 1965)

Έχοντες ύπ' όψιν: Τό υποβληθέν διά τής ύπ' άριθ. 2141)22.3.1965 αναφοράς τού Λιμεναρχείου Χίου συμφωνητικόν παρατάσεως τής συλλογικής συμβάσεως άλιεργατών μηχανοτρατών Χίου. Ιδόντες τάς διατάξεις τού άρθρου 5 τού ά.ν. 3276)1944 περί συλλογικών συμβάσεων έν τή ναυτική έργασία, ώς τούτο έτροποποιήθη καί ισχύει σήμερον, αποφασίζομεν:

Κυροϋμεν τό υπογραφέν τήν 22αν Μαρτίου 1965 συμφωνητικόν μεταξύ τών έν αύτώ αναφερομένων, αφ' ενός πλοιοκτητών τών αλιευτικών πλοίων, τύπου μηχανότρατας, Χίου, καί αφ' έτέρου άλιεργατών καί ναυτικών, υπηρετούντων έπί τών έν λόγω πλοίων, διά τού οποίου παρατείνεται ή από 28.9.1963 συλλογική σύμβασις εργασίας καί αμοιβών άλιεργατών μηχανοτρατών Χίου, κυρωθείσα διά τής ύπ' άριθ. 96094)15690)4.11.1963 αποφάσεως ήμών (Φ.Ε.Κ. 529 Β' 27.11.1963).

Ή παρούσα δημοσιευθήτω διά τής Εφημερίδος τής Κυβερνήσεως.

Έν Πειραιεί τή 30 Μαρτίου 1965

—

55662)4035)1965 Απόφ. Υπουργού Εργασίας

Περί παρατάσεως ισχύος καταγγελθείσης διαιτητικής αποφάσεως τού προσωπικού Π.Α.Ε.Γ.Α.Ε.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 373 τής 19 Ιουνίου 1965

Έχοντες ύπ' όψιν: 1) Τάς διατάξεις τής παραγράφου 3 τού άρθρου 4 τού νόμου 3239)1955, έν συνδυασμώ πρός τάς τής παραγράφου 8 τού άρθρου 10 τού ν.δ. 3755)1957. 2) Τήν κοινοποιηθείσαν ήμίν κατά τήν 7.5.1965 καταγγελίαν τής ύπ' άριθ. 23)1963 αποφάσεως τού Δ.Δ.Δ.Α. Αθηνών έκ μέρους τού Συλλόγου Προσωπικού τής Προνομιούχου Ανωνύμου Εταιρείας Γεν. Αποθηκών Ελλάδος. 3) Σχετικήν γνωμοδότησιν τού Εθνικού Γνωμοδοτικού Συμβουλίου Κοινωνικής Πολιτικής, ληφθείσαν κατά τήν συνεδρίασιν αύτού τής 27.5.1965, αποφασίζομεν:

Αναστέλλομεν έπί τετράμηνον χρονικόν διάστημα, ήτοι μέχρις 7.11.1965, τήν έπέλευσιν τών εννόμων αποτελεσμάτων καταγγελίας τής καταγγελθείσης ώς άνω ύπ' άριθ. 23)1963 αποφάσεως τού Δ.Δ.Δ.Α. Αθηνών «περί τών ώρων αμοιβής καί εργασίας τού προσωπικού Π.Α.Ε.Γ.Α.Ε.», εγκριθείσης διά τής ύπ' άριθ. 78087)4451)2.9.1963 κοινής αποφάσεως τών Υπουργών Συντονισμού καί ημών καί δημοσιευθείσης εις τό ύπ' άριθ. 386 τ. Β' τής 2.9.1963 Φ.Ε.Κ. (*).

Ή παρούσα δημοσιευθήτω διά τής Εφημερίδος τής Κυβερνήσεως.

Έν Αθήναις τή 7 Ιουνίου 1965

—

53320)3666)1965 Απόφ. Υπουργού Εργασίας

Περί καθορισμού ώρών ανοίγματος καί κλεισίματος καταστημάτων χονδρικής πωλήσεως λαχανικών καί οπωρικών τής Κεντρικής Λαχαναγοράς Αθηνών.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 421 τής 13 Ιουνίου 1965)

Έχοντες ύπ' όψιν:

1) Τάς διατάξεις τών άρθρων 5 καί 16 τού β. δ)τος τής 8)13.4.1932 περί κωδικοποιήσεως καί συμπληρώσεως χρονικών ορίων εργασίας εις τά καταστήματα κλπ. 2) Τάς διατάξεις τής ύπ' άριθ. 39)49 1964 αποφάσεως «περί ώρών εργασίας τού προσωπικού καταστημάτων λιανικής καί χονδρικής πωλήσεως οπωροπωλείων καί λαχανοπωροπωλείων Αθηνών - Πειραιώς». 3) Τάς διατάξεις τού άρθρου 1 τού ν. δ)τος 40:0)1959. 4) Τάς διατάξεις τού Γεν. Κανονισμού λειτουργίας Λαχαναγοράς Αθηνών. 5) Τήν ύπ' άριθ. 1417)14.5.1965 απόφασιν καί τήν ύπ' άριθ. 1580 γνώμην τού Οργανισμού Κεντρικής Λαχαναγοράς Αθηνών. 6) Τήν ύπ' άριθ. 18)17.5.1965 γνώμην τής Πανελληνίου Ομοσπονδίας Οπωρολαχανεμπόρων. 7) Τήν ύπ' άριθ. 52)15.4.1965 γνώμην τής Πανελληνίου Ομοσπονδίας Μισθωτών Παραγωγής καί Εμπορίας Οπωρολαχανικών. 8) Τήν ύπ' άριθ. 7070Φ 65)15 γνώμην Αστυν. Διευθύνσεως Πειραιώς, αποφασίζομεν:

1. Καθορίζομεν τάς ώρας ανοίγματος καί κλεισίματος τών καταστημάτων χονδρικής πωλήσεως λαχανικών καί οπωρικών τής Κεντρικής Λαχαναγοράς Αθηνών ώς ακολούθως:

Από 1ης Νοεμβρίου - 14ης Μαΐου:

Από 5 π.μ. - 1 μ.μ.

Από 15ης Μαΐου - 31ης Οκτωβρίου:

Από 4.30' π.μ. - 12.30' μ.μ.

Ή παρούσα δημοσιευθήτω διά τής Εφημερίδος τής Κυβερνήσεως.

Έν Αθήναις τή 10 Ιουνίου 1965

—

147982)1965 Απόφ. Υπουργού Οικονομικών

Περί παροχής επιδόματος αεροθεραπείας εις

(*) ΕΕΔ 22, 1216.

τοὺς πολιτικοὺς καὶ στρατιωτικοὺς συνταξιούχους τῶν Σιδηροδρομικῶν Δικτύων, τοὺς ἐξελθόντας τῆς ὑπηρεσίας λόγῳ φυματιώσεως ἢ νοσήματος φυματιώδους φύσεως.

(Ε.Κ. τ. Β' φ 434 τῆς 13 Ἰουλίου 1965)

Λαβόντες ὑπ' ὄψιν: Ὅτι καθ' ἕκαστον ἔτος χορηγεῖται ἐφ' ἅπαξ ἐπίδομα ἀεροθεραπείας εἰς τοὺς πολιτικούς, στρατιωτικοὺς καὶ ναυτικοὺς συνταξιούχους τοῦ Δημοσίου, ὡς καὶ εἰς τοὺς συνταξιούχους τῶν Δικτύων Σ.Ε.Κ., τοὺς ἐξελθόντας τῆς ὑπηρεσίας καὶ συνταξιοδοτουμένους λόγῳ φυματιώσεως ἢ νοσήματος φυματιώδους φύσεως, ἀποφασίζομεν:

Α' Παρέχεται ἐφ' ἅπαξ ἐπίδομα ἀεροθεραπείας ἐκ δραχμῶν ἑπτακοσίων πεντήκοντα (750).

1) Εἰς τοὺς πολιτικούς, στρατιωτικοὺς καὶ ναυτικοὺς συνταξιούχους τοῦ Δημοσίου, τοὺς ὑπαχθέντας εἰς τὰς διατάξεις τοῦ ἀ.ν. 1854/1951 καὶ λαμβάνοντας σὺν τῇ συντάξει τὸ ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 54 τοῦ ὡς εἴρηται ἀ.ν. προβλεπόμενον μηνιαῖον προσωπικὸν καὶ ἀμεταβίβαστον ἐπίδομα, προσηυξημένον κατὰ 50 ο/ο, ἐπὶ τῷ λόγῳ ὅτι συνταξιοδοτοῦνται λόγῳ φυματιώσεως ἢ νοσήματος φυματιώδους φύσεως, ἢ μὴ λαμβάνοντας τὸ ἐπίδομα τοῦτο, ἀλλ' ἀπομακρυνθέντας ὁπωσδήποτε τῆς ὑπηρεσίας λόγῳ φυματιώσεως ἢ νοσήματος φυματιώδους φύσεως, καὶ

2) Εἰς τοὺς πολιτικούς, στρατιωτικοὺς καὶ ναυτικοὺς συνταξιούχους, ὧν ἡ σύνταξις δὲν ἀναπροσηρμόσθη συμφώνως πρὸς τὰς διατάξεις τοῦ ἀ.ν. 1854/1951, ἐφ' ὅσον λαμβάνουσιν ἤδη τὸ ἐπίδομα νόσου ἢ φυματικοῦ συμφώνως πρὸς τὴν ὑπ' ἀριθ. 55950 τῆς 31 Μαρτίου 1945 ἀπόφασιν τοῦ Ὑπουργοῦ τῶν Οἰκονομικῶν «περὶ καθορισμοῦ ἐπιδομάτων συνταξιούχων», ὡς καὶ τοὺς φυματικοὺς τοὺς προτιμήσαντας τὸ ἐπίδομα βαρείας ἀναπηρίας ὡς μεῖζον τῶν ἐπιδομάτων τούτων.

Β' Δὲν θὰ δικαιωθῶσι τοῦ ἐπιδόματος ἀεροθεραπείας:

α) Οἱ ὁπωσδήποτε μὴ εἰσπράξαντες δι' οἱονδήποτε λόγον τοῦτο μέχρι τῆς 31 Ὀκτωβρίου 1965, μετὰ τὴν παρέλευσιν τῆς ὁποίας ἀπόλλυται τὸ δικαίωμα πρὸς λῆψιν τοῦ ἐν λόγῳ ἐπιδόματος, β) οἱ τὸ πρῶτον ἐγγραφόμενοι συνταξιοῦχοι, ὧν ἡ σύνταξις ὁρίζεται πληρωτέα ἐκ τοῦ Δημοσίου Ταμείου μετὰ τὴν 30ὴν Σεπτεμβρίου 1965, γ) οἱ τὸ πρῶτον ἐγγραφόμενοι συνταξιοῦχοι, ὧν ἡ διαταγὴ ἐγγραφῆς φέρει ἡμερομηνίαν μεταγενεστέραν τῆς 30 Σεπτεμβρίου 1965, δ) οἱ λαμβάνοντες ἐπίδομα ἀεροθεραπείας ἢ δικαιούμενοι τοιούτου ἐξ ἄλλης πηγῆς καὶ ε) οἱ δικαιωθέντες λουτροθεραπείας διὰ τὸ τρέχον ἔτος παρὰ τῆς Διευθύνσεως Ἀναπήρων τοῦ Γ.Ε.Σ.

Γ') Τὸ κατὰ τὰ ἀνωτέρω ἐπίδομα ἀπηλλαγμένον πάσης κρατήσεως καὶ φόρου εἶναι καταβλητέον ἀπὸ τῆς κοινοποιήσεως τῆς παρούσης καὶ μέχρι 31 Ὀκτωβρίου 1965, καταλογίζεται δὲ εἰς βάρος τῶν οἰκείων πιστώσεων τῶν συντάξεων τοῦ ἔτους, καθ' ὃ θέλει καταβληθῆ.

Μετὰ τὴν ὡς ἄνω χρονολογίαν εἶναι καταβλητέον μόνον ἐφ' ὅσον ἡ πληρωμὴ τούτου θὰ ἔχῃ ζητηθῆ ἐγγράφως τὸ βραδύτερον μέχρι τῆς 31ης Ὀκτωβρίου 1965.

Τὰ δικαιολογητικὰ διὰ τὴν καταβολὴν τοῦ ἐπιδόματος ὁρισθήσονται διὰ τῆς κοινοποιούσης τὴν παροῦσαν διαταγῆς ἡμῶν.

Δ') Τοῦ αὐτοῦ ὡς ἄνω ἐπιδόματος δικαιοῦνται καὶ οἱ συνταξιοῦχοι τῶν Σιδηροδρομικῶν Δικτύων Σ.Ε.Κ., ἐφ' ὅσον ἐξῆλθον τῆς ὑπηρεσίας καὶ συνταξιοδοτοῦνται ἕνεκα φυματιώσεως.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 18 Ἰουνίου 1965

—

51162/1458/1965 Ἀπόφ. Ὑπουργῶν Συντονισμοῦ, Οἰκονομικῶν καὶ Ἐργασίας

Περὶ αὐξήσεως τῶν ὑπὸ τοῦ Ταμείου Προνοίας καὶ Ἐπικουρικῆς Ἀσφαλίσεως Προσωπικοῦ Ἱπποδρομιῶν παρεχομένων συντάξεων κατὰ ποσοστὸν 20 ο/ο.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 417 τῆς 12 Ἰουλίου 1965)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν: 1) Τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 2 τοῦ ὑπ' ἀριθ. 19/1944 νόμου «περὶ ἐξουσιοδοτήσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Οἰκονομικῶν ὅπως προβαίνῃ εἰς τροποποιήσεις τῶν φορολογικῶν συντελεστῶν». 2) Τὴν διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 803/30.11.1964 ἀναφορᾶς τοῦ Ταμείου Προνοίας καὶ Ἐπικουρικῆς Ἀσφαλίσεως Προσωπικοῦ Ἱπποδρομιῶν ὑποβληθεῖσαν ἡμῖν πρότασιν τοῦ Δ.Σ. αὐτοῦ περὶ αὐξήσεως τῶν συντάξεων κατὰ ποσοστὸν 20 ο/ο. 3) Τὴν ἀπόφασιν τῆς Νομισματικῆς Ἐπιτροπῆς, τὴν ληφθεῖσαν κατὰ τὴν 918 συνεδρίασιν αὐτῆς τῆς 3.5.1965, κοινοποιηθεῖσαν διὰ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 14786/16.5.1965 ἐγγράφου της, καὶ 4) τὰς κρατούσας οἰκονομικὰς συνθήκας, ἀποφασίζομεν:

Ι. Ἀπὸ 1 Ἰουλίου 1965 αὐξάνονται αἱ ὑπὸ τοῦ Ταμείου Προνοίας καὶ Ἐπικουρικῆς Ἀσφαλίσεως Προσωπικοῦ Ἱπποδρομιῶν παρεχόμεναι συντάξεις εἰς τοὺς συνταξιούχους αὐτοῦ κατὰ 20 ο/ο. Ἡ δυνάμει τῆς παρούσης παρεχομένη αὔξησις συμψηφίζεται πρὸς τυχὸν παρασχεθησομένην τοιαύτην τῶν κατωτάτων ὁρίων συντάξεως.

ΙΙ. Τὸ σύνολον τῆς οὕτω αὐξανομένης συντάξεως ἐν οὐδεμιᾷ περιπτώσει δύναται νὰ ὑπερβαίνῃ τὰ τεθέντα ἀνώτατα ὅρια διὰ τῆς παραγράφου 2 τῆς ὑπ' ἀριθ. 14786/16.5.1965 ἀποφάσεως τῆς Νομισματικῆς Ἐπιτροπῆς.

Ἡ παροῦσα δημοσιευθήτω διὰ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 5 Ἰουλίου 1965

—

67430/4942/1965 Ἀπόφ. Ὑπουργοῦ Ἐργασίας

Περὶ δημοσιεύσεως εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως τῆς ἀπὸ 18.6.1965 συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας ἐργατοτεχνιτῶν οι-

δημοβιομηχανίας.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 426 της 14 Ἰουλίου 1965)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν τὰς διατάξεις τοῦ νόμου 3239)1955, ὡς ἐτροποποιήθησαν καὶ συνεπληρώθησαν μεταγενεστέρως ὑπὸ τοῦ ν.δ. 3755)1957, ἀποφαίζομεν :

Ὅπως δημοσιευθῇ εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως (τεῦχος Β') ἡ ἀπὸ 18.6.1965 συλλογικὴ σύμβασις ἐργασίας ἐργατοτεχνιτῶν σιδηροβιομηχανίας, κατατεθεῖσα ἡμῖν τὴν 24.6.1965, συνταχθέντος πρὸς τοῦτο τοῦ ὑπ' ἀριθ. 652) 1965 πρακτικοῦ καταθέσεως, ἥτις ἔχει ὡς ἀκολούθως :

Συλλογικὴ σύμβασις ἐργασίας
ἐργατοτεχνιτῶν σιδηροβιομηχανίας

Ἐν Ἀθήναις, σήμερον τὴν 18ην Ἰουνίου 1965, οἱ κάτωθι ὑπογεγραμμένοι ἀφ' ἑνὸς Ἰωάννης Μητσός, ἀντιπρόεδρος τοῦ Συνδέσμου Ἑλλήνων Βιομηχάνων καὶ πρόεδρος τῆς Ἑνώσεως Ἑλλήνων Σιδηροβιομηχάνων, καὶ ἀφ' ἑτέρου Ἰωαννὴφ Γαλάτης, πρόεδρος τῆς Πανελληνίου Ὁμοσπονδίας Ἐργατοϋπαλλήλων Μετάλλου, ἀμφότεροι δεόντως ἐξουσιοδοτημένοι διὰ τὴν ὑπογραφὴν τῆ παρούσης συμβάσεως, συνωμολόγησαν τὰ ἑξῆς :

Ἀπὸ τῆς ἰσχύος τῆς παρούσης τὰ κατώτατα ὅρια ἡμερομισθίων τῶν καθ' ἅπασαν τὴν χώραν ἐργατοτεχνιτῶν βιομηχανικῶν ἐργοστασίων καὶ ἐργαστηρίων, αὐτοτελῶν καὶ μή, τῶν κατωτέρω εἰδικοτήτων καὶ κατηγοριῶν σιδηροβιομηχανίας καθορίζονται ὡς ἀκολούθως :

Α) Διὰ τοὺς μηχανοτεχνίτας, ἤτοι : Ἐφαρμοστάς, τορνευτάς, προτυποποιούς, πλαστιγγοποιούς, χαλκουργούς, καμινευτάς, ψρεζαδόρους, ρεκτιφιαδόρους, ὡς καὶ διακοσμητὰς καὶ φανοποιοὺς ἁμαξωμάτων αὐτοκινήτων, τοὺς ἔχοντας πραγματικὴν ἐν συνόλῳ ἐν τῇ αὐτῇ εἰδικότητι ὑπηρεσίαν :

	Δραχμαί
Μέχρι 2 ἐτῶν	30
Ἀπὸ 2 - 3 ἔτη	34
» 3 - 4 »	42,50
» 4 - 5 »	52
» 5 - 6 »	75
» 6 - 7 »	82,50
» 7 - 10 »	91,50
» 10 καὶ ἄνω	95

Αἱ ἄνω κατηγορίαι μηχανοτεχνιτῶν, ἐφ' ὅσον ἐργάζονται ἐντὸς τῶν πλοίων καὶ ἔχουν προϋπηρεσίαν εἰς τὴν αὐτὴν εἰδικότητα ἄνω τῶν πέντε (5) ἐτῶν, λαμβάνουσι τὰ κάτωθι κατώτατα ὅρια ἡμερομισθίων :

	Δραχμαί
6ον ἔτος ὑπηρεσίας	87
7ον » »	93,50
8ον » »	105
μετὰ τὸ 10ον ἔτος ὑπηρεσίας	109

Πάντες οἱ ἀνωτέρω, ἐφ' ὅσον συνεπλήρωσαν τὸ 19ον ἔτος τῆς ἡλικίας καὶ ἐνὸς (1) ἔτους τοὐλάχιστον ἀπασχόλησιν ἐν τῷ κλάδῳ τῶν μηχανοτεχνιτῶν, δικαιοῦνται τὸ ἐλάχιστον ὅριον τοῦ ἑκάστοτε ἰσχύοντος ἡμερομισθίου ἀνειδικεύτου ἐργάτου.

Οἱ μαθητευόμενοι τῶν ἄνω εἰδικοτήτων δὲν ἐπιτρέπεται νὰ ἀσχολοῦνται εἰς ἐργασίας ἀνειδικεύτου ἐργάτου (ἄρσιν βαρῶν κλπ.).

Οἱ ἐκ τῶν ἄνω εἰδικοτήτων ἐργαζόμενοι εἰς συνεργεῖα ἐπισκευῆς ἢ κατασκευῆς αὐτοκινήτων δικαιοῦνται τῶν ὡς ἄνω κατωτάτων ὁρίων ἡμερομισθίων. Σχεδιασταὶ μηχανημάτων, ἐφ' ὅσον παρέχουν κατὰ κύριον χαρακτῆρα πνευματικὴν ἐργασίαν, ὑπάγονται εἰς τὰς περὶ μισθολογίου ὑπαλλήλων Γραφείων ἰδιωτικῶν ἐπιχειρήσεων κλπ. συλλογικὰς συμβάσεις.

Β) Διὰ τοὺς σιδηρουργούς, τοὺς ἔχοντας πραγματικὴν ἐν συνόλῳ ὑπηρεσίαν ἐν τῇ αὐτῇ εἰδικότητι :

	Δραχμαί
Μέχρις 1 ἔτους	30
Ἀπὸ 1 - 2 ἔτη	38
» 2 - 3 »	47
» 3 - 4 »	55
» 4 - 5 »	73
» 5 - 6 »	81,50
» 6 - 10 »	90,50
» 10 » καὶ ἄνω	94

Γ) α) Διὰ τοὺς λεβητοποιούς, τεχνίτας ἐπισκευῆς καὶ κατασκευῆς ἀτμολεβήτων καὶ λεβήτων, τεχνίτας σιδηρῶν κατασκευῶν, ἐλασματουργούς, ἠλεκτροσυγκολλητὰς (μὴ ἀδειούχους ὀξυγονοκολλητὰς, πιστολαδόρους, κοντραδόρους καρφωτὰς, πελεκητὰς, συναρμολογητὰς, συνδέτας, ἐλασματουργοὺς συνδέτας, καλαφάτας καὶ καμιναδόρους, τοὺς ἐργαζομένους εἰς τὴν ξηρὰν ἢ ἐντὸς τῶν ἐργοστασίων καὶ ἔχοντας πραγματικὴν ἐν συνόλῳ ὑπηρεσίαν ἐν τῇ αὐτῇ εἰδικότητι:

	Δραχμαί
Μέχρις 6 μηνῶν	30
Ἀπὸ μηνῶν 6 ἕως ἑνὸς (1) ἔτους	31,50
» 1 - 2 ἔτη	38
» 2 - 4 »	47
» 3 - 4 »	57
» 4 - 5 »	75
» 5 - 6 »	81,50
» 6 - 10 »	90,50
» 10 » καὶ ἄνω	94

β) Λεβητοποιοὶ τεχνῖται ἐπισκευῆς καὶ κατασκευῆς λεβήτων καὶ ἀτμολεβήτων, ἐλασματουργοί, πελεκηταί, κοντραδόροι, βοηθοὶ καρφωτῶν καρφωταί, καλαφάται, πελεκηταί, συναρμολογηταί, συνδέται, ὀξυγονοκολληταί, ἠλεκτροσυγκολληταὶ καὶ πιστολαδόροι, ἐργαζόμενοι ἐπὶ τῶν πλοίων, εἴτε ταῦτα εὑρίσκονται ἐπὶ τῶν μονίμων ἢ πλωτῶν δεξαμενῶν ἢ ἐν τῇ θαλάσσῃ καὶ ἔχοντες πραγματικὴν ἐν συνόλῳ ὑπηρεσίαν ἐν τῇ

αὐτῇ εἰδικότητι ἄνω τῶν τεσσάρων (4) ἐτῶν λαμβάνουσιν:

	Δραχμαί
Ἀπὸ 4 - 5 ἔτη ὑπηρεσίας	81,50
» 5 - 6 » »	89
» 6 - 10 » »	105
» 10 » » καὶ ἄνω	109

γ) Παρασαδόροι καὶ πυρωταί, ἐργαζόμενοι ἐπὶ τῶν πλοίων, εἴτε ταῦτα εὑρίσκονται ἐντὸς τῶν μονίμων ἢ πλωτῶν δεξαμενῶν ἢ ἐν τῇ θαλάσσῃ, λαμβάνουσιν:

	Δραχμαί
Παρασαδόροι, μὴ ἔχοντες τὰς προϋποθέσεις τῆς ΙΔ' παραγράφου τῆς παρούσης	48,50
Πυρωτοὶ μὲ προϋπηρεσίαν μέχρις ἑνὸς ἔτους, μὴ ἔχοντες τὰς προϋποθέσεις τῆς ΙΔ' παραγράφου τῆς παρούσης	57
Πυρωταὶ μὲ ὑπηρεσίαν ἄνω τοῦ ἔτους	75

Δ) Διὰ τοὺς ὀρειχαλκουργούς, τοὺς ἔχοντας ἐν συνόλῳ πραγματικὴν ἐν τῇ αὐτῇ εἰδικότητι ὑπηρεσίαν:

	Δραχμαί
Μέχρι 2 ἐτῶν	30
Ἀπὸ 2 - 3 ἔτη	38
» 3 - 3 1)2 »	51
» 3 1)2 - 4 »	57
» 4 - 5 »	72,50
» 5 - 6 »	81,50
» 6 - 10 »	90,50
» 10 » καὶ ἄνω	94

Ε) Διὰ τοὺς σιδηροχύτας, τοὺς ἔχοντας πραγματικὴν ἐν συνόλῳ ὑπηρεσίαν ἐν τῇ αὐτῇ εἰδικότητι:

	Δραχμαί
Μέχρις ἑνὸς (1) ἔτους	30
Ἀπὸ 1 - 2 ἔτη	33,50
» 2 - 3 »	38
» 3 - 4 »	47
» 4 - 5 »	72,50
» 5 - 6 »	75
» 6 - 7 »	81,50
» 7 - 10 »	90,50
» 10 » καὶ ἄνω	94

Κατὰ τὴν ἡμέραν τοῦ χυτηρίου τὰ ὡς ἄνω κατώτατα ὅρια ἡμερομισθίων παρέχονται διὰ δώρων ἐργασίαν, δι' ἑκάστην ὥραν ἀπασχολήσεως διὰ τὴν χύτευσιν πλέον τοῦ δώρου καταβάλλεται τὸ 1)5 τούτων, ηὐξημένον κατὰ 50ο)ο.

ΣΤ) Διὰ τοὺς κλινεργάτας καὶ ἐλαιοχρωματιστὰς κλινῶν, τοὺς ἔχοντας πραγματικὴν ἐν συνόλῳ ὑπηρεσίαν εἰς οἱανδήποτε ἐκ τῶν εἰδικοτήτων σιδηροβιομηχανίας:

	Δραχμαί
Μέχρις 6 μηνῶν	30
Ἀπὸ 6 μηνῶν μέχρις ἑνὸς (1) ἔτους	34
Ἀπὸ 1 - 2 ἔτη	38
» 2 - 3 »	47
» 3 - 4 »	53
» 4 - 5 »	72,50
» 5 - 7 »	81,50
» 7 - 10 »	90,50
» 10 » καὶ ἄνω	94

Ζ) Διὰ τοὺς πρεσσαδόρους, κλειθροποιούς, συρματουργούς, καρφοβελονοποιούς, σωληνουργούς, βιδοποιούς, ἐργάτας ἐμαγιὲ - ἀλουμινίου - χαλκοῦ καὶ χαλυβδίνων ἐπιπλων, γεωργικῶν ἐργαλείων καὶ τοὺς ἐργαζομένους εἰς αὐτόματα καὶ ἡμιαυτόματα μηχανήματα, τοὺς ἔχοντας πραγματικὴν ἐν συνόλῳ ὑπηρεσίαν εἰς οἱανδήποτε ἐκ τῶν ἐν τῇ παρούσῃ προβλεπομένων εἰδικοτήτων τῆς σιδηροβιομηχανίας:

	Δραχμαί
Μέχρις 6 μηνῶν	30
Ἀπὸ 6 μηνῶν μέχρις ἑνὸς (1) ἔτους	34
» 1 - 2 ἔτη	38
» 2 - 3 »	44
» 3 - 4 »	55
» 4 - 5 »	72,50
» 5 - 10 »	90,50
» 10 » καὶ ἄνω	94

Η) Διὰ τοὺς βουρτσαδόρους, τροχιστάς, μαζγαλατζῆδες, τορνευτὰς φύλλων μετάλλου καὶ γαλβανιστάς, τοὺς ἔχοντας πραγματικὴν ἐν τῇ αὐτῇ εἰδικότητι ἐν συνόλῳ ὑπηρεσίαν:

	Δραχμαί
Μέχρις 6 μηνῶν	30
Ἀπὸ 6 μηνῶν μέχρις ἑνὸς (1) ἔτους	34
» 1 - 2 ἔτη	38
» 2 - 3 »	47
» 3 - 4 »	55
» 4 - 5 »	72,50
» 5 - 7 »	81,50
» 7 - 10 »	90,50
» 10 » καὶ ἄνω	94

Θ) Διὰ τοὺς ἐργάτας χαλυβουργίας καὶ χαλυβδοφύλλων, τοὺς ἐργαζομένους εἰς μηχανάς, ἐλαστρα, φούρνους, χειριστὰς ψαλλίδων ὀρθογωνισμοῦ λαμαρινῶν καὶ τοὺς χειριστὰς ψαλλίδων κοπῆς μπαρῶν (λαρζετῶν), τοὺς ἔχοντας πραγματικὴν προϋπηρεσίαν ἐν τῇ αὐτῇ εἰδικότητι:

	Δραχμαί
Μέχρις ἑνὸς (1) ἔτους	51
Ἀπὸ 1 - 2 ἔτη	55
» 2 » καὶ ἄνω	84

Ι) Διὰ τοὺς ἐργάτας ἀνειδικεύτους, ἀσχολουμένους εἰς ἐργασίαν βαρυτέραν (μεταφορὰ βαρέων ἀντικειμένων, μονωταὶ σωλήνων κλπ.), ἔχοντας προϋπηρεσίαν:

α) Μέχρις ἑνὸς (1) ἔτους (μὴ ἔχοντες

	Δραχμαί
τὰς προϋποθέσεις τῆς παραγράφου ΙΑ' τῆς παρούσης)	65,50
β) Μετὰ τὴν συμπλήρωσιν τοῦ ἔτους	73
γ) Καθαριστὰι πλοίων καὶ παντὸς πλωτοῦ μέσου οἱασδήποτε φύσεως ἐργασίας ἐσωτερικῶς, ἐφ' ὅσον ταῦτα εὑρίσκονται ἐντὸς τῶν μονίμων ἢ πλωτῶν δεξαμενῶν ἢ ἐν τῇ θαλάσσῃ	76

ΙΑ) Διὰ τοὺς ἐργάτας αὐλῆς τοὺς ἔχοντας προϋπηρεσίαν:

	Δραχμαί
Μέχρις ἑνὸς ἔτους (μὴ ἔχοντας τὰς προϋποθέσεις τῆς παραγράφου ΙΑ' τῆς παρούσης)	64
Μετὰ τὴν συμπλήρωσιν τοῦ ἔτους	74

ΙΒ) Διὰ τὰς γυναῖκας, τὰς ἐργαζομένας εἰς οἱανδήποτε ἐργασίαν (ἐκτὸς ἐκείνων, περὶ τῶν ὁποίων ἡ ἑπομένη παράγραφος), τὰς ἐχούσας προϋπηρεσίαν:

	Δραχμαί
Μέχρις ἑνὸς (1) ἔτους	50
Μετὰ τὴν συμπλήρωσιν ἑνὸς ἔτους	55

ΙΓ) Γυναῖκες, ἐργαζόμεναι εἰς εἰδικότητας προβλεπομένας ὑπὸ τῆς παρούσης, δικαιοῦνται τοῦ κατωτάτου ὁρίου ἡμερομισθίου τοῦ ἀνδρὸς μειωμένου κατὰ 25ομ.

ΙΔ) Πάντες οἱ ἀνωτέρω, ἐξαιρέσει τῶν μηχανοτεχνιτῶν, ἐφ' ὅσον συνεπλήρωσαν οἱ μὲν ἄνδρες τὸ 18ον ἔτος τῆς ἡλικίας καὶ ἑνὸς (1) ἔτους προϋπηρεσίαν παρ' οἱῳδήποτε ἐργοδότῃ ἢ τὸ 19ον ἀνεξαρτήτως προϋπηρεσίας, αἱ δὲ γυναῖκες τὸ 16ον ἔτος τῆς ἡλικίας καὶ ἑνὸς (1) ἔτους προϋπηρεσίαν παρ' οἱῳδήποτε ἐργοδότῃ ἢ τὸ 17ον, ἀνεξαρτήτως προϋπηρεσίας, δικαιοῦνται κατ' ἐλάχιστον ὅριον τοῦ ἑκάστοτε ἰσχύοντος ἡμερομισθίου ἀνειδικεύτου ἐργάτου ἢ ἐργατρίας.

ΙΕ) 1) Οἱ ἀρχιτεχνῖται καὶ ἐργοδηγοὶ πασῶν τῶν ἀνωτέρω κατηγοριῶν, τοιοῦτοι δὲ νοοῦνται οἱ ἔχοντες ὑπὸ τὴν τεχνικὴν των ἐπίβλεψιν ἐργάτας ἢ τεχνίτας τμήματος ἢ καὶ ὁλοκλήρου τοῦ ἐργοστασίου, δικαιοῦνται τῶν ἀποδοχῶν τῶν τεχνιτῶν καὶ ἐχόντων ὑπηρεσίαν 10 ἐτῶν καὶ ἄνω, ηὐξημένων κατὰ 20 ο/ο.

2) Οἱ ἀνωτέρω μισθωτοί, ἀποστελλόμενοι καὶ ἐργαζόμενοι εἰς ἐργασίας ἐκτὸς τῆς περιφερείας τῆς τέως Διοικήσεως Πρωτευούσης, λαμβάνουσι τὰς ἀνωτέρω ἀποδοχάς, ηὐξημένας κατὰ 100 ο/ο.

3) Ὁ ὑπολογισμὸς τῆς προϋπηρεσίας θὰ γίνεται ἐπὶ τῇ βάσει ὑπευθύνου δηλώσεως τοῦ προσλαμβανομένου, ἀποδεικνυομένης διὰ τῶν ἀπαραιτήτων πιστοποιητικῶν πραγματικῆς ἐργασίας, ἐκδιδομένων παρὰ τῶν πρώην ἐργοδοτῶν των, ἅτινα ὀφείλει νὰ καταθέσῃ οὗτος κατὰ τὴν πρόσληψίν του. Οἱ ἤδη ὑπηρετοῦντες ἔχουσι τὸ δικαίωμα ἐντὸς τριμήνου νὰ προσκομίσωσι τὰ ὡς ἄνω πιστοποιητικά.

Μετὰ τὴν παρέλευσιν τῆς προθεσμίας ταύτης, ἀρχομένης ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρούσης, ὁ χρόνος προϋπηρεσίας λαμβάνεται ὑπ' ὄψιν διὰ τὸν προσδιορισμὸν τοῦ ἡμερομισθίου ἀπὸ τῆς ἡμέρας προσκομίσεως τῶν ὡς εἴρηται πιστοποιητικῶν.

4) Εἰς τοὺς περὶ ὧν ἡ παροῦσα μισθωτοὺς χορηγεῖται ἐτησίως ἀνὰ μία φόρμα, εἰς δὲ τὰς γυναῖκας μία ἀνάλογος μπλούζα, τὰ εἴδη δὲ ταῦτα ἀνήκουν εἰς τὴν κυριότητα τοῦ ἐργοδότου.

5) Τυχὸν καταβαλλόμενα ἡμερομίσθια ἀνώτερα τῶν ὑπὸ τῆς παρούσης καθοριζομένων δὲν δύνανται νὰ μειωθῶσιν. Καταλογίζεται ὅμως καὶ συμψηφίζεται εἰς τὴν διὰ τῆς παρούσης θεσπιζομένην αὔξησιν τὸ ἐπίδομα ἄρτου, ὡς καὶ πᾶν ποσὸν καταβαλλόμενον μέχρι τοῦδε ὑπὸ τοῦ ἐργοδότου ὑφ' οἱανδήποτε μορφὴν (ὡς ἡμερομίσθιον, ἐπίδομα παραγωγῆς, ποσοστὰ παραγωγῆς, προσαυξήσεως κλπ.) πέραν τῶν πρὸ τῆς ἰσχύος τῆς παρούσης ἐλαχίστων νομίμων ὁρίων.

6) Ἡ ἰσχὺς τῆς παρούσης ἄρχεται ἀπὸ τῆς 1 Μαΐου 1965 καὶ λήγει τὴν 30 Σεπτεμβρίου 1966.

7) Ἡ παροῦσα συντάγη εἰς τόσα πρωτότυπα, ὅσα καὶ τὰ συμβαλλόμενα μέρη, καὶ ἓν ἐπὶ πλέον πρὸς κατάθεσιν εἰς τὴν Διεύθυνσιν Ἐργασίας τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας.

Οἱ συμβαλλόμενοι

(Ἕπονται ὑπογραφαί)

Ἡ παροῦσα δημοσιευθήτω διὰ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 8 Ἰουλίου 1965

—

65388)4812)1965 Ἀπόφ. Ὑπουργοῦ Ἐργασίας

Περὶ κηρύξεως ὑποχρεωτικῆς τῆς ὑπ' ἀριθ. 9)1964 ἀποφάσεως τοῦ Δ.Δ.Δ.Δ. Θεσσαλονίκης «περὶ τῶν ὅρων ἀμοιβῆς καὶ ἐργασίας τοῦ προσωπικοῦ βαφείων, καθαριστηρίων κλπ. Θεσσαλονίκης».

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 415 τῆς 10 Ἰουλίου 1965)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν: 1) Τὰς διατάξεις τῆς παραγράφου 2 τοῦ ἄρθρου 5 τοῦ ν. 3239)1955, ἐν συνδυασμῷ μὲ τὰς τῆς παραγράφου 8 τοῦ ἄρθρου 10 τοῦ ν.δ. 3755)1957. 2) Σχετικὴν γνωμοδότησιν τοῦ Ἐθνικοῦ Γνωμοδοτικοῦ Συμβουλίου Κοινωνικῆς Πολιτικῆς, ληφθεῖσαν κατὰ τὴν συνεδρίασιν αὐτοῦ τῆς 26.6.1965, ἀποφασίζομεν:

Κηρύσσομεν ὑποχρεωτικὴν διὰ πάντας τοὺς ἐργοδότας καὶ μισθωτοὺς τοῦ ἐπαγγέλματος, ὅπερ ἀφορᾷ, τὴν ὑπ' ἀριθ. 9)1964 ἀπόφασιν τοῦ Δ.Δ.Δ.Δ. Θεσσαλονίκης «περὶ τῶν ὅρων ἀμοιβῆς καὶ ἐργασίας τοῦ προσωπικοῦ βαφείων, τυποβαφείων, καθαριστηρίων κλπ. Θεσσαλονίκης», κατατεθεῖσαν εἰς τὸ Εἰρηνοδικεῖον Ἀθηνῶν διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 137)8.12.1964 πράξεως καταθέσεως (*).

Ἡ παροῦσα, ἰσχύουσα ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως της, δημοσιευθήτω διὰ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 8 Ἰουνίου 1965

—

(*) ΕΕΔ 24, 126.

67479)Ε.1085/1965 Απόφ. Υπουργού Εργασίας

Περί τροποποιήσεως τοῦ πρώτου ἐδαφίου τῆς παραγράφου 3 τοῦ ἄρθρου 3 τοῦ ν.δ. 980/1942 «περί ἱδρύσεως Ταμείου Ἐπικουρικῆς Ἀσφαλίσεως Προσωπικοῦ Ὀργανισμῶν Κοινωνικῆς Ἀσφαλίσεως, ὡς ἐτροποποιήθη καὶ συνεπληρώθη μεταγενεστέρως.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 415 τῆς 10 Ἰουλίου 1965)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν: 1) Τάς διατάξεις τοῦ ν.δ. 980/1942 «περί ἱδρύσεως Ταμείου Ἐπικουρικῆς Ἀσφαλίσεως Προσωπικοῦ Ὀργανισμῶν Κοινωνικῆς Ἀσφαλίσεως», ἐν συνδυασμῷ πρὸς τὰς τοιαύτας τοῦ ἄρθρου 59, παράγραφος 1, τοῦ ά.ν. τῆς 11 Νοεμβρίου 1935 «περί Ὀργανισμοῦ τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας», ὡς τοῦτο αὐθεντικῶς ἡρμηνεύθη διὰ τοῦ ἄρθρου 1 τοῦ ά.ν. 694/1937 «περί αὐθεντικῆς ἑρμηνείας, συμπληρώσεως καὶ τροποποιήσεως διατάξεών τινων τῆς ἀσφαλιστικῆς νομοθεσίας». 2) Γνώμην τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Ταμείου Ἐπικουρικῆς Ἀσφαλίσεως Προσωπικοῦ Ὀργανισμῶν Κοινωνικῆς Ἀσφαλίσεως, ὑποβληθεῖσαν ἡμῖν διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 870/1965 ἀναφορᾶς τοῦ Ταμείου, 3) Γνώμην τοῦ Συμβουλίου Κοινωνικῆς Ἀσφαλίσεως, διατυπωθεῖσαν κατὰ τὴν ὑπ' ἀριθ. 21 συνεδρίασιν αὐτοῦ τῆς ΙΓ' περιόδου τῆς 3.6.1965, ἀποφασίζομεν:

Ὅπως τὸ πρῶτον ἐδάφιον τῆς παραγράφου 3 τοῦ ἄρθρου 3 τοῦ ν.δ. 980/1942, ὡς ἐτροποποιήθη καὶ συνεπληρώθη μεταγενεστέρως, τροποποιηθῇ ὡς ἀκολούθως:

«Ἐκ τῶν παρὰ τῷ Ὑπουργείῳ Ἐργασίας ὑπηρετούντων, ἐκτὸς τῶν κατὰ τὰς προηγουμένας διατάξεις τοῦ ἄρθρου τούτου ὑπαγομένων, καὶ τὸ λοιπὸν προσωπικὸν τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας, συμπεριλαμβανομένων καὶ τῶν κατὰ τὸ ἄρθρον 3 τοῦ ν.δ. 1352/1964 Εἰδικῶν Συμβούλων τοῦ Ὑπουργείου τούτου, ἐφ' ὅσον προέρχονται ἐκ τῆς τάξεως τῶν ἠσφαλισμένων ἢ βοηθηματούχων τοῦ Ταμείου, ἐπὶ τῇ καταβολῇ τῶν ὑπὸ στοιχεῖα α', β', γ' τοῦ ἄρθρου 5 προβλεπομένων εἰσφορῶν, ὡς καὶ πρασθέτου ἀτομικῆς μηνιαίας εἰσφορᾶς ἐκ δύο τοῖς ἑκατὸν (2ο/ο) ἐπὶ τῶν ἀποδοχῶν των, βαρυνούσης καὶ ταύτης ἐξ ὁλοκλήρου τὸν ἠσφαλισμένον.

Ἡ παροῦσα δημοσιευθήτω διὰ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 8 Ἰουλίου 1965

—

67110/4900)1965 Απόφ. Υπουργού Εργασίας

Περί δημοσιεύσεως εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως τῆς ἀπὸ 9.6.1965 συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας ραπτεργατῶν καὶ ραπτεργατριῶν Πατρῶν.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 411 τῆς 8 Ἰουλίου 1965)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν τὰς διατάξεις τοῦ νόμου 3239/1955, ὡς ἐτροποποιήθησαν καὶ συνεπληρώθησαν μεταγενεστέρως ὑπὸ τοῦ ν.δ. 3755/1957, ἀποφασίζομεν:

Ὅπως δημοσιευθῇ εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως (τεῦχος Β') ἡ ἀπὸ 9.6.1965 συλλογικὴ σύμβασις ἐργασίας ραπτεργατῶν καὶ ραπτεργατριῶν Πατρῶν, κατατεθεῖσα ἡμῖν τὴν 19.6.1965, συνταχθέντος πρὸς τοῦτο τοῦ ὑπ' ἀριθ. 650/1965 πρακτικοῦ καταθέσεως, ἥτις ἔχει ὡς ἀκολούθως:

Συλλογικὴ σύμβασις ἐργασίας

Ἐν Πάτραις, σήμερον τὴν 9 Ἰουνίου 1965, ἡμέραν Τετάρτην καὶ ὥραν 8 μ.μ., ἐν τοῖς Γραφείοις τοῦ Ἐργατοϋπαλληλικοῦ Κέντρου Πατρῶν (ὁδὸς Κολοκοτρώνη ἀριθ. 20), οἱ ὑπογεγραμμένοι ἀφ' ἑνὸς 1) Φώτης Νικολόπουλος καὶ 2) Ἀνδρέας Ντόλκας, ἐκπρόσωποι τοῦ Συνδέσμου Ἐμπορορραπτῶν καὶ Ραπτῶν Πατρῶν, καὶ ἀφ' ἑτέρου 1) Παναγιώτης Καρνέζος, πρόεδρος, καὶ 2) Γεώργιος Σολδάτος, γενικὸς γραμματεύς, ἐκπρόσωποι τοῦ Συνδέσμου Ραπτεργατῶν καὶ Ραπτεργατριῶν Πατρῶν «Ἡ Ἀδελφοποίησις», ἅπαντες δεόντως ἐξουσιοδοτημένοι παρὰ τῶν ὀργανώσεων των, ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τῶν ἐπισυναπτομένων ἐγγράφων τῶν ὀργανώσεων τούτων, ἃς οὗτοι ἐκπροσωποῦν, συνεφωνήσαμεν τὴν ὑπογραφὴν τῆς παρούσης συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας βάσει τοῦ ἄρθρου 2 § 1 τοῦ νόμου 3239/1955, ὡς ἐτροποποιήθη ὑπὸ τοῦ ν.δ. 3755/1957, καὶ συνεπεδέχθημεν τὰ κάτωθι:

Ἄρθρον 1

Ἀμοιβὴ ἐπὶ ἡμερομισθίῳ

Καθορίζομεν τὸ ἡμερομίσθιον τῶν ραπτεργατῶν ὡς ἀκολούθως: α) Τεχνῖται γενικῶς δραχμαὶ 85, β) βοηθοὶ Α' δραχμαὶ 78, γ) βοηθοὶ Β' δραχμαὶ 65 δι' ὀκτάωρον ἡμερησίαν ἀπασχόλησιν.

Τὸ ἡμερομίσθιον τῶν ἀνειδικεύτων καὶ μαθητευομένων ὁρίζεται εἰς τὸ ὕψος τοῦ ἑκάστοτε καθοριζομένου τοιούτου ὑπὸ τῶν ἐθνικῶν συλλογικῶν συμβάσεων.

Ἄρθρον 2

Ἀμοιβὴ κατ' ἀποκοπήν

Διὰ τοὺς κατὰ μονάδα ἐργασίας (καλφαλίκι) ἀμειβομένους ραπτεργάτας καὶ ραπτεργάτριας ἡ ἀμοιβὴ καθορίζεται ὡς κάτωθι, ἀνεξαρτήτως ποσοῦ εἰσπραττομένων ραπτικῶν:

α) Σακκάκια ἐν γένει, δραχμαὶ 220 δι' ἕκαστον.

β) Παλτὰ ἐν γένει, δραχμαὶ 260 δι' ἕκαστον.

γ) Πανταλόνια ἐν γένει, δραχμαὶ 52 δι' ἕκαστον.

δ) Γιλέκα ἐν γένει, δραχμαὶ 40 δι' ἕκαστον.

Ἄρθρον 3

Πρόσθετοι ὅροι καὶ διευκρινίσεις

1) Τεχνίτης θεωρεῖται ὁ ραπτεργάτης, ὁ ὁποῖος ἀποπερατώνει τὸ τεμάχιον τῆς εἰδικότητός του (σακκάκι - παλτὸ - πανταλόνια - γιλέκο). Βοηθὸς Α' νοεῖται ὁ ραπτεργάτης ἢ ραπτεργάτρια, ποὺ δύναται νὰ ἀποπερατώσῃ τὰ ροῦχα εἰς β' πρόβαν. Βοηθὸς Β' νοεῖται ὁ ραπτεργάτης ἢ ραπτεργάτρια, ποὺ ἀποπερατώνει ὅλας τὰς βοηθητικὰς ἐργασίας (ταίπες - μανίκια φοδαρίσματα - καβαδοῦρες κλπ.).

2) Καταβαλλόμεναι ἀποδοχαὶ ἐν γένει ἀνώ-

τεραι τῶν ὑπὸ τῆς παρούσης καθοριζομένων ὡς εὐνοϊκώτεροι ὅρων ἐργασίας καὶ ἀμοιβῆς διατηροῦνται ἐν ἰσχύϊ, μὴ δυνάμενοι νὰ μεταβληθῶσιν.

3) Ἡ ἰσχὺς τῆς παρούσης ἄρχεται ἀπὸ τῆς 20 Μαΐου 1965.

Ἡ παροῦσα συλλογικὴ σύμβασις συνετάγη εἰς ἓξ (6) πρωτότυπα, ἐξ ὧν δύο ὑπεβλήθησαν εἰς τὸ Ὑπουργεῖον Ἐργασίας (Διεύθυνσις Ἐργασίας), ἀνὰ ἓν ἔλαβον οἱ συμβαλλόμενοι, ἓν κατετέθη εἰς τὴν Ἐπιθεώρησιν Ἐργασίας Πατρῶν καὶ ἓν εἰς τὸ Γραφεῖον τοῦ Ἐργατοϋπαλληλικοῦ Κέντρου Πατρῶν.

Οἱ συμβαλλόμενοι

(Ἕπονται ὑπογραφαί)

Ἡ παροῦσα δημοσιευθήτω διὰ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 7 Ἰουλίου 1965

—

66782)4884)1965 Ἀπόφ. Ὑπουργοῦ Ἐργασίας

Περὶ κηρύξεως ἐκτελεστῆς τῆς ὑπ' ἀριθ. 8) 1965 ἀποφάσεως τοῦ Δ.Δ.Δ.Δ. Πειραιῶς περὶ τῶν ὅρων ἀμοιβῆς τῶν μονοτυπῶν ἁπάσης τῆς χώρας.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 411 τῆς 8 Ἰουλίου 1965)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν: 1) Τὰς διατάξεις τῆς παραγράφου 1 τοῦ ἄρθρου 20 τοῦ ν. 3239)1955, ὡς ἐτροποποιήθησαν ὑπὸ τοῦ ν.δ. 3755)1957. 2) Τὴν ὑπ' ἀριθ. 8)1965 ἀπόφασιν τοῦ Δ.Δ.Δ.Δ. Πειραιῶς, δι' ἧς μετερρυθμίσθη μετ' ἔφεσιν ἡ ὑπ' ἀριθμὸν 8)1964 ὁμοία τοῦ Π.Δ.Δ.Δ. Πειραιῶς, ἀποφασίζομεν:

Κηρύσσομεν ἐκτελεστὴν τὴν ὑπ' ἀριθ. 8)1965 ἀπόφασιν τοῦ Δ.Δ.Δ.Δ. Πειραιῶς «περὶ τῶν ὅρων ἀμοιβῆς τῶν μονοτυπῶν ἁπάσης τῆς χώρας», ἐκδοθεῖσαν εἰς ἐπίλυσιν διενέξεως μεταξὺ τοῦ Σωματείου Ἐπαγγελματιῶν Μονοτυπῶν ἀφ' ἑνὸς καὶ ἀφ' ἑτέρου τῶν α) Ἑνώσεως Βιοτεχνῶν Τυπογράφων Ἀθηνῶν, β) Ἀνωτάτης Συνομοσπονδίας Βιοτεχνῶν Ἑλλάδος, γ) Συνδέσμου Ἑλλήνων Βιομηχάνων καὶ δ) Ὑπουργείου Ἐθνικῆς Ἀμύνης (Γ.Ε.Σ. - Σ.Ο.Υ.), τῆς ὁποίας τὸ διατακτικὸν ἔχει ὡς ἀκολούθως:

«1) Τὰ κατώτατα ὅρια ἡμερομισθίων τῶν μονοτυπῶν ἁπάσης τῆς χώρας καθορίζονται ὡς ἀκολούθως:

Μετὰ συμπλήρωσιν τοῦ 19ου ἔτους τῆς ἡλικίας καὶ 2 ἐτῶν προϋπηρεσίας 20.9.1963 - 1.1.1965 31.12.1964 καὶ ἑξῆς

	Δραχμαί	
ἤτοι κατὰ τὸ 3ον ἔτος ὑπηρεσίας ἡμερομίσθιον	88	90,40
ἤτοι κατὰ τὸ 4ον ἔτος ὑπηρεσίας ἡμερομίσθιον	99	101,70
ἤτοι κατὰ τὸ 5ον ἔτος ὑπηρεσίας ἡμερομίσθιον	110	113
ἀπὸ τοῦ 7ου ἔτους καὶ ἄνω ἡμερομίσθιον	136,50	130

2) Καταβαλλόμεναι ἀποδοχαὶ ἀνώτεραι τῶν ὑπὸ τῆς παρούσης καὶ λοιποὶ ὑφιστάμενοι εὐνοϊκώτεροι ὅροι ἐργασίας δὲν δύνανται νὰ μειωθῶσιν, οὔτε νὰ μεταβληθῶσιν.

3) Αἱ ἀπὸ τῆς ἰσχύος τῆς παρούσης μέχρι τῆς δημοσιεύσεώς της διὰ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως ἢ ἄλλως τῆς καταθέσεως της παρὰ τῷ Γραμματεῖ τοῦ Εἰρηνοδικείου προκύπτουσαι ἐκ τῆς ἀναδρομικότητος διαφοραὶ ἡμερομισθίων καταβάλλονται εἰς τοὺς δικαιούχους μισθωτοὺς ὑπὸ τῶν ὑποχρέων ἐργοδοτῶν εἰς (10) δέκα μηνιαίας ἰσοπόσους δόσεις, τῆς πρώτης καταβλητέας ἅμα τῇ δημοσιεύσει τῆς παρούσης διὰ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως ἢ ἄλλως τῆς καταθέσεώς της παρὰ τῷ Γραμματεῖ τοῦ Εἰρηνοδικείου.

4) Ἡ ἰσχὺς τῆς παρούσης ἄρχεται ἀπὸ 20.9.1963».

Ἡ παροῦσα δημοσιευθήτω διὰ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 7 Ἰουλίου 1965

—

65280)4786)1965 Ἀπόφ. Ὑπουργοῦ Ἐργασίας

Περὶ παρατάσεως ἰσχύος συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας μακαρονοτεχνιτῶν ἁπάσης τῆς χώρας.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 411 τῆς 8 Ἰουλίου 1965)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν: 1) Τὰς διατάξεις τῆς παραγράφου 3 τοῦ ἄρθρου 4 τοῦ νόμου 3239)1955. 2) Τὴν κοινοποιηθεῖσαν ἡμῖν ἔγγραφον δήλωσιν καταγγελίας τῆς ἐν θέματι συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας καὶ 3) Σχετικὴν γνωμοδότησιν τοῦ Ἐθνικοῦ Γνωμοδοτικοῦ Συμβουλίου Κοινωνικῆς Πολιτικῆς, ληφθεῖσαν κατὰ τὴν συνεδρίασιν αὐτοῦ τῆς 26.6.1965, ἀποφασίζομεν:

Ἀναστέλλομεν ἐπὶ ἓξ μηνῶν χρονικὸν διάστημα, ἤτοι μέχρις 6.10.1965, τὴν ἐπέλευσιν τῶν ἐννόμων ἀποτελεσμάτων ἐκ τῆς καταγγελίας τῆς ἀπὸ 9.4.1945 συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας μακαρονοτεχνιτῶν ἁπάσης τῆς χώρας (Φ.Ε.Κ. 158)Β' 30.4.1944)(*).

Ἡ παροῦσα δημοσιευθήτω διὰ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 2 Ἰουλίου 1965

—

65385)4811)1965 Ἀπόφ. Ὑπουργοῦ Ἐργασίας

Περὶ παρατάσεως ἰσχύος καταγγελθείσης διαιτητικῆς ἀποφάσεως ἀρτοϋπαλλήλων Θεσσαλονίκης.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 411 τῆς 8 Ἰουλίου 1965)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν: 1) Τὰς διατάξεις τῆς παραγράφου 3 τοῦ ἄρθρου 4 τοῦ νόμου 3239)1955, ἐν συνδυασμῷ μὲ τὰς τῆς παραγράφου 9 τοῦ ἄρθρου 10 τοῦ ν.δ. 3755)1957. 2) Τὴν κοινοποιηθεῖσαν ἡμῖν κατὰ τὴν 6.5.1965 καταγγελίαν τῆς

(*) ΕΕΛ 23, 633.

ὑπ' ἀριθ. 4)1962 ἀποφάσεως τοῦ Δ.Δ.Δ.Δ. Θεσσαλονίκης. 3) Σχετικὴν γνωμοδότησιν τοῦ Ἐθνικοῦ Συμβουλίου Κοινωνικῆς Πολιτικῆς, ληφθεῖσαν κατὰ τὴν συνεδρίασιν αὐτοῦ τῆς 26.6.1965, ἀποφασίζομεν:

Ἀναστέλλομεν ἐπὶ τριμηνον χρονικὸν διάστημα, ἤτοι μέχρις 6.10.1965, τὴν ἐπέλευσιν τῶν ἐννόμων ἀποτελεσμάτων καταγγελίας τῆς καταγγελθείσης ὡς ἄνω ὑπ' ἀριθ. 4)1962 ἀποφάσεως τοῦ Δ.Δ.Δ.Δ. Θεσσαλονίκης «περὶ τῶν ὅρων ἀμοιβῆς καὶ ἐργασίας τῶν ἀρτοπαλλήλων Θεσσαλονίκης», κηρυχθείσης ἐκτελεστῆς διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 37588)6299)24.12.1962 ἡμετέρας ἀποφάσεως (Φ.Ε.Κ. 491)24.12.1962, τεῦχος Β')(*).

Ἡ παροῦσα δημοσιευθήτω διὰ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 3 Ἰουλίου 1965

—

64305)4691)1965 Ἀπόφ. Ὑπουργοῦ Ἐργασίας

Περὶ δημοσιεύσεως εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως τῆς ἀπὸ 7.5.1965 συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας ἡμερομισθίων ἐργατῶν συνεργείων καθαριότητος Κοινότητος Καλαμακίου.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 403 τῆς 5 Ἰουλίου 1965)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν τὰς διατάξεις τοῦ νόμου 3239)1955, ὡς ἐτροποποιήθησαν καὶ συνεπληρώθησαν μεταγενεστέρως ὑπὸ τοῦ ν.δ. 3755)1957, ἀποφασίζομεν:

Ὅπως δημοσιευθῇ εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως (τεῦχος Β') ἡ ἀπὸ 7.5.1965 συλλογικὴ σύμβασις ἐργασίας τῶν ἡμερομισθίων ἐργατῶν συνεργείων καθαριότητος Κοινότητος Καλαμακίου, κατατεθεῖσα ἡμῖν τὴν 15.6.1965, συνταχθέντος πρὸς τοῦτο τοῦ ὑπ' ἀριθ. 648)1965 πρακτικοῦ καταθέσεως, ἥτις ἔχει ὡς ἀκολούθως:

Συλλογικὴ σύμβασις ἐργασίας
ἡμερομισθίων ἐργατῶν συνεργείων
καθαριότητος Κοινότητος Καλαμακίου

Ἐν Καλαμακίῳ καὶ ἐν τῷ Κοινοτικῷ Καταστήματι, σήμερον τὴν 7 τοῦ μηνὸς Μαΐου 1965 ἔτους, οἱ κάτωθι ὑπογεγραμμένοι ἀφ' ἑνὸς Γεώργιος Σμαραγδῆς, πρόεδρος καὶ κάτοικος τῆς Κοινότητος Καλαμακίου, ἐκπροσωπῶν ἐν προκειμένῳ τὴν ἐργοδότιδα Κοινότητα, ἐνεργῶν δὲ δυνάμει τῆς παρασχεθείσης αὐτῷ εἰδικῆς ἐξουσιοδοτήσεως ὑπὸ τοῦ Κοινοτικοῦ Συμβουλίου διὰ τῆς ἀπὸ 5.4.1965 ἀποφάσεως αὐτοῦ, δι' ἧς ἐξουσιοδοτεῖται, ὅπως ὑπογράψῃ τὴν ὡς κάτωθι συλλογικὴν σύμβασιν ἐργασίας, ὡς καὶ τὴν ὑπ' ἀριθ. 33405)5.6.1965 ἔγκρισιν τῆς Νομαρχίας Ἀττικῆς, καὶ ἀφ' ἑτέρου ὁ Γρηγόριος Μωραΐτης, ὑπὸ τὴν ἰδιότητά του ὡς προέδρου τοῦ σωματείου «Ἕνωσις Ἐργατοτεχνιτῶν Καθαριότητος Δήμων καὶ Κοινοτήτων Πρωαστείων Νομοῦ Ἀττικῆς», νομίμως ἐξουσιοδοτημένος πρὸς ὑπογραφὴν τῆς παρούσης δυνάμει ἀποφάσεως τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ σωματείου, ληφθείσης κατὰ τὴν συνεδρίασιν αὐτοῦ τῆς 14.2.1965, ἀπεφασίσαμεν τὴν ὑπογραφὴν τῆς παρούσης συλλογικῆς συμβάσεως, δι' ἧς καθορίζονται οἱ ὅροι ἀμοιβῆς τῶν ἐργατοτεχνιτῶν τῶν συνεργείων καθαριότητος (περισυλλογῆς ἀπορριμμάτων) Κοινότητος Καλαμακίου.

1) Εἰς τοὺς ὅρους τῆς παρούσης συλλογικῆς συμβάσεως ὑπάγονται ἅπαντες οἱ ἡμερομίσθιοι ἐργάται, οἱ συνδεόμενοι μετὰ τῆς Κοινότητος διὰ συμβάσεως ἐργασίας ἰδιωτικοῦ δικαίου καὶ ἀπασχολούμενοι εἰς τὴν καθαριότητα, περισυλλογὴν καὶ ἀποκομιδὴν οἰκιακῶν καὶ ὀδικῶν ἀπορριμμάτων τῆς πόλεως Καλαμακίου, εἰς τὴν καθαριότητα τῶν ὑπονόμων, ὡς καὶ εἰς τὴν ἐκτέλεσιν πάσης συναφοῦς πρὸς τὴν καθαριότητα ἐργασίας.

2) Ὡς ἡμερομίσθιον τῶν ἐργατῶν καθαριότητος ὁρίζεται τὸ ἑκάστοτε ἰσχῦον κατώτατον ὅριον ἡμερομισθίου τῶν ἀνειδικεύτων ἐργατῶν τῶν δραχμῶν ἑξήκοντα τεσσάρων (64).

3) Χορηγεῖται εἰς τοὺς ἐργάτας καθαριότητος ἐπίδομα ἀνθυγιεινῆς ἐργασίας ἐκ ποσοστοῦ δώδεκα ἐπὶ τοῖς ἑκατὸν (12 0/0) ἐπὶ τοῦ ἑκάστοτε καταβαλλομένου εἰς αὐτοὺς κατὰ τὸ ἄρθρον 2 τῆς παρούσης ἡμερομισθίου.

4) Χορηγεῖται ἐπίσης εἰς τοὺς ἐγγάμους ἐργάτας καθαριότητος, ἀνεξαρτήτως ἀριθμοῦ τέκνων, καὶ ἐφ' ὅσον ὁ γάμος αὐτῶν δὲν ἐλύθη διὰ θανάτου ἢ διαζυγίου, ἐπίδομα οἰκογενειακῶν βαρῶν ἐκ δραχμῶν ἑκατὸν (100) μηνιαίως (ἤτοι δραχμαὶ τεσσαρες (4) κατὰ ἡμερομίσθιον.

5) Ἡ ἰσχὺς τῆς παρούσης ἄρχεται ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεώς της εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως.

Ἡ παροῦσα συλλογικὴ σύμβασις συνετάγη εἰς τρία πρωτότυπα, ἐξ ὧν ἀνὰ ἓν ἔλαβεν ἕκαστον τῶν συμβαλλομένων μερῶν, τὸ δὲ τρίτον κατατεθήσεται εἰς τὸ Ὑπουργεῖον Ἐργασίας συμφώνως τῷ ἄρθρῳ 2 τοῦ ν. 3239)1955.

Οἱ συμβαλλόμενοι

(Ἕπονται ὑπογραφαί)

Ἡ παροῦσα δημοσιευθήτω διὰ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 2 Ἰουλίου 1965

—

64304)4692,1965 Ἀπόφ. Ὑπουργοῦ Ἐργασίας

Περὶ δημοσιεύσεως εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως τῆς ἀπὸ 2.6.1965 συλλογικῆς συμβάσεως ἐργατοτεχνιτῶν Δήμου Κ. Ζάνης.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 403 τῆς 5 Ἰουλίου 1965)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν τὰς διατάξεις τοῦ ν. 3239)1955, ὡς ἐτροποποιήθησαν καὶ συνεπληρώθησαν μεταγενεστέρως ὑπὸ τοῦ ν. δ)τος 3755)1957, ἀποφασίζομεν:

Ὅπως δημοσιευθῇ εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως (τεῦχος Β') ἡ ἀπὸ 2.6.1965 συλλογικὴ σύμβασις ἐργασίας ἐργατοτεχνιτῶν Δήμου Κοζάνης, κατατεθεῖσα ἡμῖν τὴν 19.6.1965, συνταχθέντος πρὸς τοῦτο τοῦ ὑπ' ἀριθ. 649)1965

(*) ΕΕΔ 22, 126.

πρακτικοῦ καταθέσεως, ἥτις ἔχει ὡς ἀκολούθως :

Συλλογική σύμβασις ἐργασίας
Σωματείου ἡμερομισθίων ἐργατοτεχνιτῶν
Δήμου Κοζάνης

Ἐν Κοζάνῃ, σήμερον τὴν 2 τοῦ μηνὸς Ἰουνίου τοῦ ἔτους 1965, οἱ κάτωθι ὑπογεγραμμένοι ἀφ' ἑνὸς Μερκούρης Γ. Κυρατσαῦς, Δήμαρχος Κοζάνης, ὡς ἐκπρόσωπος τοῦ Δήμου, νομίμως ἐξουσιοδοτηθείς ὑπὸ τοῦ Δημοτικοῦ Συμβουλίου διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 331)95)1964 ἀποφάσεως αὐτοῦ, ἐγκριθείσης νομίμως διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 52886)1964 ὁμοίας τοῦ Νομάρχου Κοζάνης, καὶ ἀφ' ἑτέρου : α) Κων)νος Πατιάς, πρόεδρος τοῦ Σωματείου ἡμερομισθίων ἐργατοτεχνιτῶν Δήμου Κοζάνης, καὶ β) Ζήσης Κοζιάκης, μέλος αὐτοῦ, ἐκπροσωποῦντες νομίμως τὸ ἐν λόγῳ Σωματεῖον, κατόπιν τῆς ὑπ' ἀριθ. 7)2.8.1965 ἀποφάσεως τῆς ἐκτάκτου γενικῆς συνελεύσεως τῶν μελῶν αὐτοῦ, ἀπεφάσισαν τὴν ὑπογραφὴν τῆς κατωτέρω τοπικῆς συλλογικῆς συμβάσεως, δι' ἧς καθορίζονται τὰ κάτωθι :

α) Χορήγησις ἐπιδόματος ἀνθυγιεινῆς ἐργασίας ἐκ 4 δραχμῶν ἡμερησίως εἰς ἅπαντας τοὺς ἡμερομισθίους ἐργάτας, τοὺς συνδεομένους μετὰ τοῦ Δήμου διὰ σχέσεως ἐργασίας ἰδιωτικοῦ δικαίου καὶ ἀπασχολουμένους μὲ τὴν καθαριότητα, περισυλλογὴν καὶ ἀποκομιδὴν οἰκιακῶν καὶ ὁδικῶν ἀπορριμμάτων τῆς πόλεως Κοζάνης (ὁδοκαθαριστὰς - καροαγωγεῖς), καθαριότητα Δημοτικῶν Λουτρῶν καὶ Δημοτικοῦ Μεγάρου, καθαριότητα καὶ ἀνόρυξιν τάφων δημοτικῶν νεκροταφείων, συντήρησιν καὶ καθαριότητα τῶν δημοτικῶν σφαγείων.

β) Χορήγησις εἰς τοὺς ἐξ αὐτῶν ἐγγάμους ἐπιδόματος οἰκογενειακῶν βαρῶν (ἐπίδομα συζύγου) ἐξ 80 δραχμῶν μηνιαίως ἀνεξαρτήτως ἢ μὴ τέκνων.

γ) Χορήγησις ἐποχιακῶς εἰδικῆς ἐνδύσεως καὶ ὑποδήσεως.

δ) Τυχὸν ὑφισταμένοι ἢ μέλλοντες νὰ θεσπισθῶσιν εὐνοϊκώτεροι ὅροι ἀμοιβῆς καὶ ἐργασίας διὰ νόμου, διατάγματος, ὑπουργικῆς ἀποφάσεως καὶ ἐθνικῶν συλλογικῶν συμβάσεων ἐπικρατοῦσι τῆς παρούσης συμβάσεως ἢ ἐφαρμόζονται ἐκ παραλλήλου καὶ

ε) Ἡ ἰσχὺς τῆς παρούσης, ἀρχομένη ἀπὸ τῆς 1 Ἰανουαρίου 1965, λήγει τὴν 31 Δεκεμβρίου 1965.

Ἡ παροῦσα συνετάγη εἰς τόσα πρωτότυπα, ὅσα καὶ τὰ συμβαλλόμενα μέρη, καὶ κατὰ ἓν ἐπὶ πλέον πρὸς κατάθεσίν του εἰς τὴν ἁρμοδίαν Ἀρχήν, ἀναγνωσθεῖσα δὲ καὶ βεβαιωθεῖσα ὑπογράφεται παρὰ τῶν συμβαλλομένων.

Οἱ συμβαλλόμενοι

(Ἕπονται ὑπογραφαί)

Ἡ παροῦσα δημοσιευθήτω διὰ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 2 Ἰουλίου 1965

—

42155)2788)1965 Ἀπόφ. Ὑπουργοῦ Ἐργασίας

Περὶ ἐπεκτάσεως ἰσχύος διατάξεων ν.δ. 1264) 1949 εἰς Νέα Μουδανιὰ Χαλκιδικῆς.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 392 τῆς 30 Ἰουνίου 1965)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν : 1) Τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 9 τοῦ ὑπ' ἀριθ. 1254)1949 ν. δ)τος «περὶ τροποποιήσεως καὶ συμπληρώσεως ἐνίων διατάξεων τῶν περὶ φορτοεκφορτώσεων νόμων». 2) Τὸ ὑπ' ἀριθ. 52)23.4.1965 ἔγγραφον τοῦ Ἐθνικοῦ Γνωμοδοτικοῦ Συμβουλίου Κοινωνικῆς Πολιτικῆς, ἐξ οὗ προκύπτει, ὅτι τὸ Τμῆμα Διακανονισμοῦ Ἐργασίας κατὰ τὴν ἀπὸ 19.4.1965 συνεδρίασιν αὐτοῦ ἐγνωμοδότησεν ὑπὲρ τῆς ἐπεκτάσεως τῆς ἰσχύος τῶν περὶ φορτοεκφορτώσεων ξηρᾶς διατάξεων τοῦ ὑπ' ἀριθ. 1254)1949 ν. δ)τος εἰς Νέα Μουδανιὰ Χαλκιδικῆς, ἀποφασίζομεν :

Ἐπεκτείνομεν τὴν ἰσχὺν τῶν περὶ φορτοεκφορτώσεων ξηρᾶς διατάξεων τοῦ ὑπ' ἀριθ. 1254) 1949 ν. δ)τος «περὶ τροποποιήσεως καὶ συμπληρώσεως ἐνίων διατάξεων τῶν περὶ φορτοεκφορτώσεων νόμων» εἰς Νέα Μουδανιὰ Χαλκιδικῆς διὰ τὴν ρύθμισιν τῶν ἐκεῖσε διενεργουμένων φορτοεκφορτωτικῶν ἐργασιῶν.

Ἡ παροῦσα δημοσιευθήτω διὰ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 10 Μαΐου 1965

—

46755)3096)1965 Ἀπόφ. Ὑπουργοῦ Ἐργασίας

Περὶ καθιερώσεως ὁλοκληρωτικῆς Κυριακῆς ἀργίας διὰ τὰ κουρεῖα καὶ κομμωτήρια τῆς πόλεως Ἱεραπέτρας Κρήτης.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 392 τῆς 30 Ἰουνίου 1965)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν : 1) Τὰς διατάξεις τῆς παραγράφου 2 τοῦ ἄρθρου 5 τοῦ νόμου 2885) 1954 «περὶ τροποποιήσεως καὶ συμπληρώσεως ἐργατικῶν τινων νόμων». 2) Τὴν ἀπὸ 14.7.1964 αἴτησιν τοῦ Συλλόγου Κουρέων καὶ Κομμωτῶν Ἱεραπέτρας. 3) Τὴν ὑπ' ἀριθ. 15)89)102)21.9. 1964 σύμφωνον γνώμην τῆς Ὑποδιοικήσεως Χωροφυλακῆς Ἱεραπέτρας. 4) Τὴν ὑπ' ἀριθ. 17353) 27.7.1964 ὁμοίαν τῆς Νομαρχίας Λασηθίου. 5) Τὴν ἀπὸ 6.5.1965 γνωμοδότησιν τοῦ Τμήματος Διακανονισμοῦ Ἐργασίας τοῦ Ἐθνικοῦ Γνωμοδοτικοῦ Συμβουλίου Κοινωνικῆς Πολιτικῆς, ἀποφασίζομεν :

Καθιεροῦμεν ὁλοκληρωτικὴν Κυριακὴν ἀργίαν διὰ τὰ κουρεῖα καὶ κομμωτήρια τῆς πόλεως Ἱεραπέτρας Κρήτης.

Ἡ παροῦσα δημοσιευθήτω διὰ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 10 Μαΐου 1965

—

34579)Σ. 307)1965 Ἀπόφ. Ὑπουργοῦ Ἐργασίας

Περὶ προσθήκης διατάξεως ἐν τέλει τῆς παραγράφου ζ' τοῦ ἄρθρου 5 τοῦ Κανονισμοῦ τοῦ Ταμείου Συντάξεων τοῦ Προσωπικοῦ τῆς Τραπέζης (πρώην) Ἐθνικῆς.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 392 τῆς 30 Ἰουνίου 1965)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν : 1) Τὰς διατάξεις τοῦ

νόμου 2868)1922, ἐν συνδυασμῷ πρὸς τὸ ἄρθρον 59 § 1 τοῦ ἀ.ν. τῆς 11 Νοεμβρίου 1935 «περὶ Ὀργανισμοῦ τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας», ὡς τοῦτο αὐθεντικῶς ἡρμηνεύθη διὰ τοῦ ἄρθρου 1 τοῦ ἀ.ν. 634)1937 «περὶ αὐθεντικῆς ἑρμηνείας, συμπληρώσεως καὶ τροποποιήσεως διατάξεών τινων τῆς ἀσφαλιστικῆς νομοθεσίας». 2) Γνώμην τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Ταμείου Συντάξεων τοῦ Προσωπικοῦ τῆς Τραπέζης (πρώην) Ἐθνικῆς, ὑποβληθεῖσαν ἡμῖν διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 5759)797)1964 ἀναφορᾶς τοῦ Ταμείου. 3) Γνώμην τοῦ Συμβουλίου Κοινωνικῆς Ἀσφαλίσεως, διατυπωθεῖσαν κατὰ τὴν ὑπ' ἀριθ. 8)11.2.1965 συνεδρίασιν αὐτοῦ τῆς ΙΓ' περιόδου, ἀποφασίζομεν:

Ὅπως ἐν τέλει τῆς παραγράφου ζ' τοῦ ἄρθρου 5 τοῦ Κανονισμοῦ τοῦ Ταμείου Συντάξεων τοῦ Προσωπικοῦ τῆς Τραπέζης (πρώην) Ἐθνικῆς προστεθῇ διάταξις, ἔχουσα ὡς ἀκολούθως:

«Ἡ κατὰ τὴν παροῦσαν παράγραφον συνεισφορὰ τῆς Τραπέζης ἐπὶ τοῦ συνόλου τῶν κατὰ τὴν παράγραφον α' τοῦ παράντος ἄρθρου ἀποδοχῶν τῶν ἠσφαλισμένων ἐκ 10ο/ο κατεβάλλεται ἐπὶ μίαν εἰσέτι πενταετίαν, ἀρχομένην ἀπὸ 1.7.1964».

Ἡ παροῦσα δημοσιευθήτω διὰ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 4 Μαΐου 1965

—

65227)4559)1965 Ἀπόφ. Ὑπουργοῦ Ἐργασίας

Περὶ καθορισμοῦ συνεχοῦς ὡραρίου ἐργασίας ἐμπορικῶν καταστημάτων Ἀθηνῶν - Πειραιῶς καὶ τῶν πέριξ αὐτῶν Δήμων καὶ Κοινοτήτων κατὰ τὸ χρονικὸν διάστημα ἀπὸ 14 ἕως 31 Ἰουλίου καὶ ἀπὸ 21 ἕως 31 Αὐγούστου 1965.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 442 τῆς 24 Ἰουλίου 1965)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν: 1) Τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 5 τοῦ π.δ)γματος τῆς 8)13.4.1932 «περὶ κωδικοποιήσεως τῶν διατάξεων τῶν νόμων περὶ χρονικῶν ὁρίων ἐργασίας εἰς τὰ καταστήματα κλπ.». 2) Τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 1 τοῦ ν.δ) τος 4020)1959 «περὶ τροποποιήσεως καὶ συμπληρώσεως ἐνίων διατάξεων ἐργατικῶν τινων νόμων». 3) Τὴν ὑπ' ἀριθ. 11452)754)15.2.1963 ἡμετέραν ἀπόφασιν «περὶ καθορισμοῦ ὡρῶν ἐργασίας ἐμπορικῶν καταστημάτων περιοχῆς Ἀθηνῶν - Πειραιῶς καὶ τῶν πέριξ αὐτῶν Δήμων καὶ Κοινοτήτων». 4) Τὴν γνώμην τοῦ Ἐμπορικοῦ Συλλόγου Ἀθηνῶν. 5) Τὴν γνώμην τοῦ Ἐμπορικοῦ Συλλόγου Πειραιῶς. 6) Τὴν γνώμην τοῦ Συλλόγου Ἐμποροϋπαλλήλων Ἀθηνῶν. 7) Τὴν γνώμην τοῦ Συλλόγου Ἐμποροϋπαλλήλων Πειραιῶς. 8) Τὴν γνώμην τῆς Ἀστυνομικῆς Διευθύνσεως Ἀθηνῶν. 9) Τὴν γνώμην τῆς Ἀστυνομικῆς Διευθύνσεως Πειραιῶς, ἀποφασίζομεν:

Τροποποιοῦντες 1) Τὴν ὑπ' ἀριθ. 86869)5304)1964 ἡμετέραν ἀπόφασιν «περὶ καθορισμοῦ ὡρῶν ἐργασίας τῶν ἐμπορικῶν καταστημάτων τῆς περιοχῆς Δήμου Ἀθηναίων», 2) τὴν ὑπ' ἀριθ. 15811)901.26.2.1964 τοιαύτην «περὶ ὡρῶν ἀνοίγματος, μεσημβρινῆς διακοπῆς καὶ κλεισίματος ἐμπορικῶν καταστημάτων καὶ τῶν μικτῶν ἐμπορικῶν καταστημάτων ὑφασμάτων καὶ ψιλικῶν περιοχῆς τῶν πέριξ τοῦ Δήμου Ἀθηναίων Δήμων καὶ Κοινοτήτων» καὶ 3) τὴν ὑπ' ἀριθ. 42241)2596)22.5.1963 ὁμοίαν «περὶ καθορισμοῦ ὡρῶν ἀνοίγματος, μεσημβρινῆς διακοπῆς καὶ κλεισίματος τῶν ἐμπορικῶν καταστημάτων περιοχῆς Πειραιῶς καὶ τῶν πέριξ αὐτοῦ Δήμων — Κοινοτήτων κλπ.», ὁρίζομεν ὅτι:

Διὰ τὰ ἐμπορικὰ καταστήματα: 1) τοῦ Δήμου Ἀθηναίων καὶ τῶν πέριξ αὐτοῦ Δήμων καὶ Κοινοτήτων καὶ 2) τοῦ Δήμου Πειραιῶς καὶ τῶν πέριξ αὐτοῦ Δήμων—Κοινοτήτων—Προαστίων, ἐξαιρέσει τῶν τοιούτων, διὰ τὰ ὁποῖα μέχρι τοῦδε δι' εἰδικῶν ἀποφάσεων ἐφαρμόζεται συνεχὲς ὡράριον ἐργασίας καθ' ἑκάστην, κατὰ τὸ χρονικὸν διάστημα ἀπὸ 14 ἕως καὶ 31 Ἰουλίου 1965 καὶ ἀπὸ 21 ἕως καὶ 31 Αὐγούστου 1965, οἱ ὧραι ἐργασίας ὁρίζονται ὡς ἀκολούθως:

I. Περιοχῆς Δήμου Ἀθηναίων.

Καθ' ἑκάστην ἀπὸ 8 π. μ.—1.45 μ.μ. καὶ 5.15' —8.

Ἑκάστην Τετάρτην καὶ Σάββατον ἀπὸ 8 π.μ. —3 μ.μ.

II. Περιοχῆς τῶν πέριξ τοῦ Δήμου Ἀθηναίων Δήμων καὶ Κοινοτήτων.

Καθ' ἑκάστην ἀπὸ 8 π.μ. — 1.30' μ.μ. καὶ 5 —8 μ.μ.

Ἑκάστην Τετάρτην καὶ Σάββατον ἀπὸ 8 π.μ. —3 μ.μ.

III. Περιοχῆς Πειραιῶς καὶ τῶν πέριξ αὐτοῦ Δήμων καὶ Κοινοτήτων καὶ Προαστίων.

Καθ' ἑκάστην ἀπὸ 8 π.μ. — 1.30' μ.μ. καὶ 5 —8 μ.μ.

Ἑκάστην Τετάρτην καὶ Σάββατον ἀπὸ 8 π.μ. —3 μ.μ.

Ἡ παροῦσα, ἧς ἡ ἰσχὺς ἄρχεται ἀπὸ 14 Ἰουλίου 1965, δημοσιευθήτω διὰ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως, κοινοποιηθήσεται δὲ πρὸ τῆς δημοσιεύσεως πρὸς ἐφαρμογήν.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 13 Ἰουλίου 1965

—

62431)4359)1965 Ἀπόφ. Ὑπουργοῦ Ἐργασίας

Περὶ κλεισίματος καταστημάτων ἀνθοπωλείων Ἀθηνῶν - Πειραιῶς κατὰ τὰς μεταμεσημβρινὰς ὥρας ἑκάστης Τετάρτης.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 442 τῆς 24 Ἰουλίου 1965)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν: 1) Τὰς διατάξεις τῆς παραγράφου 1 τοῦ ἄρθρου 1 τοῦ ν.δ)γματος 4020) 1959 «περὶ τροποποιήσεως καὶ συμπληρώσεως ἐνίων διατάξεων ἐργατικῶν τινων νόμων». 2) Τὴν ἀπὸ 31.5.1965 αἴτησιν τοῦ Συλλόγου Καταστηματαρχῶν Ἀνθοπωλῶν Ἀθηνῶν - Πειραιῶς. 3) Τὴν ὑπ' ἀριθ. 14425)3.7.1965 σύμφωνον γνώμην τοῦ Συλλόγου Ἐμποροϋπαλλήλων Ἀθηνῶν. 4) Τὴν ὑπ' ἀριθ. 1569)Γ')31.6.1965 σύμφωνον γνώμην τοῦ Συλλόγου Ἐμποροϋπαλλήλων Πει-

ραιώς. 5) Την ὑπ' ἀριθ. 149280Φ71)10)25.6.1965 γνώμην τῆς Ἀστυνομικῆς Διευθύνσεως Ἀθηνῶν καὶ 6) τὴν ὑπ' ἀριθ. 8681)65)71)26.6.1965 γνώμην τῆς Ἀστυνομικῆς Διευθύνσεως Πειραιῶς, ἀποφασίζομεν :

Καθορίζομεν, ὅπως τὰ καταστήματα ἀνθοπωλεῖα Ἀθηνῶν - Πειραιῶς παραμένουν καθ' ὅλον τὸ ἔτος ἑκάστην Τετάρτην κλειστὰ κατὰ τὰς μεταμεσημβρινὰς ὥρας, ἐξαιρέσει τῶν περιπτώσεων, καθ' ἃς ἡ ὡς ἄνω ἡμέρα συμπίπτει πρὸς παραμονὴν ἢ ἡμέραν τῶν κάτωθι ἑορτῶν :

1) Ἁγίου Ἀντωνίου (17.1), 2) Ἁγίου Ἀθανασίου (18.1), 3) τῆς Ὑπαπαντῆς (2.2), 4) Ἁγίου Χαραλάμπους (10.2), 5) Εὐαγγελισμοῦ τῆς Θεοτόκου (25.3), 6) Ἁγίου Γεωργίου (23.4), 7) Ἁγίων Θεοδώρων, 8) Ἁγίας Εἰρήνης (5.5), 9) Ἁγίων Κωνσταντίνου καὶ Ἑλένης (21.5), 10) Πέτρου καὶ Παύλου (29.6), 11) τῶν 12 Ἀποστόλων (30.6), 12) Ἁγίας Παρασκευῆς (26.7), 13) Ἁγίου Παντελεήμονος (27.7), 14) Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου (15.8), 15) Σοφίας, Πίστεως κλπ (17.9), 16) Ἁγίου Δημητρίου (26.10), 17) Ταξιαρχῶν (8.11), 18) Εἰσόδια τῆς Θεοτόκου (21.11), 19) Ἁγίας Αἰκατερίνης (25.11), 20) Ἁγίου Ἀνδρέου (30.11), 21) Ἁγίου Νικολάου (6.12), 22) Ἁγίας Ἄννης (9.12), 23) Ἁγίου Σπυρίδωνος (12.12), 24) Ἁγίου Ἐλευθερίου (15.12), ὡς καὶ διὰ τὸ χρονικὸν διάστημα ἀπὸ 20.12 μέχρι 10.1 ἑκάστου ἔτους.

Ἡ παροῦσα, ἡς ἡ ἰσχὺς ἄρχεται ἀπὸ τῆς 12ης Ἰουλίου 1965, δημοσιευθήτω διὰ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως, κοινοποιηθήσεται δὲ πρὸ τῆς δημοσιεύσεως πρὸς ἐφαρμογήν.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 6 Ἰουλίου 1965

—

68124)5012)1965 Ἀπόφ. Ὑπουργοῦ Ἐργασίας

Περὶ παρατάσεως ἰσχύος συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας μισθωτῶν γκαράζ καὶ πρατηρίων βενζίνης Δ.Π.Π.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 442 τῆς 24 Ἰουλίου 1965)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν : 1) Τὰς διατάξεις τῆς παραγράφου 3 τοῦ ἄρθρου 4 τοῦ ν. 3239)1955, 2) Τὴν κοινοποιηθεῖσαν ἡμῖν ἔγγραφον δήλωσιν καταγγελίας τῆς ἐν θέματι συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας καὶ 3) σχετικὴν γνωμοδότησιν τοῦ Ἐθνικοῦ Γνωμοδοτικοῦ Συμβουλίου Κοινωνικῆς Πολιτικῆς, ληφθεῖσαν κατὰ τὴν συνεδρίασιν αὐτοῦ τῆς 7.7.1965, ἀποφασίζομεν :

Ἀναστέλλομεν ἐπὶ τρίμηνον χρονικὸν διάστημα, ἤτοι μέχρι 15.10.1965, τὴν ἐπέλευσιν τῶν ἐννόμων ἀποτελεσμάτων ἐκ τῆς καταγγελίας τῆς ἀπὸ 19.3.1964 συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας τῶν μισθωτῶν γκαράζ καὶ πρατηρίων βενζίνης Δ.Π.Π. (πρᾶξις καταθέσεως Εἰρηνοδικείου Ἀθηνῶν 57)11.5.1964) (*).

Ἡ παροῦσα δημοσιευθήτω διὰ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 12 Ἰουλίου 1965

—

(*) ΕΕΔ 23, 698.

68125)5013)1965 Ἀπόφ. Ὑπουργοῦ Ἐργασίας

Περὶ παρατάσεως ἰσχύος συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας ἐκδορεοσφαγέων Τυρνάβου.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 442 τῆς 24 Ἰουλίου 1965)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν : 1) Τὰς διατάξεις τῆς παραγράφου 3 τοῦ ἄρθρου 4 τοῦ ν. 3239)1955, 2) Τὴν κοινοποιηθεῖσαν ἡμῖν ἔγγραφον δήλωσιν καταγγελίας τῆς ἐν θέματι συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας καὶ 3) σχετικὴν γνωμοδότησιν τοῦ Ἐθνικοῦ Γνωμοδοτικοῦ Συμβουλίου Κοινωνικῆς Πολιτικῆς, ληφθεῖσαν κατὰ τὴν συνεδρίασιν αὐτοῦ τῆς 7.7.1965, ἀποφασίζομεν :

Ἀναστέλλομεν ἐπὶ τρίμηνον χρονικὸν διάστημα, ἤτοι μέχρι 13.10.1965, τὴν ἐπέλευσιν τῶν ἐννόμων ἀποτελεσμάτων ἐκ τῆς καταγγελίας τῆς ἀπὸ 4.7.1960 συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας ἐκδορεοσφαγέων Τυρνάβου (Φ.Ε.Κ. 446)30.7.1960 τεῦχος Β') (*).

Ἡ παροῦσα δημοσιευθήτω διὰ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 12 Ἰουλίου 1965

—

65384)4810)1965 Ἀπόφ. Ὑπουργοῦ Ἐργασίας

Περὶ κηρύξεως ὑποχρεωτικῆς τῆς ὑπ' ἀριθ. 15)1964 ἀποφάσεως τοῦ Δ.Δ.Δ.Δ. Πειραιῶς «περὶ τῶν ὅρων ἀμοιβῆς καὶ ἐργασίας τῶν ἐργατοτεχνιτῶν καπνοβιομηχανίας ἁπάσης τῆς χώρας».

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 442 τῆς 24 Ἰουλίου 1965)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν : α) Τὰς διατάξεις τῆς παραγράφου 2 τοῦ ἄρθρου 5 τοῦ νόμου 3239) 1955, ἐν συνδυασμῷ μὲ τὰς τῆς παραγράφου 8 τοῦ ἄρθρου 10 τοῦ ν.δ. 3755)1957, β) Σχετικὴν γνωμοδότησιν τοῦ Ἐθνικοῦ Γνωμοδοτικοῦ Συμβουλίου Κοινωνικῆς Πολιτικῆς, ληφθεῖσαν κατὰ τὴν συνεδρίασιν αὐτοῦ τῆς 26.6.1965, ἀποφασίζομεν :

Κηρύσσομεν ὑποχρεωτικὴν διὰ πάντας τοὺς ἐργοδότας καὶ μισθωτοὺς τοῦ ἐπαγγέλματος, ὅπερ ἀφορᾷ, τὴν ὑπ' ἀριθ. 15)1964 ἀπόφασιν τοῦ Δ.Δ. Δ.Δ. Πειραιῶς «περὶ τῶν ὅρων ἀμοιβῆς καὶ ἐργασίας τῶν ἐργατοτεχνιτῶν καπνοβιομηχανίας ἁπάσης τῆς χώρας», κατατεθεῖσαν εἰς τὸ Εἰρηνοδικεῖον Ἀθηνῶν διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 125)14.11. 1964 πράξεως καταθέσεως (**).

Ἡ παροῦσα, ἰσχύουσα ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεώς της, δημοσιευθήτω διὰ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 6 Ἰουλίου 1965

—

68126)50 14)1965 Ἀπόφ. Ὑπουργοῦ Ἐργασίας

Περὶ παρατάσεως ἰσχύος συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας τοῦ ἠλεκτρικοῦ προσωπικοῦ, ἀπασχολουμένου εἰς ἠλεκτρικὰς ἐπιχειρή-

(*) ΕΕΔ 19, 1222
(**) ΕΕΔ 23, 1533.

σεις παραγωγῆς καὶ διανομῆς ἠλεκτρικῆς ἐνεργείας, μὴ ἐξαγορασθείσας ὑπὸ τῆς Δ.Ε.Η..

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 442 τῆς 24 Ἰουλίου 1965)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν : 1) Τὰς διατάξεις τῆς παραγράφου 8 τοῦ ἄρθρου 4 τοῦ ν. 3239)1955. 2) Τὴν κοινοποιηθεῖσαν ἡμῖν ἔγγραφον δήλωσιν καταγγελίας τῆς ἐν θέματι συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας καὶ 3) σχετικὴν γνωμοδότησιν τοῦ Ἐθνικοῦ Γνωμοδοτικοῦ Συμβουλίου Κοινωνικῆς Πολιτικῆς, ληφθεῖσαν κατὰ τὴν συνεδρίασιν αὐτοῦ τῆς 7.7.1965, ἀποφασίζομεν :

Ἀναστέλλομεν ἐπὶ 3μηνον χρονικὸν διάστημα, ἤτοι μέχρι 26.10.1965, τὴν ἐπέλευσιν τῶν ἐννόμων ἀποτελεσμάτων ἐκ τῆς καταγγελίας τῆς ἀπὸ 17.3.1964 συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας τοῦ ἠλεκτρικοῦ προσωπικοῦ, ἀπασχολουμένου εἰς ἠλεκτρικὰς ἐπιχειρήσεις παραγωγῆς καὶ διανομῆς ἠλεκτρικῆς ἐνεργείας, μὴ ἐξαγορασθείσας ὑπὸ τῆς Δ.Ε.Η. (πρᾶξις καταθέσεως Εἰρηνοδικείων Ἀθηνῶν 47)10.4.1964) (*).

Ἡ παροῦσα δημοσιευθήτω διὰ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 12 Ἰουλίου 1965

—

61993)Υ. 538)1965 Ἀπόφ. Ὑπουργῶν Συντονισμοῦ, Οἰκονομικῶν καὶ Ἐργασίας

Περὶ αὐξήσεως τῶν ὑπὸ τοῦ Ταμείου Ἐπικουρικῆς Ἀσφαλίσεως Ὑπαλλήλων Ἐμπορικῶν Καταστημάτων παρεχομένων συντάξεων κατὰ ποσοστὸν 15ο/ο.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 385 τῆς 20 Ἰουνίου 1965)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν : 1) Τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 2 τοῦ ὑπ' ἀριθ. 19)1944 νόμου «περὶ ἐξουσιοδοτήσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Οἰκονομικῶν ὅπως προβαίνῃ εἰς τροποποιήσεις τῶν φορολογικῶν συντελεστῶν». 2) Τὰς διὰ τῶν ὑπ' ἀριθ. 483)29.1.1965 καὶ 847)16.2.1965 ἀναφορὰς τοῦ Ταμείου Ἐπικουρικῆς Ἀσφαλίσεως Ὑπαλλήλων Ἐμπορικῶν Καταστημάτων ὑποβληθείσας ἡμῖν προτάσεις τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου αὐτοῦ περὶ αὐξήσεως τῶν συντάξεων τῶν συνταξιούχων του κατὰ 20 ο/ο. 3) Τὴν ἀπόφασιν τῆς Νομισματικῆς Ἐπιτροπῆς τὴν ληφθεῖσαν κατὰ τὴν 918 συνεδρίασιν αὐτῆς τῆς 3.5.1955, κοινοποιηθεῖσαν διὰ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 14586)16.5.1955 ἐγγράφου της καὶ 4) Τὰς κρατούσας οἰκονομικὰς συνθήκας, ἀποφασίζομεν :

Ι. Ἀπὸ τῆς πρώτης τοῦ μεθεπομένου τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρούσης μηνὸς αὐξάνονται αἱ ὑπὸ τοῦ Ταμείου Ἐπικουρικῆς Ἀσφαλίσεως Ὑπαλλήλων Ἐμπορικῶν Καταστημάτων καταβαλλόμεναι συντάξεις εἰς τοὺς συνταξιούχους αὐτοῦ κατὰ ποσοστὸν (15 ο/ο) δέκα πέντε ἐπὶ ταῖς ἑκατόν.

ΙΙ. Τὸ σύνολον τῆς οὕτω αὐξανομένης συντάξεως ἐν οὐδεμιᾷ περιπτώσει δύναται νὰ ὑπερβαίνῃ τὰ τεθέντα ἀνώτατα ὅρια διὰ τῆς παραγράφου 2 τῆς ὑπ' ἀριθ. 14786)16.5.1955 ἀποφάσεως τῆς Νομισματικῆς Ἐπιτροπῆς.

Ἡ παροῦσα δημοσιευθήτω διὰ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 12 Μαΐου 1965

—

51740)Σ.432)1965 Ἀπόφ. Ὑπουργοῦ Ἐργασίας

Περὶ τροποποιήσεως τῆς παραγράφου 1 τοῦ ἄρθρου 5 τοῦ Κανονισμοῦ συνταξιοδοτήσεως τοῦ προσωπικοῦ τοῦ Ταμείου Συντάξεως Ἠθοποιῶν, Συγγραφέων, Μουσικῶν καὶ Τεχνιτῶν Θεάτρου καὶ Κινηματογράφου.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 385 τῆς 26 Ἰουνίου 1965)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν : 1) Τὸ ἄρθρον 59 § 1 τοῦ ἀ.ν. τῆς 11 Νοεμβρίου 1935 «περὶ Ὀργανισμοῦ τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας», ὡς τοῦτο αὐθεντικῶς ἡρμηνεύθη διὰ τοῦ ἄρθρου 1 τοῦ ἀ. ν. 694)1937 «περὶ αὐθεντικῆς ἑρμηνείας, συμπληρώσεως καὶ τροποποιήσεως διατάξεών τινων τῆς ἀσφαλιστικῆς νομοθεσίας». 2) Τὸ ὑπ' ἀριθ. 2520)1953 ν. διάταγμα «περὶ προσδιορισμοῦ τῶν ἀντικειμένων, ἐφ' ὧν ἐφαρμόζεται ἡ διαδικασία, ἡ διαγραφομένη ὑπὸ τῶν διατάξεων τοῦ ἀν. νόμου τῆς 11.11.1935 «περὶ Ὀργανισμοῦ τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας κλπ.». 3) Τὰς διατάξεις τοῦ ἀπὸ 30 Ἀπριλίου 1946 ν.δ)γματος «περὶ ὀργανώσεως καὶ συντονισμοῦ τῆς παρακολουθήσεως καὶ τοῦ ἐλέγχου τῶν Ὀργανισμῶν Κοινωνικῆς Πολιτικῆς», κυρωθέντος διὰ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 1392)1949 ν.δ/γματος. 4) Πρότασιν τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Ταμείου Συντάξεων Ἠθοποιῶν, Συγγραφέων, Μουσικῶν καὶ Τεχνιτῶν Θεάτρου καὶ Κινηματογράφου, ὑποβληθεῖσαν ἡμῖν διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 2311)12.4.1965 ἀναφορᾶς τοῦ Ταμείου, 5) Γνώμην τοῦ Συμβουλίου Κοινωνικῆς Ἀσφαλίσεως, διατυπωθεῖσαν κατὰ τὴν ὑπ' ἀριθ. 18)13.5.1965 συνεδρίασιν αὐτοῦ τῆς ΙΓ' περιόδου, ἀποφασίζομεν :

Ὅπως ἡ παράγραφος 1 τοῦ ἄρθρου 5 τοῦ Κανονισμοῦ συνταξιοδοτήσεως προσωπικοῦ τοῦ Ταμείου Συντάξεων Ἠθοποιῶν, Συγγραφέων, Μουσικῶν καὶ Τεχνιτῶν Θεάτρου καὶ Κινηματογράφου τροποποιηθῇ ὡς ἀκολούθως :

«1. Ὡς μισθός, ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ ὁποίου κανονίζεται ἡ σύνταξις τοῦ ὑπαλλήλου τοῦ Ταμείου, λαμβάνεται ποσοστὸν ἐπὶ τοῦ μηνιαίου μισθοῦ ἐνεργείας τοῦ ὁριζομένου ὑπὸ τῶν ἑκάστοτε ἰσχυουσῶν διατάξεων καὶ ἀνήκοντος εἰς τὸν βαθμόν, ὃν ὑφειρεν, ἅμα δὲ καὶ ὑφ' ὃν ἐμισθοδοτεῖτο ὁ ὑπάλληλος κατὰ τὴν ἔξοδόν του ἐκ τῆς ὑπηρεσίας».

Ἡ παροῦσα δημοσιευθήτω διὰ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 21 Ἰουνίου 1965

—

45372)Σ.378.1965 Ἀπόφ. Ὑπουργοῦ Ἐργασίας

Περὶ τροποποιήσεως τῶν ἄρθρων 7 καὶ 10 τοῦ

(*) ΕΕΔ. 23, 687.

Κανονισμοῦ Παροχῶν τοῦ Ταμείου Ἐπικουρικῆς Ἀσφαλίσεως Ἀσφαλιστῶν καὶ Προσωπικοῦ Ἀσφαλιστικῶν Ἐπιχειρήσεων.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 395 τῆς 30 Ἰουνίου 1965)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν : 1) Τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 5 τοῦ ν. δ)τος 1070)1942 «περὶ ἱδρύσεως Ταμείου Ἐπικουρικῆς Ἀσφαλίσεως Ἀσφαλιστῶν καὶ Προσωπικοῦ Ἀσφαλιστικῶν Ἐπιχειρήσεων», ἐν συνδυασμῷ πρὸς τὰς ταιαύτας τοῦ ἄρθρου 59 § 1 τοῦ ἀ. ν. τῆς 11 Νοεμβρίου 1935 «περὶ Ὀργανισμοῦ τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας», ὡς τοῦτο αὐθεντικῶς ἡρμηνεύθη διὰ τοῦ ἄρθρου 1 τοῦ ἀ. ν. 694)1937 «περὶ αὐθεντικῆς ἑρμηνείας, συμπληρώσεως καὶ τροποποιήσεως διατάξεών τινων τῆς ἀσφαλιστικῆς νομοθεσίας». 2) Γνώμην τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Ταμείου Ἐπικουρικῆς Ἀσφαλίσεως Ἀσφαλιστῶν καὶ Προσωπικοῦ Ἀσφαλιστικῶν Ἐπιχειρήσεων, ὑποβληθεῖσαν ἡμῖν διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 3826)1964 ἀναφορᾶς τοῦ Ταμείου. 3) Γνώμην τοῦ Συμβουλίου Κοινωνικῆς Ἀσφαλίσεως, διατυπωθεῖσαν κατὰ τὴν ὑπ' ἀριθ. 16)19.4.1965 συνεδρίασιν αὐτοῦ τῆς Γ'' περιόδου, ἀποφασίζομεν :

Ὅπως εἰς τὸν Κανονισμὸν Παροχῶν τοῦ Ταμείου Ἐπικουρικῆς Ἀσφαλίσεως Ἀσφαλιστῶν καὶ Προσωπικοῦ Ἀσφαλιστικῶν Ἐπιχειρήσεων ἐπέλθωσιν αἱ κάτωθι τροποποιήσεις :

1) Τὸ ἄρθρον 7 τροποποιεῖται ὡς ἀκολούθως :

«1. Ἡ συντάξιμος ὑπηρεσία ἀποτελεῖται ἀπὸ τὴν πραγματικὴν ἐν ἀσφαλίσει ταιαύτην καὶ κατὰ τὴν παράγραφον 3 τοῦ παρόντος ὁριζομένην προϋπηρεσίαν.

2. Ὡς πραγματικὴ ἐν ἀσφαλίσει ὑπηρεσία λογίζεται ἡ εἰς τὰς ἐν ἄρθρῳ 3 τοῦ Καταστατικοῦ τοῦ Ταμείου ὁριζομένας ὑπηρεσίας διανυθεὶς χρόνος ἀπασχολήσεως ἐν ἀσφαλίσει ἀπὸ τῆς Ἱδρύσεως ταῦ Ταμείου.

3. Ὡς προϋπηρεσία διὰ τὴν ἐφαρμογὴν τοῦ παρόντος ἄρθρου λογίζεται :

α) Ὁ χρόνος, ὁ διανυθεὶς ἀπὸ τῆς ἱδρύσεως τοῦ Ταμείου μετὰ τὴν συμπλήρωσιν τοῦ 15ου ἔτους τῆς ἡλικίας εἰς τὰς αὐτὰς ὡς ἄνω ὑπηρεσίας ἐν τῇ ἡμεδαπῇ ἢ προκειμένου περὶ Ἑλλήνων τὸ γένος καὶ ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ.

β) Ὁ χρόνος τῆς ἐφεδρικῆς ἐν τῷ στρατῷ ὑπηρεσίας, προκειμένου περὶ παλαιῶν πολεμιστῶν, ἐφαρμοζομένων τῶν οἰκείων περὶ παλαιῶν πολεμιστῶν διατάξεων.

γ) Ὁ χρόνος τῆς στρατιωτικῆς θητείας ὡς κληρωτοῦ, ἐφ' ὅσον προϋπῆρχεν αὐτοῦ ἀσφαλιστικὴ σχέσις.

δ) Ὁ χρόνος συνταξιοδοτήσεως τοῦ ἡσφαλισμένου λόγῳ προσωρινῆς πλήρους ἀνικανότητος καὶ μέχρι δύο (2) κατ' ἀνώτατον ὅριον ἐτῶν, ἐφ' ὅσον οὗτος ἀναλάβῃ καὶ πάλιν ἀσφαλιστέαν ὑπηρεσίαν.

ε) Προκειμένου περὶ ἡσφαλισμένων, συμπληρωσάντων ἢ συμπληρούντων δεκαπενταετῆ τοὐλάχιστον πραγματικὴν ἐν ἀσφαλίσει ὑπηρεσίαν, ὁ χρόνος ἐξηρτημένης μὴ ἀσφαλιστικῆς ὑπηρεσίας ὁ μετὰ τὴν συμπλήρωσιν τοῦ 15ου ἔτους τῆς ἡλικίας, μὴ δυνάμενος νὰ ὑπερβῇ τὸ 1)3 τῆς παρ' ἀσφαλιστικαῖς ὑπηρεσίαις πραγματοποιηθείσης, ἐν οὐδεμιᾷ δὲ περιπτώσει τὰ πέντε (5) ἔτη, πρὸς θεμελίωσιν μόνον τοῦ συνταξιοδοτικοῦ αὐτῶν δικαιώματος.

4. Ἡ κατὰ τὴν προηγουμένην παράγραφον προϋπηρεσία ἀναγνωρίζεται δι' ἀποφάσεως τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Ταμείου τῇ αἰτήσει τοῦ ἡσφαλισμένου, ὑποβαλλομένῃ ἐντὸς ἀνατρεπτικῆς προθεσμίας ἑνὸς (1) ἔτους ἀπὸ τῆς ἐπαγωγῆς εἰς τὴν ἀσφάλισιν τοῦ Ταμείου καὶ προκειμένου περὶ τῶν ἤδη ἡσφαλισμένων αὐτοῦ ἀπὸ τῆς ἰσχύος τῆς παρούσης.

Ἡ ἐξαγορὰ τῆς κατὰ τὰ ἀνωτέρω ἀναγνωριζομένης προϋπηρεσίας γίνεται ἐπὶ τῇ καταβολῇ δι' ἕκαστον ἀναγνωριζόμενον μῆνα εἰσφορᾶς ἴσης πρὸς 6 ο)ο ἐπὶ τῶν ἀποδοχῶν τοῦ μηνὸς τῆς ὑποβολῆς τῆς σχετικῆς αἰτήσεως.

Ἐν περιπτώσει ἐπελεύσεως τοῦ ἀσφαλιστικοῦ κινδύνου πρὸ τῆς ὁλοσχεροῦς ἐξοφλήσεως τῆς ἐξαγορᾶς τῆς προϋπηρεσίας τὸ ποσὸν τῆς κατὰ τὰ ἄνω εἰσφορᾶς παρακρατεῖται κατὰ μῆνα ἐκ τῆς συντάξεως τοῦ δικαιοῦχου ἢ τῶν δικαιοδόχων αὐτοῦ, ἐν περιπτώσει θανάτου τούτου, καὶ μέχρι τῆς ὁλοσχεροῦς ἐξοφλήσεως.

5. Διὰ τὸν ὑπολογισμὸν τῆς ἐξ 6 ο)ο εἰσφορᾶς μὴ ἐμμίσθων ἡσφαλισμένων ὡς ἀποδοχαὶ τοῦ μηνὸς ὑποβολῆς τῆς αἰτήσεως θεωροῦνται αἱ κλάσεις, εἰς ἣν οὗτος ἔχει καταταγῇ.

6. Τὸ σύνολον τῆς ἀναγνωριζομένης προϋπηρεσίας δὲν δύναται νὰ ὑπερβῇ τὸ σύνολον τῆς πραγματικῆς ἐν ἀσφαλίσει ὑπηρεσίας, ἐν οὐδεμιᾷ δὲ περιπτώσει τὰ 15 ἐν συνόλῳ ἔτη.

7 Ἑκάστη τῶν κατὰ τὰ ἀνωτέρω ὑπηρεσιῶν ἀναγνωρίζεται, ἐφ' ὅσον δὲν συμπίπτει ὁ χρόνος τῆς ἀναγνωριζομένης ὑπηρεσίας μετ' ἄλλης συνταξίμου ταιαύτης, προβλεπομένης ὑπὸ τοῦ παρόντος ἄρθρου».

2) Τὸ ἄρθρον 10 τροποποιεῖται ὡς ἀκολούθως :

«1. α) Ἡ εἰς τοὺς ἐμμίσθους ἡσφαλισμένους ἀπονεμομένη σύνταξις ἀποτελεῖται ἐκ τόσων τεσσαρακοστῶν τοῦ συνταξίμου μισθοῦ, ὅσα τὰ ἔτη τῆς συνταξίμου αὐτῶν ὑπηρεσίας, περὶ ἧς τὸ ἄρθρον 7 τοῦ παρόντος.

Ὡς συντάξιμος μισθὸς λογίζεται τὰ 80)100 τοῦ κατὰ τὸ τελευταῖον πρὸ τῆς ἐξόδου τῶν 12μηνον ἀποληφθέντος μέσου ὅρου τῶν μηνιαίων ἀποδοχῶν αὐτῶν. Διὰ τὴν ἐφαρμογὴν τῆς παρούσης πρὸς ἐξεύρεσιν τοῦ μέσου ὅρου τῶν μηνιαίων ἀποδοχῶν ἐξαιροῦνται τὰ δῶρα, ἐπὶ ταῖς ἑορταῖς Χριστουγέννων, Νέου Ἔτους καὶ Πάσχα (ὡς καὶ τὸ ἐπίδομα ἀδείας).

β) Ἡ εἰς τοὺς μὴ ἐμμίσθους ἡσφαλισμένους ἀπονεμομένη σύνταξις ἀποτελεῖται ἐκ τόσων τεσσαρακοστῶν τοῦ συνταξίμου μισθοῦ, ὅσα τὰ ἔτη τῆς συνταξίμου αὐτῶν ὑπηρεσίας, περὶ ἧς τὸ ἄρθρον 7 τοῦ Κανονισμοῦ Παροχῶν τοῦ Ταμείου. Ὡς συντάξιμος μισθὸς λογίζεται τὰ 80)100 τοῦ κατὰ τὴν τελευταίαν πρὸ τῆς ἐξόδου των τοιαύτην μέσου ὅρου τῶν ποσῶν τῆς κλάσεως ἢ τῶν κλάσεων, εἰς ἃς οὗτοι ἔχουν καταταγῇ.

2. Έάν ὁ ἔμμισθος ἡσφαλισμένος κατέχῃ ταυτοχρόνως πλείονας τῆς μιᾶς θέσεις ἐν ταῖς ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 3 τοῦ Καταστατικοῦ ἀναφερομέναις ὑπηρεσίαις ἡ ἀπονεμητέα σύνταξις ὑπολογίζεται ἐπὶ τοῦ συνόλου τῶν 80)100 τῶν ἀποδοχῶν αὐτοῦ, ἐφ' ὅσον διὰ τὰς ἀποδοχὰς ταύτας ἔχουν βεβαιωθῆ αἱ ὑπὲρ τοῦ Ταμείου εἰσφοραί.

3. Τὸ ποσὸν τῶν ὑπὸ τοῦ Ταμείου ἀπονεμομένων συντάξεων δὲν δύναται νὰ εἶναι ἀνώτερον τῶν δραχμῶν 3.000, οὐδὲ κατώτερον τῶν δραχμῶν 800.

4. Προκειμένου περὶ ἡσφαλισμένων, οἵτινες κατὰ τὴν ἔξοδόν των θὰ ἔχωσι συμπληρώσει 40ετῆ συντάξιμον χρόνον, περὶ ἧς τὸ ἄρθρον 7 τοῦ παρόντος, ἐξ ἧς 20ετὴ συνεχῆ πρὸ τῆς ἐξόδου των ἐκ τῆς ἐνεργοῦ ἀσφαλίσεως ἐν πραγματικῇ παρὰ τῷ Ταμείῳ ἀσφαλίσει καὶ διατελέσει συνεχῶς ἐπὶ μίαν 10ετίαν πρὸ τῆς ἐξόδου των γενικοὶ πράκτορες ἡμεδαπῶν ἢ ἀλλοδαπῶν ἀσφαλιστικῶν ἑταιρειῶν ἢ γενικοὶ διευθυνταὶ ἑλληνικῶν ἀσφαλιστικῶν ἑταιρειῶν, τὸ ὡς ἄνω ἀνώτατον ὅριον τῆς μηνιαίας συντάξεως ἐκ δραχμῶν 3.000 προσαυξάνεται κατὰ 20 ο)ο.

5. Έάν συνταξιοῦχος ἐπανέλθῃ εἰς τὴν ἐνεργὸν ἀσφάλισιν, διὰ νὰ τύχῃ τῶν ὑπὸ τοῦ παρόντος ἄρθρου προβλεπομένων παροχῶν, δέον ὅπως ἀπὸ τῆς χρονολογίας τῆς ἐπανόδου του εἰς τὴν ἐνεργὸν ὑπηρεσίαν συμπληρώσῃ τριετῆ τοὐλάχιστον συνεχῆ πραγματικὴν ἐν ἀσφαλίσει τοῦ Ταμείου ὑπηρεσίαν».

Προκειμένου περὶ αὐξήσεως τῶν ὑπὸ τοῦ Ταμείου καταβαλλομένων συντάξεων καὶ καθορισμοῦ τοῦ ἀνωτάτου ποσοῦ καταβαλλομένης συντάξεως ἀκολουθεῖται ἡ διαδικασία τοῦ ἄρθρου 15 τοῦ παρόντος.

Ἡ ἰσχὺς τοῦ παρόντος ἄρθρου ἄρχεται ἀπὸ 1ης Ἰανουαρίου 1965.

Ἡ παροῦσα δημοσιευθήτω διὰ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 19 Ἰουνίου 1965

—

Δ)130708)1965 Ἀπόφ. Ὑπουργοῦ Συγκοινωνιῶν

Περὶ προσωρινῆς αὐξήσεως κατὰ μίαν δραχμὴν τοῦ δικαιώματος ἐκκινήσεως τῶν μετὰ μετρητοῦ καὶ ἄνευ ἐπιβατηγῶν αὐτοκινήτων Δ.Χ.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 377 τῆς 24 Ἰουνίου 1965)

Λαβόντες ὑπ' ὄψιν: 1) Τὴν ὑπ' ἀριθ. 3104)12.4.1965 ἀναφορὰν τοῦ Συνδέσμου Ἰδιοκτητῶν Συντηρητικῶν Αὐτοκινητιστῶν Ταξὶ Ἀθηνῶν καὶ 2) τὴν κειμένην περὶ ἐπιβατηγῶν αὐτοκινήτων Δ.Χ. νομοθεσίαν, ἀποφασίζομεν:

Καθορίζομεν, ὅπως πρὸς κάλυψιν τῆς ἐπὶ ταῖς ἑορταῖς τοῦ Πάσχα 1965 παρεχομένης ἐκτάκτου οἰκονομικῆς ἐνισχύσεως (δώρου) εἰς τοὺς ὁδηγοὺς τῶν ἐπιβατηγῶν αὐτοκινήτων δημοσίας χρήσεως, μετὰ ἢ ἄνευ μετρητοῦ, αὐξηθῇ τὸ δικαίωμα ἐκκινήσεως (πτῶσις σημαίας) τῶν μετὰ μετρητοῦ ἐπιβατηγῶν αὐτοκινήτων δημοσίας χρήσεως, τῶν κυκλοφορούντων καθ' ἅπασαν τὴν χώραν, κατὰ μίαν δραχμὴν διὰ τὸ χρονικὸν διάστημα ἀπὸ τῆς 22ας Ἀπριλίου ἕως καὶ τῆς 4ης Μαΐου 1965.

Διὰ τὰ ἐπιβατηγὰ αὐτοκίνητα δημοσίας χρήσεως, ἄνευ μετρητοῦ, καθορίζομεν αὔξησιν μιᾶς δραχμῆς ἀνὰ ἑκάστην διαδρομὴν καὶ διὰ τὸ αὐτὸ ὡς ἄνω χρονικὸν διάστημα.

Τὰ ἐκ τῶν ἀνωτέρω αὐξήσεων ποσὰ θὰ εἰσπράττωνται παρὰ τῶν ὁδηγῶν τῶν αὐτοκινήτων ἐξ ὁλοκλήρου.

Κατὰ τὰ λοιπὰ ἰσχύουν αἱ ὑπ' ἀριθ. Η-113572)12.2.1965 (Φ.Ε.Κ. 160) καὶ Η-113571) 22.2.1965 ἡμέτεραι γενικαὶ ἀποφάσεις περὶ καθορισμοῦ τοῦ κομίστρου τῶν μετὰ καὶ ἄνευ μετρητοῦ ἐπιβατηγῶν αὐτοκινήτων Δ.Χ.

Ἡ παροῦσα δημοσιευθήτω διὰ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 21 Ἀπριλίου 1965

—

51836)Ε.820)1965 Ἀπόφ. Ὑπουργοῦ Ἐργασίας

Περὶ τροποποιήσεως τοῦ Καταστατικοῦ τοῦ Ταμείου Συντάξεων Προσωπικοῦ Ἀθηναϊκῶν Ἐφημερίδων.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 347 τῆς 28 Μαΐου 1965)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν: 1) Τὸ ἄρθρον 59 § 1 τοῦ ἀν. νόμου τῆς 11 Νοεμβρίου 1935 «περὶ Ὀργανισμοῦ τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας», ὡς τοῦτο αὐθεντικῶς ἑρμηνεύθη διὰ τοῦ ἄρθρου 1 τοῦ ἀ.ν. 694)1937 «περὶ αὐθεντικῆς ἑρμηνείας, συμπληρώσεως καὶ τροποποιήσεως διατάξεών τινων τῆς ἀσφαλιστικῆς νομοθεσίας», 2) Τὸ ὑπ' ἀριθ. 2520)1953 ν.δ)γμα «περὶ προσδιορισμοῦ τῶν ἀντικειμένων, ἐφ' ὧν ἐφαρμόζεται ἡ διαδικασία, ἡ διαγραφομένη ὑπὸ τῶν διατάξεων τοῦ ἀν. νόμου τῆς 11.11.1935 «περὶ Ὀργανισμοῦ τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας κλπ». 3) Τὰς διατάξεις τοῦ ἀπὸ 30 Ἀπριλίου 1946 ν.δ)τος «περὶ ὀργανώσεως καὶ συντονισμοῦ τῆς παρακολουθήσεως καὶ τοῦ ἐλέγχου τῶν Ὀργανισμῶν Κοινωνικῆς Πολιτικῆς», κυρωθέντος διὰ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 1393)1949 ν.δ)γματος. 4) Πρότασιν τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Ταμείου Συντάξεων Προσωπικοῦ Ἀθηναϊκῶν Ἐφημερίδων, ὑποβληθεῖσαν ἡμῖν διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 457)7.4.1965 ἀναφορᾶς τοῦ Ταμείου. 5) Γνώμην τοῦ Συμβουλίου Κοινωνικῆς Ἀσφαλίσεως, διατυπωθεῖσαν κατὰ τὴν ὑπ' ἀριθ. 18)13.5.1965 συνεδρίασιν αὐτοῦ τῆς Γ' περιόδου, ἀποφασίζομεν:

Ὅπως εἰς τὸ Καταστατικὸν τοῦ Ταμείου Συντάξεων Προσωπικοῦ Ἀθηναϊκῶν Ἐφημερίδων ἐπέλθωσιν αἱ ἀκόλουθοι τροποποιήσεις:

1) Τὸ ἐδάφιον α' τῆς παραγράφου 1 τοῦ ἄρθρου 27 τροποποιεῖται ὡς ἀκολούθως:

«1) Εἰσφορὰν τῶν ἡσφαλισμένων, περὶ ὧν ἡ παράγραφος 1 τοῦ ἄρθρου 3, ἴσην πρὸς 7,5 ο)ο ἐπὶ τῶν πάσης φύσεως μηνιαίων ἀποδοχῶν των καὶ μέχρι τοῦ ποσοῦ τῶν δραχμῶν 15.000, τῶν πραγματοποιουμένων ἐκ τῆς προσφορᾶς ἐργασίας, παρεχούσης δικαίωμα ἀσφαλίσεως κατὰ τὰς δια-

τάξεις τοῦ παρόντος Καταστατικοῦ.

Παρέχεται εἰς τὸν ἡσφαλισμένον τὸ δικαίωμα τῆς καταβολῆς εἰσφορᾶς καὶ ἐπὶ ποσοῦ ἀποδοχῶν ἀνωτέρου τοῦ διὰ τῆς ἡγουμένης περιόδου καθοριζομένου ὁρίου».

2) Ἡ παράγραφος 1 τοῦ ἄρθρου 37 τροποποιεῖται ὡς ἀκολούθως:

«1. Ἡ ὑπὸ τοῦ Ταμείου ἀπονεμομένη σύνταξις λόγῳ γήρατος ὁρίζεται ὡς κάτωθι:

«α) Διὰ τοὺς ἔχοντας συντάξιμον ὑπηρεσίαν μικροτέραν τῶν 20 ἐτῶν συμπεπληρωμένων, εἰς 1,5ο/ο τῶν συνταξίμων ἀποδοχῶν, δι' ἕκαστον πλῆρες ἔτος συνταξίμου ὑπηρεσίας, προσαυξανομένη κατὰ 2ο/ο τῶν συνταξίμων ἀποδοχῶν δι' ἕκαστον πλῆρες ἔτος συνταξίμου ὑπηρεσίας ἀπὸ τοῦ 21ου ἔτους ὑπηρεσίας συμπεπληρωμένου μέχρι καὶ τοῦ 24ου τοιούτου συμπεπληρωμένου.

β) Διὰ τοὺς ἔχοντας συντάξιμον ὑπηρεσίαν 25 ἐτῶν καὶ ἄνω εἰς 55ο/ο τῶν συνταξίμων ἀποδοχῶν αὐτῶν, προσαυξανομένη κατὰ 2ο/ο αὐτῶν δι' ἕκαστον πλῆρες ἔτος συνταξίμου ὑπηρεσίας μέχρι καὶ 30οῦ ἔτους ὑπηρεσίας συμπεπληρωμένου κατὰ 3ο/ο δι' ἕκαστον πλῆρες ἔτος ἀπὸ τοῦ 31ου συμπεπληρωμένου μέχρι καὶ τοῦ 35ου καὶ κατὰ 1ο/ο δι' ἕκαστον πλῆρες ἔτος ἀπὸ τοῦ 36ου συμπεπληρωμένου καὶ μέχρι συμπληρώσεως τοῦ 100ο/ο τῶν συνταξίμων ἀποδοχῶν».

3) Ἡ παράγραφος 5 τοῦ ἄρθρου 37 ἀντικαθίσταται ὡς ἀκολούθως:

«5. Οὐδεμία σύνταξις δύναται νὰ εἶναι ἀνωτέρα τοῦ ποσοῦ: α) τῶν δραχμῶν 4.000 κατὰ τὸ ἔτος 1963, β) τῶν δραχμῶν 4.500 κατὰ τὸ ἔτος 1964, γ) τῶν δραχμῶν 5.000 κατὰ τὸ ἔτος 1965 καὶ δ) τῶν δραχμῶν 6.000 κατὰ τὸ 1966 καὶ ἑξῆς».

Ἡ παράγραφος 1 τοῦ ἄρθρου 38 τροποποιεῖται ὡς ἀκολούθως:

«1. Ἡ εἰς τὴν χήραν παρεχομένη σύνταξις ἢ κατὰ τὴν περίπτωσιν εἰς τὸν κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ παρόντος δικαιούμενον τοιαύτης ἐπιζῶντα σύζυγον αὐτῆς ἰσοῦται πρὸς τὰ 6ο/ο τοῦ ποσοῦ τῆς συντάξεως τοῦ θανόντος (θανούσης), ὡς αὕτη καθορίζεται ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 37 τοῦ παρόντος, πρὸς τὰ 73ο/ο δὲ προκειμένου περὶ τῶν ἐχόντων συμπληρώσει τοὐλάχιστον 35ετῆ συντάξιμον ὑπηρεσίαν».

5. Ἐν τέλει τοῦ ἄρθρου 50 προστίθεται παράγραφος ὑπ' ἀριθ. 10, ἔχουσα ὡς ἀκολούθως:

«10. Συντάξεις ἀνακαθορισθεῖσαι, συμφώνως τῇ παραγράφῳ 4 τοῦ παρόντος ἄρθρου, ὡς καὶ τοιαῦται ἀπονεμηθεῖσαι μετὰ τὴν 1.6.1963, ἀνακαθορίζονται ἐκ νέου κατὰ ποσόν, ἐφαρμοζομένων ἐν προκειμένῳ τῶν οἰκείων διατάξεων, ὡς αὗται τροποποιοῦνται διὰ τῆς παρούσης.

Εἰς ἃς περιπτώσεις τὸ ποσὸν τῆς λαμβανομένης συντάξεως (μετὰ τῶν πάσης φύσεως ἐπιδομάτων) παραμένει τὸ αὐτό, χορηγεῖται αὔξησις, ὑπολογιζομένη ἐπὶ τῆς βασικῆς συντάξεως, ὡς αὕτη ἔχει ἀνακαθορισθῆ προηγουμένως, βάσει τῶν διατάξεων τῆς παραγράφου 4 τοῦ παρόντος ἄρθρου, χαρακτηριζομένη ὡς ἐκτακτον ἐπίδομα, συμψηφιζόμενον εἰς μελλοντικὰς αὐξήσεις τῶν συντάξεων τοῦ Ταμείου, κατὰ τὰ ἀκόλουθα ποσοστά:

Βασικαὶ συντάξεις μέχρι δραχμῶν 1.000 35ο/ο.

Βασικαὶ συντάξεις ἀπὸ δραχμῶν 1.001 ἕως 2.000 25ο/ο.

Βασικαὶ συντάξεις ἀπὸ 2.001 ἕως 3.000 15ο/ο.

Βασικαὶ συντάξεις ἀπὸ 3.001 ἕως 3.500 10ο/ο.

Βασικαὶ συντάξεις ἀπὸ 3.501 καὶ ἄνω 5ο/ο.

Αἱ οὕτω προσαυξανόμεναι συντάξεις μετὰ τῶν πάσης φύσεως ἐπιδομάτων δὲν δύνανται νὰ εἶναι ἀνώτεραι τῶν συνταξίμων ἀποδοχῶν, βάσει τῶν ὁποίων ὑπελογίσθη ἡ σύνταξις, οὐδὲ μεγαλυτέρα τῆς ὑπὸ τοῦ Ταμείου παρεχομένης ἀνωτάτης συντάξεως.

Ὁ ἀνακαθορισμὸς ἐνεργεῖται οἰκοθεν παρὰ τοῦ Ταμείου, ἡ δὲ διαφορὰ τῆς συντάξεως θὰ ἀρχίσῃ καταβαλλομένη ἀπὸ τῆς πρώτης τοῦ ἑπομένου τῆς δημοσιεύσεως τοῦ παρόντος μηνός».

Ἡ παροῦσα δημοσιευθήτω διὰ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 24 Μαΐου 1965

—

ΔΙΑΙΤΗΤΙΚΑΙ ΑΠΟΦΑΣΕΙΣ ΚΑΠ.

3)1965 Ἀπόφ. Πρωτοβαθμίου Διοικητικοῦ Διαιτητικοῦ Δικαστηρίου Βόλου

Περὶ τῶν ὅρων ἀμοιβῆς τῶν ἐργατοτεχνιτῶν Δήμου Βόλου (*).

. . . . . .

Διὰ ταῦτα

Α) Καθορίζει τὰ ἡμερομίσθια τῶν ἡμερομισθίων ἐργατοτεχνιτῶν τοῦ Δήμου Βόλου ὡς ἑξῆς:

1) Τῶν ἐπαπτῶν καθαριότητος, σφαγείων, φρουταγορᾶς καὶ οἱασδήποτε ἄλλης ὑπηρεσίας ἢ συνεργείου τοῦ Δήμου Βόλου (πλὴν ὑδρεύσεως), ὡς καὶ τῶν ὀρχικηπουρῶν καὶ τεχνιτῶν συνεργείων μηχανοστασίου καὶ αὐτοκινητοστασίου, εἰς δραχμὰς 80.

2) Τῶν ὁδοκαθαριστῶν, μεταφορέων ἀπορριμμάτων, κηπουρῶν, νεκροθαπτῶν, καθαριστῶν ὁστῶν καὶ λοιπῶν ἐργαζομένων εἰς διαφόρους ἐργασίας καθαριότητος, καταβρέγματος, νεκροταφείου, σφαγείου, ὑπονόμων, κήπων, φρουταγορᾶς, μηχανοστασίου καὶ αὐτοκινητοστασίου εἰς δραχμὰς 75.

3) Τῶν ὁδηγῶν αὐτοκινήτων ἀπορριμμάτων καὶ καταβρέγματος εἰς δραχμὰς 100, ἰσχυούσης κατὰ τὰ λοιπὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 30/1963 ἀποφάσεως τοῦ Δ.Δ.Α.Δ. Ἀθηνῶν.

4) Τῶν φυλάκων καὶ κλητήρων οἱασδήποτε

(*) Κατετέθη παρὰ τῷ Γραμματεῖ τοῦ Εἰρηνοδικείου Ἀθηνῶν, κατ' ἄρθρον 20 νόμου 3239/1955, συνταχθείσης τῆς ὑπ' ἀριθ. 90 τῆς 25.6.1965 πράξεως καταθέσεως, καὶ ἐκοινοποιήθη εἰς τὸ Ὑπουργεῖον Ἐργασίας τὴν 3.7.1965.

ὑπηρεσίας, ὡς καὶ τῶν κανδηλαναπτῶν νεκροταφείων εἰς δραχμὰς 75.

δ) Τῶν ζυγιστῶν, ἀποθηκαρίων, βεβαιωτῶν καὶ εἰσπρακτόρων ὅλων τῶν δημοτικῶν ὑπηρεσιῶν, ἐκτὸς ὑδρεύσεως, εἰς δραχμὰς 75. Τὰ ὡς ἄνω ἡμερομίσθια θὰ καταβάλλωνται καὶ εἰς τοὺς ἀπεσπασμένους εἰς ἄλλας ὑπηρεσίας.

Β) Ἀποφαίνεται, ὅπως χορηγηθῇ ἐπίδομα ἀνθυγιεινῆς ἐργασίας ἐκ 12 ο/ο εἰς ἅπαντας τοὺς ἀπασχολουμένους, ἀνεξαρτήτως ἰδιότητος (ἐπόπτου, τεχνίτου, ἐργάτου, ὁδηγοῦ κλπ.), εἰς τὰς ὑπηρεσίας καθαριότητος, ὑπονόμων, σφαγείων, νεκροταφείου, μηχανοστασίου καὶ αὐτοκινητοστασίου.

Γ) Ἀποφαίνεται, ὅπως χορηγηθῇ ἐπίδομα συζύγου ἐκ δραχμῶν 150 μηνιαίως εἰς ἅπαντας τοὺς ἐγγάμους ἡμερομισθίους μισθωτοὺς ὅλων τῶν ὑπηρεσιῶν καὶ εἰδικοτήτων τοῦ Δήμου Βόλου.

Δ) Ἀποφαίνεται, ὅπως εἰς τοὺς ἀπασχολουμένους ὑφ' οἱανδήποτε ἰδιότητα εἰς τὰς ὑπηρεσίας καθαριότητος, ὑπονόμων, σφαγείων, φρουταγορᾶς, νεκροταφείου, μηχανοστασίου, αὐτοκινητοστασίου καὶ κήπων χορηγῆται κατ' ἔτος μία στολή, ἓν ζεῦγος ἀρβυλῶν καὶ ἓν ἀδιάβροχον.

Ε) Ἀποφαίνεται, ὅπως τὸ ὡράριον ἑκάστου Σαββάτου περιορισθῇ κατὰ μίαν ὥραν δι' ἅπαντας τοὺς ἡμερομισθίους ἐργατοτεχνίτας τοῦ Δήμου Βόλου.

Ἡ παροῦσα ἰσχύει ἀπὸ τῆς 2 Ἀπριλίου 1965.

Ἐκρίθη, ἀπεφασίσθη καὶ ἐδημοσιεύθη.

Ἐν Βόλῳ τῇ 8 Μαΐου 1965

—

6)1965 Ἀπόφ. Πρωτοβαθμίου Διοικητικοῦ Διαιτητικοῦ Δικαστηρίου Πειραιῶς

Περὶ τῶν ὅρων ἀμοιβῆς ἐργατοτεχνιτῶν ὑποκαμίσων Πειραιῶς (*).

. . . . . .

Διὰ ταῦτα

Ἐπιλύον τὴν μεταξὺ τοῦ Σωματείου Σιδηρωτῶν, Κοπτῶν καὶ Ἐργατριῶν Ὑποκαμίσων Ἀθηνῶν - Πειραιῶς «Ὁ Ὀδυσσεύς» ἀφ' ἑνὸς καὶ τοῦ Ἐμπορικοῦ καὶ Βιομηχανικοῦ Ἐπιμελητηρίου Πειραιῶς ἀφ' ἑτέρου ὑφισταμένην διένεξιν, ἀποφαίνεται ὡς ἀκολούθως:

Τὰ κατώτατα ὅρια ἀμοιβῆς τῶν ἐργατοτεχνιτῶν ὑποκαμίσων Πειραιῶς καθορίζονται ὡς κατωτέρω:

1) Μαθητευόμενοι ἀμφοτέρων τῶν φύλων, ὡς τοιούτων νοουμένων, προκειμένου περὶ ἀρρένων, τῶν μὴ συμπληρωσάντων τὸ 18ον ἔτος τῆς ἡλικίας των καὶ ἓν ἔτος προϋπηρεσίαν ἢ τὸ 19ον ἔτος τῆς ἡλικίας των ἄνευ οἱασδήποτε προϋπηρεσίας, προκειμένου δὲ περὶ θηλέων, τῶν μὴ συμπληρωσάντων τὸ 16ον ἔτος τῆς ἡλικίας των καὶ ἓν ἔτος προϋπηρεσίαν ἢ τὸ 17ον ἔτος τῆς ἡλικίας των ἄνευ οἱασδήποτε προϋπηρεσίας:

	Ἡμερομίσθιον Δραχμαί
Κατὰ τὴν πρόσληψιν	25
Μετὰ ἓν ἔτος	30
Μετὰ διετίαν	32

2) Ἐργάτριαι γενικῶς, ἤτοι αἱ ἀσχολούμεναι εἰς ρέγουλαν, κουμπότρυπας, κουμπομηχανάς, κομβία καὶ καθάρισμα ὑποκαμίσων πρεσσαδόρες.

	Ἡμερομίσθιον Δραχμαί
Κατὰ τὴν πρόσληψιν	50
Μετὰ διετίαν	53
Μετὰ πενταετίαν	57

3) Μηχανικοΰδες:

Κατὰ τὴν πρόσληψιν	51
Ἅμα τῇ συμπληρώσει διετίας	54
Μετὰ πενταετίαν	60

4) Κόπται:

	Ἡμερομίσθιον Ἄνδρ.	Γυν.
Κατὰ τὴν πρόσληψιν	64	50
Μετὰ διετίαν	75	64
Μετὰ πενταετίαν	85	74
Μετὰ δεκαετίαν	95	85

5) Σιδηρωταί:

Ἀπαγορεύεται ἡ ἀπασχόλησις εἰς τὸ σιδέρωμα προσώπων ἡλικίας 18 ἐτῶν καὶ κατωτέρω:

	Ἡμερομίσθιον Ἄνδρες	Γυν.
Κατὰ τὴν πρόσληψιν	64	50
Μετὰ διετίαν	78	67
Μετὰ πενταετίαν	90	85

Ὡς προϋπηρεσία λογίζεται ἡ εἰς τὴν αὐτὴν εἰδικότητα διανυθεῖσα παρὰ τῷ αὐτῷ ἢ ἑτέρῳ ἐργοδότῃ ὑπηρεσία.

6) Ἀμοιβὴ κατ' ἀποκοπήν:

α) Ὑποκάμισα Καρέλλα - Βελισσαροπούλου καὶ ἐγχώριες πουπλίνες μακρὺ μανίκι δραχμαὶ 2,10, κοντὸ μανίκι δραχμαὶ 1,85, β) πουπλίνες Εὐρώπης ἐγχώριες τρικολίνες, ραιγιὸν κουκουλάρικα μακρὺ μανίκι δραχμαὶ 2,55, κοντὸ μανίκι δραχμαὶ 2,30, γ) μεταξωτὰ μακρὺ μανίκι δραχμαὶ 2,90, κοντὸ μανίκι δραχμαὶ 2,65, δ) παραγγελίας μακρὺ μανίκι δραχμαὶ 4,60, κοντὸ μανίκι δραχμαὶ 4,05, ε) πυζάμες σκέτες δραχμαὶ 3,20, πυζάμες μὲ φυτίλι δραχμαὶ 4,05, ζ) ἐσώβραχα δραχμαὶ 1,25, η) μπλούζες ἰατρῶν δραχμαὶ 5,20, θ) κάθε κολλάρο ἢ ζεῦγος μανικέτια δραχμαὶ 0,25.

Διὰ τὰ ὑποκάμισα, τὰ ὁποῖα σιδερώνονται μὲ κόλλα εἰς τὸ κολλάρο, ὡς καὶ τὰ σπάρ, θὰ καταβάλλωνται ἐπὶ πλέον δραχμαὶ 0.35. Διὰ τὰ μὴ προβλεπόμενα ὑπὸ τῆς παρούσης θὰ γίνεται ἰδι-

(*) Κατετέθη παρὰ τῷ Γραμματεῖ τοῦ Εἰρηνοδικείου Ἀθηνῶν, κατ' ἄρθρον 20 νόμου 3239)1955, συνταχθείσης τῆς ὑπ' ἀριθ. 94 τῆς 12.7.1965 πράξεως καταθέσεως.

αιτέρα συμφωνία μεταξύ έργοδότου καί έργάτου.

7) Άμοιβή τών κατ' οίκον καί κατ' άποκοπήν έργαζομένων, έφ' όσον συνδέονται διά συμβάσεως έργασίας :

	Δραχμαί
Ὑποκάμισα ἔτοιμα μακρύ μανίκι	12
Ὑποκάμισα ἔτοιμα κοντό μανίκι	8
Πυζάμες σκέτες ἔτοιμες μακρύ μανίκι	11
Πυζάμες σκέτες ἔτοιμες κοντό μανίκι	6
Πυζάμες φυτίλι ἔτοιμες	15
Ἐσώβρακα ἔτοιμα	3,40
Ὑποκάμισα παιδικά ἔτοιμα μακρύ μανίκι	6
Ὑποκάμισα παιδικά ἔτοιμα κοντό μανίκι	5
Ὑποκάμισα ἐπί παραγγελίᾳ μακρύ μανίκι	25
Ὑποκάμισα ἐπί παραγγελίᾳ κοντό μανίκι	20
Πυζάμες ἐπί παραγγελίᾳ σκέτες μακρύ μανίκι	17
Πυζάμες ἐπί παραγγελίᾳ φυτίλι μακρύ μανίκι	23
Ἐσώβρακα ἐπί παραγγελίᾳ	5

8) Άποδοχαί ὑπέρτεροι τών διά τῆς παρούσης καθοριζομένων δέν μειοῦνται.

Ἡ ἰσχύς τῆς παρούσης ἀρχεται ἀπό 18.4.1965.

Ἐκρίθη, ἀπεφασίσθη καί ἐδημοσιεύθη.

Ἐν Πειραιεῖ τῇ 11.5.1965

—

Συλλογική σύμβασις ἐργασίας

Ἐκδοροσφαγέων Ξάνθης (*).

Ἐν Ξάνθῃ σήμερον τήν 15.2.1965 ἐν τοῖς Γραφείοις τοῦ Ἐργατοϋπαλληλικοῦ Κέντρου Ξάνθης καί ἐπί παρουσίᾳ τοῦ ἐκπροσώπου τοῦ Ἐμπορικοῦ καί Βιομηχανικοῦ Ἐπιμελητηρίου Ξάνθης... καί τοῦ προέδρου τοῦ Ἐργατοϋπαλληλικοῦ Κέντρου Ξάνθης Φαν. Χαραλαμπίδη, οἱ κατωθι ὑπογεγραμμένοι ἀφ' ἑνός 1) Τσοβδάρης Ἀντών., πρόεδρος τοῦ Σωματείου Κρεοπωλῶν Ξάνθης «Ὁ Ταξιάρχης», 2) Χασαπόπουλος Εὐάγγ., ἀντιπρόεδρος τοῦ Σωματείου Κρεοπωλῶν Ξάνθης, καί 3) Σωτηριάδης Δημ., γεν. γραμματεύς τοῦ Σωματείου Κρεοπωλῶν Ξάνθης, καί ἀφ' ἑτέρου 1) Βεζυρόπουλος Αἰμίλιος, πρόεδρος τοῦ Σωματείου Ἐκδοροσφαγέων Ξάνθης «Ὁ Ἅγιος Ταξιάρχης», 2) Βασύτης Ἀναστ., γεν. γραμματεύς τοῦ Σωματείου Ἐκδοροσφαγέων Ξάνθης, συνεφώνησαν τήν ὑπογραφήν τῆς παρούσης συλλογικῆς συμβάσεως, δι' ἧς χορηγεῖται αὔξησις ἐπί τοῦ μέχρι τοῦδε ἰσχύοντος τιμολογίου ἀφαγῆς, ἐκδορᾶς καί φορτοεκφορτώσεως, ὡς ἀκολούθως, ἐξαιρουμένων τῶν ἐμπορικῶν.

Διά σφαγήν, ἐκδοράν καί φορτοεκφόρτωσιν :

	Δραχμαί
1) Ἀρνιά - ἐρίφια	5
2) Ἀγοπρόβατα	8
3) Μόσχοι γενικά	38
4) Ἀγελάδες, βόες - γενικά	44
5) Χοῖροι : α) μέχρι 30 χιλ.	19
β) ἀπό 31 μέχρις 80 χιλ.	37
γ) ἄνω τῶν 80 χιλ.	49

Σημ. : Ἀκολουθοῦν πρόσθετοι ὅροι, ἀναφερόμενοι λεπτομερῶς εἰς τούς ὅρους ἐκτελέσεως τῆς ἐργασίας.

(*) Κατετέθη παρά τῷ Γραμματεῖ τοῦ Εἰρηνοδικείου Ἀθηνῶν, κατ' ἄρθρον 20 τοῦ νόμου 3239) 1955, συνταχθείσης τῆς ὑπ' ἀριθ 83 τῆς 19.6.1965 πράξεως καταθέσεως, καί ἐκοινοποιήθη εἰς τό Ὑπουργεῖον Ἐργασίας τήν 21.6.1965.

—

Συλλογική σύμβασις ἐργασίας

Ἐργατοτεχνιτῶν Δήμου Λαγκαδᾶ (*).

Ἐν Λαγκαδᾷ, σήμερον τήν 19.3.1965, οἱ ὑπογεγραμμένοι ἀφ' ἑνός 1) Ἰωάν. Μαγκλαβέρας, Δήμαρχος Λαγκαδᾶ, ἐνεργῶν ἐν προκειμένῳ ὡς ἐκπρόσωπος τοῦ Δήμου Λαγκαδᾶ νομίμως ἐξουσιοδοτημένος διά τῆς ὑπ' ἀριθ. 41)18.2.1965 πράξεως τοῦ Δημοτικοῦ Συμβουλίου Λαγκαδᾶ, ἐγκριθείσης διά τῆς ὑπ' ἀριθ. 8763)4.3.1965 ἀποφάσεως τῆς Νομαρχίας Θεσσαλονίκης, καί ἀφ' ἑτέρου 1) Βασιλειάδης Φώτιος, Κουλαξίδης Νικηφόρος, πρόεδρος καί γεν. γραμματεύς τῆς Ἐργατικῆς Ἑνώσεως, ἅπαντες νομίμως ἐξουσιοδοτημένοι διά τῆς ἀπό 7.2.1965 ἀποφάσεως τῆς γενικῆς συνελεύσεως τῶν μελῶν τῆς Ἑνώσεως.

Ἅπαντες οἱ ἀνωτέρω ἀπεφασίσαμεν τήν ὑπογραφήν συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας συμφώνως τῷ νόμῳ 3239)1955 διά τούς ἐν τῷ Δήμῳ Λαγκαδᾶ ἐργαζομένους ἐργατοτεχνίτας.

Ἐκτιμῶντες τάς κρατούσας κοινωνικοοικονομικάς συνθήκας, τάς ἀνάγκας ἐξασφαλίσεως εἰς τούς ἐργατοτεχνίτας τοῦ Δήμου Λαγκαδᾶ ἑνός ἐλαχίστου ὁρίου συντηρήσεως, ἀνταποκρινομένου εἰς τάς στοιχειώδεις ἀνάγκας ζωῆς, συνωμολογήσαμεν τά κάτωθι :

1) Οἱ ὅροι τῆς παρούσης κλαδικῆς συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας ἔχουσιν ἐφαρμογήν ἐπί τῶν διά σχέσεως ἐργασίας ἰδιωτικοῦ δικαίου ὡρισμένου καί ἀορίστου χρόνου προσλαμβανομένων καί ὑπηρετούντων εἰς συνεργεῖα πρός διεκπεραίωσιν τῶν δημοτικῶν ὑπηρεσιῶν, ἐπί μισθῷ δι' ἡμερομισθίου ἀμειβομένων ἐργατῶν καί ὁδηγῶν τῶν αὐτοκινήτων καθαριότητος τοῦ Δήμου.

2) Χορηγεῖται ἐπίδομα ἀνθυγιεινῆς ἐργασίας ἓξ (12) δωδεκα τοῖς ἑκατόν ἐπί τοῦ παρεχομένου ἑκάστοτε βασικοῦ ἡμερομισθίου ἢ μισθοῦ βάσει τῶν ἐθνικῶν γενικῶν συμβάσεων ἐργασίας

(*) Κατετέθη παρά τῷ Γραμματεῖ τοῦ Εἰρηνοδικείου Ἀθηνῶν, κατ' ἄρθρον 20 νόμου 3239) 1955, συνταχθείσης τῆς ὑπ' ἀριθ. 84 τῆς 19.6.1965 πράξεως καταθέσεως, καί ἐκοινοποιήθη εἰς τό Ὑπουργεῖον Ἐργασίας τήν 21.6.1965.

εἰς τοὺς ἀπασχολουμένους:

α) Εἰς τὴν ὑπηρεσίαν καθαριότητος διὰ τὴν καθαριότητα καὶ καὶ ἀποκομιδὴν τῶν ἀπορριμμάτων τῶν ὁδῶν, πλατειῶν καὶ οἰκιῶν τῆς πόλεως.

β) Εἰς τὴν ὑπηρεσίαν νεκροταφείων νεκροθάπτας καὶ καθαριστὰς τάφων.

γ) Εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τῶν δημοτικῶν σφαγείων βοηθοὺς κρεοσκόπου καὶ καθαριστὰς δαπέδων κλπ.

δ) Εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τῶν ὑπονόμων εἰδικοὺς ἐργάτας καθαριότητος βόθρων καὶ ὑπονόμων καὶ

ε) Εἰς τοὺς ὁδηγοὺς αὐτοκινήτων καθαριότητος διὰ τὴν μετακομιδὴν τῶν ἀπορριμμάτων, τῆς ἰλύος καὶ βορβόρων τῶν ὑπονόμων.

3) Τυχὸν ὑφιστάμενοι ἢ μέλλοντες νὰ θεσπισθῶσιν εὐνοϊκώτεροι ὅροι ἀμοιβῆς καὶ ἐργασίας διὰ νόμου, διατάγματος, ὑπουργικῆς ἀποφάσεως ἢ ἐθνικῶν συλλογικῶν συμβάσεων ἐπικρατοῦσι τῆς παρούσης συμβάσεως ἢ ἐφαρμόζονται ἐκ παραλλήλου.

4) Ἡ ἰσχὺς τῆς παρούσης ἄρχεται ἀπὸ τῆς 1.1.1965.

Ἐφ' ᾧ συνετάγη ἡ παροῦσα συλλογικὴ σύμβασις εἰς τετραπλοῦν, κρατῶ ἕκαστος τῶν συμβαλλομένων ἀνὰ ἓν καὶ δύο ὑποβληθήσονται εἰς τὸ Ὑπουργεῖον Ἐργασίας πρὸς ἔγκρισιν συμφώνως τῷ ἄρθρῳ 20 ν. 2239)1955 καὶ ὑπογράφεται ὡς ἕπεται.

Οἱ συμβαλλόμενοι

—

Συλλογικὴ σύμβασις ἐργασίας

Φυλάκων, Θυρωρῶν ἐργοστασίων Θεσσαλονίκης (*).

Ἐν Θεσσαλονίκῃ σήμερον τὴν 18ην Μαΐου 1965 καὶ ἐν τοῖς Γραφείοις τοῦ Συνδέσμου Βιομηχάνων Μακεδονίας - Θράκης οἱ ὑπογεγραμμένοι ἀφ' ἑνὸς μὲν 1) Νικ. Πεχλιβάνος, ἐκπρόσωπος τοῦ προδιαληφθέντος Συνδέσμου, ἐργοδοτικῆς ὀργανώσεως, εἰς ἣν μετέχουν αἱ πάσης φύσεως βιομηχανικαὶ ἐπιχειρήσεις, καὶ 2) Δημ. Καλαϊτζίδης, ἐκπρόσωπος τοῦ Βιοτεχνικοῦ Ἐπιμελητηρίου Θεσσαλονίκης, ἐργοδοτικῆς ὡσαύτως, εἰς ἣν μετέχουν αἱ πάσης φύσεως βιοτεχνικαὶ ἐπιχειρήσεις, καὶ ἀφ' ἑτέρου οἱ 1) Ἰωάν. Μαστρογιάννης, πρόεδρος, καὶ 2) Χρ. Μπάμπης, γενικὸς γραμματεὺς τοῦ Σωματείου φυλάκων ἐργοστασίων καὶ ἐπιχειρήσεων «Ὁ Ἄργος», τῆς δυνάμεως τοῦ Ἐργατικοῦ Κέντρου Θεσσαλονίκης, ἅπαντες νομίμως καὶ εἰδικῶς ἐξουσιοδοτημένοι παρὰ τῶν ἁρμοδίων ὀργάνων αὐτῶν, ἤτοι τῶν διοικήσεων τοῦ Συνδέσμου καὶ τοῦ Ἐπιμελητηρίου καὶ τῆς συνελεύσεως τοῦ σωματείου τῶν ἐργατικῶν ἐκπροσώπων πρὸς τὸν σκοπὸν διμερῶν διαπραγματεύσεων καταρτίσεως καὶ ὑπογραφῆς συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας, διὰ τῆς ὁποίας καθορίζονται οἱ ὅροι ἀμοιβῆς καὶ λοιπὰ ἐργασίας τῶν φυλάκων βιομηχανικῶν καὶ βιοτεχνικῶν ἐπιχειρήσεων τῆς εἰρηνοδικειακῆς περιφερείας Θεσσαλονίκης, ὡς ἀκολούθως:

I. Τὸ κατώτατον ὅριον βασικοῦ μισθοῦ τῶν φυλάκων, νυκτοφυλάκων καὶ θυρωρῶν βιομηχανικῶν καὶ βιοτεχνικῶν ἐπιχειρήσεων τοῦ Εἰρηνοδικείου Θεσσαλονίκης κατὰ τὴν πρόσληψιν καθορίζεται εἰς δραχμὰς 1.700.

	Δραχμαί
Μετὰ τὴν συμπλήρωσιν 5ετοῦς ὑπηρεσίας	2.050
Μετὰ τὴν συμπλήρωσιν 10ετοῦς ὑπηρεσίας	2.250
Μετὰ τὴν συμπλήρωσιν 15ετοῦς ὑπηρεσίας	2.350
Μετὰ τὴν συμπλήρωσιν 20ετοῦς ὑπηρεσίας	2.400

II. Τὰ ὡς ἄνω κατώτατα ὅρια βασικῶν μισθῶν προσαυξάνονται δι' ἐπιδόματος γάμου ἐκ δραχμῶν 150 διὰ τὴν σύζυγον. Τὸ ἐπίδομα τοῦτο παύει χορηγούμενον ἐν περιπτώσει ἐργασίας, χηρείας ἢ διαζεύξεως.

III. Ἐπὶ τοῦ ἄνω κατωτάτου μηνιαίου βασικοῦ μισθοῦ, αὐξημένου κατὰ τὸ ἐπίδομα πολυετοῦς ὑπηρεσίας μόνον, ὑπολογίζεται προσαύξησις βάσει τῶν ὑπ' ἀριθ. 8900)1946, 18316)1951 καὶ 27019)1953 ὑπουργικῶν ἀποφάσεων ὡς ἐπίδομα νυκτερινῆς ἐργασίας καὶ τοιαύτης Κυριακῆς καὶ ἑορτῶν.

IV. Οἱ περὶ ὧν ἡ παροῦσα μισθωτοὶ δικαιοῦνται ἑβδομαδιαίας ἀναπαύσεως.

V. Εἰς τοὺς νυκτοφύλακας χορηγεῖται εἷς ἕκαστον ἀνὰ ἓν ζεῦγος ἁρβυλῶν ἢ ὑποδημάτων ἐξ ἐλαστικοῦ (μπότες) καὶ ἀνὰ τριετίαν ἓν ἀδιάβροχον, ἀνήκοντα ταῦτα εἰς τὴν κυριότητα τοῦ ἐργοδότου.

VI. Τυχὸν καταβαλλόμεναι ἀποδοχαὶ ἀνώτεραι τῶν ὑπὸ τῆς παρούσης καθοριζομένων δὲν δύνανται νὰ μειωθῶσιν.

Ἡ ἰσχὺς τῆς παρούσης ἄρχεται ἀπὸ 1ης Μαΐου 1965 καὶ λήγει τὴν 30ὴν Ἀπριλίου 1966.

Οἱ συμβαλλόμενοι

(*) Κατετέθη παρὰ τῷ Γραμματεῖ τοῦ Εἰρηνοδικείου Ἀθηνῶν, κατ' ἄρθρον 20 νόμου 3239)1955, συνταχθείσης τῆς ὑπ' ἀριθ. 88 τῆς 23.6.1965 πράξεως καταθέσεως, καὶ ἐκοινοποιήθη εἰς τὸ Ὑπουργεῖον Ἐργασίας τὴν 23.6.1965.

ΖΗΤΗΜΑΤΑ

Νομοθετική έξουσιοδότησις καὶ συλλογικαὶ συμβάσεις ἐργασίας

Φίλε κύριε Διευθυντά,

Εἰς τὴν ἐν ΕΕΔ 24, 769 ἐπ. μελέτην τοῦ συναδέλφου κ. *Δ. Καλομοίρη* ἀναφέρεται (βλ. σελ. 770), ὅτι τὸ ἄρθρον 322 § 1 τοῦ Προσχεδίου τοῦ Κώδικος Ἐργασίας ὁρίζει «ὅτι ἡ συλλογικὴ σύμβασις ἐργασίας περιέχει κανόνας δικαίου» καὶ ἐν συνεχείᾳ ὑποστηρίζεται, ὅτι «αἱ ὅροι τῆς συλλογικῆς συμβάσεως, οἱ ὁποῖοι ἀφοροῦν τὰς ἀτομικὰς σχέσεις ἐργασίας, ἀποτελοῦν ἐξ ἀντικειμένου δίκαιον». Ἤτοι μὲ ἄλλας λέξεις ὑποστηρίζεται, ὅτι διὰ τοῦ ἄρθρου 322 § 1 ἔχομεν μεταβίβασιν νομοθετικῆς ἐξουσίας ἢ νομοθετικὴν ἐξουσιοδότησιν (delegatio) εἰς τὰ συμβαλλόμενα μέρη τῶν συλλογικῶν συμβάσεων ἐργασίας, ὅπως θέτουν κανόνας δικαίου ἢ οὐσιαστικοὺς νόμους διέποντας τὰς ἀτομικὰς συμβάσεις ἐργασίας. Ὁμοία διάταξις ὑπάρχει καὶ εἰς τὴν ἐργατικὴν γερμανικὴν νομοθεσίαν. Ἡ κρατοῦσα γνώμη εἰς τὴν Γερμανίαν ὑπὸ τὸ Σύνταγμα τῆς Βαϊμάρης καὶ ὑπὸ τὸ ἰσχῦον Σύνταγμα τῆς Βόννης ὑποστηρίζει, ὅτι εἶναι συνταγματικῶς ἐπιτρεπτὴ ἡ κατὰ τὰ ἀνωτέρω μεταβίβασις νομοθετικῆς ἐξουσίας εἰς τὰ συμβαλλόμενα μέρη τῆς συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας. (Βλ. σχετικῶς τὴν ἐνδιαφέρουσαν ἐργασίαν τοῦ *Ἀλ. Καρακατσάνη*, Die kollektivrechtliche Gestaltung des Arbeitsverhältnisses und ihre Grenzen, 1962, σελ. 57 καὶ 74 ἐπ., ἐπίσης Hueck - Nipperdey, Lehrbuch des Arbeitsrechts II, 1957, σελ. 261 ἐπ.).

Κατὰ τῆς ἀνωτέρω ἀπόψεως ὑπὸ μὲν τὸ Σύνταγμα τῆς Βαϊμάρης ἀντετάχθη, ἐκτὸς τῶν ἄλλων, κυρίως ὁ Jacobi (Βλ. Grundlehren, σ. 246 ἐπ.), ὑπὸ δὲ τὸ Σύνταγμα τῆς Βόννης ὁ Schmidt-Rimpler (Βλ. Archiv f. R, Bd 76 σελ. 180). Οἱ Jacobi καὶ Schmidt-Rimpler ὑποστηρίζουν, ὅτι δὲν εἶναι συνταγματικῶς ἐπιτρεπτὴ ἡ νομοθετικὴ ἐξουσιοδότησις, ἤτοι ὁ ἐξουσιοδοτικὸς νόμος εἶναι ἄκυρος καὶ ἄρα οἱ τιθέμενοι ὑπὸ τῆς συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας κανόνες ἔχουν μόνον ἐνοχικὸν χαρακτῆρα καὶ δὲν ἀποτελοῦν ἀντικειμενικὸν δίκαιον. Ἡ ἄποψις αὕτη ἐνισχύεται ἰδιαιτέρως ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 80 τοῦ Συντάγματος τῆς Βόννης, τὸ ὁποῖον ἀπηχεῖ κυρίως τὰς διατυπωθείσας γενικῶς μὲ τὸ πρόβλημα τῆς νομοθετικῆς ἐξουσιοδοτήσεως, ἀλλὰ μὴ κρατησάσας ἀπόψεις τῶν Triepel, C. Schmitt, Jacobi καὶ ἰδίως τοῦ Poetzsch ὑπὸ τὸ Σύνταγμα τῆς Βαϊμάρης.

Τὸ ἄρθρον 322 τοῦ Προσχεδίου τοῦ Κώδικος Ἐργασίας ἱδρύει νομοθετικὴν ἐξουσιοδότησιν καὶ ὡς ἐκ τούτου ἀναμφιβόλως δὲν συνάδει πρὸς θεμελιώδεις διατάξεις τοῦ Συντάγματος. Οἱ νόμοι κατὰ τὸ Σύνταγμα ὁρίζουν μόνον κανόνας καὶ ὄχι νομοθέτας, ὅπως εἶπεν ὁ Locke. Ἡ ἐξουσιοδοτικὴ ῥήτρα τοῦ ἄρθρου 322 εἶναι ἀντισυνταγματική, διότι ἡ νομοθετικὴ ἐξουσία ἀνήκει εἰς τὸ Ἔθνος καὶ ἐνεργεῖται κατὰ τὸ ἄρθρον 21 ὑπὸ κανονικὰς μὲν συνθήκας, ὡς ὁρίζει τὸ ἄρθρον 22, ὑπὸ ἐκτάκτους δὲ συνθήκας ὡς ὁρίζουν τὰ ἄρθρα 35 §§ 2 - 5, 39 καὶ 91 τοῦ Συντάγματος. Διὰ τῶν θεμελιωδῶν τούτων διατάξεων τοῦ Συντάγματος ὁρίζεται ἡ διαδικασία καὶ τὰ ὄργανα, τὰ ὁποῖα ἐνεργοῦν τὴν νομοθετικὴν ἐξουσίαν. Κατὰ τὸ Σύνταγμα δὲν προβλέπεται ὁ θεσμὸς τῆς μεταβιβάσεως τῆς νομοθετικῆς ἐξουσίας ἐκτὸς τῶν περιπτώσεων, ἀφ' ἑνὸς ὑπὸ κανονικὰς συνθήκας τοῦ ἄρθρου 35 § 1 καὶ ἀφ' ἑτέρου ὑπὸ ἐκτάκτους συνθήκας τῶν περιπτώσεων τοῦ ἄρθρου 35 §§ 2 - 5, 39 καὶ 91 τοῦ Συντάγματος. Οἱαδήποτε μεταβίβασις νομοθετικῆς ἐξουσίας διὰ τυπικοῦ νόμου, ὅπως δηλ. ἐνεργηθῇ ἡ νομοθετικὴ ἐξουσία κατὰ διάφορον διαδικασίαν καὶ ἀπὸ διάφορα ἄλλα ὄργανα ἢ πρόσωπα εἶναι ἀντισυνταγματική.

Ἡ αὐτονομία, ἡ ὁποία ὑπάρχει εἰς τὸν θεσμὸν τῶν συλλογικῶν συμβάσεων ἐργασίας, δὲν πηγάζει ἐκ μεταβιβάσεως νομοθετικῆς ἐξουσίας, ἀλλ' ἀπορρέει ἐκ τῆς ἀρχῆς τῆς ἐλευθερίας τῶν συμβάσεων, ἡ ὁποία ὅμως προσδιορίζει καὶ τὴν νομικὴν φύσιν καὶ τὰ ὁριά των. Οἱ κανόνες τῶν συλλογικῶν συμβάσεων ἐργασίας δὲν δύνανται νὰ ἀποτελέσουν κανόνας ἀντικειμενικοῦ δικαίου, διότι δὲν τίθενται ὑπὸ τῆς ἀνεξαρτήτου θελήσεως κρατικῶν ὀργάνων, ἀλλ' ὑπὸ τῆς θελήσεως τῶν ἀντιπροσώπων ἐκείνων, τοὺς ὁποίους ἀκριβῶς ἀφοροῦν. Ἡ ἀνήκουσα εἰς τοὺς φορεῖς τῶν ἐπαγγελματικῶν ὀργανώσεων αὐτονομία εἰς τὴν περιοχὴν τοῦ θεσμοῦ τῶν συλλογικῶν συμβάσεων ἐργασίας, ναὶ μὲν ἀποτελεῖ οὐσιώδες κοινωνιολογικὸν γνώρισμα τῆς τάσεως τοῦ λεγομένου κοινωνικοῦ Κράτους Δικαίου, δηλ. τοῦ νομοθετικοῦ αὐτοκαθορισμοῦ καὶ τῆς αὐτοδιοικήσεως, ἀλλὰ τὸ χαρακτηριστικὸν τοῦτο γνώρισμα μόνον δὲν ἀρκεῖ, διὰ νὰ προσδώσῃ κατὰ τὸ Σύνταγμα εἰς τοὺς ὁρισμοὺς τῶν συλλογικῶν συμβάσεων ἐργασίας τὸν χαρακτῆρα τῶν κανόνων τοῦ ἀντικειμενικοῦ δικαίου.

Εἶναι ἀναμφίβολον, ὅτι τὸ ἀνωτέρω ζήτημα δὲν δύναται νὰ ἐξετασθῇ εἰς τὰ πλαίσια μιᾶς ἐπιστολῆς, ἡ ὁποία ἔχει ὡς σκοπὸν μόνον νὰ ὑπομνήσῃ τὴν ὕπαρξιν τοῦ ζητήματος.

Φιλικώτατα

Μιχ. Γ. Κυπραῖος, Δικηγόρος

ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ ΕΡΓΑΤΙΚΟΥ ΔΙΚΑΙΟΥ

ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΣ ΝΟΜΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

Διεύθυνσις
ΧΡΟΝΗΣ ΤΣΙΜΠΟΥΚΗΣ

Σύνταξις
ΤΑΣΟΣ ΤΣΙΜΠΟΥΚΗΣ

Τόμος 24 — Τεῦχος 16 (574)

Ἀθῆναι, 15 Αὐγούστου 1965

ΤΟ ΠΡΟΣΧΕΔΙΟΝ ΤΟΥ ΚΩΔΙΚΟΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ (*)

Ὑπὸ τοῦ κ. ΒΑΣ. ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ, Δικηγόρου

Α'

Εὐχαριστῶ τὸν Πρόεδρον καὶ τὰ μέλη τοῦ Δικηγορικοῦ Συλλόγου Βόλου διὰ τὴν προσγενομένην μοι τιμὴν τῆς προσκλήσεώς μου εἰς τὴν φιλόξενον πόλιν σας, ὅπως συμμετάσχω εἰς τὰς πνευματικὰς καὶ πολιτιστικὰς ἐκδηλώσεις τῶν ἐνταῦθα συναδέλφων μου, οἱ ὁποῖοι, πέραν τῶν ἐπαγγελματικῶν των ἀσχολιῶν, δὲν λησμονοῦν καὶ τὰ ἐκ τῆς ἀσκήσεως τοῦ λειτουργήματος αὐτῶν ἀπορρέοντα καθήκοντα πρὸς τὴν Κοινωνίαν καὶ τὴν Ἐπιστήμην.

Εἶναι παρήγορον διὰ τὴν ἐποχήν μας, ὅτι τὸ μικρόβιον τῆς μεταπολεμικῆς ἀδιαφορίας πρὸς τὸν πνευματικὸν πολιτισμὸν δὲν προσέβαλε τὸ εὐγενὲς Δικηγορικὸν Σῶμα τῆς πόλεώς σας.

Διὰ τῆς σειρᾶς τῶν διαλέξεων τοῦ Δικηγορικοῦ σας Συλλόγου συνεχίζεται ἡ παράδοσις, τὴν ὁποίαν ἔχει κληροδοτήσει ἡ μακραίων ἱστορία τοῦ Πηλίου ὡς πνευματικοῦ κέντρου.

Β'

Ἡ Κυβέρνησις διὰ τοῦ ψηφισθέντος ὑπὸ τῆς Βουλῆς νομοθετικοῦ διατάγματος 4345) 1964 συνεκρότησεν Ἐπιτροπὴν πρὸς σύνταξιν Κώδικος Ἐργασίας. Ἡ Ἐπιτροπή, ἐργασθεῖσα ἐντατικῶς, κατώρθωσε νὰ περατώσῃ τὸ ἔργον τῆς συντάξεως Προσχεδίου Κώδικος Ἐργασίας πολὺ ἐνωρίτερον τῆς ταχθείσης προθεσμίας. Δὲν παρῆλθεν ἐξάμηνον ἀπὸ τῆς ἐνάρξεως τῶν ἐργασιῶν της καὶ ἡ Συντακτικὴ Ἐπιτροπὴ εὑρέθη εἰς τὴν εὐχάριστον θέσιν νὰ παραδώσῃ τὸ Προσχέδιον τοῦ Κώδικος εἰς τὸν κ. Ὑπουργὸν Ἐργασίας ἐν ἐπισήμῳ τελετῇ, λαβοῦσα χώραν εἰς τὸ Ὑπουργεῖον Ἐργασίας τὴν 30.12.1964. Ἐὰν ἀναλογισθῇ τις, ὅτι διὰ τὴν σύνταξιν τοῦ Ἀστικοῦ Κώδικος ἀπῃτήθη χρόνος πλέον τοῦ αἰῶνος, τοῦ Ποινικοῦ Κώδικος, ἀπὸ τῆς συστάσεως τῆς τελευταίας Ἐπιτροπῆς τὸ 1934, πλέον τῆς 14ετίας, καὶ τῆς Ποινικῆς Δικονομίας, ἀπὸ τῆς συστάσεως τῆς Συντακτικῆς Ἐπιτροπῆς τὸ 1932, πλέον τῆς 18ετίας καὶ ὅτι ὁ μὴ εἰσέτι ψηφισθεὶς Κῶδιξ τῆς Πολιτικῆς Δικονομίας ἀπῄτησε διὰ τὴν σύνταξίν του καὶ οὗτος δεκάδας ἐτῶν, ἀσφαλῶς θὰ προδιατεθῇ δυσμενῶς ὡς πρὸς τὴν ποιότητα τοῦ ἔργου συμφώνως πρὸς τὸ ἀξίωμα ὅτι ἡ ταχύτης καὶ ἡ πρόοδος ἔχουν τὰ θύματά των.

Παρὰ ταῦτα ἡ Ἐπιτροπὴ πιστεύει, ὅτι ἐξεπλήρωσε μετὰ πάσης προθυμίας καὶ εὐσυνειδησίας τὰ καθήκοντά της, μὴ φεισθεῖσα χρόνου καὶ μόχθου, ὥστε νὰ ἐπιτύχῃ ὅ,τι ἦτο ἐφικτὸν νὰ πραγματοποιηθῇ ἐντὸς τῆς ταχθείσης ὑπὸ τοῦ νόμου προθεσμίας πρὸς ἐκπόνησιν τοῦ ἔργου.

Εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς ἡ Ἐπιτροπὴ πρὸς ἀπο-

(*) Διάλεξις, δοθεῖσα ἐν Βόλῳ τὴν 18 Ἀπριλίου 1965 εἰς τὴν αἴθουσαν συνεδριάσεων τοῦ Δικαστικοῦ Μεγάρου ὑπὸ τοῦ ἐκ τῶν μελῶν τῆς Συντακτικῆς Ἐπιτροπῆς τοῦ Κώδικος Ἐργασίας κ. *Βασ. Βασιλείου* κατόπιν προσκλήσεώς του ὑπὸ τοῦ Δικηγορικοῦ Συλλόγου Βόλου.

φυγὴν ἀποτελματώσεως τοῦ ἔργου της ἔθεσε τὰς βάσεις ἀπροσκόπτου διεξαγωγῆς τῶν ἐργασιῶν της. Συγκειμένη κατὰ πλειοψηφίαν ἐκ δικηγόρων τῆς ἐνεργοῦ δικηγορίας περιώρισεν, ὅσον ἦτο δυνατόν, τὰς θεωρητικὰς συζητήσεις ἐπὶ τῶν καθ' ἕκαστον θεσμῶν τοῦ Ἐργατικοῦ Δικαίου, αἵτινες ἀναπτυσσόμεναι ἐπὶ λίαν ὀλισθηροῦ ἐδάφους, ὡς εἶναι τὸ πεδίον τοῦ Ἐργατικοῦ Δικαίου, ἐπηρεαζομένου περισσότερον παντὸς ἄλλου κλάδου Δικαίου ὑπὸ ἀξιωτικῶν κρίσεων, ἠδύναντο νὰ ὁδηγήσουν εἰς ἐκτροπὴν ἐκ τῆς εὐθείας ὁδοῦ τῆς ταχείας ἐκπονήσεως τοῦ Προσχεδίου.

Τὸ βάρος τῶν συζητήσεων ἐτέθη κυρίως ἐπὶ τῆς πρακτικῆς ἐφαρμογῆς τῶν θεωριῶν, ἐν ὄψει τῆς ἑλληνικῆς πραγματικότητος καὶ τῶν δυνατοτήτων τῆς οἰκονομίας τοῦ τόπου.

Αἱ διατάξεις τῆς ἰσχυούσης νομοθεσίας εἶναι ἐγκατεσπαρμέναι εἰς διαφόρους νόμους, διατάγματα καὶ ὑπουργικὰς ἀποφάσεις, στερούμεναι ἐνότητός τινος πρὸς ἀλλήλας καὶ ἄνευ ἐσωτερικοῦ τινος συνδέσμου.

Ἁπλῆ ἐπομένως κωδικοποίησις τῆς ἰσχυούσης ἐργατικῆς νομοθεσίας θὰ ἀπετέλει συλλογὴν νόμων ἄνευ ὀργανικῆς ἑνότητος.

Εὐθύς, ὅθεν, ἐξ ἀρχῆς παρέστη ἀνάγκη νὰ ἀνευρεθοῦν αἱ βασικαὶ ἀρχαί, αἱ ὁποῖαι, ἐν εἴδει πυξίδος, θὰ κατηύθυνον τὴν πορείαν τῶν ἐργασιῶν τῆς Ἐπιτροπῆς πρὸς ἀσφαλῆ λιμένα.

Πρωτίστως ἐλήφθη ὑπ' ὄψιν ὁ σκοπὸς τῶν κανόνων τῆς ἐργατικῆς νομοθεσίας, ὅστις, παρὰ τὴν ἐξέλιξιν αὐτῆς μεταπολεμικῶς, παρέμεινεν ὁ αὐτός. Ὁ σκοπὸς οὗτος συνίσταται εἰς τὴν προστασίαν τοῦ ἐργαζομένου, τοῦ διαθέτοντος ἐπ' ἀμοιβῇ τὴν ἐργασίαν του εἰς τὸν κατέχοντα τὰ μέσα τῆς παραγωγῆς ἐργοδότην. Ὁ κύριος χαρακτὴρ τοῦ Ἐργατικοῦ Δικαίου εἶναι, ὅτι τυγχάνει προστατευτικὸν δίκαιον τοῦ μισθωτοῦ. Ὁ μὴ ὢν εἰς θέσιν νὰ ἀσκήσῃ ἐλευθέριον ἐπάγγελμα ἐξαναγκάζεται νὰ ἐξεύρῃ τὰ μέσα συντηρήσεώς του διὰ τῆς παροχῆς τῆς ἐργασίας του ἐν τῇ ὑπηρεσίᾳ ἑνὸς ἄλλου προσώπου. Ὡς ἐκ τῆς ὑφισταμένης ὅμως οἰκονομικῆς διαρθρώσεως εἰς τὰς πλείστας τῶν περιπτώσεων ὑφίσταται ὁ κίνδυνος νὰ ἐξεύρῃ ἐργασίαν ὑπὸ λίαν δυσμενεῖς ὅρους.

Ἐντεῦθεν ἡ ἀνάγκη νὰ ἐξασφαλισθοῦν ἐλάχιστοι ὅροι προστασίας τοῦ μισθωτοῦ. Ἀπὸ τοῦ σημείου αὐτοῦ γεννᾶται τὸ πρόβλημα ποῖος θέλει ἐπιφορτισθῇ μὲ τὴν ἀποστολὴν αὐτήν, τῆς ἐξασφαλίσεως τῶν ἐλαχίστων ὅρων προστασίας τοῦ ἐργαζομένου. Κατὰ τὴν μίαν ἀντίληψιν ἡ ἐπιτέλεσις τοῦ καθήκοντος αὐτοῦ ἀνήκει εἰς τὸ Κράτος, τὸ ὁποῖον διὰ τῶν μορφῶν τοῦ κρατικοῦ δικαίου ἐπεμβαίνει εἰς τὴν οἰκονομίαν καὶ ρυθμίζει τὰς συνθήκας τῆς ἀγορᾶς ἐργασίας. Τὸ Ἐργατικὸν Δίκαιον εἰς τὴν περίπτωσιν ταύτην ἐντάσσεται εἰς τὰ μέσα ἀσκήσεως ὑπὸ τοῦ Κράτους διευθυνομένης οἰκονομίας.

Ἡ μορφὴ αὐτὴ τοῦ Ἐργατικοῦ Δικαίου παρ' ἡμῖν ἔφθασεν εἰς τὸ ἀποκορύφωμά της διαρκοῦντος τοῦ τελευταίου πολέμου καὶ κατὰ τὰ πρῶτα μεταπολεμικὰ ἔτη (νόμος 424)1941, νόμος 28)1944 περὶ καθορισμοῦ ἀποδοχῶν δι' ἀποφάσεων τῶν Ὑπουργῶν Ἐργασίας καὶ Οἰκονομικῶν κ.ἄ.).

Ἀλλὰ καὶ κατὰ τὰ ἐπακολουθήσαντα ἔτη, παρὰ τὴν γενομένην προσπάθειαν ἀπαλλαγῆς τοῦ Ἐργατικοῦ Δικαίου ἐκ τῆς κρατικῆς του μορφῆς (νόμος 3239)1955 περὶ συλλογικῶν διαφορῶν ἐργασίας), δι' ἐπαναφορᾶς τοῦ θεσμοῦ τῶν συλλογικῶν συμβάσεων ἐργασίας, δὲν ἐπετεύχθη ἡ ἀποκρατικοποίησις αὐτοῦ, διότι ἐν μὴ ὑπάρξει συμφωνίας μεταξὺ τῶν ἐπαγγελματικῶν ὀργανώσεων τῶν ἐργοδοτῶν καὶ ἐργαζομένων ἐπὶ τῆς ἀναφυείσης μεταξὺ των συλλογικῆς διαφορᾶς, ἥτις συμφωνία σπανιώτατα ἐν τῇ πράξει ἐπισφραγίζεται διὰ καταρτίσεως συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας, οἱ ὅροι ἐργασίας καθορίζονται ὑπὸ τῶν διαιτητικῶν ὀργάνων, τὰ ὁποῖα, ὡς ἐκ τῆς ἀποφασιστικῆς ψήφου τῶν συμμετεχόντων εἰς ταῦτα κρατικῶν ὀργάνων, ἐκφράζουν κρατικὴν βούλησιν.

Ἀλλὰ καὶ ἡ ἐξουσία τῶν διαιτητικῶν τούτων κρατικῶν ὀργάνων εἶναι περιωρισμένη, διότι τὸ Κράτος τὴν ρύθμισιν τῶν ὅρων ἐργασίας τελικῶς ἐπεφύλαξεν εἰς ἑαυτό, ἀφοῦ, ἵνα καταστοῦν ἐκτελεσταὶ τόσον αἱ ὑπὸ τῶν ἐπαγγελματικῶν ὀργανώσεων καταρτιζόμεναι συλλογικαὶ συμβάσεις ἐργασίας, ὅσον καὶ αἱ ἐν διαφωνίᾳ τούτων ἐκδιδόμεναι διαιτητικαὶ ἀποφάσεις, δέον νὰ ἐγκριθοῦν ὑπὸ τῶν Ὑπουργῶν Ἐργασίας

καὶ Συντονισμοῦ, οἵτινες ἔχουν δικαίωμα καὶ μὴ ἐγκρίσεως ἢ καὶ τροποποιήσεως αὐτῶν.

Οὕτω ἐν τελευταίᾳ ἀναλύσει τὴν εὐθύνην τῆς ρυθμίσεως τῶν ὅρων ἐργασίας ἔχει, ὡς καὶ προηγουμένως τὸ Κράτος, πλήν, ἐνῷ προηγουμένως ἡ ρύθμισις αὕτη ἦτο ἄμεσος (καθορισμὸς ἀποδοχῶν δι' ὑπουργικῶν ἀποφάσεων), ὑπὸ τὸ ἰσχῦον ἤδη νομοθετικὸν καθεστὼς διὰ τῆς θεσπισθείσης ἀνασταλτικῆς διαδικασίας ἐνώπιον τῶν διαιτητικῶν δικαστηρίων ἐπέρχεται μόνον ἐπιβράδυνσις τῆς ρυθμίσεως, ἐνῷ ἡ ὑποχρεωτικὴ ἀναδρομικὴ ἰσχὺς τῶν διαιτητικῶν ἀποφάσεων εἰς τὸν χρόνον παραπομπῆς τῆς συλλογικῆς διαφορᾶς εἰς τὰ διαιτητικὰ ὄργανα δὲν δύναται νὰ θεωρηθῇ, ὅτι συντελεῖ εἰς τὴν ὁμαλὴν οἰκονομικὴν πορείαν τῆς παραγωγῆς.

Κατὰ τὴν ἑτέραν ἀντίληψιν, ἥτις ἤρξατο νὰ ἐπανακτᾷ ἔδαφος κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη, ἰδίᾳ εἰς τὰς χώρας τῆς Εὐρωπαϊκῆς Κοινότητος, ὑπὸ τὴν τάσιν ἐπανόδου εἰς τὴν οἰκονομίαν τῶν φιλελευθέρων ἀρχῶν, ἡ προστασία τῶν ἐργαζομένων ἀνατίθεται εἰς χεῖρας αὐτῶν τῶν ἰδίων (αὐτοπροστασία). Κατ' ἐφαρμογὴν τῆς συνταγματικῆς ἀρχῆς τῆς συνδικαλιστικῆς ἐλευθερίας οἱ μισθωτοὶ ἑνοῦνται ἐλευθέρως εἰς ἐπαγγελματικὰς ἑνώσεις (συνδικάτα) καὶ τῇ ἀνοχῇ τοῦ Κράτους δι' αὐτῶν ἐπιδιώκουν τὴν βελτίωσιν τῶν ὅρων ἐργασίας, ἐν συνεννοήσει μὲ τὰς ἀντιστοίχους ἑνώσεις τῶν ἐργοδοτῶν, αἱ ὁποῖαι ἱδρύονται πρὸς ὑπεράσπισιν τῶν ἐργοδοτικῶν συμφερόντων ἔναντι τῆς συλλογικῆς δράσεως τῶν ἑνώσεων τῶν μισθωτῶν. Ἡ ρύθμισις τῶν ὅρων ἐργασίας ἀνήκει, κατὰ κύριον λόγον, εἰς τὰς ἑνώσεις αὐτάς, πραγματοποιεῖται δὲ ἐν περιπτώσει συμφωνίας αὐτῶν διὰ τῶν συλλογικῶν συμβάσεων ἐργασίας. Ἐν περιπτώσει ἀσυμφωνίας τὸ Κράτος ἀπέχει πάσης ἐνεργείας, ἔστω καὶ ὑπὸ τὴν μορφὴν ἐπιλύσεως τῆς συλλογικῆς διαφορᾶς διὰ διαιτησίας, ὡς λ. χ. ἐν Γαλλίᾳ καὶ Γερμανίᾳ, ὅπου δὲν ἰσχύει ὁ θεσμὸς τῆς ὑποχρεωτικῆς διαιτησίας, ἀλλὰ τῆς προαιρετικῆς τοιαύτης. Ἡ διαιτητικὴ ἀπόφασις ἀποκτᾷ ἰσχὺν μόνον ὅταν γίνῃ ἀποδεκτὴ ὑπὸ ἀμφοτέρων τῶν μερῶν, ἐν δὲ τῇ Γερμανίᾳ, ὅλως ἐξαιρετικῶς, ἐὰν ὁρίσταται ὀξεῖα κοινωνικὴ ἀνάγκη, παρέχεται ἡ δυνατότης κηρύξεως, τῇ αἰτήσει ἑνὸς τῶν μερῶν, τῆς διαιτητικῆς ἀποφάσεως ὑποχρεωτικῆς.

Τὸ Κράτος οὕτως ἁπλῶς ὑποβοηθεῖ τὰς συλλογικὰς διαπραγματεύσεις πρὸς ἐπίτευξιν συμφωνίας μεταξὺ τῶν ἐν διενέξει μερῶν, ἀλλὰ στερεῖται ἀποφασιστικῆς ἐξουσίας ὡς πρὸς τὴν ρύθμισιν τῶν ὅρων ἐργασίας, τὴν ὁποίαν ἐπαφίεται εἰς τὰς ἐπαγγελματικὰς ὀργανώσεις. Ὑπὸ τὸ σύστημα τοῦτο ὀργανώσεως τῆς ἐργατικῆς ζωῆς εὑρισκόμεθα πρὸ ἑνὸς νέου κοινωνικοῦ φαινομένου, τῆς κοινωνικῆς αὐτοδιοικήσεως. Ταύτης φορεῖς εἶναι ἀμφότεραι αἱ συγκροτούμεναι εἰς ἑνώσεις ὁμάδες τῶν ἐργαζομένων καὶ ἐργοδοτῶν, εἰς τὰς ὁποίας ἀναγνωρίζεται ὑπὸ τοῦ Κράτους ἱκανότης αὐτονομίας.

Ἀλλ' ἡ δι' αὐτοβοηθείας τῶν ὀργανώσεων ἐξασφάλισις ἀνεκτῶν ὅρων ἐργασίας εἰς τοὺς ὑπὸ οἰκονομικὴν ἐξόρτησιν τελοῦντας μισθωτοὺς προϋποθέτει πρῶτον ὅτι ὁρίστανται ἐλεύθεραι ἑνώσεις αὐτῶν, μὴ τελοῦσαι εἰς οἱανδήποτε ἐξάρτησιν πρὸς τὴν ἑτέραν πλευρὰν τῶν ἐργοδοτῶν, οὐδὲ πρὸς τὴν ἑκάστοτε Κυβέρνησιν, αἱ ὁποῖαι εἶναι ἱκαναὶ νὰ διεξαγάγουν ὄχι μόνον διαπραγματεύσεις, ἀλλὰ καὶ ἐργατικοὺς ἀγῶνας ἐντὸς τῶν νομίμων ὁρίων, καὶ δεύτερον ὅτι ἡ οἰκονομία τοῦ τόπου εἶναι εἰς τοιοῦτον βαθμὸν ἀναπτύξεως, ὥστε ὁ νόμος τῆς προσφορᾶς καὶ ζητήσεως τῆς ἐργασίας νὰ παρέχῃ εἰς τὰς ἐργατικὰς ὀργανώσεις τὴν προσήκουσαν ἀγωνιστικὴν δύναμιν καὶ ἰσότητα ὅπλων.

Εἶναι πλέον κοινὴ συνείδησις, ὅτι ὑψηλαὶ ἀμοιβαὶ τῆς ἐργασίας καὶ ἐν γένει παροχαὶ πρὸς τοὺς ἐργαζομένους ἔχουν τότε μόνον πραγματικὴν ἀξίαν, ὅταν δὲν ὑπερβαίνουν τὰ ὅρια ἀντοχῆς τῆς οἰκονομίας. Τὸ προσῆκον μέτρον εἰς μίαν φιλελευθέραν οἰκονομίαν ἐπιτυγχάνεται διὰ τῶν συλλογικῶν διαπραγματεύσεων τῶν ἑκατέρωθεν ἑνώσεων τῶν ἐργοδοτῶν καὶ ἐργαζομένων καὶ τῶν μέσων ἀγῶνος, τὰ ὁποῖα ἀναγνωρίζει τὸ Κράτος εἰς αὐτάς, πρὸς ἐπίτευξιν συμφωνίας (ἀπεργία - λὸκ - ἄουτ).

Ὅταν ὅμως ἡ οἰκονομία τοῦ τόπου δὲν ἔχῃ φθάσει εἰς ἐπίπεδον πλήρους ἀναπτύξεως, ἀλλὰ τελεῖ ὑπὸ ἀνάπτυξιν, δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ εὑρῇ πλήρη καὶ ἀμιγῆ ἐφαρμογὴν τῆς ἡ ἀρχὴ τῆς κοινωνικῆς αὐτοδιοικήσεως. Ἡ ἐνδημοῦσα ἀνεργία ἀνατρέπει

τούς ὅρους τῆς ἰσότητος τῶν ὅπλων εἰς τοὺς συλλογικούς αὐτοὺς ἀγῶνας καὶ ἐπιβάλλει τὴν λῆψιν καὶ κρατικῶν μέτρων προστασίας τῶν ἐργαζομένων, ὡς οἰκονομικῶς ἀσθενεστέρων.

Γ'

Κατ' ἀκολουθίαν τῶν ἀνωτέρω ἐκτεθεισῶν ἀρχῶν τοῦ συγχρόνου Ἐργατικοῦ Δικαίου ἡ Συντακτικὴ Ἐπιτροπὴ τοῦ Προσχεδίου τοῦ Κώδικος Ἐργασίας, παρὰ τὴν εἴσοδον τῆς Χώρας μας εἰς τὴν Εὐρωπαϊκὴν Κοινότητα, ἔλαβεν ὑπ' ὄψιν, ὅτι ἡ Οἰκονομία μας δὲν ἔχει φθάσει ἔτι εἰς τοιοῦτον βαθμὸν ἀναπτύξεως, ὥστε τὴν ρύθμισιν τῶν ὅρων ἐργασίας νὰ ἐναποθέσῃ εἰς τὴν αὐτοβοήθειαν καὶ μόνον τῶν ἐκατέρωθεν ἐπαγγελματικῶν ὀργανώσεων. Ἐνῷ ἔλαβε πᾶν μέτρον διὰ τὴν προώθησιν καὶ ὑποβοήθησιν τῶν συλλογικῶν διαπραγματεύσεων πρὸς κατάρτισιν συλλογικῶν συμβάσεων ἐργασίας καὶ ἐπίλυσιν τῶν συλλογικῶν διαφορῶν διὰ προαιρετικῆς διαιτησίας τῶν μερῶν καὶ ἐν γένει διὰ τὸν αὐτόνομον συλλογικὸν καθορισμὸν τῶν μισθῶν καὶ τῶν ὅρων ἐργασίας, ἔκρινεν ἀναγκαίαν καὶ τὴν κρατικὴν ἐπέμβασιν πρὸς τὸν σκοπὸν προστασίας τοῦ ἐργαζομένου ὑπὸ διττὴν μορφήν:

Πρῶτον ἐκρίθη, ὅτι ὁ καθορισμὸς ἑνὸς ἠγγυημένου ἐλαχίστου ὁρίου μισθοῦ δι' ἅπαντας τοὺς μισθωτοὺς τῆς Χώρας (κοινωνικὸς μισθὸς) δὲν θὰ πρέπει νὰ ἀποτελῇ ἀντικείμενον συλλογικῶν διαπραγματεύσεων μεταξὺ τῶν ἐργατικῶν καὶ ἐργοδοτικῶν ὀργανώσεων, ἀλλ' ὅτι εἶναι ἀποστολὴ τοῦ συγχρόνου Κοινωνικοῦ Κράτους ἡ ἐξασφάλισις τοῦ ἐλαχίστου γενικοῦ ὁρίου συντηρήσεως τῶν ἐργαζομένων τῆς Χώρας (minimum garanti). Τὴν ἁρμοδιότητα τοῦ ταύτην τὸ Κράτος δὲν εἶναι ἐπιτρεπτὸν νὰ μεταβιβάσῃ εἰς οἱασδήποτε εὐρείας ἑνώσεις ἐργοδοτῶν ἢ ἐργαζομένων, ὁσονδήποτε ἀντιπροσωπευτικὰς τούτων. Ἡ παροχὴ ἑνὸς τοιούτου προνομίου θὰ ἀντέβαινε πρὸς τούτοις καὶ πρὸς τὴν ἐλευθερίαν τοῦ συνεταιρίζεσθαι, ἡ ὁποία δὲν ἐπιτρέπει τὴν παροχὴν προνομίων εἰς ἐπαγγελματικὰς ἑνώσεις, οὐδὲ ἀναγνώρισιν εἰς ταύτας δικαιώματος νὰ δεσμεύουν καὶ μὴ μέλη αὐτῶν, εἴτε εἰς τὸν κύκλον τῶν ἐργαζομένων, εἴτε εἰς τὸν κύκλον τῶν ἐργοδοτῶν ἀνήκουν ταῦτα.

Πρὸς τοῦτο ὡρίσθη ἐν τῷ Προσχεδίῳ, ὅτι διὰ κοινῶν ἀποφάσεων τῶν Ὑπουργῶν Συντονισμοῦ, Οἰκονομικῶν καὶ Ἐργασίας θέλει καθορίζηται τὸ γενικὸν ἐλάχιστον ὅριον μισθοῦ ἁπάσης τῆς Χώρας. Ἡ σχετικὴ ἀπόφασις θὰ ἐκδίδεται μετὰ γνωμοδότησιν τοῦ Ἐθνικοῦ Γνωμοδοτικοῦ Συμβουλίου Κοινωνικῆς Πολιτικῆς, τὸ ὁποῖον, ἐν συνεργασίᾳ μετὰ τοῦ Κέντρου Προγραμματισμοῦ καὶ Οἰκονομικῶν Ἐρευνῶν τοῦ Ὑπουργείου Συντονισμοῦ, θέλει συγκεντρώνει ὅλα τὰ συναφῆ στοιχεῖα παραγωγῆς καὶ ἰδίᾳ περὶ τοῦ τιμαρίθμου, τὰ ὁποῖα θὰ τίθενται ὑπ' ὄψιν τῶν ἁρμοδίων Ὑπουργῶν.

Δεύτερον, ἐνῷ ἐλήφθη πρόνοια διὰ τὴν προώθησιν τῆς συμβατικῆς καὶ προαιρετικῆς διαιτησίας ἐπιλύσεως τῶν συλλογικῶν διαφορῶν ἐργασίας, ἐν ἀδυναμίᾳ ἐπιτεύξεως συμφωνίας τῶν μερῶν διὰ τῶν ἐπ' εὐθείας διαπραγματεύσεων πρὸς κατάρτισιν συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας, προεβλέφθη ἡ δι' ὑποχρεωτικῆς διαιτησίας ἐπίλυσις τῶν συλλογικῶν διαφορῶν παρὰ διοικητικῶν ἐπιτροπῶν διαιτησίας, ἑδρευουσῶν παρ' ἑκάστῳ Πρωτοδικείῳ καὶ ἐν μὴ ἀποδοχῇ τῶν ἀποφάσεων τούτων παρὰ τῶν ἐν διενέξει μερῶν προεβλέφθη ἡ ἄσκησις προσφυγῆς ἐνώπιον τοῦ Ἐθνικοῦ Συμβουλίου Ἐπιλύσεως Συλλογικῶν Διαφορῶν Ἐργασίας, ἑδρεύοντος ἐν Ἀθήναις καὶ προεδρευομένου ὑπὸ Ἀρεοπαγίτου, μὲ συμμετοχὴν ἐκπροσώπων τῶν μισθωτῶν, τῶν ἐργοδοτῶν καὶ τοῦ Κράτους.

Οὐσιώδης διαφορὰ πρὸς τὸ ἰσχῦον σύστημα διαιτησίας εἶναι, ὅτι λαμβάνεται πρόνοια ἀφ' ἑνὸς μὲν ἱδρύσεως τοῦ Ἐθνικοῦ Συμβουλίου Ἐπιλύσεως Συλλογικῶν Διαφορῶν Ἐργασίας ὡς μονίμου Ὑπηρεσίας, τῶν συγκροτούντων ταύτην μελῶν διοριζομένων ἐπὶ διετεῖ θητείᾳ καὶ ἀπασχολουμένων κατ' ἀποκλειστικότητα εἰς τὰ καθήκοντά των, ἀφ' ἑτέρου δὲ ὅτι αἱ ἀποφάσεις αὐτοῦ δὲν ἔχουν ὑποχρεωτικὴν ἰσχύν ὡς ἐκτελεσταὶ διοικητικαὶ πράξεις, ἀλλά, ἵνα δεσμεύουν τὰ μέλη τῶν ἐν διενέξει ὀργανώσεων, χρήζουν τῆς ἀποδοχῆς τῶν μερῶν. Ἐὰν ἀμφότερα τὰ ἐν διενέξει μέρη δὲν ἀποδέχωνται τὴν ἐκδοθεῖσαν ἀπόφασιν, αὕτη ἀτονεῖ. Ἐὰν ταύτην ἀποδέχεται τὸ ἓν τῶν μερῶν, δύναται νὰ κηρύξῃ ταύ-

την ὑποχρεωτικὴν διὰ τὰ μέλη τῶν ἐν διενέξει ὀργανώσεων ὁ Ὑπουργὸς Ἐργασίας. Δὲν ἐπιβάλλεται ὑποχρέωσις εἰς τὸν Ὑπουργὸν διὰ τὴν κήρυξιν ταύτης ὑποχρεωτικῆς, ἀλλ' ἀνήκει εἰς τὴν διακριτικὴν αὐτοῦ ἐξουσίαν, ὅπως, ἐκτιμῶν τὰς ὑφισταμένας κοινωνικὰς ἀνάγκας ἐξασφαλίσεως τῆς κοινωνικῆς εἰρήνης, κηρύξῃ ταύτην ὑποχρεωτικήν.

Ὡς πρὸς τὸ δίκαιον τῶν συλλογικῶν συμβάσεων ἐργασίας, ὁ θεσμὸς τῶν συλλογικῶν συμβάσεων ἐργασίας συστηματοποιεῖται καὶ διακρίνονται σαφῶς ἀφ' ἑνὸς μὲν οἱ ἐνοχικοὶ ὅροι τῆς συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας, οἱ ὁποῖοι ἀνάγονται εἰς τὰς σχέσεις τῶν συμβληθεισῶν ἐπαγγελματικῶν ὀργανώσεων (ὑποχρέωσις εἰρήνης, ὑποχρέωσις ἐπιρροῆς ἐπὶ τῶν μελῶν), ἀφ' ἑτέρου δὲ οἱ κανονιστικοὶ ὅροι, διὰ τῶν ὁποίων θεσπίζονται κανόνες δικαίου, ἀφορῶντες εἰς τὴν σύστασιν, τὸ περιεχόμενον καὶ τὴν λύσιν τῆς σχέσεως ἐργασίας, ὡς καὶ εἰς τὰς ὑποχρεώσεις τοῦ ἐργοδότου πρὸς τὸ σύνολον τοῦ προσωπικοῦ τῆς Ἐκμεταλλεύσεως.

Διὰ τῆς δυνατότητος καθορισμοῦ καὶ ὑποχρεώσεων τοῦ ἐργοδότου πρὸς τὸ σύνολον τοῦ προσωπικοῦ τῆς Ἐκμεταλλεύσεως, οἱαν αἱ κοινωνικαὶ παροχαὶ (καντίναι, παροχαὶ μέσων ἀναψυχῆς, παιδικαὶ ἑξοχαὶ κ.ἄ.), καίτοι αὗται δὲν δύναται νὰ ἀποτελέσουν ὅρους ἀτομικῆς συμβάσεως ἐργασίας, διευρύνεται τὸ περιεχόμενον τῆς συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας.

Ὡς πρὸς τὴν δέσμευσιν ἐκ τῆς συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας ὁρίζεται, ὅτι ἐκ ταύτης δεσμεύονται μόνον τὰ μέλη τῶν συμβληθεισῶν ὀργανώσεων, κι ταργουμένης τῆς ἰσχυούσης διακρίσεως τῶν συλλογικῶν συμβάσεων ἐργασίας εἰς ἐθνικάς, ἐθνικὰς ὁμοιοεπαγγελματικὰς κλπ., αἵτινες ἐνομολογήθη, ὅτι ἐφαρμόζονται ἐπὶ ὅλων τῶν μισθωτῶν τοῦ ἐπαγγέλματος, ἀνεξαρτήτως τῆς ἰδιότητος αὐτῶν ὡς μελῶν τῶν συμβληθεισῶν ὀργανώσεων.

Λαμβάνεται ὅμως πρόνοια ἐπεκτάσεως τῆς ἰσχύος τῆς συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας δι' ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας, ἐὰν αὕτη εἶναι γενικωτέρου ἐνδιαφέροντος ἢ ἐὰν δὲν ὑφίσταται συλλογικὴ σύμβασις ἐργασίας, καλύπτουσα ἐξ ὁλοκλήρου τὰς ὑπὸ ρύθμισιν σχέσεις ἐργασίας.

Περαιτέρω ἀναγνωρίζεται ἱκανότης εἰς τὴν συμβληθεῖσαν ὀργάνωσιν τῶν μισθωτῶν πρὸς ἐπιδίωξιν δικαστικῶς τῆς ἐκ τῆς συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας ἀξιώσεως τοῦ μισθωτοῦ, μέχρις οὗ οὗτος, παρεμβαίνων, συνεχίσῃ ἰδίῳ ὀνόματι τὴν δίκην, ὡς ἐπίσης, ὅπως ἡ ὀργάνωσις αὕτη ἀξιώσῃ κατὰ τοῦ ἐργοδότου, τοῦ μὴ ἐκπληροῦντος τὰς ἐκ τῆς συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας ὑποχρεώσεις του, εὔλογον κατὰ τὴν κρίσιν τοῦ Δικαστηρίου ἀποζημίωσιν, λόγῳ προσβολῆς τοῦ συλλογικοῦ της συμφέροντος.

Δ'

Ὡς πρὸς τὸ δίκαιον τῆς ἀτομικῆς σχέσεως ἐργασίας, ἐν πρώτοις προσδιορίζονται ἐννοιολογικῶς οἱ ὅροι: Ἐξηρτημένη ἐργασία, ἐργοδότης, μισθωτός, ὑπάλληλος ἐργάτης, διευθύνων ὑπάλληλος, Ἐκμετάλλευσις καὶ Ἐπιχείρησις, αἱ συνήθειαι τῆς Ἐκμεταλλεύσεως, εἰς τρόπον ὥστε αἱ σχετικαὶ ἔννοιαι νὰ ἀποκτοῦν συγκεκριμένον νομοθετικὸν περιεχόμενον, ἀποφευγομένης τῆς συγχύσεως, ἡ ὁποία ἐπικρατεῖ σήμερον εἰς τὰ διάφορα νομοθετήματα. Καθιεροῦται νομοθετικῶς ἡ ἀρχὴ τῆς ἴσης μεταχειρίσεως, διευρυνομένη πέραν τῶν ὑπὸ τῆς νομολογίας χαραχθέντων ὁρίων, καθ' ὅσον ἐπιβάλλεται ὑποχρέωσις εἰς τὸν ἐργοδότην ὅπως εἰς τὴν διαμόρφωσιν τῶν ὅρων ἐργασίας ἀποφεύγῃ ἀδικαιολογήτους διακρίσεις μεταξὺ τῶν μισθωτῶν, ἰδίᾳ λόγῳ φύλου, καταγωγῆς, φυλῆς, θρησκείας, πολιτικῶν πεποιθήσεων καὶ συμμετοχῆς εἰς ὀργάνωσιν.

Περαιτέρω γίνεται σαφὴς διάκρισις μεταξὺ συμβάσεως ἐργασίας καὶ σχέσεως ἐργασίας, ἥτις διάκρισις εἶναι ἄγνωστος εἰς τὸν Ἀστικὸν Κώδικα καὶ ἐπιλύονται τὰ προβλήματα, τὰ ὁποῖα ταλανίζουν τὴν νομολογίαν καὶ τὴν ἐπιστήμην, ὡς πρὸς τὰς ἀξιώσεις ἐξ ἀκύρου συμβάσεως ἐργασίας.

Ἡ σύμβασις ἐργασίας ἀποτελεῖ ἁπλῶς τὴν σύμπτωσιν τῆς βουλήσεως τῶν μερῶν, ἥτις καθορίζει τοὺς ὅρους ἐργασίας, ἐνῷ ἡ σχέσις ἐργασίας ἄρχεται ἀπὸ τοῦ χρόνου, καθ' ὃν συνεφωνήθη ἡ παρὰ τοῦ μισθωτοῦ ἀνάληψις τῆς ἐργασίας ἢ, ἐφ' ὅσον εἶναι ἄκυρος ἡ σύμβασις ἐργασίας, ἀφ' ἧς ἤρξατο ὁ μισθωτὸς παρέχων τὴν ἐργασίαν του. Ἡ σχέσις ἐργασίας συνιστᾶται κατὰ κανόνα

διὰ συμβάσεως, ἀλλὰ εἶναι δυνατὸν νὰ δημιουργηθῇ σχέσις καὶ ἄνευ συμβάσεως, ὡς ὅταν ἡ σύμβασις εἶναι δι' οἱονδήποτε λόγον ἄκυρος ἢ ἀκυρώσιμος, ἢ καὶ νὰ συσταθῇ τοιαύτη σχέσις καὶ ἐκ διοικητικῆς πράξεως, οἷον ἀναγκαστικὴ σχέσις ἐργασίας τοποθετηθέντος πολεμιστοῦ.

Πηγὴ τῶν ἑκατέρωθεν ἀξιώσεων τῶν μερῶν εἶναι ἡ σχέσις ἐργασίας, ἀνεξαρτήτως τοῦ γενεσιουργοῦ της λόγου. Ὁ μισθωτὸς ἔχει εὐθεῖαν ἀξίωσιν ἐπὶ τὸν μισθόν του ἐκ τῆς σχέσεως ἐργασίας, ἐνῷ ἐν τῷ ἰσχύοντι δικαίῳ ἐπὶ ἀκύρου συμβάσεως ἐργασίας δὲν τῷ παρέχεται τοιαύτη ἀξίωσις, ἀλλὰ μόνον ἐκ τοῦ ἀδικαιολογήτου πλουτισμοῦ.

Βεβαίως δὲν τυγχάνει πλήρους καὶ τῆς αὐτῆς προστασίας ἡ ἐξ ἀκύρου συμβάσεως προκύπτουσα σχέσις ἐργασίας πρὸς τὴν ἐξ ἐγκύρου συμβάσεως τοιαύτην. Ἐπὶ σχέσεως ἐργασίας ἐξ ἀκύρου συμβάσεως ἀναγνωρίζεται εἰς ἑκάτερον τῶν μερῶν τὸ δικαίωμα νὰ ἀποστῇ ἐκ ταύτης μονομερῶς κατὰ πάντα χρόνον, διότι τὸ δίκαιον δὲν δύναται νὰ ἀνεχθῇ τὴν ἐξακολούθησιν μιᾶς παρανόμου καταστάσεως. Παρὰ ταῦτα ἐπὶ ἀορίστου χρόνου σχέσεως ἐργασίας, ἐὰν ὁ ἐργοδότης ἀποστῇ ταύτης, δικαιοῦται ὁ μισθωτὸς ἀποζημιώσεως, ὡς ἐν τῷ ἰσχύοντι δικαίῳ κατὰ τὴν κρατήσασαν νομολογίαν.

Περαιτέρω ρυθμίζεται ἐξαντλητικῶς καὶ συστηματικῶς ἡ σχέσις μαθητείας, διὰ τὴν ὁποίαν πολὺ ὀλίγον ἔχει ἐνδιαφερθῇ ἡ ὑφισταμένη ἐργατικὴ νομοθεσία.

Εἰς τὸ κεφάλαιον τῶν δικαιωμάτων καὶ ὑποχρεώσεων ἐκ τῆς σχέσεως ἐργασίας ἰδιαιτέραν σημασίαν ἀποκτᾷ ὁ προσδιορισμὸς τῆς ἐννοίας τοῦ διευθυντικοῦ δικαιώματος τοῦ ἐργοδότου, (ὅπως διευθύνῃ τὰ τῆς παροχῆς ἐργασίας τοῦ μισθωτοῦ, καθορίζῃ τὸ εἶδος, τὸν τρόπον, τὸν χρόνον καὶ τὴν θέσιν τούτου, ὡς καὶ νὰ ρυθμίζῃ τὰ τῆς τάξεως καὶ διαρθρώσεως τῆς Ἐκμεταλλεύσεως, ἐφ' ὅσον δὲν παραβαίνει διατάξεις νόμου, συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας, Κανονισμοῦ ἐργασίας ἢ ὅρους ἀτομικῆς συμβάσεως). Εἰς τὸ αὐτὸ κεφάλαιον ρυθμίζονται καὶ αἱ ἐκ τῆς σχέσεως ἐργασίας ἀπορρέουσαι προσωπικαὶ σχέσεις μεταξὺ τοῦ μισθωτοῦ καὶ ἐργοδότου, αἱ ὁποῖαι ἐμφανίζονται ἀπὸ τῆς πλευρᾶς τοῦ ἐργοδότου ὡς ὑποχρέωσις προνοίας, ἀπὸ τῆς πλευρᾶς τοῦ μισθωτοῦ ὡς ὑποχρέωσις πίστεως καὶ ὑπακοῆς. Οὕτω ἡ σχέσις ἐργασίας, ὡς διαμορφοῦται εἰς τὸ Προσχέδιον, δὲν ἔχει μόνον ἐνοχικὸν χαρακτῆρα, ἀλλὰ προσκτᾶται καὶ προσωπικὸν χαρακτῆρα, ὅστις προσδίδει εἰς αὐτὴν ἰδιαιτέραν ἰδιομορφίαν. Εἰς τὸν προσωπικὸν χαρακτῆρα τῆς σχέσεως ἐργασίας ἡ Συντακτικὴ Ἐπιτροπὴ ἀπέδωσεν ἰδιαιτέραν σημασίαν κατὰ τὴν διατύπωσιν τῶν διεπόντων αὐτὴν κανόνων.

Εἰς τὸ κεφάλαιον περὶ μισθοῦ ἐρρυθμίσθησαν ἐν λεπτομερείᾳ καὶ συστηματικῶς τὰ διάφορα εἴδη μισθοῦ (χρονικὸς μισθός, κατ' ἀποκοπήν, προμήθειαι, μισθὸς εἰς ποσοστά, μισθὸς εἰς εἶδος). Ἰδιαιτέρας ρυθμίσεως ἔτυχεν ὁ ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ ἀποτελέσματος τῆς ἐργασίας καθοριζόμενος μισθὸς (ἀποκοπή), λόγῳ τοῦ ὑφισταμένου κινδύνου ἐκμεταλλεύσεως τοῦ ἐργάτου. Ὡς πρὸς τὸν ὑπολογισμὸν τοῦ κατ' ἀποκοπὴν μισθοῦ ἐλήφθη πρόνοια, ὥστε οὗτος νὰ εἶναι ὑψηλότερος τοῦ διὰ τὴν αὐτὴν ἐργασίαν καὶ διὰ κανονικὴν ἀπόδοσιν καταβαλλομένου χρονικοῦ μισθοῦ. Ἡ κανονικὴ αὕτη ἀπόδοσις, ἡ ὁποία ἐπιτυγχάνεται ἐντὸς τοῦ χρόνου τῆς ἡμερησίας ἐργασίας παρὰ καταλλήλου διὰ τὴν ἐργασίαν καὶ διαρκῶς ἐργαζομένου μισθωτοῦ μετὰ τὴν ὑπ' αὐτοῦ κτῆσιν τῆς σχετικῆς ἐμπειρίας ἄνευ κινδύνου τῆς ὑγείας, ἀποτελεῖ τὴν νόρμαν, τὴν ὁποίαν κατ' ἐλάχιστον ὅριον δύναται νὰ ἀξιώσῃ ἐφαρμοζομένην καὶ δι' αὐτὸν ὁ κατ' ἀποκοπὴν ἐργαζόμενος, ὥστε ἡ ἀμοιβή του νὰ μὴ εἶναι μικροτέρα ταύτης. Νέαν ἐπίσης διάταξιν ἀποτελεῖ τὸ ὅτι ὁ νόμιμος τόκος ἐν ὑπερημερίᾳ τοῦ ἐργοδότου ἐπὶ τὴν καταβολὴν τοῦ μισθοῦ ὁρίζεται εἰς τὸ διπλάσιον τοῦ ἑκάστοτε ἰσχύοντος νομίμου, ἐκτὸς ἐὰν ὑφίσταται εὔλογος ἀμφιβολία τοῦ ἐργοδότου περὶ τὴν ὀφειλήν.

Τὰ δῶρα Χριστουγέννων καὶ Πάσχα, ὡς κεκτημένον δικαίωμα τῶν μισθωτῶν, εὑρίσκουν τὴν κατοχύρωσίν των εἰς τὸ Προσχέδιον, ὡς ἐπίσης καὶ αἱ προσαυξήσεις δι' ἐργασίαν κατὰ Κυριακάς, νυκτερινὴ ἐργασίαν καὶ ἐκτὸς ἕδρας τοιαύτην.

Ἐπὶ ὑπερωριακῆς ἐργασίας, ἀνεξαρτήτως τοῦ νομίμου ἢ μὴ τῆς παροχῆς ταύτης ἐπὶ τῇ βάσει τῶν ἐπὶ τῆς σχέσεως ἐργασίας ἐφαρμοζομένων κανόνων, ὁ μισθωτὸς ἔχει εὐθεῖαν ἀξίωσιν μισθοῦ, προσηυξημέ-

νου κατὰ τὰ ἤδη ἰσχύοντα ποσοστά.

Ὡς πρὸς τὰς κρατήσεις ἐπὶ τῶν μισθῶν, πέραν τῶν ἰσχυουσῶν κρατήσεων ὑπὲρ Ἀσφαλιστικῶν Ὀργανισμῶν καὶ Συνεταιρισμῶν, ἐπιτρέπεται καὶ κράτησις διὰ συνδρομὴν ἢ εἰσφορὰν ὑπὲρ ἐπαγγελματικῆς ὀργανώσεως, ἧς τυγχάνει μέλος ὁ μισθωτός, ἐφ' ὅσον τοῦτο προβλέπεται ὑπὸ συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας ἢ ὑπάρχει συναίνεσις τοῦ μισθωτοῦ. Τοῦτο ἐκρίθη σκόπιμον πρὸς ἐνίσχυσιν τῆς αὐτοδιοικήσεως καὶ ἀνεξαρτησίας τῶν ὀργανώσεων ἐν ὄψει τῶν ἀνατιθεμένων εἰς αὐτὰς διὰ τοῦ Προσχεδίου εὐρυτέρων καθηκόντων.

Τὰ περὶ προστασίας τοῦ μισθοῦ (ἀπαγόρευσις κατασχέσεως, ἐκχωρήσεως, συμψηφισμοῦ) κατεστρώθησαν ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ ἰσχύοντος δικαίου, ὡς ἐπίσης καὶ αἱ συνέπειαι ἐν περιπτώσει ὑπερημερίας τοῦ ἐργοδότου περὶ τὴν ἀποδοχὴν τῶν ὑπηρεσιῶν τοῦ μισθωτοῦ.

Τὸ πρῶτον ἐρρυθμίσθη ἡ παροχὴ ἀσφαλείας (ἐγγυοδοσίας) ὑπὸ τοῦ μισθωτοῦ ἢ τρίτου πρὸς τὸν ἐργοδότην, ἐπὶ τῷ τέλει προστασίας τοῦ μισθωτοῦ ἐκ τῶν κινδύνων ἐκμεταλλεύσεώς του.

Τὰ κωλύματα παροχῆς ἐργασίας ἔτυχον εὐρυτέρας ρυθμίσεως τῆς ἰσχυούσης κατὰ τὰ ἄρθρα 657, 658 Α.Κ.

Τὰ τῆς ἀδείας μετὰ μισθοῦ ἐρρυθμίσθησαν κατὰ τὸ πλεῖστον ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ ἰσχύοντος δικαίου.

Καινοφανεῖς διατάξεις ἀπετελοῦν ἡ καθιερωθεῖσα ὑποχρέωσις τοῦ ἐργοδότου ὅπως παρέχῃ τὴν ἄδειαν καὶ ἄνευ αἰτήσεως τοῦ μισθωτοῦ, ὡς καὶ τὸ ὅτι, ἐὰν ἡ ἄδεια δὲν παρεσχέθη εἰς τὸν μισθωτὸν μέχρι τῆς ἡμερομηνίας, ἀφ' ἧς μέχρι τέλους τοῦ ἡμερολογιακοῦ ἔτους ὑπολείπεται μόνον ὁ χρόνος τῆς ἀδείας, ἀπὸ τῆς ἡμερομηνίας ταύτης θεωρεῖται παρεχομένη ἡ ἄδεια καὶ ἄνευ τῆς βουλήσεως τοῦ ἐργοδότου. Ἐκρίθη ὅτι ἡ ἄδεια ἀναψυχῆς τοῦ ἐργαζομένου δὲν χορηγεῖται μόνον χάριν αὐτοῦ, ἀλλὰ καὶ ἐν τῷ συμφέροντι τῆς ἐθνικῆς οἰκονομίας, τὸ ὁποῖον ἀπαιτεῖ νὰ διατηροῦν ἀκμαίας τὰς σωματικὰς καὶ πνευματικὰς δυνάμεις των οἱ ἐργαζόμενοι πρὸς αὔξησιν τῆς ἀποδόσεως αὐτῶν, ὡς δὲ ἔχει ληφθῇ πρόνοια νὰ μὴ ἐργάζηται ὁ μισθωτὸς κατὰ τὰς Κυριακὰς καὶ λοιπὰς ἀργίας, κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον ἤδη λαμβάνεται πρόνοια ἀναγκαστικῆς ἀναπαύσεως τοῦ μισθωτοῦ ἐπὶ τὰς ἡμέρας ἀδείας.

Αἱ ἐφευρέσεις τοῦ μισθωτοῦ, διακρινόμεναι εἰς ἐφευρέσεις ἐν τῇ ἐργασίᾳ καὶ ἐλευθέρας τοιαύτας, ἔτυχον ἰδιαιτέρας λεπτομεροῦς ρυθμίσεως κατὰ τὸ πρότυπον τοῦ Γερμανικοῦ νόμου. Εἰς τὸ κεφάλαιον τῆς λύσεως τῆς σχέσεως ἐργασίας ἐγένετο ἐνοποίησις κατὰ τρόπον συστηματικὸν τοῦ ἰσχύοντος δικαίου (ἄρθρα 672 - 674 Α.Κ. περὶ σπουδαίου λόγου διὰ καταγγελίαν τῆς ὡρισμένου χρόνου σχέσεως ἐργασίας, νόμος 2112, β.δ. 16)18 Ἰουλίου 1920 καὶ νόμος 3198)1955), ὡς αἱ σχετικαὶ διατάξεις ἡρμηνεύθησαν ὑπὸ τῆς νομολογίας τῶν Δικαστηρίων, κατὰ τρόπον ὥστε νὰ μὴ θιγοῦν τὰ κεκτημένα δικαιώματα τῶν μισθωτῶν.

Πρὸς ἀποφυγὴν ὅμως καταστρατηγήσεως τῆς παρεχομένης προστασίας ἐκ μέρους τοῦ μισθωτοῦ διὰ τῶν θεσπιζομένων περιορισμῶν τῆς καταγγελίας περιελήφθη διάταξις, καθ' ἣν ἡ καταγγελία τῆς σχέσεως ἐργασίας ἀορίστου χρόνου χωρεῖ ἄνευ περιορισμοῦ τινος, ἐὰν αὐτὴ ὀφείλεται εἰς ὑπαίτιον συμπεριφορὰν τοῦ μισθωτοῦ, ἐπιδειχθεῖσαν προφανῶς πρὸς τὸν ἀποκλειστικὸν σκοπόν, ὅπως προκληθῇ ἡ καταγγελία αὐτὴ καὶ ἐφ' ὅσον ἡ περαιτέρω συνέχισις τῆς σχέσεως ἐργασίας συνεπείᾳ τῆς ὑπαιτίου ταύτης συμπεριφορᾶς τοῦ μισθωτοῦ κρίνεται κατὰ τὰς ἀρχὰς τῆς καλῆς πίστεως ἀφόρητος.

Ἡ κατ' ἄρθρον 281 Α.Κ. καταχρηστικὴ ἄσκησις τοῦ δικαιώματος καταγγελίας ἔτυχεν ἰδιαιτέρας ρυθμίσεως, ὁρισθέντος ὅτι αὐτὴ εἶναι ἄκυρος, ὡς καθ' ὑπέρβασιν τῶν ἐν ἄρθρῳ 281 Α.Κ. ὁρίων θεμιτῆς ἀσκήσεως τῶν δικαιωμάτων γενομένη, ἰδίᾳ ὅταν αὐτὴ δὲν δικαιολογῆται ἐκ λόγων ἀναγομένων εἰς τὸ πρόσωπον ἢ τὴν συμπεριφορὰν τοῦ μισθωτοῦ ἢ ἐκ τῶν ἀναγκῶν τῆς Ἐκμεταλλεύσεως, ὡς καὶ ὅταν δὲν ἠκολουθήθησαν κοινωνικὰ κριτήρια κατὰ τὴν ἐπιλογὴν τῶν ἀπολυομένων.

Ἂν καὶ τὸ παρ' ἡμῖν σύστημα Δικαίου δὲν ἀναγνωρίζει τὸ δικαίωμα τοῦ μισθωτοῦ ἐπὶ τῆς θέσεώς του, ὡς ὁ Γερμανικὸς Νόμος, ὁ ὁποῖος κατ' ἀρχὴν ἀπαγορεύει τὴν καταγγελίαν καὶ ἐπιτρέπει ταύτην κατ' ἐξαίρεσιν, ἐὰν συντρέχουν ὡρισμένοι λόγοι, ἀφορῶντες τὸ πρόσωπον ἢ τὴν συμπεριφορὰν τοῦ μισθωτοῦ ἢ τὰς ἐπειγούσας ἀνάγ-

κας τῆς Ἐκμεταλλεύσεως, ἀλλὰ τὸ ἰσχῦον παρ' ἡμῖν Δίκαιον ἐπιτρέπει ἐλευθέρως τὴν καταγγελίαν ἐπὶ τῇ καταβολῇ ἀποζημιώσεως καὶ ὅλως κατ' ἐξαίρεσιν θεωρεῖται αὕτη ἀνεπίτρεπτος, ἐὰν ὑπερβαίνῃ τὰ ὅρια τοῦ ἄρθρου 281 Α.Κ., διὰ τῆς ἐπιχειρηθείσης ὑπὸ τοῦ Προσχεδίου ἐπεκτάσεως καὶ συγκεκριμενοποιήσεως τῶν ὁρίων τούτων ἐπιτυγχάνεται προσέγγισις πρὸς τὴν ἀρχὴν τῆς προστασίας τοῦ δικαιώματος τοῦ μισθωτοῦ ἐπὶ τὴν θέσιν του.

Ἐπειδὴ διὰ τῆς ἀκυρότητος τῆς καταγγελίας λόγῳ καταχρηστικῆς ἀσκήσεως αὐτῆς ἐκ μέρους τοῦ ἐργοδότου εἰς τὴν πρᾶξιν παρουσιάσθησαν περιπτώσεις, καθ' ἃς ἡ ἐπανάληψις τῆς συνεργασίας μεταξὺ τοῦ ἀκύρως ἀπολυθέντος μισθωτοῦ καὶ τοῦ ἐργοδότου καθίσταται ἀφόρητος, ἐλήφθη πρόνοια νὰ δύναται τὸ Δικαστήριον, κατ' αἴτησιν τοῦ μισθωτοῦ, ἀντὶ τῆς ἀναγνωρίσεως τῆς ἀκυρότητος τῆς καταγγελίας νὰ κηρύξῃ λελυμένην τὴν σχέσιν ἐργασίας καὶ νὰ ἐπιδικάσῃ εἰς τὸν μισθωτὸν πρόσθετον ἀποζημίωσιν.

Τὰ τῆς τύχης τῆς σχέσεως ἐργασίας ἐν περιπτώσει ἀνυπαιτίου καὶ δὴ λόγῳ νόσου ἢ ὑπαιτίου ἀποχῆς τοῦ μισθωτοῦ ἐκ τῆς ἐργασίας του ἐρρυθμίσθησαν κατὰ τρόπον ὥστε νὰ ἀποφεύγηται ἡ ἐπικρατοῦσα ἐν τῷ ἰσχύοντι Δικαίῳ ἀβεβαιότης, χάριν δὲ προστασίας τοῦ ἐργαζομένου ὡρίσθη, ὅτι δὲν ἐπιτρέπεται ἡ καταγγελία τῆς σχέσεως ἐργασίας τοῦ ἀπέχοντος ἐκ τῆς ἐργασίας λόγῳ νόσου μισθωτοῦ, ἐὰν ἡ ἀποχὴ δὲν ὑπερέβη ὡρισμένα χρονικὰ ὅρια.

Εἰδικοὶ περιορισμοὶ τῆς καταγγελίας δι' ὡρισμένας κατηγορίας μισθωτῶν (στρατευθέντες, συνδικαλιστικὰ στελέχη, μέλη Διοικητικῶν Συμβουλίων Ὀργανισμῶν καὶ ἔγκυοι γυναῖκες) ἐθεσπίσθησαν κατ' ἀρχὴν ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ ἰσχύοντος Δικαίου. Παρέκκλισις ἐγένετο μόνον ὡς πρὸς τὸ ὅτι τὸν σπουδαῖον λόγον καταγγελίας θέλει κρίνει τὸ Δικαστήριον καὶ οὐχί, ὡς σήμερον, αἱ ποικιλώνυμοι Πρωτοδικειακαὶ Διοικητικαὶ Ἐπιτροπαί. Ἡ τοιαύτη κρίσις τοῦ Δικαστηρίου ἀποτελεῖ μεγαλυτέραν προστασίαν διὰ τὸν ἐργαζόμενον, διότι δυσχερῶς ὁ ἐργοδότης δύναται νὰ ἐπιχειρήσῃ ἀπόλυσιν τοῦ μισθωτοῦ, ἐὰν γνωρίζῃ τὸν κίνδυνον τῆς ἀκυρώσεως ταύτης ὑπὸ τοῦ Δικαστηρίου ἐκ τῶν ὑστέρων.

Εἰδικῆς ρυθμίσεως ἔτυχον τὸ πρῶτον ἰδιαίτεραί τινες σχέσεις ἐργασίας, ὡς ἡ ἐθελοντικὴ σχέσις ἐργασίας, ἡ ἀναγκαστικὴ σχέσις ἐργασίας, ἡ ἔμμεσος σχέσις ἐργασίας, ἡ ὁμὰς ἐργασίας, ἡ σχέσις ἐργασίας ἐπὶ δοκιμῇ, ἡ διάθεσις (δανεισμὸς) τοῦ μισθωτοῦ εἰς ἑτέραν Ἐκμετάλλευσιν, ἡ παροχὴ ἐργασίας πλειόνων μισθωτῶν εἰς πλείονας ἐργοδότας καὶ ἡ ἐν γένει ὑπὸ ὁμαδικὴν μορφὴν ἐν τῷ συγχρόνῳ Ἐργατικῷ Δικαίῳ ἐμφανιζομένη παροχὴ τῆς ἐργασίας.

Εἰς ἰδιαίτερον βιβλίον περιελήφθη τὸ εἰδικὸν προστατευτικὸν δίκαιον τῆς ἐργασίας. Ἐπεχειρήθη ἐνοποίησις καὶ συστηματοποίησις τῶν ἐγκατεσπαρμένων εἰς διαφόρους νόμους, διεθνεῖς συμβάσεις καὶ διατάγματα κανόνων τοῦ δικαίου τούτου, ὥστε ὁ ἐφαρμοστὴς νὰ ἔχῃ πλέον ἐν ὀργανικῇ ἑνότητι τοὺς κανόνας τούτους. Ὡς πρὸς τὰ χρονικὰ ὅρια ἐργασίας, ἐνῷ εἰς τὸ ἰσχῦον Δίκαιον δὲν ὁρίσταται γενικὸν καὶ ἀνώτατον χρονικὸν ὅριον ἐργασίας, ἀλλὰ τὸ 8ωρον, τὸ ὁποῖον ἰσχύει δι' ὡρισμένας ἐργασίας, ἐπεκτείνεται διὰ β.δ)των ἢ ὑπουργικῶν ἀποφάσεων, εἰς τὸ Προσχέδιον ὁρίζεται ὡς κανὼν τὸ 8ωρον καὶ ἐπιτρέπεται ἐπιμήκυνσις τούτου δι' ὑπουργικῶν ἀποφάσεων εἰς ὡρισμένας μόνον περιπτώσεις (ἑτοιμότης ἐργασίας, εἰς πόλεις μικροῦ ἀριθμοῦ κατοίκων).

Ἀξιοσημείωτον νέαν διάταξιν ἀποτελεῖ ἡ θέσπισις ὑποχρεώσεως ὅπως ἡ κατανομὴ τῶν ὡρῶν ἐργασίας γίνεται κατὰ τρόπον, ὥστε νὰ παρέχηται ἡμίσεια ἐλευθέρα ἡμέρα καθ' ἑβδομάδα διὰ τὴν πραγματοποίησιν καὶ παρ' ἡμῖν τοῦ καθιερωμένου εἰς τὰς

χώρας τῆς Εὐρωπαϊκῆς Κοινότητος week - end.

Ἐπίσης ρυθμίζονται συστηματικῶς αἱ ἑβδομαδιαῖαι ἀναπαύσεις, τὰ τῆς Κυριακῆς ἀργίας, ὡς καὶ τὰ τῆς χορηγήσεως ἀναπληρωματικῆς ἑβδομαδιαίας ἀναπαύσεως.

Ὁμοίας συστηματικῆς καὶ ἐξαντλητικῆς ρυθμίσεως ἔτυχε καὶ ἡ ἐργασία τῶν ἀνηλίκων καὶ τῶν γυναικῶν, τὰ τῆς νυκτερινῆς ἐργασίας αὐτῶν, προσαρμοσθείσης τῆς περὶ αὐτῶν νομοθεσίας πρὸς τὰς ὑφισταμένας διεθνεῖς συμβάσεις ἐργασίας καὶ τὸ προστατευτικὸν δίκαιον τῶν χωρῶν τῆς Εὐρωπαϊκῆς Κοινότητος.

Καινοφανῆ διάταξιν ἀποτελεῖ ἡ καθιέρωσις τῆς ἡμέρας οἰκοκυρᾶς κατὰ τὸ πρότυπον τῶν ἰσχυόντων εἰς ἄλλας εὐρωπαϊκὰς χώρας, ὁρισθέντος, ὅτι ὁ ἐργοδότης ὑποχρεοῦται, ὅπως εἰς τὰς οἰκοκυρὰς γυναῖκας μισθωτούς, τὰς ἀπασχολουμένας πέραν τῶν 40 ὡρῶν καθ' ἑβδομάδα, παρέχῃ τῇ αἰτήσει των, ἅπαξ κατὰ ἡμερολογιακὸν μῆνα, ἄδειαν ἀπουσίας ἐκ τῆς ἐργασίας, διαρκείας μιᾶς ἡμέρας ἐπὶ καταβολῇ μέρους τοῦ μισθοῦ.

Ἐπίσης εἰς ἰδιαίτερον κεφάλαιον περιελήφθησαν γενικαὶ διατάξεις περὶ ὑγιεινῆς καὶ ἀσφαλείας τῶν ἐργαζομένων καὶ ἐχορηγήθη ἐξουσιοδότησις ὅπως τὰ εἰδικώτερα μέτρα καθορισθοῦν διὰ β.δ.

Ἰδιαιτέρας προστασίας ἔτυχον τὸ πρῶτον οἱ κατ' οἶκον ἐργαζόμενοι μισθωτοὶ καὶ καθωρίσθησαν ἐν γενικαῖς γραμμαῖς αἱ ἁρμοδιότητες τῶν ὀργάνων Ἐπιθεωρήσεως Ἐργασίας καὶ αἱ ὑποχρεώσεις τῶν ἐργοδοτῶν ἔναντι αὐτῶν.

Τὸ Δίκαιον τῶν Κανονισμῶν κατεστρώθη βασικῶς κατὰ τὸ ἰσχῦον Δίκαιον (ν.δ. 3789)1957). Ὁ Κανονισμός, ἵνα ἔχῃ ἰσχύν, ὁρίζεται ὅτι δέον νὰ κυρωθῇ δι' ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας, ἐκδιδομένης μετὰ γνωμοδότησιν τοῦ Ἐθνικοῦ Γνωμοδοτικοῦ Συμβουλίου Κοινωνικῆς Πολιτικῆς, καὶ μετ' ἀκρόασιν τοῦ ἐργοδότου καὶ ἐκπροσώπου τῶν ἐργαζομένων περὶ τῆς νομιμότητος τῆς διατάξεως τοῦ Κανονισμοῦ.

Εἰς Ἐπιχειρήσεις κοινῆς ὠφελείας, Τραπέζας κλπ. προβλέπεται ἡ θέσπισις Ὀργανισμοῦ, ὁ ὁποῖος περιέχει καὶ οὐσιαστικοὺς ὅρους τῆς σχέσεως ἐργασίας, οἷον ὅρους ἀφορῶντας εἰς τὴν πρόσληψιν τῶν μισθωτῶν, βαθμολογικὴν ἐξέλιξιν, τὴν λύσιν σχέσεως ἐργασίας κ.ἄ. Οὗτος ὅμως δὲν δύναται νὰ τεθῇ ἐν ἰσχύϊ, ἐὰν δὲν τύχῃ ἀποδοχῆς ὑπὸ τῶν ὑφιστημένων ὀργανώσεων τῶν μισθωτῶν τῆς Ἐπιχειρήσεως, αἵτινες δύνανται νὰ ὑποβάλουν εἰς τὸν Ὑπουργὸν Ἐργασίας ἀντιρρήσεις. Ἐν διαφωνίᾳ τῶν μερῶν ἡ διαφορὰ παραπέμπεται εἰς τὴν ἁρμοδίαν Διαιτητικὴν Ἐπιτροπήν, ἐπιλυομένη κατὰ τὰς περὶ αὐτῆς διατάξεις.

Διὰ πρώτην τέλος φορὰν ἐπιχειρεῖται ρύθμισις ἐν γενικαῖς γραμμαῖς τοῦ δικαιώματος τῆς ἀπεργίας τῶν μισθωτῶν καὶ τοῦ δικαιώματος τοῦ ἐργοδότου ἀποκλεισμοῦ τῶν μισθωτῶν ἐκ τῆς Ἐκμεταλλεύσεως (lock - out), ὡς καὶ αἱ συνέπειαι τῆς ἀσκήσεως αὐτῶν ἐπὶ τῆς σχέσεως ἐργασίας. Ἐκρίθη σκόπιμον νὰ περιληφθοῦν εἰς τὸ Προσχέδιον γενικαὶ διατάξεις περὶ τούτων, ἐν ὄψει τῆς ἀναγνωριζομένης αὐτονομίας εἰς τὰς ὀργανώσεις τῶν μισθωτῶν καὶ τῶν ἐργοδοτῶν πρὸς συλλογικὸν καθορισμὸν τῶν ὅρων ἐργασίας, ὅστις καθορισμὸς δὲν δύναται νὰ ἐπιτευχθῇ, ἐὰν δὲν ἐνισχυθῇ ἡ αὐτοβοήθεια αὐτῶν δι' ἐκατέρωθεν νομίμων ἀγωνιστικῶν μέσων.

Ε'

Αὗται εἶναι αἱ ἀρχαὶ καὶ ἡ κατάστρωσις τῆς ὕλης ἐν γενικαῖς γραμμαῖς τοῦ ἐκπονηθέντος Προσχεδίου Κώδικος Ἐργασίας.

Τὸ ἐπιτευχθὲν ἔργον δὲν διεκδικεῖ τὸ τέλειον. Θὰ τεθῇ ὑπὸ τὴν κρίσιν τῶν Δικηγορικῶν Συλλόγων, τῶν Δικαστηρίων, τῶν Νομικῶν, τῶν Δικηγόρων, τῶν ἐπαγ

γελματικῶν ὀργανώσεων καὶ παντὸς ἐνδιαφερομένου. Μετ' ἐξέτασιν τῶν παρατηρήσεων καὶ ὑποδείξεων ὑπὸ τῆς Συντακτικῆς Ἐπιτροπῆς τὸ Προσχέδιον, συμπληρούμενον, θὰ τεθῇ ὑπ' ὄψιν τῆς ὑπὸ τοῦ νόμου προβλεπομένης Ἀναθεωρητικῆς Ἐπιτροπῆς, παρ' ἧς καὶ θὰ διαμορφωθῇ ὁριστικῶς τὸ τελικὸν Σχέδιον Κώδικος Ἐργασίας, ὅπερ, ἐφ' ὅσον ἤθελε υἱοθετηθῇ ὑπὸ τῆς Κυβερνήσεως, θὰ εἰσαχθῇ εἰς τὴν Βουλὴν πρὸς ψήφισιν κατὰ τὴν διαδικασίαν τῶν Κωδίκων.

Ἡ Συντακτικὴ Ἐπιτροπὴ ἐπεράτωσε τὸ ἀνατεθὲν εἰς αὐτὴν ἔργον κατὰ τὸ πρῶτον στάδιον.

Ὡς ἐκ τῆς ἀναπτύξεως τοῦ περιεχομένου τοῦ Προσχεδίου ἐν γενικαῖς γραμμαῖς θὰ διεπιστώσατε, ἡ Ἐπιτροπὴ δὲν περιωρίσθη εἰς ἁπλῆν κωδικοποίησιν τῆς ἰσχυούσης Ἐργατικῆς Νομοθεσίας. Συνέταξε Κώδικα Ἐργασίας, ὁ ὁποῖος δὲν ἀπετέλεσεν ἁπλῆν ἀπογραφὴν τοῦ ἰσχύοντος Ἐργατικοῦ Δικαίου. Ἀπέβλεψεν εἰς τὸ μέλλον, διότι ὁ Κῶδιξ ὀφείλει νὰ προτρέχῃ τῆς ἐποχῆς του, ἄλλως αὐτὴν ταύτην τὴν ἡμέραν τῆς θέσεώς του ἐν ἰσχύι θέλει εἶναι ἀναχρονιστικός. Κατεκρίθη ὁ Ἀστικὸς Κῶδιξ, ὅτι, καίτοι ἀνήκει εἰς τοὺς τελευταίους συνταχθέντας Εὐρωπαϊκοὺς Κώδικας, ἀπέδωσε δίκαιον τοῦ τέλους τοῦ 19ου αἰῶνος, μὲ ἐλαχίστας φαεινὰς ἐξαιρέσεις, ἀφοῦ ἠκολούθησεν ὡς πρότυπον κυρίως τὸν Γερμανικὸν Κώδικα τοῦ 1896, ὅστις εἶχε διατυπωθῇ ἐπὶ τῇ βάσει τῆς διδασκαλίας τῶν Πανδεκτιστῶν.

Ὡς εἶναι φυσικόν, πᾶν ἀνθρώπινον ἔργον ἐπηρεάζεται ἀπὸ τὸ πνεῦμα τῆς ἐποχῆς, εἰς τὸ ὁποῖον ἔζησαν καὶ ἐξεπαιδεύθησαν οἱ κατασκευασταί του. Ἦτο εὐτύχημα, ὡς πρὸς τὸν Κώδικα Ἐργασίας, ὅτι ἡ Συντακτικὴ Ἐπιτροπὴ ἀπετελέσθη ἀπὸ νέους κατὰ πλειοψηφίαν ἐπιστήμονας, οἵτινες διωχέτευσαν τὴν ὁρμητικότητα τοῦ πνεύματός των εἰς τὰς ἀψύχους γραμμὰς τοῦ Προσχεδίου τοῦ Κώδικος.

Ἀπὸ ἡμᾶς τοὺς παλαιοτέρους, ἂν δυνάμεθα νὰ καταταχθῶμεν εἰς τὴν κατηγορίαν αὐτήν, κατεβλήθη πᾶσα προσπάθεια, ὅπως ὁ ἔμφυτος πρὸς τὴν ἡλικίαν συντηρητισμὸς μὴ ἀποτελέσῃ πρόσκομμα εἰς τὰς προοδευτικὰς ἀντιλήψεις, ὑπὸ τῶν ὁποίων πρέπει νὰ διέπηται εἰς σύγχρονος Κῶδιξ Ἐργασίας.

Εἰς τὴν ἐποχὴν τῆς κατακτήσεως τοῦ Διαστήματος ὑπὸ τοῦ ἀνθρώπου θὰ ἦτο ἀσυγχώρητον, ἐὰν τὸ Δίκαιον τῆς ἀνθρωπίνης ἐργασίας εἶχε μουσειακὸν χαρακτῆρα.

Κατὰ τὴν σφυρηλάτησιν τῶν κανόνων αὐτῶν τοῦ Ἐργατικοῦ Δικαίου εἰς τὰ σχήματα τοῦ Κώδικος ἡ Συντακτικὴ Ἐπιτροπὴ προσεπάθησε νὰ ἐμφυσήσῃ δυναμισμόν, ὥστε ὁ Κῶδιξ νὰ δυνηθῇ νὰ ἐπιζήσῃ ὅσον τὸ δυνατὸν περισσότερον καὶ νὰ προλάβῃ τὰς τροποποιήσεις, αἱ ὁποῖαι θὰ καθίσταντο ἀναγκαῖαι εὐθὺς ἀπὸ τῆς ἐπομένης τῆς ἐπιψηφίσεώς του, ὡς συνέβη μὲ τὸν Γαλλικὸν Κώδικα Ἐργασίας, ὑποστάντα ἀλλεπαλλήλους τροποποιήσεις. Τὸ Ἐργατικὸν Δίκαιον δὲν εἶναι Δίκαιον στατικόν, ὡς τὸ Ἀστικόν. Εἶναι Δίκαιον δυναμικόν, ἐπηρεαζόμενον ἐκ τῶν ἐν συνεχεῖ ροῇ καὶ ἀενάῳ ἐξελίξει τελουσῶν σχέσεων Ἐργασίας καὶ Κεφαλαίου. Ἐν ὄψει τῆς ρευστότητος αὐτῆς τοῦ Δικαίου τῆς Ἐργασίας τὸ Προσχέδιον περιέλαβε κανόνας - πλαίσιον, ἐνῷ παραλλήλως παρέσχεν εἰς τὴν Ἐκτελεστικὴν Ἐξουσίαν ἐξουσιοδοτήσεις, ὅπως διὰ β.δ)γμάτων ἢ ὑπουργικῶν ἀποφάσεων θεσπίζῃ τοὺς περαιτέρω ἀναγκαίους ἑκάστοτε κανόνας ἐντὸς τοῦ πλαισίου τοῦ Κώδικος.

Ἡ Συντακτικὴ Ἐπιτροπὴ εὑρίσκεται εἰς τὴν εὐχάριστον θέσιν, περατωθέντος τοῦ πρώτου σταδίου τῆς ἐργασίας της, νὰ παραδώσῃ εἰς τὴν Κυβέρνησιν καὶ δι' αὐτῆς εἰς τὸν Ἑλληνικὸν Λαὸν τὸ παρ' αὐτῆς ἐκπονηθὲν πρόπλασμα τῶν διεπόντων τὴν ἐξηρτημένην ἐργασίαν κανόνων, τὴν ὁποίαν ἐρρύθμισεν ὄχι ὡς ἐμπόρευμα, ἀλλὰ ὡς κοινωνικὴν λειτουργίαν.

Ἡ Συντακτικὴ Ἐπιτροπὴ διατηρεῖ τὴν ἐλπίδα, ὅτι τόσον οἱ ἐργαζόμενοι, ὅσον καὶ οἱ ἐργοδόται καὶ κατ' ἐξοχὴν οἱ ἐνδημοῦντες εἰς τὴν φιλόξενον πόλιν σας, τὴν πρώτην ἐργατούπολιν τῆς ἑλληνικῆς ἐπαρχίας, θὰ περιβάλουν μὲ ἀγάπην καὶ στοργὴν τὸ ἔργον της ἐπ' ἀγαθῷ τῆς κοινωνικῆς εἰρήνης.

ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΑΚΗ ΠΡΑΞΙΣ

ΚΑΤΑΓΓΕΛΙΑ ΣΥΜΒΑΣΕΩΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ

ΚΑΤΑΧΡΗΣΤΙΚΗ ΚΑΤΑΓΓΕΛΙΑ ΣΥΜΒΑΣΕΩΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ

Περίπτωσις καταγγελίας διά συνδικαλιστικήν δράσιν μισθωτοῦ

Ἀντίθεσις, κατ' ἄρθρον 281 Ἀστικοῦ Κώδικος, πρός τήν καλήν πίστιν καί τόν κοινωνικόν καί οἰκονομικόν σκοπόν τοῦ δικαιώματος τῆς ὀφειλομένης ἀποκλειστικῶς εἰς τήν συνδικαλιστικήν δράσιν τοῦ μισθωτοῦ πρός νόμιμον προστασίαν τῶν ἐπαγγελματικῶν συμφερόντων τῆς τάξεώς του καταγγελίας συμβάσεως ἐργασίας, ἄνευ διαταράξεως τοῦ ρυθμοῦ τῆς παρ' αὐτοῦ ἐκτελουμένης ἐργασίας.—Θεώρησις αὐτῆς ὡς καταχρηστικῶς ἀσκηθείσης.

Περίπτωσις τῆς κατωτέρω ἀποφάσεως τοῦ Ἀρείου Πάγου (ὑπό τῆς ὁποίας ἐπεκυρώθη ἡ ὑπ' ἀριθ. 5640)1964 ἀπόφασις τοῦ Πρωτοδικείου Πειραιῶς ὡς ἐφετείου κατά τήν ἐργατικήν διαδικασίαν) ὑπῆρξεν ἀπόλυσις μισθωτοῦ ἐξ ἐκδικήσεως τοῦ ἐργοδότου δι' ἀνάμιξίν του εἰς συνδικαλιστικήν δράσιν.

Ὑπό τά ἀποδειχθέντα ταῦτα, κατά τήν κρίσιν τοῦ Δικαστηρίου τῆς οὐσίας, πραγματικά περιστατικά ἡ ἀρεοπαγιτική ἀπόφασις δέχεται, καί τοῦτο τελεῖ ἐν ἁρμονίᾳ πρός τά δεκτά ἐν τῇ νομολογίᾳ τοῦ Ἀρείου Πάγου γενόμενα (ἴδετε Α.Π. 2)1965, εἰσηγητής *Μ.Σκουλίκης*, ΕΕΔ 24, 266, ἔνθα εἰς σημειώσεις μας καί λοιπαί), ὅτι ἡ προκειμένη καταγγελία τῆς συμβάσεως ἐργασίας ὑπῆρξε καταχρηστική καί συνεπῶς ἄκυρος. (Περί τῆς τοιαύτης συνεπείας, ἀκυρότητος, εἶναι σύμφωνος καί παγία ἡ νομολογία τοῦ Ἀρείου Πάγου, ἴδετε προχείρως Α.Π. 23)1961, εἰσηγητής *Κ. Θανόπουλος*, ΕΕΔ 20, 203, ἔνθα καί λοιπαί, Α.Π. 160)1960, εἰσηγητής *Μ. Χαφειράπουλος*, ΕΕΔ 24 527).

Ἀρείου Πάγου 331)1965, Τμ. Β'

Προεδρεύων ὁ Ἀρεοπαγίτης κ. *Κ. Ἀναγνωστόπουλος*

Εἰσηγητής ὁ Ἀρεοπαγίτης κ. *Ι. Χατζηδάκης*

Δικηγόροι οἱ κ.κ. Δ. Ἀνδρεωτσόπουλος, Ἠλ. Παρασκευᾶς

Κατά τήν ἔννοιαν τοῦ ἄρθρου 281 τοῦ Ἀστικοῦ Κώδικος, ὁρίζοντος, ὅτι ἡ ἄσκησις τοῦ δικαιώματος ἀπαγορεύεται, ἐάν αὕτη ὑπερβαίνῃ προφανῶς τά ὅρια τά ἐπιβαλλόμενα ἐκ τῆς καλῆς πίστεως ἢ τῶν χρηστῶν ἠθῶν ἢ ἐκ τοῦ κοινωνικοῦ ἢ οἰκονομικοῦ σκοποῦ τοῦ δικαιώματος, ἡ καταγγελία τῆς συμβάσεως ἐργασίας παρά τοῦ ἐργοδότου, ὀφειλομένη ἀποκλειστικῶς εἰς τήν συνδικαλιστικήν δράσιν τοῦ μισθωτοῦ πρός νόμιμον προστασίαν τῶν ἐπαγγελματικῶν συμφερόντων τῆς τάξεώς του, ἄνευ διαταράξεως τοῦ ρυθμοῦ τῆς παρ' αὐτοῦ ἐκτελουμένης ἐργασίας, ἀντίκειται προφανῶς εἰς τήν καλήν πίστιν καί τόν κοινωνικόν καί οἰκονομικόν σκοπόν τοῦ δικαιώματος τῆς καταγγελίας τῆς τοιαύτης συμβάσεως καί εἶναι καταχρηστική.

Ὡς προκύπτει ἐκ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεώς του, τό ὡς ἐφετεῖον δικάσαν Πρωτοδικεῖον δέχεται, ἀνελέγκτως μετ' ἐκτίμησιν τῶν ἀποδείξεων, ὅτι ὁ ἀναιρεσίβλητος ἐνάγων, προσληφθείς παρά τῆς ἀναιρεσειούσης ἐναγομένης ὡς ὑπάλληλος τοῦ λογιστηρίου αὐτῆς, ἐπί συμβάσει ἐργασίας ἀορίστου χρόνου, τήν 19.7.1948, ὑπηρέτησε παρ' αὐτῇ ὡς φιλόπονος καί ἄριστος ὑπάλληλος, ἐκτιμώμενος λόγῳ τῶν προσόντων του τούτων παρά τῶν προϊσταμένων του, μέχρι τῆς 27.1.1964, ὅτε ἀπελύθη λόγῳ τῆς προηγηθείσης καταγγελίας τῆς συμβάσεως ἐργασίας παρά τῆς ἀναιρεσειούσης τήν 24.1.1964, διότι κατά τήν γενομένην κατά τήν προηγουμένην ἡμέραν γενικήν συνέλευσιν τοῦ Σωματείου Καπνοβιομηχανίας Πειραιῶς, οὗτινος ἐτύγχανεν οὗτος μέλος, ἐξερώνησε λόγον, δι' οὗ ἐπετέθη δριμύτατα κατά τοῦ διοικητικοῦ συμβουλίου τοῦ σωματείου τούτου, ὡς διακειμένου εὐμενῶς πρός τήν ἀναιρεσείουσαν καί συνεργαζομένου μετ' αὐτῆς ἐπί βλάβῃ τῶν νομίμων συμφερόντων τῶν ἐργατοϋπαλλήλων της. Ὅτι ἡ ἀνωτέρω

ΥΠΕΡΗΜΕΡΙΑ ΕΡΓΟΔΟΤΟΥ ΜΕΤΑ ΚΑΤΑΓΓΕΛΙΑΝ ΣΥΜΒΑΣΕΩΣ ΟΡΙΣΜΕΝΟΥ ΧΡΟΝΟΥ

Προσφορά προσηκόντως ὑπηρεσιῶν ἐκ μέρους τοῦ μισθωτοῦ

Κρίσις τοῦ Δικαστηρίου ὅτι ὁ ἐργοδότης κατέστη ὑπερήμερος περὶ τὴν ἀποδοχὴν τῶν ὑπηρεσιῶν μισθωτοῦ, συνεπείᾳ ἀκύρως γενομένης παρ' αὐτοῦ καταγγελίας τῆς μεταξὺ των συνομολογηθείσης συμβάσεως ἐργασίας ὡρισμένου χρόνου, χωρὶς νὰ βεβαιοῖ, ὅτι ὁ μισθωτὸς καὶ μετὰ τὴν ἀνυπόστατον καταγγελίαν τῆς συμβάσεως ἐργασίας προσέφερεν εἰς τὸν ἐργοδότην τὰς ὑπηρεσίας του προσηκόντως καὶ δὴ εἰς τὸν ὑπὸ τῆς ἐργασιακῆς συμβάσεως καθορισθέντα τόπον παροχῆς καὶ ὅτι αὗται ἀπεκρούσθησαν ὑπὸ τοῦ ἐργοδότου.

Γίνεται δεκτὸν ἐν τῇ θεωρίᾳ (*Ι. Καποδίστριας*, Ἑρμ.ΑΚ ὑπ' ἄρθρον 656, ἀριθ. 21 ἐπ., *Κ. Καυκᾶς*, Ἔνοχ. Εἰδικόν, σελ. 547, *Κ. Δημάκης*, ΕΕΔ 13, 307 ἐπ., *Χ. Ἀγαλλόπουλος*, Ἐργατ. Δίκαιον σελ. 198, σημ. 1) καὶ ἐν τῇ νομολογίᾳ (Α.Π. 397)1962, εἰσηγητὴς *Λ. Ροζάκης*, ΕΕΔ 21, 850, ἔνθα καὶ λοιπαὶ παραπομπαί, Α.Π. 203)1964, εἰσηγητὴς *Μ. Ζαφειρόπουλος*, ΕΕΔ 23, 596), ὅτι ἐκ τῶν διατάξεων τῶν ἄρθρων 350 καὶ 656 Α.Κ. σαφῶς συνάγεται, ὅτι ἐπὶ μισθώσεως ἐργασίας ὡρισμένου χρόνου ἐὰν ὁ μισθωτὴς τῶν ὑπηρεσιῶν (ἐργοδότης) καταγγείλῃ τὴν σύμβασιν πρὸ τῆς λήξεως τοῦ συμφωνηθέντος χρόνου καὶ ἀπολύσῃ τὸν μισθωτόν, περιέρχεται ἐκ τούτου καὶ μόνον εἰς ὑπερημερίαν, ἕνεκα τῆς ὁποίας ὁ μισθωτὸς δικαιοῦται νὰ ἀξιώσῃ τὸν μισθὸν ὁλοκλήρου τοῦ ὑπολειπομένου χρόνου μέχρι τῆς συμφωνηθείσης λήξεως τῆς συμβάσεως ἐργασίας, χωρὶς νὰ ὑποχρεοῦται ἐφεξῆς εἰς πραγματικὴν προσφορὰν τῶν συμπεφωνημένων ὑπηρεσιῶν του, οὔσης πρὸς τοῦτο ἐπαρκοῦς τῆς διὰ λόγου μόνον προσφορᾶς αὐτῶν, ἀφοῦ ὁ ἐργοδότης διὰ τῆς καταγγελίας ἐδήλωσεν ἤδη προκαταβολικῶς, ὅτι δὲν ἀποδέχεται ταύτας.

Εἰς τὴν περίπτωσιν ὅμως τῆς κατωτέρω ἀρεοπαγιτικῆς ἀποφάσεως (ὑπὸ τῆς ὁποίας ἀνηρέθη ἡ ὑπ' ἀριθ. 18354)1964 ἀπόφασις τοῦ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν ὡς ἐφετείου κατὰ τὴν ἐργατικὴν διαδικασίαν) φαίνεται, ὅτι ἐπρόκειτο περὶ ἀνυποστάτου καταγγελίας συμβάσεως ἐργασίας καὶ οὕτω ἠξιώθη ἡ ἀπόδειξις ὅτι ὁ μισθωτὸς προσέφερε τὰς ὑπηρεσίας του προσηκόντως, ἵνα, μετ' ἀπόκρουσιν αὐτῶν, καθίσταται τὸ Ἑλληνικὸν Δημόσιον ὑπερήμερον. (Ἴδετε ὡς πρὸς τὸ τελευταῖον τοῦτο σημειώσεις μας ἐν ΕΕΔ 31, 1370, ἔνθα παραπομπαὶ εἰς τὴν θεωρίαν καὶ νομολογίαν).

Ἀρείου Πάγου 381)1965, Τμ. Β'

Προεδρεύων ὁ Ἀρεοπαγίτης κ. *Κ. Ἀναγνωστόπουλος*

Εἰσηγητὴς ὁ Ἀρεοπαγίτης κ. *Π. Δαλιάνης*

Δικηγόροι οἱ κ.κ Χ. Γεωργιόπουλος, Νομικὸς Σύμβουλος τοῦ Κράτους, Τ. Ἰωάννου

Τὸ ὡς ἐφετεῖον δικάσαν Πρωτοδικεῖον, ὡς δείκνυται ἐκ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως, ἔκρινεν, ὅτι ὑφίσταται δεδικασμένον ἐκ τῆς ὑπ' ἀριθ. 6061)1963 ὁριστικῆς καὶ τελεσιδίκου ἀποφάσεως τοῦ κατὰ τὴν

καταγγελία τῆς συμβάσεως ἐργασίας καὶ ἀπόλυσις τῆς ἀναιρεσιβλήτου ἐγένετο παρὰ τῆς ἀναιρεσειούσης ἀποκλειστικῶς ἐκ τῆς προαναφερθείσης συνδικαλιστικῆς δράσεως αὐτοῦ πρὸς ἀνατροπὴν τοῦ διοικητικοῦ συμβουλίου τοῦ σωματείου του καὶ νόμιμον προστασίαν τῶν ἐπαγγελματικῶν συμφερόντων τῆς τάξεώς του, ἄνευ διαταράξεως τοῦ κανονικοῦ ρυθμοῦ τῆς παρ' αὐτοῦ ἐκτελουμένης ἐργασίας καὶ οὐχὶ λόγῳ ἀντιδράσεως τούτου εἰς τὴν ἐφαρμοσθεῖσαν παρὰ τῆς ἀναιρεσειούσης νέαν μέθοδον συντάξεως καὶ ἐπεξεργασίας τῶν μισθολογικῶν καταστάσεων τῶν παρ' αὐτῇ ἐργαζομένων. Ὅθεν τοῦτο ἀφ' ἑνὸς μὲν ὀρθῶς ἔκρινε μετὰ ταῦτα καὶ διὰ σκέψεων πλήρων καὶ σαφῶν, ὅτι ἡ παρὰ τῆς ἀναιρεσειούσης καταγγελία τῆς συμβάσεως ἐργασίας ἦτο ἄκυρος, ὡς γενομένη κατὰ κατάχρησιν δικαιώματος, κατὰ τὴν ἔννοιαν τῆς ἀνωτέρω διατάξεως, βάσει μόνον τῶν παρ' αὐτοῦ γενομένων δεκτῶν πραγματικῶν περιστατικῶν, ἀφ' ἑτέρου δὲ ἔλαβεν ὑπ' ὄψιν καὶ ἀπέκρουσε τὸν ἰσχυρισμὸν τῆς ἀναιρεσειούσης ὅτι ἡ καταγγελία τῆς συμβάσεως ὠφείλετο εἰς τὴν ἀντισυμβατικὴν προσπάθειαν τοῦ ἀναιρεσιβλήτου νὰ ὑπονομεύσῃ τὴν τεθεῖσαν εἰς ἐφαρμογὴν παρ' αὐτῆς νέαν μέθοδον συντάξεως καὶ ἐπεξεργασίας τῶν μισθοδοτικῶν καταστάσεων τοῦ προσωπικοῦ της καὶ εἶναι ἀπορριπτέοι, ὡς ἀβάσιμοι, οἱ περὶ τοῦ ἀντιθέτου πρῶτος καὶ δεύτερος λόγοι ἀναιρέσεως.

ΙΣΧΥΣ ΣΥΜΒΑΣΕΩΣ ΜΕΤ' ΑΠΟΧΗΝ ΜΙΣΘΩΤΟΥ ΕΚ ΤΗΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ ΕΝΕΚΕΝ ΑΣΘΕΝΕΙΑΣ

'Απόδειξις ἀσθενείας μισθωτοῦ, ὡς ὁρίζεται ἐν ἄρθρῳ 5 § 1 Νόμου 2112)1920

'Αποχή τοῦ μισθωτοῦ ἐκ τῆς ἐργασίας, ὀφειλομένη εἰς βραχείας σχετικῶς διαρκείας ἀσθένειαν, προσηκόντως ἀποδεδειγμένην, δὲν θεωρεῖται ὡς λύσις τῆς συμβάσεως ἐκ μέρους αὐτοῦ κατ' ἄρθρον 5 § 3 Νόμου 2112)1920.—Διαπίστωσις ἀσθενείας κατὰ τὴν ἐργατικὴν διαδικασίαν, ἐκ τῶν ἐνόντων, μὴ ἀπαιτουμένης πλήρους ἀποδείξεως τῶν πραγματικῶν ἰσχυρισμῶν κατὰ τοὺς ὁρισμοὺς τῆς Πολιτικῆς Δικονομίας.

'Επεκυρώθη ὑπὸ τῆς κατωτέρω ἀποφάσεως τοῦ 'Αρείου Πάγου ἡ ὑπ' ἀριθ. 255)1963 ἀπόφασις τοῦ ὡς ἐφετείου δικάσαντος κατὰ τὴν ἐργατικὴν διαδικασίαν Πρωτοδικείου Κατερίνης.

Τόσον ὁ νόμος 2112)1920 περὶ ὑποχρεωτικῆς καταγγελίας τῆς συμβάσεως ἐργασίας ἰδιωτικῶν ὑπαλλήλων (ἄρθρον 5 § 3) (ΕΕΔ 22, 68), ὅσον καὶ τὸ κατ' ἐπέκτασιν αὐτοῦ β.δ. 16)18 'Ιουλίου 19)0 (ἄρθρον 8) (ΕΕΔ 22, 68), ἀναφέρονται εἰς τὴν ἀποχὴν τοῦ μισθωτοῦ ἐκ τῆς ἐργασίας ἕνεκεν βραχείας σχετικῶς διαρκείας ἀσθενείας (καὶ τοιαύτη ἡ τοῦ ἄρθρου 3 τοῦ νόμου 4558)1930) ὡς μὴ θεωρουμένην ὡς λύσιν τῆς συμβάσεως ἐργασίας ἐκ μέρους αὐτοῦ μὲ τὸν ὅρον «προσηκόντως ἀποδεδειγμένην».

Οὕτω κατέστη ἀντικείμενον ἐρεύνης ὑπὸ τῆς κατωτέρω ἀρεοπαγιτικῆς ἀποφάσεως ποία ἡ ἀπόδειξις τῆς ἀσθενείας ὑπὸ τὴν διατύπωσιν τῆς ἀνωτέρω διατάξεως.

'Αρείου Πάγου 378)1965, Τμ. Β'

Προεδρεύων ὁ 'Αρεοπαγίτης κ. **Κ. 'Αναγνωστόπουλος**

Εἰσηγητὴς ὁ 'Αρεοπαγίτης κ. **Δ. Κοκόρης**

Δικηγόροι οἱ κ.κ. 'Αλ. Σακελλαρόπουλος, Χ. Κωνσταντόπουλος

Κατὰ τὸ ἄρθρον 5 § 3 τοῦ ν. 2112)1920 «περὶ ὑποχρεωτικῆς καταγγελίας τῆς συμβάσεως ἐργασίας ἰδιωτικῶν ὑπαλλήλων» (ὅμοιον τοῦ ὁποίου καὶ τὸ ἄρθρον 8 τοῦ β.δ. 16)18 'Ιουλίου 1920 διὰ τοὺς ἐργάτας) ἀποχὴ τοῦ ὑπαλλήλου ἀπὸ τῆς ἐργασίας, ὁ-

διαδικασίαν τοῦ νόμου ΓΧΟΔ' δικάσαντος Πρωτοδίκου 'Αθηνῶν διὰ τὴν ἐν τῇ ὑπὸ δίκην ἀγωγῇ ἀξίωσιν μισθῶν ὑπερημερίας τοῦ χρονικοῦ διαστήματος ἀπὸ 12.8.1963 μέχρι 4.12.1963 τοῦ ἀναιρεσιβλήτου κατὰ τοῦ ἀναιρεσείοντος 'Ελληνικοῦ Δημοσίου, ἐπὶ μόνῳ τῷ λόγῳ ὅτι τὸ ἀναιρεσεῖον 'Ελληνικὸν Δημόσιον κατέστη ὑπερήμερον περὶ τὴν ἀποδοχὴν τῶν ὑπηρεσιῶν τοῦ ἀναιρεσιβλήτου συνεπείᾳ τῆς ἀκύρως γενομένης παρ' αὐτοῦ τὴν 14.7.1963 καταγγελίας τῆς μεταξὺ των συνομολογηθείσης συμβάσεως ἐργασίας ὡρισμένου χρόνου, λήγοντος τὴν 31.12.1963, καὶ ὅτι ἡ ὑπερημερία αὕτη ἐξηκολούθησε καθ' ὅλην τὴν ἔνδικον ἀπὸ 12.8.1963 μέχρι καὶ 4.12.1963 περίοδον. Οὕτως ὅμως ἀποφηνάμενον τὸ Δικαστήριον τῆς οὐσίας καὶ ἀκολούθως ἐπιδικάσαν τῷ ἀναιρεσιβλήτῳ τὰς διὰ τῆς ὑπὸ δίκην ἀγωγῆς αἰτουμένας ἀποδοχὰς τοῦ χρονικοῦ διαστήματος ἀπὸ 12.8.1963 μέχρι 4.12.1963, χωρὶς καὶ νὰ βεβαιοῖ, ὅτι ὁ ἀναιρεσίβλητος καὶ μετὰ τὴν ὡς ἄνω ἀνυπόστατον καταγγελίαν τῆς συμβάσεως ἐργασίας ὑπὸ τοῦ ἀναιρεσείοντος προσέφερεν αὐτῷ τὰς ὑπηρεσίας του προσηκόντως καὶ

δὴ εἰς τὸν ὑπὸ τῆς ἐργασιακῆς συμβάσεως καθορισθέντα ἢ ἄλλως ἐκ τῶν περιστάσεων καὶ ἰδίᾳ ἐκ τῆς φύσεως τῆς ἐνοχικῆς σχέσεως συναγόμενον τόπον παροχῆς καὶ ὅτι αὗται ἀπεκρούσθησαν παρὰ τοῦ νομίμου ἐκπροσώπου τοῦ ἀναιρεσείοντος 'Ελληνικοῦ Δημοσίου, ὅτε καὶ μόνον τὸ ἀναιρεσεῖον 'Ελληνικὸν Δημόσιον καθίσταται, συμφώνως τοῖς ἄρθροις 67, 320, 349, 350 καὶ 656 Α.Κ., ὑπερήμερον, ἐδέχθη παρὰ τὸν νόμον ὡς ὑπάρχον δεδικασμένον καὶ ὡς ἐκ τούτου ἡ ἀπόφασις του εἶναι ἀναιρετέα κατὰ τὸ ἄρθρον 807 ἐδάφ. 13 τῆς Πολ. Δικονομίας καὶ τὸν βάσιμον περὶ τούτου πρῶτον λόγον ἀναιρέσεως, μέρος δεύτερον, παραπεμπτέα δὲ ἡ ὑπόθεσις πρὸς κατ' οὐσίαν ἐκδίκασιν ἐνώπιον τοῦ κατὰ τὸ ἄρθρον 834 § 3 τῆς Πολιτικῆς Δικονομίας, ὡς ἀντικατεστάθη διὰ τοῦ ἄρθρου 25 τοῦ νόμου 3810)1957, ἐν συνδυασμῷ πρὸς τὸ ἄρθρον 3 § ΙΙΙ τοῦ διὰ τοῦ ἀπὸ 9 'Ιανουαρίου)3 Μαρτίου 1958 δ)τος κυρωθέντος Κανονισμοῦ τοῦ 'Αρείου Πάγου, ὡς ἐτροποποιήθη διὰ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 293 τῆς 15 'Απριλίου)12 Μαΐου 1963 δ)τος, ὁριζομένου Γ' Τμήματος τοῦ Δικαστηρίου τούτου.

φειλομένη εἰς βραχείας σχετικῶς διαρκείας ἀσθένειαν, προσηκόντως ἀποδεδειγμένην, δὲν θεωρεῖται ὡς λύσις τῆς συμβάσεως ἐκ μέρους αὐτοῦ. Τῆς διατάξεως ταύτης, μὴ ὁριζούσης εἰδικὸν καὶ ἀποκλειστικὸν τρόπον διαπιστώσεως τῆς ἀσθενείας τοῦ ὑπαλλήλου, αὐτή, προκειμένης ἐκδικάσεως σχετικῆς ἀξιώσεως τοῦ ὑπαλλήλου κατὰ τοῦ ἐργοδότου, ἐκ τῆς σχέσεως ἐργασίας, γίνεται κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ εἰδικοῦ περὶ τῆς ἐκδικάσεως τῶν τοιούτων διαφορῶν κωδικοποιημένου νόμου ΓΨΟΔ', ἐκ τοῦ ἄρθρου 12 τοῦ ὁποίου προκύπτει, ὅτι τὸ Δικαστήριον κρίνει ἐκ τῶν ἐνόντων, ἐπὶ τῇ βάσει βεβαιώσεων, μὴ ἀπαιτουμένης πλήρους ἀποδείξεως τῶν πραγματικῶν ἰσχυρισμῶν κατὰ τοὺς ὁρισμοὺς τῆς Πολιτικῆς Δικονομίας, ὁ δὲ νόμος 2112)1920 διὰ τῆς ἐν τῇ ἀνωτέρω διατάξει του χρησιμοποιήσεως τῆς διατυπώσεως «προσηκόντως ἀποδεδειγμένην» δὲν ἐσκόπησε νὰ ἀπαιτήσῃ, κατ' ἐξαίρεσιν προκειμένου περὶ τῆς ἀσθενείας, πλήρη ἀπόδειξιν αὐτῆς, ἀντὶ τῆς διὰ τοὺς λοιποὺς πραγματικοὺς ἰσχυρισμοὺς τῶν διαδίκων ἀρκούσης βεβαιώσεως, ἀλλ' ὡς προσήκουσαν ἀπόδειξιν ἐννοεῖ τὴν ὑπὸ τοῦ ὡς ἄνω εἰδικοῦ νόμου ΓΨΟΔ')1912 ὁριζομένην. Ἐπομένως τὸ κατὰ τὴν διαδικασίαν τοῦ νόμου τούτου ἐκδικάσαν κατ' ἔφεσιν τὴν περὶ μισθῶν ἀξίωσιν τοῦ ἐνάγοντος ὑπαλλήλου Πρωτοδικεῖον δὲν ἐσφάλην, ἀρκεσθὲν εἰς βεβαίωσιν, κατὰ τὴν ἐκ τῶν ἐνόντων κρίσιν του, τῆς ἀσθενείας τοῦ ἐνάγοντος κατὰ τὸ 16ήμερον διάστημα τῆς μετὰ τὴν λῆξιν τῆς ἀδείας του ἀποχῆς αὐτοῦ ἐκ τῆς ἐργασίας, ὁ περὶ τοῦ ἐναντίου δὲ μοναδικὸς λόγος τοῦ ἀναιρετηρίου δὲν εὐσταθεῖ οὔτε κατὰ τὸ ἐδάφιον 17 τοῦ ἄρθρου 807 Π.Δ., εἰς ὃ θεμελιοῖ αὐτὸν ὁ ἀναιρεσείων, διότι ἡ ὡς ἄνω διάταξις δὲν εἶναι οὐσιαστική, οὔτε κατὰ τὸ ἐδάφιον 8 τοῦ ἰδίου ἄρθρου, μὴ ἱδρυομένου ἐντεῦθεν λόγου ἀναιρέσεως ἐπὶ τῶν κατὰ τὴν διαδικασίαν τοῦ νόμου ΓΨΟΔ' ἐκδιδομένων ἀποφάσεων καὶ εἶναι ἀπορριπτέος.

Ὡς προκύπτει ἐκ τῆς ἀγωγῆς τοῦ ἀναιρεσιβλήτου, δὲν ὑπάρχει ἐν αὐτῇ ὁμολογία τούτου ὅτι δὲν ἰσχυρίσθη πρὸς τὸν ἐναγόμενον ἐργοδότην του ἀσθένειάν του, τοὐναντίον ἐκτίθεται ἐν αὐτῇ, ὅτι ὁ ἐνάγων, ἐπανελθών, ἀνέφερεν εἰς τὸν ἐναγόμενον τὰ τῆς ἀσθενείας του, ἅτινα ἀπεδέχθη οὗτος, διότι ἐγνώριζεν, ὅτι πάσχει ἐκ χρονίας κυστίτιδος, διὰ τὸν λόγον δὲ τοῦτον, πέραν τῆς μεταξὺ των ὑφισταμένης πνευματικῆς συγγενείας, δὲν προσεκόμισε τότε ἰατρικὸν πιστοποιητικὸν πρὸς ἀπόδειξιν τῆς ἀσθενείας του. Ἐκ τῆς μὴ προσαγωγῆς ὅμως τότε σχετικοῦ πιστοποιητικοῦ δὲν ἐστερήθη ὁ ἐνάγων τοῦ δικαιώματος νὰ ἀποδείξῃ μεταγενεστέρως, ἐφ' ὅσον προέκυψεν ἀμφισβήτησις, τὴν ἀσθένειάν του. Ἐπομένως ὁ πρῶτος πρόσθετος λόγος ἀναιρέσεως περὶ μὴ λήψεως ὑπ' ὄψιν ὁμολογίας τοῦ ἐνάγοντος εἶναι ἀπορριπτέος, καθ' ὃ μὲν μέρος ἀναφέρεται εἰς ὁμολογίαν μὴ ἐπικλήσεως ὑπὸ τοῦ ἐνάγοντος ἀσθενείας αὐ οὗ πρὸς τὸν ἐργοδότην του, ὡς ἀβάσιμος, καθ' ὃ δὲ μέρος ἀναφέρεται εἰς ὁμολογίαν περὶ μὴ προσαγωγῆς ἰατρικοῦ πιστοποιητικοῦ περὶ τῆς ἀσθενείας, κατὰ τὴν ἐπάνοδον εἰς τὴν ἐργασίαν, ὡς ἀλυσιτελής, διότι ἡ τοιαύτη ὁμολογία δὲν ἀσκεῖ οὐσιώδη ἐπιρροὴν εἰς τὴν ἔκβασιν τῆς δίκης.

Ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις, δεχομένη ἀδυναμίαν τοῦ ἐνάγοντος, λόγῳ ἀσθενείας του, ὅπως ἐπανέλθῃ εἰς τὴν ἐργασίαν του ἅμα τῇ λήξει τῆς ἀδείας του καὶ μέχρι τῆς ἡμέρας, καθ' ἣν ἐπανῆλθε, περιλαμβάνει ἐπαρκῆ αἰτιολογίαν καὶ δὲν στερεῖται νομίμου βάσεως, ἀβάσιμος δὲ καὶ ὡς τοιοῦτος ἀπορριπτέος κρίνεται ὁ περὶ τοῦ ἐναντίου δεύτερος καὶ τελευταῖος πρόσθετος λόγος ἀναιρέσεως.

ΕΡΓΑΤΙΚΟΣ ΜΙΣΘΟΣ

ΚΑΘΟΡΙΣΜΟΣ ΑΜΟΙΒΗΣ ΜΗΧΑΝΙΚΩΝ ΔΗΜΟΤΙΚΩΝ Ή ΚΟΙΝΟΤΙΚΩΝ ΕΡΓΩΝ

Σύμβασις περί παροχῆς ἐξηρτημένης ἐργασίας ὑπὸ τοῦ μηχανικοῦ

Ἀνάθεσις, κατ' ἄρθρον 5 § 4 Ν.Δ. 1258)1949, συντάξεως μελετῶν ἢ ἐπιβλέψεως δημοτικῶν ἢ κοινοτικῶν ἔργων εἰς ἰδιώτας μηχανικούς ἐπ' ἀμοιβῇ, καθοριζομένῃ ὑπὸ τοῦ Νομάρχου.—Ὕπαρξις σχέσεως ἰδιωτικοῦ δικαίου καὶ δὴ ἐξηρτημένης ἐργασίας, ὑποβαλλομένου τοῦ μηχανικοῦ εἰς ἐξάρτησιν ἔναντι τοῦ Δημοσίου, ὅπερ δικαιοῦται νὰ ἀσκῇ ἐποπτείαν καὶ νὰ δίδῃ ὁδηγίας, τούτου μὴ ἀποκλειομένου καὶ ὅταν ὁ μισθωτὸς λόγῳ τῶν γνώσεών του ἀναπτύσσῃ πρωτοβουλίαν ἐν τῇ ἐκτελέσει τῆς ἐργασίας τῆς εἰδικότητός του.—Παροχὴ δώρων δι' ἑορτὰς Χριστουγέννων καὶ Πάσχα.

Περίπτωσις τῆς κατωτέρω ἀποφάσεως τοῦ Ἀρείου Πάγου (ὑπὸ τῆς ὁποίας ἐπεκυρώθη ἡ ὑπ' ἀριθ. 231)1964 ἀπόφασις τοῦ ὡς ἐφετείου δικάσαντος κατὰ τὴν ἐργατικὴν διαδικασίαν Πρωτοδικείου Λαμίας) ὑπῆρξε παροχὴ ἐργασίας ὑπὸ μηχανικοῦ κατὰ τὸ ν.δ. 1258) 1949.

Προέκυψεν ἐν πρώτοις τὸ ζήτημα, ἂν ἡ σχέσις αὐτοῦ ἦτο ἡ τῆς συμβάσεως ἐξηρτημένης ἐργασίας καὶ ταύτα δέχεται ἡ ἀρεοπαγιτικὴ ἀπόφασις, ἀκολουθήσασα τὸ γνωστὸν περὶ αὐτῆς πρηγόριον. (Ἴδετε ἐκ τῶν τελευταίων τὴν Α.Π. 784)1964, εἰσηγητὴς *Μ. Σκουλίκης*, ΕΕΔ 24, 268, σημειώσεις μας ἐν ΕΕΔ 24, 268, ἔνθα παραπομπαὶ καὶ εἰς λοιπὴν νομολογίαν).

Περαιτέρω ἐκ τοῦ ὅτι εἰς τὸν ἀνωτέρω νόμον ὁρίζεται, ὅτι ὁ καθορισμὸς τῆς ἀμοιβῆς τῶν ἐν λόγῳ προσώπων γίνεται ὑπὸ τοῦ Νομάρχου προέκυψε τὸ ζήτημα, ἂν δικαιοῦνται καὶ τῶν κατὰ νόμον 1777)1951 παρεχομένων δι' ἀποφάσεων τῶν Ὑπουργῶν Οἰκονομικῶν καὶ Ἐργασίας δώρων ἐπὶ ταῖς ἑορταῖς Χριστουγέννων καὶ Πάσχα καὶ καταφατικῶς ἐπὶ τούτου ἀπεφάνθη ἡ ἀρεοπαγιτικὴ αὕτη ἀπόφασις. (Ἴδετε καὶ Πρωτοδικείου Κερκύρας 224) 1961, εἰσηγητὴς *Ι. Ἀγαλλόπουλος*, ΕΕΔ 20, 1152).

Ἀρείου Πάγου 293)1965, Τμ. Β'

Προεδρεύων ὁ Ἀντιπρόεδρος κ. ***Κ. Σούρλος***
Εἰσηγητὴς ὁ Ἀρεοπαγίτης κ. ***Δ. Κοκύρης***
Δικηγόροι οἱ κ.κ. Κ. Ἀνδρεοπούλου, Πάρεδρος Νομικοῦ Συμβουλίου Κράτους, Γ. Μητρατζᾶς

Κατὰ τὸ ἄρθρον 5 § 4 τοῦ ν.δ. 1258) 1949 «περὶ διατάξεων ἀφορωσῶν εἰς τοὺς Δήμους καὶ τὰς Κοινότητας» ἐν περιπτώσει ἐλλείψεως ἢ ἀνεπαρκείας προσωπικοῦ παρὰ τῇ Τεχνικῇ Ὑπηρεσίᾳ Δήμων καὶ Κοινοτήτων ἐπιτρέπεται ἡ ἀνάθεσις τῆς συντάξεως μελετῶν ἢ ἐπιβλέψεως δημοτικῶν ἢ κοινοτικῶν ἔργων εἰς ἰδιώτας μηχανικούς, ἐπ' ἀμοιβῇ, καθοριζομένῃ δι' ἀποφάσεως τοῦ Νομάρχου, ἐγκρινομένῃ ὑπὸ τοῦ Ὑπουργοῦ τῶν Ἐσωτερικῶν, μετὰ γνώμην τοῦ Συμβουλίου Δημοτικῶν καὶ Κοινοτικῶν Ἔργων, αἱ ἐκ τῆς ἐφαρμογῆς δὲ τῆς παραγράφου ταύτης προκύπτουσαι δαπάναι βαρύνουσι τὸν προϋπολογισμὸν τῆς Τ.Υ.Δ.Κ.

Ἐκ τῆς διατάξεως ταύτης σαφῶς προκύπτει, ὅτι ἡ κατ' ἐφαρμογὴν αὐτῆς ἱδρυομένη σχέσις μεταξὺ Δημοσίου καὶ ἰδιώτου μηχανικοῦ εἶναι σχέσις ἰδιωτικοῦ δικαίου καὶ δὴ ἐξηρτημένης ἐργασίας, οὐχὶ δὲ σχέσις ἐμμίσθου ἐντολῆς ἢ μισθώσεως ἔργου, ἐφ' ὅσον ἀφ' ἑνὸς μὲν ἡ ἀνάθεσις τῶν ὡς ἄνω ἐργασιῶν εἰς τὸν ἰδιώτην μηχανικὸν γίνεται δι' ὡρισμένον χρόνον καὶ οὐχὶ δι' ὡρισμένα ἔργα, ἀφ' ἑτέρου δὲ ὁ παρέχων τὴν ἐργασίαν του μηχανικὸς ὑποβάλλεται εἰς ἐξάρτησιν ἔναντι τοῦ Δημοσίου, ὅπερ δικαιοῦται, ὅπως διὰ τῶν ἱεραρχικῶς προϊσταμένων τῆς Τ.Υ.Δ.Κ. ἀσκῇ ἐποπτείαν καὶ δίδῃ ὁδηγίας ὡς πρὸς τὸν τρόπον παροχῆς τῆς ἐργασίας, τοῦθ' ὅπερ δὲν ἀποκλείεται καὶ ὅταν ὁ μισθωτός, λόγῳ τῶν γνώσεών του, δι' ἃς ἀκριβῶς προσελήφθη, ἀναπτύσσῃ πρωτοβουλίαν ἐν τῇ ἐκτελέσει τῆς ἐργασίας τῆς εἰδικότητός του. Ὅθεν τὸ κατ' ἔφεσιν δικάσαν Πρωτοδικεῖον κρῖναν ὅτι ἡ κατὰ τὴν ὡς ἄνω διάταξιν καταρτισθεῖσα μεταξὺ τοῦ Δημοσίου καὶ τοῦ ἀναιρεσιβλήτου ἐναγόντος ἔννομος σχέσις, δι' ὡρισμένον ἑκάστοτε χρόνον, εἶναι ἡ τῆς ἐξηρτημένης ἐργασίας ἰδιωτικοῦ δικαίου καὶ ὅτι ἁρμοδίως εἰσήχθη πρὸς ἐκδίκασιν κατὰ τὴν διαδικασίαν τοῦ κωδικοποιημένου νό-

μου ΓΦΟΔ' ή έπὶ τοιαύτης βάσεως ἐρειδομένη καὶ τὴν πληρωμὴ καθυστερουμένων ἀποδοχῶν (δώρων ἑορτῶν) διώκουσα ἀγωγὴ τοῦ ἀναιρεσιβλήτου, ὀρθῶς τὴν ὡς ἄνω διάταξιν ἡρμήνευσε καὶ ἐφήρμοσε καὶ ὀρθῶς ἀπέρριψε τὴν περὶ ἀναρμοδιότητος ἔνστασιν τοῦ ἀναιρεσείοντος - ἐναγομένου, οὐδαμῶς δὲ ἀπῃτεῖτο νὰ ἀναφέρωνται ἐν τῇ ἀποφάσει του εἰδικῶς κατὰ περιεχόμενον, κατ' ἔκτασιν αἱ παρεχόμεναι ὑπὸ τοῦ ἐργοδότου εἰς τὸν μισθωτὸν ὀδηγίαι καὶ ἐντολαὶ καὶ δὴ ἐν σχέσει πρὸς τὴν ἀρμοδιότητα τοῦ δικαστηρίου, ἥτις κρίνεται ἐκ τοῦ περιεχομένου τῆς ἀγωγῆς, δι' ὃ ἀπορριπτέος κρίνεται ὁ περὶ τῶν ἐναντίων πρῶτος λόγος τοῦ ἀναιρετηρίου.

Ἐκ τοῦ ὅτι διὰ τῆς προδιαληφθείσης διατάξεως τοῦ ἄρθρου 5 § 4 τοῦ ν.δ. 1258)1949 ἀνετέθη εἰς τὸν Νομάρχην ὁ καθορισμὸς τῆς ἀμοιβῆς τῶν περὶ ὧν αὕτη ἰδιωτῶν μηχανικῶν, εἰς ἣν ἀμοιβὴν δὲν περιλαμβάνεται, κατὰ τὴν ἔννοιαν τοῦ νόμου τούτου, καὶ ἡ παροχὴ ἐκτάκτου οἰκονομικῆς ἐνισχύσεως (δώρων) ἐπὶ ταῖς ἑορταῖς τῶν Χριστουγέννων καὶ τοῦ Πάσχα, δὲν ἀποκλείεται ἡ χορήγησις εἰς αὐτοὺς τῆς ὑπὸ τοῦ νόμου 28)1944, ὡς οὗτος ἡρμηνεύθη αὐθεντικῶς διὰ τοῦ ἀ.ν. 866)1946 καὶ ἀμφότεροι συνεπληρώθησαν διὰ τοῦ ἀ.ν. 1777)1951, κυρωθέντος, ἀφ' ἧς ἴσχυσε, διὰ τοῦ νόμου 1901)1951, προβλεπομένης καὶ διὰ κοινῆς ἀποφάσεως τῶν Ὑπουργῶν Οἰκονομικῶν καὶ Ἐργασίας προσδιοριζομένης ἐκτάκτου οἰκονομικῆς ἐνισχύσεως, ἐπὶ ταῖς ὡς ἄνω ἑορταῖς, πρὸς τοὺς μισθωτοὺς τοὺς παρέχοντας τὰς ὑπηρεσίας των παρ' οἱῳδήποτε ἐργοδότῃ, φυσικῷ ἢ νομικῷ προσώπῳ, ἐπὶ συμβάσει ἐργασίας ἰδιωτικοῦ δικαίου, τοσούτῳ μᾶλλον, καθ' ὅσον ὁ εἰδικῶς περὶ τῆς παροχῆς τῆς ἐκτάκτου ταύτης οἰκονομικῆς ἐνισχύσεως προβλέπων ἀ.ν. 1777)1951 εἶναι καὶ μεταγενέστερος τοῦ περὶ τῆς ἀμοιβῆς τῶν ὡς ἄνω ἰδιωτῶν μηχανικῶν προβλέποντος ἀ.ν. 1258)1949. Οὕτως, ἔθεν, ἀποφηνάμενον καὶ τὸ δικάσαν Πρωτοδικεῖον ὀρθῶς ἡρμήνευσε καὶ ἐφήρμοσε τὰς ὡς ἄνω οὐσιαστικὰς διατάξεις, ἀβάσιμος δὲ καὶ ἀπορριπτέος κρίνεται ὁ περὶ τοῦ ἐναντίου δεύτερος λόγος τοῦ ἀναιρετηρίου.

Ὡς προκύπτει ἐκ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως, τὸ δικάσαν Πρωτοδικεῖον ἐδέχθη, μετ' ἀνέλεγκτον, ἅτε εἰς πράγματα μόνον ἀναφερομένην καὶ μὴ παραβιάζουσαν κανόνα τινὰ δικαίου, ἐκτίμησιν τοῦ περιεχομένου τῶν ἀποφάσεων τοῦ Νομάρχου Φθιώτιδος, δι' ὧν ἀνετέθησαν εἰς τὸν ἀναιρεσίβλητον ἐνάγοντα, δυνάμει τοῦ ἄρθρου 5 § 4 τοῦ ν.δ. 1258)1949, αἱ ἐν τῇ διατάξει ταύτῃ ἐργασίαι, ὅτι αὗται ἔχουν τὴν ἔννοιαν, ὅτι ὁ ἐνάγων δὲν ἠδύνατο νὰ ἀξιώσῃ τὰ εἰς τὸ μόνιμον προσωπικὸν τῆς Τ.Υ.Δ.Κ. καταβαλλόμενα δῶρα ἑορτῶν, δὲν ἀποκλείουν δὲ τὴν ἀπαίτησιν τῶν εἰς τὸ ἰδιωτικὸν προσωπικὸν καταβαλλομένων τοιούτων δώρων καὶ ἐπομένως εἶναι ἀβάσιμος καὶ ἀπορριπτέος, κατὰ τὸ περὶ τοῦ ἐναντίου πρῶτον μέρος αὐτοῦ, ὁ τρίτος λόγος τοῦ ἀναιρετηρίου. Ἀφ' ἑτέρου, ἐφ' ὅσον ἡ ἀμοιβὴ τοῦ ἀναιρεσιβλήτου καθωρίσθη δι' ἀποφάσεως τοῦ Νομάρχου, συμφώνως τῷ ἄρθρῳ 5 § 4 τοῦ ν.δ. 1258)1949, βάσει τῆς ἀμοιβῆς ταύτης εἶναι ὑπολογιστέα καὶ τὰ δῶρα τῶν ἑορτῶν, συμφώνως πρὸς τὸ ἄρθρον 2 ἑκάστης τῶν κοινῶν ἀποφάσεων τῶν Ὑπουργῶν Οἰκονομικῶν καὶ Ἐργασίας, δι' ὧν ἐχορηγήθησαν ταῦτα ἐπὶ ταῖς ἑορταῖς Χριστουγέννων 1959, Πάσχα καὶ Χριστουγέννων 1960, 1961, 1962 καὶ Πάσχα 1963 εἰς τοὺς ἐπὶ σχέσει ἐργασίας ἰδιωτικοῦ δικαίου ἀπασχολουμένους (ἤτοι τῶν ὑπ' ἀριθ. 82900)17740 ἔτους 1959, 24220)4740 καὶ 78900)15410 ἔτους 1960, 23000)5220 καὶ 88000)4200 ἔτους 1961, 3142)1720 καὶ 96000 ἔτους 1962 καὶ 30300)1800 ἔτους 1963), ὡς ὀρθῶς ἐκρίθη καὶ διὰ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως, ἀβάσιμος δὲ καὶ ἀπορριπτέος κρίνεται ὁ τρίτος καὶ τελευταῖος λόγος τοῦ ἀναιρετηρίου καὶ κατὰ τὸ περὶ τοῦ ἐναντίου δεύτερον μέρος αὐτοῦ.

Τὸ ἀναιρεσεῖον Ἑλληνικὸν Δημόσιον δέον ὅπως καταδικασθῇ εἰς τὴν δικαστικὴν δαπάνην τοῦ ἀναιρεσιβλήτου, μειουμένης τῆς δικηγορικῆς ἀμοιβῆς εἰς τὸ ἥμισυ, συμφώνως τῷ ἄρθρῳ 22 τοῦ ν. 3693)1957.

ΕΡΓΑΤΙΚΑ ΑΤΥΧΗΜΑΤΑ

ΑΠΟΖΗΜΙΩΣΙΣ ΠΑΘΟΝΤΟΣ ΕΞ ΕΡΓΑΤΙΚΟΥ ΑΤΥΧΗΜΑΤΟΣ

Προϋπόθεσις εφαρμογής Νόμου 551)1915 ή ύπαρξις συμβάσεως έργασίας

Προϋπόθεσις εφαρμογής των διατάξεων Νόμου 551)1915 περί εργατικών ατυχημάτων, πλην άλλων, ή ύπαρξις συμβάσεως έργασίας μεταξύ του παθόντος και των εν αύτω οριζομένων εργοδοτών ανεξαρτήτως προς εμφιλοχωρούσας τυχόν πλημμελείας, επηρεαζούσας τό κύρος αύτής.—Όρισμοί άρθρων 648 και 649 Αστικού Κώδικος.—Είσαγωγή αγωγής περί αποζημιώσεως εκ κοινής αδικοπραξίας ενώπιον του Πρωτοδικείου.—Ισχυρισμός εναγομένου περί ύπάρξεως εργατικού ατυχήματος και αρμοδιότητος Ειρηναδίκου κατ' άρθρον 13 Νόμου 551)1915.—Αγωγή αποζημιώσεως και χρηματικής ικανοποιήσεως δι' ήθικήν βλάβην.—Ισχυρισμός εναγομένου περί αποκλειστικής υπαιτιότητος του ενάγοντος και περί συνυπαιτιότητος αύτου κατ' άρθρον 300 Αστικού Κώδικος.

Επεκυρώθη υπό της κατωτέρω αποφάσεως του Αρείου Πάγου ή υπ' αριθ. 2553)1964 απόφασις του Εφετείου Αθηνών.

Βάσις της εκ του νόμου 551)1915 περί εργατικών ατυχημάτων αγωγής, ως δέχεται ή εν λόγω απόφασις, είναι βεβαίως ή ύπαρξις μεταξύ μισθωτού και εργοδότου συμβάσεως εξηρτημένης εργασίας, δοθέντος ότι ο νόμος ούτος προστατεύει τους μισθωτούς τούτους, άδιαφόρους του κύρους της συμβάσεως, ως επίσης δέχεται ή αύτη απόφασις, και τούτο τελεί εν αρμονία προς τα εν τη θεωρία και νομολογία δεκτά γενόμενα. (Ίδετε Γ. Ροϊλού, Περί επαγγελματικού κινδύνου § 31, σελ. 82, Χ. Οικονόμου, Δίκαιον εργατικών ατυχημάτων § 62, Α.Π. 257)1957, εισηγητής *Μ. Παντελής*, ΕΕΔ 16, 553, ένθα και λοιπαί εις σημειώσεις μας, Α.Π. 499)1962, εισηγητής *Κ. Θανάπουλος*, ΕΕΔ 21, 1418, Πρωτοδικείου Αθηνών 9866)1962, εισηγητής *Α. Μακρυγιάννης*, ΕΕΔ 21, 1164).

Ως προκύπτει εκ της αρεοπαγιτικής αποφάσεως, εζητήθη υπό του παθόντος και αποζημίωσις λόγω χρηματικής ικανοποιήσεως κατ' άρθρα 914, 932 Αστικού Κώδικος, ή οποία προϋποθέτει υπαιτιότητα του αδικοπραγήσαντος (Α.Π. 630)1964, εισηγητής *Ι. Χατζηδάκης*, ΕΕΔ 24, 35), εφαρμοζομένου όμως και του άρθρου 300 Αστικού Κώδικος περί συντρέχοντος πταίσματος του παθόντος (ίδετε Πρωτοδικείου Αθηνών 1084)1965, εισηγητής *Π. Ταίφας*, ΕΕΔ 24, 345 και τας εν αύτη παραπομπάς), δια την εφαρμογήν του οποίου απαιτείται πταίσμα του ζημιωθέντος και αιτιώδης σύνδεσμος μεταξύ του πταίσματος και της ζημίας και του παραγαγόντος αύτην γεγονότος (Α.Π. 630)1964, εισηγητής *Ι. Χατζηδάκης*, ΕΕΔ 24, 35).

Ο περί συντρέχοντος πταίσματος ισχυρισμός του εναγομένου πρέπει να υποβάλληται εις το δικαστήριον της ουσίας, είναι δε απαράδεκτος ενώπιον του Αρείου Πάγου, αφού δεν πρόκειται περί ισχυρισμού, αφορώντος την δημοσίαν τάξιν και εξ επαγγέλματος εξεταστέου. (Ούτω και ή Α.Π. 339)1964, εισηγητής *Γ. Χατζηδάκης*, ΕΕΔ 23, 729).

Η απόδειξις των πραγματικών περιστατικών, τα οποία συνιστούν το συντρέχον πταίσμα του ενάγοντος, βαρύνει τους εναγομένους, καθ' όσον πρόκειται περί ενστάσεως (*Αλ. Λιτζερόπουλος*, ΕρμΑΚ, υπ' άρθρων 300, σημ. 3, Α.Π. 255)1953, Νέον Δίκαιον 9, 547).

Ταύτα δέχεται και ή παρατιθεμένη κατωτέρω απόφασις του Αρείου Πάγου.

Αρείου Πάγου 361)1965, Τμ. Β'

Προεδρεύων ο Αντιπρόεδρος κ. *Κ. Σούρλος*
Εισηγητής ο Αρεοπαγίτης κ. *Δ. Κοκόρης*
Δικηγόροι οι κ.κ. Γ. Τρίμης, Δ. Ζερβός, Γ. Φίλιππας

Εκ των συνδεδυασμένων διατάξεων των άρθρων 1, 2 και 4 του κωδικοποιημένου ν. 551)1915 περί ευθύνης εις αποζημίωσιν των εξ ατυχήματος εν τη εργασία παθόντων εργατών ή υπαλλήλων προκύπτει, ότι προϋπόθεσις εφαρμογής των διατάξεων του νόμου τούτου είναι, πλην άλλων, ή ύπαρξις συμβάσεως εργασίας μεταξύ του παθόντος και των εν αύτω οριζομένων εργοδοτών, ανεξαρτήτως προς εμφιλοχωρούσας τυχόν πλημμελείας, επηρεαζούσας το κύρος αύτης. Και κατά μεν το άρθρον 648 Α.Κ. ή σύμβασις εργασίας συνίσταται εις την συμφωνίαν περί παροχής εργασίας έναντι μισθού, κατά δε το άρθρον 649 Α.Κ. μισθός λογίζεται σιωπηρώς συμφωνηθείς,

ἐὰν ἡ ἐργασία κατὰ τὰς συνήθεις περιστάσεις παρέχηται μόνον ἐπὶ μισθῷ.

Ἐν προκειμένῳ, ὡς προκύπτει ἐκ τῆς ἀγωγῆς τοῦ ἀναιρεσιβλήτου, οὗτος δὲν ἐπεκαλέσθη ἐν αὐτῇ σύμβασιν ἐργασίας μεταξὺ αὐτοῦ καὶ οἱουδήποτε τῶν ἀναιρεσειόντων ἐναγομένων, ὡς ὀρθῶς ἔκρινε καὶ τὸ δικάσαν ἐφετεῖον, ἀλλ' ἐξέθεσεν ἁπλῶς ὅτι προκειμένου μετὰ τὸ πέρας γεωτρήσεως, ἣν ἐνήργησεν εἰς τὴν περιφέρειαν Αἰγίου ἡ ἐκ τῶν ἀναιρεσειόντων ἐναγομένων ἑταιρεία, νὰ γίνῃ ἡ ἀφαίρεσις τοῦ ἐκ τριῶν σιδηρῶν ράβδων ἀποτελουμένου τρίποδος τοῦ τρυπάνου, ὁ ὑπὸ τῆς ἑταιρείας ταύτης προστηθεὶς εἰς τὴν ἐργασίαν ταύτην ὡς ἐπόπτης ἕτερος τῶν ἀναιρεσειόντων ἐναγομένων προσέλαβε τὸν ἀναιρεσίβλητον ἐνάγοντα καὶ ἕνα ἄλλον, ἵνα βοηθήσωσιν εἰς τὴν ἀφαίρεσιν τῶν ράβδων τοῦ τρίποδος, χωρὶς νὰ ἐπικαλεσθῇ ὁ ἐνάγων ρητὴν ἢ σιωπηρὰν συμφωνίαν περὶ μισθοῦ, κατὰ τὴν ἐργασίαν δὲ ταύτην ἐτραυματίσθη οὗτος, ἐξ ὑπαιτιότητος τοῦ εἰρημένου προστηθέντος, κατὰ τὰ εἰδικώτερον ἐν τῇ ἀγωγῇ ἐκτιθέμενα. Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει, ἵνα θεωρηθῇ, ὅτι συνεφωνήθη σιωπηρῶς μισθὸς διὰ τὴν ὡς ἄνω ἐργασίαν, ὅρος ἀναγκαῖος διὰ τὴν ὕπαρξιν συμβάσεως ἐργασίας, δέον ἡ ἐργασία αὕτη, κατὰ τὰς συνήθεις περιστάσεις ἐν τῷ τόπῳ ἐκείνῳ, νὰ παρέχηται μόνον ἐπὶ μισθῷ, τοιοῦτον τι ὅμως οὐδαμῶς περιλαμβάνεται εἰς τὴν ἀγωγήν, ἥτις οὕτω, βάσιν ἔχουσα κοινὴν ἀδικοπραξίαν καὶ διώκουσα τὴν πληρωμὴν ἀποζημιώσεως διὰ τὴν περιουσιακὴν ζημίαν καὶ χρηματικῆς ἱκανοποιήσεως λόγῳ ἠθικῆς βλάβης, ἁρμοδίως λόγῳ ποσοῦ ἀπηυθύνθη ἐνώπιον τοῦ Πρωτοδικείου. Οἱ ἐναγόμενοι, ἰσχυριζόμενοι ὅτι πρόκειται περὶ ἐργατικοῦ ἀτυχήματος, διὰ τὰς ἐκ τοῦ ὁποίου ἀξιώσεις ἁρμόδιος εἶναι, κατὰ τὸ ἄρθρον 13 τοῦ κωδικοποιηθέντος νόμου 551, ὁ Εἰρηνοδίκης, ἀνεξαρτήτως ποσοῦ, ἠδύναντο, κατ' ἀνταπόδειξιν, νὰ ἀποδείξωσι τὴν προϋπόθεσιν ἐφαρμογῆς τοῦ νόμου 551, ἤτοι τὴν ὕπαρξιν συμβάσεως ἐργασίας μετὰ τοῦ ἐνάγοντος καὶ δὴ καὶ τὴν περὶ μισθοῦ ρητὴν ἢ σιωπηρὰν συμφωνίαν, ποιούμενοι χρῆσιν καὶ τοῦ ὡς ἄνω κατὰ τὸ ἄρθρον 649 Α.Κ. τεκμηρίου, ἐφ' ὅσον θὰ ἀπεδείκνυον τὴν ὡς ἄνω πραγματικὴν βάσιν αὐτοῦ. Ὡς προκύπτει ὅμως ἐκ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως, τὸ δικάσαν Ἐφετεῖον ἐδέχθη, ὅτι καὶ ἐκ τῶν προσαχθεισῶν ἀποδείξεων, ἃς ἀνελέγκτως ἐξετίμησεν, οὐδόλως ἀπεδείχθη ἡ κατάρτισις συμβάσεως ἐργασίας, ἤτοι ρητῆς ἢ σιωπηρᾶς συμφωνίας περὶ παροχῆς ἐργασίας ἐπ' ἀμοιβῇ μετὰ τοῦ ἐνάγοντος, ὅστις ἐκλήθη ὑπὸ τοῦ ἑτέρου τῶν ἐναγομένων ἁπλῶς, ἵνα παράσχῃ βοήθειαν, ἐπαρκῶς τὴν κρίσιν του ταύτην αἰτιολογήσαν. Ἀβάσιμοι ὄθεν καὶ ἀπορριπτέοι κρίνονται αἱ περὶ τῶν ἐναντίων τέσσαρες πρῶτοι λόγοι τοῦ ἀναιρετηρίου, οἵτινες ἀφορμῶνται ἐκ τῆς οὐχὶ ὀρθῆς σκέψεως, ὅτι τὸ περὶ σιωπηρᾶς συμφωνίας μισθοῦ τεκμήριον τοῦ ἄρθρου 649 Α.Κ. ἰσχύει ὑπὲρ τῶν ἀναιρεσειόντων ἐναγομένων, ἄνευ οἱασδήποτε ἐκ μέρους αὐτῶν, οἵτινες τὸ ἐπικαλοῦνται, ἀποδείξεως τῆς πραγματικῆς προϋποθέσεως αὐτοῦ, καὶ ὅτι ἔδει τὸ τεκμήριον τοῦτο νὰ ἀνατραπῇ ὑπὸ τοῦ ἐνάγοντος.

Ὡς προκύπτει ἐκ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως, τὸ δικάσαν Ἐφετεῖον πρὸς σχηματισμὸν τῆς κρίσεώς του περὶ τῆς μεταξὺ τῶν δύο ἀναιρεσειόντων - ἐναγομένων ἐννόμου σχέσεως ἔλαβεν ὑπ' ὄψιν καὶ ἐξετίμησε τὰς μαρτυρικὰς καταθέσεις, τὰς περιλαμβανομένας εἰς τὰς ἐν αὐτῇ ἀναφερομένας ἐκθέσεις τῶν διορισθέντων πρὸς ἐξέτασιν μαρτύρων εἰσηγητῶν, ἐν συνδυασμῷ πρὸς τὰ ἑκατέρωθεν ἐπικληθέντα καὶ προσαχθέντα ἔγγραφα, ἐκ τῆς ἐκτιμήσεως δὲ αὐτῶν ἔκρινεν ὡς ἀποδειχθέν, ὅτι ἡ ἐκ τῶν ἐναγομένων ἑταιρεία, προβᾶσα εἰς τὴν τοποθέτησιν ἑνὸς ἀντλητικοῦ μηχανήματος εἰς θέσιν «Παληοκαμάρες» Αἰγίου, εἶχεν ἐπόπτην ἐν τῇ ἐργασίᾳ ταύτῃ καὶ ἰδίᾳ ἐν τῇ ἐργασίᾳ τῆς ἀποσυνδέσεως τοῦ τρίποδος τὸν ἕτερον τῶν ἐναγομένων, συνδεομένην μετ' αὐτοῦ διὰ συμβάσεως ἐργασίας καὶ ἔχουσα τὸ δικαίωμα νὰ δίδῃ ὁδηγίας καὶ διαταγὰς εἰς αὐτὸν ὡς πρὸς τὸν τρόπον ἐκτελέσεως τῆς ἐργασίας, ἀπέκρουσε δὲ ὡς ἀβάσιμον τὴν ὕπαρξιν συμβάσεως μισθώσεως ἔργου καὶ δὴ ὑπεργολαβίας μεταξὺ αὐτῶν καὶ ἐθεώρησεν ἀόριστον τὴν ὑπὲρ τῆς τελευταίας ταύτης ἀπόψεως κατάθεσιν ἑνὸς μάρτυρος τῆς ἑταιρείας. Ἐκ τῶν ἀνωτέρω προκύπτει σαφῶς ἀφ' ἑνὸς μέν, ὅτι ἐλήφθησαν ὑπ' ὄψιν αἱ καταθέσεις πάντων τῶν ἐξετασθέντων ἐνώπιον τῶν εἰσηγητῶν μαρτύρων, μηδαμῶς ἀπαιτουμένου ὅπως ἀναφέρωνται ἐν τῇ ἀποφάσει ὀνομαστικῶς οἱ μάρτυρες, ἀφ' ἑτέρου δέ, ὅτι ἐπαρκῶς αἱ-

ΑΣΤΙΚΟΣ ΚΩΔΙΞ

ΣΩΡΕΥΤΙΚΗ ΑΝΑΔΟΧΗ ΧΡΕΩΝ ΕΠΙ ΜΕΤΑΒΙΒΑΣΕΩΣ ΠΕΡΙΟΥΣΙΑΣ Ή ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΕΩΣ

Έννοια διατάξεως άρθρου 479 Άστικοῦ Κώδικος

Μεταβίβασις περιουσίας ἢ ἐπιχειρήσεως κατ' ἄρθρον 479 Ἀστικοῦ Κώδικος, ἱδρυομένης ἐκ τοῦ Νόμου σωρευτικῆς ἀναδοχῆς τοῦ ἀποκτῶντος ἔναντι τοῦ δανειστοῦ μέχρι τῆς ἀξίας τῶν μεταβιβαζομένων στοιχείων διὰ τὰ εἰς τὴν περιουσίαν ἢ ἐπιχείρησιν ἀνήκοντα χρέη.— Ἔννοια διατάξεως.

Τὸ ἄρθρον 479 Ἀστικοῦ Κώδικος παρέχει εἰς τὸν μισθωτὸν τὴν ἐν αὐτῷ ὁριζομένην προστασίαν (Ἴδετε σημειώσεις μας ἐν ΕΕΔ 16, 77, ἔνθα παραπομποὶ εἰς θεωρίαν καὶ νομολογίαν, Α.Π. 774)1964, εἰσηγητὴς *Κ. Ἀναγνωστόπουλος*, ΕΕΔ 24, 151, Α.Π. 158)1965, εἰσηγητὴς *Δ. Μαργέλλος*, ΕΕΔ 24, 530, Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν 11849)1957, εἰσηγητὴς *Α. Κρέτσης*, ΕΕΔ 16 932, Πρωτοδικείου Θεσσαλονίκης 2539)1960, εἰσηγητὴς *Μ. Γεωργόπουλος*, ΕΕΔ 19, 903) ἐν περιπτώσει μεταβιβάσεως περιουσίας ἢ ἐπιχειρήσεως ὑπὸ τὴν ἐν τῇ διατάξει ταύτῃ ἔννοιαν. (Ἴδετε περὶ τούτου Α.Π. 774)1964, ἔνθ' ἀνωτ., Α.Π. 153)1965, ἔνθ' ἀνωτ.).

Ἡ κατωτέρω ἀπόφασις τοῦ Ἀρείου Πάγου, ἐπὶ τῆς ὁποίας ἐπεκυρώθη ἡ ὑπ' ἀριθ. 15353)1964 ἀπόφασις τοῦ ὡς ἐφετείου δικάσαντος Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν), ἑρμηνεύουσα τὴν ἀνωτέρω διάταξιν, δέχεται, ὅτι κατὰ τὴν ἔννοιαν αὐτῆς πρέπει ἡ μεταβίβασις νὰ περιλαμβάνῃ πάντα τὰ συνιστῶντα τὴν περιουσίαν ἢ τὴν ἐπιχείρησιν καθ' ἕκαστον στοιχεῖα, ἔστω καὶ ἂν ἐκ ταύτης ἐξαιροῦνται ἀντικείμενα ἀσημάντου ἀξίας (Ἴδετε σχετικῶς καὶ *Γ. Μηχαηλίδου - Νουάρου*, ἐν ΕρμΑΚ ὑπὸ τὸ ἄρθρον 679, Πρωτοδικείου Θεσσαλονίκης 4788)1960, εἰσηγητὴς *Στ. Διαμαντάκος*, ΕΕΔ 20, 419, ἔνθα καὶ λοιποὶ παραπομπαί).

Ἀρείου Πάγου 274)1965, Τμ. Α'

Πρόεδρος ὁ κ. *Στ. Μανρομιχάλης*

Εἰσηγητὴς ὁ Ἀρεοπαγίτης κ. *Κ. Κλαμαρῆς*

Δικηγόροι οἱ κ.κ. Κ. Ἰακωβάκης, Χ. Σαφαρῆς, Κ. Καβάγιας

Ὡς προκύπτει ἐκ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεώς του, τὸ ὡς ἐφετεῖον κατὰ τὴν διαδικασίαν τοῦ ν. ΓΨΟΔ' δικάσαν Πρω-

---

τιολογεῖται ἡ κρίσις τοῦ Ἐφετείου περὶ τῆς ὑπάρξεως σχέσεως προστήσεως μεταξὺ τῶν ἐναγομένων, μηδαμῶς ἀπαιτουμένου ὅπως ἐκτίθηται ἐν τῇ ἀποράσει τὸ περιεχόμενον ἑκάστης μαρτυρικῆς καταθέσεως. Ἀπορριπτέοι ὅθεν κρίνονται οἱ περὶ τῶν ἐναντίων πέμπτου καὶ ἕκτου λόγοι τοῦ ἀναιρετηρίου.

Ἐπὶ ἀγωγῆς ἀποζημιώσεως καὶ χρηματικῆς ἱκανοποιήσεως δι' ἠθικὴν βλάβην, λόγῳ ὑπαιτίου τραυματισμοῦ, ὁ ἰσχυρισμὸς μὲν τοῦ ἐναγομένου περὶ ἀποκλειστικῆς ὑπαιτιότητος τοῦ ἐνάγοντος διὰ τὸν τραυματισμόν του συνιστᾷ ἄρνησιν τῆς ἀγωγῆς, ἀποβλέπουσαν εἰς τὴν ἀπόρριψιν αὐτῆς, ὁ ἰσχυρισμὸς ὅμως τοῦ ἐναγομένου περὶ συνυπαιτιότητος καὶ τοῦ ἐνάγοντος, ἐπὶ τῷ τέλει ἐφαρμογῆς τοῦ ἄρθρου 300 Α.Κ., ἀποτελεῖ ἔνστασιν, καθ' ἣν δέον, συμφώνως πρὸς τὸ ἄρθρον 533 §§ 3-5 καὶ 552 § 1 Πολ. Δικ., νὰ καθορίζωνται ἰδίᾳ τὰ περιστατικά, ἐφ' ὧν στηρίζεται ἡ προτεινομένη συνυπαιτιότης καὶ τὸ αἴτημα, ἡ ἔνστασις δὲ αὕτη οὔτε αὐτεπαγγέλτως λαμβάνεται ὑπ' ὄψιν ὑπὸ τοῦ Δικαστηρίου, οὔτε περιλαμβάνεται, ἀφ' ἑαυτῆς, εἰς τὸν ἰσχυρισμὸν περὶ ἀποκλειστικῆς ὑπαιτιότητος τοῦ ἐνάγοντος, ὡς τι ἔλασσον εἰς τὸ μεῖζον, ἀβάσιμοι δὲ εἶσι καὶ ἀπορριπτέοι οἱ περὶ τῶν ἐναντίων ἕβδομος καὶ ὄγδοος λόγοι τοῦ ἀναιρετηρίου, καθὼς καὶ ὁ ἕνατος καὶ τελευταῖος λόγος, δι' οὗ, χωρὶς νὰ ἰσχυρίζωνται οἱ ἀναιρεσείοντες, ὅτι ὑπεβλήθη πράγματι ὑπ' αὐτῶν ἔνστασις συνυπαιτιότητος τοῦ ἐνάγοντος, καὶ δὴ ὡρισμένη, ὡς ἀνωτέρω, παραπονοῦνται, ὅτι τὸ δικάσαν Ἐφετεῖον δὲν καθορίζει λεπτομερῶς, ὅτι ὄντως δὲν περιέχεται τοιαύτη ἔνστασις εἰς τὰς κατὰ τὴν πρώτην συζήτησιν ὑποβληθείσας προτάσεις των, τὰς ὁποίας, ἐπὶ πλέον, δὲν ἰσχυρίζονται ἐν τῷ ἀναιρετηρίῳ ὅτι ἐπανέφερον νομίμως ἐνώπιον τοῦ Ἐφετείου.

τοδικεῖον, ἀνελέγκτως ἐκτιμῶν τὰς παρὰ τῶν διαδίκων προσκομισθείσας ἀποδείξεις καὶ ἀνταποδείξεις περὶ τῆς ἀληθείας τῶν ἐν τῇ ἀγωγῇ του ἰσχυρισμῶν τοῦ ἀναιρεσείοντος, ὡς καὶ τὸ περιεχόμενον τῶν ἀπὸ 30 Ἰανουρίου 1964 καὶ 4 Φεβρουαρίου 1964 ἐξωδίκων δηλώσεων τῆς πρώτης τῶν ἀναιρεσιβλήτων πρὸς τὸν ἀναιρεσείοντα, δέχεται, ὅτι ἐξ αὐτῶν ἐβεβαιώθη: 1) Ὅτι ἡ πρώτη τῶν ἀναιρεσιβλήτων ὁμόρρυθμος ἐμπορικὴ ἑταιρεία «Σ.Σ. καὶ Σία», τυγχάνουσα ἀποκλειστικὴ ἀντιπρόσωπος ἐν Ἑλλάδι τοῦ ἐν Σικάγῳ Ἡνωμένων Πολιτειῶν Βορείου Ἀμερικῆς οἴκου «***», προῆλθεν εἰς συμφωνίαν μετὰ τοῦ ἀναιρεσείοντος τὴν 25 Ἀπριλίου 1959, ἔχουσαν, ὡς δέχεται, τὸν χαρακτῆρα συμβάσεως ἐξηρτημένης ἐργασίας κατὰ τὴν ἔννοιαν τοῦ ἄρθρου 648 καὶ ἑπομένων Α.Κ., δι' ἧς προσέλαβε τοῦτον δι' ὡρισμένον χρόνον, ἤτοι διὰ μίαν δεκαετίαν, ὡς τεχνικὸν καὶ πλασιὲ τῶν προϊόντων τοῦ ὡς εἴρηται ἀλλοδαποῦ οἴκου ἐπὶ τῇ ἐν αὐτῇ καθοριζομένῃ ἀμοιβῇ. 2) Ὅτι ὁ ὡς εἴρηται οἶκος «***» διὰ τῆς ἀπὸ 16 Ὀκτωβρίου 1963 ἐπιστολῆς του πρὸς τὴν ἀναιρεσίβλητον ταύτην ἀνεκάλεσε τὴν πρὸς αὐτὴν ἔχουσαν παρασχεθῇ ἐντολὴν πρὸς ἀντιπροσώπευσιν ὑπ' αὐτῆς ἐν Ἑλλάδι τῶν προϊόντων της καὶ τῇ παρέσχε προθεσμίαν μέχρι τῆς 31 Δεκεμβρίου 1963 πρὸς διάθεσιν τῶν εἰς τὴν κατοχήν της εὑρισκομένων. 3) Ὅτι, κατόπιν τούτου, ἡ ὡς εἴρηται ἀναιρεσίβλητος, προφορικῶς κατ' ἀρχὴν καὶ ἐν συνεχείᾳ διὰ τῆς ἀπὸ 31 Ἰανουαρίου 1964 ἐξωδίκου δηλώσεώς της, ἐδήλωσεν εἰς τὸν ἐνάγοντα, ὅπως παύσῃ ἀπὸ 1 Φεβρουαρίου 1964 νὰ δέχηται παραγγελίας πωλήσεως τῶν προϊόντων τοῦ ὡς εἴρηται οἴκου, ἐν συνεχείᾳ δὲ διὰ τῆς ἀπὸ 4 Φεβρουαρίου 1964 ἑτέρας ἐξωδίκου πρὸς αὐτὸν δηλώσεώς της τῷ ἀνέθεσε συμφώνως, ὡς τὸ Πρωτοδικεῖον δέχεται, τῷ ὅρῳ τῆς μεταξὺ των συμβάσεως τὴν πώλησιν τῶν προϊόντων τῶν λοιπῶν ἐν τῇ συμβάσει οἴκων, οὓς αὐτὴ ἀντιπροσωπεύει, καὶ 4) ὅτι ὁ ἀναιρεσείων δὲν ἀπεδέχθη νὰ συνεχίσῃ ἐργαζόμενος καὶ ἀπεχώρησεν. Ταῦτα ἀνελέγκτως δεχθὲν τὸ Πρωτοδικεῖον καὶ ἐπὶ τούτοις, δι' ἐπικυρώσεως τῆς ἐκκληθείσης ἀποφάσεως, ἀπορρῖψαν ὡς κατ' οὐσίαν ἀβάσιμον τὴν ἀγωγὴν τοῦ ἀναιρεσείοντος, διώκουσαν ἀποζημίωσιν διὰ καταγγελίαν ἐκ μέρους τῆς πρώτης τῶν ἀναιρεσιβλήτων (ἧς οἱ 2ος, 3ος καὶ 4ος ἀναιρεσίβλητοι εἶναι ὁμόρρυθμα μέλη), ἄνευ σπουδαίου λόγου καὶ κατὰ κατάχρησιν δικαιώματος τῆς μεταξὺ αὐτῆς καὶ τοῦ ἀναιρεσείοντος ἐχούσης κατάρτισθῇ ὡς εἴρηται συμβάσεως μισθώσεως ἐργασίας ὡρισμένου χρόνου, οὐδεμίαν διάταξιν, εὐθέως ἢ ἐκ πλαγίου, παρεβίασεν, ὁ δὲ περὶ τοῦ ἐναντίου 1ος λόγος ἀναιρέσεως τῆς ὑπὸ κρίσιν αἰτήσεως ὡς ἀβάσιμος εἶναι ἀπορριπτέος.

Ὡς προκύπτει ἐκ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεώς του, τὸ δικάσαν Πρωτοδικεῖον βεβαιοῖ, ὅτι τὴν ἀπόδειξιν τοῦ ἐν τῷ 3ῳ λόγῳ ἀναιρέσεως τῆς ὑπὸ κρίσιν αἰτήσεως ἀναφερομένου περιστατικοῦ, ἤτοι ὅτι ὁ Λίμ. Π. προῆλθεν εἰς συμφωνίαν μετὰ τῶν ἐνταῦθα διαμενόντων Β. Σ. καὶ Χ. Κ., ὅπως ἐκμεταλλευθῶσιν ἑταιρικῶς τὴν ἀντιπροσώπευσιν τοῦ οἴκου «***» καὶ ὅτι πληροφορηθεὶς τοῦτο ὁ ἐκ τῶν ἑταίρων Σ.Σ. (4ος τῶν ἀναιρεσιβλήτων) ἐπεδίωξε καὶ ἦλθεν εἰς συμφωνίαν καὶ μετέσχεν ὁμοῦ μετὰ τῶν τελευταίων ὡς ἄνω ἀναφερομένων, μεθ' ὧν κατέληξεν εἰς συμφωνίαν καὶ μετέσχεν ὁμοῦ μετὰ τῶν ὁμορρύθμων μελῶν τῆς ἐναγομένης Ο.Ε., Σ. Σ. καὶ Σία, Φ. Κ. καὶ Ι.Σ. εἰς τὴν συσταθεῖσαν ἐπὶ τῷ ἀνωτέρω σκοπῷ (ἀντιπροσώπευσις οἴκου «***») τὴν 11ην Ἰανουαρίου 1964 δευτέραν ἐναγομένην «***» ἐπορίσθη ἐκ τῆς ἐκτιμήσεως τῶν παρὰ τῶν διαδίκων ἐπικληθέντων καὶ προσκομισθέντων ἀποδεικτικῶν στοιχείων. Ὅθεν ὁ ὡς εἴρηται λόγος (3ος) ἀναιρέσεως τῆς ὑπὸ κρίσιν αἰτήσεως, προσάπτων τῇ προσβαλλομένῃ ἀποφάσει τὴν αἰτίασιν ὅτι αὕτη ἐδέχθη ὡς ἀληθὲς τὸ περιστατικὸν τοῦτο ἄνευ ἀποδείξεως, ὡς ἀβάσιμος, εἶναι ἀπορριπτέος.

Τὸ ἄρθρον 479 Α.Κ. ὡς μεταβίβασιν περιουσίας ἢ ἐπιχειρήσεως, ἱδρύουσαν ἐκ τοῦ νόμου σωρευτικὴν ἀναδοχὴν τοῦ ἀποκτῶντος «ἔναντι τοῦ δανειστοῦ μέχρι τῆς ἀξίας τῶν μεταβιβαζομένων στοιχείων διὰ τὰ εἰς τὴν περιουσίαν ἢ τὴν ἐπιχείρησιν ἀνήκοντα χρέη», ἐννοεῖ τὴν περιλαμβάνουσαν πάντα τὰ συνιστῶντα τὴν περιουσίαν ἢ τὴν ἐπιχείρησιν καθ' ἕκαστον στοιχεῖα, ἔστω καὶ ἂν ἐκ ταύτης ἐξαιροῦνται ἀντικείμενα ἀσημάντου ἀξίας. Ἐν προκειμένῳ, ὡς προκύπτει ἐκ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεώς του, τὸ δικάσαν Πρωτοδικεῖον, ἀνελέγκτως ἐκτιμῶν τὰς παρὰ τῶν διαδίκων προσ-

ΝΕΟΠΟΛΕΜΙΣΤΑΙ

ΤΙΜΗΤΙΚΗ ΠΡΟΑΓΩΓΗ ΥΠΑΛΛΗΛΩΝ, ΜΕΛΩΝ ΕΘΝΙΚΩΝ ΟΡΓΑΝΩΣΕΩΝ

Γνώμη ὑπηρεσιακοῦ συμβουλίου περὶ τῆς ἱκανότητος αὐτῶν

Ἔναρξις παραγραφῆς ἀξιώσεως ὑπαλλήλου πρὸς τιμητικὴν προαγωγὴν κατ' ἄρθρον 251 Ἀστικοῦ Κώδικος.—Ἔναρξις πενταετοῦς, κατ' ἄρθρον 250 § 17 Ἀστικοῦ Κώδικος, παραγραφῆς ἀπὸ τῆς ἰσχύος τοῦ Ν.Δ. 4089)1960.—Δικαίωμα προαγωγῆς κατ' ἄρθρον 7 Ν.Δ. 1799)1949.—Γνώμη Ὑπηρεσιακοῦ Συμβουλίου.—Ἀναίρεσις ἀποφάσεως Δικαστηρίου δι' ἔλλειψιν νομίμου βάσεως, διότι δὲν δέχεται, ὅτι ὑπῆρξε σύμφωνος γνώμη Ὑπηρεσιακοῦ Συμβουλίου ἢ νὰ ἀποδίδῃ εἰς ὑπαιτιότητα τῆς ἐργοδότιδος τὴν ἔλλειψιν αὐτῆς.

Περιπτώσεις τῆς κατωτέρω ἀποφάσεως τοῦ Ἀρείου Πάγου (ὑπὸ τῆς ὁποίας ἀνηρέθη ἡ ὑπ' ἀριθ. 18169)1964 ἀπόφασις τοῦ ὡς ἐφετείου δικάσαντος κατὰ τὴν ἐργατικὴν διαδικασίαν Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν) ὑπῆρξεν ἐφαρμογὴ τοῦ ἄρθρου 7 τοῦ ν.δ. 1799)1942 (ΕΕΔ 1, 860) περὶ προστασίας νεοπολεμιστῶν, ὡς τοῦτο ἐφαρμόζεται κατὰ τὸν ἀ.ν. 971)1949, ἑρμηνευθέντα διὰ τοῦ ἄρθρου 11 § 7 τοῦ νόμου 4089)1960, καὶ διὰ τὰ μέλη τῶν ἐν αὐτῷ ἐθνικῶν ὀργανώσεων. (Ἴδετε σχετικῶς καὶ Α.Π. 570)1962, Ὀλομέλεια, εἰσηγητὴς *Χ. Ἀποστολόπουλος*, ΕΕΔ 22, 93, Α.Π. 161)1963, εἰσηγητὴς *Ε. Μαλλοῦχος*, ΕΕΔ 22, 684, Α.Π. 189)1963, εἰσηγητὴς *Κ. Θανόπουλος*, ΕΕΔ 22, 685, Α.Π. 182)1963, εἰσηγητὴς ὁ αὐτός, ΕΕΔ 22, 687).

Ἐφ' ὅσον ὁ νόμος (ἄρθρον 7 ν.δ. 1799)1942) ὁρίζει, ὅτι ἡ τιμητικὴ αὕτη προαγωγὴ ἐνεργεῖται μετὰ σύμφωνον περὶ τῆς ἱκανότητος τοῦ ὑπαλλήλου πρὸς προαγωγὴν γνώμην τῶν ὁρισθέντων Ὑπηρεσιακῶν Συμβουλίων, ἔκρινεν ἡ ἀρεοπαγιτικὴ αὕτη ἀπόφασις, ὅτι τὸ Δικαστήριον ἔπρεπε νὰ δέχηται ἐπιπροσθέτως, ὅτι περὶ τῆς ἱκανότητος τοῦ ὑπαλλήλου τούτου πρὸς προαγωγὴν ὑπῆρχε σύμφωνος γνώμη τοῦ ὁρισθέντος Ὑπηρεσιακοῦ Συμβουλίου ἢ νὰ ἀποδίδῃ εἰς ὑπαιτιότητα τῆς ἐργοδότιδος τὴν ἔλλειψιν αὐτῆς. (Ἴδετε καὶ Α.Π. 189)1963, ἔνθ' ἄνωτ.).

Ὡς πρὸς τὴν παραγραφὴν τῆς ἀπαιτήσεως ἴδετε καὶ συμφώνους Α.Π. 175)1963 (εἰσηγητὴς *Λ. Φλῶρος*, ΕΕΔ 22, 661), Α.Π. 189)1963, (ἔνθ' ἄνωτ.).

Ἀρείου Πάγου 191)1965. Τμ. Β'

Προεδρεύων ὁ Ἀντιπρόεδρος κ. *Κ. Σούρλος*
Εἰσηγητὴς ὁ Ἀρεοπαγίτης κ. *Ι. Χατζηδάκης*
Δικηγόροι οἱ κ.κ. Ι. Παπαδᾶτος, Ι. Παπέλης

Ὡς προκύπτει ἐκ τῆς τρίτης σκέψεως τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεώς του, τὸ ὡς ἐφετεῖον δικάσαν Πρωτοδικεῖον, ἐκτιμήσαν τὸ περιεχόμενον τῆς ὑπ' ἀριθ. 417 τοῦ 1960 ἀποφάσεως τοῦ Γ' Τμήματος τοῦ Ἀρείου Πάγου καὶ τῆς ἀπὸ 31.8.1958 ἑτέρας ἀγωγῆς τοῦ ἀναιρεσιβλήτου κατὰ τῆς ἀναιρεσειούσης, ἐφ' ἧς ἐξεδόθη ἡ ἀπόφασις αὕτη, ἔκρινεν, ὅτι δὲν προκύπτει δεδικασμένον ἐξ αὐτῆς διὰ τὴν παροῦσαν δίκην, ἐλλείψει ταυτότητος τοῦ ἀντικειμένου τῆς διαφορᾶς, ἡ κρίσις του δὲ αὕτη, ὡς εἰς πράγματα μόνον ἀναγομένη, δὲν ὑπόκειται εἰς τὸν ἔλεγχον τοῦ Ἀρείου Πάγου κατὰ τὸ ἄρθρον 810 § 1 τῆς Πολ. Δικ., ὡς ἀντικατεστάθη διὰ τοῦ ἄρθρου 6 τοῦ νόμου 3810 τοῦ 1957. Ὅθεν ὁ πρῶτος λόγος ἀναιρέσεως, δι' οὗ πλήττεται ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις, ὅτι ἐσφαλμένως ἐκρίθη δι' αὐτῆς, ὅτι δὲν προκύπτει δεδικασμένον διὰ τὴν παροῦσαν δίκην ἐκ τῆς προαναφερθείσης ἀποφάσεως τοῦ Ἀρείου Πάγου, εἶναι ἀπορριπτέος, ὡς ἀπαράδεκτος.

Κατὰ τὸ ἄρθρον 251 τοῦ Α.Κ. ἡ παραχθείσας ἀποδείξεις, δέχεται, ὅτι ἡ πρώτη τῶν ἀναιρεσιβλήτων ὁμόρρυθμος ἑταιρεία ὑπὸ τὴν ἐπωνυμίαν «Σ.Σ. καὶ Σία» μετεβίβασε διὰ πωλήσεως πρὸς τὴν ἐκ τῶν ἀναιρεσιβλήτων ἑταιρείαν περιωρισμένης εὐθύνης ὑπὸ τὴν ἐπωνυμίαν «**» δύο αὐτοκίνητα, ἅτινα, ὡς τοῦτο περαιτέρω δέχεται, δὲν ἀπετέλουν εἰμὴ ἀσήμαντον ποσοστὸν τῆς περιουσίας αὐτῆς. Ταῦτα δεχθὲν τὸ Πρωτοδικεῖον καὶ ἀκολούθως δι' ἐπικυρώσεως τῆς ἐκκληθείσης πρωτοδίκου ἀποφάσεως ἀπορρίψαν τὴν ἀγωγὴν τοῦ ἀναιρεσείοντος κατὰ τῆς ἀναιρεσιβλήτου ταύτης, βασιζομένην ἐπὶ τῆς ρηθείσης διατάξεως, εἰς οὐδεμίαν ὑπέπεσε παράβασιν, ὁ δὲ περὶ τοῦ ἐναντίου 2ος λόγος ἀναιρέσεως τῆς ὑπὸ κρίσιν αἰτήσεως, ὡς ἀβάσιμος, εἶναι ἀπορριπτέος.

γραφὴ ἄρχεται, ἀφ' ἧς ἐγεννήθη ἡ ἀξίωσις καὶ εἶναι δυνατὴ ἡ δικαστικὴ ἐπιδίωξίς της, καὶ ἑπομένως ἡ κατὰ τὸ ἄρθρον 250 § 17 τοῦ Α.Κ. πενταετὴς παραγραφὴ τῆς ἐν τῇ ἀγωγῇ ἀξιώσεως τοῦ ἐνάγοντος - ἀναιρεσιβλήτου ἤρξατο μόνον, ἀφ' ἧς ἦτο δυνατὴ ἡ ἐπιδίωξις τῆς ἀξιώσεως ταύτης, ἤτοι ἀπὸ τῆς 22.8.1960, ὅτε ἤρξατο ἡ ἰσχὺς τοῦ ν. δ)τος 4089 τοῦ 1960, διὰ τοῦ ἄρθρου 11 § 5 τοῦ ὁποίου ἐκυρώθη ἀπὸ τῆς ἐκδόσεώς του, ἥτις ἔλαβε χώραν μετὰ τὴν λῆξιν τῶν προθεσμιῶν τῶν ἄρθρων 7 καὶ 8 τοῦ ἀ.ν. 971 τοῦ 1949 καὶ τῶν παρατεινασῶν ταύτας διατάξεων τοῦ ν. δ)τος 9104 τοῦ 1949, τοῦ ἀ.ν. 1919 τοῦ 1951 καὶ τοῦ νόμου 2272 τοῦ 1952, τοῦ ἀπὸ 13)27.2.1959 β.δ. «περὶ ἀναγνωρίσεως ὀργανώσεων καὶ ἀνταρτικῆς ἐθνικῆς ἀντιστάσεως», δι' οὗ ἀνεγνωρίσθη ὡς ἐθνικὴ ὁμὰς ἐσωτερικοῦ καὶ τὸ Ε.Δ.Ε.Σ., εἰς ἣν ἀνῆκεν ὁ ἀναιρεσίβλητος. Ὅθεν κατὰ τὴν 6 Νοεμβρίου 1963, ὅτε ἠγέρθη ἡ ἀγωγή, δὲν εἶχε συμπληρωθῇ ὁ διὰ τὴν παραγραφὴν αὐτῆς ἀπαιτούμενος χρόνος, ὡς κατ' ὀρθὴν ἑρμηνείαν καὶ ἐφαρμογὴν τῶν προπαρατεθεισῶν διατάξεων ἔκρινε καὶ τὸ ὡς ἐφετεῖον δικάσαν Πρωτοδικεῖον, καὶ ὁ περὶ τοῦ ἀντιθέτου δεύτερος λόγος ἀναιρέσεως κατὰ τὸ δεύτερον σκέλος αὐτοῦ, εἶναι ἀπορριπτέος ὡς ἀβάσιμος.

Ὡς προκύπτει ἐκ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως, δι' αὐτῆς ἐγένοντο δεκτά, ὅτι ὁ ἀναιρεσίβλητος ἐνάγων, ἀπολυθεὶς τὴν 30.10.1956, ἐδικαιοῦτο προαγωγῆς, κατὰ τὰς διατάξεις τῶν ἄρθρων 9 §§ 1 καὶ 3 τοῦ ἀ.ν. 971 τοῦ 1949 καὶ 7 τοῦ νόμου 1799 τοῦ 1942, οὐχὶ ἀπὸ τῆς 22.8.1960, ἀφ' ἧς ἰσχυσε τὸ ν.δ. 4089 τοῦ 1960, ἀλλὰ ἀναδρομικῶς ἀπὸ τῆς 18.5.1955, καθ' ἣν ἐδημοσιεύθη ἡ ὑπ' ἀριθ. 602657 τοῦ 1955 ἀπόφασις τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐθνικῆς Ἀμύνης, δι' ἧς ἐκυρώθησαν οἱ τελικοὶ πίνακες ἀνεγνωρισμένων μελῶν τῆς Ἐθνικῆς Ὀργανώσεως Ἐσωτερικοῦ Ε.Δ.Ε.Σ. Ἀθηνῶν - Πειραιῶς καὶ Περιχώρων, ὅτε ὁ ἀναιρεσείων εὑρίσκετο ἐν πάσῃ περιπτώσει εἰς ἐργασιακὴν σχέσιν μετὰ τῆς ἀναιρεσιβλήτου. Ὅθεν οἱ λόγοι ἀναιρέσεως, δεύτερος κατὰ τὸ πρῶτον σκέλος αὐτοῦ καὶ τέταρτος ὅτι ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις ἔκρινεν, ὅτι ὁ ἀναιρεσείων ἐδικαιοῦτο νὰ τύχῃ προαγωγῆς ἀπὸ τοῦ 1960, ὅτι δὲν συνεδέετο οὗτος δι' ἐργασιακῆς σχέσεως μετὰ τῆς ἀναιρεσιβλήτου, εἶναι ἀπορριπτέοι ὡς ἐπὶ ἀναληθοῦς προϋποθέσεως ἐρειδόμενοι. Ἀφοῦ δὲ ἀπὸ τῆς ἀνωτέρω χρονολογίας ἐδικαιοῦτο πράγματι προαγωγῆς ὁ ἀναιρεσείων, κατὰ τὰς προαναφερθείσας διατάξεις, ἀπὸ τῆς χρονολογίας ταύτης θὰ ἐδικαιοῦτο, ἐὰν συνεκέντρου τὰ πρὸς προαγωγὴν ἀπαιτούμενα προσόντα, καὶ τῆς διαφορᾶς τοῦ μισθοῦ τοῦ βαθμοῦ, ὃν εἶχε τότε καὶ τοῦ βαθμοῦ, ὃν ἔδει νὰ ἔχῃ, τῆς παραγράφου 2 τοῦ ἄρθρου 9 τοῦ νόμου 694 τοῦ 1937 ἀφορώσης ἄλλην περίπτωσιν, ὡς κατ' ὀρθὴν ἑρμηνείαν καὶ ἐφαρμογὴν τῶν προαναφερθεισῶν διατάξεων ἔκρινε καὶ τὸ ὡς ἐφετεῖον δικάσαν Πρωτοδικεῖον καὶ ὁ περὶ τοῦ ἀντιθέτου πέμπτος λόγος ἀναιρέσεως εἶναι ἀπορριπτέος, ὡς ἀβάσιμος.

Κατὰ τὸ ἄρθρον 9 § 3 τοῦ ἀναγκαστικοῦ νόμου 971 τοῦ 1949, κυρωθέντος ὑπὸ τοῦ νομοθ. δ)τος 1104 τοῦ 1949, τὰ μέλη (βαθμοφόρα ἢ μὴ) τῶν ἐθνικῶν ἀνταρτικῶν ὁμάδων καὶ τῶν ἐθνικῶν ὀργανώσεων πληροφοριῶν καὶ δολιοφθορᾶς, ὡς καὶ τὰ ἐν ἐδαφίῳ γ' τῆς παραγράφου 2 τοῦ προηγουμένου ἄρθρου μέλη τῶν ἐθνικῶν ὀργανώσεων ἐσωτερικοῦ, ἀπολαμβάνουν πάντων τῶν κατὰ τὴν ἑκάστοτε ἰσχύουσαν νομοθεσίαν ἀναγνωριζομένων εὐεργετημάτων ὑπὲρ τῶν ἀντιστοίχων κατηγοριῶν πολεμιστῶν τοῦ πολέμου 1940 - 1941 καὶ τῆς Μέσης Ἀνατολῆς, πλὴν τῶν συνταξιοδοτικῶν τοιούτων. Μεταξὺ τῶν διὰ τῆς διατάξεως ταύτης ἀπονεμομένων εὐεργετημάτων περιλαμβάνεται καὶ τὸ προβλεπόμενον ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 7 τοῦ νόμου 1799 τοῦ 1942, κατὰ τὸ ὁποῖον ἀνάπηροι πολέμου, τραυματίαι καὶ ἐφεδροι ἀξιωματικοὶ ἢ ὁπλῖται πολεμισταὶ τοῦ πολέμου 1940 - 1941, τυγχάνοντες πρὸ τοῦ πολέμου ὑπάλληλοι εἰς δημοτικὰς ἢ κοινοτικὰς ὑπηρεσίας ἢ ὑπάλληλοι εἰς ὀργανισμοὺς δημοσίου ἢ ἰδιωτικοῦ δικαίου ἐν γένει, ὑφισταμένους κατὰ τὴν δημοσίευσιν τοῦ παρόντος, προάγονται κατ' ἀπόλυτον προτίμησιν εἰς τὸν ἀμέσως ἀνώτερον τοῦ ὃν κέκτηνται νῦν βαθμὸν πρὸς συμπλήρωσιν κενῶν ὀργανικῶν θέσεων καὶ ἂν ἔτι δὲν ἔχωσι συμπληρώσει τὸν πρὸς προαγωγὴν ἀπαιτούμενον χρόνον, ἐφ' ὅσον κέκτηνται τὰ λοιπὰ κατὰ τὰς κειμένας διατάξεις ἀπαιτούμενα προσόντα, προκύπτοντα ἐκ τῶν ἐκθέσεων ὑπηρεσιακῆς ἱκανότητος αὐτῶν, καὶ μετὰ σύμφωνον γνώμην τῶν ἁρμοδίων Ὑπηρεσιακῶν Συμβου-

ΣΥΛΛΟΓΙΚΑΙ ΔΙΑΦΟΡΑΙ ΕΡΓΑΣΙΑΣ

ΑΡΜΟΔΙΟΤΗΣ ΚΑΤΑ ΤΟΠΟΝ ΔΙΟΙΚΗΤΙΚΩΝ ΔΙΑΙΤΗΤΙΚΩΝ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΩΝ

Θεμελιώδης ἀρχὴ τοῦ Διοικητικοῦ Δικαίου περὶ ἁρμοδιότητος Διοικητικῶν Ἀρχῶν

Ἀπόφασις ἑκάστης Διοικητικῆς Ἀρχῆς μόνον ἐπὶ τῶν περιπτώσεων, τῶν κατὰ τὰς κειμένας διατάξεις ὑπαγομένων εἰς τὴν καθ' ὕλην, κατὰ τόπον καὶ κατὰ χρόνον ἁρμοδιότητα αὐτῆς.— Ἁρμοδιότης κατὰ τόπον Διοικητικῶν Διαιτητικῶν Δικαστηρίων.—Ἐξαίρεσις τοῦ κανόνος.

Προσεβλήθη δι' αἰτήσεως ἀκυρώσεως ἡ ὑπ' ἀριθ. 69528,5691)1964 ἀπόφασις τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας (ΕΕΔ 23, 1015), διὰ τῆς ὁποίας ἐκηρύχθη ἐκτελεστὴ ἡ ὑπ' ἀριθ. 11) 1964 ἀπόφασις τοῦ Δ.Δ.Δ.Λ. Πειραιῶς, ἥτις, τροποποιήσασα τὴν ὑπ' ἀριθ. 5)1964 ἀπόφασιν τοῦ Πρωτοβαθμίου Διοικητικοῦ Διαιτητικοῦ Δικαστηρίου Πειραιῶς, καθώρισε τοὺς ὅρους ἀμοιβῆς καὶ ἐργασίας τῶν φυλάκων, νυκτοφυλάκων καὶ θυρωρῶν βιομηχανικῶν ἐργοστασίων Ἐλευσῖνος δι' ἐπιλύσεως διενέξεως μεταξὺ τοῦ Σωματείου Φυλάκων, Νυκτοφυλάκων καὶ Θυρωρῶν Βιομηχανικῶν Ἐργοστασίων Ἐλευσῖνος, ἀφ' ἑνός, καὶ τοῦ Συνδέσμου Ἑλλήνων Βιομηχάνων καὶ Συνδέσμου Μεταλλευτικῶν Ἐπιχειρήσεων, ἀφ' ἑτέρου.

Τὸ πρῶτον ἤδη ἀπησχολήθη τὸ Συμβούλιον Ἐπικρατείας ἐπὶ τοῦ ἐν τῇ ἀποφάσει του ἐνδιαφέροντος θέματος.

Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας 2006)1965, Ὁλομελείας

Πρόεδρος ὁ κ. *Χ. Μητσέλιας*
Εἰσηγητὴς ὁ Πάρεδρος κ. *Τ. Δημητρακάκης*
Δικηγόροι οἱ κ.κ. Ἐπ. Δασκαλάκης, Π. Τόγκας

Διὰ τῆς ὑπὸ κρίσιν αἰτήσεως διώκεται ἡ ἀκύρωσις τῆς ὑπ' ἀριθ. 69528)5691)1.8.1964 ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας (Φ.Ε.Κ. 309 τ. Β'), δι' ἧς ἐκηρύχθη ἐκτελεστὴ ἡ ὑπ' ἀριθ. 11)1964 ἀπόφασις τοῦ Δευτεροβαθμίου Διοικητικοῦ Διαιτητικοῦ Δικαστηρίου Πειραιῶς, ἥτις, τροποποιήσασα τὴν ὑπ' ἀριθ. 5)1964 ἀπόφασιν τοῦ Πρωτοβαθμίου Διοικητικοῦ Διαιτητικοῦ Δικαστηρίου Πειραιῶς, καθώρισε τοὺς ὅρους ἀμοιβῆς καὶ ἐργασίας τῶν φυλάκων, νυκτοφυλάκων καὶ θυρωρῶν βιομηχανικῶν ἐργοστασίων Ἐλευσῖνος εἰς ἐπίλυσιν διενέξεως μεταξὺ τοῦ Σωματείου Φυλάκων, Νυκτοφυλάκων καὶ Θυρωρῶν Βιομηχανικῶν Ἐργοστασίων Ἐλευσῖνος, ἀφ' ἑνός, καὶ τοῦ Συνδέσμου Ἑλλήνων Βιομηχάνων καὶ Συνδέσμου Μεταλλευτικῶν Ἐπιχειρήσεων, ἀφ' ἑτέρου.

Τοιούτων ἀντικειμένων ἔχουσα, ἀσκηθεῖσα δὲ ἐμπροθέσμως καὶ κατὰ τὰς νομίμους διατυπώσεις, ἡ ὑπὸ κρίσιν αἴτησις τυγχάνει τύποις δεκτὴ καὶ ἐξεταστέα κατ' οὐσίαν.

Εἰς τὴν δίκην παρεμβαίνει παραδεκτῶς ὑπὲρ τοῦ κύρους τῆς προσβαλλομένης πράξεως τὸ Σωματεῖον Φυλάκων, Νυκτοφυλάκων καὶ Θυρωρῶν τῶν Βιομηχανικῶν Ἐργοστασίων Ἐλευσῖνος.

Κατὰ θεμελιώδη τοῦ Διοικητικοῦ Δι-

λίων, ὅπου προβλέπονται τοιαῦτα. Ὡς προκύπτει ἐκ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεώς του, τὸ ὡς ἐφετεῖον δικάσαν Πρωτοδικεῖον ἔκρινεν, ὅτι ὁ ἀναιρεσίβλητος ἦτο προακτέος κατ' ἀπόλυτον προτίμησιν εἰς τὸν ἀνώτερον τοῦ ὃν κατεῖχε βαθμὸν κατὰ τὸν κρίσιμον χρόνον (18.5.1955), ὡς κεκτημένος ἅπαντα τὰ πρὸς τοῦτο ἀπαιτούμενα τυπικὰ καὶ οὐσιαστικὰ προσόντα, χωρὶς νὰ δέχηται ἐπιπροσθέτως, ὅτι περὶ τῆς ἱκανότητος τούτου πρὸς προαγωγὴν ὑπῆρχε σύμφωνος γνώμη τοῦ ἁρμοδίου Ὑπηρεσιακοῦ Συμβουλίου τῆς ἀναιρεσειούσης ἢ νὰ ἀποδίδῃ εἰς ὑπαιτιότητα τῆς ἀναιρεσειούσης τὴν ἔλλειψιν αὐτῆς. Οὕτως ὅμως ἀποφηνάμενον τοῦτο ἐπέτρεψε τὴν προσβαλλομένην ἀπόφασίν του νομίμου βάσεως καὶ ἐπαρκοῦς αἰτιολογίας ἐπὶ ζητήματος ἀσκοῦντος οὐσιώδη ἐπιρροὴν εἰς τὴν ἔκβασιν τῆς δίκης καὶ ἀναιρετέαν κατέστησε ταύτην κατὰ τὴν παράγραφον 19 τοῦ ἄρθρου 807 τῆς Πολ. Δικονομίας, προστεθεῖσαν διὰ τοῦ ἄρθρου 5 τοῦ ν. 3810 τοῦ 1957 καὶ τὸν ὑπὸ τοιαύτην ἔννοιαν προτεινόμενον τρίτον λόγον ἀναιρέσεως.

Μετὰ τὴν ἀναίρεσιν τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως δέον νὰ παραπεμφθῇ ἡ ὑπόθεσις κατὰ τὸ ἄρθρον 834 § 1 Πολ. Δικ. πρὸς περαιτέρω κατ' οὐσίαν συζήτησιν εἰς τὸ Γ' Τμῆμα τοῦ δικαστηρίου τούτου.

καίου ἀρχήν, χαρακτῆρος δημοσίας τάξεως, ἑκάστη Διοικητικὴ Ἀρχὴ δέον ὅπως ἀποφασίζῃ μόνον ἐπὶ τῶν περιπτώσεων, τῶν κατὰ τὰς κειμένας διατάξεις ὑπαγομένων εἰς τὴν καθ' ὕλην, κατὰ τόπον καὶ κατὰ χρόνον ἁρμοδιότητα αὐτῆς. Κατὰ τὰς ρυθμιζούσας δὲ εἰδικώτερον τὰς ἁρμοδιότητας τῶν διαιτητικῶν δικαστηρίων συλλογικῶν διαφορῶν ἐργασίας διατάξεις τῶν ἄρθρων 11 §§ 6 καὶ 7, 13 § 6 καὶ 17 § 2 τοῦ νόμου 3239)1955 «περὶ τρόπου ρυθμίσεως τῶν συλλογικῶν διαφορῶν ἐργασίας κλπ.» ἕκαστον πρωτοβάθμιον ἢ δευτεροβάθμιον διαιτητικὸν δικαστήριον εἶναι ἁρμόδιον διὰ τὴν ἐπίλυσιν πάσης παραπεμπομένης αὐτῷ ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας συλλογικῆς διαφορᾶς ἐργασίας, ἀναφυομένης ἐν τῇ περιφερείᾳ αὐτοῦ. Κατ' ἐξαίρεσιν τὰ πρωτοβάθμια δικαστήρια, ὧν ἡ περιφέρεια ταυτίζεται πρὸς τὴν ἀντίστοιχον πρωτοδικειακὴν τοιαύτην, κτῶνται ἁρμοδιότητα, ὅπως ἀποφανθῶσιν ἐπὶ διαφορᾶς, ἀναφυείσης ἐν τῇ περιφερείᾳ ἑτέρου Πρωτοδικείου, τὸ μὲν ὁσάκις ἡ διαφορὰ αὕτη παραπεμφθῇ αὐτοῖς ὑπὸ τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας λόγῳ μὴ συγκροτήσεως πρωτοβαθμίου διαιτητικοῦ δικαστηρίου παρὰ τῷ Πρωτοδικείῳ τούτῳ, τὸ δὲ ὁσάκις ἡ συλλογικὴ διαφορὰ ἐργασίας ἀφορᾷ μισθωτοὺς ὡρισμένου κλάδου ἢ ἐπαγγέλματος πλειόνων πρωτοδικειακῶν περιφερειῶν ἢ καὶ ὁλοκλήρου τῆς χώρας.

Ἐν προκειμένῳ ἡ ἐπίδικος διαφορὰ ἀνεφύη μεταξὺ τοῦ Σωματείου Φυλάκων, Νυκτοφυλάκων καὶ Θυρωρῶν τῶν Βιομηχανικῶν Ἐργοστασίων Ἐλευσῖνος, ἀφ' ἑνός, καὶ τοῦ Συνδέσμου Ἑλλήνων Βιομηχάνων καὶ Συνδέσμου Μεταλλευτικῶν Ἐπιχειρήσεων, ἀφ' ἑτέρου, ἐν τῇ περιοχῇ τῆς Ἐλευσῖνος, ἥτις, κατὰ τὰς κειμένας διατάξεις (διάταγμα ἱδρύσεως Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν τῆς 16.10.1834 (φ. 38), διάταγμα ἱδρύσεως Εἰρηνοδικείου Ἐλευσῖνος τῆς 16.10.1840 (φ. 16), ὑπάγεται εἰς τὴν περιφέρειαν τοῦ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν. Συνεπῶς κατὰ τὰς μνησθείσας διατάξεις τοῦ νόμου 3239)1955 ἁρμόδιον, κατ' ἀρχήν, ὅπως ἐπιλύσῃ τὴν ρηθεῖσαν διαφοράν, ἦτο πρωτοβαθμίως μὲν τὸ Πρωτοβάθμιον Διοικητικὸν Διαιτητικὸν Δικαστήριον Ἀθηνῶν, δευτεροβαθμίως δὲ τὸ Δευτεροβάθμιον Διοικητικὸν Διαιτητικὸν Δικαστήριον Ἀθηνῶν. Δοθέντος δὲ ἐξ ἑτέρου, ὅτι δὲν συνέτρεχεν ἐν προκειμένῳ περίπτωσις ἐκ τῶν ὑπὸ τοῦ νόμου ἀναφερομένων ἀφαιρέσεως τῆς ἐπιδίκου διαφορᾶς ἐκ τῆς δικαιοδοσίας τῶν εἰς ἃ ὑπάγεται διαιτητικῶν δικαστηρίων Ἀθηνῶν καὶ ὑπαγωγῆς της εἰς ἕτερα, καὶ δὴ ἐκεῖνα τοῦ Πειραιῶς, κατὰ παράβασιν τῆς ἀνωτέρω μνησθείσης γενικῆς τοῦ Διοικητικοῦ Δικαίου ἀρχῆς καὶ τῶν περὶ ἁρμοδιότητος τῶν διαιτητικῶν δικαστηρίων διατάξεων τοῦ νόμου 3239)1955 ἐπελήφθησαν τῆς ἐπιδίκου διαφορᾶς, καίτοι μὴ ἁρμόδια, τὰ διαιτητικὰ δικαστήρια συλλογικῶν διαφορῶν ἐργασίας Πειραιῶς καὶ παράνομος, ὡς ἐκ τούτου, τυγχάνει ἡ ὑπ' ἀριθ. 11)1964 ἀπόφασις τοῦ Δευτεροβαθμίου Διοικητικοῦ Διαιτητικοῦ Δικαστηρίου Πειραιῶς, ἐφ' ᾧ καὶ τῷ λόγῳ τούτῳ, βασίμως προβαλλομένῳ, τυγχάνει ἀκυρωτέα ἡ κηρύξασα ἐκτελεστὴν τὴν ἀπόφασιν ταύτην τοῦ Δευτεροβαθμίου Διοικητικοῦ Διαιτητικοῦ Δικαστηρίου Πειραιῶς ὑπ' ἀριθ. 69528)5691)1.8.1964 ἀπόφασις τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας.

Κατὰ ταῦτα δέον ὅπως γένηται δεκτὴ ἡ ὑπὸ κρίσιν αἴτησις, ἀπορριφθῇ δὲ ἡ ἀσκηθεῖσα παρέμβασις.

Διὰ ταῦτα

Δέχεται τὴν ὑπὸ κρίσιν αἴτησιν ἀκυρώσεως.

Ἀκυροῖ τὴν ὑπ' ἀριθ. 69528)5691)1.8.1964 ἀπόφασιν τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας.

Ἀπορρίπτει τὴν ἀσκηθεῖσαν παρέμβασιν.

ΝΟΜΟΛΟΓΙΑ ΕΠΙ ΔΙΑΦΟΡΩΝ ΘΕΜΑΤΩΝ

Ι. ΑΔΙΚΟΠΡΑΞΙΑΙ

Ἀποζημίωσις διὰ παρασχεθείσας ὑπηρεσίας ὑπηρετρίας

Ἀγωγὴ ἐκ τῶν ἄρθρων 914 καὶ 926 Ἀστικοῦ Κώδικος πρὸς καταβολὴν ἀποζημιώσεως διὰ προσγενομένην ζημίαν ἐκ τοῦ λόγου ὅτι παρεσχέθησαν ὑπηρεσίαι ὑπηρετρίας ἄνευ ἀνταλλάγματος, ἀντὶ νὰ ἐκμισθώσῃ αὐτάς, ὁπότε θὰ ἀπελάμβανεν ἀμοιβὴν τῆς ἐργασίας της· κατόπιν ψευδοῦς ὑποσχέσεως ὅτι θὰ ἐτέλει μετὰ τοῦ ἐναγομένου τοὺς γάμους της.— Ποσὸν ἀποζημιώσεως.

Ἀρείου Πάγου 266)1965, Τμ. Α'

Πρόεδρος ὁ κ. *Στ. Μαυρομιχάλης*
Εἰσηγητὴς ὁ Ἀρεοπαγίτης κ. *Κ. Κλομαρῆς*
Δικηγόροι οἱ κ.κ. Α. Ζολώτας, Κ. Μπαλντᾶς

Ὡς προκύπτει ἐκ τῆς ἀγωγῆς τῆς ἀναιρεσειούσης κατὰ τῶν ἀναιρεσιβλήτων, ἡ ἐκτιμητὶς τοῦ περιεχομένου τῆς ὁποίας ὑπόκειται συμφώνως τῷ ἄρθρῳ 810 § 2 τῆς Πολιτικῆς Δικονομίας, ὡς ἀντικατεστάθη ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 6 τοῦ νόμου 3810)1957, εἰς τὸν ἔλεγχον τοῦ Ἀρείου Πάγου, δι' αὐτῆς αὕτη ἰσχυρίζεται, ὅτι κατὰ τὸ ἔτος 1956, ὅτε λόγῳ τῆς ἀπὸ πολλῶν ἐτῶν διαστάσεώς της μετὰ τοῦ συζύγου της διέμενε μόνη, κατὰ πρότασιν τῶν ἀναιρεσιβλήτων, υἱοῦ καὶ πατρός, μεθ' ὧν διετήρει καὶ οἰκογενειακὰς σχέσεις, ὁ δὲ πρῶτος τῇ εἶχεν οὗτος ὑποσχεθῇ γάμον ἐν γνώσει καὶ τῇ συναινέσει καὶ τοῦ δευτέρου ἐξ αὐτῶν, ἐγκατεστάθη εἰς τὴν οἰκίαν αὐτῶν, διὰ νὰ περιποιῆται τὴν ἡμιπαράλυτον καὶ ἡμιπαράφρονα μητέρα τοῦ πρώτου καὶ σύζυγον τοῦ δευτέρου ἐξ αὐτῶν καὶ ἐπιμελῆται ὡς οἰκοκυρὰ τὰ τοῦ οἴκου των. Ὅτι μετὰ τὴν εἰς τὴν οἰκίαν αὐτῶν ἐγκατάστασίν της ἐξετέλει ὅλας τὰς οἰκιακὰς ἐργασίας, ἐδαπάνα δὲ καὶ περὶ τὰς 500 δραχμὰς μηνιαίως δι' ἐνίσχυσιν τῆς διατροφῆς ὅλων. Ὅτι τὰς ὑπηρεσίας της ταύτας προσέφερεν εἰς τοὺς ἀναιρεσιβλήτους μέχρι τέλους Ἰανουαρίου 1961, ὅτε αὗτοι τῇ ἐδήλωσαν, ὅτι δὲν πρόκειται ὁ πρῶτος τούτων νὰ νυμφευθῇ αὐτὴν καὶ ὅτι θὰ ἔδει νὰ ἀποχωρήσῃ τῆς οἰκίας των, ὡς ἐκ τοῦ ὁποίου καὶ ἠναγκάσθη νὰ ἀποχωρήσῃ. Ὅτι τὰς ἐκτεθείσας ὑπηρεσίας της ὡς ὑπηρετρίας καὶ νοσοκόμου, ὡς καὶ τὰς 500 δραχμὰς μηνιαίως, παρέσχεν αὐτοῖς ἐπὶ τῇ ὑποσχέσει των ὅτι θὰ ἐτέλει τοὺς γάμους της μετὰ τοῦ πρώτου ἐξ αὐτῶν, ἣν ὑπόσχεσιν οὗτοι ἠθέτησαν, ἐκδιώξαντες ταύτην ἐκ τῆς οἰκίας των τὴν 23 Φεβρουαρίου 1961. Αἰτεῖται δὲ δι' αὐτῆς (ἀγωγῆς) ὅπως ὑποχρεωθῶσιν οἱ ἀναιρεσίβλητοι, εἷς ὁλόκληρον ἕκαστος, ἵνα τῇ καταβάλωσι 1) τὸ ποσόν, ὅπερ αὐτὴ, ἀνὰ 500 δραχμὰς κατὰ μῆνα, παρέσχεν, ὡς ἰσχυρίζεται, αὐτοῖς κατὰ τὸν ἐν τῇ ἀγωγῇ χρόνον καὶ 2) τὸ ποσόν, ὅπερ ἀντιπροσωπεύει τὴν ἀξίαν τῶν παρ' αὐτῆς παρασχεθεισῶν αὐτοῖς ὡς εἴρηται ὑπηρεσιῶν, ἀμφότερα δὲ προφανῶς ὑπὸ τὴν ἔννοιαν ἀποζημιώσεως πρὸς ἀνόρθωσιν τῆς προσγενομένης αὐτῇ ζημίας ἐκ τοῦ λόγου ὅτι αὐτὴ, πεισθεῖσα εἰς τὴν ὡς εἴρηται ψευδῆ ὑπόσχεσιν τῶν ἀναιρεσιβλήτων, τὸ μὲν ὑπεβλήθη εἰς δαπάνας, εἰς ἃς ἄλλως δὲν θὰ ὑπεβάλλετο, τὸ δὲ παρέσχεν αὐτοῖς τὰς ὑπηρεσίας της ἄνευ ἀνταλλάγματος, ἀντὶ νὰ ἐκμισθώσῃ αὐτάς, ὁπότε καὶ θὰ ἀπελάμβανε τὸ αἰτούμενον ποσὸν ὡς ἀμοιβὴν τῆς ἐργασίας της. Ὑπὸ τὰ ἐκτιθέμενα τὰ περιστατικὰ ἡ ἀγωγὴ ἐρείδεται εἰς τὰς περὶ ἀδικοπραξιῶν διατάξεις τῶν ἄρθρων 914 καὶ 926 Α.Κ., διὰ τοῦ πρώτου τῶν ὁποίων ὁρίζεται, ὅτι ὁ παρὰ τὸν νόμον ζημιώσας ἄλλον ὑπαιτίως ὑποχρεοῦται εἰς ἀποζημίωσιν, δι-ὰ δὲ τοῦ δευτέρου, ὅτι ἐὰν ἐκ κοινῆς πράξεως πλειόνων προῆλθε ζημία ἢ ἐὰν διὰ τὴν αὐτὴν ζημίαν ἐκ παραλλήλου εὐθύνωνται πλείονες, ἔνεχονται πάντες εἰς ὁλόκληρον, ἐν συνδυασμῷ πρὸς τὰς διατάξεις τῶν ἄρθρων 297, 298, 340 καὶ 345 αὐτοῦ, νόμιμος οὖσα. Ὅθεν, δεχθὲν τὸ Ἐφετεῖον, ὡς ἐκ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεώς του δείκνυται, ὅτι αὐτὴ, ὑπὸ τὰ ρηθέντα περιστατικά, ἐρείδεται μόνον ἐπὶ τῶν περὶ ἀδικαιολογήτου πλουτισμοῦ διατάξεων τοῦ ἄρθρου 904 § 1 Α.Κ., ἐφαρμοζομένων ἐπικουρικῶς, καὶ ἐπὶ τῇ ἐκδοχῇ ταύτῃ ἀπορρίψαν αὐτὴν, κατ' ἐφαρμογὴν τοῦ ἄρθρου 907 § 1 Α.Κ., ὡς μὴ νόμιμον κατὰ παραδοχὴν τῆς παρὰ τῶν ἤδη ἀναιρεσιβλήτων ἀσκηθείσης ἐφέσεως καὶ μεταρρύθμισιν τῆς διεξαμένης ταύτην, ὡς ἐρειδομένην ἐπὶ τῶν ρηθεισῶν περὶ ἀδικοπραξιῶν διατάξεων, πρωτοδίκου ἀποφάσεως, ψευδῶς ἡρμήνευσε καὶ ἐσφαλμένως ἐφήρμοσε τὰς διατάξεις ταύτας καὶ ἀναιρετέαν κατέστησε τὴν ἀπόφασίν του, κατὰ τὸ ἄρθρον 807 § 17 τῆς Πολιτικῆς Δικονομίας καὶ τὸν βάσιμον 2ον λόγον ἀναιρέσεως τοῦ δικογράφου τῶν προσθέτων.

Μετὰ ταῦτα, διακρατουμένης τῆς ὑποθέσεως ἐν τῷ Τμήματι τούτῳ, συμφώνως τῷ ἄρθρῳ 834 § 1 τῆς Πολιτικῆς Δικονομίας, ὡς ἀντικατεστάθη διὰ τοῦ ἄρθρου 25 τοῦ νόμου 3810)1957, ὡς μὴ χρηζούσης περαιτέρω διευκρινήσεως, καὶ ἐπανερχομένων τῶν διαδίκων κατὰ τὸ ἄρθρον 832 § 1 τῆς Πολιτικῆς Δικονομίας, ὡς ἀντικατεστάθη διὰ τοῦ ἄρθρου 22 τοῦ ὡς εἴρηται νόμου, εἰς τὴν πρὸ τῆς ἀναιρεθείσης ἀποφάσεως κατάστασιν, ἐξεταστέαι ἀποβαίνουσιν αἱ παρ' ἀμφοτέρων τῶν διαδίκων ἀσκηθεῖσαι κατὰ τῶν ἐκκαλουμένων ἀποφάσεων ἀντίθετοι ἐφέσεις 1) ὑπὸ χρονολογίαν 12 Μαΐου 1964 τῶν ἀναιρεσιβλήτων καὶ 2) ὑπὸ χρονολογίαν 13 Μαρτίου 1964 τῆς ἀναιρεσειούσης, διὰ τὸ παραδεκτὸν τῆς συζητήσεως τῶν ὁποίων κατεβλήθη καὶ τὸ κατ' ἄρθρον 772 Πολιτικῆς Δικονομίας πρόστιμον.

Κατ' ὀρθὴν ἐκτίμησιν τοῦ περιεχομένου τῆς ὑπὸ κρίσιν ἀγωγῆς τῆς ἀναιρεσειούσης καὶ ὀρθὴν

ἑρμηνείαν τῶν διοληφθεισῶν διατάξεων τῶν ἄρθρων 914 καὶ 926 Α.Κ. αἱ ἐκκαλούμεναι ἀποφάσεις ἔκριναν, ὅτι, ὑπὸ τὰ ἐκτιθέμενα ἐν τῇ ἀγωγῇ περιστατικά, αὕτη βασίζεται ἐπὶ τῶν ὡς εἴρηται περὶ ἀδικοπραξιῶν διατάξεων καὶ οὐχὶ ἐπὶ τῶν περὶ ἀδικαιολογήτου πλουτισμοῦ τοιούτων τῶν ἄρθρων 904 ἐπ. Α.Κ. Ὅθεν ὁ 1ος λόγος τῆς ὑπὸ κρίσιν ἐφέσεως τῶν ἐναγομένων, ὡς ἀβάσιμος, εἶναι ἀπορριπτέος.

Ἐκ τῆς ἐκτιμήσεως τῶν καταθέσεων τῶν παρ' ἀμφοτέρων τῶν διαδίκων προταθέντων καὶ ἐξετασθέντων μαρτύρων, περιεχομένων εἰς τὰς ἐν κεκυρωμέναις ἀντιγράφοις προσαγομένας καὶ ἐπικαλουμένας ὑπ' ἀριθ. 971)1962 καὶ 816)1963 εἰσηγητικὰς ἐκθέσεις τοῦ πρὸς ἐξέτασιν τῶν μαρτύρων ὁρισθέντος ἀρμοδίου Εἰσηγητοῦ, ἐκτιμωμένας ἐν συνδυασμῷ πρὸς ἀλλήλας καὶ πρὸς τὰ παρὰ τῶν διαδίκων νομίμως προσαγόμενα καὶ ἐπικαλούμενα ἐγγραφα, καὶ τὸ Δικαστήριον τοῦτο εἰς τὴν αὐτὴν, εἰς ἣν ἦχθη καὶ ἡ ἐκ τῶν ἐκκαλουμένων ὑπ' ἀριθ. 5380)1963 ἀπόφασις, ἄγεται κρίσιν περὶ τῆς ἀγωγῆς ὡς ἐν μέρει βασίμου, ἀποδειχθέντος μέν, ὅτι οἱ ἐναγόμενοι, υἱὸς καὶ πατήρ, ψευδῶς παρέστησαν τῇ ἐναγούσῃ, ὅτι ὁ πρῶτος τούτων θὰ ἐνυμφεύετο αὐτὴν καὶ ὅτι ἡ ἐνάγουσα, παραπλανηθεῖσα ἐκ τῆς παρὰ τῶν ἐναγομένων γενομένης αὐτῇ ψευδοῦς παραστάσεως περὶ μέλλοντος γάμου αὐτῆς μετὰ τοῦ πρώτου ἐκ τούτων, παρέσχεν αὐτοῖς ἄνευ τινὸς ἀνταλλάγματος κατὰ τὸν ἐν τῇ ἀγωγῇ χρόνον τὰς ὑπηρεσίας της ὡς νοσοκόμου καὶ ὑπηρετρίας, ζημιωθεῖσα ἐκ τούτου συνολικῶς τὸ ποσὸν τῶν εἴκοσι χιλιάδων ἑκατὸν (20.100) δραχμῶν, ὡς κατ' ὀρθὴν ἐκτίμησιν τῶν ἀποδείξεων ἔκρινε καὶ ἡ ἐκκαλουμένη ἀπόφασις, κατὰ τὰ ἐν αὐτῇ λεπτομερέστερον ἐκτιθέμενα, δεχθεῖσα κατὰ τὸ ποσὸν τοῦτο τὴν ἀγωγὴν ὡς ἐν μέρει βάσιμον, μὴ ἀποδειχθέντος ὅμως καὶ ὅτι ἡ ἐνάγουσα κατὰ τὸν αὐτὸν ὡς ἄνω χρόνον προέβη, ἐν ὄψει τῆς ἐχούσης δοθῇ αὐτῇ ὡς ἄνω ψευδοῦς ὑποσχέσεως, εἰς τὰς ἐν τῇ ἀγωγῇ της ἀναφερομένας δαπάνας. Ὅθεν πάντες οἱ περὶ τοῦ ἐναντίου λόγοι τῆς ὑπὸ κρίσιν ἐφέσεως τῆς ἐναγούσης καὶ οἱ 2ος, 3ος καὶ 4ος λόγοι τῆς ὑπὸ κρίσιν ἐφέσεως τῶν ἐναγομένων, προσαπτοντες τῇ ὡς ἄνω ἐκκαλουμένῃ ἀποφάσει τὴν αἰτίασιν, οἱ μὲν τῆς πρώτης ὅτι κατὰ κακὴν ἐκτίμησιν τῶν ἀποδείξεων ἐδέχθη τὴν ἀγωγὴν ἐν μέρει μόνον, οἱ δὲ τῆς δευτέρας ὅτι κατὰ κακὴν ἐκτίμησιν τῶν ἀποδείξεων δὲν ἀπέρριψε τὴν ἀγωγὴν ἐξ ὁλοκλήρου, ὡς ἀβάσιμοι, εἶναι ἀπορριπτέοι (*).

Ἡ δικαστικὴ δαπάνη ἀμφοτέρων τῶν βημάτων δέον νὰ συμψηφισθῇ μεταξὺ τῶν διαδίκων κατ' ἐφαρμογὴν τοῦ ἄρθρου 22 § 2 περίπτωσις β' τοῦ νόμου 3693)1957, δοθέντος ὅτι ἀμφότεροι οἱ διάδικοι ἐν μέρει νικῶσι καὶ ἐν μέρει ἡττῶνται.

ΙΙ. ΩΡΑΙ ΕΡΓΑΣΙΑΣ

Προσωπικοῦ ἀναψυκτηρίων ἐργοστασίων

Νόμιμοι ὧραι ἐργασίας προσωπικοῦ καφενείων, ζαχαροπλαστείων καὶ ἀναψυκτηρίων.— Ἐφαρμογὴ ἐπὶ λειτουργούντων πρὸς ἐξυπηρέτησιν γενικῶς τῶν πόλεων, εἰς τὰ ὁποῖα εἶναι ἐγκατεστημένα, καὶ ὄχι καὶ ἐπὶ τοῦ προσωπικοῦ ἀναψυκτηρίων, ἐγκατεστημένων εἰς ἐργοστάσια πρὸς ἀποκλειστικὴν ἐξυπηρέτησιν τοῦ προσωπικοῦ τούτων.

Ἀρείου Πάγου 250)1965, Τμ. Β'

Προεδρεύων ὁ Ἀντιπρόεδρος κ. *Κ. Σούρλος*
Εἰσηγητὴς ὁ Ἀρεοπαγίτης κ. *Ι. Χατζηδάκης*
Δικηγόροι οἱ κ.κ. Χ. Κατσικόπουλος, Θ. Τσέλιος

Καθορίζουσα ἡ ὑπ' ἀριθ. 15103 τοῦ 1951 ἀπόφασις τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας, ἥτις ἐξεδόθη βάσει τῶν ἄρθρων 16 καὶ 17 τοῦ ἀπὸ 8)13.4.1932 προεδρικοῦ διατάγματος «περὶ κωδικοποιήσεως τῶν νόμων περὶ χρονικῶν ὁρίων ἐργασίας εἰς καταστήματα κλπ.» καὶ τοῦ ἄρθρου μόνου τοῦ ἀ.ν. 41 τοῦ 1944, τὰς ὥρας ἐργασίας τοῦ ἐν γένει προσωπικοῦ τῶν καφενείων, ζαχαροπλαστείων καὶ ἀναψυκτηρίων τῶν πόλεων τῶν ἐχουσῶν πληθυσμὸν ἄνω τῶν 10.000 κατοίκων εἰς δέκα ἡμερησίους, σαφῆ ἔχει τὴν ἔννοιαν, ὅτι δι' αὐτῆς ὁρίζονται οἱ ὧραι ἐργασίας τοῦ προσωπικοῦ τῶν καφενείων, ζαχαροπλαστείων καὶ ἀναψυκτηρίων, τῶν λειτουργούντων πρὸς ἐξυπηρέτησιν γενικῶς τῶν πόλεων, εἰς ἃ εἶναι ἐγκατεστημένα, ὡς τοῦτο καταδηλοῦται ἐκ τοῦ ὅτι τὸ ὡράριον ἤρτηται ἐκ τοῦ ἀριθμοῦ τῶν κατοίκων τῆς πόλεως, οὐχὶ δὲ καὶ τοῦ προσωπικοῦ ἀναψυκτηρίων, ἐγκατεστημένων εἰς ἐργοστάσια πρὸς ἀποκλειστικὴν ἐξυπηρέτησιν τοῦ προσωπικοῦ τούτων, διότι τὸ προσωπικὸν τοῦτο, ἀποτελοῦν τμῆμα τοῦ προσωπικοῦ τῶν ἐργοστασίων, ὑπάγεται εἰς τὸ δι' αὐτὸ ἰσχῦον ὡράριον ἐργασίας. Ὅθεν, δεχθὲν τὸ ὡς ἐφετεῖον δικάσαν Πρωτοδικεῖον διὰ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεώς του, ὅτι ὁ ἐνάγων - ἀναιρεσείων προσελήφθη παρὰ τῆς ἐναγομένης - ἀναιρεσιβλήτου τὴν 18.2.1959 διὰ συμβάσεως ἐργασίας ἀορίστου χρόνου καὶ εἰργάσθη παρ' αὐτῇ ὡς περιποιητὴς (σερβιτόρος) μέχρι τέλους Ἀπριλίου 1963 εἰς τὸ παρ' αὐτῆς διατηρούμενον κυλικεῖον ἐντὸς τοῦ ἐν Ἀθήναις ἐργοστασίου της καὶ ἀποφανθὲν μετὰ ταῦτα ὅτι διὰ τὸν ἀναιρεσείοντα ἰσχύει τὸ ὑπὸ τῆς ἀνωτέρω ὑπουργικῆς ἀποφάσεως ὁριζόμενον ὡράριον ἐργασίας καὶ οὐχὶ τὸ ὡράριον ἐργασίας τὸ ὁριζόμενον διὰ τὸ προσωπικὸν τοῦ ἐργοστασίου τῆς ἀναιρεσιβλήτου, ἐσφαλμένως ἠρμήνευσε καὶ ἐφήρμοσε τὴν προαναφερθεῖσαν ὑπουργικὴν ἀπόφασιν καὶ κατέστησεν ἀναιρετέαν τὴν ἀπόφασίν του κατὰ τὸ ἄρθρον 807 § 17 τῆς Πολ. Δικ. καὶ τοὺς βασίμους περὶ τούτου πρώτου καὶ δευτέρου λόγους ἀναιρέσεως.

Μετὰ τὴν ἀναίρεσιν τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως δέον νὰ παραπεμφθῇ ἡ ὑπόθεσις, κατὰ τὸ ἄρθρον 834 § 1 τῆς Πολ. Δικ., πρὸς περαιτέρω κατ' οὐσίαν συζήτησιν εἰς τὸ Γ' Τμῆ-

(*) Ἀνηρέθη ἡ ὑπ' ἀριθ. 2144)1964 ἀπόφασις τοῦ Ἐφετείου Ἀθηνῶν.

μα τοῦ δικαστηρίου τούτου (*).

III. ΝΟΣΗΛΕΥΤΙΚΟΝ ΠΡΟΣΩΠΙΚΟΝ ΚΛΙΝΙΚΩΝ

Παροχαί είς είδος

Παροχή είς τό κατώτατον νοσηλευτικόν προσωπικόν τῶν κλινικῶν Ἀθηνῶν, Πειραιῶς, Προαστίων, ἐπί πλέον τῶν είς χρῆμα καθοριζομένων ἀποδοχῶν, καί πλήρους τροφῆς κλπ., ὑποχρεουμένου τοῦ ἐργοδότου, είς περίπτωσιν, καθ' ἣν ἐν χορηγεῖ ὑπαιτίως τάς παροχάς ταύτας, είς καταβολήν ἀποτιμήσεως αὐτῶν. — Ἔννοια συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας.

Ἀρείου Πάγου 249)1965, Τμ. Β'

Προεδρεύων ὁ Ἀντιπρόεδρος κ. *Κ. Σοῦρλος*
Εἰσηγητής ὁ Ἀρεοπαγίτης κ. *Ι. Χατζηδάκης*
Δικηγόροι οἱ κ.κ. Χ. Οἰκονόμου, Κ. Ἐγγλέζος

Κατά τό ἔδάφιον δ' τῆς ὑπ' ἀριθ. 15334 τοῦ 1960 ἀποφάσεως Ὑπουργῶν Συντονισμοῦ καί Ἐργασίας «περί ἐγκρίσεως μετά τροποποιήσεως ἐν μέρει τῆς ἀπό 30.1.1960 συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας τοῦ νοσηλευτικοῦ προσωπικοῦ Ἰδιωτικῶν κλινικῶν Ἀθηνῶν, Πειραιῶς, Προαστίων», ἐκδοθείσης βάσει τῆς παραγράφου 2 τοῦ ἄρθρου 20 τοῦ νόμου 3239 τοῦ 1955 «περί τρόπου ρυθμίσεως τῶν συλλογικῶν διαφορῶν ἐργασίας», ὡς συνεπληρώθη διά τοῦ ἄρθρου 8 τοῦ νόμου 3755 τοῦ 1957, εἰς ἅπαν ἀνεξαιρέτως τό κατώτατον νοσηλευτικόν προσωπικόν τῶν κλινικῶν χορηγεῖται ἐπί πλέον τῶν είς χρῆμα καθοριζομένων ἀποδοχῶν καί πλήρης τροφή (πρωϊνή, μεσημβρινή καί ἑσπερινή), κατοικία, φωτισμός καί πλυντικά. Εἰς περίπτωσιν, καθ' ἣν ὁ ἐργοδότης δέν χορηγεῖ ὑπαιτίως τάς ἄνω ἐπί πλέον τοῦ μισθοῦ παροχάς, ὑποχρεοῦται είς τήν καταβολήν ἀποτιμήσεως αὐτῶν. Ἰσουμένης ἀντιστοίχως διά μέν τροφήν μέ δραχμάς 300, διά τήν κατοικίαν μέ δραχμάς 150 καί διά τά πλυντικά καί φωτισμόν μέ δραχμάς 75. Τῶν ἀποτιμήσεων τούτων δέν δικαιοῦται ὁ μή ἐπιθυμῶν νά σιτίζεται ἤ νά κατοικῇ ἐν τῇ κλινικῇ.

Ἐκ τῆς διατάξεως ταύτης προκύπτει σαφῶς, ὅτι ὁ ἐργοδότης ὀφείλεται ὑπαίτιος καί ὑποχρεοῦται είς τήν καταβολήν τῆς είς χρῆμα ἀποτιμήσεως τῶν ἀνωτέρω ἐπιπροσθέτων παροχῶν τροφῆς, κατοικίας, πλυντικῶν καί φωτισμοῦ μόνον διά τόν μισθωτόν ἐκεῖνον, ὅστις ἐπιθυμεῖ νά σιτίζεται καί νά κατοικῇ ἐν τῇ κλινικῇ καί ὁ ἐργοδότης ἀρνεῖται τήν παροχήν τῶν παροχῶν τούτων, οὐχί ἐξ καί διά τόν μισθωτόν τόν μή ἐπιθυμοῦντα νά σιτίζεται ἤ νά κατοικῇ ἐν τῇ κλινικῇ. Ὅθεν, δεχθέν τό ὡς ἐφετεῖον δικάσαν Πρωτοδικεῖον διά τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεώς του, ὡς ἐξ αὐτῆς προκύπτει, ὅτι ἡ ἀναιρεσίβλητος ἐνάγουσα, προσληφθεῖσα παρά τοῦ ἀναιρεσείοντος διά συμβάσεως ἐργασίας ὁρίστου χρόνου ἀπό 1.2.1962 καί ἐργασθεῖσα παρ' αὐτῷ μέχρι τῆς 16.10.1963, ὡς πρακτική νοσοκόμος, ἐδικαιοῦτο, ἐκτός τοῦ είς χρῆμα συμφωνηθέντος νομίμου μισθοῦ, ὃν καί δέν προσδιορίζει κατά ποσόν, καί τῆς ἀποτιμήσεως ἐκ δραχμῶν 525 ἐν συνόλῳ κατά μῆνα τῶν ἀνωτέρω ἐπιπροσθέτων παροχῶν τροφῆς, κατοικίας, πλυντικῶν καί φωτισμοῦ, χωρίς νά δέχεται, ὅτι ἡ ἐνάγουσα - ἀναιρεσίβλητος ἐπεθύμει νά σιτίζεται καί νά κατοικῇ ἐν τῇ κλινικῇ καί ὁ ἀναιρεσείων ἤρνειτο νά τῆς παρέχῃ τάς παροχάς ταύτας, ἐστέρησε τήν ἀπόφασίν του νομίμου βάσεως, δι' ἔλλειψιν πλήρους καί ἐπαρκοῦς αἰτιολογίας, καί κατέστησεν ἀναιρετέαν τήν ἀπόφασίν του κατά τό ἄρθρον 807 § 19 τῆς Πολ. Δικονομίας καί τούς τοιαύτην ἔννοιαν ἔχοντας πρῶτον καί δεύτερον λόγους ἀναιρέσεως.

Μετά τήν ἀναίρεσιν τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως δέον νά παραπεμφθῇ ἡ ὑπόθεσις, κατά τό ἄρθρον 834 § 1 τῆς Πολ. Δικονομίας, ὡς ἀντικατεστάθη διά τοῦ ἄρθρου 25 τοῦ νόμου 3810 τοῦ 1957, πρός περαιτέρω κατ' οὐσίαν συζήτησιν είς τό Γ' Τμῆμα τοῦ δικαστηρίου τούτου.

Ἡ δικαστική δαπάνη τοῦ ἀναιρεσείοντος ὁμοτέρων τῶν βαθμῶν δέον, κατά τό ἄρθρον 211 § 3 τῆς Πολ. Δικονομίας, νά συμψηφισθῇ μετοξύ τῶν διαδίκων (*).

IV. ΕΠΙΔΟΜΑΤΑ ΜΙΣΘΩΤΩΝ

Ἐπίδομα ἀνθυγιεινῆς ἐργασίας

Παροχή ἐπιδόματος ἀνθυγιεινῆς ἐργασίας είς ἐργάτας βιομηχανίας τσιμέντων. — Ἔννοια ὑπ' ἀριθ. 43993)5059)1951 ὑπουργικῆς ἀποφάσεως. — Ἀνεφάρμοστον ἐπί προσωπικοῦ ἐπιχειρήσεων λατομείων καί μεταλλείων, ἀνεξαρτήτως ἂν ταῦτα ἀνήκουν είς τόν ἰδιοκτήτην ἐργοστασίου τσιμέντων.

Ἀρείου Πάγου 244)1965, Τμ. Β'

Προεδρεύων ὁ Ἀντιπρόεδρος κ. *Κ. Σοῦρλος*
Εἰσηγητής ὁ Ἀρεοπαγίτης κ. *Κ. Ἐναγωνόπουλος*
Δικηγόροι οἱ κ.κ. Ἠλ. Παρασκευᾶς, Δ. Καλομοίρης

Διά τῆς ὑπ' ἀριθ. 43993)5059 τῆς 1.9)16.10.1951 κοινῆς ἀποφάσεως Ὑπουργῶν Οἰκονομικῶν καί Ἐργασίας «περί χορηγήσεως ἐπιδόματος ἀνθυγιεινῆς ἐργασίας είς τούς ἐργάτας βιομηχανίας τσιμέντων» ἐχορηγήθη ἐπίδομα ἀνθυγιεινῆς ἐργασίας είς τούς ἐργάτας βιομηχανίας τσιμέντων ἐξ 20 ο)ο ἐπί τῶν ἐκάστοτε ὑποχρεωτικῶς τεθεσπισμένων ἐλαχίστων ὁρίων ἡμερομισθίων είς τούς κάτωθι μισθωτούς τῶν ἐργοστα-

(*) Ἀνηρέθη ἡ ὑπ' ἀριθ. 23698)1963 ἀπόφασις τοῦ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν ὡς ἐφετείου. Ἴδετε ὁμοίως καί Α.Π. 252)1964, ΕΕΔ 23, 793, Α.Π. 587)1964, ΕΕΔ 23, 1367.

(*) Ἀνηρέθη ἡ ὑπ' ἀριθ. 10953)1964 ἀπόφασις τοῦ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν ὡς ἐφετείου. Ἴδετε ὁμοίως καί Α.Π. 119)1964, ΕΕΔ 23, 420.

σίων τσιμέντων, ήτοι α) έργάτος μύλων, β) τι ναχτάς σάκκων, έφ' όσον τό τίναγμα δέν ένεργείται μηχανικώς καί έν κλειστώ, γ) σακκιστάς, δ) μεταφορείς τσιμέντων, ε) κλιβανείς περιστροφικών κλιβάνων καί στ) τούς άπασχολουμένους κατά τό μέγιστον τής 8ώρου έργασίας των είς κονιορτοβριθείς χώρους.

Κατά τήν έκ τού γράμματος τού όλου πνεύματος καί τού σκοπού τής παρατιθείσης διατάξεως συναγομένην έννοιαν ώς έργάται βιομηχανίας τσιμέντων, είς ούς παρεσχέθη ή άνωτέρω προσαύξησις, νοούνται οί τελούντες είς έργασιακήν σχέσιν μετά τού άσκούντος τήν άνωτέρω έπιχείρησιν παραγωγής τσιμέντων καί άπασχολούμενοι, πλήν τών έν τή διαληφθείση άποφάσει είδικώς άναφερομένων έργασιών, καί είς χώρους κονιορτοβριθείς κατά τό μέγιστον μέρος τής 8ώρου έργασίας των έν τώ έργοστασίω τσιμέντων, αίτινες έργασίαι, ώς έκ τής φύσεώς των, έχουν άμεσον σχέσιν καί συνάρτησιν πρός τήν έπιχείρησιν παραγωγής τσιμέντων, ήτις είναι αύτοτελής έπιχείρησις, όλως δέ διάφορος κατά φύσιν καί προορισμόν πρός τήν έπιχείρησιν λατομείων, πρός ήν ούδαμώς ταυτίζεται, ένώ, έξ άλλου, τό προσωπικόν έν γένει τών έπιχειρήσεων λατομείων καί όρυχείων συγκαταλέγεται είς τούς έργάτας καί ύπαλλήλους τών μεταλλείων, έφ' ών έφαρμογήν έχουν οί διατάξεις τού π.δ)γματος τής 23)3)30.4.1925 «περί κωδικοποιήσεως είς ένιαίον κείμενον τού νόμου ΒΩΜΑ'», τών τροποποιησάντων αύτάς μεταγενεστέρως νόμων, ώς καί τού ά.ν. 1607)1939 περί τροποποιήσεως καί συμπληρώσεως τών νόμων καί διαταγμάτων περί Ταμείου Μεταλλευτών. Έκ τού γεγονότος δέ ότι τό λατομείον κείται έγγύς τού χώρου τού έργοστασίου τσιμέντων, ότι άνήκει είς τόν αύτόν ίδιοκτήτην, οί δέ έξ αύτού έξορυσσόμενοι λίθοι χρησιμοποιούνται άποκλειστικώς διά τήν παραγωγήν τσιμέντων τού ίδίου έργοστασίου, ούδαμώς έπεται, ότι άποβάλλει τούτο τήν αύθυπαρξίαν αύτού, ταυτιζόμενον μετ' έκείνου. Παρέπεται έντεύθεν, ότι οί είς τό λατομείον έργαζόμενοι έργάται καί μετά τού έκμεταλλευομένου τούτο τελευταίως τελούντες είς έργασιακήν σχέσιν δέν θεωρούνται μισθωτοί τού έργοστασίου τσιμέντων έν τή ένοχλ. τής διαληφθείσης ύπουργικής άποφάσεως.

Τό ώς έφετείον δικάσαν Πρωτοδικείον, ώς δηλούται έκ τής προσβαλλομένης άποφάσεώς του, έδέξατο άνελέγκτως έκ τού πράγματος, ότι ό άναιρεσείων διά συμβάσεως μετά τής είς ήν άνήκει καί τό έγγύς τού χώρου τού έργοστασίου ύπάρχον λατομείον, χρησιμεύον άποκλειστικώς διά τήν προμήθειαν λίθων είς τό ώς άνω έργοστάσιον παραγωγής τσιμέντων 'Εταιρείας Τσιμέντων «Τιτάν» είχεν άναλάβει έργολαβικώς, δι' ίδίων αύτού έργατών καί διά χρησιμοποιήσεως τών έν τώ λατομείω τής πρώτης ύπαρχόντων τεχνικών μέσων διά λογαριασμόν τής 'Εταιρείας έπί όμοιβή κατά μετρικόν τόνον τήν έξόρυξιν τής έν τώ ρηθέντι λατομείω πρώτης ύλης, ήτις καί έχρησιμοποιείτο ύπό τής άνω 'Εταιρείας «Τιτάν» άποκλειστικώς πρός παραγωγήν τσιμέντων, ότι ό άναιρεσίβλητος ένάγων είργάσθη κατά τό άπό 10.4.1959 - 1.12.1963 χρονικόν διάστημα ύπό τήν ίδιότητα τού γεμιστού είς τό ώς άνω λατομείον, μισθοδοτούμενος ύπό τού άναιρεσείοντος, μεθ' ού καί συνεβλήθη, ένώ οί χώροι, είς ούς άπησχολείτο ούτος κατά τό μέγιστον τής έν αύτώ 8ώρου έργασίας, ήσαν κονιορτοβριθείς λόγω τής έκ τού έργοστασίου τσιμέντων έκπεμπομένης κόνεως. 'Αποφηνόμενον δέ άκολούθως διά τής έν μέρει παραδοχής τής άγωγής τού άναιρεσιβλήτου ώς πρός μόνον τόν άναιρεσείοντα, ότι ούτος δικαιούται τού έπιδόματος άνθυγιεινής έργασίας, έπί τή αίτιολογία ότι τό έν λόγω λατομείον, τελούν ύπό τάς έκτεθείσας συνθήκας, άποτελεί άρραγικόν τμήμα τού έργοστασίου τσιμέντων, είς τήν παραγωγήν τών όποίων συμμετέχει διά τής προμηθείας τής έκ τούτου πρώτης ύλης, διατιθεμένης άποκλειστικώς είς τό έργοστάσιον τούτο, οί δέ ύπό τού ώς άνω έργολάβου άναιρεσείοντος προσλαμβανόμενοι μισθωτοί, έν οίς καί ό άναιρεσίβλητος, θεωρούνται μισθωτοί τού έργοστασίου τσιμέντων, ψευδώς ήρμήνευσε καί έφήρμοσε τάς προεκτεθείσας διατάξεις ούσιαστικού νόμου καί έκ τούτου άναιρετέα κατέστη ή άναιρεσιβαλλομένη άπόφασις του, συμφώνως τώ άρθρω 807 § 17 τής Π.Δ. καί τόν περί τούτου σχετικόν βάσιμον 1ον λόγον τού άναιρετηρίου.

'Επανερχομένων τών διαδίκων μετά τήν κατά τά άνωτέρω άναίρεσιν τής άποφάσεως είς ήν πρό ταύτης εύρίσκοντο κατάστασιν είναι έξεταστέα ή νομοτύπως καί έμπροθέσμως άσκηθείσα έφεσις κατά τής ύπ' άριθ. 3779)1964 άποφάσεως τού έπί τών έργατικών διαφορών Πρωτοδίκου 'Αθηνών, καθ' ό μέρος μόνον στρέφεται αύτη κατά τού έκ τών έφεσιβλήτων έναγομένων Γ.Β., ώς πρός ού μόνον έγένετο δεκτή ή άγωγή ύπό τής άναιρεθείσης ώς άνω άποφάσεως τού Πρωτοδικείου κατά μεταρρύθμισιν τής έκκαλουμένης.

Κριθέντος, κατά τά πρόσθεν είρημένα, ότι ό ένάγων έκκαλών, έργαζόμενος είς τό ύπό τήν έκμετάλλευσιν τού έφεσιβλήτου τελούν ώς άνω λατομείον, δέν θεωρείται μισθωτός τής Α.Ε. Τσιμέντων «Τιτάν», είς ήν άνήκει καί τό ρηθέν λατομείον, είναι άπορριπτέα ή ύπό κρίσιν άγωγή καί καθ' ό μέρος στρέφεται αύτη κατά τού δευτέρου τών έναγομένων έφεσιβλήτων Γ.Β., όρθώς άπεφήνατο ή προσβαλλομένη ώς άνω άπόφασις, άπορριπτομένης τής έφέσεως τού έκκαλούντος ένάγοντος ώς άβασίμου.

'Η δικαστική δαπάνη δέον νά συμψηφισθή έκατέρωθεν, ύπαρχουσών εύλόγων άμφιβολιών περί τής έκβάσεως τής δίκης (*).

V. ΑΔΙΚΑΙΟΛΟΓΗΤΟΣ ΠΛΟΥΤΙΣΜΟΣ

Παραίτησις άπό άπαιτήσεων έξ αύτού

Έπαρκής αίτιολογία κρίσεως τού δικαστηρίου της ούσίας περί παραιτήσεως μισθωτού (όδηγού λεωφορείου αύτοκινήτου) άξιώσεων του έξ αδικαιολογήτου πλουτισμού διά την κατά τάς ήμέρας αναπαύσεώς του παρασχε-

(*) 'Ανηρέθη έν μέρει ή ύπ' άριθ. 22549)1964 άπόφασις τού Πρωτοδικείου 'Αθηνών.

θεῖσαν ἐργασίαν.—Δέσμευτος ὁ κατὰ τὴν ἐργατικὴν διαδικασίαν δικαστὴς δικονομικῶν τύπων, ἀνευρίσκων τὴν ἀλήθειαν βάσει τῶν ὑπ' ὄψιν αὐτοῦ τιθεμένων ὑπὸ τῶν διαδίκων ἀποδεικτικῶν στοιχείων.—Ἐκπροσώπησις τοῦ ἰδιοκτήτου λεωφορείου ὑπὸ τοῦ εἰς ὃ εἶναι ἐντεταγμένον τὸ λεωφορεῖον Κ.Τ.Ε.Λ. ἐν τῇ καταβολῇ τῆς ἀντιμισθίας τοῦ ὁδηγοῦ τοῦ λεωφορείου κατ' ἄρθρον 17 § 1 Νόμου 2119)1952.—Παραίτησις οὕτω διὰ συμβάσεως μεταξὺ δανειστοῦ καὶ ὀφειλέτου.—Ἀποζημίωσις μισθωτοῦ ἐκ τῶν ἀρχῶν τοῦ ἀδικαιολογήτου πλουτισμοῦ κατ' ἄρθρον 904 Ἀστικοῦ Κώδικος.

Ἀρείου Πάγου 280)1965, Τμ. Β'

Προεδρεύων ὁ Ἀντιπρόεδρος κ. *Κ. Σουρλὲς*

Εἰσηγητὴς ὁ Ἀρεοπαγίτης κ. *Εὐστ. Μαλλούχος*

Δικηγόροι οἱ κ.κ. Κ. Μπουρνέζος, Ἠλ. Κοσπεντάρης

Ὡς δείκνυται ἐκ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως, τὸ ὡς ἐφετεῖον δικάσαν Πρωτοδικεῖον ἐδέξατο ἀνελέγκτως, μετ' ἐκτίμησιν τῶν κατατεθέσεων τῶν πρωτοδίκως ἐξετασθέντων μαρτύρων, τῶν ἐνώπιον συμβολαιογράφου ληφθεισῶν ἐνόρκων βεβαιώσεων καὶ τῶν λοιπῶν ἐπικληθέντων καὶ προσαχθέντων ἐγγράφων, ὅτι ὁ ἀναιρεσείων προσελήφθη ὑπὸ τοῦ ἀναιρεσιβλήτου τὴν 1 Σεπτεμβρίου 1947 ἐπὶ συμβάσει ἐργασίας ἀορίστου χρόνου, ὡς ὁδηγὸς λεωφορείου αὐτοκινήτου, καὶ προσέφερεν ἐκτοτε αὐτῷ τὰς ὑπηρεσίας του ταύτας μέχρι τῆς 30 Σεπτεμβρίου 1962. Ὅτι ἀπὸ τῆς ἱδρύσεως τοῦ 2ου Κ.Τ.Ε.Λ., εἰς ὃ ἐνετάχθη τὸ λεωφορεῖον τοῦ ἀναιρεσιβλήτου, ὁ ἀναιρεσείων ὑπέγραφεν εἰς τὰς οἰκείας μισθοδοτικὰς καταστάσεις ὑπὸ τὴν διεπιφύλακτον δήλωσιν ὅτι οὐδεμίαν ἀπελύτως ὅλλην καὶ ἐξ οἱασδήποτε αἰτίας διατηρεῖ ἀξίωσιν κατὰ τοῦ 2ου Κ.Τ.Ε.Λ. καὶ τοῦ ἰδιοκτήτου τοῦ λεωφορείου (ἀναιρεσιβλήτου). Ὅτι ἡ τοιαύτη δήλωσις σαφῆ ἔχει τὴν ἔννοιαν, ὅτι ὁ ἀναιρεσείων, πλὴν τῶν ἐν τοῖς καταστάσεσι ταύταις μεμονευομένων κατὰ κατηγορίας ἀπαιτήσεων αὐτοῦ, δι' ἃς ἱκανοποιήθη, οὐδεμίαν ἑτέραν ἀξίωσιν διατηρεῖ καὶ συνεπῶς παρητήθη τῆς ἀξιώσεως του ἀποζημιώσεως διὰ τὴν κατὰ τὰς ἡμέρας ἀναπαύσεώς του παρασχεθεῖσαν ἐργασίαν, ὅτι, ὡς προκύπτει ἐκ τῆς ἀπὸ 12 Ἰανουαρίου 1954 ἐξωδίκου ἀπαντήσεως τοῦ 2ου Κ.Τ.Ε.Λ. πρὸς τὸ Σωματεῖον Ὁδηγῶν Λεωφορείων Ἀθηνῶν, παρείχετο ἡ εὐχέρεια εἰς τὸν ἀναιρεσείοντα νὰ ποιήσηται ἐπιφύλαξιν τῶν σχετικῶν δικαιωμάτων του ἐναντι τοῦ ἀναιρεσιβλήτου διὰ τῆς ἀπαλείψεως τῶν λέξεων «καὶ τοῦ ἰδιοκτήτου» ἐκ τῶν μισθοδοτικῶν καταστάσεων, ἵνα ἐπιφύλαξιν ὅμως ὁ ἀναιρεσείων δὲν ἐποιήσατο. Ὅτι ἡ οὕτωσι γενομένη δήλωσις τοῦ ἀναιρεσείοντος ὑποδηλοῖ παραίτησιν τῶν ὡς ἄνω ἐπιδίκων ἀξιώσεών του ἐξ ἀδικαιολογήτου πλουτισμοῦ καὶ διὰ τὸν προγενέστερον τῆς ἱδρύσεως τοῦ Κ.Τ.Ε.Λ. χρόνον, ἐχουσαν τὸν χαρακτῆρα τῆς ἀφέσεως χρέους, καὶ ὅτι τὴν δήλωσιν ταύτην ἀπεδέχθη ὁ ἀναιρεσίβλητος. Οὕτω τὸ δικάσαν δικαστήριον ἐπαρκῶς αἰτιολογεῖ τὴν περὶ τῆς παραιτήσεως ἀπὸ τῆς ἀνωτέρω ἀξιώσεως κρίσιν του, ἀναφερομένων μετὰ πληρότητος ἐν τῇ ἀποφάσει τῶν πραγματικῶν περιστατικῶν, ἐξ ὧν συνήγαγε τὴν κρίσιν του ταύτην, ὡς καὶ τῶν ἀποδεικτικῶν στοιχείων, ἐξ ὧν ἐπείσθη περὶ αὐτοῦ, καὶ ὁ ἐναντίος πρῶτος λόγος ἀναιρέσεως περὶ ἐλλείψεως νομίμου βάσεως εἶναι ἀπορριπτέος ὡς ἀβάσιμος, ὡς ἐπίσης εἶναι ἀπορριπτέος ὁ λόγος οὗτος καὶ ὡς πρὸς τὴν ἐκ τοῦ ἄρθρου 807 § 8 Πολ. Δικονομίας αἰτίασιν, καθ' ἣν ἐλήφθησαν ὑπ' ὄψιν πράγματα ὡς ἀληθῆ, χωρὶς νὰ διαταχθῇ περὶ αὐτῶν ἀπόδειξις, διότι κατὰ τὰς διατάξεις τῶν ἄρθρων 5, 12, 16 καὶ 20 τοῦ νόμου ΓΨΟΔ' «περὶ ἐκδικάσεως τῶν μετοξὺ ἐργατῶν καὶ ἐργοδοτῶν διαφορῶν», κατὰ τὴν διαδικασίαν τοῦ ὁποίου ἐξεδόθη ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις, ὁ δικαστής, δέσμευτος δικονομικῶν τύπων, ἀνευρίσκει τὴν ἀλήθειαν βάσει τῶν ὑπ' ὄψιν αὐτοῦ τιθεμένων ὑπὸ τῶν διαδίκων ἀποδεικτικῶν στοιχείων.

Κατὰ τὸ ἄρθρον 17 § 1 τοῦ νόμου 2119)1952 «περὶ τῶν διὰ λεωφορείων αὐτοκινήτων συγκοινωνιῶν», ὡς ἀντικατεστάθη διὰ τοῦ ἄρθρου 17 τοῦ ν.δ. 3990)1952, τὸ 2ον Κ.Τ.Ε.Λ., πρὸς ὃ ἐγένετο, κατὰ τὰ ἀνελέγκτως δεκτὰ γενόμενα ὡς ἄνω πραγματικὰ περιστατικά, ἡ δήλωσις τοῦ ἀναιρεσείοντος περὶ παραιτήσεως ἀπὸ τῆς ἀξιώσεώς του ἀποζημιώσεως διὰ τὴν κατὰ τὰς ἡμέρας ἀναπαύσεως παρασχεθεῖσαν ἐργασίαν, ἐξεπροσώπει τὸν ἀναιρεσίβλητον, ἰδιοκτήτην ἐντεταγμένου εἰς τὸ Κ.Τ.Ε.Λ. λεωφορείου αὐτοκινήτου, ἐν τῇ καταβολῇ τῆς ἀντιμισθίας τοῦ ὁδηγοῦ τοῦ λεωφορείου ἀναιρεσείοντος. Οὕτω ἡ παραίτησις ἀπὸ τῆς ἀξιώσεως ἐγένετο διὰ συμβάσεως μεταξὺ δανειστοῦ καὶ ὀφειλέτου καὶ ὁ περὶ ἐσφαλμένης ἑρμηνείας καὶ ἐφαρμογῆς τοῦ ἄρθρου 454 Α.Κ. δεύτερος λόγος ἀναιρέσεως, ἐρειδόμενος ἐπὶ τῆς ἀνακριβοῦς προϋποθέσεως ὅτι ἡ σύμβασις ἀφέσεως ἐγένετο μετὰ τρίτου προσώπου, εἶναι ἀπορριπτέος ὡς ἀβάσιμος.

Ὡς δείκνυται ἐκ τοῦ δικογράφου τῆς ὑπὸ κρίσιν ἀγωγῆς, ὁ ἀναιρεσείων δὲν ἠτήσατο τὴν

κατά τὸ ἄρθρον 8 § 2 τοῦ ν.δ. 4020)1959 ἀποζημίωσιν πέραν τῶν ἐκ τῶν ἀρχῶν τοῦ ἀδικαιολογήτου πλουτισμοῦ ἀπαιτήσεων, τὴν ἰσουμένην πρὸς 75 ο)ο τοῦ ὡρομισθίου του, διὰ τὴν παρασχεθεῖσαν ὑπ' αὐτοῦ παράνομον ὑπερωριακὴν ἐργασίαν. Τὴν αἰτηθεῖσαν δὲ ἐκ τῶν ἀρχῶν τοῦ ἀδικαιολογήτου πλουτισμοῦ ἀποζημίωσιν αὐτοῦ κατ' ὀρθὴν ἑρμηνείαν ἐκαὶ ἐφαρμογὴν τῶν διατάξεων τοῦ ἄρθρου 904 Α.Κ. τὸ δικάσαν δικαστήριον ὡρισεν, ὡς δείκνυται ἐκ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεώς του, εἰς τὸ τεθεσπισμένον κατώτατον ὡρομίσθιον, εἰς ὃ θὰ ὑπεβάλλετο ὁ ἀναιρεσίβλητος μισθῶν τὰς ὑπηρεσίας ἄλλου διὰ τὴν ἐκτέλεσιν τῆς ὑπερωριακῶς παρασχεθείσης ἐργασίας, καὶ ὁ περὶ τοῦ ἐναντίου τρίτος λόγος ἀναιρέσεως εἶναι ἀπορριπτέος ὡς ἀβάσιμος (*).

VI. ΠΑΡΟΧΗ ΕΡΓΑΣΙΑΣ ΥΠΟ ΣΥΝΤΑΞΙΟΥΧΩΝ ΤΟΥ ΔΗΜΟΣΙΟΥ

Ἐκπτώσεις ἐκ τῆς συντάξεως

Ἐκμίσθωσις ὑπὸ τῶν συνταξιούχων τοῦ Δημοσίου ἐξ ἰδίας ὑπηρεσίας ἢ ἐξ ἰδίου παθήματος τῆς ἐργασίας των εἰς Νομικὰ Πρόσωπα Δημοσίου Δικαίου καὶ Τραπέζας ἐν γένει.—Λῆψις πλήρους τῆς ἐκ τοῦ Δημοσίου Ταμείου συντάξεως μόνον ἐφ' ὅσον τὸ ἄθροισμα ταύτης καὶ τῶν ἐκ τῆς ἐκμισθώσεως τῆς ἐργασίας μηνιαίων ἀπολαυῶν αὐτῶν δὲν ὑπερβαίνει τὰς ἑκάστοτε ἀποδοχὰς ἐνεργείας τοῦ βαθμοῦ διευθυντοῦ α' τάξεως τῆς δημοσίας διοικητικῆς ἱεραρχίας μετ' ἀλοκλήρου τοῦ ἐπιδόματος εὐδοκίμου παραμονῆς ἐν τῷ αὐτῷ βαθμῷ, ἐκπιπτομένου τοῦ ὑπερβάλλοντος ἐκ τῆς συντάξεως τοῦ Δημοσίου, ἐὰν τὸ ἄθροισμα ὑπερβαίνῃ τὰς ἄνω ἀποδοχάς.—Ἔννοια μηνιαίων ἀπολαυῶν.

Ἀρείου Πάγου 246)1965, Τμ. Β'

Προεδρεύων ὁ Ἀντιπρόεδρος κ. *Κ. Σαΰρλος*
Εἰσηγητὴς ὁ Ἀρεοπαγίτης κ. *Ι. Χατζηδάκης*
Δικηγόροι οἱ κ.κ. Ε. Ἀλεξανδρῆς, Κ. Τσαγκαράκης, Νομικὸς Σύμβουλος Κράτους

Κατὰ μὲν τὴν παράγραφον 5 τοῦ ἄρθρου 58 τοῦ νόμου 1857 τοῦ 1951 «περὶ ἀπονομῆς τῶν πολιτικῶν καὶ στρατιωτικῶν συντάξεων συνταξιοῦχοι τοῦ Δημοσίου ἐξ ἰδίας ὑπηρεσίας ἢ ἰδίου παθήματος, ἐκμισθοῦντες τὴν ἐργασίαν των ὁπωσδήποτε εἰς Νομικὰ Πρόσωπα Δημοσίου Δικαίου καὶ Τραπέζας ἐν γένει, λαμβάνουσι πλήρη τὴν ἐκ τοῦ Δημοσίου Ταμείου σύνταξιν μόνον ἐφ' ὅσον τὸ ἄθροισμα ταύτης καὶ τῶν ἐκ τῆς ἐκμισθώσεως τῆς ἐργασίας μηνιαίων ἀπολαυῶν αὐτῶν δὲν ὑπερβαίνει τὰς ἑκάστοτε ἀποδοχὰς ἐνεργείας τοῦ βαθμοῦ διευθυντοῦ Α' τάξεως τῆς δημοσίας διοικητικῆς ἱεραρχίας, μεθ' ὁλοκλήρου τοῦ ἐπιδόματος εὐδοκίμου παραμονῆς ἐν τῷ αὐτῷ βαθμῷ, ἐὰν ὅμως τὸ ἄθροισμα τοῦτο ὑπερβαίνῃ τὰς ἄνω ἀποδοχάς, τὸ ὑπερβάλλον ἐκπίπτεται ἐκ τῆς συντάξεως τοῦ Δημοσίου, κατὰ δὲ τὴν παράγραφον 6 τοῦ ἰδίου ἄρθρου ὡς μηνιαῖαι ἀπολαυαὶ ἐκ τῆς συμβάσεως ἐργασίας νοοῦνται ἅπασαι αἱ ὑφ' οἱανδήποτε τύπον χορηγούμεναι ἀμοιβαὶ διὰ παρεχομένην ἐργασίαν ἢ οἱανδήποτε ἀπασχόλησιν. Ἐὰν αἱ ἀμοιβαὶ αὗται ὁρίζωνται δι' ἔλασσον ἢ διὰ μεῖζον τοῦ μηνὸς χρονικὸν διάστημα, λαμβάνονται ὑπ' ὄψιν αἱ ἀναλογοῦσαι δι' ἕκαστον μῆνα τοῦ οἰκονομικοῦ ἔτους, δι' ὃ ἐλήφθησαν.

Ἐκ τῆς τελευταίας τῶν διατάξεων τούτων, ὡς ἐκ τῆς εὐρυτάτης διατυπώσεως αὐτῆς, προκύπτει σαφῶς, ὅτι εἰς τὰς ἐν αὐτῇ μηνιαίας ἀπολαυὰς περιλαμβάνονται τόσον τὸ ἐπίδομα τροφῆς ἐκ δραχμῶν 15 ἡμερησίως, τὸ χορηγούμενον εἰς τὰ πληρώματα τὰ ὑπηρετοῦντα ἐπὶ σκαφῶν τοῦ Ἐιδικοῦ Ταμείου Μηχανημάτων Λιμενικῶν Ἔργων, εὑρισκομένων ἐκτὸς τῆς βάσεως τοῦ Λιμένος Πειραιῶς, βάσει τοῦ ἄρθρου 23 § 5 τοῦ ἀπὸ 3)20 Ἀπριλίου 1936 β. δ)τος περὶ ἐκτελέσεως τοῦ ἀπὸ 25.1.1936 νόμου περὶ συντάσεως τοῦ ἀνωτέρω Εἰδικοῦ Ταμείου, τοῦ ἄρθρου 4 § 4 τοῦ νόμου 1157 τοῦ 1938 καὶ τῆς ὑπ' ἀριθ. 219 τοῦ 1957 ἀποφάσεως τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ προαναφερθέντος Ταμείου, ὡς ἐτροποποιήθη αὕτη διὰ τῆς ἑτέρας ὑπ' ἀριθ. 290 ἰδίου ἔτους ἀποφάσεως τοῦ αὐτοῦ Συμβουλίου, ὅσοι καὶ τὸ ἐπίδομα ὑπερωριῶν, τὸ χορηγούμενον εἰς τὸν ἀναιρεσείοντα διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 75 τοῦ 1960 ἀποφάσεως τοῦ ἰδίου ὡς ἀνωτέρω Συμβουλίου, διότι ἀμφότερα τὰ ἐπιδόματα ταῦτα παρέχονται εἰς τὸν ἀναιρεσείοντα ἀνάγοντα ὡς ἀντάλλαγμα τῆς παρεχομένης παρ' αὐτοῦ ἐργασίας καὶ οὐχὶ διὰ νὰ συμπράξῃ τὸ παρέχον ταῦτα Ταμεῖον εἰς τὴν ἐκτέλεσιν τῆς συμβάσεως ἐργασίας. Ὅθεν, ταῦτα εἰπὼν καὶ τὸ δικάσαν Ἐφετεῖον διὰ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεώς του, ὀρθῶς ἡρμήνευσε καὶ ἐφήρμοσε τὰς προπαρατεθείσας διατάξεις καὶ εἶναι ἀπορριπτέοι οἱ περὶ τοῦ ἀντιθέτου πρῶτος καὶ δεύτερος λόγοι ἀναιρέσεως.

Ἡ δικαστικὴ δαπάνη τοῦ ἀναιρεσιβλήτου Ἑλληνικοῦ Δημοσίου δέον, κατὰ τὸ ἄρθρον 210 τῆς Πολ. Δικ., νὰ ἐπιβληθῇ μετριοζομένη κατὰ τὴν παράγραφον 1 τοῦ ἄρθρου 22 τοῦ νόμου 3693 τοῦ 1957 εἰς βάρος τοῦ ἡττηθέντος ἀναιρεσείοντος (*).

(*) Ἐπεκυρώθη ἡ ὑπ' ἀριθ. 10745)1963 ἀπόφασις τοῦ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν ὡς ἐφετείου.

Ἴδετε περὶ τῆς ἀπαιτήσεως ἐξ ἀδικαιολογήτου πλουτισμοῦ καὶ Α.Π. 345)1965, Ὁλομελείας, ΕΕΔ 24, 849.

(*) Ἐπεκυρώθη ἡ ὑπ' ἀριθ. 2128)1964 ἀπόφασις τοῦ Ἐφετείου Ἀθηνῶν.

ΝΟΜΟΛΟΓΙΑ ΔΙΟΙΚΗΤΙΚΩΝ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΩΝ

ΣΥΝΘΕΣΙΣ ΣΥΛΛΟΓΙΚΩΝ ΔΙΟΙΚΗΤΙΚΩΝ ΟΡΓΑΝΩΝ

Συνεδριάσεις Διοικητικοῦ Συμβουλίου Ὀργανισμοῦ Ἐργατικῆς Κατοικίας

Προϋποθέσεις νομίμου συνθέσεως συλλογικοῦ διοικητικοῦ ὀργάνου.—Δὲν ἀρκεῖ ἡ παρουσία τῶν ἀποτελούντων τὴν νόμιμον ἀπαρτίαν μελῶν αὐτοῦ, τακτικῶν ἢ ἀναπληρωματικῶν, ἀλλὰ δέον τῆς συνεδριάσεως αὐτοῦ νὰ ἔχῃ προηγηθῇ πρόσκλησις ἁπάντων τῶν μελῶν αὐτοῦ, ἐκτὸς ἂν διὰ ρητῆς πράξεως τοῦ συλλογικοῦ ὀργάνου καθορίσθησαν τακτικαὶ ἡμέραι συνεδριάσεως, τῆς ὁποίας ἀποδεικνύεται ἡ γνῶσις.

Ἔρχεται ἡ κατωτέρω ἀπόφασις τῆς Ὁλομελείας τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας εἰς τὴν σειρὰν καὶ ἄλλων ἀποφάσεων αὐτοῦ διὰ τὸ ἐν αὐτῇ θέμα κατὰ τὰς γενικὰς ἀρχὰς τοῦ Διοικητικοῦ Δικαίου. (Ἴδετε ὁμοίως Σ.Ε. 1133)1960, ΕΕΔ 19, 922. Σ.Ε. 1368)1957, ΕΕΔ 16, 873, Σ.Ε. 293)1961, ΕΕΔ 20, 430. Σ.Ε. 1019)1961, ΕΕΔ 20, 880, Σ.Ε. 496) 1962, ΕΕΔ 21, 673, Σ.Ε. 1404)1964, ΕΕΔ 23, 772).

Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας 1576)1965, Ὁλομελείας

Πρόεδρος ὁ κ. *Χ. Μητρέλιας*
Εἰσηγητὴς ὁ Πάρεδρος κ. *Κ. Δάρας*
Δικηγόροι οἱ κ.κ. Δ. Λέκκας, Ν. Παναγιωτόπουλος

Διὰ τῆς ὑπὸ κρίσιν νομοτύπως καὶ ἐμπροθέσμως ἀσκηθείσης αἰτήσεως διώκεται παραδεκτῶς ἡ ἀκύρωσις τῆς ὑπ' ἀριθ. 48)2.7.1964 ἀποφάσεως τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Ὀργανισμοῦ Ἐργατικῆς Κατοικίας, δι' ἧς, μετ' ἀπόρριψιν σχετικῆς ἐνστάσεως τοῦ αἰτοῦντος, ἐπεκυρώθη ἡ ὑπ' ἀριθ. 28)20.2.1964 ἀπόφασις τῆς Ἐπιτροπῆς ἐλέγχου πιστοποιητικῶν κληρωθέντων δικαιούχων ἐργατικῆς κατοικίας καὶ διεγράφη αὐτὸς ὁριστικῶς ἐκ τοῦ πίνακος δικαιούχων ἐργατικῆς κατοικίας Ἀθηνῶν. Ἡ ἀπόφασις τῆς Ἐπιτροπῆς ἐλέγχου ἀπαραδέκτως προσβάλλεται, διότι ἐνεσωματώθη εἰς τὴν ἐπὶ τῇ ἐνστάσει τοῦ αἰτοῦντος ἐκδοθεῖσαν ἀπόφασιν τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Ὀργανισμοῦ Ἐργατικῆς Κατοικίας καὶ ὡς ἐκ τούτου ἀπώλεσε τὸν ἐκτελεστὸν χαρακτῆρα αὐτῆς.

Διὰ τὴν νόμιμον σύνθεσιν συλλογικοῦ διοικητικοῦ ὀργάνου δὲν ἀρκεῖ ἡ παρουσία τῶν ἀποτελούντων τὴν νόμιμον ἀπαρτίαν μελῶν αὐτοῦ, τακτικῶν ἢ ἀναπληρωματικῶν, ἀλλὰ δέον τῆς συνεδριάσεως αὐτοῦ νὰ ἔχῃ προηγηθῇ πρόσκλησις ἁπάντων τῶν μελῶν αὐτοῦ, ἀποδεικνυομένη εἴτε δι' ἀποδεικτικοῦ ἐπιδόσεως τῆς σχετικῆς προσκλήσεως, εἴτε ἐξ ἑτέρων ἐγγράφων, προγενεστέρων ὅμως τῆς συνεδριάσεως (Σ.Ε. 2208)1958, 913.1959, 1274)1965), ἐκτὸς ἐὰν διὰ ρητῆς πράξεως τοῦ συλλογικοῦ ὀργάνου καθωρίσθησαν τακτικαὶ ἡμέραι συνεδριάσεως, τῆς ὁποίας ἡ γνῶσις ἀποδεικνύεται ἀναμφιβόλως ἐκ μέρους πάντων τῶν κατὰ νόμον μελῶν εἴτε ἐκ τῆς παρουσίας αὐτῶν κατὰ τὴν συνεδρίασιν, καθ' ἣν ἐλήφθη ἡ σχετικὴ ἀπόφασις καὶ τῆς ὑπογραφῆς τοῦ σχετικοῦ πρακτικοῦ, εἴτε ἐκ κοινοποιήσεως ταύτης εἰς τὰ μὴ παρόντα μέλη (Σ.Ε. 1368)1957, 1659)1957, 1274) 1965).

Ἐν προκειμένῳ, καθ' ἃ προκύπτει ἐκ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Ὀργανισμοῦ Κατοικίας, δὲν μετέσχεν αὐτοῦ οὔτε τὸ τακτικὸν μέλος Ν. Δημητριάδης, οὔτε ὁ νόμιμος ἀναπληρωτὴς αὐτοῦ Δ.Τσουκαλᾶς. Καὶ ναὶ μὲν προκύπτει ἐκ τῆς αὐτῆς ἀποφάσεως καὶ τῶν στοιχείων τοῦ φακέλου, ὅτι τὸ τακτικὸν μέλος ἐκλήθη, ὅπως παραστῇ κατὰ τὴν συνεδρίασιν, καθ' ἣν ἐλήφθη ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις, δὲν προκύπτει ὅμως, ὅτι ἐκλήθη καὶ τὸ ἀναπληρωματικὸν μέλος αὐτοῦ. Ἐξ ἄλλου δὲν προκύπτει, ὅτι ἐξεδόθη ἀπόφασις τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Ὀργανισμοῦ Ἐργατικῆς Κατοικίας, κατὰ τὴν λῆψιν τῆς ὁποίας μετέσχε καὶ τὸ ὡς ἄνω ἀναπληρωματικὸν μέλος, δι' ἧς καθωρίσθησαν τακτικαὶ ἡμέραι συνεδριάσεως, ἐν πάσῃ δὲ περιπτώσει δὲν προκύπτει γνωστοποίησις τοιαύτης ἀποφάσεως πρὸς τὸ ἀναπληρωματικὸν τοῦτο μέλος τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου.

Κατὰ ταῦτα ἡ προσβαλλουένη ἀπόφασις, ἐκ δοθεῖσα ὑπὸ Συμβουλίου κακῶς συντεθέντος, δέον νὰ ἀκυρωθῇ κατὰ τὸν βάσιμον περὶ τούτου λόγον ἀκυρώσεως καὶ γίνῃ δεκτὴ ἡ ὑπὸ κρίσιν αἴτησις, παρελκούσης τῆς ἐξετάσεως τῶν λοιπῶν λόγων ἀκυρώσεως ὡς ἀλυσιτελοῦς.

ΝΟΜΟΛΟΓΙΑ ΑΣΦΑΛΙΣΤΙΚΟΥ ΔΙΚΑΙΟΥ

ΑΣΦΑΛΙΣΙΣ ΕΙΣ ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΥΣ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗΣ ΑΣΦΑΛΙΣΕΩΣ

§ 1. Εἰσφοραὶ πρὸς τὸ Ἵδρυμα Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων καὶ λοιπὰ Ταμεῖα Ἐπαρχιακῶν Βιομηχανιῶν

Ἀναφορὰ τοῦ οἰκονομικοῦ εὐεργετήματος καταβολῆς ἡλαττωμένων εἰσφορῶν ποὸς τὸ Ι.Κ.Α. καὶ λοιπὰ Ταμεῖα, κατ' ἄρθρον 1 Νόμου 3213)1955, ὄχι μόνον εἰς τὸ προσωπικὸν τῶν βιομηχανικῶν ἐπιχειρήσεων, τὸ ἀπασχολούμενον εἰς τὰς ἐπαρχιακὰς περιοχάς, ἔνθα εἶναι ἐγκατεστημένη καὶ λειτουργεῖ ἡ βιομηχανικὴ ἐπιχείρησις, ἀλλὰ καὶ εἰς τὸ ἐκτὸς τῆς ἐπαρχίας ὑπηρετοῦν προσωπικὸν ἐφ' ὅσον τοῦτο ἀπασχολεῖται ἀποκλειστικῶς εἰς ἐργασίας, συνδεομένας καὶ ἐξυπηρετούσας τὰ μέσα παραγωγῆς, ὡς εἶναι καὶ τὸ ὑπηρετοῦν εἰς τὸ λογιστικὸν τμῆμα αὐτῆς.

Ἀρείου Πάγου 298)1965, Τμ. Γ'

Προεδρεύων ὁ Ἀντιπρόεδρος κ. *Γ. Βαρσάμου*
Εἰσηγητὴς ὁ Ἀρεοπαγίτης κ. *Κ. Ψιλόπουλος*
Δικηγόροι οἱ κ.κ. Π. Μπαϊνέττας, Α. Γκότσης

Κατὰ μὲν τὴν διάταξιν τοῦ ἄρθρου 1 τοῦ νόμου 3213)1955 «περὶ μέτρων προστασίας τῆς ἐπαρχιακῆς βιομηχανίας» ὡς ἐπαρχιακαὶ βιομηχανίαι, κατὰ τὴν ἔννοιαν τοῦ παρόντος, ἰσοῦνται αἱ ἐκτὸς τῆς περιοχῆς τοῦ νομοῦ Ἀττικῆς, ὡς καὶ αἱ ἐν ταῖς ἐπαρχίαις Αἰγίνης, Κυθήρων, Τροιζηνίας, Ὕδρας καὶ τοὺς Δήμους Λαυρεωτικῆς καὶ Σπετσῶν ἐγκατεστημέναι, μεταφερθησόμεναι ἢ ἱδρυθησόμεναι τοιαῦται, κατὰ δὲ τὸ ἄρθρον 6 τοῦ ἰδίου νόμου ἀπὸ τῆς 1ης τοῦ ἑπομένου μηνὸς ἀπὸ τῆς ἐνάρξεως τῆς ἰσχύος τοῦ παρόντος νόμου, προκειμένου περὶ τῶν κατὰ τὴν ἔννοιαν τοῦ ἄρθρου 1 τοῦ παρόντος ἐπαρχιακῶν βιομηχανικῶν ἐπιχειρήσεων, αἱ πρὸς τὸ Ι.Κ.Α., ὡς καὶ τὰ Ἱδρύματα, Ταμεῖα ἢ Ὀργανισμοὺς ἐπικουρικῆς ἀσφαλίσεως ἑκάστοτε ὁριζόμεναι εἰσφοραὶ τῶν ἐργοδοτῶν καὶ ἠσφαλισμένων μειοῦνται κατὰ 10 ο)ο ἐπὶ τῶν εἰς τὴν ἠπειρωτικὴν ἐπαρχιακὴν περιοχὴν τῆς χώρας, περιλαμβανομένης καὶ τῆς Εὐβοίας, ἐγκατεστημένων, μεταφερομένων ἢ ἱδρυθησομένων ἐπαρχιακῶν βιομηχανικῶν ἐπιχειρήσεων καὶ β) κατὰ 20 ο)ο, προκειμένου περὶ τῶν εἰς τὰς νήσους, πλὴν Εὐβοίας, τοιούτων.

Ἐκ τοῦ συνδυασμοῦ τῶν ὡς ἄνω διατάξεων καὶ τοῦ δικαιολογητικοῦ λόγου τῆς θεσπίσεως αὐτῶν, ὡς οὗτος καὶ ἐν τῇ εἰσηγητικῇ ἐκθέσει τῶν ἁρμοδίων Ὑπουργῶν ἐκτίθεται, ἐγκειμένου δὲ κυρίως εἰς τὴν διὰ τῶν παρεχομένων οἰκονομικῶν εὐεργετημάτων δημιουργίαν εὐνοϊκοῦ οἰκονομικοῦ πλαισίου διὰ τὴν ἵδρυσιν νέων βιομηχανιῶν εἰς τὴν ἐπαρχίαν καὶ ἀνακοπὴν τῆς ὑπερτροφικῆς βιομηχανικῆς ἀναπτύξεως τοῦ κέντρου ἐπὶ βλάβῃ τῶν λοιπῶν διαμερισμάτων τῆς χώρας, ἡ βιομηχανικὴ ἀποψίλωσις τῶν ὁποίων συνεπάγεται τὸν οἰκονομικὸν μαρασμὸν αὐτῶν μὲ τὰ ἐντεῦθεν ἐπακόλουθα, σαφῶς συνάγεται, ὅτι τὸ ὡς ἄνω οἰκονομικὸν εὐεργέτημα, καταβολῆς δηλονότι εἰς τὰ Ι.Κ.Α. ἡλαττωμένων εἰσφορῶν, ἀφορᾷ οὐ μόνον τὸ προσωπικὸν τῶν βιομηχανικῶν ἐπιχειρήσεων, τὸ ἀπασχολούμενον εἰς τὰς ὡς ἄνω ἐπαρχιακὰς περιοχάς, ἔνθα εἶναι ἐγκατεστημένη καὶ λειτουργεῖ ἡ βιομηχανικὴ ἐπιχείρησις, διὰ τὴν λειτουργίαν τοῦ βιομηχανικοῦ συγκροτήματος τῆς ὁποίας καὶ τὴν ἐν γένει παραγωγὴν τῶν βιομηχανικῶν της προϊόντων ἀπαρροφᾶται τὸ σύνολον σχεδὸν τοῦ προσωπικοῦ της, ἀλλὰ καὶ τὸ ἐκτὸς τῆς ἐπαρχίας ὑπηρετοῦν ὀλιγάριθμον, ἐν σχέσει πρὸς ἐκεῖνο, προσωπικὸν αὐτῆς, ἐφ' ὅσον ὅμως τὸ τελευταῖον τοῦτο ἀπασχολεῖται ἀποκλειστικῶς εἰς ἐργασίας, αἵτινες συνδέονται καὶ ἐξυπηρετοῦσι τὰ μέσα παραγωγῆς, ἔμψυχα καὶ μή, καὶ τείνουσιν εἰς ἐπιτυχίαν τῆς παραγωγῆς καὶ τὴν ἐν γένει ὁμαλὴν λειτουργίαν τοῦ βιομηχανικοῦ συγκροτήματος, συμβάλλον οὕτω καὶ τοῦτο, ὡς καὶ ἐκεῖνο, εἰς τὴν ἐπιτυχίαν τοῦ σκοποῦ τῆς ἐπιχειρήσεως. Ὡς τοιοῦτον δὲ προσωπικόν, συμβάλλον εἰς τὴν ἐπιτυχίαν τῆς παραγωγῆς, θεωρεῖται καὶ τὸ ὑπηρετοῦν ἐν τῇ ἐκτὸς τῆς ἐπαρχίας ἕδρᾳ τῆς ἐπιχειρήσεως καὶ εἰ τὸ λογιστικὸν τμῆμα αὐτῆς, ἀφοῦ οἱ προσφερόμενοι ὑπ' αὐτοῦ ὑπηρεσίαι συνδέονται προσηκόντως μὲ τὴν οἰκονομικὴν ἐν γένει ζωὴν τῆς ἐπιχειρήσεως καὶ παρέχονται ἀποκλειστικῶς πρὸς ἐξυπηρέτησιν τοῦ ἐργαζομένου εἰς τὸ βιομηχανικὸν ἐπαρχιακὸν συγκρότημα προσωπικοῦ καὶ τὴν ἐν γένει ὁμαλὴν λειτουργίαν τῶν μέσων παραγωγῆς.

Μετὰ ταῦτα, διεξάγεται τὸ δικάσιμον Ἐφετεῖον, ἀνελέγκτως, ὡς ἐκ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως τοῦ δείκνυται, ὅτι τὸ ἐργοστάσιον τῆς ἀναιρεσιβλήτου «Α.Ε. Κλωστοϋφαντήρια Χαλκίδος» εἶναι ἐγκατεστημένον ἐν Χαλκίδι, ἀπασχολοῦν ἐκεῖσε πρὸς λειτουργίαν του τὸ σύνολον σχεδὸν τοῦ προσωπικοῦ της, ἤτοι περὶ τοὺς 350 ἐργατοτεχνίτας, καὶ ὅτι παραλλήλως δέκα περίπου ὑπάλληλοι τῆς ἐπιχειρήσεως ἐργάζονται ἐν Ἀθήναις, ἔνθα καὶ ἡ ἕδρα τῆς ἐπιχειρήσεως, ἀπασχολούμενοι ἀποκλειστικῶς εἰς τὸ λογιστικὸν τμῆμα ταύτης, ὅπερ ἐκρίθη ἐπωφελέστερον νὰ εὑρίσκεται πλησίον τῆς ἕδρας τῆς ἐπιχειρήσεως διὰ τὴν πληρεστέραν ἐξυπηρέτησιν τῶν ἐργασιῶν αὐτῆς, μετὰ ταῦτα δὲ ἀποφηνάμενον, μετ' ἐξαφάνισιν τῆς πρωτοδίκου ἀποφάσεως, βάσιμον τὴν ἐφ' ἧς αὕτη ἀγωγήν, διώκουσαν νὰ ἀναγνωριαθῇ δικαστικῶς ὅτι ἡ ἀναιρεσίβλητος ἐνάγου-

σα, έπαρχιακή βιομηχανική επιχείρησις τυγχάνουσα, δικαιούται και διά το εν Αθήναις απασχολούμενον εις το λογιστικόν τμήμα αύτης προσωπικόν της εκ δέκα περίπου υπαλλήλων νά καταβάλη εις το Ι.Κ.Α. την αύτην μειωμένην κατά 10ο/ο εργοδοτικήν και εργατικήν εισφοράν, ως και διά το προσωπικόν του εν Χαλκίδι βιομηχανικού εργοστασίου της, ορθώς τάς άνω διατάξεις ηρμήνευσε και εφήρμοσε και ο περί του εναντίου μοναδικός λόγος του αναιρετηρίου είναι απορριπτέος ως αβάσιμος (*).

§ 2. Έλεγχος υπό των τακτικών Δικαστηρίων πράξεων περί απονομής ασφαλιστικών παροχών οργάνων Ιδρύματος Κοινωνικών Ασφαλίσεων

Μη υπαγωγή ουσιαστικής κρίσεως των αρμοδίων οργάνων του Ι.Κ.Α. περί της εν συγκεκριμένη περιπτώσει συνδρομής ή μη των υπό του Νόμου απαιτουμένων πραγματικών προϋποθέσεων διά την απονομήν ασφαλιστικής παροχής εις τον έλεγχον των τακτικών δικαστηρίων. — Δικαίωμα όμως τούτων να εξετάσωσι παρεμπιπτόντως το κύρος και την νομιμότητα των πράξεων τούτων, ήτοι εάν τα όργανα του Ι.Κ.Α. ενήργησαν εντός της παρασχεθείσης εις αυτά υπό του Νόμου εξουσίας κατά τους διαγεγραμμένους τύπους και όρους και εάν όρθως ηρμήνευσαν και εφήρμοσαν τον Νόμον.

Άρειου Πάγου 290)1965, Τμ. Β'

Προεδρεύων ο Αντιπρόεδρος κ. *Κ. Σούρλος*

Εισηγητής ο Αρεοπαγίτης κ. *Δ. Κακούρης*

Δικηγόροι οι κ.κ. Ι. Δυοβουνιώτης, Ι. Ματαράγκας, Πάρεδρος Νομικού Συμβουλίου Κράτους

Εκ των διατάξεων του άρθρου 14 § 8 του ά.ν. 1846)1951, εν συνδυασμώ προς τας των άρθρων 13 § 9 του ιδίου, ως τούτο αντικατεστάθη διά του άρθρου 3 § 4 του ν.δ. 2698)1953, και του β. διατάγματος 11 Μαΐου)26 Ιουνίου 1954 περί τοπικών Διοικητικών Επιτροπών του Ι.Κ.Α. σαφώς προκύπτει, ότι η ουσιαστική κρίσις των αρμοδίων οργάνων του Ι.Κ.Α., αποτελούντος Νομικόν Πρόσωπον Δημοσίου Δικαίου, ασκούν διοίκησιν, περί της εν συγκεκριμένη περιπτώσει συνδρομής ή μη των υπό του νόμου απαιτουμένων πραγματικών προϋποθέσεων διά την απονομήν της ασφαλιστικής παροχής δεν υπόκειται εις τον έλεγχον των τακτικών δικαστηρίων. Τα δικαστήρια όμως ταύτα, δικάζοντα επί των κατά το άρθρον 1 Πολ. Δικ. υπαγομένων εις αυτά διαφορών περί ιδιωτικών δικαιωμάτων, προσβαλλομένων εκ πράξεων των ως άνω οργάνων του Ι.Κ.Α., δικαιούνται να εξετάσωσι παρεμπιπτόντως τα κύρος και την νομιμότητα των ρηθεισών πράξεων, ήτοι δικαιούνται να εξετάσωσιν, εάν τα όργανα του Ι.Κ.Α. ενήργησαν εντός της παρασχεθείσης εις αυτά υπό του νόμου εξουσίας κατά τους διαγεγραμμένους τύπους και όρους και εάν όρθως ηρμήνευσαν και εφήρμοσαν τον νόμον (*).

Εν προκειμένω, ως προκύπτει εκ της προσβαλλομένης αποφάσεως, το ως εφετείον δικάσαν Πρωτοδικείον, ενώ κατ' αρχήν όρθως έκρινεν, ότι ανέλεγκτος υπό των τακτικών δικαστηρίων είναι μόνον η ουσιαστική κρίσις των οργάνων του Ι.Κ.Α. περί της εν εκάστη συγκεκριμένη περιπτώσει συνδρομής των υπό του νόμου απαιτουμένων πραγματικών προϋποθέσεων διά την απονομήν της συντάξεως, ακολούθως εθεώρησεν ως όρθως απορριφθείσαν την αγωγήν του αναιρεσείοντος, δι' ής διώκεται η πληρωμή αποζημιώσεως λόγω παρανόμου απορρίψεως της αιτήσεως αύτου περί απονομής συντάξεως αναπηρίας, επί τη αιτιολογία ότι η υπό του αρμοδίου οργάνου του Ι.Κ.Α. εξενεχθείσα κρίσις περί μη συνδρομής εν τω προσώπω του ενάγοντος των υπό του νόμου απαιτουμένων προϋποθέσεων απονομής της συντάξεως δεν υπόκειται εις τον έλεγχον των τακτικών δικαστηρίων, χωρίς νά καθορίζη ποίαι είναι αι «προϋποθέσεις» εκείναι, δι' έλλειψιν των οποίων τα όργανα του Ι.Κ.Α. απέρριψαν την περί συνταξιοδοτήσεως αίτησιν του αναιρεσείοντος, δεδομένου ότι ούτος ισχυρίζεται εν τη αγωγή του, ότι η απόρριψις της αιτήσεώς του εγένετο κατ' εσφαλμένην ερμηνείαν του νόμου, όσον αφορά τάς υπ' αυτού απαιτουμένας προϋποθέσεις διά την απονομήν της συντάξεως αναπηρίας, κατά τούτο δέ, ως είρηται, δεν είναι απαράδεκτος ο έλεγχος υπό των τακτικών δικαστηρίων. Ούτω πράξαν το Πρωτοδικείον εκήρυξεν απαράδεκτον δι' ανεπαρκούς αιτιολογίας, καθιστώσης αδύνατον τον έλεγχον υπό του Άρειου Πάγου της ορθής του νόμου εφαρμογής, και αναιρετέαν κατέστησε την απόφασίν του, κατά τα άρθρον 807 εδάφιον 19, εν συνδυασμώ προς το εδάφιον 11 Πολ. Δικ. και τον πρώτον λόγον του αναιρετηρίου, διαλαμβάνοντα τα σχετικά στοιχεία.

Αναιρουμένης της προσβαλλομένης αποφάσεως, δέον όπως παραπεμφθή η υπόθεσις προς περαιτέρω συζήτησιν ενώπιον του υπό του Κανονισμού οριζομένου Γ' Τμήματος, άτε χρήζουσα περαιτέρω διευκρινήσεως.

Η επιδικαστέα δικαστική δαπάνη δέον όπως μειωθή κατά το διά δικηγορικήν αμοιβήν μέρος αύτης εις το ήμισυ συμφώνως τω άρθρω 22 του νόμου 3693)1957 (**).

§ 3. Σύνταξις παρά του Ιδρύματος Κοινωνικών Ασφαλίσεων συνταξιούχου, δικαιουμένου συντάξεως και εκ του Δημοσίου ή Νομικού Προσώπου Δημοσίου Δικαίου ή ετέρου Οργανισμού κυρίας ασφαλίσεως

Ορισμοί άρθρου 29 ά.ν. 1846)1951, ως ετροποποιήθη — Ανεπίτρεπτον υπερβάσεως

(*) Επεκυρώθη ή υπ' αριθ. 1743)1964 απόφασις του Εφετείου Αθηνών.

Ίδετε περί της εννοίας των βιομηχανιών Α.Π. 294)1965, Ολομελείας, ΕΕΔ 24, 680 και τα αυτόθι σημειούμενα.

(*) Ίδετε και Α.Π. 732)1964, ΕΕΔ 24, 162, *Π. Κορδογιαννόπουλον*, ΕΕΔ 22, 787.

(**) Ανηρέθη ή υπ' αριθ. 22055)1963 απόφασις του Πρωτοδικείου Αθηνών.

τοῦ ἀθροίσματος τῶν λαμβανομένων συντάξεων τοῦ ποσοῦ τῶν ἑκάστοτε ἀποδοχῶν ἐνεργείας, ἐπὶ τῇ βάσει τῶν ὁποίων ὑπελογίσθη ἡ μεγαλυτέρα σύνταξις, ἐὰν δὲ τὸ ἄθροισμα τοῦτο εἶναι μεγαλύτερον τοῦ ἀνωτέρω ποσοῦ, ἡ σύνταξις τοῦ Ι.Κ.Α. μειοῦται ἀναλόγως.—Ἔννοια διατάξεως καὶ ἔκτασις ἐφαρμογῆς αὐτῆς.

Ἀρείου Πάγου 400)1965, Τμ. Γ'

Προεδρεύων ὁ Ἀντιπρόεδρος κ. *Γ. Βαρσάμου*
Εἰσηγητὴς ὁ Ἀρεοπαγίτης κ. *Κ. Παυλίδης*
Δικηγόροι οἱ κ.κ. Ἀρ. Δημακόπουλος, Ἠλ. Παρασκευᾶς

Κατὰ τὴν διάταξιν τοῦ ἕβδόμου β' τῆς παραγράφου 11 τοῦ ἄρθρου 29 τοῦ ἀναγκαστικοῦ νόμου 1846 τοῦ 1951, ὡς αὕτη ἐτροποποιήθη διὰ τοῦ ἄρθρου 6 § 2 τοῦ νομοθετικοῦ διατάγματος 4104 τοῦ 1960, ἐπὶ συνταξιούχου, δικαιουμένου συντάξεως καὶ ἐκ τοῦ Δημοσίου ἢ Νομικοῦ Προσώπου Δημοσίου Δικαίου ἢ ἑτέρου Ὀργανισμοῦ κυρίας ἀσφαλίσεως τὸ ἄθροισμα τῶν λαμβανομένων συντάξεων δὲν δύναται νὰ ὑπερβῇ τὸ ποσὸν τῶν ἑκάστοτε ἀποδοχῶν ἐνεργείας, ἐπὶ τῇ βάσει τῶν ὁποίων ὑπελογίσθη ἡ μεγαλυτέρα σύνταξις, ἐὰν δὲ τὸ ἄθροισμα τοῦτο εἶναι ἀνώτερον τοῦ ἐν λόγῳ ποσοῦ, ἡ σύνταξις τοῦ Ι.Κ.Α. μειοῦται ἀναλόγως. Ἡ διάταξις αὕτη, τὸ πρῶτον θεσπισθεῖσα διὰ τοῦ ν. δ)τος 4104) 1960, ἐφαρμογὴν ἔχει ὡς πρὸς τοὺς ἠσφαλισμένους, οἵτινες ἐκτήσαντο τὸ συνταξιοδοτικὸν δικαίωμα διὰ τῆς πληρώσεως τῶν πρὸς τοῦτο νομίμων προϋποθέσεων ὑπὸ τὴν ἰσχὺν αὐτῆς, συμφώνως πρὸς γενικὴν τοῦ δικαίου ἀρχήν, καθ' ἣν, ἂν δὲν ὡλοκληρώθησαν ὑπὸ τὸ κράτος τοῦ παλαιοῦ νόμου αἱ ἀπαιτούμεναι ὑπ' αὐτοῦ προϋποθέσεις διὰ τὴν σύστασιν δικαιώματός τινος, ὁ δὲ ἐπακολουθήσας νεώτερος νόμος ἀξιώσῃ ἄλλοίας προϋποθέσεις διὰ κτῆσιν τοῦ δικαιώματος, ὁ τελευταῖος οὗτος νόμος κατισχύει, ἐφ' ὅσον δὲν ὁρίζεται ἄλλο τι, ὡς ἐν προκειμένῳ. Εἰς ταῦτα δὲν ἀντίκειται ἡ διάταξις τῆς παραγράφου 7 τοῦ ἄρθρου 12 τοῦ αὐτοῦ ὡς ἄνω ν. δ)γματος, καθ' ἣν καὶ οἱαδήποτε σύνταξις μετὰ τῶν πάσης φύσεως προσαυξήσεων, χορηγουμένη ἐφεξῆς εἰς ἠσφαλισμένον τοῦ Ι.Κ.Α. βάσει τῶν διατάξεων τοῦ παρόντος ν. δ)γματος, δύναται νὰ εἶναι μικροτέρα τῆς ἣν θὰ κατεβάλλετο εἰς αὐτόν, ἐὰν τὸ ποσὸν ταύτης ὑπελογίζετο κατὰ τὰς ἰσχυούσας πρὸ τῆς δημοσιεύσεως τοῦ παρόντος διατάξεις», καὶ ἤτοι, ὡς ἐξ αὐτῆς σαφῶς προκύπτει, ἀφορᾷ εἰς τὸν τρόπον ὑπολογισμοῦ τοῦ ποσοῦ τῆς ὑπὸ τοῦ Ι.Κ.Α. χορηγουμένης συντάξεως, οὐχὶ δὲ καὶ εἰς τὴν περὶ ἧς ἡ παράγραφος 2 τοῦ ἄρθρου 6 τοῦ εἰρημένου ν.δ)γματος περίπτωσιν. Ὅθεν τὸ δικάσαν Πρωτοδικεῖον, δεχθὲν διὰ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεώς του, ὡς ἐξ αὐτῆς δείκνυται, ὅτι ὁ ἀναιρεσίβλητος ἐκτήσατο τὸ πρὸς ἀπονομὴν ἠλαττωμένης συντάξεως γήρατος δικαίωμα διὰ τῆς πληρώσεως τῶν ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 28 § 5 τοῦ ἀν. νόμου 1846)1951 ὁριζομένων προϋποθέσεων τὴν 1ην Ἰουλίου 1961, καθ' ἣν συνεπλήρωσε τὸ ἑξηκοστὸν ἔτος τῆς ἡλικίας του, ἤτοι μετὰ τὴν ἔναρξιν τῆς ἰσχύος τοῦ ν. δ)γματος 4104)1960, ἀποφανθεὶς δέ, ἐν ὄψει τοῦ γεγονότος ὅτι οὗτος, τυγχάνων καὶ συντοξιοῦχος τοῦ Δημοσίου, ὡς πρώην ἀνθυπασπιστὴς τῆς Χωροφυλακῆς, εἰσῆλθεν εἰς τὴν ἀσφάλισιν τοῦ Ἱδρύματος Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων ὑπὸ τὸ κράτος τῆς ἰσχύος τοῦ ἀν. νόμου 1846)1951 καὶ τῶν πρὸ αὐτοῦ νόμων (ἐν ἔτει 1949), ὅτι δὲν ἔχει ἐφαρμογήν, προκειμένου περὶ καθορισμοῦ τῆς συντάξεως αὐτοῦ, ἡ διάταξις τοῦ ἑβδόμου β' τῆς παραγράφου 2 τοῦ ἄρθρου 6 τοῦ ν. δ)γματος 4104)1960 καὶ μετὰ ταῦτα δεχθὲν τὴν ἀπὸ 14 Μαρτίου 1964 ἀγωγὴν τοῦ ἀναιρεσιβλήτου, ἐπιδιώκουσαν νὰ ὑποχρεωθῇ τὸ ἐναγόμενον, ἤδη Ἀναιρεσείον Ἵδρυμα Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων, ὅπως τῷ πληρώσῃ λόγῳ ἀποζημιώσεως τὸ ἐν αὐτῇ ποσόν, ἀποτελοῦν, κατὰ τὴν ἀγωγήν, τὴν διαφορὰν μεταξὺ τῆς καθοριστέας, βάσει τῶν διατάξεων τοῦ ἀν. νόμου 1846)1951, μειωμένης συντάξεως λόγῳ γήρατος καὶ τῆς καθορισθείσης, βάσει τοῦ ἄρθρου 6 § 2 τοῦ ν. δ)γματος 4104) 1960, δι' ἀποφάσεως τοῦ οἰκείου Διευθυντοῦ τοῦ Ι.Κ.Α., ψευδῶς ἠρμήνευσε καὶ ἐσφαλμένως ἐφήρμοσε τὴν διαληφθεῖσαν οὐσιαστικοῦ νόμου διάταξιν τῆς παραγράφου 2 τοῦ ἄρθρου 6 τοῦ ν.δ)γματος 4104)1960 καὶ ἀναιρετέαν κατέστησε τὴν προσβαλλομένην ἀπόφασίν του, κατὰ τὸ ἄρθρον 807 ἐδάφιον 17 τῆς Πολιτικῆς Δικονομίας καὶ τοὺς βασίμους σχετικοὺς λόγους ἀναιρέσεως, πρῶτον καὶ δεύτερον τοῦ κυρίου δικογράφου καὶ πρῶτον τοῦ δικογράφου τῶν προσθέτων.

Μετὰ τὴν ἀναίρεσιν ἡ παραιτέρω κατ' οὐσίαν ἐκδίκασις τῆς ὑποθέσεως, χρηζούσης παραιτέρω διευκρινήσεως, δέον νὰ παραπεμφθῇ εἰς τὸ ὑπὸ τοῦ Κανονισμοῦ ὁριζόμενον ὡς ἁρμόδιον Β' Τμῆμα, συμφώνως τῷ ἄρθρῳ 834 § 1 τῆς Πολιτικῆς Δικονομίας, ὡς τοῦτο ἀντικατεστάθη διὰ τοῦ ἄρθρου 25 τοῦ νόμου 3810 τοῦ 1957.

Ὑποκειμένης δίκης, ἐν τῇ ὁποίᾳ διάδικος εἶναι καὶ τὸ Ἵδρυμα Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων, ἡ εἰς βάρος τοῦ ἀναιρεσιβλήτου ἐπιβαλλομένη δικαστικὴ δαπάνη δέον νὰ ὑπολογισθῇ μειωμένη, συμφώνως τῷ ἄρθρῳ 22 § 1 τοῦ νόμου 3693 τοῦ 1957, ὅπερ ἔχει ἐφαρμογὴν καὶ ἐν προκειμένῳ, κατὰ τὰ ἄρθρα 19 § 1 τοῦ ἀν. νόμου 1846 τοῦ 1951 καὶ 5 τοῦ νόμου 3210 τοῦ 1955 (*).

§ 4. Ἀσφάλισις εἰς Ταμεῖον Ἐπικουρικῆς Ἀσφαλίσεως Ὑποδηματεργατῶν

Ἔναρξις τοῦ πρὸς σύνταξιν δικαιώματος.—Ἀπόδειξις ἡλικίας ἠσφαλισμένου.—Ἔναρξις τοῦ πρὸς σύνταξιν δικαιώματος ἀπὸ τῆς πρώτης τοῦ ἑπομένου μηνὸς τῆς ἐκ τῆς ἐργασίας ἀποχωρήσεως τοῦ ἠσφαλισμένου ἢ τοῦ θανάτου, τῆς καταβολῆς ὅμως τῆς συντάξεως μὴ δυναμένης νὰ ἀνατρέξῃ εἰς χρόνον ἀπώτερον τοῦ δωδεκαμήνου ἀπὸ τῆς ὑ-

(*) Ἀνηρέθη ἡ ὑπ' ἀριθ. 1048)1964 ἀπόφασις τοῦ Πρωτοδικείου Πατρῶν.

παβολῆς τῆς σχετικῆς αἰτήσεως.

'Αρείου Πάγου 130)1965, Τμ. Β'

Προεδρεύων ὁ 'Αντιπρόεδρος κ. *Κ. Σούρλος*

Εἰσηγητὴς ὁ 'Αρεοπαγίτης κ. *Κ. 'Αναγνωστόπουλος*

Δικηγόροι οἱ κ.κ. Ν. Δανέλλης, Ι. Δυοβουνιώτης.

Κατὰ τὸ ἄρθρον 8 § 1 τοῦ διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 16525)2383)1955 ἀποφάσεως 'Υπουργοῦ 'Εργασίας ἐγκριθέντος (Φ.Ε.Κ. 512 Β') καὶ ἰσχὺν οὐσιαστικοῦ νόμου ἔχοντος Κανονισμοῦ παροχῶν τοῦ ἀναιρεσειόντος Ταμείου (Ταμείου 'Επικουρικῆς 'Ασφαλίσεως 'Υποδηματεργατῶν), ὄντος νομικοῦ προσώπου δημοσίου δικαίου, τὸ πρὸς σύνταξιν δικαίωμα ἄρχεται ἀπὸ τῆς πρώτης τοῦ ἑπομένου μηνὸς ἐκείνου τῆς ἐκ τῆς ἐργασίας ἀποχωρήσεως τοῦ ἠσφαλισμένου ἢ τοῦ θανάτου του, ἐν συνδρομῇ καὶ τῶν ἐν ἄρθρῳ 20 § 1 προϋποθέσεων. 'Εν ἄρθρῳ 12 § 3 αὐτοῦ ὁρίζεται, ὅτι οὐδέποτε καταβάλλονται συντάξεις διὰ χρόνον μακρότερον τοῦ δωδεκαμήνου ἀπὸ τῆς ὑποβολῆς τῆς σχετικῆς αἰτήσεως. Διὰ τοῦ ἄρθρου 15 § 3 αὐτοῦ ὡρίσθη, ὅτι ἐλλείψει ἄλλων ἐπικρατεστέρων στοιχείων (ληξιαρχικῆς πράξεως γεννήσεως, ἐγγραφῆς ἐν τῷ μητρώῳ ἀρρένων κλπ.) ἡ ἡλικία τοῦ ἠσφαλισμένου ἀποδεικνύεται ἀπὸ τὴν ἐν τῷ ἀσφαλιστικῷ βιβλιαρίῳ ὑπάρχουσαν ἀναγραφήν. Τέλος διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 81266)Σ.973 ἀπὸ 30.1.1959 ἀποφάσεως 'Υπουργοῦ 'Εργασίας, δι' ἧς ἀντικατεστάθη τὸ ρηθὲν ἄρθρον 15 τοῦ Κανονισμοῦ, ὡρίσθη, ὅτι μέχρι τῆς λειτουργίας τῶν ἀσφαλιστικῶν δικαστηρίων καὶ εἰς ἃς περιπτώσεις δὲν ὑφίσταται ληξιαρχικὴ πρᾶξις γεννήσεως ἢ ἐγγραφῆς εἰς τὰ μητρῷα, συνταχθεῖσα κατὰ τὰ ἐν παραγράφῳ 1 τοῦ παρόντος ὁριζόμενα, διὰ τὴν ἀπόδειξιν τῆς ἡλικίας λαμβάνονται ὑπ' ὄψιν αἱ ἀποφάσεις τῶν εἰδικῶν 'Επιτροπῶν τοῦ Ι.Κ.Α., περὶ ὧν ὁρίζει τὸ ἄρθρον 4 τοῦ νόμου 3083)1954.

'Εκ τῶν παρατεθεισῶν διατάξεων γίνεται δῆλον, ὅτι τὸ πρὸς σύνταξιν δικαίωμα ἄρχεται μὲν ἀπὸ τῆς 1ης τοῦ ἑπομένου μηνὸς τῆς ἐκ τῆς ἐργασίας ἀποχωρήσεως τοῦ ἠσφαλισμένου ἢ τοῦ θανάτου, ἡ καταβολὴ ὅμως τῆς συντάξεως δὲν δύναται νὰ ἀνατρέξῃ εἰς χρόνον ἀπώτερον τοῦ δωδεκαμήνου ἀπὸ τῆς ὑποβολῆς τῆς σχετικῆς αἰτήσεως. Δεδέντος δὲ ὅτι διὰ τῆς διαληφθείσης ὑπ' ἀριθ.81266)Σ973)1959 ἀποφάσεως τοῦ 'Υπουργοῦ 'Εργασίας, μὴ ἐχούσης, ἐλλείψει ρητῆς ἐναντίας διατάξεως, ἀλλ' οὔτε καὶ ἐκ τοῦ περιεχομένου της ἀναδρομικὴν ἰσχύν, ἐθεσπίσθη κατὰ τροποποίησιν τῶν προϊσχυόντων διάφορος τρόπος ἀποδείξεως τῆς ἡλικίας τοῦ ἠσφαλισμένου, ἀποτελούσης τὴν ἑτέραν τῶν προϋποθέσεων διὰ τὴν ἀπονομὴν συντάξεως λόγῳ γήρατος, παρέπεται ὅτι μόνον ἡ ὑπὸ τὸ κράτος τῆς ἀνωτέρω ὑπουργικῆς ἀποφάσεως ὑποβληθεῖσα νέα αἴτησις εἶναι ληπτέα ὑπ' ὄψιν διὰ τὴν καταβολὴν τῷ ἠσφαλισμένῳ τῆς ἢ δικαιοῦται συντάξεως κατὰ τὰ ἐν ἄρθρῳ 13 § 3 τοῦ Κανονισμοῦ παροχῶν ὁριζόμενα, οἱ δὲ ὑπὸ τὸ κράτος τῆς (προϊσχυούσης) διατάξεως τοῦ ἄρθρου 15 τοῦ Κανονισμοῦ παροχῶν ἐκδοθεῖσαι ἀποφάσεις τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου, ἀποδεχθεῖσαι διάφορον τρόπον βεβαιώσεως τῆς ἡλικίας τοῦ ἠσφαλισμένου, οὐδόλως ἀποβάλλουσι τὴν ἰσχύν αὐτῶν.

Τὸ δικάσαν 'Εφετεῖον, καθ' ὃ πιστοῦται ἐκ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως του, δεξάμενον ὅτι ἡ πρὸς πληρωμὴν τῆς συντάξεως ὑποχρέωσις τοῦ ἀναιρεσείοντος Ταμείου ἤρξατο ἀπὸ 1.4.1956, ἤτοι ἀπὸ τῆς 1ης τοῦ ἑπομένου μηνὸς τῆς ἐκ τῆς ὑπηρεσίας ἀποχωρήσεώς του, λαβούσης χώραν τὴν 31.3.1956, ἐπὶ τῇ βάσει τῆς ἐμπροθέσμως ὑποβληθείσης παρὰ τῆς ἀναιρεσιβλήτου ἀρχικῆς αἰτήσεώς της ἀπὸ 15.10.1956, ὑπὸ τὸ κράτος τῆς προϊσχυούσης διατάξεως τοῦ ἄρθρου 15 τοῦ Κανονισμοῦ παροχῶν, ἥτις αἰτήσις ἀπερρίφθη διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 692)1957 ἀποφάσεως τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου, ὡς μὴ συμπληρωσάσης τῆς αἰτούσης κατὰ τὸν χρόνον τῆς ἐκ τῆς ἐργασίας ἀποχωρήσεώς της τὸ 60ὸν ἔτος τῆς ἡλικίας της, πιστοποιουμένης ἐκ τοῦ ἀσφαλιστικοῦ της βιβλιαρίου, καὶ οὐχὶ ἀπὸ 8.3.1959, ἐπὶ τῇ βάσει τῆς ἀπὸ 8.3.1960 νεωτέρας αἰτήσεώς της, ὡς συμπληρωσάσης τὸ 60ὸν ἔτος τῆς ἡλικίας της, κατὰ τὴν ὑπ' ἀριθ. 616)1956 ἀπόφασιν τῆς κατὰ τὸν νόμον 3083)1954 εἰδικῆς 'Επιτροπῆς τοῦ Ι.Κ.Α., συμφώνως πρὸς τὴν προμνησθεῖσαν ὑπ' ἀριθ. 81266)1959 ἀπόφασιν 'Υπουργοῦ 'Εργασίας, ἐπὶ τῇ αἰτιολογίᾳ ὅτι ἡ ἀπόρριψις τῆς ὡς ἄνω ἀρχικῆς αἰτήσεώς της ὑπὸ τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ ἀναιρεσείοντος δὲν καθιστᾷ ταύτην, ἐμπροθέσμως ὑποβληθεῖσαν, ἀνύπαρκτον, οὐδὲ συνιστᾷ λόγον μετακινήσεως τῆς πρὸς πληρωμὴν συντάξεως ὑποχρεώσεως τοῦ ἀναιρεσείοντος εἰς μεταγενεστέραν χρονολογίαν τῆς κατὰ ἄνω ὑπὸ τοῦ νόμου ρητῶς ὁριζομένης, ἤτοι τῆς πρώτης τοῦ ἑπομένου μηνὸς τῆς ἐκ τῆς ἐργασίας ἀποχωρήσεώς της, καὶ ἀκολούθως ἐπιδικάσαν τῇ ἀναιρεσιβλήτῳ τὴν διὰ τῆς ἀγωγῆς ἀξιουμένην ἀποζημίωσιν, ἰσόποσον πρὸς τὴν σύνταξιν, ἧς ἐστερήθη αὐτὴ ἐκ τῆς προεκτεθείσης ἐνεργείας τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τῆς εἰσαγομένης, ψευδῶς ἡρμήνευσε καὶ ἐσφαλμένως ἐφήρμοσε τὰς προπαρατεθείσας διατάξεις οὐσιαστικοῦ νόμου, ἀφοῦ τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον τοῦ ἀναιρεσείοντος, ἀπορρίψαν τὴν πρώτην ἀπὸ 15.10.1956 αἴτησιν τῆς ἀναιρεσιβλήτου, ὡς μὴ συμπληρωσάσης, κατὰ τὰ τότε ἰσχύοντα, τὸ 60ὸν ἔτος τῆς ἡλικίας κατὰ τὸν χρόνον τῆς ἐκ τῆς ἐργασίας ἀποχωρήσεώς της, εἰς οὐδεμίαν ὑπέπεσε παράβασιν, ἡ δὲ ὡς ἄνω ὑπ' ἀριθ. 692)1957 ἀπόφασις ἦτο κατὰ πάντα νόμιμος, ἐντεῦθεν δὲ ἀναιρετέα κατέστη, συμφώνως τῷ ἄρθρῳ 807 § 17 τῆς Πολ. Δικονομίας καὶ κατὰ τὸν περὶ τούτου σχετικὸν βάσιμον ἐν τῷ ἀναιρετηρίῳ λόγον, παραπεμφθῇ δὲ ἡ ὑπόθεσις πρὸς περαιτέρω ἐκδίκασιν ἐνώπιον τοῦ Γ' Πολιτικοῦ Τμήματος (ἄρθρον 834 Π.Δ.) (*).

(*) 'Ανηρέθη ἡ ὑπ' ἀριθ. 1868)1964 ἀπόφασις τοῦ 'Εφετείου 'Αθηνῶν.

ΑΣΦΑΛΙΣΤΙΚΗ ΔΙΟΙΚΗΤΙΚΗ ΠΡΑΞΙΣ

ΘΕΜΑΤΑ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗΣ ΑΣΦΑΛΙΣΕΩΣ ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΩΝ

Χορήγησις αποδοχών και επιδόματος άδειας εις τους εργατοτεχνίτας οικοδόμους : Κοινοποιούμεν εν τέλει της παρούσης τον νόμον 4469) 1965, δημοσιευθέντα εις το υπ' αριθ 84)12.5. 1965 Φ.Ε.Κ., τεύχος Α'. «περί χορηγήσεως αποδοχών και επιδόματος άδειας εις τους εργατοτεχνίτας οικοδόμους» (*), ούτινος η ισχύς άρχεται από της 1ης Ιουλίου 1965.

Διά του εν λόγω νόμου αντικαθίστανται και συμπληρούνται διατάξεις του νόμου 4321)1963 «περί συστάσεως παρά τω Ι.Κ.Α. Ειδικού Λογαριασμού χορηγήσεως δώρου εορτών Χριστουγέννων και Πάσχα εις τους εργατοτεχνίτας οικοδόμους» (σχετικαί υπ' αριθ. 18)1962 και 158) 1963 εγκύκλιοι διαταγαί), προς τον σκοπόν όπως εκ του αυτού Λογαριασμού και διά την ιδίαν κατηγορίαν μισθωτών (εργατοτεχνίτας οικοδόμους) χορηγούνται κατ' έτος, εκτός των δώρων Πάσχα και Χριστουγέννων, αποδοχαί άδείας και έπίδομα άδείας.

Διά την εφαρμογήν των διατάξεων του κυρωθέντος νόμου παρέχομεν υμίν τας κατωτέρω οδηγίας :

1) Π ρ ό σ ω π α υ π α γ ό μ ε ν α ε ι ς τ ό ν Ε ι δ ι κ ό ν Λ ο γ α ρ ι α σ μ ό ν.

Διά του άρθρου 1 του νόμου ορίζεται, ότι αποδοχών άδείας και επιδόματος άδείας δικαιούνται πάντες οι παρά τω Ι.Κ.Α. ησφαλισμένοι κατά τας διατάξεις του Κανονισμού «περί τρόπου ασφαλίσεως παρά τω Ι.Κ.Α. των απασχολουμένων εις οικοδομικάς ή τεχνικάς εν γένει εργασίας προσώπων», ως ούτος εκάστοτε ισχύει.

Τα αυτά συνεπώς πρόσωπα, άτινα μέχρι τούδε υπήγοντο εις τον Ειδικόν Λογαριασμόν και έλάμβανον εκ τούτου δώρα εορτών Πάσχα και Χριστουγέννων, δικαιούνται ήδη και αποδοχών άδείας, ως και επιδόματος άδείας.

2) Π ό ρ ο ι τ ο ύ Ε ι δ ι κ ο ύ Λ ο γ α ρ ι α σ μ ο ύ (σ υ ν ο λ ι κ ό ν π ο σ ο σ τ ό ν ε ι σ φ ο ρ ά ς).

Από της 1ης Ιουλίου 1965 η συνολική εισφορά υπέρ του Ειδικού Λογαριασμού ανέρχεται εις 17 ο)ο (άρθρον 2 του νόμου).

Αύτη κατανέμεται εις ποσοστόν :

α) Έκ 13 ο)ο διά την χορήγησιν των δώρων εορτών Πάσχα και Χριστουγέννων, β) εκ 2 ο)ο διά την χορήγησιν αποδοχών άδείας και γ) εκ 2 ο)ο διά την χορήγησιν του επιδόματος άδείας.

3) Τ ρ ό π ο ς υ π ο λ ο γ ι σ μ ο ύ κ α ι κ α τ α β ο λ ή ς τ ή ς ε ι σ φ ο ρ ά ς.

Η υπέρ του «Ειδικού Λογαριασμού» συνολική εισφορά εκ 17 ο)ο υπολογίζεται επί των αποδοχών, εφ' ών υπολογίζονται και αι εισφοραί Ι.Κ.Α. διά την ασφάλισιν των εργατοτεχνιτών οικοδόμων και κατά τον αυτόν τρόπον.

Προς διευκόλυνσιν των σχετικών υπολογισμών, εν τέλει της παρούσης, κοινοποιείται πίναξ υπολογισμού εισφορών υπέρ του Ειδικού Λογαριασμού διά μίαν (1) μέχρις είκοσι πέντε (25) ημερών εργασίας και διά ποσά τεκμαρτών ημερομισθίων από δραχμών 50 έως 210.

Διευκρινίζεται, ότι ουδεμία μεταβολή επέρχεται εις τον τρόπον καταβολής της εισφοράς, θα ακολουθήται όθεν η αυτή διαδικασία, ως και διά την καταβολήν των εισφορών Ι.Κ.Α. (προκαταβολή, δόσεις κλπ.).

Εις την εκ 17 ο)ο εισφοράν υπόκειται η καθοριζομένη εργατική δαπάνη των οικοδομικών και τεχνικών έργων πάσης φύσεως.

Η υπέρ του Ειδικού Λογαριασμού εισφορά καταβάλλεται μετρητοίς εις τα Υποκαταστήματα του Ι.Κ.Α.

4) Υ π ό χ ρ ε ο ι κ α τ α β ο λ ή ς τ ή ς ε ι σ φ ο ρ ά ς.

Διά την καταβολήν της εκ 17 ο)ο εισφοράς υπέρ του Ειδικού Λογαριασμού βαρύνονται εξ ολοκλήρου και αποκλειστικώς οι υπόχρεοι εργοδόται οικοδομικών και τεχνικών έργων πάσης φύσεως κατά τα μέχρι τούδε ισχύοντα.

5) Δ ε λ τ ί α ε ι σ φ ο ρ ώ ν. Χ ο ρ ή γ η σ ι ς «δ ω ρ ο σ η μ ώ ν ά δ ε ι ο σ η μ ώ ν».

Διά την πραγματοποίησιν και απόδειξιν των εισπράξεων υπέρ του Ειδικού Λογαριασμού χορηγούνται υπό των αρμοδίων Υπηρεσιών των κατά τόπους Υποκαταστημάτων Ι.Κ.Α. ίσης αξίας ένσημα, αποκαλούμενα «δωρόσημα».

Η αύτη διαδικασία θα εξακολουθήση ισχύουσα και από 1.7 1965 διά την είσπραξιν της συνολικής εισφοράς εκ 17 ο)ο υπέρ του Ειδικού Λογαριασμού θα χορηγούνται «δωρόσημα» ίσης αξίας προς τας γενομένας καταβολάς μετρητοίς υπό των υποχρέων εργοδοτών.

Η χορήγησις «δωροσήμων» θα γίνεται διά συμπληρώσεως σχετικής σελίδος του βιβλιαρίου προμηθείας ενσήμων του εργοδότου διά τους αναγραφομένους εις τας υποβαλλομένας μισθοδοτικάς καταστάσεις εργατοτεχνίτας οικοδόμους.

Εις προσεχή εκτύπωσιν «δωροσήμων» θα ληφθή πρόνοια, ώστε να αναγράφεται εις ταύτα ειδική ένδειξις ότι περιέχεται και ποσοστόν εισφοράς δι' αποδοχάς άδείας και επίδομα άδείας.

Η επικόλλησις των «δωροσήμων - άδειοσήμων» θα γίνεται επί του «δελτίου εισφορών δώρου» (έντυπον αριθ. τυποπ 2003321).

Διά τα υπό του «Ειδικού Λογαριασμού» χορηγούμενα δώρα εορτών Πάσχα και Χριστου-

(*) ΕΕΔ 24, 689.

γεννων, άποδοχάς άδειας καί καί έπίδομα άσθενείας έχουν άνάλογον έφαρμογήν αί περί πενταετούς παραγραφής διατάξεις τοῦ ἄρθρου 250 τοῦ 'Αστικοῦ Κώδικος έπί τῶν μισθῶν παντὸς εἴδους.

Συνεπῶς, ἐάν ἐργατοτεχνῖται οἰκοδόμοι παρέλειψαν νά εἰσπράξουν δῶρον ἑορτῶν, ἀποδοχάς ἀδείας καί ἐπίδομα ἀδείας, δύνανται νά ἀπαιτήσουν τήν χορήγησιν τούτων ἐντός πενταετίας ἀπό τοῦ χρόνου, καθ' ὃν ἐδικαιοῦντο νά εἰσπράξουν.

Τό αὐτό ἰσχύει καί εἰς περιπτώσεις, καθ' ἃς ἡ ἀδυναμία εἰσπράξεως ὀφείλετο εἰς ὑπαιτιότητα τοῦ ὑποχρέου ἐργοδότου λόγῳ μή καταβολῆς τῆς εἰσφορᾶς ἢ μή ἐπικολλήσεως τῶν δωροσημων.

6) Π ο σ ὸ ν δ ώ ρ ο υ - ἀ π ο δ ο χ ῶ ν ἀ δ ε ί α ς - ἐ π ι δ ό μ α τ ο ς ἀ δ ε ί α ς.

Ἐκ τοῦ παρά τῷ Ι.Κ.Α. συσταθέντος Εἰδικοῦ Λογαριασμοῦ χορηγοῦνται κατ' ἔτος δῶρα κατά τάς ἑορτάς Πάσχα καί Χριστουγέννων. Κατά τόν αὐτόν χρόνον καί ὑπό τήν αὐτήν διαδικασίαν θά χορηγῶνται βάσει τῶν διατάξεων τοῦ κοινοποιουμένου νόμου αἱ ἀποδοχαί ἀδείας καί τό ἐπίδομα ἀδείας.

Εἰς τούς δικαιούχους ἐργατοτεχνίτας οἰκοδόμους θά καταβάλλεται κατά τήν πληρωμήν τῶν Χριστουγέννων καί Πάσχα ποσόν ἴσον πρός τήν ἀξίαν τῶν ἐπικολληθέντων «δωροσημων - ἀδειοσήμων» μείον τάς δαπάνας διοικήσεως τοῦ Λογαριασμοῦ, τάς νομίμους κρατήσεις εἰς βάρος τοῦ ἠσφαλισμένου, ὑπέρ Ι.Κ.Α. καί τοῦ Ταμείου Δομικων, ὡς καί τέλη χαρτοσήμου.

Αἱ δαπάναι τοῦ Ι.Κ.Α. διά τήν διαχείρισιν καί πληρωμήν τῶν δώρων Πάσχα καί Χριστουγέννων, ἀποδοχῶν ἀδείας, ἐπιδόματος ἀδείας εἶναι ἴσαι πρός τό 1)13 τῶν ἐσόδων τοῦ «Εἰδικοῦ Λογαριασμοῦ» ἢ ποσοστόν 7,70)ο, τοῦ ὑπολοίπου ποσοῦ διατιθεμένου ὡς δωρου κλπ. τῶν μισθωτῶν καί ὑποκειμένου εἰς κρατήσεις εἰσφορᾶς ἠσφαλισμένου κλπ. κατά τά ἀνωτέρω.

Ὡς ἐν τῷ νόμῳ ὁρίζεται, ποσοστόν 2ο)ο ἐκ τῆς συνολικῆς ἐκ 17ο)ο εἰσφορᾶς ἀφορᾷ ἀποδοχάς ἀδείας καί ἕτερον 2ο)ο ἐπίδομα ἀδείας.

Διά τό ἐπίδομα ἀδείας οὐδέν θέμα γεννᾶται, καθ' ὅσον τοῦτο ὑπόκειται εἰς ὑπολογισμόν εἰσφορῶν, ὡς τά δῶρα Πάσχα καί Χριστουγέννων καί τό ἐπίδομα ἀδείας τῶν λοιπῶν μισθωτῶν.

Διά τάς ἀποδοχάς ἀδείας ὑφίσταται ἀπαίτησις τῶν δικαιούχων μισθωτῶν ὅπως πέραν τοῦ ποσοῦ τῶν ἀποδοχῶν, ἃς θά λάβουν, ἀναγνωρισθῇ καί ὁ ἀριθμός ἡμερῶν ἐργασίας των ὑπό τῶν Ὑπηρεσιῶν τοῦ Ι.Κ.Α.

Βάσει τοῦ ἐκ τοῦ νόμου καθοριζομένου ποσοστοῦ (2ο)ο) δι' ἀριθμόν 100 ἡμερῶν ἐργασίας εἰς οἰκοδομικάς καί τεχνικάς ἐργασίας, δι' ἃς θά ἔχουν καταβληθῆ αἱ ἀνάλογοι εἰσφοραί ὑπέρ τοῦ «Εἰδικοῦ Λογαριασμοῦ», ἀναγνωρίζονται δύο (2) ἡμέραι ἐργασίας, ἀντισταιχοῦσαι εἰς ἀποδοχάς ἀδείας.

Πρός ἀπλοποίησιν τῶν ὑπολογισμῶν αἱ ἡμέραι ἀδείας θά ἀναγνωρίζωνται μόνον κατά τήν πληρωμήν τοῦ δώρου Χριστουγέννων ἑκάστου ἔτους.

Θά λαμβάνωνται ὑπ' ὄψιν αἱ ἡμέραι ἐργασίας ὁλοκλήρου τοῦ ἔτους (Πάσχα καί Χριστουγέννων), ὡς προκύπτουν ἐκ τῶν δελτίων εἰσφορῶν δωροσήμου καί ἀναγράφονται ἐπί τῆς σχετικῆς ἐνδείξεως τῆς σφραγῖδος πληρωμῆς τῶν δώρων.

Οὕτω δι' ἀριθμόν ἡμερῶν ἀπασχολήσεως ὁλοκλήρου τοῦ ἔτους θά ἀναγνωρίζωνται ἡμέραι ἀδείας ὡς κάτωθι:

Ἡμέραι ἀπασχολήσεως	Ἡμέραι ἀδείας
Ἀπό 1 - 25	0
» 26 - 75	1
» 76 - 125	2
» 126 - 175	3
» 176 - 225	4
» 226 - 275	5
» 276 - 325	6

Ἡ ἀναγνώρισις τῶν κατά τά ἀνωτέρω ἡμερῶν ἀδείας κατ' ἔτος θά γίνεται κατά τήν πληρωμήν τοῦ δώρου Χριστουγέννων ἑκάστου ἔτους, ἀναγραφομένης πρός τοῦτο σχετικῆς ἐνδείξεως εἰς τό ἀσφαλιστικόν βιβλιάριον τοῦ μισθωτοῦ.

«Ἡμέραι ἀδείας ἔτους . . . ἀριθ. . . . .».

Διά τό τρέχον ἔτος 1965 θά ληφθοῦν ὑπ' ὄψιν μόνον αἱ ἀπό 1.7.1965 καί ἐν συνεχείᾳ μέχρι πληρωμῆς τοῦ δώρου Χριστουγέννων ἡμέραι ἐργασίας καί βάσει τοῦ ἀριθμοῦ τούτων θά ἀναγνωρισθοῦν ἡμέραι ἀδείας.

7) Π ρ ο σ τ α σ ί α δ ώ ρ ο υ - ἀ π ο δ ο χ ῶ ν ἀ δ ε ί α ς, ἐ π ι δ ό μ α τ ο ς ἀ δ ε ί α ς.

Διά τοῦ ἄρθρου 7 τοῦ νόμου 4469)1965 ὁρίζεται, ὅτι οἱ ἐργοδόται ἐναντι τῆς ἐπιβαλλομένης εἰσφορᾶς ἐκ 17ο)ο ἀπαλλάσσονται πάσης ὑποχρεώσεως πρός καταβολήν εἰς τούς μισθωτούς των δώρων Πάσχα καί Χριστουγέννων, ἀποδοχῶν ἀδείας καί ἐπιδόματος ἀδείας.

Θεωροῦνται δέ ἄκυροι πᾶσαι αἱ τυχόν συναφθεῖσαι συμφωνίαι μεταξύ ἐργοδοτῶν καί ἐργατοτεχνιτῶν οἰκοδόμων περί καταβολῆς κατ' ἄλλον τρόπον, καί ἐκτός τοῦ ὑπό τοῦ νόμου ὁριζομένου, τῶν δώρων ἀποδοχῶν ἀδείας καί ἐπιδόματος ἀδείας.

Ἐξ ἄλλου ἔχουν ἐφαρμογήν ἐπί τῶν ὑπό τοῦ «Εἰδικοῦ Λογαριασμοῦ» χορηγουμένων δώρων, ἀποδοχῶν ἀδείας καί ἐπιδόματος ἀδείας αἱ αὐταί διατάξεις περί προστασίας τοῦ δώρου, τῶν ἀποδοχῶν ἀδείας καί ἐπιδόματος ἀδείας τῶν ἐργαζομένων.

8) Ε ἰ σ π ρ ᾶ ξ ι ς ε ἰ σ φ ο ρ ᾶ ς «Ε ἰ δ ι κ ο ῦ Λ ο γ α ρ ι α σ μ ο ῦ» δ ι' ἐ ρ γ α σ ί α ς, ὧ ν ἡ ἐ κ τ έ λ ε σ ι ς ἔ χ ε ι ἀ ρ χ ί σ ε ι π ρ ὸ τ ῆ ς ἰ σ χ ύ ο ς τ ο ῦ ν ό μ ο υ.

Ὑπό τῶν διατάξεων τοῦ κοινοποιουμένου νόμου καταλαμβάνονται καί αἱ ἐργασίαι, ὧν ἡ ἐκτέλεσις ἔχει ἤδη ἀρχίσει, πλήν ὅμως θά συνεχισθοῦν καί μετά τήν 1.7.1965.

Ὁ ὑπολογισμός τῆς ἐπί πλέον εἰσφορᾶς ἐκ 4 ο)ο (βάσει τοῦ νόμου) θά γίνῃ διά τό τμῆμα τοῦ ἔργου ἢ ἐργασιῶν, ὅπερ θά ἐκτελεσθῇ μετά τήν 1.7.1965 βάσει τῶν ὑποβληθησομένων μισθοδοτικῶν καταστάσεων.

Τό προκύπτον ποσόν τῆς ἐπί πλέον εἰσφορᾶς

ΓΝΩΜΟΔΟΤΗΣΕΙΣ ΝΟΜΙΚΟΥ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΥ ΤΟΥ ΚΡΑΤΟΥΣ

ΘΕΜΑΤΑ ΜΙΣΘΟΥ

Περίληψις ἐρωτήματος (Υπουργείου Ἐργασίας): Ἐπὶ ποίας βάσεως δέον νὰ ὑπολογισθῇ ἡ παρασχεθεῖσα διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 23)1963 ἀποφάσεως τοῦ Δ.Δ.Δ.Δ. Ἀθηνῶν αὔξησις τῶν μισθῶν τοῦ προσωπικοῦ τῆς Προνομιούχου Ἀνωνύμου Ἑταιρείας Γενικῶν Ἀποθηκῶν Ἑλλάδος, ἐπὶ τῶν βασικῶν μισθῶν, τῶν διαμορφωθέντων ὑπὸ τοῦ Ὀργανισμοῦ Προσωπικοῦ τῆς Ἑταιρείας ἢ τῶν τοιούτων τῶν προβλεπομένων ὑπὸ τῆς ὑπ' ἀριθ. 2)1961 ἀποφάσεως τοῦ Δ.Δ.Δ.Δ. Ἀθηνῶν;

Νομικοῦ Συμβουλίου Κράτους, Ὁλομελείας

Γνωμοδότησις 441)1965

Πρόεδρος ὁ κ. *Μ. Σταυρόπουλος*

Εἰσηγητὴς ὁ Νομικὸς Σύμβουλος κ. *Ἀθ. Τσαμαδὰς*

Λοιπὰ μέλη: Οἱ κ.κ. Δ. Μαγγιῶρος, Ἀντιπρόεδρος, Κ. Κυριαζῆς, Χ. Κωστόπουλος, Χ. Γεωργιόπουλος, Κ. Τσαγκαράκης, Π. Σοφιανόπουλος, Λ. Ζώρας, Κ. Κωνσταντινίδης, Νομικοὶ Σύμβουλοι, Μ. Στασινόπουλος, Κ. Τζώρτζης, Πάρεδροι

Ἐπὶ τοῦ πρόσθεν ἐρωτήματος τὸ Νομικὸν Συμβούλιον ἐγνωμοδότησεν ὡς ἀκολούθως:

1. Τὸ τιθέμενον ἐρώτημα ἀνάγεται εἰς ἑρμηνείαν τοῦ 1ου ὅρου τῆς ἐγκριθείσης μετὰ τροποποιήσεων διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 73087)4451)2)2.9.1963 ἀποφάσεως Ὑπουργῶν Συντονισμοῦ καὶ Ἐργασίας (Β' 386) ὑπ' ἀριθ. 23.1963 ἀποφάσεως Δ.Δ.Δ.Δ. Ἀθηνῶν περὶ τῶν ὅρων ἀμοιβῆς τοῦ προσωπικοῦ Π.Α.Β.Γ.Α.Ε.(*), ἔχοντος ὡς ἑξῆς:

«Οἱ μηνιαῖοι μισθοὶ τοῦ διεπομένου ὑπὸ τοῦ Ἐσωτερικοῦ Κανονισμοῦ προσωπικοῦ τῆς Π.Α.Β.Γ.Α.Ε., ὡς οὗτοι διεμορφώθησαν ἀπὸ 16.9.1960 ὑπὸ τῆς Ἑταιρείας, αὐξάνονται κατὰ ποσοστὸν 7ο)ο μὲν ἀπὸ 1.6.1962 μέχρι 30.4.1963, κατὰ ποσοστὸν δὲ 10ο)ο ἀπὸ 1.5.1963 καὶ ἐφεξῆς» ἐν ἀναφορᾷ πρὸς τὰ κάτωθι στοιχεῖα: 1) Τὸν 3ον ὅρον αὐτῆς περὶ τῆς κατὰ τὰ λοιπὰ ἐξακολουθήσεως ἰσχύος τῶν διατάξεων τῆς ὑπ' ἀριθ. 41172)8080)28)28.6.1957 ἀποφάσεως Ὑπουργῶν Συντονισμοῦ καὶ Ἐργασίας (Β' 179), δι' ἧς ἐνεκρίθη τροποποιηθεῖσα ἡ ὑπ' ἀριθ. 16)1957 ἀπόφασις τοῦ Δ.Δ.Δ.Δ. Ἀθηνῶν περὶ καθορισμοῦ, ἐπὶ διενέξεως μεταξὺ τῶν δύο μερῶν, τῶν ὅρων ἀμοιβῆς καὶ ἐργασίας τοῦ προσωπικοῦ τῆς Ἑταιρείας εὐθέως, τοὐτέστι διὰ προσδιορισμοῦ τῶν μηνιαίων μισθῶν κατὰ βαθμὸν καὶ γένος καὶ τῶν ἐπιδομάτων. 2) Τὴν ἰσχὺν διὰ τὸ προσωπικὸν τῆς Ἑταιρείας τοῦ ἀπὸ 1.7.1947 Ὀργανισμοῦ, κατατάξαντος τοῦτο κατὰ βαθμὸν καὶ ὁρίσαντος α) διὰ τοὺς μισθοὺς ὅτι θέλουν προσωρινῶς κανονίζεσθαι ἑκάστοτε δι' ἀποφάσεων τοῦ Δ.Σ. τῆς Ἑταιρείας, μέχρι ὅτου τὸ Κράτος δώσῃ τὴν ὁριστικὴν μισθολογικὴν μορφὴν εἰς τὰς ἀπολαυὰς τῶν ἐργαζομένων, ὁπότε καὶ θέλουν ὁρισθῆ οἱ ὁριστικοὶ ὀργανικοὶ μισθοὶ τούτου δι' ὁμοίας ἀποφάσεως τοῦ Δ.Σ (ἄρθρον 3 § 6) καὶ β) διὰ τὰ ἐπιδόματα, ἐν οἷς καὶ τὸ τῆς πολυετοῦς ὑπηρεσίας, τὰ ἐν ἄρθρῳ 6 αὐτοῦ. 3) Τὸ γεγονὸς ὅτι αἱ ἀρχικαὶ ἀποφάσεις τῆς Ἑταιρείας ὑπερηκοντίσθησαν εἰς ἀρκετὰς περιπτώσεις μὲ τὴν ἀναβίωσιν καὶ ἀναπροσαρμογὴν τῶν προπολεμικῶν συλλογικῶν συμβάσεων ἐργασίας διὰ τῶν ἀπὸ 4.11.1947 καὶ 5.12.1947 τοιούτων, κρατησάσης ἔκτοτε τῆς ἀρχῆς ὅπως, ἐφ' ὅσον δι' ὑπαλλήλων τινὰ συνέτρεχε περίπτωσις εὐνοϊκωτέρας λύσεως κατ' ἐφαρμογὴν τῶν συλλογικῶν συμβάσεων ἐναντι τῶν καθοριζομένων ἑκάστοτε ὑπὸ τῆς Ἑταιρείας ἀποδοχῶν, χορηγῆται εἰς τοῦτον ἡ ηὐξημένη ἀντιμισθία διὰ συμπληρώσεως τοῦ κατοβαλλομένου κατὰ τὰς ἀποφάσεις της μισθοῦ ὑπὸ εἰδικοῦ ἐπιδόματος, ἰσουμένου μὲ τὴν προκύπτουσαν διαφοράν. 4) Τὸ γεγονὸς ὅτι τὸ σύστημα τοῦτο ἐξηκολούθησεν ἐφαρμοζόμενον ἔκτοτε συνεχῶς καὶ μέχρι τοῦδε. 5) Τὴν διὰ πρώτην φορὰν κίνησιν τῆς διαδικασίας ὑποχρεωτικῆς διαιτησίας ἐν ἔτει 1957, ἥτις ἀπέληξεν εἰς τὴν ἔκδοσιν τῆς ἀνωτέρω (ὑπ' ἀριθ. 1) ἀναφερομένης ὑπουργικῆς ἀποφάσεως, ἐφαρμοζομένης ἀπὸ 1.6.1957 (εἰδική) 6) Τὰς ἐπελθούσας μετὰ ταῦτα αὐξήσεις τῶν μισθῶν ἁπάντων τῶν μισθωτῶν τῆς χώρας διὰ τῆς ἀπὸ 22.8.1958 συλλογικῆς συμβάσεως τῶν μισθῶν τοῦ προσωπικοῦ Γραφείων κλπ. Ἀνων. Ἑταιρειῶν διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 169)9)8371)28)28.2.1959 ἀποφάσεως Ὑπουργῶν Συντονισμοῦ καὶ Ἐργασίας ἀπὸ 18.9.1958, τῶν μισθῶν τοῦ προσωπικοῦ Γραφείων κλπ. διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 26762)5678)14)15.4.1961 ἀποφάσεως Ὑπουργοῦ Ἐργασίας ἀπὸ 16.9.1960 (ἐθνικὴ γενικὴ, ἐθνικαὶ ὁμοιοεπαγγελματικοί). 7) Τὴν ἰσχὺν ἀπὸ τῆς αὐτῆς, ὡς ἀμέσως ἀνωτέρω, ἡμε-

(*) ΕΙΔΔ 22, 1216.

ἀπὸ 1.7.1965 δύναται νὰ εἰσπραχθῇ ἐπὶ περικοπῇ καθορισμοῦ τῆς ὀφειλῆς εἰς δόσεις ὡς πρόσθετος δόσις κατὰ τὴν λῆξιν τούτων.

Ἐπὶ τῶν λοιπῶν περιπτώσεων, δι' ἃς ἡ εἰσφορὰ καταβάλλεται βάσει καταστάσεων (δημόσια ἔργα κλπ.) ἀπὸ 1.7.1965, θὰ εἰσπραχθῇ αὕτη κανονικῶς ἅμα τῇ ὑποβολῇ τῶν καταστάσεων.

Γενικῶς ἀπὸ 1.7.1965 αἱ ὑποβαλλόμεναι μισθοδοτικαὶ καταστάσεις δέον ὅπως ἐλέγχωνται καὶ προσαρμόζεται τὸ ποσὸν εἰσφορᾶς ὑπὲρ τοῦ Εἰδικοῦ Λογαριασμοῦ βάσει τοῦ ἰσχύοντος ποσοστοῦ 17 ο)ο. (*Γενικὴ ὑπ' ἀριθ. 152)1965 Διοικήσεως τοῦ Ι.Κ.Α.*).

ρομηνίας (16.9.1960) νέου μισθολογίου κατά βαθμόν ιεραρχίας προσωπικού της Εταιρείας, διά της από 19.7.1961 αποφάσεως του Διοικητικού Συμβουλίου αύτης καθορισθέντος και διά της ύπ' αριθ. 4297)19.7.1961 εγκυκλίου της γνωστοποιηθέντος. 8) Την έγερσιν νέας συλλογικής διαφοράς εν έτει 1962, ήτις άπελήξεν εις την έκδοσιν της ερμηνευομένης αποφάσεως (ειδική). 9) Την μεταγενεστέραν και από 1.5.1963 ισχύουσαν ύπ' αριθ. 89850)5636)9)11.11.1963 απόφασιν Υπουργού Εργασίας περί άμοιβών προσωπικού Γραφείων (ειδική) και 10) το γεγονός ότι πάντοτε ή Εταιρεία εφήρμοζε, βάσει της αρχής της εύνοϊκωτέρας ρυθμίσεως, μίαν εκ των συρρεουσών συλλογικών συμβάσεων ή αποφάσεων διαιτησίας, αλλ' εν τω συνόλω της.

11. Βάσει των στοιχείων τούτων ή πλειοψηφία του Συμβουλίου, απαρτισθείσα εξ όλων των μετά και άνευ ψήφου μελών αύτου, πλην του Εισηγητού (ψήφοι 9, γνώμαι 2 έναντι ψήφου 1), έκρινεν, ότι ή ερμηνευομένη διάταξις αναφέρεται εις το μετά την ισχύν από 16.9.1960 και των δύο, ήτοι αφ' ενός μεν της ύπ' αριθ. 26762)5678)14)15.4.1961 αποφάσεως του Υπουργού Εργασίας, αφ' ετέρου δε της από 19.7.1961 αποφάσεως του Διοικητικού Συμβουλίου της Εταιρείας διαμορφωθέν ύπο ταύτης κατά περίπτωσιν μισθολόγιων των υπαλλήλων της, ως βάσιν επί της οποίας δέον να υπολογισθή η χορηγουμένη ποσοστιαία αύξησις, υπό την έννοιαν ότι ανεξαρτήτως υπό ποίον τύπον ή Εταιρεία ενεφάνιζε λογιστικώς κατά περίπτωσιν την χορήγησιν των μειζόνων αποδοχών (δι' ειδικού επιδόματος, ισουμένου προς την διαφοράν και προς έξισωσιν του μισθού της διαιτητικής αποφάσεως, προστιθεμένου εις το κατά βάσιν τιθέμενον εταιρικόν μισθολόγιον ή δι' άκεραίας εφαρμογής και από της βάσεως του εύνοϊκωτέρου τρόπου ιξευρέσεως των κατά τα είωθότα καταβαλλομένων αποδοχών εκάστου δικαιούχου), ή ποσοστιαία αύξησις της νέας διαιτητικής αποφάσεως θα υπολογισθή επί των μηνιαίων βασικών εκείνων μισθών, οίτινες αντιστοιχούν εις το προτιμηθέν κατά δικαιοδοχον διά το συνολικόν ύψος των αποδοχών του σύστημα, εις τρόπον ώστε να δικαιωθούν της αύξήσεως άπαντες οι μισθωτοί αύτης, οι διεπόμενοι υπό του Οργανισμού. Αύτην την έννοιαν έχει ή αναφορά του ερμηνευομένου όρου εις το «διαμορφωθέν» υπό της Εταιρείας μισθολόγιον και ή κατά τα λοιπά εφαρμογή της διαιτητικής αποφάσεως του 1957, ήτις αφ' ενός μεν έποιήσατο προσδιορισμόν των μηνιαίων βασικών μισθών κατά βαθμόν και γένος, αφ' ετέρου δε εθέσπισε τα προσαυξάνοντα τούτους επιδόματα.

III. Αντιθέτως ο Εισηγητής Νομικός Σύμβουλος *Α. Τομαρά* διετύπωσε την κατωθι γνώμην: Το Νομικόν Συμβούλιον του Κράτους αποστολήν έχει, εκτός των λοιπών, και την διά νομικών γνωμοδοτήσεων καθοδήγησιν των ενεργειών της Διοικήσεως (άρθρον 1 § 2 β.δ. 6)1961) και συνεπώς ή επί σχετικών ερωτημάτων αύτης απάντησις δίδεται προς υποβοήθησιν των ενεργειών της και διά την θεμελίωσιν αυτών επί της νομίμου βάσεως. Εάν εις την Διοίκησιν ούδεμία επιβάλλεται υποχρεώσεις ή παρέχεται νόμιμος ενέργεια επί συγκεκριμένου θέματος, αλλά τούτο άνάγεται εις νομικόν πρόβλημα, προκύψαν εις έννόμους σχέσεις, συνδεούσας τρίτα πρόσωπα, εις ά και αναφέρεται, και ών ή ενέργεια δεν εξαρτάται νόμω εκ πράξεως τινος της Διοικήσεως, ή διατύπωσις μέ όλα ταύτα σχετικού ερωτήματος και ή επ' αύτου απάντησις δέον να αποφεύγηται, άν μή να αποκλείεται απολύτως. Τοιαύτη είναι ή περίπτωσις του απασχολούντος ημάς ερωτήματος, δεδομένου ότι όντως καλείται το Νομικόν Συμβούλιον Κράτους να γνωμοδοτήση περί των αποδοχών, άς δικαιούνται να λάβουν ωρισμένοι και όχι όλοι οι υπάλληλοι της ανωτέρω Ανωνύμου Εταιρείας, κατ' εφαρμογήν της παρατεθείσης διατάξεως της διαιτητικής αποφάσεως, περί ζητήματος συνεπώς δυναμένου να λυθή τελικώς, υφισταμένης διαστάσεως μεταξύ εργοδότιδος και υπαλλήλων, μόνον υπό των δικαστηρίων, του Υπουργείου έχοντος μεταξύ των αποστολών του την εν γένει παρακολούθησιν της διενέξεως εκ της εργασίας από απόψεως λήψεως γενικών μέτρων και ούχι αποφασιστικής τινος ενεργείας προς άρσιν αύτης (άρθρον 6 § 2γ' β.δ. 868)1960, Α' 216). Μόνη περίπτωσις ενεργείας της Διοικήσεως ένταύθα θά ήτο ή υπό του Υπουργού Εργασίας παραπομπή εις τα διοικητικά διαιτητικά δικαστήρια της διενέξεως, ως άφορώσης εις ερμηνείαν υφισταμένου όρου της αποφάσεως διαιτησίας, κατ' εφαρμογήν της διατάξεως του άρθρου 15 § 2 εδ. β' νόμου 3239)1955, ως έτροποποιηθη υπό του άρθρου 10 § 7 ν.δ. 3755)1957, επί σκοπώ αποσαφηνίσεως άσαφών και αμφιβόλου έννοίας και αναφοράς διατάξεων και ούχι τροποποιήσεως αύτων (Σ.Ε. 1814)1956, ΕΕΔ 15, σ. 1331, Α.Π. 303)1956, ΕΕΔ 15, σ. 670, Σ.Ε. 1243)1959, ΕΕΔ 18, σ. 751, Σ.Ε. 577)1960, ΕΕΔ 19, σ. 886, Α.Π. 781)1964, ΕΕΔ 24, σ. 98) και προλήψεως ούτω δικαστικών διενέξεων μεταξύ των διαφωνούντων περί της έννοίας των διατάξεων μερών της εργασιακής σχέσεως, άπότε το ερώτημα δέον να υπατεθή τιθέμενον ούχι ως διετυπώθη, αλλά υπό την έννοιαν επιζητήσεως γνώμης περί συνδρομής ή μη των προϋποθέσεων ποδς παραπομπήν της διαφωνίας εις το αρμόδιον όπως αυθεντικώς ερμηνεύση τον όρον τούτον διαιτητικόν δικαστήριον, όπότε δέον ασφαλώς να δοθή καταφατική απάντησις εις μόνον τούτο, διότι πράγματι ή έννοια του όρου είναι αμφίβολος, κατά την άποψιν του Εισηγητού, και ούχι απορριπτέα ή ερμηνεία, ην δίδει εις αύτον ή ενδιαφερομένη Εταιρεία διά τους υπ' αύτης επικαλουμένους λόγους, αλλά και διά τα εγειρόμενα γενικά ζητήματα α) της σχέσεως ειδικής συλλογικής συμβάσεως εργασίας προς εθνικήν δμοιοεπαγγελματικήν και των εξομοιουμένων προς ταύτας διαιτητικών αποφάσεων (Σ.Ε. 1170)1961, ΕΕΔ 20, σ. 782, 1775)1963, ΕΕΔ 22, σ. 1444, Α.Π. 512)1963, ΕΕΔ 22, σ. 1379, Σ.Ε. 571)1964, ΕΕΔ 23, σ. 580, *Μανρίδης*, εν ΕΕΔ 20, σ. 713) και β) της συρροής ή συγκρούσεως συλλογικών συμβάσεων (*Ι. Καποδίστρια*, Η συλλογική σύμβασις εργασίας (1940) σ. 272 επ., *Δ. Καλομοί-*

ΣΤΟΙΧΕΙΑ ΕΡΓΑΤΙΚΟΥ ΔΙΚΑΙΟΥ

ΚΑΤΑΓΓΕΛΙΑ ΣΥΜΒΑΣΕΩΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ ΜΙΣΘΩΤΩΝ ΤΟΥ ΔΗΜΟΣΙΟΥ

Ὑπὸ τῆς Συντάξεως

Μὲ ἐξαίρεσιν τοῦ ἰδιωτικοῦ προσωπικοῦ τῆς Βασιλικῆς Ἀεροπορίας, διὰ τὸ ὁποῖον ὁρίζει ὁ νόμος 2882)1954 (ΕΕΔ 13, 883), ὅτι ἐφαρμόζονται αἱ διατάξεις τῶν ἄρθρων 1 καὶ 3 τοῦ νόμου 2112)1920 καὶ τῶν ἄρθρων 3 καὶ 6 τοῦ ἀπὸ 16/18 Ἰουλίου 1920 β.δ. ὡς πρὸς τὸν χρόνον τῆς προειδοποιήσεως διὰ τὴν καταγγελίαν τῆς συμβάσεως ἐργασίας καὶ τὸ ποσὸν τῆς καταβλητέας ἀποζημιώσεως, διὰ τὸ ἐν γένει προσωπικὸν τοῦ Δημοσίου καὶ ἐφ' ὅσον ἡ πρόσληψις αὐτοῦ ἐγένετο διὰ χρόνον ἀόριστον (Α.Π. 232)1958, ΕΕΔ 17, 523), εἶχον ἐφαρμογὴν αἱ διὰ τοῦ ἀ.ν. 913)1949 (ΕΕΔ 8, 434) κυρωθεῖσαι ὑπ' ἀριθ. 956 καὶ 976)1947 Πράξεις τοῦ Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου (ΕΕΔ 13, 434), κατὰ τὰς ὁποίας καταβάλλεται τὸ ἐν αὐταῖς «βοήθημα», ἐξαιρέσει τῶν ἀπολυομένων διὰ ποινικὸν ἢ πειθαρχικὸν παράπτωμα.

Ἐξ ἄλλου, κατὰ τὸ ἄρθρον 60 § 2 τοῦ ἀ.ν. 1846)1951 «περὶ Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων» (ΕΕΔ 10, 661), ὡς αὐθεντικῶς ἡρμηνεύθη ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 48 § 2 τοῦ ν.δ. 2698)1953 (ΕΕΔ 12, 1288), τὸ Δημόσιον ὑποχρεοῦται νὰ καταβάλλῃ εἰς τοὺς ἀπολυομένους μισθωτούς του τὸ ὑπὸ τοῦ 10ου ἄρθρου τοῦ ἀ.ν. 913)1949 προβλεπόμενον βοήθημα καὶ εἰδοποιήσῃ ἐγγράφως περὶ τῆς γενομένης ἀπολύσεως τοῦ ἀπολυομένου τὸ οἰκεῖον Γραφεῖον Εὑρέσεως Ἐργασίας, ἡ παράλειψις ὅμως καὶ ἡ ἐλλιπὴς ἐκπλήρωσις τῶν διατυπώσεων τούτων δὲν συνεπάγεται οἱανδήποτε ἀστικὴν κύρωσιν ἐναντι τοῦ Δημοσίου ἢ ποινικὴν τοιαύτην κατὰ τῶν ὀργάνων αὐτοῦ, ἀλλ' ἀποτελεῖ μόνον πειθαρχικὸν παράπτωμα τοῦ ἁρμοδίου ὀργάνου τοῦ Δημοσίου (Α.Π. 601)1960, ΕΕΔ 20, 97, κατὰ τὴν ὁποίαν ἐν τῇ ἐννοίᾳ τῶν ἀνωτέρω διατάξεων εἶναι καὶ ὅτι ἡ παράλειψις τοῦ ἐγγράφου τῆς καταγγελίας ἐπάγεται τὰς αὐτὰς συνεπείας). (Ἴδετε καὶ Πρωτοδ. Πειρ. 1223)1963, ΕΕΔ 23, 1166).

Εἰς ταῦτα ὅμως ἐπῆλθε μεταβολὴ διὰ τοῦ ἄρθρου 24 τοῦ νόμου 4464)1965 «περὶ τροποποιήσεως διατάξεών τινων τοῦ Ἐπαλληλικοῦ Κώδικος» (ΕΕΔ 24, 688), τὸ ὁποῖον ὥρισε τὰ ἑξῆς: § 7. Αἱ κείμεναι διατάξεις τῶν νόμων 2112)1920, ἄρθρου 8 νόμου 3198)1955, νόμου 3789)1957 καὶ 539)1945 περὶ ἀποζημιώσεως λόγῳ λύσεως τῆς συμβάσεως ἐργασίας ἰσχύουν ἐφεξῆς καὶ διὰ τοὺς ἐπὶ σχέσει ἰδιωτικοῦ δικαίου μισθωτούς, τοὺς προσφέροντας ὑπηρεσίας πρὸς τὸ Δημόσιον (καὶ τὰ Νομικὰ Πρόσωπα Δημοσίου Δικαίου), ἐξαιρέσει τῶν μισθωτῶν τῶν κεκτημένων τὴν ἰδιότητα τοῦ ἐξ ἰδίας ὑπηρεσίας συνταξιούχου τοῦ Δημοσίου ἢ Νομικῶν Προσώπων Δημοσίου Δικαίου.

Ἡ μεταβολὴ τῶν πρότερον ἰσχυόντων εἶναι εἰς τὸ ὅτι δὲν καταβάλλεται πλέον τὸ «βοήθημα» τῶν ἀνωτέρω Πράξεων τοῦ Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου καὶ ὑπὸ τὴν προϋπόθεσιν ὁ μισθωτὸς τοῦ Δημοσίου νὰ μὴ διέπραξε ποινικὸν ἢ πειθαρχικὸν παράπτωμα (Ἴδετε περὶ τοῦ τελευταίου τούτου καὶ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν 3054)1960, ΕΕΔ 19, 961, Πρωτοδ. Πειρ. 1223)1963, ΕΕΔ 22, 1166), ἀλλ' ἰσχύουν αἱ κείμεναι διατάξεις τῶν νόμων 2112)1920 κλπ., ὡς ὁρίζεται εἰς τὸ ἄρθρον 24 τοῦ ἀνωτέρω νόμου 4464)1965, καὶ ὄχι μόνον κατὰ τὸ ἐν αὐταῖς ὁριζόμενον ποσὸν ἀποζημιώσεως δι' ἀπόλυσιν, ἀλλὰ καὶ κατὰ τὰ λοιπὰ ὑπὸ τοῦ ἀνωτέρω νόμου 2112)1920 ὁριζόμενα.

Ἡ ἀναφορὰ εἰς τὸ ἄρθρον 8 τοῦ νόμου 3198)1955 καὶ νόμου 3789)1957 ἐγένετο διὰ τὴν ἀποζημίωσιν τῶν ἀποχωρούντων ἢ ἀπολυομένων μετὰ συμπλήρωσιν τῶν προϋποθέσεων συντάξεως παρὰ τοῦ Ι.Κ.Α. (ὡς πρὸς τὸ τελευταῖον), εἶναι δὲ χρήσιμον νὰ σημειωθῇ, ὅτι ἐξ αὐτῶν προκύπτει, ὅτι ὁ Νομοθέτης τοῦ ἄρθρου 24 τοῦ νόμου 4464)1965 δὲν ἐσκόπησε νὰ μεταβάλῃ κατὰ τὰ λοιπὰ τὰς ἰσχυούσας διὰ τὸ Δημόσιον ὡς πρὸς τὴν καταγγελίαν τῆς συμβάσεως ἐργασίας διατάξεις τοῦ ἄρθρου 60 § 2 τοῦ ἀ.ν. 1846)1951, ὡς αὐθεντικῶς ἡρμηνεύθη ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 48 § 2 τοῦ ν.δ. 2698)1953, νὰ συνδέσῃ δηλαδὴ τὴν καταβολὴν τῆς ἀποζημιώσεως τοῦ νόμου 2112)1920 πρὸς τὴν ἀκυρότητα τῆς καταγγελίας, ὡς γίνεται διὰ τοὺς λοιποὺς μισθωτοὺς κατ' ἄρθρον 5 § 3 νόμου 3198)1955. Ἐὰν ἐσκόπει νὰ ἰσχύσῃ ἡ τελευταία, θὰ ὡρίζετο ὅτι ἔχει ἐφαρμογὴν καὶ ὁ νόμος 3198)1955 καὶ ὄχι μόνον τὸ ἄρθρον 8 αὐτοῦ.

ρης, ἐν ΕΕΔ 16, σ. 1081 καὶ ΕΕΔ 22, σ. 657, Κ. Δημάκης, ἐν ΕΕΔ 23, σ. 1025, Νομικοῦ Συμβουλίου Κράτους 919)1960, ΕΕΔ 19, σ. 1327).

IV. Κατὰ ταῦτα εἰς τὸ ἐρώτημα προσήκει ἡ ἀνωτέρω, κατὰ *πλειοψηφίαν*, ἀναλυτικὴ ἀπάντησις.

ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΚΑΙ ΑΣΦΑΛΙΣΤΙΚΗ ΝΟΜΟΘΕΣΙΑ

ΔΙΑΤΑΓΜΑΤΑ

600)1965 Β. ΔΙΑΤΑΓΜΑ

Περί συστάσεως Γραφείου Εύρέσεως Έργασίας εἰς τὸν Νομὸν Κορινθίας μὲ ἕδραν τὴν πόλιν τοῦ Κιάτου.

(Ε.Κ. τ. Α' φ. 130 τῆς 12 Ἰουλίου 1965)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν: 1) Τὰς διατάξεις τῆς παραγράφου 2 τοῦ ἄρθρου 7 τοῦ νόμου 3252)1955 «περὶ διοικήσεως τοῦ Ὀργανισμοῦ Ἀπασχολήσεως καὶ Ἀσφαλίσεως Ἀνεργίας καὶ ὀργανώσεως τῶν Γραφείων Εὑρέσεως Ἐργασίας καὶ τροποποιήσεως τινῶν νόμων». 2) Τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 7 τοῦ νόμου 3925)1959 «περὶ Ὑπουργείων καὶ τῶν Ὀργανισμῶν τῶν Δημοσίων Πολιτικῶν Ὑπηρεσιῶν». 3) Τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 19 τοῦ ὑπ' ἀριθ. 868)1960 β. δ)τος «περὶ Ὀργανισμοῦ τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας». 4) Τὴν ὑπ' ἀριθ. 590)2.6.1965 γνωμοδότησιν τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας, προτάσει τῶν Ἡμετέρων Προέδρου τῆς Κυβερνήσεως καὶ Ὑπουργῶν Συντονισμοῦ, Οἰκονομικῶν καὶ Ἐργασίας, ἀπεφασίσαμεν καὶ διατάσσομεν:

Ἄρθρον μόνον

Συνιστᾶται Γραφεῖον Εὑρέσεως Ἐργασίας εἰς τὸν Νομὸν Κορινθίας μὲ ἕδραν τὴν πόλιν τοῦ Κιάτου καὶ περιφερειακὴν ἁρμοδιότητα τὸν Δῆμον Σικυῶνος καὶ τὰς Κοινότητας Ἄσσου, Βέλου, Κοκκωνίου, Βραχατίου, Δερβενίου, Ἄνω καὶ Κάτω Διμηνιοῦ καὶ Ξυλοκάστρου.

Εἰς τὸν Ἡμέτερον ἐπὶ τῆς Ἐργασίας Ὑπουργὸν ἀνατίθεμεν τὴν δημοσίευσιν καὶ ἐκτέλεσιν τοῦ παρόντος.

Ἐν Κερκύρᾳ τῇ 26 Ἰουνίου 1965

—

617)1965 Β. ΔΙΑΤΑΓΜΑ

Περὶ τροποποιήσεως τοῦ Γενικοῦ Κανονισμοῦ Προσωπικοῦ Ἐξωτερικῶν Ὑπηρεσιῶν τῶν Η.Ε.Ε.

(Ε.Κ. τ. Α' φ. 140 τῆς 27 Ἰουλίου 1965)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν: 1) Τὴν παράγραφον 4 τοῦ ἄρθρου 28 τοῦ νόμου 4464)1965 (Φ.Ε.Κ. 72 τῆς 29ης Ἀπριλίου 1965) «περὶ τροποποιήσεως διατάξεών τινων τοῦ Ὑπαλληλικοῦ Κώδικος κλπ.».

2) Τὰς διατάξεις τοῦ νόμου 3752)1929 (Φ.Ε.Κ. 7 τῆς 12ης Ἰανουαρίου 1929) «περὶ κυρώσεως διὰ διαταγμάτων Κανονισμῶν τοῦ Προσωπικοῦ Ν.Π.Δ.Δ. ἢ φυσικῶν ἢ νομικῶν προσώπων, συνδεομένων διὰ συμβάσεων μετὰ τοῦ Κράτους πρὸς ἄσκησιν λειτουργίας καινῆς χρήσεως καὶ ὠφελείας τῆς ἁρμοδιότητος τοῦ Ὑπουργείου τῆς Συγκοινωνίας».

3) Τὸ ἀπὸ 13.2)16.2.1940 β.δ. (Φ.Ε.Κ. Α') 60)1940) «περὶ κυρώσεως Κανονισμοῦ τοῦ Προσωπικοῦ Ἐξωτερικῶν Ὑπηρεσιῶν τῆς Α.Ε. Ε.Η.Σ.».

4) Τὴν ἀπὸ 22.10.1964 συμφωνίαν μεταξὺ τῆς Α.Ε. Ε.Η.Σ. καὶ τῆς Ἑνώσεως Προσωπικοῦ Ε.Η.Σ.

5) Γνώμην τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας, διατυπωθεῖσαν ἐν τῷ ὑπ' ἀριθ. 571 πρακτικῷ αὐτοῦ τῆς 2ας Ἰουνίου 1965, προτάσει τοῦ Ἡμετέρου ἐπὶ τῶν Συγκοινωνιῶν Ὑπουργοῦ, ἀποφασίζομεν καὶ διατάσσομεν:

Ἄρθρον 1

Ἡ τελευταία παράγραφος τοῦ ἄρθρου 93 τοῦ Γενικοῦ Κανονισμοῦ Προσωπικοῦ Ἐξωτερικῶν Ὑπηρεσιῶν τῶν Ε.Η.Σ. ἀντικαθίσταται ὡς ἀκολούθως:

Διὰ τὴν περαιτέρω διαδικασίαν πρὸς ὁριστικὴν ἀπόλυσιν τοῦ ἐνδιαφερομένου εἴτε βάσει τῆς γνωματεύσεως τοῦ ἰατροῦ τῆς ἐπιχειρήσεως, εἴτε βάσει τῆς ἀποφάσεως τοῦ ὡς ἄνω Συμβουλίου, ἐφαρμόζονται αἱ σχετικαὶ διατάξεις τῶν νόμων.

Οἱ οὕτω ἀπολυόμενοι 1) μόνιμοι ὑπάλληλοι:

α) Οἱ ἔχοντες ὑπηρεσίαν παρὰ τῇ Ἑταιρείᾳ μέχρις 20 ἐτῶν συμπεπληρωμένων, ἐφ' ὅσον δὲν δικαιοῦνται συντάξεως, λαμβάνουν τὴν ἀποζημίωσιν τοῦ νόμου 3112)1920, ἐφ' ὅσον δὲν(*) δικαιοῦνται συντάξεως λαμβάνουν ἀποζημίωσιν ἴσην πρὸς δύο μηνιαίας μισθοδοσίας μεθ' ὅλων τῶν δευτερευουσῶν ἀπολαυῶν. Ἐπὶ πλέον οὗτοι λαμβάνουν τὰ τρία τέταρτα τῆς μηνιαίας μισθοδοσίας δι' ἕκαστον συμπεπληρωμένον ἔτος ὑπηρεσίας παρὰ τῇ Ἑταιρείᾳ μὲ ἀνώτατον ὅριον μὴ δυνάμενον νὰ ὑπερβῇ τὰς δέκα ὀκτὼ μηνιαίας μισθοδοσίας.

β) Οἱ ἔχοντες ὑπηρεσίαν παρὰ τῇ Ἑταιρείᾳ μεγαλυτέραν τῶν εἴκοσι ἐτῶν καὶ μέχρις εἴκοσι πέντε ἐτῶν συμπεπληρωμένων λαμβάνουν ἀποζημίωσιν ἴσην πρὸς εἴκοσι μηνιαίους μισθοὺς μεθ' ὅλων τῶν δευτερευουσῶν ἀπολαυῶν καὶ

γ) Οἱ ἔχοντες ὑπηρεσίαν παρὰ τῇ Ἑταιρείᾳ μεγαλυτέραν τῶν εἴκοσι πέντε ἐτῶν λαμβάνουν ἀποζημίωσιν ἴσην πρὸς εἴκοσι μηνιαίους μισθοὺς μεθ' ὅλων τῶν δευτερευουσῶν ἀπολαυῶν, προσαυξανομένην κατὰ ἕνα μηνιαῖον μισθὸν μεθ' ὅλων τῶν δευτερευουσῶν ἀπολαυῶν δι' ἕκαστον ἔτος πέραν τῶν εἴκοσι πέντε ἐτῶν καὶ μὴ δυναμένην κατ' ἀνώτατον ὅριον νὰ ὑπερβῇ συνολικῶς τὸ ποσὸν τῶν τριάκοντα μηνιαίων μισθῶν μεθ' ὅλων τῶν δευτερευουσῶν ἀπολαυῶν.

Οἱ κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ παρόντος ἄρθρου ἀπολυόμενοι μόνιμοι ὑπάλληλοι μετὰ τὴν συμπλήρωσιν εἰκοσαετοῦς ὑπηρεσίας, ἐκτὸς τῆς ἀπο-

(*) *Σημ. ΕΕΔ*: Οὕτω διατυποῦται τὸ κείμενον. Προφανῶς πρόκειται περὶ «...ἐξ...».

ζημιώσεως τῆς προβλεπομένης εἰς τὴν προηγουμένην παράγραφον ὑπὸ τὰ στοιχεῖα β' καὶ γ', δὲν λαμβάνουν οἱανδήποτε ἄλλην ἀποζημίωσιν ἢ βοήθημα ἐξ οἱασδήποτε ἄλλης αἰτίας.

2) Μόνιμοι ἐργατοτεχνῖται λαμβάνουν ἀποζημίωσιν ἴσην πρὸς δύο μηνιαίας μισθοδοσίας μεθ' ὅλων τῶν δευτερευουσῶν ἀπολαυῶν.

Ἐπὶ πλέον οὗτοι λαμβάνουν τὰ τρία τέταρτα τῆς μηνιαίας μισθοδοσίας δι' ἕκαστον συμπεπληρωμένον ἔτος ὑπηρεσίας παρὰ τῇ Ἑταιρείᾳ μὲ ἀνώτατον ὅριον μὴ δυνάμενον νὰ ὑπερβῇ τὰς δεκαοκτὼ μηνιαίας μισθοδοσίας.

Ἄρθρον 1

Τὸ ἄρθρον 94 τοῦ Γενικοῦ Κανονισμοῦ Προσωπικοῦ Ἐξωτερικῶν Ὑπηρεσιῶν τῶν Ε.Η.Σ. ἀντικαθίσταται ὡς ἀκολούθως :

Τὸ ὅριον ἡλικίας δι' ἅπαν τὸ μόνιμον προσωπικὸν τῶν Ἐξωτερικῶν Ὑπηρεσιῶν καθορίζεται εἰς ἑξήκοντα ἔτη (60). Ἅμα τῇ συμπληρώσει τοῦ ὁρίου τούτου ἡ ἀποχώρησις τοῦ προσωπικοῦ ἐκ τῆς ὑπηρεσίας εἶναι ὑποχρεωτικὴ τόσον δι' αὐτό, ὅσον καὶ διὰ τὴν Ἑταιρείαν.

Ἐκ τῶν οὕτως ὑποχρεωτικῶς ἀποχωρούντων τῆς ὑπηρεσίας λόγῳ συμπληρώσεως τοῦ ὡς ἄνω ὁρίου ἡλικίας :

α) Οἱ ὑπάλληλοι λαμβάνουν ἀποζημίωσιν ἴσην πρὸς τόσους μηνιαίους μισθοὺς μεθ' ὅλων τῶν δευτερευουσῶν ἀπολαυῶν, ὅσα τὰ συμπεπληρωμένα ἔτη τῆς ὑπηρεσίας των παρὰ τῇ Ἑταιρείᾳ, μὴ δυναμένην ὅμως νὰ ὑπερβῇ κατ' ἀνώτατον ὅριον τὸ συνολικὸν ποσὸν τῶν τριήκοντα πέντε (35) μηνιαίων μισθῶν μεθ' ὅλων τῶν δευτερευουσῶν ἀπολαυῶν, καὶ β) οἱ μόνιμοι ἐργατοτεχνῖται λαμβάνουν ἀποζημίωσιν ἴσην πρὸς ἕνα μηνιαῖον μισθὸν μεθ' ὅλων τῶν δευτερευουσῶν ἀπολαυῶν δι' ἕκαστον συμπεπληρωμένον ἔτος ὑπηρεσίας παρὰ τῇ Ἑταιρείᾳ καὶ μὴ δυναμένην κατ' ἀνώτατον ὅριον νὰ ὑπερβῇ συνολικῶς τὸ ποσὸν τῶν εἴκοσι τεσσάρων (24) μηνιαίων μισθῶν μεθ' ὅλων τῶν δευτερευουσῶν ἀπολαυῶν. Κατ' ἐξαίρεσιν :

α) Τὸ ὅριον ἡλικίας τῶν ἠλεκτροδηγῶν καθορίζεται εἰς πεντήκοντα ἓξ (56) ἔτη. Ἅμα τῇ συμπληρώσει τοῦ ὁρίου τούτου οἱ ἠλεκτροδηγοὶ ἀποχωροῦν τῆς ὑπηρεσίας αὐτοδικαίως, λαμβάνουν δὲ ἀποζημίωσιν ἴσην πρὸς τόσους μηνιαίους μισθοὺς μεθ' ὅλων τῶν δευτερευουσῶν ἀπολαυῶν ὅσα τὰ συμπεπληρωμένα ἔτη τῆς ὑπηρεσίας των παρὰ τῇ Ἑταιρείᾳ, μὴ δυναμένην ὅμως νὰ ὑπερβῇ κατ' ἀνώτατον ὅριον τὸ συνολικὸν ποσὸν τῶν τριάκοντα καὶ ἑνὸς μηνιαίων μισθῶν μεθ' ὅλων τῶν δευτερευουσῶν ἀπολαυῶν. Ἐπιτρέπεται ὅπως δι' ἰδιαιτέρας συμβάσεως μεταξὺ τῆς Ἑταιρείας καὶ τοῦ ἐνδιαφερομένου ἠλεκτροδηγοῦ παρατείνεται δι' αὐτὸν τὸ ἀνώτερον ὅριον ἡλικίας ἐφ' ἅπαξ ἢ καὶ διαδοχικῶς πέραν τοῦ πεντηκοστοῦ ἕκτου, οὐχὶ ὅμως καὶ πέραν τοῦ ἑξηκοστοῦ ἔτους τῆς ἡλικίας των. Ἅμα τῇ συμπληρώσει τοῦ οὕτω παραταθέντος ὁρίου τῆς ἡλικίας του ὁ ἠλεκτροδηγὸς ἀποχωρεῖ τῆς ὑπηρεσίας ὑποχρεωτικῶς τόσον δι' αὐτόν, ὅσον καὶ διὰ τὴν Ἑταιρείαν, λαμβάνει δὲ ἐκτὸς τῆς ἀποζημιώσεως τῆς ἀνωτέρω προβλεπομένης καὶ συμπληρωματικὴν ἀποζημίωσιν ἴσην πρὸς τόσους μηνιαίους μισθοὺς μεθ' ὅλων τῶν δευτερευουσῶν ἀπολαυῶν, ὅσα τὰ ἐπὶ πλέον μετὰ τὸ ὄγδοον ἔτος τῆς ἡλικίας του συμπεπληρωμένα ἔτη ὑπηρεσίας καὶ

β) Οἱ προϊστάμενοι ἀμαξοστοιχιῶν, οἱ μὴ δυνάμενοι νὰ προαχθοῦν εἰς ἀνώτερον βαθμόν, ἐλλείψει τυπικῶν προσόντων, θὰ ἔχουν τὸ δικαίωμα νὰ ἀποχωρήσουν τῆς ὑπηρεσίας ἅμα τῇ συμπληρώσει τοῦ πεντηκοστοῦ ἕκτου ἔτους τῆς ἡλικίας των, λαμβάνοντες ἀποζημίωσιν ἴσην πρὸς τόσους μηνιαίους μισθοὺς μεθ' ὅλων τῶν δευτερευουσῶν ἀπολαυῶν, ὅσα τὰ συμπεπληρωμένα ἔτη τῆς ὑπηρεσίας των παρὰ τῇ Ἑταιρείᾳ, μὴ δυναμένην ὅμως νὰ ὑπερβῇ κατ' ἀνώτατον ὅριον τὸ συνολικὸν ποσὸν τῶν τριάκοντα καὶ ἑνὸς μισθῶν μεθ' ὅλων τῶν δευτερευουσῶν ἀπολαυῶν.

γ) Ἡ Ἑταιρεία δύναται καὶ πρὸ τῆς συμπληρώσεως τοῦ ἑξηκοστοῦ ἔτους τῆς ἡλικίας νὰ ἀπολύῃ μονίμους ἐργατοτεχνίτας, ἐφ' ὅσον ὅμως οὗτοι ἔχουσι συμπληρώσει εἴκοσι τεσσάρων (24) ἐτῶν ὑπηρεσίαν παρὰ τῇ Ἑταιρείᾳ καὶ λαμβάνουν ὡς ἐκ τοῦ λόγου τούτου τὸ ὑπὸ τοῦ παρόντος ἄρθρου ἀνώτατον ὅριον ἀποζημιώσεως τῶν εἴκοσι τεσσάρων μηνιαίων μισθῶν.

Ἐκτὸς τῆς ἀποζημιώσεως, τῆς προβλεπομένης ὑπὸ τῶν προηγουμένων παραγράφων τοῦ παρόντος ἄρθρου, οἱ ἀποχωροῦντες λόγῳ ὁρίου ἡλικίας δὲν θὰ λαμβάνουν οἱανδήποτε ἄλλην ἀποζημίωσιν ἢ βοήθημα ἐξ οἱασδήποτε ἄλλης αἰτίας.

Ἐν περιπτώσει θανάτου μισθωτοῦ ἐκ τοῦ τακτικοῦ προσωπικοῦ ἡ Ἑταιρεία ὑποχρεοῦται νὰ καταβάλῃ εἰς τοὺς κατωτέρω ἀναφερομένους οἰκείους τοῦ ἀποβιώσαντος καὶ κατὰ τὴν ὡς κάτωθι ὁριζομένην ἀναλογίαν χρηματικὴν ἐνίσχυσιν ἴσην πρὸς ὁλόκληρον τὴν ὑπὸ τοὺς ὅρους τοῦ παρόντος ἄρθρου καθοριζομένην ἀποζημίωσιν, ἣν θὰ ἐλάμβανεν ὁ ἀποθανών, ἐὰν ἀπελύετο λόγῳ συμπληρώσεως τοῦ ὁρίου ἡλικίας του κατὰ τὸν χρόνον τοῦ θανάτου.

Α. Εἰς τὴν μὴ διαζευγμένην χήραν καὶ τὰ ἐκ νομίμου γάμου τέκνα.

α) Χήρα ἄνευ τέκνου ἢ τέκνου ἄνευ μητρὸς λαμβάνει ὁλόκληρον τὴν ὡς ἄνω χρηματικὴν ἐνίσχυσιν.

β) Χήρα μεθ' ἑνὸς ἢ πλειόνων τέκνων λαμβάνει αὐτὴ μὲν τὸ ἥμισυ τῆς ἐν λόγῳ χρηματικῆς ἐνισχύσεως, τὸ δὲ ἕτερον ἥμισυ τὸ τέκνον ἢ τὰ τέκνα.

γ) Δύο ἢ πλείονα τέκνα ἄνευ μητρὸς λαμβάνουν ὁλόκληρον τὴν ρηθεῖσαν χρηματικὴν ἐνίσχυσιν κατανεμομένην εἰς ἴσα μερίδια αὐτῶν.

Β) Εἰς τοὺς γονεῖς τοῦ ἀποβιώσαντος, ἐὰν δὲν ὑπάρχουν ἐν ζωῇ χήρα σύζυγος καὶ τέκνα, ἐφ' ὅσον οὗτοι εἶναι ἄποροι, συνετηροῦντο δὲ ἀποδεδειγμένως ἐξ ὁλοκλήρου ὑπ' αὐτοῦ. Ζώντων ἀμφοτέρων τῶν γονέων τοῦ ἀποβιώσαντος ἡ χρηματικὴ ἐνίσχυσις καταγίνεται μεταξὺ αὐτῶν εἰς ἴσα μερίδια, ἐὰν δὲ μόνον ὁ εἷς ἐξ αὐτῶν ζῇ, τότε καταβάλλεται εἰς αὐτὸν ὁλόκληρος ἡ προαναφερομένη χρηματικὴ ἐνίσχυσις.

Μήτηρ, ἐλθοῦσα εἰς δεύτερον γάμον, ζῶντος τοῦ ἀποβιώσαντος ὑπαλλήλου τῆς Ἑταιρείας,

στερείται της διά του παρόντος άρθρου παρεχομένης χρηματικής ενισχύσεως.

Γ) Εις τους άγάμους και σωματικώς ή πνευματικώς άναπήρους άδελφούς και τας άγάμους άδελφάς του άποβιώσαντος, έάν δέν ύπάρχουν έν ζωή χήρα σύζυγος, τέκνα και γονείς τούτου, έφ' όσον είναι άποροι, συνετηρούντο δε άποδεδειγμένως έξ ολοκλήρου ύπ' αύτου. Ζώντων πλειόνων τών κατά τα άνωτέρω δικαιούχων του ένος άδελφών, ή χρηματική ενίσχυσις κατανέμεται είς ίσα μερίδια μεταξύ αύτών, άλλως καταβάλλεται ολόκληρος είς τον μοναδικόν έπιζώντα.

Έκ της χορηγουμένης κατά τα άνωτέρω χρηματικής ενισχύσεως είς τους οίκείους του άποβιώσαντος ούδεμία άλλη οίκονομική ενίσχυσις ή βοήθημα έξ οίασδήποτε άλλης αίτίας καταβάλλεται ύπό της Έταιρείας.

Άρθρον 3

Μεταβατική διάταξις

Οί κατά την πρώτην έφαρμογήν του παρόντος έχοντες συμπεπληρωμένον τό ύπό του άρθρου 2 τούτου όριζόμενον όριον ήλικίας άποχωρούν σταδιακώς της ύπηρεσίας και έντός τριάκοντα (30) έν συνόλω μηνών άπό της δημοσιεύσεως του είς την Έφημερίδα της Κυβερνήσεως ώς κάτωθι:

α) Οί έχοντες συμπεπληρωμένον τό 64ον έτος της ήλικίας των άμα τη δημοσιεύσει του παρόντος.

β) Οί έχοντες συμπεπληρωμένον τό 63ον έτος ήλικίας των τον 7ον μήνα άπό της δημοσιεύσεως του παρόντος.

γ) Οί έχοντες συμπεπληρωμένον τό 62ον έτος της ήλικίας των τον 10ον μήνα άπό της δημοσιεύσεως του παρόντος.

δ) Οί έχοντες συμπεπληρωμένον τό 61ον έτος της ήλικίας των τον 22ον μήνα άπό της δημοσιεύσεως του παρόντος.

ε) Οί έχοντες συμπεπληρωμένον τό 60ον έτος της ήλικίας των τον 30ον μήνα άπό της δημοσιεύσεως του παρόντος.

Εις τον έπί των Συγκοινωνιών Υπουργόν άνατίθεμεν την δημοσίευσιν και έκτέλεσιν του παρόντος.

Έν Άθήναις τη 13 Ιουλίου 1965

—

618)1965 Β. ΔΙΑΤΑΓΜΑ

Περί χορηγήσεως έπιδόματος φυματιώσεως είς τους συνταξιούχους του Τ.Σ.Α.

(Ε. Κ. τ. Α' φ. 140 της 27 Ιουλίου 1965)

Έχοντες ύπ' όψιν: 1) Τας διατάξεις του έδαφίου γ' της παραγράφου 1 του άρθρου 23 του ν. διατάγματος 4197)1961 «περί του Ταμείου Συντάξεων Αύτοκινητιστών και άλλων τινών διατάξεων». 2) Πρότασιν του Διοικητικού Συμβουλίου του Ταμείου Συντάξεων Αύτοκινητιστών, ύποβληθείσαν ήμιν διά της ύπ' όριθ. 72137)8974)1.12.1964 άναφοράς του άνω Ταμείου. 3) Γνώμην του Συμβουλίου Κοινωνικής Άσφαλίσεως, διατυπωθείσαν κατά την ύπ' άριθ. 15)15.4.1965 συνεδρίασιν αύτου της ΙΓ' περιόδου. 4) Την ύπ' άριθ. 567)1965 γνωμοδότησιν Συμβουλίου της Επικρατείας, προτάσει του Ημετέρου έπί της Εργασίας Υπουργού, άπεφασίσαμεν και διατάσσομεν:

Άρθρον μόνον

Έν τέλει του άρθρου 14 του ν.δ. 4197)1961 «περί του Ταμείου Συντάξεων Αύτοκινητιστών και άλλων τινών διατάξεων» προστίθεται ή άκόλουθος διάταξις:

Εις τους δικαιουμένους συντάξεως λόγω άναπηρίας έκ φυματιώσεως των πνευμόνων ή έτέρων όργάνων χορηγείται δι' άποφάσεως του Δ.Σ. του Ταμείου και έφ' όσον ύφίσταται ή πρός τούτο οίκονομική εύχέρεια έπίδομα φυματιώσεως έκ δραχμών έκατόν (100) μηνιαίως.

Εις τον αύτον έπί της Εργασίας Υπουργόν άνατίθεμεν την δημοσίευσιν και έκτέλεσιν του παρόντος.

Έν Άθήναις τη 13 Ιουλίου 1965

—

620)1965 Β. ΔΙΑΤΑΓΜΑ

Περί κυρώσεως Κανονισμού Προσωπικού Υπηρεσίας Λεωφορείων της Έταιρείας Έλληνικοί Ήλεκτρικοί Σιδηρόδρομοι Α. Ε. (Ε.Η.Σ.).

(Ε.Κ. τ. Α' φ. 141 της 27 Ιουλίου 1965)

Έχοντες ύπ' όψιν: 1) Την παράγραφον 4 του άρθρου 28 του νόμου 4464)1965 «περί τροποποιήσεως διατάξεων τινων του Υπαλληλικού Κώδικος κλπ.». 2) Τον νόμον 3752)1929 (Φ.Ε.Κ. 7 της 13.1.1929) «περί κυρώσεως διά διαταγμάτων Κανονισμών Προσωπικού Ν.Π.Δ.Δ. ή φυσικών ή Νομικών Προσώπων, συνδεομένων διά συμβάσεων μετά του Κράτους κλπ.». 3) Την ύπ' άριθ. 11539)27.11.1964 άναφοράν των Ε.Η.Σ. 4) Την ύπ' άριθ. 1248)13.1.1965 άναφοράν της Ένώσεως Προσωπικού Ε.Η.Σ. 5) Το ύπ' όριθ. 9913)1965 έγγραφον του Υπουργείου Συγκοινωνιών. 6) Την γνώμην του Συμβουλίου της Επικρατείας, διατυπωθείσαν έν τω ύπ' άριθ. 572 πρακτικώ αύτου της 2ας Ιουνίου 1965, προτάσει του Ημετέρου έπί των Συγκοινωνιών Υπουργού, άπεφασίσαμεν και διατάσσομεν:

Άρθρον πρώτον

Κυροϊμεν τον Κανονισμόν Προσωπικού Υπηρεσίας Λεωφορείων της Έταιρείας «Έλληνικοί Ήλεκτρικοί Σιδηρόδρομοι Α.Ε.» (Ε.Η.Σ.),

έχοντα ὡς ἀκολούθως :

Κανονισμὸς Προσωπικοῦ
Ὑπηρεσίας Λεωφορείων
τῆς Ἑταιρείας
«Ἑλληνικοὶ Ἠλεκτρικοὶ Σιδηρόδρομοι Α.Ε.»
(Ε.Η.Σ.)

Ἄρθρον 1

Ἀντικείμενον Κανονισμοῦ

Ὁ παρὼν Κανονισμὸς διαγράφει τοὺς ὅρους, ὑφ' οὓς τὸ προσωπικὸν τῆς Ὑπηρεσίας Λεωφορείων τῆς Ἑταιρείας τῶν Ἑλληνικῶν Ἠλεκτρικῶν Σιδηροδρόμων (Ε.Η.Σ.) προσλαμβάνεται, σταδιοδρομεῖ, λαμβάνει ἀδείας ἀπουσίας, ἀμείβεται δι' ἐξαιρετικὰς πράξεις, τιμωρεῖται ἢ ὁπωσδήποτε ἀπομακρύνεται τῆς ὑπηρεσίας, ἔτι δὲ καὶ τὰς γενικὰς ὑποχρεώσεις αὐτοῦ.

Τὸ προσωπικόν, ὅπερ τυγχάνει εἰς τὰς διατάξεις τοῦ παρόντος Κανονισμοῦ, ἀποτελοῦν οἱ σταθμάρχαι, ἐλεγκταί, ὁδηγοί, εἰσπράκτορες, τεχνῖται, βοηθοὶ τεχνῖται, λιπανταί, καθαρισταὶ καὶ φύλακες λεωφορείων.

Ἄρθρον 2

Διάκρισις προσωπικοῦ

Τὸ προσωπικὸν ἀνεξαρτήτως ἂν ἦ ἐμμισθον, ἡμερομίσθιον ἢ προμίσθιον (*) διακρίνεται εἰς δόκιμον, ἔκτακτον καὶ μόνιμον.

Τὸ δόκιμον προσωπικὸν προσλαμβάνεται διὰ δοκιμασίαν ἑνὸς ἔτους, μετὰ τὴν πάροδον τοῦ ὁποίου, ἐφ' ὅσον ἡ ὑπηρεσία του κριθῇ εὐδόκιμος ὑπὸ τῆς διευθύνσεως τῆς Ἑταιρείας, διατηρεῖται ὡς ἔκτακτον, ἄλλως ἀπολύεται.

Τὸ διατηρούμενον ὡς ἔκτακτον προσωπικὸν μετὰ πάροδον πλήρους ἔτους, ἀφ' ἧς κατέστη ἔκτακτον, ἐφ' ὅσον ἡ ὑπηρεσία του κριθῇ εὐδόκιμος καθίσταται μόνιμον, ἄλλως ἀπολύεται. Ἡ κρίσις περὶ τοῦ εὐδοκίμου ἢ μὴ τῆς ὑπηρεσίας τοῦ ἐκτάκτου προσωπικοῦ ἐνεργεῖται παρὰ τοῦ κατὰ τὸ ἄρθρον 25 Πειθαρχικοῦ Συμβουλίου, βάσει τῶν στοιχείων τοῦ φακέλου τοῦ ὑπαλλήλου καὶ τῶν ὑπηρεσιακῶν ἐκθέσεων τῶν προϊσταμένων του. Ἡ Διεύθυνσις τῆς Ἑταιρείας ἔχει τὸ δικαίωμα εἰς πᾶσαν περίπτωσιν καὶ πρὸ τῆς συμπληρώσεως ἐτησίας ὑπηρεσίας ἐκτάκτου προσωπικοῦ νὰ ζητήσῃ, ὅπως κριθῇ παρὰ τοῦ Πειθαρχικοῦ Συμβουλίου τὸ εὐδόκιμον ἢ μὴ τῆς ὑπηρεσίας τούτου. Αἱ περὶ τὴν κρίσιν εὐδοκίμου ἢ μὴ ἀποφάσεις τοῦ Πειθαρχικοῦ Συμβουλίου εἶναι ἀνέκκλητοι.

Τὸ προσωπικὸν διακρίνεται ἀσαύτως εἰς ὑπαλλήλους, τεχνίτας, ἐργάτας καὶ ὑπηρέτας. Ὑπάλληλοι εἶναι οἱ σταθμάρχαι, ἐλεγκταί, ὁδηγοὶ λεωφορείων καὶ εἰσπράκτορες. Τεχνῖται εἶναι οἱ τεχνῖται καὶ βοηθοὶ τεχνῖται. Ἐργάται εἶναι οἱ λιπανταὶ καὶ καθαρισταί. Ὑπηρέται εἶναι οἱ φύλακες.

(*) *Σημ. ΕΕΔ* : Προφανῶς «ωρομίσθιον».

Ἄρθρον 3

Καθορισμὸς θέσεων

Ὁ ἀριθμὸς τῶν θέσεων τοῦ ἐν ἄρθρῳ 1 τοῦ παρόντος ἀναφερομένου προσωπικοῦ ὁρίζεται ἐντὸς τοῦ μηνὸς Δεκεμβρίου ἑκάστου ἔτους ὑπὸ τῆς Διευθύνσεως τῆς Ἑταιρείας, ἀναλόγως πρὸς τὰς ἀνάγκας τῆς Ἑταιρείας, καὶ γνωστοποιεῖται διὰ τοιχοκολλήσεως εἰς ἐμφανεῖς καὶ προσιτὰς εἰς τοὺς ἐργαζομένους θέσεις τῶν χώρων ἐργασίας.

Ἡ Διεύθυνσις τῆς Ἑταιρείας δύναται δι' ἀποφάσεώς της νὰ καθορίσῃ καὶ ἑτέρους βαθμοὺς ἐπὶ πλέον τῶν ἐν ἄρθρῳ 1 ἀναφερομένων.

Ἄρθρον 4

Μητρῶον προσωπικοῦ

Δι' ἕνα ἕκαστον τοῦ προσωπικοῦ συντάσσεται ἅμα τῇ προσλήψει του καὶ τηρεῖται Δελτίον Μητρώου, περιέχον :

1) Τὰ ἀκόλουθα στοιχεῖα :

α) Αὔξοντα ἀριθμόν.

β) Τὸ ἐπώνυμον, ὄνομα πατρὸς καὶ ὄνομα μητρός.

γ) Τὴν χρονολογίαν καὶ τόπον γεννήσεως.

δ) Τὴν στρατολογικὴν κλάσιν, σῶμα ἢ ὅπλον καὶ βαθμόν.

ε) Τὴν χρονολογίαν γάμου.

στ) Οἰκογενειακὸν ἐπώνυμον καὶ ὄνομα συζύγου.

ζ) Τὸν χρόνον γεννήσεως τῆς συζύγου.

η) Τὸ ὄνομα καὶ ἡμερομηνίαν γεννήσεως τῶν τέκνων.

θ) Τὰς προγενεστέρας ὑπηρεσίας καὶ τὰς τυχὸν ὑπαρχούσας συντάξεις.

ι) Τὴν ἀκριβῆ διεύθυναιν κατοικίας.

2) Πᾶσαν μεταβολήν, ἐπελθοῦσαν μεταγενεστέρως εἰς τὰ στοιχεῖα (γάμον, θάνατον, γέννησιν τέκνων κλπ.) τῆς προηγουμένης παραγράφου.

3) Τὴν ὑπηρεσιακὴν σταδιοδρομίαν καὶ κατάστασιν, ἤτοι τὰς ἡμερομηνίας προσλήψεως, τοποθετήσεων, προαγωγῶν, τὰς τιμωρίας, ἀμοιβάς, ἀδείας κλπ.

Τὸ Δελτίον Μητρώου καὶ τὰ ἀντίστοιχα ἔγγραφα τηροῦνται ἐν ἰδιαιτέρῳ ἀτομικῷ φακέλῳ.

Ἄρθρον 5

Γενικὰ προσόντα προσλήψεως

Ἵνα προσληφθῇ τις εἰς οἱανδήποτε θέσιν τοῦ προσωπικοῦ κινήσεως λεωφορείων, δέον κατ' ἀρχήν :

1) Νὰ κέκτηται τὴν ἑλληνικὴν ὑπηκοότητα.

2) Νὰ μὴ ἔχῃ καταδικασθῇ δι' ἀπάτην ἢ κλοπὴν ἢ ὑπεξαίρεσιν ἢ πλαστογραφίαν ἢ καθ' ὁποτροπὴν δι' ἄδικον ἐπίθεσιν.

3) Νὰ τυγχάνῃ νομιμόφρων κατὰ τὴν ἔννοιαν καὶ διαδικασίαν τοῦ ἀ.ν. 516/1948 καὶ νὰ πληροῖ ὅλας ἐν γένει τὰς προϋποθέσεις, τὰς ἀπαιτουμένας ὑπὸ τῶν ἑκάστοτε ἰσχυουσῶν νομίμων

διατάξεων

4) Νά είναι ύγιής, παρέχων πάν έχέγγυον διά την άσφάλειαν της έκτελέσεως της ύπηρεσίας, δι ην προορίζεται.

Τά τρία πρώτα προσόντα δέον νά πιστοποιώνται ύπό των αρμοδίων Αρχών του Κράτους, το δέ τέταρτον ύπό της Υγειονομικής Υπηρεσίας της Εταιρείας.

Άρθρον 6

Είδικά προσόντα προσωπικού

Εκτός των έν τώ προηγουμένω άρθρω αναφερομένων γενικών προσόντων απαιτούνται και τά κατωτέρω είδικά τοιαύτα κατά τάς προσλήψεις:

1) Διά την θέσιν του σταθμάρχου και του έλεγκτού:

α) Ενδεικτικόν δευτέρας τάξεως εξαταξίου Γυμνασίου ή αντιστοίχου τάξεως Εμπορικής Σχολής ή Πρακτικού Λυκείου ανεγνωρισμένου ύπό του Κράτους.

β) Ηλικία άνω των 25 έτών και μέχρι 35 έτών.

γ) Νά έχη συμπληρώσει τάς στρατιωτικάς του ύποχρεώσεις ή νά έχη νομίμως απαλλαγή τούτων.

2) Διά την θέσιν του όδηγού:

α) Η ύπό κειμένων διατάξεων προβλεπομένη άδεια του όδηγείν λεωφορείον του ύπό της Εταιρείας χρησιμοποιουμένου τύπου.

β) Νά έχη εκπληρώσει τάς στρατιωτικάς του ύποχρεώσεις ή νά έχη νομίμως απαλλαγή τούτων.

γ) Βεβαίωσις της οικείας Αστυνομικής Αρχής ότι ο αίτων την πρόσληψίν του δέν ποιείται χρήσιν ναρκωτικών, δέν ρέπει πρός την μέθην και δέν έχει καταδικασθή περισσοτέρας από τρείς φοράς διά τραυματισμόν προσώπων δι' αύτοκινήτου ύπ' αύτού οδηγουμένου.

3) Διά την θέσιν του εισπράκτορος:

α) Απολυτήριον τουλάχιστον εξαταξίου Δημοτικού Σχολείου.

β) Άδεια των αρμοδίων Αρχών, έφ' όσον εκ των κειμένων διατάξεων απαιτείται τοιαύτη.

4) Διά τάς θέσεις του λοιπού προσωπικού της Υπηρεσίας Λεωφορείων αί προϋποθέσεις, τά είδικά προσόντα και ο τρόπος προσλήψεως ορίζονται εκάστοτε ύπό της Διευθύνσεως της Εταιρείας.

Άρθρον 7

Προαγωγαί προσωπικού

1) Εις έλεγκτην λεωφορείων δύναται νά προαχθή ο υπηρετών επί τριετίαν παρά τή Εταιρεία ώς εισπράκτωρ ή οδηγός λεωφορείων, έφ' όσον κέκτηται ενδεικτικόν δευτέρας τάξεως εξαταξίου Γυμνασίου ή αντιστοίχου Εμπορικής Σχολής ή Πρακτικού Λυκείου ανεγνωρισμένου ύπό του Κράτους.

2) Εις σταθμάρχην λεωφορείων δύναται νά προαχθή ο υπηρετών παρά τή Εταιρεία ώς έλεγκτής, έφ' όσον έχει τριετή τουλάχιστον συνολικήν υπηρεσίαν.

3) Αί κατά τάς διατάξεις του παρόντος άρθρου προαγωγαί γίνονται ύπό της Διευθύνσεως της Εταιρείας εις πίνακας επιτυχόντων εις εξετάσεις, αίτινες διενεργούνται ύπό Επιτροπής, αποτελουμένης έκ του προϊσταμένου μηχανικού της Υπηρεσίας Λεωφορείων, ενός ανωτέρου υπαλλήλου της Εταιρείας, οριζομένου δι' αποφάσεως της Διευθύνσεως και ενός ανωτέρου υπαλλήλου της Γενικής Διευθύνσεως Μεταφορών του Υπουργείου Συγκοινωνιών, οριζομένου δι' αποφάσεως του Υπουργού Συγκοινωνιών.

4) Δι' αποφάσεως της Διευθύνσεως της Εταιρείας ορίζεται ο χρόνος και αί λεπτομέρειαι της διενεργείας των έν τή προηγουμένη παραγράφω εξετάσεων.

5) Εις τάς εξετάσεις καλούνται, μετ' εισήγησιν του προϊσταμένου της Υπηρεσίας Λεωφορείων, οί δι' ηιτιολογημένης αποφάσεως, βάσει των στοιχείων του ατομικού των φακέλου, προκρινόμενοι ύπό της Διευθύνσεως της Εταιρείας.

Άρθρον 8

Γνωστοποιήσεις

Αί προσλήψεις και προαγωγαί του προσωπικού κινήσεως των λεωφορείων γνωστοποιούνται ύπό της Διευθύνσεως έγγράφως εις τούς ενδιαφερομένους. Εις την έγγραφον αύτην γνωστοποίησιν αναγράφεται ή χρονολογία προσλήψεως ή προαγωγής.

Άρθρον 9

Αμοιβαί

1) Εις το προσωπικόν κινήσεως λεωφορείων απονέμονται ύπό της Διευθύνσεως της Εταιρείας αί εξής αμοιβαί:

α) Εύαρέσκεια.

β) Εύαρέσκεια μέ χρηματικήν αμοιβήν μέχρι του ήμίσεος του μηνιαίου μισθού.

Αί ανωτέρω αμοιβαί απονέμονται ύπό της Διευθύνσεως έγγράφως κατά την κρίσιν της.

Άρθρον 10

Άδειαι κανονικαί και άνευ αποδοχών

Εις το προσωπικόν της κινήσεως λεωφορείων χορηγούνται συμφώνως πρός τάς ισχυούσας διατάξεις του νόμου 539)1945 άδειαι κανονικαί μετ' αποδοχών.

Ο χρόνος και ή σειρά χορηγήσεως τούτων καθορίζεται ύπό της Διευθύνσεως της Εταιρείας.

Άδειαι απουσίας άνευ αποδοχών δύνανται νά χορηγηθούν εις έκτάκτους περιπτώσεις κατά την κρίσιν της Διευθύνσεως, έφ' όσον ήθελε ζητήσει τοιαύτην ο ενδιαφερόμενος.

Ο λαβών άδειαν οφείλει νά κάμη έναρξιν αύτής κατά την ορισθείσαν ύπό της Διευθύνσεως ημέραν, δηλών πρό της αναχωρήσεως του την ακριβή διεύθυνσιν της διαμονής του.

Άρθρον 11

Απουσίαι ασθενείας και αδικαιολόγητος αποχή

1) Απουσία λόγω ασθενείας, εγκαίρως γνω-

στοποιουμένη εἰς τὴν Διεύθυνσιν τῆς Ἑταιρείας καὶ βεβαιουμένη ὑπὸ τῆς Ὑγειονομικῆς Ὑπηρεσίας, δὲν λύει τὴν σύμβασιν ἐργασίας ἐκ μέρους τοῦ μισθωτοῦ, ἐκτὸς ἂν ὑπερβαίνῃ τὰ ὑπὸ τοῦ νόμου 2112)1920, ὡς ἐτροποποιήθη ὑπὸ τοῦ νόμου 4558)1930, διαγραφόμενα ὅρια.

2) Πᾶσα ἀδικαιολόγητος ἀποχὴ ἐκ τῆς ἐργασίας πέραν τῶν 15 ἡμερῶν θεωρεῖται ἀποτελοῦσα λόγον ἀζημίου διὰ τὴν Ἑταιρείαν καταγγελίας τῆς συμβάσεως ἐργασίας ἀπὸ μέρους τοῦ ἀπέχοντος ὑπαλλήλου.

Ἄρθρον 12

Εἰδικαὶ ὑποχρεώσεις προσωπικοῦ

Ἡ Διεύθυνσις τῆς Ἑταιρείας ἐκδίδει ἑκάστοτε ἐγκυκλίους διαταγὰς καὶ εἰδικὰς κατὰ περίπτωσιν τοιαύτας, εἰς τὰς ὁποίας διαγράφονται αἱ ὑποχρεώσεις καὶ τὰ καθήκοντα τῶν ὑπαλλήλων κινήσεως λεωφορείων ἐν τῇ ἐκτελέσει τῆς ὑπηρεσίας των.

Πρὸς τὰς διαταγὰς αὐτάς, αἱ ὁποῖαι ἀνακοινοῦνται εἰς τὸ προσωπικόν, ὑποχρεοῦται τοῦτο νὰ συμμορφοῦται πλήρως.

Ἄρθρον 13

Ἄμυνα συμφερόντων Ἑταιρείας

Τὸ προσωπικὸν ὑποχρεοῦται νὰ ἀμύνεται τῶν συμφερόντων τῆς Ἑταιρείας, νὰ ἀποφεύγῃ καὶ προλαμβάνῃ πᾶν ὅ,τι θὰ ἠδύνατο νὰ παρακωλύῃ τὴν κανονικὴν πορείαν τῆς Ὑπηρεσίας ἢ νὰ προξενήσῃ ἀτυχήματα.

Ὑποχρεοῦται ἐπίσης νὰ ἀφιεροῖ ἅπασαν τὴν ἐνεργητικότητά του ἐν τῇ ἐκτελέσει τῆς ὑπηρεσίας.

Ἄρθρον 14

Τήρησις Κανονισμῶν

Ἅπαν τὸ προσωπικὸν δέον νὰ γνωρίζῃ τὰς διατάξεις τῶν Κανονισμῶν, ὁδηγιῶν καὶ ἐγκυκλίων, τῶν ἀφορώντων τὴν ὑπηρεσίαν των ἢ σχετιζομένων πρὸς ταύτην, ὁπωσδήποτε δὲ εἶναι ὑπεύθυνον ἀπέναντι τῶν προϊσταμένων του διὰ τὴν ἀκριβῆ, εἰλικρινῆ καὶ μετ' ἀφοσιώσεως ἐκπλήρωσιν τῶν ἀνατεθειμένων αὐτῷ καθηκόντων καὶ τῶν διδομένων διαταγῶν.

Ἄγνοιαν Κανονισμοῦ δὲν δύναται νὰ ἐπικαλεσθῇ πρὸς δικαιολογίαν του τὸ προσωπικόν.

Διὰ πᾶσαν ἀμφιβολίαν δέον νὰ ζητῆται ἐγκαίρως ἡ ἑρμηνεία παρὰ τοῦ ἀμέσως προϊσταμένου.

Ἄρθρον 15

Ἐποπτεία ἐπὶ τῶν ὑποδεεστέρων

Πᾶς ἀνώτερος εἶναι ὑπεύθυνος διὰ τὴν τήρησιν τῆς πειθαρχίας ἐπὶ τῶν ὑφισταμένων του, ὡς καὶ διὰ τὴν ἀκριβῆ καὶ κανονικὴν ὑπ' αὐτῶν διεξαγωγὴν τῆς ὑπηρεσίας, ἥτις τοὺς ἀνετέθη.

Ἄρθρον 16

Τήρησις τῆς ἱεραρχικῆς ὁδοῦ

Τὸ προσωπικὸν ὑποχρεοῦται νὰ ἀναφέρηται πάντοτε ἱεραρχικῶς. Διὰ τῆς ὁδοῦ ταύτης δέον ὅθεν νὰ ὑποβάλῃ πᾶσαν αἴτησιν, ἀναφορὰν ἢ παράπονον ἐφ' οἱουδήποτε θέματος.

Ἄρθρον 17

Συμπεριφορά

Τὸ προσωπικὸν ὀφείλει τόσον ἐν τῇ ὑπηρεσίᾳ, ὅσον καὶ κατ' ἰδίαν νὰ ἐπιδεικνύῃ διαγωγὴν ἐπισύρουσαν τὴν ἐκτίμησιν καὶ ἐμπιστοσύνην.

Δέον νὰ συμπεριφέρηται μετὰ λεπτότητος καὶ εὐγενείας τόσον πρὸς τοὺς προϊσταμένους, ὅσον καὶ πρὸς τοὺς ὁμοιοβάθμους καὶ ὑφισταμένους του.

Οἱ κατώτεροι ὀφείλουσι πρῶτοι νὰ ἀπονέμωσι τὸν χαιρετισμὸν πρὸς τοὺς ἀνωτέρους των.

Ἀπέναντι τοῦ κοινοῦ τὸ προσωπικὸν ἐν τῇ ἐκτελέσει τῶν καθηκόντων του ὑποχρεοῦται νὰ ἐπιδεικνύῃ σταθερότητα, ἀλλὰ μετὰ λεπτότητος καὶ εὐγενείας.

Ἄρθρον 18

Ἐχεμύθεια

Τὸ προσωπικὸν ὀφείλει νὰ τηρῇ ἐχεμύθειαν ἐφ' ὅλων ἀνεξαιρέτως τῶν ὑπηρεσιακῶν ὑποθέσεων. Ὅθεν ἀπαγορεύεται ἄνευ εἰδικῆς ἀδείας ἡ χορήγησις πληροφοριῶν ἐπὶ ἐπισήμων ἐγγράφων καὶ ὑποθέσεων τῆς Ἑταιρείας, ὡς καὶ ἡ ἀνακοίνωσις ἐγγράφων εἰς τρίτους. Ἐπίσης ἀπαγορεύεται ἡ παράδοσις εἰς πρόσωπα ξένα πρὸς τὴν ἐπιχείρησιν σχεδιαγραμμάτων, λογαριασμῶν καὶ ἀντιγράφων ἢ ἀποσπασμάτων τούτων, ὡς καὶ πᾶσα σχετικὴ δημοσίευσις καὶ δημοσιογραφία ἄνευ προηγουμένης ἀδείας τῆς Διευθύνσεως.

Ἄρθρον 19

Διαφύλαξις τῶν διαφόρων εἰδῶν

Τὸ προσωπικὸν ὑποχρεοῦται νὰ διαφυλάττῃ ἐπιμελῶς καὶ ἐν καλῇ τάξει τὰ ὑπηρεσιακὰ ἔγγραφα, τοὺς Κανονισμούς, τὰ ἔπιπλα, μηχανήματα, ἐργαλεῖα καὶ πάντα τὰ παραδιδόμενα ἢ περιερχόμενα αὐτῷ πρὸς ἐκτέλεσιν τῆς ὑπηρεσίας του εἴδη, νὰ παραδίδῃ δὲ ταῦτα ἐν καλῇ καταστάσει εἰς τὸν διάδοχον.

Ἄρθρον 20

Ἀνακοίνωσις γεγονότων

Τὸ προσωπικὸν ὀφείλει νὰ ἀναφέρῃ ἀμέσως εἰς τὴν Ὑπηρεσίαν :

1) Πᾶν γεγονός, ὅπερ ὑπέπεσεν εἰς τὴν ἀντίληψίν του καὶ ὅπερ ἐπροξένησεν ἢ ἠδύνατο νὰ προξενήσῃ εἴτε ζημίαν εἰς τὴν ἐπιχείρησιν, εἴτε ἀτύχημα ἐπὶ προσώπου.

2) Πᾶσαν μεταβολὴν τῆς ἰδιωτικῆς του καταστάσεως, ὡς γάμον, γέννησιν τέκνου καὶ λοιπά.

3) Πᾶσαν ἀλλαγὴν τῆς κατοικίας του καὶ τὴν ἀκριβῆ διεύθυνσιν αὐτῆς.

4) Τὴν εἰς τὸν στρατὸν πρόσκλησιν, ὡς καὶ τὴν ἡμέραν, καθ' ἣν ὑποχρεοῦται νὰ ἀναχωρήσῃ.

Ἄρθρον 21

Ἀπαγορευτικαὶ διατάξεις

Ἀπαγορεύεται εἰς τὸ προσωπικόν :

1) Ἡ λῆψις δώρων ἢ ἀμοιβῶν διὰ τὴν ἐκτέλεσιν ὑπηρεσίας, εἰς ἣν ὑποχρεοῦται.

2) Πᾶν σχόλιον ἐπὶ δοθεισῶν διαταγῶν ἢ

ληφθέντων μέτρων δημοσίᾳ ἢ ἐνώπιον προσώπου ξένου πρὸς τὴν ἐπιχείρησιν.

3) Ἡ ἐξαφάνισις ἢ καταστροφὴ παντὸς ἐγγράφου, κυρίως δὲ τῶν ἐχόντων σχέσιν πρὸς τὰ συμφέροντα τῆς ἐπιχειρήσεως, πρὸς γενομένην κατάχρησιν ἢ πρὸς οἱανδήποτε ἄλλην κολάσιμον πρᾶξιν.

4) Τὸ ἀπασχολεῖν προσωπικὸν τῆς Ἑταιρείας εἰς ἐργασίας ἰδιωτικῆς φύσεως, ἄνευ ἀδείας τῆς Διευθύνσεως.

5) Ἡ ἐκτέλεσις ἰδιωτικῶν ἐργασιῶν καθ' οἱανδήποτε ὥραν ἄνευ εἰδικῆς ἐγκρίσεως τῆς Ἑταιρείας, ἐφ' ὅσον αὗται εἶναι ἀσυμβίβαστοι πρὸς τὴν ὑπηρεσίαν, ἣν παρέχει τῇ Ἑταιρείᾳ.

Ἄρθρον 22

Στολαί

Κατὰ τὴν ἐκτέλεσιν τῆς ὑπηρεσίας των οἱ ὑπάλληλοι τοῦ προσωπικοῦ κινήσεως λεωφορείων φέρουσιν εἰδικὴν στολήν, ἧς τὸν τύπον, χρωματισμὸν καὶ ποιότητα καθορίζει δι' ἀποφάσεως τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον τῆς Ἑταιρείας· τῆς εἰδικῆς ταύτης στολῆς μόνον τὴν χρῆσιν ἔχουν οἱ ἐν λόγῳ ὑπάλληλοι, ὑποχρεούμενοι ὅπως μετὰ τὴν καθ' οἱανδήποτε τρόπον ἀποχώρησίν των ἐκ τῆς ὑπηρεσίας ἐπιστρέψουν ταύτην εἰς τὴν Ἑταιρείαν.

Αἱ στολαὶ τοῦ προσωπικοῦ εἶναι :

α) μία θερινὴ δι' ἑκάστην θερινὴν περίοδον.

β) Μία χειμερινὴ διὰ δύο χειμερινὰς περιόδους.

γ) Μία χλαίνη διὰ τρεῖς χειμερινὰς περιόδους.

Πᾶσα στολὴ συμπληροῦται διὰ πηλικίου.

Ἄρθρον 23

Πειθαρχικὰ παραπτώματα

Πᾶσα ὑπὸ τοῦ προσωπικοῦ, τοῦ ὑπαγομένου εἰς τὸν παρόντα Κανονισμόν, παράβασις τῶν καθηκόντων αὐτοῦ ἔναντι τῆς Ἑταιρείας τῶν ἀπορρεόντων ἐκ τῆς συμβάσεως ἐργασίας ἢ τῆς ἐμμίσθου ἐντολῆς, ὡς καὶ πᾶσα ἐνέργεια ἢ παράλειψις ἀντικειμενη εἰς τὴν ὑπηρεσιακὴν ἐν γένει τάξιν ἢ ἐπιζημίους εἰς τὸ ὑλικὸν ἢ τὰ ἠθικὰ συμφέροντα τῆς Ἑταιρείας ἢ τὴν ὑπαλληλικὴν ἀξιοπρέπειαν συνιστᾷ πειθαρχικὸν παράπτωμα καὶ τιμωρεῖται κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ παρόντος.

Ἄρθρον 24

Πειθαρχικαὶ ποιναί

1) Πειθαρχικαὶ ποιναὶ εἶναι :

α) Ἐπίπληξις.

β) Πρόστιμον μέχρις 1/4 τοῦ ἡμερομισθίου ἑκάστου μισθωτοῦ δι' ἑκάστην ἡμέραν μέχρις 8 ἡμερῶν κατὰ μῆνα.

γ) Ἀργία ἀπὸ 4 μέχρι 18 ἡμερῶν.

δ) Ἀργία ἀπὸ 4 μέχρι 10 ἡμερῶν.

ε) Προσωρινὴ παῦσις μέχρις ἑνὸς μηνός.

στ) Προσωρινὴ παῦσις ἄνω τοῦ μηνὸς καὶ μέχρι τριῶν μηνῶν.

ζ) Ὁριστικὴ ἀπόλυσις.

2) Οἱ δι' ἀργίας ἢ προσωρινῆς παύσεως τιμωρούμενοι στεροῦνται τῶν ἀντιστοιχουσῶν εἰς τὰς ἡμέρας ταύτας ἀποδοχῶν των. Τὰ ἐπιβαλλόμενα πρόστιμα κατατίθενται εἰς τὴν Τράπεζαν τῆς Ἑλλάδος ἐπ' ὀνόματι τῆς Ἐργατικῆς Ἑστίας.

3) Οἱ τιμωρούμενοι δι' ἀργίας ἢ προσωρινῆς παύσεως ὀφείλουν κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς ποινῆς των νὰ ἔχουν κατατεθειμένην εἰς τὸ ἁρμόδιον Γραφεῖον τῆς Ἑταιρείας τὴν κατὰ τὸ ἄρθρον 6 τοῦ παρόντος ἄδειάν των.

Ἄρθρον 25

Ἄσκησις πειθαρχικοῦ ἐλέγχου
Πειθαρχικὸν Συμβούλιον

1) Τὰς ὑπὸ στοιχεῖα α' καὶ β' ποινὰς τῆς παραγράφου 1 τοῦ ἄρθρου 24 τοῦ παρόντος ἐπιβάλλει ὁ Διευθυντὴς τῆς Ἑταιρείας ἢ ὁ ὑπ' αὐτοῦ ὁριζόμενος ἁρμόδιος προϊστάμενος δι' ἀποφάσεων των, αἱ ὁποῖαι εἶναι ἀμέσως ἐκτελεσταί, μὴ ὑποκειμεναι εἰς ἐνδικόν τι μέσον.

2) Τὰς ὑπὸ στοιχεῖα γ' ἕως ζ' ποινὰς τῆς παραγράφου 1 τοῦ ἄρθρου 24 τοῦ παρόντος ἐπιβάλλει Πειθαρχικὸν Συμβούλιον, ἀποτελούμενον ἐκ τῶν :

α) Προϊσταμένου τῆς Διευθύνσεως Ἐκμεταλλεύσεως τῆς Ἑταιρείας ἢ τοῦ ἐν ὑπηρεσίᾳ ἀναπληρωτοῦ του.

β) Προϊσταμένου μηχανικοῦ τῆς Ὑπηρεσίας λεωφορείων ἢ τοῦ ἐν ὑπηρεσίᾳ ἀναπληρωτοῦ του.

γ) Ἑνὸς ἀντιπροσώπου τοῦ προσωπικοῦ, ὁριζομένου ὑπὸ τοῦ Ὑπουργοῦ τῶν Συγκοινωνιῶν ἀνὰ διετίαν μεταξὺ τριῶν ὑπαλλήλων τῆς Ἑταιρείας, ὑποδεικνυομένων ὑπὸ τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τῆς μᾶλλον ἐκπροσωπευτικῆς ὀργανώσεως τοῦ προσωπικοῦ. Ἡ ὑπόδειξις τῆς μᾶλλον ἐκπροσωπευτικῆς ὀργανώσεως τοῦ προσωπικοῦ ἐνεργεῖται παρὰ τῆς ἁρμοδίας Ὑπηρεσίας τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας, καὶ

δ) Ἑνὸς ἀνωτέρου ὑπαλλήλου τοῦ Ὑπουργείου Συγκοινωνιῶν, Γενικῆς Διευθύνσεως Μεταφορῶν, ὁριζομένου ὑπὸ τοῦ Ὑπουργοῦ Συγκοινωνιῶν.

3) Τοῦ Πειθαρχικοῦ Συμβουλίου προεδρεύει ὁ προϊστάμενος τῆς Διευθύνσεως Ἐκμεταλλεύσεως τῆς Ἑταιρείας ἢ ὁ ἐν ὑπηρεσίᾳ ἀναπληρωτής του καὶ χρέη γραμματέως ἐκτελεῖ ὑπάλληλος τῆς Ἑταιρείας, ὁριζόμενος ὑπὸ τῆς Διευθύνσεως τῆς Ἑταιρείας.

Ἄρθρον 26

Ποιναὶ ἐπιπλήξεως

Ἡ ποινὴ τῆς ἐπιπλήξεως ἐπιβάλλεται :

1) Δι' ἁπλᾶς παραβάσεις ἐν τῇ ἐκτελέσει τῶν ὑπηρεσιακῶν καθηκόντων, μὴ συνεπιφερούσας κίνδυνον ἐπὶ τῆς ἀσφαλείας τῶν μεταφορῶν ἢ διατάραξιν τῆς εὐρύθμου λειτουργίας τῶν λεωφορείων ἢ ζημίαν τῶν συμφερόντων τῆς Ἑταιρείας.

2) Δι' ἀπρεπῆ συμπεριφοράν, μὴ συμβιβαζο-

μένην πρὸς τὴν ὑπαλληλικὴν καὶ συναδελφικὴν ἰδιότητα πρὸς ὁμοιοβάθμους ἢ κατωτέρους, μὴ σοβαρᾶς μορφῆς.

Ἄρθρον 27

Ποινὴ προστίμου

Ἡ ποινὴ τοῦ προστίμου μέχρις τοῦ 1/4 τοῦ ἡμερομισθίου καὶ μέχρι 8 ἡμερῶν κατὰ μῆνα ἐπιβάλλεται:

1) Δι' ὑποτροπὴν ἐπὶ παραπτώματος, δι' ὃ εἶναι ἐπιβεβλημένη ἡ ποινὴ τοῦ ἄρθρου 26 τοῦ παρόντος, ἐφ' ὅσον δὲν παρῆλθε διάστημα πλέον τῶν τριῶν μηνῶν ἀπὸ τῆς ἐπιβολῆς τῆς διὰ τὸ ἄνω παράπτωμα ποινῆς.

2) Διὰ συμπεριφορὰν μὴ συμβιβαζομένην πρὸς τὴν ὑπαλληλικὴν ἢ συναδελφικὴν ἰδιότητα πρὸς τοὺς ὁμοιοβάθμους καὶ κατωτέρους, ἐντὸς πάσης θέσεως ἐργασιῶν τῆς Ἑταιρείας.

3) Δι' ἐκτέλεσιν τῆς ὑπηρεσίας ἄνευ τῆς κεκανονισμένης στολῆς.

4) Δι' ἀδικαιολόγητον ὑπέρβασιν τῆς ἀδείας μέχρι δύο ἡμερῶν.

5) Διὰ ραθυμίαν ἢ ἀμέλειαν περὶ τὴν ἐκτέλεσιν τοῦ καθήκοντος, ἐξ ἧς θὰ ἠδύνατο νὰ ἐπέλθῃ μὴ σοβαρὰ ἀνωμαλία εἰς τὴν Ὑπηρεσίαν ἢ μικρὰ ζημία εἰς τὴν Ἑταιρείαν.

Ἄρθρον 28

Ποινὴ ἀργίας μέχρι τριῶν ἡμερῶν

Ἡ ποινὴ ἀργίας μέχρι τριῶν ἡμερῶν ἐπιβάλλεται δι' ὑποτροπὴν ἐπὶ παραπτώματος, δι' ὃ εἶναι ἐπιβεβλημένη ἡ ποινὴ τοῦ ἄρθρου 27 τοῦ παρόντος, ἐφ' ὅσον δὲν παρῆλθε χρονικὸν διάστημα πλέον τῶν ἓξ μηνῶν ἀπὸ τῆς ἐπιβολῆς τῆς διὰ τὸ αὐτὸ παράπτωμα ποινῆς.

Ἄρθρον 29

Ποινὴ ἀργίας ἀπὸ 4 μέχρι 10 ἡμερῶν

Ἡ ποινὴ ἀργίας ἀπὸ 4 μέχρι 10 ἡμερῶν ἐπιβάλλεται:

1) Διὰ δευτέραν ὑποτροπὴν ἐπὶ παραπτώματος, δι' ὃ εἶναι ἐπιβεβλημένη ἡ ποινὴ τοῦ ἄρθρου 27 τοῦ παρόντος, ἐφ' ὅσον δὲν παρῆλθε χρονικὸν διάστημα πλέον τοῦ ἑνὸς ἔτους ἀπὸ τῆς ἐπιβολῆς τῆς διὰ τὸ αὐτὸ παράπτωμα ποινῆς.

2) Διὰ βραδεῖαν καὶ ἀδικαιολόγητον προαίρεσιν εἰς τὴν ὑπηρεσίαν ἢ πρόωρον ἐξ αὐτῆς ἀποχώρησιν.

3) Διὰ μέθην ἐν τῇ ὑπηρεσίᾳ.

4) Δι' ἀμέλειαν, ραθυμίαν, ἐπιπολαιότητα ἐν τῇ ἐκτελέσει τῶν ὑπηρεσιακῶν καθηκόντων, ἐξ ἧς προεκλήθη περιωρισμένος κίνδυνος εἰς τὴν ἀσφάλειαν τῶν μεταφορῶν ἢ ἐλαφρὰ διατάραξις τῆς εὐρύθμου κυκλοφορίας τῶν λεωφορείων ἢ μικρὰ βλάβη εἰς τὰ συμφέροντα τῆς Ἑταιρείας.

5) Δι' ἀπρεπῆ συμπεριφορὰν πρὸς ἐπιβάτην ἢ τοὺς προϊσταμένους κατὰ τὴν ἱεραρχίαν ὑπαλλήλους κατὰ τὴν ὥραν τῆς ὑπηρεσίας ἢ ὁπότε δήποτε ἐντὸς χώρων ἐργασίας καὶ στεγάσεως τῆς Ἑταιρείας.

6) Διὰ μὴ χορήγησιν εἰσιτηρίων εἰς ἕνα ἢ πλείονας ἐπιβάτας, καίτοι ἀποδεδειγμένως εἰσεπράχθη τὸ ἀντίτιμον τοῦ εἰσιτηρίου, ὡς καὶ διὰ μὴ ἐπιστροφὴν εἰς ἐπιβάτην τῶν ὑπολοίπων χρημάτων (ρέστα), ἐφ' ὅσον ὁ παραβάτης δὲν στερεῖται τοιούτων ἢ ὅλως ἢ ἐξ ἀμελείας παρέλειψε νὰ προμηθευθῇ, καίτοι ἠδύνατο.

7) Δι' ἀδικαιολόγητον ἀπουσίαν ἐκ τῆς διατεταγμένης ὑπηρεσίας ἢ δι' ἀδικαιολόγητον μὴ ἐμπρόθεσμον ἀναγγελίαν δικαιολογημένης ἀπουσίας.

8) Διὰ χορήγησιν εἰσιτηρίων γνησίων μέν, ἀλλ' ὧν οἱ ἀριθμοὶ στελέχους δὲν σημειοῦνται εἰς τὸ οἰκεῖον φύλλον πορείας.

9) Διὸ τὴν μὴ προσήκουσαν ἐκτέλεσιν ἐκ δόλου τῶν ἐντολῶν τοῦ ἀμέσως προϊσταμένου.

10) Δι' ἀναξιοπρεπῆ συμπεριφορὰν ἐν τῷ ὑπηρεσιακῷ βίῳ ἢ δι' αὐθαίρετον ἀπουσίαν μέχρι πέντε ἡμερῶν.

11) Διὰ κρίσεις ἢ σχόλια ἐπὶ ὑπηρεσιῶν, ἐνεργειῶν ἢ παραλείψεων, γενομένων δημοσίᾳ προφορικῶς ἢ ἐγγράφως, δι' ἀπρεπῶν φράσεων ἢ διὰ ψευδῶν ἢ ἀνακριβῶν ἐπιχειρημάτων ἢ δυσφημιστικῆ διατύπωσις τῶν κρίσεων ἢ σχολίων.

12) Δι' ἄρνησιν ἐκτελέσεως συννόμου ἐγγράφου γενικῆς ἐγκυκλίου διαταγῆς τοῦ Διευθυντοῦ ἢ τοῦ ἁρμοδίου προϊσταμένου Ὑπηρεσίας τῆς Ἑταιρείας.

13) Διὰ πᾶσαν παράβασιν περὶ τὴν ὑπηρεσίαν, δι' ἣν κατὰ τὰς διατάξεις τῆς κειμένης νομοθεσίας προβλέπεται πταισματικὴ ποινὴ καὶ ἀνεξαρτήτως ἐὰν ἐπεβλήθη αὕτη.

Ἄρθρον 30

Προσωρινὴ παῦσις μέχρις ἑνὸς μηνός

Ἡ ποινὴ τῆς προσωρινῆς παύσεως μέχρις ἑνὸς μηνὸς ἐπιβάλλεται:

1) Δι' ὑποτροπὴν ἐπὶ παραπτώματος, δι' ὃ εἶναι ἐπιβεβλημένη ἡ ποινὴ τοῦ ἄρθρου 29 τοῦ παρόντος, ἐφ' ὅσον δὲν παρῆλθε χρονικὸν διάστημα πλέον τοῦ ἑνὸς καὶ ἡμίσεος ἔτους ἀπὸ τῆς ἐπιβολῆς τῆς διὰ τὸ αὐτὸ παράπτωμα ποινῆς.

2) Δι' ἀπρεπῆ συμπεριφορὰν πρὸς τὸν διευθυντήν, τὸν πρόεδρον καὶ μέλη τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τῆς Ἑταιρείας.

3) Δι' ἔργῳ ἐξύβρισιν ἢ ἐπίθεσιν κατ' ἐπιβάτου, καθ' ὑπαλλήλου κατὰ τὴν ἐκτέλεσιν τῆς ὑπηρεσίας καὶ ἐκτὸς ὑπηρεσίας, ἐφ' ὅσον τὰ ἐλαττήρια τῆς πράξεως ὀφείλονται εἰς γεγονότα καὶ αἴτια συνδεόμενα μὲ τὴν Ὑπηρεσίαν.

4) Διὰ πρόκλησιν κινδύνου εἰς τὴν ἀσφάλειαν τῶν μεταφορῶν ἢ ἐντόνου διαταραχῆς εἰς τὴν εὐρυθμίαν τῆς κυκλοφορίας τῶν λεωφορείων ἢ ζωτικῆς βλάβης εἰς τὰ συμφέροντα τῆς Ἑταιρείας.

5) Διὰ δωροληψίαν ἐν τῇ ἐκτελέσει τῆς ὑπηρεσίας, συντελουμένης διὰ παραβάσεως τῶν κανονισμῶν διὰ σχετικῆς ἐνεργείας ἢ παραλείψεως.

6) Διὰ μέθην ἐν τῇ ὑπηρεσίᾳ προσωπικοῦ, ἔχοντος σχέσιν μὲ τὴν ἀσφάλειαν τῆς κυκλοφορίας.

7) Διὰ παράβασιν τῆς περὶ τὴν ὑπηρεσίαν

ἐπιβαλλομένης ἐχεμυθείας σοβαρᾶς μορφῆς.

8) Διά δολίαν παράβασιν τῶν ὑπηρεσιακῶν καθηκόντων, ἐξ ἧς προεκλήθη περιωρισμένος κίνδυνος εἰς τὴν ἀσφάλειαν τῶν μεταφορῶν ἢ ἐλαφρὰ διατάραξις τῆς εὐρύθμου κυκλοφορίας τῶν λεωφορείων ἢ μικρὰ βλάβη εἰς τὰ συμφέροντα τῆς Ἑταιρείας.

9) Διά βαρεῖαν ἀμέλειαν ἢ ραθυμίαν ἢ ἐπιπολαιότητα περὶ τὴν ἐκτέλεσιν τοῦ καθήκοντος ἢ παράβασιν κανονισμῶν ἢ διαταγῶν, δυναμένων νὰ γίνῃ πρόξενος ζημίας οὐχὶ ἰδιαιτέρως σοβαρᾶς.

10) Διά πᾶσαν παράβασιν τῆς κειμένης νομοθεσίας, ἀναφερομένην εἰς τὴν ἐκτέλεσιν τῆς ὑπηρεσίας, δι' ἣν προβλέπεται ποινὴ πλημμελήματος πλασσομένη τῆς τριμήνου φυλακίσεως ἢ χρηματικῆς ποινῆς καὶ ἀνεξαρτήτως ἂν ἐπεβλήθη αὐτή.

Ἄρθρον 31

Προσωρινὴ παῦσις ἄνω τοῦ μηνὸς καὶ μέχρι τριῶν μηνῶν

Ἡ ποινὴ τῆς προσωρινῆς παύσεως ἄνω τοῦ μηνὸς καὶ μέχρι τριῶν μηνῶν ἐπιβάλλεται:

1) Δι' ὑποτροπὴν ἐπὶ παραπτώματος, δι' ὃ εἶναι ἐπιβεβλημένη ἡ ποινὴ τοῦ ἄρθρου 30 τοῦ παρόντος, ἐφ' ὅσον δὲν παρῆλθε χρονικὸν διάστημα πλέον τῶν δύο ἐτῶν ἀπὸ τῆς ἐπιβολῆς τῆς διὰ τὸ αὐτὸ παράπτωμα ποινῆς.

2) Δι' ὑπεξαίρεσιν εἰσπράξεων, ἀποσκευῶν, ἀντικειμένων, καυσίμων, ἐργαλείων καὶ ἀνταλλακτικῶν εὐτελοῦς ἀξίας, ἔστω καὶ ἐὰν δὲν ἐπεβλήθη ποινικὴ ἔγκλησις καὶ δὲν ἐπηκολούθησε καταδίκη.

3) Διὰ παρότρυνσιν εἰς ἀντιπειθαρχικὰς πράξεις. Ὡς τοιαῦται νοοῦνται αἱ παραβάσεις τῶν διατάξεων τοῦ Κανονισμοῦ καὶ τῆς κειμένης νομοθεσίας.

4) Δι' ὑποβολὴν ἀναφορῶν δυσφημιστικῶν διὰ τὴν Ἑταιρείαν, ὑποβαλλομένων εἰς οἱονδήποτε τρίτον, ἰδιώτην ἢ δημοσίαν ὑπηρεσίαν.

5) Διὰ δολίαν αὐτογνώμονα ἐγκατάλειψιν θέσεως, ἐξ ἧς ἐπῆλθεν ἢ ἠδύνατο νὰ ἐπέλθῃ ζημία εἰς τὴν Ἑταιρείαν.

6) Διὰ πᾶσαν ποινικὴν παράβασιν τῆς κειμένης νομοθεσίας, δι' ἣν προβλέπεται ποινὴ μείζων τῆς τριμήνου φυλακίσεως ἢ χρηματικῆς ποινῆς, ἀνεξαρτήτως ἐὰν ἐπεβλήθη αὐτή.

7) Διὰ τὴν συστηματικὴν μὴ χορήγησιν εἰσιτηρίων εἰς ἐπιβάτας, διὰ τὴν συστηματικὴν χορήγησιν ὑπὸ εἰσπράκτορος εἰσιτηρίων χρησιμοποιηθέντων ὑπὸ ἄλλου ἐπιβάτου, ὡς καὶ διὰ τὴν συστηματικὴν χορήγησιν μὴ γνησίων ἢ εἰσιτηρίων μικροτέρας ἀξίας τῆς κανονικῆς. Ὡς συστηματικὴ παράβασις διὰ τὴν ἐφαρμογὴν τῆς διατάξεως τῆς παρούσης περιπτώσεως νοεῖται ἡ ἐπὶ τρεῖς φορὰς διάπραξις, ἀνεξαρτήτως χρόνου, καθ' ἣν διεπράχθησαν αἱ παραβάσεις.

Ἄρθρον 32

Ἀπόλυσις

Ἡ ποινὴ τῆς ὁριστικῆς ἀπολύσεως ἐπιβάλλεται:

1) Διὰ δευτέραν ὑποτροπὴν ἐπὶ παραπτώματος, δι' ὃ εἶναι ἐπιβεβλημένη ἡ ποινὴ τοῦ ἄρθρου 31 τοῦ παρόντος.

2) Δι' ἀδικαιολόγητον δὶς καὶ δολίαν ἄρνησιν ἐκτελέσεως συννόμου ἐγγράφου διαταγῆς, ἐξ ἧς ἐπῆλθεν ἢ ἠδύνατο νὰ ἐπέλθῃ σοβαρὰ ζημία εἰς τὴν Ἑταιρείαν.

3) Διὰ δολίαν αὐτογνώμονα ἐγκατάλειψιν ὀχήματος ἢ θέσεως ἐν ἐργοστασίῳ ἢ συνεργείῳ, ἐξ ἧς ἐπῆλθεν ἢ ἠδύνατο νὰ ἐπέλθῃ ζημία εἰς τὴν Ἑταιρείαν.

4) Δι' ἀδικαιολόγητον ἀπουσίαν ἐκ τῆς ἐργασίας πέραν τῶν δέκα πέντε ἡμερῶν.

5) Διὰ πᾶσαν ποινικὴν παράβασιν τῆς κειμένης νομοθεσίας ἐν ὑπηρεσίᾳ, δι' ἣν προβλέπεται ἡ ποινὴ τῆς ἀπολύσεως, ἀνεξαρτήτως ἐὰν ἐδιώχθη ἢ μὴ ποινικῶς.

6) Διὰ τελεσίδικον καταδίκην εἰς οἱανδήποτε, δι' οἱονδήποτε λόγον, ἐγκληματικὴν ποινὴν ἢ διὰ κλοπήν, ὑπεξαίρεσιν, ἀπάτην καὶ πλαστογραφίαν, ὡς καὶ διὰ τελεσίδικον καταδίκην δι' ἀδικήματα διαπραχθέντα κατὰ τὴν ἐκτέλεσιν τῆς ὑπηρεσίας, δι' ἃ ἐπεβλήθη ποινὴ φυλακίσεως ἀνωτέρα τῶν τριῶν ἐτῶν.

7) Διὰ πᾶσαν περαιτέρω μετὰ τὴν ἐπιβολὴν ποινῆς κατὰ τὴν παράγραφον 7 τοῦ ἄρθρου 31 τοῦ παρόντος μὴ χορήγησιν εἰσιτηρίου εἰς ἐπιβάτην ἢ μὴ χορήγησιν γνησίου εἰσιτηρίου.

Ἄρθρον 33

Μὴ κατονομαζόμενα παραπτώματα

Διὰ παραπτώματα μὴ ρητῶς κατονομαζόμενα ἐπιβάλλεται ἡ ποινὴ τοῦ ἄρθρου, ὅπερ προβλέπει τὰ μᾶλλον συγγενῆ παραπτώματα κατὰ τὴν κρίσιν τοῦ ὀφειλίου πρὸς ἐπιβολὴν τῆς ποινῆς ὀργάνου.

Ἄρθρον 34

Ἐπιβαρυντικὰ καὶ ἐλαφρυντικὰ στοιχεῖα

Κατὰ τὴν κρίσιν παραπτώματος ἐλαφρυντικὰ ἢ ἐπιβαρυντικὰ στοιχεῖα λαμβάνονται ὑπ' ὄψιν διὰ τὴν ἐπιμέτρησιν τῆς ἐπιβληθησομένης ποινῆς.

Ἄρθρον 35

Διαδικασία ἐπιβολῆς ποινῶν

1) Πρὸ πάσης κρίσεως ὁ ἐγκαλούμενος καλεῖται εἰς ἀπολογίαν προφορικὴν ἢ ἔγγραφον, προκειμένου περὶ παραπτώματος, τιμωρουμένου δι' ἀργίας, προσωρινῆς παύσεως καὶ ὁριστικῆς ἀπολύσεως.

2) Ἡ κλῆσις εἰς ἀπολογίαν, ἀναφέρουσα σαφῶς τὴν πρᾶξιν, διὰ τὴν ὁποίαν κατηγορεῖται ὁ ἐγκαλούμενος, ἐπιδίδεται εἰς αὐτὸν διὰ τινος ὑπαλλήλου τῆς Ἑταιρείας, τάσσεται δὲ δι' αὐτῆς προθεσμία πρὸς ἀπολογίαν οὐχὶ μικροτέρα τῶν 48 ὡρῶν.

3) Περὶ τῆς ἐπιδόσεως τῆς κλήσεως συντάσσεται σχετικὸν ἀποδεικτικόν, γίνεται δὲ αὐτὴ πρὸς τὸν ἐγκαλούμενον αὐτοπροσώπως ἢ πρὸς τινα τῶν συνοίκων του εἰς τὴν κατοικίαν του, ἄλλως ἐν ἀρνήσει τούτων ἢ ἀδυναμίᾳ τοιαύτης ἐπιδόσεως ἡ κλῆσις τοιχοκολλᾶται εἰς ἐμφανὲς μέρος τῶν ἐγκαταστάσεων τῆς Ἑταιρείας, τοῦ ἀποδεικτικοῦ ὑπογραφομένου ὑπὸ τοῦ ἐπιδίδον-

τος καὶ δύο μαρτύρων ἐκ τοῦ προσωπικοῦ τῆς Ἑταιρείας.

Ἄρθρον 36

Ἐὰν ἡ Διεύθυνσις μετὰ τὴν ἀπολογίαν τοῦ ἐγκαλουμένου ἢ τὴν ἄπρακτον παρέλευσιν τῆς πρὸς ἀπολογίαν προθεσμίας καὶ βάσει τῶν ὑπ' αὐτῆς συγκεντρωθέντων ἀποδεικτικῶν στοιχείων κρίνῃ τοῦτον παραπεμπτέον ἐνώπιον τοῦ Πειθαρχικοῦ Συμβουλίου, τότε διὰ κλήσεως της, ἐπιδιδομένης εἰς τὸν ἐγκαλούμενον, κατὰ τὴν διαδικασίαν τοῦ ἄρθρου 35 § 3, τουλάχιστον 7 ἡμέρας πρὸ τῆς συνεδριάσεως τοῦ Πειθαρχικοῦ Συμβουλίου, καλεῖ αὐτόν, ὅπως παραστῇ κατὰ τὴν ἐκδίκασιν τῆς ὑποθέσεως μετὰ τῶν τυχὸν μαρτύρων του ὑπερασπίσεως.

Ἄρθρον 37

1) Τὸ Πειθαρχικὸν Συμβούλιον συγκαλεῖται ὑπὸ τῆς Διευθύνσεως, ἡ ὁποία ὀφείλει νὰ μεριμνήσῃ καὶ διὰ τὴν ἐγκαίρων κλῆσιν τῶν ὑπ' αὐτῆς προτεινομένων μαρτύρων, ὅπως παραστοῦν κατὰ τὴν ἐκδίκασιν τῆς ὑποθέσεως.

2) Αἱ ἀποφάσεις τοῦ Πειθαρχικοῦ Συμβουλίου λαμβάνονται κατὰ πλειοψηφίαν.

3) Ἐὰν τὸ Πειθαρχικὸν Συμβούλιον κρίνῃ, ὅτι ἡ πρᾶξις τοῦ ἐγκαλουμένου δέον νὰ τιμωρηθῇ διὰ ποινῆς ἐλαφροτέρας τῆς ἀργίας, ἐπιβάλλει τὴν ἐνδεικνυομένην κατὰ τὴν κρίσιν του ποινήν.

Ἄρθρον 38

Ἔφεσις

Κατὰ τῶν ἀποφάσεων τοῦ Πειθαρχικοῦ Συμβουλίου, δι' ὧν ἐπεβλήθη ποινὴ ἀργίας, προσωρινῆς παύσεως καὶ ὁριστικῆς ἀπολύσεως, ἐπιτρέπεται εἰς τὸν τιμωρηθέντα ἔφεσις, ἀσκουμένη ἐνώπιον Δευτεροβαθμίου Πειθαρχικοῦ Συμβουλίου δι' ἀναφορᾶς, ὑποβαλλομένης εἰς τὴν Διεύθυνσιν ἐντὸς προθεσμίας πέντε ἡμερῶν ἀπὸ τῆς κατὰ τὸ ἄρθρον 35 § 3 ἐπιδόσεως τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως, τῆς ὁποίας ἀναστέλλεται ἡ ἐκτέλεσις.

Ἄρθρον 39

Δευτεροβάθμιον Πειθαρχικὸν Συμβούλιον

1) Τὸ Δευτεροβάθμιον Πειθαρχικὸν Συμβούλιον ἀποτελεῖται:

α) Ἐκ τοῦ Διευθυντοῦ τῆς Ἑταιρείας ἢ τοῦ ἐν ὑπηρεσίᾳ ἀναπληρωτοῦ του.

β) Ἐξ ἑνὸς ἀνωτέρου ὑπαλλήλου τῆς Γενικῆς Διευθύνσεως Μεταφορῶν τοῦ Ὑπουργείου Συγκοινωνιῶν ἢ τοῦ ἀναπληρωτοῦ του.

γ) Ἐξ ἑνὸς ἀνωτέρου ὑπαλλήλου τῆς ἁρμοδίας Διευθύνσεως τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας ἢ τοῦ ἀναπληρωτοῦ του.

δ) Ἐκ τῶν τριῶν προϊσταμένων τῶν Διευθύνσεων τῆς Ἑταιρείας, Γραμμῆς καὶ Ἔργων, Ἐκμεταλλεύσεως καὶ Ἔλξεως ἢ τῶν ἐν τῇ ὑπηρεσίᾳ ἀναπληρωτῶν των.

ε) Ἐξ ἑνὸς ἀντιπροσώπου τοῦ προσωπικοῦ, ὁριζομένου κατὰ τὰ ἐν περιπτώσει γ' τῆς παραγράφου 2 τοῦ ἄρθρου 25 ὁριζόμενα.

2) Τὰ μέλη τοῦ Δευτεροβαθμίου Πειθαρχικοῦ Συμβουλίου ὑπὸ στοιχεῖα β' καὶ γ' τῆς προηγουμένης παραγράφου μετὰ τῶν ἀναπληρωτῶν των ὁρίζονται δι' ἀποφάσεως τῶν ἁρμοδίων Ὑπουργῶν.

3) Τὸ Δευτεροβάθμιον Πειθαρχικὸν Συμβούλιον, τοῦ ὁποίου προεδρεύει ὁ Διευθυντὴς τῆς Ἑταιρείας ἢ ὁ ἀναπληρωτής του, συνεδριάζει κατόπιν ἐγγράφου προσκλήσεως ὑπὸ τοῦ προέδρου ἀπάντων τῶν μελῶν του, κοινοποιουμένης εἰς αὐτὰ 15 ἡμέρας πρὸ τῆς ἡμέρας τῆς συνεδριάσεως, θεωρεῖται δὲ ἐν ἀπαρτίᾳ παρόντων τεσσάρων τουλάχιστον ἐκ τῶν μελῶν του.

Χρέη εἰσηγητοῦ ἐκτελεῖ ὁ πρόεδρος τοῦ Δευτεροβαθμίου Πειθαρχικοῦ Συμβουλίου.

Χρέη γραμματέως ἐκτελεῖ ὑπάλληλος τῆς Ἑταιρείας, διοριζόμενος ὑπὸ τῆς Διευθύνσεως.

4) Μέριμνᾳ τῆς Διευθύνσεως ἐπιδίδεται, κατὰ τὰ ἐν ἄρθρῳ 35 § 3 ὁριζόμενα, ὀκτὼ τουλάχιστον ἡμέρας πρὸ τῆς ἡμέρας συνεδριάσεως τοῦ Δευτεροβαθμίου Συμβουλίου κλήσεις εἰς τὸν ἐγκαλοῦντα, ὅπως παραστῇ κατὰ τὴν ἐκδίκασιν τῆς ὑποθέσεως μετὰ τυχὸν μαρτύρων ὑπερασπίσεως του καὶ β) εἰς τοὺς ὑπὸ τῆς Διευθύνσεως προτεινομένους μάρτυρας, ὅπως προσέλθουν πρὸς ἐξέτασιν.

5) Ἐπὶ τῆς ἐνώπιον τοῦ Δευτεροβαθμίου Πειθαρχικοῦ Συμβουλίου διαδικασίας ἐφαρμόζεται κατ' ἀναλογίαν ἡ διάταξις τοῦ ἄρθρου 37 § 3.

6) Αἱ ἀποφάσεις τοῦ Δευτεροβαθμίου Πειθαρχικοῦ Συμβουλίου λαμβάνονται κατὰ πλειοψηφίαν καὶ εἶναι ἐκτελεσταί, μὴ ὑποκείμεναι εἰς ἐνδικόν τι μέσον.

Ἄρθρον 40

Ἀπόλυσις λόγῳ καταγγελίας συμβάσεως

Ἡ σύμβασις ἢ σχέσις ἐργασίας ἢ ἐμμίσθου ἐντολῆς τοῦ μονίμου προσωπικοῦ, τοῦ διεπομένου ὑπὸ τῶν διατάξεων τοῦ παρόντος Κανονισμοῦ δὲν δύναται νὰ καταγγελθῇ ἐγκύρως, ἐὰν δὲν προηγηθῇ ἀποφάσεως τοῦ κατὰ τὸ ἄρθρον 39 τοῦ παρόντος Δευτεροβαθμίου Πειθαρχικοῦ Συμβουλίου, κρίνοντος ἐν προκειμένῳ ἐὰν συντρέχουν ἢ οὔ αἱ ὑπὸ τῆς Ἑταιρείας προβαλλόμενοι λόγοι ἀπολύσεως, οἷον περιορισμὸς ἐργασιῶν, ἀνάγκη ἀπασχολήσεως μικροτέρου ἀριθμοῦ προσωπικοῦ ἢ προσωπικοῦ ἑτέρας εἰδικότητος, ἔλλειψις ἱκανότητος ἢ προσαρμογῆς τοῦ προσωπικοῦ εἰς τὴν ὑπηρεσίαν του, ἀκαταλληλότητος τοῦ προσωπικοῦ λόγῳ ἡλικίας, ραθυμία ἢ ἀδιαφορία τοῦ προσωπικοῦ, μὴ συνιστῶσα πειθαρχικὸν παράπτωμα, καθιστῶσα ὅμως τοῦτο ἀκατάλληλον διὰ τὴν Ὑπηρεσίαν καὶ ἕτεροι συναφεῖς λόγοι.

Εἰς τὰς περιπτώσεις τοῦ παρόντος ἄρθρου αἱ κρίσεις τοῦ Δευτεροβαθμίου Πειθαρχικοῦ Συμβουλίου εἶναι κρίσεις οὐσίας καὶ δοχετεύουν πρὸς τὴν πειθαρχικὴν ταυτήν, αἱ ἀποφάσεις του δὲ δέον νὰ περιέχουν σαφῆ αἰτιολόγησιν τῶν λόγων, δι' οὓς συγκατατίθεται ἢ μὴ εἰς τὴν ἀπόλυσιν τοῦ μονίμου προσωπικοῦ.

Άρθρον 41

Κατάστασις ύπηρετούντος προσωπικού

Τό κατά την έναρξιν της ισχύος του παρόντος Κανονισμού ύπηρετούν προσωπικόν της Υπηρεσίας Λεωφορείων θεωρείται, ότι κέκτηται τά προσόντα, τά οποία ούτος άπαιτεί διά την θέσιν, ην κατέχει, εφ' όσον δε κατά τον χρόνον τούτο έχει συμπληρώσει έτησίαν ύπηρεσίαν παρά τη Εταιρεία λογίζεται ως μόνιμον προσωπικόν κατά την έννοιαν του παρόντος και δύναται νά σταδιοδρομήση κατά τάς σχετικάς διατάξεις.

Άρθρον 42

Έκτασις εφαρμογής Κανονισμού

Ο παρών Κανονισμός καθίσταται υποχρεωτικός διά την Εταιρείαν και άπαν τό προσωπικόν της Υπηρεσίας Λεωφορείων της Εταιρείας ταύτης.

Τό ήδη ύπηρετούν προσωπικόν, ως και πάς προσλαμβανόμενος, δηλοί εγγράφως, ότι έλαβε γνώσιν του Κανονισμού και άποδέχεται τούτον.

Μερίμνη της Εταιρείας έκτυπούται ο παρών Κανονισμός και χορηγείται τη άποδείξει εις άπαν τό ύπηρετούν προσωπικόν και εις τό εφ' εξής προσλαμβανόμενον τοιούτον της Υπηρεσίας Λεωφορείων.

Άρθρον δεύτερον

Η ισχύς του παρόντος άρχεται τριάκοντα (30) ημέρας μετά την δημοσίευσιν αύτου εις την Εφημερίδα της Κυβερνήσεως.

Εις τον Ημέτερον επί των Συγκοινωνιών Υπουργόν ανατίθεμεν την δημοσίευσιν και εκτέλεσιν του παρόντος.

Εν Αθήναις τη 13 Ιουλίου 1965

—

621)1965 Β. ΔΙΑΤΑΓΜΑ

Περί τροποποιήσεως των άρθρων 10, 13, 18, 19 και 24 του Κανονισμού Κλάδου Ασθενείας του Ταμείου Ασφαλίσεως Εργατών Τύπου Αθηνών

(Ε.Κ. τ. Α' φ. 141 της 27 Ιουλίου 1965)

Έχοντες υπ' όψιν: 1) Τάς διατάξεις των άρθρων 6 και 13 του ν.δ. 3572)1956 «περί Ταμείου Ασφαλίσεως Εργατών Τύπου Αθηνών». 2) Γνώμην του Διοικητικού Συμβουλίου του Ταμείου Ασφαλίσεως Εργατών Τύπου Αθηνών (άριθ. πρωτ. 1538)1964). 3) Γνώμην του Συμβουλίου Κοινωνικής Ασφαλίσεως, διατυπωθείσαν κατά την 165ην συνεδρίασιν αύτου της ΙΒ' περιόδου της 27.8.1964, και 4) την υπ' άριθ. 490)1965 γνωμοδότησιν του Συμβουλίου Επικρατείας, προτάσει του Ημετέρου επί της Εργασίας Υπουργού, άπεφασίσαμεν και διατάσσομεν:

Εις τον Κανονισμόν Κλάδου Ασθενείας του Ταμείου Ασφαλίσεως Εργατών Τύπου Αθηνών επέρχονται αί κάτωθι τροποποιήσεις και συμπληρώσεις.

Άρθρον 1

Η παράγραφος 1 του άρθρου 10 αντικαθίσταται ως ακολούθως:

«2. Εν περιπτώσει τοκετού άμέσου ησφαλισμένης ή άμέσου συντοξιούχου ή της συζύγου ησφαλισμένου ή της συζύγου συνταξιούχου παρέχεται μαιευτική περίθαλψις εν μαιευτηρίω ή κλινική ή εφ' άπαξ βοήθημα τοκετού κατ' επιλογην του ησφαλισμένου.

Τό βοήθημα ισούται προς 15 ημερομίσθια εργάτου τύπου εν περιπτώσει φυσιολογικού τοκετού, προς 20 ημερομίσθια εργάτου τύπου εν περιπτώσει τοκετού κατόπιν επεμβάσεως και προς 25 ημερομίσθια εργάτου τύπου εν περιπτώσει τοκετού κατόπιν καισαρικής τομής».

Άρθρον 2

Αί παράγραφοι 1 και 2 του άρθρου 13 τροποποιούνται ως ακολούθως:

1. Η νοσοκομειακή περίθαλψις παρέχεται υπό των μετά του Ταμείου συμβεβλημένων θεραπευτηρίων και κλινικών εις την Ββ' θέσιν τούτων, της μεταξύ αύτων επιλογής ανηκούσης εις τον άσθενή. Δύναται ο πάσχων νά νοσηλευθή εις άνωτέραν της Ββ' θέσεως, εν τοιαύτη όμως περιπτώσει ή επί πλέον διαφορά επιβαρύνει εξ ολοκλήρου τούτον.

Ωσαύτως δύναται ο ησφαλισμένος, κατόπιν εγκρίσεως του Διοικητικού Συμβουλίου, νά αιτήται την νοσηλείαν του εις νομίμως λειτουργούν νοσοκομείον, μη συμβεβλημένον μετά του Ταμείου. Τά υπό του Ταμείου καταβαλλόμενα εν τη περιπτώσει ταύτη νοσήλεια δεν δύνανται νά είναι άνώτερα των ισχυόντων διά τά μετά του Ταμείου συμβεβλημένα όμοειδη νοσοκομεία της τυχόν επί πλέον διαφοράς βαρυνούσης εξ ολοκλήρου τον άσθενη.

2. Εις περίπτωσιν, καθ' ην εις τά συμβεβλημένα μετά του Ταμείου θεραπευτήρια δεν υπάρχουσι κεναί κλίναι Ββ' θέσεως, δύνατοι, εφ' όσον υφίσταται επείγουσα άνάγκη άμέσου εισαγωγής, βεβαιουμένη υπό του Αρχιάτρου του Ταμείου, οί πάσχοντες νά εισάγωνται προσωρινώς εις την άμέσως άνωτέραν θέσιν και νοσηλεύωνται εν αύτη μέχρι της κενώσεως κλινών Ββ' θέσεως.

Προκειμένου περί ιδιαιτέρως σοβαρών παθήσεων δύναται ο άσθενης νά νοσηλευθή εις θεραπευτήριον της ιδίας αύτου εκλογής εν τη άλλοδαπή μετά προηγουμένην έγκρισιν της Υγειονομικής Επιτροπής. Εν τοιαύτη περιπτώσει εκ της διατιθεμένης υπ' αύτου δαπάνης διά την εν τω θεραπευτηρίω νοσηλείαν του αποδίδεται υπό του Ταμείου ποσόν, μη δυνάμενον νά υπερβή τά συμβατικώς ισχύοντα εν τη περιοχή Αθηνών (διά την συγκεκριμένην περίπτωσιν) νοσήλεια, ηυξημένα κατά 20%. Εκ της άνωτέρω δαπάνης δύναται, δι' αποφάσεως του Διοικητικού Συμβουλίου του Ταμείου, νά προκαταβληθούν επί αποδόσει λογαριασμού νοσήλεια μέχρις ενός μηνός».

Άρθρον 3

Η παράγραφος 3 του άρθρου 18 τροποποι-

εἶται ὡς ἕπεται :

«3. Ἡ ἐπιδιόρθωσις ὀδοντικῶν προθέσεων συνεπείᾳ συνήθους χρήσεως δύναται νὰ ζητηθῇ ὑπὸ τοῦ ἠσφαλισμένου μόνον μετὰ πάροδον τριετίας ἀπὸ τῆς ὁριστικῆς παραδόσεως αὐτῶν, τῆς ἀνάγκης ἐπιδιορθώσεως ἀποδεικνυομένης διὰ βεβαιώσεως τοῦ οἰκείου ἰατροῦ, ἀντικατάστασις δὲ καταστραφεισῶν τοιούτων μόνον μετὰ πάροδον ἓξαετίας. Προσθήκη ὀδόντος εἰς ὑπάρχουσαν ὀδοντοστοιχίαν ἢ συμπλήρωσις δι' ἀκρυλικοῦ ταύτης ἢ συγκόλλησις θραυσθείσης δὲν ὑπάγεται εἰς τοὺς ἀνωτέρω χρονικοὺς περιορισμούς».

Ἄρθρον 4

Ἡ παράγραφος 2 τοῦ ἄρθρου 19 τροποποιεῖται ὡς κάτωθι :

«Λουτροθεραπείας δὲν δικαιοῦνται σύζυγοι ἠσφαλισμένων ἢ συνταξιούχων, δικαιωθεῖσαι τοιαύτης ἐπὶ τρεῖς λουτρικὰς περιόδους ἐντὸς τῶν ἓξ (6) ἐτῶν, τῶν προηγουμένων τοῦ ἔτους τῆς κρίσεώς των.

Ἐπίσης δὲν δύνανται νὰ τύχωσι λουτροθεραπείας ἠσφαλισμένοι ἢ συνταξιοῦχοι, δικαιωθέντες τοιαύτης ἐπὶ πέντε λουτρικὰς περιόδους ἐντὸς τῶν τελευταίων 10 ἐτῶν, τῶν προηγουμένων τοῦ ἔτους κρίσεώς των».

Ἄρθρον 5

1) Αἱ παράγραφοι 1 καὶ 2 τοῦ ἄρθρου 24 ἀντικαθίστανται οὕτω :

Ἔξοδα κηδείας

Ἄρθρον 24

1. Ἐν περιπτώσει θανάτου ἠσφαλισμένου ἢ συνταξιούχου ἢ συζύγου ἠσφαλισμένου ἢ συνταξιούχου ἢ τέκνου τῶν ἀνωτέρω, δικαιουμένων παροχῶν ἀσθενείας, τὸ Ταμεῖον καταβάλλει δι' ἔξοδα κηδείας ἐφ' ἅπαξ βοήθημα κατὰ τὰ ἐν τοῖς ἑπομένοις παραγράφοις ὁριζόμενα.

2. Τὸ βοήθημα κηδείας ἰσοῦται, ἐπὶ θανάτου ἠσφαλισμένου, πρὸς 25 ἡμερομίσθια ἐργάτου τύπου, ἐπὶ θανάτου συνταξιούχου πρὸς δύο βασικὰς συντάξεις τοῦ θανόντος, ἐπὶ θανάτου συζύγου ἠσφαλισμένου ἢ συνταξιούχου πρὸς 15 ἡμερομίσθια ἐργάτου τύπου καὶ ἐπὶ θανάτου τέκνου ἠσφαλισμένου ἢ συνταξιούχου πρὸς 10 ἡμερομίσθια ἐργάτου τύπου».

2) Εἰς τὸ τέλος τῆς παραγράφου 3 τοῦ αὐτοῦ ἄρθρου 24 προστίθεται διάταξις, ἔχουσα ὡς ἀκολούθως :

«Ἐν περιπτώσει θανάτου τέκνου ἠσφαλισμένου ἢ συνταξιούχου τὸ βοήθημα κηδείας καταβάλλεται, βάσει ληξιαρχικῆς πράξεως θανάτου τοῦ τέκνου, εἰς τὸν πατέρα ἢ ἐλλείψει τοιούτου εἰς τὴν μητέρα τοῦ τέκνου ἢ τοὺς ἀδελφοὺς αὐτοῦ ἢ ἐλλείψει τοιούτων εἰς τὸν ἐπιμεληθέντα, κατὰ τὴν κρίσιν τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Ταμείου, τῆς κηδείας τοῦ τέκνου».

Εἰς τὸν αὐτὸν ἐπὶ τῆς Ἐργασίας Ὑπουργὸν ἀνατίθεμεν τὴν δημοσίευσιν καὶ ἐκτέλεσιν τοῦ παρόντος.

Ἐν Κερκύρᾳ τῇ 26 Ἰουλίου 1965

—

630)1965 Β. ΔΙΑΤΑΓΜΑ

Περὶ ἐπεκτάσεως εἰς τὴν περιοχὴν νήσου Σκιάθου τῆς ὑπὸ τοῦ Οἴκου Ναύτου παρεχομένης προστασίας.

(Ε.Κ. τ. Α' φ. 145 τῆς 28 Ἰουλίου 1965)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν : α) Τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 5 τοῦ νόμου 6002)1934 «περὶ προστασίας τῶν ἀνέργων ἐργατῶν θαλάσσης καὶ τῶν οἰκογενειῶν αὐτῶν» (Φ.Ε.Κ. 37 Α'). β) Τὰς διατάξεις τῶν ἄρθρων 1 καὶ 2 παράγραφος α' τοῦ ἀ.ν. 816)1948 «περὶ ἐπεκτάσεως τῆς ὑπὸ τοῦ ν. 6002 παρεχομένης ἰατροφαρμακευτικῆς καὶ νοσοκομειακῆς προστασίας καὶ εἰς τὰς οἰκογενείας τῶν ἐργαζομένων ναυτικῶν», ὡς οὗτος ἐκυρώθη ὑπὸ τοῦ νόμου 978)1949 (Φ.Ε.Κ. 120 Α'). γ) Τὸ ἄρθρον 18 § 3 τοῦ β.δ. 83)1962 «περὶ προστασίας κατὰ τῆς ἀσθενείας τῶν ναυτικῶν καὶ τῶν οἰκογενειῶν αὐτῶν» (Φ.Ε.Κ. 23 Α'). δ) Τὸ ἄρθρον 2 τοῦ ν. 3141)1955 «περὶ συστάσεως παρὰ τῷ Υ.Ε.Ν. Συμβουλίου Ἐμπορικοῦ Ναυτικοῦ» (Φ.Ε.Κ. 43 Α'). ε) Τὴν ὑπ' ἀριθ. 6) 1965 γνωμοδότησιν τοῦ Σ.Ε.Ν. στ) Τὴν ὑπ' ἀριθ. 2903)4.3.1965 πρότασιν τῆς Διοικητικῆς Ἐπιτροπῆς Οἴκου Ναύτου. ζ) Τὴν ὑπ' ἀριθ. 375)1965 γνωμοδότησιν τοῦ Συμβουλίου Ἐπικρατείας, προτάσει τοῦ ἐπὶ τῆς Ἐμπορικῆς Ναυτιλίας Ὑπουργοῦ, ἀπεφασίσαμεν καὶ διατάσσομεν :

Ἄρθρον μόνον

1) Ἡ κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ β. δ)τος 83) 14.2.1962 «περὶ προστασίας κατὰ τῆς ἀσθενείας τῶν ναυτικῶν καὶ τῶν οἰκογενειῶν των» (Φ.Ε.Κ. 23 Α') προβλεπομένη προστασία ἐπεκτείνεται καὶ εἰς τοὺς μονίμως εἰς τὴν περιοχὴν νήσου Σκιάθου διαμένοντας :

α) Ἀνέργους ναυτικοὺς καὶ τὰ μέλη τῶν οἰκογενειῶν τούτων καὶ

β) Μέλη οἰκογενειῶν ἐργαζομένων ναυτικῶν.

2) Εἰς τοὺς ἀνωτέρω δικαιούχους παρέχεται ἡ ὑπὸ τῶν ἄρθρων 19, 20 καὶ 21 τοῦ β. δ)τος 83)14.2.1962, ὡς καὶ ὑπὸ τοῦ ἄρθρου μόνου τοῦ β. δ)τος 805)12.11.1962 (Φ.Ε.Κ. 204 Α') προβλεπομένη προστασία.

Εἰς τὸν αὐτὸν ἐπὶ τῆς Ἐμπορικῆς Ναυτιλίας Ὑπουργὸν ἀνατίθεμεν τὴν δημοσίευσιν καὶ ἐκτέλεσιν τοῦ παρόντος.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 29 Μαΐου 1965

—

ΥΠΟΥΡΓΙΚΑΙ ΑΠΟΦΑΣΕΙΣ

144086)1965 Ἀπόφ. Ὑπουργῶν Οἰκονομικῶν καὶ Ἐργασίας

Περὶ αὐξήσεως τῶν ἀποδοχῶν προσωπικοῦ σχέσεως ἐργασίας ἰδιωτικοῦ δικαίου τῆς Ὑπηρεσίας Ἐγγείων Βελτιώσεων.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 441 τῆς 24 Ἰουλίου 1965)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν :

1) Τὸ ἄρθρον 32 § 5 τοῦ ν.δ. 3881)1958 «πε-

ρι έργων έγγείων βελτιώσεων» αποφασίζομεν:

1) Αὐξάνομεν ἀπὸ 1ης Ἰουλίου 1965 τοὺς κατὰ τὴν χρονολογίαν ταύτην ὑφισταμένους βασικοὺς μισθοὺς τοῦ ἐπὶ σχέσει ἐργασίας ἰδιωτικοῦ δικαίου προσωπικοῦ τῆς Ὑπηρεσίας Ἐγγείων Βελτιώσεων, τοῦ μισθοδοτουμένου εἰς βάρος τοῦ Β' παραρτήματος τοῦ προϋπολογισμοῦ τοῦ Κ.Τ.Γ.Κ. καὶ Δασῶν κατὰ τὰ ἐναντι ἑκάστης εἰδικότητος προσωπικοῦ ἀναγραφόμενα ποσοστὰ αὐξήσεως, ὡς ἀκολούθως:

	Ποσοστὸν αὐξήσεως
Α' Προσωπικοῦ μηχανημάτων ὑπαίθρου:	
1) Ἀρχιχειριστῶν ἑκσκαφέων	4 ο/ο
2) Χειριστῶν ἑκσκαφέων	4 ο/ο
3) Δοκίμων χειριστῶν ἑκσκαφέων	4 ο/ο
4) Λιπαντῶν ἑκσκαφέων, πλὴν κλιμακίου Γ' ὡς κατωτέρω	4 ο/ο
5) Δοκίμων λιπαντῶν ἑκσκαφέων ὡς κατωτέρω	4 ο/ο
6) Ἀρχιοδηγῶν ἑλκυστήρων, προωθητήρων	4 ο/ο
7) Ἀρχιοδηγῶν ἑλκυστήρων, προωθητήρων (ἀπομονιμοποιηθέντες)	4 ο/ο
8) Χειριστῶν ἑλκυστήρων, προωθητήρων, διαμορφωτήρων, ὁδοστρωτήρων	4 ο/ο
9) Χειριστῶν ἑλκυστήρων, προωθητήρων καὶ αὐτοκινήτων	4 ο/ο
10) Δοκίμων χειριστῶν ἑλκυστήρων, προωθητήρων, διαμορφωτήρων κλπ. (ἐνηλίκων)	4 ο/ο
11) Βοηθῶν χειριστῶν ἑλκυστήρων, προωθητήρων, διαμορφωτήρων κλπ. (ἐνηλίκων) ὡς κατωτέρω	

Οἱ βασικοὶ μισθοὶ τῶν δοκίμων λιπαντῶν ἑκσκαφέων (ὑπ' ἀριθ. 5) καὶ τῶν βοηθῶν χειριστῶν ἑλκυστήρων, διαμορφωτήρων κλπ. (ὑπ' ἀριθ. 11) καθορίζονται εἰς δραχμὰς 1.600 μηνιαίως, τὸ δὲ Γ' κλιμάκιον βασικοῦ μισθοῦ τῶν λιπαντῶν (ὑπ' ἀριθ. 4) καθορίζεται εἰς δραχμὰς 1.600

	Ποσοστὸν αὐξήσεως
Β'. Προσωπικοῦ γεωτρυπάνων	
1) Ἀρχιγεωτρυπανιστῶν	4 ο/ο
2) Γεωτρυπανιστῶν	4 ο/ο
3) Βοηθῶν γεωτρυπανιστῶν	4 ο/ο
4) Δοκίμων βοηθῶν γεωτρυπανιστῶν	4 ο/ο
5) Ἐργατῶν γεωτρυπάνων	4 ο/ο
Γ'. Προσωπικοῦ συνεργείων ἐπισκευῶν καὶ χειριστῶν γερανῶν ἐγκαταστάσεων	
1) Ἐργοδηγῶν συνεργείου	16 ο/ο
2) Ἀρχιτεχνιτῶν συνεργείου	16 ο/ο
3) Τεχνιτῶν συνεργείου Α'	16 ο/ο
4) Τεχνιτῶν συνεργείου Β'	16 ο/ο
5) Βοηθῶν τεχνιτῶν συνεργείου	16 ο/ο
6) Χειριστῶν γερανῶν ἐγκαταστάσεων	16 ο/ο
7) Σημειωτῶν συνεργείου Α' καὶ Β'	12 ο/ο
Δ'. Προσωπικοῦ μεταφορῶν καὶ ὀχημάτων:	
1) Ὁδηγῶν αὐτοκινήτων	12 ο/ο
2) Ὁδηγῶν βαρέων ὀχημάτων (ρυμουλκῶν)	12 ο/ο
3) Βοηθῶν βαρέων ὀχημάτων (ρυμουλκῶν)	12 ο/ο
Ε'. Προσωπικοῦ διοικήσεως (Γραφείων, ἐργαστηρίων κλπ.):	
Β' Κατηγορίας καὶ Α' κατηγορίας:	
1) Λογιστῶν	8 ο/ο
2) Δοκίμων λογιστῶν	8 ο/ο
3) Βοηθῶν λογιστῶν	8 ο/ο
4) Τεχνικῶν γραφέων Α' καὶ Β'	8 ο/ο
5) Γραμματέων	8 ο/ο
6) Γραφέων	8 ο/ο
7) Στενοδακτυλογράφων καὶ δακτυλογράφων ξένων γλωσσῶν	8 ο/ο
8) Δακτυλογράφων	8 ο/ο
9) Μεταφραστῶν	8 ο/ο
10) Σχεδιαστῶν Α' καὶ Β'	8 ο/ο
11) Τηλεφωνητῶν	8 ο/ο
12) Παρασκευαστῶν χημείου	8 ο/ο
13) Νοσοκόμων	8 ο/ο
14) Κλητήρων	8 ο/ο
15) Τυπογράφων - στοιχειοθετῶν	8 ο/ο
ΣΤ'. Προσωπικοῦ ἐργασιῶν ὑπαίθρου Β' Κατηγορίας	
1) Ἐργοδηγῶν ἔργων	8 ο/ο
2) Ἐπιστατῶν ἔργων Α' καὶ Β'	8 ο/ο
3) Ἐπιστατῶν ἀρδεύσεων	8 ο/ο
4) Γεωργοτεχνιτῶν ἀρδεύσεων	8 ο/ο
5) Χειριστῶν ἀντλητικῶν συγκροτημάτων (ἀντλητῶν)	8 ο/ο
6) Ἐμπειροτεχνῶν ἀρχιτοπογράφων	8 ο/ο
7) Ἐμπειροτεχνῶν τοπογράφων	8 ο/ο
8) Βοηθῶν τοπογραφικῶν συνεργείων Α' καὶ Β'	8 ο/ο
10) Ἀρχιεργατῶν ὑπαίθρου	8 ο/ο
11) Μηχανοτεχνιτῶν ἀντλητικῶν συγκροτημάτων τέως Δ.Υ.Κ.	8 ο/ο
Ζ'. Προσωπικοῦ ἀποθηκῶν	
1) Ἀποθηκαρίων Α' καὶ Β'	12 ο/ο
2) Βοηθῶν ἀποθηκαρίων	12 ο/ο
3) Ἀρχιεργατῶν ἀποθηκῶν	12 ο/ο
4) Ἐργατῶν ἀποθηκῶν (φορτοεκφορτωτῶν)	12 ο/ο
5) Φυλάκων ἀποθηκῶν καὶ πάσης φύσεως	4 ο/ο

ΙΙ. Οἱ βοηθοὶ χειριστῶν ἑλκυστήρων - προωθητήρων, ἄγοντες ἡλικίαν κάτω τῶν 19 ἐτῶν κα-

άνευ προϋπηρεσίας ένός έτους, λαμβάνουν τό ύπό τών έκάστοτε έθνικών συλλογικών συμβάσεων καθοριζόμενον ήμερομίσθιον μαθητευομένου.

Οί μαθητευόμενοι τών συνεργείων έπισκευών, άγοντες ήλικίαν κάτω τών 19 έτών, λαμβάνουν τό ήμερομίσθιον τό καθοριζόμενον έκάστοτε ύπό τών έθνικών συλλογικών συμβάσεων, οί δέ άγοντες ήλικίαν 19 έτών ή 18 έτών καί με ένα έτος προϋπηρεσίαν λαμβάνουν τό ήμερομίσθιον τού άνειδικεύτου έργάτου, τό καθοριζόμενον έκάστοτε ύπό τών αύτών έθνικών συλλογικών συμβάσεων.

Αί καθαρίστριαι έπί ήμερομισθίω λαμβάνουν τό ήμερομίσθιον άνειδικεύτου έργατρίας, τό καθοριζόμενον έκάστοτε ύπό τών έθνικών συλλογικών συμβάσεων.

Αί καθαρίστριαι έπί ώρομισθίω άκολουθούν τάς είδικάς άποφάσεις τού Ύπουργείου Οίκονομικών.

ΙΙΙ. Έγκρίνεται ή καταβολή είς τό προσωπικόν γεωτρυπάνων τής Ύπηρεσίας Έγγείων Βελτιώσεων:

α) Τών διαφορών δώρων Πάσχα καί Χριστουγέννων τών έτών 1960, 1961, 1962 καί 1963 διά συνυπολογισμού είς τάς άποδοχάς αύτού τών έτών τούτων (διά τήν έξαγωγήν τών δώρων έορτών) καί τών κατά τά αύτά έτη καταβληθεισών είς αύτό μετρικών άποζημιώσεων, συμφώνως πρός τήν ύπ' άριθ. 182775)ā1224)18.1.1958 άπόφασιν τού έξ ήμών Ύπουργού τής Γεωργίας (άριθμός άποφάσεως Δ.Σ. τού Κ.Τ.Γ.Κ. καί Δ 1450)1957), ώς ή άπόφασις αύτη παρετάθη καί έτροποποιήθη διά τής ύπ' άριθ. 200552)8240)19.4.1961 κοινής ήμών άποφάσεως.

β) Τών διαφορών τών άποδοχών άδείας αύτού τών έτών 1960, 1961, 1962 καί 1963, διά συνυπολογισμού είς τάς άποδοχάς αύτού τών έτών τούτων καί τών κατά τά αύτά έτη καταβληθεισών είς αύτό μετρικών άποζημιώσεων, συμφώνως πρός τάς έν τώ προηγουμένω έδαφίω άποφάσεις καί ύπό τάς προϋποθέσεις τής ύπ' άριθ. 103998)14177)25.5.1965 άποφάσεως τού έξ ήμών Ύπουργού τής Γεωργίας.

ΙΥ. Έγκρίνεται ή προσμέτρησις είς τήν ύπηρεσίαν τού προσωπικού γεωτρυπάνων τής Ύπηρεσίας Έγγείων Βελτιώσεων διά τόν ύπολογισμόν τού έπιδόματος πολυετίας αύτού καί τής προϋπηρεσίας τών έκ τού προσωπικού τούτου έργασθέντων ύπό τήν ίδιότητα ταύτην, κατά παραχώρησιν τής Ύπηρεσίας (τέως Δ.Υ.Κ.) είς τήν Άγγλικήν Έταιρείαν (Α.D.S.C.O.), Γεωργικούς Συνεταιρισμούς Κ.Ε.Υ.Ρ.Υ., Ύπουργείον Ύγιεινής καί Προνοίας, Έργολαβικήν Έταιρείαν γεωτρυπάνων Γεωργοπούλου-Άναστασιάδη, Όργανισμόν Κωπαΐδος, ώς καί είς τήν τέως Δ.Υ.Κ. καί έφ' όσον μετά τό πέρας τής τοιαύτης άπασχολήσεώς των έπανήλθον είς τήν παρά τή τέως Δ.Υ.Κ. Ύπηρεσίαν γεωτρήσεων, άποκλειομένης τής προσμετρήσεως προϋπηρεσίας, δι' ήν δέν ύφίστανται αί προϋποθέσεις τής παρούσης παραγράφου.

V. Ή έκ τών άνω αύξήσεων καί παροχών προκαλουμένη δαπάνη διά τό άπό 1ης Ίουλίου μέχρι 31 Δεκεμβρίου τρέχοντος έτους χρονικόν διάστημα, ύπολογιζομένη είς δραχμάς 6.000.000 περίπου, βαρύνει τάς οίκείας πιστώσεις τού Β' παραρτήματος τού προϋπολογισμού τού Κ.Τ.Γ.Κ. καί Δασών.

Οί βάσει τών έν παραγράφω 1 αύξήσεων διαμορφούμενοι βασικοί μισθοί στρογγυλοποιούνται, οί κάτω τής μονάδος 5 μέχρι τών δραχμών 5, οί δέ άνω τής μονάδος 5 μέχρι τών δραχμών 10.

Ή παρούσα δημοσιευθήτω διά τής Έφημερίδος τής Κυβερνήσεως.

Έν Άθήναις τή 21 Ίουνίου 1965

—

65409)4785)1965 Άπόφ. Ύπουργού Έργασίας

Περί παρατάσεως ίσχύος συλλογικής συμβάσεως έργασίας προσωπικού Γεωργικών Συνεταιριστικών Όργανώσεων άπάσης τής χώρας.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 411 τής 24 Ίουλίου 1965)

Έχοντες ύπ' όψιν: 1) Τάς διατάξεις τής παραγράφου 3 τού άρθρου 4 τού ν. 3239)1955. 2) Την κοινοποιηθείσαν ήμίν έγγραφον δήλωσιν καταγγελίας τής έν θέματι συλλογικής συμβάσεως έργασίας καί 3) σχετικήν γνωμοδότησιν τού Έθνικού Γνωμοδοτικού Συμβουλίου Κοινωνικής Πολιτικής, ληφθείσαν κατά τήν συνεδρίασιν αύτού τής 26.6.1965, άποφαίζομεν:

Άναστέλλομεν έπί 3μηνον χρονικόν διάστημα, ήτοι μέχρις 6.10.1965, τήν έπέλευσιν τών ένόμων άποτελεσμάτων έκ τής καταγγελίας τής άπό 22.4.1964 συλλογικής συμβάσεως έργασίας τού προσωπικού Γεωργικών Συνεταιρικών Όργανώσεων άπάσης τής χώρας (Φ.Ε.Κ. 183)Β)20.5.1964) (*).

Ή παρούσα δημοσιευθήτω διά τής Έφημερίδος τής Κυβερνήσεως.

Έν Άθήναις τή 2 Ίουνίου 1965

—

128803)1965 Άπόφ. Ύπουργού Έθνικής Άμύνης

Περί καθορισμού ήμερομισθίων έργατοτεχνικού προσωπικού Β.Ν.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 454 τής 27 Ίουλίου 1965)

Έχοντες ύπ' όψιν: α) Τάς διατάξεις τού ν. 6321)1934 «περί συνεργείων τού κατά θάλασσαν στρατού», ώς ούτος έτροποποιήθη καί συνεπληρώθη μεταγενεστέρως. β) Τάς ύπ' άριθ. 461 καί 462 τού 1964 άποφάσεις τού Άρείου Πάγου, καθ' άς οί βάσει τού νόμου 6321)1934 προσλαμβανόμενοι έργατοτεχνίται συνδέονται μετά τού Δημοσίου διά μονομεροῦς πράξεως δημοσίου δικαίου. γ) Την διαπιστωθείσαν άνάγκην άναπροσαρμογής τών καταβαλλομένων ήμερομισθίων είς τό έργατοτεχνικόν προσωπικόν τού Β.Ν. καί

(*) ΕΕΔ 23, 693.

οὗ καθορισμοῦ τούτων κατὰ κατηγορίας ἀναλόγως τῶν ἐτῶν ὑπηρεσίας, ἐπὶ τῷ τέλει ὅπως αἱ παροχαὶ τούτων ἐναρμονισθῶσι κατὰ τὸ δυνατὸν πρὸς τὰ ἰσχύοντα εἰς ὁμοειδεῖς ἐπιχειρήσεις, λαμβανομένης ἅμα ὑπ' ὄψιν καὶ τῆς στενότητος ὧν διατιθεμένων εἰς τὸν προϋπολογισμὸν σχετικῶν πιστώσεων, ἀποφασίζομεν :

Τὰ καταβαλλόμενα εἰς τοὺς βάσει τοῦ νόμου 6321)1934 προσλαμβανομένους ἡμερομισθίους ἐργατοτεχνίτας τοῦ Β.Ν. ἡμερομίσθια καθορίζονται ὡς ἀκολούθως :

Α'. Τεχνικὸν προσωπικὸν ἐν γένει :

	Δραχμαί Ἄρρενες	Θήλεις
Κατὰ τὴν πρόσληψιν	64	50
Μετὰ συμπλήρωσιν τριετοῦς ὑπηρεσίας	70	55
Μετὰ συμπλήρωσιν 6ετοῦς ὑπηρεσίας	76	59
Μετὰ συμπλήρωσιν 9ετοῦς ὑπηρεσίας	88	72
Μετὰ συμπλήρωσιν 12ετοῦς ὑπηρεσίας	99	83
Μετὰ συμπλήρωσιν 17ετοῦς ὑπηρεσίας	110	94
Β'. Ὑπαλληλικὸν προσωπικὸν		
Κατὰ τὴν πρόσληψιν	64	50
Μετὰ συμπλήρωσιν 3ετοῦς ὑπηρεσίας	70	55
Μετὰ συμπλήρωσιν 6ετοῦς ὑπηρεσίας	76	59
Μετὰ συμπλήρωσιν 9ετοῦς ὑπηρεσίας	88	72
Μετὰ συμπλήρωσιν 12ετοῦς ὑπηρεσίας	99	83
Μετὰ συμπλήρωσιν 17ετοῦς ὑπηρεσίας	110	94
Γ'. Ἐργατικὸν προσωπικὸν		
Κατὰ τὴν πρόσληψιν	64	50
Μετὰ συμπλήρωσιν 4ετοῦς ὑπηρεσίας	70	55
Μετὰ συμπλήρωσιν 8ετοῦς ὑπηρεσίας	76	59
Μετὰ συμπλήρωσιν 12ετοῦς ὑπηρεσίας	83	65
Μετὰ συμπλήρωσιν 17ετοῦς ὑπηρεσίας	94	76

Δ'. Μαθητευόμενοι (ἀνεξαρτήτως φύλου)

	Δραχμαί Ἄρρενες	Θήλεις
Μαθητευόμενοι μὲ διετίαν	25 ἕως 29	
Μαθητευόμενοι ἄνευ διετίας	25	

Οἱ μαθητευόμενοι νοοῦνται οἱ μὴ συμπληρώσαντες τὸ 21ον ἔτος τῆς ἡλικίας των.

Ε'. Ἐργατοτεχνῖται κεκτημένοι πολυετῆ ὑπηρεσίαν :

α) Διὰ τοὺς ἔχοντας ὑπερεικοσιπενταετῆ εὐδόκιμον ὑπηρεσίαν ἐν τῷ Β.Ν. ἀνώτατον ὅριον δραχμαὶ 121.

β) Διὰ τοὺς ἔχοντας ὑπερτριακονταετῆ εὐδόκιμον ὑπηρεσίαν ἐν τῷ Β.Ν. ἀνώτατον ὅριον δραχμαὶ 132.

γ) Διὰ τοὺς ἔχοντας ὑπερτριακοντατριετῆ εὐδόκιμον ὑπηρεσίαν ἐν τῷ Β.Ν. ἀνώτατον ὅριον δραχμαὶ 143.

δ) Διὰ τοὺς ἔχοντας ὑπερτριακονταπενταετῆ εὐδόκιμον ὑπηρεσίαν ἐν τῷ Β.Ν. ἀνώτατον ὅριον δραχμαὶ 154.

2) Διὰ τὴν μισθολογικὴν κατάταξιν ὡς προϋπηρεσία νοεῖται ἡ εἰς τὸ Β.Ν. διανυθεῖσα. Ὁμοίως δύναται νὰ συνυπολογισθῇ καὶ πᾶσα ἐκτὸς τοῦ Β.Ν. ὁμοειδὴς ὑπηρεσία, ἀποδεικνυομένη διὰ πιστοποιητικοῦ τοῦ οἰκείου ἐργοδότου καὶ τεθεωρημένη παρὰ τοῦ οἰκείου Ἐπιθεωρητοῦ Ἐργασίας.

Τὸ ὡς ἄνω πιστοποιητικὸν ὑποβάλλεται παρὰ τοῦ ἐνδιαφερομένου, μετὰ δὲ τὸν ἔλεγχον καὶ ἔγκρισιν παρὰ τῆς ὁρμοδίας Ναυτικῆς Ὑπηρεσίας αὕτη καταχωρεῖται εἰς τὰ μητρῶα ἡμερομισθίων, ὑπολογιζομένης τῆς κατατάξεως ἀπὸ τῆς ἡμερομηνίας ἐγκρίσεως.

3) Τὸ ἡμερομίσθιον τῶν κεκτημένων πολυετῆ ὑπηρεσίαν, περὶ ὧν ἀνωτέρω ἡ περίπτωσις Ε', καθορίζεται ἀναλόγως τῆς πολυετοῦς εὐδοκίμου ὑπηρεσίας ἑκάστου καὶ ἐντὸς τῶν ἐν τῇ ἀνωτέρω περιπτώσει (ε) ὁρίων.

4) Τὰ καταβαλλόμενα εἰς τὸ βάσει τοῦ νόμου 6321)1934 προσλαμβανόμενον ἡμερομίσθιον προσωπικὸν τῶν πλωτῶν μέσων Β.Ν. ἡμερομίσθια καθορίζονται ὡς ἀκολούθως :

Α'. Ρυμουλκά :

	Μέχρι δραχμῶν
α) Κυβερνήτης	67
β) Μηχανικὸς	67
γ) Θερμαστὴς	55
δ) Ναύτης	50
Β'. Πλωτοὶ γερανοὶ (Μὲ προωστικὴν δύναμιν) :	
α) Πλοίαρχος	63
β) Ὑποπλοίαρχος	61
γ) Ἀνθυποπλοίαρχος	61
δ) Μηχανικὸς Α'	63
ε) » Β'	61
στ) » Γ'	59
ζ) Χειριστὴς	61
η) Ναύκληρος - μάγειρος	55
θ) Ἀρχιθερμαστὴς	55
ι) Ναύτης ἢ θαλαμηπόλος	49
ια) Θερμαστὴς ἢ λιπαντὴς	49
Γ'. Πλωτοὶ γερανοὶ (Ἄνευ προωστικῆς δυνάμεως) :	
α) Κυβερνήτης	59

	Μέχρι δραχμών
β) Μηχανικός	59
γ) Χειριστής γερανοῦ	61
δ) Θερμαστής	49
ε) Ναύτης	49
Δ'. Ὑδροφόροι (Μὲ προωστικὴν μηχανήν):	
α) Πλοίαρχος	63
β) Μηχανικός	63
Ε'. Ὑδροφόροι (Ἄνευ προωστικῆς μηχανῆς):	
α) Πλοίαρχος	59
β) Μηχανικός	59

5) Οἱ ἀρχηγοὶ τῶν Ναυτικῶν Ὑπηρεσιῶν, εἰς οὓς ὑπάγονται τὰ πλωτὰ μέσα τῶν ἀνωτέρω κατηγοριῶν, θὰ ὁρίζωσι τὸ ἡμερομίσθιον ἑκάστου ὑπηρετοῦντος ὑπ' αὐτῶν ἡμερομισθίους ἀναλόγως τῆς ἐπιδόσεως ἐντὸς τῶν ἀνωτέρω περιθωρίων, ἅτινα δὲν δύνανται νὰ ὑπερβῶσιν.

Περὶ τῆς ἀμοιβῆς τῶν ἀνωτέρω ἡμερομισθίων δι' ἐργασίαν πλέον τῶν κεκανονισμένων ὡρῶν ἢ νυκτερινὴν τοιαύτην ἢ ἐργασίαν Κυριακῆς καὶ ἐξαιρεσίμων ἑορτῶν ὁρίζει τὸ ἄρθρον 2004 τοῦ Κανονισμοῦ Οἰκονομικῆς Ὑπηρεσίας Β.Ν. «Κ.Ο.Υ.».

6) Ἐκ τῆς 24ωρου ἐργασίας δὲν δύναται νὰ καταβληθῶσιν ὡρομίσθια πλέον τῶν 22 ὡρῶν, τῶν ὑπολοίπων 2 ἐκπιπτομένων λόγῳ διακοπῶν διὰ φαγητὸν κλπ. Οἱ ἐκτελοῦντες 24ωρον ἐργασίαν (μὲ τὰς ἀναγκαίας διακοπὰς διὰ φαγητὸν κλπ.) ἀναπαύονται τὸ ἑπόμενον 24ωρον, ἀπαγορευομένης τῆς χρησιμοποιήσεώς των.

7) Τὰ κατώτατα καὶ ἀνώτατα ὅρια ἡμερομισθίων, τῶν προσλαμβανομένων διὰ τὴν λειτουργίαν καὶ συντήρησιν τῶν εἰδικῶν μόνον ἀποθηκῶν καυσίμων καὶ πυρομαχικῶν Β. Ναυστάθμων μακρὰν περιοχῆς τέως Διοικήσεως Πρωτευούσης καὶ Σαλαμῖνος, καθορίζονται ὡς κατωτέρω:

	Δραχμαί Κατώτατα	Ἀνώτατα
α) Ἀρχιτεχνῖται Α' Κατηγορίας (διπλ. μηχανολόγοι - ἠλεκτρολόγοι)	250	360
β) Ἀρχιτεχνῖται Β' Κατηγορίας (χημικοί)	220	300
γ) Ἀρχιτεχνῖται Γ' Κατηγορίας (λογισταί)	145	215
δ) Γραφεῖς	75	100
ε) Τεχνῖται μηχανικοὶ καὶ ἠλεκτρολόγοι	110	150
στ) Ἐργάται εἰδικευμένοι	100	140
ζ) Ὁδηγοὶ χειριστοὶ μηχανῶν	135	185
η) Ἐργάται ἀνειδίκευτοι	65	90

8) Τὰ ἀνώτατα καὶ κατώτατα ὅρια ἡμερομισθίων τοῦ προσωπικοῦ Συνεργείου Δημοσίων Ναυτικῶν Ἔργων τοῦ Β.Ν., τοῦ μισθοδοτουμένου ἐκ τῶν πιστώσεων Ἔργων Ἀμύνης, καθορίζονται ὡς κάτωθι:

Α'. Προσωπικὸν ἀπασχολούμενον ἐντὸς τῆς περιοχῆς τέως Διοικήσεως Πρωτευούσης.

	Δραχμαί Κατώτατα	Ἀνώτατα
α) Προσωπικὸν Α' Κατηγορίας (Διπλ. Ἀνωτ. Σχολῶν)		
1) Διπλωμ. Ε.Μ.Π. ἢ ἰσοτίμων Σχολῶν τῆς ἀλλοδαπῆς	180	250
2) Πτυχιοῦχοι τοῦ Πανεπιστημίου ἢ τῶν ἰσοτίμων Ἀνωτάτων τοῦ Κράτους Σχολῶν ἢ ἰσοτίμων τῆς ἀλλοδαπῆς	150	180
β) Προσωπικὸν Β' Κατηγορίας		
1) Ὑπομηχανικοὶ	100	150
2) Τεχνικοὶ βαθμοὶ	80	130
3) Σχεδιασταὶ - ἐργοδηγοὶ	60	90
4) Γραφεῖς δακτυλογράφοι	50	90

Β'. Προσωπικὸν ἀπασχολούμενον ἐκτὸς τῆς περιοχῆς τῆς τέως Διοικήσεως Πρωτευούσης.

	Δραχμαί Κατώτατα	Ἀνώτατα
α) Προσωπικὸν Α' κατηγορίας (Διπλ. Ἀνωτ. Σχολῶν)		
1) Διπλωματοῦχοι Ε.Μ.Π. ἢ ἰσοτίμων Σχολῶν τῆς ἀλλοδαπῆς	200	280
2) Πτυχιοῦχοι τοῦ Πανεπιστημίου ἢ τῶν ἰσοτίμων Ἀνωτάτων τοῦ Κράτους Σχολῶν ἢ ἰσοτίμων τῆς ἀλλοδαπῆς	170	210
β) Προσωπικὸν Β' κατηγορίας		
1) Ὑπομηχανικοὶ	120	170
2) Τεχνικοὶ βαθμοὶ	80	130
3) Σχεδιασταὶ - ἐργοδηγοὶ	60	90
4) Γραφεῖς - δακτυλογράφοι	50	90

9) Τὰ ἀνώτατα καὶ κατώτατα ὅρια ἡμερομισθίων τῶν προσλαμβανομένων κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ ἀ.ν. 6921/1934 «περὶ συνεργείων τοῦ κατὰ θάλασσαν στρατοῦ» ἡμερομισθίου τεχνικοῦ ἐπιστημονικοῦ καὶ λοιποῦ ἐπιστημονικοῦ προσωπικοῦ καθορίζονται ὡς κάτωθι:

	Κατώτατα Δραχμαί	ἀνώτατα
α) Διπλωματοῦχοι ἠλεκτρολόγοι τοῦ Ε.Μ.Π. ἢ ἰσοτίμων Σχολῶν τῆς ἀλλοδαπῆς	180	250
β) Λοιποὶ πτυχιοῦχοι τοῦ Ε.Μ.Π. ἢ τοῦ Πανεπιστημίου ἢ ἰσοτίμων Ἀνωτάτων Σχολῶν τῆς ἀλλοδαπῆς	150	180
γ) Λοιποὶ πτυχιοῦχοι τοῦ Πανεπιστημίου ἢ ἰσοτίμων Ἀνωτάτων Σχολῶν ἡμεδαπῆς ἢ ἀλλοδαπῆς	65	150

ΣΤ' Γενικαὶ διατάξεις:

10) Ὅπου ἐπὶ τῇ βάσει τῶν προϊσχυσασῶ

κοινών αποφάσεων των Υπουργών Εθνικής Αμύνης και Οικονομικών ή ειδικών διατάξεων Γ.Ε.Ν. έχουσι ορισθή εις εργατοτεχνίτας των ανωτέρω περιπτώσεων, λόγω ειδικής έμπειρίας ή γνώσεων, ημερομίσθια ανώτερα των υπό της παρούσης οριζομένων και κατά παρέκκλισιν του περιορισμού της προϋπηρεσίας, ταύτα διατηρούνται και προσαυξάνονται από της ισχύος της παρούσης κατά 10 ο/ο.

11) Επιτρέπεται εις τον Υπουργον Εθνικής Αμύνης, κατά παρέκκλισιν των ανωτέρω διατάξεων και επί τω τέλει θεραπείας μεμονωμένων περιπτώσεων, εξυπηρετουσών την ναυτικήν υπηρεσίαν, όπως παρεχη ηύξημένα ημερομίσθια εις τεχνικών και υπαλλήλικον προσωπικόν λόγω ειδικών γνώσεων και έμπειρίας μέχρι του ορίου των 150 δραχμών, ασχέτως χρόνου προϋπηρεσίας.

12) Ομοίως επιτρέπεται εις τας Υπηρεσίας Β.Ν., εις ας λειτουργούσι συνεργεία, διεπόμενα υπό του νόμου 6921)1934 προς αντιμετώπισιν των εκτάκτων αναγκών, όπως προβαίνωσι κατόπιν εγκρίσεως του Γ.Ε.Ν. εις την πρόσληψιν τεχνικού εργατοτεχνικού προσωπικού δι' ημερομισθίων ανωτέρων των προβλεπομένων υπό της παρούσης εκ του περιορισμού της προϋπηρεσίας και μέχρι του ορίου 110 δραχμών, υπό την προϋπόθεσιν ότι οι ούτω προσλαμβανόμενοι θα απολύωνται μετά το πέρας εκτελέσεως της ειδικής εργασίας.

Ζ' Ημερήσιον επίδομα

13) Εις το ημερομίσθιον εργατοτεχνικών προσωπικών, το απασχολούμενον εις Βασιλικόν Ναύσταθμον Σαλαμίνος, χορηγείται, λόγω των ειδικών δυσμενών συνθηκών μεταφοράς επί της νήσου, ημερήσιον επίδομα κατά τας κάτωθι διακρίσεις:

α) Επίδομα δραχμών εξ (6) ημερησίως διά τους κατοικούντας εκτός της νήσου Σαλαμίνος και εργαζομένους εις Υπηρεσίας του Βασιλικού Ναυσταθμού, εδρευούσας επ' αυτής ταύτης της νήσου. Το αυτό επίδομα χορηγείται και εις τους κατοικούντας εν Σαλαμίνι και εργαζομένους εις υπηρεσίας Α.Δ.Β.Ν.Σ. εν Πειραιεί.

β) Επίδομα δραχμών τριών (3) ημερησίως διά τους κατοικούντας εν Σαλαμίνι και εργαζομένους εις Υπηρεσίας Α.Δ.Β.Ν.Σ., εδρευούσας επί της νήσου, ως και εις περιοχην Αμφιάλης (Σκαραμαγκά).

γ) Επίδομα δραχμών τριών (3) εις τους εργαζομένους εις Β. Ναύσταθμον Κρήτης.

14) Το επίδομα χορηγείται εις τους ως άνω δικαιούχους ανεξαρτήτως κατηγορίας ή ειδικότητος και όρους λαμβανομένου ημερομισθίου και καταβάλλεται μόνον διά τας ημέρας, καθ' ας εργάσθησαν.

15) Το εν λόγω επίδομα, όπερ δεν λαμβάνεται υπ' όψιν διά τον υπολογισμόν των δώρων Χριστουγέννων και Πάσχα, υπόκειται εις τας κυτάς κρατήσεις, εις ας και το ημερομίσθιον.

Η' Επίδομα ανθυγιεινής εργασίας.

Εις τους απασχολουμένους εις ανθυγιεινάς εργασίας χορηγείται επίδομα ίσον προς 10 ο/ο επί των καθοριζομένων ημερομισθίων, ως τοιαύται δε εργασίαι θεωρούνται αι κάτωθι: 1) χυτηρίου, 2) οξυγονοκολλήσεως, 3) ηλεκτροσυγκολλήσεως, 4) θερμικών κατεργασιών, 5) σφυροκοπανιστών, 6) υφαλοκοπανιστών, 7) χρωματουργείου, 8) παρασκευαστηρίου χρωμάτων, 9) παρασκευαστηρίου πυρομαχικών, 10) πυριτιδαποθηκών, 11) αποθηκών πετρελαιοειδών, 12) χαλκουργείου, 13) καθαρισμού εξαρτημάτων και ψυγείων μηχανών δι' οξέων, 14) ηλεκτρονικών και συσσωρευτών, 15) ατοιχειοθετηρίου, πιεστηρίου, λινοτυπείου, φωτοτυπείου, φωτογραφείου κλπ., 16) γαλβανιστας, 17) τεχνίτας επενδύσεως λεβήτων δι' υαλοβάμβακος, 18) εργαζομένους εις αποθήκας ραδιενεργών ύλικών και 19) τυπογράφους.

Θ' Ημέραι άργίας

17) Η ημέρα της ονομαστικής εορτής της Α.Μ. του Βασιλέως, ή 9η Δεκεμβρίου, έπέτειος της Ναυμαχίας της Έλλης, και 6η Δεκεμβρίου, εορτή του Αγίου Νικολάου, ημέραι άργίας διά το Β.Ν., καθορίζονται ημέραι άργίας και διά το εργατοτεχνικόν προσωπικόν αυτού και εφαρμόζονται διά τούτο, απασχολούμενον, αι σχετικαί περί άργίας διατάξεις. Διά την άργίαν της εορτής της Α.Μ. Βασιλέως καταβάλλεται το βασικόν ημερομίσθιον και διά τας λοιπάς δύο εν συνόλω βασικόν ημερομίσθιον.

Ι' Χορήγησις ένδυμασίας εργασίας

18) Εις τους εργατοτεχνίτας Β.Ν., μετά τρίμηνον από της προσλήψεως των, δαπάναις του Β.Ν. χορηγείται κατ' έτος ή και έκτάκτως, εν περιπτώσει ητιολογημένης καταστροφής, μία ένδυμασία εργασίας (φόρμα), ήτις επιστρέφεται εις την Υπηρεσίαν εν περιπτώσει απομακρύνσεως του εργατοτεχνίτου. Η ανανέωσις της κατά τα ανωτέρω ένδυμασίας εργασίας γίνεται επί παραδόσει της κατεχομένης, υπό την προϋπόθεσιν ότι αύτη έχει τελείως φθαρή.

ΙΑ' Καταργούμεναι διατάξεις

19) Από της ισχύος της παρούσης καταργούνται αι κατωτέρω κοιναί αποφάσεις Υπουργών Εθνικής Αμύνης και Οικονομικών:

α) Η υπ' αριθ 118572)1959 «περί ημερησίου επιδόματος εργαζομένων εις Β.Ν.Σ.».

β) Η υπ' αριθ. 157136)1959 «περί ημερομισθίων προσωπικού πλωτών μέσων Β.Ν.».

γ) Η υπ' αριθ. 40431)1960 «περί καθορισμού ανωτάτου και κατωτάτου ορίου ημερομισθίου του παρά τη Διευθύνσει Δημ. Ναυτικών Έργων του Γ.Ε.Ν. κλπ.».

δ) Η υπ' αριθ. 40070)1961 από 16.1.1961 «περί συμπληρώσεως της υπ' αριθ. 40431)1960 από 24.2.1960 κοινής αποφάσεως κλπ.».

ε) Η υπ' αριθ. 96561)8.5.1961 «περί καθορισμού ανωτάτου ορίου ημερομισθίων πολιτικού προσωπικού αποθηκών καυσίμων κλπ» (Φ.Ε.Κ. 158 Β)1961).

στ) Η υπ' αριθ. 50027)39)1961 από 1.1.1961 «περί καθορισμού ανωτάτου και κατωτάτου ορί-

ου ήμερομισθίων κλπ.». (Φ.Ε.Κ. 191Β)1961).

ζ) 'Η ὑπ' ἀριθ. 311506)1962 «περὶ καθορισμοῦ ἡμερομισθίων ἐργατοτεχνικοῦ προσωπικοῦ Β.Ν. (Φ.Ε.Κ. 463Β)1962).

η) 'Η ὑπ' ἀριθ. 81448)1.4.1963 «περὶ καθορισμοῦ ἀνωτάτου ὁρίου ἡμερομισθίου ἐργατοτεχνιτῶν Β.Ν. ἐχόντων ὑπερεικοσιπενταετῆ κλπ.».

θ) 'Η ὑπ' ἀριθ. 184341)25.7.1961 «περὶ ἀνωτάτου ὁρίου ἡμερομισθίου ἐργατοτεχνιτῶν κλπ.».

ι) 'Η ὑπ' ἀριθ. 259863)13.11.1963 «περὶ καθορισμοῦ ἡμερομισθίου τεχνίτου ὡρολογοποιοῦ».

ια) 'Η ὑπ' ἀριθ. 50027)98)1963 ἀπὸ 28.11.1963 «περὶ αὐξήσεως ἡμερομισθίου ἐργατοτεχνικοῦ προσωπικοῦ Β.Ν.».

ιβ) 'Η ὑπ' ἀριθ. 160693)6.7.1964 «περὶ αὐξήσεως κατωτάτων ὁρίων ἡμερομισθίων ἐργατοτεχνιτῶν Β.Ν.».

ιγ) 'Η ὑπ' ἀριθ. 188454)10.8.1964 «περὶ καθορισμοῦ ἀνωτάτου ὁρίου ἡμερομισθίου ἐργατοτεχνιτῶν Β.Ν., ἐχόντων ὑπερτριακονταπενταετῆ εὐδόκιμον ὑπηρεσίαν ἐν τῷ Β.Ν.».

ιδ) 'Η ὑπ' ἀριθ. 298514)1964 ἀπὸ 8.1.1965 «περὶ ἀνωτάτου ἡμερομισθίου ἐργοδηγοῦ κλπ.».

ιε) 'Η ὑπ' ἀριθ. 254 758)14.10.1960 «περὶ χορηγήσεως εἰδικοῦ ἡμερησίου ἐπιδόματος εἰς ἐργατοτεχνίτας Β. Ναυστάθμων Κρήτης».

20) 'Ισχὺς ἀποφάσεως.

'Η ἰσχὺς τῆς παρούσης, δημοσιευθησομένης διὰ τῆς 'Εφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως, ἄρχεται ἀπὸ 1.1.1965.

'Εν 'Αθήναις τῇ 24 'Ιουλίου 1965

—

72327)5157)1965 'Απόφ. 'Υπουργοῦ 'Εργασίας

Περὶ καθορισμοῦ συνεχοῦς ὡραρίου ἐργασίας καταστημάτων χαρτεμπορίου 'Αθηνῶν κατὰ τὸ χρονικὸν διάστημα ἀπὸ 15.7-31.8 1965

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 466 τῆς 30 'Ιουλίου 1965)

"Εχοντες ὑπ' ὄψιν: 1) Τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 5 τοῦ π.δ τῆς 8)13.4.1932 «περὶ κωδικοποιήσεως τῶν διατάξεων τῶν νόμων περὶ χρονικῶν ὁρίων ἐργασίας εἰς τὰ καταστήματα κλπ.». 2) Τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 1 τοῦ ν.δ. 4020)1959 «περὶ τροποποιήσεως καὶ συμπληρώσεως ἐνίων διατάξεων ἐργατικῶν νόμων» 3) Τὴν ὑπ' ἀριθ. 11453)754)15.2.1963 ἡμετέραν ἀπόφασιν «περὶ καθορισμοῦ ὡρῶν ἐργασίας ἐμπορικῶν καταστημάτων περιοχῆς 'Αθηνῶν - Πειραιῶς καὶ τῶν πέριξ αὐτῶν Δήμων καὶ Κοινοτήτων». 4) Τὴν ἀπὸ 12.7.1965 αἴτησιν τῆς 'Ενώσεως Χαρτεμπόρων 'Αθηνῶν. 5) Τὴν ὑπ' ἀριθ. 14512) 1965 γνώμην τοῦ Συλλόγου 'Εμποροϋπαλλήλων 'Αθηνῶν. 6) Τὴν ὑπ' ἀριθ. 152379 Φ71)10)1965 γνώμην τῆς 'Αστυνομικῆς Διευθύνσεως 'Αθηνῶν, ἀποφασίζομεν:

Τροποποιοῦντες τὴν ὑπ' ἀριθ. 86859)5304) 1964 ἡμετέραν ἀπόφασιν «περὶ καθορισμοῦ ὡρῶν ἐργασίας τῶν ἐμπορικῶν καταστημάτων τῆς περιοχῆς Δήμου 'Αθηναίων» καθορίζομεν τὰς ὥρας ἀνοίγματος καὶ κλεισίματος τῶν καταστημάτων χαρτεμπορίου τῆς περιοχῆς τοῦ Δήμου 'Αθηναίων κατὰ τὸ χρονικὸν διάστημα ἀπὸ 15.7 - 31.8 1965 ὡς ἀκολούθως:

Καθ' ἑκάστην 7 π.μ. - 3 μ.μ.

'Η παροῦσα, ἧς ἡ ἰσχὺς ἄρχεται ἀπὸ 27.7.1965, δημοσιευθήτω διὰ τῆς 'Εφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως, κοινοποιηθήσεται δὲ πρὸ τῆς δημοσιεύσεως πρὸς ἐφαρμογήν.

'Εν 'Αθήναις τῇ 26 'Ιουλίου 1965

—

63477)4383)1965 'Απόφ. 'Υπουργοῦ 'Εργασίας

Περὶ καθορισμοῦ ὡρῶν ἀνοίγματος καὶ κλεισίματος καταστημάτων σιδηρικῶν, ναυτιλιακῶν καὶ βιομηχανικῶν εἰδῶν, χρωμάτων, εἰδῶν ὑγιεινῆς καὶ ὑαλοπινάκων περιοχῆς Πειραιῶς καὶ τῶν πέριξ αὐτοῦ Δήμων - Κοινοτήτων καὶ Προαστίων διὰ τὸ ἀπὸ 15.6 - 15.9 χρονικὸν διάστημα.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 465 τῆς 30 'Ιουλίου 1965)

"Εχοντες ὑπ' ὄψιν: 1) Τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 5 τοῦ π. δ/τος τῆς 8.13.4.1932 «περὶ κωδικοποιήσεως τῶν διατάξεων τῶν νόμων περὶ χρονικῶν ὁρίων ἐργασίας εἰς τὰ καταστήματα κλπ.». 2) Τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 1 τοῦ ν.δ. 4020)1959 «περὶ τροποποιήσεως καὶ συμπληρώσεως διατάξεων ἐργατικῶν τινων νόμων». 3) Τὴν ὑπ' ἀριθ. 11452)1963 ἡμετέραν ἀπόφασιν «περὶ καθορισμοῦ ὡρῶν ἐργασίας ἐμπορικῶν καταστημάτων περιφερείας 'Αθηνῶν - Πειραιῶς καὶ πέριξ αὐτῶν Δήμων καὶ Κοινοτήτων». 4) Τὴν σύμφωνον αἴτησιν τοῦ 'Εμπορικοῦ Συλλόγου Πειραιῶς καὶ τοῦ Συλλόγου 'Εμποροϋπαλλήλων Πειραιῶς, ἀποφασίζομεν:

1. Τροποποιοῦντες τὴν ὑπ' ἀριθ. 42241)3596) 22.5.1963 ἡμετέραν ἀπόφασιν «περὶ καθορισμοῦ ὡρῶν ἀνοίγματος, μεσημβρινῆς διακοπῆς καὶ κλεισίματος τῶν ἐμπορικῶν καταστημάτων περιοχῆς Πειραιῶς καὶ τῶν πέριξ αὐτοῦ Δήμων - Κοινοτήτων καὶ Προαστίων» καθορίζομεν τὰς ὥρας ἀνοίγματος καὶ κλεισίματος τῶν καταστημάτων σιδηρικῶν, ναυτιλιακῶν, βιομηχανικῶν εἰδῶν (σιδηρικῶν, ὑδραυλικῶν καὶ συναφῶν), χρωμάτων, εἰδῶν ὑγιεινῆς καὶ ὑαλοπινάκων τῆς περιοχῆς Πειραιῶς καὶ τῶν πέριξ αὐτοῦ Δήμων καὶ Κοινοτήτων διὰ τὸ ἀπὸ 15.6 - 15.9 χρονικὸν διάστημα ὡς ἀκολούθως:

Καθ' ἑκάστην ἀπὸ 7 π.μ. - 3 μ.μ.

"Εκαστον Σάββατον 7.30' π.μ. - 2 μ.μ.

II. 'Η ὑπ' ἀριθ. 67161)4331)1964 ἀπόφασις καταργεῖται.

'Η παροῦσα, ἧς ἡ ἰσχὺς ἄρχεται ἀπὸ 28.6. 1965, δημοσιευθήτω διὰ τῆς 'Εφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως, κοινοποιηθήσεται δὲ πρὸ τῆς δημοσιεύσεως πρὸς ἐφαρμογήν.

'Εν 'Αθήναις τῇ 26 'Ιουνίου 1965

—

74219)545)1965 Απόφ. Υπουργών Συντονισμού και Εργασίας

Περί εγκρίσεως μετά τροποποιήσεως της από 12.5.1965 συλλογικής συμβάσεως εργασίας οδοκαθαριστών και λοιπού προσωπικού καθαριότητος Δήμου Πτολεμαΐδος.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 483 της 3 Αυγούστου 1965)

Έχοντες υπ' όψιν: 1) Τας διατάξεις της παραγράφου 2 του άρθρου 20 του νόμου 3239)1955, ως ετροποποιήθησαν υπό του ν.δ. 3755)1957. 2) Την από 12.5.1965 συλλογικήν σύμβασιν εργασίας οδοκαθαριστών και λοιπού προσωπικού καθαριότητος Δήμου Πτολεμαΐδος. 3) Σχετικήν γνωμοδότησιν του κατ' άρθρον 2 § 2 εδάφιον β' ν.δ. 3755)1957 Τμήματος αμοιβής και όρων εργασίας του Εθνικού Γνωμοδοτικού Συμβουλίου Κοινωνικής Πολιτικής, ληφθείσαν κατά την συνεδρίασιν αύτου της 30.7.1965, την οποίαν και αποδεχόμεθα. 4) Το γεγονός ότι η διά του άρθρου 2 της από 12.5.1965 συλλογικής συμβάσεως εργασίας οδοκαθαριστών και λοιπού προσωπικού καθαριότητος Δήμου Πτολεμαΐδος θεσπιζομένη υποχρεωσις παροχής επιδόματος άνθυγιεινής εργασίας, εκ ποσοστού 20 ο)ο επί των ημερομισθίων των περί τούτο μισθωτών, αφ' ενός μεν θέτει εις ευεργετικωτέραν θέσιν τους εργαζομένους εις τον Δήμον Πτολεμαΐδος έναντι των άλλων εργαζομένων του ιδίου Κλάδου εις άλλους Δήμους, αφ' ετέρου δε καθιστά την άνιαον μεταχείρισιν των εργαζομένων, όπερ αντίκειται εις την υπό της Κυβερνήσεως ακολουθουμένην γενικήν κοινωνικήν πολιτικήν και δέον τω λόγω τούτω όπως τροποποιηθή ούτω κατά τα εν τω διατακτικώ, αποφασίζομεν:

Εγκρίνομεν την από 12.5.1965 συλλογικήν σύμβασιν εργασίας οδοκαθαριστών και λοιπού προσωπικού καθαριότητος Δήμου Πτολεμαΐδος, κατατεθείσαν ημίν την 15.7.1965, συντεχθέντος προς τούτο του υπ' αριθ. 660)1965 πρακτικού καταθέσεως, και της οποίας το κείμενον, τροποποιούμενον παρ' ημών κατά τα ανωτέρω, έχει ως ακολούθως:

Συλλογική σύμβαση εργασίας
οδοκαθαριστών και λοιπού προσωπικού
καθαριότητος Δήμου Πτολεμαΐδος

Εν Πτολεμαΐδι και εν τω Δημαρχιακώ καταστήματι, σήμερον την 12ην Μαΐου 1965 ημέραν της εβδομάδος Τετάρτην και ώραν 10 π.μ., οι κάτωθι υπογεγραμμένοι αφ' ενός Αριστείδης Λευκόπουλος, Δήμαρχος Πτολεμαΐδος, εξουσιοδοτημένος προς υπογραφήν της παρούσης διά της υπ' αριθ. 120)1965 αποφάσεως του Δημοτικού Συμβουλίου Πτολεμαΐδος, εγκριθείσης διά της υπ' αριθ. 17605)6.5.1965 τοιαύτης Νομαρχίας Κοζάνης, και αφ' ετέρου ο Χρήστος Τσακυργιαννίδης, πρόεδρος του Σωματείου εργατοτεχνιτών οδοκαθαριστών Δήμου Πτολεμαΐδος ο «Ερμής», νομίμως εξουσιοδοτημένος προς υπογραφήν της παρούσης, δυνάμει αποφάσεως του Διοικητικού Συμβουλίου του Σωματείου, ληφθείσης κατά την συνεδρίασιν αύτου της 17.4.1965, απεφασίσαμεν την υπογραφήν της παρούσης συλλογικής συμβάσεως, δι' ής καθορίζονται οι όροι αμοιβής των εργατοτεχνιτών της Υπηρεσίας καθαριότητος της πόλεως Πτολεμαΐδος, ως και των Δημοτικών Σφαγείων.

Άρθρον 1

Εις τους όρους της παρούσης συλλογικής συμβάσεως υπάγονται άπαντες οι ημερομίσθιοι εργάται, οι συνδεόμενοι μετά του Δήμου διά συμβάσεως εργασίας ιδιωτικού δικαίου και απασχολούμενοι εις την καθαριότητα, περισυλλογήν και απομάκρυνσιν οικιακών και οδικών απορριμμάτων της πόλεως Πτολεμαΐδος, ως και εις την καθαριότητα των Δημοτικών Σφαγείων.

Άρθρον 2

Επί των εκάστοτε ισχυόντων νομίμων ημερομισθίων του προσωπικού του άρθρου 1 χορηγείται επίδομα λόγω ανθυγιεινής εργασίας (12ο)ο) δώδεκα τοις εκατόν. Ομοίως χορηγείται εις τους έγγαμους εργατοτεχνίτας καθαριότητος, ανεξαρτήτως αριθμού τέκνων και εφ' όσον ο γάμος αυτών δεν έλυθη διά θανάτου της συζύγου ή διαζυγίου, επίδομα οικογενειακών βαρών εκ δραχμών 100 μηνιαίως.

Άρθρον 3

Η ισχύς της παρούσης άρχεται από της 1ης Ιανουαρίου 1965.

Η παρούσα συλλογική σύμβασις, αναγνωσθείσα και βεβαιωθείσα, υπεγράφη παρ' απάντων των συμβαλλομένων, συνετάγη εις τρία πρωτότυπα, εξ ων άνα εν έλαβον εκαστον των συμβαλλομένων μερών, το δε τρίτον κατατεθήσεται εις το Υπουργείον Εργασίας, συμφώνως τω άρθρω 2 του νόμου 3239)1955.

Εφ' ω συνετάγη και υπογράφεται.

Οι συμβαλλόμενοι

Η παρούσα δημοσιευθήτω διά της Εφημερίδος της Κυβερνήσεως.

Εν Αθήναις τη 2 Αυγούστου 1965

—

72161)5145)1965 Απόφ. Υπουργού Εργασίας

Περί τροποποιήσεως της υπ' αριθ. 65227)4559)1965 αποφάσεως «περί καθορισμού συνεχούς ωραρίου εργασίας εμπορικών καταστημάτων Αθηνών - Πειραιώς και των περιξ αυτών Δήμων και Κοινοτήτων κατά το χρονικόν διάστημα από 14ης έως 31ης Ιουλίου και από 21ης έως 31ης Αυγούστου 1965».

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 483 της 3 Αυγούστου 1965)

Έχοντες υπ' όψιν: 1) Τας διατάξεις του άρθρου 5 του π. δ)τος της 8)13.4.1932 «περί κωδικοποιήσεως των διατάξεων των νόμων περί χρονικών ορίων εργασίας εις τα καταστήματα κλπ.». 2) Τας διατάξεις του άρθρου 1 του ν.δ. 4020)1959 «περί τροποποιήσεως και συμπληρώσεως ενίων διατάξεων εργατικών νόμων». 3) Την υπ' αριθ. 11452)754)15.2.1963 ημετέραν απόφασιν «περί καθορισμού ωρών εργασίας εμπορικών κα-

ταστημάτων περιοχής Αθηνών - Πειραιώς και των περιξ αυτών Δήμων και Κοινοτήτων», 4) Την υπ' αριθ. 14522)22.2.1965 αίτησιν του Συλλόγου Εμπορουπαλλήλων Αθηνών, αποφασίζομεν:

Τροποποιούντες την υπ' αριθ. 65227)4559) 13.7.1965 ημετέραν απόφασιν «περί καθορισμού ωραρίου εργασίας εμπορικών καταστημάτων Αθηνών - Πειραιώς και των περιξ αυτών Δήμων και Κοινοτήτων» (*) κατά το χρονικόν διάστημα από 14ης έως 31ης Ιουλίου και από 21ης έως 31ης Αυγούστου 1965, ορίζομεν ότι η εφαρμογή του διά ταύτης οριζομένου ωραρίου εργασίας των εμπορικών καταστημάτων διά το χρονικόν διάστημα από 21ης έως 31ης Αυγούστου 1965 θά άρξηται από της Δευτέρας 23ης Αυγούστου 1965.

Η παρούσα δημοσιευθήτω διά της Εφημερίδος της Κυβερνήσεως, κοινοποιηθήσεται δε προ της δημοσιεύσεως προς εφαρμογήν.

Εν Αθήναις τη 26 Ιουλίου 1965

—

76102)5599)1965 Απόφ. Υπουργού Εργασίας

Περί κηρύξεως εκτελεστής της υπ' αριθ. 32) 1965 αποφάσεως του Δ.Δ.Δ.Δ. «Αθηνών «περί των όρων αμοιβής και εργασίας εις τά Στρατιωτικά Αρτοποιεία απασχολουμένων αρτεργατών».

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 496 της 6 Αυγούστου 1965)

Έχοντες υπ' όψιν: α) Τάς διατάξεις της παραγράφου 1 του άρθρου 20 του ν. 3239)1955, ως ετροποποιήθησαν υπό του ν.δ. 3755)1957. β) Την υπ' αριθ. 32)1965 απόφασιν του Δ.Δ.Δ.Δ. Αθηνών, δι' ής επεκυρώθη, μετ' έφεσιν, η υπ' αριθ. 8)1965 απόφασις του Π.Δ.Δ.Δ. Αθηνών, αποφασίζομεν:

Κηρύσσομεν εκτελεστήν την υπ' αριθ. 32) 1965 απόφασιν του Δ.Δ.Δ.Δ. Αθηνών «περί των όρων αμοιβής και εργασίας των εις τά Στρατιωτικά Αρτοποιεία απασχολουμένων αρτεργατών», εκδοθείσαν εις επίλυσιν διενέξεως μεταξύ του Ελληνικού Δημοσίου αφ' ενός και της Ομοσπονδίας Αρτεργατών αφ' ετέρου, της οποίας το διατακτικόν έχει ως ακολούθως:

«Επικυροί την υπ' αριθ. 8)1965 απόφασιν του Π.Δ.Δ.Δ. Αθηνών, εκδοθείσαν εις επίλυσιν διενέξεως, αφορώσης και εις την ρύθμισιν των όρων αμοιβής των επί σχέσει εργασίας ιδιωτικού δικαίου απασχολουμένων παρά τοις Στρατιωτικοίς Αρτοποιείοις αρτεργατών.

Η παρούσα δημοσιευθήτω διά της Εφημερίδος της Κυβερνήσεως.

Εν Αθήναις τη 6 Αυγούστου 1965

—

(*) ΕΕΔ 24, 951.

75900)5597)1965 Απόφ. Υπουργού Εργασίας

Περί κηρύξεως εκτελεστής της υπ' αριθ. 31) 1965 αποφάσεως του Δ.Δ.Δ.Δ. Αθηνών «περί των όρων αμοιβής και εργασίας του προσωπικού Ε.Η Σ.».

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 496 της 6 Αυγούστου 1965)

Έχοντες υπ' όψιν: 1) Τάς διατάξεις της παραγράφου 1 του άρθρου 20 του ν. 3239)1955, ως ετροποποιήθησαν υπό του ν. δ. 3755)1957. 2) Την υπ' αριθ. 31)1965 απόφασιν του Δ.Δ.Δ.Δ. Αθηνών, δι' ής μετερρυθμίσθη η υπ' αριθ. 7)1965 απόφασις του Π.Δ.Δ.Δ. Αθηνών, αποφασίζομεν:

Κηρύσσομεν εκτελεστήν την υπ' αριθ. 31) 1965 απόφασιν του Δ.Δ.Δ.Δ. Αθηνών «περί των όρων αμοιβής και εργασίας του προσωπικού Ε.Η.Σ.», εκδοθείσαν εις επίλυσιν διενέξεως μεταξύ της Ενώσεως Προσωπικού Ε.Η.Σ. αφ' ενός, και αφ' ετέρου της Α.Ε. «Ελληνικοί Ηλεκτρικοί Σιδηρόδρομοι», της οποίας το διατακτικόν έχει ως ακολούθως:

1) Οι κατά την έναρξιν ισχύος της παρούσης προσηρμοσμένοι βασικοί μισθοί ή τμήματα μισθών μέχρι ποσού δραχμών 4.000 προσαυξάνονται κατά ποσοστόν 10/ο. Το ποσοστόν τούτο, αύξανόμενον περαιτέρω, ορίζεται από 1ης Ιουλίου 1965 εις 6ο/ο εν συνόλω, υπολογιζόμενον επί της αυτής ως άνω βάσεως.

2) Το ήδη καταβαλλόμενον ποσόν της δι' εκάστην τριετίαν υπηρεσίας παρεχομένης προσαυξήσεως αυξάνεται περαιτέρω κατά δραχμάς (10) δέκα.

3) Τά ήδη οπωσδήποτε χορηγούμενα πέραν των βασικών μισθών επιδόματα και προσαυξήσεις διατηρούνται, μη συμψηφιζόμενα προς την διά της παρούσης χορηγουμένην ως άνωτέρω αύξησιν.

4) Η ισχύς της παρούσης άρχεται από 1ης Ιανουαρίου 1965.

Η παρούσα δημοσιευθήτω διά της Εφημερίδος της Κυβερνήσεως.

Εν Αθήναις τη 6 Αυγούστου 1965

—

76101)5598)1965 Απόφ. Υπουργού Εργασίας

Περί κηρύξεως εκτελεστής της υπ' αριθ. 26) 1965 αποφάσεως του δ.Δ.Δ.Δ. Αθηνών «περί των όρων αμοιβής και εργασίας των ελαιουργοσαπωνοποιών άπασης της χώρας».

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 496 της 6 Αυγούστου 1965)

Έχοντες υπ' όψιν: α) Τάς διατάξεις της παραγράφου 1 του άρθρου 20 του ν. 3239)1955, ως ετροποποιήθησαν υπό του ν. δ)τος 3755)1957. β) Την υπ' αριθ. 26)1965 απόφασιν του Δ.Δ.Δ.Δ. Αθηνών, δι' ής μετερρυθμίσθη, κατόπιν αναπομπής, η υπ' αριθ. 21)1962 απόφασις του Π.Δ.Δ.Δ. Αθηνών, αποφασίζομεν:

Κηρύσσομεν εκτελεστήν την υπ' αριθ. 26)

1965 απόφασιν τοῦ Δ.Δ.Δ.Δ. 'Αθηνῶν «περὶ τῶν ὅρων ἀμοιβῆς καὶ ἐργασίας τῶν ἐλαιουργοσαπωνοποιῶν ἁπάσης τῆς χώρας», ἐκδοθεῖσαν ἐπὶ τῆς μετὰ τὴν ὑπ' ἀριθ. 2501)1964 ἀπόφασιν τοῦ Συμβουλίου τῆς 'Επικρατείας ἀναβιωσάσης διενέξεως μεταξὺ τῆς 'Ομοσπονδίας 'Εργατοϋπαλλήλων Χημικῆς Βιομηχανίας 'Ελλάδος, ἀφ' ἑνός, καὶ ἀφ' ἑτέρου των: 1) Συνδέσμου 'Ελλήνων Βιομηχάνων, 2) 'Ανωτάτης Συνομοσπονδίας Βιοτεχνῶν 'Ελλάδος, 3) 'Ενώσεως Βιομηχάνων Σπορελαιουργῶν 'Ελλάδος, 4) Συνδέσμου Βιομηχάνων Πυρηνελαιουργῶν, 5) Συνδέσμου Βιομηχάνων 'Εξευγενισμένων 'Ελαιολάδων, 6) Συνδέσμου Βιοτεχνῶν 'Εδωδίμων Λιπῶν καὶ 7) 'Ενώσεως Βιομηχάνων Σαπωνοποιΐας 'Αθηνῶν - Πειραιῶς, τῆς ὁποίας τὸ διατακτικὸν ἔχει ὡς ἀκολούθως:

Μεταρρυθμίζει τὴν ὑπ' ἀριθ. 21)1962 ἀπόφασιν τοῦ Π.Δ.Δ.Δ. 'Αθηνῶν καθ' ὃ μέρος αὕτη ἀφορᾷ τὴν περίοδον ἀπὸ 21.6.1962 μέχρι 31.12.1962 ὡς ἀκολούθως:

Διὰ τὸ χρονικὸν διάστημα ἀπὸ 21.6.1962 μέχρι 31.12.1962 χορηγεῖται αὔξησις ἓξ τριῶν δραχμῶν ἐπὶ τῶν πρὸ τῆς 1.6.1962 ἰσχυόντων κατωτάτων ὁρίων ἡμερομισθίων βάσει συλλογικῶν συμβάσεων ἢ ἀποφάσεων διαιτησίας διὰ τοὺς περὶ ὧν ἡ παροῦσα μισθωτούς. Εἰς τὴν αὔξησιν ταύτην συμπεριλαμβάνεται τὸ δυνάμει τῆς ὑπ' ἀριθ. 88)1961 Π.Υ.Σ. χορηγούμενον ἓξ μιᾶς (1) δραχμῆς ἐπίδομα ἄρτου.

Ἡ παροῦσα ἀφορᾷ τοὺς καλυπτομένους ὑπὸ τῆς ὑπ' ἀριθ. 6)1963 ἀποφάσεως τοῦ Δ.Δ.Δ.Δ. 'Αθηνῶν μισθωτούς.

'Η παροῦσα δημοσιευθήτω διὰ τῆς 'Εφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως.

'Εν 'Αθήναις τῇ 6 Αὐγούστου 1965

—

75899)5596)1965 'Απόφ. 'Υπουργοῦ 'Εργασίας

Περὶ κηρύξεως ἐκτελεστῆς τῆς ὑπ' ἀριθ. 24)1965 ἀποφάσεως τοῦ Δ.Δ.Δ.Δ. 'Αθηνῶν «περὶ τῶν ὅρων ἀμοιβῆς καὶ ἐργασίας τῶν ἐργατῶν ἐκκοκκιστῶν βάμβακος ἐπαρχίας Λιβαδείας».

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 496 τῆς 6 Αὐγούστου 1965)

"Εχοντες ὑπ' ὄψιν: α) Τὰς διατάξεις τῆς παραγράφου 1 τοῦ ἄρθρου 20 τοῦ νόμου 3239)1955, ὡς ἐτροποποιήθησαν ὑπὸ τοῦ ν.δ. 3755)1957, β) Τὴν ὑπ' ἀριθ. 24)1965 ἀπόφασιν τοῦ Δ.Δ.Δ.Δ. 'Αθηνῶν, δι' ἧς μετερρυθμίσθη, μετ' ἔφεσιν, ἡ ὑπ' ἀριθ. 1)1964 ἀπόφασις τοῦ Π.Δ.Δ.Δ. Λιβαδείας, ἀποφασίζομεν:

Κηρύσσομεν ἐκτελεστὴν τὴν ὑπ' ἀριθ. 24)1965 ἀπόφασιν τοῦ Δ.Δ.Δ.Δ. 'Αθηνῶν «περὶ τῶν ὅρων ἀμοιβῆς καὶ ἐργασίας τῶν ἐργατῶν ἐκκοκκιστῶν βάμβακος ἐπαρχίας Λιβαδείας», ἐκδοθεῖσαν εἰς ἐπίλυσιν διενέξεως μεταξὺ τοῦ 'Εμπορικοῦ καὶ Βιομηχανικοῦ 'Επιμελητηρίου Λιβαδειᾶς ἀφ' ἑνὸς καὶ ἀφ' ἑτέρου τοῦ Σωματείου 'Εκκοκκιστῶν Βάμβακος 'Επαρχίας Λιβαδείας, τῆς ὁποίας τὸ διατακτικὸν ἔχει ὡς ἀκολούθως:

1) Τὰ κατώτατα ὅρια ἡμερομισθίων τῶν ἐργατῶν ἐκκοκκιστῶν βάμβακος καθορίζονται ὡς ἀκολούθως:

	'Από 1.1.1964	'Από 1.1.1965
	Δραχμαί	
α) Εἰδικευμένοι ξεμπουκαδόροι	75	80
β) Εἰδικευμένοι πρεσσαδόροι καὶ λιντερτζῆδες	70	75
γ) 'Εργάται βαμβακάδες	65	70

2) 'Η παροῦσα ἰσχύει ἀπὸ 1.1.1964 (κατὰ τὰς ἀνωτέρω διακρίσεις) καθ' ἅπασαν τὴν πρωτοδικειακὴν περιφέρειαν Λιβαδείας.

Αἱ ἐκ τῆς ἀναδρομικότητος ἰσχύος τῆς παρούσης προκύπτουσαι διαφοραὶ δύνανται νὰ ἐξοφληθοῦν εἰς πέντε (5) ἰσοπόσους μηνιαίας δόσεις, τῆς πρώτης καταβλητέας ἅμα τῇ δημοσιεύσει τῆς παρούσης διὰ τῆς 'Εφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως ἢ τῇ νομίμῳ καταθέσει αὐτῆς εἰς τὸ Εἰρηνοδικεῖον 'Αθηνῶν.

'Η παροῦσα δημοσιευθήτω διὰ τῆς 'Εφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως.

'Εν 'Αθήναις τῇ 6 Αὐγούστου 1965

—

68086)5017 1965 'Απόφ. 'Υπουργοῦ 'Εργασίας

Περὶ κηρύξεως ὑποχρεωτικῆς τῆς ὑπ' ἀριθ. 10)1965 ἀποφάσεως τοῦ Δ.Δ.Δ.Δ. 'Αθηνῶν «περὶ τῶν ὅρων ἀμοιβῆς καὶ ἐργασίας τῶν γεωπόνων ἁπάσης τῆς χώρας».

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 480 τῆς 3 Αὐγούστου 1965)

"Εχοντες ὑπ' ὄψιν: α) Τὰς διατάξεις τῆς παραγράφου 2 τοῦ ἄρθρου 5 τοῦ νόμου 3239)1955, ἐν συνδυασμῷ μὲ τὰς τῆς παραγράφου 8 τοῦ ἄρθρου 10 τοῦ ν.δ. 3755)1957, β) Σχετικὴν γνωμοδότησιν τοῦ 'Εθνικοῦ Γνωμοδοτικοῦ Συμβουλίου Κοινωνικῆς Πολιτικῆς, ληφθεῖσαν κατὰ τὴν συνεδρίασιν αὐτοῦ τῆς 7.7.1965, ἀποφασίζομεν:

Κηρύσσομεν ὑποχρεωτικὴν διὰ πάντας τοὺς ἐργοδότας καὶ τοὺς μισθωτοὺς τοῦ ἐπαγγέλματος, ὅπερ ἀφορᾷ, τὴν ὑπ' ἀριθ. 10)1965 ἀπόφασιν τοῦ Δ.Δ.Δ.Δ. 'Αθηνῶν «περὶ τῶν ὅρων ἀμοιβῆς καὶ ἐργασίας τῶν γεωπόνων ἁπάσης τῆς χώρας», κατατεθεῖσαν εἰς τὸ Εἰρηνοδικεῖον 'Αθηνῶν διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 54)30.4.1965 πράξεως καταθέσεως (*).

'Η παροῦσα, ἰσχύουσα ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως της, δημοσιευθήτω διὰ τῆς 'Εφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως.

'Εν 'Αθήναις τῇ 21 'Ιουλίου 1965

—

(*) ΕΕΔ 24, 700.

74218)5453)1965 Απόφ. Υπουργών Συντονισμού και Εργασίας

Περί εγκρίσεως μετά τροποποιήσεως της ὑπ' ἀριθ. 29)1965 αποφάσεως του Δ.Δ.Δ.Δ. Αθηνών «περί των όρων αμοιβής και εργασίας του προσωπικού Δ.Ε.Η. - Π.Α.Π.».

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 478 της 2 Αυγούστου 1965)

Έχοντες ὑπ' ὄψιν: 1) Τάς διατάξεις της παραγράφου 2 του άρθρου 20 του ν. 3239)1955, ως ετροποποιήθησαν ὑπό του ν.δ. 3755)1957. 2) Την ὑπ' αριθ. 29)1965 απόφασιν του Δ.Δ.Δ.Δ. Αθηνών, δι' ης μετερρυθμίσθη μετ' έφεσιν ή ὑπ' αριθ. 6)1965 όμοια του Π.Δ.Δ.Δ. Αθηνών. 3) Σχετικήν γνωμοδότησιν του Τμήματος αμοιβής και όρων εργασίας του Εθνικού Γνωμοδοτικού Συμβουλίου Κοινωνικής Πολιτικής, ληφθείσαν κατά την συνεδρίασιν αὐτου της 30.7.1965, ἣν και αποδεχόμεθα. 4) Το γεγονός ὅτι: α) Η διά της άνω διαιτητικής αποφάσεως καθοριζομένη αὔξησις, άνερχομένη εἰς ποσοστόν 7ο)ο επί των καταβαλλομένων βασικών αποδοχών και διά το μέχρι των 4.000 δραχμών τμήμα αὐτών, μή παρεχομένης ούδεμιᾶς αὐξήσεως διά το πέραν του ποσού τούτου τμήμα βασικών αποδοχών, δέν ανταποκρίνεται εἰς το προσῆκον μέτρον, λαμβανομένου ὑπ' ὄψιν ὅτι από του έτους 1962 και έφεξῆς ούδεμία αὔξησις παρεσχέθη εἰς την ως άνω κατηγορίαν των εργαζομένων παρά τῇ Δ.Ε.Η. - Π.Α.Π. β) Ὅτι ή ὑπό της Κυβερνήσεως ασκουμένη κοινωνική πολιτική συνίσταται εἰς την κατά το δυνατόν βελτίωσιν των όρων αμοιβής των μισθωτών, ἐν τῇ ἐκτιμήσει των ὑφισταμένων οἰκονομικών και κοινωνικών συνθηκών, και δέον ὅπως τοῖς λόγοις τούτοις βελτιωθῇ το κατά τά άνω ποσοστόν αὐξήσεως ὡς κατωτέρω, αποφασίζομεν:

Εγκρίνομεν την ὑπ' αριθ. 29)1965 απόφασιν του Δ.Δ.Δ.Δ. Αθηνών «περί των όρων αμοιβής και εργασίας του προσωπικού Δ.Ε.Η. - Π.Α.Π.», εκδοθεῖσαν εἰς επίλυσιν διενέξεως μεταξύ της Δημοσίας Επιχειρήσεως Ηλεκτρισμού ἀφ' ἑνός και ἀφ' ἑτέρου της Ενώσεως Προσωπικού Δ.Ε.Η. - Π.Α.Π. και ἧς το διατακτικόν, τροποποιούμενον παρ' ἡμῶν κατά τά άνωτέρω, διαμορφοῦται ὡς ακολούθως:

1) Η παροῦσα εφαρμόζεται και ἀφορᾷ εἰς το ἐν γένει προσωπικόν το προελθόν ἐκ της τέως Η.Ε.Α.Π. και ὑπηρετοῦν παρά τῇ Δημοσίᾳ Επιχειρήσει Ηλεκτρισμού περιοχῆς Αθηνών - Πειραιῶς.

2) Αἱ κατά την έναρξιν ισχύος της παρούσης καταβαλλόμεναι βασικαί αποδοχαί των περί ὧν αὕτη μισθωτῶν αὐξάνονται διά το μέχρι των 4.000 δραχμῶν τμῆμα αὐτών κατά ποσοστόν ἐννέα τοῖς ἑκατόν (9 ο)ο).

Δια το πέραν των 4.000 δραχμῶν τμῆμα βασικών αποδοχών ούδεμία αὔξησις παρέχεται.

3) Η ισχύς της παρούσης ἀρχεται από 1.1. 1965.

Η παροῦσα δημοσιευθήτω διά της Εφημερίδος της Κυβερνήσεως.

Εν Αθήναις τῇ 31 Ιουλίου 1965

—

74217)5452)1965 Απόφ. Υπουργών Συντονισμού και Εργασίας

Περί εγκρίσεως μετά τροποποιήσεως της ὑπ' ἀριθ. 30)1965 αποφάσεως του Δ.Δ.Δ.Δ. Αθηνών «περί των όρων αμοιβής και εργασίας του προσωπικού Δ.Ε.Η. — Π.Α.Π.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 478 της 2 Αυγούστου 1965)

Έχοντες ὑπ' ὄψιν: 1) Τάς διατάξεις της παραγράφου 2 του ἄρθρου 20 του νόμου 3239) 1955, ως ετροποποιήθησαν ὑπό του ν. δ)τος 3755) 1957. 2) Την ὑπ' αριθ. 30)1965 απόφασιν του Δ.Δ.Δ.Δ. Αθηνών, δι' ης μετερρυθμίσθη μετ' έφεσιν ή ὑπ' αριθ 4)1965 όμοια του Π.Δ.Δ.Δ. Αθηνών. 3) Σχετικήν γνωμοδότησιν του Τμήματος Αμοιβής και Όρων Εργασίας του Εθνικού Γνωμοδοτικού Συμβουλίου Κοινωνικής Πολιτικής, ληφθεῖσαν κατά την συνεδρίασιν αὐτου της 30.7. 1965, ἣν και αποδεχόμεθα. 4) Το γεγονός ὅτι α) ή διά της άνω διαιτητικής αποφάσεως καθοριζομένη αὔξησις, άνερχομένη εἰς ποσοστόν 7ο)ο επί των καταβαλλομένων βασικών αποδοχών και διά το μέχρι των 4.000 δραχμών τμῆμα αὐτών, μή παρεχομένης ούδεμιᾶς αὐξήσεως διά το πέραν του ποσού τούτου τμῆμα βασικών αποδοχών, δέν ανταποκρίνεται εἰς το προσῆκον μέτρον, λαμβανομένου ὑπ' ὄψιν ὅτι από του έτους 1962 και έφεξῆς ούδεμία αὔξησις παρεσχέθη εἰς την ως άνω κατηγορίαν των παρά τῇ Δ.Ε.Η. - Π.Α.Π. απασχολουμένων. β) ὅτι ή ὑπό της Κυβερνήσεως ασκουμένη κοινωνική πολιτική συνίσταται εἰς την κατά το δυνατόν βελτίωσιν των όρων αμοιβής των μισθωτών, ἐν τῇ ἐκτιμήσει των ὑφισταμένων οἰκονομικών και κοινωνικών συνθηκών, και δέον ὅπως τοῖς λόγοις τούτοις βελτιωθῇ το κατά τά άνω ποσοστόν αὐξήσεως ὡς κατωτέρω, αποφασίζομεν:

Εγκρίνομεν την ὑπ' αριθ. 30)1965 απόφασιν του Δ.Δ.Δ.Δ. Αθηνών «περί των όρων αμοιβής και εργασίας του προσωπικού Δ.Ε.Η. - Π.Α.Π.», εκδοθεῖσαν εἰς επίλυσιν διενέξεως μεταξύ της Δημοσίας Επιχειρήσεως Ηλεκτρισμού ἀφ' ἑνός και ἀφ' ἑτέρου του Συλλόγου Υπαλλήλων Δ.Ε.Η. - Π.Α.Π., και ἧς το διατακτικόν, τροποποιούμενον παρ' ἡμῶν κατά τά άνωτέρω, διαμορφοῦται ὡς ακολούθως:

1) Η παροῦσα εφαρμόζεται και ἀφορᾷ εἰς το ἐν γένει προσωπικόν, το προελθόν ἐκ της τέως Η.Ε.Α.Π. και ὑπηρετοῦν παρά τῇ Δημοσίᾳ Επιχειρήσει Ηλεκτρισμού περιοχῆς Αθηνῶν Πειραιῶς.

2) Αἱ κατά την έναρξιν ισχύος της παρούσης καταβαλλόμεναι βασικαί αποδοχαί των περί ὧν αὕτη μισθωτῶν αὐξάνονται διά το μέχρι των 4.000 δραχμῶν τμῆμα αὐτών κατά ποσοστόν ἐννέα τοῖς ἑκατόν (9ο)ο). Διά το πέραν των 4.000 δραχμῶν τμῆμα βασικών αποδοχών ούδε-

μία αύξησις παρέχεται.

3) Η ισχύς της παρούσης άρχεται από 1.11.1964.

Η παρούσα δημοσιευθήτω διά της Εφημερίδος της Κυβερνήσεως.

Εν Αθήναις τη 24 Ιουλίου 1965

—

72955)5362)1965 Απόφ. Υπουργού Εργασίας

Περί κηρύξεως εκτελεστής της υπ' αριθ. 4) 1965 αποφάσεως του Δ.Δ.Δ.Δ. Λαρίσης «περί των όρων αμοιβής των εργατοτεχνιτών κατεργασίας ξύλου Βόλου».

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 475 της 30 Ιουλίου 1965)

Έχοντες υπ' όψιν: α) Τας διατάξεις της παραγράφου 1 του άρθρου 20 του νόμου 3239)1955, ως ετροποποιήθησαν υπό του ν.δ. 3755)1957, β) Την υπ' αριθ. 4)1965 απόφασιν του Δ.Δ.Δ.Δ., δι' ης μετερρυθμίσθη, μετ' έφεσιν, ή υπ' αριθ. 2)1965 απόφασις του Π.Δ.Δ.Δ. Βόλου, αποφασίζομεν:

Κηρύσσομεν εκτελεστήν την υπ' αριθ. 4)1965 απόφασιν του Δ.Δ.Δ.Δ. Λαρίσης «περί των όρων αμοιβής των εργατοτεχνιτών κατεργασίας ξύλου Βόλου», εκδοθείσαν εις επίλυσιν διενέξεως μεταξύ του Συλλόγου Εργατοτεχνιτών Κατεργασίας Ξύλου Βόλου αφ' ενός και αφ' ετέρου των α) Εμπορικού και Βιομηχανικού Επιμελητηρίου Βόλου, β) Επαγγελματικού και Βιοτεχνικού Επιμελητηρίου Βόλου, γ) Ενώσεως Βιοτεχνών Κατεργασίας Ξύλου Βόλου, της οποίας το διατακτικόν έχει ως ακολούθως:

Μεταρρυθμίζει την εκκολουμένην υπ' αριθ. 2)1965 απόφασιν του Π.Δ.Δ.Δ. Βόλου και καθορίζει τας αποδοχάς των εργατοτεχνιτών κατεργασίας ξύλου Βόλου ως ακολούθως:

1) Το ημερομίσθια των εις τα επιπλοποιεία, ξυλουργεία εργαζομένων, ως κατωθι κατά κατηγορίας: α) Μαθητευόμενοι εις επιπλοποιεία, ξυλουργεία, ξυλουργοί κουφωμάτων, ξυλογλύπται, λουστραδόροι, ταπετσέρηδες, μηχανοξυλουργοί, ξυλοτορνευταί και καρφωτοί χιβωτίων κατά το 1ον έτος της μαθητείας των δραχμαί είκοσι πέντε (25), κατά το 2ον έτος της μαθητείας των δραχμαί τριάκοντα (30), κατά το 3ον έτος της μαθητείας των δραχμαί τριάκοντα πέντε (35) και κατά το 4ον έτος της μαθητείας των δραχμαί τεσσαράκοντα (40). Εις την ανωτέρω περίπτωσιν μετά την συμπλήρωσιν του 18ου έτους της ηλικίας και μετά προηγουμένην προϋπηρεσίαν δύο (2) ετών παρ' οιφδήποτε εργοδότη δραχμαί εξήκοντα πέντε (65).

β) Εργατοτεχνίται, επιπλοποιοί, ξυλουργοί, ξυλογλύπται, ξυλουργοί κουφωμάτων, ταπετσέρηδες, στειλβωταί επίπλων και καθεκλοποιοί, κατά το 5ον και 6ον έτος δραχμαί εβδομήκοντα (70), διά το 7ον και 8ον έτος δραχμαί εβδομήκοντα πέντε (75), διά το 9ον έτος δραχμαί ογδοήκοντα (80) και από το 9ον έτος και πλέον δραχμαί ογδοήκοντα πέντε (85).

Εις την υπηρεσίαν υπολογίζεται και ο χρόνος της μαθητείας.

γ) Μηχανοξυλουργοί και ξυλοτορνευταί μετά την συμπλήρωσιν του 5ου έτους δραχμαί εβδομήκοντα (70), του 6ου έτους δραχμαί εβδομήκοντα πέντε (75), του 8ου έτους δραχμαί ογδοήκοντα πέντε (85) και μετά την συμπλήρωσιν εννεαετίας δραχμαί ενενήκοντα (90).

Μηχανοξυλουργοί, εργαζόμενοι αποκλειστικώς εις την σβούραν, δραχμαί ενενήκοντα (90) και καρφωταί χιβωτίων δραχμαί ογδοήκοντα (80).

Εις την προϋπηρεσίαν συνυπολογίζονται και τα έτη μαθητείας.

2) Εις άπαντας τους εργατοτεχνίτας χορηγείται επίδομα τριών τοις εκατόν (3ο)ο) επί του καθοριζομένου ημερομισθίου και εφ' όσον χρησιμοποιούν άπαντα τα απαραίτητα διά την τέχνην των εργαλεία και είναι ιδικά των και δεν διατίθενται ταύτα υπό του εργοδότου.

3) Η προϋπηρεσία του μισθωτού αποδεικνύεται διά πιστοποιητικού των εργοδοτών, παρ' οις ειργάσθησαν.

Η ισχύς της παρούσης άρχεται από 10 Μαρτίου 1965.

Η παρούσα δημοσιευθήτω διά της Εφημερίδος της Κυβερνήσεως.

Εν Αθήναις τη 29 Ιουλίου 1965

—

39905)2579)1965 Απόφ. Υπουργού Εργασίας

Περί καθιερώσεως όλοκληρωτικής Κυριακής άργίας εις τα κουρεία - κομμωτήρια Καρλοβασίου και Σάμου.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 377 της 24 Ιουνίου 1965)

Έχοντες υπ' όψιν: 1) Τας διατάξεις της παραγράφου 2 του άρθρου 5 του νόμου 2855)1954 «περί τροποποιήσεως και συμπληρώσεως εργατικών τινων νόμων». 2) Την υπ' αριθ. 219)26.11.1964 αίτησιν της Ενώσεως Κουρέων Κομμωτών Σάμου. 3) Την από 3.7.1964 αίτησιν των Κουρέων Καρλοβασίου. 4) Την υπ' αριθ. 15)35)90β)19.3.1965 σύμφωνον γνώμην της Δ)σεως Χωροφυλακής Σάμου. 5) Την υπ' αριθ. 18577)64)2.2.1965 σύμφωνον γνώμην της Νομαρχίας Σάμου. 6) Την υπ' αριθ. 15.7.3.1965 σύμφωνον γνώμην του Εργατοϋπαλληλικού Κέντρου Σάμου. 7) Την από 15.4.1965 γνωμοδότησιν του Τμήματος Διακανονισμού Εργασίας του Εθνικού Γνωμοδοτικού Συμβουλίου Κοινωνικής Πολιτικής, αποφασίζομεν:

Καθιερούμεν όλοκληρωτικήν Κυριακήν άργίαν διά τα κουρεία και κομμωτήρια των πόλεων Σάμου και Καρλοβασίου.

Η παρούσα δημοσιευθήτω διά της Εφημερίδος της Κυβερνήσεως.

Εν Αθήναις τη 17 Απριλίου 1965

ΣΗΜΕΙΩΜΑΤΑ

Ἀνώμαλα Δικαίου

Ὑπάρχει μία κατηγορία ἐργαζομένων, διὰ τὴν ὁποίαν ὁ μελετητὴς τοῦ Δικαίου ἀσθάνεται πονοκέφαλον, προκειμένου νὰ εὕρῃ πῶς τακτοποιεῖται ἡ νομικὴ θέσις αὐτῶν ἐναντι τοῦ Δημοσίου καὶ τίνα εἶναι περαιτέρω τὰ ἐκ τῆς κειμένης νομοθεσίας δικαιώματά των.

Τὸ θέμα ἔρχεται εἰς τὸ προσκήνιον ἐξ ἀφορμῆς τῆς ἀνωτέρω, σελ. 1014, δημοσιευομένης ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐθνικῆς Ἀμύνης. Διὰ τὴν ἔκδοσιν τῆς ἀποφάσεως αὐτῆς, ὡς γράφεται εἰς αὐτήν, ἐλήφθησαν ὑπ' ὄψιν α) αἱ διατάξεις τοῦ νόμου 6321)1934 «περὶ συνεργείων τοῦ κατὰ θάλασσαν στρατοῦ», β) αἱ ὑπ' ἀριθ. 461 καὶ 462 τοῦ 1964 ἀποφάσεις τοῦ Ἀρείου Πάγου, καθ' ἃς οἱ βάσει τοῦ νόμου 6321)1934 προσλαμβανόμενοι ἐργατοτεχνῖται συνδέονται μετὰ τοῦ Δημοσίου διὰ μονομεροῦς πράξεως δημοσίου δικαίου, καὶ γ) ἡ διαπιστωθεῖσα ἀνάγκη ἀναπροσαρμογῆς τῶν καταβαλλομένων ἡμερομισθίων εἰς τὸ ἐργατοτεχνικὸν προσωπικὸν τοῦ Β.Ν. καὶ τοῦ καθορισμοῦ τούτου κατὰ κατηγορίας ἀναλόγως τῶν ἐτῶν ὑπηρεσίας, ἐπὶ τῷ τέλει ὅπως αἱ ἀποδοχαὶ τούτων ἐναρμονισθῶσι κατὰ τὸ δυνατὸν πρὸς τὰ ἰσχύοντα εἰς ὁμοειδεῖς ἐπιχειρήσεις . . . καὶ ἐπὶ τῇ βάσει αὐτῶν καθωρίσθησαν εἰς τὴν ἀπόφασιν αὐτὴν τὰ ἡμερομίσθια ἐργατοτεχνικοῦ προσωπικοῦ τοῦ Βασιλικοῦ Ναυστάθμου.

Εἶναι βιβλίως ἀληθές, ὅτι ὁ Ἄρειος Πάγος διὰ τῶν ἀνωτέρω μνημονευομένων ἀποφάσεών του (ΕΕΔ 23, 916 καὶ ΕΕΔ 23, 457) ἔχει χαρακτηρίσει τὴν σχέσιν τῶν ἐργαζομένων τούτων ὡς σχέσιν δημοσίου δικαίου, ὁπότε δὲν δύναται δι' αὐτοὺς νὰ κινηθῇ ἡ διαδικασία τοῦ γενικοῦ νόμου 3239)1955 περὶ συλλογικῶν διαφορῶν ἐργασίας καὶ νὰ καθορισθῶσι κατὰ τὴν διαδικασίαν αὐτὴν τὰ ἡμερομίσθιά των. Ἀλλ' εἶναι ἀληθὲς ἐπίσης, ὅτι τὸ Συμβούλιον τῆς Ἐπικρατείας, ὅταν ἐτέθη ἐνώπιον αὐτοῦ θέμα καθορισμοῦ ἡμερομισθίων κατὰ τὴν διαδικασίαν τοῦ ἀνωτέρω νόμου (καὶ τὸ θέμα ἐτέθη ἐξ ἀφορμῆς τῆς ὑπ' ἀριθ. 6)1962 ἀποφάσεως τοῦ Δευτεροβαθμίου Διοικητικοῦ Διαιτητικοῦ Δικαστηρίου Πειραιῶς, τὸ ὁποῖον, ἀκολουθῆσαν τὴν γνώμην τοῦ Ἀρείου Πάγου, ἐκηρύχθη ἀναρμόδιον δι' ἐπίλυσιν τῆς διενέξεως), ἐχαρακτήρισεν, ἀντιθέτως, τὴν σχέσιν ὡς ἰδιωτικοῦ δικαίου καὶ κατόπιν τούτου ἐξεδόθη ἀπόφασις τοῦ ἀνωτέρω Διοικητικοῦ Δικαστηρίου (8)1963, ΕΕΔ 22, 1225), ἡ ὁποία ἐρρύθμισε τὰς ἀποδοχὰς τῶν ἐν λόγῳ μισθωτῶν.

Ἠκολούθησεν οὕτω καὶ ἄλλη διαιτητικὴ ἀπόφασις (7)1965, ΕΕΔ 24, 632), ἡ ὁποία, κατὰ τροποποίησίν της ὑπὸ τῶν Ὑπουργῶν Συντονισμοῦ καὶ Ἐργασίας κατὰ τὴν διαδικασίαν τοῦ νόμου 3239)1955 περὶ συλλογικῶν διαφορῶν ἐργασίας, καθώρισε τὰ ἐν αὐτῇ ἡμερομίσθια καὶ ἄλλους ὅρους ἀμοιβῆς.

Ἔρχεται τώρα ἡ ἐν ἀρχῇ σημειουμένη ἀπόφασις τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐθνικῆς Ἀμύνης καὶ λαμβάνουσα ὑπ' ὄψιν τὴν ὑπὸ τοῦ Ἀρείου Πάγου (ἀντιθέτως πρὸς τὸ Συμβούλιον τῆς Ἐπικρατείας) χαρακτηρισμὸν τῆς σχέσεως ὡς δημοσίου δικαίου προβαίνει εἰς καθορισμὸν τῶν ἡμερομισθίων πέραν τῆς διαδικασίας τοῦ νόμου 3239)1955 περὶ συλλογικῶν διαφορῶν ἐργασίας, ὡς συνέβαινε καὶ εἰς τὸ παρελθόν, πρὶν ἡ λυθῇ ὑπὸ τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας τὸ ζήτημα, ἂν δύναται νὰ ὁρισθῶσιν ἀμοιβαὶ τῶν ἐν λόγῳ μισθωτῶν κατὰ τὴν διὰ τοὺς μισθωτοὺς ἐν γένει διαδικασίαν τοῦ νόμου περὶ συλλογικῶν διαφορῶν ἐργασίας.

Ἐξ ἄλλου, ἀφοῦ κατὰ τὰς ἀποφάσεις τοῦ Ἀρείου Πάγου, ὡς ἐκ τῆς φύσεως κατ' αὐτὰς τῆς σχέσεως ὡς δημοσίου δικαίου, δὲν εἶναι δυνατὴ ἡ ἐκδίκασις τῶν σχετικῶν διαφορῶν τῶν ἐργαζομένων τούτων κατὰ τὴν ἐργατικὴν διαδικασίαν, ἐνῷ ἀκριβῶς λόγῳ τῆς φύσεως ὡς ἰδιωτικοῦ δικαίου - κατὰ τὸ Συμβούλιον τῆς Ἐπικρατείας - ἐπελήφθησαν τὰ Διοικητικὰ Διαιτητικὰ Δικαστήρια καὶ καθώρισαν τὰς σχετικὰς ἀμοιβάς των, τί πρέπει νὰ εἰποῦν τὰ Δικαστήρια τῆς οὐσίας; Ἂν δεχθοῦν τὴν γνώμην, ὅτι ἡ σχέσις εἶναι δημοσίου δικαίου καὶ παραπέμψουν τὰς διαφορὰς εἰς τὴν κοινὴν διαδικασίαν, ὡς δέχεται ὁ Ἄρειος Πάγος, τότε προκύπτει καὶ θέμα νομιμότητος τῶν ἀποφάσεως τῶν Διοικητικῶν Διαιτητικῶν Δικαστηρίων, αἱ ἐκ τῶν διαφορῶν τῶν ὁποίων, ἐφ' ὅσον αὗται εἶναι νόμιμοι - καὶ εἶναι, ὡς ἔχει ἀποφανθῆ τὸ Συμβούλιον Ἐπικρατείας - πρέπει, κατὰ ρητὴν διάταξιν τοῦ νόμου 3239)1955, νὰ ἐπιλύωνται κατὰ τὴν ἐργατικὴν διαδικασίαν.

Εἰς ἐπίμετρον ἔρχεται τώρα ἄλλη ἀπόφασις, τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐθνικῆς Ἀμύνης, καὶ καθορίζει αὐτὴ νέα ἡμερομίσθια καὶ, ἀνεξαρτήτως τοῦ ἂν αὐτὴ εἶναι νόμιμος, διὰ τοὺς ἀνωτέρω λόγους λέγουσα ὅτι ἡ σχέσις εἶναι δημοσίου δικαίου, ὁπόχρεοῦνται οἱ μισθωτοὶ οὗτοι διὰ τὰς ἐξ αὐτῆς διαφορὰς νὰ καταφεύγουν εἰς τὴν κοινὴν διαδικασίαν, ὡς νὰ μὴ εἶναι καὶ αὐτοὶ κοινοὶ μισθωτοί, δικαιούμενοι τῆς προστασίας κατὰ τὴν ἐργατικὴν διαδικασίαν.

Πᾶς τις θὰ συμφωνήσῃ, ὅτι ταῦτα εἶναι ἀνώμαλα.

Δ

Διαγωνισμοί

Διαγωνισμὸς
Δοκίμων Δικαστικῶν Ἀντιπροσώπων
παρὰ τῷ Νομικῷ Συμβουλίῳ τοῦ Κράτους

Τὸ Νομικὸν Συμβούλιον τοῦ Κράτους γνωστοποιεῖ, ὅτι δι' ἀποφάσεως τοῦ κ. Ὑπουργοῦ Οἰκονομικῶν προκηρύχθη διὰ τὴν 30ὴν Σεπτεμβρίου 1965 διαγωνισμὸς πρὸς πλήρωσιν τῶν παρ' αὐτῷ ὑφισταμένων τριῶν (3) κενῶν ὀργανικῶν θέσεων Δοκίμων Δικαστικῶν Ἀντιπροσώπων.

Πληροφορίαι καὶ ὑποβολὴ αἰτήσεων εἰς τὴν Γραμματείαν τοῦ Νομικοῦ Συμβουλίου τοῦ Κράτους (Σοφοκλέους καὶ Ἀριστείδου 1, Ἀθῆναι).

Ἐκ τῆς Γραμματείας τοῦ Ν.Σ.Κ.

ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ ΕΡΓΑΤΙΚΟΥ ΔΙΚΑΙΟΥ

ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΣ ΝΟΜΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

Διεύθυνσις
ΧΡΟΝΗΣ ΤΣΙΜΠΟΥΚΗΣ

Σύνταξις
ΤΑΣΟΣ ΤΣΙΜΠΟΥΚΗΣ

Τόμος 24 — Τεῦχος 17 (575)

Ἀθῆναι, 1 Σεπτεμβρίου 1965

ΑΙ ΠΟΙΝΙΚΑΙ ΔΙΑΤΑΞΕΙΣ ΤΟΥ ΠΡΟΣΧΕΔΙΟΥ ΚΩΔΙΚΟΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ

Ὑπὸ τοῦ κ. Γ. ΑΡΒΑΝΙΤΗ, Πρωτοδίκου Καστορίας

Ἡ «Ἐπιθεώρησις Ἐργατικοῦ Δικαίου» ἐδημοσίευσε τὸ κείμενον τοῦ Προσχεδίου Κώδικος Ἐργασίας (τόμος 24, σ. 577), παρεκάλεσε δὲ τοὺς συνεργάτας καὶ ἀναγνώστας της ὅπως ἀποστείλουν εἰς αὐτὴν τὰς παρατηρήσεις των. Οὕτω ἔλαβε καὶ ἐδημοσίευσεν ἤδη ἐργασίας τῶν κ. κ. **Δ. Κ. Καλομοίρη**, Συλλογικαὶ συμβάσεις ἐργασίας καὶ συλλογικαὶ διαφοραὶ κατὰ τὸ Προσχέδιον τοῦ Κώδικος Ἐργασίας, σελ. 769 ἐπ., **Ἀλ. Ἀμπατζῆ**, Ἡ ἀπεργία καὶ ἀνταπεργία κατὰ τὸ Προσχέδιον Κώδικος Ἐργασίας, σελ. 781 ἐπ., **Κ. Δ. Καυκᾶ**, Παρατηρήσεις ἐπὶ ἐνίων ἄρθρων τοῦ Προσχεδίου Κώδικος Ἐργασίας, σελ. 853 ἐπ., **Κ. Ι. Δημάκη**, Ὁ Κῶδιξ Ἐργασίας (παρατηρήσεις ἐπὶ τοῦ Προσχεδίου), σελ. 897 ἐπ., **Βασ. Βασιλείου**, Τὸ Προσχέδιον τοῦ Κώδικος Ἐργασίας, σελ. 961 ἐπ.

Ἐν συνεχείᾳ δημοσιεύει τὰς κατωτέρω παρατηρήσεις ἐπὶ τῶν ποινικῶν διατάξεων τοῦ Προσχεδίου Κώδικος Ἐργασίας.

Εἰς τὸ ἐπόμενον θὰ δημοσιευθοῦν παρατηρήσεις ἐπὶ τοῦ Προσχεδίου Κώδικος Ἐργασίας τοῦ κ. **Γρ. Μήτσου**, Διδάκτορος Νομικῆς τοῦ Πανεπιστημίου τῶν Παρισίων, Δικηγόρου, περιοριζόμενοι εἰς τοὺς Ἐσωτερικοὺς Κανονισμοὺς τῶν Ἐπιχειρήσεων καὶ εἰς τὸ Συλλογικὸν Ἐργατικὸν Δίκαιον.

Εἶναι γνωστόν, ὅτι ἐπικρατεῖ τάσις ποινικοποιήσεως τῶν ἀστικῶν διαφορῶν. Ἐν ὄψει τούτου αἱ ὁπωσδήποτε κοινωνικῶς ἐνδιαφέρουσαι ποινικαὶ διατάξεις τοῦ Κώδικος Ἐργασίας προσλαμβάνουν ὅλως ἰδιαιτέραν σημασίαν. Ἐπιβάλλεται ὅθεν νὰ μελετηθοῦν ἰδιαιτέρως καὶ νὰ καταστρωθοῦν ἀρτίως. Ὡς μικρὰ συμβολὴ εἰς τὸ ἔργον τοῦτο ἔστωσαν αἱ κάτωθι παρατηρήσεις:

1. Ἐπὶ τοῦ ἄρθρου 365:

α) Ἡ ἐν τῷ ἄρθρῳ τούτῳ χρηματικὴ ποινὴ κεῖται ἐντὸς τῶν συνήθων ὁρίων τοῦ προστίμου (Π.Κ. ἄρθρον 57, 100 - 10.000 μεταλλικαὶ δραχμαί). Σκόπιμον ὅθεν εἶναι νὰ ὀνομασθῇ πρόστιμον. Ἐν τούτοις, ἐπειδὴ ἡ αὐτὴ πρᾶξις δὲν εἶναι ὀρθὸν νὰ τιμωρῆται διαζευκτικῶς ὡς πταῖσμα ἢ πλημμέλημα, θὰ ἠδύνατο νὰ ὁρισθῇ, ὅτι ἡ παράβασις τῶν διατάξεων τοῦ Κώδικος Ἐργασίας τιμωρεῖται διὰ χρηματικῆς ποινῆς (ὅτε ἰσχύουν τὰ ἐν ἄρθρῳ 57 Π.Κ. ὅρια αὐτῆς) ἢ διὰ φυλακίσεως μέχρις ἓξ μηνῶν. Δύναται δὲ ἐπὶ πλέον νὰ ὁρισθῇ, ὅτι, ἐὰν ἡ παράβασις εἶναι μικρᾶς, κατὰ τὴν κρίσιν τοῦ δικαστοῦ, σημασίας ἢ συντρέχουν ἐλαφρυντικαὶ περιστάσεις, δύναται νὰ ἐπιβληθῇ πρόστιμον. Οὕτω δὲν διασπᾶται ἡ ἑνότης τῶν διατάξεων τοῦ Ποινικοῦ Κώδικος.

β) Τὸ ἐλάχιστον ὅριον τῆς φυλακίσεως ὁρίζεται ἐν ἄρθρῳ 53 Π.Κ. καὶ συνεπῶς παρέλκει νὰ μνημονευθῇ ἐκ νέου εἰς τὸν Κώδικα Ἐργασίας.

γ) Προφανῶς ἡ ἔννοια τῆς ὑποτροπῆς ἐν τῷ ἐδαφίῳ γ' τοῦ ἐν ἀρχῇ ἄρθρου δέον νὰ θεωρηθῇ διάφορος τῆς διδομένης ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 88 τοῦ Π.Κ., ὡς τοῦτο ἀντικατεστάθη ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 2 § 3 τοῦ ν.δ. 3555) 1956. Καθόσον ἐν ἐναντίᾳ περιπτώσει ἡ διάταξις θὰ εἶναι ἐπιεικεστέρα τῆς τοιαύτης τοῦ Π. Κ.. Δέον συνεπῶς νὰ διασαφηνισθῇ, ὅτι ἡ ἀθροιστικὴ ἐπιβολὴ ἀμφοτέρων τῶν εἰς τὸ ἄρθρον τοῦτο ποινῶν δύναται νὰ ἐπιβληθῇ καὶ ἐν περιπτώσει ὑποτροπῆς μὴ πληρούσης τοὺς ὅρους τοῦ Π.Κ.», καθόσον, ἐὰν πληροῦνται οἱ ὅροι αὐτοῦ, ὁ δικαστὴς δύναται νὰ ἐπιβάλλῃ

ἐπηυξημένην ποινὴν κατὰ τὰ ἄρθρα 12 καὶ 89 τοῦ ἰδίου Κώδικος.

II. Ἐπὶ τοῦ ἄρθρου 366:

α) Ἡ διάταξις τῆς παραγράφου 2 εἶναι αὐστηρὰ μέχρις ἀδικίας. Ἐν ὄψει τῶν διατάξεων τῶν ἄρθρων 24 καὶ 104 τοῦ Προσχεδίου εἶναι ἐνδεχόμενον νὰ σύρωνται εἰς τὸ αὐτόφωρον ἐργοδόται δι' ὀφειλὰς γεννηθείσας πρὸ δέκα ὅλων ἐτῶν. Καὶ ναὶ μὲν τὸ ἄρθρον 104, ὅπερ θεσπίζει 10ετῆ παραγραφὴν τῆς ἀξιώσεως μισθοῦ ἐκ παροχῆς παρανόμων ὑπερωριῶν, δὲν μνημονεύεται εἰς τὸ ἄρθρον 366, ἀλλὰ προφανῶς δυνάμει τοῦ ἄρθρου 61 καὶ τῶν ἄρθρων 68 ἐπ. καὶ ἰδίᾳ 103 δύναται εἰσαχθῇ εἰς τὸ αὐτόφωρον ἐργοδότης, διότι δὲν κατέβαλε μισθὸν δι' ὑπερωρίας πραγματοποιηθείσας πρὸ δεκαετίας. Οὕτως ὅμως ἀνοίγεται εὐρὺ στάδιον ἐκβιασμῶν. Δέον συνεπῶς τὸ χρονικὸν ὅριον, ἐντὸς τοῦ ὁποίου θὰ εἰσάγωνται αἱ παραβάσεις αὗται εἰς τὸ αὐτόφωρον, νὰ περιορισθῇ. Καὶ δύναται βεβαίως νὰ θεωρῆται αὐτόφωρον τὸ ἔγκλημα τοῦτο καὶ πέραν τοῦ ἐν ἄρθρῳ 242 τοῦ Κώδικος Ποινικῆς Δικονομίας χρονικοῦ ὁρίου (καίτοι, καθ' ἡμᾶς, δὲν εἶναι συνεχές, ὅτε καὶ θὰ παρείλκεν ἡ ἐν λόγῳ διάταξις, ἀλλὰ στιγμιαῖον), ἐν τούτοις ἡ πενταετία καὶ ἡ δεκαετία εἶναι ὑπερβολὴ καὶ θὰ ὁδηγήσῃ εἰς καταχρήσεις. Μὴν ἢ δίμηνον μετὰ τὴν λύσιν τῆς σχέσεως καὶ ἔτος τὸ πολὺ ἀπὸ τῆς γεννήσεως τῆς ἀξιώσεως εἶναι τὸ ἀνώτατον ἀνεκτὸν ὅριον αὐτοφώρου.

β) Εἰδικώτερον ἐπί τινων τῶν ἐν τῷ ἄρθρῳ 366 ἄρθρων:

1) Ἄρθρον 31. Τιμωρεῖται διὰ ποινῆς ὁ προσλαμβάνων ἐπὶ συμβάσει μαθητείας ἀνήλικον, μὴ ἔχοντα συμπληρώσει τὸ 15ον ἔτος τῆς ἡλικίας του. Κατ' ἄρθρον 4 ὅμως τοῦ ν.δ. 4379)1964 ἡ ὑποχρεωτικὴ φοίτησις εἰς σχολεῖον μέχρι καὶ τοῦ 15ου ἔτους θὰ ἐφαρμοσθῇ σταδιακῶς, ἰσχυούσης ἐπὶ τοῦ παρόντος ὑποχρεώσεως πρὸς φοίτησιν εἰς σχολεῖον μέχρις ἀποπερατώσεως τοῦ δημοτικοῦ σχολείου καὶ πάντως οὐχὶ πέραν τοῦ 14ου ἔτους (ν.δ. 5)7.5.1926, ἄρθρον 1 ν. 4397)1929, ἄρθρον 6). Συνεπῶς ἐπὶ τοῦ παρόντος ἀνήλικος, περατώσας τὴν δημοτικὴν ἐκπαίδευσιν καὶ μὴ δυνάμενος ἢ μὴ βουλόμενος νὰ συνεχίσῃ τὰς σπουδάς του, ἐξαναγκάζεται ὑπὸ τοῦ νόμου εἰς τριετῆ ἀργίαν (12 - 15 ἔτη), χωρὶς νὰ ὑποχρεοῦται, ὅπως φοιτᾷ εἰς σχολεῖον ἤ, ὅπερ, πλέον παράδοξον, τῷ ἐπιτρέπεται μὲν νὰ ἐργάζεται ἀπὸ τοῦ 14ου ἔτους (ἄρθρον 254 Προσχεδίου), ἀλλ' οὐχὶ ἐπὶ συμβάσει μαθητείας. Διατί; Δέον συνεπῶς νὰ ὁρισθῇ γενικῶς, ὅτι ἀπαγορεύεται ἡ σύμβασις μαθητείας καὶ ἡ ἐργασία ἀνηλίκων, ἐφ' ὅσον ὑφίσταται ἐκ τοῦ νόμου ὑποχρέωσις τούτων ὅπως φοιτῶσιν εἰς τὸ σχολεῖον.

2) Ἄρθρον 61. Θεωρεῖται ἀξιόποινος ἡ μὴ καταβολὴ τοῦ κατὰ τὰ ἄρθρα 68 ἐπ. μισθοῦ καὶ δὴ αὐτόφωρος. Ἐν τούτοις μνημονεύεται εἰδικῶς ὡς ἀξιόποινος εἰς τὸ ἄρθρον 366 καὶ ἡ παράβασις τῶν ἄρθρων 72, 91, 92, ἐνῷ δὲν μνημονεύεται ὡς ἀξιόποινος ἡ παράβασις τῶν ἄρθρων 94, 99, 100, 101, 102, 103, προφανῶς ὡς ἐξυπακουομένη. Τοῦτο ὅμως δύναται νὰ ὁδηγήσῃ εἰς παρανοήσεις καὶ ἐνστασιολογίας. Ἡ λοιπὸν εἰς τὸ ἄρθρον 61 θὰ συμπληρωθοῦν ὅλαι αἱ παροχαί, αἱ ὁποῖαι ἀποτελοῦν μισθὸν (ἀντὶ τῆς λέξεως «ἐπ.») ἢ εἰς τὸ ἄρθρον 366 θὰ συμπεριληφθοῦν καὶ τὰ ὡς ἄνω ἄρθρα 94 καὶ 99 - 103. Ἐπ' εὐκαιρίᾳ σημειῶ, ὅτι ἡ διάταξις (σειρὰ) τῶν ἄρθρων τοῦ Κεφαλαίου ΣΤ' (68 - 119) δὲν εἶναι ἱκανοποιητική, καθόσον αἱ γενικαὶ διατάξεις περὶ μισθοῦ (ἄρθρα 77, 78, 79, 80, 81, 83, 85, 86, 87, 88, 105, 106 ἐπ., 111, 112, 113, 114 κλπ.) διασπῶνται εἰς δύο ὁμάδας, μίαν ἐν ἀρχῇ καὶ μίαν ἐν τέλει τοῦ Κεφαλαίου.

3) Ἄρθρον 137 § 2. Ἀπορία γεννᾶται περὶ τοῦ ποία πρᾶξις θεωρεῖται ἀξιόποινος. Προφανῶς δὲν εἶναι ἀξιόποινος πρᾶξις ἡ καταβολὴ τοῦ μισθοῦ ὑπὸ ἐργοδότου, ἀπασχολήσαντος μισθωτὸν τελοῦντα ἐν ἀδείᾳ, ἐφ' ὅσον οὗτος, δικαιούμενος νὰ μὴ καταβάλῃ, δικαιοῦται καὶ νὰ καταβάλῃ τοῦτον. Ἴσως θὰ ἐσκοπήθη νὰ καταστῇ ἀξιόποινος ἡ παρ' ἐργοδότου ἀπασχόλησις μισθωτοῦ τελοῦντος ἐν ἀδείᾳ. Ἡ παραπομπὴ ὅμως εἰς τὸ ἄρθρον 137 § 2 εἶναι ἄστοχος καὶ δέον νὰ γίνῃ παραπομπὴ εἰς τὴν παράγραφον 1.

III. Γενικαί τινες σκέψεις:

α) Θὰ ἔδει νὰ καταστοῦν ἀξιόποινοι καὶ βαρεῖαι τινὲς παραβάσεις τῶν ἐργαζομένων, ὡς π.χ. ἡ ὑπὸ τοῦ μισθωτοῦ καὶ ἰδίως τοῦ τέως μισθωτοῦ κοινολόγησις τῶν μυστικῶν τῆς ἐπιχειρήσεως κλπ.

β) Θὰ ἦτο ἴσως σκόπιμον, ἐφ' ὅσον ὁ Κῶδιξ Ἐργασίας προορίζεται νὰ ἀναγνω-

ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΑΚΗ ΠΡΑΞΙΣ

ΚΑΝΟΝΙΣΜΟΙ ΕΡΓΑΣΙΑΣ

ΡΥΘΜΙΣΙΣ ΟΡΩΝ ΕΡΓΑΣΙΑΣ ΔΙΑ ΚΑΝΟΝΙΣΜΩΝ ΕΡΓΑΣΙΑΣ

Σκοπός Ν.Δ. 3789)1957 περί Κανονισμών Έργασίας

ποχρέωσις επιχειρήσεων και έκμεταλλεύσεων πρός σύνταξιν Κανονισμών Έργασίας και ἐγ-ρισις αὐτῶν ὑπό τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας κατά Ν.Δ. 3789)1957.—Πειθαρχικαί ποιναί καί αἴ-ησις ἀκυρώσεως ἐνώπιον τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας.—Ἀπαράδεκτος αὐτη ὡς στρεφο-ένη κατά μή ἐκτελεστῆς διοικητικῆς πράξεως, ἀναφερομένης εἰς σχέσιν ἰδιωτικοῦ δι-καίου, ἐφ' ἧς ἁρμόδια πρός κρίσιν εἶναι τά τακτικά πολιτικά δικαστήρια

ερίπτωσις τῆς κατωτέρω ἀποφάσεως τῆς Ὁλο-μελείας τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας ὁ ὁποῖος ἐπιβολή εἰς μισθωτόν πειθαρχικῆς ποινῆς κατά Κανονισμόν Ἐργασίας, ἡ ὁποία, μετ' ἄσκησιν ἐφέσεως ὑπό τοῦ μισθωτοῦ, ἤρθη ὑπό τοῦ Τμήματος Κανονισμῶν Ἐργα-σίας τοῦ Ἐθνικοῦ Γνωμοδοτικοῦ Συμβουλίου Κοινωνικῆς Πολιτικῆς κατά τό ν.δ. 3789) 1957.

Κατά τα ἐν τῇ νομολογίᾳ δεκτά γενόμενα (Σ.Ε. 1607)1959, εἰσηγητής Κ. Δάρας, ΕΕΔ 18, 1235, Α.Π. 572)1962, εἰσηγητής Γ. Χαρ-δογιάννης, ΕΕΔ 22, 15, Α.Π. 395)1963, εἰ-σηγητής Στ. Σταυρόπουλος, ΕΕΔ 22, 920) αἱ περί ἐφέσεως κατά πειθαρχικῶν ποινῶν διατάξεις τοῦ ν.δ. 3789/1957, ΕΕΔ 16, 1181, ἐφαρμόζονται καί διά τούς διατηρηθέντας ἐν ἰσχύϊ διά τοῦ νομοθετικοῦ τούτου διατάγμα-τος Κανονισμούς, ὡς ἐν προκειμένῳ.]

Προέκυψεν, εἰς την περίπτωσιν, τό ζήτημα, ἂν κατά τῆς ἀποφάσεως τοῦ Τμήματος Κανονι-σμῶν Ἐργασίας ἐπιτρέπηται αἴτησις ἀκυρώ-σεως ἐνώπιον τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρα-τείας.

Τά δεκτά γενόμενα ὑπό τῆς ἀποφάσεως αὐτῆς τῆς Ὁλομελείας τοῦ Συμβουλίου Ἐπικρατεί-ας εἶναι σύμφωνα πρός τό ὑπ' αὐτοῦ νομο-λογηθέντα. (Ἴδετε καί Σ.Ε. 1128)1965, εἰση-γητής Δ. Ψαρός, ΕΕΔ 24, 670, Σ.Ε. 3084) 1964, εἰσηγητής ὁ αὐτός, ΕΕΔ 24, 140.)

Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας 1713)1965, Ὁλομελείας

Πρόεδρος ὁ κ. ***Χ. Μητρέλιας***
Εἰσηγητής ὁ Σύμβουλος κ. ***Γ. Μαρηγκόπουλος***
Δικηγόροι οἱ κ.κ. Π. Κουκέας, Κ. Δημάκης

Διά τῆς ὑπό κρίσιν αἰτήσεως διώκεται νομοτύπως καί ἐμπροθέσμως ὑπό τῆς ἐν Ἀθήναις ἑδρευούσης Ἀνωνύμου Ἑταιρείας «Ἠλεκτρική Ἑταιρεία Μεταφορῶν» ἡ ἀκύρωσις τῆς ὑπ' ἀριθ. 233)17.10.1962 ἀπο-φάσεως τοῦ Τμήματος Κανονισμῶν Ἐργασίας τοῦ Ἐθνικοῦ Γνωμοδοτικοῦ Συμβουλίου Κοινωνικῆς Πολιτικῆς, διά τῆς ὁποίας, κατόπιν ἀσκηθείσης ἐφέσεως ἐκ μέρους τῶν ἐν συνεχείᾳ ἀναφερομένων, ἤρθησαν αἱ ὑπό τῆς αἰτούσης ἐπιβληθεῖσαι εἰς τούς τεχνίτας αὐτῆς Ι.Μ., Χ.Χ. καί Α.Τ. πειθαρχικαί ποιναί προσωρινῆς παύσεως ἑνός μηνός εἰς τόν πρῶτον καί δέκα ἡμερῶν εἰς τούς ἑτέρους δύο.

Οἱ Ι.Μ. καί Κ.Χ. μετ' ἐννόμου συμφέροντος παρεμβαίνουν εἰς τήν δίκην πρός ὑποστήριξιν τοῦ κύρους τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως.

Διά τῶν ἐν ἄρθροις 1 καί 2 τοῦ ν.δ. 3789)1957 «περί τροποποιήσεως καί συμπληρώσεως τῆς ἐργατικῆς νομοθεσίας» διατάξεων ἐθεσπίσθη κατ' ἀρχήν ὑποχρέωσις τῶν ἐν τῷ νόμῳ τούτῳ μνημονευομένων ἐπιχειρήσεων, ἐκμεταλλεύσεων καί ἐργασιῶν ἐν γένει νά καταρτίσωσι, κατά τήν ἐν αὐταῖς προβλεπομένην διαδικασίαν, Κανονισμούς Ἐργασίας, ρυθμίζοντας τάς ἐν τῇ ἐκτελέσει ταύτης διαμορφουμένας σχέσεις

θῇ καί ἀπό τούς ἐργάτας, νά μή ἀναφερ-ῶν αἱ ἀξιόποινοι πράξεις συλλήβδην, ὡς ν τῷ ἄρθρῳ 366, ἀλλ' ὑφ' ἕκαστον ἄρθρον ἀ σημειοῦται, ὅτι ἡ παράβασις αὐτοῦ τι-ωρεῖται διά ποινῆς.

γ) Τό ἄρθρον 371 συγγενεύει περισσό-ερον πρός τάς διατάξεις τοῦ Κεφαλαί-υ Ε'.

μεταξύ αὐτῶν, ὡς ἐργοδοτῶν, καὶ τοῦ πάσης φύσεως προσωπικοῦ των, ὡς καὶ νὰ ἀναμορφώσωσι κατὰ τὰς διατάξεις αὐτοῦ τούς ἤδη ἰσχύοντας τοιούτους Κανονισμούς.

Διὰ τῶν διατάξεων τούτων προεβλέφθησαν ὡρισμένοι ὅροι, ὑφ' οὓς καὶ μόνους εἶναι ἐπιτρεπτὸς ὁ καθορισμὸς ἐν τοῖς Κανονισμοῖς τούτοις ἀσκήσεως πειθαρχικῆς ἐξουσίας, ὁριζομένου ἐν παραγράφῳ 3 τοῦ ἄρθρου 1 τοῦ προδιαληφθέντος ν.δ. 3789 ἀφ' ἑνὸς μέν, ὅτι «διὰ πειθαρχικὰ παραπτώματα, καθοριζόμενα εἰς ἕκαστον τῶν Κανονισμῶν Ἐργασίας, δύναται νὰ προβλέπηται ἡ ἐπιβολὴ εἰς τὸν παραβάτην μισθωτόν», πλὴν τῶν ἄλλων ἀναγραφομένων ἐν τῇ ἰδίᾳ παραγράφῳ ποινῶν, καὶ ἡ διὰ σοβαρὰν ἀντιπειθαρχικὴν παράβασιν καθ' ὑποτροπὴν χωροῦσαν, κατὰ τὴν περίπτωσιν δὲ ὑποχρεωτικὴ ἀποχὴ ἐκ τῆς ἐργασίας, (προσωρινὴ ἀπόλυσις), ἧς, ἐφ' ὅσον ἡ πειθαρχικὴ ἐξουσία ἀσκεῖται ὑπὸ Πειθαρχικοῦ Συμβουλίου ἢ ὑφίσταται δευτεροβάθμιον τοιοῦτον, δύναται νὰ εἶναι καὶ μείζων τῶν 10 ἡμερῶν, περαιτέρω δὲ ὅτι ἐπιτρέπεται ἡ ἄσκησις ἐφέσεως ἐντὸς 15ημέρου ἀπὸ τῆς κοινοποιήσεως τῆς περὶ ἐπιβολῆς της ὑποχρεωτικῆς ἀποχῆς ἐκ τῆς ἐργασίας ποινῆς ἀποφάσεως ἐνώπιον τοῦ κατὰ τὸ ἄρθρον 2 Τμήματος Κανονισμῶν Ἐργασίας, ἀναστελλομένης τῆς ἐκτελέσεως τῆς ποινῆς, πάντων τῶν ὅρων τούτων ἀποτελούντων, κατὰ τὸ ἄρθρον 1 § 2 τοῦ νόμου, ἐφ' ὅσον οἱ Κανονισμοὶ κατηρτίσθησαν νομοτύπως, συμπλήρωσιν τῆς ἀτομικῆς συμβάσεως ἐργασίας. Ἡ θέσπισις τῶν διατάξεων τούτων ἐγένετο (κατὰ τὴν εἰσηγητικὴν ἔκθεσιν τοῦ νομοθετήματος), ὅπως ἀφ' ἑνὸς μὲν συντονισθῇ ὑπὸ μιᾶς ἁρμοδίας Ὑπηρεσίας ἡ ἐπίβλεψις τῆς Πολιτείας ἐπὶ τῶν ὅρων ἐργασίας τῶν εἰς μεγάλας ἐπιχειρήσεις, βάσει τῶν ὡς ἄνω Κανονισμῶν, ἐργαζομένων καὶ σταδιοδρομούντων μισθωτῶν, ἀφ' ἑτέρου δὲ ἐξασφαλισθῇ ὑπὲρ τούτων δικαία πειθαρχικὴ ἐξουσία καὶ ἑπομένως ἴση μεταχείρισις.

Ὡς ἐκρίθη καὶ διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 1130) 1965 ἀποφάσεως τοῦ δικαστηρίου τούτου, ἐκ τοῦ συνδυασμοῦ τῶν διατάξεων τούτων συνάγεται, ὅτι ἡ ρύθμισις τῶν διαμορφουμένων μεταξὺ μισθωτῶν καὶ ἐργοδοτῶν σχέσεων ἐν τῇ ἐκτελέσει τῆς ἐργασίας καὶ εἰδικώτερον τῆς πειθαρχίας τῶν ἐργαζομένων ἐν ταύτῃ, ὡς σχέσεων ἀπορρεουσῶν μὲν ἐκ τῆς συμβάσεως ἐργασίας, ἀναφερομένων ὅμως εἰς τὴν ἐν τῇ ἐπιχειρήσει διατήρησιν τῆς τάξεως, ἐθεωρήθη ὑπὸ τοῦ νομοθέτου ὡς θέμα, λόγῳ τοῦ περιεχομένου του καὶ τῆς κοινωνικῆς αὐτοῦ σημασίας, γενικωτέρου δημοσίου συμφέροντος, ὅπερ δέον νὰ διέπεται ὑπὸ διατάξεων ἐξ ἀντικειμένου καὶ ἀναγκαστικοῦ χαρακτῆρος δικαίου καὶ νὰ μὴ ἀρίεται εἰς τὴν ἐλευθέραν καὶ κατὰ περίπτωσιν ρύθμισιν διὰ τῶν συμβάσεων ἐργασίας, διεπομένων ὑπὸ μόνης τῆς βουλήσεως τῶν συμβαλλομένων. Ἀλλ' ἡ ὑπαγωγὴ ὡρισμένου περιεχομένου τῶν ἐξ ἰδιωτικῶν συμβάσεων σχέσεων ὑπὸ κανονιστικὴν ρύθμισιν δὲν συνεπάγεται τὴν ὑπαγωγὴν τῶν ἐκ τῶν διατάξεων τούτων γεννωμένων διαφορῶν εἰς τὴν σφαῖραν τοῦ δημοσίου δικαίου καὶ, ὡς ἐκ τούτου, τὴν ὑπαγωγὴν αὐτῶν εἰς διοικητικὰς διαφοράς, ὑποκειμένας εἰς τὴν ἀκυρωτικὴν ἁρμοδιότητα τοῦ Συμβουλίου Ἐπικρατείας. Τοιαύτη ἀλλωστε μετατροπὴ σχέσεων ἰδιωτικοῦ δικαίου ὑπὸ τὴν ἔννοιαν τῆς ἀναγωγῆς αὐτῶν εἰς ἄσκησιν δημοσίας ὑπηρεσίας, ἐφ' ὅσον τυχὸν προεβλέπετο ρητῶς ὑπὸ τοῦ νόμου, θὰ ἦτο ἐξεταστέα ἐν ἑκάστῃ περιπτώσει ἀπὸ ἀπόψεως κύρους ταύτης ἐν ἀναφορᾷ πρὸς τὰς περὶ ἀτομικῆς ἐλευθερίας ἐν τῇ ἰδιωτικῇ τάξει καὶ τὰς περὶ διακρίσεως τῶν λειτουργιῶν συνταγματικὰς ἀρχάς. Ἐν προκειμένῳ ὅμως ἐκ τῶν προδιαληφθεισῶν διατάξεων δὲν συνάγεται τοιαύτη πρόθεσις τοῦ νομοθέτου, περιοριζομένου μόνον εἰς τὴν ρύθμισιν διὰ διατάξεων ἀναγκαστικοῦ δικαίου τῶν ἐν τῇ ἐκτελέσει τῆς ἐργασίας δημιουργουμένων σχέσεων μεταξὺ ἐργοδοτῶν καὶ ἐργαζομένων καὶ τῆς συναφοῦς πρὸς ταύτας πειθαρχικῆς ἐξουσίας καὶ καθορίζοντος τὰς ποινάς, ἃς δύναται νὰ προβλέψουν οἱ σχετικῶς θεσπιζόμενοι Κανονισμοὶ Ἐργασίας, περὶ ὧν ὁρίζει, ὅτι ἀποτελοῦν συμπλήρωσιν τῆς ἀτομικῆς συμβάσεως ἐργασίας, καταλείποντος δὲ εἰς τοὺς Κανονισμοὺς τούτους θέσπισιν τῶν ὀργάνων ἐκείνων, ἀτομικῶν ἢ συλλογικῶν, ἐν ταῖς ἰδιωτικαῖς ἐπιχειρήσεσι τῶν ἁρμοδίων πρὸς ἄσκησιν τῆς πειθαρχικῆς ἐξουσίας. Μόνον δὲ διὰ τὴν περίπτωσιν ἐπιβολῆς ὑπὸ τῶν ὀργάνων τούτων τῆς πειθαρχικῆς ποινῆς τῆς προσωρινῆς ἀποχῆς ἐκ τῆς ἐργασίας παρέχει ὁ νόμος ἔφεσιν ἐνώπιον τοῦ Τμήματος Κανονισμῶν Ἐργασίας τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας, ἀποτελοῦντος ὄργανον τῆς δημο-

ΣΥΛΛΟΓΙΚΑΙ ΔΙΑΦΟΡΑΙ ΕΡΓΑΣΙΑΣ

ΣΥΝΑΨΙΣ ΕΙΔΙΚΗΣ ΣΥΛΛΟΓΙΚΗΣ ΣΥΜΒΑΣΕΩΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ

Αἰτιολόγησις ἀποφάσεων Ὑπουργῶν περὶ τροποποιήσεως αὐτῆς

Διάκρισις κατὰ Νόμον 3239)1955 συλλογικῶν συμβάσεων ἐργασίας.—Δυνατὴ ἡ σύναψις εἰδικῆς συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας, ἀφορώσης εἰς τὸ προσωπικὸν συγκεκριμένης ἐπιχειρήσεως, μόνον ἐφ' ὅσον ἡ ἐργασία τοῦ προσωπικοῦ τῆς ἐπιχειρήσεως ταύτης ἢ ὡρισμένων κατηγοριῶν αὐτοῦ συνιστᾷ εἰδικὸν ἐπάγγελμα, διακρινόμενον τοῦ τῶν λοιπῶν ἐργαζομένων εἰς ἄλλος ὁμοειδεῖς ἐπιχειρήσεις.—Αἰτιολόγησις ἀποφάσεων Ὑπουργῶν περὶ τροποποιήσεως ἢ μὴ ἐγκρίσεως συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας καὶ ἀποφάσεων Διοικητικῶν Διαιτητικῶν Δικαστηρίων.

Προσβληθὴ δι' αἰτήσεως ἀκυρώσεως ἡ ὑπ' ἀριθ. 27)1964 ἀπόφασις τοῦ Δ.Δ.Δ.Δ. Ἀθηνῶν περὶ τῶν ὅρων ἀμοιβῆς τοῦ προσωπικοῦ τῆς Ἑταιρείας «Airfield Maintenace Co I.N.G.» καὶ ἡ κηρύξασα αὐτὴν ἐκτελεστὴν ὑπ' ἀριθ. 73574)1961 ἀπόφασις τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας (ΕΕΔ 23, 1140).

Κατὰ τὰ ἐν τῇ νομολογίᾳ δεκτὰ γενόμενα (Σ.Ε. 518)1965, εἰσηγητὴς *Π. Μακρόπουλος*, ΕΕΔ 24, 455, ἔνθα εἰς σημειώσεις μας καὶ λοιπαί, Α.Π. 513)1965, εἰσηγητὴς *Στ. Σταυρόπουλος*, ΕΕΔ 23, 1379) ἡ σύναψις εἰδικῆς (καὶ τοπικῆς) συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας ἢ ἡ ἔκδοσις ὁμοίας ἰσχύος διαιτητικῆς ἀποφάσεως, ὁριζομένης ἐθνικῆς ὁμοιοεπαγγέλματικῆς συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας ἢ διαιτητικῆς ἀποφάσεως, τελεῖ κατὰ νόμον (ἄρθρον 7 § 1 νόμου 3239)1955, ΕΕΔ 17, 207) ὑπὸ τὴν προϋπόθεσιν ὅτι συντρέχουν ἰδιάζοντες λόγοι, οἱ ὁποῖοι νὰ δικαιολογοῦν τὴν τοιαύτην ρύθμισιν.

Ἐξ ἄλλου ὅμως, κατὰ τὰ δεκτὰ ἐν τῇ νομολογίᾳ γενόμενα (Σ.Ε. 1454)1962, εἰσηγητὴς *Γ. Παπαχατζῆς*, ΕΕΔ 21, 906, ἔνθα εἰς σημειώσεις μας καὶ λοιπαί, ΕΕΔ 23, 645, 716, ἔνθα καὶ λοιπὴ νομολογία τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας, Σ.Ε. 1281)1965, εἰσηγητὴς *Δ. Τσιροπινᾶς*, ΕΕΔ 24, 716), αἱ ἀποφάσεις τῶν Διοικητικῶν Διαιτητικῶν Δικαστηρίων, ὡς συλλογικῶν ὀργάνων διοικήσεως, πρέπει νὰ εἶναι εἰδικῶς αἰτιολογημέναι, ἐπὶ ποινῇ ἄλλως ἀκυρότητος αὐτῶν.

Τοῦτο γίνεται δεκτὸν καὶ ὑπὸ τῆς νεωτέρας αὐτῆς ἀποφάσεως τῆς Ὁλομελείας τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας, ὑπὸ τῆς ὁποίας ἠκυρώθη διὰ τὸν λόγον τοῦτον ἡ ἐν ἀρχῇ σημειουμένη διαιτητικὴ ἀπόφασις.

Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας 1680)1965, Ὁλομελείας

Προεδρεύων ὁ Ἀντιπρόεδρος κ. ***Μ. Στασινόπουλος***

Εἰσηγητὴς ὁ Πάρεδρος κ. ***Κ. Δάρας***

Δικηγόροι οἱ κ.κ. Δ. Ἀποστολίδης, Δ. Λιακατᾶς, Πάρεδρος Νομικοῦ Συμβουλίου τοῦ Κράτους, Χ. Μυριάνθης

Διὰ τῆς ὑπὸ κρίσιν, νομοτύπως καὶ ἐμπροθέσμως ἀσκηθείσης αἰτήσεως, διώκεται ἡ ἀκύρωσις α) τῆς ὑπ' ἀριθ. 27)1964 ἀποφάσεως τοῦ Δευτεροβαθμίου Διοικητικοῦ Διαιτητικοῦ Δικαστηρίου Ἀθηνῶν, δι' ἧς, κατὰ μεταρρύθμισιν τῆς ὑπ' ἀριθ. 6)1964 ἀποφάσεως τοῦ Πρωτοβαθμίου Διοικητικοῦ Διαιτητικοῦ Δικαστηρίου Ἀθηνῶν καὶ κατ' ἐπίλυσιν ἀναφυείσης διενέξεως μεταξὺ τοῦ Σωματείου Ἐργατοϋπαλλήλων Ξένων Ἀποστολῶν καὶ τοῦ Συνδέσμου Ἀνωνύμων Ἑταιρειῶν καὶ Ἑταιρειῶν Περιωρισμένης Εὐθύνης, ἀφορώσης τὰς ἀποδοχὰς τοῦ προσωπικοῦ τῆς αἰτούσης Ἑταιρείας, ἠρίθη-

---

σίας διοικήσεως. Ἀλλὰ ἡ οὕτω ὑπὸ τοῦ νόμου δημιουργουμένη διοικητικὴ ἁρμοδιότης ἐπὶ τῆς ἰδιωτικῆς ταύτης καὶ ἐκ συμβάσεως ἀπορρεούσης διαφορᾶς, συνιστῶσα προφανῶς συμβιβαστικήν, αἰτήσει ἑνὸς τῶν ἐνδιαφερομένων μερῶν, παρέμβασιν, κατὰ μοναδικὴν καὶ εἰδικὴν περίπτωσιν ἐξ ὅλης τῆς πανθ' ὁρχικῆς διαδικασίας, δὲν ἔχει τὴν ἔννοιαν ἐνεργείας τῆς Διοικήσεως πρὸς ἄσκησιν δημοσίας ὑπηρεσίας διὰ διοικητικῶν ἐκτελεστῶν πράξεων καὶ ἑπομένως δὲν δύναται νὰ ἔχῃ τὴν συνέπειαν τοῦ ἀποκλεισμοῦ τῆς προσφυγῆς τῶν ἐνδιαφερομένων μερῶν, ἐφ' ὅσον δὲν ἤθελε παρ' αὐτῶν γίνει ἀποδεκτὴ ἡ κρίσις τοῦ συμβιβαστικῶς κατὰ τὴν ἔννοιαν τοῦ νόμου δυναμένου νὰ παρέμβῃ δημοσίου ὀργάνου, εἰς τὸν φυσικὸν δικαστὴν λύσεως τῶν ἰδιωτικῶν διαφορῶν, ὅστις εἶναι τὰ τακτικὰ δικαστήρια.

Κατ' ἀκολουθίαν τῶν ἡγουμένων σκέψεων ἡ ὑπὸ κρίσιν αἴτησις δέον νὰ ἀπορριφθῇ ὡς τοπίως ἀπαράδεκτος, ἅτε στρεφομένης κατὰ μὴ ἐκτελεστῆς διοικητικῆς πράξεως, ἀναφερομένης δὲ εἰς σχέσιν ἰδιωτικοῦ δικαίου, ἐφ' ἧς ἁρμόδια πρὸς κρίσιν εἶναι τὰ τακτικὰ πολιτικὰ δικαστήρια.

σαν τὰ εἰς τὸ ἐν λόγῳ προσωπικὸν καταβαλλόμενα ἡμερομίσθια κατὰ ποσοστὸν 6 ο/ο ἀπὸ τῆς ἐνάρξεως τῆς ἰσχύος ταύτης καὶ κατὰ ποσοστὸν 10 ο/ο ἀπὸ 1.1.1964 καὶ β) τῆς ὑπ' ἀριθ. 76574)26.8.1964 ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας (Φ.Ε.Κ. 347)27.8.1964, τ. Β'), δι' ἧς ἐκηρύχθη ἐκτελεστὴ ἡ κατὰ τὰ ἀνωτέρω διαιτητικὴ ἀπόφασις, τοῦ ἐννόμου συμφέροντος τῆς αἰτούσης ὄντος προδήλου, ἐφ' ὅσον ἡ ἐπιλυθεῖσα διένεξις ἀφορᾷ ἀποδοχὰς τοῦ προσωπικοῦ αὐτῆς.

Μετ' ἐννόμου συμφέροντος παρεμβαίνει ὑπὲρ τοῦ κύρους τῶν προσβαλλομένων πράξεων τὸ Σωματεῖον Ἐργατοτεχνιτῶν καὶ Ὑπαλλήλων Ξένων Ἀποστολῶν, ὡς συμμετασχὸν τῆς ὅλης διαιτητικῆς διαδικασίας.

Κατὰ τὴν διάταξιν τοῦ ἄρθρου 20 § 2 ἐδάφιον α' τοῦ νόμου 3239)1955 «περὶ τρόπου ρυθμίσεως τῶν συλλογικῶν διαφορῶν ἐργασίας κλπ.» «ἐν ᾗ περιπτώσει συλλογικὴ σύμβασις ἐργασίας ἢ ἀπόφασις διαιτησίας ἀντιτίθεται εἰς τὴν γενικὴν ἢ εἰδικὴν οἰκονομικὴν ἢ κοινωνικὴν πολιτικὴν τῆς Κυβερνήσεως οἱ Ὑπουργοὶ Συντονισμοῦ καὶ Ἐργασίας δι' ἠτιολογημένης κοινῆς ἀποφάσεώς των, ἐκδιδομένης μετὰ γνωμοδότησιν τοῦ κατὰ τὸ ἄρθρον 28 Συμβουλίου. . ., δύνανται νὰ τροποποιοῦν ἢ νὰ μὴ ἐγκρίνουν, ἐν ὅλῳ ἢ ἐν μέρει, τὴν συλλογικὴν ταύτην σύμβασιν ἐργασίας ἢ ἀπόφασιν διαιτησίας».

Ἐν προκειμένῳ ὁ Ὑπουργὸς Ἐργασίας διὰ τῆς ἐκδόσεως τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεώς του, ὁ δὲ Ὑπουργὸς Συντονισμοῦ, καθ' ἃ προκύπτει ἐκ τῶν στοιχείων τοῦ φακέλου, διὰ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 40602)ΚΠ. 2065 τῆς 26.8.1964 ἐγγράφου, δι' οὗ ἐγνώρισεν, ὅτι συμφωνεῖ διὰ τὴν κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ νόμου 3239)1955 κύρωσιν τῆς διαιτητικῆς ἀποφάσεως, ἤσκησαν τὴν ἀνατιθεμένην εἰς αὐτοὺς διὰ τῆς ρηθείσης διατάξεως ἁρμοδιότητα καὶ ἔκριναν, κατὰ μὴ ὑποκειμένην εἰς τὸν ἀκυρωτικὸν ἔλεγχον οὐσιαστικὴν ἐκτίμησιν τῶν εἰδικῶν συνθηκῶν, ὑφ' ἃς ἐνεφανίζετο ἡ ἐπιλυθεῖσα διένεξις, ὅτι τὰ διὰ τῆς διαιτητικῆς ἀποφάσεως γενόμενα δεκτὰ δὲν ἀντετίθεντο εἰς τὴν οἰκονομικὴν καὶ κοινωνικὴν πολιτικὴν τῆς Κυβερνήσεως.

Ἐξ ἄλλου, κατὰ τὰ ὑπὸ τοῦ Δικαστηρίου τούτου γενόμενα δεκτὰ (Σ.Ε. 2229) 1962, 578)1960 κλπ.), ἐκ τῆς ὡς ἄνω διατάξεως προκύπτει, ὅτι ἡ τροποποίησις ἢ μὴ ἔγκρισις, ἐν ὅλῳ ἢ ἐν μέρει, τῆς συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας ἢ ἀποφάσεως διαιτησίας, ἀποτελοῦσα ἐξαίρεσιν, ἀπαιτεῖται, ὅπως εἶναι ἠτιολογημένη, ὑπὸ τὴν ἔννοιαν ὅτι δέον ἐν αὐτῇ τῇ πράξει νὰ ἐκτίθεται εἰς τί συνίσταται κατὰ περίπτωσιν ἡ γενικὴ ἢ εἰδικὴ οἰκονομικὴ ἢ κοινωνικὴ πολιτικὴ τῆς Κυβερνήσεως καὶ κατὰ τί συγκεκριμένως ἀντιτίθεται εἰς ταύτην ἡ συλλογικὴ σύμβασις ἐργασίας ἢ ἀπόφασις διαιτησίας. Ὅθεν ὁ τὰ ἐναντία ὑποστηρίζων πρῶτος λόγος ἀκυρώσεως τυγχάνει ἀβάσιμος καὶ ἀπορριπτέος.

Κατὰ τὸ ἄρθρον 7 § 1 ἐδάφια β' καὶ δ' τοῦ νόμου 3239)1955 «αἱ συλλογικαὶ συμβάσεις ἐργασίας διακρίνονται α) . . . β) εἰς ἐθνικὰς ὁμοιοεπαγγελματικάς, αἵτινες ἀφορῶσι μισθωτοὺς ὡρισμένου ἐπαγγέλματος ἢ καὶ τῶν συναφῶν πρὸς τὸ ἐπάγγελμα αὐτὸ κλάδων ὅλης τῆς χώρας... καὶ δ) εἰς εἰδικάς, αἵτινες ἀφορῶσι τοὺς μισθωτοὺς μιᾶς ἢ πλειόνων ἐπιχειρήσεων καὶ ἐκμεταλλεύσεων πόλεως ἢ περιφερείας ἢ καὶ ὁλοκλήρου τῆς χώρας καὶ ἐφ' ὅσον οὗτοι δὲν ὑπάγονται εἰς ἐθνικὴν ὁμοιοεπαγγελματικὴν συλλογικὴν σύμβασιν ἐργασίας». Κατὰ δὲ τὴν παράγραφον 3 τοῦ αὐτοῦ ἄρθρου «αἱ ἐθνικαὶ ὁμοιοεπαγγελματικαὶ συλλογικαὶ συμβάσεις ἐργασίας συνάπτονται καὶ ὑπογράφονται παρὰ τῶν γενικωτέρας σημασίας ἐπαγγελματικῶν ὀργανώσεων τῶν ἐργοδοτῶν καὶ τῶν μισθωτῶν».

Ἐκ τοῦ συνδυασμοῦ τῶν διατάξεων τούτων προκύπτει, ὅτι εἰδικὴ συλλογικὴ σύμβασις ἐργασίας, ἀφορῶσα τὸ προσωπικὸν συγκεκριμένης ἐπιχειρήσεως, δύναται νὰ συναφθῇ μόνον ἐφ' ὅσον ἡ ἐργασία τοῦ προσωπικοῦ τῆς ἐπιχειρήσεως ταύτης ἢ ὡρισμένων κατηγοριῶν αὐτοῦ, ὡς ἐκ τῆς ἰδιαιτέρας φύσεως ταύτης, συνιστᾷ εἰδικὸν ἐπάγγελμα, διακρινόμενον τοῦ τῶν λοιπῶν ἐργαζομένων εἰς ἄλλας ὁμοειδεῖς ἐπιχειρήσεις, μὴ δυνάμενον νὰ ὑπαχθῇ εἰς ὁμοιοεπαγγελματικὴν συλλογικὴν σύμβασιν ἐργασίας (Σ.Ε. 1819)1959). Ἐν προκειμένῳ ἡ ἀπόφασις τοῦ Πρωτοβαθμίου Διοικητικοῦ Διαιτητικοῦ Δικαστηρίου ἐδέχθη, ὅτι δὲν ὑφίσταται περίπτωσις ἐπιλύσεως τῆς ἀναφυείσης διενέξεως, διότι ἅπασαι αἱ κατηγορίαι ἐργαζομένων ἐν τῇ αἰτούσῃ Ἑταιρείᾳ ὑπάγονται εἰς συναφεῖς ἐπαγγελματι-

ΕΠΙΛΥΣΙΣ ΣΥΛΛΟΓΙΚΩΝ ΔΙΑΦΟΡΩΝ ΕΡΓΑΣΙΑΣ ΥΠΟ ΔΙΑΙΤΗΤΙΚΩΝ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΩΝ

Ἀποκλειστικὴ χρησιμοποίησις ἀνηκόντων εἰς ὡρισμένον σωματεῖον ἐργατῶν

Ἔννοια συλλογικῆς διαφορᾶς ἐργασίας κατὰ Νόμον 3239)1955 δι' ἐπίλυσιν ὑπὸ τῶν Διοικητικῶν Διαιτητικῶν Δικαστηρίων.—Θέμα, μὴ ἀναγόμενον εἰς τοὺς ὅρους, τὰς συνθήκας ἢ τὴν ἀμοιβὴν τῆς ἐργασίας, ἡ ἀποκλειστικὴ χρησιμοποίησις μισθωτῶν, ἀνηκόντων εἰς ὡρισμένον σωματεῖον, μὴ δυναμένου τούτου νὰ ἐπιβληθῇ νομίμως διὰ διαιτητικῆς ἀποφάσεως. Ἀκύρωσις διαιτητικῆς ἀποφάσεως καὶ δι' ἔλλειψιν ἐπαρκοῦς αἰτιολογίας.

Προσεβλήθη δι' αἰτήσεως ἀκυρώσεως ἡ ὑπ' ἀριθ. 8)1964 ἀπόφασις τοῦ Δευτεροβαθμίου Διοικητικοῦ Διαιτητικοῦ Δικαστηρίου Θεσσαλονίκης «περὶ τῶν ὅρων ἀμοιβῆς καὶ ἐργασίας τῶν ἐκδορασφτέων Θεσσαλονίκης» (ΕΕΔ 23, 1018).

Δὲν ἀπομακρύνεται καὶ ἡ νεωτέρα αὕτη ἀπόφασις τῆς Ὁλομελείας τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας τῶν νομολογηθέντων ὑπὸ τούτου ὅτι ἡ ὑποχρέωσις προσλήψεως μισθωτῶν, ἀνηκόντων εἰς ὡρισμένον σωματεῖον, δὲν ἀποτελεῖ θέμα, ἀναγόμενον εἰς τοὺς ὅρους, τὰς συνθήκας ἢ τὴν ἀμοιβὴν τῆς ἐργασίας, ὡς, εἶναι τὸ περιεχόμενον τῶν ἀποφάσεων τῶν Διοικητικῶν Διαιτητικῶν Δικαστηρίων τοῦ νόμου 3239)1955 περὶ συλλογικῶν διαφορῶν ἐργασίας. (Οὕτω καὶ ἡ Σ.Ε. 2082)1962, εἰσηγητὴς *Δ. Τσιμαράτος*, ΕΕΔ 22, 12, ἐφ' ἧς παρατηρήσεις *Β. Βασιλείου*, ΕΕΔ 22, 10 ἐπ., ἴδετε καὶ σημειώσεις μας ἐν ΕΕΔ 21, 1332, καὶ γενικώτερον περὶ τῆς ὁμοδιότητος τῶν Διοικητικῶν Διαιτητικῶν Δικαστηρίων καὶ τοῦ ἀντικειμένου ρυθμίσεως δι' ἀποφάσεων αὐτῶν Σ.Ε. 129)1964, εἰσηγητὴς *Β. Ρώτης*, ΕΕΔ 23, 389, σημειώσεις μας ἐν ΕΕΔ 23, 288 ἐπ., ἔνθα καὶ λοιπαὶ παραπομπαί, Σ.Ε. 1441)1965, κοὺς κλάδους, δι' οὓς ὑρίσταται ἴδιον καθεστὼς ἀμοιβῆς, ἡ δὲ ἐργασία αὐτῶν δὲν ἐμφανίζει ἰδιάζοντα χαρακτῆρα, δικαιολογοῦντα τὴν μὴ ὁμοιόμορφον ἐπ' αὐτῶν ἐφαρμογὴν τῶν καθορισθεισῶν ὑπὸ τῶν ἐπὶ μέρους ἐθνικῶν ὁμοιοεπαγγελματικῶν συλλογικῶν συμβάσεων ἐργασίας ἀμοιβῶν. Ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις τοῦ Δευτεροβαθμίου Διοικητικοῦ Διαιτητικοῦ Δικαστηρίου πρὸς αἰτιολόγησιν τῆς συνδρομῆς ἰδιαζουσῶν συνθηκῶν ἀπασχολήσεως, προσδιδουσῶν εἰς τοὺς ἐν διενέξει μισθωτοὺς ἰδιάζοντα ἐπαγγελματικὸν χαρακτῆρα, δέχεται, ὅτι αἱ ὑπὸ τῶν ἐν διενέξει μισθωτῶν παρεχόμεναι ὑπηρεσίαι προϋποθέτουν ἰδιάζουσαν εἰδίκευσιν καὶ ἐμπειρίαν, οἱ δὲ εἰς τὰς ἐργασίας ταύτας ἀπασχολούμενοι ἀπαιτεῖται, ὅπως κέκτηνται ὡρισμένα τυπικὰ προσόντα, ἄνευ τῆς συνδρομῆς τῶν ὁποίων δὲν εἶναι δυνατὴ ἡ ὑπ' αὐτῶν προσφορὰ τῶν ὑπηρεσιῶν των. Οὕτως ὅμως ἔχουσα ἡ αἰτιολογία τῆς ἐν λόγῳ ἀποφάσεως, ἐν ὄψει καὶ τῶν ὅσων δέχεται ἡ δι' αὐτῆς μεταρρυθμισθεῖσα ὡς ἄνω ἀπόφασις, τυγχάνει ἀνεπαρκής, διότι δὲν ἐκτίθεται ἐν αὐτῇ οὔτε εἰς τί συνίσταται ἡ ἰδιάζουσα εἰδίκευσις καὶ ἐμπειρία ἅπαντος τοῦ ἐργαζομένου προσωπικοῦ εἰς τὴν αἰτοῦσαν, οὔτε τὰ προσόντα, τὰ ὁποῖα δέον νὰ κέκτηται τὸ προσωπικὸν τοῦτο, ἄνευ τῶν ὁποίων νὰ καθίσταται ἀδύνατος ἡ προσφορὰ τῶν ὑπηρεσιῶν του, τοσούτῳ μᾶλλον, καθόσον, κατὰ τὰ ὑπὸ τοῦ παρεμβαίνοντος ὑποστηριχθέντα, τὸ προσωπικὸν τῆς αἰτούσης ἀποτελεῖται ἀπὸ ὑπαλλήλους, τεχνίτας - μηχανικούς, οἰκοδόμους, ξυλουργούς, ἐλαιοχρωματιστάς, ἠλεκτρολόγους, ὁδηγοὺς ὀχημάτων, ἐργάτας καθαριστὰς καὶ ἐν γένει ἀπὸ μισθωτοὺς συνήθων καὶ εἰς λοιπὰς βιομηχανικὰς ἐπιχειρήσεις εἰδικοτήτων, ἐντεῦθεν δὲ καθίσταται ἀνέφικτος ὁ δικαστικὸς ἔλεγχος τῆς ὀρθῆς ἐφαρμογῆς τῶν ρηθεισῶν διατάξεων. Ὅθεν ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις τοῦ Δ Δ.Δ.Δ. Ἀθηνῶν καὶ ἡ κηρύξασα ἐκτελεστὴν ταύτην ὑπουργικὴ ἀπόφασις τυγχάνουν ἀκυρωτέαι, κατὰ τοὺς βασίμους περὶ ἀναιτιολογήτου λοιποῦ λόγους ἀκυρώσεως τῆς ὑπὸ κρίσιν αἰτήσεως, ἥτις οὕτω δέον νὰ γίνῃ δεκτή, ἀπορριφθῆ δὲ ἡ παρέμβασις.

Διὰ ταῦτα

Δέχεται τὴν ὑπὸ κρίσιν αἴτησιν.

Ἀπορρίπτει τὴν παρέμβασιν.

Ἀκυροῖ τὴν ὑπ' ἀριθ. 27)1964 ἀπόφασιν τοῦ Δευτεροβαθμίου Διοικητικοῦ Διαιτητικοῦ Δικαστηρίου Ἀθηνῶν καὶ τὴν κηρύξασαν ἐκτελεστὴν ταύτην ὑπ' ἀριθ. 76574) 26.8.1964 ἀπόφασιν τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας (φ. 347)27.8.1964, τ. Β') κατὰ τὰ ἐν τῷ αἰτιολογικῷ.

εἰσηγητής Δ. Τσιμοράτος, ΕΕΔ 24, 912).

Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας 1455)1965, Ὁλομελείας

Προεδρεύων ὁ Σύμβουλος κ. *Γ. Χορμπούρης*
Εἰσηγητὴς ὁ Πάρεδρος κ. *Γ. Παναγιούλης*
Δικηγόροι οἱ κ.κ. Β. Βασιλείου, Δ. Ρουτσάκος

Διὰ τῆς ὑπὸ κρίσιν αἰτήσεως διώκεται ἡ ἀκύρωσις τῆς ὑπ' ἀριθ. 3)1964 ἀποφάσεως τοῦ Δευτεροβαθμίου Διοικητικοῦ Διαιτητικοῦ Δικαστηρίου Θεσσαλονίκης, δι' ἧς, κατατεθείσης, συμφώνως τῷ νόμῳ, παρὰ τῷ Εἰρηνοδικείῳ Ἀθηνῶν διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 79)1964 πράξεως καταθέσεως, ἐπελύθη ἡ μεταξὺ τῶν αἰτούντων καὶ τῆς παρεμβαινούσης Ἑνώσεως ἀναφυεῖσα συλλογικὴ διαφορὰ ἐργασίας, ρυθμισθέντων τῶν ὅρων κλπ. ἐργασίας τῶν ἐν Θεσσαλονίκῃ ἐκδοροσφαγέων κλπ.

Εἰς τὴν δίκην παρεμβαίνει πρὸς ὑποστήριξιν τοῦ κύρους τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως ἡ Ἕνωσις Ἐργατῶν Σφαγείων Θεσσαλονίκης.

Διὰ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως ἐπεβλήθη εἰς τοὺς ζωεμπόρους καὶ κρεοπώλας Θεσσαλονίκης, μεταξὺ ἄλλων, καὶ ἡ ὑποχρέωσις ὅπως διὰ τὴν διενέργειαν τῶν ἐργασιῶν ἐκδορᾶς, τεμαχισμοῦ, πλύσεως, εἰδικῆς ταξινομήσεως, φορτώσεως καὶ παραδόσεως τῶν ἐξ ἑτέρων περιοχῶν εἰσαγομένων ἐν Θεσσαλονίκῃ πρὸς κατανάλωσιν ἐσφαγμένων καὶ ἐγδαρμένων σφαγίων, ὡς καὶ διὰ τὴν διενέργειαν τῶν ἐργασιῶν τῶν ἀπαιτουμένων διὰ τὸν δεύτερον κτηνιατρικὸν ἔλεγχον, χρησιμοποιῶσι ἀποκλειστικῶς συνεργεῖα, συγκροτούμενα ὑπὸ τῆς παρεμβαινούσης Ἑνώσεως ἐκ τῶν ἐκδοροσφαγέων μελῶν αὐτοῦ, διατηρούμενα ἐν ἑτοιμότητι πρὸς παροχὴν τῶν ὑπηρεσιῶν τούτων, ὡρίσθησαν δὲ ἅμα τὰ διὰ τὰς ἐργασίας ταύτας ὀφειλόμενα ἐργατικὰ δικαιώματα, ἅτινα, κατὰ τὴν προσβαλλομένην ἀπόφασιν, τυγχάνουσι καταβλητέα, ἀνεξαρτήτως τῆς ἐκτελέσεως ἢ μὴ τῶν ἐργασιῶν τούτων.

Συμφώνως πρὸς τὸ ἄρθρον 1 §§ 1 καὶ 2 τοῦ νόμου 3239)1955 ὡς συλλογικὴ διαφορὰ ἐργασίας, ἐπιλυομένη εἴτε διὰ καταρτίσεως μεταξὺ τῶν ἐνδιαφερομένων ἐπαγγελματικῶν ὀργανώσεων συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας, εἴτε, ἐν περιπτώσει διαφωνίας αὐτῶν, δι' ὑποχρεωτικῆς διαιτησίας, θεωρεῖται πᾶσα διένεξις μεταξὺ ὀργανώσεων ἐργοδοτῶν καὶ ὀργανώσεων μισθωτῶν, ἀφορῶσα εἰς τοὺς ὅρους ἢ τὰς συνθήκας ἢ τὴν ἀμοιβὴν τῆς ἐργασίας. Ὑποχρέωσις ὅμως ἀποκλειστικῆς χρησιμοποιήσεως μισθωτῶν, ἀνηκόντων εἰς ὡρισμένην Ἕνωσιν κλπ., δὲν ἀποτελεῖ θέμα, ἀναγόμενον εἰς τοὺς ὅρους, τὰς συνθήκας ἢ τὴν ἀμοιβὴν τῆς ἐργασίας, καὶ ὡς ἐκ τούτου δὲν ἠδύνατο νὰ ἐπιβληθῇ αὐτὴ νομίμως διὰ διαιτητικῆς ἀποφάσεως. Κατ' ἀκολουθίαν καθ' ὑπέρβασιν ἐξουσίας ἐπεβλήθη διὰ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως εἰς τοὺς εἰσάγοντας ἐσφαγμένα καὶ ἐγδαρμένα σφάγια εἰς Θεσσαλονίκην ζωεμπόρους καὶ κρεοπώλας ἡ ὑποχρέωσις ἀποκλειστικῆς χρησιμοποιήσεως εἰς τὰς ὡς ἄνω ἐργασίας ἐργατῶν, ἀνηκόντων εἰς τὴν παρεμβαίνουσαν Ἕνωσιν, τούτῳ δὲ τῷ λόγῳ ἡ ἀπόφασις αὕτη εἶναι, κατὰ τὸ σημεῖον τοῦτο, ἀκυρωτέα κατὰ τὸν βασίμως προβαλλόμενον σχετικὸν λόγον ἀκυρώσεως. Ἐὰν δὲ ἤθελε θεωρηθῇ, ὅτι ἡ ὑποχρέωσις αὕτη ἐκρίθη ὡς ἐπιβαλλομένη ἐξ ἄλλων διατάξεων, λόγῳ τῶν διὰ τὴν ἐκτέλεσιν τῶν ὡς ἄνω ἐργασιῶν τυχὸν ἀπαιτουμένων εἰδικῶν γνώσεων ἢ εἰδικῶν προσόντων, τὰ ὁποῖα ἐκέκτηντο μόνον οἱ ἀνήκοντες εἰς τὴν παρεμβαίνουσαν Ἕνωσιν ἐργάται, ἡ ἀπόφασις εἶναι ἀκυρωτέα δι' ἔλλειψιν ἐπαρκοῦς αἰτιολογίας, διότι ναὶ μὲν ἐν αὐτῇ μνημονεύονται συνοπτικῶς λόγοι, ἐπιβάλλοντες τὴν τοιαύτην ὑποχρεωτικὴν πρόσληψιν καὶ ἀναγόμενοι εἰς τὸ συμφέρον τῆς ἐθνικῆς οἰκονομίας, τὴν διαφύλαξιν τῆς δημοσίας ὑγείας (β.δ. 575)1960) καὶ τὴν καταπολέμησιν τῆς ἀνεργίας, πλὴν οἱ λόγοι οὗτοι δὲν δύνανται νὰ θεωρηθοῦν ὡς ἐπαρκῶς αἰτιολογοῦντες τὴν ἀπὸ τοῦ ἄνω γενικοῦ κανόνος ἀπόκλισιν, δεδομένου ὅτι οὐδεμία ἐν αὐτοῖς γίνεται μνεία εἰδικῶν διατάξεων, ἐξ ὧν θὰ ἀπέρρεεν ἡ τοιαύτη ὑποχρέωσις τῶν ἐργοδοτικῶν ὀργανώσεων.

Ὁ ἕτερος λόγος ἀκυρώσεως, καθ' ὃν ἡ διὰ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως ἐπιβαλλομένη αὔξησις τῆς ἀμοιβῆς κατὰ τεμάχιον τῶν διαφόρων ἐν αὐτῇ ἀπαριθμουμένων ἐργασιῶν εἶναι ἐπαρκῶς αἰτιολογημένη, τυγχάνει ἀπορριπτέος ὡς ἀβάσιμος, διότι, τόσον ἐξ αὐτῆς τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως, ὅσον καὶ τῆς δι' αὐτῆς ἐπικυρωθείσης ὑπ' ἀριθ. 7)1963 ἀποφάσεως τοῦ Πρωτοβαθμίου Διοικητικοῦ Διαιτητικοῦ Δικαστηρίου Θεσσαλονίκης, προκύπτουν ἐπαρκῶς οἱ λόγοι, οἵτινες ἐπέβαλον τὴν μικράν, ἄλλωστε, αὔξησιν τῆς ἀμοιβῆς τῶν σχετικῶν ἐργασιῶν ἐναντι τῆς πρὸ τοῦ ἔτους 1961 ἰσχυούσης τοιαύτης.

ΚΑΤΑΓΓΕΛΙΑ ΣΥΜΒΑΣΕΩΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ

ΔΙΑΚΟΠΗ ΕΡΓΑΣΙΑΣ ΜΕΤΑ ΠΑΡΑΠΟΜΠΗΝ ΣΥΛΛΟΓΙΚΗΣ ΔΙΑΦΟΡΑΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ ΔΙ' ΕΠΙΛΥΣΙΝ

Προστασία συνδικαλιστικών στελεχών κατ' άρθρον 18 Νόμου 3239)1955

Απαγόρευσις, κατ' άρθρον 18 Νόμου 3239)1955, πάσης προσπαθείας των ενδιαφερομένων πρός έκβιασμόν εύνοϊκής ύπέρ αύτών λύσεως έπί τής έκδηλωθείσης διενέξεως διά διακοπής τής έργασίας ή καταφανούς μειώσεως τής άποδόσεως τής έργασίας.—Θεώρησις ώς λύσεως τής συμβάσεως έργασίας έκ μέρους των μισθωτών.—Άνεφάρμοστον Α.Ν. 1803)1951 περί προστασίας συνδικαλιστικών στελεχών, ώς πρός τήν άπόλυσιν, προϋποθέτοντος καταγγελίαν τής συμβάσεως έργασίας έκ μέρους τού έργοδότου.

Τά συνδικαλιστικά στελέχη (καί ποία ταύτα ίδετε σημειώσεις μας έν ΕΕΔ 24, 305) προστατεύονται ώς πρός τήν άπόλυσίν των ύπό τού ά.ν. 1803)1951 (ΕΕΔ 10, 532) (περί τού όποίου ίδετε σημειώσεις μας έν ΕΕΔ 19, 364).

Άλλ' ό νόμος ούτος άναφέρεται είς τήν ύπό τών έργοδοτών καταγγελίαν τής συμβάσεως αύτών, ή όποία έπιτρέπεται μόνον διά τούς είς τόν νόμον τούτον όριζομένους λόγους καί κατόπιν άποφάσεως τής οίκείας Πρωτοδικειακής Έπιτροπής (Σ.Ε. 402)1965, είσηγητής Δ. Καρβελλάς, ΕΕΔ 24, 395).

Έξ άλλου όμως, κατά τό άρθρον 18 §§ 1, 2, τού νόμου 3239)1955 περί συλλογικών διαφορών έργασίας (ΕΕΔ 17, 207 έπ.), ή κατά παράβασιν τών άπαγορεύσεων αύτού διακοπή τής έργασίας κατά τό έν αύτώ χρονικόν διάστημα έκ μέρους τών μισθωτών θεωρείται ώς λύσις τής μετά τού έργοδότου τούτου σχέσεως έργασίας ύπαιτιότητι αύτών τών ίδίων. (Ίδετε περί τής έννοίας τής διατάξεως καί Πρωτοδίκων Άθηνών 7390)1959, Πρωτοδίκης Ήλ. Κάμτσιος, ΕΕΔ 19, 23, Ι. Καποδίστριαν, ΕΕΔ 24, 389).

Ή διάταξις αύτη, ώς δέχεται τό Πρωτοδικεΐον, είχε πράγματι έφαρμογήν καί είς τήν περίπτωσιν τού έν τή άποφάσει του συνδικαλιστικού στελέχους, άφού ό είδικός περί τών συνδικαλιστικών στελεχών νόμος ρυθμίζει μόνον τά τής καταγγελίας τής συμβάσεως έργασίας των έκ μέρους τών έργοδοτών, ένώ έδώ έπρόκειτο περί κατά πλάσμα τού νόμου θεωρουμένης ώς λύσεως τής συμβάσεως έκ μέρους τού μισθωτού. (Ίδετε καί ΕΕΔ 19, 1382, ένθα νομολογία καί σημειώσεις μας).

Κατά ταύτα άλλως λογικώς παράδοξον νά έξαιρούνται τής έφαρμογής τής άνωτέρω διατάξεως, ή όποία ένομοθετήθη δι' είλικρινή σκοπόν, τά συνδικαλιστικά στελέχη, τά όποία προπορεύονται, ώς έκ τής θέσεώς των, είς άγωνιστικούς ύπέρ τών συμφερόντων τών μισθωτών σκοπούς, τούς όποίους όμως άπαγορεύει έν προκειμένω ό Νομοθέτης, δοθέντος ότι διά τήν ρύθμισιν τής συλλογικής διαφοράς έχει ήδη έπιληφθή τό άρμόδιον Διοικητικόν Διαιτητικόν Δικαστήριον, καί νά έφαρμόζηται ή αύτή διάταξις έπί τών άλλων μισθωτών, οί όποίοι συνήθως ύπακούουν, ώς μέλη σωματείου, είς τάς έντολάς τών έκπροσώπων των.

Πρωτοδικείου Άθηνών 12896)1965

Διαδικασία έργατικών διαφορών κατ' έφεσιν

Προεδρεύων καί Είσηγητής ό Πρωτοδίκης κ. *Ι. Νεγριάννης*

Δικηγόροι οί κ.κ. Ν. Σταυρόπουλος, Γ. Δαμασκηνός

Διά τής άγωγής, έφ' ής ή έκκαλουμένη άπόφασις, ό ένάγων, νύν έφεσίβλητος, έξέθεσεν, ότι δυνάμει συμβάσεως έργασίας άορίστου χρόνου ύπηρέτησεν ώς άρχιεργάτης τής ένάγομένης άπό τού Σεπτεμβρίου 1950 μέχρι 18.7.1964, όπότε ή ένάγομένη κατήγγειλε τήν σύμβασιν, καί ότι ή γενομένη καταγγελία είναι άκυρος, ώς γενομένη κατά παράβασιν τών διατάξεων τού νόμου 1803) 1951 «περί προστασίας συνδικαλιστικών στελεχών», δοθέντος, ότι ό ένάγων είναι πρόεδρος έπαγγελματικού σωματείου, άριθμούντος πλέον τών 100 μελών, άλλως ώς άντικειμένη είς τήν άπαγορευτικήν διάταξιν τού άρθρου 281 Α.Κ., ήτήσατο δέ τήν καταβολήν άποδοχών ύπερημερίας άπό 18.7.1965 μέχρι 18.10.1965. Ό Πρωτοδίκης έδέξατο τήν άγωγήν.

Κατά τό άρθρον 18 τού νόμου 3239)1955 «περί τρόπου ρυθμίσεως τών συλλογικών διαφορών έργασίας κλπ.» άπό τής έγγράφου άνακοινώσεως είς τούς ένδιαφερομένους τού καταρτισμού τής έκθέσεως τού άρμοδίου ύπαλλήλου τού Ύπουργείου Έργασίας, δι' ής διαπιστούται ή άποτυχία συνέψεως συλλογικής συμβάσεως έργασίας, ή τής κοινοποιήσεως τής πράξεως τής άπ' εύθείας παραπομπής τής διαφοράς ύπό τού Ύπουργού Έργασίας πρός έπίλυσιν ένώπιον τών κατά τόν παρόντα νόμον άρμοδίων Διοικητικών Διαιτητικών Δικαστηρίων, άπαγορεύεται έπί χρονικόν διάστημα 45 ήμερών καί έν περιπτώσει έφέσεως έπί χρονικόν διάστημα 60 ήμερών πάσα προσπάθεια τών ένδιαφερομένων πρός έκβιασμόν εύνοϊκής ύπέρ αύτών λύσεως έπί τής έκδηλωθείσης διενέξεως διά διακοπής τής έργασίας ή καταφανούς μειώσεως τής άποδόσεως τής έργασίας κλπ. (§ 2). Ή κατά παράβασιν τών άπαγορεύσεων τούτων διακοπή τής έργασίας, ώς καί πάσα μεταβολή τών όρων αύτής κατά τό αύτό χρονικόν διάστημα, θεωρείται ώς άδικαιολόγητος καταγγελία τής συμβάσεως διά τούς ένεχομένους έκ τών μισθωτών, έπιφέρουσα λύσιν τής μετά τού έργο

εἰσηγητής Δ. Τσιμοράτος, ΕΕΔ 24, 912).
Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας 1455)1965.
Ὁλομέλεια
Προεδρεύων ὁ Σύμβουλος κ. *Γ. Χορμπούρης*
Εἰσηγητὴς ὁ Πάρεδρος κ. *Γ. Παναγιούλης*
Λυσηγόροι οἱ κ.κ. Β. Βασιλείου, Δ. Ρουσσάκος

Διὰ τῆς ὑπὸ κρίσιν αἰτήσεως διώκεται ἡ ἀκύρωσις τῆς ὑπ' ἀριθ. 3)1964 ἀποφάσεως τοῦ Δευτεροβαθμίου Διοικητικοῦ Διαιτητικοῦ Δικαστηρίου Θεσσαλονίκης, δι' ἧς, κατατεθείσης, συμφώνως τῷ νόμῳ, παρὰ τῷ Εἰρηνοδικείῳ Ἀθηνῶν διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 79)1964 πράξεως καταθέσεως, ἐπελύθη ἡ μεταξὺ τῶν αἰτούντων καὶ τῆς παρεμβαινούσης Ἑνώσεως ἀναφυεῖσα συλλογικὴ διαφορὰ ἐργασίας, ρυθμισθέντων τῶν ὅρων κλπ. ἐργασίας τῶν ἐν Θεσσαλονίκῃ ἐκδοροσφαγέων κλπ.

Εἰς τὴν δίκην παρεμβαίνει πρὸς ὑποστήριξιν τοῦ κύρους τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως ἡ Ἕνωσις Ἐργατῶν Σφαγείων Θεσσαλονίκης.

Διὰ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως ἐπεβλήθη εἰς τοὺς ζωεμπόρους καὶ κρεοπώλας Θεσσαλονίκης, μεταξὺ ἄλλων, καὶ ἡ ὑποχρέωσις ὅπως διὰ τὴν διενέργειαν τῶν ἐργασιῶν ἐκδορᾶς, τεμαχισμοῦ, πλύσεως, εἰδικῆς ταξινομήσεως, φορτώσεως καὶ παραδόσεως τῶν ἐξ ἑτέρων περιοχῶν εἰσαγομένων ἐν Θεσσαλονίκῃ πρὸς κατανάλωσιν ἐσφαγμένων καὶ ἐγδαρμένων σφαγίων, ὡς καὶ διὰ τὴν διενέργειαν τῶν ἐργασιῶν τῶν ἀπαιτουμένων διὰ τὸν δεύτερον κτηνιατρικὸν ἔλεγχον, χρησιμοποιῶσι ἀποκλειστικῶς συνεργεῖα, συγκροτούμενα ὑπὸ τῆς παρεμβαινούσης Ἑνώσεως ἐκ τῶν ἐκδοροσφαγέων μελῶν αὐτοῦ, διατηρούμενα ἐν ἑτοιμότητι πρὸς παροχὴν τῶν ὑπηρεσιῶν τούτων, ὡρίσθησαν δὲ ἅμα τὰ διὰ τὰς ἐργασίας ταύτας ὀφειλόμενα ἐργατικὰ δικαιώματα, ἅτινα, κατὰ τὴν προσβαλλομένην ἀπόφασιν, τυγχάνουσι καταβλητέα, ἀνεξαρτήτως τῆς ἐκτελέσεως ἢ μὴ τῶν ἐργασιῶν τούτων.

Συμφώνως πρὸς τὸ ἄρθρον 1 §§ 1 καὶ 2 τοῦ νόμου 3239)1955 ὡς συλλογικὴ διαφορὰ ἐργασίας, ἐπιλυομένη εἴτε διὰ καταρτίσεως μεταξὺ τῶν ἐνδιαφερομένων ἐπαγγελματικῶν ὀργανώσεων συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας, εἴτε, ἐν περιπτώσει διαφωνίας αὐτῶν, δι' ὑποχρεωτικῆς διαιτησίας, θεωρεῖται πᾶσα διένεξις μεταξὺ ὀργανώσεων ἐργοδοτῶν καὶ ὀργανώσεων μισθωτῶν, ἀφορῶσα εἰς τοὺς ὅρους ἢ τὰς συνθήκας ἢ τὴν ἀμοιβὴν τῆς ἐργασίας. Ὑποχρέωσις ὅμως ἀποκλειστικῆς χρησιμοποιήσεως μισθωτῶν, ἀνηκόντων εἰς ὡρισμένην Ἕνωσιν κλπ., δὲν ἀποτελεῖ θέμα, ἀναγόμενον εἰς τοὺς ὅρους, τὰς συνθήκας ἢ τὴν ἀμοιβὴν τῆς ἐργασίας, καὶ ὡς ἐκ τούτου δὲν ἠδύνατο νὰ ἐπιβληθῇ αὕτη νομίμως διὰ διαιτητικῆς ἀποφάσεως. Κατ' ἀκολουθίαν καθ' ὑπέρβασιν ἐξουσίας ἐπεβλήθη διὰ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως εἰς τοὺς εἰσάγοντας ἐσφαγμένα καὶ ἐγδαρμένα σφάγια εἰς Θεσσαλονίκην ζωεμπόρους καὶ κρεοπώλας ἡ ὑποχρέωσις ἀποκλειστικῆς χρησιμοποιήσεως εἰς τὰς ὡς ἄνω ἐργασίας ἐργατῶν, ἀνηκόντων εἰς τὴν παρεμβαίνουσαν Ἕνωσιν, τούτῳ δὲ τῷ λόγῳ ἡ ἀπόφασις αὕτη εἶναι, κατὰ τὸ σημεῖον τοῦτο, ἀκυρωτέα κατὰ τὸν βασίμως προβαλλόμενον σχετικὸν λόγον ἀκυρώσεως. Ἐὰν δὲ ἤθελε θεωρηθῇ, ὅτι ἡ ὑποχρέωσις αὕτη ἐκρίθη ὡς ἐπιβαλλομένη ἐξ ἄλλων διατάξεων, λόγῳ τῶν διὰ τὴν ἐκτέλεσιν τῶν ὡς ἄνω ἐργασιῶν τυχὸν ἀπαιτουμένων εἰδικῶν γνώσεων ἢ εἰδικῶν προσόντων, τὰ ὁποῖα ἐκέκτηντο μόνον οἱ ἀνήκοντες εἰς τὴν παρεμβαίνουσαν Ἕνωσιν ἐργάται, ἡ ἀπόφασις εἶναι ἀκυρωτέα δι' ἔλλειψιν ἐπαρκοῦς αἰτιολογίας, διότι ναὶ μὲν ἐν αὐτῇ μνημονεύονται συνοπτικῶς λόγοι, ἐπιβάλλοντες τὴν τοιαύτην ὑποχρεωτικὴν πρόσληψιν καὶ ἀναγόμενοι εἰς τὸ συμφέρον τῆς ἐθνικῆς οἰκονομίας, τὴν διαφύλαξιν τῆς δημοσίας ὑγείας (β.δ. 575)1960) καὶ τὴν καταπολέμησιν τῆς ἀνεργίας, πλὴν οἱ λόγοι οὗτοι δὲν δύνανται νὰ θεωρηθοῦν ὡς ἐπαρκῶς αἰτιολογοῦντες τὴν ἀπὸ τοῦ ἄνω γενικοῦ κανόνος ἀπόκλισιν, δεδομένου ὅτι οὐδεμία ἐν αὐτοῖς γίνεται μνεία εἰδικῶν διατάξεων, ἐξ ὧν θὰ ἀπέρρεεν ἡ τοιαύτη ὑποχρέωσις τῶν ἐργοδοτικῶν ὀργανώσεων.

Ὁ ἕτερος λόγος ἀκυρώσεως, καθ' ὃν ἡ διὰ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως ἐπιβαλλομένη αὔξησις τῆς ἀμοιβῆς κατὰ τεμάχιον τῶν διαφόρων ἐν αὐτῇ ἀπαριθμουμένων ἐργασιῶν εἶναι ἐπαρκῶς ἠτιολογημένη, τυγχάνει ἀπορριπτέος ὡς ἀβάσιμος, διότι, τόσον ἐξ αὐτῆς τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως, ὅσον καὶ τῆς δι' αὐτῆς ἐπικυρωθείσης ὑπ' ἀριθ. 7)1963 ἀποφάσεως τοῦ Πρωτοβαθμίου Διοικητικοῦ Διαιτητικοῦ Δικαστηρίου Θεσσαλονίκης, προκύπτουν ἐπαρκῶς οἱ λόγοι, οἵτινες ἐπέβαλον τὴν μικράν, ἄλλωστε, αὔξησιν τῆς ἀμοιβῆς τῶν σχετικῶν ἐργασιῶν ἔναντι τῆς πρὸ τοῦ ἔτους 1961 ἰσχυούσης τοιαύτης.

ΚΑΤΑΓΓΕΛΙΑ ΣΥΜΒΑΣΕΩΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ

ΔΙΑΚΟΠΗ ΕΡΓΑΣΙΑΣ ΜΕΤΑ ΠΑΡΑΠΟΜΠΗΝ ΣΥΛΛΟΓΙΚΗΣ ΔΙΑΦΟΡΑΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ ΔΙ' ΕΠΙΛΥΣΙΝ

Προστασία συνδικαλιστικών στελεχών κατ' άρθρον 18 Νόμου 3239)1955

Απαγόρευσις, κατ' άρθρον 18 Νόμου 3239)1955, πάσης προσπαθείας των ενδιαφερομένων πρός έκβιασμόν εύνοϊκής ύπέρ αύτών λύσεως έπί τής εκδηλωθείσης διενέξεως διά διακοπής τής εργασίας ή καταφανούς μειώσεως τής αποδόσεως τής εργασίας.—Θεώρησις ώς λύσεως τής συμβάσεως εργασίας έκ μέρους των μισθωτών.—Ανεφάρμοστον Α.Ν. 1803)1951 περί προστασίας συνδικαλιστικών στελεχών, ώς πρός τήν άπόλυσιν, προϋποθέτοντος καταγγελίαν τής συμβάσεως εργασίας έκ μέρους τού έργοδότου.

Τα συνδικαλιστικά στελέχη (και ποια ταύτα ίδετε σημειώσεις μας έν ΕΕΔ 24, 305) προστατεύονται ώς πρός την απόλυσίν των ύπό τού ά.ν. 1803)1951 (ΕΕΔ 10, 532) (περί τού όποίου ίδετε σημειώσεις μας έν ΕΕΔ 19, 364).

Άλλ' ό νόμος ούτος αναφέρεται είς την ύπό των έργοδοτών καταγγελίαν τής συμβάσεως αύτών, ή όποία έπιτρέπεται μόνον διά τούς είς τον νόμον τούτον οριζομένους λόγους και κατόπιν αποφάσεως τής οικείας Πρωτοδικειακής Επιτροπής (Σ.Ε. 402)1965, εισηγητής Δ. *Καρβελλάς*, ΕΕΔ 24, 395).

Εξ άλλου όμως, κατά τό άρθρον 18 §§ 1, 2, τού νόμου 3239)1955 περί συλλογικών διαφορών έργασίας (ΕΕΔ 17, 207 έπ.), ή κατά παράβασιν τών απαγορεύσεων αύτού διακοπή τής εργασίας κατά τό έν αύτώ χρονικόν διάστημα έκ μέρους των μισθωτών θεωρείται ώς λύσις τής μετά τού εργοδότου τούτου σχέσεως εργασίας υπαιτιότητι αύτών τών ιδίων. (Ίδετε περί τής εννοίας τής διατάξεως και Πρωτοδίκων Αθηνών 7890)1959, Πρωτοδίκης *Ηλ. Κάμτσιος*, ΕΕΔ 19 23, *Ι. Καποδίστριον*, ΕΕΔ 24, 389).

Η διάταξις αύτη, ώς δέχεται τό Πρωτοδικείον, ήχε πράγματι εφαρμογήν και είς την περίπτωσιν τού έν τή αποφάσει του συνδικαλιστικού στελέχους, άφού ό ειδικός περί των συνδικαλιστικών στελεχών νόμος ρυθμίζει μόνον τα τής καταγγελίας τής συμβάσεως εργασίας των έκ μέρους των εργοδοτών, ένώ έδώ επρόκειτο περί κατά πλάσμα τού νόμου θεωρουμένης ώς λύσεως τής συμβάσεως έκ μέρους τού μισθωτού. (Ίδετε και ΕΕΔ 19, 1382, ένθα νομολογία και σημειώσεις μας).

Θα ήτο άλλως λογικώς παράδοξον νά εξαιρούνται τής εφαρμογής τής ανωτέρω διατάξεως, ή όποία ενομοθετήθη δι' ειδικόν σκοπόν, τα συνδικαλιστικά στελέχη, τά όποία προπορεύονται, ώς έκ τής θέσεώς των, είς αγωνιστικούς ύπέρ των συμφερόντων των μισθωτών σκοπούς, τούς όποίους όμως απαγορεύει ό προκείμενος ό Νομοθέτης, δοθέντος ότι διά την ρύθμισιν τής συλλογικής διαφοράς έχει ήδη εκτιμηθή τό όρμόδιον Διοικητικόν Διαιτητικόν Δικαστήριον, και νά εφαρμόζηται ή αύτη διάταξις έπί των άλλων μισθωτών, οί όποίοι συνήθως υπακούουν, ώς μέλη σωματείου, είς τάς εντολάς των εκπροσώπων των.

Πρωτοδικείου Αθηνών 12896)1965

Διαδικασία εργατικών διαφορών κατ' έφεσιν

Προεδρεύων και Εισηγητής ό Πρωτοδίκης κ. *Ι. Νταγιάννης*

Δικηγόροι οί κ.κ. Ν. Σταυρόπουλος, Γ. Δημακηνός

Διά τής αγωγής, έφ' ής ή εκκαλουμένη απόφασις, ό ενάγων, νύν έφεσίβλητος, εξέθεσεν, ότι δυνάμει συμβάσεως εργασίας αορίστου χρόνου υπηρέτησεν ώς αρχιεργάτης τής εναγομένης από τού Σεπτεμβρίου 1950 μέχρι 18.7.1964, οπότε ή εναγομένη κατήγγειλε την σύμβασιν, και ότι ή γενομένη καταγγελία είναι άκυρος, ώς γενομένη κατά παράβασιν τών διατάξεων τού νόμου 1803) 1951 «περί προστασίας συνδικαλιστικών στελεχών», δοθέντος, ότι ό ενάγων είναι πρόεδρος επαγγελματικού σωματείου, αριθμούντος πλέον των 100 μελών, άλλως ώς αντικειμένη είς την απαγορευτικήν διάταξιν τού άρθρου 281 Α.Κ., ήτήσατο δέ την καταβολήν αποδοχών υπερημερίας από 18.7.1965 μέχρι 18.10.1965. Ό Πρωτοδίκης έδέξατο την αγωγήν.

Κατά τό άρθρον 18 τού νόμου 3239)1955 «περί τρόπου ρυθμίσεως των συλλογικών διαφορών εργασίας κλπ» από τής εγγράφου ανακοινώσεως είς τούς ενδιαφερομένους τού καταρτισμού τής εκθέσεως τού αρμοδίου υπαλλήλου τού Υπουργείου Εργασίας, δι' ής διαπιστούται ή αποτυχία συνάψεως συλλογικής συμβάσεως εργασίας, ή τής κοινοποιήσεως τής πράξεως τής απ' εύθείας παραπομπής τής διαφοράς υπό τού Υπουργού Εργασίας πρός επίλυσιν ενώπιον τών κατά τόν παρόντα νόμον αρμοδίων Διοικητικών Διαιτητικών Δικαστηρίων, απαγορεύεται έπί χρονικόν διάστημα 45 ημερών και έν περιπτώσει εφέσεως έπί χρονικόν διάστημα 60 ημερών πάσα προσπάθεια τών ενδιαφερομένων πρός εκβιασμόν εύνοϊκής ύπέρ αύτών λύσεως έπί τής εκδηλωθείσης διενέξεως διά διακοπής τής εργασίας ή καταφανούς μειώσεως τής αποδόσεως τής εργασίας κλπ. (§ 2). Ή κατά παράβασιν τών απαγορεύσεων τούτων διακοπή τής εργασίας, ώς και πάσα μεταβολή τών όρων αύτής κατά τό αύτό χρονικόν διάστημα, θεωρείται ώς αδικαιολόγητος καταγγελία τής συμβάσεως διά τούς ενεχομένους έκ τών μισθωτών, επιφέρουσα λύσιν τής μετά τού εργο

δότου των σχέσεως έργασίας ύπαιτιότητι αύτών τών ίδίων (§ 3).

Έν προκειμένω έβεβαιώθησαν τά έξής πραγματικά περιστατικά: Ό ένάγων προσελήφθη κατά τόν Σεπτέμβριον τού 1950 ώς τεχνίτης τού έν Νέα Περάμω έργοστασίου κατασκευής βαμβακερών ύφασμάτων τής έκκαλούσης. Τήν 9.2.1964 ίδρύθη σωματείον έπαγγελματικόν ύπό τήν έπωνυμίαν «Ένωσις Κλωστοϋφαντουργών Έλευσίνος Νέας Περάμου - Μεγάρων «Ή Άνάστασις», τού όποίου ό έφεσίβλητος έξελέγη μέλος τής διοικούσης αύτό έπιτροπής. Κατά τάς ένεργηθείσας τήν 6.5.1964 άρχαιρεσίας ό έφεσίβλητος έξελέγη πρόεδρος αύτού. Διά τού ύπ' άριθ. 57920 4547) 29.6.1964 έγγράφου τού Ύπουργείου Έργασίας παρεπέμφθη είς τό Π.Δ.Δ.Δ. Πειραιώς ή συλλογική διαφορά έργασίας τών κλωστοϋφαντουργών άπάσης τής χώρας, συμφώνως πρός τάς διατάξεις τού άρθρου 9 § 2 του νόμου 3239)1955, άφορώσα τούς όρους άμοιβής καί έργασίας τών κλωστοϋφαντουργών άπάσης τής χώρας. Τό έγγραφον τούτο έκοινοποιήθη τήν 4.7.1964 πρός τάς έν αύτώ διαφερομένας έργοδοτικάς όργανώσεις, έπί πλέον δέ πρός τάς κάτωθι έπαγγελματικάς όργανώσεις τών μισθωτών: α) τήν Όμοσπονδίαν Κλωστοϋφαντουργών Έλλάδος, β) τήν Πανελλήνιον Όμοσπονδίαν Κλωστοϋφαντουργών καί γ) τήν Γενικήν Συνομοσπονδίαν Έργατών Έλλάδος. Τήν 14.7.1964, κατόπιν προσκλήσεως τού Έπιθεωρητού Έργασίας Έλευσίνος, συνερωτήθη σύσκεψις έν τώ Γραφείω αύτού, τής όποίας μετέσχον έκπρόσωποι τού άνω σωματείου «Ή Άνάστασις» καί τής έκκαλούσης Έταιρείας, παρέστησαν δέ έπίσης καί έκπρόσωποι τού Έργατικού Κέντρου Έλευσίνος. Κατ' αύτήν οί έκπροσωποϋντες τό σωματείον ύπέβαλον διάφορα αιτήματα, μεταξύ τών όποίων καί αύξησιν τού καταβαλλομένου ήμερομισθίου κατά 15ο/ο, ό έκπροσωπών δμως τήν έκκαλούσαν Έταιρείαν ύπάλληλος αύτής Γ.Κ. ήρνήθη τήν χορήγησιν ταύτης μέχρις έκδόσεως άποφάσεως έπί τού θέματος τούτου ύπό τού Π.Δ.Δ.Δ. Πειραιώς, είς ό είχε παραπεμφθή ή σχετική διαφορά. Τήν 16.7.1964 τό άνω Σωματείον Έργατοτεχνιτών Κλωστοϋφαντουργίας Έλευσίνος - Νέας Περάμου - Μεγάρων «Ή Άνάστασις» δι' έγγράφου του, ύπογεγραμμένου ύπό τού έφεσιβλήτου ώς προέδρου, άνήγγειλε πρός τήν έκκαλούσαν τήν κήρυξιν 24ώρου άπεργίας, άρχομένης άπό 6ης πρωϊνής ώρας τής 17.7.1964 καί ληγούσης τήν 6ην ώραν τής έπομένης, μεθ' αιτήμα, μεταξύ άλλων, τήν αύξησιν τών άποδοχών κατά 15ο/ο έπί τού καταβαλλομένου ήμερομισθίου λόγω άκριβείας ζωής. Τό έγγραφον τούτο έκοινοποιήθη καί πρός τήν Έπιθεώρησιν Έργασίας Έλευσίνος, ήτις διά τού ύπ' άριθ. 1557/17.7.1964 έγγράφου της πρός τό σωματείον «Ή Άνάστασις» ύπέμνησε τάς συνεπείας τής έκ μέρους τών έργαζομένων διακοπής τής έργασίας, έφ' όσον ύφίστατο έκκρεμής ή περί αύξήσεως τών άποδοχών τών κλωστοϋφαντουργών σχετική συλλογική διαφορά ένώπιον τού Π.Δ.Δ.Δ. Πειραιώς καί συνέστησεν, όπως άμα τή λήξει τού έγγράφου τούτου άναστα λή πάσα περαιτέρω διακοπή τής έργασίας πρός άποφυγήν τών ύπό τού άρθρου 18 §§ 3 καί 4 τού νόμου 3239)1955 προβλεπομένων κυρώσεων. Τό έγγραφον τούτο περιήλθεν έντός τής 17.7.1964 είς χείρας τών έκπροσώπων τού σωματείου καί συνεπώς καί τού έφεσιβλήτου προέδρου αύτού καί δή κατά τάς προμεσημβρινάς ώρας αύτής, δοθέντος ότι έκ τής Έπιθεωρήσεως Έργασίας άπεστάλη δι' είδικού ταχυδρομείου πρό τής 9ης πρωϊνής ώρας τής ήμέρας έκείνης. Παρ' όλα ταύτα ή άρξαμένη άπό 6ης πρωϊνής άπεργία έξηκολούθησεν, είς ταύτην δέ μετέσχον καί έπόμεναι φυλακαί (βάρδιες) τού έργοστασίου, ήτοι ή άπό 2 μ.μ. μέχρι 10 μ.μ. καί άπό 10 μ.μ. μέχρι 6 πρωϊνής τής έπομένης. Μεταξύ τών μετασχόντων είς τήν άπεργίαν, έν γνώσει τού περιστατικού ότι είχε παραπεμφθή είς διαιτησίαν ή έπίλυσις τής συλλογικής διαφοράς έξεως ώς πρός τήν αίτουμένην αύξησιν άποδοχών, ήτο καί ό έφεσίβλητος. Τήν πρωΐαν τής έπομένης 18.7.1964 ή έκκαλούσα έκοινοποίησε τήν ύπό ίδίαν ήμερομηνίαν έξώδικον δήλωσιν, διά τής όποίας έδήλου είς τόν έφεσίβλητον, ότι κατόπιν τής συμμετοχής του είς τήν άπεργίαν τής 17.7.1965, διά τής όποίας έπεδιώκετο, μεταξύ άλλων, καί ή αύξησις άποδοχών κατά 15ο/ο, μολονότι ή σχετική διένεξις είχε παραπεμφθή είς τό Π.Δ.Δ.Δ. Πειραιώς, θεωρείται ώς καταγγελλάς μονομερώς τήν σύμβασιν έργασίας καί αίτιολογεί τής ταύτης καί ότι, ώς έκ περισσού, άποδέχεται τήν έκ μέρους του καταγγελίαν τής συμβάσεως. Έκ τών άνωτέρω έκτεθέντων συνάγεται, ότι ούχί ή έκκαλούσα, άλλά ό έφεσίβλητος κατήγγειλε σιωπηρώς τήν σύμβασιν έργασίας διά τής συμμετοχής του είς τήν άνω παράνομον άπεργίαν. Έφ' όσον δέ ούτος είναι ό καταγγέλλας τήν σύμβασιν έργασίας, δέν δύναται νά τεθή ζήτημα παραβάσεως τών διατάξεων τού ά.ν. 1803) 1951 «περί προστασίας συνδικαλιστικών στελεχών», διότι ό νόμος ούτος προϋποθέτει καταγγελίαν τής συμβάσεως έργασίας έκ μέρους τού έργοδότου, δι' ήν άπαιτείται άδεια τής Έπιτροπής τού άρθρου 3 τού νόμου τούτου. Έξ άλλου δέν έλαβε χώραν παραβίασις τής άρχής τής ίσης μεταχειρίσεως έκ τού ότι ή έκκαλούσα έθεώρησεν ώς παραιτηθέντα τόν έφεσίβλητον καί 7 μέλη τού Δ.Σ τού άνω σωματείου, ώς καί ώρισμένα έκ τών πλέον δραστηρίων, κατά τούς ίσχυρισμούς τού έφεσιβλήτου, ίδρυτικών μελών τού σωματείου καί ούχί άπαντας τούς μετασχόντας τής άπεργίας, άνερχομένους, κατά τούς ίσχυρισμούς τού έφεσιβλήτου, είς τά 9)10 τού συνόλου τών έργατοτεχνιτών τής έκκαλούσης. Ό έφεσίβλητος, ώς έκ τής θέσεώς του ώς προέδρου τού σωματείου, ύπέχει έπηυξημένην εύθύνην έναντι τών άτελών μελών αύτού, τά όποία πιθανόν ήγνόουν τήν παραπομπήν τής συλλογικής διαφοράς είς διαιτησίαν καί τά όποία ύπήκουσαν είς τήν παράνομον έντολήν τής διοικήσεως τού σωματείου, χωρίς νά έχωσι γιώσιν τού παρανόμου τής άπεργίας καί τών συνεπειών αύτής. Τέλος δέν ύφίσταται περίπτωσις έφαρμογής τής διατάξεως τού άρθρου 281 Α.Κ., διότι καί τούτο προϋποθέτει καταγγελίαν τής συμβάσεως έκ μέρους τού έργοδότου, ήτις έν προκειμένω ούδαμώς έβεβαιώθη. Μή άποδεχθείσα ή έκκαλούσα τάς ύπηρεσίας τού έφεσιβλήτου άπό 18.7.1964 καί έφεξής ούδαμώς κατέστη ύπερήμερος. Όθεν, δεκτών καθισταμένων τών 3ου καί 4ου λόγων έφέσεως

ΛΗΞΙΣ ΣΥΜΒΑΣΕΩΣ ΙΑΤΡΩΝ ΝΟΜΙΚΩΝ ΠΡΟΣΩΠΩΝ ΔΗΜΟΣΙΟΥ ΔΙΚΑΙΟΥ

Αποζημίωσις κατά Ν.Δ. 3623)1956, ως έτροποποιήθη

Αυτοδίκαιο, κατ' άρθρον 10 § 2 Ν.Δ. 4352)1964, απόλυσις ιατρών Νομικών Προσώπων Δημοσίου Δικαίου.—Οφειλομένη αποζημίωσις.—Ανεφάρμοστον αποκλειστικής προθεσμίας αγωγής κατ' άρθρον 6 § 2 Νόμου 3198)1955.—Σχέσις δημοσίου δικαίου και αποζημιώσεις ιατρών.—Υπολογισμός αποζημιώσεως.

Περίπτωσις της κατωτέρω αποφάσεως του Πρωτοδικείου Σάμου ύπήρξε λήξις της συμβάσεως εργασίας κατά το ν.δ. 4352)1964 «περί διατάξεων, αφορωσών τους δημοσίους υπαλλήλους κλπ.» (ΕΕΔ 23, 1065, «περί της συνταγματικότητος του οποίου ίδετε Πρωτοδικου Αθηνών 3611)1965, εισηγητής *Δ. Ματαιώτας*, ΕΕΔ 24, 861), ιατρού, υπηρετούντος εις Νομικόν Πρόσωπον Δημοσίου Δικαίου και επί σχέσει δημοσίου δικαίου, αξιώσαντος την κατά τον ειδικόν νόμον 3026)1964, ως έτροποποιήθη υπό του ν.δ. 3790)1957 κλπ., αποζημίωσιν.

Δέχεται, μεταξύ των άλλων, το Πρωτοδικείον, ότι δεν είχεν εφαρμογήν εν προκειμένω ή διάταξις του άρθρου 6 § 2 του νόμου 3198)1955 περί αποκλειστικής προθεσμίας άγωγής περί αποζημιώσεως του νόμου 2112)1920 (ίδετε εκ των τελευταίων και την Α.Π. 313)1965, εισηγητής *Α. Ροζάκης*, ΕΕΔ 24, 858, ένθα και λοιπαί), πολλώ μάλλον και διότι μετά το ν.δ. 4111)1960 (άρθρον 4 § 3) δεν πρόκειται πλέον περί της αποζημιώσεως του νόμου 2112)1920 κατά παραπομπήν εις αύτόν, αλλά περί της αποζημιώσεως των απολυομένων δικηγόρων, προς την οποίαν δεν έχει αναφοράν ή ανωτέρω διάταξις, πέραν και του ότι εις την περίπτωσιν, ως δέχεται το Πρωτοδικείον, επρόκειτο περί σχέσεως δημοσίου δικαίου, εις την οποίαν δεν αναφέρεται ή διάταξις του άρθρου 6 § 2 του νόμου 3198)1955, αλλά μόνον εις σχέσιν του ιδιωτικού δικαίου (ίδετε περί τοιαύτης σχέσεως του ιατρού Α.Π. 69)1965, εισηγητής *Κ. Φιλλόπουλος*, ΕΕΔ 24, 411).

Πρωτοδικείου Σάμου 231)1965

Διαδικασία εργατικών διαφορών κατ' έφεσιν

Πρόεδρος ο κ. *Δ. Κομβούσης*

Εισηγητής ο Πρωτοδίκης κ. *Γ. Σκανδαρά*ς

Δικηγόροι οι κ.κ. Μ. Χατζόπουλος, Κ. Γαρουφαλής

Κατά την διάταξιν της παραγράφου 2 του άρθρου 10 του ν.δ. 4352)1964 «περί διατάξεων άφορωσών τους δημοσίους υπαλλήλους, ως και περί καταργήσεως Συμβουλίων, Επιτροπών κλπ.» «ή υπό των κειμένων διατάξεων προβλεπομένη θητεία ή έμμισθος εντολή ή σύμβασις ωρισμένου χρόνου πέραν του εξαμήνου ή αορίστου χρόνου παροχής υπηρεσιών υπό των ιατρών θεωρείται λήξασα την 30ήν Σεπτεμβρίου 1964, οι δε προσφέροντες τας ως άνω υπηρεσίας θεωρούνται αυτοδικαίως απολυθέντες από της 1ης Οκτωβρίου 1964, άνευ εκδόσεως διοικητικής ή άλλης τινός περί απολύσεως πράξεως». Έτερωθεν κατά την παράγραφον 4 του άρθρου 10 του ιδίου ως άνω ν. δ)τος (ν.δ. 4352)1964) «οι κατ' εφαρμογήν του παρόντος άρθρου απολυόμενοι και μη επαναδιορίζόμενοι εντός τριμήνου από της απολύσεώς των εις την υπηρεσίαν, εξ ης απολύονται, δικαιούνται της υπό της κειμένης νομοθεσίας προβλεπομένης αποζημιώσεως». Κατά δε την παράγραφον 8 του άρθρου 22 του ν.δ 4373)1964 ως χρόνος λήξεως των περί ων αι παράγραφοι 1 και 2 του άρθρου 10 του ν.δ. 4352)1964 συμβάσεων κλπ. ορίζεται από της ενάρξεως της ισχύος των διατάξεων τούτων ή 30ή Νοεμβρίου 1964». Κατά την διάταξιν της παραγράφου 2 του άρθρου 4 ν.δ. 3623)1956, ως τούτο συνεπληρώθη υπό της παραγράφου 4 του άρθρου 17 του ν.δ. 3790)1957, «ιατροί, υπηρετούντες εις Οργανισμούς, επιχειρήσεις και εν γένει εις πάσης φύσεως νομικά πρόσωπα, απαλλασσόμενοι των καθηκόντων των λόγω καταργήσεως θέσεως ή αποχωρούντες της θέσεως των λόγω υγείας ή τέλος απολυόμενοι της θέσεως των δια μονομερούς λύσεως της συμβάσεως ή κατ' εφαρμογήν των διατάξεων περί πολυθεσίας, δικαιούνται αποζημιώσεως συμφώνως προς τας διατάξεις του νόμου 2112)1920, ως έτροποποιήθη μεταγενεστέρως». Κατά την παράγραφον 5 του άρθρου 4 του ν.δ. 4111)1960 «ή αποζημίωσις της παραγράφου 2 του άρθρου 4 του ν.δ. 3623)1956, ως συνεπληρώθη μεταγενεστέρως, είναι ίση μέ την αποζημίωσιν του άρθρου 94 του ν.δ. 3026)1954 περί Κώδικος των Δικηγόρων, ως νύν ισχύει τούτο». Κατά την διάταξιν του άρθρου 94 του ν.δ 3026)1954 «περί Κώδικος των Δικηγόρων», ως αντικατεστάθη δι' άρθρου 10 § 1 του ν.δ. 3790)1957, «δικηγόρος, παρέχων τας υπηρεσίας αυτού κατά τους όρους του άρθρου 63 § 4, λυομένης της μεταξύ αυτού και του εντολέως συμβάσεως..., δικαιούται να λάβη παρά του εντολέως του αποζημίωσιν ίσην προς α) μίαν παγίαν μηνιαίαν περιοδικήν αμοιβήν, αν έχη συμπληρώσει εξάμηνον υπηρεσίαν, β) τρεις τοιαύτας περιοδικάς αμοιβάς, αν έχη συμπληρώσει διετίαν, γ) εξ τοιαύτας περιοδικάς αμοιβάς αν έχη συμπληρώσει τριετίαν, δ) δέκα τοιαύτας, αν έχη συμπληρώσει πενταετίαν κλπ. Τέλος κατά το άρθρον 188 του νόμου 1811)1951 «περί Κώδικος καταστάσεως των δημοσίων διοικητικών

δέον όπως μεταρρυθμισθή ή δικτίθετος απόφασις του Πρωτοδίκου, επί τω τέλει απορρίψεως της αγωγής, μετά ταύτα δε παρέλκει ή έρευνα των υπολοίπων λόγων εφέσεως.

ὑπαλλήλων» δστις (Κῶδιξ) ἰσχύει καὶ ἐπὶ ὑπαλλήλων νομικῶν προσώπων δημοσίου δικαίου καὶ ἐπὶ θητείᾳ ἢ ἐπὶ συμβάσει ὑπάλληλοι ἀπολύονται διὰ τοὺς ἐν ἄρθρῳ 183 ἀναφερομένους λόγους, αὐτοδικαίως δὲ ἅμα τῇ λήξει τῆς θητείας ἢ συμβάσεώς των».

Ἐν τῇ ὑπὸ κρίσιν ἀγωγῇ, ὡς αὕτη παραδεκτῶς ἐβελτιώθη καὶ διευκρινίσθη διὰ τῶν ἐγγράφων προτάσεων, ἐκτίθησιν ὁ ἐνάγων, ὅτι, ὢν ἰατρὸς - παθολόγος καὶ κεκτημένος ἅπαντα τὰ νόμιμα προσόντα, ἐπελέγη παρὰ τοῦ Ἐπιστημονικοῦ Συμβουλίου καὶ προσελήφθη ἀπὸ 1ης Μαΐου 1959, ἐπὶ δετεῖ θητείᾳ, ὡς διευθυντὴς τῆς παθολογικῆς κλινικῆς τοῦ ἐναγομένου, ὅπερ τυγχάνει νομικὸν πρόσωπον δημοσίου δικαίου, τοῦ διορισμοῦ του δημοσιευθέντος εἰς τὸ ὑπ' ἀριθ. 41) 4.4.1959 Φ.Ε.Κ. (Ν.Π.Δ.Δ.). Ὅτι ἐκτοτε ὑπηρέτησε συνεχῶς παρ' αὐτῷ, τῆς θητείας του ἀνανεωθείσης νομίμως διὰ μίαν εἰσέτι πενταετίαν ἀπὸ 1ης Μαΐου 1964, δι' ἀποφάσεως τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ ἐναγομένου, ἐγκριθείσης νομίμως δι' ὑπουργικῆς πράξεως, δημοσιευθείσης εἰς τὸ ὑπ' ἀριθ. 169)1964 Φ.Ε.Κ. (Ν.Π.Δ.Δ.), ὑπηρετήσας οὕτω παρὰ τῷ ἐναγομένῳ ὡς τακτικὸς ὑπάλληλος, διευθυντὴς τῆς παθολογικῆς κλινικῆς του, ἀπὸ 1.5.1959 μέχρι 30.11.1964, ὅτε, θεωρηθείσης ὡς ληξάσης τῆς θητείας του, βάσει τῶν διατάξεων τοῦ ν.δ. 4352)1964 (ἄρθρον 10 § 2 αὐτοῦ, ἐν συνδυασμῷ πρὸς ἄρθρον 22 § 8 ν.δ. 4373)1964), ἀπελύθη, μὴ ἐπαναδιορισθεὶς ἐντὸς τριμήνου ἐκτοτε, ἦτοι μέχρι τέλους Φεβρουαρίου 1965, δι' ὃ καὶ δικαιοῦται νὰ λάβῃ τὴν ὑπὸ τῆς κειμένης νομοθεσίας προβλεπομένην ἀποζημίωσιν, ἀνερχομένην εἰς τὸ σύνολον δέκα (10) μηνιαίων μισθῶν του. Ὅτι ὁ μηνιαῖος μισθός του, ἔχοντος τὸν 2ον βαθμόν, ἀνήρχετο εἰς δραχμὰς 7.222,20, εἰς ὃ ποσὸν προστίθεται καὶ τὸ 1)12 τῶν δώρων Χριστουγέννων καὶ Πάσχα, ὡς καὶ τοῦ ἐπιδόματος ἐτησίας ἀδείας, ἐκ δύο (2) συνολικῶς βασικῶν μισθῶν, καταβαλλομένων καὶ τούτων ὑποχρεωτικῶς κατὰ νόμον κατ' ἔτος σταθερῶς, ἤτοι δραχμὰς 3.812 Χ 2 Χ 1)12 = δραχμαὶ 7.857,50, τοῦ μηνιαίου μισθοῦ του κατὰ ταῦτα ἀνερχομένου εἰς δραχμὰς 7.857,50 καὶ τῆς ἀποζημιώσεώς του συμποσουμένης εἰς δραχμὰς 78.575. Ὅτι πλέον τούτων δικαιοῦται λαμβάνειν παρὰ τοῦ ἐναγομένου τὸν νόμιμον μισθόν του τῶν δραχμῶν 7.222.20 μηνιαίως ἀπὸ 1ης Μαρτίου 1965, τ. ἔ. ἀφ' ἧς ἔληξεν ἡ τρίμηνος προθεσμία τοῦ νόμου πρὸς ἐπαναδιορισμόν του καὶ μέχρι τῆς πλήρους καταβολῆς αὐτῷ τῆς ἀνω ἀποζημιώσεώς του, τοσοῦτο μᾶλλον, ἐφ' ὅσον κατ' ἐπανάληψιν ἠτήσατο τὸν ἐπαναδιορισμόν του καὶ ἔθεσεν ἐκτοτε καὶ ἐξακολουθεῖ θέτων εἰς τὴν διάθεσιν τοῦ ἐναγομένου τὰς ὑπηρεσίας του, ἃς τοῦτο ἀρνεῖται νὰ χρησιμοποιήσῃ. Διϊσχυρίζεται δὲ διὰ τῆς κρινομένης ἀγωγῆς νὰ ὑποχρεωθῇ τὸ ἐναγόμενον νὰ τῷ καταβάλῃ α) δραχμὰς 78.575 λόγῳ ἀποζημιώσεως καὶ β) δραχμὰς 21.666,60 διὰ μισθοὺς μηνῶν Μαρτίου, Ἀπριλίου καὶ Μαΐου, ἀμφότερα δὲ τὰ ποσὰ ταῦτα ἐντόκως, νομίμως ἀπὸ τῆς ἐπιδόσεως τῆς ἀγωγῆς μέχρις ἐξοφλήσεως, ἀναγνωριζομένης ἅμα δικαστικῶς τῆς ὑποχρεώσεως τοῦ ἐναγομένου ὅπως τῷ καταβάλλῃ ἀπὸ 1ης Ἰουλίου 1965 καὶ ἐφεξῆς κατὰ μῆνα τὸν νόμιμον μισθόν του, μέχρι πλήρους καταβολῆς τῆς ἀνωτέρω ἀποζημιώσεώς του, καταδικαζομένου ἅμα τοῦ ἐναγομένου εἰς τὴν τοῦ ἐνάγοντος δικαστικὴν δαπάνην. Οὕτως ἔχουσα ἡ ὑπὸ κρίσιν ἀγωγή, φέρουσα πλήρη, σαφῆ καὶ ὡρισμένα τὰ ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 533 τῆς Πολ. Δικ. ἀπαιτούμενα στοιχεῖα, τυγχάνει, ἐν μέρει μόνον, κατὰ τὸ πρῶτον αὐτῆς κεφάλαιον νόμῳ βάσιμος, κατὰ τὰ ἐν τῇ ἑπομένῃ σκέψει εἰδικώτερον ἐπὶ τούτῳ ἐκτιθέμενα, ἐρειδομένη εἰς τὰς προπαρατεθείσας ἐν τῇ ἠγουμένῃ σκέψει νομικὰς διατάξεις, ἐν συνδυασμῷ πρὸς τὰς τοιαύτας τοῦ ἄρθρου 2 τοῦ 551)1963 β. διατάγματος «περὶ θέσεως ἐν ἰσχύι καὶ τροποποιήσεως τῶν διατάξεων τῆς παραγράφου 2 τοῦ ἄρθρου 74 τοῦ ν. 1811 τοῦ 1951 «περὶ Κώδικος καταστάσεως τῶν δημοσίων διοικητικῶν ὑπαλλήλων»» (Ε.Κ. τ. Α' φ. 151 τῆς 24 Σεπτεμβρίου 1963), ὡς καὶ τὰς τοιαύτας τοῦ ἄρθρου 346 Α.Κ. καὶ 210 τῆς Πολ. Δικονομίας, ἀρμοδίως δὲ (καθ' ὕλην) φέρεται ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου τούτου κατὰ τὴν προκειμένην (τακτικὴν) διαδικασίαν, ἐφ' ὅσον τὸ μὲν ἐναγόμενον νοσηλευτικὸν ἵδρυμα τυγχάνει Ν.Π.Δ.Δ., ὁ δὲ ἐνάγων κατεῖχεν ὀργανικὴν καὶ μόνιμον θέσιν αὐτοῦ πλέον τοῦ ἑξαμήνου, τοῦ διορισμοῦ του μάλιστα δημοσιευθέντος εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως καὶ ὁρκισθέντος τούτου κατὰ τὴν ἀρχικὴν ἀνάληψιν (1.5.1959) τῶν ἀνωτέρω καθηκόντων του, ὡς τοῦτο δείκνυται ἐκ τῶν ὑπὸ τῶν διαδίκων νομίμως προταγομένων καὶ ἐπικαλουμένων ἐγγράφων καὶ εἰδικῶς συνομολογουμένων, περὶ ὧν εἰδικώτερον κατωτέρω, καὶ συνεπῶς συνδεομένου τούτου (ἐνάγοντος) μετὰ τοῦ ἐναγομένου διὰ σχέσεως δημοσίου δικαίου. Ὅθεν μὴ ἀπαιτουμένου λόγῳ ποσοῦ καὶ τῆς καταβολῆς δικαστικοῦ ἐνσήμου, ὅπερ ὡς ἐκ περισσοῦ κατεβλήθη τύποις δεκτὴ καθίσταται ἡ κρινομένη ἀγωγὴ καὶ ἐρευνητέα περαιτέρω ἀποβαίνει κατ' οὐσίαν.

Τὰ αἰτήματα τῆς κρινομένης ἀγωγῆς ἀφ' ἑνὸς μὲν περὶ καταβολῆς μισθῶν ὑπερημερίας, ἤτοι

περί καταβολῆς τριῶν (3) μηνιαίων μισθῶν ἀπό 1ης Μαρτίου 1965, ἀφ' ἧς ἔληξεν ἡ 3μηνος προθεσμία τοῦ νόμου πρός ἐπαναδιορισμόν τοῦ ἐνάγοντος καί ἀφ' ἑτέρου τό πρακτέον ἀναγνωριστικόν αἴτημα, ἤτοι ὅπως ἀναγνωρισθῇ δικαστικῶς ἡ ὑποχρέωσις τοῦ ἐναγομένου νά καταβάλῃ τῷ ἐνάγοντι ἀπό 1ης Ἰουνίου 1965 καί ἐφεξῆς κατά μῆνα τόν νόμιμον μισθόν του μέχρι καταβολῆς τῆς νομίμου ἀποζημιώσεώς του, ἀπορριπτέα κρίνονται ὡς νόμῳ ἀβάσιμα, διότι ἡ παραπομπή ὑπό τῆς παραγράφου 2 τοῦ ἄρθρου 4 τοῦ ν.δ. 3623)1956 εἰς τάς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 94 τοῦ Κώδικος περί Δικηγόρων (ἄρθρον 4 § 2 ν. δ. 3623)1956, ὡς τοῦτο συνεπληρώθη ὑπό τοῦ ἄρθρου 17 § 4 ν.δ. 3796)1957, ἐν συνδυασμῷ πρός τό ἄρθρον 4 § 5 ν. δ. 4111)1960, ἐν συνδυασμῷ πρός τό ἄρθρον 94 τοῦ ν.δ. 3026) 1954, ὡς τοῦτο ἀντικατεστάθη διά τοῦ ἄρθρου 10 § 1 τοῦ ν.δ. 3790)1957), ἐγένετο ἀποκλειστικῶς καί μόνον διά τόν ὑπολογισμόν τοῦ ποσοῦ (ποσοτικόν ὑπολογισμόν) τῆς καταβλητέας ἀποζημιώσεως (ἴδε Α. Π. 618)1964, ΕΕΔ 23, σελ. 1420, Α.Π. 313)1965, ΕΕΔ 24, σελ. 858), καί ἀπορριπτέα τά ἐναντία ὑποστηριζόμενα, ὡς μή νόμιμα καί ἀβάσιμα.

Ὁ ἰσχυρισμός τοῦ ἐναγομένου ὅτι δέον νά ἀπορριφθῇ ἡ κρινομένη ἀγωγή ὡς νόμῳ ἀβάσιμος, διότι κατά τήν διάταξιν τοῦ ἄρθρου 9 ἀν. νόμου 965)1937 «περί ὀργανώσεως τῶν Δημοσίων Νοσηλευτικῶν Ἱδρυμάτων», εἰς ὃ παραπέμπει τό ἄρθρον 8 § 2 ν.δ. 2592)1953, «οἱ ἐπί θητείᾳ προσλαμβανόμενοι ὑπόκεινται εἰς τάς ὑποχρεώσεις τῶν δημοσίων ὑπαλλήλων, μή δικαιούμενοι ὅμως συντάξεως ἢ ἀποζημιώσεως κατά τήν ἔξοδον αὐτῶν», ὡς καί οἱ συναφεῖς πρός τοῦτον ἰσχυρισμοί τοῦ ἐναγομένου, ἀπορριπτέοι κρίνονται ὡς ἐπί ἐσφαλμένης προϋποθέσεως ἐρειδόμενοι, καθόσον ἡ προπαρατεθεῖσα διάταξις τοῦ ἄρθρου 9 τοῦ ἀ.ν. 965)1937 ἀφ' ἑνός μέν ἀντίκειται καταφανῶς εἰς τήν διάταξιν τῆς παραγράφου 2 τοῦ ἄρθρου 4 τοῦ ν. δ. 3623)1956 καί ὡς τοιαύτη κατηργήθη διά τῆς ρητῆς διατάξεως τοῦ ἑδαφίου α' τοῦ ἄρθρου 13 τοῦ ν.δ. 3623)1956, ἀφ' ἑτέρου δέ διότι ἡ προμνησθεῖσα διάταξις τῆς παραγράφου 2 τοῦ ἄρθρου 4 τοῦ ν.δ. 3623)1956 εἶναι εἰδική διάταξις περί ἰατρῶν (μόνον) καί ὡς τοιαύτη μεταγενεστέρα εἰδική διάταξις καταργεῖ διά τοῦ περιεχομένου της τήν προγενεστέραν γενικήν, ἤτοι τήν εἰς ἅπαν τό προσωπικόν τῶν δημοσίων νοσηλευτικῶν Ἱδρυμάτων ἀναφερομένην διάταξιν τοῦ ἄρθρου 9 τοῦ ἀ.ν. 965)1937 (Α.Π. 244)1953, ΕΕΝ κ' 812, καί ἰδίᾳ Α.Π. 28)1959 (Ὁλομ.), Ἀρχ. Νομολ., τόμ. Ι, σελ. 391).

Κατά τό ἄρθρον 4 § 2 τοῦ ν.δ. 3623)1956, ὡς ἡ παράγραφος αὕτη συνεπληρώθη διά τοῦ ἄρθρου 17 § 4 τοῦ νόμου 3796)1957 «ἰατροί, ὑπηρετοῦντες εἰς Ὀργανισμούς, ἐπιχειρήσεις καί ἐν γένει πάσης φύσεως νομικά πρόσωπα, ἀπαλλασσόμενοι τῶν καθηκόντων των λόγῳ καταργήσεως θέσεως καί ἀποχωροῦντες τῆς θέσεώς των λόγῳ ὑγείας ἢ ἀπολυόμενοι τῆς θέσεώς των διά μονομεροῦς λύσεως τῆς συμβάσεως ἢ κατ' ἐφαρμογήν τῶν περί πολυθεσίας διατάξεων τοῦ νόμου 3319)1955, δικαιοῦνται ἀποζημιώσεως συμφώνως πρός τάς διατάξεις τοῦ νόμου 2112)1920, ὡς οὗτος ἐτροποποιήθη μεταγενεστέρως». Ἐκ τῆς διατάξεως ταύτης, μή ποιουμένης διακρισίν τινα, σαφῶς προκύπτει, ὅτι αὕτη ἐφαρμογήν ἔχει ἐπί τῶν ἰατρῶν τῶν ὑπηρετούντων εἰς Ὀργανισμούς, ἐπιχειρήσεις καί ἐν γένει νομικά πρόσωπα, ἀδιαφόρως τῆς φύσεως τῶν τελευταίων τούτων, ὡς τοιούτων δημοσίου ἢ ἰδιωτικοῦ δικαίου, ὡς καί τοῦ τρόπου τῆς προσλήψεως αὐτῶν, ἤτοι διά συμβάσεως ἐργασίας, ἀνηκούσης εἰς τήν σφαῖραν τοῦ ἰδιωτικοῦ δικαίου ἢ διά μοναμεροῦς δημοσίου δικαίου πράξεως, ἐπιχειρουμένης κυριαρχικῶς ἐπί τῇ βάσει νόμου ὑπό τοῦ προσλαβόντος τούτους νομικοῦ προσώπου δημοσίου δικαίου (Α.Π. 524) 1961, ΕΕΔ 20, 1387, Ἑλληνική Δικαιοσύνη 2, σελ. 949 ἐπ.). Ἐτέρωθεν τό ν.δ. 4352)1964, θεωρήσαν λήξασαν πᾶσαν «ὑπό τῶν κειμένων διατάξεων προβλεπομένην θητείαν ἢ ἐμμισθον ἐντολήν ἢ σύμβασιν ὡρισμένου χρόνου πέραν τοῦ ἐξαμήνου ἢ ἀορίστου χρόνου παροχῆς ὑπηρεσιῶν ὑπό τῶν ἰατρῶν... τοῦ Δημοσίου καί τῶν ἀναφερομένων ἐν τῷ ἄρθρῳ 8 Ν.Π.Δ.Δ.» (ἄρθρον 8 § 2), ἀπένειμε διά ρητῆς διατάξεώς του (ἄρθρον 10 § 4) εἰς ὅλους τούς κατ' ἐφαρμογήν τῆς ἄνω διατάξεως ἀπολυομένους καί μή ἐπαναδιοριζομένους ἐντός τριμήνου ἀπό τῆς ἀπολύσεως των εἰς τήν ὑπηρεσίαν, ἐξ ἧς ἀπολύονται, «τήν ὑπό τῆς κειμένης νομοθεσίας προβλεπομένην ἀποζημίωσιν». Διά τῆς διατάξεως ταύτης ἐσκοπήθη ἀναμφισβητήτως ὑπό τοῦ Νομοθέτου ἡ παροχή ἀποζημιώσεως καί εἰς τούς ἰατρούς, ὧν «ἐθεωρήθη λήξασα» κατά τά ἄνω ἡ θητεία των, προδήλως ταυτίσαντος ἐννοιολογικῶς τούτου τήν «καταγγελίαν τῆς συμβάσεως» πρός τήν «λῆξιν τῆς θητείας» τῶν ἰατρῶν, καί ἀπορριπτέα τά ἐναντία ὑπό τοῦ ἐναγομένου προτεινόμενα, ὡς μή νόμιμα καί ἀβάσιμα.

Ἐκ τῶν συνδεδυασμένων διατάξεων τοῦ ἄρθρου 4 § 2 τοῦ νόμου 3623)1956, ὡς τοῦτο συνεπληρώθη διά τοῦ ἄρθρου 17 § 4 τοῦ νόμου 3790) 1957, ἄρθρου 4 § 5 τοῦ ν.δ. 4111)1960, ἄρθρου

94 Κώδικος Δικηγόρων (1954), ὡς τοῦτο ἰσχύει μετὰ τὸ ἄρθρον 10 τοῦ νόμου 3790)1957, ἄρθρου 10 §§ 2 καὶ 4 ν.δ. 4352)1964 καὶ τέλος ἄρθρου 188 τοῦ νόμου 1811)1951, ὁρίζοντος, ὅτι «αἱ ἐπὶ θητείᾳ ἢ ἐπὶ συμβάσει ὑπάλληλοι ἀπολύονται διὰ τοὺς ἐν ἄρθρῳ 183 ἀναφερομένους λόγους, αὐτοδικαίως δὲ ἅμα τῇ λήξει τῆς θητείας ἢ τῆς συμβάσεως», σαφῶς προκύπτει, ὅτι ὁ ἰατρός, τοῦ ὁποίου «ἔληξεν» ἡ θητεία (ἄρθρον 10 § 2 ν.δ. 4352)1964), λαμβάνει τὴν κατὰ τὸν χρόνον τῆς ἀπολύσεώς του ἰσχύουσαν νόμιμον ἀποζημίωσίν του βάσει τοῦ μισθοῦ τοῦ τελευταίου μηνὸς τῆς ἀπασχολήσεώς του, εἰς ὃν ὑπολογίζονται καὶ τὰ ὑποχρεωτικῶς καὶ παγίως καταβαλλόμενα, ὡς τοιαῦτα, δῶρα ἑορτῶν Χριστουγέννων καὶ Πάσχα, ὡς καὶ τοῦ χρόνου ὑπηρεσίας του εἰς ἐκτέλεσιν τῆς καθ' ἣν ἐχώρησεν ἡ ἀπόλυσίς του, αὐτοτελοῦς, ἐπὶ θητείᾳ ὑπαλληλικῆς του σχέσεως, οὐχὶ δὲ καὶ τοῦ χρόνου τῆς συνολικῆς ὑπηρεσίας τοῦ παρὰ τῷ αὐτῷ νομικῷ προσώπῳ βάσει ἑτέρας (προγενεστέρας) μονομεροῦς πράξεως διορισμοῦ του ἐπὶ θητείᾳ, τοιούτου τινὸς οὐδαμῶς ἐκ τῶν ὡς εἴρηται νομικῶν διατάξεων προκύπτοντος κατὰ τὴν κρίσιν τοῦ Δικαστηρίου (σχετικὴ ἡ Α.Π. 618)1964, ἣν ἴδε ὁλόκληρον παρατιθεμένην ἐν «Ἐπιθεωρήσει Ἐργατικοῦ Δικαίου», 23, σελ. 1420 ἐπ.).

Ἐν προκειμένῳ εἰδικῶς συνομολογοῦνται ὑπὸ τοῦ ἐναγομένου νοσηλευτικοῦ Ἱδρύματος τὰ κάτωθι: α) ἡ ἰδιότης αὐτοῦ ὡς δημοσίου νοσηλευτικοῦ Ἱδρύματος, ἤτοι ὅτι τυγχάνει ταῦτο νομικὸν πρόσωπον δημοσίου δικαίου, β) ὁ διορισμὸς τοῦ ἐνάγοντος ὡς διευθυντοῦ τῆς παθολογικῆς κλινικῆς του ἐπὶ πενταετεῖ θητείᾳ, γ) ἡ κατὰ τὴν ἀνάληψιν τῶν ἀνωτέρω καθηκόντων (1.5.1959) τοῦ ἐνάγοντος ὁρκισις αὐτοῦ, δ) ὅτι ὁ ἐνάγων συνεδέετο μετ' αὐτοῦ (ἐναγομένου) διὰ σχέσεως δημοσίου δικαίου, ε) ἡ ἀνανέωσις τῆς θητείας τοῦ ἐνάγοντος διὰ μίαν πενταετίαν, ἡ λῆξις ταύτης τὴν 30.11.1964 καὶ ὁ μὴ ἐπαναδιορισμὸς τούτου. Περαιτέρω ἐπικαλεῖται τὸ ἐναγόμενον καὶ προσάγει: α) τὸ ἀπὸ 1ης Μαΐου 1959 πρωτόκολλον ἐμφανίσεως καὶ ὁρκωμοσίας τοῦ ἐνάγοντος, ἐκδεδομένον ὑπὸ τοῦ Διοικητικοῦ Διευθυντοῦ αὐτοῦ Μ.Ν. καὶ ὑπογεγραμμένον ὑπό τε τοῦ ἐνάγοντος καὶ ὑπὸ τοῦ ρηθέντος Διοικητικοῦ Διευθυντοῦ, β) τὸ ὑπ' ἀριθ. πρωτ. Ν.Ι.Β. 3706)17.4.1959 ἔγγραφον τοῦ Ὑπουργείου Κοινωνικῆς Προνοίας, δι' οὗ ἀνακοινοῦται πρὸς τὸν ἐναγόμενον ὁ κατὰ τὰ ἄνω διορισμὸς τοῦ ἐνάγοντος, γ) ἡ ἀπὸ 1ης Μαΐου 1959 ἔκθεσις ἐμφανίσεως καὶ ἔκθεσις ἐγκαταστάσεως τοῦ ἐνάγοντος, ἐκδεδομένη ὑπὸ τοῦ Διοικητικοῦ Διευθυντοῦ τοῦ (ἐναγομένου) καὶ προσυπογεγραμμένη ὑπὸ τοῦ ἐνάγοντος, δ) τὸ ὑπ' ἀριθ. 368)1959 (ἀπόσπασμα) πρακτικοῦ τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου (ἐναγομένου), δι' οὗ ἀποφασίζεται ὑπὸ τούτου ὁ διορισμὸς τοῦ ἐνάγοντος ὡς διευθυντοῦ τῆς παθολογικῆς κλινικῆς τοῦ ἐναγομένου καὶ εἰ τὸ ὑπ' ἀριθ. πρωτ. 49954)16.5.1962 ἔγγραφον τοῦ Ὑπουργείου Ἐθνικῆς Παιδείας καὶ Θρησκευμάτων, ἀπευθυνόμενον πρὸς τὸ ἐναγόμενον, ἐν τῷ ὁποίῳ (ἐγγράφῳ) ἀναφέρεται τὸ ἐναγόμενον ὡς «Γενικὸν Κρατικὸν Νοσοκομεῖον Σάμου». Ἔτι περαιτέρω ὁ ἐνάγων ἐπικαλεῖται καὶ προσάγει νομίμως χαρτοσημασμένα: α) τὸ ὑπ' ἀριθ. Ν.Ι.Β. 5700)17.4.1959 ἔγγραφον τοῦ Ὑπουργείου Κοινωνικῆς Προνοίας, δι' οὗ τῷ ἀνακοινοῦται ὁ διορισμός του παρὰ τῷ ἐναγομένῳ ὡς διευθυντοῦ τῆς παθολογικῆς κλινικῆς αὐτοῦ ἐπὶ 5ετεῖ θητείᾳ καὶ ἐπὶ ἀποδοχαῖς βαθμοῦ 3ου, β) τὸ ὑπ' ἀριθ. πρωτ. 1501)7.9.1964 ἔγγραφον τοῦ ἐναγομένου, δι' οὗ τῷ ἀνακοινοῦται, ὅτι ἀνανεώθη ἡ θητεία του (ἐνάγοντος) ἐπὶ μίαν πενταετίαν, γ) τὸ ὑπ' ἀριθ. 169,8.8.1964 (Ν.Π.Δ.Δ.) ἐν τῷ ὁποίῳ δημοσιεύεται ἡ ὑπ' ἀριθ. 5601)20.5.1964 ἀπόφασις τοῦ Ὑπουργοῦ Κοινωνικῆς Προνοίας περὶ ἀνανεώσεως τῆς θητείας τοῦ ἐνάγοντος ἐπὶ μίαν εἰσέτι πενταετίαν καὶ δ) τὸ ὑπ' ἀριθ πρωτ. 806)17.5.1965 πιστοποιητικὸν τοῦ ἐναγομένου, ἐκδεδομένον ὑπὸ τοῦ ἀναπληρωτοῦ τοῦ Διοικητικοῦ Διευθυντοῦ αὐτοῦ, τοῦ ὁποίου δὲν ἀμφισβητεῖται τὸ περιεχόμενον, καὶ ἐν τῷ ὁποίῳ βεβαιοῦται, ὅτι ὁ συνολικὸς μηνιαῖος μισθὸς τοῦ ἐνάγοντος κατὰ τὸν τελευταῖον μῆνα τῆς ἀποχωρήσεώς του ἦτο δραχμαὶ 7.222,20. Ἐκ τῶν ἀνωτέρω εἰδικῶς συνομολογουμένων καὶ ἐκ τοῦ περιεχομένου τῶν προσαγομένων καὶ ἐπικολουμένων προμνησθέντων ἐγγράφων πλήρως ἀπεδείχθη, ὅτι ὁ ἐνάγων προσελήφθη τὴν 1ην Μαΐου 1959 ἐπὶ 5ετεῖ θητείᾳ ὡς ἰατρὸς - παθολόγος καὶ διευθυντὴς τῆς παθολογικῆς κλινικῆς τοῦ ἐναγομένου νοσηλευτικοῦ Ἱδρύματος, τοῦ διορισμοῦ του δημοσιευθέντος εἰς τὸ ὑπ' ἀριθ. 41)4.4.1959 Φ Ε Κ. (Ν.Π.Δ.Δ.). Ἡ θητεία του αὕτη ἔληξεν αὐτοδικαίως (ἄρθρον 188 ν. 1811)1951) τὴν 1ην Μαΐου 1964, ἀνανεωθεῖσα νομίμως διὰ μίαν εἰσέτι πενταετίαν ἀπὸ τῆς λήξεως τῆς προηγουμένης τοιαύτης, ἤτοι ἀπὸ τῆς 2ας Μαΐου 1965 (ἄρθρον 243 § 3 Α.Κ., ἐν συνδυασμῷ πρὸς τὸ ἄρθρον 240 Α.Κ.), ὑπηρετήσας συνεχῶς μέχρι τῆς 30ῆς Νοεμβρίου 1964, ὅτε, θεωρηθείσης ληξάσης τῆς θητείας του, βάσει τῶν διατάξεων τοῦ ν.δ. 4352)1964 (ἄρθρον 10 § 2 αὐτοῦ, ἐν συνδυασμῷ πρὸς τὸ ἄρθρον 22 § 8 ν.δ. 4373)1964), ἀπωλύθη, μὴ ἐπαναδιορισθεὶς ἐντὸς τριμήνου ἐκ-

ΕΡΓΑΤΙΚΑ ΑΤΥΧΗΜΑΤΑ

ΑΠΟΖΗΜΙΩΣΙΣ ΠΑΘΟΝΤΟΣ ΕΞ ΕΡΓΑΤΙΚΟΥ ΑΤΥΧΗΜΑΤΟΣ

Προϋποθέσεις ἀγωγῆς ἐκ τοῦ κοινοῦ Ἀστικοῦ Δικαίου

Δικαίωμα παθόντος ἐξ ἐργατικοῦ ἀτυχήματος μισθωτοῦ πρὸς ἔγερσιν τῆς κατ' ἄρθρον 16 Νόμου 551)1914 ἀγωγῆς ἐκ τοῦ κοινοῦ Ἀστικοῦ Δικαίου μόνον ἐφ' ὅσον τὸ ἀτύχημα ὀφείλεται εἰς δόλον τοῦ ἐργοδότου ἢ ἐπῆλθεν ἐν ἐπιχειρήσει, ἐν τῇ ὁποίᾳ δὲν ἐτηρήθησαν οἱ ὅροι ἀσφαλείας τῶν ἐργαζομένων.—Τίνες διατάξεις περὶ ὅρων ἀσφαλείας νοοῦνται, ἐκ τῆς παραβάσεως τῶν ὁποίων δίδεται ἡ ἐκ τοῦ κοινοῦ Ἀστικοῦ Δικαίου ἀγωγή.—Ἔννοια ἐργατικοῦ ἀτυχήματος κατὰ Νόμον 551)1914.—Ἀτύχημα εἰς ἐργάτην θαλάσσης.—Εἰδικαὶ περὶ ἐργατῶν θαλάσσης διατάξεις.—Ἔννοια τούτων.—Ἁρμοδιότης Εἰρηνοδικείου ἐπὶ ἀγωγῶν ἐκ τοῦ Νόμου 551)1914

Περιπτώσεις τῆς κατωτέρω ἀποφάσεως τοῦ Πρωτοδικείου Πειραιῶς ὑπῆρξεν ἐργατικὸν ἀτύχημα εἰς ἐργάτην θαλάσσης, ἐκ τοῦ ὁποίου ἐζητήθη ἡ κατὰ τὸ ἄρθρον 16 τοῦ νόμου 551) 1914 περὶ ἐργατικῶν ἀτυχημάτων ἀποζημίωσις κατὰ τὸ κοινὸν ἀστικὸν δίκαιον (ἄρθρον 914 Α.Κ.).

Αἱ διατάξεις τοῦ ἀνωτέρω νόμου ἐφαρμόζονται καὶ ἐπὶ τῶν ἐργατῶν θαλάσσης (*Χ. Ἀγαλλοπούλου*, Ναυτεργατικὸν Δίκαιον, σελ. 123, Α.Π. 72)1960, εἰσηγητὴς *Α. Φλῶρος*, ΕΕΔ 19, 835, Α.Π. 424)1963, εἰσηγητὴς *Α. Κωστάχης*, ΕΕΔ 22, 1055, Πρωτοδικείου Πειραιῶς 4679 1963, εἰσηγητὴς *Ἀπ. Μουστακόπουλος*, ΕΕΔ 24, 472).

Ἀλλ' ἐκ τῆς ἀνωτέρω διατάξεως προκύπτει, ὅτι ἡ ἀγωγὴ δίδεται, ἐφ' ὅσον τὸ ἀτύχημα ὀφείλεται εἰς δόλον τοῦ ἐργοδότου ἢ συντρέχει παράβασις ὅρων ἀσφαλείας ἐκ μέρους τοῦ ἐργοδότου, κατὰ τὴν σαφῆ ἔννοιαν αὐτῆς. (Ἴδετε ποῖαι διατάξεις περὶ ὅρων ἀσφαλείας τῶν ἐργαζομένων νοοῦνται διὰ τὴν ἐφαρμογὴν τοῦ ἄρθρου 16 τοῦ νόμου 551) 1914 Α.Π. 331)1964, εἰσηγητὴς *Στ. Σταυρόπουλος*, ΕΕΔ 23, 662 καὶ λοιπὰς εἰς αὐτόθι σημειώσεις μας).

Ἐπὶ τοῦ θέματος ἀπησχολήθη τὸ Πρωτοδικεῖον Πειραιῶς διὰ τῆς κατωτέρω ἀποφάσεώς του, ἑρμηνεῦσαν καὶ τὴν ἔννοιαν τοῦ κατὰ νόμον 551)1914 ἐργατικοῦ ἀτυχήματος. (Περὶ τούτου ἴδετε καὶ Α.Π 678)1964, εἰσηγητὴς *Κ. Ψιλλόπουλος*, ΕΕΔ 24, 7, ἔνθα εἰς σημειώσεις μας καὶ λοιπὴ νομολογία τοῦ Ἀρείου Πά-

---

τοτε, δι' ὃ καὶ δικαιοῦται νὰ λάβῃ τὴν ὑπὸ τῆς «κειμένης νομοθεσίας» προβλεπομένην ἀποζημίωσιν (κατὰ τὰς ἐν ἀρχῇ τῆς παρούσης παρατιθεμένας διατάξεις, ἤτοι ἄρθρον 10 § 4 ν.δ. 4352) 1964, ἄρθρον 4 § 2 ν.δ. 3623)1956, ὡς τοῦτο συνεπληρώθη ὑπ' ἄρθρου 17 § 4 ν.δ. 3796)1957, καὶ ἄρθρον 4 § 5 ν.δ 4111)1960, ἐν συνδυασμῷ πρὸς ἄρθρον 94 § 1 περίπτωσις αα' ν.δ. 3024) 1954, ὡς τοῦτο ἀντικατεστάθη διὰ τῆς παραγράφου 1 ἄρθρου 10 ν.δ. 3790)1957), ἀνερχομένην εἰς ἕνα (1) μηνιαῖον μισθόν, ἀντιστοιχοῦντα εἰς «μίαν παγίαν μηνιαίαν περιοδικὴν ἀμοιβήν» (ἄρθρον 94 § 1 περίπτωσις α' τοῦ Δικηγορικοῦ Κώδικος, ὡς νῦν ἰσχύει), καθ' ὃν ἔχει μὲν συμπληρώσει αὐτὸς (ἐνάγων) ἑξάμηνον ὑπηρεσίαν ἀπὸ τῆς κατὰ τὰ ἄνω ἀνανεώσεως τῆς θητείας του (ἀποτελούσης αὐτοτελῆ ἐπαναδιορισμὸν διὰ μίαν εἰσέτι πενταετίαν) καὶ μέχρι «λήξεως» αὐτῆς (30.11.1965), οὐχὶ ὅμως καὶ διετίαν (ἄρθρον 94 § 1 περίπτωσις β' τοῦ Δικηγορικοῦ Κώδικος, ὡς νῦν ἰσχύει). Ὁ μηνιαῖος μισθὸς τοῦ ἐνάγοντος, ὅστις κατεῖχε τὸν 2ον βαθμόν, ἀνήρχετο κατὰ τὸν τελευταῖον μῆνα τῆς ἀποχωρήσεώς του ἐκ τῆς ὑπηρεσίας εἰς δραχμὰς 7.222,20, ἤτοι α) βασικὸς μισθὸς δραχμαὶ 3.812, β) κοινωνικὸν ἐπίδομα 6 ο/ο δραχμαὶ 170, γ) ἐπίδομα τριετίας 10 ο/ο δραχμαὶ 381,20 καὶ δ) ἐπιστημονικὸν ἐπίδομα 75 ο/ο δραχμαὶ 2.859, ἤτοι ἐν συνόλῳ 7.222,20, εἰς ὃ ποσὸν δέον νὰ προστεθῇ καὶ τὸ 1)12 τῶν δώρων Χριστουγέννων καὶ Πάσχα, ὡς καὶ τὸ ἐπίδομα ἐτησίας ἀδείας (β.δ. 551)1963, Ε.Κ τ. Α' φ. 151 τῆς 24 Σεπτεμβρίου 1963) ἐκ δύο (2) συνολικῶς βασικῶν μισθῶν, καταβαλλομένων καὶ τούτων ὑποχρεωτικῶς κατὰ νόμον κατ' ἔτος σταθερῶς, ἤτοι δραχμαὶ 3.812 Χ Χ 2 Χ 1 1)12 = δραχμαὶ 635.30, τοῦ μηνιαίου μισθοῦ του κατὰ ταῦτα ἀνερχομένου εἰς δραχμὰς 7.857.50, καθ' ὃ ποσὸν δέον νὰ γίνῃ δεκτὴ ἐν μέρει ἡ κρινομένη ἀγωγή, ἀπορριπτομένη ὡς πρὸς τὸ ἐπὶ πλέον αἰτηθέν.

γου καὶ τοῦ Συμβουλίου Ἐπικρατείας).

Πρωτοδικείου Πειραιῶς 4760)1964

Πρόεδρος ὁ κ. *Δ. Κουράντος*
Εἰσηγητὴς ὁ Πρωτοδίκης κ. *Δ. Βερνάρδος*
Συνήγοροι οἱ κ.κ. Κ. Στεργιόπουλος, Ν. Καζιάνης

Ὡς σαφῶς συνάγεται ἐκ τῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρου 16 τοῦ νόμου 551)1914, ὁ παθὼν ἐξ ἐργατικοῦ ἀτυχήματος εἰς τινα τῶν ἐν ἄρθρῳ 2 αὐτοῦ ἀναφερομένων ἐπιχειρήσεων, ἐν αἷς καὶ ἡ τοιαύτη τῆς μεταφορᾶς δι' ὕδατος, δικαιοῦται νὰ ἐγείρῃ τὴν ἐκ τοῦ ἀστικοῦ δικαίου ἀγωγὴν μόνον ἐφ' ὅσον τὸ ἀτύχημα ὀφείλεται εἰς δόλον τοῦ ἐργοδότου, πρὸς ὃν δὲν ἐξομοιοῦται ἐν προκειμένῳ ἡ βαρεία ἀμέλεια (Α.Π. 61)1951, Θέμ. ΞΒ', σελ. 270), ἡ ἐπιβλαβὴς ἐν ἐπιχειρήσει, ἐν ἡ δὲν ἐτηρήθησαν οἱ ὅροι ἀσφαλείας, οἱ προβλεπόμενοι εἰδικῶς ὑπὸ ἰσχυόντων νόμων, διαταγμάτων ἢ κανονισμῶν, μὴ ἀρκούσης τῆς παραβάσεως διατάξεων ἐπιβαλλουσῶν τὴν λῆψιν γενικῶν προφυλακτικῶν μέτρων διὰ τὴν ἀσφάλειαν τῆς ζωῆς καὶ τῆς ὑγείας τῶν ἐργαζομένων, ἐξ ὧν πάντων ἕπεται, ὅτι ἀποκλείεται ἡ ἐκ τοῦ κοινοῦ δικαίου ἀγωγὴ κατὰ τοῦ ἐργοδότου, ὅταν τὸ ἀτύχημα αἰτίαν ἔχῃ τὴν ἀμέλειαν αὐτοῦ ἢ τῶν παρὰ τούτου προστηθέντων προσώπων, ἅτινα ἔχουν ἐντεῦθεν προσωπικὴν εὐθύνην πρὸς ἀποζημίωσιν, ἄνευ τοῦ ἀποκλεισμοῦ τῆς ὁποίας ἡ ἐκ τοῦ ἀνωτέρω νόμου 551 ἀποζημίωσις θὰ περιωρίζετο εἰς ἀπανωτάτας περιπτώσεις, τοῦθ' ὅπερ θὰ ἀντέκειτο εἰς τὸν σκοπὸν τοῦ νομοθέτου, θεσπίσαντος τὸν κανόνα τῆς περιωρισμένης εὐθύνης τοῦ ἐργοδότου ἐπὶ ἀτυχημάτων ἐκ βιαίου συμβάντος καὶ ὅταν ἀκόμη ταῦτα ὀφείλωνται εἰς βαρείαν αὐτοῦ ἀμέλειαν (Α.Π. 23)1957, ΝοΒ 5, σελ. 484, 346)1957, ΝοΒ 5 σελ. 955, 351)1958, ΝοΒ 6, σελ. 1044, 331)1964, ΝοΒ 12, σελ. 856).

Ἐν προκειμένῳ ἱστορεῖται ἐν τῇ ὑπὸ κρίσιν ἀγωγῇ, ὅτι ὁ ἐνάγων, ὢν ναυτολογημένος ὡς καθαριστὴς ἐπὶ τοῦ ὑπὸ πλοιοκτησίαν τῆς ἐναγομένης διατελοῦντος ποντοπόρου δεξαμενοπλοίου «Α.Α.», ἐφ' οὗ ἀρχικῶς ὑπηρέτει, ὡς ἐπιβάλλετο χάριν τῆς στοιχειωδῶς ἀπροσκόπτου ἐκτελέσεως τῶν σχετικῶν ἐργασιῶν τοῦ πλοίου, καὶ ἕτερος καθαριστὴς μηχανῶν, παρέσχε κατὰ τὸν ἀπὸ τοῦ μηνὸς Φεβρουαρίου μέχρι τῆς 5ης Μαΐου 1961 χρόνον τὰς δι' ἃς προσελήφθη ὑπηρεσίας του μόνος, ἐπιφορτισθεὶς τουτέστι καὶ δι' ὅλοκλήρου τῆς ἐργασίας, ἣν ἐξετέλει πρότερον ὁ ἕτερος καθαριστής, εἰς ὃν διὰ τοὺς ἐν τῇ αὐτῇ ἀγωγῇ εἰδικώτερον ἐκτιθεμένους λόγους, συνισταμένους ἐν ἐσχάτῃ ἀνολύσει εἰς ἀσθένειαν καὶ ἀπόλυσιν ἑτέρου μέλους τοῦ πληρώματος, ἀνετέθησαν ἕτερα καθήκοντα, ὅτι συνεπείᾳ τῆς τοιαύτης προσθέτου καὶ ὑπὸ ἐξαιρετικῶς δυσμενεῖς καὶ ἀνωμάλους συνθήκας ἐργασίας τοῦ ἐνάγοντος, συνεπείᾳ τῆς ὁποίας ὁ τελευταῖος ὑφίστατο πολλαπλάσιον κόπωσιν καὶ ἐξετίθετο ἐπιπροσθέτως ἐπὶ πλείονα χρόνον ἑκάστοτε εἰς ρεύματα καὶ ἀπότομον ἐναλλαγὴν τῆς θερμοκρασίας, προσεβλήθη οὗτος ἐξ ἀμφιπλεύρου φυματιώσεως, λόγῳ τῆς ὁποίας ἀσθενείας ἀπελύθη τελικῶς, ὑποβληθεὶς ἐν συνεχείᾳ εἰς νοσηλείαν, ὡς καὶ ὅτι ἡ περὶ ἧς ἀνωτέρω ἀσθένεια αὐτοῦ εἶναι ἀπότοκος βαρυτάτου πταίσματος τῆς ἐναγομένης, παραλειψάσης νὰ ἀναπληρώσῃ τὸ ἀσθενῆσαν μέλος τοῦ πληρώματος, διώκεται δὲ διὰ τῆς ἀγωγῆς ταύτης ἡ καταψήφισις τῆς ἐναγομένης εἰς καταβολὴν τῷ ἐνάγοντι πλήρους ἀποζημιώσεως ἐξ 152.107 δραχμῶν διὰ τὴν ἣν οὗτος ὑπέστη θετικὴν καὶ ἀποθετικὴν περιουσιακὴν ζημίαν. Ἐπὶ τῇ βάσει τῶν ὡς ἄνω ἐν τῇ ἐνδίκῳ ἀγωγῇ ἐκτιθεμένων πραγματικῶν περιστατικῶν ἡ ἀγωγὴ αὕτη στηρίζεται εἰς ἐργατικὸν ἀτύχημα, ὑπὸ τὴν ἐν ἄρθρῳ 1 τοῦ προμνησθέντος νόμου 551 διαλαμβανομένην ἔννοιαν, οἱονεί, κατὰ τὰ παγίως κρατήσαντα, δύναται νὰ εἶναι καὶ νόσος, ἐξ ἧς ἔπαθεν ὁ ἐργάτης ἢ ὁ ὑπάλληλος κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς ἐργασίας ἢ ἐξ ἀφορμῆς αὐτῆς ἕνεκα τῆς ἐν δεδομένῃ περιστάσει ἐκτελέσεως ταύτης ὑπὸ ὅλως ἐξαιρετικὰς καὶ μὴ κανονικάς, ἀλλὰ ἀσυνήθεις συνθήκας (*Χ. Οἰκονόμου*, «Δίκαιον ἐργατικῶν ἀτυχημάτων» § 103, σελ. 103 ἑπ., Α.Π. 422)1955, ΝοΒ 3, σελ. 938, 102)1961, ΝοΒ 9, σελ. 825, 241)1962, ΝοΒ 10, σελ. 897, 205)1964, ΝοΒ 12, σελ. 670), χωρὶς νὰ ἀναφέρεται ἐν ταύτῃ ἡ συνδρομὴ δόλου τῶν ἐκπροσώπων τῆς ἐναγομένης ἢ τῶν ὑπ' αὐτῆς προστηθέντων (τῆς διηγηματικῆς διὰ τῶν προτάσεων γενομένης σχετικῆς προσθήκης οὔσης τὸ μὲν ἀπαραδέκτου συμφώνως τῷ ἄρθρῳ 150 Πολ. Δικονομίας, τὸ δὲ πάντη ἀορίστου), εἴτε ἡ παράβασις εἰδικῆς διατάξεως, θεσπισθείσης πρὸς ἀσφάλειαν τῶν ἐργαζομένων, καθ' ὅτι εἰδικώτερον τοιαύτας εἰδικὰς διατάξεις δὲν περιέχουσιν ἐν ἁρμονίᾳ πρὸς τὰ πρόσθεν ἐκτεθέντα οὔτε τὸ ἄρθρον 662 Α.Κ., δι' οὗ ὁρίζεται, ὅτι ὁ μισθωτὴς ὀφείλει νὰ διαρρυθμίζῃ διὰ τῆς ἐργασίας, ὡς καὶ τὰ τοῦ χώρου αὐτῆς, κατὰ τρόπον ὥστε νὰ προστατεύηται ἡ ζωὴ καὶ ἡ ὑγεία τοῦ μισθωτοῦ, ὡς καὶ τὸ παραπλήσιον περιεχόμενον ἄρθρον 1 ἐδάφιον β' τοῦ ἀπὸ 25 Αὐγούστου)8 Σεπτεμβρίου 1920 β. δ)γματος «περὶ ὑγιεινῆς καὶ ἀσφαλείας τῶν ἐργατῶν κλπ.», οὔτε τὸ ἄρθρον 44 τοῦ β. δ)τος 15)18 Δεκεμβρίου 1836 «περὶ ἀστυνομίας τῆς ἐμπορικῆς ναυτιλίας», ὁρίζον ὅτι ἕκαστος πλοίαρχος ἢ κυβερνήτης ὀφείλει νὰ φροντίζῃ περὶ τῆς ὑγείας τοῦ πληρώματος. Καὶ ἀληθῶς μὲν ὑπὸ τοῦ εἰς ἐκτέλεσιν τοῦ ἄρθρου 2 § 1 ν.δ. 2651)1953 «περὶ συνθέσεως τῶν πληρωμάτων τῶν ἑλληνικῶν πλοίων», ἐκδοθέντος ἀπὸ 1)10 Ἀπριλίου 1954 β. δ)τος, προβλέπονται δύο καθαρισταὶ διὰ πλοῖα τῆς προκειμένης κατηγορίας, ἡ διάταξις ὅμως αὕτη, ἀποβλέπουσα κυρίως, ὡς καὶ ἐκ τῆς εἰσηγητικῆς ἐκθέσεως τοῦ ἀνωτέρω ν. δ)τος 2651)1953 συνάγεται, εἰς τὴν πρόληψιν διενέξεων μετὰ τῶν πληρωμάτων, δὲν δύναται νὰ θεωρηθῇ ὡς εἰσάγουσα δρους ἀσφαλείας. Κατ' ἀκολουθίαν τούτων ἡ ἐπίδικος ἀξίωσις μόνον τὴν ὑπὸ τῶν εἰδικῶν διατάξεων τοῦ ν. 551)1914 περιωρισμένην ἀποζημίωσιν δύναται νὰ περιλαμβάνῃ, ὑποκειμένη εἰς τὴν ἀποκλειστικὴν δικαιοδοσίαν τοῦ Εἰρηνοδικείου, συνεπῶς δὲ ἡ κατὰ τοῦ κυρίου τῆς περὶ ἧς πρόκειται ἐπιχειρήσεως ἀπευθυνομένη ὑπὸ κρίσιν ἀγωγή, ἔχουσα διαφορὰν κατὰ περιεχόμενον καὶ ἔκτασιν αἰτήματα, δέον καθ' ἃ βασίμως ὑποστηρίζει ἡ ἐναγομένη νὰ ἀπορριφθῇ, συναπορριπτομένων καὶ τῶν περὶ ἐπιδείξεως ἐγγράφου καὶ προσωρινῆς ἐπιδικάσεως μέρους τοῦ δι' αὐτῆς ἀξιουμένου ποσοῦ παρεπομένων αἰτημάτων τοῦ ἐνάγοντος, ὡς ἡ ἔρευνα ἔχει ὡς πρεὸ θεσιν τὴν περαιτέρω ἔρευναν τῆς ἀγωγῆς ταύτης.

ΝΟΜΟΛΟΓΙΑ ΕΠΙ ΔΙΑΦΟΡΩΝ ΘΕΜΑΤΩΝ

Ι. ΕΡΓΑΤΙΚΟΣ ΜΙΣΘΟΣ

Προσαύξησις άμοιβῆς διά νυκτερινήν ἐργασίαν

Συμφωνία μεταξύ ἐργοδότου καί μισθωτοῦ περί συνυπολογισμοῦ μέρους τοῦ καταβαλλομένου μισθοῦ διά τάς ἡμέρας, καθ' ἃς ὁ μισθωτός δέν ἐργάζεται, εἰς τήν ὀφειλομένην εἰς αὐτόν νόμιμον προσαύξησιν λόγῳ νυκτερινῆς ἐργασίας.—Ἔγκυρος ἡ συμφωνία αὕτη.—Παροχή τοιαύτης ἐργασίας ὑπό βεβαιωτοῦ καί εἰσπράκτορος Δήμου.

Ἀρείου Πάγου 149)1965, Τμ. Γ'

Προεδρεύων ὁ Ἀντιπρόεδρος κ. *Γ. Βαρσάμου*
Εἰσηγητής ὁ Ἀρεοπαγίτης κ. *Δ. Κωστήρης*
Δικηγόροι οἱ κ.κ. Χ. Κατσικόπουλος, Γ. Στρατηγάκης, Β. Βασιλείου

Νομίμως εἰσάγεται πρός περαιτέρω συζήτησιν ἡ προκειμένη ὑπόθεσις μετά τήν ὑπό τῆς ὑπ' ἀριθ. 600)1964 ἀποφάσεως τῆς Ὁλομελείας τοῦ Δικαστηρίου τούτου (*) πρός τοῦτο παραπομπήν της, τῆς ἀνελούσης τήν ὑπ' ἀριθ. 8544α) 1963 ἀπόφασιν τοῦ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν, ὡς δεξαμένην ὅτι ἡ ἐπικαλουμένη εἰδική συμφωνία μεταξύ ἐργοδότου καί μισθωτοῦ περί συνυπολογισμοῦ μέρους τοῦ καταβαλλομένου μισθοῦ διά τάς ἡμέρας, καθ' ἃς ὁ μισθωτός δέν ἐργάζεται, εἰς τήν ὀφειλομένην αὐτῷ νόμιμον προσαύξησιν λόγῳ νυκτερινῆς ἐργασίας, τήν καί ἐντεῦθεν ὑπερκαλυπτομένην, ἀπετέλεσε τό περιεχόμενον συμβάσεως ἐργασίας ἐκ περιτροπῆς, ἥτις, μή καταρτισθεῖσα ἐγγράφως, κατά τήν ἔννοιαν τῆς ὑπό τῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρου 13 § 7 τοῦ ν.δ. 2961)1954 ὁριζομένης τοιαύτης συμβάσεως, ἦτο ἄκυρος καί ἄνευ νομικῆς ἰσχύος, ἐνῷ ἡ τοιαύτη συμφωνία ἦτο κατά πάντα ἔγκυρος, μηδόλως ἀντικειμένη εἰς τάς διατάξεις τῶν ἄρθρων 174, 664, 679 Α.Κ. ἢ εἰς ἑτέραν διάταξιν νόμου.

Μετά ταῦτα, ἀναιρουμένης τῆς ὡς εἴρηται ἀποφάσεως τοῦ Πρωτοδικείου καί τῶν διαδίκων ἐπανερχομένων ἐντεῦθεν εἰς τήν πρό ταύτης κατάστασιν κατ' ἄρθρον 832 § 1 Πολ. Δικονομίας (ἄρθρον 23 ν. 3810)1957), ἐξεταστέα ἡ νομοτύπως καί ἐμπροθέσμως, μετά τήν κατάθεσιν καί τοῦ νομίμου προστίμου, ἀπό 16.11.1962 ἀσκηθεῖσα ἔφεσις τοῦ Δήμου Ἀθηναίων κατά τῆς ὑπ' ἀριθ. 5758)1962 ἀποφάσεως τοῦ Πρωτοδίκου Ἀθηνῶν (διαδ. ν. ΓΦΟΔ'), τῆς δεξαμένης τήν ἀγωγήν τοῦ ἐφεσιβλήτου, δι' ἧς οὗτος, ὡς βεβαιωτής καί εἰσπράκτωρ τῶν διά τήν χρῆσιν τῆς δημοτικῆς λαχαναγορᾶς ὑπέρ τοῦ Δήμου καταβαλλομένων δικαιωμάτων του, διώκει τήν καταβολήν αὐτῷ καί διά τό ἐν αὐτῇ χρονικόν διάστημα ἀπό τῆς προσλήψεώς του, ἤτοι ἀπό τῆς 2.10.1958 - 31.10.1960, προσαυξήσεως ἐξ 25ο)ο ἐπί τοῦ νομίμου ἡμερομισθίου του λόγῳ νυκτερινῆς του ἐργασίας διά τάς ἡμίσειας τοῦ χρόνου τούτου ἡμέρας, καθ' ἃς οὗτος εἰργάσθη, συνομολογῶν τήν καταβολήν αὐτῷ πάντων τῶν τοῦ αὐτοῦ χρόνου λοιπῶν ἡμερομισθίων, καθ' ἃ καί δέν εἰργάζετο.

Ἐκ πάντων τῶν ὑπό τῶν διαδίκων ἐπικαλουμένων καί προσαγομένων ἐγγράφων καί ἐνόρκων βεβαιώσεων, τῶν ὑπό τούτων ἑκατέρωθεν ἐκτιθεμένων καί συνομολογουμένων, κατά τήν ἐξ ὅλων τούτων δεόντως συνεκτιμωμένην συναχθεῖσαν κρίσιν τοῦ Δικαστηρίου τούτου, ἐντελῶς ἐβεβαιώθησαν τά ἑξῆς: Ὅτι ὁ ἐναγόμενος καί ἐκκαλῶν Δῆμος Ἀθηναίων, ἔχων ἀνάγκην νυκτερινῶν εἰσπρακτόρων τῶν δικαιωμάτων χρήσεως τῆς δημοτικῆς λαχαναγορᾶς, προσέλαβε διά τοῦ ἁρμοδίου ὀργάνου του τόν ἐνάγοντα ὡς τοιοῦτον, μέ τήν συμφωνίαν, τήν ὑπ' αὐτοῦ καί ἀρχῆθεν πρωτοδίκως καί εἶτα κατ' ἔφεσιν ἐπικληθεῖσαν καί προταθεῖσαν (ὅρα προτάσεις καί ἔφεσίν του), ὅπως οὗτος παρέχῃ τάς ὑπηρεσίας του ἐπί τρεῖς μόνον νύκτας ἑκάστης ἑβδομάδος, ἐργαζόμενος ἀπό τῆς 8 μ.μ. - 6 π.μ. τῆς ἑπομένης τούτων ἡμέρας καί ἀναπαυόμενος κατά τάς λοιπάς ἡμέρας καί νύκτας τῆς ἑβδομάδος, ἐπί τῇ καταβολῇ αὐτῷ διπλασίου μισθοῦ διά τήν τρινύκτιον ἐργασίαν του ταύτην ἄνευ ἄλλου τινός, ἐν ὄψει τοῦτο μέν τοῦ ἐπιπόνου καί ἀνθυγιεινοῦ τῆς ἐργασίας του ταύτης, τοῦτο δέ καί τῶν ἐκ τοῦ λόγου τούτου ἐκδοθεισῶν καί ἰσχυουσῶν κατά τήν πρόσληψίν του ὑπ' ἀριθ. 18310)1946, 25825)1951, ἀλλά καί 27019)1953, ὑπουργικῶν ἀποφάσεων, τῶν ἐπιτασσουσῶν τήν διά τοιαύτην ἀποκλειστικῶς ἀπασχόλησιν τοῦ μισθωτοῦ προσαύξησιν ἐξ 25ο)ο τοῦ τεθεσπισμένου ἐλαχίστου ὁρίου τοῦ μισθοῦ του. Ὅτι ὁ ἐνάγων ἀπό τῆς προσλήψεώς του καί ἐφεξῆς καί καθ' ὅλον τό ἐν τῇ ἀγωγῇ του μέχρι τῆς 1.11.1960 χρονικόν διάστημα, οὕτως ἐργαζόμενος, ἐλάμβανε παρά τοῦ ἐναγομένου Δήμου διπλάσιον μισθόν, παρά τήν ἐπί 3 νύκτας μόνον τῆς ἑβδομάδος πραγματικήν του ἀπασχόλησιν, ὑπερκαλύπτοντα τήν ἐν λόγῳ διά νυκτερινήν ἐργασίαν νόμιμον προσαύξησιν. Ἐκ τούτων, οὕτως ἐχόντων, καί τῆς ἐν λόγῳ συμφωνίας τῶν διαδίκων, ἐγκύρου καί κατά πάντα ἰσχυρᾶς οὔσης, προκύπτει τό ἀνυπόχρεων τοῦ ἐκκαλοῦντος Δήμου πρός καταβολήν τῷ ἐνάγοντι διά τήν κατά τόν ἄνω χρόνον νυκτερινήν ἀπασχόλησίν του καί τῆς ὡς εἴρηται προσαυξήσεως τοῦ μισθοῦ του λόγῳ νυκτερινῆς του ἐργασίας, ὅπερ καί κατ' οὐδέν ἀναιρεῖται ἐκ τῆς καί ὑπό τοῦ ἐκκαλοῦντος Δήμου συνομολογουμένης καταβολῆς μετά τήν 1.11.1960 καί ἐφεξῆς τῆς ἐν λόγῳ προσαυξήσεως, ὡς ἐκ τοῦ οἰκειοθελοῦς καί ἄνευ νομικῆς τινος ἢ ἄλλοίας τῆς ἄνω συμβατικῆς ὑποχρεώσεως γενομένης, καί τά ἐναντία ἀπορριπτέα. Ἀκολούθως τούτοις ἡ τοῦ ἄνω ἀντικειμένου ἀγωγή τοῦ ἐφεσιβλήτου κατά τε τό περί τῆς ἄνω προσαυξήσεως κύριον αἴτημά της, ἀλλά

(*) ΕΕΔ 23, 1418, ἔνθα σημειώσεις μας.

καὶ τὸ ἐπικουρικόν της τοιοῦτον περὶ τῆς αὐτῆς προσαυξήσεως ἐκ τοῦ ἀδικαιολογήτου πλουτισμοῦ, ὡς ἀβάσιμος, ἔδει νὰ ἀπορριφθῇ, ἀντιθέτως δὲ τούτοις ἀποφηναμένη ἡ ἐκκαλουμένη καὶ δεχθεῖσα τὴν ἀγωγὴν ταύτην, μετ' ἐσφαλμένην ἐκτίμησιν τοῦ πραγματικοῦ, ἠμαρτε καὶ δέον, δεκτῆς γενομένης τῆς ὑπὸ κρίσιν ἐφέσεως τοῦ ἐκκαλοῦντος Δήμου καὶ ἐξαφανιζομένης τῆς ἐν λόγῳ ἐκκαλουμένης δι' αὐτῆς ἀποφάσεως, νὰ ἀπορριφθῇ ἡ ἀγωγὴ αὕτη τοῦ ἐφεσιβλήτου, συμψηφισθῇ δὲ ἡ δικαστικὴ δαπάνη τῶν διαδίκων ἀμφοτέρων τῶν βημάτων, διότι κατὰ τὴν κρίσιν τοῦ Δικαστηρίου τούτου ὁ ἐνάγων, ἐν ὄψει τῆς ὅλης ὑφῆς καὶ διαδικαστικῶς χωρησάσης ἐκβάσεως τῆς δίκης ταύτης, εὐλόγως ἀμφέβαλλε περὶ τὸ δίκαιον τοῦ ἀντιδίκου του Δήμου Ἀθηναίων καὶ τὰ ἐναντία ἀπορριπτέα.

II. ΕΡΓΑΤΙΚΑ ΑΤΥΧΗΜΑΤΑ

Εὐθύνη ἐργοδότου ἐπὶ ἐργατικοῦ ἀτυχήματος ἀρτεργάτου

Ἔκδοσις ἐντὸς τῆς ὑπὸ τοῦ Νόμου 557)1943 παρασχεθείσης ἐξουσιοδοτήσεως τῆς ὑπ' ἀριθ. 44952)8022)1951 ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας περὶ ἐργατικῶν ἀτυχημάτων ἀρτεργατῶν.— Περιπτώσεις ἀπαλλαγῆς ἐργοδότου ὑποχρεώσεως πρὸς ἀποζημίωσιν ἐκ τοῦ Νόμου 551)1914 περὶ ἐργατικῶν ἀτυχημάτων.

Ἀρείου Πάγου 304)1965, Τμ. Γ'

Προεδρεύων ὁ Ἀντιπρόεδρος κ. *Γ. Βαρσάμου*
Εἰσηγητὴς ὁ Ἀρεοπαγίτης κ. *Κ. Βονιαβίτης*
Δικηγόροι οἱ κ.κ. Δ. Ντάγγας, Δ. Ζερβός

Νομίμως εἰσάγεται πρὸς περαιτέρω συζήτησιν ἡ προκειμένη ὑπόθεσις ἐνώπιον τοῦ Τμήματος τούτου μετὰ τὴν εἰς αὐτὸ παραπομπήν της διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 578)1964 ἀποφάσεως τοῦ Β' Τμήματος τοῦ ἰδίου Δικαστηρίου (*), ἀναιρεσάσης τὴν ὑπ' ἀριθ. 1209)1964 ἀπόφασιν τοῦ κατ' ἔφεσιν δικάσαντος Πρωτοδικείου Πειραιῶς διὰ τὸν ἐν ἄρθρῳ 807 § 17 τῆς Πολιτικῆς Δικονομίας, ὡς νῦν ἰσχύει, λόγον.

Καὶ τὸ Τμῆμα τοῦτο σύμφωνον ἔχει τὴν γνώμην πρὸς τὴν διὰ τῆς ὡς ἄνω ἀναιρετικῆς ἀποφάσεως ἐξενεχθεῖσαν τοιαύτην ἐπὶ τοῦ νομικοῦ ζητήματος, δι' ὃ ἐγένετο ἡ ἀναίρεσις, Ἤτοι ὅτι κεῖται ἐντὸς τῆς ἐξουσιοδοτήσεως, τῆς παρασχεθείσης ὑπὸ τῆς παραγράφου 3 τοῦ ἄρθρου 1 τοῦ ν. 557)1943, ἡ εἰς ἐκτέλεσιν τῆς διατάξεως ταύτης ἐκδοθεῖσα ὑπ' ἀριθ. 44952)Σ.8022 τῆς 9)23 Αὐγούστου 1951 ἀπόφασις τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας, δι' ἧς, δημοσιευθείσης νομίμως (Φ.Ε.Κ. 150) 1951, τεῦχος Β'), προσετέθη τὸ ἄρθρον 26 εἰς τὸν Κανονισμὸν κλάδου ἀτυχήματος τοῦ Ταμείου Ἀσφαλίσεως Ἀρτεργατῶν, ὅπερ ὁρίζει ὅτι εἰς περίπτωσιν ἀνικανότητος πρὸς ἐργασίαν ἡ θανάτου, ὀφειλομένου εἰς ἀτύχημα, προβλεπόμενον ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 1 § 1 τοῦ ρηθέντος νόμου 557) 1943 καὶ τοῦ προαναφερθέντος Κανονισμοῦ, καὶ ἐκ τῶν ὁποίων ὁ παθὼν ἢ ἐν θανάτῳ τούτου τὰ ἐν ἄρθρῳ 7 πρόσωπα δικαιοῦνται τῶν παροχῶν τοῦ κλάδου τούτου ἀσφαλίσεως, ὁ οἰκεῖος ἐργοδότης ἀπαλλάσσεται πάσης ἐκ τῶν διατάξεων τοῦ νόμου 551)1914 «περὶ εὐθύνης πρὸς ἀποζημίωσιν τῶν ἐξ ἀτυχημάτων ἐν τῇ ἐργασίᾳ παθόντων ἐργατῶν καὶ ὑπαλλήλων», ὡς οὗτος ἐκωδικοποιήθη διὰ τοῦ ἀπὸ 24.7.1920 β.δ/γματος, ὑποχρεώσεως πρὸς καταβολὴν τῆς παρὰ τούτου προβλεπομένης ἀποζημιώσεως καὶ ἐξόδων νοσηλείας καὶ κηδείας, ἐκτὸς ἐὰν διὰ δικαστικῆς ἀποφάσεως, ἐκδιδομένης τῇ αἰτήσει τοῦ παθόντος ἢ τοῦ ἄνω Ταμείου, βεβαιωθῇ, ὅτι τὸ ἀτύχημα ὀφείλεται εἰς δόλον ἢ βαρεῖαν ἀμέλειαν τοῦ ἐργοδότου, ὅτε ὑποχρεοῦται οὗτος ἐναντι τοῦ παθόντος εἰς τὴν καταβολὴν τῆς διαφορᾶς μεταξὺ τοῦ ποσοῦ τῆς κατὰ τὸν Ἀστικὸν Κώδικα ἀνηκούσης αὐτῷ ἀποζημιώσεως καὶ τοῦ ὁλικοῦ ποσοῦ τῶν κατὰ τὸν ἄνω Κανονισμὸν χορηγητέων τῷ ἰδίῳ παροχῶν. Διότι ὁ ἐν λόγῳ ἐξουσιοδοτικὸς νόμος, ἀναφέρων ὅτι δι' ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας θέλουσι καθορισθῇ τὰ δικαιώματα τῶν ἠσφαλισμένων προσώπων καὶ αἱ πρὸς αὐτὰ παροχαί, παρέσχε προφανῶς τὴν ἐξουσιοδότησιν, ὅπως προσδιορισθῶσι διὰ τοιαύτης ὑπουργικῆς ἀποφάσεως διὰ τὴν περίπτωσιν ἐπελεύσεως τοῦ ἀσφαλιστικοῦ κινδύνου τὰ ἐντεῦθεν ἐν γένει δικαιώματα τοῦ παθόντος, τόσον ἐναντι τοῦ Ταμείου, ὅσον καὶ ἐναντι τοῦ ἐργοδότου. Ἐξ ἄλλου ἡ αὐτὴ ὡς ἄνω ὑπουργικὴ ἀπόφασις, ἐκδοθεῖσα καὶ βάσει τοῦ ἄρθρου 59 § 1 τοῦ ἀπὸ 11.11.1935 ἀν. νόμου «περὶ Ὀργανισμοῦ τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας», ὡς οὗτος αὐθεντικῶς ἡρμηνεύθη διὰ τοῦ ἄρθρου 1 τοῦ ἀ.ν. 694)1937, ἐκυρώθη ἤδη ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 1 § 4 τοῦ ν.δ. 2520)1953, ἅτε ὁρίσαντος ὅτι τοιαῦται ἀποφάσεις κυροῦνται, ἀφ' ἧς ἴσχυσαν, ἐφ' ὅσον δὲν ἠκυρώθησαν δι' ἀποφάσεως τοῦ Συμβουλίου Ἐπικρατείας, οὐδόλως δὲ προτείνεται ἡ ἔκδοσις τοιαύτης ἀκυρωτικῆς ἀποφάσεως. Κατ' ἀκολουθίαν εἶναι ἔγκυρος καὶ ἰσχυρὰ ἡ ὡς εἴρηται θεσπισθεῖσα διάταξις τοῦ ἄρθρου 26 τοῦ Κανονισμοῦ κλάδου ἀτυχήματος τοῦ Ταμείου Ἀσφαλίσεως Ἀρτεργατῶν καὶ ἐξακολουθεῖ νὰ ἰσχύῃ, μὴ καταργηθεῖσα ρητῶς διὰ τοῦ ἀπὸ 25.10] 23.12. 1951 β.δ/γματος «περὶ ἐγκρίσεως τοῦ Κανονισμοῦ ἀσφαλίσεως ἀτυχημάτων τοῦ Ταμείου Ἀσφαλίσεως Ἀρτεργατῶν καὶ Μυλεργατῶν», οὐδ' προκυπτούσης σιωπηρᾶς καταργήσεώς της ἐκ μόνου τοῦ λόγου ὅτι εἰς τὸ τοιοῦτο διάταγμα δὲν περιελήφθη ὁμοία πρὸς τὸ περιεχόμενόν της διάταξις, τοσοῦτο μᾶλλον καθ' ὅσον: α) Τὸ διάταγμα τοῦτο δὲν ρυθμίζει τὸ προκείμενον θέμα, ἀλλὰ πρ βλέπει μόνον περὶ τῆς ἐν περιπτώσει ἀτυχήματος παροχῆς εἰς τοὺς ἠσφαλισμένους πλήρους ἰατροφαρμακευτικῆς καὶ νοσοκομειακῆς περιθάλψεως, καθὼς καὶ ἐπιδόματος ἀσθενείας, ἐνῷ ἐκ παραλλήλου τὸ 12ον ἄρθρον του διὰ τὴν ἀπονομὴν συντάξεως λόγῳ ἀνικανότητος ρητῶς παραπέμπει εἰς τὰς διατάξεις τοῦ Κανονισμοῦ συντάξεων, καὶ β) τὸ ν.δ. 3631)1956 (εἰς ἐκτέλεσιν τῶν διατάξεων τοῦ ὁποίου ἐξεδόθη τὸ ἴδιον προμνησθὲν β.δ/γμα), ὁρίζει ἐν τῇ παραγράφῳ 6 τοῦ ἑνὸς ἄρθρου του, ὅτι «διατάξεις νόμων, διαταγμάτων καὶ ὑπουργικῶν ἀποφάσεων, ἀφο

(*) ΕΕΔ 23, 1427, ἔνθα σημειώσεις μας.

ρώσαι τὰ συγχωνευθέντα Ταμεῖα, καὶ μὴ καταργούμεναι ἢ τροποποιούμεναι διὰ τοῦ παρόντος, ἐξακολουθοῦσιν ἐφαρμοζόμεναι καὶ ρυθμίζουσαι τὰ εἰς ἃ ἀναφέρονται θέματα, θεωρούμεναι ὅτι ἀποτελοῦσι μέρος τῆς διεπούσης τὸ Ταμεῖον 'Αρτεργατῶν - Μυλεργατῶν νομοθεσίας». Ὁμοία δὲ ρητὴ διατήρησις τῆς ἰσχύος τούτων εἶχε περιληφθῆ καὶ ἐν τῷ ἄρθρῳ 7 τοῦ ἀπὸ 16 Μαρτίου]9 'Απριλίου 1954 β. δ)τος «περὶ συγχωνεύσεως τῶν Ταμείων 'Ασφαλίσεως 'Αρτεργατῶν, Μυλεργατῶν καὶ Μακαρονοτεχνιτῶν εἰς ἓν ἐνιαῖον Ταμεῖον», χωρὶς πάντως, κατὰ τὰ προεκτεθέντα, ἐν ὄψει καὶ τῆς παραγράφου 11 τοῦ ἄρθρου 6 τοῦ ἄνω ν.δ. 3631)1956, νὰ ἐπέλθῃ οἱαδήποτε μεταγενεστέρα νομοθετικὴ μεταβολή.

'Επανερχομένων τῶν διαδίκων, μετὰ τὴν ἄνω ἀναίρεσιν, εἰς τὴν πρὸ τῆς ἀναιρεθείσης ἀποφάσεως κατάστασιν (ἄρθρ. 832 Π. Δ.), ἐρευνητέα τυγχάνει ἡ νομοτύπως καὶ ἐμπροθέσμως ἀσκηθεῖσα ὑπὸ τῆς ἐναγομένης ἔφεσις κατὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 2009 1962 (προδικαστικῆς) καὶ 2266)1963 (ὁριστικῆς) ἀποφάσεων τοῦ Εἰρηνοδικείου Πειραιῶς, δι' ἣν κατεβλήθη τὸ νόμιμον πρόστιμον.

Κατὰ τὸν βάσιμον ἰον λόγον τῆς τοιαύτης ἐφέσεως (καὶ μεθ' ὃν παρέλκει ἡ ἔρευνα τῶν λοιπῶν λόγων ταύτης), ἔσφαλε τὸ πρωτοβάθμιον δικαστήριον, δεχθὲν ὡς νόμῳ καὶ ἐν μέρει βάσιμον τὴν κρινομένην ἀγωγὴν τοῦ ἐφεσιβλήτου, ἐνῷ ἔδει νὰ ἀπορρίψῃ ἐν ὅλῳ ταύτην ὡς ἀνομοποίητον, ὅτε διώκουσαν, ἕνεκα τοῦ ἐπικαλουμένου ἐργατικοῦ ἀτυχήματος ἐκείνου (ἐνάγοντος) ὡς ἀρτεργάτου, τὴν ἐπιδίκασιν ἀποζημιώσεως ἐκ τοῦ νόμου 551)1914, ὡς οὗτος ἐκωδικοποιήθη διὰ τοῦ ἀπὸ 24.7.1920 β. δ)τος, εἰς βάρος τῆς ἐναχθείσης ἐργοδότιδός του (νῦν ἐκκαλούσης), ὡς ἀπαλλασσομένης τοιαύτης ὑποχρεώσεως κατ' ἐφαρμογὴν τῆς ἐν τῇ ἄνω ΙΙ σκέψει παρατιθεμένης διατάξεως. Διότι ὁ ἐνάγων οὗτος διὰ τὴν ἰσχυριζομένην συνεπείᾳ τοῦ ἐπιμάχου ἀτυχήματος ἀνικανότητά του πρὸς ἐργασίαν δικαιοῦται κατὰ νόμον τῶν σχετικῶν ἀσφαλιστικῶν παροχῶν, τυχὸν μάλιστα ἤδη μηνιαίας ἐκ δραχμῶν 1.850 συντάξεως ἀναπηρίας, ἣν καὶ εἰσπράττει ἀπὸ 1 'Οκτωβρίου 1961 καὶ ἐφεξῆς ἐκ τοῦ παρ' ᾧ τυγχάνει ἠσφαλισμένος Ταμείου 'Ασφαλίσεως 'Αρτεργατῶν - Μυλεργατῶν καὶ Μακαρονοποιῶν, ὡς πλήρως προσηκόντως ἀποδεικνύεται ἐκ τῆς ὑπὸ τῆς ἐκκαλούσης ἐπικαλουμένης καὶ νομίμως προσαγομένης ὑπ' ἀριθ 41801)1963 βεβαιώσεως τοῦ ἰδίου Ταμείου. Ἐνόσῳ οὔτε γίγνεται παρὰ τοῦ ἐνάγοντος - ἐφεσιβλήτου ἐπίκλησις καὶ ἀπόδειξις περὶ οἱασδήποτε δικαστικῆς βεβαιώσεως, ὅτι τὸ προκείμενον ἐργατικὸν ἀτύχημά του ὀφείλεται εἰς ὅλον ἢ βαρεῖαν ἀμέλειαν τῆς ἐργοδότιδός του (ἐναγομένης - ἐκκαλούσης), οὔτε τοιαύτην βάσιν ἔχει ἡ ὑπὸ κρίσιν ἀγωγή, καὶ δὴ πρὸς ἐπιδίωξιν ἐπὶ τῇ αἰτιολογίᾳ ταύτῃ τῆς τυχὸν ὑφισταμένης διαφορᾶς μεταξὺ τῆς ζητουμένης ἐπιδίκου ἀποζημιώσεως καὶ τῶν ὑπὸ τοῦ ἄνω Ταμείου χορηγητέων ὧδε καὶ χορηγηθεισῶν τῷ ἐνάγοντι ἀσφαλιστικῶν παροχῶν, συμφώνως πρὸς τὴν αὐτὴν προμνησθεῖσαν διάταξιν. Συνεπῶς δέον ὅπως, κατὰ παραδοχὴν τῆς ἐνδίκου ἐφέσεως ὡς οὐσίᾳ βασίμου, ἐξαφανισθῶσιν αἱ ἐκκαλούμεναι ἀποφάσεις, ἐπὶ τῷ τέλει ὁλοσχεροῦς ἀπορρίψεως τῆς ἄνω ἀγωγῆς καὶ καταδίκης τοῦ ἐνάγοντος εἰς τὴν δικαστικὴν δαπάνην τῆς ἀντιδίκου του κατὰ τὰ ἐν τῷ διατακτικῷ.

III. ΠΡΟΣΩΠΙΚΟΝ ΔΗΜΩΝ ΚΑΙ ΚΟΙΝΟΤΗΤΩΝ

Πρόσληψις ἡμερομισθίων ἐργατῶν

Διατήρησις ὑπὸ τῶν προσληφθέντων ὑπὸ τῶν Δήμων πρὸ τοῦ Νόμου 1726)1951 ἡμερομισθίων τῶν Δήμων εἰς μὴ ὀργανικὴν θέσιν καὶ συνδεθέντων μετ' αὐτῶν διὰ τῆς μὴ ἀποκλεισμένης ἐκ τῆς προϊσχυούσης νομοθεσίας συμβάσεως ἐργασίας ἰδιωτικοῦ δικαίου τῆς ἣν εἶχον θέσεως, ὑπὸ τὴν ὑφ' ἣν προσελήφθησαν νομικὴν μορφήν, ἐκτὸς ἂν, ἀπολυθέντες νομίμως, προσελήφθησαν ἐκ νέου εἰς τὰ τυχὸν συσταθέντα κατὰ τὴν παρεχομένην εἰς τὰ Δημοτικὰ Συμβούλια δυνατότητα συνεργεῖα τῶν Δήμων.

'Αρείου Πάγου 172)1965, Τμ. Β'

Προεδρεύων ὁ 'Αντιπρόεδρος κ. ***Κ. Ζούρλος***

Εἰσηγητὴς ὁ 'Αρεοπαγίτης κ. ***Κ. Παπαϊωάννου***

Δικηγόροι οἱ κ.κ. Χ. Κατσικόπουλος, Κ. Γιαννιᾶς

Κατὰ μὲν τὸ ἄρθρον 2 § 1 ἐδ. η' τοῦ νόμου 1726)1951 περὶ Κώδικος καταστάσεως τῶν δημοτικῶν καὶ κοινοτικῶν ὑπαλλήλων εἰς τὰς διατάξεις τοῦ νόμου τούτου δὲν ὑπάγονται, πλὴν ἄλλων, «καὶ οἱ πάσης φύσεως ἡμερομίσθιοι τῶν Δήμων», κατὰ δὲ τὴν παράγραφον 1 τοῦ ἄρθρου 142 οἱ κατὰ τὴν ἔναρξιν τῆς ἰσχύος τοῦ νόμου τούτου (9 'Απριλίου 1951) ὑπηρετοῦντες εἰς θέσιν τακτικοῦ ὑπαλλήλου ἢ ὑπηρέτου Δήμου ἢ δημοτικοῦ ἀγαθοεργοῦ ἱδρύματος, εἰσελθόντες δὲ εἰς τὴν ὑπηρεσίαν διὰ διορισμοῦ, ἐντάξεως, μετατάξεως ἢ τοποθετήσεως, κατόπιν ἀποφάσεως τοῦ πρὸς τοῦτο ἁρμοδίου κατὰ νόμον ἢ κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ 'Οργανισμοῦ τῆς 'Εσωτερικῆς 'Υπηρεσίας ὀργάνου, κατὰ παρέκκλισιν τῶν κειμένων διατάξεων, θεωροῦνται νομίμως κατέχοντες τὰς θέσεις, εἰς ἃς ὑπηρετοῦν.

'Εξ ἄλλου κατὰ μὲν τὴν παράγραφον 3 τοῦ ἄρθρου 143 τοῦ ὡς ἄνω νόμου, ὡς συνεπληρώθη διὰ τῆς παραγράφου 3 τοῦ ἄρθρου 19 τοῦ νόμου 2262)1952, «ἀπολύονται αὐτοδικαίως τῆς ὑπηρεσίας», μετὰ τὴν πάροδον τῆς τασσομένης προθεσμίας, οἱ ὑπηρετοῦντες εἰς τοὺς διὰ τῆς 2ας παραγράφου τοῦ αὐτοῦ ἄρθρου καταργηθέντας «εἰδικοὺς ἢ προσωρινοὺς ὀργανισμούς», περὶ ὧν δὲν πρόκειται, οἱ μὴ ἐνταχθέντες κατὰ τοὺς καθοριζομένους ὑπὸ τῆς διατάξεως ταύτης ὅρους, κατὰ δὲ τὴν παράγραφον 4 τοῦ ἄρθρου ταύτου τὰ Δημοτικὰ ἢ Κοινοτικὰ Συμβούλια δύνανται δι' ἀποφάσεως αὐτῶν νὰ συνιστῶσι «συνεργεῖα α) διὰ τὴν ἐν περιπτώσει ἐκτάκτου ἢ προσωρινῆς ἀνάγκης ἐξυπηρέτησιν ὑπηρεσιῶν, μὴ δυναμένων νὰ διεξαχθοῦν διὰ τοῦ τακτικοῦ προσωπικοῦ τοῦ οἰκείου 'Οργανισμοῦ καὶ β) διὰ τὴν εἰς ἐργατικὸν ἀποκλειστικῶς προσωπικὸν ἐξυπηρέτησιν διαρκοῦς φύσεως ὑπηρεσιῶν», τοῦ προσωπικοῦ τῶν

συνεργείων προσλαμβανομένου ἐπὶ ἡμερομισθίῳ καὶ συνδεομένου πρὸς τὸν ἐργοδότην διὰ συμβάσεως Ἰδιωτικοῦ δικαίου. Τὰ ἄρθρα 16, 17 καὶ 18 τοῦ ὡς εἰρηται νόμου 1726)1951 ἀφοροῦσι τοὺς μετὰ τὴν ἔναρξιν τῆς ἰσχύος του διοριζομένους ὑπαλλήλους καὶ μάλιστα τοὺς τακτικούς. Ἐκ τῶν ἀνωτέρω ἕπεται, ὅτι οἱ ἡμερομίσθιοι τῶν Δήμων, οἱ προσληφθέντες πρὸ τοῦ νόμου τούτου εἰς μὴ ὀργανικὴν θέσιν καὶ συνδεθέντες μετ' αὐτῶν διὰ τῆς μὴ ἀποκλειομένης ἐκ τῆς προϊσχυούσης νομοθεσίας συμβάσεως ἐργασίας Ἰδιωτικοῦ δικαίου ἀορίστου χρόνου, διετήρησαν τὴν ἣν εἶχον θέσιν ὑπὸ τὴν ὑφ' ἣν προσελήφθησαν νομικὴν μορφήν, ἐκτὸς ἐὰν, ἀπολυθέντες νομίμως, προσελήφθησαν ἐκ νέου εἰς τὰ τυχὸν συσταθέντα κατὰ τὴν παρεχομένην εἰς τὰ Δημοτικὰ Συμβούλια δυνατότητα συνεργεῖα.

Ἐν προκειμένῳ τὸ δικάσαν ὡς ἐφετεῖον Πρωτοδικεῖον δέχεται ἀνελέγκτως, ὅτι αἱ ὁ ἐνάγων - ἀναιρεσίβλητος προσελήφθη ὑπὸ τοῦ ἐναγομένου Δήμου εἰς μὴ ὀργανικὴν θέσιν ὡς ἡμερομίσθιος ἀρχειοφύλαξ κατὰ τὸ ἔτος 1934, ἐργασθεὶς μέχρι μὲν τοῦ 1954 ὑπὸ τὴν Ἰδιότητά του ταύτην, ἐκτοτε δὲ καὶ μέχρι τῆς κατὰ τὸ 1963 αἰκειοθελοῦς ἀποχωρήσεώς του ὡς λογιστής, εἰσπράκτωρ καὶ βεβαιωτής, β) καθ' ὅλον τὸ ἀπὸ τῆς προσλήψεώς του μέχρι τῆς ἀποχωρήσεώς του ὡς ἄνω χρονικὸν διάστημα συνεδέετο μετὰ τοῦ Δήμου διὰ συμβάσεως ἐργασίας Ἰδιωτικοῦ δικαίου καὶ ἀορίστου χρόνου καὶ γ) κοὐδόλως ἐβεβαιώθη, ὅτι ὁ ἐνάγων ἀπὸ τοῦ ἔτους 1951 καὶ ἐφεξῆς προσελαμβάνετο εἰς τὰ κατ' ἔτος ὑπὸ τοῦ ἐναγομένου συνιστώμενα κατὰ τὴν διάταξιν τοῦ ἄρθρου 143 § 4 τοῦ ν. 1726)1951 συνεργεῖα». Ὅθεν, ἀπορρίψαν ἐν συνεχείᾳ τὸ ὡς ἐφετεῖον δικάσαν Πρωτοδικεῖον τὴν ὑποστηρίζουσαν σύμβασιν ὡρισμένου χρόνου ἐφεσιν τοῦ ἀναιρεσείοντος - ἐναγομένου κατὰ τῆς δεχθείσης τὴν ἀγωγὴν ἀποφάσεως τοῦ Ἐργατοδίκου, τοῦτο μὲν ἔλαβεν ὑπ' ὄψιν καὶ ἀπέρριψεν εὐθέως τὸν ἰσχυρισμὸν τοῦ ἐκκαλοῦντος περὶ προσλήψεως τοῦ ἐφεσιβλήτου εἰς ἐτήσιον συνεργεῖον κατὰ τὴν προαναφερθεῖσαν διάταξιν τοῦ ἄρθρου 142 § 4, τοῦτο δὲ ὀρθῶς ἡρμήνευσε καὶ ἐφήρμοσε τὸσον τὸ ἄρθρον τοῦτο καὶ τὰ ἄρθρα 16, 17 καὶ 18 τοῦ νόμου 1726)1951, ὅσον καὶ τὰ ἄρθρα 648 καὶ 671 τοῦ Α.Κ., καθὼς καὶ τοὺς νόμους 3789)1957, 2112)1920 καὶ 3198)1955, οἱ δὲ περὶ τοῦ ἐναντίου 1ο, 2ος καὶ 3ος τοῦ ἀναιρετηρίου λόγοι εἶναι ὀβάσιμοι καὶ ἀπορριπτέοι.

Τὸ ἄρθρον 16 τοῦ κωδικοποιηθέντος νόμου ΓΨΟΔ')1912 ὁρίζει, ὅτι τὸ κατ' ἔφεσιν δικάζον Πρωτοδικεῖον ἐκδίδει πάντοτε ὁριστικὴν ἀπόφασιν, ἐξαιρουμένης τῆς περιπτώσεως ἐπιβολῆς ὅρκου, περὶ ἧς δὲν πρόκειται, καὶ ἐφαρμόζει τὰς διατάξεις αὐτοῦ, ἐν αἷς καὶ τὰ ἄρθρα 5 καὶ 12, καθ' ἃ ἐκτιμῶνται ἐλευθέρως καὶ ἄνευ τηρήσεως τῶν περὶ ἀποδείξεως δικονομικῶν περιορισμῶν καὶ διαδικαστικῶν τύπων τὰ κατὰ τὴν συζήτησιν προσαγόμενα ἀποδεικτικὰ μέσα, πρᾶγμα, τὸ ὁποῖον καὶ ἔπραξε τὸ ὡς ἐφετεῖον δικάσαν Πρωτοδικεῖον, ὡς ἐκ τῆς ἀναιρεσιβαλλομένης δείκνυται. Ὅθεν εἶναι ἀπαράδεκτος καὶ ἀπορριπτέος ὁ ἐκ τοῦ ἄρθρου 807 § 7 Πολ. Δικ. 4ος τοῦ ἀναιρετηρίου λόγος, καθ' ὃν τὸ ὡς ἐφετεῖον δικάσαν Πρωτοδικεῖον ἐδέχθη πράγματα ὡς ἀληθῆ, χωρὶς νὰ διατάξῃ ἀπόδειξιν.

Τὰ γενόμενα ὡς ἄνω ὑπὸ τῆς ἀναιρεσιβαλλομένης δεκτὰ περιστατικὰ περιέχονται ἐμμέσως, πλὴν σαφῶς, εἰς τὴν ἀγωγήν, ἀφοῦ διαλαμβάνεται ἐν αὐτῇ, ὅτι «ὁ ἐνάγων προσελήφθη παρὰ τοῦ ἐναγομένου δυνάμει συμβάσεως ἐξηρτημένης ἐργασίας ἀορίστου χρόνου τὴν 1.11.1934 καὶ ὅτι εἰργάσθη παρὰ τῷ Δήμῳ συνεχῶς μέχρι τῆς 6 Φεβρουαρίου 1963, προσφέρων κατὰ κύριον ἐπάγγελμα πνευματικὴν ἐργασίαν». Ὅθεν καὶ ὁ 5ος τοῦ ἀναιρετηρίου λόγος, ὁ πλήττων τὴν ἀναιρεσιβαλλομένην ἀπόφασιν, ὡς παρὰ τὸν νόμον λαβοῦσαν ὑπ' ὄψιν πράγματα, ἔχοντα οὐσιώδη ἐπιρροὴν εἰς τὴν ἔκβασιν τῆς δίκης, μὴ προταθέντα, εἶναι ἀβάσιμος καὶ ἀπορριπτέος (*).

IV. ΙΔΙΩΤΙΚΟΙ ΥΠΑΛΛΗΛΟΙ

Ἔννοια Ἰδιωτικῶν ὑπαλλήλων κατὰ Ν.Δ. 2655)1953

Δικαίωμα ἀναιρέσεως κατ' ἀποφάσεως Δικαστηρίου, δεχθέντος ὅτι ὁ μισθωτὸς ἔχει τὴν ἰδιότητα τοῦ ἰδιωτικοῦ ὑπαλλήλου καὶ ὄχι τοῦ ἐργάτου, προκύπτοντος δεδικασμένου, θέντος εἰς κίνδυνον τὰ συμφέροντα τοῦ ἀναιρεσείοντος, ὡς συνεπαγομένου ὑποχρέωσιν συμπληρώσεως τῆς ἐλλιπῶς καταβληθείσης ἀποζημιώσεως.—Ἐργασία, κατὰ τὴν ὁποίαν προέχει τὸ σωματικὸν στοιχεῖον.—Χαρακτηρισμὸς μισθωτοῦ ὡς ἐργάτου κατ' ἄρθρον 1 Ν.Δ. 2655)1953.

Ἀρείου Πάγου 240)1965, Τμ. Β'

Προεδρεύων ὁ Ἀντιπρόεδρος κ. *Κ. Σούρλος*
Εἰσηγητὴς ὁ Ἀρεοπαγίτης κ. *Δ. Ρεζάκης*
Δικηγόροι οἱ κ.κ. Κ. Πατρωνικόλας, Δ. Καρασάββας

Διὰ τῆς ἀγωγῆς, ἐφ' ἧς ἐξεδόθη ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις, ὁ ἀναιρεσίβλητος, ἰσχυριζόμενος ὅτι ἦτο ὑπάλληλος τῆς ἀναιρεσειούσης καὶ ἀπελύθη ὑπὸ ταύτης, ἠτήσατο, πλὴν ἄλλων, περὶ ὧν ἤδη δὲν πρόκειται, τὸν ἀπὸ τῆς ἀπολύσεώς του μισθὸν ὑπερημερίας, ὡς ἀκύρου οὔσης τῆς ἀπολύσεώς του, διότι δὲν τῷ κατεβλήθη πλήρως ἡ ὑπὸ τοῦ νόμου 2112 προβλεπομένη ἀποζημίωσις, ἅτε καταβληθείσης εἰς αὐτὸν τῆς ὑπὸ τοῦ β.δ)γματος τῆς 16 Ἰουλίου 1920 προβλεπομένης διὰ τοὺς ἐργάτας ἠλαττωμένης.

Ὡς δείκνυται ἐκ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως, ἀπερρίφθη μὲν ἡ κατὰ τῆς ἀναιρεσειούσης ἀγωγὴ αὕτη, ἀλλ' ἐπὶ τῇ αἰτιολογίᾳ ὅτι ναὶ μὲν ὁ ἀναιρεσίβλητος ἦτο ὑπάλληλος καὶ ἐδικαιοῦτο τῆς διὰ τοὺς ὑπαλλήλους προβλεπομένης ὑπὸ τοῦ νόμου 2112 ἀποζημιώσεως, ἀλλ' ἡ ἀναιρεσείουσα κατέβαλεν εἰς αὐτὸν τὴν ὑπὸ τοῦ ὡς ἄνω β.δ)γματος διὰ τοὺς ἐργάτας προβλε-

(*) Ἐπεκυρώθη ἡ ὑπ' ἀριθ. 7819)1964 ἀπόφασις τοῦ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν ὡς ἐφετείου.

πομένην καλοπίστως καὶ ἀναιτίως ἔνεκεν εὐλόγου ἀμφιβολίας, ὡς πρὸς τὴν ἰδιότητα ταύτου ὡς ὑπαλλήλου ἢ ἐργάτου, καὶ συνεπῶς ἐκ τῆς τοιαύτης καταβολῆς ἐλλιποῦς ἀποζημιώσεως δὲν πάσχει ἀκυρότητα ἡ γενομένη καταγγελία τῆς συμβάσεως ἐργασίας.

Ἐκ τοῦ αἰτιολογικοῦ τούτου τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως προκύπτει δεδικασμένον ὡς πρὸς τὴν ἰδιότητα τοῦ ἀναιρεσιβλήτου ὡς ὑπαλλήλου καὶ ὄχι ἐργάτου τῆς ἀναιρεσειούσης, θέτον εἰς κίνδυνον τὰ συμφέροντά της, ὡς συνεπαγόμενον ὑποχρέωσίν της νὰ συμπληρώσῃ τὴν ἐλλιπῶς καταβληθεῖσαν ἀποζημίωσιν. Παραδεκτῶς ἄθεν συμφώνως τῷ ἄρθρῳ 831 Πολιτικῆς Δικονομίας, κατὰ παρέκκλισιν τοῦ ἐκ τοῦ ἄρθρου 831 Πολιτικῆς Δικονομίας κανόνος, καθ' ὃν οἱ διάδικοι ἔχουν τὸ δικαίωμα νὰ ζητήσουν τὴν ἀναίρεσιν τῶν ἐναντίον αὐτῶν ἐκδοθεισῶν ἀποφάσεων, ἡ ἀναιρεσείουσα, καίτοι ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις δὲν ἐξεδόθη ἐναντίον αὐτῆς, ζητεῖ τὴν ἀναίρεσίν της, ὡς ἔχουσα ἔννομον συμφέρον νὰ ἀπατρέψῃ τὸ δεδικασμένον τοῦτο.

Ὡς δείκνυται ἐκ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως, τὸ δικαστήριον ἐδέξατο, ὅτι ὁ παρὰ τῇ ἀναιρεσειούσῃ ὑπηρετῶν ἀναιρεσίβλητος παρεῖχε πρὸς αὐτὴν τὴν ἐξῆς ἐργασίαν: 1) παρελάμβανε τὰς ἀποσκευὰς τῶν ἐπιβατῶν, οἵτινες μετεφέροντο ἐντὸς τοῦ ἐν Θεσσαλονίκῃ Γραφείου τῆς ἀναιρεσειούσης, ἐζύγιζε ταύτας ἐπὶ εἰδικῆς μεγάλης πλάστιγγος καὶ ἀκολούθως, ἀφοῦ συνεπλήρωνεν εἰς εἰδικὰς καρτέλλας τὸν ἀριθμὸν τῶν ἀποσκευῶν, τὸ βάρος αὐτῶν, τὸν ἀριθμὸν δρομολογίου πτήσεως καὶ ἀναλόγως τῆς πτήσεως τὸν σταθμὸν ἀνταποκρίσεως, παρέδιδε τὸ ἓν ἀπόκομμα τῆς καρτέλλας εἰς τὸν ἐπιβάτην, τὸ δὲ ἕτερον προσέδενεν ἐπὶ τῶν ἀποσκευῶν, 2) κατήρτιζε πρόχειρον κατάστασιν, εἰς ἣν ἀνέγραφε, μετὰ τὴν παραλαβὴν τῶν ἀποσκευῶν, τὸ ὀνοματεπώνυμον τῶν ἐπιβατῶν, τῶν ἐχόντων ἀποσκευάς, τὸν ἀριθμὸν τῶν ἀποσκευῶν καὶ τὸ βάρος αὐτῶν, καὶ παρέδιδε ταύτην εἰς τὴν ἁρμοδίαν ὑπάλληλον πρὸς δακτυλογράφησιν εἰς πολλαπλοῦν διὰ τὰς ἀνάγκας τῆς ὑπηρεσίας, 3) μετὰ τὴν ἐκ τοῦ ἀεροδρομίου ἄφιξιν τοῦ λεωφορείου τῆς ἀναιρεσειούσης παρελάμβανε τὴν κατάστασιν τῶν ἐχόντων ἀποσκευὰς ἐπιβατῶν καὶ μετ' ἔλεγχον τῶν καρτελλῶν τῶν ἐπιβατῶν καὶ τῶν ἐπὶ τῶν ἀποσκευῶν τοιούτων παρέδιδε τὰς ἀποσκευὰς εἰς τοὺς ἐπιβάτας, 4) μετὰ τὴν ἀναχώρησιν τῶν ἀεροπλάνων παρελάμβανε τὰ ἀποκόμματα τῶν εἰσιτηρίων τῶν ἐπιβατῶν καὶ κατεχώρει ταῦτα εἰς τὸ εἰδικὸν ἀρχεῖον εἰσιτηρίων κατὰ σειρὰν ἀριθμοῦ καὶ 5) ἐξετέλει διαφόρους ἄλλας σχετικὰς πρὸς τὰς ἀνωτέρω ἐργασίας, ἤτοι εἰσέπραττε τὸ κόμιστρον τοῦ τυχὸν ὑπερβάλλοντος βάρους ἀποσκευῶν καὶ ἐξέδιδε τὴν σχετικὴν ἀπόδειξιν, ἐτακτοποίει τὰ ἀποκόμματα ἀποσκευῶν κλπ., ἐνίοτε δὲ ἐξετέλει καὶ τινας ὑπηρετικὰς ἐργασίας καὶ εἰς περίπτωσιν ἐκτάκτων ἀναγκῶν μετέφερε καὶ τὰς ἀποσκευὰς τῶν ἐπιβατῶν ἐντὸς τῶν Γραφείων, οἷον ἐν ἀπουσίᾳ τῶν ἐπὶ τούτῳ ἀχθοφόρων ἢ ἐν φόρτῳ ἐργασίας τούτων.

Ἅπασαι αἱ ὡς ἄνω ἐργασίαι, αἵτινες μετέχουν τοῦ τε πνευματικοῦ καὶ τοῦ σωματικοῦ στοιχείου, ἐλάμβανον χώραν, ὡς ἐκ τῆς φύσεως τῶν κατὰ τὴν ὥραν τῆς ἐκ τοῦ ἀεροδρομίου εἰς τὸ Γραφεῖον Θεσσαλονίκης ἀφίξεως τοῦ λεωφορείου τῆς ἀναιρεσειούσης καὶ τῆς ἐκ τοῦ Γραφείου τούτου πρὸς τὸ ἀεροδρόμιον ἀναχωρήσεως τοῦ λεωφορείου καὶ εὐθὺς μετὰ τὴν ἀναχώρησιν τοῦ ἀεροπλάνου. Ὁπόσον χρόνον τοῦ ὡραρίου τοῦ ἀναιρεσιβλήτου κατελάμβανον αἱ ἐργασίαι αὗται δὲν ἀναφέρεται ἐν τῇ ἀποφάσει, ἐν τῇ ὁποίᾳ οὐδὲ πόσα ἀεροπορικὰ δρομολόγια καὶ συνεπῶς πόσαι διαδρομαὶ τῶν λεωφορείων ἐκ τοῦ Γραφείου Θεσσαλονίκης πρὸς τὸ ἀεροδρόμιον καὶ τἀνάπαλιν ἐπραγματοποιοῦντο ἡμερησίως ἀναφέρεται, ὥστε ἐντεῦθεν νὰ εἶναι δυνατὸν νὰ συναχθῇ, ἂν αἱ ὡς ἄνω ἐργασίαι τοῦ ἀναιρεσιβλήτου κατελάμβανον ὁλόκληρον τὸ ὀκτάωρον τῆς ἡμερησίας ἀπασχολήσεώς του. Διότι, ἂν δὲν ἀπησχολεῖτο διὰ τὰς ὡς ἄνω ἐργασίας πλήρεις ὡραρίων, παραμένει δηλονότι εἰς τί ἀπησχολεῖτο ὁ ἀναιρεσείων κατὰ τὸν ὑπόλοιπον χρόνον καὶ δὴ ἂν κατ' αὐτὸν παρεῖχεν ὑπαλληλικὰς ἢ ἐργατικὰς ἐργασίας, ἐξ οὗ θὰ ἠδύνατο τὸ δικαστήριον, ἐκτιμῶν καὶ τὰς ἐν τῇ ἠγουμένῃ αἰτιολογίᾳ, ἀναμίκτους, ὡς εἴρηται, ἐργατικὰς καὶ ὑπαλληλικὰς ἐργασίας νὰ κρίνῃ, ἂν εἰς τὸ σύνολον τῆς ἀπασχολήσεως τοῦ ἀναιρεσιβλήτου προεῖχε τὸ πνευματικὸν ἢ τὸ σωματικὸν στοιχεῖον. Ἐκ τῆς ἐλλείψεως ταύτης τῆς ἀποφάσεως καθίσταται ἀνέφικτος ὁ ὑπὸ τοῦ Ἀρείου Πάγου ἔλεγχος περὶ τῆς ὀρθῆς ἐφαρμογῆς τοῦ ἄρθρου 10 τοῦ κωδικοποιηθέντος νόμου 3514) 1928 (ἄρθρον 10 νόμου 1234), ὡς ἀντικατεστάθη ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 1 τοῦ ν.δ. 2655)1953, καθ' ὃ ἰδιωτικὸς ὑπάλληλος θεωρεῖται πᾶν πρόσωπον, κατὰ κύριον ἐπάγγελμα ἀσχολούμενον ἐπ' ἀντιμισθίᾳ, ἀνεξαρτήτως τρόπου πληρωμῆς, εἰς ὑπηρεσίας ἰδιωτικοῦ καταστήματος, Γραφείου ἢ ἐν γένει ἐπιχειρήσεως ἢ οἱασδήποτε ἐργασίας καὶ παρέχον ἐργασίαν ἀποκλειστικῶς ἢ κατὰ κύριον χαρακτῆρα μὴ σωματικήν. Οὕτω ἐσταθμίσας τὴν ἀπόφασίν του τὸ δικαστήριον νομίμου βάσεως καὶ ἀναιρετέαν κατέστησε ταύτην συμφώνως πρὸς τὸ

άρθρον 807 § 19 Πολ. Δικ. καὶ τὸν βάσιμον περὶ τούτου 3ον λόγον ἀναιρέσεως, ἀλλὰ μόνον κατὰ τὰς αἰτιολογίας αὐτῆς, ἐπὶ τῇ βάσει τῶν ὁποίων, μετ' ἐξέτασιν τῶν 1ου, 2ου, 3ου καὶ 4ου λόγων τῆς ἐφέσεως, ἔκρινεν, ὅτι ὁ ἀναιρεσίβλητος ἦτο ὑπάλληλος, ὡς παρέχων εἰς τὴν ἀναιρεσείουσαν ἐργασίαν κατὰ κύριον χαρακτῆρα μὴ σωματικήν, ἃς αἰτιολογίας καὶ μόνον πλήττει ὁ λόγος οὗτος ἀναιρέσεως, ὡς καὶ πάντες οἱ λοιποί, οἵτινες, βασίμου ὄντος τούτου εἶναι μάταιον νὰ ἐρευνηθῶσιν.

Ἀναιρουμένης τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως κατὰ τὸ ἄνω μέρος αὐτῆς, ἐξεταστέα ἡ ἀπὸ 12 Ἰανουαρίου 1964 ἔφεσις τοῦ ἀναιρεσιβλήτου κατὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 1297)1963 ἀποφάσεως τοῦ κατὰ τὴν διαδικασίαν τοῦ νόμου ΓΩΟΔ' δικάσαντος Πρωτοδίκου Θεσσαλονίκης, ὡς πρὸς τοὺς ἀνωτέρω 1ον, 2ον, 3ον καὶ 4ον λόγους.

Διὰ πάντων τῶν λόγων τούτων ὁ ἐκκαλῶν παραπονεῖται κατὰ τῆς ἐκκαλουμένης ἀποφάσεως, ὡς κατὰ κακὴν ἐκτίμησιν τῶν διεξαχθεισῶν ἀποδείξεων κρινάσης ὅτι παρεῖχεν εἰς τὴν ἐφεσίβλητον ἀναιρεσείουσαν ἐργασίαν κατὰ κύριον χαρακτῆρα σωματικήν.

Ἐκ τῶν καταθέσεων ἁπάντων τῶν ἐξετασθέντων μαρτύρων, τῆς ἐκτιμήσεως ἁπάντων τῶν ἐγγράφων, τὰ ὁποῖα ἐπικαλοῦνται καὶ προσάγουν οἱ διάδικοι, καὶ ἐξ αὐτῆς ἐν γένει τῆς συζητήσεως ἐβεβαιώθησαν τὰ ἑξῆς πραγματικὰ περιστατικά: Ὁ ἐκκαλῶν, ὑπηρετῶν ἀρχικῶς μὲν εἰς τὴν Ἀεροπορικὴν Ἑταιρείαν «Τεχνικαὶ καὶ Ἀεροπορικαὶ Ἐκμεταλλεύσεις» (Τ.Α.Ε.), ἐν συνεχείᾳ δὲ εἰς τὴν ταύτην διαδεχθεῖσαν ἐφεσίβλητον, παρεῖχεν εἰς αὐτὴν τὰς ἀκολούθους ἐργασίας: Περιβεβλημένος τὴν εἰδικὴν διὰ τοὺς ἐργάτας στολὴν (φόρμαν), παρελάμβανε τὰς ἀποσκευὰς τῶν ἐπιβατῶν, ἐτοποθέτει ταύτας ἐπὶ τῆς πλάστιγγος, τὰς ἐζύγιζεν, ἐσημείου ἐπὶ τῆς ἐπὶ τούτῳ ἐκ δύο τμημάτων ἀποτελουμένης ἐτικέττας τὸ βάρος, τὸν ἀριθμὸν πτήσεως καὶ τὸν προορισμόν, ἀπέκοπτε καὶ παρέδιδεν εἰς τὸν ἐπιβάτην τὰ ἓν τμῆμα (ἀπόκομμα) καὶ προσέδενε ἐπὶ τῆς ἀποσκευῆς τὸ ἕτερον. Ἐν περιπτώσει ὑπερβάλλοντος βάρους ἐγνωστοποίει τοῦτο εἰς τὴν παραπλεύρως ἐργαζομένην ὑπάλληλον, ἡ ὁποία καὶ εἰσέπραττε τὰ ἀναλογοῦντα κόμιστρα, ἐκδίδουσα καὶ τὴν σχετικὴν ἀπόδειξιν. Ἡ ὑπὸ τοῦ ἐκκαλοῦντος προσαγομένη, μοναδικὴ δι' ὁλόκληρον τὴν πολυετῆ ὑπηρεσίαν του, ἀπόδειξις εἰσπράξεως ἀσημάντου ποσοῦ (δραχ. εἴκοσι) δι' ἐξόφλησιν φορτωτικῆς, φέρουσα τὴν μονογραφὴν αὐτοῦ τοῦ ἰδίου τοῦ ἐπικαλουμένου ταύτην, οὐδαμῶς πείθει περὶ τοῦ ἀντιθέτου. Οὐδὲ εἶναι νοητὸν νὰ ἐξετέλει τοιαύτην ἐργασίαν ταμίου ὁ ἐκκαλῶν, διότι ἐστερεῖτο οὐ μόνον Γραφείου, ἀλλὰ καὶ ἰδίου καθίσματος (καταθέσεις Β.Μ., Ν.Β.). Εἰς τὴν ἁρμοδιότητα τοῦ ἐκκαλοῦντος δὲν ἦτο νὰ συντάσσῃ κατάστασιν τῆς ἐπιβατικῆς κινήσεως, οὐδαμόθεν δὲ προκύπτει, ὅτι ἔλαβε ποτὲ τοιαύτην ἐντολὴν ἀπὸ τὴν ἐφεσίβλητον. Ἁπλῶς πρὸς ἰδίαν αὐτοῦ διευκόλυνσιν ἐσημείου εἰς πρόχειρον σημείωμα τὰ ὀνόματα τῶν ἐχόντων ἀποσκευὰς ἐπιβατῶν καὶ τὸ βάρος αὐτῶν. Ὁμοῦ μετὰ τῶν ἐλευθέρων ἐργατῶν ἀπησχολεῖτο εἰς τὴν φόρτωσιν καὶ ἐκφόρτωσιν τῶν αὐτοκινήτων τῆς ἐφεσιβλήτου. Κατὰ τὴν ἐργασίαν του δὲ ταύτην ἐκφορτώσεως αὐτοκινήτου ὑπέστη καὶ ἀτύχημα, ὡς τοῦτο ἀποδεικνύεται πλήρως καὶ ἐκ τῆς δηλώσεως τοῦ ἀτυχήματος πρὸς τὸ Ἵδρυμα Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων, φερούσης καὶ τὴν ἰδίαν αὐτοῦ ὑπογραφήν, καὶ ἐκ τῆς ἐκθέσεως τοῦ ὑπαλλήλου τοῦ Ι.Κ.Α. τοῦ ἐντολῇ τούτου ἐνεργήσαντος ἔρευναν πρὸς διαπίστωσιν τῶν συνθηκῶν, ὑφ' ἃς ἐπῆλθε τὸ ἀτύχημα. Κατὰ τὴν ἐκ τοῦ ἀεροδρομίου ἄφιξιν τῶν λεωφορείων τῆς ἐφεσιβλήτου παρέδιδεν εἰς τοὺς ἀφικνουμένους ἐπιβάτας τὰς ἀποσκευὰς των μετ' ἔλεγχον τῶν ἐπὶ τῶν ἀποσκευῶν καρτελλῶν καὶ τῶν ὑπὸ τῶν ἐπιβατῶν προσκομιζομένων. Εἰς πάσας τὰς ἄνω ἐργασίας ὁ ἐκκαλῶν ἀπησχολεῖτο κατὰ τὰς ὥρας ἀφίξεως τῶν αὐτοκινήτων εἰς τὸ ἐν Θεσσαλονίκῃ Γραφεῖον τῆς ἐφεσιβλήτου ἐκ τοῦ ἀεροδρομίου καὶ τῆς ἐκ τοῦ Γραφείου ἀναχωρήσεως τούτων διὰ τὸ ἀεροδρόμιον κατ' ἀνταπόκρισιν πρὸς τὰς ἀφίξεις καὶ ἀναχωρήσεις τῶν ἀεροπλάνων της, ἤτοι ἐπὶ χρόνον μιᾶς ἢ δύο τὸ πολὺ ὡρῶν ἡμερησίως, διότι, ὡς ἐβεβαιώθη, ἐξαιρέσει τοῦ μικροῦ κατ' ἔτος χρονικοῦ διαστήματος, καθ' ὃ διαρκεῖ ἡ Ἔκθεσις Θεσσαλονίκης, τὸ ἐν Θεσσαλονίκῃ Γραφεῖον τῆς ἐφεσιβλήτου ἐξυπηρετεῖτο δι' ἑνὸς ἢ δύο ἀεροπορικῶν δρομολογίων καθ' ἑκάστην φυλακὴν (βάρδιαν). Κατὰ τὰς ὑπολοίπους 6 ἢ 7 ὥρας τοῦ ὡραρίου τοῦ ἐκκαλοῦντος οὗτος ἀπησχολεῖτο εἰς ἐργασίας κλητῆρος πρὸς ἐξυπηρέτησιν ἀναγκῶν τῆς ἐφεσιβλήτου ἢ ἀτομικῶν ἀναγκῶν τῶν ὑπαλλήλων αὐτῆς (ἀγορὰν σιγαρέττων, παραγγελίαν καφέδων καὶ ἀναψυκτικῶν κλπ.). Εἰς ἅπαντα τὰ ἔγγραφα τῆς ἐφεσιβλήτου, ὡς καὶ τῆς προκατόχου αὐτῆς Τ.Α.Ε., εἰς τὰ ὁποῖα γίνεται λόγος περὶ τοῦ ἐκκαλοῦντος, ἀναφέρεται οὗτος ὡς ἐργάτης, ὡς τοιοῦτον δὲ χαρακτηρίζει καὶ ὁ ἴδιος ἑαυτὸν εἰς ἁπάσας τὰς πρὸς τὴν ἐφεσίβλητον καὶ τὴν Τ.Α.Ε. αἰτήσεις του. Ὡς ἐργάτης τέλος ἀναφέρεται ὁ ἐκκαλῶν καὶ εἰς τὰς εἰς ἀνύποπτον χρόνον ληφθείσας καταθέσεις τῶν Γ.Β. καὶ Α.Κ., ἐξετασθέντων τὴν 25 Μαΐου 1960 ὡς μαρτύρων ὑποθέσεως ἀσχέτου πρὸς τὴν προκειμένην ἐνώπιον τοῦ συμβολαιογράφου Θεσσαλονίκης Γ.Τ., συν-

ταχθείσης τῆς ὑπ' ἀριθ. 6125 τῆς 25 Μαΐου 1960 ἐκθέσεώς του.

Ὑπὸ τὰ ἐν τῇ ἠγουμένῃ αἰτιολογίᾳ ἐκτεθέντα πραγματικὰ περιστατικὰ ἡ ἐργασία, τὴν ὁποίαν παρεῖχεν ὁ ἐκκαλῶν εἰς τὴν ἐφεσίβλητον, μετεῖχε μέν, ὡς πᾶσα σχεδὸν ἐργασία, καὶ πνευματικοῦ στοιχείου, κατὰ κύριον ὅμως χαρακτῆρα ἦτο σωματικὴ καὶ συνεπῶς, συμφώνως πρὸς τὴν διαληφθεῖσαν διάταξιν τοῦ ἄρθρου 10 τοῦ κωδικοποιηθέντος νόμου 3514)1928, ὡς ἀντικατεστάθη ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 1 τοῦ ν.δ. 2655)1653, ὁ ἐκκαλῶν θεωρεῖται ἐργάτης καὶ ὄχι ὑπάλληλος. Οὕτω κρίνας καὶ ὁ ἐκδοὺς τὴν ἐκκαλουμένην ἀπόφασιν Πρωτοδικὴς ὀρθῶς τὰς διεξαχθείσας ἀποδείξεις ἐξετίμησε καὶ εἶναι ἀπορριπτέοι οἱ περὶ τοῦ ἐναντίου ὡς ἄνω λόγοι τῆς ἐφέσεως (*).

V. ΠΡΟΣΤΑΣΙΑ ΠΟΛΕΜΙΣΤΩΝ

1. Ἀνάκλησις τοποθετήσεως πολεμιστοῦ κατ' Α.Ν. 1836)1951 καὶ συνέπειαι

Ἀναγκαστικὴ τοποθέτησις πολεμιστοῦ ὡς μισθωτοῦ εἰς ἐπιχείρησιν κατ' Α.Ν. 1836)1951.—Ἀπόκρουσις ὑπηρεσιῶν αὐτοῦ καὶ δικαίωμα ἀποδοχῶν.—Ἀνάκλησις δευτέρας τοποθετήσεως αὐτοῦ δι' ἀποφάσεως τοῦ ἁρμοδίου Κεντρικοῦ Συμβουλίου προστασίας πολεμιστῶν.—Ἔλλειψις δεδικαιωμένου ἐκ τῆς πρωτέρας ἀποφάσεως τοῦ Δικαστηρίου δι' ἐπιδίκασιν ἀποδοχῶν.

Ἀρείου Πάγου 360)1965, Τμ. Β'

Προεδρεύων ὁ Ἀντιπρόεδρος κ. *Κ. Σούρλος*
Εἰσηγητὴς ὁ Ἀρεοπαγίτης κ. *Δ. Κονύρης*
Δικηγόροι οἱ κ.κ. Α. Κορδώνης, Γ. Μπλάτσιος

Ὡς προκύπτει ἐκ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως, τὸ κατ' ἔφεσιν δικάσαν Πρωτοδικεῖον ἐδέχθη ὡς βεβαιωθέντα τὰ ἐξῆς περιστατικά: Ὅτι ὁ ἀναιρεσίων ἐνάγων ἐτοποθετήθη δυνάμει τοῦ ἀ.ν. 1836)1951 περὶ προστασίας τῶν ἐκ τοῦ στρατοῦ ἀπολυομένων διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 130)9.8.1962 ἀποφάσεως τοῦ ἁρμοδίου Κεντρικοῦ Συμβουλίου, ὡς ἀνειδίκευτος ἐργάτης, παρὰ τῇ ἀναιρεσιβλήτῳ ἐναγομένῃ, ἐμφορισθεὶς δὲ τὴν 16.8.1962 πρὸς ἀνάληψιν ὑπηρεσίας δὲν ἐγένετο δεκτὸς ὑπ' αὐτῆς, δι' ὃ καὶ ἠτήσατο διὰ προηγουμένης ἀπὸ 18.9.1962 ἀγωγῆς του τὰς ἀποδοχάς του τοῦ χρονικοῦ διαστήματος ἀπὸ 16.8.1962 μέχρι 16.10.1962, αἵτινες καὶ τῷ ἐπεδικάσθησαν διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 1389)4.4.1964 ἀποφάσεως τοῦ ἰδίου Δικαστηρίου, ὅτι ἐν τῷ μεταξὺ διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 23)23.11.1962 ἀποφάσεως τοῦ αὐτοῦ ὡς ἄνω Κεντρικοῦ Συμβουλίου Προστασίας Ἀπολυομένων ἐκ τοῦ Στρατοῦ (Κ.Σ.Π.Α.) ἀνεκλήθη ἡ προηγουμένη ὡς ἄνω ἀπόφασις τοποθετήσεώς του παρὰ τῇ ἀναιρεσιβλήτῳ, ὅτι κατόπιν τῆς ἀπὸ 28.2.1963 αἰτήσεως τοῦ ἀναιρεσείοντος ἐτοποθετήθη αὐτὸς διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 65)7.3.1963 ἀποφάσεως τοῦ αὐτοῦ Συμβουλίου παρὰ τῇ Ἑταιρείᾳ «***», εἰς ἣν δὲν ἐνεφανίσθη πρὸς ἀνάληψιν ὑπηρεσίας, εἰμὴ τὴν 12.2.1964, ἀλλ' ἀπεχώρησεν, ὡς μὴ γενόμενος ἀμέσως δεκτός, καὶ ὅτι κατόπιν νέας ἀπὸ 23.2.1964 αἰτήσεως αὐτοῦ περὶ ἀνακλήσεως τῆς δευτέρας τοποθετήσεώς του, λόγῳ ἐκκρεμότητος τῶν ἀξιώσεών του ἐκ τῆς πρώτης τοποθετήσεως, ἀνεκλήθη ἡ ἀπόφασις τῆς δευτέρας τοποθετήσεως διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 223)8.4.1964 ἀποφάσεως τοῦ ἰδίου ὡς ἄνω Συμβουλίου. Ἐφ' ὅσον, ἄθεν, ἡ ἀπόφασις τοῦ Κ.Σ.Π.Α. περὶ τοποθετήσεως τοῦ ἀναιρεσείοντος παρὰ τῇ ἀναιρεσιβλήτῳ εἶχεν ἀνακληθῇ ἀπὸ τῆς 23.11.1962, ὁ δὲ ἀναιρεσείων δὲν ἰσχυρίζεται, ὅτι ἐπεκαλέσθη ἐνώπιον τοῦ Πρωτοδικείου ἀκυρότητα τῆς ἀνακλήσεως τῆς τοποθετήσεώς του παρὰ τῇ ἀναιρεσιβλήτῳ, δὲν ἐσφαλε τὸ Πρωτοδικεῖον, ἀπορρίψαν, εἰ καὶ ἐπ' ἄλλῃ αἰτιολογίᾳ, τὴν ἀγωγὴν αὐτοῦ, ὅσον ἀφορᾷ τὰς αἰτουμένας ἀποδοχὰς ὑπερημερίας τοῦ χρονικοῦ διαστήματος ἀπὸ 16.3.1963 μέχρι 16.3.1964, διὰ τὰς ὁποίας καὶ δὲν ὑφίσταται δεδικασμένον ἐκ τῆς ὑπ' ἀριθ. 1389)1964 ἀποφάσεως τοῦ Πρωτοδικείου Πειραιῶς, διὰ τῆς ὁποίας, ὡς δέχεται, ἐπεδικάσθησαν εἰς αὐτὸν ἀποδοχαὶ ὑπερημερίας χρονικοῦ διαστήματος προγενεστέρου τῆς ἀνακλήσεως τῆς παρὰ τῇ ἀναιρεσιβλήτῳ τοποθετήσεώς του. Κατ' ἀκολουθίαν ἀπορριπτέος ἀποβαίνει ὁ πρῶτος λόγος τοῦ ἀναιρετηρίου περὶ ψευδοῦς ἑρμηνείας καὶ ἐσφαλμένης ἐφαρμογῆς τῶν ἐν αὐτῷ διατάξεων τοῦ Ἀστικοῦ Κώδικος καὶ τοῦ ἄρθρου 9 § 8 τοῦ ἀ.ν. 1836)1951, ὡς ἐτροποποιήθη.

Ὁ δεύτερος λόγος τοῦ ἀναιρετηρίου περὶ ἐλλείψεως νομίμου βάσεως, διότι ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις δὲν διολαμβάνει, ἐὰν προσεφέρθη πράγματι ἐργασία εἰς τὸν ἀναιρεσείοντα παρὰ τῆς Ἑταιρείας «***», εἰς ἣν μεταγειστέρως ἐτοποθετήθη, εἶναι προεχόντως ἀλυσιτελής, μετὰ τὰ ἀνωτέρω, καὶ ὡς τοιοῦτος ἀπορριπτέος (*).

2. Τιμητικὴ προσαγωγὴ μελῶν ὀργανώσεων ἐθνικῆς ἀντιστάσεως

Ἐπέκτασις διατάξεων ἄρθρου 7 Ν.Δ. 1799)

(*) Ἀνηρέθη ἡ ὑπ' ἀριθ. 1509)1964 ἀπόφασις τοῦ Πρωτοδικείου Θεσσαλονίκης ὡς ἐφετείου.

(*) Ἐπεκυρώθη ἡ ὑπ' ἀριθ. 4749)1964 ἀπόφασις τοῦ Πρωτοδικείου Πειραιῶς ὡς ἐφετείου.

1942 περί τιμητικής προαγωγής πολεμιστών διά τοῦ ἄρθρου 9 Α.Ν. 971)1949 καί εἰς τά μέλη τῶν ὁμάδων καί ὀργανώσεων ἐθνικῆς ἀντιστάσεως.—Ἀπαραίτητος προϋπόθεσις πρός προαγωγήν ἡ σύμφωνος γνώμη Ὑπηρεσιακοῦ Συμβουλίου, ἐκτός ἄν, ὑπαιτιότητι ταῦ ἐργοδότου, δέν ἐλήφθη ἡ γνωμοδότησις αὕτη, ὁπότε οὗτος δέν ἀπαλλάσσεται τῆς ὑποχρεώσεώς του κατ' ἄρθρα 335 καί 336 Ἀστικοῦ Κώδικος.—Ὑπαρξις ὑπαιτιότητος ἐργοδότου.

Ἀρείου Πάγου 403)1965, Τμ. Γ'

Προεδρεύων ὁ Ἀντιπρόεδρος κ. *Γ. Βαρσάμου*
Εἰσηγητής ὁ Ἀρεοπαγίτης κ. *Λ. Κανελλάκος*
Δικηγόροι οἱ κ.κ. Ι. Παπαδᾶτος, Ι. Παπέλης

Ἀναιρεθείσης διά τῆς ὑπ' ἀριθ. 191)1965 ἀποφάσεως τοῦ Α' Τμήματος (*) τῆς ὑπ' ἀριθ. 18169)1964 ἀποφάσεως τοῦ ὡς ἐφετείου δικάσαντος Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν νομίμως φέρεται ἐνώπιον τοῦ Τμήματος τούτου διά κλήσεως πρός ἐκδίκασιν ἡ ὑπόθεσις, συμφώνως τῷ ἄρθρῳ 834 § 3 Πολ. Δικονομίας, ὡς τοῦτο ἀντικατεστάθη διά τοῦ ἄρθρου 25 τοῦ νόμου 4810)1957. Ἐπαιελθόντων δέ τῶν διαδίκων εἰς τήν πρό τῆς ἀναιρεθείσης ἀποφάσεως κατάστασιν, ὡς ὁρίζεται ἐν ἄρθρῳ 832 § 1 Πολ. Δικονομίας, ἀντικατασταθέντι δι' ἄρθρου 23 τοῦ ἄνω νόμου, δέον νά ἐξετασθῇ κατ' οὐσίαν ἡ νομοτύπως καί ἐμπροθέσμως ἀσκηθεῖσα ἔφεσις τῆς ἐναγομένης, τύποις δεκτή τυγχάνουσα μετά τήν καταβολήν τοῦ νομίμου παραβόλου.

Διά τῆς ὑπό κρίσιν ἀγωγῆς ὁ ἐνάγων καί ἤδη ἐφεσίβλητος, ἀπολυθείς τῇ 30 Ὀκτωβρίου 1956 τῆς παρά τῇ ἐναγομένῃ θέσεώς του ὡς βοηθοῦ ταμηματάρχου, ἄνευ ἀποχρώντος λόγου καί πρό τῆς παρόδου διετίας, ἀφ' ἧς ἔπαυσε διατελῶν μέλος τῶν διοικητικῶν συμβουλίων τοῦ Ταμείου Προνοίας καί τοῦ Ταμείου Ἐπικουρικῆς Ἀσφαλίσεως τοῦ προσωπικοῦ τῆς ἐναγομένης, δικαιούμενος δέ ὡς ἐκ τούτου ἀποζημιώσεως κατά τό ἄρθρον 9 τοῦ ἀ.ν. 694)1937, ἠτήσατο, ἐπί τῇ ἐκδόσει τοῦ ν.δ. 4089)1960, δι' ἄρθρου 11 § 5 τοῦ ὁποίου ἐκυρώθησαν ἀναδρομικῶς τά β. δ)γματα καί αἱ ὑπουργικαί ἀποφάσεις περί ἀναγνωρίσεως ἐθνικῶν ὁμάδων καί ὀργανώσεων κατά τούς ὅρους τοῦ ἄρθρου 9 τοῦ ἀ.ν. 971)1949, ὅπως ἐπιδικασθῇ αὐτῷ ἡ ἀποζημίωσις αὕτη, ὡς καί ἡ τοῦ νόμου 2112)1920, οὐχί βάσει τῶν ἐν γένει ἀποδοχῶν βοηθοῦ ταμηματάρχου, ὡς ἐγίνετο κατόπιν προγενεστέρας ἀγωγῆς του, ἀλλά βάσει τῶν ἐν γένει ἀποδοχῶν τοῦ βαθμοῦ ταμηματάρχου β' τάξεως, ὅστις θά ἔδει νά τῷ ἀπονεμηθῇ κατ' ἐφαρμογήν τοῦ ἄρθρου 7 τοῦ ν.δ. 1799)1942 ἀπό τῆς 18.5.1955, ἡμέρας δημοσιεύσεως τῆς κυρωσάσης τούς εἰς οὓς περιλαμβάνεται καί αὐτός πίνακας τῶν μελῶν τῶν ἐθνικῶν ὁμάδων καί ὀργανώσεων ὑπουργικῆς ἀποφάσεως.

(*) ΕΕΔ 24, 981.

Ἡ διάταξις τοῦ ἄρθρου 7 τοῦ ν.δ. 1799)1942, ἣν ἐπικαλεῖται ὁ ἐνάγων διά τήν ἀπονομήν αὐτῷ ἀναδρομικῶς ἀνωτέρου βαθμοῦ, ὡς ἐκ τῆς ἐπεκτάσεως διά τοῦ ἀναφερθέντος ἀνωτέρω ἄρθρου 9 τοῦ ἀ.ν. 971)1949 καί εἰς τά μέλη τῶν ὁμάδων καί ὀργανώσεων ἐθνικῆς ἀντιστάσεως τῶν εἰς τούς πολεμιστάς τῶν ἐτῶν 1940 - 1941 ἀπονεμηθέντων εὐεργετημάτων, ὁρίζει, ὅτι ἡ κατ' ἀπόλυτον προτίμησιν προαγωγή πρός πλήρωσιν κενῶν θέσεων χωρεῖ καί ἂν ἔτι οἱ ἀπολαμβάνοντες τοῦ εὐεργετήματος δέν ἔχωσι συμπληρώσει τόν ἀπαιτούμενον χρόνον, ἐφ' ὅσον ὅμως οὗτοι κέκτηνται τά λοιπά, κατά τάς κειμένας διατάξεις, ἀπαιτούμενα προσόντα, προκύπτοντα ἐκ τῶν ἐκθέσεων ὑπηρεσιακῆς ἱκανότητος αὐτῶν καί μετά σύμφωνον περί τῆς τοιαύτης ἱκανότητος γνώμην τῶν ἁρμοδίων Ὑπηρεσιακῶν Συμβουλίων, ὅπου προβλέπονται τοιαῦτα.

Κατά τήν σαφῆ ἔννοιαν τῆς διατάξεως ταύτης, ἐφ' ὅσον ἐκ τῶν κειμένων διατόξεων ἢ τῶν ὀργανισμῶν τῆς Ὑπηρεσίας, εἰς ἣν ἀνήκει ὁ ἀπολαμβάνων τοῦ εὐεργετήματος ὑπάλληλος, προβλέπεται ἡ ὑπαρξις Ὑπηρεσιακοῦ Συμβουλίου, ἀπαραίτητος προϋπόθεσις πρός προαγωγήν εἶναι ἡ σύμφωνος γνώμη τοῦ Ὑπηρεσιακοῦ τούτου Συμβουλίου, ἐκτός ἐάν, ὑπαιτιότητι τοῦ ἐργοδότου, δέν ἐλήφθη ἡ γνωμοδότησις αὕτη, ὁπότε οὗτος δέν ἀπαλλάσσεται τῆς ὑποχρεώσεώς του, συμφώνως τοῖς διατάξεσι τῶν ἄρθρων 335 καί 336 Ἀστικοῦ Κώδικος (*). Συνεπῶς εἰς τήν περίπτωσιν τοῦ ἐνάγοντος δέν ἠδύνατο νά βεβαιωθῇ τό πρός προαγωγήν δικαίωμα ἐκ τῆς ὑπαιτιότητι τῆς ἐναγομένης ἐλλείψεως τῆς ὡς εἴρηται γνωμοδοτήσεως.

Ἐπί τοῦ προκειμένου ὁ ἐνάγων δέν ἐπεκαλέσθη σύμφωνον ὑπέρ τῆς προαγωγῆς του γνωμοδότησιν τοῦ Ὑπηρεσιακοῦ τῆς ἐναγομένης Συμβουλίου, ἀντιθέτως δέ παρεδέχθη, ὅτι δέν ἐλήφθη τοιαύτη γνωμοδότησις. Ἰσχυρίσθη ὅμως διά τῶν προτάσεών του κατά τήν πρωτόδικον συζήτησιν, πρός συμπλήρωσιν τῆς ἀγωγῆς του, κατά τό ἄρθρον 158 § 1 Πολ. Δικονομίας, ἐν συνδυασμῷ καί πρός τά ἄρθρα 5 ἐδάφ. δεύτερον καί 11 ἐδάφ. δεύτερον τοῦ κωδικοποιηθέντος νόμου ΓΩΟΔ', ὅτι ὑπαιτιότητι τῆς ἐναγομένης ἐλλείπει τό στοιχεῖον τοῦτο, διότι σκοπίμως αὕτη δέν τόν ὑπέβαλεν εἰς τήν κρίσιν τοῦ ἁρμοδίου ὀργάνου της. Πράγματι δέ, κατά τήν κρίσιν τοῦ Δικαστηρίου, ὑφίσταται ὑπαιτιότης διά τήν ὡς ἄνω ἔλλειψιν τῆς ἐναγομένης, καθ' ὅσον ναί μέν μέχρι τῆς ἀπολύσεως τοῦ ἐνάγοντος τῆς ὑπηρεσίας της καί μετέπειτα μέχρι τῆς δημοσιεύσεως τοῦ ν.δ. 4089)1960 δέν ὑπῆρξε περίπτωσις προαγωγῆς τούτου καί κατά συνέπειαν κρίσεως αὐτοῦ πρός προαγωγήν ὑπό τοῦ Ὑπηρεσιακοῦ Συμβουλίου, οὐδέ ἰσχυρίσθη αὕτος ἢ ἀπέδειξεν, ὅτι ἀπό τῆς δημοσιεύσεως τοῦ νομοθετικοῦ τούτου διατάγματος μέχρι τῆς ἐγέρσεως τῆς ὑπό κρίσιν ἀγωγῆς κατέστησε γνωστόν εἰς τήν ἐναγομένην, ὅτι ἀνέκυψε ζήτημα ἀπονομῆς ἀναδρομικῶς ἀνωτέρου βαθμοῦ, ὥστε νά λάβῃ αὕτη ἀφορμήν, διά νά προκαλέσῃ τήν τοιαύτην κρίσιν, δυναμένην νά λάβῃ χώραν

(*) Ἴδετε καί ΕΕΔ 24, 981, ἔνθα καί λοιπή νομολογία.

καὶ ὅταν ἡ ὑπαλληλικὴ σχέσις δὲν εἶναι ἐνεργός. ζατὰ τὸ ὑπὲρ τὸ τρίμηνον χρονικὸν διάστημα ὁ ως, ὅπερ διέρρευσε μεταξὺ τῆς ἐγέρσεως τῆς ὑπὸ ρίσιν ἀγωγῆς, δι' ἧς ὁπωσδήποτε ἤχθη εἰς γνῶ σιν τῆς ἐναγομένης ἡ ὑπαγωγὴ τοῦ ἐνάγοντος ναδρομικῶς εἰς τὴν ἐν τοῖς πρόσθεν ἀναφερθεῖσαν ὑεργετικὴν διάταξιν, μέχρι τῆς συζητήσεως ἐνώ τίον τοῦ Πρωτοδίκου, ἦτο δυνατὴ ἡ ὑποβολὴ τοῦ ἐνάγοντος ὑπὸ τὴν κρίσιν τοῦ Ὑπηρεσιακοῦ ζυμβουλίου περὶ προαγωγῆς. Ἐντεῦθεν ὅθεν ὑφί στάται ὑποτιθότης τῆς ἐναγομένης διὰ τὴν ἔλ ειψιν τοῦ περὶ οὗ ὁ λόγος στοιχείου καὶ δέον ὰ ἐξετασθῇ, ἂν συνέτρεχον αἱ οὐσιαστικαὶ προ ποθέσεις προαγωγῆς τοῦ ἐνάγοντος, ὑποκαθι ταμένης τῆς δικαστικῆς κρίσεως εἰς τὴν τοιαύ την τοῦ Ὑπηρεσιακοῦ Συμβουλίου.

VI. ΠΡΟΣΤΑΣΙΑ ΝΑΥΤΙΚΩΝ

Δικαιώματα ναυτικοῦ ἐπὶ ἀσθενείας αὐτοῦ καὶ παλιννόστησις

Δικαίωμα ἀσθενήσαντος ναυτικοῦ, κατ' ἄρθρον 66 § 1 Κώδικος Ἰδιωτικοῦ Ναυτικοῦ Δικαίου, εἰς μισθὸν καὶ νοσηλείαν δαπάνας τοῦ πλοίου, ἐὰν δὲ ἡ σύμβασις ναυτολογήσεως λυθῇ λόγῳ τῆς ἀσθενείας καὶ νοσηλεύεται οὗτος ἐκτὸς τοῦ πλοίου, δικαιοῦται εἰς τὰ νοσήλεια καὶ εἰς μισθόν, ἐφ' ὅσον διαρκεῖ ἡ ἀσθένεια, ὄχι ὅμως πέραν τῶν τεσσάρων μηνῶν. — Δικαίωμα ναυτικοῦ, κατ' ἄρθρον 78 Κώδικος Ἰδιωτικοῦ Ναυτικοῦ Δικαίου, λυθείσης τῆς συμβάσεως ναυτολογήσεως, εἰς παλιννόστησιν, ἐκτὸς ὡρισμένων περιπτώσεων, ὑποχρεουμένου τοῦ ναυτικοῦ, κατ' ἄρθρον 79 Κώδικος, ὅπως ἀσκήσῃ ἀμελλητὶ διὰ δηλώσεως πρὸς τὸν πλοίαρχον τὸ δικαίωμα παλιννοστήσεως. — Προστασία ναυτικοῦ ἐπὶ ἀσθενείας κατ' ἄρθρον 3 Ν.Δ. 2652)1953, διατηρηθὲν ἐν ἰσχύϊ.

Ἀρείου Πάγου 219)1965, Τμ. Β'

Προεδρεύων ὁ Ἀντιπρόεδρος κ. *Κ. Σοῦρλος*
Εἰσηγητὴς ὁ Ἀρεοπαγίτης κ. *Δ. Κοκόρης*
Συνηγόροι οἱ κ.κ. Ν. Σουβλῆς, Ι. Καμπανέλλης

Κατὰ μὲν τὸ ἄρθρον 66 § 1 τοῦ διὰ τοῦ νό μου 3816)1958 κυρωθέντος Κώδικος Ἰδιωτικοῦ Ναυτικοῦ Δικαίου ὁ ναυτικός, ἀσθενήσας, δικαι οῦται εἰς μισθὸν καὶ νοσηλεύεται δαπάναις τοῦ πλοίου, ἐὰν δὲ ἡ σύμβασις ναυτολογήσεως λυθῇ λόγῳ τῆς ἀσθενείας καὶ νοσηλεύεται οὗτος ἐκτὸς τοῦ πλοίου, δικαιοῦται εἰς τὰ νοσήλεια καὶ εἰς μισθόν, ἐφ' ὅσον διαρκεῖ ἡ ἀσθένεια, οὐχὶ ὅμως πέραν τῶν τεσσάρων μηνῶν, κατὰ δὲ τὸ ἄρθρον 78 τοῦ ἰδίου Κώδικος ὁ ναυτικός, λυθείσης τῆς συμβάσεως ναυτολογήσεως, δικαιοῦται εἰς πα λιννόστησιν, ἐκτὸς ὡρισμένων περιπτώσεων, καὶ κατὰ τὸ ἄρθρον 79 ὁ ναυτικὸς ὑποχρεοῦται, ὅ πως ἀσκήσῃ ἀμελλητὶ διὰ δηλώσεως πρὸς τὸν πλοίαρχον τὸ δικαίωμα παλιννοστήσεως, ἐπὶ τῇ δηλώσει δὲ ταύτῃ ὁ πλοίαρχος ὑποχρεοῦται νὰ ἐγχειρίσῃ εἰς τὸν ναυτικὸν εἰσιτήριον ἐπὶ συγ κοινωνιακοῦ μέσου, φέροντος εἰς τὴν Ἑλλάδα, ἐκλεγομένου κατ' εὔλογον κρίσιν. Τέλος, κατὰ τὸ διὰ τοῦ ἄρθρου 295 § 2 τοῦ ἰδίου ὡς ἄνω Κώδικος διατηρηθὲν προσωρινῶς ἐν ἰσχύϊ ἄρθρον 3 τοῦ ν.δ. 2652)1953, δι' ἀσθένειαν, ὑπάρχου σαν πρὸ τῆς ναυτολογήσεως καὶ ὑποτροπιάσα σαν ἢ δι' ἀσθένειαν χρονίου παρεξυνθεῖσαν, ἡ προστασία τοῦ ἀσθενοῦς ναυτικοῦ ὁρίζεται εἰς ἰατροφαρμακευτικὴν καὶ νοσοκομειακὴν περίθαλ ψιν κατὰ τὰς κειμένας διατάξεις, πολυνιόστησιν καὶ καταβολὴν τοῦ ἰσχύοντος ἑκάστοτε μισθοῦ ἀ σθενείας μέχρι δύο μηνῶν.

Ἐν προκειμένῳ, ὡς προκύπτει μὲν ἐκ τῆς ἀπὸ 20 Φεβρουαρίου 1962 ἀγωγῆς τοῦ ἀναιρεσείον τος, οὗτος ἰσχυρίσθη, ὅτι κατόπιν συμβάσεως, καταρτισθείσης ἐν Ἀθήναις τὴν 13 Ὀκτωβρίου 1961, καὶ ἀφοῦ ἐξητάσθη παρ' ἰατροῦ τῆς ἀναι ρεσιβλήτου καὶ εὑρέθη ὑγιής, ἐναυτολογήθη δι' ἀόριστον χρόνον ἀπὸ τῆς 16 Ὀκτωβρίου 1961 ἐπὶ τοῦ εἰς τὸν λιμένα τοῦ Σέλτλυ τῆς Ἀμερικῆς εὑρισκομένου ὑπὸ ἑλληνικὴν σημαίαν φορτηγοῦ ἀτμοπλοίου τῆς ἀναιρεσιβλήτου «.*.*.», ἀσθενή σας ὅμως περὶ τὰ μέσα Ἰανουαρίου 1962 ἐκ σπονδυλοαρθρίτιδος κλπ., ἀπελύθη ἕνεκα τούτου τὴν 23 Ἰανουαρίου 1962 ὑπὸ τοῦ πλοιάρχου, ὅστις, παρὰ ταῦτα καὶ ἄνευ τῆς συναινέσεως τοῦ ἀναιρεσείοντος, ἀνέγραψεν εἰς τὸ ναυτικὸν φυλλάδιον αὐτοῦ, ὅτι ἀπελύθη ἀμοιβαίᾳ συναι νέσει, ὡς προκύπτει δὲ ἐκ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως, τὸ κατ' ἔφεσιν δικάσαν Πρωτοδι κεῖον, μετ' ἀναλέγκτου, ὡς εἰς πράγματα μόναν ἀναγομένην ἐκτίμησιν τῶν ἀποδείξεων, ἐδέχθη, ὅτι δὲν ἐβεβαιώθη ὁ ἰσχυρισμὸς τοῦ ἀναιρεσείον τος, ὅτι ἠσθένησεν ἐκ τῆς ὡς ἄνω νόσου κατὰ τὸ διάστημα τῆς εἰς τὸ διαληφθὲν πλοῖον ὑπη ρεσίας του καὶ ὅτι ἀπελύθη λόγῳ τῆς ἀσθενείας του ταύτης, ἀλλ' ὅτι τοὐναντίον ἐβεβαιώθη, ὅτι ὁ ἀναιρεσείων, προτιθέμενος νὰ παραμείνῃ ἐργα ζόμενος ἐν Ἀμερικῇ, ἐπροφασίσθη, ὅτι ἐπιθυμεῖ νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς Ἑλλάδα, λόγῳ ἀσθενείας τῆς μητρός του, καὶ ἐζήτησε τὴν ἀπόλυσίν του, εἰς ἣν καλοπίστως προέβη ὁ πλοίαρχος, ἀναγράψας εἰς τὸ φυλλάδιόν του τὸ γεγονὸς τῆς ἀμοιβαίᾳ συναινέσει ἀπολύσεως. Μετὰ ταῦτα, ἀπορρίψαν τὸ Πρωτοδικεῖον ὡς ἀβάσιμον τὴν ἀγωγήν, διώκουσαν βάσει τῶν ὡς ἄνω ἐν αὐτῇ ἐκτιθεμέ νων τὴν πληρωμὴν νοσηλείων ἐκτὸς τοῦ πλοί ου, μισθοῦ ἀσθενείας καὶ ἐξόδων παλιννοστήσεως, ὀρθῶς ἡρμήνευσε καὶ ἐφήρμοσε τὰς ὡς ἄνω διατάξεις, ἃς οὐδ' ἐκ πλαγίου παρεβίασεν, εἰδικώτερον δὲ ὡς πρὸς τὰ ἔξοδα παλιννοστήσεως, ἐφ' ὅ σον καὶ ταῦτα ἐζητήθησαν διὰ τῆς ἀγωγῆς, ὡς εἴρηται, μὲ μοναδικὴν βάσιν τὴν λύσιν τῆς ναυ τολογήσεως λόγῳ ἀσθενείας, ἣν τὸ Πρωτοδικεῖ ον ἔκρινεν ἀναληθῆ, δὲν δύναται νὰ ἐρευνηθῇ, ἐὰν ὁ ἀναιρεσείων δικαιοῦται τῶν ἐξόδων τού των ἐξ ἄλλης βάσεως, μὴ περιλαμβανομένης εἰς τὴν ἀγωγήν, ἀπορριπτέοι δὲ κρίνονται οἱ περὶ τῶν ἐναντίων λόγοι ἀναιρέσεως (*).

(*) Ἐπεκυρώθη ἡ ὑπ' ἀριθ. 14326)1963 ἀπόφασις τοῦ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν ὡς ἐφετείου.

ΝΟΜΟΛΟΓΙΑ ΑΣΦΑΛΙΣΤΙΚΟΥ ΔΙΚΑΙΟΥ

ΑΣΦΑΛΙΣΙΣ ΕΙΣ ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΥΣ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗΣ ΑΣΦΑΛΙΣΕΩΣ

§ 1. Ἀσφάλισις εἰς τὸ Ἵδρυμα Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων

Προστασία ἠσφαλισμένου ἐπὶ ἐργατικοῦ ἀτυχήματος. — Προθεσμία ἀναγγελίας εἰς τὸ Ι.Κ.Α. — Χαρακτηρισμός, κατ' ἄρθρα 8 § 4 καὶ 34 § 1 Δ.Ν. 1846)1951, ὡς ἐργατικοῦ ἀτυχήματος τοῦ ἐν τῇ ἐργασίᾳ ἢ ἐξ ἀφορμῆς ταύτης ἐπελθόντος βιαίου συμβάντος. — Θεώρησις, κατὰ τὴν ἔννοιαν τῆς διατάξεως, ὡς ἐργατικοῦ ἀτυχήματος καὶ τοῦ λαβόντος χώραν κατὰ τὴν μετάβασιν τοῦ ἠσφαλισμένου εἰς τὸν τόπον τῆς ἐργασίας ἢ κατὰ τὴν ἐπιστροφήν του ἐκ ταύτης.

Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας 1953)1965, Τμ. Α'

Πρόεδρος ὁ Ἀντιπρόεδρος κ. *Γ. Θ. Σπυρόπουλος*

Εἰσηγητὴς ὁ Σύμβουλος κ. *Γ. Μαραγκόπουλος*

Δικηγόροι οἱ κ.κ. Σ. Σπετσάκης, Α. Λέκκας

Διὰ τῆς ὑπὸ κρίσιν αἰτήσεως διώκεται παραδεκτῶς ὑπὸ τοῦ αἰτοῦντος, ἠσφαλισμένου παρὰ τῷ Ἱδρύματι Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων, ἡ ἀκύρωσις τῆς ὑπ' ἀριθ. 794)1964 ἀποφάσεως τῆς Ἀσφαλιστικῆς Ἐπιτροπῆς Ἐφέσεων, δι' ἧς ἀπερρίφθη αἴτησις τοῦ προσφεύγοντος περὶ χαρακτηρισμοῦ ὡς ἐργατικοῦ τοῦ ἐπισυμβάντος αὐτῷ ἀτυχήματος, ἐπὶ τῇ αἰτιολογίᾳ τοῦτο μὲν ὅτι δὲν ὑπεβλήθη ἐμπροθέσμως ἡ περὶ τοῦ ἀτυχήματος δήλωσις, τοῦτο δὲ ὅτι πάντως τὸ ἀτύχημα δὲν ἦτο ἐργατικόν.

Κατὰ τὸ ἄρθρον 21 τοῦ Κανονισμοῦ ἀσφαλιστικῆς ἁρμοδιότητος καὶ διαδικασίας ἀπονομῆς παροχῶν τοῦ Ι.Κ.Α. (ἀπόφ. Ὑπουργοῦ Ἐργασίας ὑπ' ἀριθ. 57440)13.1.1938, Φ.Ε.Κ. Β' 33, ὡς μεταγενεστέρως ἐτροποποιήθη) τάσσεται πενθήμερος προθεσμία διὰ τὴν πρὸς τὸ Ἵδρυμα ἀναγγελίαν ἐπισυμβάντος ἀτυχήματος, δυναμένη νὰ παραταθῇ μέχρις 60 ἡμερῶν, ἂν λόγοι ἀνεξάρτητοι τῆς θελήσεως τῶν δηλούντων παρημπόδισαν τὴν ἐγκαίρου δήλωσιν, προκειμένου ὅμως περὶ ἀτυχημάτων, ὧν συνέπεια ἦτο ἀπόλυτος ἀναπηρία τοῦ ἠσφαλισμένου, ἡ προθεσμία πρὸς ἀναγγελίαν διὰ τὴν ἀπόκτησιν συντάξεως δύναται νὰ παρατείνηται μέχρις ἑνὸς ἔτους ἀπὸ τοῦ ἀτυχήματος.

Τὸ ἐπισυμβὰν εἰς τὸν αἰτοῦντα ἀτύχημα, κατ' ἀκολουθίαν τοῦ ὁποίου οὗτος ὑπέστη ἐγκεφαλικὴν διάσεισιν καὶ τετραπληγίαν, ἔλαβε χώραν τὴν 28.10.1962, ἡ δὲ πρὸς τὸ ἁρμόδιον Ὑποκατάστημα τοῦ Ι.Κ.Α. δήλωσις ὑπεβλήθη τὴν 27.3.1963, ἤτοι μετὰ μὲν τὴν παρέλευσιν ἑξήκοντα ἡμερῶν, πρὸ τῆς συμπληρώσεως ὅμως ἐτῶν ἀπὸ τῆς ἡμέρας τοῦ ἀτυχήματος. Ἐξ ἄλλου ὁ αἰτῶν διὰ τῆς ἀπὸ 29.6.1963 αἰτήσεώς του πρὸς τὴν οἰκείαν Τοπικὴν Διοικητικὴν Ἐπιτροπὴν προέβαλεν, ὅτι ἡ ἔκτασις τῆς ἀναπηρίας του δὲν τῷ ἐπέτρεπε νὰ σκεφθῇ καὶ νὰ ἐνεργήσῃ οἱανδήποτε πρᾶξιν, προσαγαγὼν πρὸς ἀπόδειξιν τῶν ἰσχυρισμῶν του βεβαιώσεις τοῦ Γενικοῦ Νοσοκομείου Χολκίδος, τοῦ Νοσοκομείου Στελεχῶν Βασιλικοῦ Ναυτικοῦ καὶ τοῦ ἐν Πειραιεῖ Μορκομιχελαίειου Θεραπευτηρίου. Ἡ προσβαλλομένη ὅθεν ἀπόφασις, παραλείπουσα νὰ ἐρευνήσῃ τὸν περὶ ἀπολύτου ἀναπηρίας ἰσχυρισμὸν τοῦ αἰτοῦντος, δὲν εἶναι ἐπαρκῶς αἰτιολογημένη κατὰ τὸ πρῶτον σκέλος αὐτῆς.

Κατὰ τὰ ἄρθρα 8 § 4 καὶ 34 § 1 τοῦ ἀ.ν. 1846)1951 «περὶ Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων» ὡς ἐργατικὸν ἀτύχημα χαρακτηρίζεται τὸ ἐν ἐργασίᾳ ἢ ἐξ ἀφορμῆς ταύτης ἐπελθὸν βίαιον συμβάν. Κατὰ τὴν ἔννοιαν τῆς διατάξεως ταύτης ὡς ἐργατικὸν ἀτύχημα θεωρεῖται καὶ τὸ λαβὸν χώραν κατὰ τὴν μετάβασιν τοῦ ἠσφαλισμένου εἰς τὸν τόπον τῆς ἐργασίας ἢ κατὰ τὴν ἐπιστροφήν του ἐκ ταύτης (*).

Ἐν προκειμένῳ, καθ' ἃ δέχεται ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις, τὸ ἀτύχημα ἔλαβε χώραν τὴν Κυριακὴν 28.10.1962 ἐπὶ τῆς δημοσίας ὁδοῦ Χαλκίδος - Βασιλικοῦ, διὰ πτώσεως τοῦ αἰτοῦντος ἐκ τοῦ ἐφ' οὗ ἐπέβαινε ποδηλάτου, ἐνῷ προσεπάθει νὰ ἀποφύγῃ σύγκρουσιν μὲ ἀντιθέτως ἐρχόμενον αὐτοκίνητον. Ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις δέχεται περαιτέρω, ὅτι κατὰ τὴν ἐπέλευσιν τοῦ ἀτυχήματος ὁ αἰτῶν δὲν ἐξετέλει διατεταγμένην παρὰ τοῦ ἐργοδότου του ὑπηρεσίαν, στηριχθεῖσα κυρίως εἰς καταθέσεις τοῦ μάρτυρος Μ., ἐπιστάτου τοῦ Δήμου. Ἀλλ' αἱ καταθέσεις τοῦ μάρτυρος τούτου, ὅστις μάλιστα ἐτέλει ἐν ἀναρρωτικῇ ἀδείᾳ κατὰ τὸν χρόνον ἐπελεύσεως τοῦ ἀτυχήματος, καὶ ἐπομένως ἦτο ἀμφίβολον, ἐὰν εἶχεν ἄμεσον γνῶσιν τῶν κρισίμων γεγονότων, δὲν παρεῖχον ἀξιοπιστίαν τινά, διὰ νὰ ληφθοῦν ὑφ' οἱανδήποτε ἐκδοχὴν ὑπ' ὄψιν, ὡς ἀντιφατικαί, δεδομένου ὅτι κατ' ἀρχὰς μὲν ἐδηλώθη ὑπὸ τούτου, ὅτι ὁ αἰτῶν εἶχε λάβει ὑπηρεσιακὴν ἐντολήν, ὅπως μεταβῇ εἰς τὸν τόπον τοῦ ἀτυχήματος, ἣν δήλωσιν μεταγενεστέρως ἀνεκάλεσε διὰ δευτέρας δηλώσεώς του (ἣν μάλιστα ἀνεκάλεσε καὶ πάλιν, ἐπανελθὼν εἰς τὴν πρώτην, διὰ μεταγενεστέρας τῆς ἐκδόσεως τῆς προσβαλ-

(*) Ἴδετε ἐπὶ τοῦ θέματος καὶ σημειώσεις μας ἐν ΕΕΔ 22, 578, ἔνθα καὶ λοιπὴ νομολογία, Σ.Ε. 1274)1964, ΕΕΔ 23, 861.

λομένης πράξεως τρίτης δηλώσεώς του). Περαιτέρω ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις πρὸς ὑποστήριξιν τῆς ἀπόψεως ὅτι ὁ αἰτῶν κατὰ τὴν ἡμέραν τοῦ ἀτυχήματος, ἥτις ἦτο Κυριακή, δὲν εἰργάσθη εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ Δήμου, ἐπικαλεῖται καὶ τὸ ὅτι δὲν κατεβλήθη εἰς τὸν αἰτοῦντα ἡ κατὰ νόμον προσαύξησις ἐπὶ τοῦ ἡμερομισθίου λόγῳ ἐργασίας τὴν Κυριακήν. Ὅμως ἐκ τῆς μὴ καταβολῆς τῆς προσαυξήσεως ἓν συνάγεται ἄνευ ἑτέρου ἡ μὴ παροχὴ ἐργασίας, δεδομένου μάλιστα ὅτι ὁ ἀρμόδιος ὑπάλληλος τοῦ ἐργοδότου ἐδήλωσε πρὸς τὸν διεργήσαντα τὸν ἔλεγχον ὑπάλληλον τοῦ Ι.Κ.Α., ὅτι τοιαύτη προσαύξησις συνήθως δὲν κατεβάλλετο. Ἀφ' ἑτέρου εὑρίσκονται εἰς τὸν φάκελον βεβαίωσις τοῦ Δήμου Χαλκιδέων, ὡς καὶ κατάθεσις τοῦ προϊσταμένου τῶν Τεχνικῶν Ὑπηρεσιῶν τοῦ Δήμου πολιτικοῦ μηχανικοῦ Ι.Π. ἐνώπιον τῆς Τοπικῆς Ἐπιτροπῆς, ἐξ ὧν προκύπτει, ὅτι ὁ αἰτῶν εἶχε διαταχθῆ νὰ μεταβῇ τὴν εἰρημένην ἡμέραν εἰς τὴν περιοχὴν τοῦ ἀτυχήματος πρὸς ἀνεύρεσιν ὕδατος, ἀναγκαίας εἰς ἐκτελούμενα ὑπὸ τοῦ Δήμου ἔργα. Ὑπὸ τὰς συνθήκας ταύτας, ἐν ὄψει μάλιστα τῆς ἀντιθέτου ἀποφάσεως τῆς οἰκείας Τοπικῆς Ἐπιτροπῆς, ἡ αἰτιολογία τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως καὶ ὡς πρὸς τὸ σημεῖον τοῦτο παρίσταται ἀνεπαρκής.

Κατὰ ταῦτα ἀκυρωτέα ἐν τῷ συνόλῳ ἀποβαίνει ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις ὡς ἀναιτιολόγητος.

§ 2. Διακοπὴ παραγραφῆς ἀπαιτήσεως δι' ὑποβολῆς διαφορᾶς εἰς τὸ Ἵδρυμα Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων

Διακοπὴ παραγραφῆς, κατ' ἄρθρα 269 § 1 καὶ 270 § 1 Ἀστικοῦ Κώδικος, διὰ τῆς ἐγέρσεως ἀγωγῆς ἐκ μέρους τοῦ δικαιούχου διὰ πάσης νέας διαδικαστικῆς πράξεως τῶν διαδίκων ἢ τοῦ δικαστηρίου διὰ τῆς ὑποβολῆς τῆς περὶ τὴν ἀξίωσιν διαφορᾶς ἐνώπιον διαιτητῶν ἢ ἐνώπιον Διοικητικῆς Ἀρχῆς ἢ διοικητικοῦ ἢ ἄλλου εἰδικοῦ δικαστηρίου.— Διοικητικὴν Ἀρχήν, ἔχουσαν ἁρμοδιότητα ὅπως ἐπιλαμβάνηται διὰ τῶν ὀργάνων του τῆς ἀπολύσεως τῶν ἐκ τῆς ἀσφαλιστικῆς σχέσεως γεννωμένων διαφορῶν, ἀποτελεῖ τὸ Ἵδρυμα Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων.

Ἀρείου Πάγου 281)1965, Τμ. Β'

Προεδρεύων ὁ Ἀντιπρόεδρος κ. **Κ. Σοῦρλος**
Εἰσηγητὴς ὁ Ἀρεοπαγίτης κ. **Εὐστ. Μαλλούχος**
Δικηγόροι οἱ κ.κ. Σ. Μαριολόπουλος, Ι. Ταινιζᾶς

Κατὰ τὰς συνδεδυασμένας διατάξεις τῶν ἄρθρων 261, 269 § 1 καὶ 270 § 1 Α.Κ. ἡ παραγραφὴ διακόπτεται διὰ τῆς ἐγέρσεως ἀγωγῆς ἐκ μέρους τοῦ δικαιούχου διὰ πάσης νέας διαδικαστικῆς πράξεως τῶν διαδίκων ἢ τοῦ δικαστηρίου ἢ διὰ τῆς ὑποβολῆς τῆς περὶ τὴν ἀξίωσιν διαφορᾶς ἐνώπιον διαιτητῶν ἢ ἐνώπιον διοικητικῆς Ἀρχῆς ἢ διοικητικοῦ ἢ ἄλλου εἰδικοῦ δικαστηρίου, ἀπὸ τοῦ πέρατος δὲ τῆς πράξεως τῆς διακοπῆς ἀρχεται νέα παραγραφή.

Ἐκ τῶν ὁρισμῶν τούτων προκύπτει, ὅτι, ἐὰν ἡ διακοπὴ τῆς παραγραφῆς ἐπῆλθε δι' ἐγέρσεως ἀγωγῆς, ἡ ὑπὸ τῆς ἀγωγῆς ἀρχομένη νέα παραγραφὴ διακόπτεται οὐ μόνον διὰ νέας διαδικαστικῆς πράξεως τῶν διαδίκων ἢ τοῦ δικαστηρίου, ἀλλὰ καὶ διὰ τῆς ὑποβολῆς τῆς διαφορᾶς εἰς διαιτητὰς ἢ ἐνώπιον διοικητικῆς Ἀρχῆς ἢ διοικητικοῦ ἢ ἄλλου εἰδικοῦ δικαστηρίου(*), διοικητικὴν δὲ Ἀρχήν, ἐχούσαν ἁρμοδιότητα ὅπως ἐπιλαμβάνηται διὰ τῶν ὀργάνων του (Διευθυντῶν Ὑποκαταστημάτων καὶ Ἀσφαλιστικῶν Ἐπιτροπῶν) τῆς ἐπιλύσεως τῶν ἐκ τῆς ἀσφαλιστικῆς σχέσεως γεννωμένων διαφορῶν, ἀποτελεῖ κατὰ τὰ ἄρθρα 13 § 9, 14 § 8 ἀ.ν. 1846)1951, 7 § 2 ν.δ. 3710)1957 καὶ τὸν διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 57440)1938 ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας ἐγκριθέντα Κανονισμὸν περὶ ἀσφαλιστικῆς ἁρμοδιότητος καὶ διαδικασίας ἀπονομῆς παροχῶν, τὸ Ἵδρυμα Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων. Ὅθεν, ἀποφηνάμενον τὸ δικάσαν Ἐφετεῖον διὰ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεώς του, ὡς ἐκ ταύτης δείκνυται, ὅτι ἡ πρὸς τὸ ἀναιρεσίβλητον Ἵδρυμα ὑποβληθεῖσα μετὰ τὴν ὑπὸ δίκην ἀγωγὴν αἴτησις τῆς ἀναιρεσειούσης περὶ χορηγήσεως τῆς ἐν τῇ ἀγωγῇ ἀσφαλιστικῆς παροχῆς εἰς τὴν αἰτουμένην διὰ τῆς ἀγωγῆς ἔκτασιν, δὲν ἐπέφερε τὴν διακοπὴν τῆς ἀπὸ τῆς ἀγωγῆς ἀρξομένης παραγραφῆς τῆς ἐπιβίκου ἐξ ἀδικοπραξίας ἀξιώσεως διὰ τὴν μὴ χορήγησιν τῆς παροχῆς ταύτης, ἀκολούθως δὲ ἀπορρίψαν τὴν ἀγωγὴν κατὰ τὴν κυρίαν ταύτην βάσιν αὐτῆς, ὡς παραγεγραμμένην, ψευδῶς ἡρμήνευσε καὶ ἐσφαλμένως ἐφήρμοσε τὰς διαληφθείσας οὐσιαστικοῦ δικαίου διατάξεις, ἐφ' ᾧ καὶ ἀναιρετέαν κατέστησε τὴν ἀπόφασίν του κατὰ τὸ ἄρθρον 807 § 17 Πολ. Δικονομίας καὶ τὸν βάσιμον περὶ τούτου δεύτερον λόγον τοῦ ἀναιρετηρίου.

Ἀναιρουμένης τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως δέον νὰ παραπεμφθῇ ἡ ὑπόθεσις, ὡς χρήζουσα περαιτέρω διευκρινήσεως, εἰς τὸ Γ' Τμῆμα τοῦ Ἀρείου Πάγου, συμφώνως πρὸς τὰ ἄρθρα 834 § 1 Πολ. Δικονομίας, ὡς ἀντικατεστάθη διὰ τοῦ ἄρθρου 25 ν. 3810)1957 καὶ 3 § III τοῦ κυρωθέντος διὰ τοῦ ἀπὸ 9 Ἰανουαρίου) 3 Μαρτίου 1958 β. διατάγματος Κανονισμοῦ λειτουργίας τοῦ Ἀρείου Πάγου, ὡς ἀντικατεστάθη διὰ τοῦ ἄρθρου μόνου τοῦ β.διατάγματος 293)1960(**).

§ 3. Παροχὴ ὑπὸ τοῦ Ἱδρύματος Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων συντάξεως λόγῳ ἀπολύτου ἀναπηρίας ἐξ ἀτυχήματος

Καθορισμὸς καταβλητέας συντάξεως λόγῳ ἀπολύτου ἀναπηρίας, ὀφειλομένης εἰς ἀτύχημα. — Ὑπολογισμὸς προσαυξήσεως, κατ' ἄρθρον 29 § 10 Νόμου 1846)1951, ἐπὶ τῆς βασικῆς συντάξεως καὶ τῶν αὐξήσεων

(*) Ἴδετε καὶ Α.Π. 3)1962, ΕΕΔ 21, 228, παβλ. καὶ Α.Π. 583)1961, ΕΕΔ 20, 1525, ΕΕΔ 20, 986, ἔνθα καὶ λοιπὴ νομολογία.

(**) Ἀνηρέθη ἡ ὑπ' ἀρ.θ. 1360)1964 ἀπόφασις τοῦ Ἐφετείου Ἀθηνῶν.

αὐτῆς. – Λῆψις ὑπ' ὄψιν καὶ τῶν χορηγουμένων παροχῶν λόγῳ δώρων Χριστουγέννων καὶ Πάσχα.

Ἀρείου Πάγου 393)1965, Τμ. Γ'

Προεδρεύων ὁ Ἀντιπρόεδρος κ. *Γ. Βαρσάμου*

Εἰσηγητὴς ὁ Ἀρεοπαγίτης κ. *Ε. Ψιλόπουλος*

Συνήγοροι οἱ κ.κ. Ε. Καμενόπουλος, Λ. Καραβασίλης

Κατὰ τὸ Τμῆμα τοῦτο σύμφωνον ἔχει γνώμην πρὸς τὴν διὰ τῆς ἀναιρετικῆς ὑπ' ἀριθ. 129)1965 ἀποφάσεως τοῦ Β' Τμήματος ἐξενεχθεῖσαν γνώμην ἐπὶ τοῦ νομικοῦ ζητήματος, δι' ὃ ἐγένετο ἡ ἀναίρεσις καὶ ἡ εἰς αὐτὸ παρασπομπή, ὅτι δηλαδὴ ἐκ τῆς ἐχούσης ἐν προκειμένῳ ἐφαρμογὴν διατάξεως τοῦ ἄρθρου 29 § 30 ν. 1846)1951, θεσπιζούσης ὅτι τὸ ποσὸν τῶν ὑπὸ τοῦ Ι.Κ.Α. καταβαλλομένων βασικῶν συντάξεων αὐξάνεται κατὰ 50 ο)ο. προκειμένου περὶ ἀπολύτου ἀναπηρίας, τοῦ κατὰ τὴν νομοθετικὴν ἐξουσιοδότησιν ἐκδοθέντος β.δ/γματος τῆς 21)25.8.1955 ὁρίζοντος, ὅτι αἱ ὑπὸ τοῦ Ι.Κ.Α. παρεχόμεναι συντάξεις αὐξάνονται ἀπὸ 1 Μαΐου 1955 καὶ κατὰ τὰς ἐν αὐτῷ διακρίσεις κατὰ 15 ο)ο ἢ 11 ο)ο, ὑπολογίζονται δὲ αἱ αὐξήσεις ἐπὶ τῶν βασικῶν συντάξεων, ὡς αὗται προσηυξήθησαν δυνάμει τῶν ὑπ' ἀριθ. 62280)1952, 49557)1953 κοινῶν ἀποφάσεων Ὑπουργῶν Οἰκονομικῶν καὶ Ἐργασίας καὶ τοῦ ἀπὸ 28.4.1954 β.δ/γματος, ἔτι δὲ καὶ τοῦ ἄρθρου 1 τοῦ β.δ/γματος 22)1.2.1961, διαλαμβάνοντος ὅτι αἱ ὑπὸ τοῦ Ι.Κ.Α. χορηγούμεναι συντάξεις, ὡς αὗται ηὐξήθησαν διὰ τῆς παραγράφου 5 τοῦ ἄρθρου 12 τοῦ ν.δ. 4104)1960, αὐξάνονται, κατὰ τὸ ἐν αὐτῷ ποσοστόν, σαφῶς συνάγεται, ὅτι διὰ τὸν καθορισμὸν τῆς καταβλητέας συντάξεως, λόγῳ ἀπολύτου ἀναπηρίας, ὀφειλομένης εἰς ἀτύχημα, ἡ κατὰ τὴν προμνησθεῖσαν διάταξιν τοῦ ἄρθρου 29 § 10 νόμου 1846)1951 παρεχομένη προσαύξησις 50 ο)ο ὑπολογίζεται ἐπὶ τῆς κατὰ τὰς διατάξεις τῶν ἄρθρων 29 § 2 καὶ 37 § 1 ἐδάφ. β' ἀ.ν. 1846)1951 προσδιοριζομένης βασικῆς συντάξεως καὶ ὡς αὕτη προσηυξήθη διὰ τῶν ὑπὸ τῶν ὡς ἄνω διαληφθεισῶν διατάξεων χορηγηθεισῶν αὐξήσεων. Ἐπανερχομένων δὲ τῶν διαβίκων κατὰ τὸ ἄρθρον 832 Πολ. Δικ., ὡς ἀντικατεστάθη δι' ἄρθρου 24 νόμου 3810)1957, εἰς τὴν πρὸ τῆς ἀναιρεθείσης ὑπ' ἀριθ. 1200)1964 ἀποφάσεως τοῦ Ἐφετείου Ἀθηνῶν κατάστασιν, δέον νὰ ἐξετασθῇ, κατοβληθέντος καὶ τοῦ νομίμου προστίμου, ἡ κατὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 349)1964 ὁριστικῆς ἀποφάσεως τοῦ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν ἀσκηθεῖσα νομοτύπως καὶ ἐμπροθέσμως ὑπὸ τοῦ ἐκκαλοῦντος Γ.Λ. ἔφεσις διὰ κλήσεως τούτου εἰσαγομένη πρὸς ἔρευναν ὡς πρὸς τοὺς 2ον καὶ 3ον λόγους αὐτῆς.

Ὡς ἐν ἠγήθειση σκέψει ἐξετέθη, ἡ κατὰ τὸ ἄρθρον 29 § 10 ἀ.ν. 1846)1951 χορηγουμένη λόγῳ ἀπολύτου ἀναπηρίας, ὀφειλομένης εἰς ἀτύχημα, προσαύξησις κατὰ 50ο)ο τῆς ὑπὸ τοῦ Ι.Κ.Α. καταβαλλομένης βασικῆς ὑπολογίζεται ἐπὶ τῆς κατὰ τὰς διατάξεις τῶν ἄρθρων 29 § 2 καὶ 37 § 1 ἐδάφιον β' τοῦ αὐτοῦ νόμου ἐξευρισκομένης βασικῆς, ὡς αὕτη ὅμως προσηυξήθη διὰ τῶν ἐν τῇ σκέψει διαληφθεισῶν διατάξεων. Ἀντιθέτως τούτοις κρίνασα ἡ ἐκκαλουμένη καὶ προσδιορίσασα τὸ ποσὸν τῆς κατὰ τὸ ἄρθρον 29 § 10 προσαυξήσεως λόγῳ ἀπολύτου ἀναπηρίας εἰς τὰ 50ο)ο τῆς κατὰ τὰς διατάξεις τῶν ἄρθρων 29 § 2 καὶ 37 § 1 ἐξευρεθείσης καὶ εἰς ποσὸν δραχμῶν 750 ἀνερχομένης βασικῆς, ἤτοι εἰς ποσὸν δραχμῶν 375, χωρὶς νὰ λάβῃ ὑπ' ὄψιν τὰς ὑπὸ τῶν διαληφθεισῶν διατάξεων ἐπελθούσας αὐξήσεις ταύτης καὶ ἐφ' ἧς, οὕτω αὐξηθείσης, ἔδει νὰ ὑπολογίσῃ τὴν τοῦ ἄρθρου 29 § 10 προσαύξησιν, ἐσφαλε καὶ δέον, κατὰ τὸν βάσιμον περὶ τούτου δεύτερον λόγον ἐφέσεως, ὡς πρὸς τοῦτο, νὰ μεταρρυθμισθῇ.

Κριθέντος δὲ ἀμετακλήτως ὅτι τὸ ποσὸν τῆς βασικῆς καὶ κατὰ τὰς ἄνω διατάξεις ἐξευρεθείσης βασικῆς συντάξεως τοῦ ἐκκαλοῦντος ἀνῆρχετο εἰς δραχμὰς 750, ἀφ' ἑτέρου δὲ λαμβανομένου ὑπ' ὄψιν ὅτι οἱ κατὰ τὰς διαληφθείσας διατάξεις χορηγηθεῖσαι αὐξήσεις τῆς βασικῆς συντάξεως καὶ ἐφ' ὧν ὅλων ὑπολογίζεται ἡ κατὰ τὸ ἄρθρον 29 § 10 προσαύξησις 50ο)ο ἀνῆλθον διὰ τὸν ἀπὸ 1 Μαΐου 1959 ἕως 31.12.1960 χρόνον εἰς δραχμὰς 673 μηνιαίως, ἀνθ' οὗ ποσοῦ κατεβάλλετο, ὡς ἀποδεικνύεται ἐκ τῶν ἐπικαλουμένων καὶ προσαγομένων ἐγγράφων καὶ τῆς ὁμολογίας τοῦ ἐκκαλοῦντος, ποσὸν δραχμῶν 538 μηνιαίως, διὰ δὲ τὸν ἀπὸ 1 Ἰανουαρίου 1961 ἕως 31 Ὀκτωβρίου 1963 ἐκ δραχμῶν, μετ' ἀφαίρεσιν κρατήσεων, 705 μηνιαίως, ἀνθ' ὧν κατεβάλλετο καθαρὸν ποσὸν δραχμῶν 570, ἡ ὀφειλομένη διαφορὰ ἐκ δραχμῶν 135 μηνιαίως τοῦ χρόνου 1.5.1959 ἕως 31.12.1960 καὶ ἐπὶ 22 1)2 μῆνας, συνυπολογιζομένων δώρων Χριστουγέννων καὶ Πάσχα, καὶ δραχμῶν 135 ὡσαύτως μηνιαίως τοῦ χρόνου ἀπὸ 1.1.1961 ἕως 31.10.1963 καὶ ἐπὶ 37 1)2 μῆνας, συνυπολογιζομένων δώρων Χριστουγέννων καὶ Πάσχα, ἀνέρχεται εἰς ποσὸν δραχμῶν ὀκτὼ χιλιάδων ἑκατὸν μιᾶς (135 Χ 22 1)2 = 3.038 καὶ 135 Χ 37 1)2 = 5.063), ὅπερ καὶ δέον νὰ ἐπιδικασθῇ, δεκτοῦ ἐν μέρει καθισταμένου τοῦ δευτέρου καὶ τρίτου κατὰ τὸ β' σκέλος λόγων ἐφέσεως, μεταρρυθμιζομένης δὲ ἐν τούτῳ τῆς ἐκκαλουμένης ἀποφάσεως.

Καθ' ὅσον ἀφορᾷ τὸ ἀπὸ 1.5.1957 ἕως 30.4.1959 χρονικὸν διάστημα, καθ' ὃ, ὡς ἀμετακλήτως ἐκρίθη, δὲν ἐδικαιοῦτο ὁ ἐκκαλῶν τῆς κατὰ τὰ ἀνωτέρω προσαυξήσεως 50 ο)ο λόγῳ ἀπολύτου ἀναπηρίας, ἡ μηνιαία ἐκ δραχμῶν 750 σύνταξις ἀναπηρίας λόγῳ ἀτυχήματος τοῦ ἐκκαλοῦντος, προσαυξηθεῖσα διὰ τῶν κατὰ τὰς ἄνω διατάξεις χορηγηθεισῶν αὐξήσεων, καὶ ἐκτοτε ἕως 31.12.1960, ἀνῆρχετο εἰς δραχμὰς 1345 μηνιαίως, ὡς ὀρθῶς ἐκρίθη καὶ ὑπὸ τῆς ἐκκαλουμένης, ἥτις ὅμως ἐν τῷ ὑπολογισμῷ τοῦ χρόνου, καθ' ὃν ὠφείλετο ἡ ἐντεῦθεν διαφορά, ἐσφαλε, μὴ λαβοῦσα ὑπ' ὄψιν τὰς χορηγουμένας παροχὰς λόγῳ δώρων Χριστουγέννων καὶ Πάσχα καὶ καθορίσασα τοῦτον εἰς 44 μῆνας, ἀντὶ τῶν 49 1)2, καὶ δέον ὡς πρὸς τοῦτο νὰ μεταρρυθμισθῇ, κατὰ τὸν βάσιμον περὶ τούτου γ' λόγον ἐφέσεως, α' σκέλος, ἐπὶ τῷ τέλει ὅπως ἐπιδικασθῇ καὶ ἐκ τοῦ λόγου τούτου ποσὸν δραχμῶν 1480 (269 Χ 5 1)2), δεδομένου ὅτι, καθ' ἃ ἀποδεικνύεται πλήρως ἐκ τῶν ἐπικαλουμένων ἐγγράφων, κατὰ τὸν ἄνω

χρόνου κατεβάλλετο ὑπὸ τοῦ ἐφεσιβλήτου Ι.Κ.Α. λόγῳ συντάξεως ποσὸν δραχμῶν 1076 μηνιαίως, ἀντὶ τοῦ ὀφειλομένου ποσοῦ δραχμῶν 1345 (βασικὴ 750 - αὐξήσεις κατὰ τὰς ἄνω διατάξεις 30 ο/ο + 20 ο/ο + 15 ο/ο). Διὰ τὸν αὐτὸν δὲ λόγον καὶ ἡ διὰ τὸ χρονικὸν διάστημα 1.1.1961 31.10.1963 προκύπτουσα διαφορὰ ἀφορᾷ χρόνον οὐχὶ 34 μηνῶν, ἀλλὰ 37 1)2, συνυπολογιζομένων δώρων Χριστουγέννων καὶ Πάσχα, καὶ δέον νὰ ἐπιδικασθῇ διὰ χρόνον 3 1)2 μηνῶν ἡ διαφορὰ μεταξὺ τῆς ἐκ δραχμῶν 1409 ὀφειλομένης καθαρᾶς, μετ' ἀφαίρεσιν κρατήσεων συντάξεως, καὶ τῆς καταβληθείσης ἐκ δραχμῶν 1139 μηνιαίας τοιαύτης ἀνερχομένης εἰς δραχμὰς 945 (3 1)2 X 270).

Κατ' ἀκολουθίαν τῶν ἀνωτέρω δέον ὅπως τὸ ὑπὸ τῆς ἐκκαλουμένης ἀποφάσεως ἀμετακλήτως κατὰ τὰ λοιπὰ προσδιορισθὲν ὡς καταβλητέον ἐκ τῶν ἐν τῇ ἀγωγῇ αὐτῶν ποσὸν δραχμῶν δέκα τριῶν χιλιάδων διακοσίων ἑξήκοντα (13.260) ἐπαυξηθῇ, κατὰ τὰ ἐν ἠγηθείσαις σκέψεσι ἐκτεθέντα, κατὰ ποσὸν δραχμῶν δέκα χιλιάδων ἑπτακοσίων εἴκοσι ἓξ (8.101 + 1480 + 945), ἐπιδικαζομένου οὕτω ἐν συνόλῳ ποσοῦ δραχμῶν εἴκοσι τριῶν χιλιάδων ἑπτακοσίων ὀγδοήκοντα ἓξ (23.786), καθ' ὃ καὶ δέον νὰ γίνηται δικτὴ ἡ ἀγωγή, ἀπορριπτομένη διὰ τὸ ἐπὶ πλέον, ὡς ἀβάσιμος, συμψηφιζομένης ἐν ὅλῳ τῆς δικαστικῆς δαπάνης κατὰ τὴν ἐχουσαν καὶ ἐν προκειμένῳ ἐφαρμογὴν ὁ ἄταξιν τοῦ ἄρθρου 22 § 2 ἐδάφιον β' νόμου 3639)1957, ἐν συνδυασμῷ πρὸς τὴν διάταξιν ἄρθρου 19 § 1 ἀ.ν. 1846)1951 καὶ ἄρθρου 5 νόμου 3210)1955.

§ 4. Συνταξιοδότησις ἠσφαλισμένων συγχωνευθέντος εἰς τὸ "Ἵδρυμα Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων Ταμείου Συντάξεως Προσωπικοῦ Ἠλεκτρικῆς Ἑταιρείας Μεταφορῶν

Εὐθέως συνταξιοῦχοι τοῦ Ι.Κ.Α. οἱ συνταξιοῦχοι τοῦ Ταμείου Συντάξεων Προσωπικοῦ Ἠλεκτρικῆς Ἑταιρείας Μεταφορῶν ἀπὸ τῆς καταργήσεως τούτου διὰ τοῦ Νόμου 3954)1959 καὶ συγχωνεύσεως εἰς τὸ Ι.Κ.Α. —Καταβολὴ συντάξεως ὡς πρὸς ἰδίους τοῦ Ι.Κ.Α. συνταξιούχους. —Ἰσχὺς διατάξεως ἄρθρου 29 § 4 Α.Ν. 1846)1951 περὶ ἐλλείψεως δικαιώματος καταβολῆς παρὰ τοῦ Ι.Κ.Α. περισσοτέρων τῆς μιᾶς συντάξεων.

Ἀρείου Πάγου 288)1965, Τμ. Β'

Προεδρεύων ὁ Ἀντιπρόεδρος κ. *Κ. Σούρλος*

Εἰσηγητὴς ὁ Ἀρεοπαγίτης κ. *Δ. Κοκύρης*

Συνήγοροι οἱ κ.κ. Σ. Καστρινός, Π. Κορδογιαννόπουλος, Πάρεδρος Νομικοῦ Συμβουλίου Κράτους

Διὰ τοῦ ἄρθρου δευτέρου τοῦ νόμου 3954)1959 κατηργήθη τὸ Ταμεῖον Συντάξεων Προσωπικοῦ Ἠλεκτρικῆς Ἑταιρείας Μεταφορῶν, συγχωνευθὲν εἰς τὸ "Ἵδρυμα Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων, τὸ ὁποῖον ὑπεισῆλθε διὰ τοῦ Κλάδου Συντάξεων αὐτοῦ εἰς τὸ σύνολον τῶν ἐνεργητικῶν καὶ παθητικῶν περιουσιακῶν στοιχείων καὶ ἀπαιτήσεων καὶ τῶν πάσης φύσεως ὑποχρεώσεων καὶ δικαιωμάτων τοῦ καταργηθέντος Ταμείου, ὡς καθολικὸς διάδοχος αὐτοῦ. Διὰ δὲ τοῦ ἄρθρου τετάρτου τοῦ ἰδίου νόμου ὡρίσθη, ὅτι ἀπὸ τῆς καταργήσεως τοῦ ρηθέντος Ταμείου τὸ Ι.Κ.Α. βαρύνεται διὰ τῆς καταβολῆς τῶν συντάξεων τῶν συνταξιούχων τοῦ καταργηθέντος Ταμείου, «θεωρουμένων τούτων συνταξιούχων τοῦ Ι.Κ.Α.», καὶ προεβλέφθη ὁ ἀνακαθορισμὸς τῶν συντάξεων κατὰ ποσόν, ἐπὶ τῇ βάσει τῶν οἰκείων διατάξεων τῆς νομοθεσίας τοῦ Ι.Κ.Α. περὶ τρόπου ὑπολογισμοῦ τῶν συντάξεων, ὑπὸ τὸν περιορισμὸν ὅμως, ὅτι ἐὰν τὸ μετὰ τὸν ἀνακαθορισμὸν προκύπτον ποσὸν εἶναι κατώτερον ἐκείνου, ὅπερ ἐλάμβανεν ὁ συνταξιοῦχος, ἡ ἐπὶ πλέον διαφορὰ ἐξακολουθεῖ καταβαλλομένη ὡς προσωρινὸν ἐπίδομα, συμψηφιζόμενον εἰς πᾶσαν μελλοντικὴν αὔξησιν τῶν συντάξεων τοῦ Ι.Κ.Α.

Ἐκ τῶν εἰδικῶν τούτων διατάξεων, δι' ὧν ρυθμίζεται ἡ περαιτέρω συνταξιοδότησις τῶν συνταξιούχων τοῦ καταργηθέντος ὡς ἄνω Ταμείου, προκύπτει, ὅτι ἀπὸ τῆς καταργήσεως τούτου οἱ συνταξιοῦχοι αὐτοῦ κατέστησαν εὐθέως συνταξιοῦχοι τοῦ Ι.Κ.Α. καὶ ὅτι ἡ καταβολὴ τῆς συντάξεως γίνεται, ὑπὸ τοῦ τελευταίου τούτου, πρὸς αὐτούς, ὡς πρὸς ἰδίους αὐτοῦ συνταξιούχους καὶ οὐχὶ ὡς ὑπεισελθόντος εἰς τὰς ἀναλημμένας ὑποχρεώσεις καταβολῆς συντάξεων τοῦ καταργηθέντος Ταμείου, τῆς ἐν ἄρθρῳ δευτέρῳ τοῦ νόμου γενικῆς ρήτρας περὶ ὑπεισελεύσεως τοῦ Ι.Κ.Α. εἰς τὸ σύνολον τῶν δικαιωμάτων καὶ ὑποχρεώσεων τοῦ καταργηθέντος Ταμείου ἀφορώσης τὰς λοιπὰς ὑποχρεώσεις τοῦ Ταμείου, ἐν ᾧ περὶ τῶν συντάξεων προβλέπεται εἰδικὴ ρύθμισις, ὡς ἄνω.

Ἐξ ἄλλου, κατὰ τὸ ἄρθρον 29 § 4 τοῦ ἀ.ν. 1846)1951 «περὶ Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων», οὐδεὶς δικαιοῦται παρὰ τοῦ Ι.Κ.Α. περισσοτέρων τῆς μιᾶς συντάξεων, ἐὰν δὲ πρόσωπόν τι δικαιοῦται πλειόνων συντάξεων, λαμβάνει τὴν μεγαλυτέραν τοιαύτην. Ἡ διάταξις αὕτη ἰσχύει καὶ εἰς τὴν περίπτωσιν, καθ' ἣν, συντρεχουσῶν δύο συντάξεων, ἡ μία ἔχει ἀποτιμηθῇ ὑπὸ τοῦ Ι.Κ.Α., ἡ δὲ ἄλλη ὑπὸ τοῦ Ταμείου Ἀσφαλίσεως Προσωπικοῦ Η.Ε.Μ., πρόκειται δέ, κατόπιν τῆς καταργήσεως καὶ συγχωνεύσεως τοῦ τελευταίου τούτου, νὰ συνεχισθῇ ἡ συνταξιοδότησις ὑπὸ τοῦ Ι.Κ.Α., διότι καὶ εἰς τὴν περίπτωσιν ταύτην πρόκειται περὶ πλειόνων συντάξεων εἰς βάρος τοῦ Ι.Κ.Α. Καὶ εἶναι μὲν ἀληθές, ὅτι πρὸς ἀντιμετώπισιν τῆς προθέτου οἰκονομικῆς ἐπιβαρύνσεως τοῦ Ι.Κ.Α. ἐκ τῆς ὑπὸ τούτου ἀναλήψεως τῆς συνταξιοδοτήσεως τῶν συνταξιούχων τοῦ συγχωνευθέντος ὡς ἄνω Ταμείου, τοῦ ἀνακαθορισμοῦ τῶν συντάξεών των καὶ τῆς ἀναγνωρίσεως ὡς χρόνου ἀσφαλίσεως παρ' αὐτῷ τοῦ χρόνου ἀσφαλίσεως παρὰ τῷ συγχωνευθέντι Ταμείῳ, προεβλέφθη διὰ τῶν παραγράφων 2 καὶ 4 τοῦ ἄρθρου 11 τῆς μεταξὺ τοῦ Ἑλληνικοῦ Κράτους καὶ τῆς Ἠλεκτρικῆς Ἑταιρείας Μεταφορῶν συμβάσεως τῆς 27 Αὐγούστου 1957, ὡς αὕτη ἐτροποποιήθη διὰ τῆς ἀπὸ 5 Φεβρουαρίου 1959 συμπληρωματικῆς συμφωνίας, κυρωθεισῶν ἀμφοτέρων διὰ τοῦ νόμου 3954) 1959, εἰδικὸν ἔσοδον ὑπὲρ τοῦ Ι.Κ.Α., πέραν τῆς συνήθους ἐργοδοτικῆς εἰσφορᾶς, προερχόμενον ἐκ κοινωνικοῦ πόρου καὶ κατατιθέμενον εἰς πίστωσιν τοῦ παρὰ τῇ Τραπέζῃ τῆς Ἑλλάδος Λογαριασμοῦ τοῦ Ι.Κ.Α., τοῦ μετὰ τὴν κάλυψιν τῆς ὡς ἄνω ἐπιβαρύνσεως τούτου ἀπομένοντος ὑπολοίπου διατιθεμένου ὑπὲρ τοῦ Ταμείου Μονίμων Ὑ-

δοστρωμάτων, ἡ τοιαύτη ὅμως θέσπισις εἰδικοῦ πόρου ὑπὲρ τοῦ Ι.Κ.Α. οὐδόλως ἔχει τὴν ἔννοιαν τῆς διατηρήσεως τῶν συνταξιούχων τοῦ Ταμείου Συντάξεων Προσωπικοῦ Η.Ε.Μ., ὡς αὐτοτελοῦς καὶ ἀνεξαρτήτου ὁμάδος δικαιούχων, ἡ πρὸς τοὺς ὁποίους καταβολὴ τῶν συντάξεων ἐνεργεῖται τῇ ἁπλῇ μεσολαβήσει τοῦ Ι.Κ.Α. ἐκ τοῦ εἰδικοῦ τούτου κονδυλίου, χωρὶς νὰ ἰσχύουν δι' αὐτοὺς αἱ οἰκεῖαι συνταξιοδοτικαὶ διατάξεις τοῦ Ι.Κ.Α., ἀφοῦ τοὐναντίον οὗτοι, ὡς εἴρηται ἀνωτέρω, κατέστησαν διὰ τοῦ ἄρθρου τετάρτου τοῦ νόμου 3954) 1959 εὐθέως συνταξιοῦχοι τοῦ Ι.Κ.Α. Ἰσχυρὸν ἐξ ἀντιδιαστολῆς ἐπιχείρημα ὑπὲρ τῆς κατ' ἀρχὴν ἰσχύος τῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρου 29 § 4 τοῦ ἀ.ν. 1846)1951 καὶ ἐπὶ τῶν ἐκ τοῦ συγχωνευθέντος Ταμείου Συντάξεων Προσωπικοῦ Η.Ε.Μ. προερχομένων συνταξιούχων προκύπτει ἐκ τῆς διατάξεως τοῦ τελευταίου ἐδαφίου τῆς παραγράφου 2 τοῦ ἄρθρου τετάρτου τοῦ ν. 3954)1959, καθ' ἣν ὁ περιορισμὸς τῆς διοληφθείσης διατάξεως (ἄρθρον 29 § 4 ἀ.ν. 1846)1951) δὲν ἐφαρμόζεται, προκειμένου περὶ συνταξιούχων τοῦ καταργηθέντος Ταμείου, ὑπερβάντων τὸ 70ὸν ἔτος τῆς ἡλικίας καὶ ἐχόντων πραγματοποιήσει ὑπερτεσσαρακονταετῆ συντάξιμον ὑπηρεσίαν. Κρίναν ὅθεν τὸ δικάσαν Πρωτοδικεῖον ὅτι ὁ ἀναιρεσείων ἐνάγων, συνταξιοῦχος τοῦ Ταμείου Συντάξεων Προσωπικοῦ Η.Ε.Μ. καὶ τοῦ Ι.Κ.Α., δὲν δικαιοῦται, μετὰ τὴν κατάργησιν τοῦ πρώτου καὶ συγχώνευσιν αὐτοῦ εἰς τὸ δεύτερον, ἀμφοτέρων τῶν συντάξεων, ὁλλὰ τῆς μεγαλυτέρας τούτων, ἐφ' ὅσον δὲ τὸ καταβαλλόμενον εἰς αὐτὸν ποσὸν ὑπερέβαινε τὴν σύνταξιν ταύτην (λόγῳ τῆς ὑπὸ μορφὴν προσωρινοῦ ἐπιδόματος λήψεως τῆς διαφορᾶς μεταξὺ τῆς μεγαλυτέρας συντάξεως καὶ τοῦ ἀθροίσματος τῶν κατὰ τὸν χρόνον τῆς συγχωνεύσεως λαμβανομένων δύο συντάξεων), ἀπορρίψαν τὴν ἀγωγήν, διώκουσαν τὴν πληρωμὴν τῆς διαφορᾶς μεταξὺ τοῦ καταβληθέντος ποσοῦ καὶ τοῦ ἀθροίσματος τῶν δύο συντάξεων, κατόπιν ἀνακαθορισμοῦ τῆς ἐκ τοῦ καταργηθέντος καὶ συγχωνευθέντος Ταμείου, μετὰ τῶν ἑκτοτε αὐξήσεων ἀμφοτέρων, ὀρθῶς ἠρμήνευσε καὶ ἐφήρμοσε τὰς ὡς ἄνω διατάξεις ἃς οὐδ' ἐκ πλαγίου παρεβίασεν, ἀπορριπτέος δὲ κρίνεται ὁ περὶ τοῦ ἐναντίου πρῶτος λόγος τοῦ ἀναιρετηρίου.

Ὡς προκύπτει ἐκ τῆς ἀγωγῆς τοῦ ἀναιρεσείοντος, ἐφ' ἧς ἐξεδόθη ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις, δὲν ὑπεβλήθη δι' αὐτῆς αἴτημα ἀνακαθορισμοῦ τῆς συντάξεως τοῦ ἐνάγοντος ἐκ τοῦ καταργηθέντος καὶ συγχωνευθέντος εἰς τὸ Ι.Κ.Α. Ταμείου Συντάξεων Προσωπικοῦ Η.Ε.Μ., ἀλλὰ πληρωμῆς τῆς διαφορᾶς μεταξὺ τοῦ ἀθροίσματος τῶν κατὰ τὸν χρόνον τῆς συγχωνεύσεως λαμβανομένων ὑπὸ τοῦ ἐνάγοντος δύο συντάξεων, ἐκ δραχμῶν 399 ἀπὸ τὸ Ταμεῖον τοῦτο καὶ ἐκ δραχμῶν 559 ἀπὸ τὸ Ι.Κ.Α., ἤτοι ἐν ὅλῳ δραχμῶν 958, καὶ τοῦ ἀθροίσματος τῶν ἰδίων συντάξεων, κατόπιν ἀνακαθορισμοῦ τῆς πρώτης, προστιθεμένων τῶν ἐν τῷ μεταξὺ αὐξήσεων ἑκατέρας, ἀιελθουσῶν τελικῶς, κατὰ τοὺς ἐν τῇ ἀγωγῇ ὑπολογισμοὺς τοῦ ἐνάγοντος, τῆς μὲν πρώτης εἰς δραχμὰς 887, τῆς δὲ δευτέρας εἰς δραχμὰς 624. Ἀφοῦ ὅμως τὸ Πρωτοδικεῖον ἔκρινεν, ὀρθῶς δέ, ὡς εἴρηται ἀνωτέρω, ὅτι ὁ ἐνάγων δικαιοῦται παρὰ τοῦ Ι.Κ.Α. μιᾶς μόνον, τῆς μεγαλυτέρας, συντάξεως, ἑκατέρα δὲ τούτων καὶ ἡ κατὰ τὸν ἐνάγοντα μεγαλυτέρα ὑπολείπεται, κατὰ τοὺς ὑπολογισμοὺς τοῦ ἰδίου, τοῦ καταβαλλομένου εἰς αὐτὸν ποσοῦ, μὴ ὑπαρχούσης οὕτω διαφορᾶς ὑπὲρ αὐτοῦ, ἣν διὰ τῆς ἀγωγῆς ἠξίου, λόγῳ ἀποζημιώσεως, ἀλλως λόγῳ ἀδικαιολογήτου εἰς βάρος του πλουτισμοῦ, δι' ὃ καὶ ἀπερρίφθη ἡ ἀγωγὴ του, δὲν συνέτρεχεν ὁπωσδήποτε περίπτωσις διὰ τὴν ἐπὶ τῆς ὑποθέσεως κρίσιν, ἵνα προβῇ τὸ Δικαστήριον εἰς ἀνακαθορισμὸν τῆς ἐκ τοῦ καταργηθέντος ὡς ἄνω Ταμείου συντάξεώς του. Ἑπομένως ὁ δεύτερος καὶ τελευταῖος λόγος τοῦ ἀναιρετηρίου, καθ' ὃν τὸ Πρωτοδικεῖον, κατὰ ψευδῆ ἑρμηνείαν καὶ ἐσφαλμένην ἐφαρμογὴν τοῦ ἄρθρου 56 § 4 ἀ.ν. 1846)1951, δὲν ἀπεδέχθη τὸ ἐν τῇ ἀγωγῇ αἴτημα περὶ ἀνακαθορισμοῦ τῆς ἐκ τοῦ Ταμείου τῆς Η.Ε.Μ. συντάξεως, εἶναι ἀπορριπτέος, προεχόντως ὡς ἐπὶ ἀνακριβοῦς προϋποθέσεως ἐρειδόμενος.

Ἡ ἐπιδικαστέα ὑπὲρ τοῦ ἀναιρεσιβλήτου δικαστικὴ δαπάνη δέον ὅπως περιορισθῇ κατὰ τὸ διὰ δικηγορικὴν ἀμοιβὴν μέρος αὐτῆς εἰς τὸ ἥμισυ, κατὰ τὸ ἄρθρον 22 νόμου 3693)1957 (*).

§ 5. Ἀσφαλιστικαὶ εἰσφοραὶ πρὸς τὸ Ἵδρυμα Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων

Κατάταξις εἰς κλάσεις δι' ἀσφαλιστικὰς εἰσφορὰς ὡρισμένων κατηγοριῶν ἠσφαλισμένων, παρεχόντων ἐξηρτημένην ἐργασίαν καὶ ἀμειβομένων ἐπὶ ποσοστοῖς κλπ.—Ἔγκυρος ἡ ἔκδοσις ἀποφάσεως τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Ι.Κ.Α., καίτοι δὲν ἐξεδόθη ἐντὸς τοῦ Ὀκτωβρίου τοῦ προηγουμένου ἔτους ἢ ἐντὸς διμήνου κλπ., χωρὶς νὰ ὑφίσταται ὑπεξουσιοδότησις τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας, τῆς προθεσμίας τοῦ Νόμου οὔσης ἐνδεικτικῆς.—Ἀδικοπραξία κατὰ τὴν ἔννοιαν τοῦ ἄρθρου 914 Ἀστικοῦ Κώδικος.—Ἔννοια παρανόμου πράξεως.—Δικαιοπραξίαι δι' ἀμέσου ἀντιπροσωπεύσεως.—Ἐπιστροφὴ ὑπὸ τοῦ Ι.Κ.Α. ἀχρεωστήτως καταβληθεισῶν εἰσφορῶν.

Ἐφετείου Ἀθηνῶν 1337)1965

Πρόεδρος ὁ κ. *Α. Σειβανὸς*
Εἰσηγητὴς ὁ Ἐφέτης κ. *Π. Δουμπόγιας*
Δικηγόροι οἱ κ.κ. Α. Δημακόπουλος, Γ. Τρίμης

Ἡ ἐνδικος ἀγωγή, ἐφ' ἧς ἐξεδόθησαν αἱ ἐκκαλούμεναι ἀποφάσεις, ὡς ἐκ τοῦ δικογράφου ταύτης προκύπτει καὶ ὡς παραδεκτῶς διὰ τῶν κατατεθεισῶν κατὰ τὴν πρώτην συζήτησιν τῆς ὑποθέσεως προτάσεων, αὐτὴ ἐβελτιώθη καὶ διεσαφηνίσθη, εἶναι πλήρως ὡρισμένη, καθ' ὅσον ἐν πλη-

(*) Ἐπεκυρώθη ἡ ὑπ' ἀριθ. 1708)1963 ἀπόφασις τοῦ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν.

ότητι αναγράφονται τα πραγματικά περιστατικά, εξ ών πηγάζει η επίδικος απαίτησις, αναφερομένων των αποφάσεων του Διοικητικού Συμβουλίου του Ι.Κ.Α., της τοιαύτης υπ' άριθ. 51254)1954 του Υπουργείου Εργασίας, δεν αποτελεί δε στοιχείον της αγωγής και η αναγραφή της χρονολογίας δημοσιεύσεως της τελευταίας ταύτης αποφάσεως, αφού το τελευταίον τούτο θα αποτελέση αντικείμενον έρευνης περί του κύρους ταύτης, περί ού κατωτέρω. Κατ' ακολουθίαν ο περί του εναντίου πρώτος λόγος εφέσεως εστίν απορριπτέος ως αβάσιμος.

Κατά το άρθρον 25 § 2 του α.ν. 1846)1951 «περί Ι.Κ.Α.» διά τον υπολογισμόν των κατά την παράγραφον 1 του αυτού άρθρου εισφορών προς το Ι.Κ.Α. και των κατά τον παρόντα νόμον παροχών των τε παρ' αυτώ ησφαλισμένων και των εργοδοτών τα ησφαλισμένα πρόσωπα, τα παρέχοντα εξηρτημένην εργασίαν, κατατάσσονται εις μίαν των εν τη παραγράφω 1 καθοριζομένων ασφαλιστικών κλάσεων, δι' ας προσδιορίζονται τα έναντι εκάστης τούτων αναφερόμενα τεκμαρτά ημερομίσθια, αντιστοιχούντα κατά κανόνα εις τον μέσον όρον του ανωτάτου και κατωτάτου ορίου των πραγματικών αποδοχών των ησφαλισμένων, εφ' ών τεκμαρτών ημερομισθίων και υπολογίζονται αι εισφοραί. Κατά δε την παράγραφον 5 του αυτού άρθρου δύναται να προβλεφθή διά του υπό ταύτης προβλεπομένου Κανονισμού, εκδιδομένου κατά τας εν άρθρω 16 του αυτού νόμου διατυπώσεις, ήτοι δι' αποφάσεως του Υπουργού Εργασίας, τη προτάσει του Διοικητικού Συμβουλίου του Ι.Κ.Α., η κατάταξις ωρισμένων κατηγοριών ησφαλισμένων, παρεχόντων εξηρτημένην εργασίαν εις κλάσεις δι' αποφάσεων του Διοικητικού Συμβουλίου του Ι.Κ.Α. βάσει του μέσου όρου των τεκμαρτομένων αποδοχών αυτών. Βάσει της διατάξεως ταύτης (άρθρον 25 § 5) εξεδόθη η υπ' άριθ. 51254)1954 απόφασις του Υπουργού Εργασίας, δημοσιευθείσα εις την Εφημερίδα της Κυβερνήσεως, δι' ής απεφασίσθη, όπως μετά το δεύτερον εδάφιον του άρθρου 15 του Κανονισμού του Ι.Κ.Α. «περί τρόπου υπαγωγής εις την ασφάλισιν και εισπράξεων των εισφορών του Ι.Κ.Α.» προστεθή διάταξις, δι' ής ορίζεται, ότι «εντός του μηνός Οκτωβρίου εκάστου έτους δύνανται δι' αποφάσεως του Διοικητικού Συμβουλίου να κατατάσσωνται εις ωρισμένας κλάσεις ημερησίων μισθών δι' ολόκληρον το επόμενον ημερολογιακόν έτος κατηγορίαι ησφαλισμένων μισθωτών, οι μισθοί των οποίων δεν συνίστανται εν όλω ή εν μέρει εκ σταθερώς καθωρισμένων ποσών (επί ποσορατοίς, κατ' αποκοπήν, κατά τεμάχιον, επί προμηθεία, διά φιλοδωρημάτων κλπ. αμειβόμενοι) και ότι κατά την πρώτην εφαρμογήν της διατάξεως ταύτης η τοιαύτη κατάταξις θα ενεργηθή εντός διμήνου από της δημοσιεύσεως της ρηθείσης υπουργικής αποφάσεως και θα ισχύση από της πρώτης του μηνός του επομένου εκείνου, καθ' ον θα ληφθή η περί κατατάξεως εκάστης κατηγορίας απόφασις του Διοικητικού Συμβουλίου και μέχρι της 31 Δεκεμβρίου 1954. Πρόδηλον, ότι η διά της ως είρηται υπουργικής αποφάσεως τεθείσα προθεσμία είναι, κατά την εν τω Διοικητικώ Δικαίω παραδεδεγμένην αρχήν και εφ' όσον δεν εξάγεται άλλοία πρόθεσις του εκδόντος την απόφασιν ταύτην Υπουργού, ενδεικτική και ουχί περιοριστική και επομένως η μη τήρησις ταύτης δεν άγει εις ακυρότητα των σχετικών αποφάσεων του Διοικητικού Συμβουλίου του Ι.Κ.Α. (*) Διά της αυτής ως ανωτέρω υπ' αριθ. 51254)1954 αποφάσεως Υπουργού Εργασίας, διαλαβούσης, κατ' εφαρμογήν του άρθρου 25 § 5 του α.ν. 1846)1951, ότι δύναται δι' αποφάσεως του Διοικητικού Συμβουλίου του Ι.Κ.Α. να κατατάσσωνται εις ωρισμένας κλάσεις ημερησίων μισθών οι περί ων αύτη κατηγορίαι ησφαλισμένων μισθωτών, ούδαμώς ενέγετο υπεξουσιοδότησις, ήτοι μεταβίβασις της απονεμητέας διά της ως είρηται διατάξεως εις τον Υπουργόν αρμοδιότητος. Ώστε εκ τούτου ανίσχυρος να καθίσταται η απόφασις αύτη και αι βάσει ταύτης υπό του Διοικητικού Συμβουλίου του Ι.Κ.Α. εκδιδόμεναι αποφάσεις, αίτινες, ως μη θέτουσαι κανόνας δικαίου, δεν χρήζουσι δημοσιεύσεως εις την Εφημερίδα της Κυβερνήσεως (Α.Π. 10)1961, ΝοΒ 9 611, Α.Π. 85)1958, ΝοΒ 6, 672, σχετική η Α.Π. 799)1958, ΝοΒ 7, 431, contra Όλομ. Σ.Ε. 603)1965, Ε.Δ.Κ.Α. τ. Ζ', σελ. 217). Όθεν αι εκκολούμεναι αποφάσεις και ίσια η πρώτη εξ αυτών 23523)1962, δεχθείσα, ότι συμφώνως τη υπ' άριθ. 51254)1954 ό,τι εκδοθείσαι υπ' άριθ. 336)21.1.1956 και 348)1956 αποφάσεις του Διοικητικού Συμβουλίου του Ι.Κ.Α., καίτοι δεν εξεδόθησαν εντός του Οκτωβρίου του προηγουμένου έτους 1955 ή εντός διμήνου κλπ., είσιν έγκυροι και δεν υφίσταται υπεξουσιοδότησις του Υπουργού Εργασίας του ως ανωτέρω Διοικητικού Συμβουλίου, όρθως τας διατάξεις του άρθρου 25 § 2 του α.ν. 1846)1951 και την υπ' αριθ. 51254)1954 ημήτευσαν και εφήρμοσαν και απορριπτέος ο περί του εναντίου λόγος εφέσεως ως άβάσιμος.

Το δίκαιον δεσπόζεται υπό της γενικής ηθικής αρχής έτερον μη βλάπτειν (alterum non laedere). Το αξίωμα τούτο αποτελεί την βάσιν της θεωρίας περί αστικού αδικήματος (*Βαβούσκου*, Καθηγητού Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης, 'Η παράλειψις ως ζημιογόνον γεγονός εις τα αδικήματα του αστικού δικαίου (1954) §§ 151, 154). Κατά γενικήν του Αστικού Κώδικος αρχήν πάσα κοινωνικώς επιβλαβής, πάσα αντικοινωνική συμπεριφορά είναι παράνομος εν τη εννοία του άρθρου 914 Α.Κ. και άν ή τοιαύτη διαγωγή και συμπεριφορά δεν αποτελεί πταίσμα, έχουσα ως συνέπειαν την προσβολήν αλλοτρίου δικαιώματος (*Τριανταφυλλόπουλος*, εν ΕΕΝ ΙΖ' 579 επόμ., *Μπαλή*, Γεν. Αρχαί §§ 171, 176, *Α. Λιτζερόπουλος*, εν Ερμ.ΑΚ. Εισαγωγή εις τα άρθρα 297-300). Κατά τα άρθρον 914 Α.Κ. ο παρά τον νόμον ζημιώσας άλλον υπαιτίως υποχρεούται εις αποζημίωσιν. Το άρθρον τούτο δεν περιέχει λευκόν, αλλ' ουσιαστικόν κανόνα δικαίου, απευθύνει επιταγάς ή απαγορεύσεις ουσιαστικού περιεχομένου (*Βαβούσκος*, ένθ' άνωτ. § 154). Διά να είναι παράνομος η πράξις, δεν απαιτείται να προβλέπηται αύτη

(*) Ούτω και η Α.Π. 10)1961, ΕΕΔ 20, 222, αντίθετοι αι Σ.Ε. 190)1965, ΕΕΔ 24, 428, Σ.Ε. 1126)1965, ΕΕΔ 24, 684.

καὶ κολάζηται ὑπὸ ποινικῆς τινος εἰδικῆς διατάξεως, ἀλλὰ ἀρκεῖ, ὅτι ὁ νόμος ἀπειλεῖ κυρώσεις ἀστικάς (Α.Π. 477)1951, ΕΕΝ ΙΘ' 115). Διὰ νὰ εἶναι παράνομος ἡ πρᾶξις ἀπαιτεῖται δόλος ἢ ἀμέλεια τοῦ δράστου καὶ αἰτιώδης συνάφεια μεταξὺ πράξεως καὶ ἐπελθούσης ζημίας, κατὰ τὴν κρατήσασαν θεωρίαν προσφόρου αἰτίας (*Τριανταφυλλόπουλος*, ΕΕΝ ΙΖ' 580 ἐπ., *Ι. Δεληγιάννη*, Καθηγητοῦ Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης, «Τὸ παράνομον ὡς στοιχεῖον τῆς ἐννοίας τοῦ ἀστικοῦ ἀδικήματος, Ἀρχ. Ἰδ. Δικαίου τ. ΙΕ', σελ. 175 ἐπ.).

Ἐξ ἄλλου ναὶ μὲν κατ' ἄρθρον 211 § 1 Α.Κ. ἐπὶ δικαιοπραξιῶν, συναπτομένων δι' ἀμέσου ἀντιπροσωπεύσεως, αἱ συνέπειαι ἐπέρχονται εὐθέως ὑπὲρ καὶ κατὰ τοῦ ἀντιπροσωπευομένου (Α.Π. 168)1959, ΝοΒ 7, 580, *Μπαλῆ*, Γεν. Ἀρχαὶ § 109, 1), ἀλλὰ ἀντιπροσώπευσις εἶναι δυνατὴ μόνον ἐπὶ δικαιοπραξιῶν ἢ εἶναι δικαιοπραξιῶν καὶ οὐχὶ δὲ καὶ ἐπὶ ἀδικοπραξιῶν, διότι ὁ ἀδικοπράγων δὲν δύναται διὰ τῆς βουλήσεως αὐτοῦ νὰ μεταθέσῃ τὰς συνεπείας τῆς πράξεώς του εἰς ἄλλον (*Μπαλῆ*, ἔνθ' ἀνωτ. § 109, 4 καὶ § 111).

Ἐξ ἄλλου κατὰ τὸ ἄρθρον 32 τοῦ ν.δ. 2961)1954 «περὶ συστάσεως Ὀργανισμοῦ Ἀπασχολήσεως καὶ Ἀσφαλίσεως Ἀνεργίας» πόροι τοῦ Ὀργανισμοῦ εἶναι ἐργοδοτικὴ εἰσφορὰ 2 ο/ο καὶ ἐργατικὴ 1 ο/ο ἐπὶ τῶν ἀποδοχῶν τοῦ εἰς τὴν ἀσφάλισιν ἀνεργίας ὑπαγομένου προσωπικοῦ καὶ κατὰ τὸ ἄρθρον 33 § 1 τοῦ αὐτοῦ ν.δ. ἡ ἑκάστοτε ἰσχύουσα εἰσφορὰ ὑπὲρ τῆς Ὑπηρεσίας δι' ἀσφάλισιν ἀνεργίας αὐτεισπράττεται μετὰ τῆς ὑπὲρ τοῦ Ι.Κ.Α. νενομισμένης εἰσφορᾶς καὶ ὑπὸ τῆς Ὑπηρεσίας ταύτου. Ἐκ τῶν τελευταίων τούτων διατάξεων σαφῶς προκύπτει, ὅτι τὸ Ι.Κ.Α. ὡς προστηθεὶς ὑπὸ τοῦ νόμου καὶ ἀμέσως ἀντιπρόσωπος τοῦ Ο.Α.Α.Α. συνεισπράττει μετὰ τῆς ἐργοδοτικῆς καὶ ἐργατικῆς εἰσφορᾶς καὶ τὸ ἀνῆκον εἰς τὸν Ὀργανισμὸν τοῦτον ποσοστὸν 2 ο/ο ἐπὶ τῶν ἀποδοχῶν τῶν εἰς τοῦτο (Ι.Κ.Α.) ἠσφαλισμένων» ἐργατοϋπαλλήλων κλπ. (Ὁλομελείας Σ.Ε. 421)1964, Ε.Δ.Κ.Α. τ. Ζ' σ. 213). Ὅθεν, ἐφ' ὅσον ἐν προκειμένῳ τὸ Ι.Κ.Α. διὰ τοῦ ἁρμοδίου ὀργάνου αὐτοῦ ὑπεχρέωσε παρανόμως τὸ ἐνάγον ἐφεσίβλητον Ἵδρυμα, ἵνα τῷ καταβάλλῃ ὡς ἐργατικὴν εἰσφορὰν μείζονα τοιαύτην τῆς νομίμου, ἥτοι βάσει τῶν πραγματικῶν ἀποδοχῶν τοῦ προσωπικοῦ αὐτοῦ ἐκ νοσοκόμων, βοηθῶν νοσοκόμων, πλυντριῶν καὶ καθαριστριῶν καὶ οὐχὶ βάσει τῶν μειωμένων τούτων, τῶν καθορισθεισῶν διὰ τῶν ὑπ' ἀριθ. 35)1954, 336)1956, 348)1956 ἀποφάσεων τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Ι.Κ.Α., ἐκδοθεισῶν βάσει τῆς ὑπουργικῆς ἀποφάσεως 51254)1954, ἐκ δραχμῶν 30 διὰ τοὺς ἄνδρας, 25 διὰ τὰς γυναῖκας καὶ ἀπὸ 1.3.1956 μέχρι 31.12.1956 ἐκ δραχμῶν 37 καὶ 32 ἀντιστοίχως, ἐν γνώσει τελοῦν τῶν ἰδίων αὐτοῦ πράξεων καὶ ἀποφάσεων καὶ βάσει τῶν μειζόνων ἀποδοχῶν συνεισέπραξε τὸ ἀναλογοῦν εἰς τὸν Ο.Α.Α.Α. ποσοστὸν 2 ο/ο, εὐθύνεται λόγῳ τῆς ἀδικοπραξίας καὶ καλῶς ἐνάγεται εἰς ἀπόδοσιν καὶ τῆς προκυπτούσης διαφορᾶς ἐκ τῶν 2 ο/ο μεταξὺ μειζόνων ἀποδοχῶν καὶ τεκμαρτῶν τοιούτων ὡς ἀνωτέρω, ἀνεξαρτήτως τῆς ἐκ τοῦ ἄρθρου 922 τοῦ Ἀστικοῦ Κώδικος εὐθύνης εἰς ἀποζημίωσιν καὶ τοῦ Ο.Α.Α.Α. (ἀπόδοσιν τῆς τοιαύτης διαφορᾶς). Κατ' ἀκολουθίαν αἱ ἐκκαλούμεναι ἀποφάσεις, σιγῇ δεχθεῖσαι τὴν ἔνδικον ἀγωγήν, ὡς νόμῳ βάσιμον, καὶ ἡ ἐξ αὐτῶν ὁριστικὴ ἐν μέρει κατ' οὐσίαν, χωρὶς νὰ ἐκπέσῃ ἐκ τοῦ ὀφειλομένου ποσοῦ τὸ τοιοῦτον τῶν 2 ο/ο ὑπὲρ τοῦ Ο.Α.Α.Α., ὀρθῶς ἔκριναν καὶ ἀπορριπτέοι οἱ λόγοι ἐφέσεως ὅτι δὲν νομιμοποιεῖται παθητικῶς τὸ ἐνάγον ἐφεσίβλητον ὡς πρὸς τὴν ἀπαίτησιν ταύτην καὶ κακῶς περὶ τῆς ἀπαιτήσεως ταύτης διέταξεν ἀπόδειξις καὶ ἐνέργειαν πραγματογνωμοσύνης, ὡς κατ' οὐσίαν ἄβάσιμοι.

Κατὰ τὸ ἄρθρον 27 § 8 τοῦ ἀ.ν. 1846)1951 «περὶ Ι.Κ.Α.» εἰσφοραί, ἀχρεωστήτως εἰσπραχθεῖσαι ὑπὲρ τοῦ Κλάδου ἀσφαλίσεως παροχῶν ἀσθενείας εἰς χρῆμα καὶ εἰς εἶδος (ἐξ 6,25 ο/ο), δὲν ἐπιστρέφονται. Ἡ ἐκκαλουμένη ὁριστικὴ ἀπόφασις, ἐνῷ ἐν τῷ σκεπτικῷ δέχεται, ὅτι αἱ τοιαῦται παροχαὶ ἐν τῇ ὑπὸ κρίσιν ὑποθέσει ἀνῆλθον εἰς δραχμὰς 9.027, αἵτινες δὲν ἐπιστρέφονται, παρέλειψεν ἐν τῷ σκεπτικῷ νὰ ἐκπέσῃ τὸ ποσὸν τοῦτο ἐκ τῆς ἐπιδικασθείσης ἀπαιτήσεως. Ὅθεν ὁ σχετικὸς λόγος τῆς ὑπὸ κρίσιν ἐφέσεως ἐστὶ κατ' οὐσίαν βάσιμος καὶ δέον ὅπως γίνῃ δεκτὸς καὶ μεταρρυθμιζομένης κατὰ τοῦτο τῆς ἀποφάσεως ταύτης, δέον ὅπως ἀπορριφθῇ κατὰ τοῦτο ἡ ἔνδικος ἀγωγή, ὡς ἀβάσιμος.

Ἀπεδείχθη πλήρως, ὅτι ἐκ τῶν ὑπὸ τοῦ ἐνάγοντος - ἐφεσιβλήτου ἐπικαλουμένων ὑπ' ἀριθ. 161486)1956, 168076)1956, 175772)1956, 182030)1957, 183574)1957, 186803)1957 πράξεων ἐπιβολῆς εἰσφορῶν τοῦ Ι.Κ.Α. εἰς βάρος αὐτοῦ διὰ καθυστερουμένας εἰσφορὰς ἀφορῶσι τὸ σύνολον τῶν ὀφειλομένων ὑπ' αὐτοῦ εἰσφορῶν, ἐργατικῶν ὑπὲρ Ο.Α.Α.Α., ἐπιδόματος στρατεύσεως, κλάδου ἀσθενείας κλπ. καὶ ἐξ αὐτῶν τῶν ἐγγράφων αὐτῶν ἀλλως ἀποδεικνύεται ποῖον ποσὸν ἀφορᾷ εἰς τὴν καθαρῶς ἐργοδοτικὴν εἰσφοράν, ἀλλὰ καὶ ἐκ τῶν ἐπικαλουμένων καὶ προσαγομένων διπλοτύπων δὲν προκύπτει ποῖον ποσὸν καταβολῆς ἀφορᾷ τὴν ἐπίδικον ἀπαίτησιν. Ἀμφότεροι οἱ διάδικοι συνομολογοῦσιν, ὅτι πράγματι τὸ ἐναγόμενον Ι.Κ.Α. ὀφείλει νὰ ἐπιστρέψῃ τῷ ἐνάγοντι ποσόν τι ἀχρεωστήτως, καταβληθὲν αὐτῷ ὑπὸ τοῦ ἐνάγοντος, διότι αἱ καταβολαὶ τῶν εἰσφορῶν ὑπελογίσθησαν παρανόμως ὑπὸ τοῦ Ι.Κ.Α. βάσει τοῦ πράγματι καταβληθέντος ἡμερομισθίου εἰς τὰς παρὰ τῷ ἐνάγοντι ἐργασθείσας νοσοκόμους βοηθοὺς νοσοκόμων, πλυντρίας καὶ καθαριστρίας, ἐνῷ ἔδει νὰ ὑπολογισθῇ ἡ εἰσφορὰ βάσει τοῦ τεκμαρτοῦ ἡμερομισθίου βάσει τῶν ὑπ' ἀριθ. 35)1954, 336)1956, 348)1956 προμνησθεισῶν ἀποφάσεων τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ ἐναγομένου Ι.Κ.Α., ἐκδοθεισῶν βάσει τῆς ὑ.ἀ. 51254)1954, καθ' ἃ εἴρηται ἀνωτέρω.

§ 6. Ἀσφάλισις εἰς Ταμεῖον Ἐπικουρικῆς Ἀσφαλίσεως Ὑπαλλήλων Ἐμπορικῶν Καταστημάτων.

Ἐπίλυσις ἀμφισβητήσεων περὶ τῆς ὑπαγωγῆς

μὴ εἰς τὴν ἀσφάλισιν τοῦ Ταμείου προσώπου τινὸς ἐμπορικοῦ καταστήματος καὶ ἐπιχειρήσεως ὑπὸ τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας. —Ἀσφαλιζόμενα εἰς τὸ Ταμεῖον πρόσωπα. —Ἔννοια ἐμπορικοῦ καταστήματος.

Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας 1062)1965, Τμ. Α'

Προεδρεύων ὁ Σύμβουλος κ. ***Γ. Χορμπούρης***
Εἰσηγητὴς ὁ Σύμβουλος κ. ***Ν. Μπουρόπουλος***
Δικηγόροι οἱ κ.κ. Μ. Σιφναῖος, Δ. Λιακατᾶς, Πάρεδρος Νομικοῦ Συμβουλίου Κράτους, Χ. Κουτσουράκης

Διὰ τῆς ὑπὸ κρίσιν αἰτήσεως διώκεται ἡ ἀκύρωσις τῆς ὑπ' ἀριθ. 90765)Σ887 τῆς 2 Δεκεμβρίου 1963 ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας, δι' ἧς ἐπελύθη ἀναφυεῖσα ἀμφισβήτησις μεταξὺ τοῦ Ταμείου Ἐπικουρικῆς Ἀσφαλίσεως Ὑπαλλήλων Ἐμπορικῶν Καταστημάτων καὶ τῆς αἰτούσης Ἑταιρείας ὡς πρὸς τὴν ὑπαγωγὴν ἢ μὴ εἰς τὴν ἀσφάλισιν τοῦ Ταμείου τοῦ ὑπὸ τῆς αἰτούσης ἀπασχολουμένου προσωπικοῦ ε'ς τὰ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ . . . Γραφεῖα καὶ Ἔκθεσιν καὶ τὴν ἐπὶ τῆς ὁδοῦ . . . ἀποθήκην, κριθέντος ὅτι εἰς τὴν ἀσφάλισιν ὑπάγονται οἱ ἐκ τῶν ὑπαλλήλων καὶ ὑπηρετῶν τῆς αἰτούσης, ἐξυπηρετοῦντες τὴν διάθεσιν τῶν ἐμπορευμάτων της καὶ τὰς συναλλαγὰς τοῦ ἐμπορικοῦ τμήματος τῆς ἐπιχειρήσεως.

Παραδεκτῶς παρεμβαίνει ἐν τῇ δίκῃ ταύτῃ τὸ Ταμεῖον Ἐπικουρικῆς Ἀσφαλίσεως Ὑπαλλήλων Ἐμπορικῶν Καταστημάτων ὑπὲρ τοῦ κύρους τῆς προσβαλλομένης πράξεως.

Ἡ προσβαλλομένη ὑπουργικὴ ἀπόφασις ἐξεδόθη ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ ἄρθρου 3 § 2 τοῦ Καταστατικοῦ τοῦ παρεμβαίνοντος Ταμείου, καθ' ἣν πᾶσα ἀμφισβήτησις, ἀφορῶσα τὴν ὑπαγωγὴν ἢ μὴ εἰς τὴν ἀσφάλισιν τοῦ Ταμείου προσώπου τινὸς ἐκ τῶν εἰς τὰ κατὰ τὴν παράγραφον 1 ἐμπορικὰ καταστήματα καὶ ἐπιχειρήσεις ἀπασχολουμένων, λύεται δι' ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας, μετὰ γνώμην τοῦ Συμβουλίου Κοινωνικῆς Ἀσφαλίσεως. Κατὰ δὲ τὴν παράγραφον 1 τοῦ ἄρθρου 3 τοῦ αὐτοῦ Καταστατικοῦ «εἰς τὸ Ταμεῖον ἀσφαλίζονται ὑποχρεωτικῶς α) πάντες οἱ ὑπάλληλοι χονδρικῆς καὶ λιανικῆς πωλήσεως καὶ οἱ ὑπηρέται τῶν πάσης φύσεως καὶ μορφῆς ἐμπορικῶν καταστημάτων, πρατηρίων καὶ ἀποθηκῶν τῶν περιφερειῶν τῆς πέως Διοικήσεως Πρωτευούσης καὶ τῶν πόλεων Θεσσαλονίκης, πλὴν τῶν καταστημάτων φαρμακευτικῶν εἰδῶν καὶ εἰδῶν διατροφῆς, οἱ παρέχοντες ἐξηρτημένην ἐργασίαν ἐναντὶ οἱασδήποτε ἀμοιβῆς καὶ συγκεντρούντες τὰς προϋποθέσεις τοῦ ἄρθρου 10 τοῦ νόμου 1234, τῶν κάτωθι ἐνδεικτικῶς παρατιθεμένων κατηγοριῶν . . . μουσικῶν εἰδῶν, γραμμοφώνων καὶ ραδιοφώνων, εἰδῶν οἰκιακῆς χρήσεως . . . ἠλεκτρικῶν εἰδῶν, λαμπτήρων καὶ λοιπῶν συναφῶν . . . β) οἱ ὑπάλληλοι τῶν Γραφείων τῶν ἐμπορικῶν καταστημάτων, πρατηρίων καὶ ἀποθηκῶν τῆς προηγουμένης παραγράφου, οἱ ἀποδεδειγμένως ἐξυπηρετοῦντες τὴν ὀργάνωσιν καὶ λειτουργίαν τῶν ἐπιχειρήσεων τούτων . . .».

Κατὰ τὰς ὡς ἄνω διατάξεις, εὐρέως ἑρμηνευομένας, ὡς ἐκ τοῦ σκοποῦ αὐτῶν, συνισταμένου εἰς τὴν παροχὴν ἀσφαλίσεως εἰς μισθωτούς, ἐν τῇ ἐννοίᾳ τοῦ ἐμπορικοῦ καταστήματος ἐμπίπτει καὶ ἡ Ἔκθεσις, ἤτοι ὁ χῶρος, ἐν ᾧ ἐκτίθενται τὰ πωλούμενα εἴδη πρὸς πληροφορίαν καὶ ἐνημέρωσιν τοῦ καταναλωτικοῦ κοινοῦ ἢ καὶ ἁπλῆν διαφήμισιν καὶ ὅστις ἔχει τὰ ἐξωτερικὰ γνωρίσματα τοῦ ἐμπορικοῦ καταστήματος, ἀδιαφόρου ὄντος ἂν ἐνεργῶνται ἐν αὐτῷ καὶ πωλήσεις τῶν ἐν λόγῳ εἰδῶν (*). Ἐπίσης εἰς τὴν ἀσφάλισιν εἶναι ὑπακτέοι καὶ οἱ ὑπάλληλοι, οἱ ἐργαζόμενοι εἰς τὰ Γραφεῖα, ἐφ' ὅσον ἀποδεδειγμένως ἐξυπηρετοῦσι τὴν ὀργάνωσιν καὶ λειτουργίαν τῆς διὰ τοῦ καταστήματος ἐκδηλουμένης δραστηριότητος τῆς ἐπιχειρήσεως. Ὅσάκις δὲ πρόκειται περὶ ἐμπορικῆς ἐπιχειρήσεως, ἧς ἡ οἰκονομικὴ δραστηριότης δὲν ἀσκεῖται ἀποκλειστικῶς διὰ τοῦ διατηρουμένου καταστήματος, ἀλλὰ τοῦτο ἀποτελεῖ ἁπλῶς βοηθητικὸν μέσον διὰ τὴν καλυτέραν ἐπιδίωξιν τῶν σκοπῶν τῆς ἐπιχειρήσεως, ἡ ἀσφάλισις δὲν δύναται νὰ θεωρηθῇ ὡς ἐπεκτεινομένη καὶ ἐπὶ τοῦ προσωπικοῦ αὐτῆς, ὅπερ δὲν ἀσχολεῖται εἰς τὸ κατάστημα ἢ τὰ Γραφεῖον, ὑπὸ τὴν προδιαληφθεῖσαν ἔννοιαν, ἔστω καὶ ἐὰν τὸ τε κατάστημα καὶ τὰ λοιπὰ Γραφεῖα τῆς τοιαύτης μορφῆς ἐμπορικῆς ἐπιχειρήσεως στεγάζωνται εἰς τὸν αὐτὸν χῶρον. Τέλος, ἐν τῇ ἐννοίᾳ τῆς ἀποθήκης, δέον νὰ θεωρηθῇ, ὅτι περιλαμβάνεται μόνον ἡ ἀποθήκη, ἐν ᾗ συντελοῦνται πωλήσεις, οὐχὶ δὲ ἐκείνη, ἐν ᾗ ἁπλῶς παραδίδονται ἐμπορεύματα εἰς ἐκτέλεσιν πωλήσεων, αἵτινες κατηρτίσθησαν ἀλλαχοῦ. Τὸ προσωπικὸν τῆς τελευταίας ταύτης ἀποθήκης δὲν δύναται νὰ ὑπαχθῇ εἰς τὴν ἀσφάλισιν, εἰμὴ ὑφ' αὐτὴν ὅρους ὑπάγεται καὶ τὸ προσωπικὸν τῶν Γραφείων, ἤτοι καθ' ὃ μέρος ἐξυπηρετεῖ τὴν διὰ τοῦ καταστήματος (ἢ τῆς πρὸς τοῦτο ἐξομοιουμένης Ἐκθέσεως) διεξαγομένην συναλλαγήν.

Ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις, δεχομένη ὅτι ἡ αἰτοῦσα Ἑταιρεία διατηρεῖ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ «*» ἀποθήκην καὶ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ «*» Γραφεῖα καὶ Ἔκθεσιν, ἔδει, κατὰ τὰ ἐν τῇ ἠγουμένῃ σκέψει ἐκτεθέντα, νὰ ἐρευνήσῃ εἰδικῶς τίνες ἐκ τοῦ προσωπικοῦ τῆς αἰτούσης καὶ διὰ τίνα λόγον εἶναι ὑπακτέοι εἰς τὴν ἀσφάλισιν τοῦ παρεμβαίνοντος Ταμείου, ἤτοι ποῖοι ἀπασχολοῦνται εἰς τὴν Ἔκθεσιν, ἥτις ἐξομοιοῦται, κατὰ τὰ ὡς ἄνω, πρὸς κατάστημα, καὶ ποῖοι ἐκ τοῦ προσωπικοῦ τῶν Γραφείων καὶ τῆς ἀποθήκης ἐξυπηρετοῦν τὴν δραστηριότητα τῆς Ἐκθέσεως καὶ τὰς δι' αὐτῆς συντελουμένας πωλήσεις. Ἀντὶ τούτου ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις δέχεται, ὅτι ἡ αἰτοῦσα Ἑταιρεία ἔχει ἀντιπροσωπείαν εἰς ἃς μόνον περιπτώσεις προβαίνει εἰς εἰσαγωγὰς ἐπ' ὀνόματι τῶν πελατῶν της, ἰδίῳ κατὰ νόμον ὁ ἀντιπρόσωπος εἰσαγωγῶν δύναται νὰ ἐνεργῇ καὶ ἐπ' ὀνόματι του, ἡ περαιτέρω δὲ διαπίστωσις τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως καὶ τῆς ἐνεργησάσης τὴν προηγηθεῖσαν ἐπιτόπιον ἔρευναν Ἐπιτροπῆς ὅτι εἰς τὰ Γραφεῖα συντελοῦνται δια-

(*) Ἴδετε καὶ Σ.Ε. 2611)1964, ΕΕΔ 23, 1495 καὶ γενικώτερον Σ.Ε. 1181)1964, ΕΕΔ 23, 805 καὶ λοιπὰς εἰς σημειώσεις μας ἐν ΕΕΔ 23, 806.

ΑΣΦΑΛΙΣΤΙΚΗ ΔΙΟΙΚΗΤΙΚΗ ΠΡΑΞΙΣ

ΘΕΜΑΤΑ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗΣ ΑΣΦΑΛΙΣΕΩΣ ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΩΝ

Τεκμαρτά ημερομίσθια σερβιτόρων και βοηθών, ως και κουρέων και κομμωτών διά το έτος 1964, κατόπιν ανυρώσεως της κατατάξεως υπό του Συμβουλίου της Επικρατείας: Γνωρίζομεν ύμίν, ότι το Δ.Σ. του Ι.Κ.Α. κατά την υπ' αριθ. 21)27.7.1965 συνεδρίασίν του (αριθ. αποφάσεως 360) προέβη εις την εξέτασιν του θέματος εφαρμογής των υπ' αριθ. 603)1965 και 1126)1965 αποφάσεων του Συμβουλίου Επικρατείας(*) επί της ανυρώσεως εν μέρει της διά το έτος 1964 γενομένης κατατάξεως εις μισθολογικάς κλάσεις τεκμαρτών ημερομισθίων των μη κυμαινομένας αποδοχάς αμειβομένων μισθωτών.

Διά της αποφάσεως του Διοικητικού Συμβουλίου του Ι.Κ.Α. ορίζονται τα κάτωθι:

1. Τα τεκμαρτόν ημερομίσθιον των σερβιτόρων και βοηθών αυτών, ως και των κουρέων - κομμωτών άπάσης της χώρας διά τους μήνας Ιανουάριον - Φεβρουάριον Μάρτιον του έτους 1964 είναι το αυτό με το του έτους 1963 (σχετική εγκύκλιος 7)1963)(*).

II) Διά τους υπολοίπους μήνας (Απρίλιον - Δεκέμβριον του 1964) τα τεκμαρτόν ημερομίσθιον των ως άνω κατηγοριών μισθωτών εις ουδεμίαν περίπτωσιν θα είναι ανώτερον του καθορισθέντος διά της υπ' αριθ 160)28.4.1964 αποφάσεως του Διοικητικού Συμβουλίου του Ι.Κ.Α. (σχετική υπ' αριθ. 90)1964 εγκύκλιος διαταγή)(**).

Κατόπιν της ως άνω αποφάσεως του Διοικητικού Συμβουλίου του Ι.Κ.Α. ανακαλούμεν τας διά της υπ' αριθ. 140)1965 εγκυκλίου διαταγής παρασχεθείσας οδηγίας και εντελλόμεθα, όπως εφαρμόσητε τα διά της αποφάσεως του Διοικητικού Συμβουλίου του Ι.Κ.Α. ορίζόμενα.

Διευκρινίζομεν, ότι διά το τρίμηνον 1)1.31.3.1964 θα ισχύσῃ ή κατάταξις έτους 1963 (εγκύκλιος 7)1963 (***), διά δε το υπόλοιπον χρονικόν διάστημα (1)4 - 31.12.1964) προς διευκόλυνσιν του έλέγχου θα ισχύσῃ ο πίναξ κατατάξεως έτους 1964, ως εκοινοποιήθη διά της υπ' αριθ. 90)1964 εγκυκλίου διαταγής ημών. *(Εγκύκλιος υπ' αριθ. 203)1965 Διοικήσεως του Ι.Κ.Α.).*

Συνταξιοδοτήσεις οικοσίτων υπηρετών: Εις συμπλήρωσιν της εγκυκλίου 105)257)1960 (****), καθ' ο μέρος αφορᾷ εις το εν τῇ περιλήψει θέμα, γνωρίζομεν σχετικώς τα κάτωθι:

I. Προκειμένου περί της επαγγελματικής κατηγορίας των οικιακών εμμίσθων βοηθών (οικόσιτοι υπηρέται) ως επέκτασις ασφαλίσεως εν τῇ εννοίᾳ της παραγράφου 14 του άρθρου 28 α.ν. 1846)1951, προστεθείσης διά του άρθρου 5 § 1 ν.δ. 4104)1960, νοείται ή 15.2.1961, χρονολογία δημοσιεύσεως του Κανονισμού «περί τρόπου ασφαλίσεως των οικιακών εμμίσθων βοηθών» (απόφασις Υπουργού Εργασίας 7265)1961)(*****)

II. Διά την αναγνώρισιν συνταξιοδοτικού δι

(*) ΕΕΔ 24, 422, 684.

πραγματεύσεις, χονδρικαί πωλήσεις, πληρωμαί και εκδόσεις τιμολογίων, είναι καθ' εαυτήν άόριστος εφ' όσον τοιαύται πράξεις δύνανται να εκτελώνται και εις πάν Γραφείον εμπορικού αντιπροσώπου, χωρίς, εκ του λόγου τούτου και μόνον να μεταβάλλεται το Γραφείον τούτο εις κατάστημα. Εν τῇ αποθήκῃ, εξ άλλου, ως προκύπτε εκ της προσβαλλομένης αποφάσεως και εκ των πρακτικών της ενεργησάσης την επιτόπιον έρευναν Επιτροπῆς, δεν ενεργούνται πωλήσεις, αλλά μόνον εναποθήκευσις των εισαγομένων εμπορευμάτων και παράδοσις των εξ αυτών πωλουμένων εις εκτέλεσιν παραγγελιών των Γραφείων. Ούτως όμως έχουσα ή προσβαλλομένη απόφασις και υπαγαγούσα, ως δύναται να συναχθῇ εκ της διατυπώσεως του διατακτικού της, εις την ασφάλισιν του παρεμβαίνοντος Ταμείου άπαν το προσωπικόν της Εκθέσεως, των Γραφείων και τῆ αποθήκης της αιτούσης, άνευ ειδικῆς έρεύνης και προσδιορισμού τίνες εκ του προσωπικού απασχολούνται εις την Έκθεσιν και τίνες εκ του προσωπικού των Γραφείων και της αποθήκης εξυπηρετούσι την οργάνωσιν και την λειτουργίαν της Εκθέσεως ταύτης, παίσταται ανεπαρκῶς ήτιολογημένη, τοσούτῳ μᾶλλον καθ' όσον ή ποιήσασα υπ' αριθ. 76026)Σ 1776 της 24 Δεκεμβρίου 1955 απόφασις του αυτού Υπουργού Εργασίας είχεν αντιθέτως κρίνει, ότι το προσωπικόν της αιτούσης Εταιρείας δεν υπήγετο εις την ασφάλισιν του παρεμβαίνοντος Ταμείου. Όθεν ακυρωτέα αποβαίνει ή προσβαλλομένη απόφασις.

(*) ΕΕΔ 22, 165.
(**) ΕΕΔ 23, 737.
(***) ΕΕΔ 22, 165.
(****) ΕΕΔ 19, 1389.
(*****) ΕΕΔ 20, 824.

καιώματος ὑπὲρ προσώπων τῆς ἀνωτέρω κατηγορίας ἀδιάφορον τυγχάνει, ἐὰν τὸ ὅριον ἡλικίας συνεπληρώθη πρὸ ἢ μετὰ τὴν ὑπαγωγὴν εἰς τὴν ἀσφάλισιν.

III. Ὡς ρητῶς ἐν τῇ ἐρμηνευομένῃ διατάξει ὁρίζεται αὕτη ἀφορᾷ εἰς πρόσωπα τὸ πρῶτον ὑπαγόμενα εἰς τὴν ἀσφάλισιν ἐν τῇ περιοχῇ ἢ ἐπαγγελματικῇ κατηγορίᾳ. Δέον ἐκ τούτου νὰ γίνῃ, κατ' ἀρχήν, δεκτόν, ὅτι δὲν περιλαμβάνονται εἰς τὴν εἰδικὴν ρύθμισιν τῆς διατάξεως ταύτης οἱ ἠσφαλισμένοι, οἱ ὁποῖοι ὑπῆχθησαν προηγουμένως εἰς τὴν ἀσφάλισιν τοῦ Ἱδρύματος, συνεχίζουν δὲ μεταγενεστέρως ταύτην εἰς περιοχὴν ἢ ἐπαγγελματικὴν κατηγορίαν, περὶ ἧς ἡ διάταξις αὕτη.

Λύναται ὅμως νὰ ἐμφανισθῇ περίπτωσις, κατὰ τὴν ὁποίαν ἡ ἀρξαμένη ἀπὸ μακροῦ χρόνου ἀσφάλισις προσώπου νὰ διακόπτεται λόγῳ ἀλλαγῆς τόπου ἐργασίας ἢ ἐπαγγελματικῆς κατηγορίας, εἰς ἃς δὲν ἔχει ἐπεκταθῇ εἰσέτι ἡ ἀσφάλισις. Ὡς γνωστόν, ἡ εὐναϊκωτέρα ἀπὸ πλευρᾶς χρονικῶν προϋποθέσεων συνταξιοδότησις τῶν περὶ ὧν πρόκειται προσώπων δικαιολογεῖται, κατὰ τὴν ἀντίληψιν τοῦ νομοθέτου, ἐκ τοῦ γεγονότος ὅτι ταῦτα, καίτοι παρεῖχον ἐξηρτημένην ἐργασίαν, δὲν ὑπήγοντο εἰς τὴν ἀσφάλισιν, ἀδυνατοῦντα ἐκ τοῦ λόγου τούτου νὰ συγκεντρώσουν τὰς ἠξημένας γενικὰς προϋποθέσεις, δι' ὃ πρὸς συναγωγὴν κατὰ περίπτωσιν τοῦ τεκμηρίου τούτου καὶ ἀποκλεισμὸν ἐνδεχομένων καταδολιεύσεων ἀπαιτεῖται ὡς πρόσθετος προϋπόθεσις ἐφαρμογῆς τῆς ἐν λόγῳ διατάξεως ἡ πραγματοποίησις 800 τοὐλάχιστον ἡμερῶν ἐργασίας ἐντὸς τῶν πέντε ἐτῶν τῶν ἀμέσως προηγουμένων τῆς ἐπεκτάσεως τῆς ἀσφαλίσεως εἰς τὴν περιοχὴν των ἢ τὴν ἐπαγγελματικὴν αὐτῶν κατηγορίαν. Οὕτω ἡ τελευταία αὕτη προϋπόθεσις προσδιορίζει τὴν ἔννοιαν τῆς κατὰ «πρῶτον» ὑπαγωγῆς εἰς τὴν ἀσφάλισιν, ἤτοι ὁ ὅρος οὗτος τίθεται ἐν τῇ διατάξει ὑπὸ σχετικὴν ἔννοιαν, ἐξ οὗ δύναται ἑρμηνευτικῶς νὰ γίνῃ δεκτόν, ὅτι εἰς τὴν ρύθμισιν ταύτης περιλαμβάνονται καὶ οἱ ἠσφαλισμένοι, οἱ ὁποῖοι, ἀνεξαρτήτως τῆς εἰς ἐπώτερον χρόνον ὑπαγωγῆς των εἰς τὴν ἀσφάλισιν, πάντως κατὰ τὴν προηγουμένην πενταετίαν τῆς εἰς τόπον ἢ ἐπαγγελματικὴν κατηγορίαν ἐπεκτάσεως τῆς ἀσφαλίσεως δὲν ἠσφαλίζοντο εἰς τὸ Ἵδρυμα, καίτοι παρεῖχον ἐξηρτημένην ἐργασίαν εἰς τὸν ἴδιον τόπον ἢ τὴν ἐπαγγελματικὴν κατηγορίαν.

Εὐνόητον τυγχάνει, ὅτι αἱ πρὸ τῆς ἐπεκτάσεως τῆς ἀσφαλίσεως πραγματοποιηθεῖσαι ἡμέραι ἐργασίας εἰς τὴν ἀσφάλισιν τοῦ Ι.Κ.Α. δὲν θὰ ὑπολογίζωνται πρὸς συμπλήρωσιν τῶν κατὰ τὴν παράγραφον 14 τοῦ ἄρθρου 28 τοῦ Ἀ.ν. 1846)1951 προϋποθέσεων, ἀλλὰ μόνον διὰ τὸν καθορισμὸν τοῦ ποσοῦ τῆς συντάξεως.

IV. Ἡ διάταξις δὲν καθορίζει τὰ πρὸς ἀπόδειξιν τῆς προσπασχολήσεως στοιχεῖα, ἀφιεμένη εἰς τὴν κρίσιν τοῦ ἁρμοδίου διὰ τὴν ἀπονομὴν τῆς συντάξεως ὀργάνου νὰ καθορίσῃ ταῦτα κατὰ περίπτωσιν. Γενικῶς δύναται νὰ λεχθῇ, ὅτι πρὸς βεβαίωσιν τῆς ἀπασχολήσεως ταύτης δέον νὰ ζητῆται: α) ἐπεύθυνος δήλωσις τοῦ αἰτοῦντος σύνταξιν ἠσφαλισμένου περὶ τοῦ τόπου, χρόνου, ἐργοδότου, παρ' ᾧ ἀπησχολήθη, β) βεβαίωσις τοῦ ἐργοδότου, βεβαίωσις τῶν ἐπαγγελματικῶν ὀργανώσεων τοῦ τόπου ἀσκήσεως τοῦ ἐπαγγέλματος. Μετὰ τῶν ὡς ἄνω δικαιολογητικῶν ὁ ἁρμόδιος Διευθυντὴς δύναται νὰ διατάξῃ τὴν προσκόμισιν χρεισσόνων ἀποδείξεων, ἐν αἷς βεβαίωσιν τῆς Ἀστυνομικῆς Ἀρχῆς, ὡς καὶ τὴν ἐνέργειαν ἐρεύνης παρ' ὀργάνων τοῦ Ἱδρύματος (*Ἐγκύκλ. ὑπ' ἀριθ. 176)1965 Διοικήσεως τοῦ Ι.Κ.Α.*).

***Κατάταξις ἀπαιτήσεων τοῦ Ι.Κ.Α. ἐξ εἰσφορῶν ὑπὲρ τοῦ Εἰδικοῦ Λογαριασμοῦ δώρων ἐργατοτεχνιτῶν οἰκοδόμων*:** Κοινοποιοῦμεν κατωτέρω τὴν ἣν καὶ ἀποδεχόμεθα ὑπ' ἀριθ. 343) 1965 γνωμοδότησιν τοῦ Γ' Τμήματος τοῦ Νομικοῦ Συμβουλίου τοῦ Κράτους, καθ' ἣν α) αἱ εἰσφοραὶ τῶν ὑποχρέων πρὸς τοῦτο ἐργοδοτῶν ὑπὲρ τοῦ διὰ τοῦ νόμου 4321)1963 συσταθέντος Εἰδικοῦ Λογαριασμοῦ χορηγήσεως δώρου ἑορτῶν Χριστουγέννων καὶ Πάσχα εἰς ἐργατοτέχνιτας οἰκοδόμους, καλύπτουσαι ἐν τῇ οὐσίᾳ τμῆμα τοῦ ὑπὸ τῶν ἐργοδοτῶν τούτων ὀφειλομένου πρὸς τοὺς παρ' αὐτοὺς ἀπασχολουμένους οἰκοδόμους δώρου, μέσῳ τοῦ ὡς ἄνω Εἰδικοῦ Λογαριασμοῦ, θεωροῦνται, κατὰ τὸ παγίως ὡς πρὸς τὰ δῶρα ἑορτῶν ἰσχύοντα, ὡς ἀποδοχαὶ τῶν ἐργαζομένων οἰκοδόμων, ἐπὶ τῶν ὁποίων ἐφαρμόζονται, κατὰ τὸ ἄρθρον 8 § 2 τοῦ ἄνω νόμου 4321)1963, αἱ περὶ προστασίας τοῦ δώρου τῶν ἐργαζομένων γενικαὶ διατάξεις καὶ β) αἱ ἀπαιτήσεις τοῦ Ι.Κ.Α., αἱ προερχόμεναι ἐκ τῆς καθυστερήσεως τῆς καταβολῆς τῶν εἰσφορῶν ὑπὲρ τοῦ ὡς ἄνω Εἰδικοῦ Λογαριασμοῦ δώρου ἑορτῶν τῶν ἐργατοτεχνιτῶν οἰκοδόμων, εἶναι, κατ' ἀκολουθίαν τῶν ἀνωτέρω, ἀπαιτήσεις ἐξ ἐργατικῶν μισθῶν καὶ προηγοῦνται εἰς τὴν ἐν πλειστηριασμῷ κατάταξιν, ἀκολουθοῦσαι τὸ προνόμιον τῶν ἐν γένει ἐργατοϋπαλληλικῶν ἐκ μισθῶν καὶ ἡμερομισθίων ἀπαιτήσεων καὶ ὄχι τὸ προνόμιον τῶν ἐξ ἀσφαλιστικῶν εἰσφορῶν

άπαιτήσεων τοῦ Ι.Κ.Α.

Συνιστῶμεν ὅθεν, ὅπως κατὰ τὴν ἐν πλειστηριασμῷ κατάταξιν ἀπαιτήσεων τοῦ Ι.Κ.Α., εἰς ἃς περιλαμβάνονται καὶ ἀπαιτήσεις ἐξ εἰσφορῶν ὑπὲρ τοῦ Εἰδικοῦ Λογαριασμοῦ δώρου ἐργατοτεχνιτῶν οἰκοδόμων τοῦ νόμου 4321)1963, ἐπιδιώκητε τὴν κατάταξιν τῶν τελευταίων τούτων ὁμοῦ μετὰ τῶν ἐκ μισθῶν καὶ ἡμερομισθίων τῶν ἐργατοϋπαλλήλων ἀπαιτήσεων, αἵτινες προηγοῦνται ἐν τῇ κατατάξει τῶν ἐκ καθυστερουμένων εἰσφορῶν τοῦ ἀ.ν. 1846)1951 ἀπαιτήσεων τοῦ Ι.Κ.Α., ἀσκοῦντες ἀπαρεγκλίτως ἀνακοπὴν κατὰ τοῦ οἰκείου πίνακος, ἐφ' ὅσον ὁ ἐπὶ τοῦ πλειστηριασμοῦ ὑπάλληλος δὲν ἤθελε κατατάξει τὰς ὡς ἄνω ἀπαιτήσεις ὁμοῦ μετὰ τῶν ἐργατοϋπαλληλικῶν ἐν γένει ἀπαιτήσεων.

Ἐφεξῆς καὶ ἐν ὄψει τῆς κοινοποιουμένης γνωμοδοτήσεως τοῦ Νομικοῦ Συμβουλίου Κράτους αἱ ἐκ τῶν ὑπὲρ τοῦ Εἰδικοῦ Λογαριασμοῦ τοῦ νόμου 4321)1963 εἰσφορῶν ἀπαιτήσεις τοῦ Ι.Κ.Α. θὰ ἀναγγέλλωνται διὰ τῶν Ταμείων Ἐσόδων Ι.Κ.Α. καὶ τῶν Ταμειακῶν Ὑπηρεσιῶν τοῦ Ἱδρύματος ἰδιαιτέρως πρὸς τοὺς ἐπὶ τῶν διενεργουμένων πλειστηριασμῶν ὑπαλλήλους.

Ἡ αὐτὴ διάκρισις μεταξὺ τῶν ἐξ εἰσφορῶν τοῦ ἀ.ν. 1846)1951 καὶ τῶν τοῦ Εἰδικοῦ Λογαριασμοῦ δώρου ἑορτῶν τῶν ἐργατοτεχνιτῶν οἰκοδόμων δέον νὰ γίνηται καὶ εἰς τὰς πράξεις καθορισμοῦ χρεῶν εἰς τὰς οἰκείας ἐκθέσεις κατασχέσεως, ὡς καὶ εἰς τὰ κοινοποιούμενα προγράμματα πλειστηριασμοῦ. *(Ἐγκύκλ. ὑπ' ἀριθ. 165)1965 Διοικήσεως τοῦ Ι.Κ.Α.).*

Ἀριθ. γνωμοδ. 343)1965

Νομικὸν Συμβούλιον τοῦ Κράτους, Τμ. Γ'

Συνεδρίασις τῆς 29.4.1965

Σύνθεσις: Προεδρεύων ὁ Σύμβουλος κ. *Κ. Ρουμπάνης*, Σύμβουλοι οἱ κ.κ. Α. Μαλαγαρδῆς, Περ. Σοφιανόπουλος, Κ. Κωνσταντινίδης, Α. Τομαρᾶς, Πάρεδροι, (γνῶμαι) ἄνευ ψήφου οἱ κ. κ. Δ. Λιακατᾶς, Α. Γιαννουλᾶτος, Τ. Σταυρόπουλος, Κ. Διαλεκτός, Γ. Ἀντωνόπουλος

Εἰσηγητὴς ὁ Πάρεδρος κ. *Γ. Ἀντωνόπουλος*

Ἀριθ. ἐρωτήματος: 130833)27.1.1965 Οἰκονομικῶν Ὑπηρεσιῶν Διοικήσεως Ι.Κ.Α. (Διεύθυνσις Ἐσόδων)

Περίληψις ἐρωτήματος: Ἐρώτημα Β'.

Ἐὰν αἱ πρὸς τὸ Ι.Κ.Α. ἀριθμαί, αἱ προκύπτουσαι ἐκ τῆς συντάξεως πράξεων ἐπιβολῆς εἰσφορῶν ὑπὲρ τοῦ Εἰδικοῦ Λογαριασμοῦ χορηγήσεως δώρου ἑορτῶν εἰς τοὺς ἐργατοτεχνίτας οἰκοδόμους (νόμος 4321)1963) θεωροῦνται ἀπαιτήσεις (μισθοὶ) τῶν ἐργατῶν, προηγούμεναι εἰς τὴν κατάταξιν, ἢ ἀκολουθοῦν τὰς ἐξ εἰσφορῶν ἀπαιτήσεις τοῦ Ι.Κ.Α., καταταττόμεναι ὁμοῦ μετ' αὐτῶν.

Ἐπὶ τοῦ ἄνω ἐρωτήματος τὸ Νομικὸν Συμβούλιον ἐγνωμοδότησεν ὡς ἀκολούθως:

Ἐπὶ τοῦ Β' ἐρωτήματος:

1) Ὡς πρὸς τὸ ἐρώτημα τοῦτο δέον κυρίως νὰ ἀναζητηθῇ ἡ ἔννοια τῆς διατάξεως τοῦ ἐδαφίου 2 τοῦ ἄρθρου 8 τοῦ νόμου 4321)1963, ὁρίζουσα ὅτι: «Αἱ περὶ προστασίας τοῦ δώρου τῶν ἐργαζομένων διατάξεις ἐφαρμόζονται καὶ ἐπὶ τοῦ δώρου τοῦ χορηγουμένου ὑπὸ τοῦ Εἰδικοῦ Λογαριασμοῦ».

2) Ἐκ τῆς ἐπικεφαλίδος τοῦ ὡς ἄνω νόμου 4321)1963 «περὶ συστάσεως παρὰ τῷ Ι.Κ.Α Εἰδικοῦ Λογαριασμοῦ χορηγήσεως δώρου ἑορτῶν Χριστουγέννων καὶ Πάσχα εἰς ἐργατοτεχνίτας οἰκοδόμους», ἐκ τῆς εἰσηγητικῆς αὐτοῦ ἐκθέσεως καὶ ἐκ τοῦ περιεχομένου τούτου, ἰδίᾳ δὲ ἐκ τῶν διατάξεων τῶν ἄρθρων 1, 2 καὶ 3 αὐτοῦ, καθ' ἃς παρὰ τῷ Ἱδρύματι Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων συνιστᾶται Εἰδικὸς Λογαριασμὸς ὑπὸ τὴν ἐπωνυμίαν «Εἰδικὸς Λογαριασμὸς δώρου οἰκοδόμων», οὗτινος πόροι εἶναι, κατὰ τὰ ἄρθρα 2 καὶ 3 αὐτοῦ, αἱ εἰσφοραί, αἱ καταβαλλόμεναι παρὰ παντὸς φυσικοῦ ἢ νομικοῦ προσώπου ἰδιωτικοῦ ἢ δημοσίου δικαίου, ὑποκειμένου εἰς τὴν καταβολὴν τῶν ὑπὲρ τοῦ Ι.Κ.Α. ἀσφαλιστικῶν εἰσφορῶν δυνάμει τοῦ ἄρθρου 40 τοῦ ν. δ)τος 2698)1953 καὶ τοῦ Κανονισμοῦ «περὶ τρόπου ἀσφαλίσεως παρὰ τῷ Ι.Κ.Α. τῶν ἀπασχολουμένων εἰς οἰκοδομικὰς ἢ τεχνικὰς ἐν γένει ἐργασίας προσώπων», ὡς οὗτος ἑκάστοτε ἰσχύει, καὶ ὅτι ἐπὶ οἰκοδομικῶν ἐργασιῶν ἢ τεχνικῶν ἔργων ἐν γένει, ἐκτελουμένων διὰ λογαριασμὸν τοῦ Δημοσίου, Ν.Π.Δ.Δ., Δήμων καὶ Κοινοτήτων, ὑπόχρεος διὰ τὴν καταβολὴν τῆς εἰσφορᾶς ὑπὲρ τοῦ Εἰδικοῦ Λογαριασμοῦ εἶναι ὁ ἀνάδοχος ἢ ὁ ἐργολάβος, ἐκ τῆς διατάξεως τῆς παραγράφου 10 τοῦ ἄρθρου 3, καθ' ἣν αἱ περὶ παραγραφῆς τοῦ δώρου τῶν ἐργαζομένων διατάξεις ἐφαρμόζονται καὶ ἐπὶ τοῦ δώρου τοῦ χορηγουμένου ὑπὸ τοῦ Εἰδικοῦ Λογαριασμοῦ, ἐκ τῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρου 4, καθ' ἣν τὸ καταβλητέον δῶρον ἐπὶ τοῖς ἑορταῖς τοῦ Πάσχα καὶ Χριστουγέννων εἶναι ἴσον πρὸς τὴν ἀξίαν τῶν μέχρι τῆς ἡμέρας τῆς καταβολῆς τοῦ δώρου ἐπικολληθέντων ἐνσήμων ἐπὶ τοῦ προσκομιζομένου ὑπὸ ἑκάστου δικαιούχου εἰδικοῦ δελτίου τοῦ Λογαριασμοῦ καὶ ὅτι οἱ κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ

παρόντος ὑπόχρεοι εἰς τὴν καταβολὴν τῆς εἰσφορᾶς δὲν ὑπόκεινται εἰς περαιτέρω καταβολὴν δώρου ἑορτῶν Χριστουγέννων καὶ Πάσχα. Ἐκ τῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρου 5, καθ' ἣν ἡ διαχείρισις τοῦ Εἰδικοῦ Λογαριασμοῦ εἶναι διακεκριμένη τῆς λοιπῆς διαχειρίσεως τῶν πόρων παροχῶν καὶ δαπανῶν τοῦ Ι.Κ.Α., τηρουμένων ὑπὸ τούτου ἰδίων λογιστικῶν βιβλίων καὶ στοιχείων, ἐκ τῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρου 6, καθ' ἣν τὸ Ι.Κ.Α. ὑποχρεοῦται εἰς τὴν ὑποβολὴν λεπτομερῶς ἀπολογισμοῦ τῆς διαχειρίσεως τοῦ Εἰδικοῦ Λογαριασμοῦ, τῶν διαθεσίμων κεφαλαίων τούτου τηρουμένων εἰς ἰδιαίτερον Λογαριασμὸν παρὰ τῇ Τραπέζῃ τῆς Ἑλλάδος, σαφῶς προκύπτει, ὅτι ὁ διὰ τοῦ ἐν λόγῳ νόμου συνιστώμενος Εἰδικὸς Λογαριασμὸς δώρου οἰκοδόμων ἀποτελεῖ χρηματικὸν κεφάλαιον, προερχόμενον ἐκ τῶν εἰσφορῶν τῶν ἐργοδοτῶν ἐργολάβων καὶ ἀναδόχων τεχνικῶν καὶ οἰκοδομικῶν ἔργων, ἐπὶ τῷ σκοπῷ καταβολῆς ἐξ αὐτοῦ τοῦ δώρου τῶν ἐργατοτεχνιτῶν οἰκοδόμων, οὐτινος ἡ εἰς τούτους ὑπὸ τῶν ἐργοδοτῶν ἀπ' εὐθείας καταβολή, ὡς ἐφ' ὅλων τῶν λοιπῶν κατηγοριῶν ἐργαζομένων, καθίστατο δυσχερής, λόγῳ τῶν εἰδικῶν συνθηκῶν ἐργασίας των, ἰδίᾳ λόγῳ τοῦ ὅτι ἐκ τῆς ἰδιομορφίας τοῦ ἐπαγγέλματος των δὲν ἔχουν σταθερὸν ἐργοδότην, ὡς καὶ ἐκ τῆς συχνῆς ἀλλαγῆς τοῦ τόπου ἀπασχολήσεως των καὶ τῆς ὁμοῦ ἀποπερατώσεως τοῦ ἔργου διακοπῆς τῆς ἐπαφῆς των μετὰ τῶν ἐργοδοτῶν των, ἐπιτυγχανομένων αὐτῶν διὰ ταύτων τῶν προϋποθέσεων οὐσιαστικῆς πραγματώσεως τοῦ δικαιώματος δώρου ἑορτῶν παρὰ τῇ πολυαρίθμῳ τάξει τῶν οἰκοδόμων, δικαιουμένων ἴσης μεταχειρίσεως πρὸς τοὺς λοιποὺς ἐργαζομένους τῆς χώρας.

3) Ἐξ ὅλων ἐπίσης τῶν ἀνωτέρω σαφῶς προκύπτει, ὅτι καὶ αἱ καθ' ἑκάστην καταβαλλόμεναι εἰσφοραὶ ὑπὸ τῶν κατονομαζομένων ὡς ἄνω ἐργοδοτῶν φυσικῶν ἢ νομικῶν προσώπων ἰδιωτικοῦ ἢ δημοσίου δικαίου ἀναδόχων καὶ ἐργολάβων πρὸς σχηματισμὸν τοῦ Κεφαλαίου τοῦ Εἰδικοῦ Λογαριασμοῦ δώρου οἰκοδόμων, ἐκ τοῦ ὁποίου καταβάλλεται εἰς τοὺς δικαιούχους οἰκοδόμους τὸ δῶρον ἐπὶ ταῖς ἑορταῖς τῶν Χριστουγέννων καὶ Πάσχα, μὴ ὑποκειμένων πλέον τούτων εἰς καταβολὴν τοῦ δώρου τούτου, ἀποτελοῦσιν, ἐν τῇ οὐσίᾳ καὶ ἐν τῇ πραγματώσει τοῦ ἐπιδιωχθέντος σκοποῦ, ἐπὶ μέρους τμήματα τοῦ διὰ τοῦ Εἰδικοῦ Λογαριασμοῦ καὶ οὐχὶ ἀπ' αὐθείας παρ' αὐτῶν καταβαλλομένου πλέον εἰς τοὺς οἰκοδόμους δώρου Χριστουγέννων καὶ Πάσχα, ἐν τῇ καθυστερήσει καταβολῆς τῶν ὁποίων δημιουργεῖται ἐν τῇ πραγματικότητι ἀξίωσις καταβολῆς δώρου.

4) Συνεπῶς αἱ ἐπὶ μέρους ὡς ἄνω εἰσφοραὶ τῶν ὡς εἴρηται ἐργοδοτῶν πρὸς σχηματισμὸν τοῦ Κεφαλαίου τοῦ Εἰδικοῦ Λογαριασμοῦ δώρου οἰκοδόμων, ὡς καλύπτουσαι ἐν τῇ οὐσίᾳ τμήματα τοῦ ὑπὸ τούτων ὀφειλομένου πρὸς τοὺς ἐργαζομένους παρ' αὐτοῖς οἰκοδόμους δώρου, πλὴν καταβαλλομένου εἰς αὐτούς, διὰ τοὺς ὡς εἴρηται λόγους, διὰ τοῦ Εἰδικοῦ Λογαριασμοῦ, θεωροῦνται, κατὰ τὰ παγίως ἰσχύοντα ὡς πρὸς τὰ δῶρα ἑορτῶν, ὡς ἀποδοχαὶ τῶν ἐργαζομένων οἰκοδόμων, ἐπὶ τῶν ὁποίων, κατὰ τὴν ὡς ἄνω διάταξιν τῆς παραγράφου 2 τοῦ ἄρθρου 8 τοῦ ἐν λόγῳ νόμου, ἐφαρμόζονται αἱ περὶ προστασίας τοῦ δώρου τῶν ἐργαζομένων διατάξεις.

5) Κατ' ἀκολουθίαν αἱ ἐκ τῆς καθυστερήσεως τῆς καταβολῆς τῶν ὡς ἄνω εἰσφορῶν ὑπὲρ τοῦ Εἰδικοῦ Λογαριασμοῦ χορηγήσεως δώρου ἑορτῶν ἀνακύπτουσαι ἀπαιτήσεις τοῦ Ι.Κ.Α. κατὰ τῶν ὑποχρέων ἐργοδοτῶν εἶναι ἀπαιτήσεις ἐξ ἐργατικῶν μισθῶν, προηγούμεναι εἰς τὴν κατάταξιν, ὡς ἀκολουθοῦσαι τὸ προνόμιον τῶν ἐργατοϋπαλλήλικων ἐν γένει ἀπαιτήσεων, καὶ οὐχὶ τὸ προνόμιον τῶν ἐξ ἀσφαλιστικῶν εἰσφορῶν ἀπαιτήσεων τοῦ Ι.ΚΑ.

6) Πρὸς τὴν ὡς ἄνω ὀρθὴν καὶ σύμφωνον μὲ τὴν ἀληθῆ ἔννοιαν τοῦ νόμου λύσιν τοῦ ἐν τῷ ἐρωτήματι θέματος οὐδὲν τὸ ἐναντίον δύναται νὰ ἐξαχθῇ ἐκ τῶν διατάξεων τῶν παραγράφων 3, 4, 5, 6, 7, 8 καὶ 9 τοῦ ἄρθρου 3 τοῦ ἰδίου ὡς ἄνω νόμου, καθ' ὅσον, ὡς καὶ ἐκ τῆς εἰσηγητικῆς ἐκθέσεως τούτου προκύπτει, αἱ διατάξεις αὗται ρυθμίζουσι τὴν διαδικασίαν τοῦ καθορισμοῦ καὶ τῆς εἰσπράξεως τῶν ὑπὲρ τοῦ Εἰδικοῦ Λογαριασμοῦ ὡς ἄνω εἰσφορῶν. Ὅθεν εἰς τὸ Β' ὡς ἄνω ἐρώτημα πρόσκειται ἡ ὡς ἄνω ἀναλυτικὴ ἀπάντησις.

ΓΝΩΜΟΔΟΤΗΣΕΙΣ ΝΟΜΙΚΟΥ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΥ ΤΟΥ ΚΡΑΤΟΥΣ

ΘΕΜΑΤΑ ΜΙΣΘΟΥ

1. Άργίαι Δημοσίων Υπηρεσιών και δικαίωμα μισθού των επί σχέσει ιδιωτικού δικαίου απασχολουμένων μισθωτών

Περίληψις ερωτήματος: Εάν τυγχάνη υποχρεωτικώς καταβλητέον το ημερομίσθιον των εις τας Δημοσίας Υπηρεσίας υπηρετούντων και συνδεομένων μετά του Δημοσίου διά σχέσεως ιδιωτικού δικαίου επί ημερομισθίω αμειβομένων μισθωτών, των μη απασχοληθέντων εκ λόγων, μη οφειλομένων εις τούτους, κατά α) τας υπό του ν.δ. 3755)1957 οριζομένας ημέρας ως εξαιρετέας εορτάς, β) τας εορτασίμους ημέρας, τας οριζομένας υπό του άρθρου 50 § 3 νόμου 1811)1951 και των εις συμπλήρωσιν τούτου εκδοθεισών υπουργικών αποφάσεων και γ) τας ημέρας, καθ' άς κατόπιν αποφάσεως της Κυβερνήσεως εφαρμόζεται, λόγω ιδιαζούσης περιπτώσεως, άργία των Δημοσίων Υπηρεσιών.

Νομικού Συμβουλίου Κράτους, Τμ. Γ'

Γνωμοδότησις 461)1965

Προεδρεύων ο Νομικός Σύμβουλος κ. *Κ. Ρουμπάνης*

Εισηγητής ο Νομικός Σύμβουλος κ. *Άθαν. Τσαμαράς*

Λοιπά μέλη: Οι κ.κ. Α. Μαλαγαρδής, Κ. Κωνσταντινίδης, Νομικοί Σύμβουλοι, Π. Κορδογιαννόπουλος, Δ. Λιακατάς, Ι. Ματαράγκας, Κ. Διαλεκτός, Πάρεδροι

Επί του πρόσθεν ερωτήματος το Νομικόν Συμβούλιον εγνωμοδότησεν ως ακολούθως:

Κατά το άρθρον 2 § 3 ν.δ. 3755)1957 εις τους επί ημερομισθίω αμειβομένους μισθωτούς, τους μη απασχοληθέντας εκ λόγων μη οφειλομένων εις τούτους κατά τας εν παραγράφω 2 του αυτού άρθρου ημέρας (εξαιρεσίμους εορτάς Γεννήσεως Χριστού 25 Μαρτίου, Δευτέρας Πάσχα, 1 Μαΐου και 28 Οκτωβρίου), καταβάλλεται δι' εκάστην τούτων ποσόν ίσον προς το ημερομίσθιόν των άνευ έτέρας προσαυξήσεως.

Υπό της νομολογίας έλύθη το ανακύψαν ζήτημα της εφαρμογής ή μη της άνω διατάξεως και όταν αι εξαιρέσιμοι ημέραι συμπίπτει να είναι Κυριακαί καταφατικώς (Α.Π. 303)1961, ΕΕΔ 20, 787 323)1962, ΕΕΔ 21, 780).

Επίσης εκρίθη υπό της νομολογίας, ότι η διάταξις αναφέρεται εις πάντα ημερομίσθιον μισθωτόν, αδιαφόρως άν εργάζεται εις ιδιωτικήν επιχείρησιν ή εις Νομικόν Πρόσωπον Δημοσίου Δικαίου, δι' ή έν γένει Νομικά Πρόσωπα, κατά την ισχύουσαν επί του εκ τούτων Δημοσίου διάταξιν του άρθρου 50 § 5 νόμου 1811)1951 και κατ' επέκτασιν αυτής υπό του β.δ. 23)24.12.1955 επί των λοιπών Νομικών Προσώπων Δημοσίου Δικαίου, αί ημέραι αύται είναι άργίαι, απαγορευομένης κατ' αυτάς της εργασίας, καθ' όσον εκρίθη, ότι σκοπός της διατάξεως είναι ή καταβολή του ημερομισθίου εις τον μισθωτόν κατ' αυτάς, τον μη εργασθέντα εκ λόγων ανεξαρτήτων της θελήσεως του (Πρωτ. Αθηνών 20880)1963, ΕΕΔ 22, 1509, 17307)1963, ΕΕΔ 23, 27).

Πράγματι αί διατάξεις του ν.δ. 3755)1957 δέν ποιούνται διάκρισίν τινα περί του έργοδότου και συνεπώς το Δημόσιον, ως τοιούτος, απασχολούν ημερομισθίους μισθωτούς, αμειβομένους κατά τα επί σχέσεως εργασίας ιδιωτικού δικαίου κρατούντα, υπέχει και τούτο την υποχρέωσιν της καταβολής εις τούτους του ημερομισθίου των εξαιρεσίμων ημερών υπό τας οριζομένας, ως ηρμηνεύθησαν ορθώς υπό των δικαστηρίων, προϋποθέσεις.

Το άρθρον 50 § 3 ν.δ. 1811)1951 ορίζει ως ημέρας άργίας των δημοσίων υπαλλήλων, εκτός των ανωτέρω ημερών του άρθρου 2 § 2 ν.δ. 3755,1957, και έτέρας, ήτοι την Βασιλικήν εορτήν, πάσας τας Κυριακάς, την 1 Ιανουαρίου, τα Θεοφάνεια, των Τριών Ιεραρχών διά τους εκπαιδευτικούς λειτουργούς, την Καθαράν Δευτέραν, την Μεγάλην Παρασκευήν, του Αγίου Πνεύματος, της Κοιμήσεως της Θεοτόκου και της Δευτέρας των Χριστουγέννων.

Κατά το άρθρον 63 του ιδίου νόμου: α) η πρόσληψις ιδιωτικού προσωπικού επιτρέπεται μόνον εάν ο νόμος προβλέπη τούτο και β) το προσωπικόν τούτο δέν υπάγεται εις τας διατάξεις του νόμου, πλην των περιπτώσεων των άρθρων 193 (απόλυσις πλεοναζόντων έκτάκτων υπαλλήλων) και 212 (εκκαθάρισις έκτάκτων Υπηρεσιών και υπαλλήλων).

Εφ' όσον το ημερομίσθιον προσωπικόν του Δημοσίου προσελήφθη διά τας ανάγκας και εργάζεται κατά το ωράριον κρατικής Υπηρεσίας, ρυθμιζομένης κατά τον υπό του Υπαλληλικού Κώδικος προβλεπόμενον τρόπον, ήτοι λειτουργούσης διά δημοσίους υπαλλήλους με το ωράριον και τας άργίας του άρθρου 50 αυτού (περί των χρονικών ορίων της εργασίας του ιδιωτικού προσωπικού όρα γνωμοδότησιν Νομικού Συμβουλίου Κράτους 19)1962, ΕΕΔ 21, 178, 713)1962, ΕΕΔ 23, 701), ούχι δε άλλης τυχόν κρατικής εκμεταλλεύσεως κλπ., λειτουργούσης κατά τα πρότυπα ιδιωτικής επιχειρήσεως, δέν δημιουργείται υπερημερία του Δημοσίου περί την αποδοχήν της εργασίας του ημερομισθίου του, διότι ούτος, παρ' ότι εις τας διατάξεις του Υπαλληλικού Κώδικος δέν υπάγεται, κατά τα άνω εκτεθέντα, γνωρίζει και οφείλει να γνωρίζη εκ προοιμίων το νομικόν καθεστώς ωρών εργασίας και άργιών των Δημοσίων Υπηρεσιών, ώστε και άν ειδικώς ή σύμβασις δέν προνοή να μη είναι νοητή ή υπό τούτου προσδιορισμένων υπηρεσιών του κατά τας τεθεσπισμένας ημέρας άργίας των δημοσίων υπαλλήλων, δι' ών κινείται ή παρ' ή ούτος εργάζεται Κρατική Υπηρεσία (Γνωμοδότησις Νομικού Συμβουλίου Κράτους 351)1962,

ΕΕΔ 21, 689).

Κατά συνέπειαν εἰς τὴν περίπτωσιν ταύτην δὲν ἐμβαίνει εἰς ἐφαρμογὴν ἡ διάταξις τοῦ ἄρθρου 656 Α.Κ., ὡς μὴ συντρεχόντων τῶν ὅρων αὐτῆς, τουτέστι: α) νὰ κατέστη ὑπερημερον περὶ τὴν ἀποδοχὴν τῆς ἐργασίας τὸ Δημόσιον ἢ β) νὰ κατέστη ἀδύνατος ἡ ἀποδοχὴ τῆς ἐργασίας ἐκ λόγων ἀφορώντων ταῦτο καὶ μὴ ὀφειλομένων εἰς ἀνωτέραν βίαν, δεδομένου ὅτι οὔτε ὑπερημερον κατέστη τὸν Δημόσιον, οὔτε ἡ μὴ ἀποδοχὴ τῆς ἐργασίας ἐγένετο ἐκ πραγματικῶν καὶ τυχαίων γεγονότων, ἀφορώντων τοῦτο, ἀλλ' ἐκ τῆς φύσεως καὶ τῆς λειτουργίας τῆς Δημοσίας Ὑπηρεσίας, παρ' ἣ προσελήφθη, ἵνα προσφέρῃ τὴν ἐργασίαν του κατὰ τὸν διαγραφόμενον ὑπὸ τῶν νόμων καὶ τῆς ὑφιστομένης ὀργανώσεως τόπον καὶ χρόνον ὁ ἐπὶ σχέσει ἰδιωτικοῦ δικαίου τελῶν ἡμερομίσθιος μισθωτός.

III. Κατὰ τὸ ἄρθρον 7 ἀ. ν. 447)1937 ἡ Διοικητικὴ Ἀρχὴ ἢ ἐν ἀπουσίᾳ αὐτῆς ἡ Ἀστυνομικὴ Ἀρχὴ δύναται νὰ διατάσσῃ τὸ κλείσιμον τῶν καταστημάτων κατὰ τὰς ὥρας ἐπισήμου ὑποδοχῆς ὑψηλῶν προσώπων, ἐπισήμου ἑορτασμοῦ ἢ πένθους ἢ καὶ στρατιωτικῆς τελετῆς ὡς καὶ ἑτέρου ἐξαιρετικοῦ καὶ ἐκτάκτου γεγονότος. Αἱ αὐταὶ Ἀρχαὶ δύνανται νὰ διατάσσουν τὴν παράτασιν τῶν ἐργασιῶν τῶν καταστημάτων κατὰ τὴν ἰδίαν ἢ ἄλλην ἡμέραν πρὸς συμπλήρωσιν τῆς ἐργασίας τῶν ὡρῶν, καθ' ἃς ἔμειναν κλειστά. Ἡ ἡμέρα ἑορτασμοῦ ἢ πένθους καθορίζεται δι' ἀποφάσεως τῆς Κυβερνήσεως κατὰ τὸ ἄρθρον 1 τοῦ νόμου τούτου.

Καὶ ἐνῷ τὸ διατασσόμενον κλείσιμον τῶν καταστημάτων συνιστᾷ ἀνωτέραν βίαν, ὁποία εἶναι καὶ ἡ διαταγὴ τῆς Ἀρχῆς, ὅταν αὕτη τυγχάνῃ νόμιμος (Α.Π. 648)1950, ΕΕΔ 10 σ. 297, 517)1952, ΕΕΔ 11, 1315, 10)1953, ΕΕΔ 12, 188, 444)1954, ΕΕΔ 13, 689, 170)1957, ΕΕΔ 16 376, *Κ. Καυκά*: Ἐνοχ. Δίκαιον, γ' ἔκδοσις σ. 542, *Ι. Καποδίστρια*: ΕρμΑΚ ὑπ' ἄρθρον 656, ἀριθ. 53 ἑπ., Σύνταξις ΕΕΔ 23, 433) καὶ συνεπῶς ὁ μισθωτὸς δὲν δικαιοῦται κατὰ τὸ ἄρθρον 656 Α.Κ. νὰ ἀξιώσῃ μισθόν, ἐφ' ὅσον ἡ ἀποδοχὴ ὑπὸ τοῦ ἐργοδότου καταστηματάρχου τῆς ἐργασίας κατέστη ἀδύνατος ἐκ τοῦ ἄνω λόγου, ἐάν, πέραν ἢ καὶ ἀσχέτως τῆς κατὰ τὴν ἄνω ἐξουσιοδότησιν νόμου ἐνεργείας τῆς Ἀρχῆς, τῆς ἀφορώσης τὰ καταστήματα, αὕτη ἀποφασίζῃ καὶ ἀργίαν ἢ μόνον ἀργίαν τῶν Δημοσίων Ὑπηρεσιῶν, παρ' αἷς δυνατὸν νὰ ἐργάζεται ἡμερομίσθιον ἰδιωτικὸν προσωπικόν, διὰ τοὺς αὐτοὺς ἢ ἀναλόγους ἐκτάκτους λόγους δὲν ἀπολλάσσεται τὸ Δημόσιον τῆς ὑποχρεώσεως καταβολῆς τοῦ ἡμερομισθίου διὰ τὰς ἡμέρας ταύτας τῆς ἐκτάκτου ἀργίας, διότι πράγματι τὸ προσωπικὸν τοῦτο ἐκωλύθη νὰ ἐργασθῇ ἐκ λόγων ἀφορώντων τὴν Δημοσίαν Ὑπηρεσίαν καὶ μὴ ὀφειλομένων εἰς ἀνωτέραν βίαν, ὁποίαν συνιστᾷ τὸ μέτρον μόνον, καθόσον καταλαμβάνει τρίτα πρόσωπα.

IV. Κατὰ ταῦτα εἰς τὰ ἐρωτήματα προσήκει ἡ κάτωθι ἀπάντησις: α) Καταφατικὴ εἰς τὸ πρῶτον, β) ἀποφατικὴ εἰς τὸ δεύτερον διὰ τὰς ἐπὶ πλέον ἑορτασίμους ἡμέρας τοῦ Ὑπαλληλικοῦ Κώδικος καὶ γ) καταφατικὴ εἰς τὸ τρίτον.

2 Προσαύξησις ἀμοιβῆς ἀρτεργατῶν δι' ἐργασίαν κατὰ Κυριακὰς καὶ νύκτος

Περίληψις ἐρωτήματος (Ὑπουργείου Ἐργασίας): Ἐὰν ἀρτεργάται, ἀπασχολούμενοι κατὰ τὰς ὁριζομένας ἐξαιρετέας ἑορτὰς (ν.δ. 3755)1957, ἄρθρον 2 § 2), δικαιοῦνται τῆς ὑπὸ τῶν ὑπ' ἀριθ. 8900)1946 καὶ 25825)1951 ἀποφάσεων τῶν Ὑπουργῶν Ἐργασίας καὶ Οἰκονομικῶν προβλεπομένης προσαυξήσεως ἐξ 75 ο)ο, ἐν ὄψει τῆς ὑπ' ἀριθ. 28051)1954 ὑπουργικῆς ἀποφάσεως.

Νομικοῦ Συμβουλίου Κράτους, Τμ. Διακοπῶν Γνωμοδότησις 601)1965

Προεδρεύων ὁ Σύμβουλος κ. *Χ. Καστόπουλος*

Εἰσηγητὴς ὁ Πάρεδρος κ. *Δ. Διακατᾶς*

Λοιπὰ μέλη: Οἱ κ.κ. Π. Σοφιανόπουλος, Α. Ζώρας, Νομικοὶ Σύμβουλοι, Γ. Ἀντωνόπουλος, Χ. Καλογερόπουλος, Πάρεδροι

Ἐπὶ τοῦ πρόσθεν ἐρωτήματος τὸ Νομικὸν Συμβούλιον ἐγνωμοδότησεν ὡς ἀκολούθως:

Ὡς ἤδη ἐγένετο δεκτὸν διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 475)1965 γνωμοδοτήσεως τοῦ Ν.Σ.Κ., ἡ διάταξις τῆς παραγράφου 1 καὶ 2 τοῦ ἄρθρου 1 τοῦ ν. δ. τῆς 8)14.3.1930 «περὶ κωδικοποιήσεως τῶν νόμων περὶ Κυριακῆς ἀναπαύσεως» ἐτροποποιήθη ὑπὸ τῆς παραγράφου 2 τοῦ ἄρθρου 2 τοῦ ν.δ. 3755)1957 «περὶ αὐξήσεως ἀναδρομικῶς κλπ.» καὶ ἑκατὸν ἐξαιρέσιμοι ἑορταί, καθ' ἃς ἀπαγορεύεται ἡ ἐργασία εἰς τοὺς ἐν τῷ Κράτει ὁπαδοὺς παντὸς θρησκεύματος διὰ πᾶσαν βιομηχανικὴν καὶ ἐμπορικὴν ἐργασίαν, εἶναι α) ἡ Γέννησις τοῦ Χριστοῦ, β) ὁ Εὐαγγελισμὸς τῆς Θεοτόκου γ) ἡ δευτέρα ἡμέρα τοῦ Πάσχα, δ) ἡ 1η Μαΐου καὶ ε) ἡ 28 Ὀκτωβρίου ἑκάστου ἔτους, διὰ τὰς δύο τελευταίας ἑορτὰς ὁρισθέντος ὅτι ἐναπόκειται εἰς τὴν διακριτικὴν ἐξουσίαν τῶν ἐργοδοτῶν ἢ ἀπασχόλησις τῶν ἐργαζομένων.

Μεταγενεστέρως διὰ τῶν ὑπ' ὁριθ. 8900)1946, 25825)1951 ὑπουργικῶν ἀποφάσεων παρεσχέθη ἡ εὐχέρεια τῆς ἐργασίας κατὰ τὰς Κυριακὰς καὶ λοιπάς, ὡς ἀνωτέρω, ἑορτασίμους ἡμέρας μὲ τὴν ὑποχρέωσιν τῶν ἐργοδοτῶν, ὅπως κατὰ τὰς ἡμέρας ταύτας παρέχωσι προσαύξησιν ἡμερομισθίου τῶν ἐργαζομένων. Ταῦτα πάντα ἰσχύουσι διὰ πάντες τοὺς ἐργαζομένους, πλὴν τῶν ἀρτεργατῶν, διότι διὰ σειρᾶς νομοθετημάτων καὶ κατ' ἐξουσιοδότησιν ἐκ τούτων ἐκδοθεισῶν ὑπουργικῶν ἀποφάσεων καὶ ἀγορανομικῶν διατάξεων ἄλλως ὡρίσθησαν τὰ τοῦ τρόπου ἐργασίας καὶ ἀμοιβῆς αὐτῶν. Τοιαύτη ἀπόφασις τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας εἶναι καὶ ἡ ὑπ' ἀριθ. 28051)1954 «περὶ καθορισμοῦ ἡμερομισθίων ἀρτεργατῶν ἁπάσης τῆς χώρας», ἐκδοθεῖσα κατ' ἐξουσιοδότησιν τοῦ ἄρθρου 12 τοῦ ν. δ)τος 2510)1953, ἐν τῇ ὁποίᾳ ρητῶς ὁρίζεται ὅτι «οἱ κείμεναι διατάξεις περὶ παροχῆς προσαυξήσεως λόγῳ νυκτερινῆς ἐργασίας καὶ τοιαύτης κατὰ Κυριακὰς καὶ ἑορτὰς δὲν ἔχουσιν ἐφαρμογὴν ἐν προκειμένῳ», δηλαδὴ διὰ τὸν τρόπον ἐργασίας καὶ ἀμοιβῆς τῶν ἀρτεργατῶν.

Ἐφ' ὅσον οὕτω ἐρρυθμίσθη τὸ θέμα τῆς ἀμοιβῆς καὶ τοῦ τρόπου ἐργασίας τῶν ἀρτεργατῶν, οὗτοι, ἐργασθέντες κατὰ τὴν 1 Μαΐου 1965, δὲν δικαιοῦνται τῆς προσαυξήσεως τῆς χορηγουμένης εἰς τοὺς λοιποὺς ἐργαζομένους βάσει τῆς προδιαληφθείσης ὑπ' ἀριθ. 8900)1946 ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας.

ΣΤΟΙΧΕΙΑ ΕΡΓΑΤΙΚΟΥ ΔΙΚΑΙΟΥ

ΑΠΑΣΧΟΛΗΣΙΣ ΜΙΣΘΩΤΟΥ ΔΙΑ ΧΑΡΑΚΤΗΡΙΣΜΟΝ ΑΥΤΟΥ ΩΣ ΙΔΙΩΤΙΚΟΥ ΥΠΑΛΛΗΛΟΥ

Ὑπὸ τῆς Συντάξεως

Ὁ χαρακτηρισμὸς τοῦ μισθωτοῦ ὡς ἰδιωτικοῦ ὑπαλλήλου διὰ τὰ ἐκ τῆς ἰδιότητός του αὐτῆς δικαιώματα ἐκ τῆς ἐργατικῆς νομοθεσίας (προέχουν τὰ ἐκ τοῦ νόμου 2112)1920, ὡς ἐτροποποιήθη ὑπὸ τοῦ νόμου 4558)1930 περὶ καταγγελίας τῆς συμβάσεως ἐργασίας ἰδιωτικῶν ὑπαλλήλων, ἐν συνδυασμῷ πρὸς τὸν νόμον 3198)1955, ΕΕΔ 23, 67 ἐπ., ἔνθα κωδικοποίησις τῶν ἰσχυουσῶν διατάξεων, ἐκ τοῦ ἀ.ν. 539)1945 περὶ ἀδειῶν μισθωτῶν, ΕΕΔ 19, 806 ἐπ., ἔνθα κωδικοποίησις τῶν ἰσχυουσῶν διατάξεων), γίνεται βάσει τῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρου 1 ν. δ. 2655)1953, ΕΕΔ 13, 1212, ἀντικαταστήσαντος τὸ ἄρθρον 10 τοῦ κωδικοποιηθέντος νόμου 3514)1928.

Ἡ διάταξις ἔχει ὡς ἑξῆς: «Ἰδιωτικὸς ὑπάλληλος, κατὰ τὴν ἔννοιαν τοῦ παρόντος νόμου, θεωρεῖται πᾶν πρόσωπον, κατὰ κύριον ἐπάγγελμα ἀσχολούμενον ἐπὶ ἀντιμισθίᾳ, ἀνεξαρτήτως τρόπου πληρωμῆς, εἰς ὑπηρεσίαν ἰδιωτικοῦ καταστήματος, Γραφείου ἢ ἐν γένει ἐπιχειρήσεως ἢ οἱασδήποτε ἐργασίας καὶ παρέχον ἐργασίαν ἀποκλειστικῶς ἢ κατὰ κύριον χαρακτῆρα μὴ σωματικήν. Δὲν θεωροῦνται ἰδιωτικοὶ ὑπάλληλοι οἱ ὑπηρέται πάσης κατηγορίας, καθὼς καὶ πᾶν ἐν γένει πρόσωπον, τὸ ὁποῖον χρησιμοποιεῖται ἐν τῇ παραγωγῇ ἀμέσως ὡς βιομηχανικός, βιοτεχνικός, μεταλλευτικὸς ἢ γεωργικὸς ἐργάτης ἢ ὡς βοηθὸς ἢ μαθητευόμενος τῶν ἐν λόγῳ κατηγοριῶν ἢ παρέχει ὑπηρεσίας ἐν γένει ὑπηρεσίας. (Κατὰ τὸ ἄρθρον 10 τοῦ Προσχεδίου Κώδικος Ἐργασίας, ΕΕΔ 24, 587, ὑπάλληλος εἶναι ὁ μισθωτός, ὁ παρέχων ἀποκλειστικῶς ἢ κατὰ κύριον λόγον ἐργασίαν μὴ σωματικήν, ἀνεξαρτήτως τρόπου ἀποδοχῆς του. Ἐργάται εἶναι πάντες οἱ λοιποὶ μισθωτοί).

Ὡς ἐκ τῆς ἀνωτέρω διατάξεως προκύπτει, (συμβαῖνον ἐν τῇ ζωῇ), ὁ μισθωτὸς ἐνδέχεται κατὰ τὴν παροχὴν τῆς ἐργασίας του νὰ καταβάλλῃ σωματικὴν καὶ πνευματικὴν συγχρόνως ἐργασίαν, ὁπότε εἶναι ἀναγκαῖον νὰ διαχωρίζεται ὑπὸ τοῦ Δικαστοῦ διὰ τὴν ἔνοιαν τοῦ ἰδιωτικοῦ ὑπαλλήλου (ἡ ὁποία εἶναι νομικὴ ἔννοια, Α.Π. 68) 1942, ΕΕΔ 1, 523, Α.Π. 340)1949, ΕΕΔ 8, 492) ποῖον τὸ προέχον εἰς τὴν συγκεκριμένην περίπτωσιν στοιχεῖον. (Τὸν διαγωνισμὸν τοῦτον κάμνει ἡ ἀνωτέρω, σελ. 24, 1044, δημοσιευομένη ὑπ' ἀριθ. 240 1965 ἀπόφασις τοῦ Ἀρείου Πάγου).

Ἐρευνᾶται δηλαδὴ ἑκάστοτε ποία εἶναι κατὰ τὸν ἐργάσιμον χρόνον ἡ κυρία ἀπασχόλησις τοῦ μισθωτοῦ. Οὕτω ἡ ἐν τινι μέτρῳ καταβαλλομένη πνευματικὴ ἐργασία, σκοποῦσα νὰ κατατήσῃ εὐχερεστέραν προφανῶς τὴν κατὰ τὸ πλεῖστον παρεχομένην κυρίως σωματικὴν ἐργασίαν, οὖσα ἁπλῶς παρεπομένη καὶ οὐχὶ κυρία ἀπασχόλησις, δὲν δύναται νὰ μεταβάλῃ τὸν κύριον χαρακτῆρα τῆς ἐργασίας ὡς σωματικῆς; (Α.Π. 389)1950, ΕΕΔ 9, 643) καὶ ἀντιθέτως, ὅταν καταβάλληται καὶ σωματικὴ ἐργασία, παρεπομένως ὡς στοιχεῖον τῆς πνευματικῆς ἐργασίας τοῦ μισθωτοῦ, τοῦτο δὲν ἐπιδρᾷ ἐπὶ τῆς ὑπαλληλικῆς του ἰδιότητος. (Ἐφετείου Ἀθηνῶν 565)1941, ΕΕΔ 1, 405, ἴδετε καὶ Πρωτοδίκου Ἀθηνῶν 7250)1946, ΕΕΔ 6, 42).

Βασικὴ ἀκόμη προϋπόθεσις τοῦ χαρακτηρισμοῦ τοῦ μισθωτοῦ ὡς ἰδιωτικοῦ ὑπαλλήλου εἶναι νὰ παρέχηται ἡ ὑπηρεσία αὐτοῦ «κατὰ κύριον ἐπάγγελμα». (Ὁ ὅρος οὗτος «κατὰ κύριον ἐπάγγελμα» ἐχρησιμοποιήθη καὶ ὑπὸ τοῦ νομοθέτου τοῦ ἄρθρου 2 τοῦ προσφάτου νόμου 4476)1965, ΕΕΔ 24, 746, διὰ τὴν εἰς τὸ Ι.Κ.Α. ἀσφάλισιν, ἴδετε ὡς πρὸς τοῦτο ΕΕΔ 24, 702 ἐπ.).

Οὕτω, κατὰ τὴν νομολογίαν τῶν Δικαστηρίων, δὲν δύναται νὰ χαρακτηρισθῇ ἰδιωτικὸς ὑπάλληλος κατὰ κύριον ἐπάγγελμα ὁ ὑπάλληλος Νομικοῦ Προσώπου Δημοσίου Δικαίου, ὁ ὁποῖος ἀπασχολεῖται παρέργως εἰς ἄλλην ἐργασίαν, ἵνα τύχῃ τῆς ἀποζημιώσεως τοῦ νόμου 2112)1920 (Α.Π. 126)1963, ΕΕΔ 23, 493, ἴδετε καὶ ΕΕΔ 18, 1034, ἔνθα παραπομπαὶ εἰς θεωρίαν καὶ λοιπὴν νομολογίαν, *Γ. Α. Τρίμη*, Θεμελιώδεις ἔννοιαι τοῦ Ἐργατικοῦ Δικαίου, ἐκδ. 1965, Πρωτοδικεῖου Πειραιῶς 1246)1962, ΕΕΔ 21, 909 Πρωτοδικείου Ἠλείας 328)1962, ΕΕΔ 22, 228).

Ἡ κατὰ τὸν νόμον 3198)1955, ἐν συνδυασμῷ πρὸς τὸν νόμον 2112)1920, ἀποζημίωσις τῶν ἰδιωτικῶν ὑπαλλήλων, ἐν περιπτώσει ἀπολύσεως, διαφέρει οὐσιωδῶς ἐκείνης τῶν ἐργατῶν, τεχνιτῶν καὶ ὑπηρετῶν, ἐνῷ, ἐξ ἄλλου, κατὰ τὸ ἄρθρον 5 § 3 τοῦ νόμου 3198)1955 (ΕΕΔ 22, 60 ἐπ.), ἡ καταγγελία τῆς ἐργασιακῆς σχέσεως θεωρεῖται ἔγκυρος, ἐφ' ὅσον... καὶ καταβληθῇ ἡ ὀφειλομένη ἀποζημίωσις.

Κατὰ τὰ νομολογηθέντα ὅμως (ΕΕΔ 21, 337) δὲν ἀπαγγέλλεται ἀκυρότης τῆς καταγγελίας τῆς σχέσεως ἐργασίας, ἂν ὑπάρχῃ ἀναίτιος καὶ δεδικαιολογημένη ἀμφιβολία τοῦ ἐργοδότου περὶ τὸ ποσὸν τῆς ἀποζημιώσεως καὶ ἐν προκειμένῳ περὶ τῆς ἰδιότητος τοῦ μισθωτοῦ ὡς ἰδιωτικοῦ ὑπαλλήλου ἢ ἐργάτου, ἐξαιρέσει βεβαίως τῶν περιπτώσεων, κατὰ τὰς ὁποίας εἰδικοὶ νόμοι χαρακτηρίζουν τοὺς μισθωτοὺς ὡς ἰδιωτικοὺς ὑπαλλήλους (Ἴδετε περὶ τούτων ΕΕΔ 14, 1210 ἐπ.).

ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΚΑΙ ΑΣΦΑΛΙΣΤΙΚΗ ΝΟΜΟΘΕΣΙΑ

ΔΙΑΤΑΓΜΑΤΑ

596)1965 Β. ΔΙΑΤΑΓΜΑ

Περί ἱδρύσεως ἕδρας παρὰ τῇ Νομικῇ Σχολῇ τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν.

(Ε.Κ. τ. Α' φ. 130 τῆς 12 Ἰουλίου 1965)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν: α) Τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 31 (§§ 3 καὶ 4) τοῦ ν.δ. 3974)1959, β) Τὰς γνώμας τῆς Νομικῆς Σχολῆς καὶ τῆς Συγκλήτου τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν (Συνεδρίαι: 13.5.1964, 15.5.1964, 19.5.1964, 5.6.1964, 18.6.1964 καὶ 28.8.1964 καὶ γ) Τὴν ὑπ' ἀριθ. 577)2.6.1965 γνωμοδότησιν τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας, προτάσει τῶν Ἡμετέρων ἐπὶ τῆς Ἐθνικῆς Παιδείας καὶ Θρησκευμάτων καὶ ἐπὶ τῶν Οἰκονομικῶν Ὑπουργῶν, ἀπεφασίσαμεν καὶ διατάσσομεν:

Ἄρθρον μόνον

Ἱδρύεται παρὰ τῇ Νομικῇ Σχολῇ τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν τακτικὴ ἕδρα τοῦ Ἐργατικοῦ Δικαίου.

Εἰς τοὺς αὐτοὺς ἐπὶ τῆς Ἐθνικῆς Παιδείας καὶ Θρησκευμάτων καὶ ἐπὶ τῶν Οἰκονομικῶν Ὑπουργοὺς ἀνατίθεμεν τὴν δημοσίευσιν καὶ ἐκτέλεσιν τοῦ παρόντος διατάγματος.

Ἐν Κερκύρᾳ τῇ 2 Ἰουλίου 1965

—

635)1965 Β. ΔΙΑΤΑΓΜΑ

Περὶ συστάσεως Γραφείου Εὑρέσεως Ἐργασίας εἰς τὸν Νομὸν Ρεθύμνης.

(Ε.Κ. τ. Α' φ. 146 τῆς 29 Ἰουλίου 1965)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν: 1) Τὰς διατάξεις τῆς παραγράφου 2 τοῦ ἄρθρου 7 τοῦ νόμου 3229)1955 «περὶ διοικήσεως τοῦ Ὀργανισμοῦ Ἀπασχολήσεως καὶ Ἀσφαλίσεως Ἀνεργίας καὶ ὀργανώσεως τῶν Γραφείων Εὑρέσεως Ἐργασίας καὶ τροποποιήσεως τινῶν νόμων». 2) Τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 7 τοῦ νόμου 3325)1959 «περὶ Ὑπουργείων καὶ τῶν Ὀργανισμῶν τῶν Δημοσίων Πολιτικῶν Ὑπηρεσιῶν». 3) Τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 19 τοῦ ὑπ' ἀριθ. 868)1960 β.δ)γματος «περὶ Ὀργανισμοῦ τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας». 4) Τὴν ὑπ' ἀριθ. 748)1965 γνωμοδότησιν τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας, προτάσει τῶν Ἡμετέρων Προέδρου τῆς Κυβερνήσεως καὶ Ὑπουργῶν Συντονισμοῦ, Οἰκονομικῶν καὶ Ἐργασίας, ἀπεφασίσαμεν καὶ διατάσσομεν:

Ἄρθρον μόνον

Συνιστᾶται Γραφεῖον Εὑρέσεως Ἐργασίας εἰς τὸν Νομὸν Ρεθύμνης Κρήτης μὲ ἕδραν τοῦτον τὴν πόλιν τοῦ Ρεθύμνου.

Εἰς τὸν Ἡμέτερον ἐπὶ τῆς Ἐργασίας Ὑπουργὸν ἀνατίθεμεν τὴν δημοσίευσιν καὶ ἐκτέλεσιν τοῦ παρόντος.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 28 Ἰουλίου 1965

—

649)1965 Β. ΔΙΑΤΑΓΜΑ

Περὶ χορηγήσεως προσωρινοῦ ἐπιδόματος εἰς τὸ προσωπικὸν κινήσεως καὶ ἔλξεως τῶν Σ.Ε.Κ.

(Ε.Κ. τ. Α' φ. 154 τῆς 2 Αὐγούστου 1965)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν: 1) Τὸ ἄρθρον 20 τοῦ ν.δ. 4243)1962 «περὶ τροποποιήσεως καὶ συμπληρώσεως φορολογικῶν καὶ ἄλλων τινῶν διατάξεων κλπ.». 2) Γνωμοδότησιν τοῦ Ἀνωτάτου Συμβουλίου Δημοσίων Ὑπηρεσιῶν, διατυπωθεῖσαν ἐν τῷ ὑπ' ἀριθ. 513 πρακτικῷ αὐτοῦ τῆς 15ης Ἰουλίου 1965. 3) Γνώμην τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας, διατυπωθεῖσαν ἐν τῷ ὑπ' ἀριθ. 753 πρακτικῷ αὐτοῦ τῆς 22ας Ἰουλίου 1965, προτάσει τοῦ Ἡμετέρου Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου, ἀπεφασίσαμεν καὶ διατάσσομεν:

Ἄρθρον μόνον

Εἰς τὸ κατ' ἐφαρμογὴν τοῦ κεφαλαίου Β' τοῦ ἀπὸ 19)22.1.1926 β. δ)τος «περὶ Κανονισμοῦ τῶν δευτερευουσῶν ἀπολαυῶν τοῦ προσωπικοῦ τῶν Σ.Ε.Κ.» (Φ.Ε.Κ. 26) δικαιούμενον ἀμοιβῆς χιλιομετρικῶν διανύσεων προσωπικῶν τῶν Σ.Ε.Κ. παρέχεται ἀπὸ τῆς ἰσχύος τοῦ παρόντος προσωρινὸν μηνιαῖον ἐπίδομα ὡς ἀκολούθως:

	Δραχμαί
Προσωπικὸν ἕλξεως:	
Μηχανοστασιάρχης	550
Ὑπομηχανοστασιάρχης Α'	500
» Β'	400
Μηχανοδηγὸς	300
» Ἐλιγμῶν	250
Θερμαστὴς	250
Προσωπικὸν κινήσεως:	
Ἀρχιελεγκτὴς	350
Ἐλεγκτὴς	300
Προϊστάμενος ἀμαξοστοιχίας	275
Ὁδηγὸς	225
Τροχοπεδητὴς	175
Προσωπικὸν αὐτοκινήτων:	
Ἀμαξοστασιάρχης αὐτοκινήτων	250
Ὁδηγὸς αὐτοκινήτων Α'	200
» » Β'	185
» » Γ'	170
Βοηθὸς ὁδηγοῦ ἢ εἰσπράκτορος	155

Ἡ ἰσχὺς τοῦ παρόντος ἄρχεται ἀπὸ τῆς δη-

μοσιεύσεώς του εἰς την Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως.

Εἰς τὸν Ἡμέτερον ἐπὶ τῶν Συγκοινωνιῶν Ὑπουργὸν ἀνατίθεμεν τὴν δημοσίευσιν καὶ ἐκτέλεσιν τοῦ παρόντος.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 30 Ἰουλίου 1965

—

650)1965 Β. ΔΙΑΤΑΓΜΑ

Περὶ αὐξήσεως τῆς ὑπὸ τοῦ Κανονισμοῦ δευτερευουσῶν ἀπολαυῶν τοῦ προσωπικοῦ τῶν Σ.Ε.Κ. προβλεπομένης χιλιομετρικῆς ἀποζημιώσεως δι' ἐλιγμοὺς κλπ.

(Ε.Κ. τ. Α' φ. 154 τῆς 2 Αὐγούστου 1965)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν : 1) Τὸ ἄρθρον 20 τοῦ ν.δ. 4242)1962 «περὶ τροποποιήσεως καὶ συμπληρώσεως φορολογικῶν καὶ ἄλλων τινῶν διατάξεων κλπ.». 2) Σύμφωνον γνωμοδότησιν τοῦ Ἀνωτάτου Συμβουλίου Δημοσίων Ὑπηρεσιῶν, διατυπωθεῖσαν ἐν τῷ ὑπ' ἀριθ. 511)15.7.1965 πρακτικῷ αὐτοῦ. 3) Γνώμην τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας, διατυπωθεῖσαν ἐν τῷ ὑπ' ἀριθ. 752) 1965 πρακτικῷ αὐτοῦ, προτάσει τοῦ Ἡμετέρου Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου, ἀπεφασίσαμεν καὶ διατάσσομεν :

Ἄρθρον μόνον

Ἡ ἐν κεφαλαίῳ Β' § 1 (ἀμοιβαὶ - χιλιομετρικαὶ διανύσεις) τοῦ Κανονισμοῦ δευτερευουσῶν ἀπολαυῶν τοῦ προσωπικοῦ τῶν Σ.Ε.Κ. τοῦ κυρωθέντος διὰ τοῦ ἀπὸ 19)22 Ἰανουαρίου 1926 δ)τος «περὶ Κανονισμοῦ τῶν δευτερευουσῶν ἀπολαυῶν τοῦ προσωπικοῦ τῶν Σ.Ε.Κ.» προβλεπομένη διὰ τοὺς ἐλιγμοὺς διαδρομὴ αὐξάνεται ἀπὸ 15 εἰς 25 χιλιόμετρα ἀνὰ ὥραν.

Κατ' ἐξαίρεσιν ἡ ὑπὸ τοῦ Κανονισμοῦ δευτερευουσῶν ἀπολαυῶν προβλεπομένη ἀμοιβὴ χιλιομετρικῶν διανύσεων προσωπικοῦ ἕλξεως καὶ κινήσεως τῶν Σ.Ε.Κ., προκειμένου διὰ τοὺς μηχανοδηγοὺς καὶ θερμαστὰς τοῦ Τμήματος Διακοφτοῦ - Καλαβρύτων, καταβάλλεται πρασηυξημένη κατὰ 50 ο)ο.

Εἰς τὸν Ἡμέτερον ἐπὶ τῶν Συγκοινωνιῶν Ὑπουργὸν ἀνατίθεμεν τὴν δημοσίευσιν καὶ ἐκτέλεσιν τοῦ παρόντος διατάγματος.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 30 Ἰουλίου 1965

—

651)1965 Β. ΔΙΑΤΑΓΜΑ

Περὶ χορηγήσεως ἐπιδόματος ὑπερωριακῆς ἐργασίας εἰς τὸ προσωπικὸν ἐσωτερικῆς ὑπηρεσίας Σ.Ε.Κ.

(Ε.Κ. τ. Α' φ. 154 τῆς 2 Αὐγούστου 1965)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν : 1) Τὸ ἄρθρον 20 τοῦ ν.δ. 4242)1962 «περὶ τροποποιήσεως καὶ συμπληρώσεως φορολογικῶν καὶ ἄλλων τινῶν διατάξεων». 2) Τὴν ἀπὸ 8 Ἀπριλίου 1965 ἀπόφασιν τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τῶν Σ.Ε.Κ. 3) Τὴν σύμφωνον γνώμην τοῦ Ἀνωτάτου Συμβουλίου Δημοσίων Ὑπηρεσιῶν, διατυπωθεῖσαν ἐν τῷ ὑπ' ἀριθ. 513 πρακτικῷ αὐτοῦ τῆς 15.7.1965 4) Τὴν γνώμην τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας, διατυπωθεῖσαν ἐν τῷ ὑπ' ἀριθ. 754 πρακτικῷ αὐτοῦ τῆς 22 Ἰουλίου 1965, προτάσει τοῦ Ἡμετέρου Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου, ἀπεφασίσαμεν καὶ διατάσσομεν :

Ἄρθρον μόνον

Εἰς τὸ προσωπικὸν τῆς ἐσωτερικῆς ὑπηρεσίας τῶν Σ.Ε.Κ. παρέχεται μηνιαία κατ' ἀποκοπὴν ἀμοιβὴ λόγῳ ὑπερωριακῆς ἀπασχολήσεως, ὡς ἀκολούθως :

	Δραχμαί
1) Εἰς τοὺς διευθυντὰς	950
2) Εἰς τοὺς προϊσταμένους ὑπηρεσίας	900
3) Εἰς τοὺς ὑποπροϊσταμένους ὑπηρεσίας	850
4) Εἰς τοὺς τμηματάρχας Α'	800
5) Εἰς τοὺς τμηματάρχας Β' καὶ ἀρχισχεδιαστάς	800
6) Εἰς τοὺς γραμματεῖς Α' καὶ σχεδιαστὰς Α'	650
7) Εἰς τοὺς γραμματεῖς Β' καὶ σχεδιαστὰς Β' προϊσταμένας δακτυλογράφων, ἡλιογράφους Α' καὶ εἰς τοὺς ἐπὶ κατωτέρῳ βαθμῷ	600
8) Εἰς τὸ βοηθητικὸν προσωπικὸν (ἀρχικλητῆρ, κλητῆρ, θυρωρούς, νυκτοφύλαξ)	530

Ἡ ἐν τῷ προηγουμένῳ ἐδαφίῳ ἀποζημίωσις παρεχομένη ἀπὸ τῆς ἐνάρξεως τῆς ἰσχύος τοῦ παρόντος ὡς πάγιον ἐπίδομα λόγῳ ὑπερωριακῆς ἀπασχολήσεως, περιλαμβάνεται μεταξὺ τῶν τακτικῶν τοῦ δικαιούχου ὑπαλλήλου ἀποδοχῶν.

Τοῦ ἐπιδόματος τούτου δὲν δικαιοῦνται οἱ ἐκ τοῦ ἀνωτέρω προσωπικοῦ λαμβάνοντες ἐπὶ πλέον τοῦ βασικοῦ μισθοῦ μετὰ τῶν ἐπ' αὐτοῦ προσαυξήσεως καὶ τῶν ἐπιδομάτων ἀκριβείας καὶ οἰκογενειακῶν βαρῶν ἀμοιβὰς ἢ ἔξοδα κινήσεως ὑπερβαινούσας ἐν συνόλῳ μηνιαίως τὸ ποσὸν τῶν δραχμῶν τριακοσίων (300) διὰ προσθέτου ὑπηρεσίας, παρεχομένας εἰς τὸ Δίκτυον ἢ τὸ Δημόσιον ἢ Ν.Π.Δ.Δ. εἰς ὥρας μὴ συμπιπτούσας πρὸς τὰς ὥρας τῆς ὑποχρεωτικῆς αὐτῶν ἐργασίας.

Τὸ δικαιούμενον ὑπερωριακοῦ ἐπιδόματος προσωπικόν, ἐφ' ὅσον αἱ ὑπηρεσιακαὶ ἀνάγκαι τὸ ἀπαιτοῦν, ὑποχρεοῦται εἰς τὴν παροχὴν ὑπερωριακῆς ἐργασίας ἄνευ ἀμοιβῆς μέχρι τριάκοντα ὡρῶν (30) μηνιαίως.

Ἡ ἰσχὺς τοῦ παρόντος ἄρχεται ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως του εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως.

Εἰς τὸν Ἡμέτερον ἐπὶ τῶν Συγκοινωνιῶν Ὑπουργὸν ἀνατίθεμεν τὴν δημοσίευσιν καὶ ἐκτέλεσιν τοῦ παρόντος.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 30 Ἰουλίου 1965

—

652)1965 Β. ΔΙΑΤΑΓΜΑ

Περί συμπληρωματικών ωρών εργασίας Κυριακών και εορτών προσωπικού Σ.Ε.Κ.

(Ε.Κ. τ. Α' φ. 154 της 2 Αυγούστου 1965)

"Εχοντες υπ' όψιν: 1) Τά άρθρα 1 καί 2 τού νόμου 3752)1929 «περί κυρώσεως διά διαταγμάτων Κανονισμών τού προσωπικού κλπ.», έν συνδυασμώ πρός τά άρθρα 1 καί 2 τού νόμου 2269)1920 «περί κυρώσεως τής Διεθνούς Συνδιασκέψεως τής Έργασίας τής Ουασιγκτώνος περί περιορισμού τών ώρών έργασίας έν ταίς βιομηχανικαίς έπιχειρήσεσιν είς όκτώ (8) καθ' ήμέραν καί 48 καθ' έβδομάδα». 2) Τήν άπό 1.4.1965 άπόφασιν τού Διοικητικού Συμβουλίου τών Σ.Ε.Κ. 3) Τήν γνώμην τής Πανελληνίου Όμοσπονδίας Σιδηροδρομικών, ώς αύτη διατυπούται έν τώ υπ' άριθ. 294)8.5.1965 έγγράφω αύτής. 4) Τήν σύμφωνον γνωμοδότησιν τού Α.Σ.Υ., διατυπωθείσαν έν τώ υπ' άριθ. 510 πρακτικώ αύτού τής 15.7.1965, καί 5) τήν γνώμην τού Συμβουλίου τής Έπικρατείας, διατυπωθείσαν έν τώ υπ' άριθ. 751 πρακτικώ αύτού τής 22.7.1965, προτάσει τού Ήμετέρου έπί τών Συγκοινωνιών Υπουργού, άπεφασίσαμεν καί διατάσσομεν:

"Αρθρον μόνον

Κατ' έξαίρεσιν τών διατάξεων τού στοιχείου 1 τού άρθρου 19 τού άπό 15 Φεβρουαρίου 1926 Κανονισμού ώρών έργασίας καί άναπαύσεως προσωπικού τών έν Έλλάδι σιδηροδρόμων αί πέραν τών 5.30' ώρών ύποχρεωτικής έργασίας ώραι τού προσωπικού τών Σ.Ε.Κ. κατά τάς Κυριακάς καί έξαιρέσιμους εορτάς θεωρούνται συμπληρωματικαί.

Είς τόν αύτόν έπί τών Συγκοινωνιών Υπουργόν άνατίθεμεν τήν δημοσίευσιν καί έκτέλεσιν τού παρόντος διατάγματος.

Έν Άθήναις τή 28 Ίουλίου 1965

—

ΥΠΟΥΡΓΙΚΑΙ ΑΠΟΦΑΣΕΙΣ

51671)1566)1965 Άπόφ. Υπουργού Έργασίας

Περί τροποποιήσεως των άρθρων 3 και 6 της υπ' άριθ. 69319)2970)1964 αποφάσεως Υπουργού Έργασίας περί εγκρίσεως Κανονισμού συστάσεως και λειτουργίας Περιφερειακού Υποκαταστήματος Συντάξεων περιοχής Αθηνών του Ιδρύματος Κοινωνικών Ασφαλίσεων.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 442 της 24 Ίουλίου 1965)

"Εχοντες υπ' όψιν: 1) Τάς διατάξεις τών άρθρων 14, 16 καί 20 τού ά.ν. 1846)1951 «περί Κοινωνικών Άσφαλίσεων». 2) Τάς διατάξεις τού ν.δ. 3710)1957 «περί τροποποιήσεως τής περί διοικήσεως καί έλέγχου τού Ίδρύματος Κοινωνικών Άσφαλίσεων νομοθεσίας κλπ.» 3) Πρότασιν τού Διοικητού τού Ίδρύματος Κοινωνικών Άσφαλίσεων, ώς καί τάς άπό 11.5.1965 καί 18.5.1965 γνωμοδοτήσεις τού Διοικητικού Συμβουλίου τούτου, υποβληθείσας ήμίν διά τής υπ' άριθ. πρωτ. 70916)20.5.1965 άναφοράς τούτου, άποφασίζομεν:

Έγκρίνομεν, όπως τά άρθρα 3 καί 6 τής υπ' άριθ. 69319)2970)1964 άποφάσεως ήμών «περί έγκρίσεως Κανονισμού συστάσεως καί λειτουργίας Περιφερειακού Υποκαταστήματος Συντάξεων περιοχής Άθηνών τού Ίδρύματος Κοινωνικών Άσφαλίσεων» (*) άντικατασταθώσιν ώς άκολούθως:

"Αρθρον 3

Ή σύνθεσις καί αί άρμοδιότητες τών Υπηρεσιών τού Περιφερειακού Υποκαταστήματος Συντάξεων καθορίζονται ώς άκολούθως:

1) Διευθυντής Υποκαταστήματος.

2) Διεύθυνσις Γραμματείας.

Ι. Τμήμα Γραμματείας

Τό Τμήμα τούτο έχει τάς άκολούθους άρμοδιότητας:

α) Παραλαμβάνει τάς αιτήσεις τών ήσφαλισμένων περί άπονομής συντάξεων καί παρέχει πάσαν πληροφορίαν έπί τής πορείας αύτών, τηρούν τά άπαραίτητα πρός τούτο στοιχεία.

β) Διεκπεραιώνει τήν πάσης φύσεως έργασίαν, ήτις άφορά τήν παρακολούθησιν τής ύπηρεσιακής καταστάσεως τού προσωπικού (μεταβολαί, πειθαρχικαί ύποθέσεις κλπ.).

γ) Τηρεί τό πρωτόκολλον καί τήν στατιστικήν τού Υποκαταστήματος.

ΙΙ. Τμήμα συλλογικών όργάνων

Τό Τμήμα τούτο έχει τάς άκολούθους άρμοδιότητας:

α) Μεριμνά διά τήν τακτικήν λειτουργίαν τών συλλογικών όργάνων τού Υποκαταστήματος (Τοπική Διοικητική Έπιτροπή καί Έπιτροπή Καθορισμού Ήλικίας).

β) Τηρεί τά πρακτικά τής Τοπικής Διοικητικής Έπιτροπής καί τής Έπιτροπής Καθορισμού Ήλικίας.

γ) Μεριμνά διά τήν υποβολήν είς τήν Διοίκησιν: αα) άντιγράφων τών πρακτικών Τοπικής Διοικητικής Έπιτροπής καί ββ) τής είκείας έξαμηνιαίας έκθέσεως.

ΙΙΙ. Τμήμα Μητρώου Συνταξιούχων

Τό Τμήμα τούτο έπιμελείται τής τηρήσεως τού μητρώου καί τών εύρετηρίων τών συνταξιούχων καί χορηγεί κατόπιν αιτήσεως πάσης φύσεως πιστοποιητικά καί βεβαιώσεις, άφορώσας τήν κατάστασιν τού συνταξιούχου.

ΙV. Τμήμα Άρχείου συνταξιοδοτικών φακέλλων

Τό Τμήμα τούτο έπιμελείται τής τηρήσεως τού Άρχείου τών οίκείων φακέλλων τών συνταξιούχων.

V. Τμήμα άνακεφαλαιώσεως

Τό Τμήμα τούτο έπιλαμβάνεται τής άνακε-

(*) ΕΕΔ 23, 1457.

φαλαιώσεως τῶν ἡμερῶν ἐργασίας ἐκ τῶν ἀσφαλιστικῶν βιβλιαρίων τῶν αἰτούντων σύνταξιν ἠσφαλισμένων τοῦ Ι.Κ.Α. ἢ ἠσφαλισμένων τῶν εἰς τὸ Ι.Κ.Α. συγχωνευθέντων Ταμείων καὶ καθορίζει τὴν ἀσφαλιστικὴν κλάσιν, βάσει τῆς ὁποίας θέλει ὑπολογισθῇ ἡ σύνταξις.

3) Διεύθυνσις ἀπονομῆς συντάξεων λόγῳ γήρατος καὶ θανάτου.

I. Α' Τμῆμα ἀπονομῆς συντάξεων λόγῳ γήρατος

Τὸ Τμῆμα τοῦτο ἐπιλαμβάνεται τῶν αἰτήσεων περὶ ἀπονομῆς συντάξεως λόγῳ γήρατος, ὡς καὶ πάσης ἄλλης αἰτήσεως ἐπὶ παντὸς θέματος, ἀναγομένου εἰς τὴν τροποποίησιν τοῦ συνταξιοδοτικοῦ δικαιώματος λόγῳ γήρατος καὶ καταρτίζει ἐν σχεδίῳ τὰς σχετικὰς ἀποφάσεις.

II. Β' Τμῆμα ἀπονομῆς συντάξεων λόγῳ γήρατος

Τὸ Τμῆμα τοῦτο ἔχει τὰς αὐτὰς ἁρμοδιότητας, οἵας καὶ τὸ Α' Τμῆμα.

III. Γ'' Τμῆμα ἀπονομῆς συντάξεων λόγῳ θανάτου

Τὸ Τμῆμα τοῦτο ἐπιλαμβάνεται τῶν αἰτήσεων περὶ ἀπονομῆς συντάξεως λόγῳ θανάτου, ὡς καὶ πάσης ἄλλης αἰτήσεως ἐπὶ παντὸς θέματος, ἀναγομένου εἰς τὴν τροποποίησιν τοῦ συνταξιοδοτικοῦ δικαιώματος λόγῳ θανάτου, καὶ καταρτίζει ἐν σχεδίῳ τὰς σχετικὰς ἀποφάσεις.

4) Διεύθυνσις ἀπονομῆς συντάξεως λόγῳ ἀναπηρίας

1. Τὸ Τμῆμα ἐπιλαμβάνεται τῶν αἰτήσεων περὶ ἀπονομῆς συντάξεων λόγῳ ἀναπηρίας, ὡς καὶ πάσης αἰτήσεως ἐπὶ παντὸς θέματος, ἀναγομένου εἰς τὴν τροποποίησιν τοῦ συνταξιοδοτικοῦ δικαιώματος λόγῳ ἀναπηρίας, καὶ καταρτίζει ἐν σχεδίῳ τὰς σχετικὰς ἀποφάσεις.

II. Β' Τμῆμα ἀπονομῆς συντάξεων λόγῳ ἀναπηρίας

Τὸ Τμῆμα τοῦτο ἔχει τὰς αὐτὰς ἁρμοδιότητας, οἵας καὶ τὸ Α' Τμῆμα.

III. Τμῆμα παραστάσεως συντάξεως ἀναπηρίας

Τὸ Τμῆμα τοῦτο ἐπιλαμβάνεται οἰκοθεν, κατόπιν αἰτήσεως, τῆς παρελεύσεως τοῦ χρόνου συντάξεως τῶν συνταξιούχων λόγῳ ἀναπηρίας ἢ ἐπιδοματούχων λόγῳ ἀναπροσαρμογῆς.

5) Τμῆμα ἀπονομῆς συντάξεων ἠσφαλισμένων συγχωνευομένων Ταμείων καὶ ἠσφαλισμένων ὑπαγομένων εἰς τὰς διατάξεις τοῦ ν.δ. 4202)1961

Τὸ Τμῆμα τοῦτο ἔχει τὰς ἀκολούθους ἁρμοδιότητας:

α) Ἐπιλαμβάνεται παντὸς θέματος, ἀφορῶντος τὴν ἀπονομὴν τῶν ταροχῶν Κλάδου Συντάξεων εἰς ἠσφαλισμένους ἢ συνταξιούχους συγχωνευθέντων ἢ συγχωνευομένων Ταμείων εἰς τὸ Ι.Κ.Α.

β) Ἐπιλαμβάνεται τῶν αἰτήσεων τῶν ἠσφαλισμένων ἢ συνταξιούχων, αἱ ὁποῖαι ἐμπίπτουν εἰς τὰς διατάξεις τοῦ ν.δ. 4202)1961.

γ) Καταρτίζει ἐν σχεδίῳ τὰς σχετικὰς ἀποφάσεις περὶ ἀπονομῆς συντάξεων.

6) Τμῆμα διοικητικῶν μέσων θεραπείας

Τὸ Τμῆμα τοῦτο ἐπιμελεῖται τῆς ἐξετάσεως τῶν ὑποβαλλομένων αἰτήσεων θεραπείας καὶ τῶν συνταξιοδοτικῆς φύσεως ἀποφάσεων τοῦ Διευθυντοῦ τοῦ Ὑποκαταστήματος καὶ καταρτίζει ἐν σχεδίῳ τὰς σχετικὰς εἰσηγήσεις πρὸς τὰ οἰκεῖα συλλογικὰ ὄργανα καὶ μεριμνᾷ διὰ τὴν ὑποβολὴν τῶν ἐφέσεων καὶ τῶν ἀποφάσεων τῆς Τοπικῆς Διοικητικῆς Ἐπιτροπῆς ἢ τοῦ Διευθυντοῦ μετὰ τῶν οἰκείων φακέλων εἰς τὴν Δευτεροβάθμιον Ἐπιτροπὴν Ἐφέσεων.

7) Ὑγειονομικαὶ Ἐπιτροπαί

Αὗται διαπιστώνουν τὴν πρὸς ἐργασίαν ἀνικανότητα τῶν παραπεμπομένων εἰς αὐτὰς ἠσφαλισμένων, οἱ ὁποῖοι αἰτοῦν σύνταξιν λόγῳ ἀναπηρίας ἢ παράτασιν τῆς ἀπονεμηθείσης ἤδη τοιαύτης.

8) Διεύθυνσις ἐλέγχου

I. Τμῆμα ἐλέγχου ἀποφάσεων συντάξεων γήρατος καὶ θανάτου

Τὸ Τμῆμα τοῦτο ἔχει τὰς ἀκολούθους ἁρμοδιότητας:

α) Ἐλέγχει τὴν νομιμότητα τῶν ἀποφάσεων ἀπονομῆς συντάξεως τόσον ἀπὸ ἀπόψεως προϋποθέσεων καὶ δικαιολογητικῶν, ὅσον καὶ ἀπὸ πλευρᾶς ὑπολογισμοῦ τοῦ ποσοῦ τῶν συντάξεων.

β) Θεωρεῖ τὰς ἐκδιδομένας πινακίδας.

II. Τμῆμα ἐλέγχου ἀποφάσεων συντάξεων ἀναπηρίας

Τὸ τμῆμα τοῦτο ἔχει τὰς αὐτὰς ἁρμοδιότητας, οἵας καὶ τὸ ὑπὸ στοιχεῖον Ι Τμῆμα διὰ τὰς ἀποφάσεις ἀπονομῆς συντάξεως λόγῳ ἀναπηρίας.

III. Τμῆμα ἐλέγχου ἀποφάσεων συντάξεων ἠσφαλισμένων συγχωνευθέντων Ταμείων καὶ ὑπαγομένων εἰς τὴν διαδικασίαν τοῦ ν. δ. 4202)1961

Τὸ Τμῆμα τοῦτο ἔχει τὰς αὐτὰς ἁρμοδιότητας, οἵας καὶ τὸ ὑπὸ στοιχεῖον Ι Τμῆμα διὰ τὰς ἀποφάσεις περὶ ἀπονομῆς συντάξεων τῶν ἠσφαλισμένων ἐκ συγχωνευθέντων Ταμείων καὶ ὑπαγομένων εἰς τὸ ν.δ. 4202)1961.

IV. Τμῆμα ἐλέγχου ἀνακεφαλαιώσεως

Τὸ Τμῆμα τοῦτο ἐλέγχει τὰ ἀνακεφαλαιωθέντα ἀσφαλιστικὰ βιβλιάρια καὶ τὸν ὀρθὸν ὑπολογισμὸν τῆς οἰκείας μισθολογικῆς κλάσεως.

V. Εἰς πᾶσαν περίπτωσιν ἀσκήσεως ἐλέγχου προβλεπομένου ἐν τῷ παρόντι ἄρθρῳ ὁ ἔλεγχος ἐντέλλεται ὑπὸ τοῦ τμηματάρχου τοῦ οἰκείου Τμήματος ἢ ὑπὸ ὑπαλλήλου, ὁριζομένου ὑπ' αὐτοῦ. Ὁ ἔλεγχος βεβαιοῖ διὰ τῆς ἐπὶ τοῦ σχεδίου τῆς συνταξιοδοτικῆς ἀποφάσεως μονογραφῆς του τὴν νομιμότητα τῆς ἀπονομῆς καὶ διατυπώνει τὰς παρατηρήσεις του.

Ἄρθρον 6

Ἀπὸ τῆς ἐνάρξεως τῆς λειτουργίας τοῦ Πε-

ριφερειακοῦ Ὑποκαταστήματος Συντάξεων τὸ Ὑποκατάστημα Ἀθηνῶν οὐδεμίαν ἁρμοδιότητα ἀσκεῖ ἐπὶ συνταξιοδοτικῶν θεμάτων, πλὴν τῆς καταβολῆς τῶν συντάξεων εἰς τοὺς συνταξιούχους τῆς περιοχῆς του.

Αἱ κατὰ τὴν ἔναρξιν τῆς λειτουργίας τοῦ Περιφερειακοῦ Ὑποκαταστήματος Συντάξεων πάσης φύσεως ἐκκρεμεῖς συνταξιοδοτικαὶ ὑποθέσεις περιέρχονται εἰς τὴν ἁρμοδιότητα τοῦ Περιφερειακοῦ Ὑποκαταστήματος Συντάξεων.

Μέχρι τοῦ διορισμοῦ τῆς ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 7 § 4 ἐδ. γ' τοῦ ν.δ. 3710)1957 προβλεπομένης Τοπικῆς Διοικητικῆς Ἐπιτροπῆς, ὡς καὶ μέχρι τῆς συστάσεως τῆς ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 10 τοῦ ἀ.ν. 1846)1951 προβλεπομένης Ἐπιτροπῆς καθορισμοῦ ἡλικίας, αἱ πάσης φύσεως ὑποθέσεις, αἵτινες ἀνάγονται εἰς τὴν ἁρμοδιότητα τῶν ὡς ἄνω συλλογικῶν ὀργάνων, ἐκδικάζονται ἀπὸ τὴν Τοπικὴν Διοικητικὴν Ἐπιτροπὴν καὶ τὴν Ἐπιτροπὴν καθορισμοῦ ἡλικίας τοῦ Περιφερειακοῦ Ὑποκαταστήματος Ἀθηνῶν.

Ἡ παροῦσα δημοσιευθήτω διὰ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 14 Ἰουλίου 1965

—

73941)5449)1965 Ἀπόφ. Ὑπουργοῦ Ἐργασίας

Περὶ κηρύξεως ἐκτελεστῆς τῆς ὑπ' ἀριθ. 12)1965 ἀποφάσεως τοῦ Δ.Δ.Δ.Δ. Πειραιῶς «περὶ ἑρμηνείας τῆς ὑπ' ἀριθ. 8)1963 ἀποφάσεως Π.Δ.Δ.Δ. Πειραιῶς καὶ τῆς ὑπ' ἀριθ. 1)1964 ἀποφάσεως τοῦ Δ.Δ.Δ.Δ. Πειραιῶς περὶ τῶν ὅρων ἀμοιβῆς κλπ. τῶν ἐργατοτεχνιτῶν ἀγροτικῶν ἁλευρομύλων Μακεδονίας - Θράκης - Θεσσαλίας.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 478 τῆς 2 Αὐγούστου 1965)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν : α) Τὰς διατάξεις τῆς παραγράφου 1 τοῦ ἄρθρου 20 τοῦ νόμου 3239)1955, ὡς ἐτροποποιήθησαν ὑπὸ τοῦ ν.δ. 3755)1957, β) Τὴν ὑπ' ἀριθ. 12)1965 ἀπόφασιν ταῦ Δ.Δ.Δ.Δ. Πειραιῶς περὶ ἑρμηνείας τῆς ὑπ' ἀριθ. 8)1963 ἀποφάσεως τοῦ Π.Δ.Δ.Δ. Πειραιῶς καὶ τῆς ὑπ' ἀριθ. 1)1964 ἀποφάσεως τοῦ Δ.Δ.Δ.Δ. Πειραιῶς, ἀποφαίζομεν :

Κηρύσσομεν ἐκτελεστὴν τὴν ὑπ' ἀριθ. 12)1965 ἀπόφασιν τοῦ Δ.Δ.Δ.Δ. Πειραιῶς «περὶ ἑρμηνείας τῆς ὑπ' ἀριθ. 8)1965 ἀποφάσεως τοῦ Π.Δ.Δ.Δ. Πειραιῶς» καὶ τῆς ὑπ' ἀριθ. 1,1964 ὁμοίας τοῦ Δ.Δ.Δ.Δ. Πειραιῶς «περὶ τῶν ὅρων ἀμοιβῆς κλπ. τῶν ἐργατοτεχνιτῶν ἀγροτικῶν ἁλευρομύλων Μακεδονίας - Θράκης - Θεσσαλίας», ἐκδοθεῖσαν μετὰ παραπομπὴν πρὸς ἑρμηνείαν, συμφώνως πρὸς τὴν διάταξιν τοῦ ἑδαφίου β' τῆς παραγράφου 2 τοῦ ἄρθρου 15 τοῦ νόμου 3239)1955, ὡς ἐτροποποιήθη ὑπὸ τῆς παραγράφου 7 τοῦ ἄρθρου 10 τοῦ ν.δ. 3755)1957, τῆς ὁποίας τὸ διατακτικὸν ἔχει ὡς ἀκολούθως :

Ἀποφαίνεται, ὅτι κατὰ τὴν ἀληθῆ ἔννοιαν τῶν ὑπ' ἀριθ. 8)1963 ἀποφάσεως τοῦ Π.Δ.Δ.Δ. Πειραιῶς καὶ 1)1964 ὁμοίας τοῦ Δ.Δ.Δ.Δ. Πειραιῶς (*) ἐκ τῶν ἐργατοτεχνιτῶν τῶν ἐργαζομένων εἰς ἀγροτικοὺς ἁλευρομύλους περιοχῶν Μακεδονίας - Θράκης - Θεσσαλίας :

Ι. Εἰς τὴν α' κατηγορίαν ἐργατῶν ὑπάγονται οἱ μυλωνάδες, πετροχαράκται, οἱ ἔχοντες 10ετῆ τοὐλάχιστον ἐργασίαν βοηθοῦ μυλωνᾶ ἢ εἰδικὴν τεχνικὴν ἐκπαίδευσιν.

ΙΙ. Εἰς τὴν β' κατηγορίαν ἐργατῶν ὑπάγονται οἱ βοηθοὶ μυλωνᾶ, κυλινδριστής, βοηθὸς πετροχαράκτου, πλυντηρᾶς, πλανοιστιέρης, σιταρᾶς, ἐργάτης σιλό, σιμιγδαλᾶς, μπουρατιέρης, κασσανιέρης, ἐργάτης κοντισιονέρ, σκυβαλᾶς, ἐργάται συσκευασίας.

ΙΙΙ. Εἰς τὴν γ' κατηγορίαν ἐργατῶν ὑπάγονται οἱ ἐργαζόμενοι εἰς τὰς ἐργασίας : φορτώσεις, ἐκφορτώσεις, ζυγίσματος κλπ.

ΙV. Διὰ τὴν ἔνταξιν εἰς τὰς ἀνωτέρω κατηγορίας λαμβάνεται ὑπ' ὄψιν ἡ κυρία ἢ ἡ μεγαλυτέρα κατὰ τὸ ὡράριον ἐργασίας ἀπασχόλησις. Ἐπιτρέπεται λόγῳ τῆς ἰδιομορφίας τῆς ἐργασίας τῶν ἀγροτικῶν ἁλευρομύλων ἡ εἰς ἁπάσας ἐν γένει τὰς κατηγορίας ἐργασίας, ἀναλόγως τῶν ἀναγκῶν, ἀπασχόλησις τῶν ἀνωτέρω ἄνευ μειώσεως τοῦ καταβαλλομένου ἀναλόγως τῆς εἰδικότητός των ἡμερομισθίου.

V. Κατὰ τὰ λοιπὰ ἰσχύει ἡ ὑπ' ἀριθ. 8)1963 ἀπόφασις τοῦ Π.Δ.Δ.Δ. Πειραιῶς, ὡς ἐτροποποιήθη διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 1)1964 ὁμοίας τοῦ Δ.Δ.Δ.Δ. Πειραιῶς.

Ἡ παροῦσα δημοσιευθήτω διὰ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 30 Ἰουλίου 1965

—

74415)7474)1965 Ἀπόφ. Ὑπουργοῦ Ἐργασίας

Περὶ κηρύξεως ἐκτελεστῆς τῆς ὑπ' ἀριθ. 1)1965 ἀποφάσεως τοῦ Δ.Δ.Δ.Δ. Λαρίσης «περὶ τῶν ὅρων ἀμοιβῆς καὶ ἐργασίας ἐκδοροσφαγέων Βόλου».

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 478 τῆς 2 Αὐγούστου 1965)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν : α) Τὰς διατάξεις τῆς παραγράφου 1 τοῦ ἄρθρου 20 τοῦ νόμου 3239) 1655, ὡς ἐτροποποιήθησαν ὑπὸ τοῦ ν.δ. 3755) 1957, β) Τὴν ὑπ' ἀριθ. 1)1965 ἀπόφασιν τοῦ Δ.Δ.Δ.Δ. Λαρίσης, δι' ἧς μετερρυθμίσθη μετ' ἔφεσιν ἡ ὑπ' ἀριθ. 2)1962 ἀπόφασις τοῦ Π.Δ.Δ.Δ. Βόλου, ἀποφαίζομεν :

Κηρύσσομεν ἐκτελεστὴν τὴν ὑπ' ἀριθ. 1) 1965 ἀπόφασιν τοῦ Δ.Δ.Δ.Δ. Λαρίσης «περὶ τῶν ὅρων ἀμοιβῆς καὶ ἐργασίας τῶν ἐκδοροσφαγέων Βόλου», ἐκδοθεῖσαν εἰς ἐπίλυσιν διενέξεως μεταξὺ τῆς Ἑνώσεως Ἐκδοροσφαγέων Βόλου ἀφ' ἑνὸς καὶ καὶ ἀφ' ἑτέρου τοῦ Συλλόγου Κρεοπωλῶν Βόλου, τῆς ὁποίας τὸ διατακτικὸν ἔχει ὡς ἀκολούθως :

Μεταρρυθμίζον ἐν μέρει τὴν ἐκκαλουμένην

(*) ΕΕΔ 23, 380.

ὑπ' ἀριθ. 2)1962 ἀπόφασιν τοῦ Π.Δ.Δ.Δ. Βόλου, καθορίζει ὡς ἀμοιβὴν δι' ἕκαστον ἐσφαγμένον καὶ ἐγδαρμένον σφάγιον ἐκτὸς τοῦ Δήμου Βόλου, εἰσαγόμενον ὑπὸ τῶν ζωεμπόρων καὶ κρεοπωλῶν ἐπὶ σκοπῷ καταναλώσεως ἐν τῷ Δήμῳ Βόλου καὶ τοὺς συνοικισμούς αὐτοῦ, κατὰ τὸν ἐνεργούμενον δεύτερον κτηνιατρικὸν ἔλεγχον διὰ πάντα ἀπασχολούμενον εἰς τὴν ἐργασίαν ταύτην ἐκβοροσφαγέα ὡς κάτωθι:

1) Ἀρνιὰ καὶ ἐρίφια δραχμὰς μίαν καὶ λεπτὰ πεντήκοντα (1.50) κατὰ κεφαλήν.

2) Αἰγοπρόβατα κατὰ κεφαλὴν δραχμὰς 2.

3) Μόσχοι μέχρι βάρους 128 χιλιογράμμων δραχμὰς δέκα (10).

4) Βοοειδῆ καὶ μόσχοι ἄνω τῶν 128 χιλιογράμμων δραχμὰς δώδεκα (12) καὶ

5) Χοῖροι κατὰ κεφαλὴν δραχμὰς ἑπτὰ καὶ λεπτὰ πεντήκοντα (7,50).

Ὁρίζει τὴν ἰσχὺν τῆς ἐκκαλουμένης ἀποφάσεως ἀπὸ πρώτης Νοεμβρίου 1962.

Ἡ παροῦσα δημοσιευθήτω διὰ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 31 Ἰουλίου 1965

—

73942)5448)1965 Ἀπόφ. Ὑπουργοῦ Ἐργασίας

Περὶ κηρύξεως ἐκτελεστῆς τῆς ὑπ' ἀριθ. 2) 1965 ἀποφάσεως τοῦ Δ.Δ.Δ.Δ. Λαρίσης «περὶ τῶν ὅρων ἀμοιβῆς καὶ ἐργασίας τῶν ἐργατῶν κατασκευῆς μωσαϊκῶν πλακῶν καὶ τεχνιτῶν μαρμάρων Βόλου».

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 478 τῆς 2 Αὐγούστου 1965)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν: α) Τὰς διατάξεις τῆς παραγράφου 1 τοῦ ἄρθρου 20 τοῦ νόμου 3239) 1955, ὡς ἐτροποποιήθησαν ὑπὸ τοῦ ν.δ. 3755) 1957, β) Τὴν ὑπ' ἀριθ. 2)1965 ἀπόφασιν τοῦ Δ.Δ.Δ.Δ. Λαρίσης, δι' ἧς μετερρυθμίσθη μετ' ἔφεσιν ἡ ὑπ' ἀριθ. 1)1965 ἀπόφασις τοῦ Π.Δ.Δ.Δ. Βόλου, ἀποφασίζομεν:

Κηρύσσομεν ἐκτελεστὴν τὴν ὑπ' ἀριθ. 2)1965 ἀπόφασιν τοῦ Δ.Δ.Δ.Δ. Λαρίσης «περὶ τῶν ὅρων ἀμοιβῆς καὶ ἐργασίας τῶν ἐργατῶν κατασκευῆς μωσαϊκῶν πλακῶν καὶ τεχνιτῶν μαρμάρων Βόλου», ἐκδοθεῖσαν εἰς ἐπίλυσιν διενέξεως μεταξὺ τῆς Ἑνώσεως Ἐργατῶν Κατασκευῆς Μωσαϊκῶν Πλακῶν καὶ Τεχνιτῶν Μαρμάρων Βόλου ἀφ' ἑνὸς καὶ ἀφ' ἑτέρου α) τοῦ Ἐμπορικοῦ καὶ Βιομηχανικοῦ Ἐπιμελητηρίου Βόλου καὶ β) τοῦ Ἐπαγγελματικοῦ καὶ Βιοτεχνικοῦ Ἐπιμελητηρίου Βόλου, τῆς ὁποίας τὸ διατακτικὸν ἔχει ὡς ἀκολούθως:

Μεταρρυθμίζει ἐν μέρει τὴν ἐκκαλουμένην ὑπ' ἀριθ. 1)1965 ἀπόφασιν τοῦ Π.Δ.Δ.Δ. Βόλου.

Α) Καθορίζει τὰ ἡμερομίσθια ὡς ἑξῆς:

1) Εἰς δραχμὰς ὀγδοήκοντα (80) διὰ τοὺς τεχνίτας παντὸς τύπου πλακιδίων.

2) Εἰς δραχμὰς ἑβδομήκοντα ἓξ (76) διὰ τοὺς βοηθοὺς τεχνίτας.

3) Εἰς δραχμὰς ἑξήκοντα τέσσαρας (64) διὰ τοὺς ἀνειδικεύτους ἐργάτας καὶ εἰς δραχμὰς ἑβδομήκοντα (70) μετὰ πάροδον ἑνὸς ἔτους ἐργασίας.

4) Εἰς δραχμὰς εἴκοσι τέσσαρας (24) διὰ τοὺς μαθητευομένους ἐργάτας ἀδιακρίτως φύλου καὶ εἰς δραχμὰς τριάκοντα (30) μετὰ πάροδον ἑνὸς (1) ἔτους ἐργασίας.

5) Εἰς δραχμὰς πεντήκοντα (50) διὰ τὰς γυναῖκας καὶ εἰς δραχμὰς πεντήκοντα πέντε (55) μετὰ πάροδον ἑνὸς ἔτους ἐργασίας.

Β' Ἀπορρίπτει:

1) Τὸ αἴτημα τῶν ἐργατῶν περὶ ἴσης ἀμοιβῆς ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν.

2) Τὸ αἴτημα ὅπως οἱ προσμιγνύοντες τὰ χώματα ὑπαχθοῦν εἰς τὴν κατηγορίαν τῶν βοηθῶν τεχνιτῶν.

3) Τὸ αἴτημα τῆς ἐργατικῆς ὀργανώσεως περὶ ἑπταώρου ἐργασίας κατὰ τὴν ἡμέραν τοῦ Σαββάτου καὶ τὰς παραμονὰς τῶν ἐξαιρετέων ἡμερῶν.

4) Τὸ αἴτημα τῆς ἐργατικῆς ὀργανώσεως ὅπως συμπεριληφθῶσιν εἰς τὴν ὀργάνωσίν των καὶ οἱ τεχνῖται μαρμάρων.

Γ') Καθορίζει:

Ὅπως τὰ παρεχόμενα κατὰ τὰς ὥρας ἐργασίας ὑπὸ τοῦ ἐργοδότου ἀνὰ μίαν φόρμα καὶ ἓν ζεῦγος ὑποδημάτων ἐξ ἐλαστικοῦ, παρεχομένου μετὰ τὸ πέρας τῆς ἐργασίας εἰς τὸν τόπον τῆς ἐργασίας, ἀντικαθιστάμενα μετὰ τὴν φθοράν των.

Ἡ παροῦσα δημοσιευθήτω εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 30 Ἰουλίου 1965

—

68088)5015)1965 Ἀπόφ. Ὑπουργοῦ Ἐργασίας

Περὶ παρατάσεως ἰσχύος καταγγελθείσης διαιτητικῆς ἀποφάσεως ραπτεργατῶν (ἐπὶ παραγγελίᾳ) Θεσσαλονίκης.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 478 τῆς 2 Αὐγούστου 1965)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν: α) Τὰς διατάξεις τῆς παραγράφου 3 τοῦ ἄρθρου 4 τοῦ νόμου 3239)1955, ἐν συνδυασμῷ πρὸς τὰς τῆς παραγράφου 8 τοῦ ἄρθρου 10 τοῦ ν.δ. 3755)1957, β) Τὴν κοινοποιηθεῖσαν ἡμῖν τὴν 28.5.1965 καταγγελίαν τῆς ὑπ' ἀριθ. 13)1963 ἀποφάσεως τοῦ Π.Δ.Δ.Δ. Θεσσαλονίκης ἐκ μέρους τῆς Ἑνώσεως Ραπτεργατῶν (ἐπὶ παραγγελίᾳ) Θεσσαλονίκης, γ) Σχετικὴν γνωμοδότησιν τοῦ Ἐθνικοῦ Γνωμοδοτικοῦ Συμβουλίου Κοινωνικῆς Πολιτικῆς, ληφθεῖσαν κατὰ τὴν συνεδρίασιν αὐτοῦ τῆς 7.7.1965, ἀποφασίζομεν:

Ἀναστέλλομεν ἐπὶ τριμηνον χρονικὸν διάστημα, ἤτοι μέχρι τῆς 28.10.1965, τὴν ἐπέλευσιν τῶν ἐννόμων ἀποτελεσμάτων καταγγελίας τῆς καταγγελθείσης ὡς ἄνω ὑπ' ἀριθ. 13)1963 ἀποφάσεως τοῦ Π.Δ.Δ.Δ. Θεσσαλονίκης «περὶ τῶν ὅρων ἀμοιβῆς καὶ ἐργασίας τῶν ραπτεργατῶν (ἐπὶ παραγγελίᾳ) Θεσσαλονίκης», κατατεθείσης εἰς τὸ

ἰρηνοδικεῖον Ἀθηνῶν διά τῆς ὑπ' ἀριθ. 12)17. 1964 πράξεως καταθέσεως (*).

Ἡ παροῦσα δημοσιευθήτω διά τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 21 Ἰουλίου 1965

—

6848)Σ.511)1965 Ἀπόφ. Ὑπουργοῦ Ἐργασίας

Περί προσθήκης ἐδαφίου ια' ἐν τέλει τοῦ ἄρθρου 9 τοῦ Καταστατικοῦ τοῦ Ταμείου Ἐπικουρικῆς Ἀσφαλίσεως Χημικῶν.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 478 τῆς 2 Αὐγούστου 1965)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν: 1) Τάς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 5 τοῦ ν.δ. 906)1941 περί ἱδρύσεως Ταμείου Ἐπικουρικῆς Ἀσφαλίσεως Χημικῶν, ἐν συνδυασμῷ πρός τάς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 59 § 1 τοῦ ν. της 11 Νοεμβρίου 1935 «περί Ὀργανισμοῦ τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας», ὡς τοῦτο αὐθεντικῶς ἡρμηνεύθη διά τοῦ ἄρθρου 1 τοῦ ἀ.ν. 694)1937 «περί αὐθεντικῆς ἑρμηνείας, συμπληρώσεως καί τροποποιήσεως διατάξεων τινων τῆς ἀσφαλιστικῆς νομοθεσίας», 2) Γνώμην τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Ταμείου Ἐπικουρικῆς Ἀσφαλίσεως Χημικῶν, ὑποβληθεῖσαν ἡμῖν διά τῆς ὑπ' ἀριθ. 1090)20.2.1965 ἀναφορᾶς τοῦ Ταμείου, 3) Γνώμην τοῦ Συμβουλίου Κοινωνικῆς Ἀσφαλίσεως, διατυπωθεῖσαν κατά τήν ὑπ' ἀριθ. 17 συνεδρίασιν αὐτοῦ τῆς ΙΓ' περιόδου τῆς 6.5.1965, ἀποφαίζομεν:

Ὅπως ἐν τέλει τοῦ ἄρθρου 9 τοῦ Καταστατικοῦ τοῦ Ταμείου Ἐπικουρικῆς Ἀσφαλίσεως Χημικῶν προστεθῇ ἐδάφιον ὑπ' ἀριθ. ια', ἔχον ὧδε:

Εἰς τάς κατά τό παρόν ἄρθρον ποσοστιαίας εἰσφοράς ὑπέρ τοῦ Ταμείου ἐπί τῶν ἀποδοχῶν ὧν ἐν γένει ἠσφαλισμένων καί ἀντιστοίχως τοῦ ἐργοδότου ὑποβάλλονται καί τά δῶρα Χριστουγέννων καί Πάσχα, ὡς καί τό ἐπίδομα ἀδείας ἐξαρτήτως ὕψους εἰσφορᾶς.

Αἱ ὡς ἄνω παροχαί πρός τούς ἠσφαλισμένους δέν περιλαμβάνονται εἰς τάς συνταξίμους ἀποδοχάς αὐτῶν, βάσει τῶν ὁποίων ὑπολογίζεται σύνταξις.

Ἡ ἰσχύς τῆς ἀνωτέρω διατάξεως ἔχει ἐφαρμογήν ἀπό 1ης Αὐγούστου 1964.

Ἡ παροῦσα δημοσιευθήτω διά τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 28 Ἰουλίου 1965

—

4525.Ε.1193)1965 Ἀπόφ. Ὑπουργοῦ Ἐργασίας

Περί προσθήκης παραγράφου 12 ἐν τέλει τοῦ ἄρθρου 11 τοῦ Κανονισμοῦ παροχῶν τοῦ Ταμείου Ἐπικουρικῆς Ἀσφαλίσεως Προσωπικοῦ Ὀργανισμῶν Κοινωνικῆς Ἀσφαλίσεως.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 478 τῆς 2 Αὐγούστου 1965)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν: 1) Τάς διατάξεις τοῦ ν.δ. 980)1942 «περί ἱδρύσεως Ταμείου Ἐπικουρικῆς Ἀσφαλίσεως Προσωπικοῦ Ὀργανισμῶν Κοινωνικῆς Ἀσφαλίσεως», ἐν συνδυασμῷ πρός τάς τοιαύτας τοῦ ἄρθρου 59 § 1 τοῦ ἀν. νόμου τῆς 11 Νοεμβρίου 1935 «περί Ὀργανισμοῦ τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας», ὡς αὐθεντικῶς ἡρμηνεύθη διά τοῦ ἄρθρου 1 τοῦ ἀ.ν. 694)1947 «περί αὐθεντικῆς ἑρμηνείας, συμπληρώσεως καί τροποποιήσεως διατάξεων τινων τῆς ἀσφαλιστικῆς νομοθεσίας», 2) Γνώμην τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Ταμείου Ἐπικουρικῆς Ἀσφαλίσεως Προσωπικοῦ Ὀργανισμῶν Κοινωνικῆς Ἀσφαλίσεως, ὑποβληθεῖσαν ἡμῖν διά τῆς ὑπ' ἀριθ. 185)1965 ἀναφορᾶς τοῦ ἀνωτέρω Ταμείου, 3) Γνώμην τοῦ Συμβουλίου Κοινωνικῆς Ἀσφαλίσεως, διατυπωθεῖσαν κατά τήν ὑπ' ἀριθ. 1)29. 7.1965 συνεδρίασιν αὐτοῦ τῆς ΙΔ' περιόδου, ἀποφαίζομεν:

Ὅπως ἐν τέλει τοῦ ἄρθρου 11 τοῦ Κανονισμοῦ Παροχῶν τοῦ Ταμείου Ἐπικουρικῆς Ἀσφαλίσεως Προσωπικοῦ Ὀργανισμῶν Κοινωνικῆς Ἀσφαλίσεως προστεθῇ παράγραφος 12, ἔχουσα ὡς ἀκολούθως:

«Ἀνωτατοι μετακλητοί ὑπάλληλοι, ἠσφαλισμένοι παρά τῷ Ταμείῳ, δικαιοῦνται νά ἀναγνωρίσωσι δι' αἰτήσεώς των, ὑποβαλλομένης ἐντός ἀνατρεπτικῆς προθεσμίας τριῶν (3) μηνῶν ἀπό τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρούσης, ὡς χρόνον πραγματικῆς παρά τῷ Ταμείῳ ἀσφαλίσεως τόσα ἔτη, ὅσα κατά τόν χρόνον τῆς ὑποβολῆς τῆς αἰτήσεως ἀπαιτοῦνται διά τήν θεμελίωσιν δικαιώματος εἰς σύνταξιν ἐπί τῇ καταβολῇ δι' ἕκαστον ἀναγνωριζόμενον μῆνα εἰσφορᾶς 5 0)0 ἐπί τοῦ βασικοῦ μισθοῦ των. Τό οὕτω προκῦπτον ποσόν δύναται νά καταβληθῇ εἴτε ἐφ' ἅπαξ, εἴτε κατά δόσεις, ὧν ὁ ἀριθμός, ὁριζόμενος δι' ἀποφάσεως τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Ταμείου, δέν δύναται νά εἶναι ἀνώτερος τῶν 120».

Ἡ παροῦσα δημοσιευθήτω διά τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 31 Ἰουλίου 1965

—

74526)Ε.1194)1965 Ἀπόφ. Ὑπουργοῦ Ἐργασίας

Περί προσθήκης διατάξεων εἰς τό Καταστατικόν τοῦ Ταμείου Ἐπικουρικῆς Ἀσφαλίσεως τῶν Ἐκπροσώπων καί Ὑπαλλήλων Ἐργατικῶν Ἐπαγγελματικῶν Ὀργανώσεων.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 478 τῆς 2 Αὐγούστου 1965)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν: 1) Τάς διατάξεις τῶν παραγράφων 1 καί 2 τοῦ ἄρθρου 5 τοῦ ἀ.ν. 971)1937 «περί ἀσφαλίσεως τῶν ὑπαλλήλων τῶν ἐργατικῶν ἐπαγγελματικῶν ὀργανώσεων», ἐν συνδυασμῷ πρός τάς τοιαύτας τοῦ ἄρθρου 59 § 1 τοῦ ἀ.ν. τῆς 11 Νοεμβρίου 1935 «περί Ὀργανισμοῦ τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας», ὡς τοῦτο αὐθεντικῶς ἡρμηνεύθη διά τοῦ ἄρθρου 1 τοῦ ἀ.ν. 694)1937 «περί αὐθεντικῆς ἑρμηνείας, συμπληρώσεως

(*) ΕΕΔ 23, 381.

καὶ τροποποιήσεως διατάξεων τινων τῆς ἀσφαλιστικῆς νομοθεσίας». 2) Τὸ ὑπ' ἀριθ. 2520)1953 ν. δ)γμα «περὶ προσδιορισμοῦ τῶν ἀντικειμένων, ἐφ' ὧν ἐφαρμόζεται ἡ διαδικασία, ἡ διαγραφομένη ὑπὸ τῶν διατάξεων τοῦ ἀ.ν. τῆς 11.11.1935 περὶ Ὀργανισμοῦ τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας κλπ.». 3) Τὰς διατάξεις τοῦ ἀπὸ 30 Ἀπριλίου 1946 ν. δ)τος «περὶ ὀργανώσεως καὶ συντονισμοῦ τῆς παρακολουθήσεως καὶ ἐλέγχου τῶν Ὀργανισμῶν Κοινωνικῆς Πολιτικῆς», κυρωθέντος διὰ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 1392)1949 ν. δ)τος. 4) Γνώμην τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Ταμείου Ἐπικουρικῆς Ἀσφαλίσεως τῶν Ἐκπροσώπων καὶ Ὑπαλλήλων τῶν Ἐργατικῶν Ἐπαγγελματικῶν Ὀργανώσεων, ὑποβληθεῖσαν ἡμῖν διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 5439)16.12.1964 ἀναφορᾶς τοῦ Ταμείου. 5) Γνώμην τοῦ Συμβουλίου Κοινωνικῆς Ἀσφαλίσεως, διατυπωθεῖσαν κατὰ τὴν ὑπ' ἀριθ. 1)29.7.1965 συνεδρίασιν αὐτοῦ τῆς ΙΑ' περιόδου, ἀποφασίζομεν:

Ὅπως εἰς τὸ Καταστατικὸν τοῦ Ταμείου Ἐπικουρικῆς Ἀσφαλίσεως τῶν Ἐκπροσώπων καὶ Ὑπαλλήλων τῶν Ἐργατικῶν Ἐπαγγελματικῶν Ὀργανώσεων προστεθῶσι διατάξεις, ἔχουσαι ὡς ἀκολούθως:

1) Ἐν τέλει τοῦ ἄρθρου 17 τοῦ Καταστατικοῦ προστίθεται ἡ κάτωθι διάταξις:

«Αἱ ἠσφαλισμέναι εἰς τὸ Ταμεῖον ἔγγαμοι, αἱ χῆραι, ὡς καὶ ἐν διαζεύξει τελοῦσαι, ἐφ' ὅσον αὗται ἔχουσιν ἀνήλικον τέκνον, θήλεις ὑπάλληλοι, δικαιοῦνται συντάξεως παρὰ τοῦ Ταμείου μετὰ συμπλήρωσιν 15ετοῦς πραγματικῆς ἐν ἀσφαλίσει ὑπηρεσίας».

2) Ἐν τέλει τῶν μεταβατικῶν διατάξεων τοῦ ἄρθρου 35 τοῦ Καταστατικοῦ προστίθενται αἱ κάτωθι διατάξεις:

«Ἐντὸς τριμήνου ἀνατρεπτικῆς προθεσμίας, ἀρχομένης ἀπὸ τῆς ἰσχύος τῆς παρούσης, οἱ ἠσφαλισμένοι ἀμφοτέρων τῶν κατηγοριῶν (ἐκπρόσωποι καὶ ὑπάλληλοι ὀργανώσεων), οἱ μὴ ὑποβάλοντες αἴτησιν ἀναγνωρίσεως καὶ ἐξαγορᾶς προϋπηρεσίας κατὰ τὰς διατάξεις τῶν ἄρθρων 14 καὶ 15 τοῦ Καταστατικοῦ, δύνανται νὰ ὑποβάλωσι σχετικὴν αἴτησιν καὶ νὰ αἰτήσωσι τὴν ἀναγνώρισιν τῆς προϋπηρεσίας των, τῆς ἀναγομένης εἰς τὸν πρὸ τῆς ἱδρύσεως τοῦ Ταμείου χρόνον.

Ἀσφαλιζόμενοι ἢ ἠσφαλισμένοι ὑποχρεωτικῶς παρὰ τῷ Ταμείῳ ἐκπρόσωποι ἐργατικῶν ὀργανώσεων καὶ μὴ ὑποβάλοντες τὰ πρὸς συνταξιοδότησίν των στοιχεῖα, ἐφ' ὅσον ἐκέκτηντο τὰς ἀπαιτουμένας προϋποθέσεις συνταξιοδοτήσεώς των κατὰ τὴν ἀποβολὴν τῆς ἰδιότητος τοῦ ἐκπροσώπου ὀργανώσεων, δικαιοῦνται συντάξεως, ἐφ' ὅσον ὑποβάλουν ἐντὸς τριμήνου ἀνατρεπτικῆς προθεσμίας, ἀρχομένης ἀπὸ τῆς ἰσχύος τῆς παρούσης, αἴτησιν μετὰ τῶν ἀναγκαιούντων κατὰ τὸ ἰσχὺον Καταστατικὸν στοιχείων διὰ τὴν ἐν τῷ Ταμείῳ ἀσφάλισίν των, τὴν ἀναγνώρισιν τῆς προϋπηρεσίας των καὶ συνταξιοδότησιν αὐτῶν.

Ἐντὸς τῆς αὐτῆς ὡς ἄνω προθεσμίας δύνανται ἐπίσης νὰ ἀσφαλισθῶσιν εἰς τὸ Ταμεῖον, ἀποκτῶντες ἀσφαλιστικὸν μετ' αὐτοῦ δεσμόν, οἱ δι' οἱονδήποτε λόγον παραλείψαντες νὰ ἀσφαλισθῶσιν εἰς τὸ Ταμεῖον κατὰ τὸν χρόνον, καθ' ὃν ἐκέκτηντο τὴν ἀσφαλιζομένην ἰδιότητα.

Ἐν προκειμένῳ δὲν ἔχουσιν ἐφαρμογὴν αἱ σχετικαὶ διατάξεις τοῦ ἄρθρου 29 περὶ παραγραφῆς τοῦ δικαιώματος συνταξιοδοτήσεως τῶν ἀνωτέρω.

Πρὸς ἀπόδειξιν τῆς ἀσφαλίσεως ὑπηρεσίας καὶ προϋπηρεσίας τῶν ὑπαγομένων εἰς τὰς ἀνωτέρω διατάξεις προσώπων δέον ὅπως οἱ ἐνδιαφερόμενοι ὑποβάλωσι τὰ καθοριζόμενα διὰ γενικῆς ἀποφάσεως τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου δικαιολογητικά».

Ἡ παροῦσα δημοσιευθήτω διὰ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 31 Ἰουλίου 1965

—

Ζ.14393)1965 Ἀπόφ. Ὑπουργῶν Συντονισμοῦ Οἰκονομικῶν καὶ Συγκοινωνιῶν

Περὶ παροχῆς ἐκτάκτου προσθέτου τεχνικοῦ ἐπιδόματος καὶ εἰς τὸ τεχνικὸν προσωπικὸν τῶν Σ.Ε.Κ.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 453 τῆς 27 Ἰουλίου 1965)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν: 1) Τὴν ηὐξημένην ὑπερεπασχόλησιν τῶν τεχνικῶν ὑπαλλήλων τῶν Σ.Ε.Κ. ἐκ τῆς ἐκτάσεως τῶν ἐκτελουμένων ἔργων καὶ τὰς δυσχερεστάτας καὶ λίαν βεβαρημένας συνθήκας διεξαγωγῆς τῆς ὑπηρεσίας ἐν ἐντατικῇ ἐκμεταλλεύσει. 2) Τὰ ὑφιστάμενα κενὰ εἰ τὸ ἐκ μονίμων μηχανικῶν καὶ ὑπομηχανικῶν προσωπικὸν τῶν Σ.Ε.Κ., ἀποφασίζομεν:

1) Ἐπεκτείνομεν τὴν διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 39646)ΓΒ)1005)8.6.1965 ἀποφάσεως τῶν Ὑπουργῶν Συντονισμοῦ, Οἰκονομικῶν καὶ Δημοσίων Ἔργων προβλεπομένην παροχὴν ἐκτάκτου προσθέτου τεχνικοῦ ἐπιδόματος διὰ τὴν ταυτότητα τοῦ λόγου καὶ εἰς τὸ τεχνικὸν προσωπικὸν τῶν Σ.Ε.Κ., τὸ δικαιούμενον ἐκτάκτου ἀμοιβῆς, ἴσης πρὸς τὰ 6)10 ἢ 3)10 τῶν ἀποδοχῶν αὐτοῦ, βάσει τῶν κοινῶν ἀποφάσεων τῶν Ὑπουργῶν Οἰκονομικῶν καὶ Συγκοινωνιῶν 16165)1956, ὡς ἐκυρώθη διὰ τοῦ νόμου 4464)1965, καὶ 8943)10.7.1965 ἢ τῶν εἰδικῶν ἐπιδομάτων ἐκ δραχμῶν 4.500 - 2.250, βάσει τοῦ β.δ)γματος τῆς 30.12.1958 κ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 166)1965, ἐπὶ πλέον καὶ κατ' ἐπέκτασιν τῶν παροχῶν τούτων.

3) Τὸ ποσὸν τοῦ ὡς ἄνω ἐπιδόματος ὁρίζομεν ὡς κάτωθι:

α) Διὰ τοὺς διπλωματούχους μηχανικοὺς Ἀνωτάτων Σχολῶν, τοὺς ἔχοντας βασικὸν μισθὸν ἴσον ἢ ἀνώτερον τοῦ ποσοῦ τῶν δραχμῶν 5.30 δραχμὰς 4.000.

Μισθὸν ἴσον ἢ ἀνώτερον τοῦ ποσοῦ τῶ δραχμῶν 4.268 δραχμὰς 3.000.

Μισθὸν ἴσον ἢ ἀνώτερον τοῦ ποσοῦ τῶ δραχμῶν 3.672 δραχμὰς 2.000.

β) Διὰ τοὺς ὑπομηχανικούς, ἀνεξαρτήτως βαθμοῦ, τοὺς κεκτημένους πτυχίων τῆς Σχολῆς Ὑπομηχανικῶν τοῦ Ε.Μ.Π. ἢ ἰσοτίμου ἀλλοδαπῆ δραχμὰς 1.000.

3) Τὸ ἐπίδομα τῆς παρούσης καταβάλλεται μόνον εἰς τοὺς μονίμους διὰ τὸ χρονικὸν δι

ατημα από 1ης Ἰουλίου μέχρι τέλους Δεκεμβρίου 1965.

Τὸ ἐπίδομα τοῦτο εἶναι ἀνεξάρτητον παντὸς ἑτέρου ἐπιδόματος ἢ ἀποζημιώσεως καὶ κατα βάλλεται εἰς τοὺς ἐν ἐνεργῷ ὑπηρεσίᾳ, ὡς καὶ τοὺς ἐν ἀδείᾳ μετ' ἀποδοχῶν τελοῦντας.

4) Ἡ διὰ τὴν παροχὴν τῆς παρούσης προβλεπομένη δαπάνη ὕψους περίπου 2.300.000 ἐγκρίνομεν, ὅπως βαρύνῃ τὸν τακτικὸν προϋπολογισμὸν τοῦ Δικτύου ἔτους 1965, Κεφ. Α', ἄρθρον 1α.

Ἡ παροῦσα κυρωθήσεται διὰ νόμου.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 26 Ἰουλίου 1965

—

72958)5359)1965 Ἀπόφ. Ὑπουργοῦ Ἐργασίας

Περὶ δημοσιεύσεως εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως τῆς ἀπὸ 26.6.1965 συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας ἡμερομισθίων ἐργατῶν, ἀπασχολουμένων εἰς τὰ συνεργεῖα καθαριότητος Δήμου Γιαννιτσῶν.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 459 τῆς 29 Ἰουλίου 1965)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν τὰς διατάξεις τοῦ νόμου 3239)1955, ὡς ἐτροποποιήθησαν καὶ συνεπληρώθησαν μεταγενεστέρως ὑπὸ τοῦ ν.δ. 3755)1957, ἀποφαίζομεν :

Ὅπως δημοσιευθῇ εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως (τεῦχος Β') ἡ ἀπὸ 26.6.1965 συλλογικὴ σύμβασις ἐργασίας ἡμερομισθίων ἐργατῶν, ἀπασχολουμένων εἰς τὰ συνεργεῖα καθαριότητος Δήμου Γιαννιτσῶν, κατατεθεῖσα ἡμῖν τὴν 9.7.1965, συνταχθέντος πρὸς τοῦτο τοῦ ὑπ' ἀριθ. 658)1965 πρακτικοῦ καταθέσεως, ἥτις ἔχει ὡς ἀκολούθως :

Συλλογικὴ σύμβασις ἐργασίας

Περὶ τῶν ὅρων ἀμοιβῆς καὶ ἐργασίας τῶν παρὰ τῷ Δήμῳ Γιαννιτσῶν ἀπασχολουμένων ἡμερομισθίων ἐργατῶν εἰς τὰ συνεργεῖα καθαριότητος.

Ἐν Γιαννιτσαῖς, σήμερον τὴν (26ην) εἰκοστὴν ἕκτην τοῦ μηνὸς Ἰουνίου 1965, οἱ ὑπογεγραμμένοι ἀφ' ἑνὸς μὲν 1) Ἰγνατιάδης Ἰωάννης, Δήμαρχος Γιαννιτσῶν, ἐνεργῶν ἐν προκειμένῳ ὡς ἐκπρόσωπος τοῦ Δήμου Γιαννιτσῶν, νομίμως ἐξουσιοδοτημένος διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 113)14.12.1964 πράξεως τοῦ Δημοτικοῦ Συμβουλίου Γιαννιτσῶν, ἐγκριθείσης διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 876)30.1.1965 ἀποφάσεως τῆς Νομαρχίας Πέλλης, ἀφ' ἑτέρου δὲ οἱ 1) Χαβλάρης Νικόλαος, 2) Συμεωνίδης Ἄγγελος, πρόεδρος καὶ γενικὸς γραμματεὺς ἀντιστοίχως τοῦ ἐν Γιαννιτσοῖς Ἐργατοϋπαλληλικοῦ Κέντρου, 3) Δαμιανίδης Δαμιανός, 4) Μπατιμαρούδης Θεοχάρης, πρόεδρος καὶ γενικὸς γραμματεὺς ἀντιστοίχως τοῦ Σωματείου Ἐργατοτεχνιτῶν Ὁδοκαθαριστῶν καὶ Ἐκτάκτων Ὑπαλλήλων Δήμου Γιαννιτσῶν, ἅπαντες νομίμως ἐξουσιοδοτημένοι διὰ τῆς ἀπὸ 7.12.1964 ἀποφάσεως τῆς γενικῆς συνελεύσεως τῶν μελῶν τοῦ Σωματείου Ἐργατοτεχνιτῶν καὶ Ὁδοκαθαριστῶν καὶ Ἐκτάκτων Ὑπαλλήλων Δήμου Γιαννιτσῶν, προκειμένου νὰ προβοῦν εἰς τὴν ὑπογραφὴν συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας, καθοριζούσης τὸν τρόπον ἐργασίας καὶ τὸ ὕψος τῆς ἀμοιβῆς τῶν παρὰ τῷ Δήμῳ Γιαννιτσῶν ἀπασχολουμένων ἐργατοτεχνιτῶν συνεργείων καθαριότητος, ἐκτιμῶντες α) τὰς κρατούσας κοινωνικοοικονομικὰς συνθήκας καὶ β) τὴν ἀνάγκην ἐξασφαλίσεως εἰς τοὺς ἐργατοτεχνίτας τοῦ Δήμου Γιαννιτσῶν ἑνὸς ἐλαχίστου ὁρίου συντηρήσεως, ἀνταποκρινομένου εἰς τὰς στοιχειώδεις βιοτικὰς ἀνάγκας καὶ τὰς ἀπαιτήσεις τοῦ συγχρόνου πολιτισμοῦ, συνωμολόγησαν καὶ συναπεδέχθησαν τὰ κάτωθι:

Ἄρθρον 1

Εἰς τοὺς ἀπασχολουμένους εἰς τὴν καθαριότητα τῆς πόλεως Γιαννιτσῶν εἰς τὴν περισυλλογὴν καὶ ἀποκομιδὴν ὁδῶν, πλατειῶν, οἰκιῶν, νεκροταφείων, σφαγείων, βόθρων καὶ ὑπονόμων, ὡς καὶ τοὺς ὁδηγοὺς τῶν αὐτοκινήτων καθαριότητος, καθ' ὅσον χρόνον ἐκτελοῦν τὰς ἐργασίας ταύτας, χορηγεῖται ἐπίδομα ἀνθυγιεινῆς ἐργασίας ἐκ (10 ο/ο) δέκα τοῖς ἑκατὸν ἐπὶ τοῦ παρεχομένου ἡμερομισθίου.

Ἄρθρον 2

Ἡ ἰσχὺς τῆς παρούσης, ἀρχομένης ἀπὸ τῆς 1ης Ἰανουαρίου 1965, λήγει τὴν 31ην Δεκεμβρίου 1965.

Ἐφ' ᾧ συνετάγη ἡ παροῦσα συλλογικὴ σύμβασις εἰς τριπλοῦν, ἥτις ἀναγνωσθεῖσα καὶ βεβαιωθεῖσα ὑπὸ πάντων ὑπογράφεται ὡς ἕπεται.

Οἱ συμβαλλόμενοι

(Ἕπονται ὑπογραφαί)

Ἡ παροῦσα δημοσιευθήτω διὰ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 27 Ἰουλίου 1965

—

72957)5360)1965 Ἀπόφ. Ὑπουργοῦ Ἐργασίας

Περὶ κηρύξεως ἐκτελεστῆς τῆς ὑπ' ἀριθ. 3) 1965 ἀποφάσεως τοῦ Δ.Δ.Δ.Δ. Λαρίσης «περὶ τῶν ὅρων ἀμοιβῆς τῶν ἐργατοϋπαλλήλων τοῦ Ὀργανισμοῦ Ὑδρεύσεως καὶ Ἠλεκτροφωτισμοῦ Λαρίσης».

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 474 τῆς 30 Ἰουλίου 1965)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν : α) Τὰς διατάξεις τῆς παραγράφου 1 τοῦ ἄρθρου 20 τοῦ νόμου 3239)1955, ὡς ἐτροποποιήθησαν ὑπὸ τοῦ ν.δ. 3755)1957, β) Τὴν ὑπ' ἀριθ. 3)1965 ἀπόφασιν τοῦ Δ.Δ.Δ.Δ. Λαρίσης, δι' ἧς μετερρυθμίσθη μετ' ἔφεσιν ἡ ὑπ' ἀριθ. 2)1965 ἀπόφασις τοῦ Π.Δ.Δ.Δ. Λαρίσης, ἀποφαίζομεν :

Κηρύσσομεν ἐκτελεστὴν τὴν ὑπ' ἀριθ. 3)1965 ἀπόφασιν τοῦ Δ.Δ.Δ.Δ. Λαρίσης «περὶ τῶν ὅρων ἀμοιβῆς τῶν ἐργατοϋπαλλήλων τοῦ Ὀργανισμοῦ Ὑδρεύσεως καὶ Ἠλεκτροφωτισμοῦ Λαρίσης», ἐκδοθεῖσαν εἰς ἐπίλυσιν διενέξεως μεταξὺ τοῦ Σωματείου Ἐργατοϋπαλλήλων Ὀργανισμοῦ Ὑδρεύσεως καὶ Ἠλεκτροφωτισμοῦ Λαρίσης, ἀφ' ἑνός, καὶ ἀφ' ἑτέρου τοῦ Ὀργανισμοῦ Ὑδρεύσεως καὶ Ἠλεκτροφωτισμοῦ Λαρίσης, τῆς ὁποίας τὸ διατακτικὸν ἔχει ὡς ἀκολούθως :

Μεταρρυθμίζει τὴν ἐκκαλουμένην ὑπ' ἀριθ.

2)1965 άπόφασιν τοῦ Π.Δ.Δ.Δ. Λαρίσης καὶ καθορίζει τὰς ἀποδοχὰς τῶν ἐργατοϋπαλλήλων τοῦ Ὀργανισμοῦ Ὑδρεύσεως καὶ Ἠλεκτροφωτισμοῦ Λαρίσης ὡς ἀκολούθως:

1) Ὁ βασικὸς μισθὸς αὐξάνεται κατὰ δώδεκα τοῖς ἑκατὸν (12 ο/ο) ἐπὶ τοῦ μέχρι 4.000 δραχμῶν ποσοῦ αὐτοῦ καὶ ἀνεξαρτήτως ὕψους βασικοῦ μισθοῦ.

2) Τὸ ἐπίδομα παραμονῆς εἰς τὸν αὐτὸν βαθμὸν αὐξάνεται κατὰ δέκα τοῖς ἑκατὸν (10 ο/ο) δι' ἑκάστην τῶν τεσσάρων (4) πρώτων τριετιῶν καὶ εἰς πέντε τοῖς ἑκατὸν (5 ο/ο) δι' ἑκάστην τῶν ἑπομένων δύο πενταετιῶν.

3) Οἱ συμπληροῦντες 10, 15, 20 καὶ 25 ἔτη εὐδοκίμου ὑπηρεσίας θὰ λαμβάνωσιν ἐπίδομα πολυετοῦς ὑπηρεσίας, ὁριζόμενον ἀντιστοίχως εἰς 5 ο/ο, 10 ο/ο, 15 ο/ο καὶ 20 ο/ο ἐπὶ τοῦ βασικοῦ μισθοῦ.

Τὸ ἐπίδομα τοῦτο καταβληθήσεται εἰς τέσσαρας δόσεις ἐντὸς διετίας ἀπὸ τῆς ἰσχύος τῆς παρούσης.

4) Τὸ ἐπίδομα οἰκογενειακῶν βαρῶν ἐκ 10 ο/ο ἐπὶ τοῦ βασικοῦ μισθοῦ διὰ τὴν σύζυγον καὶ 5 ο/ο δι' ἕκαστον τῶν μέχρι τριῶν τέκνων, ἡλικίας τῶν μὲν ἀρρένων μέχρι 18 ἐτῶν, τῶν δὲ θηλέων μέχρις 20 ἐτῶν, θὰ ὑπολογίζεται, ὡς μέχρι τοῦδε, μόνον ἐπὶ τοῦ βασικοῦ μισθοῦ καὶ τοῦ ἐπιδόματος παραμονῆς εἰς τὸν αὐτὸν βαθμὸν (τριετιῶν), ἐξαιρέσει τοῦ ἐπιδόματος ὑπερωριῶν καὶ τυχὸν ἐπιδόματος καλῆς ἀποδόσεως.

5) Τὰ δῶρα ἐπὶ ταῖς ἑορταῖς τῶν Χριστουγέννων καὶ τοῦ Πάσχα καὶ τὸ ἐπίδομα 15θημέρου ἀδείας θὰ ὑπολογίζωνται ἐπὶ τοῦ συνόλου τῶν ἀποδοχῶν.

6) Ἡ ἰσχὺς τῆς παρούσης ἀποφάσεως ἄρχεται ἀπὸ 1ης Ἰανουαρίου 1965.

Ἡ παροῦσα δημοσιευθήτω διὰ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 29 Ἰουλίου 1965

—

73704)5406)1965 Ἀπόφ. Ὑπουργοῦ Ἐργασίας

Περὶ δημοσιεύσεως εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως τῆς ἀπὸ 26.6.1965 συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας προσωπικοῦ Ἀνωνύμου Ἑλληνικῆς Μεταλλευτικῆς καὶ Βιομηχανικῆς Ἑταιρείας Λιγνιτωρυχείων Πτολεμαΐδος.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 477 τῆς 30 Ἰουλίου 1965)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν τὰς διατάξεις τοῦ νόμου 3239)1955, ὡς ἐτροποποιήθησαν καὶ συνεπληρώθησαν μεταγενεστέρως ὑπὸ τοῦ ν.δ. 3755)1957, ἀποφασίζομεν:

Ὅπως δημοσιευθῇ εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως (τεῦχος Β') ἡ ἀπὸ 26.6.1965 συλλογικὴ σύμβασις ἐργασίας προσωπικοῦ Ἀνωνύμου Ἑλληνικῆς Μεταλλευτικῆς καὶ Βιομηχανικῆς Ἑταιρείας Λιγνιτωρυχείων Πτολεμαΐδος, κατατεθεῖσα ἡμῖν τὴν 16.7.1965, συνταχθέντος πρὸς τοῦτο τοῦ ὑπ' ἀριθ. 661)1965 πρακτικοῦ καταθέσεως, ἥτις ἔχει ὡς ἀκολούθως:

Συλλογικὴ σύμβασις ἐργασίας

Ἐν Ἀθήναις, σήμερον τὴν 26ην τοῦ μηνὸς Ἰουνίου ἔτους 1965, οἱ κατωθι ὑπογεγραμμένοι, ἀφ' ἑνὸς Γεώργιος Ἀνδρεάκος, γενικὸς διευθυντὴς τῆς Ἀνωνύμου Ἑλληνικῆς Μεταλλευτικῆς καὶ Βιομηχανικῆς Ἑταιρείας Λιγνιτωρυχείων Πτολεμαΐδος, καλουμένη ἐφεξῆς Α.Ι.Π.Τ.Ο.Α., δεόντως ἐξουσιοδοτημένος καὶ παρὰ τοῦ Συνδέσμου Ἑλλήνων Βιομηχάνων, καὶ ἀφ' ἑτέρου οἱ Ἀριστοτέλης Καρβούνης, πρόεδρος τοῦ ἐν Πτολεμαΐδι ἑδρεύοντος Σωματείου «Ἕνωσις Ἐργατοτεχνιτῶν καὶ Ὑπαλλήλων Α.Ε. Α.Ι.Π.Τ.Ο.Α. Πτολεμαΐδος» καὶ β) Χρῆστος Σακελλαροπουλος, πρόεδρος τοῦ ἐν Ἀθήναις ἑδρεύοντος Σωματείου «Σύλλογος Μισθωτῶν Α.Ι.Π.Τ.Ο.Α.», ἅπαντες δεόντως ἐξουσιοδοτημένοι διὰ τὴν ὑπογραφὴν τῆς παρούσης συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας, συνωμολόγησαν τὰ κάτωθι:

1) Ἡ παροῦσα συλλογικὴ σύμβασις ἐργασίας καλύπτει ἅπαν τὸ πάσης φύσεως προσωπικὸν τῆς Ἑταιρείας, ἀσχέτως τόπου ἐργασίας.

2) Οἱ καταβαλλόμενοι βασικοὶ μισθοὶ καὶ ἡμερομίσθια τοῦ προσωρινῶς ἐντεταγμένου προσωπικοῦ τῆς Ἑταιρείας, πλὴν τῶν διπλωματούχων μηχανικῶν καὶ ὑπομηχανικῶν, καὶ ὁ καταβαλλόμενος πράγματι μισθὸς καὶ ἡμερομίσθιον τοῦ ἐκτάκτου προσωπικοῦ τῆς Ἑταιρείας, πλὴν τῶν διπλωματούχων μηχανικῶν καὶ ὑπομηχανικῶν, αὐξάνονται κατὰ 10ο/ο.

3) Κατὰ τὰ λοιπὰ οἱ οἰκονομικοὶ ὅροι οἱ διέποντες τὴν ἐργασίαν καὶ ἀμοιβὴν τοῦ προσωπικοῦ τῆς Ἑταιρείας, καθορίζονται ὑπὸ τῶν διατάξεων τῶν ἄρθρων 3 καὶ 25 ἕως καὶ 34 τοῦ ὑπὸ τῆς δι' ὑπ' ἀριθ. 103222)18994)19.12.1964 κοινῆς ἀποφάσεως Ὑπουργῶν Βιομηχανίας καὶ Ἐργασίας ἀνασταθείσης Ἐπιτροπῆς ἐκπονηθέντος καὶ ὑποβληθέντος διὰ τοῦ ἀπὸ 26.6.1965 πρακτικοῦ αὐτῆς Κανονισμοῦ, οὗτινος αἱ ἀνωτέρω διατάξεις ἀποτελοῦν ἀναπόσπαστον τμῆμα τῆς παρούσης συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας.

4) Ἡ παροῦσα συλλογικὴ σύμβασις ἄρχεται ἀναδρομικῶς ἀπὸ 1.5.1965, ἰσχύει δὲ ὑποχρεωτικῶς τοὐλάχιστον μέχρι 31.12.1966 ὡς πρὸς ἅπαντας τοὺς ὅρους αὐτῆς.

Ἡ παροῦσα, ἀναγνωσθεῖσα καὶ βεβαιωθεῖσα, ὑπεγράφη ὡς κατωτέρω παρὰ πάντων τῶν ἐν ἀρχῇ ἀναφερομένων, συνετάγη δὲ εἰς τόσα πρωτότυπα, ὅσα καὶ τὰ συμβαλλόμενα μέρη, καὶ ἓν ἐπὶ πλέον πρὸς κατάθεσιν, κατὰ νόμον, εἰς τὴν Διεύθυνσιν Ἐργασίας τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας.

Οἱ συμβαλλόμενοι

(Ἕπονται ὑπογραφαί)

Ἡ παροῦσα δημοσιευθήτω διὰ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 20 Ἰουλίου 1965

—

55607)Σ.457)1965 Ἀπόφ. Ὑπουργοῦ Ἐργασίας

Περὶ καταργήσεως τοῦ δευτέρου ἐδαφίου τῆς

παραγράφου 2 τοῦ ἄρθρου 11 τοῦ Κανονισμοῦ Ἀσθενείας τοῦ Ταμείου Συντάξεων Ἐφημεριδοπωλῶν καὶ Ὑπαλλήλων Πρακτορείων.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 467 τῆς 30 Ἰουλίου 1965)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν: 1) Τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 5 τοῦ νόμου 177)1943 «περὶ τροποποιήσεως καὶ συμπληρώσεως τῶν περὶ Τ.Π.Α. Η.Τ. καὶ τῶν περὶ Τύπου καὶ Ραδιοφωνίας ισταμένων διατάξεων». 2) Πρότασιν τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Ταμείου Συντάξεων Ἐφημεριδοπωλῶν καὶ Ὑπαλλήλων Πρακτορείων, ὑποβληθεῖσαν ἡμῖν διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. Υ.Π. 44)29.10.1964 ἀναφορᾶς τοῦ ὡς ἄνω Ταμείου. Γνώμην τοῦ Συμβουλίου Κοινωνικῆς Ἀσφαλείας διατυπωθεῖσαν κατὰ τὴν ὑπ' ἀριθ. 19) 7.5.1965 συνεδρίασιν αὐτοῦ τῆς ΙΙ' περιόδου, ἀποφασίζομεν:

Τὸ δεύτερον ἐδάφιον τῆς παραγράφου 2 τοῦ ἄρθρου 11 τοῦ Κανονισμοῦ Ἀσθενείας τοῦ Ταμείου Συντάξεων Ἐφημεριδοπωλῶν καὶ Ὑπαλλήλων Πρακτορείων καταργεῖται.

Ἡ παροῦσα δημοσιευθήτω διὰ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 28 Ἰουνίου 1965

—

394)Σ.489)1965 Ἀπόφ. Ὑπουργοῦ Ἐργασίας

περὶ προσθήκης διατάξεως ἐν τέλει τῆς παραγράφου 3 τοῦ ἄρθρου 10 τοῦ Κανονισμοῦ Ἀσθενείας τοῦ Ταμείου Συντάξεων Ἐφημεριδοπωλῶν καὶ Ὑπαλλήλων Πρακτορείων.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 467 τῆς 30 Ἰουλίου 1965)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν: 1) Τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 5 τοῦ νόμου 177)1943 «περὶ τροποποιήσεως καὶ συμπληρώσεως τῶν περὶ Τ.Π.Α. Η.Τ. καὶ τῶν περὶ Τύπου καὶ Ραδιοφωνίας ισταμένων διατάξεων». 2) Πρότασιν τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Ταμείου Συντάξεων Ἐφημεριδοπωλῶν καὶ Ὑπαλλήλων Πρακτορείων, ὑποβληθεῖσαν ἡμῖν διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. ΥΠ. 4181) 12.1964 ἀναφορᾶς του. 3) Γνώμην τοῦ Συμβουλίου Κοινωνικῆς Ἀσφαλείας, διατυπωθεῖσαν κατὰ τὴν ὑπ' ἀριθ. 20)27.5.1965 συνεδρίασιν τοῦ τῆς ΙΙ' περιόδου, ἀποφασίζομεν:

1) Ἡ τελευταία περίοδος τοῦ δευτέρου ἐδαφίου τῆς παραγράφου 3 τοῦ ἄρθρου 10 τοῦ Κανονισμοῦ Ἀσθενείας τοῦ Ταμείου Συντάξεων Ἐφημεριδοπωλῶν καὶ Ὑπαλλήλων Πρακτορείων καταργεῖται.

2) Ἐν τέλει τῆς παραγράφου 3 τοῦ ἄρθρου 10 τοῦ ὡς ἄνω Κανονισμοῦ προστίθεται διάταξις ἔχουσα ὡς ἀκολούθως:

«Ἐν περιπτώσει, καθ' ἣν ἐκ λάθους τοῦ ἰατροῦ ὡς πρὸς τὸν χρόνον τοῦ τοκετοῦ οὗτος ἢ χώραν μετὰ τὴν πάροδον τῶν ἓξ ἑβδομάδων ἀπὸ τῆς ἐνάρξεως τῆς λόγῳ κυοφορίας διακοπῆς τῆς ἐργασίας, ἡ ἀσφαλισμένη δικαιοῦται ἐπιδόματος ἐπὶ (6) ἓξ ἑβδομάδας μετὰ τὸν τοκετόν, ἔστω καὶ ἐὰν τὸ σύνολον τοῦ χρόνου ἐκτὸς ἀναστολῆς ὑπερβαίνῃ τὰς δώδεκα (12) ἑβδομάδας».

Ἡ παροῦσα δημοσιευθήτω διὰ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 28 Ἰουνίου 1965

—

56391)Σ.487)1965 Ἀπόφ. Ὑπουργοῦ Ἐργασίας

Περὶ τροποποιήσεως ἄρθρου 38 τοῦ Καταστατικοῦ τοῦ Ταμείου Ἀσφαλίσεως Προσωπικοῦ Αὐτονόμου Σταφιδικοῦ Ὀργανισμοῦ.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 467 τῆς 30 Ἰουλίου 1965)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν: 1) Τὰς διατάξεις τοῦ νόμου 2868)1922 «περὶ ὑποχρεωτικῆς ἀσφαλίσεως τῶν ἐργατῶν καὶ ἰδιωτικῶν ὑπαλλήλων». 2) Πρότασιν τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Ταμείου Ἀσφαλίσεως Προσωπικοῦ Αὐτονόμου Σταφιδικοῦ Ὀργανισμοῦ, ὑποβληθεῖσαν ἡμῖν διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 3764)8.12.1964 ἀναφορᾶς του. 3) Γνώμην τοῦ Συμβουλίου Κοινωνικῆς Ἀσφαλίσεως, διατυπωθεῖσαν κατὰ τὴν ὑπ' ἀριθ. 20)27.5.1965 συνεδρίασιν αὐτοῦ τῆς ΙΙ' περιόδου, ἀποφασίζομεν:

Ὅπως τὸ ἄρθρον 38 τοῦ Καταστατικοῦ τοῦ Ταμείου Ἀσφαλίσεως Προσωπικοῦ Αὐτονόμου Σταφιδικοῦ Ὀργανισμοῦ τροποποιηθῇ ὡς ἀκολούθως:

Περίθαλψις τοκετοῦ

Ἄρθρον 38

Εἰς περίπτωσιν τοκετοῦ ἠσφαλισμένης ἢ συνταξιούχου ἢ συζύγου ἠσφαλισμένου ἢ συνταξιούχου καὶ ἐφ' ὅσον αὕτη δὲν τυγχάνει ἠσφαλισμένη εἰς ἕτερον Ἀσφαλιστικὸν Ὀργανισμὸν διὰ τὸν κίνδυνον ἀσθενείας ἡ ἰατρικὴ περίθαλψις περιλαμβάνει τὴν δέουσαν μαιευτικὴν περίθαλψιν κατ' οἶκον, ἐν μαιευτηρίῳ ἢ θεραπευτηρίῳ, τὴν παροχὴν φαρμάκων καὶ ἐν γένει ἀπαιτουμένην νοσηλείαν.

Χορηγεῖται δὲ καὶ ἐφ' ἅπαξ βοήθημα τοκετοῦ ἐκ δραχμῶν 1050, αὐξανόμενον κατὰ 50 0)0 ἐν περιπτώσει γεννήσεως πλέον τοῦ ἑνὸς τέκνου.

Ἵνα τύχῃ ὁ αἰτῶν τῆς ἀνωτέρω χρηματικῆς περιθάλψεως τοκετοῦ (βοήθημα), ἀπαιτεῖται πρὸς διαπίστωσιν τούτου ἀντίγραφον ληξιαρχικῆς πράξεως γεννήσεως.

Ἡ παροῦσα δημοσιευθήτω διὰ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 28 Ἰουνίου 1965

—

65463)4549)1965 Ἀπόφ. Ὑπουργοῦ Ἐργασίας

Περὶ συμπληρώσεως τῆς ὑπ' ἀρ.θ. 26687) 1581)1964 ἀποφάσεως «περὶ καθορισμοῦ ὡρῶν ἐργασίας τῶν παντοπωλείων κλπ. τινῶν καταστημάτων ἐμπορίας τροφίμων».

(Ε.Κ. τ. Β' 467 τῆς 30 Ἰουλίου 1965)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν: α) Τὰς διατάξεις τῆς

παραγράφου 1 τοῦ ἄρθρου 2 τοῦ ν.δ. 4020)1959 «περὶ τροποποιήσεως καὶ συμπληρώσεως ἐνίων διατάξεων ἐργατικῶν τινων νόμων». β) Τὴν ἀπὸ 26.6.1965 γνωμοδότησιν τοῦ Ἐθνικοῦ Γνωμοδοτικοῦ Συμβουλίου Κοινωνικῆς Πολιτικῆς, ἀποφασίζομεν :

Συμπληροῦντες τὴν ὑπ' ἀριθ. 26687)1581) 1964 ἡμετέραν ἀπόφασιν «περὶ καθορισμοῦ ὡρῶν ἐργασίας παντοπωλείων κλπ. τινῶν καταστημάτων ἐμπορίας τροφίμων καὶ τοῦ προσωπικοῦ αὐτῶν» (*) ὁρίζομεν :

Εἰς τὰς διατάξεις τῆς προειρημένης ἀποφάσεως ὑπάγονται καὶ τὰ ζυθοαλλαντοπωλεῖα, ἐξαιρέσει τῶν τοιούτων τῶν κριθέντων καὶ ἐφωδιασμένων δι' εἰδικῆς ἀδείας ὑπὸ τῆς Ἐπιτροπῆς τῆς παραγράφου 2 τοῦ ἄρθρου 5 τοῦ ν.δ. 3789)1957 καὶ διαθέτοντα πρὸς πώλησιν :

α) Εἴδη ἀλλαντοποιΐας εἰς χύμα καὶ κονσερβαρισμένα, ὡς καὶ κρέατα κονσερβαρισμένα.

β) Εἴδη τυροκομίας καὶ νωποῦ βουτύρου.

γ) Εἴδη ζαχαροπλαστείου, ἤτοι διάφορα ποτά, μαρμελάδες, κομπόστες καὶ συναφῆ, ἅτινα ὑπάγονται εἰς τὰς ὥρας λειτουργίας τῶν ζαχαροπλαστείων.

Τὰ ὡς ἄνω καταστήματα κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς μεταμεσημβρινῆς ἀργίας τῶν παντοπωλείων θὰ παραμένουν ἀνοικτά, ἀπαγορευομένης ὅμως τῆς πωλήσεως τυροκομικῶν εἰδῶν καὶ εἰδῶν ζαχαροπλαστικῆς.

Ἡ παροῦσα δημοσιευθήτω διὰ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 3 Ἰουλίου 1965

—

65462)4550)1965 Ἀπόφ. Ὑπουργοῦ Ἐργασίας

Περὶ ὡρῶν ἐργασίας ἰχθυοπωλείων Θεσσαλονίκης.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 467 τῆς 30 Ἰουλίου 1965)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν : 1) Τὰς διατάξεις τῆς παραγράφου 1 τοῦ ἄρθρου 2 τοῦ ν.δ. 4020)1959 «περὶ τροποποιήσεως καὶ συμπληρώσεως ἐνίων διατάξεων ἐργατικῶν τινων νόμων». β) Τὴν ἀπὸ 26.6.1965 γνωμοδότησιν τοῦ Ἐθνικοῦ Γνωμοδοτικοῦ Συμβουλίου Κοινωνικῆς Πολιτικῆς, ἀποφασίζομεν :

1) Αἱ ὧραι ἐργασίας τῶν ἰχθυοπωλείων τῆς περιφερείας Θεσσαλονίκης δὲν δύνανται νὰ ὑπερβαίνωσι τὰς δέκα (10) ὥρας κατὰ τὸν χειμῶνα καὶ τὰς ἑνδεκα (11) ὥρας κατὰ τὸ θέρος.

2) Αἱ ὧραι ἐργασίας τοῦ προσωπικοῦ τῶν ὡς ἄνω καταστημάτων ὁρίζονται εἰς ἐννέα (9) ἡμερησίως.

Αἱ ὧραι ἐνάρξεως καὶ λήξεως τῆς ἐργασίας τοῦ προσωπικοῦ αὐτῶν καθορίζονται ὑπὸ τοῦ ἐργοδότου καὶ ἀναγράφονται εἰς κατάστασιν, θεωρουμένην ὑπὸ τῆς οἰκείας Ἐπιθεωρήσεως Ἐργασίας, ἥτις ἀναρτᾶται εἰς ἐμφανὲς μέρος τοῦ καταστήματος.

(*) ΕΕΔ 23, 632.

Ἡ παροῦσα δημοσιευθήτω διὰ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 3 Ἰουλίου 1965

—

63272)1.573)1965 Ἀπόφ. Ὑπουργοῦ Ἐργασίας

Περὶ ἀντικαταστάσεως τῆς παραγράφου 3 τοῦ ἄρθρου 4 τοῦ Κανονισμοῦ περὶ βαρέων καὶ ἀνθυγιεινῶν ἐπαγγελμάτων.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 467 τῆς 30 Ἰουλίου 1965)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν : 1) Τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 16 τοῦ ἀ.ν. 1846)1951. 2) Τὰς διατάξεις τοῦ δευτέρου ἐδαφίου τῆς παραγράφου 5 τοῦ ἄρθρου 28 τοῦ ἀ.ν. 1846)1951, ὡς ἀντικατεστάθη διὰ τῆς παραγράφου 2 τοῦ ἄρθρου 5 τοῦ ν.δ. 4101 1960. 3) Πρότασιν τοῦ Διοικητοῦ τοῦ Ἱδρύματος Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων καὶ τὰς ἀπὸ 18.1 1965 καὶ 1.6.1965 γνωμοδοτήσεις τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου αὐτοῦ, ὑποβληθείσας διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 88547)24.6.1965 ἀναφορᾶς τοῦ Ἱδρύματος, ἀποφασίζομεν :

Ὅπως ἡ παράγραφος 3 τοῦ ἄρθρου 4 τοῦ Κανονισμοῦ περὶ βαρέων καὶ ἀνθυγιεινῶν ἐπαγγελμάτων(*) ἀντικατασταθῇ ὡς κάτωθι :

«3. Ἠσφαλισμένοι, περὶ ὧν ὁ παρὼν Κανονισμός, ἀπασχοληθέντες πρὸ τῆς δημοσιεύσεως τοῦ εἰς εἰδικότητας καὶ κατηγορίας ἐκ τῶν ἐν παραγράφῳ 1 τοῦ ἄρθρου 1 ἀναφερομένων, ὑποχρεοῦνται, ὅπως μέχρι καὶ τῆς 31 Δεκεμβρίου 196 ὑποβάλουν εἰς τὸ Ι.Κ.Α. δήλωσιν περὶ τοῦ χρόνου τῆς ἀπασχολήσεως των ταύτης, τοῦ ἐργοδότου καὶ τῆς εἰδικότητος καὶ κατηγορίας, εἰς ἃ ἀπησχολήθησαν».

Ἡ παροῦσα δημοσιευθήτω διὰ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 6 Ἰουλίου 1965

—

183586)1965 Ἀπόφ. Ὑπουργῶν Οἰκονομικῶν κ Ὑγιεινῆς

Περὶ χορηγήσεως παγίου ὑπερωριακοῦ ἐπιδόματος τῶν ἐπὶ μηνιαίῳ μισθῷ καὶ ἐπὶ ἡμερομισθίῳ ἐκτάκτων ἐποπτῶν ἐξυγιάνσεως.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 475 τῆς 30 Ἰουλίου 1965)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν : 1) Τὴν ὑπ' ἀριθ. 9497 Κουεο 69)29.4.1963 ἀπόφασιν ἡμῶν, δι' ἧς καθωρίσθησαν τὰ κατ' ἀποκοπὴν ἔξοδα κινήσεως τῶν ἐπὶ μηνιαίῳ μισθῷ καὶ ἐπὶ ἡμερομισθίῳ ἐκτάκτων ἐποπτῶν ἐξυγιάνσεως. 2) Τὸ ἄρθρον 4 τοῦ ὑπ' ἀριθ. 208)1965 β. δ)τος. 3) Τὸ ἄρθρον 13 τοῦ ἀ.ν. 1502)1950, ἀποφασίζομεν :

1) Ἐγκρίνομεν τὴν ἀπὸ 1ης Ἰανουαρίου 19 χορήγησιν εἰς τοὺς ἐπὶ μηνιαίῳ μισθῷ καὶ ἐπὶ ἡμερομισθίῳ ἐπόπτας ἐξυγιάνσεως τοῦ παγίου ἐπιδόματος λόγῳ ὑπερωριακῆς ἐργασίας, τοῦ προβλεπομένου ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 4 τοῦ β. δ)τος 2 1965 (**).

Ἡ καταβολὴ τοῦ ἐπιδόματος τούτου χωρ

(*) ΕΕΔ 28, 60.
(**) ΕΕΔ 24, 498.

έπι τῇ συνδρομῇ τῶν προϋποθέσεων τῷ αὐτῷ ἄρθρῳ καὶ β.δ.

2) Ἀπὸ τῆς αὐτῆς χρονολογίας ὁρίζομεν τὰ κατ' ἀποκοπὴν ἔξοδα κινήσεως τῶν ἐπὶ μηνιαίῳ μισθῷ καὶ ἐπὶ ἡμερομισθίῳ ἐποπτῶν ἐξυγιάνσεως εἰς δραχμὰς τριακοσίας (300) μηνιαίως.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 28 Ἰουλίου 1965

—

67659)2657)1965 Ἀπόφ. Ὑπουργῶν Ὑγιεινῆς, Ἐργασίας, Οἰκονομικῶν καὶ Βιομηχανίας

Περὶ χορηγήσεως ἐπιδόματος ἐπικινδύνου ἐργασίας εἰς ἰατροὺς ἀκτινολόγους, χειριζομένους ἀκτινολογικὰ μηχανήματα ἐν τοῖς ἰατρείοις τῆς Δ.Ε.Η.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 491 τῆς 5 Αὐγούστου 1965)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν τὰς διατάξεις : α) Τῆς παραγράφου 2 τοῦ ἄρθρου 2 τοῦ ν.δ. 3623)1956 «περὶ καθορισμοῦ κατωτάτων ὁρίων ἰατρικῆς ἀμοιβῆς καὶ συνθηκῶν ἐργασίας». β) Τῆς παραγράφου 1 τοῦ ἄρθρου 12 τοῦ νόμου 3796)1957 «περὶ διαβαθμίσεως καὶ ἐντάξεως προσωπικοῦ κατεχόντος προσωρινὰς θέσεις τοῦ ἄρθρου 5 τοῦ ἀπὸ 3.4.1954 β.δ. «περὶ ἐφαρμογῆς τοῦ ἄρθρου 1 τοῦ ν.δ. 2500)1953 ἐπὶ τοῦ προσωπικοῦ τῶν Ὑπηρεσιῶν τοῦ Ὑπουργείου Κοινωνικῆς Προνοίας κλπ.» καὶ γ) τοῦ ἄρθρου 4 § 1 τοῦ ἀ.ν. 1672)1951 «περὶ τροποποιήσεως καὶ συμπληρώσεως τῶν διατάξεων τοῦ νόμου 1468)1950 «περὶ ἱδρύσεως Δημοσίας Ἐπιχειρήσεως Ἠλεκτρισμοῦ κλπ.», κυρωθέντος ὑπὸ τοῦ νόμου 2113)1952, ἀποφαίζομεν :

Ἐγκρίνομεν τὴν χορήγησιν ἀπὸ 1ης Ἰουνίου 1965 εἰδικοῦ ἐπιδόματος ἐπικινδύνου ἐργασίας 30ο/ο ἐπὶ τῶν βασικῶν ἀποδοχῶν των εἰς τοὺς ἰατροὺς τῆς Δημοσίας Ἐπιχειρήσεως Ἠλεκτρισμοῦ, τοὺς χειριζομένους ἀκτινολογικὰ μηχανήματα ἐν τοῖς ἰατρείοις τῆς Δ.Ε.Η. πρὸς ἔλεγχον τῶν ἀσθενῶν μισθωτῶν της.

Ἡ παροῦσα δημοσιευθήτω διὰ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 4 Αὐγούστου 1965

—

74126)Υ650)1965 Ἀπόφ. Ὑπουργῶν Συντονισμοῦ, Οἰκονομικῶν καὶ Ἐργασίας

Περὶ αὐξήσεως τῶν ὑπὸ τοῦ Ταμείου Ἀσφαλίσεως Ἰδιοκτητῶν, Συντακτῶν καὶ Ὑπαλλήλων Τύπου παρεχομένων συντάξεων κατὰ ποσοστὸν 40 ο/ο.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 480 τῆς 3 Αὐγούστου 1965)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν : 1) Τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 2 τοῦ ὑπ' ἀριθ. 19)1944 νόμου «περὶ ἐξουσιοδοτήσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Οἰκονομικῶν ὅπως προβαίνῃ εἰς τροποποιήσεις τῶν φορολογικῶν συντελεστῶν». 2) Τὴν διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 309)1.2.1965 ἀναφορᾶς τοῦ Ταμείου Ἀσφαλίσεως Ἰδιοκτητῶν, Συντακτῶν καὶ Ὑπαλλήλων Τύπου ὑποβληθεῖσαν ἡμῖν πρότασιν τοῦ Δ.Σ. αὐτοῦ περὶ αὐξήσεως τῶν συντάξεων κατὰ 50 ο/ο. 3) Τὴν ἀπόφασιν τῆς Νομισματικῆς Ἐπιτροπῆς, τὴν ληφθεῖσαν κατὰ τὴν 918 συνεδρίασιν αὐτῆς τῆς 3.5.1965, κοινοποιηθεῖσαν διὰ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 14786)16.5.1955 ἐγγράφου της καὶ 4) τὰς κρατούσας οἰκονομικὰς συνθήκας, ἀποφαίζομεν :

Ι) Ἀπὸ 1ης Μαρτίου 1965 αὐξάνονται αἱ ὑπὸ τοῦ Ταμείου Ἀσφαλίσεως Ἰδιοκτητῶν, Συντακτῶν καὶ Ὑπαλλήλων Τύπου χορηγούμεναι συντάξεις εἰς τοὺς συνταξιούχους αὐτοῦ κατὰ 40 ο/ο.

ΙΙ) Τὸ σύνολον τῆς οὕτω αὐξανομένης συντάξεως ἐν οὐδεμιᾷ περιπτώσει δύναται νὰ ὑπερβαίνῃ τὰ τεθέντα ἀνώτατα ὅρια διὰ τῆς παραγράφου 2 τῆς ὑπ' ἀριθ. 14786)16.5.1955 ἀποφάσεως τῆς Νομισματικῆς Ἐπιτροπῆς.

Ἡ παροῦσα δημοσιευθήτω διὰ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 31 Ἰουλίου 1965

—

Α)72346)1965 Ἀπόφ. Ὑπουργῶν Συντονισμοῦ, Οἰκονομικῶν καὶ Δημοσίων Ἔργων

Περὶ αὐξήσεως τῶν παρὰ τοῦ Τ.Σ.Μ.Ε.Δ.Ε. παρεχομένων συντάξεων.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 501 τῆς 10 Αὐγούστου 1965)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν : 1) Τὰς διατάξεις τοῦ νόμου 19)1944 «περὶ ἐξουσιοδοτήσεως τοῦ Ὑπουργοῦ τῶν Οἰκονομικῶν ὅπως προβαίνῃ εἰς ἀναπροσαρμογὴν τῶν φορολογικῶν συντελεστῶν». 2) Τὸ ὑπ' ἀριθ. 566,24.2.1965 ἔγγραφον τῆς Νομισματικῆς Ἐπιτροπῆς, καθ' ὃ ἐξακολουθεῖ ἰσχύουσα ἡ κατὰ τὴν ὑπ' ἀριθ. 918)3.5.1955 συνεδρίασιν αὐτῆς ληφθεῖσα ἀπόφασις, ἀφορῶσα τὴν ἀναπροσαρμογὴν τῶν παρεχομένων ὑπὸ τῶν διαφόρων Ἀσφαλιστικῶν Ταμείων συντάξεων κλπ. καὶ διαλαμβανομένη εἰς τὸ πρὸς τὸ Ὑπουργεῖον Οἰκονομικῶν ὑπ' ἀριθ. 14786)16.5.1955 ἐγγραφόν της. 3) Τὰς ὑπ' ἀριθ. 1138)1964 καὶ 49)1965 ἀποφάσεις τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Ταμείου Συντάξεων Μηχανικῶν καὶ Ἐργοληπτῶν Δημοσίων Ἔργων, ἀποφαίζομεν :

Αὐξάνομεν ἀπὸ 1ης Ἰανουαρίου 1965 πάσας τὰς ὑπὸ τοῦ Ταμείου Συντάξεων Μηχανικῶν καὶ Ἐργοληπτῶν Δημοσίων Ἔργων καταβαλλομένας νῦν, συμφώνως τῇ ὑπ' ἀριθ. Α.29991)8.5.1964 ἀποφάσει ἡμῶν, συντάξεις εἰς τοὺς συνταξιούχους αὐτοῦ κατὰ ποσοστὸν δέκα ἐπὶ τοῖς ἑκατὸν (10 ο/ο) ἐν γένει, ὑπὸ τὰς προϋποθέσεις τῆς ἐν τῷ σκεπτικῷ τῆς παρούσης μνημονευομένης ἀποφάσεως τῆς Νομισματικῆς Ἐπιτροπῆς.

Εἰδικώτερον αἱ κατὰ τὰ ἀνωτέρω αὐξανόμεναι συντάξεις ἐν οὐδεμιᾷ περιπτώσει δύνανται νὰ ὑπερβῶσι τὸ ἀνώτατον ὅριον τῶν ὑπὸ τοῦ Ι.Κ.Α. παρεχομένων ἀντιστοίχων συντάξεων.

Ἡ παροῦσα δημοσιευθήτω διὰ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 3 Αὐγούστου 1965

—

56389)Σ.505)1965 Ἀπόφ. Ὑπουργοῦ Ἐργασίας

Περὶ τροποποιήσεως καὶ συμπληρώσεως τῶν

άρθρων 59 και 70 του Καταστατικού του Ταμείου Ασφαλίσεως του Προσωπικού Ασφαλιστικής Εταιρείας «Η Εθνική».

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 501 της 10 Αυγούστου 1965)

Έχοντες υπ' όψιν: 1) Τας διατάξεις του νόμου 2868)1922. 2) Πρότασιν του Διοικητικού Συμβουλίου του Ταμείου Ασφαλίσεως Προσωπικού Ασφαλιστικής Εταιρείας «Η Εθνική», υποβληθείσαν ημίν διά της υπ' αριθ. 6178)1965 αναφοράς του Ταμείου. 3) Γνώμην του Συμβουλίου Κοινωνικής Ασφαλίσεως, διατυπωθείσαν κατά την υπ' αριθ. 20)27.5.1965 συνεδρίασιν αύτου της ΙΓ' περιόδου, αποφασίζομεν:

Εις το Καταστατικόν του Ταμείου Ασφαλίσεως Προσωπικού της Ασφαλιστικής Εταιρείας «Η Εθνική» επέρχονται αι κάτωθι τροποποιήσεις και συμπληρώσεις:

1) Το τελευταίον εδάφιον της παραγράφου ι του άρθρου 59 τροποποιείται ως κάτωθι:

«Το ποσόν των καταβαλλομένων από 1.7.1965 και εφεξής υπό του Ταμείου συντάξεων δεν δύναται να είναι κατώτερον των δραχμών 1.000 μηνιαίως.

2) Εν τέλει του άρθρου 70 προστίθεται παράγραφος 6, έχουσα ούτω:

«6. Αι μετά την έναρξιν καταβολής αναπροσηρτημένων κατά τα ανωτέρω συντάξεων απονεμόμεναι νέαι συντάξεις κανονίζονται βάσει του μέσου όρου των αναπροσηρμοσμένων εις το νέον επίπεδον συνταξίμων αποδοχών του ησφαλισμένου κατά τα δύο προ της εξόδου του εκ της υπηρεσίας ημερολογιακά έτη».

Η παρούσα δημοσιευθήτω διά της Εφημερίδος της Κυβερνήσεως.

Εν Αθήναις τη 27 Ιουλίου 1965

—

45650)Σ.386)1965 Απόφ. Υπουργού Εργασίας

Περί προσθήκης παραγράφου 3 εν τέλει του άρθρου 42 του Καταστατικού του Ταμείου Συντάξεων Εκτελωνιστών.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 471 της 30 Ιουλίου 1965)

Έχοντες υπ' όψιν: 1) Τας διατάξεις του νόμου 4272)1929 «περί συστάσεως Ταμείου Συντάξεων Εκτελωνιστών». 2) Γνώμην του Διοικητικού Συμβουλίου του Ταμείου Συντάξεων Εκτελωνιστών, υποβληθείσαν ημίν διά της υπ' αριθ. 159)16.1.1965 αναφοράς του Ταμείου τούτου. 3) Γνώμην του Συμβουλίου Κοινωνικής Ασφαλίσεως, διατυπωθείσαν κατά την υπ' αριθ. 15 συνεδρίασιν αύτου της 15.4.1965 της ΙΓ' περιόδου, αποφασίζομεν:

Όπως εν τέλει του άρθρου 42 του Καταστατικού του Ταμείου Συντάξεων Εκτελωνιστών προστεθή παράγραφος υπ' αριθ. 3, έχουσα ούτω:

«3. Εις τους πάσης φύσεως συνταξιούχους του Ταμείου, τους δικαιουμένους συντάξεως κατά την 1ην Αυγούστου εκάστου έτους, παρέχεται προσθέτως το ήμισυ της μηνιαίας συντάξεως του μηνός τούτου μετά των τυχόν καταβαλλομένων αυτοίς επιδομάτων αναπηρίας και φυματιώσεως.

Το επίδομα τούτο καταβάλλεται παρά του Ταμείου όμου μετά της συντάξεως του μηνός Αυγούστου εκάστου έτους και εφ' όσον αι οικονομικαί δυνατότητες του Ταμείου επιτρέπουν την τοιαύτην χορήγησιν».

Η παρούσα δημοσιευθήτω διά της Εφημερίδος της Κυβερνήσεως.

Εν Αθήναις τη 3 Ιουλίου 1965

—

63778)4410)1965 Απόφ. Υπουργού Εργασίας

Περί καθιερώσεως όλοκληρωτικής Κυριακής άργίας εις κουρείο της Κοινότητος Πύργου Θεσσαλονίκης.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 471 της 30 Ιουλίου 1965)

Έχοντες υπ' όψιν: 1) Τας διατάξεις της παραγράφου 2 του άρθρου 5 του νόμου 2855)1954 «περί τροποποιήσεως και συμπληρώσεως εργατικών τινων νόμων». 2) Την από 10.4.1965 αίτησιν των κουρέων Πύργου Θεσσαλονίκης. 3) Την υπ' αριθ. 311)15.4.1965 σύμφωνον γνώμην του Εργατοϋπαλληλικού Κέντρου Θεσσαλονίκης. 4) Την υπ' αριθ. 15)88)60)25.5.1965 γνώμην της Διοικήσεως Χωροφυλακής Θεσσαλονίκης 5) Την υπ' αριθ. 65216)10.4.1965 γνώμην της Νομαρχίας Θεσσαλονίκης. 6) Την από 26.6.1965 γνωμοδότησιν του Τμήματος Διακανονισμού Εργασίας του Εθνικού Γνωμοδοτικού Συμβουλίου Κοινωνικής Πολιτικής, αποφασίζομεν:

Καθιερούμεν όλοκληρωτικήν Κυριακήν άργίαν εις τα κουρεία της Κοινότητος Πύργου Θεσσαλονίκης.

Η παρούσα δημοσιευθήτω διά της Εφημερίδος της Κυβερνήσεως.

Εν Αθήναις τη 3 Ιουλίου 1965

—

56386)Σ.486)1965 Απόφ. Υπουργού Εργασίας

Περί προσθήκης διατάξεως εν τέλει της παραγράφου 1 του άρθρου 53 του Καταστατικού του Ταμείου Ασφαλίσεως Προσωπικού της Ασφαλιστικής Εταιρείας «Η Εθνική».

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 458 της 29 Ιουλίου 1965)

Έχοντες υπ' όψιν: 1) Τας διατάξεις του νόμου 2868)1922 «περί υποχρεωτικής ασφαλίσεως των εργατών και ιδιωτικών υπαλλήλων». 2) Πρότασιν του Διοικητικού Συμβουλίου του Ταμείου Ασφαλίσεως Προσωπικού της Ασφαλιστικής Εταιρείας «Η Εθνική», υποβληθείσαν ημίν διά της υπ' αριθ. 6143)22.1.1965 αναφοράς του ως άνω Ταμείου. 3) Γνώμην του Συμβουλίου Κοινωνικής Ασφαλίσεως, διατυπωθείσαν κατά την υπ' αριθ. 20)27.5.1965 συνεδρίασιν αύτου της ΙΓ' περιόδου, αποφασίζομεν:

Όπως εν τέλει της παραγράφου 1 του άρθρου 53 του Καταστατικού του Ταμείου Ασφαλίσεως Προσωπικού της Ασφαλιστικής Εται-

ρειας». Η Εθνική προστυθή έδάφιον ύπ' άριθ. 3, έχον ώς άκολούθως:

«Εις περίπτωσιν, καθ' ην έκ λάθους τοῦ ἰατροῦ ἡ τῆς μαίας, ὡς πρὸς τὸν χρόνον τοῦ τοκετοῦ, οὗτος λαμβάνει χώραν μετὰ τὴν πάροδον τῶν ΞΕ ἑβδομάδων ἀπὸ τῆς ἐνάρξεως τῆς λόγῳ μητρότητος διακοπῆς τῆς ἐργασίας, ἡ γυνὴ δικαιοῦται ἐπιδόματος ἐπὶ ΞΕ πλήρεις ἑβδομάδας μετὰ τὸν τοκετόν, ἔστω καὶ ἂν τὸ σύνολον τοῦ χρόνου ἐπιδοτήσεως ὑπερβαίνῃ τὰς δώδεκα (12) ἑβδομάδας».

Η παροῦσα δημοσιευθήτω διὰ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 12 Ἰουλίου 1965

—

7218)Σ. 82 1965 Ἀπόφ. Ὑπουργοῦ Ἐργασίας

Περὶ τροποποιήσεως τῆς ὑπ' ἀριθ. 35009) Σ328)1963 ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 176 τῆς 12 Μαρτίου 1965)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν: 1) Τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 7 τοῦ ν.δ. τῆς 20)26.6.1935 «περὶ ἱδρύσεως Ταμείου Ἀσφαλίσεως Χρηματιστῶν καὶ Μεσιτῶν». 2) Γνώμην τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Ταμείου Ἀσφαλίσεως Χρηματιστῶν, Μεσιτῶν, Ἀντικρυστῶν καὶ Ὑπαλλήλων τοῦ Χρηματιστηρίου Ἀξιῶν Ἀθηνῶν, ὑποβληθεῖσαν ἡμῖν διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 2146)1964 ἀναφορᾶς τοῦ ἀνωτέρω Ταμείου, 3) Γνώμην τοῦ Συμβουλίου Κοινωνικῆς Ἀσφαλίσεως, διατυπωθεῖσαν κατὰ τὴν ὑπ' ἀριθ. 3)26.11.1964 συνεδρίασιν αὐτοῦ τῆς ΙΒ' περιόδου, ἀποφαίζομεν:

Ὅπως ἡ ὑπ' ἀριθ. 35009)2328)29.5.1963 ἀποφάσεως ἡμῶν(*) τροποποιηθῇ ὡς ἀκολούθως:

Ὁ μέχρι τοῦ ἔτους 1950 ἀναγνωρισθεὶς συντάξιμος χρόνος ὑπηρεσίας τῶν συνταξιούχων τοῦ Ταμείου προσαυξάνεται κατὰ τὸ χρονικὸν τῆς στρατιωτικῆς των ὑπηρεσίας, τῆς ἀναγνωρισθείσης μὴ ὑπολογισθείσης δι' εἰς τὸν συντάξιμον χρόνον κατόπιν τῆς ὑπ' ἀριθ. 4615)Σ99)1950 ἡμετέρας ἀποφάσεως.

Ἡ ἀνωτέρω συνταξιμος στρατιωτικὴ ὑπηρεσία, ἀναγνωρισμένη ἐκ νέου δι' ἀποφάσεως τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Ταμείου ἐξαγοράζεται κατὰ τὰς διατάξεις τῶν παραγράφων δ καὶ ζ τοῦ ἄρθρου 21 τοῦ Καταστατικοῦ, ὡς αὗται ἰσχύουν κατὰ τὴν δημοσίευσιν τῆς παρούσης.

Ἡ παροῦσα δημοσιευθήτω διὰ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 20 Φεβρουαρίου 1965

—

53893)Υ.468)1965 Ἀπόφ. Ὑπουργῶν Συντονισμοῦ, Οἰκονομικῶν καὶ Ἐργασίας

Περὶ αὐξήσεως τῶν ὑπὸ τοῦ Ταμείου Ἐπικουρικῆς Ἀσφαλίσεως Προσωπικοῦ Ἑταιρειῶν Πετρελαιοειδῶν παρεχομένων συντάξεων

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 355 τῆς 4 Ἰουνίου 1965)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν: 1) Τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 2 τοῦ ὑπ' ἀριθ. 19)1944 νόμου «περὶ ἐξουσιοδοτήσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Οἰκονομικῶν ὅπως προβαίνῃ εἰς τροποποιήσεις τῶν φορολογικῶν συντελεστῶν», 2) Τὴν διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 820)1964 ἀναφορᾶς τοῦ Ταμείου Ἐπικουρικῆς Ἀσφαλίσεως Προσωπικοῦ Ἑταιρειῶν Πετρελαιοειδῶν ὑποβληθεῖσαν ἡμῖν πρότασιν τοῦ Δ.Σ. αὐτοῦ περὶ αὐξήσεως τῶν συντάξεων κατὰ τὰ ἐν αὐτῇ. 3) Ἀπόφασιν τῆς Νομισματικῆς Ἐπιτροπῆς, τὴν ληφθεῖσαν κατὰ τὴν ὑπ' ἀριθ. 918) 3.5.1955 συνεδρίασιν αὐτῆς, κοινοποιηθεῖσαν διὰ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 14786)16.5.1955 ἐγγράφου της καὶ 4) Τὰς κρατούσας οἰκονομικὰς συνθήκας, ἀποφασίζομεν:

1) α) Ἀπὸ τῆς 1ης Ἰανουαρίου ἐ.ἔ. αἱ ὑπὸ τοῦ Ταμείου Ἐπικουρικῆς Ἀσφαλίσεως Προσωπικοῦ Ἑταιρειῶν Πετρελαιοειδῶν καταβαλλόμεναι συντάξεις εἰς τοὺς συνταξιούχους αὐτοῦ, τῶν ὁποίων ὁ ἀσφαλιστικὸς κίνδυνος ἐπηλήθευσε μέχρι 31.12.1959, ἐφ' ὅσον δὲν ὑπερβαίνουν τὸ ποσὸν τῶν δραχμῶν δύο χιλιάδων (2.000), αὐξάνονται κατὰ 12ο/ο διὰ τὸ μέχρι τῶν χιλίων (1.000) δραχμῶν τμῆμα αὐτῶν. Διὰ τοὺς συνταξιούχους τῆς αὐτῆς ὡς ἄνω κατηγορίας, τῶν ὁποίων αἱ καταβαλλόμεναι συντάξεις αὐξάνονται μεταξὺ ποσοῦ δραχμῶν δύο χιλιάδων μιᾶς (2.001) καὶ δύο χιλιάδων ἑκατὸν δέκα ἐννέα (2.119), ἡ σύνταξις αὐτῶν καθορίζεται ἀπὸ τῆς ὡς ἄνω ἡμερομηνίας εἰς τὸ ποσὸν τῶν δραχμῶν δύο χιλιάδων ἑκατὸν εἴκοσιν (2.120).

β) Ἀπὸ 1ης Ἰανουαρίου ἐ.ἔ. τὸ κατώτατον ὅριον συντάξεως καθορίζεται εἰς δραχμὰς ἑξακοσίας (600) διὰ τοὺς ἀμέσως συνταξιούχους, εἰς δραχμὰς πεντακοσίας τεσσαράκοντα (540) διὰ τοὺς ἐμμέσως συνταξιούχους.

2) Τὸ σύνολον τῆς κατὰ τὰ ἄνω αὐξανομένης συντάξεως ἐν οὐδεμιᾷ περιπτώσει δύναται νὰ ὑπερβαίνῃ τὰ τεθέντα ἀνώτατα ὅρια διὰ τῆς παραγράφου 2 τῆς ὑπ' ἀριθ. 14786)16.5.1955 ἀποφάσεως τῆς Νομισματικῆς Ἐπιτροπῆς.

Η παροῦσα δημοσιευθήτω διὰ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 29 Μαΐου 1965

—

45652)Σ 388)1965 Ἀπόφ. Ὑπουργοῦ Ἐργασίας

Περὶ ἀναγνωρίσεως ὡς χρόνου ἐν ἀσφαλίσει τοῦ χρόνου ἀποσχολήσεως παρὰ τῇ Ἑταιρείᾳ Eter Omnium Lyonnais ***ὑπὸ τῶν ἠσφαλισμένων παρὰ τῷ Εἰδικῷ Λογαριασμῷ Ἀσφαλίσεως Μηχανικῶν Δ.Ε.Η.***

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 355 τῆς 4 Ἰουνίου 1965)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν: 1) Τὰς διατάξεις τῶν ἄρθρων 5 καὶ 8 τῆς ὑπ' ἀριθ. 8)1963 Πράξεως τοῦ Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου. 2) Πρότασιν τῆς Ἐπιτροπῆς Διοικήσεως καὶ Διαχειρίσεως τοῦ παρὰ τῇ Ἐθνικῇ Τραπέζῃ Εἰδικοῦ Λογαριασμοῦ ὑπὸ

(*) ΕΕΔ 22, 968.

τὸν τίτλον «Εἰδικὸς Λογαριασμὸς Ἀσφαλίσεως Μηχανικῶν Δ.Ε.Η.», ὑποβληθεῖσαν ἡμῖν διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 25)1964 ἀναφορᾶς τῆς ὡς ἄνω Ἐπιτροπῆς, 3) Γνώμην τοῦ Συμβουλίου Κοινωνικῆς Ἀσφαλίσεως, διατυπωθεῖσαν κατὰ τὴν ὑπ' ἀριθ. 15)15.4.1965 συνεδρίασιν αὐτοῦ τῆς Γ'' περιόδου, ἀποφασίζομεν :

Ὡς χρόνος ὑπηρεσίας ἐν ἀσφαλίσει κατὰ τὴν ἔννοιαν καὶ ὑπὸ τοὺς ὅρους τοῦ ἄρθρου 5 τῆς ὑπ' ἀριθ. 8)1963 Πράξεως τοῦ Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου ἀναγνωρίζεται καὶ ὁ χρόνος ὑπηρεσίας τῶν ἠσφαλισμένων τοῦ Εἰδικοῦ Λογαριασμοῦ Ἀσφαλίσεως Μηχανικῶν Δ.Ε.Η. παρὰ τῇ Ἑταιρείᾳ Eter Omnium Lyonnais κατὰ τὴν παρὰ τῆς Ἑταιρείας ταύτης ἐκτέλεσιν ἔργων τῆς Δ.Ε.Η.

Ἡ παροῦσα δημοσιευθήτω διὰ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 26 Μαΐου 1965

—

39685)Σ.329)1965 Ἀπόφ. Ὑπουργοῦ Ἐργασίας

Περὶ προσθήκης παραγράφου 6 εἰς τὸ ἄρθρον 2 τοῦ Κανονισμοῦ Παροχῶν τοῦ Ταμείου Ἐπικουρικῆς Ἀσφαλίσεως Ὑπαλλήλων Ἐμπορικῶν Καταστημάτων.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 356 τῆς 8 Ἰουνίου 1965)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν: 1) Τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 2 τοῦ ν.δ. 912)1941 «περὶ τροποποιήσεως καὶ συμπληρώσεως διατάξεων τινων τῆς Ἀσφαλιστικῆς Νομοθεσίας», ἐν συνδυασμῷ πρὸς τὰς τοιαύτας τοῦ ἄρθρου 59 § 1 τοῦ ἀν. νόμου τῆς 11 Νοεμβρίου 1935 «περὶ Ὀργανισμοῦ τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας», ὡς τοῦτο αὐθεντικῶς ἡρμηνεύθη διὰ τοῦ ἄρθρου 1 τοῦ ἀ.ν. 694)1937 «περὶ αὐθεντικῆς ἑρμηνείας, συμπληρώσεως καὶ τροποποιήσεως διατάξεων τινων τῆς Ἀσφαλιστικῆς Νομοθεσίας». 2) Γνώμην τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Ταμείου Ἐπικουρικῆς Ἀσφαλίσεως Ὑπαλλήλων Ἐμπορικῶν Καταστημάτων, ὑποβληθεῖσαν ἡμῖν διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 6282)1964 ἀναφορᾶς τοῦ Ταμείου. 3) Γνώμην τοῦ Συμβουλίου Κοινωνικῆς Ἀσφαλίσεως, διατυπωθεῖσαν κατὰ τὴν ὑπ' ἀριθ. 13 συνεδρίασιν αὐτοῦ τῆς Γ'' περιόδου τῆς 18.3.1965, ἀποφασίζομεν :

Ὅπως ἐν τέλει τοῦ ἄρθρου 2 τοῦ Κανονισμοῦ Παροχῶν τοῦ Ταμείου Ἐπικουρικῆς Ἀσφαλίσεως Ὑπαλλήλων Καταστημάτων προστεθῇ παράγραφος 6, ἔχουσα ὡς ἀκολούθως :

«6. Ἠσφαλισμένη δικαιοῦται πλήρους συντάξεως, ἐφ' ὅσον ἔχει συμπληρώσει τὸ 45ον ἔτος τῆς ἡλικίας της καὶ πραγματοποιήσει ἓξ χιλιάδας (6.000) ἡμέρας ἐργασίας ἐν πραγματικῇ ἀσφαλίσει παρὰ τῷ Ταμείῳ, ἐξ ὧν 4.500 τοιαύτας ὑπὸ τὴν ἰδιότητα τῆς πωλητρίας».

Ἡ παροῦσα δημοσιευθήτω διὰ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 11 Μαΐου 1965

—

32900)Σ. 293)1965 Ἀπόφ. Ὑπουργοῦ Ἐργασίας

Περὶ προσθήκης μεταβατικῆς διατάξεως ἐν τέλει τοῦ ἄρθρου 18 τοῦ Καταστατικοῦ τοῦ Ταμείου Συντάξεων καὶ Προνοίας Προσωπικοῦ Ἀγροτικῆς Τραπέζης τῆς Ἑλλάδος.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 368 τῆς 17 Ἰουνίου 1965)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν : 1) Τὰς διατάξεις τοῦ νόμου 2868)1922, ἐν συνδυασμῷ πρὸς τὸ ἄρθρον 59 § 1 τοῦ ἀ.ν. τῆς 11 Νοεμβρίου 1935 «περὶ Ὀργανισμοῦ τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας», ὡς τοῦτο αὐθεντικῶς ἡρμηνεύθη διὰ τοῦ ἄρθρου 1 τοῦ ἀ.ν. 694)1937 «περὶ αὐθεντικῆς ἑρμηνείας, συμπληρώσεως καὶ τροποποιήσεως διατάξεων τινων τῆς ἀσφαλιστικῆς νομοθεσίας». 2) Πρότασιν τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Ταμείου Συντάξεων καὶ Προνοίας Προσωπικοῦ Ἀγροτικῆς Τραπέζης τῆς Ἑλλάδος, ὑποβληθεῖσαν ἡμῖν διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 1316)1964 ἀναφορᾶς τοῦ Ταμείου. 3) Γνώμην τοῦ Συμβουλίου Κοινωνικῆς Ἀσφαλίσεως, διατυπωθεῖσαν κατὰ τὴν ὑπ' ἀριθ 12)11.3.1965 συνεδρίασιν αὐτοῦ τῆς Γ'' περιόδου, ἀποφασίζομεν :

Ὅπως ἐν τέλει τοῦ ἄρθρου 18 τοῦ Καταστατικοῦ τοῦ Ταμείου Συντάξεων καὶ Προνοίας Προσωπικοῦ Ἀγροτικῆς Τραπέζης τῆς Ἑλλάδος προστεθῇ μεταβατικὴ διάταξις, ἔχουσα οὕτω :

«Ἠσφαλισμένοι τοῦ Ταμείου ἐκ τῶν ἐν ἐνεργείᾳ μονίμων ὑπαλλήλων τῆς Ἀγροτικῆς Τραπέζης τῆς Ἑλλάδος, μὴ ἀσκήσαντες τὸ δικαίωμα ἀναγνωρίσεως ὡς συνταξίμου τοῦ κατὰ τὴν παράγραφον 1 τοῦ παρόντος χρόνου προϋπηρεσιῶν των, δύνανται νὰ ἀσκήσωσι τοῦτο δι' αἰτήσεώς των, ὑποβαλλομένης μέχρι 31.12.1965».

Ἡ παροῦσα δημοσιευθήτω διὰ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 4 Μαΐου 1965

—

32950)Σ.283)1965 Ἀπόφ. Ὑπουργοῦ Ἐργασίας

Περὶ τροποποιήσεως ἑνίων διατάξεων τοῦ Καταστατικοῦ τοῦ Ταμείου Προνοίας Προσωπικοῦ Ἐλευθέρας Ζώνης καὶ Λιμένος Θεσσαλονίκης.

(Ε.Κ. τ Β' φ. 368 τῆς 17 Ἰουνίου 1965)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν : 1) Τὸ ἄρθρον 59 § 1 τοῦ ἀν. νόμου τῆς 11 Νοεμβρίου 1935 «περὶ Ὀργανισμοῦ τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας», ὡς αὐθεντικῶς ἡρμηνεύθη διὰ τοῦ ἄρθρου 1 τοῦ ἀ.ν. 694)1937 «περὶ αὐθεντικῆς ἑρμηνείας, συμπληρώσεως καὶ τροποποιήσεως διατάξεων τινων τῆς ἀσφαλιστικῆς νομοθεσίας». 2) Τὸ ὑπ' ἀριθ. 2520)1953 ν.δ/γμα «περὶ προσδιορισμοῦ τῶν ἀντικειμένων, ἐφ' ὧν ἐφαρμόζεται ἡ διαδικασία, ἡ

διαγραφομένη ὑπό τῶν διατάξεων τοῦ ἀ.ν. τῆς 11.11.1935 «περί Ὀργανισμοῦ τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας κλπ.». 3) Τάς διατάξεις τοῦ ἀπό 30 Ἀπριλίου 1946 ν. δ)τος «περί ὀργανώσεως καί συντονισμοῦ τῆς παρακολουθήσεως καί τοῦ ἐλέγχου τῶν Ὀργανισμῶν Κοινωνικῆς Πολιτικῆς», κυρωθέντος διά τοῦ ὑπ' ἀριθ. 1392)1949 ν. δ)τος. 4) Πρότασιν τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Ταμείου Προνοίας Προσωπικοῦ Ἐλευθέρας Ζώνης καί Λιμένος Θεσσαλονίκης, ὑποβληθεῖσαν ἡμῖν διά τῆς ὑπ' ἀριθ. 32)18)1965 ἀναφορᾶς του. 5) Γνώμην τοῦ Συμβουλίου Κοινωνικῆς Ἀσφαλίσεως (ἀριθ. πρωτ. Σ.Κ.Α. 92)1965, συνεδρίασις 14ης περιόδου 11ης τῆς 30.3.1965), ἀποφασίζομεν:

Ὅπως εἰς τό Καταστατικόν τοῦ Ταμείου Προνοίας Προσωπικοῦ Ἐλευθέρας Ζώνης καί Λιμένος Θεσσαλονίκης ἐπέλθωσιν αἱ κάτωθι τροποποιήσεις:

Α) Τό ἄρθρον 10 καταργεῖται.

Β) Τό ἄρθρον 16 τροποποιεῖται ὡς ἀκολούθως:

Ἄρθρον 16

1) Τό ποσόν τοῦ καταβλητέου ὑπό τοῦ Ταμείου βοηθήματος εἰς τά ἐν ἄρθρῳ 1 §§ 4 καί 5 τοῦ παρόντος ἀναφερόμενα πρόσωπα ὁρίζεται ὡς ἀκολούθως:

α) Διά τούς ἔχοντας ὑπηρεσίαν ἐν ἀσφαλίσει πέντε (5) μέχρι δέκα (10) ἐτῶν εἰς τά πέντε δέκατα (5)10) τῶν μηνιαίων ἀποδοχῶν των δι' ἕκαστον συμπεπληρωμένον ἔτος ὑπηρεσίας των.

β) Διά τούς ἔχοντας ὑπηρεσίαν ἐν ἀσφαλίσει ἄνω τῶν δέκα (10) ἐτῶν καί μέχρι δέκα πέντε (15) ἐτῶν εἰς τά ὀκτώ δέκατα (8)10) τῶν μηνιαίων ἀποδοχῶν των δι' ἕκαστον συμπεπληρωμένον ἔτος ὑπηρεσίας των.

γ) Διά τούς ἔχοντας ὑπηρεσίαν ἐν ἀσφαλίσει ἄνω τῶν δέκα πέντε (15) ἐτῶν εἰς τό σύναλον τῶν μηνιαίων ἀποδοχῶν των δι' ἕκαστον συμπεπληρωμένον ἔτος ὑπηρεσίας των καί οὐχί πλέον τῶν τριάκοντα πέντε (35) ἐτῶν.

2) Διά τήν ἐφαρμογήν τῶν διατάξεων τοῦ παρόντος ὡς μηνιαῖαι ἀποδοχαί λαμβάνεται ὑφ' ὧν ὁ μέσος ὅρος τῶν ἀποδοχῶν, ἃς ἔλαβεν ὁ ὑπάλληλος κατά τούς τελευταίους δώδεκα (12) μῆνας τῆς ὑπηρεσίας του, ὡς τοιούτων νοουμένων τοῦ βασικοῦ μισθοῦ καί τῶν ἐπιδομάτων πολυετίας, εὐδοκίμου παραμονῆς ἐν τῷ αὐτῷ βαθμῷ καί ἀκριβείας, προσηυξημένος κατά ποσοστόν δέκα πέντε ἐπί τοῖς ἑκατόν (15ο/ο), λόγῳ προσθέτων ἀπολαυῶν, ἐφ' ὅσον αὗται ὑπόκεινται εἰς κρατήσεις.

Κλάσμα ἔτους δέν λαμβάνεται ὑπ' ὄψιν διά τήν ἐφαρμογήν τοῦ παρόντος.

3) Πᾶσα προϋπηρεσία ἐκτάκτου ἡμερομισθίου ἤ ἐπί συμβάσει ὑαλλήλου, ἐργάτου ἤ τεχνίτου διανυθεῖσα ἀπό τοῦ ἔτους 1945 εἰς τόν Ὀργανισμόν Ἐλευθέρας Ζώνης καί Λιμένος Θεσσαλονίκης ἤ εἰς τούς συγχωνευθέντας δυνάμει τοῦ ν. δ)τος 2551)1953 Ὀργανισμούς τῆς πρώην Ἐλευθέρας Ζώνης Θεσσαλονίκης καί τοῦ πρώην Λιμενικοῦ Ταμείου Θεσσαλονίκης ἤ εἰς τό Τ.Π.Π.Ε.Ζ.Α.Θ., ἀναγνωρίζεται καί ἐξαγοράζεται διά τήν καταβολήν τῶν ὑπό τοῦ παρόντος προβλεπομένων παροχῶν ὡς ὑπηρεσία διανυθεῖσα ἐν τῇ ἀσφαλίσει τοῦ Ταμείου Προνοίας Προσωπικοῦ Ε.Ζ.Α.Θ., ἐφ' ὅσον ἔχει ἀναγνωρισθῇ καί ὡς συντάξιμος τοιαύτη.

4) Ἡ ἐν παραγράφῳ 3 τοῦ παρόντος προϋπηρεσία, μή δυναμένη πάντως νά ὑπερβῇ τά δέκα (10) ἔτη ἀναγνωρίζεται τῇ αἰτήσει τοῦ ἠσφαλισμένου δι' ἀποφάσεως τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Ταμείου.

5) Ἡ ἐξαγορά τῆς κατά τάς παραγράφους 3 καί 4 τοῦ παρόντος ἀναγνωριζομένης προϋπηρεσίας τῶν ἠσφαλισμένων ἐνεργεῖται ἐπί τῇ καταβολῇ ὑπέρ τοῦ Ταμείου προσθέτου εἰσφορᾶς πέντε ἐπί τοῖς ἑκατόν (5ο/ο), ἐξ ἧς 3ο/ο βαρύνει τόν ἐργοδότην καί 2ο/ο τόν ἠσφαλισμένον, ἐπί τῶν ἑκάστοτε καταβαλλομένων αὐτοῖς ἀποδοχῶν, τῶν ὑποκειμένων εἰς κρατήσεις ὑπέρ τοῦ Ταμείου, καί διά χρονικόν διάστημα ἴσον πρός τόν χρόνον τῆς πρός ἀναγνώρισιν προϋπηρεσίας των.

Ἡ ὡς ἄνω πρόσθετος εἰσφορά, ἡ βαρύνουσα τόν ἠσφαλισμένον, παρακρατεῖται κατά μῆνα ἐκ τῶν ἀποδοχῶν αὐτοῦ.

Εἰς περίπτωσιν ἀποχωρήσεως ἐκ τῆς ὑπηρεσίας πρό τῆς ὁλοσχεροῦς ἐξαγορᾶς τῆς ἀναγνωρισθείσης προϋπηρεσίας, τό ὑπόλοιπον ποσόν, ὑπολογιζόμενον ἐπί τῶν ἀποδοχῶν, ἃς λαμβάνει ὁ ἠσφαλισμένος κατά τόν χρόνον τῆς ἀποχωρήσεώς του, παρακρατεῖται ἐκ τοῦ ἀπονεμηθησομένου βοηθήματος.

6) Εἰς τούς συνταξιούχους τῆς Ε.Ζ.Α.Θ. καί τούς μετόχους τοῦ Τ.Π.Π.Ε.Ζ.Α.Θ., ἐξελθόντας ἐκ τῆς ὑπηρεσίας ἀπό 9.3.1952 μέχρι 30.11.1956 καί λαβόντας ἐκ τοῦ Ταμείου ἐφ' ἅπαξ βοήθημα, ὑπολογισθέν ἐπί τῇ βάσει παγίου μισθοῦ, χορηγεῖται πρόσθετος παροχή, διατιθεμένου πρός τοῦτο ἐν συνόλῳ ποσοῦ δραχμῶν διακοσίων χιλιάδων (200.000).

Ἡ κατανομή τοῦ ποσοῦ τούτου εἰς τούς δικαιούχους ἐνεργεῖται ἀναλόγως τοῦ ληφθέντος παρ' ἑκάστου τούτων παρά τοῦ Ταμείου βοηθήματος διά τό μέχρι 31.12.1946 χρονικόν διάστημα τῆς ὑπηρεσίας των.

Ἡ παροῦσα δημοσιευθήτω διά τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 11 Μαΐου 1965

78767)5779)1965 Ἀπόφ. Ὑπουργοῦ Ἐργασίας

Περί παρατάσεως ἰσχύος καί αὐθημερινῆς καταγγελθείσης διαιτητικῆς ἀποφάσεως περί αὐξήσεως τῶν γενικῶν κατωτάτων ὁρίων μισθῶν καί ἡμερομισθίων κλπ.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 553 τῆς 26 Αὐγούστου 1965)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν: Τάς διατάξεις τῆς παραγράφου 3 τοῦ ἄρθρου 4 τοῦ νόμου 4239)1955, ἐν συνδυασμῷ μέ τάς τῆς παραγράφου 8 τοῦ ἄρθρου 10 τοῦ ν.δ. 3755)1957, 2) Σχετικήν γνωμοδότησιν τοῦ Ἐθνικοῦ Γνωμοδοτικοῦ Συμβουλ-

λίου Κοινωνικής Πολιτικής, ληφθείσαν κατά την συνεδρίασιν αύτοῦ, τῆς 17.8.1765. 3) Τήν ὑπ' ἀριθ. 39393)3767)15.4.1965 ἡμετέραν ἀπόφασιν, ἀποφασίζομεν:

Ἀναστέλλομεν ἐπί 4μηνον εἰσέτι χρονικόν διάστημα ἤτοι μέχρις 26.12.1965, τήν ἐπέλευσιν τῶν ἐννόμων ἀποτελεσμάτων καταγγελίας τῆς καταγγελθείσης ὑπ' ἀριθ. 10)1964 ἀποφάσεως τοῦ Δ.Δ.Δ.Δ. Ἀθηνῶν «περί αὐξήσεως τῶν γενικῶν κατωτάτων ὁρίων βασικῶν μισθῶν καί ἡμερομισθίων καί καθιερώσεως τῆς παροχῆς ἐπιδόματος ἀδείας εἰς ἰδιωτικούς ὑπαλλήλους καί ἐργάτας ἁπάσης τῆς χώρας», κηρυχθείσης ἐκτελεστῆς διά τῆς ὑπ' ἀριθ. 33182)1993)23.4.1964 ἡμετέρας ἀποφάσεως (Φ.Ε.Κ. 145, τ. Β' τῆς 23.4.1964) (*).

Ἡ παροῦσα δημοσιευθήτω διά τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 26 Αὐγούστου 1965

—

7654)5767)1965 Ἀπόφ. Ὑπουργοῦ Ἐργασίας

Περί κηρύξεως ἐκτελεστῆς τῆς ὑπ' ἀριθ. 33) 1965 ἀποφάσεως τοῦ Π.Δ.Δ.Δ. Ἀθηνῶν «περί τῶν ἀποδοχῶν, ὡρῶν ἐργασίας κλπ. τοῦ προσωπικοῦ τῆς Α.Ε. «Ἠλεκτροχημική Ἑλλάδος».

(Φ.Ε.Κ. τ. Β' φ. 525 τῆς 16 Αὐγούστου 1965)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν: 1) Τάς διατάξεις τῆς παραγράφου 1 τοῦ ἄρθρου 20 τοῦ ν. 3239 1955, ὡς ἐτροποποιήθησαν ὑπό τοῦ ν. δ)τος 3755)1957 2) Τήν ὑπ' ἀριθ. 33)1965 ἀπόφασιν τοῦ Π.Δ.Δ.Δ. Ἀθηνῶν, καθ' ἧς δέν ἠσκήθη ἔφεσις, ἀποφασίζομεν:

Κηρύσσομεν ἐκτελεστήν τήν ὑπ' ἀριθ. 33) 1965 ἀπόφασιν τοῦ Π.Δ.Δ.Δ. Ἀθηνῶν «περί τῶν ἀποδοχῶν, ὡρῶν ἐργασίας κλπ. τοῦ προσωπικοῦ τῆς Α.Ε. Ἠλεκτροχημική Ἑλλάδος», ἐκδοθεῖσαν εἰς ἐπίλυσιν διενέξεως μεταξύ τῶν: α) Ὁμοσπονδίας Ἐργατοϋπαλλήλων Χημικῆς Βιομηχανίας Ἑλλάδος ἀφ' ἑνός καί β) Συνδέσμου Ἑλλήνων Βιομηχάνων ἀφ' ἑτέρου καί τῆς ὁποίας τό διατακτικόν ἔχει ὡς ἀκολούθως:

1) Τά κατώτατα ὡρια ἡμερομισθίων τῶν ἐν τῷ ἐργοστασίῳ τῆς Α.Ε. «Ἠλεκτροχημική Ἑλλάδος» ἀπασχολουμένων ἐργατοτεχνιτῶν, τά προβλεπόμενα ἐν παραγράφῳ 1 τῆς ἀπό 24.4.1964 συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας τῶν ἐργατοτεχνιτῶν τῆς Α.Ε. «Ἠλεκτροχημική Ἑλλάδος» (**) αὐξάνονται κατά ποσοστόν 6%.

2) Κατά τά λοιπά ἐξακολουθοῦν ἰσχύουσαι αἱ διατάξεις τῆς ἀπό 24.4.1964 συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας τῶν ἐργατοτεχνιτῶν τῆς Α.Ε. «Ἠλεκτροχημική Ἑλλάδος» (πρᾶξις καταθέσεως Εἰρηνοδικείου Ἀθηνῶν 61)16.5.1964, κοιν. Ὑπουργείων Ἐργασίας 48110 18.5.1964).

3) Ἀποδοχαί καταβαλλόμεναι, ἀνώτεραι τῶν ὑπό τῆς παρούσης καθοριζομένων, δέν μειοῦνται.

4) Ἡ ἰσχύς τῆς παρούσης ἄρχεται ἀπό 1.7.1965

Ἡ παροῦσα δημοσιευθήτω διά τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 16 Αὐγούστου 1965

—

ΔΙΑΙΤΗΤΙΚΑΙ ΑΠΟΦΑΣΕΙΣ

11)1965 Ἀπόφ. Δευτεροβαθμίου Διοικητικοῦ Διαιτητικοῦ Δικαστηρίου Πειραιῶς

Περί τῶν ὡρῶν ἀμοιβῆς τοῦ προσωπικοῦ ἀτμοπλοϊκῶν καί πρακτορειακῶν ἐπιχειρήσεων ἁπάσης τῆς χώρας (*).

. . . . . .

Διά ταῦτα

Μεταρρυθμίζει τήν ἐκκαλουμένην ὑπ' ἀριθ. 21)1964 ἀπόφασιν τοῦ Π.Δ.Δ.Δ. Πειραιῶς, ἧς τό διατακτικόν διατυποῦται ὡς ἑξῆς:

Τά κατώτατα ὡρια ἀποδοχῶν τοῦ ὑπαλληλικοῦ προσωπικοῦ τῶν ἀτμοπλοϊκῶν καί πρακτορειακῶν ἐπιχειρήσεων ἁπάσης τῆς χώρας καθορίζονται ὡς ἑξῆς:

Α) Ὑπάλληλοι ἄρρενες:

α) Μέχρι συμπληρώσεως τοῦ 20οῦ ἔτους τῆς ἡλικίας των δρυχμαί 1.456.

β) Μετά τήν συμπλήρωσιν τοῦ 20οῦ ἔτους τῆς ἡλικίας των κατά τά ἀκόλουθα κλιμάκια:

Ἀπό τη ὑπηρεσίας			Δραχμαί
1) Κατά τό	1ον καί	2ον	1.736
2) Κατά τό	3ον καί	4ον	1.904
3) Κατά τό	5ον καί	6ον	2.072
4) Κατά τό	7ον καί	8ον	2.212
5) Κατά τό	9ον καί	10ον	2.352
6) Κατά τό	11ον καί	12ον	2.492
7) Κατά τό	13ον καί	14ον	2.660
8) Κατά τό	15ον καί	16ον	2.800
9) Κατά τό	17ον καί	18ον	2.940
10 Κατά τό	19ον καί	20ὸν	3.080

γ) Δι' ἕκαστον ἐπί πλέον τῶν 20 ἐτῶν συμπεπληρωμένον ἔτος ὑπηρεσίας τό ὡς ἄνω τελευταῖον κλιμάκιον βασικοῦ μισθοῦ τῶν δραχμῶν 3.080 αὐξάνεται κατά ποσόν 84 δραχμῶν

(*) ΕΕΔ 23, 565.

(**) ΕΕΔ 23, 766.

(*) Κατετέθη παρά τῷ Γραμματεῖ τοῦ Εἰρηνοδικείου Ἀθηνῶν, κατ' ἄρθρον 20 νόμου 3239)1955, συνταχθείσης τῆς ὑπ' ἀριθ. 95 τῆς 17.7.1965 πράξεως καταθέσεως.

Ἡ συλλογική αὕτη διαφορά ἀνεφύη μεταξύ τῆ Ὁμοσπονδίας Ἰδιωτικῶν Ὑπαλλήλων Ἑλλάδος ἀφ' ἑνός, καί ἀφ' ἑτέρου 1) Πανελληνίου Ἀτμοπλοϊκῆς Ἑνώσεως, 2) Ἑνώσεως Ἀκτοπλοϊκῶν - Φορτηγῶν Μότορσιπ, 3) Συνδέσμου Ναυτικῶν Πρακτόρων καί 4) Ἐμπορικοῦ καί Βιομηχανικοῦ Ἐπιμελητηρίου Ἀθηνῶν.

μέχρι συμπληρώσεως βασικοῦ μισθοῦ δραχμῶν 3.920.

Β) Ὑπάλληλοι θήλεις:

α) Μέχρι συμπληρώσεως τοῦ 18ου ἔτους τῆς ἡλικίας των δραχμαί 1.344.

β) Μετὰ τὴν συμπλήρωσιν τοῦ 18ου ἔτους τῆς ἡλικίας κατὰ τὰ ἀκόλουθα κλιμάκια:

Ἔτη ὑπηρεσίας			Δραχμαί
1) Κατὰ τὸ	1ον καὶ	2ον	1.568
2) Κατὰ τὸ	3ον καὶ	4ον	1.792
3) Κατὰ τὸ	5ον καὶ	6ον	1.960
4) Κατὰ τὸ	7ον καὶ	8ον	2.100
5) Κατὰ τὸ	9ον καὶ	10ον	2.240
6) Κατὰ τὸ	11ον καὶ	12ον	2.352
7) Κατὰ τὸ	13ον καὶ	14ον	2.464
8) Κατὰ τὸ	15ον καὶ	16ον	2.576
9) Κατὰ τὸ	17ον καὶ	18ον	2.688
10) Κατὰ τὸ	19ον καὶ	20ὸν	2.800

γ) Δι' ἕκαστον ἐπὶ πλέον τῶν 20 ἐτῶν συμπεπληρωμένον ἔτος ὑπηρεσίας τὸ ὡς ἄνω τελευταῖον κλιμάκιον βασικοῦ μισθοῦ τῶν δραχμῶν 2.800 αὐξάνεται κατὰ ποσὸν δραχμῶν 67 μέχρι συμπληρώσεως βασικοῦ μισθοῦ δραχμῶν 3.472.

ΙΙ. Τὰ ὡς ἄνω καθοριζόμενα κατώτατα ὅρια βασικῶν μισθῶν:

α) Μειοῦνται προκειμένου περὶ τῶν ἀπασχολουμένων εἰς πόλεις κάτω τῶν 15.000 κατοίκων κατὰ 10ο/ο καὶ

β) Αὐξάνονται δι' ἐπιδόματος γάμου ἐκ ποσοστοῦ 10ο/ο μηνιαίως, μὴ δυναμένου νὰ ὑπερβῇ τοῦτο τὸ ποσὸν τῶν δραχμῶν 200. Τὸ ἐπίδομα τοῦτο, παρεχόμενον διὰ τὴν μὴ ἐργαζομένην ἢ συνταξιοδοτουμένην σύζυγον, παύει χορηγούμενον ἐν περιπτώσει χηρείας ἢ διαζεύξεως.

ΙΙΙ. Εἰς τοὺς ταμίας καὶ τοὺς ὑπαλλήλους, τοὺς ἀπασχολουμένους μὲ διαχείρισιν χρημάτων, παρέχεται ἐπίδομα διαχειριστικῶν λαθῶν ἐκ δραχμῶν 200 μηνιαίως.

Διὰ τοὺς ἀπασχολουμένους εἰς πόλεις πληθυσμοῦ κάτω τῶν 15.000 κατοίκων τὸ ἐπίδομα διαχειριστικῶν λαθῶν ὁρίζεται εἰς δραχμὰς 100 μηνιαίως.

ΙV. Διὰ τὴν ἀπασχόλησιν τῶν ὑπαλλήλων κατὰ τὰς ὥρας ἀπὸ 10ης μ.μ. μέχρις 6ης π.μ. χορηγεῖται προσαύξησις 25ο/ο, ὑπολογιζομένη ἐπὶ τῶν ὑπὸ τῆς παρούσης προβλεπομένων κατωτάτων ὁρίων μισθῶν (ἀπόφ. 18910/1946).

V. Δι' ἀπασχόλησιν τοῦ μισθωτοῦ, κατόπιν ἀδείας τῆς Ἀρχῆς, πέραν τοῦ νομίμου ὡραρίου (ὑπερωριακὴν) καὶ ἐφ' ὅσον αὕτη δὲν ὑπερβαίνει τὰς 60 ὥρας ἐτησίως, καταβάλλεται δι' ἑκάστην ὥραν προσαύξησις 35ο/ο καὶ 70ο/ο διὰ τὴν πλέον τῶν 60 ὡρῶν.

VI. Δι' ἀπασχόλησιν κατὰ τὰς Κυριακὰς καὶ ἐξαιρετέας κατὰ νόμον ἑορτὰς ἢ καθ' ὥραν ἀπασχολήσεως ἀποζημίωσις προσαυξάνεται κατὰ 75ο/ο.

VII. Ὑπάλληλοι Γραφείων, ἀποστελλόμενοι δι' ἐργασίαν εἰς οἱονδήποτε λιμένα τοῦ ἐσωτερικοῦ, δικαιοῦνται:

α) Τροφοδοσίας ἀξιωματικῶν, β) παραμονῆς των ἐν τῇ Α' ἢ τῇ Β' θέσει ἀναλόγως τοῦ βαθμοῦ των καὶ γ) παρέχονται αὐτοῖς ἔξοδα κινήσεως καὶ ἀποζημίωσις δι' ἑκάστην ἡμέραν, ἴση πρὸς τὰ 50ο/ο τοῦ ἡμερομισθίου των (ἤτοι 1,50 τῶν ἀποδοχῶν), τοῦ πρὸς ἀποζημίωσιν δικαιώματος τῶν ἀρχομένου ἀπὸ τῆς ὥρας τοῦ ἀπόπλου τοῦ ἀτμοπλοίου ἀπὸ τὸν λιμένα ἀφετηρίας του καὶ λήγοντος ἅμα τῇ ἐπιστροφῇ εἰς αὐτόν.

Διὰ τὴν παραμονὴν των ἐκτὸς ἀτμοπλοίου εἰς ἐπιλιμένια κέντρα καταβάλλεται ἡ καθωρισμένη ἀποζημίωσις ἐκτὸς ἕδρας, ἡ προβλεπομένη ὑπὸ τῆς ὑπ' ἀριθ. 21091/1946 κοινῆς ἀποφάσεως.

VIII. Ἐν περιπτώσει μετατάξεως τοῦ ὑπηρετικοῦ προσωπικοῦ εἰς τὸ ὑπαλληλικὸν τοιοῦτον ὁ χρόνος ὑπηρεσίας ὡς ὑπαλλήλου ὑπολογίζεται ἀπὸ τῆς ἡμέρας ἀναλήψεως τῆς ὑπαλληλικῆς ὑπηρεσίας. Κατ' ἐξαίρεσιν ὁ παρ' ᾧ ἐγένετο ἡ μετάταξις ἐργοδότης ὑποχρεοῦται, ὅπως προσμετρήσῃ τὴν παρ' αὐτῷ διανυθεῖσαν προϋπηρεσίαν εἰς τὴν κατηγορίαν τοῦ ὑπηρετικοῦ προσωπικοῦ, τοῦ μεταταγέντος εἰς τὸ ὑπαλληλικὸν τοιοῦτον μισθωτοῦ διὰ τὸν προσδιορισμὸν τῆς μισθοδοσίας αὐτοῦ.

IX. Ὁ κατὰ τὰ ἀνωτέρω κατὰ ἔτη ὑπηρεσίας καθορισμὸς τοῦ βασικοῦ μισθοῦ τῶν περὶ ὧν ἡ παροῦσα μισθωτῶν γίνεται ἐπὶ τῇ βάσει τῆς ὑπηρεσίας καὶ πραγματικῆς ἐργασίας παρὰ τῇ εἰς ἣν ὑπηρετοῦν ἐπιχειρήσει, προσαυξανομένης καὶ κατὰ τὴν παρ' ἄλλῃ ἰδιωτικῇ ἐπιχειρήσει, Δημοσίῳ, Ν.Π.Δ.Δ. κλπ. πραγματικὴν προϋπηρεσίαν εἰς ὁμότιμα καθήκοντα, ἀναδρομικῶς μέχρι τοῦ πρώτου διορισμοῦ. Δὲν λαμβάνεται ὑπ' ὄψιν ἡ προϋπηρεσία συνταξιούχου, ἥτις προσεμετρήθη διὰ τὴν χορήγησιν αὐτῷ συντάξεως.

Ἡ προϋπηρεσία τῶν νεοπροσλαμβανομένων ὑπαλλήλων ἀποδεικνύεται δι' ὑπευθύνου δηλώσεως αὐτῶν, κατατιθεμένης ἅμα τῇ προσλήψει των εἰς τὸν ἐργοδότην, συνοδευομένης ἐντὸς τριμήνου προθεσμίας ἀπὸ τῆς προσλήψεως ὑπὸ τῶν ἀπαραιτήτων πιστοποιητικῶν. Ἐὰν διὰ τῶν πιστοποιητικῶν τούτων ἀποδεικνύεται προϋπηρεσία μείζων τῆς ἐν τῇ δηλώσει ἀναφερομένης ἢ ὑποβληθῶσι πιστοποιητικὰ προϋπηρεσίας, χωρὶς νὰ ἔχῃ κατατεθῇ σχετικὴ δήλωσις κατὰ τὴν πρόσληψιν, τὸ δικαίωμα διὰ τὴν ἀπόληψιν τοῦ βάσει τῆς προϋπηρεσίας ταύτης ὑψηλοτέρου μισθοῦ γεννᾶται ἀπὸ τῆς καταθέσεως τῶν πιστοποιητικῶν τούτων.

Ἡ προϋπηρεσία τῶν ἤδη ὑπηρετούντων μισθωτῶν, ἐφ' ὅσον μέχρι σήμερον δὲν ἔχωσιν ὑποβάλει σχετικὰ πιστοποιητικά, ἀποδεικνύεται ὁμοίως διὰ δηλώσεων, συνοδευομένων, ἐντὸς τριμήνου ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρούσης, ἀπὸ τῶν ἀπαραιτήτων πιστοποιητικῶν, ἐφαρμοζομένων κατὰ τὰ λοιπὰ ἀναλόγως τῶν ἀνωτέρω διατάξεων.

Τὰ πιστοποιητικὰ προϋπηρεσίας, λυομένης τῆς ἐργασιακῆς σχέσεως, ἐπιστρέφονται ὑπὸ τοῦ

έργοδότου εις τον μισθωτόν.

X. Εις το έπί ποσοστοίς μόνον ή δια μικτού συστήματος αμειβόμενον προσωπικόν ο έργοδότης υποχρεούται, όπως εξασφαλίζη κατά μήνα, κατ' ελάχιστον όριον, τους υπό της παρούσης προβλεπομένους βασικούς μισθούς μετά του επιδόματος οικογενειακών βαρών.

XI. Των υπό της παρούσης καθοριζομένων αποδοχών δικαιούνται εκ των περί ων ή παρούσα οι απασχολούμενοι κατά πλήρες ωράριον. Διά τους απασχολουμένους επί ελάσσονα χρόνον ημερησίως ισχύουν κατ' αναλογίαν πάσαι αι ανωτέρω διατάξεις, όσον αφορά τας απολαυάς αυτών, διά τον χρόνον της απασχολήσεώς των.

XII. Αί μέχρι σήμερον ισχύουσαι συλλογικαί συμβάσεις εργασίας, διαιτητικαί αποφάσεις και υπουργικαί τοιαύται, ως και οι ισχύοντες και εφαρμοζόμενοι εσωτερικοί Κανονισμοί κλπ., εφ' όσον προβλέπουν ευνοϊκωτέραν ρύθμισιν διά τους μισθωτούς, κατισχύουν της παρούσης. Ως επίσης εξακολουθούν ισχύουσαι αί οπωσδήποτε μη αντικείμεναι εις την παρούσαν διατάξεις.

XIII. Εις τους περί ων ή παρούσα μισθωτούς χορηγείται, εν περιπτώσει γάμου, άδεια μετ' αποδοχών εκ τριών εργασίμων ημερών. Η άδεια αύτη είναι άσχετος και δεν συμψηφίζεται προς την προβλεπομένην υπό του ά.ν. 539)1945.

XIV. Τυχόν καταβαλλόμεναι αποδοχαί, ανώτεραι των υπό της παρούσης καθοριζομένων, δεν δύνανται να μειωθώσιν.

XV. Αί από της ισχύος της παρούσης μεχρι της δημοσιεύσεως της διά της Εφημερίδος της Κυβερνήσεως ή άλλως από της καταθέσεώς της παρά τω Γραμματεί του Ειρηνοδικείου προκυπτουσαι εκ της αναδρομικότητος διαφοραί αποδοχών καταβάλλονται εις τους εργαζομένους παρά των υποχρέων εργοδοτών εις εξ (6) ισοπόσους μηνιαίας δόσεις, της πρώτης καταβλητέας άμα τη δημοσιεύσει της παρούσης διά της Εφημερίδος της Κυβερνήσεως ή εν αντιθέτω περιπτώσει από της καταθέσεώς της παρά τω Γραμματεί του Ειρηνοδικείου.

XVI. Η ισχύς της παρούσης άρχεται από 12.6.1964.

Εκρίθη, απεφασίσθη και εδημοσιεύθη.

Εν Πειραιεί τη 3 Ιουνίου 1965

Συλλογική σύμβασις εργασίας

Θαλαμηπόλων Θαλασσίων λουτρών Κοινότητος Καλαμακίου (*).

Εν Καλαμακίω και εν τω Κοινοτικώ Καταστήματι σήμερον την 10ην Μαΐου 1965 έτους οι κατωθι υπογεγραμμένοι αφ' ενός ο Γ. Σμαράγδης, πρόεδρος και κάτοικος της Κοινότητος Καλαμακίου, εκπροσωπών εν προκειμένω την εργοδότιδα Κοινότητα, ενεργών δε δυνάμει της παραχεθείσης αυτώ ειδικής εξουσιοδοτήσεως υπό του Κοινοτικού Συμβουλίου διά της υπ' αριθ. 76)1965 αποφάσεως αυτού, εγκριθείσης διά της υπ' αριθ. 26095)19.4.1965 αποφάσεως της Νομαρχίας Αττικής, δι' ής εξουσιοδοτείται, όπως υπογράψη την ως κάτωθι και εν τοίς πρακτικοίς του Κοινοτικού Συμβουλίου καταχωρουμένην συλλογικήν σύμβασιν εργασίας, και αφ' ετέρου οι Χρ. Καλατζής, Φιλ. Γραμμένος, κάτοικοι Παλαιού Φαλήρου, εκπροσωπούντες εν προκειμένω τα εν Παλαιώ Φαλήρω έδρεύον σωματείον υπό την επωνυμίαν «Εθνική Ένωσις Εργαζομένων Θαλασσίων Ιαματικών Θερμών Λουτρών Αθηνών, Πειραιώς και Περιχώρων» και ενεργούντες δυνάμει ειδικής εξουσιοδοτήσεως, παραχεθείσης αυτοίς δι' αποφάσεως της γενικής συνελεύσεως της 15ης Απριλίου 1965 των ενδιαφερομένων διά την παρούσαν συλλογικήν σύμβασιν θηλέων και αρρένων μελών αυτού, των εργαζομένων ως θαλαμηπόλων εις τα θαλάσσια λουτρά της Κοινότητος Καλαμακίου, ληφθείσης συμφώνως προς τους όρους του Καταστατικού του σωματείου, ως υπευθύνως εδήλωσαν οι ώδε εκπροσωπούντες αυτό, και εξ ετέρου ο Βασ. Ράπτης, κάτοικος Αθηνών, ως εκπροσωπών το Εργατοϋπαλληλικόν Κέντρον Αθηνών, απεφασίσαμεν την υπογραφην της παρούσης τοπικής ομοιοεπαγγελματικής συλλογικής συμβάσεως εργασίας, αφορώσης αποκλειστικώς και μόνον τους θαλαμηπόλους, τους εργαζομένους εις τα θαλάσσια λουτρά της Κοινότητος Καλαμακίου, δι' ής ρυθμίζονται αι αμοιβαί, οι όροι προσλήψεως και εργασίας των χρησιμοποιουμένων υπό της Κοινότητος ως θαλαμηπόλων εις τας εν λειτουργία θαλασσίας λουτρικάς εγκαταστάσεις αυτής, ως ακολούθως:

1) Η παρούσα συλλογική σύμβασις εργασίας ισχύει διά την κατά την θερινήν περίοδον 1965 λειτουργίαν των θαλασσίων λουτρών της εργοδότιδος Κοινότητος, των κειμένων εις θέσεις Πικροδάφνη, Άλιμος και Κεντρικά της περιφερείας αυτού.

2) Η διάρκεια της παρούσης συμβάσεως, αντιστοιχούσα προς την έναρξιν και λήξιν της θερινής περιόδου διά την λειτουργίαν των λουτρών, ακολουθεί την διάρκειαν του συνεργείου εκμεταλλεύσεως των θαλασσίων λουτρών της Κοινότητος και διά την θερινήν περίοδον 1965, του συσταθέντος κατά τους κειμένους νόμους διά της υπ' αριθ. 76)1965 αποφάσεως του Κοινοτικού Συμβουλίου, και ως ή διάρκεια αύτη ορίζεται εν τη αποφάσει ταύτη, του περιεχομένου της οποίας δηλούσιν, ότι έλαβον πλήρη γνώσιν οι εκπροσωπούντες ώδε το συμβαλλόμενον σωματείον.

Ο διά της αυτής αποφάσεως χαρακτηρισμός της συμβάσεως εργασίας του προσωπικού του συνεργείου ως «ωρισμένου χρόνου» ισχύει και διά την πρόσληψιν των θαλαμηπόλων. Η εργοδότις Κοινότης υποχρεούται, όπως εξασφαλίση εις τους προσληφθησομένους θαλαμηπόλους τουλάχιστον 115 ημερομίσθια κατά την διάρκειαν

(*) Κατετέθη παρά τω Γραμματεί του Ειρηνοδικείου Αθηνών, κατ' άρθρον 20 νόμου 3239)1955, συνταχθείσης της υπ' αριθ. 91 της 25.6.1965 πράξεως καταθέσεως, και εκοινοποιήθη εις το Υπουργείον Εργασίας την 1.7.1965.

τής θερινής περιόδου.

3) Ὁ ἀριθμὸς τῶν θαλαμηπόλων, τῶν προσληφθησομένων δι' ἑκάστην ἐγκατάστασιν λουτρῶν, ὁρίζεται ὑπὸ τῆς ἐργοδότιδος Κοινότητος. Συνολικῶς δὲ δὲν δύναται νὰ ὑπερβῇ τοὺς 40 (τεσσαράκοντα), δικαιουμένης νὰ μεταθέτῃ τούτους κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς προσλήψεως των ἀπὸ ἐγκαταστάσεως εἰς ἐγκατάστασιν.

4) Ἅπαν τὸ προσωπικὸν τῶν θαλαμηπόλων, ἐφ' οὗ κατ' ἀριθμὸν ἐν τῷ προηγουμένῳ ἄρθρῳ ὁριζόμενον, ὑποχρεοῦται ἡ ἐργοδότις Κοινότης νὰ προσλάβῃ κατ' ἐπιλογήν της ἐκ τῶν θηλέων μελῶν τῆς συμβαλλομένης ὀργανώσεως τῶν ἐργαζομένων ἀποκλειστικῶς καὶ μόνον εἰς τὰ θαλάσσια λουτρὰ αὐτῆς καὶ βάσει καταλόγου αὐτῆς, νομίμως τεθεωρημένου καὶ μνημονεύοντος πάντα τὰ στοιχεῖα ἑκάστου μέλους (ὀνοματεπώνυμον, διεύθυνσιν, ἡλικίαν, προσωπικὴν κατάστασιν κλπ.), ἐγχειρισθέντος δὲ ἤδη αὐτῇ ὑπὸ τῆς διοικήσεως τῆς ὀργανώσεως.

5) Αἱ ὧραι ἡμερησίας ἐργασίας τοῦ προσωπικοῦ τῶν θαλαμηπόλων ὁρίζονται εἰς ὀκτὼ (8) ἀπὸ τῆς 8ης πρωϊνῆς μέχρι τῆς 6ης ἑσπερινῆς, μὲ διακοπὴν δύο ὡρῶν κατὰ περιτροπήν, μὴ ἐξαιρουμένων Κυριακῶν καὶ ἑορτῶν.

6) Ἡ ἀμοιβὴ τοῦ προσωπικοῦ τῶν θαλαμηπόλων ρητῶς συμφωνεῖται ὅτι συνίσταται ἀποκλειστικῶς καὶ μόνον ἐκ τοῦ προϊόντος τῶν φιλοδωρημάτων τῶν ὑπὸ τῶν λουομένων κατ' ἀρέσκειαν αὐτῶν διδομένων εἰς ταύτας, τὰ ὁποῖα συνομολογεῖται ἐκ τῆς μέχρι σήμερον κεκτημένης πείρας, ὅτι ἐξασφαλίζουν κατ' ἐλάχιστον τὸ ἡμερομίσθιον ἀνειδικεύτου ἐργατρίας, εἰς ἑκάστην θαλαμηπόλον μετὰ προσαυξήσεως 75 ο)ο αὐτοῦ διὰ τὴν κατὰ Κυριακὰς καὶ ἑορτὰς ἐργασίαν της. Περὶ τούτου δὲ θὰ ἀνηρτηθῶσι πινακίδες εἰς τὰς ἐγκαταστάσεις τῶν λουτρῶν.

7) Ἡ ἐργοδότις Κοινότης βαρύνεται μὲ τὰς κατὰ νόμον εἰσφορὰς τοῦ Ι.Κ.Α., βάσει τεκμαρτοῦ ἡμερομισθίου, ὑπὸ τούτου ὁρισθησομένου, ὑποχρεοῦται δὲ εἰς τὴν καταβολὴν ἀναλογίας δώρου Χριστουγέννων, συμφώνως τῇ ἐκδοθησομένῃ ἀποφάσει τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας περὶ τῶν ἐποχιακῶς ἐργαζομένων.

8) Ἡ ἐργοδότις Κοινότης οὐδεμίαν κατὰ τὴν ἧτταν συμφωνίαν ἀναλαμβάνει ὑποχρέωσιν νὰ ὑπερπηδήσῃ τὸ ἐλάχιστον ὅριον ἡμερομισθίου, ὅτι καθίσταται ἀνέφικτος ὁ τρόπος ἐξακριβώσεως τῶν πραγματικῶν εἰσπράξεων ἐκ φιλοδωρημάτων καὶ ὅταν ὑφίσταται κοινὸν Ταμεῖον καὶ ὁμοιρῶς, δοθέντος ὅτι ὁμολογεῖται, ὅτι βάσει τῆς μέχρι σήμερον πείρας τὰ ὡς ἄνω φιλοδωρήματα ἐξασφαλίζουν εἰς ἑκάστην θαλαμηπόλον τοὐλάχιστον τὸ ἡμερομίσθιον ἀνειδικεύτου ἐργατρίας μετὰ προσαυξήσεως 75 ο)ο αὐτοῦ διὰ τὴν κατὰ Κυριακὴν καὶ ἑορτὰς ἐργασίαν της.

9) Καθήκοντα θαλαμηπόλων: Ὑποχρεοῦνται νὰ εὑρίσκωνται εἰς τὰς καθοριζομένας ἑκάστοτε ὑπὸ τοῦ ἐπόπτου ἑκάστης ἐγκαταστάσεως θέσεις των, κατὰ τὸ ἐν ἄρθρῳ 5 ὡράριον, νὰ ἐπιλομβάνωνται πρὸ τῆς ἐνάρξεως λειτουργίας τῶν λουτρῶν τῆς καθαριότητος Γραφείων, ἀποχωρητηρίων, πλυντηρίων, παραλίας κλπ. κατὰ τὴν ὑπὸ τοῦ ἐπόπτου ὁριζομένην τάξιν, νὰ μὴ ὁπομακρύνωνται τῶν θέσεών των, νὰ φέρωσι καθαρὰν μπλούζαν καὶ λευκὰ ὑποδήματα, νὰ ἀποφεύγωσι τὰς μεταξύ των συνομιλίας, νὰ ὦσιν εὐγενεῖς καὶ εὐπροσήγοροι πρὸς τοὺς λουομένους, νὰ τηρῶσι τὸν Κανονισμὸν τῶν λουτρῶν καὶ νὰ ὑπακούωσιν εἰς τὰς ὁδηγίας τοῦ ἐπόπτου καὶ τῶν ἐλεγκτῶν καὶ γενικῶς νὰ συμμορφοῦνται πρὸς τὸν Κανονισμὸν λειτουργίας καὶ καθηκόντων τῶν ἐργαζομένων εἰς τὰ συνεργεῖα θαλασσίων λουτρῶν, ἐγκριθέντα διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 85)1965 ἀποφάσεως τοῦ Κοινοτικοῦ Συμβουλίου Καλαμακίου.

10) Τὸ προσωπικὸν τῶν θαμηπόλων εὐθύνεται εἰς τὴν ἀποζημίωσιν ἀπωλειῶν ἱματισμοῦ κλπ. τοῦ τμήματός των.

11) Τὸ προσωπικὸν τῶν θαλαμηπόλων πρὸ πάσης ἀναλήψεως ἐργασίας δέον νὰ εἶναι ἐφωδιασμένον διὰ βιβλιαρίου ὑγείας, συμφώνως πρὸς τὰς διατάξεις τῆς ὑπ' ἀριθ. 1101)1955 ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Κοινωνικῆς Προνοίας.

12) Αἱ ὑπὸ τῶν θαλαμηπόλων παραβάσεις τῶν καθηκόντων αὐτῶν καὶ τὰ παραπτώματα τούτων θὰ ἐπισύρωσι κατ' αὐτῶν ποινάς, αἵτινες θέλουσι καθορισθῆ διὰ Κανονισμοῦ τῆς ἐργοδότιδος Κοινότητος, δικαιουμένου τοῦ προέδρου ταύτης, ὅπως ἐν περιπτώσει παραβάσεώς τινος καταγγείλῃ τὴν σύμβασιν ἐργασίας προώρως, τῆς ἐργοδότιδος Κοινότητος εἰς οὐδεμίαν ὑποκειμένης ὑποχρεώσεως καταβολῆς ἀποζημιώσεως.

13) Τὸ προσωπικὸν τῶν θαλαμηπόλων δικαιοῦται, ἄνευ τινὸς ἀποζημιώσεως, ἑβδομαδιαίας ἀναπαύσεως μιᾶς ἡμέρας κατὰ σειράν, κατὰ πίνακα καταρτισθησόμενον ὑπὸ τῆς ἐργοδότιδος Κοινότητος.

14) Καίπερ ἐκ τοῦ συνόλου τῆς παρούσης συμβάσεως προκύπτει, ἐν τούτοις καὶ διευκρινίζεται σαφῶς, ὅτι ὁ καθορισμὸς τῆς ἀμοιβῆς τῶν θαλαμηπόλων διὰ φιλοδωρήματος ἰσχύει ἀποκλειστικῶς καὶ μόνον διὰ τοὺς ἐργαζομένους εἰς τὰ θαλάσσια λουτρὰ τῆς ἐργοδότιδος Κοινότητος Καλαμακίου, μέλη τῆς συμβαλλομένης ὀργανώσεως.

15) Ἡ ἰσχὺς τῆς παρούσης συμβάσεως ὁρί-

ζεται διά την θερινήν περίοδον 1965, άρχεται δέ από της επομένης ημέρας της υπογραφής της.

16) Απαγορεύεται ρητώς εις τούς θαλαμηπόλους, όπως αναλαμβάνωσι την φύλαξιν τιμαλφών και χρημάτων των λουομένων. Τυχόν παράβασις της παρούσης διατάξεως παρέχει δικαίωμα εις την εργοδότιδα Κοινότητα, όπως προβή εις την άμεσον απόλυσιν της υπαιτίου άνευ καταβολής αποζημιώσεως τινος.

17) Πάσα τυχόν τροποποίησις των όρων της παρούσης άνευ προηγουμένης εγκρίσεως ταύτης υπό του Κοινοτικού Συμβουλίου έσται άνισχυρος διά την εργοδότιδα Κοινότητα κατά ρητήν συμφωνίαν των συμβαλλομένων μερών.

Η παρούσα συλλογική σύμβασις συνετάγη εις τριπλούν, εξ ών άνά εν αντίτυπον έλαβεν έκαστον των συμβαλλομένων μερών, το δε τρίτον θέλει υποβληθή εις το Υπουργείον Εργασίας και υπογράφεται ως έπεται:

Οι συμβαλλόμενοι

—

Συλλογική σύμβασις εργασίας

Ηλεκτροτεχνιτών εργαζομένων εις ηλεκτρολογικά καταστήματα, ηλεκτροτεχνουργεία, ατμόπλοια, οικοδομάς, ανελκυστήρας, ηλεκτρομηχανουργεία κλπ. άπασης της χώρας (*).

Εν Αθήναις σήμερον την 25ην Ιουνίου 1965 οι υπογεγραμμένοι αφ' ενός 1) Γεώργιος Κολυμπάδης, εκπρόσωπος του Εμπορικού και Βιομηχανικού Επιμελητηρίου Αθηνών, 2) Δρόσος Λαμπρόπουλος, εκπρόσωπος της Πανελληνίου Ομοσπονδίας Σωματείων Εργοληπτών Ηλεκτρολόγων, 3) Χαρ. Χατζής, εκπρόσωπος της Ανωτάτης Συνομοσπονδίας Βιοτεχνών Ελλάδος και 4) Γεώργιος Παππάς, Γενικός Γραμματεύς της Ομοσπονδίας Ηλεκτροτεχνιτών Ελλάδος (Ο.Η.Ε.), άπαντες δεόντως εξουσιοδοτημένοι διά την υπογραφήν της παρούσης συλλογικής συμβάσεως εργασίας, συνωμολόγησαν και συνεπεδέχθησαν τα εξής:

Από της ισχύος της παρούσης τα κατωτάτα όρια μισθών και ημερομισθίων των εις τα ηλεκτρολογικά καταστήματα, ηλεκτροτεχνουργεία, ατμόπλοια, οικοδομάς, ανελκυστήρας, ηλεκτρομηχανουργεία κλπ. εργαζομένων μαθητών, βοηθών, ηλεκτροτεχνιτών, αρχιτεχνιτών, εργοδηγών και πτυχιούχων επιβλέψεως όλων ανεξαιρέτως των ειδικοτήτων και κατηγοριών του νόμου 6432)1934 και των εις εκτέλεσιν τούτου διαταγμάτων, καθορίζονται ως ακολούθως:

	Ημερομίσθιον Δραχμαί
1) Μαθητευόμενοι	
1ον έτος μαθητείας	32
2ον έτος μαθητείας	37
2) Βοηθοί (κάτοχοι άδειας)	
1ον έτος βοηθού	60
2ον έτος βοηθού	65
3ον έτος βοηθού	70
4ον έτος βοηθού	75
3) Ηλεκτροτεχνίται	
Κάτοχοι άδειας	120
4) Αρχιτεχνίται	
Κάτοχοι άδειας και θέσεως	140
5) Εργοδηγοί	
Κάτοχοι άδειας και θέσεως	155
6) Πτυχιούχοι επιβλέψεως	
Κάτοχοι άδειας και θέσεως	175
7) Προσωρινώς απασχολούμενοι	

Τα ανωτέρω ημερομίσθια των τεχνιτών αρχιτεχνιτών, εργοδηγών και πτυχιούχων επιβλέψεως αφορούν τους απασχολουμένους επ' ευκαιρία εκτελέσεως έργου.

8) Εργασίαι ατμοπλοίων

Οι εργαζόμενοι εις παντός είδους εργασίας ατμοπλοίων θά λαμβάνουν τά καθοριζόμενα υπό της παρούσης συλλογικής συμβάσεως ημερομίσθια κατά 15 ο/ο προσηυξημένα.

9) Μονίμως απασχολούμενοι

Εις περίπτωσιν, που οι ηλεκτροτεχνίται, αρχιτεχνίται, εργοδηγοί και πτυχιούχοι επιβλέψεως εργάζονται μονίμως, θά λαμβάνουν τούς κατωτέρω μισθούς μετά των επιδομάτων πολυετίας (δετιών) και οικογενειακών βαρών (διά την σύζυγον και τέκνα).

10) Ηλεκτροτεχνίται

1ον) Από της αποκτήσεως της άδειας ηλεκτροτεχνίτου και μέχρι 5 ετών μισθός δραχμαί 2.560.

2ον) Από της συμπληρώσεως 5 ετών και άνω δραχμαί 2.800.

11) Αρχιτεχνίται

Οι κεκτημένοι άδειας αρχιτεχνίτου και θέσεως μισθός δραχμαί 3.100.

12) Εργοδηγοί

Οι κεκτημένοι άδειας εργοδηγού και θέσεως μισθός δραχμαί 3.600.

13) Πτυχιούχοι επιβλέψεως

Οι κεκτημένοι πτυχίου επιβλέψεως και θέσεως μισθός δραχμαί 4.000.

14) Τά ως άνω κατώτατα όρια βασικών μισθών ηλεκτροτεχνιτών αρχιτεχνιτών-εργοδηγών και πτυχιούχων επιβλέψεως προσαυξάνονται διά των ακολούθων επιδομάτων: α) Δι' επιδόματος πολυετούς υπηρεσίας εκ 5ο/ο δι' εκάστην πενταετίαν πραγματικής υπηρεσίας, διανυθείσαν από της εισόδου εις τον ηλεκτροτεχνικόν κλάδον και μέχρις εξ (6) πενταετιών. β) Επί των ως άνω ηυξημένων διά του επιδόματος πολυετούς υπηρεσίας βασικών μισθών υπολογίζεται επίδομ-

(*) Κατετέθη παρά τω Γραμματεί του Ειρηνοδικείου Αθηνών, κατ' άρθρον 20 του νόμου 3239) 1955, συνταχθείσης της υπ' αριθ. 30 της 20.7.1965 πράξεως καταθέσεως, και εκοινοποιήθη εις το Υπουργείον Εργασίας την 21.7.1965.

οἰκογενειακῶν βαρῶν ἐκ 10ο/ο διὰ τὴν σύζυγον καὶ 5ο/ο δι' ἕκαστον καὶ μέχρι τριῶν (3) τέκνων, ἐφ' ὅσον τὰ μὲν ἐκ τούτων ἄρρενα εἶναι ἡλικίας κάτω τῶν 18 ἐτῶν καὶ δὲν ἐργάζονται, τὰ δὲ θήλεα κάτω τῶν 20 ἐτῶν, ἄγαμα καὶ δὲν ἐργάζονται. Εἰς περίπτωσιν, ποὺ τὰ τέκνα, ἄρρενα ἢ θήλεα, σπουδάζουν, παρατείνεται ἡ ἐπιδότησις των ἐπὶ μίαν εἰσέτι τριετίαν.

15) Ἔνδυμα ἐργασίας

Εἰς τὸ ἀπασχολούμενον ἠλεκτροτεχνικὸν προσωπικόν, ἤτοι ἀπὸ τοῦ βοηθοῦ καὶ ἄνω, χορηγεῖται κατ' ἔτος διὰ τὰς ἀνάγκας τῆς ἐργασίας μία φορὰ καὶ ἓν ζεῦγος ὑποδημάτων ἐκ βακέτας μὲ κατύμματα ἐξ ἐλαστικοῦ, ἅτινα παραμένουν εἰς τὴν κυριότητα τοῦ ἐργοδότου.

16) Ἐργαλεῖα προσωπικοῦ

Τὸ ἠλεκτροτεχνικὸν προσωπικὸν ὑποχρεοῦται, ὅπως φέρῃ μετ' αὐτοῦ μόνον τὰ ἀτομικὰ ἐργαλεῖα τσέπης (ἤτοι μέτρον, πένσα, κατσαβίδια, σουγιά, δοκιμαστικό).

17) Προϋπηρεσία

Ἡ προϋπηρεσία τῶν μαθητευομένων, βοηθῶν, ἠλεκτροτεχνιτῶν, ἀρχιτεχνιτῶν, ἐργοδηγῶν καὶ τοιχοῦχων ἐπιβλέψεως ἀποδεικνύεται διὰ πιστοποιητικῶν τῶν ἀπασχολησάντων ἐργοδοτῶν, τεθεωρημένων παρὰ τῆς ἐργοδοτικῆς ὀργανώσεως, εἰς ἣν οὗτοι ἀνήκουν, ἐν ἐλλείψει δὲ τοιαύτης παρὰ τοῦ οἰκείου Ἐπιμελητηρίου.

Τὰ τοιαῦτα πιστοποιητικὰ δέον νὰ ὑποβάλωσιν οἱ διὰ τῆς παρούσης κατονομαζόμενοι μισθωτοὶ εἰς τοὺς ἐργοδότας των ἐντὸς ἑνὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς προσλήψεώς των διὰ τὴν παρ' αὐτῶν καταβολὴν τοῦ ἐπιδόματος πολυετοῦς ὑπηρεσίας, ἄλλως οἱ ἐργοδόται οὐδεμίαν ὑποχρέωσιν ὑπέχουσιν διὰ τὴν καταβολὴν τοῦ τοιούτου ἐπιδόματος διὰ τὸν πρὸ τῆς ὑποβολῆς τοιούτων πιστοποιητικῶν χρόνον, μέχρι τῆς ὑποβολῆς τῶν τοιούτων πιστοποιητικῶν προϋπηρεσίας.

18) Συνδικαλιστικὴ εἰσφορά

Ἐργοδόται, ἀπασχολοῦντες τοὺς ἐν ἐπικεφαλίδι ἀναφερομένους, ὑποχρεοῦνται, ὅπως παρακρατῶσιν 1)2 ἡμερομίσθιον παρ' ἑκάστου ἀπασχολουμένου παρ' αὐτῶν ὡς ἐτησίαν αὐτοῦ συνδρομὴν πρὸ τῆς Ὁμοσπονδίας Ἠλεκτροτεχνιτῶν Ἑλλάδος, συμφώνως τῷ ἄρθρῳ 8 τοῦ Καταστατικοῦ τῆς Ὁμοσπονδίας, ἣν θὰ καταβάλλουν εἰς δεόντως ἐξουσιοδοτούμενα ὑπ' αὐτῆς πρόσωπα, βάσει ἀριθμημένων καὶ σφραγισμένων διπλοτύπων ἀποδείξεων τῆς Ὁμοσπονδίας Ἠλεκτροτεχνιτῶν, θὰ καταθέτωσιν τὴν κρατησιν ταύτην εἰς τὴν Ἐθνικὴν Τράπεζαν τῆς Ἑλλάδος ἐπ' ὀνόματι τῆς Ὁμοσπονδίας Ἠλεκτροτεχνιτῶν Ἑλλάδος. Ἡ κράτησις θὰ γίνεται ἅπαξ τοῦ ἔτους καὶ ἐντὸς τῶν μηνῶν Ἀπριλίου καὶ Δεκεμβρίου, ἀνεξαρτήτως πραγματοποιηθέντων ἡμερομισθίων.

19) Ἀνώτεραι ἀποδοχαί

Οἱ ἤδη καταβαλλόμενοι μισθοὶ καὶ ἡμερομίσθια μετὰ τῶν πάσης φύσεως προσαυξήσεων καὶ ἐπιδομάτων δὲν δύνανται νὰ μειωθῶσιν, ἐφ' ὅσον εἶναι ἀνώτεροι τῶν διὰ τῆς παρούσης καθοριζομένων.

Ἡ παροῦσα σύμβασις καταργεῖ πᾶσαν προγενεστέραν καὶ ὑπογράφεται εἰς τόσα πρωτότυπα, ὅσα καὶ τὰ συμβαλλόμενα μέρη, καὶ ἓν ἐπὶ πλέον πρὸς κατάθεσιν εἰς τὴν Διεύθυνιν Ἐργασίας τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας.

Ἰσχύει δὲ ἀπὸ τῆς 25ης Ἰουνίου 1965 ἕως τῆς 31ης Δεκεμβρίου 1966, μὴ ἐπιτρεπομένης τῆς καταγγελίας ταύτης παρ' ἀμφοτέρων τῶν συμβαλλομένων, ἐφ' ὅσον ὁ τιμάριθμος ζωῆς δὲν θέλει μεταβληθῇ οὐσιαστικῶς.

Οἱ συμβαλλόμενοι

—

διορθώσεις ἡμαρτημένων

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 546 τῆς 28 Αὐγούστου 1965)

Εἰς τὴν ὑπ' ἀριθ. 51162)1.458)5.7.1965 ἀπόφασιν τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας περὶ αὐξήσεως τῶν ὑπὸ τοῦ Ταμείου Προνοίας καὶ Ἐπικουρικῆς Ἀσφαλίσεως Προσωπικοῦ Ἱπποδρομιῶν παρεχομένων συντάξεων κατὰ ποσοστὸν 20ο/ο, δημοσιευθεῖσαν εἰς τὸ ὑπ' ἀριθ. Φ.Ε.Κ. 417 (τεῦχος Β') τῆς 12.7.1965 (*), ἐπέρχονται αἱ κάτωθι διορθώσεις:

Εἰς τὴν δευτέραν στήλην τῆς σελίδος 3104 καὶ εἰς τοὺς στίχους 10ον, 21ον καὶ 22ον, ἀντὶ τοῦ ἐσφαλμένως δημοσιευθέντος «1965», τίθεται τὸ ὀρθὸν «1955».

(Ἐκ τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας)

Εἰς τὴν ὑπ' ἀριθ. 74217)5462)1965 κοινὴν ἀπόφασιν τῶν Ὑπουργῶν Συντονισμοῦ καὶ Ἐργασίας «περὶ ἐγκρίσεως μετὰ τροποποιήσεως τῆς ὑπ' ἀριθ. 30)1965 ἀποφάσεως τοῦ Δ.Α.Δ.Α. Ἀθηνῶν περὶ τῶν ὅρων ἀμοιβῆς καὶ ἐργασίας τοῦ προσωπικοῦ Δ.Ε.Η. Π.Α.Π.» (**) ἐπιφέρεται ἡ κάτωθι διόρθωσις:

Ἡ ἐν τέλει τῆς εἰρημένης ἀποφάσεως χρονολογία: «24 Ἰουλίου 1965» διορθοῦται εἰς τὸ ὀρθὸν «31 Ἰουλίου 1965».

(Ἐκ τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας)

(*) ΕΕΔ 24, 943.

(**) ΕΕΔ 24, 1022.

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

ΝΕΑ ΒΙΒΛΙΑ

Γεωργίου Ἀν. Τρίμη, Θεμελιώδεις ἔννοιαι τοῦ Ἐργατικοῦ Δικαίου, Ἀθῆναι, Ἔκδοσις 1965.

Εἶναι ἄξιο παντὸς ἐπαίνου ἡ πρωτοβουλία τοῦ συγγραφέως νὰ ἀσχοληθῇ μὲ τὸν προσδιορισμὸν τοῦ περιεχομένου τῶν θεμελιωδῶν ἐννοιῶν τοῦ Ἐργατικοῦ Δικαίου.

Ἡ μελέτη του ἐκυκλοφόρησεν εἰς πρώτην ἔκδοσιν τὸ 1941, ὅτε τὸ παρ' ἡμῖν Ἐργατικὸν Δίκαιον εὑρίσκετο ἀκόμη εἰς τὰ σπάργανα. Ἐν τῷ μεταξὺ διέρρευσεν ὁλόκληρος 25ετία, καθ' ἣν ἡ ἐπιστήμη τοῦ Ἐργατικοῦ Δικαίου παρουσίασε ραγδαίαν ἐξέλιξιν. Εἰς ταύτην συνετέλεσεν ἀφ' ἑνὸς μὲν ἡ δημοσίευσις ἀξιολόγων μελετῶν καὶ ἄρθρων εἰς τὰ νομικὰ περιοδικά, ἀφ' ἑτέρου δὲ ἡ πλουσία νομολογία ἐπὶ ὅλης τοῦ Ἐργατικοῦ Δικαίου. Ἤτο, ὄθεν, ὄχι μόνον δεδικαιολογημένη, ἀλλὰ καὶ ἐπιβεβλημένη ἡ ἐπανέκδοσις τῆς μελέτης ταύτης ὑπὸ τοῦ συγγραφέως, συμπληρουμένης διὰ τῆς θεωρίας καὶ νομολογίας τῆς τελευταίας εἰκοσιπενταετίας.

Εἰς τὰ πάσης φύσεως νομοθετήματα, τὰ ἀπαρτίζοντα τὴν ὅλην τοῦ παρ' ἡμῖν Ἐργατικοῦ Δικαίου, ὑφίσταται ἀσυνήθης ὁρολογιακὴ ἀναρχία, εἰς μεγαλύτερον βαθμὸν εἰς τὰ παλαιότερα, ἀφ' ἧς δὲν κατέστη δυνατὸν νὰ ἀπαλλαγοῦν καὶ τὰ νεώτερα νομοθετήματα. Ἐν μέσῳ τοῦ κυκεῶνος αὐτοῦ ὁ συγγραφεὺς ἐπιχειρεῖ νὰ ἀνεύρῃ τὸ περιεχόμενον τῶν βασικῶν αὐτῶν ἐννοιῶν τοῦ Ἐργατικοῦ Δικαίου κατὰ τὴν βούλησιν τοῦ Ἕλληνος νομοθέτου.

Εἰς τὸν πρῶτον τόμον τῆς ἐργασίας του ἐρευνᾷ τὰς ἐννοίας τῆς ἐργασίας ἐκμεταλλεύσεως — ἐπιχειρήσεως, δημοσίας ἐπιχειρήσεως, κοινωφελοῦς ἱδρύματος, βιομηχανίας, βιοτεχνίας, γεωργικῆς ἐπιχειρήσεως, συνεταιρισμοῦ, ἐπαγγέλματος, καταστήματος καὶ γραφείου.

Πρὸς τοῦτο ἀκολουθεῖ τὴν ἐπαγωγικὴν μέθοδον, ἀρυόμενος τὰ πορίσματά του ἐκ τῶν διαφόρων νόμων καὶ ἄλλων πηγῶν τοῦ Ἐργατικοῦ Δικαίου, τῶν χρησιμοποιούντων τοὺς νομικοὺς τούτους ὅρους.

Ἀλλὰ τὰ ἐκ τῶν διαφόρων τούτων νομοθετημάτων πορίσματά του δὲν θεωρεῖ ἐπαρκῆ καὶ ὑποβάλλει ταῦτα εἰς τριπλῆν ἐπιστημονικὴν βάσανον. Ἐν πρώτοις προσδίδει ἰδιαιτέραν σημασίαν εἰς τὴν ὑπάρχουσαν νομολογίαν τῶν Δικαστηρίων, ἡ ὁποία οὐχὶ σπανίως ἠσχολήθη μὲ τὴν συγκεκριμενοποίησιν τῶν ἀορίστων τούτων νομικῶν ἐννοιῶν. Περαιτέρω δὲν παραλείπει νὰ λάβῃ ὑπ' ὄψιν τὴν θεωρίαν τοῦ Ἐργατικοῦ Δικαίου, ἰδίᾳ τὴν ἀλλοδαπήν, ἡ ὁποία πλουσίως προσφέρεται ὡς πρὸς τὸ ἐρευνώμενον ὑπὸ τοῦ συγγραφέως θέμα. Δοθέντος ὅμως ὅτι τὸ παρ' ἡμῖν Ἐργατικὸν Δίκαιον ἔχει ἰδιαιτέραν φυσιογνωμίαν ἐκ λόγων ἱστορικῶν, οἰκονομικῶν καὶ κοινωνικῶν, τὰ ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ διδασκόμενα τυγχάνουν ἀποδοχῆς ὑπὸ τοῦ συγγραφέως καθ' ὅ μέρος δύνανται νὰ προσαρμοσθοῦν πρὸς τὸ παρ' ἡμῖν ἰδιόμορφον νομοθετικὸν κλῖμα.

Ἐκ τρίτου ὑφίστανται νομικαὶ ἔννοιαι, εἰς ἃς ἡ ἐπιχείρησις, βιομηχανία κ.ἄ., αἵτινες δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ προσδιορισθοῦν ἄνευ προσφυγῆς εἰς τὰ δεδομένα τῆς οἰκονομικῆς ἐπιστήμης, εἰς τὰ ὁποῖα ἀλλωστε ὑποτίθεται, ὅτι καὶ ὁ νομοθέτης ἀποβλέπει, χρησιμοποιῶν τοὺς ὅρους τούτους. Ἀπὸ τῆς πλευρᾶς ταύτης ἐπιτυχὴς εἶναι καὶ ἡ χρησιμοποίησις τῶν διδαγμάτων αὐτῶν τῆς οἰκονομικῆς ἐπιστήμης ὑπὸ τοῦ συγγραφέως, διότι παρουσιάζεται ὡς κατέχων γνώσεις πέραν τοῦ ὀπτικοῦ πεδίου τοῦ Ἐργατικοῦ Δικαίου, ἀπαραιτήτους διὰ τὸν ἐρευνητὴν ἑνὸς κατ' ἐξοχὴν Κοινωνικοῦ Δικαίου, ὡς εἶναι τὸ Ἐργατικὸν Δίκαιον.

Εἰς τὴν πτωχὴν ἀπὸ ἀπόψεως εἰδικῶν μονογραφιῶν τοῦ Ἐργατικοῦ Δικαίου ἑλληνικὴν ἐπιστήμην ἡ συμβολὴ τοῦ συγγραφέως, δοκίμου ἐρευνητοῦ καὶ γνωστοῦ ἐξ ἄλλων ἐργασιῶν του, ἀξίζει νὰ ἐξαρθῇ ἰδιαιτέρως.

Β. Βασιλείου, Δικηγόρος

Εἰς τὸ Πανεπιστήμιον Ἀθηνῶν

Μὲ ἰδιαιτέραν χαρὰν ὑποδεχόμεθα τὴν ἵδρυσιν παρὰ τῇ Νομικῇ Σχολῇ τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν τακτικῆς ἕδρας τοῦ Ἐργατικοῦ Δικαίου διὰ τοῦ ἀνωτέρω, σελ. 1065, ὑπ' ἀριθ. 596) 1965 Β.Δ.

Εἰς ἐποχήν, κατὰ τὴν ὁποίαν τὸ Ἐργατικὸν Δίκαιον, ἐξελιχθὲν ὡς τὸ πλέον ἐνδιαφέρον Δίκαιον τῆς χώρας, ἀπασχολεῖ τὴν ἐπιστήμην καὶ δικαστηριακὴν πρᾶξιν καθημερινῶς — γράφονται ἀξιόλογοι μελέται, ἡ ἐφαρμογή του γίνεται βῆμα τῶν Δικαστηρίων, προεξάρχοντος τοῦ Ἀρείου Πάγου, μὲ ἀριθμὸν ἀποφάσεών του ὑπερβαίνοντα κατ' ἔτος τὸ 1/3 τῶν ἐν συνόλῳ ἀποφάσεών του — συνέβαινεν εἰς τὸ Πανεπιστήμιον Ἀθηνῶν νὰ ἔλειπε τακτικὴ ἕδρα τοῦ Δικαίου μας.

Εἶναι εὐχάριστον πράγματι, ὅτι ἡ Πολιτεία ἀνεγνώρισεν ἤδη τὴν ὕπαρξιν τῆς ἀνάγκης αὐτῆς καὶ εἴμεθα βέβαιοι, ὅτι ἡ ἀπὸ τῆς ἕδρας τοῦ Πανεπιστημίου διδασκαλία θὰ συμβάλῃ ἀκόμη περισσότερον εἰς τὴν ἀνάπτυξιν τοῦ Ἐργατικοῦ μας Δικαίου.

ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ ΕΡΓΑΤΙΚΟΥ ΔΙΚΑΙΟΥ

ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΣ ΝΟΜΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

Διεύθυνσις
ΧΡΟΝΗΣ ΤΣΙΜΠΟΥΚΗΣ

Σύνταξις
ΤΑΣΟΣ ΤΣΙΜΠΟΥΚΗΣ

Τόμος 24 — Τεῦχος 18 (576)

Ἀθῆναι, 15 Σεπτεμβρίου 1965

ΤΟ ΠΡΟΣΧΕΔΙΟΝ ΚΩΔΙΚΟΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ

[Παρατηρήσεις ἐπὶ τῶν Κανονισμῶν Ἐργασίας καὶ τοῦ Συλλογικοῦ Δικαίου]

Ὑπὸ τοῦ κ. ΤΡ. ΜΗΤΣΟΥ, Διδάκτορος Νομικῆς τοῦ Πανεπιστημίου τῶν Παρισίων, Δικηγόρου

Ὁ «Κῶδιξ Ἐργασίας» ἑτοιμάζεται μὲ γοργὸν ρυθμόν. Καὶ ὡς κωδικοποίησις τῆς ἐργατικῆς μας νομοθεσίας, δηλαδὴ ὑπὸ τὴν ἀτελεστέραν μορφὴν Ἐργατικοῦ Κώδικος, τὸ ἔργον θὰ εἶναι καὶ πάλιν τόσον χρήσιμον, ὥστε νὰ ἐπιδοκιμάζεται ἡ κάπως ἀσθματικὴ φιλοδοξία τῶν Κυβερνώντων διὰ τὴν συντομωτέραν δυνατὴν πραγματοποίησίν του. Δύναται ὅμως νὰ εἶναι κάτι περισσότερον.

Ὅπως εἶναι φυσικόν, καὶ τὸ προγραμματισθὲν στάδιον τῶν «παρατηρήσεων καὶ ὑποβολῶν» ἐπὶ τοῦ καταρτισθέντος Προσχεδίου ἀκολουθεῖ τὸν γενικὸν ρυθμὸν τοῦ ἔργου.

Διατυπώνομεν συντόμους, κατ' ἀνάγκην, σκέψεις, μὲ τὴν ἐλπίδα ὅτι θὰ ὠφελήσουν. Τὰ περισσότερα μέλη τῶν Ἐπιτροπῶν εἶναι ἐγκάρδιοι φίλοι ἢ σεβαστοὶ διδάσκαλοι. Πρὸς αὐτοὺς κυρίως ἀπευθυνόμεθα, ἀλλὰ μὲ κάποιαν ἀμηχανίαν. Δὲν ὑπάρχει ἀκόμη ὁ «ἀπρόσωπος νομοθέτης», τὸν ὁποῖον δύνασαι νὰ κρίνῃς καὶ νὰ ἐπικρίνῃς ἐλευθέρως. Τοὺς παρακαλοῦμεν νὰ δεχθοῦν τὰς σκέψεις μας μὲ εὐμένειαν. Μοναδικὸς σκοπός μας εἶναι νὰ φανῶμεν χρήσιμοι. Τὸ ἔργον εἶναι σοβαρὸν καὶ ἀπαιτεῖ κοινὴν συμβολήν. (Καὶ ὅταν ἡ ἐπιβαλλομένη ἐκφραστικὴ λεπτότης μᾶς ἐγκαταλείπῃ, ἂς μᾶς τὸ συγχωροῦν, τοῦτο θὰ γίνεται χάριν τῆς περισσοτέρου ἐπιβαλλομένης ἐπιστημονικῆς εἰλικρινείας).

Αἱ παρατηρήσεις μας περιορίζονται εἰς τὸ Βιβλίον Τέταρτον τοῦ Προσχεδίου (Κεφ. ΚΒ'), ἀφιερωμένον εἰς τοὺς Ἐσωτερικοὺς Κανονισμοὺς τῶν Ἐπιχειρήσεων, καὶ εἰς τὸ Βιβλίον Πέμπτον (Κεφ. ΚΓ', ΚΕ'), ἀφιερωμένον εἰς τὸ Συλλογικὸν Ἐργατικὸν Δίκαιον. Ἡ τεθεῖσα σύντομος προθεσμία δὲν ἐπιτρέπει ἐπέκτασιν καὶ ἐπὶ τῶν θεσμῶν τοῦ λεγομένου δικαίου τῶν ἀτομικῶν σχέσεων ἐργασίας. Ἄλλως τε, τὸ τμῆμα τοῦτο ἔχει ὑποστῆ τὴν καλλιτέραν ἐπεξεργασίαν καὶ εἶναι τὸ ὀλιγώτερον ἀμφισβητούμενον. Ἀντιθέτως, τὸ δίκαιον τοῦ Ἐσωτερικοῦ Κανονισμοῦ τῆς Ἐπιχειρήσεως εἶναι ὑπὸ διαμόρφωσιν, ἐνῷ τὸ Συλλογικὸν δίκαιον ἀποτελεῖ πάντοτε τὴν καυτὴν ὕλην τοῦ Ἐργατικοῦ Δικαίου.

Ὁ Ἐσωτερικὸς Κανονισμὸς Ἐπιχειρήσεως

Διὰ νὰ γίνουν καλλίτερον κατανοηταὶ αἱ ἐπὶ τῶν διατάξεων τοῦ Προσχεδίου παρατηρήσεις καὶ προτάσεις μας, ἐθεωρήσαμεν χρήσιμον νὰ προτάξωμεν μίαν σύντομον ἀνασκόπησιν τῆς νομοθετικῆς ἐξελίξεως τοῦ θεσμοῦ εἰς τὴν χώραν μας, καθὼς καὶ μίαν ταχεῖαν ἔκθεσιν τοῦ ἰσχύοντος δικαίου. Τοῦτο θὰ μᾶς δώσῃ καὶ τὴν εὐκαιρίαν νὰ θέσωμεν ὑπ' ὄψιν τῶν Ἀναθεωρητῶν τοῦ Προσχεδίου χρήσιμον διὰ τὴν ἐργασίαν των ὑλικόν.

§ 1. Νομοθετικὴ ἐξέλιξις τοῦ θεσμοῦ καὶ ἰσχύον δίκαιον

Ι. Νομοθετικὴ ἐξέλιξις.—1. Ἡ πρώτη ἐπέμβασις τοῦ νομοθέτου μας ἐπραγματοποιήθη διὰ τοῦ ν. ΔΛ')1912, ὁ ὁποῖος ἐπέζησεν εἰς τὸ β.δ. τῆς 24.7.1920 «περὶ κωδικοποιήσεως τῶν νόμων περὶ πληρω-

μῆς ἡμερομισθίων κλπ.». Δι' αὐτοῦ ἀνεγνωρίσθη εἰς τοὺς ἐργοδότας τὸ δικαίωμα νὰ ἐπιβάλλουν πρόστιμα, «ἐφ' ὅσον ὑπάρχει περὶ τούτων Κανονισμός, τοιχοκολλημένος ἐντὸς τῶν ἐργοστασίων ἢ ἐντὸς τῶν Γραφείων εἰς ἐμφανὲς μέρος καὶ ὑπὸ τὸν ὅρον νὰ μὴ ὑπερβαίνουν ἐν συνόλῳ τὸ 1/4 τοῦ ἡμερομισθίου ἑκάστου ἐργάτου καὶ δι' ἑκάστην ἡμέραν» (ἄρθρον 3 β' τοῦ κωδικοποιημένου δ)τος). Ἐξ ἄλλου, ἡ ἐγκυρότης τοῦ Κανονισμοῦ ἐξηρτήθη ἐκ τῆς προηγουμένης ὑποβολῆς του εἰς τὴν ἁρμοδίαν Ἀστυνομικὴν Ἀρχήν (ἄρθρον 7 τοῦ ἐκτελεστικοῦ β. δ)τος τῆς 14.9.1912). Διὰ τῶν ἀτελῶν αὐτῶν διατάξεων—αἱ ὁποῖαι ἐγέννησαν ἀμφιβολίας, ὅσον ἀφορᾷ τὴν ἔκτασιν τῆς ἐφαρμογῆς των—ἀνεγνωρίσθη ὑπὸ τοῦ νομοθέτου μας ὁ θεσμὸς τοῦ Ἐσωτερικοῦ Κανονισμοῦ τῆς Ἐπιχειρήσεως, καθὼς καὶ ἡ ἐξουσία τοῦ ἐργοδότου νὰ ἐπιβάλλῃ τὴν πειθαρχικὴν ποινὴν τοῦ προστίμου, εἰς μίαν ἐποχήν, κατὰ τὴν ὁποίαν νομοθέται προηγμένων βιομηχανικῶς χωρῶν ἠγνόουν τόσον τὴν ἐν λόγῳ νομικὴν πρᾶξιν, ὅσον καὶ τὴν ἐργοδοτικὴν πειθαρχικὴν ἐξουσίαν.

2. Μὲ τὸν ν. ΔΛ')1912, ὁ ὁποῖος εἶχε χαρακτῆρα - ἀμφισβητήσιμον - γενικοῦ νομοθετήματος, ἐνεφανίσθη καὶ ὁ εἰδικὸς ν. ΔΚΗ')1912, ἀντικατασταθεὶς ὑπὸ τοῦ γνωστοῦ ν. 3752)1929, ὁ ὁποῖος προέβλεψε τὴν κατάρτισιν «Γενικῶν Κανονισμῶν Προσωπικοῦ» τῶν κατὰ παραχώρησιν τοῦ Κράτους καὶ ἁρμοδιότητος τοῦ Ὑπουργείου Συγκοινωνιῶν ἀσκουμένων ἐπιχειρήσεων κοινῆς ὠφελείας, εἴτε ὑπὸ μορφὴν Νομικοῦ Προσώπου Δημοσίου Δικαίου, εἴτε ὑπὸ μορφὴν Νομικοῦ Προσώπου Ἰδιωτικοῦ Δικαίου, εἴτε καὶ ὑπὸ φυσικῶν προσώπων. Κατὰ τὴν ὑπόδειξιν τοῦ νομοθέτου, ὁ Γενικὸς Κανονισμὸς Προσωπικοῦ εἶχεν ὡς προορισμὸν νὰ ρυθμίσῃ τὰς «διακρίσεις τοῦ προσωπικοῦ καὶ τοὺς ὅρους, ὑφ' οὓς τοῦτο προσλαμβάνεται, μονιμοποιεῖται, ἀπολύεται ἢ ἀποχωρεῖ τῆς ὑπηρεσίας λόγῳ ὁρίου ἡλικίας ἢ οἱασδήποτε ἄλλης αἰτίας, σταδιοδρομεῖ, μετατίθεται, ἀποσπᾶται, ἐπανέρχεται εἰς τὴν ὑπηρεσίαν κατόπιν στρατεύσεως, λαμβάνει ἀδείας ἀπουσίας, δικαιοῦται εἰς ἠθικὰς ἢ ὑλικὰς ἀνταμοιβάς, ἀποζημιοῦται εἰς διαφόρους περιπτώσεις καὶ τιμωρεῖται, ἔτι δὲ καὶ γενικὰς ὑποχρεώσεις αὐτοῦ τε καὶ τῶν ὡς ἄνω φυσικῶν ἢ νομικῶν προσώπων». Ἐπὶ πλέον, ὁ ἐν λόγῳ Κανονισμὸς ἠδύνατο νὰ προβλέπῃ «πειθαρχικὰ συμβούλια» καὶ «συμβούλια προαγωγῶν» (ἄρθρον 1 ἐδάφιον 1). Τὸ κῦρος τοῦ κανονισμοῦ ἐξηρτήθη ἐκ τῆς ἐγκρίσεώς του διὰ δ)τος, μετὰ γνώμην τῶν ἐνδιαφερομένων, μεταξὺ τῶν ὁποίων συγκατελέγετο καὶ τὸ προσωπικὸν τῆς Ἐπιχειρήσεως (ἄρθρον 2). Τὴν τυπικὴν ἰσχὺν τοῦ Γενικοῦ Κανονισμοῦ προσωπικοῦ ὁ νόμος τὴν ὥρισεν ἐπηυξημένην. Αἱ διατάξεις αὐτοῦ, «ὑπέχουσαι θέσιν νόμου», ἦσαν ἐπικρατέστεραι τῶν διατάξεων τῶν γενικωτέρων ἐργατικῶν νόμων, πλὴν ἐκείνων, οἱ ὁποῖοι εἶχον κυρώσει διεθνεῖς συμβάσεις (ἄρθρον 3). Ὁ αὐτὸς νόμος προέβλεψε καὶ τὴν κατάρτισιν, διὰ τὰς ἰδίας ἐπιχειρήσεις, «Κανονισμοῦ ὡρῶν ἐργασίας καὶ ἀναπαύσεως τοῦ προσωπικοῦ» (ἄρθρον 1 ἐδ. 2).

α. Κατ' ἐφαρμογὴν τοῦ ἀνωτέρω σημαντικοῦ νομοθετήματος, κατηρτίσθησαν ὡρισμένοι σπουδαῖοι Ἐσωτερικοὶ Κανονισμοὶ μεγάλων κοινωφελῶν ἐπιχειρήσεων, ἰσχύοντες μέχρι σήμερον. Ἀναφέρομεν:

Τὸν «Γενικὸν κανονισμὸν τοῦ Προσωπικοῦ τῆς Ἐξωτερικῆς Ὑπηρεσίας τῶν ἐν Ἑλλάδι Ἀτμηλάτων Σιδηροδρόμων», ἐγκριθέντα, ὑπὸ τὴν ἰσχὺν τοῦ νόμου ΔΚΗ')1912, διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 71)1917 Π.Υ.Σ. (Φ.Ε.Κ., τ. Β', 44)1917). Ὁ Κανονισμὸς αὐτὸς ἀποτελεῖ σωστὸν Κώδικα (ἀριθμεῖ 174 ἄρθρα).

Τὸν «Κανονισμὸν προσωπικοῦ τῆς Ἀνωνύμου Ἑλληνικῆς Ἑταιρείας Ὑδάτων τῶν πόλεων Ἀθηνῶν—Πειραιῶς καὶ Περιχώρων», κυρωθέντα διὰ τοῦ διατάγματος τῆς 30.1.1946 (Φ. Ε.Κ., τ. Α', 50)1946). Ὁ Κανονισμὸς αὐτὸς ἀντικατέστησε παλαιότερον τοῦ 1935 καὶ ἐτροποποιήθη διὰ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 62)1962 β. δ)τος (ΕΕΔ 21, σ. 373).

β. Ἐν συνεχείᾳ, κατὰ τὸ πρότυπον τοῦ νόμου 3752)1929 ἢ ὑπὸ τὴν ἐπίδρασιν αὐτοῦ, ἐξεδόθη σειρὰ εἰδικῶν νομοθετημάτων, κατ' ἐφαρμογὴν τῶν ὁποίων κατηρτίσθησαν Γενικοὶ Κανονισμοὶ Προσωπικοῦ καὶ ἄλλων μεγάλων ἐπιχειρήσεων, αἱ ὁποῖαι ἦλθον νὰ κυριαρχήσουν εἰς τὴν οἰκονομικὴν ζωὴν τοῦ τόπου. Ἀναφέρομεν:

Τὸν ἀ. ν. 2191)1940, βάσει τοῦ ὁποίου ἐκυρώθη διὰ τοῦ β. δ)τος τῆς 13)16.2.1940 ὁ «Κανονισμὸς Προσωπικοῦ Ἐξωτερικῶν

ηρεσιῶν τῆς Α.Ε. 'Ελληνικοὶ 'Ηλεκτρι-Σιδηρόδρομοι» (Φ. Ε. Κ., τ. Α', 60)
0).

Τὸν ἀ. ν. 271)1936, βάσει τοῦ ὁποίου
60η ὁ «'Οργανισμὸς τῆς 'Αγροτικῆς
πέξης τῆς 'Ελλάδας», κυρωθεὶς διὰ τοῦ
2584)1940 (Φ.Ε.Κ., τ. Α', 323)1940).

Τὸ ν. δ. 2459)1953, κατ' ἐφαρμογὴν
ὁποίου ἐξεδόθη ὁ «Γενικὸς Κανονισμὸς
τωπικοῦ τοῦ Ο.Τ.Ε.», κυρωθεὶς διὰ τοῦ
τος τῆς 18)18.8.1953 (Φ.Ε.Κ., τ. Α',
)1953), ἐν ἐκ τῶν σημαντικωτέρων κει-
ων τοῦ εἴδους.

Τὸ β. δ. τῆς 28.1.1951, δυνάμει τοῦ ὁ-
ου ἐξεδόθη ὁ «Κανονισμὸς καταστάσεως
τωπικοῦ Δ.Ε.Η.», ὑπὸ τὴν μορφὴν τῆς
15-7)8.8.1957 ἀποφάσεως τοῦ Διοικη-
ου Συμβουλίου τῆς ἐν λόγῳ ἐπιχειρή-
ς (Φ.Ε.Κ., τ. Β', 220)1957).

Τὸ ν. δ. 2510)1953, δυνάμει τοῦ ὁποίου
60η ὁ «'Οργανισμὸς τῆς 'Εθνικῆς Τρα-
ς τῆς 'Ελλάδος καὶ τῶν 'Αθηνῶν», κυ-
είς διὰ τοῦ β. δ)τος τῆς 17/26.9.1953
Δ 12, σ. 1097).

Ο νόμος 3221)1955, βάσει τοῦ ὁποίου
60η ὁ «Κανονισμὸς προσωπικοῦ τῶν
Ε.Α.» διὰ τοῦ β. δ)τος τῆς 25 - 6)6.8.
(Κ.Ν. 1956, σ. 468).

Τὸ ν. δ. 3721)1957, κατ' ἐφαρμογὴν τοῦ
ου ἐξεδόθη ὁ «Γενικὸς Κανονισμὸς τοῦ
ωπικοῦ τοῦ 'Οργανισμοῦ 'Αστικῶν
οινωνιῶν Θεσσαλονίκης», κυρωθεὶς διὰ
ὑπ' ἀριθ. 142912)1959 ἀποφάσεως τοῦ
υργοῦ Συγκοινωνιῶν καὶ Δημοσίων 'Ερ-
(Κ. ΝοΒ 1959, σ. 298).

Τὸ ν. δ. 4262)1962, δυνάμει τοῦ ὁποίου
60η ὁ «Κανονισμὸς ἐργασίας προσωπι-
τῆς Α.Ε. 'Ολυμπιακὴ 'Αεροπορία», κυ-
είς διὰ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 701)1964 β. δ)τος
ν. 1964, σ. 771).

Προσθέτομεν τὸν ἀ. ν. 844)1937 (Κ.Ν.
, σ. 917), ἐν μέρει διατηρηθέντα ἐν
καὶ ἐν μέρει ἀντικατασταθέντα ὑπὸ
ν. δ. 3430)1955 (Κ.Ν. 1955, σ. 1106
ΕΔ 15, σ. 56), συμπληρωθέντος διὰ
δ. 3789)1957 (Κ.Ν. 1957 σ. 641 καὶ
16, σ. 1133), περὶ τῶν ξενοδοχειακῶν
ιρήσεων. Κατ' ἐφαρμογὴν τοῦ ν. δ)τος
κατηρτίσθη ὁ «Κανονισμὸς λειτουρ-
ξενοδοχείων», ἐγκριθεὶς διὰ τῆς ὑπ'
41052)1956 ἀποφάσεως τῶν 'Υπουρ-
γῶν τῆς Προεδρίας Κυβερνήσεως καὶ τῆς
'Εργασίας (ΕΕΔ 15, σ. 1083).

3. 'Ενῷ ἡ εἰδικὴ νομοθεσία ἐξελίσσετο
εἰς μάκρος καὶ πλάτος, ἦλθε νὰ παρεμ-
βληθῇ, μὲ ἀξιώσεις γενικοῦ νομοθετήμα-
τος, τὸ ν.δ. 3789)1957, τὸ ὁποῖον, χάρις
εἰς τὰ δύο καὶ μόνον πρῶτα ἄρθρα του, ἔ-
γινε γνωστὸν ὡς «νόμος περὶ Κανονισμῶν
'Εργασίας». Τὸ νομοθέτημα τοῦτο ἐπέβαλε
τὴν κατάρτισιν «Κανονισμοῦ ἐργασίας» εἰς
ὅλας τὰς «ἐπιχειρήσεις, ἐκμεταλλεύσεις ἢ
ἐργασίας ἐν γένει, ἀνεξαρτήτως τῆς νομι-
κῆς μορφῆς αὐτῶν», ἐφ' ὅσον τὸ προσωπι-
κὸν των ἦτο «μεγαλύτερον τῶν ἑβδομήκον-
τα προσώπων» (ἄρθρον 1 § 1). 'Επὶ πλέον,
προέβλεψε τὴν δυνατότητα ἐπεκτάσεως
τῆς ὑποχρεώσεως καταρτίσεως Κανονισμοῦ
ἐργασίας καὶ εἰς τὰς ἀπασχολούσας προσω-
πικὸν «κάτω μὲν τῶν 70, οὐχὶ δὲ καὶ ὀλι-
γώτερον τῶν 40 προσώπων» (ἄρθρον 1 §
1 ἐδ. 2). Καὶ προσέθεσεν ὅτι, αἱ μὴ ὑπο-
χρεούμεναι εἰς κατάρτισιν Κανονισμοῦ ἐρ-
γασίας 'Επιχειρήσεις καὶ 'Εκμεταλλεύσεις
ἠδύναντο νὰ ζητήσουν τοῦτο, ὁπότε ὁ Κα-
νονισμὸς θὰ κατηρτίζετο κατὰ τὴν αὐτὴν
διαδικασίαν (ἄρθρον 1 § 4).

Συμφώνως πρὸς τὸ ν.δ. 3789, ὁ Κανο-
νισμὸς 'Εργασίας ἔχει ὡς σκοπὸν νὰ ρυθμί-
ζῃ «κατὰ τοὺς κειμένους νόμους τὰς ἐν τῇ
ἐκτελέσει τῆς ἐργασίας διαμορφουμένας σχέ-
σεις» μεταξὺ τοῦ ἐργοδότου καὶ τοῦ μισθω-
τοῦ (ἄρθρον 1 § 1 ἐδ. 1). 'Εξ ἄλλου, προ-
αιρετικῶς, δύναται νὰ καθορίζῃ τὰ πει-
θαρχικὰ παραπτώματα τῶν μισθωτῶν καὶ
τὰς εἰς βάρος των ἐπιβλητέας πειθαρχικὰς
ποινάς, τὴν κλίμακα τῶν ὁποίων καὶ ὥρι-
σεν ὁ νόμος (ἄρθρον 1 § 3) 'Ο Κανονι-
σμὸς 'Εργασίας ὑπεβλήθη εἰς «κύρωσιν» δι'
ὑπουργικῆς ἀποφάσεως, ἐκδιδομένης μετὰ
γνώμην εἰδικοῦ γνωμοδοτικοῦ ὀργάνου, τοῦ
Τμήματος Κανονισμῶν 'Εργασίας (ἄρθρον
2 §§ 1 - 2). 'Ενώπιον τούτου ἀσκεῖται
καὶ τὸ εἰσαχθὲν ἔνδικον μέσον τῆς «ἐφέσε-
ως» κατὰ τῶν ἐπιβαλλουσῶν τὴν ποινὴν
τῆς ἀργίας ἀποφάσεων τοῦ ἐργοδότου ἢ τοῦ
πειθαρχικοῦ συμβουλίου (ἄρθρον 1 § 3).
'Εκεῖνο, τὸ ὁποῖον ἔχει ἰδιαιτέραν σημασί-
αν, εἶναι ὅτι τὸ ν.δ. 3789)1957 ὄχι μόνον
δὲν κατήργησε τοὺς πρὸ αὐτοῦ εἰδικοὺς
νόμους, ἀλλὰ διετήρησεν αὐτοὺς ρητῶς ἐν
ἰσχύι. Πρὸς τοῦτο ὥρισεν, ὅτι οἱ κατ' ἐ-
ξουσιοδότησιν αὐτῶν ἐκδοθέντες Κανονι-
σμοὶ «ἐξακολουθοῦσιν ἰσχύοντες, πλήν, διὰ

πᾶσαν σύνταξιν, ἀνασύνταξιν ἢ τροποποίησιν Κανονισμῶν, περὶ ὧν προβλέπουσιν οἱ ἀνωτέρω νόμοι, ἰσχύουσιν αἱ διατάξεις τῶν νόμων τούτων εἰς ὅ,τι δὲν ἀντιτίθενται εἰς τὰ ὁριζόμενα ὑπὸ τῶν ἄρθρων 1 καὶ 2 τοῦ παρόντος» (ἄρθρον 2 § 2 ἐδ. 4). Τοῦτο ἐσήμαινεν ὅτι, παραλλήλως πρὸς τοὺς «Κανονισμοὺς Ἐργασίας», θὰ ἴσχυον καὶ οἱ «Γενικοὶ Κανονισμοὶ ἢ Ὀργανισμοὶ Προσωπικοῦ».

Π. Τὸ ἰσχῦον τριπλοῦν νομικὸν καθεστώς.—Κατὰ τὴν Εἰσηγητικὴν Ἔκθεσιν (ΕΕΔ 21, σ. 1136), ἡ περιεχομένη εἰς τὰ ἄρθρα 1 καὶ 2 τοῦ ν.δ. 3789)1957 ρύθμισις, εἶχεν ὡς σκοπὸν τὴν κατάρτισιν Κανονισμῶν, οἱ ὁποῖοι «νὰ ἐξασφαλίζουν ὅρους δικαίους, ὁμοιομορφίαν, ἐνιαίαν κατεύθυνσιν, δικαίαν πειθαρχικὴν ἐξουσίαν καὶ, ἐπομένως, ἴσην μεταχείρισιν διὰ τοὺς ἐργαζομένους». Ἀλλ' ἡ νομοθετικὴ αὐτὴ πρόθεσις περὶ ἐνοποιήσεως τοῦ δικαίου τῶν Ἐσωτερικῶν Κανονισμῶν τῶν ἐπιχειρήσεων δὲν εἶχεν ἐκδηλωθῆ δι' ἀναλόγων θετικῶν διατάξεων. Ἀντιθέτως, ἐξ αὐτῶν προέκυψε καθεστὼς τριπλοῦν, τὸ ὁποῖον εἶναι καὶ τὸ ἰσχῦον.

α. Τὸ γενικὸν καθεστὼς τοῦ νομ. διατάγματος 3789) 1957. Εἰς τοῦτο ὑπάγονται ὑποχρεωτικῶς ὅλαι αἱ ἀπασχολοῦσαι ἄνω τῶν 70 μισθωτῶν ἐπιχειρήσεις ἢ ἐκμεταλλεύσεις (ἐκτὸς τῶν ὑπαγομένων εἰς τὸ εἰδικὸν καθεστώς) καὶ, κατ' ἐξαίρεσιν, αἱ ἀπασχολοῦσαι ἄνω τῶν 40 μισθωτῶν, ἐφ' ὅσον ἐπεξετάθη εἰς αὐτὰς ἡ ἐφαρμογὴ τοῦ νόμου τούτου. Διὰ τὴν μεγάλην αὐτὴν κατηγορίαν τῶν ἐπιχειρήσεων καὶ ἐκμεταλλεύσεων ὑπάρχει ὁ λεγόμενος «νέου τύπου» Ἐσωτερικὸς Κανονισμός, εἰς τὸν ὁποῖον ἐδόθη ὑπὸ τοῦ νομοθέτου ἡ ὀνομασία τοῦ «Κανονισμοῦ Ἐργασίας». Αἱ διατάξεις αὐτοῦ περιορίζονται εἰς τὴν ρύθμισιν μόνον τῶν ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῆς ἐκτελέσεως τῆς ἐργασίας δημιουργουμένων σχέσεων μεταξὺ τοῦ ἐργοδότου καὶ τοῦ μισθωτοῦ. Πρὸς τὴν ἐκτέλεσιν τῆς ἐργασίας συνδέεται, κατὰ τὴν νομοθετικὴν ἀντίληψιν, καὶ τὸ θέμα τοῦ καθορισμοῦ τῶν πειθαρχικῶν παραπτωμάτων καὶ τῶν ἐπιβλητέων εἰς τοὺς μισθωτοὺς πειθαρχικῶν ποινῶν. Ἡ δυναμένη νὰ προβλεθῇ διὰ τοῦ Κανονισμοῦ Ἐργασίας κλίμαξ εἶναι ὡρισμένη καὶ δὲν δύναται νὰ ὑπερβῇ τὴν ποινὴν τῆς ἀργίας, ὑπὸ τὰς διακρίσεις τοῦ νόμου, ὅσον ἀφορᾷ τὴν διάρκειάν της.

Ἡ στενὴ νομοθετικὴ ἀντίληψις περὶ τοῦ Κανονισμοῦ Ἐργασίας εἶχεν εἰς τὴν πρᾶξιν τὴν φυσιολογικήν της συνέπειαν οἱ κατ' ἐφαρμογὴν τοῦ ν.δ. 3789 καταρτισθέντες Ἐσωτερικοὶ Κανονισμοὶ εἶναι ἀπὸ ἀπόψεως περιεχομένου, χαρακτηριστικῶς ἰσχνοί.

β. Τὸ εἰδικὸν καθεστώς. Εἰς τοῦτο ὑπάγονται αἱ ὑπὸ τῶν εἰδικῶν νομοθετημάτων κατονομαζόμεναι μεγάλαι ἐπιχειρήσεις, ἀναγνωριζόμεναι, εὐθέως ἢ ἐμμέσως κοινῆς ὠφελείας. Διὰ τὴν κατηγορίαν αὐτὴν ὑπάρχει ὁ «Γενικὸς Κανονισμὸς ἢ Ὀργανισμὸς Προσωπικοῦ». Τὸ περιεχόμενον τούτου ἀναφέρεται εἰς ὅλα τὰ θέματα τῆς συνδεούσης τὸν ἐργοδότην καὶ τὸν μισθωτὸν ἐργασιακῆς σχέσεως, καθ' ὅλην τὴν διαδρομὴν καὶ ἐξέλιξιν αὐτῆς. Κατὰ μίαν χαρακτηριστικὴν νομολογιακὴν ἔκφρασιν τὸ εἶδος τοῦτο τοῦ Ἐσωτερικοῦ Κανονισμοῦ καλύπτει τὴν σχέσιν ἐργασίας «ἀπὸ τῆς γεννήσεώς της μέχρι τοῦ θανάτου της». Ἡ προπαρατεθεῖσα διάταξις τοῦ ν. 375 1929 καθιστᾷ τὸ πρᾶγμα φανερόν. Ἐξ ἄλλου, ἡ ὑπὸ τοῦ Κανονισμοῦ τούτου θεσπιζομένη πειθαρχικὴ κλίμαξ, ἐκτὸς τοῦ ὅτι ὁρίζει τὴν ποινὴν τῆς ἀργίας μακράν, ὅπως καὶ τὴν χαρακτηρίζει ὡς «προσωρινὴν ἀπόλυσιν», ἐξαντλεῖται πάντοτε εἰς τὴν θεωρουμένην ὡς τὴν βαρυτέραν πειθαρχικὴν ποινήν, τὴν «ὁριστικὴν ἀπόλυσιν». Ἐπὶ πλέον, ὅλοι οἱ κανονισμοὶ τοῦ εἴδους τούτου ἱδρύουν πειθαρχικὰ συμβούλια, εἴτε μονοβάθμια, εἴτε καὶ δύο βαθμῶν, μὲ σκοπὸν ἤθη ἁρμοδιότητα τὴν ἐπιβολὴν τῶν βαρυτέρων καὶ τὸν ἔλεγχον τῶν ὑπὸ τῆς ἐργοδοτικῆς διευθύνσεως ἐπιβαλλομένων ἐλαφροτέρων ποινῶν. Εἶναι ἀξιοσημείωτον ὅτι, διὰ τῶν Γενικῶν Κανονισμῶν ἢ Ὀργανισμῶν Προσωπικοῦ μετεφέρθησαν εἰς τὰ ὑπ' αὐτῶν διεπομένας ἐπιχειρήσεις ἄρθρα στοιχεῖα τοῦ δημοσιοϋπαλληλικοῦ δικαίου. Τὸ φαινόμενον διαπιστοῦται ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῶν πρώτων Κανονισμῶν, ὅπως ὁ «Κανονισμὸς τοῦ προσωπικοῦ τῶν ἀτμηλάτων δηροδρόμων» (1917), τῶν νεωτέρων, ὅπως ὁ «Κανονισμὸς Προσωπικοῦ τοῦ Ο.Τ (1953) καὶ τῶν τελευταίων, ὅπως ὁ «Κανονισμὸς Προσωπικοῦ τῆς Ὀλυμπιακῆς Ἀεροπορίας» (1964). Τοῦτο ἀποδεικνύ

αὶ βάσεις ὀργανώσεως τῆς δημοσίας ...ρεσίας (μονιμότης, ἱεραρχία κλπ.) δὲν ...αι ἀσυμβίβαστοι πρὸς τὴν λειτουργίαν ...ς μεγάλης ἰδιωτικῆς ἐπιχειρήσεως. Ἀ...δεικνύει, ἐπίσης, τὴν προσέγγισιν μετα... τῆς σχέσεως ἐργασίας «Δημοσίου Δικαί...» καὶ ἐκείνης «Ἰδιωτικοῦ Δικαίου». Καὶ ...ρτυρεῖ ὅτι μεταξὺ αὐτῶν τὰ ὅρια εἶναι ...κριτικῶς εὔθραυστα. Εἶναι, ἀπὸ τῆς ἀ...ψεως αὐτῆς, χαρακτηριστικὸν τὸ παρά...γμα τοῦ Κανονισμοῦ τοῦ Ο.Τ.Ε. (Ἀνω...μου Ἑταιρείας), ὁ ὁποῖος ἀναπαράγει, ...τὰ μέγα μέρος, διατάξεις τοῦ Δημοσιοὺ...λληλικοῦ Κώδικος (ν. 1811)1951).

γ. Τὸ ἐκτὸς τῆς νομοθε...κῆς ρυθμίσεως καθε...τὼς. Ἐκ τοῦ γεγονότος ὅτι ἡ ὑπο...ἔωσις καταρτίσεως Κανονισμοῦ Ἐργα...ας περιωρίσθη εἰς τὰς ἀπασχολούσας ἄνω ...ν 70 ἤ, κατ' ἐξαίρεσιν, τῶν 40 μισθω...ν Ἐπιχειρήσεις καὶ Ἐκμεταλλεύσεις, ἐ...μιουργήθη μία τρίτη κατηγορία, ἐκείνη ...ν μὴ ὑποχρεουμένων εἰς κατάρτισιν Κα...νισμῶν. Τὸ ν.δ. 3789 προέβλεψε δι' ...τὰς τὴν δυνατότητα νὰ ἀποκτήσουν Κα...νισμὸν Ἐργασίας, ἀλλὰ δὲν εἶναι γνωστόν, ...γίνε συχνὰ χρῆσις τῆς δυνατότητος ...της. Πάντως, ὅσον ἀφορᾷ τὴν τρίτην αὐ...ν κατηγορίαν, εἰς τὴν ὁποίαν ἀνήκει ἡ ...εισύητες τῶν ἐμπορικῶν μας ἐπιχειρή...ων (βλ. σχετικὴν δήλωσιν τοῦ Ὑπουρ...ῦ Ἐργασίας, εἰσηγητοῦ τοῦ ν.δ. 3789, ...ριεχομένην εἰς τὰ πρακτικὰ τῆς Νομοθε...ῆς Ἐπιτροπῆς, ΕΕΔ 16, σ. 1245), παρα...νουν πάντοτε ἀνοικτὰ τὰ παλαιὰ γνωστὰ ...οβλήματα, ὅπως ἐκεῖνο τῆς ἀναγνωρίσε...ῆ μὴ πειθαρχικῆς ἐξουσίας τοῦ ἐργοδό...υ ἐπὶ τοῦ προσωπικοῦ, περὶ τοῦ εἴδους ...ν τυχὸν ἐπιτρεπομένων πειθαρχικῶν ποι...ν, περὶ τῆς νομικῆς φύσεως τοῦ Ἐσω...ρικοῦ Κανονισμοῦ καὶ τῆς ἐννόμου ἐνερ...ίας του, κλπ.

III. Διάκρισις ὑπὸ τοῦ ...ροσχεδίου «Κανονισμῶν» ...αὶ «Ὀργανισμῶν».—Ὁ Ἐ...τερικὸς Κανονισμός, ὡς νομικὴ πρᾶξις ...μιστικὴ τῆς ἐσωτερικῆς ὀργανώσεως ...λειτουργίας τῆς ἐπιχειρήσεως, ἐμφανί...ται εἰς τὸ Προσχέδιον τοῦ Κώδικος Ἐρ...σίας ὑπὸ διπλῆν μορφήν: τοῦ «Κανονι...οῦ Ἐργασίας τῆς Ἐκμεταλλεύσεως» ...θρον 299 ἐπ.) καὶ τοῦ «Ὀργανισμοῦ ...σωπικοῦ καὶ λειτουργίας τῆς Ἐπιχει...ρήσεως» (ἄρθρον 316 ἐπ.). Ὁ πρῶτος εἶ...ναι ὁ «Κανονισμὸς Ἐργασίας» τοῦ ν.δ. 3789)1957, ὑποχρεωτικὸς ὑπὸ τὰς αὐτὰς προϋποθέσεις, καταρτιζόμενος κατὰ τὴν αὐτὴν διαδικασίαν. Ὁ δεύτερος εἶναι ὁ «Γενικὸς Κανονισμὸς Προσωπικοῦ», ὁ σπανιώτερον ἀποκαλούμενος «Ὀργανισμός», τῶν παλαιοτέρων εἰδικῶν νομοθετημάτων. Διὰ τῆς διαφοροποιήσεως τῶν ὅρων, ὑιοθετεῖται ὑπὸ τοῦ Προσχεδίου ἡ ὑπὸ τοῦ ν.δ. 3789 καθιερωθεῖσα διάκρισις μεταξὺ τῶν δύο εἰδῶν Ἐσωτερικοῦ Κανονισμοῦ. Ἡ σαφὴς πλέον ὁρολογικὴ διάκρισις σημαίνει τὴν ὁριστικὴν διάσπασιν ἑνὸς δικαίου, τὸ ὁποῖον, ἐν τούτοις, ἔχει ὡς ἀντικείμενον μίαν καὶ τὴν αὐτήν, ἀπὸ ἀπόψεως νομικῆς φύσεως, πρᾶξιν.

Τὸ χειρότερον εἶναι, ὅτι ἡ διάσπασις συντελεῖται καὶ εἰς ἄλλο σημεῖον: τοῦ διαχωρισμοῦ μεταξὺ Ἐκμεταλλεύσεων ὑποχρεουμένων εἰς κατάρτισιν Κανονισμοῦ Ἐργασίας καὶ μὴ ὑποχρεουμένων πρὸς τοῦτο. Διότι τὸ Προσχέδιον δὲν ἐπαναλαμβάνει τὴν διάταξιν τοῦ ἄρθρου 1 § 4 τοῦ ν.δ. 3789, ἡ ὁποία ὑπέβαλε καὶ τοὺς προαιρετικῶς καταρτιζομένους Κανονισμοὺς Ἐργασίας εἰς τὴν ἰδίαν νόμιμον διαδικασίαν. Τὸ κενόν, ἐὰν διατηρηθῇ, σημαίνει ἐπάνοδον εἰς τὸ πρὸ τοῦ νομοθετήματος τούτου καθεστώς, μὲ ὅλας τὰς κακὰς συνεπείας.

Ἀποτέλεσμα τοῦ τριπλοῦ τούτου καθεστῶτος εἶναι ὅτι, παρ' ὅλην τὴν βραχεῖαν ζωὴν τοῦ ν.δ. 3789, ἐδημιουργήθησαν εἰς τὴν πρᾶξιν σοβαραὶ καὶ ποικίλαι δυσχέρειαι. Ἡ σύγκρουσις τοῦ γενικοῦ καὶ εἰδικοῦ καθεστῶτος ἀπησχόλησε κατ' ἐπανάληψιν τὸ Συμβούλιον Ἐπικρατείας, τὸν Ἄρειον Πάγον καὶ τὸ Νομικὸν Συμβούλιον τοῦ Κράτους, αἱ δὲ δοθεῖσαι ἑρμηνεῖαι εἶναι σπανίας ἀντιφατικότητος. Πρέπει ὅμως νὰ ἐξαρθῇ ἡ προσπάθεια τῶν δύο Ἀκυρωτικῶν νὰ ἀξιοποιήσουν τὴν διὰ τῆς Εἰσηγητικῆς Ἐκθέσεως τοῦ ν.δ. 3789 ἐκφρασθεῖσαν νομοθετικὴν πρόθεσιν δημιουργίας ἑνὸς ἑνιαίου δικαίου τοῦ Ἐσωτερικοῦ Κανονισμοῦ τῆς Ἐπιχειρήσεως, μὲ τελικὸν στόχον τὴν ἰσην μεταχείρισιν τῶν ἐργαζομένων τῆς χώρας.

Ἡ φανερὰ αὐτὴ προσπάθεια τῶν δικαστηρίων θὰ ἠδύνατο νὰ ἐμπνεύσῃ εἰς τοὺς συντάκτας μιᾶς νέας νομοθετικῆς ρυθμίσεως τὴν δημιουργικὴν ἰδέαν τῆς καταλύσεως τοῦ ὑπάρχοντος τριπλοῦ νομικοῦ καθεστῶ-

τος καὶ τῆς εἰσαγωγῆς ἑνὸς νέου, κατευθυνομένου πρὸς τὴν ἐνοποίησιν τοῦ ἀφορῶντος τὸν θεσμὸν δικαίου. Δυστυχῶς, ἡ ἔμπνευσις ὑπῆρξεν ἀρνητική. Οἱ συντάκται τοῦ Προσχεδίου ὄχι μόνον υἱοθέτησαν τὴν ρύθμισιν τοῦ ν.δ. 3789, ἀλλὰ καὶ κατέστησαν περισσότερον σαφῆ τὴν σημειωθεῖσαν τριχοτόμησιν.

§ 2. Παρατηρήσεις καὶ προτάσεις ἐπὶ τῶν διατάξεων τοῦ Κεφαλαίου ΚΒ' τοῦ Προσχεδίου Κώδικος Ἐργασίας.

Ι. Νόμιμοι κατευθύνσεις καὶ κριτήρια.— Ἐθεωρήθη χρήσιμον νὰ ἐκτεθοῦν τὰ προηγούμενα τοῦ ἐπερχομένου Ἐργατικοῦ Κώδικος, διὰ νὰ ἐξηγηθῇ ἡ καταγωγὴ τῆς περιεχομένης εἰς τὸ Προσχέδιον αὐτοῦ ρυθμίσεως καὶ διὰ νὰ γίνουν καλλίτερον κατανοηταὶ αἱ προτεινόμεναι τροποποιήσεις καὶ συμπληρώσεις της. Αἱ προτάσεις μας δὲν ἐμπνέονται ἀπὸ ξένα πρότυπα. Τὸ Ἐργατικὸν Δίκαιον — συνεπῶς καὶ ἕκαστος τῶν θεσμῶν αὐτοῦ — ἔχει χαρακτῆρα ἀναμφισβητήτως «διεθνιστικόν», ἀλλὰ παραλλήλως καὶ βαθύτατα «τοπικόν». Εἶναι μία τῶν πολλῶν ἰδιορρυθμιῶν του, ἡ ὁποία εὑρίσκει τὴν ἐξήγησίν της εἰς τὴν παγκοσμιότητα τῶν αἰτίων, τὰ ὁποῖα τὸ ἐγέννησαν καὶ τὸ συντηροῦν, καὶ εἰς τοὺς συγκεκριμένους σκοπούς, τοὺς ὁποίους ὑπηρετεῖ ὡς κλάδος τοῦ δικαίου. Ἐξ ἄλλου, τὰ καλλίτερα πρότυπα τοῦ εἴδους βασίζονται ἐπὶ θεσμῶν ἀγνώστων ἀκόμη εἰς τὸ δίκαιόν μας. Ἐννοοῦμεν τοὺς θεσμοὺς τῶν «ἐκπροσώπων τοῦ προσωπικοῦ τῆς ἐπιχειρήσεως», τῶν «ἐργατικῶν συμβουλίων», τῶν «συμβουλίων ἐπιχειρήσεων», τῆς «συνδιαχειρίσεως».

Κατὰ τὴν διατύπωσιν τῶν προτάσεών μας, ἐλάβομεν, ἐν πρώτοις, ὑπ' ὄψιν τὰς ὑπὸ τοῦ νόμου 4345)1964 δοθείσας εἰς τὰς Ἐπιτροπάς, Συντακτικὴν καὶ Ἀναθεωρητικήν, κατευθυντηρίους γραμμὰς καὶ εἰδικώτερον τὸ ἄρθρον 3 ἐδ. α' αὐτοῦ, κατὰ τὸ ὁποῖον: «Αἱ διατάξεις τοῦ Κώδικος, ἐναρμονιζόμεναι πρὸς τὸ σύγχρονον πνεῦμα τῆς κοινωνικῆς δημοκρατίας, δέον νὰ ἀνταποκρίνωνται πρὸς τὰς κοινωνικὰς ἀνάγκας, ὡς καὶ τὰς δυνατότητας τῆς οἰκονομίας τοῦ τόπου, κατὰ τὴν διατύπωσιν δὲ αὐτῶν δέον νὰ ληφθῶσιν ὑπ' ὄψιν τὰ πορίσματα τῆς παγίως διαμεμορφωμένης νομολογίας καὶ αἱ ἐκ τῶν διεθνῶν συμβάσεων ἀναληφθεῖσαι ὑποχρεώσεις τῆς Ἑλλάδος». Ἐν συνεχείᾳ, ἐλάβομεν ὑπ' ὄψιν τὴν ἐκ τῆς ἐφαρμογῆς τοῦ ν. δ. 3789)1957 καὶ τῆς ἐπ' αὐτῆς νομοθεσίας δημιουργηθεῖσαν ἐμπειρίαν καὶ ἰδιαιτέρως τὰ ἐκ τῆς παραλλήλου αὐτῶν ἐφαρμογῆς προκύψαντα προβλήματα μαρτυρίαν τῶν ὁποίων ἀποτελεῖ ἡ νομολογία τοῦ Ἀρείου Πάγου, τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας καὶ τοῦ Νομικοῦ Συμβουλίου τοῦ Κράτους, καθὼς καὶ ἐκείνη τῶν δικαστηρίων τῆς οὐσίας. Τέλος, ἐλάβομεν ὑπ' ὄψιν τὴν ἔνταξιν τῆς χώρας μας εἰς τὴν ὁμάδα τῶν δυτικοευρωπαϊκῶν χωρῶν.

Διευκρινίζομεν ὅτι, βάσει τῶν ἀνωτέρω δεδομένων, αἱ προτάσεις μας διέπονται ἀπὸ τρεῖς βασικὰς καὶ παραλλήλους ἰδέας: τὴν ἐνοποιήσεως τοῦ θεσμοῦ τῶν Ἐσωτερικῶν Κανονισμῶν (κατακερματισθέντος ὑπὸ τοῦ ἰσχύοντος δικαίου), τῆς διευρύνσεως τῆς ἐφαρμογῆς του καὶ τῆς βελτιώσεως τῶν κανόνων λειτουργίας του. Αἱ ἰδέαι αὐταὶ ἀπετελοῦν τὸ καταστάλαγμα μιᾶς μελέτης τοῦ θεσμοῦ, ἡ ὁποία ἔχει προηγηθῆ τῆς συντάξεως τοῦ Προσχεδίου Κώδικος Ἐργασίας καὶ ἡ ὁποία βασίζεται, ἐπὶ πλέον, εἰς τὰ πορίσματα ἑνὸς διεθνοῦς συνεδρίου.

ΙΙ. Ζητήματα ὁρολογίας.— Μερικοὶ ὅροι υἱοθετηθέντες ὑπὸ τῶν συντακτῶν τοῦ Προσχεδίου γεννοῦν ὡρισμένας ἀντιρρήσεις.

1. Ὑπὸ τῆς παραγράφου 1 τοῦ ἄρθρου 299 τοῦ Προσχεδίου τάσσεται ὡς σκοπὸς τοῦ Κανονισμοῦ Ἐργασίας ἡ διαμόρφωσις «ἐνιαίας τάξεως εἰς τὴν Ἐκμετάλλευσιν». Ὁ ὅρος «τάξις» εἶναι πολὺ στενός, διὰ τὴν διερμηνεύσῃ τὴν εὐρύτητα τοῦ σκοποῦ τοῦ Κανονισμοῦ Ἐργασίας. Τοῦτο, ἄλλως τε, προκύπτει καὶ ἐκ τῆς παραγράφου 1 τοῦ ἑπομένου ἄρθρου 300. Εἰς τὴν τάξιν ἀναφέρεται μέρος μόνον τῶν περιεχομένων εἰς τὸν Κανονισμὸν Ἐργασίας κανόνων. Προτείνομεν:

— Εἰς τὴν παράγραφον 1 τοῦ ἄρθρου 299 τοῦ Προσχεδίου νὰ τεθῇ, ἀντὶ τῆς φράσεως «ἐνιαίας τάξεως», ἡ φράσις: «ἐνιαίου ἐσωτερικοῦ καθεστῶτος».

2. Διὰ τὴν ὑποδήλωσιν τοῦ ἐκ τῆς ἐπ' αὐτῆς νομοθεσίας δημιουργηθέντος εἴδους Ἐσωτερικοῦ Κανονισμοῦ, τοῦ ὑπαχθέντος εἰς τὴν ρύθμισιν τῶν ἄρθρων 316 καὶ ἑπ

τοῦ Προσχεδίου καὶ διακρινομένου τοῦ «Κανονισμοῦ Ἐργασίας» τῶν ἄρθρων 299 καὶ ἑπ. αὐτοῦ, ἐπελέγη ὁ ὅρος τοῦ «Ὀργανισμοῦ». Ἐκ τῶν ἀνωτέρω (§ 1, 1, 2β) ἐκτεθέντων διαπιστοῦται, ὅτι ὁ ὅρος αὐτός, ἐν συγκρίσει πρὸς ἐκεῖνον τοῦ «Γενικοῦ Κανονισμοῦ», περιωρισμένως ἐχρησιμοποιήθη εἰς τὴν πρᾶξιν. Συγκεκριμένως ἔγινε χρῆσις αὐτοῦ διὰ τοὺς Ἐσωτερικοὺς Κανονισμοὺς τῶν διαφόρων Τραπεζῶν (Ὀργανισμὸς Ἀγροτικῆς Τραπέζης Ἑλλάδος, Ὀργανισμὸς Ἐθνικῆς Τραπέζης Ἑλλάδος καὶ Ἀθηνῶν, Ὀργανισμὸς Ἐσωτερικῆς Ὑπηρεσίας κλπ. τῶν ὑπαλλήλων τῆς Τραπέζης Ἑλλάδος, ἡ ὁποία ὅμως ἔχει καὶ Γενικὸν Κανονισμὸν τῆς καταστάσεως τῶν ὑπαλλήλων της). Εἰς τὰς περιπτώσεις αὐτὰς ὁ ὅρος, κατὰ μεταφορικὴν ἔννοιαν, σημαίνει τὸ σύνολον τῶν διατάξεων τῶν ρυθμιζουσῶν τὴν ἐσωτερικὴν λειτουργίαν τῆς ἐπιχειρήσεως. Ἀλλ' ὁ ἴδιος ὅρος ἔχει χρησιμοποιηθῆ καὶ πρὸς ὑποδήλωσιν διαφόρων Ὑπηρεσιῶν ἢ Νομικῶν Προσώπων Δημοσίου ἢ Ἰδιωτικοῦ Δικαίου, συγκροτηθέντων πρὸς ἐπιτέλεσιν ὡρισμένου σκοποῦ. Παραδείγματα: Ο.Δ.Ε.Π., Ο.Α.Π., Α.Σ.Ο., Ε.Ο.Τ. κλπ. Ὑπὸ τὴν δευτέραν αὐτὴν ἔννοιαν ἡ χρησιμοποίησις τοῦ ὅρου εἶναι εὐρυτέρα. Κατ' ἀκολουθίαν, ἡ πρώτη ἀντίρρησις κατὰ τῆς χρησιμοποιήσεως του ἐν προκειμένῳ προέρχεται ἐκ τοῦ γεγονότος ὅτι δὲν ἀποδίδει ἔννοιαν γενικῶς καθιερωμένην ἢ τοὐλάχιστον ἐπικρατοῦσαν. Ἀλλ' ἐκτὸς αὐτοῦ, τυχὸν υἱοθέτησίς του θὰ γίνῃ ἀφορμὴ λογοπαιγνίων: Ὀργανισμὸς τοῦ ... Ὀργανισμοῦ Τηλεπικοινωνιῶν Ἑλλάδος, Ὀργανισμὸς τοῦ ... Ὀργανισμοῦ Ἀστικῶν Συγκοινωνιῶν Θεσσαλονίκης, Ὀργανισμὸς τοῦ ... Ὀργανισμοῦ Λιμένος Πειραιῶς κ.τ.τ. Δὲν πρόκειται μόνον περὶ κακοῦ γλωσσικοῦ γούστου. Θὰ γίνεται χρῆσις, εἰς τὴν αὐτὴν φράσιν, τοῦ ἰδίου ὅρου ὑπὸ δύο διαφορετικὰς ἐννοίας. Προτείνομεν:

— Εἴτε νὰ διατηρηθῇ ὁ ὅρος «Γενικὸς Κανονισμὸς Προσωπικοῦ», εἰς τὸν ὁποῖον ἡ πρακτικὴ ἔχει δώσει σαφῆ ἔννοιαν. Εἴτε νὰ εἰσαχθῇ ὁ νέος ὅρος «Κανονισμὸς Προσωπικοῦ καὶ Ἐργασίας», ὁ ὁποῖος ἔχει τὸ πλεονέκτημα, ὅτι ὑποδηλώνει τὸ διπλοῦν περιεχόμενον τῆς ὑπὸ τῶν ἄρθρων 316 καὶ ἑπ. ρυθμιζομένης πράξεως, δηλ. τὰς ἀναφερομένας εἰς τὴν κατάστασιν τοῦ προσωπικοῦ τῆς ἐπιχειρήσεως διατάξεις καὶ, ἐπὶ πλέον, τὰς ἀναφερομένας εἰς τὴν ὑπ' αὐτοῦ ἐκτέλεσιν τῆς ἐργασίας, αἱ ὁποῖαι, μόναι αὐταί, ἀποτελοῦν τὸ περιεχόμενον τῆς ὑπὸ τῶν ἄρθρων 299 καὶ ἑπ. ρυθμιζομένης πράξεως.

— Ἐξ ἄλλου, λαμβανομένου ὑπ' ὄψιν ὅτι οἱ ἀνωτέρω ὅροι ἀποκτοῦν εἰδικώτερον περιεχόμενον, εἶναι προτιμότερον τὸ Κεφάλαιον ΚΒ' τοῦ Κώδικος νὰ τεθῇ ὑπὸ τὸν γενικώτερον τίτλον: «Ἐσωτερικὸς Κανονισμός».

3. Πρὸ τοῦ ν.δ. 3789/1957, εἰς τὴν πρακτικὴν τῶν Ἐσωτερικῶν Κανονισμῶν ἡ πειθαρχικὴ ποινή, ἡ συνισταμένη εἰς τὴν ἀναστολὴν τῆς λειτουργίας τῆς σχέσεως ἐργασίας, ὅσον ἀφορᾷ τὴν παροχὴν ἐργασίας καὶ τὴν πληρωμὴν ἀμοιβῆς, ἦτο παγίως γνωστὴ διὰ τοῦ ὅρου «ἀργία». Πολλοὶ Γενικοὶ Κανονισμοὶ τῶν εἰδικῶν νομοθετημάτων χαρακτηρίζουν ὡς ἀργίαν τὴν μικρᾶς διαρκείας ἀναστολήν, ἐνῶ τὴν μακροτέραν, ἐκτεινομένην συνήθως εἰς μερικοὺς μῆνας, χαρακτηρίζουν ὡς «προσωρινὴν ἀπόλυσιν». Τὸ ν.δ. 3789 διὰ πρώτην φοράν, ἐξ ὅσων δυνάμεθα νὰ γνωρίζωμεν, ἐχρησιμοποίησε πρὸς ὑποδήλωσιν τῆς ἐν λόγῳ ποινῆς τὸν ὅρον «ὑποχρεωτικὴ ἀποχὴ ἐκ τῆς ἐργασίας», μὲ ἐπεξηγηματικὴν παρένθεσιν «προσωρινὴ ἀπόλυσις» (ἄρθρον 1 § 3 ἐδ. 1 δ'). Τὸ Προσχέδιον τοῦ Κώδικος, διὰ τοῦ ἄρθρου 302 § 2 δ', υἱοθετεῖ τὸν ἀνωτέρω ὅρον, ἀλλὰ μὲ ἐπεξηγηματικὴν παρένθεσιν: «ἀργία». Ἐν συνεχείᾳ δὲ εἰς τὸ ἄρθρον 304 § 1 αὐτοῦ, ὁμιλεῖ περὶ «πειθαρχικῆς ποινῆς ἀποχῆς λόγῳ ἀργίας». Ἡ ἀμηχανία εἶχεν ὡς κατάληξιν τὴν σύγχυσιν. Διότι ἡ ποινὴ τῆς «ἀποχῆς» ἐμφανίζεται ὡς συνέπεια τῆς «ἀργίας», ἐνῶ, κατὰ τὴν διάταξιν τοῦ ἄρθρου 302 § 2, δι' ἀμφοτέρων τῶν ὅρων ὑποδηλοῦται ἡ αὐτὴ πειθαρχικὴ ποινή.

Ἐκπορευομένη ἀπὸ τὸν ἐργοδότην, ὡς προϊὸν τῆς εἰς αὐτὸν ἀναγνωριζομένης πειθαρχικῆς ἐξουσίας, ἡ πειθαρχικὴ ποινὴ κατευθύνεται πρὸς τὸν μισθωτόν, τὸν ὁποῖον καὶ θίγει. Ὁ ἐργοδότης, ἀσκῶν τὴν πειθαρχικήν του ἐξουσίαν, παρατηρεῖ ἢ ἐπιπλήττει τὸν μισθωτόν, ἐπιβάλλει εἰς αὐτὸν πρόστιμον, θέτει αὐτὸν εἰς ἀργίαν, τὸν ἀπολύει. Ἡ πειθαρχικὴ ἀπόφασις ἀποτελεῖ ἐκδήλωσιν τοῦ πρώτου κατὰ τοῦ δευτέρου. Πρὸς τὴν θετικὴν αὐτὴν κίνησιν τῆς πειθαρχικῆς ποινῆς ἔρχεται εἰς ἀντίθεσιν

ἡ ἔννοια τῆς λέξεως «ἀποχή», ἡ ὁποία ὑποδηλώνει παράλειψιν τοῦ ἐργαζομένου. Συνεπῶς, ὁ ὅρος δημιουργεῖ μίαν ἐννοιολογικὴν ἀντίφασιν. Ἀλλ' ἐκτὸς αὐτοῦ, καὶ μόνον τὸ μάκρος «πειθαρχικὴ ποινὴ τῆς ὑποχρεωτικῆς ἀποχῆς ἐκ τῆς ἐργασίας» τὸν καθιστᾷ δύσπεπτον. Προτείνομεν:

— Πρὸς ὑποδήλωσιν τῆς πειθαρχικῆς ποινῆς τοῦ ἄρθρου 302 § 2 δ' τοῦ Προσχεδίου νὰ χρησιμοποιηθῇ ἀποκλειστικῶς ὁ ὅρος «ἀργία».

Εἶναι εὔχρηστος καὶ, τοὐλάχιστον εἰς τὸ πειθαρχικὸν δίκαιον τῆς ἐπιχειρήσεως, ἔχει ἔννοιαν σαφῆ. Δὲν γνωρίζομεν περὶ αὐτοῦ ἀμφισβητήσεις. Προσθέτομεν, ὅτι ὁ ὅρος «προσωρινὴ ἀπόλυσις» εἶναι ὁ περισσότερον ἀδόκιμος. Εἰς τὸ Ἐργατικὸν Δίκαιον ἡ ἀπόλυσις, ὅταν εἶναι νόμιμος, συνεπάγεται τὴν κατάλυσιν τῆς σχέσεως ἐργασίας. Συνεπῶς, εἶναι πάντοτε ὁριστική. Διὰ τοῦτο, ἐὰν κηρυχθῇ παράνομος, θεωρεῖται ὡς μὴ γενομένη. Προσωρινὴ κατάλυσις τῆς ἐργασιακῆς σχέσεως καὶ ἀναβίωσίς της δὲν γίνεται ἀποδεκτή.

III. Τὰ ὅρια ὑποχρεωτικότητος καὶ προαιρετικότητος τῶν Κανονισμῶν Ἐργασίας. — Ἡ παράγραφος 1 τοῦ ἄρθρ. 299 τοῦ Προσχεδίου, μεταφέρουσα διάταξιν τῆς παραγράφου 1 ἐδάφιον 1 τοῦ ἄρθρου 1 τοῦ ἰσχύοντος ν.δ. 3789)1957, καθιστᾷ ὑποχρεωτικὸν τὸν Κανονισμὸν Ἐργασίας διὰ τὰς ἀπασχολούσας ἄνω τῶν 70 μισθωτῶν Ἐκμεταλλεύσεις. Ἡ παράγραφος 2 τοῦ αὐτοῦ ἄρθρου 299, μεταφέρουσα διάταξιν τῆς παραγράφου 1 ἐδάφ. 2 τοῦ αὐτοῦ ἄρθρου 1 τοῦ ν. δ)τος 3789, προβλέπει διαδικασίαν ἐπεκτάσεως τῆς ὑποχρεώσεως καὶ εἰς Ἐκμεταλλεύσεις ἀπασχολούσας ἄνω τῶν 40 μισθωτῶν.

1. Ἡ χρῆσις ἀριθμητικοῦ κριτηρίου καταλήγει εἰς ρύθμισιν προκρούστειον. Βάσει ποίας νομικῆς λογικῆς ἡ ἀπασχολοῦσα 71 μισθωτοὺς Ἐκμετάλλευσις πρέπει νὰ ἔχῃ Κανονισμὸν Ἐργασίας καὶ νὰ μὴ ἔχῃ ἡ ἀπασχολοῦσα 70; Ἀλλ', ἐφ' ὅσον θὰ δεχθῶμεν τὴν λογικὴν τῶν ἀριθμῶν, τότε θὰ πρέπει νὰ ληφθῇ ὑπ' ὄψιν τὸ γεγονὸς ὅτι ἡ πλειονότης κυρίως τῶν ἐμπορικῶν ἑλληνικῶν ἐπιχειρήσεων ἐκφεύγει τῆς ἀνωτέρω ὑποχρεώσεως, διότι τὸ παρ' αὐτῶν ἀπασχολούμενον προσωπικὸν εἶναι, κατὰ κανόνα, κατώτερον τῶν 70 μισθωτῶν (πρβλ. τὴν ἀνωτέρω § 1, Πγ' ἀναφερομένην δήλωσιν τοῦ Ὑπουργοῦ - Εἰσηγητοῦ τοῦ ν.δ. 3789)1957). Ἡ ἐφαρμογὴ τῆς προβλεπομένης διαδικασίας ἐπεκτάσεως τῆς ὑποχρεώσεως πρὸς τὰ κάτω θὰ δημιουργήσῃ καθεστῶς ἀποσπασματικόν, ἴσως πολύπλοκον καὶ, ἐν πάσῃ περιπτώσει, ἀνομοιόμορφον.

Μὲ βάσιν πάντοτε τὸ ἁπλοποιητικὸν ἀριθμητικὸν κριτήριον προτείνομεν:

— Νὰ καθιερωθῇ γενικὴ ὑποχρέωσις καταρτίσεως Κανονισμοῦ Ἐργασίας διὰ τὰς ἀπασχολούσας τοὐλάχιστον 50 μισθωτοὺς Ἐκμεταλλεύσεις. Ἡ ὕπαρξις τοῦ προσωπικοῦ τούτου προσδίδει εἰς τὴν Ἐκμετάλλευσιν σοβαρότητα, δικαιολογοῦσαν τὴν ἐσωτερικὴν αὐτῆς ὀργάνωσιν διὰ Κανονισμοῦ Ἐργασίας. Ἐξ ἄλλου, ἡ γενικότης τῆς ὑποχρεώσεως δημιουργεῖ ἐνιαῖον καθεστώς.

— Νὰ καταργηθῇ, ὡς ἄνευ ἀντικειμένου, ἡ διαδικασία ἐπεκτάσεως.

2. Οἱ συντάκται τοῦ Προσχεδίου — ἐκ παραδρομῆς, ὑποθέτομεν — δὲν ἐπανέφερον τὴν διάταξιν τῆς παραγράφου 4 τοῦ ἄρθρου 1 τοῦ ν. δ. 3789. Τὸ δημιουργούμενον κενὸν εἶναι ἐπικίνδυνον. Ἐὰν δὲν πληρωθῇ, εἶναι βέβαιον, ὅτι θὰ προκύψουν διάφορα σοβαρὰ ζητήματα. Ὁ μὴ ὑπόχρεως εἰς κατάρτισιν Κανονισμοῦ ἐργοδότης θὰ δικαιοῦται νὰ καταρτίζῃ Κανονισμὸν Ἐργασίας καὶ κατὰ ποίαν διαδικασίαν; Ποία θὰ εἶναι ἡ νομικὴ φύσις, συνεπῶς καὶ ἡ ἔννομος ἐνέργεια, τοῦ Κανονισμοῦ τούτου; Θὰ δικαιοῦται νὰ θέτῃ δι' αὐτοῦ ὁ ἐργοδότης πειθαρχικὰς διατάξεις, νὰ ἐπιβάλλῃ δυνάμει αὐτοῦ, πειθαρχικὰς ποινὰς καὶ ποίας; Ἄνευ Κανονισμοῦ θὰ ἀσκῇ νομίμως ἐπὶ τοῦ προσωπικοῦ πειθαρχικὴν ἐξουσίαν καὶ εἰς ποίαν ἔκτασιν;

Ἐν ὄψει τῶν ἀνωτέρω, προτείνομεν:

— Νὰ περιληφθῇ εἰς τὸ ἄρθρον 299 τοῦ Προσχεδίου διάταξις, ὁρίζουσα ὅτι: Εἰς τὰς ἀπασχολούσας κάτω τῶν πεντήκοντα (50) μισθωτῶν Ἐκμεταλλεύσεις οἱ ἐργοδόται δύνανται νὰ καταρτίσουν Κανονισμὸν Ἐργασίας, ὑποβαλλόμενον ὑποχρεωτικῶς εἰς τὴν ρύθμισιν τοῦ παρόντος.

Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον, τὸ σύνολον τῶν Κανονισμῶν Ἐργασίας, ὑποχρεωτικῶν καὶ

προαιρετικῶν, θὰ ὑπαχθῇ εἰς ἐνιαίαν ρύθμισιν.

—Νὰ προστεθῇ εἰς τὸ ἄρθρον 302 τρίτη παράγραφος, ὁρίζουσα ὅτι: Ἄνευ Κανονισμοῦ Ἐργασίας, καθορίζοντος εἰδικῶς καὶ ἐπακριβῶς τὸ πειθαρχικὸν παράπτωμα καὶ τὴν εἰς τοῦτο ἀντιστοιχοῦσαν κύρωσιν, ὁ ἐργοδότης δὲν δύναται νὰ ἐπιβάλῃ τὰς διὰ τοῦ παρόντος ἐπιτρεπομένας πειθαρχικὰς ποινάς.

3. Διὰ τῆς παραγράφου 3 τοῦ ἄρθρου 2ου τοῦ Προσχεδίου εἰσάγεται νέα διάταξις. Κατ' αὐτήν, ἐξαιροῦνται τῆς ὑποχρεώσεως πρὸς κατάρτισιν Κανονισμοῦ αἱ Ἐκμεταλλεύσεις, εἰς τὰς ὁποίας, λόγῳ τῆς ἰδιομορφίας τῆς ὀργανώσεώς των, ἡ κατάρτισις αὐτοῦ προσκρούει εἰς ἰδιαιτέρας δυσχερείας. Ἀναφέρονται ἐνδεικτικῶς αἱ Ἐκμεταλλεύσεις «οἰκοδομικῶν καὶ τεχνικῶν ἐν γένει ἔργων».

Ἡ ἀνωτέρω διάταξις γεννᾷ ὡρισμένας ἀντιρρήσεις. Ἐκτὸς τῶν κατονομαζομένων περιπτώσεων, εἰς τὰς ἄλλας περιπτώσεις ποῖος θὰ εἶναι ὁ κριτὴς τῆς ἰδιομορφίας καὶ τῶν ἐξ αὐτῆς ἰδιαιτέρων δυσχερειῶν: Μήπως ὁ κατ' ἀρχὴν ὑπόχρεως ἐργοδότης; Ἀλλὰ τότε ὁ ἐνδιαφερόμενος θὰ γίνῃ καὶ κριτὴς τῆς ὑποθέσεώς του. Εἶναι, βεβαίως, γεγονὸς ὅτι σήμερον αἱ οἰκοδομικαὶ ἐπιχειρήσεις λειτουργοῦν πράγματι κατὰ τρόπον δικαιολογοῦντα τὴν ἐξαίρεσιν (ἐκτέλεσις τῶν οἰκοδομικῶν ἐργασιῶν διὰ τῆς χρησιμοποιήσεως «ὑπεργολάβων» καὶ διὰ τῆς συγκροτήσεως προσκαίρων «συνεργείων»). Ἀλλὰ ποῖος ἀποκλείει τὴν μελλοντικὴν ἐμφάνισιν ἐπιχειρήσεων μὲ διάφορον ὀργάνωσιν καὶ συγκεκριμένως μὲ «μόνιμα συνεργεῖα», δηλ. μὲ μόνιμον προσωπικόν; Θὰ πρέπει τότε — πιθανὸν αὔριον — νὰ τεθῇ ζήτημα τροποποιήσεως τοῦ Κώδικος. Ἀκόμη πολὺ παραπάνω, δικαιολογεῖται αὐτὴ ἡ εὐρυτάτη ἐξαίρεσις τῶν ἀπασχολουμένων μὲ «τεχνικὰ ἐν γένει ἔργα» ἐπιχειρήσεων; Ἡ διατύπωσις εἶναι τόσον γενική, ὥστε οἱαδήποτε «τεχνικὴ» ἐπιχείρησις θὰ δύναται νὰ ἐπικαλεσθῇ τὴν ἀπαλλαγήν της.

Ἐν ὄψει τῶν ἀνωτέρω, προτείνομεν:

—Νὰ ἀπαλειφθῇ ἡ ἐνδεικτικὴ ἀπαρίθμησις.

—Νὰ διατηρηθῇ ἡ ἀφῃρημένη διάταξις, ἡ ὁποία ὅμως νὰ προβλέπῃ διαδικασίαν ἀπαλλαγῆς ἐκ τῆς νομίμου ὑποχρεώσεως πρὸς κατάρτισιν Κανονισμοῦ. Ἡ ἐνδεικνυομένη διαδικασία εἶναι: ἀπόφασις τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας, ἐκδιδομένη ἐπὶ αἰτήσεως τοῦ ἐνδιαφερομένου ἐργοδότου, κατόπιν γνώμης τοῦ Ἐθνικοῦ Γνωμοδοτικοῦ Συμβουλίου Κοινωνικῆς Πολιτικῆς.

Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον, θὰ μελετᾶται εἰδικῶς ἑκάστη περίπτωσις ἐξαιρέσεως, ἡ δὲ σχετικὴ ἀπόφασις θὰ εἶναι ἀνακλητέα, εἴτε τῇ αἰτήσει τῶν ἐνδιαφερομένων, εἴτε αὐτεπαγγέλτως ὑπὸ τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας, ὅταν αἱ συνθῆκαι ὀργανώσεως καὶ λειτουργίας τῆς ἐκμεταλλεύσεως τὸ ἐπιβάλλουν. Καὶ θὰ τροποποιοῦνται ὑπουργικαὶ ἀποφάσεις, ὄχι αἱ διατάξεις τοῦ Κώδικος, εἰς τὰς ὁποίας θὰ πρέπει νὰ ἐξασφαλισθῇ ἡ μεγαλυτέρα δυνατὴ διάρκεια.

IV. Ἐ π ὶ τ ο ῦ π ε ρ ι ε χ ο μ έ ν ο υ τ ο ῦ «Κ α ν ο ν ι σ μ ο ῦ» κ α ὶ «Ὀ ρ γ α ν ι σ μ ο ῦ». — Πρὸ τοῦ ν. δ. 3789)1957, ἡ νομολογία τῶν τακτικῶν μας δικαστηρίων διέκρινε, κατὰ τρόπον πάγιον, δύο κατηγορίας Ἐσωτερικῶν Κανονισμῶν ἐπιχειρήσεων: τοὺς «ἔχοντας ἰσχὺν νόμου» καὶ αὐτοὶ ἦσαν οἱ δυνάμει τῶν εἰδικῶν νομοθετημάτων ἐκδοθέντες Γενικοὶ Κανονισμοὶ προσωπικοῦ (εἴτε θεσπισθέντες ἀπ' εὐθείας ὑπὸ τοῦ νομοθέτου, εἴτε ἐγκριθέντες ἢ κυρωθέντες διὰ νόμου ἢ διατάγματος), καὶ τοὺς «συμβατικούς» καὶ αὐτοὶ ἦσαν οἱ ὑπὸ τῶν ἐργοδοτῶν, ἄνευ ἀναμίξεως τῆς Πολιτείας, ἐκδοθέντες. Ἐκ τῶν θεωρητικῶν μας, ὅσοι ἠκολούθουν τὴν λεγομένην συμβατικὴν ἀντίληψιν, ἦσαν σύμφωνοι πρὸς τὴν ἀνωτέρω διάκρισιν, ἐνῶ οἱ ἄλλοι, οἱ ὁποῖοι ἠκολούθουν τὴν λεγομένην κανονιστικὴν ἀντίληψιν, κατέτασσον καὶ τὴν δευτέραν κατηγορίαν εἰς τὰς κανονιστικοῦ χαρακτῆρος πράξεις. Τὸ ν.δ. 3789 ὁρίζει ὅτι ὁ Κανονισμὸς Ἐργασίας καταρτίζεται ὑπὸ τοῦ ἐργοδότου (ἄρθρον 1 § 1 ἐδ. 1), ἀλλὰ κυροῦται δι' ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας, μόνου ἢ τῇ συμπράξει τοῦ ἐποπτεύοντος τὴν ἐπιχείρησιν ἁρμοδίου Ὑπουργοῦ, μετὰ γνώμην τοῦ ἱδρυθέντος Τμήματος Κανονισμῶν Ἐργασίας (ἄρθρον 2 §§ 1 καὶ 2). Ἀμφισβητήσεις ἔχουν γεννηθῇ, ὅσον ἀφορᾷ τὴν ὑπαγωγὴν εἰς τὴν αὐτὴν διαδικασίαν τῶν διεπομένων ὑπὸ τῶν εἰδικῶν νομοθετημάτων Κανονισμῶν, διὰ τὴν σύνταξιν, ἀνασύνταξιν ἢ τροποποίησιν τούτων, λόγῳ ἀ-

σαφείας τῆς σχετικῆς διατάξεως (ἄρθρον 2 § 2 ἐδ. 4).

Προφανῶς, ἐν ὄψει τῶν ἀμφισβητήσεων τούτων, τὸ Προσχέδιον, ὡς προκύπτει ἐκ τῶν συνδεδυασμένων διατάξεων τῶν ἄρθρων 306, 307 § 1 καὶ 319 §§ 1 καὶ 4 αὐτοῦ, καθιερώνει τὴν δι' ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας, μετὰ γνωμοδότησιν τοῦ Ἐθνικοῦ Γνωμοδοτικοῦ Συμβουλίου Κοινωνικῆς Πολιτικῆς, κύρωσιν τοῦ ὑπὸ τοῦ ἐργοδότου καταρτιζομένου Κανονισμοῦ ἢ Ὀργανισμοῦ. Εἶναι ἡ μόνη προσφορὰ τῶν συντακτῶν τοῦ Προσχεδίου πρὸς τὴν κατεύθυνσιν τῆς ἐνοποιήσεως τοῦ δικαίου τῶν Ἐσωτερικῶν Κανονισμῶν καὶ εὐχόμεθα νὰ ἐπιζήσῃ. Συνεπῶς, ὑπὸ τὸ νέον καθεστὼς ἡ νομικὴ φύσις τῆς πράξεως, τῆς ἀναφερομένης εἰς τὴν ἐσωτερικὴν ὀργάνωσιν καὶ λειτουργίαν τῆς ἐκμεταλλεύσεως ἢ τῆς ἐπιχειρήσεως, θὰ εἶναι ἐνιαία καὶ ἀνεπίδεκτος διακρίσεων, εἴτε θὰ πρόκειται περὶ «Κανονισμοῦ» εἴτε περὶ «Ὀργανισμοῦ» (ἐξαίρεσις θὰ ἰσχύῃ μόνον εἰς τὴν περίπτωσιν τοῦ ἄρθρου 319 § 5, δηλ. τῆς διὰ διαιτητικῆς ἀποφάσεως καταρτίσεως τοῦ τελευταίου τούτου). Ἡ διάκρισις θὰ ἀναφέρεται ἀποκλειστικῶς εἰς τὸ περιεχόμενον τῆς πράξεως, ἡ ὁποία, ἀπὸ τῆς ἀπόψεως αὐτῆς, κυριολεκτικῶς διχοτομεῖται.

1. Κατὰ τὸ ἄρθρον 300 § 1 τοῦ Προσχεδίου, «ὁ Κανονισμὸς Ἐργασίας περιέχει κανόνας, ρυθμίζοντας συμπληρωματικῶς τὰς κατὰ τὴν ἐκτέλεσιν τῆς ἐργασίας ἐν τῇ Ἐκμεταλλεύσει διαμορφουμένας σχέσεις μεταξὺ τοῦ ἐργοδότου καὶ τῶν μισθωτῶν». Μέχρις ἐδῶ ἐπαναλαμβάνεται τὸ ν.δ. 3789 (ἄρθρον 1 § 1 ἐδάφ. 1). Ἡ συνέχεια τοῦ ἄρθρου προσθέτει τὴν διευκρίνησιν, ὅτι αἱ ἐν λόγῳ σχέσεις ἀφοροῦν ἰδίᾳ τὴν τάξιν καὶ τὴν ὀργάνωσιν τῆς Ἐκμεταλλεύσεως, τὴν ἐν αὐτῇ πειθαρχίαν, τὴν ὑγιεινὴν καὶ ἀσφάλειαν τῶν μισθωτῶν. Διευκρίνησις χρήσιμος. Ἐν συναρτήσει πρὸς τὰ ἀνωτέρω, τὸ ἄρθρον 301 ἀπαριθμεῖ ἐνδεικτικῶς ὡρισμένα θέματα, τὰ ὁποῖα πρέπει νὰ ἀποτελοῦν ἀντικείμενον ρυθμίσεως τοῦ Κανονισμοῦ Ἐργασίας. Καὶ ἡ ἀπαρίθμησις αὐτὴ εἶναι χρήσιμος.

Ἡ παράγραφος 1, ἐν τέλει, τοῦ ἄρθρου 300 ρυθμίζει τὰς μεταξὺ τοῦ Κανονισμοῦ καὶ τῆς συλλογικῆς συμβάσεως σχέσεις. Νέα διάταξις, κυρίως ἀπὸ ἀπόψεως γενικῆς καθιερώσεως, (ἀπαντᾶται εἰς ἰσχύοντας Κανονισμούς). Ἀπαγορεύει ὁ πρῶτος «νὰ περιέχῃ ὅρους διαφόρους» τῆς δευτέρας· Ἀλλ' ἡ ἀπαγόρευσις αὐτή, ὅπως διατυποῦται, γεννᾷ ἀπορίας. Τί ἐννοεῖται διὰ τῆς λέξεως «διάφοροι»; Πᾶς ὅρος τοῦ Κανονισμοῦ, διαφορετικὸς ἐκείνων τῆς συλλογικῆς συμβάσεως, θὰ εἶναι ἄκυρος; Ἐὰν οἱ «διάφοροι» ὅροι εἶναι εὐνοϊκώτεροι διὰ τὸ προσωπικόν, δὲν θὰ εἶναι ἰσχυροί; Ἀντιλαμβανόμεθα τὴν ἀπαγόρευσιν, ὅπως διατυποῦται, μόνον ὅσον ἀφορᾷ τὸ θέμα τῆς «ἀμισθὶ ἐργασίας», περὶ τοῦ ὁποίου ὁμιλεῖ εἰδικῶς ἡ παράγραφος 2 τοῦ ἰδίου ἄρθρου. Ἀλλ' εἰς τὸ σημεῖον τοῦτο πρόκειται περὶ καθορισμοῦ τῶν σφαιρῶν λειτουργίας τοῦ θεσμοῦ τῶν Κανονισμῶν Ἐργασίας καὶ τοῦ θεσμοῦ τῶν συλλογικῶν συμβάσεων. Πρὸς ἀποφυγὴν ἀμφισβητήσεων προτείνομεν:

—Ἡ διάταξις τῆς παραγράφου 1, ἐν τέλει, τοῦ ἄρθρου 300 νὰ τεθῇ κατὰ τρόπον ἁπλούστερον καὶ πληρέστερον, διατυπουμένη ὡς ἀκολούθως: Ἐπίσης, ὁ Κανονισμὸς Ἐργασίας δὲν δύναται νὰ περιέχῃ ὅρους, ἀντιτιθεμένους πρὸς τοὺς ὅρους συλλογικῆς συμβάσεως ἢ διαιτητικῆς ἀποφάσεως, ἐκτὸς ἐὰν εἶναι εὐνοϊκώτεροι τούτων.

Ἡ ἀρχὴ τοῦ εὐνοϊκωτέρου ὅρου εἶναι γενικῆς ἰσχύος εἰς τὸ Ἐργατικὸν Δίκαιον καὶ πρέπει νὰ διέπῃ καὶ τὰς μεταξὺ Κανονισμῶν Ἐργασίας καὶ συλλογικῶν συμβάσεων ἢ διαιτητικῶν ἀποφάσεων σχέσεις. Δὲν ὑπάρχει λόγος ἀποκλίσεων.

2. Διὰ τῆς παραγράφου 2 τοῦ αὐτοῦ ἄρθρου 300 προστίθεται, ὅτι τὰ θέματα «καταρτίσεως καὶ λύσεως τῆς σχέσεως ἐργασίας δὲν δύνανται νὰ καταστοῦν ἀντικείμενον Κανονισμοῦ Ἐργασίας». Ἡ ἀπαγόρευσις εἶναι τόσον γενικὴ καὶ ἀπόλυτος, ὥστε ὁ ἐργοδότης νὰ μὴ δικαιοῦται νὰ εἰσαγάγῃ διὰ τοῦ Κανονισμοῦ ὑπὲρ τοῦ προσωπικοῦ τῆς Ἐπιχειρήσεώς του οὔτε κἂν δίκαιον καταγγελιῶν εὐνοϊκώτερον ἐκείνου τοῦ κρατικοῦ νομοθέτου. Ἡ ἀντίληψις προσδίδει εἰς τὴν περὶ καταγγελίας τῆς σχέσεως ἐργασίας ρύθμισιν τοῦ Κώδικος τὴν ἔννοιαν ἑνὸς «ταμποῦ». Δὲν νομίζομεν, ὅτι δικαιολογεῖται, ἐὰν μάλιστα ληφθῇ ὑπ' ὄψιν, ὅτι ὁ Κανονισμὸς Ἐργασίας παραμένει, καὶ ὑπὸ τὸ Προσχέδιον τοῦ Κώδικος, ἔργον καθαρῶς τοῦ ἐργοδότου (κατωτ. VIII).

Ἡ ἀπαγόρευσις δύναται νὰ ἀρθῇ ἐν μέρει εἰδικῶς, ὅσον ἀφορᾷ τὸ ἐργατοτεχνικὸν καὶ ὑπηρετικὸν προσωπικὸν τῆς ἐκμεταλλεύσεως. Ἡ ὑπὸ τοῦ κρατικοῦ νομοθέτου ἄνισος μεταχείρισις, ἀπὸ ἀπόψεως χρόνου προειδοποιήσεως καὶ ἀποζημιώσεως, τῶν ἀνωτέρω ἐργαζομένων, ἐν συγκρίσει πρὸς τοὺς ὑπαλλήλους, ἀποτελεῖ πλέον κοινὴν συνείδησιν. Διὰ τὸν λόγον τοῦτον προτείνομεν:

— Νὰ προστεθῇ εἰς τὴν παράγραφον 2 τοῦ ἄρθρου 300 διάταξις, ὁρίζουσα ὅτι: Κατ' ἐξαίρεσιν, διὰ τοῦ Κανονισμοῦ Ἐργασίας, δύνανται νὰ τεθοῦν ὅροι καταγγελίας τῆς σχέσεως ἐργασίας ἀορίστου χρόνου τοῦ ἐργατικοῦ προσωπικοῦ τῆς Ἐκμεταλλεύσεως εὐνοϊκώτεροι τῶν διὰ τῶν διατάξεων τοῦ παρόντος Κώδικος θεσπιζομένων.

Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον, θὰ ὑπάρχῃ ἡ δυνατότης νὰ ἀπαλύνεται μία ἐντόνως ἄνισος νομοθετικὴ μεταχείρισις τῶν δύο βασικῶν κατηγοριῶν τῶν ἐργαζομένων καί, ἐπὶ πλέον, θὰ προετοιμασθῇ τὸ ἔδαφος διὰ τὴν γενικευομένην ἀξίωσιν μιᾶς ἀναλόγου νομοθετικῆς μεταρρυθμίσεως.

3. Κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ περιωρισμένον περιεχόμενον τοῦ «Κανονισμοῦ Ἐργασίας τῆς Ἐκμεταλλεύσεως», τὸ περιεχόμενον τοῦ «Ὀργανισμοῦ προσωπικοῦ καὶ λειτουργίας τῆς Ἐπιχειρήσεως» διαγράφεται εὐρύτατον. Διὰ τῆς παραγράφου 1 τοῦ ἄρθρου 317 καθορίζεται τὸ ὑποχρεωτικὸν περιεχόμενον τοῦ Ὀργανισμοῦ: κανόνες περὶ προσλήψεως, σταδιοδρομίας, βαθμολογικῆς ἐξελίξεως, μεταθέσεως καὶ ἀποχωρήσεως λόγῳ ἡλικίας τοῦ προσωπικοῦ, περὶ πειθαρχίας καὶ περὶ λύσεως τῆς σχέσεως ἐργασίας δι' ὡρισμένους καὶ περιοριστικοὺς λόγους. Διὰ τῆς παραγράφου 2 ἀναφέρονται, ὡς προαιρετικὸν περιεχόμενον τοῦ Ὀργανισμοῦ, οἱ περὶ μισθολογικῆς ἐντάξεως καὶ ἐξελίξεως τοῦ προσωπικοῦ κανόνες, οἱ ὁποῖοι, κατὰ τὴν παράγραφον 3, δὲν ἀποκλείουν τὸν διὰ συλλογικῆς συμβάσεως καθορισμὸν εὐνοϊκωτέρων ἀποδοχῶν. Τὸ ἄρθρον 317 δὲν προσθέτει τίποτε τὸ νέον. Καθιερώνει ὡς περιεχόμενον τοῦ Ὀργανισμοῦ τὸ σύνηθες περιεχόμενον τῶν ἰσχυόντων «Γενικῶν Κανονισμῶν».

α. Τὸ προηγούμενον ἄρθρον 316 περιορίζει τὴν κατάρτισιν τοῦ Ὀργανισμοῦ εἰς ὡρισμένας μόνον, ἐκ τοῦ ἀντικειμένου των καθορισθείσας ἐπιχειρήσεις, αἱ ὁποῖαι ἔχουν ἐπὶ τοῦ παρόντος τοὺς «Γενικοὺς Κανονισμοὺς» ἢ «Ὀργανισμούς» των, κατ' ἐφαρμογὴν διατάξεων τῶν εἰδικῶν νομοθετημάτων, τῶν διατηρηθέντων ἐν ἰσχύι ὑπὸ τοῦ ν. δ)τος 3789)1957 (ἄρθρον 2 § 2 ἐδ. 4). Εἰς αὐτὰς τὸ ἄρθρον 316 προσθέτει τὰς ἀναμενομένας ἐπιχειρήσεις «ραδιοφωνίας καὶ τηλεοράσεως». Προσθέτει ἀκόμη, ὡς ὅρον καταρτίσεως τοῦ Ὀργανισμοῦ, τὴν ὑπὸ τῶν ἐν λόγῳ ἐπιχειρήσεων ἀπασχόλησιν ἄνω τῶν 300 μισθωτῶν.

Τὸ ἄρθρον 316 τοῦ Προσχεδίου γεννᾷ μίαν σειρὰν ἀπορίων:

Πρέπει ἡ κατάρτισις τοῦ «Ὀργανισμοῦ» νὰ περιορισθῇ ὑπὸ τοῦ Κώδικος εἰς μόνας τὰς ὑπὸ τοῦ ἄρθρου τούτου μνημονευομένας ἐπιχειρήσεις; Συγχωρεῖται, πράγματι, νὰ διατηρηθῇ ὑπὸ τοῦ Κώδικος ἡ ὑπὸ τὸ ἰσχῦον δίκαιον διαμορφωθεῖσα διάκρισις μεταξὺ τοῦ «Κανονισμοῦ Ἐργασίας» καὶ τοῦ «Γενικοῦ Κανονισμοῦ Προσωπικοῦ»; Μήπως οἱ συντάκται τοῦ Προσχεδίου δὲν ἀντελήφθησαν, ὅτι ἡ διάκρισις αὐτὴ ὀφείλεται εἰς τὴν ἀποσπασματικὴν ἐξέλιξιν τοῦ θεσμοῦ τῶν Ἐσωτερικῶν Κανονισμῶν εἰς τὴν χώραν μας καὶ δὲν ἔχει βαθυτέραν δικαιολογίαν; Εἶναι, πράγματι, τόσον βασικαὶ καὶ ἀδιαπέραστοι αἱ διαφοραὶ μεταξὺ τῆς εἰδικῆς κατηγορίας τῶν ἀναμφισβητήτως μεγάλων, ἀλλ' εἰς ἀριθμὸν ἐλαχίστων, ἐπιχειρήσεων τοῦ ἄρθρου 316 τοῦ Προσχεδίου (ἄρθρον 2 § 2 ἐδ. 4 τοῦ ν. δ. 3789)1957) καὶ τῆς γενικῆς κατηγορίας τῶν ἐπιχειρήσεων τοῦ ἄρθρου 299 αὐτοῦ (ἄρθρον 1 § 1 τοῦ ν. δ. 3789)1957): Μήπως καὶ ἡ γενικὴ αὐτὴ κατηγορία δὲν περιλαμβάνει ἐπιχειρήσεις ἐξ ἴσου μεγάλας, δυναμένας νὰ διεκδικήσουν ἐπάξιως τὸν τίτλον τῆς «κοινωφελοῦς ἐπιχειρήσεως»; Καὶ θὰ εἶναι περισσότερον κοινωφελὴς ἡ ὑπὸ τῶν συντακτῶν τοῦ Προσχεδίου δραματισθεῖσα (ἐπικειμένη, ἄλλως τε) ἐπιχείρησις τηλεοράσεως ἀπὸ τὴν συζητουμένην μεγάλην ἐπιχείρησιν ἀρτοποιΐας; Δὲν ὑπάρχουν μεταξὺ τῆς γενικῆς κατηγορίας τεράστιαι ἐπιχειρήσεις, ἀριθμοῦσαι ζωὴν δεκαετιῶν, τόσον σταθεραὶ οἰκονομικῶς, ὅσον καὶ αἱ τῆς εἰδικῆς κατηγορίας — ἂν ὄχι σταθερώτεραι — ἐξ ἴσου καλῶς ὀργανωμέναι ἐσωτερικῶς, ἀκόμη καὶ ἐπὶ τῇ βάσει τῆς ἀρχῆς τῆς ἱεραρχίας, μὲ πολυάριθμον «μόνιμον» καὶ «ἔκτακτον» προσωπικόν; Καὶ μήπως δὲν ἀνα-

λίσκουν εἰς τὴν λειτουργίαν τούτων τὴν ἐπαγγελματικὴν των ζωὴν δεκάδες ἢ καὶ ἑκατοντάδες μισθωτῶν, ἀπὸ τοῦ ἀνειδικεύτου ἐργάτου μέχρι τοῦ εἰδικευμένου ἐπιστήμονος, τόσον τοῦ παλαιοῦ κλασσικοῦ προλεταριάτου, ὅσον καὶ τοῦ νέου προλεταριάτου τῆς λευκῆς μπλούζας:

Ἀποτελεῖ γεγονὸς ὅτι μόνον ἐντὸς τῶν ὁρίων τοῦ κλάδου εἶναι δυνατὸν αἱ ὁμοιότητες μεταξὺ τῶν ἐπιχειρήσεων νὰ εἶναι περισσότεραι ἀπὸ τὰς διαφοράς των. Πέραν τοῦ κλάδου, αἱ ἀνομοιότητες ὑπερισχύουν. Καὶ εἶναι τόσον πολυάριθμοι καὶ βασικαὶ μεταξὺ οἱασδήποτε ἐπιχειρήσεως τῆς γενικῆς κατηγορίας τοῦ ἄρθρου 299 τοῦ Προσχεδίου καὶ μιᾶς ἐπιχειρήσεως τῆς εἰδικῆς κατηγορίας τοῦ ἄρθρου 316 αὐτοῦ, ὅσον καὶ αἱ μεταξὺ τῶν ἐπιχειρήσεων τῆς τελευταίας αὐτῆς κατηγορίας, π.χ. μεταξὺ τοῦ Ο.Τ.Ε. καὶ τῶν Κ.Τ.Ε.Λ., μεταξὺ τῆς Δ.Ε.Η. καὶ τῆς «Ὀλυμπιακῆς Ἀεροπορίας», μεταξὺ τῆς τελευταίας καὶ τῶν Κ.Τ.Ε.Λ.

Δὲν τίθεται, οὔτε καὶ δύναται νὰ τεθῇ ζήτημα ἐξομοιώσεως τῆς ἐσωτερικῆς ὀργανώσεως καὶ λειτουργίας λ.χ. μιᾶς ἐμπορικῆς ἐπιχειρήσεως τοῦ κέντρου τῶν Ἀθηνῶν καὶ τῶν ἀνωτέρω κατονομαζομένων ἐπιχειρήσεων. Ἀλλὰ καὶ δὲν ὑπάρχει λόγος νὰ ἀποκλεισθῇ ἡ δυνατότης προσεγγίσεως πρὸς τὰ ἐσωτερικὰ τούτων καθεστῶτα, ἐκείνα τῶν μεγάλων ἐμπορικῶν καὶ βιομηχανικῶν ἐπιχειρήσεων τῆς χώρας, ὑπαρχουσῶν καὶ μελλοντικῶν. Δὲν πρέπει, ἐξ ἄλλου, νὰ μᾶς διαφεύγῃ, ὅτι ἡ συνήθης τούτων νομικὴ μορφὴ — ἡ τῆς Ἀνωνύμου Ἑταιρείας — εἶναι ἡ μορφὴ καὶ τοῦ Ο.Τ.Ε. καὶ τῆς Δ.Ε.Η. καὶ τῶν διαφόρων τραπεζιτικῶν ἐπιχειρήσεων.

Προσθέτομεν ὅτι, ἐὰν οἱ συντάκται τοῦ Προσχεδίου εἶχον τὴν πρόθεσιν νὰ διατηρήσουν τὰ διὰ τῶν ἰσχυόντων Γενικῶν Κανονισμῶν προσωπικοῦ κεκτημένα δικαιώματα ἢ, γενικώτερον, τὰ ἀποκτηθέντα εἰδικὰ νομικὰ καθεστῶτα, τοῦτο δὲν ἦτο λόγος νὰ ἀποκλείσουν τὴν δημιουργίαν ὁμοίων ἢ ἀναλόγων εἰδικῶν καθεστώτων ὑπὲρ τοῦ προσωπικοῦ τῶν ἄλλων μεγάλων ἐπιχειρήσεων τῆς χώρας. Ἡ διαμόρφωσις τοῦ περιεχομένου τοῦ Ἐσωτερικοῦ Κανονισμοῦ μὲ ἀφετηρίαν τὰ στενὰ πλαίσια τοῦ «Κανονισμοῦ Ἐργασίας τῆς Ἐκμεταλλεύσεως» πρὸς τὰ εὐρέα πλαίσια τοῦ «Ὀργανισμοῦ προσωπικοῦ καὶ λειτουργίας τῆς Ἐπιχειρήσεως» θὰ πρέπει νὰ εἶναι ἐλευθέρα, διὰ νὰ προσαρμόζεται εἰς τὴν οἰκονομικὴν καὶ τεχνικὴν συγκρότησιν τῆς συγκεκριμένης ἐπιχειρήσεως, καθὼς καὶ εἰς τὴν ἐσωτερικὴν αὐτῆς διάρθρωσιν. Ὁμολογοῦμεν ὅτι, παρ' ὅλην τὴν προσπάθειάν μας, δὲν ἠδυνήθημεν νὰ εὕρωμεν καμμίαν σοβαρὰν δικαιολογίαν (ἐκτὸς ἐκείνης, μιᾶς ὑπαρχούσης καταστάσεως, τὴν ὁποίαν δὲν ἐπιθυμοῦμεν νὰ θίξωμεν) εἰς τοὺς ὑπὸ τοῦ Προσχεδίου τιθεμένους φραγμοὺς τῆς φυσιολογικῆς ἐξελίξεως τοῦ θεσμοῦ.

Διὰ τοὺς ἀνωτέρω λόγους προτείνομεν:

—Νὰ προστεθῇ διάταξις (αὐτοτελὲς ἄρθρον, μετὰ τὸ ἄρθρον 318 τοῦ Προσχεδίου), ὁρίζουσα ὅτι: Ὁ ἐργοδότης ἐπιχειρήσεως μὴ διαλαμβανομένης ἐν τῷ ἄρθρῳ 316, ἀπασχολούσης ὑπὲρ τοὺς τριακοσίους μισθωτούς, δύναται ὁποτεδήποτε νὰ καταρτίσῃ Ὀργανισμόν, ρυθμίζοντα εἴτε τὸ σύνολον, εἴτε μέρος τῶν ἐν τῷ ἄρθρῳ 317 ἀναφερομένων θεμάτων. Καὶ δι' ὅσους λόγους θὰ προσθέσωμεν (κατωτέρω VI, 3), ἡ διάταξις θὰ πρέπει νὰ συμπληρωθῇ ὡς ἀκολούθως: Ὁ διορισμὸς τοῦ προέδρου (τρίτου μέρους) τοῦ διὰ τοῦ Ὀργανισμοῦ τούτου προβλεπομένου πειθαρχικοῦ συμβουλίου θὰ γίνεται ὑπὸ τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας, τῇ αἰτήσει παντὸς ἐνδιαφερομένου ἢ καὶ αὐτεπαγγέλτως, ἐκτὸς ἐὰν ὥρισαν τοῦτον διὰ πλειοψηφίας οἱ ἀντιπρόσωποι τοῦ ἐργοδότου καὶ τοῦ προσωπικοῦ τῆς ἐπιχειρήσεως, ὁ δὲ ὁρισθεὶς ἀπεδέχθη τὴν ἐκλογήν του.

Δι' αὐτοῦ τοῦ τρόπου, τὰ ὑπὸ τῶν ἰσχυόντων Γενικῶν Κανονισμῶν δημιουργηθέντα εἰδικὰ νομικὰ καθεστῶτα δὲν θὰ παραμείνουν προνόμιον ἐλαχίστων μεγάλων ἐπιχειρήσεων, ἀλλὰ θὰ καταστῇ δυνατὴ ἡ ἐπέκτασίς των καὶ εἰς τὰς ὑπολοίπους μεγάλας ἐπιχειρήσεις τῆς χώρας, τὰς δεκτικὰς παρομοίας ρυθμίσεως. Κατὰ τὴν μίαν περίπτωσιν, ἡ ἐπέκτασις θὰ εἶναι προϊὸν τῆς βουλήσεως τοῦ ἐργοδότου. Καὶ ὅταν ὁ ἐργοδότης θέλῃ νὰ παραχωρήσῃ εἰς τὸ προσωπικὸν τῆς ἐπιχειρήσεώς του τὸ εἰδικὸν καθεστὼς τοῦ ἄρθρου 317 τοῦ Προσχεδίου, πλήρες ἢ καὶ ἀκρωτηριασμένον, δὲν ἀντιλαμβανόμεθα διατὶ θὰ πρέπει ὁ νομοθέτης νὰ τὸν ἐμποδίζῃ. Κατὰ τὴν δευτέραν περίπτωσιν, τὴν ὁποίαν φανταζόμεθα ὡς συχνοτέραν, ἡ ἐπέκτασις θὰ εἶναι προϊὸν πιέσεως τοῦ προ-

σωπικοῦ ἐπὶ τῆς ἐργοδοτικῆς διευθύνσεως, δηλαδὴ προϊόν ἐργατικῶν διεκδικήσεων. Ἡ περίπτωσις δὲν θὰ ἔχῃ τίποτε τὸ νέον, ἀφοῦ ὁλόκληρον τὸ λεγόμενον κοινωνικὸν δίκαιον, διὰ τῆς ὑπάρξεώς του, ἀποτελεῖ τὴν μαρτυρίαν τῶν συνεχῶν διεκδικήσεων τῆς ἐργατικῆς τάξεως ἔναντι τῆς ἐργοδοτικῆς ἢ καὶ ἔναντι τῆς Πολιτείας.

β. Συνεπείᾳ τῆς ὑπὸ τοῦ Προσχεδίου (ἄρθρον 13) καθιερουμένης διακρίσεως μεταξὺ τῆς «Ἐκμεταλλεύσεως» καὶ τῆς «Ἐπιχειρήσεως», μεταφερομένης εἰς τὸ κεφάλαιον περὶ Ἐσωτερικῶν Κανονισμῶν (ἄρθρα 299 καὶ 316), τίθεται ζήτημα ρυθμίσεως τῶν σχέσεων μεταξὺ «Κανονισμοῦ Ἐργασίας τῆς Ἐκμεταλλεύσεως» καὶ «Ὀργανισμοῦ προσωπικοῦ καὶ λειτουργίας τῆς Ἐπιχειρήσεως». Ὁ πρῶτος εἶναι ὑποχρεωτικός, ἐφ' ὅσον ὑπάρχει ἐκμετάλλευσις ἀπασχολοῦσα ἄνω τῶν 70 (ἢ 40) μισθωτῶν. Ὁ δεύτερος εἶναι ὑποχρεωτικὸς διὰ τὴν ἀπασχολοῦσαν ἄνω τῶν 300 μισθωτῶν καὶ ἀφορᾷ τὸ σύνολον τούτων. Ἐὰν ἡ Ἐπιχείρησις εἶναι διῃρημένη εἰς ἐκμεταλλεύσεις, τότε θὰ ἔχωμεν ἰσαρίθμους δι' αὐτὰς Κανονισμούς, ρυθμίζοντας τὰ ὑπὸ τῶν ἄρθρων 300 καὶ 301 θέματα, καὶ ἕνα Ὀργανισμόν, ρυθμίζοντα τὰ ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 317 θέματα. Ἐὰν ἡ Ἐπιχείρησις δὲν ἔχῃ σχηματισμένας ἐκμεταλλεύσεις, τί θὰ πρέπει νὰ γίνῃ, ἐν ὄψει τῆς ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 13 διακρίσεως; Ἡ Ἐπιχείρησις θὰ ἔχῃ Ὀργανισμὸν καὶ ἰδιαιτέρως Κανονισμὸν Ἐργασίας, ὡς Ἐκμετάλλευσις; Μήπως κατὰ τὴν περίπτωσιν αὐτὴν θὰ πρέπει ὁ Ὀργανισμός της νὰ περιλάβῃ τὸ ἴδιον αὐτοῦ περιεχόμενον καὶ, ἐπὶ πλέον, τὸ περιεχόμενον τοῦ Κανονισμοῦ Ἐργασίας;

Θέτομεν ὑπ' ὄψιν τῆς ἁρμοδίας Ἐπιτροπῆς τὴν ἀπορίαν μας.

V. Ρόλος καὶ ἐπενέργεια τῶν Κανονισμῶν καὶ Ὀργανισμῶν ἐπὶ τῶν σχέσεων ἐργασίας.—Κατὰ τὸ ν.δ. 3789/1957, ὁ Κανονισμὸς Ἐργασίας ἀποτελεῖ «συμπλήρωσιν τῆς ἀτομικῆς συμβάσεως ἐργασίας» (ἄρθρον 1 § 2). Κατὰ τὸ ἄρθρον 300 § 1 τοῦ Προσχεδίου, ρυθμίζει «συμπληρωματικῶς τὰς κατὰ τὴν ἐκτέλεσιν τῆς ἐργασίας διαμορφουμένας σχέσεις μεταξὺ τοῦ ἐργοδότου καὶ τοῦ μισθωτοῦ». Διατύπωσις εὐρυτέρα, ἔχει ὅμως καὶ διαφορετικῆς ἐννοίας. Καὶ κατὰ τὴν ἀντίληψιν τῶν συντακτῶν τοῦ Προσχεδίου, ὁ ρόλος τοῦ Κανονισμοῦ, κατ' ἀναλογίαν δὲ καὶ τοῦ Ὀργανισμοῦ (ἄρθρον 320), εἶναι συμπληρωματικός. Ἡ ἀντίληψις αὐτὴ ἀνταποκρίνεται εἰς τὴν νομικὴν πραγματικότητα;

α. Συμφώνως πρὸς τὸ ἄρθρον 14 τοῦ Προσχεδίου, ἡ σχέσις ἐργασίας συνίσταται διὰ συμβάσεως. Ἀλλ' εἶναι γνωστόν, ὅτι ἡ σύμβασις ἐργασίας σπανίως συντάσσεται ἐγγράφως, ὥστε νὰ δίδεται ἡ ἀφορμὴ πληρότητος τῶν ὅρων της. Ἐξ ἄλλου, εἶναι ἐπίσης γνωστόν, ὅτι σπανίως ἀποτελοῦν ἀντικείμενον διαπραγματεύσεων μεταξὺ τοῦ ἐργοδότου καὶ τοῦ μισθωτοῦ ζητήματα ἄλλα, ἐκτὸς τοῦ εἴδους τῆς ἐργασίας καὶ τοῦ ποσοῦ τοῦ μισθοῦ ἢ ἡμερομισθίου. Συχνὰ τὸ τελευταῖον ὁ μισθωτὸς τὸ γνωρίζει πρὶν προσφέρῃ τὰς ὑπηρεσίας του, ὁ δὲ ἐργοδότης, ἐπίσης συχνά, περιορίζεται νὰ δηλώσῃ, ὅτι δίδει «τὸ νόμιμον», ἐννοῶν τὰ ὑπὸ τῶν συλλογικῶν συμβάσεων ἢ διαιτητικῶν ἀποφάσεων ὁρια ἀποδοχῶν. Αἱ διαπιστώσεις αὐταὶ εἶναι παλαιαὶ καὶ ἔχουν στηρίξει πολλὰς θεωρητικὰς καὶ πρακτικὰς λύσεις. Ἀποτελοῦν ἤδη «καινὸν τόπον». Ἡ σχέσις ἐργασίας, ἡ δημιουργηθεῖσα διὰ συμβάσεως καὶ, ἀκόμη περισσότερον, ἡ μὴ συμβατική, εἶναι, καθ' ἑαυτήν, σχεδὸν κενὴ ὅρων. Ἀποτελεῖ γεγονός, ὅτι καμμία συμβατικὴ σχέσις δὲν περιβάλλεται ἀπὸ τόσην σιωπήν, ὅσον ἡ ἐργασιακή. Τὸ κενὸν τοῦτο πληροῦται ὑπὸ τοῦ νόμου, τῆς συλλογικῆς συμβάσεως, τῆς διαιτητικῆς ἀποφάσεως. Εἰς αὐτὰς προστίθεται, μὲ παρομοίαν δύναμιν ἐπενεργείας, ὁ Ἐσωτερικὸς Κανονισμός, ὁ ὁποῖος, λόγῳ τῆς ὑποχρεωτικότητός του καὶ τοῦ περιεχομένου του, λαμβανομένου μάλιστα ὑπ' ὄψιν ὅτι εἰς τὴν πρᾶξιν αἱ συλλογικαὶ συμβάσεις καὶ διαιτητικαὶ ἀποφάσεις περιορίζονται συνήθως εἰς τὸ θέμα τῶν ἀποδοχῶν, καταλαμβάνει ἴσως τὸ μεγαλύτερον μέρος τοῦ κενοῦ. Συνέπεια: ὁ «Κανονισμὸς Ἐργασίας τῆς Ἐκμεταλλεύσεως» καὶ, πολὺ περισσότερον, ὁ «Ὀργανισμὸς προσωπικοῦ καὶ λειτουργίας τῆς Ἐπιχειρήσεως» δὲν συμπληροῦν ἁπλῶς τὰς ἐντὸς τῆς μιᾶς ἢ τῆς ἄλλης διαμορφουμένας μεταξὺ ἐργοδότου καὶ τῶν μισθωτῶν σχέσεις, ἀλλὰ τὰς πληροῦν.

Διὰ τὸν λόγον τοῦτον προτείνομεν:

—Νὰ ἀπαλειφθῇ ἐκ τοῦ ἄρθρου 300 § 1

ἡ λέξις «συμπληρωματικῶς».

Δίδει ἐσφαλμένην ἐντύπωσιν περὶ τοῦ ρόλου τοῦ Κανονισμοῦ καὶ τοῦ Ὀργανισμοῦ ἔναντι τῆς σχέσεως ἐργασίας.

β. Τὸν σημειωθέντα πραγματικὸν χαρακτῆρα τοῦ Κανονισμοῦ καὶ τοῦ Ὀργανισμοῦ διερμηνεύει ἡ παράγραφος 1 τοῦ ἄρθρου 305 τοῦ Προσχεδίου, κατὰ τὴν ὁποίαν «οἱ ἐν τῷ Κανονισμῷ Ἐργασίας περιεχόμενοι κανόνες δεσμεύουν τὸν ἐργοδότην καὶ τοὺς μισθωτοὺς τῆς ἐκμεταλλεύσεως, κατισχύουν δὲ πάσης ἀντιθέτου, καὶ εὐνοϊκωτέρας ἔτι, ἀτομικῆς συμφωνίας». Κατ' ἀναλογίαν, (ἄρθρον 320), ἡ διάταξις ἰσχύει καὶ διὰ τὸν Ὀργανισμόν. Πρόκειται περὶ τῆς αὐτομάτου καὶ ἀναγκαστικῆς ἐπενεργείας τῶν διατάξεων τοῦ Ἐσωτερικοῦ Κανονισμοῦ ἐπὶ τῶν σχέσεων ἐργασίας.

Ἀλλὰ διὰ ποῖον λόγον ὁ Κανονισμὸς νὰ κατισχύῃ καὶ τῆς «εὐνοϊκωτέρας» ἀτομικῆς συμφωνίας; Ἐλέχθη ἤδη, ὅτι ἡ ἀρχὴ τοῦ εὐνοϊκωτέρου ὅρου εἶναι γενικὴ ἀρχὴ τοῦ Ἐργατικοῦ Δικαίου καὶ μόνον λόγοι σοβαροὶ θὰ ἐδικαιολόγουν τὴν ἀπ' αὐτῆς ἀπόκλισιν. Νὰ ὑποθέσωμεν, ὅτι οἱ συντάκται τοῦ Προσχεδίου ἠθέλησαν, διὰ τῆς λύσεως αὐτῆς, νὰ ἐνισχύσουν τοὺς σκοποὺς τοῦ Κανονισμοῦ καὶ τοῦ Ὀργανισμοῦ; Ὡς σκοπὸς τοῦ πρώτου διαγράφεται ἡ δημιουργία «ἐνιαίας τάξεως εἰς τὴν Ἐκμετάλλευσιν» (ἄρθρον 299 § 1), ἐνῷ τοῦ δευτέρου ἡ δημιουργία ἐνιαίας καταστάσεως διὰ τὸ σύνολον τοῦ προσωπικοῦ τῆς Ἐπιχειρήσεως (ἄρθρον 316 καὶ 317 § 1). Ἀλλ' οὔτε ἡ ἑνότης δικαίου, οὔτε ἡ ὁμοιομορφία ὅρων, οὔτε ἡ ἴση μεταχείρισις, σημαίνει ἰσοπέδωσιν. Ἐξ ἄλλου, ἀπὸ πρακτικῆς ἀπόψεως, ἡ λύσις ἐμφανίζεται παράλογος. Πράγματι, κατὰ ποίαν λογικὴν θὰ θεωρήσωμεν ἄκυρον τὴν συμφωνίαν μεταξὺ τοῦ ἐργοδότου καὶ ἑνὸς τῶν μισθωτῶν του, δυνάμει τῆς ὁποίας ὁ τελευταῖος θὰ δικαιοῦται λ.χ. νὰ προσέρχεται εἰς τὴν ἐργασίαν του τὴν 9ην καὶ ὄχι κατὰ τὴν ὑπὸ τοῦ Κανονισμοῦ ὁριζομένην 8ην πρωϊνήν, ἢ νὰ πληρώνεται (διότι, ἐνδεχομένως, τοῦτο ἐπιβάλλουν αἱ ἀνάγκαι του) εἰς χρονικὰ διαστήματα συντομώτερα τῶν ὑπὸ τοῦ Κανονισμοῦ ὁριζομένων; Προσθέτομεν, ὅτι ἡ λύσις φαίνεται νὰ ἀντιφάσκῃ καὶ πρὸς τὴν παράγραφον 2 τοῦ αὐτοῦ ἄρθρου 305, ἡ ὁποία, ρυθμίζουσα ὀρθῶς τὰς σχέσεις μεταξὺ Κανονισμοῦ Ἐργασίας καὶ νόμου, πλήττει μὲ ἀκυρότητα ἀκόμη καὶ τὴν διάταξιν τοῦ Κανονισμοῦ τὴν ἀντίθετον πρὸς «ἐνδοτικοῦ δικαίου» νόμον.

Διὰ τοὺς ἀνωτέρω λόγους προτείνομεν:

—Νὰ ἀπαλειφθῇ ἐκ τῆς παραγράφου 1 τοῦ ἄρθρου 305 τοῦ Προσχεδίου ἡ φράσις «καὶ εὐνοϊκωτέρας ἔτι».

Ἡ διατήρησίς της θὰ εἶναι ἐπιζημία διὰ τοὺς μισθωτούς, χωρὶς νὰ εἶναι βέβαιον ὅτι θὰ ἐξυπηρετῇ τοὺς ἐργοδότας.

VI. Ἐ π ὶ τ ο ῦ π ε ι θ α ρ χ ι κ ο ῦ δ ι κ α ί ο υ τ ῆ ς ἐ π ι χ ε ι ρ ή σ ε ω ς. — Καὶ ἐπ' αὐτοῦ τὸ Προσχέδιον ἀκολουθεῖ, κατὰ βάσιν, τὴν ἰσχύουσαν νομοθεσίαν, μὲ ὡρισμένας ὅμως ἀποκλίσεις, περισσότερον ἢ ὀλιγώτερον σοβαράς.

1. Κατὰ τὸ ν. δ. 3789)1957, δύναται διὰ τοῦ Κανονισμοῦ Ἐργασίας νὰ προβλέπεται ἡ ἐπιβολὴ μιᾶς τῶν ἐπιτρεπομένων ποινῶν τῆς πειθαρχικῆς κλίμακος, «διὰ πειθαρχικὰ παραπτώματα καθοριζόμενα εἰς ἕκαστον τῶν Κανονισμῶν Ἐργασίας». Ἡ ἀντίστοιχος διάταξις τοῦ ἄρθρου 302 παράγραφος 1 τοῦ Προσχεδίου εἶναι διαφορετικὰ διατυπωμένη. Κατ' αὐτήν, τὰ «πειθαρχικὰ παραπτώματα τῶν μισθωτῶν καὶ αἱ ἕνεκα αὐτῶν δυνάμεναι νὰ ἐπιβληθοῦν παρὰ τοῦ ἐργοδότου πειθαρχικαὶ ποιναὶ δέον νὰ καθορίζωνται εἰδικῶς καὶ ἐπακριβῶς εἰς τὸν Κανονισμὸν Ἐργασίας». Ἐὰν ἡ ἰσχύουσα διάταξις ἀφήνῃ ἀμφιβολίας, δὲν θὰ συμβαίνῃ τὸ ἴδιον μὲ τὴν νέαν διάταξιν. Δι' αὐτῆς εἰσάγεται εἰς τὸ πειθαρχικὸν δίκαιον τῆς ἐπιχειρήσεως ἡ ἀρχὴ nullum crimen nulla poena sine lege. Ἡ ἀρχὴ ἔχει ἤδη ἐφαρμοσθῇ κατὰ τρόπον περιωρισμένον, κυρίως ὑπὸ τῶν ἰσχυόντων Γενικῶν Κανονισμῶν, διὰ τῆς ἐνδεικτικῆς ἀπαριθμήσεως τῶν πειθαρχικῶν παραπτωμάτων. Τὸ Προσχέδιον τὴν καθιερώνει γενικῶς. Εἰς τὸ σημεῖον τοῦτο οἱ συντάκται τοῦ Προσχεδίου ἐξεδήλωσαν μίαν τόλμην ἀναπάντεχον. Διότι ἡ ἀνωτέρω λύσις ἔρχεται εἰς ἀντίθεσιν μὲ τὸν συντηρητισμόν, ὁ ὁποῖος διακρίνει τὴν ὑπόλοιπον ρύθμισιν τοῦ θεσμοῦ, λαμβανομένου μάλιστα ὑπ' ὄψιν ὅτι ἐπὶ τοῦ θέματος ἐπικρατεῖ εὐρύτατα ἡ ἀντίληψις ὅτι ἡ ἐν λόγῳ ἀρχή, κεφαλαιώδους σημασίας διὰ τὸ Ποινικὸν Δίκαιον, δὲν ἐφαρμόζεται καὶ οὔτε δύναται

ἐφαρμοσθῇ εἰς τὸ Πειθαρχικὸν Δίκαιον, ὅσον τὸ Διοικητικὸν (χαρακτηριστικὸν παράδειγμα ὁ Δημοσιοϋπαλληλικὸς μας Κώδιξ), ὅσον καὶ τὸ Ἐργατικόν.

Εἶναι μᾶλλον βέβαιον, ὅτι ἡ ἐφαρμογὴ της θὰ δημιουργήσῃ δυσχερείας εἰς τοὺς ἐργοδότας κατὰ τὸν καθορισμόν, διὰ τοῦ ἐνταξομένου Κανονισμοῦ ἢ Ὀργανισμοῦ, ἢ κατ' ἰδίαν πειθαρχικῶν παραπτωμάτων. Αἱ ἐντὸς τῆς Ἐπιχειρήσεως δημιουργούμεναι σχέσεις εἶναι ποικιλόμορφοι. Ἐπὶ πλέον, τὸ πειθαρχικὸν δίκαιον τῆς Ἐπιχειρήσεως εὑρίσκεται εἰς τὸ στάδιον τῆς διαμορφώσεως. Δὲν ἔχει τὴν μακρὰν προγενεσίαν τοῦ Ποινικοῦ Δικαίου. Ἐξ ἄλλου, ὅσον θὰ ἐλλείπῃ μία ἀκριβὴς ἔννοια τοῦ ἐργατικοῦ πειθαρχικοῦ παραπτώματος, ὁ καθορισμὸς τῶν στοιχείων αὐτοῦ θὰ εἶναι δυσχερής. Πάντως, ἡ υἱοθέτησις τῆς ἀρχῆς nullum crimen nulla poena sine lege ἔχει ἰδιαιτέραν σημασίαν διὰ τοὺς μισθωτούς. Χάριν εἰς τὴν ἐφαρμογήν της, ἡμὲν προσωπικὸν τῆς Ἐκμεταλλεύσεως ἢ τῆς Ἐπιχειρήσεως θὰ γνωρίζῃ, ἢ θὰ δύναται νὰ γνωρίζῃ, ποῖαι πράξεις καὶ ποῖαι παραλείψεις του θὰ συνιστοῦν πειθαρχικὸν παράπτωμα, ὁ δὲ ἐργοδότης θὰ γνωρίζῃ, μόνον διὰ τὰ ὑπὸ τοῦ Κανονισμοῦ ἢ τοῦ Ὀργανισμοῦ εἰδικῶς καθοριζόμενα παραπτώματα θὰ δικαιοῦται νὰ ἐπιβάλῃ πειθαρχικὴν ποινὴν καὶ μάλιστα τὴν ἀντίστοιχον ζητουμένην. Προβλέπομεν, ὅτι οἱ ἐμφανισθέντες διὰ τῶν Γενικῶν Κανονισμῶν σχετικῶς κατάλογοι πειθαρχικῶν παραπτωμάτων θὰ γενικευθοῦν καὶ θὰ γίνουν μακρόσυροι, ἀφοῦ ἡ ἀπαρίθμησίς των δὲν θὰ εἶναι πλέον ἐνδεικτική.

Ἡ διὰ τοῦ Προσχεδίου υἱοθετηθεῖσα ἰδέα θὰ ἐνταχθῇ εἰς τὸ προστατευτικὸν ἔργον τῶν ἐργαζομένων δίκαιον τῆς Πολιτείας. Ἡ ἐφαρμογή της θὰ συντελέσῃ εἰς τὴν διαμόρφωσιν τοῦ πειθαρχικοῦ δικαίου τῆς Ἐπιχειρήσεως. Διὰ τοῦτο καὶ εὐχόμεθα νὰ ἐπιζήσῃ.

2. Ἡ παράγραφος 2 τοῦ ἄρθρου 302 τοῦ Προσχεδίου ἐπαναλαμβάνει τὴν ὑπὸ τοῦ ν.δ. 3789 (ἀριθ. 1 § 3) καθιερωθεῖσαν κλίμακα πειθαρχικῶν ποινῶν. Καὶ πάλιν θὰ εἶναι ἡ μόνη ἐπιτρεπτὴ εἰς τὸν Κανονισμὸν Ἐργασίας.

α. Ἡ ἀπαρίθμησις φαίνεται ἀποκλειστική. Ἐπειδὴ ὅμως ὑπὸ τὸ ἰσχῦον δίκαιον ἐγεννήθησαν ἀμφιβολίαι, καλὸν εἶναι, μετὰ τὴν λέξιν «καθορίζει», νὰ προστεθῇ καὶ ἡ λέξις «μόνον».

β. Τὸ ν.δ. 3789 ὁμιλεῖ περὶ «προφορικῆς ἢ ἐγγράφου παρατηρήσεως» καὶ περὶ «ἐπιπλήξεως». Τὸ Προσχέδιον ὁμιλεῖ ἁπλῶς περὶ «παρατηρήσεως» καὶ «ἐπιπλήξεως». Τοῦτο θὰ ἠδύνατο νὰ σημαίνῃ ὅτι τόσον ἡ μία ὅσον καὶ ἡ ἄλλη νοοῦνται προφορικαὶ ἢ ἔγγραφοι. Ἀλλ' ἡ παράγραφος 2 τοῦ ἄρθρου 304 τοῦ Προσχεδίου θέλει, καὶ ὀρθῶς, ἡ «ἐπιβολὴ» οἱασδήποτε πειθαρχικῆς ποινῆς νὰ γίνεται διὰ κοινοποιήσεως εἰς τὸν μισθωτὸν «ἐγγράφου». Τοῦτο σημαίνει, ὅτι ἡ προφορικὴ παρατήρησις καὶ ἐπίπληξις καταργοῦνται.

Δὲν ἔχομεν ἀντίρρησιν. Σημειώνομεν ὅμως τὴν συνέπειαν, διότι δὲν γνωρίζομεν ἐὰν ἀνταπεκρίνετο εἰς τὰς προθέσεις τῶν συντακτῶν τοῦ Προσχεδίου.

γ. Κατὰ τὸ ν. δ. 3789, ὁ περιορισμὸς τῆς διαρκείας τῆς ποινῆς τῆς ἀργίας εἰς τὸ 10ήμερον δὲν ἰσχύει δι' Ἐπιχειρήσεις ἢ Ἐκμεταλλεύσεις, «εἰς ἃς ἡ πειθαρχικὴ ἐξουσία ἀσκεῖται ὑπὸ πειθαρχικοῦ συμβουλίου ἢ ὑφίσταται δευτεροβάθμιον τοιοῦτον» (ἄρθρον 1 § 3 ἐδάφ. 2). Ἡ ἐξαίρεσις φαίνεται νὰ ἔχῃ δύο βάσεις. Κατὰ τὴν μίαν, ἐθεωρήθη ἀδικαιολόγητος ὁ ὑπὲρ τῶν μισθωτῶν τεθεὶς περιορισμός, ἐφ' ὅσον ὑπάρχει ἡ ἐγγύησις ἐκ τῆς λειτουργίας Πειθαρχικοῦ Συμβουλίου, ἁρμοδίου νὰ ἐπιβάλῃ τὴν ποινὴν ἢ νὰ ἐλέγξῃ τὴν ὑπὸ τοῦ ἐργοδότου ἐπιβληθεῖσαν. Κατὰ τὴν ἄλλην, ἀντιμετωπίσθη ἡ περίπτωσις τῶν προηγουμένων καὶ διατηρηθέντων ἐν ἰσχύϊ Γενικῶν Κανονισμῶν, οἱ ὁποῖοι θεσπίζουν ἀργίας μακροτέρας τοῦ 10ημέρου, ἐκτεινομένας καὶ εἰς μερικοὺς μῆνας, ὁπότε καὶ χαρακτηρίζονται ὡς «προσωριναὶ ἀπολύσεις».

Τὸ Προσχέδιον δὲν ἐπαναλαμβάνει τὴν ἀνωτέρω διάταξιν τοῦ ν.δ. 3789. Συνεπῶς, τὸ 10ήμερον θὰ ἰσχύῃ ἄνευ ἐξαιρέσεων. Ἀλλ' ἡ σχέσις Κανονισμοῦ καὶ Ὀργανισμοῦ ἐπιβάλλει μίαν πρόβλεψιν, ἡ ὁποία καθίσταται ἀναγκαία λόγῳ τοῦ σημειωθέντος περιεχομένου τῶν Γενικῶν Κανονισμῶν, οἱ ὁποῖοι ἀσφαλῶς δὲν θὰ καταργηθοῦν διὰ τῆς εἰσαγωγῆς τοῦ Κώδικος. Κατὰ τὸ ἄρθρον 317 § 1 τοῦ Προσχεδίου, οἱ Ὀργανισμοὶ θὰ περιέχουν «πειθαρχικὰς διατάξεις», καθὼς καὶ «τοὺς λόγους, δι' οὓς πε-

ριοριστικῶς ἐπιτρέπεται ἡ λύσις τῆς σχέσεως ἐργασίας». Κατ' ἀκολουθίαν, οἱ μέλλοντες Ὀργανισμοί, ὅπως οἱ ἰσχύοντες Γενικοί Κανονισμοί, θὰ δύνανται νὰ καθορίζουν πειθαρχικὰ παραπτώματα, δικαιολογοῦντα τὴν πειθαρχικὴν ποινὴν τῆς ἀπολύσεως. Ἀλλ' ἐνῷ θὰ δύνανται νὰ προβλέπουν ἐγκύρως τὴν θεωρουμένην ὡς βαρυτέραν αὐτὴν ποινήν, δὲν θὰ δύνανται νὰ προβλέπουν ποινὴν ἀργίας πέραν τοῦ 10ημέρου, διότι, μὴ ὑπαρχούσης σχετικῆς διατάξεως, θὰ ἰσχύουν καὶ ἐπὶ τῶν Ὀργανισμῶν αἱ περὶ Κανονισμοῦ Ἐργασίας διατάξεις τοῦ Κώδικος (ἄρθρον 320).

Ἐκ τῶν προεκτεθέντων γίνεται φανερόν, ὅτι δύο ζητήματα παραμένουν πρὸς ρύθμισιν: Πρῶτον, τὸ ζήτημα τῆς δυνατότητος τοῦ Ὀργανισμοῦ νὰ θεσπίζῃ ποινὴν ἀργίας μακροτέραν τοῦ 10ημέρου. Καὶ δεύτερον, τὸ ζήτημα τοῦ κύρους τῶν ποινῶν ἀργίας καὶ προσωρινῆς ἀπολύσεως, τῶν θεσπιζομένων ὑπὸ τῶν ἰσχυόντων Γενικῶν Κανονισμῶν.

Τὰ θέτομεν ὑπ' ὄψιν τῆς ἁρμοδίας Ἐπιτροπῆς καὶ προσθέτομεν, ὅτι ἀνάλογα ζητήματα ἐγέννησε, κατὰ τὴν ἐφαρμογὴν τῶν διατάξεων τοῦ ἄρθρου 1 § 3 καὶ ἄρθρου 2 § 2 ἐδαφ. 4 τοῦ νόμου 3789, ἡ διὰ τῶν αὐτῶν Κανονισμῶν θεσπιζομένη ποινὴ τῆς «ὁριστικῆς ἀπολύσεως».

3. Τὸ ν. δ. 3789 ἀνεγνώρισε τὴν ἐργοδοτικὴν πειθαρχικὴν ἐξουσίαν, ἀλλὰ εἰσήγαγε, πρὸς προστασίαν τῶν μισθωτῶν, τὴν «ἔφεσιν» (ἄρθρον 1 § 3 ἐδάφ. τελευταῖον). Τὸ ἔνδικον τοῦτο μέσον δύναται νὰ ἀσκηθῇ ὑπὸ τοῦ μισθωτοῦ μόνον κατὰ τῆς ποινῆς τῆς ἀργίας, δηλαδὴ τῆς βαρυτέρας τῆς νομίμου πειθαρχικῆς κλίμακος, καὶ ἐντὸς τῆς ἐλαχίστης προθεσμίας τῶν πέντε ἡμερῶν ἀπὸ τῆς κοινοποιήσεως τῆς ποινῆς. Ἐξ ἄλλου, μοναδικὸν δι' ὁλόκληρον τὴν χώραν ἁρμόδιον ὄργανον πρὸς ἐκδίκασιν τῶν ἐφέσεων εἶναι τὸ Τμῆμα Κανονισμῶν Ἐργασίας. Ὑπὸ τὰς προϋποθέσεις αὐτάς, εἶναι φανερόν, ὅτι δὲν πρόκειται περὶ σοβαρᾶς προστασίας τῶν ἐργαζομένων. Ἀνεμένομεν ἀπὸ τοὺς συντάκτας τοῦ Κώδικος τὴν καθιέρωσιν εὐρυτέρων καὶ ἀποτελεσματικωτέρων ἐγγυήσεων. Συνέβη τὸ ἀντίθετον. Δὲν διετηρήθη οὔτε καὶ αὐτὴ ἡ ὑπάρχουσα ἐλλιπής. Δὲν γνωρίζομεν πῶς ἐσκέφθησαν οἱ συντάκται τοῦ Προσχεδίου. Τὸ γεγονὸς εἶναι, ὅτι ἄφησαν σοβαρὸν κενόν, τὸ ὁποῖον πρέπει νὰ ἀπασχολήσῃ τοὺς Ἀναθεωρητάς. Πρὸ τοῦ ν.δ. 3789/1957 τὰ δικαστήρια μὰ εἶχον ἀρνηθῇ νὰ ἀναγνωρίσουν πειθαρχικὴ ἐξουσίαν εἰς τὸν ἐργοδότην. Ἐκ τῆς ἀρνήσεως αὐτῆς, ἀνεξαρτήτως τῆς νομικῆς ὀρθότητός της, προέκυπτε μία ἀποτελεσματικὴ προστασία τῶν ἐργαζομένων. Ἡ διάταξις περὶ προστίμων τοῦ νόμου ΔΛ'/1914 (βλ. ἀνωτ. § 1,1,1) δὲν ἔτυχεν εὐρείας ἐφαρμογῆς. Οἱ δυνάμει εἰδικῶν νομοθετημάτων ἐκδοθέντες Γενικοὶ Κανονισμοὶ καὶ Ὀργανισμοὶ προσωπικοῦ ἀναγνωρίζουν μὲν τὴν ἐργοδοτικὴν πειθαρχικὴν ἐξουσίαν, ἀλλ' ὅλοι ἀνεξαιρέτως παρέχουν ἱκανὰς ἐγγυήσεις εἰς τὸ προσωπικὸν τῶν ἐπιχειρήσεων, τὰς ὁποίας διέπουν (διαδικασίαν ἐπιβολῆς τῆς ποινῆς, πειθαρχικὰ συμβούλια). Τὸ ν.δ. 3789 καὶ ἐν συνεχείᾳ, ὁ Κῶδιξ Ἐργασίας δίδουν εὐρείαν ἀναγνώρισιν εἰς τὴν ἐργοδοτικὴν πειθαρχικὴν ἐξουσίαν. Θὰ ἦτο ἀκατανόητον τὸ νέον νομικὸν καθεστὼς νὰ μὴ συμπληροῦται δι' ἐνδίκου προστασίας τῶν ἐργαζομένων. Διότι ἡ ὑπὸ τῶν τακτικῶν δικαστηρίων δυναμένη νὰ παρασχεθῇ, ἐκτὸς τῆς ἀνεπαρκείας της, εἶναι μόνον θεωρητική. Ἐφ' ὅσον διαρκεῖ ἡ σχέσις ἐργασίας ὁ μισθωτὸς δὲν προσφεύγει εἰς τὸν τακτικὸν δικαστήν, διὰ νὰ ἀμφισβητήσῃ τὸ κῦρος τῆς εἰς βάρος του ἐπιβληθείσης ὑπὸ τοῦ ἐργοδότου πειθαρχικῆς ποινῆς, ἔστω κἂν πρόκειται περὶ προστίμου ἢ ἀργίας. Καὶ ἂν ἀκόμη εἶναι ἀποφασισμένος νὰ ὑποψηφίσῃ τὴν ἐκ τῆς ἐνεργείας του δυσαρέσκειαν τοῦ ἐργοδότου, θὰ ἀναλογισθῇ τὸ δυσανάλογον πρὸς τὰς οἰκονομικὰς συνέπειας τῆς ποινῆς δικαστικὴν δαπάνην.

(Τὸ τέλος εἰς τὸ ἑπόμενον)

ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΑΚΗ ΠΡΑΞΙΣ

ΣΥΛΛΟΓΙΚΑΙ ΔΙΑΦΟΡΑΙ ΕΡΓΑΣΙΑΣ

ΤΟΠΙΚΑΙ ΟΜΟΙΟΕΠΑΓΓΕΛΜΑΤΙΚΑΙ ΣΥΛΛΟΓΙΚΑΙ ΣΥΜΒΑΣΕΙΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ

Δεσμευόμενοι ὑπὸ τούτων ἐργοδόται καὶ μισθωτοί

Δέσμευσις, κατ' ὄρθρα 2, 3 καὶ 5 τοῦ Νόμου 3239)1955, ὑπὸ τῆς τοπικῆς ὁμοιοεπαγγελματικῆς συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας καὶ διαιτητικῆς ἀποφάσεως μόνον τῶν δι' αὐτῆς συμβληθεισῶν ἢ μετασχουσῶν τῆς διενέξεως ὀργανώσεων καὶ τῶν μελῶν αὐτῶν καὶ ὄχι καὶ τῶν τρίτων, ἐκτὸς ἂν κηρυχθῇ ὑποχρεωτικὴ διὰ πάντας τοὺς ἐργοδότας καὶ μισθωτοὺς τῆς περιφερείας δι' ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας.

Προσεβλήθη δι' αἰτήσεως ἀκυρώσεως ἡ ὑπ' ἀριθ. 7)1964 ἀπόφασις τοῦ Δ.Δ.Δ.Δ. Πειραιῶς «περὶ τῶν ὅρων ἀμοιβῆς καὶ ἐργασίας τῶν ἐργατοτεχνιτῶν λατομείων καὶ ἀσβεστοποιείων περιοχῆς Νομοῦ Ἀττικῆς καὶ ἡ κηρύξασα ταύτην ἐκτελεστὴν ὑπ' ἀριθ. 57922)4546)1964 ἀπόφασις τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας (ΕΕΔ 23, 882).

Εἰς τὴν ἐν λόγῳ διαιτητικὴν ἀπόφασιν, ἡ ὁποία ἐπέσχε ἰσχὺν τοπικῆς συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας (ἴδετε περὶ ταύτης ΕΕΔ 24, 1029, ἔνθα νομολογία τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας) δὲν μετέσχεν ἡ ὀργάνωσις, τῆς ὁποίας ὑπῆρξε μέλος ἡ προσφεύγουσα Ἑταιρεία καὶ ἐκ τούτου προέκυψε τὸ ζήτημα, ἂν τύποις παραδεκτῶς ἠσκήθη ἡ αἴτησις ἀκυρώσεως.

Τὸ Συμβούλιον τῆς Ἐπικρατείας ἀπεφάνθη ἀρνητικῶς, ἐφ' ὅσον, κατὰ τὴν ἐν τῇ ἀποφάσει του συλλογιστικήν, ἡ ἐν λόγῳ διαιτητικὴ ἀπόφασις δὲν ἐδέσμευε καὶ τὴν προσφεύγουσαν, εἰμὴ διὰ τῆς κηρύξεως ταύτης μεταγενεστέρως δι' ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας γενικῶς ὑποχρεωτικῆς, ὡς συνέβη εἰς τὴν περίπτωσιν διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 101160) 8440)1964 ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας (ΕΕΔ 23, 1461) (ἄρθρον 5 § 2 νόμου 3239)1955, ΕΕΔ 17, 207 ἐπ., ἔνθα κωδικοποίησις τῶν ἰσχυουσῶν διατάξεων. (Ἴδετε τὰς ἐπικαλουμένας ὑπὸ τῆς ἀποφάσεως ταύτης τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας λοιπὰς ἀποφάσεις του ἐν ΕΕΔ 16, 1208, ΕΕΔ 18, 751, ΕΕΔ 19, 386, ΕΕΔ 21, 411).

Ἡ κηρυξις τῆς συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας ἢ διαιτητικῆς ἀποφάσεως γενικῶς ὑποχρεωτικῆς ἔχει ὡς συνέπειαν τὴν δέσμευσιν πάντων τῶν ἐργοδοτῶν, οἵτινες ἀπασχολοῦν ἐργαζομένους τοῦ ἐπαγγέλματος, εἰς ὃ ἀφοροῦν, ἀδιαφόρως ἂν οἱ ἐργοδόται οὗτοι ἀνήκουν ἢ ὄχι εἰς τὰς συμμετασχούσας εἰς τὴν διαιτητικὴν ἀπόφασιν ὀργανώσεις (Ἴδετε καὶ Α.Π. 457)1964, εἰσηγητὴς *Μ. Ζαφειρόπουλος*, ΕΕΔ 23, 850).

Πάντως ὅμως ἡ ἰσχὺς τῆς ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας περὶ κηρύξεως συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας ἢ διαιτητικῆς ἀποφάσεως γενικῶς ὑποχρεωτικῆς ἄρχεται ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεώς της εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως, ἀπὸ τῆς ὁποίας καὶ ἡ δέσμευσις τῶν ἐργοδοτῶν. (Ἴδετε ΕΕΔ 23, 850).

Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας 2137)1965, Ὁλομελείας

Προεδρεύων ὁ Σύμβουλος κ. *Δ. Καρβελλᾶς*
Εἰσηγητὴς ὁ Σύμβουλος κ. *Γ. Κοντογιάννης*
Δικηγόροι οἱ κ.κ. Θ. Ζούκας, Δ. Διακατᾶς, Πάρεδρος τοῦ Νομικοῦ Συμβουλίου Κράτους, Ι. Παναγιωτόπουλες

Διὰ τῆς ὑπὸ κρίσιν αἰτήσεως διώκεται ἐμπροθέσμως ἡ ἀκύρωσις τῆς 7)1964 ἀποφάσεως τοῦ Δευτεροβαθμίου Διαιτητικοῦ Δικαστηρίου Πειραιῶς, ὡς καὶ τῆς κηρυξάσης ταύτην ἐκτελεστὴν 57922)454)6)1964 ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας, (Β' 242)30.6.1964), δι' ὧν καθωρίσθησαν τὰ κατώτατα ὅρια ἀποδοχῶν κλπ. τῶν ἐργατοτεχνιτῶν λατομείων καὶ ἀσβεστοποιείων περιοχῆς Νομοῦ Ἀττικῆς.

Μετὰ συμφέροντος παρεμβαίνουσι πρὸς ὑποστήριξιν τοῦ κύρους τῶν προσβαλλομένων πράξεων, ὡς ὑποκείμενα τῆς διενέξεως, ἐφ' ἃς ἐξεδόθησαν αἱ πράξεις αὗται, τὸ Συνδικάτον Ἐργατοτεχνιτῶν Λατομείων Πέτρας - Μαρμάρου καὶ Ἀσβεστοποιείων Ἀττικῆς ἡ Ἕνωσις, ὡς καὶ τὸ Σωματεῖον Ἐργατοτεχνιτῶν Ἀσβεστοποιίας καὶ Λατόμων Μεγάρων.

Κατὰ τὰ ἄρθρα 2 § 1, 3 § 1 καὶ 5 νόμου 3239)1955 ἡ τοπικὴ ὁμοιοεπαγγελματικὴ συλλογικὴ σύμβασις, τοῦθ' ὅπερ, κατὰ τὸ ἄρθρον 19 § 2 τοῦ ἰδίου νόμου, ὡς

ΕΡΓΑΤΙΚΑ ΑΤΥΧΗΜΑΤΑ

ΕΠΙΔΕΙΝΩΣΙΣ ΝΟΣΟΥ ΜΙΣΘΩΤΟΥ ΥΠΟ ΤΗΝ ΕΝΝΟΙΑΝ ΕΡΓΑΤΙΚΟΥ ΑΤΥΧΗΜΑΤΟΣ

Κρίσις Δικαστηρίου περί της ανάγκης πραγματογνωμοσύνης

Ανυπαρξία των όρων του βιαίου συμβάντος εν τη εκτελέσει της εργασίας ή εξ αφορμής αυτής, κατά την έννοιαν του Νόμου 551)1914, εάν η νόσος, εξ ής έπασχεν ο εργαζόμενος, επεδεινώθη και έντεύθεν κατέστη ανίκανος προς εργασίαν εκ βαθμιαίας εξασθενήσεως του οργανισμού του, συνεπεία του είδους της αναληφθείσης εργασίας, ήτις όμως εξετελείτο υπό συνθήκας συνήθεις και κανονικάς, προσιδιαζούσας εις την φύσιν αυτής και ένεκεν των οποίων, κατά την συνήθη πορείαν των πραγμάτων, δεν θά εξεδηλούτο ή νόσος.—Ανήκουσα εις το Δικαστήριον της ουσίας ή κρίσις περί ανάγκης διενεργείας πραγματογνωμοσύνης, μή υποκειμένη εις τον έλεγχον του Αρείου Πάγου.

Περίπτωσις της κατωτέρω αποφάσεως του Αρείου Πάγου, υπό της οποίας επεκυρώθη ή υπ' αριθ. 1266)1964 απόφασις του ως εφετείου, κατά τον νόμον 551)1914 περί εργατικών ατυχημάτων, δικάσαντος Πρωτοδικείου Πειραιώς, υπήρξεν άγωγή ναυτικού εκ του άνωτέρω νόμου περί αποζημιώσεως του, ως υποστάντος κατ' αυτόν εργατικόν ατύχημα υπό την έννοιαν του αυτού νόμου.

Ο Άρειος Πάγος ως προς την έννοιαν του εργατικού ατυχήματος, και ειδικώς πότε ή επιδείνωσις νόσου του μισθωτού θεωρείται τοιούτον, επανέρχεται εις τά υπό της θεωρίας και νομολογίας δεκτά γενόμενα. (Ίδετε Α.Π. 896)1964, εισηγητής *Α. Ροζάκης*, ΕΕΔ 24,82, ένθα εις σημειώσεις μας και λοιπαί παραπομπαί εις θεωρίαν και νομολογίαν του Αρείου Πάγου και του Συμβουλίου της Επικρατείας).

Αρείου Πάγου 352)1965, Τμ. Β'

Προεδρεύων ο Αντιπρόεδρος κ. *Κ. Σοϋτσος*
Εισηγητής ο Αρεοπαγίτης κ. *Κ. Αναγνωστόπουλος*
Δικηγόροι οι κ.κ. Ν. Χατζηγεωργίου, Θ. Κατράκης

Δεν ορίστανται οι όροι του βιαίου συμβάντος εν τη εκτελέσει της εργασίας ή εξ αφορμής αυτής, κατά την έννοιαν του άρθρου 1 του από 24.7.1920 β.δ. περί κωδικοποιήσεως των ν. 551)1914, 2114 και 2193)

αντικατεστάθη διά του άρθρου 10 § 8 νόμου 3755)1957, ισχύει και επί των τοιούτου χαρακτήρος διαιτητικών αποφάσεων, ως ή προκειμένη, δεσμεύει μόνον τας δι' αυτής συμβληθείσας οργανώσεις ή μετασχούσας της διενέξεως και τά μέλη αυτών, ουχί δε και τους τρίτους, εκτός εάν κηρυχθή υποχρεωτική διά πάντας τους εργοδότας και μισθωτούς της περιφερείας δι' υπουργικής αποφάσεως, συμφώνως προς την παράγραφον 2 άρθρου 5 νόμου 3239)1955, (Σ.τ.Ε. 1549)1957, 1243)1959, 377)1960, 1774, 1987)1962).

Εκ της διατυπώσεως των προσβαλλομένων πράξεων κατ' ουδέν προκύπτει, ότι αύται απέβλεψαν εις το να δεσμεύουν ουχί μόνον τας μετασχούσας εις την διένεξιν οργανώσεις και τά μέλη των, ως ορίζει ο νόμος, αλλά και τους τρίτους, ότι δε ούτως αντελήφθη την έννοιάν των και ή Διοίκησις προκύπτει σαφώς εκ του ότι επηκολούθησε, μετά την άσκησιν της υπό κρίσιν αιτήσεως, ή έκδοσις της 101160)8440)1964 υπουργικής πράξεως (Β' 515)1964), διά της οποίας ή προσβαλλομένη διαιτητική απόφασις εκηρύχθη υποχρεωτική από της 1.10.1964, κατ' εφαρμογήν της μνημονευθείσης παραγράφου 2 άρθρου 5 νόμου 3239)1955.

Κατ' ακολουθίαν ή υπό κρίσιν αίτησις, καθόσον υπολαμβάνει το αντίθετον, ότι δηλαδή διά των προσβαλλομένων πράξεων απεσκοπήθη ή εφαρμογή των και εις τας μη μετασχούσας της διενέξεως, ήτις απέληξεν εις την έκδοσίν των, οργανώσεις ή τά μέλη τοιούτων οργανώσεων ή εις μη μέλη των εν διενέξει οργανώσεων, θεμελιούται επί εσφαλμένης προϋποθέσεως και διά τούτο είναι απορριπτέοι οι υπό την αντίληψιν ταύτην προβαλλόμενοι λόγοι ακυρώσεως. Περαιτέρω δέ, εφ' όσον ή αιτούσα Εταιρεία υποστηρίζει, ότι δεν είναι μέλος τινός εκ των μετασχουσών της διενέξεως ταύτης εργοδοτικών οργανώσεων, έπεται, κατά τά προεκτεθέντα, ότι δεν έχουν επ' αυτής εφαρμογήν αι προσβαλλόμεναι πράξεις και άπαντες οι κατά του κύρους αυτών στρεφόμενοι λόγοι της υπό κρίσιν αιτήσεως είναι απορριπτέοι, ελλείψει εννόμου συμφέροντος.

1920. ἐὰν ἡ νόσος, ἐξ ἧς ἔπασχεν ὁ ἐργαζόμενος, ἐπεδεινώθη καὶ ἐντεῦθεν κατέστη ἀνίκανος πρὸς ἐργασίαν ἐκ βαθμιαίας ἐξασθενήσεως τοῦ ὀργανισμοῦ του συνεπείᾳ τοῦ εἴδους τῆς ἀναληφθείσης ἐργασίας, ἥτις ὅμως ἐξετελεῖτο ὑπὸ συνθήκας συνήθεις καὶ κανονικάς, προσιδιαζούσας εἰς τὴν φύσιν αὐτῆς, καὶ ἕνεκεν τῶν ὁποίων, κατὰ τὴν συνήθη πορείαν τῶν πραγμάτων, δὲν θὰ ἐξεδηλοῦτο ἡ νόσος ἄνευ τοῦ προϋπάρχοντος αἰτίου.

Τὸ ὡς ἐφετεῖον δικάσαν Πρωτοδικεῖον, ὡς δηλοῦται ἐκ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεώς του, ἐδέξατο, μετ' ἀνέλεγκτον ἐκτίμησιν τῶν προσκομισθεισῶν ἀποδείξεων, ἐπὶ τοῦ εἰς τὸν ἀναιρεσείοντα ἐπιβληθέντος, διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 2569)1962 προδικαστικῆς ἀποφάσεως τοῦ Εἰρηνοδικείου (Πειραιῶς), θέματος ἀποδείξεως, ἐν συνεκτιμήσει τούτων μετὰ τῆς διαταχθείσης διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 822)1963 ἀποφάσεως τοῦ Εἰρηνοδικείου καὶ διεξαχθείσης ἰατρικῆς πραγματογνωμοσύνης, τὰ ἑξῆς πραγματικὰ περιστατικά: "Ὅτι ὁ ἐνάγων - ἀναιρεσείων τὴν 29.12.1961, καθ' ὃν χρόνον ἦγε τὸ 70ὸν ἔτος τῆς ἡλικίας του, ἐναυτολογήθη ἐν Πειραιεῖ ὑπὸ τῆς ἀναιρεσιβλήτου ὡς ἀρχιθερμαστὴς τοῦ ὑπὸ ἑλληνικὴν σημαίαν φορτηγοῦ ποντοπόρου πλοίου της "*", χωρητικότητος 7.346 κόρων. Λόγῳ ὅμως τῆς ἡλικίας του καὶ τῶν ἐξ ὧν ἔπασχεν ἀπὸ 29.12.1961 χρονίας βρογχίτιδος καὶ χρονίας καρδιακῆς ἀνεπαρκείας δὲν ἠδύνατο νὰ ἀντεπεξέλθῃ εἰς τὰ καθήκοντα τῆς εἰδικότητός του ταύτης, δι' ὃ καὶ ἀπελύθη τῆς ὑπηρεσίας ταύτης τὴν 23.1.1962 καὶ συγχρόνως ἐναυτολογήθη ὡς λιπαντής, ὑφ' ἣν ἰδιότητα καὶ ἐξηκολούθησεν ἔκτοτε παρέχων τὰς ὑπηρεσίας του ἐπὶ τοῦ πλοίου ἐν μειωμένῃ, διὰ τοὺς ἐκτεθέντας λόγους, ἀποδόσει. Οὗτος καθ' ἑκάστην ἐν συνεχείᾳ τῆς ἐν τῷ μηχανοστασίῳ, οὐχὶ πλέον τοῦ ὀκταώρου, ἀπασχολήσεώς του, μετέβαινεν εἰς τὸ δωμάτιόν του, ὅπερ ἦτο ἐξοπλισμένον διὰ θερμαγωγοῦ καὶ ρευματοδοτῶν διὰ τὴν χρῆσιν συσκευῆς ἐψήσεως καφὲ καὶ κίνησιν ἀνεμιστῆρος, ὅτι κατὰ τὸ τρίτον δεκαήμερον τοῦ μηνὸς Μαΐου 1962, καθ' ὃν χρόνον τὸ πλοῖον, προερχόμενον ἐξ Ἰνδιῶν, παρέπλεε τὰ χωρικὰ ὕδατα τῆς Ρουμανίας, κατελήφθη ὑπὸ δυσπνοίας μετὰ βηχὸς καὶ ἀποχρέμψεως, συνοδευομένης ὑπὸ ἄλγους κατὰ τὰ ὑποχόνδρια, δι' ὃ καὶ εἰσῆχθη εἰς νοσοκομεῖον τοῦ ἐν Κωστάντζᾳ λιμένος κατάπλου, ἔνθα διεπιστώθη, ὅτι ἔπασχεν ἐκ χρονίας βρογχίτιδος μετὰ πνευμονικοῦ ἐμφυσήματος, ὅτι καθ' ὅλον τὸ χρονικὸν διάστημα τῆς ἐπὶ τοῦ πλοίου ὑπηρεσίας του ὡς ἀρχιθερμαστοῦ καὶ ἐν συνεχείᾳ ὡς λιπαντοῦ ἡ σύνθεσις τοῦ πληρώματος ἦτο πλήρης, οὐδέποτε δὲ εἰργάσθη οὗτος ὑπερωριακῶς ἢ ὑπὸ συνθήκας ἐξαιρετικὰς ἢ ἀνωμάλους, οὐδαμῶς δὲ ἀπεδείχθη, ὅτι τὸ πλοῖον κατὰ τὸ διάστημα τοῦτο ἀντιμετώπισε καιρικὰς ἢ ἑτέρας οἱασδήποτε φύσεως συνθήκας, ἀπαιτούσας ἐκ μέρους αὐτοῦ καταβολὴν μείζονος τῆς κανονικῆς προσπαθείας καὶ παροχὴν προσθέτου ἐργασίας, ἐξ ὧν νὰ δύναται νὰ τεθῇ ἐν κινδύνῳ ἡ ὑγεία αὐτοῦ ἢ νὰ ἐπέλθῃ ἔκτακτος ἐπιδείνωσις τυχὸν προϋπαρχούσης ἀσθενείας. Δέχεται ἐν συνεχείᾳ τὸ Πρωτοδικεῖον, ὡς συμπέρασμα τῶν προεκτεθέντων, ὅτι ἡ ὡς ἄνω κατάστασις τῆς ὑγείας τοῦ ἀναιρεσείοντος ἀποτελεῖ ἐπιδείνωσιν τῶν ὡς ἄνω χρονίων νόσων καὶ ἰδίᾳ τῆς ἀσθματοειδοῦς βρογχίτιδος, ὀφειλομένην ἀποκλειστικῶς εἰς τὴν βαθμιαίαν ἐξασθένησιν τοῦ ὀργανισμοῦ του, ὡς ἐκ τῆς φύσεως καὶ τοῦ εἴδους τῆς ὑπ' αὐτοῦ ἀναληφθείσης ἐργασίας καὶ οὐχὶ εἰς ἐκτέλεσιν αὐτῆς ὑπὸ συνθήκας ἐκτάκτους ἢ ἐξαιρετικάς, ἕνεκα τῶν ὁποίων νὰ κατεπονήθη ὁ ὀργανισμὸς αὐτοῦ. Κρίναν δὲ ἀκολούθως, ὅτι δὲν συντρέχουν οἱ ὅροι τοῦ βιαίου συμβάντος, ἐν τῇ ἐννοίᾳ τῆς προμνησθείσης διατάξεως, ἐξήνεγκε κρίσιν περὶ πραγμάτων, οὐδὲ ἐδέχθη πράγματα ἀληθῆ ἄνευ ἀποδείξεως. Ὅθεν ὁ περὶ τοῦ ἐναντίου πρῶτος λόγος τοῦ ἀναιρετηρίου, καθ' ὅσον μὲν πλήττει τὴν περὶ πραγμάτων κρίσιν τοῦ δικαστηρίου τῆς οὐσίας, εἶναι ἀπορριπτέος ὡς ἀπαράδεκτος, καθ' ὃ δὲ μέρος μέμφεται τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως, ὅτι ἐδέξατο πράγματα ἀληθῆ ἄνευ ἀποδείξεως, ὡς ἀβάσιμος.

Ἐκ τῶν ὁρισμῶν τῶν ἄρθρων 172, 277 καὶ 291 τῆς Π.Δ. σαφῶς ἐξάγεται, ὅτι ἡ κρίσις περὶ τῆς ἀνάγκης διενεργείας πραγματογνωμοσύνης ἀνήκει εἰς τὸ δικαστήριον τῆς οὐσίας, μὴ ὑποκειμένη εἰς τὸν ἔλεγχον τοῦ Ἀρείου Πάγου, ὅπερ ἀποφαίνεται ἐπίσης κυριαρχικῶς κατὰ τὰ ἄρθρα 292 καὶ 293 τῆς Π.Δ., ὡς τὸ δεύτερον συνεπληρώθη ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 2 τοῦ νόμου 263)1914, ἂν τὸ ζήτημα, περὶ οὗ διετάχθη ἡ πραγματογνωμοσύνη, ἀπαιτεῖ ἰδιάζουσαν ἐμπειρίαν

ΚΑΝΟΝΙΣΜΟΙ ΕΡΓΑΣΙΑΣ

ΚΑΝΟΝΙΣΜΟΙ ΕΡΓΑΣΙΑΣ ΕΓΚΡΙΝΟΜΕΝΟΙ ΥΠΟ ΤΗΣ ΔΙΟΙΚΗΤΙΚΗΣ ΑΡΧΗΣ

Πειθαρχικαί ποιναί καί ἔλεγχος ὑπό τῶν Δικαστηρίων

Ἐφαρμογή ἐθνικῆς ὁμοιοεπαγγελματικῆς συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας ὑπαλλήλων φαρμακοποιῶν χώρας.—Ἔννοια Νοσηλευτικῶν Ἱδρυμάτων καί ὑπευθύνων διευθυντῶν φαρμακείων.—Ἔννοια ὡραρίου.—Κανονισμός ἐργασίας, ἐκδιδόμενος ὑπό τοῦ ἐργοδότου, εἰς ἐκπλήρωσιν ὑποχρεώσεως ἐκ τοῦ Νόμου καί ἐγκρινόμενος ἁπλῶς ὑπό τῆς διά τοῦ Νόμου ὁριζομένης Διοικητικῆς Ἀρχῆς.—Ἔλεγχος ὑπό τῶν Δικαστηρίων ἀποφάσεως περί πειθαρχικῆς ποινῆς.—Κατάχρησις δικαιώματος.

Ἐπεκυρώθη ὑπό τῆς κατωτέρω ἀποφάσεως τοῦ Ἀρείου Πάγου ἡ ὑπ' ἀριθ. 9711)1964 ἀπόφασις τοῦ ὡς ἐφετείου δικάσαντος κατά τήν ἐργατικήν διαδικασίαν Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν.

Ἐπρόκειτο περί Κανονισμοῦ τοῦ προσωπικοῦ τοῦ Ἱδρύματος «Μαιευτήριον Μαρίκα Ἠλιάδη» (ἴδετε καί Α.Π. 415)1964, εἰσηγητής *Δ. Κοκόρης*, ΕΕΔ 23, 922), ὁ ὁποῖος ἐνεκρίθη ὑπό τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας κατά τήν διαδικασίαν τοῦ ν.δ. 3789)1957 περί Κανονισμῶν Ἐργασίας. Δέχεται ὁ Ἄρειος Πάγος, ὅτι διά τῆς κατά τό ἀνωτέρω ν.δ. 3789)1957 ἐγκρίσεως τοῦ Κανονισμοῦ Ἐργασίας ὑπό τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας δέν προκτῶνται οὗτοι ἐκ τούτου καί μόνον ἰσχύν νόμου (Ἴδετε περί τοῦ σκοποῦ τοῦ ν.δ. 3789)1957 καί Σ.Ε. 1713)1965, εἰσηγητής *Γ. Μαραγκόπουλος*, ΕΕΔ 24, 1037, ἔνθα εἰς σημειώσεις μας καί λοιπαί).

Περαιτέρω γίνεται δεκτός ὁ ἔλεγχος ὑπό τῶν τακτικῶν δικαστηρίων ἐπιβληθείσης πειθαρχικῆς ποινῆς (περί τοῦ ὁποίου ζητήματος ἴδετε ΕΕΔ 23, 973, ἔνθα νομολογία καί σημειώσεις μας με παραπομπάς καί εἰς τήν θεωρίαν).

Ἀρείου Πάγου 358)1965, Τμ. Β'

Προεδρεύων ὁ Ἀντιπρόεδρος κ. *Κ. Σοῦρλος*
Εἰσηγητής ὁ Ἀρεοπαγίτης κ. *Δ. Κοκόρης*
Δικηγόροι οἱ κ.κ. Ε. Δημητρακόπουλος, Α. Ἐγκολφόπουλος

Ἐκ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως, διαλαμβανούσης γενικῶς μέν ὅτι ἐκτός τῶν ἄλλων ἐν αὐτῇ ἀναφερομένων ἀποδεικτικῶν στοιχείων ἐλήφθησαν ὑπ' ὄψιν καί τά προσκομισθέντα καί ἐπικληθέντα ἔγγραφα, εἰδικώτερον δέ ἐν τῇ ἐκθέσει καί ἀναλύσει τῆς κρίσεως τοῦ δικάσαντος Πρωτοδικείου, παραπεμπούσης καί εἰς ὡρισμένας ἐνόρκους βεβαιώσεις μαρτύρων, σαφῶς προκύπτει, ὅτι ὡς ἔγγραφα νοοῦνται ἐν τῇ ἀποφάσει ταύτῃ καί αἱ ἔνορκοι βεβαιώσεις μαρτύρων ἐνώπιον συμβολαιογράφων, οὐδεμία δέ ἀμφιβολία καταλείπεται, ὅτι ἐλήφθη ὑπ' ὄψιν καί ἐξετιμήθη καί ἡ ἐν τῷ πρώτῳ λόγῳ τοῦ ἀναιρετηρίου ἀναφερομένη ἔνορκος ἐνώπιον συμβολαιογράφου βεβαίωσις τοῦ μάρτυρος τῆς ἀναιρεσειούσης Σ. Χ. Ἀπορριπτέος, ὅθεν, κρίνεται ὁ περί τοῦ ἐναντίου πρῶτος λόγος τοῦ ἀναιρετηρίου.

Διά τῆς ἀπό 9 Φεβρουαρίου 1963 ἐθνικῆς ὁμοιοεπαγγελματικῆς συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας τῶν ὑπαλλήλων φαρμακοποιῶν ἁπάσης τῆς χώρας, ἰσχυσάσης ἀπό 1 Δεκεμβρίου 1962, ἀφ' ἑνός μέν κατατάσσονται εἰς τήν κατηγορίαν Β', μεταξύ ἄλλων, οἱ φαρμακοποιοί, οἱ ἐργαζόμενοι εἰς νοσηλευτικά ἱδρύματα (νοσοκομεῖα), ἀφ' ἑτέρου δέ ὁρίζεται ἐν παραγράφῳ 3, ὅτι εἰς τούς Β' κατηγορίας, τούς ἔχοντας διαχείρισιν φαρμάκων, χορηγεῖται προσαύξησις 30 ο)ο ἐπί τῶν βασικῶν μηνιαίων μισθῶν, ὡς διαχειριστικόν ἐπίδομα, καί ὅτι εἰς τούς ὑπευθύνους διευθυντάς φαρμακείων, ἰδιω-

---

ἢ γνῶσιν ἰδιαιτέρας ἐπιστήμης ἢ τέχνης, ἐν ἀποφατικῇ δέ περιπτώσει ἡ περί αὐτῆς συντασσομένη ἔκθεσις ἔχει ἰσχύν ἁπλῆς γνωμοδοτήσεως, λαμβανομένη ὑπ' ὄψιν καί συνεκτιμωμένη μετά τῶν λοιπῶν ἀποδείξεων ὡς δικαστικόν τεκμήριον. Κρίναντα ὅθεν ἡ ἀναιρεσιβαλλομένη ἀπόφασις ὅτι τό ζήτημα, περί οὗ διετάχθη ἡ ὡς ἄνω πραγματογνωμοσύνη, ἂν δηλονότι αἱ διαπιστωθεῖσαι νόσοι τοῦ ἀναιρεσείοντος ὑπῆρξαν ἢ οὔ ἀπότοκοι βιαίου συμβάντος ὑπό τήν ἀνωτέρω ἔννοιαν, δέν ἀπαιτεῖ ἰδιάζουσαν ἐμπειρίαν ἢ γνῶσιν ἰδιαιτέρας τέχνης ἢ ἐπιστήμης καί συνεκτιμήσασα τήν περί αὐτῆς συνταχθεῖσαν ἔκθεσιν τῶν πραγματογνωμόνων ἰατρῶν μετά τῶν λοιπῶν ἀποδείξεων πρός συναγωγήν δικαστικῶν τεκμηρίων, οὐδένα νόμον παρεβίασεν, ἀβάσιμοι δέ καί ἀπορριπτέοι οἱ περί τοῦ ἐναντίου 2ος καί 3ος λόγοι τοῦ ἀναιρετηρίου.

τικῶν ἢ καὶ τοιούτων νοσηλευτικῶν ἱδρυμάτων, ἐργαστασίων κλπ. χορηγεῖται ἐπίδομα ὑπευθυνότητος ἐκ 10 ο)ο ἐπὶ τῶν βασικῶν μηνιαίων μισθῶν, καὶ ἐν παραγράφῳ 6)ὅτι διὰ τοὺς ἐργαζομένους εἰς φαρμακεῖα νοσοκομείων ἰσχύει τὸ αὐτὸ ὡράριον ἐργασίας, ὅπερ ἐφαρμόζεται ἑκάστοτε διὰ τὸ διοικητικὸν ὑπαλληλικὸν προσωπικὸν αὐτῶν.

Ἐκ τῶν ἀνωτέρω σαφῶς προκύπτει, ὅτι ὡς «νοσηλευτικὰ ἱδρύματα» (νοσοκομεῖα) νοοῦνται καὶ τὰ μαιευτήρια, ὡς τὸ ἀναιρεσειβλητον,ὅτι «ὑπεύθυνοι διευθυνταὶ φαρμακείων» νοοῦνται ὄχι μόνον οἱ ἔχοντες ὑπ' αὐτοὺς καὶ ἄλλους ἐπιστήμονας φαρμακοποιούς, ἀλλὰ καὶ οἱ μὴ ἔχοντες τοιούτους, οἱ ὁποῖοι ἐπίσης ἔχουν τὴν εὐθύνην τῆς λειτουργίας τῶν φαρμάκων καὶ μάλιστα ἀβοήθητοι, ἡ χορήγησις δὲ διαχειριστικοῦ ἐπιδόματος δὲν ἀποκλείει τὴν χορήγησιν καὶ ἐπιδόματος ὑπευθυνότητος, ἀφοῦ διάφορος εἶναι ὁ λόγος τῆς χορηγήσεως ἑκατέρου, καὶ ὅτι ὡς ὡράριον, «ὅπερ ἐφαρμόζεται ἑκάστοτε διὰ τὸ διοικητικὸν ὑπαλληλικὸν προσωπικὸν» τῶν νοσοκομείων, νοεῖται τὸ ἐν τῇ συγκεκριμένῃ ἑκάστοτε περιπτώσει ἐφαρμοζόμενον, ἐὰν τοῦτο εἶναι τυχὸν μικρότερον τοῦ νομίμου ἀνωτάτου ὁρίου. Ὀρθῶς, ὅθεν, ἔκρινεν οὕτω καὶ ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις, ἀβάσιμοι δὲ εἶναι καὶ ἀπορριπτέοι οἱ περὶ τῶν ἐναντίων δεύτερος καὶ πέμπτος λόγοι τοῦ ἀναιρετηρίου.

Ὡς προκύπτει ἐκ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως, τὸ δικάσαν Πρωτοδικεῖον ἐδέχθη ὡς βεβαιωθὲν ἐκ τῶν ἀποδείξεων ὅτι κατὰ τὸ ἀπὸ 21.2.1963 μέχρι 31.8.1963 χρονικὸν διάστημα, διὰ τὸ ὁποῖον ἐπεδίκασεν εἰς τὴν ἀναιρεσίβλητον ἐνάγουσαν πρόσθετον ἀμοιβὴν δι' ὑπερωριακὴν ἐπὶ μίαν ὥραν ἡμερησίως ἐργασίαν, τὸ πράγματι ἐφαρμοζόμενον διὰ τὸ διοικητικὸν ὑπαλληλικὸν προσωπικὸν τοῦ ἀναιρεσειόντος ἐνάγοντος ὡράριον ἐργασίας ἦτο ἑπτὰ ὧραι ἡμερησίως, λαβὸν ὑπ' ὄψιν καὶ ἀποκρούσαν οὕτω τὸν ἰσχυρισμὸν τοῦ ἀναιρεσειόντος ὅτι ἦτο ὀκτὼ ὧραι ἡμερησίως, ἀβάσιμος δὲ καὶ ἀπορριπτέος ἐστὶν ὁ περὶ τοῦ ἐναντίου τρίτος λόγος τοῦ ἀναιρετηρίου.

Ὡς προκύπτει ἐκ τῆς ἀγωγῆς τῆς ἀναιρεσιβλήτου, δι' αὐτῆς ἐζητήθη, μεταξὺ ἄλλων, καὶ ποσὸν δραχμῶν 5δ, ὡς καθυστερούμενον ὑπόλοιπον ἐκ τοῦ μισθοῦ της τοῦ μηνὸς Ἰουλίου 1963, τοῦ ὁποίου μισθοῦ τὸ ὅλον ποσὸν καθορίζεται ἐπίσης ἐν τῇ ἀγωγῇ. Ἐφ' ὅσον δὲ τὸ ἀναιρεσεῖον ἐναγόμενον ἐπεκαλέσθη, κατ' ἔνστασιν, ὡρισμένον λόγον παρακρατήσεως τοῦ ὡς ἄνω ὑπολοίπου, ἤτοι πειθαρχικὴν ποινὴν προστίμου, ἠδύνατο καὶ ἡ ἐνάγουσα, κατ'ἀντένστασιν, διὰ τῶν προτάσεων νὰ προσβάλῃ τὸ κῦρος τῆς πειθαρχικῆς ποινῆς. Ἐπομένως οὐδαμῶς ἔσφαλε τὸ Πρωτοδικεῖον,μὴ ἀπορρίψαν τὴν ἀγωγὴν μὲν ὡς ἀόριστον, τὴν ἀντένστασιν δὲ ὡς ἀπαράδεκτον, ἐπὶ τῷ λόγῳ ὅτι τὰ περὶ ταύτης δὲν περιελαμβάνοντο εἰς τὴν ἀγωγήν, ἀπορριπτέος δὲ κρίνεται ὁ τέταρτος λόγος τοῦ ἀναιρετηρίου κατὰ τὸ περὶ τοῦ ἐναντίου πρῶτον μέρος αὐτοῦ.

Κανονισμὸς ἐργασίας, ἐκδιδόμενος ὑπὸ τοῦ ἐργοδότου εἰς ἐκπλήρωσιν ὑποχρεώσεως ἐκ τοῦ νόμου καὶ ἐγκρινόμενος ἁπλῶς ὑπὸ τῆς διὰ τοῦ νόμου ὁριζομένης Διοικητικῆς Ἀρχῆς, δὲν προσκτᾶται ἐκ τούτου καὶ μόνον ἰσχὺν νόμου. Τοῦτο ἰσχύει καὶ διὰ τὸν Κανονισμὸν Ἐργασίας τοῦ προσωπικοῦ τοῦ ἀναιρεσείοντος Μαιευτηρίου «Μαρίκα Ἠλιάδη», ἐκδοθέντα εἰς ἐκπλήρωσιν ὑποχρεώσεως ἐκ τοῦ ν. δ)τος 3789)1957 καὶ κυρωθέντα δι' ὑπουργικῆς ἀποφάσεως, ὡς ἐδέχθη τὸ Πρωτοδικεῖον, ἡ κατὰ τὸν Κανονισμὸν δὲ τοῦτον ἀπόφασις τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Ἱδρύματος περὶ πειθαρχικοῦ παραπτώματος ὑπαλλήλου ὑπόκειται εἰς τὸν ἔλεγχον τῶν δικαστηρίων, ὅσον ἀφορᾷ τὴν νομιμότητα αὐτῆς καὶ τὸ ἐὰν εἶναι καταχρηστική. Ἀβάσιμος ὅθεν καὶ ἀπορριπτέος ἐστὶν ὁ τέταρτος λόγος τοῦ ἀναιρετηρίου κατὰ τὸ περὶ τοῦ ἐναντίου δεύτερον μέρος αὐτοῦ.

Ὡς προκύπτει ἐκ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως, τὸ δικάσαν Πρωτοδικεῖον ἐθεώρησεν ἄκυρον τὴν ὑπὸ τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ ἀναιρεσείοντος ἐπιβληθεῖσαν πειθαρχικὴν ποινὴν προστίμου, δεχθέν, μετ' ἀνέλεγκτον ἐκτίμησιν τῶν ἀποδείξεων, ἐν αἷς ρητῶς μνημονεύει καὶ τὰ ἐπικληθέντα καὶ προσαχθέντα ἔγγραφα, εἰς τὰ ὁποῖα ἐννοεῖ περιλαμβανομένας καὶ τὰς ἐνώπιον συμβολαιογράφων μαρτυρικὰς βεβαιώσεις, ὡς καὶ ἀνωτέρω εἴρηται, ἀφ' ἑνὸς μὲν ὅτι κατὰ παράβασιν τοῦ Κανονισμοῦ ἐπελήφθη εἰς πρῶτον βαθμὸν τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον τοῦ ἀναιρεσείοντος, ὅπερ, κατὰ τὸν Κανονισμόν, κρίνει εἰς δεύτερον βα-

ΚΑΤΑΓΓΕΛΙΑ ΣΥΜΒΑΣΕΩΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ

ΠΡΟΣΒΟΛΗ ΚΑΤΑΓΓΕΛΙΑΣ ΣΥΜΒΑΣΕΩΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ ΩΣ ΚΑΤΑΧΡΗΣΤΙΚΗΣ

Ἰσχυρισμὸς μισθωτοῦ περὶ καταγγελίας συμβάσεως ἐξ ἐκδικήσεως

Κρίσις Δικαστηρίου οὐσίας περὶ ἀπολύσεως μισθωτοῦ διά λόγους οἰκονομίας καὶ ὄχι ἐκ μίσους καὶ ἐκδικήσεως τοῦ ἐργοδότου λόγῳ προηγηθεισῶν δικῶν.—Ὀρθὴ ἡ ὑπὸ τοῦ Δικαστηρίου μὴ λῆψις ὑπ' ὄψιν ἰσχυρισμοῦ τοῦ μισθωτοῦ ὅτι δὲν ἐγένετο ὑπὸ τοῦ ἐργοδότου ἐπιλογὴ κατὰ τὰς ἀπολύσεις, τοῦ μισθωτοῦ τούτου ὄντος ἐκ τῶν ἀρχαιοτέρων καὶ τῶν ἐχόντων μείζονα οἰκογενειακὰ βάρη, ἀνεξαρτήτως τῆς ἀοριστίας του, ἐφ' ὅσον δὲν περιείχετο οὔτε ἐμμέσως ἢ σιωπηρῶς εἰς τὴν ἰσχυρικὴν βάσιν τῆς ἀγωγῆς κατ' ἄρθρον 158 Πολιτικῆς Δικονομίας.

Ἐπεκυρώθη ὑπὸ τῆς κατωτέρω ἀποφάσεως τοῦ Ἀρείου Πάγου ἡ ὑπ' ἀριθ. 2098Ο)1963 ἀπόφασις τοῦ ὡς ἐφετείου δικάσαντος κατὰ τὴν ἐργατικὴν διαδικασίαν Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν.

Ὡς προκύπτει ἐκ τῆς ἀποφάσεως ταύτης, ἡ ἀγωγὴ εἶχε βάσιν εἰς τὸ ἄρθρον 281 Ἀστικοῦ Κώδικος, διότι κατὰ τὸν μισθωτὸν ἡ καταγγελία τῆς συμβάσεως του ἐγένετο ἐξ ἐκδικήσεως τοῦ ἐργοδότου (Ἴδετε περὶ αὐτῆς νομολογίαν τοῦ Ἀρείου Πάγου ἐν ΕΕΔ 24, 266) καὶ συνεπῶς ὑπῆρξεν ἄκυρος.

Ὡς ὅμως ἐγένετο δεκτὸν ἐν προκειμένῳ, ἡ καταγγελία αὕτη ὠφείλετο εἰς οἰκονομικοὺς λόγους καὶ συνεπῶς δὲν συνέτρεχε περίπτωσις ἐφαρμογῆς τοῦ ἄρθρου 281 Ἀστικοῦ Κώδικος.

Περαιτέρω, ναὶ μὲν κατὰ τὰ διὰ σειρᾶς ἀποφάσεων τοῦ Ἀρείου Πάγου νομολογηθέντα (Ἴδετε ΕΕΔ 24, 527), προκειμένης ἀπολύσεως μισθωτῶν ἐπιχειρήσεων ἐξ οἰκονομικοτεχνικῶν λόγων εἶναι ἀναγκαία ἡ ἐπιλογὴ τῶν ἀπολυθησομένων, οἱ ὁποῖοι ἔχουσι τὰ μικρότερα οἰκογενειακὰ βάρη καὶ εἶναι οἰκονομικῶς ἀσθενέστεροι τῶν λοιπῶν, ἀλλ' ὡς δέχεται ἡ ἀρεοπαγιτικὴ ἀπόφασις ἔπρεπε νὰ παριέχηται ἐν τῇ ἀγωγῇ ὁ σχετικὸς ἰσχυρισμός, δοθέντος ὅτι, ὡς ἔχει σταθερῶς νομολογηθῇ, ἐφαρμόζεται καὶ κατὰ τὴν ἐργατικὴν διαδικασίαν τὸ ἄρθρον 158 Πολιτικῆς Δικονομίας.

Ἀρείου Πάγου 282)1965, Τμ. Β'

Προεδρεύων ὁ Ἀντιπρόεδρος κ. **Κ. Σαΐτλος**
Εἰσηγητὴς ὁ Ἀρεοπαγίτης κ. **Εὐστ. Μαλλούχος**
Δικηγόροι οἱ κ.κ. Ι. Χαιρετάκης, Δ. Ζερβός

Ὡς προκύπτει ἐκ τῆς ὑπὸ δίκην ἀγωγῆς τοῦ ἀναιρεσείοντος, αὕτη ἱστορικὴν βάσιν καὶ αἴτημα ἔχει τὴν ἐπιδίκασιν μισθῶν ὑπερημερίας λόγῳ ἀκυρότητος τῆς καταγγελίας τῆς μεταξὺ τῶν διαδίκων συμβάσεως ἐργασίας, ὡς γενομένης ἐκ μίσους καὶ ἐκδικήσεως λόγῳ προηγηθεισῶν δικῶν τοῦ ἀναιρεσείοντος κατὰ τῆς Ν. Α., δικαιοπαρόχου τῆς ἀναιρεσιβλήτου. Ὡς δὲ προκύπτει ἐκ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως, τὸ δικάσαν δικαστήριον ἐδέξατο ἀνελέγκτως, μετ' ἐκτίμησιν τῶν ἀποδείξεων, ὅτι ἡ ἀναιρεσίβλητος Ἀνώνυμος Ἑταιρεία, εἰς τὴν διοίκησιν τῆς ὁποίας δὲν μετεῖχεν ἡ Ν. Α., ἤτις εἶχε μεταβιβάσει αὐτῇ διὰ πωλήσεως τὴν ἐπιχείρησιν τῆς ἐφημερίδος *, εἰς τὴν ὁποίαν εἰργάζετο ὡς συντάκτης ὁ ἀναιρεσείων, οὐδεμίαν διαφορὰν ἔχουσα μαζῆ του, προέβη εἰς ἀπόλυσιν αὐτοῦ διὰ λόγους οἰκονομικούς, ἤτοι διότι ἡ μεταβιβασθεῖσα ἐπιχείρησις τῆς ἐφημερίδος * ἐνεφάνιζε παθητικόν, ὅτι διὰ τὸν λόγον τοῦτον ἀπέλυσεν ἡ ἀναιρεσίβλητος καὶ ἄλλους ὑπαλλήλους της καὶ ὅτι οἱ μετὰ τὴν ἀπόλυσιν τοῦ ἀναιρεσείοντος προσληφθέντες ὑπ' αὐτῆς πέντε νέοι ὑπάλληλοι, οἱ μὲν τρεῖς ἐτοποθετήθησαν εἰς εἰδικὰς ὑπηρεσίας (μεταφραστοῦ - σκιτσογράφου)

θμόν, πλὴν ἐὰν ὁ εἰς πρῶτον βαθμὸν ἁρμόδιος διευθυντὴς κρίνῃ, ὅτι τὸ παράπτωμα δέον νὰ τύχῃ κυρώσεως αὐστηροτέρας τῆς περιλαμβανομένης εἰς τὴν δικαιοδοσίαν του, τοῦθ' ὅπερ δὲν ἐγένετο ἐν προκειμένῳ, διατυπωθείσης τοιαύτης κρίσεως παρ' ἄλλου ὑπαλλήλου τοῦ ἀναιρεσείοντος, ἤτοι τοῦ Διευθυντοῦ τῶν Οἰκονομικῶν Ὑπηρεσιῶν αὐτοῦ, ἄνευ μνείας περὶ ἐνεργείας αὐτοῦ ὡς ἀναπληρωτοῦ τοῦ πρώτου, ἑπομένως ἔλαβεν ὑπ' ὄψιν τὸν ἰσχυρισμὸν τοῦ ἀναιρεσείοντος περὶ ἀσκήσεως καθηκόντων Διοικητικοῦ Διευθυντοῦ ὑπὸ τοῦ Διευθυντοῦ τῶν Οἰκονομικῶν Ὑπηρεσιῶν, ἀφ' ἑτέρου δ' ὅτι ἡ κρίσις τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου ὑπῆρξε καταχρηστική, διαλαμβανομένων ἐν τῇ ἀναιρεσιβαλλομένῃ ἀποφάσει ἐπαρκῶν καὶ οὐχὶ ἀντιφατικῶν αἰτιολογιῶν. Ἀβάσιμος ὅθεν καὶ ἀπορριπτέος κρίνεται ὁ τέταρτος λόγος τοῦ ἀναιρετηρίου καὶ κατὰ τὰ περὶ τῶν ἐναντίων τρίτον καὶ τέταρτον μέρη αὐτοῦ.

ΑΝΑΓΚΑΣΤΙΚΑΙ ΣΧΕΣΕΙΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ

ΑΝΑΓΚΑΣΤΙΚΗ ΤΟΠΟΘΕΤΗΣΙΣ ΠΟΛΕΜΙΣΤΩΝ ΩΣ ΜΙΣΘΩΤΩΝ ΕΙΣ ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΕΙΣ

Προσὸν ἡλικίας κατὰ Κανονισμούς τῶν ἐπιχειρήσεων

Ἀνεφάρμοστον διατάξεως ὅρθρου 3 § 4 Ν.Δ. 4186)1961 περὶ ὁρίου ἡλικίας διὰ τοὺς κατ' ἐφαρμογὴν τοῦ ὅρθρου 3 Α.Ν. 1836)1951 τοποθετουμένους πολεμιστάς, μὴ ἰσχύοντος διὰ τούτους ὁρίου ἡλικίας.—Νομιμοφροσύνη διοριζομένων πολεμιστῶν.—Προϋπόθεσις ἐφαρμογῆς Α.Ν. 516)1948 περὶ νομιμοφροσύνης ἐπὶ τῶν Ὀργανισμῶν καὶ Ἐπιχειρήσεων κοινῆς ὠφελείας.—Τεκμήριον νομιμότητος τῶν διοικητικῶν πράξεων.—Ἰσχυρισμὸς ἐργοδότου περὶ ἐκπτώσεως ὠφελειῶν μισθωτοῦ κατ' ὅρθρον 655 Ἀστικοῦ Κώδικος.—Δικαστικὸς ἔλεγχος διοικητικῶν πράξεων περὶ τοποθετήσεως πολεμιστῶν

Σύμφωνος εἶναι ἡ γνώμη τῆς κατωτέρω ἀποφάσεως τοῦ ὡς ἐφετείου δικάσαντος κατὰ τὴν ἐργατικὴν διαδικασίαν Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν πρὸς ἐκείνην τῆς ὑπ' ἀριθ. 15615)1964 (εἰσηγητὴς *Γ. Πλαγιανάκος*, ΕΕΔ 23, 1226) ἐπὶ τοῦ ζητήματος ὃν αἱ κατὰ τὸ ὅρθρον 3 τοῦ ἀ.ν 1836)1951, ὡς ἐτροποποιήθη ὑπὸ τοῦ ν.δ. 4185)1961 (ΕΕΔ 20, 1163) ἀναγκαστικῶς τοποθετούμεναι εἰς ἐπιχειρήσεις πολεμισταὶ τοῦ ἀ.ν. 1836)1951 πρέπει νὰ ἔχουν καὶ τὸ ὑπὸ τοῦ Κανονισμοῦ τῆς ἐπιχειρήσεως (τοῦ ἐπέχοντος ἰσχὺν νόμου) προβλεπόμενον ὅριον ἡλικίας.

Πρὸς τὴν ἄποψιν ταύτην ἀντίθετος εἶναι ἡ νομολογία τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας (ἴδετε τὴν μνημονευομένην ὑπὸ τῆς ἀποφάσεως τοῦ Πρωτοδικείου Σ.Ε. 503)1964, εἰσηγητὴς *Ἡλ. Καμπίτσης*, ΕΕΔ 23, 403, ὁκόμη δὲ καὶ τὰς Σ.Ε. 1479)1964, εἰσηγητὴς *Κ. Διάρας*, ΕΕΔ 23, 1475, Σ.Ε. 1044)1965, εἰσηγητὴς *Ν. Γρηγορίου*, ΕΕΔ 24, 676).

Ἐσημειώσαμεν (ΕΕΔ 23, 403) ὅτι τὰ ὑπὸ τοῦ Πρωτοδικείου νομολογούμενα εἶναι καὶ καθ' ἡμᾶς σύμφωνα πρὸς τὴν ἀληθῆ ἔννοιαν τοῦ νόμου, πέραν καὶ τοῦ ὅτι ἐν προκειμένῳ καὶ ὑπὸ τὴν ἐκδοχὴν ὅτι, κατὰ τὸ Συμβούλιον τῆς Ἐπικρατείας, διάφορος εἶναι ἡ ἔννοια τοῦ νόμου, ἀναγκαία προϋπόθεσις εἶναι νὰ ὑφίσταται Κανονισμὸς Ἐπιχειρήσεως, ἐκδοθεὶς κατ' ἐξουσιοδότησιν νόμου καὶ ἐπέχων ἰσχὺν νόμου (οὕτω ἡ Σ.Ε. 1479)1964, ἔνθ' ἀνωτ.), ἐνῷ ἐν προκειμένῳ ὁ Κανονισμὸς τῆς Δ.Ε.Η., περὶ τῆς ὁποίας ἐπρόκειτο, ἀποτελεῖ σύμβασιν καὶ δὲν θέτει κανόνας δικαίου, ὡς ἐσημειώσαμεν καὶ ἐπὶ τῆς Σ.Ε. 1044)1965, ΕΕΔ 24, 676 ἐπ.).

Ὡς πρὸς τὴν νομιμοφροσύνην τοῦ ἀναγκαστικῶς τοποθετηθέντος ἴδετε καὶ τὴν Α.Π. 142) 1965, εἰσηγητὴς *Α. Ριζάκης*, ΕΕΔ 24, 612, τῆς ὁποίας περίπτωσις ὑπῆρξεν ἀναγκαστικὴ παρὰ τῇ Δ.Ε.Η. πάλιν τοποθέτησις πολεμιστοῦ.

Ἐφ' ὅσον ἐκ τῆς μὴ ἀποδοχῆς τῶν ὑπηρεσιῶν τοῦ ἀναγκαστικῶς τοποθετηθέντος πολεμιστοῦ ἐπέρχεται ὑπερημερία τοῦ ἐργοδότου καὶ ὑποχρέωσίς του πρὸς καταβολὴν μισθοῦ (ὅρθρον 9 ἀ.ν. 1836)1951, ὅρθρον 656 Α.Κ.), ἐκπίπτεται ἐκ τοῦ μισθοῦ τούτου πᾶν ὅ,τι ὁ μισθωτὸς ὠφελήθη ἐκ τῆς ματαιώσεως τῆς ἐργασίας ἢ ἐκ τῆς ἀλλαχοῦ παροχῆς αὐτῆς.

οἱ δὲ ἕτεροι δύο ἀπετέλεσαν προσωπικὸν ἑτέρας ἐκδοτικῆς ἐπιχειρήσεως ὑπὸ τὸν τίτλον «**», ἀσκουμένης ὑπὸ τῆς ἀναιρεσιβλήτου. Οὕτω, τὸ μὲν δὲν ἐθεμελίου ὁ ἀναιρεσείων τὴν ἀκυρότητα τῆς ἀπολύσεως αὐτοῦ εἰς τὸ γεγονὸς ὅτι δὲν ἐλήφθη ὑπ' ὄψιν ὑπὸ τῆς ἀναιρεσιβλήτου κατὰ τὴν ἐπιλογὴν τῶν ἀπολυθέντων ἡ οἰκονομικὴ καὶ οἰκογενειακὴ κατάστασις αὐτῶν, ὥστε ὁ διὰ τῶν ἐγγράφων προτάσεων ἐνώπιον τοῦ δικάσαντος δικαστηρίου ἰσχυρισμὸς αὐτοῦ, ὅτι ἐτύγχανεν ἐκ τῶν ἀρχαιοτέρων μισθωτῶν καὶ τῶν ἐχόντων μείζονα οἰκογενειακὰ βάρη, ἀνεξαρτήτως τῆς ἀρχαιότητος του, ἐφ' ὅσον δὲν ὡρίζοντο οἱ διατηρηθέντες, οἱ ἔχοντες μικροτέραν αὐτοῦ ὑπηρεσίαν ἢ ὀλιγώτερα οἰκογενειακὰ βάρη, ὀρθῶς κατ' ἄρθρον 158 Πολ. Δικονομίας δὲν ἐλήφθη ὑπ' ὄψιν ὑπὸ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως, μὴ περιεχόμενος οὔτε ἐμμέσως ἢ σιωπηρῶς εἰς τὴν ἱστορικὴν βάσιν τῆς ἀγωγῆς, τὸ δὲ διὰ σαφοῦς καὶ πλήρους αἰτιολογίας ἀπερρίφθη ὡς ἀβάσιμος, κατ' οὐσίαν, ἡ ἀγωγή, κατὰ τὸ ἐπὶ τῆς ὡς ἄνω ἀκυρότητος τῆς ἀπολύσεως ἔρεισμα αὐτῆς, καὶ οἱ περὶ τοῦ ἐναντίου πρῶτος καὶ δεύτερος λόγοι ἀναιρέσεως εἶναι ἀπαράδεκτοι, ὡς ἀβάσιμοι.

Ὁ ἰσχυρισμὸς ὅμως τοῦ ἐργοδότου, ὑπ' αὐτοῦ ἀποδεικτέος (*Ι. Καποδίστριας*, Ἑρμ.ΑΚ ὑπ' ἄρθρον 656, ἀριθ. 112), πρέπει, ὡς δέχεται καὶ ἡ ἀπόφασις τοῦ Πρωτοδικείου, νὰ εἶναι ὡρισμένος καὶ ἐπιδεκτικὸς δικαστικῆς ἐκτιμήσεως, προσδιοριζομένου τοῦ ἐργοδότου, εἰς τὸν ὁποῖον ἐγένετο ἡ παροχὴ τῶν ὑπηρεσιῶν τοῦ μισθωτοῦ (Α.Π. 305)1953 εἰσηγητὴς *Γ. Βαρσάμου*, ΕΕΔ 12, 726, Α.Π. 695)1954, εἰσηγητὴς *Θ. Σταυρόπουλος*, ΕΕΔ 13, 1988).

Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν 1678)1965

Διαδικασία ἐργατικῶν διαφορῶν κατ' ἔφεσιν

Πρόεδρος ὁ κ. *Ι. Παπαδόπουλος*

Εἰσηγητὴς ὁ Πρωτοδίκης κ. *Δ. Τζούμας*

Δικηγόροι οἱ κ.κ. Χ. Τζαννετέας, Ι. Κωτσόβελος

Ἡ διάταξις τοῦ ἄρθρου 3 § 4 ν.δ. 4185)1961, δι' ἧς ὡρίσθη, ὅτι «εἰς ἃς περιπτώσεις ὡς ἀνώτατον ὅριον ἡλικίας διὰ τὸν διορισμὸν ὁρίζεται τὸ 35ον ἔτος ἢ μικρότερον, ταῦτα, προκειμένου περὶ ἐφαρμογῆς τοῦ ἀ.ν. 1836)1951, ὡς ἐτροποποιήθη καὶ συμπληροῦται διὰ τοῦ παρόντος, νοεῖται ηὐξημένον κατὰ ἑπτὰ ἔτη», δὲν ἔχει ἐφαρμογὴν διὰ τοὺς κατ' ἐφαρμογὴν τοῦ ἄρθρου 3 τοῦ ἀ.ν. 1836)1951 τοποθετουμένους πολεμιστάς, δι' οὓς δὲν ἰσχύει ὅριον ἡλικίας (ΕΕΔ 23, 403, 404), ἀλλὰ ἐφαρμόζεται μόνον διὰ τὰς ὑπὸ τοῦ Δημοσίου καὶ τῶν Νομικῶν Προσώπων Δημοσίου Δικαίου γενομένας ὑποχρεωτικῶς κατ' ἐφαρμογὴν τοῦ ἄρθρου 3 § 4 τοῦ ν.δ. 4185)1961 προσλήψεις (διορισμούς). Τοῦτο προκύπτει ἐκ τοῦ γεγονότος ὅτι ἡ καθιερώσασα τὸ πρῶτον ὅριον ἡλικίας διὰ τοὺς νεοπολεμιστὰς διάταξις τοῦ ἄρθρου 6 τοῦ ν.δ. 2657)1953, ἐνετάχθη ὡς προσθήκη εἰς τὴν παράγραφον 1 τοῦ ἄρθρου 4 τοῦ ἀ.ν. 1836)1951, δι' οὗ ἐρρυθμίζετο ἡ ὑποχρέωσις τοῦ Δημοσίου, Νομικῶν Προσώπων Δημοσίου Δικαίου, Δήμων καὶ Κοινοτήτων, Κοινωφελῶν Ἱδρυμάτων καὶ Δημοσίων Ἐπιχειρήσεων πρὸς πρόσληψιν πολεμιστῶν διὰ πλήρωσιν κενῶν θέσεων ἐπὶ μίαν τριετίαν, δι' ὃ λόγον καὶ ἡ ὡς ἄνω περὶ ὁρίου ἡλικίας διάταξις δὲν ἐφηρμόζετο διὰ τοὺς κατ' ἐφαρμογὴν τοῦ ἄρθρου 3 τοῦ ἀ.ν. 1836)1951 τοποθετουμένους πολεμιστάς. Περαιτέρω, μετὰ τὴν λῆξιν τῆς ὡς ἄνω τριετίας, ἔπαυσεν ἡ ὑποχρέωσις τοῦ Δημοσίου καὶ τῶν Ν.Π.Δ.Δ. διὰ τὴν πρόσληψιν πολεμιστῶν πρὸς πλήρωσιν κενῶν θέσεων (πρβλ. ΕΕΔ 16, 594 καὶ Σ.Ε. 911)1957, ΕΕΔ 16, 590), ἡ ὑποχρέωσις δὲ αὕτη καθιερώθη καὶ αὖθις χρονικῶς περιωρισμένη διὰ τοῦ ἄρθρου 3 § 4 τοῦ ν.δ. 4185)1961, δι' οὗ ὡρίσθη, ὅτι «ἐπὶ μίαν τετραετίαν ἀπὸ τῆς ἰσχύος τοῦ παρόντος εἰς τὰς ὑπὸ τοῦ Δημοσίου καὶ τῶν Ν.Π.Δ.Δ. ἐνεργουμένας προσλήψεις πάσης φύσεως προσωπικοῦ ἐπὶ σχέσει ἰδιωτικοῦ δικαίου τὸ 25 ο/ο τῶν προσλαμβανομένων δέον νὰ εἶναι ἐκ τῶν προστατευομένων τοῦ ἄρθρου 1 ἀ.ν. 1836)1951, ὡς τοῦτο ἐτροποποιήθη διὰ μεταγενεστέρων νόμων καὶ τοῦ παρόντος». Ἀκριβῶς δὲ διότι καθιερώθη καὶ εὐθὺς τοιαύτη ὑποχρέωσις τοῦ Δημοσίου καὶ τῶν Ν.Π.Δ.Δ. ἐτέθη καὶ ἡ προδιαληφθεῖσα διάταξις τοῦ ἄρθρου 3 § 3 ν.δ. 4185)1961, ἀνάλογος πρὸς τὴν διάταξιν τοῦ ἄρθρου 6 τοῦ ν.δ. 2657)1953, ἥτις εἶχεν ἰσχύσει κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς ὡς ἄνω ὑπὸ στοιχεῖον α' ἀναφερομένης ὑποχρεώσεως τοῦ Δημοσίου, Ν.Π.Δ.Δ. κλπ., ἤτοι μίαν τριετίαν ἀπὸ τῆς ἰσχύος τοῦ ἀ.ν. 1836)1951. Ἡ ἄποψις αὕτη ἐνισχύεται καὶ ἐκ τοῦ ὅτι ἡ ἄνω διάταξις τοῦ ἄρθρου 3 § 3 τοῦ ν.δ. 4185)1961 ὁμιλεῖ περὶ ἀνωτάτου ὁρίου ἡλικίας διὰ τὸν «διορισμὸν» καὶ οὐχὶ διὰ τὴν τοποθέτησιν παρὰ τοῦ ἁρμοδίου Συμβουλίου. Διορισμὸς ὅμως νοεῖται μόνον ἐπὶ Δημοσίου καὶ Ν.Π.Δ.Δ. Ἡ δὲ παρὰ τοῦ ἁρμοδίου Συμβουλίου παρὰ τῷ Δημοσίῳ ἢ Ν.Π.Δ.Δ. τοποθέτησις πολεμιστοῦ πρὸς πλήρωσιν κενῆς θέσεως δὲν ἀποτελεῖ πλήρως συντετελεσμένον «διορισμόν», ἀλλὰ πρὸς τοῦτο ἀπαιτεῖται καὶ ἡ τήρησις ἄλλων διατάξεων, ἐν οἷς καὶ ἡ περὶ ὁρίου ἡλικίας (πρβλ. Α.Π. 209)1957, ΕΕΔ 16, 478). Ἐνῷ ἀντιθέτως διὰ τῆς κατ' ἐφαρμογὴν τοῦ ἄρθρου 3 ἀ.ν. 1836)1951 ὑπὸ τοῦ ἁρμοδίου Συμβουλίου τοποθετήσεως καὶ τῆς ἐμφανίσεως τοῦ τοποθετηθέντος εἰς τὸν ἐργοδότην πρὸς προσφορὰν τῶν ὑπηρεσιῶν του συντελεῖται πλήρως ἡ ἀναγκαστικὴ σύμβασις ἐργασίας (πρβλ. Α.Π. 145)1960). Τέλος ἡ ὡς ἄνω ἄποψις ἐνισχύεται καὶ ἐκ τῆς Εἰσηγητικῆς Ἐκθέσεως τοῦ ν.δ. 4185)1961 (ἣν βλέπε ἐν ΕΕΔ 20, 1165), ἐξ ἧς σαφῶς συνάγεται, ὅτι ὁ νομοθέτης τοῦ ἐν λόγῳ ν. δ)τος ἐσκόπει νὰ βελτιώσῃ καὶ οὐχὶ νὰ χειροτερεύσῃ τὴν θέσιν τῶν εἰς τὰς διατάξεις τοῦ ἀ.ν. 1836)1951 ὑπαγομένων πολεμιστῶν. Τοιαύτην δὲ χειροτέρευσιν ἀποτελεῖ προφανῶς ὁ καθορισμὸς διὰ κατηγορίαν πολεμιστῶν (τῶν κατ' ἄρθρον 3 ἀ.ν. 1836)1951 τοποθετουμένων) ὁρίου ἡλικίας, μὴ ἰσχύοντος προηγουμένως. Κατὰ ταῦτα ἡ προπαρατεθεῖσα διάταξις τοῦ ἄρθρου 3 § 4 ν.δ. 4185)1961 περὶ ὁρίου ἡλικίας δὲν ἔχει ἐφαρμογὴν ἐπὶ τῶν κατ' ἐφαρμογὴν τοῦ ἄρθρου 3 ἀ.ν. 1836)1951 τοποθετουμένων πολεμιστῶν, ἤτοι καθ' ὑπέρβασιν τοῦ ἀριθμοῦ τοῦ ὑπηρετοῦντος προσωπικοῦ καὶ ὄχι πρὸς κάλυψιν κενῶν θέσεων, ἐφ' ὧν πολεμιστῶν δὲν ἰσχύει ὅριον ἡλικίας. (Οὕτω καὶ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν 15615)1964, βλέπετε καὶ παρατηρήσεις *Σπυράξεως* ΕΕΔ ἐπὶ τῆς ὑπ' ἀριθ. 503)1964 Σ.Ε., ἀντιθέτως ἀποφανθείσης, ἐν ΕΕΔ 23, 404). Συνεπῶς, ἀπορρίψασα ἡ ἐκκαλουμένη τὴν ἔνστασιν τῆς ἐκκαλούσης - ἐναγομένης Δ.Ε.Η. περὶ ἀκυρότητος τῆς παρ' αὐτῇ ἀναγκαστικῆς τοποθετήσεως, κατ' ἐφαρμογὴν τοῦ ἄρθρου 3 ἀ.ν. 1836)1951, ὑπὸ τοῦ Κεντρικοῦ Συμβουλίου προστασίας ἀπολυομένων τοῦ ἐφεσιβλήτου - ἐνάγοντος πολεμιστοῦ, ἐπὶ τῷ λόγῳ, ὅτι οὗτος εἶχεν ὑπερβῇ τὸ ὑπὸ τοῦ Κανονισμοῦ Ἐσωτερικῆς Ὑπηρεσίας αὐτῆς καὶ τοῦ ἄρθρου 3 § 3 ν.δ. 4185)1961 ὁριζόμενον ὅριον ἡλικίας (42ον ἔτος), εἰ καὶ ἐπὶ ἑτέρᾳ αἰτιολογίᾳ, ὀρθῶς ἔκρινε, δι' ὃ οἱ σχετικοὶ λόγοι ἐφέσεως, δι' ὧν ἡ ἐκκαλοῦσα ὑποστηρίζει τὰ ἐναντία, τυγχάνουσιν ἀπορριπτέοι ὡς ἀβάσιμοι.

Κατὰ τὴν διάταξιν τοῦ ἄρθρου 3 § 2 τοῦ εἰς ἐκτέλεσιν τοῦ ἄρθρου 5 § 3 τοῦ ν.δ. 516)1948 ἐκδοθέντος ἀπὸ 8.5.1948 β.δ)τος τὰ ἐν ἄρθρῳ 1 τοῦ νόμου τούτου πρόσωπα ὀφείλουν νὰ ἐπισυνάψουν εἰς τὴν περὶ διορισμοῦ αἴτησιν καὶ δήλωσιν νομιμοφροσύνης, ἥτις μετὰ τῶν λοιπῶν δικαιολογητικῶν ἐγγράφων διαβιβάζεται ὑπὸ τοῦ ἁρμοδίου διὰ τὸν διορισμὸν ἢ πρόσληψιν ὀργάνου. Ὡς δὲ

γίνεται δεκτόν, ἡ διαδικασία αὕτη τηρεῖται μὲν καὶ ἐπὶ τῶν ἀναγκαστικῶς τοποθετουμένων κατὰ τὸν ἀ.ν. 1836)1951 πολεμιστῶν, πλὴν εἰς τὴν περίπτωσιν αὐτὴν ἡ σχετικὴ δήλωσις δύναται νὰ ἐπισυναφθῇ καὶ εἰς τὴν ὑποβαλλομένην εἰς τὸ ἁρμόδιον Συμβούλιον προστασίας ἀπολυομένων πολεμιστῶν αἴτησιν τοποθετήσεως (Α.Π. 644)1956, Ε.Ε.Ν. 24, 90, Α.Π. 321)1957 καὶ Α.Π. 245)1957, Δ.Ε.Ν. 13, 572, 407). Περαιτέρω διὰ τῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρου 7 § 1 ν. δ. 4234)1962 «περὶ ρυθμίσεως θεμάτων, ἀφορώντων τὴν ἀσφάλειαν τῆς χώρας», ὡρίσθη, ὅτι αἱ διατάξεις τοῦ ἀ. ν. 516)1948, ὡς ἐκυρώθη καὶ ἐτροποποιήθη ὑπὸ τοῦ ΜΘ)1948 Ψηφίσματος, πλὴν τῶν ἄρθρων 2 καὶ 4 §§ 3 καὶ 4 καὶ τῶν ἄρθρων 6 καὶ 8, ἔχουσιν ἐφαρμογὴν καὶ ἐπὶ τῶν πάσης φύσεως Ὀργανισμῶν, ἐπιχειρήσεων ἢ ἐκμεταλλεύσεων κοινῆς ὠφελείας κλπ., ἐφ' ὅσον ἐν προκειμένῳ ὁ ἐφεσίβλητος ἐνάγων ὑπέβαλε τὴν 7.10.1961 πρὸς τὸ Κ.Σ.Π.Α. ὁμοῦ μετὰ τῶν λοιπῶν δικαιολογητικῶν καὶ δήλωσιν νομιμοφροσύνης, ὡς προκύπτει ἐκ τοῦ προσκομιζομένου ὑπ' ἀριθ. 17852) 1468)31.3.1962 ἐγγράφου τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας, δὲν ἐδικαιοῦτο ἡ ἐκκαλοῦσα νὰ ἀποκρούσῃ ἐπὶ τοῦ λόγου τούτου τὰς προσφερθείσας ὑπηρεσίας του, ἀνεξαρτήτως τοῦ ὅτι δὲν ἐξεδόθη εἰσέτι ἀπόφασις τοῦ ἁρμοδίου Ὑπουργοῦ περὶ ἐφαρμογῆς τοῦ ἄρθρου 7 τοῦ ν. δ)τος 4234)1962 ἐπὶ τῆς Δ.Ε.Η., κατὰ τὴν παράγραφον 3 τοῦ αὐτοῦ ἄρθρου. Τοῦτο δεχθεῖσα καὶ ἡ ἐκκαλουμένη ὀρθῶς ἔκρινε, δι' ὃ λόγος ἐφέσεως, δι' οὗ ἡ ἐκκαλοῦσα ὑποστηρίζει τὰ ἐναντία, τυγχάνει ἀπορριπτέος ὡς ἀβάσιμος.

Ἡ ἐκκαλοῦσα ἰσχυρίζεται περαιτέρω, ὅτι ἡ ἀπόφασις τοῦ Κεντρικοῦ Συμβουλίου προστασίας ἀπολυομένων, ἡ ληφθεῖσα κατὰ τὴν ὑπ' ἀριθ. 177)16.12.1963 συνεδρίασιν αὐτοῦ, δι' ἧς ἐτοποθετήθη παρ' αὐτῇ ὁ ἐφεσίβλητος, τυγχάνει ἄκυρος ἐκ τοῦ λόγου ὅτι εἶχε τοποθετηθῇ οὗτος προηγουμένως εἰς ἕτερον ἐργοδότην. Ὁ ἰσχυρισμὸς οὗτος τυγχάνει προεχόντως ἀπορριπτέος ὡς ἀόριστος, διότι δὲν ἀναφέρει ἡ ἐκκαλοῦσα οὔτε εἰς ποῖον ἐργοδότην εἶχε τοποθετηθῇ προηγουμένως ὁ ἐφεσίβλητος, οὔτε πότε, οὔτε δυνάμει ποίας ἀποφάσεως τοῦ Κεντρικοῦ Συμβουλίου προστασίας ἀπολυομένων, ἐν ὄψει μάλιστα τῆς κρατούσης ἐν τῷ Διοικητικῷ Δικαίῳ ἀρχῆς, καθ' ἣν αἱ διοικητικαὶ πράξεις ἔχουσιν ὑπὲρ ἑαυτῶν τὸ τεκμήριον τῆς νομιμότητος (Σ.Ε. 32)1947, Σ.Ε. 854)1949, Σ.Ε. 1395)1952, *Κυριακοπούλου*, Διοικητικὸν Δίκαιον, ἔκδοσις Γ' τόμ. Α' Β' σελ. 354, Πορίσματα Συμβουλίου Ἐπικρατείας 1929–1959, σελ. 105, παράγραφος VII). Περαιτέρω ἀόριστος καὶ ἀπορριπτέος τυγχάνει ὁ ἰσχυρισμὸς τῆς ἐκκαλούσης ὅτι ὁ ἐφεσίβλητος εἰργάζετο, κατὰ τὸ ἐπίδικον διάστημα, εἰς ἕτερον ἐργοδότην ἀντὶ 1.800 δραχμῶν μηνιαίως (καὶ συνεπῶς δὲν δύναται νὰ θεμελιώσῃ ὁ ἰσχυρισμὸς οὗτος τὴν κατ' ἄρθρον 656 ἐδάφ. β' Α.Κ ἔνστασιν τῆς ἐκπτώσεως τῶν ἐξ ἄλλης ἐργασίας ληφθέντων), καθ' ὅσον δὲν ἀναφέρονται οὔτε ὁ ἐργοδότης, εἰς τὸν ὁποῖον εἰργάζετο, οὔτε ἡ ἐργασία, τὴν ὁποίαν ἐξετέλει, ἐν πάσῃ δὲ περιπτώσει καὶ ἀνεξαρτήτως τῆς ἀοριστίας του ὁ ἰσχυρισμὸς οὗτος οὐδαμόθεν βεβαιοῦται, δεδομένου ὅτι ἡ ἐκκαλοῦσα οὐδὲν ἀποδεικτικὸν στοιχεῖον προσεκόμισε πρὸς ἀπόδειξιν (βεβαίωσιν) τούτου. Ὅθεν ὀρθῶς ἡ ἐκκαλουμένη ἀπέρριψε, εἰ καὶ σιγῇ, τοὺς προβαλληφθέντας ἰσχυρισμοὺς (ἰσχυρισμούς) τῆς ἐκκαλούσης ἐναγομένης, δι' ὃ καὶ οἱ περὶ τοῦ ἐναντίου σχετικοὶ λόγοι ἐφέσεως τυγχάνουσιν ἀπορριπτέοι ὡς ἀβάσιμοι.

Ἡ παρεμπίπτουσα ὑπὸ τῶν τακτικῶν δικαστηρίων ἔρευνα τοῦ κύρους καὶ τῆς νομιμότητος τῶν πράξεων τῆς Διοικήσεως εἶναι δεκτὴ ὡς σαφῶς προκύπτει ἐκ τῶν διατάξεων τῶν ἄρθρων 1 καὶ 5 § 1 τοῦ ἀ. ν. 1836)1951, (καὶ) ὡς πρὸς τὴν τοποθέτησιν τῶν ὑπὸ τοῦ ἀναγκαστικοῦ τούτου νόμου προστατευομένων πολεμιστῶν. Εἰδικώτερον ἡ ἔρευνα αὕτη ἐκτείνεται (μόνον) ὡς πρὸς τὸ ἐὰν καθ' ὑπέρβασιν τῶν ὑπὸ τοῦ νόμου διαγραφομένων προϋποθέσεων ἐγένετο τοποθέτησις προσώπου μὴ ὑπαγομένου εἰς προστασίαν. Δύνανται δηλονότι τὰ δικαστήρια νὰ ἐξετάσωσι παρεμπιπτόντως, ἐὰν ὁ ὑπὸ τοῦ Κεντρικοῦ Συμβουλίου προστασίας ἀπολυομένων τοποθετηθεὶς πολεμιστὴς συγκεντροῖ τὰ ἐν ἄρθρῳ 1 τοῦ ἀ. ν. 1836)1951 προσόντα κλπ. (ἀνάπηρος, τραυματίας, ἐὰν ὑπέβαλεν ἐμπροθέσμως αἴτησιν κλπ.) ἢ ἐὰν συντρέχωσιν αἱ προϋποθέσεις τοῦ ἄρθρου 1 ν. δ)τος 2657)1953, τοὐτέστι τῆς ἀπορίας καὶ ἀνεργίας, ὁπότε ἐκ τῆς ἐλλείψεως (μιᾶς) τούτων ἐπέρχεται ἀκυρότης (Α.Π. 246)1961, ΕΕΔ 20, 605, βλέπε καὶ ΕΕΔ 20, 170).

Ἐν προκειμένῳ ἡ ἐκκαλοῦσα ἰσχυρίζεται, ὅτι ἡ τοποθέτησις παρ' αὐτῇ τοῦ ἐφεσιβλήτου τυγχάνει ἄκυρος, ἐκ τοῦ λόγου ὅτι δὲν συντρέχουν κατὰ τὸν χρόνον τοποθετήσεώς του αἱ προϋποθέσεις τῆς ἀπορίας καὶ ἀνεργίας. Ὁ ἰσχυρισμὸς οὗτος νομίμως μὲν προτείνεται, συμφώνως πρὸς τὰ προεκτεθέντα, πλὴν τυγχάνει ἀπορριπτέος ὡς ἀβάσιμος, διότι ἐκ τῶν προσκομιζομένων ἀποδεικτικῶν στοιχείων βεβαιοῦται, ὅτι ὁ ἐφεσίβλητος ἐτύγχανε κατὰ τὸν χρόνον τῆς ὑπὸ τοῦ Κεντρικοῦ Συμβουλίου προστασίας ἀπολυομένων τοποθετήσεώς του παρὰ τῇ ἐκκαλούσῃ (16.12.1963) τὸ μὲν ἄπορος, τὸ δὲ ἄνεργος, εἶχε μάλιστα ὑποβάλει τῷ Συμβουλίῳ καὶ τὰς ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 1 ν.δ. 2657)1953 προβλεπομένας σχετικὰς βεβαιώσεις. Συνεπῶς, ἀπορρίψασα καὶ τὸν ἰσχυρισμὸν τοῦτον τῆς ἐκκαλούσης ἡ ἐκκαλουμένη, ὀρθῶς ἔκρινε, δι' ὃ τὸ περὶ τοῦ ἐναντίου τελευταῖον παράπονον αὐτῆς τυγχάνει ἀπορριπτέον ὡς ἀβάσιμον.

Κατ' ἀκολουθίαν πάντων τῶν ἀνωτέρω καὶ μὴ ὑπάρχοντος ἑτέρου λόγου δέον ὅπως ἀπορριφθῇ ἡ ὑπὸ κρίσιν ἔφεσις.

ΑΔΕΙΑΙ ΜΙΣΘΩΤΩΝ

ΑΔΕΙΑ ΜΕΤ' ΑΠΟΔΟΧΩΝ ΙΔΙΩΤΙΚΟΥ ΥΠΑΛΛΗΛΟΥ ΜΕ ΠΡΟΫΠΗΡΕΣΙΑΝ ΕΡΓΑΤΟΥ

Άποζημίωσις διά την παροχήν μικροτέρας άδείας

Λῆψις ὑπ' ὄψιν διά τό μέγεθος τῆς κατ' Α.Ν. 539)1945 ἀδείας τοῦ ἰδιωτικοῦ ὑπαλλήλου καί τῆς προηγουμένης προϋπηρεσίας αὐτοῦ ὡς ἐργάτου.—Ὑπαλληλική ἰδιότης ἡλεκτροσυγκολλητῶν κατ' ἄρθρον 1 § 1 Ν.Δ. 3763)1957 —Συνυπολογισμός καί τῆς προηγουμένης τοῦ Νόμου προϋπηρεσίας αὐτῶν ὡς ἐργατῶν.—Ἀποζημίωσις μισθωτοῦ διά μή παροχήν ἀδείας κατ' ἄρθρον 3 Ν.Δ. 3755)1957.—Ἔννοια διατάξεως.—Παροχή μικροτέρας τῆς νομίμου ἀδείας καί ἀποζημίωσις.

Περίπτωσις τῆς κατωτέρω ἀποφάσεως τοῦ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν, ὡς ἐφετείου κατά τήν ἐργατικήν διαδικασίαν, ὑπῆρξε μή παροχή ὑπό ἐργοδότου τῆς πλήρους εἰς ἰδιωτικόν ὑπάλληλον ὀφειλομένης κατά τόν ἀ.ν. 539) 1945 περί ἀδειῶν (ΕΕΔ 19, 806 ἐπ., ἔνθα κωδικοποίησις τῶν ἰσχυουσῶν διατάξεων) ἀδείας καί ἐντεῦθεν ἐζητήθη ἡ κατά τό ἄρθρον 3 τοῦ νόμου 3755)1957 ἀποζημίωσις. (Περί ταύτης ἴδετε Α.Π. 414)1964, εἰσηγητής Δ. *Κοκόρης*, ΕΕΔ 23, 778, τήν γνώμην τῆς ὁποίας ἀκολουθεῖ ἡ κατωτέρω ἀπόφασις τοῦ Πρωτοδικείου).

Ἐνδιαφέρον εἶναι, ὅτι τό Πρωτοδικεῖον, ὑποκειμένης ἰδιότητος ἰδιωτικοῦ ὑπαλλήλου κατά τόν χρόνον τῆς ἀσκήσεως τοῦ δικαιώματος τῆς ἀδείας (προϋπόθεσις τῆς ὁποίας εἶναι, κατά τά νομολογηθέντα, ἡ ὑποβολή ἐκ μέρους τοῦ μισθωτοῦ αἰτήσεως πρός τοῦτο, ΕΕΔ 24, 211 ἐπ., ἔνθα νομολογία τοῦ Ἀρείου Πάγου καί σημειώσεις μας), ἀποφαίνεται, ὅτι συνυπολογίζεται, διά τό μέγεθος τῆς νομίμου ἀδείας, καί ἡ προϋπηρεσία τοῦ μισθωτοῦ ὡς ἐργάτου. (Ἴδετε ὁμοίως καί Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν 7307)1965, εἰσηγητής *Χ. Καλοπασέας*, ΕΕΔ 21, 863, σημειώσεις μας ἐν ΕΕΔ 21, 813).

Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν 12389)1965

Διαδικασία ἐργατικῶν διαφορῶν κατ' ἔφεσιν

Προεδρεύων ὁ Πρωτοδίκης κ. *Ι. Ντεγιάννης*

Εἰσηγητής ὁ Πρωτοδίκης κ. *Δ. Χρονόπουλος*

Δικηγόροι οἱ κ.κ. Π. Τριτσιμπίδας, Ι. Κωτσόβελος

Κατά τήν ἔννοιαν τῶν διατάξεων τοῦ ἄρθρου 2 τοῦ ἀ.ν. 539)1945 «περί χορηγήσεως κατ' ἔτος εἰς τούς μισθωτούς ἀδειῶν μετ' ἀποδοχῶν», ἀποβλεπουσῶν εἰς τήν κατά τήν ἡμέραν λήψεως τῆς ἀδείας ἰδιότητα τοῦ μισθωτοῦ (βλ. οὕτω *Ἀγαλλόπουλον*, Ἐργατ. Δίκ., σελ. 247 σημ. 1, ΕΕΔ 21, σελ. 813, σημ. *Συντάξεως*), ἐάν ὁ ἰδιωτικός ὑπάλληλος ἔχῃ καί προηγουμένην ἐν συνεχείᾳ ὑπηρεσίαν ἐργάτου παρά τῇ ὑποκειμένῃ ἐπιχειρήσει πρός καθορισμόν τῆς διαρκείας τῆς ἀδείας ἀναπαύσεως λαμβάνεται ὑπ' ὄψιν οὐ μόνον ἡ παρ' αὐτοῦ προσφερθεῖσα ἐν ἰδιότητι ὑπαλλήλου, κατά τήν ἔννοιαν τοῦ νόμου, ὑπηρεσία, ἀλλά καί ἡ προτέρα ἐν συνεχείᾳ παρά τῇ ὑποκειμένῃ ἐπιχειρήσει ὑπηρεσία αὐτοῦ ὡς ἐργάτου, ἐκτός ἐάν ἡ ὑπό τοῦ ἐργοδότου ἀνάθεσις εἰς τόν ἐργάτην τῆς ὑπαλληλικῆς ὑπηρεσίας ἔχῃ κατά τήν περί τούτου εἴτε ρητῶς, εἴτε σιωπηρῶς, ἐκφρασθεῖσαν βούλησιν τῶν μερῶν, τήν ἔννοιαν τῆς διά ταύτης ἀνιάψεως νέας συμβάσεως καί καταργήσεως τῆς ἀρχικῆς τοιαύτης (βλ. ὁμοίως ἀπαφανθείσαν καί ὑπ' ἀριθ. 7307)1962 ἀπόφασιν τοῦ Δικαστηρίου τούτου, ἐν ΕΕΔ 21, σελ. 863, πρβλ. καί Α.Π. 575)1960, Ὁλομ., ΕΕΔ 20, σελ. 37 ἐπί τοῦ ἀναλόγου θέματος τῆς ἀποζημιώσεως τοῦ νόμου 2112). Ἀντίθετος ἐκδοχή θά ἦγεν εἰς τό ἄτοπον συμπέρασμα, ὅτι ὁ πρώην ἐργάτης καί μετέπειτα ἰδιωτικός ὑπάλληλος εἰς τήν περίπτωσιν, καθ' ἣν δέν εἶχε συμπληρώσει ὡς ἰδιωτικός ὑπάλληλος τόν βασικόν χρόνον τοῦ δικαιώματος ἀδείας, ἰά μή δικαιοῦται τοιαύτης, παρ' ὅλον ὅτι διετέλεσεν ἐπί πολλά ἔτη ἐργάτης.

Ἐν προκειμένῳ ἐβεβαιώθη ἀρκούντως, ἐδέχθη δέ καί ἡ ἐκκολουμένη ἀπόφασις, μή πληττομένη κατά τοῦτο, ὅτι ὁ ἐνάγων, ἤδη ἐφεσίβλητος, προσληφθείς τήν 29.5.1952 παρά τῆς ἐναγομένης, ἤδη ἐκκαλούσης βιομηχανικῆς Ἀνωνύμου Ἑταιρείας ὑπό τήν ἐπωνυμίαν «*** Α.Ε.», διά συμβάσεως ἐξηρτημένης ἐργασίας ἀορίστου χρόνου, ἐργάζεται ἔκτοτε παρ' αὐτῇ ὡς ἡλεκτροσυγκολλητής, ἀπασχολούμενος εἰς ἐργασίας ἡλεκτροσυγκολλήσεως καί ὅτι κατά τήν 25.10.1961 ἀπέκτησεν οὗτος τήν κατά νόμον ἄδειαν ἡλεκτροσυγκολλητοῦ β' τάξεως, θεωρούμενος ἔκτοτε ὡς ὑπάλληλος συμφώνως πρός τήν διάταξιν τοῦ ἄρθρου 1 § 1 τοῦ ν.δ. 3763)1957, ὁρίζουσαν ὅτι «οἱ ἡλεκτροσυγκολληταί, ἐφ' ὅσον ἀπασχολοῦνται εἰς ἐργασίας ἡλεκτροσυγκολλήσεως καί εἶναι κάτοχοι σχετικῆς ἀδείας κατά τάς διατάξεις τοῦ νόμου 6422)1934 καί τό εἰς ἐκτέλεσιν τούτου διατάγματα, χαρακτηρίζονται καί εἶναι ὑπάλληλοι, ὅσον ἀφορᾷ τήν φύσιν τῆς ὑπ' αὐτῶν παρεχομένης ἐργασίας καί τήν σχέσιν πρός τόν ἐργοδότην, εἴτε οὗτος εἶναι φυσικόν ἢ νομικόν πρόσωπον». Ὅθεν ἐν ὄψει τοῦ ὅτι ἡ ἐκκαλοῦσα ἰσχυρίζεται, οὔτε βεβαιοῦται ἐκ τῶν μνησθέντων

ἀποδεικτικῶν στοιχείων, ὅτι οἱ διάδικοι ἐξέφρασαν εἴτε ρητῶς, εἴτε σιωπηρῶς, τὴν βούλησίν των περὶ συνάψεως νέας συμβάσεως ἀπὸ τῆς ἀποκτήσεως τῆς ὡς ἄνω ἀδείας ἐκ μέρους τοῦ ἐφεσιβλήτου καὶ καταργήσεως τῆς ἀρχικῆς, τοιαύτης καταργήσεως μὴ ἐπερχομένης ἐκ μόνου τοῦ γεγονότος τοῦ ὑπὸ τοῦ νόμου χαρακτηρισμοῦ τοῦ τελευταίου ὡς ἰδιωτικοῦ ὑπαλλήλου ἀπὸ τῆς ἀποκτήσεως τῆς μνησθείσης ἀδείας, οὐδόλως ἐσφάλη ἡ ἐκκαλουμένη ἀπόφασις, δεχθεῖσα ὅτι διὰ τὸν καθορισμὸν τῆς διαρκείας τῆς ἀδείας ἀναπαύσεως τοῦ ἐφεσιβλήτου τῶν κρισίμων ἐν προκειμένῳ ἡμερολογιακῶν ἐτῶν 1962 καὶ 1963 εἶναι ὑπολογιστέα καὶ ἡ διανυθεῖσα ὑπὸ τούτου προτέρα ἐν συνεχείᾳ ὑπηρεσία του ὡς ἐργατοτεχνίτου ἐν τῇ αὐτῇ ἐπιχειρήσει, ἐφ' ᾧ ὁ περὶ τοῦ ἐναντίου συναφὴς λόγος ἐφέσεως εἶναι ἀπορριπτέος ὡς ἀβάσιμος. Ἡ ἐπὶ τούτοις ἐπικαλουμένη περαιτέρω ὑπὸ τῆς ἐκκαλούσης διάταξις τῆς τελευταίας παραγράφου τοῦ ἄρθρου 2 τοῦ μνησθέντος ὑπ' ἀριθ. 3763)1957 ν. δ/τος, καθ' ἣν «ἐκ τῆς ἐφαρμογῆς τοῦ παρόντος ν. δ/τος οὐδεμία ἀξίωσις δύναται νὰ γεννηθῇ δι' ἀναδρομικὴν καταβολὴν ἀποδοχῶν, ἀδείας ὑπαλλήλων ἢ ἄλλης προσαυξήσεως ἐπὶ τοῦ μισθοῦ τῶν περὶ ὧν τὸ παρὸν ν. δ/γμα μισθωτῶν», εἶναι ἐν προκειμένῳ ἀσχετος, καθ' ὅσον δὲν πρόκειται ἐνταῦθα περὶ ἀξιώσεως καταβολῆς ποσῶν δι' ἠυξημένην ἄδειαν ἀναδρομικῶς, ἤτοι διὰ χρόνον προγενέστερον τῆς ἀποκτήσεως ὑπὸ τοῦ ἐφεσιβλήτου τῆς ἀδείας ἠλεκτροσυγκολλητοῦ.

Κατὰ τὰς συνδεδυασμένας διατάξεις τῶν ἄρθρων 2, 3, 4 καὶ 5 § 3 τοῦ μνησθέντος ἀ.ν. 539)1945 τὴν δι' αὐτοῦ ὁριζομένην ἄδειαν μετ' ἀποδοχῶν ὑποχρεοῦται ὁ ἐργοδότης νὰ χορηγῇ εἰς τὸν μισθωτὸν ἐντὸς διμήνου ἀπὸ τῆς διατυπώσεως τῆς σχετικῆς αἰτήσεως τούτου καὶ ἐντὸς τοῦ ἰδίου ἡμερολογιακοῦ ἔτους. Ταυτομένης δὲ οὕτω ἐκ τοῦ νόμου «ὡρισμένης ἡμέρας» ἐν τῇ ἐννοίᾳ τοῦ ἄρθρου 341 § 1 Α.Κ πρὸς χορήγησιν τῆς ἀδείας, δεδομένου ὅτι εἶναι ὡρισμένη ἡ ἀφετηρία καὶ ἡ λῆξις τῆς σχετικῆς προθεσμίας, ὁ ἐργοδότης, μὴ χορηγήσας ἀδικαιολογήτως τὴν ἄδειαν, καθίσταται ὑπερήμερος ἀπὸ τῆς παρελεύσεως τῆς προθεσμίας ταύτης, κατὰ τὰς διατάξεις τῶν ἄρθρων 341 § 1 καὶ 342 Α.Κ., δυνάτου δὲ ὄντος, μετὰ τὴν παρέλευσιν τοῦ ἡμερολογιακοῦ ἔτους τῆς χορηγήσεως τῆς ἀδείας τοῦ ἔτους τούτου ὑποχρεοῦται ὁ ἐργοδότης, κατὰ τὰς διατάξεις τῶν ἄρθρων 335 καὶ 297 Α.Κ., εἰς ἀποζημίωσιν τοῦ μισθωτοῦ περιλαμβάνουσαν τὰς συνήθεις ἀποδοχὰς αὐτοῦ, τοῦ χρόνου τῆς μὴ χορηγηθείσης ἀδείας. Ἀφ' ἑτέρου, κατὰ τὸ ἄρθρον 3 τοῦ ν.δ. 3755)1957, δι' οὗ προσετέθη ἐδάφιον εἰς τὴν παράγραφον 1 τοῦ ἄρθρου 5 τοῦ ὡς ἄνω ἀ.ν. 539)1945, ἐργοδότης, ἀρνούμενος τὴν χορήγησιν εἰς μισθωτὸν αὐτοῦ τῆς νομίμου κατ' ἔτος ἀδείας του, ὑποχρεοῦται ὅπως, ἅμα τῇ λήξει τοῦ ἔτους, καθ' ὃ δικαιοῦται ἀδείας ὁ μισθωτός, καταβάλῃ εἰς αὐτὸν τὰς ἀντιστοίχους ἀποδοχὰς τῶν ἡμερῶν ἀδείας, ἠυξημένας κατὰ 100 ο/ο. Ἡ κατὰ τὴν ἔννοιαν τῆς διατάξεως ταύτης ἀπαιτουμένη ὑπαιτιότης τοῦ ἐργοδότου ἐν τῇ ἀρνήσει του πρὸς χορήγησιν τῆς ἀδείας, ἐφ' ὅσον δὲν ὁρίζεται ἄλλο τι ἐν τῷ νόμῳ, ἀρκεῖ νὰ συνίσταται καὶ εἰς ἐλαφρὰν ἀμέλειαν, κατὰ τὸν ἐν ἄρθρῳ 330 Α.Κ. κανόνα (βλ. ΑΠ 414)1964, ΕΕΔ 23, σελ. 779).

Ἐν προκειμένῳ βεβαιοῦται περαιτέρω, ὅτι ὁ ἐφεσίβλητος ἠτήσατο παρὰ τῆς ἐκκαλούσης κατὰ τὰ κρίσιμα ὡς ἄνω ἔτη 1962 καὶ 1963 τὴν χορήγησιν αὐτῷ τῆς νομίμου ἀδείας, τῆς τοιαύτης αἰτήσεώς του οὔσης ἐπαρκοῦς, διὰ τὸ καταστῆ ἐνεργὸν τὸ ἐπὶ τὴν λῆψιν ταύτης δικαίωμά του. Ἡ νόμιμος ἄδεια τοῦ ἐφεσιβλήτου, ἐν ὄψει τῶν ἐκτεθέντων, ἀνήρχετο, συμφώνως πρὸς τὰς συνδεδυασμένας διατάξεις τῶν ἄρθρων 1 καὶ 2 § 1 ἐδάφιον α' καὶ § 2 ἐδ. α', εἰς 26 ἀλλεπαλλήλους ἐργασίμους ἡμέρας δι' ἕκαστον τῶν ἀνωτέρω ἐτῶν, ἀντὶ τῆς ὁποίας ἡ ἐκκαλοῦσα ἐχορήγησεν αὐτῷ τοιαύτην ἐκ 16 ἡμερῶν ἀντιστοίχως. Ἡ μὴ χορήγησις εἰς τὸν ἐφεσίβλητον τῆς νομίμου ὡς ἄνω ἀδείας, ἀλλ' ἐλλιποῦς τοιαύτης, ὀφείλεται, κατὰ τὰ ἐκ τῶν ἀποδεικτικῶν στοιχείων βεβαιωθέντα, εἰς ὑπαιτιότητα τῆς ἐκκαλούσης 'Ανωνύμου 'Εταιρείας, καθ' ὅσον αὕτη ἀφ' ἑνὸς μὲν ἐγνώριζεν, ὡς καὶ ἡ ἰδία ἄλλως τε συνομολογεῖ, ὅτι ἐκεῖνος, ἀφ' ἧς ἐγένετο κάτοχος ἀδείας ἠλεκτροσυγκολλητοῦ, ἐχαρακτηρίζετο νόμῳ ὡς ὑπάλληλος καὶ ἀφ' ἑτέρου, ὡς τυγχάνουσα, κατὰ τὰ ἐκ τῶν αὐτῶν ἀποδείξεων βεβαιωθέντα, ὠργανωμένη καὶ σοβαρὰ ἐπιχείρησις καὶ ὡς ἐκ τούτου ἔχουσα εὐχερῶς εἰς τὴν διάθεσίν της Νομικὴν Ὑπηρεσίαν, ὤφειλε νὰ γνωρίζῃ, καταβάλλουσα τὴν ἐν ταῖς συναλλαγαῖς ἀπαιτουμένην ἐπιμέλειαν, ὅτι ἐν τῷ καθορισμῷ τῆς διαρκείας τῆς νομίμου ἀδείας τοῦ ἐφεσιβλήτου εἶναι ὑπολογιστέα καὶ ἡ διανυθεῖσα ὑπὸ τούτου προτέρα ἐν συνεχείᾳ ὑπηρεσία του ὡς ἐργατοτεχνίτου, τοσούτῳ μᾶλλον ἐφ' ὅσον μετὰ τὴν παρ' αὐτῆς ἐπικαλουμένην πρὸς δικαιολόγησιν προβαλλομένης κολοπίστου πεποιθήσεώς της ὑπ' ἀριθ. 745)1958 ἀπόφασιν τοῦ Ἀρείου Πάγου ἐδημοσιεύθη ἡ μνησθεῖσα ὑπ' ἀριθ. 575)1960 τοιαύτη τῆς Ὁλομελείας τοῦ αὐτοῦ Δικαστηρίου, δι' ἧς ἐγκατελείφθη ἡ ἄποψις, ἣν χρησιμεύσασα ὡς στήριγμα τῆς πρώτης, κατὰ τοῦ συνυπολογισμοῦ τοῦ χρόνου ὑπηρεσίας τοῦ μισθωτοῦ ὡς ἐργάτου διὰ τὸ μέγεθος ἀδείας ἰδιωτικοῦ ὑπαλλήλου. Ὅθεν οὐδόλως ἐσφάλη ἡ ἐκκαλουμένη ἀπόφασις, τὰ αὐτὰ γενικῶς ἐν τοῖς ἄνω δεξαμένη καὶ κατὰ μερικὴν παραδοχὴν τῆς ἀγωγῆς τοῦ ἐφεσιβλήτου, ἐπιδικάσασα οὐτῷ ὡς ἀποζημίωσιν τὰς ἀποδοχὰς τῶν μὴ χορηγηθεισῶν ὑπολοίπων ἡμερῶν ἀδείας, ἠυξημένας κατὰ 100 ο/ο, ὡς πρὸς δ ἐπιδικασθὲν ποσὸν οὐδόλως διατυποῦται παράπονον διὰ μὴ ὀρθὸν ὑπολογισμόν, ἐφ' ᾧ αἱ συναφεῖς αἰτιάσεις ὅτι ἔδει ἡ ἀπόφασις νὰ δεχθῇ α) ὅτι δὲν ὑπέβαλεν ἐκεῖνος αἴτησιν χορηγήσεως οὕτω τοιαύτης διαρκείας ἀδείας καὶ β) ἄλλως ὅτι ἡ μὴ χορήγησις ἀδείας 26 ἡμερῶν δὲν ὀφείλετο εἰς ὑπαιτιότητα τῆς ἐκκαλούσης, ἀποβαίνουν ἀπορριπτέαι ὡς ἀβάσιμοι.

ΙΔΙΩΤΙΚΟΙ ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΟΙ

ΠΡΟΣΛΗΨΙΣ ΚΑΘΗΓΗΤΟΥ ΙΔΙΩΤΙΚΟΥ ΓΥΜΝΑΣΙΟΥ ΑΝΕΥ ΕΓΚΡΙΣΕΩΣ ΤΟΥ ΕΠΙΘΕΩΡΗΤΟΥ

'Αξίωσις έκ τοῦ ἄρθρου 904 'Αστικοῦ Κώδικος

'Ακυρότης συμβάσεως καθηγητοῦ ἰδιωτικοῦ Γυμνασίου, προσληφθέντος ἄνευ ἐγκρίσεως ὑπὸ τοῦ Γενικοῦ 'Επιθεωρητοῦ.—Θεμελίωσις ἀγωγῆς ἐπὶ τοῦ ὁδικαιολογήτου πλουτισμοῦ ἐργοδότου κατ' ἄρθρον 904 'Αστικοῦ Κώδικος.—Παραίτησις ἀπὸ ἀξιώσεως.—Παραίτησις ἀπὸ ἀξιώσεων ἐκ παροχῆς παρανόμου ὑπερωριακῆς ἐργασίας.—'Ισχυρισμὸς ἐργοδότου περὶ κατοχρηστικῆς ἀσκήσεως δικαιώματος μισθωτοῦ.

Περίπτωσις τῆς κατωτέρω ἀποφάσεως τοῦ Πρωτοδικείου Τρικάλων, ὡς ἐφετείου κατὰ τὴν ἐργατικὴν διαδικασίαν ὑπῆρξε παροχὴ ὑπηρεσιῶν ὑπὸ ἐκπαιδευτικοῦ εἰς ἰδιωτικὸν ἐκπαιδευτήριον (περὶ τούτων ἴδετε Α.Π. 428)1953, εἰσηγητὴς *Β. Κυριακόπουλος*, ΕΕΔ 13, 1015). Οὗτος, προσληφθεὶς ἄνευ τηρήσεως τῶν διατυπώσεων τοῦ ν.δ. 3855)1958 (ΕΕΔ 17, 1195), εἰργάσθη κατόπιν ἀκύρου συμβάσεως ἐργασίας, παρέσχε δὲ καὶ ἐργασίαν πέραν τῶν νομίμων ὡρῶν διδασκαλίας (ἴδετε περὶ τούτου καὶ Α.Π. 452)1964, εἰσηγητὴς *Ε. Χονδρογιάννης*, ΕΕΔ 23, 920 καὶ λοιπὰς εἰς σημείωσίν μας ἐν ΕΕΔ 23, 921).

'Εκ τούτου προέκυψεν ἀπαίτησις ἐξ ἀδικαιολογήτου πλουτισμοῦ κατ' ἄρθρον 904 'Αστικοῦ Κώδικος καὶ περὶ τῆς ἀξιώσεως αὐτῆς ἠσχολήθη τὸ Πρωτοδικεῖον.

Πρωτοδικείου Τρικάλων 84)1965

Διαδικασία ἐργατικῶν διαφορῶν κατ' ἔφεσιν

Πρόεδρος ὁ κ. *Χ. Κολυβδιάκος*

Εἰσηγητὴς ὁ Πρωτοδίκης κ. *Ν. 'Ανδρουτσόπουλος*

Δικηγόροι οἱ κ.κ. Λ. Κωλέττης, Α. Τραγανίτης

Διὰ τῆς ἀπὸ 15 'Ιουλίου 1964 ἐκθέσεως ἐργατικῆς διαφορᾶς, ἐφ' ἧς ἐξεδόθη ἡ ἐκκαλουμένη ἀπόφασις, ἐζητεῖτο ὁ ἐνάγων, ἤδη ἐφεσίβλητος, βάσει τῶν ἐν αὐτῇ ἐκτιθεμένων ἐν πληρότητι, διὰ τὸ ὡρισμένον καὶ σαφὲς ταύτης, περιστατικῶν, δηλονότι ὅτι οὗτος, ὢν καθηγητὴς φιλολογίας, εἰργάσθη κατὰ τὸ χρονικὸν διάστημα ἀπὸ τῆς 15 'Ιανουαρίου μέχρι τῆς 3 'Ιουλίου 1964 εἰς τὸ ἐνταῦθα ἰδιωτικὸν Γυμνάσιον τῆς ἐναγομένης, ἤδη ἐκκαλούσης, ὅπως ὑποχρεωθῇ αὕτη καὶ καταβάλῃ αὐτῷ, συνάμει τῶν διατάξεων τοῦ ἀδικαιολογήτου πλουτισμοῦ, ἐφ' ὧν ἐρείδεται ἡ ἀγωγή, καθ' ὁ συντρεχούσης, ὡς ἐκ τῆς ἐν αὐτῇ ἀναφερομένης ἀκυρότητος τῆς συμβάσεως ἐργασίας, σχέσεως ἁπλῶς ἐργασίας, ἐν ὅλῳ δραχμάς 16.818, προκύπτοντος τοῦ ποσοῦ τούτου ἐκ τῶν ἐν τῷ δικογράφῳ τῆς ἀγωγῆς ἀναγραφομένων κεφαλαίων: α) δι' ἀποδοχὰς 5 1)2 μηνῶν, 24ώρου ἑβδομαδιαίας ἐργασίας, δραχμὰς 19.640, β) δι' ὑπερωριακὴν ἀπασχόλησιν ἐπὶ 114 ἐν ὅλῳ ὡρας, ἤτοι διὰ 19 ἑβδομάδας ἐπὶ 6 ὡρας ἑβδομαδιαίως, δραχμὰς 4.495, γ) διὰ πρόσθετον ἀποζημίωσίν του 75 ο)ο διὰ τὴν ἄνευ ἀδείας τῆς 'Αρχῆς ὑπερωριακὴν τοιαύτην ἀπασχόλησίν του δραχμὰς 3.371 καὶ δ) διὰ δῶρον Πάσχα 1964 δραχμὰς 1.562, δικαιούμενος τοιαύτην ἐν συνόλῳ δραχμὰς 29.068, ἔλαβε παρὰ τῆς ἐναγομένης μόνον δραχμὰς 12.250, παραμένοντος οὕτω εἰσέτι ὀφειλομένου τοῦ ἀνωτέρω αἰτουμένου ποσοῦ. Οὕτωσι ἐκτιθεμένων καθ' ἕκαστον τῶν ἀγωγικῶν κεφαλαίων ἡ ἀγωγὴ ὀρθῶς ἐκρίθη ὑπὸ τῆς ἐκκαλουμένης ἀποφάσεως πλήρης καὶ ὡρισμένη, ἀποσριπτομένου συνεπῶς τοῦ τὰ ἀντίθετα ὑποστηρίζοντος πρώτου λόγου τῆς ὑπὸ κρίσιν ἐφέσεως.

Καθ' ἃ δείκνυται ἐκ τῆς ἐκκαλουμένης ἀποφάσεως, προσκομιζομένης ἐν κεκυρωμένῳ ἀντιγράφῳ, ὁ δικάσας πρωτοδίκως δικαστὴς ὡς πρὸς τὸ κεφάλαιον τῶν ὑπερωριῶν ἐδέχθη, ὅτι ὁ ἐνάγων κατὰ τὸ ἀπὸ 20.2.1964 ἕως 6.6.1964 χρονικὸν διάστημα τῶν 15,5 ἑβδομάδων, ἀπησχολήθη ὑπερωριακῶς μόνον κατὰ τὰς 13,5 ἑβδομάδας, ὅτε, παρασχὼν 30 ἐν συνόλῳ ὡρῶν ἐργασίαν καθ' ἑβδομάδα, εἰργάσθη ὑπερωριακῶς ἐπὶ 6 ὡρας καθ' ἑβδομάδα καὶ ἐν συνόλῳ ἐπὶ (6Χ13,5=) 91 ὡρας, μὴ ὑπολογίσας οὕτω, ὡς πρὸς τὸ ἐν λόγῳ κεφάλαιον, τὸ διάστημα τῶν ἑορτῶν τοῦ Πάσχα (25 'Απριλίου - 11 Μαΐου), ὅπερ ὁ ἐνάγων διὰ τῶν προτάσεών του τῆς πρώτης συζητήσεως περιώρισεν, ὡς ἐκ τοῦ λόγου ὅτι δὲν ἀπησχολήθη ὑπερωριακῶς λόγῳ τῶν διακοπῶν τῶν μαθημάτων ἐπὶ ταῖς ἑορταῖς τοῦ Πάσχα. Ὅθεν ὁ δεύτερος λόγος τῆς ἐφέσεως κατὰ τὸ δεύτερον αὐτοῦ σκέλος, δι' οὗ τὰ ἐναντία ὑποστηρίζει ἡ ἐκκαλοῦσα, ἀπορριπτέος κρίνεται ὡς ἀβάσιμος. 'Επίσης ἐκ τῆς αὐτῆς ἀποφάσεως, ἐν συνδυασμῷ πρὸς τὴν ἐνδικον ἀγωγήν τοῦ ἐφεσιβλήτου, δείκνυται, ὅτι οὗτος αἰτεῖται διὰ μισθοὺς δραχμὰς 19.640, δι' ὑπερωριακὴν ἀπασχόλησιν 7.866 καὶ διὰ δῶρον Πάσχα 1.562, ἡ δὲ ἐκκαλουμένη ἔκρινεν, ὅτι δικαιοῦται ἀντιστοίχως 17.515,70, 5.905,95 καὶ 881,25 δραχμάς, ἐπιδικάσασα ταύτῃ ἐν τέλει, μετ' ἀφαίρεσιν τῶν καταβληθεισῶν 12.620 δραχμῶν, 11.282,90 δραχμάς. Ὅθεν ὁ αὐτὸς λόγος ἐφέσεως (δεύτερος) καὶ κατὰ τὸ πρῶτον αὐτοῦ σκέλος, δι' οὗ παραπονεῖται ἡ ἐκκαλοῦσα, ὅτι ὁ δικάσας εἰς πρῶτον βαθμὸν δικαστὴς ἐπεδίκασε πλέον τῶν αἰτηθέντων, ἐκ τοῦ λόγου ὅτι, ἐν ᾧ ὁ ἐνάγων ἐν τῇ ἀγωγῇ του διέγραφεν, ὅτι ὁ νόμιμος μηνιαῖος μισθός του ἀνέρχεται εἰς δραχμὰς 3.571, ὁ δικάσας 'Εργατοδίκης ἔκρινεν, ὅτι οὗτος ἀνήρχετο εἰς τὸ ποσὸν τῶν 3.593 δραχμῶν καὶ βάσει τοῦ ποσοῦ τούτου ἐχώρησε περαιτέρω εἰς τοὺς ὑπολογισμοὺς τῶν ἐπὶ μέρους κεφαλαίων τῆς ἀγωγῆς, ἀπορριπτέος κρίνεται ὡς ἀβάσιμος, διότι

σύτος ἐπεδίκασεν ἐπὶ ἑλαττον δι' ἕνα ἕκαστον τῶν κεφαλαίων.

Ναὶ μὲν χωρεῖ παραίτησις ἀπὸ ἀξιώσεως τοῦ ἐργαζομένου ἐξ ἀδικαιολογήτου πλουτισμοῦ (ἔχουσα τὸν χαρακτῆρα τῆς ἀφέσεως χρέους, κατ' ἄρθρον 454 Α.Κ.), ἀλλ' αὐτὴ πρέπει νὰ δηλωθῇ ρητῶς ἢ νὰ προκύπτῃ ἐκ πράξεων ἢ παραλείψεων, ἐχουσῶν σαφῶς καὶ ἀνεπιδοιάστως ταύτην ἔννοιαν, δι' ὃ, ἐν περιπτώσει παραδόσεως ὑπὸ ταῦ δανειστοῦ πρὸς τὸν ὀφειλέτην ἐξοφλητικῆς ἀποδείξεως περὶ τοῦ χρέους, καίτοι ταῦτα δὲν ἐπληρώθη, ἐρευνᾶται, ἂν ἐκ τῶν συντρεχουσῶν περιστάσεων ἐμφαίνηται βούλησις ἀφέσεως χρέους (Α.Π. 312)1962, ΕΕΔ 21, σελ. 968 καὶ ἑπ., Α.Π. 161)1964, ΕΕΔ 23, σελ. 1059, Πρωτ. Ἀθηνῶν 11112)1962, ΕΕΔ 21, σελ. 1170, Πρωτ. Ἀθηνῶν 1461)1963, ΕΕΔ 22, σελ. 417). Ἡ ἐκκαλοῦσα ἰσχυρίσθη πρωτοδίκως, παραπονεῖται καὶ ἤδη διὰ τοῦ τετάρτου λόγου τῆς κρινομένης ἐφέσεως κατὰ τῆς ἐκκαλουμένης ἀποφάσεως, ὡς ἀπορριψάσης οὐχὶ νομίμως τὸν ἰσχυρισμόν της περὶ τοῦ ὅτι ὁ ἐνάγων παρητήθη τῶν κατ' αὐτῆς ἀγωγικῶν ἀξιώσεών του, τῆς παραιτήσεώς του ταύτης ἀποδεικνυομένης ἐκ τοῦ γεγονότος, ὅτι οὗτος ἐζήτησε νὰ ἐργασθῇ εἰς τὸ Γυμνάσιόν της προσωρινῶς μέχρι τοῦ διορισμοῦ του εἰς Δημόσιον Γυμνάσιον ἐπὶ 30 ὥραι ἑβδομαδιαίως καὶ ἀντὶ 2.500 δραχμῶν μηνιαίως καὶ ἐν πάσῃ περιπτώσει ἐκ τῶν προσκομιζομένων ἀποδείξεων πληρωμῆς, ἃς οὗτος ὑπέγραφεν ἀπεριφυλάκτως. Ἐβεβαιώθησαν, κατὰ τὴν κρίσιν τοῦ Δικαστηρίου, τὰ ἀκόλουθα πραγματικὰ περιστατικά: Ἡ ἐκκαλοῦσα (ἐναγομένη), διατηροῦσα ἐντοῦθα ἰδιωτικὸν Γυμνάσιον, προσέλαβε τὴν 20 Ἰανουαρίου 1964 τὸν ἐφεσίβλητον (ἐνάγοντα), ὄντα ἀδιόριστον καθηγητὴν φιλολογίας, διὰ νὰ διδάσκῃ μαθήματα τῆς εἰδικότητός του εἰς τὸ Γυμνάσιον, μέχρις ὅτου οὗτος διορισθῇ εἰς Δημόσιον Γυμνάσιον ἐπὶ μηνιαίῳ μισθῷ 2.500 δραχμῶν καὶ διὰ τὰς νομίμους ὥρας ἐργασίας, χωρὶς ἀπὸ τῆς προσλήψεώς του μέχρι τῆς 14 Ἰουνίου νὰ προκληθῇ ἡ ἀπαιτουμένη κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 1 ν.δ. 3855)1958 ἔγκρισις τῆς τοιαύτης προσλήψεως τοῦ ἐνάγοντος ὑπὸ τοῦ εἰκείου Γενικοῦ Ἐπιθεωρητοῦ. Οὕτω δὲν συνήφθη μεταξὺ τῶν διαδίκων ἔγκυρος σύμβασις ἐργασίας, ἁπλῶς δὲ ὑφίστατο μεταξὺ τούτων, ἐν ὄψει τοῦ ὅτι ὁ ἐνάγων προσέφερεν ἐργασίαν καθ' ὅλον τὸ ἀνωτέρω διάστημα, ἐργασιακὴ σχέσις. Οὗτος ἔλαβε καθ' ὅλον τὸ διάστημα τῆς ἐργασίας του ἐν ὅλῳ 12.620 δραχμάς, ὡς δείκνυται ἐκ τῶν ὑπὸ τῆς ἐκκαλούσης προσκομιζομένων 13 ἐξοφλητικῶν ἀποδείξεων, φερουσῶν τὴν μὴ ἀμφισβητουμένην ὑπογραφὴν τοῦ ἐνάγοντος. Ἐκ τῶν βεβαιωθέντων ὅμως τούτων περιστατικῶν αὐδόλως προκύπτει βούλησις παραιτήσεως τοῦ ἐνάγοντος ἀπὸ τὰς ἐπὶ τῶν διατάξεων τοῦ ἀδικαιολογήτου πλουτισμοῦ ἐρειδομένας ἀξιώσεις του περὶ ἀποδόσεως τῆς ὠφελείας, ἣν ἡ ἐκκαλοῦσα ἀπεκόμισεν ἐκ τῆς ἐργασίας του, δεδομένου μάλιστα, ὡς καταθέτει καὶ ὁ μάρτυς τούτου, ὅτι ὁ ἐνάγων κατ' ἐπανάληψιν παρεπονέθη, διότι δὲν τὸν ἐπλήρωνε κανονικῶς ἡ ἐκκαλοῦσα. Κατ' ἀκολουθίαν ὀρθῶς τὰς προσαχθείσας ἀποδείξεις ἐκτιμήσαντος τοῦ δικάσαντος πρωτοδίκως Δικαστοῦ καὶ ἀποφανθέντος ὅτι δὲν προέκυψε βούλησις παραιτήσεως τοῦ ἐνάγοντος ἐκ τῶν ἀξιώσεών του, δέον ὅπως ἀπορριφθῇ ὡς οὐσίᾳ ὀβάσιμος ὁ ἀνωτέρω λόγος ἐφέσεως, δεδομένου μάλιστα, ὅτι ὡς πρὸς τὸ ἀγωγικὸν κεφάλαιον τῶν ὑπερωριῶν, κατὰ τὴν ὀρθὴν ἔννοιαν τῶν διατάξεων τοῦ ἄρθρου 8 §§ 2 καὶ 4 τοῦ ν. δ)τος 4020)1959, εἶναι ἄκυρος ὁποτεδήποτε γενομένη, ὡς ἀντικειμένη εἰς τὰς δημοσίας τάξεως διατάξεις τοῦ περὶ οὗ πρόκειται ν. δ)τος, ὑπαγορευθείσης ἐκ λόγων προστασίας τῶν μισθωτῶν (ὑγείας τῶν ἐργαζομένων, ἅμα δὲ καὶ διευρύνσεως εὐκαιριῶν ἀπασχολήσεως τῶν ἀνέργων, (πρβλ. εἰσηγητικὴν ἔκθεσιν ν. δ)ματος) πᾶσα συμφωνία παραιτήσεως ἐκ τῶν ὑπὸ τῆς παραγράφου 2 τοῦ ἄρθρου τούτου ὁριζομένων ἀποζημιώσεως καὶ ἀπαιτήσεως ἐξ ἀδικαιολογήτου πλουτισμοῦ, λόγῳ παρανόμου ὑπερωριακῆς ἐργασίας (Α.Π. 457)1964, ΕΕΔ 23, σελ. 850 καὶ ἑπ., Πρ. Ἀθ. 1461)1961, Πρ. Καβ. 512)1962, ΕΕΔ 22, σελ. 417 καὶ 606, Πρ. Ἀθ. 23201)1960, ΕΕΔ 20, σελ. 418). Ἐπίσης καὶ ὁ πέμπτος τῆς ἐφέσεως λόγος, δι' οὗ παραπονεῖται ἡ ἐκκαλοῦσα, ὅτι οὐχὶ ὀρθῶς ἀπέρριψεν ὁ δικάσας Ἐργατοδίκης διὰ τῆς ἐκκαλουμένης ἀποφάσεώς του τὴν προβληθεῖσαν ἔνστασίν του περὶ κατοχρηστικῆς ἐκ μέρους τοῦ ἐφεσιβλήτου ἀσκήσεως τοῦ δικαιώματός του, ἣν θεμελιοῖ ἐπὶ τῶν αὐτῶν ἀνωτέρω πραγματικῶν περιστατικῶν, ἐφ' ὧν ἐρείδεται καὶ ὁ ἐκτεθεὶς περὶ παραιτήσεως τοῦ ἐφεσιβλήτου ἐκ τῶν ἀγωγικῶν ἀξιώσεών του λόγος ἐφέσεως, ἀπορριπτέος κρίνεται ὡς ὀβάσιμος, ὡς ὀρθῶς ἀπέρριψε τὴν προβληθεῖσαν ταύτην ἔνστασιν καὶ ὁ δικάσας Ἐργατοδίκης, διότι τὰ ἐπικαλούμενα ταῦτα περιστατικὰ δὲν καθιστῶσι, κατὰ τὴν κρίσιν τοῦ Δικαστηρίου, κατοχρηστικὴν τὴν ἄσκησιν τοῦ δικαιώματος τοῦ ἐνάγοντος, καθ' ὅσον, προκειμένης ἀκύρου συμβάσεως μισθώσεως ἐργασίας, ἡ ἄσκησις τοῦ ἐκ ταύτης ἀπορρέοντος δικαιώματος πρὸς καταβολὴν τῆς ἐκ τοῦ ἀδικαιολογήτου πλουτισμοῦ ὠφελείας δὲν τελεῖ εἰς προφανῆ ἀντίθεσιν πρὸς τὴν καλὴν πίστιν, τὰ χρηστὰ ἤθη καὶ τὸν κοινωνικὸν ἢ οἰκονομικὸν σκοπὸν τοῦτον (πρβλ. Α.Π. 173)1961 Ὅλομ., ΕΕΔ 20, σελ. 531).

Ἡ ἀγωγὴ τοῦ ἐφεσιβλήτου ἐρείδεται, ὡς ἐδέχθη ἡ ἐκκαλουμένη ἀπόφασις καὶ ἐξετέθη ἀνωτέρω, ἐπὶ τῶν διατάξεων τοῦ ἀδικαιολογήτου πλουτισμοῦ, τουτέστι δι' αὐτῆς ἐζητεῖτο ἡ ἀπόδοσις τῆς ἣν ὁ ἐργοδότης ἀπεκόμισεν ὠφελείας, ἥτις, οὖσα ἀσχετος τῆς ζημίας τοῦ μισθωτοῦ, συνίσταται εἰς τὸν μισθόν, ὃν οὗτος (ὁ ἐργοδότης) θὰ κατέβαλλεν εἰς ἕτερον μισθωτὸν δυνάμει ἐγκύρου συμβάσεως ἐργασίας ὑπὸ τὰς αὐτὰς κατὰ τὰ λοιπὰ περιστάσεις (Α.Π. 23)1963 Ὅλομ., ΕΕΔ 22, σελ. 216, Α.Π. 510)1964, ΕΕΔ 23, σελ. 977, Α.Π. 737)1964, ΕΕΔ 24, σελ. 103). Ὡς πρὸς τὸ κεφάλαιον τῆς ἀγωγῆς, τὸ ἀφορῶν τὰς ὑπερωρίας, ἡ ἐκκαλουμένη ἐδέχθη, ὅτι ὁ ἐνάγων ἀπησχολήθη ὑπερωριακῶς κατὰ τὸ ἐν αὐτῇ διάστημα τῆς εἰς τὸ Γυμνάσιον τῆς ἐκκαλούσης ἐργασίας του πέραν τῶν νομίμων 24 ὡρῶν καθ' ἑβδομάδα διδασκαλίας (ἄρθρον 36 ά.ν. 2545)1940) ἐν συνόλῳ ἐπὶ 91 ὥρας, μὴ ἐκκαλουμένης τῆς ἀποφάσεως ὡς πρὸς τὸ σημεῖον τοῦτο, τοῦ ἀριθμοῦ δηλονότι τῶν ὡρῶν τῆς ὑπερωριακῆς ἀπασχολήσεως τοῦ ἐνάγοντος, ἐπιδικάσασα τούτῳ τῷ λόγῳ τὴν ἣν ἀπεκόμισεν ἡ ἐκκαλουμένη ὠφέλειαν ἐκ

ΝΟΜΟΛΟΓΙΑ ΕΠΙ ΔΙΑΦΟΡΩΝ ΘΕΜΑΤΩΝ

Ι. ΑΝΑΓΚΑΣΤΙΚΑΙ ΣΧΕΣΕΙΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ

Χρησιμοποιήσεως ὑπηρεσιῶν ἀναγκαστικῶς τοποθετηθέντος πολεμιστοῦ τοῦ Α.Ν. 1836)1951

Κρίσις τοῦ Δικαστηρίου ὅτι ἡ ἐπιχείρησις, εἰς τὴν ὁποίαν ἐτοποθετήθη πολεμιστής, ἐδικαιοῦτο κατ' ἐνάσκησιν τοῦ διευθυντικοῦ δικαιώματος νὰ τὸν χρησιμοποιήσῃ εἰς οἱανδήποτε ὑπηρεσίαν, κειμένην ἐντὸς τῆς περιφερείας τοῦ Τοπικοῦ Συμβουλίου.—Ἀπόκρουσις ὑπηρεσιῶν τοποθετηθέντος καὶ ὑπερημερία ἐργοδότου.—Ὑρόσκλησις τοῦ μισθωτοῦ δι' ἀνάληψιν ἐργασίας εἰς μετανεστέρου χρόνον.—Ἐκτίμησις ἀποδεικτικῶν μέσων.

Ἀρείου Πάγου 245)1965, Τμ. Β'

Προεδρεύων ὁ Ἀντιπρόεδρος κ. ***Κ. Σούρλος***
Εἰσηγητὴς ὁ Ἀρεοπαγίτης κ. ***Κ. Παπαϊωάννου***

ποσοῦ δραχμῶν 5.905,95, ὅπερ αὐτὴ θὰ κατέβαλλε, προσλαμβάνουσα ἕτερον ἐκπαιδευτικὸν καὶ δὴ ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ νομίμου μηνιαίου μισθοῦ, συνυπολογιζομένης καὶ τῆς κατ' ἄρθρον 8 § 2 νομ. δ/τος 4020)1959 ἀποζημιώσεως ἴσης πρὸς τὸ 75 ο/ο τοῦ καταβαλλομένου ὡρομισθίου. Ὅμως ἐκ τῶν μνημονευθέντων ἀποδεικτικῶν στοιχείων οὐδόλως ἐβεβαιώθη, ὅτι ἡ ἐκκαλοῦσα διὰ τὴν ἐπὶ 30 ὥρας ἑβδομαδιαίως ἐργασίαν τοῦ ἐφεσιβλήτου θὰ προσελάμβανεν ἀναγκαίως ἕνα μόνον ἐκπαιδευτικόν, εἰς ὃν θὰ κατέβαλλε αὐτῷ διὰ τὴν ὡρὸν ὑπερωριακὴν ἐργασίαν προσηυξημένον ὡρομίσθιον. Συνεπῶς ὡς πρὸς τὸ ὡρὸν τοῦτο ἡ ὠφέλεια τῆς ἐναγομένης συνίστατο εἰς τὰς ἀποδοχάς, ἃς ἀπέφυγε νὰ καταβάλῃ εἰς ἕτερον καθηγητήν, ἄλλον, παρὰ τὸν ὃν τινα θὰ προσελάμβανε διὰ τὴν ἐντὸς τοῦ νομίμου ὡραρίου ἐργασίαν τοῦ ἐνάγοντος, ὃν καὶ τοῦτον θὰ ἐμισθοδότει συμφώνως πρὸς τὸ νόμιμον ὡρομίσθιον (Α Π. 452)1964, ΕΕΔ 23, σελ. 920, Πρωτ. Κοβάλας 123)1963, ΕΕΔ 22, σελ. 1188). Κατ' ἀκολουθίαν, ἐπιδικάσας ὁ Ἐργατοδίκης κατὰ τὰ ἀνωτέρω καὶ προσαύξησιν ἐξ 75 ο/ο ἐπὶ τῶν ὑπ' αὐτοῦ βεβαιωθεισῶν 91 ὡρῶν ὑπερωριακῆς ἀπασχολήσεως τοῦ ἐφεσιβλήτου, ἀνερχομένης, ἐπὶ τοῦ τεθέντος ὡς βάσιν νομίμου ὡρομισθίου τῶν 37,40 δραχμῶν, εἰς τὸ ποσὸν τῶν δραχμῶν (37,40 Χ 0,75 = 28,05 Χ 91 =) 2.552, 55, δεχθείς, ὅτι καὶ ὡς πρὸς τοῦτο ὠφελήθη ἡ ἐναγομένη, ἐσφαλε, κατὰ τὸν βάσιμον περὶ τούτου τρίτον λόγον τῆς κρινομένης ἐφέσεως, ὅστις δέον νὰ γίνῃ δεκτός. Κατ' ἀκολουθίαν πάντων τῶν προεκτεθέντων δέον ὅπως, γιγνομένης ἐν μέρει δεκτῆς τῆς ἐνδίκου ἐφέσεως ὡς βασίμου καὶ κατ' οὐσίαν καὶ μεταρρυθμιζομένης ἐν μέρει τῆς ἐκκαλουμένης ἀποφάσεως, περιορισθῇ τὸ δι' αὐτῆς ἐπιδικασθὲν τῷ ἐφεσιβλήτῳ ποσὸν τῶν 11.282.90 δραχμῶν εἰς τὸ τοιοῦτον τῶν (11.282,90 – 2.552,55 =) 8.730,35 δραχμῶν.

Δικηγόροι οἱ κ.κ. Ε. Σπηλιωτόπουλος, Ι. Κωτσόβελος

Ὡς προκύπτει ἐκ τῆς ἀναιρεσιβαλλομένης ἀποφάσεως, τὸ δικάσαν ὡς ἐφετεῖον Πρωτοδικεῖον δέχεται ἀνελέγκτως, καθὸ περὶ πραγμάτων, ὅτι ὁ ἀναιρεσίβλητος - ἐνάγων, τοποθετηθεὶς ὑπὸ τοῦ Τοπικοῦ Συμβουλίου Εὐβοίας ὡς ἐργάτης εἰς τὰς ἐν Χαλκίδι ὑπηρεσίας τῆς ἀναιρεσειούσης κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ ἀναγκ. νόμου 1836)1951, ἐπεφανίσθη ἐμπροθέσμως εἰς τὸν ἐν Χαλκίδι νόμιμον ἐκπρόσωπον αὐτῆς τὴν 25.9.1963 καὶ ἔθεσεν εἰς τὴν διάθεσιν τῆς ἰδίας τὰς ὑπηρεσίας του. Ἡ ἐναγομένη ὅμως, ὃν καὶ, ὡς ῥητῶς ἀναγνωρίζει ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις, ἐδικαιοῦτο κατ' ἐνάσκησιν τοῦ διευθυντικοῦ αὐτῆς δικαιώματος νὰ τὸν χρησιμοποιήσῃ εἰς οἱανδήποτε ὑπηρεσίαν, κειμένην ἐντὸς τῆς περιφερείας τοῦ Τοπικοῦ Συμβουλίου Εὐβοίας, δὲν ἀπεδέχθη παντάπασι τὰς προσφερθείσας ὑπηρεσίας καὶ οὕτω κατέστη ὑπερήμερος, μὴ βεβαιωθέντος, κατὰ τὴν ἀνέλεγκτον περὶ πραγμάτων κρίσιν τοῦ δικάσαντος ὡς ἐφετείου Πρωτοδικείου, τοῦ ἄλλως τε συνιστῶντος τροποποιημένην ἄρνησιν τῶν θεμελιούντων τὴν ἀγωγὴν περιστατικῶν ἰσχυρισμοῦ αὐτῆς, ὅτι ὁ ἐνάγων ἐτοποθετήθη παρ' αὐτῆς ὡς ἐργάτης - μπαζαδόρος εἰς τὸ ἐν Ἀλιβερίῳ λιγνιτωρυχεῖον της καὶ ὅτι οὗτος ἠρνήθη νὰ μεταβῇ ἐκεῖσε πρὸς ἀνάληψιν ὑπηρεσίας. Ὅθεν οἱ δύο πρῶτοι λόγοι τοῦ ἀναιρετηρίου περὶ ψευδοῦς ἑρμηνείας καὶ ἐσφαλμένης ἐφαρμογῆς τῶν ἄρθρων 3 § 2 τοῦ ν. δ/τος 4185)1961 καὶ 3 § 5 καὶ 6 § 5 τοῦ ἀναγκαστικοῦ νόμου 1836)1951 ὡς πρὸς τὸ παρεχόμενον δι' αὐτῶν δικαίωμα εἰς τὴν ἀναιρεσείουσαν ὅπως χρησιμοποιήσῃ τὸν κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ τελευταίου νόμου τοποθετούμενον εἰς πᾶσαν ὑπηρεσίαν ἐντὸς τῆς περιφερείας τοῦ τοποθετοῦντος Συμβουλίου (*), καθὼς καὶ περὶ ἐλλείψεως τῶν ἐπιβαλλομένων ὡς πρὸς τοῦτο αἰτιολογιῶν, εἶναι ἀπορριπτέοι ὡς στηριζόμενοι ἐπὶ τῆς ἐσφαλμένης προϋποθέσεως ὅτι τὸ δικάσαν Πρωτοδικεῖον ἀπέκρουσε τὸ δικαίωμα τοῦτο, ἐνῷ, ὡς ἐλέχθη, τὸ ἐδέχθη ῥητῶς.

Ὡς προκύπτει ἐκ τῶν προσαχθεισῶν ἐν ἀντιγράφῳ προτάσεων τοῦ ἐνάγοντος ἀναιρεσιβλήτου, τῶν ὑποβληθεισῶν ἐνώπιον τοῦ τε Ἐργατοδίκου καὶ τοῦ ὡς ἐφετείου δικάσαντος Πρωτοδικείου, οὗτος ὡμολόγει, ὅτι παρὰ τῆς ἐναγομένης ἀναιρεσειούσης προσεκλήθη τὸ πρῶτον, ὅπως μεταβῇ καὶ ἀναλάβῃ ὑπηρεσίαν εἰς τὸ λιγνιτωρυχεῖον Ἀλιβερίου τὴν 5.12.1964. Τὸ ὁμολογηθὲν ὅμως περιστατικόν, ἀναφερόμενον εἰς μεταγενέστερον τοῦ δι' ὃν ἡ ἀγωγὴ χρόνον, ἅτε τῶν αἰτηθεισῶν καὶ ἐπιδικασθεισῶν ἀποδοχῶν

(*) Ἴδετε σχετικῶς καὶ Σ.Ε. 1479.1964, ΕΕΔ 23, 1475, Σ.Ε. 503)1964, ΕΕΔ 23, 404 Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν 3570)1964, ΕΕΔ 23, 469, Σ.Ε. 1218)1964, ΕΕΔ 23, 781, ἔνθα καὶ λοιπὴ νομολογία.

ύπερημερίας, άφορωσῶν τὸ ἀπὸ 25.9.1963 μέχρι τῆς 25.11.1963 χρονικὸν διάστημα, οὐδεμίαν ἀσκεῖ ἐπιρροὴν ὡς πρὸς τὴν ἔκβασιν τῆς προκειμένης δίκης, τῆς σημασίας αὐτοῦ ἐντοπιζομένης εἰς τὸν μετ' αὐτὴν χρόνον. Ὅθεν ἡ μὴ λῆψις αὐτοῦ ὑπ' ὄψιν δὲν ἱδρύει τοὺς ὑπὸ τῶν ἐδαφίων 7 καὶ 9 τοῦ ἄρθρου 807 τῆς Πολ. Δικονομίας προβλεπομένους λόγους, ὁ δὲ περὶ τοῦ ἐναντίου 3ος τοῦ ἀναιρετηρίου λόγος εἶναι ἀβάσιμος καὶ ἀπορριπτέος.

Βεβαιοῦν τὸ ὡς ἐφετεῖον δικάσαν Πρωτοδικεῖον ἐν τῇ ἀναιρεσιβαλλομένῃ ἀποφάσει του ὅτι ἐξέτίμησε τὰς καταθέσεις τῶν μαρτύρων ἀποδείξεως καὶ ἀνταποδείξεως τῶν ἐξετασθέντων τόσον ἐνώπιον τοῦ δικάσαντος Πρωτοδίκου, ὅσον καὶ ἐνώπιον συμβολαιογράφων κατὰ τὰ ἐπικαλούμενα καὶ προσαγόμενα πρακτικὰ καὶ ἐκθέσεις ἐνόρκων καταθέσεων, ἐν συνδυασμῷ μὲ πάντα τὰ ἐπικαλούμενα καὶ προσαγόμενα ἔγγραφα, καθιστᾷ ἀδιστάκτως βέβαιον, ὅτι συνεξετίμησε μετ' αὐτῶν καὶ τὴν κατάθεσιν τοῦ Σ.Α. ἐνώπιον τῶν Συμβολαιογράφων Α.Α. καὶ Κ.Π. κατὰ τὰς ὑπ' ἀριθ. 5556)1964 καὶ 16774)1964 πράξεις των, καθὼς καὶ ἐνώπιον τοῦ Ἐφετείου Ἀθηνῶν κατὰ τὴν 24.2.1964, καθ' ἣν συνεζητεῖτο μεταγενεστέρα ἀγωγὴ τοῦ ἀναιρεσιβλήτου β) τὸ σχετικὸν ἀπὸ 14.5.1964 ραδιοσῆμα τῆς Διευθύνσεως Λιγνιτωρυχείου Δ.Ε.Η. (Ἀλιβερίου) πρὸς τὴν ἐν Ἀθήναις Ὑπηρεσίαν Προσωπικοῦ Δ.Ε.Η. καὶ γ) τὸ πρακτικὸν τῆς δίκης, ἐφ' ἧς ἐξεδόθη ἡ ὑπ' ἀριθ. 1825)1964 ἀπόφασις τοῦ Ἐργατοδίκου Ἀθηνῶν. Ὅθεν καὶ ὁ 4ος τοῦ ἀναιρετηρίου λόγος εἶναι ἀβάσιμος καὶ ἀπορριπτέος (**).

(**) Ἐπεκυρώθη ἡ ὑπ' ἀριθ. 14467)1964 ἀπόφασις τοῦ Ἐφετείου Ἀθηνῶν.

II. ΠΡΟΣΩΠΙΚΟΝ ΣΙΔΗΡΟΔΡΟΜΩΝ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΚΡΑΤΟΥΣ

Ἀποδοχαὶ αὐτοῦ

1. ***Καθορισμὸς μηνιαίου μισθοῦ, ἐπιδομάτων καὶ δώρων τοῦ προσωπικοῦ τῶν Σιδηροδρόμων Ἑλληνικοῦ Κράτους.—Κανονισμὸς δευτερευουσῶν ἀπολαυῶν.—Ὄχι κατώτεραι αἱ συμβατικῶς ὁριζόμεναι ἀποδοχαὶ τῶν ἀποδοχῶν τοῦ προσωπικοῦ ἰδιωτικῶν ἐπιχειρήσεων τῆς αὐτῆς εἰδικότητος, ἐν τῷ αὐτῷ τόπῳ καὶ ὑπὸ τὰς αὐτὰς συνθήκας, τῶν καθοριζομένων διὰ συλλογικῶν συμβάσεων ἐργασίας ἢ διαιτητικῶν ἀποφάσεων.—Ἔννοια «ἀποδοχῶν».—Ἐφαρμογὴ διαιτητικῆς ἀποφάσεως καὶ συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας περὶ ἀποδοχῶν ἐργατοτεχνιτῶν σιδηροβιομηχανίας.***

Ἀρείου Πάγου 251)1965, Τμ. Β'

Ἰσοδρεύων ὁ Ἀντιπρόεδρος κ. *Κ. Σοῦρλος*
Εἰσηγητὴς ὁ Ἀρεοπαγίτης κ. *Δ. Κονύρης*
Συνήγοροι οἱ κ.κ. Π. Ζήσης, Ἀχ. Ἀποστόλου, Α. Τσάρας, Α. Στεργίου

Διὰ τοῦ ὅρους 18 Μαΐου)18 Ἰουνίου 1954 «περὶ ρυθμίσεως τῶν ἀποδοχῶν τοῦ προσωπικοῦ τῶν Σ.Ε.Κ.», ἐκδοθέντος δυνάμει τοῦ ἄρθρου 15 § 1 τοῦ ἀ.ν. 1538)1950, ἐν ἄρθροις μὲν 1 ἕως 3 ὁρίζονται ὁ μηνιαῖος μισθὸς καὶ ὡρισμένα ἐπιδόματα, ὡς καὶ δῶρα ἑορτῶν τοῦ προσωπικοῦ τῶν Σ.Ε.Κ. ταῦ συμπληροῦντος ὀργανικὰς θέσεις, διὰ τοῦ ἄρθρου 4 τίθεται ἐν ἰσχύϊ ὁ διὰ τοῦ ἀπὸ 19.1.1926 ὄρους κυρωθεὶς Κανονισμὸς τῶν δευτερευουσῶν ἀπολαυῶν τοῦ προσωπικοῦ τῶν Σ.Ε.Κ. καὶ τίθενται συμπληρωματικαὶ σχετικαὶ διατάξεις, ἐν ἄρθροις 5 καὶ 6 τίθενται γενικαί τιναι διατάξεις. Μετὰ ταῦτα ἐν ἄρθρῳ 7, ἐν μὲν τῷ πρώτῳ ἐδαφίῳ ὁρίζεται, ὅτι διὰ τὸ ἔκτακτον ἐργατοτεχνικὸν προσωπικὸν τῶν Σ.Ε.Κ., τὸ ὑπηρετοῦν κατὰ τὴν 27.11.1950 καὶ μὴ συμπληροῦν ὀργανικὰς θέσεις, ἔχουσιν ἐφαρμογὴν αἱ διατάξεις τοῦ διατάγματος τούτου, ἐν δὲ τῷ δευτέρῳ ἐδαφίῳ ὁρίζεται ὅτι ἐκ τοῦ προσωπικοῦ τούτου (δηλαδὴ τοῦ ἐργατοτεχνικοῦ) δύναται νὰ ἐξαιρῆται τὸ ἔκτακτον ἐπὶ συμβάσει ὡρισμένου χρόνου προσωπικὸν τῶν Σ.Ε.Κ., τὸ μὴ κατέχον ὀργανικὰς θέσεις, ἀλλὰ προσλαμβανόμενον πρὸς ἐκτέλεσιν ἔργων βάσει εἰδικῶν πιστώσεων, οὗτινος αἱ ἀποδοχαὶ καθορίζονται διὰ τῶν μετ' αὐτοῦ συμβάσεων οὐχὶ κατώτεραι τοῦ ἐλαχίστου ὁρίου, ταῦ καθοριζομένου διὰ τῶν ἀναλόγων συλλογικῶν συμβάσεων τοῦ προσωπικοῦ ἰδιωτικῶν ἐπιχειρήσεων.

Ἐκ τῆς τελευταίας ταύτης διατάξεως, ἐν συνδυασμῷ πρὸς τὰς λοιπὰς ὡς ἄνω, σαφῶς προκύπτει, ἀφ' ἑνὸς μὲν ὅτι οἱ συμβατικῶς ὁριζόμενοι μετὰ τοῦ ἐν αὐτῇ ἐκτάκτου προσωπικοῦ ἀποδοχαὶ ἐπιβάλλεται, ὅπως μὴ εἶναι κατώτεραι τῶν ἀποδοχῶν τοῦ προσωπικοῦ ἰδιωτικῶν ἐπιχειρήσεων, τῆς αὐτῆς εἰδικότητος, ἐν τῷ αὐτῷ τόπῳ καὶ ὑπὸ τὰς αὐτὰς συνθήκας ἐργαζομένου, τῶν καθοριζομένων διὰ συλλογικῶν συμβάσεων ἢ διαιτητικῶν ἀποφάσεων (*), ἐπεχουσῶν θέσιν συλλογικῶν συμβάσεων κατὰ τὸ ἄρθρον 19 § 2 τοῦ νόμου 3239)1955, ὡς τοῦτο ἐτροποποιήθη διὰ τοῦ ν.δ. 3755)1957, ὑποχρεουμένων τῶν Σ.Ε.Κ. ὅπως καταβάλωσι τὴν διαφοράν, ἐὰν τυχὸν αἱ συμβατικαὶ ἀποδοχαὶ ὑπολείπωνται τῶν διὰ τῶν συλλογικῶν συμβάσεων ἢ διαιτητικῶν ἀποφάσεων καθοριζομένων κατωτάτων ὁρίων, ἀφ' ἑτέρου δὲ ὅτι ὡς «ἀποδοχαί», περὶ ὧν ἄνευ διακρίσεώς τινος ὁρίζει ἡ ἀνωτέρω διάταξις, νοοῦνται πᾶσαι αἱ ὡς ἀντάλλαγμα τῆς παρεχομένης ἐργασίας ὁριζόμεναι ἀντιπαροχαὶ καὶ δὴ οὐ μόνον τὸ ἁπλοῦν ἡμερομίσθιον, ἀλλὰ καὶ τὸ ηὐξημένον τοιοῦτον, τὸ καθοριζόμενον διὰ τὴν περίπτωσιν ἀλλαγῆς τοῦ τόπου ἐργασίας. Ἐξ ἄλλου, κατὰ τὰς ὁμοιομόρφους διατάξεις (§ 2) τῆς ὑπ' ἀριθ. 18)1957 ἀποφάσεως τοῦ Δευτεροβαθμίου Διοικητικοῦ Διαιτητικοῦ Δικαστηρίου Ἀθηνῶν καὶ τῆς ὑπ' ἀριθ. 5)1960 ἀποφάσεως τοῦ Δευτεροβαθμίου Διοικητικοῦ Διαιτητικοῦ Δικαστηρίου Πειραιῶς περὶ τῶν ὅρων ὁμοιβῆς καὶ ἐργασίας τῶν ἐργατοτεχνιτῶν σιδηροβιομηχανίας ἁπάσης τῆς χώρας, ὡς καὶ τῶν ἀπὸ 3 Ἀπριλίου 1961 καὶ 3 Αὐγούστου 1962 συλλογικῶν συμβάσεων ἐργασίας ἐργατοτεχνιτῶν σιδηροβιομηχανίας, ἰσχυουσῶν καὶ τούτων καθ' ἃ-

(*) Ἴδετε καὶ Α.Π. 314)1964, ΕΕΔ 23, 794.

πασαν τήν χώραν, οἱ ἐν αὐταῖς μισθωτοί, ἀποστελλόμενοι καί ἐργαζόμενοι εἰς ἐργασίας ἐκτός τῆς περιφερείας τῆς τέως Διοικήσεως Πρωτευούσης, λαμβάνουσι τάς ἐν αὐταῖς ἀποδοχάς ηὐξημένας κατά 100 ο)ο.

Ὡς προκύπτει ἐκ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως τοῦ κατ' ἔφεσιν δικάσαντος Πρωτοδικείου, τήν ἀγωγήν τοῦ ἀναιρεσείοντος, προσληφθέντος ὑπό τῶν Σ.Ε.Κ. διά συμβάσεων ἐργασίας ἰδιωτικοῦ δικαίου, ὡρισμένου ἑκάστοτε χρόνου, ὡς τεχνίτου σιδηρῶν κατασκευῶν (γεφυροτεχνίτου), εἰς τά παρ' αὐτῶν, βάσει εἰδικῶν πιστώσεων, ἐκτελούμενα ἔργα, ἀπέρριψε τό εἰρημένον δικαστήριον, καθ' ὅ μέρος διώκεται δι' αὐτῆς ἡ πληρωμή προκυπτουσῶν διαφορῶν κατά τό χρονικόν διάστημα ἀπό 1.1.1959 μέχρι 31.12.1963, ἐξ ηὐξημένων ἡμερομισθίων δι' ἐργασίαν παρασχεθεῖσαν ἐκτός τῆς περιφερείας τῆς τέως Διοικήσεως Πρωτευούσης, ἐπί τῇ αἰτιολογίᾳ ὅτι διά τῶν μετά τοῦ ἐνάγοντος συμβάσεων ἐργασίας ἐξηρέθη οὗτος τοῦ Κανονισμοῦ τῶν παγίων μέσων ἀποδοχῶν τοῦ προσωπικοῦ τῶν Σ.Ε.Κ., οὐχί δέ καί τῶν δευτερευουσῶν ἀπολαυῶν, καί ὅτι ἑπομένως δέν δικαιοῦται τῆς ὡς ἄνω προσαυξήσεως κατά 100 ο)ο τοῦ ἡμερομισθίου του, τῆς ὁριζομένης διά τῶν ὡς ἄνω διαιτητικῶν ἀποφάσεων καί συλλογικῶν συμβάσεων ἐργασίας, ἀλλά τῆς ὑπό τοῦ Κανονισμοῦ δευτερευουσῶν ἀπολαυῶν τοῦ προσωπικοῦ τῶν Σ.Ε.Κ. ὁριζομένης ἐλάσσονος ἀμοιβῆς, ἣν καί ἔλαβε. Οὕτως ὅμως ἀποφηνάμενον τό Πρωτοδικεῖον ψευδῶς ἠρμήνευσε καί ἐσφαλμένως ἐφήρμοσε τήν ὡς ἄνω οὐσιαστικήν διάταξιν τοῦ ἄρθρου 7 ἐδάφ. β' τοῦ δ)τος 18 Μαΐου | 18 Ἰουνίου 1954 καί ἀναιρετέαν ἐν μέρει κατέστησε τήν ἀπόφασίν του, κατά τό ἄρθρον 807 ἐδάφ. 17 Πολ. Δικ. καί τόν σχετικόν μοναδικόν λόγον ἀναιρέσεως.

Ἀναιρουμένης κατά τά ἀνωτέρω τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως δέον ὅπως παραπεμφθῇ ἡ ὑπόθεσις, κατά τό μέρος, καθ' ὅ γίνεται ἡ ἀναίρεσις, εἰς τό ὑπό τοῦ Κανονισμοῦ ὁριζόμενον Γ' Τμῆμα, πρός περαιτέρω συζήτησιν, ἅτε χρήζουσα περαιτέρω διευκρινήσεως (*).

***2.** Ἔννοια Β.Δ. ἀπό 18 Μαΐου)18 Ἰουνίου 1954 περί ἀποδοχῶν τοῦ προσωπικοῦ Σιδηροδρόμων Ἑλληνικοῦ Κράτους. — Ὄχι κατώτεραι αἱ συμβατικῶς ὁριζόμεναι ἀποδοχαί τῶν ἀποδοχῶν, τῶν καθοριζομένων δυνάμει ὄχι μόνον γενικωτέρας ἐφαρμογῆς συλλογικῶν συμβάσεων ἐργασίας, ἀλλά καί εἰδικῶν τοιούτων, ἀφορωσῶν τό προσωπικόν τῆς αὐτῆς εἰδικότητος καί ἐν τῷ αὐτῷ τόπῳ ὑπό τάς αὐτάς ἐπαγγελματικάς συνθήκας καί μιᾶς μόνον ἰδιωτικῆς ἐπιχειρήσεως ἤ ἐκμεταλλεύσεως.—Κατώτατα ὅρια ἀποδοχῶν προσωπικοῦ ἀξίας ἔργων Ἀνωνύμου Τεχνικῆς Ἑταιρείας Ὑδραυλικῶν καί Ἐξυγιαντικῶν Ἔργων.*

Ἀρείου Πάγου 253)1965, Τμ. Β'

Προεδρεύων ὁ Ἀντιπρόεδρος κ. *Κ. Σεϋρλῆς*
Εἰσηγητής ὁ Ἀρεοπαγίτης κ. *Ι. Χατζηδάκης*
Δικηγόροι οἱ κ.κ. Ε. Δοῦρος, Α. Τσάρας

Κατά τό ἄρθρον 7 § 2 τοῦ ἀπό 18 Μαΐου | 18 Ἰουνίου 1954 β δ)τος «περί ρυθμίσεως τῶν ἀποδοχῶν τοῦ προσωπικοῦ τῶν σιδηροδρόμων τοῦ Ἑλληνικοῦ Κράτους», ἐκδοθέντος δυνάμει τοῦ ἄρθρου 15 § 1 τοῦ ἀ.ν. 1538 τοῦ 1950, ἐκ τοῦ ἐκτάκτου ἐργατοτεχνικοῦ προσωπικοῦ τῶν Σ.Ε.Κ., ἐπί τοῦ ὁποίου ἐφαρμόζονται αἱ διατάξεις τοῦ διατάγματος τούτου, δύναται νά ἐξαιρῆται τό ἔκτακτον ἐπί συμβάσει ὡρισμένου χρόνου προσωπικόν τῶν Σ.Ε.Κ., τό μή κατέχον ὀργανικάς θέσεις, ἀλλά προσλαμβανόμενον πρός ἐκτέλεσιν ἔργων βάσει εἰδικῶν πιστώσεων, οὗτινος αἱ ἀποδοχαί καθορίζονται διά τῶν μετ' αὐτοῦ συμβάσεων, οὐχί ὅμως καί κατώτεραι τοῦ ἐλαχίστου ὁρίου, τοῦ καθοριζομένου διά τῶν ἀναλόγων συλλογικῶν συμβάσεων τοῦ προσωπικοῦ ἰδιωτικῶν ἐπιχειρήσεων.

Ἐκ τῆς διατάξεως ταύτης, μή ποιουμένης διάκρισιν, προκύπτει σαφῶς, ὅτι αἱ συμβατικῶς ὁριζόμεναι ἀποδοχαί τοῦ ἐξαιρεθέντος ὡς ἄνω προσωπικοῦ τῶν Σ.Ε.Κ. ἐπιβάλλεται νά μή εἶναι κατώτεραι τῶν ἀποδοχῶν τῶν καθοριζομένων δυνάμει ὄχι μόνον γενικωτέρας ἐφαρμογῆς συλλογικῶν συμβάσεων ἐργασίας, ἀλλά καί εἰδικῶν τοιούτων, ἀφορωσῶν τό προσωπικόν τῆς αὐτῆς εἰδικότητος καί ἐν τῷ αὐτῷ τόπῳ, ὑπό τάς αὐτάς ἐπαγγελματικάς συνθήκας ἐργαζόμενον, μιᾶς μόνον ἰδιωτικῆς ἐπιχειρήσεως ἤ ἐκμεταλλεύσεως. Ὅθεν, δέ χθέν τό ὡς ἐφετεῖον δικάσαν Πρωτοδικεῖον διά τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεώς του, ὅτι ὁ ἀναιρεσείων προσελήφθη παρά τῶν ἀναιρεσιβλήτων διά συμβάσεως ἐξηρτημένης ἐργασίας καί ἀπησχολήθη παρ' αὐτῆς εἰς ἔργα ἐκτελούμενα βάσει εἰδικῶν πιστώσεων τοῦ Δημοσίου ἀπό 2.9.1959 μέχρι 31.3.1962, ὡς ἀνειδίκευτος ἐργάτης χωματουργικῶν καί τεχνικῶν ἔργων γραμμῆς, ἔκτοτε δέ καί μέχρι τῆς 27.11.1963 ὡς τεχνίτης πιστολαδόρος εἰς τό ἔργον κατασκευῆς τῆς σήραγγος Μπογιατίου καί ὅτι διά τῆς συμβάσεως ταύτης ἐξηρέθη οὗτος τοῦ ἄνω δ)τος ὡς πρός τάς κυρίας ἀποδοχάς του καί κρίναν μετά ταῦτα, ὅτι δέν δύναται νά ὑπαχθῇ εἰς τήν ἀπό 21.11.1957 συλλογικήν σύμβασιν ἐργασίας καί τήν ὑπ' ἀριθ. 18 τοῦ 1961 ἀπόφασιν τοῦ Π.Δ.Δ.Δ. Ἀθηνῶν «περί ὅρων καί ἀποδοχῶν τοῦ προσωπικοῦ ἀξίας ἔργων τῆς Ἀνωνύμου Τεχνικῆς Ἑταιρείας Ὑδραυλικῶν καί Ἐξυγιαντικῶν Ἔργων», προβλεπούσης περί μισθωτῶν ὁμοίας κατηγορίας, διότι ἀφορῶσι τοιούτους τῆς εἰδικότητός του μιᾶς μόνον ἐπιχειρήσεως καί οὐχί εὐρυτέρου κύκλου ἐπιχειρήσεων, ἐσφαλμένως ἠρμήνευσε καί ἐφήρμοσε τήν προπαρατεθεῖσαν διάταξιν καί κατέστησε ἀναιρετέαν τήν ἀπόφασίν του κατά τό ἄρθρον 807 § 17 τῆς Πολ. Δικ. καί τόν βάσιμον περί τούτου μοναδικόν λόγον τῆς ὑπό κρίσιν ἀναιρέσεως.

Μετά τήν ἀναίρεσιν τῆς προσβαλλομένης ἀπο-

(*) Ἀνηρέθη ἡ ὑπ' ἀριθ. 1795)1964 ἀπόφασις τοῦ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν ὡς ἐφετείου.

φάσεως δέον νὰ παραπεμφθῇ ἡ ὑπόθεσις, κατὰ τὸ ἄρθρον 834 § 1 τῆς Πολ. Δικ., πρὸς περαιτέρω κατ' οὐσίαν συζήτησιν εἰς τὸ Γ' Τμῆμα τοῦ δικαστηρίου τούτου (*).

III. ΤΡΑΠΕΖΑΙ

Προσαύξησις μισθοῦ ὑπαλλήλων Τραπέζης τῆς Ἑλλάδος

Ἔννοια ἄρθρου 371 Ἀστικοῦ Κώδικος.—Χορήγησις εἰς ὑπαλλήλους τῆς Τραπέζης τῆς Ἑλλάδος, ὑπηρετοῦντος εἰς τὸν αὐτὸν βαθμόν, προσαυξήσεως μισθοῦ κατὰ τὸν Ὀργανισμὸν Ἐσωτερικῆς Ὑπηρεσίας τῆς Τραπέζης.—Κρίσις τοῦ Δικαστηρίου, κατ' ἄρθρον 371 Ἀστικοῦ Κώδικος, ἐὰν ἡ κρίσις τοῦ Διοικητοῦ τῆς Τραπέζης δὲν εἶναι δικαία ἢ βραδύνῃ, ὡς ὑποκειμένης ἀορίστου παροχῆς καὶ οὐχὶ ἐνοχῆς ὑπὸ ἐξουσιαστικὴν αἵρεσιν.

Ἀρείου Πάγου 278)1965, Τμ. Β'

Προεδρεύων ὁ Ἀντιπρόεδρος κ. *Κ. Σούρλος*
Εἰσηγητὴς ὁ Ἀρεοπαγίτης κ. *Εὐστ. Μαλλούχος*
Δικηγόροι οἱ κ.κ. Ι. Παασιᾶς, Φ. Ἀγγελῆς

Αἱ ὑπὸ κρίσιν ἀντίθετοι αἰτήσεις, στρεφόμεναι κατὰ τῆς αὐτῆς ἀποφάσεως, εἶναι συνεκδικαστέαι λόγῳ συναφείας.

Ἐπὶ τῆς αἰτήσεως τῆς Τραπέζης τῆς Ἑλλάδος.

Κατὰ τὸ ἄρθρον 371 Α.Κ. ἐὰν ὁ προσδιορισμὸς τῆς παροχῆς ἀνετέθη εἰς τινα τῶν συμβαλλομένων ἢ εἰς τρίτον, ἐν ἀμφιβολίᾳ θεωρεῖται, ὅτι ὁ προσδιορισμὸς πρέπει νὰ γίνῃ κατὰ δικαίαν κρίσιν, ἐὰν δὲ δὲν ἐγένετο κατὰ δικαίαν κρίσιν ἡ βραδύνῃ, γίνεται ὑπὸ τοῦ δικαστηρίου. Κατὰ τὴν ἔννοιαν τῆς διατάξεως ταύτης, ἐχούσης ἐφαρμογὴν ἐπὶ ἀορίστου παροχῆς, δυναμένης νὰ προσδιορισθῇ ἐπὶ τῇ βάσει ἀντικειμενικῶν στοιχείων, ἡ ἀοριστία ἐν τῷ καθορισμῷ τῆς ἐκτάσεως τῆς παροχῆς δύναται νὰ ἀφορᾷ ὁλόκληρον ἢ οἱονδήποτε ἐπὶ μέρους ὅρον προσδιοριστικὸν τῆς ἐκτάσεως. Δύνανται ἑπομένως ἐπὶ χρηματικῆς παροχῆς νὰ τίθενται ὅρια πλειόνων ποσῶν, ἐντὸς τῶν ὁποίων πρέπει νὰ γίνῃ ὁ προσδιορισμός, εἶον νὰ ὁρίζηται μελλοντικὴ αὔξησις ἢ μὴ τοῦ ποσοῦ τῆς παροχῆς, καὶ ἂν ἔτι τὸ ποσὸν τῆς αὐξήσεως εἶναι ὡρισμένον, ἀνετέθη δὲ εἰς τὸν ἕτερον τῶν συμβαλλομένων ἢ τὸν τρίτον νὰ ἀποφασίσῃ βάσει ἀντικειμενικῶν στοιχείων περὶ τῆς χορηγήσεως ἢ μὴ τῆς αὐξήσεως (*).

Ὡς δείκνυται ἐκ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως, τὸ ὡς ἐφετεῖον δικάσαν Πρωτοδικεῖον ἐδέξατο διελέγκτως, μετ' ἐκτίμησιν τῶν ἀποδείξεων, ὅτι κατὰ τὸν Ὀργανισμὸν Ἐσωτερικῆς Ὑπηρεσίας τῆς ἀναιρεσειούσης Τραπέζης καὶ τὸν Γενικὸν Κανονισμὸν τῆς καταστάσεως τῶν ὑπαλλήλων αὐτῆς, διέποντας, κατόπιν ἀποδοχῆς τοῦ ἀναιρεσιβλήτου ὑπαλλήλου της, τὴν μεταξὺ τῶν διαδίκων ἐργασιακὴν σχέσιν, εἰς ὑπαλλήλους ὑπηρετοῦντας εὐδοκίμως εἰς τὸν αὐτὸν βαθμόν, χορηγεῖται προσαύξησις μισθοῦ, δυναμένη νὰ ἐπαναληφθῇ πεντάκις. Ἡ προσαύξησις διὰ τοῦ, κατέχοντος τὸν βαθμὸν τοῦ δοκίμου ἢ τοῦ βαθμοῦ χορηγεῖται ἀνὰ διετίαν (εἰδικῶς διὰ τὸν βαθμὸν τοῦ δοκίμου μόνον αἱ τρεῖς πρῶται προσαυξήσεις δίδονται ἀνὰ διετίαν, οἱ δὲ λοιπαὶ ἀνὰ τριετίαν) καὶ ἀνέρχεται εἰς 15 ο)ο ἐπὶ τοῦ βασικοῦ μισθοῦ, ἐκτὸς τῆς πρώτης τοιαύτης, ἀνερχομένης εἰς 20 ο)ο. Αἱ προσαυξήσεις αὗται χορηγοῦνται ὑπὸ τοῦ Διοικητοῦ μετὰ γνώμην τοῦ Συμβουλίου Διοικητικῆς Ὑπηρεσίας καὶ κατόπιν τῆς ὑπὸ τούτων κρίσεως περὶ τοῦ εὐδοκίμου τῆς ὑπηρεσίας τοῦ ὑπαλλήλου καὶ ἐφ' ὅσον οὗτος, βάσει τῆς ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 34 τοῦ Γενικοῦ Κανονισμοῦ προβλεπομένης εἰδικῆς διαδικασίας ποιοτικοῦ χαρακτηρισμοῦ τῶν ὑπαλλήλων της, μετὰ ἔλεγχον τῶν περὶ ἑκάστου στοιχείων ποιότητος, δὲν ἐχαρακτηρίσθη ὡς ἀνεπαρκὴς ἢ σχεδὸν ἐπαρκής, ὁ καθορισμὸς δὲ ὡς εὐδοκίμου ἢ μὴ τῆς ὑπηρεσίας τῶν ὑπαλλήλων τῆς ἀναιρεσειούσης διὰ τὴν χορήγησιν αὐτοῖς τῶν ἀνωτέρω προσαυξήσεων δὲν ἀνετέθη εἰς τὴν ἀπόλυτον, ἀλλὰ εἰς τὴν δικαίαν κρίσιν τοῦ Διοικητοῦ της. Ὑπὸ τὰ περιστατικὰ ταῦτα, ἐὰν ἡ κρίσις τοῦ Διοικητοῦ τῆς ἀναιρεσειούσης δὲν εἶναι δικαία ἢ βραδύνῃ, γίνεται ὑπὸ τοῦ δικαστηρίου, ὡς ὑποκειμένης ἀορίστου παροχῆς καὶ οὐχὶ ἐνοχῆς ὑπὸ ἐξουσιαστικὴν ἀναβλητικὴν αἵρεσιν, οὕτω δὲ κριναν καὶ τὸ δικάσαν δικαστήριον καὶ ἀκολούθως ἐξάμενον, μετ' ἐκτίμησιν τῶν ἀποδείξεων, ὅτε τοῦ Διοικητοῦ τῆς ἀναιρεσειούσης μὴ κρίναντος περὶ τῆς ὑπηρεσίας τοῦ ἀναιρεσιβλήτου ἐν τῷ βαθμῷ τοῦ δοκίμου, ὅτι ἡ ὑπηρεσία αὐτοῦ ἐν τῷ βαθμῷ τούτῳ ὑπῆρξεν εὐδόκιμος, ὀρθῶς τὰς διαληφθείσας διατάξεις ἡρμήνευσε καὶ ἐφήρμοσε καὶ οὐδεμίαν ἑτέραν διάταξιν παρεβίασε καὶ οἱ περὶ τοῦ ἐναντίου πρῶτος λόγος ἀναιρέσεως τοῦ κυρίου δικογράφου καὶ πρῶτος τῶν προσθέτων εἶναι ἀπορριπτέοι ὡς ἀβάσιμοι.

Ὡς δείκνυται ἐκ τῆς τρίτης αἰτιολογίας τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως, τὸ δικάσαν δικαστήριον, τὴν ἀνωτέρω κρίσιν του περὶ εὐδοκίμου ὑπηρεσίας τοῦ ἀναιρεσιβλήτου ἐν τῷ βαθμῷ τοῦ δοκίμου, συνήγαγεν ἐκ πάντων τῶν ἐκατέρωθεν ἐπικληθέντων καὶ προσαχθέντων ἐγγράφων. Ὅθεν ὁ δεύτερος λόγος ἀναιρέσεως τοῦ κυρίου δικογράφου, καθ' ὃν τὸ δικαστήριον παρὰ τὸν νόμον ἐδέχθη πράγματα ὡς ἀληθῆ ἄνευ ἀποδείξεων, εἶναι ἀπορριπτέος ὡς ἀβάσιμος. Ἐπίσης εἶναι ἀπορριπτέος ὁ δεύτερος λόγος τοῦ δικογράφου τῶν προσθέτων, πλήττων τὴν ἀνέλεγκτον, ὡς εἰς πράγματα μόνον ἀναγομένην, κρίσιν τοῦ δικάσαντος δικαστηρίου, ὅτι ὁ ἀναιρεσίβλητος προσελήφθη ὑπὸ τῆς ἀναιρεσειούσης εἰς τὴν ὑπηρεσίαν αὐτῆς ὡς μόνιμος ὑπάλληλός της μὲ τὸν βαθμὸν τοῦ δοκίμου. Ὁ λόγος δὲ οὗτος, καθ' ὅσον ἀποδίδει αἰτίασιν ἐκ τοῦ ἄρθρου 807 §§ 7 καὶ 9 Πολ. Δικ., εἶναι ἀπορριπτέος, διότι ὁ ἐν αὐτῷ

(*) Ἀνῃρέθη ἡ ὑπ' ἀριθ. 213)1965 ἀπόφασις τοῦ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν ὡς ἐφετείου.

(*) Ἴδετε περὶ τοῦ ἄρθρου 371 Α.Κ. καὶ ΕΕΔ 23, 978, ἔνθα νομολογία τοῦ Ἀρείου Πάγου καὶ σημειώσεις μας.

ἀναφερόμενος ὡς μὴ ληφθείς ὑπ' ὄψιν ἰσχυρισμὸς ἀπεκρούσθη ὑπὸ τοῦ δικαστηρίου, συνεκτιμήσαντος, ὡς εἴρηται, καὶ τὰ προσαχθέντα ὑπὸ τῆς ἀναιρεσειούσης ἔγγραφα.

Ἐπὶ τῆς αἰτήσεως τοῦ Γ. Π.

Ὡς δείκνυται ἐκ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως, τὸ δικάσαν δικαστήριον, ᾧπερ δέχεται, μετ' ἐκτίμησιν τῶν ἀποδείξεων, ὅτι ἡ ὑπηρεσία τοῦ ἀναιρεσείοντος ἐν τῷ βαθμῷ τοῦ βοηθοῦ κατὰ τὴν πρώτην διετίαν ἀπὸ τῆς προαγωγῆς του εἰς τὸν βαθμὸν τοῦτον, ἤτοι ἀπὸ τῆς 15 Νοεμβρίου 1958 μέχρι 15 Νοεμβρίου 1963, δὲν ἦτο εὐδόκιμος, περαιτέρω καθορίζον τὰ πραγματικὰ περιστατικά, ἐφ' ὧν ἐστήριξε τὴν κρίσιν του ταύτην, δέχεται, ὅτι ἡ ὑπηρεσία τοῦ ἀναιρεσείοντος ἐν τῷ ἀνωτέρῳ βαθμῷ καὶ κατὰ τὴν αὐτὴν χρονικὴν περίοδον μᾶλλον δὲν ἦτο εὐδόκιμος, (ὅτι μᾶλλον περὶ τοῦ μὴ εὐδοκίμου τῆς ὑπηρεσίας του δύναται νὰ ἐξαχθῇ συμπέρασμα). Οὕτως ὅμως ἀποφηναμένον ἀνεπαρκεῖς καὶ ἀντιφατικὰς διέλαβεν αἰτιολογίας ἐπὶ τοῦ ἀσκοῦντος αὐτεξούσιον ἐπιρροὴν εἰς τὴν ἔκβασιν τῆς δίκης ζητήματος τούτου, στερήσαν τὴν ἀπόφασίν του νομίμου βάσεως, διότι ὁ εἷς ἐναιρετέα κατὰ τὸ μέρος τοῦτο ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις κατὰ τὸ διὰ τοῦ ἄρθρου 5 τοῦ νόμου 3810)1957 προστεθὲν εἰς τὸ ἄρθρον 807 Πολ. Δικονομίας ἐδάφιον 19 καὶ τὸν ἐχόντα τὴν ἔννοιαν ταύτην τρίτον λόγον τοῦ ἀναιρετηρίου.

Ἀναιρουμένης ἐν μέρει τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως δέον νὰ παραπεμφθῇ ἡ ὑπόθεσις κατὰ τὸ ἀναιρούμενον μέρος, ὡς χρήζουσα περαιτέρω διευκρινήσεως, εἰς τὸ Γ' Τμῆμα τοῦ Ἀρείου Πάγου, συμφώνως πρὸς τὰ ἄρθρα 834 § 1 Πολ. Δικονομίας, ὡς ἀντικατεστάθη διὰ τοῦ ἄρθρου 25 νόμου 3910)1957, καὶ 3 παράγραφος III τοῦ κυρωθέντος διὰ τοῦ ἀπὸ 9 Ἰανουαρίου) 3 Μαρτίου 1958 β. δ)τος Κανονισμοῦ λειτουργίας τοῦ Ἀρείου Πάγου, ὡς ἀντικατεστάθη διὰ τοῦ ἄρθρου μόνου τοῦ β.δ. 293)1960 (*).

IV. ΥΠΑΛΛΗΛΟΙ ΙΔΙΩΤΙΚΟΙ

Ἔννοια ἰδιωτικοῦ ὑπαλλήλου κατὰ Ν.Δ. 2655)1953

Θεώρησις ὡς ἰδιωτικοῦ ὑπαλλήλου παντὸς προσώπου, κατὰ κύριον ἐπάγγελμα ἀσχολουμένου ἐπ' ἀντιμισθίᾳ, ἀνεξαρτήτως τρόπου πληρωμῆς, εἰς ὑπηρεσίαν ἰδιωτικοῦ καταστήματος, Γραφείου ἢ ἐν γένει ἐπιχειρήσεως ἢ οἱασδήποτε ἐργασίας καὶ παρέχοντος ἐργασίαν ἀποκλειστικῶς ἢ κατὰ κύριον χαρακτῆρα μὴ σωματικήν. — ***Περίπτωσις ζυγιστοῦ.***

Ἀρείου Πάγου 294)1965, Τμ. Β'

Προεδρεύων ὁ Ἀντιπρόεδρος κ. *Κ. Σούρλος*
Εἰσηγητὴς ὁ Ἀρεοπαγίτης κ. *Ἰ. Δαλιάνης*
Δικηγόροι οἱ κ.κ. Χ. Σιδέρης, Γ. Δαμασκηνός

Κατὰ τὸ ἄρθρον 10 τοῦ νόμου 1234)1918, τροποποιηθὲν ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 7 τοῦ νόμου 4558)1930, ὡς ἰσχύει ἀντικατασταθὲν ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 1 τοῦ ν.δ. 2655)1953, ἰδιωτικὸς ὑπάλληλος θεωρεῖται πᾶν πρόσωπον, κατὰ κύριον ἐπάγγελμα ἀσχολούμενον ἐπ' ἀντιμισθίᾳ, ἀνεξαρτήτως τρόπου πληρωμῆς, εἰς ὑπηρεσίαν ἰδιωτικοῦ καταστήματος, Γραφείου ἢ ἐν γένει ἐπιχειρήσεως ἢ οἱασδήποτε ἐργασίας καὶ παρέχον ἐργασίαν ἀποκλειστικῶς ἢ κατὰ κύριον χαρακτῆρα μὴ σωματικήν (*).

Ἐν προκειμένῳ τὸ ὡς ἐφετεῖον δικάσαν Πρωτοδικεῖον ἐδέξατο διὰ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως, ὡς ἐξ αὐτῆς δείκνυται, μετ' ἀνελέγκτου ἐκτίμησιν τῶν προσαχθεισῶν ἀποδείξεων, ὅτι ὁ ἀναιρεσίβλητος, προσληφθεὶς παρὰ τῆς ἀναιρεσειούσης διὰ συμβάσεως μισθώσεως ἐξηρτημένης ἐργασίας καὶ τοποθετηθεὶς εἰς τὸ τμῆμα προσμίξεως (χαρμανοποιήσεως) τῶν διαφόρων ποιοτήτων καπνοῦ τοῦ ἐν Πειραιεῖ ἐργαστασίου της, παρέσχε καθ' ὅλον τὸ μέχρι τῆς καταγγελίας τῆς συμβάσεως (9.10.1963) χρονικὸν διάστημα τὰς ἐξῆς ἐργασίας: Καθ' ἑκάστην παρελάμβανε παρὰ τοῦ ἐπιστάτου τῶν ἐργατῶν τοῦ Τμήματος συνθέσεως χαρμανίου καπνοῦ εἰδικὸν σημείωμα, ἐν ᾧ λεπτομερῶς ἀνεγράφοντο αἱ ποσότητες ἐξ ἑκάστου εἴδους καπνοῦ, αἵτινες ἔδει νὰ ζυγισθῶσιν, εἶτα προέβαινεν οὗτος εἰς τὴν διὰ πλάστιγγος ζύγισιν τῶν ἐπὶ ταύτης τοποθετουμένων ὑπὸ ἑτέρων ἐργατῶν ἀσκεπῶν καὶ πλήρων καπνοῦ ξυλίνων κιβωτίων, ἀνέγραφε μεθ' ἑκάστην ζύγισιν εἰς εἰδικὸν δελτίον τὸ εἶδος τοῦ καπνοῦ καὶ τὸ ἐκ τῆς ζυγίσεως προκῦπτον βάρος ἑκάστου κιβωτίου καὶ ἐν συνεχείᾳ προέβαινεν εἰς μαθηματικοὺς ὑπολογισμούς, εἰς τρόπον ὥστε αἱ δι' ἕκαστον εἶδος καπνοῦ ζυγισθεῖσαι ποσότητες νὰ εἶναι ἀντίστοιχοι πρὸς τὰς ἐν τῷ σημειώματι ἀναγραφομένας, ὑπεύθυνος τυγχάνων διὰ τὴν ἀκριβῆ ἐκτέλεσιν τῆς ἄνω ἐργασίας, ἥτις προδήλως ἦτο ἀποφασιστικῆς σημασίας διὰ τὴν ἐπιτυχῆ ἢ μὴ σύνθεσιν ἑκάστης κατηγορίας χαρμανίου καὶ ὅτι δὲν ἐβεβαιώθη, ὅτι ἀπησχολήθη ὁ ἀναιρεσίβλητος εἰς ἐργασίας χαρμανοποιήσεως. Ὑπὸ τὰ πραγματικὰ ταῦτα περιστατικά, τὰ ὁποῖα τὸ Δικαστήριον ἀνελέγκτως ἐδέξατο, ἡ ὑπὸ τοῦ ἀναιρεσιβλήτου παρασχεθεῖσα εἰς τὴν ἀναιρεσείουσαν ἐργασία εἶναι κατὰ κύριον χαρακτῆρα σωματική, καὶ δὴ τοῦ ζυγιστοῦ καπνοῦ, μὴ ἀπαιτουμένης διὰ τὴν ἐκτέλεσιν αὐτῆς, ὡς καὶ τῆς ἀναγραφῆς μεθ' ἑκάστην ζύγισιν καπνοῦ εἰς εἰδικὸν δελτίον τοῦ εἴδους τοῦ καπνοῦ καὶ τοῦ ἐκ τῆς ζυγίσεως προκύπτοντος βάρους ἑκάστου κιβωτίου, πνευματικῆς ἐνεργείας εἰμὴ μόνον ἐκείνης, ἥτις συνοδεύει κατὰ κανόνα πᾶσαν οἱανδήποτε σωματικὴν ἐργασίαν, διότι ἡ σύνθεσις τοῦ χαρμανίου καθωρίζετο ἀποκλειστικῶς παρ' εἰδικοῦ ἄνευ οὐδεμιᾶς συμβολῆς εἰς τοῦτο τοῦ ἀναιρεσιβλήτου, εἰς ὃν παρεδίδετο «εἰδικὸν σημείωμα, ἐν ᾧ λεπτομερῶς ἀνεγράφοντο αἱ ποσότητες ἐξ ἑκάστου εἴδους καπνοῦ, αἵτινες ἔδει νὰ ζυγισθῶσιν» καὶ διότι οἱ μετὰ τὴν ζύγισιν γινόμενοι παρ' αὐτοῦ «μαθηματικοὶ ὑπολογισμοὶ» ἦσαν ἁπλαῖ προσθαφαιρέσεις συμφώνως πρὸς τὰς ἐν τῷ εἰδικῷ σημειώματι λεπτομερεῖς ἀποδείξεις

(*) Ἀνηρέθη ἐν μέρει ἡ ὑπ' ἀριθ. 17192)1963 ἀπόφασις τοῦ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν ὡς ἐφετείου.

(*) Ἴδετε περὶ τοῦ θέματος καὶ σημειώσεις μας ἐν ΕΕΔ 24, 1064.

ΝΟΜΟΛΟΓΙΑ ΑΣΦΑΛΙΣΤΙΚΟΥ ΔΙΚΑΙΟΥ

ΑΣΦΑΛΙΣΙΣ ΕΙΣ ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΥΣ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗΣ ΑΣΦΑΛΙΣΕΩΣ

Ρύθμισις καθυστερουμένων ασφαλιστικών εισφορών

Έννοια ὑπ' ἀριθ. 162)1959 Πράξεως Υ

τοῦ εἰδικοῦ διά τήν χαρμανοποίησιν. Μετά ταῦτα τό ὡς ἐφετεῖον δικάσαν Πρωτοδικεῖον, κρῖναν ὅτι ὁ ἀναιρεσίβλητος εἶναι ὑπάλληλος τῆς ἀναιρεσειούσης καί ἀκολούθως ἀπορρῖψαν τήν ἔφεσιν κατά τῆς πρωτοδίκου ἀποφάσεως, δεχθείσης τήν ἀγωγήν τοῦ ἀναιρεσιβλήτου κατ' αὐτῆς, αἴτημα ἐχούσης τήν καταβολήν τῶν ἀπό τῆς ἡμέρας τῆς καταγγελίας τῆς συμβάσεως παρά τῆς ἀναιρεσειούσης (9.10.1963) καί ἐφεξῆς μισθῶν ὑπερημερίας, ἐπί τῷ λόγῳ ὅτι ἡ καταγγελία αὕτη, καταβληθείσης αὐτῷ παρά τῆς ἀναιρεσειούσης ἀποζημιώσεως ἐργάτου καί οὐχί, ὡς ἔδει, ὑπαλλήλου, εἶναι ἄκυρος, ψευδῶς ἡρμήνευσε καί ἐσφαλμένως ἐφήρμοσε τάς διαληφθείσας οὐσιαστικοῦ περιεχομένου διατάξεις καί ἀναιρετέαν κατέστησε τήν ἀπόφασίν του κατά τό ἄρθρον 807 ἐδάφ. 17 Π.Δ. καί τόν περί τούτου βάσιμον πρῶτον λόγον ἀναιρέσεως. Ἀναιρουμένης τῆς ἀποφάσεως καί μή χρηζούσης τῆς ὑποθέσεως περαιτέρω διευκρινήσεως δέον νά διακρατηθῇ παρά τῷ Τμήματι τούτῳ ἡ περαιτέρω συζήτησις τῆς ὑποθέσεως, κατ' ἄρθρον 834 § 2 τῆς Πολιτικῆς Δικονομίας, ὡς τοῦτο ἀντικατεστάθη διά τοῦ ἄρθρου 25 τοῦ ν. 3810)1957, τῶν διαδίκων δέ ἐπανερχομένων εἰς τήν πρό τῆς ἀναιρεθείσης ἀποφάσεως κατάστασιν, δέον νά ἐρευνηθῇ ἡ νομιμότης καί ἐμπροθέσμως ἀσκηθεῖσα κατά τῆς ὑπ' ἀριθ. 2026)1964 ἀποφάσεως τοῦ Πρωτοδίκου Ἀθηνῶν ἔφεσις τῆς ἀναιρεσειούσης, δι' ἧν κατεβλήθη τό νόμιμον πρόστιμον.

Ἡ ὑπό κρίσιν ἀγωγή, ἐχουσα, καθ' ἃ ἐν αὐτῇ ἐκτίθεται, ἀντικείμενον τήν καταβολήν τῷ ἐνάγοντι παρά τῆς ἀναιρεσειούσης μισθῶν ὑπερημερίας ἀπό τῆς παρ' αὐτῆς καταγγελίας τῆς συμβάσεως ἐργασίας (9.10.1963) καί ἐφεξῆς, ἐπί τῷ λόγῳ ὅτι ἡ καταγγελία αὕτη, καταβληθείσης τῷ ἐνάγοντι παρά τῆς ἀναιρεσειούσης ἀποζημιώσεως ἐργάτου καί οὐχί, ὡς ἔδει, ὑπαλλήλου, εἶναι ἄκυρος καί κατέστη ἐκτοτε ὑπερήμερος ἡ ἀναιρεσείουσα περί τήν ἀποδοχήν τῶν προσηκόντως προσφερθεισῶν ὑπηρεσιῶν του, εἶναι, μετά τά ἐν τῇ ἠγουμένῃ σκέψει δεκτά γενόμενα, νόμῳ ἀβάσιμος καί, δεκτοῦ καθισταμένου τοῦ δευτέρου λόγου ἐφέσεως, ὡς κατ' οὐσίαν βασίμου, δέον ὅπως ἐξαφανισθῇ ἡ τά ἐναντία δεχθεῖσα ἐκκαλουμένη ἀπόφασις καί ἀπορριφθῇ ἡ ὑπό δίκην ἀγωγή ὡς ἀβάσιμος (*).

πουργικοῦ Συμβουλίου, ὡς ἐτροποποιήθη ὑπό τοῦ ἄρθρου 2 τοῦ κυρώσαντος αὐτήν Νόμου 4052)1960.—Λῆψις ὑπ' ὄψιν, διά τήν κρίσιν, ἐάν συντρέχῃ περίπτωσις ἐφαρμογῆς τῆς νέας ρυθμίσεως τῶν πρός τούς 'Οργανισμούς Κοινωνικῆς Πολιτικῆς, ἁρμοδιότητος τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας καθυστερουμένων εἰσφορῶν καί προσδιορισμόν ἀφ' ὧν τῆς καταβολῆς αὐτῶν, ἑκάστου ἐργοδότου ὀφειλομένων παρά τινι τῶν 'Οργανισμῶν τούτων αὐτοτελῶς («κατ' ὀφειλέτην») καί ὄχι καί παντός ἄλλου προσώπου, ὅπερ εὐθύνεται τυχόν μετ' αὐτοῦ εἰς ὁλόκληρον ἔναντι τοῦ 'Οργανισμοῦ.

'Αρείου Πάγου 301)1965, Τμ. Γ'

Προεδρεύων ὁ Ἀντιπρόεδρος κ. *Γ. Βαρσάμου*
Εἰσηγητής ὁ Ἀρεοπαγίτης κ. *Δ. Μαργέλλος*
Δικηγόροι οἱ κ.κ. Δ. Παπαγεωργίου, Ν. Χατζηγεωργίου

Διά τῆς ὑπ' ἀριθ. 162)1959 Πράξεως Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου, ὡς αὕτη ἐτροποποιήθη ὑπό τοῦ ἄρθρου 2 τοῦ κυρώσαντος αὐτήν νόμου 4052)1960, «καθυστερούμεναι ἀσφαλιστικαί εἰσφοραί ὑπέρ 'Οργανισμῶν Κοινωνικῆς Πολιτικῆς, ἁρμοδιότητος τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας, ἀναγόμεναι εἰς χρόνον μέχρι τῆς 31 Δεκεμβρίου 1959», ἀπαλλάσσονται πάσης, κατά τάς κειμένας διατάξεις, ἐπιβαρύνσεως ἐκ προσθέτων τελῶν, τόκων ἢ ἀναπροσαρμογῆς, κεφαλαιοποιοῦνται μετά προσθέτου τέλους 0,50 ο)ο μηνιαίως ἀπό τῆς καθυστερήσεώς των, μή δυναμένου πάντως νά ὑπερβῇ ἐν συνόλῳ τά 15 ο)ο τῆς κυρίας ὀφειλῆς καί καταβάλλονται κατά τόν ἐν αὐτῷ ὁριζόμενον τρόπον, ὑπό τήν προϋπόθεσιν ὅτι ὁ ὀφειλέτης δέν καθυστερεῖ ἀπό τῆς 1 Ἰανουαρίου 1960 καί ἐφεξῆς εἰσφοράν τινα καί ἐπί ὑπερβαίνοντος τάς 100.000 δραχμάς χρέους ἤθελε καταβάλει τό 1)4 ἐντός τοῦ ἑπομένου ἀπό τῆς ἐνάρξεως τῆς ἰσχύος τοῦ κυρωτικοῦ νόμου μηνός. Τό εἰρημένον νομοθέτημα οὐδεμίαν περιέχει διάκρισιν καί ἡ δι' αὐτοῦ θεσπιζομένη ρύθμισις ὀφῇ ὅλας τάς μέχρι τέλους τοῦ ἔτους 1959 καθυστερουμένας εἰσφοράς, τάς ὁποίας ἁμα ἀπαλλάσσει πάσης ἐπιβαρύνσεως ἐκ προσθέτων τελῶν, τόκων ἢ ἀναπροσαρμογῆς, στηριζομένης ἐπί τῶν κειμένων διατάξεων, ἐν αἷς περιλαμβάνεται καί τό ἄρθρον 2 τοῦ νομ. δ)τος 3762)1957, ὅπερ διά τήν κεφαλαιοποίησιν τῶν μέχρι τῆς 31 Μαρτίου 1957 καθυστερουμένων εἰσφορῶν ἐπέβαλε πρόσθετον τέλος ἐξ 1 1)2 ο)ο μη-

(*) Ἀνηρέθη ἡ ὑπ' ἀριθ. 17956)1964 ἀπόφασις τοῦ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν ὡς ἐφετείου.

ΑΣΦΑΛΙΣΤΙΚΗ ΔΙΟΙΚΗΤΙΚΗ ΠΡΑΞΙΣ

ΘΕΜΑΤΑ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗΣ ΑΣΦΑΛΙΣΕΩΣ ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΩΝ

Πρόσθετος παρὰ τῷ Ι.Κ.Α. προαιρετικὴ ἀσφάλισις καὶ λοιπὰ θέματα ἀσφαλίσεως. (Ὁδηγίαι ἐπὶ διατάξεών τινων τοῦ νόμου 4486)1965)(*) : Τὰ περὶ Λογαριασμοῦ προαιρετικῆς ἀσφαλίσεως τῶν ἠσφαλισμένων τοῦ Ἱδρύματος, ὅστις συνεστήθη ὑπὸ τὸν τίτλον «Λογαριασμὸς Πρόσθετου Ἀσφαλίσεως» διὰ τοῦ ἄρθρου 1 τοῦ νόμου, θέλει καθορίσει Εἰδικὸς Κανονισμός, ἐκδοθησόμενος λίαν προσεχῶς.

Διὰ τῶν λοιπῶν περὶ ὧν πρόκειται διατάξεων ἐπέρχονται αἱ ἀκόλουθοι μεταρρυθμίσεις, ἀφορῶσαι εἰς 1) τὸ κύριον ἐπάγγελμα, 2) τὴν ἀσφάλισιν τῶν ἐμπειρογνωμόνων καπνοῦ (καπνομεσιτῶν), 3) τὴν ἀσφάλισιν τῶν ἀσχολουμένων μὲ τὰ γουναρικὰ Καστορίας - Σιατίστης, 4) τὰ πρόσωπα, τὰ ἀπασχολούμενα ἐκτὸς τῶν ὁρίων τῆς χώρας, 5) τὴν ἀσφάλισιν (εἰς Γ.Σ.Π.

(*) ΕΕΔ 24, 746.

νιαίως καὶ μέχρι ποσοστοῦ 50 ο)ο τῆς κυρίας ὀφειλῆς. Αἱ πρὸς τοὺς ἀνωτέρω Ὀργανισμοὺς καθυστερήσεις ἐχρονολογοῦντο ἀπὸ μακροῦ καὶ ἀπετέλεσαν πρὸ τῆς Πράξεως Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου 162)1959 ἀντικείμενον εἰδικῶν ρυθμίσεων διὰ τοῦ ρηθέντος ν. δ)τος 3762)1957 καὶ τῶν ὑπ' αὐτοῦ κυρωθεισῶν Πράξεων τοῦ Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου καὶ ὑπουργικῶν ἀποφάσεων. Οὐχ ἧττον οἱ ὀφειλέται δὲν ἀνταπεκρίθησαν πρὸς τὰς ἐκεῖθεν ἀπορρεούσας ὑποχρεώσεις των καὶ αὐτὸ κατέστη ἀναγκαία ἡ ἐξ ὑπαρχῆς καὶ ἐπωφελεστέρα δι' αὐτοὺς ρύθμισις, ἡ ὁποία προβλέπεται ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 2 τοῦ νόμου 4052)1960 καὶ περιώρισε τὸ μὲν πρόσθετον τέλος ἀπὸ 11)2 ο)ο εἰς 0,50 μηνιαίως, τὸ δὲ ἀνώτατον ὅριον τοῦ ποσοστοῦ ἐπιβαρύνσεως τῆς κυρίας ὀφειλῆς ἀπὸ 50 ο)ο εἰς 15 ο)ο. Πρὸς τούτοις ὑπὸ τὴν ἐκδοχὴν ὅτι διὰ τῆς νέας ρυθμίσεως δὲν ἐθίγη ἡ κεφαλαιοποίησις τοῦ ν. δ)τος 3762)1957 παρίσταται ὡς ἀδικαιολόγητος ὁ ἀπ' ἀρχῆς διὰ τῆς Πράξεως τοῦ Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου 162)1959 καθορισμὸς τοῦ ἀνωτάτου ὁρίου ἐπιβαρύνσεως ἐκ προσθέτου τέλους εἰς τὸ ποσοστὸν 15 ο)ο τῆς κυρίας ὀφειλῆς, ἐφ' ὅσον ἐτύγχανε κατώτερον τῶν τριάκοντα μηνῶν, τὸ μέχρι τῆς δημοσιεύσεως αὐτῆς μεσολοβῆσαν χρονικὸν διάστημα ὑπολογιζόμενον ἀπὸ τῆς καθυστερήσεως τῆς πρώτης ἐκ τῶν κατὰ τὴν κεφαλαιοποίησιν ἐκείνην ὀφειλομένων δόσεων. Ἀφ' ἑτέρου ἡ προστεθεῖσα ὑπὸ τοῦ νόμου 4052)1960 διάταξις (ἄρθρον 4 § 5 ἐδ. 4), δι' ἧς καθωρίσθησαν κατὰ τρόπον ἰδιαίτερον τὰ τοῦ καταλογισμοῦ τῶν καταβληθέντων πρὸς τὸ Ταμεῖον Ἀσφαλίσεως Ἀρτεργατῶν, Μυλεργατῶν καὶ Μακαρονοτεχνιτῶν δυνάμει τοῦ ν. δ)τος 3762)1957, μὴ συνοδευομένη ὑπὸ σχετικῆς τινος προποποιήσεως τῆς γενικῆς ρυθμίσεως τοῦ θέματος τῶν καθυστερουμένων εἰσφορῶν, δὲν δύναται νὰ ἀγάγῃ εἰς τὸ συμπέρασμα, ὅτι διετηρήθη κατὰ βάσιν ἡ διὰ τοῦ νομοθετήματος τούτου ἐπιβληθεῖσα κεφαλαιοποίησις. Τέλος προσιδιάζει εἰς τὴν φύσιν τῶν ἀπαλλαγῶν καὶ τῶν διευκολύνσεων τὸ νὰ ἐπωφελῆται αὐτῶν καὶ περιέρχεται εἰς κολυτέραν μοῖραν ὁ ὀφειλέτης, ὅστις καθυστερεῖ τὴν καταβολὴν τοῦ χρέους του. Δὲν ἐσφάλη ἄρα τὸ δικάσαν Ἐφετεῖον περὶ τὴν ἑρμηνείαν ἢ ἐφαρμογὴν τῶν διαληφθεισῶν διατάξεων, οὕτω σκεφθὲν καὶ ἀπορρίψαν α) τὴν ἀπὸ 20.7.1962 ἔφεσιν τοῦ ἀναιρεσείοντος καὶ β) τὴν ἐπικουρικὴν βάσιν τῆς ὑπὸ χρονολογίαν 5.10.1961 ἀγωγῆς αὐτοῦ μετ' ἀποδοχὴν τῆς ἀπὸ 21.6.1962 ἐφέσεως τῶν ἀναιρεσιβλήτων. Ὅθεν ὁ περὶ τοῦ ἐναντίου πρῶτος λόγος τοῦ ἀναιρετηρίου εἶναι ἀβάσιμος καὶ πρέπει νὰ ἀπορριφθῇ.

Κατὰ τὴν σαφῆ ἔννοιαν τῶν παραγράφων 1 καὶ 2 τοῦ ἄρθρου 2 τοῦ νόμου 4052)1960, δι' ὧν ἐτροποποιήθησαν οἱ ἀντίστοιχοι ὁρισμοὶ τῆς Π.Υ.Σ. 162)1959, ἵνα κριθῇ, ἐὰν συντρέχῃ περίπτωσις ἐφαρμογῆς τῆς νέας ρυθμίσεως τῶν πρὸς τοὺς Ὀργανισμοὺς Κοινωνικῆς Πολιτικῆς ἁρμοδιότητος τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας καθυστερουμένων εἰσφορῶν καὶ προσδιορισθῶσιν ἅμα τὰ τῆς καταβολῆς αὐτῶν, λαμβάνεται ὑπ' ὄψιν ἕκαστος ἐργοδότης ἠσφαλισμένων παρά τινι τῶν Ὀργανισμῶν τούτων αὐτοτελῶς («κατ' ὀφειλέτην»), οὐχὶ δὲ καὶ πᾶν ἄλλο πρόσωπον, ὅπερ εὐθύνεται τυχὸν μετ' αὐτοῦ εἰς ὁλόκληρον ἐναντίου τοῦ Ὀργανισμοῦ δυνάμει διατάξεως νόμου τινὸς ἢ συμφωνίας. Παρέπεται ἐντεῦθεν ὅτι, δεχθὲν τὸ ἐκδὸν τὴν προσβαλλομένην ἀπόφασιν δικαστήριον, ὅτι ἡ ὑπαγωγὴ εἰς τὴν ἀνωτέρω ρύθμισιν τῶν ὀφειλομένων πρὸς τὸ ἀναιρεσεῖον εἰσφορῶν ὑπὸ τῆς ἀναιρεσιβλήτου ὁμορρύθμου ἐμπορικῆς ἑταιρείας ἐνδ ἀπεκλείετο ἐκ τοῦ γεγονότος ὅτι τὰ μέλη αὐτῆς καὶ λοιποὶ ἀναιρεσίβλητοι ὑποχρεοῦνται νὰ πληρώσουν εἰς τὸ ἀναιρεσεῖον, ὡς μετέχοντες τῆς ὁμορρύθμου ἐμπορικῆς ἑταιρείας ὑπὸ τὴν ἐπωνυμίαν «***», καθυστερουμένας ἀσφαλιστικὰς αὐτῆς εἰσφορᾶς, αἵτινες ἀνάγονται εἰς μεταγενέστεραν τῆς 1 Ἰανουαρίου 1960 χρόνον, δὲν ἐσφάλη ὡσαύτως περὶ τὴν ἑρμηνείαν ἢ ἐφαρμογὴν τοῦ εἰρημένου νομοθετήματος, τοῦ ἄρθρου 22 τοῦ Ἐμπορικοῦ Νόμου, εἴτε τοῦ ἄρθρου 481 τοῦ Ἀστικοῦ Κώδικος. Κατὰ συνέπειαν εἶναι ἀπορριπτέος ὡς ἀβάσιμος καὶ ὁ δεύτερος περὶ τοῦ ἀντιθέτου λόγος ἀναιρέσεως (*).

(*) Ἐπεκυρώθη ἡ ὑπ' ἀριθ. 253)1963 ἀπόφασις τοῦ Ἐφετείου Ἀθηνῶν.

Α.Ε.), τῶν ἐπὶ μηνιαίῳ μισθῷ δημοσιογράφων Ὀργανισμῶν Κοινῆς Ὠφελείας (Ο.Τ.Ε., Δ.Ε.Η. κλπ.), τοὺς ἀπολυομένους τῶν Σωφρονιστικῶν ἢ Ἀναμορφωτικῶν Καταστημάτων ἀφ' ἑνὸς καὶ τοὺς τελοῦντας ὑπὸ δικαστικὴν ἐπιμέλειαν ἀφ' ἑτέρου ἀνηλίκους, 7) τὰς προϋποθέσεις προαιρετικῆς συνεχίσεως τῆς ἀσφαλίσεως, 8) τὴν προθεσμίαν ἀσκήσεως ὑπὸ τῶν μεταλλευτῶν τοῦ δικαιώματος ἀναγνωρίσεως ἡμερῶν ἐργασίας, 9) τὴν προθεσμίαν ἀναγνωρίσεως ἡμερομισθίων γενικῶς, 10) τὴν χρονικὴν βάσιν ὑπολογισμοῦ τῆς διαφορᾶς καὶ τὴν διάρκειαν τῆς ἀσφαλιστικῆς σχέσεως πρὸς ἀπόκτησιν δικαιώματος παροχῶν.

Οὕτω:

Κύριον ἐπάγγελμα : (1) Ρητῶς ὑπὸ τῆς παραγράφου 1 τοῦ ἄρθρου 2 τοῦ νόμου ἐτέθη ὡς ἀπαραίτητος προϋπόθεσις ὑπαγωγῆς εἰς τὴν ἀσφάλισιν τοῦ Ἱδρύματος ἡ παροχὴ ἐξηρτημένης ἐργασίας κατὰ κύριον ἐπάγγελμα: Τοῦτέστιν ὅ,τι ἀκριβῶς εἰς τὴν πρᾶξιν ἀκολουθεῖται ὑπὸ τῶν Ὑπηρεσιῶν τοῦ Ι.Κ.Α. ἀνέκαθεν καὶ ἀπαρεγκλίτως.

Ὑπὸ τῶν διατάξεων τῆς αὐτῆς παραγράφου ἐν συνεχείᾳ ὁρίζεται, ὅτι ἡ ἔννοια τοῦ κυρίου ἐπαγγέλματος δὲν ἀποκλείει τὴν ἀσφάλισιν προσώπων μειωμένης ἀπασχολήσεως, ἀρκεῖ εἰς ἑκάστην συγκεκριμένην περίπτωσιν ἡ τοιαύτη ἀπασχόλησις νὰ ἀποτελῇ κυρίαν πηγὴν βιοπορισμοῦ. Ὁ νόμος δὲν ἐπιτρέπει ἄλλην κυρίαν πηγὴν βιοπορισμοῦ, ἐφ' ὅσον δὲν καταλαμβάνεται ὑπὸ τῶν διατάξεων τοῦ Ι.Κ.Α.

Συγχωρεῖται πάντως ἑτέρα μὴ κυρία πηγὴ βιοπορισμοῦ.

Περαιτέρω ἐπαναλαμβάνεται καὶ εἰς τὸν παρόντα νόμον ὡς ἀκριβῶς καὶ ὁ ἀ.ν. 1846)1951 εἰς τὸ ἄρθρον 2 § 1 καὶ ὁ ἱδρυτικὸς τοῦ Ι.Κ.Α. 3298)1934 εἰς τὸ ἄρθρον 2 § 1 αὐτοῦ, ὅτι ἐν ἀμφιβολίᾳ ἂν πρόκειται περὶ ἐξηρτημένης ἢ μὴ ἐργασίας ἢ περὶ κυρίου ἢ μὴ ἐπαγγέλματος, τὸ πρόσωπον ὑπάγεται εἰς τὴν ἀσφάλισιν.

Ὑπαγωγὴ εἰς τὴν ἀσφάλισιν νέας κατηγορίας προσώπων : (2) Διὰ τῆς παραγράφου 2 τοῦ αὐτοῦ ἄρθρου 2 τοῦ νόμου θεσπίζεται τὸ πρῶτον ἡ ὑποχρεωτικὴ ἀσφάλισις τῶν ἐμπειρογνωμόνων καπνοῦ (καπνομεσιτῶν) νέας κατηγορίας προσώπων, ὑπὸ τὴν προϋπόθεσιν ὅτι δὲν καταλαμβάνονται ὑπὸ τῶν διατάξεων ἄλλου φορέως κυρίας ἀσφαλίσεως, ὅπερ δέον νὰ δηλοῦται ἐγγράφως ὑπὸ τῶν ἐνδιαφερομένων, προσκομιζομένης ταυτοχρόνως ὑπ' αὐτῶν καὶ σχετικῆς βεβαιώσεως τοῦ Ταμείου Ἐμπόρων.

Ἀσφάλισις γουνεργατῶν : (3) Αἱ διατάξεις τῶν παραγράφων 3 καὶ 4 τοῦ ἄρθρου 24 τοῦ νόμου ἐνομιμοποίησαν τὸ de facto δημιουργηθὲν καθεστὼς τῆς ἀναστολῆς τῆς ἀσφαλίσεως τοῦ Ι.Κ.Α., ὅσον ἀφορᾷ τοὺς γουνεργάτας Σιατίστης, καὶ ἐδέσμευσαν τὸ Δ.Σ. τοῦ Ἱδρύματος, ὅπως ἐντὸς 6 μηνῶν ἀπὸ τῆς ἰσχύος τοῦ νόμου (1.7.1965) ἀποφασίσῃ, κατὰ τὴν ὑπὸ τῆς νομοθεσίας τοῦ Ι.Κ.Α. προβλεπομένην διαδικασίαν, τὴν ἐπέκτασιν τῆς ἀσφαλίσεως εἰς τοὺς γουνεργάτας καὶ τὰ μέλη τῶν βιοτεχνικῶν συνεταιρισμῶν τοῦ νόμου 602, τὰ ἀπασχολούμενα μὲ τὰ γουναρικὰ εἰς τὰς πόλεις Καστορίας - Σιατίστης.

Διὰ νεωτέρας μας θέλουν δοθῆ ὁδηγίαι ὡς πρὸς τὴν ἀσφάλισιν τῶν ἐν λόγῳ προσώπων.

Ἀσφαλιζόμενοι ἐκτὸς τῆς χώρας : (4) Διὰ τοῦ τρίτου καὶ τετάρτου ἐδαφίου τῆς παραγράφου 1 τοῦ ἄρθρου 2 τοῦ νόμου παρέχεται ἡ δυνατότης, ὅπως διὰ Κανονισμοῦ ὑπαχθοῦν εἰς τὴν ἀσφάλισιν τοῦ Ἱδρύματος πρόσωπα τοῦ ἄρθρου 2 τοῦ ἀ.ν. 1846)1951, ἀπασχολούμενα εἰς τὴν ἀλλοδαπήν, ἐφ' ὅσον δὲν καταλαμβάνονται ὑπὸ τῶν διατάξεων Διεθνοῦς Συμβάσεως Κοινωνικῆς Ἀσφαλίσεως.

Μέχρι τῆς ἐκδόσεως τοῦ ἐν λόγῳ Κανονισμοῦ, ἐφ' οὗ θὰ ἐπακολουθήσουν αἱ σχετικαὶ ὁδηγίαι, τὰ πρόσωπα ταῦτα ἐξαιροῦνται τῆς ἀσφαλίσεως τοῦ Ι.Κ.Α.

Ἐξαιρέσεις ἐκ τῆς ἀσφαλίσεως : (5) Κατὰ τὴν παράγραφον 9 τοῦ ἄρθρου 26 τοῦ νόμου οἱ προσφέροντες ἀποκλειστικῶς δημοσιογραφικὴν ὑπηρεσίαν εἰς Ὀργανισμοὺς Κοινῆς Ὠφελείας (Ο.Τ.Ε., Δ.Ε.Η. κλπ.), ἐφ' ὅσον κέκτηνται τὴν ἰδιότητα τοῦ δημοσιογράφου καὶ ἀμείβονται μὲ μηνιαῖον μισθόν, ταυτοχρόνως εἶναι τακτικὰ μέλη ἀνεγνωρισμένων ἐπαγγελματικῶν δημοσιογραφικῶν ὀργανώσεων ("Ἑνωσις Συντακτῶν Ἡμερησίων Ἐφημερίδων Ἀθηνῶν, Ἕνωσις Συντακτῶν Ἀθηναϊκοῦ Τύπου), συντρεχουσῶν ἁπασῶν τούτων τῶν προϋποθέσεων, ἐξαιροῦνται τῆς ἀσφαλίσεως τοῦ Ι.Κ.Α., ὑπαγόμενοι εἰς τὴν ἀσφάλισιν τοῦ Ταμείου Συντάξεων Προσωπικοῦ Ἀθηναϊκῶν Ἐφημερίδων (Τ.Σ.Π.Α.Ε.).

Εἰδικὴ ἐξαίρεσις ἀνηλίκων : (6) Συμφώνως πρὸς τὰς διατάξεις τῆς παραγράφου 1 τοῦ ἄρθρου 24 τοῦ νόμου ἐξαιροῦνται τῆς ἀσφαλίσεως τοῦ Ἱδρύματος οἱ ἀνήλικοι: α) οἱ ἀπολυόμενοι ἐκ τῶν Σωφρονιστικῶν Καταστημάτων, ἐφ' ὅσον προσλαμβάνονται ὑπὸ ἐργοδοτῶν καθ' ὑπόδειξιν τῶν Ἑταιρειῶν Προστασίας Ἀνηλίκων, ἐπὶ ἓν ἔτος ἀπὸ τῆς κατὰ ταῦτα προσλήψεώς των, β) οἱ ὑπὸ δικαστικὴν ἐπιμέλειαν τελοῦντες ἐπὶ ἓν ἔτος ἀπὸ τῆς προσλήψεώς των εἰς ἀσφαλιστέαν ἐργασίαν καὶ ἐφ' ὅσον βεβαίως κατὰ τὸ διάστημα τοῦτο τελοῦν ὑπὸ δικαστικὴν ἐπιμέλειαν.

Διὰ τῶν διατάξεων τῆς παραγράφου 2 τοῦ αὐτοῦ ἄρθρου 24 τοῦ νόμου, νομιμοποιεῖται τὸ μέχρι σήμερον ἰσχῦσαν ἀσφαλιστικὸν καθεστὼς ὡς πρὸς τοὺς ἐν λόγῳ ἀνηλίκους, κυρωθεισῶν τῶν σχετικῶν προεγκριτικῶν ὑπουργικῶν ἀποφάσεων.

Νέαι προϋποθέσεις προαιρετικῆς συνεχίσεως τῆς ἀσφαλίσεως : (7) Διὰ τοῦ ἄρθρου 16 τοῦ νόμου, ἀντὶ τοῦ μέχρι τοῦδε ἰσχύοντος, τίθεται ἀφ' ἑνὸς δωδεκάμηνος προθεσμία δηλώσεως προαιρετικῆς συνεχίσεως τῆς ἀσφαλίσεως διὰ τὰ πρόσωπα, τὰ ὁποῖα ἐπραγματοποίησαν 500 ἡμέρας ἐργασίας εἰς ἀσφάλισιν ἐντὸς δετίας πρὸ τῆς τελευταίας ἡμέρας ἐργασίας των ἐν τῇ ἀσφαλίσει, ἀφ' ἑτέρου δίδεται εὐχέρεια εἰς ὅσα πρόσωπα ἐπραγματοποίησαν 3000 ἡμερομίσθια εἰς τὴν ἀσφάλισιν, ἀδιαφόρως πότε, ὅπως ὑποβάλουν ὁποτεδήποτε δήλωσιν προαιρετικῆς συνεχίσεως ἀσφαλίσεως.

Εὐνόητον ὅτι οὔτε εἰς τὴν μίαν, οὔτε εἰς τὴν ἑτέραν περίπτωσιν, συγχωρεῖται παρομοία δήλωσις, ἐφ' ὅσον συνεπληρώθη τὸ 55ον, προ-

ΓΝΩΜΟΔΟΤΗΣΕΙΣ ΝΟΜΙΚΟΥ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΥ ΤΟΥ ΚΡΑΤΟΥΣ

Ι. ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΑΝΑΠΑΥΣΙΣ

Περίληψις ἐρωτήματος (Υπουργείου Ἐργασίας): Ἐάν τὸ προσωπικὸν κυλικείου λέσχης, ἀνηκούσης εἰς Σωματεῖ

κειμένου περὶ γυναικός, καὶ τὸ 60ον ἔτος τῆς ἡλικίας, προκειμένου περὶ ἀνδρός, ἡ διαπιστοῦται ἀναπηρία κατὰ τὴν ἔννοιαν τοῦ ἄρθρου 41 § 3 ά. ν. 1846)1951.

Κατὰ τὰ λοιπά, ἤτοι ὡς πρὸς τὴν ἐπιλογὴν τοῦ κλάδου ἢ τῶν κλάδων ἀσφαλίσεως καὶ τῆς ἀσφαλιστικῆς κλάσεως ἰσχύει ὅ,τι καὶ πρὸ τοῦ νέου νόμου.

Προθεσμία ἀσκήσεως δικαιώματος ἀναγνωρίσεως ἡμερομισθίων μεταλλευτῶν: (8) Ἡ παράγραφος 1 τοῦ ἄρθρου 19 τοῦ νόμου ὁρίζει ἀνατρεπτικὴν προθεσμίαν ἑνὸς ἔτους, ἀρχομένην ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τοῦ νόμου (31.5.1965), πρὸς ἄσκησιν τοῦ δικαιώματος ἀναγνωρίσεως πραγματοποιηθεισῶν κατὰ τὸ παρελθὸν ἡμερῶν ἐργασίας.

Διὰ τὴν σημασίαν καὶ τὰς συνεπείας ἐκ τῆς ἐκπνοῆς τῆς ἐν λόγῳ προθεσμίας δέον ὅπως ἕκαστον Ὑποκατάστημα καὶ Παράρτημα γνωστοποιήσῃ ταύτην ἐγκαίρως καὶ εὐρέως διὰ παντὸς κατὰ τὴν κρίσιν του προσφόρου μέσου, προκαλουμένης καὶ ἐγκρίσεως σχετικῆς πιστώσεως διὰ τυχὸν δημοσίευσιν διὰ τοῦ Τύπου.

Προθεσμία ἀναγνωρίσεως ἡμερομισθίων γενικῶς: (9) Ὑπὸ τῆς παραγράφου 3 τοῦ ἄρθρου 19 τοῦ νόμου ἐτέθη ἀποκλειστικὴ προθεσμία ἑνὸς ἔτους ἀπὸ τῆς ἰσχύος τοῦ νόμου (ἤτοι αὕτη ἄρχεται ἀπὸ τῆς 1.7.1965) διὰ τὴν ὑποβολὴν αἰτήσεων - καταγγελιῶν ὑπὸ ἠσφαλισμένων διὰ τὴν ἀναγνώρισιν ἡμερῶν ἐργασίας ἐν τῇ ἀσφαλίσει, πραγματοποιηθεισῶν ὑπ' αὐτῶν πρὸ τῆς 20.9.1960.

Χρονικὴ βάσις ὑπολογισμοῦ τῆς εἰσφορᾶς: (10) Κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 5 τοῦ νόμου, ὡς βάσις ὑπολογισμοῦ τῶν εἰσφορῶν παραμένει ἡ ἡμέρα ἐργασίας. Ὑπὸ τῶν διατάξεων τοῦ αὐτοῦ ἄρθρου παρέχεται δυνατότης, ὅπως διὰ Κανονισμοῦ καθορισθῇ ἡ ἑβδομὰς ἢ ὁ μὴν ἢ μακρότερον χρονικὸν διάστημα ὡς χρονικὴ βάσις τῆς ἀσφαλίσεως γενικῶς, εἴτε δι' ὡρισμένας κατηγορίας ἠσφαλισμένων. Ὁ αὐτὸς Κανονισμὸς θέλει καθορίσει τὴν διάρκειαν τῆς ἀσφαλιστικῆς σχέσεως πρὸς ἀπόκτησιν δικαιώματος παροχῶν κλπ.». (*Ἐγκύκλ. ὑπ' ἀριθ. 178)1965 Διευκρινήσεως τοῦ Ι.Κ.Α.*

δικαιοῦται ἀναπαύσεως κατὰ Κυριακὴν ἢ κ ἄλλην ἡμέραν τῆς ἑβδομάδος βάσει τῶν διατ ξεων τοῦ ἀπὸ 8)14.8.1930 π.δ., ἐν συνδυασ πρὸς τὰς τοιαύτας τοῦ ἀπὸ 27.9)1.10.1924 μοίου.

Νομικοῦ Συμβουλίου Κράτους, Τμ. Γ' Γνωμοδότησις 476)1965

Προεδρεύων ὁ Νομικὸς Σύμβουλος κ. *Κ. Ρεμπάνης*

Εἰσηγητὴς ὁ Πάρεδρος κ. *Δ. Διακατᾶς*

Λοιπὰ μέλη: Οἱ κ.κ. Α. Μαλαγαρδῆς, Π. Σ φιανόπουλος, Κ. Κωνσταντινίδης, Ἀθ. Τομ ρᾶς, Νομικοὶ Σύμβουλοι, Π. Κορδογιαννόπο λος, Ι. Ματαράγκας, Κ. Διαλεκτός, Πάρεδρο

Ἐπὶ τοῦ πρόσθεν ἐρωτήματος τὸ Νομικὸ Συμβούλιον ἐγνωμοδότησεν ὡς ἀκολούθως:

Ἐν ἄρθρῳ 1 § 1 τοῦ π. δ)τος τῆς 8)14.3.19 «περὶ κωδικοποιήσεως τῶν νόμων περὶ Κυριακ ἀναπαύσεως ὁρίζεται, ὅτι «κατὰ τὰς Κυριακ καὶ τὰς ἐν ἄρθρῳ 2 τοῦ παρόντος ὁριζομέν ἑορτασίμους ἡμέρας ἀπαγορεύεται εἰς τοὺς ἐν τ Κράτει ὁπαδοὺς παντὸς θρησκεύματος πᾶσα βι μηχανική, βιοτεχνικὴ καὶ ἐμπορικὴ ἐργασία». Κ ριον ἑπομένως χαρακτηριστικόν, διὰ νὰ ἰσχύ ἡ Κυριακὴ ἀνάπαυσις, ὁ νόμος θέτει, ὅτι πρ πει νὰ εἶναι ἡ ἐργασία βιομηχανική, βιοτεχνι καὶ ἐμπορική. Προκειμένου ὅμως περὶ εἰδικ κατηγοριῶν ἐργασιῶν, ἐν τῷ Β' μέρει τοῦ αὐτ ὡς ἄνω π. δ)τος καὶ εἰδικῶς ἐν ἄρθρῳ 15, π ράγραφος 1, ὡρίσθη, ὅτι «Τὰ ζαχαροπλαστεῖ ζυθοπωλεῖα καὶ καφενεῖα παραμένουν κλειστ καθ' ὅλην τὴν ἡμέραν καὶ τὴν νύκτα τῶν Χρ στουγέννων καὶ τῆς Κυριακῆς τοῦ Πάσχα, κα δὲ τὰς Κυριακὰς ἀνοίγουν τὸν μὲν χειμῶνα ἀπ τῆς 9 π.μ., τὸ δὲ θέρος ἀπὸ τῆς 8 π.μ. κλπ. Ἑπομένως, προκειμένου περὶ καφενείων, ἡ Κ ριακὴ ἀνάπαυσις τῶν εἰς αὐτὰ ἐργαζομένων πε ριορίζεται μόνον κατὰ τὰς δύο ἡμέρας δηλονότ τῶν Χριστουγέννων καὶ τῆς Κυριακῆς τοῦ Πά σχα ἑκάστου ἔτους. Ἐν παραγράφῳ 3 τοῦ αὐτο ὡς ἄνω ἄρθρου 16 ὁ νόμος ποιεῖται διάκρισι μεταξὺ κυλικείου καὶ καφενείου καὶ εὐλόγως, διό τι τὰ μὲν καφενεῖα εἶναι καταστήματα μὲ ἐ ρείαν ἐργασίαν καὶ δέχονται πολίτας πρὸς ἀνά παυσιν ἢ καὶ ψυχαγωγίαν, ὡς παιγνίων κλπ. ἐνῷ τὰ κυλικεῖα εἶναι μικρὸς χῶρος, ἔνθα πα

...μπεριλαμβάνονται διάφορα άφεγγήματα και παρέχονται κατά ή άναψυκτικά είς άνθρώπους χώρων, ...ρχής ή τερματος συγκοινωνιακών γραμμών ή και είς Γραφεία, Λέσχας κλπ. και ή έργασία αύτών είναι συνδεδεμένη μέ τάς ώρας έργασίας ή παραμονής των άνθρώπων, οίτινες συχνάζουσιν είς τούς χώρους τούτους. Διά τούς λόγους τούτους είς μέν την παράγραφον 3 του άρθρου 10 έξαιρεσιν της έφαρμογής των διατάξεων του νόμου περί Κυριακής άναπαύσεως τος έν αύτῳ άναφερομένας έργασίας, έν αίς και τα κυλικεία των εξοχικών κέντρων, άποβαθρών λιμένων, στα...μών αύτοκινήτων κλπ., έν δε τῃ παραγράφῳ 4 του αύτου άρθρου ώρισεν, ότι μόνον τά κυλικεία των σιδηροδρομικών σταθμών ύπάγονται εἰς τάς διατάξεις του διατάγματος της 27.9.1924 «περί έβδομαδιαίας άναπαύσεως κλπ.» και έπομένως ούτε έβδομαδιαία άνάπαυσις έχορηγήθη διά τα λοιπά κυλικεία. Τούτων ύπ' όψει δέον νά ...νῃ δεκτόν, ότι έν τῃ νομοθεσίᾳ περί Κυριακής άναπαύσεως, ύπ' όψει διακρίσεως μεταξύ καφενείου και κυλικείου, διά τά κυλικεία δέν χορηγείται ή Κυριακή άνάπαυσις των είς αύτά έργαζομένων.

2. ΕΡΓΑΣΙΑ ΚΑΘ' ΕΟΡΤΑΣ

Περίληψις έρωτήματος (Υπουργείου Έργασίας): Έάν ό χαρακτηρισμός (διά β.δ. § 2 άρθρου 2 του π.δ. της 8)14.3.1930) της 28ης Όκτωβρίου ώς ήμέρας όλοκληρωτικής έορτῆς διά τά κουρεία - κομμωτήρια Μυτιλήνης θά ύποχρεοῖ τούς έργοδότας είς καταβολήν του ήμερομισθίου είς τούς ύπαλλήλους των, έν ὄψει τοῦ ὅτι ή ήμέρα αύτη θεωρείται κατά τά νῦν ἰσχύοντα (ν.δ. 3755) 1957 άρθρον 3 § 2) ώς έξαιρέσιμος έορτή και ή άπασχόλησις μισθωτῶν ὑπόκειται εἰς τήν διακριτικήν έξουσίαν του έργοδότου.

Νομικού Συμβουλίου Κράτους, Τμ. Γ'

Νομοδότησις 175)1965

Προεδρεύων ὁ Σύμβουλος κ. **Κ. Ρουμπάνης**

Εἰσηγητής ὁ Πάρεδρος κ. **Δ. Διακατᾶς**

Λοιπά μέλη: Οἱ κ.κ. Α. Μαλαγαρδῆς, Π. Σοφιανόπουλος, Κ. Κωνσταντινίδης, Ἀθ. Τομαρᾶς, Νομικοί Σύμβουλοι, Π. Κορδογιαννόπουλος, Ι. Ματαράγκας, Κ. Διαλεκτός, Πάρεδροι.

Ἐπί τοῦ πρόσθεν ἐρωτήματος τό Νομικόν Συμβούλιον ἐγνωμοδότησεν ὡς ἀκολούθως:

Ἐν μέρει τῶν παραγράφων 1 καί 2 τοῦ ἄρθρου 1 τοῦ π.δ. τῆς 8)14.3.1930 «περί κωδικοποιήσεως τῶν νόμων περί Κυριακῆς ἀναπαύσεως» ὁρίσθη, ὅτι: «1) Κατά τάς Κυριακάς καί τάς ἐν τῷ ἄρθρῳ 2 τοῦ παρόντος ὁριζομένας ἑορτασίμους ἡμέρας ἀπαγορεύεται εἰς τούς ἐν τῷ Κράτει ὀπαδούς παντός θρησκεύματος πᾶσα βιομηχανική καί ἐμπορική ἐργασία. 2) Αἱ διατάξεις τοῦ παρόντος νόμου ἐφαρμόζονται ὑπό τάς ἐν αὐτῷ διαγραφομένας διακρίσεις εἰς πάντας τούς Δήμους καί τάς Κοινότητας τοῦ Κράτους», ἐν δέ τῷ ἄρθρῳ 2 § 1 τοῦ αὐτοῦ ὡς ἄνω β.δ)τος ὡρίσθησαν αἱ κατ' ἔτος ἑορτάσιμοι ἡμέραι, καθ' ἃς ἀπαγορεύεται εἰς τούς ὀπαδούς παντός ἐν τῷ Κράτει θρησκεύματος πᾶσα βιομηχανική, βιοτεχνική καί ἐμπορική ἐργασία καί εἶναι α) ἡ Γέννησις τοῦ Χριστοῦ, β) ὁ Εὐαγγελισμός τῆς Θεοτόκου καί γ) ἡ Δευτέρα ἡμέρα τοῦ Πάσχα, παρασχεθείσης ἐξουσιοδοτήσεως διά τῆς παραγράφου 2 τοῦ αὐτοῦ ὡς εἴρηται π.δ)γματος εἰς τόν Ὑπουργόν τῆς Ἐργασίας, ὅπως διά διαταγμάτων, προκαλουμένων ὑπό τῶν ἐνδιαφερομένων κλπ., ὁρίζωνται εἰς πᾶσαν πόλιν καί ἄλλαι ἑορτάσιμοι ἡμέραι, ὡς ἡμέραι ὁλοκληρωτικῆς ἤ μερικῆς ἀναπαύσεως. Μεταγενεστέρως ὅμως δι' ὑπουργικῶν ἀποφάσεων (π.χ. 8900)1946, 25825) 1951) παρεσχέθη ἡ εὐχέρεια τῆς ἐργασίας κατά τάς Κυριακάς καί ἑορτασίμους ἡμέρας μέ τήν ὑποχρέωσιν τῶν ἐργοδοτῶν ὅπως κατά τάς ἡμέρας ταύτας παρέχωσι προσαύξησιν τοῦ ἡμερομισθίου τῶν ἐργαζομένων. Τελικῶς διά τῆς παραγράφου 2 τοῦ ἄρθρου 2 τοῦ ν.δ. 3755)1957 «περί αὐξήσεως ἀναδρομικῶς κλπ.» ὡς ἐξαιρέσιμοι ἑορταί, καθ' ἃς παρέχεται κατά τά ἀνωτέρω προσαύξησις, νοοῦνται: α) ἡ Γέννησις τοῦ Χριστοῦ, β) ἡ 25 Μαρτίου, γ) ἡ Δευτέρα τοῦ Πάσχα, δ) ἡ 1 Μαΐου καί ἡ 28 Ὀκτωβρίου καί ἐκ τούτων κατά τήν 1 Μαΐου καί 28 Ὀκτωβρίου ἡ ἀπασχόλησις τῶν μισθωτῶν ἀπόκειται ἀποκλειστικῶς εἰς τήν διακριτικήν ἐξουσίαν τοῦ ἐργοδότου. Διά τῆς διατάξεως ταύτης ἐτροποποιήθη τό ἄρθρον 2 τοῦ προδιαληφθέντος ἄρθρου 2 τοῦ ν.δ)τος τῆς 8)14.3.1930 καί ἐπομένως αἱ ἡμέραι, αἱ ὁποῖαι ὡρίσθησαν ὡς ἐξαιρέσιμοι ἑορταί, εἴτε ἐξ ὁλοκλήρου, εἴτε κατά τήν διακριτικήν ἐξουσίαν τοῦ ἐργοδότου, εἴτε ὄχι, ὑπό τοῦ ν.δ. 3755)1957, δέν δύνανται νά μεταβληθῶσι καθ' οἱονδήποτε τρόπον διά διαταγμάτων τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας κατά τά ἐν ἄρθρῳ 2 § 2 τοῦ ν.δ. τῆς 8)14.3.1930, διότι ἡ δοθεῖσα διά τούτου ἐξουσιοδότησις μόνον τάς ἐκτός τοῦ νόμου μή ρυθμισθείσας ἡμέρας δύναται νά ρυθμίζῃ. Ἑπομένως διά διατάγματος ἡ 28 Ὀκτωβρίου, ρυθμισθεῖσα ὡς ἐρρυθμίσθη ὑπό τῆς παραγράφου 2 τοῦ ἄρθρου 2 τοῦ ν.δ. 3755) 1957, δέν δύναται νά ρυθμισθῇ κατά τήν διαδικασίαν τῆς παραγράφου 2 τοῦ ἄρθρου 2 τοῦ π.δ. τῆς 8)14.3.1930, ἐν τῷ ὁποίῳ ὁρίζεται, ὅτι δύνανται νά ὁρίζωνται διά διαταγμάτων καί ἄλλαι ἑορτάσιμοι ἡμέραι, δηλαδή ἐκτός ἐκείνων, τάς ὁποίας ἐρρύθμισεν ὁ νόμος.

ΣΤΟΙΧΕΙΑ ΕΡΓΑΤΙΚΟΥ ΔΙΚΑΙΟΥ

ΠΑΡΑΤΑΣΙΣ ΙΣΧΥΟΣ ΥΠ' ΑΡΙΘ. 10)1964 ΔΙΑΙΤΗΤΙΚΗΣ ΑΠΟΦΑΣΕΩΣ

Ὑπό τῆς Συντάξεω

Αἱ ἀποδοχαὶ κατὰ κατώτατα ὅρια τῶν μισθωτῶν τῆς χώρας, ἐφ' ὧν δὲν ὑπάγονται εἰς ἄλλην συλλογικὴν σύμβασιν ἐργασίας, ἡ ὁποία πάντως δὲν δύναται κατὰ νόμον νὰ περιέχῃ ὅρους δεσμευεστέρους τῶν τῆς ἐθνικῆς γενικῆς συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας, ρυθμίζονται ὑπὸ τῆς ὑπ' ἀριθ. 10)1964 ἀποφάσεως τοῦ Δ.Δ.Δ.Δ. Ἀθηνῶν, ἡ ὁποία ἐκηρύχθη ἐκτελεστὴ διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 33182)1993)1964 ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας (ΕΕΔ 23, 565) καὶ ἥτις ἐπέχει θέσιν ἐθνικῆς γενικῆς συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας κατὰ τὸ ἄρθρον 7 § 1 τοῦ νόμου 3239 1955 περὶ ρυθμίσεως συλλογικῶν διαφορῶν ἐργασίας (ΕΕΔ 17, 207 ἐπ., ἔνθα κωδικοποίησις τῶν ἰσχυουσῶν διατάξεων).

Ἡ ἐν λόγῳ διαιτητικὴ ἀπόφασις εἰσήγαγε καὶ τὴν καινοτομίαν τῆς παροχῆς τοῦ λεγομένου «ἐπιδόματος ἀδείας» τῶν μισθωτῶν, τοῦ ὁποίου δικαιοῦνται ἅπαντες οἱ κατὰ τὸν ἀ.ν. 539)1945 δικαιούμενοι ἀδείας κατ' ἔτος μετ' ἀποδοχῶν, καταβαλλομένου τοῦ ἐπιδόματος τούτου ὁμοῦ μετὰ τῶν ἀποδοχῶν ἀδείας.

Ἡ αὐτὴ διαιτητικὴ ἀπόφασις, συμφώνως πρὸς τὸ ἄρθρον 4 τοῦ νόμου 3239)1955, ἔχει καταγγελθῆ ἐκ μέρους τῆς Γενικῆς Συνομοσπονδίας Ἐργατῶν Ἑλλάδος διὰ καταγγελίας αὐτῆς, κοινοποιηθείσης εἰς τὸ Ὑπουργεῖον Ἐργασίας τὴν 26.10.1964 καὶ δυνάμει τοῦ ἄρθρου 4 § 3 τοῦ ἀνωτέρω νόμου 3239)1955 τὰ ἐκ τῆς καταγγελίας ἔννομα ἀποτελέσματα, ἤτοι ἡ λύσις πάσης δεσμεύσεως τῆς καταγγελλούσης ὀργανώσεως καὶ τῆς πρὸς ἣν ἡ καταγγελία τοιαύτης διὰ τὸ μέλλον, ἔπρεπε νὰ ἐπέλθουν μετὰ δύο μῆνας ἀπὸ τῆς κοινοποιήσεως τῆς δηλώσεως καταγγελίας εἰς τὸ Ὑπουργεῖον Ἐργασίας, χωρὶς ὅμως νὰ θίγωνται, ὡς πρὸς τὰ ὅρια μισθῶν καὶ τὸ ἐπίδομα ἀδείας, τὰ ὁποῖα εἶναι καὶ τὸ περιεχόμενον τῆς ἐν λόγῳ διαιτητικῆς ἀποφάσεως, αἱ ἀτομικαὶ συμβάσεις ἐργασίας μέχρις οὗ νομίμως λυθῶσι. (Ἄρθρον 4 § 2 νόμου 3239)1955).

Δὲν ἐπῆλθον ὅμως τὰ ἀποτελέσματα ταῦτα τῆς καταγγελίας, διότι ὁ Ὑπουργὸς τῆς Ἐργασίας δι' ἀποφάσεών του ἀνέστειλε τὴν ἐπέλευσιν ταύτην ἐπὶ δωδεκάμηνον μέχρις 26.12.1965. (Ἴδετε τὴν τελευταίαν ὑπ' ἀρ.θ. 78767)5779)1965, ΕΕΔ 24, 1081 καὶ τὰς προηγουμένας ἐν ΕΕΔ 24, 56, ΕΕΔ 24, 572).

Τοῦτο ἐγένετο βάσει τῆς ἐκ τοῦ ἄρθρου 4 § 3 τοῦ νόμου 3239)1955 περὶ συλλογικῶν διαφορῶν ἐργασίας ἐξουσιοδοτήσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας, κατὰ τὴν ὁποίαν δι' ἀποφάσεών αὐτοῦ, ἐκδιδομένων μετὰ γνώμην τοῦ ἐν ἄρθρῳ 26 Συμβουλίου καὶ δημοσιευομένων διὰ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως, δύναται νὰ ἀναστέλλῃ τὴν ἐπέλευσιν τῶν ἐννόμων ἀποτελεσμάτων τῆς καταγγελίας συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας (πρὸς τὴν ὁποίαν ἐξομοιοῦται καὶ ἡ διαιτητικὴ ἀπόφασις) ἐπὶ χρόνον, μὴ δυνάμενον ἐν τῷ συνόλῳ του νὰ ὑπερβῇ τοὺς 12 μῆνας ἀπὸ τῆς ἐνάρξεως ἰσχύος τῆς καταγγελίας, δηλαδὴ μετὰ δύο μῆνας ἀπὸ τῆς ἡμέρας τῆς κοινοποιήσεως τῆς περὶ καταγγελίας δηλώσεως (26.10.1964) εἰς τὸ Ὑπουργεῖον Ἐργασίας. (Ἴδετε καὶ Γνωμοδότησιν Νομικοῦ Συμβουλίου τοῦ Κράτους 906)1958, ΕΕΔ 17, 1029).

Ταῦτα ἐλήφθησαν ὑπ' ὄψιν καὶ ὑπὸ τῆς πρώτης ὑπ' ἀριθ. 114886)9670)1964 ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας (ΕΕΔ 24, 56), διὰ τῆς ὁποίας ἀνεστάλη ἡ ἐπέλευσις τῶν ἐννόμων ἀποτελεσμάτων τῆς καταγγελίας ἀρχικῶς ἐπὶ τετράμηνον, ἤτοι μέχρις 26.4.1965, ἀρχομένης οὕτω τῆς προθεσμίας ἀναστολῆς μετὰ τὴν παρέλευσιν τοῦ διμήνου ἀπὸ τῆς ἡμέρας τῆς κοινοποιήσεως εἰς τὸ Ὑπουργεῖον Ἐργασίας (26.10.1964) τῆς δηλώσεως περὶ καταγγελίας τῆς ἐν λόγῳ διαιτητικῆς ἀποφάσεως.

Περαιτέρω, δεδομένου ὅτι διὰ τῶν ἐκδοθεισῶν ἀποφάσεων τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας (Ἴδετε ἀνωτέρω) διετάχθη ἀναστολὴ τῶν ἀποτελεσμάτων τῆς καταγγελίας ἐπὶ 12μηνον, ἕπεται, ὅτι ἡ ἀναστολὴ ἐξικνεῖται ὁριστικῶς μέχρι τῆς 26.12.1965 (Ἴδετε περὶ τοῦ σκοποῦ τῆς ἀναστολῆς Σ.Ε. 922 1958, ΕΕΔ 17, 565, Α.Π. 449)1955, ΕΕΔ 14 834).

Κατὰ τὰ νομολογηθέντα ὅμως καὶ ἐκ τοῦ νόμου προκύπτοντα δὲν ἀποκλείεται ἡ διεκδίκησις τοῦ χρόνου τῆς ἀναστολῆς σύναψις νέας συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας ἢ ἔκδοσις νέας διαιτητικῆς ἀποφάσεως, διὰ τῆς ὁποίας θὰ καταργῆται ἡ ὑπὸ ἀναστολήν, ρυθμιζομένων νέων ὅρων ἐργασίας καὶ ἀμοιβῆς, εἰς τοὺς ὁποίους θὰ ὑποκατασταθοῦν καὶ οἱ ὅροι ἀμοιβῆς τῶν ἐθνικῶν ὁμοιοεπαγγελματικῶν συλλογικῶν συμβάσεων ἐργασίας κλπ. (ἄρθρον 21 §§ 1, 2 νόμου 3239)1955).

ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΚΑΙ ΑΣΦΑΛΙΣΤΙΚΗ ΝΟΜΟΘΕΣΙΑ

ΔΙΑΤΑΓΜΑΤΑ

255)1965 Β. ΔΙΑΤΑΓΜΑ

Περί τροποποιήσεως και συμπληρώσεως του διά του από 18.8.1953 β. δ)τος κυρωθέντος Γενικού Κανονισμού Προσωπικού του Ο.Τ.Ε.

(Ε.Κ. τ. Α' φ. 65 της 17 Απριλίου 1965)

Έχοντες υπ' όψιν: 1) Το άρθρον 9 του νόμου 3105)1954 «περί κανονιστικών διατάξεων αφορωσών το προσωπικόν του Ο.Τ.Ε.» και 2) Την υπ' αριθ. 3277)1234)24.2.1964 απόφασιν του Υπουργού Συγκοινωνιών «περί εξουσιοδοτήσεως του Υφυπουργού Συγκοινωνιών δι' άσκησιν αρμοδιοτήτων», προτάσει του Ημετέρου επί των Συγκοινωνιών Υφυπουργού, μετά γνώμην της Διοικήσεως του Ο. Τ. Ε., διατυπωθείσης εις τα υπ' αριθ. 63061)7.9.1964 και 63(66)21.9.1964 έγγραφα αύτης, ως και των παρά της Γενικής Συνομοσπονδίας Εργατών Ελλάδος, δυνάμει των υπ' αριθ. 6990)10.10.1964 και 6992)12.10.1964 εξουσιοδοτήσεων ορισθέντων εκπροσώπων του Προσωπικού, διατυπωθείσης εις τα υπ' αριθ. 394) 12.10.1964, 154)13.10.1964, 401)23.10.1964 και 169)24.10.1964 έγγραφα αυτών.

Κατόπιν γνωμοδοτήσεως του Συμβουλίου της Επικρατείας, διατυπωθείσης εν τω υπ' αριθ. 166 από 3.3.1965 πρακτικώ αυτού, αποφασίσαμεν και διατάσσομεν:

Άρθρον μόνον

Ι. Εν τέλει της παραγράφου 4 του άρθρου 9 του από 18.8.1953 β.δ. κυρωθέντος Γ.Κ.Π. - Ο.Τ.Ε. προστίθεται εδάφιον έχον ούτω:

«Εν τούτοις μεσον διοικητικόν και οικονομικόν προσωπικόν - πλην δακτυλογράφων και στενοδακτυλογράφων - στερουμένων των ελαχίστων ειδικών προσόντων του ανωτέρου διοικητικού ή οικονομικού προσωπικού αντιστοίχως, άλλ' έχον ουσιαστικά προσόντα εγγιώμενα ευδόκιμον άσκησιν καθηκόντων ανωτέρου διοικητικού ή οικονομικού προσωπικού, δύναται να προαχθή εις τον βαθμόν Α4 και περαιτέρω εις τον βαθμόν Α3 μέχρις αυτού και μόνον εξελισσόμενον».

ΙΙ. Το πρώτον εδάφιον της παραγράφου 8 του άρθρου 6 του νόμου 3105)1954, το αφορών εις τας καθαριστρίας του Ο.Τ.Ε., καταργείται από της ισχύος του παρόντος.

ΙΙΙ. Εν τέλει της παραγράφου 10 του άρθρου 2 του υπ' αριθ. 68)15.2.1964 β.δ. «περί τροποποιήσεως και συμπληρώσεως του διά του από 18.8.1953 κυρωθέντος Γ.Κ.Π. - Ο.Τ.Ε.» προστίθεται εδάφιον, έχον ούτω:

Προσωπικόν, καταταγέν κατά τα ως άνω εις τον βαθμόν ΧΜΚδ, δικαιούται, κατ' εξαίρεσιν των διατάξεων της παραγράφου δ του άρθρου 9 περί διετούς υπηρεσίας εν τω βαθμώ κρίσεως προς προαγωγήν εις τον βαθμόν ΧΜΚ1, την 1ην Ιανουαρίου του επομένου του έτους, καθ' ο συνεπληρώσε τριετή συνολικήν πραγματικήν υπηρεσίαν εις τον Ο.Τ.Ε., παρασχεθείσαν υπό την ιδιότητα του επί συμβάσει χειριστού μηχανογραφήσεως ή χειριστρίας διατρητικών μηχανών και εν συνεχεία εν τω βαθμώ ΧΜΚδ».

Εις τον αυτόν επί των Συγκοινωνιών Υφυπουργόν αναθέτομεν την δημοσίευσιν και εκτέλεσιν του παρόντος βασιλικού διατάγματος.

Εν Αθήναις τη 26 Μαρτίου 1965

—

565)1965 Β. ΔΙΑΤΑΓΜΑ

Περί χορηγήσεως χρηματικής ενισχύσεως εις άπόρους ανέργους ναυτικούς λόγω εορτών Πάσχα 1965.

(Ε.Κ. τ. Α' φ. 126 της 6 Ιουλίου 1965)

Έχοντες υπ' όψιν: α) Το άρθρον 5 του νόμου 6002)1934 «περί προστασίας των ανέργων εργατών θαλάσσης και των οικογενειών αυτών» (Φ.Ε.Κ. 37 Α'), β) Το άρθρον 1 του ά.ν. 113) 1936 «περί συμπληρώσεως του νόμου 6002)1934 «περί προστασίας των ανέργων εργατών θαλάσσης και των οικογενειών αυτών» (Φ.Ε.Κ. 390 Α'), γ) Τον νόμον 3141)1955 «περί συστάσεως παρά τω Υ.Ε.Ν Συμβουλίου Εμπορικού Ναυτικού» (Φ.Ε.Κ. 43 Α'), δ) Την υπ' αριθ. 6) 1965 γνωμοδότησιν του Σ.Ε.Ν. ε) Την υπ' αριθ. 376)1965 γνωμοδότησιν του Συμβουλίου Επικρατείας, προτάσει του Ημετέρου επί της Εμπορικής Ναυτιλίας Υπουργού, αποφασίσαμεν και διατάσσομεν:

Άρθρον 1

Παρέχεται έκτακτος, λόγω των εορτών Πάσχα 1965, χρηματική ενίσχυσις, υπό μορφήν βοηθήματος εις άνεργους ναυτικούς εκ του Κεφαλαίου Ανεργίας και Ασθενείας Εργατών Θαλάσσης, ως ακολούθως:

α) Εις ναυτικούς έγγαμους δραχμαί 600

β) Εις ναυτικούς άγαμους δραχμαί 500

Προκειμένου περί όξιωματικών τα ανωτέρω ποσά αυξάνονται κατά εκατόν (100) δραχμάς.

Άρθρον 2

Ίνα ναυτικός τύχη της κατά τα παρόν β. διατάγμα χρηματικής ενισχύσεως, δέον:

α) Να είναι εγγεγραμμένος εις τους καταλόγους ανεργίας Γ.Ε.Ν.Ε.,

β) Να κέκτηται υπερτετραετή θαλασσίων υπηρεσιών διανυθείσαν επί ελληνικών εμπορικών πλοίων, ως και πλοιαρίων, εφωδιασμένων διά ναυτολογίου, μετά την ως ναυτικού ή μαθητευο-

μένου ναυτικοῦ ἀπογραφὴν του, ἐξ ἧς δεκατετράμηνον τοὐλάχιστον ὑπηρεσίαν κατὰ τὴν τελευταίαν τριετίαν. Ὁ χρόνος, καθ' ὃν ὁ ναυτικὸς ἐτελεῖ ὑπὸ νοσηλείαν δαπάναις τοῦ Ο.Ν. θεωρεῖται ὡς χρόνος ναυτικῆς ὑπηρεσίας. Ὑπηρεσία, διανυθεῖσα ἐπὶ πλοίων ὑπὸ ξένην σημαίαν, λαμβάνεται ὑπ' ὄψιν συμφώνως πρὸς τὰς κειμένας διατάξεις περὶ ἐπιδοτήσεως τοῦ β.δ/τος 100)1961 «περὶ ἐπιδοτήσεως ἀπόρων ἀνέργων ναυτικῶν» (Φ.Ε.Κ. 24 Α'), ὡς ἐτροποποιήθη καὶ συνεπληρώθη μεταγενεστέρως. Προκειμένου περὶ δωδεκανησίων ναυτικῶν, ἐκ τῆς τετραετοῦς ὡς ἄνω συνολικῆς ὑπηρεσίας, δύναται διετὴς κατ' ἀνώτατον ὅριον τοιαύτη νὰ ἔχῃ διανυθῇ πρὸ τῆς ἐνσωματώσεως τῆς Δωδεκανήσου ἐπὶ πλοίων ἢ πλοιαρίων ὑπὸ ξένην σημαίαν, ἀποδεικνυομένη κατὰ τὰς ἰσχυούσας σχετικὰς διατάξεις. Κατ' ἐξαίρεσιν, προκειμένου περὶ δωδεκανησίων ναυτικῶν, συμπληρωσάντων μέχρι τῆς 31.12.1964 τὸ 65ον ἔτος τῆς ἡλικίας των, διὰ τὴν χορήγησιν τοῦ δώρου ἀπαιτεῖται τετράμηνος συνολικὴ ναυτικὴ ὑπηρεσία, ἀποδεικνυομένη καὶ διὰ προσωρινῶν ἑλληνικῶν φυλλαδίων ἢ τετραετὴς, ἀποδεικνυομένη δι' Ἰταλικῶν φυλλαδίων.

γ) Νὰ εὑρίσκεται ἐν ἀνεργίᾳ πρὸ τῆς 15 Μαρτίου 1965 καὶ νὰ ἐξακολουθῇ νὰ εἶναι ἄνεργος μέχρι τῆς ἡμέρας τῆς καταβολῆς τῆς οἰκονομικῆς ἐνισχύσεως.

Ναυτιολόγησις μέχρι δέκα ἡμερῶν ἀπὸ τῶν ὡς ἄνω σημειουμένων χρονικῶν ὁρίων δὲν διακόπτει τὸν χρόνον ἀνεργίας.

δ) Νὰ μὴ δικαιοῦται ἐπιδόματος λόγῳ ἀνεργίας ἢ νὰ ἐξήντλησε τὰ πρὸς ἐπιδότησίν του ἀπαιτούμενα προσόντα ἀπὸ 31 Μαρτίου 1965 κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ β. δ/τος 100)6.2.1961 «περὶ ἐπιδοτήσεως ἀπόρων ἀνέργων ναυτικῶν» (Φ.Ε.Κ. 24 Α') ὡς ἐτροποποιήθη καὶ συνεπληρώθη μεταγενεστέρως.

Ἄρθρον 3

1) Ἡ καταβολὴ τῆς ἐνισχύσεως ἐνεργεῖται εἰς τοὺς μέχρι καὶ τῆς 30ῆς Μαΐου 1965 παρουσιαζομένους δικαιούχους ὑπὸ τοῦ ἐν Πειραιεῖ Οἴκου Ναύτου διὰ τοὺς διαμένοντας ἐν τῇ περιφερείᾳ τῆς τέως Διοικήσεως Πρωτευούσης καὶ ὑπὸ τῶν κατὰ τόπους Κεντρικῶν Λιμεναρχείων, καὶ Ὑπολιμεναρχείων διὰ τοὺς διαμένοντας ἐν τῇ περιφερείᾳ αὐτῶν.

2) Ἐπὶ τῇ παροχῇ τῆς χρηματικῆς ἐνισχύσεως καταχωρίζεται εἰδικὴ πρᾶξις ἐν τῷ ναυτικῷ φυλλαδίῳ τοῦ ἐνισχυομένου καὶ ὑπογράφεται ἡ ἀπόδειξις. Ἐὰν ὁ ἐνισχυόμενος δὲν γνωρίζῃ γράμματα, ἡ καταβολὴ τῆς χρηματικῆς ἐνισχύσεως γίνεται παρουσίᾳ δύο μαρτύρων, οἵτινες ὑπογράφουν ἐν τῇ ἀποδείξει.

Εἰς τὸν Ἡμέτερον ἐπὶ τῆς Ἐμπορικῆς Ναυτιλίας Ὑπουργὸν ἀνατίθεμεν τὴν δημοσίευσιν καὶ ἐκτέλεσιν τοῦ παρόντος.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 29 Μαΐου 1965

—

557)1965 Β. ΔΙΑΤΑΓΜΑ

Περὶ προσθήκης διατάξεως ἐν τέλει τῆς παραγράφου 7 τοῦ ἄρθρου 79 τοῦ Καταστατικοῦ τοῦ Ταμείου Ἀσφαλίσεως Ἐργατῶν Τύπου Ἀθηνῶν.

(Ε.Κ. τ. Α' φ. 127 τῆς 8 Ἰουλίου 1965)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν: 1) Τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 13 τοῦ ν. δ/τος 3572)1956 «περὶ Ταμείου Ἀσφαλίσεως Ἐργατῶν Τύπου Ἀθηνῶν». 2) Πρότασιν τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Ταμείου Ἀσφαλίσεως Ἐργατῶν Τύπου Ἀθηνῶν, ὑποβληθεῖσαν ἡμῖν διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 5637)30.12.1964 ἀναφορᾶς τοῦ ὡς ἄνω Ταμείου. 3) Γνώμην τοῦ Συμβουλίου Κοινωνικῆς Ἀσφαλίσεως, διατυπωθεῖσαν κατὰ τὴν ὑπ' ἀριθ. 14)30.3.1965 συνεδρίασιν αὐτοῦ τῆς Γ' Περιόδου. 4) Τὴν ὑπ' ἀριθ. 436)1965 γνώμην τοῦ Συμβουλίου Ἐπικρατείας. Προτάσει τοῦ Ἡμετέρου ἐπὶ τῆς Ἐργασίας Ὑπουργοῦ ἀπεφασίσαμεν καὶ διατάσσομεν:

Ἄρθρον μόνον

Ἐν τέλει τῆς παραγράφου 7 τοῦ ἄρθρου 79 τοῦ Καταστατικοῦ τοῦ Ταμείου Ἀσφαλίσεως Ἐργατῶν Τύπου Ἀθηνῶν προστίθεται διάταξις, ἔχουσα ὡς ἀκολούθως:

«Χρόνος προϋπηρεσιῶν ἐκ τῶν παραγράφων 3, 4, 5 καὶ 7 τοῦ παρόντος, μὴ ἀναγνωρισθεὶς μέχρι τοὐδε, δύναται νὰ ἀναγνωρισθῇ τῇ αἰτήσει τῶν ἐνδιαφερομένων, ὑποβαλλομένῃ μέχρι 31.12.1965».

Εἰς τὸ αὐτὸν ἐπὶ τῆς Ἐργασίας Ὑπουργὸν ἀνατίθεμεν τὴν δημοσίευσιν καὶ ἐκτέλεσιν τοῦ παρόντος.

Ἐν Κερκύρᾳ τῇ 11 Ἰουνίου 1965

—

568)1965 Β. ΔΙΑΤΑΓΜΑ

Περὶ καθιερώσεως ἐκ περιτροπῆς Κυριακῆς ἀργίας εἰς τὰ ἑστιατόρια, μαγειρεῖα, οἰνομαγειρεῖα καὶ ψησταριὲς τῆς πόλεως Γρεβενῶν.

(Ε.Κ. τ. Α' φ. 127 τῆς 8 Ἰουλίου 1965)

. . . . . .

Ἄρθρον μόνον

Ἐκ τῶν ἐν τῇ πόλει τῶν Γρεβενῶν λειτουργούντων ἑστιατορίων, μαγειρείων, οἰνομαγειρείων καὶ ψησταριῶν τὰ ἡμίση τούτων παραμένουν ἐκ περιτροπῆς κλειστὰ κατὰ τὰς Κυριακάς, τῆς σειρᾶς αὐτῶν ὁριζομένης ὑπὸ τῆς οἰκείας Ἀστυνομικῆς Ἀρχῆς.

Εἰς τὸν αὐτὸν ἐπὶ τῆς Ἐργασίας Ὑπουργὸν ἀνατίθεμεν τὴν δημοσίευσιν καὶ ἐκτέλεσιν τοῦ παρόντος.

Ἐν Κερκύρᾳ τῇ 11 Ἰουνίου 1965

—

569)1965 Β. ΔΙΑΤΑΓΜΑ

Περὶ καθιερώσεως ὁλοκληρωτικῆς Κυριακῆς ἀργίας εἰς τὰ οἰνοπαντοπωλεῖα τῆς πόλεως

και παραλίας Άσπροπύργου Αττικής.

(Ε. Κ. τ. Α' φ. 127 της 8 Ιουλίου 1965)

. . . . . .

Άρθρον μόνον

Καθιερούται ολοκληρωτική άργία κατά τας Κυριακάς και νόμω εξαιρεσίμους εορτάς διά τα οινοπαντοπωλεία της πόλεως και παραλίας Άσπροπύργου Αττικής.

Εις τον αύτον επί της Εργασίας Υπουργόν ανατίθεμεν την δημοσίευσιν και εκτέλεσιν του παρόντος.

Εν Κερκύρα τη 11 Ιουνίου 1965

—

570)1965 Β. ΔΙΑΤΑΓΜΑ

Περί συμπληρώσεως των διατάξεων του υπ' αριθ. 66)1961 β.δ)γματος «περί συστάσεως παρά τω Ταμείω Ασφαλίσεως Εμπόρων Ειδικού Κλάδου Υγειονομικής Περιθάλψεως» (Φ.Ε.Κ. 17)2.2.1961, τεύχος Α').

(Ε.Κ. τ. Α' φ. 127 της 8 Ιουλίου 1965)

Έχοντες υπ' όψιν: 1) Τας διατάξεις των άρθρων 3 και 4 του ν.δ. 4096)1960 «περί ρυθμίσεως θεμάτων τινών του Ταμείου Ασφαλίσεως Εμπόρων». 2) Γνώμην του Διοικητικού Συμβουλίου του Ταμείου Ασφαλίσεως Εμπόρων υποβληθείσαν ημίν διά της υπ' αριθ. 40)4.1.1965 αναφοράς του. 3) Γνώμην του Συμβουλίου Κοινωνικής Ασφαλίσεως (αριθ. πρωτ. Σ.Κ.Α. 31) 1965, συνεδρίασις 10 της Β' περιόδου της 15.4.1965. 4) Την υπ' αριθ. 374)1965 γνωμοδότησιν του Συμβουλίου της Επικρατείας. Προτάσει του Ημετέρου επί της Εργασίας Υπουργού, αποφασίσαμεν και διατάσσομεν:

Εις το υπ' αριθ. 66)1961 β.δ)γμα (Φ.Ε.Κ. 17)2.2.1961, τεύχος Α') «περί συστάσεως παρά τω Ταμείω Ασφαλίσεως Εμπόρων Ειδικού Κλάδου Υγειονομικής Περιθάλψεως», ως τούτο εκρυοποιήθη και συνεπληρώθη μεταγενεστέρως διά των υπ' αριθ. 241)1962 (Φ.Ε.Κ. 60)16.4.1962, τεύχος Α'), 463)1961 (Φ.Ε.Κ. 131)27.8.1963, τεύχος Α') και 10)1965 (Φ.Ε.Κ. 6)12.1.1965, τεύχος Α') β.δ)γμάτων, προστίθεται άρθρον 20, μετά το προστεθέν διά του υπ' αριθ. 212)1964 β.δ)τος (Φ.Ε.Κ. 68)1964, τεύχος Α'), άρθρον 19, έχον ούτω:

Άρθρον 20

1) Η κατά τας διατάξεις της Νομοθεσίας του Ε.Κ.Υ.Π. παρεχομένη υγειονομική περιθαλψις υπό του Ταμείου εις τους ησφαλισμένους Άθηνών και Πειραιώς επεκτείνεται και εις την πόλιν της Θεσσαλονίκης, διατηρουμένη υπό των ιδίων διατάξεων και υπό τας αυτάς προϋποθέσεις, τόσον ως προς το ποσόν των μηνιαίων ασφαλιστικών εισφορών, όσον και ως προς το είδος, το ύψος την έκτασιν και τον τρόπον χορηγήσεως των παρεχομένων εν γένει παροχών του Κλάδου.

2) Ως χρόνος ενάρξεως καταβολής υπό των ησφαλισμένων Θεσσαλονίκης του ασφαλίστρου του Κλάδου ορίζεται η πρώτη του μηνός του μεθεπομένου της δημοσιεύσεως του παρόντος διά της Εφημερίδος της Κυβερνήσεως.

3) Συνιστάται Πρωτοβάθμιος Υγειονομική Επιτροπή με έδραν την Θεσσαλονίκην, αποτελουμένη α) εκ του εληγκτού ιατρού του Ταμείου ως προέδρου, β) εξ ενός ιατρού κύρους ειδικότητος παθολόγου, γ) εξ ενός ιατρού κύρους ειδικότητος χειρουργού.

Το έργον της Επιτροπής ταύτης, αι αρμοδιότητες, ο τρόπος συγκροτήσεως της, αι παρ' αυτής εκδιδόμεναι αποφάσεις ή γνωματεύσεις, η άμοιβη των μελών αυτής κλπ. διέπονται υπό των ιδίων διατάξεων, των ισχυουσών διά την Πρωτοβάθμιον Υγειονομικήν Επιτροπήν Αθηνών.

Εις τον αύτον επί της Εργασίας Υπουργόν ανατίθεμεν την δημοσίευσιν και εκτέλεσιν του παρόντος.

Εν Κερκύρα τη 11 Ιουνίου 1965

—

571)1965 Β. ΔΙΑΤΑΓΜΑ

Περί καθιερώσεως εορτών ολοκληρωτικής άργίας καταστημάτων πόλεως Ρόδου.

(Ε.Κ. τ. Α' φ. 127 της 8 Ιουλίου 1965)

. . . . . .

Άρθρον μόνον

Καθιερούνται αι εορταί: 1) Του Άγ. Κωνσταντίνου του Υδραίου, πολιούχου πόλεως (14 Νοεμβρίου) και 2) των Άγ. Κωνσταντίνου και Ελένης (21 Μαΐου) ως ημέραι ολοκληρωτικής άργίας δια τα εμπορικά καταστήματα, παντοπωλεία, καφεκοπτεία, λαχανοπωλεία, κρεοπωλεία, πτηνοπωλεία και ιχθυοπωλεία της πόλεως Ρόδου, καταργουμένων των δια του από 14.8 - 9.9.1950 β.δ)τος «περί καθιερώσεως ολοκληρωτικής και μερικής άργίας των εμπορικών καταστημάτων της πόλεως Ρόδου κατά διαφόρους εορτασίμους ημέρας» και δια της παραγράφου 3 του άρθρου μόνου του από 19)30.3.1956 β. δ)τος «περί καθιερώσεως εορτασίμων ημερών ολοκληρωτικής και μερικής άργίας των καταστημάτων των πόλεων Λέρου και Ρόδου» ορισθεισών εορτών: 1) Ολοκληρωτικής άργίας των Αποστόλων Πέτρου και Παύλου και 2) Μερικής τοιαύτης των Άγ. Κωνσταντίνου και Ελένης.

Εις τον αύτον επί της Εργασίας Υπουργόν ανατίθεμεν την δημοσίευσιν και εκτέλεσιν του παρόντος.

Εν Κερκύρα τη 11 Ιουλίου 1965

—

582)1965 Β. ΔΙΑΤΑΓΜΑ

Περί καθιερώσεως ολοκληρωτικής Κυριακής άργίας διά τα καταστήματα της πόλεως Ε-

ρύστου - Εύβοίας.

(Ε.Κ. τ. Α' φ. 128 της 9 Ιουλίου 1965)

. . . . . .

Άρθρον μόνον

Καθιερούται όλοκληρωτική Κυριακή άργία διά τά καταστήματα ύφασμάτων, φιλικών, ηλεκτρικών ειδών, υποδημάτων, επίπλων, ειδών κιγκαλερίας, εμπορορραφείαι, εμποροπαντοπωλεία, καταστήματα αποικιακών, υαλικών, χρωμάτων, χαρτοπωλεία και πρατήρια σιγαρέττων της πόλεως Καρύστου - Εύβοίας.

Εις τον αύτον επί της Εργασίας Υπουργόν ανατίθεμεν την δημοσίευσιν και εκτέλεσιν του παρόντος.

Εν Κερκύρα τη 11 Ιουνίου 1965

—

583)1965 Β. ΔΙΑΤΑΓΜΑ

Περί καθιερώσεως όλοκληρωτικής Κυριακής άργίας διά τά εμπορικά, επαγγελματικά και βιοτεχνικά καταστήματα Κοκκαρίου - Σάμου.

(Ε.Κ. τ. Α' φ. 128 της 9 Ιουλίου 1965)

. . . . . .

Άρθρον μόνον

Καθιερούται όλοκληρωτική Κυριακή άργία διά τά εμπορικά, επαγγελματικά και βιοτεχνικά καταστήματα της Κοινότητος Κοκκαρίου - Σάμου, πλην των εστιατορίων, οινομαγειρείων, ζαχαροπλαστείων, γαλακτοπωλείων, καφενείων, κέντρων διασκεδάσεως κλπ. κέντρων εν γένει.

Εις τον αύτον επί της Εργασίας Υπουργόν ανατίθεμεν την δημοσίευσιν και εκτέλεσιν του παρόντος.

Εν Κερκύρα τη 11 Ιουνίου 1965

—

584)1965 Β. ΔΙΑΤΑΓΜΑ

Περί καθιερώσεως όλοκληρωτικής Κυριακής άργίας διά τά καταστήματα κωμοπόλεως Γαστούνης.

(Ε.Κ. τ. Α' φ. 138 της 9 Ιουλίου 1965)

. . . . . .

Άρθρον μόνον

Καθιερούται όλοκληρωτική Κυριακή άργία δι' άπαντα τά εμπορικά και επαγγελματικά καταστήματα της κωμοπόλεως Γαστούνης, πλην των εστιατορίων, ζαχαροπλαστείων, γαλακτοπωλείων, καφενείων, ούζοπωλείων, κέντρων διασκεδάσεως κλπ. κέντρων εν γένει, κρεοπωλείων και ιχθυοπωλείων.

Εις τον αύτον επί της Εργασίας Υπουργόν ανατίθεμεν την δημοσίευσιν και εκτέλεσιν του παρόντος.

Εν Κερκύρα τη 11 Ιουνίου 1965

—

585)1965 Β. ΔΙΑΤΑΓΜΑ

Περί καθιερώσεως όλοκληρωτικής Κυριακής άργίας διά τά παντοπωλεία, οπωροπωλεία, οπωροπαντοπωλεία και καταστήματα εγχωρίων προϊόντων Αγίου Γεωργίου - Ιωλκού.

(Ε.Κ. τ. Α' φ. 128 της 9 Ιουλίου 1965)

. . . . . .

Άρθρον μόνον

Καθιερούται όλοκληρωτική Κυριακή άργία διά τά παντοπωλεία, οπωροπωλεία, οπωροπαντοπωλεία και καταστήματα πωλήσεως εγχωρίων προϊόντων της Κοινότητος Αγίου Γεωργίου Ιωλκού (Περιφ. Σταθμού Χωροφυλακής Ανακασιάς).

Εις τον αύτον επί της Εργασίας Υπουργόν ανατίθεμεν την δημοσίευσιν και εκτέλεσιν του παρόντος.

Εν Κερκύρα τη 11 Ιουνίου 1965

—

586)1965 Β. ΔΙΑΤΑΓΜΑ

Περί καθιερώσεως όλοκληρωτικής και μερικής Κυριακής άργίας διά καταστήματα Κάτω Νευροκοπίου - Δράμας.

(Ε.Κ. τ. Α' φ. 128 της 9 Ιουλίου 1965)

. . . . . .

Άρθρον μόνον

Καθιερούται 1) όλοκληρωτική Κυριακή άργία διά τά ύφασματοπωλεία, υποδηματοποιεία, βιβλιοπωλεία, χρωματοπωλεία, καταστήματα υαλικών, σιδηρικών ειδών και τά παντοπωλεία Κάτω Νευροκοπίου - Δράμας και 2) μερική Κυριακή άργία διά τά κουρεία, κρεοπωλεία και οπωροπωλεία, άτινα θά παραμένουν ανοικτά από 9 - 1 μ.μ.

Εις τον αύτον επί της Εργασίας Υπουργόν ανατίθεμεν την δημοσίευσιν και εκτέλεσιν του παρόντος.

Εν Κερκύρα τη 11 Ιουνίου 1965

—

587)1965 Β. ΔΙΑΤΑΓΜΑ

Περί τροποποιήσεως του εδαφίου Β' του άρθρου 7 του από 23)11.1.1961 β.δ. «περί Κανονισμού Υγειονομικού Προσωπικού του Ταμείου Ασφαλίσεως Αρτεργατών, Μυλεργατών κλπ.» (Φ.Ε.Κ. 7, τεύχος Α' της 11.1.1961).

(Ε.Κ. τ. Α' φ. 138 της 9 Ιουλίου 1965)

Έχοντες υπ' όψιν: 1) Τάς διατάξεις της παραγράφου 11 του άρθρου 6 του ν.δ. 3631)1956 «περί των πόρων, τρόπου εισπράξεως αυτών και της λειτουργίας εν γένει του Ταμείου Ασφαλίσεως Αρτεργατών, Μυλεργατών κλπ.», 2) Την υπ' αριθ. 1434)98)11.1.1963 αναφοράν του Ταμείου Ασφαλίσεως Αρτεργατών, Μυλεργατών και Μακαρονοτεχνιτών, 3) Γνώμην του Συμβου-

χίων Κοινωνικής Ασφαλίσεως, διατυπωθείσαν κατά την ὑπ' ἀριθ. 92 συνεδρίασιν αὐτοῦ τῆς ΙΙΙ' περιόδου τῆς 11 Φεβρουαρίου 1963, 4) Τὴν ὑπ' ἀριθ. 325)1963 σύμφωνον γνωμοδότησιν τοῦ Α.Σ.Σ.Υ. 5) Τὴν ὑπ' ἀριθ. 440)1965 Γνωμοδότησιν τοῦ Συμβουλίου Ἐπικρατείας, προτάσει τοῦ Ἡμετέρου ἐπὶ τῆς Ἐργασίας Ὑπουργοῦ, ἀπεφασίσαμεν καὶ διατάσσομεν:

Ἄρθρον μόνον

Ἡ παράγραφος β' τοῦ ἄρθρου 7 τοῦ ὑπ' ἀριθ. 23)11.1.1961 β.δ. «περὶ ἐγκρίσεως Κανονισμοῦ Ὑγειονομικοῦ Προσωπικοῦ τοῦ Ταμείου Ἀσφαλίσεως Ἀρτεργατῶν, Μυλεργατῶν καὶ Μακαρονοτεχνιτῶν» ἀντικαθίσταται ὡς ἀκολούθως:

«β) Νὰ ἀσκῇ τὸ ἐπάγγελμά του ἀπὸ πενταετίας τοὐλάχιστον, ἐπὶ δὲ τοῦ ἰατροῦ εἰδικότητος νὰ κέκτηται ἄδειας ἀσκήσεως τῆς εἰδικότητος ταύτης καὶ ἡλικίαν οὐχὶ ἀνωτέραν τῶν 55 ἐτῶν».

Εἰς τὸν αὐτὸν ἐπὶ τῆς Ἐργασίας Ὑπουργὸν ἀνατίθεμεν τὴν δημοσίευσιν καὶ ἐκτέλεσιν τοῦ παρόντος.

Ἐν Κερκύρᾳ τῇ 11 Ἰουνίου 1965

—

583)1965 Β. ΔΙΑΤΑΓΜΑ

Περὶ συστάσεως Γραφείου Εὑρέσεως Ἐργασίας εἰς τὸν Νομὸν Ἀρκαδίας.

(Ε.Κ. τ. Α' φ. 128 τῆς 9 Ἰουλίου 1965)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν: 1) Τὰς διατάξεις τῆς παραγράφου 2 τοῦ ἄρθρου 7 τοῦ νόμου 3252)1955 «περὶ διοικήσεως τοῦ Ὀργανισμοῦ Ἀπασχολήσεως καὶ Ἀσφαλίσεως Ἀνεργίας καὶ ὀργανώσεως τῶν Γραφείων Εὑρέσεως Ἐργασίας καὶ τροποποιήσεως τινων νόμων». 2) Τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 7 τοῦ νόμου 3925)1959 «περὶ Ὑπουργείων καὶ τῶν Ὀργανισμῶν τῶν Δημοσίων Πολιτικῶν Ὑπηρεσιῶν». 3) Τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 19 τοῦ ὑπ' ἀριθ. 868)1960 β.δ. «περὶ Ὀργανισμοῦ τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας». 4) Τὴν ὑπ' ἀριθ. 483)19.5.1965 γνωμοδότησιν τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας, προτάσει τοῦ Ἡμετέρου Προέδρου τῆς Κυβερνήσεως καὶ Ὑπουργῶν Συντονισμοῦ, Οἰκονομικῶν καὶ Ἐργασίας, ἀπεφασίσαμεν καὶ διατάσσομεν:

Ἄρθρον μόνον

Συνιστᾶται Γραφεῖον Εὑρέσεως Ἐργασίας εἰς τὸν Νομὸν Ἀρκαδίας μὲ ἕδραν ταύτου τὴν πόλιν τῆς Τριπόλεως.

Εἰς τὸν ἡμέτερον ἐπὶ τῆς Ἐργασίας Ὑπουργὸν ἀνατίθεμεν τὴν δημοσίευσιν καὶ ἐκτέλεσιν τοῦ παρόντος.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 21 Ἰουνίου 1965

—

589)1965 Β. ΔΙΑΤΑΓΜΑ

Περὶ καθιερώσεως τῆς ἑορτῆς τῶν Ἁγίων Πάντων ὡς ὁλοκληρωτικῆς ἀργίας διὰ τὰ καταστήματα Χολαργοῦ καὶ Κάτω Χαλανδρίου.

(Ε.Κ. τ. Α' φ. 128 τῆς 9 Ἰουλίου 1965)

. . . . . .

Ἄρθρον μόνον

Καθιεροῦται ἡ ἑορτὴ τῶν Ἁγίων Πάντων ὡς ἡμέρα ὁλοκληρωτικῆς ἀργίας δι' ἅπαντα τὰ καταστήματα Χολαργοῦ καὶ Κάτω Χαλανδρίου, ἐξαιρέσει τῶν φαρμακείων, ἀρτοποιείων, περιπτέρων καὶ τριῶν ἑστιατορίων (ἓν εἷς τὴν περιοχὴν τοῦ Ἀστυνομικοῦ Τμήματος Οἰκισμοῦ Παπάγου καὶ δύο εἰς τὴν τοιαύτην τοῦ Ἀστυνομικοῦ Τμήματος Χολαργοῦ) ὁριζομένων ὑπὸ τῆς οἰκείας Ἀστυνομικῆς Ἀρχῆς, καταργουμένης τῆς παραγράφου 1 τοῦ ἄρθρου μόνου τοῦ ὑπ' ἀριθ. 715)31)8)20.9.1961 β.δ. «περὶ καθιερώσεως τῆς ἑορτῆς τῆς Ἀναλήψεως ὡς ὁλοκληρωτικῆς ἀργίας διὰ τὰ καταστήματα Χολαργοῦ - Ἀττικῆς κλπ.».

Εἰς τὸν αὐτὸν ἐπὶ τῆς Ἐργασίας Ὑπουργὸν ἀνατίθεμεν τὴν δημοσίευσιν καὶ ἐκτέλεσιν τοῦ παρόντος.

Ἐν Κερκύρᾳ τῇ 11 Ἰουνίου 1965

—

590)1965 Β. ΔΙΑΤΑΓΜΑ

Περὶ τροποποιήσεως τοῦ ὑπ' ἀριθ. 275)1964 β.δ. «περὶ καθιερώσεως ἑορτολογίου τῶν ξυλεμπορικῶν καταστημάτων Ἀθηνῶν - Πειραιῶς καὶ Περιχώρων».

(Ε.Κ. τ. Α' φ. 128 τῆς 9 Ἰουλίου 1965)

. . . . . .

Ἄρθρον μόνον

Καθιεροῦται ἡ ἑορτὴ τῶν Ἁγίων Κωνσταντίνου καὶ Ἑλένης ὡς ἡμέρα ὁλοκληρωτικῆς ἀργίας διὰ τὰ ξυλεμπορικὰ καταστήματα Ἀθηνῶν - Πειραιῶς καὶ Περιχώρων, καταργουμένης τῆς διὰ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 275)27.5.1964 β.δ. «περὶ καθιερώσεως ἑορτολογίου τῶν ξυλεμπορικῶν καταστημάτων Ἀθηνῶν Πειραιῶς καὶ Περιχώρων», ὁριζομένης ὡς τοιαύτης ἑορτῆς τῶν Ἀποστόλων Πέτρου καὶ Παύλου.

Εἰς τὸν αὐτὸν ἐπὶ τῆς Ἐργασίας Ὑπουργὸν ἀνατίθεμεν τὴν δημοσίευσιν καὶ ἐκτέλεσιν τοῦ παρόντος.

Ἐν Κερκύρᾳ τῇ 11 Ἰουνίου 1965

—

ΥΠΟΥΡΓΙΚΑΙ ΑΠΟΦΑΣΕΙΣ

54788)3756)1965 Ἀπόφ. Ὑπουργοῦ Ἐργασίας

Περὶ καθορισμοῦ ὡρῶν λειτουργίας ἀμιγῶν καταστημάτων πωλήσεως εἰδῶν λαϊκῆς τέχνης περιοχῆς Ἀθηνῶν κατὰ τοὺς μῆνας Ἰούλιον, Αὔγουστον καὶ Σεπτέμβριον.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 532 τῆς 13 Αὐγούστου 1965)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν: 1) Τὰς διατάξεις τῆς πα-

ραγράφου 3 τοῦ ἄρθρου 4 τοῦ ν.δ. 4020)1959 «περὶ τροποποιήσεως καὶ συμπληρώσεως ἐνίων διατάξεων ἐργατικῶν τινων νόμων». 2) Τὰς διατάξεις τοῦ ἑδαφίου Ε' τοῦ ἄρθρου 3 τοῦ ὑπ' ἀριθ. 436)25.6.1961 β.δ)γματος «περὶ χαρακτηρισμοῦ ἐπιχειρήσεων ὡς τουριστικῶν». 3) Τὴν ἀπὸ 1.6.1965 αἴτησιν τοῦ Συνδέσμου Ἐμπόρων, Καταστηματαρχῶν Ἑλληνικῆς Λαϊκῆς Τέχνης. 4) Τὴν ὑπ' ἀριθ. 13260)29.6.1965 γνώμην τοῦ Ἐμπορικοῦ Συλλόγου Ἀθηνῶν. 5) Τὴν ὑπ' ἀριθ. 14208,5.3.1965 γνώμην τοῦ Συλλόγου Ἐμπορουπαλλήλων Ἀθηνῶν. 6) Τὰ ὑπ' ἀριθ. 69778) 18.12.1964, 6514)226)16.2.1965 ἐγγραφα τοῦ Ἑλληνικοῦ Ὀργανισμοῦ Τουρισμοῦ, ἀποφασίζομεν:

Καθορίζομεν τὰς ὥρας λειτουργίας τῶν ἀμιγῶν καταστημάτων πωλήσεως εἰδῶν λαϊκῆς τέχνης περιοχῆς Ἀθηνῶν κατὰ τοὺς μῆνας Ἰούλιον, Αὔγουστον καὶ Σεπτέμβριον ἀπὸ 8 π.μ. μέχρι 9 μ.μ. ὥρας, πλὴν τῶν Κυριακῶν καὶ νόμῳ ἑορτῶν ἀργίας.

Τὸ προσωπικὸν τῶν ὡς ἄνω καταστημάτων θὰ ἐργάζηται διὰ δύο ἐναλλασσομένων καθ' ἑβδομάδα ὁμάδων 8ώρου συνεχοῦς ἐργασίας, ἑκάστης ἀπὸ 8 π.μ. - 4 μ.μ. καὶ ἀπὸ 1 - 9 μ.μ., ὀνομαστικῶς κατονομαζομένων.

Διὰ τὴν ἐφαρμογὴν τῶν ἀνωτέρω οἱ οἰκεῖοι ἐργοδόται ὑποχρεοῦνται, ὅπως θεωρῶσιν ὀνομαστικὴν κατάστασιν τοῦ προσωπικοῦ, μὲ τὰς ὥρας ἐναρξεως καὶ λήξεως ἐργασίας αὐτοῦ, ἥτις θὰ ἀναρτᾶται εἰς ἐμφανες μέρος τοῦ καταστήματος διὰ τὸν εὐχερῆ ἔλεγχον τῶν πρὸς τοῦτο ἁρμοδίων ἐποπτικῶν καὶ ἀστυνομικῶν ὀργάνων.

Ἡ παροῦσα, ἧς ἡ ἐφαρμογὴ ἄρχεται ἀπὸ 26ης Ἰουλίου 1965, δημοσιευθήτω διὰ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως, κοινοποιηθήσεται δὲ πρὸ τῆς δημοσιεύσεως πρὸς ἐφαρμογήν.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 20 Ἰουλίου 1965

—

80276)5856)1965 Ἀπόφ. Ὑπουργῶν Συντονισμοῦ καὶ Ἐργασίας.

Περὶ ἐγκρίσεως μετὰ τροποποιήσεως τῆς ἀπὸ 8.7.1965 συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας περὶ αὐξήσεως τῶν οἰκογενειακῶν ἐπιδομάτων τοῦ προσωπικοῦ Δ.Ε.Φ.Α.

(Ε. Κ. τ. Β' φ. 547 τῆς 24 Αὐγούστου 1965)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν: 1) Τὰς διατάξεις τῆς παραγράφου 2 τοῦ ἄρθρου 20 τοῦ ν. 3239)1955, ὡς ἐτροποποιήθησαν ὑπὸ τοῦ ν. δίτος 3755)1957. 2) Τὴν ἀπὸ 8.7.1965 συλλογικὴν σύμβασιν ἐργασίας περὶ αὐξήσεως τῶν οἰκογενειακῶν ἐπιδομάτων τοῦ προσωπικοῦ Δ.Ε.Φ.Α. 3) Σχετικὴν γνωμοδότησιν τοῦ κατ' ἄρθρον 2 παράγραφος 2 ἐδ. β' ν.δ. 3755)57 Τμήματος Ἀμοιβῆς καὶ Ὅρων Ἐργασίας τοῦ Ἐθνικοῦ Γνωμοδοτικοῦ Συμβουλίου Κοινωνικῆς Πολιτικῆς, ληφθεῖσαν κατὰ τὴν συνεδρίασιν αὐτοῦ τῆς 23.8.1965, τὴν ὁποίαν καὶ ἀποδεχόμεθα, καὶ 4) τὸ γεγονὸς ὅτι ἡ δι' ἐνιαίου ποσοστοῦ χορήγησις οἰκογενειακῶν ἐπιδομάτων ἔτει εἰς εὐνοϊκωτέραν θέσιν τοὺς ἔχοντας ὑψηλὰς ἀμοιβὰς ἐναντι τῶν ἄλλων ἐργαζομένων, πρᾶγμα ὅπερ ἀντίκειται εἰς τὴν ὑπὸ τῆς Κυβερνήσεως ἀκολουθουμένην γενικὴν κοινωνικὴν πολιτικήν, ἐνῷ δι' τῆς χορηγήσεως τῶν ἐπιδομάτων τούτων σκοπεῖται ἡ κατ' ἀρχὴν ὁμοιόμορφος βελτίωσις τῆς θέσεως τῶν ἐργαζομένων καὶ δέον τῷ λόγῳ τούτῳ ὅπως τροποποιηθῇ οὕτω κατὰ τὰ ἐν τῷ διατακτικῷ, ἀποφασίζομεν:

Ἐγκρίνομεν τὴν ἀπὸ 8.7.1965 συλλογικὴν σύμβασιν ἐργασίας περὶ αὐξήσεως τῶν οἰκογενειακῶν ἐπιδομάτων τοῦ προσωπικοῦ Δ.Ε.Φ.Α., κατατεθεῖσαν ἡμῖν τὴν 4.8.1965, συνταχθέντος πρὸς τοῦτο τοῦ ὑπ' ἀριθ. 664)1965 πρακτικοῦ καταθέσεως, καὶ τῆς ὁποίας τὸ κείμενον, τροποποιούμενον παρ' ἡμῶν κατὰ τὰ ἀνωτέρω, ἔχει ὡς ἀκολούθως:

Συλλογικὴ σύμβασις ἐργασίας

Περὶ αὐξήσεως τῶν ἀνωτάτων ὁρίων οἰκογενειακῶν ἐπιδομάτων τοῦ προσωπικοῦ τῆς Δ.Ε.Φ.Α. καὶ ἐνσωματώσεως τούτου ἐπὶ τῶν ἀποδοχῶν καὶ τοῦ ἐπὶ μηνιαίῳ ὡρομισθίῳ ἀμειβομένου προσωπικοῦ.

Ἐν Ἀθήναις, σήμερον τὴν 8ην Ἰουλίου 1965, ἡμέραν τῆς ἑβδομάδος Πέμπτην καὶ ὥραν 12ην μ. ἐν τοῖς ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Πειραιὼς 100 γραφείοις τῆς Δημοτικῆς Ἐπιχειρήσεως Φωταερίου Ἀθηνῶν (Γραφεῖον Γενικῆς Διευθύνσεως) οἱ ὑπογεγραμμένοι ἀφ' ἑνὸς Μιχαὴλ Μιχαλόπουλος, Γενικὸς Διευθυντὴς τῆς Δ.Ε.Φ.Α., ἐνεργῶν ἐν προκειμένῳ κατόπιν εἰδικῆς ἐξουσιοδοτήσεως, χορηγηθείσης αὐτῷ ὑπὸ τοῦ Συμβουλίου Ἐκμεταλλεύσεως τῆς Δ.Ε.Φ.Α., δι' ἀποφάσεως αὐτοῦ, ληφθείσης κατὰ τὰς ὑπ' ἀριθ. 188)1.6.1965 καὶ 189)29.6.1965 συνεδρίας αὐτοῦ, ὧν ἀποσπάσματα προσαρτῶνται τῇ παρούσῃ, καὶ ἀφ' ἑτέρου οἱ α) Χατζηβασιλείου Ὀρέστης, πρόεδρος καὶ Ἠσαΐας Στυλιανός, γενικὸς γραμματεὺς τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Συλλόγου Ὑπαλλήλων Φωταερίου Ἀθηνῶν, ἐνεργοῦντες ἐν προκειμένῳ ὡς ἐκπρόσωποι τοῦ Συλλόγου τούτου, ἐξουσιοδοτημένοι δεόντως δι' ἀποφάσεως ληφθείσης κατὰ τὴν τακτικὴν γενικὴν συνέλευσιν τῶν μελῶν του τῆς 11.2.1965, ἀπόσπασμα τῆς ὁποίας προσαρτᾶται τῇ παρούσῃ, β) Στεφάνου Στέφανος, πρόεδρος καὶ Κοτσώνης Ἐλευθέριος, γενικὸς γραμματεὺς τῆς Ἑνώσεως Προσωπικοῦ Φωταερίου Ἀθηνῶν, ἐνεργοῦντες ἐν προκειμένῳ ὡς ἐκπρόσωποι τῆς Ἑνώσεως ταύτης, ἐξουσιοδοτημένοι δεόντως δι' ἀποφάσεως, ληφθείσης κατὰ τὴν ἔκτακτον γενικὴν συνέλευσιν τῆς Ἑνώσεως Προσωπικοῦ Φωταερίου Ἀθηνῶν τῆς 25ης Ἰουνίου 1965, ἀπόσπασμα τῆς ὁποίας προσαρτᾶται τῇ παρούσῃ καὶ γ) Γιαννακουλάκος Σοφοκλῆς, πρόεδρος καὶ Μαστοροπούλος Βασίλειος, γενικὸς γραμματεὺς τοῦ Συνδέσμου Ἐργατοτεχνιτῶν καὶ Τεχνικῶν Ὑπαλλήλων Δικτύου Φωταερίου Ἀθηνῶν, ἐνεργοῦντες ἐν προκειμένῳ ὡς ἐκπρόσωποι τοῦ Συνδέσμου τούτου, ἐξουσιοδοτημένοι δεόντως δι' ἀποφάσεως, ληφθείσης κατὰ τὴν συνέλευσιν τῶν μελῶν του τῆς 9ης Ἰουνίου 1965, ἀπόσπασμα τῆς ὁποίας προσαρτᾶται τῇ παρούσῃ, ἐπὶ παρουσίᾳ καὶ τοῦ Κ. Χατζηβανάση Τμηματάρχου Α', ὁριοθέντος διὰ τοῦ ὑπ' ἀριθ. πρωτ. 52635)1965 ἐγγράφου τοῦ Ὑπουργείου Ἐσωτερικῶν, ὡς ἐκπροσώπου τούτου, κατὰ τὰς

σχετικὰς διατάξεις τοῦ νόμου 3239)1955, καθ' ἃ ἐποπτεύοντος τὴν Δ.Ε.Φ.Α. Ὑπουργείου, καὶ κατόπιν σχετικῶν διαπραγματεύσεων, συμφωνοῦντος καὶ τοῦ ἄνω ἐκπροσώπου τοῦ Ὑπουργείου Ἐσωτερικῶν, συνεφωνήσαμεν καὶ συνεπεδέχθημεν, ὅπως καταρτισθῇ μεταξὺ ἡμῶν συλλογικὴ σύμβασις ἐργασίας, βάσει τῶν κατὰ τὰς ὑπ' ἀριθ. 188)1.6.1965 καὶ 189)29.5.1965 συνεδρίας τοῦ Συμβουλίου Ἐκμεταλλεύσεως τῆς Δημοτικῆς Ἐπιχειρήσεως Φωταερίου Ἀθηνῶν (Δ.Ε.Φ.Α.) ἐπὶ τοῦ θέματος τῶν οἰκογενειακῶν ἐπιδομάτων τοῦ προσωπικοῦ τῆς Δ.Ε.Φ.Α., ληφθεισῶν ὑπὸ τούτου ἀποφάσεων, καὶ ἥτις ἔχει ὡς ἀκολούθως:

1) Ἀπὸ τῆς ἰσχύος τῆς παρούσης συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας τὰ παρεχόμενα εἰς τὸ προσωπικὸν τῆς Δ.Ε.Φ.Α. οἰκογενειακὰ ἐπιδόματα, καταργουμένης τῆς διατάξεως τῆς παραγράφου 2 τῆς ἀπὸ 16.3.1963 συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας(*) καθ' ὅσον δι' αὐτῆς περιορίζονται τὰ ἀνώτατα ὅρια τῶν ἐπιδομάτων τούτων, καθορίζονται εἰς ποσοστὸν ἐπὶ τῶν καταβαλλομένων μηνιαίων μισθοδοσιῶν καὶ μηνιαίων ὡρομισθίων (ἡμερομισθίων) τοῦ προσωπικοῦ μετὰ τὴν ἐκ τούτων ἀφαίρεσιν τῶν ἄχρι τοῦδε καταβαλλομένων ἀντιστοίχων οἰκογενειακῶν ἐπιδομάτων, ὡς κάτωθι:

α) Οἱ καταβαλλόμενοι μηνιαῖοι μισθοί, ὡς καὶ τὰ καταβαλλόμενα μηνιαῖα ὡρομίσθια (ἡμερομίσθια) μέχρι τοῦ ποσοῦ τῶν δραχμῶν 3.000 προσαυξάνονται κατὰ ποσοστὸν 10ο/ο διὰ τὴν σύζυγον καὶ 5ο/ο δι' ἕκαστον τέκνον καὶ μέχρι τριῶν.

β) Οἱ καταβαλλόμενοι μηνιαῖοι μισθοί, ὡς καὶ τὰ καταβαλλόμενα μηνιαῖα ὡρομίσθια (ἡμερομίσθια) ἀπὸ τοῦ ποσοῦ τῶν δραχμῶν 3.001 μέχρι 4.000 προσαυξάνονται κατὰ ποσοστὸν 8ο/ο διὰ τὴν σύζυγον καὶ 4ο/ο δι' ἕκαστον τέκνον καὶ μέχρι τριῶν, μὴ δυναμένου τοῦ ποσοστοῦ τούτου, ἐν πάσῃ περιπτώσει, νὰ εἶναι κατωτέρου τῶν δραχμῶν 300 διὰ τὴν σύζυγον καὶ 150 δι' ἕκαστον τέκνον.

γ) Οἱ καταβαλλόμενοι μηνιαῖοι μισθοί, ὡς καὶ τὰ καταβαλλόμενα μηνιαῖα ὡρομίσθια (ἡμερομίσθια) ἀπὸ τοῦ ποσοῦ τῶν 4.001 δραχμῶν καὶ ἄνω προσαυξάνονται κατὰ ποσοστὸν 6ο/ο διὰ τὴν σύζυγον καὶ 3ο/ο δι' ἕκαστον τέκνον καὶ μέχρι τριῶν, μὴ δυναμένου τοῦ ποσοστοῦ τούτου ἐν πάσῃ περιπτώσει νὰ εἶναι κατωτέρου τῶν δραχμῶν 320 διὰ τὴν σύζυγον καὶ 160 δι' ἕκαστον τέκνον.

Τὸ κατὰ τὰ ἄνω ἐπίδομα διὰ τὰ τέκνα παρέχεται δι' ἕκαστον τούτων καὶ μέχρι τριῶν, ἐφ' ὅσον ταῦτα δὲν ἔχουσιν ἰδίας προσόδους ἐκ προσωπικῆς ἐργασίας καὶ δὲν ἔχουσιν ὑπερβῆ τὰ μὲν ἐξ αὐτῶν ἄρρενα τὸ 18ον ἔτος τῆς ἡλικίας των, τὰ δὲ ἐξ αὐτῶν θήλεα τὸ 20ὸν ἔτος τῆς ἡλικίας των.

Τὰ διὰ τῆς παρούσης χορηγούμενα ἐπιδόματα συζύγου καὶ τέκνων εἰς τοὺς περὶ ὧν αὕτη μισθωτοὺς ἐν οὐδεμιᾷ περιπτώσει δύνανται νὰ εἶναι κατώτερα τῶν ἤδη καταβαλλομένων τοιούτων ἐπὶ τῇ βάσει τῶν διατάξεων τῆς ἀπὸ 15.8.1963 συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας.

2) Τὰ οἰκογενειακὰ ταῦτα ἐπιδόματα, προκειμένου περὶ τοῦ ἀμειβομένου διὰ μηνιαίου ὡρομισθίου (ἡμερομισθίου) προσωπικοῦ τῆς Δ.Ε.Φ.Α., ἐναρμοτοῦνται εἰς τὰς ἀποδοχὰς αὐτοῦ, ὡς τοῦτο ἰσχύει καὶ διὰ τὸ διὰ μηνιαίου μισθοῦ ἀμειβόμενον προσωπικὸν αὐτῆς.

3) Εἰς τὴν παροῦσαν συλλογικὴν σύμβασιν ἐργασίας ὑπάγονται μόνον οἱ ἐκ τοῦ προσωπικοῦ τῆς Δ.Ε.Φ.Α. ἀμειβόμενοι βάσει τοῦ ὑπὸ τοῦ Κανονισμοῦ αὐτῆς καθιερωμένου ἰδίου μισθολογικοῦ καθεστῶτος, οὐχὶ δὲ καὶ οἱ ἐκ τοῦ προσωπικοῦ αὐτῆς ἀμειβόμενοι βάσει εἰδικῶν κλαδικῶν συλλογικῶν συμβάσεων ἐργασίας κλπ., οἱ πρόσθετοι φυλακὲς καὶ ἔκτακτοι ἡμερομίσθιοι ἐργατοτεχνῖται αὐτῆς.

4) Ἡ ἰσχὺς τῆς παρούσης ἄρχεται ἀπὸ τῆς 1ης Ἰουνίου 1965.

Ἡ παροῦσα δημοσιευθήτω διὰ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 24 Αὐγούστου 1965

—

75768)5610)1965 Ἀπόφ. Ὑπουργοῦ Ἐργασίας

Περὶ κηρύξεως ἐκτελεστῆς τῆς ὑπ' ἀριθ. 39)1965 ἀποφάσεως τοῦ Π.Δ.Δ.Δ. Ἀθηνῶν «περὶ ἑρμηνείας τῆς ὑπ' ἀριθ. 48)1964 ἀποφάσεώς του, ἀφορώσης τὸ προσωπικὸν τοῦ Θεραπευτηρίου «Εὐαγγελισμός».

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 551 τῆς 25 Αὐγούστου 1965)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν: 1) Τὰς διατάξεις τῆς παραγράφου 1 τοῦ ἄρθρου 20 τοῦ νόμου 3239)1955, ὡς ἐτροποποιήθησαν ὑπὸ τοῦ ν.δ. 3755)1957. 2) Τὴν ὑπ' ἀριθ. 39)1965 ἀπόφασιν τοῦ Π.Δ.Δ.Δ. Ἀθηνῶν, δι' ἧς ἑρμηνεύθη ἡ ὑπ' ἀριθ. 48)1964 ἀπόφασίς του, ἀποφασίζομεν:

Κηρύσσομεν ἐκτελεστὴν τὴν ὑπ' ἀριθ. 39)1965 ἀπόφασιν τοῦ Π.Δ.Δ.Δ. Ἀθηνῶν «περὶ ἑρμηνείας τῆς ὑπ' ἀριθ. 48)1964 ἀποφάσεώς του, ἀφορώσης τὸ προσωπικὸν τοῦ Θεραπευτηρίου «Εὐαγγελισμός», τῆς ὁποίας τὸ διατακτικὸν ἔχει ὡς ἑξῆς:

«Ἑρμηνεύον τὴν ὑπ' ἀριθ. 48)1964 ἀπόφασιν τοῦ Π.Δ.Δ.Δ. Ἀθηνῶν, κηρυχθεῖσαν ἐκτελεστὴν διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 10691)909)1965 ἀποφάσεως Ὑπουργοῦ Ἐργασίας (Φ.Ε.Κ. 121 Β' τῆς 12.2.1965)(*) ἀποφαίνεται ὡς ἀκολούθως:

1) Ἀποδέχεται τὴν ἀπὸ 19.4.1965 αἴτησιν τοῦ Ἐθνικοῦ Συνδέσμου Ὑγειονομικῶν Ὑπαλλήλων Ἀθηνῶν - Πειραιῶς - Περιχώρων.

2) Ὁρίζει ὅτι ἡ ὑπὸ τῆς ὑπ' ἀριθ. 48)1964 ἀποφάσεως τοῦ Π.Δ.Δ.Δ. Ἀθηνῶν «περὶ τῶν ὅρων ἀμοιβῆς καὶ ἐργασίας τοῦ νοσηλευτικοῦ προσωπικοῦ τοῦ Θεραπευτηρίου «Ὁ Εὐαγγελισμός», κηρυχθείσης ἐκτελεστῆς διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 10691)909)1965 ἀποφάσεως Ὑπουργοῦ Ἐργασίας (Φ.Ε.Κ. 121 Β' τῆς 12.2.1965) χορηγηθεῖσα αὔξησις ἐκ τοῦ 10ο/ο ἐπὶ τῶν κατω-

(*) ΕΕΔ 22, 382.

(*) ΕΕΔ 24, 316.

τατων ὁρίων μηνιαίων μισθῶν, ὡς ταῦτα διεμορφώθησαν διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 5)1961 ἀποφάσεως τοῦ Δ.Δ.Α.Δ. Ἀθηνῶν «περὶ τῶν ὅρων ἀμοιβῆς καὶ ἐργασίας τοῦ νοσηλευτικοῦ προσωπικοῦ τοῦ Θεραπευτηρίου «Ὁ Εὐαγγελισμός», κατατεθείσης εἰς τὸ Εἰρηνοδικεῖον Ἀθηνῶν (πρᾶξις καταθέσεως 58)27.4.1961)(*) ἐχορηγήθη, καὶ ἐπὶ τοῦ τιμήματος τῶν εἰς εἶδος παροχῶν, ὡς αὗται ἀπετιμήθησαν ὑπὸ τῆς ὑπ' ἀριθ. 5)1961 ἀποφάσεως τοῦ Δ.Δ.Α.Δ. Ἀθηνῶν, ἤτοι, ἐπὶ τῶν ἀντιτίμων - τροφῆς, κατοικίας καὶ πλυστικῶν.

Ἡ παροῦσα δημοσιευθήτω διὰ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 24 Αὐγούστου 1965

79979)5349)1965 Ἀπόφ. Ὑπουργοῦ Ἐργασίας

Περὶ δημοσιεύσεως εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως τῆς ἀπὸ 31.7.1965 συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας οἰνοπνευματοποιΐας - οἰνοποιΐας - μικτῆς οἰνοπνευματοποιΐας.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 551 τῆς 25 Αὐγούστου 1965)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν τὰς διατάξεις τοῦ νόμου 3239)1955, ὡς ἐτροποποιήθησαν καὶ συνεπληρώθησαν μεταγενεστέρως ὑπὸ τοῦ ν.δ. 3755)1957, ἀποφασίζομεν:

Ὅπως δημοσιευθῇ εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως (τεῦχος Β') ἡ ἀπὸ 31.7.1965 συλλογικὴ σύμβασις ἐργασίας οἰνοπνευματοποιΐας - οἰνοποιΐας - μικτῆς οἰνοπνευματοποιΐας, κατατεθεῖσα ἡμῖν τὴν 9.8.1965, συνταχθέντος πρὸς τοῦτο τοῦ ὑπ' ἀριθ. 667)1965 πρακτικοῦ καταθέσεως, ἥτις ἔχει ὡς ἀκολούθως:

Συλλογικὴ σύμβασις ἐργασίας
οἰνοπνευματοποιΐας - οἰνοποιΐας - μικτῆς
οἰνοπνευματοποιΐας

Ἐν Ἀθήναις, σήμερον τὴν 31ην Ἰουλίου 1965 καὶ ἐν τῷ καταστήματι τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας, παρουσίᾳ καὶ τοῦ προϊσταμένου τῆς Διευθύνσεως Ἀμοιβῆς Ἐργασίας Διευθυντοῦ Γεωργίου Παπανικολάου, εἰδικῶς ἐξουσιοδοτημένου κατὰ τὰς διατάξεις τῆς παραγράφου 3 τοῦ ἄρθρου 5 τοῦ νόμου 3239)1955, δυνάμει τῆς ὑπ' ἀριθ. 73978)12430)12.10.1961 ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας, διὰ τὴν παρουσίᾳ αὐτοῦ κατάρτισιν καὶ ὑπογραφὴν συλλογικῶν συμβάσεων ἐργασίας, οἱ ὑπογεγραμμένοι: α) Παναγιώτης Γαρδίκης, ὡς ἐκπρόσωπος τοῦ Συνδέσμου Ἑλλήνων Βιομηχάνων καὶ β) Παναγιώτης Παπαδημητρίου γενικὸς γραμματεὺς τῆς Ο.Ε.Χ.Β.Ε., δεόντως ἐξουσιοδοτημένοι διὰ τὴν ὑπογραφὴν τῆς παρούσης συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας, συνωμολόγησαν τὰ ἑξῆς:

1) Ἀπὸ τῆς ἰσχύος τῆς παρούσης τὰ κατώτατα ὅρια ἡμερομισθίων τῶν ἐργατῶν οἰνοπνευματοποιείων καὶ οἰνοποιείων ἁπάσης τῆς χώρας καθορίζονται ὡς ἀκολούθως:

	Ἡμερομίσθιον Δραχμαί
Ἄνδρες:	
1) Ἐκζαχαρωταί (ζυμωταί)	85
2) Οἰνοποιοί, διυλισταί, βοηθοὶ ἐκζαχαρωτῶν, ἐφ' ὅσον δύνανται νὰ διεξαγάγουν ὑπευθύνως ἐργασίαν ἐκζαχαρωτοῦ	83
3) Λιπανταί, ἀρχιεργάται τρυγιῶν, ὡς καὶ βοηθοὶ οἰνοποιῶν καὶ διϋλιστῶν	79
4) Ἐργάται αὐλῆς, λαντζῶν, ἀποθήκης οἰνοπνεύματος, τρυγιῶν, βοηθοὶ θερμασταί, ἀνθρακεῖς, καθαρισταὶ ψυγείων:	
α) Κατὰ τὴν πρόσληψιν. Τὸ ἐκάστοτε ἰσχῦον ἡμερομίσθιον τοῦ ἀνειδικεύτου ἐργάτου	
β) Μετὰ ἑξάμηνον ἀπασχόλησιν ἐν τῷ κλάδῳ	75
γ) Μετὰ διετῆ ἀπασχόλησιν ἐν τῷ κλάδῳ	78
Γυναῖκες:	
1) Κατὰ τὴν πρόσληψιν. Τὸ ἐκάστοτε ἰσχῦον ἡμερομίσθιον τῆς ἀνειδικεύτου ἐργατρίας προσηυξημένον κατὰ δραχμὰς δύο (2).	
2) Μετὰ ἑξάμηνον ἀπασχόλησιν ἐν τῷ κλάδῳ	60

2) Τὰ τυχὸν καταβαλλόμενα ἀνώτερα τῶν ὑπὸ τῆς παρούσης καθοριζομένων ἡμερομισθια δὲν δύνανται νὰ μειωθῶσιν.

3) Κατὰ τὰ λοιπὰ ἰσχύουν αἱ μὴ ἀντικείμεναι τῇ παρούσῃ διατάξεις τῆς ὑπ' ἀριθ. 11)1961 ἀποφάσεως τοῦ Δ.Δ.Α.Δ. Ἀθηνῶν, κατατεθείσης εἰς τὸ Εἰρηνοδικεῖον Ἀθηνῶν (ἀριθ. πράξεως καταθέσεως 75)1961)(*).

4) Μέλη σωματείων, ἀνήκοντα εἰς τὴν δύναμιν τῆς διὰ τῆς παρούσης συμβαλλομένης Ὁμοσπονδίας, διὰ δηλώσεως των πρὸς τὸν ἐργοδότην των δικαιοῦνται νὰ ἐκχωρήσουν ἐκ τοῦ μισθοῦ των τμῆμα ἴσον πρὸς τὴν ὑπὸ τοῦ καταστατικοῦ αὐτῆς προβλεπομένην συνδρομήν των. Ἐπὶ τῇ δηλώσει ταύτῃ οἱ ἐργοδόται ὑποχρεοῦνται νὰ παρακρατοῦν τὸ ὡς ἄνω ποσὸν καὶ ἀποδίδουν εἰς τὴν δικαιοῦχον Ὁμοσπονδίαν. Ἀνάκλησις τῆς δηλώσεως ἐκχωρήσεως ἐπιτρέπεται κατὰ τοὺς ὅρους τοῦ καταστατικοῦ της Ὁμοσπονδίας ἢ κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 87 τοῦ Ἀστικοῦ Κώδικος.

5) Ἡ ἰσχὺς τῆς παρούσης ἄρχεται ἀπὸ 1ης Ἰουλίου ἐ. ἔ. καὶ δὲν δύναται νὰ καταγγελθῇ πρὸ τῆς 31ης Δεκεμβρίου 1966.

Ἡ παροῦσα συνετάγη εἰς τόσα πρωτότυπα, ὅσα καὶ τὰ συμβαλλόμενα μέρη, καὶ δύο ἐπὶ πλέον πρὸς κατάθεσιν κατὰ νόμον εἰς τὸ Υ-

(*) ΕΕΔ 20, 644.

(*) ΕΕΔ 20, 901.

πουργείων Έργασίας.

Ο Διευθυντής Αμοιβής Εργασίας

Οι συμβαλλόμενοι

(έπονται υπογραφαί)

Η παρούσα δημοσιευθήτω διά της Εφημερίδος της Κυβερνήσεως.

Εν Αθήναις τη 24 Αυγούστου 1965

—

79980)5849)1965 Απόφ. Υπουργού Εργασίας

Περί δημοσιεύσεως εις την Εφημερίδα της Κυβερνήσεως της από 16.7.1965 συλλογικής συμβάσεως εργασίας συκοσυσκευαστών Καλαμάτας.

Ε. Κ. τ. Β' φ. 551 της 25 Αυγούστου 1965)

Εχοντες υπ' όψιν τας διατάξεις του ν. 3239) 1955 ως ετροποποιήθησαν και συνεπληρώθησαν μεταγενεστέρως υπό του ν. δ)τος 3755)1957, αποφασίζομεν:

Όπως δημοσιευθή εις την Εφημερίδα της Κυβερνήσεως (τεύχος Β') η από 16.7.1965 συλλογική σύμβασις εργασίας συκοσυσκευαστών Καλαμάτας, κατατεθείσα ήμιν την 5.8.1965, συναχθέντος προς τούτο του υπ' αριθ. 666)1965 πρακτικού καταθέσεως, ήτις έχει ως ακολούθως:

Συλλογική σύμβασις εργασίας
συκοσυσκευαστών Καλαμάτας

Εν Καλαμάτα σήμερον την 16ην του μηνός Ιουλίου του έτους 1965, ημέραν της εβδομάδος Παρασκευήν και ώραν 6.30' μ.μ., οι υπογεγραμμένοι: 1) Ιωάννης Δρούγας και Λάμπρος Μπαλής, έμποροι εξαγωγείς, ενεργούντες εν προκειμένω ως εκπρόσωποι του Εμπορικού και Βιομηχανικού Επιμελητηρίου Καλαμάτος, ως και του Συνδέσμου Εξαγωγέων Καλαμάτας. 2) Παναγιώτης Ρηγόπουλος, πρόεδρος του Σωματείου Επεξεργασίας Ξηρών Καρπών Καλαμάτας και Ιωάννης Κατσαφάδος, γραμματεύς του ως άνω Σωματείου, παρουσία και του Γεωργίου Γεωργανέλη, προέδρου του Εργατοϋπαλληλικού Κέντρου Καλαμάτας, άπαντες νομίμως εξουσιοδοτημένοι υπό των οργανώσεών των, απεφάσισαν την υπογραφήν της παρούσης συλλογικής συμβάσεως εργασίας δι' ης τίθενται κανόνες, ρυθμίοντες τας αποδοχάς και όρους εργασίας των εις τας εργασίας συκοσυσκευασίας εργαζομένων εν τω Νομώ Μεσσηνίας.

Άρθρον 1

Καθορίζονται κατωτάτα όρια ημερομισθίων των κατωθι ειδικοτήτων:

α) Των εργαζομένων εις καζάνια (βράσιμο, ναβαπτίσιον): ανδρών δραχμαί 83, γυναικών δραχμαί 70.

β) Των εργαζομένων εις την μεταφοράν του μελανιού προς άδειασμα εις τα καλαμωτά: ανδρών 78, γυναικών 66.

γ) Των εργαζομένων εις διαλογήν - κιβωτια μο - σάκκιασμα - ζύγισμα - μεταφορών και δίπλωμα όρμαθών: ανδρών δραχμαί 78, γυναικών 62.

δ) Ημερομίσθιον μαθητευομένων δραχμαί 40. Υπό τον όρον μαθητευόμενος νοείται πας εργαζόμενος (άρρεν ή θήλυ) εις τας εργασίας συκοσυσκευασίας επί ημερομισθίω, ηλικίας 14 - 16 ετών συμπεπληρωμένων, διά τας θήλεις, και 14 - 17 ετών διά τους άρρενας.

Άρθρον 2

Η αμοιβή κατά μονάδα εργασίας (κατ' αποκοπήν) καθορίζεται ανεξαρτήτως ηλικίας των εργαζομένων ως κάτωθι:

α) Κοπή ούρων το κιλόν δραχμαί 0,29.

β) Βούρλιασμα γενικώς δραχμαί 0,37.

γ) Καλούπια τεμαχίων 60 - 80 - 100 κατά τάβλαν δραχμαί 8,20.

δ) Δίπλωμα γενικώς κατά τάβλαν δραχμαί 1,60.

ε) Σταυρουλάκια δεμένα με κορδελάκι άνευ διπλώματος των 300 και 450 γραμμαρίων το κιλόν δραχμαί 0,40.

στ) Σταυρουλάκια με κορδελάκι δεμένα άνευ διπλώματος των 250 γραμμαρίων το κιλόν δραχμαί 0,42.

ζ) Σταυρουλάκια άνευ δεσίματος με κορδελάκια περιτυλιγμένα διά σελοφάν και κιβωτίασμα τούτων των 300 και 450 γραμμαρίων το κιλόν δραχμαί 0,50.

η) Σταυρουλάκια άνευ δεσίματος με κορδελάκια περιτυλιγμένα διά σελοφάν και κιβωτίασμα τούτων των 250 γραμμαρίων το κιλόν δραχμαί 0,57.

θ) Σταυρουλάκια των 250, 300 και 450 γραμμαρίων, δεμένα με κορδελάκι και τοποθετημένα ανά 60 τεμάχια κατά τάβλαν, δίπλωμα κατά τάβλαν δραχμαί 1,60.

ι) Συσκευασία σύκων εις πακέτα τύπου Λάγκερς βάρους μέχρις ενός κιλού τύπου Βραζιλίας το κιλόν δραχμαί 0,52.

κ) Συσκευασία σύκων εις κιβώτια τύπου Λερίντας των 10 - 25 κιλών το κιλόν δραχμαί 0,42.

Άρθρον 3

Αι αποδοχαί εργασιών και ειδικοτήτων, μη ειδικώς ως ανωτέρω κατονομαζομένων, θέλουσιν αποτελέσει αντικείμενον ιδιαιτέρας συμφωνίας μεταξύ εκάστου εργοδότου και εργαζομένου, υπό τον όρον ότι διά της τοιαύτης συμφωνίας δέον να εξασφαλίζεται εις τον εργαζόμενον κατώτατον ημερομίσθιον ανδρών 78, γυναικών 62 και μαθητευομένων δραχμαί 40.

Άρθρον 4

Εις τας ανωτέρω αναγραφομένας αποδοχάς, τόσον των επί ημερομισθίω αμειβομένων, όσον και των κατά μονάδα εργασίας τοιούτων, περιλαμβάνεται και ανάλογον ποσοστόν προσαυξήσεως, υπολογισθείσης επί των βασικών αποδοχών, επί σκοπώ εξασφαλίσεως εις τους εργαζομένους πλήρως του εκάστοτε υπό των υπουργικών αποφάσεων οριζομένου δώρου επί ταις εορταίς Χριστουγέννων και Πάσχα, δι' ό και οι

έργαζόμενοι δέν δικαιούνται έπί τῷ αὐτῷ σκοπῷ ἑτέρου δώρου, ὁριοθησομένου διά γενικῆς ἢ εἰδικῆς ὑπουργικῆς ἀποφάσεως, παραιτούμενοι οἱαδήποτε περαιτέρω ἀπαιτήσεως διά τήν αὐτήν αἰτίαν.

Ἄρθρον 5

Διά τήν ὑπερωριακήν ἐργασίαν, ἐπιτρεπομένην κατά τάς κειμένας διατάξεις μόνον κατόπιν ἀδείας τῆς Ἐπιθεωρήσεως Ἐργασίας καί ἐπί σκοπῷ ἐξασφαλίσεως εἰς τούς ἐργαζομένους ἀντιμισθίας τῆς ὑπερωριακῆς ἐργασίας καί ἐπί ταύτης τῆς νομίμου προσαυξήσεως, αἱ ἀποδοχαί τῶν ἐργαζομένων ὑπερωριακῶς ὁρίζονται.

Α) Τῶν ἐπί ἡμερομισθίῳ ἀμειβομένων:

α) Καζανια (βράσιμο - ἀνεμβατώρια), ἀνδρῶν δραχμαί 106, γυναικῶν 88.

β) Μεταφορά καζανίου πρός ἄδειασμα, ἀνδρῶν δραχμαί 100, γυναικῶν δραχμαί 88.

γ) Διαλογή - σάκκιασμα κιβωτίασμα ζύγισμα - μεταφορά - δίπλωμα ὁρμοθῶν, ἀνδρῶν δραχμαί 100, γυναικῶν δραχμαί 80.

δ) Μαθητευομένων ἀμφοτέρων τῶν φύλων δραχμαί 51.

Β) Εἰς τούς κατ' ἀποκοπήν ἀμειβομένους ἡ ἀντιμισθία τῆς ὑπερωριακῆς ἐργασίας καταβάλλεται δι' αὐτοῦ τούτου τοῦ συστήματος τῆς ἀμοιβῆς, διά τήν ἐξασφάλισιν δέ τῆς κατά νόμον προσαυξήσεως τῆς ἀντιμισθίας τῆς ὑπερωριακῆς ἐργασίας ὑπελογίσθη ἀναλογος προσαύξησις ἐπί τῆς βασικῆς τιμῆς, ἥτις προσαύξησις θά ἐμφανίζεται ἐφεξῆς ὁμοῦ μετά τῶν βασικῶν ἀποδοχῶν ὡς ἑνιαία τιμή ἀμοιβῆς τῆς κατ' ἀποκοπήν ἐργασίας, ὡς ἐν ἄρθρῳ 2 ἀναγράφεται.

Ἄρθρον 6

Ἡ κατόπιν ἀδείας τῆς Ἐπιθεωρήσεως Ἐργασίας ὑπέρβασις τῆς ὥρου ἐργασίας πλέον τῶν (15) δέκα πέντε μέχρι καί δύο ὡρῶν λογίζεται ὡς πλήρης δίωρος ὑπερωριακή ἀπασχόλησις καί ὡς τοιαύτη θά ἀμείβεται διά τῶν ἡμερομισθίων τοῦ ἄρθρου 5.

Ἄρθρον 7

Διά τήν ἐξασφάλισιν εἰς τούς ἐπί ἡμερομισθίῳ ἐργαζομένους ἀποδείξεως τῆς πραγματοποιήσεως ὑπερωριακῆς ἐργασίας δέον νά χορηγῆται καθ' ἑκάστην ἐκ μέρους τοῦ ἐργοδότου καί ἀμα τῇ ἐνάρξει τῆς ὑπερωριακῆς ἐργασίας ἔντυπος καρτέλλα (μόρκα), εἰς τήν ὁποίαν θά ἀναγράφωνται αἱ λέξεις (Ὥρας ὑπερωρία), ἡ εἰδικότης τοῦ ἐργαζομένου καί τό ἐπί τῆς ὑπερωρίας ἡμερομίσθιον τοῦ ἄρθρου 5. Διά τήν ὁμοιόμορφον ἐφαρμογήν τῶν καρτελλῶν τούτων ὑπό πάντων τῶν ἐργοδοτῶν δέον ὅπως συγκροτηθῇ ὁμελής Ἐπιτροπή ὑπό τήν προεδρίαν τοῦ Ἐπόπτου Ἐργασίας καί ἀνά δύο ἀντιπροσώπων τῶν ἐργοδοτῶν καί ἐργαζομένων, ἥτις, συνερχομένη ἐντός μηνός ἀπό τῆς ὑπογραφῆς τῆς παρούσης, θέλει καθορίσει ἐν πρακτικῷ λεπτομερέστερον τά τοῦ τύπου καρτελλῶν, ἡ ἀπόφασις δέ τῆς Ἐπιτροπῆς ταύτης, κοινοποιουμένη εἰς τούς Ὀργανώσεις τῶν ἐργοδοτῶν καί ἐργαζομένων, καθίσταται ὑποχρεωτική βάσει τῆς παρούσης δι' ἀμφότερα τά συμβαλλόμενα μέρη.

Ἄρθρον 8

Παράβασις οἱουδήποτε τῶν ὅρων τῆς παρούσης συνεπάγεται τάς συνεπείας τοῦ ἀ.ν. 547 1937.

Ἄρθρον 9

Ἡ παροῦσα σύμβασις ἰσχύει ἀπό τῆς ἐπεξεργασίας τῆς περιόδου ἐσοδείας σύκων 1965 καί διαρκεῖ μέχρι 15 Μαΐου 1966.

Ἡ παροῦσα συλλογική σύμβασις ἐργασίας συνετάγη εἰς διπλοῦν, ἐξ ὧν τό μέν ἕν ἀντίτυπον θέλει παραμείνει εἰς τό Ἀρχεῖον τῆς Ἐπιθεωρήσεως Ἐργασίας Καλαμάτας, τό δέ δεύτερον ὑποβληθησόμενον εἰς τό Ὑπουργεῖον Ἐργασίας διά τήν περαιτέρω δημοσίευσιν τούτου.

Ἡ παροῦσα ἰσχύει διά τήν περιφέρειαν τοῦ Νομοῦ Μεσσηνίας.

Ἡ ἰσχύς τῆς παρούσης ἄρχεται ἀπό τῆς ὑπογραφῆς της.

Οἱ συμβαλλόμενοι

(Ἕπονται ὑπογραφαί)

Ἡ παροῦσα δημοσιευθήτω διά τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 24 Αὐγούστου 1965

80554/Ε. 1314/1965 Ἀπόφ. Ὑπουργοῦ Ἐργασίας

Περί τροποποιήσεως τῶν ἄρθρων 38 καί 4 τοῦ Καταστατικοῦ τοῦ Ταμείου Ἀσφαλίσεως Ἐπιχειρηματιῶν Κινηματογράφου.

(Φ.Ε.Κ. τ. Β' φ. 551 τῆς 25 Αὐγούστου 1965)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν: 1) Τό ἄρθρον 5 § 2 τοῦ ν. δ/τος 889/11/31.12.1941 «περί ἱδρύσεως Ταμείου Ἀσφαλίσεως Ἐπιχειρηματιῶν Κινηματογράφου», κυρωθέντος διά τῆς ὑπ' ἀριθ. 524/1945 Π.Υ.Σ., ἐν συνδυασμῷ πρός τό ἄρθρον 59 τοῦ ἀ. ν. τῆς 11.11.1935, ὡς τοῦτο αὐθεντικῶς ἠρμηνεύθη διά τοῦ ἄρθρου 1 τοῦ ἀ. ν. 694/1937. 2) Τάς διατάξεις τοῦ ἀπό 30 Ἀπριλίου 1946 ν. δ/τος «περί ὀργανώσεως καί συντονισμοῦ τῆς παρακολουθήσεως καί τοῦ ἐλέγχου τῶν Ὀργανισμῶν Κοινωνικῆς Πολιτικῆς», κυρωθέντος διά τοῦ ὑπ' ἀριθ. 1392/1949 ν. δ/τος. 3) Γνώμην τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Ταμείου Ἀσφαλίσεως Ἐπιχειρηματιῶν Κινηματογράφου, ὑποβληθεῖσαν ἡμῖν διά τῆς ὑπ' ἀριθ. 752/22.5.1965 ἀναφορᾶς τοῦ Ταμείου. 4) Γνώμην τοῦ Συμβουλίου Κοινωνικῆς Ἀσφαλίσεως, διατυπωθεῖσαν κατά τήν ὑπ' ἀριθ. 21 συνεδρίασιν αὐτοῦ τῆς Γ' Περιόδου, ἀποφασίζομεν:

Ὅπως εἰς τό Καταστατικόν τοῦ Ταμείου Ἀσφαλίσεως Ἐπιχειρηματιῶν Κινηματογράφου ἐπέλθωσιν αἱ κάτωθι τροποποιήσεις:

1) Τό δεύτερον ἐδάφιον τῆς παραγράφου τοῦ ἄρθρου 38 τροποποιεῖται ὡς ἀκολούθως:

«Οἱ δικαιοῦχοι δέν δικαιοῦνται νά αἰτήσωσι ἀναγνωρισιν τῆς κατά τήν παράγραφον 2 τοῦ παρόντος ἄρθρου συνταξίμου ὑπηρεσίας τοῦ δι-

καιοπαρόχου των».

2) Έν τέλει τοῦ ἄρθρου 38 προστίθεται διάταξις, ἔχουσα οὕτω:

«Οἱ δικαιοδόχοι δικαιοῦνται, ὅπως ἀναγνωρίσωσι ἐν ἀσφαλίσει ὑπηρεσίαν τοῦ δικαιοπαρόχου των κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ παρόντος ἄρθρου ὑπὸ τὰς αὐτὰς προϋποθέσεις καὶ ὅρους, ὑφ' οὓς καὶ ὁ δικαιοπάροχος αὐτῶν, τὸ δικαίωμα ὅμως δέον ὅπως ἀσκηθῇ ἐντὸς ἀνατρεπτικῆς προθεσμίας ἑνὸς ἔτους ἀρχομένης, προκειμένου μὲν περὶ δικαιοδόχων ἠσφαλισμένων ἤδη θανόντων ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρούσης, προκειμένου δὲ περὶ δικαιοδόχων ἠσφαλισμένου θνήσκοντος ἐφεξῆς ἀπὸ τοῦ θανάτου τούτου.

3) Έν τέλει τοῦ ἄρθρου 48 τοῦ Καταστατικοῦ προστίθεται διάταξις, ἔχουσα ὡς ἀκολούθως:

«Ἠσφαλισμένοι ἀπολέσαντες τὰ ἐκ τῆς ἀναγνωρισθείσης συντάξιμου ἢ ἐν ἀσφαλίσει ὑπηρεσίας δικαιώματα, δυνάμει τοῦ ἄρθρου 39 § 2 τοῦ Καταστατικοῦ, ὡς μὴ καταβαλόντες ἐμπροθέσμως τὰς καθοριοθείσας εἰσφορὰς διὰ τὴν ἐξαγορὰν τοῦ ἀναγνωρισθέντος χρόνου, ἐπανακτῶσι ταῦτα, ἐφ' ὅσον ἐξοφλήσουν αὐτὰς ἐντὸς ἀνατρεπτικῆς προθεσμίας ἑνὸς ἔτους ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρούσης.

Ἡ παροῦσα δημοσιευθήτω διὰ τῆς Ἐφημερίδος της Κυβερνήσεως.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 24 Αὐγούστου 1965

—

45654)Σ. 373)1965 Ἀπόφ. Ὑπουργοῦ Ἐργασίας

Περὶ τροποποιήσεως τοῦ ἄρθρου 19 τοῦ Καταστατικοῦ τοῦ Ταμείου Ἀσφαλίσεως Προσωπικοῦ Ο.Τ.Ε.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 337 τῆς 20 Μαΐου 1965.)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν: 1) Τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 5 τοῦ νόμου 2868)1922 «περὶ ὑποχρεωτικῆς ἀσφαλίσεως τῶν ἐργατῶν καὶ ἰδιωτικῶν ὑπαλλήλων», 2) Τὰς διατάξεις τοῦ ἀ.ν. 84)1948 «περὶ τροποποιήσεως τῶν διατάξεων τῶν ἀφορωσῶν τὴν ἀσφάλισιν τοῦ προσωπικοῦ τῆς Α.Ε.Τ.Ε.», 3) Τὰς διατάξεις τοῦ ἀ.ν. 1049)1949 «περὶ ὀργανώσεως τῶν Τηλεπικοινωνιῶν τῆς Ἑλλάδος», 4) Γνώμην τοῦ Δ.Σ. τοῦ Ταμείου Ἀσφαλίσεως Προσωπικοῦ Ο.Τ.Ε., ὑποβληθεῖσαν ἡμῖν διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 6010)16.3.1965 ἀναφορᾶς τοῦ Ταμείου τούτου, 5) Γνώμην τοῦ Συμβουλίου Κοινωνικῆς Ἀσφαλίσεως, διατυπωθεῖσαν κατὰ τὴν ὑπ' ἀριθ. 15 συνεδρίασιν αὐτοῦ τῆς 15.4.1965 τῆς Γ'' περιόδου, ἀποφασίζομεν:

Ὅπως εἰς τὸ ἄρθρον 19 τοῦ Καταστατικοῦ τοῦ Ταμείου Ἀσφαλίσεως Προσωπικοῦ Ο.Τ.Ε. ἐπέλθωσιν αἱ κάτωθι τροποποιήσεις:

1) Τὰ ἐδάφια β' καὶ ε' τῆς παραγράφου 1 τροποποιοῦνται ὡς κάτωθι:

«β) Ὡς τακτικαὶ ἀποδοχαὶ νοοῦνται τὸ ἄθροισμα τῶν κατὰ τὸ τελευταῖον πρὸ τῆς ἀποχωρήσεως ἐκ τῆς ὑπηρεσίας δωδεκάμηνον καταβληθέντων: βασικοῦ μισθοῦ, ἐπιδόματος κλιμακίων, ἐπιδόματος πολυετοῦς ὑπηρεσίας, τῶν ἐπὶ ταῖς ἑορταῖς Χριστουγέννων καὶ Πάσχα καταβληθέντων δώρων ἐξ ἑνὸς καὶ ἡμίσεος μισθοῦ, ὡς καὶ τοῦ κατὰ τὸ ὑπ' ἀριθ. 643)6.10.1962 β.δ. ἐπιδόματος, ὅπερ συνυπολογίζεται εἰς τὰς τακτικὰς ἀποδοχάς, ἐστω καὶ ἂν δὲν κατεβλήθη τοῦτο ὑπὸ τοῦ ἐργοδότου, κατ' ἐφαρμογὴν τῶν διεπουσῶν αὐτὸ διατάξεων, ἐφ' ὅσον ἐν τῇ περιπτώσει ταύτῃ αἱ ἀναλογοῦσαι εἰς τὸ ἐπίδομα τοῦτο εἰσφοραὶ καταβάλλονται ὑπὸ τοῦ ἠσφαλισμένου.

Πᾶσα ἑτέρα ἐξ οἱασδήποτε αἰτίας καταβληθεῖσα ἀμοιβὴ ἢ ἀποζημίωσις δι' ὑπερωριακὴν ἀπασχόλησιν ἢ δι' ἐργασίαν κατὰ τὰς ἐξαιρεσίμους ἡμέρας ἢ νυκτερινὰς ὥρας, ἐπίδομα οἰκογενειακῶν βαρῶν, κινήσεως, χρηματικῆς διαχειρίσεως, ἐπίδομα ἀδείας κλπ., δὲν λογίζεται ὡς τακτικὴ ἀποδοχὴ διὰ τὴν περίπτωσιν ταύτην.

ε) Αἱ κατὰ τὰ ἀνωτέρω συντάξεις ὑποκεινται εἰς ἀναπροσαρμογὴν κατὰ τὸ ποσοστὸν ἢ τὸ ποσὸν παρεχομένων ἑκάστοτε γενικῶν αὐξήσεων εἰς τοὺς ἐν ἐνεργείᾳ ἠσφαλισμένους.

Κατόπιν τῆς χορηγήσεως εἰς τοὺς ἐν ἐνεργῷ ὑπηρεσίᾳ ἠσφαλισμένους τῶν κατὰ τὸ ὑπ' ἀριθ. 643)6.10.1962 β. δόγμα ἐπιδομάτων αἱ ὑπὸ τοῦ Ταμείου καταβαλλόμεναι συντάξεις προσαυξάνονται ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρούσης α) Κατὰ ποσοστὸν 10 ο)ο, προκειμένου περὶ συνταξιούχων ἀνηκόντων κατὰ τὸν χρόνον τῆς ἐπελεύσεως προσωπικοῦ τοῦ Ο.Τ.Ε. καὶ β) κατὰ ποσοστὸν 10 ο)ο, προκειμένου περὶ τῶν λοιπῶν κατηγοριῶν τῶν συνταξιούχων.

Κατὰ τὴν περίπτωσιν α' ἡ προσαύξησις παρέχεται ἐφ' ὁλοκλήρου τῆς καταβαλλομένης συντάξεως, κατὰ δὲ τὴν περίπτωσιν β' ἐπὶ τῆς συντάξεως τῆς προκυπτούσης μετ' ἀφαίρεσιν τοῦ καταβαλλομένου ἐπιδόματος πολυετείας, ὡς καὶ τοῦ οἰκογενειακοῦ τοιούτου, ἅτινα δὲν προσαυξάνονται.

2) Έν τέλει του ἄρθρου 19 προστίθεται διάταξις, ἔχουσα οὕτω:

Εἰς τοὺς πάσης φύσεως συνταξιούχους τοῦ Ταμείου, τοὺς δικαιουμένους συντάξεως κατὰ τὴν 1ην Αὐγούστου ἑκάστου ἔτους, παρέχεται πρωθύστερος τὸ ἡμίσυ τῆς μηνιαίας συντάξεως τοῦ μηνὸς τούτου μετὰ τῶν τυχὸν καταβαλλομένων αὐτοῖς ἐπιδομάτων ἀναπηρίας καὶ φυματιώσεως καὶ ἐφ' ὅσον δὲν ἐδικαιώθησαν τοῦ ἐπιδόματος διὰ τὸ αὐτὸ ἔτος ἐκ τῆς ἐνεργοῦ ὑπηρεσίας των.

Τὸ ὡς ἄνω ἐπίδομα χορηγεῖται ἐφ' ὅσον ὁρίστηται πρὸς τοῦτο οἰκονομικὴ δυνατότης τοῦ Ταμείου.

Ἡ παροῦσα δημοσιευθήτω διὰ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 13 Μαΐου 1965

—

39683)Σ. 331)1965 Ἀπόφ. Ὑπουργοῦ Ἐργασίας

Περὶ τροποποιήσεως τῆς παραγράφου 1 τοῦ ἄρθρου 9 τοῦ Καταστατικοῦ τοῦ Ταμείου

Προνοίας Προσωπικού Ελληνικών Σιδηροδρόμων.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 337 της 20 Μαΐου 1965)

Έχοντες ὑπ' ὄψιν: 1) Τὸ ἄρθρον 59 παράγραφος 1 τοῦ ά. ν. τῆς 11 Νοεμβρίου 1935 «περὶ Ὀργανισμοῦ τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας», ὡς ταῦτο αὐθεντικῶς ἡρμηνεύθη διὰ τοῦ ἄρθρου 1 τοῦ ά. ν. 694)1937 «περὶ αὐθεντικῆς ἑρμηνείας, συμπληρώσεως καὶ τροποποιήσεως διατάξεών τινων τῆς Ἀσφαλιστικῆς Νομοθεσίας». 2) Τὸ ὑπ' ἀριθ. 2520)1958 ν. δ)γμα «περὶ προσδιορισμοῦ τῶν ἀντικειμένων, ἐφ' ὧν ἐφαρμόζεται ἡ διαδικασία ἡ διαγραφομένη ὑπὸ τῶν διατάξεων τοῦ ά. ν. τῆς 11.11.1935 «περὶ Ὀργανισμοῦ τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας κλπ.». 3) Τὰς διατάξεις τοῦ ἀπὸ 30 Ἀπριλίου 1946 ν. δ)τος «περὶ ὀργανώσεως καὶ συντονισμοῦ τῆς παρακολουθήσεως καὶ τοῦ ἐλέγχου τῶν Ὀργανισμῶν Κοινωνικῆς Πολιτικῆς», κυρωθέντος διὰ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 1392)1949 ν. δ)τος 4) Πράτασιν τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Ταμείου Προνοίας Προσωπικοῦ Ἑλληνικῶν Σιδηροδρόμων, ὑποβληθεῖσαν ἡμῖν διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 5035)1964 ἀναφορᾶς τοῦ Ταμείου. 5) Γνώμην τοῦ Συμβουλίου Κοινωνικῆς Ἀσφαλίσεως, διατυπωθεῖσαν κατὰ τὴν ὑπ' ἀριθ. 13 συνεδρίασιν αὐτοῦ τῆς Γ' Περιόδου, τῆς 18.3.1965, ἀποφασίζομεν:

Ἡ παράγραφος 1 τοῦ ἄρθρου 9 τοῦ Καταστατικοῦ τοῦ Ταμείου Προνοίας Προσωπικοῦ Ἑλληνικῶν Σιδηροδρόμων τροποποιεῖται ὡς κάτωθι:

«Κράτησις 4ο)ο ἐπὶ τοῦ συνόλου τῶν πάσης φύσεως ἀποδοχῶν, ἐπιδομάτων καὶ δευτερευουσῶν ἀπολαυῶν τῶν ἠσφαλισμένων.

Δευτερεύουσαι ἀπολαυαὶ τῶν ἠσφαλισμένων, πραγματοποιούμεναι ἢ μή, καθορίζονται ὑποχρεωτικῶς διὰ τὰς τε κρατήσεις καὶ τὸν ὑπολογισμὸν τῶν βοηθημάτων, ὡς ἀκολούθως:

α) Διὰ τὸ προσωπικὸν ἁμαξοστοιχιῶν κινήσεως καὶ ἕλξεως, ἤτοι ἀρχιμηχανοδηγούς, μηχανοδηγούς, θερμαστάς, ἀρχιελεγκτάς, ἐλεγκτάς, προϊσταμένους ἁμαξοστοιχιῶν, ὁδηγούς, τροχοπεδητάς, λιπαντάς καὶ τὸ μετακινουμένων προσωπικὸν τῶν αὐτοκινήτων, ἤτοι ὁδηγοὺς καὶ βοηθοὺς αὐτῶν, εἰς ποσοστὸν 10ο)ο ἐπὶ τῶν βασικῶν μισθῶν, ἐπιδομάτων πολυετοῦς ὑπηρεσίας καὶ τριετιῶν.

β) Διὰ τοὺς ἐργοστασιάρχας, μηχανοστασιάρχας καὶ ὑπομηχανοστασιάρχας, ἐφ' ὅσον προέρχονται ἐκ τοῦ Κλάδου τῶν μηχανοδηγῶν, ὡς καὶ διὰ τοὺς ἐξ ὁδηγῶν αὐτοκινήτων προερχομένους ἁμαξοστασιάρχας, εἰς ποσοστὸν 50ο)ο, πλέον τοῦ ἐνοικίου ἐκ ποσοστοῦ 10ο)ο, ἐπὶ τῶν βασικῶν μισθῶν καὶ ἐπιδομάτων πολυετοῦς ὑπηρεσίας καὶ τριετιῶν.

γ) Δι' ἅπαν τὸ λοιπὸν προσωπικὸν εἰς ποσοστὸν 30ο)ο, πλέον τοῦ ἐνοικίου ἐκ ποσοστοῦ 10ο)ο, διὰ τοὺς δικαιουμένους τοιούτου κατὰ τὸν Κανονισμὸν Δευτερευουσῶν Ἀπολαυῶν τῶν Σ.Ε.Κ., ἐπὶ τῶν βασικῶν μισθῶν καὶ ἐπιδομάτων πολυετοῦς ὑπηρεσίας καὶ τριετιῶν. Τὸ ἐκ 10ο)ο ποσοστὸν λόγῳ ἐνοικίου ὑπολογίζεται καὶ διὰ τοὺς ἐργοδηγούς, ὑποπροϊσταμένους, ὡς καὶ τοὺς ἐπὶ ἀνωτέροις τῶν ὑποπροϊσταμένων βαθμοῖς πάσης κατηγορίας ἠσφαλισμένους.

Οἱ ἐξερχόμενοι τῆς ὑπηρεσίας ἐντὸς ἔτους ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρούσης καὶ θεμελιοῦντες δικαίωμα ἐφ' ἅπαξ βοηθήματος κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ Καταστατικοῦ τοῦ Ταμείου, λαμβάνουν ἐφ' ἅπαξ βοήθημα, ὑπολογιζομένου ἐπὶ δευτερευουσῶν ἀπολαυῶν τοῦ παρόντος ἄρθρου.

Εἰς τὴν περίπτωσιν ταύτην ἐνεργεῖται κράτησις ἐκ τοῦ ὡς ἄνω βοηθήματος, ὑπολογιζομένη ἐπὶ τῆς διαφορᾶς τῶν μέχρι τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρούσης δευτερευουσῶν ἀπολαυῶν καὶ τῶν κατὰ τὰ ἀνωτέρω καθοριζομένων τοιούτων μέχρι συμπληρώσεως μιᾶς διετίας».

Ἡ παροῦσα δημοσιευθήτω διὰ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 4 Μαΐου 1965

—

21589)Σ.213)1965 Ἀπόφ. Ὑπουργοῦ Ἐργασίας

Περὶ τροποποιήσεως καὶ συμπληρώσεως διατάξεών τινων τοῦ Κανονισμοῦ Παροχῶν καὶ τοῦ Καταστατικοῦ τοῦ Ταμείου Ἐπικουρικῆς Ἀσφαλίσεως Ὑπαλλήλων Φαρμακευτικῶν Ἐργασιῶν.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 400 τῆς 8 Ἰουλίου 1965)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν: 1) Τὰς διατάξεις τῆς παραγράφου 2 τοῦ ἄρθρου 7 τοῦ νόμου 581)1943 «περὶ ἱδρύσεως Ταμείου Ἐπικουρικῆς Ἀσφαλίσεως Φαρμακευτικῶν Ἐργασιῶν», κυρωθέντος διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 324)1946 Π.Υ.Σ., ἐν συνδυασμῷ πρὸς τὰς τοιαύτας τοῦ ἄρθρου 59 § 1 τοῦ ά.ν. τῆς 11 Νοεμβρίου 1935 «περὶ Ὀργανισμοῦ τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας», ὡς αὐθεντικῶς ἡρμηνεύθη διὰ τοῦ ἄρθρου 1 τοῦ ά.ν. 694)1937 «περὶ αὐθεντικῆς ἑρμηνείας, συμπληρώσεως καὶ τροποποιήσεως διατάξεών τινων τῆς Ἀσφαλιστικῆς Νομοθεσίας». 2) Γνώμην τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Ταμείου Ἐπικουρικῆς Ἀσφαλίσεως Ὑπαλλήλων Φαρμακευτικῶν Ἐργασιῶν, ὑποβληθεῖσαν ἡμῖν διὰ τῶν ὑπ' ἀριθ. 1133)1964 καὶ 8678)1964 ἀναφορῶν του. 3) Γνώμην τοῦ Συμβουλίου Κοινωνικῆς Ἀσφαλίσεως (ἀριθ. πρωτ. Σ.Κ.Α. 30)1964 καὶ 253)1964, συνεδρίασις 8η τῆς Γ' περιόδου τῆς 11.3.1965), ἀποφασίζομεν:

Εἰς τὸν Κανονισμὸν Παροχῶν καὶ τὸ Καταστατικὸν τοῦ Ταμείου Ἐπικουρικῆς Ἀσφαλίσεως Ὑπαλλήλων Φαρμακευτικῶν Ἐργασιῶν ἐπέρχονται αἱ κάτωθι τροποποιήσεις:

Ἐν τέλει τοῦ ἑδαφίου β' τῆς παραγράφου 4 τοῦ ἄρθρου 2 τοῦ Κανονισμοῦ Παροχῶν προστίθεται διάταξις, ἔχουσα ὡς ἀκολούθως:

«Τὸ αὐτὸ ἐφαρμόζεται καὶ προκειμένου περὶ ἠσφαλισμένων, ὧν ἡ ἀπομάκρυνσις τῶν γενομένη μετὰ τὴν 1.1.1963 ὀφείλεται εἰς ἀναπηρίαν ἐξ ἐπιληψίας. Εἰς τὴν περίπτωσιν ταύτην ἡ συνταξιοδότησις δὲν δύναται νὰ ἀνατρέξῃ πρὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρούσης».

Τὸ ἄρθρον 7 τοῦ αὐτοῦ ὡς ἄνω Κανονισμοῦ, ἀντικαθιστάμενον ἐξ ὁλοκλήρου, τροποποιεῖται

ὡς ἀκολούθως :

«Συντάξιμος ὑπηρεσία καὶ ἀναγνώρισις προϋπηρεσίας».

1. Ἡ συντάξιμος ὑπηρεσία ἀποτελεῖται :

α) Ἐκ τῆς πραγματικῆς ἐν ἀσφαλίσει τοῦ Ταμείου ὑπηρεσίας, καὶ

β) Ἐκ τῆς ἀναγνωρίσεως προϋπηρεσίας (πλασματικῆς ὑπηρεσίας).

2) Πραγματικὴ ἐν ἀσφαλίσει ὑπηρεσία εἶναι :

Ἡ ἀπὸ τῆς ἱδρύσεως τοῦ Ταμείου καὶ ἐφεξῆς διανυθεῖσα ἐν τῇ ἀσφαλίσει αὐτοῦ ὑπηρεσία, ἐπιρυλασσομένης τῆς ἐφαρμογῆς τῶν διατάξεων τοῦ ἄρθρου 31 τοῦ Καταστατικοῦ. Ὡς χρονολογία ἱδρύσεως τοῦ Ταμείου διὰ τὴν ἐφαρμογὴν τοῦ παρόντος ἄρθρου λογίζεται ἡ τῆς συστάσεως τοῦ Κεφαλαίου Οἰκονομικῆς Ἐνισχύσεως Φαρμακοϋπαλλήλων (1.5.1940).

3) Ἀναγνωριστέα προϋπηρεσία εἶναι :

α) Ἡ πρὸ τῆς ἱδρύσεως τοῦ Ταμείου διανυθεῖσα παρὰ τῶν ὁπωσδήποτε ἠσφαλισμένων αὐτοῦ ὑπηρεσία ὑφ' οἱανδήποτε ἰδιότητα παρά τινι τῶν ἀναφερομένων ἐν τῇ παραγράφῳ 1 τοῦ ἄρθρου 30 τοῦ Καταστατικοῦ ἐπιχειρήσεων, ὑπηρεσιῶν καὶ ἐργασιῶν.

β) Ἡ ὑπὸ τῶν ὁπωσδήποτε ἠσφαλισμένων τοῦ Ταμείου διανυθεῖσα ὑπηρεσία ἀπὸ τῆς συστάσεως τοῦ Κεφαλαίου Οἰκονομικῆς Ἐνισχύσεως Φαρμακοϋπαλλήλων (1.5.1940) μέχρι τῆς 10.9.1943 εἰς τινα ἐπιχείρησιν, ἧς οἱ ὑπάλληλοι ἠσφαλίσθησαν τὸ πρῶτον συνάμει τοῦ ἄρθρου 3 τοῦ νόμου 581)1943.

γ) Ἡ ὑπὸ τῶν κατὰ τὴν δημοσίευσιν τοῦ παρόντος ἠσφαλισμένων τοῦ Ταμείου διανυθεῖσα ὑπηρεσία ἀπὸ τῆς 1.5.1940 μέχρι τῆς δημοσιεύσεως τοῦ Καταστατικοῦ (25.10.1948) εἰς τινα τῶν ἐν τῷ ἐδαφίῳ β' τῆς παραγράφου 1 τοῦ ἄρθρου 30 τοῦ Καταστατικοῦ ἀναφερομένων ὑπηρεσιῶν καὶ ὑπὸ τὰς εἰδικωτέρας προϋποθέσεις τῆς διατάξεως ταύτης.

δ) Ἡ ὑπὸ τῶν κατὰ τὴν δημοσίευσιν τοῦ παρόντος ἠσφαλισμένων τοῦ Ταμείου διανυθεῖσα πρὸ τῆς ὑπαγωγῆς των εἰς τὴν ἀσφάλισιν τούτου ὑπηρεσία εἰς τινα τῶν ἐν τοῖς ἐδαφίοις α' καὶ γ' τῆς παραγράφου 2 τοῦ ἄρθρου 30 τοῦ Καταστατικοῦ περιγραφομένων ἐργασιῶν.

ε) Ἡ ὑπὸ τῶν κατὰ τὴν δημοσίευσιν τοῦ παρόντος ἠσφαλισμένων τοῦ Ταμείου μέχρι μιᾶς πενταετίας (5) ὑπηρεσία, ἡ διανυθεῖσα ἀπὸ τῆς ἱδρύσεως τοῦ Ταμείου καὶ μέχρι τῆς δημοσιεύσεως τοῦ παρόντος, ὡς ὑπαλλήλου Φαρμακευτικῶν Ὑπηρεσιῶν τοῦ Κράτους ἢ Νομικῶν Προσώπων Δημοσίου δικαίου, συνδεομένου μετὰ τούτου διὰ σχέσεως Δημοσίου Δικαίου ὑπὸ τοὺς ὅρους ὅτι : εα) δὲν ὑπερβαίνει τὴν κατὰ τὸ ἐδάφιον α' τῆς παραγράφου 2 τοῦ παρόντος ἄρθρου ὑπηρεσίαν, εβ) δὲν ἀνεγνωρίσθη ὡς συντάξιμος ὑπηρεσία παρὰ τοῦ Δημοσίου, τοῦ εἰς ὃν παρεσχέθη Νομικοῦ Προσώπου ἢ ἑτέρου Ἐπικουρικοῦ Ἀσφαλιστικοῦ Ὀργανισμοῦ, καὶ εγ) δὲν προεβλέπετο ἡ ὑποχρεωτικὴ ἐπικουρικὴ ἀσφάλισις διὰ ταύτην.

στ) Ἡ ὑπὸ τῶν κατὰ τὴν δημοσίευσιν τοῦ παρόντος ἠσφαλισμένων τοῦ Ταμείου μέχρι μιᾶς πενταετίας ὑπηρεσία, ἡ διανυθεῖσα ὁποτεδήποτε πρὸ τῆς δημοσιεύσεως τοῦ παρόντος ὑπὸ τὴν ἰδιότητα τοῦ ὑπαλλήλου οἱασδήποτε ἐπιχειρήσεως ἢ τοῦ Δημοσίου ἢ Νομικοῦ Προσώπου Δημοσίου Δικαίου, ὑπὸ τοὺς ὅρους ὅτι :

στα) Δὲν ὑπερβαίνει τὴν κατὰ τὸ ἐδάφιον α' τῆς παραγράφου 2 τοῦ παρόντος ἄρθρου πραγματικὴν ἐν ἀσφαλίσει τοῦ Ταμείου ὑπηρεσίαν,

στβ) Αὕτη δὲν ἀνεγνωρίσθη ὡς συντάξιμος παρ' Ὀργανισμοῦ Ἐπικουρικῆς Ἀσφαλίσεως ἢ παρὰ τοῦ Δημοσίου καὶ

στγ) Δὲν προεβλέπετο ἡ ὑποχρεωτικὴ ἐπικουρικὴ ἀσφάλισις διὰ ταύτην.

4) Οἱ κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ παρόντος Κανονισμοῦ ἀσφαλιζόμενοι εἰς τὸ Ταμεῖον ὑπάλληλοι τούτου δύνανται νὰ ἀναγνωρίσουν ὡς συντάξιμον προϋπηρεσίαν τὴν ὑφ' οἱανδήποτε νομικὴν σχέσιν διανυθεῖσαν προγενεστέραν ὑπηρεσίαν των παρὰ τῷ Δημοσίῳ, Ι.Κ.Α., Ὀργανισμῷ Κοινωνικῆς Πολιτικῆς, Τραπεζιτικῇ ἢ ἄλλῃ συβαρῇ Ἐπιχειρήσει ὑπὸ μορφὴν Ἀνωνύμου Ἑταιρείας ἢ εἰς οἱανδήποτε τῶν ἐν ἄρθρῳ 30 τοῦ Καταστατικοῦ τοῦ Ταμείου ἀναφερομένων ἐπιχειρήσεων ἢ ἐργασιῶν. Ἡ οὕτω ἀναγνωριζομένη προϋπηρεσία ἐν οὐδεμιᾷ περιπτώσει δύναται νὰ ὑπερβαίνῃ τὴν δεκαετίαν (10), ἐξαγοράζεται δὲ συμφώνως πρὸς τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 8 τοῦ παρόντος Κανονισμοῦ.

5) Ἡ περὶ ἧς αἱ προηγούμεναι παράγραφοι 3 καὶ 4 προϋπηρεσία ἀναγνωρίζεται ὡς συντάξιμος δι' ἀποφάσεως τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Ταμείου, τῇ αἰτήσει τοῦ ἐνδιαφερομένου ὑποβαλλομένῃ ἐντὸς ἀνατρεπτικῆς προθεσμίας ἑνὸς ἔτους, ἀρχομένης, προκειμένου μὲν περὶ τῶν ἤδη ἠσφαλισμένων ἀπὸ τῆς ἡμερομηνίας δημοσιεύσεως τῆς παρούσης, προκειμένου δὲ περὶ τῶν ἐφεξῆς ὑπαγομένων εἰς τὴν ἀσφάλισιν τοῦ Ταμείου ἀπὸ τῆς ἡμέρας ἐνάρξεως τῆς ἀσφαλίσεως των. Ἡ ἐξαγορὰ τῆς οὕτω ἀναγνωριζομένης προϋπηρεσίας ἐνεργεῖται κατὰ τὰ ἐν ἄρθρῳ 8 τοῦ παρόντος Κανονισμοῦ ὁριζόμενα.

6) Ἡ ἀναγνωριζομένη ὡς συντάξιμος προϋπηρεσία δὲν δύναται νὰ ὑπερβῇ τὴν κατὰ τὸ ἐδάφ. α' τῆς παραγράφου 2 τοῦ παρόντος ἄρθρου πραγματικὴν ἐν ἀσφαλίσει τοῦ Ταμείου ὑπηρεσίαν καὶ ἐν πάσῃ περιπτώσει τὴν δεκαετίαν (10).

7) Δὲν ἐπιτρέπεται ἡ ἀναγνώρισις προϋπηρεσίας, ἥτις ἀνεγνωρίσθη ὡς συντάξιμος παρ' οἱουδήποτε Ὀργανισμοῦ Ἐπικουρικῆς Ἀσφαλίσεως ἢ τοῦ Δημοσίου, ὡς καὶ ἡ τοιαύτη, δι' ἣν προεβλέπετο ἡ ἀσφάλισις παρ' οἱῳδήποτε Ὀργανισμῷ Ἐπικουρικῆς Ἀσφαλίσεως, ἐκτὸς ἐὰν προβλέπεται παράλληλος ἐπικουρικὴ ἀσφάλισις.

8) Τὰ πρὸς ἀπόδειξιν τῆς ἀναγνωριστέας προϋπηρεσίας ἀπαιτούμενα δικαιολογητικά, ἡ διαδικασία ἐλέγχου τούτων, ὡς καὶ πᾶσα ἄλλη λεπτομέρεια, καθορισθήσονται διὰ γενικῶν ἀποφάσεων τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Ταμείου.

9) Τὰ κατὰ τὸν παρόντα Κανονισμὸν ἀπαιτούμενα ἐτη συνταξίμου ὑπηρεσίας διὰ τὴν θεμελίωσιν δικαιώματος συντάξεως ἢ τὴν ἐξεύρεσιν τῆς συνολικῆς συνταξίμου ὑπηρεσίας (πραγματι-

κής και πλασματικής) λογίζονται συμπεπληρωμένα, εάν εκ του τελευταίου τούτου έλλειπη διάστημα έλαττον των εξ (6) μηνών.

10) Εάν εκ των υποβαλλομένων υπό των ησφαλισμένων προς απόδειξιν υπηρεσίας των πιστοποιητικών δεν προκύπτη η ακριβής ημερομηνία ενάρξεως ή λήξεως της εργατικής σχέσεως άλλα μόνον το έτος, ως ημερομηνία ενάρξεως ταύτης λογίζεται η πρώτη (1) Ιουλίου, ως λήξεως δε ή τριακοστή (30) Ιουνίου του οικείου έτους.

Εις ην περίπτωσιν πλην του έτους προκύπτει και ο μην, ούχι όμως και ημέρα, ως ημέρα ενάρξεως λογίζεται η 15η του οικείου μηνός, ως λήξεως δε ή 15η τούτου.

11) Από της δημοσιεύσεως της παρούσης καταργούνται α) ή παράγραφος 10 του άρθρου 8 του Κανονισμού Παροχών, β) ή δευτέρα περίοδος του εδαφίου γ' της παραγράφου 2 του άρθρου 30 του Καταστατικού, γ) πάσα έτερα διάταξις της νομοθεσίας του Ταμείου, αντικειμένη εις τας διατάξεις της παρούσης.

Η παρούσα δημοσιευθήτω διά της Εφημερίδος της Κυβερνήσεως, της ισχύος της αρχομένης από ταύτης.

Εν Αθήναις τη 3 Ιουνίου 1965

—

39682)Σ. 330)1965 Απόφ. Υπουργού Εργασίας

Περί προσθήκης παραγράφου 6 εν τέλει του άρθρου 15 του Κανονισμού Παροχών του Ταμείου Επικουρικής Ασφαλίσεως Υπαλλήλων Κρεοπωλών.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 402 της 5 Ιουλίου 1965)

Έχοντες υπ' όψιν: 1) Τας διατάξεις του άρθρου 7 του κανονιστικού διατάγματος της 20 Φεβρουαρίου)15 Μαρτίου 1948 «περί ιδρύσεως του Ταμείου Επικουρικής Ασφαλίσεως Υπαλλήλων Κρεοπωλών». 2) Το άρθρον 59 § 1 του ά.ν. της 11 Νοεμβρίου 1935 «περί Οργανισμού του Υπουργείου Εργασίας», ως τούτο αυθεντικώς ερμηνεύθη δια του άρθρου 1 του ά.ν. 694) 1937 «περί αυθεντικής ερμηνείας, συμπληρώσεως και τροποποιήσεως διατάξεων τινων της ασφαλιστικής νομοθεσίας». 3) Το υπ' αριθ. 2520) 1953 ν. δ)γμα «περί προσδιορισμού των αντικειμένων, εφ' ων εφαρμόζεται ή διαδικασία, ή διαγραφομένη υπό των διατάξεων του ά.ν. της 11.11.1935 περί Οργανισμού του Υπουργείου Εργασίας κλπ.». 4) Τας διατάξεις του από 30 Απριλίου 1946 ν. δ)τος «περί οργανώσεως και συντονισμού της παρακολουθήσεως και του ελέγχου των Οργανισμών Κοινωνικής Πολιτικής», κυρωθέντος δια του υπ' αριθ. 1393)1949 ν. δ)τος. 5) Γνώμην του Διοικητικού Συμβουλίου του Ταμείου Επικουρικής Ασφαλίσεως Υπαλλήλων Κρεοπωλών, υποβληθείσαν ημίν δια της υπ' αριθ. 7533)3608)1964 αναφοράς του Ταμείου. 6) Γνώμην του Συμβουλίου Κοινωνικής Ασφαλίσεως, διατυπωθείσαν κατά την υπ' αριθ. 13)18.3.1965 συνεδρίασιν αυτού της Γ' περιόδου, αποφασίζομεν:

Όπως εν τέλει του άρθρου 15 του Κανονισμού Παροχών του Ταμείου Επικουρικής Ασφαλίσεως Υπαλλήλων Κρεοπωλών προστεθή παράγραφος 6 έχουσα ούτω:

«6. Προκειμένης διαφωνίας περί την ηλικίαν ησφαλισμένου, λαμβάνεται υποχρεωτικώς υπ' όψιν ή ηλικία ή γενομένη δεκτή παρά του Ιδρύματος Κοινωνικών Ασφαλίσεων».

Η παρούσα δημοσιευθήτω διά της Εφημερίδος της Κυβερνήσεως.

Εν Αθήναις τη 24 Ιουνίου 1964

—

32899)Σ.290)1965 Απόφ. Υπουργού Εργασίας

Περί συμπληρώσεως του άρθρου 6 του Κανονισμού Ασθενείας του Ταμείου Συντάξεων Εφημεριδοπωλών.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 298 της 28 Απριλίου 1965)

Έχοντες υπ' όψιν: 1) Τας διατάξεις του άρθρου 5 του νόμου 177)1943 «περί τροποποιήσεως και συμπληρώσεως των περί Τ.Π.Α.Π.Η.Τ. και των περί Τύπου και Ραδιοφωνίας κειμένων διατάξεων». 2) Πρότασιν του Διοικητικού Συμβουλίου του Ταμείου Συντάξεων Εφημεριδοπωλών και Υπαλλήλων Πρακτορείων, υποβληθείσαν ημίν διά της υπ' αριθ. 184)14.7.1965 αναφοράς του ως άνω Ταμείου, 3) Γνώμην του Συμβουλίου Κοινωνικής Ασφαλίσεως, διατυπωθείσαν κατά την υπ' αριθ. 13)11.3.1965 συνεδρίασιν αυτού της Γ' περιόδου, αποφασίζομεν:

Όπως εις τον Κανονισμόν Ασθενείας του Ταμείου Συντάξεων Εφημεριδοπωλών και Υπαλλήλων Πρακτορείων, και εν τέλει της παραγράφου 1 του άρθρου 6 αυτού, προστεθή ή ακόλουθος διάταξις:

«Ωσαύτως δύναται να παρατείνεται το ως άνω όριον ηλικίας των αρρένων τέκνων των ησφαλισμένων μέχρι συμπληρώσεως του εικοστού (20ού) έτους, εάν αποδεδειγμένως συνεχίζωσι ταύτα τας σπουδάς των εις σχολεία μέσης εκπαιδεύσεως ή αντιστοίχους τεχνικούς σχολάς».

Η παρούσα δημοσιευθήτω διά της Εφημερίδος της Κυβερνήσεως.

Εν Αθήναις τη 6 Απριλίου 1965

—

55608)Σ. 466)1965 Απόφ. Υπουργού Εργασίας

Περί τροποποιήσεως του εδαφίου ε' της παραγράφου 1 του άρθρου 14 του Καταστατικού του Ταμείου Συντάξεων Προσωπικού Τραπέζης Αθηνών.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 530 της 17 Αυγούστου 1965)

Έχοντες υπ' όψιν: 1) Τας διατάξεις του άρθρου 5 του νόμου 2868)1922 «περί υποχρεωτικής ασφαλίσεως των εργατών και ιδιωτικών υπαλλήλων». 2) Πρότασιν του Διοικητικού Συμβουλίου του Ταμείου Συντάξεων Προσωπικού Τραπέζης Αθηνών, υποβληθείσαν ημίν διά της υπ' αριθ. 1361)1965 αναφοράς του ως άνω Τα-

...ων. 3) Γνώμην τοῦ Συμβουλίου Κοινωνικής ...σφαλίσεως, διατυπωθεῖσαν κατὰ τὴν ὑπ' ἀριθ. ...)20 5.1965 συνεδρίασιν αὐτοῦ τῆς ΙΓ' Περιόδου, ἀποφασίζομεν:

Ὅπως τὸ ἐδάφιον γ' τῆς παραγράφου 1 τοῦ ...θρου 14 τοῦ Καταστατικοῦ τοῦ Ταμείου Συν...ξεων Προσωπικοῦ Τραπέζης Ἀθηνῶν, τροπο...ηθῇ ὡς ἀκολούθως:

«γ'. Οἱ ἐκ νομίμου γάμου μὴ συμπληρώσαν...τὸ εἰκοστόν, καὶ ἐπὶ σπουδαζόντων τὸ εἰκο...ὸν τέταρτον ἔτος τῆς ἡλικίας των, ἢ συμπλη...σαντες τὰ ὅρια ταῦτα, ἀλλὰ ἀνάπηροι καὶ ἄ...ροι υἱοί, ὡς καὶ αἱ ἄγαμοι θυγατέρες τοῦ τὸ δεκαετὲς συντάξιμον ὑπηρεσίαν ἀποβιώ...ντος ἠσφαλισμένου ἢ συνταξιούχου. Μετὰ τῆς ...ρας καὶ τῶν τέκνων εἰς τὰς περιπτώσεις τῶν ...ηγουμένων ἐδαφίων τοῦ παρόντος (ἐδάφια α') συντρέχει πάντοτε καὶ ἡ ἄπορος μήτηρ ...σφαλισμένου ἢ συνταξιούχου, ἐφ' ὅσον ἀποδε...γμένως συνετηρεῖτο ὑπὸ τοῦ θανόντος καὶ δὲν ...ει ἑτέραν προστασίαν».

Ἡ παροῦσα δημοσιευθήτω διὰ τῆς Ἐφημε...δος τῆς Κυβερνήσεως.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 19 Ἰουλίου 1965

—

...605)Σ. 467)1965 Ἀπόφ. Ὑπουργοῦ Ἐργασίας

...ερὶ τροποποιήσεως τοῦ Καταστατικοῦ τοῦ Ταμείου Συντάξεων Ἐφημεριδοπωλῶν καὶ Ὑπαλλήλων Πρακτορείων.

...Κ. τ. Β' φ. 538 τῆς 19 Αὐγούστου 1965)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν: 1) Τὰς διατάξεις τοῦ ...θρου 5 τοῦ νόμου 4484)1929 «περὶ συστάσεως ...μείου Ἀσφαλίσεως διατάξεων τινων ἐργαζο...νων (ἐφημεριδοπωλῶν, μυλεργατῶν καὶ ἀρ...ργατῶν), ὡς ἐτροποποιήθη καὶ συνεπληρώθη ...ταγενεστέρως. 2) Προτάσεις τοῦ Διοικητικοῦ ...βουλίου τοῦ Ταμείου Συντάξεων Ἐφημερι...πωλῶν καὶ Ὑπαλλήλων Πρακτορείων, ὑποβλη...σης ἡμῖν διὰ τῶν ὑπ' ἀριθ. Σ. 2558)15.10. ...64 καὶ 3083)21.12.1964 ἀναφορῶν του ὡς ἄνω ...μείου. 3) Γνώμην τοῦ Συμβουλίου Κοινωνικῆς ...σφαλίσεως διατυπωθεῖσαν κατὰ τὰς ὑπ' ἀριθ. ...)14 5.1965 καὶ 19)20 5.1965 συνεδριάσεις αὐτοῦ ...ς ΙΓ' περιόδου, ἀποφασίζομεν:

Ὅπως εἰς τὸ Καταστατικὸν τοῦ Ταμείου ...ντάξεων Ἐφημεριδοπωλῶν καὶ Ὑπαλλήλων ...ρακτορείων ἐπέλθωσιν αἱ ἀκόλουθοι προσθῆ...ι:

1) Ἐν τέλει τοῦ Καταστατικοῦ προστίθεται ...αβατικὴ διάταξις, ἔχουσα οὕτω:

«Χρόνος ἐφεδρικῆς στρατιωτικῆς ὑπηρεσίας, ...ἀναγνωρισθεὶς μέχρι τοῦδε, δύναται νὰ ἀνα...ωρισθῇ καὶ ἐξαγορασθῇ τῇ αἰτήσει τῶν ἐνδια...ερομένων, ὑποβαλλομένη μέχρι τῆς 31.12.1965, ...τὰ τὰ ὑπὸ τῶν διατάξεων τῶν παραγράφων 4 ...αὶ 5 τοῦ ἄρθρου 5 τοῦ Καταστατικοῦ τοῦ Τα...είου ὁριζόμενα».

2) Ἐν τέλει τοῦ ἄρθρου 13 προστίθεται 12η ...αράγραφος, ἔχουσα ὡς ἀκολούθως:

«12. Οἱ συνταξιοῦχοι τοῦ Ταμείου πασῶν τῶν κατηγοριῶν ὑποχρεοῦνται, ὅπως ἐντὸς τοῦ μηνὸς Ἰανουαρίου ἑκάστου ἔτους ὑποβάλλουν βεβαίωσιν τῶν ὁρμοδίων Ἀρχῶν, ἐφ' ἧς φαίνονται ὅτι εὑρίσκον...ται ἐν ζωῇ καὶ δὲν ἐπῆλθε μεταβολὴ τις εἰς τὴν οἰκογενειακήν των κατάστασιν, ἐπιφέρουσα ἀλλοίωσιν ἢ διακοπὴν τῆς συντάξεως των».

Ἡ παροῦσα δημοσιευθήτω διὰ τῆς Ἐφημε...ρίδος τῆς Κυβερνήσεως.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 22 Ἰουλίου 1965

—

56393)Σ.485)1965 Ἀπόφ. Ὑπουργοῦ Ἐργασίας

Περὶ τροποποιήσεως τῶν ἐδαφίων α' καὶ β' τῆς παραγράφου 1 τοῦ ἄρθρου 3 καὶ προσθήκης διατάξεως ἐν τέλει τοῦ ἐδαφίου α' τῆς παραγράφου 1 τοῦ ἄρθρου 30α τοῦ Καταστατικοῦ τοῦ Ταμείου Ἐπικουρικῆς Ἀσφαλίσεως Προσωπικοῦ Ἑλληνικοῦ Ἐρυθροῦ Σταυροῦ.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 538 τῆς 19 Αὐγούστου 1965)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν: 1) Τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 5 τοῦ ν.δ. 1108)1942 «περὶ ἱδρύσεως Ταμείου Ἐπικουρικῆς Ἀσφαλίσεως Προσωπικοῦ Ἑλληνικοῦ Ἐρυθροῦ Σταυροῦ», ἐν συνδυασμῷ πρὸς τὰς τοιαύτας τοῦ ἄρθρου 59 § 1 τοῦ ἀ.ν. τῆς 11 Νοεμβρίου 1935 «περὶ Ὀργανισμοῦ τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας», ὡς τοῦτο αὐθεντικῶς ἡρμηνεύθη διὰ τοῦ ἄρθρου 1 τοῦ ἀ.ν. 694)1937 «περὶ αὐθεντικῆς ἑρμηνείας, συμπληρώσεως καὶ τροποποιήσεως διατάξεων τινων τῆς ἀσφαλιστικῆς νομοθεσίας». 2) Τὸ ὑπ' ἀριθ. 2520)1953 ν. δ/γμα «περὶ προσδιορισμοῦ τῶν ἀντικειμένων, ἐφ' ὧν ἐφαρμόζεται ἡ διαδικασία, ἡ διαγραφομένη ὑπὸ τῶν διατάξεων τοῦ ἀ.ν. τῆς 11.11.1935 «περὶ Ὀργανισμοῦ τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας κλπ.». 3) Τὰς διατάξεις τοῦ ἀπὸ 30 Ἀπριλίου 1946 ν. δ/τος «περὶ ὀργανώσεως καὶ συντονισμοῦ τῆς παρακολουθήσεως καὶ τοῦ ἐλέγχου τῶν Ὀργανισμῶν Κοινωνικῆς Πολιτικῆς», κυρωθέντος διὰ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 1392)1949 ν. δ/τος. 4) Γνώμην τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Ταμείου Ἐπικουρικῆς Ἀσφαλίσεως Προσωπικοῦ Ἑλληνικοῦ Ἐρυθροῦ Σταυροῦ, ὑποβληθεῖσαν ἡμῖν διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 1761)13.11.1964 ἀναφορᾶς τοῦ Ταμείου. 5) Γνώμην τοῦ Συμβουλίου Κοινωνικῆς Ἀσφαλίσεως, διατυπωθεῖσαν κατὰ τὴν ὑπ' ἀριθ. 20 συνεδρίασιν αὐτοῦ τῆς ΙΒ' περιόδου τῆς 27.5.1965, ἀποφασίζομεν:

1. Ὅπως τὰ ἐδάφια α' καὶ β' τῆς παραγράφου 1 τοῦ ἄρθρου 3 τοῦ Καταστατικοῦ τοῦ Ταμείου Ἐπικουρικῆς Ἀσφαλίσεως Προσωπικοῦ Ἑλληνικοῦ Ἐρυθροῦ Σταυροῦ τροποποιηθῶσιν ὡς ἀκολούθως:

Ἄρθρον 3

1) Εἰς τὸ Ταμεῖον ἀσφαλίζονται ὑποχρεωτικῶς:

α) Ἅπαντες οἱ μόνιμοι, ἔκτακτοι ἢ ἐπὶ συμβάσει ὑπάλληλοι πάσης κατηγορίας, ὡς καὶ οἱ ἐργατοτεχνῖται ἐν γένει, εἴτε ἐμμίσθοι, εἴτε ἡμερομίσθιοι, εἴτε κατ' ἀποκοπήν, οἱ ἀπασχολούμενοι εἰς τὰς κυρίας Ὑπηρεσίας καὶ τὰ Ἱδρύματα τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἐρυθροῦ Σταυροῦ. Ἡ

ασφαλισις απάντων των ανωτέρω δρχεται από της προσλήψεώς των.

β) Οι ιατροί πάσης ειδικότητος και κατηγορίας, είτε έμμισθοι, είτε ημερομίσθιοι, είτε αμειβόμενοι επί ποσοστοίς οι απασχολούμενοι εις τας κυρίας Υπηρεσίας και τα Ιδρύματα του Ελληνικού Ερυθρού Σταυρού, της ασφαλίσεως αυτών αρχομένης από της προσλήψεώς των.

ΙΙ. Όπως έν τέλει του έδαφίου α' της παραγράφου 1 του άρθρου 30α προστεθή ή ακόλουθος διάταξις:

«Το Δ.Σ. του Ταμείου δύναται κατά την κρίσιν του να χορηγή δάνεια μέχρι 5.000 δραχμών κατ' ανώτατον όριον όταν αι αποδοχαί ή αι συντάξεις τριών μηνών του δανειοδοτουμένου προσώπου είναι κατώτεραι του ποσού τούτων, υπό τους περιορισμούς τους τιθεμένους υπό της Νομισματικής Επιτροπής».

Η παρούσα δημοσιευθήτω διά της Εφημερίδος της Κυβερνήσεως.

Εν Αθήναις τη 5 Αυγούστου 1665

—

55609)Σ.465)1965 Απόφ. Υπουργού Εργασίας

Περί τροποποιήσεως ενίων διατάξεων του Καταστατικού του Ταμείου Ασφαλίσεως Χρηματιστών, Μεσιτών, Αντικρυστών και Υπαλλήλων του Χρηματιστηρίου Αξιών Αθηνών.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 538 της 19 Αυγούστου 1965)

Έχοντες υπ' όψιν: 1) Τας διατάξεις του άρθρου 7 του ν.δ. 2)26.6.1935 «περί ιδρύσεως Ταμείου Ασφαλίσεως Χρηματιστών και Μεσιτών», 2) Γνώμην του Δ.Σ. του Ταμείου Ασφαλίσεως Χρηματιστών, Μεσιτών, Αντικρυστών και Υπαλλήλων του Χρηματιστηρίου Αξιών Αθηνών, υποβληθείσαν ημίν διά της υπ' αριθ. 731)6.3.1964 αναφοράς του ανωτέρω Ταμείου, 3) Γνώμην του Συμβουλίου Κοινωνικής Ασφαλίσεως, διατυπωθείσαν κατά τας υπ' αριθ. 150)16.4.1964 και 19)20.5.1965 συνεδριάσεις αυτού των ΙΒ' και ΙΓ' περιόδων αντιστοίχως, αποφασίζομεν:

Όπως εις το Καταστατικόν του Ταμείου Ασφαλίσεως Χρηματιστών, Μεσιτών, Αντικρυστών και Υπαλλήλων του Χρηματιστηρίου Αξιών Αθηνών επέλθωσιν αι κάτωθι τροποποιήσεις και συμπληρώσεις:

1) Η παράγραφος 4 του άρθρου 10 αντικαθίσταται ως ακολούθως:

«4. Επίσης ασφαλίζονται υποχρεωτικώς εις το Ταμείον οι εκάστοτε τοποθετούμενοι εις το Γραφείον Κυβερνητικής Εποπτείας του Χρηματιστηρίου Αθηνών τακτικοί δημόσιοι υπάλληλοι. Οι δυνάμει προϊσχυσασών διατάξεων υποχρεωθέντες ασφαλισθέντες διατηρούνται εις την ασφάλισιν».

2) Η παράγραφος ε' του άρθρου 13 τροποποιείται ως εξής:

«ε) Αι μηνιαίαι εισφοραί των υπαλλήλων του Γραφείου Κυβερνητικής Εποπτείας του Χρηματιστηρίου Αθηνών κατατίθενται υπ' αυτού εις την Τράπεζαν της Ελλάδος εις πίστωσιν του Ταμείου εντός δεκαημέρου από της μισθοδοσίας των, μερίμνη και ευθύνη του προϊσταμένου της Υπηρεσίας ταύτης μετ' ονομαστικής καταστάσεως, αναγραφούσης το ποσόν του μισθού και την αναλογούσαν εισφοράν.

Αι ως άνω μηνιαίαι εισφοραί δύνανται, κατόπιν αποφάσεως του Διοικητικού Συμβουλίου του Ταμείου, να εισπράττωνται και υπό υπαλλήλου ή υπηρέτου αυτού, υποχρεωμένου όπως καταθέτη ταύτας το βραδύτερον την επομένην εργάσιμον ημέραν της εισπράξεώς των εις την Τράπεζαν της Ελλάδος».

3) Η παράγραφος 8 του άρθρου 16 τροποποιείται ως εξής:

«8) Το βασικόν ποσόν της καταβλητέας μηνιαίας συντάξεως εις τους υπαλλήλους του Γραφείου Κυβερνητικής Εποπτείας του Χρηματιστηρίου Αξιών, τους έχοντας συντάξιμον υπηρεσίαν 25 ετών, ορίζεται ως ακολούθως:

α) Διά τους υπαλλήλους των λαμβάνοντας μισθόν 2ου έως 3ου βαθμού δραχμαί 2.500, β) 4ου έως 5ου βαθμού δραχμαί 2.000, γ) 6ου έως 7ου βαθμού δραχμαί 1.500, δ) 8ου έως 9ου δραχμαί 1.000 και ε) διά τους εν συνεχεία βαθμούς δραχμαί 700.

Διά τους συμπληρώσαντας συντάξιμον υπηρεσίαν άνω ή κάτω της εικοσιπενταετίας τα ως άνω βασικά ποσά προσαυξάνονται ή μειούνται αναλόγως κατά 1)25 κατ' έτος.

Το έδάφιον ε' της παραγράφου 2 του άρθρου 21 τροποποιείται ως ακολούθως:

ε) Προκειμένου περί των υπαλλήλων Κυβερνητικής Εποπτείας Χρηματιστηρίου Αθηνών ως συντάξιμος υπηρεσία, εξαγοραζομένη κατά τας διατάξεις του παρόντος, λογίζεται μόνον ο χρόνος, καθ' ον ούτοι διετέλεσαν υπάλληλοι του Γραφείου Κυβερνητικής Εποπτείας Χρηματιστηρίου Αθηνών, μη προσμετρουμένης οιασδήποτε έτερας υπηρεσίας.

Εν ουδεμιά πάντως περιπτώσει είναι δυνατή ή αναγνώρισις χρόνου τοιαύτης υπηρεσίας μείζονος των 15 ετών πρό της υπαγωγής των εις την ασφάλισιν του Ταμείου, προκειμένου περί ησφαλισμένων ήδη εις το Ταμείον κατά την δημοσίευσιν της παρούσης, ή των 10 ετών, προκειμένου περί υπαχθησομένων εις την ασφάλισιν μετά ταύτην. Η εξαγορά της ως άνω υπηρεσίας γίνεται διά καταβολής εισφοράς ίσης προς 6 ο)ο επί των μηνιαίων αποδοχών, τας οποίας λαμβάνουν κατά τον χρόνον της εξαγοράς.

Εν τέλει του άρθρου 22 προστίθεται 4η παράγραφος, έχουσα ούτω:

«4. Οι ησφαλισμένοι υπάλληλοι του Γραφείου Κυβερνητικής Εποπτείας Χρηματιστηρίου Αθηνών, απομακρυνόμενοι οπωσδήποτε της υπηρεσίας ταύτης και μη θεμελιούντες δικαίωμα συντάξεως, δικαιούνται εις επιστροφήν των ατομικών αυτών εισφορών, εφ' όσον έχουσι συμπληρώσει τουλάχιστον τριετή πραγματικήν ασφάλισιν παρά τω Ταμείω.

Αι δυνάμει α) της παραγράφου 7 της υπ' αριθ. 65499)Σ.719 της 12.11.1956 και β) της πα-

ραγράφου 2 της υπ' αριθ. 59957)Ε.1834 της 7.10.1958 αποφάσεων ημών προστεθείσαι εν τέλει του Καταστατικού μεταβατικαί διατάξεις καταργούνται.

Η παρούσα δημοσιευθήτω διά της Εφημερίδος της Κυβερνήσεως.

Εν Αθήναις τη 22 Ιουλίου 1965

—

67535) Ι. 598)1965 Απόφ. Υπουργού Εργασίας

Περί διαλύσεως του Ταμείου Αλληλοβοηθείας Αγγλοελληνικής Εταιρείας Λευκολίθου Γερακινής και νύν Ελληνικών Λευκολίθων.

(Ε. Κ. τ. Β' φ. 589 της 19 Αυγούστου 1965)

Έχοντες υπ' όψιν: 1) Τας διατάξεις της παραγράφου 2 του άρθρου 4 του ά.ν. 1607)1939 «περί τροποποιήσεως και συμπληρώσεως των νόμων και διαταγμάτων περί Ταμείου Μεταλλευτών», ως και τας διατάξεις του άρθρου 30 του Κανονισμού Ταμείου Αλληλοβοηθείας Μεταλλευτών, εγκριθέντος διά της υπ' αριθ. 60708)Ε. 1769)1939 αποφάσεως ημών. 2) Τας διατάξεις των άρθρων 1 και 5 του ν.δ. 3710)1957. 3) Την υπ' αριθ. 85398)8.7.1965 πρότασιν του Διοικητού του Ιδρύματος Κοινωνικών Ασφαλίσεων. 4) Τας από 4.7.1961 και 16.6.1964 αποφάσεις του Διοικητικού Συμβουλίου του ανωτέρω Ιδρύματος, διά των οποίων επεξετάθη ή ασφάλισις διά τους κλάδους παροχών ασθενείας και μητρότητος εις είδος και εις χρήμα εις το προσωπικόν της Αγγλοελληνικής Εταιρείας και νύν Ελληνικών Λευκολίθων Γερακινής, αποφασίζομεν:

Από της Ιουλίου 1965 διαλύεται το Ταμείον Αλληλοβοηθείας Προσωπικού της Αγγλοελληνικής Εταιρείας Λευκολίθου Γερακινής (Πολυγύρου) και νύν Ελληνικών Λευκολίθων.

Η περιουσία του Ταμείου τούτου περιέρχεται, συμφώνως προς τας διατάξεις του άρθρου 4 § 2 του ά.ν. 1607)1939 και τας τοιαύτας του άρθρου 30 του Κανονισμού Ταμείου Αλληλοβοηθείας Μεταλλευτών, εις το Ίδρυμα Κοινωνικών Ασφαλίσεων, αί δε γενόμεναι προς το διαλυόμενον Ταμείον εισφοραί των εργαζομένων εις την ως άνω μεταλλευτικήν επιχείρησιν υπολογίζονται διά τας υπό του οικείου Υποκαταστήματος του Ιδρύματος παροχάς ασθενείας.

Η παρούσα δημοσιευθήτω διά της Εφημερίδος της Κυβερνήσεως.

Εν Αθήναις τη 26 Ιουλίου 1965

—

51755)Σ. 431)1965 Απόφ. Υπουργού Εργασίας

Περί τροποποιήσεως του Καταστατικού του Ταμείου Συντάξεων Ηθοποιών, Συγγραφέων, Μουσικών και Τεχνιτών Θεάτρου και Κινηματογράφου.

(Ε. Κ. τ. Β' φ. 539 της 19 Αυγούστου 1965)

Έχοντες υπ' όψιν: 1) Τας διατάξεις του άρθρου 5 του νόμου 2868)1922, εν συνδυασμώ προς τας διατάξεις του άρθρου 11 του ν. 1237)1918. 2) Πρότασιν του Διοικητικού Συμβουλίου του Ταμείου Συντάξεων Ηθοποιών, Συγγραφέων, Μουσικών, Τεχνιτών Θεάτρου και Κινηματογράφου, υποβληθείσαν ημίν διά της υπ' αριθ. 2312) 22.5.1965 αναφοράς του Ταμείου. 3) Γνώμην του Συμβουλίου Κοινωνικής Ασφαλίσεως, διατυπωθείσαν κατά την υπ' αριθ. 18)18.5.1965 συνεδρίασιν αυτού της ΙΙ' Περιόδου, αποφασίζομεν:

Όπως εις το Καταστατικόν του Ταμείου Συντάξεων Ηθοποιών, Συγγραφέων, Μουσικών και Τεχνιτών Θεάτρου και Κινηματογράφου επέλθωσιν αί κάτωθι τροποποιήσεις και συμπληρώσεις:

1) Εν τέλει του άρθρου 35 του Καταστατικού προστίθεται παράγραφος υπ' αριθ. 12, έχουσα ούτω:

«12 α) Εις την περίπτωσιν αναλήψεως υπό του Ιδρύματος Κοινωνικών Ασφαλίσεων της βεβαιώσεως και εισπράξεως των εξ εισφορών πόρων του Ταμείου δυνάμει συμβάσεως καταρτισθείσης κατ' εφαρμογήν του άρθρου 34 παραγράφου 1 του ν. δ)τος 2698)1953 και κατά την βάσει τούτου βεβαίωσιν και είσπραξιν των ανωτέρω πόρων υπό του Ι.Κ.Α., θέλουν ισχύει, αναλόγως εφαρμοζόμεναι, πάσαι αί περί βεβαιώσεως και αναγκαστικής εισπράξεως των εξ εισφορών πόρων διατάξεις της περί του Ι.Κ.Α. νομοθεσίας.

β) Η άσκησις ποινικής αγωγής κατά οφειλετών του Ταμείου, βάσει των διατάξεων της παραγράφου 7 του άρθρου 32 του παρόντος Καταστατικού και των λοιπών συναφών διατάξεων, δι' οφειλάς, ων ή είσπραξις έχει κατά τα ως άνω ανατεθή εις το Ι.Κ.Α., ενεργείται υπό των οργάνων διά την άσκησιν ποινικής διώξεως κατά οφειλετών του Ι.Κ.Α. οργάνων τούτου, άτινα και εκπροσωπούν εν τη περιπτώσει ταύτη το Ταμείον ενώπιον των ποινικών δικαστηρίων, των δικαστικών, εισαγγελικών και λοιπών συναφών Αρχών».

2) Εν τέλει της παραγράφου 14 του άρθρου 49 του Καταστατικού προστίθεται ή ακόλουθος διάταξις:

«Αί διατάξεις της παρούσης παραγράφου εφαρμόζονται κατ' εξαίρεσιν και επί χρεών ησφαλισμένων εξ εισφορών και προσθέτων επ' αυτών τελών εκ πραγματικής συνταξίμου υπηρεσίας, αναγομένης εις οιονδήποτε χρόνον, εφ' όσον πρόκειται περί πραγματικής υπηρεσίας, διανυθείσης εις την διοίκησιν των επαγγελματικών σωματείων των ησφαλισμένων ή των ενώσεων τοιούτων σωματείων και υποβληθή σχετική περί τούτου αίτησις εντός προθεσμίας ενός έτους από της ισχύος της παρούσης».

Η παρούσα δημοσιευθήτω διά της Εφημερίδος της Κυβερνήσεως.

Εν Αθήναις τη 22 Ιουλίου 1965

—

81147)5902)1965 Απόφ. Υπουργού Εργασίας

Περί δημοσιεύσεως εις την Εφημερίδα της

Κυβερνήσεως της από 2.8 1965 συλλογικής συμβάσεως έργασίας εργατοτεχνιτών σιδηροβιομηχανίας (συμπληρωματική και ερμηνευτική).

(Ε. Κ. τ. Β' φ. 567 της 1 Σεπτεμβρίου 1965)

Έχοντες υπ' όψιν τας διατάξεις του ν. 3239) 1955, ως ετροποποιήθησαν και συνεπληρώθησαν μεταγενεστερως υπό του ν. δ)τος 3755)1957, αποφασίζομεν:

Όπως δημοσιευθή εις την Εφημερίδα της Κυβερνήσεως (τεύχος Β') ή από 2.8.1965 συλλογική σύμβασις έργασίας εργατοτεχνιτών σιδηροβιομηχανίας (συμπληρωματική και ερμηνευτική), κατατεθείσα ήμιν την 12.8.1965, συνταχθέντος προς τούτο του υπ' αριθ. 669)1965 πρακτικού καταθέσεως, ήτις έχει ως ακολούθως:

Συλλογική σύμβασις έργασίας
Εργατοτεχνιτών σιδηροβιομηχανίας
(Συμπληρωματική και ερμηνευτική)

Εν Αθήναις, σήμερον την 2αν Αύγουστου 1965, οι κάτωθι υπογεγραμμένοι αφ' ενός Ιωάννης Μητσάς, αντιπρόεδρος του Συνδέσμου Ελλήνων Βιομηχάνων και πρόεδρος της Ενώσεως Σιδηροβιομηχάνων και αφ' ετέρου Ιωσήφ Γαλάτης, πρόεδρος της Πανελληνίου Ομοσπονδίας Εργατοϋπαλλήλων Μετάλλου, αμφότεροι δεόντως εξουσιοδοτημένοι διά την υπογραφήν της παρούσης συλλογικής συμβάσεως έργασίας, διευκρινίζοντες την παράγραφον Γ' της από 18 Ιουνίου έ.έ. συλλογικής συμβάσεως έργασίας, δημοσιευθείσης διά της υπ' αριθ. 67430)4942'8-14.7.1965 αποφάσεως του Υπουργού Εργασίας (*), συνωμολόγησαν τα εξής:

1) Αι εις την παράγραφον Γάμα (Γ') έδάφια α και β, αναφερόμεναι ειδικότητες «έλασματουργούς», «συναρμολογητάς συνδέτας», «συνδέτας», «έλασματουργοί», «συναρμολογηταί» και «συνδέται» αφορώσι αποκλειστικώς και μόνον τους εργαζομένους υπό τας ανωτέρω ειδικότητας επί κατασκευών ή επισκευών λεβήτων και επί κατασκευών ή επισκευών πλοίων.

2) Η ισχύς της παρούσης άρχεται αφ' ης και ή της από 18 Ιουνίου έ.έ. συλλογικής συμβάσεως έργασίας.

3) Η παρούσα συνετάγη εις τόσα πρωτότυπα, όσα και τα συμβαλλόμενα μέρη και εν έτι πλέον προς κατάθεσιν κατά νόμον εις την Διεύθυνσιν Αμοιβής Εργασίας του Υπουργείου Εργασίας.

Οι συμβαλλόμενοι
(έπονται υπογραφαί)

Η παρούσα δημοσιευθήτω διά της Εφημερίδος της Κυβερνήσεως.

Εν Αθήναις τη 31 Αύγούστου 1965

—

81541)5918)1965 Απόφ. Υπουργού Εργασίας

Περί κηρύξεως υποχρεωτικής της από 20.8. 1964 συλλογικής συμβάσεως έργασίας των οδηγών αυτοκινήτων Ι.Χ. πολυτελείας άπάσης της χώρας.

(Ε. Κ. τ. Β' φ. 575 της 4 Σεπτεμβρίου 1965)

Έχοντες υπ' όψιν: 1) Τας διατάξεις της παραγράφου 2 του άρθρου 5 του νόμου 3239)1955, 2) Γνωμοδότησιν του κατ' άρθρον 28 του νόμου 3239)1955 Εθνικού Γνωμοδοτικού Συμβουλίου Κοινωνικής Πολιτικής, ληφθείσαν κατά την συνεδρίασιν αύτου της 17.8.1965 και υποβληθείσαν ήμιν διά του υπ' αριθ. 276)1965 εγγράφου του και 3) την από 20.3.1964 συλλογικήν σύμβασιν έργασίας των οδηγών αυτοκινήτων Ι.Χ. πολυτελείας άπάσης της χώρας, αποφασίζομεν:

Κηρύσσομεν υποχρεωτικήν καθ' όλας αυτής τας διατάξεις διά πάντας τους εργοδότας και μισθωτούς του επαγγέλματος, όπερ αφορά αύτη, την από 20.3.1964 συλλογικήν σύμβασιν έργασίας των οδηγών αυτοκινήτων Ι.Χ. πολυτελείας, άπάσης της χώρας (πρώξις καταθέσεως Ειρηνοδικείου Αθηνών 78)25.6.1964) (*).

Η ισχύς της παρούσης άρχεται από της δημοσιεύσεως της εις την Εφημερίδα της Κυβερνήσεως.

Η παρούσα δημοσιευθήτω διά της Εφημερίδος της Κυβερνήσεως.

Εν Αθήναις τη 27 Αύγούστου 1965

—

82311)5972)1965 Απόφ. Υπουργού Εργασίας

Περί δημοσιεύσεως εις την Εφημερίδα της Κυβερνήσεως της από 5.8.1965 συλλογικής συμβάσεως έργασίας μηχανοξυλουργών κιβωτοποιίας και κουφωμάτων Νομού Ηρακλείου.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 575 της 4 Σεπτεμβρίου 1965)

Έχοντες υπ' όψιν τας διατάξεις του νόμου 3239)1955, ως ετροποποιήθησαν και συνεπληρώθησαν μεταγενεστέρως υπό του ν.δ. 3755)1957, αποφασίζομεν:

Όπως δημοσιευθή εις την Εφημερίδα της Κυβερνήσεως (τεύχος Β') ή από 5.8.1965 συλλογική σύμβασις έργασίας μηχανοξυλουργών κιβωτοποιίας και κουφωμάτων Νομού Ηρακλείου, κατατεθείσα ήμιν την 17.8.1965, συνταχθέντος προς τούτο του υπ' αριθ. 671)1965 πρακτικού καταθέσεως, ήτις έχει ως ακολούθως:

Συλλογική σύμβασις έργασίας
μηχανοξυλουργών κιβωτοποιίας και κουφωμάτων
Νομού Ηρακλείου Κρήτης

Εν Ηρακλείω Κρήτης, σήμερον δην Αύγούστου 1965, ημέραν Πέμπτην και ώραν 8ην μ.μ., συνήλθον εν τοις Γραφείοις του Εργατοϋπαλληλικού Κέντρου Ηρακλείου Κρήτης οι κάτωθι υπογεγραμμένοι: 1) Αλέξανδρος Λυρανζάκης, εκπρόσωπος του Επαγγελματικού και Βιοτεχνι-

(*) ΕΕΔ 24, 943.

(*) ΕΕΔ 23, 893.

κοῦ Ἐπιμελητηρίου Ἡρακλείου, ἐξουσιοδοτημένος διὰ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 6991)28.6.1965 ἐγγράφου τοῦ ὡς ἄνω Ἐπιμελητηρίου, καὶ ἀφ' ἑτέρου 1) Στυλ. Ζουρίδης, 2) Ἐμμ. Γιαννακουδάκης καὶ 3) Δημ. Κανάκης, ἐκπρόσωποι τοῦ Σωματείου Μηχανοξυλουργῶν Κιβωτοποιΐας καὶ Κουφωμάτων Νομοῦ Ἡρακλείου, νομίμως ἐξουσιοδοτημένοι ὑπὸ τῶν ὀργανώσεών των, ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τῶν ἐπισυναπτομένων πρακτικῶν τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου καὶ τῆς γενικῆς συνελεύσεως τοῦ Σωματείου Μηχανοξυλουργῶν, συνεφωνήσαμεν καὶ συνεπεδέχθημεν τὰ κάτωθι:

Ἄρθρον 1

Ἡ παροῦσα συλλογικὴ σύμβασις ἀφορᾷ τοὺς ἐργατοτεχνίτας μηχανοξυλουργοὺς κουφωμάτων καὶ κιβωτίων.

Ἄρθρον 2

Καθορίζεται ἡ ἀμοιβὴ τῶν ἐργατοτεχνιτῶν μηχανοξυλουργῶν κουφωμάτων καὶ κιβωτίων ὡς ἀκολούθως:

1) Ἡμερομίσθιον μαθητευομένων ἡλικίας 14 - 16 ἐτῶν, δραχμαὶ 25.

2) Ἡμερομίσθιον μαθητευομένων ἡλικίας 16 - 18 ἐτῶν, δραχμαὶ 35 καὶ

3) Μετὰ τὴν συμπλήρωσιν τοῦ 18ου ἔτους καὶ μὲ προϋπηρεσίαν 2 ἐτῶν, ἡμερομίσθιον δραχμαὶ 70.

4) Τεχνῖται, ἔχοντες προϋπηρεσίαν ἀπὸ 2 - 5 ἔτη, ἡμερομίσθιον δραχμαὶ 80.

5) Τεχνῖται μὲ προϋπηρεσίαν ἄνω τῶν 5 ἐτῶν, ἡμερομίσθιον δραχμαὶ 95.

Ἄρθρον 3

Ἡ ἰσχὺς τῆς παρούσης ἄρχεται ἀπὸ 16 Αὐγούστου 1965, ἡ δὲ διάρκεια αὐτῆς ὁρίζεται ἀορίστου χρόνου.

Ἄρθρον 4

Ἡ παροῦσα συλλογικὴ σύμβασις ἐργασίας συνετάγη εἰς ἑπτὰ (7) πρωτότυπα, ἐξ ὧν δύο (2) ἀπεστάλησαν εἰς τὸ Ὑπουργεῖον Ἐργασίας, ἵνα ὑποστοῦν τὴν ὑπὸ τοῦ ν. 3239)1955 προβλεπομένην διαδικασίαν, ἀνὰ ἓν (1) ἔλαβον τὰ συμβαλλόμενα μέρη, ἀνὰ ἓν (1) δὲ ἀπεστάλη εἰς τὴν Ἐπιθεώρησιν Ἐργασίας, εἰς τὸ Ἐργατοϋπαλληλικὸν Κέντρον καὶ Ἐπαγγελματικὸν Ἐπιμελητήριον Ἡρακλείου.

Ἐν Ἡρακλείῳ τῇ 5 Αὐγούστου 1965

Οἱ συμβαλλόμενοι

(ἕπονται ὑπογραφαί)

Ἡ παροῦσα δημοσιευθήτω διὰ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 2 Σεπτεμβρίου 1965

—

82313)5974)1965 Ἀπόφ. Ὑπουργοῦ Ἐργασίας

Περὶ δημοσιεύσεως εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως τῆς ἀπὸ 7.8.1965 συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας ἐργατῶν κεραμοποιΐας.

(Ε. Κ. τ. Β' φ. 575 τῆς 4 Σεπτεμβρίου 1965)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν τὰς διατάξεις τοῦ ν. 3239)1955, ὡς ἐτροποποιήθησαν καὶ συνεπληρώθησαν μεταγενεστέρως ὑπὸ τοῦ ν. δ)τος 3755)1957, ἀποφασίζομεν:

Ὅπως δημοσιευθῇ εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως (τεῦχος Β') ἡ ἀπὸ 7.8.1965 συλλογικὴ σύμβασις ἐργασίας ἐργατῶν κεραμοποιΐας, κατατεθεῖσα ἡμῖν τὴν 20.8.1965, συνταχθέντος πρὸς τοῦτο ταύ ὑπ' ἀριθ. 672)1965 πρακτικοῦ καταθέσεως, ἥτις ἔχει ὡς ἀκολούθως:

Συλλογικὴ σύμβασις ἐργασίας
Ἐργατῶν κεραμοποιΐας

Ἐν Ἀθήναις σήμερον τὴν 7ην Αὐγούστου 1965, οἱ ὑπογεγραμμένοι ἀφ' ἑνὸς Ἄγγελος Λεμπεσης, ὡς ἐκπρόσωπος τοῦ Συνδέσμου Ἑλλήνων Βιομηχάνων καὶ ὁ Χαράλαμπος Χατζῆς, ὡς ἐκπρόσωπος τῆς ἀνωτάτης Συνομοσπονδίας Βιοτεχνῶν Ἑλλάδος, καὶ ἀφ' ἑτέρου Γεώργιος Καλλίλας, ὡς ἐκπρόσωπος τῆς Ὁμοσπονδίας Ἐργατῶν Κεραμοποιῶν, Πλινθοποιῶν καὶ Ἀγγειοπλαστῶν Ἑλλάδος, ἀμφότεροι δεόντως ἐξουσιοδοτημένοι διὰ τὴν ὑπογραφὴν τῆς παρούσης συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας, συνωμολόγησαν τὰ ἑξῆς:

1) Ἀπὸ τῆς ἰσχύος τῆς παρούσης τὰ κατώτατα ὅρια ἡμερομισθίων τῶν ἐργατοτεχνιτῶν κεραμοποιείων καὶ πλινθοποιείων ἁπάσης τῆς χώρας καθορίζονται ὡς ἀκολούθως:

Εἰδικότητες	Νομῶν Ἀττικῆς, Εὐβοίας, περιοχῆς Γλύφας	Νήσων	Λοιπῆς Ἑλλάδος
1) Τροχοδοταὶ (ταῖσται)	91,50	81,50	83
2) Κόπται (σῦρμα)	89	79,50	80,50
3) Κόπται χειροποιήτων	95	84	85,50

Ειδικότητες	Νομών Αττικής, Εύβοίας, περιοχής Γλύφας	Νήσων	Λοιπής Ελλάδος
4) Ύδρορρυθμισταί	99	87,50	88,50
5) Λήπται (καλουπατσήδες)	88	79,50	80,50
6) Λήπται πλίνθων χειροποιήτων	84,50	79,50	80,50
7) Λήπται κεράμων χειροποιήτων	95	84	85,50
8) Τυποποιοί	95	84	85,50
9) Καθαρισταί, ψαλλιδισταί	84,50	79,50	80,50
10) Έργάται ξηραντηρίων	94	83	85
11) Σκαφείς (τσαπισταί)	93	84	85,50
12) Ζεμπιλιέρηδες	89	79,50	80,50
13) Τουμπαρισταί καί μεταφορείς χειραμαξίων	89	79,50	80,50
14) Μεταφορείς λάσπης (λασπητζούληδες)	95	84	85,50
15) Καμινευταί παντός είδους κλιβάνων (έπί ήμερομισθίω έργαζόμενοι καί άμειβόμενοι)	95	84	85,50
16) Έκκαμινευταί παντός είδους κλιβάνων (έπί ήμερομισθίω έργαζόμενοι καί άμειβόμενοι)	95	84	85,50
17) Ψήσται παντός είδους κλιβάνων	99	88,50	89,50
18) Άνθρακείς	93	84	85,50
19) Λασπάδες χειροποιήτων	95	84	85,50
20) Σουρωταί	95	84	85,50
21) Κουφολασπάδες	99	88,50	89,50
22) Όδηγοί μηχανικών μέσων CLARK	95	84	85,50
23) Λοιποί έργάται:			
α) Άρρενες μέχρι συμπληρώσεως τού 18ου έτους καί 1 έτους προϋπηρεσίας ή τού 19ου, άσχέτως προϋπηρεσίας	73,50	61	63
β) Άρρενες μετά συμπλήρωσιν τών άνω προϋποθέσεων	84,50	79,50	80,50
γ) Θήλεις μέχρι συμπληρώσεως τού 16ου έτους τής ήλικίας καί ένός έτους προϋπηρεσίας ή τού 17ου, άσχέτως προϋπηρεσίας	71,50	60	61
δ) Θήλεις μετά τήν συμπλήρωσιν τών ώς άνω προϋποθέσεων	73,50	68	69
24) Καμινευταί (έργαζόμενοι καί άμειβόμενοι κατ' άποκοπήν)	92	81,50	83
25) Έκκαμινευταί (έργαζόμενοι καί άμειβόμενοι κατ' άποκοπήν)	92	81,50	83

2) Κατά τά λοιπά ισχύουν αί κείμεναι διατάξεις.

3) Ή ισχύς τής παρούσης άρχεται άπό 19 Ίουλίου 1965 καί λήγει τήν 31ην Ίουλίου 1966.

4) Ή παρούσα συνετάγη είς τόσα πρωτότυπα όσα καί τά συμβαλλόμενα μέρη, καί δύο έπί πλέον πρός κατάθεσιν κατά νόμον είς τό Υπουργείον Έργασίας.

Οί συμβαλλόμενοι

(Έπονται ύπογραφαί)

4) Ή παρούσα δημοσιευθήτω διά τής Έφημερίδος τής Κυβερνήσεως.

Έν Άθήναις τή 2 Σεπτεμβρίου 1965

—

ΔΙΑΙΤΗΤΙΚΑΙ ΑΠΟΦΑΣΕΙΣ Κ.Α.Π.

13)1965 Άπόφ. Δευτεροβαθμίου Διοικητικού Διαιτητικού Δικαστηρίου Πειραιώς

Περί τών ὅρων ἀμοιβῆς τῶν εἰς ἐπιχειρήσεις κατεργασίας ξύλου περιοχῆς Ἀθηνῶν - Πειραιῶς - Περιχώρων ἀπασχολουμένων ἐργατοτεχνιτῶν (*)(**).

. . . . . .

Διά ταύτα

Μεταρρυθμίζει τήν έκκαλουμένην ύπ' άριθ.

(*) Κατετέθη παρά τῷ Γραμματεῖ τοῦ Εἰρηνοδικείου Ἀθηνῶν, κατ' ἄρθρον 20 νόμου 3239)1955, συνταχθεῖσης τῆς ὑπ' ἀριθ. 110 τῆς 10.8.1965 πράξεως καταθέσεως, καὶ ἐκοινοποιήθη εἰς τὸ Ὑπουργεῖον Ἐργασίας τὴν 13.8.1965.

(**) Ἐξεδόθη εἰς ἐπίλυσιν διενέξεως μεταξὺ τῶν 1) Συνδικάτου Ἐργατοτεχνιτῶν Κατεργασίας Ξύλου Ἀθηνῶν, 2) Ἑνώσεως Ξυλουργῶν - Μηχανοξυλουργῶν καὶ Ἐπιπλοποιῶν Ἀθηνῶν, 3) Ἑνώσεως Μηχανοξυλουργῶν καὶ Κιβωτοποιῶν Πειραι-

23)1964 ἀπόφασιν τοῦ Π.Δ.Δ.Α. Πειραιῶς, ἡς τὸ διατακτικὸν διατυποῦται ὡς ἑξῆς:

Τὰ κατώτατα ὅρια ἡμερομισθίων τῶν ἀπασχολουμένων εἰς τὴν κατεργασίαν ξύλου ἐργατοτεχνιτῶν ἐν τῇ περιφερείᾳ Ἀθηνῶν - Πειραιῶς - Περιχώρων καθορίζονται ὡς ἀκολούθως:

Ι) Μαθητευόμενοι:

Ι. Ἐπιπλοποιεῖα, ξυλουργεῖα, ὡς καὶ λουστραδόροι:

Κατὰ τὸ πρῶτον ἔτος μαθητείας, ἡμερομίσθιον εἰς βιοτεχνίας δραχμαὶ 25, εἰς βιομηχανίας δραχμαὶ 27.

Κατὰ τὸ 2ον ἔτος μαθητείας, ἡμερομίσθιον δραχμαὶ 30 γενικῶς.

Κατὰ τὸ 3ον ἔτος μαθητείας, ἡμερομίσθιον δραχμαὶ 36 γενικῶς.

ΙΙ. Ἐργοστάσια κόντρα πλακέ, μηχανοξυλουργοί, ξυλοτορνευταὶ καὶ καρφωταὶ κιβωτίων:

Κατὰ τὸ 1ον ἔτος μαθητείας, ἡμερομίσθιον δραχμαὶ 27 γενικῶς.

Κατὰ τὸ 2ον ἔτος μαθητείας, ἡμερομίσθιον δραχμαὶ 33 γενικῶς.

Κατὰ τὸ 3ον ἔτος μαθητείας, ἡμερομίσθιον δραχμαὶ 40 γενικῶς.

Εἰς ἀμφοτέρας τὰς ἀνωτέρω περιπτώσεις Ι καὶ ΙΙ, μετὰ τὴν συμπλήρωσιν τοῦ 18ου ἔτους τῆς ἡλικίας καὶ ἑνὸς ἔτους προϋπηρεσίας παρ' οἱῳδήποτε ἐργοδότῃ ἢ τοῦ 19ου ἔτους τῆς ἡλικίας, ἀνεξαρτήτως χρόνου προϋπηρεσίας, καταβάλλεται τὸ ἑκάστοτε ἰσχὺον κατώτατον ὅριον ἡμερομισθίου ἀνειδικεύτου ἐργάτου.

2) Ἐργατοτεχνῖται:

Ι. Ἐπιπλοποιεῖα, ξυλουργεῖα, ἐργοστάσια κόντρα πλακὲ καὶ καρφωταὶ κιβωτίων (πλὴν τῶν τοιούτων καυσοξύλων), ὡς καὶ λουστραδόροι:

	Ἡμερομίσθιον
Μετὰ τὴν συμπλήρωσιν:	Δραχμαί
Τοῦ 4ου ἔτους ὑπηρεσίας	68
» 6ου » »	73
» 8ου » »	76
» 10ου » »	80
» 12ου » »	85

ΙΙ. Καρφωταὶ κιβωτίων ἐκ καυσοξύλων:

Μετὰ τὴν συμπλήρωσιν 4 ἐτῶν ὑπηρεσίας, ἡμερομίσθιον δραχμαὶ 70.

Σημ. - α) Τὰ ὡς ἄνω κατώτατα ὅρια ἡμερομισθίων ἰσχύουν διὰ τὴν χρονικὴν περίοδον ἀπὸ 9.7.1964 ἕως 30.6.1965.

β) Ἀπὸ 1.7.1965 καὶ ἐφεξῆς τὰ ὡς ἄνω κατώτατα ὅρια ἡμερομισθίων, πλὴν τῶν τοιούτων τῶν μαθητευομένων, προσαυξάνονται κατὰ δύο (2) δραχμάς.

γ) Εἰς τὰ ἄνω καθοριζόμενα ἡμερομίσθια συμπεριλαμβάνεται, συμψηφιζομένου, τὸ διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 88)24.7.1961 Π.Υ.Σ. χορηγηθὲν ἐπίδομα ἄρτου μιᾶς δραχμῆς.

4) Ὡς προϋπηρεσία διὰ τὴν ἐφαρμογὴν τῆς παρούσης θεωρεῖται ἡ παρὰ τῷ αὐτῷ ἢ ἑτέρῳ ἐργοδότῃ ὁμοειδὴς ταιαύτη, ἀποδεικνυομένη διὰ πιστοποιητικῶν προϋπηρεσίας τῶν παρ' οἷς εἰργάσθησαν ἐργοδοτῶν.

Τὰ πιστοποιητικὰ ταῦτα κατατίθενται παρὰ τῷ ἐργοδότῃ ἐντὸς τριμήνου ἀπὸ τῆς προσλήψεως ἢ, προκειμένου περὶ τῶν ἤδη ὑπηρετούντων, ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρούσης διὰ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως ἢ ἄλλως τῆς νομίμου καταθέσεώς της παρὰ τῷ οἰκείῳ Γραμματεῖ Εἰρηνοδικείου. Εἰς τὴν περίπτωσιν ταύτην τὸ δικαίωμα διὰ τὴν ἀπόληψιν τῶν ὑπὸ τῆς παρούσης καθοριζομένων ἡμερομισθίων γεννᾶται ἀπὸ τῆς προσλήψεως, ὡς πρὸς τοὺς νεοπροσλαμβανομένους, ἢ ἀπὸ τῆς ἰσχύος τῆς παρούσης, προκειμένου περὶ τῶν ἤδη ὑπηρετούντων, ἄλλως ἀπὸ τῆς καταθέσεως τῶν πιστοποιητικῶν τούτων.

5) Τυχὸν καταβαλλόμεναι ἀποδοχαὶ ἀνώτεραι τῶν ὑπὸ τῆς παρούσης καθοριζομένων δὲν δύνανται νὰ μειωθῶσιν.

6) Αἱ ἀπὸ τῆς ἰσχύος τῆς παρούσης μέχρι δημοσιεύσεώς της διὰ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως ἢ ἄλλως τῆς καταθέσεώς της παρὰ τῷ Γραμματεῖ τοῦ Εἰρηνοδικείου προκύπτουσαι ἐκ τῆς ἀναδρομικότητος διαφοραὶ ἡμερομισθίων, καταβάλλονται εἰς τοὺς δικαιούχους μισθωτοὺς ὑπὸ τῶν ὑποχρέων ἐργοδοτῶν εἰς ἓξ (6) ἰσοπόσους μηνιαίας δόσεις, τῆς πρώτης καταβλητέας ἅμα τῇ δημοσιεύσει τῆς παρούσης διὰ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως ἢ ἄλλως τῆς καταθέσεώς της παρὰ τῷ Γραμματεῖ τοῦ Εἰρηνοδικείου.

7) Κατὰ τὰ λοιπὰ ἰσχύουν, ἐφ' ὅσον δὲν τροποποιοῦνται διὰ τῆς παρούσης, αἱ κείμεναι διατάξεις.

Ἐκρίθη, ἀπεφασίσθη, ἐδημοσιεύθη.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 26 Ἰουνίου 1965

—

25)1965 Ἀπόφ. Δευτεροβαθμίου Διοικητικοῦ Διαιτητικοῦ Δικαστηρίου Ἀθηνῶν

Περὶ τῶν ὅρων ὁμοιβῆς τοῦ νοσηλευτικοῦ προ-

ὡς καὶ 4) Σωματείου Τεχνιτῶν Ξυλουργῶν Πειραιῶς - Περιχώρων ἀφ' ἑνός, καὶ ἀφ' ἑτέρου τῶν 1) Συνδέσμου Ἑλλήνων Βιομηχάνων, 2) Ὁμοσπονδίας Βιοτεχνικῶν Σωματείων Ἀθηνῶν, 3) Ὁμοσπονδίας Βιοτεχνικῶν Σωματείων Πειραιῶς, 4) Ἑνώσεως Βιοτεχνῶν Κατεργασίας Ξύλου Ἀθηνῶν, 5) Συντεχνίας Ἐπιπλοποιῶν καὶ Ξυλουργῶν Καταστηματαρχῶν Ἀθηνῶν, 6) Ἑνώσεως Καταστηματαρχῶν Ξυλουργῶν καὶ Ἐπιπλοποιῶν Πειραιῶς καὶ 7) Συνδέσμου Βιοτεχνῶν Κατεργασίας Ξύλου Πειραιῶς.

σωπικοῦ τοῦ Δρομοκαϊτείου Θεραπευτηρίου (*).

. . . . . .

Διὰ ταῦτα

Μεταρρυθμίζει τὴν ὑπ' ἀριθ. 47)1964 ἀπόφασιν τοῦ Π.Δ.Δ.Δ. Ἀθηνῶν, ἐκδοθεῖσαν εἰς ἐπίλυσιν διενέξεως μεταξὺ τοῦ Ἑθνικοῦ Συνδέσμου Ὑγειονομικῶν Ὑπαλλήλων Α.Π.Π. ἀφ' ἑνὸς καὶ ἀφ' ἑτέρου τοῦ Δρομοκαϊτείου Θεραπευτηρίου, ὡς ἀκολούθως :

1) Τὰ ὑπὸ τῆς ὑπ' ἀριθ. 4)1963 ἀποφάσεως τοῦ Δ.Δ.Δ.Δ. Ἀθηνῶν (Φ.Ε.Κ. 148 Β' τῆς 5.4.1963 (**) καθορισθέντα κατώτατα ὅρια βασικῶν μηνιαίων μισθῶν τοῦ νοσηλευτικοῦ προσωπικοῦ τοῦ Δρομοκαϊτείου Θεραπευτηρίου, αὐξάνονται ἀπὸ 21.7.1964 κατὰ ποσοστὸν 10 ο/ο.

2) Ἀπὸ τῆς 1ης Ἰουλίου 1965 τὰ κατώτατα ὅρια βασικῶν μισθῶν τῶν ἄνω μισθωτῶν καθορίζονται ὡς ἀκολούθως :

α) Ἀπὸ τῆς προσλήψεως καὶ μέχρι συμπληρώσεως τοῦ 3ου ἔτους ὑπηρεσίας δραχμαὶ 1 440.

β) Ἀπὸ τοῦ 4ου ἔτους μέχρι συμπληρώσεως τοῦ 6ου ἔτους ὑπηρεσίας, δραχμαὶ 1 560.

γ) Ἀπὸ τοῦ 7ου ἔτους μέχρι συμπληρώσεως τοῦ 9ου ἔτους ὑπηρεσίας, δραχμαὶ 1.620.

δ) Ἀπὸ τοῦ 10ου ἔτους μέχρι συμπληρώσεως τοῦ 12ου ἔτους ὑπηρεσίας, δραχμαὶ 1.740

ε) Ἀπὸ τοῦ 13ου ἔτους μέχρι συμπληρώσεως τοῦ 15ου ἔτους ὑπηρεσίας, δραχμαὶ 1.800.

στ) Ἀπὸ τοῦ 16ου ἔτους μέχρι συμπληρώσεως τοῦ 18ου ἔτους ὑπηρεσίας, δραχμαὶ 1.860.

ζ) Ἀπὸ τοῦ 19ου ἔτους μέχρι συμπληρώσεως τοῦ 22ου ἔτους ὑπηρεσίας, δραχμαὶ 1 920.

η) Μετὰ τὴν συμπλήρωσιν τοῦ 22ου ἔτους ὑπηρεσίας, δραχμαὶ 2 040.

Διὰ τὴν ἀπόληψιν τῶν ὡς ἄνω μηνιαίων μισθῶν, συνυπολογίζεται ὡς χρόνος προϋπηρεσίας καὶ ὁ διανυθεὶς εἰς οἱονδήποτε ὁμοειδὲς νοσηλευτικὸν ἵδρυμα.

3) Εἰς ἐκείνους ἐκ τῶν περὶ ὧν ἡ παροῦσα, εἰς οὓς δὲν παρέχεται ἐντὸς τοῦ ἱδρύματος κατοικία, χορηγεῖται ἀποζημίωσις ἐκ δραχμῶν 150 μηνιαίως. Τῆς ἀποζημιώσεως ταύτης δικαιοῦνται καὶ οἱ ἔγγαμοι μισθωτοὶ οἱ ἐπιθυμοῦντες νὰ διαμένωσιν ἐκτὸς τοῦ Ἱδρύματος, ἐφ' ὅσον αἱ λειτουργικαὶ ἀνάγκαι τούτου ἐπιτρέπουν τὴν ἐκτὸς αὐτοῦ διαμονήν.

4) Εἰς τοὺς ἀπασχολουμένους εἰς τὰ τμήματα ἀνησύχων καὶ ψυχικῶν ἀσθενῶν χορηγεῖται ἐπίδομα ἐπικινδύνου καὶ ἀνθυγιεινῆς ἐργασίας ἐκ ποσοστοῦ 10 ο/ο ἐπὶ τῶν ὡς ἄνω κατωτάτων ὁρίων βασικῶν μισθῶν.

5) Εἰς ἅπαν τὸ νοσηλευτικὸν προσωπικὸν παρέχεται στολὴ ὑπηρεσίας, ἀνήκουσα κατὰ κυριότητα εἰς τὸν ἐργοδότην καὶ ἀντικαθισταμένη ἅμα τῇ φθορᾷ της.

6) Χορηγεῖται εἰς τὸ ἄρρεν προσωπικὸν ἐπίδομα γάμου ἐξ 150 δραχμῶν μηνιαίως.

7) Τὸ νοσηλευτικὸν προσωπικὸν δικαιοῦται ἐπιδόματος «πλυντικῶν» ἐξ 75 δραχμῶν μηνιαίως, ἐφ' ὅσον δὲν ἀναλαμβάνει τὸ Ἵδρυμα τὴν εὐθύνην καθαρισμοῦ τῶν ἐνδυμάτων ὑπηρεσίας.

8) Κατὰ τὰ λοιπὰ ἰσχύουσιν αἱ κείμεναι διατάξεις.

9) Τυχὸν καταβαλλόμεναι ἀπεδοχαὶ ἀνώτεραι τῶν ὑπὸ τῆς παρούσης καθοριζομένων δὲν δύνανται νὰ μειωθῶσιν.

10) Ἡ ἰσχὺς τῆς παρούσης ὑπὸ τὰς ἀνωτέρω διακρίσεις ἄρχεται ἀπὸ 21.7.1964.

Ἐκρίθη, ἀπεφασίσθη καὶ ἐγένετο,

Ἐν Ἀθήναις τῇ 11.6.1965

(*) Κατετέθη παρὰ τῷ Γραμματεῖ τοῦ Εἰρηνοδικείου Ἀθηνῶν, κατ' ἄρθρον 20 τοῦ νόμου 3239) 1955, συνταχθείσης τῆς ὑπ' ἀριθ. 108 τῆς 9.8.1965 πράξεως καταθέσεως, καὶ ἐκοινοποιήθη εἰς τὸ Ὑπουργεῖον Ἐργασίας τὴν 10.8.1965.

(**) ΕΕΔ 22, 583.

—

Συλλογικὴ σύμβασις ἐργασίας

Ἠλεκτροτεχνιτῶν βιομηχανίας (*).

Ἐν Ἀθήναις, σήμερον τὴν 15ην Ἰουλίου τοῦ ἔτους 1965, οἱ ὑπογεγραμμένοι, ἀφ' ἑνὸς Ἰωάννης Μητσός, ἀντιπρόεδρος τοῦ Συνδέσμου Ἑλλήνων Βιομηχάνων, καὶ ἀφ' ἑτέρου Γεώργιος Παππᾶς, γενικὸς γραμματεὺς τῆς Ὁμοσπονδίας Ἠλεκτροτεχνιτῶν Ἑλλάδος, ἀμφότεροι δεόντως ἐξουσιοδοτημένοι διὰ τὴν ὑπογραφὴν τῆς παρούσης συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας, συνωμολόγησαν τὰ ἑξῆς :

1) Ἀπὸ τῆς ἰσχύος τῆς παρούσης τὰ κατώτατα ὅρια μισθῶν καὶ ἡμερομισθίων τῶν εἰς τὰ βιομηχανικὰ ἐργοστάσια ἁπάσης τῆς χώρας ἀπασχολουμένων ἠλεκτροτεχνιτῶν, μελῶν τῆς διὰ τῆς παρούσης συμβαλλομένης Ὁμοσπονδίας Ἠλεκτροτεχνιτῶν Ἑλλάδος, αὐξάνονται ὡς ἀκολούθως :

A) Μαθητευόμενοι

	Ἡμερομ. Δραχμαί
1ον ἔτος μαθητείας	30
2ον ἔτος μαθητείας	36

B) Βοηθοὶ (κάτοχοι ἀδείας)

1ον ἔτος βοηθοῦ	58
2ον » »	67
3ον » »	70
4ον » »	76

Οἱ ἐκ τῶν ἀνωτέρω βοηθῶν καὶ μαθητευομένων συμπληρώσαντες τὸ 18ον ἔτος τῆς ἡλικίας των καὶ ἑνὸς ἔτους προϋπηρεσίαν ἢ τὸ 19ον ἔτος τῆς ἡλικίας των, ἀνεξαρτήτως χρόνου προϋπηρεσίας, δικαιοῦνται κατ' ἐλάχιστον ὅριον τοῦ ἑκάστοτε γενικῶς ἰσχύοντος κατωτάτου ὁρίου ἡ-

(*) Κατετέθη παρὰ τῷ Γραμματεῖ τοῦ Εἰρηνοδικείου Ἀθηνῶν, κατ' ἄρθρον 20 Νόμου 3239)1955, συνταχθείσης τῆς ὑπ' ἀριθ. 112 τῆς 11.8.1965 πράξεως καταθέσεως, καὶ ἐκοινοποιήθη εἰς τὸ Ὑπουργεῖον Ἐργασίας τὴν 12.8.1965.

μερομισθίου τοῦ ἀνειδικεύτου ἐργάτου.

Γ) Ἠλεκτροτεχνίται

(κάτοχοι ἀδείας)

1) Ἀπὸ τῆς ἀποκτήσεως τῆς ἀδείας καὶ μέχρι συμπληρώσεως 3 ἐτῶν ὑπηρεσίας, μηνιαῖος μισθὸς δραχμαὶ 2.000.

2) Ἀπὸ τῆς συμπληρώσεως 3 ἐτῶν ὑπηρεσίας καὶ μέχρι συμπληρώσεως 7 ἐτῶν, μηνιαῖος μισθὸς δραχμαὶ 2.200.

3) Ἀπὸ τῆς συμπληρώσεως 7 ἐτῶν ὑπηρεσίας καὶ ἄνω μηνιαῖος μισθὸς δραχμαὶ 2.650.

Δ) Ἀρχιτεχνῖται

Κάτοχοι ἀδείας καὶ θέσεως ἀρχιτεχνίτου, μηνιαῖος μισθὸς δραχμαὶ 2.750.

Ε) Ἐργοδηγοί

Κάτοχοι ἀδείας καὶ θέσεως ἐργοδηγοῦ, μηνιαῖος μισθὸς δραχμαὶ 3.100.

2) Ἐπιδόματα πολυετίας

Οἱ ἀνωτέρω βασικοὶ μισθοὶ τῶν ἠλεκτροτεχνιτῶν, ἀρχιτεχνιτῶν καὶ ἐργοδηγῶν προσαυξάνονται δι' ἐπιδόματος πολυετοῦς ὑπηρεσίας ἐκ 5 ο/ο δι' ἑκάστην πενταετίαν πραγματικῆς ὑπηρεσίας, διανυθείσης ἀπὸ τῆς εἰσόδου εἰς τὸν ἠλεκτροτεχνικὸν κλάδον καὶ μέχρι 5 (πέντε) πενταετιῶν. Εἰς τὸν χρόνον τοῦτον δὲν συνυπολογίζονται τὰ δύο πρῶτα ἔτη μαθητείας.

3) Οἰκογενειακὰ ἐπιδόματα

Ἐπὶ τῶν ὡς ἄνω βασικῶν μισθῶν, ηὐξημένων διὰ τοῦ τυχὸν καταβαλλομένου ἐπιδόματος πολυετοῦς ὑπηρεσίας, παρέχεται ἐπίδομα οἰκογενειακῶν βαρῶν ἐκ 10 ο/ο διὰ τὴν μὴ ἐργαζομένην, οὐδὲ συνταξιοδοτουμένην σύζυγον καὶ 5 ο/ο δι' ἕκαστον τέκνον καὶ μέχρι τριῶν, ἐφ' ὅσον τὰ ἐν ἐκ τούτων ἄρρενα δὲν συνεπλήρωσαν τὸ εἰκοστὸν ἔτος τῆς ἡλικίας των, εἶναι ἄγαμα καὶ δὲν ἐργάζονται. Εἰς περίπτωσιν ὅμως, καθ' ἣν τὰ τέκνα - ἄρρενα ἢ θήλεα - σπουδάζουν, ἡ ἐπιδότησις παρατείνεται ἐπὶ τριετίαν.

4) Ἀνθυγιεινοὶ χῶροι

Εἰς ἅπαντας τοὺς ὡς ἄνω, ἐφ' ὅσον ἐργάζονται εἰς ἀνθυγιεινοὺς χώρους, ἤτοι εἰς ὀξέα, φουρνάρεις μπαταριῶν, τήξεις μολύβδου, ὑπογείους στοὰς μεταλλείων κλπ., θὰ χορηγῆται ἡμερησίως ἀποκλειστικῶς εἰς εἶδος 500 γραμμάρια γάλακτος, ἀπαγορευομένης τῆς καταβολῆς τοῦ ἀντιτίμου τούτου.

5) Ἔνδυμα ἐργασίας

Εἰς τὸ ἀπασχολούμενον ἠλεκτροτεχνικὸν προσωπικὸν ἤτοι ἀπὸ τοῦ βοηθοῦ καὶ ἄνω, χορηγεῖται κατ' ἔτος καὶ διὰ τὰς ἀνάγκας τῆς ἐργασίας μία (1) φορμα, ἓν ζεῦγος ὑποδημάτων ἐκ βακέττας μὲ κατσύμματα ἐξ ἐλαστικοῦ, ὡς καὶ ἓν ζεῦγος χειροκτίων ἐλαστικῶν, ἅτινα παραμένουν εἰς τὴν κυριότητα τοῦ ἐργοδότου.

6) Πιστοποιητικὰ προϋπηρεσίας

Ἡ προϋπηρεσία τῶν μαθητευομένων, βοηθῶν, ἠλεκτροτεχνιτῶν, ἀρχιτεχνιτῶν καὶ ἐργοδηγῶν ἀποδεικνύεται διὰ πιστοποιητικῶν τῶν ἀπασχολησάντων ἐργοδοτῶν, τεθεωρημένων παρὰ τῆς ἐργοδοτικῆς ὀργανώσεως, εἰς ἣν οὗτοι ἀνήκουν, ἐν ἐλλείψει δὲ τοιαύτης παρὰ τοῦ οἰκείου Ἐπιμελητηρίου.

7) Ἀνώτεραι ἀποδοχαί

Τυχὸν καταβαλλόμεναι ἀποδοχαὶ ἀνώτεραι τῶν ὑπὸ τῆς παρούσης καθοριζομένων (εἰς χρῆμα ἢ εἰς εἶδος) δὲν δύνανται νὰ μειωθῶσιν. Ἐφ' ὅσον αἱ συνολικῶς καταβαλλόμεναι ἀποδοχαὶ εἶναι κατώτεραι τῶν συνολικῶς ὑπὸ τῆς παρούσης καθοριζομένων, προσαρμόζονται εἰς τὸ ὕψος τῶν τελευταίων.

8) Συνδικαλιστικὴ εἰσφορὰ

Μέλη Σωματείων, ἀνηκόντων εἰς τὴν δύναμιν τῆς διὰ τῆς παρούσης συμβαλλομένης Ὁμοσπονδίας, διὰ δηλώσεως των πρὸς τὸν ἐργοδότην δικαιοῦνται νὰ ἐκχωρήσουν ἐκ τοῦ μισθοῦ των τμῆμα, ἴσον πρὸς τὴν ὑπὸ τοῦ καταστατικοῦ αὐτῆς προβλεπομένην συνδρομήν των. Ἐπὶ τῇ δηλώσει ταύτῃ οἱ ἐργοδόται ὑποχρεοῦνται νὰ παρακρατοῦν τὸ ὡς ἄνω ποσὸν καὶ ἀποδίδουν αὐτὸ εἰς τὴν Ὁμοσπονδίαν Ἠλεκτροτεχνιτῶν Ἑλλάδος. Ἀνάκλησις τῆς δηλώσεως ἐκχωρήσεως ἐπιτρέπεται κατὰ τοὺς ὅρους τοῦ καταστατικοῦ τῆς Ὁμοσπονδίας ἢ κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 87 τοῦ Ἀστικοῦ Κώδικος.

9) Ἀπὸ τῆς ἰσχύος τῆς παρούσης παύει ἰσχύουσα πᾶσα ἑτέρα σύμβασις ἢ ἀπόφασις διαιτησίας, ἔχουσα σχέσιν μὲ τὸ ἠλεκτροτεχνικὸν προσωπικὸν τῶν βιομηχανικῶν ἐργοστασίων ἁπάσης τῆς χώρας.

10) Ἡ ἰσχὺς τῆς παρούσης ἄρχεται ἀπὸ 15ης Ἰουλίου 1965 καὶ δὲν δύναται νὰ καταγγελθῇ πρὸ τῆς 31ης Δεκεμβρίου 1966.

11) Ἡ παροῦσα συνετάγη εἰς τόσα πρωτότυπα, ὅσα καὶ τὰ συμβαλλόμενα μέρη καὶ ἓν ἐπὶ πλέον πρὸς κατάθεσιν, κατὰ νόμον, εἰς τὴν Διεύθυνσιν Ἐργασίας τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας.

Οἱ συμβαλλόμενοι

ΣΗΜΕΙΩΜΑΤΑ

Ἀκατανόητα

Εἰς τὸν Νόμον περὶ Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων (ἄρθρον 40 ἀ.ν. 1846)1951) ὑπάρχει μία σαφὴ διάταξις, ἡ ἀκόλουθος: Πᾶσαι αἱ πράξεις, δικαστικαί, διοικητικαὶ καὶ ἐξώδικοι, πρὸς ἀναγνώρισιν, δικαστικὴν ἐπιδίωξιν ἢ πραγματοποίησιν τῶν παροχῶν τοῦ Ι.Κ.Α. ἀπαλλάσσονται παντὸς τέλους, τῶν διὰ πληρεξουσίαι κατοβλητέων συμβολαιογραφικῶν δικαιωμάτων μὴ δυναμένων νὰ ὑπερβῶσι τὸ 1)3 τῶν νομίμων. Δύναται διὰ Κανονισμοῦ νὰ ἐπιτραπῇ, ὑφ' ὡρισμένας προϋποθέσεις, ἡ προσαγωγὴ ἰδιωτικῶν πληρεξουσίων.

Λέγομεν ὅτι ἡ διάταξις εἶναι σαφή, διότι ἀπαλλάσσει τοὺς πτωχεύς ἠσφαλισμένους καὶ συνταξιούχους τοῦ Ι.Κ.Α. μεγάλης καὶ δυσαναλόγου διὰ τὴν οἰκονομικὴν θέσιν των δαπάνης πρὸς δικαστικὴν ἐπιδίωξιν τῶν δικαιωμάτων των, ἂν μάλιστα ἀναλογισθῇ τις, ὅτι εἶναι μεγάλη ἡ δαπάνη αὕτη ἰδιαιτέρως διὰ τὴν ἐνώπιον τῶν ἀνωτάτων δικαστηρίων τῆς χώρας προσφυγήν των ἡ ὁποία καὶ κατὰ τὰ ὑπὸ τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας καὶ τοῦ Ἀρείου Πάγου, διὰ σειρᾶς ἀποφάσεών των νομολογηθέντα, ἀπαλλάσσεται παντὸς τέλους.

Εἶναι ὅμως ἀληθῶς ἀκατανόητον διατί ἡ δικαία αὐτὴ ὑπὸ τοῦ Νομοθέτου μεταχείρισις τῶν ἠσφαλισμένων τοῦ Ι.Κ.Α. δὲν ἐπεκτείνεται καὶ ἐπὶ τῶν ἠσφαλισμένων τῶν λοιπῶν Ἀσφαλιστικῶν Ὀργανισμῶν ἁρμοδιότητος Ὑπουργείου Ἐργασίας, οἱ ὁποῖοι δὲν εἶναι βεβαίως πλουσιώτεροι ἐκείνων τοῦ Ι.Κ.Α.

Σημειοῦμεν τὴν κοινωνικὴν αὐτὴν ἀδικίαν μὲ τὴν ἐλπίδα ὅτι θὰ ὑπάρξῃ σώφρων Νομοθέτης, ὁ ὁποῖος θὰ θελήσῃ κάποτε νὰ τὴν ἄρῃ, ἀποκαθιστῶν τὴν ἐπιβαλλομένην ἐκ τῆς ἀνάγκης τῶν πραγμάτων καὶ τοῦ νόμου ἰσότητα εἰς τὰς μεταξὺ τῶν ἠσφαλισμένων καὶ τῶν Ἀσφαλιστικῶν Ὀργανισμῶν σχέσεις.

Διεθνὲς Συνέδριον Ἐργατικοῦ Δικαίου

Εἰς τὰ μέλη τῆς ἐδρευούσης ἐν Γενεύῃ Διεθνοῦς Ἑταιρίας Ἐργατικοῦ Δικαίου ἀπεστάλη πρόσκλησις, ἵνα συμμετάσχουν εἰς τὸ 6ον Διεθνὲς Συνέδριον Ἐργατικοῦ Δικαίου καὶ Κοινωνικῆς Ἀσφαλείας, τὸ ὁποῖον θὰ συνέλθῃ ἀπὸ 15 ἕως 17 Αὐγούστου 1966 εἰς Στοκχόλμην. Θέματα, ἐπὶ τῶν ὁποίων καλοῦνται τὰ μέλη νὰ ὑποβάλουν σχετικὰς ἐκθέσεις καὶ τὰ ὁποῖα θὰ συζητηθοῦν εἰς τὸ Συνέδριον, εἶναι:

α) Νομικὰ προβλήματα καθορισμοῦ τῶν παροχῶν τῆς κοινωνικῆς ἀσφαλείας, ἰδίως σχετικὰ πρὸς τὰς ἐκάστοτε μεταβολὰς τοῦ τιμαρίθμου καὶ τῶν μισθῶν.

β) Διαφοροποίησις μεταξὺ τῶν πλειόνων κατηγοριῶν ἐργαζομένων (ἐργατῶν, χειρωνακτῶν καὶ μή, προσωπικοῦ ἐπιβλέψεως διευθυνόντων, ἰδιωτικῶν ὑπαλλήλων, προσωπικοῦ τῶν δημοσίων ὑπηρεσιῶν κλπ.), τόσον ἀπὸ ἀπόψεως νόμου καὶ συλλογικῶν συμβάσεων ἐργασίας, ὅσον καὶ ἀπὸ ἀπόψεως ἐπαγγελματικῆς τακτικῆς ἐν γένει.

γ) Σημερινὴ θέσις τοῦ Ἐργατικοῦ Δικαίου καὶ τοῦ Δικαίου τῆς Κοινωνικῆς Ἀσφαλείας εἰς τὴν πανεπιστημιακὴν διδασκαλίαν ἑκάστης χώρας, ὡς καὶ σχέσεις τῶν κλάδων τούτων πρὸς τὰς συναφεῖς ἐπιστήμας.

Διὰ νέον Ἐμπορικὸν Νόμον

Δι' ἀποφάσεως τῶν Ὑπουργῶν Δικαιοσύνης καὶ Ἐμπορίου (ὑπ' ἀριθ. 86416 τῆς 27 Αὐγούστου 1965, τεῦχος Β' ἀριθ. 572 τῆς 3 Σεπτεμβρίου 1965) συνεστήθη Εἰδικὴ Ἐπιτροπὴ ἐκπονήσεως Σχεδίου νέου Ἐμπορικοῦ Νόμου ἐκ τῶν κάτωθι:

1) Ἀλεξ. Τσιριντάνη, καθηγητοῦ τοῦ Ἐμπορικοῦ Δικαίου Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν, ὡς προέδρου.

2) Ἀλεξ. Βαμβέτσου, δικηγόρου παρ' Ἀρείῳ Πάγῳ.

3) Χαρ. Παγουλάτου, δικηγόρου παρ' Ἀρείῳ Πάγῳ.

4) Κωνστ. Ρόκα, καθηγητοῦ τοῦ Ἐμπορικοῦ Δικαίου Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν.

5) Κυρ. Σπηλιοπούλου, καθηγητοῦ Ἀνωτάτης Σχολῆς Οἰκονομικῶν καὶ Ἐμπορικῶν Ἐπιστημῶν.

6) Παναγ. Πέρδικα, καθηγητοῦ τοῦ Ἐμπορικοῦ Δικαίου Παντείου Ἀνωτάτης Σχολῆς Πολιτικῶν Ἐπιστημῶν.

7) Νικολ. Δελούκα, καθηγητοῦ τοῦ Ἐμπορικοῦ Δικαίου Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης.

8) Ἰωαν. Πασσιᾶ, Ὑφηγητοῦ τοῦ Ἐμπορικοῦ Δικαίου Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν.

9) Γεωργίου Σημίτη, δικηγόρου παρ' Ἀρείῳ Πάγῳ.

10) Ἰωάννου Πλατοῆ, δικηγόρου παρ' Ἀρείῳ Πάγῳ.

11) Ἀγγ. Τσιτσεκλῆ, δικηγόρου, παρ' Ἀρείῳ Πάγῳ.

12) Λεων. Γεωργακοπούλου, δικηγόρου παρ' Ἀρείῳ Πάγῳ.

13) Θωμᾶ Μιχαηλίδη, διευθυντοῦ Νομικῶν Ὑποθέσεων Ὑπουργείου Δικαιοσύνης.

14) Ἀνδρέου Βακαλοπούλου, διευθυντοῦ Ἀνωνύμων Ἑταιρειῶν Ὑπουργείου Ἐμπορίου.

Γραμματεὺς τῆς Ἐπιτροπῆς διωρίσθη ὁ Ἰωάννης Δροσόπουλος, τμηματάρχης τοῦ Ὑπουργείου Δικαιοσύνης.

24ον Ἔτος

Ἡ Ἐπιθεώρησίς μας μὲ τὸ παρὸν τεῦχος συμπληρώνει τὸ 24ον ἔτος τῆς ἐκδόσεώς της. Δι' τὴν καλὴν αὐτὴν εὐκαιρίαν σπεύδει νὰ ἐκφράσῃ τὰς θερμοτέρας εὐχαριστίας της εἰς τοὺς κ.κ. συνεργάτας καὶ ἀναγνώστας της, διότι διὰ τῆς προσφορᾶς αὐτῶν στοργῆς των συνέβαλον νὰ... ἐνηλικιωθῇ αὕτη καὶ νὰ ὁμιλῇ ἀπὸ θέσεως τοὐλάχιστον... ἐνηλικίας.

ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ ΕΡΓΑΤΙΚΟΥ ΔΙΚΑΙΟΥ

ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΣ ΝΟΜΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

Διεύθυνσις
ΧΡΟΝΗΣ ΤΣΙΜΠΟΥΚΗΣ

Σύνταξις
ΤΑΣΟΣ ΤΣΙΜΠΟΥΚΗΣ

Τόμος 24 — Τεύχος 19 (577)

Ἀθῆναι, 1 Ὀκτωβρίου 1965

ΤΟ ΠΡΟΣΧΕΔΙΟΝ ΚΩΔΙΚΟΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ

Παρατηρήσεις ἐπὶ τῶν Κανονισμῶν Ἐργασίας καὶ τοῦ Συλλογικοῦ Δικαίου (*)

Ὑπὸ τοῦ κ. ΤΡ. ΜΗΤΣΟΥ, Διδάκτορος Νομικῆς τοῦ Πανεπιστημίου τῶν Παρισίων, Δικηγόρου

Συμπέρασμα τῶν ἀνωτέρω ἐκτεθέντων : Ἀναγνώρισις τῆς πειθαρχικῆς ἐξουσίας τοῦ ἐργοδότου, ἄνευ παροχῆς εἰδικῆς ἐνδίκου προστασίας εἰς τοὺς ὑποκειμένους εἰς αὐτὴν μισθωτούς, εἶναι λύσις ἀπαράδεκτος διὰ σύγχρονον Κώδικα Ἐργασίας. Προτείνομεν : Νὰ προστεθῇ, μετὰ τὸ ἄρθρον 302, ἰδιαίτερον ἄρθρον, διὰ τοῦ ὁποίου νὰ ὁρίζωνται ὅτι :

1. Ἐφ' ὅσον ὁ Κανονισμὸς Ἐργασίας καθορίζει πειθαρχικὰς ποινὰς προστίμου ἢ ἀργίας, δέον ὑποχρεωτικῶς νὰ προβλέπῃ τὴν σύστασιν πειθαρχικοῦ συμβουλίου τριμεροῦς συνθέσεως (ἀντιπρόσωπος ἐργοδότου, ἀντιπρόσωπος μισθωτῶν, πρόεδρος ἀνεξάρτητος).

2. Κατὰ τῆς ἐργοδοτικῆς πειθαρχικῆς ἀποφάσεως ὁ τιμωρηθεὶς μισθωτὸς δικαιοῦται νὰ ἀσκήσῃ προσφυγὴν (ὁ χρησιμοποιηθεὶς ὅρος τῆς «ἐφέσεως» εἶναι ἀδόκιμος) ἐνώπιον τοῦ πειθαρχικοῦ συμβουλίου, ὁ μὲν ἀπασχολούμενος εἰς τὴν ἕδραν τῆς ἐπιχειρήσεως ἐντὸς 10ημέρου ἀπὸ τῆς εἰς αὐτὸν κοινοποιήσεως τῆς ἀποφάσεως, ὁ δὲ ἀπασχολούμενος μακρὰν τῆς ἕδρας ἐντὸς 20ημέρου.

3. Ἡ προθεσμία ἀσκήσεως τῆς πειθαρχικῆς προσφυγῆς ἀναστέλλει τὴν ἐκτέλεσιν τῆς ποινῆς.

Τὴν ἀναγκαιότητα τῶν ἀνωτέρω διατάξεων συνεπικουρεῖ καὶ ἡ ἑξῆς διαπίστωσις : Ὅλοι οἱ κατ' ἐφαρμογὴν τοῦ ν.δ. 3789 ἐκδοθέντες Κανονισμοὶ Ἐργασίας περιέχουν τὴν ὑπὸ τούτου ἐπιτραπεῖσαν κλίμακα πειθαρχικῶν ποινῶν, ἐλάχιστοι ὅμως (καὶ αὐτοὶ δὲν ἀνήκουν εἰς καθαρῶς ἰδιωτικὰς ἐπιχειρήσεις) συνιστοῦν πειθαρχικὰ συμβούλια διὰ τὴν ἐπιβολὴν ποινῶν ἢ διὰ τὸν ἔλεγχον τῶν ὑπὸ τοῦ ἐργοδότου ἐπιβαλλομένων. Καίτοι ὅμως τὸ ν.δ. 3789 (ἄρθρον 1 § 3) ἀνεγνώρισεν εἰς τοὺς ἐργοδότας δύο δικαιώματα : Νὰ θεσπίζουν διὰ τοῦ Κανονισμοῦ τὰς νομίμους πειθαρχικὰς ποινὰς καὶ νὰ συνιστοῦν δι' αὐτοῦ πειθαρχικὸν συμβούλιον. Ἔγινε πλήρης χρῆσις μόνον τοῦ πρώτου, ἐνῷ τὸ δεύτερον παρημελήθη. Τοῦτο σημαίνει, ὅτι οἱ ἐργοδόται ἐπωφελήθησαν τῆς νομοθετικῶς ἀναγνωρισθείσης εἰς αὐτοὺς πειθαρχικῆς ἐξουσίας, δὲν ἐμερίμνησαν ὅμως νὰ παράσχουν εἰς τοὺς μισθωτούς των μίαν σοβαρὰν ἐγγύησιν. Οἱ Ἀναθεωρηταὶ τοῦ Προσχεδίου ἂς λάβουν ὑπ' ὄψιν τὴν διαπίστωσιν αὐτήν.

4. Διὰ τῆς παραγράφου 1 τοῦ ἄρθρου 304 ἐπιβάλλεται εἰς τὸν ἐργοδότην ἡ ὑποχρέωσις, πρὸ τῆς ἐπιβολῆς τῆς ποινῆς τῆς ἀργίας, νὰ καλέσῃ τὸν μισθωτὸν εἰς ἀπολογίαν. Ὁ περιορισμὸς τῆς ὑποχρεώσεως αὐ-

(*) Συνεχίζεται ἐκ τῆς σελ. 1101 τοῦ παρόντος τόμου.

τῆς εἰς μόνην τὴν ποινὴν τῆς ἀργίας εἶναι ἀδικαιολόγητος, ἀντιτίθεται δὲ πρὸς τὸ ἰσχῦον ἤδη καθεστώς. Οἱ συντάκται τοῦ Προσχεδίου ἠγνόησαν τὸ γεγονὸς ὅτι τὸ δικαίωμα τοῦ μισθωτοῦ πρὸς ἀπολογίαν ἔχει εὐρύτατα καθιερωθῆ τόσον ὑπὸ τῶν Γενικῶν Κανονισμῶν, ὅσον καὶ ὑπὸ τῶν Κανονισμῶν Ἐργασίας τοῦ ν.δ. 3789, καὶ μάλιστα ἄνευ διακρίσεων ὡς πρὸς τὴν βαρύτητα τῆς ἐπιβλητέας ποινῆς. Πρόκειται περὶ τῆς μεταφορᾶς εἰς τὸ πειθαρχικὸν δίκαιον τῆς Ἐπιχειρήσεως τῆς δικονομικῆς ἀρχῆς, κατὰ τὴν ὁποίαν οὐδεὶς τιμωρεῖται ἀναπολόγητος, ἐκδήλωσις τοῦ γενικῶς ἀναγνωριζομένου δικαιώματος ἀμύνης. Προσθέτομεν, ὅτι τὰ πολιτικά μας δικαστήρια, ὑπὸ τὴν ἐπίδρασιν ἀναλόγου λύσεως τοῦ διοικητικοῦ πειθαρχικοῦ δικαίου, ἔδωσαν ἰδιαιτέραν σημασίαν εἰς τὸ δικαίωμα τοῦ πειθαρχικῶς κατηγορουμένου μισθωτοῦ πρὸς ἀπολογίαν. Ἐξ ἄλλου, τὸ δικαίωμα πρέπει νὰ ὑπάρχῃ καὶ ὅταν τὴν ποινὴν πρόκειται νὰ ἐπιβάλῃ πειθαρχικὸν συμβούλιον.

Διὰ τοὺς ἀνωτέρω λόγους προτείνομεν: Ἡ ἀρχὴ τῆς παραγράφου 1 τοῦ ἄρθρου 304 νὰ τεθῇ ὡς ἀκολούθως: Πειθαρχικὴ ποινὴ δὲν δύναται νὰ ἐπιβληθῇ... ὑπὸ τοῦ ἐργοδότου ἢ πειθαρχικοῦ συμβουλίου....

Ἐπίσης ἡ διὰ τῆς παραγράφου 3 τοῦ αὐτοῦ ἄρθρου ἐπιβαλλομένη ὑποχρέωσις εἰς τὸν ἐργοδότην νὰ ἐξετάσῃ τοὺς ὑπὸ τοῦ μισθωτοῦ προτεινομένους μάρτυρας πρέπει νὰ συμπεριλάβῃ πᾶσαν ποινὴν ἢ τοὐλάχιστον καὶ τὴν ποινὴν τοῦ προστίμου, ἡ σοβαρότης τῆς ὁποίας ἔχει ἀναγνωρισθῇ ὑπὸ τοῦ Νομοθέτου μας ἀπὸ ἡμισείας αἰῶνος. Προτείνομεν: Εἰς τὴν παράγραφον 3 τοῦ ἄρθρου 304 νὰ προστεθῇ ἐν ἀρχῇ μέν: Ὁ ἐργοδότης ἢ τὸ πειθαρχικὸν συμβούλιον..., ἐν τέλει δέ, καὶ πρόστιμου (ἐὰν δὲν γενικευθῇ ἡ διάταξις).

Ἡ διὰ τῆς παραγράφου 2 τοῦ αὐτοῦ ἄρθρου καθιέρωσις τοῦ ἐγγράφου τύπου τῆς πειθαρχικῆς ἀποφάσεως εἶναι ἀξιέπαινος. Μόνον κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον εἶναι δυνατὸς ὁ οἱοσδήποτε ἔλεγχος τῆς πειθαρχικῆς κρίσεως. Ἡ λύσις εἶχεν ἤδη υἱοθετηθῇ ἀπὸ μερικὰς ἀποφάσεις τῶν πολιτικῶν μας Δικαστηρίων καὶ πάλιν κατ' ἐπίδρασιν τοῦ Διοικητικοῦ Δικαίου.

5. Εἶναι γνωστόν, ὅτι τὸ ζήτημα τῆς νομικῆς φύσεως τῶν πειθαρχικῶν ἀποφάσεων ἀνήκει εἰς τὰ πλέον συζητούμενα. Ὑπενθυμίζομεν, ὅτι κατὰ τὴν παγίαν νομολογίαν τῶν τακτικῶν μας Δικαστηρίων, τὰ διὰ τῶν ἐχόντων ἰσχὺν νόμου Κανονισμῶν ἱδρυθέντα πειθαρχικὰ συμβούλια, ἐφ' ὅσον εἶναι «ἀνεξάρτητα» ἐναντι τοῦ ἐργοδότου, θεωροῦνται ὡς συλλογικὰ διοικητικὰ ὄργανα, αἱ δὲ ἀποφάσεις των θεωροῦνται ὡς πράξεις διοικητικαί. Ἡ νομολογία αὐτὴ ἤρχισεν ἤδη νὰ ὁρίσταται ρωγμάς, συνεπείᾳ μιᾶς, ἀβεβαίας ἀκόμη, ἀντιλήψεως ὅτι τὰ ἐν λόγῳ ὄργανα ἀνήκουν εἰς τὴν κατηγορίαν τῶν δικαιοδοτικῶν. Ἡ γνώμη μας εἶναι, ὅτι τὸ ὀργανικῶς αὐτοτελὲς καὶ ἀνεξάρτητον κατὰ τὴν κρίσιν πειθαρχικὸν συμβούλιον τῆς Ἐπιχειρήσεως εἶναι δικαιοδοτικὸν πειθαρχικὸν ὄργανον, αἱ δὲ ἀποφάσεις του πράξεις δικαιοδοτικαί. Ὅσον ἀφορᾷ τὴν ἐκ τοῦ ἐργοδότου ἀπορρέουσαν πειθαρχικὴν ἀπόφασιν, τὰ Δικαστήριά μας, βασιζόμενα εἰς τὸν συμβατικὸν χαρακτῆρα τοῦ ἐφαρμοσθέντος Κανονισμοῦ, ἐπεκαλέσθησαν διατάξεις τοῦ κοινοῦ Ἀστικοῦ Δικαίου. Ἀλλὰ τὸ ν.δ. 3789 καὶ τὸ Προσχέδιον τοῦ Κώδικος ἀποκρούουν τὴν συμβατικὴν ἀντίληψιν καὶ κατατάσσουν τοὺς Κανονισμοὺς Ἐργασίας εἰς τὴν κατηγορίαν τῶν κανονιστικῶν πράξεων. Ἡ νομοθετικὴ αὐτὴ λύσις ἐνισχύει τὴν ἐκδοχήν, ὅτι ἡ ἐργοδοτικὴ πειθαρχικὴ ἀπόφασις εἶναι μονομερὴς δικαιοπραξία διατακτικοῦ περιεχομένου. Πάντως, θεωρουμένη εἰς τὴν πραγματικήν της οὐσίαν, ἡ ἐπιβάλλουσα πειθαρχικὴν ποινὴν πρᾶξις, ὁθενδήποτε ἀπορρέουσα, περιέχει κρίσιν δικαιοδοτικήν. Ἀποτελεῖ μίαν de facto δικαστικὴν ἀπόφασιν.

Ὑφ' οἱανδήποτε τῶν ἀνωτέρω ἐκδοχῶν ἡ πειθαρχικὴ ἀπόφασις ὄχι ἁπλῶς ἐπιδέχεται, ἀλλὰ καὶ ἀπαιτεῖ τὴν ἐπ' αὐτῆς ἐφαρμογὴν τῆς ἀρχῆς τῆς αἰτιολογήσεως. Ἐξ ἄλλου, τὰ τακτικά μας Δικαστήρια τὴν ἔχουν ἤδη ἐφαρμόσει. Προτείνομεν: Νὰ προστεθῇ εἰς τὸ ἄρθρον 304 παράγραφος, ὁρίζουσα ὅτι: Ἡ πειθαρχικὴ ἀπόφασις τοῦ ἐργοδότου ἢ τοῦ πειθαρχικοῦ συμβουλίου πρέπει νὰ εἶναι εἰδικῶς ἠτιολογημένη.

Συνεπείᾳ τῆς διατάξεως αὐτῆς οἱ φο-

ρείς τῆς πειθαρχικῆς ἐξουσίας ἢ τῆς πειθαρχικῆς δικαιοδοσίας θὰ γνωρίζουν, ὅτι ὀφείλουν νὰ αἰτιολογοῦν ἐπαρκῶς τὰς ὑπ' αὐτῶν ἐπιβαλλομένας εἰς τοὺς μισθωτοὺς ποινάς. Ἐξ ἄλλου δὲ αὐτοῦ τοῦ τρόπου θὰ εἶναι δυνατὸς ὁ νομικὸς καὶ οὐσιαστικὸς ἔλεγχος τῆς ἐπιβληθείσης πειθαρχικῆς ποινῆς.

6. Ἡ μὴ ἐφαρμογὴ εἰς τὸ πειθαρχικὸν δίκαιον, διοικητικὸν καὶ πειθαρχικόν, τοῦ κανόνος nullum crimen nulla poena sine lege εἶχεν ὡς συνέπειαν νὰ τεθῇ ἐνωρὶς τὸ πρόβλημα τῶν σχέσεων πειθαρχικοῦ παραπτώματος καὶ πειθαρχικῆς ποινῆς ἀπὸ ἀπόψεως βαρύτητος. Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ἔγινε δεκτὴ εὐρέως εἰς τὸ πειθαρχικὸν δίκαιον ἡ ἀρχὴ τῆς ἀναλογίας μεταξὺ παραπτώματος καὶ ποινῆς (βλ. Nézard, Les principes généraux du droit disciplinaire, 1903 σ. 174 ἐπ., Laurand, Traité de Droit du Travail, 1947, τ. 1 § 365, σ. 448, Légal-Brèthe de la Gressaye, Le pouvoir disciplinaire dans les institutions privées, 1938, σ. 490, Santoro-Passarelli, Nozioni di diritto del lavoro, 1958 (ἐκδ. 10ῃ) § 93 σ. 106, Lega, Il potere disciplinare del datore di lavoro, 1956, σ. 187. Τὴν ἀρχὴν τῆς ἀναλογίας μεταξὺ πειθαρχικῆς ποινῆς καὶ πειθαρχικοῦ παραπτώματος ἔχει καθιερώσει ὁ ἰσχύων ἰταλικὸς Ἀστικὸς Κῶδιξ (ἄρθρον 2106). Ἡ ἰδία ἀρχὴ ἔχει ἐφαρμοσθῇ εὐρέως ὑπὸ τῶν τακτικῶν μας Δικαστηρίων καὶ μάλιστα εἰς τὴν πειθαρχίαν τῆς ἐπιχειρήσεως, εἴτε χωρὶς ἀναζήτησιν ἐρείσματος εἰς τὸ θετὸν μας Δίκαιον, βλ. Α.Π. 35)1953, Ὁλομέλειας, ΕΕΔ 12 σ. 289, ἀναφερομένην εἰς τὸν τρόπον καθορισμοῦ τῶν ποινῶν ὑπὸ τοῦ πειθαρχικοῦ συμβουλίου τῆς Ἐπιχειρήσεως, εἴτε δι' ἐπικλήσεως ἀναλόγου κανόνος, ὅπως λ.χ. τοῦ περιεχομένου εἰς τὸ ἄρθρον 371 τοῦ Α.Κ., βλ. ἐνδεικτικῶς Α.Π. 582) 1955, Τμ. Β', ΕΕΔ 14 σ. 1270, Α.Π. 609)1956, Τμ. Β', ΕΕΔ 16 σ. 15).

α'. Ἐλέχθη ἤδη, ὅτι τὸ Προσχέδιον, διὰ τοῦ ἄρθρου 302 § 1, καθιερώνει τὸν κανόνα nullum crimen nulla poena sine lege. Ἡ πιστὴ τούτου ἐφαρμογὴ σημαίνει, ὅτι ὁ Κανονισμὸς ἢ ὁ Ὀργανισμὸς θὰ πρέπει νὰ καθορίζῃ τὰ πειθαρχικὰ παραπτώματα καὶ τὰς ἀντιστοίχους εἰς αὐτὰ ποινὰς τῆς νομίμου πειθαρχικῆς κλίμακος. Ἀλλ' ὁ καθορισμὸς αὐτὸς δὲν θὰ εἶναι ἔργον τοῦ πολιτειακοῦ νομοθέτου, ὅπως συμβαίνει εἰς τὸ ποινικὸν δίκαιον. Θὰ εἶναι ἔργον τοῦ ἐργοδότου, ἀφοῦ ἔργον τούτου εἶναι καὶ ὁ Κανονισμὸς (ἄρθρον 299 § 1) καὶ ὁ Ὀργανισμὸς (ἄρθρον 316). Μὲ ἄλλους λόγους, ἡ πειθαρχικὴ διάταξις θὰ περιέχῃ κανόνα δικαίου (ἄρθρον 305 § 1) ἐργοδοτικόν. Ὁ διὰ τῆς διαδικασίας τῆς κυρώσεως ἀσκούμενος ἔλεγχος τῆς Πολιτείας δὲν μεταβάλλει τὰ πράγματα — ὁπωσδήποτε κατ' οὐσίαν. Καὶ ἐρωτᾶται: Πῶς θὰ ἐλέγχεται ἡ δυσαλόγως καθορισθεῖσα ὑπὸ τοῦ ἐργοδότου ἀντιστοιχία παραπτώματος — ποινῆς; Καὶ ἐὰν ὑποθέσωμεν, ὅτι ὁ ὑπὸ τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας ἀσκούμενος ἔλεγχος τῆς «νομιμότητος» τοῦ Κανονισμοῦ διεισδύει μέχρι τοῦ σημείου τούτου, ποίος βεβαιώνει, ὅτι δὲν θὰ κυρωθοῦν Κανονισμοί, ἀνελέγκτως ἢ κακῶς ἠλεγμένοι; Πρέπει ἐπίσης νὰ ληφθῇ ὑπ' ὄψιν, ὅτι ὁ τακτικὸς δικαστής, δικαιούμενος μόνον νὰ ἑρμηνεύῃ τὴν πειθαρχικὴν διάταξιν (ἄρθρον 312), δὲν θὰ ἔχῃ ἐξουσίαν νὰ τὴν διορθώνῃ. Κατ' ἀκολουθίαν, εὑρισκόμενος ἐνώπιον ἑνὸς Κανονισμοῦ νομίμως ἰσχύοντος, θὰ ὑποχρεοῦται νὰ ὑποκύψῃ εἰς τὴν πειθαρχικήν του διάταξιν, καὶ ὅταν ἀκόμη διαπιστώνῃ, ὅτι δι' αὐτῆς ἐθεσπίσθη βαρυτάτη, ἐν συγκρίσει πρὸς τὴν σοβαρότητα τοῦ παραπτώματος, κύρωσις.

Διὰ τοὺς ἀνωτέρω λόγους προτείνομεν: Νὰ προστεθῇ εἰς τὸ ἄρθρον 304 τοῦ Προσχεδίου ἰδιαιτέρα παράγραφος, ὁρίζουσα ὅτι: «Ἡ πειθαρχικὴ ποινὴ πρέπει νὰ εἶναι ἀνάλογος πρὸς τὴν βαρύτητα τοῦ διαπραχθέντος πειθαρχικοῦ παραπτώματος».

Ἡ προτεινομένη διάταξις δύναται νὰ χρησιμεύσῃ ὡς ὁδηγὸς εἰς τοὺς καταρτίζοντας τοὺς Κανονισμοὺς καὶ Ὀργανισμοὺς ἐργοδότας κατὰ τὸν ὑπὸ τούτων καθορισμὸν τῶν πειθαρχικῶν παραπτωμάτων καὶ τῶν ἐπιβλητέων δι' ἕκαστον ἐξ αὐτῶν ποινῶν. Δύναται, ἐν συνεχείᾳ, νὰ χρησιμεύσῃ εἰς τοὺς ἰδίους καὶ εἰς τὰ πειθαρχικὰ συμβούλια, ὡς κατευθυντήριος ἀρχὴ κατὰ τὸν πειθαρχικὸν κολασμόν. Δύναται, τέλος, νὰ χρησιμεύσῃ εἰς τὸν τακτικὸν δικαστὴν ὡς κανών, βάσει τοῦ ὁποίου θὰ διενεργήσῃ τὸν ἔλεγχον, ἀπὸ νομικῆς καὶ οὐσιαστικῆς ἀπόψεως, τοῦ «δικαίου μέτρου» τῆς ἐπιβληθείσης ποινῆς. Ἂς μᾶς ἐπιτραπῇ νὰ τονίσωμεν, ὅτι μόνον μία διάταξις, ὅπως ἡ προ-

τεινομένη, ἐπιτρέπει ἄνετον καὶ ἀβίαστον δικαιοδοτικὸν ἔλεγχον ὑπὸ τῶν τακτικῶν δικαστηρίων. Διότι τὸ ὑπὸ τούτων χρησιμοποιηθὲν εἰς τὸ παρελθὸν ἄρθρον 409 τοῦ Α.Κ. εἶναι πλέον ἀνεφάρμοστον, διὰ τὸν ἁπλούστατον λόγον ὅτι ἡ πειθαρχικὴ διάταξις τοῦ Κανονισμοῦ ἢ τοῦ Ὀργανισμοῦ εἶναι κανὼν δικαίου (ἄρθρον 305 § 1 τοῦ Προσχεδίου) καὶ ὄχι συμβατικὴ ρήτρα (ἄρθρον 404 Α.Κ.). Διότι καὶ αὐτό, τὸ ἐπίσης ἐφαρμοσθέν, ἄρθρον 371 τοῦ Α.Κ. δὲν εἶναι ἄμοιρον ἀντιρρήσεων, ἀφοῦ ἐκ τῆς πειθαρχικῆς διατάξεως ἀπορρέει κάτι διάφορον τῆς «παροχῆς». Καὶ διότι τὸ ἄρθρον 281 τοῦ Α.Κ., τὸ ὁποῖον θὰ προεκάλει τὰς ὀλιγωτέρας ἀντιρρήσεις, ἀπαιτεῖ «προφανῆ» ὑπέρβασιν τοῦ δικαιώματος, μὲ ἀποτέλεσμα νὰ περιορίζεται ἡ ἐφαρμογή του εἰς ἐντόνους δυσαναλογίας.

Ὁ προτεινόμενος κανὼν θὰ εἶναι, κατ' οὐσίαν, μία εἰδικὴ ἐκδήλωσις τῆς εἰς τοὺς ἀνωτέρω γενικοὺς κανόνας περιεχομένης ἰδέας τοῦ δικαίου μέτρου.

β'. Πρέπει ὅμως νὰ προστεθῇ, ὅτι ἡ προσωπικότης τοῦ μισθωτοῦ, ὅπως ἐκδηλοῦται εἰς τὰ πλαίσια τῆς Ἐκμεταλλεύσεως ἢ τῆς Ἐπιχειρήσεως, δὲν εἶναι ἀδιάφορος διὰ τὸν πειθαρχικὸν κολασμόν. Τὰ τακτικά μας Δικαστήρια κατ' ἐπανάληψιν ἔχουν λάβει ὑπ' ὄψιν τὴν προηγουμένην διαγωγὴν τοῦ ἀπειθαρχήσαντος μισθωτοῦ, προκειμένου νὰ προσδιορίσουν τὸ ἐκ τῶν περιστάσεων τῆς συγκεκριμένης ὑποθέσεως δίκαιον μέτρον τῆς ποινῆς. Διότι εἶναι γενικῶς παραδεδεγμένος ὁ προσωπικὸς χαρακτὴρ τῶν πειθαρχικῶν ποινῶν. Διὰ τοὺς λόγους τούτους προτείνομεν: Μετὰ τὴν ἀνωτέρω γενικὴν διάταξιν περὶ ἀναλογίας, νὰ τεθῇ δι' ἄλλης παραγράφου τοῦ ἄρθρου 304 διάταξις, ὁρίζουσα ὅτι: Κατὰ τὸν καθορισμὸν τῆς πειθαρχικῆς ποινῆς πρέπει νὰ λαμβάνεται ὑπ' ὄψιν ἡ ὅλη ἐν τῇ Ἐκμεταλλεύσει ἢ Ἐπιχειρήσει συμπεριφορὰ τοῦ μισθωτοῦ. Τελεσθέντα πειθαρχικὰ παραπτώματα, ἔστω καὶ παραγραφέντα, ἀποτελοῦν ἐπιβαρυντικὸν στοιχεῖον.

Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ἡ κατ' ἀρχὴν ἀνάλογος πρὸς τὴν σοβαρότητα τοῦ πειθαρχικοῦ παραπτώματος πειθαρχικὴ ποινὴ θὰ προσαρμόζεται εἰς τὸν συγκεκριμένον μισθωτόν.

7. Πᾶν εἶδος ἀδικήματος - ἀστικὸν (ἄρθρον 914 Α.Κ.), ποινικὸν (ἄρθρον 111 Π.Κ.), διοικητικὸν πειθαρχικὸν (ἄρθρον 134 τοῦ ν. 1811)1951 περὶ δημοσιοϋπαλλήλικοῦ Κώδικος) - ὑπόκειται εἰς παραγραφήν. Διατί τὸ ἐργατικὸν πειθαρχικὸν ἀδίκημα νὰ εἶναι ἀπαράγραπτον; Ἡ λύσις ἐπιβάλλεται ἐκ τῶν γνωστῶν σκοπῶν τῆς παραγραφῆς. Ἡ τάξις τῆς Ἐκμεταλλεύσεως ἢ τῆς Ἐπιχειρήσεως εἶναι περισσότερον εὐαίσθητος εἰς τὴν παράβασιν ἀπὸ ὅ,τι ἡ εὐρυτέρα κοινωνικὴ τάξις. Διὰ τὸν λόγον τοῦτον ἡ πειθαρχικὴ κύρωσις πρέπει νὰ ἐπέρχεται ταχέως. Τοῦτο δικαιολογεῖ καὶ τὴν σύντομον παραγραφὴν τοῦ πειθαρχικοῦ παραπτώματος. Οἱ ἰσχύοντες Κανονισμοί, ὅσοι προβλέπουν τὴν παραγραφήν, τὴν καθιερώνουν πάντοτε βραχεῖαν. Πάντως τὸ θέμα τῆς παραγραφῆς δὲν δύναται νὰ ἀφεθῇ εἰς τοὺς Κανονισμοὺς ἢ τοὺς Ὀργανισμούς, ὅπως συμβαίνει μέχρι σήμερον. Ἡ παράλειψις τῶν συντακτῶν τοῦ Προσχεδίου νὰ περιλάβουν σχετικὴν διάταξιν εἶναι σοβαρά. Πρόκειται περὶ θέματος γενικοῦ ἐνδιαφέροντος, τὸ ὁποῖον ἐπιβάλλει ρύθμισιν νομοθετικήν. Προτείνομεν: Νὰ προστεθῇ, μετὰ τὰς ἀνωτέρω προτεινομένας διατάξεις, ἰδιαίτερον ἄρθρον, τὸ ὁποῖον νὰ ὁρίζῃ, ὅτι: Τὰ τιμωρούμενα διὰ τῶν ποινῶν τῆς παρατηρήσεως καὶ τῆς ἐπιπλήξεως πειθαρχικὰ παραπτώματα παραγράφονται μετὰ πάροδον ἓξ μηνῶν ἀπὸ τῆς τελέσεώς των, τὰ δὲ τιμωρούμενα διὰ βαρυτέρας ποινῆς παραγράφονται μετὰ πάροδον ἔτους. Διὰ τοῦ Κανονισμοῦ Ἐργασίας δύναται νὰ θεσπισθῇ βραχυτέρα παραγραφή. Τὸ πειθαρχικὸν παράπτωμα, τὸ ὁποῖον συνιστᾷ καὶ ποινικὸν ἀδίκημα, ὑπόκειται εἰς τὴν διὰ τὸ τελευταῖον τοῦτο προβλεπομένην μακροτέραν παραγραφήν.

VII. Πειθαρχικὸν δίκαιον καὶ δίκαιον τῆς καταγγελίας τῆς σχέσεως ἐργασίας. Παρ' ὅλας τὰς προσπαθείας μας δὲν ἠδυνήθημεν νὰ ἀντιληφθῶμεν τὴν ἀναγκαιότητα τῶν διατάξεων τοῦ ἄρθρου 303 τοῦ Προσχεδίου, ἀναφερομένων εἰς τὴν ἐπίδρασιν τοῦ πειθαρχικοῦ δικαίου τῆς ἐπιχειρήσεως ἐπὶ τοῦ δικαίου τῆς καταγγελίας τῆς σχέσεως ἐργασίας.

α'. Διὰ τῆς παραγράφου 1 τοῦ ἄρθρου 303 τίθεται ὡς κανών, ὅτι ὁ ἐργοδότης δὲν

δικαιοῦται νὰ λύσῃ τὴν ἐργασιακὴν σχέσιν διὰ καταγγελίας λόγῳ πειθαρχικοῦ παραπτώματος, προβλεφθέντος εἰς τὸν Κανονισμὸν Ἐργασίας. Ἀλλὰ τοῦτο προκύπτει κατὰ τρόπον ἀναμφίβολον ἐκ τοῦ προηγουμένου ἀκριβῶς ἄρθρου 302 (§ 2), τὸ ὁποῖον ἀποκλείει τὴν ἀπόλυσιν ὡς πειθαρχικὴν ποινήν. Συνεπῶς, ἡ διάταξις τοῦ Κανονισμοῦ, ἡ ὁποία θὰ προέβλεπεν ἀπόλυσιν τοῦ μισθωτοῦ, δηλ. καταγγελίαν ὑπὸ τοῦ ἐργοδότου τῆς ἐργασιακῆς σχέσεως, λόγῳ πειθαρχικοῦ παραπτώματος, θὰ ἦτο ἄκυρος. Μόνον κατ' ἐφαρμογὴν τῶν διατάξεων περὶ καταγγελίας τῆς σχέσεως ἐργασίας (Κεφ. ΙΑ' τοῦ Προσχεδίου) δύναται ὁ ἐργοδότης νὰ ἀπολύσῃ τὸν μισθωτόν. Προκειμένης, εἰδικώτερον, σχέσεως ἀορίστου χρόνου, μόνον τοῦ δικαιώματός του πρὸς μονομερῆ ἀναιτιώδη λύσιν τῆς ἐργασιακῆς σχέσεως δύναται νὰ κάμῃ χρῆσιν, ὑπὸ τὰς προϋποθέσεις τοῦ νόμου, δηλ. διὰ καταγγελίας ἐγγράφου καὶ διὰ καταβολῆς τῆς ἀποζημιώσεως (ἄρθρον 177 τοῦ Προσχεδίου). Τὸ πειθαρχικὸν παράπτωμα τοῦ μισθωτοῦ, ὅσον βαρὺ καὶ ἂν εἶναι, δὲν ὠφελεῖ τὸν ἐργοδότην ἀπὸ τῆς ἀπόψεως αὐτῆς. Ἡ παράγραφος 1 τοῦ ἰδίου ἄρθρου 303 εἰσάγει, ἐν συνεχείᾳ, ὡς ἐξαίρεσιν τοῦ κανόνος, τὴν περίπτωσιν, κατὰ τὴν ὁποίαν τὸ πειθαρχικὸν παράπτωμα συνιστᾷ «σπουδαῖον λόγον». Ἀλλὰ καὶ τοῦτο δὲν ἦτο ἀναγκαῖον νὰ λεχθῇ, ἀφοῦ ἡ λύσις εἶναι αὐτονόητος ἐκ τῆς γενικῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρου 161 τοῦ Προσχεδίου, εἰς τὴν ὁποίαν, ἄλλως τε, καὶ ἀναφέρεται ἐν τέλει ἡ παράγραφος 1 τοῦ ἄρθρου 303. Προστίθεται διὰ τῆς παραγράφου 2, ὅτι ὁ ἐργοδότης δύναται νὰ καταγγείλῃ τὴν σχέσιν ἐργασίας «ἐὰν ὁ μισθωτὸς ἐτιμωρήθη τρὶς διὰ τῆς ποινῆς ἀργίας», ἀλλὰ καὶ πάλιν «ἀπρουμένων τῶν περὶ καταγγελίας διατάξεων». Συμπέρασμα: Ἡ ἐπίδρασις τοῦ πειθαρχικοῦ παραπτώματος ἐπὶ τῆς λύσεως τῆς σχέσεως ἐργασίας, συμφώνως πρὸς τὸ ἄρθρον 303 τοῦ Προσχεδίου, ἰσοῦται πρὸς τὸ μηδέν. Θὰ ἦτο χρήσιμον νὰ ἀφιερωθῇ εἰς τὸ συμπέρασμα τοῦτο τὸ κείμενον ἑνὸς μακροσκελοῦς ἄρθρου, ἐὰν αἱ λοιπαὶ διατάξεις ἄφηναν περὶ αὐτοῦ σοβαρὰς ἀμφιβολίας. Νομίζομεν, ὅτι δὲν ἀφήνουν καμμίαν καὶ προτείνομεν: Νὰ ἀπαλειφθῇ ὁλόκληρον τὸ ἄρθρον 303 τοῦ Προσχεδίου. Διότι, χωρὶς νὰ προσθέτῃ τίποτε τὸ νέον, ἐνδέχεται νὰ γεννήσῃ ζητήματα. Οἱ ἑρμηνευταί, οἱ ὁποῖοι δὲν θὰ πιστεύουν, ὅτι ἐτέθη χωρὶς λόγον, θὰ ἀναζητοῦν εἰς αὐτὸ κάποιαν νέαν ἔννοιαν, τὴν ὁποίαν δὲν θὰ ἔχῃ. Ὁ κίνδυνος γίνεται σοβαρώτερος, ἐὰν ληφθῇ ὑπ' ὄψιν ἡ ὕπαρξις τῶν Ὀργανισμῶν, ἡ περίπτωσις τῶν ὁποίων θὰ πρέπει νὰ ἀπασχολήσῃ τοὺς Ἀναθεωρητάς.

β'. Ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸν Κανονισμὸν Ἐργασίας τῆς Ἐκμεταλλεύσεως, ὁ ὁποῖος δὲν δύναται νὰ προβλέπῃ τὴν πειθαρχικὴν ποινὴν τῆς ἀπολύσεως (ἄρθρον 302 § 2), ὁ ἀποκαλούμενος Ὀργανισμὸς προσωπικοῦ καὶ λειτουργίας τῆς Ἐπιχειρήσεως θὰ πρέπει νὰ περιέχῃ ὑποχρεωτικῶς «πειθαρχικὰς διατάξεις, ὡς καὶ τοὺς λόγους, δι' οὓς περιοριστικῶς ἐπιτρέπεται ἡ λύσις τῆς σχέσεως ἐργασίας» (ἄρθρον 317 § 1). Ἐὰν ἡ διάταξις αὐτὴ ἑρμηνευθῇ ἐν συναρτήσει πρὸς τὸ περιεχόμενον τῶν ἰσχυόντων Γενικῶν Κανονισμῶν προσωπικοῦ (τῶν μετονομαζομένων εἰς Ὀργανισμούς), θὰ πρέπει νὰ γίνῃ δεκτόν, ὅτι διὰ τοῦ Ὀργανισμοῦ θὰ καθορίζωνται τὰ πειθαρχικὰ παραπτώματα, τὰ ὁποῖα θὰ δίδουν τὸ δικαίωμα εἰς τὸν ἐργοδότην νὰ καταγγείλῃ τὴν σχέσιν ἐργασίας. Τοῦτο σημαίνει, ὅτι ἡ ἀπόλυσις θὰ θεσπίζεται, ὅπως καὶ εἰς τοὺς ἰσχύοντας Γενικοὺς Κανονισμούς, ὡς πειθαρχικὴ ποινή. Ἀλλὰ τότε μόνον ἀνάγεται εἰς πραγματικὴν πειθαρχικὴν ποινὴν ἡ ἀπόλυσις τοῦ μισθωτοῦ, ὅταν τὸ πειθαρχικὸν τούτου παράπτωμα ἔχῃ ἐπιπτώσεις ἐπὶ τοῦ δικαίου τῆς καταγγελίας τῆς σχέσεως ἐργασίας καὶ συγκεκριμένως ἐπὶ τῶν προϋποθέσεων ἀσκήσεώς της. Αἱ ἐπιπτώσεις αὐταὶ συνίστανται ἐπὶ μὲν τῆς ὡρισμένου χρόνου ἐργασιακῆς σχέσεως εἰς τὸν χαρακτηρισμὸν τοῦ πειθαρχικοῦ παραπτώματος ὡς σπουδαίου λόγου, ἐπὶ δὲ τῆς ἀορίστου διαρκείας ἐργασιακῆς σχέσεως εἰς τὴν ὁλικὴν ἢ μερικὴν ἀπαλλαγὴν τοῦ ἐργοδότου ἀπὸ τῆς ὑποχρεώσεως καταβολῆς ἀποζημιώσεως (οἱ ἐξυπηρετούμενοι διὰ τοῦ ἐγγράφου τύπου τῆς καταγγελίας σκοποὶ εἶναι ἄσχετοι πρὸς τὴν συμπεριφορὰν τοῦ μισθωτοῦ). Ἄνευ τῶν βασικῶν τούτων ἐννόμων συνεπειῶν ἡ λόγῳ πειθαρχικοῦ παραπτώματος λύσις τῆς ἐργασιακῆς σχέσεως δὲν ἀποκτᾷ τὸν χαρακτῆρα ἀληθοῦς πειθαρχικῆς ποινῆς. Κατ' ἀκολουθίαν, τὸ ζή-

τημα, τὸ ὁποῖον τίθεται πρὸς ρύθμισιν ὑπὸ τῶν Ἀναθεωρητῶν τοῦ Προσχεδίου, εἶναι τὸ ἀκόλουθον:

Δύναται διὰ τοῦ Ὀργανισμοῦ νὰ ὁρισθῇ πειθαρχικὸν παράπτωμα ὡς λόγος ἀπολύσεως; Ἐὰν ναί (ὅπως νομίζομεν, ὅτι προκύπτει ἐκ τῆς παραγράφου 1 τοῦ ἄρθρου 317), ποῖαι θὰ εἶναι αἱ συνέπειαι τῆς ἀναγνωρίσεως ὡς νομίμου τῆς πειθαρχικῆς ποινῆς τῆς ἀπολύσεως ἐπὶ τῶν ὅρων τῆς καταγγελίας τῆς σχέσεως ἐργασίας καὶ κυρίως τῆς ἀορίστου χρόνου;

Τὸ θέμα ἐπιδέχεται εὐρυτέραν ρύθμισιν, δυναμένην νὰ ἐπιφέρῃ σοβαρὰς ἀποκλίσεις ἐκ τῶν διατάξεων τοῦ Κεφαλαίου ΙΑ' τοῦ Προσχεδίου. Λαμβάνοντες ὑπ' ὄψιν τὸ ἐπὶ τοῦ θέματος τούτου δημιουργηθὲν διὰ τῶν ἰσχυόντων Γενικῶν Κανονισμῶν καθεστώς, θεωροῦμεν ἀναγκαίαν τὴν θέσπισιν μιᾶς γενικῆς διατάξεως, ἡ ὁποία θὰ προσδώσῃ εἰς τὴν πειθαρχικὴν ποινὴν τῆς ἀπολύσεως τὴν ἔννομον σημασίαν της, χωρὶς τοῦτο νὰ καταλήξῃ εἰς τὴν ὁλοσχερῆ ἄρσιν τῆς νομίμου προστασίας τῶν μισθωτῶν, ἡ ὁποία θὰ πρέπει νὰ διατηρηθῇ ἐν μέρει διὰ πολλοὺς λόγους. Προτείνομεν: Νὰ τεθῇ διὰ προσθήκης παραγράφου εἰς τὸ ἄρθρον 317 τοῦ Προσχεδίου διάταξις, ὁρίζουσα ὅτι: Ἡ ἕνεκα πειθαρχικοῦ παραπτώματος, εἰδικῶς ἐν τῷ Ὀργανισμῷ προβλεπομένου, λύσις τῆς ἀορίστου χρόνου σχέσεως ἐργασίας δὲν δύναται νὰ ἀποστερήσῃ τὸν ἀπολυόμενον μισθωτὸν τοῦ ἡμίσεος τῆς νομίμου ἀποζημιώσεώς του.

Ἡ πειθαρχικὴ ποινὴ τῆς ἀπολύσεως γίνεται ἀφορμὴ νὰ φανερωθῇ ἓν βασικὸν ἐλάττωμα τοῦ συστήματος τῆς μονομεροῦς καὶ ἀναιτιώδους καταγγελίας τῆς ἀορίστου χρόνου συμβάσεως ἐργασίας, ἐπὶ τοῦ ὁποίου βασίζεται τόσον ἡ ἰσχύουσα νομοθεσία μας, ὅσον καὶ ἡ μέλλουσα τοῦ Ἐργατικοῦ Κώδικος. Εἶναι γνωστόν, ὅτι τὸ σύστημα τοῦτο ἀπορρέει ἐκ τῆς ἀντιλήψεως, ὅτι ὁ ἐργοδότης εἶναι «ὁ μόνος κύριος» τῆς Ἐπιχειρήσεως, ὅτι εἶναι «ὁ μόνος ὑπεύθυνος» διὰ τὴν λειτουργίαν της καὶ, κατὰ συνέπειαν, πρέπει νὰ ἔχῃ τὴν εὐχέρειαν προσλήψεως καὶ ἀπολύσεως τοῦ προσωπικοῦ αὐτῆς, προκειμένου νὰ προσαρμόζῃ τὸ ἐργατικὸν δυναμικὸν εἰς τὰς ἑκάστοτε ἀνάγκας της, ἀπόλυτος ἐκτιμητὴς τῶν ὁποίων παραμένει ὁ ἴδιος. Ἀλλ' ἡ Πολιτεία, προκειμένου νὰ ἐξασφαλίσῃ ὡριαμένην προστασίαν εἰς τοὺς μισθωτούς, τοὺς ἐκτιθεμένους εἰς τὴν ἐργοδοτικὴν αὐτὴν ἐλευθερίαν, ἐπενέβη καὶ ὥρισε τὰς προϋποθέσεις χρήσεως αὐτῆς, μεταξὺ τῶν ὁποίων καὶ ἐκείνην — οὐσιαστικὴν — τῆς καταβολῆς, ἀντὶ προειδοποιήσεως, χρηματικῆς ἀποζημιώσεως. Ὑπὸ τὸ νομικὸν τοῦτο καθεστὼς τὸ πειθαρχικὸν παράπτωμα τοῦ μισθωτοῦ, ὅσον βαρὺ καὶ ἂν εἶναι, δὲν αἴρει τὰς νομίμους αὐτὰς προϋποθέσεις. Συνέπεια: ὁ ἐργοδότης, ὁ καταγγέλλων τὴν σχέσιν ἐργασίας πράγματι ἐξ αἰτίας τοῦ πειθαρχικοῦ παραπτώματος, ὑποχρεοῦται νὰ τηρήσῃ τὸν ἔγγραφον τύπον καὶ νὰ καταβάλῃ ὁλόκληρον τὴν ἀποζημίωσιν, ὡς νὰ κατήγγειλεν ἀναιτιωδῶς. Πληρώνει τὰ λύτρα τῆς ἐλευθερίας του, μιᾶς ἐλευθερίας, τῆς ὁποίας δὲν κάμνει πάντοτε ἀγαθὴν χρῆσιν (ὅπως δεικνύει ἡ συχνὴ ἐφαρμογὴ τῶν περὶ καταχρήσεως δικαιώματος διατάξεων τοῦ ἄρθρου 281 Α.Κ.). Ἀπὸ τὴν ἄλλην πλευρὰν ὁ ἀποδιοπομπαίος μισθωτός, παρ' ὅλον ὅτι διέπραξε βαρὺ πειθαρχικὸν παράπτωμα, παραμένει εἰς τὴν ἐπιχείρησιν, συχνὰ φερόμενος προκλητικῶς, καὶ ἀναμένει τὴν νόμιμον ἀπόλυσίν του, διὰ νὰ λάβῃ τὴν ἀποζημίωσιν, ὅπως ἀκριβῶς καὶ ὁ ἐντιμώτερος τῶν ἀπολυομένων μισθωτῶν. Ἐκμεταλλεύεται τὴν ὑπὸ τῆς Πολιτείας καθιερωθεῖσαν ὑπὲρ τῶν ἐργαζομένων προστασίαν. Τὸ σύστημα τοῦτο δὲν συμβάλλει εἰς τὴν ἔντιμον συναλλαγήν. Θὰ ἦτο μάταιον νὰ ζητηθῇ ἡ κατάργησίς του. Εἶναι ὅμως ἐπιβεβλημένον νὰ προταθοῦν αἱ μέθοδοι βελτιώσεώς του. Νομίζομεν, ὅτι ὁ Ἐσωτερικὸς Κανονισμὸς τῆς Ἐπιχειρήσεως, διὰ τοῦ περιεχομένου τῶν ἰσχυόντων Γενικῶν Κανονισμῶν Προσωπικοῦ, δύναται νὰ συμβάλῃ εἰς τὴν διαμόρφωσιν, ἐντὸς τῶν πλαισίων τῆς Ἐπιχειρήσεως, δικαιοτέρου καὶ ἐντιμωτέρου συστήματος καταγγελίας τῆς ἐργασιακῆς σχέσεως. Διὰ τὸν λόγον τοῦτον καὶ ἐπανερχόμεθα εἰς τὴν ἀνωτέρω διατυπωθεῖσαν πρότασίν μας περὶ ἐπεκτάσεως τῶν Ὀργανισμῶν εἰς ὅλας ἀνεξαιρέτως τὰς μεγάλας ἐπιχειρήσεις τῆς χώρας. Χάρις εἰς τὸ περιεχόμενον τοῦ Ὀργανισμοῦ (ἄρθρον 317 τοῦ Προσχεδίου) ἡ ἐλευθερία τοῦ ἐργοδότου πρὸς μονομερῆ λύσιν τῆς ἐργασιακῆς σχέσεως δύναται νὰ περιορισθῇ πρὸς καλλιτέραν χρῆσιν. Εἰσάγονται στοιχεῖα, ἂν ὄχι μονιμότητος, τοὐλάχιστον σταθερότητος τῆς ἐργασιακῆς σχέσεως, μὲ ἀ-

γαθὸν ἀποτέλεσμα τὴν δημιουργίαν αἰσθήματος ἀσφαλείας εἰς τὸν μισθωτὸν καὶ παραλλήλως τὴν δημιουργίαν δεσμῶν μεταξὺ τούτου καὶ τῆς Ἐπιχειρήσεως. Τὸ βαρὺ πειθαρχικὸν παράπτωμα θὰ ἔχῃ τὴν ἐπιβαλλομένην κύρωσίν του.

8. Τὸ ἄρθρον 318 τοῦ Προσχεδίου καθιστᾷ ὑποχρεωτικὴν τὴν διὰ τοῦ Ὀργανισμοῦ σύστασιν πειθαρχικοῦ συμβουλίου τριμεροῦς συνθέσεως (ὀρθὴ λύσις) πρὸς ἐπιβολὴν τῶν πειθαρχικῶν ποινῶν. Ἐκ τῆς διατυπώσεως τοῦ ἄρθρου τούτου συνάγεται, ὅτι τὸ πειθαρχικὸν συμβούλιον ἐννοεῖται «μονοβάθμιον».

Ὑπενθυμίζομεν εἰς τοὺς Ἀναθεωρητὰς τοῦ Προσχεδίου, ὅτι ἐκ τῶν ἰσχυόντων Γενικῶν Κανονισμῶν ἢ εἰδικῶν νόμων ἄλλοι μὲν ἔχουν ἱδρύσει ἑνὸς βαθμοῦ πειθαρχικὰ συμβούλια (Ἀτμήλατοι Σιδηρόδρομοι, Α.Τ.Ε., Δ.Ε.Η., Κ.Τ.Ε.Λ., Ο.Α.Σ.Θ.), ἄλλοι δὲ ἔχουν συστήσει καὶ δευτεροβάθμιον (Ἑταιρεία Ὑδάτων, Ο.Τ.Ε., Ἐθνικὴ Τράπεζα, ὑπὸ Ε.Ο.Τ. ξενοδοχειακαὶ ἐπιχειρήσεις), σκοπὸς τῶν ὁποίων εἶναι, κατὰ κανόνα, ὁ ἔλεγχος, συνεπείᾳ «ἐφέσεως» ἢ «αἰτήσεως ἀναθεωρήσεως», τῶν βαρυτέρων πειθαρχικῶν ποινῶν: ὁριστικῆς ἀπολύσεως, προσωρινῆς ἀπολύσεως καὶ ἀργίας μακροτέρας διαρκείας.

Ἡ ὕπαρξις ὀργάνου δευτέρου βαθμοῦ δικαιοδοσίας παρέχει τὰς γενικῶς παραδεδεγμένας ἐγγυήσεις ὀρθῆς ἀπονομῆς τῆς δικαιοσύνης. Ἡ ἐξασφάλισις τῶν ἐγγυήσεων τούτων παρουσιάζεται ἰδιαιτέρως ἀναγκαία ὅσον ἀφορᾷ τοὺς τιμωρουμένους διὰ τῆς ποινῆς τῆς ἀπολύσεως μισθωτούς. Προτείνομεν: Νὰ προστεθῇ εἰς τὸ ἄρθρον 318 τρίτη περίοδος, ὁρίζουσα ὅτι: Κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον συνιστᾶται δευτεροβάθμιον πειθαρχικὸν συμβούλιον, πρὸς ἔλεγχον τῶν ἐπιβαλλουσῶν τὴν ποινὴν τῆς ἀπολύσεως ἀποφάσεων τοῦ πρωτοβαθμίου πειθαρχικοῦ συμβουλίου ἢ καὶ ἄλλων, ἐκτὸς αὐτῆς, ποινῶν.

Διὰ νὰ σταθμισθῇ ὀρθῶς ἡ προτεινομένη συμπλήρωσις θὰ πρέπει νὰ ληφθῇ ὑπ' ὄψιν, ὅτι τὰ Δικαστήρια μας, υἱοθετήσαντα τὴν ἐκδοχὴν ὅτι ἡ ἀπόφασις τοῦ συσταθέντος διὰ Κανονισμοῦ ἐχόντος ἰσχὺν νόμου πειθαρχικοῦ συμβουλίου εἶναι πρᾶξις διοικητικὴ (παγία νομολογία τοῦ Ἀρείου Πάγου), περιορίζονται εἰς τὸν ἔλεγχον τῆς «νομιμότητος» τῆς πειθαρχικῆς ποινῆς καὶ ἀρνοῦνται τὸν οὐσιαστικὸν ἔλεγχον τῆς κρίσεως τοῦ πειθαρχικοῦ συμβουλίου. Ἐὰν δὲ γίνῃ δεκτόν, ὅτι τὸ τριμερὲς πειθαρχικὸν συμβούλιον δὲν εἶναι ὄργανον διοικητικόν, ἀλλὰ δικαιοδοτικόν— ὅπως πιστεύομεν— θὰ τεθῇ ὑπὸ ἀμφισβήτησιν καὶ αὐτὸς ὁ ἔλεγχος τῆς νομιμότητος τῆς πειθαρχικῆς ποινῆς. Διὰ τοὺς ἀνωτέρω λόγους κρίνεται ἀπαραίτητος ἡ ἐντὸς τῶν πλαισίων τῆς ἐπιχειρήσεως λειτουργία ὀργάνου δευτεροβαθμίου πειθαρχικῆς δικαιοδοσίας, πρὸς ἄσκησιν τόσον τοῦ ἀκυρωτικοῦ, ὅσον καὶ τοῦ οὐσιαστικοῦ ἐλέγχου ἐπὶ τῶν βαρυτέρων, τοὐλάχιστον, πειθαρχικῶν ποινῶν.

Προσθέτομεν, ὅτι, κατὰ τὸ ἄρθρον 318, ὁ «πρόεδρος» τοῦ πειθαρχικοῦ συμβουλίου θὰ πρέπει νὰ εἶναι ὑπάλληλος τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας ἢ ἕτερος δημόσιος ὑπάλληλος. Ἀλλά, κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον, ἀποκλείονται προσωπικότητες, αἱ ὁποῖαι, παρ' ὅλον ὅτι δὲν εἶναι δημόσιοι ὑπάλληλοι, θὰ ἠδύναντο, ἴσως καλλίτερον τούτων, νὰ ἀσκήσουν τὸ λειτούργημα τοῦ τρίτου καὶ ἀμερολήπτου πειθαρχικοῦ δικαστοῦ τῆς Ἐπιχειρήσεως. Διατί νὰ ἀποκλεισθοῦν; Θέτομεν τὴν σκέψιν μας εἰς τὴν κρίσιν τῶν Ἀναθεωρητῶν τοῦ Προσχεδίου.

VIII. Ἐ π ὶ τ ῆ ς κ α τ α ρ τ ί σ ε ω ς τ ῶ ν Κ α ν ο ν ι σ μ ῶ ν κ α ὶ Ὀ ρ γ α ν ι σ μ ῶ ν. Ἡ μέθοδος καταρτίσεως τοῦ Ἐσωτερικοῦ Κανονισμοῦ ἀποτελεῖ τὸ βασικώτερον πρόβλημα τοῦ Θεσμοῦ. Προσδιορίζει τὴν νομικὴν δύναμιν τῆς πράξεως καὶ, ἐπὶ πλέον, καθορίζει, τὴν ἠθικήν της δύναμιν, στοιχεῖον ὄχι ἀμελητέον εἰς τὰς σχέσεις Κεφαλαίου καὶ Ἐργασίας.

α'. Κατὰ τὸν ν. ΔΛ)1912 ὁ Κανονισμός, ὁ ὁποῖος προέβλεπε τὰ πρόστιμα, κατηρτίζετο ἀποκλειστικῶς ὑπὸ τοῦ ἐργοδότου (βλ. ἄρθρον 3 β' τοῦ κωδικοποιημένου β.δ)τος τῆς 24.6.1920), ὑποχρεουμένου μόνον νὰ ὑποβάλλῃ ἀντίγραφον αὐτοῦ εἰς τὴν Ἀστυνομικὴν Ἀρχὴν (βλ. ἄρθρον 7 ἐδάφιον 3 τοῦ ἐκτελεστικοῦ β.δ)τος τῆς 14.9.1912).

β'. Κατὰ τὸν νόμον 3752)1929 διὰ τὴν ὑπὸ τοῦ Ὑπουργοῦ Συγκοινωνιῶν κύρωσιν τοῦ Γενικοῦ Κανονισμοῦ Προσωπικοῦ «προ-

απαιτείται ἡ γνώμη τῶν ἐνδιαφερομένων», δηλαδὴ τοῦ ἐργοδότου καὶ τοῦ προσωπικοῦ τῆς Ἐπιχειρήσεως, ἐκφραζομένη ἐντὸς τριμήνου ἀπὸ τῆς εἰς αὐτοὺς κοινοποιήσεως τοῦ Κανονισμοῦ. Διὰ τῆς παρόδου ἀπράκτου τῆς προθεσμίας «τεκμαίρεται ἐκ τῆς σιωπῆς ἀποδοχὴ» αὐτοῦ, ὁπότε ὁ Ὑπουργὸς ἐκδίδει τὸ κυρωτικὸν διάταγμα. Ἐὰν ὁ ἐργοδότης ἢ τὸ προσωπικὸν τῆς Ἐπιχειρήσεως ὑποβάλλουν, δι' ἐκπροθέσμου ὑπομνήματος, διαφωνίας ὅσον ἀφορᾷ τὸ περιεχόμενον τοῦ Κανονισμοῦ, ὁ Ὑπουργὸς ὀφείλει νὰ ἀποφανθῇ ἐπ' αὐτῶν ἠτιολογημένως, μετὰ γνώμην τοῦ ἁρμοδίου Ὑπηρεσιακοῦ Συμβουλίου. Τὰ ἐνδιαφερόμενα μέρη ἐδικαιοῦντο νὰ ἀσκήσουν κατὰ τῆς ὑπουργικῆς αὐτῆς ἀποφάσεως προσφυγὴν ἐνώπιον τοῦ Ἀνωτάτου Συγκοινωνιακοῦ Συμβουλίου, τὸ ὁποῖον ὤφειλε νὰ ἀποφανθῇ ὁριστικῶς ἐντὸς διμήνου ἀπὸ τῆς ὑποβολῆς τῆς προσφυγῆς. Ἐν συνεχείᾳ ὁ Ὑπουργὸς ἐξέδιδε τὴν κυρωτικὴν ἀπόφασίν του σύμφωνον πρὸς τὴν ἀπόφασιν τοῦ Συμβουλίου (ἄρθρον 2). Ἀλλ' ἡ ἀνωτέρω διαδικασία εἶχεν ὑποστῇ εἰς τὴν πρᾶξιν σοβαρὰς ἀλλοιώσεις. Ἐὰν δὲν ἀπατώμεθα, τὸ Ἀνώτατον Συγκοινωνιακὸν Συμβούλιον κατηργήθη, ἐνῷ τὸ κείμενον τοῦ Κανονισμοῦ συνέτασσεν ἡ ἐνδιαφερομένη Ἐπιχείρησις, δηλ. ἡ ἐργοδοτικὴ αὐτῆς διεύθυνσις καὶ ὄχι ἡ Διοίκησις, ὅπως φαίνεται νὰ ἐννοῇ ὁ νόμος.

γ'. Τὴν διαδικασίαν τοῦ νόμου 3752)1929 υἱοθετεῖ κατὰ βάσιν τὸ Προσχέδιον τοῦ Κώδικος, μὲ οὐσιώδεις βελτιώσεις, ἀλλὰ μόνον ὅσον ἀφορᾷ τοὺς Ὀργανισμούς. Κατ' αὐτὸ τὸν Ὀργανισμὸν καταρτίζει ὁ ἐργοδότης (ἄρθρον 316), ὁ ὁποῖος ὑποβάλλει αὐτὸν ὑποχρεωτικῶς πρὸς ἔγκρισιν εἰς τὸ Ὑπουργεῖον Ἐργασίας. Πρὸ τῆς ὑποβολῆς του γνωστοποιεῖ τὸν Ὀργανισμὸν εἰς ὅλας τὰς ὑφισταμένας Ὀργανώσεις τῶν μισθωτῶν τῆς Ἐπιχειρήσεως (§ 1 ἄρθρου 319), αἱ ὁποῖαι, ἐντὸς τριμήνου ἀποκλειστικῆς προθεσμίας, πρέπει νὰ ὑποβάλλουν εἰς τὸ Ὑπουργεῖον τὰς τυχὸν ἀντιρρήσεις των (§ 2). Ἐὰν ἡ προθεσμία παρέλθῃ ἄπρακτος, ὁ Ὀργανισμὸς κυροῦται δι' ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ, δημοσιευομένης εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως, μετ' ἔλεγχον τῆς νομιμότητος (μόνον) τοῦ περιεχομένου του, περὶ τῆς ὁποίας γνωμοδοτεῖ προηγουμένως τὸ Ἐθνικὸν Γνωμοδοτικὸν Συμβούλιον Κοινωνικῆς Πολιτικῆς (§§ 3 καὶ 4). Παρατηροῦμεν, ὅτι ἐνῷ τὸ ν.δ. 3789)1957, (ἐκ τοῦ ὁποίου ἔχει ληφθῇ ἡ διαδικασία τῆς κυρώσεως τῶν Ὀργανισμῶν) δίδει ὑποχρεωτικὸν χαρακτῆρα εἰς τὴν γνωμοδότησιν τοῦ Συμβουλίου, (ἄρθρον 2 § 2 ἐδάφιον 2), τὸ Προσχέδιον ἀφήνει τὸ ζήτημα ἀδιευκρίνητον, ὅπως ἀφήνει ἀδιευκρίνητον καὶ τὸ ζήτημα τῆς ἐξουσίας ἢ ὄχι τοῦ Ὑπουργοῦ νὰ ἐπιφέρῃ τροποποιήσεις. Θὰ δημιουργηθοῦν ἀμφισβητήσεις. Θέτομεν ὑπ' ὄψιν τῶν Ἀναθεωρητῶν τὰ ἀνωτέρω ζητήματα πρὸς διευκρίνησιν.

Ἐὰν ὑποβληθοῦν ἐκ μέρους τῆς ὀργανώσεως τοῦ προσωπικοῦ ἀντιρρήσεις καὶ, τελικῶς, προκύψῃ διένεξις ἐπὶ τοῦ περιεχομένου τοῦ Ὀργανισμοῦ, ὁ Ὑπουργὸς ὑποχρεοῦται νὰ παραπέμψῃ αὐτὴν ἐνώπιον τῆς ἁρμοδίας Ἐπιτροπῆς Διαιτησίας, ἡ ἀπόφασις τῆς ὁποίας, δημοσιευομένη εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως, ἰσχύει ὡς Ὀργανισμός (§ 5).

Ἡ οὐσιώδης προσφορὰ τῶν συντακτῶν τοῦ Προσχεδίου συνίσταται εἰς τὸ ὅτι, ὅπον ἀφορᾷ τὴν κατάρτισιν τῶν Ὀργανισμῶν, κατέστησαν τὸν ρόλον τοῦ προσωπικοῦ τῆς Ἐπιχειρήσεως οὐσιαστικώτερον ἐν συγκρίσει πρὸς τὸν νόμον 3752)1929. Φοβούμεθα ὅμως, ὅτι αἱ παρεμβάσεις τῶν Ἐπιτροπῶν Διαιτησίας θὰ εἶναι συχναί. Πάντως ἡ ἰδέα τῶν συντακτῶν τοῦ Προσχεδίου νὰ χρησιμοποιήσουν τελικῶς τὰ διαιτητικὰ ὄργανα εἰς τὴν διαδικασίαν καταρτίσεως τῶν Ὀργανισμῶν πρέπει νὰ ἐπιδοκιμασθῇ, ἀφοῦ δὲν εἶχον τὸ θάρρος νὰ προχωρήσουν εἰς τὴν δημιουργίαν τῶν καταλληλοτέρων διὰ τὴν λειτουργίαν τοῦ θεσμοῦ ὀργάνων. Ἐννοοῦμεν τὰ «συμβούλια τῆς ἐπιχειρήσεως».

δ'. Ἡ μὴ δημιουργία τῶν ὀργάνων τούτων ἔχει τὰς μοιραίας συνεπείας της, ὅσον ἀφορᾷ τὴν διαδικασίαν καταρτίσεως τοῦ Κανονισμοῦ Ἐργασίας. Ἐπὶ τοῦ σημείου τούτου τὸ Προσχέδιον δὲν ἀπομακρύνεται τοῦ ν.δ. 3789)1957.

Κατὰ τὸ Προσχέδιον ὁ Κανονισμὸς Ἐργασίας «καταρτίζεται ὑπὸ τοῦ ἐργοδότου» (ἄρθρον 299 § 1, ἄρθρον 1 § 1 ν.δ. 3789), ὑποχρεουμένου νὰ ὑποβάλλῃ αὐτὸν πρὸς «κύρωσιν» εἰς τὸ Ὑπουργεῖον Ἐργασίας (ἄρθρον 306 § 1, ἄρθρον 2 § 1 ν.δ. 3789). Ἡ κύρωσις γίνεται δι' ἀποφάσεως τοῦ Υ-

πουργοῦ, δικαιουμένου νὰ ἐλέγξῃ τὴν «νομιμότητα» (καὶ μόνον) τοῦ Κανονισμοῦ (ἄρθρον 306 § 2). Τῆς ἐκδόσεως τῆς κυρωτικῆς ἀποφάσεως προηγεῖται γνωμοδότησις τοῦ Ἐθνικοῦ Γνωμοδοτικοῦ Συμβουλίου Κοινωνικῆς Πολιτικῆς.

Παρατηροῦμεν καὶ πάλιν, ὅτι δὲν διευκρινίζεται ὁ ὑποχρεωτικὸς (ἄρθρον 2 § 2 ἐδαφ. 2 ν.δ. 3789) ἢ προαιρετικὸς χαρακτὴρ τῆς γνωμοδοτήσεως τοῦ Συμβουλίου καὶ ἡ ἐξουσία τοῦ Ὑπουργοῦ νὰ ἐπιφέρῃ ἢ ὄχι εἰς τὸν ἐγκρινόμενον Κανονισμὸν Ἐργασίας τροποποιήσεις, ζήτημα τὸ ὁποῖον ἀπησχόλησε τὰ δικαστήρια μας καὶ ἰδίως τὸ Σ.Ε. ὑπὸ τὸ ἰσχῦον ν.δ. 3789. Θέτομεν ὑπ' ὄψιν τῶν Ἀναθεωρητῶν καὶ τὰς περιπτώσεις κυτάς, διὰ τὴν ἐνιαίαν ρύθμισιν τῶν ζητημάτων.

Τὸ Συμβούλιον γνωμοδοτεῖ «μετ' ἀκρόασιν τῶν μερῶν περὶ τῆς νομιμότητος τῶν διατάξεων τοῦ Κανονισμοῦ» (παράγραφος 1 ἄρθρου 307, διαφορετικὸν κάπως τοῦ ἀντιστοίχου ἄρθρου 2 § 3 τοῦ ν.δ. 3789). Συνεπῶς ἡ γνώμη τοῦ προσωπικοῦ τῆς Ἐκμεταλλεύσεως περιορίζεται ἀποκλειστικῶς εἰς τὴν νομιμότητα τοῦ ὑπὸ τοῦ ἐργοδότου καταρτιζομένου Κανονισμοῦ Ἐργασίας καὶ δὲν ἐπεκτείνεται εἰς τὴν σκοπιμότητα τῶν διατάξεων αὐτοῦ.

Τὸ πῶς ἡ γνώμη τοῦ προσωπικοῦ τῆς ἐκμεταλλεύσεως φθάνει ἐνώπιον τοῦ Συμβουλίου εἶναι ἀποκαλυπτικὸν τῆς ἐσωτερικῆς καταστάσεως τῆς ἑλληνικῆς Ἐπιχειρήσεως. Οἱ ἐργαζόμενοι ἐκπροσωποῦνται «ὑπὸ μισθωτῶν» (!!!), ὁριζομένου εἴτε κατὰ πλειοψηφίαν ὑπὸ τοῦ προσωπικοῦ τῆς Ἐκμεταλλεύσεως, εἴτε ὑπὸ τοῦ τυχὸν ὑφισταμένου ἐπαγγελματικοῦ σωματείου. Συμπέρασμα: Κατάστασις πρωτόγονος. Διὰ τὴν βελτίωσιν τοῦ ἀνωτέρω συστήματος προτείνομεν: Νὰ τεθῇ εἰς ἄρθρον 306 τοῦ Προσχεδίου πρώτη παράγραφος, ὁρίζουσα τὰ ἀκόλουθα: Ἀντίγραφον τοῦ ὑπ' αὐτοῦ συνταχθέντος σχεδίου Κανονισμοῦ Ἐργασίας ὁ ἐργοδότης κοινοποιεῖ εἰς τὰ ἐν Ἐπιχειρήσει ὑπάρχοντα ἐπαγγελματικὰ σωματεῖα τῶν μισθωτῶν, ἀναρτᾷ εἰς ἐμφανὲς μέρος τῆς Ἐκμεταλλεύσεως καὶ παραδίδει εἰς πάντα ἐνδιαφερόμενον μισθωτὸν αὐτῆς, τάσσων συγχρόνως εὔλογον προθεσμίαν ὑποβολῆς ἐγγράφων προτάσεων ἐπὶ τοῦ περιεχομένου τοῦ Κανονισμοῦ. Μετὰ τὴν πάροδον τῆς προθεσμίας ταύτης ὁ ἐργοδότης, λαμβάνων ὑπ' ὄψιν τὰς ὑποβληθείσας προτάσεις, προβαίνει εἰς τὴν ὁριστικὴν κατάρτισιν τοῦ Κανονισμοῦ Ἐργασίας.

Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον οἱ Κανονισμοὶ Ἐργασίας δὲν θὰ καταρτίζωνται ἐρήμην ἀκριβῶς ἐκείνων, τὸν μόχθον τῶν ὁποίων θὰ ρυθμίζουν. Ἡ γνώμη των θὰ ἀκούεται, τοὐλάχιστον ἀπὸ τοὺς καλοπροαιρέτους ἐργοδότας, ἀφοῦ αἱ ἀποτελεσματικαὶ δι' ὅλους νομοθετικαὶ λύσεις ἀνήκουν ἀκόμη εἰς τὸ μέλλον.

***

Πρὶν περατώσωμεν τὰς παρατηρήσεις καὶ προτάσεις μας κρίνομεν σκόπιμον νὰ δώσωμεν μίαν συνοπτικὴν καὶ εἰς ἀδρὰς γραμμὰς εἰκόνα τοῦ ἐργοδότου κατὰ τὸ Προσχέδιον τοῦ Ἑλληνικοῦ Κώδικος Ἐργασίας.

Ὁ ἐργοδότης θέτει διὰ τοῦ Κανονισμοῦ Ἐργασίας (ἄρθρον 299 § 1) κανόνας δικαίου (ἄρθρον 305 § 1). Τοῦτο σημαίνει, ὅτι ἐπὶ τῶν μισθωτῶν, οἱ ὁποῖοι σχηματίζουν τὸ προσωπικὸν τῆς ἐπιχειρήσεως ἢ ἐκμεταλλεύσεώς του, ἀσκεῖ νομοθετικὴν ἐξουσίαν.

Ὁ ἴδιος διαθέτει, κατὰ τρόπον ἀποκλειστικόν, τὸ διευθυντικὸν δικαίωμα (ἄρθρον 52). Τοῦτο σημαίνει, ὅτι ἐπὶ τῆς αὐτῆς ἀνθρωπίνης κοινότητος ἀσκεῖ ἐκτελεστικὴν ἐξουσίαν.

Ὁ ἴδιος, ἐφωδιασμένος μὲ τὴν πειθαρχικὴν ἐξουσίαν, δικαιοῦται νὰ ἐπιβάλλῃ ποινὰς (ἄρθρον 302). Τοῦτο σημαίνει, ὅτι ἐπὶ τῶν μελῶν τῆς αὐτῆς κοινότητος ἀσκεῖ δικαιοδοτικὴν ἐξουσίαν.

Ἐπὶ πλέον ὁ ἴδιος ἐκτελεῖ τὴν ὑπ' αὐτοῦ ἀποφασισθεῖσαν καὶ κατὰ τοῦ μισθωτοῦ ἀπαγγελθεῖσαν πειθαρχικὴν ποινήν. Τοῦτο σημαίνει, ὅτι ἀσκεῖ ἐξουσίαν δημοσίας δυνάμεως.

Ὑπάρχει ἄλλος φορεὺς ἐξουσιῶν τόσον ἀπολυταρχικός, ὅσον ὁ ἐργοδοτικὸς φορεὺς τῆς Ἐπιχειρήσεως ἢ τῆς Ἐκμεταλλεύσεως; Ποῦ εἶναι ἡ περίφημος διάκρισις τῶν ἐξουσιῶν, μία τῶν μεγαλυτέρων κατακτήσεων τῆς ἀστικῆς δημοκρατίας, ἐξησφαλισμένη διὰ συνταγματικῶν (ἄρθρα 22, 27

καὶ 28 τοῦ ἰσχύοντος Συντάγματος) ἐγγυήσεων:

Ἐφαρμογὴ εἰς τὴν Ἐκμετάλλευσιν (ὅπως ἐννοεῖ αὐτὴν τὸ ἄρθρον 13 τοῦ Προσχεδίου) τῶν ἀρχῶν ὄχι τῆς κοινωνικῆς δημοκρατίας, ἀλλὰ τῆς ἁπλῆς ἀστικῆς δημοκρατίας, ἐπιβάλλει τὴν κατάρτισιν τοῦ Κανονισμοῦ Ἐργασίας ἀπὸ κοινοῦ μεταξὺ τοῦ ἐργοδότου καὶ τοῦ προσωπικοῦ, καταλλήλως ἐκπροσωπουμένου. Μόνον κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον οἱ ἐσωτερικοὶ κανόνες δικαίου τῆς Ἐκμεταλλεύσεως θὰ παράγωνται διὰ τῆς λειτουργίας μιᾶς δημοκρατικῆς νομικῆς τεχνικῆς. Καὶ ἐὰν ἀκόμη τὸ διευθυντικὸν δικαίωμα παραμείνῃ ἐξ ὁλοκλήρου προνόμιον ἐργοδοτικόν, ἡ πειθαρχικὴ ἐπὶ τοῦ προσωπικοῦ τῆς Ἐκμεταλλεύσεως ἐξουσία θὰ πρέπει νὰ ἀφαιρεθῇ ἀπὸ τὸν ἐργοδότην, διὰ νὰ μεταφερθῇ εἰς τὸ τριμερὲς πειθαρχικὸν συμβούλιον, τὸ ὁποῖον θὰ ἀσκῇ αὐτὴν ὡς πειθαρχικὴν δικαιοδοσίαν. Δι' αὐτοῦ τοῦ τρόπου θὰ ἔχῃ τοὐλάχιστον ἐπιτευχθῇ ἐντὸς τῶν στενωτέρων πλαισίων τῆς Ἐκμεταλλεύσεως ἢ τῆς Ἐπιχειρήσεως ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον ἔχει ἐπιτευχθῇ εἰς τὰ εὐρύτερα πλαίσια τοῦ ἀστικοῦ Κράτους: Ἡ διάκρισις τῶν ἐξουσιῶν μὲ ὅλας τὰς ἀγαθάς της συνεπείας.

Θὰ πρέπει, ἐν τέλει, νὰ λεχθῇ πρὸς τοὺς Κυβερνῶντας καὶ διευθύνοντας τὸ ἔργον τοῦ Κώδικος Ἐργασίας, ὡς ἀπάντησις εἰς τὰς νομοθετικῶς ἐξαγγελθείσας ἐπαγγελίας, πρὸς τοὺς Συντάκτας τοῦ Προσχεδίου, ὡς μομφὴ διὰ τὴν ἔλλειψιν ἱκανοῦ αθένους, πρὸς τοὺς Ἀναθεωρητάς, ὡς παραίνεσις:

Δὲν ἐξασφαλίζονται ὅροι εὐδοκίμου συμμετοχῆς εἰς διεθνεῖς οἰκονομικοὺς συνασπισμούς, ὅπως ἡ Ε.Ο.Κ., μὲ ἐργαζομένους ξένους πρὸς τὰ συμφέροντα καὶ τὴν τύχην τῆς Ἐπιχειρήσεως.

Δὲν πραγματοποιεῖται κοινωνικὴ δημοκρατία μὲ ἀπολυταρχικῶς διοργανωμένην Ἐπιχείρησιν.

Βιβλίον τέταρτον

Κεφάλαιον ΚΒ'

Ὡς διαμορφοῦται κατόπιν τῶν προτεινομένων τροποποιήσεων καὶ συμπληρώσεων.

Ἐσωτερικὸς Κανονισμὸς

Ἄρθρον 299

Ὑποχρεώσεως καταρτίσεως Κανονισμοῦ Ἐργασίας

1. Εἰς Ἐκμεταλλεύσεις, εἰς τὰς ὁποίας ἀπασχολοῦνται ἄνω τῶν πεντήκοντα (50) μισθωτοί καταρτίζεται ὑπὸ τοῦ ἐργοδότου Κανονισμὸς Ἐργασίας πρὸς τὸν σκοπὸν διαμορφώσεως ἐνιαίου ἐσωτερικοῦ καθεστῶτος τῆς Ἐκμεταλλεύσεως.

2. Ἡ παράγραφος 2 τοῦ Προσχεδίου ἀπαλείφεται καὶ τίθεται ἀντ' αὐτῆς: Εἰς τὰς ἀπασχολούσας κάτω τῶν πεντήκοντα (50) μισθωτῶν Ἐκμεταλλεύσεις δύναται νὰ καταρτισθῇ Κανονισμὸς Ἐργασίας, ὑποβαλλόμενος ὑποχρεωτικῶς εἰς τὴν ρυθμισιν τοῦ παρόντος.

3. Τῆς ὑποχρεώσεως καταρτίσεως Κανονισμοῦ ἀπαλλάσσονται αἱ Ἐκμεταλλεύσεις, εἰς τὰς ὁποίας, λόγῳ τῆς ἰδιομορφίας τῆς ὀργανώσεως των, ἡ καταρτισις αὐτοῦ προσκρούει εἰς ἰδιαιτέρας δυσχερείας. Ἡ ἀπαλλαγὴ χορηγεῖται, τῇ αἰτήσει τοῦ ἐνδιαφερομένου ἐργοδότου καὶ μετὰ γνώμην τοῦ Ἐθνικοῦ Γνωμοδοτικοῦ Συμβουλίου Κοινωνικῆς Πολιτικῆς, δι' ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας, δημοσιευομένης εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως. Ἡ ἀπαλλαγὴ αἴρεται τῇ αἰτήσει παντὸς ἐνδιαφερομένου ἢ καὶ αὐτεπαγγέλτως ὑπὸ τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας, κατὰ τὴν αὐτὴν διαδικασίαν.

Ἄρθρον 300

Περιεχόμενον Κανονισμοῦ

1. Ὁ Κανονισμὸς Ἐργασίας περιέχει κανόνας ρυθμίζοντας (ἀπαλείφεται ἡ λέξις «συμπληρωματικῶς») τὰς κατὰ τὴν ἐκτέλεσιν τῆς ἐργασίας ἐν τῇ Ἐκμεταλλεύσει διαμορφουμένας σχέσεις μεταξὺ ἐργοδότου καὶ τῶν μισθωτῶν, ἰδίᾳ δὲ τὰς ἀφορώσας τὴν τάξιν καὶ ὀργάνωσιν τῆς Ἐκμεταλλεύσεως, τὴν ἐν αὐτῇ πειθαρχίαν, ὡς καὶ τὴν ὑγιεινὴν καὶ ἀσφάλειαν τῶν μισθωτῶν.

2. Ὁ Κανονισμὸς Ἐργασίας δὲν δύναται νὰ περιέχῃ πειθαρχικὰς διατάξεις, ἐὰν ἡ Ἐκμετάλλευσις ἀνήκῃ εἰς Ἐπιχείρησιν, διεπομένην ὑπὸ ἐγκεκριμένου Γενικοῦ Κανονισμοῦ.

3. Ὁ Κανονισμὸς Ἐργασίας δὲν δύναται νὰ περιέχῃ ὅρους ἀντιτιθεμένους πρὸς τοὺς ὅρους συλλογικῆς συμβάσεως ἢ διαιτητικῆς ἀποφάσεως, ἐκτὸς ἐὰν εἶναι εὐνοϊκώτεροι τούτων.

4. Θέματα ἀμοιβῆς, καταρτίσεως καὶ λύσεως τῆς σχέσεως ἐργασίας δὲν δύνανται νὰ καταστοῦν ἀντικείμενον τοῦ Κανονισμοῦ Ἐργασίας. Κατ' ἐξαίρεσιν δύνανται δι' αὐτοῦ νὰ τεθοῦν ὅροι καταγγελίας τῆς ἀορίστου χρόνου σχέσεως ἐργασίας τοῦ ἐργατικοῦ προσωπικοῦ τῆς Ἐκμεταλλεύσεως εὐνοϊκώτεροι τῶν διὰ τῶν διατάξεων τοῦ παρόντος θεσπιζομένων.

Ἄρθρον 301

Ἀντικείμενον Κανονισμοῦ

Ὁ Κανονισμὸς Ἐργασίας περιέχει κανόνας,

καθορίζονται ιδίᾳ :

α) Τὰς ὥρας εἰσόδου καὶ ἐξόδου τῶν μισθωτῶν εἰς τὴν Ἐκμετάλλευσιν, τὸν χῶρον, τὸν προσοριζόμενον διὰ γεύματα τῶν μισθωτῶν καὶ τὴν διάρκειαν τῶν διαλειμμάτων ἢ διακοπῶν τῆς ἐργασίας.

β) Τὸ τῆς διενεργείας ἐλέγχου τῶν μισθωτῶν περὶ τῶν ὑπ' αὐτῶν εἰσαγομένων καὶ ἐξαγομένων εἰδῶν, ἐπιφυλαττομένων τῶν διατάξεων τοῦ ἄρθρου 60.

γ) Τὸν τόπον καὶ τὸν χρόνον ἐνάρξεως καὶ λήξεως τῆς ἡμερησίας ἐργασίας.

δ) Τὸν τόπον καὶ τὸν χρόνον τῆς καταβολῆς τοῦ μισθοῦ.

ε) Τὰ πειθαρχικὰ παραπτώματα τῶν μισθωτῶν καὶ τὰς δι' αὐτὰ προβλεπομένας ποινάς.

στ) Τὰς ἠθικὰς καὶ ὑλικὰς τῶν μισθωτῶν ἀντιταμοιβάς.

ζ) Τὰ εἰδικώτερα μέτρα πρὸς τήρησιν τῶν περὶ ὑγιεινῆς καὶ ἀσφαλείας ἐν τῇ Ἐκμεταλλεύσει διατάξεων.

Ἄρθρον 302

Πειθαρχικαὶ διατάξεις Κανονισμοῦ

1. Τὰ πειθαρχικὰ παραπτώματα τῶν μισθωτῶν καὶ ἕνεκα αὐτῶν δυνάμενα νὰ ἐπιβληθοῦν παρὰ τοῦ ἐργοδότου πειθαρχικαὶ ποιναὶ δέον νὰ καθορίζωνται εἰδικῶς καὶ ἐπακριβῶς εἰς τὸν Κανονισμὸν Ἐργασίας.

2. Ὡς πειθαρχικὰς ποινὰς ὁ Κανονισμὸς Ἐργασίας δύναται νὰ καθορίζῃ μόνον :

α) Παρατήρησιν.

β) Ἐπίπληξιν.

γ) Πρόστιμον μέχρι ποσοστοῦ 25 ο/ο ἐπὶ τοῦ μισθοῦ τοῦ ἀντιστοιχοῦντος εἰς μίαν ἡμέραν, δυναμένου νὰ ἐπιβληθῇ κατ' ἀνώτατον ὅριον δὶς τοῦ μηνός. Τὸ πρόστιμον περιέρχεται εἰς τὴν Ἐργατικὴν Ἑστίαν, τηρουμένων τῶν περὶ ταύτης διατάξεων.

δ) Ἀργίαν ἐπὶ δέκα τὸ πολὺ ἡμέρας καθ' ἡμερολογιακὸν ἔτος, ἐφ' ὅσον ὁ μισθωτὸς ὑπέπεσε καθ' ὑποτροπὴν εἰς πειθαρχικὸν παράπτωμα.

3. Ἄνευ Κανονισμοῦ Ἐργασίας, εἰδικῶς καὶ ἐπακριβῶς καθορίζοντος τὸ πειθαρχικὸν παράπτωμα καὶ τὴν εἰς τοῦτο ἀντιστοιχοῦσαν κύρωσιν, ὁ ἐργοδότης δὲν δύναται νὰ ἐπιβάλλῃ τὰς διὰ τοῦ παρόντος ἐπιτρεπομένας πειθαρχικὰς ποινάς.

4. Ἐφ' ὅσον ὁ Κανονισμὸς Ἐργασίας καθορίζει πειθαρχικὰς ποινὰς προστίμου ἢ ἀργίας, δέον νὰ προβλέπῃ τὴν σύστασιν πειθαρχικοῦ συμβουλίου, ἐνώπιον τοῦ ὁποίου δικαιοῦται νὰ προσφύγῃ ὁ τιμωρηθεὶς μισθωτὸς ἐντὸς δεκαημέρου μὲν ἀπὸ τῆς εἰς αὐτὸν κοινοποιήσεως τῆς πειθαρχικῆς ἀποφάσεως, ἐὰν ἀπασχολῆται εἰς τὴν ἕδραν τῆς Ἐπιχειρήσεως, ἐντὸς εἰκοσαημέρου δέ, ἐὰν ἀπασχολῆται ἐκτὸς αὐτῆς. Ἡ προθεσμία ἀσκήσεως τῆς προσφυγῆς ἀναστέλλει τὴν ἐκτέλεσιν τῆς ποινῆς. Τὸ πειθαρχικὸν συμβούλιον συνίσταται ἐξ ἑνὸς τοὐλάχιστον μέλους ἐργοδοτικοῦ καὶ ἑνὸς τοὐλάχιστον μέλους τοῦ προσωπικοῦ τῆς Ἐκμεταλλεύσεως, πάντοτε δὲ ἰσαρίθμων, καὶ ἑνὸς τρίτου ὡς προέδρου, μὴ ἀνήκοντος εἰς τὴν Ἐκμετάλλευσιν ἢ τὴν Ἐπιχείρησιν καὶ ἀνεξαρτήτου ἐναντι τῶν ἐνδιαφερομένων.

Ἄρθρον 303

Παραγραφὴ πειθαρχικῶν παραπτωμάτων

Τὰ τιμωρούμενα διὰ τῶν ποινῶν τῆς παρατηρήσεως ἢ τῆς ἐπιπλήξεως πειθαρχικὰ παραπτώματα παραγράφονται μετὰ πάροδον ἓξ μηνῶν ἀπὸ τῆς τελέσεώς των, τὰ δὲ τιμωρούμενα διὰ βαρυτέρας ποινῆς παραγράφονται μετὰ πάροδον ἔτους. Διὰ τοῦ Κανονισμοῦ Ἐργασίας δύναται νὰ θεσπισθῇ βραχυτέρα παραγραφή. Τὸ πειθαρχικὸν παράπτωμα, τὸ ὁποῖον συνιστᾷ καὶ ποινικὸν ἀδίκημα, ὑπόκειται εἰς τὴν διὰ τὸ τελευταῖον τοῦτο προβλεπομένην μακροτέραν παραγραφήν.

Ἄρθρον 304

Ἐπιβολὴ ποινῆς

1. Πειθαρχικὴ ποινὴ (ἀπαλείφεται ἡ φράσις : ἀποχὴ λόγῳ ἀργίας) δὲν δύναται νὰ ἐπιβληθῇ ὑπὸ τοῦ ἐργοδότου ἢ πειθαρχικοῦ συμβουλίου εἰς τὸν μισθωτόν, ἐὰν οὗτος δὲν κληθῇ προηγουμένως ἐγγράφως εἰς ἀπολογίαν, τασσομένης πρὸς τοῦτο προθεσμίας οὐχὶ βραχυτέρας τῶν τριῶν ἡμερῶν.

2. Ἡ ἐπιβολὴ οἱασδήποτε πειθαρχικῆς ποινῆς γίνεται διὰ κοινοποιήσεως ἐγγράφου περὶ ταύτης εἰς τὸν μισθωτόν.

3. Ὁ ἐργοδότης ἢ τὸ πειθαρχικὸν συμβούλιον ὑποχρεοῦται, ὅπως ἐξετάσῃ μέχρι δύο τὸ πολὺ μάρτυρας, ἐφ' ὅσον ἤθελε προτείνει τοῦτο ὁ μισθωτός, πρὸ πάσης ἐπιβολῆς ποινῆς ἀργίας ἢ προστίμου.

4. Ἡ πειθαρχικὴ ἀπόφασις τοῦ ἐργοδότου ἢ τοῦ πειθαρχικοῦ συμβουλίου δέον νὰ εἶναι εἰδικῶς ἠτιολογημένη.

5. Ἡ πειθαρχικὴ ποινὴ πρέπει νὰ εἶναι ἀνάλογος πρὸς τὴν βαρύτητα τοῦ πειθαρχικοῦ παραπτώματος.

6. Κατὰ τὸν καθορισμὸν τῆς ἐπιβλητέας πειθαρχικῆς ποινῆς πρέπει νὰ λαμβάνεται ὑπ' ὄψιν ἡ ὅλη ἐν τῇ Ἐκμεταλλεύσει ἢ Ἐπιχειρήσει συμπεριφορὰ τοῦ μισθωτοῦ. Τελεσθέντα πειθαρχικὰ παραπτώματα, ἔστω καὶ παραγεγραμμένα, ἀποτελοῦν ἐπιβαρυντικὸν στοιχεῖον.

Ἄρθρον 305

Ἐνέργεια κανόνων Κανονισμοῦ Ἐργασίας

1. Οἱ ἐν τῷ Κανονισμῷ Ἐργασίας περιεχόμενοι κανόνες δεσμεύουν τὸν ἐργοδότην καὶ τοὺς μισθωτοὺς τῆς Ἐκμεταλλεύσεως, κατισχύουν δὲ πάσης ἀντιθέτου ἀτομικῆς συμφωνίας.

2. Ἡ ἐκπροσώπησις τῶν ἐργαζομένων ἐν τῇ Ἐκμεταλλεύσει γίνεται ὑπὸ μισθωτοῦ, ὁριζομένου κατὰ πλειοψηφίαν ὑπὸ τοῦ προσωπικοῦ τῆς Ἐκμεταλλεύσεως ἢ τοῦ ἐπαγγελματικοῦ αὐτῶν

ἐν τῇ Ἐπιχειρήσει σωματείου, ἐφ' ὅσον ὑφίσταται τοιοῦτον.

Ἄρθρον 306

Κατάρτισις Κανονισμοῦ

1. Ἀντίγραφον τοῦ ὑπ' αὐτοῦ συνταχθέντος Σχεδίου Κανονισμοῦ Ἐργασίας ὁ ἐργοδότης κοινοποιεῖ εἰς τὰ ἐν τῇ Ἐπιχειρήσει ὑπάρχοντα ἐπαγγελματικὰ σωματεῖα τῶν μισθωτῶν, ἀναρτᾷ εἰς ἐμφανὲς μέρος τῆς Ἐκμεταλλεύσεως καὶ παραδίδει εἰς πάντα ἐνδιαφερόμενον μισθωτὸν αὐτῆς, τάσσων συνάμα εὔλογον προθεσμίαν ὑποβολῆς ἐγγράφων παρατηρήσεων καὶ προτάσεων ἐπὶ τοῦ περιεχομένου τοῦ Κανονισμοῦ. Μετὰ τὴν πάροδον τῆς προθεσμίας ταύτης ὁ ἐργοδότης προβαίνει εἰς τὴν κατάρτισιν τοῦ Κανονισμοῦ, λαμβάνων ὑπ' ὄψιν τὰς ἐπ' αὐτοῦ ὑποβληθείσας παρατηρήσεις καὶ προτάσεις.

2. Ὁ Κανονισμὸς Ἐργασίας ὑποβάλλεται παρὰ τοῦ ἐργοδότου ὑποχρεωτικῶς πρὸς κύρωσιν εἰς τὸ Ὑπουργεῖον Ἐργασίας.

3. Ἡ κύρωσις τοῦ Κανονισμοῦ Ἐργασίας γίνεται δι' ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας, ἐλέγχοντος τὴν νομιμότητα αὐτοῦ.

Ἄρθρον 307

Διαδικασία ἐγκρίσεως

1. Ἡ κατὰ τὸ προηγούμενον ἄρθρον ὑπουργικὴ ἀπόφασις ἐκδίδεται μετὰ προηγουμένην γνωμοδότησιν τοῦ Ἐθνικοῦ Γνωμοδοτικοῦ Συμβουλίου Κοινωνικῆς Πολιτικῆς, μετ' ἀκρόασιν τῶν μερῶν περὶ τῆς νομιμότητος τῶν διατάξεων τοῦ Κανονισμοῦ.

2. Ἡ ἐκπροσώπησις τῶν ἐργαζομένων ἐν τῇ Ἐκμεταλλεύσει γίνεται ὑπὸ μισθωτοῦ, ὁριζομένου κατὰ πλειοψηφίαν ὑπὸ τοῦ προσωπικοῦ τῆς Ἐκμεταλλεύσεως ἢ τοῦ ἐπαγγελματικοῦ αὐτῶν ἐν τῇ Ἐπιχειρήσει σωματείου, ἐφ' ὅσον ὑφίσταται τοιοῦτον.

Ἄρθρον 308

Δημοσιότης

1. Ὁ ἐγκριθεὶς Κανονισμὸς Ἐργασίας ἀναρτᾶται εἰς ἐμφανῆ σημεῖα τῆς Ἐκμεταλλεύσεως.

2. Ἕκαστος μισθωτὸς δικαιοῦται νὰ ἀξιώσῃ παρὰ τοῦ ἐργοδότου τὴν χορήγησιν αὐτῷ ἀντιγράφου τοῦ Κανονισμοῦ Ἐργασίας.

Ἄρθρον 309

Χρονικὰ ὅρια ἰσχύος Κανονισμοῦ

1. Ἡ ἰσχὺς τοῦ Κανονισμοῦ ἄρχεται ἀπὸ τῆς ἀναρτήσεως αὐτοῦ εἰς τὴν Ἐκμετάλλευσιν.

2. Ἡ ἰσχὺς τοῦ Κανονισμοῦ λήγει διὰ τῆς θέσεως ἐν ἰσχύϊ νέου Κανονισμοῦ.

Ἄρθρον 310

Μεταβίβασις Ἐκμεταλλεύσεως

Ἐπὶ μεταβιβάσεως Ἐκμεταλλεύσεως διατηρεῖ τὴν ἰσχὺν ὁ ὑφιστάμενος Κανονισμός.

Ἄρθρον 311

Συγχώνευσις Ἐπιχειρήσεων

1. Ἐπὶ συγχωνεύσεως Ἐπιχειρήσεων ὁ ἐργοδότης ὑποχρεοῦται νὰ καταρτίσῃ καὶ ὑποβάλῃ πρὸς ἔγκρισιν νέον Κανονισμὸν ἐντὸς τριμήνου ἀπὸ τῆς συγχωνεύσεως. Μέχρι τῆς ἐγκρίσεως τοῦ νέου Κανονισμοῦ ἰσχύει ὁ Κανονισμὸς τῆς ἀπασχολούσης μεγαλύτερον ἀριθμὸν μισθωτῶν Ἐκμεταλλεύσεως.

Ἄρθρον 312

Ἑρμηνεία Κανονισμοῦ

Ὁ Κανονισμὸς Ἐργασίας ἑρμηνεύεται κατὰ τὰς ἰσχυούσας διὰ τὴν ἑρμηνείαν τῶν νόμων ἀρχάς.

Ἄρθρον 313

Διαδικασία τροποποιήσεως καὶ συμπληρώσεως Κανονισμοῦ

Πᾶσα τροποποίησις ἢ συμπλήρωσις τοῦ Κανονισμοῦ γίνεται κατὰ τὴν διαδικασίαν καταρτίσεως καὶ ἐγκρίσεως αὐτοῦ.

Ἄρθρον 314

Μείωσις ἀριθμοῦ μισθωτῶν

Ἡ μείωσις τοῦ ἀριθμοῦ τῶν μισθωτῶν κάτω τοῦ ἐν τῷ ἄρθρῳ 299 προβλεπομένου ὁρίου δὲν ἐπηρεάζει τὴν ἰσχὺν τοῦ ὑφισταμένου Κανονισμοῦ Ἐργασίας.

Ἄρθρον 315

Καθορισμὸς διαδικασίας ὑποβολῆς καὶ πρότυπων Κανονισμῶν δ.ά β.δ.

Διὰ β. δ)των, ἐκδιδομένων προτάσει τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας, μετὰ γνωμοδότησιν τοῦ Ἐθνικοῦ Γνωμοδοτικοῦ Συμβουλίου Κοινωνικῆς Πολιτικῆς, ὁρίζονται τὰ τῆς διαδικασίας ὑποβολῆς Κανονισμῶν Ἐργασίας, ὡς καὶ τὰ πρότυπα Κανονισμῶν κατὰ κατηγορίας Ἐκμεταλλεύσεων, δύναται δὲ νὰ καθορίζεται διὰ τὴν ἔγκρισιν αὐτῶν παράβολον.

Ἄρθρον 316

Γενικὸς Κανονισμὸς Προσωπικοῦ καὶ Ἐργασίας (ἀντὶ Ὀργανισμὲς)

Εἰς Ἐπιχειρήσεις μεταφορᾶς προσώπων, τηλεπικοινωνιῶν, διανομῆς ὕδατος, παραγωγῆς ἢ διανομῆς ἠλεκτρικοῦ ρεύματος καὶ φωταερίου, ραδιοφωνίας καὶ τηλεοράσεως, ὑφ' οἱανδήποτε νομικὴν μορφὴν ἀσκουμένας, ὡς καὶ εἰς Τρα-

πεζας, ὁ ἐργοδότης, ἐφ' ὅσον ἐν αὐταῖς ἀπασχολεῖται ἀριθμὸς μείζων τῶν τριακοσίων, καταρτίζει ὑποχρεωτικῶς Γενικὸν Κανονισμὸν Προσωπικοῦ καὶ Ἐργασίας τῆς Ἐπιχειρήσεως ἐντὸς ἑξαμήνου ἀπὸ τῆς συμπληρώσεως τοῦ ἀνωτέρω ἀριθμοῦ μισθωτῶν, ἀφορῶντα τὸ σύνολον τοῦ προσωπικοῦ των.

Ἄρθρον 317

Περιεχόμενον Γενικοῦ Κανονισμοῦ

1. Ὁ Γενικὸς Κανονισμὸς περιέχει ὑποχρεωτικῶς κανόνας περὶ προσλήψεως, σταδιοδρομίας, βαθμολογικῆς ἐξελίξεως, προσωρινῆς ἢ ὁριστικῆς μεταθέσεως, ὑποχρεωτικῆς ἀποχωρήσεως τῶν μισθωτῶν λόγῳ ὁρίου ἡλικίας, πειθαρχικὰς διατάξεις, ὡς καὶ τοὺς λόγους, δι' οὓς περιοριστικῶς ἐπιτρέπεται ἡ λύσις τῆς σχέσεως ἐργασίας.

2. Διὰ τοῦ Γενικοῦ Κανονισμοῦ δύναται νὰ καθορισθῇ καὶ ἡ μισθολογικὴ ἔντοξις καὶ ἐξέλιξις τοῦ προσωπικοῦ, ὡς καὶ ἠθικαὶ καὶ ὑλικαὶ τούτου ἀντιμοιβαί.

3. Ἡ μισθολογικὴ ἔντοξις δὲν ἀποκλείει τὸν διὰ συλλογικῶν συμβάσεων ἐργασίας καθορισμὸν εὐνοϊκωτέρου ὕψους μισθοῦ.

Ἄρθρον 318

Πειθαρχικὸν Συμβούλιον

Διὰ τὴν διαπίστωσιν τῶν ἐν τῷ Γενικῷ Κανονισμῷ προβλεπομένων παραπτωμάτων καὶ τὴν ἐπιβολὴν τῶν ἐν αὐτῷ καθοριζομένων ποινῶν δέον νὰ προβλέπεται ἐν τῷ Γενικῷ Κανονισμῷ ἡ σύστασις πειθαρχικοῦ συμβουλίου, ἀπαρτιζομένου ἐξ ἰσαρίθμων ἀντιπροσώπων τοῦ ἐργοδότου καὶ τῶν μισθωτῶν καὶ ἑνὸς ἀνωτέρου ὑπαλλήλου τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας ἢ ἑτέρου δημοσίου ὑπαλλήλου ὡς προέδρου. Οἱ ἀντιπρόσωποι τῶν μισθωτῶν ἐκλέγονται ἐπὶ διετεῖ θητείᾳ κατὰ τὰ λεπτομερέστερον ὁριζόμενα δι' ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας, δημοσιευομένης εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως.

Ἄρθρον νέον

Προαιρετικοὶ Γενικοὶ Κανονισμοί

1. Ὁ ἐργοδότης Ἐπιχειρήσεως, μὴ ὑποχρεουμένης εἰς καταρτισιν Γενικοῦ Κανονισμοῦ, ἀπασχολούσης ὑπὲρ τοὺς τριακοσίους μισθωτούς, δύναται ὁποτεδήποτε νὰ καταρτίσῃ τοιοῦτον Κανονισμόν, ρυθμίζοντα τὸ σύνολον ἢ καὶ μέρος τῶν ἐν ἄρθρῳ 317 ἀναφερομένων θεμάτων.

2. Ὁ διορισμὸς τοῦ προέδρου τῶν διὰ τοῦ Κανονισμοῦ τούτου προβλεπομένων πειθαρχικῶν συμβουλίων θὰ γίνεται ὑπὸ τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας, τῇ αἰτήσει παντὸς ἐνδιαφερομένου ἢ καὶ αὐτεπαγγέλτως, ἐκτὸς ἐὰν ὥρισαν τοῦτον διὰ πλειοψηφίας οἱ ἀντιπρόσωποι τοῦ ἐργοδότου καὶ τοῦ προσωπικοῦ τῆς Ἐπιχειρήσεως, ὁ δὲ ὁρισθεὶς ἀπεδέχθη τὴν ἐκλογήν του.

Ἄρθρον 319

Ἔγκρισις Γενικοῦ Κανονισμοῦ

1. Ὁ Γενικὸς Κανονισμὸς ὑποβάλλεται παρὰ τοῦ ἐργοδότου ὑποχρεωτικῶς πρὸς ἔγκρισιν εἰς τὸ Ὑπουργεῖον Ἐργασίας, γνωστοποιούμενος πρὸ τῆς ὑποβολῆς του εἰς πάσας τὰς ὑφισταμένας ὀργανώσεις τῶν μισθωτῶν τῆς Ἐπιχειρήσεως.

2. Αἱ ὀργανώσεις τῶν μισθωτῶν ἐντὸς τριμήνου ἀποκλειστικῆς προθεσμίας ἀπὸ τῆς εἰς αὐτὰς γνωστοποιήσεως τοῦ Γενικοῦ Κανονισμοῦ ὑποβάλλουν εἰς τὸ Ὑπουργεῖον Ἐργασίας τὰς τυχὸν ἀντιρρήσεις των.

3. Μὴ ὑποβληθεισῶν ἀντιρρήσεων ἐντὸς τῆς ἀνωτέρω προθεσμίας ὁ Γενικὸς Κανονισμὸς κυροῦται, μετ' ἔλεγχον τῆς νομιμότητος τοῦ περιεχομένου του, δι' ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας, δημοσιευομένης εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως μεθ' ὁλοκλήρου τοῦ περιεχομένου τοῦ Γενικοῦ Κανονισμοῦ.

4. Περὶ τῆς νομιμότητος τοῦ περιεχομένου τοῦ Γενικοῦ Κανονισμοῦ γνωμοδοτεῖ τὸ Ἐθνικὸν Γνωμοδοτικὸν Συμβούλιον Κοινωνικῆς Πολιτικῆς.

5. Ὑποβληθεισῶν τυχὸν ἀντιρρήσεων καὶ προκυψάσης διενέξεως ἐπὶ τοῦ περιεχομένου τοῦ Κανονισμοῦ ἐντὸς τῆς ὡς ἄνω προθεσμίας ὁ Ὑπουργὸς ὑποχρεωτικῶς παραπέμπει αὐτὴν εἰς τὴν ἁρμοδίαν Διοικητικὴν Ἐπιτροπὴν Διαιτησίας, τηρουμένης περαιτέρω τῆς ἐνώπιον τῶν Ἐπιτροπῶν τούτων διαδικασίας. Ἡ ἐκδιδομένη παρὰ τῆς Ἐπιτροπῆς ἀπόφασις ἰσχύει ὑποχρεωτικῶς ὡς Κανονισμὸς καὶ δημοσιεύεται εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως, μερίμνῃ τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας.

6. Κατὰ τὴν διαδικασίαν τοῦ παρόντος γίνεται πᾶσα συμπλήρωσις ἢ τροποποίησις τοῦ Γενικοῦ Κανονισμοῦ.

Ἄρθρον 320

Ἐφαρμογὴ τῶν περὶ Κανονισμῶν Ἐργασίας διατάξεων καὶ ἐπὶ Γενικῶν Κανονισμῶν

Κατὰ τὰ λοιπὰ ἰσχύουν καὶ ἐπὶ Γενικῶν Κανονισμῶν Προσωπικοῦ καὶ Ἐργασίας τῆς Ἐπιχειρήσεως αἱ περὶ Κανονισμῶν Ἐργασίας τῆς Ἐκμεταλλεύσεως διατάξεις τοῦ παρόντος(*).

(*) *Σημ. ΕΕΔ* : Ἐπιφυλασσόμεθα νὰ δημοσιεύσωμεν καὶ τὸ περὶ Συλλογικοῦ Δικαίου μέρος τῆς μελέτης.

ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΑΚΗ ΠΡΑΞΙΣ

ΚΑΤΑΓΓΕΛΙΑ ΣΥΜΒΑΣΕΩΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ

ΔΙΚΑΙΩΜΑ ΕΡΓΟΔΟΤΟΥ ΔΙΑ ΡΥΘΜΙΣΙΝ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑΣ ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΕΩΣ

Προσβολή καταγγελίας συμβάσεως εργασίας ως κατοχρηστικής

Ανήκουσα, εκ του άρθρου 652 Αστικού Κώδικος, εις τον εργοδότην η ρύθμισις παντός θέματος, αναγομένου εις την οργάνωσιν και λειτουργίαν της επιχειρήσεώς του.—Ανάθεσις εις μισθωτόν εργασίας άλλης ή της ειδικότητός του εν έλλείψει ή περιορισμώ εργασιών της ειδικότητός του.—Άσκησις δικαιώματος κατ' άρθρον 281 Αστικού Κώδικος.—Καταγγελία συμβάσεως εργασίας μισθωτού και προσβολή αύτης υπό του μισθωτού, ως γενομένη εξ εκδικήσεως.

Επεκυρώθη υπό της κατωτέρω αποφάσεως του Αρείου Πάγου ή υπ' αριθ. 1531)1964 απόφασις του ως εφετείου δικάσαντος κατά την εργατικήν διαδικασίαν Πρωτοδικείου Καλαμάτας.

Ως προκύπτει εκ της αποφάσεως ταύτης, προσεβλήθη καταγγελία συμβάσεως εργασίας ως κατοχρηστική, εκ του ότι κατά την άγωγην έγένετο εξ εκδικήσεως του εργοδότου, οπότε, κατα τα σταθερώς εν τη νομολογία γενόμενα δεκτά (ίδετε ΕΕΔ 24, 266, ένθα νομολογία του Αρείου Πάγου), ή καταγγελία της συμβάσεως εργασίας θά ήτο άκυρος, με συνέπειαν την περιέλευσιν του εργοδότου εις υπερημερίαν περί την αποδοχήν των υπηρεσιών του μισθωτού και την υποχρέωσιν ούτω (άρθρα 349 επ., 656 Αστικού Κώδικος) προς καταβολήν του μισθού.

Η αρεοπαγιτική απόφασις δέχεται, εις την περίπτωσιν, βάσει των εν τη αποφάσει του Δικαστηρίου της ουσίας πραγματικών περιστατικών, ότι δεν συνέτρεξεν εν προκειμένω παραβίασις της αρχής του άρθρου 281 Αστικού Κώδικος.

Η αύτη εν λόγω αρεοπαγιτική απόφασις αναφέρεται και εις το αναγνωριζόμενον δικαίωμα του εργοδότου προς διευθυνσιν της επιχειρήσεώς του (περί του οποίου ίδετε *Ι. Καποδίστριαν*, ΕρμΑΚ υπ' άρθρον 652, αριθ. 12 επ., *Χ. Αγαλλόπουλον*, Εργατ. Δίκαιον, σελ. 82, 231, *Π. Κ. Βεργοπάνδαν*, ΕΕΔ 15, 817 επ., *Β. Μαυρίδην*, ΕΕΔ 19, 1301, Α.Π. 285)1956, εισηγητής *Κ. Σοΐρλος*, ΕΕΔ 15, 858, Α.Π. 577)1961, εισηγητής *Στ. Σταυρόπουλος*, ΕΕΔ 20, 1512, Α.Π. 560)1962, εισηγητής *Ε. Μαλλούχος*, ΕΕΔ 23, 21, Α.Π. 633)1962, εισηγητής *Στ. Σταυρόπουλος*, ΕΕΔ 22, 336, Α.Π. 386)1964, εισηγητής *Δ. Κοκίρης*, ΕΕΔ 23, 789, Α.Π. 455)1964, εισηγητής *Ε. Μαλλούχος*, ΕΕΔ 23, 1029, Α.Π 791)1964, εισηγητής *Μ. Σκουλίκης*, ΕΕΔ 24, 201).

Ως όμως γίνεται δεκτόν, το δικαίωμα τούτο του εργοδότου δεν έξικνείται μέχρις αλλοιώσεως των συμπεφωνημένων όρων της συμβάσεως εργασίας εις βάρος του μισθωτού (ίδετε Α.Π. 109)1956, εισηγητής *Κ. Σοΐρλος*, ΕΕΔ 15, 358, ένθα σημειώσεις μας, Α Π. 365)1956, εισηγητής *Στ. Μαυρομιχάλης*, ΕΕΔ 15, 828), διότι τότε δεν θά είχεν έννοιαν ή διάταξις του άρθρου 7 του νόμου 2113)1920 περί των συνεπειών εκ της βλαπτικής διά τον μισθωτόν και μοναμερούς εκ μέρους του εργοδότου μεταβολής των όρων της συμβάσεως εργασίας, άφου θά ισχυρίζετο ο εργοδότης, ότι προέβη εις την συγκεκριμένην ενέργειαν κατ' ένάσκησιν του δικαιώματος διευθύνσεως της επιχειρήσεώς του.

Εις την περίπτωσιν της αρεοπαγιτικής αποφάσεως το κριτέον βεβαίως ήτο, άν η καταγγελία της συμβάσεως εργασίας, μετά την άρνησιν του μισθωτού να εκτελέση την αναπεθείσαν εις αύτον εργασίαν, την οποίαν έθεώρησεν ούτος ως μονομερή βλαπτικήν μεταβολήν των όρων της συμβάσεώς του, ενέπιπτεν εις τά όρια καταχρηστικής εκ μέρους του εργοδότου άσκησεως του δικαιώματος του καταγγελίας της συμβάσεως, διά την οποίαν και έτηρήθησαν, ως φαίνεται, οι νόμιμοι εκ του νόμου περί υποχρεωτικής καταγγελίας της συμβάσεως εργασίας διατυπώσεις και η οποία καταγγελία δεν

καταγγέλεται, κατ' ἀρχήν, ὑπὸ τοῦ νόμου, ὅταν ὁ ἐργοδότης, ἔστω καὶ βλαπτικῶς διά τὸν μισθωτόν, μεταβάλλῃ μονομερῶς τοὺς ὅρους τῆς συμβάσεως καὶ ὁ τελευταῖος οὗτος, ἀκόμη τὰ ἐκ τοῦ ἄρθρου 7 τοῦ νόμου 2112)1920 καὶ ἄρθρου 5 § 3 νόμου 3198)1955 δικαιώματά του, ἀξιοῖ τὴν ἐκ τῆς ὑπερημερίας τοῦ ἐργοδότου (λόγῳ μὴ τηρήσεως τῶν διατυπώσεων τοῦ νόμου, ἄρθρον 5 § 3 νόμου 3198)1955) καταβολὴν τοῦ μισθοῦ του, ἂν δὲν ὑφίσταται προηγουμένως εἰς καταβολὴν τῆς ἀποζημιώσεως τοῦ νόμου 2112)1920 (ἄρθρον 7 νόμων 2112)1920), ὁπότε δὲν ἔχει λόγον ἡ ἐκ μέρους τοῦ ἐργοδότου μεταγενεστέρα καταγγελία λυθείσης ἤδη ἐκ μέρους τοῦ μισθωτοῦ κατὰ πλάσμα τοῦ νόμου συμβάσεως.

Πῶς ἄλλως θὰ ἀρθῇ ἡ κατὰ τῶν μισθωτῶν ὑπερημερία τοῦ ἐργοδότου (ὑφισταμένης πράγματι μονομεροῦς βλαπτικῆς μεταβολῆς ὅρων ἐργασίας), εἰμὴ διὰ καταγγελίας τῆς συμβάσεως ἐργασίας ἐκ μέρους τοῦ ἐργοδότου; Ὑπὸ τὴν ἐπιφύλαξιν βεβαίως τῆς τηρήσεως τοῦ ἄρθρου 281 Ἀστικοῦ Κώδικος, τοῦ ὁποίου, ὡς δέχεται ἡ ἀρεοπαγιτικὴ ἀπόφασις, δὲν ἐγένετο ἐν προκειμένῳ παραβίασις ὑπὸ τὰ ἀποδειχθέντα πραγματικὰ περιστατικά.

Ἀρείου Πάγου 286)1965. Τμ. Β'

Προεδρεύων ὁ Ἀντιπρόεδρος κ. *Κ. Σούρλος*

Εἰσηγητὴς ὁ Ἀρεοπαγίτης κ. *Εὐστ. Μαλλούχος*

Συνηγόροι οἱ κ.κ. Ε. Δημητρακόπουλος, Π. Ζήσης

Κατὰ τὴν ἔννοιαν τοῦ ἄρθρου 652 Α.Κ. εἰς τὸν ἐργοδότην ἀνήκει ἡ ρύθμισις παντὸς θέματος, ἀναγομένου εἰς τὴν ὀργάνωσιν καὶ τὴν λειτουργίαν τῆς ἐπιχειρήσεως αὐτοῦ πρὸς ἐπίτευξιν τῶν ἐν γένει σκοπῶν ταύτης, ἐξ οὗ ἕπεται, ὅτι ἡ ἀνάθεσις εἰς μισθωτούς, ἠσφαλισμένους εἰς τὸ Ταμεῖον Ἀσφαλίσεως Ἀρτεργατῶν - Μυλεργατῶν - Μακαρονοτεχνιτῶν καὶ ἐφωδιασμένους δι' ἐπαγγελματικοῦ βιβλιαρίου μυλεργάτου, ἐργασίας ἄλλης ἢ τῆς εἰδικότητος αὐτοῦ, ἢ ὑφειλομένη εἰς ἔλλειψιν ἢ περιορισμὸν τῶν ἐργασιῶν τῆς εἰδικότητος ταύτου, εἶναι δικαίωμα τοῦ ἐργοδότου, ἡ ἄσκησις ὅμως τοῦ τοιούτου δικαιώματος δέον, κατὰ τὸ ἄρθρον 281 Α.Κ., νὰ μὴ ὑπερβαίνῃ προφανῶς τὰ ὅρια τὰ ἐπιβαλλόμενα ἐκ τῆς καλῆς πίστεως ἢ τῶν χρηστῶν ἠθῶν ἢ ἐκ τοῦ κοινωνικοῦ ἢ οἰκονομικοῦ σκοποῦ τοῦ δικαιώματος, ἄλλως ἐπάγεται κατὰ τὸ ἄρθρον 174 Α.Κ. τὴν ἀνατροπὴν τῶν ἐκ ταύτης ἐννόμων ἀποτελεσμάτων.

Ὡς ἐκ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως δείκνυται, τὸ ὡς ἐφετεῖον δικάσαν Πρωτοδικεῖον ἐδέξατο, μετ' ἐκτίμησιν τῶν ἀποδείξεων, ὅτι ὁ ἀναιρεσείων, τυγχάνων ἠσφαλισμένος εἰς τὸ Ταμεῖον Ἀσφαλίσεως Ἀρτεργατῶν - Μυλεργατῶν - Μακαρονοτεχνιτῶν καὶ ὢν ἐφωδιασμένος δι' ἐπαγγελματικοῦ βιβλιαρίου μυλεργάτου, εἰργάζετο παρὰ τῇ ἀναιρεσισιβλήτῳ δυνάμει συμβάσεως ἐργασίας ἀορίστου χρόνου ὡς εἰδικευμένος σιμιγδαλᾶς εἰς τὰ μηχανήματα παραγωγῆς σιμιγδαλίου, ἤτοι εἰς ἐργασίαν τῆς εἰδικότητος αὐτοῦ. Λόγῳ ἐλλείψεως καταναλώσεως ὁ κυλινδρόμυλος τῆς ἀναιρεσιβλήτου ἔπαυσε παράγων σιμιγδάλιον. Ἐκ τοῦ λόγου τούτου ὁ ἀναιρεσείων διετάχθη ὑπὸ τῆς ἀναιρεσιβλήτου ἐν τῇ ἐνασκήσει τοῦ διευθυντικοῦ της δικαιώματος πρὸς ἐπίτευξιν τῶν ἐν γένει σκοπῶν τῆς ἐπιχειρήσεως αὐτῆς νὰ ἀναλάβῃ ἐργασίαν φορτοεκφορτωτοῦ σίτου, ἀλεύρων καὶ πιτύρων εἰς τὰς μηχανικὰς ἐγκαταστάσεις φορτοεκφορτώσεως μὲ τὰ ἴδια ἡμερομίσθια, ὅπερ ἐλάμβανε καὶ πρότερον ὡς μυλεργάτης. Τὴν μονομερῆ ταύτην μεταβολὴν τῶν ὅρων τῆς ἐργασιακῆς συμβάσεως ἐθεώρησεν ὁ ἀναιρεσείων ὡς βλαπτικὴν δι' αὐτόν, εὐθὺς δὲ ὡς ἔλαβε γνῶσιν τῆς ἀποφάσεως τῆς ἀναιρεσιβλήτου ἐκοινοποίησε πρὸς αὐτὴν τὴν ἀπὸ 17 Ἰανουαρίου 1963 ἔγγραφον διαμαρτυρίαν, δηλῶν προκαταβολικῶς, ὅτι θὰ ἀρνηθῇ νὰ ἐκτελέσῃ ἐργασίαν φορτοεκφορτωτοῦ. Κατόπιν τούτου ἡ ἀναιρεσίβλητος τὴν 23 Ἰανουαρίου 1963 ἐκοινοποίησε πρὸς αὐτὸν ἔγγραφον δήλωσιν, δι' ἧς τὸν προσεκάλει, ὅπως, συμμορφούμενος πρὸς τὰς ὑποδείξεις τοῦ ἀρχιμυλωθροῦ, προσφέρῃ τὴν καθοριοθεῖσαν ἐργασίαν τοῦ φορτοεκφορτωτοῦ μέχρι τῆς 26 Ἰανουαρίου 1963, ἄλλως ἀπράκτου παρερχομένης τῆς προθεσμίας θὰ προέβαινεν εἰς καταγγελίαν τῆς συμβάσεως ἐργασίας καὶ εἰς τὴν ἀπόλυσίν του ὡς ὑπεραρίθμου καὶ μὴ ἀναγκαίου. Λόγῳ τῆς συνεχιζομένης ἀρνήσεως τοῦ ἀναιρεσείοντος περὶ τὴν παροχὴν τῆς ἀνατεθείσης αὐτῷ ἐργασίας τοῦ φορτοεκφορτωτοῦ καὶ τῆς μὴ πράγματι παροχῆς τοιαύτης ἡ ἀναιρεσίβλητος τὴν 12 Φεβρουαρίου 1963 προέβη εἰς ἔγγραφον πρὸς αὐτὸν καταγγελίαν τῆς συμβάσεως ἐργασίας, καταβαλοῦσα ἅμα αὐτῷ τὴν

ὀφειλομένην ἀποζημίωσιν. Περαιτέρω ἐδέξατο τὸ δικαστήριον, ὅτι τὸ δικαίωμα τῆς ἀναθέσεως εἰς τὸν ἀναιρεσείοντα ἀλλοίας κατ' εἶδος ἐργασίας δὲν εἶχεν ἀποκλεισθῆ διὰ τῆς συμβάσεως, ὅτι ἡ ἀναιρεσίβλητος, λόγῳ τοῦ περιορισμοῦ τῶν ἐργασιῶν της, ἀπέλυσε πρὸ τοῦ ἀναιρεσείοντος ἅπαντας τοὺς παρ' αὐτῇ ἐργαζομένους μὴ ἠσφαλισμένους εἰς τὸ ἀνωτέρω Ταμεῖον ἢ μὴ ἐφωδιασμένους δι' ἐπαγγελματικοῦ βιβλιαρίου μυλεργάτου ἢ προσωρινῆς ἀδείας κατ' ἄρθρον 3 π.δ. 8)13 Φεβρουαρίου 1933, ὅτι μετὰ τὴν ἀπόλυσιν τοῦ ἀναιρεσείοντος δὲν ἐτοποθετήθη εἰς τὴν θέσιν αὐτοῦ ἕτερος ἐργάτης, ἐνῷ εἰς τὸ συνεργεῖον φορτοεκφορτωτῶν ἐτοποθετήθησαν τρεῖς ἐργάται, προσληφθέντες μεταγενεστέρως, ὅτι ἡ ἀναιρεσίβλητος οὐδένα λόγον ἔχουσα νὰ εἶναι δυσηρεστημένη ἐκ τῆς μέχρι τῆς καταγγελίας τῆς συμβάσεως συμπεριφορᾶς τοῦ ἀναιρεσείοντος, ὅστις οὐδέποτε προέβη εἰς ἐνέργειάν τινα μὴ ἀρεστὴν εἰς αὐτήν, ἵνα προκαλέσῃ τὴν μῆνιν της, δὲν κατήγγειλε τὴν σύμβασιν ἐκ λόγων ἐκδικήσεως. Ὑπὸ τὰ πραγματικὰ ταῦτα περιστατικά, τὰ ὁποῖα, κατ' ἀνέλεγκτον κρίσιν, ἐδέξατο τὸ δικαστήριον, ὡς ἐκ περισσοῦ διαλαβὸν περαιτέρω ὅτι κατὰ τὴν ἐν ἰσχύϊ συλλογικὴν σύμβασιν ἐργασίας μυλεργατῶν αἱ εἰδικότητες τοῦ σιμιγδαλᾶ καὶ φορτοεκφορτωτοῦ ἀλεύρων, πιτύρων καὶ λοιπῶν ὑποπροϊόντων ἀλέσεως σίτου εἶναι ἐντελῶς ὅμοιαι ἀπὸ ἀπόψεως χρονικῆς διαρκείας, ὕψους ἀποδοχῶν καὶ τόπου παροχῆς αὐτῶν, ἡ ἀνάθεσις εἰς τὸν ἀναιρεσείοντα ἐργασίας ἄλλης ἢ τῆς εἰδικότητος αὐτοῦ καὶ ἡ ἐπακολουθήσασα, συνεπείᾳ τῆς ἀρνήσεως αὐτοῦ ὅπως προσφέρῃ τοιαύτην ἐργασίαν, ἄσκησις ὑπὸ τῆς ἀναιρεσιβλήτου τοῦ δικαιώματος αὐτῆς πρὸς καταγγελίαν τῆς συμβάσεως ἐργασίας δὲν ὑπερβαίνουσι προφανῶς τὰ ἐν τῷ ἄρθρῳ 281 Α.Κ. τασσόμενα ὅρια, οὕτω δὲ ἀποφηνάμενον καὶ τὸ δικάσαν δικαστήριον καὶ ἀπορρῖψαν τὴν ἀγωγὴν τοῦ ἀναιρεσείοντος, διώκουσαν τὸν ἀπὸ τῆς καταγγελίας μισθὸν ὑπερημερίας, ὡς γενομένης ὑπὸ τῆς ἀναιρεσιβλήτου κατὰ κατάχρησιν τοῦ δικαιώματός της τούτου, τὸ μὲν ὀρθῶς τὰς διαληφθείσας διατάξεις ἠρμήνευσε καὶ ἐφήρμοσε καὶ οὐδεμίαν ἄλλην παρεβίασε, τὸ δὲ ἐπαρκῶς τὴν ἀπόφασίν του ἠτιολόγησε καὶ ὁ περὶ τοῦ ἐναντίου πρῶτος λόγος ἀναιρέσεως εἶναι ἀπορριπτέος ὡς ἀβάσιμος.

Ὁ ἰσχυρισμὸς τοῦ ἀναιρεσείοντος ὅτι πάσχων ἐξ ἕλκους τοῦ βολβοῦ τοῦ δωδεκαδακτύλου, ἦτο ἀδύνατον νὰ διεξαγάγῃ φορτοεκφορτωτικὰς ἐργασίας, ἠδύνατο δὲ ἡ ἀναιρεσίβλητος νὰ μετακινήσῃ εἰς τὴν θέσιν φορτοεκφορτωτοῦ ἕτερον μυλεργάτην, αὐτὸν δὲ νὰ μεταθέσῃ εἰς οἱανδήποτε ἄλλην μυλεργατικὴν ἐργασίαν, ἦτο ἀλυσιτελής, ἀφοῦ οὐδαμῶς ἐν τῷ ἀναιρετηρίῳ ἀναφέρεται, ὅτι εἶχε γνωστοποιήσει οὗτος εἰς τὴν ἀναιρεσίβλητον ἢ ἐγνώριζεν αὕτη τὴν ἀνωτέραν ἀσθένειαν αὐτοῦ, οὐδὲ καθορίζεται ἡ μυλεργατικὴ ἐργασία, εἰς τὴν ὁποίαν ἠδύνατο νὰ μετατεθῇ. Ἡ παράλειψις ἑπομένως τοῦ δικαστηρίου ὅπως σκεφθῇ εἰδικῶς ἐπὶ τοῦ ἰσχυρισμοῦ του τούτου δὲν ἱδρύει τὴν ἐκ τοῦ ἄρθρου 807 § 7 Πολ. Δικονομίας πρόσπτωσιν ἀναιρέσεως καὶ ἀπορριπτέος ὁ πρῶτος λόγος καὶ κατὰ τὴν ἐν αὐτῷ αἰτίασιν ταύτην ὡς ἀβάσιμος.

Ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις ἐκ τοῦ λόγου ὅτι ἀπέρριψε τὴν ἀνωτέρω ἀγωγὴν ἐνῷ ἔκαμε δεκτὴν τὴν ἐπὶ τοῦ ἄρθρου 5 § 5 τοῦ ἀ.ν. 539)1945 «περὶ χορηγήσεως κατ' ἔτος εἰς τοὺς μισθωτοὺς ἀδειῶν μετ' ἀποδοχῶν» ἐρειδομένην ἐπικουρικὴν ἀγωγὴν τοῦ ἀναιρεσείοντος περὶ ἀποζημιώσεως λόγῳ ἀπολύσεως αὐτοῦ, πρὸ τῆς λήξεως τῆς ἐτησίας ἀδείας του, ὡς ὑπεραριθμοῦ καὶ μὴ ἀναγκαίου μετὰ τὸν ὡς εἴρηται προορισμὸν τῶν ἐργασιῶν τοῦ ἐργοδότου, δὲν διαλαμβάνει ἀντιφατικὰς αἰτιολογίας καὶ ὁ περὶ τοῦ ἐναντίου δεύτερος λόγος ἀναιρέσεως εἶναι ἀπορριπτέος, ὡς ἀβάσιμος.

ΚΥΡΙΟΝ ΕΠΑΓΓΕΛΜΑ ΙΔΙΩΤΙΚΟΥ ΥΠΑΛΛΗΛΟΥ ΔΙ' ΑΠΟΖΗΜΙΩΣΙΝ ΝΟΜΟΥ 2112)1920

Ὑπηρεσιακὴ κατάστασις προσωπικοῦ Γεωργικῶν Συνεταιριστικῶν Ὀργανώσεων

Προστασία διὰ μονιμότητος τοῦ προσλαμβανομένου ὑπό τῶν Γεωργικῶν Συνεταιριστικῶν Ὀργανώσεων προσωπικοῦ εἰς μόνιμον διὰ Κανονισμοῦ ὀργανικὴν θέσιν μετὰ πέροδον ἔτους ἀπὸ τοῦ διορισμοῦ αὐτοῦ. — Ἀπόλυσις καὶ ἀποζημίωσις Νόμου 2112)1920. — Ἔννοια ἰδιωτικοῦ ὑπαλλήλου, ἀπολαύοντος τῆς προστασίας τοῦ Νόμου 2112)1920. — Ἀπασχόλησις κατὰ κύριον ἐπάγγελμα καὶ ὄχι παροχὴ ὑπηρεσίας παρέργως καὶ ἐπ' εὐκαιρίᾳ μόνον — Ἰσχυρισμὸς μισθωτοῦ περὶ καταχρηστικῆς ἀσκήσεως δικαιώματος ἀπολύσεως.

Ἔρχεται ἡ κατωτέρω ἀπόφασις τοῦ Γ' Πολιτικοῦ Τμήματος τοῦ Ἀρείου Πάγου μετὰ τὴν ἀναιρετικὴν ὑπ' ἀριθ. 487)1964 τοῦ Β' Τμήματος (εἰσηγητὴς *Εὐστ. Μαλλοῦχος*, ΕΕΔ 33, 923), πρὸς τὴν γνώμην τῆς ὁποίας συνεφώνησαν ἐπὶ τῆς θέσεως τοῦ προσωπικοῦ τῶν Γεωργικῶν Συνεταιριστικῶν Ὀργανώσεων.

Γενικοῦ ἐνδιαφέροντος εἶναι τὰ δεκτὰ ὑπὸ τῆς ἀποφάσεως ταύτης γενόμενα ὡς πρὸς τὴν ἔννοιαν τοῦ ἰδιωτικοῦ ὑπαλλήλου, ἵνα τύχῃ αὐτὸς τῆς προστασίας τοῦ νόμου 2112)1920 περὶ ὑποχρεωτικῆς καταγγελίας τῆς συμβάσεως ἐργασίας, ὡς ἐτροποποιήθη (ἐν συνδυασμῷ πρὸς τὸν νόμον 3198)1955, ΕΕΔ 22, 67 ἐπ., ἔνθα κωδικοποίησις τῶν ἰσχυουσῶν διατάξεων) καὶ εἰδικῶς περὶ τῆς προϋποθέσεως νὰ παρέχῃ οὗτος ἐργασίαν κατὰ κύριον ἐπάγγελμα. (Ἴδετε διὰ τὸ θέμα σημειώσεις μας ἐν ΕΕΔ 24, 1064, ἔνθα παραπομπαὶ εἰς τὴν θεωρίαν καὶ νομολογίαν).

Ἀρείου Πάγου 321)1965, Τμ. Γ'

Προεδρεύων ὁ Ἀντιπρόεδρος κ. *Γ. Βορεάμεν*
Εἰσηγητὴς ὁ Ἀρεοπαγίτης κ. *Κ. Παυλίδης*
Δικηγόροι οἱ κ.κ. Δ. Σουβαλτζῆς, Ν. Τούντας

Ἡ προκειμένη ὑπόθεσις εἰσάγεται πρὸς συζήτησιν μετὰ τὴν ὑπ' ἀριθ. 487 τοῦ 1964 ἀπόφασιν τοῦ Β' Τμήματος, δι' ἧς ἀνῃρέθη ἡ ὑπ' ἀριθ. 283 τοῦ 1963 ἀποφάσεως τοῦ Πρωτοδικείου Σάμου διὰ τὸν ἐν ἐδαφίῳ 17 τοῦ ἄρθρου 807 τῆς Πολ. Δικονομίας λόγον καὶ παρεπέμφθη ἡ ὑπόθεσις πρὸς περαιτέρω ἐκδίκασιν εἰς τὸ Τμῆμα τοῦτο.

Καὶ τὸ Τμῆμα τοῦτο σύμφωνον ἔχει τὴν γνώμην πρὸς τὴν διὰ τῆς ὡς ἄνω ἀναιρετικῆς ἀποφάσεως ἐξενεχθεῖσαν, καθ' ἣν ἐκ τῶν διατάξεων τῶν ἄρθρων 3 § 1 τοῦ νόμου 1859 τοῦ 1944 «περὶ τροποποιήσεως καὶ συμπληρώσεως τοῦ νόμου 785) 1943 περὶ καταργήσεως διατάξεων ἀφορωσῶν τὴν νομοθεσίαν τῶν Γεωργικῶν Συνεταιρισμῶν», κυρωθέντος διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 256 τοῦ 1946 Πράξεως τοῦ Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου, καὶ 3 τοῦ ἀπὸ 23)30 Ἰουλίου 1946 βασιλικοῦ διατάγματος «περὶ τῆς ὑπαλληλικῆς καταστάσεως τοῦ προσωπικοῦ τῶν Γεωργικῶν Συνεταιριστικῶν Ὀργανώσεων», ὡς τοῦτο ἐτροποποιήθη καὶ συνεπληρώθη διὰ τοῦ ἄρθρου 1 τοῦ ἀπὸ 18 Αὐγούστου)2 Σεπτεμβρίου 1953 β. διατάγματος, ἀμφοτέρων ἐκδοθέντων κατὰ νομοθετικὴν ἐξουσιοδότησιν, παρασχεθεῖσαν διὰ τοῦ ἄρθρου 3 § 2 τοῦ ἀνωτέρω νόμου, σαφῶς προκύπτει, ὅτι τὸ προσλαμβανόμενον ὑπὸ τῶν Γεωργικῶν Συνεταιριστικῶν Ὀργανώσεων προσωπικὸν εἰς προβλεπομένην ὑπὸ τοῦ Κανονισμοῦ αὐτῶν μόνιμον ὀργανικὴν θέσιν μόνον μετὰ πάροδον ἔτους ἀπὸ τοῦ διορισμοῦ του καὶ ἐφ' ὅσον κριθῇ ὡς μὴ ἀπολυτέον προστατεύεται διὰ μονιμότητος καὶ ὅτι πρὸ τῆς παρελεύσεως ἔτους ἀπολύεται δι' οἱονδήποτε λόγον, ἐπὶ τῇ καταβολῇ τῆς κατὰ τὸν νόμον 2112)1920 ἀποζημιώσεως, καὶ οὐχὶ μόνον διὰ λόγον προβλεπόμενον ὑπὸ τοῦ Κανονισμοῦ καὶ κατὰ τὴν διαδικασίαν τὴν καθιερουμένην ὑπὸ τούτου καὶ τοῦ ἀνωτέρω νόμου, τοῦτο δὲ καὶ ὅταν τὸ προσλαμβανόμενον προσωπικὸν ἔχῃ προγενεστέραν τοῦ Κανονισμοῦ ὑπηρεσίαν εἰς μὴ μόνιμον ὀργανικὴν θέσιν, διότι ὁ νόμος οὐδεμίαν τοιαύτην ποιεῖται διάκρισιν.

Ἐπανερχομένων τῶν διαδίκων μετὰ τὴν ἀναίρεσιν, κατὰ τὸ ἄρθρον 832 § 1 τῆς Πολ. Δικονομίας, ὡς τοῦτο ἀντικατεστάθη διὰ τοῦ ἄρθρου 23 τοῦ ν. 3810)1957, εἰς τὴν πρὸ τῆς ἀναιρεθείσης ἀποφάσεως κατάστασιν, εἶναι ἐξεταστέα ἡ νομοτύπως καὶ ἐμπροθέσμως ἀσκηθεῖσα ὑπὸ τοῦ ἀναιρεσείοντος ἐναγομένου ἀπὸ 27 Φεβρουαρίου 1963 ἔφεσις κατὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 162 τοῦ 1962 ὁριστικῆς ἀποφάσεως τοῦ κατὰ τὴν διαδικασίαν τοῦ νόμου Γ'ΦΟΔ' δικάσαντος Εἰρηνοδικείου Καρλοβασίου.

Ὑπὸ τὴν γενομένην ὡς ἄνω δεκτὴν λύσιν τοῦ νομικοῦ ζητήματος ὁ σχετικὸς πρόσθετος λόγος ἐφέσεως, καθ' ὃν οὐχὶ ὀρ-

θῶς ἐγένετο δεκτὴ διὰ τῆς ἐκκαλουμένης ἀποφάσεως ἡ ἀγωγὴ τοῦ ἐφεσιβλήτου κατὰ τὴν α' βάσιν αὐτῆς, τὴν ἐρειδομένην εἰς ἀκυρότητα τῆς ἀπολύσεως τοῦ ἐνάγοντος, ὡς μὴ γενομένης συμφώνως τῷ ἄρθρῳ 7 § 6 τοῦ Κανονισμοῦ καὶ διὰ τοὺς ὑπὸ τοῦ νόμου 1859)1944 ὁριζομένους λόγους, εἶναι βάσιμος, καὶ δέον, μεταρρυθμιζομένης τῆς ἐκκαλουμένης ἀποφάσεως, νὰ ἀπορριφθῇ ἡ ἀγωγὴ κατὰ τὴν διαληφθεῖσαν βάσιν αὐτῆς, ἐφ' ὅσον, κατὰ τὰ ἐν αὐτῇ ἐκτιθέμενα, ὁ ἐνάγων, ἐνταχθεὶς εἰς τὴν ὑπὸ τοῦ Κανονισμοῦ ἱδρυθεῖσαν ὀργανικὴν θέσιν τοῦ γραμματέως λογιστοῦ διὰ πράξεως τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ ἐναγομένου ἀπὸ 25 Αὐγούστου 1960, ἀπελύθη ἐκ τῆς θέσεώς του ταύτης τὴν 5 Ἰουλίου 1961, ἤτοι πρὸ τῆς παρελεύσεως ἐτῶν ἀπὸ τῆς εἰς τὴν διαληφθεῖσαν θέσιν προσλήψεώς του, ὡς νόμῳ ἀβάσιμος, προβαίνοντος τοῦ Δικαστηρίου μετὰ ταῦτα εἰς τὴν ἔρευναν τῶν μὴ ἐξετασθεισῶν λοιπῶν βάσεων τῆς ἀγωγῆς.

Κατὰ τὸ ἄρθρον 11 τοῦ νόμου 2112 τοῦ 1920 καὶ 10 τοῦ νόμου 1234 τοῦ 1918, ὡς τὸ μὲν πρῶτον ἐτροποποιήθη διὰ τοῦ ἄρθρου 7 τοῦ νόμου 4558 τοῦ 1930, τὸ δὲ τελευταῖον ἀντικατεστάθη διὰ τοῦ ἄρθρου 1 τοῦ νομοθετικοῦ διατάγματος 2655 τοῦ 1953, ἵνα θεωρηθῇ τις ἰδιωτικὸς ὑπάλληλος καὶ τύχῃ τῆς προστασίας τῶν περὶ καταγγελίας τῆς συμβάσεως ἐργασίας διατάξεων τοῦ νόμου 2112)1920 καὶ τοῦ νόμου 3198)1955, δέον νὰ ἀπασχολῆται «κατὰ κύριον ἐπάγγελμα» ἐπ' ἀντιμισθίᾳ εἰς ὑπηρεσίαν ἰδιωτικοῦ καταστήματος, Γραφείου ἢ ἐν γένει ἐπιχειρήσεως ἢ οἱασδήποτε ἐργασίας, παρέχων ἐργασίαν ἀποκλειστικῶς ἢ κατὰ κύριον χαρακτῆρα μὴ σωματικήν. Δὲν θεωρεῖται τοιοῦτος καὶ δὲν ἀπολαύει τῆς εἰρημένης προστασίας ὁ παρέχων ὑπηρεσίαν παρέργως καὶ ἐπ' εὐκαιρίᾳ μόνον.

Ἐν προκειμένῳ ἐκ τῶν καταθέσεων τῶν ἐνώπιον τοῦ Εἰρηνοδίκου Καρλοβασίου ἐξετασθέντων μαρτύρων, περιεχομένων ἐν τοῖς προσαγομένοις ἐν κεκυρωμένῳ ἀντιγράφῳ πρακτικοῖς συνεδριάσεως, καὶ τῶν ἐπικαλουμένων καὶ νομίμως προσαγομένων ἐγγράφων, ἰδίᾳ δὲ τῆς ὑπ' ἀριθ. 460 τοῦ 1963 ἀποφάσεως τοῦ Δικαστηρίου τούτου, ἐκδοθείσης μετ' ἀναίρεσιν ἐπὶ τῆς ἀπὸ 21 Ἰουλίου 1961 ἀγωγῆς τοῦ ἐφεσιβλήτου κατὰ τοῦ ἐκκαλοῦντος, δι' ἧς ἐγένετο δεκτὸν ὅτι καθ' ὅλον τὸ ἀπὸ τῆς προσλήψεώς του μέχρι τῆς 5 Ἰουλίου 1961, καθ' ἣν ἀπελύθη, χρονικὸν διάστημα ὁ ἐνάγων παραλλήλως εἰργάζετο καὶ εἰς τὰ κτήματα αὐτοῦ, καλλιεργῶν ταῦτα διὰ προσωπικῆς ἐργασίας, ἀνελάμβανε δὲ καὶ ἄλλας ἐργασίας, ἰδίᾳ ὡς ἐμπειροτέχνης εἰς τσιμεντοκατασκευάς, ὡς κατὰ τὰ ἔτη 1957 - 1958 εἶχεν ἀναλάβει τὴν ἐπιστασίαν τῆς ἀνοικοδομήσεως τοῦ ἱεροῦ ναοῦ «Ἅγιος Γεώργιος», τοποθετήσας ἅμα καὶ τὸν σιδηροῦν ὁπλισμὸν τῆς οἰκοδομῆς, κατὰ τὰ ἔτη 1950 - 1960 τὴν ἐπιστασίαν ἀνεγέρσεως τῆς ὑπὸ τῆς Ἑνώσεως Οἰνοποιητικῶν Συνεταιρισμῶν Σάμου ἀνεγερθείσης ταφυλοδόχου τοῦ Συνεταιρισμοῦ, κατὰ τὸ αὐτὸ χρονικὸν διάστημα εἶχε κατασκευάσει τσιμεντόπλακας εἰς τὰς οἰκοδομὰς τῶν . . . καὶ ὅτι ὑπὸ τὰς συνθήκας ταύτας δὲν ἀπησχολεῖτο ὡς γραμματεὺς λογιστὴς εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ ἐναγομένου Συνεταιρισμοῦ πέραν τῶν δύο ὡρῶν ἡμερησίως, ἐβεβαιώθη, κατὰ τὴν κρίσιν τοῦ Δικαστηρίου, ὅτι ὁ ἐνάγων καθ' ὅλον τὸ ἀνωτέρω χρονικὸν διάστημα ἀπησχολεῖτο εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ ἐναγομένου Συνεταιρισμοῦ οὐχὶ κατὰ κύριον ἐπάγγελμα, ἀλλὰ παρέργως καὶ ἐπ' εὐκαιρίᾳ μόνον καὶ οὐχὶ πέραν τῶν δύο ὡρῶν ἡμερησίως, καὶ ἐπομένως οὗτος δὲν ἀπολαύει τῆς προστασίας τῶν περὶ καταγγελίας τῆς συμβάσεως ἐργασίας διατάξεων. Κατ' ἀκολουθίαν ἡ εἰς ἀκυρότητα τῆς καταγγελίας τῆς συμβάσεως ἐργασίας, κατὰ τὸ ἄρθρον 5 § 3 τοῦ νόμου 3198)1955, ἕνεκα μὴ καταβολῆς τῆς ἐκ τοῦ νόμου 2112)1920 ὀφειλομένης ἀποζημιώσεως, ἐρειδομένη βάσις τῆς ἀγωγῆς εἶναι ἀπορριπτέα ὡς ἀβάσιμος.

Ἐκ τῶν αὐτῶν ὡς ἄνω ἀποδείξεων ἐβεβαιώθη, ὅτι ὁ ἐνάγων ἐπέτυχε διὰ δολίων μέσων τὴν ὑπὸ τῆς γενικῆς συνελεύσεως τοῦ ἐναγομένου Συνεταιρισμοῦ τῆς 28 Ἰουνίου 1959 ψήφισιν τοῦ ὑποβληθέντος ὑπ' αὐτοῦ Κανονισμοῦ ἐσωτερικῆς ὑπηρεσίας καὶ καταστάσεως προσωπικοῦ, παραστήσας ψευδῶς ὅτι ἐπρόκειτο περὶ τακτοποιήσεως τῶν βιβλίων καὶ τοῦ Γραφείου τοῦ Συνεταιρισμοῦ, διὰ τὴν πρᾶξιν δὲ ταύτην τοῦ ἐνάγοντος ὑπεβλήθη κατ' αὐτοῦ ἐκ μέρους τοῦ Συνεταιρισμοῦ μήνυσις ἐπὶ ἀπάτῃ, ἐφ' ἧς ἐξεδόθη ἡ ὑπ' ἀριθ. 195 τῆς 27 Ἰουνίου 1963 ἀπόφασις τοῦ Δικαστηρίου τῶν ἐν Σάμῳ Πλημμελειοδικῶν, δι' ἧς ὁ κατηγορούμενος ἐνάγων ἐκηρύχθη μὲν

ΚΑΤΑΓΓΕΛΙΑ ΣΥΜΒΑΣΕΩΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ ΜΕΘ' ΥΠΟΒΟΛΗΝ ΨΕΥΔΟΥΣ ΜΗΝΥΣΕΩΣ

Προσβολή αὐτῆς ὑπὸ τοῦ μισθωτοῦ ὡς καταχρηστικῆς

Καταγγελία συμβάσεως ἐργασίας μισθωτοῦ μεθ' ὑποβολήν κατ' αὐτοῦ μηνύσεως δι' ἀξιόποινον πρᾶξιν κατ' ἄρθρον 6 § 2 β.Δ. 16)18 Ἰουλίου 1920.—Ὑπαγωγή ὅμως τῆς ἀσκήσεως τοῦ δικαιώματος τοῦ ἐργοδότου εἰς τοὺς περιορισμοὺς τοῦ ἄρθρου 281 Ἀστικοῦ Κώδικος.—Προσβολή καταγγελίας συμβάσεως ὡς καταχρηστικῆς, γενομένης κατόπιν ψευδοῦς μηνύσεως τοῦ ἐργοδότου κατά τοῦ μισθωτοῦ ἐν γνώσει τῆς ἀθωότητος αὐτοῦ.—Ἔρευνα ὑπό τοῦ πολιτικοῦ Δικαστηρίου.—Παραγραφή ἀδικήματος κατά Ν.Δ. 4367)1964.

Ἔχει πρωτοτυπίαν τὸ θέμα τῆς κατωτέρω ἀποφάσεως τοῦ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν, ὡς ἐφετείου κατὰ τὴν ἐργατικὴν διαδικασίαν, ὑπὸ τῆς ὁποίας ἐπεκυρώθη ἡ ὑπ' ἀριθ. 1277)1965 ἀπόφασις τοῦ ἐπὶ τῶν ἐργατικῶν διαφορῶν Πρωτοδίκου Ἀθηνῶν (Πρωτοδίκης *Γ. Σφυρῆς*, ΕΕΔ 24, 480).

Ὑπεβλήθη κατὰ μισθωτοῦ ὑπὸ τοῦ ἐργοδότου αὐτοῦ μήνυσις δι' ἀξιόποινον πρᾶξιν ἐν τῇ ἐκτελέσει τῆς ὑπηρεσίας του (ἄρθρον 5 § 1 νόμου 2112)1920, ἄρθρον 7 νόμου 3198)1955), μετὰ τὴν ὁποίαν ἐγένετο ἡ ἀπόλυσις του ἀνευ ἀποζημιώσεως, κατὰ τὰ ὑπὸ τῶν ἀνωτέρω διατάξεων ὁριζόμενα.

Ὡς ὅμως ἐγένετο δεκτόν (Α.Π. 439)1956, εἰσηγητὴς *Ν. Παλαιολογόπουλος*, ΕΕΔ 18, 831, ἴδετε καὶ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν 968)1959, εἰσηγητὴς *Γ. Ν. Καλφαγιάννης*, ΕΕΔ 18, 1009), νοι μὲν κατὰ τὸ ἄρθρον 5 § 1 τοῦ νόμου 2112)1920 (καὶ ἄρθρον 6 § 2 β.Δ. 16)18 Ἰουλίου 1920) δύναται ὁ ἐργοδότης νὰ καταγγείλῃ τὴν σύμβασιν ἐργασίας ἄνευ τηρήσεως διατυπώσεως τινος, ἐὰν ἐναντίον τοῦ ὑπαλλήλου ὑπεβλήθη μήνυσις δι' ἀξιόποινον πρᾶξιν, διαπραχθεῖσαν ἐν τῇ ἀσκήσει τῆς ὑπηρεσίας του..., ἀλλ' ἡ ἄσκησις τοῦ δικαιώματος τούτου τῆς ἀπολύσεως δὲν εἶναι ἀνέλεγκτος, ἀλλ' ὑπόκειται εἰς τοὺς περιορισμοὺς τῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρου 281 Ἀστικοῦ Κώδικος.

Εἰς τὴν περίπτωσιν τῆς ἀποφάσεως τοῦ Πρωτοδικείου τὸ ἀδίκημα τοῦ μισθωτοῦ, διὰ τὸ ὁποῖον ἐμηνύθη, παρεγράφη δυνάμει τοῦ ν.δ. 4367)1964 «περὶ παραγραφῆς ἀδικημάτων τινῶν» (ΕΕΔ 23, 1261) καὶ οὕτω δὲν ὑπῆρξεν ἀπόφασις τοῦ ποινικοῦ δικαστηρίου ἐπὶ τῆς μηνύσεως.

Προσβληθείσης τῆς ἀποφάσεως ὡς καταχρηστικῶς γενομένης, ἐξ ἐκδικήσεως καὶ ὄχι διότι ὁ μισθωτὸς διέπραξε τὸ (παραγραφὲν) ἀδίκημα, τὸ Πρωτοδικεῖον ἠρεύνησεν, ἂν διεπράχθη τὸ ἀδίκημα ἀπὸ τῆς ἀπόψεως νὰ κρίνῃ, ἂν συνέτρεχεν ἐν προκειμένῳ παραβίασις τοῦ ἄρθρου 281 Ἀστικοῦ Κώδικος καὶ ἐδέχθη, ὅτι ἡ ἀπόλυσις ὑπῆρξε καταχρηστική. (Ἴδετε ἀπὸ τοῦ ἐνδιαφέροντος ἂν τὸ πολιτικὸν δικαστήριον δικαιοῦται νὰ ἐξετάσῃ τὸ ὑποστατὸν κατ' οὐσίαν τῆς μηνύσεως, παραγραφέντος τοῦ ἀδικήματος, διὰ τὴν ἀποζημίωσιν τοῦ νόμου 2112)1920, *Γ. Α. Γιανναπόπουλον*, ΕΕΔ 24, 129, ἰδίᾳ 132).

Ὁπωσδήποτε ἡ περὶ ἀκυρότητος τῆς ἀπολύσεως ἀγωγή, ὡς δέχεται τὸ Πρωτοδικεῖον (οὕτω καὶ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν 14048)1964, εἰσηγ-

---

ἀθῶος ἐπὶ τῇ αἰτιολογίᾳ ὅτι ὁ οὕτωσι ἐγκριθεὶς Κανονισμός, ὢν προϊὸν ἀπάτης καὶ ὡς τοιοῦτος ἀκυρώσιμος, δὲν προσεβλήθη ἐμπροθέσμως δι' ἀγωγῆς καὶ ἐπομένως εἶναι ἔγκυρος καὶ ἰσχυρὸς καὶ ἡ ἐκ τούτου ὠφέλεια τοῦ κατηγορουμένου δὲν εἶναι παράνομος, δέχεται ὅμως τὸ Δικαστήριον, ὡς ἐκ τῆς εἰρημένης ἀποφάσεώς του δείκνυται, ὅτι ἐκ τῆς διαδικασίας ἀπεδείχθη, ὅτι ὁ κατηγορούμενος, τυγχάνων γραμματεὺς τοῦ ἐγκαλοῦντος Οἰνοποιητικοῦ Συνεταιρισμοῦ Πλατάνου, κατὰ τὴν γενικὴν συνέλευσιν αὐτοῦ τῆς 28 Ἰουνίου 1959 εἰσηγήθη τὴν ἔγκρισιν Ἐσωτερικοῦ Κανονισμοῦ αὐτοῦ, ἀποκρύψας καὶ ἀποσιωπήσας ἀπὸ τοὺς ἀπείρους καὶ κατὰ τὸ πλεῖστον ἀγραμμάτους συνεταίρους αὐτοῦ τὸ γεγονὸς ὅτι ὁ Κανονισμὸς οὗτος περιεῖχε καὶ διατάξεις τακτοποιούσας τοῦτον, ἀπὸ ἀπόψεως νομιμότητος, ἐντάξεως κλπ.». Ὑπὸ τὰ βεβαιωθέντα ὡς ἄνω πραγματικὰ περιστατικὰ ἡ ὑπὸ τοῦ ἐναγομένου ἄσκησις τοῦ δικαιώματος του νὰ ἀπολύσῃ τὸν ἐνάγοντα δὲν ὑπερβαίνει, καὶ δὴ προφανῶς, τὰ ὅρια τὰ ἐπιβαλλόμενα ἐκ τῆς καλῆς πίστεως ἢ τῶν χρηστῶν ἠθῶν ἢ ἐκ τοῦ κοινωνικοῦ ἢ οἰκονομικοῦ σκοποῦ τοῦ δικαιώματος καὶ κατὰ συνέπειαν ἡ εἰς τὸ ἄρθρον 281 τοῦ Ἀστικοῦ Κώδικος ἐρειδομένη ἐπικουρικὴ βάσις τῆς ἀγωγῆς εἶναι ἀπορριπτέα ὡς ἀβάσιμος.

γητής Γ. Πλαγιανάκος, ΕΕΔ 24, 93), ὑπόκειται (καὶ διὰ λόγον παραβάσεως τοῦ ἄρθρου 281 Α.Κ., ὑπὲρ ἀπαγγέλλεται ἡ ἀκυρότης τῆς ἀπολύσεως) εἰς τὴν τρίμηνον ἀποκλειστικὴν προθεσμίαν τοῦ ἄρθρου 6 § 1 τοῦ νόμου 3198)1955.

Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν 16207)1965

Διαδικασία ἐργατικῶν διαφορῶν κατ' ἔφεσιν
Προεδρεύων ὁ Πρωτοδίκης κ. Γ. Ντεγιάννης
Εἰσηγητὴς ὁ Πρωτοδίκης κ. Π. Γρηγοριάδης
Δικηγόροι οἱ κ.κ. Π. Ἀντωνέας, Α. Μπακόλας

Διὰ τῆς ἐξ ἧς ἐξεδόθη ἡ ἐκκαλουμένη ἀπόφασις ἐνδίκου ἀγωγῆς του ὁ ἐνάγων, ἐπικαλούμενος ὅτι ἀπελύθη ὑπὸ τῆς ἐναγομένης, παρὰ τῇ ὁποίᾳ ἀπησχολεῖτο ὡς ἐργάτης, κατόπιν ὑποβολῆς ἐναντίον του μηνύσεως ἐπὶ ἐξυβρίσει τοῦ ἐκπροσώπου αὐτῆς καὶ ὅτι ἡ ὑποβολὴ τῆς μηνύσεως καὶ ἡ ἐν συνεχείᾳ ταύτης ἀπόλυσις αὐτοῦ ἄνευ καταβολῆς τῆς κατὰ νόμον ἀποζημιώσεως ἐγένετο ὑπὸ τῆς ἐναγομένης ἐκ λόγων ἐκδικήσεως, διότι οὗτος κατέφυγεν εἰς τὴν Ἐπιθεώρησιν Ἐργασίας, παραπονούμενος διὰ τὴν μὴ χορήγησιν τῆς ἀδείας του ἀναπαύσεως ἐτους 1964, ἠτήσατο, λόγῳ ἀκυρότητος τῆς γενομένης καταγγελίας, τὴν εἰς αὐτὸν ἐπιβίκασιν ἀποδοχῶν ὑπερημερίας. Ἐπὶ τῆς ἀγωγῆς ταύτης ἐξεδόθη ἡ ἐκκαλουμένη ἀπόφασις, ἥτις, δεχθεῖσα ὅτι ἡ ὑποβολὴ τῆς μηνύσεως καὶ ἡ ἀπόλυσις τοῦ ἐνάγοντος ἐγένοντο ἐκ τῶν ἐν τῇ ἀγωγῇ λόγων ἐκδικήσεως καὶ ὅτι ὁ ἐνάγων δὲν διέπραξε τὰς ἐν τῇ μηνύσει ἀναφερομένας ἀξιοπλοήτους πράξεις, ἐδέχθη τὴν ἀγωγὴν καὶ ἐπεδίκασεν εἰς τὸν ἐνάγοντα τὰς αἰτηθείσας ἀποδοχὰς ὑπερημερίας, κατ' αὐτῆς δὲ παραπονεῖται ἤδη ἡ ἐναγομένη διὰ τῆς ὑπὸ κρίσιν ἐφέσεως της καὶ διὰ τοὺς ἐν αὐτῇ ἀναφερομένους λόγους.

Κατὰ τὸ ἄρθρον 6 § 2 τοῦ β. δ)τος 16)18 Ἰουλίου 1920 ὁρίζεται, ὅτι δύναται ὁ ἐργοδότης νὰ καταγγείλῃ τὴν σύμβασιν ἄνευ τηρήσεως προθεσμίας, ἐὰν ἐναντίον ἐργάτου ἢ ὑπηρέτου ὑποβληθῇ μήνυσις δι' ἀξιόποινον πρᾶξιν, διαπραχθεῖσαν ἐν τῇ ἐκτελέσει τῆς ἐργασίας ἢ ἀπηγγέλθη κατ' αὐτοῦ κατηγορία δι' ἄδικημα ἐν γένει, φέρον χαρακτῆρα τοὐλάχιστον πλημμελήματος. Ἐὰν ὁ ἐργάτης ἢ ὁ ὑπηρέτης ἀπηλλάγη ἔστω καὶ διὰ βουλεύματος, δικαιοῦται νὰ ζητήσῃ τὴν κατὰ τὸ ἄρθρον 3 ἀποζημίωσιν. Ἡ ἄσκησις ὅμως τοῦ δικαιώματος τούτου δὲν εἶναι ἀνέλεγκτος, ἀλλ' ὑπόκειται εἰς τοὺς περιορισμοὺς τοῦ ἄρθρου 281 Α.Κ., κατὰ τὴν σαφῆ ἔννοιαν τοῦ ὁποίου τίθεται γενικὴ ἀρχή, ἥτις ἰσχύει ὡς κανὼν εἰς ἅπαντα τὰ εἴδη τῶν δικαιωμάτων, εἴτε ἐκ συμβάσεως ἀπορρέουσι ταῦτα, εἴτε ὑπὸ τοῦ ἐξ ἀντικειμένου δικαίου παρέχονται τοῖς δικαιούχοις καὶ δυνάμει τῆς ὁποίας ἀπαγορεύεται ἡ ἄσκησις δικαιώματός τινος, ὅταν αὕτη ὑπερβαίνῃ προφανῶς τὰ ὅρια τῆς καλῆς πίστεως ἢ τῶν χρηστῶν ἠθῶν ἢ ἐκ τοῦ κοινωνικοῦ ἢ οἰκονομικοῦ σκοποῦ τοῦ δικαιώματος (βλ. Α.Π. 439)1956, ΕΕΔ 15, 831, Α.Π. 185)1958, ΕΕΔ 17, 410). Ὅθεν ὁ πρῶτος λόγος τῆς ὑπὸ κρίσιν ἐφέσεως, διὰ τοῦ ὁποίου ἡ ἐκκαλοῦσα παραπονεῖται, ὅτι οὐχὶ ὀρθῶς καὶ παρὰ τὸν νόμον ἡ ἐκκαλουμένη ἀπόφασις ἐξήτασε τὸ κατ' οὐσίαν ὑποστατὸν τῆς εἰς βάρος τοῦ ἐνάγοντος ἀποδοθείσης κατηγορίας, ἥτις, παραγραφεῖσα ὑπὸ τοῦ ν.δ. 4367)1964, δὲν ἐξεδικάσθη ὑπὸ τοῦ ποινικοῦ δικαστηρίου, εἶναι ἀπορριπτέος ὡς ἀβάσιμος, διότι, συμφώνως πρὸς τὰ ἀνωτέρω, δὲν κωλύεται οὗτος νὰ ἰσχυρισθῇ διὰ τῆς ἀγωγῆς του, ὅτι ἡ γενομένη καταγγελία εἶναι ἄκυρος, διότι ἐγένετο κατόπιν ψευδοῦς μηνύσεως, ὑποβληθείσης ὑπὸ τοῦ ἐργοδότου ἐν γνώσει τῆς ἀθωότητος τοῦ μισθωτοῦ, πρὸς τὸν σκοπὸν ὅπως ἐπιτύχῃ τὴν ἀπόλυσιν αὐτοῦ ἐκ λόγων ἐκδικήσεως καὶ τὴν ταὐτόχρονον ἀπαλλαγήν του ἐκ τῆς ἐναντι αὐτοῦ ὑποχρεώσεώς του πρὸς καταβολὴν τῆς νομίμου ἀποζημιώσεως, καὶ πρὸ τῆς ἐκδικάσεως ταύτης ὑπὸ τοῦ ποινικοῦ δικαστηρίου, ὁπότε ἀναγκαίως θὰ ἐρευνηθῇ ὑπὸ τοῦ πολιτικοῦ δικαστηρίου παρεμπιπτόντως τὸ κατ' οὐσίαν ὑποστατὸν αὐτῆς, διὰ τὸν σχηματισμὸν τῆς κρίσεώς του περὶ καταχρηστικῆς ἢ μὴ ἀσκήσεως τοῦ ἐν γένει δικαιώματος τῆς καταγγελίας.

Ἐβεβαιώθη, κατὰ τὴν ἐκ τῶν ἐνόντων σχηματισθεῖσαν κρίσιν τοῦ δικαστηρίου, ὅτι ὁ ἐνάγων προσελήφθη τὴν 16.10.1956 ὑπὸ τῆς ἐκκαλούσης ἐναγομένης, διατηρούσης ἐν Νέᾳ Ἰωνίᾳ ὑφαντήριον, διὰ συμβάσεως ἐξηρτημένης ἐργασίας ἀορίστου χρόνου ὡς βοηθὸς κομποδέτου καὶ ἀπησχολήθη παρ' αὐτῇ μέχρι τῆς 12.1.1962, ὅτε ἐστρατεύθη, μετὰ δὲ τὴν ἀπόλυσίν του ἐκ τῶν τάξεων τοῦ στρατοῦ, εἰργάσθη ὡς κομποδέτης ἀπὸ τῆς 15.2.1962 μέχρι τῆς 28.8.1964, ὅτε ἡ ἐναγομένη κατήγγειλε τὴν σύμβασιν ἐργασίας κατόπιν ὑποβολῆς ἐναντίον του μηνύσεως ἐπὶ ἐξυβρίσει καὶ ἀπειλαῖς τοῦ νομίμου ἐκπροσώπου της. Βεβαιοῦται, ὅτι ὁ ἐνάγων καὶ ἤδη ἀφεσίβλητος προσέφυγε τὴν 24.8.1964 εἰς τὴν Ἐπιθεώρησιν Ἐργασίας Νέας Ἰωνίας, παραπονούμενος διὰ τὴν μὴ χορήγησιν ὑπὸ τῆς ἐναγομένης τῆς ἀδείας του ἀναψυχῆς ἐτους 1964, αἰτηθείσης ὑπ' αὐτοῦ πρὸ διμήνου. Τὴν 25.8.1964 ὁ ἐνάγων καὶ ὁ νόμιμος ἐκπρόσωπος τῆς ἐναγομένης Χ.Θ., ἐμφανισθέντες ἐνώπιον τῆς ὡς ἄνω Ὑπηρεσίας, συνεφώνησαν, ὅπως ἡ ἐναγομένη χορηγήσῃ εἰς τὸν ἐνάγοντα τὴν αἰτηθεῖσαν ἄδειάν του μέχρι τῆς 18.9.1964 καὶ ὅτι εἰς περίπτωσιν, καθ' ἣν δὲν ἠθελε τῷ χορηγήσῃ τὴν ἐν λόγῳ ἄδειαν μέχρι τῆς ὡς ἄνω ἡμερομηνίας, ὁ ἐνάγων ἠδύνατο νὰ κάμῃ χρῆσιν αὐτῆς ἀπὸ τῆς 18.9.1964 (βλ. προσαγόμενον ὑπ' ἀριθ. 1628.25.9.1964 ἔγγραφον Ἐπιθεωρήσεως Ἐργασίας Νέας Ἰωνίας). Ἀκολούθως τὴν 28.8.1964, ἤτοι μετὰ τὴν πάροδον τριῶν ἡμερῶν ἀπὸ τῆς ἄνω συμφωνίας, ὁ ὡς ἄνω ἐκπρόσωπος τῆς ἐναγομένης ἐνεχείρισεν εἰς τὸν Εἰσαγγελέα Πλημμελειοδικῶν τὴν ὑπὸ τὴν ἰδίαν ἡμερομηνίαν μήνυσιν κατὰ τοῦ ἐνάγοντος ἐπὶ ταῖς ῥηθείσαις πράξεσιν, αἵτινες, κατὰ τὴν μήνυσιν, ἔλαβον χώραν εἰς βάρος του ἀπὸ 22)28.8.1964 καὶ εἰδικώτερον κατὰ τὴν 22.8.1964, καθ' ἣν ἠπείλησεν αὐτὸν διὰ τῶν φράσεων «θὰ γίνω Γιαγκούλας καὶ θὰ σὲ σκοτώσω. Λυπήσου τὰ παιδιά σου. Ἂν δὲν πληρωθῶ δὲν φεύγω ἀπὸ ἐδῶ μέσα» καὶ ὅτι οὗτος, φοβηθείς, ἐκάλεσε τὴν Ὑπηρεσίαν τῆς Ἀμέσου Δράσεως τῆς Ἀστυνομίας, ἥτις ὡδήγησεν ἀμφοτέρους εἰς τὸ Ἀστυνομικὸν Τμῆμα Νέας Ἰωνίας, ἔνθα ἐγένοντο αὐστηραὶ συστάσεις εἰς τὸν μηνυό-

ΩΡΑΙ ΕΡΓΑΣΙΑΣ

ΧΡΟΝΟΣ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΗΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ ΔΙΑ ΠΑΡΟΧΗΝ ΑΜΟΙΒΗΣ

Στοιχεία ὑπαλληλικῆς ἰδιότητος μισθωτοῦ

Ἔννοια ἰδιωτικοῦ ὑπαλλήλου κατ' ἄρθρον 1 Ν.Δ. 2655)1953.—Περίπτωσις μισθωτοῦ, παρέχοντος ἐργασίαν ἀρχιτεχνίτου.—Ἔλλειψις ἰδιότητος ἰδιωτικοῦ ὑπαλλήλου.—Ὧραι ἐργασίας τῶν μηχανουργικῶν, σιδηρουργικῶν καὶ λοιπῶν ἐπιχειρήσεων.—Θεώρησις, κατ' ἄρθρον 14 Π.Δ. 27 Ἰουνίου)4 Ἰουλίου 1932, ὡς ὡρῶν ἐργασίας τῶν πραγματικῶν τοιούτων, μὴ συμπεριλαμβανομένων τῶν διακοπῶν ἢ διαλειμμάτων ἐργασίας, μὴ περιλαμβανομένου οὕτω εἰς τὸν χρόνον τῆς ἐργασίας, διὰ τὴν ὁποίαν ἀμοιβή, τοῦ χρόνου προπαρασκευῆς τοῦ μισθωτοῦ πρὸς πραγματικὴν παροχὴν ἐργασίας.

Ἐπεκυρώθη ὑπὸ τῆς κατωτέρω ἀποφάσεως τοῦ Ἀρείου Πάγου ἡ ὑπ' ἀριθ. 6206)1964 ἀπόφασις τοῦ ὡς ἐφετείου δικασαντος κατὰ τὴν ἐργατικὴν διαδικασίαν Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν.

Τὸ ἰδιαίτερον ἐνδιαφέρον τῆς ἀποφάσεως αὐτῆς εἶναι εἰς τὸ ὅτι ἐρευνήθη ποῖος εἶναι ὁ χρόνος τῆς ἐργασίας, διὰ τὴν ὁποίαν ἀμείβεται κατὰ νόμον ὁ μισθωτός, ἐν ὄψει τῆς διατυπώσεως τοῦ ἄρθρου 14 τοῦ ἀπὸ 27 Ἰουνίου)4 Ἰουλίου 1932 π.δ)γματος «περὶ καθιερώσεως καὶ συμπληρώσεως τῶν περὶ ὀκταώρου ἐργασίας διατάξεων».

Ἔχει προηγηθῆ ἡ Α.Π. 26)1960 (εἰσηγητὴς Κ. Σοῦρλας, ΕΕΔ 19, 279), καθ' ἣν, κατὰ τὴν ἔννοιαν τῆς ἀνωτέρω διατάξεως, ἡ μετάβασις εἰς τὸν τόπον τῆς ἐργασίας ἀποτελεῖ στοιχεῖον τῆς ὑποχρεώσεως τοῦ μισθωτοῦ καὶ ὁ πρὸς τοῦτο χρόνος διατίθεται ὑπὸ τοῦ μισθωτοῦ χάριν ἑαυτοῦ, τουτέστι χάριν ἀναλήψεως τῆς ἐργασίας, δι' ἣν θὰ πληρωθῇ, καὶ δὲν λογίζεται ὡς χρόνος ἐργασίας, ἐκτὸς ἂν εἶτε κατ' ἔθιμον, εἴτε κατὰ συμφωνίαν, λόγῳ ἰδιαζουσῶν συνθηκῶν, παρέχηται ἰδία διὰ τὴν ἀπασχόλησιν ταύτην ἀποζημίωσις. (Ἴδετε καὶ σημειώσεις μας ἐν ΕΕΔ 19, 279, Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν 2721)1960, εἰσηγητὴς *Μ. Καλεύρας*, ΕΕΔ 19, 409).

Θέμα ἤδη τῆς ἀποφάσεως αὐτῆς τοῦ Ἀρείου Πάγου εἶναι, ἂν αἱ ἀναφερόμεναι ἐν αὐτῇ

μενον. Ἐκ τοῦ ἀποδεικτικοῦ ὑλικοῦ βεβαιοῦται, ὅτι ὁ ἐνάγων οὐδὲν ἐπεισόδιον ἐδημιούργησεν, οὐδὲ καὶ ἐξύβρισεν ἢ ἠπείλησε τὸν ἐκπρόσωπον τῆς ἐναγομένης κατὰ τὸ ἄνω διάστημα καὶ δὴ κατὰ τὴν 22.8.1964, ἀφοῦ ὁ οὐτὸς ἐκπρόσωπος τῆς ἐναγομένης, παρουσιασθεὶς τὴν 25.8.1964 ὁμοῦ μετὰ τοῦ ἐνάγοντος ἐνώπιον τῆς Ἐπιθεωρήσεως Ἐργασίας Νέας Ἰωνίας, συνεφώνησε μετ' αὐτοῦ, ὅπως οὗτος λάβῃ τὴν ἄδειαν μέχρι τῆς 18.9.1964, πρᾶγμα τὸ ὁποῖον δὲν θὰ συνέβαινεν, ἐὰν ὁ ἐνάγων εἶχε δημιουργήσει εἰς βάρος του τὸ ἐν τῇ μηνύσει σοβαρὸν ἐπεισόδιον, ὅπερ, κατὰ τὴν μήνυσιν, προεκάλεσε τὴν ἐπέμβασιν τῆς Ἀμέσου Δράσεως, ἀλλὰ θὰ προέβαινεν ἀσφαλῶς εἰς τὴν ἄμεσον ὑποβολὴν τῆς μηνύσεως καὶ τὴν ἀπόλυσιν τοῦ ἐνάγοντος εὐθὺς ἅμα τῷ ἐπεισοδίῳ. Περὶ ἐξυβρίσεως τοῦ ἐκπροσώπου τῆς ἐναγομένης ὑπὸ τοῦ ἐνάγοντος κατ' ἐξακολούθησιν ἀπὸ τῆς 22.8.1964 μέχρις 28.8.1964 ἀορίστως κατατίθεται ὑπὸ τῶν ὑπὸ τῆς ἐναγομένης ἐνώπιον συμβολαιογράφου ἐξετασθέντων μαρτύρων. Βάσει τῶν βεβαιωθέντων περιστατικῶν καὶ τοῦ γεγονότος ὅτι ἡ κατὰ τοῦ ἐνάγοντος μήνυσις, ἐπὶ ἀπειλῇ κατὰ τοῦ ἐκπροσώπου τῆς ἐναγομένης, ὑπεβλήθη μετὰ 8 ὅλας ἡμέρας, ἀφ' ἧς φέρεται τελεσθεῖσα αὐτή, καὶ μετὰ τρεῖς (3) ἡμέρας ἀπὸ τῆς ἐνώπιον τῆς Ἐπιθεωρήσεως Ἐργασίας προσφυγῆς τοῦ ἐνάγοντος, ἡ ὑποβολὴ τῆς μηνύσεως ταύτης καὶ ἡ ἐπὶ τῇ βάσει ταύτης καταγγελία τῆς συμβάσεως ἐργασίας ἐγένετο, κατὰ τὴν κρίσιν τοῦ δικαστηρίου, λόγῳ ἐκδικήσεως, διότι οὗτος προσέφυγεν εἰς τὴν Ἐπιθεώρησιν Ἐργασίας διὰ τὴν λῆψιν τῆς ἧς ἐδικαιοῦτο ἀδείας ἀναψυχῆς, ἐπὶ τῷ δολίῳ σκοπῷ ὅπως ἡ ἐναγομένη καλύψῃ νομικῶς τὴν ἐπακολουθήσασαν ἀπόλυσιν τοῦ ἐνάγοντος καὶ ταυτοχρόνως ἀπαλλαγῇ τῆς πρὸς αὐτὸν καταβολῆς ἀποζημιώσεως. Συνεπῶς ἡ καταγγελία τῆς συμβάσεως ἐργασίας ἐγένετο καθ' ὑπέρβασιν τῶν ἐκ τῆς καλῆς πίστεως καὶ τῶν χρηστῶν ἠθῶν ἐπιβαλλομένων ὁρίων, ἀντίκειται δὲ εἰς τὸν κοινωνικὸν καὶ οἰκονομικὸν σκοπὸν τοῦ δικαιώματος, ἤτοι εἰς τὴν ἀπαγορευτικὴν διάταξιν τοῦ ἄρθρου 281 Α.Κ. καὶ ὡς τοιαύτη, συνιστῶσα κατάχρησιν δικαιώματος, εἶναι ἄκυρος καὶ λογίζεται ὡς μὴ γενομένη, συμφώνως πρὸς τὰ ἄρθρα 174 καὶ 180 τοῦ Α. Κ. Περιέχουσα δὲ καὶ δήλωσιν τῆς ἐναγομένης περὶ ἀποφορτίσεως τῶν ὑπηρεσιῶν τοῦ ἐνάγοντος ἔχει ὡς ἀποτέλεσμα τὴν ὑπερημερίαν αὐτῆς περὶ τὴν ἀποδοχὴν αὐτῶν. Δεχθεῖσα ὅθεν ἡ ἐκκαλουμένη ἀπόφασις τὴν ὑπὸ κρίσιν ἀγωγήν, ἐπιδικάσασα εἰς τὸν ἐνάγοντα τὰς δι' αὐτῆς αἰτηθείσας ἀποδοχὰς ὑπηρημερίας, κατ' ἄρθρον 656 Α.Κ., ὡς πρὸς τὸ ποσὸν τῶν ὁποίων οὐδὲν ὑποβάλλεται ὑπὸ τῆς ἐκκαλούσης παράπονον, ὀρθῶς ἔκρινε καὶ δέον ὅπως ἀπορριφθῶσιν ὡς ἀβάσιμοι οἱ δεύτερος καὶ τρίτος λόγοι τῆς ὑπὸ κρίσιν ἐφέσεως. Δέον ὅθεν ὅπως ἀπορριφθῇ καθ' ὁλοκληρίαν ἡ ὑπὸ κρίσιν ἔφεσις.

προπαρασκευαστικαί διά την παροχήν ὑπό τοῦ μισθωτοῦ τῆς ἐργασίας ἐνέργειαι καί διά τήν ἀναχώρησίν του ἐκ τοῦ τόπου τῆς ἐργασίας ἐμπίπτουν εἰς τόν κατά τήν ἔννοιαν τοῦ νόμου πραγματικόν χρόνον ἐργασίας, διά τήν ὁποίαν ὀφείλεται ἀμοιβή.

Ἐπί τοῦ ζητήματος τούτου τό πρῶτον ἤδη ἀπησχολήθη ὁ Ἄρειος Πάγος.

Ἀρείου Πάγου 317)1965, Τμ. Β'

Προεδρεύων ὁ Ἀντιπρόεδρος κ. Κ. Σοΐρλος
Εἰσηγητής ὁ Ἀρεοπαγίτης κ. Δ. Κονούρης
Δικηγόροι οἱ κ.κ. Ε. Ἀνδριανάκης, Ι. Καποδίστριας

Κατά τό ἄρθρον 10 τοῦ κωδικοποιημένου νόμου 3514)1928 (ἄρθρον 10 νόμου 1234)1918), εἰς ὃ ἀναφέρεται καί τό ἄρθρον 11 τοῦ νόμου 2112)1920, διά τόν καθορισμόν τῆς ἐννοίας τοῦ ἰδιωτικοῦ ὑπαλλήλου, ὡς τό πρῶτον τούτων ἀντικατεστάθη διά τοῦ ἄρθρου 1 τοῦ ν.δ. 2655)1953, ἰδιωτικός ὑπάλληλος θεωρεῖται πᾶν πρόσωπον, κατά κύριον ἐπάγγελμα ἀσχολούμενον ἐπ' ἀντιμισθίᾳ, ἀνεξαρτήτως τρόπου πληρωμῆς, εἰς ὑπηρεσίαν ἰδιωτικοῦ καταστήματος, Γραφείου ἤ ἐν γένει ἐπιχειρήσεως ἤ οἱασδήποτε ἐργασίας καί παρέχον ἐργασίαν ἀποκλειστικῶς ἤ κατά κύριον χαρακτῆρα μή σωματικήν, δέν θεωρεῖται δέ ἰδιωτικός ὑπάλληλος πᾶν ἐν γένει πρόσωπον, τό ὁποῖον χρησιμοποιεῖται ἐν τῇ παραγωγῇ ἀμέσως ὡς βιομηχανικός ἐργάτης.

Ἐν προκειμένῳ, ὡς προκύπτει ἐκ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως, τό κατ' ἔφεσιν δικάσαν Πρωτοδικεῖον ἐδέχθη, μετ' ἀνέλεγκτον, ὡς εἰς πράγματα μόνον ἀναφερομένην, ἐκτίμησιν τῶν ἀποδείξεων, ὅτι ὁ ἐνάγων - ἀναιρεσείων, προσληφθείς τήν 15.2.1960 ὑπό τῆς ἐναγομένης διά συμβάσεως ἐξηρτημένης ἐργασίας ἀορίστου χρόνου, ὡς τεχνίτης ἐλασματουργός, καί προαχθείς τήν 5.3.1961 εἰς ἀρχιτεχνίτην (βοηθόν ὑπεργοδηγοῦ) παρεῖχεν εἰδικώτερον τήν ἐξῆς ἐργασίαν: Προέβαινεν εἰς τοποθετήσεις τῶν διαφόρων ἐλασμάτων εἰς τάς προσηκούσας θέσεις, καθοδηγούμενος πρός τοῦτο ὑπό τῶν στοιχείων καί σημείων τῶν ἀναγεγραμμένων ἐπί τῶν ἐπιφανειῶν αὐτῶν καί εἰς συναρμολογήσεις ἐλασμάτων ἐπί τῇ βάσει τοῦ ὑπό τῶν ἁρμοδίων τεχνικῶν τμημάτων προγραμματισμοῦ καί σχεδιαστηρίου συνταχθέντος σχεδίου, τό ὁποῖον ἠδύνατο νά ἀναγνώσῃ κατόπιν σχετικῆς ἐκπαιδεύσεως τῶν τεχνιτῶν ἐλασματουργῶν, οἵτινες καί ὁ ἐνάγων, ἐπί μικρόν (τρίμηνον) χρονικόν διάστημα, εἰς σχολήν τεχνιτῶν ναυπηγικῆς βιομηχανίας, χρησιμοποιῶν τά αὐτά ἐργαλεῖα (ἤτοι ὀξυγονοκοπῆς, ἠλεκτροσυγκολλήσεως, στάθμην, σφύραν κλπ.), ἅτινα χρησιμοποιοῦν καί οἱ τεχνῖται ἐλασματουργοί, παρεῖχε δέ ἐνίοτε (ὡς ἀρχιτεχνίτης), τεχνικάς τινας ὑποδείξεις εἰς λοιπά μέλη τῆς ὁμάδος ἐξ ἐλασματουργῶν, τῆς ὁποίας μετεῖχε, συγκροτουμένης ὑπό τοῦ ἐργοδηγοῦ καί ἀποτελουμένης ἐκ 10 ἕως 15 προσώπων. Ἐπί πλέον ἀνετίθετο εἰς αὐτόν ὡς ἀρχιτεχνίτην, ἡ παρακολούθησις τῶν εἰς τό αὐτό τμῆμα (ὁμάδα) ἀπασχολουμένων τεχνιτῶν, ἂν οὗτοι προσήρχοντο ἐγκαίρως εἰς τήν ἐργασίαν ἤ ἐγκατέλειπον αὐτήν πρόωρως καί ἂν εἰργάζοντο κανονικῶς. Οὗτος δέ ὁ ἐνάγων προσέφερε τήν αὐτήν, ὡς καί οἱ λοιποί τεχνῖται ἐλασματουργοί, ἐργασίαν, μόνην τήν διαφοράν ὅτι παρεῖχεν οὗτος ἐνίοτε τεχνικάς τινας ὑποδείξεις εἰς ἄλλους ἐλασματουργούς καί ἀνετίθετο παραλλήλως εἰς αὐτόν ἡ ἐπίβλεψις τῶν εἰς τό αὐτό τμῆμα ἀπασχολουμένων τεχνιτῶν, κατά τά ἀνωτέρω. Κρίναν, μετά ταῦτα, τό Πρωτοδικεῖον, ὅτι ἡ παρασχεθεῖσα, ὡς ἄνω, ὑπό τοῦ ἀναιρεσείοντος - ἐνάγοντος ἐργασία ἦτο κατά κύριον χαρακτῆρα σωματική καί ὅτι ἐπομένως οὗτος δέν εἶχε τήν ἰδιότητα ὑπαλλήλου, ὀρθῶς τάς προδιαληφθείσας διατάξεις ἡρμήνευσε καί ἐφήρμοσε καί οὐδεμίαν ἄλλην παρεβίασε, καί δή τήν τοῦ ἄρθρου 1 τοῦ ν.δ. 3763)1957, καθ' ἣν αἱ ἠλεκτροσυγκολληταί, ἐφ' ὅσον ἀσχολοῦνται εἰς ἐργασίας ἠλεκτροσυγκολλήσεως καί εἶναι κάτοχοι σχετικῆς ἀδείας κατά τάς διατάξεις τοῦ νόμου 6422)1934 καί τά εἰς ἐκτέλεσιν τούτου διατάγματα, χαρακτηρίζονται καί εἶναι ὑπάλληλοι, οὐχί δέ καί οἱ βοηθοί αὐτῶν, δεδομένου, ὅτι οὔτε τό δικάσαν Πρωτοδικεῖον ἐδέχθη, ὅτι ὁ ἀναιρεσείων - ἐνάγων εἶχεν ἄδειαν ἠλεκτροσυγκολλητοῦ, οὔτε οὗτος διατείνεται, ὅτι ὑπέβαλε τοιοῦτον ἰσχυρισμόν. Ἀπορριπτέος, ὅθεν, κρίνεται ὁ περί τοῦ ἐναντίου πρῶτος λόγος τοῦ ἀναιρετηρίου.

Ὁ δεύτερος λόγος τοῦ ἀναιρετηρίου, καθ' ὃν τό Πρωτοδικεῖον ψευδῶς ἡρμήνευσε καί ἐφήρμοσε «τήν σχετικήν διάταξιν τοῦ οἰκείου Ἐσωτερικοῦ Κανονισμοῦ Ἐργασίας» τῆς ἀναιρεσιβλήτου Ἑταιρείας, δεχθέν, ὅτι βοηθός ὑπεργοδηγοῦ σημαίνει ἁρ-

χειτεχνίτης κλπ., ἀπορριπτέος κρίνεται προεχόντως ὡς ἀλυσιτελής, διότι οὐχὶ ἐκ τοῦ ὀνόματος τῆς θέσεως, ἀλλὰ ἐκ τοῦ εἴδους τῆς παρεχομένης ἐργασίας κρίνεται, ὡς εἴρηται ἐν τῇ προηγουμένῃ αἰτιολογίᾳ, ἡ ἰδιότης τοῦ μισθωτοῦ ὡς ὑπαλλήλου ἢ μή.

Ὁ τρίτος λόγος τοῦ ἀναιρετηρίου, καθ' ὃν τὸ Πρωτοδικεῖον δὲν ἔλαβεν ὑπ' ὄψιν τοὺς ἀποδειχθέντας ἰσχυρισμοὺς τοῦ ἀναιρεσείοντος, τοὺς ἐν τῷ λόγῳ τούτῳ ἀναφερομένους περὶ τοῦ εἴδους τῆς παρασχεθείσης ὑπ' αὐτοῦ ἐργασίας, ὡς μὴ περιλαμβανομένους εἰς τὸ δικόγραφον τῆς ἀγωγῆς, εἶναι ἀπορριπτέος ὡς ἐπὶ ἐσφαλμένης προϋποθέσεως ἐρειδόμενος, διότι, ὡς προκύπτει ἐκ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως, τὸ δικάσαν Πρωτοδικεῖον ἔλαβεν ὑπ' ὄψιν καὶ τοὺς ἰσχυρισμοὺς τούτους εἰδικῶς καὶ ἔκρινεν, ὅτι οὐδαμῶς ἐβεβαιώθησαν ἐκ τῶν ἀποδείξεων, ἀνεξαρτήτως τοῦ ὅτι, ὡς προσθέτει, τὰς ἐργασίας ταύτας οὔτε κἂν ἀναφέρει εἰς τὴν ἀγωγήν του ὁ ἐνάγων, ἀλλὰ τὸ πρῶτον ἐν τῷ ἐρετηρίῳ ἐκθέτει. Ἐὰν δὲ θεωρηθῇ ὅτι ὁ ἀναιρεσείων, χαρακτηρίζων ὡς ἀποδειχθέντας τοὺς ἰσχυρισμοὺς του τούτους, ἀμφισβητῇ τὴν περὶ αὐτῶν ἀντίθετον κρίσιν τοῦ Πρωτοδικείου, ἤτις, ὡς εἰς πράγματα μόνον ἀναφερομένη, εἶναι ἀνέλεγκτος, κατὰ τοῦτο ὁ λόγος ἀναιρέσεως εἶναι ἀπαράδεκτος.

Κατὰ τὸ ἄρθρον 1 τοῦ δ. 27 Ἰουνίου)4 Ἰουλίου 1912 «περὶ κωδικοποιήσεως καὶ συμπληρώσεως τῶν περὶ ὠκταώρου ἐργασίας διατάξεων» αἱ διατάξεις τοῦ διατάγματος τούτου ἐφαρμόζονται, ἐκτὸς ἄλλων, καὶ εἰς τὰς μηχανουργικάς, σιδηρουργικάς, λεβητοποιητικὰς ἐν γένει ἐργασίας ἢ ἐπιχειρήσεις, ὑπάγεται δὲ ἐπίσης εἰς τὰς διατάξεις αὐτοῦ πᾶσα ἐργασία προπαρασκευῆς, ἀποπερατώσεως, μεταφορᾶς ἢ ἀποθηκεύσεως οἱουδήποτε εἴδους ὑλικοῦ ἢ προϊόντος τῶν ἀνωτέρω βιομηχανικῶν ἐργασιῶν ἢ ἐπιχειρήσεων, ἐφ' ὅσον διεξάγεται ἐν τῷ παρὰ τῶν ἐν λόγῳ ἐργασιῶν ἢ ἐπιχειρήσεων χρησιμοποιουμένῳ χώρῳ. Κατὰ δὲ τὸ ἄρθρον 14 τοῦ ἰδίου διατάγματος ὧραι ἐργασίας θεωροῦνται αἱ πραγματικαὶ τοιαῦται, μὴ συμπεριλαμβανομένων τῶν διακοπῶν ἢ διαλειμμάτων ἐργασίας, πάντως δὲ δὲν θεωρεῖται διακοπὴ ἢ διάλειμμα ἡ διὰ σωματικὴν ἀνάγκην ἀπομάκρυνσις ἐκ τῆς ἐργασίας ἢ λόγῳ καταφανοῦς κινδύνου ἀναγκαστικὴ ἀπομάκρυνσις ἐξ αὐτῆς.

Ἐκ τῶν τελευταίων τούτων διατάξεων σαφῶς προκύπτει, ὅτι εἰς τὸν χρόνον τῆς ἀμειβομένης ἐργασίας δὲν περιλαμβάνεται ὁ χρόνος προπαρασκευῆς τοῦ μισθωτοῦ πρὸς πραγματικὴν παροχὴν ἐργασίας, ὡς εἶναι ἡ εἴσοδος αὐτοῦ εἰς τὴν περιοχὴν τῶν ἐγκαταστάσεων, ἡ παραλαβὴ τοῦ καθωρισμένου ἀναγνωριστικοῦ σήματος, ἡ ἀλλαγὴ ἐνδυμασίας καὶ ἡ μετάβασις εἰς τὴν θέσιν παροχῆς τῆς ἐργασίας, ἐπίσης δέ, μετὰ τὸ πέρας τῆς ἐργασίας, ἡ ἑτοιμασία αὐτοῦ διὰ τὴν ἀναχώρησίν του, ὡς εἶναι ἡ πλύσις καὶ ἡ ἀλλαγὴ ἐνδυμασίας, ὁ χρόνος τῶν ὁποίων διατίθεται ὑπὸ τοῦ μισθωτοῦ χάριν ἑαυτοῦ, εἰς μὲν τὴν πρώτην περίπτωσιν, ἵνα ἑτοιμασθῇ πρὸς παροχὴν τῆς ἐργασίας, εἰς δὲ τὴν δευτέραν, ἵνα ἑτοιμασθῇ διὰ τὴν ἐπιδοσίν του εἰς τὰς ἄλλας ἀσχολίας καὶ πρατιμήσεις του ἐν γένει. Αἱ περιπτώσεις αὗται εἶναι ὅλως διάφοροι καὶ ἄσχετοι πρὸς τὰς ἐν τῷ διαληφθέντι ἄρθρῳ 1 τοῦ ἰδίου δ)τος ἀναφερομένας ἐργασίας προπαρασκευῆς, ἀποπερατώσεως κλπ. οἱουδήποτε εἴδους ὑλικοῦ ἢ προϊόντος τῶν ἐν αὐτῷ βιομηχανικῶν ἐργασιῶν ἢ ἐπιχειρήσεων, τὰς διεξαγομένας ἐν τῷ χρησιμοποιουμένῳ χώρῳ. Ἐν προκειμένῳ, ὡς προκύπτει ἐκ τῆς ἀναιρεσιβαλλομένης ἀποφάσεως, τὸ δικάσαν Πρωτοδικεῖον, μετ' ἀνέλεγκτον ἐκτίμησιν τῶν ἀποδείξεων, ἐδέχθη, ὅτι ὁ ἐνάγων προσήρχετο εἰς τὰ ναυπηγεῖα τῆς ἐναγομένης, μεταφερόμενος δι' αὐτοκινήτου, διατιθεμένου ἐξ ἐλευθεριότητος ὑπὸ ταύτης πρὸς μεταφορὰν τῶν βουλομένων ἐκ τοῦ ἐργατικοῦ προσωπικοῦ της, δέκα ἕως δεκαπέντε λεπτὰ πρὸ τῆς ὥρας ἐνάρξεως τῆς ἐργασίας, μετὰ δὲ τὴν ἄφιξίν του ἐλάμβανεν ἐκ τοῦ θυρωρείου μεταλλικὴν πλάκα (ἀριθμόσημον), ἀποτελοῦσαν τὴν ἐν τῇ ἐπιχειρήσει ταυτότητά του, διὰ τὴν νομιμοποίησίν του καὶ τὴν ἀπόδειξιν παροχῆς ἐργασίας, καὶ ἀφοῦ ἐν τοῖς ἀποδυτηρίοις ἤλλασσεν ἐνδυμασίαν, περιβαλλόμενος τὴν εἰδικὴν «φορμαν» ἐργασίας, ἣν ἠδύνατο νὰ περιβληθῇ καὶ κατ' οἶκον, μετέβαινεν εἰς τὰ εἰς ἱκανὴν ἀπόστασιν ἀπὸ τοῦ θυρωρείου εὑρισκόμενα πλοῖα, εἰς ἃ εἰργάζετο, καὶ ἀνελάμβανεν ἐργασίαν ἅμα ὡς ἐδίδετο διὰ σειρῆνος, κατὰ τὴν καθωρισμένην πρὸς τοῦτο ὥραν (8 π.μ.), τὸ σῆμα ἐνάρξεως τῆς ἐργασίας καὶ ὅτι ἅμα τῇ συμπληρώσει ὀκταώρου ἐργασίας, διδομένου αὖθις σήματος διὰ σειρῆνος, ἔπαυεν

ΙΣΗ ΜΕΤΑΧΕΙΡΙΣΙΣ ΜΙΣΘΩΤΩΝ

ΝΟΜΟΘΕΤΙΚΟΝ ΕΡΕΙΣΜΑ ΑΡΧΗΣ ΙΣΗΣ ΜΕΤΑΧΕΙΡΙΣΕΩΣ ΜΙΣΘΩΤΩΝ

Αποστέρησις βαθμολογικής και μισθολογικής εξελίξεως υπαλλήλου

Αποδοχαί των εκ του προσωπικού της παλαιάς Εταιρείας Σιδηροδρόμων Αττικής προσληφθέντων αρχικώς υπό της Η.Ε.Μ. και ακολούθως υπό των Ε.Η.Σ. υπαλλήλων κλπ.—Έννοια δεδικασμένου κατ' άρθρα 273 § 3, 274 Πολιτικής Δικονομίας.—Στήριξις αρχής ίσης μεταχειρίσεως των μισθωτών εις το άρθρον 288 Αστικού Κώδικος, μη συγχωρουμένου ούτω εις τον εργοδότην να αποστερή της βαθμολογικής εξελίξεως υπαλλήλους, τελούντας εν ισότητι προσόντων προς τους κρινομένους ως προακτέους, άνευ σοβαρού και αποχρώντος λόγου.—Τί δέον να ισχυρισθή ο υπάλληλος.

Επεκυρώθη υπό της κατωτέρω αποφάσεως του Αρείου Πάγου ή υπ' αριθ. 5276)1964 απόφασις του ως εφετείου δικάσαντος κατά την εργατικήν διαδικασίαν Πρωτοδικείου Αθηνών.

Ο Άρειος Πάγος και διά της νεωτέρας αυτής αποφάσεως του απησχολήθη και πάλιν περί της αρχής της ίσης μεταχειρίσεως των μισθωτών (περί της οποίας ίδετε παραπομπάς εις θεωρίαν και νομολογίαν εν ΕΕΔ 23, 652 και αμέσως προηγουμένην της κατωτέρω αποφάσεως Α.Π. 283)1965. εισηγητής *Εύστ. Μαλλούχος*, ΕΕΔ 24, 916).

Κατά τα μέχρι τούδε νομολογηθέντα ή αρχή της ίσης μεταχειρίσεως των μισθωτών εφαρμόζεται επί όλων των όρων της εργασίας, ως επί καταβολής μισθού, ωρών εργασίας (Α.Π. 25)1962, εισηγητής *Α. Φλώρος*, ΕΕΔ 21, 204, Α.Π. 283)1965, εισηγητής *Εύστ. Μαλλούχος*, ΕΕΔ 24, 916), ήδη δέ, ως δέχεται ή αρεοπαγιτική αύτη απόφασις, και επί της προαγωγής υπαλλήλων.

Η αρχή της ίσης μεταχειρίσεως, ή οποία, ως γράφεται (*Ι. Καποδίστριας*, ΕρμΑΚ υπ' άρθρον 653, αριθ. 116), ενεφανίσθη το πρώτον ως επιβάλλουσα εις τον εργοδότην, τον προβαίνοντα εις «οικειοθελείς παροχάς», την υποχρέωσιν να μη εξαιρή από τούτων άνευ εύλογου αιτίας τινάς των παρ' αυτώ εργαζομένων, έχει ήδη ευρύτερον έδαφος εφαρμογής επί της καθ' όλου συμπεριφοράς του εργοδότου έναντι των παρ' αυτώ εργαζομένων. (Ίδετε διά το θέμα και *Κ. Ι. Δημάκην*, Καλόπιστος εκπλήρωσις παροχής, ζητήματα εκ των άρθρων 281, 288 Αστικού Κώδικος, ΕΕΔ 8, 657 επ.).

Αρείου Πάγου 242)1965, Τμ. Β'

Προεδρεύων ο Αντιπρόεδρος κ. *Κ. Σούρλος*
Εισηγητής ο Αρεοπαγίτης κ. *Κ. Δαναγιωτό-*

εργαζόμενος, μεθ' ο διέθετεν ούχι πλέον των δέκα λεπτών της ώρας διά την αποβολήν της εργατικής ενδυμασίας (φορμας), ήν ηδύνατο και να φέρη αναχωρών, και διά την εν γένει ετοιμασίαν του προς αναχώρησιν. Όσον δε αφορά την παραλαβήν και παράδοσιν εργαλείων υπό του ενάγοντος, το Πρωτοδικείον εδέχθη, ότι δεν εγίνετο τοιαύτη καθ' εκάστην, αλλ' ότι ο ενάγων παρελάμβανε τα απαιτούμενα διά την εργασίαν του εργαλεία την ημέραν, καθ' ην προσελήφθη, εφύλασσε δε αυτά εντός ειδικού κιβωτίου, του οποίου εκράτει την κλείδα και το οποίον εναπέθετεν εις το πλοίον, εις το οποίον είργάζετο, εάν δε κατά την ώραν της εργασίας του παρίστατο ανάγκη χρησιμοποιήσεως και άλλων εργαλείων μετέβαινεν εις τας αποθήκας της εναγομένης και παρελάμβανεν αυτά, υπολογιζομένης πάντοτε της τοιαύτης απασχολήσεως του εντός της αμειβομένης οκταώρου εργασίας, και ότι όσάκις παρίστατο ανάγκη παραδόσεως εργαλείων, τούθ' όπερ συνέβαινε μόνον εν περιπτώσει αλλαγής πλοίου ή ασθενείας ή αδείας, ο ενάγων απεχώρει προ του διά σειρήνος σήματος λήξεως του χρόνου εργασίας. Κρίναν μετά ταύτα το Πρωτοδικείον ότι ο χρόνος, όν διέθετεν ο ενάγων προ του σήματος ενάρξεως της εργασίας και μετά το σήμα λήξεως αυτής, διά τους διαληφθέντας πόρους, δεν δύναται να θεωρηθή ως χρόνος εργασίας, ίνα δικαιωθή ούτος αποζημιώσεως δι' υπερωριακήν εργασίαν, ορθώς ηρμήνευσε και εφήρμοσε τας ως άνω διατάξεις και ουδεμίαν άλλην παρεβίασεν, άβάσιμος δε έστι και ως τοιούτος απορριπτέος κρίνεται ο περί του εναντίου τέταρτος και τελευταίος λόγος του αναιρετηρίου.

πουλος
δικηγόροι οἱ κ.κ. Ἡλ. Κοσπεντάρης, Ν. Μασουρίδης

Ἐκ τοῦ συνδυασμοῦ τῶν διατάξεων τῶν ἄρθρων 2 καὶ 4 τοῦ διὰ τοῦ π. δ/γματος τῆς 18/31 Ὀκτωβρίου 1929, ἐκδοθέντος εἰς ἐκτέλεσιν τοῦ ἄρθρου 4 τοῦ ν. 4420/1929, κυρωθέντος ἀπὸ 18.10.1929, συμφώνου μεταξὺ Ὑπουργοῦ Συγκοινωνίας, ἀφ' ἑνός, καὶ τῶν Ἑταιρειῶν Μεταφορῶν καὶ Σ.Π.Α.Π., ἀφ' ἑτέρου, ἀφορῶντος εἰς τὸν διακανονισμὸν τῶν ζητημάτων τοῦ προσωπικοῦ λόγῳ τῆς μεταβιβάσεως τῆς γραμμῆς Λαυρίου εἰς τὴν Ἑταιρείαν Σ.Π.Α.Π., δυνάμει τοῦ ὡς ἄνω νόμου καὶ τῆς προσεχοῦς ἠλεκτροκινήσεως τοῦ σιδηροδρόμου τῆς γραμμῆς Κηφισσίας, τοῦ ἄρθρου 2 τῆς ἐπαμφοτερισθείσης καὶ διὰ τοῦ ν. δ/τος 3102/1954 κυρωθείσης ἀπὸ 20.6.1950 συμβάσεως μεταξὺ τῆς Ἑταιρείας Ἑλληνικῶν Ἠλεκτρικῶν Σιδηροδρόμων καὶ τῆς Ἠλεκτρικῆς Ἑταιρείας Μεταφορῶν, δι' ἧς ἡ τελευταία ἐξεχώρησεν εἰς τὴν πρώτην τὸ εἰς αὐτὴν ἀνῆκον ἀποκλειστικὸν δικαίωμα ἐκμεταλλεύσεως τοῦ ἀπ' Ἀθηνῶν εἰς Κηφισίαν σιδηροδρόμου, καὶ τοῦ ἄρθρου 11 τῆς διὰ τοῦ αὐτοῦ ὡς ἄνω ν. δ/τος ἐπικυρωθείσης ἀπὸ 23.7.1954 συμπληρωματικῆς τῆς ἀπὸ 27.10.1925 συμβάσεως, συναφθείσης μεταξὺ τοῦ Ἑλληνικοῦ Δημοσίου καὶ τῶν ὡς ἄνω Ἑταιρειῶν (Μεταφορῶν καὶ Ε.Η.Σ.), ἀλλὰ καὶ ἐκ τοῦ συνόλου τῶν διατάξεων τούτων, ἀποτελουσῶν κανόνας ἐξ ἀντικειμένου δικαίου (ἄρθρον 2 ἀ. ν. 3102/1954), σαφῶς ἐξάγεται, ὅτι οἱ ἐκ τοῦ προσωπικοῦ τῆς παλαιᾶς Ἑταιρείας τῶν Σιδηροδρόμων Ἀττικῆς πρωτοπληφθέντες ἀρχικῶς ὑπὸ τῆς Η.Ε.Μ. καὶ ἀκολούθως ὑπὸ τῶν Ε.Η.Σ. ὑπαλλήλοι τεχνίται καὶ ἐργάται ἐκ τῶν διαφόρων Ὑπηρεσιῶν αὐτῆς, θέσιν λαμβάνει παρὰ τῶν τελευταίων τούτων τὰς αὐτὰς ἀποδοχάς, ὧν δικαιοῦνται οἱ παρ' αὐταῖς ὑπηρετοῦντες καὶ μὴ ἐκ τοῦ ρηθέντος προσωπικοῦ προερχόμενοι ὁμοιόβαθμοί των, ἐνταξόμενοι βάσει τοῦ βαθμοῦ, ὃν φέρουσιν, εἰς τὰς θέσεις καὶ ὑπηρεσίας τῶν ἐν λόγῳ Ἑταιρειῶν, ἐν ἀντιστοιχίᾳ πρὸς τοὺς παρ' αὐταῖς ὑπηρετοῦντας καὶ κατατασσομένους εἰς τὰ οἰκεῖα μισθολογικὰ κλιμάκια, ἐξελισσόμενοι δὲ περαιτέρω βάσει τῶν προσόντων αὐτῶν (οὐσιαστικῶν καὶ τυπικῶν) καθ' ὃν τρόπον καὶ τὸ ἴδιον αὐτῶν προσωπικόν.

Καθ' ἃ δείκνυται ἐκ τοῦ δικογράφου τῆς ὑπὸ δίκην ἀγωγῆς, δι' αὐτῆς ἰσχυρίζεται ἡ ἀναιρεσείουσα, ὅτι διὰ τῶν ὑπ' ἀριθ. 1053/1959 καὶ 5306/1959 τελεσιδίκων ἀποφάσεων τοῦ ἐπὶ τῶν ἐργατικῶν διαφορῶν Πρωτοδίκου (Ἀθηνῶν), ἐκδοθεισῶν ἐπὶ τῶν ἀπὸ 30.4.1958 καὶ 8.6.1959 ἀγωγῶν της κατὰ τῆς δικαιοπαρόχου τῆς ἀναιρεσιβλήτου Η.Ε.Μ., ἐκρίθη, κατ' ἐφαρμογὴν τῶν προεκτεθεισῶν διατάξεων, ὅτι εἰς τὴν ἀναιρεσείουσαν - ἐνάγουσαν ἔδει νὰ ἀπονεμηθῇ ὑπὸ τῆς ἀναιρεσιβλήτου ἀπὸ 1.1.1953 ὁ βαθμὸς τοῦ τμηματάρχου Α' τάξεως, εἰς ὃν ἀντιστοιχεῖ μισθὸς δραχμῶν μεταλλικῶν 580. Πλὴν αἱ ὡς ἄνω ἀποφάσεις, ἐκδοθεῖσαι μεταξὺ τῆς ἐναγούσης - ἀναιρεσειούσης καὶ τῆς Ἠλεκτρικῆς Ἑταιρείας Μεταφορῶν, δικαιοπαρόχου τῆς ἀναιρεσιβλήτου, πολὺ μετὰ τὴν ὑπὸ ταύτης ἐκχώρησιν καὶ μεταβίβασιν τοῦ ἀποκλειστικοῦ δικαιώματος ἐκμεταλλεύσεως τοῦ σιδηροδρόμου Κηφισσίας εἰς τὴν ἀναιρεσίβλητον δυνάμει τῆς εἰρημένης ἀπὸ 20.7.1950 συμβάσεως, δὲν ἀποτελοῦν δεδικασμένον κατέναντι τῆς τελευταίας, ἐφ' ὅσον ὑπὸ τοιαύτην ἔννοιαν ἐπικαλεῖται τὰς ἀνωτέρω ἀποφάσεις ἡ ἀναιρεσείουσα, διότι κατὰ τοὺς ὁρισμοὺς τῶν ἄρθρων 273 § 3, 274 Πολιτικῆς Δικονομίας τελεσιδικία ὑπάρχει, ὅταν περὶ τοῦ αὐτοῦ ἀντικειμένου, ὡς ἐκ τοῦ αὐτοῦ πραγματικοῦ γεγονότος μεταξὺ τῶν αὐτῶν διαδίκων, πρόκειται νὰ συζητηθῇ κατὰ τὴν νέαν δίκην τὸ αὐτὸ δίκαιον· τὸ δὲ ἐντεῦθεν δεδικασμένον ὑποχρεοῖ τοὺς διαδίκους καὶ τοὺς διαδόχους αὐτῶν γενικοὺς καὶ εἰδικούς, ἐφ' ὅσον ἡ διαδοχὴ λάβῃ χώραν μετὰ τὴν ἔναρξιν τῆς δίκης, καθ' ὅσον μόνον αἱ πρὸ τῆς διαδοχῆς πράξεις τοῦ δικαιοδότου ὑποχρεοῦσι τὸν δικαιοδόχον. Οὐδὲ συνάγεται ἐκ τῆς ὑπὸ τῆς ἀναιρεσειούσης ἐπικαλουμένης διατάξεως τοῦ ἄρθρου 11 τῆς προμνησθείσης συμπληρωματικῆς συμβάσεως (τοῦ 1954) τῆς εἰρημένης συμβάσεως ὑποχρέωσις ἢ δέσμευσις τῆς ἀναιρεσιβλήτου ἐκ τῶν προμνησθεισῶν ἀποφάσεων, ἀνεξαρτήτως τῆς ὑπάρξεως ἢ μὴ τῶν ὅρων τοῦ δεδικασμένου. Ὅθεν δὲν ἔσφαλεν ἡ ἀναιρεσιβαλλομένη ἀπόφασις, μὴ δεχθεῖσα ὑπαρξιν δεδικασμένου ἐκ τῶν διαληφθεισῶν ἀποφάσεων ἢ ἑτέραν δεσμευτικὴν ἢ ὑποχρεωτικὴν δύναμιν καὶ ἐνέργειαν εἰς ταύτας ἔναντι τοῦ ἀναιρεσιβλήτου. Ὅθεν ὁ περὶ τοῦ ἐναντίου 3ος λό-

ΑΝΑΓΚΑΣΤΙΚΑΙ ΣΧΕΣΕΙΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ

ΑΝΑΓΚΑΣΤΙΚΗ ΤΟΠΟΘΕΤΗΣΙΣ ΠΟΛΕΜΙΣΤΟΥ ΕΙΣ ΝΟΜΙΚΟΝ ΠΡΟΣΩΠΟΝ ΔΗΜΟΣΙΟΥ ΔΙΚΑΙ(

Ὑπερημερία ἐργοδότου μετ' ἀπόκρουσιν ἀποδοχῆς ὑπηρεσιῶν

Σκοπός Α.Ν. 1836)1951.—Ἀναγκαστική τοποθέτησις πολεμιστῶν εἰς θέσεις, ἀνεξαρτήτως τ ὑπάρξεως ἢ μὴ ἀνάγκης ἐργατικῶν χειρῶν παρὰ τῇ ἐπιχειρήσει.—Ἀναγκαστική τοποθέτησ πολεμιστοῦ εἰς Ὀργανισμὸν Λιμένος Πειραιῶς.—Ὑποχρέωσις ἀποδοχῆς ὑπηρεσιῶν ὡς μον μου τεχνίτου.—Ἀποδοχὴ ὑπηρεσίας εἰς ἄλλον ἐργοδότην ὑπὸ τοῦ ἀναγκαστικῶς τοποθετ θέντος ὑπὸ τὴν ἔννοιαν παραιτήσεως αὐτοῦ ἢ σιωπηρᾶς καταγγελίας.—Ἔκπτωσις τῶν ἀλλ χοῦ κερδηθέντων.—Ἀντικατάστασις πολεμιστοῦ κατ' ἄρθρον 11 Α.Ν. 1836)1951, ὡς ἐτρ ποποιήθη.—Δικαστικὸς ἔλεγχος πράξεων Συμβουλίων.

Περίπτωσις τῆς κατωτέρω ἀποφάσεως τοῦ ὡς ἐφετείου δικάσαντος κατὰ τὴν ἐργατικὴν διαδικασίαν Πρωτοδικείου Πειραιῶς ὑπῆρξεν ἀναγκαστικὴ τοποθέτησις πολεμιστοῦ τοῦ ἀ.ν. 1836)1951 εἰς τὸν Ὀργανισμὸν Λιμένος Πειραιῶς, Νομικὸν Πρόσωπον Δημοσίου Δικαίου, κατὰ τὴν ἐκ τοῦ ἄρθρου 3 τοῦ ἀ.ν. 1836)1951, ὡς ἑτεροποιηθὴν καὶ συνεπληρωθὴ διὰ τοῦ ν.δ. 4185)1961 (ΕΕΔ 20, 1222 ἐπ., ἔνθα κωδικοποίησις τῶν ἰσχυουσῶν διατάξεων), προκύπτουσαν ὑποχρέωσιν καὶ τῶν Νομικῶ Προσώπων Δημοσίου Δικαίου (πρβλ. Α.Π 403)1968, εἰσηγητὴς Στ. Σταυρόπουλος, ΕΕ 22, 868).

Ἐκ τῆς ἀναγκαστικῆς ταύτης τοποθετήσεω προέκυψαν τὰ ἐν τῇ ἀποφάσει τοῦ Πρωτοδ κείου ἐπιλυόμενα νομικὰ ζητήματα.

Ὡς πρὸς τὴν κατὰ τὸ ἄρθρον 11 τοῦ ἀ.ν. 183 1951, ὡς ἑτροποποιηθὴν διὰ τοῦ ἄρθρου 1 τοῦ ν.δ. 2657)1953, ἀντικατάστασιν τοῦ π

γος τοῦ ἀναιρετηρίου εἶναι ἀπορριπτέος ὡς ἀβάσιμος.

Ἡ ἀρχὴ τῆς ἴσης μεταχειρίσεως, μὴ καθιερουμένη ρητῶς ἐκ διατάξεως νόμου, ἐπαρκῶς στηρίζεται εἰς τὸ ἄρθρον 288 Ἀστικοῦ Κώδικος, δι' οὗ θεσπίζεται ἡ καλόπιστος ἐκτέλεσις τῆς παροχῆς, λαμβανομένων ὑπ' ὄψιν τῶν συναλλακτικῶν ἠθῶν. Ἐντεῦθεν ἀκολουθεῖ, ὅτι δὲν συγχωρεῖται ὑπὸ τῆς καλῆς πίστεως εἰς τὸν ἐργοδότην νὰ ἀποστερῇ τῆς βαθμολογικῆς καὶ τῆς ἀντιστοίχου μισθολογικῆς ἐξελίξεως ὑπαλλήλους, τελοῦντας ἐν ἰσότητι προσόντων πρὸς τοὺς κρινομένους ὡς προακτέους, ἄνευ σοβαροῦ καὶ ἀποχρῶντος λόγου. Καὶ προκύπτει μὲν ἐκ τῶν διαληφθεισῶν διατάξεων, κατὰ τὰ εἰρημένα, ὅτι οἱ ἐκ τοῦ προσωπικοῦ τῆς Ἑταιρείας Η.Ε.Μ. μεταταγέντες ὑπάλληλοι κλπ. εἰς τὴν ἀναιρεσίβλητον, ἐν οἷς καὶ ἡ ἀναιρεσείουσα, ἐντάσσονται ἐπὶ ἴσοις ὅροις βάσει τοῦ βαθμοῦ, ὃν φέρουσιν, εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τῆς ἀναιρεσιβλήτου, πλὴν ἐπὶ τοῦ προκειμένου οὐδόλως ἰσχυρίζεται ἡ ἀναιρεσείουσα διὰ τοῦ δικογράφου τῆς ὑπὸ κρίσιν ἀγωγῆς, ὅτι ἐκέκτητο τὰ ὑπὸ τοῦ νόμου ἢ Κανονισμοῦ ἀπαιτούμενα οὐσιαστικὰ καὶ τυπικὰ ἰδίᾳ προσόντα, ὅπως προαχθῇ εἰς τὸν βαθμὸν τοῦ τμηματάρχου Α' ἀπὸ 1.1. 1953, ἵνα μὲ τὸν βαθμὸν τοῦτον μεταταχθῇ εἰς τὴν ἀναιρεσίβλητον Ἑταιρείαν τὴν 10.1954 καὶ λάβῃ τὰς ἀντιστοίχους εἰς τὸ βαθμὸν τοῦτου ἀποδοχάς. Ὅλως δὲ ἀορίστως διατείνεται, ὅτι συνάδελφοί της, ἔχοντες τὰ αὐτὰ πρὸς αὐτὴν προσόντα κα βραχύτερον ἔτι χρόνον ὑπηρεσίας, προήχθησαν εἰς τὸν βαθμὸν τοῦτον πρὸ τῆς 1.1 1953, χωρὶς νὰ κατονομάζῃ τούτους, ὡ καὶ ἂν οὗτοι ἐκέκτηντο τὰ ἀπαιτούμενα τυπικὰ καὶ οὐσιαστικὰ πρὸς προαγωγὴν προσόντα, διότι, ἐὰν τυχὸν προήχθησαν οὗτο εἰς τὸν ἀνώτερον βαθμόν, ὑφ' ὃν καὶ μετε τάγησαν εἰς τὴν ἀναιρεσίβλητον, χωρὶς ν ἔχουν τὰ ὑπὸ τοῦ νόμου ἀπαιτούμενα προσόντα, ἡ τοιαύτη (παράνομος) ἐνέργεια τῆς προκατόχου Η.Ε.Μ. δὲν δύναται νὰ ἀποτελέσῃ βάσιν ἀγωγῆς τῆς ἀναιρεσειούσης ἐκ τοῦ ἄρθρου 288 Α.Κ. Οὕτω καὶ τὸ δικάσαν Πρωτοδικεῖον ἀποφηνάμενον διὰ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεώς του ὀρθῶς ἠρμήνευσε καὶ ἐφήρμοσε τὰς προπαρατεθείσας διατάξεις οὐσιαστικοῦ νόμου καὶ οὐδεμίαν ἑτέραν παρεβίασεν, οὐδὲ παρέλειψε νὰ λάβῃ ὑπ' ὄψιν πράγματα προταθέντα καὶ ἀσκοῦντα οὐσιώδη ἐπιρροὴν εἰς τὴν ἔκβασιν τῆς δίκης, μὴ βάσιμοι δὲ καὶ ἀπορριπτέοι οἱ περὶ τοῦ ἐναντίου πρῶτος καὶ δεύτερος λόγοι τοῦ ἀναιρετηρίου.

λεμιστού, περί τῆς ὁποίας ἀπησχολήθη τὸ Πρωτοδικεῖον δύναται νὰ σημειωθῇ πέραν τῆς ὀρθῆς βεβαίως εἰς τὴν περίπτωσιν γνώμης τοῦ Πρωτοδικείου, ὅτι δὲν ἠδύνατο αὕτη νὰ θεωρηθῇ νόμιμος διὰ τοὺς ἐν τῇ ἀποφάσει του λόγους, καὶ ὅτι κατὰ τὰ νομολογηθέντα (Α.Π. 281)1960, Ὀλυμελείας, εἰσηγητὴς *Α. Γεωργίου*, ΕΕΔ 19, 699, καὶ λοιπὴ νομολογία τοῦ Ἀρείου Πάγου ἐν ΕΕΔ 22, 472, Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν 14889)1964, εἰσηγητὴς *Β. Τατσόπουλος*, ΕΕΔ 23, 1116), ἡ αἴτησις ἀντικαταστάσεως πρέπει νὰ ὑποβάλληται ἐντὸς εὐλόγου χρόνου ἀπὸ τῆς παρόδου 15 ἡμερῶν, χρόνου δοκιμασίας, ὡς δὲ προκύπτει ἐκ τῆς ἀποφάσεως τοῦ Πρωτοδικείου ἡ ἀναγκαστικὴ ἐν προκειμένῳ τοποθέτησις ἐγένετο τὴν 24 Ἀπριλίου 1962 καὶ ἡ ἀντικατάστασις τὴν 8.1.1964, δηλαδὴ πολὺ μετὰ τὴν πάροδον τοῦ εὐλόγου χρόνου.

Πρωτοδικείου Πειραιῶς 1211)1965

Διαδικασία ἐργατικῶν διαφορῶν κατ' ἔφεσιν

Πρόεδρος ὁ κ. *Δ. Κουρέντες*

Εἰσηγητὴς ὁ Πρωτοδίκης κ. *Ἀπ. Μουστακόπουλος*

Δικηγόροι οἱ κ.κ. Π. Παπούλιας, Ι. Κωταΐβελος

Ἐκ τοῦ συνόλου τῶν διατάξεων τοῦ ἀ. ν. 1836)1951 σαφῶς προκύπτει, ὅτι σκοπὸς τοῦ νόμου τούτου εἶναι ἡ ἀπόλυτος ἀποκατάστασις τῶν δι' αὐτοῦ προστατευομένων πολεμιστῶν καὶ ἡ δημιουργία διεκτῶν συνθηκῶν διαβιώσεως τούτων διὰ τῆς ἐξασφαλίσεως μονίμου ἐργασίας καὶ τακτικῶν ἀποδοχῶν, ἀποκλειομένης οἱασδήποτε ἀβεβαιότητος περὶ τούτων. Διὰ τὸν λόγον δὲ ταῦτον καὶ τὸ ποσοστὸν ἐξ 7 ο/ο ἐπὶ τοῦ παρ' ἑκάστῃ ἐπιχειρήσεως ἀπασχολουμένου προσωπικοῦ, ὅπερ δέον νὰ προσλαμβάνηται ἐκ πολεμιστῶν δυνάμει τοῦ ἄρθρου 3 § 1 τοῦ ἀνωτέρω νόμου, ὡς συνεπληρώθη διὰ τοῦ ἄρθρου 4 § 1 τοῦ ν.δ. 2657)1953, ὑπολογίζεται ἀνεξαρτήτως τῆς ὑπάρξεως ἢ μὴ ἀνάγκης ἐργατικῶν χειρῶν παρὰ τῇ ἐπιχειρήσει, ἥτις, παρὰ τὴν ἐνδεχομένην ἀδυναμίαν χρησιμοποιήσεώς των, οὐδόλως ἀπαλλάσσεται τῆς πρὸς μισθοδοσίαν τούτων ὑποχρεώσεώς της. Πᾶσα ἀντίθετος ἐκδοχὴ θὰ ἀντέκειτο εἰς αὐτὴν ταύτην τὴν ἔννοιαν τῆς ἀναγκαστικῆς συμβάσεως, ἥτις συνίσταται εἰς τὴν διὰ πράξεως τῆς Δημοσίας Ἀρχῆς ἀναπλήρωσιν τῆς δηλώσεως τῆς βουλήσεως τῶν μερῶν.

Ἐξ ἑτέρου ἐν τῇ διατάξει τῆς παραγράφου 5 τοῦ ἄρθρου 1 τοῦ ν.δ. 3398)1955 «περὶ τροποποιήσεως τῆς περὶ Ο.Α.Π. νομοθεσίας» διαλαμβάνονται οἱ ὅροι ἐργασίας καὶ ἡ ἐν γένει θέσις τῶν ἐν τῷ Ὀργανισμῷ τούτῳ ὑπηρετούντων ἐλευθέρων ἢ ἐκτάκτων ἐργατῶν, οἵτινες, μὴ ἀπολαμβάνοντες τῶν εὐεργετημάτων τῶν μονίμων ἐργατῶν, προσλαμβάνονται ἑκάστοτε μόνον ἐφ' ὅσον ὑπάρχει ἐργασία καὶ ἀπολύονται αὐτοδικαίως καὶ ἄνευ ἄλλου τινὸς μετὰ τὸ πέρας τῆς ἐργασίας ἑκάστης ἡμέρας. Ἐκ τούτων ἕπεται, ὅτι ἡ παρὰ τοῦ Ὀργανισμοῦ Λιμένος Πειραιῶς, ἅτις διὰ τῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρου 3 τοῦ ν.δ. 4185)1961 ὑπῆχθη εἰς ἁπάσας τὰς ὑποχρεώσεις τοῦ ἀ.ν. 1836)1951, προσφορὰ θέσεως ἐλευθέρου ἐργάτου εἰς ἀναγκαστικῶς τοποθετηθέντα παρ' αὐτῷ πολεμιστήν, οὐδόλως πληροῖ τὸν προαναφερόμενον ἐξασφαλιστικὸν σκοπὸν τῆς τοιαύτης τοποθετήσεως καὶ οὐδεμίαν συμμόρφωσιν πρὸς τὰς ἐκ ταύτης ἀπορρεούσας ὑποχρεώσεις ἀποτελεῖ. Ὅθεν, ἐν ὄψει τῶν βεβαιουμένων καὶ μὴ ἀμφισβητουμένων ἑκατέρωθεν περιστατικῶν, τῆς κατ' ἐφαρμογὴν τῶν διατάξεων τοῦ ἀ.ν. 1836)1951 τοποθετήσεως τοῦ ἐφεσιβλήτου ἐναγοντος ὡς ἐργατοτεχνίτου παρὰ τῷ ἐκκαλοῦντι ἐναγομένῳ Ὀργανισμῷ Λιμένος Πειραιῶς, τῆς ἐμπροθέσμου ἐμφανίσεως ταύτου πρὸς ἀνάληψιν ὑπηρεσίας τὴν 24 Ἀπριλίου 1962 καὶ τῆς τοποθετήσεώς του ὡς ἐλευθέρου ἐργάτου ὑπὸ τοὺς ἐν ἄρθρῳ 1 § 5 τοῦ ν.δ. 3398)1955 διαλαμβανομένους ὅρους, ὀρθῶς ἐγένετο δεκτὸν ὑπὸ τῆς ἐκκαλουμένης ἀποφάσεως, ὅτι ὁ ἐναγόμενος Ὀργανισμός, ἀνεξαρτήτως τοῦ ἀριθμοῦ τῶν ἡμερῶν, καθ' ἃς θὰ ἠδύνατο νὰ ἐργάζηται ὁ ἐνάγων κατὰ μῆνα ὡς τοιοῦτος, δὲν συνεμορφώθη πρὸς τὰς ἐπιταγὰς τοῦ ἀ.ν. 1836)1951 καὶ ὅτι, μὴ ἀποδεχθεὶς οὗτος τὰς ὡς μονίμου ἐργατοτεχνίτου ὑπηρεσίας τοῦ ἐνάγοντος, περιῆλθεν εἰς ὑπερημερίαν κατὰ τὰς διατάξεις τῶν ἄρθρων 349, 350 καὶ 656 τοῦ Α.Κ. καὶ συνεπῶς ἀπορριπτέος τυγχάνει ὡς ἀβάσιμος ὁ περὶ τοῦ ἐναντίου πρῶτος λόγος τῆς ὑπὸ κρίσιν ἐφέσεως.

Κατ' οὐδεμίαν διάταξιν νόμου ὑποχρεοῦται ὁ μισθωτός, ὅπως παραμείνῃ ἄνεργος κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς περὶ τὴν ἀποδοχὴν τῶν ὑπηρεσιῶν τοῦ ὑπερημερίας τοῦ ἐργοδότου του (Α Π. 246) 1961, ΕΕΔ 20, σελ. 604), ἐπερχομένης διὰ τῆς ἐφ' ἅπαξ προσφορᾶς αὐτῶν (*Καυκά*, Ἐνοχικὸν Δίκ., ἐκδ. Β' ὑπ' ἄρθρον 656, σελ. 47, Α Π. 130) 1952, ΕΕΔ 11, σελ. 618, Α.Π. 12)1961, ΕΕΔ 20, σελ. 205) καὶ συνεπῶς ἡ ἀπὸ μέρους τούτου ἀποδοχὴ οἱασδήποτε προσφερομένης θέσεως πρὸς ἐργασίαν οὐδόλως δύναται νὰ θεωρηθῇ ὡς παραίτησις ἀπὸ τῶν ἐκ τῆς ὑπερημερίας τοῦ ἐργοδότου ἀπορρεόντων δικαιωμάτων ἢ ὡς σιωπηρὰ καταγγελία ὑπὸ τούτου τῆς εἰς ἣν ἀνήγετο ἡ ὑπερημερία ἐργασιακῆς σχέσεως, ἀλλ' ἁπλῶς πα-

ρέχεται δι' αὐτῆς εἰς τὸν ὑπερήμερον ἐργοδότην τὸ δικαίωμα, ὅπως, κατ' ἐφαρμογὴν τῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρου 656 § 2 τοῦ Α.Κ., ἐκπέσῃ ἐκ τοῦ μισθοῦ πᾶν ὅ,τι ὁ μισθωτὸς ὠφελήθη ἐκ τῆς ματαιώσεως τῆς ἐργασίας ἢ τῆς ἀλλαχοῦ παροχῆς αὐτῆς. Ἀκολούθως τούτοις τὸ ὅπερ ὁ ἐκκαλῶν Ὀργανισμὸς ἐπικαλεῖται καὶ βεβαιούμενον ἀλλωστε γεγονὸς τῆς ἐκ μέρους τοῦ ἐφεσιβλήτου, ἐν ἀναμονῇ τῆς ὡς μονίμου ἐργατοτεχνίτου τοποθετήσεώς του, προσκαίρου παροχῆς ὑπηρεσιῶν ἐλευθέρου ἐργάτου τοῦ Ο.Λ.Π., ὡς καὶ τῆς ἐπακολουθησάσης ναυτολογήσεώς του ἐπὶ ποντοπόρου φορτηγοῦ πλοίου κατὰ τὸ ἀπὸ τοῦ Δεκεμβρίου 1962 μέχρι 31 Μαρτίου 1964 χρονικὸν διάστημα, λόγῳ προδήλως τῆς συνεχιζομένης ἀρνήσεως τοῦ ἐκκαλοῦντος ὅπως προσλάβῃ τοῦτον ὡς μόνιμον ἐργατοτεχνίτην, δὲν δύναται νὰ χαρακτηρισθῇ ὡς σιωπηρὰ παραίτησις ἀπὸ τῶν ἐκ τῆς κατὰ τὰ ἀνωτέρω ἀναγκαστικῆς τοποθετήσεώς του νομίμων δικαιωμάτων του ἢ ὡς γεγονὸς δυνάμενον νὰ δρῃ καθ' οἱονδήποτε τρόπον τὴν ὑπερημερίαν τοῦ παρ' ᾧ ἐτοποθετήθη ἐκκαλοῦντος καὶ συνεπῶς ἀπορριπτέοι τυγχάνουσιν ὡς ἀβάσιμοι οἱ περὶ τοῦ ἐναντίου δεύτερος καὶ τρίτος λόγοι τῆς ὑπὸ κρίσιν ἐφέσεως.

Κατὰ τὴν διάταξιν τοῦ ἄρθρου 11 τοῦ ἀ.ν. 1836)1951, ὡς ἐτροποποιήθη διὰ τοῦ ἄρθρου 10 τοῦ ν. δ)τος 2657)1953, ὁ ἐργοδότης δύναται νὰ ζητήσῃ παρὰ τοῦ ἁρμοδίου Συμβουλίου τὴν ἀντικατάστασιν τοῦ παρ' αὐτῷ τοποθετηθέντος ἐκ τῶν ἐν ἄρθρῳ 1 τοῦ ἰδίου νόμου προστατευομένων προσώπων δι' αἰτήσεώς του, ὑποβαλλομένης, ἀφοῦ ὁ τοποθετηθεὶς ὑπηρετήσῃ παρ' αὐτῷ τοὐλάχιστον ἐπὶ 15 ἡμέρας. Ἐντεῦθεν εἶναι προφανές, ὡς καὶ ἐκ τῆς αἰτιολογικῆς ἐκθέσεως τοῦ ν. δ)τος 2657)1953 προκύπτει, ὅτι ἡ προθεσμία αὕτη ἐτέθη, ἵνα ὁ ἐργοδότης δοκιμάσῃ τὸν παρ' αὐτῷ τοποθετηθέντα, ἐὰν εἶναι κατάλληλος διὰ τὴν εἰς ἣν ἐτοποθετήθη ὑπηρεσίαν καὶ μετὰ τὴν τοιαύτην δοκιμασίαν ζητήσῃ τὴν ἀντικατάστασιν του (Ὁλομελείας Α.Π. 281)1960, ΕΕΔ 29, σελ. 699, Α.Π. 68)1960, αὐτόθι, σελ. 274, Α.Π. 6)1961, ΕΕΔ 20, 337, Α.Π. 246)1961, αὐτόθι, σελὶς 604). Ἐκ τούτου ἕπεται, ὅτι προϋπόθεσις διὰ τὸ νόμιμον τῆς τοιαύτης ἀντικαταστάσεως εἶναι ἡ προηγουμένη δοκιμασία τοῦ τοποθετηθέντος, ἥτις δύναται νὰ πραγματοποιηθῇ μόνον διὰ τῆς προσλήψεώς του εἰς τὴν ὑπηρεσίαν, δι' ἣν ἡ τοποθέτησις, καὶ συμφώνως πρὸς τοὺς ὑπὸ τοῦ νόμου τασσομένους ὅρους.

Ἐξ ἑτέρου τὴν νομιμότητα τῶν πράξεων τῶν οἰκείων συμβουλίων τοποθετήσεως πολεμιστῶν δικαιοῦνται νὰ ἐλέγξωσι παρεμπιπτόντως τὰ τακτικὰ δικαστήρια, δικάζοντα ἐπὶ διαφορᾶς, προελθούσης ἐκ τῆς ὑπὸ τούτων προσβολῆς ἢ ἱδρύσεως ἰδιωτικοῦ δικαιώματος, οὐδόλως συναγομένου ἐκ τῶν ἐν γένει διατάξεων τοῦ ἀ.ν. 1836)1951 ἢ ἄλλης τοιαύτης ὅτι ἡ ἔρευνα τῆς ἐν λόγῳ νομιμότητος ἀνετέθη ἀποκλειστικῶς καὶ κατὰ κυριαρχικὴν καὶ ἐλευθέραν ἐκτίμησιν εἰς τὰ διαληφθέντα συμβούλια ἢ ἄλλα διοικητικὰ ὄργανα, ἀφαιρεθείσα ἐκ τῶν τακτικῶν δικαστηρίων (Α.Π. 441)1956, ΕΕΔ 15, 786, Α.Π. 246)1961, ἐνθ' ἀνωτέρω, Α.Π. 486)1961, ΕΕΔ 20, 1446, Α.Π. 118)1962, ΕΕΔ 21, 394).

Ἐν προκειμένῳ, καθ' ἃ δείκνυται ἐκ τῶν ὑπὸ τοῦ ἐκκαλοῦντος προσκομιζομένων καὶ ἐπικαλουμένων ἐγγράφων καὶ ἰδίᾳ ἐκ τοῦ κεκυρωμένου ἀποσπάσματος πρακτικοῦ τῆς ὑπ' ἀριθ. 181)3.1.1964 συνεδριάσεως τοῦ Κεντρικοῦ Συμβουλίου προστασίας ἀπολυομένων ἀ.ν. 1836)1951, τοῦ ὑπ' ἀριθ. 660)10.7.4.1964 ἐγγράφου Ὑπουργείου Ἐργασίας καὶ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 704528.6074) 11.1.1964 ἐγγράφου ἰδίου Ὑπουργείου πρὸς τὸν Ο.Λ.Π., ἡ παρ' αὐτῷ τοποθέτησις τοῦ ἐφεσιβλήτου, οὖσα καθ' ὅλα νόμιμος, ἀνεκλήθη ὑπὸ τοῦ Κεντρικοῦ Συμβουλίου προστασίας ἀπολυομένων, κατόπιν σχετικῆς αἰτήσεως τοῦ ἐκκαλοῦντος, συμφώνως τῷ ἄρθρῳ 11 τοῦ ἀ. ν. 1836)1951, τοποθετηθέντος ἑτέρου πολεμιστοῦ εἰς ἀντικατάστασιν του. Πλὴν ὅμως ἡ τοιαύτη περὶ ἀντικαταστάσεως ἀπόφασις στερεῖται νομίμου ἐρείσματος, ἐφ' ὅσον ἐλλείπει ἡ ὑπὸ τῆς εἰρημένης διατάξεως τοῦ ἄρθρου 11 τοῦ ἀ.ν. 1836)1951 τασσομένη προϋπόθεσις τῆς δεκαπενθημέρου τοὐλάχιστον δοκιμασίας τοῦ ἐφεσιβλήτου ἐν τῇ δι' ἣν ἐτοποθετήθη ὑπηρεσίᾳ, δοθέντος ὅτι οὗτος δὲν προσελήφθη, κατὰ τὰ προλεχθέντα, ὡς μόνιμος ἐργατοτεχνίτης, συμφώνως πρὸς τὴν περὶ τοποθετήσεώς του ἀπόφασιν, ἡ δὲ ἀπὸ μέρους του παροχὴ ὑπηρεσιῶν ἐλευθέρου ἐργάτου οὐδόλως πληροῖ τὴν προαναφερθεῖσαν ἀναγκαίαν προϋπόθεσιν, ὡς μὴ ἀνταποκρινομένη πρὸς τοὺς ὅρους τῆς ἀναγκαστικῆς ἐργασιακῆς συμβάσεώς του. Παρανόμου ὄθεν οὔσης τῆς ἐν λόγῳ περὶ ἀντικαταστάσεως ἀποφάσεως τοῦ Κ.Σ.Π.Α., ἡ περὶ τὴν ἀποδοχὴν τῶν ὑπηρεσιῶν τοῦ ἐφεσιβλήτου ὑπερημερία τοῦ ἐκκαλοῦντος δὲν δύναται νὰ θεωρηθῇ ὡς διακοπεῖσα ἀπὸ ταύτης. Κατ' ἀκολουθίαν ὀρθῶς, εἰ καὶ ἐπὶ διαφόρῳ αἰτιολογίᾳ, ἐκρίθη ὑπὸ τῆς ἐκκολουμένης ἀποφάσεως, ὅτι ἡ εἰρημένη λόγῳ ἀντικαταστάσεως ἀνάκλησις τῆς παρὰ τῷ ἐκκαλοῦντι τοποθετήσεως τοῦ ἐφεσιβλήτου στερεῖται ἐννόμων συνεπειῶν, μὲ ἀποτέλεσμα νὰ ἐπιδικασθῶσιν αὐτῷ νομίμως καὶ συμφώνως πρὸς τὰ ἐν τῇ ἀποφάσει ταύτῃ ἀποδοχαὶ ὑπερημερίας μέχρις 29ης Ἀπριλίου 1964 καὶ ἀπορριπτέος τυγχάνει ὡς μὴ βάσιμος ὁ τὰ ἐναντία διαλαμβάνων τέταρτος καὶ τελευταῖος λόγος τῆς ὑπὸ κρίσιν ἐφέσεως ταύτης, ὡς ἀβασίμου ἐν τῷ συνόλῳ της.

ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΔΙΚΟΝΟΜΙΑ

ΠΡΟΘΕΣΜΙΑ ΕΦΕΣΕΩΣ ΚΑΤ' ΑΠΟΦΑΣΕΩΝ ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΕΡΓΑΤΙΚΗΝ ΔΙΑΔΙΚΑΣΙΑΝ

Περίπτωσις άποφάσεως έρήμην έκδοθείσης καί προσωρινώς έκτελεστής έν μέρει

Άσυγχώρητον άνακοπής κατά τών έκδιδομένων κατά τήν έργατικήν διαδικασίαν έρήμην άποφάσεων, είμή μόνον έν περιπτώσει άκύρου έρημοδικίας.—Προθεσμία άνακοπής.—Έφεσις καί προθεσμία έφέσεως.—Έφαρμογή άρθρου 752 § 1 Πολιτ. Δικονομίας καί έπί τής έφέσεως κατ' άποφάσεως κατά τήν έργατικήν διαδικασίαν.—Άπαράδεκτος ή έφεσις διαρκούσης τής περί άνακοπής προθεσμίας έπί έρήμην έκδιδομένων άποφάσεων, έκτός άν διετάχθη προσωρινή έκτέλεσις.—Άναστολή τής ένάρξεως τής πρός έφεσιν προθεσμίας καί έν τή έργατική διαδικασία μόνον όταν καθ' όλοκληρίαν ή άπόφασις δέν έκηρύχθη προσωρινώς έκτελεστή.

Ένδιαφέρει ή κατωτέρω άπόφασις τοῦ ὡς ἐφετείου δικάσαντος κατά τήν έργατικήν διαδικασίαν Πρωτοδικείου Πειραιῶς, άπασχολήσασα έπί δικονομικοῦ θέματος τής έργατικής διαδικασίας, δυναμένου νά έμφανισθῇ αὐριανά έν τῇ πρακτικῇ. (Ἴδετε κωδικοποίησιν τῶν διατάξεων περί διαδικασίας έργατικῶν διαφορῶν ἐν ΕΕΔ 6, 401 ἐπ.).

Πρωτοδικείου Πειραιῶς 2138)1965

Διαδικασία έργατικών διαφορών κατ' έφεσιν

Πρόεδρος ὁ κ. *Δ. Καυράντος*

Εἰσηγητής ὁ Πρωτοδίκης κ. *Ἀπ. Μουσταχόπουλος*

Δικηγόροι οἱ κ.κ. Χ. Παπαγεωργίου, Ἀθ. Παντούλας

Κατά μέν τήν παράγραφον 2 τοῦ ἄρθρου 15 τοῦ νόμου ΓΩΟΔ')1912 «περί έκδικάσεως τῶν μεταξύ έργατῶν καί έργοδοτῶν διαφορῶν» κατά τῶν ἐν τῇ εἰδικῇ διαδικασίᾳ τοῦ νόμου τούτου έκδιδομένων έρήμην άποφάσεων δέν συγχωρεῖται άνακοπή, εἰμή μόνον ἐν περιπτώσει ἄκύρου ἐρημοδικίας, ἥτις άνακοπή δέον νά κατατίθεται ἐντός ὀκταημέρου ἀπό τῆς κοινοποιήσεως τῆς ἀποφάσεως. Κατά δέ τό ἄρθρον 16 τοῦ ἰδίου νόμου ἔφεσις κατά τῶν άποφάσεων τοῦ κατά τήν αὐτήν ὡς ἄνω διαδικασίαν δικάζοντος συγχωρεῖται ἐντός ὀκταημέρου ἀπό τῆς κοινοποιήσεως τῆς άποφάσεως, τῆς προθεσμίας ταύτης παρεκτεινομένης κατά τά ἄρθρα 193 καί 196 τῆς Πολιτικῆς Δικονομίας.

Ἐξ ἑτέρου, κατά τήν διάταξιν τοῦ ἄρθρου 752 § 1 τῆς Πολιτικῆς Δικονομίας, ἐφαρμοζομένην καί ἐπί τῆς ὑπό τοῦ ρηθέντος ἄρθρου 16 τοῦ νόμου ΓΩΟΔ' προβλεπομένης ἐφέσεως, συνεπῶς τῷ ἄρθρῳ 20 αὐτοῦ, ἐφ' ὅσον δέν προσκρούει πρός τάς διατάξεις τοῦ νόμου τούτου καί πρός τήν ὅλην οἰκονομίαν καί τό πνεῦμα τῆς παρ' αὐτοῦ ὁριζομένης διαδικασίας, ἡ ἔφεσις εἶναι άπαράδεκτος, διαρκούσης τῆς περί ἀνακοπῆς προθεσμίας ἐπί άποφάσεων ἐρήμην ἐκδιδομένων, ἐκτός ἐάν διετάχθη προσωρινή ἐκτέλεσις δικαστικῶς ἤ νομίμως, κατά τά ἄρθρα 186 καί 187.

Ἐκ τῶν διατάξεων τούτων, συνδυαζομένων καί πρός τήν ὁμοίως ἐφαρμοζομένην τοιαύτην τοῦ ἄρθρου 756 § 1 τῆς Πολιτικῆς Δικονομίας, καθ' ἣν ἡ πρός ἔφεσιν προθεσμία δέν ἄρχεται, ἐν ὅσῳ διαρκεῖ ἡ πρός ἀνακοπήν προθεσμία κατά τό ἄρθρον 752 § 1, προκύπτει σαφῶς, ὅτι ἐπί ἐρήμην άποφάσεων, ἐκδοθεισῶν κατά τήν διαδικασίαν τοῦ νόμου ΓΩΟΔ', ἡ προθεσμία τῆς ἔστω καί διά τήν ἐξαιρετικήν περίπτωσιν τῆς ἄκύρου ἐρημοδικίας (ὑφιστομένης ὅταν ὁ ἐρημοδικασθείς δέν ἐκλήθη παντάπασιν ἤ νομίμως), προβλεπομένης ἀνακοπῆς, ἀναστέλλει τήν ἔναρξιν τῆς πρός ἔφεσιν προθεσμίας μόνον ὅταν καθ' ὁλοκληρίαν ἡ ἀπόφασις δέν ἐκηρύχθη προσωρινῶς ἐκτελεστή (βλ. Ἐφετείου Ἀθηνῶν 873)1931, Δικαστική Γ' Μέρ. ΙΙ σελ. 281, Πρωτ. Ἀθηνῶν 3038)1953, ΕΕΝ Κ' σελ. 609), ἐνῷ ἐξ ἀντιθέτου οἱ προθεσμίαι τῶν δύο τούτων ἐνδίκων μέσων ταυτίζονται καί συντρέχουσιν, ἐάν ἡ ἀπόφασις ἐκηρύχθη προσωρινῶς ἐκτελεστή, ἔστω καί ἐν μέρει, ἅτε τοῦ νόμου αὐδεμίαν ποιουμένου διάκρισιν (πρβλ. Ἐφετείου Ἀθηνῶν 1185)1960, ΝοΒ 8, σελ. 994, Πρωτ. Πειραιῶς 265)1960, ΕΕΝ ΙΖ', σελ. 303). Τοῦτο ἄλλωστε ἐπικουρεῖται καί ἐκ τοῦ ὅτι ἐπί τῇ ἀντιθέτῳ ἐκδοχῇ (προκειμένου περί μερικῆς προσωρινῆς ἐκτελεστότητος) θά ἔδει νά ἐγίνετο δεκτή ἡ ὕπαρξις δύο προθεσμιῶν ἐφέσεως κατά τῆς αὐτῆς, ἐρήμην ἐκδοθείσης, ἀποφάσεως, τῆς μιᾶς ἀρχομένης ἀπό τῆς κοινοποιήσεως ταύτης, ὡς πρός τά κεφάλαια, δι' ἃ ἐκηρύχθη προσωρινῶς ἐκτελεστή, τῆς δέ ἑτέρας ὡς πρός τά ὑπολειπόμενα κεφάλαια ἀπό τῆς παρόδου τῆς πρός ἄσκησιν ἀνακοπῆς προθεσμίας καί συνεπῶς ἀπό τῆς λήξεως τῆς προηγουμένης, γεγονός ὅπερ θά ἀντέκειτο εὐθέως εἰς τήν θεμελιώδη δικονομικήν ἀρχήν τῆς ἀπαγορεύσεως τῆς ἐπανειλημμένης ἀσκήσεως τοῦ αὐτοῦ ἐνδίκου μέσου κατά τῆς ἰδίας ἀποφάσεως, ἔστω καί ἂν στηρίζεται εἰς ἄλλους λόγους ἤ στρέφεται κατ' ἄλλου κεφαλαίου, ταῦθ' ὅπερ, ἐάν ἐπετρέπετο, θά ἦγεν εἰς τόν κατακερματισμόν καί τήν διατώνισιν τῆς δίκης (*Οἰκον. - Λιβ* Π.Δ. § 226, σημ. 5γ', *Ράμμος*, ἐν Glasson, Δ' § 841α, Α.Π. 199)1960, ΝοΒ 8, σελ. 925, Α.Π. 522)1939, Θέμ. ΝΑ', σελ. 148 καί πλείσται ἄλλαι παραπομπαί εἰς *Κιτσικόπουλον*, τόμ. 6, σελ. 6503, ἀριθ. 503). Ἐν προκειμένῳ διά τῆς ὑπό κρίσιν ἐφέσεως πλήττεται ἡ ὑπ' ἀριθ. 243)1965 ἀπόφασις τοῦ κατά τήν διαδικασίαν τοῦ νόμου ΓΩΟΔ')1912 δικάσαντος παρά τῷ Δικαστηρίῳ τούτῳ Πρωτοδίκου, ἥτις, ἐκδοθεῖσα ἐρήμην τῆς ἐναγομένης καί ἤδη ἐκκαλούσης Ἑταιρείας καί δεξαμένη τήν ἐφ' ἧς

ΝΟΜΟΛΟΓΙΑ ΕΠΙ ΔΙΑΦΟΡΩΝ ΘΕΜΑΤΩΝ

Ι. ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΑ

1. Ὑπόχρεως πρὸς καταβολὴν μισθοῦ εἰσπρακτόρων λεωφορείων αὐτοκινήτων

Ὑποχρέωσις τῶν Κ.Τ.Ε.Λ. ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τοῦ Ν.Δ. 3990)1959 εἰς πληρωμὴν καὶ τῶν ἀντιμισθίων τῶν εἰσπρακτόρων τῶν εἰς αὐτὰ ἐντεταγμένων λεωφορείων, ἀσχέτως πρὸς τὴν πραγματοποίησιν ἢ μὴ τῆς προβλεπομένης ὑπὸ τοῦ ἀνωτέρω Ν.Δ. ἐνιαίας τευτῶν.—Ἀποζημίωσις δι' ὑπερωριακὴν ἐργασίαν ἄνευ ἀδείας τῆς Ἀρχῆς κατ' ἄρθρον 8 § 2 Ν.Δ. 4020)1959.—Ὑπερημερίας ὑπερωριῶν κατὰ τὸ Β.Δ. 2)17.7.1956 «περὶ Κανονισμοῦ ὡρῶν ἐργασίας προσωπικοῦ λεωφορείων αὐτοκινήτων».

Ἀρείου Πάγου 409)1965, Τμ. Β'

Προεδρεύων ὁ Ἀρεοπαγίτης κ. *Κ. Ἀναγνωστόπουλος*

Εἰσηγητὴς ὁ Ἀρεοπαγίτης κ. *Κ. Παπαϊωάννου*

Δικηγόροι οἱ κ.κ. Ἀλ. Σχελλαρόπουλος, Κ. Δημάκης

Τὸ ἄρθρον 17 τοῦ ν. δ)τος 3990)1959 «περὶ ἀναθέσεως εἰς Ἀστυνομικὰς Ἀρχὰς τῆς ἐκδικάσεως ἀστυνομικῶν παραβάσεων», ἀντικατέστησαν τὸ ταυτάριθμον ἄρθρον τοῦ ν. 2119)1952 «περὶ τῶν διὰ λεωφορείων αὐτοκινήτων συγκοινωνιῶν», ὡς συνεπληρώθη διὰ τῆς παραγράφου 4 τοῦ ἄρθρου 33 τοῦ νόμου 3334)1955, ὁρίζει ἐν τῇ δευτέρᾳ παραγράφῳ αὐτοῦ, ὅτι «αἱ δαπάναι λειτουργίας ἑκάστου Κ.Τ.Ε.Λ. θεωροῦνται ὡς γενικὰ ἔξοδα καὶ βαρύνουσι τοῦτο. Εἰς τὰ γενικὰ ἔξοδα ἑκάστου Κ.Τ.Ε.Λ. περιλαμβάνονται καὶ αἱ ἀντιμισθίαι τοῦ προσωπικοῦ αὐτοῦ, ἐν οἷς καὶ τῶν σταθμαρχῶν, ἐλεγκτῶν καὶ εἰσπρακτόρων». Ἐντεῦθεν καθίσταται σαφές, ὅτι ἀπὸ τῆς κατὰ τὴν 23.9.1959 γενομένης δημοσιεύσεως τοῦ νόμου τούτου εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως, ἀφ' ἧς κατὰ τὸ ἄρθρον 27 αὐτοῦ ἤρξατο ἡ ἰσχύς του, τὰ διάφορα Κ.Τ.Ε.Λ. ὑποχρεοῦνται εἰς πληρωμὴν τῶν γενικῶν ἐξόδων τῆς λειτουργίας των καὶ ἑπομένως καὶ τῶν εἰς αὐτὰ ἀναγομένων κατ' ἐπιταγὴν τοῦ νόμου ἀντιμισθίων τῶν εἰσπρακτόρων τῶν εἰς τὰ Κ.Τ.Ε.Λ ταῦτα ἐντεταγμένων λεωφορείων, ἀσχέτως πρὸς τὴν πραγματοποίησιν ἢ μὴ τῆς ὑπὸ τῆς ἑπομένης παραγράφου 3 προβλεπομένης ἐντάξεως, ἥτις, τοῦ νόμου μὴ διακρίνοντος, δὲν ἀποτελεῖ προϋπόθεσιν τῆς ἐπιβαρύνσεως τοῦ Κ.Τ.Ε.Λ. μὲ τὴν ἀντίστοιχον δαπάνην καὶ συνδέεται προφανῶς μὲ τὴν δυνατότητα τῆς ἀπολύσεως μονιμοποιήσεως τῶν εἰς τοῦτο περιελθόντων ἀπὸ τῆς παρ' αὐτοῦ ἀναλήψεως τῶν γενικῶν ἐξόδων λειτουργίας τοῦ εἰσπράκτορων. Ἡ ἑρμηνεία αὕτη ἐπιβάλλεται καὶ ἐκ τοῦ λόγου ὅτι θὰ ἦτο ἄτοπον νὰ ὑποχρεοῦνται οἱ ἰδιοκτῆται ὡρισμένων μόνον ἐκ τῶν ἐντεταγμένων εἰς τὸ αὐτὸ Κ.Τ.Ε.Λ. λεωφορείων αὐτοκινήτων εἰς καταβολὴν ἀντιμισθίων, ὧν εἶναι ἀπηλλαγμένοι οἱ τῶν λοιπῶν τοιοῦτοι, ἐνισχύεται δὲ ἐπὶ πλέον καὶ ἀπὸ τὴν τετάρτην παράγραφον τοῦ μνησθέντος ἄρθρου, ἥτις, διαλαμβάνουσα ὅτι «τυχὸν ὀφειστάμεναι μέχρι τῆς ἰσχύος τοῦ παρόντος ἀπαιτήσεις ἐκ μισθῶν, ἀποζημιώσεων κλπ. τῶν εἰσπρακτόρων ἐναντι τῶν ἰδιοκτητῶν τῶν λεωφορείων δὲν βαρύνουσι τὰ Κ.Τ.Ε.Λ.», ἐξυπακούει, κατ' ἀνάγκην, ὅτι διὰ τὰς γεννωμένας μετὰ τὴν ἔναρξιν τῆς ἰσχύος τοῦ νόμου ὁμοίας ἀπαιτήσεις βαρύνονται τὰ Κ.Τ.Ε.Λ., τοῦθ' ὅπερ, ὡς ἐρρέθη, ὁρίζεται καὶ ρητῶς ἐν τῇ δευτέρᾳ παραγράφῳ. Ὅθεν, δεξάμενον ἀνελέγκτως τὸ ὡς ἐφετεῖον δικάσαν Πρωτοδικεῖον, ὅτι ὁ ἐνάγων ἀναιρεσίβλητος κατὰ τὸ ἐπίδικον χρονικὸν διάστημα ἀπὸ 1.10.1959 μέχρι τῆς 30.9.1960 ἐξηκολούθησε νὰ ἐργά-

---

ἐξεδόθη ἔκθεσιν ἀγωγῆς τοῦ ἤδη ἐφεσιβλήτου, ἐκηρύχθη προσωρινῶς ἐκτελεστὴ ἐν μέρει διὰ τὸ ποσὸν τῶν 20.000 δραχμῶν (ἐναντι συνολικῶς ἐπιδικασθέντος ποσοῦ ἐκ δραχμῶν 50.979). Ἡ ἀπόφασις αὕτη ἐκοινοποιήθη εἰς τὴν ἐναγομένην τὴν 26ην Φεβρουαρίου 1965. Ὡς δείκνυται ἐκ τοῦ προσκομιζομένου καὶ ἐπικαλουμένου ἀποδεικτικοῦ ἐπιδόσεως τοῦ δικαστικοῦ κλητῆρος τῶν ἐν Ἀθήναις Πρωτοδικῶν Κ.Ε. καὶ τῆς ἐπὶ τοῦ ἐπιδοθέντος ἀντιγράφου σημειώσεως τοῦ αὐτοῦ κλητῆρος, ἡ κατ' αὐτῆς ἐνδικος ἔφεσις κατετέθη εἰς τὸν ἁρμόδιον γραμματέα τὴν 13ην Μαρτίου 1965, ἤτοι μετὰ πάροδον δέκα πέντε ἡμερῶν ἀπὸ τῆς κοινοποιήσεως τῆς ἀποφάσεως, καθ' ἃ δείκνυται ἐκ τῆς παρὰ πόδας τοῦ προσκομιζομένου κεκυρωμένου ἀντιγράφου ταύτης βεβαιώσεως τοῦ οἰκείου γραμματέως. Κατ' ἀκολουθίαν τούτων καὶ ἐν ὄψει τοῦ ὅτι, συμφώνως πρὸς τὰ ἐν τῇ ἠγουμένῃ σκέψει ἐκτεθέντα, ἡ προθεσμία τῆς ἐφέσεως ἤρξατο τρέχουσα ἀπὸ τῆς ἑπομένης τῆς κοινοποιήσεως τῆς ἀποφάσεως, παραλλήλως πρὸς τὴν τοιαύτην τῆς διὰ τὸν προεκτεθέντα εἰδικὸν λόγον ἐπιτρεπομένης ἀνακοπῆς ἐρημοδικίας, ἡ ὑπὸ κρίσιν ἔφεσις, ἐκπροθέσμως κατατεθεῖσα, τυγχάνει ἀπαράδεκτος καὶ ὡς τοιαύτη ἀπορριπτέα, κατὰ τὸν περὶ τούτου βάσιμον ἰσχυρισμὸν τοῦ ἐφεσιβλήτου, ὄντος ἄνευ ἐνδόμου ἐπιρροῆς τοῦ γεγονότος τῆς αὐτοῦ ἐξ ὁλοκλήρου, ἀλλὰ ἐν μέρει προσβολῆς τῆς ἀποφάσεως, ἥτις εἰρήσθω ἐπὶ πλέον, ὅτι δὲν ἐκηρύχθη προσωρινῶς ἐκτελεστὴ ὡς πρὸς ὡρισμένου κεφάλαιον καὶ δὴ τὸ μὴ προσβαλλόμενον διὰ τῆς ἐφέσεως, ὡς ἰσχυρίζεται ἡ ἐκκαλοῦσα, ἀλλ' ἁπλῶς ὡς πρὸς ὡρισμένον ποσὸν ἄνευ εἰδικωτέρου τινὸς περαιτέρω προσδιορισμοῦ.

Ἀπορριπτομένης τῆς ἐφέσεως δέον νὰ διαταχθῇ ἡ ὑπὲρ τοῦ Δημοσίου κατάπτωσις τοῦ κατατεθέντος προστίμου, καταδικασθῇ δὲ ἡ ἐκκαλοῦσα εἰς τὴν τῆς παρούσης ἐκκλήτου δίκης δικαστικὴν δαπάνην τοῦ ἐφεσιβλήτου (ἄρθρα 210, 772 καὶ 783 § 1 τῆς Πολ. Δικονομίας).

ηται, ὡς καὶ πρότερον, εἰς τὸ ἐντεταγμένον εἰς τὸ ἀναιρεσεῖον καὶ ἐναγόμενον Κ.Τ.Ε.Λ., ὑπ' ἀριθ. ... λεωφορεῖον ὡς εἰσπράκτωρ αὐτοῦ καὶ μετὰ τοῦτο ἐπιδικάσαν τὴν ὀφειλομένην διὰ τὸ χρονικὸν διάστημα τοῦτο διαφοράν, μετ' ἀπορρίψιν τῆς περὶ ἐλλείψεως παθητικῆς νομιμοποιήσεως τοῦ ἐνάγοντος ἐναντίον τοῦ ἐναγομένου Κ.Τ.Ε.Λ., ὀρθῶς ἡρμήνευσε καὶ ἐφήρμοσε τὰς προπαρατεθείσας οὐσιαστικὰς διατάξεις καὶ οὐδεμίαν ἄλλην παρεβίασεν, ὁ δὲ περὶ τοῦ ἐναντίου 1ος λόγος τοῦ ἀναιρετηρίου εἶναι ἀβάσιμος καὶ ἀπορριπτέος.

Κατὰ μὲν τὸ ἄρθρον 8 § 2 τοῦ ν.δ. 4020)1959 «μισθωταί, ἀπασχολούμενοι ἐπὶ πλέον τῶν δι' ἑκάστην κατηγορίαν ἐπιτρεπομένων ἀνωτάτων ὁρίων ὑπερωριακῆς ἀπασχολήσεως ἢ ἄνευ ἀδείας τῆς Ἀρχῆς, πέραν τῶν ἐκ τῶν ἀρχῶν τοῦ ἀθικαιολογήτου πλουτισμοῦ ἀπαιτήσεως των δικαιοῦνται ἀποζημιώσεως, ἴσης πρὸς 75 ο/ο τοῦ καταβαλλομένου ὡρομισθίου των», ἀσχέτως πρὸς τὸ ἐὰν ἡ ὑπερωριακὴ ἀπασχόλησις ἀφορᾷ ἢ οὐ τὰ κύρια ἔργα τοῦ μισθωτοῦ, τοῦ νόμου μὴ ποιουμένου διάκρισιν, οὐδὲ θέτοντος τοιαύτην προϋπόθεσιν, κατὰ δὲ τὰ ἄρθρα 2 ἐδάφιον β' καὶ 3 ἐδάφιον β' τοῦ ἀπὸ 2)17.7.1956 β.δ)τος «περὶ κανονισμοῦ ὡρῶν ἐργασίας εἰς τὸ προσωπικὸν τῶν λεωφορείων αὐτοκινήτων», καθὼς καὶ τοῦ ὁμοίου ἀπὸ 5.9.1960, ὑπ' ἀριθ. 582 τοιούτου, «ὑπερωρίαι ἐπιτρέπονται διὰ περιπτώσεις παρατάσεως δρομολογίου λόγῳ ἐκτάκτου ἢ ἐξαιρετικῆς συρροῆς ἐργασίας, βλάβης τοῦ τροχαίου ὑλικοῦ ἢ καθυστερήσεως ἢ δυστυχήματος ἢ ἐν περιπτώσει ἀπροόπτου κωλύματος ἢ καθυστερήσεως ὑπαλλήλου διὰ τὴν ἀνάληψιν ὑπηρεσίας, ὡς καὶ ἐπὶ ἀναλόγων περιπτώσεων». Ὅθεν, δεξάμενον ἀνελέγκτως τὸ ὡς ἐφετεῖον δικάσαν Πρωτοδικεῖον, ὅτι ὁ ἐνάγων ἀναιρεσίβλητος εἰργάσθη ὡς εἰσπράκτωρ τοῦ ὡς εἴρηται λεωφορείου αὐτοκινήτου πέραν τοῦ ὀκταώρου, ὅπερ, ὡς γίνεται ἐκατέρωθεν δεκτόν, ἀποτελεῖ τὸ ἀνώτατον χρονικὸν ὅριον τῆς ἡμερησίας ἐργασίας αὐτοῦ, χωρὶς νὰ συντρέχῃ ὡς προσθέτει, ἐξαιρετική τις περίπτωσις ἐκ τῶν ἐν τοῖς μνησθείσαις διατάξεσι προβλεπομένων, καὶ μετὰ τοῦτο ἐπιδικάσαν τὴν αἰτηθεῖσαν καὶ ὀφειλομένην ὡς ἄνω ἀποζημίωσιν τοῦ 75 ο/ο τοῦ ὡρομισθίου τοῦ ἐνάγοντος, ὀρθῶς ἡρμήνευσε καὶ ἐφήρμοσε τὰς προαναφερθείσας οὐσιαστικὰς διατάξεις καὶ οὐδεμίαν ἄλλην παρεβίασεν, οἱ δὲ περὶ τοῦ ἐναντίου 2ος, 3ος καὶ 4ος τοῦ ἀναιρετηρίου λόγοι εἶναι ἀβάσιμοι καὶ ἀπορριπτέοι.

Ὁ 5ος λόγος τοῦ ἀναιρετηρίου εἶναι ἀπαράδεκτος καὶ ἀπορριπτέος, ὡς πλήττων τὴν ἀνέλεγκτον περὶ πραγμάτων κρίσιν τοῦ ὡς ἐφετείου δικάσαντος Πρωτοδικείου περὶ καταβολῆς τῶν δραχμῶν 1.200 ἐναντι τῆς ὀφειλομένης κατὰ τὸ ἄρθρον 904 τοῦ Α.Κ. καὶ οὐχὶ κατὰ τὸ ἄρθρον 8 § 2 τοῦ ν.δ. 4020)1959 ἀποζημιώσεως δι' ὑπερωριακὴν ἐργασίαν, καθ' ὃ δὲ μέρος μέμφεται τὴν ἀναιρεσιβαλλομένην ἀπόφασιν, ὡς ἐσφαλμένως μὴ διατάξασαν περὶ τούτου ἀποδείξεις, ὡς ἀσυμβίβαστος πρὸς τὸ πνεῦμα καὶ τὴν ὅλην οἰκονομίαν τῆς τηρητέας ἐν ταῖς ἐργατικαῖς διαφοραῖς διαδικασίας, οὐσης ἐκ τῶν ἐνόντων (*).

2. Ὧραι ἐργασίας προσωπικοῦ λεωφορείων αὐτοκινήτων

Ἐκδόσεις τῶν Β.Α. ἀπὸ 2.7.1956 καὶ ὑπ' ἀριθ. 582)1960 «περὶ ὡρῶν ἐργασίας τοῦ προσωπικοῦ λεωφορείων αὐτοκινήτων», ἐντὸς τῶν ὁρίων ἐξουσιοδοτήσεως τοῦ Π.Δ. 8)14 Μαρτίου 1930. Ὑπολογισμὸς 90θημέρου ἐργασίας κατ' ἄρθρον 241 Ἀστικοῦ Κώδικος.— Ἑβδομαδιαῖαι ἀναπαύσεις.— Ἡμέραι ἀσθενείας ἐν σχέσει πρὸς συμπλήρωσιν τῆς περιόδου ἐργασίας τῶν 90 ἡμερῶν.

Πρωτοδικείου Ἀγρινίου 183)1965

Διαδικασία ἐργατικῶν διαφορῶν κατ' ἔφεσιν
Πρόεδρος καὶ Εἰσηγητὴς ὁ κ. *Ι. Κοτσαλίδης*
Δικηγόροι οἱ κ.κ. Γ. Σιδέρης, Ν. Ἀνδρικόπουλος

Ὁρίζουσα ἡ διάταξις τοῦ ἄρθρου 1 § 2 ἐδ. ε' β. δ)τος 2.7.1956 «περὶ κανονισμοῦ ὡρῶν ἐργασίας τοῦ προσωπικοῦ τῶν λεωφορείων αὐτοκινήτων» καὶ ἄρθρου 2 § 2 ἐδ. ε' β. δ)τος 582)1960 «περὶ κανονισμοῦ ὡρῶν ἐργασίας τοῦ προσωπικοῦ τῶν ἀστικῶν λεωφορείων αὐτοκινήτων» ὅτι αἱ ἡμέραι ἀναπαύσεως διὰ τὸ προσωπικὸν κινήσεως τῶν ἀστικῶν λεωφορείων, εἰς ἃ ὑφίσταται διπλῆ φυλακή, καθορίζονται εἰς δέκα τρεῖς ἐντὸς ἑνενήκοντα ἡμερῶν ἀπὸ τῆς ἐνάρξεως οἱασδήποτε περιόδου ἐργασίας, κεῖται ἐντὸς τῶν ὁρίων τῆς διὰ τοῦ π.δ. τῆς 8)14 Μαρτίου 1930 (ἄρθρα 7 καὶ 12 § 4) «περὶ κωδικοποιήσεως τῶν νόμων περὶ Κυριακῆς ἀναπαύσεως» ἐξουσιοδοτήσεως, διότι α) τὸ διάταγμα τοῦτο ἐπιτρέπει τὴν διὰ διατάγματος θέσπισιν ἀναπαύσεως καὶ διὰ τὸ προσωπικὸν τῶν ἐπιχειρήσεων μεταφορᾶς προσώπων ἢ ἐμπορευμάτων καὶ β) τὰ καθοριζόμενον ποσὸν ἡμερῶν ἀναπαύσεως, ἤτοι 13 ἐντὸς 90 ἡμερῶν ἀπὸ τῆς ἐνάρξεως οἱασδήποτε περιόδου ἐργασίας, δὲν ὑπερβαίνει κατ' ἀναλογίαν τὰς 24 ὥρας ἑβδομαδιαίως, διότι συμφώνως τῷ ἄρθρῳ 241 Α.Κ ἡ ἡμέρα τῆς ἐνάρξεως τῆς ἐργασίας δὲν ὑπολογίζεται καὶ ἡ προθεσμία τῶν 90 ἡμερῶν δέον νὰ ὑπολογισθῇ ἀπὸ τῆς ἑπομένης ἡμέρας, ὁπότε ἔχομεν πραγματικὴν περίοδον ἐργασίας ἐξ 91 ἡμερῶν, εἰς ἃς ἀναλογοῦσι 13 ἑβδομαδιαῖαι ἀναπαύσεις, ὑπολογιζομένης μιᾶς ἀναπαύσεως καθ' ἑβδομάδα, καὶ τὰ περὶ τοῦ ἀντιθέτου ὑποστηριζόμενα ὑπὸ τοῦ ἐκκαλοῦντος τυγχάνουσιν ἀπορριπτέα ὡς νόμῳ ἀβάσιμα.

Ὁρίζουσα ἡ διάταξις τῶν ἄρθρων 1 § 2 ἐδάφ. ε' β.δ. 217)1956 καὶ 2 § 2 ἐδάφ. ε' β.δ. 582)1960 ὅτι αἱ ἡμέραι ἀναπαύσεως διὰ τὸ προσωπικὸν τῶν ἀστικῶν λεωφορείων δέον νὰ ἀνέρχωνται εἰς 13 ἐντὸς ἑνενήκοντα ἡμερῶν ἀπὸ τῆς ἐνάρξεως τῆς περιόδου ἐργασίας νοεῖ προθήλως ἡμέρας πραγματικῆς ἀναπαύσεως καὶ οὐχὶ τὴν ἀποχὴν ἀπὸ τῆς ἐργασίας λόγῳ ἀσθενείας. Ἐξ ἄλλου, ἐὰν μεταξὺ τῶν ἡμερῶν τῆς περιόδου τῶν 90 ἡμερῶν περιλαμβάνωνται καὶ ἡμέραι ἀσθενείας, τότε κατὰ τὴν ἔννοιαν τῆς ἄνω διατάξεως αἱ ἡμέραι αὗται δὲν πρέπει νὰ ὑπολογισθῶσι διὰ τὴν συμπλήρωσιν τῆς περιόδου ἐργασίας τῶν 90 ἡμερῶν, οὐδόλως

(*) Ἐπεκυρώθη ἡ ὑπ' ἀριθ. 1435)1964 ἀπόφασις τοῦ Πρωτοδικείου Πατρῶν ὡς ἐφετείου.

δέ προκύπτει, ότι ή έκκαλουμένη άπόφασις κατά τήν έπιδίκασιν τῶν 52 ἡμερῶν ἐργασίας κατά ἡμέρας ἀναπαύσεως ὑπελόγισεν εἰς τήν περίοδον ἐργασίας καί ἡμέρας ἀσθενείας καί ἀπορριπτέος τυγχάνει ὁ σχετικός λόγος τῆς ὑπό κρίσιν ἐφέσεως, ἀφ' ἑνός ἐν μέρει ὡς μή νόμιμος, ἀφ' ἑτέρου ὡς ἐν μέρει κατ' οὐσίαν ἀβάσιμος.

II. ΔΗΜΟΣΙΑΙ ΥΠΗΡΕΣΙΑΙ

Ἔννοια Ν.Δ. 4193)1961 περί τακτοποιήσεως ἐκτάκτου προσωπικοῦ τῶν Δημοσίων Ὑπηρεσιῶν κλπ.

Ἔλλειψις ὑποχρεώσεως τοῦ ὑπηρετοῦντος κατά τό ἄρθρον 1 τοῦ Ν.Δ. 4193)1961 εἰς ὑποβολήν αἰτήσεως πρός κατάληψιν τῶν διά β.δ. συνιστωμένων τακτικῶν Θέσεων, οὐδέ ἀπόλυσις ἅμα τῷ περιορισμῷ τοῦ ἀριθμοῦ μή τακτικοῦ προσωπικοῦ.—Κατάργησις τῶν κατεχομένων μή τακτικῶν Θέσεων, εἰς περίπτωσιν μή ὑποβολῆς ὑπό τῶν ἐνδιαφερομένων αἰτήσεως μονιμοποιήσεως, αὐτοδικαίως μόνον ἀπό τοῦ διορισμοῦ ὑπαλλήλου εἰς τάς τακτικάς Θέσεις.—Ἐξακολούθησις μέχρι τοῦ χρόνου τούτου τῆς ἐργασιακῆς σχέσεως τοῦ ἐκτάκτου προσωπικοῦ.— Πρόσθετοι λόγοι ἀναιρέσεως.

Ἀρείου Πάγου 279)1965, Τμ. Β'

Προεδρεύων ὁ Ἀντιπρόεδρος κ. *Κ. Σούρλας*

Εἰσηγητής ὁ Ἀρεοπαγίτης κ. *Εὐστ. Μαλλούχος*

Δικηγόροι οἱ κ.κ. Χ. Παναγιωτόπουλος, Ἠλ. Παρασκευᾶς

Κατά τό ἄρθρον 1 § 1 τοῦ ν. δ)τος 4193)1961 περί τακτοποιήσεως ἐκτάκτου προσωπικοῦ τῶν Δημοσίων Ὑπηρεσιῶν (*) κλπ. εἰς ἃς περιπτώσεις διαρκοῦς φύσεως ὑπηρεσιακαί ἀνάγκαι τοῦ Κράτους, ἀμέσως σχετιζόμεναι μέ τήν ἄσκησιν διοικητικῆς λειτουργίας, καλύπτονται ἤδη διά τῆς χρησιμοποιήσεως μή τακτικοῦ, πάσης φύσεως, προσωπικοῦ, ὑπηρετοῦντος καί ἔχοντος συμπληρώσει μέχρι 31 Δεκεμβρίου 1961 τριετῆ συνεχῆ ὑπηρεσίαν, βύναται διά βασιλικῶν διαταγμάτων νά συσταθῶσι παρά ταῖς οἰκείαις Ὑπηρεσίαις αἱ ἀναγκαῖαι τακτικαί θέσεις, πληρούμεναι κατά τήν πρώτην ἐφαρμογήν τοῦ παρόντος κατά τάς ἑπομένας διατάξεις ἐκ τοῦ ὡς ἄνω προσωπικοῦ, κατά δέ τό ἄρθρον 2 § 1 τοῦ ἰδίου ν.δ. διά τῶν κατά τό ἄρθρον 1 βασιλικῶν διαταγμάτων περιορίζεται ὑποχρεωτικῶς ὁ κατά τήν κειμένην νομοθεσίαν προβλεπόμενος ἀριθμός μή τακτικοῦ προσωπικοῦ κατ' ἴσον τοὐλάχιστον πρός τάς συνισταμένας θέσεις ἀριθμόν. Περαιτέρω, κατά τό ἄρθρον 3 §§ 2 καί 6 τοῦ αὐτοῦ ν. δ)τος, ὁ κατά τά ἄνω διορισμός τοῦ μή τακτικοῦ προσωπικοῦ ἐνεργεῖται ἐπί τῇ αἰτήσει τῶν ἐνδιαφερομένων, ὑποβαλλομένη ἐντός ἀνατρεπτικῆς προθεσμίας δύο μηνῶν ἀπό τῆς δημοσιεύσεως τοῦ κατά τό ἄρθρον 1 β. διατάγματος καί μετά σύμφωνον γνώμην τοῦ ἁρμοδίου ὑπηρεσιακοῦ συμβουλίου, κρίνοντος περί τῶν τυπικῶν καί οὐσιαστικῶν προσόντων αὐτῶν, ἀπό τοῦ διορισμοῦ δέ τῶν ὡς ἄνω ὑπαλλήλων καταργοῦνται αὐτοδικαίως αἱ παρ' αὐτῶν κατεχόμεναι μή τακτικαί θέσεις καί ἐν δέν προέβλεπε περί τούτου τό κατά τό ἄρθρον 1 περί συστάσεως θέσεων β. διάταγμα.

Ἐκ τοῦ συδυασμοῦ τῶν διατάξεων τούτων, αἵτινες κατά τό ἄρθρον 4 τοῦ ὡς ἄνω ν. δ)τος καί ἄρθρον 1 § 1 τοῦ ἐκδοθέντος βάσει αὐτοῦ β.δ. 618)1962 ἐφαρμόζονται ἀναλόγως καί ὑπό τάς αὐτάς προϋποθέσεις καί περιορισμούς καί ἐπί τοῦ ἐκτάκτου προσωπικοῦ τοῦ ἀναιρεσείοντος Μ.Τ.Π.Υ., σαφῶς συνάγεται τό μέν, ὅτι τό ὑπηρετοῦν κατά τό ἄρθρον 1 μή τακτικόν προσωπικόν δέν ὑποχρεοῦται εἰς ὑποβολήν αἰτήσεως πρός κατάληψιν τῶν διά τῶν βασιλικῶν διαταγμάτων συνιστωμένων τακτικῶν θέσεων, οὐδ' ἀπολύεται ἅμα τῷ περιορισμῷ κατ' ἴσον ἀριθμόν πρός τάς θέσεις ταύτας τοῦ κατά τήν κειμένην νομοθεσίαν προβλεπομένου ἀριθμοῦ μή τακτικοῦ προσωπικοῦ, τό δέ ὅτι αἱ ὑπό τούτων κατεχόμεναι μή τακτικαί θέσεις ἐν ᾗ περιπτώσει δέν ὑποβληθῇ ὑπέρ τῶν ἐνδιαφερομένων ἐντός τῆς ἀνατρεπτικῆς προθεσμίας τῶν δύο μηνῶν ἀπό τῆς δημοσιεύσεως τοῦ β.δ. αἰτήσεως μονιμοποιήσεως, καταργοῦνται αὐτοδικαίως μόνον ἀπό τοῦ διορισμοῦ ὑπαλλήλου εἰς τάς τακτικάς θέσεις. Ἐπομένως μέχρι τοῦ χρόνου τούτου ἡ ἐργασιακή σχέσις τοῦ ἐκτάκτου προσωπικοῦ ἐξακολουθεῖ. Οὕτως ἀποφηνάμενον καί τό δικάσαν δικαστήριον, ὡς ἐκ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεώς του δείκνυται, ἀκολούθως δέ, κατ' ἐπικύρωσιν τῆς ἐκκληθείσης πρωτοδίκου ἀποφάσεως, δεξάμενον τήν ἀγωγήν τοῦ ἀναιρεσιβλήτου, ὑπαλλήλου τοῦ ἀναιρεσείοντος εἰς μή τακτικήν θέσιν, μή ὑποβαλόντος αἴτησιν πρός κατάληψιν τῆς συσταθείσης βάσει τῶν ἀνωτέρω διατάξεων καί μή πληρωθείσης τακτικῆς θέσεως, διώκουσαν τήν ἐπιδίκασιν μισθῶν ὑπερημερίας, ὀρθῶς τάς διοληφθείσας διατάξεις ἡρμήνευσε καί ἐφήρμοσε καί ὁ περί τοῦ ἐναντίου μοναδικός λόγος ἀναιρέσεως τοῦ κυρίου δικογράφου εἶναι ἀπορριπτέος ὡς ἀβάσιμος.

Οἱ πρόσθετοι λόγοι ἀναιρέσεως, ἀσκηθέντες διά δικογράφου, κατατεθέντος παρά τῇ Γραμματείᾳ τοῦ Ἀρείου Πάγου τήν 13 Μαρτίου 1965, ἦτοι μετά τήν 4 Φεβρουαρίου 1965, καθ' ἣν ἐζητήθη ὑπό τοῦ ἀναιρεσείοντος ὁ προσδιορισμός δικασίμου ἐπί τῆς αἰτήσεως ἀναιρέσεως, εἶναι ἀπορριπτέοι, ὡς ἀπαράδεκτοι, κατά τό ἄρθρον 821 § 3 Πολ. Δικ., ὡς ἀντικατασταθέν διά τοῦ ἄρθρου 15 νόμου 3810)1957 (*).

III. ΕΡΓΑΤΙΚΟΣ ΜΙΣΘΟΣ

Ἡμερομίσθια ἐργαζομένων ἐν τῇ σιδηροθιομηχανίᾳ γυναικῶν

Ἔννοια τῆς ὑπ' ἀριθ. 18)1957 ἀποφάσεως τοῦ Δ.Δ.Δ.Δ. Ἀθηνῶν «περί τῶν ὅρων διαιτησίας καί ἐργασίας τῶν ἐργατῶν σιδηρο-

(*) Ἴδετε περί τοῦ νόμου τούτου καί Α.Π. 729)1963, ΕΕΔ 23, 156, Σ.Ε. 1397)1964, ΕΕΔ 23, 785, Σ.Ε. 2472)1964, ΕΕΔ 23, 1311.

(*) Ἐπεκυρώθη ἡ ὑπ' ἀριθ. 16004)1964 ἀπόφασις τοῦ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν ὡς ἐφετείου.

βιομηχανίας».—Ἡμερομίσθια γυναικῶν.

Ἀρείου Πάγου 347)1965, Ὁλομελείας

Πρόεδρος ὁ κ. *Στ. Μαυρομιχάλης*

Εἰσηγητὴς ὁ Ἀρεοπαγίτης κ. *Χ. Ἀποστολόπουλος*

Δικηγόροι οἱ κ.κ. Π. Τόγκας, Ἀλ. Σακελλαρόπουλος, Π. Μυλωνογιάννης

Κατὰ τὴν παράγραφον ΙΓ' τῆς ὑπ' ἀριθ. 18 1957 ἀποφάσεως τοῦ Δευτεροβαθμίου Διοικητικοῦ Διαιτητικοῦ Δικαστηρίου Ἀθηνῶν «περὶ τῶν ὅρων ἀμοιβῆς καὶ ἐργασίας τῶν ἐργατῶν σιδηροβιομηχανίας ἁπάσης τῆς χώρας», ἐγκριθείσης μετὰ τροποποιήσεως ἐν μέρει καὶ συμπληρώσεως διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 4755)1905 τῆς 24)24 Ἰανουαρίου 1958 ἀποφάσεως τῶν Ὑπουργῶν Συντονισμοῦ καὶ Ἐργασίας, γυναῖκες, ἐργαζόμεναι εἰς εἰδικότητος προβλεπομένας ὑπὸ τῆς παρούσης, δικαιοῦνται τοῦ κατωτάτου ὁρίου τοῦ ἡμεσομισθίου τοῦ ἀνδρός, μειωμένου κατὰ 25ο)ο. Ἐξαιροῦνται αἱ μέχρι τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρούσης ἐργαζόμεναι εἰς τοιαύτας εἰδικότητας, ἐφ' ὅσον θὰ συνεχίσουν καὶ εἰς τὸ μέλλον ἀπασχολούμεναι εἰς τὰς ἰδίας ἐργασίας.

Ἐκ τῆς διατάξεως ταύτης, συνδυαζομένης καὶ πρὸς τὰς λοιπὰς διατάξεις τῆς αὐτῆς διαιτητικῆς ἀποφάσεως καὶ ἰδίως πρὸς ἐκείνας τῶν παραγράφων ΙΒ καὶ ΙΔ' αὐτῆς, προκύπτει σαφῶς, ὅτι αἱ γυναῖκες, αἵτινες προσλαμβάνονται, ὅπως παράσχωσι τὴν ἐργασίαν των εἰς ἁπάσας τὰς ἐν τῇ διαιτητικῇ ἀποφάσει ἀναφερομένας εἰδικότητας, ἀπὸ τῆς ἐνάρξεως τῆς ἰσχύος αὐτῆς καὶ ἐφεξῆς λομβάνουσι τὸ διὰ τοὺς ἄνδρας προβλεπόμενον δι' ἑκάστην περίπτωσιν ἡμερομίσθιον, ἠλαττωμένον κατὰ ποσοστὸν 25ο)ο. Προκειμένου ὅμως περὶ τῶν γυναικῶν, περὶ τῶν ὁποίων προβλέπει τὸ δεύτερον ἐδάφιον τῆς ἀνωτέρω διατάξεως, αἵτινες εἶχον προσληφθῆ προηγουμένως καὶ εἰργάζοντο κατὰ τὴν δημοσίευσιν τῆς ἐν λόγῳ διαιτητικῆς ἀποφάσεως εἰς τὰς ρηθείσας εἰδικότητας, αὗται ἐξηρέθησαν τῆς διὰ τοῦ πρώτου ἐδαφίου γενομένης ρυθμίσεως καὶ ἑπομένως ἡ ἀντιμισθία αὐτῶν διέπεται ὑπὸ τῶν εἰς τὰς παραγράφους ΙΒ' καὶ ΙΔ' διαλαμβανομένων γενικῶν δι' ὅλας τὰς γυναῖκας ὁρισμῶν. Ἡ ἔννοια αὕτη τῆς διατάξεως τοῦ δευτέρου ἐδαφίου προκύπτει ἀβιάστως ἔκ τε τοῦ γράμματος αὐτῆς, οὐδεμίαν περιέχοντος διάκρισιν, ἐμφαίνουσαν ὅτι ἡ ἐξαίρεσις δὲν ἀναφέρεται εἰς τὸν διὰ τοῦ πρώτου ἐδαφίου τιθέμενον κανόνα, ἀλλ' εἰς μέρος μόνον αὐτοῦ, ἤτοι εἰς τὴν κατὰ ποσοστὸν 25ο)ο μείωσιν τοῦ ἡμερομισθίου, ἀλλὰ καὶ ἐκ τοῦ σκοποῦ, εἰς ὃν ἀπέβλεψεν αὕτη, ὅστις εἶναι ἡ καταβολὴ εἰς τὰς παλαιὰς ἐργατρίας ἡμερομισθίου μείζονος τοῦ εἰς τὰς τὸ πρῶτον ἀπὸ τῆς ἰσχύος τῆς διαιτητικῆς ἀποφάσεως καὶ ἐφεξῆς προσλαμβανομένας, οἷον εἶναι τὸ ὑπὸ τῶν παραγράφων ΙΒ' καὶ ΙΔ' προβλεπόμενον ταὐλάχιστον διὰ τὰς ἐχούσας προϋπηρεσίαν μέχρι πέντε ἐτῶν. Ἡ ὁ ποψις ὅτι διὰ τῆς εἰρημένης ἐξαιρέσεως ἐσκοπήθη ἡ ἐξίσωσις τῶν ἡμερομισθίων τῶν παλαιῶν ἐργατριῶν πρὸς τὰ ἡμερομίσθια τῶν ἀνδρῶν, παρεκτὸς τοῦ ὅτι ἀποκρούεται ἐκ τῆς σκέψεως ὅτι διάταξις τοιαύτης σπουδαιότητος εἶναι ὅλως ἀπίθανον, ὅτι θὰ ἐθεσπίζετο κατὰ τοιοῦτον ἔμμεσον καὶ δυσχερῶς κατανοητὸν τρόπον, παρίσταται ἀντίθετος πρὸς τὴν διὰ τῶν διατάξεων τῶν παραγράφων ΙΒ' καὶ ΙΔ' ἐκδηλουμένην πρόθεσιν τῆς διαιτητικῆς ἀποφάσεως ὅπως διατηρήσῃ τὴν μεταξὺ ἡμερομισθίων ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν διάκρισιν, δικαιολογουμένην προφανῶς ἐκ τῆς ἀντιλήψεως ὅτι εἶναι διάφορος ἡ ἀποδοτικότης τῶν δύο φύλων ἐν τῇ σιδηροβιομηχανίᾳ ἀφ' ἑνὸς καὶ ἀφ' ἑτέρου ἀδικαιολογήτως ἐν σχέσει πρὸς τὴν δι' αὐτῆς γενομένην διάκρισιν μεταξὺ τῶν πρὸ τῆς ἰσχύος τῆς διαιτητικῆς ἀποφάσεως προσληφθεισῶν καὶ τῶν μετ' αὐτὴν προσλαμβανομένων γυναικῶν, ὅσον καὶ μεταξὺ τῶν εἰς τὴν πρώτην μόνον κατηγορίαν ἀνηκουσῶν, ἀφοῦ ἡ ἐξίσωσις ἀναφέρεται εἰς μόνας τὰς εἰς εἰδικότητας ἐργαζομένας γυναῖκας καὶ οὐχὶ εἰς τὰς ἀνειδικεύτους ἐργατρίας, τῶν ὁποίων ὅμως ἡ ἐργασία, ὡς βαρυτέρα κατὰ τὰ πλεῖστον τῶν ἄλλων (παράγραφοι Ι καὶ ΙΑ' διαιτητικῆς ἀποφάσεως), θὰ ἐδικαιολόγει περισσότερον τὴν ἐν λόγῳ ἐξίσωσιν. Πέραν τούτων ἡ ἄποψις αὕτη ἀποκρούεται διαρρήδην καὶ ἐκ τοῦ περιεχομένου τῆς ἐπακολουθησάσης ἀπὸ 3 Αὐγούστου 1962 συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας ἐργατοτεχνιτῶν σιδηροβιομηχανίας, κηρυχθείσης ὑποχρεωτικῆς διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 98165)6316 τῆς 18)21 Δεκεμβρίου 1962 ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας, ἡ ὁποία ἀφ' ἑνὸς μὲν κατήργησε τὴν ὡς ἄνω ἐξαίρεσιν τοῦ δευτέρου ἐδαφίου τῆς ρηθείσης παραγράφου ΙΓ' (καίτοι αὕτη εἶχεν ἐπαναληφθῆ εἰς τὰς προϊσχυσάσας αὐτῆς ὑπ' ἀριθ. 5)1960 ἀπόφασιν τοῦ Πρωτοβαθμίου Διοικητικοῦ Διαιτητικοῦ Δικαστηρίου Πειραιῶς καὶ ἀπὸ 3 Ἀπριλίου 1961 συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας, ἀφορώσας ἀμφοτέρας τοὺς ὅρους ἀμοιβῆς καὶ ἐργασίας τῶν ἐργατοτεχνιτῶν σιδηροβιομηχανίας), ἵνα μὴ ἡ ἀντιμισθία τῶν μετὰ τὴν ἰσχὺν τῆς ὡς ἄνω ὑπ' ἀριθ. 18)1957 ἀποφάσεως τοῦ Δ.Δ.Δ.Δ. Ἀθηνῶν προσληφθεισῶν ἐργατριῶν ὑπερβῇ λόγῳ τῆς συμπληρώσεως τοῦ ὑπὸ τῆς ἀποφάσεως ταύτης προβλεπομένου χρόνου ὑπηρεσίας τὴν ἀντιμισθίαν τῶν παλαιῶν ἐργατριῶν, ἀφ' ἑτέρου δὲ ἐθέσπισεν ὡς ἡμερομίσθιον πασῶν γενικῶς τῶν ἐργατριῶν τὸ κατώτατον ἡμερομίσθιον τῶν εἰς ἀντιστοίχους ἐργασίας ἐργαζομένων ἀνδρῶν, μειωμένον κατὰ 25 ο)ο.

Διὰ ταῦτα

Ἄίρον τὴν μεταξὺ τῶν δύο Τμημάτων διαφωνίαν ἐπὶ τοῦ ἐν τῷ σκεπτικῷ τῆς παρούσης νομικοῦ ζητήματος.

Ἀποφαίνεται, ὅτι γυναῖκες, ἐργαζόμεναι εἰς τὰς εἰδικότητας τὰς προβλεπομένας ὑπὸ τῆς ὑπ' ἀριθ. 18)1957 ἀποφάσεως τοῦ Δευτεροβαθμίου Διοικητικοῦ Διαιτητικοῦ Δικαστηρίου Ἀθηνῶν ἐγκριθείσης ὑπὸ τῆς ὑπ' ἀριθ. 4755)905 τῆς 24)24 Ἰανουαρίου 1958 ἀποφάσεως τῶν Ὑπουργῶν Συντονισμοῦ καὶ Ἐργασίας, προσληφθεῖσαι πρὸ τῆς ἐνάρξεως τῆς ἰσχύος τῆς ἐν λόγῳ διαιτητικῆς ἀποφάσεως, δικαιοῦνται τῶν κατωτάτων ἡμερομισθίων τῶν διὰ τὰς γυναῖκας ὁριζομένων ὑπὸ τῆς παραγράφου ΙΒ' τῆς αὐτῆς διαιτητικῆς ἀποφάσεως διὰ τὸν χρόνον, καθ' ὃν καὶ μετὰ ταῦτα ἐξηκολούθησαν, διαρκούσης τῆς ἰσχύος αὐτῆς, ἀσχολούμεναι εἰς τὰς ἰδίας ἐργασίας.

Ἀναπέμπει τὴν ὑπόθεσιν εἰς τὸ Γ' Τμῆμα διὰ τὴν κατ' οὐσίαν ἐκδίκασιν αὐτῆς.

ΝΟΜΟΛΟΓΙΑ ΑΣΦΑΛΙΣΤΙΚΟΥ ΔΙΚΑΙΟΥ

ΑΣΦΑΛΙΣΙΣ ΕΙΣ ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΥΣ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗΣ ΑΣΦΑΛΙΣΕΩΣ

§ 1. Ἀσφάλισις εἰς τὰ Ἵδρυμα Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων

Ἀπόδειξις ὅτι οἱ διάδικοι ἔχουσι τὸ δικαίωμα νὰ ὑπερασπίζωσι τὴν δικαζομένην ὑπόθεσιν, ὡς ἐνάγοντες ἢ ἐναγόμενοι καὶ' ἄρθρον 68 Πολιτ. Δικονομίας.—Ὑποβολὴ εἰς φόρον κληρονομίας κατὰ Νόμον 1641)1919 τῶν κατὰ τὸν χρόνον τοῦ θανάτου τοῦ κληρονομουμένου ἐπιδίκων περιουσιακῶν στοιχείων.—Ἄρθρα 1710 καὶ 1821 Ἀστικοῦ Κώδικος.—Ἀπονομὴ συντάξεως γήρατος εἰς ἠσφαλισμένους τοῦ Ταμείου Μεταλλευτῶν — Κατοβελὴ ἀναδρομικῶς.

Ἀρείου Πάγου 100)1965, Τμ. Γ'

Προεδρεύων ὁ Ἀντιπρόεδρος κ. *Γ. Βαρσάμου*
Εἰσηγητὴς ὁ Ἀρεοπαγίτης κ. *Κ. Ψιλόπουλος*
Δικηγόροι οἱ κ.κ. Ι. Ρεμοῦνδος, Ι. Ταϊντζας

Ἡ ὑπόθεσις φέρεται πρὸς περαιτέρω ἐκδίκασιν ἐνώπιον τοῦ Τμήματος τούτου κατὰ παραπομπὴν διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 602)1964 ἀποφάσεως τῆς Ὁλομελείας τοῦ Ἀρείου Πάγου (*), δι' ἧς ἀνηρέθη ἡ ὑπ' ἀριθ. 1328)1963 ἀπόφασις τοῦ Ἐφετείου Ἀθηνῶν. Ἐπανερχομένων δὲ τῶν διαδίκων εἰς τὴν πρὸ τῆς ἀναιρεθείσης ἀποφάσεως κατάστασιν εἶναι ἐξεταστέα, καταβληθέντος καὶ τοῦ νομίμου προστίμου, ἡ ἐμπροθέσμως καὶ νομοτύπως ἀσκηθεῖσα ἔφεσις τῆς ἀρχικῶς ἐναγούσης κατὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 579)1963 ὁριστικῆς ἀποφάσεως τοῦ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν.

Ναὶ μὲν ἡ ἀπόδειξις ὅτι οἱ διάδικοι ἔχουσι τὸ δικαίωμα νὰ ὑπερασπίζωσι τὴν δικαζομένην ὑπόθεσιν, ὡς ἐνάγοντες ἢ ἐναγόμενοι, δύναται νὰ ἀπαιτηθῇ, κατὰ τὸ ἄρθρον 68 Πολ. Δικονομίας, εἰς πᾶσαν στάσιν τῆς δίκης καὶ ἐξ ἐπαγγέλματος, ἀλλ' ὑπὸ τὸν αὐτονόητον περιορισμὸν ὅτι δὲν ὡμολογήθησαν τὰ τὴν νομιμοποίησιν ἀποτελοῦντα πραγματικὰ περιστατικά, διότι κατὰ τῆς δικαστικῆς ὁμολογίας οὐδεμία χωρεῖ ἀνταπόδειξις. Ἐν προκειμένῳ δὲ τὸ ἐναγόμενον δὲν ἠμφισβήτησε κατὰ τὴν ἐνώπιον τῆς Ὁλομελείας τοῦ δικαστηρίου τούτου πρώτην μετὰ τὸν θάνατον τῆς ἀρχικῶς ἐναγούσης μητρὸς τῶν ἤδη ἐναγόντων συζήτησιν τὴν ἰδιότητα τούτων ὡς ἐξ ἀδιαθέτου κληρονόμων τῆς ἀποβιωσάσης, ὡς συνομολογεῖται, μητρός των, ὡς τοῦτο προκύπτει καὶ ἐκ τῆς ὑπ' ἀριθ. 602)1964 ὡς ἄνω ἀποφάσεως τῆς Ὁλομελείας τοῦ δικαστηρίου τούτου. Ὅθεν ὁ περὶ τοῦ ἐναντίου ἰσχυρισμὸς τοῦ ἐναγομένου εἶναι ἀπορριπτέος ὡς ἀβάσιμος.

Κατὰ τὰ ἄρθρα 4 § 4 καὶ 17 § 8 καὶ 46 νόμου 1641)1919 τὰ ἐν τῷ χρόνῳ τοῦ θανάτου τοῦ κληρονομουμένου ἐπίδικα περιουσιακὰ στοιχεῖα ὑποβάλλονται εἰς φόρον κληρονομίας μετὰ τὴν καθ' οἱονδήποτε τρόπον ἀναγνώρισίν των καὶ ἀπὸ ταύτης ἄρχεται ἡ προθεσμία πρὸς ἐγχείρισιν τῆς περὶ αὐτῶν δηλώσεως πρὸς τὸν οἰκονομικὸν ἔφορον. Μετὰ ταῦτα ἡ περὶ ἀπαραδέκτου τῆς συζητήσεως ἔνστασις τοῦ ἐναγομένου ἐπὶ τῷ λόγῳ ὅτι διὰ τὰ ὡς ἄνω ἐπίδικα περιουσιακὰ στοιχεῖα δὲν ὑπεβλήθη δήλωσις πρὸς τὸν Οἰκονομικὸν Ἔφορον, εἶναι ἀπορριπτέα ὡς ἀβάσιμος.

Κατὰ τὸ ἄρθρον 1710 ἐδάφιον Ι τοῦ Α.Κ. ἅμα τῷ θανάτῳ τοῦ προσώπου ἡ περιουσία αὐτοῦ ὡς σύνολον (κληρονομία) μεταβαίνει ἐκ τοῦ νόμου ἢ ἐκ διαθήκης εἰς ἕν ἢ πλείονα πρόσωπα. Κατὰ δὲ τὸ ἄρθρον 1821, ἐὰν δὲν ὑπάρχωσι συγγενεῖς τῆς πρώτης, δευτέρας, τρίτης καὶ τετάρτης τάξεως, ὁ ἐπιζῶν τῶν συζύγων καλεῖται ὡς ἐξ ἀδιαθέτου κληρονόμος εἰς ὁλόκληρον τὴν κληρονομίαν. Πρὸς τούτοις, ἵνα νομιμοποιηθῇ ὁ κληρονόμος, ἀρκεῖ νὰ ἐπικαλεσθῇ καὶ ἐν ἀμφισβητήσει νὰ ἀποδείξῃ συγγενικὴν μετὰ τοῦ κληρονομουμένου σχέσιν, δυνάμει τῆς ὁποίας καλεῖται κατὰ νόμον εἰς τὴν κληρονομίαν αὐτοῦ. Τὴν τυχὸν δὲ ὕπαρξιν γεγονότος ἀποκλείοντος ἢ περιορίζοντος τὸ δικαίωμα τοῦτο, ὡς διαθήκη, ὕπαρξις ἐγγυτέρων συγγενῶν, συνιστῶντος ἔνστασιν, περιορίζουσαν τὸ δικαίωμα τοῦ ἐνάγοντος, δύναται νὰ προτείνῃ καὶ ὀφείλει νὰ ἀποδείξῃ ὁ ἀντίδικος τοῦ προβάλλοντος ἑαυτὸν ὡς κληρονόμον.

Ἐν προκειμένῳ, ὡς προκύπτει ἐκ τῆς ἀγωγῆς, ἐφ' ἧς ἐξεδόθη ἡ ἐκκαλουμένη ἀπόφασις, ἐν αὐτῇ ἐν πληρότητι διαλαμβάνεται τὸ μὲν ὅτι ἡ ἐνάγουσα εἶναι σύζυγος τοῦ ἀποβιώσαντος Ι. Ρ., τὸ δὲ συνεπτυγμένως, πλὴν σαφῶς, ὅτι οὗτος ἀπεβίωσε τὴν 1 Ἰουνίου 1956, ἀφ' οὗ χρόνου καὶ ζητεῖ τὰ 80 ο)ο τῆς συντάξεως ἐκείνου ὡς νόμιμος σύζυγος αὐτοῦ. Ἀντιθέτως κρίνασα ἡ ἐκκαλουμένη ἀπόφασις καὶ ἀπορρίψασα ὡς ἀόριστον τὴν ἐφ' ἧς αὐτὴ ἀγωγήν, ἐπὶ τῷ λόγῳ ὅτι δὲν ἐκτίθεται ἐν αὐτῇ, ἂν εἶναι αὐτὴ γενικὴ ἢ οὐ κληρονόμος τοῦ ἀποβιώσαντος συζύγου της, ἂν τοῦτον ἐκληρονόμησεν ἐκ διαθήκης ἢ ἐξ ἀδιαθέτου, οὐδὲ ὁ χρόνος τοῦ θανάτου ἐκείνου, ἐσφαλε καὶ δέον, κατὰ τὸν βάσιμον περὶ τούτου λόγον ἐφέσεως, νὰ ἐξαφανισθῇ.

Ὡς ἐγένετο δεκτὸν διὰ τῆς προδιαληφθείσης ἀποφάσεως τῆς Ὁλομελείας τοῦ Ἀρείου Πάγου, οὔσης ὑποχρεωτικῆς καὶ διὰ τὸ Τμῆμα τοῦτο, ἡ

(*) ΕΕΔ 23. 1490.

ἔννοια τῆς διατάξεως τῆς παραγράφου 6 τοῦ ἄρθρου 34 τοῦ διά τῆς ὑπ' ἀριθ. 13987)1940 ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας ἐγκριθέντος καταστατικοῦ τοῦ Ταμείου Μεταλλευτῶν, καθ' ἣν εἰς τοὺς ὑποβαλόντας καὶ ἐφεξῆς ὑποβάλλοντας αἰτήσεις ἀπονομῆς συντάξεως γήρατος ἐν οὐδεμιᾷ περιπτώσει καταβάλλονται ἀναδρομικαὶ συντάξεις διὰ χρόνον μακρότερον τοῦ ἑξαμήνου πρὸ τῆς ἐκδόσεως τῆς τελευταίας περὶ ἀπονομῆς συντάξεως ἀποφάσεως, εἶναι, ὅτι ὡς τελευταία περὶ ἀπονομῆς συντάξεως ἀπόφασις νοεῖται ἡ ἐπὶ τῶν αἰτήσεων ἀπονομῆς συντάξεων γήρατος ὁριστικὴ τοιαύτη, ἥτις ἐκδίδεται ὑπὸ τοῦ κατὰ πρῶτον βαθμὸν ἀποφαινομένου Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Ταμείου Μεταλλευτῶν, ἀνεξαρτήτως τοῦ ἐὰν τὸ δικαίωμα τῆς συνταξιοδοτήσεως ἀνεγνωρίσθη δι' αὐτῆς, εἴτε διὰ τῆς ἀποφάσεως, δι' ἧς ἐπερατώθη ἡ ἐκκλητος δίκη. Μετὰ ταῦτα, ἀποδεικνυομένου πλήρως ἐκ τῆς ἐπικαλουμένης καὶ νομίμως προσαγομένης ὑπ' ἀριθ. 1692)1961 τελεσιδίκου ἀποφάσεως τοῦ Ἐφετείου Ἀθηνῶν καταστάσης ἀμετακλήτου διὰ τῆς ἀπορρίψεως τῆς κατ' αὐτῆς ἀναιρέσεως ὑπὸ τῆς 132)1962 ἀποφάσεως τοῦ Ἀρείου Πάγου, ὅτι ἀνεγνωρίσθη δικαίωμα συντάξεως εἰς τὴν μητέρα τῶν ἤδη ἐναγόντων, ὡς σύζυγον τοῦ ἀποβιώσαντος τὴν 15 Μαρτίου 1957 Ι.Ρ. ἐργάτου μετάλλου, τὸ δὲ ὅτι ἡ ἐπὶ τῆς ἀπὸ 2 Ἰουλίου 1942 αἰτήσεως τοῦ ὡς ἄνω ἀποβιώσαντος περὶ ἀπονομῆς συντάξεως λόγῳ γήρατος ἐξεδόθη ἡ ὑπ' ἀριθ. 758 τῆς 17 Σεπτεμβρίου 1949 ἀπόφασις τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Ταμείου Μεταλλευτῶν, ἀπορρίψασα τὴν αἴτησίν του ὡς ἀβάσιμον, ἐξαφανισθεῖσα διὰ τῆς ὡς ἄνω ἀποφάσεως τοῦ Ἐφετείου, δι' ἧς ἀνεγνωρίσθη τὸ πρὸς σύνταξιν δικαίωμα, παρέπεται, ὅτι αὕτη δικαιοῦται λαμβάνειν παρὰ τοῦ ἐφεσιβλήτου Ταμείου ὡς σύζυγος μὲν ἐκείνου καὶ ἐφ' ὅσον τὸ ἐφεσίβλητον δὲν ἐπεκαλέσθη ὕπαρξιν καὶ ἄλλων κληρονόμων τοῦ ἀποβιώσαντος τὰ εἰς τὴν κληρονομίαν ἐκείνου ἀνήκοντα μέχρι τοῦ θανάτου του περιουσιακὰ στοιχεῖα, ἤτοι τὴν ἣν ἐδικαιοῦτο ἀποζημίωσιν διὰ τὴν ἐκ παρανομίας τῶν ὀργάνων τοῦ ἐφεσιβλήτου του ἀπόρριψιν τῆς αἰτήσεώς του, ἰσουμένην πρὸς τὸ ποσὸν τῆς συντάξεως, ἧς ἐδικαιοῦτο ἀπὸ 17 Μαρτίου 1949, ἤτοι ἐξ μῆνας εἴσω τοῦ χρόνου τῆς ἀπορρίψεως τῆς αἰτήσεώς του μέχρι τοῦ θανάτου του, ὡς χήρα δὲ τούτου καὶ δικαιοδόχος ἐκείνου τὰ 80ο/ο τῆς ἧς ὁ ἀποβιώσας σύζυγός της ἐδικαιοῦτο συντάξεως κατὰ τὰ ἄρθρα 56 § 4 καὶ 29 § 1 τοῦ Α.Ν. 1846)1951 ἐν συνδυασμῷ πρὸς τὸ περὶ συγχωνεύσεως τοῦ Ταμείου Μεταλλευτῶν εἰς τὸ ἐφεσίβλητον Ι.Κ.Α. β.δ. τῆς 17.4)15.5.1956.

Τὸ κατὰ τὸ χρονικὸν διάστημα ἀπὸ 17 Μαρτίου 1949 μέχρι τοῦ λαβόντος χώραν τὴν 15 Μαρτίου 1957 θανάτου τοῦ Ι.Ρ. (βλ. τὴν 132)1962 ἀπόφασιν τοῦ Δικαστηρίου τούτου) ποσὸν τῆς συντάξεώς του, ἥτινος οὗτος, ὡς ἐκρίθη δι' ἀμετακλήτου ὑπ' ἀριθ. 1692)1961 ἀποφάσεως τοῦ Ἐφετείου Ἀθηνῶν, ἐδικαιοῦτο, ἀνήρχετο βάσει τῶν ὑπ' ἀριθ. 50855)1947, 48026)1951, 6228υ)1952 καὶ 49557)1953 ἀποφάσεων Ὑπουργῶν Ἐργασίας καὶ Οἰκονομικῶν καὶ β.δ)τος 28.4 - 14.5.1954 εἰς δραχμὰς 95 μηνιαίως ἀπὸ 17 Μαρτίου 1949 μέχρι 31.12.1950, εἰς δραχμὰς 125 μηνιαίως ἀπὸ 1.1.1951 μέχρι 30.11.1951, εἰς δραχμὰς 175 μηνιαίως ἀπὸ 1.12.1951 μέχρι 30.6.1953 καὶ εἰς δραχμὰς 189 μηνιαίως ἀπὸ 1.7.1953 ἕως 15.3.1957, ἤτοι ἐν συνόλῳ συμπεριλαμβανομένων καὶ δώρων Πάσχα καὶ Χριστουγέννων, εἰς δραχμὰς δέκα ἑπτὰ χιλιάδας τετρακοσίας ἑβδομήκοντα ὀκτώ (17.478), καθ' ὃ καὶ δέον ἐν τούτῳ νὰ γίνηται δεκτὴ ἡ ἀγωγή.

Τὸ ὅπερ δικαιοῦται ποσὸν συντάξεως ἡ ἀποβιώσασα μήτηρ τῶν ἐναγόντων ὡς δικαιοδόχος τοῦ ἀποβιώσαντος συζύγου της, ὅτε νόμιμος σύζυγος ἐκείνου, ἰσούμενον δὲ εἰς τὰ 80ο/ο τῆς συντάξεως ἐκείνου, ἀνέρχεται διὰ τὸν ἀπὸ τοῦ θανάτου του καὶ ἐφεξῆς ἕως 28.12.1960 χρόνον εἰς δραχμὰς τετρακοσίας δέκα τρεῖς (413) μηνιαίως, τοῦ βασικοῦ μισθοῦ ἐκ δραχμῶν 200 προσαυξανομένου διὰ τῶν ἐπ' αὐτοῦ νομίμων ὑπὸ τῆς ὑπ' ἀριθ. 62880)1952 ἀποφάσεως Ὑπουργῶν Οἰκονομικῶν καὶ Ἐργασίας καὶ τοῦ ἀπὸ 28.4.1954 καὶ 21.8.1955 β.δ)τος χορηγηθεισῶν αὐξήσεων καὶ ἐν συνόλῳ εἰς δραχμὰς εἰκοσι μίαν χιλιάδας διακοσίας πεντήκοντα (21.250) (βλ. σχετικὴν ὑπ' ἀριθ. 6498)1962 ἀπόφασιν ἀπονομῆς συντάξεως Διευθυντοῦ Ὑποκαταστήματος Ι.Κ.Α. Ἀθηνῶν). Κατὰ τὰ ἀνωτέρω δέον νὰ γίνηται δεκτὴ ἡ ἐν μέρει ἀγωγὴ διὰ ποσὸν δραχμῶν τριάκοντα ὀκτὼ χιλιάδων ἑπτακοσίων εἴκοσι ὀκτώ (38.728), ἀπορριπτομένη διὰ τὸ ἐπὶ πλέον ὡς ἀβάσιμος, συμψηφιζομένης ἐν ὅλῳ τῆς δικαστικῆς δαπάνης κατὰ τὸ ἄρθρον 22 § 2 καὶ 3 νόμου 3693)1957, ἐν συνδυασμῷ πρὸς τὸ ἄρθρον 5 νόμου 3210)1958.

§ 2. Ἀσφάλισις εἰς Ἐπικουρικὸν Ταμεῖον Ἐξόδου Γερόντων καὶ Ἀνικάνων Ἐργατῶν Μετάλλου

Ἀπονομὴ ὑπὸ τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Ταμείου, ὡς συλλογικοῦ ὀργάνου διοικήσεως, τῶν συντάξεων τῶν παρ' αὐτῷ ἠσφαλισμένων.— Ἰδιοϋποθέσεις διὰ τὴν ἀπο-

νομὴν συντάξεως δι' ἀνικανότητα ἐκ φυματιώσεως.—Ἀκύρωσις διατάγματος περὶ ἀναστολῆς ἐπικουρικῆς ἀσφαλίσεως μισθωτῶν, ἀπασχοληθέντων εἰς τὰς Ἀρχὰς Κατοχῆς κατὰ τὴν διάρκειαν ἀπασχολήσεως των.

'Αρείου Πάγου 248)1965. Τμ. Β'

Προεδρεύων ὁ 'Αντιπρόεδρος κ. *Κ. Σούρλος*

Εἰσηγητὴς ὁ 'Αρεοπαγίτης κ. *Ι. Χατζηδάκης*

Συνηγόροι οἱ κ.κ. Κ. Δημάκης, Κ. 'Ιακωβάκης

'Ο ἀναιρεσείων ἐκθέτει ἐν τῇ ἀπὸ 12 Μαρτίου 1963 ἀγωγῇ του, ὅτι, τυγχάνων ἐπικουρικῶς ἠσφαλισμένος εἰς τὸ ἀναιρεσίβλητον - ἐναγόμενον 'Επικουρικὸν Ταμεῖον 'Εξόδου, Γερόντων καὶ 'Ανικάνων 'Εργατῶν Μετάλλου, εἰργάσθη ὡς ἐργάτης μετάλλου εἰς τὸ ἐν 'Υμηττῷ ἐργοστάσιον 'Ελληνικῶν Πυριτιδοποιείων καὶ Καλυκοποιείων ἀπὸ 11.7.1939 μέχρι 29.7.1946, ὅτε, ἀσθενήσας ἐκ φυματιώσεως, ἀπεχώρησε τῆς ἐργασίας του καὶ ἐζήτησε διὰ τῆς ἀπὸ 16 'Απριλίου 1947 αἰτήσεώς του νὰ συνταξιοδοτηθῇ παρὰ τοῦ ἀναιρεσιβλήτου, ὡς συντρεχουσῶν τῶν πρὸς τοῦτο ἀπαιτουμένων προϋποθέσεων ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 20 ἐδαφ. γ' καὶ ε' τοῦ ἰσχύοντος τότε καταστατικοῦ του, πλὴν τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον τούτου ἀπέρριψε τὴν αἴτησίν του, ἐπὶ τῇ αἰτιολογίᾳ ὅτι δὲν εἶχε συμπληρώσει τὸν διὰ τὴν συνταξιοδότησιν τοῦ ἀπαιτούμενον χρόνον. 'Ότι μεταγενεστέρως διὰ τῆς ἀπὸ 10.10.1957 ἑτέρας αἰτήσεώς του ἐζήτησε καὶ πάλιν νὰ συνταξιοδοτηθῇ παρὰ τοῦ ἀναιρεσιβλήτου διὰ τοῦ συνυπολογισμοῦ καὶ τῆς ἀπὸ 1.9.1941 - 31.8.1943 ἐργασίας του, ἣν παρέσχεν εἰς τὰς 'Αρχὰς Κατοχῆς καὶ μετὰ τὴν ἀκύρωσιν τοῦ ἀπὸ 22)25.11.1941 κανονιστικοῦ διατάγματος διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 1348 τοῦ 1956 ἀποφάσεως τοῦ Συμβουλίου 'Επικρατείας, διὰ τοῦ ἄρθρου 14 τοῦ ὁποίου εἶχεν ἀνασταλῇ ἡ ἐπικουρικὴ ἀσφάλισίς του, κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς ἄνω ἐργασίας του, ἀλλὰ καὶ ἡ αἴτησίς του αὕτη ἀπερρίφθη διὰ τῆς ἀπὸ 8.4.1959 ἀποφάσεως τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ ἀναιρεσιβλήτου, ἐμμείναντος εἰς τὴν προγενεστέραν του ἀπόφασιν. 'Εζήτησε δὲ διὰ τῆς ἀγωγῆς του ταύτης, ὅπως λόγῳ τῆς παρανόμου ἀρνήσεως τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ ἀναιρεσιβλήτου τὸν συνταξιοδοτήσῃ, ὡς μὴ λαβόντος ὑπ' ὄψιν τὴν ἀνωτέρω ἀπὸ 1.9.1941 - 31.8.1943 ὑπηρεσίαν του, ὑποχρεωθῇ τοῦτο νὰ τοῦ καταβάλῃ ὡς ἀποζημίωσιν τὴν σύνταξιν μετὰ τῶν λοιπῶν ἐπιδομάτων, ἣν ἐδικαιοῦτο κατὰ τὸ χρονικὸν διάστημα ἀπὸ 17.6.1957 - 30.4.1963, ἀνερχομένην ἐν συνόλῳ εἰς δραχμὰς 39.200.

Κατὰ μὲν τὰ ἄρθρον 13 τοῦ Κανονισμοῦ παροχῶν τοῦ 'Επικουρικοῦ Ταμείου 'Εξόδου Γερόντων καὶ 'Ανικάνων 'Εργατῶν Μετάλλου, ἐγκριθέντος διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 56025 τοῦ 1953 ἀποφάσεως τοῦ 'Υπουργοῦ 'Εργασίας, ἐκδοθείσης βάσει τοῦ ν.δ. 2520 τοῦ 1953, τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον τοῦ ἀναιρεσιβλήτου, ὡς συλλογικὸν ὄργανον διοικήσεως, ἀπονέμει τὰς συντάξεις τῶν παρ' αὐτῷ ἠσφαλισμένων, καθορίζον καὶ τὸ ποσὸν αὐτῶν, συμφώνως πρὸς τὸν Κανονισμόν του, μετὰ προηγουμένην κυριαρχικὴν διαπίστωσιν τῶν ἑκάστοτε ἀπαιτουμένων προϋποθέσεων, κατὰ δὲ τὸ ἄρθρον 20 ἐδαφ. γ' καὶ ε' τοῦ Καταστατικοῦ τοῦ ἀναιρεσιβλήτου, ὡς τοῦτο ἰσχυε κατὰ τὴν ἀποχώρησιν τοῦ ἀναιρεσείοντος ἐκ τῆς ἐργασίας του (29.7.1946), ὁ ἠσφαλισμένος ἐργάτης μετάλλου, καταστὰς ἀνίκανος ἐκ φυματιώσεως, δικαιοῦται συντάξεως, ἐφ' ὅσον συνεπλήρωσε 4ετῆ τοὐλάχιστον ὑπηρεσίαν καὶ ἔχει πραγματοποιήσει κατὰ τὸ πρὸ τῆς ὑποβολῆς τῆς αἰτήσεώς του τριετὲς χρονικὸν διάστημα τριακοσίας ἡμέρας ἐργασίας μετὰ τῶν ἀντιστοίχων κατοβολῶν. 'Εξ ἄλλου διὰ τοῦ ἄρθρου 14 τοῦ ἀπὸ 22)25.11.1941 κανονιστικοῦ διατάγματος ἀνεστάλη ἡ ἐπικουρικὴ ἀσφάλισις μισθωτῶν, ἀπασχολουμένων εἰς τὰς 'Αρχὰς Κατοχῆς, καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τῆς τοιαύτης ἀπασχολήσεώς των, τὸ διάταγμα ὅμως τοῦτο ἠκυρώθη διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 1348 τοῦ 1956 ἀποφάσεως τοῦ Συμβουλίου 'Επικρατείας καὶ οὕτω θεωρεῖται τοῦτο ὡς οὐδέποτε ἰσχύσαν. 'Επὶ τῇ βάσει τῶν ἀνωτέρω καὶ τῶν ἐν τῇ ἀγωγῇ κατὰ τὰ ἐν τῇ ἠγηθείσῃ σκέψει ἐκτιθεμένων τὸ δικάσαν 'Εφετεῖον, δεχθὲν διὰ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεώς του ὅτι ἡ κρίσις τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ ἀναιρεσιβλήτου, ἣν ἐξήνεγκε τοῦτο διὰ τῆς ἀπὸ 8.4.1959 ἀποφάσεώς του, ὅτι ὁ ἀναιρεσείων δὲν εἶχε συμπληρώσει τὸν ἀπαιτούμενον χρόνον διὰ τὴν ἀπονομὴν εἰς αὐτὸν συντάξεως, ἀποτελεῖ οὐσιαστικὴν κρίσιν περὶ πραγμάτων, χωρὶς νὰ διευκρινίζῃ πῶς κατέληξε τὸ ἀνωτέρω Συμβούλιον εἰς τὸ συμπέρασμά του τοῦτο, ἤτοι χωρὶς νὰ ἀναφέρῃ, ἐὰν ἔλαβεν ἢ δὲν ἔλαβεν ὑπ' ὄψιν τὸν ὑπὸ τοῦ ὡς ἄνω ἀκυρωθέντος κανονιστικοῦ διατάγματος καλυπτόμενον χρόνον ἐργασίας τοῦ ἀναιρεσείοντος, ἐστέρησε τὴν ἀπόφασίν του νομίμου βάσεως δι' ἔλλειψιν ἐπαρκοῦς αἰτιολογίας. Καὶ ἡ ἐπάλληλος αἰτιολογία τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως, δι' ἧς δέχεται τὸ δικάσαν 'Εφετεῖον, ὅτι ἐν πάσῃ περιπτώσει ἐκ τῶν προσκομισθεισῶν ἀπὸ 12.9.1947 καὶ 8.4.1959 ἀποφάσεων τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ ἀναιρεσιβλήτου οὐδόλως προκύπτει, ὅτι παρέλειψε τοῦτο νὰ συνυπολογίσῃ τὴν ἀπὸ 1.9.1941 - 30.4.1943 ὑπηρεσίαν τοῦ ἀναιρεσείοντος, ἀλλ' ὅτι τοὐναντίον ἐξ αὐτῶν προκύπτει, ὅτι ὁ ἀναιρεσείων δὲν εἶχε τὸν πρὸς συνταξιοδότησίν του ἀπαιτούμενον χρόνον, οὕτω διατυπουμένη, χωρὶς νὰ ἀναφέρεται ἐν αὐτῇ, ἐὰν ἐφηρμόσθη ἢ ὄχι τὸ ἄνω διάταγμα, πόσον χρόνον δὲν ἠνύσεν ὁ ἀναιρεσείων ἐν ἀσφαλίσει, ποῖος χρόνος ἐκ τῆς ἐν τῇ ἀγωγῇ ἐργασίας του ἐλήφθη καὶ ποῖος δὲν ἐλήφθη ὑπ' ὄψιν, εἶναι ἀόριστος καὶ ἀσαφής. Ὅθεν ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις εἶναι ἀναιρετέα κατὰ τὸ ἄρθρον 807 § 19 τῆς Πολιτικῆς Δικονομίας καὶ τοὺς βασίμους περὶ τούτου δεύτερον καὶ τρίτον λόγους ἀναιρέσεως.

Μετὰ τὴν ἀναίρεσιν τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως δέον νὰ παραπεμφθῇ ἡ ὑπόθεσις, κατὰ τὸ ἄρθρον 834 § 1 τῆς Πολιτικῆς Δικονομίας, πρὸς περαιτέρω κατ' οὐσίαν συζήτησιν εἰς τὸ Γ' Τμῆμα τοῦ Δικαστηρίου τούτου (*).

(*) 'Ανηρέθη ἡ ὑπ' ἀριθ. 1447)1964 ἀπόφασις τοῦ 'Εφετείου 'Αθηνῶν.

ΑΣΦΑΛΙΣΤΙΚΗ ΔΙΟΙΚΗΤΙΚΗ ΠΡΑΞΙΣ

ΘΕΜΑΤΑ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗΣ ΑΣΦΑΛΙΣΕΩΣ ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΩΝ

Διαδοχική ασφάλισις κατά Ν.Δ. 4202)1961.—Καθορισμός ποσού συντάξεως κατόπιν τού νόμου 4476)1965 : 1) Κοινοποιούμεν κατωτέρω, ώς έχει, την ὑπ' ἀριθ. 70462)Ε.1130)21.7.1965 ἐγκύκλιον τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας, ἑρμηνευτικήν τῶν διατάξεων τοῦ ἄρθρου 33 τοῦ νόμου 4476)1965 (*), δι' οὗ πάλιν ἑρμηνεύθη αὐθεντικῶς ἡ παράγραφος 3 τοῦ ἄρθρου 5 τοῦ ν.δ. 4202)1961 «περί διατηρήσεως τῶν ἐκ τῆς Κοινωνικῆς Ἀσφαλίσεως δικαιωμάτων εἰς περίπτωσιν μεταβολῆς ἀσφαλιστικοῦ φορέως» (**)

Λαμβανομένης ὑπ' ὄψιν τῆς ἀναδρομικότητος τῆς ἰσχύος τῆς διατάξεως, καθ' ὃ ἑρμηνευτικῆς, δέον ὅπως ἐπανεξετάσητε ἁπάσας τάς μέχρι τοῦδε ἐκδοθείσας ἀποφάσεις ἀπονομῆς συντάξεως βάσει τῶν διατάξεων τοῦ ν.δ)γματος 1202)1961, εἰς ἣν δέ περίπτωσιν τό καθορισθέν ἐν αὐταῖς ποσόν συντάξεως εἶναι ἔλασσον τοῦ προκύπτοντος κατόπιν ἐφαρμογῆς τῶν διατάξεων τῆς παραγράφου 1 τοῦ ἄρθρου 5 καί τῆς παραγράφου 2 τοῦ ἄρθρου 2 τοῦ προμνησθέντος ν. δ)γματος ἀναθεωρήσητε ταύτας, καθαριζόντες ὡς ποσόν ἐξ ὑπαρχῆς τό προκῦπτον βάσει τῶν εὐθύς ἀνωτέρω διατάξεων (ἐντολή ὑπό στοιχεῖον α') ἐν τέλει τῆς κοινοποιουμένης ἐγκυκλίου), καταβάλητε δέ ἐν συνεχείᾳ τάς προκυπτούσας διαφοράς εἰς τούς δικαιούχους, φροντίζοντες, ὅπως ἡ ὅλη ὡς ἄνω ἐργασία περατωθῇ τό ἀργότερον ἐντός μηνός ἀπό τῆς κοινοποιήσεως τῆς παρούσης.

II. Ὑπό τῆς ἑρμηνευτικῆς διατάξεως οὐδόλως ἐθίγη τό θέμα τοῦ κανονισμοῦ τοῦ ποσοῦ, δι' οὗ βαρύνεται ἕκαστος τῶν ἐν διαδοχικῇ ἀσφαλίσει Ὀργανισμῶν, παρά τό ὅτι δύναται βασίμως νά ὑποστηριχθῇ, ὅτι ἡ ὑφισταμένη νῦν διάταξις (παράγραφοι 2 καί 3 ἄρθρου 5 προμνησθέντος ν. δ)τος) εἶναι δεκτική πολλῶν ἑρμηνειῶν.

Τό Ἵδρυμα, ὡς γνωστόν, δέν συμφωνεῖ μέ τήν ὑπό τῶν λοιπῶν Ἀσφαλιστικῶν Ὀργανισμῶν διδομένην ἑρμηνείαν εἰς τάς εὐθύς ἀνωτέρω διατάξεις, ἔχει δέ ἀσκήσει σχετικῶς ἐξ ἀφορμῆς περιπτώσεώς τινος αἴτησιν ἀκυρώσεως ἐνώπιον τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας, ἥτις μέλλει νά ἐκδικασθῇ τήν 8ην προσεχοῦς Ὀκτωβρίου.

Ὁπωσδήποτε καί μέχρι νεωτέρων τυχόν ὁδηγιῶν μας θά δέχεσθε, ὡς καί μέχρι τοῦδε τά πάσης, μέ τά ὁποῖα δύναται νά ἐπιβαρυνθῇ ἕκαστος τῶν ἐν διαδοχικῇ ἀσφαλίσει Ὀργανισμῶν, ὡς ὁ Ὀργανισμός ὁ βαρυνόμενος σχετικῶς κα θορίζει ταῦτα, θά συμπληρώνετε ταῦτα κατ' ἐφαρμογήν τῆς κοινοποιουμένης διατάξεως καί θά ἐπισημαίνετε τήν περίπτωσιν πρός ἐφαρμογήν τῆς τελικῶς ἐκδοθησομένης ἀποφάσεως τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας, περί οὗ θέλομεν ἐγκαίρως εἰδοποιήσει ὑμᾶς. ***(Ἐγκύκλ. ὑπ' ἀριθ. 193)1965 Διοικήσεως τοῦ Ι.Κ.Α.).***

Ὑπουργεῖον Ἐργασίας
Ἀριθ. πρωτ. 70462)Ε.1130

Πρός

α) Ἅπαντα τά Ὑπουργεῖα

β) Ἅπαντας τούς Ὀργανισμούς Κοινωνικῆς Ἀσφαλίσεως ἁρμοδιότητος Ὑπουργείου Ἐργασίας.

Θέμα: ***Περί τρόπου ὑπολογισμοῦ τοῦ ποσοῦ τῆς συντάξεως καί ἐπιμερισμοῦ ταύτης ἐν περιπτώσει ἐφαρμογῆς τοῦ Ν.Δ. 4202)1961, ὡς ἠρμηνεύθη διά τοῦ ἄρθρου 33 τοῦ νόμου 4476)1965.***

Ἐν συνεχείᾳ τῶν ὑπ' ἀριθ. 81320)Ε.2603)61)20)15.1.1962, 102392)Τ.563)435)27.12.1963, 1073)16)42)25.1.1964 καί 52780)Ε.867)308)13.6.1964 ἐγκυκλίων διαταγῶν ἡμῶν καί ἀποβλέποντες εἰς τήν ὁμοιόμορφον ἐφαρμογήν τῶν ἐκ τῆς ἐξελίξεως τῆς νομοθεσίας περί διαδοχικῆς ἀσφαλίσεως προκυπτόντων ζητημάτων ἔχομεν τήν τιμήν νά γνωρίσωμεν ὑμῖν τά ἀκόλουθα :

1. Ὡς γνωστόν, συμφώνως πρός τάς διατάξεις τῆς παραγράφου 1 τοῦ ἄρθρου 5 τοῦ «περί διατηρήσεως τῶν ἐκ τῆς κοινωνικῆς ἀσφαλίσεως δικαιωμάτων εἰς περιπτώσεις μεταβολῆς ἀσφαλιστικοῦ φορέως» ν.δ. 4202)1961, «ὁ ἀπονέμων τήν σύνταξιν Ὀργανισμός ὑπολογίζει τό ποσόν τῆς συντάξεως, συμφώνως πρός τήν διέπουσαν ταύτην νομοθεσίαν, ὡς ἐάν ἅπας ὁ χρόνος ἀσφαλίσεως εἶχε διανυθῇ παρ' αὐτῷ καί καταβάλλει εἰς τόν δικαιοῦχον ὁλόκληρον τό ποσόν τῆς συντάξεως... ὑπό τούς περιορισμούς πάντως τῆς παραγράφου 3 τοῦ παρόντος ἄρθρου».

Ἐξ ἄλλου κατά τάς διατάξεις τῆς παραγράφου 3 τοῦ αὐτοῦ ἄρθρου καί ν.δ)γματος, «τό ποσοστόν συντάξεως, δι' οὗ βαρύνεται ἕκαστος τῶν φορέων ἀσφαλίσεως, ἐν οἷς καί ὁ ἀπονέμων τήν σύνταξιν φορεύς, εἰς οὓς διαδοχικῶς ὑπῆχθη ὁ συνταξιοῦχος, εἶναι ἀνάλογον τοῦ παρ' ἑκάστῳ τούτων διανυθέντος χρόνου ἀσφαλίσεως. Τό ποσοστόν τοῦτο δέν δύναται νά εἶναι ὑπέρτερον τοῦ ποσοῦ, οὗτινος θά ἐδικαιοῦτο ὁ ἠσφαλισμένος, ἐάν ἐθεμελίωνεν αὐτοτελῶς δικαίωμα συντάξεως παρά τῷ βαρυνομένῳ διά τοῦ ποσο-

(*) ΕΕΔ 24, 746.
(**) ΕΕΔ 20, 1285.

στοῦ συντάξεως ἀσφαλιστικῷ φορεῖ ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ παρ' αὐτῷ χρόνου ἀσφαλίσεως...».

Ἐκ τῆς ἐφαρμογῆς τῶν ἀνωτέρω διατάξεων καὶ ἰδίᾳ τῶν εἰδικῶν τοιούτων τοῦ ἄρθρου 5 § 3 ἐδημιουργήθησαν ἑρμηνευτικαὶ δυσχέρειαι καὶ προεκύψαν ἀμφισβητήσεις μεταξὺ τῶν ἀπονεμόντων τὴν σύνταξιν Ὀργανισμῶν καὶ τῶν συνταξιούχων αὐτῶν ὡς πρὸς τὸ καταβλητέον τελικῶς ποσὸν συντάξεως, παρ' ὅλον ὅτι ἐκ τῶν διατάξεων τούτων προκύπτει, ὅτι ὁ ἀπονέμων Ὀργανισμός, ὑπολογίζων τὸ ποσὸν τῆς συντάξεως, δέον ὅπως καταβάλῃ εἰς τὸν δικαιοῦχον ὁλόκληρον τὸ ποσὸν ταύτης, συμφώνως πρὸς τὴν διέπουσαν τοῦτον νομοθεσίαν, διὰ συνυπολογισμοῦ ὡς χρόνου ἀσφαλίσεως παρ' αὐτῷ ἅπαντος τοῦ χρόνου τοῦ διανυθέντος διαδοχικῶς ἐν τῇ ἀσφαλίσει ἑτέρων Ὀργανισμῶν Κοινωνικῆς Ἀσφαλίσεως.

β) Ὁ ἀπονέμων τὴν σύνταξιν Ὀργανισμὸς δικαιοῦται νὰ ἀναζητήσῃ παρὰ τῶν λοιπῶν Ὀργανισμῶν τὸ βαρῦνον τούτους ποσὸν συντάξεως κατὰ τὰ ἐν παραγράφοις 2 καὶ 3 τοῦ ἄρθρου 5 τοῦ ν.δ. 4202)1961 ὁριζόμενα.

γ) Ὁ κατὰ τὰ ἀνωτέρω ἀπονέμων τὴν σύνταξιν Ὀργανισμὸς βαρύνεται τελικῶς μὲ ὁλόκληρον τὴν διαφορὰν μεταξὺ τοῦ κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 2 καὶ τῆς παραγράφου 1 τοῦ ἄρθρου 5 καταβλητέου εἰς τὸν δικαιοῦχον ὁλοκλήρου ποσοῦ τῆς συντάξεως καὶ τοῦ ἀθροίσματος τῶν βαρυνόντων τοὺς λοιποὺς Ὀργανισμοὺς τμημάτων τῆς συντάξεως.

δ) Τὰ ἀνωτέρω ἰσχύουν ἐπὶ πάσης ἀμφισβητήσεως, ἐφ' ἧς ἔχουν ἐφαρμογὴν αἱ διατάξεις τοῦ ν.δ. 4202)1961.

ε) Ἡ παράγραφος III τῆς ὑπ' ἀριθ. 81320) Ε.2603,61)20)15.1.1962 ἐγκυκλίου διαταγῆς ἡμῶν ἀνακαλεῖται.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 4 Αὐγούστου 1965

Ἔννοια τοῦ ὅρου «ἀποδοχαί» καὶ τρόπος ὑπολογισμοῦ εἰσφορῶν Ι.Κ.Α. ἐπὶ δώρου ἑορτῶν Πάσχα καὶ Χριστουγέννων, ὡς καὶ ἐπιδόματος ἀδείας βάσει τῶν διατάξεων τοῦ ν. 4476)1965. : Γνωρίζομεν ὑμῖν, ὅτι εἰς τὸν νόμον 4476)1965 (Φ.Ε.Κ. 103)Α)31.5.1965) «περὶ προαθέτου παρὰ τῷ Ι.Κ.Α. προαιρετικῆς ἀσφαλίσεως καὶ ἄλλων τινῶν μεταρρυθμίσεων τῆς περὶ Ι.Κ.Α. νομοθεσίας» (*) περιελήφθησαν εἰς τὰ ἄρθρα 4 καὶ 28 τούτου διατάξεις περὶ τῆς ἐννοίας τοῦ ὅρου «ἀποδοχαί», ὡς καὶ τοῦ τρόπου ὑπολογισμοῦ τῶν ὑπὲρ Ι.Κ.Α. εἰσφορῶν, διὰ τὰ χορηγούμενα λόγῳ ἑορτῶν δῶρα Πάσχα καὶ Χριστουγέννων, ὡς καὶ διὰ τὸ ἐπίδομα ἀδείας.

Ἐπὶ τοῦ τρόπου ἐφαρμογῆς τῶν ἐν λόγῳ διατάξεων παρέχομεν τὰς κατωτέρω ὁδηγίας:

1. Ἔννοια τοῦ ὅρου «ἀποδοχαί».

Διὰ τοῦ πρώτου ἐδαφίου τοῦ ἄρθρου 4 τοῦ ν. 4476) 965 ἐπιδιώκεται ὁ διὰ λεπτομερεστέρας διατυπώσεως προσδιορισμὸς τῆς ἐννοίας τοῦ μι-

(*) ΕΕΔ 24, 746.

σθού, ώστε νά ὑπόκειται εἰς ἀσφαλιστικήν εἰσφοράν καὶ πᾶν χρηματικὸν ποσόν, χορηγούμενον παρά τῶν ἐργοδοτῶν εἰς τοὺς μισθωτούς, ἐπὶ πλέον τῶν τακτικῶν μηνιαίων ἀποδοχῶν, πλὴν ὡρισμένων παροχῶν κοινωνικοῦ χαρακτῆρος τὰς ὁποίας θέλει ὁρίσει ἐκδοθησόμενος Κανονισμός.

Διὰ τῆς διατάξεως ταύτης δὲν ἐπιφέρεται οὐσιαστικὴ τροποποίησις τῶν ἰσχυόντων, ἀλλ' ἀποσαφηνίζεται ἡ ἰσχύουσα διάταξις, ὥστε νὰ ἀποτραποῦν διαπιστωθεῖσαι ἤδη καταστρατηγήσεις, καταλήγουσαι εἰς βάρος τῶν ἠσφαλισμένων.

Βάσει τῶν ἀνωτέρω ὑφίσταται ὑποχρέωσις καταβολῆς εἰσφορῶν Ι.Κ.Α. τόσον ἐπὶ τῶν τακτικῶν ἀποδοχῶν, ὅσον καὶ ἐπὶ τῶν πάσης φύσεως χορηγουμένων προσθέτων παροχῶν εἰς τοὺς μισθωτοὺς ὑπὸ τῶν ἐργοδοτῶν των, ὑπὸ τύπον ὑπερωριακῆς ἀπασχολήσεως, ἐπιδομάτων, βραβείων ἀποδόσεως ἐργασίας, ποσοστῶν πωλήσεως ἢ ὑπὸ οἱανδήποτε ἄλλην μορφήν.

Τὸ σύνολον τῶν δι' ἑκάστην μισθολογικὴν περίοδον (τακτικῶν καὶ ἐκτάκτων) ἀποδοχῶν ἑκάστου μισθωτοῦ ὑπόκειται εἰς εἰσφορὰς Ι.Κ.Α. βάσει τοῦ ἰσχύοντος νομίμου ποσοστοῦ εἰσφορᾶς καὶ μέχρι τοῦ ποσοῦ τῆς ἀνωτάτης μισθολογικῆς κλάσεως.

Ἐπὶ ἀναδρομικῶς χορηγουμένων προσθέτων ἀποδοχῶν (ἰδίᾳ κατὰ τὸ τέλος χρήσεως, λόγῳ κλεισίματος ἰσολογισμῶν) θὰ γίνεται ἐπιμερισμὸς τούτων εἰς τὰς μισθολογικὰς περιόδους, εἰς ἃς ἀνάγονται (ἔτος κλπ.), καὶ δὲν θὰ ὑπολογίζωνται ὡς ἀποδοχαὶ τοῦ μηνός, κατ' ὃν ἔλαβε χώραν ἡ καταβολή των.

Γενικῶς τονίζεται, ὅτι εἰς τὴν ἔννοιαν τοῦ μισθοῦ περιλαμβάνεται τὸ σύνολον τῶν πάσης φύσεως χορηγήσεων τοῦ ἐργοδότου πρὸς τὸν μισθωτὸν εἰς ἀντάλλαγμα τῆς ὑπ' αὐτοῦ παρεχομένης ἐργασίας.

Καὶ αἱ ὑπὸ τύπον ἐκτάκτων παροχῶν χαρακτηριζόμεναι ὑπὸ τῶν ἐργοδοτῶν χορηγήσεις πρὸς τοὺς μισθωτούς του θὰ λαμβάνωνται πλέον ὑπ' ὄψιν διὰ τὸν ὑπολογισμὸν τοῦ ἀκριβοῦς ποσοῦ τῶν ὑπὲρ Ι.Κ.Α. ὀφειλομένων εἰσφορῶν.

Ποῖαι εἶναι ἔκτακτοι παροχαὶ κοινωνικοῦ χαρακτῆρος θὰ ὁρίσῃ ὁ ἐκδοθησόμενος πρὸς τοῦτο Κανονισμός.

2. Ὑπολογισμὸς εἰσφορῶν ἐπὶ δώρων ἑορτῶν Χριστουγέννων καὶ Πάσχα, ὡς καὶ ἐπιδόματος ἀδείας.

Διὰ τοῦ τελευταίου ἐδαφίου τοῦ ἄρθρου 4 τοῦ νόμου 4476)1965 ὁρίζεται, ὅτι τὰ δῶρα λόγῳ ἑορτῶν Χριστουγέννων καὶ Πάσχα, ὡς καὶ τὸ ἐπίδομα ἀδείας, ὑπόκεινται εἰς εἰσφορὰν αὐτοτελῶς, μέχρι τοῦ ποσοῦ πάντως τοῦ τεκμαρτοῦ ἡμερομισθίου τῆς ἀνωτάτης μισθολογικῆς κλάσεως.

Διὰ τῶν ἀνωτέρω καθιεροῦται ἀπὸ 1.7.1965 καὶ ἐφεξῆς ὁ ὑπολογισμὸς τῶν εἰσφορῶν Ι.Κ.Α. ἐπὶ τοῦ πράγματι καταβαλλομένου ποσοῦ δώρων καὶ ἐπιδόματος ἀδείας, αὐτοτελῶς, ἄνευ συσχετίσεως τούτων πρὸς τὰς τακτικὰς ἀποδοχάς, βάσει τοῦ ἑκάστοτε ἰσχύοντος νομίμου ποσοστοῦ εἰσφορᾶς καὶ μέχρι τοῦ ποσοῦ τῆς ἀνωτάτης μισθολογικῆς κλάσεως.

Ἡ εὐχέρεια πρὸς ὑπολογισμὸν τῶν εἰσφορῶν Ι.Κ.Α. δι' ἐπιμερισμοῦ τοῦ ποσοῦ τῶν δώρων, ὡς καὶ τοῦ ἐπιδόματος ἀδείας, εἰς τὰς μισθολογικὰς περιόδους, εἰς ἃς ἀνάγονται καὶ ἡ ὑποχρεώσεις καταβολῆς εἰσφορῶν μόνον δι' ἃς περιπτώσεις μεταβάλλεται οὕτω ἡ μισθολογικὴ κλάσις, κατηργήθη ὑπὸ 1.7.1965.

Ἐπίσης κατηργήθη ἡ ἀπαλλαγὴ ἐκ τῆς ὑποχρεώσεως καταβολῆς εἰσφορῶν ἐπὶ δώρων ἑορτῶν καὶ ἐπιδόματος ἀδείας εἰς τὰς περιπτώσεις μισθωτῶν, οἵτινες δι' ὁλόκληρον τὴν χρονικὴν περίοδον δι' ἣν ἐχορηγεῖτο τὸ δῶρον κλπ., ἢ διὰ τμῆμα ταύτης, ἐλάμβαναν ἀποδοχὰς ἀνωτάτης μισθολογικῆς κλάσεως.

Ἤδη (ἀπὸ 1.7.1965 καὶ ἐφεξῆς) αἱ εἰσφοραὶ Ι.Κ.Α. ἐπὶ δώρων καὶ ἐπιδόματος ἀδείας θὰ ὑπολογίζωνται βάσει τοῦ νομίμου ποσοστοῦ εἰσφορᾶς, ἀνεξαρτήτως τῶν λοιπῶν ἀποδοχῶν (τακτικῶν ἢ ἐκτάκτων) καὶ ἀσχέτως τῆς μισθολογικῆς κλάσεως, εἰς ἣν ἔχει καταταγῇ ὁ μισθωτός.

3. Τὸ ἐπίδομα ἀδείας δὲν ὑπολογίζεται ὡς προσαύξησις μισθολογικῆς κλάσεως.

Διὰ τοῦ ἑβδόμου ἐδαφίου τοῦ ἄρθρου 28 τοῦ νόμου 4476)1965 ὁρίζεται, ὅτι τὸ ἐπίδομα ἀδείας τῶν ἠσφαλισμένων δὲν λαμβάνεται ὑπ' ὄψιν διὰ τὸν ὑπολογισμὸν τῆς συντάξεως.

Διὰ τῆς ἐν λόγῳ διατάξεως καθιεροῦται διάφορος τοῦ ἀκολουθουμένου τρόπος ὡς πρὸς τὸν ὑπολογισμὸν τοῦ ἐπιδόματος ἀδείας.

Ἀπὸ 1.7.1965 τὸ εἰς τοὺς μισθωτοὺς χορηγούμενον ἐπίδομα ἀδείας θὰ ὑπόκειται εἰς εἰσφορὰς Ι.Κ.Α. αὐτοτελῶς καὶ μέχρι τῆς ἀνωτάτης μισθολογικῆς κλάσεως, κατὰ τὰ ἀνωτέρω, δὲν θὰ λαμβάνεται ὅμως ὑπ' ὄψιν ὡς προσαύξησις τῶν ἀποδοχῶν τῶν μισθωτῶν διὰ τὸν ὑπολογισμὸν τῆς συντάξεως.

Τῶν ἀνωτέρω δέον ὅπως μεριμνήσητε καὶ λάβουν γνῶσιν διὰ τῶν ἁρμοδίων ὀργάνων ἐλέγχου ἅπαντες οἱ ἐργοδόται καὶ ἰδίᾳ ὡς πρὸς τὸν τρόπον ὑπολογισμοῦ εἰσφορῶν Ι.Κ.Α. ἐπὶ τῶν πάσης φύσεως ἀποδοχῶν τῶν μισθωτῶν των, τὰ δῶρα ἑορτῶν Πάσχα - Χριστουγέννων καὶ ἐπιδόματος ἀδείας (*Ἐγκύκλ. ὑπ' ἀριθ. 212)1965 Διοικήσεως Ι.Κ.Α.*).

ΣΤΟΙΧΕΙΑ ΕΡΓΑΤΙΚΟΥ ΔΙΚΑΙΟΥ

ΤΙΝΑ ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΚΑΤ' ΑΠΟΚΟΠΗΝ ΑΜΕΙΒΟΜΕΝΩΝ ΜΙΣΘΩΤΩΝ

Ὑπὸ τῆς Συντάξεως

Ὁ μισθὸς δύναται νὰ συμφωνηθῇ καὶ ἀναλόγως πρὸς τὸ ἀποτέλεσμα τῆς ἐργασίας, χωρὶς νὰ λαμβάνηται ὑπ' ὄψιν ὁ καταναλωθεὶς χρόνος, ὁπότε πρόκειται περὶ τοῦ λεγομένου μισθοῦ κατὰ μονάδα ἐργασίας. (Ἴδετε περὶ τούτου *Κ. Τριαντα φυλλόπουλον*, Αἰτιολογικὴ Ἔκθεσις Προσχεδίου Ἀστικοῦ Κώδικος, ΕΕΔ 9, 468, *Ι. Καποδίστριαν*, Ἑρμ.ΑΚ ὑπ' ἄρθρον 658, ἀριθ. 81 ἐπ., Α.Π 235) 1964, Ὁλομελείας, ΕΕΔ 23, 532).

Τοῦτο, ἄλλως τε, προκύπτει σαφῶς ἐκ τῶν ἄρθρων 648, 655 Ἀστικοῦ Κώδικος καὶ ἐκ διαφόρων ἄλλων διατάξεων τῆς Ἐργατικῆς Νομοθεσίας, ἡ ὁποία ρυθμίζει διάφορα δικαιώματα, τῶν ὁποίων ἀπολαμβάνουν καὶ οἱ μισθωτοὶ οὗτοι, ἐργαζόμενοι κατὰ τὸν τρόπον τοῦτον τῆς ἀμοιβῆς, ὡς καὶ οἱ λοιποὶ μισθωτοί, δοθέντος ὅτι καὶ αἱ συμβάσεις αὐτῶν δὲν δύνανται νὰ κριθοῦν κατὰ διαφόρους κανόνας ἀπὸ τὰς συμβάσεις τῶν συναδέλφων των, οἱ ὁποῖοι πληρώνονται μὲ τὴν ἡμέραν (*Κ. Τριανταφυλλόπουλος*, ἐνθ' ἀνωτ., σελ. 468).

Χρήσιμον ὅμως εἶναι νὰ σημειωθοῦν ἰσχύοντά τινα περὶ τῶν μισθωτῶν τούτων:

α) Κατὰ γενικὴν ἀρχὴν τῶν ἐθνικῶν γενικῶν συλλογικῶν συμβάσεων ἐργασίας καὶ τῶν πρὸς ταύτας ἐξαμοιουμένων κατὰ νόμον διαιτητικῶν ἀποφάσεων, αἱ ὁποῖαι ρυθμίζουν τὰ κατώτατα ὅρια μισθῶν καὶ ἡμερομισθίων τῶν μισθωτῶν τῆς χώρας (ἴδετε προχείρως τὴν ἰσχύουσαν ὑπ' ἀριθ. 10) 1964 διαιτητικὴν ἀπόφασιν, ΕΕΔ 23, 565), καὶ οἱ μισθωτοὶ οὗτοι δὲν δύνανται νὰ λαμβάνωσιν ὡς μισθὸν ἢ ἡμερομίσθιον κατώτερον τῶν κατωτάτων ὁρίων αὐτῶν, ὑποχρεουμένου τοῦ ἐργοδότου ὅπως συμπληροῖ τὴν ἀμοιβὴν αὐτῶν, ἐφ' ὅσον δὲν καλύπτεται διὰ τοῦ τρόπου τῆς κατ' ἀποκοπὴν ἐργασίας, μέχρι τοῦ ποσοῦ, τὸ ὁποῖον ὁρίζεται ὡς μισθὸς ἢ ἡμερομίσθιον, ὡς ἐλάχιστον ὅριον συντηρήσεως τῶν μισθωτῶν (*Χ. Ἀγαλλοπούλου*, Εἰσαγωγὴ εἰς τὸ Ἐργατικὸν Δίκαιον, σελ. 143).

β) Ὑπάγονται καὶ οἱ μισθωτοὶ οὗτοι εἰς τὴν διάταξιν τοῦ ἄρθρου 8 τοῦ ν.δ. 4020)1959 (ΕΕΔ 18, 1271) περὶ τῶν ἐν αὐτῇ ἀποζημιώσεων εἰς περίπτωσιν ὑπερωριακῆς ἐργασίας ἄνευ ἀδείας τῆς Ἀρχῆς. (Οὕτω σημειώσεις μας ἐν ΕΕΔ 21, 692, Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν 5195)1962, ΕΕΔ 21, 910, Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν 22717)1963, ΕΕΔ 23, 221, Γνωμ. Νομικοῦ Συμβουλίου Κράτους 439)1962, ΕΕΔ 21, 810).

γ) Ὑπάγονται καὶ οἱ μισθωτοὶ οὗτοι εἰς τὴν διάταξιν τοῦ ἄρθρου 2 τοῦ ν.δ. 3755)1957 (ΕΕΔ 16, 1062) περὶ καταβολῆς τοῦ ἡμερομισθίου εἰς τοὺς μὴ ἀπασχοληθέντας κατὰ τὰς ἐν τῇ διατάξει ταύτῃ ἑορτὰς (πρβλ. Α.Π. 469)1960, ΕΕΔ 19, 1375 διὰ τοὺς ἐπὶ ποσοστοῖς).

δ) Ἐργαζόμενοι κατὰ Κυριακὰς καὶ τὰς ἐν τοῦ νόμου καθωρισμένας ὡς ἐξαιρεσίμους ἡμέρας (ἄρθρον 2 ν.δ. 3755)1957) δικαιοῦνται τῆς κατὰ 75ο)ο προσαυξήσεως τοῦ μισθοῦ των ἢ ἡμερομισθίου, ὡς ἐπίσης, ἐργαζόμενοι κατὰ νυκτερινὰς ὥρας, δικαιοῦνται τῆς κατὰ 25ο)ο προσαυξήσεως κατὰ τὰς ὑπ' ἀριθ. 8900)1946 καὶ 18310)1946 ὑπουργικὰς ἀποφάσεις (ΕΕΔ 12, 388).

ε) Εἰς περίπτωσιν καταγγελίας τῆς συμβάσεως ἐργασίας ἢ ἀποζημιώσεως αὐτῶν, κατὰ τὸ ἄρθρον 5 τοῦ νόμου β198)1955 (ΕΕΔ 22, 66, ἔνθα κωδικοποίησις τῶν ἰσχυουσῶν διατάξεων) ὑπολογίζεται βάσει τοῦ μέσου ὅρου τῶν ἀποδοχῶν αὐτῶν τῶν δύο τελευταίων πρὸ τῆς καταγγελίας τῆς σχέσεως ἐργασίας μηνῶν καὶ πάντως τὸ ποσὸν τούτης δὲν δύναται νὰ εἶναι κατώτερον τοῦ προκύπτοντος ἐπὶ τῇ βάσει τῆς μισθολογικῆς κλίμακος, εἰς ἣν κατατάσσεται ὁ μισθωτὸς κατὰ τὸ ἄρθρον 25 τοῦ ἀ.ν. 1846)1951 «περὶ Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων».

στ) Εἰς περίπτωσιν ἀδείας τῶν ἐν λόγῳ μισθωτῶν κατὰ τὸν ἀ.ν. 539)1945 (ΕΕΔ 19, 806 ἐπ., ἔνθα κωδικοποίησις τῶν ἰσχυουσῶν διατάξεων), κατὰ τὸ ἄρθρον 3 § 2 αὐτοῦ αἱ ἀποδοχαὶ τῶν ὁποίων δικαιοῦνται κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς ἀδείας των ἐξευρίσκονται πολλαπλασιαζομένων τῶν κατὰ μέσον ὅρον ἐπὶ ἓν τρίμηνον πρὸ τῆς χορηγήσεως τῆς ἀδείας ἡμερησίων ἀποδοχῶν των ἐπὶ τὸν ἀριθμὸν τῶν ἐργασίμων ἡμερῶν, αἱ ὁποῖαι περιλαμβάνονται εἰς τὴν χορηγηθεῖσαν εἰς αὐτοὺς ἄδειαν.

Ὁμοῦ μετὰ τῶν ἀποδοχῶν τούτων κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς ἀδείας καταβάλλεται καὶ τὸ λεγόμενον «ἐπίδομα ἀδείας» τῆς ὑπ' ἀριθ. 10)1964 διαιτητικῆς ἀποφάσεως (ΕΕΔ 23, 565).

Περιπτώσεις συμβάσεων κατ' ἀποκοπὴν ἀμειβομένων, αἱ ὁποῖαι ἔχουν χαρακτηρισθῆ ὡς συμβάσεις ἐξηρτημένης ἐργασίας, ἔχει ἀντιμετωπίσει ἡ νομολογία τῶν Δικαστηρίων ἐκείνας τοῦ ὑποδηματεργάτου (ΕΕΔ 13, 1285), τοῦ ραπτεργάτου, ἐργαζομένου ἔστω καὶ κατ' εἶκον (ΕΕΔ 11, 50), τῆς ραπτρίας γυναικείων φορεμάτων (ΕΕΔ 9, 110, ΕΕΔ 12, 957), τοῦ ὁδηγοῦ αὐτοκινήτου ταξὶ (ΕΕΔ 13, 471).

ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΚΑΙ ΑΣΦΑΛΙΣΤΙΚΗ ΝΟΜΟΘΕΣΙΑ

ΔΙΑΤΑΓΜΑΤΑ

554)1965 Β. ΔΙΑΤΑΓΜΑ

Περί βαθμολογικής και μισθολογικής εξελίξεως προσωπικού Κλάδου Σταθμών Σ.Ε.Κ.

(Ε. Κ. τ. Α' φ. 125 της 30 Ἰουνίου 1965)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν 1) Τήν παράγραφον 1 τοῦ ἄρθρου 6 τοῦ ν. δ)τος 4416)1964 «περί ὀργανώσεως τῶν περιφερειακῶν Ὑπηρεσιῶν τῆς Γενικῆς Διευθύνσεως Μεταφορῶν τοῦ Ὑπουργείου Συγκοινωνιῶν κ.λ.π.», 2) Τήν γνωμοδότησιν τοῦ Α.Σ.Δ.Υ., διατυπωθεῖσαν ἐν τῷ ὑπ' ἀριθ. 63 πρακτικῷ αὐτοῦ τῆς 28ης Ἰανουαρίου 1965 καί 3) Τήν γνώμην τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας, διατυπωθεῖσαν ἐν τῷ ὑπ' ἀριθ. 631 πρακτικῷ αὐτοῦ τῆς 10ης Ἰουνίου 1965, προτάσει τοῦ Ἡμετέρου Ἐπί τῶν Συγκοινωνιῶν Ὑπουργοῦ ἀπεφασίσαμεν καί διατάσσομεν:

Ἄρθρον 1

Καταργοῦνται οἱ ὑφιστάμενοι βαθμοί ἐπιθεωρητῶν ἐκμεταλλεύσεως Α' καί Β' καί οἱ προβλεπόμενοι ἀντίστοιχοι ὀργανικοί θέσεις τῶν Σ.Ε.Κ καί ἀντ' αὐτῶν συνιστῶνται ἰσάριθμοι θέσεις ἐπί βαθμῷ ἀρχιεπιθεωρητῶν καί ἐπιθεωρητῶν ἀντιστοίχως.

Οἱ κατά τήν ἰσχύν τοῦ παρόντος ὑπηρετοῦντες ἐπιθεωρηταί ἐκμεταλλεύσεως Α' καί Β' ἐντάσσονται αὐτοδικαίως εἰς τάς συνιστωμένας ἀντιστοίχους θέσεις ἀρχιεπιθεωρητῶν καί ἐπιθεωρητῶν. Διά τούς οὕτω ἐντασσομένους εἰς τούς νέους βαθμούς ὁ χρόνος διά τήν χορήγησιν τοῦ ἐπιδόματος παραμονῆς ἐν τῷ αὐτῷ βαθμῷ, ὡς καί διά τήν ἀπόκτησιν δικαιώματος προαγωγῆς τῶν ἐπιθεωρητῶν εἰς ἀρχιεπιθεωρητάς, ἄρχεται προσμετρούμενος, ἀφ' ἧς οὗτοι ἐκτήσαντο τόν ὄν κατεῖχον βαθμόν.

Ἄρθρον 2

Αἱ ὑφισταμέναι ὀργανικαί θέσεις βοηθῶν σταθμοῦ Σ.Ε.Κ. διαβαθμίζονται εἰς θέσεις βοηθῶν σταθμοῦ Γ'', Β'' καί Α'' καθιστάμεναι ὀργανικῶς ἐνιαῖαι.

Οἱ ὑπηρετοῦντες κατά τήν ἰσχύν τοῦ παρόντος βοηθοί σταθμοῦ ἐντάσσονται αὐτοδικαίως α) οἱ ἔχοντες συμπεπληρωμένην πενταετῆ ὑπηρεσίαν εἰς τόν βαθμόν τοῦ βοηθοῦ σταθμοῦ ὡς βοηθοί σταθμοῦ Α'', β) οἱ ἔχοντες συμπεπληρωμένην διετῆ ὑπηρεσίαν εἰς τόν βαθμόν τοῦ βοηθοῦ σταθμοῦ ὡς βοηθοί σταθμοῦ Β'' καί γ) οἱ ἔχοντες ὑπηρεσίαν κάτω τῶν δύο ἐτῶν εἰς τόν βαθμόν τοῦ βοηθοῦ σταθμοῦ ὡς βοηθοί σταθμοῦ Γ''.

Διά τούς ἐνταχθησομένους εἰς τούς βαθμούς τῶν βοηθῶν σταθμοῦ Γ'', Β'' καί Α'' ὁ χρόνος διά τήν χορήγησιν τοῦ ἐπιδόματος παραμονῆς εἰς τόν εἰς ὃν ἐνταχθήσονται βαθμόν ἄρχεται προσμετρούμενος ἀπό τῆς μονιμοποιήσεώς των ὡς βοηθῶν σταθμοῦ.

Ἄρθρον 3

Αἱ ὑφισταμέναι ὀργανικαί θέσεις στασιαρχῶν διαβαθμίζονται εἰς θέσεις στασιαρχῶν Β'' καί Α'', ἐξ ὧν 20 θέσεις ὁρίζονται ὡς στασιαρχῶν Α'' κατανεμόμεναι ὡς ἀκολούθως:

2 εἰς τήν Διεύθυνσιν Περιφερείας Ἀθηνῶν καί 18 εἰς τήν Διεύθυνσιν Περιφερείας Πελοποννήσου.

Οἱ κατά τήν ἰσχύν τοῦ παρόντος ὑπηρετοῦντες στασιάρχαι ἐντάσσονται αὐτοδικαίως εἰς τόν βαθμόν τοῦ στασιάρχου Β''. Οἱ τυχόν πλεονάζοντες στασιάρχαι Β'' (τέως στασιάρχαι) καταλαμβάνουν ἰσαρίθμους προσωρινάς ὀργανικάς θέσεις, καταργουμένας αὐτοδικαίως, ἀφ' ἧς καθ' οἱονδήποτε τρόπον κενωθοῦν.

Ὁ χρόνος διά τήν χορήγησιν τοῦ ἐπιδόματος παραμονῆς ἐν τῷ βαθμῷ τῶν κατά τά ἀνωτέρω ἐντασσομένων εἰς τόν βαθμόν τοῦ στασιάρχου Β'' καί διά τήν ἀπόκτησιν τοῦ δικαιώματος προαγωγῆς ἄρχεται ἀπό τῆς ἡμερομηνίας μονιμοποιήσεώς των ὡς στασιαρχῶν.

Διά τούς προαχθησομένους εἰς τόν βαθμόν τοῦ στασιάρχου Α'' ἐκ τῶν ἐνταχθησομένων στασιαρχῶν Β'' ὁ χρόνος διά τήν χορήγησιν τοῦ ἐπιδόματος παραμονῆς εἰς τόν βαθμόν τοῦ στασιάρχου Α'' ἄρχεται ἀφ' ἧς οὗτοι ἐμονιμοποιήθησαν ὡς στασιάρχαι.

Ἄρθρον 4

Ἀπό τῆς ἰσχύος τοῦ παρόντος ἀπαγορεύεται ἡ μετάταξις προσωπικοῦ Κλάδου Σταθμῶν Σ.Ε.Κ. εἰς τήν ἐσωτερικήν ὑπηρεσίαν, ἐξαιρέσει μόνον τῶν βοηθῶν σταθμοῦ Γ''.

Ἡ διάταξις τοῦ ν. 1252)1949, καθ' ἣν αἱ θέσεις προϊσταμένων καί ὑποπροϊσταμένων ὑπηρεσίας καταλαμβάνονται διά προαγωγῆς ἐπιθεωρητῶν Α'', καταργεῖται.

Ἄρθρον 5

Ὁ βασικός μηνιαῖος μισθός τοῦ προσωπικοῦ κλάδου σταθμῶν Σ.Ε.Κ. ὁρίζεται ὡς ἀκολούθως:

	Δραχμαί
Ἀρχιεπιθεωρητοῦ ἐκμεταλλεύσεως	3.700
Ἐπιθεωρητοῦ ἐκμεταλλεύσεως	3.400
Σταθμάρχου Α''	2.900
Σταθμάρχου Β''	2.500
Σταθμάρχου Γ''	2.200
Βοηθοῦ σταθμοῦ Α''	1.900
Βοηθοῦ σταθμοῦ Β''	1.700
Βοηθοῦ σταθμοῦ Γ''	1.554

	Δραχμαί
Στασιάρχου Α'	1.600
Στασιάρχου Β'	1.701

Έπι τῶν ὡς ἄνω μισθῶν προστίθενται τὰ προβλεπόμενα ἑκάστοτε ὑπὸ τοῦ μισθολογίου κλπ. ἐπιδόματα καὶ προσαυξήσεις.

Εἰς τὸν αὐτὸν ἐπὶ τῶν Συγκοινωνιῶν Υπουργὸν ἀνατίθεμεν τὴν δημοσίευσιν καὶ ἐκτέλεσιν τοῦ παρόντος διατάγματος.

Ἐν Κερκύρᾳ τῇ 28 Ἰουνίου 1965

—

612)1965 Β. ΔΙΑΤΑΓΜΑ

Περὶ κυρώσεως Γενικοῦ Κανονισμοῦ Προσωπικοῦ τῆς Α Ε. Ἀστικαὶ Συγκοινωνίαι Περιοχῆς Ἀθηνῶν (Α.Σ.Π.Α. Α.Ε.).

(Ε.Κ. τ. Α' φ. 137 τῆς 24 Ἰουλίου 1965)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν: 1) Τὸν νόμον 3752)1929 «περὶ κυρώσεως διὰ διαταγμάτων Κανονισμῶν τοῦ προσωπικοῦ νομικῶν προσώπων δημοσίου δικαίου ἢ φυσικῶν νομικῶν ἢ νομικῶν προσώπων, συνδεομένων διὰ συμβάσεων μετὰ τοῦ Κράτους πρὸς ἄσκησιν λειτουργίας κοινῆς χρήσεως καὶ ὠφελείας τῆς ἁρμοδιότητος τοῦ Ὑπουργείου Συγκοινωνίας». 2) Τὸ ν.δ. 3789)1957 «περὶ τροποποιήσεως καὶ συμπληρώσεως ἐνίων διατάξεων τῆς Ἐργατικῆς Νομοθεσίας». 3) Τὸ Τὸ ν.δ. 4209)1961 «περὶ κυρώσεως Πράξεων τοῦ Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου, ἀφορωσῶν εἰς τὰς ἀστικὰς συγκοινωνίας περιοχῆς Ἀθηνῶν καὶ ρυθμίσεως ἑτέρων συναφῶν θεμάτων». 4) Τὰ πρακτικὰ τῆς δυνάμει τῆς ὑπ' ἀριθ. Ζ9462)30.5.1964 ἀποφάσεως τοῦ Ἡμετέρου ἐπὶ τῶν Συγκοινωνιῶν Υπουργοῦ συσταθείσης Ἐπιτροπῆς καταρτίσεως Κανονισμοῦ προσωπικοῦ τῆς Α.Ε. Α.Σ.Π.Α. 5) Τὴν γνώμην τοῦ Ε.Γ.Σ.Κ.Π., διατυπωθεῖσαν εἰς τὴν ὑπ' ἀριθ. 377)21.1.1965 συνεδρίασιν ταύτην. 6) Τὴν ὑπ' ἀριθ. 336)1965 γνωμοδότησιν τοῦ Συμβουλίου Ἐπικρατείας, προτάσει τῶν Ἡμετέρων ἐπὶ τῶν Συγκοινωνιῶν καὶ Ἐργασίας Υπουργῶν, ἀπεφασίσαμεν καὶ διατάσσομεν:

Ἄρθρον πρῶτον

Κυροῦται ὁ Γενικὸς Κανονισμὸς Προσωπικοῦ τῆς Α.Ε. Ἀστικαὶ Συγκοινωνίαι Περιοχῆς Ἀθηνῶν (Α.Σ.Π.Α. Α.Ε.), ἔχων ὡς ἀκολούθως:

Γενικὸς Κανονισμὸς Προσωπικοῦ τῆς Α.Ε. Ἀστικαὶ Συγκοινωνίαι Περιοχῆς Ἀθηνῶν (Α.Σ.Π.Α. Α.Ε.)

Ἄρθρον 1

Ἀντικείμενον τοῦ Κανονισμοῦ

1) Ὁ παρὼν Κανονισμὸς Προσωπικοῦ καθορίζει τὴν κατάστασιν προσωπικοῦ τῆς Α.Σ.Π.Α., ἤτοι τοὺς ὅρους τῆς μεταξὺ Α.Σ.Π.Α. καὶ προσωπικοῦ αὐτῆς συμβάσεως ἐργασίας.

2) Αἱ διατάξεις τοῦ Κανονισμοῦ δὲν ἔχουν ἐφαρμογὴν ἐπὶ τῶν δικηγόρων τῆς Α.Σ.Π.Α., ἐπὶ δὲ τῶν προϊσταμένων Ὑπηρεσιῶν αἱ διατάξεις τῶν ἄρθρων 4, 6 καὶ 9.

Ἄρθρον 2

1) Τὸ προσωπικὸν τῆς Α.Σ.Π.Α. κατατάσσεται εἰς τὰς ἀκολούθους κατηγορίας, ἀναλόγως τοῦ εἴδους τῆς παρεχομένης ὑπ' αὐτοῦ ἐργασίας.

Κατηγορίαι:

Α) Διοικητικὸν καὶ Οἰκονομικὸν Προσωπικόν:

Α1 Πτυχιοῦχοι Ἀνωτάτων Σχολῶν, Λογισταί.

Α2 Κάτοχοι ἀπολυτηρίου Γυμνασίου, Βοηθοὶ λογιστοῦ.

Β) Τεχνικὸν προσωπικόν:

Β1 Μέσον.

Β2 Ἀρχιτεχνῖται.

Β3 Τεχνῖται. (Βοηθοὶ τεχνίτου, τεχνῖται Β, τεχνῖται Α).

Γ) Ἐργατικὸν προσωπικὸν (ἐργάται, καθαρίσται, πλύνται).

Δ) Ὑπηρετικὸν προσωπικὸν (κλητῆρες, φύλακες, καθαρίστριαι Γραφείων).

Ε) Προσωπικὸν κινήσεως:

Ε1 Ὁδηγοί.

Ε2 Εἰσπράκτορες.

2) Οἱ μισθωτοὶ τῶν κατηγοριῶν Α1, Α2, Β1, Β2, Ε1, Ε2 θεωροῦνται ὡς ὑπάλληλοι. Ἅπαντες οἱ λοιποὶ θεωροῦνται ὡς ἐργατοτεχνῖται.

3) Ὑπάλληλοι τῶν κατηγοριῶν Ε1 καὶ Ε2, ὧν ὁ ἀριθμὸς καθορίζεται ὑπὸ τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου, ὁρίζονται ὡς «ἐπόπται κινήσεως» συμφώνως πρὸς τὸ ἄρθρον 11ον. Εἰς τούτους παρέχεται καθ' ὃν χρόνον ἀσκοῦν τὰ σχετικὰ καθήκοντα εἰδικὸν ἐπίδομα, καθοριζόμενον ὑπὸ τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου, μὴ δυνάμενον νὰ ὑπερβῇ τὸ 15 ο/ο τοῦ βασικοῦ μισθοῦ.

Ἄρθρον 3

Τακτικὸν καὶ ἔκτακτον προσωπικόν

1) Τὸ προσωπικὸν διακρίνεται εἰς μόνιμον, ἔκτακτον καὶ ἐφεδρικόν.

α) Μόνιμον προσωπικὸν εἶναι τὸ προσλαμβανόμενον πρὸς πλήρωσιν ὀργανικῶν θέσεων κατὰ τὴν διαδικασίαν τοῦ ἄρθρου 9.

Ἐπὶ 10 μῆνας ὁ ὡς μόνιμος προσλαμβανόμενος ὑπάλληλος διανύει χρόνον δοκιμαστικῆς ὑπηρεσίας (δόκιμος), κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς ὁποίας οὗτος κρίνεται ὑπὸ τοῦ Πρωτοβαθμίου Πειθαρχικοῦ Συμβουλίου διὰ τὴν ἐκτίμησιν τῶν οὐσιαστικῶν αὐτοῦ προσόντων.

Ἐφ' ὅσον κριθῇ δυσμενῶς ἀπολύεται τῆς ὑπηρεσίας δι' ἀποφάσεως τοῦ Διοικοῦντος Συμβουλίου.

β) Ἔκτακτον προσωπικὸν εἶναι τὸ προσλαμβανόμενον δι' ἐκτέλεσιν ὡρισμένης ἐκτάκτου ἐργασίας ὡρισμένου χρόνου. Ὁ ἀριθμὸς τοῦ προσωπικοῦ τούτου δὲν δύναται νὰ ὑπερβῇ ποσοστὸν 10 ο/ο τοῦ μονίμου προσωπικοῦ.

γ) Ἐφεδρικὸν προσωπικὸν εἶναι τὸ προσωπικὸν κινήσεως, τὸ ὁποῖον προσλαμβάνεται πρὸς ἀναπλήρωσιν τακτικοῦ τοιούτου, κωλυομένου νὰ

έργασθῇ ἐκ τινος λόγου.

Τὸ ἐφεδρικὸν προσωπικὸν ἐργάζεται καὶ μισθοδοτεῖται μόνον κατὰ τὰς ἡμέρας καὶ ὥρας καθ' ἃς παρίσταται ἀνάγκη ἀντικαταστάσεως κωλυομένων, συνάπτει δὲ πρὸς τοῦτο ἑκάστοτε σύμβασιν διαλαμβάνουσαν τοὺς ἐν γένει ὅρους ἐργασίας.

Αἱ κεναὶ θέσεις τοῦ μονίμου προσωπικοῦ πληροῦνται ἐκ τοῦ ἐφεδρικοῦ τοιούτου κατὰ τὴν διαδικασίαν τοῦ ἄρθρου 9 τοῦ παρόντος.

2) Ὁ χαρακτηρισμὸς παντὸς προσλαμβανομένου ὡς τακτικοῦ, ἐκτάκτου ἢ ἐφεδρικοῦ δίδεται ἐν τῇ μετ' αὐτοῦ ἐγγράφως καταρτιζομένῃ συμβάσει.

Ἄρθρον 4

Κατάταξις προσωπικοῦ

1) Τὸ μόνιμον προσωπικὸν τῆς Α.Σ.Π.Α., πλὴν τῶν προϊσταμένων Ὑπηρεσιῶν καὶ τοῦ προσωπικοῦ κινήσεως, κατατάσσεται εἰς κλιμάκια τῆς κατωτέρω κλίμακος :

Κλιμάκιον	1
»	2
»	3
»	4
»	5
»	6
»	7
»	8
»	9
»	10
»	11
»	12
»	13
»	14

Εἰς ἑκάστην κατηγορίαν μισθωτῶν ἀντιστοιχοῦν τὰ ἀκόλουθα κλιμάκια :

Κατηγορίαι	Κλιμάκια
Α1	8 - 1
Α2	12 - 6
Β1	5 - 1
Β2	6 - 3
Β3	11 - 6
Γ	13 - 8
Δ	14 - 10

Ἄρθρον 5

Σταδιοδρομία προσωπικοῦ

1) Τὸ μόνιμον προσωπικὸν τῆς Α.Σ.Π.Α., ἐξαιρέσει τῶν κατηγοριῶν Ε1 καὶ Ε2, δικαιοῦται προαγωγῆς μετὰ διετίαν ἀπὸ τῆς προσλήψεως του καὶ ἐν συνεχείᾳ ἀνὰ τριετίαν εἰς τὸ ἑπόμενον κλιμάκιον τῆς κατηγορίας του μέχρι τοῦ τελευταίου τοιούτου, μετὰ ταῦτα δὲ δικαιοῦται μισθολογικῆς αὐξήσεως δύο ἀνὰ τριετίαν.

2) Αἱ ἀνωτέρω προαγωγαὶ καὶ μισθολογικαὶ αὐξήσεις ἐνεργοῦνται ὑπὸ τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου μετὰ γνώμην τοῦ Πρωτοβαθμίου Πειθαρχικοῦ Συμβουλίου περὶ τοῦ εὐδοκίμου τῆς παρασχεθείσης ὑπὸ τοῦ δικαιουμένου ὑπηρεσίας κατὰ τὴν διαρρεύσασαν διετίαν ἢ τριετίαν.

3) Εἰς περίπτωσιν δυσμενοῦς κρίσεως ὁ κριθεὶς στάσιμος δικαιοῦται ἐντὸς προθεσμίας 10 ἡμερῶν νὰ προσφύγῃ εἰς τὸ Δευτεροβάθμιον Πειθαρχικὸν Συμβούλιον. ἐὰν δὲ καὶ παρὰ τοῦτο κριθῇ στάσιμος ἀναβάλλεται ἡ προαγωγὴ ἐπὶ ἓν ἔτος, ἐὰν μετὰ τὴν λῆξιν τοῦ ἔτους ἤθελε καὶ πάλιν κριθῇ δυσμενῶς, κατὰ τὴν ἐν παραγράφῳ 2 τοῦ παρόντος ἄρθρου διαδικασίαν, παραπέμπεται ὁ ὑπάλληλος εἰς τὸ Δευτεροβάθμιον Πειθαρχικὸν Συμβούλιον πρὸς ἀπόλυσιν κατὰ τὸ ἄρθρον 19.

4) Αἱ ὡς ἄνω προαγωγαὶ λογίζονται ἀπὸ τῆς πρώτης τοῦ ἑπομένου μηνὸς τῆς συμπληρώσεως τῆς διετοῦς ἢ τριετοῦς ὑπηρεσίας.

Ἄρθρον 6

Δικαιώματα ἐπὶ τοῦ μισθοῦ

1) Ὁ μισθὸς τοῦ προσωπικοῦ ὀφείλεται ἀπὸ τῆς ἡμέρας τῆς ἀναλήψεως ὑπ' αὐτοῦ ὑπηρεσίας καὶ καταβάλλεται δεδουλευμένος εἰς τὸ τέλος ἑκάστου μηνὸς ἢ 15θημέρου.

2) Εἰς περίπτωσιν ἀπασχολήσεως τοῦ προσωπικοῦ ὑπὲρ τὰς κεκανονισμένας ὥρας ἐργασίας ἢ κατὰ τὰς ἡμέρας τῆς ὑποχρεωτικῆς ἀναπαύσεως ἢ κατὰ τὴν νύκτα τοῦτο δικαιοῦται συμπληρωματικῆς ἀμοιβῆς κατὰ τὰς ἑκάστοτε ἰσχυούσας διατάξεις τῆς ἐργατικῆς νομοθεσίας.

Οἱ προϊστάμενοι Ὑπηρεσιῶν δέον εἰς τὸ τέλος ἑκάστου μηνὸς ἢ δεκαπενθημέρου νὰ ὑποβάλλωσι κατάστασιν, ἐμφαίνουσαν τὰς ἡμέρας καὶ ὥρας ἐργασίας ἑκάστου μισθωτοῦ κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ μηνὸς ἢ τοῦ 15θημέρου.

Αἱ ὧραι ἐργασίας τοῦ προσωπικοῦ τῶν διαφόρων Ὑπηρεσιῶν τῆς Α.Σ.Π.Α. ὁρίζονται ἑκάστοτε δι' ἀποφάσεως τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου ἐντὸς τῶν νομίμων ὁρίων. Ὑπερωριακὴ ἀπασχόλησις ἐπιτρέπεται μόνον κατόπιν εἰδικῆς ἐγκρίσεως τοῦ Διοικοῦντος Συμβούλου κατόπιν προτάσεως τοῦ ἁρμοδίου προϊσταμένου Ὑπηρεσίας. Εἰδικῶς εἰς τὸ προσωπικὸν τῶν κατηγοριῶν Ε1 καὶ Ε2 ἐφαρμόζονται αἱ ἰσχύουσαι ἑκάστοτε διατάξεις περὶ ὡρῶν ἐργασίας τοῦ προσωπικοῦ τῶν ἀστικῶν λιμενικῶν ἐπιχειρήσεων περιοχῆς Πρωτευούσης.

3) Μισθοί, προσαυξήσεις κλπ., καταβληθεῖσαι ἐκ παραδρομῆς ἢ καθ' ὑπέρβασιν τῶν ἰσχυουσῶν ἑκάστοτε διατάξεων, ὡς καὶ δάνεια, κρατοῦνται ἐμμάτικῶς ἐκ τῶν ἀποδοχῶν ἑπομένων μηνῶν ἢ ἐν περιπτώσει ἀπολύσεως ἐκ τῆς σχετικῆς ἀποζημιώσεως.

4) Τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον δύναται διὰ νομίμως αἰτιολογημένης ὁποιασδήποτε τοῦ νὰ χορηγήσῃ ἔκτακτον ἀμοιβὴν εἰς μισθωτὸν δι' ἐξαιρετικὰς ὑπηρεσίας προσφερθείσας εἰς τὴν Ἑταιρείαν.

Ἄρθρον 7

Γενικὰ προσόντα προσλήψεως

Ἡ πρόσληψις οἱουδήποτε μισθωτοῦ ἐπιτρέ-

πεται, ἐφ' ὅσον οὗτος:

1) Κέκτηται τὴν ἑλληνικὴν ὑπηκοότητα καὶ εἶναι ἐγγεγραμμένος εἰς τὰ οἰκεῖα μητρῶα, ἐξαιρέσει τῶν ἐν Ἑλλάδι διαμενόντων Ἑλλήνων τὸ γένος Βορειοηπειρωτῶν καὶ Κυπρίων.

2) Ἐξεπλήρωσε τὴν στρατιωτικὴν αὐτοῦ ὑποχρέωσιν ἢ νομίμως ἀπηλλάγη ταύτης. Διὰ τὸ θῆλυ προσωπικόν, ἐφ' ὅσον συνεπλήρωσε τὸ 18ον ἔτος τῆς ἡλικίας του.

3) Δὲν κατεδικάσθη ἐπὶ κακουργήματι ἢ δι' ἁπάτην ἢ κλοπὴν ἢ ὑπεξαίρεσιν ἢ πλαστογραφίαν ἢ καθ' ὑποτροπὴν διὰ σωματικὰς βλάβας (ἄρθρα 308 - 313 Π.Κ.)

4) Εἶναι ὑγιὴς καὶ θεωρεῖται κατάλληλος διὰ τὴν ἐργασίαν, δι' ἣν προορίζεται. Τοῦτο πιστοποιεῖται διὰ πιστοποιητικοῦ ἐξετάσεως παρ' ἰατρῶν τῆς Ἑταιρείας ἢ τῆς Ὑγειονομικῆς Ἐπιτροπῆς ἐξετάσεως ὁδηγῶν αὐτοκινήτων.

5) Τυγχάνει νομιμόφρων (τούτου πιστοποιουμένου διὰ πιστοποιητικοῦ ἁρμοδίας Ἀρχῆς).

6) Δὲν ὑπερέβη τὸ 45ον ἔτος τῆς ἡλικίας του, προκειμένου περὶ τοῦ προσωπικοῦ κινήσεως, καὶ τοῦ 40οῦ, προκειμένου περὶ τοῦ ὑπολοίπου προσωπικοῦ.

Οἱ ὑποψήφιοι πρὸς πρόσληψιν δέον πρὸ τῆς ἀναλήψεως ὑπηρεσίας νὰ προσάγωσι πιστοποιητικά, ἐξ ὧν νὰ ἀποδεικνύωνται τὰ ἀνωτέρω ἢ τὰ εἰδικὰ δι' ἕκαστον προσόντα.

Ἄρθρον 8

Εἰδικὰ προσόντα

1) Διὰ τὴν κατάληψιν θέσεως ἑκάστης κατηγορίας προσωπικοῦ ἀπαιτοῦνται τὰ κάτωθι εἰδικὰ προσόντα.

Κατηγορία Α 1: α) Προκειμένου περὶ τοῦ Προϊσταμένου τῆς Ὑπηρεσίας Οἰκονομικῶν πτυχίου Ἀνωτάτης Σχολῆς Οἰκονομικῶν καὶ Ἐμπορικῶν Ἐπιστημῶν ἢ Νομικῆς τῶν Πανεπιστημίων μὲ πενταετῆ τοὐλάχιστον λογιστικὴν ὑπηρεσίαν παρὰ Νομικῷ Προσώπῳ Δημοσίου ἢ Ἰδιωτικοῦ Δικαίου.

β) Προκειμένου περὶ τῶν Προϊσταμένων τῶν Ὑπηρεσιῶν Ἐκμεταλλεύσεως Κινήσεως καὶ Διοικητικοῦ - Προσωπάρχης πτυχίου Ἀνωτάτης Σχολῆς μὲ 10ετῆ προϋπηρεσίαν παρὰ Νομικῷ Προσώπῳ Δημοσίου ἢ Ἰδιωτικοῦ Δικαίου.

γ) Προκειμένου περὶ τοῦ Προϊσταμένου τῆς Ὑπηρεσίας Συντηρήσεως - Ἐπισκευῶν πτυχίου Ἀνωτάτης Σχολῆς εἰδικότητος Μηχανολόγου - Ἠλεκτρολόγου τῶν Ἑλληνικῶν Πολυτεχνείων ἢ ἰσοτίμου Σχολῆς τῆς ἀλλοδαπῆς καὶ ἄδεια ἀσκήσεως ἐπαγγέλματος.

δ) Προκειμένου περὶ τοῦ λοιποῦ προσωπικοῦ πτυχίου Ἀνωτάτης Σχολῆς ἀνεξαρτήτως προϋπηρεσίας ἢ ἀπολυτηρίου Μέσης Δημοσίας Ἐμπορικῆς Σχολῆς ἢ Γυμνασίου καὶ 15ετὴς προϋπηρεσία παρὰ τῷ Δημοσίῳ, Νομικῷ Προσώπῳ Δημοσίου ἢ Ἰδιωτικοῦ Δικαίου ὡς λογιστοῦ ἢ ὑπαλλήλου Γραφείου.

Κατηγορία Α2: Ἀπολυτηρίου Γυμνασίου ἢ Μέσης Δημοσίας Ἐμπορικῆς Σχολῆς.

Κατηγορία Β1: Ἀπολυτηρίου Γυμνασίου καὶ πτυχίου ἀνεγνωρισμένης ὑπὸ τοῦ Κράτους τεχνικῆς Σχολῆς ἢ τῆς Σχολῆς ἐθελοντῶν τοῦ τεχνικοῦ σώματος τοῦ στρατοῦ καὶ 10ετὴς τοὐλάχιστον τεχνικὴ προϋπηρεσία εἰς ἐργοστάσιον σχετικὸν μὲ μηχανισμὸν αὐτοκινήτων ἢ εἰς μεγάλον σταθμὸν αὐτοκινήτων.

Κατηγορία Β2: Ἀπολυτηρίου Δημοτικοῦ Σχολείου καὶ πτυχίου ἀνεγνωρισμένης ὑπὸ τοῦ Κράτους τεχνικῆς Σχολῆς ἢ τῆς Σχολῆς ἐθελοντῶν τοῦ τεχνικοῦ σώματος τοῦ στρατοῦ καὶ 3ετὴς τοὐλάχιστον τεχνικὴ προϋπηρεσία εἰς ἐργοστάσιον ἢ εἰς μεγάλον σταθμὸν αὐτοκινήτων.

Κατηγορία Β3: Ἐνδεικτικὸν τετάρτης τάξεως Δημοτικοῦ Σχολείου.

Κατηγορία Ε1: Ἄδεια ὁδηγοῦ κλάσεως Β φορτηγοῦ καὶ Β ἐπιβατικοῦ, 2ετὴς τοὐλάχιστον ἄσκησις τοῦ ἐπαγγέλματος τοῦ ὁδηγοῦ καὶ γενικῶς νὰ κέκτηται τὰ ὑπὸ τοῦ Κώδικος Ὁδικῆς Κυκλοφορίας προβλεπόμενα τυπικὰ προσόντα.

Ἐπίσης δέον νὰ εἶναι κάτοχος ἐνδεικτικοῦ τῆς Δ' Δημοτικοῦ, ἡλικίας οὐχὶ ἐλάσσονος τῶν 25 ἐτῶν, νὰ εἶναι ἐφωδιασμένος διὰ βεβαιώσεως τῆς οἰκείας Ἀστυνομικῆς Ἀρχῆς ὅτι δὲν ὑπέπεσεν εἰς τὴν μέθην καὶ νὰ μὴ ἔχῃ καταδικασθῇ τρεῖς φορὰς τοὐλάχιστον διὰ τραυματισμὸν προσώπων κατὰ τὴν ἄσκησιν τῆς ὑπηρεσίας του ἐξ ὑπαιτιότητος αὐτοῦ ἐντὸς τῆς τελευταίας πενταετίας.

Κατηγορία Ε2: Δέον νὰ εἶναι κάτοχος ἀδείας εἰσπράκτορος, ἐκδιδομένης παρὰ τῆς ἁρμοδίας Ἀστυνομικῆς Ἀρχῆς, ἄνευ τῆς ὁποίας ἀπαγορεύεται αὐτῷ ἡ ἄσκησις τοῦ ἐπαγγέλματος, ὡς καὶ ἀπολυτηρίου ἑξαταξίου δημοτικοῦ σχολείου, καὶ νὰ ἔχῃ ἡλικίαν ἄνω τῶν 21 ἐτῶν.

Ὁ εἰσπράκτωρ, διὰ νὰ ἀναλάβῃ ἐργασίας εἰς τὴν Α.Σ.Π.Α., δέον νὰ προσκομίσῃ ἐγγυητικὴν ἐπιστολὴν φερεγγύου προσώπου κατὰ τὴν κρίσιν τῆς Διοικήσεως, καλύπτουσαν διαχείρισιν μέχρι τριῶν ὀκταώρων ἐργασίας του.

Ἄρθρον 9

Διαδικασία προσλήψεως

Τὸ μόνιμον προσωπικὸν τῆς Ἑταιρείας προσλαμβάνεται ὡς κάτωθι:

1) Τὸ προσωπικὸν τῶν κατηγοριῶν Α1 καὶ Α2 κατόπιν ἐπιτυχοῦς γραπτῆς ἐξετάσεως, διενεργουμένης ὑπὸ Ἐπιτροπῆς, καθοριζομένης ὑπὸ τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου.

2) Τὸ προσωπικὸν τῶν κατηγοριῶν Β1 Β2 καὶ Β3 κατόπιν θεωρητικῆς καὶ πρακτικῆς ἐξετάσεως ἐπὶ τεχνικῶν θεμάτων παρ' Ἐπιτροπῆς, συγκροτουμένης παρὰ τοῦ Διοικοῦντος Συμβουλίου.

3) Τὸ προσωπικὸν τῆς κατηγορίας Ε1 κατόπιν ἐξετάσεως πρακτικῆς εἰς τὴν ὁδήγησιν τῶν λεωφορείων, γραπτῶς εἰς τὰ θέματα τοῦ Κ.Ο.Κ. καὶ προφορικῆς ἐπὶ βασικῶν μηχανικῶν γνώσεων παρ' εἰδικῆς Ἐπιτροπῆς, ἀποτελουμένης ἐκ δύο μηχανικῶν καὶ ἑνὸς διοικητικοῦ ὑπαλλήλου, ὁριζομένων ἑκάστοτε παρὰ τοῦ Δ. Σ. τῆς Α.Σ.Π.Α.

4) Τὸ προσωπικὸν τῆς κατηγορίας Ε2 κατόπιν ἐκπαιδεύσεως καὶ πρακτικῆς ἐξετάσεως εἰς τὰ καθήκοντα τοῦ εἰσπράκτορος καὶ τὴν

γνώσιν των συγκοινωνιακών γραμμών και των στάσεων, παρ' Επιτροπής εκ δύο υπαλλήλων της Α.Σ.Π.Α., οριζομένων παρά του Διοικητικού Συμβουλίου ταύτης.

5) Η πρόσληψις πραγματοποιείται κατόπιν αιτήσεως του ενδιαφερομένου, επιτυχίας εις τας ανωτέρω εξετάσεις και υποβολής των απαιτουμένων πιστοποιητικών και υπευθύνου δηλώσεως πληροφοριακών ατομικών στοιχείων του και υπογραφής σχετικής συμβάσεως εργασίας.

Ανακριβής παροχή πληροφοριών συνεπάγεται άκυρωσιν της προσλήψεως.

6) Κατά τας εκάστοτε προσλήψεις προσωπικού δέον όπως επί ίσοις όροις προτιμώνται τα τέκνα των υπηρετούντων εις την Α.Σ.Π.Α. ή των συνταξιούχων τέως υπαλλήλων της Α.Σ.Π.Α.

Άρθρον 10

Υπηρεσίαι και καθήκοντα προσωπικού

Γενικαί υποχρεώσεις

1) Το προσωπικόν υποχρεούται να αφιερωθή πάσαν την δραστηριότητα και ενεργητικότητα αυτού προς εκτέλεσιν της υπηρεσίας του, να εξυπηρετή δι' εντός των ορίων των κειμένων νόμων τα συμφέροντα της Α.Σ.Π.Α., του Κράτους και του κοινού.

2) Το προσωπικόν είναι υποχρεωμένον να γνωρίζη τας διατάξεις του παρόντος Κανονισμού και γενικώς τας εγκυκλίους και υπηρεσιακάς οδηγίας της Διοικήσεως και να εκτελή μετ' ακριβείας και άνευ αντιρρήσεως τα ανατιθέμενα εις αυτό καθήκοντα και τας διαταγάς των προϊσταμένων του και εάν έτι φρονή, ότι αι διαταγαί αύται διίστανται προς τας εν ισχύϊ διατάξεις, εν τη περιπτώσει δε ταύτη δέον να αναφέρηται ιεραρχικώς.

3) Όσακις το προσωπικόν εις όλως εξαιρετικάς περιπτώσεις ευρεθή εις την ανάγκην να λάβη υπό προσωπικήν του ευθύνην μέτρα αντικείμενα εις υπηρεσιακάς διατάξεις, οφείλει να αναφέρη περί τούτου αμέσως εις τον άμεσον αυτού προϊστάμενον.

4) Πας προϊστάμενος είναι υπεύθυνος διά την τήρησιν της πειθαρχίας επί των υφισταμένων του, ως και διά την ακριβή και κανονικήν διεξαγωγήν ανατεθείσης αυτοίς υπηρεσίας εντός των κατά τας εκάστοτε ισχυούσας διατάξεις καθοριζομένων ωρών εργασίας. Οι προϊστάμενοι υποχρεούνται να επιτηρώσι τους υφισταμένους των, να νουθετούν ή να επιπλήττουν τούτους κατά τας περιστάσεις δια τρόπον πάντως ουχί απρεπή και αυθέκαστον ενώπιον τρίτου και τέλος νι αναφέρουν τούτους εις την Διοίκησιν. Επίσης ενεργούν, όπως τα υπ' αυτών προσωπικόν λαμβάνη εκάστοτε γνώσιν πάσης εκδιδομένης εγκυκλίου, υπηρεσιακής οδηγίας, ανακοινώσεως και διαταγής σχετικής με την εκτέλεσιν της υπηρεσίας του.

5) Το προσωπικόν υποχρεούται να αναφέρηται ή να υποβάλλη πάσαν αίτησιν ιεραρχικώς διά του άμεσου προϊσταμένου του.

Εν περιπτώσει, καθ' ην από της υποβολής της αναφοράς ιεραρχικώς παρέλθη χρονικόν διάστημα μείζον των 20 ημερών άνευ ενεργείας τινός, το προσωπικόν δύναται να αναφερθή επί του ζητήματος απ' ευθείας εις την Διοίκησιν.

6) Το προσωπικόν οφείλει τόσον εν τη υπηρεσία, όσον και εν τη ιδιωτική του ζωή, να δεικνύη άξιοπρεπή διαγωγήν. Οφείλει να συμπεριφέρηται προς τους ανωτέρους του, τους κατωτέρους του και το κοινόν μετά λεπτότητος και ευγενείας. Ιδίω το προσωπικόν κινήσεως δέον να συμπεριφέρηται προς το κοινόν μετ' ευγενείας και σοβαρότητος και προθυμίας και να μεριμνά διά την πλήρη εξυπηρέτησιν τούτου.

7) Το προσωπικόν οφείλει να τηρή το επαγγελματικόν απόρρητον και εχεμύθειαν εφ' όλων των υπηρεσιακών υποθέσεων.

8) Το προσωπικόν οφείλει να προσέρχεται μετ' ακριβείας εις την υπηρεσίαν του κατά τας εκάστοτε ισχυούσας διατάξεις και να μη απέρχεται πρό της λήξεως της ώρας της εργασίας του, ει μη μόνον κατόπιν αδείας του προϊσταμένου του.

Το ωράριον εργασίας, εφ' όσον δεν κανονίζεται υπό διατάξεων των αρμοδίων Αρχών, καθορίζεται εκάστοτε υπό της διευθύνσεως αναλόγως των αναγκών της Υπηρεσίας, εγκρινομένων παρά του Υπουργού Εργασίας.

Ειδικώς διά το προσωπικόν κινήσεως (οδηγών και εισπρακτόρων) χρόνος διαρκείας της υπηρεσίας του θεωρείται ο χρόνος, καθ' ον τούτο απασχολείται καθ' οιονδήποτε τρόπον με το όχημα, εις το οποίον εργάζεται.

9) Το προσωπικόν κινήσεως οφείλει να φέρη πλήρη την υπηρεσιακήν του στολήν ανελλιπώς και κανονικώς εν τη υπηρεσία του, να διατηρή δε ταύτην καθαράν. Ως επίσης να επιμελήται και της ατομικής αυτού καθαριότητος και καλής εμφανίσεως του.

10) Το προσωπικόν υποχρεούται να αναφέρη αμέσως εις την Υπηρεσίαν Προσωπικού πάσαν μεταβολήν της προσωπικής του καταστάσεως, ως και της διευθύνσεως της κατοικίας του.

11) Πάν ό,τι ανευρίσκεται εντός του λεωφορείου υπό του προσωπικού αυτού και ανήκει εις επιβάτην δέον να παραδίδεται αμελλητί εις τα γραφεία του οικείου Κ.Τ.Ε.Λ. παρά του ευρόντος το απολεσθέν.

12) Μισθωτός της Εταιρείας, απουσιάζων της υπηρεσίας λόγω ασθενείας ή σοβαρού κωλύματος, οφείλει να ανακοινώση εις την Υπηρεσίαν εγκαίρως τούτο αμελλητί. Η τοιαύτη υποχρέωσις δεν υφίσταται, εφ' όσον αποδεδειγμένως τυγχάνει αδύνατος ή τοιαύτη αναγγελία λόγω ανωτέρας βίας. Επίσης οφείλει να ειδοποιήση τον αντικαταστάτην του την προτεραίαν της ημέρας αναλήψεως υπηρεσίας μετά την άρσιν του κωλύματος.

Εν εναντίω περιπτώσει δεν ανατίθεται εις τοιούτον υπηρεσία κατά την εν λόγω ημέραν, ούτος δε στερείται του ημερομισθίου.

Ο έλεγχος της αιτίας της απουσίας παρά της Εταιρείας γίνεται διά προσκομίσεως εις αύτην γνωμοδοτήσεως ιατρού του οικείου Ασφαλιστι-

κού Οργανισμού, εἰς ὃν εἶναι ἠσφαλισμένος καὶ ἐν ἀπολύτῳ ἀδυναμίᾳ εἰς εἰδικὰς περιπτώσεις δι' ἰατροῦ τοῦ ὑπαλλήλου ἢ δι' ὑπαλλήλου τῆς Ἑταιρείας, ἀποστελλομένου πρὸς ἐξακρίβωσιν τῆς αἰτίας αὐτῆς.

Ὁ ἀσθενὴς ὑποχρεοῦται νὰ παραμείνῃ οἴκοι ἢ εἰς Νοσοκομεῖον κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς ἀσθενείας του, νὰ ἀποστείλῃ δὲ ἢ νὰ προσκομίσῃ ὁ ἴδιος τὸ ταχύτερον εἰς τὸ ἁρμόδιον Γραφεῖον Προσωπικοῦ τὴν σχετικὴν γνωμάτευσιν τοῦ Ι.Κ.Α.

18) Ἀπαγορεύεται εἰς τὸ προσωπικὸν πᾶσα πρᾶξις ἀντιβαίνουσα εἰς τὰ εἰδικὰ καὶ γενικὰ καθήκοντά του.

Ἐπίσης ἀπαγορεύεται :

1) Ἡ ἄρνησις ἐκτελέσεως δοθεισῶν ὁδηγιῶν ἢ ληφθέντων μέτρων παρὰ τῆς Διευθύνσεως.

2) Ἡ χορήγησις ἐγγράφων, σχεδιαγραμμάτων καὶ πᾶσα σχετικὴ δημοσίευσις αὐτῶν, ἡ ἐξαφάνισις, ὡς καὶ ἡ καταστροφὴ ἐγγράφων τῆς Ὑπηρεσίας.

3) Ἡ ἀπασχόλησις τοῦ προσωπικοῦ ὑπὸ ἀνωτέρου του εἰς ἐργασίαν ἰδιωτικῆς φύσεως.

4) Ἡ χρησιμοποίησις τῆς ὑπηρεσιακῆς ἰδιότητος ἢ πληροφοριῶν πρὸς ἐξυπηρέτησιν ἰδιωτικῶν συμφερόντων αὐτοῦ ἢ τρίτων.

5) Χρησιμοποίησις τῶν ὀχημάτων ἢ μηχανημάτων τῆς Α.Σ.Π.Α. πρὸς οἱονδήποτε ἄλλον σκοπὸν ἀσχέτου πρὸς τὴν Ὑπηρεσίαν.

6) Ἡ χαρτοπαιξία ἐπὶ χρήμασιν ἢ γενικῶς ἡ συμμετοχὴ εἰς τυχηρὰ παίγνια τῶν ἀσκούντων διαχείρισιν χρηματικοῦ ἢ ὑλικοῦ ὑπαλλήλων τῆς Ἑταιρείας.

Ἄρθρον 11

Εἰδικὰ καθήκοντα προσωπικοῦ

1) Ἡ ὑπηρεσία καὶ τὰ καθήκοντα τῶν Προϊσταμένων Ὑπηρεσιῶν καὶ τῶν μισθωτῶν τῶν κατηγοριῶν Α1, Α2, Β1, Β2, Β3 Γ' καὶ Δ καθορίζονται ὑπὸ τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου.

2) Ἐπόπται κινήσεως : Ὁ ἐπόπτης κινήσεως ἀσκεῖ ἐποπτείαν ἐπὶ τοῦ προσωπικοῦ τῶν λεωφορείων πρὸς τὸν σκοπὸν τῆς ἐπιδείξεως καλῆς συμπεριφορᾶς, κοσμίας ἐμφανίσεως, ἁρμονικῆς συνεργασίας καὶ διατηρήσεως καθαριότητος εἰς τὸ ὄχημα, ἐπιλαμβανόμενος τῆς ὁμάλου τακτοποιήσεως ζητημάτων, ἐπηρεαζόντων καθ' οἱονδήποτε τρόπον τὴν κανονικὴν ἐκτέλεσιν τῆς ἐργασίας.

Ἐλέγχει τοὺς ὁδηγοὺς καὶ εἰσπράκτορας διὰ τὴν κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς ὑπηρεσίας των τήρησιν τῶν ἐκάστοτε ἰσχυουσῶν διατάξεων, ὑπουργικῶν ἀποφάσεων, ἀστυνομικῶν διατάξεων καὶ ὁδηγιῶν τῆς Ἑταιρείας.

Ἐλέγχει τὴν τήρησιν ὑπὸ τῶν ὁδηγῶν τῆς κανονικῆς ταχύτητος καὶ τὴν καλὴν ἐν γένει ὁδήγησιν τοῦ λεωφορείου. Ἐπιλαμβάνεται ἐπιτοπίως τῆς ὀρθῆς τακτοποιήσεως ὧν ζητημάτων, τὰ ὁποῖα τυχὸν γεννῶνται μεταξὺ προσωπικοῦ καὶ ἐπιβατῶν.

Συντάσσει τὸ φύλλον παρακολουθήσεως ὀχημάτων, τὸ ὁποῖον ὑποβάλλει καθ' ἑκάστην εἰς τὴν Διοίκησιν μετ' ἀναφορᾶς περὶ τῶν συμβάντων.

Ἐπιμελεῖται καθ' ἑκάστην πρωΐαν τῆς ἐγκαίρου καὶ κανονικῆς ἐξόδου τῶν λεωφορείων κατὰ τὰς καθοριζομένας ὥρας ἐξόδου.

Ἐπιμελεῖται τῶν κλήσεων πρὸς ἀπολογίαν.

3) Ὁδηγοί : Ὁ ὁδηγός, παραλαμβάνων κατὰ τὴν καθοριζομένην ὥραν τὸ λεωφορεῖον ἐκ τοῦ ἀμαξοστασίου, ὀφείλει νὰ προβῇ εἰς τοὺς ὑπὸ τῆς Ἑταιρείας ὁριζομένους ἐλέγχους αὐτοῦ. Κατὰς διαδρομὰς πλὴν τῆς κανονικῆς ὁδηγήσεως ὑποχρεοῦται συμφώνως πρὸς τὰς κειμένας διατάξεις τῶν νόμων, διαταγμάτων, κανονισμῶν, ἀποφάσεων καὶ ὁδηγιῶν τῆς Ἑταιρείας, ὡς καὶ ἐντὸς τοῦ κύκλου τῶν ἐπιβαλλομένων γνώσεων αὐτοῦ, εἰς πᾶσαν ἐπιμελῆ ἐνέργειαν διὰ τὴν ἀσφαλῆ κυκλοφορίαν καὶ καλὴν συντήρησιν τοῦ ὑπ' αὐτοῦ ὁδηγουμένου αὐτοκινήτου, πᾶσαν βλάβην τοῦ ὁποίου δέον νὰ ἀναφέρῃ ἀμελλητὶ εἰς τὸν πρὸς τοῦτο ἁρμόδιον, συντάσσων καὶ τὰ κατὰ τὰς ὁδηγίας τῆς Ἑταιρείας ἀπαιτούμενα δέλτια. Ἐλέγχει δὲ τὴν τήρησιν τῆς καθαριότητος τοῦ αὐτοκινήτου, ἀναφέρων πᾶσαν παράλειψιν αὐτοῦ. Ὑπογράφει καὶ παραδίδει ἁρμοδίως τὸ ὑπ' αὐτοῦ τηρούμενον φύλλον κινήσεως.

Εἰς περίπτωσιν συγκρούσεως ἢ δυστυχήματος συντάσσει τὸ σχετικὸν φύλλον, ὑποβάλλων ἀμελλητὶ σχετικὴν δήλωσιν εἰς τὴν ἀσφαλίζουσαν τὸ ὄχημα ἀσφαλιστικὴν ἑταιρείαν καὶ ἐπιμελεῖται τῆς ἐπὶ τόπου συλλογῆς ἀποδεικτικῶν στοιχείων περὶ τῶν συνθηκῶν, ὑφ' ἃς ἔλαβε χώραν ἡ σύγκρουσις ἢ τὸ δυστύχημα.

4) Εἰσπράκτορες : Ὁ εἰσπράκτωρ ὑποχρεοῦται εἰς τὴν τήρησιν τῶν σχετικῶν μὲ τὰ καθήκοντα αὐτοῦ κανόνων ἐν γένει καὶ ἰσχυουσῶν ὑπουργικῶν ἀποφάσεων καὶ ἀστυνομικῶν διατάξεων. Ὑποχρεοῦται εἰς τὴν κανονικὴν χορήγησιν εἰσιτηρίου, καταβάλλων πᾶσαν ἐπιμέλειαν πρὸς ἀποφυγὴν μεταφορᾶς ἐπιβατῶν ἄνευ πληρωμῆς κομίστρου, ἐξαιρέσει τῶν κατὰ τὰς ἑκάστοτε κειμένας διατάξεις ἐφωδιασμένων διὰ δελτίων ἐλευθέρας κυκλοφορίας.

Ὀφείλει ἐπίσης νὰ καταχωρῇ εἰς τὸ τερμα ἑκάστης ἁπλῆς διαδρομῆς ἢ εἰς τὰ ὑπὸ τῶν ἁρμοδίων ὁριζόμενα δι' ἑκάστην γραμμὴν σημεῖα εἰς τὸ ὑπ' αὐτοῦ τηρούμενον δελτίον ἐλέγχου εἰσιτηρίων, ἰδιαίτερον δι' ἕκαστον εἰσπράκτορα τὸν ἀριθμὸν τοῦ τελευταίου τοῦ κατὰ τὴν διαδρομὴν διατεθέντος εἰσιτηρίου ἑκάστης κατηγορίας.

Ἀπαγορεύεται ἀπολύτως ἡ διάθεσις εἰσιτηρίων εἰς τὸ ἐπιβατικὸν κοινόν, ὧν οἱ ἀριθμοὶ στελέχους δὲν σημειοῦνται εἰς τὸ οἰκεῖον δελτίον ἐλέγχου εἰσιτηρίων.

Τὰς ἐκ τῆς διαθέσεως τῶν εἰσιτηρίων εἰσπράξεις ὀφείλει ὁ εἰσπράκτωρ νὰ παραδίδῃ ἀκεραίας εἰς τὸ Ταμεῖον τοῦ οἰκείου Κ.Τ.Ε.Λ., εἰς ὃ εἶναι ἐντεταγμένος κατὰ τὰς ὑπὸ τοῦ Προέδρου τοῦ οἰκείου Κ.Τ.Ε.Λ. καθοριζομένας ὥρας.

Ὁ εἰσπράκτωρ ἔχει τὴν ὑποχρέωσιν κατὰ τὸν χρόνον τῆς ὑπηρεσίας του νὰ διατηρῇ τὴν καθαριότητα τοῦ ἐσωτερικοῦ τῶν λεωφορείων, ἤτοι ὑαλοπινάκων, τοιχωμάτων, καθισμάτων

και δαπέδου, ἐν περιπτώσει δὲ ἀπροόπτου ἀνάγκης νὰ βοηθῇ τὸν ὁδηγὸν κατὰ τὰς ὁδηγίας τούτου.

Ἐπιμελεῖται τῆς κανονικῆς μετὰ τῆς προσηκούσης τάξεως εἰσόδου καὶ ἐξόδου τῶν ἐπιβατῶν καὶ δίδει ἀνελλιπῶς καὶ ἐγκαίρως εἰς τὸν ὁδηγὸν τὰ ἀπαιτούμενα σήματα ἐπὶ τῆς κινήσεως τοῦ λεωφορείου, εὑθυνόμενος δι' οἱανδήποτε συναφῆ ἀνωμαλίαν. Συνεπογράφει μετὰ τοῦ ὁδηγοῦ τὸ συνταχθὲν τυχὸν φύλλον συγκρούσεως ἢ δυστυχήματος καὶ ὑποβοηθεῖ τοῦτον εἰς τὴν ἐπὶ τόπου συλλογὴν ἀποδεικτικῶν στοιχείων περὶ ταύτης.

Ἐν περιπτώσει βλάβης τοῦ λεωφορείου κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς κανονικῆς κυκλοφορίας του, ὅτε ὁδηγὸς καὶ εἰσπράκτωρ αὐτοῦ ὑποχρεοῦνται, ὅπως καταβάλωσι πᾶσαν προσπάθειαν πρὸς ἀνόρθωσιν, κατὰ τὸ δυνατόν, ἐπιτοπίως τῆς γενομένης βλάβης καὶ ἐπαναλειτουργίας τοῦ λεωφορείου.

Ἄρθρον 12

Δύναμις προσωπικοῦ

Ἡ δύναμις τοῦ μονίμου προσωπικοῦ τῶν Ὑπηρεσιῶν καθορίζεται διὰ τοῦ Ὀργανισμοῦ, ἡ δὲ πλήρωσις τῶν θέσεων συντελεῖται κατὰ κανόνα διὰ προαγωγῆς τοῦ ὑπηρετοῦντος προσωπικοῦ, κατ' ἐξαίρεσιν δέ, κατόπιν ἐγκρίσεως τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου, διὰ προσλήψεως νέων καταστασσομένων διὰ πράξεως τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου εἰς τὸ ἁρμόζον κλιμάκιον.

Ἡ δύναμις τοῦ μονίμου προσωπικοῦ κινήσεως ὁδηγῶν καὶ εἰσπρακτόρων ὁρίζεται δι' ἑκάστην κατηγορίαν ὁ προκύπτων ἀριθμὸς ἐκ τοῦ πολλαπλασιασμοῦ τῶν λεωφορείων τῆς Α.Σ.Π.Α. ἐπὶ τὸν συντελεστὴν 2.35. τὸ τυχὸν προκύπτον ὑπόλοιπον κλάσματος ἀμελεῖται.

Ἄρθρον 13

Στολαί

1) Κατὰ τὴν ἐκτέλεσιν τῆς ὑπηρεσίας των τὸ προσωπικὸν κινήσεως φέρει εἰδικὴν στολήν, αἱ δὲ τεχνῖται στολὴν ἐργασίας.

2) Τὸ εἶδος τύπου καὶ χρωματισμοῦ τῶν στολῶν, ὡς καὶ ὁ χρόνος, καθ' ὃν δέον νὰ φέρηται ἡ θερινὴ στολή, καθορίζονται δι' ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Συγκοινωνιῶν.

3) Τῆς εἰδικῆς ταύτης στολῆς μόνον τὴν χρῆσιν ἔχουν οἱ ἐν λόγῳ μισθωτοί, ὑποχρεούμενοι ὅπως μετὰ τὴν καθ' οἱανδήποτε τρόπον ἀποχώρησίν των ἐκ τῆς ὑπηρεσίας ἐπιστρέφουν ταύτην εἰς τὴν Ἑταιρείαν, εὑθυνόμενοι ἐν περιπτώσει ἀπωλείας, καταστροφῆς ἢ ὑπεξαιρέσεως ταύτης.

4) Αἱ στολαὶ τοῦ προσωπικοῦ εἶναι :

α) Μία θερινή, ἐνιαυσίου χρήσεως, ἀποτελουμένη ἐκ δύο ὑποκαμίσων καὶ περιοκελίδος.

β) Μία χειμερινή, διετοῦς χρήσεως, ἀποτελουμένη ἐπίσης ἐξ ἐπενδύτου καὶ περιοκελίδος.

γ) Μία χλαίνη τριετοῦς χρήσεως.

Πᾶσα στολὴ συμπληροῦται διὰ πηλικίου.

Στολαὶ χορηγοῦνται εἰς τὸ προσωπικὸν κατὰ τὴν προσληψίν του καὶ ἅμα τῇ λήξει τοῦ ὡς ἄνω καθοριζομένου χρόνου χρήσεως τῶν ἤδη χορηγηθεισῶν τοιούτων.

5) Ἡ δαπάνη διὰ τὴν κατασκευὴν τῶν στολῶν βαρύνει τὴν Ἑταιρείαν, ἥτις μεριμνᾷ διὰ τὴν προμήθειαν τοῦ ὑφάσματος καὶ τὴν ραφὴν τῶν στολῶν.

6) Κατὰ τὴν ἀποχώρησιν ἢ δι' οἱανδήποτε λόγον ὁριστικὴν ἀπομάκρυνσιν τοῦ προσωπικοῦ ἐκ τῆς Ἑταιρείας ὑποχρεοῦται τοῦτο εἰς ἐπιστροφὴν τῆς στολῆς καὶ χλαίνης καὶ τοῦ τυχὸν δελτίου ἐλευθέρας κυκλοφορίας διὰ τῶν ἀστικῶν λεωφορείων.

Εἰς περίπτωσιν μὴ παραδόσεως τούτων ἀναστέλλεται ἡ ἐξόφλησις τῶν ὀφειλομένων ἀποδοχῶν.

Ἄρθρον 14

Εἰδικαὶ παροχαί

1) Ἐφ' ὅσον δημιουργηθῇ Ταμεῖον Ἀλληλεγγύης τοῦ προσωπικοῦ τῆς Α.Σ.Π.Α., ἡ Ἑταιρεία θὰ συμβάλῃ οἰκονομικῶς διὰ τὴν δημιουργίαν παιδικῶν ἑξοχῶν.

2) Εἰς περίπτωσιν θανάτου τοῦ μισθωτοῦ κατὰ τὴν ἐκτέλεσιν τῆς ὑπηρεσίας καταβάλλεται ἀποζημίωσις εἰς τὴν σύζυγον καὶ τὰ τέκνα αὐτοῦ, κατ' ἰσομοιρίαν δὲ ἐφ' ὅσον τὰ δικαιοῦχα πρόσωπα εἶναι πλείονα τοῦ ἑνός.

Ἐν ἐλλείψει συζύγου ἢ τέκνων ἐν ζωῇ ἡ ἀποζημίωσις καταβάλλεται εἰς τοὺς ἀπόρους γονεῖς καὶ τοὺς ἀγάμους ἀδελφοὺς τοῦ θανόντος μισθωτοῦ κατ' ἰσομοιρίαν.

Ἡ ἀποζημίωσις ἰσοῦται πρὸς τὴν ὑπὸ τοῦ ν. 2113)1920 προβλεπομένην διὰ τὴν περίπτωσιν τῆς καταγγελίας τῆς συμβάσεως ἐργασίας καὶ δὲν δύναται νὰ εἶναι μικροτέρα τῶν ἀποδοχῶν τεσσάρων μηνῶν.

3) Εἰς τοὺς ἐκπροσώπους τῶν συνδικαλιστικῶν ὀργανώσεων τοῦ προσωπικοῦ τῆς Α.Σ.Π.Α. (πρόεδρον καὶ γενικὸν γραμματέα) παρέχονται παρὰ τῆς Ἑταιρείας διευκολύνσεις διὰ τὴν ἄσκησιν τῶν κυριωτέρων καθηκόντων των κατὰ τὴν κρίσιν τοῦ Διοικοῦντος Συμβουλίου.

Ἄρθρον 15

Ἄδειαι

1) Αἱ εἰς τὸ πάσης φύσεως προσωπικὸν χορηγούμεναι ἄδειαι ἀπουσίας διακρίνονται εἰς :

α) Ἀδείας κανονικὰς μετ' ἀποδοχῶν.

β) » ἐκτάκτους μετ' ἀποδοχῶν.

γ) » ἄνευ ἀποδοχῶν.

δ) » ἐκπαιδευτικὰς μετὰ ἢ ἄνευ ἀποδοχῶν.

ε) » ἀσθενείας.

2) Τὸ προσωπικὸν μετὰ τὴν συμπλήρωσιν ἑτοῦς ἀπὸ τῆς προσλήψεώς του καθ' ἕκαστον ἐφ' ἑξῆς ἡμερολογιακὸν ἔτος δικαιοῦται τῆς νομίμου κανονικῆς ἀδείας μετὰ πλήρων ἀποδοχῶν μὲ βάσιν διὰ τὸ πρῶτον ἔτος 12 ἡμερῶν διὰ τοὺς θεωρουμένους ὡς ὑπαλλήλους καὶ 8 ἡμερῶν διὰ τοὺς ἐργατοτεχνίτας. Κατὰ τὰ ἑπόμενα ἔτη χορηγεῖται ἄδεια συμφώνως πρὸς τὴν ἰσχύ-

ουσαν νομοθεσίαν.

Καθ' έκαστον έτος καί κατά τόν μήνα Δεκεμβριον τό προσωπικόν ύποχρεούται νά ύποβάλλη αίτησιν περί χορηγήσεως τής κανονικής του άδείας τού έπομένου έτους, είς τήν οποίαν αναγράφει καί τόν χρόνον, δι' ον αίτείται τήν χορήγησιν τής άδείας.

Βάσει τής αίτήσεως ταύτης, τής προτεραιότητος καί τών άναγκών τής ύπηρεσίας καταρτίζονται παρά τής Ύπηρεσίας Διοικητικού πίνακες χορηγήσεως άδειών, βάσει τών οποίων χορηγούνται αί άδειαι καθ' όλον τό έτος.

Ύποχρεούται ή Ύπηρεσία, όπως τοΰλάχιστον είς τό ήμισυ τών έκ τού προσωπικού της δικαιουμένων κανονικών άδειών χορηγή ταύτας κατά τό θέρος.

3) Έκτός τών κανονικών κατ' έτος άδειών μετ' άποδοχών δυνατόν νά χορηγηθώσι καί έκτάκτως άδειαι άπουσίας μετ' άποδοχών ύπό ώρισμένας προϋποθέσεις, προβλεπομένας παρά τής έργατικής νομοθεσίας ή κατόπιν άποφάσεως τού Διοικητικού Συμβουλίου.

4) Ή Διοίκησις δύναται τή αίτήσει τού ένδιαφερομένου νά χορηγή είς τό ταμεϊον ή έκταμειον προσωπικών άδειαν άπουσίας άνευ άποδοχών τριών μηνών κατ' έτος, έφ' όσον έπιτρέπουν τούτο αί άνάγκαι τής Ύπηρεσίας.

5) Έπίσης δύναται νά χωρηγηθώσιν είς τό προσωπικόν καί έκπαιδευτικαί άδειαι μετά ή άνευ άποδοχών κατόπιν άποφάσεως τού Διοικητικού Συμβουλίου διαρκείας μέχρις ένός έτους.

Οί λαμβάνοντες τοιαύτην άδειαν μετά τήν λήψιν αύτής ύποχρεούνται νά έξακολουθήσωσι παρέχοντες τάς ύπηρεσίας των είς τήν Α.Σ.Π.Α. έπί χρόνον ίσον πρός τό πενταπλάσιον τού χρόνου τής άδείας των, έφ' όσον αύτη ήτο μετ' άποδοχών. Οί οίκειοθελώς άποχωρούντες τής ύπηρεσίας ή παρέχοντες άφορμήν πρός άπόλυσιν πρό τής συμπληρώσεως τών ώς άνω χρονικών ορίων ύποχρεούνται νά καταβάλλωσιν είς τήν Α.Σ.Π.Α. λόγω άποζημιώσεως τάς άποδοχάς τού βαθμού των δι' ολόκληρον τόν ύπολειπόμενον χρόνον τής κατά τά άνω ύποχρεωτικής παραμονής έν τη ύπηρεσία.

6) Άδειαι άσθενείας (λόγω άνικανότητος πρός έργασίαν) χορηγούνται είς τό προσωπικόν τής Α.Σ.Π.Α. παρά τού Ι.Κ.Α. συμφώνως πρός τάς διατάξεις τής ισχυούσης νομοθεσίας καί τού έπομένου άρθρου.

7) Κατά τά λοιπά έφαρμόζονται περί τών άδειών προσωπικού αί διατάξεις τής ισχυούσης νομοθεσίας.

Άρθρον 16

Άσθένειαι

1) Τά τής άποχής έκ τής έργασίας λόγω άσθενείας καί τών παροχών, τάς οποίας δικαιούται τό προσωπικόν είς τήν περίπτωσιν ταύτην, ρυθμίζονται κατά τά ύπό τής ισχυούσης νομοθεσίας οριζόμενα, δέν θεωρείται όμως καταγγελία τής συμβάσεως έργασίας έκ μέρους τού άσθενοΰντος ή έκ τής έργασίας άποχή του λόγω άποδεδειγμένης κατά τάς διατάξεις τής έπομένης παραγράφου άσθενείας του, έκτός τής περιπτώσεως διαρκούς άνικανότητος.

2) Ούδεμία άποχή λόγω άσθενείας δικαιολογείται καί ούδεμία ύποχρέωσις καταβολής μισθού όφείλεται, έάν καί έφ' όσον ό άσθενής δέν ύποβάλη γνωμάτευσιν τού Ι.Κ.Α. περί τής άσθενείας του καί τής άνικανότητός του πρός έργασίαν.

Άρθρον 17

Μεταθέσεις - άποσπάσεις

1) Τό είδος τών καθηκόντων τού προσωπικού καθορίζεται δι' άποφάσεως τού Διοικοΰντος Συμβούλου.

Λόγω ύπηρεσιακών άναγκών είναι δυνατή μετακίνησις προσωπικού έκ μιάς ύπηρεσίας είς έτέραν ή τού προσωπικού κινήσεως άπό μιάς γραμμής είς οιανδήποτε έτέραν ή έκ τών λεωφορείων είς έτέραν ύπηρεσίαν, έφ' όσον ή τοιαύτη μετακίνησις δέν ένέχει ύποβιβασμόν καί δέν μεταβάλλει έπί ήλαττον τάς βασικάς αύτού άποδοχάς καί τήν άσφαλιστικήν του θέσιν.

Αί ώς άνω μετακινήσεις δέν δημιουργούν δικαίωμα τού μισθωτού όριστικής καταλήψεως οιασδήποτε θέσεως, τής Έταιρείας δυναμένης νά προβή καί είς νέαν μετακίνησιν, ταύτης μή θεωρουμένης ώς βλαπτικής μεταβολής τών όρων τής έργασιακής συμβάσεως τού μισθωτού.

2) Λόγω ύπηρεσιακής άνάγκης έπιτρέπεται μετάταξις προσωπικού άπό μιάς κατηγορίας είς έτέραν τοιαύτην, έφ' όσον ήθελε διαπιστωθή ή ύπαρξις τών ειδικών προσόντων τής είς ήν μετατάσσεται κατηγορίας καί ή ούσιαστική καταλληλότης αύτού.

3) Ή μετάταξις συντελείται δι' άποφάσεως τού Διοικητικού Συμβουλίου τής Έταιρείας, γίνεται δέ άποδεκτή διά ρητής δηλώσεως τού μετατασσομένου.

Άρθρον 18

Άμοιβαί

1) Τό προσωπικόν άμείβεται διά διακεκριμένην καί έξαιρετικήν πράξιν έν τή έκτελέσει τού καθήκοντος.

2) Αί άμοιβαί είναι:

α) Έγγραφος εύαρέσκεια, άπονεμομένη παρά τού Διοικοΰντος Συμβούλου.

β) Χρηματική παροχή μέχρι τού ποσού τών άποδοχών ένός μηνός, άπονεμομένη παρά τού Δ.Σ. κατόπιν ήτιολογημένης προτάσεως τού οίκείου προϊσταμένου καί τού Διοικοΰντος Συμβούλου.

3) Ή πράξις τής άπονομής κοινοποιείται δι' έγκυκλίου τής διοικήσεως ή διά τοιχοκολλήσεως είς τά Γραφεία καί τό άμαξοστάσιον.

Άρθρον 19

Λύσις συμβάσεως έργασίας

1) Λύσις τής συμβάσεως έργασίας μονίμου

πάσης κατηγορίας προσωπικού έπέρχεται:

α) Λόγω συμπληρώσεως του όρίου ήλικίας.

β) Ένεκα αποδεδειγμένης ανεπαρκείας ή ακαταλληλότητος (επαγγελματικήν ανικανότης) περί την εκτέλεσιν των ανατεθειμένων αυτώ καθηκόντων δι' αποφάσεως του Διοικούντος Συμβουλου μετά γνώμην του Πρωτοβαθμίου Πειθαρχικού Συμβουλίου, λαμβανομένης κατόπιν προτάσεως των ιεραρχικώς προϊσταμένων.

Κατά της αποφάσεως δύναται να ασκηθή ένστασις ενώπιον του Δευτεροβαθμίου Πειθαρχικού Συμβουλίου εντός προθεσμίας δέκα ημερών από της κοινοποιήσεως της αποφάσεως του Διοικούντος Συμβούλου.

γ) Ένεκα σωματικής ή πνευματικής νόσου, καθιστώσης τον υπάλληλον ανίκανον διά την εκτέλεσιν των ανατιθεμένων αυτώ καθηκόντων.

Η απόλυσις αποφασίζεται υπό του Διοικούντος Συμβουλου.

δ) Λόγω υπό του Διοικητικού Συμβουλίου αποφασισθείσης καταργήσεως θέσεως ή υπηρεσίας, εφ' όσον δεν κρίνεται δυνατή υπό του Υπηρεσιακού Συμβουλίου ή χρησιμοποίησις του μισθωτού εις άλλην θέσιν. Εν τοιαύτη περιπτώσει ουδείς απολύεται ο Διοικών Σύμβουλος μετά σύμφωνον γνώμην του Πρωτοβαθμίου Πειθαρχικού Συμβουλίου, λαμβάνων υπ' όψιν την επίδοσιν, μετά τον ζήλον, την αρχαιότητα, τα οικογενειακά βάρη έκάστου κρινομένου κλπ.

ε) Κατόπιν υποβολής παραιτήσεως υπό του μισθωτού, ητις γίνεται αποδεκτή παρά του Διοικούντος Συμβούλου, διά μεν το προσωπικόν των κατηγοριών Α1, Α2 και Β1 εντός μηνός από της υποβολής της, διά δε το λοιπόν προσωπικόν εντός 15 ημερών. Η παραίτησις δύναται να ανακληθή μέχρι της αποδοχής της.

Ο παραιτούμενος δέον πρό της αποχωρήσεώς του να παραδώση υπηρεσίαν και τα υλικά ή εργαλεία δι' ών φέρεται χρεωμένος.

στ) Κατόπιν καταδίκης επί κακουργήματι ή επί πλημμελήματι προβλεπομένω παρά του άρθρου 7 § 8 του παρόντος.

ζ) Κατόπιν υποβολής μηνύσεως υπό της Εταιρείας δι' υπεξαίρεσιν ή κλοπήν, τελεσθείσας εν τη ενασκήσει της υπηρεσίας. Εν περιπτώσει τελεσιδίκου αθωώσεως καταβάλλεται ή νόμιμος αποζημίωσις ή ο απολυθείς επανέρχεται εις την υπηρεσίαν, του χρόνου καθ' ον ούτος διετέλεσεν εκτός υπηρεσίας θεωρουμένου ως χρόνου άδειας άνευ αποδοχών.

η) Κατόπιν αδικαιολογήτου απουσίας, παρατεινομένης πέραν των 15 ημερών. Την απόλυσιν ταύτην δύναται να προσβάλη ο ενδιαφερόμενος διά προσφυγής εις το Πρωτοβάθμιον Πειθαρχικόν Συμβούλιον εντός 4 ημερών.

η) Κατόπιν αδικαιολογήτου απουσίας, παρατεινομένης πέραν των 15 ημερών. Την απόλυσιν ταύτην δύναται να προσβάλη ο ενδιαφερόμενος διά προσφυγής εις το Πρωτοβάθμιον Πειθαρχικόν Συμβούλιον εντός 4 ημερών.

θ) Ένεκα της επιβολής της πειθαρχικής ποινής της οριστικής απολύσεως δι' αποφάσεως του Πειθαρχικού Συμβουλίου της Α.Σ.Π.Α.

2) Εις τας περιπτώσεις α, ε, στ, ζ και η ουδεμία καταβάλλεται αποζημίωσις. Εις την περίπτωσιν θ το ζήτημα της καταβολής αποζημιώσεως ρυθμίζεται υπό της σχετικής αποφάσεως του Πειθαρχικού Συμβουλίου.

Άρθρον 20

Όριον ηλικίας

1) Ως όριον ηλικίας του προσωπικού της Α.Σ.Π.Α. καθορίζεται δι' άπαν το προσωπικόν το εξηκοστόν έτος, εξαιρέσει του προσωπικού της κατηγορίας Ε1 (οδηγών), δια το οποίον καθορίζεται το πεντηκοστόν έκτον (56) έτος.

2) Δι' αποφάσεως του Διοικητικού Συμβουλίου κατόπιν αιτήσεως του ενδιαφερομένου δύναται να παραταθή εφ' άπαξ ή τμηματικώς ή εν τη ενεργώ υπηρεσία παραμονή υπαλλήλου, καταλαμβανομένου υπό του όρίου ηλικίας, αλλά διά χρόνον ουχί μεγαλύτερον των δύο ετών.

Άρθρον 21

Σωματική ή πνευματική ανικανότης

1) Η σωματική ή πνευματική ανικανότης του προσωπικού, περί ης ή εν άρθρω 19 παράγραφος γ' του παρόντος, βεβαιούται παρά τριμελούς επιτροπής ιατρών, αποτελουμένης εξ ενός ιατρού του Ι.Κ.Α., ως προέδρου, ειδικότητος συναφούς προς την ασθένειαν του κρινομένου, διοριζομένου παρά του διευθυντού των κεντρικών ιατρείων του Ι.Κ.Α. ενός ιατρού της Εταιρείας και ενός ιατρού, υποδεικνυομένου παρά του ενδιαφερομένου εντός 15 ημερών από της προς τούτο εγγράφου ειδοποιήσεως υπό της Εταιρείας. Μετά την πάροδον της προθεσμίας απράκτου ή σωματική ή πνευματική ανικανότης βεβαιούται υπό των υπολοίπων ιατρών της επιτροπής.

2) Ο υπάλληλος, κληθείς δι' εγγράφου προσκλήσεως της Εταιρείας προς εξέτασιν και αρνούμενος αδικαιολογήτως να προσέλθη, θεωρείται άπέχων αδικαιολογήτως της εργασίας του.

3) Προς την Επιτροπήν διαβιβάζεται υπό της Εταιρείας έκθεσις περί της ακαταλληλότητος του υπαλλήλου.

4) Η Επιτροπή διαβιβάζει την απόφασίν της εις την Υπηρεσίαν Διοικητικού εντός 5 ημερών από της εκδόσεώς της.

Άρθρον 22

Πειθαρχικά παραπτώματα

Πάσα υπό του προσωπικού παράβασις των καθηκόντων αυτού έναντι της Εταιρείας, των απορρεόντων εκ της συμβάσεως εργασίας και καθοριζομένων διά των διατάξεων του παρόντος Κανονισμού, ως και πάσα ενέργεια ή παράλειψις, αντικειμένη εις την υπηρεσιακήν εν γένει τάξιν ή την υπαλληλικήν αξιοπρέπειαν, ή επιζήμιος εις τα υλικά ή τα ηθικά συμφέροντα της Α.Σ.Π.Α. ή πλημμελής εκτέλεσις των καθηκόντων, αποτελεί πειθαρχικόν παράπτωμα και τι-

μωρείται κατά τάς διατάξεις τοῦ παρόντος.

Ἄρθρον 23

Εἶδος ἐπιβαλλομένων ποινῶν

1) Αἱ ἐπιβαλλόμεναι εἰς ἅπαν τὸ προσωπικὸν τῆς Ἑταιρείας ποιναὶ εἶναι αἱ ἀκόλουθοι:

α) Ἐπίπληξις.

β) Πρόστιμον μέχρις 1)4 τοῦ ἡμερομισθίου τοῦ μισθωτοῦ δι' ἑκάστην ἡμέραν μέχρις 8 ἡμερῶν κατὰ μῆνα.

γ) Ἄργια 1 - 3 ἡμερῶν.

δ) Ἄργια 4 - 10 ἡμερῶν.

ε) Ἄργια ἀπὸ 10 ἡμερῶν μέχρις 20 ἡμερῶν.

στ) Προσωρινὴ παῦσις μέχρις 1 μηνός.

ζ) Ὁριστικὴ ἀπόλυσις.

2) Οἱ δι' ἄργίας ἢ προσωρινῆς παύσεως τιμωρούμενοι στεροῦνται τῶν ἀντιστοιχουσῶν εἰς τὰς ἡμέρας ταύτας ἀποδοχῶν των.

3) Οἱ τιμωρούμενοι δι' ἄργίας εἰσπράκτορες ὀφείλουν κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς ἐκτίσεως τῆς ποινῆς τῆς ἄργίας νὰ ἔχωσι καταθέσει τὴν ἄδειαν αὐτῶν εἰς τὴν Διεύθυνσιν τῆς Ἑταιρείας.

Ἡ μὴ συμμόρφωσις τοῦ μισθωτοῦ πρὸς τὴν ἀνωτέρω ὑποχρέωσιν συνιστᾷ πειθαρχικὸν παράπτωμα καθ' ὑποτροπήν.

4) Τὰ ἐπιβαλλόμενα πρόστιμα κατατίθενται εἰς τὴν Τράπεζαν τῆς Ἑλλάδος ἐπ' ὀνόματι τῆς Ἐργατικῆς Ἑστίας.

Ἄρθρον 24

Ἁρμοδιότης διὰ τὴν ἐπιβολὴν ποινῶν

1) Τὸν πειθαρχικὸν ἔλεγχον τοῦ προσωπικοῦ ἀσκοῦσιν:

α) Ὁ Διοικῶν Σύμβουλος τῆς Α.Σ.Π.Α., δυνάμενος νὰ ἐπιβάλῃ τὰς ἐν ἄρθρῳ 23 § 1 περιπτώσεις α, β', γ' καὶ δ' ποινάς, προκειμένου περὶ μονίμου προσωπικοῦ, ἁπάσας δὲ τὰς ποινὰς προκειμένου περὶ ἐκτάκτου καὶ ἐφεδρικοῦ.

β) Τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον τῆς Α.Σ.Π.Α., δυνάμενον νὰ ἐπιβάλῃ τὰς ποινὰς τοῦ ἄρθρου 23 § 1 περίπτωσις ε.

γ) Τὸ Πρωτοβάθμιον Πειθαρχικὸν Συμβούλιον, δυνάμενον νὰ ἐπιβάλῃ τὰς ποινὰς τοῦ ἄρθρου 23, § 1, περίπτωσις στ' καὶ ζ'.

2) Ὁ Διοικῶν Σύμβουλος ἢ ἐντολῇ αὐτοῦ οἱ προϊστάμενοι τῶν Ὑπηρεσιῶν δύνανται νὰ θέσουν ἐκτὸς ὑπηρεσίας πάντα μισθωτὸν τῆς Ἑταιρείας καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τῆς πειθαρχικῆς διαδικασίας καὶ μέχρις 7 ἡμερῶν, ἐφ' ὅσον κρίνει τοῦτον ὡς ὑποπτον σοβαροῦ πειθαρχικοῦ παραπτώματος, ἐπιφέροντος βαρεῖαν ποινήν, καὶ ἐφ' ὅσον ἡ παραμονή του ἐν ὑπηρεσίᾳ κρίνεται εἴτε ἐπικίνδυνος λόγῳ τῆς φύσεως τοῦ ὑπὸ ἀνάκρισιν παραπτώματος, εἴτε ἐπιφέρουσα ἄμεσον ζημίαν εἰς τὴν Ἑταιρείαν, εἴτε δυναμένη νὰ παρεμποδίσῃ τὴν κανονικὴν διεξαγωγὴν τῆς ἀνακρίσεως.

Ὁ τεθεὶς ἐκτὸς ὑπηρεσίας δὲν δικαιοῦται ἀποδοχῶν.

Εἰς περίπτωσιν ἐπιβολῆς ποινῆς ἄργίας συμψηφίζονται πρὸς τὰς ἡμέρας ἄργίας αἱ ἡμέραι ἐκτὸς ὑπηρεσίας. Εἰς περίπτωσιν δὲ ἀπαλλαγῆς ἢ ἐπιβολῆς ποινῆς προστίμου καταβάλλονται τὰ βασικὰ ἡμερομίσθια τῶν ἡμερῶν ἐκτὸς ὑπηρεσίας ἢ ἡ διαφορὰ αὐτῶν.

Ἄρθρον 25

Διαδικασία διὰ τὴν ἐπιβολὴν ποινῶν

1) Τοῦ πειθαρχικοῦ ἐλέγχου πάσης παραβάσεως ἐπιλαμβάνεται ὁ Διοικῶν Σύμβουλος αὐτεπαγγέλτως, εἴτε κατόπιν ἐγγράφου καταγγελίας ἢ ἀναφορᾶς.

2) Πρὸ τῆς ἐπιβολῆς οἱασδήποτε ποινῆς ὁ ἐγκαλούμενος καλεῖται εἰς ἔγγραφον ἀπολογίαν ἐπὶ τοῦ παραπτώματος, ὑποβαλλομένης ἱεραρχικῶς. Ἡ κλῆσις ἐπιδίδεται διὰ τινος τῶν σταθμαρχῶν ἢ ἐλεγκτῶν τοῦ οἰκείου Κ.Τ.Ε.Λ. ἢ διὰ τῶν ἐποπτῶν κινήσεως ἢ ὑπαλλήλου τῆς Α.Σ.Π.Α., συνταασομένου ἐπιδοτηρίου, εἴτε αὐτοπροσώπως εἰς τὸν ἐγκαλούμενον, εἴτε εἰς τὴν κατοικίαν αὐτοῦ, ταασομένης προθεσμίας πρὸς ἀπολογίαν οὐχὶ ἐλάσσονος τῶν 48 ὡρῶν.

Ἐν ἀρνήσει τοῦ ἐγκαλουμένου νὰ παραλάβῃ τὴν κλῆσιν αὕτη, κατόπιν σχετικῆς μνείας ἐν τῷ ἐπιδοτηρίῳ, τοιχοκολλεῖται εἰς τὸ ἀμαξοστάσιον ἢ τὰ Γραφεῖα τῆς Α.Σ.Π.Α. καὶ θεωρεῖται ἐπιδοθεῖσα αὐτῷ ἀπὸ τῆς τοιχοκολλήσεως.

Ἡ μὴ ὑποβολὴ ἐμπροθέσμως τῆς ἀπολογίας δὲν κωλύει τὴν ἔκδοσιν τῆς ἀποφάσεως, ἀλλὰ καὶ ἡ ἐκπροθέσμως πρὸ τῆς ἐκδόσεως τῆς ἀποφάσεως ὑποβληθεῖσα ἀπολογία λαμβάνεται ὑπ' ὄψιν.

Ἡ κλῆσις πρὸς ἀπολογίαν δέον νὰ κοινοποιῆται εἰς τὸν ἐγκαλούμενον τὸ βραδύτερον ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς τελέσεως τῆς διωκομένης πράξεως ἢ ἀφ' ἧς τὸ πρῶτον περιῆλθεν αὕτη εἰς γνῶσιν τῆς Ἑταιρείας.

3) Ἐφ' ὅσον ὁ Διοικῶν Σύμβουλος κρίνει, ὅτι ἡ προσήκουσα ποινὴ εἶναι τῆς ἁρμοδιότητός του, ἐπιβάλλει ταύτην, ἄλλως παραπέμπει τὸν ἐγκαλούμενον εἰς τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον ἢ τὸ Πειθαρχικὸν Συμβούλιον.

4) Ἡ καταγιγνώσκουσα ποινὴν ἀπόφασις δέον νὰ εἶναι αἰτιολογημένη, ἀνακοινοῦται διὰ τοιχοκολλήσεως περιλήψεως αὐτῆς εἰς τὰ Γραφεῖα ἢ καὶ εἰς τὸ ἀμαξοστάσιον τῆς Ἑταιρείας, ἐκτὸς ἐὰν ἡ ἐπιβληθεῖσα ποινὴ εἶναι ἐφέσιμος, ὁπότε αὕτη ἐπιδίδεται ἐν ἀντιγράφῳ ἐπὶ ἀποδείξει εἰς τὸν ἐνδιαφερόμενον.

5) Τῆς ἐκτελέσεως ἁπασῶν τῶν πειθαρχικῶν ἀποφάσεων ἐπιμελεῖται ὁ Διοικῶν Σύμβουλος τῆς Ἑταιρείας.

6) Ἡ ἡμερομηνία ἐνάρξεως τῆς ποινῆς τῆς ἄργίας ἢ τῆς παύσεως κοινοποιοῦνται διὰ τοιχοκολλήσεως εἰς τὸ ἀμαξοστάσιον ἢ τὰ Γραφεῖα τῆς Ἑταιρείας πρὸ τριῶν ἡμερῶν.

Ἄρθρον 26

Ποινὴ ἐπιπλήξεως

Ἡ ποινὴ τῆς ἐπιπλήξεως ἐπιβάλλεται:

α) Δι' ἁπλᾶς παραβάσεις ἐν τῇ ἐκτελέσει τῶν ὑπηρεσιακῶν καθηκόντων, μὴ συνεπιφερούσας κίνδυνον ἐπὶ τῆς ἀσφαλείας τῶν μεταφορῶν ἢ

διατάραξιν τῆς εὐρύθμου κυκλοφορίας τοῦ λεωφορείου ἢ ζημίαν τῶν συμφερόντων τῆς Ἑταιρείας.

β) Δι' ἀπρεπῆ συμπεριφοράν μὴ σοβαρᾶς μορφῆς πρὸς συναδέλφους κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς ὑπηρεσίας.

Ἄρθρον 27

Ποινὴ προστίμου

Ἡ ποινὴ τοῦ προστίμου μέχρι τοῦ 1/4 τοῦ ἡμερομισθίου διὰ 1 ἕως 8 ἡμέρας κατὰ μῆνα ἐπιβάλλεται:

α) Δι' ὑποτροπὴν ἐπὶ παραπτώματος, δι' ὃ ἔχει ἐπιβληθῇ ἡ ποινὴ τοῦ ἄρθρου 26, ἐφ' ὅσον δὲν παρῆλθε χρονικὸν διάστημα πλέον τῶν τριῶν (3) μηνῶν ἀπὸ τῆς ἐπιβολῆς τῆς διὰ τὸ αὐτὸ παραπτωμα ποινῆς.

β) Δι' ἀπρεπῆ συμπεριφοράν πρὸς ὑπάλληλον τῆς Ἑταιρείας κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς ὑπηρεσίας.

γ) Διὰ παραμέλησιν τῆς καθαριότητος τοῦ λεωφορείου καὶ τῆς ἀτομικῆς καλῆς ἐμφανίσεως τοῦ προσωπικοῦ κινήσεως κατὰ τὴν ὑπηρεσίαν του.

δ) Διὰ μὴ ἐγκαίρων εἰδοποίησιν τῆς ὑπηρεσίας παρὰ μισθωτοῦ εἰς περίπτωσιν κωλύματος αὐτοῦ πρὸς ἐργασίαν.

ε) Δι' ἐκτέλεσιν τῆς ὑπηρεσίας ἄνευ τῆς κεκανονισμένης στολῆς.

στ) Δι' ἀδικαιολογήτων ὑπερβασιν τῆς ἀδείας μέχρι 2 ἡμερῶν.

ζ) Διὰ ραθυμίαν ἢ ἀμέλειαν περὶ τὴν ἐκτέλεσιν τοῦ καθήκοντος, ἐξ ἧς θὰ ἠδύνατο νὰ ἐπέλθῃ μὴ σοβαρὰ ἀνωμαλία εἰς τὴν Ὑπηρεσίαν ἢ μικρὰ ζημία εἰς τὴν Ἑταιρείαν.

Ἄρθρον 28

Ποινὴ ἀργίας μέχρι 3 ἡμερῶν

Ἡ ποινὴ ἀργίας μέχρι 3 ἡμερῶν ἐπιβάλλεται:

α) Δι' ὑποτροπὴν ἐπὶ παραπτώματος τοῦ ἄρθρου 27, δι' ὃ ἐπεβλήθη οἱαδήποτε ποινή, ἐφ' ὅσον δὲν παρῆλθε χρονικὸν διάστημα πλέον τῶν 6 μηνῶν ἀπὸ τῆς ἐπιβολῆς τῆς διὰ τὸ αὐτὸ παράπτωμα ποινῆς.

β) Διὰ βραδείαν ἄνευ σπουδαίου λόγου προσέλευσιν εἰς τὴν ὑπηρεσίαν ἢ πρόωρον ἐξ αὐτῆς ἀποχώρησιν.

γ) Δι' ἀδικαιολόγητον ὑπέρβασιν χορηγηθείσης ἀδείας ἐπὶ διάστημα μέχρι 3 ἡμερῶν.

δ) Δι' ἀμέλειαν, ραθυμίαν ἢ ἐπιπολαιότητα ἐν τῇ ἐκτελέσει τῶν ὑπηρεσιακῶν καθηκόντων ἢ δολίαν παραβασιν αὐτῶν, ἐξ ἧς ἠδύνατο νὰ προκληθῇ ἢ προεκλήθη περιωρισμένος κίνδυνος εἰς τὴν ἀσφάλειαν τῶν μεταφορῶν ἢ ἐλαφρὰ διατάραξις τῆς εὐρύθμου κυκλοφορίας τῶν λεωφορείων ἢ τῆς ἐν γένει λειτουργίας τῆς Ὑπηρεσίας ἢ μικρὰ βλάβη εἰς τὰ συμφέροντα ἢ τὴν περιουσίαν τῆς Ἑταιρείας.

ε) Δι' ἀπρεπῆ συμπεριφοράν πρὸς ἐπιβάτην ἢ τοὺς προϊσταμένους ἐν τῇ ἱεραρχίᾳ ὑπαλλήλους τῆς Ἑταιρείας ἢ τοῦ Κ.Τ.Ε.Λ., μὴ ἐνέχουσαν σοβαρὸν χαρακτῆρα.

στ) Διὰ μὴ χορήγησιν εἰσιτηρίου εἰς ἐπιβάτην τοῦ λεωφορείου, καίτοι εἰσεπράχθη τὸ ἀντίτιμον αὐτοῦ, ὡς καὶ διὰ μὴ ἐπιστροφὴν εἰς ἐπιβάτην τῶν ὑπολοίπων (ρέστων).

ζ) Δι' ἀδικαιολόγητον ἀπουσίαν ἐκ τῆς διατεταγμένης ὑπηρεσίας μέχρι 3 ἡμερῶν ἢ ἄρνησιν ἐκτελέσεως αὐτῆς.

η) Διὰ μὴ παράδοσιν εἰς Κ.Τ.Ε.Λ. ἢ τὴν Ἑταιρείαν εὑρεθέντων εἰς τὸ λεωφορεῖον ἀντικειμένων.

θ) Διὰ μὴ ἐμπρόθεσμον ἀναγγελίαν εἰς τὴν οἰκείαν Ἀσφαλιστικὴν Ἑταιρείαν ὑπὸ ταῦ ὁδηγοῦ λεωφορείου ζημίας, προξενηθείσης εἰς τὸ ὄχημα, εἰς ἐπιβάτην ἢ εἰς ξένην περιουσίαν.

ι) Δι' οὐχὶ κανονικὴν ἢ μεθ' ὑπερβολικῆς ἢ ἀποδεδειγμένως ἐλάσσονος τῆς κανονικῆς ταχύτητος ὁδήγησιν τοῦ λεωφορείου, διαπιστουμένης παρὰ τῶν οἰκείων Ἀρχῶν ἢ ὀργάνων τῆς Ἑταιρείας.

Ἄρθρον 29

Ποινὴ ἀργίας 4 - 10 ἡμερῶν

Ἡ ποινὴ ἀργίας 4 - 10 ἡμερῶν ἐπιβάλλεται:

α) Δι' ὑποτροπὴν ἐπὶ παραπτώματος τοῦ ἄρθρου 28, δι' ὃ ἐπεβλήθη οἱαδήποτε ποινή, ἐφ' ὅσον δὲν παρῆλθε χρονικὸν διάστημα πλέον τοῦ ἔτους ἀπὸ τῆς ἐπιβολῆς τῆς διὰ τὸ αὐτὸ παράπτωμα ποινῆς.

β) Δι' ἀμέλειαν ἢ δολίαν παράβασιν τῶν ὑπηρεσιακῶν καθηκόντων, ἐξ ἧς ἠπειλήθη ἡ ἀσφάλεια τῶν μεταφορῶν ἢ ἡ εὐρυθμία τῆς κυκλοφορίας τῶν λεωφορείων ἢ σοβαρὰ βλάβη τῶν συμφερόντων τῆς Ἑταιρείας.

γ) Διὰ μὴ χορήγησιν πλειόνων τοῦ ἑνὸς εἰσιτηρίου εἰς ἐπιβάτας, καίτοι ἀποδεδειγμένως εἰσεπράχθη τὸ ἀντίτιμον αὐτῶν, καὶ γενικῶς διὰ χορήγησιν εἰσιτηρίων ὧν οἱ ἀριθμοὶ δὲν σημειοῦνται εἰς τὸ οἰκεῖον φύλλον ἐλέγχου.

δ) Διὰ καθυστέρησιν καταθέσεως εἰς τὸ Ταμεῖον τῶν ἐνεργηθεισῶν εἰσπράξεων τοῦ λεωφορείου.

ε) Δι' ἄρνησιν παροχῆς σαφῶν καὶ κατηγορηματικῶν πληροφοριῶν ἐν περιπτώσει μαρτυρίας ἐπὶ περιστατικῶν, ὧν διετέλει ἀποδεδειγμένως ἐν γνώσει.

στ) Δι' ἀπρεπῆ συμπεριφοράν πρὸς τὸν πρόεδρον ἢ τὰ μέλη τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τῆς Ἑταιρείας ἢ τοῦ Κ.Τ.Ε.Λ. καὶ ἐν γένει διὰ πράξεις τοῦ ὑπαλλήλου ἐν τῷ ὑπηρεσιακῷ βίῳ, ἀπαδούσας πρὸς τὸ ὑπηρεσιακόν του ἀξίωμα καὶ ἀναξιοπρεπεῖς.

ζ) Δι' ἀδικαιολόγητον ἀπουσίαν μέχρι 5 ἡμερῶν.

η) Διὰ παράλειψιν ἀναφορᾶς παραπτωμάτων ὑφισταμένων του.

θ) Διὰ χαρτοπαιξίαν εἰς λέσχας, καζίνα καὶ συμμετοχὴν εἰς λοιπὰ τυχηρὰ παίγνια.

ι) Διὰ πᾶσαν παράβασιν τῆς κειμένης νομοθεσίας, δι' ἣν προβλέπεται ποινὴ πταισματικὴ

και ανεξαρτήτως έάν επεβλήθη αύτη.

ια) Διά μέθην εν τη υπηρεσία.

Άρθρον 30

Ποινή άργίας μέχρις 20 ημερών

Η ποινή άργίας μέχρις 20 ημερών επιβάλλεται:

α) Δι' υποτροπήν εις παράπτωμα του άρθρου 29, δι' ο επεβλήθη οιαδήποτε ποινή, έφ' όσον δεν παρήλθε χρονικόν διάστημα πλέον των 1 1/2 έτών από της επιβολής της διά το αύτο παράπτωμα ποινής.

β) Διά σοβαράν παράλειψιν καθήκοντος χάριν προσωπικού συμφέροντος ή χάριν συμφέροντος τρίτου.

γ) Δι' εγκατάλειψιν θέσεως αυτοβούλως ή δι' απουσίαν αδικαιολόγητον άνω των 5 ημερών και ελάσσονα των 8.

δ) Δι' έργω εξύβρισιν ή επίθεσιν κατ' επιβάτου ή υπαλλήλου της Εταιρείας ή του Κ.Τ.Ε.Λ. κατά την εκτέλεσιν της υπηρεσίας ή εκτός υπηρεσίας, έφ' όσον τα ελατήρια της πράξεως οφείλοντο εις αίτια συνδεόμενα με την υπηρεσίαν.

ε) Διά βαρείαν αμέλειαν ή δολίαν παράβασιν καθηκόντων, εξ ής προεκλήθη κίνδυνος εις την ασφάλειαν των μεταφορών ή έντονος διαταραχή εις την εύρυθμίαν της κυκλοφορίας των λεωφορείων ή σπουδαία βλάβη εις τα συμφέροντα της Εταιρείας.

ζ) Διά παράβασιν της περί την υπηρεσίαν επιβαλλομένης εχεμυθείας.

η) Διά πάσαν παράβασιν της κειμένης νομοθεσίας, αναφερομένην εις την εκτέλεσιν της υπηρεσίας, δι' ην προβλέπεται ποινή πλημμελήματος ελάσσων της τριμήνου φυλακίσεως ή χρηματικής ποινής και ανεξαρτήτως έάν επεβλήθη αύτη.

Άρθρον 31

Ποινή προσωρινής παύσεως μέχρις ένος μηνός

Η ποινή της προσωρινής παύσεως μέχρις ένος μηνός επιβάλλεται:

α) Δι' υποτροπην επί παραπτώματος του άρθρου 30, δι' ο έχει επιβληθή οιαδήποτε ποινή, έφ' όσον δεν παρήλθε χρονικόν διάστημα πλέον των 2 έτών από της επιβολής της διά το αύτο παράπτωμα ποινής.

β) Δι' υπεξαίρεσιν εισπράξεων άποσκευών, αντικειμένων ανηκόντων εις τρίτους ή την Εταιρείαν, καυσίμων, ανταλλακτικών και εργαλείων εύτελούς άξίας, διά δολίαν παραποίησιν της ημερησίας καταστάσεως εισιτηρίων, έστω και έάν δεν υπεβλήθη ποινική έγκλησις και δεν επηκολούθησε καταδίκη.

γ) Διά παρότρυνσιν του προσωπικού εις παραβάσεις της κειμένης νομοθεσίας ή των διατάξεων του Κανονισμού ή πλημμελή έκτέλεσιν υπηρεσίας οίκοθεν νοείται ότι η εκδήλωσις απεργίας δεν είναι παράνομος πράξις.

δ) Διά δημοσία προσφορικώς ή εγγράφως γενομένην επίκρισιν υπηρεσιακών πράξεων ή ενεργειών της Διοικήσεως και των ιεραρχικώς προϊσταμένων δι' απρεπών εκφράσεων, αποδεικνυουσών έλλειψιν σεβασμού ή διά ψευδών ή ανακριβών επιχειρημάτων.

ε) Δι' υποβολήν αναφορών δυσφημιστικών της Εταιρείας, υποβαλλομένων εις οιονδήποτε τρίτον ιδιώτην ή Δημοσίαν Αρχήν ή διά του Τύπου.

στ) Διά δολίαν αυτογνώμονα εγκατάλειψιν όχήματος ή θέσεως εν τη υπηρεσία ή συνεργείω, εξ ής επήλθεν ή ηδύνατο να επέλθη ζημία εις την Εταιρείαν ή διατάραξις της ομαλής διεξαγωγής της συγκοινωνίας.

ζ) Διά την συστηματικήν (επί τρεις φοράς μή χορήγησιν εισιτηρίων εις επιβάτην, διά συστηματικήν χορήγησιν μη γνησίων εισιτηρίων.

η) Διά πάσαν ποινικήν παράβασιν της κειμένης νομοθεσίας, δι' ην δεν προβλέπεται άπόλυσις ή προβλέπεται ποινή μείζων της τριμήνου φυλακίσεως.

Άρθρον 32

Ποινή οριστικής απολύσεως

Η ποινή της οριστικής απολύσεως επιβάλλεται:

α) Δι' υποτροπήν εις παράπτωμα του άρθρου 31, τιμωρηθέν, έφ' όσον δεν παρήλθε χρονικόν διάστημα πλέον των 3 έτών από της επιβολής ποινής διά το αύτο παράπτωμα.

β) Δι' υπεξαίρεσιν εισπράξεων, αποσκευών, αντικειμένων, ανηκόντων εις τρίτους ή εις την Εταιρείαν, καυσίμων, ανταλλακτικών, εργαλείων κλπ. ούχι εύτελούς άξίας, έστω και έάν δεν υπεβλήθη μήνυσις επί υπεξαιρέσει.

γ) Διά πράξεις εν τη εκτελέσει της υπηρεσίας, προσβαλλούσας σοβαρώς την τιμήν υπαλλήλου της Εταιρείας ή του Κ.Τ.Ε.Λ. ή επιβάτου, καίτοι μή υπαγομένης εις την ποινικήν διαδικασίαν.

δ) Διά δολίαν αυτογνώμονα εγκατάλειψιν όχήματος κατά την διάρκειαν μεταφοράς επιβατών εις εκτέλεσιν διατεταγμένου δρομολογίου ή θέσεως εν συνεργείω και διά πάν σοβαρόν παράπτωμα, όπερ έσχεν ή ηδύνατο να έχη ως συνέπειαν ουσιώδη και σημαντικήν ζημίαν εις την Εταιρείαν.

ε) Διά καταδίκην δις επί ανθρωποκτονία εξ αμελείας ή τρις διά βαρείας σωματικάς βλάβας.

Άρθρον 33

Μη κατονομαζόμενα παραπτώματα

Διά παραπτώματα μη ρητώς κατονομαζόμενα επιβάλλεται ή ποινή του άρθρου, όπερ προβλέπει τα μάλλον συγγενή παραπτώματα κατά την κρίσιν του αρμοδίου προς επιβολήν της ποινής οργάνου.

Άρθρον 34

Άσκησις πειθαρχικού ελέγχου παρά των Κ.Τ.Ε.Λ.

Τα παραπτώματα, εις τα οποία υποπίπτει το προσωπικόν κινήσεως της Α.Σ.Π.Α. τω σχέσιν έχοντα με την εις το Κ.Τ.Ε.Λ. υπηρεσίαν αυτού, εφ' όσον τα λεωφορεία, εις τα οποία εργάζονται, είναι εντεταγμένα εις το Κ.Τ.Ε.Λ., δύ-

νανται νά έλεγχωνται πειθαρχικώς παρά τών οί κείων Κ.Τ.Ε.Λ. καί τοῦ Πειθαρχικοῦ Συμβου λίου τοῦ Ὑπουργείου Συγκοινωνιών (Νομοῦ Ἀττικής) κατά τάς διατάξεις τοῦ Κανονισμοῦ τών Κ.Τ.Ε.Λ.

Εἰς περίπτωσιν ἐγέρσεως πειθαρχικῆς ἀγωγῆς ἐνώπιον οἱουδήποτε ὁρμοδίου κατά νόμον ὀργά νου ἀσκοῦντος πειθαρχικόν ἔλεγχον (Ο.Ε.Α.Σ.· Πειθαρχικών Συμβουλίων Κ.Τ.Ε.Λ. κλπ.), δέν δύναται νά ἐγερθῇ τοιαύτη διά τό αὐτό παράπτωμα καί ἐνώπιον ἑτέρου τοιούτου.

Ἄρθρον 35

Ἔφεσις

1) Κατά τών ἀποφάσεων ἐπιβολῆς τών ποι νῶν ἀργίας ἄνω τών τριῶν ἡμερῶν καί μέχρις εἴκοσιν ἡμερῶν δύναται ὁ τιμωρηθείς νά ἀσκήσῃ ἔφεσιν ἐνώπιον τοῦ Πρωτοβαθμίου Πειθαρ χικοῦ Συμβουλίου.

Κατά τών ἀποφάσεων ἐπιβολῆς ποινῆς προ σωρινῆς παύσεως καί ὁριστικῆς ἀπολύσεως ὁ τι μωρηθείς δύναται νά ἀσκήσῃ ἔφεσιν ἐνώπιον τοῦ Δευτεροβαθμίου Πειθαρχικοῦ Συμβουλίου.

2) Ἡ ἔφεσις ἀσκεῖται ἐντός πέντε (5) ἡμε ρῶν ἀπό τῆς ἐκδόσεως τῆς ἀποφάσεως δι' ἐγγρά φου, κατατιθεμένου ἐπί ἐγγράφῳ ἀποδείξει πρός τόν προϊστάμενον τῆς Ὑπηρεσίας Διοικητικοῦ.

3) Ἡ ἔφεσις ἔχει ἀναστολτικόν χαρακτῆρα, τό Πειθαρχικόν ὅμως Συμβούλιον δέον ὅπως ἐκ δικάσῃ ταύτην ἐντός 25 ἡμερῶν ἀπό τῆς ὑποβο λῆς της.

4) Ἐνώπιον τών Πειθαρχικών Συμβουλίων κλητεύεται ὁ ἐγκαλούμενος πρό τριῶν τοὐλάχι στον ἡμερῶν, δικαιούμενος νά παραστῇ αὐτοπρο σώπως, ἐάν ἐπιθυμῇ, ἤ καί νά παρουσιάσῃ πρός ἐξέτασιν μάρτυρας.

5) Αἱ ἀποφάσεις τοῦ Πρωτοβαθμίου Πειθαρ χικοῦ Συμβουλίου, δικάζοντος κατ' ἔφεσιν, καί τοῦ Δευτεροβαθμίου Πειθαρχικοῦ Συμβουλίου εἶναι ἀνεκκλήτοι καί κοινοποιοῦνται εἰς τήν Α.Σ.Π.Α. πρός ἐκτέλεσιν.

Ἡ Α.Σ.Π.Α. κοινοποιεῖ ταύτας εἰς τόν τι μωρούμενον καί καλεῖ τοῦτον πρός ἔκτισιν τῆς ποινῆς.

Ἄρθρον 36

Πειθαρχικά Συμβούλια

1) Πρωτοβαθμίων Πειθαρχικών Συμβουλίων

Τό Πρωτοβαθμίων Πειθαρχικών Συμβουλίων εἶναι τετραμελές, ἀποτελούμενον:

α) Ἐξ ἑνός ἀνωτέρου ὑπαλλήλου τῆς Γενικῆς Διευθύνσεως Μεταφορῶν τοῦ Ὑπουργείου Συγ κοινωνιών, ὁριζομένου μετά τοῦ ἀναπληρωτοῦ του παρά τοῦ Ὑπουργοῦ Συγκοινωνιών, ὡς προέδρου.

β) Ἐξ ἑνός ἀνωτέρου ὑπαλλήλου τοῦ Ὑπουρ γείου Ἐργασίας, ὁριζομένου μετά τοῦ ἀναπλη ρωτοῦ του παρά τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας.

γ) Ἐξ ἑνός συμβούλου τῆς Α.Σ.Π.Α. ἤ ἀνα πληρωτοῦ του, ὁριζομένων παρά τοῦ Δ.Σ. τῆς Α.Σ.Π.Α.

δ) Ἐξ ἑνός ἀντιπροσώπου τοῦ ἐγκαλουμένου, ἐκλεγομένου ὑπό τῆς Διευθύνσεως μεταξύ τριῶν (3) συναδέλφων τούτου τοῦ αὐτοῦ ἤ ἀνωτέρου βαθμοῦ, ὑπ' αὐτοῦ ὑποδεικνυομένων.

Τό Πειθαρχικόν Συμβούλιον εὑρίσκεται ἐν ἀπαρτίᾳ παρόντων τριῶν ἐκ τών μελῶν του καί ἀποφαίνεται κατ' ἀπόλυτον πλειοψηφίαν, ἐν ἰσοψηφίᾳ νικώσης τῆς ψήφου τοῦ προέδρου αὐτοῦ.

Χρεῖ εἰσηγητοῦ ἄνευ ψήφου ἐκτελεῖ ὁ προ στάμενος προσωπικοῦ τῆς Α.Σ.Π.Α, χρεῖ δέ γραμματέως τοῦ Συμβουλίου ἐκτελεῖ ὑπάλληλος τῆς Α.Σ.Π.Α., ὁριζόμενος παρά τοῦ Διευθύνον τος Συμβούλου.

2) Δευτεροβαθμίων Πειθαρχικών Συμβουλίων

Τό Δευτεροβάθμιον Πειθαρχικόν Συμβούλιον εἶναι πενταμελές, ἀποτελούμενον:

α) Ἐξ ἑνός ἀνωτέρου ὑπαλλήλου τῆς Γενι κῆς Διευθύνσεως Μεταφορῶν τοῦ Ὑπουργείου Συγκοινωνιών, ὁριζομένου μετά τοῦ ἀναπλήρω τοῦ του παρά τοῦ Ὑπουργοῦ Συγκοινωνιών, ὡς προέδρου.

β) Ἐξ ἑνός ἀνωτέρου ὑπαλλήλου τοῦ Ὑπουρ γείου Ἐργασίας, ὁριζομένου μετά τοῦ ἀναπλη ρωτοῦ του παρά τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας.

γ) Ἐκ τοῦ διοικητοῦ τῆς Ὑποδιευθύνσεως Τροχαίας Κινήσεως Ἀθηνών, ἀναπληρουμένου παρά τοῦ νομίμου ἀναπληρωτοῦ του.

δ) Ἐκ τοῦ Διευθύνοντος Συμβούλου τῆς Α.Σ.Π.Α., ἀναπληρουμένου ὑπό Συμβούλου τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου, ὁριζομένου παρά τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου.

ε) Ἐξ ἑνός ἀντιπροσώπου τοῦ ἐγκαλουμένου, ἐκλεγομένου ὑπό τῆς Διευθύνσεως μεταξύ τριῶν (3) συναδέλφων τούτου τοῦ αὐτοῦ ἤ ἀνωτέρου βαθμοῦ, ὑπ' αὐτοῦ ὑποδεικνυομένων.

Τό Πειθαρχικόν Συμβούλιον εὑρίσκεται ἐν ἀπαρτίᾳ παρόντων τεσσάρων ἐκ τών μελῶν του καί ἀποφαίνεται κατ' ἀπόλυτον πλειοψηφίαν, ἐν ἰσοψηφίᾳ νικώσης τῆς ψήφου τοῦ προέδρου αὐτοῦ.

Χρεῖ εἰσηγητοῦ ἄνευ ψήφου ἐκτελεῖ ὁ προϊ στάμενος προσωπικοῦ τῆς Α.Σ.Π.Α., χρεῖ δέ Γραμματέως τοῦ Συμβουλίου ἐκτελεῖ ὑπάλληλος τῆς Α.Σ.Π.Α., ὁριζόμενος παρά τοῦ διευθύνον τος Συμβούλου.

3) Εἰς τάς περιπτώσεις, καθ' ἃς τό Πρωτο βάθμιον ἤ τό Δευτεροβάθμιον Πειθαρχικόν Συμ βούλιον πρόκειται νά κρίνουν περί α) μονιμο ποιήσεως ὑπαλλήλων διανυόντων δοκιμαστικήν ὑ πηρεσίαν, β) προαγωγῆς ὑπαλλήλων καί γ) ἀνε παρκείας ἤ ἀκαταλληλότητας (ἐπαγγελματικῆς ἀνικανότητος) ὑπαλλήλου, ἀντί τοῦ ἀντιπροσώ που τοῦ ἐργαζομένου, μετέχει τοῦ Συμβουλίου ὁ ἄμεσος προϊστάμενος τοῦ κρινομένου, ἀναπλη ρούμενος παρά τοῦ νομίμου ἀναπληρωτοῦ του.

Ἄρθρον 37

Αἴτησις ἀναθεωρήσεως

Καθ' οἱασδήποτε τελεσιδίκου ἀποφάσεως, δι' ἧς ἐπιβάλλεται ποινή ὁριστικῆς ἀπολύσεως, δύνα ται ὁ τιμωρηθείς ἐντός ἀνατρεπτικῆς προθεσμίας 15 ἡμερῶν ἀπό τῆς ἐπιδόσεώς της εἰς αὐτόν νά προσφύγῃ ἐνώπιον τοῦ Ὑπουργοῦ Συγκοινωνιών, αἰτούμενος τήν ἀκύρωσιν τῆς ἀποφάσεως, συμ φώνως τῷ ἄρθρῳ 1 § 1 τοῦ νόμου 3752/1929. Ἐν περιπτώσει ἀκυρώσεως τῆς ἀποφάσεως ἡ ὑ πόθεσις ἀναπέμπεται πρός ἐπανεξέτασιν εἰς τό

αὐτὸ Πειθαρχικὸν Συμβούλιον, συγκροτούμενον εἰδικῶς ἐκ μελῶν, μὴ μετασχόντων εἰς τὴν σύνθεσιν τοῦ Συμβουλίου κατὰ τὴν ἔκδοσιν τῆς ἀνωρθώσεως ἀποφάσεως. Κατὰ τὸν χρόνον τῆς ἀνωτέρω διαδικασίας προσφυγῆς ἐνώπιον τοῦ Ὑπουργοῦ ὁ ἀπολυόμενος τελεῖ ἐκτὸς ὑπηρεσίας.

Ἄρθρον 38

Παραγραφὴ παραπτωμάτων

Τὰ πειθαρχικὰ παραπτώματα τὰ διὰ τοῦ παρόντος Κανονισμοῦ τιμωρούμενα παραγράφονται ἐν πάσῃ περιπτώσει μετὰ πάροδον ἐτῶν ἀπὸ τῆς τελέσεως των.

Ἄρθρον 39

Μεταβατικαὶ διατάξεις

1) Τὸ κατὰ τὴν ἰσχὺν τοῦ παρόντος ὑπηρετοῦν τακτικὸν προσωπικὸν θεωρεῖται, ὅτι κέκτηται τὰ ὑπὸ τοῦ Κανονισμοῦ ὁριζόμενα τυπικὰ προσόντα, πλὴν τῶν προϊσταμένων Ὑπηρεσιῶν, οἵτινες δέον νὰ ἔχωσι τὰ ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 8 προβλεπόμενα προσόντα, καὶ ἐντάσσεται ὡς μόνιμον, ἐξαιρέσει τῶν ὑποπεσόντων εἰς τὰ ἐν ταῖς περιπτώσεσι β', δ' καὶ ε' τοῦ ἄρθρου 32 τοῦ Κανονισμοῦ ἀναφερόμενα πειθαρχικὰ παραπτώματα, οἵτινες ἐντάσσονται ὡς μόνιμοι ὑπὸ τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τῇ εἰσηγήσει τοῦ Διοικοῦντος Συμβούλου, ἐφ' ὅσον κριθοῦν ὡς διατηρητέοι παρὰ τοῦ Πρωτοβαθμίου Πειθαρχικοῦ Συμβουλίου, ἄλλως ἀπολύονται.

3) Τὸ κατὰ τὴν ἰσχὺν τοῦ παρόντος ὑπηρετοῦν ἔκτακτον καὶ ἐφεδρικὸν προσωπικὸν θεωρεῖται μέν, ὅτι κέκτηται τὰ ὑπὸ τοῦ Κανονισμοῦ ὁριζόμενα τυπικὰ προσόντα, κρίνεται ὅμως ὑπὸ τοῦ Πρωτοβαθμίου Πειθαρχικοῦ Συμβουλίου, λαμβάνοντος ὑπ' ὄψιν, πλὴν τῶν οὐσιαστικῶν προσόντων καὶ τὴν ἀρχαιότητα ἑκάστου καὶ τὸ κρινόμενον διατηρητέον κατατάσσεται εἰς πίνακα, τῆς ἐν τῷ ὁποίῳ σειρᾶς καθοριζομένης ἐκ τῶν κατὰ τὰ ἄνω οὐσιαστικῶν προσόντων καὶ τῆς ἀρχαιότητος αὐτῶν.

Τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον, εἰσηγήσει τοῦ Διοικοῦντος Συμβούλου, ἐκ τοῦ ἄνω πίνακος τοὺς πρώτους κατὰ σειρὰν καὶ μέχρι πληρώσεως τῶν κενῶν θέσεων μονίμου προσωπικοῦ τοῦ κλάδου των ἐντάσσει ὡς μονίμους ἢ δοκίμους, τοὺς δὲ λοιποὺς καὶ μέχρι τοῦ ἀναγκαίου ἀριθμοῦ διατηρεῖ ἐν ὑπηρεσίᾳ.

3) Εἰσηγήσει τοῦ Διευθύνοντος Συμβούλου τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον κατατάσσει τὸ ἐντασσόμενον ὡς μόνιμον προσωπικὸν εἰς τὴν οἰκείαν κατηγορίαν, ὁρίζον καὶ τὸ κλιμάκιον, εἰς ὃ θὰ ὑπαχθῇ.

Οἱ ἐκ τοῦ νῦν ὑπηρετοῦντος προσωπικοῦ κατατασσόμενοι εἰς κλιμάκιον κατώτερον τοῦ μισθοῦ, ὃν ἤδη λαμβάνουν, διατηροῦν τὸν ἀνώτερον τοῦτον μισθόν, ἡ ἐπὶ πλέον ὅμως καταβαλλομένη διαφορὰ συμψηφίζεται πρὸς μεταγενεστέραν μισθολογικὴν προσαύξησιν.

Ἄρθρον 40

Τελικὴ διάταξις

Τὸ ἤδη ὑπηρετοῦν προσωπικόν, ὡς καὶ πᾶς προσλαμβανόμενος, δηλοῖ ἐγγράφως, ὅτι ἔλαβε γνῶσιν τοῦ Κανονισμοῦ καὶ ἀποδέχεται τοῦτον.

Ἄρθρον δεύτερον

Ἡ ἰσχὺς τοῦ παρόντος ἄρχεται μετὰ 15θήμερον ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεώς του εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως.

Εἰς τοὺς Ἡμετέρους ἐπὶ τῶν Συγκοινωνιῶν καὶ Ἐργασίας Ὑπουργοὺς ἀναθέτομεν τὴν δημοσίευσιν καὶ ἐκτέλεσιν τοῦ παρόντος.

Ἐν Κερκύρᾳ τῇ 26 Ἰουνίου 1965

—

ΥΠΟΥΡΓΙΚΑΙ ΑΠΟΦΑΣΕΙΣ

15123)2461)1965 Ἀπόφ. Ὑπουργοῦ Ἐμπορικῆς Ναυτιλίας

Περὶ συλλογικῶν συμβάσεων ἁλιεργατῶν γρι - γρι Μυτιλήνης

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 300 τῆς 29 Ἀπριλίου 1965)

—

20443)3548)1965 Ἀπόφ. Ὑπουργοῦ Ἐμπορικῆς Ναυτιλίας

Περὶ κυρώσεως συλλογικῆς συμβάσεως ἁλιεργατῶν γρι - γρι Νέας Ἀρτάκης.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 339 τῆς 22 Μαΐου 1965)

—

34601)6160)1965 Ἀπόφ. Ὑπουργοῦ Ἐμπορικῆς Ναυτιλίας

Περὶ κυρώσεως συλλογικῆς συμβάσεως ἁλιεργατῶν γρι - γρι Βόλου καὶ Ἀνατολικοῦ Πηλίου.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 404 τῆς 6 Ἰουλίου 1965)

—

53600,Υ.467)1965 Ἀπόφ. Ὑπουργῶν Συντονισμοῦ, Οἰκονομικῶν καὶ Ἐργασίας

Περὶ αὐξήσεως τῶν ὑπὸ τοῦ Ἐπικουρικοῦ Ταμείου Ἐξόδου Γερόντων καὶ Ἀνικάνων Ἐργατῶν Μετάλλου παρεχομένων συντάξεων κατὰ ποσοστὸν 15 ο/ο.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 386 τῆς 28 Ἰουνίου 1965)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν: 1) Τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 2 τοῦ ὑπ' ἀριθ. 19)1944 νόμου «περὶ ἐξουσιοδοτήσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Οἰκονομικῶν ὅπως προβαίνῃ εἰς τροποποιήσεις τῶν φορολογικῶν συντελεστῶν». 2) Τὴν διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 13388)1964 ἀναφορᾶς τοῦ Ἐπικουρικοῦ Ταμείου Ἐξόδου Γερόντων καὶ Ἀνικάνων Ἐργατῶν Μετάλλου ὑποβληθεῖσαν ἡμῖν πρότασιν τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου αὐτοῦ περὶ αὐξήσεως τῶν συντάξεων κατὰ 20 ο/ο. 3) Τὴν ἀπόφασιν τῆς

Νομισματικής Επιτροπής, την ληφθείσαν κατά την 918 συνεδρίασιν αύτης της 3.5.1965, κοινοποιηθείσαν διά του υπ' αριθ. 14786)16.5.1955 έγγράφου της και 4) τας κρατούσας οικονομικάς συνθήκας, αποφασίζομεν:

I 'Από 1ης Ιανουαρίου 1965 αυξάνονται οι υπό του Επικουρικού Ταμείου Εξόδου Γερόντων και Ανικάνων Εργατών Μετάλλου παρεχόμενοι συντάξεις εις τους συνταξιούχους αυτού κατά 15.0/ο.

II Τό σύνολον της ούτω αυξανομένης συντάξεως εν ουδεμιά περιπτώσει δύναται να υπερβαίνη τά τεθέντα άνώτατα όρια διά της παραγράφου 2 της υπ' αριθ. 14786)16.5.1955 αποφάσεως της Νομισματικής Επιτροπής.

Η παρούσα δημοσιευθήτω διά της Εφημερίδος της Κυβερνήσεως.

Εν Αθήναις τη 22 Ιουνίου 1965

—

8346)6025)1965 Απόφ. Υπουργού Εργασίας

Περί κηρύξεως υποχρεωτικής της υπ' αριθ. 3)1965 αποφάσεως του Π.Δ.Δ.Δ. Ρόδου, αφορώσης εικοδόμους Δωδεκανήσου

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 586 της 8 Σεπτεμβρίου 1965)

Έχοντες υπ' όψιν: 1) Τας διατάξεις της παραγράφου 2 του άρθρου 5 του νόμου 3239)1955, 2) Γνωμοδότησιν του κατ' άρθρον 28 του νόμου 3239)1955 Εθνικού Γνωμοδοτικού Συμβουλίου Κοινωνικής Πολιτικής, ληφθείσαν κατά την συνεδρίασιν αύτου της 2.9.1965 και 3) την υπ' αριθ. 3)1965 απόφασιν του Π.Δ.Δ.Δ. Ρόδου «περί των όρων αμοιβής και εργασίας των οικοδόμων Δωδεκανήσου», αποφασίζομεν:

Κηρύσσομεν υποχρεωτικήν καθ' όλας αυτής τάς διατάξεις διά πάντας τους εργοδότας και μισθωτούς του επαγγέλματος, όπερ αφορά αυτη, την υπ' αριθ. 3)1965 απόφασιν του Π.Δ.Δ.Δ. Ρόδου «περί των όρων αμοιβής και εργασίας των οικοδόμων Δωδεκανήσου», κηρυχθείσης εκτελεστής διά της υπ' αριθ. 40144)1965 ήμετέρας αποφάσεως (Φ.Ε.Κ. 280)19.4.1965, τεύχος Β')(*).

Η ισχύς της παρούσης άρχεται από της δημοσιεύσεώς της εις την Εφημερίδα της Κυβερνήσεως.

Η παρούσα δημοσιευθήτω διά της Εφημερίδος της Κυβερνήσεως.

Εν Αθήναις τη 3 Σεπτεμβρίου 1965

—

84107)6055)1965 Απόφ. Υπουργού Εργασίας

Περί δημοσιεύσεως εις την Εφημερίδα της Κυβερνήσεως της από 17.8.1965 συλλογικής συμβάσεως εργασίας εκδοροτεμαχιστών βοοειδών Αθηνών των ομοιοεπαγγελματικών σωματείων «Εθνική Ένωσις» και «Ηρακλής».

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 587 της 9 Σεπτεμβρίου 1965)

Έχοντες υπ' όψιν τάς διατάξεις του νόμου 3239)1955, ως ετροποποιήθησαν και συνεπληρώθησαν μεταγενεστέρως υπό του ν.δ. 3755)1957, αποφασίζομεν:

Όπως δημοσιευθή εις την Εφημερίδα της Κυβερνήσεως (τεύχος Β') η από 17.8.1965 συλλογική σύμβασις εργασίας εκδοροτεμαχιστών βοοειδών Αθηνών των ομοιοεπαγγελματικών σωματείων «Εθνική Ένωσις» και «Ηρακλής», κατατεθείσα ημίν την 23.8.1965, συνταχθέντος προς τούτο του υπ' αριθ. 675)1965 πρακτικού καταθέσεως, ήτις έχει ως ακολούθως:

Συλλογική σύμβασις

Εκδοροτεμαχιστών βοοειδών Αθηνών των ομοιοεπαγγελματικών σωματείων «Εθνική Ένωσις» και «Ηρακλής»

Εν Αθήναις και εις τα Γραφεία της Πανελληνίου Ομοσπονδίας Εργατοϋπαλλήλων Κρέατος «Η Ένωσις» (οδός Κρατίνου αριθ. 7), σήμερον την 17ην Αυγούστου 1965, ημέραν Τρίτην, ώραν 10 π.μ., συνελθόντες οι υπογεγραμμένοι αφ' ενός: 1) Νικόλαος Βασσάλος, αντιπρόεδρος, 2) Ηρακλής Μανιάς, γενικός γραμματεύς του Συνδέσμου Ζωεμπόρων Σφαγείων Αθηνών, εκπροσωπούντες τον Σύνδεσμον τούτων, 3) Αθανάσιος Τσιλίγγος, πρόεδρος της Ενώσεως Κρεοπωλών Κεντρικής Αγοράς Αθηνών, εκπροσωπών την Ένωσιν ταύτην, και αφ' ετέρου: οι 1) Σταμάτιος Τερεζάκης, πρόεδρος, 2) Κωνσταντίνος Λέδες, γενικός γραμματεύς της Πανελληνίου Ομοσπονδίας Εργατοϋπαλλήλων Κρέατος «Η Ένωσις» και εκπροσωπούντες την ως άνω Ομοσπονδίαν και το κλαδικόν αυτών σωματείον «Εθνική Ένωσις Κρεοϋπαλλήλων και Συνεργείων Εκδοράς Βοοειδών Αθηνών - Περιχώρων» και 3) Εμμανουήλ Πασχαλινόπουλος, πρόεδρος του Σωματείου Εκδοροτεμαχιστών Βοοειδών Αθηνών «Ο Ηρακλής», άπαντες δεόντως εξουσιοδοτημένοι υπό των ως ώς άνωτέρω εκπροσωπούσιν οργανώσεων, υπέγραψαν την παρούσαν πρόσθετον συλλογικήν σύμβασιν, ήτις αποτελεί συμπλήρωμα της από 19.9.1962 ομοίας τοιαύτης, εγκριθείσης διά της υπ' αριθ. 78401)5040/9.10.1962 αποφάσεως του Υπουργού Εργασίας, δημοσιευθείσης εις Φ.Ε.Κ. 358)1962 τ. Β', συμφωνηθέντων των εύθυς αμέσως εκτιθεμένων.

Άρθρον 1

Τό εν Αθήναις καθεστώς εργασίας εκδοράς και τεμαχισμού των βοοειδών ρυθμίζεται υπό της από 19.9.1962 συλλογικής συμβάσεως εργασίας εργατοτεχνιτών εκδοροτεμαχιστών βοοειδών Αθηνών, δημοσιευθείσης μετά της υπ' αριθ. 78461)5040/9.10.1962 κυρωτικής αποφάσεως του Υπουργού Εργασίας εν Φ.Ε.Κ. 358)1962, τεύχος Β' (*).

(*) ΕΕΔ 24, 637.

(*) ΕΕΔ 21, 1524.

Άρθρον 3

Διά τοῦ ἄρθρου 4 τῆς ὡς ἄνω συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας καθορίζεται τὸ τιμολόγιον ἀμοιβῆς τῶν ἐργατῶν διὰ τὰς παρ' αὐτῶν παρεχομένας ἐργασίας καὶ ἐπὶ εἰσαγομένων ἐσφαγμένων καὶ ἐγδαρμένων σφαγίων (νωπῶν κρέας).

Άρθρον 3

Τὰ συμβαλλόμενα μέρη, λαμβάναντα ὑπ' ὄψιν εἰδικῶς, προκειμένου περὶ τῆς ἐν τῷ προηγουμένῳ ἄρθρῳ τῆς παρούσης κατηγορίας σφαγίων, ὅτι:

1) Τὸ ἰσχῦον τιμολόγιον ἀμοιβῆς ἐργασίας ἐκ δραχμῶν 9 κατὰ κεφαλὴν ζώου δὲν ἀναπροσηρμόσθη ἀπὸ πολλοῦ χρόνου.

2) Εἶναι δίκαιον, ὅπως τοῦτο ἀναθεωρηθῇ, ἐπὶ τῷ τέλει προσαρμογῆς πρὸς τὰς σημερινὰς συνθήκας καὶ τὸν δείκτην οἰκονομικῶν ἀναγκῶν τῶν ἐργατῶν.

3) Ἐγένετο ἤδη προσαρμογὴ τοῦ τιμολογίου ἀμοιβῆς τῆς ἰδίας κατηγορίας ἐργατῶν τῶν Σφαγείων Πειραιῶς, κυρωθεῖσα δι' ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας.

4) Θεωροῦν καὶ ἀναγνωρίζουν ἐπιβεβλημένην τὴν ἀναθεώρησιν τοῦ τιμολογίου, ὅπερ καθορίζουν διὰ τῆς παρούσης εἰς δραχμὰς 12 κατὰ κεφαλὴν ἐπὶ τῶν εἰσαγομένων ἐσφαγμένων ζώων ἐκ τοῦ ἐσωτερικοῦ καὶ τοῦ ἐξωτερικοῦ (πλὴν τῶν ἐκ τοῦ Πειραιῶς).

Άρθρον 4

Ἐπαναλαμβάνεται καὶ διὰ τῆς παρούσης συλλογικῆς συμβάσεως, ὅτι ἡ καταβολὴ τῆς ἐργατικῆς ἀμοιβῆς θεωρεῖται ὑποχρέωσις τοῦ ἐργοδότου τότε μόνον ὅταν παρέχωνται ὄντως καὶ ἀπροφασίστως ἐκ μέρους τῶν ἐργατῶν, κατὰ τὸ εἰδικώτερον ὑπὸ τῆς ἀρχικῆς συλλογικῆς συμβάσεως τῆς 19.9.1962 καθοριζόμενα, αἱ προβλεπόμεναι ὡς ὑποχρεωτικαὶ καὶ ἀπαραίτητοι ἐργασίαι. Ἐν ἐναντίᾳ περιπτώσει, ἤτοι ἐν ἀρνήσει, δυστροπίᾳ ἢ ἀπροθυμίᾳ τῆς ὧδε συμβαλλομένης ἐργατικῆς ὀργανώσεως ἢ τῶν ἐντεταλμένων ἐργατῶν τῆς δυνάμεώς της νὰ παράσχουν προσηκόντως τὸ σύνολον ἢ τινας τῶν ὑπὸ τῆς βασικῆς συλλογικῆς συμβάσεως προβλεπομένων ἐργασιῶν, ῥητῶς ἐπαναλαμβάνεται καὶ ἀναγνωρίζεται καὶ διὰ τῆς παρούσης, ὡς ἄλλως τε καὶ διὰ τῆς ἀρχικῆς συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας, ὅτι τοῦτο συνεπάγεται τὴν στέρησιν τοῦ δικαιώματος ἀναζητήσεως καὶ εἰσπράξεως ἐργατικῆς ἀμοιβῆς καὶ οὐδεμία γεννᾶται διὰ τὸν ἐργοδότην ὑποχρέωσις καταβολῆς τοιαύτης ἀμοιβῆς, ὡς ἄλλως τε προβλέπουν αἱ κείμεναι γενικαὶ διατάξεις δικαίου, ὅτι οὐδεὶς δικαιοῦται ἀμοιβῆς ἄνευ ἀντιστοίχου παροχῆς ἐργασίας.

Άρθρον 5

Ἡ παροῦσα ἀποτελεῖ συμπλήρωμα τῆς ἀπὸ 19.9.1962 συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας (Φ.Ε.Κ. 358)1962, τ. Β') καὶ ἰσχύει ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεώς της εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως, συναμολογεῖται δὲ ὡς ὡρισμένου χρόνου διαρκείας μέχρι τῆς 31ης Δεκεμβρίου 1967. Μέχρι τῆς ἰδίας χρονολογίας παρατείνεται ἡ ἰσχὺς καὶ τῆς ἀρχικῆς συλλογικῆς συμβάσεως τῆς 19.9.1962.

Οἱ συμβαλλόμενοι
(Ἕπονται ὑπογραφαί)

Ἡ παροῦσα δημοσιευθήτω διὰ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 9 Σεπτεμβρίου 1965

—

84105)6053)1965 Ἀπόφ. Ὑπουργοῦ Ἐργασίας

Περὶ δημοσιεύσεως εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως τῆς ἀπὸ 17.8.1965 συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας σφαγέων βοοειδῶν Ἀθηνῶν «Ὁ Ἅγιος Δημήτριος».

(Φ.Ε.Κ. τ. Β' φ. 587 τῆς 9 Σεπτεμβρίου 1965)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν τὰς διατάξεις τοῦ νόμου 3239)1955, ὡς ἐτροποποιήθησαν καὶ συνεπληρώθησαν μεταγενεστέρως ὑπὸ τοῦ ν.δ. 3755)1957, ἀποφαίζομεν:

Ὅπως δημοσιευθῇ εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως (τεῦχος Β') ἡ ἀπὸ 17.8.1965 συλλογικὴ σύμβασις ἐργασίας σφαγέων βοοειδῶν Ἀθηνῶν «Ὁ Ἅγιος Δημήτριος», κατατεθεῖσα ἡμῖν τὴν 23.8.1965, συνταχθέντος πρὸς τοῦτο τοῦ ὑπ' ἀριθ. 676)1965 πρακτικοῦ καταθέσεως, ἥτις ἔχει ὡς ἀκολούθως:

Συλλογικὴ σύμβασις σφαγέων βοοειδῶν Ἀθηνῶν «Ὁ Ἅγιος Δημήτριος»

Ἐν Ἀθήναις καὶ εἰς τὸ Γραφεῖα τῆς Πανελληνίου Ὁμοσπονδίας Ἐργατοϋπαλλήλων Κρέατος «Ἡ Ἕνωσις» (ὁδὸς Κρατίνου ἀριθ. 7), σήμερον τὴν 17ην Αὐγούστου 1965, ἡμέραν Τρίτην καὶ ὥραν 10 π.μ., συνελθόντες οἱ ὑπογεγραμμένοι ἀφ' ἑνὸς 1) Νικόλαος Βασσάλος, ἀντιπρόεδρος, 2) Ἡρακλῆς Μανιᾶς, γενικὸς γραμματεὺς τοῦ Συνδέσμου Ζωεμπόρων Σφαγείων Ἀθηνῶν, ἐκπροσωποῦντες τὸν Σύνδεσμον ταῦτον, 3) Ἀθανάσιος Ταλίγγος, πρόεδρος τῆς Ἑνώσεως Κρεοπωλῶν Κεντρικῆς Ἀγορᾶς Ἀθηνῶν, ἐκπροσωπῶν τὴν Ἕνωσιν ταύτην, καὶ ἀφ' ἑτέρου οἱ 1) Σταμάτιος Τερεζάκης, πρόεδρος, καὶ 2) Κωνσταντῖνος Λέδες, γενικὸς γραμματεὺς τῆς Πανελληνίου Ὁμοσπονδίας Ἐργατοϋπαλλήλων Κρέατος «Ἡ Ἕνωσις» καὶ ἐκπροσωποῦντες τὴν ὡς ἄνω Ὁμοσπονδίαν, καὶ 3) Στυλιανὸς Διαμαντόπουλος, πρόεδρος τοῦ Σωματείου τῶν Ἐργατῶν Σφαγέων Βοοειδῶν «Ὁ Ἅγιος Δημήτριος», ἅπαντες δεόντως ἐξουσιοδοτημένοι ὑπὸ τῶν ὡς ἄνωτέρω ἐκπροσωποῦσαν ὀργανώσεων, ὑπέγραψαν τὴν παροῦσαν πρόσθετον συλλογικὴν σύμβασιν, ἥτις ἀποτελεῖ συμπλήρωμα τῆς ἀπὸ 19.9.1962 ὁ-

μοίας τοιαύτης ἐγκριθείσης διά τῆς ὑπ' ἀριθ. 77901)5013)9.10.1962 ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας, δημοσιευθείσης εἰς τὸ Φ.Ε.Κ. 358) 1962 (τεῦχος Β'), συμφωνηθέντων τῶν ἐν θὲ ἀμέσως ἐκτιθεμένων.

Ἄρθρον 1

Τὸ ἐν Ἀθήναις καθεστὸς ἐργασίας ἐκδορᾶς καὶ τεμαχισμοῦ τῶν βουειδῶν ρυθμίζεται ὑπὸ τῆς ἀπὸ 19.9.1962 συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας ἐργατοτεχνιτῶν σφαγέων βοειδῶν Ἀθηνῶν, δημοσιευθείσης μετὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 77901)5013)9.10.1962 κυρωτικῆς ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας ἐν Φ.Ε.Κ. 358)1962 (τεῦχος Β')(*).

Ἄρθρον 2

Διὰ τοῦ ἄρθρου 4 τῆς ὡς ἄνω συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας καθορίζεται τὸ τιμολόγιον ἀμοιβῆς τῶν ἐργατῶν διὰ τὰς παρ' αὐτῶν παρεχομένας ἐργασίας καὶ ἐπὶ εἰσαγομένων ἐσφαγμένων καὶ ἐγδαρμένων σφαγίων (νωπὸν κρέας).

Ἄρθρον 3

Τὰ συμβαλλόμενα μέρη, λαμβάνοντα ὑπ' ὄψιν εἰδικῶς προκειμένου περὶ τῆς ἐν τῷ προηγουμένῳ ἄρθρῳ τῆς παρούσης κατηγορίας σφαγίων, ὅτι:

1) Τὸ ἰσχῦον τιμολόγιον ἀμοιβῆς ἐργασίας ἐκ δραχμῶν 9 κατὰ κεφαλὴν ζώου δὲν ἀναπροσαρμόσθη ἀπὸ πολλοῦ χρόνου.

2) Εἶναι δίκαιον, ὅπως τοῦτο ἀναθεωρηθῇ ἐπὶ τῷ τέλει προσαρμογῆς πρὸς τὰς σημερινὰς συνθήκας καὶ τὸν δείκτην οἰκονομικῶν ἀναγκῶν τῶν ἐργατῶν.

3) Ἐγένετο ἤδη προσαρμογὴ τοῦ τιμολογίου ἀμοιβῆς τῆς ἰδίας κατηγορίας ἐργατῶν τῶν Σφαγείων Πειραιῶς, κυρωθεῖσα δι' ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας.

4) Θεωροῦν καὶ ἀναγνωρίζουν ἐπιβεβλημένην τὴν ἀναθεώρησιν τοῦ τιμολογίου, ὅπερ καθορίζουν διὰ τῆς παρούσης εἰς δραχμὰς 12 κατὰ κεφαλὴν ἐπὶ τῶν εἰσαγομένων ἐσφαγμένων ζώων ἐκ τε τοῦ ἐσωτερικοῦ καὶ τοῦ ἐξωτερικοῦ, πλὴν τῶν ἐκ τοῦ Πειραιῶς.

Ἄρθρον 4

Ἐπαναλαμβάνεται καὶ διὰ τῆς παρούσης συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας, ὅτι ἡ καταβολὴ τῆς ἐργατικῆς ἀμοιβῆς θεωρεῖται ὑποχρέωσις τοῦ ἐργοδότου τότε μόνον ὅταν παρέχονται ὄντως καὶ ἀπροφασίστως ἐκ μέρους τῶν ἐργατῶν, κατὰ τὰ εἰδικώτερον ὑπὸ τῆς ἀρχικῆς συλλογικῆς συμβάσεως τῆς 19.9.1962 καθοριζόμενα, αἱ προβλεπόμεναι ὡς ὑποχρεωτικαὶ καὶ ἀπαραίτητοι ἐργασίαι. Ἐν ἐναντίᾳ περιπτώσει, ἤτοι ἐν ἀρνήσει, δυστροπίᾳ ἢ ἀπροθυμίᾳ τῆς ὅλης συμβαλλομένης ἐργατικῆς ὀργανώσεως ἢ τῶν ἐνιεταλμένων ἐργατῶν τῆς δυνάμεώς της νὰ παράσχουν προσηκόντως τὸ σύνολον ἢ τινας τῶν ὑπὸ τῆς βασικῆς συλλογικῆς συμβάσεως προβλεπομένων ἐργασιῶν, ἠτιῶς ἐπαναλαμβάνεται καὶ ἀναγνωρίζεται καὶ διὰ τῆς παρούσης, ὡς ἄλλως τε καὶ διὰ τῆς ἀρχικῆς συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας, ὅτι τοῦτο συνεπάγεται τὴν στέρησιν τοῦ δικαιώματος ἀναζητήσεως καὶ εἰσπράξεως ἐργατικῆς ἀμοιβῆς καὶ οὐδεμία γεννᾶται διὰ τὸν ἐργοδότην ὑποχρέωσις καταβολῆς τοιαύτης ἀμοιβῆς, ὡς ἄλλως τε προβλέπουν αἱ κείμεναι γενικαὶ διατάξεις δικαίου, ὅτι οὐδεὶς δικαιοῦται ἀμοιβῆς ἄνευ ἀντιστοίχου παροχῆς ἐργασίας.

Ἄρθρον 5

Ἡ παροῦσα ἀποτελεῖ συμπλήρωμα τῆς ἀπὸ 19.9.1962 συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας (Φ.Ε.Κ. 358)1962 τ. Β') καὶ ἰσχύει ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεώς της εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως, συνομολογεῖται δὲ ὡς ὡρισμένου χρόνου διαρκείας μέχρι τῆς 31ης Δεκεμβρίου 1967. Μέχρι τῆς ἰδίας χρονολογίας παρατείνεται ἡ ἰσχὺς καὶ τῆς ἀρχικῆς συλλογικῆς συμβάσεως τῆς 19.9.1962.

Οἱ συμβαλλόμενοι

(Ἕπονται ὑπογραφαί)

Ἡ παροῦσα δημοσιευθήτω διὰ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 9 Σεπτεμβρίου 1965

—

84104)6052)1965 Ἀπόφ. Ὑπουργοῦ Ἐργασίας

Περὶ δημοσιεύσεως εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως τῆς ἀπὸ 17.8.1965 συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας ἐκδοροσφαγέων λευκῶν κρεάτων Ἀθηνῶν «Ὁ Σωτήρ».

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 587 τῆς 9 Σεπτεμβρίου 1965)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν τὰς διατάξεις τοῦ ν. 3239) 1955, ὡς ἐτροποποιήθησαν καὶ συνεπληρώθησαν μεταγενεστέρως ὑπὸ τοῦ ν. δ. 3755)1957, ἀποφασίζομεν:

Ὅπως δημοσιευθῇ εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως (τεῦχος Β') ἡ ἀπὸ 17.8.1965 συλλογικὴ συμβασις ἐργασίας ἐκδοροσφαγέων λευκῶν κρεάτων Ἀθηνῶν «Ὁ Σωτήρ», κατατεθεῖσα ἡμῖν τὴν 23.8.1965, συνταχθέντος πρὸς τοῦτο τοῦ ὑπ' ἀριθ. 677)1965 πρακτικοῦ καταθέσεως, ἥτις ἔχει ὡς ἀκολούθως:

Συλλογικὴ σύμβασις

Ἐκδοροσφαγέων λευκῶν κρεάτων Ἀθηνῶν «Ὁ Σωτήρ»

Ἐν Ἀθήναις καὶ εἰς τὰ Γραφεῖα τῆς Πανελληνίου Ὁμοσπονδίας Ἐργατοϋπαλλήλων Κρέατος «Ἡ Ἕνωσις» (ὁδὸς Κρατίνου ἀριθ. 7) σήμερον τὴν 17ην Αὐγούστου 1965, ἡμέραν Τρίτην καὶ ὥραν 10 π.μ., συνελθόντες οἱ ὑπογεγραμμένοι ἀφ' ἑνὸς 1) Νικόλαος Βασσάλος, ἀντιπρόεδρος, 2) Ἡρακλῆς Μανῶς, γενικὸς γραμματεὺς τοῦ Συνδέσμου Ζωεμπόρων Σφαγείων Ἀθηνῶν, ἐκπροσώπων ταύτην, καὶ ἀφ' ἑτέρου οἱ 1) Σταμάτιος Τερεζάκης, πρόεδρος, 2) Κων)νος Λέδες, γενικὸς γραμματεὺς τῆς Πανελληνίου Ὁμοσπονδίας Ἐργατοϋπαλλήλων Κρέατος «Ἡ Ἕνωσις» 3) Μιχαὴλ Λαγός, πρόεδρος, καὶ 4) Γεώργιος Μορφονιός, γενικὸς γραμματεὺς τοῦ Σωματείου Ἐκδοροσφαγέων Ἀθηνῶν «Ὁ Σωτήρ», ἅπαντες δεόντως ἐξουσιοδοτημένοι ὑπὸ

(*) ΕΕΔ 21, 1524.

των ως άνωτέρω εκπροσωπούσιν οργανώσεων, υπέγραψαν την παρούσαν πρόσθετον συλλογικήν σύμβασιν, ήτις αποτελεί συμπλήρωμα της από 19.9.1962 όμοίας τοιαύτης, εγκριθείσης διά της υπ' αριθ. 76833)4926)9.10.1962 αποφάσεως του Υπουργού Εργασίας, δημοσιευθείσης εις το Φ.Ε.Κ. 359)1962 (τεύχος Β'), συμφωνηθέντων των εξής άμεσως κατωτέρω εκτιθεμένων.

Άρθρον 1

Το εν Αθήναις καθεστώς εργασίας σφαγής και εκδοράς των αιγοπροβατοειδών ρυθμίζεται υπό της από 19.9.1962 συλλογικής συμβάσεως εργασίας εργατοτεχνιτών εκδοροσφαγέων Αθηνών «Ο Σωτήρ», δημοσιευθείσης μετά της υπ' αριθ. 76833)4926)9.10.1962 κυρωτικής αποφάσεως του Υπουργού Εργασίας εν Φ.Ε.Κ. 359) 1962 (τεύχος Β').

Άρθρον 2

Διά του άρθρου 4 της ως άνω συλλογικής συμβάσεως εργασίας καθορίζεται το τιμολόγιον αμοιβής των εργατών διά τας παρ' αυτών παρεχομένας εργασίας και επί εισαγομένων εσφαγμένων και εγδαρμένων σφαγίων (νωπόν κρέας).

Άρθρον 3

Τα συμβαλλόμενα μέρη, λαμβάνοντα υπ' όψιν, ειδικώς προκειμένου περί της εν τω προηγουμένω άρθρω της παρούσης κατηγορίας σφαγίων, ότι:

1) Το ισχύον τιμολόγιον αμοιβής εργασίας εκ δραχμών 1.30 κατά κεφαλήν ζώου δεν αναπροσηρμόσθη από πολλού χρόνου.

2) Είναι δίκαιον, όπως τούτο αναθεωρηθή, επί τω τέλει προσαρμογής προς τας σημερινάς συνθήκας και τον δείκτην οικονομικών αναγκών των εργατών.

3) Εγένετο ήδη προσαρμογή του τιμολογίου αμοιβής της ιδίας κατηγορίας εργατών των Σφαγείων Πειραιώς, κυρωθείσα δι' αποφάσεως του Υπουργού Εργασίας.

4) Θεωρούν και αναγνωρίζουν επιβεβλημένην την αναθεώρησιν του τιμολογίου, όπερ καθορίζουν διά της παρούσης εις δραχμάς 1.45 κατά κεφαλήν επί των εισαγομένων εσφαγμένων ζώων εκ τε του εσωτερικού και του εξωτερικού (πλην των εκ του Πειραιώς).

Άρθρον 4

Επαναλαμβάνεται και διά της παρούσης συλλογικής συμβάσεως, ότι η καταβολή της εργατικής αμοιβής θεωρείται υποχρεώσεως του εργοδότου τότε μόνον, όταν παρέχωνται όντως και αποφασίστως εκ μέρους των εργατών, κατά το ειδικώτερον υπό της αρχικής συλλογικής συμβάσεως της 19.9.1962 καθοριζόμενα, αι προβλεπόμεναι ως υποχρεωτικαί και απαραίτητοι εργασίαι. Εν εναντία περιπτώσει, ήτοι εν αρνήσει, δυστροπία ή αποθυμία της ώδε συμβαλλομένης εργατικής οργανώσεως ή των εντεταλμένων εργατών της δυνάμεώς της να παράσχουν προσηκόντως το σύνολον ή τινας των υπό της βασικής συλλογικής συμβάσεως προβλεπομένων εργασιών, ρητώς επαναλαμβάνεται και αναγνωρίζεται και διά της παρούσης, ως άλλως τε και διά της αρχικής συλλογικής συμβάσεως εργασίας, ότι τούτο συνεπάγεται την στέρησιν του δικαιώματος αναζητήσεως και εισπράξεως εργατικής αμοιβής και ούδεμία γεννάται διά τον εργοδότην υποχρέωσις καταβολής τοιαύτης αμοιβής, ως άλλως τε προβλέπουν αι κείμεναι γενικαί διατάξεις δικαίου, ότι ουδείς δικαιούται αμοιβής άνευ αντιστοίχου παροχής εργασίας.

Άρθρον 5

Η παρούσα αποτελεί συμπλήρωμα της από 19.9.1962 συλλογικής συμβάσεως εργασίας (Φ.Ε.Κ. 359)1962 τ. Β') και ισχύει από της δημοσιεύσεώς της εις την Εφημερίδα της Κυβερνήσεως, συνομολογείται δε ως ωρισμένου χρόνου διαρκείας μέχρι της 31ης Δεκεμβρίου 1967. Μέχρι της ιδίας χρονολογίας παρατείνεται η ισχύς και της αρχικής συλλογικής συμβάσεως της 19.9.1962.

Οι συμβαλλόμενοι

(Έπονται υπογραφαί)

Η παρούσα δημοσιευθήτω διά της Εφημερίδος της Κυβερνήσεως.

Εν Αθήναις τη 9 Σεπτεμβρίου 1965

—

86409)6177)1965 Απόφ. Υπουργού Εργασίας

Περί κηρύξεως εκτελεστής της υπ' αριθ. 41)1965 αποφάσεως του Π.Δ.Δ.Δ. Αθηνών περί των αποδοχών, όρων εργασίας κλπ. των πρακτικών μηχανικών, μηχανοδηγών, θερμαστών κλπ. άπάσης της χώρας.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 595 της 14 Σεπτεμβρίου 1965)

Έχοντες υπ' όψιν: 1) Τας διατάξεις της παραγράφου 1 του άρθρου 20 του ν. 3239)1955, ως ετροποποιήθησαν υπό του ν.δ. 3755)1957, 2) Την υπ' αριθ. 41)1965 του Π.Δ.Δ.Δ. Αθηνών, καθ' ης δεν ησκήθη έφεσις, αποφασίζομεν:

Κηρύσσομεν εκτελεστήν την υπ' αριθ. 41)1965 απόφασιν του Π.Δ.Δ.Δ. Αθηνών «περί των αποδοχών, όρων εργασίας κλπ. των πρακτικών μηχανικών, μηχανοδηγών, θερμαστών κλπ. άπάσης της χώρας», εκδοθείσαν εις επίλυσιν διενέξεως μεταξύ των: α) Ομοσπονδίας Μηχανικών και Θερμαστών Βιομηχανίας και Γεωργίας Ελλάδος αφ' ενός και β) Συνδέσμου Ελλήνων Βιομηχάνων αφ' ετέρου και της οποίας το διατακτικόν έχει ως ακολούθως:

1) Τα κατώτατα όρια βασικών μηνιαίων μισθών των πρακτικών μηχανικών, μηχανοδηγών, θερμαστών και αρχιθερμαστών, των κεκτημένων τα υπό του νόμου προβλεπόμενα διπλώματα ή πτυχία ή άδειας και απασχολουμένων εις τα πάσης φύσεως βιομηχανικά εργαστάσια και μηχανολογικάς εγκαταστάσεις της χώρας, κινητάς ή μή, αύξάνονται ως ακολούθως:

α) Από 1.2.1965 κατά ποσοστόν 3ο/ο.

β) Άπο 1.8.1965 κατά ποσοστόν 8ο/ο.

2) Κατά τα λοιπά εξακολουθούν ισχύουσαι αι διατάξεις της ὑπ' ἀριθ. 1 1964 αποφάσεως του Π.Δ.Δ.Δ. 'Αθηνών «περί αύξησεως των αποδοχών των πρακτικών μηχανικών, μηχανοδηγών, θερμαστών κλπ. άπάσης της χωρας» (πράξις καταθέσεως Εἰρηνοδικείων 'Αθηνών 13)18.2.1964, κοινοποιήσεις εἰς 'Υπουργείον 'Εργασίας 13591)18.2.1964)(*).

3) Τυχόν καταβαλλόμεναι αποδοχαί ανώτεραι των δια της παρούσης καθοριζομένων δέν δύνανται να μειωθώσιν.

4) Ἡ ἰσχυς της παρούσης ἄρχεται ἀπό 1. 2. 1965.

Ἡ παρούσα δημοσιευθήτω διά της 'Εφημερίδος της Κυβερνήσεως.

'Εν 'Αθήναις τῇ 13 Σεπτεμβρίου 1965

—

86531)6200)1965 'Απόφ. 'Υπουργοῦ 'Εργασίας

Περί παρατάσεως ἰσχύος της ὑπ' ἀριθ. 7)1963 αποφάσεως του Π.Δ.Δ.Δ. Πειραιῶς, ἐπικυρωθείσης διά της ὑπ' ἀριθ. 2)1964 ὁμοίας του Δ.Δ.Δ.Δ. Πειραιῶς «περί των ὅρων ἀμοιβῆς του ἐπί σχέσει ἐργασίας ἰδιωτικοῦ δικαίου προσωπικοῦ 'Υπηρεσιῶν Δασοτεχνικῶν 'Έργων 'Υπουργείου Γεωργίας».

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 618 της 17 Σεπτεμβρίου 1965)

'Έχοντες ὑπ' ὄψιν: 1) Τάς διατάξεις της παραγράφου 3 του ἄρθρου 4 του ν. 3239)1955. 2) Την κοινοποιηθεῖσαν ἡμῖν ἔγγραφον δήλωσιν καταγγελίας της ἐν θέματι ἀποφάσεως. 3) Σχετικήν γνωμοδότησιν του 'Εθνικοῦ Γνωμοδοτικοῦ Συμβουλίου Κοινωνικῆς Πολιτικῆς, ληφθεῖσαν κατά την συνεδρίασιν αὐτοῦ της 2.9.1965, ἀποφασίζομεν:

'Αναστέλλομεν ἐπί τρίμηνον χρονικόν διάστημα, ἤτοι μέχρις 7.1.1965, την ἐπέλευσιν τῶν ἐννόμων ἀποτελεσμάτων ἐκ της καταγγελίας της ὑπ' ἀριθ. 7)1963 αποφάσεως του Π.Δ.Δ.Δ. Πειραιῶς, ἐπικυρωθείσης διά της ὑπ' ἀριθ. 2) 1964 ὁμοίας του Δ.Δ.Δ.Δ. Πειραιῶς «περί των ὅρων ἀμοιβῆς του ἐπί σχέσει ἐργασίας ἰδιωτικοῦ δικαίου προσωπικοῦ 'Υπηρεσιῶν Δασοτεχνικῶν 'Έργων 'Υπουργείου Γεωργίας», κατατεθείσης εἰς τό Εἰρηνοδικεῖον 'Αθηνῶν διά της ὑπ' ἀριθ. 30)2.3.1964 πράξεως καταθέσεως (**).

Ἡ παρούσα δημοσιευθήτω διά της 'Εφημερίδος της Κυβερνήσεως.

'Εν 'Αθήναις τῇ 13 Σεπτεμβρίου 1965

—

86532)6201)1965 'Απόφ. 'Υπουργοῦ 'Εργασίας

Περί παρατάσεως ἰσχύος της ὑπ' ἀριθ. 7)1964 αποφάσεως του Π.Δ.Δ.Δ. Πειραιῶς «περί των ὅρων ἀμοιβῆς καί ἐργασίας του προσωπικοῦ των διαφόρων 'Υπηρεσιῶν καί Ἱδρυμάτων του 'Υπουργείου Γεωργίας».

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 618 της 17 Σεπτεμβρίου 1965)

'Έχοντες ὑπ' ὄψιν: 1) Τάς διατάξεις της παραγράφου 3 του ἄρθρου 4 του νόμου 3239)1955. 2) Την κοινοποιηθεῖσαν ἡμῖν ἔγγραφον δήλωσιν καταγγελίας της ἐν θέματι αποφάσεως. 3) Σχετικήν γνωμοδότησιν του 'Εθνικοῦ Γνωμοδοτικοῦ Συμβουλίου Κοινωνικῆς Πολιτικῆς, ληφθεῖσαν κατά την συνεδρίασιν αὐτοῦ της 2.9.1965, ἀποφασίζομεν:

'Αναστέλλομεν ἐπί τρίμηνον χρονικόν διάστημα, ἤτοι μέχρι 12.1.1966, την ἐπέλευσιν τῶν ἐννόμων ἀποτελεσμάτων ἐκ της καταγγελίας της ὑπ' ἀριθ. 7)1964 αποφάσεως του Π.Δ.Δ.Δ. Πειραιῶς «περί των ὅρων ἀμοιβῆς καί ἐργασίας του προσωπικοῦ των διαφόρων 'Υπηρεσιῶν καί Ἱδρυμάτων του 'Υπουργείου Γεωργίας», κηρυχθείσης ἐκτελεστῆς διά της ὑπ' ἀριθ. 42012)1964 ὑπουργικῆς ἀπωφάσεως (Φ.Ε.Κ. 182 Β' της 18.5.1964)(*).

Ἡ παρούσα δημοσιευθήτω διά της 'Εφημερίδος της Κυβερνήσεως.

'Εν 'Αθήναις τῇ 13 Σεπτεμβρίου 1965

—

86553)6202)1965 'Απόφ. 'Υπουργοῦ 'Εργασίας

Περί παρατάσεως ἰσχύος της ὑπ' ἀριθ. 33) 1964 αποφάσεως του Δ.Δ.Δ.Δ. 'Αθηνῶν «περί των ὅρων ἀμοιβῆς καί ἐργασίας των ἐργαζομένων εἰς τά βαφεῖα, τυπογραφεῖα, φινιριστήρια, καθαριστήρια, σιδηρωτήρια καί λευκαντήρια Δ.Π.Π.».

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 616 της 17 Σεπτεμβρίου 1965)

'Έχοντες ὑπ' ὄψιν: 1) Τάς διατάξεις της παραγράφου 3 του ἄρθρου 4 του ν. 3239)1955. 2) Την κοινοποιηθεῖσαν ἡμῖν ἔγγραφον δήλωσιν καταγγελίας της ἐν θέματι αποφάσεως. 3) Σχετικήν γνωμοδότησιν του 'Εθνικοῦ Γνωμοδοτικοῦ Συμβουλίου Κοινωνικῆς Πολιτικῆς, ληφθεῖσαν κατά την συνεδρίασιν αὐτοῦ της 2.9.1965, ἀποφασίζομεν:

'Αναστέλλομεν ἐπί τρίμηνον χρονικόν διάστημα, ἤτοι μέχρις 9.1.1966, την ἐπέλευσιν τῶν ἐννόμων ἀποτελεσμάτων ἐκ της καταγγελίας της ὑπ' ἀριθ. 33)1964 αποφάσεως του Δ.Δ.Δ.Δ. 'Αθηνῶν «περί των ὅρων ἀμοιβῆς καί ἐργασίας των ἐργαζομένων εἰς τά βαφεῖα, τυπογραφεῖα, φινιριστήρια, σιδηρωτήρια, πλυντήρια, καί λευκαντήρια 'Αθηνῶν - Πειραιῶς - Περιχώρων κηρυχθείσης ἐκτελεστῆς διά της ὑπ' ἀριθ. 93)10)1964 ὑπουργικῆς αποφάσεως (Φ.Ε.Κ. 446 τεῦχος Β' της 15.10.1964 (**).

Ἡ παρούσα δημοσιευθήτω διά της 'Εφημ-

(*) ΕΕΔ 23, 377.
(**) ΕΕΔ 23, 695.

(*) ΕΕΔ 23,825.
(**) ΕΕΔ 23, 1342.

ρίδος της Κυβερνήσεως.

Έν Αθήναις τῇ 13 Σεπτεμβρίου 1965

—

85394)6110)1965 Απόφ. Υπουργού Εργασίας

Περί παρατάσεως ισχύος συλλογικής συμβάσεως εργασίας εργατοτεχνιτών Χημικής Βιομηχανίας.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 613 της 17 Σεπτεμβρίου 1965)

Έχοντες υπ' όψιν: 1) Τάς διατάξεις της παραγράφου 3 του άρθρου 4 του νόμου 3239)1955. 2) Την κοινοποιηθείσαν ημίν έγγραφον δήλωσιν καταγγελίας της εν θέματι συλλογικής συμβάσεως εργασίας και 3 Σχετικήν γνωμοδότησιν του Εθνικού Γνωμοδοτικού Συμβουλίου Κοινωνικής Πολιτικής, ληφθείσαν κατά την συνεδρίασιν αύτου της 2.9.1965, αποφασίζομεν:

Αναστέλλομεν επί τρίμηνον χρονικόν διάστημα, ήτοι μέχρι 14.12.1965, την επέλευσιν των εννόμων αποτελεσμάτων εκ της καταγγελίας της από 13.6.1964 συλλογικής συμβάσεως εργασίας εργατών Χημικής Βιομηχανίας (Φ.Ε.Κ. 264, τεύχος Β' της 10.7.1965)(*).

Η παρούσα δημοσιευθήτω διά της Εφημερίδος της Κυβερνήσεως.

Έν Αθήναις τῇ 9 Σεπτεμβρίου 1965

—

85392)6108)1965 Απόφ. Υπουργού Εργασίας

Περί κηρύξεως υποχρεωτικών των από: α) 18.6.1965 συλλογικής συμβάσεως εργασίας εργατοτεχνιτών σιδηροβιομηχανίας και β) 2.8.1965 συλλογικής συμβάσεως εργασίας εργατοτεχνιτών σιδηροβιομηχανίας (Συμπληρωματική - Ερμηνευτική).

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 618 της 17 Σεπτεμβρίου 1965)

Έχοντες υπ' όψιν: 1) Τάς διατάξεις της παραγράφου 2 του άρθρου 5 του ν. 3239)1955. 2) Γνωμοδότησιν του κατ' άρθρον 28 του ν. 4239)1955 Εθνικού Γνωμοδοτικού Συμβουλίου Κοινωνικής Πολιτικής, ληφθείσαν κατά την συνεδρίασιν αύτου της 2.9.1965, και 3) Τάς από α) 18.6.1965 συλλογικήν σύμβασιν εργασίας εργατοτεχνιτών σιδηροβιομηχανίας και β) 2.8.1965 συλλογικήν σύμβασιν εργασίας εργατοτεχνιτών σιδηροβιομηχανίας (συμπληρωματική - ερμηνευτική), αποφασίζομεν:

Κηρύσσομεν υποχρεωτικάς καθ' όλας αύτων τάς διατάξεις διά πάντας τους εργοδότας και μισθωτούς του επαγγέλματος, όπερ αφορούν αύται, τάς από α) 18.6.1965 συλλογικήν σύμβασιν εργασίας εργατοτεχνιτών σιδηροβιομηχανίας (Φ.Ε.Κ. 426, τεύχος Β' της 14.7.1965) και β) 2.8.1965 συλλογικήν σύμβασιν εργασίας εργατοτεχνιτών σιδηροβιομηχανίας (συμπληρωματι-

(*) ΕΕΔ 23, 950.

Η παρούσα δημοσιευθήτω διά της Εφημερίδος της Κυβερνήσεως.

Έν Αθήναις τῇ 13 Σεπτεμβρίου 1965

—

85393)6109)1965 Απόφ. Υπουργού Εργασίας

Περί παρατάσεως ισχύος συλλογικής συμβάσεως εργασίας των εργατοτεχνιτών διθειούχου άνθρακος Ελευσίνος.

(Ε.Κ.τ. Β' φ. 613 της 17 Σεπτεμβρίου 1965)

Έχοντες υπ' όψιν: 1) Τάς διατάξεις της παραγράφου 3 του άρθρου 4 του νόμου 3239)1955. 2) Την κοινοποιηθείσαν ημίν έγγραφον δήλωσιν καταγγελίας της εν θέματι συλλογικής συμβάσεως εργασίας και 3) Σχετικήν γνωμοδότησιν του Εθνικού Γνωμοδοτικού Συμβουλίου Κοινωνικής Πολιτικής, ληφθείσαν κατά την συνεδρίασιν αύτου της 2.9.1965, αποφασίζομεν:

Αναστέλλομεν επί τρίμηνον χρονικόν διάστημα, ήτοι μέχρις 7.12.1965, την επέλευσιν των εννόμων αποτελεσμάτων εκ της καταγγελίας της από 5.6.1964 συλλογικής συμβάσεως εργασίας των εργατοτεχνιτών διθειούχου άνθρακος Ελευσίνος (Φ.Ε.Κ. 251, τεύχος Β' της 6.7.1964(**).

(*) ΕΕΔ 23, 1533.

(**) ΕΕΔ 23, 890.

85384)6203)1965 Απόφ. Υπουργού Εργασίας

Περί παρατάσεως ισχύος της υπ' αριθ. 15) 1964 αποφάσεως του Δ.Δ.Δ.Δ. Πειραιώς περί των όρων αμοιβής και εργασίας των εργατοτεχνιτών καπνοβιομηχανίας άπάσης της χώρας.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 616 της 17 Σεπτεμβρίου 1965)

Έχοντες υπ' όψιν: 1) Τάς διατάξεις της παραγράφου 3 του άρθρου 4 του νόμου 3239)1955. 2) Την κοινοποιηθείσαν ημίν έγγραφον δήλωσιν καταγγελίας της εν θέματι αποφάσεως. 3) Σχετικήν γνωμοδότησιν του Εθνικού Γνωμοδοτικού Συμβουλίου Κοινωνικής Πολιτικής, ληφθείσαν κατά την συνεδρίασιν αύτου της 2.9.1965, αποφασίζομεν:

Αναστέλλομεν επί τρίμηνον χρονικόν διάστημα, ήτοι μέχρις 28.12.1965, την επέλευσιν των εννόμων αποτελεσμάτων εκ της καταγγελίας της υπ' αριθ. 15)1964 αποφάσεως του Δ.Δ.Δ.Δ. Πειραιώς «περί των όρων αμοιβής και εργασίας των εργατοτεχνιτών καπνοβιομηχανίας άπάσης της χώρας», κατατεθείσης εις το Ειρηνοδικείον Αθηνών διά της υπ' αριθ. 125)14.11.1964 πράξεως καταθέσεως και κηρυχθείσης εν συνεχεία υποχρεωτικής διά της υπ' αριθ. 65384)4816)1965 υπουργικής αποφάσεως (Φ.Ε.Κ. 442)24.7.1965 τεύχος Β')(*).

Η παρούσα δημοσιευθήτω διά της Εφημερίδος της Κυβερνήσεως.

Έν Αθήναις τῇ 13 Σεπτεμβρίου 1965

κή - ερμηνευτική (Φ.Ε.Κ. 567 τεύχος Β' της 1.9.1965) (*).

Η ισχύς της παρούσης άρχεται από της δημοσιεύσεως της εις την Εφημερίδα της Κυβερνήσεως.

Η παρούσα δημοσιευθήτω διά της Εφημερίδος της Κυβερνήσεως.

Εν Αθήναις τη 9 Σεπτεμβρίου 1965

—

85395)6111)1965 Απόφ. Υπουργού Εργασίας

Περί παρατάσεως ισχύος συλλογικής συμβάσεως εργασίας εργατοτεχνιτών ύδραυλικών και λευκοσιδηρουργών Θεσσαλονίκης.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 613 της 17 Σεπτεμβρίου 1965)

Έχοντες υπ' όψιν: 1) Τας διατάξεις της παραγράφου 3 του άρθρου 4 του νόμου 3239)1955, 2) Την κοινοποιηθείσαν ημίν έγγραφον δήλωσιν καταγγελίας της εν θέματι συλλογικής συμβάσεως εργασίας και 3) σχετικήν γνωμοδότησιν του Εθνικού Γνωμοδοτικού Συμβουλίου Κοινωνικής Πολιτικής, ληφθείσαν κατά την συνεδρίασιν αύτου της 2.9.1965, αποφασίζομεν:

Αναστέλλομεν επί 3μηνον χρονικόν διάστημα, ήτοι μέχρις 24.12.1965, την επέλευσιν των εννόμων αποτελεσμάτων εκ της καταγγελίας της από 7.7.1964 συλλογικής συμβάσεως εργασίας εργατοτεχνιτών ύδραυλικών και λευκοσιδηρουργών Θεσσαλονίκης (Φ.Ε.Κ. 822, τεύχος Β' της 13.8.1964) (**).

Η παρούσα δημοσιευθήτω διά της Εφημερίδος της Κυβερνήσεως.

Εν Αθήναις τη 9 Σεπτεμβρίου 1965

—

71876)23047)1965 Απόφ. Υπουργού Εργασίας

Περί καθορισμού σειράς προτεραιότητος τοποθετήσεως ανέργων ελαιουργοσαπωνοποιών περιοχής Θεσσαλονίκης.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 613 της 17 Σεπτεμβρίου 1965)

Έχοντες υπ' όψιν: 1) Τας διατάξεις της παραγράφου 5 του άρθρου 5 ν. δ. 2656)1953 «περί οργανώσεως και ελέγχου αγοράς εργασίας» και 2) Την ανάγκην ρυθμίσεως της απασχολήσεως των ανέργων ελαιουργοσαπωνοποιών και σπορελαιοτριβών Θεσσαλονίκης, προς τον σκοπόν άφ' ενός μεν της απορροφήσεως των ανέργων του κλάδου τούτου, άφ' ετέρου δε της απροσκόπτου λειτουργίας των εν τη περιοχή Θεσσαλονίκης λειτουργούντων ελαιουργικών επιχειρήσεων, αποφασίζομεν:

Καθορίζομεν την σειράν προτεραιότητος τοποθετήσεως των εις τα εν τη περιοχή Θεσσαλονίκης λειτουργούντα ελαιουργοσαπωνοποιεία και σπορελαιοτριβεία απασχολουμένων ως ακολούθως

α) Κατ' απόλυτον προτεραιότητα δέον να τοποθετούνται οι άνεργοι εργατοτεχνίται ελαιουργοσαπωνοποιοί και σπορελαιοτριβείς, οι έγκαταστημένοι εις την περιοχήν Θεσσαλονίκης μέχρι του έτους 1960.

β) Εξαντλουμένων των ανέργων της κατηγορίας ταύτης, δέον να τοποθετούνται οι άνεργοι ελαιουργοσαπωνοποιοί και σπορελαιοτριβείς, οι εγκατεστημένοι εις την ως άνω περιοχήν μέχρι του έτους 1961 και εν συνεχεία οι μεταγενεστέρως εγκατασταθέντες.

Η τοποθέτησις των ανωτέρω εργατοτεχνιτών εις την εργασίαν θα ενεργήται παρά του Γραφείου Εύρέσεως Εργασίας Θεσσαλονίκης κατά σειράν της εν αύτω ημερομηνίας έγγραφής των ως ανέργων, του εργοδότου δυναμένου να αρνηθή ητιολογημένως την πρόσληψιν των υπό του Γ.Ε.Ε. υποδεικνυομένων, εις περίπτωσιν, καθ' ην η τυχόν πρόσληψίς των θα επέφερεν ανωμαλίαν εις την απρόσκοπτον λειτουργίαν της επιχειρήσεώς του.

Τα Γραφεία Εύρέσεως Εργασίας Θεσσαλονίκης, προς ά κοινοποιείται η παρούσα, εντέλλεται διά την αύστηράν εφαρμογήν της.

Η ισχύς της παρούσης άρχεται από της δημοσιεύσεως της εις την Εφημερίδα της Κυβερνήσεως.

Εν Αθήναις τη 10 Σεπτεμβρίου 1965

—

ΔΙΑΙΤΗΤΙΚΑΙ ΑΠΟΦΑΣΕΙΣ Κ.Λ.Π.

14)1965 Απόφ. Δευτεροβαθμίου Διοικητικού Διαιτητικού Δικαστηρίου Πειραιώς

Περί των όρων αμοιβής του προσωπικού της Ανωνύμου Τεχνικής Εταιρείας Υδραυλικών και Εξυγιαντικών Έργων (*).

. . . . . .

Διά ταύτα

Μεταρρυθμίζει την εκκαλουμένην υπ' αριθ. 24)1964 απόφασιν του Π.Δ.Δ.Δ. Πειραιώς, ής το διατακτικόν διατυπούται ως εξής:

1) Τα κατώτατα όρια ημερομισθίων και μηνιαίων μισθών, τα προσδιοριζόμενα υπό της από 30.4.1963 συλλογικής συμβάσεως εργασίας του προσωπικού αξίας έργων της Ανωνύμου Τεχνικής Εταιρείας Υδραυλικών και Εξυγιαντικών Έργων, Υ.Δ.Ρ.Ε.Ξ. (Φ.Ε.Κ. αριθ. 213 τ. Β' της 20.5.1965)(**) αύξάνονται ως ακολούθως:

Α' Ημερομίσθια:

1) Από 1 Ιουνίου 1964 μέχρι 30 Νοεμβρίου

(*) Κατετέθη παρά τω Γραμματεί του Ειρηνοδικείου Αθηνών, κατ' άρθρον 20 νόμου 3239)1955, συνταχθείσης της υπ' αριθ. 115 της 19.8.1965 πράξεως καταθέσεως, και εκοινοποιήθη εις τό Υπουργείον Εργασίας την 20.8.1965.

(**) ΕΕΔ 22, 717.

(*) ΕΕΔ 24, 945, 1146.

(**) ΕΕΔ 23, 1078.

1964 παρέχεται αύξησις 6 ο/ο

ΙΙ) Άπό 1 Δεκεμβρίου 1964 καί έφεξής παρέχεται αύξησις 10 ο/ο.

Β' Μισθοί :

Ι) Άπό 1 Ίουνίου 1964 μέχρι 30 Νοεμβρίου 1964 παρέχεται αύξησις 6 ο/ο.

ΙΙ) Άπό 1 Δεκεμβρίου 1964 καί έφεξής παρέχεται αύξησις μέχρι μισθοῦ δραχμῶν 3.000 μηνιαίως 15 ο/ο καί άπό δραχμάς 3.001 καί άνω μηνιαίως 10 ο/ο.

2) Εἰς την άπό 1 Δεκεμβρίου 1964 καί έφεξῆς προβλεπομένην ὡς άνωτέρω αύξησιν 10 ο/ο (§ Α' ΙΙ) διά τούς έπί ήμερομισθίῳ άμειβομένους καί 10 - 15 ο/ο άναλόγως τῶν καταβαλλομένων μισθῶν (§ Β' ΙΙ) διά τούς έπί μηνιαίῳ μισθῷ άμειβομένους καί περιλαμβανομένους δι' άμφοτέρας τάς περιπτώσεις εἰς τάς είδικότητας καί κατηγορίας, τάς άναφερομένας εἰς την άπό 30.4.1963 συλλογικην σύμβασιν έργασίας, συμψηφίζεται α) ἡ άνωτέρω άπό 1.6.1964 μέχρι 30.11.1964 προβλεπομένη (§ Α' 1 καί Β' 1 άντιστοίχως) αύξησις 6 ο/ο, β) ἡ άπό 1.12.1964 χορηγηθεῖσα αύξησις 10 ἡ 15 ο/ο δυνάμει τῆς ὑπ' άριθ. Δ. 35737/2.12.1964 άποφάσεως τοῦ Ύπουργοῦ Δημοσίων Έργων, γ) πάσα αύξησις, χορηγηθεῖσα άπό τῆς ἰσχύος τῆς παρούσης (1.6.1964 καί έντεῦθεν), κατ' έφαρμογήν συλλογικῶν συμβάσεων έργασίας ἡ διαιτητικῶν άποφάσεων, δεσμευουσῶν ὁπωσδήποτε την έργοδοτίδα έπιχείρησιν καί δ) πάσα οἰκειοθελής αύξησις πέραν τῶν οὕτω κατά την παράγραφον 1 διαμορφουμένων κατωτάτων ὁρίων ἡμερομισθίων καί μισθῶν.

3) Εἰς τά κατώτατα ὅρια ἡμερομισθίων καί μισθῶν, ὅπου κατά την διαμόρφωσίν των, μετά την αύξησιν τοῦ 6 ο/ο, 10 ο/ο ἡ 15 ο/ο, προκύπτει κλάσμα άνωτερον τῶν δραχμῶν 0,50 (συμπεριλαμβανομένου) προστίθεται διά την στρογγυλοποίησιν μία (1) άκεραία δραχμή, ὅπου δε ὑπολείπεται τούτου, ἤτοι εἶναι κατώτερον τῶν δραχμῶν 0,49 (συμπεριλαμβανομένου) άπαλείφεται.

4) Οἱ έπί μηνιαίῳ μισθῷ φύλακες, οἱ ἔχοντες ἡ άποκτῶντες τάς προυποθέσεις ἡλικίας καί προϋπηρεσίας, τάς προβλεπομένας ὑπό τῶν έκάστοτε έθνικῶν γενικῶν συλλογικῶν συμβάσεων έργασίας ἡ ὁμοίας έκτάσεως διαιτητικῶν άποφάσεων διά τούς άνειδικεύτους έργάτας, δικαιοῦνται τό 25πλάσιον τοῦ έκάστοτε ἰσχυοντος ἡμερομισθίου τοῦ άνειδικεύτου έργάτου, έφ' ὅσον αἱ διά τῆς παρούσης καθοριζόμεναι άποδοχαί εἶναι μικρότεραι.

5) Προκειμένου περί τοῦ έπί μηνιαίῳ μισθῷ άμειβομένου προσωπικοῦ τά ὡς άνω διαμορφούμενα κατώτατα ὅρια μηνιαίων μισθῶν προσαυξάνονται δι' έπιδόματος γάμου έκ δραχμῶν 100 μηνιαίως, χορηγούμενον διά την μή έργαζομένην ἡ μή συνταξιοδοτουμένην σύζυγον άπό τῆς πρώτης τοῦ έπομένου μηνός τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρούσης εἰς την Έφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως ἡ άλλως τῆς νομίμου καταθέσεως παρά τῷ Γραμματεῖ τοῦ Εἰρηνοδικείου.

6) Προκειμένου ὁμοίως περί τοῦ έπί μηνιαίῳ μισθῷ άμειβομένου προσωπικοῦ τά ὡς άνω διαμορφούμενα κατώτατα ὅρια μηνιαίων μισθῶν προσαυξάνονται δι' έπιδόματος προϋπηρεσίας έκ ποσοστοῦ 5ο/ο δι' έκάστην συμπεπληρωμένην πενταετίαν καί μέχρι δύο (2) πενταετιῶν, χορηγουμένου άπό τῆς πρώτης (1ης) τοῦ έπομένου μηνός τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρούσης διά τῆς Έφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως ἡ άλλως τῆς νομίμου καταθέσεως τῆς παρούσης παρά τῷ Γραμματεῖ τοῦ Εἰρηνοδικείου.

7) Άπαντες οἱ έργαζόμενοι κατά τάς νυκτερινάς ὥρας, Κυριακάς καί έξαιρεσίμους ἡμέρας δικαιοῦνται τῶν προσαυξήσεων τῶν προβλεπομένων ὑπό τῶν σχετικῶν κοινῶν άποφάσεων τῶν Ύπουργῶν Οἰκονομικῶν καί Έργασίας.

8) Εἰς ζεῦγος χειριζομένων έπικρουστικα μηχανήματα (πιστολέττα) εἰς συνεργεῖα ὑπαίθρου θά χορηγῆται πρόσθετον έπίδομα άνερχόμενον εἰς 50 ο/ο τῶν ὡς άνωτέρω διαμορφουμένων κατωτάτων ὁρίων άποδοχῶν των καί μόνον δι' ὡς ὥρας άσχολοῦνται εἰς τον χειρισμόν τῶν προαναφερθέντων μηχανημάτων.

9) Εἰς άπαν άνεξαιρέτως τό προσωπικόν ὅλων τῶν είδικοτήτων, τό άπασχολούμενον εἰς έργασίας έπισκευῆς, συντηρήσεως, καθαρισμοῦ κλειστῶν άγωγῶν άκαθάρτων ὑδάτων ἐν λειτουργίᾳ, ὡς καί άντλιοστασίων άκαθάρτων ὑδάτων, θά καταβάλληται δι' ὡς ὥρας άσχολεῖται εἰς τάς έργασίας ταύτας έπίδομα άνθυγιεινῆς έργασίας έξ 25 ο/ο έπί τῶν ὡς άνωτέρω διαμορφουμένων κατωτάτων ὁρίων άποδοχῶν των.

Τό έπίδομα τοῦτο θά χορηγῆται έπίσης καί εἰς τό προσωπικόν ὅλων τῶν είδικοτήτων ὁράκις έκτελεῖ, ὑπό άνθυγιεινάς συνθήκας, έργασίας διευθετήσεως ἡ καθαρισμοῦ άνοικτῶν άγωγῶν, άκαθάρτων ὑδάτων ἡ ρευμάτων, έντός τῶν ὁποίων ρέουσιν άκάθαρτα ὕδατα, περιοριζόμενον καί χορηγούμενον μόνον εἰς έκείνους έκ τῶν έργαζομένων, οἵτινες λόγῳ τῆς φύσεως τῆς έργασίας των θά εὑρίσκωνται ἐν άμέσῳ έπαφῇ μέ τά άκάθαρτα ὕδατα, καί έφ' ὅσον τοῦτο κρίνεται άναγκαῖον παρά τῆς Ύπηρεσίας Έλέγχου, μετά πρότασιν τῆς Έταιρείας.

Καί εἰς την περίπτωσιν ταύτην τό ὡς άνωτερω έπίδομα θά καταβάλληται μόνον δι' ὡς ὥρας τό προσωπικόν άσχολεῖται εἰς τάς ρηθείσας έργασίας.

10) Κατά τάς έργασίμους ὥρας, καθ' ἃς ἐπέρχεται διακοπή τῆς έργασίας λόγῳ βροχῆς, θά καταβάλληται, κατά τά καθιερωμένα, εἰς τό έργατοτεχνικόν προσωπικόν ποσοστόν 50 ο/ο τῆς άντιστοιχούσης εἰς τάς ὥρας, καθ' ἃς ἐπῆλθεν ἡ διακοπή τῆς έργασίας ὁμοιβῆς.

11) Ἡ παροῦσα δέν ἔχει έφαρμογήν διά τούς ἐν τῇ παρούσῃ άναφερομένους μισθωτούς διαφόρων είδικοτήτων καί κατηγοριῶν, τῶν ὁποίων αἱ άποδοχαί ρυθμίζονται ἡ θέλουσι ρυθμισθῆ δι' έθνικῶν ὁμοιοεπαγγελματικῶν, τοπικῶν ἡ είδικῶν συλλογικῶν συμβάσεων έργασίας ἡ διαιτητικῶν άποφάσεων, δεσμευουσῶν την έπιχείρησιν καί προβλεπουσῶν εὐνοϊκωτέρους ὅρους ὁμοιβῆς καί έργασίας.

12) Καταβαλλόμεναι άποδοχαί, άνώτεραι τῶν

δια τῆς παρούσης καθοριζομένων, δεν μειοῦνται.

13) Ἡ ἰσχὺς τῆς παρούσης ἄρχεται ἀπὸ τῆς 1ης Ἰουνίου 1964 ἢ εἰδικώτερον κατὰ τὰ ἐν ἑκάστῃ περιπτώσει ἀνωτέρω ὁριζόμενα.

Ἐκρίθη, ἀπεφασίσθη καὶ ἐδημοσιεύθη.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 1ῃ Ἰουλίου 1965

—

Διορθώσεις ἡμαρτημένων

(Ε.Κ. τ. Α' φ. 164 τῆς 26 Αὐγούστου 1965)

Εἰς τὸ ὑπ' ἀριθ. 620)27.7.1965 β.δ)γμα περὶ κυρώσεως Κανονισμοῦ Προσωπικοῦ Ὑπηρεσίας Λειτουργείων τῆς Ἑταιρείας «Ἑλληνικοὶ Ἠλεκτρικοὶ Σιδηρόδρομοι Α.Ε (Ε.Η.Σ.)», δημοσιευθὲν εἰς τὸ ὑπ' ἀριθ. 141, τεῦχος Α', φύλλον τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως τῆς 27 Ἰουλίου 1965(*), ἐπέρχονται αἱ κάτωθι διορθώσεις ἡμαρτημένων :

Εἰς τὴν παράγραφον 2 τοῦ ἄρθρου 1, στίχον πρῶτον ἀντὶ «τυγχάνει», διορθοῦται εἰς τὸ ὀρθὸν «ὑπάγεται»

Εἰς τὴν παράγραφον 1 τοῦ ἄρθρου 3, στίχον τρίτον καὶ μετὰ τὴν λέξιν Ἑταιρείας, ἀντὶ «ἀναλόλως», διορθοῦται εἰς τὸ ὀρθὸν «ἀναλόγως»

Εἰς τὴν παράγραφον 3 τοῦ ἄρθρου 7, στίχον ὄγδοον, μετὰ τὴν λέξιν «Ὑπουργοῦ» καὶ πρὸ τῆς λέξεως «Συγκοινωνιῶν» τίθεται ἡ λέξις «τῶν».

Εἰς τὴν παράγραφον 1 ἑδάφιον γ' τοῦ ἄρθρου 24, στίχον πέμπτον, ἀντὶ «ἀπὸ 4 μέχρι 13 ἡμερῶν» διορθοῦται εἰς τὸ ὀρθὸν «μέχρι 3 ἡμερῶν»

Εἰς τὴν παράγραφον 1 τοῦ ἄρθρου 29, στίχον δεύτερον, ἀντὶ «ἐφ' ὅσον» διορθοῦται εἰς τὸ ὀρθὸν «ἐφ' ὅσον».

Εἰς τὴν παράγραφον 3 τοῦ ἄρθρου 35, στίχον ἕβδομον, ἀντὶ «ἐπιδιδάντος» διορθοῦται εἰς τὸ ὀρθὸν «ἐπιδίδοντος».

Εἰς τὴν παράγραφον 4 τοῦ ἄρθρου 39, στίχον τρίτον, μετὰ τὴν λέξιν «δευτεροβαθμίου» καὶ πρὸ τῆς λέξεως «Συμβουλίου», τίθεται ἡ παραλειφθεῖσα λέξις «πειθαρχικοῦ».

(Ἐκ τοῦ Ὑπουργείου Συγκοινωνιῶν)

—

Εἰς τὸ ὑπ' ἀριθ. 614)24.7.1965 β.δ)γμα «περὶ κυρώσεως Γενικοῦ Κανονισμοῦ Προσωπικοῦ τῆς Α.Ε. Ἀστικαὶ Συγκοινωνίαι Περιοχῆς Ἀθηνῶν (Α.Σ.Π.Α. Α.Ε.)», δημοσιευθὲν εἰς τὸ ὑπ' ἀριθ. 137 τεῦχος Α' φύλλον τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως τῆς 24 Ἰουλίου 1965(**) ἐπέρχονται αἱ κατωθι διορθώσεις ἡμαρτημένων :

1) Ἡ ἐν τῷ προοιμίῳ καὶ ἐν αὐξοντι ἀριθμῷ 4 λέξις «καταρτίσεως» διορθοῦται εἰς τὸ ὀρθὸν «καταρτισμοῦ».

2) Εἰς τὴν παράγραφον β' τοῦ ἄρθρου 8 (εἰδικὰ προσόντα) καὶ μετὰ τὴν λέξιν προκειμένου νὰ τεθῇ ἡ λέξις «περί», ἀντὶ τῆς τεθείσης «περρί».

3) Εἰς τὴν παράγραφον 1 τοῦ ἄρθρου 10 καὶ μετὰ τὴν λέξιν προσωπικὸν νὰ τεθῇ ἡ λέξις «ὑποχρεοῦται», ἀντὶ τῆς τεθείσης «ὑποχρεῶνται».

4) Εἰς τὴν παράγραφον 8 τοῦ ἄρθρου 10 καὶ εἰς τὸ ἑδάφιον 2 ἡ λέξις «Ὑπουργοῦ» διορθοῦται εἰς τὸ ὀρθὸν «Ὑπουργείου».

5) Εἰς τὴν παράγραφον 6 τοῦ ἄρθρου 13 (Στολαί) ἀντὶ τῆς λέξεως «τοὺς» νὰ τεθῇ ἡ λέξις «τοῦ»

6) Εἰς τὴν παράγραφον 2 τοῦ ἄρθρου 15 (Ἄδειαι) καὶ εἰς τὸ ἑδάφιον 3 ἡ λέξις «ὅλων» διορθοῦται εἰς τὸ ὀρθὸν «ὅλον».

7) Εἰς τὴν παράγραφον δ' τοῦ ἄρθρου 19 (Λύσις συμβάσεως ἐργασίας) νὰ διαγραφῇ ἡ λέξις «μετά».

8) Μετὰ τὸ ἄρθρον 25 νὰ διορθωθῇ ἡ ἀρίθμησις τοῦ ἄρθρου, ἀντὶ «16», εἰς τὸ ὀρθὸν «26».

9) Εἰς τὴν παράγραφον ε' τοῦ ἄρθρου 31 νὰ διορθωθῇ ἡ λέξις «Ἰδώτην» εἰς τὸ ὀρθὸν «Ἰδιώτην».

10) Εἰς τὴν παράγραφον ε' τοῦ ἄρθρου 36 ἑδάφιον 2 ἡ λέξις «ἀπαοφαίνεται» νὰ διορθωθῇ εἰς τὸ ὀρθὸν «ἀποφαίνεται».

11) Εἰς τὴν τελευταίαν παράγραφον τοῦ εἰρημένου β.δ)γματος καὶ μετὰ τὴν λέξιν Ἐργασίας νὰ διορθωθῇ ἡ λέξις «Ὑπουργὸς» εἰς τὸ ὀρθὸν «Ὑπουργούς».

(Ἐκ τοῦ Ὑπουργείου Συγκοινωνιῶν)

—

Εἰς τὸ ὑπ' ἀριθ. 617,27.7.1965 β.δ)γμα «περὶ τροποποιήσεως τοῦ Γενικοῦ Κανονισμοῦ Προσωπικοῦ Ἐξωτερικῶν Ὑπηρεσιῶν τῶν Ε.Η.Σ.», δημοσιευθὲν εἰς τὸ ὑπ' ἀριθ. 140, τεῦχος Α', φύλλον τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως τῆς 27 Ἰουλίου 1965(*) ἐπέρχονται αἱ κάτωθι διορθώσεις ἡμαρτημένων :

Εἰς τὴν παράγραφον 1 ἑδάφιον α' τοῦ ἄρθρου 1, στίχου τρίτου, ἀντὶ «δέν», διορθοῦται εἰς τὸ ὀρθὸν «δέ».

Εἰς τὴν τελευταίαν παράγραφον τοῦ ἄρθρου 2, στίχον πρῶτον, ἀντὶ «Ἐκ», διορθοῦται εἰς τὸ ὀρθὸν «Ἐκτός»

Εἰς τὴν παράγραφον 1 ἑδάφιον δ' τοῦ ἄρθρου 3, στίχον πρῶτον, ἀντὶ «συμπεπληρυμένον», διορθοῦται εἰς τὸ ὀρθὸν «συμπεπληρωμένου».

(Ἐκ τοῦ Ὑπουργείου Συγκοινωνιῶν)

(*) ΕΕΔ 24, 1003.

(**) Ἀνωτέρω σελ. 1194.

(*) ΕΕΔ 24, 1001.

ΣΗΜΕΙΩΜΑΤΑ

Ἐπὶ μιᾶς διαδικασίας

Τί συμβαίνει λοιπὸν μὲ τὴν ὑποχρεωτικὴν διαιτησίαν τοῦ Νόμου 3239)1955; Εἶναι τόσον δύσκολον ἡ διαδικασία της νὰ κινηθῇ ταχύτερον, ὅσον ἐπιβάλλει ὁ σκοπός της;

Ἀρκεῖ νὰ σημειωθοῦν προχείρως χρονολογίαι τινὲς ἐπὶ μιᾶς μόνον συλλογικῆς διαφορᾶς - καὶ ὄχι ἀσημάντου, ἀφοῦ ἐνδιαφέρει ἕνα ὁλόκληρον κόσμον μισθωτῶν τῆς περιπτώσεως τῶν ὑπαλλήλων Γραφείων ἐπιχειρήσεων - διὰ νὰ καταλήξῃ τις εἰς τὸ στενόχωρον συμπέρασμα, ὅτι, ἐνῷ ὁ Νόμος προνοεῖ περὶ τοῦ τρόπου ρυθμίσεως τῶν συλλογικῶν διαφορῶν ἐργασίας, ἐπῆλθε τὸ ἀποτέλεσμα νὰ μὴ ὑπάρχῃ σχεδὸν τρόπος ρυθμίσεως αὐτῶν.

Δὲν πταίει φυσικὰ ὁ Νόμος, ὁ ὁποῖος, τροποποιηθείς, συνέταμε τὰς προθεσμίας, ἀκριβῶς διὰ νὰ ἐπέρχηται ταχύτερον τὸ πέρας τῆς διαδικασίας. Κατέληξεν ὅμως εἰς τὴν πρᾶξιν νὰ κινῆται αὕτη τόσον βραδέως, ὥστε ὁ θεσμὸς νὰ χάνῃ πλέον τὴν μεγάλην ἀξίαν του.

Ἰδοὺ λοιπὸν μερικαὶ χρονολογίαι, χρήσιμοι δι' ἐπιβεβαίωσιν τῶν λεγομένων μας.

Τὴν 23ην Μαΐου 1964 (πρὸ ἐτους καὶ πλέον) κατηγγέλθη, συμφώνως πρὸς τὸν Νόμον, ἡ ὑπ' ἀριθ. 28)1963 διαιτητικὴ ἀπόφασις περὶ ἀποδοχῶν προσωπικοῦ Γραφείων ἐπιχειρήσεων ἐκ μέρους τῶν ἐνδιαφερομένων ὀργανώσεων. Μετὰ καιρὸν ἐξεδόθη ἡ ὑπ' ἀριθ. 19)1965 ἀπόφασις τοῦ Πρωτοβαθμίου Διοικητικοῦ Διαιτητικοῦ Δικαστηρίου Ἀθηνῶν, διὰ τῆς ὁποίας ηὐξήθησαν σταδιακῶς ἀπὸ 1ης Δεκεμβρίου 1964 αἱ ἀποδοχαὶ τῶν ἐν λόγῳ μισθωτῶν. Κατ' αὐτῆς ἠσκήθη ἔφεσις ἐνώπιον τοῦ Δευτεροβαθμίου Διοικητικοῦ Διαιτητικοῦ Δικαστηρίου Ἀθηνῶν ἀπὸ μηνῶν ἤδη καὶ μέχρι σήμερον δὲν ἔχομεν ἀκόμη τὴν ἀπόφασίν του.

Ἐν τῷ μεταξὺ ἔχει πρὸ πολλοῦ λήξει (διὰ τοὺς νεοπροσλαμβανομένους μισθωτούς) ἡ ἰσχὺς τῆς παλαιοτέρας διαιτητικῆς ἀποφάσεως (28)1963) καὶ μετὰ καιρὸν - ἄγνωστον ἀκόμη πότε - θὰ ὑπάρξουν ἀναδρομικαὶ ἀπὸ τοῦ παρελθόντος ἔτους αὐξήσεις.

Ποῖος ἐργοδότης δὲν θὰ ἀσχάλλῃ δ.' αὐτὸ καὶ ποῖος μισθωτὸς εἶναι τόσον οἰκονομικῶς εὔρωστος, ὥστε νὰ ἀναμένῃ ἐπὶ ἓξ ἔτος νὰ λάβῃ αὐξήσεις ἀποδοχῶν, αἱ ὁποῖαι πρέπει νὰ ἀνταποκρίνωνται πρὸς τὰς συνθήκας τοῦ χρόνου ἐγέρσεως τῆς συλλογικῆς διαφορᾶς ἐργασίας;

Κοινωνικῶς ἀναγκαῖον

Ἀπὸ τὸν δημοσιευόμενον ἀνωτέρω, σελ. 1194, Γενικὸν Κανονισμὸν Προσωπικοῦ τῆς Α.Ε. Ἀστικαὶ Συγκοινωνίαι Περιοχῆς Ἀθηνῶν ἀποχωρίζομεν μίαν διάταξιν (ἄρθρον 14), ἡ ὁποία εἶναι ἄξια ἐπιδοκιμασίας καὶ θὰ ἠδύνατό τις νὰ ἀπαιτήσῃ πάγιον νομοθετικὸν κανόνα, διότι εἶναι πράγματι κοινωνικῶς ἀναγκαία.

Τὴν ἀντιγράφομεν: «Εἰς περίπτωσιν θανάτου τοῦ μισθωτοῦ κατὰ τὴν ἐκτέλεσιν τῆς ἐργασίας καταβάλλεται ἀποζημίωσις εἰς τὴν σύζυγον καὶ τὰ τέκνα αὐτοῦ, κατ' ἰσομοιρίαν δέ, ἐφ' ὅσον τὰ δικαιοῦχα πρόσωπα εἶναι πλείονα τοῦ ἑνός. Ἐν ἐλλείψει συζύγου ἢ τέκνων ἐν τῇ ζωῇ ἡ ἀποζημίωσις καταβάλλεται εἰς τοὺς ἀπόρους γονεῖς καὶ τὰς ἀγάμους ἀδελφάς κατ' ἰσομοιρίαν. Ἡ ἀποζημίωσις ἰσοῦται πρὸς τὴν ὑπὸ τοῦ Νόμου 2112)1920 προβλεπομένην διὰ τὴν περίπτωσιν τῆς καταγγελίας τῆς συμβάσεως ἐργασίας καὶ δὲν δύναται νὰ εἶναι μικροτέρα τῶν ἀποδοχῶν τεσσάρων μηνῶν».

Κατὰ τὸ ἰσχῦον σήμερον Δίκαιον δὲν ὑπάρχει διάταξις, ἡ ὁποία νὰ προβλέπῃ ἀποζημίωσιν εἰς τὴν ἀνωτέρω περίπτωσιν. Ἀντιθέτως ὑπάρχει διάταξις τοῦ ἄρθρου 675 τοῦ Ἀστικοῦ Κώδικος, κατὰ τὴν ὁποίαν ἡ σύμβασις ἐργασίας λύεται διὰ τοῦ θανάτου τοῦ μισθωτοῦ, χωρὶς νὰ προβλέπεται εἰς τὴν περίπτωσιν ἀποζημίωσις ὑπὲρ τῶν συγγενῶν αὐτοῦ. Παρ' ὅλον δὲ ὅτι κατὰ καιροὺς ἐσχεδιάσθησαν ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας διατάξεις, κατὰ τὰς ὁποίας ἐσκοπήθη νὰ παρέχεται κάποια, εἰς τὴν περίπτωσιν, ἀποζημίωσις, δὲν κατέστη τελικῶς δυνατὸν νὰ ἀποτελέσουν κείμενον νόμου, ὁ ὁποῖος νὰ τὴν ἐπιβάλῃ.

Ἡ ρύθμισις αὕτη δὲν εἶναι ἀσυνήθης εἰς ξένους Κώδικας Ἐργασίας, μνημονευόμεν δὲ τὸν νέον Αὐστριακὸν Κώδικα Ἐργασίας (ΕΕΔ 23, 7) καὶ τὸ σημαντικὸν δι' ἡμᾶς εἶναι, ὅτι καὶ τὸ ἄρθρον 171 τοῦ Προσχεδίου Κώδικος Ἐργασίας (ΕΕΔ 24, 605) ἔχει υἱοθετήσει τὴν ἀρχὴν αὐτήν, ὁρίζον ὅτι, ἐὰν ἡ ἀορίστου ἢ ὡρισμένου χρόνου σχέσεως ἐργασίας λυθῇ διὰ θανάτου τοῦ μισθωτοῦ καταβάλλεται ὑπὸ τοῦ ἐργοδότου εἰς τοὺς κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ Ἀστικοῦ Κώδικος ἀναγκαίους κληρονόμους τούτου ἡ ἐν τῇ διατάξει ἀναφερομένη ἀποζημίωσις.

Ἂν ἀναλογισθῇ τις, ὅτι ἀκόμη καὶ εἰς τὴν περίπτωσιν, κατὰ τὴν ὁποίαν ὁ ἰδιωτικὸς ὑπάλληλος προειδοποιεῖται κατὰ τὸν νόμον 2112)1920, ὁπότε δικαιοῦται κατὰ τὴν λῆξιν τοῦ χρόνου προειδοποιήσεως, ἀρκεῖ νὰ εἶναι ἐν ὑπηρεσίᾳ, τοῦ 1)2 τῆς ἀποζημιώσεως τοῦ νόμου 2112)1920, διὰ τὸν ἀπολυθήσκοντα πρὸ τῆς παρόδου τῆς ἀνωτέρω προθεσμίας δὲν ὑπάρχει δικαίωμα, μεταβαῖνον εἰς τοὺς κληρονόμους, τὸ πρᾶγμα φαίνεται ἀκόμη πλέον ἀντικανονικὸν καὶ ἄδικον. Εἶναι, ἑπομένως, εὐχάριστον, ὅτι ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον δὲν ἔχει καταστῇ ἀκόμη ἀντικείμενον νόμου τοῦ Κράτους, εἰσάγεται διὰ Κανονισμῶν Ἐργασίας - ὡς ὁ ἐν λόγῳ - οἱ ὁποῖοι ἐκκινοῦσιν ἀπὸ μίαν προοδευτικὴν ἀντίληψιν περὶ τῶν δικαιωμάτων τῶν ἐργαζομένων εἰς τὴν σύγχρονον ἐποχήν.

ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ ΕΡΓΑΤΙΚΟΥ ΔΙΚΑΙΟΥ

ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΣ ΝΟΜΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

Διεύθυνσις
ΧΡΟΝΗΣ ΤΣΙΜΠΟΥΚΗΣ

Σύνταξις
ΤΑΣΟΣ ΤΣΙΜΠΟΥΚΗΣ

Τόμος 24 — Τεῦχος 20 (578)

Ἀθῆναι, 15 Ὀκτωβρίου 1965

ΑΙ ΣΥΛΛΟΓΙΚΑΙ ΔΙΑΦΟΡΑΙ ΕΡΓΑΣΙΑΣ

[Ἀπὸ ἀπόψεως Διοικητικοῦ Δικαίου]

Ὑπὸ τοῦ κ. ΔΗΜ. Π. ΟΙΚΟΝΟΜΟΥ, Δ.Ν.,
Δ.Π.Ε., Διοικητικοῦ Φορολογικοῦ Δικαστοῦ

Διάγραμμα

1. Ἔννοια τῆς συλλογικῆς διαφορᾶς ἐργασίας
2. Ἡ διοικητικὴ ἐποπτεία τῆς συμβατικῆς ρυθμίσεως
3. Ἡ διοικητικὴ διαιτησία (Διαιτητικὰ «Δικαστήρια»)
4. Ἡ διοικητικὴ μεσολάβησις καὶ συμφιλίωσις
5. Τὰ προκύπτοντα ζητήματα

1. Ἡ ἔννοια τῆς συλλογικῆς διαφορᾶς ἐργασίας

Τῆς συλλογικῆς διαφορᾶς ἐργασίας ἔχομεν καὶ νομοθετικὸν ὁρισμὸν ὡς διενέξεως «μεταξὺ ὀργανώσεων ἐργοδοτῶν καὶ ὀργανώσεων μισθωτῶν», ἀφορώσης «εἰς τοὺς ὅρους ἢ τὰς συνθήκας ἢ τὴν ἀμοιβὴν ἐργασίας» (ἄρθρων 1 § 2 τοῦ νόμου 3239)1955).

Ἐκ τοῦ ὁρισμοῦ τούτου προκύπτει, ὅτι τὸ ἀντικείμενον καὶ ἡ οὐσία τῆς συλλογικῆς διαφορᾶς ἐργασίας εἶναι περισσότερον πραγματικὸν παρὰ νομικόν· Ἡ διένεξις, ἤτοι ἔρις ἢ ἔστω ἀμφισβήτησις μὴ ἐνδικος, ἀλλὰ ἐξώδικος περὶ τὰ δικαιώματα καὶ τὰς ὑποχρεώσεις ὄχι ἁπλῶς μεμονωμένων προσώπων φυσικῶν ἢ νομικῶν, ἀλλ' ὁμάδων τοιούτων ἢ ἑνώσεων αὐτῶν (Α.Κ. 680) περὶ τοὺς ὅρους, τὰς συνθήκας καὶ τὴν ἀμοιβὴν ἐργασίας. Ἡ διένεξις αὕτη δὲν φαίνεται νὰ ἔχῃ τυπικόν τι στοιχεῖον ἐνάρξεως ἢ λήξεως, ἀλλ' ἀνακύπτει ἐξ οἱασδήποτε πράξεως ἢ παραλείψεως, ἀμφισβητούσης ἢ διεκδικούσης δικαιώματα ἢ ὑποχρεώσεις ἐργοδοτῶν ἢ ἐργαζομένων. Ὑποκειμενικῶς μόνον δυνατὸν νὰ διαπιστωθῇ τυπικὴ τις ἀφετηρία διὰ τῆς ἐκδόσεως τῆς πράξεως ἀμφισβητήσεως ὑπὸ τῆς ἐκπροσωπούσης τοὺς ἐργοδότας ἢ τοὺς ἐργαζομένους ὀργανώσεως, ὡς π.χ. ἡ πρᾶξις Διοικητικοῦ Συμβουλίου αὐτῆς κ.ο.κ. Νομικὴ εἶναι ἡ διένεξις περὶ τὴν ἑρμηνείαν ὅρου συλλογικῆς τινος συμβάσεως ἢ διαιτητικῆς ἀποφάσεως κατὰ τὰ ἄρθρα 15 § 2 καὶ 1 § 2 τοῦ νόμου 3239) 1955 κατόπιν παραπομπῆς τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας (Σ.τ.Ε. 577, 1896)1960).

Τῆς διενέξεως ταύτης τὸ περιεχόμενον δὲν εἶναι πλέον ἀτομικὴ διεκδίκησις, ἀλλὰ συλλογική. Ἐπιζητεῖται διὰ τῶν ἐπικαλουμένων δικαιωμάτων ἢ ὑποχρεώσεων οὐχὶ ρύθμισις ἀτομικῆς τινος διαφορᾶς, ἀτομικῶς, ἤτοι ad hoc, ἀλλὰ ρύθμισις συλλογικῆς διαφορᾶς κανονιστικῶς, ἤτοι διὰ προβλέψεως, ἀφορώσης εἰς ἅπαντα τὰ μέλη τῶν ἐνδιαφερομένων ἐργοδοτικῶν καὶ ἐργατικῶν ὀργανώσεων. Καὶ εἰς τὸ σημεῖον ἀνακύπτει ἔντονος ἡ διάκρισις μεταξὺ τῆς ἀτομικῆς διαφορᾶς ἐργασίας καὶ τῆς συλλογικῆς ταιαύτης. Ἡ πρώτη, ἀπορρέουσα ἀπὸ τὴν συγκεκριμένην σχέσιν μισθώσεως ἐργασίας, εἶναι διένεξις ἀτομική, τουτέστι μεταξὺ ἑνὸς ἐργοδότου φυσικοῦ ἢ νομικοῦ προσώπου καὶ ἑτέ-

ρου ἐργαζομένου φυσικοῦ προσώπου. Ἡ δευτέρα, ἀπορρέουσα ἐκ τῆς συλλογικῆς ἰδιότητος τῶν ἐργοδοτῶν καὶ ἐργαζομένων, ἐξέρχεται τῶν ὁρίων τῆς σχέσεως μισθώσεως ἐργασίας κατὰ τὸ ἄρθρον 648 Α.Κ. καὶ καταλαμβάνει τὸν χῶρον τῆς γενικῆς σχέσεως μεταξὺ ἐργοδοσίας καὶ ἐργασίας, ἤ, ἄλλως, κεφαλαίου καὶ ἐργασίας, ἐφ' ὅσον τὰ δικαιώματα καὶ αἱ ὑποχρεώσεις διατυποῦνται ἐν ὀνόματι τῶν ἰδιοτήτων αὐτῶν καὶ διεκδικοῦνται ἐπὶ τῇ βάσει αὐτῶν.

Παρὰ τὴν τοιαύτην, ἐν τούτοις, διαφοροποίησιν καὶ αἱ συλλογικαὶ διαφοραὶ ἐργασίας, κατὰ τὸ στάδιον τῆς διαρκείας τῆς διενέξεως, εἶναι ἰ δ ι ω τ ι κ α ὶ διαφοραὶ καὶ οὐχὶ διοικητικαί.

Κατὰ τὰ γενικῶς ἰσχύοντα ἡ συλλογικὴ διαφορὰ ἐργασίας ἐπιλύεται κατὰ τρεῖς βασικῶς τρόπους: Πρῶτον διὰ τῆς συμβατικῆς ρυθμίσεως, δεύτερον διὰ τῆς διοικητικῆς διαιτησίας καὶ τρίτον διὰ τῆς διοικητικῆς μεσολαβήσεως. Καὶ μόνον ἐν τῇ ἐπιλύσει τῶν διαφορῶν τούτων παρεμβαίνει ἡ Διοίκησις, ἤτις διὰ πράξεως ἢ καὶ παραλείψεως αὐτῆς δυνατὸν νὰ δημιουργήσῃ διοικητικὴν διαφοράν, ἤτοι ἔνδικον πλέον ἀμφισβήτησιν μεταξὺ Κράτους καὶ διοικουμένων - ἐργοδοτῶν ἢ ἐργαζομένων - ἐπιλυομένην δι' ἀποφάσεως Δικαστηρίου (*Μ.Α. Στασινοπούλου*, Δίκαιον Διοικητικῶν Διαφορῶν, Β' ἔκδοσις, σ. 63 ἑπ.).

Ἐπιστημονικῶς αἱ ἀτομικαί, ὅσον καὶ αἱ συλλογικαὶ διαφοραὶ ἐργασίας, ἀποτελοῦν μίαν ἀπὸ τὰς κυριωτέρας αἰτίας ἀπωλείας ἐνεργείας τοῦ ἐργασιακοῦ δυναμικοῦ μιᾶς χώρας, λόγῳ ἀφ' ἑνὸς μὲν τῆς σ υ χ ν ό τ η τ ο ς αὐτῶν, ἀφ' ἑτέρου δὲ τῆς δ ι α ρ κ ε ί α ς τῶν ἐκ τῶν διαφορῶν διακοπῶν ἐργασίας, εἴτε ἐκ μέρους τῶν ἐργαζομένων - ἀπεργία - εἴτε ἐκ μέρους τῶν ἐργοδοτῶν - lock out. Διὰ τὸν λόγον αὐτὸν αἱ γενόμεναι ἐπιστημονικαὶ ἔρευναι κατέδειξαν μὲ μαθηματικὴν ἀκρίβειαν τὴν ἀπώλειαν διὰ τῆς εὑρέσεως τοῦ ἀριθμοῦ τῶν ἐργαζομένων, οἱ ὁποῖοι συμμετέσχον εἰς τὴν διακοπήν, καὶ τῶν ἡμερῶν, ἀκόμη δὲ καὶ τῶν ἐργασίμων ὡρῶν, αἱ ὁποῖαι ἀπωλέσθησαν (ἴδε B.I.T. Frequence et durée des conflicts de travail, τόμος LXXVII No 5 σ. 509, ἔνθα ὑπάρχει καὶ μαθηματικὸς τύπος διὰ τὴν ἀνεύρεσιν τῆς μέσης διαρκείας τῆς συγκρούσεως).

2. Ἡ διοικητικὴ ἐποπτεία συμβατικῆς ρυθμίσεως

Κατὰ ῥητὸν ὡσαύτως νομοθετικὸν ὁρισμὸν ἡ συλλογικὴ διαφορὰ ἐργασίας ἐπιλύεται διὰ συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας (ἄρθρον 1 § 1 τοῦ νόμου 3239)1955) κατὰ τὴν σχετικὴν διαδικασίαν ἐπιζεργασίας καὶ καταρτίσεως αὐτῆς, τὴν προβλεπομένην ὑπὸ τῶν οἰκείων διατάξεων, βασικῶς τοῦ νόμου 3239)1955. Ἀλλὰ μόνη ἡ συλλογικὴ σύμβασις ἐργασίας δὲν λύει τὴν διαφοράν. Ἵνα παράγῃ τὰ ἔννομα αὐτῆς ἀποτελέσματα δέον ὅπως τύχῃ ἐπισήμου καταθέσεως ἀφ' ἑνὸς καὶ δημοσιεύσεως εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως ἀφ' ἑτέρου. Καὶ ἐρωτᾶται: Εἶναι δυνατὸν ἡ διοικητικὴ αὐτὴ παρέμβασις, χαρακτηριζομένη ὡς ἐποπτεία, νὰ θεμελιώσῃ συμμετοχὴν τῆς Διοικήσεως ἐν τῇ συμβατικῇ ρυθμίσει τῶν ἐργασιακῶν σχέσεων;

Κατὰ τὸ ἄρθρον 20 § 2 τοῦ νόμου 3239) 1955 ἡ Διοίκησις δύναται νὰ παρέμβῃ οὐσιαστικῶς ἐν τῇ συμβατικῇ ρυθμίσει τῶν συλλογικῶν διαφορῶν ἐργασίας διὰ τοῦ παρεχομένου εἰς τοὺς Ὑπουργοὺς Ἐργασίας καὶ Συντονισμοῦ δικαιώματος μὴ ἐγκρίσεως ἢ τροποποιήσεως συλλογικῆς τινος συμβάσεως, μετὰ γνωμοδότησιν τοῦ Ἐθνικοῦ Γνωμοδοτικοῦ Συμβουλίου Κοινωνικῆς Πολιτικῆς. Ἡ τοιαύτη παρέμβασις ἐκφράζει τὴν συμφωνίαν ἢ ἀντίθεσιν τῆς συλλογικῆς συμβάσεως πρὸς τὴν οἰκονομικὴν ἢ κοινωνικὴν πολιτικὴν τῆς Κυβερνήσεως, δέον δὲ ὡς ἐκ τούτου νὰ εἶναι εἰδικῶς ἠτιολογημένη (Σ.τ.Ε. 2161)1957, 955, 1562)1959, 578)1960), ὁπότε ἡ μὴ ἔγκρισις ἢ ἡ τροποποίησις ἀποτελεῖ οὐσιαστικὴν ἔκφρασιν τῆς διοικητικῆς ἐποπτείας ἐπὶ τῆς συμβατικῆς ρυθμίσεως τῶν συλλογικῶν διαφορῶν ἐργασίας, γεννῶσα διοικητικὴν διαφοράν, ἤτοι ἔνδικον διένεξιν ἐκ πράξεως διοικητικοῦ ὀργάνου ὡς φορέως δημοσίας ἐξουσίας (Σ.τ.Ε. 1118, 1123)1956). Ἐπίσης γεννᾶται διαφορὰ καθ' ὃ μέτρον συντρέχει διοικητικὴ παράλειψις ἐνεργείας, ἤτοι συντάξεως πρακτικοῦ καὶ δημοσιεύσεως εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως, ἅτε ὁρίσταται ἐκδήλωσις δημοσίας ἐξουσίας, καὶ τῆς παραλείψεως ὀφειλομένης ἐνεργείας, δυναμένη νὰ ἀχθῇ ἐνώπιον τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας δι' αἰτήσεως ἀκυρώσεως κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ κωδικοποιη-

μένου νόμου 3713, ἐφ' ὅσον ἡ σύνταξις πρακτικοῦ καὶ ἡ δημοσίευσις νομίμως κατατεθειμένων συλλογικῶν συμβάσεων δὲν ἀπόκειται εἰς τὴν διακριτικὴν εὐχέρειαν τῆς Διοικήσεως, ἀλλ' ἀποτελεῖ νόμιμον ὑποχρέωσιν τῆς Διοικήσεως, δικαιουμένης μόνον ὅπως ἐξετάσῃ τὴν οὐσίαν τῶν κατατεθειμένων συμβάσεων τούτων, ἀλλὰ μὴ δυναμένης νὰ ἀρνῆται τὴν δημοσίευσιν ἄνευ μὴ ἐγκρίσεως ἢ τροποποιήσεως.

Ἡ οὕτω πως δημιουργουμένη διοικητικὴ διαφορὰ εἶναι ἀκυρωτικὴ καὶ οὐχὶ οὐσίας, λόγῳ τοῦ νόμῳ διαγραφομένου τυπικοῦ ρόλου τῆς Διοικήσεως νὰ δημοσιεύσῃ ἢ ὄχι τὴν συλλογικὴν σύμβασιν. Δυνατὸν ὅμως νὰ καταστῇ καὶ διαφορὰ οὐσίας εἰς περίπτωσιν, καθ' ἣν ἤθελε νομοθετικῶς καθιερωθῇ καὶ ἐπέμβασις τῆς Διοικήσεως εἰς τὴν οὐσίαν τῶν συλλογικῶν συμβάσεων μετὰ δικαιώματος τροποποιήσεως κατ' οὐσίαν, ἐν ὅλῳ ἢ ἐν μέρει.

Ἀλλ' ἡ συλλογικὴ διαφορὰ ἐργασίας δυνατὸν νὰ ἐπιλυθῇ καὶ διὰ Κανονισμοῦ τοῦ ἐργοδότου κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ ν.δ. 3789)1957, ὅπως, διὰ νὰ ἰσχύσῃ καὶ ἐφαρμοσθῇ, χρήζει ἐγκρίσεως τῆς Διοικήσεως, ἀποφαινομένης ἐπὶ τῆς οὐσίας, ἐπὶ τῇ βάσει λόγων νομιμότητος καὶ σκοπιμότητος ἀκόμη (Σ.τ.Ε. 2274)1960 κλπ.). Εἰς τὴν περίπτωσιν αὐτὴν ἡ μονομερὴς τοῦ ἐργοδότου κανονιστικὴ ρύθμισις δὲν δύναται νὰ παράγῃ ἔννομόν τι ἀποτέλεσμα, εἰμὴ μόνον διὰ τῆς ἐγκριτικῆς πράξεως τῆς Διοικήσεως, ἥτις, ὡς διοικητικὴ πρᾶξις, δημιουργεῖ διοικητικὴν διαφοράν, εἴτε ἀκυρώσεως, εἴτε οὐσίας. Σήμερον, ἐλλείψει ἑτέρας εἰδικῆς νομοθετικῆς προβλέψεως, ἡ διαφορὰ εἶναι ἀκυρωτική, ἐνδεχομένως δὲ δύναται νὰ καταστῇ οὐσίας, ὁσάκις ἐπιβάλλει τοῦτο ἡ ἔκδηλος ἀνάγκη τοῦ δικαστικοῦ ἐλέγχου τῆς ἐπὶ τῆς οὐσίας τῆς ἐγκρίσεως κρίσεως τῆς Διοικήσεως.

Εἰς ἀμφοτέρας λοιπὸν τὰς περιπτώσεις αὐτὰς τῆς ἐπιλύσεως τῶν συλλογικῶν διαφορῶν ἐργασίας ἡ Διοίκησις, μέσῳ τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας, συμμετέχει διὰ τῆς χρήσεως τῆς δημοσίας ἐξουσίας πρὸς μεταλλαγματισμὸν τῆς ἰδιωτικῆς βουλήσεως ἐργοδοτῶν ἢ ἐργαζομένων εἰς δημοσίαν τοιαύτην, κανονιστικῆς φύσεως, ὑπὸ μορφὴν κυρώσεως, οὕτως εἰπεῖν, τῶν ὡς ἄνω διμερῶν ἢ μονομερῶν κανονιστικῶν πράξεων Ἰδιωτικοῦ Δικαίου, ἐν τῷ πλαισίῳ τῆς ἐποπτείας τῆς Διοικήσεως ἐπὶ τῶν συλλογικῶν σχέσεων καὶ διαφορῶν ἐργασίας.

3 Ἡ διοικητικὴ διαιτησία

Παρ' ἡμῖν ὁρίσταται ὁ θεσμὸς τῆς ὑποχρεωτικῆς διαιτησίας, τυποποιηθείσης διὰ τοῦ νόμου 3239)1955, ὡς ἐτροποποιήθη καὶ συνεπληρώθη διὰ τοῦ ν.δ. 3755)1957. Διὰ τῆς νομοθετικῆς ταύτης ρυθμίσεως ἡ διαιτησία προσέλαβε (*Α. Καραλῆ*, Προϋποθέσεις ἐγέρσεως συλλογικῆς διαφορᾶς ἐργασίας, εἰς ΕΕΔ 18, 1123) χαρακτῆρα:

α) Κατασταλτικὸν τῆς συλλογικῆς ἐργασιακῆς διαφορᾶς, ἥτοι ἐφαρμόζεται ὁσάκις γεννᾶται ἡ συλλογικὴ διαφορὰ καὶ μετὰ τὴν ἀποτυχίαν τῆς διὰ συλλογικῆς συμβάσεως ἐπιλύσεώς της.

β) Τυποκρατικὸν λόγῳ τοῦ ὅτι διέπεται ἀφ' ἑνὸς μὲν ἀπὸ λεπτομερειακὴν διαδικασίαν, οἵα ἡ τῶν ἄρθρων 9 - 19 τοῦ ν. 3239)1955, ἀφ' ἑτέρου δὲ ἀπὸ οἱονεὶ δικαστηριακὴν ὀργάνωσιν καὶ δικαιοδοτικὴν διαδικασίαν καὶ ἐξουσίαν, καίτοι δὲν συντρέχουν αἱ πρὸς τοῦτο προϋποθέσεις.

Οὕτω ἡ διαιτητικὴ ἀπόφασις κατέστη παρ' ἡμῖν τὸ de facto ὑποκατάστατον τῶν συλλογικῶν συμβάσεων ἐργασίας, αἱ ὁποῖαι οὐδέποτε καταλήγουν εἰς συμφωνίαν καὶ οὕτω σχεδὸν πάντοτε ὁδηγοῦν εἰς τὴν ὑποχρεωτικὴν διαιτησίαν, τῆς ἐλευθέρας διαιτησίας μὴ οὔσης ἐν χρήσει, καθ' ὃ μέρος δὲν ἀπαγορεύεται ἡ συμβατικὴ της καθιέρωσις ὡς τρόπου ἐπιλύσεως συλλογικῶν ἐργασιακῶν διαφορῶν. (Ἴδε F. Siltzer: Sociale Selbstverwaltung im demokratischen Staat, εἰς Socialer Fortschritt, 1952 σ. 73 ἑ.).

Ἡ διαιτητικὴ ἁρμοδιότης τῆς Διοικήσεως ἀνήκει εἰς ἴδια Διοικητικὰ Διαιτητικὰ «Δικαστήρια», συσταθέντα καὶ λειτουργοῦντα ὡς πρωτοβάθμια μέν, κατὰ τὸ ἄρθρον 10 § 1 τοῦ ν. 3239)1955, εἰς τὰς ἕδρας τῶν Ἐπιθεωρήσεων Ἐργασίας, ὡς δευτεροβάθμια δὲ κατὰ τὸ ἄρθρον 13 § 1 τοῦ αὐτοῦ νόμου εἰς Ἀθήνας, Πειραιᾶ, Θεσσαλονίκην, Λάρισαν, Πάτρας καὶ Χανιά, βάσει τῶν παρισμάτων τῆς πείρας ἐκ τῆς ἀποτυχίας ἐφαρμογῆς τοῦ ὑπὸ τοῦ ν.δ. 3086)1954 κα-

θιερωθέντος διαιτητικοῦ συστήματος, ἐφ' ὅσον δι' αὐτοῦ:

«εἶχε δημιουργηθῆ ἔντονος δυσπιστία τῶν ἀμέσως ἐνδιαφερομένων ἐπί τῶν διά τοῦ Νομοθετικοῦ τούτου Διατάγματος ἐπιδιώξεων τῆς Πολιτείας, δι' ἃ καί οὐδείς τῶν ἐνδιαφερομένων ἀπεδέχετο τήν ἐφαρμογήν τούτου ἄνευ μεμψιμοιριῶν ἤ καί ἐν πολλοῖς ἐντόνων διαμαρτυριῶν» (Εἰσηγητική Ἔκθεσις νόμου 3239)1955, ΕΕΔ 14, 569).

Ἐν σχέσει μέ τάς συσταθείσας πρός ἀντιμετώπισιν τῆς καταστάσεως αὐτῆς δικαιοδοσίας δύναται νά παρατηρήσῃ τις δύο τινά:

α) Ἡ φαινομενική δικαστικοποίησις γενικῶς τῶν διαιτητικῶν ὀργάνων εἰς πρῶτον καί δεύτερον βαθμόν ὡδήγησεν εἰς τό ἀντίθετον τοῦ προσδοκωμένου ἀποτέλεσμα, ἐφ' ὅσον δέν ἐπρόκειτο περί «τομῆς ἐνδίκου διενέξεως μετά δυνάμεως δεδικασμένου», ἀλλά περί ἐξευρέσεως ἑνός modus vivendi μεταξύ ἀπόψεων ἐργοδοτῶν καί ἐργαζομένων, ἔργον δηλαδή περισσότερον πολιτικῆς (Policy) παρά Δικαίου, εἰς τά πλαίσια τῆς οἰκονομικῆς ἤ κοινωνικῆς πολιτικῆς τῆς Κυβερνήσεως.

β) Ἡ οὐσιαστική δικαστικοποίησις δέν ἐγένετο, διότι, παρά τόν νομοθετικόν ὁρισμόν τῶν ὀργάνων τούτων ὡς Δικαστηρίων, ἡ Νομολογία τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας, κρίνουσα βάσει τῶν οὐσιαστικῶν κριτηρίων διακρίσεως Διοικητικῶν Δικαστηρίων καί Διοικητικῶν Ἀρχῶν (Ἴδε *Α. Παπαλάμπρου*: Διοικητικαί Ἀρχαί καί Διοικητικά Δικαστήρια εἰς Νέον Δίκαιον, 18, 1962, σελ. 541 - 547), ἀπερήνατο, ὅτι τά Διαιτητικά «Δικαστήρια» τοῦ ν. 3239)1955 δέν εἶναι κἄν Δικαστήρια, λόγῳ τῆς ἐγκρίσεως τῆς ἀποφάνσεώς των ὑπό τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας, μή συναδούσης πρός δικαστικήν ἀπόφασιν (Σ.τ.Ε. 1813, 1814)1956, 2161)1957). Πέραν τῶν ἄλλων παραγόντων τό ὅτι ἡ τοιαύτη ἁρμοδιότης τῶν Διαιτητικῶν «Δικαστηρίων» εἶναι σκοπιμότητος μᾶλλον παρά νομιμότητος διακηρύσσει ἄλλωστε καί ἡ Εἰσηγητική Ἔκθεσις τοῦ ν. 3239, ἔτι δέ καί αὐτό τό κείμενόν του, κατά τό ἄρθρον 15 § 3 τοῦ ὁποίου τά Διαιτητικά Δικαστήρια:

«Δέον νά λαμβάνωσιν ὑπ' ὄψιν καί νά σταθμίζωσι τάς κοινωνικάς καί οἰκονομικάς ἀνάγκας, ἃς ἐξυπηρετοῦν αἱ ὑπό κρίσιν ἐπιχειρήσεις καί ἐκμεταλλεύσεις, τήν οἰκονομικήν καί τεχνικήν αὐτῶν ἀντοχήν, τό ἐπίπεδον τῶν χορηγουμένων ἀμοιβῶν καί ἡμερομισθίων ἐν σχέσει πρός τό κόστος ζωῆς, τούς ὅρους, τάς συνθήκας καί τό εἶδος τῆς παρεχομένης ἐργασίας καί τό γενικώτερον συμφέρον τῆς Ἐθνικῆς Οἰκονομίας».

Ἐξ αὐτῆς καί ἐξ ἄλλων διατάξεων προκύπτει ἑπομένως τό βασικόν πρόβλημα νά ἔχωμεν δικαιοδοσίας, μέ ἀποστολήν τήν κρίσιν ἐπί θεμάτων σκοπιμότητος καί οὐχί νομιμότητος.

Τά Διαιτητικά «Δικαστήρια» ἀσκοῦν τήν ἁρμοδιότητά των ἐν τῷ πλαισίῳ τῆς ὑποχρεώσεως ἐπιλύσεως μέν τῆς συλλογικῆς διαφορᾶς ἐργασίας, ἀλλ' ἐν τῷ πλαισίῳ τῆς κοινωνικῆς καί οἰκονομικῆς πολιτικῆς τῆς Κυβερνήσεως. Ἡ ἀρχή αὐτή ἔχει δύο συνεπείας, μίαν ἐνδογενῆ καί ἑτέραν ἐξωγενῆ. Κατά τήν πρώτην τό διαιτητικόν «δικαστήριον» δέν δύναται νά ἀποφανθῇ ἐπί τῆς ἐννοίας τοῦ νόμου, τῆς ἁρμοδιότητος ταύτης ἀποκειμένης κατά τό Σύνταγμα μόνον εἰς πραγματικά Δικαστήρια καί δή τά ἁρμόδια τοιαῦτα (Σ.τ.Ε. 1243)1959, 577)1960), οὔτε περί τῆς ἰσχύος ἤ μή τῶν διαιτητικῶν ἀποφάσεων ἤ συλλογικῶν συμβάσεων ἐργασίας (Σ.τ.Ε. 1661)1957). Μόνον νά ἑρμηνεύσῃ δύναται διαιτητικήν ἀπόφασιν ἤ συλλογικήν σύμβασιν κατά παραπομπήν τοῦ Ὑπουργοῦ, δυνάμει τῆς ρητῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρου 15 § 2 τοῦ ν. 3239)1955. Κατά τήν ἐξωγενῆ συνέπειαν ἡ ἀπαιτουμένη ἔγκρισις τῆς διαιτητικῆς ἀποφάσεως ὑπό τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας δέν εἶναι τυπική, ἀλλ' ἐξόχως οὐσιαστική λόγῳ τοῦ δικαιώματος τῆς Διοικήσεως, ὅπως ἐπιφέρῃ τροποποιήσεις ἤ μή ἐγκρίνῃ τήν διαιτητικήν ἀπόφασιν διά κοινῆς ἀποφάσεως τῶν Ὑπουργῶν Ἐργασίας καί Συντονισμοῦ, ὁσάκις ἡ ἀπόφασις τοῦ «Δικαστηρίου» δέν συμφωνεῖ μέ τήν οἰκονομικήν ἤ κοινωνικήν πολιτικήν τῆς Κυβερνήσεως (Σ.τ.Ε. 2161)1957, 955, 1562)1959, 578)1960).

Ἐπί τοῦ παρόντος αἱ οὕτω πως δημιουργούμεναι διαιτητικαί διαφοραί εἶναι ἀκυρωτικαί, λόγῳ τοῦ ἀνελέγκτου τῆς οὐσιαστικῆς κρίσεως (Σ. τ. Ε. 2434)1960)

τοῦ διαιτητικοῦ ὀργάνου καὶ τῆς Διοικήσεως, μέσῳ τῆς συμπληρούσης τὴν αἰτιολογίαν γνωμοδοτήσεως τοῦ ἐθνικοῦ συμβουλίου κοινωνικῆς πολιτικῆς (Σ.τ.Ε. 2161) 1957), ἀναφερομένης ἄλλωστε εἰς θέματα σκοπιμότητος οἰκονομικῆς καὶ κοινωνικῆς πολιτικῆς τῆς Κυβερνήσεως. Οὐδὲν ὅμως ἐμποδίζει, ἐὰν τὰ θέματα ταῦτα λάβουν διατύπωσιν κανόνων δικαίου, ὅπως αἱ διαφοραὶ αὗται καταστοῦν οὐσίας, ὁπότε, κατὰ τὴν ἐπιταγὴν τοῦ ἄρθρου 82 τοῦ Συντάγματος, θὰ ὑπαχθοῦν εἰς τὴν τακτικὴν Διοικητικὴν Δικαιοσύνην, ἐπὶ τοῦ παρόντος μόνον φορολογικήν, λόγῳ τῆς σταδιακῆς καθιερώσεώς της κατὰ τὴν εὐχέρειαν τοῦ ἄρθρου 82 ἐδ. β τοῦ Συντάγματος (Δ. Π. Οἰκονόμου: Ἡ Διοικητικὴ Δικαιοσύνη εἰς «Ἑλληνικὴν Δικαιοσύνην» 1964, ἀριθ. 11-12, σ. 524 ἐπ.).

Ἐν πάσῃ περιπτώσει ἐπιστημονικῶς ἀξιολογουμένη ἡ καθιερωθεῖσα παρ' ἡμῖν διοικητικὴ διαιτητικὴ διαδικασία δύναται νὰ χαρακτηρισθῇ ὡς μᾶλλον τυποκρατικὴ καὶ σχετικῶς σύντομος ἀπὸ ἀπόψεως χρόνου, προφανῶς διὰ τὴν μὴ διαιώνισιν τῶν ἀντιδικιῶν μεταξὺ ὀργανώσεων ἐργοδοτῶν καὶ ἐργαζομένων καὶ ἀποφυγὴν τῶν ἐντεῦθεν συνεπειῶν. Οὕτω παρ' ἡμῖν ἀπαντᾶται σειρὰ ὁλόκληρος διαδικαστικῶν ἐνεργειῶν, προδικαστικῶν ἐνεργειῶν, προδικασίας παραπομπῆς:

α) Σύνταξις ἐκθέσεως ἐπὶ τοῦ ἀντικειμένου τῆς συλλογικῆς διαφορᾶς ἐντὸς 3 ἡμερῶν ἀπὸ τῆς διαπιστώσεως τῆς ἀδυναμίας συμφωνίας.

β) Ὑποβολή της ἐντὸς 3 ἡμερῶν εἰς τὸ Ὑπουργεῖον Ἐργασίας καὶ κοινοποίησις εἰς τὰς ἐνδιαφερομένας ὀργανώσεις.

γ) Ἐξέτασις τοῦ τύποις βασίμου τῆς προσφυγῆς διὰ πρώτης συνεδριάσεως ἐντὸς 5 ἡμερῶν.

δ) Ἀπόφανσις ἐντὸς 5-10 ἡμερῶν ἀπὸ τῆς πρώτης συνεδριάσεως.

Τὴν συντομίαν αὐτὴν θὰ ἔδει νὰ ὑποστηρίξῃ τις, ἐὰν ὑπῆρχον αἱ τεχνικαὶ ἐγγυήσεις ὅτι ἐντὸς τοῦ συντόμου τούτου χρονικοῦ διαστήματος θὰ ἦτο δυνατὴ ἡ διερεύνησις μιᾶς κατὰ κανόνα πολυπλόκου κατὰ φύσιν καὶ συνεπείας συλλογικῆς διαφορᾶς ἐργασίας, πρᾶγμα τὸ ὁποῖον δὲν φαίνεται νὰ ἐγγυᾶται οὔτε ἡ σύνθεσις τῶν πρωτοβαθμίων δικαιοδοσιῶν, οὔτε τὸ πολυάριθμον τῶν δευτεροβαθμίων τοιούτων. Τὸ γεννώμενον ἑπομένως εἰς τὸ σημεῖον τοῦτο πρόβλημα δὲν δύναται εἰμὴ νὰ ἐντοπισθῇ εἰς τὴν ἀπλούστευσιν τῆς ὡς ἄνω διαδικασίας καὶ τὴν ἐξασφάλισιν εὐχερείας διεισδύσεως εἰς τὴν οὐσίαν τῆς συλλογικῆς διενέξεως, πρός, εἰ δυνατόν, τελικὴν τομὴν ταύτης δι' ἀποφάσεως, ἡ ὁποία θὰ ἠδύνατο νὰ ἱκανοποιήσῃ ἀμφότερα τὰ συμβληθέντα καὶ ἀντιδικοῦντα μέρη - ἐργοδοτικὰς καὶ ἐργατικὰς ὀργανώσεις.

Ἡ τοιαύτη δυσχέρεια αἴρεται διά:

α) Τῆς ἁπλουστεύσεως τῆς διαδικασίας μέσῳ τῆς ὑποβολῆς τοῦ πρακτικοῦ συμφιλιώσεως τῆς Ἐπιθεωρήσεως Ἐργασίας εἰς τὸ διοικητικὸν ὄργανον καὶ ἐνάρξεως τῆς μεσολαβητικῆς προδικασίας εἰς τὸ πρῶτον καὶ τῆς κυρίως διαιτητικῆς διαδικασίας εἰς τὸ δεύτερον, τιθεμένου μόνον ἑνὸς χρονικοῦ ὁρίου maximum κατὰ κατηγορίας περιπτώσεων.

β) Τῆς οὐσιαστικοποιήσεως τῆς διοικητικῆς διαιτητικῆς διαδικασίας διὰ τῆς δυνατότητος εἰς βάθος ἐρεύνης ὅλων τῶν κοινωνικῶν, οἰκονομικῶν, ὀργανωτικῶν, τεχνικῶν καὶ ἄλλων δεδομένων, ὀρθῶς καὶ ἐπιτυχῶς ἀξιολογουμένων, τῇ βοηθείᾳ τῶν γνωματεύσεων τῶν εἰδικῶν ἐμπειρογνωμόνων, ἐργαζομένων κατὰ τὰς εἰδικὰς ἐντολὰς τῶν Δικαστηρίων τούτων, εἰς τρόπον ὥστε αἱ διδόμεναι λύσεις τῶν προβλημάτων συλλογικῶν διαφορῶν νὰ εἶναι ἐδαφικαὶ καὶ ἐφαρμόσιμοι, ἄνευ γενικωτέρας ἢ καὶ εἰδικωτέρας τινὸς βλάβης τοῦ ἐργοδοτικοῦ ἢ τοῦ ἐργατικοῦ παράγοντος, πολὺ δὲ περισσότερον τοῦ δημοσίου συμφέροντος, καλῶς ἀντιλαμβανομένου πάντοτε.

Διὰ τῆς διττῆς αὐτῆς λύσεως ἡ διοικητικὴ διαδικασία θὰ ἀποβῇ ἐν μέσον, τὸ ὁποῖον θὰ ἐπισύρῃ ἀμέριστον τὴν ἐμπιστοσύνην τῶν συντελεστῶν τῆς παραγωγῆς, λόγῳ τῆς ποιότητος κρίσεως, ἡ ὁποία θὰ βελτιωθῇ οὕτω εἰς τὸ maximum. Ἐξ ἄλλου ἡ τοιαύτη στάθμης ποιοτικῆς «νομολογιακῆς» πολιτικῆ, τόσον τῶν διαιτητικῶν ὀργάνων, ὅσον καὶ τοῦ Ἐθνικοῦ Συμβουλίου Κοινωνικῆς Πολιτικῆς, θὰ ἀποτελέσῃ τὴν βάσιν κρίσεως καὶ ἀποφάσεως τῶν ἁρμοδίων διαιτητικῶν ὀργάνων, τὰ ὁποῖα σήμερον στεροῦνται ἐνιαίας καὶ ὑπευθύνου κατευθύνσεως των, πρὸς τὰς ὀρθὰς

καὶ ἐνδεδειγμένας λύσεις τῶν προβλημάτων ἐργασίας καὶ συνεργασίας κεφαλαίου καὶ ἐργασίας ἐν Ἑλλάδι.

4. Ἡ διοικητικὴ μεσολάβησις

Παρ' ἡμῖν δὲν προβλέπεται ὁ θεσμὸς τῆς διοικητικῆς μεσολαβήσεως, ὡς φάσεως συνδιαλλαγῆς τῶν ἀντιτιθεμένων ἢ πάντως διαφορετικῶν ἀπόψεων ἐργοδοτῶν καὶ ἐργαζομένων, ὡς ἐπὶ παραδείγματι συμβαίνει ἐν Βελγίῳ ἔν τινι μέτρῳ μὲ τὰς commissions paritaires, αἵτινες, πέραν τῶν ἄλλων καθηκόντων - ἁρμοδιοτήτων των ἐπὶ τῶν συνθηκῶν καὶ ὅρων ἐργασίας, ἔχουν καὶ ἁρμοδιότητα διὰ τὴν πρόληψιν καὶ ἐπίλυσιν διὰ τῆς μεσολαβήσεως τῶν συλλογικῶν διαφορῶν ἐργασίας, ὅπου καὶ ὅταν ἀναφύωνται αὗται (B.I.T. 1960 σ. 205).

Ἀλλ' οὔτε καὶ εἰδικὸς μηχανισμὸς συμφιλιώσεως (conciliation) προβλέπεται παρ' ἡμῖν, ὡς ἀνωτέρω ἐτονίσθη, μὲ συνέπειαν φυσικὴν καὶ ἀναπόφευκτον νὰ ὁλοκληροῦται καὶ νὰ διευρύνεται ἡ διαφορὰ εἰς εὐρύτερον χάσμα, δυσκόλως δυνάμενον νὰ γεφυρωθῇ καὶ ὅταν ἀκόμη θὰ ἔχῃ ἐπιλυθῇ ἡ διαφορά. Οὕτω ἡ ἔλλειψις προληπτικοῦ μηχανισμοῦ διὰ τὰς συλλογικὰς διαφορὰς ἐργασίας μεγεθύνει τὰς μικρὰς καὶ αὐξάνει τὰς ὑφισταμένας διενέξεις.

Πρὸς ἀντιμετώπισιν τῆς ἐλλείψεως ταύτης προετάθη βεβαίως ἡ συμφιλιωτικὴ προσπάθεια τῆς Ἐπιθεωρήσεως Ἐργασίας, πρὸ τῆς κηρύξεως συλλογικῆς τινος συμβάσεως ὡς ἀναθεωρητέας. Αὕτη ὅμως δὲν ἀρκεῖ, λόγῳ τοῦ ὅτι αἱ οὐσιώδεις διαφοραὶ ἀπόψεων καὶ αἱ ριζικαὶ ἀντιθέσεις δὲν δύνανται νὰ γεφυρωθοῦν ἀπὸ διοικητικὰ ὄργανα, ἔστω καὶ τῆς στάθμης τῆς ἀνωτάτης ἐν τῇ διοικητικῇ ἱεραρχίᾳ βαθμίδος. Ἡ ἐκτελεστικὴ ἐξουσία ἢ ἔστω ἡ ἐπιρροὴ δὲν δύναται εἰμὴ νὰ ἐξαντληθῇ εἰς τὴν παρέμβασιν τὴν συμφιλιωτικήν, τὴν πρὸ τῆς διαιτησίας προτεινομένην.

Οὕτως ἐχόντων τῶν πραγμάτων εἶναι ἐκ τῶν πραγμάτων ἀπαραίτητος ἡ καθιέρωσις ὑποχρεωτικῆς μεσολαβητικῆς προδικασίας τοῦ ἁρμοδίου διαιτητικοῦ ὀργάνου, τὸ ὁποῖον θὰ εἶναι ἁρμόδιον δι' ἅπασας:

α) Τὰς ἐθνικὰς γενικὰς συλλογικὰς διαφορὰς ἐργασίας.

β) Τὰς ἐθνικὰς εἰδικὰς - ὁμοιοεπαγγελματικὰς - διαφορὰς ἐργασίας, ἐφ' ὅσον διὰ τὰς ὑπολοίπους διαφορὰς δὲν θὰ ἀπαιτῆται τὸ μεσολαβητικὸν τοῦτο στάδιον, ἐπαρκούσης τῆς ἐπεμβάσεως τῆς Ἐπιθεωρήσεως Ἐργασίας.

Ἡ μεσολαβητικὴ προδικασία θὰ συνίσταται εἰς τὴν ἐξεύρεσιν βάσεως συνδιαλλαγῆς τῆς συμφωνίας τῶν συμβαλλομένων μερῶν. Ἡ ἐπιρροὴ τοῦ Διαιτητικοῦ Δικαστηρίου καὶ ἡ ἐξ αὐτῆς δυνατότης ἐπιβολῆς τῆς μεσολαβήσεως ἀπορρέει ἀπὸ τὴν προοπτικὴν ὅπως τὸ αὐτὸ ὄργανον εἶναι ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον θὰ ἐκδώσῃ καὶ τὴν ἀπόφασιν ἐπὶ τῆς διενέξεως, εἰς περίπτωσιν, καθ' ἣν τὰ συμβαλλόμενα μέρη δὲν ἤθελον συμφωνήσει, καὶ ἰδίᾳ εἰς περίπτωσιν, δυστροπίας τοῦ ἑνὸς ἐξ αὐτῶν, προορῶντος πλέον καὶ τὴν διὰ διαιτητικῆς ἀποφάσεως ἐπιβολὴν τῆς ἤδη ἐκφερομένης προδικαστικῆς κρίσεως τοῦ διαιτητικοῦ ὀργάνου.

Ἡ διαδικασία μεσολαβήσεως δέον νὰ εἶναι ἐξόχως ἐλαστικὴ καὶ δὴ καθαρῶς πραιτωρική, μὲ ἐντόνως δικαιοπλαστικὰ δικαιώματα, ἀποβλέποντα εἰς τὴν ἐξεύρεσιν βάσεων συνεννοήσεως καὶ συμφωνίας. Πρὸς τοῦτο δέον νὰ ἔχῃ τὴν δυνατότητα χρησιμοποιήσεως ἐπιστημονικῶν συμβούλων εἰς τὰς περιπτώσεις ἰδίᾳ τῶν θεμάτων, τὰ ὁποῖα ἀπαιτοῦν ἐπιστημονικὰς καὶ τεχνολογικὰς γνώσεις καὶ ἱκανότητας, ὡς π.χ. ἡ κατανομὴ τῶν ἐκ τῆς παραγωγικότητος ὠφελειῶν, τὰ τῆς ἀσφαλείας καὶ ὑγιεινῆς τῶν χώρων ἐργασίας κ.ο.κ.

Ἐπὶ τῆς μεσολαβητικῆς προδικασίας δέον νὰ ἐκδίδεται ὁπωσδήποτε ἀπόφασις, θετικὴ ἢ ἀρνητική. Ἐν καταφατικῇ περιπτώσει ἐπέχει θέσιν διαιτητικῆς ἀποφάσεως, ἐπενδεδυμένης διὰ συμβάσεως τῶν ἐνδιαφερομένων μερῶν - κράμα διαιτητικῆς ἀποφάσεως καὶ συλλογικῆς ἀποφάσεως. Ἐν ἀποφατικῇ περιπτώσει θὰ ἀκολουθῇ ἡ κυρία διαιτητικὴ διαδικασία, περὶ ἧς κατωτέρω, ἔχουσα πλέον περισσότερον καὶ τοπικὸν χαρακτῆρα.

Πρὸς τούτοις δέον ὅπως θεσπισθῇ εἰς τὸν νόμον 3239)1955 ἢ τὸν προτεινόμενον Κώδικα Ἐργασίας ἢ ἄλλο τι νομοθετικὸν κείμενον σχετικὴ διάταξις, ἐξασφαλίζουσα τὰς ὡς ἄνω τεχνικὰς προϋποθέσεις τοῦ θεσμοῦ τῆς διοικητικῆς μεσολαβήσεως.

5. Τὰ προκύπτοντα ζητήματα

Τὸ πρῶτον ζήτημα, τὸ ὁποῖον γεννᾶται

ἐν προκειμένῳ, ἀναφέρεται εἰς τὴν διαιτητικὴν ρύθμισιν τῶν συλλογικῶν διαφορῶν ἐργασίας καὶ ἐντοπίζεται εἰς τὴν διπλῆν, ἐὰν μὴ διπλοπρόσωπον, ἐμφάνισιν τῆς Διοικήσεως, μὴ δικαιολογουμένη ἐκ τῶν ἀρχῶν τῆς διοικητικῆς χρηστότητος (Moralité Administrative), ὡς αὕτη ἔχει παρ' ἡμῖν καθιερωθῆ νομολογιακῶς ὡς ἔννοια ἀρχῶν χρηστῆς διοικήσεως (Σ.τ.Ε. 127)1947, 1382)1948, 1750)1950, 1810)1957). Οὕτω ἡ Διοίκησις :

α) Διὰ τῶν διαιτητικῶν της ὀργάνων, διοικητικῶν κατὰ φύσιν, κρινόντων ἐπὶ τῇ βάσει κριτηρίων σκοπιμότητος μᾶλλον παρὰ νομιμότητος, κατὰ τὸ ἄρθρον 15 § 3 τοῦ νόμου 3239)1955 (Σ.τ.Ε. 2434)1960) ἐκφράζει τὴν ἐπὶ τῆς διαφορᾶς κρατικὴν βούλησιν καὶ δὴ εἰς πρῶτον καὶ δεύτερον βαθμόν, κατὰ τὸν ὡς ἄνω ἐνδικοφανῆ τρόπον.

β) Διὰ τῶν προϊσταμένων τῶν διαιτητικῶν ὀργάνων Ὑπουργῶν Ἐργασίας καὶ Συντονισμοῦ ἐκφράζει ἐπὶ τοῦ ἰδίου θέματος ἑ τ έ ρ α ν βούλησιν αὐτοτελῆ, εἴτε ταυτιζομένην ἐπὶ ἐγκρίσεως δ ι α ι τ η τ ι κ ῆ ς ἀποφάσεως, εἴτε διαφέρουσαν ἐπὶ μὴ ἐγκρίσεως ἢ τροποποιήσεως τῆς ἀποφάσεως ταύτης.

Καὶ ἐρωτᾶται : Πῶς δικαιολογεῖται ἡ διπλῆ ἐκδήλωσις τῆς δημοσίας ἐξουσίας ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ θέματος ; Ὑπάρχει συντρέχουσα ἁρμοδιότης ἢ ἱεραρχικὴ ἐξάρτησις τῶν ὡς ἄνω διοικητικῶν ὀργάνων ; Τὸ ὀρθότερον εἶναι ἐν προκειμένῳ νὰ δεχθῶμεν τὴν ὑπάρχουσαν ἄλλωστε ἱεραρχικὴν σχέσιν τῶν διαιτητικῶν ὀργάνων καὶ τοῦ προϊσταμένου αὐτῶν Ὑπουργοῦ Ἐργασίας, ὅστε οὗτος εὐλόγως ἀσκεῖ τὴν ἐκ τῆς ἱεραρχικῆς ἐξουσίας ἁρμοδιότητα αὐτοῦ περὶ μὴ ἐγκρίσεως ἢ τροποποιήσεως πράξεων ὑφισταμένων Διοικητικῶν Ἀρχῶν, ὡς ἐν προκειμένῳ τὰ Διαιτητικὰ «Δικαστήρια».

Τὸ δεύτερον ζήτημα ἀναφέρεται εἰς μίαν ἀντίφασιν τοῦ ρόλου τῆς Διοικήσεως ἐπὶ τῶν συλλογικῶν διαφορῶν ἐργασίας. Ἐνῷ εἰς τὴν συμβατικὴν ρύθμισιν τῶν συλλογικῶν διαφορῶν ἐργασίας ἡ Διοίκησις, διαφωνοῦσα καὶ μὴ ἐγκρίνουσα ἢ τροποποιοῦσα τὴν ὑπογραφεῖσαν καὶ κατατεθεῖσαν συλλογικὴν σύμβασιν ἐργασίας, ἐρχομένη δηλαδὴ εἰς ἀντίθεσιν μὲ τὴν βούλησιν ἐργοδοτῶν καὶ ἐργαζομένων, καθίσταται δ ι ά δ ι κ ο ς ἐν τῇ ὡς ἄνω δημιουργουμένῃ οὕτω πως διοικητικῇ διαφορᾷ ἐνώπιον τῆς Διοικητικῆς Δικαιοσύνης, πῶς δύναται νὰ ἀσκήσῃ ἐπὶ τῶν αὐτῶν ἢ ἑτέρων συλλογικῶν διαφορῶν ἐργασίας ρόλον δ ι α ι τ η τ ο ῦ τ ρ ί τ ο υ, ἐφ' ὅσον ἔπαυσε νὰ εἶναι τρίτος καὶ κατέστη διάδικος ;

Προκύπτει ὅθεν ἀσυμβίβαστον τῆς Διοικήσεως διὰ τὴν ἄσκησιν δύο ἀντιτιθεμένων ρόλων, λόγῳ παραβάσεως τῆς γενικῆς τοῦ Δικαίου ἀρχῆς τοῦ μὴ εἶναι τινὰ κριτὴν τῶν ἰδίων αὐτοῦ πράξεων (Σ.τ.Ε. 273) 1959, 367, 417, 2330)1960). Καὶ καθίσταται τοιοῦτος κριτὴς ἡ Διοίκησις ἐφ' ὅσον, παρὰ τὴν διπλῆν της ὡς ἄνω παράστασιν, ὡς διαιτητὴς (Διαιτητικὸν «Δικαστήριον», σὺν Ὑπουργὸς μετὰ γνωμοδότησιν Ἐθνικοῦ Συμβουλίου Κοινωνικῆς Πολιτικῆς) καλεῖται νὰ κρίνῃ τὰ ὑπ' αὐτῆς κριθέντα. (Ὑπουργὸς μετὰ τὴν ὡς ἄνω γνωμοδότησιν ἐπὶ συλλογικῶν συμβάσεων). Μὲ ἄλλας λέξεις ἡ διὰ τῆς διαιτησίας ὁριζομένη κανονιστικὴ ρύθμισις, ὑποχρεουμένη ὅπως συνάδῃ μὲ τὴν πολιτικὴν τῆς Κυβερνήσεως, δὲν δύναται νὰ εἶναι διάφορος τῆς κρινομένης κανονιστικῆς ὡσαύτως συμβατικῆς ρυθμίσεως, ἥτις ἐπίσης δέον νὰ συνάδῃ μὲ τὴν πολιτικὴν ταύτην. Καί, ὡς γνωστόν, τὰ τρίτῳ τινὶ ἴσα καὶ ἀλλήλοις ἴσα. Τοιουτοτρόπως αἴρεται ὁ ἀμερόληπτος χαρακτὴρ τῆς διοικητικῆς διαιτησίας καὶ οἱ ἐρίζοντες ἐργοδόται καὶ μισθωτοί, συμφωνοῦντες ἢ διαφωνοῦντες, οὐδὲν ἕτερον καταφύγιον ἔχουν, εἰμὴ τὴν δ ι κ α σ τ ι κ ὴ ν ἐ ξ ο υ σ ί α ν, ἡ ὁποία καὶ μόνον εἶναι ἐκ τοῦ Συντάγματος τ ρ ί τ ο ς ἐν σχέσει μὲ τὴν συλλογικὴν διαφορὰν ἐργασίας.

Ἀλλ' ὁ δικαστικὸς ἔλεγχος δὲν εἶναι ἐπαρκὴς μόνον εἰς τὸ ἀκυρωτικὸν ἐπίπεδον, ἐὰν οἱ διοικούμενοι ἐργοδόται καὶ ἐργαζόμενοι ἐπιδιώκουν κρίσιν ἐπὶ τῆς οὐσίας τῆς διαφορᾶς. Ἐὰν ἀπαιτηθῇ τοιαύτη ἐπὶ τῆς οὐσίας κρίσις πράγματι τ ρ ί τ ο υ, ἐλέγχουσα τὴν θέσιν τῆς Διοικήσεως, ἀφ' ἑνός, καὶ τῶν ἐργοδοτικῶν καὶ ἐργατικῶν ὀργανώσεων, ἀφ' ἑτέρου, κρίσις δηλαδὴ ἐπὶ τῆς δημιουργουμένης ὡς ἄνω διοικητικῆς διαφορᾶς οὐσίας, τότε οὐδὲν ἀπομένει, εἰμὴ ἡ ὑπαγωγὴ τῶν οὐσιαστικῶν διαφορῶν εἰς τὰ ἱδρυθέντα τακτικὰ Διοικητικὰ Δικαστήρια κατὰ τὸ ἄρθρον 82 τοῦ Συντάγματος μας.

ΠΡΟΣΛΗΨΙΣ ΠΡΟΣΩΠΙΚΟΥ ΔΗΜΟΣΙΟΥ ΔΙ' ΕΞΥΠΗΡΕΤΗΣΙΝ ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΩΝ ΥΠΗΡΕΣΙΩΝ

Γνωμοδότησις ὑπ' ἀριθ. 780)1965 Νομικοῦ Συμβουλίου τοῦ Κράτους

Εἰσηγητὴς ὁ Ἀντιπρόεδρος τοῦ Νομικοῦ Συμβουλίου κ. Κ. Γ. ΠΑΠΑΜΙΧΑΛΟΠΟΥΛΟΣ

Ἐ ρ ω τ η μ α (Ὑπουργείου Ἐθνικῆς Ἀμύνης): Ἐὰν οἱ ἐπὶ σχέσει ἐργασίας ἰδιωτικοῦ δικαίου χημικοὶ τῆς Στρατιωτικῆς Ὑπηρεσίας, προσλαμβανόμενοι δυνάμει τῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρου 24 τοῦ νόμου 4436)1929, δικαιοῦνται τῆς ὑπὸ τῆς διαιτητικῆς ἀποφάσεως (ὑπ' ἀριθ. 35) 1961, 12)1964 ἀποφάσεως τοῦ Δ.Δ.Δ.Δ. Ἀθηνῶν) προβλεπομένης ἀδείας ἢ τῆς τοιαύτης ἐργάτου, πρὸς δὲ καὶ ἐὰν δικαιοῦνται ἐπιδόματος ἀδείας ὑπαλλήλου ἢ ἐργάτου.

Γ ν ω μ ο δ ό τ η σ ι ς: Ἐπὶ τοῦ ἐρωτήματος τούτου τὸ Νομικὸν Συμβούλιον, τῇ εἰσηγήσει μας, ἐγνωμοδότησεν ὁμοφώνως ὡς κατωτέρω ἐκτίθεται:

Α. Ἐπὶ τοῦ θέματος, τῇ εἰσηγήσει μας καὶ παλιν, ἐχει ἐκδοθῇ ἡ ὑπ' ἀριθ. 319)1964 (ΕΕΔ 23, 618) γνωμοδότησις τῆς Ὀλομελείας τοῦ Νομικοῦ Συμβουλίου Κράτους, ἥτις ἔχει ὡς ἀκολούθως:

«1) Ἐὰν ἡ πρόσληψις τοῦ προσωπικοῦ, τοῦ ὑπηρετοῦντος εἰς τὰ φαρμακεῖα τοῦ στρατοῦ (φρουρᾶς), ἐγένετο βάσει τοῦ ἄρθρου 24 τοῦ νόμου 4436)1929, τότε δὲν ἔχει ἐφαρμογὴν ἐπὶ τούτου ἡ ὑπ' ἀριθ. 36)1963 ἀπόφασις τοῦ Δ.Δ.Δ.Δ. Ἀθηνῶν «περὶ ὅρων ἀμοιβῆς καὶ ἐργασίας τοῦ προσωπικοῦ φαρμακείων, φαρμακεμπορείων κλπ. ἁπάσης τῆς χώρας», ἡ κηρυχθεῖσα ἐκτελεστὴ διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 742)56)7.1.1964 ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας (Φ.Ε.Κ. τ. Β' φ. 2)1964) καὶ ὑποχρεωτικὴ διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 4803)320 τῆς 22 Ἰανουαρίου 1964 ἀποφάσεως τοῦ αὐτοῦ Ὑπουργοῦ (Φ.Ε.Κ. τ. Β' φ. 19) 1964) διὰ τοὺς ἑξῆς λόγους: α) Διότι βάσει τοῦ ἄρθρου τούτου (24) ἐπιτρέπεται ἡ πρόσληψις μόνον ἐργατικοῦ προσωπικοῦ, οὐχὶ δὲ καὶ ὑπαλληλικοῦ τοιούτου, παγία δὲ εἶναι ἐπὶ τούτου ἡ νομολογία τοῦ Ἀρείου Πάγου καὶ β) διότι παγία ἐπίσης εἶναι ἡ νομολογία τοῦ Ἀρείου Πάγου ὅτι οἱ βάσει τοῦ ἄρθρου τούτου (24) προσλαμβανόμενοι συνάπτουν μετὰ τοῦ Δημοσίου ἔγκυρον σύμβασιν ἐργασίας ἐργάτου καὶ μόνον τὰ ἐξ ἐγκύρου ταύτης συμβάσεως ἐργασίας δικαιώματα τῶν δύνανται νὰ ἀσκήσουν κατ' αὐτοῦ (Α.Π. 91)1958, 179)1964). Τὸ ὑποστηριζόμενον, ὅτι ἡ διαιτητικὴ ἀπόφασις, ἡ ἐπέχουσα τόπον συλλογικῆς συμβάσεως, ἔχει ἐφαρμογὴν ἐπὶ τοῦ προσωπικοῦ τῶν φαρμακείων στρατοῦ (φρουρᾶς), ἀνεξαρτήτως ἐὰν εἶναι τοῦτο ὑπαλληλικὸν ἢ ἐργατικὸν διὰ τὸ Δημόσιον, δὲν εἶναι ὀρθόν. Καὶ δὲν εἶναι ὀρθόν, διότι οἱ ὡς ἐργάται προσληφθέντες παραμένουν πάντοτε ἐργάται διὰ τὸ Δημόσιον (ἔστω καὶ ἂν ἀνετέθη εἰς τοιούτους ὑπαλληλικὴ ἐργασία) καὶ μόνον τὰ ἐκ τῆς ἐγκύρου ταύτης συμβάσεως τῶν δικαιώματα δύνανται νὰ ἐπικαλεσθοῦν, συνεπῶς δὲ καὶ τὰς συλλογικὰς συμβάσεις καὶ διαιτητικὰς ἀποφάσεις τῶν ἐργατῶν, οὐχὶ δὲ καὶ τὰς τῶν ὑπαλλήλων, δύνανται νὰ ἐπικαλεσθοῦν. Ἡ συλλογικὴ σύμβασις καὶ ἡ διαιτητικὴ ἀπόφασις δὲν ἔχουν τὴν δύναμιν, ἀλλ' οὔτε καὶ τὸν σκοπὸν νὰ μεταβάλουν τὴν ἰδιότητα τοῦ ἐργαζομένου, ἀλλὰ μόνον νὰ καθορίσουν τοὺς ὅρους ἐργασίας κλπ. τῶν ἐγκύρων πάντοτε συμβάσεων ἐργασίας. Καὶ διὰ τὸ προσωπικὸν τοῦ ἄρθρου 24 νόμου 4436)1929 ἔγκυρος σύμβασις ἐργασίας εἶναι ἡ τοῦ ἐργάτου (Α.Π. 91)1958 καὶ 179)1964, 113)1964, ΕΕΔ 23, 334).

2) Ἐὰν οἱ δυνάμει τοῦ ἄρθρου 24 τοῦ νόμου 4436)1929 προσληφθέντες ὡς ἐργάται ἐχρησιμοποιήθησαν ὡς ὑπάλληλοι, δύνανται, ἐνδεχομένως, νὰ ζητήσουν τὴν διαφορὰν τῶν ἀποδοχῶν βάσει τῶν περὶ ἀδικαιολογήτου πλουτισμοῦ διατάξεων (Α.Π. 179)1964). Λέγομεν ἐνδεχομένως, διότι, ἐὰν ὑπάρχῃ διάταξις νόμου, ἐπιτρέπουσα τὴν πρόσληψιν καὶ ὑπαλλήλων καὶ ἐργατῶν καὶ γίνεται πρόσληψις ἐργάτου, χρησιμοποιεῖται ὅμως οὗτος ὡς ὑπάλληλος, συντρέχουν τότε αἱ προϋποθέσεις τοῦ ἀδικαιολογήτου πλουτισμοῦ, διότι διὰ τοῦ τρόπου τούτου ἐπλουτίσθη τὸ Δημόσιον (ἀποφυγὸν δαπάνην) κατὰ τὴν μείζονα ἀμοιβὴν τοῦ ὑπαλλήλου (κατὰ τὴν διαφορὰν τῶν ἀποδοχῶν), ὃν ἠδύνατο νὰ προσλάβῃ. Ἐὰν ὅμως ὑπάρχῃ διάταξις, ἐπιτρέπουσα τὴν πρόσληψιν μόνον ἐργάτου, οὐχὶ δὲ καὶ ὑπαλλήλου, ὡς ἡ τοῦ ἀνωτέρω ἄρθρου 24, καὶ ὁ προσληφθεὶς ὡς ἐργάτης χρησιμοποιεῖται ὡς ὑπάλληλος, δὲν συντρέχουν τότε αἱ προϋποθέσεις τοῦ ἀδικαιολογήτου πλουτισμοῦ, ἀφοῦ τὸ Δημόσιον οὐδεμίαν ἀπέφυγε μείζονα δαπάνην ὡς μὴ δυνάμενον νόμῳ νὰ προσλάβῃ ὑπάλληλον, ἀλλὰ μόνον ἐργάτην. Ἡ ἀντίθετος ἐκδοχὴ θὰ ἐξέθετε τὸ Δημόσιον εἰς κινδύνους ἀποζημιώσεως ἐξ ὑπερβάσεων τῶν ὀργάνων του καὶ δὴ ἀπροβλέπτων εἰς ἔκτασιν διὰ τὸν προϋπολογισμὸν αὐτοῦ, ὅστις ἐπὶ σταθερῶν δεδομένων δέον νὰ βαίζεται. Αἱ ὑπερβάσεις, ἄλλωστε, αὗται τῶν ὀργάνων του θὰ ἐδημιούργουν καὶ θέμα διακοπῆς τῆς ἐσωτερικῆς συναφείας τῆς ζημιογόνου πράξεως (ἀναθέσεως εἰς ἐργάτην ὑπαλληλικῶν καθηκόντων) πρὸς τὴν Ὑπηρεσίαν καὶ συνεπῶς ἔλλειψιν εὐθύνης τοῦ Δημοσίου πρὸς ἀποζημίωσιν, ἅμα δὲ καὶ θέμα εὐθύνης τοῦ παρανομήσαντος ὀργάνου πρὸς ἀποζημίωσιν τοῦ ζημιωθέντος (Στασινοπούλου, Ἀστικὴ εὐθύνη τοῦ Κράτους §§ 26 καὶ 27).

3) Ἀλλὰ μᾶς ἐγνώρισαν τὰ φαρμακεῖα φρουρᾶς (στρατιωτικὰ καταστήματα ὄντα κατ' ἄρθρον 23 νόμου 4321)1929), χωρὶς ὅμως νὰ θέσουν ὑπ' ὄψιν ἡμῶν καὶ διατάξεις (ὡς θὰ ἔδει, διότι ὅλας τὰς εἰδικὰς διατάξεις εἶναι ἀδύνατον νὰ γνωρίζωμεν), ὅτι τὸ ἰδιωτικὸν προσωπικὸν

των στρατιωτικών φαρμακείων, ὡς μὴ μισθοδοτούμενον ἐκ τοῦ δημοσίου προϋπολογισμοῦ, ἀλλὰ ὑπὸ τῶν ταμείων τῶν φαρμακείων τούτων, ἐχόντων ἰδίους πόρους (π.δ. 30.6.1931 καὶ 25.1.1935), δὲν προσλαμβάνεται βάσει τοῦ ἄνω ἄρθρου 24 (νόμου 4436)1929), ἀλλ' ἐλευθέρως ὑπὸ τοῦ Ὑπουργοῦ, κατόπιν αἰτιολογημένης προτάσεως τούτων (φαρμακείων). Ἐὰν τοῦτο εἶναι ἀκριβὲς (ἀπαιτεῖται προσοχὴ ἐπὶ τούτου), τότε ἐπὶ τοῦ προσωπικοῦ αὐτοῦ ἔχει ἐφαρμογὴν ἡ ὡς ἄνω ὑπ' ἀριθ. 36)1963 ἀπόφασις τοῦ Δ.Δ.Δ.Δ. Ἀθηνῶν, ἀφοῦ αὕτη ἐκηρύχθη ὑποχρεωτικὴ καὶ συνεπῶς δεσμεύει καὶ τὸ Δημόσιον (ἄρθρον 5 § 2 νόμου 3239)1955 καὶ ἄρθρον 10 § 8 ν.δ. 3755)1957). Δεσμεύει δὲ καὶ τὸ Δημόσιον, διότι τότε δὲν ὑπάρχουν δεσμεύσεις περὶ τὴν πρόσληψιν τοῦ προσωπικοῦ τούτου, ὥστε νὰ γεννῶνται τὰ ἀνωτέρω θέματα. Εἰς τὴν περίπτωσιν ταύτην τὸ προσωπικὸν τῶν φαρμακείων τοῦ στρατοῦ ἐξομοιοῦται πρὸς τὸ προσωπικὸν τῶν ἰδιωτικῶν φαρμακείων καὶ συνεπῶς καταλαμβάνεται καὶ τοῦτο ὑπὸ τῆς ὡς ἄνω διαιτητικῆς ἀποφάσεως, ἤτις καὶ θὰ πρέπει νὰ ἐφαρμόζηται ἐπὶ τούτου ὑπὸ τοῦ Δημοσίου.

4) Εἰς περίπτωσιν δεσμεύσεως τοῦ Δημοσίου ὑπὸ τῆς ἀνωτέρω ὑπ' ἀριθ. 36)1963 διαιτητικῆς ἀποφάσεως ἡ δέσμευσις τούτου ἄρχεται οὐχὶ ἀφ' ἧς ἰσχύσεν ἡ ἀπόφασις αὕτη (καίτοι ἡ κηρύξασα ταύτην ὡς ὑποχρεωτικὴν ὑπουργικὴ ἀπόφασις περιέχει τὴν φράσιν «κηρύσσομεν ὑποχρεωτικήν, ἀφ' ἧς ἰσχύσεν αὕτη, 1.1.1966»), ἀλλ' ἀπὸ τῆς ἡμερομηνίας δημοσιεύσεως τῆς ὑπουργικῆς ἀποφάσεως, τῆς κηρυξάσης ταύτην ὡς ὑποχρεωτικήν, ἤτοι ἀπὸ τῆς 22.1.1964. Καὶ τοῦτο διότι δὲν ὑπάρχει διάταξις νόμου, ἐπιτρέπουσα εἰς τὸν Ὑπουργὸν Ἐργασίας ὅπως κηρύσσῃ ὑποχρεωτικὰς τὰς διαιτητικὰς ἀποφάσεις ἀναδρομικῶς. Ἐκ τῶν ἐπικαλουμένων ἐν τῇ ὑπουργικῇ ἀποφάσει διατάξεων (ἄρθρον 5 § 2 νόμου 3239)1955 καὶ ἄρθρον 10 § 8 νόμου 3755)1957) δὲν προκύπτει τοιοῦτον δικαίωμα τοῦ Ὑπουργοῦ. Κρατεῖ δὲ ἐν τῷ Διοικητικῷ Δικαίῳ ἡ ἀρχὴ τῆς ἰσχύος τῶν διοικητικῶν πράξεων ἀπὸ τῆς ἐκδόσεως των καὶ οὐχὶ ἀναδρομικῶς, ἐκτὸς ἐὰν ὑπάρχῃ διάταξις νόμου, ἐπιτρέπουσα τὴν ἔκδοσιν διοικητικῆς πράξεως μετ' ἀναδρομικῆς δυνάμεως, ἢ ἐὰν ἐκδίδεται αὕτη πρὸς συμμόρφωσιν εἰς ἀποφάσεις τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας (Στασινοπούλου, «Τὸ Δίκαιον τῶν διοικητικῶν πράξεων», § 47. Πορίσματα Συμβουλίου Ἐπικρατείας, σ. 197).

5) Ὁ Νομικὸς Σύμβουλος *Κ. Ρουμπάνης* διετύπωσεν ἀντιθέτως τὴν γνώμην: α) Ὅτι ἡ ὑπ' ἀριθ. 36)1963 διαιτητικὴ ἀπόφασις δεσμεύει καὶ τὸ Δημόσιον, ὡς πρὸς τὸ προσωπικὸν τῶν φαρμακείων του, διότι αὕτη, ἐπέχουσα τόπον συλλογικῆς συμβάσεως, ἀποτελεῖ νεώτερον νόμον, ὅστις κατέλαβε καὶ ἐρρύθμισε τὰς ἀποδοχὰς τοῦ ἄνω προσωπικοῦ, ἀνεξαρτήτως τρόπου προσλήψεως καὶ ἰδιότητος αὐτοῦ ὡς ὑπαλληλικοῦ ἢ ἐργατικοῦ καὶ β) ὅτι, ὡς πρὸς τὸ δεύτερον ἐρώτημα, συμφωνεῖ πρὸς τὴν γνώμην τῆς πλειοψηφίας διὰ τοὺς ἐν αὐτῇ ἐκτιθεμένους λόγους, εἰς οὓς καὶ ἀναφέρεται.

Β'. Βεβαίως ὑποστηρίζεται, ὅτι διὰ τὴν ἐφαρμογὴν τοῦ ἀ.ν. 539)1945 «περὶ ἀδειῶν μισθωτῶν» (ἄρα καὶ διὰ τὸ ἐπίδομα τῆς ἀδείας) δὲν ἐνδιαφέρει, ἂν ἡ σύμβασις ἐργασίας εἶναι διά τινα νόμιμον λόγον ἄκυρος. («Ἴδετε *Γ. Καποδίστριαν*, ΕρμΑΚ, ὑπ' ἄρθρα 666 - 667, ἀριθ. 19, Α.Π. 425)1960, ΕΕΔ 19, 1312, σχόλια ΕΕΔ 21, 149, 23, 334). Ἀλλὰ ταῦτα δὲν ἰσχύουν ἐν προκειμένῳ διὰ τοὺς ἑξῆς λόγους: 1) Διότι, εἰς τὴν συγκεκριμένην περίπτωσιν, ἔχομεν ἔγκυρον σύμβασιν ἐργάτου καὶ οὐχὶ ἄκυρον σύμβασιν ὑπαλλήλου, ἐφ' ὅσον δὲ ἔχομεν ἔγκυρον σύμβασιν ἐργάτου, μόνον τὰ ἐκ ταύτης δικαιώματά του δικαιοῦται νὰ ἀξιώσῃ ὁ μισθωτὸς (Α.Π. 91)1958, 113)1964, 179)1964). 2) διότι καὶ ἐάν, καίτοι ὁ μισθωτὸς προσελήφθη ἐγκύρως ὡς ἐργάτης, παρὰ ταῦτα χρησιμοποιεῖται οὗτος ὡς ὑπάλληλος, καὶ πάλιν τότε δὲν δικαιοῦται ἀδείας καὶ ἐπιδόματος ὑπαλλήλου: α) Διότι ὑπαλληλικὴν σύμβασιν δὲν δύναται νὰ ἐπικαλεσθῇ οὗτος, ἀφοῦ τοιαύτη δὲν ὑπάρχει, ἀλλὰ καὶ ἐὰν ὑπῆρχε θὰ ἦτο ἄκυρος (ἄρθρον 24 νόμου 4436)1929), β) διότι οὔτε ὑπαλληλικὴν σχέσιν δύναται νὰ ἐπικαλεσθῇ, ἀφοῦ ὅταν ὁ νόμος ἀπαγορεύει τὴν ὑπαλληλικὴν σύμβασιν, ἀπαγορεύει καὶ τὴν ὕπαρξιν ὑπαλληλικῆς σχέσεως, ἡ ἀντίθετος δὲ ἔκδοχὴ θὰ ὡδήγει εἰς καταστρατήγησιν τῆς ἀπαγορεύσεως, 3) διότι οὔτε τὰς διατάξεις περὶ ἀδικαιολογήτου πλουτισμοῦ δύναται νὰ ἐπικαλεσθῇ ὁ οὕτως ὡς ὑπάλληλος χρησιμοποιηθεὶς ἐργάτης: α) διὰ τοὺς ἀνωτέρω ἐν κεφαλαίῳ Α' ἀναφερομένους λόγους, β) διότι ἡ ἀγωγὴ ἐκ τοῦ ἀδικαιολογήτου πλουτισμοῦ εἶναι ἐπικουρικὴ καὶ δὲν δίδεται ὅσάκις δίδεται ἡ ἐκ τῆς συμβάσεως, ἐν προκειμένῳ δὲ δίδεται ἡ ἀγωγὴ ἡ ἐκ τῆς ἐγκύρου συμβάσεως τοῦ ἐργάτου καὶ 4) διότι αἱ προσλήψεις ὡς ἐργατῶν καὶ ἡ χρησιμοποίησις εἴτα ὡς ὑπαλλήλων γίνεται τῇ παρακλήσει τῶν προσλαμβανομένων, οἱ ὁποῖοι, ἑκουσίως οὕτως ὑπαχθέντες ὑπὸ τὸ καθεστὼς αὐτὸ τῆς ἐργασίας, ὅπερ εἶναι εὐνοϊκώτερον δι' αὐτούς, δὲν δύνανται σήμερον νὰ ζητοῦν μείζονα δικαιώματα ἀπὸ ἐκεῖνα, ἅτινα τοὺς παρέχει ἡ σύμβασις ἐργασίας ἐργάτου. Βεβαίως τὰ ἀνωτέρω εἶναι ἐπιδεκτικὰ συζητήσεως, πλὴν ὅμως εἶναι ἀρκούντως σοβαρά, διὰ νὰ ἀπασχολήσουν τὴν Δικαιοσύνην. Διὰ τὸν λόγον τοῦτον εἰς τὸ ἐρώτημα θὰ πρέπει νὰ δοθῇ ἀρνητικὴ ἀπάντησις. Ὅθεν ἐπὶ τοῦ ἐρωτήματος προσήκει ἡ ἄνω ἀναλυτικὴ ἀπάντησις, ἤτοι ἐν περιλήψει ὅτι, ἀφοῦ ὁ εἰς τὸ ἐρώτημα προσελήφθη, ἐγκύρως, ὡς ἐργάτης, βάσει τοῦ ἄρθρου 24 τοῦ νόμου 4436)1929, ἔστω καὶ ἐὰν ἐχρησιμοποιήθη ὡς ὑπάλληλος, μόνον τὰ ἐκ τῆς ἐγκύρου ταύτης συμβάσεως του δικαιώματα δικαιοῦται νὰ ἀξιώσῃ, ἄρα καὶ ἄδειαν ἐργάτου καὶ ἐπίδομα ἀδείας ἐργάτου. Ἄδειαν ὑπαλλήλου καὶ ἐπίδομα ἀδείας ὑπαλλήλου δὲν δύναται νὰ ζητήσῃ οὔτε βάσει τῶν διατάξεων περὶ ἀδικαιολογήτου πλουτισμοῦ.

ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΑΚΗ ΠΡΑΞΙΣ

ΑΝΑΓΚΑΣΤΙΚΑΙ ΣΧΕΣΕΙΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ

ΕΝΝΟΙΑ ΕΚΜΕΤΑΛΛΕΥΣΕΩΣ ΔΙΑ ΠΡΟΣΛΗΨΙΝ ΠΟΛΕΜΙΣΤΩΝ

Κατάργησις προϋφισταμένων τοῦ Ν.Δ. 4185)1961 ἐξαιρέσεων

Ὑποχρέωσις ἐπιχειρήσεων ἢ ἐκμεταλλεύσεων πρὸς πρόσληψιν πολεμιστῶν τοῦ Α.Ν. 1836)1951 ὡς μισθωτῶν.—Ὑπαγωγὴ εἰς ὑποχρέωσιν καὶ τοῦ Δημοσίου, ὡς καὶ τῶν Νομικῶν Προσώπων Δημοσίου Δικαίου.—Κατάργησις ἀπὸ τῆς ἰσχύος τοῦ Ν.Δ. 4185)1961 ἀπαλλαγῆς ἀπὸ ὑποχρεώσεως πρὸς πρόσληψιν πολεμιστῶν.—Ἔννοια ὅρου «ἐκμετάλλευσις».—Τοιαύτη καὶ ὁ Ἑλληνικὸς Ἐρυθρὸς Σταυρός.—Προθεσμία αἰτήσεως πολεμιστοῦ καὶ δικοιολογητικά.

Περίπτωσις τῆς κατωτέρω ἀποφάσεως τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας ὑπῆρξεν ἀναγκαστικὴ τοποθέτησις πολεμιστοῦ τοῦ ἀ.ν. 1836)1951 εἰς τὸν Ἑλληνικὸν Ἐρυθρὸν Σταυρὸν κατ' ἄρθρον 3 ἀ.ν. 1836)1951, ὡς ἐτροποποιήθη ὑπὸ τοῦ ν.δ. 4185)1961 (ΕΕΔ 20, 1222 ἐπ., ἔνθα κωδικοποίησις τῶν ἰσχυουσῶν διατάξεων).

Τὸ Συμβούλιον τῆς Ἐπικρατείας ἐν συνεχείᾳ καὶ προηγουμένων ἀποφάσεών του καὶ ἐν ὁμοφωνίᾳ πρὸς τὸν Ἀρειον Πάγον (ἴδετε Σ.Ε. 2346)1962, εἰσηγητὴς *Α. Ἰατρίδης*, ΕΕΔ 22, 94, ἔνθα καὶ λοιπαὶ παραπομπαί, Α.Π. 451)1963, εἰσηγητὴς *Κ. Ἀνογιωστόπουλος*, ΕΕΔ 22, 925, Α.Π. 458)1963, εἰσηγητὴς *Δ. Κοκκῆς*, ΕΕΔ 23, 912), δέχεται, ὅτι μετὰ τὸ ν.δ. 4185)1961 (ἄρθρον 7) κατηργήθησαν πᾶσαι αἱ εἰδικαὶ διατάξεις περὶ ἀπαλλαγῆς ὑποχρεώσεως εἰς πρόσληψιν πολεμιστῶν, ἐκτὸς τῆς ἐν τῇ διατάξει ταύτῃ (ἄρθρον 7) ὁριζομένης περιπτώσεως.

Τοῦτο καὶ ἐν ἀναφορᾷ πρὸς τὸν εἰδικὸν νόμον 552)1945, καθ' ὃν δὲν δύναται νὰ ἐφαρμοσθῶσιν ἐπὶ τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἐρυθροῦ Σταυροῦ αἱ διατάξεις περὶ προσλήψεως, ἀπολύσεως, προβιβασμοῦ, ἀμοιβῆς, ὅρων ἐργασίας κλπ. (Ἴδετε περὶ μισθοῦ καὶ ὑπ' ἀριθ. 663)1964 γνωμοδότησιν Νομικοῦ Συμβουλίου Κράτους, εἰσηγητὴς *Δ. Λιακατᾶς*, ΕΕΔ 23, 1089).

Ὡς πρὸς τὴν ἔννοιαν τοῦ ὅρου «ἐκμετάλλευσις», ὁ ὁποῖος ἀπαντᾶται εἰς τὰ ἐργατικὰ νομοθετήματα, ἴδετε καὶ συμφώνως Α.Π. 304)1954, Ὁλομελείας (εἰσηγητὴς *Κ. Καυκᾶς*, ΕΕΔ 13, 454), Α.Π. 233)1960 (εἰσηγητὴς *Α. Ροζάκης*, ΕΕΔ 19, 644) καὶ λοιπὰς παραπομπὰς εἰς θεωρίαν ἐν ΕΕΔ 19, 644, ἔνθα σημειώσεις μας.

Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας 1879)1965, Τμ. Γ'

Πρόεδρος ὁ Ἀντιπρόεδρος κ. ***Μ. Σταυρόπουλος***

Εἰσηγητὴς ὁ Πάρεδρος κ. ***Κ. Δάρας***

Δικηγόρος ὁ κ. Α. Σταθακόπουλος

Διὰ τῆς ὑπὸ κρίσιν νομοτύπως καὶ ἐμπροθέσμως ἀσκηθείσης αἰτήσεως διώκεται παραδεκτῶς ἡ ἀνύρωσις τῆς ὑπ' ἀριθ. 200)13.2.1964 ἀποφάσεως τοῦ Κεντρικοῦ Συμβουλίου προστασίας ἀπολυομένων ἐκ τῶν τάξεων τοῦ Στρατοῦ, δι' ἧς ἐτοποθετήθη ὡς ἐργατοτεχνίτης παρὰ τῷ αἰτοῦντι Ἑλληνικῷ Ἐρυθρῷ Σταυρῷ ὁ ὑπὸ τῶν διατάξεων τοῦ ἀ.ν. 1836)1951 προστατευόμενος πολεμιστὴς Β.Υ. Ἡ ἐπὶ τῇ αἰτήσει θεραπείας ἐκδοθεῖσα ὑπ' ἀριθ. 207)4.3.1964 ἀπόφασις τοῦ αὐτοῦ Συμβουλίου, δι' ἧς τοῦτο ἐνέμεινεν εἰς τὴν παρὰ τῷ αἰτοῦντι τοποθέτησιν τοῦ ρηθέντος πολεμιστοῦ, στερεῖται ἐκτελεστοῦ χαρακτῆρος, ὡς ἐπιβεβαιωτικὴ τῆς πρώτης ἀποφάσεως καὶ ὡς ἐκ τούτου ἀπαραδέκτως προσβάλλεται.

Κατὰ τὴν παράγραφον 1 τοῦ ἄρθρου 3 τοῦ ἀ.ν. 1836)1951 «περὶ τροποποιήσεως καὶ κωδικοποιήσεως τῆς νομοθεσίας περὶ προστασίας ἀπολυομένων ἐκ τῶν τάξεων στρατοῦ κλπ.», ὡς ἐτροποποιήθη διὰ τοῦ ἄρθρου 6 § 1 τοῦ ν. δ. 2657)1953 «περὶ

τροποποιήσεως καὶ συμπληρώσεως τοῦ ἀ.ν. 1836)1951 κλπ.», «πᾶσα ἐπιχείρησις ἢ ἐκμετάλλευσις, ἡμεδαπή, ἢ ἀλλοδαπή, οἱασδήποτε μορφῆς ἢ τύπου, ὡς καὶ αἱ ἐπιχειρήσεις ἢ ἐκμεταλλεύσεις κοινῆς ὠφελείας, μὴ ἐπιχορηγούμεναι ὑπὸ τοῦ Δημοσίου, ἔστω καὶ ἂν αὗται ἔχουν τὴν μορφὴν Νομικοῦ Προσώπου Δημοσίου Δικαίου, ἐφ' ὅσον ἀπασχολοῦν κατὰ τὴν ἔκδοσιν τῆς περὶ τοποθετήσεως ἀποφάσεως προσωπικὸν πλέον τῶν 15, ὑποχρεοῦνται, ὅπως προσλαμβάνωσι δυνάμει τοῦ παρόντος νόμου πολεμιστὰς ἐκ τῶν τοῦ ἄρθρου 1 § 1 αὐτοῦ κατὰ ποσοστὸν 7 ο/ο τοῦ παρ' ἑκάστης τούτων ἀπασχολουμένου προσωπικοῦ, ἀνεξαρτήτως τῆς ὑπάρξεως ἢ μὴ κενῶν θέσεων» Κατὰ τὴν διάταξιν τοῦ ἄρθρου 3 § 3 τοῦ ν.δ. 4185)1961 «περὶ τροποποιήσεως καὶ συμπληρώσεως διατάξεών τινων τῆς κειμένης περὶ προστασίας τῶν πολεμιστῶν νομοθεσίας κλπ.» «εἰς τὴν κατὰ τὸ ἄρθρον 3 τοῦ ἀ.ν. 1836)1951 ὑποχρέωσιν ὑπάγεται καὶ τὸ Δημόσιον, ὡς καὶ τὰ Ν.Π.Δ.Δ., ὡς πρὸς τὸ προσωπικόν, τὸ συνδεόμενον μετ' αὐτῶν διὰ σχέσεως ἐργασίας ἰδιωτικοῦ δικαίου», κατὰ δὲ τὸ ἄρθρον 7 τοῦ αὐτοῦ ν.δ. 4185)1961 «ἀπὸ τῆς ἰσχύος τοῦ παρόντος καταργεῖται πᾶσα διάταξις γενικοῦ ἢ εἰδικοῦ νόμου, προβλέπουσα ἀπαλλαγὴν οἱουδήποτε ἐργοδότου ἀπὸ τῆς ὑποχρεώσεως αὐτοῦ πρὸς πρόσληψιν πολεμιστῶν, προστατευομένων βάσει τῶν διατάξεων τοῦ νόμου 751)1948 καὶ 1836)1951, ὡς οὗτοι ἐτροποποιήθησαν μεταγενεστέρως, ἐξαιρέσει τῶν περιπτώσεων τῶν ρητῶς προβλεπομένων εἰς συμβάσεις μετὰ τοῦ Δημοσίου, κυρωθείσας διὰ νόμου».

Ἐκ τοῦ συνδυασμοῦ τῶν διατάξεων τούτων προκύπτει, ὅτι ὁ ὅρος «ἐκμετάλλευσις», τῆς ὁποίας ποιεῖται χρῆσιν ἡ πρώτη διάταξις, ἐτέθη ὑπὸ τὴν εὐρυτάτην αὐτοῦ σημασίαν, περιλαμβάνων πᾶσαν ὀργάνωσιν, ἥτις ἐπιδιώκει τῇ βοηθείᾳ ὑλικῶν καὶ ἀύλων μέσων συνεχεῖς σκοποὺς τεχνικούς, ἐπιστημονικοὺς καὶ παραγωγικούς. Ἐξ ἄλλου ὁ Ἑλληνικὸς Ἐρυθρὸς Σταυρός, ἱδρυθεὶς ἐν ἔτει 1877 ὑπὸ τὸν τίτλον τοῦ «Ἐπικούρου τῶν ἐν πολέμῳ τραυματιῶν Συλλόγου» καὶ ἀποτελῶν, καθ' ἃ ἐνομολογήθη ἤδη (Σ.Ε. 897)1952, 1085)1946) Νομικὸν Πρόσωπον Ἰδιωτικοῦ Δικαίου, σκοπὸν ἔχει, κατὰ τὸ διέπον αὐτὸν Καταστατικόν, τὸ ἐγκριθὲν διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 6413)1942 ἀποφάσεως τοῦ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν, τὴν παροχὴν συνδρομῆς εἰς τὸ ἔργον τῆς Στρατιωτικῆς Ὑγειονομικῆς Ὑπηρεσίας, τὴν θεραπείαν καὶ περίθαλψιν τῶν τραυματιζομένων καὶ νοσούντων ἀνδρῶν τοῦ στρατεύματος, τὴν μέριμναν τῶν αἰχμαλώτων καὶ τὴν προστασίαν ἐν γένει τῶν θυμάτων πολέμου, τὴν ἀρωγὴν πρὸς τοὺς ἐκ θεομηνιῶν ἢ ἐπιδημιῶν παθόντας καὶ τέλος πᾶσαν, εἴτε αὐτοτελῆ, εἴτε ἐν συνδυασμῷ πρὸς τὸ Κράτος ἢ πρὸς ἄλλα Νομικὰ Πρόσωπα, ἐνέργειαν, τείνουσαν πρὸς οἱονδήποτε φιλάνθρωπον σκοπόν, ἰδίως εἰς πρόληψιν καὶ καταστολὴν τῶν λοιμωδῶν καὶ λοιφθόρων νόσων, εἰς προστασίαν τῆς πρώτης παιδικῆς ἡλικίας καὶ εἰς προαγωγὴν ἐν γένει τῆς δημοσίας ὑγείας. Ἑπομένως ὁ Ἑλληνικὸς Ἐρυθρὸς Σταυρός, ἐπιδιώκων προδήλως συνεχεῖς σκοποὺς τεχνικούς, ἀποβλέποντας εἰς τὴν διὰ παντὸς μέσου ἱκανοποίησιν ἀνθρωπίνων ἀναγκῶν, ἀποτελεῖ «ἐκμετάλλευσιν» κατὰ τὴν ἔννοιαν τῆς ἐν ἀρχῇ παρατεθείσης διατάξεως τῆς παραγράφου 1 τοῦ ἄρθρου 3 τοῦ ἀ.ν. 1836)1951, ὑποχρεούμενος ὡς ἐκ τούτου εἰς πρόσληψιν πολεμιστῶν προστατευομένων ὑπὸ τοῦ ἀ.ν. 1836)1951. Ὅθεν ὁ τὰ ἐναντία ὑποστηρίζων λόγος ἀκυρώσεως τυγχάνει ἀβάσιμος καὶ ἀπορριπτέος.

Κατὰ τὸ ἄρθρον 1 τοῦ ἀ.ν. 552)1945 «περὶ τροποποιήσεως τοῦ νόμου 3711)1928 περὶ καταστατικοῦ χάρτου τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἐρυθροῦ Σταυροῦ κλπ.», ὁ Ἑλληνικὸς Ἐρυθρὸς Σταυρός, ἀποτελῶν Σωματεῖον αὐτοδιοικούμενον βάσει τοῦ Καταστατικοῦ αὐτοῦ, λόγῳ τοῦ ἐπιδιωκομένου ὑπ' αὐτοῦ

σκοποῦ καὶ τῶν περὶ αὐτοῦ ἐκ τῶν διεθνῶν συμβάσεων δημιουργουμένων ὑποχρεώσεων καὶ σχέσεων, ἀναγνωρίζεται αὐτῷ ἀπεριόριστος αὐτονομία. Εἰδικώτερον δὲν δύνανται νὰ ἐφαρμοσθοῦν ἐπ' αὐτοῦ αἱ διατάξεις: 1) . . . 2) Περὶ προσλήψεως, ἀπολύσεως, προβιβασμοῦ, ἀμοιβῆς, ὡρῶν ἐργασίας κλπ. ὑπαλλήλων, ἐργατῶν καὶ ὑπηρετῶν. 3) . . . 4) Πᾶσα ἄλλη, ἥτις ἀμέσως ἢ ἐμμέσως θὰ παρεκώλυε τὸν Ἑλληνικὸν Ἐρυθρὸν Σταυρὸν ἢ τὰς Ὑπηρεσίας αὐτοῦ εἰς τὴν ἀδέσμευτον ἀπὸ οἱασδήποτε παρεμβάσεως ἢ περιορισμοῦ καὶ μόνον κατὰ τὴν ἀνεξέλεγκτον κρίσιν τῶν ὀργάνων αὐτοῦ ἐνέργειαν ἢ λειτουργίαν αὐτῶν». Καὶ ἐπὶ τῇ ἐκδοχῇ ὅτι διὰ τῆς διατάξεως ταύτης καθιεροῦτο ἀπαλλαγὴ τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἐρυθροῦ Σταυροῦ ἀπὸ τῆς ὑποχρεώσεως προσλήψεως πολεμιστῶν, μετὰ τὴν ἐν τῇ ἠγουμένῃ σκέψει παρατεθεῖσαν διάταξιν τοῦ ἄρθρου 7 τοῦ ν.δ. 4185)1961, δι' ἧς κατηργήθη πᾶσα διάταξις γενικοῦ ἢ εἰδικοῦ νόμου, προβλέπουσα ἀπαλλαγὴν ἀπὸ τῆς ὑποχρεώσεως πρὸς πρόσληψιν πολεμιστῶν, πλὴν τῆς ἐν αὐτῇ περιπτώσεως, περὶ ἧς δὲν πρόκειται, κατηργήθη, ὡς ἐκ τῆς εὐρύτητος τῆς διατυπώσεως τῆς διατάξεως ταύτης, καὶ ἡ διὰ τῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρου 1 τοῦ ἀ.ν. 552)1945 τυχὸν καθιερουμένη ἀπαλλαγὴ καὶ ἑπομένως ὁ αἰτῶν Ἑλληνικὸς Ἐρυθρὸς Σταυρὸς δὲν ἀπαλλάσσεται τῆς ὑποχρεώσεως πρὸς πρόσληψιν πολεμιστῶν, προστατευομένων ὑπὸ τῶν διατάξεων τοῦ νόμου 751)1948 καὶ 1836)1951. Ὅθεν ὁ τὰ ἐναντία ὑποστηρίζων λόγος ἀκυρώσεως τυγχάνει ἀβάσιμος καὶ ἀπορριπτέος.

Κατὰ τὴν παράγραφον 4 τοῦ ἄρθρου 1 τοῦ ν.δ. 4185)1961 «εἰς τοὺς βάσει τῶν μέχρι σήμερον ἰσχυόντων περὶ προστασίας πολεμιστῶν προστατευομένους καὶ μὴ ὑποβαλόντας παντάπασι μέχρι τῆς ἰσχύος τοῦ παρόντος αἴτησιν παρέχεται τρίμηνος ἀνατρεπτικὴ προθεσμία ἀπὸ τῆς ἰσχύος τοῦ παρόντος, ὅπως ὑποβάλωσιν αἴτησιν μετὰ δικαιολογητικῶν, ὡς ταῦτα καθορίζονται διὰ τῶν διατάξεων τοῦ ἀ.ν. 1836)1951, ὡς ἐτροποποιήθη μεταγενεστέρως, θεωρουμένων ὡς ἐμπροθέσμων τῶν μέχρι τῆς ἰσχύος τοῦ παρόντος ὑποβληθεισῶν καὶ ἐμπροθέσμων θεωρουμένων αἰτήσεων». Ἡ ἰσχὺς δὲ τοῦ νομοθετήματος τούτου, ἐφ' ὅσον δὲν ὁρίζεται ἄλλως ἐν αὐτῷ, ἤρξατο μετὰ δέκα ἡμέρας ἀπὸ τῆς εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως δημοσιεύσεως τούτου, λαβούσης χώραν τὴν 2 Σεπτεμβρίου 1961, ἤτοι μετὰ τὴν 12 Σεπτεμβρίου, κατὰ τὸ ἄρθρον 103 τοῦ Εἰσαγωγικοῦ τοῦ Ἀστικοῦ Κώδικος νόμου. Ἐξ ἄλλου, καθ' ἃ προκύπτει ἐκ τῶν στοιχείων τοῦ φακέλου, ὁ τοποθετηθεὶς πολεμιστὴς Β.Ψ. ὑπέβαλε σχετικὴν περὶ τοποθετήσεώς του αἴτησιν, ὡς πολεμιστοῦ, προστατευομένου ὑπὸ τῶν διατάξεων τοῦ ἀ.ν. 1836)1951, τὴν 7.12.1961, ἤτοι ἐντὸς τῆς ταχθείσης τριμήνου ἀνατρεπτικῆς προθεσμίας, ἀλλ' ἄνευ ὑποβολῆς τῶν κατὰ νόμον δικαιολογητικῶν, τὰ ὁποῖα ὑπέβαλε μεταγενεστέρως διὰ τῆς ἀπὸ 1.2.1962 αἰτήσεώς του, ἤτοι ἐκπροθέσμως. Δοθέντος, ὅτι κατὰ τὸ σαφὲς γράμμα τῆς ρηθείσης διατάξεως ἡ ταχθεῖσα ἀνατρεπτικὴ προθεσμία ἀφορᾷ καὶ τὴν ὑπὸ τοῦ προστατευομένου πολεμιστοῦ ὑποβολὴν τῶν κατὰ νόμον δικαιολογητικῶν, κατὰ παράβασιν τῆς διατάξεως ταύτης ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις προέβη εἰς τὴν παρὰ τῷ αἰτοῦντι τοποθέτησιν τοῦ ρηθέντος πολεμιστοῦ, τοσοῦτο μᾶλλον, καθόσον δὲν ἐπικαλεῖται γεγονότα ἐξαιρετικά, παρακωλύσαντα τὴν ἐμπρόθεσμον ὑποβολὴν αὐτῶν, δι' ἃ καὶ δέον νὰ ἀκυρωθῇ αὕτη, κατὰ τὸν βάσιμον περὶ τούτου λόγον ἀκυρώσεως, καὶ γίνῃ οὕτω δεκτὴ ἡ ὑπὸ κρίσιν αἴτησις.

ΕΡΓΑΤΙΚΟΣ ΜΙΣΘΟΣ

ΜΙΣΘΟΣ ΘΥΡΩΡΩΝ ΠΟΛΥΚΑΤΟΙΚΙΩΝ ΑΘΗΝΩΝ, ΠΕΙΡΑΙΩΣ, ΠΕΡΙΧΩΡΩΝ

Έκτασις δεσμεύσεως κατά πρόσωπα σχετικών διαιτητικών αποφάσεων

Χαρακτήρ ὑπ' ἀριθ. 6)1958 διαιτητικῆς ἀποφάσεως ὡς τοπικῆς ὁμοιοεπαγγελματικῆς συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας.—Ἰσχύς ταύτης μεταξύ τῶν ἐν διενέξει εὑρεθεισῶν ὀργανώσεων, μὴ κηρυχθείσης γενικῶς ὑποχρεωτικῆς.—Ἀδέσμευτον ἐκ τῆς μεταγενεστέρας ὑπ' ἀριθ. 4) 1959 διαιτητικῆς ἀποφάσεως τῶν μὴ ὄντων μέλη τῶν ὀργανώσεων ἰδιοκτητῶν, μὴ ἐχόντος τοῦ Διαιτητικοῦ Δικαστηρίου δικαιοδοσίαν πρὸς ἐπέκτασιν καθ' ὑπακείμενα τῆς ἰσχύος τῆς ἀποφάσεως αὐτοῦ.—Δικαίωμα μισθοῦ βάσει τῶν ἐθνικῶν γενικῶν συλλογικῶν συμβάσεων ἐργασίας.—Ὧραι ἐργασίας θυρωρῶν.

Ἐπρόκειτο, εἰς τὴν περίπτωσιν, περὶ ἐφαρμογῆς τῆς ὑπ' ἀριθ. 6)1958 ἀποφάσεως τοῦ Δ.Δ.Δ.Δ. Ἀθηνῶν περὶ τῶν ὅρων ἀμοιβῆς καὶ ἐργασίας τῶν θυρωρῶν πολυκατοικιῶν καὶ μεγάρων Ἀθηνῶν - Πειραιῶς - Περιχώρων, κηρυχθείσης ἐκτελεστῆς διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 27625)5488)1958 ὑπουργικῆς ἀποφάσεως (ΕΕΔ 17, 603).

Ἐπηκολούθησεν ἡ ὑπ' ἀριθ. 41)1959 ἀποφασις τοῦ Π.Δ.Δ.Δ. Ἀθηνῶν, κηρυχθεῖσα ἐκτελεστὴ διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 14939)2880)1960 ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας (ΕΕΔ 19, 368, ΕΕΔ 19, 631), ἡ ὁποία ὥρισεν, ὅπως οἱ θυρωροὶ πολυκατοικιῶν καὶ μεγάρων Ἀθηνῶν - Πειραιῶς - Περιχώρων ὑπαχθῶσιν εἰς τὴν ἀνωτέρω ἀπόφασιν, ἀνεξαρτήτως τοῦ ἂν οἱ ἰδιοκτῆται των τυγχάνωσιν ἢ μὴ μέλη τῆς Κτηματικῆς Ἑνώσεως τῶν ἀπανταχοῦ Ἑλλήνων Ἰδιοκτητῶν ἢ τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἀστικοῦ Συνδέσμου.

Τὴν τελευταίαν ταύτην ἀπόφασιν τὸ Πρωτοδικεῖον ἐθεώρησεν ἀνίσχυρον διὰ τῆς ἐν τῇ ἀποφάσει του ὀρθῆς συλλογιστικῆς. (Ἴδετε περὶ τῆς κατ' ἄρθρον 23 τοῦ νόμου 3239) 1955 συμμετοχῆς εἰς τὴν διένεξιν τοῦ Ἐμπορικοῦ καὶ Βιομηχανικοῦ Ἐπιμελητηρίου Ἀθηνῶν σημειώσεις μας ἐν ΕΕΔ 22, 1211, Πρωτοδικεῖον Θεσσαλονίκης 4187)1964, εἰσηγητὴς *Δ. Παπαγεωργίου*, ΕΕΔ 24, 458).

Νεωτέρα τῆς ὡς ἄνω διαιτητικῆ ἀπόφασις περὶ θυρωρῶν πολυκατοικιῶν καὶ μεγάρων Ἀθηνῶν - Πειραιῶς - Περιχώρων εἶναι ἡ ὑπ' ἀριθ. 14)1962 ἀπόφασις τοῦ Π.Δ.Δ.Δ. Ἀθηνῶν, κηρυχθεῖσα ἐκτελεστὴ διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 60757)3895)1962 ὑπουργικῆς ἀποφάσεως (ΕΕΔ 21, 1022) καὶ ἰσχύουσα ἤδη ἡ ὑπ' ἀριθ. 14) 1965 ἀπόφασις τοῦ Δ.Δ.Δ.Δ. Ἀθηνῶν, κηρυχθεῖσα ἐκτελεστὴ διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 41835) 2940)1965 ὑπουργικῆς ἀποφάσεως (ΕΕΔ 24, 630).

Αἱ ὧραι ἐργασίας τῶν αὐτῶν θυρωρῶν καθορίζονται ὑπὸ τῆς ὑπ' ἀριθ. 70880)1960 ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας (ΕΕΔ 20, 197), εἰς τὴν ὁποίαν ἀναφέρεται καὶ ἡ τελευταία ὑπ' ἀριθ. 14)1965 διαιτητικὴ ἀπόφασις.

Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν 17011)1965

Διαδικασία ἐργατικῶν διαφορῶν κατ' ἔφεσιν

Προεδρεύων ὁ Πρωτοδίκης κ. *Ι. Νταγιάννης*

Εἰσηγητὴς ὁ Πρωτοδίκης κ. *Θ. Ξενάκης*

Δικηγόροι οἱ κ.κ. Ἠλ. Κοσπεντάρης, Γ. Καραγγελῆς

Αἱ ὑπὸ κρίσιν ἀντίθετοι ἐφέσεις κατὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 1560)1965 ἀποφάσεως τοῦ κατὰ τὴν διαδικασίαν τοῦ νόμου ΓΡΟΔ' δικάσαντος Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν, διὰ τὸ τύποις παραδεκτὸν τῶν ὁποίων κατεβλήθησαν τὰ κατ' ἄρθρον 772 τῆς Πολ. Δικ. παράβολα, νομοτύπως καὶ ἐμπροθέσμως ἠσκήθησαν καὶ τύποις δεκταὶ ὀμφότεραι κρίνονται καὶ συνεκδικασθεῖσαι λόγῳ συναφείας, κατ' ἄρθρον 21 τῆς Πολ. Δικονομίας καθίστανται.

Ὁ ἐνάγων καὶ ἤδη ἐκκολῶν - ἐφεσίβλητος, ἐκθέτων ἐν τῇ ἐφ' ἧς ἡ ἐκκολουμένη ἀπόφασις ἀγωγῇ του, ὅτι, προσληφθεὶς ὑπὸ τοῦ ἐναγομένου διὰ συμβάσεως ἐξηρτημένης ἐργασίας τὴν 1. 9.1957 ὡς θυρωρὸς τῆς ἧς διατελεῖ ὁ ἐναγόμενος διαχειριστὴς πολυκατοικίας, ἀντὶ τῶν ἐν αὐτῇ ἀποδοχῶν, ἐξακολουθεῖ νὰ ἀπασχολῆται ἐν τῇ ἐργασίᾳ ταύτῃ ἔκτοτε, ἠτήσατο δὲ τὴν καταβολὴν αὐτῷ διαφορῶν καταβαλλομένων ἀπὸ νομίμων ἀποδοχῶν, διαφορᾶς δώρων ἑορτῶν, ὡς καὶ ἀποζημιώσεων διὰ παρασχεθεῖσαν ὑπ' αὐτοῦ παράνομον ὑπηρωριακὴν ἐργασίαν μετὰ τῆς κατὰ νόμον προσαυξήσεως. Ἐπὶ τῆς ἀγωγῆς ταύτης, συζητήσεως γενομένης, ἐξεδόθη ἡ ἐκκαλουμένη ἀπόφασις, ἥτις, δεξαμένη ταύτην ὡς πρὸς τὸ περὶ καταβολῆς διαφορῶν ὡς ἀποδοχῶν καὶ δώρων ἑορτῶν κεφάλαιον, ἐπέρριψεν αὐτὴν ὡς πρὸς

τὸ περὶ καταβολῆς ἀποζημιώσεως λόγῳ ὑπερωριακῆς ἐργασίας τοιοῦτον. Κατὰ τῆς ἀποφάσεως ταύτης παραπονούμενοι ἤδη ἀμφότεροι οἱ διάδικοι ἤσκησαν τὰς ὑπὸ κρίσιν ἀντιθέτους ἐφέσεις, αἰτούμενοι, διὰ τοὺς ἐν ἑκατέρᾳ τούτων προβαλλομένους λόγους, τὴν μεταρρύθμισιν τῆς ἐκκαλουμένης.

Ἡ διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 27629)1958 ἀποφάσεως τῶν Ὑπουργῶν Συντονισμοῦ καὶ Ἐργασίας ἐγκριθεῖσα ὑπ' ἀριθ. 6)1958 ἀπόφασις τοῦ Δ.Δ.Δ. Ἀθηνῶν, δι' ἧς καθορίζονται αἱ ἀποδοχαὶ τῶν θυρωρῶν πολυκατοικιῶν καὶ μεγάρων Ἀθηνῶν εἰς τὰ ἐν αὐτῇ ὁριζόμενα ποσά, ἐχουσα, κατ' ἄρθρον 7 § 1 ἐδάφ. γ' τοῦ νόμου 3239)1955, χαρακτῆρα τοπικῆς ὁμοιοεπαγγελματικῆς συλλογικῆς συμβάσεως καὶ μὴ κηρυχθεῖσα ὑποχρεωτικῶς ἐκτελεστὴ ὑπὸ τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας, δὲν ἰσχύει, συμφώνως πρὸς τὰς συνδεδυασμένας διατάξεις τῶν ἄρθρων 5 § 2 καὶ 19 § 2 τοῦ ὡς ἄνω νόμου, εἰ μὴ μόνον μεταξὺ τῶν μελῶν τῶν ἐν διενέξει εὑρεθεισῶν ὀργανώσεων, ἤτοι τῆς ἐργοδοτικῆς Κτηματικῆς Ἑνώσεως τῶν ἀπανταχοῦ Ἑλλήνων, τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἀστικοῦ Συνδέσμου καὶ τῆς ἐργατικῆς ὀργανώσεως τοῦ «Ἐθνικοῦ Συνδέσμου Θυρωρῶν Πολυκατοικιῶν καὶ Μεγάρων Ἀθηνῶν - Πειραιῶς καὶ Περιχώρων». Ἐτέρωθεν καὶ ἡ διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 14930)1960 ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας κηρυχθεῖσα ἐκτελεστὴ ὑπ' ἀριθ. 6)1959 ἀπόφασις τοῦ Π.Δ.Δ.Δ. Ἀθηνῶν δὲν δύναται νὰ δεσμεύσῃ τοὺς μὴ ὄντας μέλη τῶν ὀργανώσεων τούτων ἰδιοκτήτας, οὔτε ἐκ τοῦ λόγου ὅτι ἐξεδόθη ἐπὶ διενέξεως καὶ μετὰ τοῦ Ἐμπορικοῦ καὶ Βιομηχανικοῦ Ἐπιμελητηρίου Ἀθηνῶν, ἐφ' ὅσον δὲν συντρέχει ἐν προκειμένῳ ἡ ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 23 τοῦ ὡς ἄνω νόμου ὁριζομένη προϋπόθεσις διὰ τὴν ἐκπροσώπησιν παρὰ τοῦ του, ἐλλείψει ἄλλης ἐπαγγελματικῆς ὀργανώσεως, ἢ μὴ καλύψεως τοῦ ἐργοδότου ὑπὸ τοῦ καταστατικοῦ ταύτης, οὔτε ἐκ τοῦ λόγου, ὅτι ὥρισε τὴν ὑπαγωγὴν τῶν θυρωρῶν εἰς τὴν ὡς ἄνω ὑπ' ἀριθ. 27625)1958 ὑπουργικὴν ἀπόφασιν, ἀνεξαρτήτως τῆς ἰδιότητος τῶν ἰδιοκτητῶν ὡς μελῶν ἢ μὴ τῆς Κτηματικῆς Ἑνώσεως ἢ τοῦ Ἀστικοῦ Συνδέσμου, ἐφ' ὅσον οὐδόλως εἶχεν ἐκ τοῦ νόμου τοιαύτην δικαιοδοσίαν νὰ ἐπεκτείνῃ καθ' ὑποκείμενα τὴν ἰσχὺν τῆς ἀποφάσεως ταύτης (Σ.Ε. 1243)1959, ΕΕΔ 19, σελ. 751, Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν 20535)1961, ΕΕΔ 21, σελ. 85). Κατ' ἀκολουθίαν, ἐφ' ὅσον ὁ ἐνάγων δὲν ἐπικαλεῖται ἐν τῇ ἀγωγῇ του, οὐδὲ βεβαιοῦται ἀλλωστε τοῦτο ἐκ τῶν προσαγομένων ἀποδεικτικῶν μέσων, ὅτι τόσον αὐτός, ὅσον καὶ ὁ ἐναγόμενος, ἐτύγχανον μέλη τῶν ἐν ταῖς ἄνω διαιτητικαῖς ἀποφάσεσιν εὑρεθεισῶν ἐν διενέξει ὀργανώσεων, τὸ περὶ καταβολῆς αὐτῷ τῶν ὑπὸ τῶν διαιτητικῶν τούτων ἀποφάσεων ὁριζομένων ἀποδοχῶν αἴτημα τῆς ἀγωγῆς τυγχάνει ἀπορριπτέον ὡς νόμῳ ἀβάσιμον. Ἐφ' ὅσον δὲ περαιτέρω συνομολογεῖ ἐν τῇ ἀγωγῇ του, ὅτι τῷ κατεβάλλετο μέχρι 31.12.1961 μισθὸς ἐκ δραχμῶν 1.400 κατὰ μῆνα, ἔκτοτε καὶ μέχρι 31.5.1964 τοιοῦτος ἐκ δραχμῶν 1.600 καὶ διὰ τὸ ὑπολειπόμενον χρονικὸν διάστημα ἐκ δραχμῶν 1980, ἤτοι ὁ τοιοῦτος ὁ ὑπὸ τῶν ἐθνικῶν γενικῶν συλλογικῶν συμβάσεων ἑκάστοτε ὁριζόμενος, ὃν καὶ ἐδικαιοῦτο, αὐδεμιᾶς διαφορᾶς ἐξ ἀποδοχῶν καὶ δώρων δικαιοῦται καὶ ἡ ἀγωγὴ τούτου κατὰ τὰ ὡς ἄνω αὐτῆς κεφάλαια τυγχάνει ἀπορριπτέα, ὡς οὐσίᾳ ἀβάσιμος.

Ἐσφαλὲν ὅθεν ἡ ἐκκαλουμένη ἀπόφασις ἐν τῇ ἑρμηνείᾳ τῶν διαληφθεισῶν διατάξεων, δεξαμένη ὅτι αἱ ἀποδοχαὶ τοῦ ἐνάγοντος ἐρρυθμίζοντο ὑπὸ τῶν ρηθεισῶν διαιτητικῶν ἀποφάσεων, ἐπεδικάσασα ἐντεῦθεν αὐτῷ τὰς ἐν αὐτῇ διαφορὰς ἐξ ἀποδοχῶν καὶ δώρων ἑορτῶν, καὶ δέον, δεκτοῦ καθισταμένου τοῦ 2ου σχετικοῦ λόγου ἐφέσεως τοῦ ἐναγομένου, νὰ μεταρρυθμισθῇ ἡ ἐκκαλουμένη ἀπόφασις, ἐπὶ τῷ τέλει ὅπως ἀπορριφθῇ ἡ ἀγωγὴ κατὰ τὰ ὡς ἄνω αὐτῆς κεφάλαια.

Ἐβεβαιώθησαν, κατὰ τὴν ἐκ τῶν ἐνόντων σχηματισθεῖσαν κρίσιν τοῦ Δικαστηρίου τούτου, τὰ ἀκόλουθα πραγματικὰ περιστατικά: Ὁ ἐνάγων προσελήφθη τὴν 1.9.1957 ὑπὸ τοῦ ἐναγομένου διαχειριστοῦ τῆς ἐν Ἀθήναις καὶ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ «...» κειμένης πολυκατοικίας, ἐργαζόμενος ἔκτοτε ὑπὸ τὴν ἰδιότητά του ταύτην συνεχῶς. Οὗτος κατὰ τὸ ἐνδικον ἀπὸ 1.1.1960 μέχρι 31.12.1964 χρονικὸν διάστημα ἀπησχολεῖτο ἀπὸ τῆς 6.30' πρωϊνῆς ὥρας μέχρι τῆς 1.30' μεταμεσημβρινῆς τοιαύτης καὶ ἀπὸ τῆς 4ης μεταμεσημβρινῆς μέχρι τῆς 8ης βραδυνῆς, ἤτοι ἐπὶ ἑπτὰ ὥρας καθ' ἑκάστην, ἐνῷ οὗτος, συμφώνως τῇ ὑπ' ἀριθ. 70880)1960 ἀποφάσει τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας τῇ ρυθμιζούσῃ τὰς ὥρας τῶν θυρωρῶν πολυκατοικιῶν καὶ ἰσχύν ἐχούσῃ καὶ ἐπὶ τοῦ ἐνάγοντος ὡς μὴ ὑπαγομένου, κατὰ τὰ ἐκτεθέντα, εἰς τὰ ὡς ἄνω διαιτητικὰς ἀποφάσεις τὰς καθοριζούσας 10ωρον καθ' ἑκάστην ἐργασίαν, ὑπῆρχεν ὑποχρέωσιν παροχῆς κατὰ μὲν τοὺς θερινοὺς μῆνας 11.30' ὥρῶν ἐργασίας, κατὰ δὲ τοὺς χειμερινοὺς τοιούτους 12 ὡρῶν, καὶ ἑπομένως, μὴ βεβαιωθέντος τοῦ ἀγωγικοῦ ἰσχυρισμοῦ του ὅτι ἀπησχολεῖτο καθ' ἑκάστην ἐπὶ 13 ὥρας, τὸ περὶ καταβολῆς ἀποζημιώσεως διὰ παρασχεθεῖσαν ὑπερωριακὴν ἐργασίαν κεφάλαιον τῆς ὑπὸ κρίσιν ἀγωγῆς εἶναι ἀπορριπτέον ὡς οὐσίᾳ ἀβάσιμον. Ταῦτα ὀφείλει δεξαμένη καὶ ἡ ἐκκαλουμένη ἀπόφασις, εἰ καὶ ἐπὶ ἑτέρᾳ ἐν μέρει αἰτιολογίᾳ, ὀρθῶς κατ' ἀποτέλεσμα ἔκρινε καὶ ὁ περὶ τοῦ ἀντιθέτου λόγος τῆς ὑπὸ κρίσιν ἐφέσεως τοῦ ἐνάγοντος λόγος ἀπορριπτέος ὡς οὐσίᾳ ἀβάσιμος ἐλέγχεται.

ΚΑΤΑΓΓΕΛΙΑ ΣΥΜΒΑΣΕΩΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ

ΑΞΙΩΣΕΙΣ ΜΙΣΘΩΤΟΥ ΕΠΙ ΑΚΥΡΟΥ ΚΑΤΑΓΓΕΛΙΑΣ ΣΥΜΒΑΣΕΩΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ

Απαλλαγή μισθωτού κατηγορίας δι' άδίκημα λόγω έμπράκτου μετανοίας

Δικαίωμα μισθωτού έπί άκύρου καταγγελίας συμβάσεως έργασίας προσβολής αύτής ώς άκύρου μέ συνέπειαν τήν καταβολήν τών άποδοχών αύτού ή θεωρών τήν καταγγελίαν ώς έγκυρον νά ζητήση τήν άποζημίωσιν τού Νόμου 2112)1920.— Άνεπίτρεπτον όμως ένώσει έν τώ αύτώ δικογράφω τών άντιφασκουσών τούτων άγωγών, είμή προβαλλομένης τής μιάς ώς έπικουρικής.—Άκυρότης δικογράφου - Χωρισμός άγωγών.—Απαλλαγή μισθωτού κατηγορίας δι' άδίκημα λόγω έμπράκτου μετανοίας καί συνέπειαι ώς πρός τήν καταγγελίαν τής συμβάσεως.

Κατά τά έν τή νομολογία τών Δικαστηρίων κρατούντα, έάν ή καταγγελία συμβάσεως έργασίας είναι άκυρος (ώς κατ' άρθρον 5 § 3 τού νόμου 3198)1955), ό μισθωτός δέν δύναται νά ένώση έν τώ αύτώ δικογράφω τής άγωγής του κατά κυρίας βάσεις καί τήν άπαίτησιν μισθού έξ ύπερημερίας τού έργοδότου του (άρθρα 349, 656 Α.Κ.) καί τήν άποζημίωσιν τού νόμου 2112)1920, ή όποία όφείλεται, έφ' όσον ό μισθωτός παραιτηθή τής άκυρότητος τής καταγγελίας, ώς έχει δικαίωμα, τής άκυρότητος αύτής σχετικής ύπέρ αύτού καί όχι άπολύτου. ("Ιδετε περί τού τελευταίου τούτου Πρωτοδικείου Άθηνών 6979)1959, είσηγητής *Μ. Καλύβας*, ΕΕΔ 18, 886, ένθα σημειώσεις μας).

Δύναται μόνον νά ζητήση διά τής αύτής άγωγής έπικουρικώς τήν άποζημίωσιν τού νόμου 2112)1920, έφ' όσον ήθελε θεωρηθή ώς έγκυρος ή καταγγελία, όπότε δέν ύπάρχει ούδεμία άντίφασις, ώστε νά δικαιολογήται άκυρότης τού δικογράφου τής άγωγής κατ' άρθρον 535 Πολιτικής Δικονομίας (Α.Π. 14)1957, είσηγητής *Ν. Παλαιολογόπουλος*, ΕΕΔ 16, 136 καί τά αύτόθι σημειούμενα).

Έπί τού θέματος τούτου άπησχολήθη ή κατωτέρω δικαστική άπόφασις, ή όποία, ύποκειμένης άγωγής, διά τής όποίας έζητήθησαν μισθοί έκ τής ύπερημερίας τού έργοδότου καί άποζημίωσις τού νόμου 2112 (άντιφάσκουσαι άγωγαί), έχώρησεν είς τόν χωρισμόν ταύτων καί ήρεύνησε τήν μίαν έξ αύτών περί άκυρότητος τής καταγγελίας συμβάσεως έργασίας, έξ ής έζητήθη μισθός. (Πρβλ. όμως έπί τού θέματος καί Πρωτοδικείου Καβάλας 53)1959, Πρωτοδίκης *Δ. Ξαρχόπουλος*, ΕΕΔ 18, 1911).

Άμφιβάλλομεν, έάν είχεν είς τήν περίπτωσιν έφαρμογήν ό ύπό τού Δικαστού χωρισμός τών άγωγών, διότι άνήκεν είς τήν βούλησιν τού μισθωτού ποίαν άγωγήν νά έπιλέξηται δι' ώρισμένης άλλης άγωγής, άφού ήδύνατο νά παραιτηθή τής άκυρότητος καί νά ζητήση μόνον τήν άποζημίωσιν τού νόμου 2112)1920.

Έν σχέσει ήδη πρός τήν άπαλλαγήν τού μισθωτού τής κατηγορίας δι' άδίκημα καί τήν συνέπειαν αύτής κατά τόν νόμον 2112)1920 (άρθρον 5), έν συνδυασμώ πρός τό άρθρον 7 νόμου 3198)1955, ή άπόφασις ήκολούθησε τά σταθερώς έν τή νομολογία τών Δικαστηρίων κρατούντα. ("Ιδετε σημειώσεις μας «Απαλλαγή μισθωτού κατηγορίας δι' άδίκημα καί άποζημίωσις νόμου 2112)1920», έν ΕΕΔ 23, 1192).

Πρωτοδίκου Σερρών 27)1965

Διαδικασία έργατικών διαφορών

Πρωτοδίκης ό κ. ***Στ. Πετρίδης***

Δικηγόροι οί κ.κ. **Α. Παπαδόπουλος, Γ. Κωσταζίδης**

Έπί άκύρου καταγγελίας τής συμβάσεως έργασίας ό μισθωτός έχει τό έκλεκτικόν δικαίωμα, ύφισταμένης έκλεκτικής κατά τό ούσιαστικόν δίδαιον συρροής, ή προσβάλλων ταύτην ώς άκυρον, νά ζητήση τάς άποδοχάς του λόγω ύπερημερίας τού έργοδότου περί τήν άποδοχήν τής έργασίας του ή θεωρών τήν καταγγελίαν ώς έγκυρον νά ζητήση τήν άποζημίωσιν άναλόγως τής ίδιότητός του ώς ύπαλλήλου ή έργάτου τού νόμου 2112)1960 ή τού β. δ)τος τής 16)18.7.1920. Δέν δύνανται όμως νά προβάλη έπί σκοπώ συνεκδικάσεως, άγωγάς, διωκούσας τήν ίκανοποίησιν άμφοτέρων όμού τών ώς άνω αίτημάτων, καθ' όσον αύται δέν δύνανται νά ένωθώσιν έν τώ αύτώ δικογράφω, ώς άντιφάσκουσαι πρός άλλήλας, είμή μόνον όταν ή μία τούτων προβάλλεται έπικουρικώς έν σχέσει πρός τήν έτέραν (άρθρον 535 § 1 Πολ. Δικ., *Οίκον. - Λιβαδᾶ*, Έγχ. Πολ. Δικ. § 71 σημ. 1, *Χ. Αγαλλοπούλου*, Έργατ. Δίκαιον, σ. 329, Α.Π. 487)1951, ΕΕΝ ΙΘ' 195, Α.Π. 13) 1957, ΕΕΔ 16, σ. 137, Α.Π. 268)1957, ΕΕΝ 24, σ. 810). Ή κατά παράβασιν τών προαναπτυ-

χθεισῶν διατάξεων σώρευσις ἀγωγῶν δέον νὰ κριθῇ κατὰ τὴν παράγραφον 3 τοῦ ἄρθρου 201 Πολ. Δικ., ὡς τοῦτο ἐτροποποιήθη ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 1 τοῦ νόμου ΓΨΟΘ')1911, κατὰ τὰς διατάξεις τῆς ὁποίας δύναται νὰ ἐπαγάγῃ ἀκυρότητα τοῦ δικογράφου, κατὰ τὴν κρίσιν τοῦ δικαστοῦ, ἂν προὔξένησεν εἰς τὸν προτείνοντα αὐτὴν διάδικον βλάβην, μὴ δυναμένην νὰ ἐπανορθωθῇ κατ' ἄλλον τρόπον, εἰμὴ κηρυσσομένης τῆς ἀκυρότητος. Ἄλλως, ὑφισταμένου ἐκ τῆς συγχρόνου συζητήσεως τῶν σωρευομένων ἀγωγῶν κινδύνου συγχύσεως, δέον νὰ διαταχθῇ κατ' ἄρθρον 537 § 3 Πολ. Δικονομίας ὁ χωρισμὸς τούτων (*Γ. Ράμμου*, Στοιχ. Πολ. Δικ. ἐκδ. Β' § 110 σ. 268, *Ἀντ. Κιτσικοπούλου*, Πολ. Δικ. ὑπ' ἄρθρων 537 §§ 32, 33, 34, 35, Ἐφετείου Θεσσαλονίκης 324)1950, ΕΕΝ 23 σ. 64, Ἐφετείου Ἀθηνῶν 2394)1957, ΕΕΝ 26 σ. 43).

Ἐν προκειμένῳ ἐν τῇ ὑπὸ κρίσιν ἀγωγῇ, ὡς ἐκτιμᾶται τὸ δικόγραφον αὐτῆς καὶ παραδεκτῶς περιορίζεται διὰ τῶν προτάσεων, ἐκτίθεται, ὅτι ὁ ἐνάγων, προσληφθεὶς ὑπὸ τοῦ ἐναγομένου, ἐκ μεταλλευομένου παντοπωλεῖον ἐν Σέρραις, τὴν 7.7.1964, δυνάμει συμβάσεως παροχῆς ἐξηρτημένης ἐργασίας ἀορίστου χρόνου, ὡς ὑπάλληλος αὐτοῦ, ἀντὶ συμφωνημένου μηνιαίου μισθοῦ 1.000 δραχμῶν, ἀπελύθη ὑπ' αὐτοῦ τὴν 7.11.1964 ἀκύρως, ἄνευ ἐγγράφου καταγγελίας τῆς συμβάσεως καὶ ἄνευ καταβολῆς αὐτῷ τῆς νομίμου ἀποζημιώσεως, καὶ διώκεται δι' αὐτῆς, ὅπως ὑποχρεωθῇ ὁ ἐναγόμενος καὶ τῷ καταβάλῃ τὰ ἐν αὐτῇ ποσά, ἀντιστοιχοῦντα εἰς τρεῖς μηνιαίους μισθούς, ὀφειλομένους αὐτῷ λόγῳ τῆς ἐκ τῆς ἀκύρου ἀπολύσεως ὑπερημερίας τοῦ ἐναγομένου περὶ τὴν ἀποδοχὴν τῆς ἐργασίας του καὶ δι' ἀποζημίωσιν του λόγῳ τῆς ἀτάκτου καταγγελίας (ἔλλειψις προμηνύσεως) τῆς συμβάσεως ἐργασίας δυνάμει τῶν διατάξεων τοῦ νόμου 2112)1920. Ὅθεν, κατ' ἐφαρμογὴν τῶν προαναπτυχθεισῶν διατάξεων, ὑφισταμένης περιπτώσεως σωρεύσεως ἀντιφατικῶν πρὸς ἀλλήλας κατὰ τὴν οὐσίαν των ἀγωγῶν καὶ προκειμένου, ὡς ἐκ τῆς ἀντιφατικότητός των, κινδύνου συγχύσεως, δέον ὅπως διαταχθῇ ὁ χωρισμὸς τῆς δευτέρας, ἀφοῦ ὁ προτείνων ἐναγόμενος τὴν ἐκ τοῦ λόγου τούτου ἐνστασιν ἀκυρότητος τοῦ δικογράφου τῆς ἀγωγῆς δὲν ἐπικαλεῖται βλάβην, μὴ δυναμένην νὰ θεραπευθῇ κατ' ἄλλον τρόπον, εἰμὴ ἀπαγγελλομένης τῆς ἀκυρότητος τοῦ δικογράφου τούτου, περιστατικόν, ὅπερ οὐδὲ καὶ ἐβεβαιώθη, καὶ ἐξετασθῇ κατ' οὐσίαν ἡ πρώτη ἀγωγὴ περὶ καταβολῆς ἀποδοχῶν λόγῳ ὑπερημερίας τοῦ ἐναγομένου ἐργοδότου περὶ τὴν ἀποδοχὴν τῆς ἐργασίας τοῦ ἐνάγοντος, ἥτις νόμῳ ἐρείδεται εἰς τὰ ἄρθρα 1 ἐπόμ. νόμου ΓΨΟΔ', ὡς ἐτροποποιήθη μεταγενεστέρως, 648, 653, 656 Ἀστικοῦ Κώδικος 2, 5 § 3 καὶ 6 § 1 νόμου 3198)1955).

Ἐβεβαιώθημεν, ὅτι ὁ ἐνάγων προσελήφθη ὑπὸ τοῦ ἐναγομένου, ἐκμεταλλευομένου ἀπὸ κοινοῦ μετ' ἄλλων προσώπων ἐν Σέρραις παντοπωλεῖον, τὴν 7.7.1964, δυνάμει συμβάσεως παροχῆς ἐξηρτημένης ἐργασίας ἀορίστου χρόνου, ὡς ὑπάλληλος αὐτοῦ, καὶ ἀπελύθη ὑπ' αὐτοῦ τὴν 7.11.1964, ἄνευ τηρήσεως προθεσμίας τινὸς καὶ χωρὶς νὰ τῷ καταβληθῇ ἡ νόμιμος ἀποζημίωσις, κατόπιν ὑποβολῆς ἐναντίον του μηνύσεως ἐπὶ ὑπεξαιρέσει εὐτελοῦς ἀξίας, φερομένη ὡς διαπραχθεῖσα ἐν τῇ ἐκτελέσει τῆς ὑπηρεσίας του, καὶ ὅτι, ἐκδικασθείσης τῆς ἐναντίον του κατηγορίας ἐπὶ τῇ ἀνωτέρω πράξει, οὗτος ἐκηρύχθη ὑπὸ τοῦ Μονομελοῦς Πλημμελειοδικείου Σερρῶν, καθ' ὃ συνάγεται ἐκ τῶν ἐν κεκυρωμένῳ ἀντιγράφῳ προσαγομένων ὑπ' ἀριθ. 67)1965 πρακτικῶν καὶ ἀποφάσεως αὐτοῦ, ἀθῷος, δεχθέντος τοῦ Μονομελοῦς τούτου Πλημμελειοδικείου τὴν συνδρομὴν τῶν προϋποθέσεων ἐμπράκτου μετανοίας κατ' ἄρθρον 379 Ποινικοῦ Κώδικος, συνεπείᾳ τῆς ὁποίας ἐξηλείφθη τὸ ἀξιόποινον τῆς πράξεως. Ὑπὸ τὰ οὕτω δὲ βεβαιωθέντα πραγματικὰ περιστατικὰ δὲν συντρέχει περίπτωσις ἀπαλλαγῆς τοῦ ἐνάγοντος κατὰ τὴν ἔννοιαν τῆς παραγράφου 5 τοῦ ἄρθρου 5 τοῦ νόμου 2112)1920, ἐν συνδυασμῷ πρὸς τὸ ἄρθρον 7 τοῦ νόμου 3198)1955, καθ' ὅσον ἐν ταῖς διατάξεσι ταύταις ἀπαλλαγὴ τοῦ μισθωτοῦ τῆς κατηγορίας διὰ βουλεύματος ἢ δικαστικῆς ἀποφάσεως νοεῖται τοιαύτη ἐκ λόγων καταδεικνυόντων τὸ ἀνυπόστατον ταύτης ἐκ τοῦ πράγματος, δηλ. ὅτι δὲν ἔλαβε χώραν, καὶ οὐχὶ τοιούτων, οἵτινες ἀποκλείουσι κατὰ τὸν Ποινικὸν Νόμον τὴν ἐπιβολὴν ποινῆς διὰ τὴν ἐκτελεσθεῖσαν ἀξιόποινον πρᾶξιν, συνεπείᾳ ἀποκλεισμοῦ τοῦ καταλογισμοῦ ἢ ἄρσεως τοῦ ἀξιοποίνου, εἶτα καὶ ἡ ἐμπρακτος μετάνοια τοῦ ἄρθρου 379 Ποινικοῦ Κώδικος, ἥτις ἐξαλείφει τὸ ἀξιόποινον (*Χ. Ἀγαλλοπούλου*, Ἐργ. Δικ. σ. 358, *Ε. Δημητρακοπούλου* Ἐργ. Νομοθεσία, ἐκδ. β' σ. 332, Α.Π. 449)1940, ΕΕΝ Ζ' 574, Α.Π. 416)1951, ΕΕΝ ΙΘ' 22) καὶ συνεπῶς, μὴ ἀπαλλαγέντος τοῦ ἐνάγοντος τῆς εἰς αὐτὸν ἀποδοθείσης κατηγορίας, δὲν ὑφίσταται περαιτέρω περίπτωσις ἐρεύνης περὶ τῆς συνδρομῆς τῶν προϋποθέσεων, ὑφ' ἃς θὰ ἠδύνατο ὁ ἐναγόμενος νὰ περιέλθῃ εἰς ὑπερημερίαν περὶ τὴν ἀποδοχὴν τῆς ἐργασίας αὐτοῦ (ὅρα σχετικῶς *Χρ. Ἀγαλλοπούλου*, Ἐργατικὸν Δίκαιον σ. 359, Α.Π. 300)1961, ΕΕΔ 20, 789). Κατ' ἀκολουθίαν πάντων τούτων δέον ὅπως ἀπορριφθῇ ἡ ὑπὸ κρίσιν πρώτη ἐν τῷ δικογράφῳ σωρευομένη ἀγωγή.

ΣΥΛΛΟΓΙΚΑΙ ΔΙΑΦΟΡΑΙ ΕΡΓΑΣΙΑΣ

ΔΕΣΜΕΥΣΙΣ ΕΞ ΕΘΝΙΚΗΣ ΟΜΟΙΟΕΠΑΓΓΕΛΜΑΤΙΚΗΣ ΣΥΛΛΟΓΙΚΗΣ ΣΥΜΒΑΣΕΩΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ

Δῶρα οἰκοδόμων δι' ἑορτὰς μετὰ τὸν Εἰδικὸν παρὰ τῷ Ι.Κ.Α. Λογαριασμόν

Δέσμευσις ὑπὸ τῆς ἀπὸ 14 Μαρτίου 1962 συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας οἰκοδόμων, ὡς ἐθνικῆς ὁμοιοεπαγγελματικῆς, πάντων τῶν ἐργοδοτῶν, οἵτινες ἀπασχολοῦν μισθωτοὺς τοῦ ἐπαγγέλματος, ἀδιαφόρως ἐὰν ἀνήκουν ἢ ὄχι εἰς τὰς συμμετασχούσας εἰς τὴν συλλογικὴν σύμβασιν ἐργασίας ὀργανώσεις.—Ἀπεζημιώσεις διὰ παράνομον ὑπερωριακὴν ἐργασίαν.—Δῶρα δι' ἑορτὰς Χριστουγέννων καὶ Πάσχα τῶν οἰκοδόμων μετὰ τὴν παρὰ τῷ Ι.Κ.Α. σύστασιν τοῦ σχετικοῦ Εἰδικοῦ Λογαριασμοῦ.—Εὐθύνη ἐργοδότου.

Ἡ κατωτέρω ἀπόφασις τοῦ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν, ὡς ἐφετείου κατὰ τὴν ἐργατικὴν διαδικασίαν, ἠρμήνευσε καὶ ἐφήρμοσε τὴν γνωστὴν ἐξ ἐπαναλημμένων ἀποφάσεων τῶν Δικαστηρίων ἀπὸ 14 Μαρτίου 1962 συλλογικὴν σύμβασιν ἐργασίας ἐργατοτεχνιτῶν οἰκοδομῶν (ΕΕΔ 21, 632).

Κατὰ τὰ νεώτερα νομολογιακὰ δεδομένα (Α.Π. 300)1965, εἰσηγητὴς Δ. *Μαργέλλος*, ΕΕΔ 24, 795, ἡ ὁποία παρέπεμψε τὸ ζήτημα πρὸς ἐπίλυσιν εἰς τὴν Ὁλομέλειαν τοῦ Ἀρείου Πάγου, χωρὶς νὰ ἔχωμεν μέχρις ὥρας ἀπόφασίν της), ἵνα χαρακτηρισθῇ ἡ ἐν λόγῳ συλλογικὴ σύμβασις ἐργασίας ὡς ἐθνικὴ ὁμοιοεπαγγελματική, δεσμεύουσα, κατὰ τὸ νομολογηθέντα, καὶ τοὺς μὴ ὄντας μέλη τῶν ὑπογραψασῶν αὐτὴν ὀργανώσεων, θεωρουμένων ὡς ἐκπροσωπηθέντων ὑπὸ ταύτων, πρέπει νὰ ὑπογράφηται ὑπὸ τῶν γενικωτέρας σημασίας ὀργανώσεων τῶν ἐνδιαφερομένων ἐργοδοτῶν καὶ μισθωτῶν, ἡ ὕπαρξις δὲ ἢ μὴ τῆς τοιαύτης ἀντιπροσωπευτικῆς ἱκανότητος ἀποτελεῖ πραγματικὸν περιστατικόν, ὅπερ δὲν ἐξυπηρέθη γενικῶς ὑπὸ τοῦ νόμου τοῦ δικαστικοῦ ἐλέγχου καὶ ἐρευνᾶται οὕτω κατ' ἀρχὴν παρὰ τοῦ κατικοῦ Δικαστηρίου. (Περίπτωσις τῆς ὑπ' ἀριθ. 28)1965 ἀποφάσεως Πρωτοδικείου Χαλκιδικῆς, Πρωτοδίκης *Ν. Θεοδωράπουλος*, ΕΕΔ 24, 859).

Ἐνδιαφέρον ἔχει τὸ δεκτὸν ὑπὸ τῆς ἀποφάσεως τοῦ Πρωτοδικείου γενόμενον ἐν σχέσει πρὸς τὸ δικαίωμα δώρων τῶν οἰκοδόμων μετὰ τὴν σύστασιν τοῦ σχετικοῦ Εἰδικοῦ παρὰ τῷ Ι.Κ.Α. Λογαριασμοῦ. (Οὕτω καὶ ἡ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν 18165)1964, εἰσηγητὴς Δ. *Τζούμας*, ΕΕΔ 23, 1359, σημειώσεις μας ἐν ΕΕΔ 22, 360, ἔνθα καὶ λοιπὴ νομολογία).

Ὡς πρὸς τὰς καθ' ἑκάστην Σάββατον πέραν τῶν ἓξ (συνομολογουμένων διὰ τῆς συλλογικῆς συμβάσεως ὡρῶν ἐργασίας (καὶ μέχρι τῶν νομίμων 8 ἡμερησίως), διὰ τὰς ὁποίας δέχεται τὸ Πρωτοδικεῖον ἀποζημίωσιν ἐξ ἀδικαιολογήτου πλουτισμοῦ, κατ' ἄρθρον 904 Α.Κ., καὶ ἀποζημίωσιν βάσει τοῦ ἄρθρου 8 τοῦ ν.δ. 4020)1959 (ΕΕΔ 18, 1271), ἐπιφυλασσόμεθα νὰ σημειώσωμεν τὰς δυνατὰς ὑποστηρίξεως ἀμφιβολίας περὶ τῆς ὑπὸ τοῦ Πρωτοδικείου δοθείσης λύσεως.

Σημειοῦμεν προχείρως τώρα, ὅτι ἡ ἀνωτέρω διάταξις (ἄρθρων 8 ν.δ. 4020)1959) ἀναφέρεται εἰς παράβασιν τῶν ὁριζομένων ὑπὸ τῶν νόμων (καὶ ὄχι ὑπὸ συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας) χρονικῶν ὁρίων ἐργασίας.

Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν 11990)1965

Διαδικασία ἐργατικῶν διαφορῶν κατ' ἔφεσιν
Προεδρεύων ὁ Πρωτοδίκης κ. *Ι. Ντεγιάννης*
Εἰσηγητὴς ὁ Πρωτοδίκης κ. *Δ. Χρονόπουλος*
Δικηγόροι οἱ κ.κ. Δ. Τσάμπρας, Χ. Στράτος

Κατὰ τὴν ἀπὸ 14.3.1962 συλλογικὴν σύμβασιν ἐργασίας τῶν πάσης φύσεως ἐργατοτεχνιτῶν οἰκοδόμων καὶ συναφῶν ἐπαγγελμάτων Ἑλλάδος, κατατεθεῖσαν παρὰ τῷ Γραμματεῖ τοῦ Εἰρηνοδικείου Ἀθηνῶν, κατ' ἄρθρον 20 τοῦ ν. 3239) 1955, συντοχθείσης τῆς ὑπ' ἀριθ. 25 τῆς 24.4. 1962 πράξεως καταθέσεως καὶ κοινοποιηθείσαν εἰς τὸ Ὑπουργεῖον Ἐργασίας τὴν 24.4.1962, τὸ ἡμερομίσθιον τοῦ εἰς οἰκοδομικὰς ἐργασίας ἀπασχολουμένου εἰδικευμένου ἐργάτου, ὡς ἐν προκειμένῳ ὁ ἐκκαλῶν, ἀνέρχεται εἰς 85 δραχμάς. Ἡ ἐν λόγῳ συλλογικὴ σύμβασις ἐργασίας, καταρτισθεῖσα καὶ ὑπογραφεῖσα μεταξὺ ἀφ' ἑνὸς τοῦ ἐκπροσώπου τῆς Πανελληνίου Ὁμοσπονδίας Ἐργοληπτῶν Οἰκοδόμων καὶ ἀφ' ἑτέρου τῶν ἐκπροσώπων τῆς Γενικῆς Συνομοσπονδίας Ἐργατῶν Ἑλλάδος καὶ Πανελληνίου Ὁμοσπονδίας Ἐργατοτεχνιτῶν Οἰκοδόμων, αἵτινες ὀργανώσεις ἐκπροσωπεῦσαν, ὡς ῥητῶς καὶ ἐν ἄρθρῳ 7 τῆς συλλογικῆς ταύτης συμβάσεως δηλοῦται, πάντας τοὺς ἐργοδότας καὶ μισθωτοὺς τοῦ ἐπαγγέλ

ματος ὁλοκλήρου τῆς χώρας, μὴ ἀμφισβητηθείσης τῆς τοιαύτης ἀντιπροσωπευτικῆς αὐτῶν ἱκανότητος κατὰ τὴν προβλεπομένην ἐν ἄρθρῳ 23 § 1 τοῦ νόμου 3239)1955 διαδικασίαν, φέρει τὸν χαρακτῆρα, ὡς ἐκ τοῦ ὅλου περιεχομένου της προκύπτει, τῆς ἐθνικῆς ὁμοιοεπαγγελματικῆς, καθὸ συναφθεῖσα μεταξὺ τῶν κατὰ τὰ ἐκ τῶν ἀποδείξεων βεβαιωθέντα γενικωτέρας σημασίας ὀργανώσεων ταύτων καὶ ἀφορῶσα εἰς τοὺς μισθωτοὺς ὡρισμένου ἐπαγγέλματος καὶ τῶν συναφῶν πρὸς αὐτὸ κλάδων ὅλης τῆς χώρας καὶ ὡς τοιαύτη, κατατεθεῖσα ὡς ἀνωτέρω εἰς τὸ Εἰρηνοδικεῖον Ἀθηνῶν καὶ κοινοποιηθεῖσα εἰς τὸν Ὑπουργὸν Ἐργασίας, δεσμεύει, κατὰ τὴν ἔννοιαν τῶν διατάξεων τῶν ἄρθρων 12 §§ 1 - 3, 5 §§ 1 - 3, 7 § 1, 20 § 3 καὶ 23 τοῦ νόμου 3239) 1955 «περὶ τρόπου ρυθμίσεως τῶν συλλογικῶν διαφορῶν ἐργασίας», ὡς ἡ τελευταία περίοδος τῆς παραγράφου 3 τοῦ ἄρθρου 20 ἀντικατεστάθη ὑπὸ τῆς παραγράφου 9 τοῦ ἄρθρου 10 τοῦ ν.δ. 3755)1957, πάντας τοὺς ἐργοδότας, οἵτινες ἀπασχολοῦν μισθωτοὺς τοῦ ἐπαγγέλματος, εἰς ὃ ἀφορᾷ, καθὼς καὶ τοὺς τελευταίους τούτους, ἀδιαφόρως ἐὰν οἱ ἐργοδόται καὶ οἱ μισθωτοὶ ἀνήκουν ἢ ὄχι εἰς τὰς συμμετασχούσας εἰς τὴν συλλογικὴν ταύτην σύμβασιν ἐργασίας ὀργανώσεις, θεωρουμένου ὅτι ἐξεπροσωπήθησαν ὑπὸ τῶν συμμετασχουσῶν γενικωτέρας σημασίας ὡς ἄνω ὀργανώσεων (βλ. Α.Π. 790)1964 καὶ 675)1964, ΕΕΔ 24, σελ. 343 καὶ 11), ἐπομένως δεσμεύει καὶ τὴν ἐφεσίβλητον - ἐναγομένην ἐργολήπτριαν τεχνικὴν ἑταιρείαν, καίτοι αὕτη δὲν ἀνήκει, ὡς ἰσχυρίζεται, εἰς τὴν συμμετασχοῦσαν ἀπὸ πλευρᾶς ἐργοδοτῶν Πανελλήνιον Ὁμοσπονδίαν Ἐργοληπτῶν Οἰκοδόμων. Κατ' ἀκολουθίαν ὀθὲν τῶν ἀνωτέρω ὀρθῶς μὲν ἡ ἐκκαλουμένη ἀπόφασις ἐδέχθη, ὅτι ὁ ἐκκαλῶν ἀπησχολήθη εἰς τὴν ἐφεσίβλητον ὡς εἰδικευμένος ἐργάτης οἰκοδόμος καὶ οὐχὶ ὡς βοηθὸς τεχνίτου μπετὸν ἁρμέ, ἐσφαλεν ὅμως περαιτέρω αὕτη, ἀποφηναμένη ὅτι ἡ μνησθεῖσα συλλογικὴ σύμβασις ἐργασίας δὲν δεσμεύει ἐν προκειμένῳ τὴν τελευταίαν καὶ ἀπορρίψασα τὸ ἀγωγικὸν αἴτημα περὶ καταβολῆς διαφορᾶς ἡμερομισθίων, ἐφ' ᾧ καὶ κατὰ παραδοχὴν ἐν μέρει τοῦ σχετικοῦ λόγου ἐφέσεως δέον νὰ μεταρρυθμισθῇ κατὰ τοῦτο, ἐπὶ τῷ τέλει νὰ ἐπιδικασθῇ εἰς τὸν ἐκκαλοῦντα ἡ ὀφειλομένη αὐτῷ διαφορὰ ἡμερομισθίων (μεταξὺ κατοβληθέντος καὶ νομίμου βάσει τῆς ἐν λόγῳ συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας) ἐκ δραχμῶν ἓν δι' ὅλῳ 5.670 (85 · 70 = 15 X 378 ἡμερομίσθια), δεκτῆς καθισταμένης ἐν μέρει τῆς ἀγωγῆς αὐτοῦ κατὰ τὸ ἀντίστοιχον κεφάλαιον.

Κατὰ τὴν μνησθεῖσαν ἀπὸ 14.3.1962 συλλογικὴν σύμβασιν ἐργασίας οἱ ὧραι ἐργασίας τῶν ἐργαζομένων εἰς τὰ οἰκοδομικὰ τεχνικὰ ἔργα ὁρίζονται εἰς ὀκτὼ καθ' ἑκάστην ἄλλην ἐργάσιμον ἡμέραν, μὲ ἡμίσειαν ὥραν διακοπὴν διὰ «κολατσιὸ» ἐντὸς τοῦ θώρου καὶ κατὰ τὰς πρωϊνὰς ὥρας καὶ εἰς ἓξ (6) κατὰ τὸ Σάββατον. Ἐν προκειμένῳ ἐβεβαιώθη, ὅτι ὁ ἐκκαλῶν ἀπησχολεῖτο, ἄνευ ὀδείας τῆς ἁρμοδίας Ἀρχῆς, πέραν τοῦ ὡς ἄνω ὡραρίου ἐπὶ μίαν ὥραν καθ' ἑκαστον Σάββατον, ἐργαζόμενος ἐπὶ 7ωρον καὶ ἐπὶ ἡμίσειαν ὥραν καθ' ἑκάστην τῶν λοιπῶν ἐργασίμων ἡμερῶν τῆς ἑβδομάδος, μὴ πραγματοποιῶν ἡμίσειαν ὥραν διακοπῆς διὰ «κολατσιό», πραγματοποιήσας οὕτω παράνομον ὑπερωριακὴν ἐργασίαν 210 ἐν ὅλῳ ὡρῶν, δι' ἣν δικαιοῦται: α) δυνάμει τῶν διατάξεων τοῦ ἄρθρου 904 Α.Κ., κατὰ τὴν οἰκείαν ἐκ τοῦ ἀδικαιολογήτου πλουτισμοῦ βάσιν τῆς ἀγωγῆς του, τῆς ὠφελείας, ἣν ἀπεκόμισεν ἡ ἐφεσίβλητος, ἀνερχομένης εἰς δραχμὰς 2.226 (ὡρομ. 85 : 8 = 10,60 X 210), καθ' ὅσον ἐκ τῶν ἀποδείξεων ἐβεβαιώθη, ὅτι θὰ κατέβαλλεν ἡ τελευταία τὸ ποσὸν τοῦτο εἰς ἕτερον μισθωτὸν διὰ τὴν παροχὴν τῆς αὐτῆς ἐργασίας, ὃν, ἐγκύρως προσλαμβανόμενον, ὁπωσδήποτε θὰ ἐχρησιμοποίει καθ' ἃς ὥρας παρανόμως ἀπησχόλησε τὸν πρῶτον καὶ β) ἀποζημιώσεως ἴσης πρὸς 75ο)ο τοῦ ὡρομισθίου του, συμφώνως τῷ ἄρθρῳ 8 § 2 τοῦ ν.δ. 4020)1959, ἀνερχομένης εἰς δραχμὰς 1669,50 (ὡρομ. 85 : 8 = 10,60 X 75ο)ο = 7,95 X 210), ἤτοι δικαιοῦται ἐν ὅλῳ ἐκ τοῦ κεφαλαίου τούτου ποσοῦ δραχμῶν 3895,50. Ὅθεν ἐσφαλεν ἡ ἐκκαλουμένη ἀπόφασις, δεχθεῖσα, ὅτι ὁ ἐκκαλῶν - ἐνάγων δὲν ἐπραγματοποίησεν ὑπερωριακὴν ἐργασίαν καὶ ἀπορρίψασα τὸ ἀντίστοιχον ἀγωγικὸν κεφάλαιον, ἐφ' ᾧ καὶ κατὰ παραδοχὴν τοῦ συναφοῦς λόγου ἐφέσεως δέον ὅπως μεταρρυθμισθῇ καὶ κατὰ τοῦτο, ἐπὶ τῷ τέλει νὰ γίνῃ δεκτὴ ἐν μέρει ἡ ἀγωγὴ κατὰ τὸ ἐν λόγῳ κεφάλαιον διὰ τὸ μνησθὲν ποσὸν τῶν δραχμῶν 3.895,50.

Ἐκ τῶν διατάξεων τῶν ἄρθρων 3 §§ 2, 4 καὶ 8 καὶ 4 §§ 1 καὶ 2 τοῦ νόμου 4321)1963 «περὶ συστάσεως παρὰ τῷ Ι.Κ.Α. Εἰδικοῦ Λογαριασμοῦ χορηγήσεως δώρων ἑορτῶν Χριστουγέννων καὶ Πάσχα εἰς ἐργατοτεχνίτας οἰκοδόμους», ἰσχυουσῶν ἀπὸ 1.1.1962 (βλ. ἄρθρον 9) σαφῶς προκύπτει, ὅτι οἱ ἐργοδόται δὲν ὑποχρεοῦνται εἰς ἄμεσον πρὸς τοὺς ἀπασχολουμένους ὑπ' αὐτῶν εἰς οἰκοδομικὰς ἐργασίας μισθωτοὺς καταβολὴν τοῦ δικαιουμένου ὑπὸ τούτων δώρου Χριστουγέννων καὶ Πάσχα, ἀλλ' ὀφείλουν νὰ καταβάλωσι τοῦτο εἰς τὸ Ι.Κ.Α. δι' εἰσφορῶν, ἁμοῦ

ΔΙΟΙΚΗΣΙΣ

ΔΙΟΡΙΣΜΟΣ ΜΕΛΩΝ ΔΙΟΙΚΗΤΙΚΩΝ ΣΥΜΒΟΥΛΙΩΝ ΟΡΓΑΝΙΣΜΩΝ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗΣ ΠΟΛΙΤΙΚΗΣ

Κωλύματα διορισμού, επερχομένης ακυρότητος αύτου

Ἀνεπίτρεπτον διορισμοῦ μέλους τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου Ἀσφαλιστικοῦ Ταμείου, τακτικοῦ ἢ ἀναπληρωματικοῦ, τοῦ καταδικασθέντος ἢ διὰ τελεσιδίκου βουλεύματος παραπεμφθέντος ἐπί τινι τῶν ἐν ἄρθρῳ 18 τοῦ Ὑπαλληλικοῦ Κώδικος ἀδικημάτων.—Ἐξουσιοδότησις Ὑπουργοῦ Ἐργασίας δι' ἀνασύνθεσιν Διοικητικῶν Συμβουλίων Ὀργανισμῶν Κοινωνικῆς Πολιτικῆς κατὰ Νόμον 4346)1964.—Ἀτροποποίητον τῶν καθοριζουσῶν κωλύματα διορισμοῦ διατάξεων.

Περίπτωσις τῆς κατωτέρω ἀποφάσεως τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας ὑπῆρξε διορισμὸς μέλους Διοικητικοῦ Συμβουλίου Ἀσφαλιστικοῦ Ταμείου.

Ἀφοῦ ἐγένετο ὁ διορισμὸς τοῦ ἐν λόγῳ προσώπου παρανόμως ὡς μέλους Δευτεροβαθμίου Ἀσφαλιστικῆς Ἐπιτροπῆς Ἐφέσεων τοῦ Ι.Κ.Α. καὶ ἕνεκεν τούτου ἠκυρώθησαν ἐπανειλημμένως ἀποφάσεις αὐτῆς ὑπὸ τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας (Σ.Ε. 63)1965, εἰσηγητὴς *Θ. Κουρουσόπουλος*, ΕΕΔ 24, 801, Σ.Ε. 588)1965, εἰσηγητὴς *Δ. Καλοδούκας*, ΕΕΔ 24, 424), ἠκυρώθη ἤδη διὰ τὴν αὐτὴν αἰτίαν καὶ διορισμὸς ἄλλου εἰς τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον τοῦ Ταμείου Ἐπικουρικῆς Ἀσφαλίσεως Ἐργατοτεχνιτῶν Δομικῶν καὶ Ξυλουργικῶν Ἐργασιῶν.

Νὰ εἴπῃ τις τώρα, ὅτι τὸ Ὑπουργεῖον Ἐργασίας κατὰ τὴν ὑπὸ τοῦ νόμου παρεχομένην εἰς τὸν Ὑπουργὸν Ἐργασίας ἐξουσιοδότησιν διὰ σύνθεσιν τῶν Διοικητικῶν Συμβουλίων τῶν ὑπὸ τὴν ἐποπτείαν του Ὀργανισμῶν Κοινωνικῆς Ἀσφαλίσεως δὲν καταβάλλει τὴν δέουσαν προσοχὴν δι' ἐπιλογὴν τῶν καταλλήλων, κατὰ τὸ προσόντα τοῦ νόμου, προσώπων, μετ' αὐστηρὸν περὶ τούτων ἔλεγχον;

Τί χρεωστοῦν οἱ ἰσφαλισμένοι νὰ ὑφίστανται τὰς συνεπείας ἀκυρώσεως τῶν περὶ αὐτῶν διοικητικῶν πράξεων ἢ καὶ διατί νὰ τραυματίζηται τὸ κῦρος τῆς Διοικήσεως, ὅταν οἱ διοικούμενοι, βλαπτόμενοι ἐκ τῶν πράξεων της, ἐπιδιώκουν τὴν ἀκύρωσιν τῶν πράξεων, εἰς τὰς ὁποίας συμμετέσχε παρανόμως μέλος τῆς Διοικήσεως, ἐπικαλούμενοι τὸν τυπικὸν αὐτὸν λόγον, ὁ ὁποῖος ἔπρεπε νὰ μὴ ὑπάρχῃ;

Ἐν σχέσει ἤδη πρὸς τὴν ἔννοιαν τοῦ ν.δ. 4346)1964 (ἄρθρον 8) περὶ ἀνασυνθέσεως τῶν Διοικητικῶν, Γνωμοδοτικῶν καὶ Ἐλεγκτικῶν Συμβουλίων καὶ Ἐπιτροπῶν ἴδετε καὶ Σ.Ε. 1277)1965 (εἰσηγητὴς *Π. Δενδόπουλος*, ΕΕΔ 24, 667), Σ.Ε. 1314)1965, εἰσηγητὴς *Μ. Δεκλερῆς*, ΕΕΔ 24, 738), Σ.Ε. 1534)1965 (εἰσηγητὴς *Κ. Λασσαδός*, ΕΕΔ 24, 872).

Κατὰ τὰ ὑπὸ τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας νομολογηθέντα (Σ.Ε. 1277)1965, ἐνθ' ἀνωτ.) ὡς Ὀργανισμοὶ Κοινωνικῆς Πολιτικῆς, ἐφ' οἷς ἔχουν ἐφαρμογὴν αἱ διατάξεις τοῦ ἀνω ν.δ)γματος, νοοῦνται τὰ ἀσκοῦντα κοινωνικὴν πολιτικὴν Νομικὰ Πρόσωπα Δημοσίου Δικαίου. Ἄλλως, ἐὰν ἀφεώρων καὶ εἰς Νομικὰ Πρόσωπα Ἰδιωτικοῦ Δικαίου, θὰ ἦσαν ἀμφιβόλου συνταγματικοῦ κύρους.

Τοῦτο, διότι θὰ ἀντέκειτο εἰς τὸ συνταγματικὸν δικαίωμα τῆς ἐλευθερίας αὐτοδιοικήσε-

---

μετὰ τῶν ἀναλογουσῶν ὑπὲρ αὐτοῦ ἀσφαλιστικῶν εἰσφορῶν, ἐπιβαρυνόμενοι, ἐν περιπτώσει μὴ ἐμπροθέσμου καταβολῆς, διὰ τῶν αὐτῶν προσαυξήσεων, δι' ὧν καὶ αἱ πρὸς τὸ Ι.Κ.Α. καθυστερούμεναι ἀσφαλιστικαὶ εἰσφοραί. Ἐνδεχομένως δὲ εὐθυνόμενοι καὶ ἔναντι τοῦ μισθωτοῦ πρὸς κατοβολὴν εἰς αὐτὸν ἀποζημιώσεως διὰ τὴν ζημίαν, τὴν ὁποίαν ὑπέστη λόγῳ τῆς μὴ λήψεως παρὰ τοῦ Εἰδικοῦ παρὰ τῷ Ι.Κ.Α. Λογαριασμοῦ δώρων δι' ἑορτάς, κατὰ τὰς περὶ ἀδικοπραξίας διατάξεις τοῦ ἄρθρου 914 ἐπ. τοῦ Ἀστικοῦ Κώδικος (βλ. ὁμοίως ἀποφανθείσαν ὑπ' ἀριθ. 18165)1964 ἀπόφασιν τοῦ Δικαστηρίου τούτου, ἐν ΕΕΔ 23, σελ. 1359). Ὅθεν ἡ ἐνδικος ἀγωγή, κατὰ τὸ κονδύλιον αὐτῆς, τὸ ἀφορῶν διαφορὰν δώρων Χριστουγέννων 1962 καὶ 1963 καὶ Πάσχα 1964, μὴ περιέχουσα σαφῶς καὶ ὡρισμένως βάσιν ἐξ ἀδικοπραξίας ὅτε τοῦ ἐκκαλοῦντος μηδόλως ἐπικαλουμένου ὑπαιτιότητα τῆς ἐφεσιβλήτου ἐν τῇ διεσχυριζομένῃ ἐλλιπεῖ καταβολῇ τῶν πρὸς τὸν Εἰδικὸν Λογαριασμὸν εἰσφορῶν, δὲν εὐσταθεῖ στρεφομένη κατὰ τῆς τελευταίας καὶ ὀρθῶς, εἰ καὶ δι' ἄλλων, ἀπερρίφθη ὡς πρὸς τὸ κεφάλαιον τοῦτο ὑπὸ τῆς ἐκκαλουμένης ἀποφάσεως, ἐφ' ᾧ ἡ κατ' αὐτῆς ἐν τούτῳ αἰτίασις εἶναι ἀπορριπτέα ὡς ἀβάσιμος.

ως τοῦ Νομικοῦ Προσώπου Ἰδιωτικοῦ Δικαίου.

Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας 2100)1965, Ὁλομελείας

Προεδρεύων ὁ Σύμβουλος κ. Γ. Χαρμπούρης
Εἰσηγητὴς ὁ Πάρεδρος κ. Κ. Δάρας
Δικηγόρος ὁ κ. Γ. Δαμασκηνός

Διὰ τῆς ὑπὸ κρίσιν αἰτήσεως, ἀσκουμένης ὑπὸ τοῦ Σωματείου «Ἕνωσις Τεχνιτῶν καὶ Ἐργατῶν Μπετόν - Ἀρμὲ Ἀθηνῶν» διὰ τοῦ προέδρου τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου αὐτοῦ Κ. Τ. διώκεται ἡ ἀκύρωσις τῆς ὑπ' ἀριθ. 109014)5209 τῆς 24.11.1964 ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας (Φ.Ε.Κ. 399)28.11.1964 τ. Γ'.), δι' ἧς διωρίσθη ἀναπληρωματικὸν μέλος τοῦ διοικητικοῦ συμβουλίου τοῦ Ταμείου Ἐπικουρικῆς Ἀσφαλίσεως Ἐργατοτεχνιτῶν Δομικῶν καὶ Ξυλουργικῶν Ἐργασιῶν ἐκ τῆς τάξεως τῶν ἠσφαλισμένων ὁ Κ.Λ., τοῦ αἰτοῦντος Σωματείου νομιμοποιουμένου πρὸς τοῦτο, δοθέντος ὅτι τὰ μέλη αὐτοῦ ὡς ἐργατοτεχνῖται δομικῶν ἐργασιῶν ἀσφαλίζονται εἰς τὸ ρηθὲν Ταμεῖον (ἄρθρον 3 τοῦ ν.δ. 3867)1958).

Διὰ τῆς μετὰ τὴν κατάθεσιν τῆς ὑπὸ κρίσιν αἰτήσεως ἐκδοθείσης ὑπ' ἀριθ. 9282)402 τῆς 29.1.1965 ἀποφάσεως τοῦ αὐτοῦ Ὑπουργοῦ (Φ.Ε.Κ. 51)3.2.1965, τ. Γ') δὲν ἀνεκλήθη ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις, ἀλλὰ δι' αὐτῆς ὁ ρηθεὶς Κ.Λ. διωρίσθη διὰ τὸν ἀπὸ τῆς δευτέρας ταύτης ἀποφάσεως χρόνον τακτικὸν μέλος τοῦ διοικητικοῦ συμβουλίου τοῦ αὐτοῦ Ταμείου Ἐπικουρικῆς Ἀσφαλίσεως. Ἑπομένως, ἐφ' ὅσον ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις ἰσχύσε, δὲν ἐξέλιπε τὸ ἀντικείμενον τῆς δίκης καὶ ὁ τὰ ἐναντία ὑποστηρίζων ἰσχυρισμὸς τῆς Διοικήσεως τυγχάνει ἀβάσιμος καὶ ἀπαράδεκτος.

Ἡ παράγραφος 3 ἐδάφιον δ' τοῦ ἄρθρου 4 τοῦ ν.δ. 3867)1958 «περὶ λειτουργίας τοῦ Ταμείου Ἐπικουρικῆς Ἀσφαλίσεως Ἐργατοτεχνιτῶν Δομικῶν καὶ Ξυλουργικῶν Ἐργασιῶν» ὁρίζει, ὅτι δὲν διορίζεται, οὐδὲ δύναται νὰ ἀποτελῇ τακτικὸν ἢ ἀναπληρωματικὸν μέλος τοῦ διοικητικοῦ συμβουλίου, ὁ ἀνίκανος νὰ ἀναλάβῃ δημόσιον λειτούργημα ἢ δυνάμει ὁριστικοῦ βουλεύματος παραπεμφθεὶς ἐπὶ κακουργήματι ἢ ἐπί τινι τῶν ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 18 § 2 τοῦ Κώδικος καταστάσεως δημοσίων ὑπαλλήλων προβλεπομένων ἀδικημάτων», ἡ διάταξις δὲ αὕτη ἐπανελήφθη καὶ εἰς τὸ ἐγκριθὲν τὸ Καταστατικὸν τοῦ Ταμείου ὑπ' ἀριθ. 681)1960 β. διάταγμα. Ἐξ ἄλλου, κατὰ τὴν παράγραφον 2 τοῦ ἄρθρου 18 τοῦ Ὑπαλληλικοῦ Κώδικος, δὲν διορίζεται δημόσιος ὑπάλληλος ὁ καταδικασθεὶς εἰς οἱανδήποτε ποινὴν ἐπὶ κλοπῇ, ὑπεξαιρέσει (κοινῇ ἢ ἐν ὑπηρεσίᾳ), ἀπάτῃ, ἐκβιάσει, πλαστογραφίᾳ κλπ.».

Ἐκ τοῦ συνδυασμοῦ τῶν διατάξεων τούτων προκύπτει, ὅτι δὲν δύναται νὰ διορισθῇ μέλος τοῦ διοικητικοῦ συμβουλίου τοῦ ρηθέντος Ταμείου, τακτικὸν ἢ ἀναπληρωματικόν, ὁ καταδικασθεὶς ἢ ὁ διὰ τελεσιδίκου βουλεύματος παραπεμφθεὶς ἐπί τινι τῶν ὡς ἄνω ἀδικημάτων. Καὶ ναὶ μὲν ἡ ἐν ἀρχῇ διάταξις φέρεται καταργηθεῖσα διὰ τῆς παραγράφου 111 τῆς κατ' ἐξουσιοδότησιν τοῦ ἄρθρου 8 τοῦ ν. 4346)1964 ἐκδοθείσης ὑπ' ἀριθ. 7137)8.8.1964 ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας «περὶ τροποποιήσεως τῶν περὶ συνθέσεως τοῦ διοικητικοῦ συμβουλίου τοῦ Ταμείου Ἐπικουρικῆς Ἀσφαλίσεως Ἐργατοτεχνιτῶν Δομικῶν καὶ Ξυλουργικῶν Ἐργασιῶν διατάξεων», δι' ἧς ἐτροποποιήθησαν τὰ ἐδάφια α', β', γ' καὶ δ' τῆς παραγράφου 3 τοῦ ἄρθρου 4 τοῦ Κ.Δ. 3867)1958, ἀλλ' ἡ οὕτω γενομένη κατάργησις εἶναι ἄκυρος καὶ ἀνίσχυρος, διότι διὰ τῆς ἐξουσιοδοτικῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρου 8 § 3 τοῦ ν. 4346)1964, καθ' ἣν «ὁ Ὑπουργὸς τῆς Ἐργασίας δι' ἀποφάσεών του, ἐφ' ἅπαξ ἐκδιδομένων ἐντὸς τριῶν μηνῶν ἀπὸ τῆς ἰσχύος τοῦ παρόντος καὶ δημοσιευομένων διὰ τῆς Ἐφημερίδος

ΝΟΜΟΛΟΓΙΑ ΕΠΙ ΔΙΑΦΟΡΩΝ ΘΕΜΑΤΩΝ

Ι ΚΑΤΑΓΓΕΛΙΑ ΣΥΜΒΑΣΕΩΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ

Προσβολή καταγγελίας συμβάσεως έργασίας ως καταχρηστικής

Παροχή έργασίας εἰς τὴν Δημοσίαν Ἐπιχείρησιν Ἠλεκτρισμοῦ ὡς μηχανικοῦ.—Ἀπόλυσις αὐτοῦ.—Ἰσχυρισμὸς περὶ καταχρηστικῆς καταγγελίας συμβάσεως ἐργασίας πρὸς ἀπαλλαγὴν τῆς ἐπιχειρήσεως ἐκ τῆς βαρυνούσης αὐτὴν εἰσφορᾶς ἐπὶ τῶν τακτικῶν ἀποδοχῶν του διὰ τὸν Εἰδικὸν Λογαριασμὸν ἀσφαλίσεως μηχανικῶν τῆς Δ.Ε.Η.—Ἄρθρα 281 καὶ 288 Ἀστικοῦ Κώδικος.

Ἀρείου Πάγου 241)1965, Τμ. Β'

Προεδρεύων ὁ Ἀντιπρόεδρος κ. *Κ. Σούρλος*

Εἰσηγητὴς ὁ Ἀρεοπαγίτης κ. *Κ. Ἀναγνωστόπουλος*

Συνηγόροι οἱ κ.κ. Θ. Σαχάλας, Γ. Μητσόπουλος

Τὰ δικάσαν Πρωτοδικεῖον, καθ' ὃ πιστοῦται ἐκ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεώς του, ἐδέξατο ἀνελέγκτως ἐκ τοῦ πράγματος, διὰ σαφῶν πλήρων καὶ μηδεμίαν περιεχουσῶν ἀντίφασιν αἰτιολογιῶν, ὅτι ὁ ἀναιρεσείων διὰ συμβάσεως ἐξηρτημένης ἐργασίας, καταρτισθείσης ἐγγράφως, προσελήφθη τὴν 8.1.1965 ὑπὸ τῆς ἀναιρεσιβλήτου Δ.Ε.Η. ὡς πολιτικὸς μηχανικὸς διὰ τὴν παροχὴν ὑπηρεσιῶν τῆς εἰδικότητός του καὶ εἰδικώτερον διὰ τὴν διενέργειαν ποιοτικῶν καὶ ποσοτικῶν ἐλέγχων ἐξακριβώσεως τοῦ κόστους τῶν ὑπὸ τῆς Δ.Ε.Η. ἐκτελουμένων ἔργων, ὡς καὶ διὰ τὴν διενέργειαν παντὸς ἄλλου τεχνικοῦ καὶ οἰκονομικοῦ ἐλέγχου ἐν σχέσει πρὸς τὰ ἀνωτέρω ἔργα. Ἡ πρόσληψίς του δὲ αὕτη ἐγένετο ἐν ὄψει τῆς διενεργείας ἐλέγχου τῶν ἔργων τοῦ Α' ἐνεργειακοῦ προγράμματος, ἐκτελεσθέντος κυρίως ὑπὸ τῆς ἀναδόχου Ἑταιρείας Ἐμπάσκο. Πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον συνεστήθη ἐκτακτος Ὑπηρεσία, εἰς ἣν, ἐκτὸς τοῦ ἀναιρεσείοντος, ἐτοποθετήθη ὡς προϊστάμενος ὁ κατὰ τὸν αὐτὸν χρόνον προσληφθεὶς

τῆς Κυβερνήσεως, προβαίνει εἰς νέαν σύνθεσιν καὶ ἀνασυγκρότησιν, μεταξὺ ἄλλων, καὶ τῶν διοικητικῶν συμβουλίων τῶν ὑπὸ τὴν ἐποπτείαν καὶ τὸν ἔλεγχον τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας ὑπαγομένων Ὀργανισμῶν Κοινωνικῆς Πολιτικῆς καὶ διορίζει πρόεδρους, μέλη καὶ γραμματεῖς τούτων», παρεσχέθη εἰς τὸν Ὑπουργὸν Ἐργασίας ἡ ἐξουσιοδότησις, ὅπως προβῇ εἰς τὴν διὰ κανονιστικῆς ἀποφάσεώς του τροποποίησιν τῶν προβλεπουσῶν τὴν σύνθεσιν τῶν διοικητικῶν συμβουλίων καταστατικῶν διατάξεων τῶν ὑπὸ τὴν ἐποπτείαν του ὑπαγομένων Ὀργανισμῶν Κοινωνικῆς Πολιτικῆς, οὐχὶ δὲ καὶ εἰς τροποποίησιν τῶν καθοριζουσῶν κωλύματα διορισμοῦ τοιούτων, καὶ ἑπομένως ἡ διάταξις αὕτη τῆς παραγράφου 111 τῆς ρηθείσης ὑπ' ἀριθ. 7137)1964 ὑπουργικῆς ἀποφάσεως, καθ' ἃ μέρος δι' αὐτῆς καταργεῖται καὶ ἡ καθορίζουσα κωλύματα διορισμοῦ διάταξις τῆς παραγράφου 1 ἐδάφιον δ' τοῦ ἄρθρου 6 τοῦ ν.δ. 3867)1958, ὡς ἐκτὸς ἐξουσιοδοτήσεως κειμένη καὶ ὡς ἐκ τούτου ἄκυρος καὶ ἀνίσχυρος, δὲν ἐπέφερε τὸ καταργητικὸν ταύτης ἀποτέλεσμα, παραμενούσης ἐν ἰσχύι καὶ ἐφαρμοστέας τῆς διατάξεως τοῦ ἐδαφίου δ' τοῦ ἄρθρου 4 τοῦ ν.δ. 3867)1958.

Καθ' ἃ ἤδη ἐκρίθη διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 287)1960 ἀποφάσεως τοῦ Δικαστηρίου τούτου, ὁ διορισθεὶς διὰ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως ἀναπληρωματικὸν μέλος τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Ταμείου Ἐπικουρικῆς Ἀσφαλίσεως Ἐργατοτεχνιτῶν Δομικῶν καὶ Ξυλουργικῶν Ἐργασιῶν Κ. Λ. στερεῖται τῶν κατὰ τὴν ρηθεῖσαν διάταξιν τῆς παραγράφου 3 ἐδάφιον δ' τοῦ ἄρθρου 4 τοῦ ν.δ. 3867)1958 προσόντων πρὸς συμμετοχὴν εἰς τὸ Συμβούλιον τοῦτο, ὡς ἔχων καταδικασθῇ τετράκις ἐπὶ κλοπῇ. Ὅθεν, κατὰ παράβασιν τῆς διατάξεως ταύτης διὰ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως, διωρίσθη ἀναπληρωματικὸν μέλος τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ ὡς εἴρηται Ταμείου ὁ Κ. Λ., δι' ὃ καὶ δέον νὰ ἀκυρωθῇ αὕτη, κατὰ τὸν βάσιμον περὶ τούτου μοναδικὸν λόγον ἀκυρώσεως τῆς ὑπὸ κρίσιν αἰτήσεως.

μηχανικὸς Α.Π. Ἀμφότεροι δὲ οὗτοι, οἵτινες ἐπλαισίωσαν τὴν εἰδικῶς πρὸς διενέργειαν ἐλέγχου τῶν ἔργων τοῦ Α' ἐνεργειακοῦ προγράμματος συσταθεῖσαν ἔκτακτον Ὑπηρεσίαν, προσελήφθησαν καὶ ἐτοποθετήθησαν εἰς αὐτὴν λόγῳ τῆς ἐκ τῆς ἀσκήσεως τοῦ ἐπαγγέλματος τοῦ πολιτικοῦ μηχανικοῦ ἐπὶ σειρὰν ἐτῶν, δοθέντος ὅτι κατὰ τὸν χρόνον τῆς προσλήψεώς των ἦγον ὁ μὲν Π. τὸ 65ον ἔτος τῆς ἡλικίας του, ὁ δὲ ἀναιρεσείων τὸ 63ον. Τὸ ἔργον τῆς Ὑπηρεσίας ταύτης ἔληξε περὶ τὰ τέλη τοῦ 1962, ὅτε καὶ ὡλοκληρώθη ὁ ἔλεγχος τῶν ἔργων τοῦ ὡς εἴρηται προγράμματος, μεθ' ὃ καὶ διελύθη αὐτή, ἐκπληρωθέντος τοῦ δι' ὃν συνεστήθη σκοποῦ, οἱ δὲ ὑπηρετοῦντες εἰς αὐτὴν μηχανικοὶ Π. καὶ ἀναιρεσείων ἀπελύθησαν τὴν 30.4.1963, μὴ ὑπαρχούσης πλέον ὑπηρεσιακῆς ἀνάγκης πρὸς διατήρησίν των ἐν τῇ ὑπηρεσίᾳ, οὐδὲ καὶ χρησιμοποιήσεώς των εἰς ἄλλην Ὑπηρεσίαν τῆς ἁρμοδιότητός των, διότι αἱ ἀνάγκαι τῆς ἀναιρεσιβλήτου εἰς πολιτικοὺς μηχανικοὺς ἦσαν πλήρως κεκαλυμμέναι καὶ ἡ διατήρησις των θὰ συνεπήγετο τὴν καταβολὴν μισθῶν ἄνευ παροχῆς ἀντιστοίχων ὑπηρεσιῶν. Δέχεται περαιτέρω τὸ Πρωτοδικεῖον, ὡς ἐκ τῶν ἀποδείξεων προκύψαν, ὅτι εἰς τὴν θέσιν τοῦ ἀναιρεσείοντος μετὰ τὴν γενομένην ἀπόλυσίν του δὲν προσελήφθη ἕτερος μηχανικός, οὐδὲ ἐποναπροσελήφθη ὁ Α.Π., εἰς ὃν ἁπλῶς, μετὰ τὴν ἀπόλυσίν του, ἀνετέθη ἔκτακτος ὑπηρεσία διαρκείας ἑνὸς μηνός, δι' ἣν τῷ κατεβλήθη ἰδιαιτέρα ἀποζημίωσις. Ἐπὶ τῇ βάσει δὲ τῶν δεκτῶν γενομένων ὡς ἄνω πραγματικῶν περιστατικῶν τὸ Πρωτοδικεῖον ἦχθη εἰς τὴν κρίσιν, ὅτι ἡ γενομένη καταγγελία τῆς συμβάσεως ἐργασίας δὲν ἐγένετο δολίως πρὸς ἀπαλλαγὴν αὐτῆς ἐκ τῆς βαρυνούσης αὐτὴν εἰσφορᾶς τοῦ πασσοστοῦ 5 0/0 ἐπὶ τῶν τακτικῶν ἀποδοχῶν τοῦ ἀναιρεσείοντος, συνεπῶς τῇ ὑπ' ἀριθ. 8 ἀπὸ 9)19.1.1963 Πράξει τοῦ Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου, δι' ἧς συνεστήθη Εἰδικὸς Λογαριασμὸς ἀσφαλίσεως μηχανικῶν Δ.Ε.Η. πρὸς λῆψιν συντάξεως καὶ δι' ἧς ὡρίσθη, ὅτι «συντάξεως δικαιοῦνται οἱ συμπληροῦντες ἐν ἀσφαλίσει 15ετῆ τοὐλάχιστον ὑπηρεσίαν, οἱ δὲ κατὰ τὴν ἔξοδον ἐκ τῆς ὑπηρεσίας μὴ συμπληροῦντες τὸν ὡς εἴρηται χρόνον δύνανται πρὸς συμπλήρωσιν τούτου νὰ ἀναγνωρίσωσι πλασματικὸν χρόνον συντάξεως πέντε ἐτῶν κατ' ἀνώτατον ὅριον καὶ πρὸς ἀποφυγὴν καλύψεως ἐνδεχομένων ἐλλειμμάτων τοῦ Λογαριασμοῦ ἐκ τῆς συνταξιοδοτήσεως τοῦ ἀναιρεσείοντος, ἀλλ' ὠφείλετο εἰς μόνον τὸ γεγονὸς ὅτι ἐξέλιπε τὸ ἀντικείμενον τῆς εἰς ἣν ἐτοποθετήθη Ὑπηρεσίας, ἥτις διὰ τὸν λόγον τοῦτον διελύθη καὶ δὲν συνετρεχε ἀνάγκη χρησιμοποιήσεώς του εἰς ἑτέραν Ὑπηρεσίαν, καίτοι οὗτος κατὰ τὸν χρόνον τῆς ἀπολύσεώς του (30.4.1963) εἶχε συμπληρώσει πραγματικὴν ὑπηρεσίαν 8 ἐτῶν καὶ 10 μηνῶν καὶ τῷ ὑπελείπετο προσέτι διὰ τὴν λῆψιν συντάξεως πραγματικὴ ὑπηρεσία 14 μηνῶν. Ἐν ὄψει δὲ τῶν ἐκτεθέντων κατ' ὀρθὴν ἑρμηνείαν καὶ ἐφαρμογὴν τοῦ ἄρθρου 281 τοῦ Α.Κ. ἀπεφήνατο, ὅτι ἡ ἀπόλυσις τοῦ ἀναιρεσείοντος δὲν ἐγένετο κατὰ προφανῆ ὑπέρβασιν τῶν ὑπὸ τῆς καλῆς πίστεως, τῶν χρηστῶν ἠθῶν καὶ τοῦ κοινωνικοῦ καὶ οἰκονομικοῦ σκοποῦ τοῦ δικαιώματος ἐπιβαλλομένων ὁρίων, δι' ὃν λόγον καὶ ἀπέρριψε τὴν ἀγωγήν. Εἰς τὸ πόρισμα τοῦτο ἦχθη τὸ Πρωτοδικεῖον μετ' ἐκτίμησιν, πλὴν ἄλλων ἀποδεικτικῶν στοιχείων, καὶ τῶν ἑκατέρωθεν ἐπικαλουμένων καὶ προσαγομένων ἐγγράφων. Ἐντεῦθεν δὲ οὐδεμία καταλείπεται ἀμφιβολία, ὅτι ἔλαβεν ὑπ' ὄψιν καὶ περιέλαβεν εἰς τὴν ἐκτίμησιν του τόσον τὴν ἀπὸ 26.4.1963 ἔγγραφον καταγγελίαν τῆς συμβάσεως, ἐν θὰ ἀναγράφεται ὡς λόγος καταγγελίας ἡ ὑπὸ τοῦ ἀναιρεσιβλήτου συμπλήρωσις τοῦ 65ου ἔτους τῆς ἡλικίας του, μὴ οὔσης ἀναγκαίας εἰδικωτέρας περὶ αὐτοῦ μνείας, ὅσον καὶ τὸ ἔγγραφον τῆς μετὰ τῆς ἀναιρεσιβλήτου ἀπὸ 13.7.1954 συμβάσεως ἐργασίας, ὅπερ, ἄλλως τε, καὶ ῥητῶς μνημονεύεται ἐν ἀρχῇ τῆς 3ης ἐν τῇ προσβαλλομένῃ ἀποφάσει αἰτιολογίας, οὐδὲ παρέλειψε νὰ λάβῃ ὑπ' ὄψιν του πράγματα προταθέντα καὶ ἔχοντα οὐσιώδη ἐπιρροὴν εἰς τὴν ἔκβασιν τῆς δίκης, ἐνῷ ἐξ ἄλλου τὰ ὑπὸ τῆς ἀναιρεσιβαλλομένης ἀποφάσεως δεκτὰ γενόμενα ὡς ἄνω πραγματικὰ περιστατικὰ εἰς οὐδεμίαν εὑρίσκονται ἀντίθεσιν, οὐδ' ἀναιροῦνται ἐκ τῶν ἐν ταῖς προτάσεσι (προσθήκη καὶ ἀντίκρουσις σελ. 4) ἰσχυρισμῶν τῆς ἀναιρεσιβλήτου, οὓς ἐπίσης ἔλαβεν ὑπ' ὄψιν ἡ ἀναιρεσιβαλλομένη ἀπόφασις, καθ' οὓς εἴγετο ἡ σκέψις, ὅτι, ἐὰν κατὰ τὸ πρῶτον στάδιον λειτουργίας τοῦ Λογαριασμοῦ αἱ δοθησόμεναι συντάξεις ὑπερέβαινον ὡρισμένον σημαντικὸν ἀριθμόν, ἐνδεχομένως ὁ Λογαριασμὸς οὗτινος κύριος πόρος εἶναι ἡ εἰσφορὰ τῆς Δ.Ε.Η. ἐκ 5ο/ο ἐπὶ τῶν πάσης φύσεως τακτικῶν μηνιαίων ἀποδοχῶν τῶν ἠσφαλισμένων, ὡς καὶ εἰσφορὰ τοῦ ἠσφαλισμένου ἐκ 4ο/ο ἐκ τῶν ἐν λόγῳ ἀποδοχῶν, δὲν θὰ εἶχε πόρους πρὸς κάλυψίν του, διότι ἴσως αἱ μέχρι τότε εἰσπραχθεῖσαι εἰσφοραὶ νὰ μὴ ἐπήρκουν εἰς ἐξυπηρέτησιν μεγάλου ἀριθμοῦ συντάξεων», ἀφοῦ ἐν συνεχείᾳ ἰσχυρίζεται, ὅτι ἐν τῇ πράξει ὅμως ἀπεδείχθη, ὅτι δὲν εἶναι δυνατὴ ἡ ἐμφάνισις τοιούτων ἐλλειμμάτων διὰ τοὺς ἐν αὐταῖς ἐκτιθεμένους λόγους. Εἶναι δὲ θεσ- ἀπορριπτέοι οἱ περὶ τοῦ ἀντικειμ. 1ος, 2ος καὶ

3ος λόγοι τοῦ ἀναιρετηρίου ὡς ἀβάσιμοι.

Μετὰ ταῦτα τὸ δικάσαν Πρωτοδικεῖον, κρίναν διὰ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεώς του, ὅτι «τὸ περιστατικόν, ὅπερ ὁ ἐνάγων ἐπικαλεῖται, ὅτι ὁ μηχανικὸς Κ., εἰς ὃν διὰ τὴν συνταξιοδότησίν του ὑπελείπετο χρονικὸν διάστημα ἐξ μηνῶν, διετηρήθη ἐν ὑπηρεσίᾳ πρὸς συμπλήρωσιν τούτου, δὲν δύναται νὰ καταστήσῃ τὴν γενομένην ἀπόλυσιν τοῦ ἐνάγοντος καταχρηστικήν, διότι ἐκ τῆς καλῆς πίστεως ἐπεβάλλετο, ὅπως διατηρηθῇ ἐν τῇ ὑπηρεσίᾳ ὁ ὡς εἴρηται μηχανικός, ὅστις εἶχε ἐλάχιστον πρὸς συμπλήρωσιν χρόνον ἐν σχέσει μετὰ τοῦ ἐνάγοντος», εὐδοκίμως παρέβλεψε τὴν ὑπὸ τῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρου 288 τοῦ Α.Κ. καθιερουμένην ἀρχὴν τῆς ἴσης μεταχειρίσεως καὶ ἐφ' ὅσον ἤθελε θεωρηθῇ, ὅτι ὑπόκειται τοιαύτη βάσις ἀγωγῆς, δι' ὃ καὶ ὁ περὶ τοῦ ἐναντίου 4ος λόγος τοῦ ἀναιρετηρίου εἶναι ἀπορριπτέος (*).

II. ΕΡΓΑΤΙΚΟΣ ΜΙΣΘΟΣ

Νόμιμοι μισθοὶ πρακτικῶν μηχανικῶν καὶ μηχανοδηγῶν

Μισθοὶ πρακτικῶν μηχανικῶν καὶ μηχανοδηγῶν.—Δικαίωμα προσθέτου ἐπιδόματος ἐπὶ τοῦ βασικοῦ μισθοῦ τῶν πρακτικῶν μηχανικῶν, τῶν χαρακτηριζομένων ὑπὸ τῆς ἐπιχειρήσεως ὡς ὑπευθύνων προϊσταμένων.—Ἔννοια διατάξεων.—Ἐξαίρεσις κατὰ τῶν Σιδηροδρόμων Ἑλληνικοῦ Κράτους.

Ἀρείου Πάγου 328)1965, Τμ. Β'

Προεδρεύων ὁ Ἀντιπρόεδρος κ. **Κ. Σούρλος**

Εἰσηγητὴς ὁ Ἀρεοπαγίτης κ. **Ι. Χατζηδάκης**

Δικηγόροι οἱ κ.κ. Κ. Δημάκης, Ἀθ. Στεργίου

Κατὰ τὴν παράγραφον 1, ἐδάφια α' καὶ β', τῆς ἀπὸ 18.10.1958 συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας πρακτικῶν μηχανικῶν καὶ μηχανοδηγῶν, κηρυχθείσης ὑποχρεωτικῆς διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 18045 τοῦ 1959 ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας, τὰ κατώτερα ὅρια ἀποδοχῶν τῶν διπλωματούχων ἢ ἀδειούχων πρακτικῶν μηχανικῶν α', β' καὶ γ' τάξεως καὶ τῶν μηχανοδηγῶν, τῶν κεκτημένων τὰ ὑπὸ τοῦ νόμου προβλεπόμενα πτυχία καὶ ἀπασχολουμένων εἰς τὰ πάσης φύσεως βιομηχανικὰ ἐργοστάσια καὶ μηχανολογικὰς ἐγκαταστάσεις τῆς χώρας κινητὰ καὶ μή, καθορίζονται μηνιαίως τοῦ πρακτικοῦ μηχανικοῦ α' τάξεως εἰς δραχμὰς 2.350, τοῦ β' τάξεως εἰς δραχμὰς 2.100 καὶ τοῦ γ' τάξεως εἰς δραχμὰς 1950, προσηυξήθησαν δὲ ταῦτα διὰ τῶν ἀποφάσεων ὑπ' ἀριθ. 32 τοῦ 1960 τοῦ Π.Δ.Δ.Δ. Ἀθηνῶν καὶ 7 τοῦ 1962 τοῦ Π.Δ.Δ.Δ. Πειραιῶς, κηρυχθεισῶν ὑποχρεωτικῶν διὰ τῶν ἀντιστοίχων ὑπ' ἀριθ. 8986 τοῦ 1961 καὶ 73922 τοῦ 1962 ἀποφάσεων τοῦ Ἰδίου ὡς ἄνω Ὑπουργοῦ, κατὰ 18ο)ο ἐν συνόλῳ. Οἱ πρακτικοὶ μηχανικοί, οἱ χαρακτηριζόμενοι ὑπὸ τῆς ἐπιχειρήσεως ὡς ὑπεύθυνοι προϊστάμενοι, δικαιοῦνται προσθέτου ἐπιδόματος ἐκ 10ο)ο ἐπὶ τοῦ βασικοῦ μισθοῦ των. Ἐκ τῆς διατάξεως ταύτης, συνδυαζομένης καὶ πρὸς τὰ ἄρθρα 3 τοῦ ἀπὸ 8 Μαρτίου 1935 προεδρικοῦ δ)τος «περὶ ἀσκήσεως ἐπαγγέλματος μηχανοδηγοῦ καὶ πρακτικοῦ μηχανικοῦ κινητηρίων μηχανῶν» καὶ 5 τοῦ ἀπὸ 30-1)5.2.1937 βασιλικοῦ δ)τος «περὶ λειτουργίας καὶ συντηρήσεως κινητηρίων μηχανῶν καὶ ἀτμολεβήτων», ἐκδοθέντων ὁμοτέρων τῶν διαταγμάτων τούτων κατὰ τὰ ἄρθρα 3 καὶ 5 τοῦ νόμου 6422 τοῦ 1934, δι' οὗ ὁρίζεται, ὅτι οὐδεὶς δύναται νὰ ἀσκῇ ὑπεύθυνον ἐπίβλεψιν λειτουργίας, ὡς καὶ συντήρησιν κινητηρίων μηχανῶν, ἤτοι ἀτμομηχανῶν, ἐν αἷς περιλαμβάνονται αἱ ἐμβολοφόροι ἀτμομηχαναὶ καὶ οἱ ἀνεμοστρόβιλοι μετὰ τῶν ἀτμολεβήτων καὶ κινητήρων ἐσωτερικῆς καύσεως, εἰς οὓς περιλαμβάνονται αἱ ἐν γένει μηχαναὶ ἐσωτερικῆς καύσεως, ἐγκατεστημένων ἐντὸς αὐτοτελοῦς μηχανολογικῆς ἐγκαταστάσεως συνολικῆς ἰσχύος 20 ἵππων καὶ ἄνω, ἐὰν δὲν εἶναι ἐφωδιασμένος δι' ἀντιστοίχου διπλώματος ἢ πτυχίου, προκύπτει σαφῶς, ὅτι οἱ μὲν πτυχιοῦχοι πρακτικοὶ μηχανικοὶ α', β' καὶ γ' τάξεως, οἱ ἀπασχολούμενοι οὐχὶ ὑπευθύνως εἰς τὰς προαναφερθείσας ἐργασίας, δικαιοῦνται τοῦ διὰ τῆς προαναφερθείσης συλλογικῆς συμβάσεως καθωρισμένου κατωτάτου ὁρίου βασικοῦ μισθοῦ μετὰ τῶν διὰ τῶν διαιτητικῶν ἀποφάσεων γενομένων προσαυξήσεων, οἱ ἐξ αὐτῶν δὲ χαρακτηριζόμενοι παρὰ τῆς ἐπιχειρήσεως ὡς ὑπεύθυνοι προϊστάμενοι δικαιοῦνται καὶ τοῦ ὁριζομένου δι' αὐτοὺς προσθέτου ἐπιδόματος ἐκ 10ο)ο ἐπὶ τοῦ βασικοῦ μισθοῦ των. Ὅθεν, δεχθὲν τὸ ὡς ἐφετεῖον δικάσαν Πρωτοδικεῖον διὰ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεώς του, ὅτι ὁ ἀναιρεσείων ἐνάγων προσελήφθη παρὰ τῶν ἀναιρεσιβλήτων ἐναγο-

(*) Ἐπεκυρώθη ἡ ὑπ' ἀριθ. 1313)1964 ἀπόφασις τοῦ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν ὡς ἐφετείου.

μένων Σ.Ε.Κ. τήν 10.10.1961 καί εἰργάσθη παρ' αὐτοῖς ἄνευ διπλώματος, βάσει ἐπακολουθησασῶν ἀλλεπαλλήλων διακεκριμένων συμβάσεων ἐξηρτημένης ἐργασίας ὡρισμένου χρόνου, μέχρι τῆς 31.12.1963, ἀντί ἡμερομισθίου μέχοι μέν τῆς 1.7.1962 ἐκ δραχμῶν 52, ἐκτοτε δέ ἐκ δραχμῶν 57, συνισταμένης τῆς ἐργασίας αὐτοῦ εἰς τό νά θέτη εἰς κίνησιν καί παρακολουθῆ τήν λειτουργίαν μηχανῶν ἰσωτερικῆς καύσεως καί ἰδίᾳ ἠλεκτρογεννητριῶν καί ἀεροσυμπιεστῶν ἰσχύος 20 - 30 ἵππων καί εἰς τό νά ἐπιτηρῆ καί ἐπισκευάζῃ τοιαύτος μηχανάς, ἤτοι εἰς ἀπασχόλησιν διπλωματούχου πρακτικοῦ μηχανικοῦ, καί ἀπορρίψαν μετά ταῦτα τήν ἀγωγήν αὐτοῦ, ἐπιδιώκουσαν, βάσει τοῦ ἄρθρου 904 τοῦ Α.Κ. περί ἀδικαιολογήτου πλουτισμοῦ, τήν εἰς αὐτόν ἐπιδίκασιν, ὡς ἐκ τῆς ἀκυρότητος τῆς μεταξύ αὐτοῦ καί τῶν ἀναιρεσιβλήτων συμβάσεως ἐργασίας, ἐλλείψει τῶν ὑπό τοῦ νόμου ἀπαιτουμένων προσόντων (διπλώματος), τῆς διαφορᾶς μεταξύ τῶν κατοβληθέντων αὐτῷ ἀνά ἡμερομισθίων ἀνειδικεύτου ἐργάτου κατά τήν διάρκειαν τῆς ἐργασίας του καί τῶν ἀνωτέρω ἀποδοχῶν τοῦ διπλωματούχου πρακτικοῦ μηχανικοῦ γ' τάξεως τοῦ οὐχί ὑπευθύνως ἀπασχολουμένου, ἥν ὠφελήθησαν οἱ ἀναιρεσίβλητοι, διά τῆς μή προσλήψεως διπλωματούχου πρακτικοῦ μηχανικοῦ, ἐπί τῇ αἰτιολογίᾳ ὅτι δέν ἐδικαιοῦτο οὗτος τῶν ἀποδοχῶν τούτων, διότι δέν ἐξετέλει τάς ἀνωτέρω ἐργασίας ὑπευθύνως, ἐσφαλμένως ἠρμήνευσε καί ἐφήρμοσε τάς προαπαρατεθείσας διατάξεις, ἀφ' ὧν, καθ' ἃ ἐγίνοντο δεκτά, τάς ἐπιδιωκομένας ἀποδοχάς ἐδικαιοῦτο καί ὁ πρακτικός μηχανικός γ' τάξεως, ὁ οὐχί ὑπευθύνως ἀπασχολούμενος εἰς τάς παρά τοῦ ἀναιρεσιβλήτου ἐκτελεσθείσας ἐργασίας καί κατέστησεν ἀναιρετέαν τήν ἀπόφασιν τοῦ κατά τό ἄρθρον 807 § 17 τῆς Πολ. Δικονομίας καί τόν βάσιμον περί τούτου πρῶτον λόγον ἀναιρέσεως.

Μετά τήν ἀναίρεσιν τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως δέον νά παραπεμφθῇ ἡ ὑπόθεσις κατά τό ἄρθρον 834 § 1 τῆς Πολ. Δικονομίας, ὡς τοῦτο ἀντικατεστάθη διά τοῦ ἄρθρου 25 τοῦ νόμου 3810 τοῦ 1957, πρός περαιτέρω κατ' οὐσίαν συζήτησιν εἰς τό Γ' Τμῆμα τοῦ δικαστηρίου τούτου.

Ἡ δικαστική δαπάνη τοῦ ἀναιρεσιβλήτου ἀμφοτέρων τῶν βαθμῶν δέον, κατά τά ἄρθρον 210 τῆς Πολ. Δικονομίας, νά ἐπιβληθῇ εἰς βάρος τῶν ἡττηθέντων ἀναιρεσιβλήτων (*).

III. ΝΟΜΙΚΑ ΠΡΟΣΩΠΑ ΔΗΜΟΣΙΟΥ ΔΙΚΑΙΟΥ

Ἐφαρμογή ἐπί τῶν ὑπαλλήλων αὐτῶν τοῦ Δημοσιοϋπαλληλικοῦ Κώδικος

Διάρθρωσις εἰς κλάδους καί καθορισμός τῆς κατηγορίας ἑκάστου κλάδου καί βαθμοῦ τῶν κατά τήν 31 Δεκεμβρίου 1955 ὑφισταμένων ταντικῶν Θέσεων ὑπαλλήλων Νομικῶν Προσώπων Δημοσίου Δικαίου, κατ' ἐφαρμογήν τοῦ Ὑπαλληλικοῦ Κώδικος ἐπί τῶν ὑπαλλήλων τῶν Νομικῶν Προσώπων δημοσίου δικαίου.—Ἔννοια διαρθρώσεως.

—Θέσεις τακτικῶν ὑπαλλήλων Πατριωτικοῦ Ἱδρύματος Κοινωνικῆς Προνοίας καί Ἀντιλήψεως (Π.Ι.Κ.Π.Α.).

Ἀρείου Πάγου 319)1965, Τμ. Β'

Προεδρεύων ὁ Ἀντιπρόεδρος κ. *Κ. Σοΐρλος*
Εἰσηγητής ὁ Ἀρεοπαγίτης κ. *Δ. Κοκόρης*
Δικηγόροι οἱ κ.κ. Α. Παπαντωνόπουλος, Γ. Εὐσταθίου

Ὡς προκύπτει ἐκ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως, τό δικάσαν Ἐφετεῖον ἐδέχθη μέν ὡς συνομολογηθέν ὑπό τοῦ ἀναιρεσείοντος (ἐναγομένου) Ἱδρύματος, διά τῶν πρωτοδίκως ὑποβληθεισῶν προτάσεών του, ὅτι ἡ ἀναιρεσίβλητος (ἐνάγουσα) εἶχεν ὀργανικήν θέσιν καί βαθμόν ἀπό τοῦ ἔτους 1946, συνάμα ὅμως ἐδέχθη ἐπιρρηθητικῶς, ὅτι τοῦτο ἀπεδεικνύετο ἐκ τῶν ἐν τῇ ἀποφάσει του ἀναφερομένων ἐγγράφων καί ἐπομένως ἀλυσιτελῶς παραπονεῖται τό ἀναιρεσεῖον, ὅτι τό Ἐφετεῖον ἔλαβεν ὑπ' ὄψιν ἀνύπαρκτον τοιαύτην ὁμολογίαν του. Ἀφ' ἑτέρου ἐκ τοῦ ἐφετηρίου καί τῶν ἐνώπιον τοῦ Ἐφετείου ὑποβληθεισῶν προτάσεων ὑπό τοῦ ἤδη ἀναιρεσείοντος (Π.Ι.Κ.Π.Α.) οὐδαμῶς προκύπτει, ὅτι τοῦτο ἐπεκαλέσθη καί προσήγαγε τό ἐν τῷ πρώτῳ λόγῳ τοῦ ἀναιρετηρίου ἀναφερόμενον ἔγγραφον, ἤτοι τήν ὑπ' ἀριθ. 7702)1945 (ἤ 702) 1965) ἀπόφασιν τῆς Διοικούσης Ἐπιτροπῆς αὐτοῦ, ἀλλά καί ὁ ἰσχυρισμός, πρός ἀπόδειξιν τοῦ ὁποίου ἰσχυρίζεται, ὅτι προσήγαγε τό ἔγγραφον τοῦτο, ἤτοι ὅτι ἡ ἀναιρεσείουσα ὑπάλληλός του, πρό τῆς διαρθρώσεως τῶν θέσεων τῶν ὑπαλλήλων του κατά τόν Ὑπαλληλικόν Κώδικα, κατεῖχε θέσιν ἐπί μισθῷ καί οὐχί ἐπί βαθμῷ, ἀντιστοίχῳ πρός τόν 9ον τοῦ Κώδικος, εἶναι ἀλυσιτελής, διότι αἱ αὐταί συνέπειαι ἐν ἑκατέρᾳ περιπτώσει ἐπέρχονται, ὡς καί κατωτέρω ρηθήσεται. Ἑπομένως ἀβασίμως παραπονεῖται, ὅτι προσαχθέν δέν ἐλήφθη ὑπ' ὄψιν τό ὡς ἄνω ἔγγραφον. Τέλος, ἐφ' ὅσον τό Ἐφετεῖον ἐδέχθη ἀνελέγκτως, ὅτι τό ἀνωτέρω περιστατικόν ἀπεδεικνύετο ἐκ τῶν εἰς αὐτό προσαχθέντων καί ἐν τῇ ἀποφάσει του ἀναφερομένων ἐγγράφων, εἶναι ἀβάσιμον καί τό ἕτερον παράπονον τοῦ ἀναιρεσείοντος, ὅτι τό ὡς ἄνω δικαστήριον ἐδέχθη ὡς ἀληθές τό διαληφθέν περιστατικόν ἄνευ ἀποδείξεως. Ἀπορριπτέος, ἀθροῦ ἀπορρίπτεται, ἐν τῷ συνόλῳ του, ὁ τά ὡς ἄνω παράπονα διαλαμβάνων πρῶτος λόγος τοῦ ἀναιρετηρίου.

Ἐν ὄψει τῆς διά τοῦ ἄρθρου 20 § 1 ἐδάφιον α' τοῦ β.δ. 23)25 Δεκεμβρίου 1955 «περί ἐφαρμογῆς τοῦ Ὑπαλληλικοῦ Κώδικος ἐπί τῶν ὑπαλλήλων τῶν Ν.Π.Δ.Δ.» ἐπιβαλλομένης διαρθρώσεως εἰς κλάδους καί καθορισμοῦ τῆς κατηγορίας ἑκάστου κλάδου καί τοῦ βαθμοῦ τῶν κατά τήν 31 Δεκεμβρίου 1955 ὑφισταμένων τακτικῶν θέσεων ὑπαλλήλων Ν.Π.Δ.Δ. κατά τά εἰδικώτερον ἐν παραγράφῳ 2 τοῦ ἰδίου ἄρθρου καί ἐν παραγράφῳ 1 ἐδάφια α' καί β' τοῦ ἄρθρου 21 ὁριζόμενα, ὁρίζεται περαιτέρω ἐν ἐδαφίῳ γ' τῆς τελευταίας ταύτης παραγράφου καί ἄρθρου, ὅτι ὁ κατά τόν Κώδικα βαθμός λογίζεται ἀφ' ἧς ὁ κατά τά προηγούμενα ἐδάφια «ἀντίστοιχος βαθμός ἤ μισθός», δηλαδή ὁ βαθμός ἤ μισθός, ὃν εἶχεν ὁ ὑπάλληλος, ἐπί τῇ βάσει τοῦ ὁποίου κα

(*) Ἀνηρέθη ἡ ὑπ' ἀριθ. 19947 1964 ἀπόφασις τοῦ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν ὡς ἐφετείου.

θορίζεται ὁ νέος κατὰ τὸν Κώδικα Δημοσίων Διοικητικῶν Ὑπαλλήλων βαθμὸς αὐτοῦ. Οὐχ ἧττον, κατὰ τὸ ἄρθρον 22 τοῦ ἰδίου διατάγματος, ὑπάλληλοι ἐκ τῶν κατὰ τὴν 31.12.1955 ὑπηρετούντων, δύνανται, ὑπὸ τὰς ἐν αὐτῷ προϋποθέσεις, νὰ ἐνταχθῶσιν εἰς βαθμὸν ἀνώτερον ἐκείνου, ὃν κατὰ τὴν παράγραφον 1 τοῦ ἄρθρου 21 ἔχουν. Ἐκ τοῦ ὅτι ὑπάλληλός τις ἐνετάχθη εἰς βαθμὸν ἀνώτερον ἐκείνου, πρὸς ὃν ἀντιστοίχει ὁ προηγούμενος βαθμὸς ἢ μισθός αὐτοῦ, οὐδαμῶς ἕπεται, ὅτι δὲν λογίζεται, ὅτι εἶχε συμφώνως πρὸς τὰ προεκτεθέντα, τὸν κατὰ τὸν Κώδικα κατώτερον βαθμόν, ἀφ' ἧς εἶχε τὸν ἀντίστοιχον παλαιὸν βαθμὸν ἢ μισθόν, καὶ ὅτι στερεῖται τῶν σχετικῶν πλεονεκτημάτων. Ἀφ' ἑτέρου ἡ διὰ τῆς παραγράφου 1 τοῦ κεφαλαίου IV τῆς ὑπ' ἀριθ. 103)1958 Πράξεως τοῦ Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου, κυρωθείσης, ἀφ' ἧς ἰσχυσε, διὰ τοῦ ἄρθρου 36 τοῦ νόμου 4242)1962, χορηγηθεῖσα εἰς πάντα τακτικὸν ὑπάλληλον Ν.Π.Δ.Δ., παραμένουσα ὑπὲρ τὴν τριετίαν ἐν τῷ αὐτῷ ὀργανικῷ βαθμῷ, προσαύξησις τοῦ βασικοῦ μισθοῦ κατὰ 10 ο/ο δι' ἑκάστην τριετίαν καὶ μέχρι τριῶν τριετιῶν, ἄρχεται καταβαλλομένη ἀπὸ τῆς 1ης Ὀκτωβρίου 1959, εἰς δὲ τοὺς κατὰ τὴν ἔναρξιν τῆς ἰσχύος της ἔχοντας συμπληρώσει πλείονας τῆς μιᾶς τριετίας παρέχεται δι' αὐτὰς συγχρόνως, ὡς ὁρίζεται ρητῶς ἐν παραγράφοις 13 καὶ 10 τοῦ ἰδίου κεφαλαίου. Ἡ διάταξις τῆς παραγράφου 8 τοῦ κεφαλαίου τούτου, καθ' ἣν δὲν συνυπολογίζεται ὁ χρόνος, ὁ δυνάμει εἰδικῆς διατάξεως νόμου θεωρούμενος ὡς διανυθεὶς ἐν τῷ ὄν κατέχει ὁ ὑπάλληλος βαθμῷ, ὅστις ὅμως δὲν διηνύθη πράγματι ἐν αὐτῷ, ἐκτὸς ὡρισμένης περιπτώσεως, δὲν ἔχει ἐφαρμογὴν ἐπὶ τῆς ὡς ἄνω περιπτώσεως τῶν ὑπαλλήλων Ν.Π.Δ.Δ., τῶν ὁποίων ὁ κατὰ τὸν Κώδικα Καταστάσεως Δημοσίων Διοικητικῶν Ὑπαλλήλων νέος βαθμὸς λογίζεται ἀφ' ἧς εἶχον τὸν ἀντίστοιχον βαθμὸν ἢ μισθόν, διότι ἐν τῇ περιπτώσει ταύτῃ δὲν πρόκειται περὶ πλασματικῆς, ἀλλὰ περὶ πραγματικῆς ὑπηρεσίας ἐν τῷ ἰδίῳ βαθμῷ, ὅστις μετωνομάσθη ἁπλῶς ἢ ἔλαβε τὸ ὄνομα μόνον ἀναδρομικῶς. Κρίναν ὀθὲν τὸ δικάσαν Ἐφετεῖον, ὅτι ἡ ἀναιρεσίβλητος τακτικὴ ὑπάλληλος τοῦ ἀναιρεσείοντος, ἔχουσα τὸν ἀπαιτούμενον χρόνον ὑπηρεσίας μὲ βαθμὸν καὶ μισθὸν ἀντίστοιχον πρὸς τὸν 9ον βαθμὸν τοῦ Κώδικος Δημοσίων Διοικητικῶν Ὑπαλλήλων, δικαιοῦται προσαυξήσεως τριῶν τριετιῶν ἐπὶ τοῦ βασικοῦ μισθοῦ τοῦ βαθμοῦ τούτου ἀπὸ 1.10.1959 καὶ οὐχὶ ἀφ' ἧς ἐξεδόθη ἡ κατὰ τὸ ἄρθρον 20 § 1 τοῦ δ)τος 23)25 Δεκεμβρίου 1955 ἀπόφασις τοῦ Ὑπουργοῦ Κοινωνικῆς Προνοίας περὶ διαρθρώσεως τῶν θέσεων τακτικῶν ὑπαλλήλων τοῦ ἀναιρεσείοντος Ἱδρύματος, ἀνεξαρτήτως τοῦ ὅτι ἡ ἀναιρεσίβλητος ἐνετάχθη εἰς βαθμὸν ἀνώτερον τοῦ ἀντιστοίχου 9ου, ἤτοι εἰς τὸν 7ον, ὀρθῶς ἠρμήνευσε καὶ ἐφήρμοσε τὰς ὡς ἄνω διατάξεις, ἀβάσιμοι δὲ εἰσὶ καὶ ἀπορριπτέοι οἱ περὶ τῶν ἐναντίων δεύτερος, τρίτος καὶ τέταρτος λόγοι τοῦ ἀναιρετηρίου (*).

(*) Ἐπεκυρώθη ἡ ὑπ' ἀριθ. 649)1964 ἀπόφασις τοῦ Ἐφετείου Ἀθηνῶν.

IV. ΤΡΑΠΕΖΑΙ

Συμβάσεις Ἐθνικῆς Τραπέζης Ἑλλάδος καὶ Τραπέζης Ἀθηνῶν μετὰ τοῦ προσωπικοῦ πρὸ τῆς συγχωνεύσεως αὐτῶν

Παῦσις ἰσχύος καὶ ἀκύρου αὐτῆς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τοῦ κυροῦντος τὸν Ὀργανισμὸν τῆς Ἐθνικῆς Τραπέζης καὶ Ἀθηνῶν διατάγματος, ἤτοι ἀπὸ Β.δ. 17)26 Σεπτεμβρίου 1953, πάσης συμβάσεως ἢ συμφωνίας μεταξὺ εἰσαδήποτε τῶν συγχωνευθεισῶν Τραπεζῶν καὶ ἀποχωρησάντων πρὸ τῆς συγχωνεύσεως ὑπαλλήλων, διὰ τῆς ὁποίας ἔχει συμφωνηθῇ ἢ καθορισθῇ εἰσαδήποτε παροχή, εἴτε ὑπὸ μορφὴν διαφορᾶς μεταξὺ συντάξεως καὶ ἀποδοχῶν τῶν ἐν ἐνεργείᾳ ὁμοιοβάθμων των, εἴτε ὑπὸ ἄλλην τινὰ μορφήν.—Ὑποχρέωσις τῆς Τραπέζης.—Ἀποχώρησις διὰ λόγους ὑγείας.

Ἀρείου Πάγου 236)1965, Τμ. Β'

Προεδρεύων ὁ Ἀρεοπαγίτης κ. *Λ. Ροζάκης*
Εἰσηγητὴς ὁ Ἀρεοπαγίτης κ. *Δ. Κοκύρης*
Δικηγόροι οἱ κ.κ. Π. Πανόπουλος, Ι. Παπέλης

Διὰ τοῦ ἄρθρου 3 § 2 τοῦ ν.δ. 2510)1953, ὡς ἡ παράγραφος αὕτη ἀντικατεστάθη διὰ τοῦ ἄρθρου 1 § 2 ἐδάφιον δ' τοῦ ν.δ. 3072)1954, ὡρίσθη, ὅτι ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τοῦ β.δ)γματος, τοῦ κυροῦντος τὸν Ὀργανισμὸν τῆς κατ' ἐφαρμογὴν τῶν διατάξεων τοῦ νόμου 2292)1953 συσταθείσης νέας Τραπέζης «Ἐθνικὴ Τράπεζα τῆς Ἑλλάδος καὶ Ἀθηνῶν» (μετονομασθείσης βραδύτερον «Ἐθνικὴ Τράπεζα τῆς Ἑλλάδος»), ἤτοι ἀπὸ τοῦ β.δ. 17)26 Σεπτεμβρίου 1953, παύει ἰσχύουσα καὶ εἶναι ἄκυρος πᾶσα σύμβασις ἢ συμφωνία μεταξὺ εἰσαδήποτε τῶν συγχωνευθεισῶν Τραπεζῶν (ἤτοι τῆς Ἐθνικῆς Τραπέζης τῆς Ἑλλάδος ἢ τῆς Τραπέζης Ἀθηνῶν) καὶ ἀποχωρησάντων πρὸ τῆς συγχωνεύσεως ὑπαλλήλων, δι' ἧς ἔχει συμφωνηθῇ ἢ ἔχει καθορισθῇ εἰσαδήποτε παροχή, εἴτε ὑπὸ μορφὴν διαφορᾶς μεταξὺ συντάξεως καὶ τῶν ἀποδοχῶν τῶν ἐν ἐνεργείᾳ ὁμοιοβάθμων των, εἴτε ὑπὸ ἄλλην τινὰ μορφὴν ἐκ τῶν ἐν τῇ ἰδίᾳ παραγράφῳ ὁριζομένων, εἰς τὴν προδιαληφθεῖσαν δὲ περίπτωσιν ἡ ὑποχρέωσις τῆς συσταθείσης Τραπέζης περιορίζεται εἰς μόνον τὴν καταβολὴν τῆς διαφορᾶς μεταξὺ τῆς συντάξεως, ἣν λαμβάνουν, καὶ τὴν ὁποίαν ὑποχρεοῦται νὰ καταβάλλῃ τὸ οἰκεῖον Ταμεῖον, καὶ ἐκείνης, ἣν θὰ ἐλάμβανον, ἐὰν ἐξήρχοντο τῆς ὑπηρεσίας, ὅταν θὰ κατελαμβάνοντο ὑπὸ τοῦ ὁρίου ἡλικίας «καὶ μέχρι συμπληρώσεως τοῦ ὁρίου ἡλικίας, τοῦ προβλεπομένου ὑπὸ τοῦ ἰσχύοντος κατὰ τὴν ἔξοδον τῶν Κανονισμοῦ». Ἀφ' ἑτέρου, κατὰ τὴν παράγραφον 3 τοῦ ἄρθρου 3 τοῦ ἰδίου ὡς ἄνω ν.δ. 2510)1953, ὡς ἀντικατεστάθη καὶ αὕτη διὰ τοῦ ἄρθρου 1 § 2 ἐδάφιον ε' τοῦ ν.δ. 3072)1954, ἐπὶ ἐκείνων ἐκ τοῦ προσωπικοῦ τῶν Τραπεζῶν, οἵτινες ἀπεχώρησαν τῆς ὑπηρεσίας διὰ λόγους ὑγείας καὶ οἵτινες ἐπανεξετάζόμενοι κρίνονται ὑγιεῖς, ἐφαρμόζεται ἡ προηγουμένη παράγραφος 2 (περίπτωσις α', ἥτις διαλαμβάνεται ἀνωτέρω), διατηρουμένου τοῦ δικαιώματος τῆς πλήρους συντάξεως των,

Ἐκ τῶν ὡς ἄνω διατάξεων σαφῶς προκύπτει, ὅτι εἰς τὴν περίπτωσιν, καθ' ἣν μετὰ τοῦ ἀποχωρήσαντος ὑπαλλήλου εἶχε συμφωνηθῇ, ὅπως παρέχηται ἐφεξῆς ὑπὸ τῆς Τραπέζης ἡ διαφορὰ μεταξὺ συντάξεως καὶ τῶν ἀποδοχῶν τῶν ἐν ἐνεργείᾳ ὁμοιοβάθμων του, παρέχεται ἐφεξῆς ὑπὸ τῆς Τραπέζης ἡ διαφορὰ μεταξὺ τῶν ὡς ἄνω συντάξεων καὶ δὴ μέχρι τῆς συμπληρώσεως τοῦ ὁρίου ἡλικίας, τοῦ προβλεπομένου ὑπὸ τοῦ ἰσχύοντος κατὰ τὴν ἔξοδον τοῦ ὑπαλλήλου Κανονισμοῦ, ὡς ρητῶς ὁρίζεται ἐν τῷ νόμῳ, καὶ ἂν ἔτι ἡ παροχὴ τῆς διαφορᾶς μεταξὺ συντάξεως καὶ μισθοῦ ἐνεργείας εἶχε συμφωνηθῇ διὰ μικρότερον χρονικὸν διάστημα, ἀφοῦ ἐν μὲν τῷ νόμῳ δὲν γίνεται διάκρισις, οἱ δὲ σχετικαὶ συμβάσεις μετὰ τῶν ἐξελθόντων τῆς ὑπηρεσίας ἠκυρώθησαν ὑπὸ τοῦ νόμου καὶ ἔπαυσαν ἰσχύουσαι. Ἡ τοιαύτη ἑρμηνεία οὐδαμῶς ἀντιτίθεται εἰς τὸν διὰ τῶν ὡς ἄνω νομοθετικῶν διαταγμάτων, κατὰ τὰς ἐπὶ τῶν σχετικῶν νομοσχεδίων Εἰσηγητικὰς Ἐκθέσεις, ἐπιδιωχθέντα γενικώτερον σκοπόν, τῆς καταργήσεως ὡρισμένων ἀδικαιολογήτων προνομίων τῶν ὑπαλλήλων τῶν συγχωνευθεισῶν Τραπεζῶν, ἐπιβαρυνόντων δυσαναλόγως τὸ κόστος τοῦ διὰ τὴν παραγωγὴν δανειζομένου χρήματος καὶ δημιουργούντων προκλητικὴν διάκρισιν ἐναντι τῶν ἄλλων ἐργαζομένων, διότι ὁ νομοθέτης ἀπέβλεψεν εἰς τὴν ἐκ τῶν διαφόρων προνομίων ἐπιβάρυνσιν τῶν Τραπεζῶν ἐν τῷ συνόλῳ της καὶ περιώρισεν αὐτὴν μέχρι τοῦ σημείου, ὅπερ ἔκρινεν ὀρθὸν ἢ δυνατόν, καταργήσας ἢ τροποποιήσας, ὁμοιομόρφως δι' ἑκάστην κατηγορίαν περιπτώσεων, τὰ προνόμια καὶ καθορίσας τὰς περαιτέρω ὑποχρεώσεις τῆς Τραπέζης. Κατ' ἀκολουθίαν, κρίναν τὸ δικάσαν Ἐφετεῖον, ὅτι ἡ ὑποχρέωσις τῆς ἀναιρεσειούσης Τραπέζης πρὸς καταβολὴν τῆς ὡς ἄνω διαφορᾶς συντάξεων, συντρεχουσῶν τῶν πρὸς ταύτας νομίμων προϋποθέσεων, ἐξικνεῖται μέχρι συμπληρώσεως ὑπὸ τῆς ἀναιρεσιβλήτου ἐναγούσης τοῦ ὁρίου ἡλικίας, τοῦ προβλεπομένου ὑπὸ τοῦ ἰσχύοντος κατὰ τὸν χρόνον ἐξόδου αὐτῆς ἐκ τῆς ὑπηρεσίας τῆς Ἐθνικῆς Τραπέζης τῆς Ἑλλάδος Κανονισμοῦ, οὐχὶ δὲ μόνον μέχρι λήξεως τοῦ χρόνου, δι' ὃν εἶχε συμφωνηθῇ ἡ παροχὴ εἰς αὐτὴν τῆς διαφορᾶς μεταξὺ συντάξεως καὶ ἀποδοχῶν ἐνεργείας, ὀρθῶς ἠρμήνευσε καὶ ἐφήρμοσε τὰς ὡς ἄνω διατάξεις, ἀβάσιμος δὲ ἐστὶ καὶ ἀπορριπτέος ὁ περὶ τοῦ ἐναντίου μοναδικὸς λόγος ἀναιρέσεως (*).

V. ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ ΤΗΛΕΠΙΚΟΙΝΩΝΙΩΝ ΕΛΛΑΔΟΣ

1. Προαγωγαὶ προσωπικοῦ κατὰ Γενικὸν Κανονισμόν

Δέσμευσις τοῦ ἐπιλαμβανομένου τῆς αὐτῆς ὑποθέσεως δικαστηρίου ὡς πρὸς τὰ νομικὰ ζητήματα ὑπὸ τῶν ἀποφάσεων τῆς Ὁλομελείας τοῦ Ἀρείου Πάγου.—Προαγωγαὶ προσωπικοῦ Ὀργανισμοῦ Τηλεπικοινωνιῶν Ἑλλάδος.—Ἐνέργεια προαγωγῶν ὑπὸ Συμβουλίου τοῦ Γενικοῦ Κανονισμοῦ, τυγχάνοντος ἀνεξαρτήτου τῆς ἐργοδοτρίας συλλογικοῦ ὀργάνου, μὴ ὑποκειμένης δὲ τῆς κρίσεως αὐτοῦ εἰς τὸν δικαστικὸν ἔλεγχον.—Ἀναπλήρωσις καὶ ἀνάγκην ὑπὸ τοῦ δικαστοῦ, ὅταν δὲν ἔχῃ ἐξενεχθῇ τοιαύτη ἕνεκα παρανόμου ἢ ἀντισυμβατικῆς πράξεως ἢ παραλείψεως.—Στοιχεῖα πρὸς ἐπίκλησιν ὑπὸ τοῦ μισθωτοῦ.—Ἰσχυρισμὸς περὶ καταχρηστικῆς ἀσκήσεως δικαιώματος μισθωτοῦ.

Ἀρείου Πάγου 220)1965, Τμ. Γ'

Προεδρεύων ὁ Ἀντιπρόεδρος κ. *Γ. Βαρσάμου*
Εἰσηγητὴς ὁ Ἀρεοπαγίτης κ. *Ν. Μαργέλλος*
Δικηγόροι οἱ κ.κ. Κ. Δημάκης, Σ. Μαλέας, Μ. Δημολίτσας

Ἡ προκειμένη ὑπόθεσις φέρεται πρὸς συζήτησιν ἐνώπιον τοῦ Τμήματος τούτου μετὰ τὴν παραπομπήν της εἰς αὐτὸ διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 496)1964 ἀποφάσεως τῆς Ὁλομελείας τοῦ Ἀρείου Πάγου (*), δι' ἧς ἀπερρίφθη ὁ τρίτος λόγος τῆς ἐνδίκου αἰτήσεως, ἐγένετο ἀποδεκτὸς ὁ δεύτερος καὶ ἀνῃρέθη ἐν μέρει βάσει τοῦ ἄρθρου 807 ἐδάφ. 17 τῆς Πολ. Δικονομίας ἡ ὑπ' ἀριθ. 4768)1963 ἀπόφασις τοῦ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν.

Οἱ λόγοι ἀναιρέσεως, οἱ κριθέντες διὰ τῆς ἐν τῇ ἠγουμένῃ σκέψει ἀναφερομένης ἀποφάσεως, παρεπέμφθησαν εἰς τὴν Ὁλομέλειαν κατὰ τοὺς ὁρισμοὺς τοῦ ἄρθρου 3 § 3 τοῦ νόμου 3810)1957 διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 734)1963 ἀποφάσεως τοῦ Β' Τμήματος τοῦ Ἀρείου Πάγου, ἕνεκεν ἀντιθέτου γνώμης, ἐξενεχθείσης διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 283)1962 ἀποφάσεως τοῦ Τμήματος τούτου. Δυνάμει τῆς ἀνωτέρω διατάξεως, ἐκτὸς τῶν διὰ τῶν παραπεμφθέντων λόγων τιθεμένων νομικῶν ζητημάτων, ὑπῆχθη ἀναγκαίως εἰς τὴν δικαιοδοσίαν τῆς Ὁλομελείας ἡ ἐπίλυσις καὶ παντὸς ἄλλου νομικῆς φύσεως ζητήματος, ὅπερ ἀπετέλει, κατὰ τὴν κρίσιν της, ἀπαραίτητον προϋπόθεσιν, ἵνα ἀχθῇ αὐτὴ εἰς τὴν ἀπόφασιν περὶ τῆς ἀποδοχῆς ἢ ἀπορρίψεως τῶν εἰρημένων λόγων ἀναιρέσεως. Πρὸς τούτοις, κατὰ τὸ ἄρθρον 3 § 4 τοῦ νόμου 3810)1957, αἱ ἀποφάσεις τῆς Ὁλομελείας τοῦ Ἀρείου Πάγου δεσμεύουν τὰ ἐπιλαμβανόμενα τῆς αὐτῆς ὑποθέσεως δικαστήρια ὡς πρὸς τὰ νομικὰ ζητήματα, τὰ ἐπιλυθέντα δι' αὐτῶν. Ἀφ' ἑτέρου διὰ τῆς ὡς ἄνω ὑπ' ἀριθ. 496)1964 ἀποφάσεως ἔκρινεν ἡ Ὁλομέλεια τοῦ Ἀρείου Πάγου, ὅτι κατὰ τὴν ἔννοιαν τοῦ ἐδαφίου α' τοῦ ἄρθρου 1 Τμ. Β' κεφ. ΙΙΙ τοῦ νόμου 3105)1954, ἡ προστεθεῖσα δι' αὐτοῦ ὑπὲρ τῶν πολεμιστῶν πλασματικὴ ὑπηρεσία δύο ἐτῶν ὑπολογίζεται πρὸς περαιτέρω βαθμολογικὴν καὶ μισθολογικὴν ἐξέλιξιν αὐτῶν, εἰς τρόπον ὥστε, κατὰ τὰς πρώτας μετὰ τὴν ἔναρξιν τῆς ἰσχύος τοῦ διέποντος τὸ προσωπικὸν τῆς ἀναιρεσειούσης Γενικοῦ Κανονισμοῦ ἐντάξεως, πολεμιστής, ἀνήκων εἰς τὸ μέσον προσωπικὸν καὶ ἔχων διετῆ πραγματικὴν ὑπηρεσίαν, προάγεται κατὰ τὰ ἄρθρα 3 § 4 καὶ 9 § 5 τοῦ Κανονισμοῦ καὶ κατατάσσεται εἰς τὸν βαθμὸν Μ4 καὶ τὴν δευτέραν μισθολογικὴν βαθμίδα, ἂν καὶ οἱ μὴ πολεμισταὶ συνάδελφοί του κατατάσσονται εἰς τὸν βαθμὸν Μ5 καὶ τὴν πρώτην μισθολογικὴν βαθμίδα καὶ ἐπὶ τῇ προϋποθέσει ὅτι εἶχον συμπληρώσει πραγματικὴν ὑπηρεσίαν τεσσάρων ἢ περισσοτέρων ἐτῶν. Προέβη δὲ εἰς τὴν ἐπίλυσιν τοῦ νομικοῦ ἐκείνου ζητήματος, ἵνα καταλήξῃ εἰς τὴν ἀπόρριψιν τοῦ τρίτου λόγου ἀναιρέσεως, δι'

(*) Ἐπεκυρώθη ἡ ὑπ' ἀριθ. 1118)1964 ἀπόφασις τοῦ Ἐφετείου Ἀθηνῶν.

ού ἐπλήττετο ἡ ἀναιρεσιβαλλομένη ἀπόφασις, ὡς διεχθεῖσα κατὰ παράβασιν τοῦ ἄρθρου 4 § 4 τοῦ νόμου 3105)1954, ὅτι ἔδει ὁ ἀναιρεσίβλητος νὰ εἶχεν εἰσαχθῆ πρὸς κρίσιν διὰ τὴν κατάληψιν τοῦ βαθμοῦ Μ3 πρὸ τῆς συμπληρώσεως διετοῦς ἐν τῷ βαθμῷ Μ4 ὑπηρεσίας. Κρίναν ἄρα τὸ δικαστήριον τῆς οὐσίας, ὅτι ὁ ἀναιρεσίβλητος, φέρων τὴν ἰδιότητα τοῦ πολεμιστοῦ καὶ ἔχων συμπληρωμένην πραγματικὴν ὑπηρεσίαν δύο ἐτῶν, ἐδικαιοῦτο νὰ καταλάβῃ κατὰ τὴν ἀρχικὴν ἔνταξιν τοῦ προσωπικοῦ τῆς ἀντιδίκου του τὸν βαθμὸν Μ4, ὀρθῶς ἡρμήνευσε καὶ ἐφήρμοσε τὴν διαληφθεῖσαν διάταξιν τοῦ ἄρθρου 1 τοῦ νόμου 3105)1954. Ὅθεν εἶναι ἀπορριπτέος ὡς ἀβάσιμος ὁ περὶ τοῦ ἐναντίου πρῶτος τοῦ ἀναιρετηρίου λόγος.

Διὰ τοῦ πρώτου τῶν προσθέτων λόγων ἀναιρέσεως ὑποστηρίζεται, ὡς ἐκ τοῦ ὅλου περιεχομένου του προκύπτει σαφῶς, ὅτι ἡ ἐνδικος ἀγωγή, γενομένη τύποις καὶ οὐσίᾳ ἀποδεκτὴ διὰ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως, εἶναι ἀόριστος κατὰ τὸ αἴτημα, τὸ ἐρειδόμενον εἰς τὸν ἰσχυρισμὸν ὅτι ὁ ἀναιρεσίβλητος, ἂν εἰσήγετο πρὸς κρίσιν, θὰ προήγετο εἰς τὸν βαθμὸν Μ3 ἀπὸ 1 Ὀκτωβρίου 1953, καθ' ὅσον δὲν ἐκτίθεται ἐν αὐτῇ ὅτι ἐκέκτητο οὗτος τὰ ἀπαιτούμενα τυπικὰ καὶ οὐσιαστικὰ προσόντα, ὅτι ὑπῆρχε κενὴ ὀργανικὴ θέσις καὶ ἰδίᾳ ὅτι τὸ ἁρμόδιον συμβούλιον θὰ προέκρινεν ἀσφαλῶς τὸν ἀναιρεσίβλητον, λαμβανομένου μάλιστα ὑπ' ὄψιν, ὅτι αἱ θέσεις τοῦ βαθμοῦ ἐκείνου εἶχον καθορισθῆ ὑπὸ τοῦ νόμου εἰς 20, ἐνῷ οἱ ἀρχαιότεροι αὐτοῦ ὑποψήφιοι ἀνῆρχοντο εἰς 61 καὶ ἀνῆκον εἰς τὸ ἀναληφθὲν προσωπικόν.

Δυνάμει τοῦ ἄρθρου 9 § 8 στοιχ. β' τοῦ ἐπέχοντος ἰσχὺν νόμου καὶ τὸ προσωπικὸν τῆς ἀναιρεσιούσης διέποντος Γενικοῦ Κανονισμοῦ αἱ προαγωγαὶ ἀπὸ τοῦ βαθμοῦ Μ4 εἰς τὸν βαθμὸν Μ3 καὶ ἐπέκεινα ἐνεργοῦνται ὡς πρὸς τὰ 2)3 κατ' ἐκλογὴν καὶ διὰ τὸ ὑπόλοιπον 1)3 κατ' ἀρχαιότητα. Κατὰ δὲ τὸ ἄρθρον 4 § 6 ἐδάφιον β τοῦ νόμου 3105)1954 δι' ὃν τὸν βαθμὸν Μ3 ἐθεωρήθησαν ὡς ὑπάρχουσαι κεναὶ θέσεις 20. Ἀφ' ἑτέρου τὸ Συμβούλιον, ὅπερ προβλέπεται ὑπὸ τῶν ἄρθρων 9 § 6 καὶ 22 τοῦ ρηθέντος Γενικοῦ Κανονισμοῦ καὶ προβαίνει εἰς τὰς κατὰ βαθμὸν προαγωγάς, τυγχάνει ἀνεξάρτητον τῆς ἐργοδοτρίας συλλογικὸν ὄργανον καὶ ἡ κρίσις αὐτοῦ ἐπὶ τῆς οὐσίας δὲν ὑπόκειται εἰς τὸν δικαστικὸν ἔλεγχον. Ἀναπληροῦται ὅμως οὗτη κατ' ἀνάγκην ὑπὸ τοῦ δικαστοῦ, ὅταν δὲν ἔχῃ ἐξενεχθῆ τοιαύτη ἕνεκα παρανόμου ἢ ἀντισυμβατικῆς πράξεως ἢ παραλείψεως τῆς ἀναιρεσιούσης. Ὑπὸ τὴν ἐναντίαν ἐκδοχὴν ἀποκλείεται ἡ ἀποκατάστασις τῆς ζημίας, ἥτις ἐπέρχεται ἐκείθεν εἰς βάρος τοῦ ἐργαζομένου. Παρέπεται ἐντεῦθεν, ὅτι ὁ ἀναιρεσίβλητος, ἀξιῶν ὡς ἀποζημίωσιν τὴν διαφορὰν μεταξὺ τῆς ἀντιμισθίας τοῦ βαθμοῦ Μ4 καὶ τῆς τοιαύτης τοῦ βαθμοῦ Μ 3, ὤφειλε, σὺν τοῖς ἄλλοις, νὰ ἀναφέρῃ διὰ τῆς ἀγωγῆς τὴν σειρὰν τῆς ἀρχαιότητος αὐτοῦ καὶ νὰ προσδιορίσῃ, ἂν θὰ προήγετο κατ' ἐκλογὴν ἢ κατ' ἀρχαιότητα, ὑπὸ τὴν προϋπόθεσιν δὲ τῆς ἐπικλήσεως προαγωγῆς κατ' ἐκλογὴν νὰ ἐκθέσῃ ἅμα καὶ τὰ στοιχεῖα, ἐπὶ τῇ βάσει τῶν ὁποίων προσεδόκα κατὰ τὴν συνήθη πορείαν τῶν πραγμάτων μετὰ βεβαιότητος, ὅτι τὸ ἁρμόδιον συμβούλιον θὰ προέκρινεν αὐτὸν ἔναντι τῶν ἀρχαιοτέρων συναδέλφων του (Α.Κ. ἄρθρον 298). Οὐχ ἧττον, τόσον κατὰ τὴν ἐκτίμησιν τῆς ἐνδίκου ἀγωγῆς ὑπὸ τῆς ἀναιρεσιβαλλομένης ἀποφάσεως, ὅσον καὶ κατὰ τὸ προσαγόμενον ἀντίγραφον αὐτῆς, ὁ ἀναιρεσίβλητος ἐπικαλεῖται ἀορίστως, ὅτι εἶχεν ἀπολυτήριον γυμνασίου καὶ εὔδοκιμον ὑπηρεσίαν, ὑφισταντο κεναὶ ὀργανικαὶ θέσεις κατὰ τὸ ἄρθρον 4 τοῦ ν. 3105)1954 καὶ θὰ προήγετο εἰς τὸν βαθμὸν Μ3, ἂν δὲν ἐμεσολάβει ἡ παράνομος παράλειψις τῆς ἀναιρεσιούσης. Ἐσφάλη οὕτω τὸ δικάσαν Πρωτοδικεῖον, μὴ κηρύξαν ἀπαράδεκτον ὡς ἀόριστον τὴν προκειμένην ἀγωγήν, ἐν σχέσει πρὸς τὸ αἴτημα αὐτῆς περὶ καταβολῆς τῆς ἀνωτέρω διαφορᾶς, καὶ συνάμα διὰ τὰ ἐν συνεχείᾳ τοιαῦτα, ὧν ἡ οὐσιαστικὴ θεμελίωσις προϋποθέτει τὴν προαγωγὴν τοῦ ἀναιρεσιβλήτου ἀπ' ἀρχῆς εἰς τὸν βαθμὸν Μ3. Κατὰ συνέπειαν δέον ὁ κρινόμενος λόγος ἀναιρέσεως νὰ γίνῃ δεκτὸς καὶ νὰ ἀναιρεθῇ ἐν μέρει ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις βάσει τοῦ ἄρθρου 807 ἐδάφ. 11 τῆς Πολ. Δικ., ἐν ταὐτῷ δὲ νὰ ἀπορριφθῇ ὡς ἀλυσιτελὴς ὁ δεύτερος τῶν προσθέτων λόγων ἀναιρέσεως, ὅστις ὁρᾷ τὴν ἀπόδειξιν τοῦ εἰς τὴν ἀγωγὴν μὴ περιεχομένου, ὡς προεξετέθη, οὐσιώδους πραγματικοῦ ἰσχυρισμοῦ.

Κατὰ τὴν ἀναιρεσιβαλλομένην ἀπόφασιν τὸ ἐκδὸν αὐτὴν δικαστήριον ἐδέχθη, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ πρωτόβαθμον, ὅτι ἐκ τῶν ἐν γένει ἀποδεικτικῶν στοιχείων, τῶν ἐκτεθέντων ὑπὸ τῶν διαδίκων καὶ τῶν παρ' αὐτῶν προσκομισθέντων ἐγγράφων δὲν ἐβεβαιώθη, ὅτι ὁ ἐνάγων πρὸ τῆς ἐγέρσεως τῆς ἐνδίκου ἀγωγῆς μετὰ παρέλευσιν πέντε περίπου ἐτῶν, ἀφ' ἧς ἤρχισαν αἱ ἀποδιδόμεναι εἰς τὴν ἐναχθεῖσαν παραλείψεις, οὐδεμίαν διετύπωσεν ἀντίρρησιν, παράπονον ἢ ἀξίωσιν κατὰ τὸ μεσολαβῆσαν χρονικὸν διάστημα διὰ τὴν ἔνταξίν του εἰς τὸν βαθμὸν Μ5 καὶ τὴν μισθολογικὴν βαθμίδα ΙΙ, ἀποδεχθεὶς ἀδιαμαρτυρήτως τὰς μέχρι τότε βαθμολογικὰς καὶ μισθολογικὰς προαγωγὰς κλπ., ἀλλ' ἀντιθέτως προέκυψεν ἐκεῖθεν τὸ οὐσίᾳ βάσιμον τοῦ ὑπὸ τοῦ ἐνάγοντος προταθέντος ἰσχυρισμοῦ ὅτι μετὰ τὴν ἔκδοσιν τῆς ὑπ' ἀριθ. 402)1957 ἀποφάσεως τοῦ Ἀρείου Πάγου, δι' ἧς ἐκρίθησαν ὁμοια κατὰ βάσιν πρὸς τὰ τῆς κρινομένης διαφορᾶς θέματα (συνδρομὴ κατὰ τὴν ἀρχικὴν ἔνταξιν ἐνεργητικῆς διετίας ὑπαλλήλου κλπ.), ἡ ἐναγομένη ἀνεγνώρισε διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 532)1957 ἀποφάσεως τοῦ διοικητικοῦ αὐτῆς συμβουλίου, ὅτι ἡ ὑπὸ τοῦ Ἀρείου Πάγου δοθεῖσα λύσις θὰ ἐφαρμοσθῇ ἐφ' ὅλων τῶν περιπτώσεων ὑπαλλήλων της, ἐπὶ τῶν ὁποίων ἐγεννῶντο θέματα τῆς ἰδίας φύσεως, ὅτι παρὰ ταῦτα ἡ ἐναγομένη διεχωρίσθη ἐκ τῶν ὑστέρων, ὅτι ἡ ἀπόφασις ἐκείνη ἀφεώρα μόνον εἰς τοὺς μεταταγέντας ὑπαλλήλους, οὐχὶ δηλονότι καὶ εἰς τοὺς ἀπὸ τῆς συστάσεως αὐτῆς προσληφθέντας, ὡς ὁ ἐνάγων, ὅτι κατόπιν τούτου ἠγέρθησαν διαμαρτυρίαι ἐκ μέρους τῶν εἰς τὴν τελευταίαν κατηγορίαν ὑπαγομένων, ἐν οἷς περιελαμβάνετο καὶ ὁ ἐνάγων, ὁ ὁποῖος ἤξίου ἐπιμόνως τὴν λύσιν τῆς πρὸς τὴν ἀντίδικόν του διαφορᾶς, συνωδὰ τῇ εἰρημένῃ ἀποφάσει, καὶ τὴν συμμόρφωσιν τῆς ἐναγομένης πρὸς τὴν μνησθεῖ-

σαν άπόφασιν τοῦ διοικητικοῦ της συμβουλίου καὶ ὅτι ἕνεκεν τῆς ἀδικαιολογήτου ὑπ' αὐτῆς ἀναβολῆς τῆς ἐκπληρώσεως τῶν ὑποσχέσεών της αἱ ὡς ἄνω διαμαρτυρίαι διήρκεσαν μέχρι τῆς ἐγέρσεως τῆς ὑπὸ κρίσιν ἀγωγῆς, δι' ἧς ἐπεδιώχθη ἡ ἱκανοποίησις τῶν αἰτημάτων τοῦ ἐνάγοντος διὰ τῆς δικαστικῆς ὁδοῦ. Ἐν ὄψει δὲ πάντων τῶν ἀνωτέρω ἀποφανθὲν τὸ δικάσαν Πρωτοδικεῖον, ὅτι ἡ ἄσκησις τοῦ ἐπιδίκου δικαιώματος δὲν ὑπῆρξε καταχρηστική, οὐδαμῶς ἐσφάλη περὶ τὴν ἑρμηνείαν ἢ ἐφαρμογὴν τοῦ ἄρθρου 281 τοῦ Ἀστικοῦ Κώδικος ἢ ἄλλης τινὸς διατάξεως αὐτοῦ. Τῷ ὄντι ὑπὸ τὰ ἐκτεθέντα πραγματικὰ περιστατικὰ ὁ ἐνάγων ἐβράδυνε μὲν νὰ ἀσκήσῃ τὸ δικαίωμά του ἐπὶ πολύ, δὲν ὑπερέβη ὅμως καὶ δὴ κατὰ τρόπον προφανῆ τὰ ὅρια τὰ ἐπιβαλλόμενα ἐκ τῆς καλῆς πίστεως ἢ τῶν χρηστῶν ἠθῶν ἢ ἐκ τοῦ κοινωνικοῦ ἢ οἰκονομικοῦ σκοποῦ τοῦ ἀσκηθέντος δικαιώματος, εἰδικώτερον δὲ δὲν ἐπέφερον τὴν ἀποδυνάμωσιν αὐτοῦ, οὐδ' ὑποδηλοῦσι παραίτησιν τοῦ δικαιούχου τὰ διὰ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως βεβαιούμενα γεγονότα. Πέραν τούτου, κατὰ τὸ ἄρθρον 810 τῆς Πολ. Δικ., ὡς ἀντικατεστάθη ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 6 τοῦ νόμου 3810)1957, τὸ δικαστήριον τῆς οὐσίας ἔκρινεν ἀνελέγκτως περὶ τοῦ περιεχομένου τῆς ὑπ' ἀριθ. 402)1957 ἀποφάσεως τοῦ Ἀρείου Πάγου καὶ τῶν προκυψάντων περιστατικῶν ἐξ ἐκείνων, ἅτινα προὐτάθησαν πρὸς θεμελίωσιν τῆς ἐνστάσεως τῆς ἀναιρεσειούσης, τῆς ἐρειδομένης ἐπὶ τοῦ ἄρθρου 281 τοῦ Ἀστικοῦ Κώδικος. Τέλος ὀρθῶς ἐδέχθη ἡ ἐλεγχομένη ἀπόφασις, ὅτι τὰ μετὰ τὴν ἔκδοσιν τῆς εἰρημένης ἀποφάσεως τοῦ Ἀρείου Πάγου λαβόντα χώραν καὶ κατ' αὐτὴν βεβαιωθέντα γεγονότα προέτεινεν ὁ ἀναιρεσίβλητος, ὡς τοῦτο ἀποδεικνύεται ἐκ τῶν πρωτοδίκων προτάσεων αὐτοῦ καὶ τοῦ δευτέρου λόγου τῆς ἐφέσεώς του. Ὅθεν οἱ δύο τελευταῖοι τῶν προσθέτων λόγων ἀναιρέσεων, καθ' οὓς τὸ δικάσαν Πρωτοδικεῖον ψευδῶς ἑρμήνευσεν ἢ ἐσφαλμένως ἐφήρμοσε τὰ ἄρθρα 200 καὶ 281 τοῦ Ἀστικοῦ Κώδικος, δὲν ἔλαβεν ὑπ' ὄψιν οὐσιώδη ἰσχυρισμὸν τῆς ἀναιρεσειούσης ἢ ἔλαβεν ὑπ' ὄψιν πράγματα μὴ προταθέντα ὡς ἀληθῆ, εἶναι ἀβάσιμοι καὶ πρέπει νὰ ἀπορριφθοῦν.

Κατὰ τὸ ἄρθρον 834 § 4 τῆς Πολ. Δικ., ὡς ἀντικατεστάθη διὰ τοῦ ἄρθρου 25 τοῦ νόμου 3810)1957, κατὰ τὴν συζήτησιν τῆς ὑποθέσεως ἐνώπιον τοῦ Τμήματος τῆς παραπομπῆς ἀποκλείεται ἡ πρότασις προσθέτων λόγων ἀναιρέσεως, οἱ ἰσχυρισμοὶ περὶ ἀφέσεως χρέους, ῥητῆς παραιτήσεως καὶ ὀφειλῆς τόκου ὑπερημερίας ἀπὸ τῆς ἐπιδόσεως τῆς ἀγωγῆς, οἵτινες ὑποβάλλονται παρὰ τῆς ἀναιρεσειούσης διὰ τῶν προτάσεων τῆς παρούσης συζητήσεως, πλήττοντες λυσιτελῶς τὸ μὴ ἀναιρούμενον μέρος τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως, ἀποτελοῦν προσθέτους λόγους ἀναιρέσεως καὶ εἶναι ἀπορριπτέοι ὡς ἀπαράδεκτοι.

Μετὰ τὴν ἐν μέρει ἀναίρεσιν τῆς ἀποφάσεως τοῦ δικαστηρίου τῆς οὐσίας διὰ τῆς παρούσης καὶ τῆς ὑπ' ἀριθ. 496)1964 τοιαύτης τῆς Ὁλομελείας τοῦ Ἀρείου Πάγου, καθ' ἣν τὸ δικάσαν Πρωτοδικεῖον, προσμετρήσαν τὴν ἀπὸ τοῦ διορισμοῦ τοῦ ἀναιρεσιβλήτου ὑπηρεσίαν πρὸς χορήγησιν μισθολογικῆς βαθμίδος, ἂν καὶ εἶχε συντρέξει κατάταξις αὐτοῦ εἰς ἀνώτερον βαθμόν, καὶ ἀκολούθως ἐπιδικάσαν, κατὰ παραδοχὴν τῆς ἀγωγῆς του, εἰς αὐτὸν τὴν ἐκ τῆς κατατάξεώς του εἰς κατωτέραν μισθολογικὴν βαθμίδα προκύπτουσαν διαφορὰν ἀποδοχῶν, ψευδῶς ἑρμήνευσε καὶ ἐσφαλμένως ἐφήρμοσε τὴν ἐν αὐτῇ ἀναφερομένην διάταξιν τοῦ ἄρθρου 15 § 2 τοῦ ν. 3105)1954 καὶ δέον νὰ ἀπορριφθῇ ἡ ὑπὸ κρίσιν ἀγωγὴ ἐν μέρει καὶ νὰ περιορισθῇ ἡ ἐπιδικασθεῖσα ὑπὲρ τοῦ ἐνάγοντος ἀπαίτησις εἰς δραχμὰς 3.292, ἐξ ὧν δραχμαὶ α) 709 διὰ διαφορὰν μισθοῦ μεταξὺ βαθμοῦ Μ4 μισθολογικῆς βαθμίδος ΙΙ καὶ βαθμοῦ Μ5 μισθολογικῆς βαθμίδος ΙΙ ἀπὸ 1 Ἰανουαρίου μέχρι 30 Ἰουνίου 1955, καὶ τοιαύτην μεταξὺ ὀφειλομένης καὶ καταβληθείσης παροχῆς ἐπὶ ταῖς ἑορταῖς τοῦ Πάσχα 1955 καὶ β) 2.583 διὰ διαφορὰν μισθοῦ μεταξὺ βαθμοῦ Μ4 μισθολογικῆς βαθμίδος ΙΙΙ καὶ βαθμοῦ Μ5 μισθολογικῆς βαθμίδος ΙΙΙ ἀπὸ 1 Ἰουλίου μέχρι 31 Δεκεμβρίου 1955 καὶ τοιαύτην μεταξὺ ὀφειλομένης καὶ καταβληθείσης παροχῆς ἐπὶ ταῖς ἑορταῖς Χριστουγέννων 1955 καὶ Νέου Ἔτους 1956.

Ἀμφότεροι οἱ διάδικοι ἡττῶνται καὶ νικῶσιν ἐν μέρει καὶ δέον κατὰ τὴν κρίσιν τοῦ δικαστηρίου νὰ συμψηφισθῇ ἐν ὅλῳ ἡ δικαστικὴ δαπάνη (Πολ. Δικονομίας ἄρθρον 211, ἐδάφιον 3) (*).

2. Παροχὴ εἰς Ο.Τ.Ε. ὑπηρεσίας νυκτοφύλακος καὶ θυρωροῦ ἡμέρας

Πρόσληψις ὡς νυκτοφύλακος τοῦ Ο.Τ.Ε. καὶ παροχὴ κατὰ τὰς ἡμίσειας ἐργασίμους ἡμέρας ἑκάστου μηνὸς ὑπηρεσίας θυρωροῦ ἡμέρας. — Ἄσκησις ὑπὸ τοῦ μισθωτοῦ ἀγωγῆς, ἐπικαλουμένης τὸν Εἰδικὸν Κανονισμὸν ὡρῶν ἐργασίας καὶ ἀναπαύσεως τοῦ προσωπικοῦ τοῦ Ο.Τ.Ε., ὑπὲρ τὰ ἐκ τῆς καλῆς πίστεως καὶ τῶν χρηστῶν ἠθῶν καὶ τοῦ οἰκονομικοῦ καὶ κοινωνικοῦ δικαιώματος ὅρια τοῦ ἄρθρου 281 Ἀστικοῦ Κώδικος, ὑπὸ τὰς ἀποδειχθείσας περιστάσεις.

Ἀρείου Πάγου 323)1965, Τμ. Γ'

Προεδρεύων ὁ Ἀντιπρόεδρος κ. *Γ. Βαρσάμου*
Εἰσηγητὴς ὁ Ἀρεοπαγίτης κ. *Λ. Κανελλάκος*
Δικηγόροι οἱ κ.κ. Κ. Δημάκης, Σ. Θηβαῖος

Νομίμως, κατ' ἄρθρον 834 § 3 Πολιτικῆς Δικονομίας, ὡς τοῦτο ἀντικατεστάθη δι' ἄρθρου 25 τοῦ νόμου 3810)1957, φέρεται διὰ κλήσεως ἡ ὑπόθεσις πρὸς ἐκδίκασιν ἐνώπιον τοῦ Τμήματος τούτου, μετὰ τὴν ἀναίρεσιν τῆς ὑπ' ἀριθ. 1114)1964 ἀποφάσεως τοῦ ὡς ἐφετείου δικάσαντος Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 96)1965 ἀποφάσεως τοῦ πρώτου Τμήματος Ἀρείου Πάγου. Ἐπανερχομένων δὲ τῶν διαδίκων εἰς τὴν πρὸ τῆς ἀναιρεθείσης ἀποφάσεως κατάστασιν, συνῳδὰ τῷ ἄρθρῳ 832 § 1 Πολιτικῆς Δικονομίας, ὡς τοῦτο ἀντικατεστάθη δι' ἄρθρου 23 τοῦ ὡς ἄνω νόμου, δέον νὰ ἐξετασθῇ κατ' οὐσίαν ἡ νομοτύπως καὶ ἐμπροθέσμως ἀσκηθεῖσα ἀπὸ 10

(*) Ἀνηρέθη ἐν μέρει ἡ ὑπ' ἀριθ. 4768)1963 ἀπόφασις τοῦ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν ὡς ἐφετείου.

Ἰανουαρίου 1964 ἔφεσις τοῦ ἐνάγοντος, ἥτις τύποις δεκτὴ τυγχάνουσα μετὰ τὴν καταβολὴν τοῦ νομίμου παραβόλου, στρέφεται κατὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 5996)1963 ἀποφάσεως τοῦ Ἐργατοδίκου Ἀθηνῶν, δι' ἧς ἀπερρίφθη ἡ ἀγωγὴ ἐκείνου, διώκουσα τὴν καταβολὴν τῆς νομίμου προσαυξήσεως τῶν ἀποδοχῶν, τῆς προβλεπομένης διὰ νυκτερινὴν ἐργασίαν καὶ ἀναλογούσης εἰς 13 ἡμέρας ἑκάστου μηνὸς κατὰ τὴν πρὸ τῆς ἐγέρσεως τῆς ἀγωγῆς πενταετίαν, καθ' ἃς, καίτοι ἔχων προσληφθῆ ὡς νυκτοφύλαξ παρὰ τῇ ἐναγομένῃ, ὑπεχρεοῦτο νὰ παρέχῃ τὰς ὑπηρεσίας του κατὰ τὴν ἡμέραν ὡς θυρωρός, μὴ ἀποδεχομένης τῆς ἐργοδότιδος κατὰ τὰς ὡς ἄνω ἡμέρας τὰς προσηκόντως προσφερομένας ὑπηρεσίας τοῦ ἐνάγοντος ὡς νυκτοφύλακος.

Διὰ τοῦ πρώτου λόγου τῆς ἐφέσεως ὑποβάλλεται παράπονον διὰ κακὴν ἐκτίμησιν τῶν ἀποδείξεων. Καὶ τὸ δικαστήριον ὅμως τοῦτο, ἐκτιμῶν τὰ αὐτὰ ἀποδεικτικὰ στοιχεῖα, ἤτοι τὰς καταθέσεις τῶν πρωτοδίκως ἐξετασθέντων μαρτύρων καὶ τὰ προσαγόμενα ἔγγραφα, ἐν οἷς καὶ ἔνορκοι βεβαιώσεις ἐνώπιον συμβολαιογράφων, εἰς τὸ αὐτὸ καταλήγει συμπέρασμα ὡς πρὸς τὸ πραγματικὸν μέρος τῆς δίκης, συνοψιζόμενον ὡς ἑξῆς: Ὁ ἐνάγων καὶ ἦδη ἐκκαλῶν, ἀπὸ τῆς προσλήψεώς του ὡς νυκτοφύλακος παρὰ τῇ ἐναγομένῃ ἐν ἔτει 1949, ἀφ' ἧς αὕτη διεδέχθη τὴν Ἀνώνυμον Ἑλληνικὴν Τηλεφωνικὴν Ἑταιρείαν, παρ' ἧ προηγουμένως οὗτος ὑπηρέτει ὑπὸ τὴν αὐτὴν ἰδιότητα, παρεῖχε κατὰ τὰς ἡμίσειας ἐργασίμους ἡμέρας ἑκάστου μηνὸς ὑπηρεσίας θυρωροῦ ἡμέρας. Ἡ τοιαύτη ἐναλλαγὴ τῆς ἀπασχολήσεώς του ὡς θυρωροῦ καὶ νυκτοφύλακος συνεχίσθη μέχρι τῆς ἀγωγῆς καὶ τοῦτο δὲν ἀφεώρα μόνον τὸν ἐνάγοντα, ἀλλὰ καὶ πάντας τοὺς παρὰ τῇ ἐναγομένῃ προσληφθέντας νυκτοφύλακας, καθιερώθη δὲ κατόπιν τῶν παραπόνων τῶν νυκτοφυλάκων διὰ τὴν σωματικήν των κατάπόνησιν ἐκ τῆς συνεχοῦς νυκτερινῆς ἀπασχολήσεώς των, πολλάκις ἐπικαλουμένων ἀσθένειαν πρὸς ἀποφυγὴν ταύτης, τῆς Ὑπηρεσίας τῆς ἐναγομένης στερξάσης τὴν τοιαύτην ἐναλλαγὴν τῆς ἀπασχολήσεως πρὸς ἱκανοποίησιν καὶ τῶν ἰδίων ἀναγκῶν εἰς θυρωρούς. Παρὰ τὰς μαρτυρικὰς καταθέσεις κρισιμώτατον περὶ τούτου στοιχεῖον εἶναι ἡ προηγηθεῖσα ἀπὸ 19 Νοεμβρίου 1962 ἀγωγὴ τοῦ ἐνάγοντος, γενομένη δεκτὴ τελεσιδίκως. Διὰ τῆς ἀγωγῆς ταύτης ὁ ἐνάγων ἰσχυρίσθη, ὅτι κατὰ τὴν καταβολὴν τῶν ἀποδοχῶν τῶν ἡμερῶν ἀδείας, ἣν ἐλάμβανεν ἐτησίως κατὰ τὴν πρὸ τῆς ἀγωγῆς πενταετίαν, ὡς καὶ τοῦ ἐτησίου κατὰ τὸν μῆνα τῆς ἀδείας βοηθήματος ἐκ τῶν ἀποδοχῶν ἐπὶ 15θ ἡμέραν, δὲν ἐλάμβανεν ἑκάστοτε τὸ ἀνάλογον πρὸς τὰ αὐξηθέντα τῶν ἀποδοχῶν του ποσόν, ἀλλ' ὑπέλαττον κατὰ τὸ ποσόν, ὅπερ ἀντιστοιχεῖ εἰς τὴν προσαύξησιν 50 ο/ο διὰ τὴν νυκτερινὴν ἐργασίαν. Ρητῶς δὲ ἀναφέρεται ἐν τῇ ἀγωγῇ ταύτῃ, ὅτι εἴτε δυνάμει μακροχρονίου συνηθείας, εἴτε δυνάμει κανονιστικῆς διατάξεως, καταβάλλετο ἡ διὰ νυκτερινὴν ἐργασίαν προσαύξησις εἰς αὐτὸν ἐπὶ 13 ἡμέρας ἑκάστου μηνός, καθ' ἃς παρεῖχε νυκτερινὴν ἐργασίαν, τοῦτο δὲ ἐπαναλαμβάνεται κατὰ τὴν ἀνάλυσιν τῶν ἀποδοχῶν του ἑνὸς ἑκάστου τῶν ἐτῶν 1957 - 1962, ἅτινα καὶ ἀφορᾷ ἡ ἐν λόγῳ ἀγωγή. Συνεπῶς εἶναι ὅλως ἀντίθετον πρὸς τὴν τοιαύτην σαφῆ καὶ κατηγορηματικὴν ὁμολογίαν τοῦ ἐνάγοντος καὶ προφανῶς ὑποβολιμαῖον τὸ παρὰ τοῦ μάρτυρος τούτου ἐνώπιον τοῦ Ἐργατοδίκου κατατεθέν, ὅτι δῆθεν ἀπὸ τοῦ τέλους τοῦ ἔτους 1957 ἤρξατο ἡ ἐπὶ τὰς ἡμίσειας κατὰ μῆνα ἐργασίμους ἡμέρας ὡς θυρωροῦ ἀπασχόλησις. Περαιτέρω ἐκ τῶν αὐτῶν ἀποδεικτικῶν στοιχείων προέκυψεν, ὅτι καθ' ὅλον τὸ ἀπὸ τοῦ Ἔτους 1949 μέχρι τῆς ἐγέρσεως τῆς ὑπὸ κρίσιν ἀγωγῆς δεκαπενταετὲς χρονικὸν διάστημα ὁ ἐνάγων οὐδέποτε διεμαρτυρήθη διὰ τὴν κατὰ τὰ ἀνωτέρω ἀπασχόλησίν του ὑπὸ τῆς Ὑπηρεσίας τῆς ἐναγομένης, ἀφοῦ ἄλλωστε ὁ ἴδιος, ὡς ἐλέχθη, τὴν ἐπεδίωξεν, οὔτε ἀξίωσίν τινα προέβαλεν, ἀλλὰ οὔτε καὶ προσεφέρθη νὰ ἐργασθῇ εἰς νυκτερινὰς ὥρας πλέον τῶν 13 ἡμερῶν, καθ' ἃς πράγματι ἀπησχολεῖτο ἐν καιρῷ νυκτός.

Ὑπὸ τὰ ἀμέσως ἐν τῇ ἠγουμένῃ σκέψει ἐκτεθέντα πραγματικὰ περιστατικὰ ἡ ἄσκησις ὑπὸ τοῦ ἐνάγοντος τῆς ἐνδίκου ἀγωγῆς, ἐπικαλουμένης τὸν Εἰδικὸν Κανονισμὸν ὡρῶν ἐργασίας καὶ ἀναπαύσεως τοῦ προσωπικοῦ τοῦ Ο.Τ.Ε., καταρτισθέντα ἐν ἔτει 1957 παρὰ τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Ὀργανισμοῦ τούτου, βάσει τοῦ ἄρθρου 13 § 5 τοῦ Γενικοῦ Κανονισμοῦ Προσωπικοῦ τοῦ ἰδίου Ὀργανισμοῦ, ἐπέχοντος ἰσχὺν νόμου, καὶ ἐν τῷ ὁποίῳ ἡ ἐργασία τοῦ νυκτοφύλακος θεωρεῖται ὡς κατὰ τὴν φύσιν αὐτῆς εἰς νυκτερινὰς ὥρας παρεχομένη καὶ τὴν ἔλλειψιν ἐν αὐτῷ διατάξεως, ἐπιτρεπούσης τὴν ἀπασχόλησιν τῶν νυκτοφυλάκων ἐναλλὰξ καὶ ὡς θυρωρῶν, ὑπερβαίνει προφανῶς τὰ ὅρια, τὰ ἐπιβαλλόμενα ἐκ τῆς καλῆς πίστεως καὶ τῶν χρηστῶν ἠθῶν καὶ τοῦ οἰκονομικοῦ καὶ κοινωνικοῦ σκοποῦ τοῦ δικαιώματος καὶ συνεπῶς τυγχάνει ἀπηγορευμένη κατ' ἄρθρον 281 Α.Κ. Ἡ ἐφαρμογὴ τοῦ ἄρθρου τούτου οὐδόλως ἀποκλείεται καὶ εἰς τὴν προκειμένην σχέσιν, ὡς ἐκ τῆς ὑπάρξεως τοῦ ὡς εἴρηται Εἰδικοῦ Κανονισμοῦ, ἡ τροποποίησις τοῦ ὁποίου δύναται νὰ γίνῃ δι' ἀποφάσεως τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τῆς ἐναγομένης, χωρὶς νὰ ὑπάρχῃ κώλυμα, ὡς ὁ ἐκκαλῶν ἀβασίμως ὑποστηρίζει, διὰ τὴν θέσπισιν ὑπ' αὐτοῦ τῆς μερικῆς ἀπασχολήσεως τῶν νυκτοφυλάκων ὡς θυρωρῶν ἐκ τοῦ ἄρθρου 12 τοῦ Γενικοῦ Κανονισμοῦ Προσωπικοῦ τοῦ Ο.Τ.Ε., ἀπαγορεύοντος, κατὰ τὴν ἀληθῆ ἔννοιαν αὐτοῦ, τὴν ἀνάθεσιν ὑπηρεσίας κατηγορίας διαφόρου τῆς εἰς ἣν ἀνήκει ὁ ὑπάλληλος, ἐνῷ οἵ τε νυκτοφύλακες καὶ οἱ θυρωροὶ εἰς τὴν αὐτὴν ὑπὸ στοιχεῖον ΣΤ' τοῦ ἄρθρου 3 κατηγορίαν τοῦ ὑπηρετικοῦ προσωπικοῦ ὑπάγονται. Ἀποτελεῖ δὲ πράγματι κατάχρησιν ἐν τῇ ἐννοίᾳ τοῦ ἐν λόγῳ ἄρθρου ἀφ' ἑνὸς μὲν ὁ μισθωτὸς νὰ προκαλῇ καὶ ἐπιδιώκῃ τὴν καθιέρωσιν ἀπασχολήσεως κατὰ τρόπον ὀλιγώτερον ἐπίπονον, ἂν καὶ ὀλιγώτερον ἀμειβόμενον, νὰ μὴ προσφέρεται εἰς τὴν παροχὴν τῶν ὑπηρεσιῶν ἐκείνων, αἵτινες ἐξασφαλίζουσιν οὕτω τὸ μέγιστον τῆς προσαυξήσεως καὶ μετὰ δεκαπενταετῆ ἐν συνεχείᾳ καθιέρωσιν τῆς τοιαύτης ἀπασχολήσεως παρὰ τῆς Ὑπηρεσίας τῆς ἐργοδότιδος νὰ ἀξιοῖ προσαύξησιν ἀποδοχῶν του, μὴ ἀνταποκρινούσην πρὸς ἀνάλογον ἀπασχόλησιν. Ὅθεν ἡ ἐκκαλουμένη ἀπόφασις, ἀπορρίψασα τὸν ἰσχυρισμὸν τοῦ ἐνάγοντος ὅτι ἡ τυχὸν σιωπηρὰ μεταξὺ τῶν διαδίκων συμφωνία

ΝΟΜΟΛΟΓΙΑ ΔΙΟΙΚΗΤΙΚΩΝ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΩΝ

ΑΝΑΓΚΑΣΤΙΚΑΙ ΣΧΕΣΕΙΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ

Διορισμός δικηγόρων πολεμιστών τοῦ Α.Ν. 1836)1951 εἰς Νομικά Πρόσωπα Δημοσίου Δικαίου

Ὑποχρέωσις τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας, καθορίζοντος κατ' ἐφαρμογὴν τῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρου 3 § 3 Α.Ν. 1836)1951, ὡς ἐτροποποιήθη, τὰ ὑπόχρεα εἰς πρόσληψιν δικηγόρου Νομικὰ Πρόσωπα ἢ ἀπαλλάσσοντος ταῦτα τῆς περαιτέρω ὑποχρεώσεως πρὸς διατήρησιν δικηγόρου, πρὸς διαπίστωσιν κυρίως τῶν οἰκονομικῶν ἐκάστοτε δυνατοτήτων ἑκάστου ἐκ τῶν Νομικῶν τούτων Προσώπων διὰ τὴν ὑποχρεωτικὴν πρόσληψιν, ὡς καὶ τὴν τυχὸν ἐπάρκειαν τῶν παρ' αὐτοῖς ὑπηρετούντων δικηγόρων.—Ἀκύρωσις πράξεως ὡς ἀναιτιολογήτου.

Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας 1880)1965, Τμ. Γ'

Πρόεδρος ὁ Ἀντιπρόεδρος κ. ***Μ. Στασινόπουλος***
Εἰσηγητὴς ὁ Πάρεδρος κ. ***Ἡρ. Τσικλητήρας***
Δικηγόρος ὁ κ. Ν. Ἀστρουλάκης

Διὰ τῆς ὑπὸ κρίσιν αἰτήσεως διώκεται ἐκπροθέσμως καὶ νομοτύπως ἡ ἀκύρωσις τῆς ὑπ' ἀριθ. 85713 τῆς 17.10.1963 ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας, ἐκδοθείσης ἐπὶ τῇ βάσει τῶν διατάξεων τοῦ ἄρθρου 3 § 3 τοῦ ἀ.ν. 1836)1951, καθ' ὃ μέρος δι' αὐτῆς ὁ αἰτῶν Δῆμος Κορυδαλλοῦ ἐκρίθη ὑπόχρεως εἰς πρόσληψιν ἑνὸς δικηγόρου ἐκ τῶν ἐμπιπτόντων εἰς τὴν προστασίαν τοῦ ἐν λόγῳ ἀναγκαστικοῦ νόμου.

Εἶναι μὲν ἀληθές, ὅτι διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 30322)1230)23.3.1965 ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας ὁ αἰτῶν Δῆμος ἀπηλλάγη τῆς ὡς ἄνω ὑποχρεώσεως, δοθέντος ὅμως ὅτι ἡ τοιαύτη ἀπαλλαγή, ὡς ρητῶς ἐν αὐτῇ ἀναφέρεται, ἰσχύει διὰ τὸν περαιτέρω χρόνον καὶ δὲν ἀνατρέχει εἰς τὸν χρόνον ἐκδόσεως τῆς προσβαλλομένης πράξεως, ἡ ὑπὸ κρίσιν αἰτησις ἀκυρώσεως διατηρεῖ τὸ ἀντικείμενον αὐτῆς, ὁ δὲ περὶ τοῦ ἀντιθέτου ἰσχυρισμὸς τῆς Διοικήσεως εἶναι ἀβάσιμος.

Ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 3 § 3 τοῦ ἀ.ν. 1836)1951 «περὶ προστασίας ἀπαλυομένων ἐκ τῶν τάξεων τοῦ στρατοῦ...», ὡς ἐτροποποιήθη διὰ τοῦ ἄρθρου 4 § 3 τοῦ ν.δ. 2657)1953, ὁρίζεται ὅτι: «τὰ κοινωφελῆ Ἱδρύματα, αἱ Τράπεζαι καὶ τὰ Νομικὰ Πρόσωπα Δημοσίου Δικαίου ὑποχρεοῦνται ἀπὸ τῆς ἰσχύος τοῦ ἀ.ν. 1836)1951 εἰς τὴν πρόσληψιν ἑνὸς δικηγόρου ἐκ τῶν προστατευομένων ὑπὸ τοῦ νόμου τούτου. Ὁ Ὑπουργὸς Ἐργασίας δι' ἀποφάσεών του καθορίζει κατ' ἔτος τοὺς ἐκ τῶν ὡς ἄνω... ὑποχρέους εἰς πρόσληψιν ἑνὸς δικηγόρου ἐκ τῶν λαβόντων ἐνεργὸν μέρος εἰς τὸν συμμοριτοπόλεμον τοὐλάχιστον ἐπὶ δεκάμηνον...».

Κατὰ τὴν ἀληθῆ ἔννοιαν τῆς διατάξεως ταύτης, ὡς παγίως ἔχει ἑρμηνευθῆ ὑπὸ τοῦ Δικαστηρίου τούτου, ὁ Ὑπουργὸς Ἐργασίας, καθορίζων κατ' ἐφαρμογὴν ταύτην τὰ ὑπόχρεα εἰς πρόσληψιν δικηγόρου Νομικὰ Πρόσωπα ἢ ἀπαλλάσσων ταῦτα τῆς περαιτέρω ὑποχρεώσεως πρὸς διατήρησιν δικηγόρου, ὀφείλει, κατ' ὀρθὴν ἄσκησιν τῆς παρεχομένης αὐτῷ ἐξουσίας, νὰ διαπιστώσῃ κυρίως τὰς οἰκονομικὰς ἑκάστοτε δυνατότητας ἑκάστου ἐκ τῶν Νομικῶν τούτων Προσώπων διὰ τὴν ἐν λόγῳ ὑποχρεωτικὴν πρόσληψιν, ὡς καὶ τὴν τυχὸν ἐπάρκειαν τῶν παρ' αὐτοῖς ὑπηρετούντων δικηγόρων (*).

Ἐν προκειμένῳ ἐξ οὐδενὸς στοιχείου τοῦ φακέλου προκύπτει, ὅτι ὁ Ὑπουργὸς Ἐργασίας, προκειμένου νὰ προβῇ εἰς τὴν ἔκδοσιν τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως, ἐνήργησε τὴν κατὰ τὸ ἐν τῇ ἠγουμένῃ σκέψει ἀπαιτουμένην ἔρευναν ὡς πρὸς τὰς οἰκονομικὰς δυνατότητας τοῦ αἰτοῦντος καὶ τὴν ἐπάρκειαν τῶν τυχὸν ὑπηρετούντων ἐν αὐτῷ δικηγόρων. Καὶ ἐπικαλεῖται μὲν ἡ Διοίκησις εἰς ἀπόδειξιν ἐκπληρώσεως τῆς ὡς εἴρηται ὑποχρεώσεώς της τὴν ὑπ' ἀριθ. 8170 596 ἐγκ. 36)29.1.1962 ἐγκύκλιον τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας, ἀπευθυνομένην πρὸς τὰ Νομικὰ Πρόσωπα, ἅτινα, συμφώνως τῇ μνησθείσῃ διατάξει τοῦ ἄρθρου 3 § 3 τοῦ ἀ.ν. 1836)1951, θὰ ἠδύναντο νὰ

περὶ τῆς κατὰ τὸν ἀνωτέρω τρόπον ἀπασχολήσεως τοῦ ἐνάγοντος εἶναι ἄκυρος, ὡς μὴ περιβληθεῖσα τὸν νενομισμένον τύπον καὶ μὴ θεσπισθείσης τῆς τοιαύτης ἀπασχολήσεως διὰ τοῦ κατὰ τὰ ἀνωτέρω Εἰδικοῦ Κανονισμοῦ, οὐδόλως ἐσφαλὲς καὶ ἀπορριπτέος τυγχάνει ὁ τὰ ἐναντία ὑποστηρίζων δεύτερος καὶ τελευταῖος λόγος τοῦ ἐφετηρίου.

Κατόπιν τῶν ἐν τῇ δευτέρᾳ σκέψει γενομένων δεκτῶν προκύπτει, ὅτι ἀνεπέρειστος τυγχάνει ἡ ἐπικουρικὴ θεμελίωσις τῆς ἀγωγῆς εἰς τὴν διάταξιν τοῦ ἄρθρου 914 Α.Κ., ὑποστηριζομένη εἰς τὸ ὅτι ὑπαιτίως καὶ κατὰ παράβασιν τοῦ Γενικοῦ Κανονισμοῦ τοῦ προσωπικοῦ τῆς καὶ τῆς ὑπ' ἀριθ. 15)1956 διαιτητικῆς ἀποφάσεως, δι' ἧς καθωρίσθη προσαύξησις διὰ νυκτερινὴν ἐργασίαν τῶν νυκτοφυλάκων, ἡ ἐναγομένη διὰ τῶν προεστώτων αὐτῆς προσώπων ἐξηνάγκαζε τὸν ἐνάγοντα νὰ ἐκτελῇ ἐργασίαν καὶ κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς ἡμέρας καὶ συνεπῶς δικαιοῦται ὁ ἐνάγων νὰ λάβῃ τὸ ἐν τῇ ἀγωγῇ ποσὸν ὡς ἀποζημίωσιν, ὀρθῶς δὲ ἀπερρίφθη καὶ κατὰ τὴν βάσιν ταύτην ἡ ἀγωγὴ καὶ ἀπορριπτέος ὡς ἀβάσιμος καὶ ὁ πρόσθετος λόγος ἐφέσεως τῶν προτάσεων τοῦ ἐκκαλοῦντος.

Κατὰ ταῦτα δέον νὰ ἀπορριφθῇ κατ' οὐσίαν ἡ ἔφεσις καὶ νὰ καταδικασθῇ ὁ ἐκκαλῶν εἰς τὴν δικαστικὴν δαπάνην.

(*) Ἴδετε διὰ τὸ θέμα καὶ Σ.Ε. 545)1965, ΕΕΔ 24, 547, καὶ λοιπὴν νομολογίαν εἰς σημειώσεις μας ἐν ΕΕΔ 24, 547.

ΝΟΜΟΛΟΓΙΑ ΑΣΦΑΛΙΣΤΙΚΟΥ ΔΙΚΑΙΟΥ

ΑΣΦΑΛΙΣΙΣ ΕΙΣ ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΥΣ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗΣ ΑΣΦΑΛΙΣΕΩΣ

§ 1. Ἀσφάλισις εἰς τὸ Ἵδρυμα Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων

Χρόνος στρατιωτικῆς ὑπηρεσίας τῶν ἐφέδρων στρατιωτικῶν ἐν γένει ξηρᾶς θαλάσσης, ἀέρος καὶ χωροφυλακῆς, τυγχανόντων ἰδιωτικῶν ὑπαλλήλων, ὡς χρόνος πραγματικῆς ὑπηρεσίας, διανυθείσης ἐν Ἀνωνύμῳ Ἑταιρείᾳ, ἐπιχειρήσει κλπ. πρὸς κανονισμὸν συντάξεως.—Ἐπέκτασις καὶ καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τῆς κατὰ τοῦ Ἔθνους συμμοριακῆς δράσεως. — Ἔννοια ἄρθρου 40 § 2 Δ.Ν. 1854)1951.

Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας 1832)1965, Τμ. Α'

Πρόεδρεύων ὁ Σύμβουλος κ. *Γ. Χαρπεύης*
Εἰσηγητὴς ὁ Σύμβουλος κ. *Χ. Παναγιωτόπουλος*
Δικηγόροι οἱ κ.κ. Σ. Σπεταάκης, Δ. Θοιβίδόπουλος

Διὰ τῆς παραδεκτῶς καὶ ἐμπροθέσμως προσβαλλομένης ὑπ' ἀριθ. 9427 τῆς 14.7.1964 ἀποφάσεως τοῦ Διευθυντοῦ τοῦ ἐν Ἀθήναις Ὑποκαταστήματος τοῦ Ι.Κ.Α. ἀπερρίφθη ἡ ἀπὸ 29.9.1961 αἰτησις τοῦ ἤδη αἰτοῦντος, διὰ τῆς ὁποίας οὗτος, ἀναφερόμενος εἰς τὴν ὑπ' ἀριθ. 3375)1954 ἀπόφασιν τοῦ αὐτοῦ Διευθυντοῦ, δι' ἧς εἶχεν ἀπορριφθῆ, ἐλλείψει τῶν ἀπαιτουμένων χρονικῶν προϋποθέσεων, αἰτήσεώς του περὶ ἀπονομῆς συντάξεως ἀναπηρίας ἐζήτησε τὴν ἀπονομὴν τῆς συντάξεως ταύτης διὰ τοῦ συνυπολογισμοῦ εἰς τὸν χρόνον ἀσφαλίσεώς του καὶ τοῦ χρόνου τῆς ἐν τῷ στρατῷ ὑπηρεσίας του ἀπὸ 28.11.1948 ἕως 15.9.1951.

Ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις ἐδέχθη, ὅτι ἐκ τῆς ἄνω στρατιωτικῆς ὑπηρεσίας τοῦ αἰτοῦντος δύναται κατὰ νόμον νὰ ἀναγνωρισθῆ ὡς διανυθεὶς ἐν τῇ ἀσφαλίσει τοῦ Ι.Κ.Α. ὁ χρόνος ἀπὸ 28.11.1948 μέχρι τῆς λήξεως τῆς συμμοριακῆς δράσεως, ἤτοι μέχρι 31.10.1949, ἀλλ' ὅτι καὶ διὰ τοῦ συνυπολογισμοῦ τοῦ χρόνου τούτου ὁ αἰτῶν δὲν συμπληροῖ καὶ πάλιν τὰς κατὰ νόμον χρονικὰς προϋποθέσεις διὰ τὴν ἀπονομὴν συντάξεως ἀναπηρίας.

Διὰ τοῦ ἄρθρου 1 τοῦ ν. δ)τος 346)1941 (Φ.Ε.Κ. 261) ὡρίσθη, ὅτι «ὁ ἐν πολέμῳ χρόνος στρατιωτικῆς ὑπηρεσίας τῶν ἐφέδρων στρατιωτικῶν ἐν γένει ξηρᾶς, θαλάσσης, ἀέρος καὶ χωροφυλακῆς, τυγχανόντων ἰδιωτικῶν ὑπαλλήλων, λογίζεται ὡς χρόνος πραγματικῆς ὑπηρεσίας, διανυθείσης ἐν ἀνωνύμῳ ἑταιρείᾳ, ἐπιχειρήσει κλπ., παρ' ᾗ ὑπηρέτουν πρὸ τῆς στρατεύσεως, πρὸς προσαύξησιν τοῦ μισθοῦ αὐτῶν, προαγωγήν, κανονισμὸν τῆς συντάξεως καὶ παντὸς ἑτέρου δικαιώματος τούτων. Κατὰ δὲ τὸ ἄρθρον 12 τοῦ ν. 751)1948 (*) αἱ διατάξεις τοῦ ὡς ἄνω ἄρθρου 1 τοῦ ν. δ. 346)1941 ἔχουσι πλήρη ἐφαρμογὴν «καὶ ἐπὶ τῶν ἀπὸ τῆς ἀπελευθερώσεως τῆς χώρας καὶ καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τῆς παρούσης κατὰ τοῦ Ἔθνους συμμοριακῆς δράσεως στρατευθέντων ἢ στρατευθησομένων ὡς ἐφέδρων, κληρωτῶν ἢ ἐθελοντῶν μισθωτῶν τῶν πάσης φύσεως ἰδιωτικῶν ἐπιχειρήσεων ἢ ἐκμεταλλεύσεων...».

Κατὰ τὰς ἐν τῇ ἠγουμένῃ σκέψει διατάξεις ἡ στρατιωτικὴ ὑπηρεσία τῶν περὶ ὧν αἱ διατάξεις αὗται μισθωτῶν, ἡ διανυθεῖσα ὑπ' αὐτῶν εἴτε ὡς ἐφέδρων, εἴτε ὡς κληρωτῶν, εἴτε ὡς ἐθελοντῶν ἀπὸ τῆς ἀπελευθερώσεως τῆς χώρας καὶ καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τῆς κατὰ τοῦ Ἔθνους συμμοριακῆς δράσεως, ἐξομοιοῦται διὰ τὸν κανονισμὸν τῆς ἐντάξεώς του παρ' οἱουδήποτε Ἀσφαλιστικοῦ Ὀργανισμοῦ, συνεπῶς καὶ παρὰ τοῦ Ι.Κ.Α., πρὸς χρόνον πραγματικῆς ἐν ἀσφαλίσει ἐργασίας.

Τὸ ἄρθρον 50 § 2 τοῦ Δ. ν. 1854)1951 «περὶ ἀπονομῆς τῶν πολιτικῶν καὶ στρατιωτικῶν συντάξεων», ὡς τοῦτο ἀντικατεστάθη, ἀφ' ἧς ἰσχυσε, διὰ τοῦ ἄρθρου 1 § 2 τοῦ ν. 4448)1944, καθ' ὃ λογίζεται ἠὐξημένος εἰς τὸ διπλάσιον ὁ χρόνος, κατὰ τὸν ὁποῖον οἱ ἐν τῇ διατάξει ταύτῃ ἀναφερόμενοι μετέσχον τοῦ ἀγῶνος κατὰ τῶν κομμουνιστοσυμμοριτῶν, ὁρίζει, ὅτι «ἡ διάρκεια τοῦ ἀγῶνος κατὰ τῶν κομμουνιστοσυμμοριτῶν ὁρίζεται ἀπὸ 1 Ἀπριλίου 1946 μέχρι 31 Ὀκτωβρίου 1949, διατηρουμένης τῆς ἰσχύος τοῦ ἑδαφίου 1 τοῦ ἄρθρου 2 τοῦ ν.δ. 2704 τοῦ 1953». Ἡ διά-

---

ὑποχρεωθῶσιν εἰς πρόληψιν δικηγόρου, δι' ἧς ἐζητοῦντο στοιχεῖα σχετικὰ πρὸς τὰς οἰκονομικὰς δυνατότητας καὶ τὰς ἀνάγκας αὐτῶν ἐν σχέσει πρὸς τὴν παροχὴν νομικῶν ὑπηρεσιῶν, εἰς ἣν ἐγκύκλιον δὲν φέρεται ἀπαντήσας ὁ αἰτῶν Δῆμος μέχρι τῆς ἐκδόσεως τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως, δὲν προκύπτει ὅμως, ὅτι ἡ ἐγκύκλιος αὕτη περιῆλθεν εἰς τὴν ἁρμοδίαν Ὑπηρεσίαν τοῦ αἰτοῦντος Δήμου, βεβαιοῦντος τοὐναντίον ὅτι ἡ ἀνωτέρω ἐγκύκλιος οὐδέποτε περιῆλθεν εἰς αὐτόν. Ὑπὸ τὰ δεδομένα ταῦτα ἀκυρωτέα ἀποβαίνει, ὡς ἀναιτιολόγητος, ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις κατὰ τὸ προσβαλλόμενον μέρος αὐτῆς, ἐπὶ τῷ τέλει πληρεστέρας αἰτιολογήσεώς της κατὰ τὸν βάσιμον σχετικὸν λόγον τῆς ὑπὸ κρίσιν αἰτήσεως, παρελκούσης ὡς ἀλυσιτελοῦς τῆς ἐρεύνης τῶν λοιπῶν προβαλλομένων λόγων.

(*) *Σημ. ΕΕΔ*: Τὸ ἄρθρον τοῦτο ἔχει καταργηθῆ διὰ τῆς καταργήσεως τοῦ νόμου τούτου (751)1948) ὑπὸ τοῦ ἀ.ν. 1836)1951, ἰσχύει δὲ ἡ διάταξις τοῦ ἄρθρου 8 τοῦ ν. 2054)1952, ὁρίζουσα τὰ αὐτά. Ἴδετε σημειώσεις μας εἰς ΕΕΔ 19,1104.

ταξις αύτη, έξαιρουσα ρητώς της έφαρμογής αύτης την περίπτωσιν και μόνον την προβλεπομένην ύπό τού έδαφίου 1 τού άρθρου 2 τού ν.δ. 2704) 1953 «περί συμπληρώσεως συνταξιοδοτικών διατάξεων», την περίπτωσιν δηλαδή της συνταξιοδοτήσεως των θυμάτων τού άγώνος κατά τών συμμοριτών, διά την συνταξιοδότησιν τών οποίων ορίζεται, ότι αί ένεκτίου των συμμοριτών έπιχειρήσεις θεωρούνται τερματισθείσαι την 31 Δεκεμβρίου 1950, έχει κατά τά λοιπά γενικήν έφαρμογήν έπί τού ειδικού θέματος της διαρκείας τού συμμοριακού άγώνος είς πάσαν περίπτωσιν, καθ' ην προβλέπεται ό καθ' οιονδήποτε τρόπον συνυπολογισμός ώς συνταξίμου ή έν γένει ώς χρόνου άσφαλίσεως χρόνου στρατιωτικής ύπηρεσίας, έμπίπτοντος είς την διάρκειαν τού άγώνος τούτου. Συνεπώς ή διάταξις αύτη έχει έφαρμογήν και είς την προκειμένην περίπτωσιν, καθ' ην ή κατά την διάρκειαν τού περί ού πρόκειται άγώνος στρατιωτική ύπηρεσία έξομοιούται πρός τόν χρόνον άσφαλίσεως.

Κατά ταύτα έκ της στρατιωτικής ύπηρεσίας τού αίτούντος, ώς κληρωτού ή έφέδρου, της διανυθείσης άπό 28.11.1948 μέχρι 15.9.1951, έξομοιούται διά τόν κανονισμόν της συντάξεως του παρά τού Ι.Κ.Α. πρός χρόνον πραγματικής έν άσφαλίσει έργασίας μόνον ή διανυθείσα άπό 28.11.1948 μέχρι της 31.10.1949, ότε, κατά τά προεκτεθέντα, έληξεν ή κατά τού έθνους συμμοριακή δράσις. Τούτο συνεπώς δεχθείσα και ή προσβαλλομένη άπόφασις είναι νόμιμος και άπορριπτέοι είναι οί περί τού έναντίου προβαλλόμενοι λόγοι άκυρώσεως.

Ό περί πλάνης προβαλλόμενος λόγος άκυρώσεως, καθ' όν ή αίτησις τού αίτούντος περί συνταξιοδοτήσεώς του, λόγω άναπηρίας, κατά πλάνην έξελήφθη ώς ύποβληθείσα την 28.9.1961, ένώ πράγματι ύπεβλήθη την 29.9.1960, άναφερόμενος είς πραγματικόν γεγονός ούδεμίαν άσκήσαν έπιρροήν κατά την έκδοσιν της προσβαλλομένης άποφάσεως, είναι άπορριπτέος, ώς άλυσιτελώς προβαλλόμενος.

Μηδενός άλλου λόγου προβαλλομένου διά της ύπό κρίσιν αίτήσεως αύτη είναι άπορριπτέα ώς άβάσιμος.

§ 2. Ἀσφάλισις εἰς τό Ἵδρυμα Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων ὑπεργολάβων οἰκοδομικῶν ἔργων

Θεσπισις, κατ' ἄρθρον 40 § 2 Ν.δ. 2698) 1953, ἰδίου συστήματος καταβολῆς εἰσφορῶν πρός τό Ι.Κ.Α. καί ὑπό τῶν ὑπεργολάβων, προϋποθέτοντος τούτου ἀναγκαίως τήν ἀσφάλισιν αὐτῶν εἰς τό Ι.Κ.Α., ὑπαγομένων τούτων εὐθέως ἐκ τοῦ Νόμου εἰς τήν ἀσφάλισιν τοῦ Ι.Κ.Α.

Συμβουλίου της Ἐπικρατείας 1831)1965, Τμ. Α'

Προεδρεύων ὁ Σύμβουλος κ. *Γ. Χαρμπούρης*
Εἰσηγητής ὁ Σύμβουλος κ. *Χ. Παναγιωτόπουλος*
Δικηγόρος ὁ κ. Ν. Σουβλής

Διά της παραδεκτώς και έμπροθέσμως προσβαλλομένης ύπ' άριθ. 4853 της 8.12.1963 άποφάσεως της παρά τῷ Ι.Κ.Α. Δευτεροβαθμίου Ἀσφαλιστικής Ἐπιτροπής Ἐφέσεων ἠκυρώθη, κατόπιν ἐφέσεως τοῦ Διευθυντοῦ τοῦ ἐν Πειραιεῖ Ὑποκαταστήματος τοῦ Ι.Κ.Α., ἡ ὑπ' ἀριθ. 54) 20 της 24.2.1960 άπόφασις της οἰκείας Τοπικής Διοικητικής Ἐπιτροπής, διά της οποίας εἶχον ἀναγνωρισθῆ, ὡς ὑπαγόμενα εἰς τήν ἀσφάλισιν τοῦ Ι.Κ.Α., 13 ἡμερομίσθια, πραγματοποιηθέντα ὑπό τοῦ αἰτοῦντος ἀπό 1 Ἰανουαρίου μέχρι 13 Ἰανουαρίου 1957 εἰς την ἐπιχείρησιν «***».

Ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις, ὡς ἐξ αὐτῆς προκύπτει, ἔκρινεν, ὅτι ἡ ἀπασχόλησις τοῦ αἰτοῦντος κατά τάς ὡς ἄνω 13 ἡμέρας δέν ὑπήγετο εἰς τήν ἀσφάλισιν τοῦ Ι.Κ.Α., δεχθεῖσα ὅτι κατά τό χρονικόν τοῦτο διάστημα ὁ αἰτῶν δέν παρέσχεν ἐξηρτημένην ἐργασίαν ἐναντί ἀμοιβῆς, ἀλλ' εἶχεν ἀναλάβει ἐργολαβικῶς παρά τοῦ γενικοῦ ἐργολάβου τῆς οἰκοδομῆς τοῦ ἐργοστασίου «***» τήν ἐπί της προσόψεως της οἰκοδομῆς ταύτης τοποθέτησιν ὑαλοπινάκων, ἡ σχέσις δέ αὐτοῦ μετά τοῦ γενικεῦ τούτου ἐργολάβου ἦτο σχέσις μισθώσεως ἔργου καί οὐχί σχέσις ἐξηρτημένης ἐργασίας.

Διά τοῦ ἄρθρου 40 § 2 τοῦ ν.δ. 2698)1953 προσετέθη εἰς τήν παράγραφον 2 τοῦ ἄρθρου 26 τοῦ Ἀ.ν. 1846)1951 ἐδάφιον, τό ὁποῖον ὁρίζει, ὅτι ἴδιον σύστημα καταβολῆς εἰσφορῶν δύναται νά θεσπισθῆ διά Κανονισμοῦ καί διά τήν ἀσφάλισιν τῶν ἐργατῶν οἰκοδομικῶν ἢ τεχνικῶν ἐν γένει ἐργασιῶν καί τῶν ὑπεργολάβων, ἐπηκολούθησε δέ ἡ ἔκδοσις τοῦ ὑπό της διατάξεως ταύτης προβλεπομένου Κανονισμοῦ, ἐγκριθέντος διά τῆς ὑπ' ἀριθ. 75833 της 26.2.1958 ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας. Ἡ ὡς ἄνω διάταξις τοῦ νόμου, ἐχουσα ὑπ' ὄψιν ὅτι οἱ ὑπεργολάβοι συνδέονται μετά τοῦ ἐργολάβου διά σχέσεως μισθώσεως ἔργου, οὐσιώδες χαρακτηριστικόν της ὁποίας εἶναι ἡ ἔλλειψις ἐξαρτήσεως καί ὅτι συνεπῶς οὗτοι, μή παρέχοντες ἐξηρτημένην ἐργασίαν, δέν ὑπάγονται, κατά τάς κειμένας διατάξεις, εἰς τήν ἀσφάλισιν τοῦ Ι.Κ.Α., ὁρίζει ἐν τούτοις, ὅτι διά τήν ἀσφάλισιν αὐτῶν εἰς τό Ι.Κ.Α. δύναται διά Κανονισμοῦ νά θεσπισθῆ ἴδιον σύστημα καταβολῆς εἰσφορῶν. Οὕτως ἔχουσα ἡ διάταξις, προβλέπουσα τήν θέσπισιν συστήματος καταβολῆς ἀσφαλιστικῶν πρός τό Ι.Κ.Α. εἰσφορῶν καί ὑπό τῶν ὑπεργολάβων, τοῦθ' ὅπερ ἀναγκαίως προϋποθέτει τήν ἀσφάλισιν αὐτῶν εἰς τό Ι.Κ.Α., καθιστᾶ προφανῆ τήν βούλησιν τοῦ νομοθέτου, ὅπως, κατά παρέκκλισιν τῆς ἀρχῆς της ἐξηρτημένης ἐργασίας, ὑπάγῃ εὐθέως ἐκ τοῦ νόμου εἰς τήν ἀσφάλισιν τοῦ Ι.Κ.Α. καί τούς ὑπεργολάβους, οἵτινες οὕτως, καίτοι μή παρέχοντες ἐξηρτημένην ἐργασίαν, ὑπάγονται ἀπό της ἰσχύος της ἐν λόγῳ διατάξεως εἰς τήν ἀσφάλισιν τοῦ Ι.Κ.Α., ἐφ' ὅσον ἀπασχολοῦνται ὡς ὑπεργολάβοι.

Ἐν προκειμένῳ ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις δέχεται, ὅτι ὁ αἰτῶν κατά τό ἀπό 1.1.1957 μέχρι 13.1.1957 χρονικόν διάστημα εἶχεν ἀναλάβει ἐργολαβικῶς παρά τοῦ γενικοῦ ἐργολάβου τῆς οἰκοδομῆς τοῦ ἐργοστασίου «***» τήν ἐπί της προσόψεως της οἰκοδομῆς τοποθέτησιν ὑαλοπινάκων, ἡ δέ σχέσις αὐτοῦ μετά τοῦ γενικοῦ ἐρ-

ΑΣΦΑΛΙΣΤΙΚΗ ΔΙΟΙΚΗΤΙΚΗ ΠΡΑΞΙΣ

ΘΕΜΑΤΑ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗΣ ΑΣΦΑΛΙΣΕΩΣ ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΩΝ

Διαδοχική ασφάλισις κατά ν.δ. 4202)1961. —Νόμοι δημοσίας τάξεως.—Υπερασφάλισις.—Έννοια αύτής. Έτέθη τό ζήτημα, έάν ή έφαρμογή τών διατάξεων τού ν.δ. 4202)1961 τυγχάνῃ ὑποχρεωτική, έάν τουτέστι τό Ἵδρυμα ὡς περιλαμβανόμενον καί τοῦτο μεταξύ τών Ὀργανισμῶν ἐφ' ὧν ἔχει ἐφαρμογήν τό ὡς ἄνω ν. δ)γμα, κατά τήν ἀπονομήν συντάξεως εἰς τούς ἠσφαλισμένους του ὑποχρεοῦται νά διερευνᾷ τό γεγονός τῆς ὑπαγωγῆς των ἤ μή κατά τήν διάρκειαν τῆς ἐνεργοῦ συμμετοχῆς των εἰς τήν κοινωνικήν παραγωγήν, εἰς πλείονας τοῦ ἑνός Ἀσφαλιστικούς φορεῖς καί ἐν καταφατικῇ περιπτώσει, ἐάν ἀναγκαστικῶς δέον νά συνυπολογίσῃ ἅπαντα τόν ἐν διαδοχικῇ ἀσφαλίσει διανυθέντα ὑπ' αὐτῶν χρόνον, ἤτοι ἀνεξαρτήτως τυχόν ἐναντίας ἐπιθυμίας των.

Ἐν τῇ πράξει τήν ἄρνησιν συνυπολογισμοῦ ἐκδηλώνει συνηθέστερον ὁ διαδοχικῶς ὑπαχθείς εἰς τήν ἀσφάλισιν πλειόνων τοῦ ἑνός Ἀσφαλιστικῶν Ταμείων εἰς περιπτώσεις θεμελιώσεως παρά τινι τούτων - ἀδιαφόρως ποίῳ - αὐτοτελῶς συνταξιοδοτικοῦ δικαιώματος, οὐχί σπανίως ὅμως καί εἰς περιπτώσεις, καθ' ἃς ἐπιδιώκεται ἡ ἀποφυγή καταβολῆς ἀσφαλίστρων διά προδιαδραμόντα χρόνον ἀσφαλίσεως, ἰδίᾳ ὅταν ἡ τοιαύτη καταβολή μηδαμινήν ἤ ἐλαχίστην αὔξησιν τῆς ἀπονεμηθησομένης συντάξεως ἐπιφέρει.

Ταυτοσήμως ὅθεν ἐκφράζεται τό ἐν ἀρχῇ τεθέν ἐρώτημα μέ τό ἐάν εἰς τάς ἀνωτέρω περιπτώσεις ὁ ἠσφαλισμένος κέκτηται τοιούτου δικαιώματος.

Ἐπί τοῦ θέματος τούτου γνωρίζομεν ὑμῖν τά κάτωθι :

I. Λεκτέον κατ' ἀρχήν, ὅτι δέν λύει τό ζήτημα τό γεγονός ὅτι αἱ διατάξεις τοῦ προμνησθέντος ν. δ)τος τυγχάνουσι δημοσίας τάξεως καί ἡ ἐξαγωγή ἐκ τούτου συμπεράσματος ὅτι τυγχάνουσαν ὑποχρεωτικῆς ἐφαρμογῆς.

Κατ' ἀρχήν ἅπασαι αἱ διατάξεις τοῦ Δημοσίου Δικαίου, εἰς ὃ ἀνήκει, ὡς τμῆμα τοῦ Διοικητικοῦ, καί τοῦ Κοινωνικοῦ Ἀσφαλιστικοῦ Δικαίου τυγχάνουσι τοιαῦται δημοσίας τάξεως, ἐκ τούτου ὅμως δέν ἕπεται ἀπαραιτήτως, ὅτι ὁ πολίτης δέον νά ὑπαχθῇ ὑποχρεωτικῶς εἰς ταύτας, ὅταν ρητή περί τούτου διάταξις ἐλλείπῃ, ἀλλ' ἁπλῶς μόνον ὅτι, ὑπαγόμενος αὐτοπροαιρέτως εἰς ταύτας δέν δύναται μεταγενέστερον νά ἀλλοιώσῃ ἤ ρυθμίσῃ ἄλλως καί κατά τήν βούλησίν του τά ὑπ' αὐτῶν ἐπιτασσόμενα.

Τό Ἵδρυμα π.χ. χορηγεῖ σύνταξιν εἰς τόν συμπληρώσαντα τό ἕβδομον ἔτος ὑπό ὡρισμένας χρονικάς προϋποθέσεις, ἐκ τούτου ὅμως, μή ὑπαρχούσης σχετικῆς διατάξεως, οὐδόλως θεσπίζεται ὑποχρέωσις τούτου ὅπως ἀνεύρῃ τόν πληροῦντα τάς προϋποθέσεις ἠσφαλισμένον καί ἀπονείμῃ εἰς αὐτόν σύνταξιν, ἐφ' ὅσον ὁ τελευταῖος οὗτος δέν ἐκδηλώσῃ πρός τήν κατεύθυνσιν αὐτήν τήν βούλησίν του δι' ὑποβολῆς συγκεκριμένης αἰτήσεως, ὁπότε φυσικά καί θά ἐφαρμοσθῶσιν ὑποχρεωτικῶς αἱ κείμεναι σχετικῶς διατάξεις, ἤτοι ἀνεξαρτήτως τῆς συμφωνίας τοῦ ἠσφαλισμένου πρός ταύτας ἤ τῆς παραδοχῆς των ὑπ' αὐτοῦ.

Ὑποβολή ὅμως αἰτήσεως διά συνταξιοδότησιν π.χ. πρός τό Ἵδρυμα παρ' ἠσφαλισμένου, τοῦ ἔχοντος ταυτοχρόνως καί τήν ἰδιότητα τοῦ διαδοχικῶς ὑπαχθέντος εἰς τήν ἀσφάλισιν πλειόνων τοῦ ἑνός Ἀσφαλιστικῶν Ταμείων, δέν σημαίνει - κατά τά ἀνωτέρω - καί τήν ἐφαρμογήν ἀναγκαστικῶς ἐπί τῆς περιπτώσεως ταυτῶν διατάξεων τοῦ ν.δ. 4202)1961, ἐφ' ὅσον ἐν τῇ αἰτήσει δέν περιλαμβάνεται καί σαφές αἴτημα περί ἐφαρμογῆς καί τῶν διατάξεων τούτων.

Κατά ταῦτα ἡ φύσις τῶν κανόνων τοῦ προμνησθέντος ν. δ)τος ὡς τοιούτων δημοσίας τάξεως δέν συνεπάγεται αὐτομάτως τήν ἀναγκαστικήν ἐφαρμογήν των. Τήν λύσιν τοῦ θέματος θά μᾶς παράσχῃ μόνον ἡ ἑρμηνεία τῶν σχετικῶν διατάξεων καί ταύτην ἐπιχειροῦμεν κατωτέρω.

II. Οὐδεμία ἐν τῷ προμνησθέντι ν. δ)γματι ρητή περί ὑποχρεωτικότητος αὐτοῦ ὑπάρχει διάταξις, ὡς δέν ὑπῆρχε τοιαύτη καί ἐν τῷ προϊσχύσαντι ἄρθρῳ 51 τοῦ ἀ.ν. 1846)1951.

Δύναται ἑπομένως ἐνταῦθα νά χρησιμοποιηθῇ τό ἐξ ἀντιδιαστολῆς ἐπιχείρημα, ἤτοι νά ὑποστηριχθῇ, ὅτι, ἐφ' ὅσον ὁ νομοθέτης οὐδέν σχετικῶς διέλαβε, δέν ἐπεθύμει τήν ὑποχρεωτικήν ἐφαρμογήν.

Τό ὡς ἄνω ἐπιχείρημα ἐπιρρώννυται σοβαρῶς ἐνταῦθα ἐκ τοῦ ὅτι, κατά τά σχετικῶς διδασκόμενα, ἐάν ὁ νομοθέτης ἐσκόπει τήν ὑποχρεωτικήν ἐφαρμογήν, ἔδει ρητῶς νά καθορίσῃ καί τούς τρόπους καί τά μέσα, βάσει τῶν ὁποίων θά ἀπεφεύγετο ἡ καταστρατήγησις τοῦ νό-

---

γολάβου ἤτο σχέσις μισθώσεως ἔργου, δέχεται τουτέστιν, ὅτι ὁ αἰτῶν κατά τό ὡς ἄνω χρονικόν διάστημα ἀπησχολήθη ὡς ὑπεργολάβος. Ὡς ὑπεργολάβος ὅμως ὁ αἰτῶν ὑπήγετο, κατά τά προεκτεθέντα, κατά τό χρονικόν τοῦτο διάστημα εἰς τήν ἀσφάλισιν τοῦ Ι.Κ.Α., δυνάμει τοῦ ἄρθρου 40 § 2 τοῦ ν.δ. 2698)1953 (ἄρθρον 26 § 2 τοῦ ἀ.ν. 1846)1951), ἡ δέ προσβαλλομένη ἀπόφασις, δεχθεῖσα ἀντιθέτως ὅτι κατά τό ἐν λόγῳ χρονικόν διάστημα ὁ αἰτῶν ἐξῃρεῖτο τῆς ἀσφαλίσεως τοῦ Ι.Κ.Α., παρέβη τόν νόμον καί εἶναι διά τόν λόγον τοῦτον ἀκυρωτέα.

μου, καθ' ὅσον ἀφορᾷ εἰς τὸ σημεῖον τοῦτο, ἐπιβάλλων ὡρισμένας ὑποχρεώσεις εἰς τὸν ἠσφαλισμένον, καί, τὸ κυριώτερον, θὰ ἠπείλει ποινὴν ἐν παραβάσει τῶν ὡς ἄνω ὑποχρεώσεων.

Πάντα ταῦτα δὲν ἐγένοντο, ἀλλὰ ὁ νόμος προφανῶς δὲν δύναται νὰ ἔχῃ τόσα κενά. Ἄρα ἀσφαλῶς δὲν ἠθελήθη ἡ ὑποχρεωτικότης.

III. Καὶ ὁ αἰτιολογικὸς προσέτι λόγος τῆς θεσπίσεως τῶν ὡς ἄνω διατάξεων, ὡς καὶ τῶν προϊσχυσασῶν τοῦ ἄρθρου 51 τοῦ ἀ.ν. 1846)1951, ἐνδυναμώνει ἔτι πλέον τὸ κατὰ τὰ ἄνω πορισθέν ἤδη συμπέρασμα.

Ὡς γνωστόν, διὰ τὴν θέσπισιν αὐτῶν ὁ νομοθέτης ἀφωρμήθη ἀπὸ τὸ ἐν τῇ πράξει παρατηρούμενον ἐν τῇ χώρᾳ γεγονός, τῆς μεταστάσεως δηλονότι τοῦ ἐνεργῶς συμμετέχοντος εἰς τὴν παραγωγικὴν διαδικασίαν, κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς ἀπασχολήσεως ταύτης, ἀπὸ τοῦ ἑνὸς Ἀσφαλιστικοῦ Ταμείου εἰς ἕτερον - λόγῳ τῆς ὑπάρξεως πολλῶν Ταμείων καὶ ἐξ ἀφορμῆς ἀλλαγῆς ἐπαγγέλματος κλπ. - καὶ τῆς, συνεπείᾳ ταύτης, ἐμφανιζομένης συχνότατα ἀδυναμίας θεμελιώσεως δικαιώματος, ὅταν ἐπήρχετο ἡ ἀσφαλιστικὴ περίπτωσις, λόγῳ τοῦ ὅτι τὰ κατεσπαρμένα εἰς πλείστα Ταμεῖα ἡμερομίσθια δὲν ἐπήρκουν διὰ τὴν παρ' ἑκάστῳ τούτων αὐτοτελῆ θεμελίωσιν, ἐπεδίωξε δὲ καὶ ἐπέτυχε τὴν ἄρσιν τοῦ κοινωνικοῦ τούτου ἀτόπου, καθορίσας τὸν συνυπολογισμὸν παρά τινος - ἢ παρά τινων - τῶν ἐν διαδοχικῇ ἀσφαλίσει Ὀργανισμῶν ἅπαντος τοῦ ἐν τῇ εὐθὺς ἀνωτέρω ἀσφαλίσει διανυθέντος χρόνου.

Εἶναι φανερὸν ὅθεν, ὅτι τὸ ν. δ/γμα 4202) 1961 - καὶ αἱ προγενέστεροι διατάξεις - θεσπισθὲν διὰ νὰ καλύψῃ μίαν ἀνάγκην καὶ ἐπ' ὠφελείᾳ τοῦ ἠσφαλισμένου, δὲν ἔχει λόγον ἐφαρμογῆς, ὅταν ἡ ἀνάγκη αὕτη δὲν παρουσιάζεται, οὔτε ὠφελεῖται ὁ ἠσφαλισμένος.

Ἄλλως, ἐν αὐτεπαγγέλτῳ δηλαδὴ ἐφαρμογῇ του, θὰ κατελήγομεν εἰς ἀποτελέσματα ἄντικρυς ἀντίθετα πρὸς τὸν δι' ὃν ἐθεσπίσθη σκοπὸν καὶ ξένα πρὸς πᾶσαν ἀσφαλιστικὴν δεοντολογίαν.

Ἠσφαλισμένος π.χ., ὑπαχθεὶς εἰς τὴν ἀσφάλισιν τοῦ Ταμείου Α' καὶ καλύψας τὰς ἀπαιτουμένας διὰ συνταξιοδότησιν λόγῳ γήρατος χρονικὰς προϋποθέσεις, ἐν συνεχείᾳ ὑπάγεται εἰς τὴν ἀσφάλισιν τοῦ Ταμείου Β', κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς ὁποίας ἐπέρχεται ἡ ἀσφαλιστικὴ περίπτωσις (ὅριον ἡλικίας εἰς ἀμφότερα τὰ Ταμεῖα τὸ αὐτό, π.χ. 65 ἔτη). Παρὰ τοῦ Ταμείου Β', συνυπολογίζοντος καὶ τὰ παρὰ τῷ Ταμείῳ Α' ἡμερομίσθια, δὲν δικαιοῦται συντάξεως, διότι δὲν πληροῦνται αἱ χρονικαὶ προϋποθέσεις. Παρὰ τῷ Ταμείῳ Α' ὅμως, συμφώνως πρὸς τὰ ὡς ἄνω δεδομένα τοῦ παραδείγματος, θεμελιοῦται δικαίωμα συντάξεως.

Ἐὰν τὸ Ταμεῖον Β' ἐφαρμόσῃ αὐτεπαγγέλτως ἐνταῦθα τὰς διατάξεις τοῦ ν.δ/γματος - τυγχάνει κατ' αὐτὸ ὁ τελευταῖος φορεὺς ὁ ἠσφαλισμένος δὲν θὰ τύχῃ συντάξεως.

Τοῦτο δὲν δύναται νὰ ὑποστηριχθῇ, ὅτι εἶναι ὀρθόν. Οὔτε εἶναι λογικὸν νόμος, θεσπισθεὶς ἐπ' ὠφελείᾳ τοῦ ἠσφαλισμένου, νὰ ἀποληξῃ εἰς βάρος του. Καὶ δὲν εὑρίσκεται κοινωνικῶς καὶ ἀσφαλιστικῶς ἡ περισσοτέρα ἐργασία - ἤτοι ἡ παρασχεθεῖσα ἐν τῇ ἀσφαλίσει τοῦ Ταμείου Β' μετὰ τὴν ἀπόκτησιν τῶν χρονικῶν προϋποθέσεων παρὰ τῷ Α' - νὰ ἀποβαίνῃ εἰς βάρος τοῦ ἠσφαλισμένου, καταλύουσα τὸ ἐπὶ τῇ βάσει ἄλλων διατάξεων θεμελιωθὲν παρ' ἄλλῳ Ταμείῳ δικαίωμά του, τὸ ὁποῖον ἄλλως, ἐὰν δὲν ἐλάμβανε χώραν ἡ ἐργασία αὕτη, θὰ παρέμενεν.

Δὲν νομίζομεν, ὅτι δύναται νὰ ὑπάρξῃ ἀντίθετος ἄποψις ἐπὶ τοῦ θέματος τούτου.

IV. Καὶ ἐκ τοῦ σκοποῦ ὅθεν τῶν σχετικῶν διατάξεων ἀγόμεθα εἰς τὴν μὴ ὑποχρεωτικότητα αὐτῶν. ('Υπὸ τοῦ ν.δ. 4202)1961 ἐπεδιώχθη τὸ πρῶτον καὶ ἡ ἐπιβάρυνσις πάντων τῶν Ὀργανισμῶν, εἰς οὓς διαδοχικῶς ὑπήχθη τις μὲ τμῆμα τῆς καταβαλλομένης ὑπὸ τοῦ ἀπονέμοντος συντάξεως, ἤτοι ἡ κατανομὴ τῶν βαρῶν. Πλὴν ὁ σκοπὸς οὗτος, δευτερεύων καὶ ἐξαρτώμενος ἀπὸ τὸν ὡς ἄνω περιγραφέντα πρῶτον, ἐφαρμοζόμενος δὲ διὰ τὴν γενικότητα τῆς ρυθμίσεως καὶ ἐπὶ ἐργατικῶν ἀτυχημάτων (ἄρθρον 6 ν.δ)τος), καθορίζει σχέσεις μεταξὺ Ταμείων καὶ δὲν ἐνδιαφέρει τὸν ἠσφαλισμένον καὶ τὸ ἐν τῷ παρόντι θέμα.

V. Τὸ κυριώτερον, καὶ τὸ μοναδικὸν μᾶλλον, ἀντίθετον ἐπιχείρημα εἶναι, ὅτι ἐν μὴ παραδοχῇ τοῦ «ὑποχρεωτικοῦ» τῶν διατάξεων τοῦ ν.δ. 4202)1961 θὰ κατελήγομεν εἰς ὑπερασφάλισιν, ἥτις κατὰ γενικὴν ἐν τῷ κοινωνικῷ ἀσφαλιστικῷ δικαίῳ ἀρχὴν δὲν τυγχάνει ἐπιτρεπτή.

Ὡς ὑπερασφάλισις προφανῶς ἐννοεῖται τὸ νὰ μὴ λαμβάνῃ τις ἐν συντάξει διατελῶν πλείονα τῶν ὅσων ὁ μισθωτὸς κλπ. ἐλάμβανεν.

Καὶ ἐν συνεχείᾳ θεωρεῖται, ὅτι, ὅταν ὁ ἐν διαδοχικῇ ἀσφαλίσει διατηρῇ δημιουργηθέντα αὐτοτελῆ δικαιώματα ἐναντι φορέως ἢ φορέων τινῶν, δυνατὸν τελικῶς νὰ δικαιωθῇ καὶ λάβῃ σύνταξιν ἐκ πλειόνων τοῦ ἑνὸς Ταμείων καὶ τότε εὐκολώτερον θὰ παρουσιασθῇ τὸ ὡς ἄνω φαινόμενον τῆς ὑπερασφαλίσεως, ἤτοι τὸ ἄθροισμα τῶν πλειόνων τῆς μιᾶς συντάξεως νὰ ὑπερβαίνῃ τὰς ἐν ἐνεργείᾳ ἀπολαυὰς τοῦ ἠσφαλι-

σμένου.

Έπί τοῦ ἐπιχειρήματος τούτου παρατηροῦμεν τά ἑξῆς:

VI. Ἐν τῇ ἐπιστήμῃ σφοδροί ἔχουσιν ἀναφανῆ πολέμιοι τῆς μεθόδου ἑρμηνείας τῶν νόμων ἡ πληρώσεως τῶν κενῶν τοῦ δικαίου διά τῶν καλουμένων γενικῶν ἀρχῶν τοῦ δικαίου, ἰδίᾳ ὅταν αὗται δέν ἀποτελοῦσι σαφῆ καί συγκεκριμένην ρητήν διάταξιν, ἀλλά προκύπτουσιν ἐπαγωγικῶς διά συνθέσεως πολλῶν διατάξεων ἐγκατεσπαρμένων εἰς πολλά τοῦ δικαίου κείμενα.

Ὁπωσδήποτε καί ἀνεξαρτήτως τῆς θεωρητικῆς θεμελιώσεως τῆς ὡς ἄνω ἀπόψεως ἐρωτᾶται: Ἐκ ποίων συγκεκριμένως διατάξεων ἐξάγεται ἡ ὡς ἄνω ἀρχή τῆς ὑπερασφαλίσεως;

Ἐν τῷ ἀ.ν. 1846/1951 δέν ὑπῆρχε σχετική διάταξις.

Τό ν.δ. 4104/1960 προσέθεσε, διά τροποποιήσεως τοῦ ἄρθρου 29 § 11 τοῦ ἀ.ν. 1846/1951, διάταξιν περί ὑπερασφαλίσεως.

Ἀλλ' ἰσχυούσης τῆς διατάξεως ταύτης οὐδόλως ἦτο ἀναγκαῖον νά ἀποκλεισθῇ ἡ διατήρησις αὐτοτελοῦς δικαιώματος ἐν διαδοχικῇ ἀσφαλίσει. Ἀντιθέτως, δοθέντος ὅτι ἦτο βέβαιον, ὅτι εἰς τι σημεῖον τῆς πορείας θά περιεκόπτετο ἡ πλεονάζουσα ἀπό τάς ἀπολαυάς σύνταξις - ἐάν ὑπῆρχε τοιαύτη - ἡ ἑρμηνεία περί μή «ὑποχρεωτικότητος» τῶν διατάξεων τοῦ ν.δ. 4202/1961 θά ἐχώρει ἐν πλήρει ἀσφαλείᾳ καί ἡρεμίᾳ καί ἡ λόγῳ αὐτοτελοῦς δικαιώματος σύνταξις θά ἀπενέμετο.

Ὕδη διά τοῦ νόμου 4476/31.5.1965, ἄρθρον 12 § 2, ἀντικατεστάθη ἡ παράγραφος 11 τοῦ ἄρθρου 29 τοῦ ἀ.ν. 1846/1951 - ὡς ἴσχυε μέχρι 31.5.1965 - ἐν δέ τῇ νέᾳ διατάξει δέν συμπεριλαμβάνεται ἡ τοιαύτη περί ὑπερασφαλίσεως.

Οὕτω διά τῆς ὡς ἄνω διατάξεως, ἥτις δέον νά ληφθῇ ἰδιαιτέρως ὑπ' ὄψιν ὡς ἀντικατοπτρίζουσα τό ἐντελῶς νέον πνεῦμα τοῦ νομοθέτου, ἡ περί ὑπερασφαλίσεως διαταξις ἀπηλείφθη.

Βεβαίως ἡ διάταξις αὕτη ἀφορᾷ τόν συνταξιοῦχον τοῦ Ι.Κ.Α. ἀπωσδήποτε πάντως τό Ι.Κ.Α. καταλαμβάνει μέγιστον χῶρον ἐν τῇ ἑλληνικῇ κοινωνικῇ ἀσφαλίσει.

VII. Ἐγκαταλείποντες τήν διά τοῦ ἀνωτέρω τρόπου περαιτέρω ἀντίκρουσιν τῆς ἀρχῆς τῆς ὑπερασφαλίσεως προσθέτομεν τό ἑξῆς κατ' αὐτῆς ἐπιχείρημα, ἐξαγόμενον ἐξ αὐτοῦ τοῦ κειμένου τοῦ ν.δ. 4202/1961 καί δή ἐκ τῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρου 8 § 1.

Τό ἐπιχείρημα τοῦτο εἶναι ταυτοχρόνως καί θετικόν ἐπιχείρημα ὑπέρ τῆς ἐν τῷ παρόντι ἀπόψεως διά τό ἐπίμαχον θέμα.

Ἡ περί ἧς ὁ λόγος διάταξις λέγει «χρόνος ἀσφαλίσεως, ὅστις ἀποτέλεσε προϋπόθεσιν χορηγηθείσης καί λαμβανομένης συντάξεως, δέν λαμβάνεται ὑπ' ὄψιν διά τήν ἐφαρμογήν τοῦ παρόντος».

Ὁ νομοθέτης ἀντιμετώπισε ἐνταῦθα τήν λίαν συνήθη ἐν τῇ πράξει περίπτωσιν, καθ' ἣν ὁ ἀσφαλισμένος εἷς τι Ταμεῖον - πάντοτε σχεδόν Ταμεῖον ἐπιχειρήσεως ἢ ὡρισμένου ἐπαγγέλματος - ἀποχωρεῖ ἐκ τῆς ἐπιχειρήσεως ἢ ἐπαγγέλματος καί λαμβάνων σύνταξιν ἐκ ταύτου Ταμείου, καταβαλλομένην αὐτῷ συνεχῶς, ἐξακολουθεῖ μεταγενεστέρως ἐργαζόμενος κλπ., ἐκ τῆς τοιαύτης δέ μεταουνταξιοδοτικῆς οὕτως εἰπεῖν ἀπασχολήσεώς του ὑπάγεται εἰς τήν ἀσφάλισιν ἑτέρου ἢ ἑτέρων Ἀσφαλιστικῶν Ὀργανισμῶν.

Εἰς τήν περίπτωσιν ταύτην ὁ νομοθέτης καθορίζει διά τῆς προπαρατεθείσης διατάξεως ὅτι ὁ χρόνος ἀσφαλίσεως, δι' ὃν ἔλαβε καί λαμβάνει συνταξιν ἐκ τοῦ πρώτου Ταμείου - δέν συμβαίνει πάντοτε νά εἶναι καί τό πρῶτον - δέν λαμβάνεται ὑπ' ὄψιν κατά τήν κρίσιν τοῦ δικαιώματος του διά νέαν σύνταξιν, βάσει τῶν διατάξεων περί διαδοχικῆς ἀσφαλίσεως.

Ἐκ τῆς διατάξεως ταύτης σαφῶς προκύπτει, ὅτι ὁ νομοθέτης ἐπιτρέπει ρητῶς εἰς τόν διαδοχικῶς ὑπαχθέντα εἰς τήν ἀσφάλισιν πολλῶν Ὀργανισμῶν, ὅπως ἀποκτήσῃ καί διατηρήσῃ αὐτοτελές δικαίωμα συντάξεως ἔναντι Ταμείου τινός.

Ἐάν ἐπέλθῃ τό ἀντίθετον, ἦτοι ὅπως διά τήν διαδοχικήν ἀσφάλισιν ἀπονέμεται καί καταβάλλεται μόνον μία σύνταξις, θά διέκοπτεν ἀπό τινος σημείου καί ἐφεξῆς τήν καταβαλλομένην σύνταξιν.

Τοῦτο μή ὁρίσας, εἶναι φανερόν, ὅτι ἐπιτρέπει τήν διατήρησιν αὐτοτελῶς κτηθέντος δικαιώματος.

Ὡς εἶναι δέ ἐπίσης φανερόν, οὐδεμίαν σημασίαν ἔχει σχετικῶς τό ἐάν τό ὡς ἄνω δικαίωμα ἀσκηθῇ κατά τήν ἀρχήν ἢ τό τέλος τῆς ἀσφαλιστικῆς ζωῆς τοῦ ἠσφαλισμένου.

Οὔτε δύναται νά ἀντιλεχθῇ ἐνταῦθα, ὅτι ὁ νομοθέτης διατηρεῖ τήν πρώτην σύνταξιν, διότι θεωρεῖ τήν ὡς πρός αὐτήν δημιουργηθεῖσαν κατάστασιν ἀπολιθωμένην πλέον καί ἀπονεκρωθέντα συνεπῶς τά ὑπ' αὐτήν ἡμερομίσθια.

Διότι, ἐάν ἔστω καί ὀλίγας ἡμέρας πρό τῆς ἀπονομῆς τῆς δευτέρας συντάξεως διακοπῇ ἡ πρώτη σύνταξις, τότε τά ἐφ' ὧν ἐστηρίχθη ἡμερομίσθια θά χρησιμοποιηθοῦν πλήρως ὡς τοῦτο προκύπτει ἐκ τῆς προμνησθείσης διατάξεως - κατά τήν νέαν ἀπονομήν.

Τοῦτο προφανῶς δέν θά συνέβαινεν, ἐάν ἐ-

ΓΝΩΜΟΔΟΤΗΣΕΙΣ ΝΟΜΙΚΟΥ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΥ ΤΟΥ ΚΡΑΤΟΥΣ

ΛΟΓΑΡΙΑΣΜΟΣ ΑΔΕΙΩΝ ΦΟΡΤΟΕΚΦΟΡΤΩΤΩΝ

Περίληψις ἐρωτήματος (Υπουργείου Ἐργασίας): Ἐὰν ὑποχρεοῦται ὁ Ο.Τ.Ε. εἰς καταβολὴν τῶν δυνάμει τῶν Β.Δ. 815)1962 καὶ 625)1964 τεθεσπισμένων ὑπὲρ τοῦ Λογαριασμοῦ Ἀδειῶν Φορτοεκφορτωτῶν πόρων, ἐφ' ὅσον διὰ τὰς φορτοεκφορτώσεις ὑλικῶν κλπ. αὐτοῦ χρησιμοποιεῖ ἐργάτας φορτοεκφορτωτάς.

Νομικοῦ Συμβουλίου Κράτους, Τμ. Γ'
Γνωμοδότησις 509)1965

Προεδρεύων ὁ Νομικὸς Σύμβουλος κ. *Κ. Ρουμπάνης*

Εἰσηγητὴς ὁ Νομικὸς Σύμβουλος κ. *Ἀθ. Τσαρᾶς*

Λοιπὰ μέλη: Οἱ κ.κ. Α. Μαλαγαρδῆς, Π. Σοφιανόπουλος, Κ. Κωνσταντινίδης, Νομικοὶ Σύμβουλοι, Π. Κορδογιαννόπουλος, Δ. Διακατᾶς, Ι. Ματαράγκας, Κ. Διαλεκτός, Πάρεδροι

Ἐπὶ τοῦ πρόσθεν ἐρωτήματος τὸ Νομικὸν Συμβούλιον ἐγνωμοδότησεν ὡς ἀκολούθως:

I. Διὰ τοῦ β. δ)τος 815)1962 ἐκδοθέντος βάσει τῶν διατάξεων γενικῶς τοῦ ἀ.ν. 539)1945, ν. 2855)1954 καὶ ν. δ. 3755)1957, συνεστήθη παρὰ τῇ Ἐργατικῇ Ἑστίᾳ Εἰδικὸς Λογαριασμὸς χορηγήσεως κατ' ἔτος ἀδειῶν μετ' ἀποδοχῶν εἰς τοὺς ἐργάτας φορτοεκφορτωτὰς τῶν λιμένων καὶ πόλεων τῆς χώρας, εἰς οὓς συνεστήθησαν καὶ λειτουργοῦν Κεφάλαιο Ἀποζημιώσεως Φορτοεκφορτωτῶν (Κ.Α.Φ.). Διὰ τοῦ ἄρθρου 4 αὐτοῦ ὁρίζονται οἱ πόροι τοῦ Λογαριασμοῦ, συνιστάμενοι, ἐκτὸς τῶν ἄλλων, εἰς «ποσοστὸν 4ο)ο ἐπὶ τῶν ἑκάστοτε καταβαλλομένων νομίμων φορτοεκφορτωτικῶν δικαιωμάτων τῶν ἐργατῶν φορτοεκφορτωτῶν λιμένων, ξηρᾶς καὶ Κομμ-

---

Θεωρεῖτο ἐξηντλημένα πλέον λόγῳ τῆς ἐπὶ μακρὸν χορηγάσης καταβολῆς ἐξ αὐτῶν συντάξεις.

VIII. Ἐκ πάντων τῶν ἀνωτέρω προκύπτει ἀναμφιβόλως, ὅτι δὲν τυγχάνει ὑποχρεωτικὴ ἡ ἐφαρμογὴ τῶν διατάξεων τοῦ ν.δ. 4202)1961.

Ἡ ὡς ἄνω θέσις εἶναι σύμφωνος πρὸς τὰς ἀπόψεις τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας (Ἐγκύκλιοί του 20)1962 Κεφάλαιον Α' § 6, ἡμετέρα 20)1962, ἐπίσης ἀπόφασις 18836)1107)22.5.1964, ἡμετέρα ἐγκύκλιος 172)1964) *(Ἐγκύκλ. ὑπ' ἀριθ. 199) 1965 Διοικήσεως τοῦ Ι.Κ.Α.).*

ατικῆς Ὑπηρεσίας, ὅπου λειτουργοῦν Κ.Α.Φ.. Τὸ ποσοστὸν τοῦτο ἀποτελεῖ ἐπαύξησιν τοῦ τιμολογίου ἀμοιβῆς τῶν ἐν λόγῳ ἐργατῶν, ἐνσωματουμένην μὲ αὐτό, καὶ βαρύνει τὸν οἱονδήποτε ὑπόχρεον πρὸς καταβολὴν τῶν φορτοεκφορτωτικῶν δικαιωμάτων, ἀνεξαρτήτως τῆς ἰδιότητος αὐτοῦ (φορτωτής, παραλήπτης - πράκτωρ - πλοιοκτήτης κλπ.)». Περαιτέρω εἰς τὸ ἄρθρον 11 ὁρίζεται, ὅτι αἱ παραβάσεις τῶν ὁρισμῶν τοῦ β.δ)τος ἐκδικάζονται κατὰ τὰς διατάξεις τῆς παραγράφου 7 ἄρθρου δ ἀ. ν. 539)1945.

Διὰ τοῦ β.δ. 625)1964, ἐκδοθέντος βάσει τῶν αὐτῶν γενικῶν ὡς ἄνω ἐξουσιοδοτήσεων, ἀλλὰ καὶ εἰδικώτερον τῆς ἐν ἄρθρῳ 1 § 1 ἀ.ν. 539)1945, ἐν συνδυασμῷ πρὸς τὴν ὑπ' ἀριθ. 10)1964 ἀπόφασιν τοῦ Δ.Δ.Δ.Α. Ἀθηνῶν περὶ καθιερώσεως ἐπιδόματος ἀδείας εἰς τοὺς ἰδιωτικοὺς ὑπαλλήλους ἁπάσης τῆς χώρας, περιεχομένης τοιαύτης, τὸ μὲν ὁ σκοπὸς τοῦ Λογαριασμοῦ ηὐρύνθη διὰ καθορισμοῦ ὅτι εἰς τὰς κατ' ἔτος ἀποδοχὰς ἀδείας περιλαμβάνεται ἐφεξῆς καὶ τὸ εἰς τοὺς λοιποὺς μισθωτοὺς χορηγηθὲν ἐπίδομα ἀδείας (ἄρθρον 2), τὸ δὲ ηὐξήθη (ἀναγκαίως) τὸ ποσοστὸν ἀπὸ 4ο)ο εἰς 8ο)ο ἐπὶ τῶν ἑκάστοτε νομίμως καθωρισμένων τιμολογίων ἀμοιβῆς τῶν περὶ ὧν ἡ πρόβλεψις ἐργαζομένων, βαρῦνον τὸν οἱονδήποτε ὑπόχρεον πρὸς καταβολὴν τῶν ἀμοιβῶν αὐτῶν, ἀσχέτως ἰδιότητος (φορτωτοῦ, παραλήπτου, πράκτορος, πλοιοκτήτου κτλ.) καὶ ἂν ἔτι οὗτος ἀπολαμβάνῃ φορολογικῶν ἀτελειῶν, ἄνευ περαιτέρω ἐπιβαρύνσεως τοῦ ποσοστοῦ τούτου μὲ τὰς ἀναλογούσας ὑπὲρ Ι.Κ.Α. καὶ Κ.Α.Φ. ἐργοδοτικὰς εἰσφοράς, αἵτινες, ὑπολογισθεῖσαι, περιλαμβάνονται εἰς αὐτὸ καὶ βαρύνουν τὸν Λογαριασμὸν (ἄρθρον 4). Εἰς τὴν τελευταίαν ταύτην διάταξιν, περιέχουσαν τὸ ἄνω κείμενον τῆς κατ' ἀντικατάστασιν νέας διατάξεως τοῦ ἄρθρου 4 β.δ. 815)1962, δὲν ἐπαναλαμβάνεται ἡ περικοπὴ τῆς παλαιᾶς, ἡ διευκρινιστικὴ τῆς ἐννοίας τῆς ἐπαυξήσεως διὰ τοῦ ποσοστοῦ 4ο)ο, νῦν 8ο)ο, τοῦ τιμολογίου ἀμοιβῆς.

II. Κατὰ τὸ ἄρθρον 655 Α.Κ. ὁ μισθός, ἐκτὸς ἐναντίας συμφωνίας ἢ συνηθείας, καταβάλλεται μετὰ τὴν παροχὴν τῆς ἐργασίας κτλ., καθιερουμένης δι' αὐτοῦ τῆς βασικῆς ἀρχῆς τοῦ δικαίου τῆς μισθώσεως ἐργασίας, καθ' ἣν ὁ μισθὸς καταβάλλεται μόνον διὰ πράγματι παρα-

σχεθεῖσαν ἐργασίαν (*Καποδίστριας* ΈρμΑ.Κ. 653, ἀριθ. 6, 655, ἀριθ. 3). Παρὰ τὸν κανόνα ὁ ἐργοδότης ὀφείλει ἐξαιρετικῶς τὸν μισθόν, μολονότι δὲν λαμβάνει ἐργασίαν, ἐκτὸς τῶν ἄλλων ἐν τῷ νόμῳ περιπτώσεων, καὶ κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς ἀδείας ἀναψυχῆς τοῦ ἐργαζομένου, κατ' ἐφαρμογὴν τῶν ἄρθρων 666, 667 Α.Κ. καὶ τῶν διατάξεων τοῦ ἀ.ν. 539)1945.

Ἐξ ἄλλου εἰς τὴν ἔννοιαν τοῦ νομίμου μισθοῦ περιλαμβάνονται καὶ τὰ δι' ὑποχρεωτικῶν κανόνων δικαίου καθοριζόμενα πρόσθετα ἐπιδόματα (*Καποδίστριας*, ΈρμΑΚ 653, ἀριθ. 28, 93 - 98. *Καυκᾶς*, Ἐνοχικὸν Δίκαιον, 3η ἔκδοσις, Α', σελ. 503).

ΙΙΙ. Ἐκ τῶν ἀνωτέρω καθίσταται δῆλον, ὅτι τὸ ποσοστὸν τοῦτο ἀντιπροσωπεύει πράγματι τὴν ὀφειλομένην παρὰ τῶν ἀλληλοδιαδόχων, μὴ σταθερῶν καὶ προσκαίρων ἐργοδοτῶν, ἀναλογίαν τῆς ἀντιμισθίας τῶν φορτοεκφορτωτῶν διὰ τὰς ἡμέρας ἀδείας ἀναψυχῆς αὐτῶν, καὶ τὴν ἀναλογίαν τοῦ ἐπιδόματος ἀδείας, αἵτινες (ἀντιμισθία καὶ ἐπίδομα) διέρρεον, ὡς ἐκ τῆς φύσεως τῆς ἐργασίας καὶ τοῦ χρόνου πληρωμῆς τῆς ἀμοιβῆς των, ἀπὸ τοὺς δικαιούχους ἐπ' ὠφελείᾳ τῶν χρησιμοποιούντων τὴν ἐργασίαν τρίτων, κατ' ἀπόκλισιν τῶν κοινῶς κρατούντων διὰ τοὺς παρὰ σταθερῷ ἐργοδότῃ ἐργαζομένους καὶ μὴ ἀμειβομένους ἐπὶ τιμολογίῳ. Ἡ προφανὴς καὶ ἀνάντιρρητος ἔννοια αὐτὴ τοῦ ἐξυπηρετοῦντος τὸν Λογαριασμὸν ποσοστοῦ ἐπὶ τῶν καταβαλλομένων φορτοεκφορτωτικῶν δικαιωμάτων δὲν ἀλλοιοῦται: α) ἐκ τῆς ἐπαναλήψεως εἰς τὴν νέαν διατύπωσιν τοῦ ἄρθρου 4 β.δ. 815)1962 τῆς διευκρινιστικῆς τῆς ἐννοίας τοῦ ἐπιβαλλομένου ποσοστοῦ ὡς ἐπαυξήματος τοῦ τιμολογίου ἀμοιβῆς σχετικῆς περικοπῆς, διότι διὰ τῆς μὴ ἐπαναλήψεως τῆς περικοπῆς, οὔσης ἁπλῶς διευκρινιστικῆς, δὲν δηλοῦται κατ' οὐδένα τρόπον πρόθεσις ἀλλοιώσεως, ἀδυνάτου ἄλλωστε, τῆς φύσεως τοῦ καθιερουμένου πόρου τοῦ Λογαριασμοῦ. β) Ἐκ τῆς ἀναφορᾶς, κατὰ τὴν νέαν διατύπωσιν τῆς αὐτῆς διατάξεως, εἰς τοὺς ὑποχρέους διὰ τὴν καταβολὴν τῶν ἀμοιβῶν αὐτῶν ἀνεξαρτήτως φορολογικῶν των ἀτελειῶν ἢ μή, διότι ἡ ἄστοχος αὕτη ἀναφορὰ δὲν μεταβάλλει τὸν χαρακτῆρα τοῦ πόρου, ὅστις οὔτε χαρακτῆρα ἀσφαλιστικῆς εἰσφορᾶς φέρει, οὔτε ἀποτελεῖ φορολογικὸν βάρος καὶ δὴ ὑπὲρ τρίτου διὰ τὸν ὑπόχρεον.

ΙΥ. Ὁ Ο.Τ.Ε., ἀμφισβητῶν τὴν ὑποχρέωσίν σὺν τοῦ ὅπως καταβάλῃ τὸ ἄνω ποσοστὸν ὑπὲρ τοῦ Λογαριασμοῦ, ὅταν χρησιμοποιῇ φορτοεκφορτωτὰς τῶν λιμένων κλπ., ἐπικαλεῖται τὰς διατάξεις περὶ προνομίων καὶ ἀτελειῶν καὶ περὶ μισθολογικῶν καὶ ἐργατικῶν θεμάτων τοῦ ἄρθρου 11 § 4 (ὡς ἡρμηνεύθη ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 7 ἀ.ν. 1944)1951 Α' 267) καὶ παραγράφου 7 καὶ τοῦ ἄρθρου 13 (ὡς ἡρμηνεύθη ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 7 § 3 ἀ.ν. 1944)1951) ν.δ. 1049)1949, καθ' ἃς ἀφ' ἑνὸς μὲν καθιεροῦται ὑπὲρ αὐτοῦ, ὡς ἐπιχειρήσεως κοινῆς ὠφελείας μὲ ἀποκλειστικὸν μέτοχον τὸ Κράτος, φορολογικὴ καὶ δασμολογικὴ ἀπαλλαγή, ἀφ' ἑτέρου δὲ ἀποκλείεται ἡ ἐπ' αὐτοῦ ἐφαρμογὴ πάσης φύσεως διατάξεων: α) περὶ ὑποχρεωτικῆς προσλήψεως προσωπικοῦ, β) περὶ παρεμβάσεως τοῦ Ταμείου Ἀνεργίας ἢ οἱουδήποτε ἄλλου κρατικοῦ ὀργάνου ἢ τρίτου εἰς τὴν διαδικασίαν προσλήψεως ἢ ἀπολύσεως προσωπικοῦ καὶ γ) ἐπιβαλλουσῶν εἰς τὰς ἐπιχειρήσεις συνδρομὴν ἢ ἐνίσχυσιν ὑπὲρ τοῦ Ταμείου Ἀνεργίας ἢ παντὸς τρίτου καὶ εἰδικώτερον διὰ καταβολῆς ποσοστοῦ ἐπὶ τῶν μισθολογίων τοῦ Ο.Τ.Ε., ἀπαλλασσομένου εἰδικώτερον πάσης εἰσφορᾶς εἰς τὸ Ι.Κ.Α. εἰς ὑποκατάστασιν τοῦ διαλυθέντος Ταμείου Ἀνεργίας (εἰσφορὰ ἐργοδότου Κλάδου Α').

Ὡς ὅμως ἐκ τοῦ περιεχομένου αὐτῶν δείκνυται, αἱ διατάξεις αὗται δὲν ἔχουν σχέσιν μὲ τὸ ρυθμιζόμενον ὑπὸ τῶν β.δ. 815)1962 καὶ 625)1964 θέμα. Ἡ καθιερουμένη ἀπαλλαγὴ ὁρᾶ τὰς ἐπιβαρύνσεις, ὑφισταμένας ἢ καὶ μελλούσας, τὰς ἀποβλεπούσας εἰς συνδρομὴν ἢ ἐνίσχυσιν ὑπὲρ τοῦ Ταμείου Ἀνεργίας ἢ παντὸς τρίτου, καὶ δὴ διὰ καταβολῆς ποσοστοῦ ἐπὶ τῶν μισθολογίων τοῦ προσωπικοῦ του, ὡς εἶναι αἱ ἐξετασθεῖσαι ὑπὸ τῆς νομολογίας περιπτώσεις τῶν εἰσφορῶν ὑπὲρ τοῦ Τ.Σ.Α.Υ. διὰ τὴν μισθοδοσίαν ὑγειονομικῶν τοῦ Ο.Τ.Ε. (Α.Π. 29/1956, ΕΕΝ 23, σελ. 368), ὑπὲρ τοῦ Ταμείου Ἀνεργίας, τοῦ Ὀργανισμοῦ Ἀπασχολήσεως καὶ Ἀσφαλίσεως Ἀνεργίας καὶ τοῦ παρὰ τῷ τελευταίῳ τούτῳ λειτουργοῦντος Διανεμητικοῦ Λογαριασμοῦ Οἰκογενειακῶν Ἐπιδομάτων Μισθωτῶν (Α.Π. 537) 1956, ΝοΒ 5, σελ. 186, 500)1959, ΝοΒ 8, σελ. 243, 4)1963, ΝοΒ 11, σελ. 577). Ἡ ἀπαλλαγὴ αὕτη δὲν δύναται νὰ νοηθῇ, ὅτι ἐπεκτείνεται καὶ εἰς περιπτώσεις, ἔνθα ὁ καθιερούμενος πόρος, συνιστάμενος εἰς ποσοστὸν ἐπὶ τῶν καταβαλλομένων διὰ τιμολογίου ἀμοιβῶν δικαιωμάτων εἰς τοὺς χρησιμοποιουμένους ὑπὸ τοῦ Ο.Τ.Ε. φορτοεκφορτωτάς, καὶ ἐνσωματούμενος μὲ τὸ τιμολόγιον τοῦτο, ἀντιπροσωπεύει ἀναλογίαν ὀφειλομένων ἀμοιβῶν ἐργασίας, καλυπτουσῶν τὰς κατὰ νόμον ἀμειβομένας ἡμέρας ἀδείας ἀναψυχῆς τοῦ ἐργαζομένου καὶ τὸ προβλεπόμενον σχετικὸν ἐπίδομα ἀδείας καὶ δὲν συνιστᾷ ἐπιβάρυνσιν τοῦ μισθολογίου τοῦ προσωπικοῦ τοῦ Ο.Τ.Ε. (οἷον δὲν εἶναι πάντως τὸ τιμολόγιον ἀμοιβῆς τῶν φορτοεκφορτωτῶν) ὑπὲρ ἀσφαλιστικῶν ἢ κοινωνικῶν σκοπῶν, ἐξυπηρετουμένων ὑπὸ τοῦ Ταμείου Ἀνεργίας κλπ.

V. Κατὰ ταῦτα εἰς τὸ ἐρώτημα πρόσκειται καταφατικὴ ἀπάντησις.

ΣΤΟΙΧΕΙΑ ΕΡΓΑΤΙΚΟΥ ΔΙΚΑΙΟΥ

ΕΡΜΗΝΕΙΑ ΣΥΛΛΟΓΙΚΩΝ ΣΥΜΒΑΣΕΩΝ ΥΠΟ ΤΩΝ ΔΙΑΙΤΗΤΙΚΩΝ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΩΝ

Ὑπὸ τῆς Συντάξεως

Κατὰ τὸ ἄρθρον 15 § 2 ἐδάφ. β' τοῦ νόμου 3239)1955 «περὶ τρόπου ρυθμίσεως τῶν συλλογικῶν διαφορῶν ἐργασίας», ὡς ἐτροποποιήθη διὰ τοῦ ἄρθρου 10 § 7 τοῦ ν.δ. 3755)1957 (ΕΕΔ 17, 207 ἐπ., ἔνθα κωδικοποίησις τῶν ἰσχυουσῶν διατάξεων), τὰ διοικητικὰ διαιτητικὰ δικαστήρια (πρωτοβάθμια καὶ δευτεροβάθμια) ὁποτεδήποτε δύνανται νὰ ἐπιλαμβάνωνται παραπεμπομένης αὐτοῖς ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας, ἄνευ τηρήσεως τῆς διὰ τοῦ παρόντος νόμου καθοριζομένης διαδικασίας παραπομπῆς, διενέξεως, ἀφορώσης εἰς ἑρμηνείαν ὑφισταμένων ὅρων συλλογικῆς συμβάσεως ἢ ἀποφάσεως διαιτησίας (ἢ ὑπουργικῶν ἀποφάσεων).

Ἡ διάταξις αὕτη, κατὰ τὴν ὁμόφωνον γνώμην τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας καὶ τοῦ Ἀρείου Πάγου (Σ.Ε. 1813)1956, ΕΕΔ 15, 1331, Σ.Ε. 1814)1956, ΕΕΔ 15, 1334, Α.Π. 303)1956, ΕΕΔ 15, 670, Α.Π. 538)1956, ΕΕΔ 16, 29), ἔχει κριθῆ, ὅτι δὲν προσκρούει εἰς τὰς ὑπὸ τῶν ἄρθρων 28 καὶ 87 τοῦ Συντάγματος καθιερουμένας ἀρχάς. Διὰ τῆς αὐθεντικῆς ἑρμηνείας δὲν λύονται διαφοραί, ἀνήκουσαι εἰς τὴν ἁρμοδιότητα τῶν πολιτικῶν δικαστηρίων, ἀλλ' ἀποκαλύπτεται ἡ ἀληθὴς βούλησις τοῦ ἐκδόντος τὰς ἑρμηνευομένας ἀποφάσεις ὀργάνου, ἡ ἀρχικῶς κατὰ τρόπον ἀσαφῆ δηλωθεῖσα, τὸ δὲ ὅτι τὸ ἄρθρον 26 τοῦ Συντάγματος μόνον τῶν τυπικῶν νόμων τὴν αὐθεντικὴν ἑρμηνείαν ἐπιφυλάσσει εἰς τὴν νομοθετικὴν ἐξουσίαν καὶ συνεπῶς δὲν ἀπαγορεύει, ὅπως, ἀδείᾳ, ὡς ἐν προκειμένῳ, τοῦ κοινοῦ Νομοθέτου, αἱ διοικητικαὶ πράξεις, αἱ κατ' ἐξουσιοδότησιν νόμου θεσπίζουσαι ἀσαφεῖς κανόνας δικαίου, ἑρμηνεύωνται αὐθεντικῶς διὰ πράξεως ὁμοίου πρὸς τὴν ἑρμηνευομένην τύπου (Σ.Ε. 1814)1956, ἔνθ' ἀνωτ.).

Ἐξ ἄλλου ἡ διένεξις πρέπει νὰ ἀφορᾷ εἰς ἑρμηνείαν ὅρου, ἰσχύοντος δυνάμει τῆς συλλογικῆς συμβάσεως ἢ τῆς διαιτητικῆς ἀποφάσεως, εἰς τὴν ὁποίαν περιελήφθη, καὶ δὲν δύναται νὰ ἀφορᾷ εἰς ἑρμηνείαν ὅρου, ὅστις ἰσχύει εὐθέως ἐκ τοῦ νόμου ἐπὶ πάσης τοιαύτης ἀποφάσεως ἢ συλλογικῆς συμβάσεως, καὶ ὁ ὁποῖος, ὡς ὁριζόμενος ὑπὸ τοῦ νόμου, δὲν ἀποτελεῖ ὅρον τῆς συλλογικῆς συμβάσεως ἢ διαιτητικῆς ἀποφάσεως, ἀλλ' ὅρον τοῦ νόμου, ἡ ἑρμηνεία τοῦ ὁποίου, ἐν περιπτώσει διενέξεως περὶ τὴν ἔννοιαν αὐτοῦ, ἀνήκει εἰς τὴν ἀποκλειστικὴν ἁρμοδιότητα τῶν ἁρμοδίων διὰ τὴν ἐφαρμογὴν τοῦ νόμου Δικαστηρίων (Σ.Ε. 1248)1959, ΕΕΔ 18, 751, Σ.Ε. 577)1960, ΕΕΔ 19, 886).

Διένεξιν περὶ τὴν ἑρμηνείαν ὅρου συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας ἢ διαιτητικῆς ἀποφάσεως δὲν ἀποτελεῖ οἱεδήποτε ἀμφισβήτησις, ἥτις ἐγείρεται παρά τινος ἢ τινῶν ἐξ ἐκείνων, τοὺς ὁποίους ἀφορᾷ ἡ σύμβασις ἢ ἡ διαιτητικὴ ἀπόφασις, ἀλλ' ἡ συλλογικὴ διαφορὰ μεταξὺ τῶν ἐνδιαφερομένων ὀργανώσεων ἐργοδοτῶν καὶ μισθωτῶν, αἱ ὁποῖαι συνῆψαν τὴν συλλογικὴν σύμβασιν, ἢ ἐφ' ἧς ἐξεδόθη ἡ διαιτητικὴ ἀπόφασις, ἥτις συλλογικὴ διαφορὰ στρέφεται περὶ τὴν ἀληθῆ ἔννοιαν τοῦ ἀμφισβητουμένου ὅρου τῆς συλλογικῆς συμβάσεως ἢ διαιτητικῆς ἀποφάσεως (Σ.Ε. 1896)1960, ΕΕΔ 19, 1307).

Διὰ νὰ ἰσχύσῃ ἡ ἑρμηνευτικὴ ἀπόφασις τοῦ Διοικητικοῦ Διαιτητικοῦ Δικαστηρίου πρέπει νὰ κηρυχθῇ ἐκτελεστὴ ὑπὸ τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας, δημοσιευομένη εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως, ἐφ' ὅσον δὲ εἶναι ἑρμηνευτικὴ ἔχει ἀναδρομικὴν δύναμιν, θεωρουμένη σύγχρονος πρὸς τὴν δι' αὐτῆς ἑρμηνευομένην ἀπόφασιν καὶ ἐφαρμόζεται καὶ ὑπὸ τοῦ κατ' ἔφεσιν δικάζοντος Δικαστηρίου (Α.Π. 303)1956, ΕΕΔ 15, 670).

Ὁ Ὑπουργὸς ὅμως τῆς Ἐργασίας, κηρύσσων ἐκτελεστὴν τὴν ἀπόφασιν, κατ' ἄρθρον 14 τοῦ νόμου 3239)1955, ὀφείλει κατ' ἀρχὴν νὰ ἐλέγξῃ τὴν νομιμότητα αὐτῆς (Σ.Ε. 830)1957, ΕΕΔ 16, 612, ἔνθα σημειώσεις μτς. Σ.Ε. 1898)1960, ΕΕΔ 19, 1305, Σ.Ε. 2081)1963, ΕΕΔ 21, 1478), ὑφισταμένης ὅμως πάντοτε δικαιοδοσίας τῶν τακτικῶν Δικαστηρίων νὰ ἐλέγχουν τὴν νομιμότητα τῶν διοικητικῶν πράξεων, ὡς εἶναι αἱ πράξεις τῶν Διοικητικῶν Διαιτητικῶν Δικαστηρίων τοῦ νόμου 3239)1955 (συλλογικῶν ὀργάνων διοικήσεως) καὶ τοῦ κυροῦντος αὐτὰς Ὑπουργοῦ Ἐργασίας (Ἴδετε περίπτωσιν τῆς ἀνωτέρω σελ. 1239, δημοσιευομένης ὑπ' ἀριθ. 17011)1965 ἀποφάσεως τοῦ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν).

ΕΓΚΥΚΛΙΟΙ - ΕΓΓΡΑΦΑ ΑΡΧΩΝ - ΕΡΜΗΝΕΥΤΙΚΑ ΣΤΟΙΧΕΙΑ

ΩΡΑΙ ΕΡΓΑΣΙΑΣ

Ὧραι ἐργασίας προσωπικοῦ Κ.Τ.Ε.Λ. : Ἐπὶ σχετικῶν ἐγγράφων σας «περὶ τῶν ὡρῶν ἐργασίας τοῦ προσωπικοῦ κινήσεως τῶν ὑπεραστικῶν Κ.Τ.Ε.Λ. καὶ τῶν ἀστικῶν τοιούτων, εἰς ἃ ὁρίζεται ἁπλῆ φυλακή (βάρδια)», ἔχομεν τὴν τιμὴν νὰ γνωρίσωμεν τὰ κάτωθι :

I. Εἰς τὸ β.δ. 2)15.7.1956 (*) διὰ τὸ προσωπικὸν κινήσεως τῶν ὑπεραστικῶν Κ.Τ.Ε.Λ. καὶ τῶν ἀστικῶν τοιούτων, εἰς ἃ ὁρίσται ἁπλῆ φυλακή (βάρδια), ὁρίζεται :

α) Ἡ κανονικὴ ἐργασία, δι' ἑβδομαδιαίαν περίοδον ἐργασίας, 48ωρος.

β) Ἐπιτρέπεται πέραν τῆς 48ώρου κανονικῆς ἐργασίας, δι' ἑβδομαδιαίαν περίοδον ἐργασίας, ἡ ἐκτέλεσις ὑπερωριῶν, αἱ ὁποῖαι δὲν δύνανται νὰ ὑπερβοῦν τὰς 12 ὥρας ἐντὸς τῆς αὐτῆς περιόδου ἐργασίας.

γ) Ἐπιτρέπεται ἡ χορήγησις ἑνὸς ἢ δύο διαλειμμάτων ἡμερησίως καὶ ὑπὸ τὰς ἑξῆς προϋποθέσεις : αα) τὸ διάλειμμα δὲν δύναται νὰ εἶναι μικρότερον τῆς ὥρας, ββ) τὸ διάλειμμα δὲν δύναται νὰ λάβῃ χώραν πρὸ τῆς ἐκτελέσεως ὀκτὼ τοὐλαχιστον ὑπηρεσίας ἀπὸ τῆς ἐνάρξεως τῆς ἐργασίας, γγ) ὁ ἡμερήσιος χρόνος τοῦ ἑνὸς διαλείμματος ἢ κατὰ περίπτωσιν τῶν δύο διαλειμμάτων δὲν δύναται νὰ ὑπερβῇ τὰς 5 ὥρας ἐν συνόλῳ καὶ δδ) τὸ σύνολον τῶν ὡρῶν κανονικῆς ἐργασίας καὶ διαλειμμάτων (διορία), δι' ἑβδομαδιαίαν περίοδον ἐργασίας, δὲν δύναται νὰ ὑπερβοῦν τὰς 60 ὥρας.

δ) Ἡ διακοπὴ τῆς ἐργασίας εἰς τὴν ἕδραν τοῦ ὑπαλλήλου δὲν δύναται νὰ εἶναι κατωτέρα τῶν 10 ὡρῶν καὶ κατ' ἐξαίρεσιν ἅπαξ κατὰ περίοδον ἐργασίας μέχρις 8 ὡρῶν καὶ ἐκτὸς τῆς ἕδρας 8 ὡρῶν, ἐπιτρεπομένου εἰς ἐξαιρετικὰς περιπτώσεις τοῦ περιορισμοῦ τοῦ χρόνου τούτου.

ε) Ἐπιτρέπεται ἡ ἐκτέλεσις ὑπερωριῶν καὶ πέραν τῶν 12 ὡρῶν δι' ἑβδομαδιαίαν περίοδον ἐργασίας, εἰς ὅλως ἐξαιρετικὰς περιπτώσεις, ἀναφερομένας ἐν ἄρθρῳ 7 τοῦ β.δ. καὶ ὑπὸ τοὺς ἐν τούτῳ ὁριζομένους περιορισμούς.

II. Τὰ ὅρια ἐργασίας, κατὰ τὰς ἄνω διατάξεις, τοῦ προσωπικοῦ κινήσεως τῶν ὑπεραστικῶν Κ.Τ.Ε.Λ. καὶ τῶν ἀστικῶν τοιούτων, εἰς ἃ ὁρίσται ἁπλῆ φυλακή, ἔχουν ὡς ἑξῆς :

α) Ἡ ἀπασχόλησις δι' ἑβδομαδιαίαν περίοδον ἐργασίας δὲν δύναται νὰ ὑπερβῇ τὰς 78 ὥρας, ἤτοι διορία 66 ὥραι πλέον ὑπερωρίαι 12 ὥραι. Ὁἰκοθεν νοεῖται ὅτι :

αα) Εἰς περίπτωσιν χορηγήσεως διαλείμματος κατωτέρου τῆς ὥρας ταῦτο θεωρεῖται ὡς κανονικὴ ἐργασία.

ββ) Εἰς περίπτωσιν χορηγήσεως διαλείμματος πρὸ τῆς ἐκτελέσεως 3ώρου ὑπηρεσίας ἀπὸ τῆς ἐνάρξεως τῆς ἐργασίας, ὁ μέχρι τῆς συμπληρώσεως 3ώρου ἀπὸ τῆς ἐνάρξεως τῆς ἐργασίας χρόνος θεωρεῖται ὡς τοιοῦτος κανονικῆς ἐργασίας.

γγ) Εἰς περίπτωσιν χορηγήσεως πλειόνων τῶν δύο διαλειμμάτων ἡμερησίως ὁ πέραν τῶν δύο διαλειμμάτων χρόνος θεωρεῖται ὡς τοιοῦτος κανονικῆς ἐργασίας.

δδ) Εἰς περίπτωσιν χορηγήσεως ἑνὸς διαλείμματος ἀνωτέρου τῶν 5 ὡρῶν ἢ δύο διαλειμμάτων ἀνωτέρων ἐν συνόλῳ τῶν 5 ὡρῶν, ὁ πέραν τοῦ δωρου χρόνος θεωρεῖται ὡς χρόνος κανονικῆς ἐργασίας.

εε) Ἐν περιπτώσει χορηγήσεως ἐντὸς ἑβδομαδιαίας περιόδου ἐργασίας διαλειμμάτων, ἐστω καὶ μὴ ὑπερβαινόντων τὸ δωρον ἡμερησίως, τὸ σύνολον τῶν ὡρῶν, τῶν ὁποίων ὑπερβαίνει τὰς 18 ὥρας, αἱ ἐπὶ πλέον ὥραι θεωροῦνται ὡς τοιαῦται κανονικῆς ἐργασίας.

στ) Εἰς περίπτωσιν ἀπασχολήσεως πέραν τῶν 78 ὡρῶν, ἐχει ἐφαρμογὴν ἡ διάταξις τοῦ ἄρθρου 7 τοῦ β.δ.

2) Ἀπαγορεύεται ἡ ἀνάληψις ἐργασίας τὴν ἑπομένην ἡμέραν εἰς τὴν ἕδραν τοῦ ὑπαλλήλου πρὸ τῆς παρελεύσεως 10ώρου ἀπὸ τῆς λήξεως τῆς ἐργασίας ἡμέρας τινὸς καὶ κατ' ἐξαίρεσιν ἅπαξ κατὰ περίοδον ἐργασίας πρὸ τῆς παρελεύσεως 9ώρου καὶ ἐκτὸς τῆς ἕδρας πρὸ τῆς παρελεύσεως 8ώρου, εἰς ἐξαιρετικὰς δὲ περιπτώσεις, ἐκτὸς τῆς ἕδρας καὶ πρὸ τοῦ 8ώρου.

III. Πρὸς πλήρη κατατόπισιν ἐπὶ τῶν διατάξεων παραθέτομεν παράδειγμα, περιλαμβάνον ἀκραίας περιπτώσεις ἐργασίας καὶ ὑπερωριῶν, διαλειμμάτων καὶ συνολικῆς ἀπασχολήσεως δι' ἑβδομαδιαίαν περίοδον ἐργασίας (6 ἡμερῶν) ὁδηγοῦ ἢ εἰσπράκτορος.

Ἐργασία καὶ ὑπερωρίαι	Διαλείμματα	Συνολικὴ ἡμερησία ἀπασχόλησις εἰς ὥρας
	1η ἡμέρα	
0600 — 0900	0900 — 1130	
1130 — 1330	1330 — 1600	
1600 — 2200		
σύν.ὡρῶν 11	5	16
	2α ἡμέρα	
0800 — 1100	1100 — 1400	
1400 — 1800		
σύν.ὡρῶν 7	3	10
	3η ἡμέρα	
0900 — 1400	1400 — 1900	
1900 — 2400		
σύν.ὡρῶν 10	5	15

(*) ΕΕΔ 18, 854.

Έργασία και ὑπερωρίαι	Διαλείμματα	Συνολική ἡμερησία ἀπασχόλησις εἰς ὥρας
	4η ἡμέρα	
0600 — 1600		
σύν ὡρῶν 10	—	10
	5η ἡμέρα	
0600 — 1100	1100 — 1600	
1600 — 2400		
σύν.ὡρῶν 13	5	18
	6η ἡμέρα	
0800 — 1700		
σύν.ὡρῶν 9	—	9

Διερεύνησις στοιχείων παραδείγματος:

α) Ἡ ἡμερησία κανονικὴ ἐργασία δύναται νὰ εἶναι κατωτέρα ἢ ἀνωτέρα τοῦ 8ώρου, ὑπὸ τὸν ὅρον ὅτι δι' ἑβδομαδιαίαν περίοδον ἐργασίας δὲν δύναται νὰ ὑπερβῇ τὰς 48 ὥρας, καθ' ὅσον ἐν τῷ δ)τι δὲν ὁρίζεται χρόνος ἡμερησίας κανονικῆς ἐργασίας, ἀλλὰ τοιοῦτος δι' ἑβδομαδιαίαν περίοδον ἐργασίας.

β) Αἱ ὑπερωρίαι δύνανται νὰ κατανεμηθοῦν εἰς ἁπάσας τὰς ἡμέρας τῆς περιόδου ἐργασίας ἢ εἰς τινας ταύτων δύνανται νὰ εἶναι ἀνώτεραι αἱ ὧραι καὶ οὐχὶ τῶν 5 ὡρῶν ἡμερησίως, ὑπὸ τὸν ὅρον ὅτι δι' ἑβδομαδιαίαν περίοδον ἐργασίας δὲν δύνανται νὰ ὑπερβοῦν τὰς 12 ὥρας, καθ' ὅσον ἐν τῷ διατάγματι δὲν ὁρίζεται ὅριον, μέχρι τοῦ ὁποίου δύναται νὰ ἐκταθῇ ἡμερησίως ἡ ὑπερωριακὴ ἐργασία, ἀλλὰ τοιοῦτον κατὰ περίοδον ἐργασίας (διπλάσιον τῶν ἡμερῶν, ἃς περιλαμβάνει ἡ περίοδος ἐργασίας καὶ δι' ἑβδομαδιαίαν περίοδον (6 ἡμερῶν) 12 ὥρας).

γ) Τὰ διαλείμματα δύνανται νὰ κατανεμηθοῦν εἰς ἁπάσας τὰς ἡμέρας τῆς περιόδου ἐργασίας ἢ εἰς τινας τούτων, ὑπὸ τὴν προϋπόθεσιν ὅτι τὸ μοναδικὸν διάλειμμα, προκειμένου περὶ ἐκτελέσεως ἑνὸς ἡμερησίως, ἢ τὸ πρῶτον, προκειμένου περὶ ἐκτελέσεως δύο, ἐν οὐδεμιᾷ περιπτώσει δύναται νὰ λάβῃ χώραν πρὸ τῆς ἐκτελέσεως 3 ὡρῶν ὑπηρεσίας ἀπὸ τῆς ἐνάρξεως τῆς ἐργασίας, ὅτι τὸ διάλειμμα ἢ τὰ διαλείμματα δὲν θὰ εἶναι μικρότερα τῆς μιᾶς ὥρας καὶ ἀνώτερα τῶν 5 ὡρῶν ἐν συνόλῳ ἡμερησίως καὶ ὑπὸ τὸν ὅρον ὅτι δι' ἑβδομαδιαίαν περίοδον ἐργασίας δὲν δύνανται νὰ ὑπερβοῦν τὰς (διορία 66 ὥραι μεῖον κανονικὴ ἐργασία 48 ὥραι) 18 ὥρας, καθ' ὅσον ἐν τῷ διατάγματι ὁρίζονται τὰ κατώτερα καὶ ἀνώτερα ὅρια τῶν διαλειμμάτων, χωρὶς νὰ ὑφίσταται περιορισμὸς τῶν ἡμερῶν, ἐντὸς τῶν ὁποίων θὰ ἐκτελεσθοῦν ταῦτα εἰς ἑκάστην περίοδον ἐργασίας.

δ) Ἡ διακοπὴ κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ διατάγματος ἐν μὲν τῇ ἕδρᾳ ὁρίζεται 10ωρος καὶ κατ' ἐξαίρεσιν ἅπαξ κατὰ περίοδον ἐργασίας 6ωρος καὶ ἐκτὸς τῆς ἕδρας 8ωρος, ἐπιτρεπομένου καὶ περιορισμοῦ τοῦ τελευταίου τούτου χρόνου ὑπὸ ὡρισμένας προϋποθέσεις, οὕτω εἰς τὸ παράδειγμα:

Πρώτη πρὸς δευτέραν ἡμέραν ἐργασίας (λῆξις καὶ ἀνάληψις ὑπηρεσίας εἰς τὴν ἕδραν) ἀπὸ τῆς λήξεως τῆς ἐργασίας τῆς πρώτης ἡμέρας (2200) μέχρι τῆς ἐνάρξεως ταύτης τῆς δευτέρας (0800) μεσολαβεῖ τὸ κατὰ τὸ διάταγμα 10ωρον τῆς διακοπῆς.

Δευτέρα πρὸς τρίτην ἡμέραν ἐργασίας (λῆξις καὶ ἀνάληψις ὑπηρεσίας εἰς τὴν ἕδραν). Ἀπὸ τῆς λήξεως τῆς ἐργασίας τῆς δευτέρας ἡμέρας (1800) μέχρι τῆς ἐνάρξεως ταύτης τρίτης (0900) μεσολαβεῖ 15ωρος διακοπή, ἥτοι ἀνωτέρα τῆς ὑπὸ τοῦ διατάγματος ὁριζομένης.

Τρίτη πρὸς τετάρτην ἡμέραν ἐργασίας (λῆξις καὶ ἀνάληψις ὑπηρεσίας εἰς τὴν ἕδραν).

Ἀπὸ τῆς λήξεως τῆς ἐργασίας τῆς τρίτης ἡμέρας (2400) μέχρι τῆς ἐνάρξεως ταύτης τῆς τετάρτης (0600) μεσολαβεῖ 6ωρος διακοπὴ τῆς ἐργασίας, ἐπιτρεπομένου ὑπὸ τοῦ δ)τος κατ' ἐξαίρεσιν καὶ ἅπαξ κατὰ περίοδον ἐργασίας τοῦ περιορισμοῦ τοῦ χρόνου τῆς διακοπῆς ἐντὸς τῆς ἕδρας μέχρις 6 ὡρῶν.

Τετάρτην πρὸς πέμπτην ἡμέραν ἐργασίας (λῆξις καὶ ἀνάληψις ὑπηρεσίας εἰς τὴν ἕδραν) ἀπὸ τῆς λήξεως τῆς ἐργασίας τῆς τετάρτης ἡμέρας (1600) μέχρι τῆς ἐνάρξεως ταύτης τῆς πέμπτης (0600) μεσολαβεῖ 14ωρος διακοπή, ἥτοι ἀνωτέρα τῆς ὑπὸ τοῦ δ)τος ὁριζομένης.

Πέμπτη πρὸς ἕκτην ἡμέραν ἐργασίας (λῆξις καὶ ἀνάληψις ὑπηρεσίας ἐκτὸς τῆς ἕδρας) ἀπὸ τῆς λήξεως τῆς ἐργασίας τῆς πέμπτης ἡμέρας (2400) μέχρι τῆς ἀναλήψεως ταύτης τὴν ἕκτην (0800) μεσολαβεῖ τὸ κατὰ τὸ δ)γμα 8ωρον διὰ τὴν ἐκτὸς τῆς ἕδρας διακοπήν.

Ἕκτη ἡμέρα ἐργασίας. Ἐπιστροφὴ εἰς τὴν ἕδραν δι' ἀνάπαυσιν 24ώρου τοὐλάχιστον διαρκείας.

ε) Ὧραι ἀπασχολήσεως ἐν παραδείγματι κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ διατάγματος.

Ἡ κανονικὴ ἐργασία δι' ἑβδομαδιαίαν περίοδον ἐργασίας ἀνέρχεται εἰς 48 ὥρας.

Ἡ διορία δι' ἑβδομαδιαίαν περίοδον ἐργασίας ἀνέρχεται εἰς 66 ὥρας.

Αἱ ὑπερωρίαι δι' ἑβδομαδιαίαν περίοδον ἐργασίας (2Χ6) 12 ὥρας.

Ἤτοι δι' ἑβδομαδιαίαν περίοδον ἐργασίας ἐπιτρέπεται κατ' ἀνώτατον ὅριον ἐργασία 60 ὡρῶν (κανονικὴ ἐργασία 48 ὥραι, πλὴν ὑπερωρίαι 12 ὥραι) καὶ διαλείμματα μέχρι 18 ὡρῶν (διορία 66 ὥραι, μεῖον κανονικὴ ἐργασία 48 ὥραι) καὶ ἐν τῷ παραδείγματι αἱ ὧραι ἐργασίας ὑπερωριῶν καὶ διαλειμμάτων ἐξικνοῦνται μέχρι τῶν ἀνωτάτων ἐπιτρεπομένων ὑπὸ τοῦ δ)τος ὁρίων.

IV. Ἔλεγχος ἐφαρμογῆς τῶν διατάξεων περὶ ὡρῶν ἐργασίας τοῦ προσωπικοῦ κινήσεως τῶν ὑπεραστικῶν Κ.Τ.Ε.Λ. καὶ τῶν ἀστικῶν τοιούτων, εἰς ἃ ὑφίσταται διπλῆ φυλακή, δέον νὰ διενεργῆται παρὰ τῶν ἁρμοδίων Ἐπιθεωρήσεων Ἐργασίας, βάσει τῶν ἀνὰ 15θήμερον ὑποβαλλομένων ἀντιτύπων τοῦ Ἡμερησίου Δελτίου Δρομολογίων (ἄρθρον 4 § 5 τοῦ β.δ.) *(Ἐγκύκλ. ὑπ' ἀριθ. 15913)1965 Ὑπουργείου Συγκοινωνιῶν)*

ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΚΑΙ ΑΣΦΑΛΙΣΤΙΚΗ ΝΟΜΟΘΕΣΙΑ

ΥΠΟΥΡΓΙΚΑΙ ΑΠΟΦΑΣΕΙΣ

53978)3676)1965. Απόφ. Υπουργών Εργασίας και Εμπορίου

Περί κυρώσεως Εσωτερικού Κανονισμού «Εμπορικής Τραπέζης της Ελλάδος».

(Φ.Κ. τ. Β' φ. 383 της 26 Ιουνίου 1965)

Έχοντες υπ' όψιν:

1) Τας από 28.12.1964 και 4.2.1965 αιτήσεις της Εμπορικής Τραπέζης της Ελλάδος. 2) Τας διατάξεις των άρθρων 1, 2 και 12 του ν. δ/τος 3789)1957 «περί τροποποιήσεως και συμπληρώσεως ενίων διατάξεων της εργατικής νομοθεσίας». 3) Το άρθρον 3 και 6 του από 27.6.1957 β. δ/τος «περί τροποποιήσεως και συμπληρώσεως των περί Εργατικής Έριδος διατάξεων». 4) Το από 24.6.1958 β. δ/γμα, εκδοθέν εις εκτέλεσιν του ν.δ. 3789)1957. 5) Τα υπ' αριθ. 383)1965, 393)1965 και 396)1965 πρακτικά του Τμήματος Κανονισμών Εργασίας του Εθνικού Γνωμοδοτικού Συμβουλίου Κοινωνικής Πολιτικής. 6) Το υπ' αριθ. 10782)784)14.4.1965 έγγραφον ημών και την από 21.4.1965 απάντησιν της Εμπορικής Τραπέζης της Ελλάδος. 7) Το υπ' αριθ. 16332)2123)5.5.1965 έγγραφον της Εμπορικής Τραπέζης της Ελλάδος, αποφασίζομεν:

Κυρούμεν τον υποβληθέντα ημίν Εσωτερικόν Κανονισμόν της εν Αθήναις εδρευούσης Ανωνύμου Εταιρείας υπό την επωνυμίαν «Εμπορική Τράπεζα της Ελλάδος Α.Ε.», έχοντα ούτω:

Οργανισμός Προσωπικού

Εμπορικής Τραπέζης της Ελλάδος Α.Ε.

Άρθρον 1

Σκοπός

Ο παρών Οργανισμός ρυθμίζει τα του προσωπικού της Τραπέζης καθ' ό σημείον ταύτα δεν ρυθμίζονται άλλως υπό των κειμένων ή μελλόντων να ψηφισθούν νόμων, οίτινες οίκοθεν νοείται είναι επικρατέστεροι, πλην αν διά του παρόντος παρέχεται εις το προσωπικόν μείζων προστασία.

Άρθρον 2

Κλάδοι

Το προσωπικόν της Τραπέζης κατανέμεται εις τους εξής κλάδους:

1) Λογιστικόν. 2) Ταμειακόν. 3) Τεχνικόν. 4) Βοηθητικόν. 5) Υπηρετικόν. 6) Τηλεφωνητών. 7) Οδηγών αυτοκινήτων. 8) Υπηρεσίας ασφαλείας και 9) Υπηρεσίας καθαριότητος.

Άρθρον 3

Βαθμοί

Εκαστος των ανωτέρω κλάδων περιλαμβάνει τους ακολούθους βαθμούς:

Λογιστικός κλάδος

Βαθμοί: Διευθυντής, υποδιευθυντής Α', υποδιευθυντης Β', τμηματάρχης Α', τμηματάρχης Β', βοηθός τμηματάρχης, λογιστης Α', λογιστής Β', υπολογιστής, βοηθός λογιστής, δόκιμος λογιστής.

Ταμειακός κλάδος

Βαθμοί: Γενικός ταμίας, προϊστάμενος ταμίας Α', προϊστάμενος ταμίας Β', προϊστάμενος ταμίας Γ', ταμίας Α', ταμίας Β', υποταμίας, βοηθός ταμίας, δόκιμος ταμίας.

Τεχνικός κλάδος

Βαθμοί: Αρχιτεχνίτης, τεχνίτης Α', τεχνίτης Β', τεχνίτης Γ', μαθητευόμενος.

Βοηθητικός κλάδος

Βαθμοί: Προϊστάμενος εισπράκτωρ, εισπράκτωρ Α', εισπράκτωρ Β', διεκπεραιωτής - εισπράκτωρ.

Κλάδος υπηρετικού προσωπικού

Βαθμοί: Αρχικλητήρ, κλητήρ Α', κλητήρ Β', κλητήρ Γ', κλητήρ Δ', ή, εφ' όσον προσλαμβάνονται νυκτοφύλακες, νυκτοφύλαξ Α', νυκτοφύλαξ Β', νυκτοφύλαξ Γ', νυκτοφύλαξ Δ' ή νοσοκόμος, εφ' όσον υπάρχει τοιαύτη.

Κλάδος τηλεφωνητών

Βαθμοί: Προϊστάμενος τηλεφωνητής, τηλεφωνητής Α', τηλεφωνητής Β', τηλεφωνητής Γ', μαθητευόμενος.

Κλάδος οδηγών αυτοκινήτων

Βαθμοί: Αρχιοδηγός, οδηγός Α', οδηγός Β', οδηγός Γ', οδηγός Δ'.

Κλάδος υπηρεσίας ασφαλείας

Βαθμοί: Επόπτης ασφαλείας.

Κλάδος υπηρεσίας καθαριότητος

Βαθμοί: Προϊσταμένη καθαριότητος, καθαρίστριαι.

Άρθρον 4

Οργανικαί θέσεις

Αι οργανικαί θέσεις από του βαθμού βοηθού τμηματάρχου, προϊσταμένου ταμίου Γ' και άνω και δια τους βαθμούς προϊσταμένου εισπράκτορος, αρχιτεχνίτου, προϊσταμένου τηλεφωνητού, αρχιοδηγού και αρχικλητήρος δύνανται να συμπληρούνται δι' αποφάσεως του Διοικητικού Συμβουλίου μέχρι του συνολικού αριθμού των 060, αντιστοιχούντος εις ποσοστόν 25 ο/ο επί της συνολικής δυνάμεως του προσωπικού της ιδρυσταμένης κατά την εφαρμογήν του παρόντος Οργανισμού και κατά την κάτωθι αναλογίαν

κατὰ βαθμούς:

Διευθυνταί	9
Ὑποδιευθυνταὶ Α'	15
Ὑποδιευθυνταὶ Β'	30
Τμηματάρχαι Α'	70
Τμηματάρχαι Β'	150
Βοηθοὶ τμηματάρχαι	300
Γενικοὶ ταμίαι	1
Προϊστάμενοι ταμίαι Α'	6
Προϊστάμενοι ταμίαι Β'	14
Προϊστάμενοι ταμίαι Γ'	40
Προϊστάμενοι - εἰσπράκτορες	14
Ἀρχιτεχνῖται	2
Προϊστάμενοι τηλεφωνηταί	1
Ἀρχιοδηγοὶ	2
Ἀρχικλητῆρες	6
Ἐν ὅλῳ	660

Κατὰ τὸ αὐτὸ ποσοστὸν 28 0/0 θὰ προσαυξάνωνται ἑκάστοτε αἱ ὀργανικαὶ θέσεις ἀναλόγως τῶν ἀναγκῶν τῆς ὑπηρεσίας καὶ μεθ' ἑκάστην αὔξησιν τοῦ ὁλικοῦ ἀριθμοῦ κατὰ 100 ὑπαλλήλους.

Ὀργανικαὶ θέσεις, κατειλημμέναι παρ' ὑπαλλήλων ὑπερβάντων τὸ ἑκάστοτε ἰσχῦον ὅριον ἡλικίας, αὐτομάτως καὶ αὐτοδικαίως θεωροῦνται κεναὶ καὶ συμπληρώσιμοι.

Ἄρθρον 5

Καθήκοντα προσωπικοῦ

Τὸ προσωπικὸν ὀφείλει:

α) Νὰ ἐργάζεται κατὰ τὸν πλέον ἀποδοτικὸν καὶ ἐπιμελῆ τρόπον πρὸς προαγωγὴν καὶ ἐπέκτασιν τῶν ἐργασιῶν τῆς Τραπέζης, μὴ ἀπασχολούμενον εἰς ξένας πρὸς τὴν ἐργασίαν του πράξεις καὶ προσερχόμενον εἰς τὴν ἐργασίαν κατὰ τὴν κεκανονισμένην ὥραν.

β) Νὰ ἐκτελῇ τὰ καθήκοντα τῆς ὑπηρεσίας, εἰς ἣν τοποθετεῖται ὑπὸ τῆς Τραπέζης, ἀνεξαρτήτως τοῦ βαθμοῦ, τὸν ὁποῖον φέρει, λαμβανομένης προνοίας, ὥστε κατὰ τὴν ἐκτέλεσιν τῆς ὑπηρεσίας νὰ μὴ διασαλεύεται ἡ ἱεραρχία. Δὲν ἐπιτρέπεται ἡ χρησιμοποίησις ὑπαλλήλων τοῦ Λογιστικοῦ Κλάδου εἰς τὸν Ταμειακόν, ἀλλὰ μόνον προσωρινῶς εἰς περίπτωσιν ἐκτάκτου ἀνάγκης, ἥτις ἐν πάσῃ περιπτώσει δὲν δύναται νὰ ὑπερβαίνῃ τὰς τριάκοντα ἡμέρας. Ἡ ἀπαγόρευσις αὕτη δὲν ἰσχύει προκειμένου περὶ καταστημάτων ἐχόντων δύναμιν προσωπικοῦ μέχρις ἓξ ἐν ὅλῳ.

γ) Νὰ ἐκτελῇ τὴν ἐργασίαν του συμμορφούμενον πρὸς τὰς ἐγκυκλίους τῆς Διοικήσεως καὶ τὰς ὑποδείξεις τῶν προϊσταμένων, ἀκολουθοῦν τὰς παρ' αὐτῶν διδομένας κατευθύνσεις. Ὅσάκις ὑπάλληλος ἔχει τὴν γνώμην ὅτι δοθεῖσα ἐντολὴ ἀντίκειται πρὸς τὰς ἐγκυκλίους καὶ τοὺς Κανονισμοὺς τῆς Τραπέζης ἢ εἶναι ἐπιζημία διὰ τὴν Τράπεζαν ὀφείλει νὰ ἀνακοινώσῃ ταῦτα πρὸς τὸν δόσαντα τὴν ἐντολὴν προϊστάμενον. Ἂν ὁ προϊστάμενος, παρὰ τὴν ἀνακοινωθεῖσαν γνώμην τοῦ ὑπαλλήλου, ὑποδείξῃ τὴν ἐκτέλεσιν τῆς δοθείσης ἐντολῆς, ὁ ὑπάλληλος ὀφείλει νὰ συμμορφωθῇ πρὸς ταύτην, νὰ ἀναφερθῇ δὲ ἀκολούθως πρὸς τὸν ἱεραρχικῶς ἀμέσως ἀνώτερον λειτουργόν, ἐκτὸς ἐὰν πρόκειται περὶ πράξεως, ἥτις κατὰ νόμον ἢ συνεπείᾳ εἰδικῶν ὁδηγιῶν τῆς Διοικήσεως τῆς Τραπέζης καὶ βασικῶν κανόνων εἶναι ἀπηγορευμένη, ὁπότε πρὸ πάσης ἐκτελέσεως τῆς ἐντολῆς ὁ ὑπάλληλος δέον νὰ ἀναφερθῇ πρὸς τὴν Γενικὴν Διεύθυνσιν.

δ) Νὰ συμπεριφέρηται πρὸς τοὺς πελάτας τῆς Τραπέζης κατὰ τρόπον συντελοῦντα τόσον εἰς τὴν ἐξυπηρέτησιν τῶν πελατῶν, ὅσον καὶ εἰς τὴν ἀνάπτυξιν καὶ βελτίωσιν τῶν ἐργασιῶν τῆς Τραπέζης.

ε) Νὰ συμπεριφέρηται πρὸς τοὺς συναδέλφους κατὰ τρόπον ἐξασφαλίζοντα τὴν μεταξὺ ὅλου τοῦ προσωπικοῦ καλὴν συνεργασίαν καὶ τὴν καλλιτέραν ἐξυπηρέτησιν τῶν συμφερόντων τῆς Τραπέζης.

Ἀπαγορεύεται εἰς τὸ προσωπικόν:

1) Πᾶσα ἀνακοίνωσις πρὸς οἱονδήποτε, εἴτε ἐντός, εἴτε ἐκτὸς τῆς Τραπέζης, περὶ ζητήματος τοῦ ὁποίου ἔλαβε γνῶσιν κατὰ τὴν ἐνάσκησιν τῶν καθηκόντων του ἐξ ἐγγράφων ὑπηρεσιακῶν, ἐντύπων ἢ ἄλλων πηγῶν, νὰ τηρῇ δὲ κατὰ τὸν πλέον αὐστηρὸν τρόπον τὸ τραπεζιτικὸν ἀπόρρητον.

2) Ἡ ἀνάμιξις εἰς τὴν πολιτικήν.

3) Ἡ δημοσιογραφία ἐπὶ θεμάτων πολιτικῆς φύσεως, ὡς καὶ τοιούτων ἀφορώντων ἀμέσως ἢ ἐμμέσως τὴν Τράπεζαν, ὑπὸ τὴν προϋπόθεσιν ὅτι δὲν παρεμποδίζεται ἡ προβολὴ τῶν ἐπαγγελματικῶν διεκδικήσεων τοῦ προσωπικοῦ.

4) Ἡ ἀνάμιξις εἰς ἐπιχειρήσεις, ὡς καὶ ἡ κερδοσκοπία ἐν Χρηματιστηρίοις.

Τέλος τὸ προσωπικὸν ὑποχρεοῦται, ὅπως γνωστοποιῇ εἰς τὴν ὁρμοδίαν Ὑπηρεσίαν πᾶσαν ἀλλαγὴν κατοικίας ἢ μεταβολὴν τῆς οἰκογενειακῆς αὐτοῦ καταστάσεως.

Ἄρθρον 6

Προσλήψεις

1) α) Διὰ νὰ προσληφθῇ τις εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τῆς Τραπέζης δέον νὰ ἔχουν ἡλικίαν οἱ μὲν ἄρρενες οὐχὶ ἀνωτέραν τῶν 19 ἐτῶν πρὸ τῆς ἐκπληρώσεως τῆς στρατιωτικῆς αὐτῶν ὑποχρεώσεως ἢ τῶν 25 ἐτῶν μετὰ τὴν ἐκπλήρωσιν ταύτης, τῆς Τραπέζης διατηρούσης ὑπὲρ ἑαυτῆς τὸ δικαίωμα τῆς ἐπιλογῆς, αἱ δὲ θήλεις οὐχὶ ἀνωτέραν τῶν 22 ἐτῶν.

β) Τουλάχιστον ἀπολυτήριον Γυμνασίου ἢ Μέσης Ἐμπορικῆς ἢ ἄλλης ὁμοτίμου Σχολῆς, προκειμένου περὶ τοῦ λογιστικοῦ ἢ τοῦ ταμειακοῦ κλάδου.

γ) Ἐνδεικτικὸν πέμπτης τάξεως ὀκταταξίου Γυμνασίου ἢ τρίτης τάξεως ἑξαταξίου Γυμνασίου ἢ δευτέρας τάξεως Μέσης Ἐμπορικῆς Σχολῆς, προκειμένου περὶ διεκπεραιωτῶν - εἰσπρακτόρων.

δ) Ἀπολυτήριον ἑξαταξίου Δημοτικοῦ Σχολείου, προκειμένου περὶ τοῦ τεχνικοῦ, ὑπηρετικοῦ

προσωπικού και τῶν ὁδηγῶν αὐτοκινήτων.

6) Τὰ διὰ τοὺς λοιποὺς κλάδους πρασόντα καθορίζονται ἑκάστοτε ὑπὸ τῆς Γενικῆς Διευθύνσεως.

7) Ἡ πρόσληψις γίνεται κατ' ἀπόφασιν τῆς Γενικῆς Διευθύνσεως καὶ κατόπιν δοκιμασίας, μεθ' ἣν οἱ ἐπιτυγχάνοντες προσλαμβάνονται μὲ τὸν κατώτατον βαθμὸν τοῦ κλάδου, δι' ὃν προορίζονται.

8 Τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον καὶ ἡ Γενικὴ Διεύθυνσις δικαιοῦνται νὰ προσλαμβάνωσιν ἄνευ δοκιμασίας εἰς οἱονδήποτε ἀνώτερον βαθμὸν καὶ κατὰ τὴν ἀνεξέλεγκτον κρίσιν αὐτῶν πράσωπα ἐγνωσμένης ἱκανότητος, μορφώσεως ἢ πείρας, ἃ τινα πρόσωπα, ἐντασσόμενα εἰς τὴν ἑπετηρίδα, δὲν καλύπτουσιν ὀργανικὴν θέσιν ἐκ τῶν ὑπὸ τοῦ παρόντος προβλεπομένων, οὔτε κατὰ τὴν προσλῆψιν, οὔτε κατὰ τὰς προαγωγάς.

9) Ἐπίσης τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον καὶ ἡ Γενικὴ Διεύθυνσις δικαιοῦνται νὰ προσλαμβάνωσιν ἐπὶ εἰδικῇ συμβάσει καὶ ἀντιμισθίᾳ διπλωματοῦχους μηχανικοὺς καὶ ἄλλο ἔκτακτον προσωπικὸν πρὸς κάλυψιν ἀναγκῶν καὶ δι' ὡρισμένον χρόνον. Οἱ οὕτω προσλαμβανόμενοι δὲν ὑπάγονται εἰς τὰς διατάξεις τοῦ παρόντος, ἀπολύονται δὲ μὲ τὴν λῆξιν τῆς συμβάσεως, ἐφ' ὅσον δὲν ἀνανεωθῇ αὕτη.

10) Ἅπαν τὸ προσωπικόν, ἐξαιρουμένων τῶν προσλαμβανομένων ἐπὶ συμβάσει ὡρισμένης χρονικῆς διαρκείας, μετέχει βάσει τῆς μισθοδοσίας αὐτοῦ εἰς τὰ Ἀσφαλιστικὰ Ταμεῖα τοῦ προσωπικοῦ καὶ καταβάλλει τὰς ἑκάστοτε καθοριζομένας εἰσφοράς.

11) Κατὰ μῆνα Ἰούλιον ἑκάστου ἔτους ἐνεργεῖται εἰδικὸς διαγωνισμὸς μεταξὺ ὑπηρετῶν τέκνων ὑπαλλήλων τῆς Τραπέζης ἢ συνταξιούχων αὐτῆς, κειμένων τὸ ἐν ἐδαφίοις α' καὶ β' τῆς παραγράφου 1 τοῦ παρόντος ἄρθρου προσόντα, προσλαμβάνονται δὲ οἱ ἐκ τούτων πέντε πρῶτοι ἐπιτυχόντες.

12) Εἰς ἑκάστην περίπτωσιν μεταξὺ πλειόνων δοκιμασθέντων καὶ ἐπιτυχόντων οἱ γνῶσται μιᾶς ξένης γλώσσης τίθενται εἰς τὴν δεξιὸν κατὰ σειρὰν προτιμήσεως.

13) Πρὸς ἐπάνδρωσιν ἐπαρχιακῶν Καταστημάτων εἶναι δυνατὸν νὰ ἐνεργοῦνται τοπικοὶ διαγωνισμοί.

Ἄρθρον 7

Προαγωγαί

1) Αἱ προαγωγαὶ διακρίνονται εἰς τοιαύτας κατ' ἀρχαιότητα καὶ κατ' ἐκλογήν.

2) Ὑπάλληλοι μέχρι καὶ τοῦ βαθμοῦ τῶν λογιστοῦ Α' ἢ ταύ πρὸς τοῦτον ἀντιστοιχούντος βαθμοῦ τῶν λοιπῶν κλάδων προάγονται εἴτε κατ' ἀρχαιότητα, εἴτε κατ' ἐκλογήν, ἐξαιρουμένων μόνον τῶν μαθητευομένων τεχνιτῶν καὶ μαθητευομένων τηλεφωνητῶν, οἵτινες προάγονται μόνον κατ' ἀρχαιότητα. Ὑπάλληλοι ἀπὸ τοῦ βαθμοῦ βοηθοῦ τμηματάρχου ἢ προϊσταμένου ταμίου Γ' ἀμφοτέρων συμπεριλαμβανομένων καὶ ἄνω προάγονται μόνον κατ' ἐκλογήν.

3) Διὰ τὴν κατ' ἀρχαιότητα προαγωγήν, ὅπου προβλέπεται τοιαύτη, ἀπαιτεῖται τριετὴς πραγματικὴ ὑπηρεσία εἰς τὸν βαθμόν.

Ἐξαιρετικῶς διὰ τοὺς μαθητευομένους τεχνίτας καὶ μαθητευομένους τηλεφωνητὰς ἀπαιτεῖται ἐτησία μόνον πραγματικὴ ὑπηρεσία εἰς τὸν βαθμόν.

4) Διὰ τὴν προαγωγὴν κατ' ἐκλογὴν ἀπαιτεῖται διετὴς πραγματικὴ ὑπηρεσία εἰς τὸν βαθμόν.

5) Προκειμένου περὶ προαγωγῆς λογιστῶν Α' ἢ ταμιῶν Α' εἰς τὸν ἀμέσως ἀνώτερον βαθμὸν τὸ 1/4 τῶν ἑκάστοτε προαγομένων λαμβάνεται ἐκ τῶν δικαιουμένων προαγωγῆς κατ' ἀρχαιότητα τοιούτων μὲ τὴν σειρὰν τῆς ἑπετηρίδος, ἐξαιρουμένων τῶν στασίμων, τὸ δὲ ὑπόλοιπον λαμβάνεται κατ' ἐκλογὴν κατὰ κρίσιν τῆς Γενικῆς Διευθύνσεως.

6) Αἱ προαγωγαὶ τοῦ προσωπικοῦ ἐνεργοῦνται ὑπὸ τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου καὶ τῆς Γενικῆς Διευθύνσεως ἀπαξ τοῦ ἔτους κατὰ μῆνα Δεκέμβριον, εἴτε κατ' ἀρχαιότητα, εἴτε κατ' ἐκλογήν, γενόμεναι δὲ τίθενται ἐν ἰσχύϊ ἀπὸ 1ης Ἰανουαρίου τοῦ ἑπομένου ἔτους, ὅφ' ἧς ἄρχονται καὶ τὰ ἐκ τούτων ὠφελήματα.

7) Δικαιοῦνται κρίσεως πρὸς προαγωγὴν εἴτε κατ' ἀρχαιότητα, εἴτε κατ' ἐκλογήν, οἱ μέχρι 31ης Δεκεμβρίου συμπληροῦντες τὸν πρὸς τοῦτο ἀπαιτούμενον χρόνον.

8) Δικαιοῦνται ἐπίσης κρίσεως πρὸς προαγωγὴν μόνον κατ' ἀρχαιότητα οἱ μέχρι τῆς 30ῆς Ἰουνίου τοῦ ἑπομένου ἔτους μέλλοντες νὰ συμπληρώσωσι τὸν πρὸς ταῦτο ἀπαιτούμενον χρόνον, ἡ ἰσχὺς ὅμως τῆς προαγωγῆς τῶν ἐκ τῆς κατηγορίας ταύτης κρινομένων ἄρχεται ἀπὸ 1ης Ἰουλίου τοῦ ἔτους ἐκείνου, ἀφ' ἧς ὑπολογίζονται καὶ τὰ ἐκ τῆς τοιαύτης προαγωγῆς ὠφελήματα.

9) Αἱ προαγωγαὶ διενεργοῦνται ὑπὸ τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου, μετ' εἰσήγησιν τῆς Γενικῆς Διευθύνσεως καὶ κατόπιν προτάσεως τοῦ ἐν ἄρθρῳ 12 τοῦ παρόντος Ὀργανισμοῦ προβλεπομένου Συμβουλίου Προαγωγῶν. Αἱ προτάσεις αὗται εἶναι συμβουλευτικαὶ διὰ τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον. Δὲν ἀπαιτεῖται τοιαύτη πρότασις τοῦ Συμβουλίου Προαγωγῶν διὰ τὴν προαγωγὴν τῶν ὑπαλλήλων ἀπὸ τοῦ βαθμοῦ τοῦ τμηματάρχου Α' καὶ ἄνω.

10) Κατ' ἐξαίρεσιν ἡ Γενικὴ Διεύθυνσις δύναται νὰ προάγῃ ἐφ' ἅπαξ εἰς οἱονδήποτε βαθμὸν καὶ ἄνευ προτάσεως τοῦ Συμβουλίου Προαγωγῶν οἱονδήποτε ὑπάλληλον, ἐπιδείξαντα κατὰ τὴν κρίσιν αὐτῆς ἐξαιρετικὴν ἀφοσίωσιν, ἐργατικότητα καὶ ἀπόδοσιν ἀνεξαρτήτως χρόνου ἐντάξεως αὐτοῦ καὶ μὴ τηρουμένων οἱωνδήποτε χρονικῶν ὁρίων προαγωγῆς.

11) Ὑπάλληλοι μέχρι τοῦ βαθμοῦ τοῦ λογιστοῦ Β', ταμίου Β', τεχνίτου Β', εἰσπράκτορος Β', κλητῆρος Β', τηλεφωνητοῦ Β' καὶ ὁδηγοῦ Β', ἔχοντες συμπληρώσει τριετῆ πραγματικὴν ὑπηρεσίαν εἰς τὸν βαθμόν, τὸν ὁποῖον κατέχουν κατὰ τὴν πρώτην ἐφαρμογὴν τοῦ παρόντος, προάγονται αὐτοδικαίως κατ' ἀρχαιότητα εἰς τὸν ἀνώτερον βαθμόν, ἐφ' ὅσον δὲν εὑρίσκονται εἰς κατάστασιν διαθεσιμότητος ἢ δὲν κηρυχθῶσι

κατά την πρώτην έφαρμογήν τοῦ παρόντος στάσιμοι.

12) Ὁ χρόνος στρατεύσεως τοῦ ὑπαλλήλου μετά την πρόσληψίν του εἰς την Τράπεζαν λογίζεται ὡς χρόνος πραγματικῆς ὑπηρεσίας.

13) Διά τόν ὑπολογισμόν τοῦ χρόνου πραγματικῆς ὑπηρεσίας δέν λαμβάνεται ὑπ' ὄψιν ὁ χρόνος ὁ διανυθείς παρά τοῦ ὑπαλλήλου ἐν διαθεσιμότητι ἢ ἐν ἀδείᾳ ἄνευ ἀποδοχῶν, ἀνεξαρτήτως διαρκείας, ἢ ἐν ἀσθενείᾳ καί ἀναρρωτικῇ ἀδείᾳ πέραν τοῦ τετραμήνου. Ὡς πρός την κολουθίαν ὅμως ὁ ἀνωτέρω χρόνος προσμετρεῖται.

Ὡς χρόνος πραγματικῆς ὑπηρεσίας λογίζεται πλήν τῆς κανονικῆς ἀδείας καί ὁ χρόνος ὁ διανυόμενος παρ' ὑπαλλήλου ἐν ἀσθενείᾳ ἢ ἀναρρωτικῇ ἀδείᾳ μέχρι τεσσάρων μηνῶν ἐν συνόλῳ. Ἐάν ὁ χρόνος τῆς ἀσθενείας ἢ ἀναρρωτικῆς ἀδείας διαρκέσῃ ἐν συνεχείᾳ πέραν τοῦ τετραμήνου, χωρίς νά ὑπερβαίνῃ τό ἑξάμηνον, καί ὁ χρόνος οὗτος συνυπολογιζόμενος ἐπιτρέπει την κρίσιν τοῦ ὑπαλλήλου ὑπό τοῦ Συμβουλίου Προαγωγῶν ἢ Παραπόνων τότε δύναται ὁ ὑπάλληλος, ὑπό τάς ἰσχυούσας προϋποθέσεις, νά τύχῃ προαγωγῆς. Εἰς την περίπτωσιν ταύτην ἡ προαγωγή θεωρεῖται ἰσχύουσα καί τά ἐξ αὐτῆς ὠφελήματα ἄρχονται, προκειμένου μέν περί τῆς κατηγορίας τῆς παραγράφου 6 τοῦ παρόντος ἄρθρου ἀπό 1ης Μαρτίου τοῦ ἑπομένου ἔτους, ἀντί τῆς 1ης Ἰανουαρίου, προκειμένου δέ περί κατηγορίας τῆς παραγράφου 8 τοῦ αὐτοῦ ἄρθρου ἀπό 1 Σεπτεμβρίου, ἀντί τῆς 1ης Ἰουλίου τοῦ ἑπομένου ἔτους.

14) Χρόνος διαθεσιμότητος καί τοιοῦτος ἀδείας ἄνευ ἀποδοχῶν ἐν οὐδεμιᾷ περιπτώσει λογίζεται ὡς χρόνος πραγματικῆς ὑπηρεσίας.

15) Ὁ χρόνος στασιμότητος τοῦ ὑπαλλήλου ἐν οὐδεμιᾷ περιπτώσει ὑπολογίζεται, οὔτε προσμετρεῖται προκειμένου ὁ ὑπάλληλος νά κριθῇ πρός προαγωγήν, εἴτε κατ' ἀρχαιότητα, εἴτε κατ' ἐκλογήν.

16) Αἱ προαγωγαί κατ' ἀρχαιότητα, ὅπου προβλέπονται τοιαῦται, εἶναι ὑποχρεωτικαί, ἐκτός ἐάν ὁ κρινόμενος κηρυχθῇ στάσιμος.

17) Αἱ προαγωγαί κατ' ἐκλογήν γίνονται κατά την ἀνεξέλεγκτον κρίσιν τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου καί συμφώνως πρός τά ἐν παραγράφῳ 7 τοῦ παρόντος ἄρθρου διαλαμβανόμενα.

Ἄρθρον 7α

18) Ἡ Γενική Διεύθυνσις προσλαμβάνει προσθέτους ἀστυφύλακας, ὡς καί προσθέτους χωροφύλακας, ἀναλόγως τῶν ἀναγκῶν τῆς Ὑπηρεσίας. Οὗτοι εἴτε τυγχάνουν συνταξιοῦχοι, εἴτε μή, ὡς ἐξαρτώμενοι διοικητικῶς καί μισθολογικῶς ἐκ τῶν Σωμάτων τῆς Ἀστυνομίας καί Χωροφυλακῆς ἀντιστοίχως, δέν δύνανται νά ὑπαχθῶσιν εἰς την ἱεράρχησιν τῶν διά τοῦ παρόντος Ὀργανισμοῦ προβλεπομένων κλάδων, συμμετέχουν ὅμως βάσει τῆς καθοριζομένης ὑποχρεωτικῶς ἑκάστοτε μισθοδοσίας των εἰς τά Ἀσφαλιστικά Ταμεῖα, ὡς καί τό λοιπόν προσωπικόν τῆς Τραπέζης.

19) Ἐπόπτης ἀσφαλείας, συμπληρών πενταετῆ ὑπηρεσίαν, δικαιοῦται προσαυξήσεως 10ο/ο ἐπί τῶν ἀποδοχῶν του, ἐφεξῆς δέ καί ἑτέρας τοιαύτης ἐπίσης 10ο/ο μετά την συμπλήρωσιν τριετοῦς ὑπηρεσίας πέραν τῆς πρώτης πενταετοῦς τοιαύτης καί μέχρι 4 ἐν ὅλῳ τριετιῶν.

20) Διά τάς ἀνάγκας καθαριότητος προσλαμβάνονται καθαρίστριαι ἡλικίας οὐχί μείζονος τῶν 35 ἐτῶν καί μέ ἀντιμισθίαν ἀνάλογον πρός τάς ἐκάστοτε διατάξεις τοῦ νόμου περί κατωτάτων ὁρίων μισθῶν καί πρός την ἡμερησίαν ἀπασχόλησιν αὐτῶν. Αἱ ἀπό τῆς ἰσχύος τοῦ παρόντος Ὀργανισμοῦ ὑπηρετοῦσαι καθαρίστριαι θά λαμβάνουν ἐφεξῆς ἐπί τῶν μηνιαίων ἀποδοχῶν των, ὡς εἶναι διαμορφωμέναι, ἐπίδομα 10ο/ο ἀνά τριετίαν περαιτέρω ὑπηρεσίας καί μέχρι τεσσάρων τριετιῶν. Τό ἐπίδομα τριετιῶν θά λαμβάνουν καί αἱ εἰς τό ἑξῆς προσλαμβανόμεναι καθαρίστριαι καί θά λογίζεται τοῦτο ἀπό τῆς συμπληρώσεως πέντε ἐτῶν εἰς την ὑπηρεσίαν τῆς Τραπέζης. Τό αὐτό ἰσχύει καί διά την προϊσταμένην καθαριότητος.

Ἄρθρον 8

Πτυχιοῦχοι Ἀνωτάτων Σχολῶν

Πτυχιοῦχοι τῆς Ἀνωτάτης Σχολῆς Οἰκονομικῶν καί Ἐμπορικῶν Ἐπιστημῶν, τῆς Νομικῆς ἢ Φιλοσοφικῆς ἢ Φυσικομαθηματικῆς Σχολῆς τῶν Πανεπιστημίων Ἀθηνῶν, Θεσσαλονίκης ἢ ἄλλων ἐν Ἑλλάδι ἢ τῆς Πανteίου Ἀνωτάτης Σχολῆς Πολιτικῶν Ἐπιστημῶν ἢ τῆς Ἀνωτάτης Σχολῆς Βιομηχανικῶν Σπουδῶν ἢ ἄλλων ἀντιστοίχων ἀλλοδαπῶν Σχολῶν, ὡς καί οἱ εὐδοκίμως ἀποφοιτήσαντες ἐκ τοῦ τριετοῦς κύκλου σπουδῶν τοῦ παρά τῇ Τραπέζῃ λειτουργοῦντος Ἰνστιτούτου Τραπεζιτικῆς Ἐπιμορφώσεως, δικαιοῦνται εὐεργετήματος, εἴτε κατά την διάρκειαν τῆς ὑπηρεσίας αὐτῶν, ἐφ' ὅσον εὑρίσκονται ἐν τοιαύτῃ κατά την θέσιν εἰς ἐφαρμογήν τοῦ παρόντος, εἴτε κατά την πρόσληψιν αὐτῶν, ἐφ' ὅσον αὕτη γίγνεται εἰς μεταγενέστερον χρόνον. Τό εὐεργέτημα τοῦτο ὁρίζεται ὡς κάτωθι:

α) Εἰς ὑπηρετοῦντας ὑπαλλήλους, ἔχοντας τά ἀνωτέρω προσόντα καί φέροντας κατά την θέσιν ἐν ἰσχύι τοῦ παρόντος βαθμόν μέχρι τμηματάρχου Β', συμπεριλαμβανομένου, χορηγεῖται προσαύξησις τοῦ χρόνου ὑπηρεσίας αὐτῶν κατά 24 μῆνας, ἐφ' ὅσον οὗτοι οὐδενός ἄλλου εὐεργετήματος ἔτυχον λόγῳ τοῦ πτυχίου αὐτῶν ἐπί τῇ βάσει τοῦ προηγουμένου Ὀργανισμοῦ.

Ἡ προσαύξησις αὕτη προστίθεται εἰς τόν καί προσμετρεῖται ὁμοῦ μετά τοῦ χρόνου τοῦ διανυομένου ὑπό ταῦ ὑπαλλήλου εἰς τόν βαθμόν, τόν ὁποῖον φέρει κατά την πρώτην ἐφαρμογήν τοῦ παρόντος, ἐφ' ὅσον δέ διά τῆς προσθήκης καί προσμετρήσεως ταύτης ὁ ὑπάλληλος συμπληρώνει τόν πρός προαγωγήν κατ' ἀρχαιότητα ἀπαιτούμενον χρόνον, οὗτος προάγεται ἀμέσως εἰς τόν ἑπόμενον βαθμόν. Τυχόν κατάλοιπον τῆς προσαυξήσεως πέραν τῆς συμπληρώσεως τοῦ πρός προαγωγήν κατ' ἀρχαιότητα ἀπαιτουμένου χρόνου προστίθεται καί προσμετρεῖται εἰς τόν ἀπό τῆς προαγωγῆς καί ἐπέκεινα διανυθησόμενον τοιοῦτον.

Τῆς αὐτῆς 24μήνου προσαυξήσεως δικαιοῦνται καί οἱ εἰς τό μέλλον λαμβάνοντες πτυχίον τῶν προαναφερθεισῶν Ἀνωτάτων Σχολῶν ἢ εὐδοκι-

μως αποφοιτώντες τοῦ τριετοῦς κύκλου σπουδῶν τοῦ παρὰ τῇ Τραπέζῃ Ἰνστιτούτου Τραπεζιτικῆς Ἐπιμορφώσεως ἡ προσαύξησις δὲ αὕτη προστίθεται εἰς τὸν χρόνον τὸν διανυόμενον εἰς τὸν βαθμόν, τὸν ὁποῖον φέρουσι κατὰ τὴν εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τῆς Τραπέζης κατάθεσιν τῶν πτυχίων αὐτῶν, ἐφαρμοζομένων καὶ εἰς τὴν περίπτωσιν ταύτην τῶν ἐν τῇ προηγουμένῃ παραγράφῳ προβλεπομένων.

β) Εἰς τοὺς αὐτοὺς ὑπαλλήλους, περὶ ὧν ἡ πρώτη παράγραφος τοῦ ἑδαφίου α' τοῦ παρόντος, τυχόντας ὅμως μετὰ τὴν πρόσληψιν αὐτῶν καὶ μέχρι σήμερον προσαυξήσεως λόγῳ τοῦ πτυχίου των μικροτέρας τῶν 24 μηνῶν, χορηγεῖται διὰ τοῦ παρόντος προσαύξησις χρόνου ὑπηρεσίας ἴσης πρὸς τὴν διαφορὰν μεταξὺ τοῦ χρόνου προσαυξήσεως, ὃν ἔλαβον ἤδη, καὶ τοῦ διὰ τοῦ παρόντος καθοριζομένου εἰκοσιτετραμήνου. Ἡ διαφορὰ αὕτη προστίθεται εἰς τὸν χρόνον τὸν διανυόμενον εἰς τὸν βαθμόν, τὸν ὁποῖον οἱ ὑπάλληλοι οὗτοι φέρουν κατὰ τὴν πρώτην ἐφαρμογὴν τοῦ παρόντος, ἐφαρμοζομένων καὶ ἐν προκειμένῳ τῶν διατάξεων τῆς πρώτης παραγράφου τοῦ ἑδαφίου α' τοῦ παρόντος ὡς πρὸς τὴν προαγωγὴν καὶ τὸ μετ' αὐτὴν τυχὸν κατάλοιπον τῆς προσαυξήσεως.

γ) Ὑπάλληλοι ἐκ τῶν ἀνωτέρω, δι' οὓς κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ παρόντος προβλέπονται προαγωγαὶ μόνον κατ' ἐκλογὴν καὶ τῶν ὁποίων διὰ τῆς προσθήκης τῆς προσαυξήσεως χρόνου ὑπηρεσίας, τῆς προβλεπομένης ὑπὸ τῶν ἑδαφίων α' καὶ β' τοῦ παρόντος ἄρθρου, συμπληροῦται ὁ πρὸς κρίσιν διὰ προαγωγὴν καθοριζόμενος χρόνος, προάγονται ἀμέσως καὶ ἄνευ κρίσεως εἰς τὸν ἀνώτερον βαθμόν, τοῦ τυχὸν μετὰ τὴν τοιαύτην συμπλήρωσιν ἀπομένοντος καταλοίπου τῆς προσαυξήσεως προσμετρουμένου εἰς τὸν χρόνον τὸν διανυθησόμενον εἰς τὸν νέον βαθμόν, τὸν ὁποῖον διὰ τῆς προαγωγῆς καταλαμβάνουν.

Λογιστὰὶ β' πτυχιοῦχοι τῶν προαναφερθεισῶν Ἀνωτάτων Σχολῶν, ἐκ τῶν μὴ τυχόντων βαθμολογικοῦ εὐεργετήματος κατὰ τὴν πρόσληψίν των, ἔχοντες κατὰ τὴν ἐφαρμογὴν τοῦ παρόντος τὸν ἀπαιτούμενον διὰ κατ' ἀρχαιότητα προαγωγὴν χρόνον καὶ προαγόμενοι εἰς τὸν βαθμὸν λογιστοῦ Α' μετὰ παραμονὴν ἐτῶν εἰς τὸν βαθμὸν τοῦτον, προάγονται αὐτοδικαίως εἰς τὸν ἑπόμενον βαθμὸν τοῦ βοηθοῦ ταμιατάρχου.

δ) Ὑπάλληλοι, ἀποφοιτήσαντες εὐδοκίμως τοῦ διετοῦς κύκλου σπουδῶν τοῦ παρὰ τῇ Τραπέζῃ Ἰνστιτούτου Τραπεζιτικῆς Ἐπιμορφώσεως μέχρι καὶ τῆς περιόδου 1962 - 1963, δικαιοῦνται προσαυξήσεως τοῦ χρόνου ὑπηρεσίας αὐτῶν κατὰ 12 μῆνας, τῆς τοιαύτης προσαυξήσεως προσμετρουμένης καὶ ὑπολογιζομένης κατὰ τρόπον ὅμοιον πρὸς ἐκεῖνον, ὅστις προσδιορίζεται ἐν τοῖς ἑδαφίοις α' καὶ γ' τοῦ παρόντος ἄρθρου, προκειμένου περὶ τῶν λοιπῶν πτυχιούχων.

ε) Πτυχιοῦχοι τῶν προαναφερθεισῶν Ἀνωτάτων Σχολῶν, ὑπηρετοῦντες ἤδη καὶ προσληφθέντες μὲ τὸν βαθμὸν βοηθοῦ λογιστοῦ ἢ ἀνώτερον, οὐδεμιᾶς δικαιοῦνται προσαυξήσεως.

στ) Πτυχιοῦχοι ὡσαύτως, ὡς ἀνωτέρω, προσλαμβανόμενοι ἀπὸ τῆς ἐφαρμογῆς τοῦ παρόντος καὶ ἐφεξῆς δύνανται κατὰ τὴν κρίσιν τῆς Γενικῆς Διευθύνσεως νὰ καταλάβωσι βαθμὸν μέχρι καὶ τοῦ ὑπολογιστοῦ.

ζ) Προσαυξήσεις χρόνου ὑπηρεσίας, χορηγούμεναι διὰ τοῦ παρόντος, ἔχουσιν ἐφαρμογὴν μόνον προκειμένου περὶ ὑπολογισμοῦ χρόνου προαγωγῆς, οὐχὶ δὲ καὶ τοιούτου πολυετίας ἢ συντάξεως.

η) Εἰς περίπτωσιν, καθ' ἣν ὁ ἀριθμὸς τῶν οὕτω εὐεργετουμένων πτυχιούχων ὑπαλλήλων θὰ ἐπηρεάζῃ ἑκάστοτε δυσαναλόγως τὰ κατὰ βαθμοὺς καθοριζόμενα ἐν τῷ παρόντι Ὀργανισμῷ ὅρια ὀργανικῶν θέσεων, καθιεροῦται ἡ δυνατότης, ἀποφάσει τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου, νὰ ἐπαυξάνωνται αἱ ὀργανικαὶ θέσεις, ἵνα μὴ παραβλάπτεται ἡ βαθμολογικὴ ἐξέλιξις τῶν μὴ πτυχιούχων.

Ἄρθρον 9

Μεταθέσεις

1) Ἡ Τράπεζα δικαιοῦται νὰ μεταθέτῃ πάντα ὑπάλληλον ἀπὸ Καταστήματος εἰς Κατάστημα, ἀπὸ πόλεως εἰς πόλιν, ἀπὸ ὑπηρεσίας εἰς ὑπηρεσίαν καὶ ἀπὸ θέσεως εἰς θέσιν.

2) Τὸ ἀνωτέρω δικαίωμα τῆς Τραπέζης εἶναι ἀνεξέλεγκτον καὶ ἀπόλυτον.

3) Εἰς τοὺς ὑπαλλήλους τοὺς μετατιθεμένους ἐκ τοῦ τόπου τῆς μονίμου διαμονῆς αὐτῶν ἢ τοὺς τοποθετουμένους κατὰ τὴν ἀρχικὴν πρόσληψίν των εἰς Κατάστημα, κείμενον ἐκτὸς τοῦ τόπου τῆς μονίμου διαμονῆς αὐτῶν, καταβάλλεται ὑπὸ τῆς Τραπέζης ἡ δαπάνη στεγάσεως αὐτῶν, ἥτις καὶ καθορίζεται ἑκάστοτε δι' ἐγκυκλίου τῆς Τραπέζης, ἀναλόγως τοῦ βαθμοῦ τοῦ ὑπαλλήλου, τῆς οἰκογενειακῆς αὐτοῦ καταστάσεως καὶ τῆς πόλεως, εἰς τὴν ὁποίαν μετατίθεται ἢ τοποθετεῖται. Ἡ δαπάνη αὕτη δὲν θεωρεῖται προσαύξησις τῶν ἀποδοχῶν τοῦ ὑπαλλήλου. Μόνιμος διαμονὴ θεωρεῖται ὁ τόπος, ἔνθα διαμένει ἐπὶ τρία συνεχῆ τοὐλάχιστον ἔτη πρὸ τῆς μεταθέσεως ἢ προσλήψεώς του.

4) Κατὰ τὴν ἐνέργειαν τῶν ἑκάστοτε μεταθέσεων δέον νὰ λαμβάνηται, ἐφ' ὅσον εἶναι δυνατόν, ὑπ' ὄψιν ἡ οἰκογενειακὴ κατάστασις τοῦ μετατιθεμένου καὶ ἡ ὑγεία αὐτοῦ, προτιμωμένης τῆς μεταθέσεως ὑπαλλήλων ἐχόντων μὲν τὸν εἰς τὴν ὑπηρεσίαν ἀναγκαιοῦντα βαθμὸν καὶ ὑπηρεσιακὴν κατάρτισιν, βαρυνομένων δὲ δι' ὅσον ἐνεστὶ ὀλιγωτέρων οἰκογενειακῶν ὑποχρεώσεων, τῆς μεταθέσεως ἀποφασιζομένης ὑπὸ τῆς Γενικῆς Διευθύνσεως. Ἡ κρίσις αὕτη τῆς Γενικῆς Διευθύνσεως εἶναι ἀπόλυτος καὶ ἀνεξέλεγκτος.

5) Ὑπάλληλος, μετατεθεὶς καὶ μὴ ἐμφανιζόμενος εἰς τὴν νέαν του θέσιν ἐντὸς 20 ἡμερῶν ἀπὸ τῆς ἀποχωρήσεώς του ἐκ τῆς προηγουμένης τοιαύτης, θεωρεῖται ὡς οἰκειοθελῶς ἀποχωρήσας τῆς Ὑπηρεσίας. Ἡ μισθοδοσία του ὅμως διακόπτεται ὁπωσδήποτε ἀπὸ τῆς ἕκτης ἡμέρας ὑπὸ τῆς ἐκ τῆς θέσεώς του ἀποχωρήσεως καὶ ἐπαναλαμβάνεται ἀπὸ τῆς ἡμέρας τῆς εἰς τὴν νέαν θέσιν παραστάσεώς του. Οἰκόθεν νοεῖται ὅτι ὁ ὑπάλληλος ὀφείλει νὰ ἀναχωρήσῃ διὰ τὴν νέαν του θέσιν τὸ ταχύτερον, ἀφ' ἧς τῇ ἀνακοινωθῇ

ή μετάθεσις.

Όδοιπορικὰ ἔξοδα μετατεθέντος ὑπαλλήλου καὶ τῆς οἰκογενείας αὐτοῦ καὶ μεταφορικὰ οἰκοσκευῆς, ἐντὸς λογικῶν ὁρίων ἐλεγχομένων ὑπὸ τῆς Τραπέζης, καταβάλλονται ὑπ' αὐτῆς.

7) Ὑπάλληλος, μετατιθεμενος καὶ θεωρῶν ὅτι ἡ μετάθεσις αὐτοῦ δημιουργεῖ δυσμενεῖς δι' αὐτὸν συνθήκας, δικαιοῦται νὰ ἀναφερθῇ ἐγγράφως πρὸς τὴν Γενικὴν Διεύθυνσιν, ἀφοῦ ὅμως μεταβῇ προηγουμένως εἰς τὴν νέαν του θέσιν καὶ νὰ ζητήσῃ τὴν ἀνάκλησιν τῆς μεταθέσεως αὐτοῦ. Ἡ Γενικὴ Διεύθυνσις κρίνει ἐλευθέρως καὶ ἀποφασίζει ἐπὶ τῆς αἰτιάσεως, ἢ, κατ' ἰδίαν πάλιν κρίσιν, συγκροτεῖ τριμελῆ Ἐπιτροπὴν ἐξ ἑνὸς Διευθυντοῦ, ἑνὸς Ὑποδιευθυντοῦ Α' ἢ Β' καὶ τοῦ διὰ τὸ Συμβούλιον Παραπόνων, ἐκλεγομένου ὑπὸ τοῦ προσωπικοῦ μέλους ἢ τοῦ Προέδρου τοῦ Συλλόγου τῶν ὑπαλλήλων, ἥτις γνωματεύει ἐπὶ τῆς αἰτιάσεως. Ἡ γνωμάτευσις τῆς Ἐπιτροπῆς ταύτης εἶναι συμβουλευτικὴ διὰ τὴν Γενικὴν Διεύθυνσιν. Ἀναφοραὶ ὑποβαλλόμεναι πρὸ τῆς παρουσιάσεως τοῦ ὑπαλλήλου εἰς τὴν νέαν του θέσιν δὲν λαμβάνονται ὑπ' ὄψιν. Ὁ χρόνος πρὸς ἔκδοσιν τῆς ἀποφάσεως τῆς Ἐπιτροπῆς δὲν δύναται νὰ ὑπερβαίνῃ τὸν ἕνα μῆνα ἀπὸ τῆς εἰς τὴν Γενικὴν Διεύθυνσιν λήψεως τῆς αἰτήσεως τοῦ ὑπαλλήλου.

8) Εἰς ὑπαλλήλους μετατιθεμένους αἰτήσει αὐτῶν οὔτε ὁδοιπορικὰ ἔξοδα ἢ ἔξοδα μεταφορᾶς οἰκοσκευῆς, οὔτε δαπάνη στεγάσεως καταβάλλεται.

Ἄρθρον 10

1) Ὑπάλληλοι, ὑπηρετοῦντες εἰς τὸν ταμειακόν, βοηθητικὸν ἢ ὑπηρετικὸν Κλάδον, δύνανται ἐφ' ὅσον κέκτηνται ἀπολυτήριον Γυμνασίου ἢ ἄλλης ἰσοτίμου σχολῆς, νὰ μετατάσσωνται εἰς τὸν λογιστικὸν κλάδον κατόπιν ἐξετάσεων ὁριζομένων ἑκάστοτε ὑπὸ τῆς Γενικῆς Διευθύνσεως. Αἱ πρὸς τοῦτο αἰτήσεις δέον νὰ ὑποβάλλωνται πρὸς τὴν Γενικὴν Γραμματείαν, νὰ συνοδεύωνται δὲ ὑπὸ σχετικῆς πρατάσεως τοῦ Διευθυντοῦ Καταστήματος ἢ προϊσταμένου Ὑπηρεσίας, παρ' ἧ ὑπηρετεῖ ὁ αἰτῶν, ὅστις ἀπαραιτήτως δέον νὰ ἔχῃ συμπληρώσει διετῆ τοὐλάχιστον πραγματικὴν ὑπηρεσίαν παρὰ τῇ Τραπέζῃ.

2) Οἱ οὕτω ὑποβαλλόμενοι εἰς ἐξέτασιν ἐπὶ σκοπῷ μετατάξεως, ἐπιτυγχάνοντες, μετατάσσονται οἱ μὲν τοῦ ταμειακοῦ κλάδου εἰς τὸν ἀντίστοιχον βαθμόν, οἱ εἰσπράκτορες Α' καὶ Β' εἰς τὸν βαθμὸν βοηθοῦ λογιστοῦ καὶ οἱ κλητῆρες καὶ διεκπεραιωταὶ εἰς τὸν βαθμὸν τοῦ δοκίμου λογιστοῦ. Δύνανται ἐπίσης νὰ γίνωνται μετατάξεις ἀπὸ τοῦ ὑπηρετικοῦ εἰς τὸν βοηθητικόν, εἴτε ἀπὸ τοῦ ὑπηρετικοῦ καὶ τοῦ βοηθητικοῦ εἰς τὸν ταμειακὸν κλάδον κατόπιν ἐξετάσεων, ὁριζομένων ἑκάστοτε ὑπὸ τῆς Γενικῆς Διευθύνσεως.

3) Ἐξετάσεις πρὸς μετάταξιν διεξάγονται ἀποφάσει τῆς Γενικῆς Διευθύνσεως ἐντὸς τοῦ πρώτου τριμήνου ἑκάστου ἡμερολογιακοῦ ἔτους, δικαιοῦνται δὲ νὰ μετάσχωσιν αὐτῶν ἅπαντες οἱ μέχρι τῆς 31ης Δεκεμβρίου τοῦ ἀμέσως προηγουμένου ἔτους ὑποβάλλοντες αἰτήσεις πρὸς τοῦτο, ἐφ' ὅσον ἔχουσι τὰ τυπικὰ καὶ οὐσιαστικὰ προσόντα, προσέτι δὲ διετῆ τοὐλάχιστον πραγματικὴν ὑπηρεσίαν ἐν τῇ Τραπέζῃ, ἀπόκειται ὅμως εἰς τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον τὸ ἀπόλυτον δικαίωμα, ὅπως ἀποκλείσῃ τῶν ἐξετάσεων καὶ ἑπομένως καὶ τῆς μετατάξεως πάντα αἰτοῦντα, ὅστις, κατὰ τὴν ἀνεξέλεγκτον κρίσιν τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου, δὲν ἐπέδειξε τὴν ἁρμόζουσαν πειθαρχίαν καὶ συμπεριφοράν. Αἱ τοιαῦται μετατάξεις τίθενται ἐν ἰσχύϊ ὡς πρὸς μὲν τὴν ἔνταξιν εἰς τὸν νέον βαθμὸν ἀπὸ τῆς 1ης Ἰανουαρίου τοῦ ἔτους διενεργείας τῶν ἐξετάσεων, ὡς πρὸς τὴν μισθολογικὴν δὲ μεταβολὴν ἀπὸ τῆς ἡμερομηνίας τῶν ἐξετάσεων.

4) Ὁ συνολικὸς ἀριθμὸς τῶν καθ' ἑκάστην ἐξεταστικὴν περίοδον μετατασσομένων δὲν δύναται νὰ ὑπερβῇ τοὺς 12, ἐπὶ πλειόνων δὲ ἐπιτυχόντων μετατάσσονται οἱ 12 πρῶτοι ἐξ αὐτῶν. Οἱ ἐκ τῶν ἐπιτυχόντων μὴ μετατασσόμενοι οὐδὲν κτῶνται δικαίωμα, ἀλλὰ δύνανται νὰ μετάσχωσι καὶ πάλιν εἰς τὰς ἐξετάσεις κατὰ τὴν ἀμέσως ἑπομένην περίοδον.

5) Οἱ μέχρι τῆς ἰσχύος τοῦ παρόντος Ὀργανισμοῦ ὑπηρετοῦντες ὡς κλητῆρες ἢ εἰσπράκτορες, ἀσχολούμενοι εἰς ἐργασίαν λογιστικὴν ἢ ταμειακὴν δύνανται, ἔστω καὶ ἂν στεροῦνται τῶν τυπικῶν προόντων, νὰ μεταταγῶσιν εὐεργετικῶς, κατὰ τὴν κρίσιν τῆς Γενικῆς Διευθύνσεως, εἰς τὸν λογιστικὸν ἢ ταμειακὸν κλάδον, ἀλλ' ἐν τῇ βαθμολογικῇ ἐξελίξει των δὲν θὰ δύνανται νὰ ὑπερβοῦν τὸν βαθμὸν τοῦ λογιστοῦ Α' ἢ ταμίου Α'.

6) Κατὰ παρέκβασιν τῶν προβλεπομένων ὑπὸ τοῦ Ὀργανισμοῦ βασικῶν προσόντων διὰ τὸν λογιστικὸν ἢ ταμειακὸν κλάδον ἡ Γενικὴ Διεύθυνσις δύναται νὰ μετατάσσῃ προϊσταμένους εἰσπράκτορας καὶ ἀρχικλητῆρας εὐεργετικῶς εἰς τὸν λογιστικὸν ἢ ταμειακὸν κλάδον κατὰ τὴν κρίσιν αὐτῆς καὶ ἀναλόγως πρὸς τὰ ἔτη ὑπηρεσίας καὶ τὴν πεῖραν αὐτῶν. Οἱ οὕτω μετατασσόμενοι δὲν δύνανται προαγόμενοι νὰ ὑπερβοῦν τὸν βαθμὸν λογιστοῦ Α' ἢ ταμίου Α'.

7) Εἰς περίπτωσιν, καθ' ἣν ὁ μισθός, ὁ ἀντιστοιχῶν εἰς τὸν νέον βαθμόν, τὸν ὁποῖον καταλαμβάνουσιν οἱ μετατασσόμενοι, εἶναι κατώτερος ἐκείνου, τὸν ὁποῖον ἐλάμβανον πρὸ τῆς μετατάξεως, ἡ μεταξὺ τῶν δύο διαφορὰ θὰ ἐξακολουθήσῃ νὰ καταβάλλεται αὐτοῖς ὡς εἰδικὸν ἐπίδομα ἐκ μετατάξεως, προστιθέμενον εἰς τὰς ἑκάστοτε ἀποδοχὰς αὐτῶν. Μετατάξεις πτυχιούχων ταμειακῶν ὑπαλλήλων εἰς τὸν λογιστικὸν κλάδον δύνανται, μετὰ κρίσιν καὶ ἀπόφασιν τῆς Γενικῆς Διευθύνσεως, νὰ ἐνεργοῦνται καὶ ἄνευ ἐξετάσεων.

Ἄρθρον 11

Ἄδειαι

1) Αἱ παρὰ τοῦ νόμου καθοριζόμεναι ἄδειαι ἀπουσίας τοῦ προσωπικοῦ εἶναι ὑποχρεωτικαί.

2) Κανονικῆς ἀδείας ἀπουσίας μὲ πλήρεις ἀποδοχὰς δικαιοῦται ὁ ὑπάλληλος μετὰ συμπλήρωσιν ἑνὸς ἔτους συνεχοῦς πραγματικῆς Ὑπηρεσίας. Ἡ χρονικὴ διάρκεια κανονικῶν ἀδειῶν τῶν κλητήρων ὁρίζεται κατ' ἐξαίρεσιν ἴση πρὸς τὴν τῶν λοιπῶν ὑπαλλήλων.

3) Πρὸς κατάρτισιν τοῦ ἐτησίου προγράμμα-

τος των άδειών οι προϊστάμενοι Υπηρεσιών δέον όπως κατά Ιανουάριον εκάστου έτους ζητώσι παρά των υπαλλήλων την υποβολήν αιτήσεως περί χορηγήσεως άδειας, εν ή θά καθορίζεται και ο χρόνος, καθ' ον υπάλληλος επιθυμεί, όπως λάβη την άδειαν. Οι προϊστάμενοι επί τη βάσει των υποβληθεισών αιτήσεων καθορίζουσι την σειράν, κατά την οποίαν οι υπάλληλοι θά λάβωσι την άδειαν. Ο πίναξ ούτος θά καταρτίζηται συμφώνως προς τάς ανάγκας της Υπηρεσίας και τάς διατάξεις του σχετικού νόμου και θα υποβάλληται εις το παρά τη Γενική Γραμματεία Τμήμα Προσωπικού της Τραπέζης προς έλεγχον και παρακολούθησιν της εφαρμογής. Ο πίναξ θεωρείται οριστικώς καταρτισθείς μετά την επιστροφήν του εγκεκριμένου υπό της ορμοδίας Υπηρεσίας προσωπικού, οπότε γνωστοποιείται προς τους υπαλλήλους. Οι υπάλληλοι υποχρεούνται, όπως κατά την καθορισθείσαν εν τω πίνακι ημερομηνίαν κάμουν έναρξιν της άδείας των, μη δικαιούμενοι να ζητήσουν μεταβολήν του χρόνου λήψεως αυτής. Η τροποποίησις του προγράμματος χρησιμοποιήσεως αδειών εναπόκειται εις την κρίσιν των προϊσταμένων Υπηρεσιών, οίτινες αναλόγως των αναγκών της Υπηρεσίας δύνανται να επιφέρουν μεταβολάς εις τον χρόνον χορηγήσεως άδειας ενός εκάστου, αναφέροντες σχετικώς εις την ορμοδίαν Υπηρεσίαν Προσωπικού.

Εις όλως εξαιρετικός περιπτώσεις ο υπάλληλος δύναται να αιτήσηται την μετάθεσιν του χρόνου λήψεως της κανονικής αυτού άδείας, της εγκρίσεως της τοιαύτης αιτήσεως αποκειμένης εις την κρίσιν της Γενικής Διευθύνσεως, εφ' όσον διά ταύτης δεν διαταράσσεται η εύρυθμος λειτουργία της Υπηρεσίας.

Τμηματική χρήσις άδειας δεν επιτρέπεται. Εξαιρετικώς εις τους απουδάστους Ανωτάτων Σχολών δύνανται, κατά την κρίσιν της Γενικής Διευθύνσεως, να χορηγήται ο διά τας εξετάσεις αυτών απαιτούμενος χρόνος άδείας μόνον εφ' όσον είχον την κανονικήν τοιαύτην, προς την οποίαν απορροιητώς συμψηφίζεται.

4) Υπάλληλος, αίτων αναρρωτικήν άδειαν διά λόγους υγείας, υποχρεούται να υποβληθή εις εξέτασιν παρά του ιατρού της Τραπέζης ή άλλου, οριζομένου παρά της Υπηρεσίας Προσωπικού. Η αναρρωτική άδεια δεν συνυπολογίζεται εις την κανονικήν.

5) Άδειαι μετ' αποδοχών πέραν των υπό του νόμου οριζομένων ορίων δεν επιτρέπονται, εκτός εάν συντρέχουν απουδαίοι, κατά την ανεξέλεγκτον κρίσιν του Διοικητικού Συμβουλίου, λόγοι.

6) Άδειαι κυήσεως και θηλασμού χορηγούνται κατά τας διατάξεις του νόμου.

Στασιμότης

1) Υπάλληλοι, επιδεικνύοντες ανικανότητα, ανεπάρκειαν, ακαταλληλότητα εις την εκτέλεσιν των καθηκόντων αυτών ή υποπίπτοντες εις σοβαρόν παράπτωμα, δι' ο τοίς επεβλήθη υπό του Πειθαρχικού Συμβουλίου ποινή τουλάχιστον ενός μηνός προσωρινής απολύσεως ή άργίας άνευ αποδοχών, κηρύσσονται στάσιμοι, κατόπιν προτάσεως του Συμβουλίου Προαγωγών.

2) Η στασιμότης διαρκεί επί ον μόνον έτος, δύναται όμως να παρατείνεται απεριορίστως κατόπιν νεωτέρας προτάσεως του Συμβουλίου Προαγωγών, ήτις δεν να επαναλαμβάνηται καθ' έκαστον έτος, εφ' όσον δεν εκλείπουν οι λόγοι, οι προκαλέσαντες την στασιμότητα του υπαλλήλου.

3) Υπάλληλοι, κηρυχθέντες στάσιμοι, στέρουνται προσαυξήσεως των αποδοχών αυτών δι' οιανδήποτε αιτίαν δικαιούνται, εφ' όσον χρόνον διαρκεί η στασιμότης. Δικαιούνται μόνον επιδόματος πολυετούς υπηρεσίας.

4) Η περί στασιμότητος απόφασις ανακοινούται προς τον ενδιαφερόμενον, ότε υπογράψει ειδικήν απόδειξιν, εντός ού λάβη γνώσιν αυτής, δικαιούμενος όπως εντός μηνός από της ανακοινώσεως προσφύγη εις το Συμβούλιον Παραπόνων, δια να αιτήσηται την ανάκλησιν της στασιμότητος.

Διαθεσιμότης

Το Διοικητικόν Συμβούλιον δύναται, προτάσει της Γενικής Διευθύνσεως, να θέτη εις κατάστασιν διαθεσιμότητος υπάλληλους παντός βαθμού και κλάδου συμφώνως τω νόμω 3198.

Καταγγελία της συμβάσεως εργασίας διαρκούσης της διαθεσιμότητος συνεπάγεται καταβολήν αποζημιώσεως συμφώνως προς τας διατάξεις του νόμου 2112, υπολογιζομένης επί τη βάσει των πλήρων αποδοχών του υπαλλήλου, ουχί δε των συνεπεία της διαθεσιμότητος μειωμένων τοιούτων.

Άρθρον 12

Υπηρεσιακά Συμβούλια

1) Παρά τη Τραπέζη λειτουργούσι τα ακόλουθα Συμβούλια κρίσεως των υπαλλήλων: α) Συμβούλιον Προαγωγών, β) Συμβούλιον Παραπόνων, γ) Πειθαρχικόν Συμβούλιον.

2) Εκ των ανωτέρω τριών Συμβουλίων τα μεν δύο πρώτα συγκαλούνται απαξ του έτους και συνέρχονται εις συνεχείς συνεδριάσεις μέχρις εξαντλήσεως του έργου των, το δε τρίτον, ήτοι το Πειθαρχικόν Συμβούλιον, συνέρχεται όσακις προκύψη περίπτωσις, συγκαλούμενον υπό της Γενικής Διευθύνσεως.

3) Το Συμβούλιον Προαγωγών απαρτίζεται εκ δύο διευθυντών, τριών υποδιευθυντών και ενός τμηματάρχου Α', πάντων οριζομένων υπό της Γενικής Διευθύνσεως, και ενός έτέρου μέλους εκλεγομένου υπό της ολότητος των υπαλλήλων. Του Συμβουλίου προεδρεύει εις των διευθυντών, οριζόμενος υπό της Γενικής Διευθύνσεως.

Το Συμβούλιον Παραπόνων απαρτίζεται εκ τριών μελών του Διοικητικού Συμβουλίου της Τραπέζης, δύο διευθυντών και ενός υποδιευθυντού, πάντων οριζομένων δι' αποφάσεως του Διοικητικού Συμβουλίου, και δύο έτέρων μελών, εκλεγομένων υπό της ολότητος των υπαλλήλων και φερόντων βαθμόν λογιστού Α' και άνω. Του Συμβουλίου προεδρεύει εν εκ των μελών του Διοικητικού Συμβουλίου, οριζόμενον υπό του προέδρου αυτού.

Το Συμβούλιον Παραπόνων, παρισταμένου

έπι πλέον τοῦ προσωπίρχου ἡ τοῦ νομίμου αὐτοῦ ἀναπληρωτοῦ ὡς εἰσηγητοῦ ἄνευ ψήφου, συνερχεται ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς συγκεντρώσεως τῶν πρὸς αὐτὸ ὑποβαλλομένων αἰτήσεων, κρίνει αὐτὰς καὶ εἰσηγεῖται σχετικῶς πρὸς τὴν Γενικὴν Διεύθυνσιν.

Τὸ Πειθαρχικὸν Συμβούλιον ἀπαρτίζεται ἐκ τριῶν μελῶν τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου, δύο Διευθυντῶν καὶ τοῦ Διευθυντοῦ τῆς Νομικῆς Ὑπηρεσίας, ἁπάντων ὁριζομένων ὑπὸ τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου καὶ δύο ἑτέρων μελῶν, φερόντων βαθμὸν λογιστοῦ Α΄ καὶ ἄνω καὶ ἐκλεγομένων ὑπὸ τῆς ὁλότητος τῶν ὑπαλλήλων. Τοῦ Συμβουλίου τούτου προεδρεύει ἓν ἐκ τῶν μελῶν τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου, ὁριζόμενον ὑπὸ τοῦ προέδρου αὐτοῦ.

Εἰς περίπτωσιν κωλύματός τινος τῶν ὑπὸ τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου ὁρισθέντων διὰ τὸ ἄνω τρία Συμβούλια μελῶν τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον δύναται νὰ ὁρίζῃ ἀναπληρωτὰς αὐτῶν εἴτε διὰ μίαν, εἴτε διὰ πλείονας συνεδριάσεις, οἵτινες ἀναπληρωταὶ δέον νὰ εἶναι ἰσόβαθμοι τῶν οὓς ἀναπληροῦσιν. Τὸ αὐτὸ ἰσχύει καὶ διὰ τὰ ὑπὸ τῆς ὁλότητος τῶν ὑπαλλήλων ἐκλεγόμενα μέλη.

4) Αἱ προτάσεις τῶν Συμβουλίων Προαγωγῶν καὶ Παραπόνων εἶναι συμβουλευτικαὶ διὰ τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον καὶ ἐν οὐδεμιᾷ περιπτώσει δημιουργοῦσιν οἱανδήποτε δέσμευσιν δι' αὐτό, αἱ δὲ ἀποφάσεις τοῦ Πειθαρχικοῦ Συμβουλίου τελοῦν ὑπὸ τὴν ἐπικύρωσιν ἢ μὴ τῆς Γενικῆς Διευθύνσεως, ἐχούσης ἀνεξέλεγκτον καὶ ἀπόλυτον δικαίωμα ὅπως διατηρῇ ἢ μειώνῃ κατὰ τὴν κρίσιν αὐτῆς τὰς διὰ τῶν ἀνωτέρω ἀποφάσεων τυχὸν ἐπιβαλλομένας ποινάς.

5) Τὸ Συμβούλιον Προαγωγῶν, συνερχόμενον εἰς συνεχεῖς συνεδριάσεις, καταρτίζει καὶ ὑποβάλλει πρὸς τὴν Γενικὴν Διεύθυνσιν πίνακας προτάσεων πρὸς προαγωγὴν ὑπαλλήλων, ἐχόντων τὰ ὑπὸ τοῦ παρόντος Ὀργανισμοῦ προβλεπόμενα προσόντα.

6) Εὐθὺς ὡς ἀποφασισθῶσιν ὑπὸ τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου αἱ προαγωγαὶ ἀνακοινοῦνται αὗται πρὸς τὸ προσωπικὸν δι' ἐγκυκλίου τῆς Γενικῆς Διευθύνσεως, ἐπερχομένων ἀμέσως τῶν ἐξ αὐτῶν ἀποτελεσμάτων κατὰ τὰ ἐν τῷ παρόντι Ὀργανισμῷ διαγραφόμενα.

7) Ὑπάλληλοι, μὴ προαχθέντες καὶ θεωροῦντες ἑαυτοὺς ἠδικημένους ἐκ τῆς περὶ μὴ προαγωγῆς αὐτῶν ἀποφάσεως, δικαιοῦνται, ὅπως ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς ἀνακοινώσεως τῶν γενικῶν προαγωγῶν, εἰς ἃς δὲν περιελήφθησαν, προσφύγωσιν εἰς τὸ Συμβούλιον Παραπόνων καὶ αἰτήσωνται τὴν ἐκ νέου κρίσιν αὐτῶν.

8) Ὑπάλληλοι, διατελέσαντες ἤδη μέλη τοῦ Συμβουλίου Προαγωγῶν, δὲν δύνανται νὰ μετέχωσι τοῦ Συμβουλίου Παραπόνων διὰ τὴν ἰδίαν περίοδον.

9) Εἰσηγήσεις τοῦ Συμβουλίου Παραπόνων περὶ προαγωγῆς ὑπαλλήλου, γιγνόμεναι ἀποδεκταὶ ὑπὸ τῆς Γενικῆς Διευθύνσεως, ἐξαφανίζουσι τὴν περὶ μὴ προαγωγῆς προηγουμένην, ἐχουσι δὲ τὰ αὐτά, ὡς καὶ διὰ τοὺς λοιποὺς προαχθέντας ἀποτελέσματα.

10) Ἡ θητεία τῶν μελῶν τόσον τοῦ Συμβουλίου Προαγωγῶν, ὅσον καὶ τοῦ Συμβουλίου Παραπόνων καὶ τοῦ Πειθαρχικοῦ Συμβουλίου, εἶναι ἐνιαύσιος.

11) Τὸ Συμβούλιον Προαγωγῶν, τὸ Συμβούλιον Παραπόνων, ὡς καὶ τὸ Πειθαρχικὸν Συμβούλιον, συγκροτοῦνται ἐντὸς τοῦ μηνὸς Δεκεμβρίου ἑκάστου ἡμερολογιακοῦ ἔτους, διὰ νὰ λειτουργήσωσι κατὰ τὸ ἀμέσως ἑπόμενον τοιοῦτον.

12) Τὸ Πειθαρχικὸν Συμβούλιον ἀποφασίζει διὰ τὴν ἐπιβολὴν πειθαρχικῶν ποινῶν κατὰ τὰ ὁριζόμενα ἐν τῷ προσηρτημένῳ εἰδικῷ πειθαρχικῷ Ὀργανισμῷ, ὅστις ἀποτελεῖ ἀναπόσπαστον μέρος τοῦ παρόντος.

Εἰς τὸ Συμβούλιον παρίσταται ἄνευ ψήφου καὶ ὁ προϊστάμενος τοῦ Τμήματος προσωπικοῦ ἢ ὁ ἀναπληρωτὴς αὐτοῦ ὡς εἰσηγητής. Τὰ ἐξ ὑπαλλήλων μέλη ἐκλέγονται μεταξὺ τοῦ προσωπικοῦ τῶν ἐν Ἀθήναις καὶ Πειραιεῖ Καταστημάτων τῆς Τραπέζης ἀπὸ τοῦ βαθμοῦ τοῦ λογιστοῦ Α΄ καὶ ἄνω ὑπὸ τοῦ συνόλου τοῦ μονίμου προσωπικοῦ τῆς Τραπέζης.

Τὸ Συμβούλιον Προαγωγῶν, τὸ Συμβούλιον Παραπόνων καὶ τὸ Πειθαρχικὸν Συμβούλιον εὑρίσκονται ἐν ἀπαρτίᾳ παρόντων πέντε μελῶν.

Ἄρθρον 13

Ἀπουσίαι

Ὑπάλληλος, ἀδικαιολογήτως μὴ προσερχόμενος εἰς τὴν ὑπηρεσίαν αὐτοῦ ἐπὶ μίαν ἐργάσιμον ἡμέραν, στερεῖται τῶν ἀποδοχῶν αὐτοῦ, τῶν ἀντιστοιχουσῶν εἰς τὴν ἡμέραν τῆς ἀπουσίας.

Ἐὰν ἐντὸς χρονικοῦ διαστήματος δώδεκα ἡμερολογιακῶν μηνῶν αἱ ἀδικαιολόγητοι ἀπουσίαι τοῦ ὑπαλλήλου ἀθροιστικῶς λαμβανόμεναι ὑπερβαίνωσι τὰς 30 ἡμέρας, τότε ὁ ὑπάλληλος ὄχι μόνον στερεῖται τῶν ἀποδοχῶν αὐτοῦ διὰ τὰς ἡμέρας τῆς ἀπουσίας, ἀλλὰ καὶ θεωρεῖται ὡς οἰκειοθελῶς ἀποχωρήσας ἐκ τῆς ὑπηρεσίας τῆς Τραπέζης, στερούμενος παντὸς δικαιώματος. Τὸ ἀδικαιολόγητον τῆς ἀπουσίας καὶ ὁ χρόνος ταύτης προσδιορίζεται ὑπὸ τοῦ Πειθαρχικοῦ Συμβουλίου, συνερχομένου εἰδικῶς πρὸς τοῦτο, καὶ δι' ἀποφάσεως αὐτοῦ λαμβανομένης κατὰ πλειοψηφίαν.

Ἐὰν ὑπάλληλος προσέλθῃ εἰς τὴν ὑπηρεσίαν αὐτοῦ, μὲ βραδύτητα κατ' ἀνώτατον ὅριον μιᾶς ὥρας, χωρὶς νὰ δυνηθῇ νὰ δικαιολογήσῃ ἐπαρκῶς τὴν βραδύτητα, στερεῖται τοῦ 1/6 τῶν ἀποδοχῶν αὐτοῦ τῆς ἡμέρας ἐκείνης. Ἐὰν ἡ ἀδικαιολόγητος ἀπουσία ὑπερβαίνῃ τὴν μίαν ὥραν, ὁ ὑπάλληλος στερεῖται τῶν ἀποδοχῶν αὐτοῦ τῆς ἡμέρας τῆς ἀπουσίας κατὰ τόσα ἕκτα, ὅσαι εἶναι αἱ ὧραι τῆς ἀδικαιολογήτου βραδύτητος.

Ὁ ἔλεγχος τῆς αἰτίας ἀπουσίας ἀνήκει εἰς τὴν ἁρμοδίαν Ὑπηρεσίαν τῆς Τραπέζης, πλὴν τῆς περιπτώσεως τῆς δευτέρας παραγράφου τοῦ παρόντος ἄρθρου, ὁπότε ὁ ἔλεγχος ἀνήκει εἰς τὸ Πειθαρχικὸν Συμβούλιον.

Ἄρθρον 14

Ἀποδοχαὶ προσωπικοῦ

1) Τηρουμένων τῶν διατάξεων τοῦ νόμου πε-

η κατωτάτων ὁρίων μισθῶν τῶν τραπεζιτικῶν ὑπαλλήλων ὁ εἰς ἕκαστον ἀντιστοίχων μισθὸς καθορίζεται βάσει συλλογικῶν συμβάσεων ἢ ἀποφάσεων τοῦ Ὑπουργείου ἢ ἀποφάσεων τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τῆς Τραπέζης.

Ὁ κανονικῶς καὶ ἀνελλιπῶς ἐργαζόμενος ὑπάλληλος δικαιοῦται τῆς εἰσπράξεως τῆς ἀντιμισθίας αὐτοῦ ἀνὰ δεκαπενθήμερον προκαταβολικῶς. Ἐν περιπτώσει, καθ' ἣν ὁ ὑπάλληλος δὲν ἠδικαιοῦτο τῆς προκαταβληθείσης αὐτῷ ἀντιμισθίας, ὑποχρεοῦται εἰς τὴν ἄμεσον ἐπιστροφὴν τοῦ προκαταβληθέντος αὐτῷ ποσοῦ.

2) Αἱ ἀποδοχαὶ τοῦ προσωπικοῦ ἀποτελοῦνται:

α) Ἀπὸ τὸν βασικὸν μισθόν. Τοιοῦτος εἶναι ὁ μισθὸς ἐκκινήσεως τοῦ βαθμοῦ, ὁ καθοριζόμενος εἴτε ὑπὸ ἀποφάσεως τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου ἢ τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας, εἴτε ὑπὸ οἱουδήποτε ἄλλων ἐπισήμων πράξεων, προστιθεμένης εἰς αὐτὸν μόνον τῆς ὑπὸ τοῦ παρόντος Ὀργανισμοῦ προβλεπομένης προσαυξήσεως λόγῳ μετοῦς παραμονῆς εἰς τὸν αὐτὸν βαθμόν, ὁσάκις ὑπάρχει τοιαύτη περίπτωσις, ὡς ἐν παραγράφῳ 7 τοῦ παρόντος ἄρθρου, ἥτις, προστιθεμένη εἰς τὸν ἀρχικὸν μισθὸν ἐκκινήσεως δημιουργεῖ τὸν βασικόν, ἐφ' οὗ ὑπολογίζονται τὰ λοιπὰ ἐπιδόματα (πολυετοῦς ὑπηρεσίας) καὶ οἰκογενειακά.

β) Ἀπὸ τὰ πάσης ἄλλης φύσεως ἐπιδόματα αἱ προσαυξήσεις, ὡς ἐν τῷ παρόντι Ὀργανισμῷ καθορίζονται.

3) Ἄρρενες ὑπάλληλοι, ἔγγαμοι, λαμβάνουσιν οἰκογενειακὸν ἐπίδομα διὰ τὴν σύζυγον καὶ διὰ τὰ τέκνα αὐτῶν μέχρι τεσσάρων ἐν ὅλῳ. Τὸ ἐπίδομα τοῦτο καθορίζεται εἰς 10 ο/ο ἐπὶ τοῦ βασικοῦ μισθοῦ, προσηυξημένου διὰ τοῦ ἐπιδόματος ἐτῶν, ἐφ' ὅσον ὑπάρχουν, διὰ τὴν σύζυγον, καὶ ἀνὰ 5 ο/ο ἐπὶ τοῦ βασικοῦ μισθοῦ δι' ἕκαστον τῶν τεσσάρων τέκνων αὐτῶν.

4) Ἄρρενες ἢ θήλεις ὑπάλληλοι, διατελοῦντες ἐν χηρείᾳ ἢ ἐν διαζεύξει, λαμβάνουσιν οἰκογενειακὸν ἐπίδομα διὰ τὰ τέκνα αὐτῶν μέχρι τεσσάρων ἐν ὅλῳ. Τὸ ἐπίδομα τοῦτο ὁρίζεται εἰς 10 ο/ο ἐπὶ τοῦ βασικοῦ μισθοῦ, προσηυξημένου διὰ τοῦ ἐπιδόματος ἐτῶν, ἐφ' ὅσον ὑπάρχουν, διὰ τὸ πρῶτον τέκνον καὶ ἀνὰ 5 ο/ο ἐπὶ τοῦ βασικοῦ μισθοῦ δι' ἕκαστον τῶν ὑπολοίπων τέκνων.

5) Ἀπαραίτητοι προϋποθέσεις διὰ τὴν χορήγησιν ἐπιδόματος τέκνων, περὶ οὗ αἱ παράγραφοι 3 καὶ 4 τοῦ παρόντος ἄρθρου, εἶναι:

α) Ἡ ἡλικία τῶν τέκνων νὰ μὴ εἶναι ἀνωτέρα τῶν 20 ἐτῶν διὰ τὰ ἄρρενα καὶ τῶν 25 ἐτῶν διὰ τὰ θήλεα, νὰ μὴ εἶναι νυμφευμένα, νὰ μὴ ἔχωσιν ἰδίους πόρους καὶ νὰ συντηροῦνται καθ' ὁλοκληρίαν ὑπὸ τοῦ γονέως ὑπαλλήλου. Προκειμένου περὶ ὑπαλλήλων ἐν διαζεύξει ἀπαιτεῖται, πως, σὺν ταῖς ἀνωτέρω προϋποθέσεσιν, ἔχῃ ἀπονεμηθῇ αὐτοῖς διὰ δικαστικῆς ἀποφάσεως ἡ διαμονὴ τῶν τέκνων αὐτῶν.

β) Εἰδικώτερον, προκειμένου περὶ ἀρρένων τέκνων, φοιτώντων εἰς Ἀνωτάτας Σχολάς, τὸ δικαίωμα ἐπιδόματος παρατείνεται μέχρι συμπληρώσεως τοῦ 22ου ἔτους τῆς ἡλικίας αὐτῶν.

6) Ὁ ὑπάλληλος δικαιοῦται ἐπιδόματος πολυετοῦς ὑπηρεσίας, ὁριζομένου ὡς ἀκολούθως:

α) 10 ο/ο ἐπὶ τοῦ βασικοῦ μισθοῦ αὐτοῦ, ηὐξημένου κατὰ τὰς προσαυξήσεις ἐτῶν, ἐφ' ὅσον ὑπάρχουν ἅμα τῇ συμπληρώσει δεκαετοῦς πραγματικῆς ὑπηρεσίας.

β) 14 ο/ο ἐπὶ τοῦ βασικοῦ μισθοῦ αὐτοῦ ὡς ἀνωτέρω ἅμα τῇ συμπληρώσει δεκαπενταετοῦς πραγματικῆς ὑπηρεσίας.

γ) 18 ο/ο ἐπὶ τοῦ βασικοῦ μισθοῦ αὐτοῦ ὡς ἀνωτέρω ἅμα τῇ συμπληρώσει εἰκοσαετοῦς πραγματικῆς ὑπηρεσίας.

δ) 25 ο/ο ἐπὶ τοῦ βασικοῦ μισθοῦ αὐτοῦ ὡς ἀνωτέρω ἅμα τῇ συμπληρώσει εἰκοσιπενταετοῦς πραγματικῆς ὑπηρεσίας.

7) Ὑπάλληλοι ἀπὸ τοῦ βαθμοῦ λογιστοῦ Α', ταμίου Α', τεχνίτου Α', εἰσπράκτορος Α', κλητῆρος Α', τηλεφωνητοῦ Α', ὁδηγοῦ Α' καὶ ἄνω, διανύσαντες εἰς τὸν βαθμὸν τοῦτον ὑπηρεσίαν πραγματικὴν 3 ἐτῶν, χωρὶς νὰ ἔχωσι κηρυχθῇ στάσιμοι καὶ μὴ προαγόμενοι, λαμβάνουσι προσαύξησιν τοῦ μισθοῦ ἐκκινήσεως αὐτῶν (ἄνευ τῶν ἄλλων τυχὸν ἐπιδομάτων) κατὰ 10 ο/ο τούτου λόγῳ παραμονῆς αὐτῶν εἰς τὸν αὐτὸν βαθμόν. Ἐὰν ἡ παραμονὴ τοῦ ὑπαλλήλου εἰς τὸν αὐτὸν βαθμὸν διαρκέσῃ ἐπὶ 6 ἔτη πραγματικῆς ὑπηρεσίας, ἡ ὡς ἄνω προσαύξησις ὁρίζεται εἰς 20 ο/ο ἐπὶ τοῦ ἀρχικοῦ μισθοῦ (ἄνευ ἐπιδομάτων). Ἐὰν ἡ παραμονὴ εἰς τὸν αὐτὸν βαθμὸν διαρκέσῃ ἐπὶ 9 ἔτη πραγματικῆς ὑπηρεσίας, ἡ προσαύξησις τοῦ ἀρχικοῦ μισθοῦ (ἄνευ ἐπιδομάτων) ὁρίζεται εἰς 30 ο/ο αὐτοῦ, ἐὰν δὲ ἡ εἰς τὸν βαθμὸν τοῦτον παραμονὴ διαρκέσῃ ἐπὶ 12 ἔτη πραγματικῆς ὑπηρεσίας, ἡ προσαύξησις τοῦ κυρίου μισθοῦ τοῦ ὑπαλλήλου (ἄνευ ἐπιδομάτων) ὁρίζεται εἰς 40 ο/ο αὐτοῦ. Τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον δύναται, κατὰ τὴν κρίσιν αὐτοῦ, νὰ ἀποφασίζῃ καὶ περαιτέρω προσαύξησιν τοῦ μισθοῦ ὑπαλλήλων, τῶν ὁποίων ἡ παραμονὴ εἰς τὸν αὐτὸν βαθμὸν ἤθελεν ὑπερβῇ τὰ 12 ἔτη. Ἐξαιρετικῶς διὰ τοὺς κατέχοντας τὸν βαθμὸν τεχνίτου Α', εἰσπράκτορος Α', κλητῆρος Α', τηλεφωνητοῦ Α' καὶ ὁδηγοῦ Α' ἡ προσαύξησις τοῦ ἀρχικοῦ μισθοῦ (ἄνευ ἐπιδομάτων) ὁρίζεται καὶ μέχρι 50 ο/ο αὐτοῦ, ἐὰν ἡ παραμονὴ των εἰς τὸν αὐτὸν βαθμὸν διαρκέσῃ ἐπὶ 15 ἔτη πραγματικῆς ὑπηρεσίας.

8) Ὑπάλληλοι ἐκ τῶν ἐν παραγράφῳ 7 τοῦ παρόντος ἄρθρου ἀναφερομένων, παραμείναντες εἰς τὸν αὐτὸν βαθμὸν πέραν τῶν τριῶν ἐτῶν καὶ τυχόντες ἐκ τῆς αἰτίας ταύτης προσαυξήσεως τοῦ μισθοῦ αὐτῶν, προαγόμενοι βραδύτερον εἰς τὸν ἄμεσον ἀνώτερον βαθμόν, λαμβάνουσι τὸν βασικὸν μισθὸν τοῦ εἰς ὃν προήχθησαν βαθμοῦ, προσηυξημένον κατὰ τὴν διαφορὰν (ἐὰν ὑπάρχῃ τοιαύτη), τὴν προκύπτουσαν μεταξὺ τοῦ βασικοῦ μισθοῦ τοῦ βαθμοῦ, ὃν καταλαμβάνουν, καὶ τοῦ βασικοῦ μισθοῦ τοῦ βαθμοῦ, ὃν κατεῖχον, ὡς εἶχεν οὗτος διαμορφωθῇ μὲ τὰς προσαυξήσεις λόγῳ τριετιῶν.

Ἐπὶ τοῦ οὕτω διαμορφουμένου νέου βασικοῦ μισθοῦ θὰ ὑπολογίζωνται πάντα τὰ λοιπὰ ἐπιδόματα (πολυετείας καὶ οἰκογενειακά).

9) Εἰς τοὺς ἀσκοῦντας ταμιακὴν διαχείρισιν

ταμίας χορηγείται επίδομα δραχμών 400 κατά μήνα, εἰς δὲ τοὺς καταμετρητὰς δραχμῶν 200 διὰ τυχὸν ἐλλείμματα. Ταμίαι καὶ καταμετρηταὶ εἶναι ὑπεύθυνοι διὰ πᾶν τυχὸν ἐμφανιζόμενον ἔλλειμμα.

10) Προαύξησις λόγῳ μακροχρονίου ὑπηρεσίας ἢ λόγῳ παρομονῆς εἰς τὸν αὐτὸν βαθμὸν λαμβάνονται κεχωρισμένως.

11) Ὁ ὑπολογισμὸς τοῦ χρόνου πραγματικῆς ὑπηρεσίας τοῦ ὑπαλλήλου ἐν τῇ Τραπέζῃ ἄρχεται ἀπὸ τῆς ἡμέρας τῆς προσλήψεως αὐτοῦ, ὁ δὲ χρόνος παραμονῆς εἰς τὸν αὐτὸν βαθμὸν ἀπὸ τῆς ἡμέρας τῆς τελευταίας προαγωγῆς αὐτοῦ, προσδιοριζομένης ἐν ταῖς παραγράφοις 6 ἕως 13 τοῦ ἄρθρου 7 τοῦ παρόντος Ὀργανισμοῦ.

12) Εἰς περίπτωσιν, καθ' ἣν ὑπάλληλοι (ὡς παράγραφος 7), προαγόμενοι εἰς τὸν ἑπόμενον βαθμὸν ἢ μετατασσόμενοι ἀπὸ Κλάδου εἰς Κλάδον, συμπληροῦσι συγχρόνως καὶ τὸν ἀπαιτούμενον διὰ τὴν λῆψιν προσαυξήσεως δετίας χρόνον, λαμβάνουσιν ἀμφότερα διὰ τὴν προαγωγὴν ἢ μετάταξιν καὶ τὴν προσαύξησιν τῆς δετίας.

13) Ὡς πρὸς τὸν ὑπολογισμὸν τοῦ χρόνου ὑπηρεσίας διὰ τὴν προσαύξησιν ἐφαρμόζονται αἱ ἀντίστοιχοι διατάξεις τοῦ χρόνου ὑπηρεσίας διὰ τὴν προαγωγήν.

"Αρθρον 15

Καταγγελία συμβάσεων ἐργασίας

Ἡ Γενικὴ Διεύθυνσις δικαιοῦται νὰ καταγγείλῃ τὴν σύμβασιν ἐργασίας οἱουδήποτε ὑπαλλήλου ἢ ὑπηρέτου κατὰ τὰς διατάξεις τῶν σχετικῶν νόμων περὶ καταγγελίας συμβάσεως ἐργασίας.

"Αρθρον 16

"Ορια ἡλικίας

1) Ἀνώτατον ὅριον ἡλικίας τοῦ προσωπικοῦ τῆς Τραπέζης ὁρίζεται τὸ ἕβδομον ἔτος διὰ τοὺς ἄρρενας καὶ τὸ ὄγδοον διὰ τὰς θήλεις ὑπαλλήλους.

2) Οἱ κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ ἔτους συμπληροῦντες τὸ ὕβδομον ἔτος τῆς ἡλικίας ἀποχωροῦσι τῆς ἐνεργοῦ ὑπηρεσίας ἀπὸ 1ης Ἰανουαρίου τοῦ ἑπομένου ἔτους, λυομένης αὐτοδικαίως τὴν ἡμερομηνίαν ταύτην τῆς συμβάσεως ἐργασίας, λαμβάνουν δὲ τὴν ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 8 τοῦ νόμου 3198)1955, ὡς τοῦτο συνεπληρώθη ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 8 § 4 τοῦ ν.δ. 3789)1957, ὁριζομένην ἀποζημίωσιν.

3) Ἡ συμπλήρωσις τοῦ ὁρίου ἡλικίας βεβαιοῦται ἐκ τοῦ μητρώου τῶν ὑπαλλήλων καὶ δὴ ἐπὶ τῇ βάσει τῆς ἀναγραφομένης ἐν αὐτῷ χρονολογίας γεννήσεως αὐτῶν ἢ διὰ πιστοποιητικοῦ ἐπισήμου Ἀρχῆς, νομίμως ἐκδιδομένου κατὰ τὸν χρόνον τῆς προσλήψεως, ἀποκλειομένης μεταγενεστέρως διορθώσεως, ἐστω καὶ διὰ δικαστικῆς ἀποφάσεως.

4) Τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον τῆς Τραπέζης δύναται νὰ παρατείνῃ μέχρι πέντε ἐν συνόλῳ ἐτῶν τὸ ὅριον τῆς ἡλικίας δι' ὑπαλλήλους ἔχοντας τοὐλάχιστον τὸν βαθμὸν τοῦ τμηματάρχου Β'.

5) Τὸ δικαίωμα, ὅπερ κέκτηται ἡ Τράπεζα τόσον ἐκ τοῦ νόμου, ὅσον καὶ ἐκ τῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρου 15 τοῦ παρόντος περὶ καταγγελίας συμβάσεως ἐργασίας τοῦ προσωπικοῦ τῆς Τραπέζης, αὐθαλώς θίγεται ἐκ τῶν διατάξεων τοῦ παρόντος ἄρθρου.

6) Αἱ διατάξεις τοῦ παρόντος δὲν ἔχουσιν ἐφαρμογὴν προκειμένου περὶ τῶν μελῶν τῆς Γενικῆς Διευθύνσεως.

"Αρθρον 17

Δικαστικὸν

Παρὰ τῇ Τραπέζῃ ὑφίσταται Διεύθυνσις Δικαστικοῦ, τελοῦσα ἀπὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ Νομικοῦ συμβουλίου. Αἱ ἀμοιβαὶ τῶν παρὰ τῇ Τραπέζῃ διοριζομένων δικηγόρων κανονίζονται ὑπὸ τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου καὶ συμφώνως πρὸς τὰς διατάξεις τοῦ νόμου.

"Αρθρον 18

Μεταβατικὴ διάταξις

Ἀξίωσις πρὸς καταβολὴν ἐπιδομάτων δὲν γεννᾶται διὰ τὸ πρὸ τῆς ἰσχύος τοῦ παρόντος χρονικὸν διάστημα.

"Αρθρον 19

Οἱ ὅροι τοῦ παρόντος Ὀργανισμοῦ δὲν ἔχουσιν ἐφαρμογὴν ἐπὶ τῶν προσλαμβανομένων ἐκ συμβάσει, δι' ὃς ἰσχύουν τὰ ἐν τῇ συμβάσει καθοριζόμενα.

Πειθαρχικὸς Ὀργανισμὸς Προσωπικοῦ Ἐμπορικῆς Τραπέζης τῆς Ἑλλάδος

Α'. Πειθαρχικὰ παραπτώματα

Πειθαρχικὰ παραπτώματα εἶναι ἰδίᾳ:

1) Πᾶσα παράβασις καθήκοντος τοῦ ὑπαλλήλου ἢ παραμέλησις ἐκτελέσεως ὑπηρεσίας καὶ γένει πᾶσα ἐνέργεια ἢ παράλειψις τοῦ ὑπαλλήλου, ἀντιτιθεμένη πρὸς τὸν κατὰ νόμον, ἤθη καὶ τραπεζιτικὴν συνήθειαν καθιερωμένον τρόπον ἐπιτελέσεως τῆς ὑπηρεσίας,

2) Πᾶσα παράβασις διατάξεων τοῦ Καταστατικοῦ, Ὀργανισμοῦ καὶ ἐγκυκλίων τῆς Τραπέζης

3) Πᾶσα παράβασις τῆς τραπεζικῆς ἐχεμυθείας.

4) Πᾶσα ἀνάμιξις εἰς ἐπιχειρήσεις ἄνευ ἀδείας τῆς Διοικήσεως τῆς Τραπέζης.

5) Πᾶσα μὴ προσήκουσα συμπεριφορὰ πρὸς πελάτας ἢ συναδέλφους.

6) Πᾶσα πρᾶξις ἢ παράλειψις, ὀφειλομένη εἰς κουφότητα ἢ ἀμέλειαν.

7) Πᾶσα πρᾶξις, ἀπαγορευομένη ὑπὸ τῶν νόμων τῶν ἀφορώντων τὰς τραπεζιτικὰς ἐργασίας.

8) Πᾶσα ἐντὸς ἢ ἐκτὸς τῆς Τραπέζης διαγωγὴ τοῦ ὑπαλλήλου, μὴ συνάδουσα πρὸς τὴν ὑπαλληλικήν του ἰδιότητα.

Β'. Πειθαρχικαὶ ποιναί

Αἱ πειθαρχικαὶ ποιναὶ εἶναι αἱ ἀκόλουθοι:

1) Προφορικὴ παρατήρησις.

2) Ἔγγραφος ἐπίπληξις.

3) Πρόστιμον μέχρι τοῦ 1)4 τοῦ μηνιαίου μισθοῦ.

4) Προσωρινὴ ἀπόλυσις μέχρι τριῶν μηνῶν

μετά στερήσεως αποδοχών.

δ) Οριστική απόλυσις.

Γ'. Πειθαρχική διαδικασία

Διαπραχθέντος πειθαρχικού παραπτώματος ο προϊστάμενος του υπαλλήλου καλεί τούτον να υποβάλη έγγραφον απολογίαν, ην συνυποβάλλει μετ' εκθέσεως του εις την Γενικήν Γραμματείαν, Τμήμα Προσωπικού.

Υποβληθείσης της απολογίας ο φάκελος παραπέμπεται εις την Γενικήν Διεύθυνσιν. Η Γενική Διεύθυνσις είτε θεωρεί, ότι δεν συντρέχει περίπτωσις πειθαρχικής διώξεως και θεωρεί λήξασαν την υπόθεσιν, είτε θεωρεί, ότι το παράπτωμα δεν δύναται να επισύρη ποινην βαρυτέραν της επιπλήξεως και επιβάλλει ταύτην, είτε παραπέμπει την υπόθεσιν εις το Πειθαρχικόν Συμβούλιον.

Εισαχθείσης της υποθέσεως εις το Πειθαρχικόν Συμβούλιον ο υπό του Οργανισμού Προσωπικού προϊλεπόμενος εισηγητής διενεργεί ανάκρισιν. Περαιωθείσης της ανακρίσεως ο υπάλληλος καλείται εγγράφως παρά του εισηγητού εις απολογίαν.

Υποβληθείσης της απολογίας ή παρελθουσών 10 ημερών από της κλήσεως εις απολογίαν άνευ υποβολής απολογίας το Πειθαρχικόν Συμβούλιον επιλαμβάνεται της υποθέσεως. Το Πειθαρχικόν Συμβούλιον δύναται να καλέση τον υπάλληλον, όπως εμφανισθή ενωπίον του. Ο υπάλληλος δύναται να ζητήση, όπως εμφανισθή ενώπιον του Συμβουλίου. Επί της αιτήσεως ταύτης αποφασίζει το Συμβούλιον. Τα πρακτικά κατατίθενται επ' ονόματι της Εργατικής Εστίας συμφώνως τω νόμω.

Διά του παρόντος Οργανισμού καταργείται πάσα προγενεστέρα διάταξις επί των διαλαμβανομένων εν αυτώ θεμάτων

Η ισχύς του παρόντος Οργανισμού άρχεται την 1ην Ιανουαρίου 1965.

Η παρούσα δημοσιευθήτω διά της Εφημερίδος της Κυβερνήσεως.

Εν Αθήναις τη 29 Μαΐου 1965

—

86620)6210)1965 Απόφ. Υπουργού Εργασίας

Περί παρατάσεως ισχύος συλλογικής συμβάσεως εργασίας εργατοτεχνιτών καθαριότητος Κοινότητος Αγ. Βαρβάρας Αττικής.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 634 της 28 Σεπτεμβρίου 1965)

Έχοντες υπ' όψιν: 1) Τας διατάξεις της παραγράφου 3 του άρθρου 4 ν. 3239)1955, 2) Την κοινοποιηθείσαν ημίν έγγραφον δήλωσιν καταγγελίας της εν θέματι συλλογικής συμβάσεως εργασίας και 3) Σχετικήν γνωμοδότησιν του Εθνικού Γνωμοδοτικού Συμβουλίου Κοινωνικής Πολιτικής, ληφθείσαν κατά την συνεδρίασιν αυτού της 2.9.1965, αποφασίζομεν:

Αναστέλλομεν επί 3μηνον χρονικόν διάστημα, ήτοι μέχρις 29.12.1965, την επέλευσιν των εννόμων αποτελεσμάτων εκ της καταγγελίας της από 12.11.1963 συλλογικής συμβάσεως εργασίας εργατοτεχνιτών καθαριότητος Κοινότητος Αγίας Βαρβάρας Αττικής (Φ.Ε.Κ. 552 τεύχος Β' της 12.12.1963)(*).

Η παρούσα δημοσιευθήτω διά της Εφημερίδος της Κυβερνήσεως.

Εν Αθήναις τη 22 Σεπτεμβρίου 1965

—

89993)6360)1965 Απόφ. Υπουργού Εργασίας

Περί παρατάσεως ισχύος συλλογικής συμβάσεως εργασίας ημερομισθίων εργατών συντεργείων καθαριότητος Δήμου Χαϊδαρίου.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 634 της 28 Σεπτεμβρίου 1965)

Έχοντες υπ' όψιν: 1) Τας διατάξεις της παραγράφου 3 του άρθρου 4 ν. 3239)1955, 2) Την κοινοποιηθείσαν ημίν έγγραφον δήλωσιν καταγγελίας της εν θέματι συλλογικής συμβάσεως εργασίας και 3) Σχετικήν γνωμοδότησιν του Εθνικού Γνωμοδοτικού Συμβουλίου Κοινωνικής Πολιτικής, ληφθείσαν κατά την συνεδρίασιν αυτού της 2.9.1965, αποφασίζομεν:

Αναστέλλομεν επί 3μηνον χρονικόν διάστημα, ήτοι μέχρις 29.12.1965, την επέλευσιν των εννόμων αποτελεσμάτων εκ της καταγγελίας της από 22.6.1962 συλλογικής συμβάσεως εργασίας ημερομισθίων εργατών συνεργείων καθαριότητος Δήμου Χαϊδαρίου (Φ.Ε.Κ. 274, τεύχος Β της 6.8.1962)(**).

Η παρούσα δημοσιευθήτω διά της Εφημερίδος της Κυβερνήσεως.

Εν Αθήναις τη 22 Σεπτεμβρίου 1965

—

65573)3310)1965 Απόφ. Υπουργού Εργασίας

Περί εδρύσεως Υποκαταστημάτων του Ταμείου Επικουρικής Ασφαλίσεως Μισθωτών Αλωσιεύφαντουργίας εις Θεσσαλονίκην και Πάτρας και Παραρτήματος εις Λάρισαν.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 634 της 28 Σεπτεμβρίου 1965)

Έχοντες υπ' όψιν: 1) Την υπ' αριθ. 477134) 823)28.1.1965 απόφασιν του Υπουργού Εργασίας «περί τροποποιήσεως του Κανονισμού λειτουργίας του Ταμείου Επικουρικής Ασφαλίσεως Μισθωτών Κλωστουφαντουργίας», δι' ης εγκρίνεται η τροποποιηθείσα υπ' αριθ. 13 άρθρον της υπ' αριθ. 631)14)1947 αποφάσεως του αυτού Υπουργού «περί εγκρίσεως του Κανονισμού λειτουργίας του εν λόγω Ταμείου», 2) Τας διατάξεις του από 3.04.1946 ν. δ)τος «περί οργανώσεως και συντονισμού της παρακολουθήσεως και του ελέγχου των Οργανισμών Κοινωνικής Πολιτικής», 3) Την υπ' αριθ. 6814)27.6.1965 αναφοράν του εν λόγω Ταμείου, αποφασίζομεν:

Εγκρίνομεν την από 18.6.1965 απόφασιν του Διοικητικού Συμβουλίου του Ταμείου Επικουρι-

(*) ΕΕΔ 23, 121.

(**) ΕΕΔ 21, 1080.

κής Ασφαλίσεως Μισθωτών Κλωστοϋφαντουργίας περί ιδρύσεως Υποκαταστημάτων ταύ Ταμείου εις Θεσσαλονίκην και Πάτρας και Παραρτήματος εις Λάρισαν, ών ή ασφαλιστική περιοχή θά έκτείνεται : α) Διά τό Υποκατάστημα Θεσσαλονίκης εις την Μακεδονίαν και Θράκην. β) Διά τό Υποκατάστημα Πατών εις τούς Νομούς Αχαΐας και Ηλείας και γ) διά τό Παράρτημα Λαρίσης και Θεσσαλίας και μέ αρμοδιότητας και καθήκοντα τών προμνησθέντων Υποκαταστημάτων και Παραρτήματος, ώς και τών Τοπικών Διοικητικών Επιτροπών αύτών, τάς αναφερομένας εις την ύπ' αριθ. 47734)323)23.1.1965 ημετέραν απόφασιν.

Η παρούσα δημοσιευθήτω διά τής Εφημερίδος τής Κυβερνήσεως

Εν Αθήναις τή 25 Σεπτεμβρίου 1965

—

90068)6305) 1965 Απόφ. Υπουργού Εργασίας

Περί δημοσιεύσεως εις την Εφημερίδα τής Κυβερνήσεως τής από 1.9.1965 συλλογικής συμβάσεως εργασίας εργατοτεχνιτών συνεργείων καθαριότητος Δήμου Άργους.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 634 τής 28 Σεπτεμβρίου 1965)

Έχοντες ύπ' όψιν τάς διατάξεις τού νόμου 3239)1955, ώς έτροποποιήθησαν και συνεπληρώθησαν μεταγενεστέρως ύπό τού ν.δ. 3755)1957, αποφασίζομεν:

Όπως δημοσιευθή εις την Εφημερίδα τής Κυβερνήσεως (τεύχος Β') ή από 1.9.1965 συλλογική σύμβασις εργασίας, κατατεθείσα ήμίν την 7.9.1965, συνταχθέντος προς τούτο τού ύπ' αριθ. 680)1965 πρακτικού καταθέσεως, ήτις έχει ώς ακολούθως :

Συλλογική σύμβασις εργασίας
εργατοτεχνιτών συνεργείων καθαριότητος
Δήμου Άργους

Εν Άργει, σήμερον την 1ην Σεπτεμβρίου 1965, ημέραν Τετάρτην και ώραν 10ην π.μ., συνελθόντες εις το Δημαρχιακόν Μέγαρον οί κάτωθι υπογεγραμμένοι, άφ' ενός οί Γ. Θωμόπουλος, Δήμαρχος Άργους, Σ. Ξακουστής και Α. Ξηνταρόπουλος, Δημοτικοί Σύμβουλοι, ώς εκπρόσωποι τού Δήμου Άργους, δεόντως εξουσιοδοτημένοι διά τών ύπ' αριθ. 89)1965 και 113)1965 αποφάσεων Δημοτικού Συμβουλίου, εγκριθεισών διά τών ύπ' αριθ. 13016)17.1965 και 15776)10.8.1965 αποφάσεων Νομαρχίας Άργολίδος, και άφ' ετέρου οί Τρ. Σταθόπουλος, πρόεδρος Εργατοπαλληλικού Κέντρου Άργολίδος, και Δ. Ρέμπελος, γενικός γραμματεύς Σωματείου Οδοκαθαριστών και Εργατοτεχνιτών Δήμου Άργους, άμφότεροι νομίμως εξουσιοδοτημένοι διά τών από 30.8.1965 και 27.8.1965 αποφάσεων τών Διοικητικών Συμβουλίων τών Οργανώσεων, ώς εκπροσωπούμεν, αποφασίζομεν την υπογραφήν τής παρούσης συλλογικής συμβάσεως εργασίας, δι' ής καθορίζονται οί όροι αμοιβής τών εργατοτεχνιτών συνεργείων καθαριότητος Δήμου Άργους.

1) Τά κατώτατα όρια ημερομισθίων τών οδοκαθαριστών και οδηγών αυτοκινήτων καθορίζονται ώς ακολούθως :

α) Οδοκαθαριστών εις δραχμάς 68 ημερησίως.

β) Οδηγών : Τό αντιστοιχούν ημερομίσθιον, ήτοι τό 1)25 τού εκάστοτε καθοριζομένου ύπό συλλογικών συμβάσεων ή διαιτητικών αποφάσεων βασικού μισθού τών οδηγών φορτηγών εν γένει αυτοκινήτων άπασης τής χώρας.

2) Από τής ισχύος τής παρούσης χορηγείται εις άπαντας τούς ανωτέρω εργατοτεχνίτας επίδομα ανθυγιεινής εργασίας, οριζόμενον εις ποσοστόν 10ο)ο επί τών εκάστοτε καταβαλλομένων κατωτάτων ορίων ημερομισθίων.

3) Η ισχύς τής παρούσης συλλογικής συμβάσεως άρχεται από 1ης Ιουλίου 1965, καταργουμένης τής από 11.5.1963 τοιαύτης, δημοσιευθείσης διά τής ύπ' αριθ. 49895)6.6.1963 αποφάσεως Υπουργού Εργασίας εις τό ύπ' αριθ. 239) 1963 Φ.Ε.Κ. (τεύχος δεύτερον).

Η παρούσα συνετάγη εις τέσσαρα όμοια πρωτότυπα, έξ ών τά δύο κατατεθήσονται κατά νόμον εις την Διεύθυναιν Εργασίας τού Υπουργείου Εργασίας.

Οί συμβαλλόμενοι
(Έπονται υπογραφαί)

Η παρούσα δημοσιευθήτω διά τής Εφημερίδος τής Κυβερνήσεως.

Εν Αθήναις τή 25 Σεπτεμβρίου 1965

—

69058)4864)1965 Απόφ. Υπουργού Εργασίας

Περί καθιερώσεως μερικής Κυριακής άργίας διά τά κουρεία - κομμωτήρια Αιτωλικού.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 632 τής 27 Σεπτεμβρίου 1965)

Έχοντες ύπ' όψιν : 1) Τάς διατάξεις τής παραγράφου 2 τού άρθρου 5 τού ν. 2855)1954 «περί τροποποιήσεως και συμπληρώσεως εργατικών τινων νόμων». 2) Αίτησιν τών κουρέων κομμωτών Αιτωλικού. 3) Την ύπ' αριθ. 87)14.4.1965 σύμφωνον γνώμην τού Εργατοϋπαλληλικού Κέντρου Μεσολογγίου. 4) Την ύπ' αριθ. 57)17)60)5.4.1965 σύμφωνον γνώμην τής Υπηρεσίας Χωροφυλακής Αιτωλικού. 5) Τή ύπ' αριθ. 17018)9.4.1965 σύμφωνον γνώμην τής Νομαρχίας Αιτωλοακαρνανίας. 6) Την από 7.7.1963 γνωμοδότησιν τού Τμήματος Διακανονισμού Εργασίας τού Εθνικού Γνωμοδοτικού Συμβουλίου Κοινωνικής Πολιτικής, αποφασίζομεν :

Καθιερούμεν μερικήν Κυριακήν άργίαν διά τά κουρεία και κομμωτήρια τής κωμοπόλεως Αιτωλικού, άτινα θά ανοίγουν από τής 9ης π.μ. 1ης μ.μ. ώρας κατά τάς Κυριακάς, ώς και τής πρωϊνής ώρας τής Δευτέρας, και θά παραμένουν κλειστά από τής 1ης μ.μ. ώρας τής Κυριακής ώς και τάς απογευματινάς ώρας τής Δευτέρας καταργουμένης τής ύπ' αριθ. 87493)5608)19[illegible] αποφάσεως «περί καθιερώσεως μερικής Κυριακής άργίας διά τά κουρεία - κομμωτήρια Αιτωλικού».

Η παρούσα δημοσιευθήτω διά τής Εφημερ[illegible]

δος τῆς Κυβερνήσεως.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 22 Σεπτεμβρίου 1965

—

69062)4867)1965 Ἀπόφ. Ὑπουργοῦ Ἐργασίας

Περὶ καθιερώσεως μερικῆς Κυριακῆς ἀργίας εἰς κομμωτήρια Καλύμνου.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 632 τῆς 27 Σεπτεμβρίου 1965)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν : 1) Τὰς διατάξεις τῆς παραγράφου 2 τοῦ ἄρθρου 5 τοῦ ν. 2855)1954 «περὶ τροποποιήσεως καὶ συμπληρώσεως ἐργατικῶν τινων νόμων». 2) Τὴν ἀπὸ 24.8.1963 αἴτησιν τῶν κομμωτῶν Καλύμνου. 3) Τὴν ὑπ' ἀριθ. 1007)30.9.1964 σύμφωνον γνώμην τοῦ Ἐμπορικοῦ καὶ Βιομηχανικοῦ Ἐπιμελητηρίου Καλύμνου - Κῶ. 4) Τὴν ὑπ' ἀριθ. 51)13)39)14.9.1963 σύμφωναν γνώμην τῆς Διοικήσεως Χωροφυλακῆς Καλύμνου. 5) Τὴν ὑπ' ἀριθ. 5037)4.11.1964 δήμαν τῆς Νομαρχίας Δωδεκανήσου. 6) Τὴν ἀπὸ 7.7.1965 γνωμοδότησιν τοῦ Τμήματος Διακανονισμοῦ Ἐργασίας τοῦ Ἐθνικοῦ Γνωμοδοτικοῦ Συμβουλίου Κοινωνικῆς Πολιτικῆς, ἀποφασίζομεν :

Καθιερούμεν μερικὴν Κυριακὴν ἀργίαν διὰ τὰ κομμωτήρια τῆς κωμοπόλεως Καλύμνου, ἅτινα θὰ παραμένουν ἀνοικτὰ κατὰ τὰς Κυριακὰς ἀπὸ 10 π.μ. ἕως 2 μ.μ. ὥρας.

Ἡ παροῦσα δημοσιευθήτω διὰ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 22 Σεπτεμβρίου 1965

—

69057)4863)1965 Ἀπόφ. Ὑπουργοῦ Ἐργασίας

Περὶ καταργήσεως τῆς ἑορτῆς τῆς Ζωοδόχου Πηγῆς ὡς ὁλοκληρωτικῆς ἀργίας διὰ τὰ κουρεῖα - κομμωτήρια Ἰωαννίνων.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 632 τῆς 27 Σεπτεμβρίου 1965)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν : 1) Τὰς διατάξεις τῆς παραγράφου 2 τοῦ ἄρθρου 5 τοῦ νόμου 2855)1954 «περὶ τροποποιήσεως καὶ συμπληρώσεως ἐργατικῶν τινων νόμων». 2) Τὴν ἀπὸ 18.12.1964 αἴτησιν τῆς Συντεχνίας Κουρέων - Κομμωτῶν Ἰωαννίνων «Ἡ Ἕνωσις». 3) Τὴν ὑπ' ἀριθ. 1106.2.1965 σύμφωνον γνώμην τοῦ Ἐργατοϋπαλληλικοῦ Κέντρου Ἰωαννίνων. 4) Τὴν ὑπ' ἀριθ. 62)1)360)5.2.1965 σύμφωνον γνώμην τῆς Διοικήσεως Χωροφυλακῆς Ἰωαννίνων. 5) Τὴν ὑπ' ἀριθ. 3723)26.1.1965 ὁμοίαν τῆς Νομαρχίας Ἰωαννίνων. 6) Τὴν ἀπὸ 7.7.1965 γνωμοδότησιν τοῦ Τμήματος Διακανονισμοῦ Ἐργασίας τοῦ Ἐθνικοῦ Γνωμοδοτικοῦ Συμβουλίου Κοινωνικῆς Πολιτικῆς, ἀποφασίζομεν :

Ἡ διὰ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 510)1963 β.δ)γματος «περὶ καθιερώσεως ἑορτολογίου καταστημάτων πόλεως Ἰωαννίνων» ὁριζομένη ἑορτὴ τῆς Ζωοδόχου Πηγῆς ὡς ἡμέρα ὁλοκληρωτικῆς ἀργίας διὰ τὰ κουρεῖα - κομμωτήρια Ἰωαννίνων καταργεῖται.

Ἡ παροῦσα δημοσιευθήτω διὰ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 22 Σεπτεμβρίου 1965

—

84103)6051)1965 Ἀπόφ. Ὑπουργοῦ Ἐργασίας

Περὶ δημοσιεύσεως εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως τῆς ἀπὸ 10.7.1965 συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας σταφιδεργατῶν καὶ σταφιδεργατριῶν Νομοῦ Ἡρακλείου.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 593 τῆς 11 Σεπτεμβρίου 1965)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν τὰς διατάξεις τοῦ νόμου 3239)1955, ὡς ἐτροποποιήθησαν καὶ συνεπληρώθησαν μεταγενεστέρως ὑπὸ τοῦ ν.δ. 3755)1957, ἀποφασίζομεν :

Ὅπως δημοσιευθῇ εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως (τεῦχος Β') ἡ ἀπὸ 10.7.1965 συλλογικὴ σύμβασις ἐργασίας, κατατεθεῖσα ἡμῖν τὴν 26.8.1965, συνταχθέντος πρὸς τοῦτο τοῦ ὑπ' ἀριθ. 678)1965 πρακτικοῦ καταθέσεως, ἧτις ἔχει ὡς ἀκολούθως :

Συλλογικὴ σύμβασις ἐργασίας
περὶ ὅρων ἀμοιβῆς τῶν σταφιδεργατῶν
καὶ σταφιδεργατριῶν Νομοῦ Ἡρακλείου Κρήτης

Ἐν Ἡρακλείῳ, σήμερον τὴν 10ην μηνὸς Ἰουλίου τοῦ ἔτους 1965, ἡμέραν Σάββατον καὶ περὶ ὥραν 11 π.μ., συνελθόντες ἐν τῷ Καταστήματι τῆς Ἑνώσεως Γεωργικῶν Συνεταιρισμῶν Ἡρακλείου Κρήτης οἱ κατωθι ὑπογεγραμμένοι ἀφ' ἑνὸς Μιχαὴλ Καλοχριστιανάκης, πρόεδρος Ἑνώσεως Γεωργικῶν Συνεταιρισμῶν Ἡρακλείου Κρήτης, Ἐμμανουὴλ Μυρτάκης, διευθυντὴς Ἑνώσεως Γεωργικῶν Συνεταιρισμῶν Ἡρακλείου Κρήτης, Ἀλέξανδρος Μελισσαείδης, Στέφανος Περδικογιάννης, ἐξαγωγεῖς, ἐκπρόσωποι τοῦ Συλλόγου Ἐξαγωγέων καὶ Βιομηχάνων Ἡρακλείου - Λασιθίου Κρήτης, ἀφ' ἑτέρου Ἰωάννης Μακρώνας, πρόεδρος τοῦ Σωματείου Σταφιδεργατῶν καὶ Σταφιδεργατριῶν Νομοῦ Ἡρακλείου, Γεώργιος Σταματάκης, Ἰωάννης Τζαννιδάκης, Δημήτριος Γιαβρίδης, Χρήστος Καταρτζόγλου, Στυλιανὸς Σπέγκας, ἐκπρόσωποι τοῦ Συνδέσμου Τεχνιτῶν, Ἐργατῶν καὶ Ἐργατριῶν Ἐπεξεργασίας Σταφίδος Νομοῦ Ἡρακλείου, ἅπαντες νομίμως ἐξουσιοδοτημένοι, ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τῶν ἐπισυναπτομένων ἐγγράφων, ἀπεφασίσαμεν καὶ συνεπεδέχθημεν αὔξησιν τοῦ ἰσχύοντος σήμερον τιμολογίου τῶν σταφιδεργατῶν καὶ αὔξησιν τοῦ ἡμερομισθίου τῶν σταφιδεργατριῶν κατὰ 6%ο ἐπὶ τῆς ἰσχυούσης ἀπὸ 3.4.1964 συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας τῶν σταφιδεργατῶν καὶ σταφιδεργατριῶν Ἡρακλείου Κρήτης.

Ἄρθρον 1

Καθορίζει αὔξησιν ἐξ ἑξήντα (6%ο) ἐπὶ τῆς παρεχομένης νῦν ἀμοιβῆς εἰς τοὺς σταφιδεργάτας, δυνάμει τῆς ἀπὸ 3 Ἀπριλίου 1964 συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας τῶν σταφιδεργατῶν Ἡρακλείου, ἥτοι καθορίζει ἤδη τὴν ἀμοιβὴν τῶν σταφιδεργατῶν εἰς δραχμὰς κατὰ τόννον τῶν χιλίων χιλιογράμμων μετὰ μικτῶν βα-

ρῶν σταφίδος ὡς κάτωθι :

	Δραχμαί
1) Μεταφορά σάκκων εἰς πλυντήριον, ἄδειασμα σάκκων εἰς πλυντήρια, ψήστης καὶ βοηθὸς αὐτοῦ μετὰ μικτῶν βαρῶν	59,45
2) Μεταφορά εἰς πατσαλότοπους, κατασκευὴ πατσαλιοῦ	36,98
3) Κόψιμον καὶ γύρισμα πατσαλιοῦ, σάκκιασμα, μεταφορὰ καὶ ἄδειασμα εἰς ξελικιοτικὴν μηχανήν, γέμισμα κιβωτίων, πρεσσάρισμα, ντάνιασμα γεμάτων κιβωτίων, μεταφορὰ σακκιδίων, ὅτε νὰ γίνεται ἡ ἐνσάκκισις, ζύγισμα σακκιδίων καὶ ράψιμον.	54,16
4) Φόρτωσις κιβωτίων ἢ σάκκων ἐπὶ μεταφορικοῦ μέσου μετὰ μικτῶν βαρῶν.	21,09
5) Μεταφορὰ εἰς πατσαλοτόπους, κατασκευὴ πατσαλιοῦ, ἐγκιβωτισμὸς ἢ ἐνσάκκισις καὶ φόρτωσις ἐπὶ μεταφορικῶν μέσων μετὰ μικτῶν βαρῶν	112,25
6) Παραλαβὴ ἐξαγορᾶς σταφίδος εἰς σάκκους, δειγματισμός, ράψιμον σάκκων, ζύγισμα, φόρτωσις καὶ ἐκφόρτωσις καὶ ντάνιασμα μετὰ μικτῶν βαρῶν.	38,30
7) Παραλαβὴ ἐξαγορᾶς σταφίδος χύμα, δειγματισμὸς καὶ δέσιμον σάκκων, ζύγισμα, φόρτωσις καὶ ντάνιασμα μετὰ μικτῶν βαρῶν (*).	
8) Παραλαβὴ σταφίδος εἰς σάκκους ἐν τῷ ἐργοστασίῳ, ἐκφόρτωσις, δειγματισμός, ράψιμον σάκκων καὶ ντάνιασμα μετὰ μικτῶν βαρῶν.	21,09
9) Δειγματισμός, ράψιμον σάκκων, ζύγισμα καὶ ντάνιασμα.	10,55
10) Ζύγισμα καὶ ἀνατοποθέτησις σάκκων.	13,20
11) Σάκκιασμα πατσαλιοῦ καὶ ντάνιασμα.	13,20
12) Κοσκίνισμα σταφίδος, ἤτοι μεταφορὰ εἰς κόσκινα, τροφοδοσία.	26,42
13) Πάγκωμα πρὸς διαλογὴν καὶ μεταφορὰ διαλεγμένης σταφίδος.	19,81
14) Διὰ τὰ ψιλὰ τοῦ Νο 1 σταφίδος θὰ καταβάλλεται ἐπὶ πλέον τοῦ ποσοῦ τοῦ παγκώματος.	13,20
15) Διὰ μεταπατσάλιασμα ψιλῶν	36,98
16) Διὰ πατσάλισμα καὶ πάγκωμα καραμπουτζέδων.	51,51
17) Μετακίνησις σταφίδος ἐνσακκισμένης ἐντὸς τοῦ ἐργοστασίου μέχρι 30 μέτρων.	13,20
18) Μεταφορὰ σταφίδος εἰς μεγάλας ἀποστάσεις πλέον τῶν 30 μέτρων καὶ μέχρι 100 μέτρων.	15,85
19) Τὰ ἀνωτέρω ὑπ' ἀριθ. 17 καὶ 18 ποσὰ προσαυξάνονται κατὰ δραχμὰς 6,28, ἐφ' ὅσον χρησιμοποιηθῇ καὶ κλίμαξ ἄνω τῶν 10 βαθμίδων (σκαλοπατιῶν).	
20) Διὰ τὴν παραλαβὴν σταφίδος ἐκτὸς πόλεως Ἡρακλείου εὑρισκομένων καὶ ἐφ' ὅσον χρησιμοποιηθῶσι σταφιδεργάται τῆς πόλεως Ἡρακλείου καθορίζεται ἀμοιβὴ διὰ τὸ σύνολον τῶν σχετικῶν ἐργασιῶν μετὰ μικτῶν βαρῶν.	52,78
21) Ἐπὶ τῶν ὑπολειμμάτων διαλογῆς τῆς σταφίδος νούλας καὶ ἄσσου, ἐφ' ὅσον ταῦτα ὑπερβαίνουν τὸ 1)10 τῆς ὅλης ποσότητος σταφίδος, καθορίζονται διὰ τὴν μεταφορὰν καὶ κοσκίνισμα τῆς ἐπὶ πλέον τοῦ 1)10 ποσότητος αἱ αὐταὶ ὡς ἄνω ἀμοιβαί, αἱ καθορισθεῖσαι ἐπὶ τῶν ἐν γένει μεταφορῶν σταφίδος.	
22) Συνεφωνήθη ἐπίσης ἡ ἡμεραργία τοῦ Σαββάτου ἀπὸ ὥρας 8 π.μ. μέχρι λήξεως τοῦ ὀκταώρου συνεχῶς, πλὴν τῆς φορτώσεως.	
23) Λόγῳ θρησκευτικῆς ἑορτῆς τοῦ Συνδέσμου μας τὴν ἡμέραν τῆς Ἁγίας Βαρβάρας δὲν θὰ ἐργαζώμεθα, πλὴν τῆς φορτώσεως.	
24) Οἱ ἐργοδόται δὲν θὰ ἔχουν τὸ δικαίωμα νὰ προσλαμβάνουν ἐργάτας τοῦ σωματείου ἐλευθέρων ἐργατῶν, πλὴν τοῦ Συνδέσμου Τεχνιτῶν Ἐργατῶν καὶ Ἐργατριῶν ἐπεξεργασίας Νομοῦ Ἡρακλείου.	

(*) *Σημ. ΕΕΔ* : Οὕτω ἄνευ ἀριθμοῦ φέρεται τὸ κείμενον.

Ἄρθρον 2

Καθορίζει κατώτατα ὅρια ἡμερομισθίων τῶν σταφιδεργατριῶν Ἡρακλείου ὡς κάτωθι :

Α) Ἐργάτριαι ἡλικίας ἀπὸ 14 - 16 ἐτῶν δραχμαὶ 42.

Β) Ἐργάτριαι ἡλικίας ἀπὸ 16, συμπεριλαμβανομένου, μέχρι 17 ἐτῶν δραχμαὶ 48.

Γ) Ἐργάτριαι ἡλικίας ἀπὸ 17 ἐτῶν καὶ ἄνω δραχμαὶ 53.

Δ) Ἐργάτριαι λοιπαὶ ποδαριοῦ, κοσκίνου καὶ βαφείου δραχμαὶ 53.

Ε) Ἐργάτριαι βαγονιοῦ δραχμαὶ 58.

Τὰ ἀνωτέρω ὑπὸ στοιχεῖα Α' καὶ Β' τιμολόγια ἀμοιβῆς καὶ ἡμερομίσθια προσαυξάνονται ὡς κάτωθι :

1) Διὰ πραγματοποιουμένην ἐργασίαν ἀπὸ ὥρας 6 - 8 μ.μ. προσαύξησις ἐπὶ τῶν ἀνωτέρω ἀμοιβῶν 25ο/ο.

2) Διὰ πραγματοποιουμένην ἐργασίαν ἀπὸ 8 μ.μ. ἕως 12 μ.μ. προσαύξησις ἐπὶ τῶν ἀνωτέρω ἀμοιβῶν 50ο/ο.

3) Διὰ πραγματοποιουμένην ἐργασίαν ἀπὸ 12 μ.μ. ὥρας ἕως 6ης πρωϊνῆς ὥρας προσαύξησις ἐπὶ τῶν ἀνωτέρω ὁμοιβῶν 100ο/ο.

4) Τὸ ἀνωτέρω τιμολόγιον τῶν ἐργαζομένων σταφιδεργατῶν ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν προσαυξάνεται κατὰ 15ο/ο. ὡς ἐφαρμόζεται ἤδη τοῦτο

...τηρῶς παρὰ τῶν ἐνδιαφερομένων πρὸς κίλυ... τῶν δώρων Χριστουγέννων καὶ Πάσχα.

Τὸ δῶρον τῶν ἀταφιδεργατριῶν καθορίζεται ... ἐκάστοτε ἐκδιδομένων σχετικῶν ὑπουρ... ἀποφάσεων.

Κατὰ τὰ λοιπὰ ἰσχύουν αἱ διατάξεις τῆς ἀπὸ ...1961 συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας καὶ ἀ... μοιβῆς τῶν ἀταφιδεργατῶν καὶ ἀταφιδεργατριῶν ... Συνδέσμου Νομοῦ Ἡρακλείου Κρήτης (*).

Ἡ ἰσχὺς τῆς παρούσης συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας ἀρχεται ἀπὸ 1ης Σεπτεμβρίου 1965.

Αὐτὴ παροῦσα συλλογικὴ σύμβασις ἐργασίας ...ντεγράφη εἰς δώδεκα ἀντίγραφα, δύο τῶν ὁ... ων ἀπεστάλησαν πρὸς τὸ Ὑπουργεῖον Ἐρ... σίας πρὸς ἔγκρισιν καὶ δημοσίευσιν, τὰ δὲ ...λοιπὰ δέκα (10) ἐλήφθησαν ὑπὸ τῶν συμβαλλο... ...ένων.

Οἱ συμβαλλόμενοι

(Ἕπονται ὑπογραφαί)

Ἡ παροῦσα δημοσιευθήτω διὰ τῆς Ἐφημε... ...ίδος τῆς Κυβερνήσεως.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 9 Σεπτεμβρίου 1965

—

1294)5911)1965 Ἀπόφ. Ὑπουργῶν Συντονισμοῦ καὶ Ἐργασίας

Περὶ ἐγκρίσεως μετὰ τροποποιήσεως τῆς ὑπ' ἀριθ. 16)1965 ἀποφάσεως Δ.Δ.Δ.Δ. Πειραιῶς περὶ τῶν ὅρων ἀμοιβῆς καὶ ἐργασίας τῶν φορτοεκφορτωτῶν τῆς Α.Ε.Ε.Χ.Π. καὶ Λιπασμάτων.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 564 τῆς 31 Αὐγούστου 1965)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν: 1) Τὰς διατάξεις τῆς παραγράφου 2 τοῦ ἄρθρου 20 τοῦ νόμου 3239)1955, ὡς ἐτροποποιήθησαν (καὶ τοῦ ν.δ. 3755)1957. 2) Τὴν ὑπ' ἀριθ. 16)1965 ἀπόφασιν τοῦ Δ.Δ.Δ.Δ. Πειραιῶς, δι' ἧς μετερρυθμίσθη μετ' ἔφεσιν ἡ ὑπ' ἀριθ. 4)1965 ὁμοία τοῦ Π.Δ.Δ.Δ. Πειραιῶς. 3) Σχετικὴν γνωμοδότησιν τοῦ Τμήματος Ἀμοιβῶν καὶ Ὅρων Ἐργασίας τοῦ Ἐθνικοῦ Γνωμοδοτικοῦ Συμβουλίου Κοινωνικῆς Πολιτικῆς, ληφθεῖσαν κατὰ τὴν συνεδρίασιν αὐτοῦ τῆς 26.8.1965, ἣν καὶ ἀποδεχόμεθα. 4) Τὸ γεγονός: α) ὅτι διὰ τῆς ἐν θέματι διαιτητικῆς ἀποφάσεως διατηρεῖται (πλὴν τῆς παραγράφου 5 τῆς ἀπὸ 27.10.1961 συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας, ἥτις καταργεῖται ὑπὸ τοῦ ὅρου 4 τῆς ὡς ἄνω ἀποφάσεως) τὸ ὑφιστάμενον αὐτόθι σύστημα ἀμοιβῆς καὶ ἐργασίας τῶν φορτοεκφορτωτῶν τῆς Α.Ε.Ε.Χ.Π. καὶ Λιπασμάτων, θὰ ἔδει νὰ διατηρηθῇ κατ' ἀκολουθίαν καὶ ἡ προειρημένη παράγραφος 5 τῆς ἀπὸ 27.10.1961 συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας (ὑ.ἀ. 80340)18.11.1961, Φ.Ε.Κ. 416 Β' τῆς 22.11.1961), ἐξ ἀπορρεούσης ἀναγκαίας συνάρτησεως τοῦ συστήματος τούτου, β) ὅτι ἡ ὑπὸ τῆς Κυβερνήσεως ἀσκουμένη κοινωνικὴ πολιτικὴ συνίσταται εἰς τὴν διατήρησιν κεκτημένων, βάσει συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας κλπ., δικαιωμάτων τῶν ἐργαζομένων καὶ δέον ὅπως, τοῖς λόγοις τούτοις, τροποποιηθῇ ἡ ἐν θέματι διαιτητικὴ ἀπόφασις καὶ εἰδικώτερον ὡς πρὸς τὸν ὅρον 4 ταύτης, διὰ τῆς διατηρήσεως ἐν ἰσχύϊ τῆς διατάξεως τῆς παραγράφου 5 τῆς εἰρημένης συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας, ἀποφασίζομεν:

Ἐγκρίνομεν τὴν ὑπ' ἀριθ. 16)1965 ἀπόφασιν τοῦ Δ.Δ.Δ.Δ. Πειραιῶς «περὶ τῶν ὅρων ἀμοιβῆς καὶ ἐργασίας τῶν φορτοεκφορτωτῶν τῆς Α.Ε.Ε.Χ.Π. καὶ Λιπασμάτων», ἐκδοθεῖσαν εἰς ἐπίλυσιν διενέξεως μεταξὺ τοῦ Σωματείου Φορτοεκφορτωτῶν Α.Ε. Χημικῶν Προϊόντων καὶ Λιπασμάτων «Ὁ Ἅγιος Γεώργιος» ἀφ' ἑνὸς καὶ τοῦ Συνδέσμου Ἑλλήνων Βιομηχάνων ἀφ' ἑτέρου καὶ ἧς τὸ διατακτικόν, τροποποιούμενον παρ' ἡμῶν κατὰ τὰ ἀνωτέρω, διαμορφοῦται ὡς ἀκολούθως:

1) Τὸ ὑπὸ τῆς ὑπ' ἀριθ. 1)1961 ἀποφάσεως τοῦ Π.Δ.Δ.Δ. Πειραιῶς (πρᾶξις καταθέσεως Εἰρηνοδικείου Ἀθηνῶν 68)18.5.1961) προβλεπόμενον τιμολόγιον ἀμοιβῆς τῶν εἰς τὸ ἐν Δραπετσῶνᾳ ἐργοστάσιον τῆς Ἀνωνύμου Ἑλληνικῆς Ἑταιρείας Χημικῶν Προϊόντων καὶ Λιπασμάτων, ἐργαζομένων μελῶν τοῦ Σωματείου Φορτοεκφορτωτῶν «Ὁ Ἅγιος Γεώργιος» αὐξάνεται ἀπὸ τῆς ἰσχύος τῆς παρούσης κατὰ ποσοστὸν 17 0/0 (διατηροῦνται ὡς ἰσχύουν ὁ ἀριθμὸς ἐργατῶν, κατὰ πόσαν, ὡς καὶ ἡ κατωτάτη ἀπόδοσις θώρου ἐργασίας).

2) Διατηροῦνται ἐν ἰσχύϊ αἱ παράγραφοι 1 καὶ 3 τῆς ὑπ' ἀριθ. 104724)1963 ἀποφάσεως Ὑπουργοῦ Ἐργασίας «περὶ κηρύξεως ἐκτελεστῶν τῶν ὑπ' ἀριθ. 38)1963 τοῦ Π.Δ.Δ.Δ. Ἀθηνῶν καὶ 34)1963 τοῦ Δ.Δ.Δ.Δ. Ἀθηνῶν «περὶ τῶν ὅρων ἀμοιβῆς καὶ ἐργασίας τῶν φορτοεκφορτωτῶν τῆς Α.Ε.Ε. Χημικῶν Προϊόντων καὶ Λιπασμάτων» (Φ.Ε.Κ. 577 Β' τῆς 24.12.1963).

3) Ἡ πληρωμὴ τῶν ἀποδοχῶν ὑπὸ τῆς ἐργοδότιδος Ἑταιρείας θὰ γίνεται ἀπ' εὐθείας εἰς τοὺς δικαιούχους ἐργάτας ἢ ἐφ' ὅσον ὑπάρξῃ μεμονωμένον ἢ κοινὸν πληρεξούσιον εἰς τὸν ὁριζόμενον ὡς ἐκπρόσωπόν των.

4) Διατηρεῖται ὡσαύτως ἐν ἰσχύϊ καὶ ἡ παράγραφος 5 τῆς ἀπὸ 27.10.1961 συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας (ὑ.ἀ. 80340)18.11.1961, Φ.Ε.Κ. 416 Β' τῆς 22.11.1961).

5) Κατὰ τὰ λοιπὰ ἰσχύουν καὶ ἀποτελοῦν ὅρους τῆς παρούσης αἱ μὴ ἀντικείμεναι τῇ παρούσῃ διατάξεις τῶν προαναφερομένων: α) ὑπ' ἀριθ. 1)1961 ἀποφάσεως τοῦ Π.Δ.Δ.Δ. Πειραιῶς καὶ β) τῆς ἀπὸ 27.10.1961 συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας τῶν φορτοεκφορτωτῶν τῆς Α.Ε.Χ.Π. καὶ Λιπασμάτων.

Καταβαλλόμεναι ἀποδοχαὶ ἀνώτεραι τῶν ὑπὸ τῆς παρούσης καθοριζομένων δὲν μειοῦνται.

7) Ἡ ἰσχὺς τῆς παρούσης ἄρχεται ἀπὸ 14.11.1964.

Ἡ παροῦσα δημοσιευθήτω διὰ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 30 Αὐγούστου 1965

—

(*) ΕΕΔ 23, 1019.

83318)6023)1965 Απόφ. Υπουργών Συντονισμού και Εργασίας

Περί εγκρίσεως μετά τροποποιήσεως της από 31.7.1965 συλλογικής συμβάσεως εργασίας των εργατοτεχνιτών Δήμου Ελευσίνος.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 580 της 6 Σεπτεμβρίου 1965)

Έχοντες υπ' όψιν: 1) Τας διατάξεις της παραγράφου 2 του άρθρου 20 του νόμου 3239) 1955, ως ετροποποιήθησαν υπό του ν.δ. 3755) 1957. 2) Την από 31.7.1965 συλλογικήν σύμβασιν εργασίας των εργατοτεχνιτών Δήμου Ελευσίνος. 3) Σχετικήν γνωμοδότησιν του κατ' άρθρον 2 § 2 εδ. Β' ν.δ. 3755)1957 Τμήματος αμοιβής και όρων εργασίας του Εθνικού Γνωμοδοτικού Συμβουλίου Κοινωνικής Πολιτικής, ληφθείσαν κατά την συνεδρίασιν αυτού της 2.9. 1965, την οποίαν αποδεχόμεθα. 4) Το γεγονός ότι διά της παραγράφου Δ' της εν λόγω συλλογικής συμβάσεως εργασίας χορηγείται επίδομα άνθυγιεινής εργασίας ίσον προς 10ο/ο επί του εκάστοτε βασικού ημερομισθίου των εργατών των ειδικοτήτων των αναφερομένων εις την παράγραφον Α' εδάφιον 1.

Μεταξύ των κατηγοριών τούτων αναφέρονται έργάται συντηρήσεως κήπων και δενδροστοιχιών, φυλάξεως παιδικών χαρών, κατασκηνώσεων, καταβρέγματος όδών και πλατειών, ως και οδηγών αυτοκινήτων, μη ασχολουμένων με την αποκομιδήν απορριμμάτων.

Η υπό της Πολιτείας αποδοχή της χορηγήσεως επιδομάτων δι' εργασίας εκτελουμένας υπό βαρείας ή ανθυγιεινάς συνθήκας εγένετο εντός του γενικωτέρου πλαισίου κοινωνικής πολιτικής, αποσκοπούσης κατ' αρχήν εις την δημιουργίαν συνθηκών εργασίας, αι οποίαι να μη προκαλούν βλάβας εις την υγείαν των εργαζομένων. Κατ' εξαίρεσιν, εφ' όσον εκ της φύσεως της εργασίας ή ελλείψει τεχνικών μέσων δεν δύνανται να εξασφαλισθούν αι συνθήκαι αύται δύναται να χορηγηθή επίδομα άνθυγιεινής εργασίας προς τον σκοπόν όπως επιτραπή εις τους εργαζομένους η εξασφάλισις καλλιτέρας διατροφής ή άλλων μέσων διά την αντιμετώπισιν των εκ της εκτελουμένης εργασίας επιπτώσεων επί της υγείας των.

Προς την αρχήν ταύτην αντίκειται παντελώς η χορήγησις επιδόματος άνθυγιεινής εργασίας εις κατηγορίας εργατών, ως αι προαναφερθείσαι, λαμβανομένου υπ' όψιν ότι όχι μόνον δεν διεξάγονται αι εργασίαι αύται υπό δυσμενείς διά τους εργαζομένους συνθήκας, άλλά εις ενας περιπτώσεις (συντήρησις κήπων και δενδροστοιχιών, φύλαξις παιδικών κατασκηνώσεων κλπ.) υπό ιδιαιτέρας υγιεινάς συνθήκας.

Προς δε την γενικήν οικονομικήν πολιτικήν της Κυβερνήσεως αντίκειται κατά το ότι επιβαρυνσις του κόστους προϊόντων ή υπηρεσιών διά στοιχείων μη δεδικαιολογημένων οικονομικώς αποβαίνει εις βάρος της καταναλώσεως και αύξησιν των τιμών και του κόστους ζωής, και δεν ταίς λόγοις τούτοις, όπως τροποποιηθή αύτη κατά τά εν τω διατακτικώ της παρούσης οριζόμενα, αποφασίζομεν:

Εγκρίνομεν την από 31.7.1965 συλλογικήν σύμβασιν εργασίας των εργατοτεχνιτών Δήμου Ελευσίνος, κατατεθείσαν ημίν την 18.8.1965, συνταχθέντος προς τούτο του υπ' αριθ. 670) 1965 πρακτικού καταθέσεως και της οποίας το κείμενον, τροποποιούμενον παρ' ημών κατά τα άνωτέρω, έχει ως ακολούθως:

Συλλογική σύμβασις εργασίας

μεταξύ του Δήμου Ελευσίνος και του εν Ελευσίνι εδρεύοντος σωματείου υπό την επωνυμίαν «Η Ένωσις»

Εν Ελευσίνι και εν τω Δημαρχιακώ Καταστήματι, σήμερον την 31ην του μηνός Ιουλίου 1965 έτους, οι υπογεγραμμένοι αφ' ενός Ηρακλής Τάχος, Δήμαρχος Ελευσίνος, εκπροσωπών κατά νόμον τον Δήμον Ελευσίνος, ειδικώτερον εξουσιοδοτημένος προς τούτο διά της υπ' αριθ. 138 αποφάσεως του Δημοτικού Συμβουλίου, εγκριθείσης διά της υπ' αριθ. 46078 όμοιας του Νομάρχου Αττικής, και αφ' ετέρου οι Ανδρέας Πετράκης και Θεόδωρος Μαχρέσιας, ημερομίσθιοι εργάται του Δήμου Ελευσίνος και κάτοικοι αμφότεροι Ελευσίνος, εκπροσωπούντες νομίμως, καθ' ο ο πρώτος πρόεδρος και ο δεύτερος γενικός γραμματεύς, το εν Ελευσίνι εδρεύον ανεγνωρισμένον σωματείον υπό την επωνυμίαν «Η Ένωσις», ειδικώτερον δε εξουσιοδοτημένοι προς τούτο διά του υπ' αριθ. 4 πρακτικού της γενικής συνελεύσεως αυτού, συνωμολόγησαν και συναπεδέχθησαν την σύναψιν και υπογραφήν της παρούσης συλλογικής συμβάσεως εργασίας, διά της οποίας καθορίζονται οι ακόλουθοι όροι αμοιβής και εργασίας των εν τη παρούση αναφερομένων ημερομισθίων εργατών των συνεργείων του Δήμου Ελευσίνος.

Α') Εις τους όρους της παρούσης συμβάσεως υπάγονται αποκλειστικώς και μόνον οι εργάται και τεχνίται οι συνδεόμενοι μετά του Δήμου Ελευσίνος διά σχέσεως ιδιωτικού δικαίου ορισμένου ή αορίστου χρόνου και απασχολούμενοι εκάστοτε εις τα έξης συνεργεία του Δήμου:

1) Εργάται καθαριότητος όδών, πλατειών και υπονόμων, αποκομιδής απορριμμάτων, καθαρισμού και φυλάξεως δημοτικών αποχωρητηρίων, συντηρήσεως κήπων και δενδροστοιχιών, λειτουργίας νεκροταφείου, φυλάξεως παιδικών χαρών και παιδικών κατασκηνώσεων, καταβρέγματος όδών και πλατειών, καθαρίσματος και συντηρήσεως βόθρων, υδρεύσεως και οδηγών αυτοκινήτων τόσον της αποκομιδής απορριμμάτων αυτών, όσον και λοιπών αυτοκινήτων του Δήμου.

2) Γραφείς, δακτυλογράφοι και καθαρίστριαι.

Β') Χορηγείται εις άπαντας τους ανωτέρω εργάτας, τεχνίτας και λοιπούς μισθωτούς της προηγουμένης παραγράφου (Α') της παρούσης προσαύξησις ίση προς 10 ο/ο επί του εκάστοτε ημερομισθίου αυτών.

Γ') Ομοίως χορηγείται εις άπαντας τους εργάτας, τεχνίτας κλπ. της παραγράφου Α' της παρούσης επίδομα οικογενειακών βαρών εξ 100 δραχμών μηνιαίως, καταβαλλόμενον εις τους εξ αυτών έγγάμους, ανεξαρτήτως φύλου και ήλι-

θμοῦ μελῶν οἰκογενείας.

Ἕκαστος τῶν ἐργατοτεχνιτῶν τῆς παρούσης παραγράφου ὑποχρεοῦται, ὅπως ἐντὸς 15 ἡμερῶν ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρούσης συλλογικῆς συμβάσεως δηλώσῃ τὴν ὑπαρξιν οἰκογενειακῶν βαρῶν εἰς τὴν ἁρμοδίαν Ὑπηρεσίαν τοῦ Δήμου.

Τὸ ἐν λόγῳ ἐπίδομα χορηγεῖται εἰς τοὺτους, ἐφ' ὅσον δὲν ἐλύθη ὁ γάμος αὐτῶν θανάτῳ ἢ διαζυγίῳ.

Δ) Χορηγεῖται ἐπίδομα ἀνθυγιεινῆς ἐργασίας ἴσον πρὸς 10 ο/ο ἐπὶ τοῦ ἑκάστοτε βασικοῦ ἡμερομισθίου (κατώτατον ὅριον ἡμερομισθίου) εἰς τοὺς ἐργάτας καθαριότητος ὁδῶν, πλατειῶν καὶ ὑπονόμων, ἀποκομιδῆς ἀπορριμμάτων, καθαρισμοῦ καὶ φυλάξεως δημοτικῶν ἀποχωρητηρίων, λειτουργίας νεκροταφείων, καθαρίσματος καὶ συντηρήσεως βόθρων καὶ ὑδηγῶν αὐτοκινήτων ἀποκομιδῆς ἀπορριμμάτων.

Ε) Ὁμοίως χορηγεῖται εἰς τοὺς αὐτοὺς ἐργάτας τῆς πρώτης κατηγορίας τῆς παραγράφου Α' τῆς παρούσης συμβάσεως α) κατ' ἔτος μία στολὴ ὑπηρεσίας β) δύο ζεύγη ὑποδημάτων, ἐξ ὧν ἓν ζεῦγος ἀρβυλῶν καὶ ἓν ζεῦγος εἰδικῶν χειροκτίων.

Ἐπίσης εἰς 2 κηπουρους καὶ 5 ἐργάτας τῆς ὑδρεύσεως ἀνὰ μία φορμα. Ἡ κυριότης ἁπάντων τῶν ἐν λόγῳ εἰδῶν ἀνήκει εἰς τὸν Δῆμον Ἐλευσῖνος, τῶν ἐργατῶν δικαιουμένων μόνον εἰς χρῆσιν αὐτῶν καὶ δὴ κατὰ τὰς ὥρας τῆς ἐργασίας των.

Πέραν τῶν ἀνωτέρω εἰδῶν χορηγεῖται εἰς τοὺς ἰδίους καὶ ἀνὰ μία φιάλη γάλακτος καθ' ἑκάστην ἐργάσιμον ἡμέραν, ἧς καὶ θὰ καταναλίσκεται παρὰ τούτων ὑποχρεωτικῶς εἰς τὸν τόπον τῆς ἐργασίας των.

ΣΤ) Ἡ ἰσχὺς τῆς παρούσης συμβάσεως ἀρχεται ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεώς της εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως.

Ἡ παροῦσα συλλογικὴ συμβασις συνετάγη εἰς τρία ὁμοια πρωτότυπα, ἐξ ὧν ἔλαβον ἀνὰ ἓν ἑκάτερον τῶν συμβαλλομένων μερῶν, τὸ δὲ τρίτον κατατεθήσεται εἰς τὸ Ὑπουργεῖον Ἐργασίας (Διεύθυνσις Ἀμοιβῆς Ἐργασίας) διὰ περαιτέρω. Τὰ σχετικὰ ἐγγραφα ἐξουσιοδοτήσεως τῶν ἐκπροσώπων τῶν συμβαλλομένων μερῶν ἐπισυνάπτονται εἰς τὸ ὑπὸ τοῦ Δήμου Ἐλευσῖνος ληφθὲν πρωτότυπον.

Ἡ παροῦσα δημοσιευθήτω διὰ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 6 Σεπτεμβρίου 1965

—

89094)6362)1965 Ἀπόφ. Ὑπουργοῦ Ἐργασίας

Περὶ παρατάσεως ἰσχύος συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας ἐργατοτεχνιτῶν τοῦ συνεργείου καθαριότητος Δήμου Αἰγάλεω.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 636 τῆς 29 Δεκεμβρίου 1965)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν : 1) Τὰς διατάξεις τῆς παραγράφου 3 τοῦ ἄρθρου 4 τοῦ νόμου 3239)1955. 2) Τὴν κοινοποιηθεῖσαν ἡμῖν ἔγγραφον δήλωσιν καταγγελίας τῆς ἐν θέματι συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας καὶ 3) σχετικὴν γνωμοδότησιν τοῦ Ἐθνικοῦ Γνωμοδοτικοῦ Συμβουλίου Κοινωνικῆς Πολιτικῆς, ληφθεῖσαν κατὰ τὴν συνεδρίασιν αὐτοῦ τῆς 2.9.1965, ἀποφασίζομεν :

Ἀναστέλλομεν ἐπὶ τρίμηνον χρονικὸν διάστημα, ἤτοι μέχρι 29.12.1965, τὴν ἐπέλευσιν τῶν ἐννόμων ἀποτελεσμάτων ἐκ τῆς καταγγελίας τῆς ἀπὸ 19.9.1962 συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας ἐργατοτεχνιτῶν τοῦ συνεργείου καθαριότητος Δήμου Αἰγάλεω (Φ.Ε.Κ. 382, τεῦχος Β' τῆς 30.10.1962)(*).

Ἡ παροῦσα δημοσιευθήτω διὰ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 22 Σεπτεμβρίου 1965

—

88888)6353)1965 Ἀπόφ. Ὑπουργοῦ Ἐργασίας

Περὶ κηρύξεως ὑποχρεωτικῆς τῆς ἀπὸ 25.6.1965 συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας ἠλεκτροτεχνιτῶν ἐργαζομένων εἰς ἠλεκτρολογικὰ καταστήματα, ἠλεκτροτεχνουργεῖα, ἀτμόπλοια, οἰκοδομάς, ἀνελκυστῆρας, ἠλεκτρομηχανουργεῖα κλπ. ἁπάσης τῆς χώρας.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 630 τῆς 24 Σεπτεμβρίου 1965)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν : 1) Τὰς διατάξεις τῆς παραγράφου 2 τοῦ ἄρθρου 5 τοῦ νόμου 3239) 1955. 2) Γνωμοδότησιν τοῦ κατ' ἄρθρον 28 τοῦ νόμου 3239)1955 Ἐθνικοῦ Γνωμοδοτικοῦ Συμβουλίου Κοινωνικῆς Πολιτικῆς, ληφθεῖσαν κατὰ τὴν συνεδρίασιν αὐτοῦ τῆς 15.9.1965 καὶ 3) Τὴν ἀπὸ 25.6.1965 συλλογικὴν σύμβασιν ἐργασίας ἠλεκτροτεχνιτῶν ἐργαζομένων εἰς ἠλεκτρολογικὰ καταστήματα, ἠλεκτροτεχνουργεῖα, ἀτμόπλοια, οἰκοδομάς, ἀνελκυστῆρας, ἠλεκτρομηχανουργεῖα κλπ. ἁπάσης τῆς χώρας, ἀποφασίζομεν :

Κηρύσσομεν ὑποχρεωτικὴν καθ' ὅλας αὐτῆς τὰς διατάξεις διὰ πάντας τοὺς ἐργοδότας καὶ μισθωτοὺς τοῦ ἐπαγγέλματος, ὅπερ ἀφορᾷ αὐτη, τὴν ἀπὸ 25.6.1965 συλλογικὴν σύμβασιν ἐργασίας τῶν ἠλεκτροτεχνιτῶν ἐργαζομένων εἰς ἠλεκτρολογικὰ καταστήματα, ἠλεκτροτεχνουργεῖα, ἀτμόπλοια, οἰκοδομάς, ἀνελκυστῆρας, ἠλεκτρομηχανουργεῖα κλπ. ἁπάσης τῆς χώρας (**), πλὴν τῶν διεπομένων ὑπὸ τῶν κατωτέρω εἰδικωτέρων συλλογικῶν συμβάσεων ἐργασίας ἢ διαιτητικῶν ἀποφάσεων :

α) Τῆς ἀπὸ 15.7.1965 συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας ἠλεκτροτεχνιτῶν βιομηχανίας.

β) Τῆς ἀπὸ 15.7.1965 συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας τοῦ ἠλεκτροτεχνικοῦ προσωπικοῦ τοῦ ἀπασχολουμένου εἰς τὰς ἠλεκτρικὰς ἐπιχειρήσεις παραγωγῆς καὶ διανομῆς ἠλεκτρικῆς ἐνεργείας, μὴ ἐξαγορασθείσας ὑπὸ τῆς Δ.Ε.Η., καὶ

γ) Τῆς ὑπ' ἀριθ. 7)1965 ἀποφάσεως τοῦ Δ.Δ.Δ. Ἀθηνῶν ἠλεκτροτεχνιτῶν Δ.Ε.Η.

Ἡ ἰσχὺς τῆς παρούσης ἄρχεται ἀπὸ τῆς δη-

(*) ΒΕΔ 21, 1402.

(**) ΕΣΔ 24, 1036.

μοσιεύσεως της εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως.

Ἡ παροῦσα δημοσιευθήτω διὰ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 23 Σεπτεμβρίου 1965

—

823(2)5973)1965 Ἀπόφ. Ὑπουργοῦ Ἐργασίας

Περὶ δημοσιεύσεως εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως τῆς ἀπὸ 9.8.1965 συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας ἐπιπλοποιῶν Καλαμάτας.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 585 τῆς 8 Σεπτεμβρίου 1965)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν τὰς διατάξεις τοῦ νόμου 3239)1955, ὡς ἐτροποποιήθησαν καὶ συνεπληρώθησαν μεταγενεστέρως ὑπὸ τοῦ ν.δ. 3755)1957, ἀποφασίζομεν:

Ὅπως δημοσιευθῇ εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως (τεῦχος Β') ἡ ἀπὸ 9.8.1965 συλλογικὴ σύμβασις ἐργασίας ἐπιπλοποιῶν Καλαμάτας, κατατεθεῖσα ἡμῖν τὴν 21.8.1965, συνταχθέντος πρὸς τοῦτο τοῦ ὑπ' ἀριθ. 673)1965 πρακτικοῦ καταθέσεως, ἥτις ἔχει ὡς ἀκολούθως:

Συλλογικὴ σύμβασις ἐργασίας
ἐπιπλοποιῶν Καλαμάτας

Ἐν Καλαμάτᾳ σήμερον τὴν 9ην τοῦ μηνὸς Αὐγούστου τοῦ ἔτους 1965, ἡμέραν τῆς ἑβδομάδος Δευτέραν καὶ ὥραν 6.30' μ.μ. οἱ ὑπογεγραμμένοι 1) Γεώργιος Λογάνης, Ἀθανάσιος Σοφρωνᾶς καὶ Παναγιώτης Κακολέβας, ἅπαντες ἐπιπλοποιοὶ Καλαμάτας, ἐνεργοῦντες ἐν προκειμένῳ ὡς ἐκπρόσωποι τοῦ Ἐπαγγελματικοῦ καὶ Βιοτεχνικοῦ Ἐπιμελητηρίου Καλαμάτας, καὶ 2) Νικόλαος Βασιλόπουλος, Παναγιώτης Γκανᾶς, πρόεδρος καὶ ἀντιπρόεδρος τοῦ Σωματείου Ἐπιπλοεργατῶν Καλαμάτας, παρουσίᾳ καὶ τοῦ Γεωργίου Γεωργαντάκη, προέδρου τοῦ Ἐργατοϋπαλληλικοῦ Κέντρου Καλαμάτας, ἅπαντες νομίμως ἐξουσιοδοτημένοι ὑπὸ τῆς ἁρμοδίας ἐπαγγελματικῆς ὀργανώσεως, συνωμολόγησαν καὶ συνεπεδέχθησαν τὰ κάτωθι:

Α'. Ὅροι ἀμοιβῆς

1) Διὰ τὸ 1ον ἔτος μαθητείας δραχμαὶ 25.

2) Διὰ τὸ 2ον ἔτος μαθητείας δραχμαὶ 30.

3) Διὰ τὸ 3ον ἔτος μαθητείας δραχμαὶ 35.

4) Διὰ τὸ 4ον ἔτος μαθητείας δραχμαὶ 40.

Β'. Οἱ ἀνωτέρω μαθητευόμενοι μετὰ τὴν συμπλήρωσιν τοῦ 18ου ἔτους τῆς ἡλικίας των καὶ ἑνὸς ἔτους προϋπηρεσίας ἢ μετὰ τὴν συμπλήρωσιν τοῦ 19ου ἔτους τῆς ἡλικίας των, ἀσχέτως προϋπηρεσίας, θὰ λαμβάνουν τὸ ἡμερομίσθιον τὸ ὁριζόμενον ὑπὸ τῆς ἐθνικῆς συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας.

Γ'. Ἡμερομίσθια τεχνιτῶν

Καθορίζεται τὸ κατώτατον ὅριον ἡμερομισθίου τῶν τεχνιτῶν ἐπιπλοποιΐας τῶν συμπληρωσάντων τὸ 19ον ἔτος τῆς ἡλικίας των ὡς κάτωθι:

1) Κατὰ τὸ 1ον καὶ 2ον ἔτος ὑπηρεσίας δραχμαὶ 70

2) Κατὰ τὸ 3ον καὶ 4ον ἔτος ὑπηρεσίας δραχμαὶ 78.

3) Κατὰ τὸ 5ον καὶ 8ον ἔτος ὑπηρεσίας δραχμαὶ 84,50.

4) Κατὰ τὸ 9ον καὶ 12ον ἔτος ὑπηρεσίας δραχμαὶ 90.

5) Μετὰ τὴν συμπλήρωσιν τοῦ 12 ἔτους ὑπηρεσίας δραχμαὶ 94,50.

Ὡς προϋπηρεσία διὰ τὴν ἐφαρμογὴν τῆς παρούσης θεωρεῖται ἡ παρὰ τῷ αὐτῷ ἢ ἑτέρῳ ἐργοδότῃ ὁμοειδὴς τοιαύτη, ἀποδεικνυομένη διὰ πιστοποιητικῶν προϋπηρεσίας τῶν παρ' οἷς εἰργάσθησαν ἐργοδοτῶν ἢ διὰ τοῦ ἀσφαλιστικοῦ βιβλιαρίου τοῦ Ι.Κ.Α.

Δ'. Λοιποὶ ὅροι

α') Οἱ ἐργοδόται ὑποχρεοῦνται νὰ χορηγοῦν δῶρον Χριστουγέννων καὶ Πάσχα εἰς τοὺς παρ' αὐτοῖς ἀπασχολουμένους μισθωτούς, βάσει τῶν ἀνωτέρω εἰς ἑκάστην περίπτωσιν καθοριζομένων ἡμερομισθίων, συμφώνως πρὸς τὰς ἑκάστοτε ἐκδιδομένας ὑπουργικὰς ἀποφάσεις τῶν ἁρμοδίων Ὑπουργῶν.

β') Τυχὸν καταβαλλόμεναι ἀποδοχαὶ ἀνώτεραι τῶν ὑπὸ τῆς παρούσης καθοριζομένων δὲν δύνανται νὰ μειωθῶσιν, ὡς καὶ τυχὸν ἐφαρμοζόμενοι εὐνοϊκώτεροι ὅροι.

γ') Ἡ παροῦσα ἰσχύει μόνον διὰ τὴν πόλιν τῆς Καλαμάτας.

δ') Ἡ ἰσχὺς τῆς παρούσης ἄρχεται ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεώς της εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως, ἡ δὲ διάρκεια αὐτῆς ὁρίζεται δι' ἓν ἔτος ἀπὸ τῆς ἰσχύος.

Οἱ συμβαλλόμενοι
(Ἕπονται ὑπογραφαί)

Ἡ παροῦσα δημοσιευθήτω διὰ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 4 Σεπτεμβρίου 1965

—

83672)6040)1965 Ἀπόφ. Ὑπουργοῦ Ἐργασίας

Περὶ δημοσιεύσεως εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας ξυλουργῶν, μηχανοξυλουργῶν, ἐπιπλοποιῶν Μυτιλήνης.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 585 τῆς 8 Σεπτεμβρίου 1965)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν τὰς διατάξεις τοῦ νόμου 3239)1955, ὡς ἐτροποποιήθησαν καὶ συνεπληρώθησαν μεταγενεστέρως ὑπὸ τοῦ ν.δ. 3755)1957, ἀποφασίζομεν:

Ὅπως δημοσιευθῇ εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως (τεῦχος Β') ἡ ἀπὸ 13.8.1965 συλλογικὴ σύμβασις ἐργασίας ξυλουργῶν, μηχανοξυλουργῶν, ἐπιπλοποιῶν Μυτιλήνης, κατατεθεῖσα ἡμῖν τὴν 26.8.1965, συνταχθέντος πρὸς τοῦτο τοῦ ὑπ' ἀριθ. 679)1965 πρακτικοῦ καταθέσεως, ἥτις ἔχει ὡς ἀκολούθως:

Συλλογικὴ σύμβασις ἐργασίας ξυλουργῶν
μηχανοξυλουργῶν, ἐπιπλοποιῶν Μυτιλήνης

Ἐν Μυτιλήνῃ σήμερον τὴν 13ην Αὐγούστου

1965, ημέραν Παρασκευήν και ώραν 7.30' μ.μ. μ.μ., αφ' ένος μεν 1) Μιχαήλ Γογγολίδης, εκπρόσωπος του Επαγγελματικού και Βιοτεχνικού Επιμελητηρίου Μυτιλήνης, άτε μη υπαρχούσης αντιστοίχου εργοδοτικής κλαδικής οργανώσεως των ξυλουργών, και αφ' έτερου 2) Στυλιανός Πατρίκιος και 3) Νικ. Κρητικός, πρόεδρος και γενικός γραμματεύς αντιστοίχως του Σωματείου Εργατοτεχνιτών Κατεργασίας Ξύλου Μυτιλήνης, παράντος και του Νικ. Μαυράτη, εκπροσώπου του Παλλεσβιακού Εργατοϋπαλληλικού Κέντρου, άπαντες δεόντως εξουσιοδοτημένοι παρά των οργανώσεων, ας εκπροσωπούσι, συνελθόντες εν τοις Γραφείοις του Παλλεσβιακού Εργατικού Κέντρου, συνεφωνήσαμεν και συνωμολογήσαμεν τα κάτωθι:

1) Από της ισχύος της παρούσης καθορίζονται τα κάτωθι ημερομίσθια των μαθητευομένων και τεχνιτών των ξυλουργείων, μηχανοξυλουργείων και επιπλοποιείων πόλεως Μυτιλήνης:

α) Μαθητευόμενοι:

	Δραχμαί
1ον έτος μαθητείας	27
2ον έτος μαθητείας	35
3ον έτος μαθητείας	40
4ον έτος μαθητείας	45

Μετά την συμπλήρωσιν του 18ου έτους της ηλικίας ή του 18ου έτους της ηλικίας και ενός έτους προϋπηρεσίας εις όμοιαν εργασίαν καταβάλλεται το εκάστοτε ισχύον κατώτατον όριον ημερομισθίου ανειδικεύτου εργάτου.

β) Τεχνίται:

	Δραχμαί
5ον έτος υπηρεσίας	70
6ον έτος υπηρεσίας	80
7ον έτος υπηρεσίας	90
8ον έτος υπηρεσίας	100

Τεχνίται θεωρούνται οι σβουραδόροι, κορδελλάδες, τορναδόροι, επιπλοποιοί, έφαρμοσταί, σκελετοποιοί, πρεσσαδόροι, λουστραδόροι, ως και οι απασχολούμενοι με την εν γένει κατασκευήν και τοποθέτησιν κουφωμάτων εις οικοδομάς.

2) Ως προϋπηρεσία διά την εφαρμογήν της παρούσης θεωρείται η παρά τω αυτώ ή έτερω εργοδότη όμοιάς τοιαύτη, αποδεικνυομένη διά πιστοποιητικών προϋπηρεσίας των παρ' οις είργασθησαν εργοδοτών ή διά του ασφαλιστικού βιβλιαρίου του Ι.Κ.Α.

3) Η χρησιμοποίησις μηχανημάτων κατεργασίας ξύλου δεν να ανατίθεται, συμφώνως τω άρθρω 4 του β. δ. 10.9)14.10.1937 «περί ασφαλείας των εν ταις ξυλουργικοίς εργοστασίοις απασχολουμένων εργατών και τεχνιτών», εις πρόσωπα άρρενα, έχοντα τουλάχιστον διετή προϋπηρεσίαν εις την εργασίαν ταύτην και ηλικίαν ούχι μικροτέραν των 19 ετών.

4) Καθορίζονται αι ώραι εναρξεως και λήξεως της εργασίας ως ακολούθως:

α) Χειμερινή περίοδος (1.10—31.5):

Από 8 π. μ. μέχρι 1 μ. μ.

Από 3 μ. μ. μέχρις 6 μ. μ.

β) Θερινή περίοδος (1.6—30.9):

Καθ' εκάστην από 8 π. μ. μέχρι 1 μ. μ. και 4 μ. μ. μέχρις 7 μ. μ.

Εκάστην Τετάρτην από 7 π. μ. μέχρι 3 μ.μ.

5) Τυχόν καταβαλλόμεναι αποδοχαί ανώτεραι των υπό της παρούσης καθοριζομένων δέν δύνανται να μειωθούν.

6) Η ισχύς της παρούσης άρχεται από σήμερον.

Οι συμβαλλόμενοι

(Έπονται υπογραφαί)

Η παρούσα δημοσιευθήτω διά της Εφημερίδος της Κυβερνήσεως.

Εν Αθήναις τη 4 Σεπτεμβρίου 1965

—

65597)Σ. 565)1965 Απόφ. Υπουργού Εργασίας

Περί τροποποιήσεως του άρθρου 3 του ά. ν. 2276)1940 περί συστάσεως του Ταμείου Προνοίας και Επικουρικής Ασφαλίσεως Προσωπικού Ιπποδρομιών ως και των άρθρων 5 και 8 του Κανονισμού Παροχών αύτου.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 433 της 21 Ιουλίου 1965)

Έχοντες υπ' όψιν: 1) Τας διατάξεις της παραγράφου 2 του άρθρου 5 του ά.ν. 2276)1940 «περί συστάσεως Ταμείου Προνοίας και Επικουρικής Ασφαλίσεως Προσωπικού Ιπποδρομιών», εν συνδυασμώ προς τας τοιαύτας της παραγράφου 1 του άρθρου 59 του ά.ν. της 11 Νοεμβρίου 1935 «περί οργανισμού του Υπουργείου Εργασίας», ως ταύτα αυθεντικώς ηρμηνεύθη διά του άρθρου 1 του ά.ν. 694)1937 «περί αυθεντικής ερμηνείας, συμπληρώσεως και τροποποιήσεως διατάξεών τινων της Ασφαλιστικής Νομοθεσίας». 2) Γνώμην του Διοικητικού Συμβουλίου του Ταμείου Προνοίας και Επικουρικής Ασφαλίσεως Προσωπικού Ιπποδρομιών, υποβληθείσαν ημίν διά της υπ' αριθ. 808) 30.11.1964 αναφοράς του Ταμείου. 3) Γνώμην του Συμβουλίου Κοινωνικής Ασφαλίσεως, διατυπωθείσαν κατά την υπ' αριθ. 21 συνεδρίασιν αυτού της Π' περιόδου, της 3.6.1965, αποφαινόμεθα:

1. Όπως αι παράγραφοι 1-5 του άρθρου 3 του ά.ν. 2276)1940 «περί συστάσεως Ταμείου Προνοίας και Επικουρικής Ασφαλίσεως Προσωπικού Ιπποδρομιών», τροποποιηθώσιν ως ακολούθως:

Πόροι του Ταμείου είναι:

1) Κράτησις οκτώ επί τοις εκατόν (8ο/ο) επί των αμοιβών των ημεδαπών και αλλοδαπών αναβατών.

2) Κράτησις οκτώ επί τοις εκατόν (8ο/ο) επί των ποσοστών των ημεδαπών και αλλοδαπών προπονητών.

3) Κράτησις τέσσαρα επί τοις εκατόν (4ο/ο) επί του ποσού των μηνιαίων αποδοχών του προ-

ωπικοῦ τῆς Φιλίππου Ἑνώσεως τῆς Ἑλλάδος καὶ Ἑταιρείας Ἱπποδρομιῶν, συμπεριλαμβανομένων καὶ τῶν κατὰ τὸν Κώδικα Τεχνικῶν.

4) Κράτησις τέσσαρα ἐπὶ τοῖς ἑκατὸν (4%) ἐπὶ τοῦ ποσοῦ τῶν μηνιαίων ἀποδοχῶν τῶν ἐργατῶν καὶ ὑπηρετῶν τοῦ Ἱπποδρόμου καὶ τῶν σταύλων.

5) Ἰσόποσος ἐργοδοτικὴ εἰσφορὰ πρὸς τὰς καταβολὰς τοῦ προσωπικοῦ τῆς Φιλίππου Ἑνώσεως καὶ Ἑταιρείας Ἱπποδρομιῶν ὑπηρετῶν Ἱπποδρόμου καὶ σταυλιτῶν, καταβαλλομένη διὰ τοὺς τελευταίους παρὰ τῶν προπονητῶν, οἵτινες ἐν προκειμένῳ θεωροῦνται ὡς ἐργοδόται.

ΙΙ. Εἰς τὸν Κανονισμὸν Παροχῶν τοῦ Ταμείου Προνοίας καὶ Ἐπικουρικῆς Ἀσφαλίσεως Προσωπικοῦ Ἱπποδρομιῶν ἐπέρχονται αἱ κάτωθι τροποποιήσεις:

1) Τὸ δεύτερον ἐδάφιον τῆς παραγράφου δ' τοῦ ἄρθρου 5 τροποποιεῖται ὡς ἀκολούθως:

«Κατὰ τὰς ὡς ἄνω (α, β, γ, δ) περιπτώσεις ἡ μηνιαία σύνταξις δὲν δύναται νὰ εἶναι ἀνωτέρα τῶν δραχμῶν 4.000, οὐδὲ κατωτέρα τῶν δραχμῶν 600. Τὰ ὡς ἄνω κατωτάτα ὅρια ἰσχύουν καὶ διὰ τοὺς ἤδη συνταξιοδοτουμένους».

2) Ἡ ἕκτη παράγραφος τοῦ ἄρθρου 8 τροποποιεῖται ὡς ἀκολούθως:

«6. α) Προκειμένου περὶ τῶν συνταξιούχων ἑκάστη δόσις καθορίζεται ἴση μὲ τὸ 1/4 τῆς ἀπονεμηθείσης αὐτοῖς συντάξεως, ἄνευ τῶν ἑκάστοτε χορηγουμένων αὐξήσεων, β) προκειμένου περὶ τῶν ἠσφαλισμένων αὐτὴ καθορίζεται ὡς κάτωθι:

βα) Διὰ τοὺς λαμβάνοντας μισθὸν μέχρι 2.000 μηνιαίως εἰς τὸ 1/25 τοῦ ἀνωτέρω ὁρίου συντάξεως.

ββ) Διὰ τοὺς λαμβάνοντας μισθὸν ἀπὸ 2.001 —3.000 δραχμαὶ εἰς τὸ 1/20.

βγ) Διὰ τοὺς λαμβάνοντας μισθὸν ἀπὸ 3.001 —5.000 εἰς τὸ 1/15 καὶ

βδ) Διὰ τοὺς λαμβάνοντας μισθὸν ἀπὸ 5.001 καὶ ἄνω εἰς τὸ 1/13.

Ἐκ τῆς ἐφ' ἅπαξ παροχῆς τοῦ Κλάδου Προνοίας παρακρατεῖται μέχρι τοῦ ἡμίσεος ταύτης διὰ τὴν ἐξόφλησιν μέρους τῆς ὀφειλῆς ἐξ ἐξαγορᾶς προϋπηρεσίας».

Ἡ παροῦσα δημοσιευθήτω διὰ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 5 Ἰουλίου 1965

—

77994)Ε.1261)1965 Ἀπόφ. Ὑπουργοῦ Ἐργασίας

Περὶ τροποποιήσεως τῆς παραγράφου 2 τοῦ ἄρθρου 17 τοῦ Καταστατικοῦ τοῦ Ταμείου Προνοίας Προσωπικοῦ Ἑλληνικῶν Σιδηροδρόμων.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 523 τῆς 16 Αὐγούστου 1965)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν: 1) Τὸ ἄρθρον 59 § 1 τοῦ ἀ.ν. τῆς 11 Νοεμβρίου 1935 «περὶ ὀργανισμοῦ τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας», ὡς τοῦτο αὐθεντικῶς ἑρμηνεύθη διὰ τοῦ ἄρθρου 1 τοῦ ἀ.ν. 694)1937 «περὶ αὐθεντικῆς ἑρμηνείας, συμπληρώσεως καὶ τροποποιήσεως διατάξεών τινων τῆς ἀσφαλιστικῆς νομοθεσίας». 2) Τὸ ὑπ' ἀριθ. 2520)1953 ν.δ/γμα «περὶ προσδιορισμοῦ τῶν ἀντικειμένων, ἐφ' ὧν ἐφαρμόζεται ἡ διαδικασία ἡ διαγραφομένη ὑπὸ τῶν διατάξεων τοῦ ἀ.ν. τῆς 11.11.1935 «περὶ ὀργανισμοῦ τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας κλπ.». 3) Τὰς διατάξεις τοῦ ἀπὸ 30 Ἀπριλίου 1946 ν.δ/γματος «περὶ ὀργανώσεως καὶ συντονισμοῦ τῆς παρακολουθήσεως καὶ τοῦ ἐλέγχου τῶν Ὀργανισμῶν Κοινωνικῆς Πολιτικῆς», κυρωθέντος διὰ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 1392)1949 ν. δ/γματος. 4) Γνώμην τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Ταμείου Προνοίας Προσωπικοῦ Ἑλληνικῶν Σιδηροδρόμων, ὑποβληθεῖσαν ἡμῖν διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 2846)1965 ἀναφορᾶς τοῦ Ταμείου, ἀποφασίζομεν:

Ὅπως ἡ παράγραφος 2 τοῦ ἄρθρου 17 τοῦ Καταστατικοῦ τοῦ Ταμείου Προνοίας Προσωπικοῦ Ἑλληνικῶν Σιδηροδρόμων τροποποιηθῇ ὡς κάτωθι:

«Ὡς βάσις μισθοῦ διὰ τὸν ὑπολογισμὸν τοῦ βοηθήματος λαμβάνεται ὑφ' ὅλην ὁ μισθὸς τοῦ βαθμοῦ, ἐφ' ὃν ἐμισθοδοτεῖτο ὁ μέτοχος κατὰ τὴν ἔξοδόν του ἐκ τῆς ὑπηρεσίας. Ὡς μισθὸς νοεῖται μόνον ὁ ἑκάστοτε βασικὸς μισθὸς ἐνεργείας μετὰ τῶν προσαυξήσεων λόγῳ πολυετοῦς ὑπηρεσίας καὶ λόγῳ παραμονῆς ἐν τῷ αὐτῷ βαθμῷ, τὸ προσωρινὸν λόγῳ προαγωγῆς προσωπικὸν ἐπίδομα καὶ αἱ κατὰ τὸ ἄρθρον 9 δευτερεύουσαι ἀπολαναί.

Ἡ παροῦσα δημοσιευθήτω διὰ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 13 Αὐγούστου 1965

—

76359)4015)1965 Ἀπόφ. Ὑπουργοῦ Ἐργασίας

Περὶ προσθήκης διατάξεως εἰς τὸ ἄρθρον 35 τοῦ Κανονισμοῦ Ὑπαλληλικοῦ Προσωπικοῦ τοῦ Ι.Κ.Α.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 575 τῆς 4 Σεπτεμβρίου 1965)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν: 1) Τὰς διατάξεις τῶν ἄρθρων 16 καὶ 20 τοῦ ἀ.ν. 1846)1951. 2) Τὰς διατάξεις τῶν ἄρθρων 1 καὶ 5 τοῦ ν.δ. 3710)1957. 3) Τὰς σχετικὰς προτάσεις τοῦ Διοικητοῦ τοῦ Ἱδρύματος, ὡς καὶ τὰς ἐπὶ τούτων γνωμοδοτήσεις τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου αὐτοῦ, ἀποφασίζομεν:

Ὅπως εἰς τὸ τέλος τοῦ ἄρθρου 35 τοῦ Κανονισμοῦ ὑπαλληλικοῦ προσωπικοῦ τοῦ Ἱδρύματος Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων προστεθῇ διάταξις, ἔχουσα ὡς κάτωθι:

«Ὡσαύτως συνυπολογίζεται καὶ ὁ χρόνος φοιτήσεως εἰς τὸ Πανεπιστήμιον ἢ ἑτέραν ἰσότιμον τούτου σχολὴν τῆς ἡμεδαπῆς ἢ ἀλλοδαπῆς, μὴ δυνάμενος ἐν πάσῃ περιπτώσει νὰ εἶναι ἀνώτερος τῶν δύο ἐτῶν, ἐφ' ὅσον τὸ πτυχίον ἀπητήθη ὡς προσὸν διορισμοῦ καὶ ὁ ὑπάλληλος ἀνέλαβεν ὑπηρεσίαν μέχρι τῆς 31ης Δεκεμβρίου 1941, ὁ χρόνος δὲ οὗτος δὲν συμπίπτει πρὸς ἑτέραν ἀνεγνωρισμένην ὑπηρεσίαν ἢ ἤδη ἀναγνωρισθεῖ-

σαν τοιαύτην.

Η παρούσα δημοσιευθήτω διά της Εφημερίδος της Κυβερνήσεως.

Εν Αθήναις τη 31 Αυγούστου 1965

—

77122)5448)1965 Απόφ. Υπουργού Εργασίας

Περί καθιερώσεως εορτολογίου διά τά κουρεία - κομμωτήρια Μυτιλήνης.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 568 της 2 Σεπτεμβρίου 1965)

Έχοντες υπ' όψιν: 1) Τάς διατάξεις της παραγράφου 2 του άρθρου 5 του ν. 2855)1954 «περί τροποποιήσεως και συμπληρώσεως εργατικών τινων νόμων». 2) Την από 9.11.1964 αίτησιν του Σωματείου Υπαλλήλων Κουρείων και Κομμωτηρίων Μυτιλήνης. 3) Την υπ' αριθ. 46. 12.1965 γνώμην του Σωματείου Κουρέων - Κομμωτών Καταστηματαρχών Μυτιλήνης. 4) Την υπ' αριθ. 60)13.12.1965 γνώμην της Διοικήσεως Χωροφυλακής Λέσβου 5) Την υπ' αριθ. 44518) 8.12.1964 γνώμην της Νομαρχίας Λέσβου. 6) Την από 6.8.1965 γνωμοδότησιν του Τμήματος Διακανονισμού Εργασίας του Εθνικού Γνωμοδοτικού Συμβουλίου Κοινωνικής Πολιτικής, αποφασίζομεν:

Καθιερούμεν διά τα κουρεία - κομμωτήρια Μυτιλήνης τάς κατωθι εορτάς ως όλοκληρωτικούς αργίας

1) Της 1ης Ιανουαρίου.

2) Της 6ης Ιανουαρίου.

3) Της 8ης Νοεμβρίου (τοπικής εορτής επι τη απελευθερώσει της Νήσου).

4) Της Δευτέρας ημέρας των Χριστουγέννων.

Η παρούσα δημοσιευθήτω διά της Εφημερίδος της Κυβερνήσεως.

Εν Αθήναις τη 25 Αυγούστου 1965

—

77121)5447)1965 Απόφ. Υπουργού Εργασίας

Περί καθιερώσεως όλοκληρωτικής Κυριακής αργίας διά τά κουρεία - κομμωτήρια Ξάνθης.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 568 της 2 Σεπτεμβρίου 1965)

Έχοντες υπ' όψιν: 1) Τάς διατάξεις της παραγράφου 2 του άρθρου 5 του ν. 2855)1954 «περί τροποποιήσεως και συμπληρώσεως εργατικών τινων νόμων». 2) Την από 4.11.1964 αίτησιν του Σωματείου Κουρέων Κομμωτών Ξάνθης. 3) Την υπ' αριθ. 200)16.7.1965 γνώμην της Ομοσπονδίας Επαγγελματιών και Βιοτεχνών Ξάνθης και Περιφερείας. 4) Την υπ' αριθ. 459) 6.7.1965 γνώμην της Ιεράς Μητροπόλεως Ξάνθης. 5) Την υπ' αριθ. 57)9)7γ)25.2.1965 γνώμην της Διοικήσεως Χωροφυλακής Ξάνθης. 6) Την από 13.5.1965 τηλεγρ. απόφ. της Νομαρχιακής Επιτροπής Ξάνθης. 7) Την από 16.8. 1965 γνωμοδότησιν του Τμήματος Διακανονισμού Εργασίας του Εθνικού Γνωμοδοτικού Συμβουλίου Κοινωνικής Πολιτικής, αποφασίζομεν

Καθιερούμεν όλοκληρωτικήν Κυριακήν αργίαν διά τά κουρεία - κομμωτήρια Ξάνθης.

Η παρούσα δημοσιευθήτω διά της Εφημερίδος της Κυβερνήσεως.

Εν Αθήναις τη 25 Αυγούστου 1965

—

82526)1965 Απόφ. Υπουργού Εργασίας

Περί αυξήσεως παρεχομένου υπό του Ι.Κ.Α. επιδόματος.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 568 της 2 Σεπτεμβρίου 1965)

Έχοντες υπ' όψιν: 1) Τάς διατάξεις των άρθρων 2 § 2 του νόμου 2855)1954, 33 § 1, 2 και 4 του ν. δ)τος 2961)1954, 13 § 2 του ν.δ. 3755)1957, 7 του ν.δ. 3868)1958, 7 § 4 του ν.δ. 4104)1960 και 7 του νόμου 4321)1963. 2) Την υπ' αριθ. 110198)9.8.1965 πρότασιν του Διοικητού του Ι.Κ.Α., αποφασίζομεν:

1) Καθορίζομεν από 1ης Αυγούστου 1965 το διά των υπ' αριθ. 27892)863)20.4.1963, 71531, 2194)18.10.1963 και 27840)1272)3.4.1965 (Φ.Ε.Κ. 173)1963, 477)1963 και 249)1965 τεύχος Β') αποφάσεων ημών παρεχόμενον μηνιαίως ποσόν εις τους εν αυταίς αναφερομένους υπαλλήλους εις 450 δραχμάς δι' άπαντας και ανεξαιρέτως βαθμού τούτων.

2) Αι διατάξεις των άνω αποφάσεων ημών και της παρούσης έχουν εφαρμογήν και επί των επί βαθμώ τμηματάρχου και άνω υπαλλήλων του Ιδρύματος, ως και επί των οδηγών αυτοκινήτων τούτου.

Η παρούσα δημοσιευθήτω διά της Εφημερίδος της Κυβερνήσεως.

Εν Αθήναις τη 31 Αυγούστου 1965

—

83702) Σ.666)1965 Απόφ. Υπουργού Εργασίας

Περί τροποποιήσεως της παραγράφου 2 του άρθρου 17 του Καταστατικού του Ταμείου Προνοίας Προσωπικού Ελληνικών Σιδηροδρόμων.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 597 της 14 Σεπτεμβρίου 1965)

Έχοντες υπ' όψιν: 1) Το άρθρον 59, παράγραφος 1, του ά.ν. της 11 Νοεμβρίου 1935 «περί οργανισμού του Υπουργείου Εργασίας», ως τούτο αυθεντικώς ηρμηνεύθη διά του άρθρου 1 του ά.ν. 694)1937 «περί αυθεντικής ερμηνείας, συμπληρώσεως και τροποποιήσεως διατάξεών τινων της ασφαλιστικής νομοθεσίας». 2) Το υπ' αριθ. 2520)1953 ν. διάταγμα «περί προσδιορισμού των αντικειμένων, εφ' ων εφαρμόζεται ή διαδικασία ή διαγραφομένη υπό των διατάξεων του ά.ν. της 11.11.1935 «περί οργανισμού του Υπουργείου Εργασίας κλπ». 3) Τάς διατάξεις του από 30 Απριλίου 1946 ν. δ)τος «περί οργανώσεως και συντονισμού της παρακολουθήσεως και του ελέγχου των Οργανισμών Κοινωνικής Πολιτικής», κυρωθέντος διά του υπ' αριθ. 1392)1949 ν. δ)τος. 4) Γνώμην του Διοικητικού Συμβουλίου του Ταμείου Προνοίας Προσωπικού

Ἑλληνικῶν Σιδηροδρόμων, ὑποβληθεῖσαν ἡμῖν διὰ τῶν ὑπ' ἀριθ. 2846)1965 καὶ 3018)1965 ἀναφορῶν τοῦ Ταμείου, ἀποφασίζομεν:

Ὅπως ἡ παράγραφος 2 τοῦ ἄρθρου 17 τοῦ Καταστατικοῦ τοῦ Ταμείου Προνοίας Προσωπικοῦ Ἑλληνικῶν Σιδηροδρόμων τροποποιηθῇ ὡς κατωθι:

«Ὡς βάσις μισθοῦ διὰ τὸν ὑπολογισμὸν τοῦ βοηθήματος λαμβάνεται ὑπ' ὄψιν ὁ μισθὸς τοῦ βαθμοῦ, ὑφ' ὃν ἐμισθοδοτεῖτο ὁ μέτοχος κατὰ τὴν ἔξοδόν του ἐκ τῆς ὑπηρεσίας. Ὡς μισθὸς νοεῖται μόνον ὁ ἑκάστοτε βασικὸς μισθὸς ἐνεργείας μετὰ τῶν προσαυξήσεων λόγῳ πολυετοῦς ὑπηρεσίας καὶ λόγῳ παραμονῆς ἐν τῷ αὐτῷ βαθμῷ, τὸ προσωρινὸν λόγῳ προαγωγῆς προσωπικὸν ἐπίδομα καὶ αἱ κατὰ τὸ ἄρθρον 9 δευτερεύουσαι ἀπολαυαί».

Ἡ παροῦσα, ἧς ἡ ἰσχὺς ἄρχεται ἀπὸ 1ης Ἀπριλίου 1965, δημοσιευθήτω διὰ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 18 Σεπτεμβρίου 1965

—

90410)6427)1965 Ἀπόφ. Ὑπουργοῦ Ἐργασίας

Περὶ κηρύξεως ἐκτελεστῆς τῆς ὑπ' ἀριθ. 19) 1965 ἀποφάσεως τοῦ Δ.Δ.Δ.Δ. Πειραιῶς «περὶ ἑρμηνείας τῆς ὑπ' ἀριθ. 4)1965 ἀποφάσεως τοῦ Δ.Δ.Δ.Δ. Πειραιῶς, ἀφορώσης τοὺς ὅρους ὁμοιβῆς κλπ. ἐργατοτεχνιτῶν κλωστοϋφαντουργίας ἁπάσης τῆς χώρας».

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 688 τῆς 30 Σεπτεμβρίου 1965)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν: 1) Τὰς διατάξεις τῆς παραγράφου 1 τοῦ ἄρθρου 20 τοῦ νόμου 3239) 1955, ὡς ἐτροποποιήθησαν ὑπὸ τοῦ ν.δ. 3755) 1957. 2) Τὴν ὑπ' ἀριθ. 19)1965 ἀπόφασιν τοῦ Δ.Δ.Δ.Δ. Πειραιῶς, δι' ἧς ἡρμηνεύθη ἡ ὑπ' ἀριθ. 4)1965 ἀπόφασίς του, ἀποφασίζομεν:

Κηρύσσομεν ἐκτελεστὴν τὴν ὑπ' ἀριθ. 19) 1965 ἀπόφασιν τοῦ Δ.Δ.Δ.Δ. Πειραιῶς «περὶ ἑρμηνείας τῆς ὑπ' ἀριθ. 4)1965 ἀποφάσεώς του, ἀφορώσης τοὺς ὅρους ὁμοιβῆς κλπ. τῶν ἐργατοτεχνιτῶν κλωστοϋφαντουργίας ἁπάσης τῆς χώρας», τῆς ὁποίας τὸ διατακτικὸν ἔχει ὡς ἀκολούθως:

«Ἑρμηνεῦον τὴν ὑπ' ἀριθ. 4)1965 ἀπόφασιν τοῦ Δ.Δ.Δ.Δ. Πειραιῶς ἀποφαίνεται, ὅτι ἡ ἀληθὴς ἔννοια τῆς παραγράφου 1 εἶναι ὅτι εἰς τὴν ὑπ' ἀριθ. 33)1964 ἀπόφασιν τοῦ Δ.Δ.Δ.Δ. Ἀθηνῶν, κηρυχθεῖσαν ἐκτελεστὴν διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 93410)7541)13.10.1964 ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας (Φ.Ε.Κ. 446 τεῦχος Β' τῆς 15.10.1964) ἐπάγεται τὸ ἐργατοτεχνικὸν προσωπικὸν τὸ ἀπασχολούμενον εἰς τμήματα βαφείου, τυπογραφείου, φινιριστηρίου, πλυντηρίου, λευκαντηρίου καὶ σιδηρωτηρίου, τὰ λειτουργοῦντα ἐντὸς τῶν ἐργοστασίων κλωστοϋφαντουργίας ἁπάσης τῆς χώρας, ἥτις διατηρητικὴ ἀπόφασις (33) 1964) διὰ τὴν παροῦσαν περίπτωσιν ἰσχύει δι' ὅλην τὴν χώραν.

Κατὰ τὰ λοιπὰ ἰσχύει ἡ ὑπ' ἀριθ. 4)1965 ἀπόφασις τοῦ Δ.Δ.Δ.Δ. Πειραιῶς.

Ἡ παροῦσα δημοσιευθήτω διὰ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 25 Σεπτεμβρίου 1965

—

90203)6421)1965 Ἀπόφ. Ὑπουργοῦ Ἐργασίας

Περὶ παρατάσεως ἰσχύος συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας ἐπιπλοποιῶν Θεσσαλονίκης.

(Ε. Κ. τ. Β' φ. 688 τῆς 30 Σεπτεμβρίου 1965)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν: 1) Τὰς διατάξεις τῆς παραγράφου 3 τοῦ ἄρθρου 4 τοῦ ν. 3239)1955. 2) Τὴν κοινοποιηθεῖσαν ἡμῖν ἔγγραφον δήλωσιν καταγγελίας τῆς ἐν θέματι συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας καὶ 3) σχετικὴν γνωμοδότησιν τοῦ Ἐθνικοῦ Γνωμοδοτικοῦ Συμβουλίου Κοινωνικῆς Πολιτικῆς, ληφθεῖσαν κατὰ τὴν συνεδρίασιν αὐτοῦ τῆς 15.9.1965, ἀποφασίζομεν:

Ἀναστέλλομεν ἐπὶ ἓξ μῆνας χρονικὸν διάστημα, ἤτοι μέχρι 5.1.1966, τὴν ἐπέλευσιν τῶν ἐννόμων ἀποτελεσμάτων ἐκ τῆς καταγγελίας τῆς ἀπὸ 5.12.1964 συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας ἐπιπλοποιῶν Θεσσαλονίκης (Φ.Ε.Κ. 58 τεῦχος Β' τῆς 21.1.1965 (*).

Ἡ παροῦσα δημοσιευθήτω διὰ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 25 Σεπτεμβρίου 1965

—

88889)6354)1965 Ἀπόφ. Ὑπουργοῦ Ἐργασίας

Περὶ παρατάσεως ἰσχύος συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας ἐργατοτεχνιτῶν καθαριότητος κλπ. Δήμου Νέας Σμύρνης.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 638 τῆς 30 Σεπτεμβρίου 1965)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν: 1) Τὰς διατάξεις τῆς παραγράφου 3 τοῦ ἄρθρου 4 τοῦ ν. 3239)1955. 2) Τὴν κοινοποιηθεῖσαν ἡμῖν ἔγγραφον δήλωσιν καταγγελίας τῆς ἐν θέματι συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας καὶ 3) Σχετικὴν γνωμοδότησιν τοῦ Ἐθνικοῦ Γνωμοδοτικοῦ Συμβουλίου Κοινωνικῆς Πολιτικῆς, ληφθεῖσαν κατὰ τὴν συνεδρίασιν αὐτοῦ τῆς 15.9.1965, ἀποφασίζομεν:

Ἀναστέλλομεν ἐπὶ ἓξ μῆνας χρονικὸν διάστημα, ἤτοι μέχρι 10.1.1966 τὴν ἐπέλευσιν τῶν ἐννόμων ἀποτελεσμάτων ἐκ τῆς καταγγελίας τῆς ἀπὸ 16.4.1960 συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας ἐργατοτεχνιτῶν καθαριότητος κλπ. Δήμου Νέας Σμύρνης (πρᾶξις καταθέσεως Εἰρηνοδικείου Ἀθηνῶν 49)30.6.1960)(**).

Ἡ παροῦσα δημοσιευθήτω διὰ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 25 Σεπτεμβρίου 1965

—

88892)6357)1965 Ἀπόφ. Ὑπουργοῦ Ἐργασίας

Περὶ παρατάσεως ἰσχύος συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας ἐργατῶν συνεργείων καθαριότη-

(*) ΕΕΔ 21, 241.
(**) ΕΕΔ 19, 941.

τος νεκροταφείου και οδηγών αὐτοκινήτων ἀποκομιδῆς ἀπορριμμάτων Δήμου Ἡλιουπόλεως.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 638 τῆς 30 Σεπτεμβρίου 1965)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν: 1) Τάς διατάξεις της παραγράφου 5 τοῦ ἄρθρου 4 τοῦ νόμου 3239)1955, 3) Τήν κοινοποιηθεῖσαν ἡμῖν ἔγγραφον δήλωσιν καταγγελίας της ἐν θέματι συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας καί 3) Σχετικήν γνωμοδότησιν τοῦ Ἐθνικοῦ Γνωμοδοτικοῦ Συμβουλίου Κοινωνικῆς Πολιτικῆς, ληφθεῖσαν κατά την συνεδρίασιν αὐτοῦ τῆς 15.9.1965, ἀποφασίζομεν:

Ἀναστέλλομεν ἐπί 3μηνον χρονικόν διάστημα, ἤτοι μεχρι 10.1.1966, τήν ἐπέλευσιν τῶν ἐννόμων ἀποτελεσμάτων ἐκ τῆς καταγγελίας τῆς ἀπό 16.9.1964 συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας ἐργατῶν συνεργείων καθαριότητος νεκροταφείου καί ὁδηγῶν αὐτοκινήτων ἀποκομιδῆς ἀπορριμμάτων Δήμου Ἡλιουπόλεως (Φ.Ε.Κ. 492, τεῦχος Β τῆς 3.11.1964) (*).

Ἡ παροῦσα δημοσιευθήτω διά τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 25 Σεπτεμβρίου 1965

90849.Ε.1431)1965 Ἀπόφ. Ὑπουργοῦ Ἐργασίας

Περί τροποποιήσεως τοῦ Καταστατικοῦ Συντάξεων τοῦ Ταμείου Ἀσφαλίσεως Τυπογράφων κλπ.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 659 τῆς 5 Ὀκτωβρίου 1965)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν: 1) Τάς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 2 τοῦ ν. 6071)1934 «περί ἱδρύσεως Ταμείου Ἀσφαλίσεως Ἐργατῶν Τύπου Ἀθηνῶν», 2) Πρότασιν τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Ταμείου Ἀσφαλίσεως Τυπογράφων καί Μισθωτῶν Γραφικῶν Τεχνῶν, ὑποβληθεῖσαν ἡμῖν διά τῆς ὑπ' ἀριθ. 2631)16.6.1962 ἀναφορᾶς τοῦ ὡς ἄνω Ταμείου, 3) Γνώμην τοῦ Συμβουλίου Κοινωνικῆς Ἀσφαλίσεως, διατυπωθεῖσαν κατά τήν ὑπ' ἀριθ. 80 3.12.1962 συνεδρίασίν του τῆς ΙΒ' περιόδου, ἀποφασίζομεν:

Ὅπως ἐν τέλει τῆς παραγράφου 2 τοῦ ἄρθρου 2 τοῦ Κανονισμοῦ Συντάξεων τοῦ Ταμείου Ἀσφαλίσεως Τυπογράφων καί Μισθωτῶν Γραφικῶν Τεχνῶν προστεθῇ διάταξις ἔχουσα οὕτω:

«Θήλεις ἔγγαμοι ἡ ἐν χηρείᾳ μετ' ἀνηλίκων τέκνων ἡ ἐν διαζεύξει μετ' ἀνηλίκων τέκνων τακτικοί ὑπάλληλοι τοῦ Ταμείου δικαιοῦνται συντάξεως, ἀπονεμομένης παρά τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Ταμείου, ἐφαρμοζομένων ἐν προκειμένῳ τόσον ὡς πρός τάς ἀπαιτουμένας προϋποθέσεις διά την θεμελίωσιν τοῦ εἰς σύνταξιν δικαιώματος, ὅσον καί ὡς πρός τόν καθορισμόν τοῦ ποσοῦ ταύτης τῶν περί συνταξιοδοτήσεως τῶν δημοσίων ὑπαλλήλων ἑκάστοτε ἰσχυουσῶν διατάξεων.

Αἱ ἐπί τῇ βάσει τῆς παρούσης διατάξεως συνταξιοδοτούμεναι ὑποχρεοῦνται εἰς την καταβολήν δι' ἅπαντα τόν ὡς συντάξιμον ἀναγνωριζόμενον χρόνον προσθέτου εἰσφορᾶς ἐπί τῶν ἀποδοχῶν, ἐφ' ὧν ὑπελογίσθη ἡ σύνταξις, ἴσης πρός την διαφοράν μεταξύ τῆς ὑπό τῶν παραγράφων 2 καί 3 τοῦ ἄρθρου 11 τοῦ ν. δ)τος 4277)1962 συνολικῶς ὁριζομένης τοιαύτης εἰσφαλισμένου καί ἐργοδότου διά τό προσωπικόν τῶν Ὀργανισμῶν Κοινωνικῆς Πολιτικῆς καί τῆς εἰς τό Ταμεῖον καταβληθείσης.

Ἡ διά την αἰτίαν ταύτην ὀφειλή καταβάλλεται ἐφ' ἅπαξ ἤ παρακρατεῖται ἐκ τῆς συντάξεως εἰς δόσεις, ὧν ὁ ἀριθμός, καθοριζόμενος ὑπό τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου, δύναται νά ὑπερβῇ τάς 120.

Ἡ παροῦσα δημοσιευθήτω διά τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 28 Σεπτεμβρίου 1965

ΣΥΛΛΟΓΙΚΑΙ ΣΥΜΒΑΣΕΙΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ

Συλλογική σύμβασις ἐργασίας

Προσωπικοῦ τῶν καφενείων, μπάρ κλπ. Βόλου (*).

Ἐν Βόλῳ σήμερον την 10.8.1965 καί εἰς τά Γραφεῖα τοῦ Ἐπαγγελματικοῦ καί Βιοτεχνικοῦ Ἐπιμελητηρίου Βόλου, συνελθόντες οἱ κάτωθι ὑπογεγραμμένοι, ἀφ' ἑνός 1) Νικόλαος Ἀθανασίου, πρόεδρος τοῦ Ἐπαγγελματικοῦ καί Βιοτεχνικοῦ Ἐπιμελητηρίου Βόλου καί τῆς Ἐθνικῆς Ὁμοσπονδίας Ἐπαγγελματιῶν Μαγνησίας, 2) Ἠλίας Μπέγης, πρόεδρος τῆς Ὁμοσπονδίας Ἐπαγγελματιῶν καί Βιοτεχνῶν Βόλου, 3) Ἰωάννης Γεωργιάδης, πρόεδρος τοῦ Συλλόγου Καφεπωλῶν Βόλου, καί 4) Θεόδ. Νιάρχος, ὡς σύμβουλος τοῦ Ἐπαγγελματικοῦ καί Βιοτεχνικοῦ Ἐπιμελητηρίου Βόλου καί ὡς ἐκπρόσωπος τοῦ κλάδου καφεζυθοζαχαροπλαστείων, καφενείων, μπάρ, αὐξηρί καί ἐν γένει ἀναψυκτηρίων, καί ἀφ' ἑτέρου: 1) Ἀπόστολος Λεούσης, πρόεδρος τοῦ Ἐργατικοῦ Κέντρου Βόλου, 2) Νικόλαος Λάππας, πρόεδρος τοῦ Συνδέσμου Ὑπαλλήλων Καφεζυθεστιατορίων Βόλου, καί 3) Γεώργιος Προφυλάκης, ἀντιπρόεδρος τοῦ ἐν λόγῳ Συνδέσμου, καί 4) Χρ. Λαγός, γενικός γραμματεύς τοῦ ἰδίου Συνδέσμου, ἅπαντες νομίμως ἐξουσιοδοτημένοι διά την σύναψιν τοπικῆς συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας τοῦ προσωπικοῦ τῶν ἀνωτέρω ἀναφερομένων καταστημάτων, συνεφώνησαν τά ἑξῆς:

Λόγῳ τῶν ὡρισμένων εἰδικῶν συνθηκῶν ἐργασίας ἀποφασίζουσι την σύναψιν τῆς παρούσης τοπικῆς συλλογικῆς συμβάσεως, καθορίζοντες τάς ἑξῆς ἀποδοχάς:

1) Σερβιτόροι, ἐπί πλέον τοῦ νομίμου φιλοδωρήματος, θά λαμβάνουν παρά τῆς ἐπιχειρήσεως μηνιαῖον πάγιον μισθόν ἐκ δραχμῶν 600, ὅστις θέλει αὐξηθῇ εἰς δραχμάς 700, μετά την αὔξησιν τῶν ποτῶν κλπ. κατά 12ο)ο κατ' ἐλάχιστον ὅριον, πλέον τῶν ἰσχυουσῶν σήμερον τοιούτων.

2) Μαρκαδόροι καί μπουφετζῆδες δραχμαί

(*) ΕΕΔ 23, 1398.

(*) Κατετέθη παρά τῷ Γραμματεῖ τοῦ Εἰρηνοδικείου Ἀθηνῶν, κατ' ἄρθρον 20 νόμου 3239)1955, συνταχθείσης ὑπ' ἀριθ. 118 τῆς 14.9.1965 πράξεως καταθέσεως, καί ἐκοινοποιήθη εἰς τό Ὑπουργεῖον Ἐργασίας την 16.9.1965.

ΣΗΜΕΙΩΜΑΤΑ

Νομοθετικά

Ο νόμος περί συλλογικών διαφορών έργασίας, ως έχει διατυπωθή, έγέννησε πλείστα νομικά ζητήματα, τά όποία δέν κατώρθωσεν ή νομολογία τών Δικαστηρίων καί ίδία τού Άρείου Πάγου, ή όποία κατευθύνει τήν νομολογίαν τών Δικαστηρίων τής ούσίας, νά λύση κατά ένα σταθερόν, πάγιον τρόπον, ώστε νά δύνανται οί έκ τού νόμου ύποχρεούμενοι νά γνωρίζουν σαφώς τάς νομικάς ύποχρεώσεις των καί οί μισθωτοί, άντιστοίχως, τά δίκαιώματά των.

Έν έκ τών ζητημάτων αύτών - καί όχι άσήμαντον - είναι καί τό έξής: Ποία είναι ή άληθής έννοια τής διατάξεως τού άρθρου 5 § 2 τού περί συλλογικών διαφορών έργασίας νόμου 3239)1955;

Κατά τήν πρακτικήν τού Ύπουργείου Έργασίας έκτός βεβαίως τών έθνικών γενικών συλλογικών συμβάσεων έργασίας (πρός τάς όποίας έξομοιούνται καί αί άντίστοιχοι διαιτητικαί άποφάσεις), διά τάς όποίας δέν προκύπτει ζήτημα, έφ' ού έκ τού νόμου ύποχρεούνται πάντες οί έργοδόται, καί αύτό τό Δημόσιον καί τά Νομικά Πρόσωπα Δημοσίου Δικαίου, αί λοιπαί συλλογικαί συμβάσεις έργασίας καί διαιτητικαί άποφάσεις, άκόμη καί αί έθνικαί όμοιοεπαγγελματικαί, δέν κηρύσσονται μόνον έκτελεσταί, άλλά μετά τινα χρόνον καί γενικώς ύποχρεωτικαί ύπό τού Ύπουργού Έργασίας.

Τούτο, κατά τήν παλαιοτέραν νομολογίαν τού Άρείου Πάγου, έχει τήν έννοιαν, ότι άπό τής κηρύξεως τών συλλογικών αύτών συμβάσεων έργασίας γενικώς ύποχρεωτικών δεσμεύονται καί έκείνοι, ώς τό Δημόσιον καί τά Νομικά Πρόσωπα Δημοσίου Δικαίου, τά όποία δέν ήδύναντο κατά νόμον νά είναι μέλη τών συμβληθεισών είς τήν συλλογικήν σύμβασιν έργασίας όργανώσεων ή έκείνων, αί όποίαι συμμετέσχον, έπί διαιτησίας, είς τήν διένεξιν.

Έννοείται, κατ' άκολουθίαν αύτής τής γνώμης, ότι ή δέσμευσις τών μή καλυπτομένων ύπό τής συλλογικής συμβάσεως έργασίας καί ύποχρεουμένων διά τής κηρύξεως αύτής ώς γενικώς ύποχρεωτικής άρχεται άπό τής ήμέρας δημοσιεύσεως τής σχετικής άποφάσεως τού Ύπουργού είς τήν Έφημερίδα τής Κυβερνήσεως καί όχι άναδρομικώς ή άφ' ής ήρχισαν τά άποτελέσματα διά τούς άρχικώς δεσμευθέντας, άφού δέν παρέχεται έκ τού νόμου δικαίωμα άναδρομικής ρυθμίσεως. (Ούτω καί ή άνωτέρω, σελ. 1224 γνωμοδότησις τού Νομικού Συμβουλίου τού Κράτους καί Α.Π 457) 1964, ΕΕΔ 23, 850).

Κατά νεωτέραν όμως άπόφασιν τού Άρείου Πάγου (ΕΕΔ 24, 793) ή έξουσία τού Ύπουργού Έργασίας περιορίζεται είς τήν κήρυξιν γενικώς ύποχρεωτικών μόνον τών είδικών καί τοπικών δημοσιοεπαγγελματικών συλλογικών συμβάσεων έργασίας. Αί λοιπαί έθνικαί όμοιοεπαγγελματικαί δεσμεύουσι πάντας τούς έργοδότας άπό τής καταρτίσεώς των, άδιαφόρως έάν ούτοι άνήκωσιν ή όχι είς τάς συμμετασχούσας είς τήν διένεξιν (ή είς τήν κατάρτισιν τής συλλογικής συμβάσεως έργασίας) όργανώσεις, συμπεριλαμβανομένων μεταξύ τούτων (έργοδοτών) καί τών Νομικών Προσώπων Δημοσίου Δικαίου (τά όποία κατά νόμον δέν δύνανται νά είναι μέλη όργανώσεων).

Τό ζήτημα τούτο, ώς είναι εύνόητον, έχει σοβαράν σημασίαν, άφού έκ τής όρθής λύσεώς του έξαρτάται όχι μόνον ποίοι δεσμεύονται, άλλά καί άπό πότε ούτοι δεσμεύονται.

Θά έπρεπε, λοιπόν, τό Ύπουργεΐον Έργασίας νά έχη ήδη προωθήσει διά τήν νομοθετικήν άποσαφήνισιν τού νόμου, άφού ό νόμος δέν ήτύχησε νά είναι έξ άρχής άσφαλτισμένος.

Μεγάλη είναι ή ίδέα τής συντάξεως Κώδικος Έργασίας, άλλ' έν τώ μεταξύ πρέπει νά βιώσωμεν μέ σταθερόν Δίκαιον, τουλάχιστον διά θέματα ζωτικού ένδιαφέροντος.

Κανονισμοί Έργασίας

Ο άγαπητός φίλος καί συνεργάτης μας κ. Τρ. Μήτσου εις τήν δημοσιευθείσαν ήδη άπό τών στηλών τού περιοδικού μας μελέτην του περί τών Κανονισμών Έργασίας κατά τό Προσχέδιον τού Κώδικος Έργασίας έπικρίνει τήν άρχήν τής καταρτίσεως τού Κανονισμού Έργασίας ύπό μόνου τού έργοδότου άνευ ούσιαστικής συμπράξεως τών μισθωτών ή έκπροσωπήσεως.

Σημειούμεν, διά τήν ίστορίαν τού θεσμού, ότι ή Συντακτική Έπιτροπή τού Προσχεδίου τού Κώδικος Έργασίας είχεν άρχικώς διατυπώσει ίδιον άρθρον, κατά τό όποίον ό έργοδότης θά ύπείχε τήν ύποχρέωσιν νά θέση ύπ' όψιν τής Έπιτροπής Έκπροσωπήσεως (άποτελουμένης έξ άντιπροσώπων τών μισθωτών, έκλεγομένων ύπό τούτων κατ' είδικήν διαδικασίαν) τόν ύπ' αύτού συνταχθέντα Κανονισμόν Έργασίας. Έάν ή Έπιτροπή διαφώνει έπί τού προτεινομένου τού Κανονισμού, θά έπεραίνετο ή άρμοδία Έπιτροπή Διαιτησίας έπί τού συνόλου τού περιεχομένου τού Κανονισμού κατά τήν ένώπιον αύτής διαδικασίαν, ήν αίτήσει έκατέρου τών μερών. Είς τήν περίπτωσιν ταύτην τόν Κανονισμόν Έργασίας θά άπετέλει ή άπόφασις τής Έπιτροπής Διαιτησίας, καθ' ην μένη τελεσίδικος.

Τό άρθρον όμως έκεΐνο δέν περιελήφθη τελικώς είς τό δημοσιευθέν Προσχέδιον τού Κώδικος Έργασίας.

Άν τώρα είπωμεν άτυχώς, δέν θά κάμνωμεν, νομίζομεν, λάθος.

18.0.

1) Ποτηριέρης μέχρι 18 έτών δραχμαί 1.010.

4) Ποτηριέρης άνω των 18 έτών δραχμαί 1.560.

Κατά τά λοιπά θέλει ίσχύσει ή άπό 15.9.1958 συλλογική σύμβασις. Ή ίσχύς τής παρούσης άρχεται άπό 1ης Αύγούστου 1965, ή δέ διάρκεια αύτής όρίζεται έτησία.

Ή παρούσα θέλει κατατεθή είς τήν Διεύθυνσιν Έργασίας τού Ύπουργείου Έργασίας, συνταχτέντος πρακτικού καταθέσεως, ήν παραλείψει δέ μή δημοσιεύσωσι τής είς Φ.Ε.Κ έντός τής ώριμου τού άρθρου 20 τού ν. 3239)1955 προβλεπομένης προθεσμίας των 20 ήμερών θέλει κατατεθή αύτη είς τό Εἰρηνοδικεῖον Άθηνών καί θά κοινοποιηθή αύτη νομίμως είς τό Ύπουργεΐον Έργασίας καί τούς ένδιαφερομένους.

Οί συμβαλλόμενοι

ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ ΕΡΓΑΤΙΚΟΥ ΔΙΚΑΙΟΥ

ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΣ ΝΟΜΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

Διεύθυνσις
ΧΡΟΝΗΣ ΤΣΙΜΠΟΥΚΗΣ

Σύνταξις
ΤΑΣΟΣ ΤΣΙΜΠΟΥΚΗΣ

Τόμος 24 — Τεῦχος 21 (579)

Ἀθῆναι, 1 Νοεμβρίου 1965

ΧΡΗΜΑΤΙΚΗ ΙΚΑΝΟΠΟΙΗΣΙΣ ΔΙ' ΗΘΙΚΗΝ ΒΛΑΒΗΝ Ἢ ΔΙΑ ΨΥΧΙΚΗΝ ΟΔΥΝΗΝ ΕΠΙ ΤΗΣ ΑΝΤΙΚΕΙΜΕΝΙΚΗΣ ΕΥΘΥΝΗΣ

Ὑπὸ τοῦ κ. ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΥ ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΥ, Πρωτοδίκου

I

Κατ' ἀρχὴν ἡ χρηματικὴ ἱκανοποίησις δι' ἠθικὴν βλάβην ἢ διὰ ψυχικὴν ὀδύνην (ἄρθρον 932 Α.Κ.) περιέχεται εἰς τὸν γενικὸν ὅρον τῆς ἀποζημιώσεως, ἀνορθώσεως δηλαδὴ τῆς ἠθικῆς ζημίας (Α.Π. 141) 1963, Ποινικὰ Χρονικὰ ΙΓ' 346, *Μπαλῆ*, Ἐνοχ. §§ 23 καὶ 25, *Καυκᾶ*, Ἐνοχ. ὑπ' ἄρθρον 932 § 4). Ἔδει συνεπῶς ἐπὶ πάσης περιπτώσεως, καθ' ἣν γεννᾶται ὑποχρέωσις πρὸς ἀποζημίωσιν, νὰ ὑφίσταται ἀντιστοίχως καὶ ἀξίωσις διὰ τὴν ὡς εἴρηται χρηματικὴν ἱκανοποίησιν. Οὕτως ὁ Ἄρειος Πάγος διὰ τῶν ὑπ' ἀριθ. 155)1960 καὶ 437)1960 ἀποφάσεών του (ὅρα παρεμφερεῖς 595)1960, 337)1959) ἔκρινεν, ὅτι «κατὰ τὴν σαφῆ ἔννοιαν τῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρου 932 Α.Κ. αὕτη, ὡς γενικὴ διὰ πᾶσαν ἀδικοπραξίαν, ἐφαρμογὴν ἔχει καὶ εἰς τὴν τοιαύτην τοῦ ἄρθρου 922 Α.Κ., κατὰ τὴν ἔννοιαν τοῦ ὁποίου ὁ προστήσας ἄλλον ἐπί τινος ὑπηρεσίας εὐθύνεται, ἀνεξαρτήτως πταίσματος περὶ τὴν ἐκλογήν, διὰ τὴν ζημίαν, ἣν ὁ προστηθεὶς προὐξένησε κατὰ τὴν ἐνάσκησιν τῆς ἀνατεθείσης αὐτῷ ὑπηρεσίας παρανόμως καὶ ὑπαιτίως εἰς τρίτον (Α.Κ. 914), καθιερουμένης οὕτω παραλλήλου εὐθύνης τοῦ προστήσαντος πρὸς τὴν ταιαύτην τοῦ προστηθέντος καὶ δημιουργουμένης ἐκ τοῦ νόμου μεταξὺ τούτων εἰς ὁλόκληρον εὐθύνης». Τὴν νομολογίαν ταύτην τοῦ Ἀρείου Πάγου ἠκολούθησαν καὶ τὰ Δικαστήρια τῆς οὐσίας (ὅρα μεταξὺ τῶν ἄλλων Πρωτοδικείου Ἡρακλείου 11)1961, 17)1961, ΕΕΔ 20, 423, 270, Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν 1352)1962, 4194)1962, ΕΕΔ 21, 588, 1047), δεχθέντα ὅτι γεννᾶται ὑποχρέωσις πρὸς χρηματικὴν ἱκανοποίησιν δι' ἠθικὴν βλάβην ἢ ψυχικὴν ὀδύνην καὶ ἐπὶ πάσης περιπτώσεως, καθ' ἣν ὁ Α.Κ. ἢ εἰδικοὶ νόμοι ἐπιβάλλουσι τὴν παροχὴν ἀποζημιώσεως δι' ἀντικειμενικὴν εὐθύνην.

II

Πλὴν ὅμως διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 9)1963 ἀποφάσεως τοῦ Ἀρείου Πάγου (ΕΕΔ 22, 275) καὶ τῆς τοιαύτης ὑπ' ἀριθ. 444)1964 Ὁλομελείας αὐτοῦ (ΕΕΔ 23, 845) ἐκρίθη, ὅτι ἡ δι' ἠθικὴν βλάβην ἢ ψυχικὴν ὀδύνην ἀξίωσις περὶ χρηματικῆς ἱκανοποιήσεως, ὀφειλομένης μόνον εἰς τὰς ρητῶς ἐν τῷ νόμῳ ὁριζομένας περιπτώσεις ἕνεκεν ζημίας μὴ περιουσιακῆς, ὡς προξενουμένης εἰς ἔννομα ἀγαθά, μὴ δυνάμενα νὰ ἀποτιμηθῶσιν, ἔχουσα γενεσιουργὸν αἰτίαν ἀδικοπραξίαν ὑπὸ τὴν ἐν τῷ ἄρθρῳ 914 ἔννοιαν τῆς ὑπαιτίου ζημιογόνου πράξεως, εἴτε περιέχεται αὕτη εἰς τὰς διατάξεις τοῦ περὶ ταύτης πραγματευομένου 39ου Κεφαλαίου τοῦ Ἀστικοῦ Κώδικος, εἴτε εἰς ἑτέρας τοιαύτας, διάφορον ἔχει νομικὴν μορφὴν τῆς ἀποζημιώσεως τῆς ὀφειλομέ-

νης ένεκεν θετικῆς ἢ ἀποθετικῆς περιουσιακῆς ζημίας, μὴ ταυτιζομένη κατ' ἔννοιαν καὶ φύσιν πρὸς ταύτην. Εἶναι ὅμως ἀξιοσημείωτον, ὅτι ἀμφότεραι αἱ ἐν λόγῳ ἀποφάσεις, αἵτινες ἔκριναν, ἐν ἀντιθέσει πρὸς προηγουμένας τοιαύτας 1) ὅτι ἡ χρηματικὴ ἱκανοποίησις προϋποθέτει τὴν ὕπαρξιν πταίσματος καὶ 2) ὅτι αὕτη ἔχει διάφορον νομικὴν μορφὴν τῆς ἀποζημιώσεως διὰ περιουσιακὴν ζημίαν, μὴ ταυτιζομένη κατ' ἔννοιαν καὶ φύσιν πρὸς ταύτην, ἐξεδόθησαν ἐπὶ περιπτώσεως χρηματικῆς ἱκανοποιήσεως ἐξ ἐργατικοῦ ἀτυχήματος. Οὕτω διὰ τὴν ἐκ τοῦ ἄρθρου 4 τοῦ ν. Γ'ΦΝ) 1911 «περὶ τῆς ἐκ τῶν αὐτοκινήτων εὐθύνης» ἀντικειμενικὴν εὐθύνην τοῦ ἰδιοκτήτου τοῦ αὐτοκινήτου καὶ τὴν ἐκ ταύτης ἀξίωσιν διὰ χρηματικὴν ἱκανοποίησιν ἐξεδόθη μεταγενεστέρως ἡ ὑπ' ἀριθ. 483)1964 ἀπόφασις τοῦ Ἀρείου Πάγου (ΕΕΝ 32, 42, ΝοΒ 13,16), ἡ ὁποία ἐμμέσως, πλὴν σαφῶς, δέχεται, ὅτι ὑφίσταται ἀξίωσις κατὰ τοῦ ἰδιοκτήτου τοῦ αὐτοκινήτου καὶ διὰ χρηματικὴν ἱκανοποίησιν λόγῳ ἠθικῆς βλάβης ἢ ψυχικῆς ὀδύνης. Ἡ σχετικὴ σκέψις αὐτῆς ἔχει οὕτω: «Ἐν προκειμένῳ, καθ' ἃ δείκνυται ἐκ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως, αὕτη, δικάσασα ἐπὶ τῆς ἀγωγῆς, διωκούσης ἀποζημίωσιν διὰ στέρησιν διατροφῆς ἐκ τῆς θανατώσεως τοῦ ὑποχρέου εἰς ταύτην συζύγου της κατὰ τὸ ἀναφερόμενον αὐτοκινητιστικὸν ἀτύχημα, ὡς καὶ καταβολὴν χρηματικῆς ἱκανοποιήσεως λόγῳ ψυχικῆς ὀδύνης...». Τὴν ἀνωτέρω ἄποψιν ἠκολούθησε καὶ ἡ πρόσφατος κατὰ πλειοψηφίαν ἐκδοθεῖσα ὑπ' ἀριθ. 444)1965 ἀπόφασις τοῦ Ἐφετείου Ἀθηνῶν (ΕΕΝ 32, 556), ἥτις δέχεται ρητῶς, ὅτι «... ἐνέχεται ὁ ἰδιοκτήτης τοῦ αὐτοκινήτου διὰ πᾶσαν ἀποζημίωσιν τοῦ παθόντος, συμπεριλαμβανομένης καὶ τῆς τοιαύτης λόγῳ ἠθικῆς βλάβης ἢ ψυχικῆς ὀδύνης». Ἡ μειοψηφία ἀντιθέτως, ἀκολουθοῦσα τὴν ἄποψιν τῆς ὑπ' ἀριθ. 444)1964 ἀποφάσεως τῆς Ὁλομελείας τοῦ Ἀρείου Πάγου, εἰς ἣν καὶ παραπέμπει, δέχεται, ὅτι «ἡ καθιερουμένη διὰ τῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρου 4 νόμου Γ'ΦΝ')1911 ἀντικειμενικὴ εὐθύνη εἰς ἀποζημίωσιν καὶ τοῦ μὴ κατόχου κυρίου τοῦ αὐτοκινήτου δὲν περιλαμβάνει καὶ τὴν ἀποζημίωσιν δι' ἠθικὴν βλάβην ἢ ψυχικὴν ὀδύνην, ἐφ' ὅσον δὲν βαρύνει τοῦτον πταῖσμα». Πρὸς τὴν ἄποψιν ταύτην τῆς μειοψηφίας συντάσσεται δι' ἐκτενῶν καὶ ἐμπεριστατωμένων σχολίων τῆς ἐν λόγῳ ἀποφάσεως ὁ κ. *Κ. Ἀν. Βαβοῦσκος*.

III

Ἔναντι τῶν ἀνωτέρω ἐκτιθεμένων ἀπόψεων ἐπὶ τοῦ ἐρευνωμένου ζητήματος, ἐν ὄψει ὅτι, κατὰ τὴν ρητὴν διάταξιν τοῦ ἄρθρου 3 § 4 νόμου 3810)1957, αἱ ἀποφάσεις τῆς Ὁλομελείας τοῦ Ἀρείου Πάγου καὶ τῶν Τμημάτων δεσμεύουν τὰ ἐπιλαμβανόμενα τῆς αὐτῆς ὑποθέσεως δικαστήρια, ὡς πρὸς τὰ ὑπ' αὐτῶν ἐπιλυθέντα νομικὰ ζητήματα (ὅρα Α.Π. 102)1963, Ἀρχ. Ν. ΙΔ' 348), φρονοῦμεν 1) ὅτι ἐπὶ τῆς ἐξ ἐργατικοῦ ἀτυχήματος ἀξιώσεως χρηματικῆς ἱκανοποιήσεως δι' ἠθικὴν βλάβην ἢ λόγῳ ψυχικῆς ὀδύνης δέον νὰ ἐρευνᾶται ἡ ὕπαρξις ὑπαιτιότητος τοῦ ἐργοδότου ἢ τοῦ ὑπὸ τούτου προστηθέντος διὰ τὴν πρόκλησιν τοῦ ἀτυχήματος καὶ 2) ἐπὶ τοῦ δι' αὐτοκινήτου προκαλουμένου ἀτυχήματος καὶ εἰς πᾶσαν ἄλλην περίπτωσιν τοιαύτη ἔρευνα παρέλκει, εὐθυνομένου καὶ τοῦ ἰδιοκτήτου, ὅστις εἶναι ἄλλος ἢ ὁ κάτοχος, καὶ διὰ τὴν χρηματικὴν ἱκανοποίησιν λόγῳ ἠθικῆς βλάβης ἢ ψυχικῆς ὀδύνης, μὲ μόνον τὸν περιορισμὸν ὅτι ἡ εὐθύνη αὐτοῦ ἐξικνεῖται μέχρι τῆς ἀξίας τοῦ αὐτοκινήτου (ὅρα Α.Π. 677)1963, Ἀρχ. Ν. ΙΕ' 158).

Ἀθῆναι, Σεπτέμβριος 1965

ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΑΚΗ ΠΡΑΞΙΣ

ΣΥΛΛΟΓΙΚΑΙ ΔΙΑΦΟΡΑΙ ΕΡΓΑΣΙΑΣ

ΕΠΙΛΥΣΙΣ ΣΥΛΛΟΓΙΚΩΝ ΔΙΑΦΟΡΩΝ ΕΡΓΑΣΙΑΣ ΥΠΟ ΤΩΝ ΔΙΑΙΤΗΤΙΚΩΝ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΩΝ

Έρευνα διά τήν παροχήν έπιδόματος δι' άνθυγιεινήν έργασίαν

Δηπτέα ὑπ' ὄψιν ὑπό τῶν Διοικητικῶν Διαιτητικῶν Δικαστηρίων τοῦ Νόμου 3239)1955, κατ' ἄρθρον 15 αὐτοῦ, δι' ἐπίλυσιν συλλογικῆς διαφορᾶς ἐργασίας.—Αἰτιολόγησις ἀποφάσεων Διοικητικῶν Διαιτητικῶν Δικαστηρίων.—Παροχή ἐπιδόματος δι' ἀνθυγιεινήν ἐργασίαν δι' αἰτιολογημένης ἀποφάσεως τοῦ Διοικητικοῦ Διαιτητικοῦ Δικαστηρίου.

Προσερλήθη δι' αἰτήσεως ἀκυρώσεως ἐκ μέρους τοῦ Συνδέσμου Ἑλλήνων Βιομηχάνων ἡ ὑπ' ἀριθ. 3)1962 ἀπόφασις τοῦ Δευτεροβαθμίου Διοικητικοῦ Διαιτητικοῦ Δικαστηρίου Πειραιῶς «περὶ τῶν ὅρων ἀμοιβῆς καὶ ἐργασίας τῶν ἠλεκτροσυγκολλητῶν περιοχῆς Ἀττικῆς», ἡ ὁποία κατετέθη τελικῶς παρὰ τῷ Γραμματεῖ τοῦ Εἰρηνοδικείου Ἀθηνῶν, κατόπιν τῶν ὑπ' ἀριθ. 449)1963 καὶ 2433)1964 ἀποφάσεων τοῦ Συμβουλίου Ἐπικρατείας (ΕΕΔ 22, 426, ΕΕΔ 23, 1353), διὰ τῶν ὁποίων ἀκυρώθησαν κοιναὶ ἀποφάσεις τῶν Ὑπουργῶν Συντονισμοῦ καὶ Ἐργασίας, δι' ὧν ἐνεκρίθη μετὰ τροποποιήσεως ἡ ἀνωτέρω ὑπ' ἀριθ. 3)1962 διαιτητικὴ ἀπόφασις (ΕΕΔ 21, 748).

Ἐν ὄψει τῶν νομολογηθέντων ἤδη διὰ σειρᾶς ἀποφάσεων τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας (Σ.Ε. 1454)1962, εἰσηγητὴς *Γ. Παπαχατζῆς*, ΕΕΔ 21, 906, ἔνθα αἱ σημειώσεις μας καὶ ὡς καὶ Σ.Ε. 1281)1965, εἰσηγητὴς *Δ. Τσιμπανάς*, ΕΕΔ 24, 716), ὅτι αἱ ἀποφάσεις τῶν Διοικητικῶν Διαιτητικῶν Δικαστηρίων πρέπει νὰ εἶναι εἰδικῶς αἰτιολογημέναι, τὸ Συμβούλιον τῆς Ἐπικρατείας ἔκρινεν, εἰς τὴν περίπτωσιν, ὅτι ἡ ἐν λόγῳ ἀπόφασις τυγχάνει νομίμως αἰτιολογημένη.

Ἐν σχέσει εἰδικῶς πρὸς τὴν παροχὴν ἐπιδόματος δι' ἀνθυγιεινὴν ἐργασίαν ἴδετε καὶ Σ.Ε. 2302)1964 εἰσηγητὴς *Κ. Δόρος*), ΕΕΔ 24, 75, Σ.Ε. 1441)1965 (εἰσηγητὴς *Δ. Τσιμπανάτος*), ΕΕΔ 24, 912.

Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας 2079)1965, Ὁλομελείας

Πρόεδρεύων ὁ Ἀντιπρόεδρος **κ. *Γ. Παπαχατζῆς***
Εἰσηγητὴς ὁ Πάρεδρος **κ. *Δ. Τσοΐτσος***
Δικηγόροι οἱ **κ.κ.** Δ. Παπασταύρου, Δ. Διακατᾶς, Πάρεδρος τοῦ Νομικοῦ Συμβουλίου Κράτους, Α. Κορβέσης

Διὰ τῆς ὑπὸ κρίσιν αἰτήσεως, ὡς αὕτη περιωρίσθη διὰ τοῦ ἀπὸ 27 Μαΐου 1965 ὑπομνήματος τοῦ αἰτοῦντος Συνδέσμου Ἑλλήνων Βιομηχάνων, διώκεται ἡ ἀκύρωσις τῆς ὑπ' ἀριθ. 3)1962 ἀποφάσεως τοῦ Δευτεροβαθμίου Διοικητικοῦ Διαιτητικοῦ Δικαστηρίου Πειραιῶς, καθ' ὃ μέρος διὰ ταύτης ἐχορηγήθη εἰς τοὺς ἀδειούχους ἠλεκτροσυγκολλητὰς ἐπίδομα πολυετοῦς ὑπηρεσίας ἐκ 5ο)ο δι' ἑκάστην τριετίαν καὶ μέχρις ἓξ τὸ πολὺ τριετιῶν, ὡς καὶ ἐπίδομα ἀνθυγιεινῆς ἐργασίας ἐκ 15ο)ο ἐπὶ τοῦ βασικοῦ μηνιαίου μισθοῦ.

Εἰς τὴν δίκην παρεμβαίνει ὑπὲρ τῆς προσβαλλομένης πράξεως ὁ Σύνδεσμος Τεχνιτῶν Ἠλεκτροσυγκολλητῶν «Ὁ Ἅγιος Νικόλαος», ἔχων προφανὲς ἔννομον συμφέρον.

Κατὰ τὸ ἄρθρον 15 τοῦ ν. 3239)1955 «περὶ τρόπου ρυθμίσεως τῶν συλλογικῶν διαφορῶν ἐργασίας κλπ.» τὰ Διοικητικὰ Διαιτητικὰ Δικαστήρια (πρωτοβάθμια καὶ δευτεροβάθμια), ἐπιλαμβανόμενα πάσης ἀγομένης ἐνώπιόν των συλλογικῆς διαφορᾶς ἐργασίας, δύνανται νὰ τροποποιῶσι καὶ ἐν γένει νὰ ἐπαναρρυθμίζωσιν ὑφισταμένας συλλογικὰς σχέσεις ἐργασίας καὶ ὡς πρὸς τὸ οἰκονομικὸν εἰσέτι μέρος αὐτῶν καὶ νὰ διατάσσωσι πᾶν ὅ,τι ἤθελε κριθῇ παρ' αὐτῶν πρόσφορον διὰ τὴν ἐναρμόνισιν τῶν συμφερόντων τῶν ἐργοδοτῶν καὶ μισθωτῶν. Περαιτέρω ἐν παραγράφῳ 3 ὁρίζεται, ὅτι: «τὰ Διοικητικὰ Διαιτητικὰ Δικαστήρια, κατὰ τὴν ἔρευναν τῆς διαφορᾶς καὶ τὴν ἔκδοσιν τῶν ἀποφάσεών των, προκειμένου ἰδίᾳ περὶ καθορισμοῦ ἀποδοχῶν, δέον νὰ λαμβάνωσιν ὑπ' ὄψιν καὶ νὰ σταθμίζωσι τὰς κοινωνικὰς καὶ οἰκονομικὰς ἀνάγκας, ἃς ἐξυπηρετοῦν αἱ ὑπὸ κρίσιν ἐπιχειρήσεις

ΦΟΡΤΟΕΚΦΟΡΤΩΤΑΙ

ΡΥΘΜΙΣΙΣ ΤΙΜΟΛΟΓΙΩΝ ΑΜΟΙΒΩΝ ΥΠΟ ΤΩΝ ΕΠΙΤΡΟΠΩΝ ΦΟΡΤΟΕΚΦΟΡΤΩΣΕΩΝ

Αμφισβητήσεις ενώπιον των τακτικών Δικαστηρίων και αίτησις ακυρώσεως

Ερμηνεία υπό των Επιτροπών Ρυθμίσεως Φορτοεκφορτώσεων Λιμένων των εκάστοτε εκδιδομένων Κανονισμών και των ισχυόντων τιμολογίων και διαιτητική επίλυσις πόσης διαφοράς εκ της εφαρμογής αύτων.—Θέσις αποφάσεων Επιτροπών υπ' όψιν των αρμοδίων Δικαστικών Αρχών.—Έννοια διατόξεως.—Επιτρεπτή αίτησις ακυρώσεως ενώπιον του Συμβουλίου Επικρατείας επί αμφισβητήσεως της νομιμότητος των αποφάσεων των Επιτροπών.—Χορήγησις άδειας εις επιχείρησιν προς χρησιμοποίησιν ιδίων μηχανικών μέσων διά φορτοεκφορτώσεις.—Επιβολή ποσοστού επί της διαφυγούσης αμοιβής των εργατών.—Αναδρομική ισχύς αποφάσεων Υπουργών περί εγκρίσεως πράξεων Επιτροπών.

Προσεβλήθη δι' αιτήσεως ακυρώσεως εκ μέρους εργατικού σωματείου Θεσσαλονίκης απόφασις των Υπουργών Εργασίας και Εμπορικής Ναυτιλίας περί τιμολογίου φορτοεκφορτωτών Θεσσαλονίκης.

Ως προκύπτει εκ της αποφάσεως αύτης του Συμβουλίου της Επικρατείας, προεβλήθη το απαράδεκτον της αιτήσεως ακυρώσεως, ως ουσιαστομένης παραλλήλου προσφυγής κατά την διάταξιν του άρθρου 3 του νόμου 5167)1932, τον οποίον ισχυρισμόν απέκρουσεν η απόφασις του Συμβουλίου της Επικρατείας ως μη

και εκμεταλλεύσεις, την οικονομικήν και τεχνικήν αυτών αντοχήν, το επίπεδον των χορηγουμένων αμοιβών και ημερομισθίων, εν σχέσει προς το κόστος ζωής, τους όρους, τας συνθήκας και το είδος της παρεχομένης εργασίας και το γενικώτερον συμφέρον της εθνικής οικονομίας».

Εν προκειμένω τόσον η προσβαλλομένη δευτεροβάθμιος απόφασις, όσον και η δι' αυτής μεταρρυθμισθείσα εν μέρει υπ' αριθ. 12)1961 πρωτοβάθμιος τοιαύτη, αναφέρουσι τα ως άνω κριτήρια του νόμου, τα οποία ούτως ελήφθησαν υπ' όψιν προς καθορισμόν του ύψους εν γένει των αποδοχών των ηλεκτροσυγκολλητών, περιλαμβανομένου εις ταύτας και του επιδόματος πολυετούς υπηρεσίας, όπερ υπ' αμφοτέρων των ως άνω αποφάσεων ωρίσθη εις 5 ο/ο δι' εκάστην τριετίαν και μέχρις εξ το πολύ τριετιών. Ούτως η προσβαλλομένη απόφασις, καθ' όσον αφορά εις τον καθορισμόν του επιδόματος τούτου, ως προς το οποίον ενέμεινεν εις τα υπό της πρωτοβαθμίου αποφάσεως κριθέντα, τυγχάνει νομίμως ηιτιολογημένη, μη απαιτουμένης έτερας τινός ειδικής αιτιολογίας, εφ' όσον δεν προεβάλλοντο υπό των ενδιαφερομένων συγκεκριμένοι επί του θέματος τούτου ισχυρισμοί, σχετικοί προς τα ως άνω κριτήρια του νόμου, χρήζοντες ιδιαιτέρας εξετάσεως. Συνεπώς τα περί αναιτιολογήτου της προσβαλλομένης αποφάσεως, ως προς την χορήγησιν του επιδόματος πολυετούς υπηρεσίας, διά της υπό κρίσιν αιτήσεως προβαλλόμενα απορριπτέα κρίνονται ως άβάσιμα.

Το διά της προσβαλλομένης αποφάσεως επίσης χορηγηθέν επίδομα ανθυγιεινής εργασίας εκ 15 ο/ο, υπολογιζόμενον επί του βασικού μηνιαίου μισθού, άνευ ετέρων προσαυξήσεων τούτου, αιτιολογείται διά της υπό της αποφάσεως ταύτης γενομένης διατυπώσεως ότι η εργασία των μισθωτών τούτων διεξάγεται υπό ανθυγιεινάς συνθήκας. Η διαπίστωσις αύτη ερείδεται τόσον επί των εν τω φακέλω ευρισκομένων στοιχείων, τα οποία επικαλείται η προσβαλλομένη απόφασις, και των υπό των διαδίκων μερών ενώπιον των Διοικητικών Διαιτητικών δικαστηρίων προφορικώς και εγγράφως αναπτυχθέντων, όσον και επί της παρά των συλλογικών τούτων οργάνων γενομένης έρευνης, του τε πρωτοβαθμίου και του δευτεροβαθμίου, και της διεξαχθείσης αυτοψίας, ως συνάγεται εκ των πρακτικών αμφοτέρων των οργάνων τούτων, αποφανθέντων υπέρ της χορηγήσεως του επιδόματος τούτου. Ούτω και ως προς το σημείον τούτο η προσβαλλομένη απόφασις τυγχάνει νομίμως και επαρκώς ηιτιολογημένη και συνεπώς τα περί του εναντίου προβαλλόμενα τυγχάνουσιν άβάσιμα, απορριπτέας καθισταμένης της υπό κρίσιν αιτήσεως, δεκτής δε της άσκηθείσης παρεμβάσεως.

νομιμον. (Οὕτω καὶ ἡ Σ.Ε. 495)1961, εἰσηγητὴς *Α. Ταβουλάρης*, ΕΕΔ 20, 503).

Ἐν καιρίᾳ δοθείσῃ σημειοῦμεν, ὅτι κατὰ τὴν νομολογίαν τοῦ Ἀρείου Πάγου (Α.Π. 171) 1956, εἰσηγητής *Γ. Καρσάμου*, ΕΕΔ 15, 443, Α.Π. 1491)1960, εἰσηγητὴς *Γ. Χατζηδάκης*, ΕΕΔ 19, 731) ὁρμώδιαι Δικαστικαὶ Ἀρχαὶ δι' ἐπίλυσιν τῶν ἀμφισβητήσεων ἐν προκειμένῳ κατὰ τὴν σχετικὴν διάταξιν εἶναι οἱ Πρωτοδίκαι τῆς ἐργατικῆς διαδικασίας.

Ἐν σχέσει ἤδη πρὸς τὴν διενέργειαν φορτοεκφορτώσεων ἀπ' εὐθείας ὑπὸ τῶν βιομηχανικῶν ἐπιχειρήσεων, μετὰ τὴν παροχὴν ἀδείας, ἴδετε τὴν Α.Π. 532)1962 (εἰσηγητὴς *Γ. Χατζηδάκης*), ΕΕΔ 21, 1501.

Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας 2083)1965, Ὁλομελείας

Προεδρεύων ὁ Ἀντιπρόεδρος κ. *Γ. Παπαχατζῆς*
Εἰσηγητὴς ὁ Πάρεδρος κ. *Ἠρ. Τσιμλεκτσῆς*
Δικηγόροι οἱ κ.κ. Χ. Μυριάνθης, Δ. Λιακατᾶς, Πάρεδρος Νομικοῦ Συμβουλίου Κράτους

Διὰ τῆς ὑπὸ κρίσιν, ἐμπροθέσμως ἀσκηθείσης, αἰτήσεως διώκεται ἡ ἀκύρωσις ἀφ' ἑνὸς μὲν τῆς ὑπ' ἀριθ. 33970)2112)16.4.1963 (φ. 178 τ. Β') ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας, δι' ἧς ἐχορηγήθη εἰς τὴν Α.Ε. Τσιμέντων «Ὁ Τιτάν» εἰδικὴ ἄδεια χρησιμοποιήσεως ἰδίων μηχανικῶν μέσων φορτοεκφορτώσεων τσιμέντων καὶ πρώτων ὑλῶν τοῦ ἐν Θεσσαλονίκῃ ἐργοστασίου της, ἀφ' ἑτέρου δὲ τῆς ἐν συνεχείᾳ ἐκδοθείσης καὶ συναφοῦς αὐτῇ ὑπ' ἀριθ. 30987)1893)19.4.1963 κοινῆς ἀποφάσεως τῶν Ὑπουργῶν Ἐργασίας καὶ Ἐμπορικῆς Ναυτιλίας (φ. 180)1963 τ. Β') (καὶ κατὰ διόρθωσιν ἡμαρτημένων εἰς φ. 230)1963 τ. Β'), δι' ἧς καθωρίσθη τιμολόγιον ἀμοιβῆς τῶν ἐργατῶν φορτοεκφορτωτῶν Θεσσαλονίκης, τῶν χρησιμοποιουμένων κατὰ τὰς ἐκφορτώσεις πρώτων ὑλῶν κατασκευῆς τσιμέντων καὶ κατὰ τὰς ἐκφορτώσεις τσιμέντων διὰ μηχανικῶν μέσων τῆς ὡς ἄνω ἐπιχειρήσεως.

Παραδεκτῶς εἰς τὴν προκειμένην δίκην παρεμβαίνει διὰ νομοτύπως καὶ ἐμπροθέσμως κατατεθέντος δικογράφου ἡ ἐν Ἀθήναις ἑδρεύουσα Ἀνώνυμος Ἑταιρεία ὑπὸ τὴν ἐπωνυμίαν «Α. Ε. Τσιμέντων «Ὁ Τιτάν», ἔχουσα πρόδηλον ἔννομον συμφέρον πρὸς διατήρησιν τοῦ κύρους τῶν προσβαλλομένων πράξεων, αἵτινες τὴν ἀφορῶσιν.

Μεταξὺ τῶν καθηκόντων τῆς Ἐπιτροπῆς Ρυθμίσεως Φορτοεκφορτώσεων Λιμένων εἶναι, κατὰ τὴν παράγραφον 4 τοῦ ἄρθρου 3 τοῦ κωδ. ν. 5167)1932, αἱ ἑκάστοτε, ἐπὶ ἀμφισβητήσεων, ἑρμηνεῖα τῶν ἐκδιδομένων κανονισμῶν καὶ τῶν ἰσχυόντων τιμολογίων καὶ ἡ ἐπὶ τῇ αἰτήσει τῶν ἐνδιαφερομένων μερῶν διαιτητικὴ ἐπίλυσις πάσης διαφορᾶς, προκαλουμένης ἐκ τῆς ἐφαρμογῆς αὐτῶν. Αἱ οὕτω ἐκδιδόμεναι ἀποφάσεις κοινοποιοῦνται εἰς ἀμφότερα τὰ ἐνδιαφερόμενα μέρη καὶ ἐὰν δὲν γίνουν ἀποδεκταὶ παρὰ τούτων τίθενται παρὰ τοῦ ἐξ αὐτῶν ἔχοντος συμφέρον ὑπ' ὄψιν τῶν ἁρμοδίων Δικαστικῶν Ἀρχῶν κατὰ τὴν δικαστικὴν ἐξέτασιν τῆς διαφορᾶς. Ἁρμόδιαι Δικαστικαὶ Ἀρχαὶ ἐν προκειμένῳ εἶναι οἱ οἰκεῖοι Εἰρηνοδίκαι, δικάζοντες κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ ν. Γ'ΩΟΔ', ὡς οὗτοι ἐτροποποιήθησαν μεταγενεστέρως.

Ὡς προκύπτει σαφῶς ἐκ τῆς διατάξεως ταύτης, ἡ ὁδὸς τῆς ἀμφισβητήσεως ἐνώπιον τῶν τακτικῶν δικαστηρίων διανοίγεται μόνον διὰ τὰς ἀποφάσεις τῶν Ἐπιτροπῶν, τῶν ἐκδιδομένων ἐπὶ πάσης διαφορᾶς κατὰ τὴν ἑρμηνείαν καὶ ἐφαρμογὴν τῶν κανονισμῶν καὶ τιμολογίων, τῶν καταρτιζομένων ὑπὸ τῶν αὐτῶν Ἐπιτροπῶν κατὰ τὴν ὑπὸ τῶν ἀνωτέρω διατάξεων διαγραφομένην διαδικασίαν, καὶ οὐχί, ὡς ἐν προκειμένῳ, καὶ διὰ τὰς περιπτώσεις, καθ' ἃς ἀμφισβητεῖται ἡ νομιμότης αὐτῶν τούτων τῶν κανονισμῶν καὶ τιμολογίων, μὴ συντρεχούσης τῆς ὡς ἄνω παραλλήλου προσφυγῆς διὰ τὰς τελευταίας ταύτας ἀποφάσεις, ὑποκειμένας εἰς τὸν ἀκυρωτικὸν ἔλεγχον. Κατ' ἀκολουθίαν ὁ ἐπὶ τῆς ἀντιθέτου βάσεως θεμελιούμενος ἰσχυρισμὸς τῆς παρεμβαινούσης περὶ ἀπαραδέκτου τῆς ὑπὸ κρίσιν αἰτήσεως τυγχάνει ἀπορριπτέος.

Ὁ κατὰ τῆς πρώτης τῶν προσβαλλομένων πράξεων, ἤτοι τῆς ὑπ' ἀριθ. 33970)2112)16.4.1963 ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας, δι' ἧς ἐχορηγήθη εἰς τὴν παρεμβαίνουσαν Ἑταιρείαν ἡ ἄδεια χρησιμοποιήσεως ἰδίων μηχανικῶν μέσων, προβαλλόμενος λόγος ἀκυρώσεως, καθ' ὃν ἡ πρᾶξις αὕτη εἶναι παράνομος, ἅτε τῆς Ἑταιρείας ταύτης μὴ διαθετούσης ἴδια μηχανικὰ ἢ ἐπαγγελματικὰ μέσα πρὸς διενέργειαν τῶν φορτοεκφορτώσεων, τυγχάνει ἀπορριπτέος, καθ' ὅσον ἐκ τῶν ἐν τῷ φακέλῳ

στοιχείων προκύπτει, ὅτι ἡ ἐν λόγῳ Ἑταιρεία διαθέτει ἴδια μηχανικὰ μέσα.

Ὁ κατὰ τῆς αὐτῆς πράξεως προβαλλόμενος ἕτερος λόγος ἀκυρώσεως, καθ' ὃν, παρὰ τὴν διάταξιν τῆς παραγράφου 3 τοῦ ἄρθρου 3 τοῦ ν. 381)1936, δι' ἧς προβλέπεται εἰς τὰς περιπτώσεις, καθ' ἃς, λόγῳ τῆς μηχανικῆς τελειοποιήσεως τῶν μέσων μεταφορᾶς τῶν ἐμπορευμάτων ἔν τινι λιμένι, ἤθελεν ἐπέλθει ἀπώλεια τῆς ἐργασίας ἐργατῶν, ἐπιβολὴ δι' ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας εἰς βάρος τῶν ὠφελουμένων ἐκ τῆς εἰσαγωγῆς τῶν ἐν λόγῳ τελειοποιήσεων ποσοστοῦ ἐπὶ τῆς διαφυγούσης ἀμοιβῆς τῶν ἐργατῶν, δὲν ἐπεβλήθη ἐν προκειμένῳ τοιοῦτον ποσοστόν, εἶναι ἀβάσιμος, διότι, ἀνεξαρτήτως τοῦ ὅτι, ὡς ἐκ τῆς διατυπώσεως τῆς διατάξεως προκύπτει, ἡ ἐπιβολὴ τοῦ ἐν λόγῳ ποσοστοῦ εἶναι δυνητική, ἐν πάσῃ περιπτώσει ἡ μὴ διὰ τῆς προσβαλλομένης πράξεως ἐπιβολὴ τοῦ ποσοστοῦ τούτου, δυναμένου νὰ ἐπιβληθῇ δι' ἰδιαιτέρας ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας, δὲν δύναται νὰ ἀποτελέσῃ λόγον ἀκυρότητος αὐτῆς.

Οἱ κατὰ τῆς ἑτέρας τῶν προσβαλλομένων πράξεων, ἤτοι τῆς ὑπ' ἀριθ. 30987) 1893)19.6.1963 κοινῆς ἀποφάσεως τῶν Ὑπουργῶν Ἐργασίας καὶ Ἐμπορικῆς Ναυτιλίας περὶ καθορισμοῦ τιμολογίων φορτοεκφορτώσεων προβαλλόμενοι λόγοι ἀκυρώσεως ὅτι παρὰ τὸ ἄρθρον 37 § 1 τοῦ νόμου 3239)1955, συμφώνως τῷ ὁποίῳ οἱ ἄνω Ὑπουργοὶ ἔχουν δικαίωμα καταρτίσεως μόνον κανονισμῶν καὶ τιμολογίων ἐν γένει, ἡ πρᾶξις αὕτη ἐπεξετάθη καὶ εἰς τὸν καθορισμὸν τῶν κατηγοριῶν τῶν ἐργατῶν φορτοεκφορτώσεων, οἵτινες θέλουν ἐκτελεῖ τὰς περὶ ὧν πρόκειται φορτοεκφορτώσεις, περιορίσασα ταύτας μόνον εἰς τοὺς φορτοεκφορτωτὰς κύτους ἀτμοπλοίων, κατ' ἀποκλεισμὸν τῶν λοιπῶν κατηγοριῶν, ἐν αἷς καὶ ἡ τῶν μελῶν τοῦ αἰτοῦντος σωματείου, καὶ περαιτέρω, ὅτι κατὰ παράβασιν τοῦ ἄρθρου 3 τοῦ νόμου 5167 ἐχορηγήθη εἰς τὴν παρεμβαίνουσαν Ἑταιρείαν τὸ δικαίωμα νὰ ἀποφασίζῃ περὶ τῆς τυχὸν χρησιμοποιήσεως κατὰ τὰς ἐργασίας ταύτας ἑτέρων κατηγοριῶν ἐργατῶν (πλὴν τῶν φορτοεκφορτωτῶν κύτους ἀτμοπλοίων) καὶ τοῦ ἀριθμοῦ αὐτῶν εἶναι ἀβάσιμοι. Διότι συνέπεια τῆς διὰ τῆς πρώτης τῶν προσβαλλομένων πράξεων χορηγηθείσης εἰς τὴν παρεμβαίνουσαν Ἑταιρείαν εἰδικῆς ἀδείας χρησιμοποιήσεως ἰδίων μηχανικῶν μέσων κατὰ τὰς φορτοεκφορτώσεις εἶναι νὰ δύναται αὕτη νὰ κρίνῃ περὶ τῆς ἀνάγκης ἢ μὴ παρεμβολῆς εἰς τὰς φορτοεκφορτώσεις ταύτας καὶ κατηγοριῶν φορτοεκφορτωτῶν πέραν τῶν ὡς ἀπαραιτήτων καὶ μετὰ τὴν χρησιμοποίησιν μηχανικῶν μέσων καὶ τοῦ οὕτω διαμορφωθέντος τιστήματος διεξαγωγῆς τῶν φορτοεκφορτωτικῶν ἐργασιῶν κριθέντων, ὡς καὶ τοῦ ἀριθμοῦ αὐτῶν.

Ὁ λόγος ἀκυρώσεως, καθ' ὃν, καίτοι διὰ νομίμως ὑφισταμένου κανονισμοῦ προβλέπεται, ὅτι ἡ φορτοεκφορτωτικὴ ἐργασία δέον νὰ διεξάγηται τῇ χρησιμοποιήσει καὶ τῶν μελῶν τοῦ αἰτοῦντος σωματείου, ἡ προσβαλλομένη κοινὴ ὑπουργικὴ ἀπόφασις κατήργησε τὸ δικαίωμα συμμετοχῆς αὐτῶν, χωρὶς νὰ προβῇ εἰς τροποποίησιν ἢ καταργησιν τοῦ ὑφισταμένου κανονισμοῦ, εἶναι ἀπορριπτέος, ὡς ἐρειδόμενος ἐπὶ ἀνακριβοῦς προϋποθέσεως, καθ' ὅσον ἡ ἀπόφασις αὕτη ἀποτελεῖ τὸν ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 2 § 1 τοῦ νόμου 1473)1950 προβλεπόμενον ὡς δυνάμενον νὰ θεσπισθῇ εἰδικὸν κανονισμὸν διὰ τὴν συγκεκριμένην περίπτωσιν, ἡ θέσπισις τοῦ ὁποίου καταργεῖ πᾶσαν ἀντίθετον πρόβλεψιν.

Ἐν τῇ προσβαλλομένῃ ἀποφάσει, ἀναφερομένῃ εἰς προτάσεις τῆς Ε.Ρ.Φ.Α. Θεσσαλονίκης, ἀναφορᾶς τοῦ προϊσταμένου τμήματος φορτοεκφορτωτικῶν ἐργασιῶν καὶ τοῦ εἰδικοῦ ὀργάνου τῆς Ἐπιθεωρήσεως Ἐργασίας Θεσσαλονίκης καὶ τὰς ἀπόψεις τῶν ἐκπροσώπων τῶν φορτοεκφορτωτικῶν ὀργανώσεων Θεσσαλονίκης ἐκτίθενται ἀναλυτικῶς οἱ λόγοι, οἵτινες, κατόπιν τῆς προηγηθείσης καὶ συμπροσβαλλομένης ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας, δι' ἧς ἐχορηγήθη εἰς τὴν παρεμβαίνουσαν ἡ εἰδικὴ ἄδεια ἀπ' εὐθείας διεξαγωγῆς τῶν φορτοεκφορτώσεων, ἐπέβαλον τὴν ἔκδοσιν αὐτῆς. Ὅθεν ἀπορριπτέος τυγχάνει καὶ ὁ περὶ ἀναιτιολογήτου λόγος ἀκυρώσεως.

Ὑπὸ τῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρου 2 § 1 τοῦ ν. 1473)1950 «περὶ τροποποιήσεως καὶ συμπληρώσεως τῶν περὶ φορτοεκφορτωτικῶν ἐργασιῶν τῶν λιμένων ἰσχυουσῶν διατάξεων» ὁρίζεται, ὅτι αἱ ὑπουργικαὶ ἀποφάσεις, δι' ὧν ἐγκρίνονται αἱ πράξεις τῶν Ἐπιτροπῶν Ρυθμίσεως Φορτοεκφορτώσε-

ΑΔΕΙΑΙ ΜΙΣΘΩΤΩΝ

ΥΠΟΧΡΕΩΣΙΣ ΕΡΓΟΔΟΤΩΝ ΠΡΟΣ ΤΗΡΗΣΙΝ ΒΙΒΛΙΟΥ ΑΔΕΙΩΝ ΜΙΣΘΩΤΩΝ

Θεώρησις ὑπὸ τῶν οἰκείων Ἐπιθεωρητῶν ἢ Ἐποπτῶν Ἐργασίας

Δικαίωμα ἀδείας μισθωτῶν μετ' ἀποδοχῶν κατ' ἔτος κατ' Α.Ν. 539)1945.—Ποινικαὶ κυρώσεις διὰ τὴν ὑπὸ τῶν ἐργοδοτῶν παράβασιν τοῦ Νόμου, ἐγκλήσει τῶν ἐποπτευόντων τὴν ἐφαρμογὴν του ὀργάνων.—Ὑποχρέωσις τῶν ἐργοδοτῶν πρὸς διευκόλυνσιν τῆς ἐφαρμογῆς τοῦ Νόμου εἰς τήρησιν εἰδικοῦ βιβλίου ἀδειῶν, ὄντος εἰς τὴν διάθεσιν τῶν Ἐπιθεωρητῶν καὶ Ἐποπτῶν Ἐργασίας, ὡς καὶ τῶν ἀσκούντων ἔλεγχον τῆς ἐφαρμογῆς τοῦ Νόμου ἀστυνομικῶν ὀργάνων.—Διόρθωσις τοῦ βιβλίου ὑπὸ τοῦ Ἐπιθεωρητοῦ Ἐργασίας.—Ἀπαράδεκτον αἰτήσεως ἀκυρώσεως, μὴ συνιστώσης τῆς διορθώσεως ἐκτελεστὴν πρᾶξιν κατὰ τὴν ἔννοιαν τοῦ ἄρθρου 46 τοῦ Νόμου 3713 περὶ Συμβουλίου Ἐπικρατείας.

Τὸ ἱστορικὸν τῆς ὑποθέσεως, ἐπὶ τῆς ὁποίας ἡ κατωτέρω ἀπόφασις τῆς Ὀλομελείας τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας, ἔχει ὡς ἑξῆς:

Ἡ αἰτοῦσα ἐπιχείρησις ὑπέβαλε τὴν 26.9.1964 εἰς τὴν Ἐπιθεώρησιν Ἐργασίας κέντρου Ἀθηνῶν πρὸς «θεώρησιν» τὸ παρ' αὐτῆς τηρούμενον εἰδικὸν βιβλίον ἀδειῶν τῶν ὑπαλλήλων της.

Ὁ Ἐπιθεωρητὴς Ἐργασίας ἐθεώρησε μὲν αὐθημερὸν τὸ ἐν λόγῳ βιβλίον, ἐπεσημείωθη ὅμως προσβολὴ εἰς τὴν διόρθωσιν τοῦ ἀριθμοῦ τῶν ἡμερῶν ἀδείας ἀπουσίας ἑνὸς ἑκάστου τῶν ἐν τῷ βιβλίῳ τούτῳ ἐγγεγραμμένων ὑπαλλήλων τῆς αἰτούσης διὰ τῆς ἀναγραφῆς ἀριθμοῦ ἡμερῶν ἀδείας μεγαλυτέρου ἐκείνου, ὃν εἶχεν ἀναγράψει ἐπὶ τοῦ εἰρημένου βιβλίου ἡ αἰτοῦσα.

Διὰ τῆς αἰτήσεως ἀκυρώσεως ἐζητήθη ἡ ἀκύρωσις τῆς οὕτω γενομένης θεωρήσεως, προβαλλομένης παραβάσεως τῆς διατάξεως τοῦ νόμου κατὰ τὸν ὑπολογισμὸν τοῦ ἀριθμοῦ τῶν ἐν λόγῳ ἡμερῶν ἀδείας.

Σχετικὴ πρὸς τὸ θέμα τῆς τηρήσεως τοῦ εἰδικοῦ βιβλίου ἀδειῶν, κατ' ἄρθρον 4 § 3 τοῦ ἀ.ν. 539)1945 (ΕΕΔ 19, 806 ἐπ., ἔνθα κωδικοποιήσεις τῶν ἰσχυουσῶν διατάξεων) εἶναι ἡ ὑπ' ἀριθ. 328)1958 ἐγκύκλιος τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας, ΕΕΔ 16, 49 ἐπ.), εἰς τὴν ὁποίαν ὁρίζεται, ὅτι πρέπει νὰ ἀναγράφωνται, μεταξὺ τῶν ἄλλων, ὡς ἀναγράφεται, ἄλλως τε, εἰς τὸν νόμον ..., τ) αἱ χρονολογίαι, κατὰ τὰς ὁποίας ἐχορηγήθη εἰς ἕκαστον τῶν μισθωτῶν ἡ ἄδεια (ἡ παράγραφος δ τῆς ἀνωτέρω ἐγκυκλίου περὶ ἀναγραφῆς «τῆς ἡμερομηνίας, καθ' ἣν συνεφωνήθη μεταξὺ ἐργοδότου καὶ μισθωτοῦ ἡ χορήγησις τῆς ἀδείας», κατηργήθη διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 12976)1957 ἐγκυκλίου τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας, ΕΕΔ 16, 397).

Κατὰ τὴν ἀνωτέρω ἐγκύκλιον τὸ «βιβλίον ἀδειῶν» ὅμα τῇ συμπληρώσει τῶν ἐν αὐτῇ στοιχείων καὶ πρὸ πάσης ἐνάρξεως τῆς ἀδείας μισθωτοῦ τινος δέον νὰ ὑποβάλληται «πρὸς θεώρησιν» εἰς τὴν οἰκείαν Ἐπιθεώρησιν Ἐργασίας ἢ ἐλλείψει τοιαύτης εἰς τὴν οἰκείαν Ἀστυνομικὴν Ἀρχὴν μεθ' ἑνὸς ἀντιγράφου πίνακος.

Ὡς ἔχει διατυπωθῇ ἡ διάταξις (ἄρθρον 4 § 3 τοῦ ἀ.ν. 539)1945) αὕτη ἀπέβλεψεν εἰς τὸ νὰ διευκολύνηται ἡ πραγματικὴ ἐφαρμογὴ τοῦ νόμου καὶ ὁ ὑπὸ τῶν Ἐπιθεωρητῶν καὶ Ἐποπτῶν Ἐργασίας καὶ τῶν ἀστυνομικῶν ὀργάνων ἔλεγχος τῆς ἐφαρμογῆς τῆς παραβάσεως τῶν διατάξεων τοῦ νόμου ἐπισυρούσης τὰς ἐν ἄρθρῳ 5 § 7 τοῦ νόμου ποινικὰς κυρώσεις (ἐκτὸς τῶν ἀστικῶν κυρώσεων διὰ τὴν μὴ χορήγησιν τῆς ἀδείας ἢ ἐλλειποῦς ἀδείας τοῦ ἄρθρου 3 τοῦ ν.δ. 3755)1957, ΕΕΔ 19, 810).

Δὲν ὁρίζει ἡ διάταξις, ὅτι τὸ βιβλίον τοῦτο ὑποβάλλεται πρὸς θεώρησιν καὶ ἔγκρισιν εἰς τὴν Ἐπιθεώρησιν Ἐργασίας, ὡς π.χ. ἡ διάταξις τοῦ ἄρθρου 18 τοῦ π.δ)γματος τῆς 27.6.1932 περὶ κωδικοποιήσεως καὶ συμπληρώσεως τῶν περὶ ὀκταώρου ἐργασίας διατάξεων (*Γ. Τρίγη - Σ. Κλαδᾶ*, Ἐργατικὸς Κώδιξ,

---

ων Λιμένος περὶ γενικῶν ἢ εἰδικῶν κανονισμῶν ἐργασίας καὶ καθορισμοῦ τῶν πάσης φύσεως δικαιωμάτων, ἀμοιβῶν ἢ ἀποζημιώσεων, ἰσχύουν ἀπὸ τῆς ἐγκρίσεως, δύνανται ὅμως νὰ ἔχουν καὶ ἀναδρομικὴν ἰσχύν, ἤτις δὲν δύναται νὰ ἀναδράμῃ πέραν τῆς ἡμερομηνίας τῆς ἐκδόσεως τῆς ἀποφάσεως παρὰ τῆς Ἐπιτροπῆς. Νομίμως ὅθεν καὶ συμφώνως τῇ ἀνωτέρω διατάξει ὡρίσθη διὰ τῆς προσβαλλομένης κοινῆς ἀποφάσεως τῶν Ὑπουργῶν Ἐργασίας καὶ Ἐμπορικῆς Ναυτιλίας, ὅτι ἡ ἰσχὺς αὐτῆς, πρκειμένου περὶ ἐκφορτώσεως πρώτων ὑλῶν κατασκευῆς τσιμέντων, ἄρχεται ἀπὸ τῆς 23.5.1962, ἡμερομηνίας λήψεως τῆς περὶ τιμολογήσεως αὐτῶν ὑπ' ἀριθ. 787) 23.5.1962 ἀποφάσεως τῆς Ε.Γ.Φ.Α. Θεσσαλονίκης καὶ ὁ περὶ τοῦ ἀντιθέτου λόγος ἀκυρώσεως τυγχάνει ἀπορριπτέος ὡς ἀβάσιμος.

Κατὰ ταῦτα ἀπορριπτέα ἀποβαίνει ἡ ὑπὸ κρίσιν αἴτησις, δεκτῆς καθισταμένης τῆς παρεμβάσεως.

σελ. 181), άλλ' ὑφίσταται παράβασις καὶ ἐκ τῆς μὴ τηρήσεως τοῦ ἀνωτέρω βιβλίου ἀδειῶν ἡ ὁποία ἐπάγεται τὰς ἐν ἄρθρῳ 5 § 7 κυρώσεις, διότι διὰ τῆς ἐλλείψεως τοῦ βιβλίου δυσχεραίνεται ὁ ἔλεγχος.

Περαιτέρω δικαιοῦνται τὰ ἁρμόδια ὄργανα τῆς Ἐπιθεωρήσεως Ἐργασίας ἢ αἱ Ἀστυνομικαὶ Ἀρχαὶ νὰ ἐγκαλέσουν τοὺς παραβάτας ἐργοδότας διὰ μὴ χορήγησιν τῶν ἀδειῶν τοῦ προσωπικοῦ των ἢ δι' ἐλλιπῆ κατ' ἀριθμὸν ἡμερῶν ἀδείας χορήγησιν, ἀφοῦ ταῦτα ἀποτελοῦν παραβάσεις τοῦ ἄρθρου 5 § 7 τοῦ νόμου, ὡς δικαιοῦται καὶ ὁ μισθωτὸς πρὸς τοῦτο, ἀκόμη δὲ νὰ ζητήσῃ παρὰ τοῦ πολιτικοῦ δικαστηρίου τὴν ἐν ἄρθρῳ 8 τοῦ ν.δ. 3755) 1957 ἀποζημίωσιν διὰ μὴ χορήγησιν τῆς ἀδείας ἢ διὰ χορήγησιν ἐλλειποῦς κατὰ νόμον τοιαύτης (περὶ τῆς ὁποίας ἀποζημιώσεως ἴδετε Α.Π. 414)1964, εἰσηγητὴς Δ. Κονύρης, ΕΕΔ 23, 789, σημειώσεις μας ἐν ΕΕΔ 24, 552).

Σημειοῦται τέλος, ὅτι ἐπρόκειτο εἰς τὴν περίπτωσιν περὶ Ἑταιρείας περιωρισμένης εὐθύνης καὶ κατὰ τὰ ὑπὸ τοῦ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν, ὡς ἐφετεῖον, νομολογηθέντα (Πρωτοδικεῖον Ἀθηνῶν 19789)1963, εἰσηγητὴς Β. Τατσόπουλος, ΕΕΔ 23, 144) δὲν δικαιοῦται τὸ προσωπικὸν αὐτῶν τῆς διὰ τὰς Ἀνωνύμους Ἑταιρείας ἀδείας, ἀλλὰ τῆς διὰ τὰς λοιπὰς ἐπιχειρήσεις.

Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας 2245)1965, Ὁλομελείας

Προεδρεύων ὁ Ἀντιπρόεδρος κ. *Γ. Θ. Σπυρόπουλος*

Εἰσηγητὴς ὁ Σύμβουλος κ. *Γ. Ἀγγελίδης*

Δικηγόροι οἱ κ.κ. Ἀθ. Μάτεσης, Δ. Λιακατᾶς, Πάρεδρος Νομικοῦ Συμβουλίου τοῦ Κράτους

Διὰ τῆς ὑπὸ κρίσιν ἐμπροθέσμως καὶ μετὰ συμφέροντος ἀσκηθείσης αἰτήσεως ζητεῖται ἡ ἀκύρωσις τῆς ἀπὸ 26ης Σεπτεμβρίου 1964 πράξεως τοῦ Ἐπιθεωρητοῦ Ἐργασίας Ἀθηνῶν, διὰ τῆς ὁποίας οὗτος, προβαίνων εἰς «θεώρησιν» τοῦ βιβλίου ἀδειῶν ἀπουσίας τοῦ προσωπικοῦ τῆς αἰτούσης ἐπιχειρήσεως, ἐπήνεγκεν ὡρισμένας διορθώσεις τῶν ἀριθμῶν ἡμερῶν ἀδείας ἀπουσίας, ἃς ἐδικαιοῦντο ὡρισμένοι ἐκ τῶν παρ' αὐτῇ μισθωτῶν.

Κατὰ τὰ ἐν ἄρθρῳ 2 § 1 τοῦ ἀ.ν. 539) 1945 πᾶς μισθωτός, μετὰ συνεχῆ τοὐλάχιστον δωδεκάμηνον ἀπασχόλησιν π.ρ' ἐπιχειρήσει, δικαιοῦται καθ' ἕκαστον ἡμερολογιακὸν ἔτος ἀδείας ἀπουσίας μετ' ἀποδοχῶν. Ἡ διάρκεια τῆς τοιαύτης ἀπουσίας ὁρίζεται βασικῶς μὲν εἰς δώδεκα ἀλλεπαλλήλους ἐργασίμους ἡμέρας διὰ τοὺς ὑπαλλήλους τῶν ἐπιχειρήσεων δημοσίου χαρακτῆρος, κοινῆς ὠφελείας, ἢ τὰς λειτουργούσας ὑπὸ μορφὴν Ἀνωνύμου Ἑταιρείας, Ἱδρύματος ἢ Ὀργανισμοῦ καὶ εἰς ὀκτὼ ἀλλεπαλλήλους ἐργασίμους ἡμέρας διὰ τοὺς ὑπαλλήλους πασῶν τῶν λοιπῶν ἐπιχειρήσεων, προσαυξάνεται δὲ κατὰ λόγον τοῦ πέραν τοῦ δωδεκαμήνου χρόνου ἀπασχολήσεως. Ἡ ὑπὸ τῆς ἐπιχειρήσεως παράβασις τῶν περὶ τὴν ἐπ' ἀδείᾳ ἀπουσίαν ὁρισμῶν τοῦ νόμου διώκεται, κατὰ τὰ ἐν ἄρθρῳ 5 § 7 τοῦ νόμου, ἐγκλήσει τῶν ἐποπτευόντων τὴν ἐφαρμογὴν του ὀργάνων, καὶ ἐπισύρει τὰς ποινικὰς κυρώσεις. Πρὸς διευκόλυνσιν δὲ τῆς ἐφαρμογῆς τοῦ νόμου οἱ ἐργοδόται ὑποχρεοῦνται, κατὰ τὸ ἄρθρον 4 § 3 αὐτοῦ, νὰ τηροῦν εἰδικὸν βιβλίον, ἐμφαῖνον τὸν χρόνον εἰσόδου τῶν μισθωτῶν εἰς τὴν ἐπιχείρησιν, τὴν χρονικὴν διάρκειαν τῆς ἐπ' ἀδείᾳ ἀπουσίας, ἧς ἕκαστος ἐξ αὐτῶν δικαιοῦται, κατὰ τὰ ὡς ἄνω, τὴν χρονολογίαν, καθ' ἣν ἕκαστος ἔτυχε τοιαύτης ἀδείας καὶ τὰς ἀποδοχάς, ἃς κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς ἀπουσίας ἔλαβεν. Τὸ βιβλίον τοῦτο, κατὰ τὴν αὐτὴν διάταξιν, πρέπει νὰ εἶναι εἰς τὴν διάθεσιν τῶν Ἐπιθεωρητῶν καὶ τῶν Ἐποπτῶν Ἐργασίας, ὡς καὶ τῶν ἀσκούντων ἔλεγχον τῆς ἐφαρμογῆς τοῦ νόμου ἀστυνομικῶν ὀργάνων.

«Θεώρησιν» τοῦ κατὰ τὰ ὡς ἄνω, ὅλως βοηθητικοῦ εἰδικοῦ βιβλίου ὑπὸ τοῦ οἰκείου Ἐπιθεωρητοῦ ἢ Ἐπόπτου Ἐργασίας ἢ ἄλλης Ἀρχῆς δὲν προβλέπει ὁ νόμος, οὐδὲ πρὸς τοιαύτην θεώρησιν συνδέεται οἱονδήποτε ἔννομον ἀποτέλεσμα. Ὅθεν αὐτὴ καθ' ἑαυτὴν ἡ θεώρησις, μὴ ἐπάγουσα νομικήν τινα συνέπειαν, μηδὲ ἱδρύουσα νέαν τινὰ νομικὴν κατάστασιν, δὲν ἀποτελεῖ ἐκτελεστὴν διοικητικὴν πρᾶξιν. Ἡ δὲ κατὰ τὴν θεώρησιν «διόρθωσις» τοῦ βιβλίου ὡς πρὸς τὸν ἀριθμὸν τῶν ἐργασίμων ἡμερῶν, καθ' ἃς ὁ μισθωτὸς τῆς αἰτούσης θὰ ἐδικαιοῦτο νὰ ἀπουσιάσῃ, ἐκφράζουσα ἁπλῶς τὰς ἀντιλήψεις τοῦ ἐνεργήσαντος αὐτὴν περὶ τῆς ἐννοίας καὶ τῆς ἐκτάσεως ἐφαρμογῆς τοῦ νόμου καὶ μὴ δεσμεύουσα τὴν αἰτοῦσαν, οὔτε τὰ δικαστήρια, ἐνώπιον τῶν ὁποίων ἤθελε τυχὸν ἀχθῇ ἡ ὑπόθεσις, ἐπίσης δὲν συνιστᾷ ἐκτελεστὴν πρᾶξιν κατὰ τὴν ἔννοιαν τοῦ ἄρθρου 46 τοῦ κωδικοποιημένου νόμου 3713. Ὅθεν κατὰ μὴ ἐκτελεστῆς πράξεως στρεφομένη ἡ ὑπὸ κρίσιν αἴτησις εἶναι ἀπορριπτέα ὡς ἀπαράδεκτος.

ΚΑΤΑΓΓΕΛΙΑ ΣΥΜΒΑΣΕΩΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ

ΜΕΤΑΒΟΛΗ ΠΡΟΣΩΠΟΥ ΕΡΓΟΔΟΤΟΥ ΚΑΙ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΑ ΜΙΣΘΩΤΩΝ ΕΚ ΤΑΥΤΗΣ

Αναγνωριστική άγωγή έργοδότου κατά μισθωτοῦ, ἐπίδειξις ἐγγράφων

Αξιώσεις πρός ἐκδίκασιν κατά τήν ἐργατικήν διαδικασίαν.—Απαράδεκτος κατ' αὐτήν ἀναγνωριστική ἀγωγή ἐργοδότου κατά μισθωτοῦ.—Παραπομπή εἰς τό ἁρμόδιον Δικαστήριον.—Ἐλευθερία δικαστοῦ κατά τήν ἐργατικήν διαδικασίαν.—Ἀποδεικτικά μέσα.—Αἴτησις περί ἐπιδείξεως ἐγγράφων.—Μεταβολή προσώπου ἐργοδότου.—Εὐθύνη νέου ἐργοδότου.—Ἔννοια ἰδιωτικοῦ ὑπαλλήλου.—Μονομερής βλαπτική μεταβολή ὅρων συμβάσεως ἐργασίας.—Παράνομος ὑπερωριακή ἐργασία καί ἀποζημίωσις.—Παραγραφή ἀξιώσεων δι' ἐργασίαν κατά Κυριακάς καί νυκτερινήν ἐργασίαν.—Ἔννοια ἄρθρου 256 § 4 Ἀστικοῦ Κώδικος.—Παραγραφή καί ἀδικαιολόγητος πλουτισμός.—Νομιμοφροσύνη προσωπικοῦ Κ.Τ.Ε.Λ.

Είναι πραγματι ἐνδιαφέρουσα ἡ κατωτέρω παρατιθεμένη ἀπόφασις τοῦ ὡς ἐφετείου δικάσαντος κατά τήν ἐργατικήν διαδικασίαν Πρωτοδικείου Καλαμάτας, ἀντιμετωπίσασα διαφορα καί ἐνδιαφέροντα θέματα τοῦ Ἐργατικοῦ Δικαίου.

Μεταξύ ταύτων σημειοῦται καί τό ἐνδιαφέρον οἰκονομικόν θέμα τῆς ἐπιδείξεως ἐγγράφων κατά τήν ἐργατικήν διαδικασίαν.

Τό Πρωτοδικεῖον ἀπησχολήθη καί περί τῆς ἐννοίας τοῦ ἄρθρου 6 τοῦ νόμου 2112)1920, ἐπί μεταβολῆς τοῦ προσώπου τοῦ ἐργοδότου καί ἐν σχέσει πρός τό ἄρθρον 479 τοῦ Ἀστικοῦ Κώδικος, ἐπί τοῦ ὁποίου ἴδετε ἐκ τῶν νεωτέρων ἀποφάσεων τοῦ Ἀρείου Πάγου καί τάς συμφώνους πρός τα ὑπό τοῦ Πρωτοδικείου δεκτά γενόμενα Α.Π. 774)1964 (εἰσηγητής *Κ. Ἀναγνωστόπουλος*), ΕΕΔ 24, 152, καί λοιπήν νομολογίαν εἰς σημειώσεις μας ἐν ΕΕΔ 24, 151.

Ἐξ ἄλλου ὡς πρός τήν ἔννοιαν τοῦ ἄρθρου 479 τοῦ Ἀστικοῦ Κώδικος, ἴδετε Α.Π. 274)1965, εἰσηγητής *Κ. Κλαμαρῆς*, ΕΕΔ 24, 979, ἔνθα εἰς σημειώσεις μας παραπομπαί εἰς θεωρίαν καί νομολογίαν.

Πρωτοδικείου Καλαμάτας 38)1965

Διαδικασία ἐργατικῶν διαφορῶν κατ' ἔφεσιν

Πρόεδρος ὁ τ. *Ν. Καλφαγιάννης*

Εἰσηγητής ὁ Πρωτοδίκης κ. *Γ. Βελλῆς*

Δικηγόροι οἱ κ.κ. Γ. Παπαγεωργακόπουλος, Γ. Νικητέας, Κ. Ἐξαρχόπουλος, Π. Ζέρβας

Αἱ ὑπό κρίσιν ἀπό 6.6.1964 καί 29.6.1964 ἔφεσεις τοῦ ἐκ τῶν διαδίκων Ε.Ε. κατά τῶν ὑπ' ἀριθ. 21 καί 18 τοῦ 1964 ἀποφάσεων τοῦ ἐπί τῶν ἐργατικῶν διαφορῶν δικαστηρίου Πρωτοδικείου Καλαμάτας, νομοτύπως καί ἐμπροθέσμως ἀσκηθεῖσαι, καταβληθέντος συνάμα δι' ἑκάστην καί τοῦ κατ' ἄρθρον 772 Πολ. Δικονομίας παραβόλου, τύποις δεκταί καθίστανται καί περαιτέρω ἐξεταστέαι, δέον δέ νά διαταχθῶσι, κατ' ἄρθρον 172 Πολ. Δικονομίας, ἡ συνεκδίκασις αὐτῶν, ὡς ἐκ τῆς προδήλου μεταξύ των συναφείας. Ἐξ ἑτέρου τύποις δεκτή καί περαιτέρω ἐρευνητέα κατίσταται καί ἡ διά τῶν προτάσεων τῆς προκειμένης συζητήσεως συντόμως ἀσκουμένη ἀντέφεσις τοῦ ἐφεσιβλήτου κατά τῆς ὑπ' ἀριθ. 18)1964 ἀποφάσεως τοῦ αὐτοῦ ὡς εἴρηται Πρωτοδικείου, ἐφ' ὅσον διά τῆς ἀντεφέσεως ταύτης πλήττονται, κατ' ἄρθρον 758 Πολ. Δικονομίας, κεφάλαια τῆς ἀποφάσεως, προσβληθέντα διά τῆς ἀπό 29.6.1964 ἐφέσεως (Α.Π. 224)1959, ΕΕΝ 26, 626), μεθ' ἧς καί δέον νά συνεκδικασθῇ, λόγῳ συναφείας.

Κατά τό ἄρθρον 1 τοῦ κωδικοποιημένου νόμου ΓΨΟΔ')1912 «περί ἐκδικάσεως τῶν μεταξύ ἐργατῶν καί ἐργοδοτῶν διαφορῶν περί πληρωμῆς ἐργατικῶν μισθῶν καί ἡμερομισθίων» εἰς τήν ὑπ' αὐτοῦ καθιερουμένην διαδικασίαν ὑπάγεται πᾶσα ἐκ τῆς σχέσεως ἐργασίας πηγάζουσα «ἰδιωτική ἀξίωσις μισθωτοῦ», ὡς τοιούτου νοουμένου, κατά τό ἄρθρον 6 τοῦ ν. 765)1943 (διατηρηθέντος ἐν ἰσχύι διά τοῦ ἄρθρου 6 τοῦ ν. 8)τος τῆς 8)11 Μαΐου 1946) τοῦ φυσικοῦ προσώπου, τοῦ παρέχοντος εἰς ἕτερον πρόσωπον οἱασδήποτε φύσεως ἐξηρτημένην ἐργασίαν ἀντί ἀμοιβῆς (βλ Α.Π. 175)1963, ΕΕΔ 22, 661, Α.Π. 438)1963, ΕΕΔ 22, 1197).

Ἐκ τῆς διαταξεως ταύτης, ἥτις, ὡς καθιεροῦσα ἐξαίρεσιν ἀπό τῶν περί ἁρμοδιότητος κανόνων τῆς Πολιτικῆς Δικονομίας, εἶναι στενῶς ἑρμηνευτέα (exceptio est strictissimae interpretationis), σαφῶς προκύπτει, ὅτι ἐνώπιον τοῦ κατά τήν ἐν λόγῳ διαδικασίαν δικάζοντος Πρωτοδικείου εἰσάγονται ἀποκλειστικῶς καί μόνον ἀξιώσεις μισθωτῶν, παρεχόντων ἐξηρτημένην ἐργασίαν δυνάμει σχέσεως τοῦ ἰδιωτικοῦ δικαίου, οὐχί δέ καί ἀξιώσεις ἑτέρων προσώπων, ἔστω καί συνδεδεμένων μετά τοῦ μισθωτοῦ διά συμβάσεως ἐργασίας, ἀφοῦ ἡ εἰδική αὕτη διαδικασία, σκοπεύουσα τήν ἐξυπηρέτησιν γενικωτέρου κοινωνικοῦ συμφέροντος, ἐθεσπίσθη, ὡς ἐκ τῶν ἄρθρων 5,12 καί 20 τοῦ κωδικοποιημένου ν. ΓΨΟΔ' συνάγεται, χάριν τῆς ταχείας καί ὀλιγοδαπάνου ἀναγνωρίσεως καί ἱκανοποιήσεως τῶν ἀξιώσεων τῶν μισθωτῶν (ὅρα Πρωτ. Ἀθηνῶν 11769)1962, ΕΕΔ 21,1373, Πρωτ. Κοβάλας 454)1963, ΕΕΔ 23, 139). Ἑπομένως ὁ μή κεκτημένος τήν ἰδιότητα μισθωτοῦ, ὑπό τήν προεκτεθεῖσαν ἔννοιαν, δέν δύναται, κατ' ἀρχήν, νά παραστῇ ὡς ἐνάγων ἐνώπιον τοῦ κατά τήν διαδικασίαν ταύτην ρηθέντος νόμου δικάζοντος Πρωτοδικείου, μή γινομένης δέ ἐν τῷ νόμῳ διακρίσεως τοῦτ' αὐτό ἰσχύει καί διά τήν περίπτωσιν, καθ' ἣν τήν ἀγωγήν ἐγείρει ὁ ἐργοδότης, αἰτούμενος δι' αὐτῆς τήν ἀναγνώρισιν τῆς ὑπάρξεως ἢ τῆς ἀνυπαρξίας τῆς μετά τοῦ μισθωτοῦ ἐργασιακῆς σχέσεως ἢ τῶν ἐκ

ταύτης δικαιωμάτων ἢ ὑποχρεώσεων (ὅρα Πρωτοδίκου Ἀθηνῶν, 5282)1958, ΔΕΝ 15, 242, Πρωτ. Ἀθηνῶν 6396)1953, ΕΕΔ 13, 203, Πρωτ. Ἀθηνῶν 1184)1952, Θέμ. ΞΓ' 420, Πρωτ)κου Ἀθηνῶν 5474)1951, ΕΕΔ 11, 375, βλ. σχετικῶς καὶ μελέτην εἰς ΕΕΝ Κ' 912, ἄλλως Πρωτ. Πατρῶν 625)1956, ΕΕΔ 16, 225, Πρωτοδίκου Πατρῶν 31)1952, ΕΕΔ 11, 381). Ἡ ἐκδοχὴ αὕτη συνάγεται κατ' ἀντιδιαστολὴν καὶ ἐκ τοῦ γεγονότος ὅτι, ὁπότε ὁ νομοθέτης ἠθέλησε νὰ ὑπαγάγῃ εἰς τὴν καθ' ὕλην ἁρμοδιότητα τοῦ προμνησθέντος Δικαστοῦ καὶ ἄλλας διαφοράς, πέραν τῶν ἐκ τῶν ἀξιώσεων τῶν μισθωτῶν πηγαζουσῶν, ἄνευ διακρίσεως προσώπων τῶν διαδίκων, ρητῶς καθώρισε τοῦτο διὰ τῆς θεσμοθετήσεως εἰδικῶν διατάξεων, οἷα ἡ τοῦ ἄρθρου 10 τοῦ ν. 2112)1920, δι' ἧς ὑπήχθησαν ἀδιακρίτως εἰς τὴν διαδικασίαν τοῦ κωδικοποιημένου νόμου ΓΧΟΔ' πᾶσαι αἱ ἐκ τῆς ἐφαρμογῆς τοῦ νόμου ἐκείνου προκύπτουσαι διαφοραὶ (ὅρα Α.Π. 720)1964, ΕΕΔ 24, 90, Α.Π. 465)1961, ΕΕΝ 29, 135), ἢ ἡ διάταξις τοῦ ἄρθρου 3 § 4 τοῦ κωδ. νόμου 5167)1931, δι' ἧς ὑπήχθη εἰς τὴν ἁρμοδιότητα τοῦ Εἰρηνοδίκου (ἤδη Πρωτοδίκου), δικάζοντος κατὰ τὴν ὡς εἴρηται διαδικασίαν, πᾶσα διαφορά, προκύπτουσα ἐκ τῆς ἐφαρμογῆς τῶν ὑπὸ τῆς Ἐπιτροπῆς Ρυθμίσεως Φορτοεκφορτώσεων ἑκάστου λιμένος ἐκδιδομένων Κανονισμῶν καὶ τιμολογίων (Α.Π. 171)1956, ΕΕΝ 23, 504, βλ. καὶ Α.Π. 149)1960, ΕΕΝ 27, 626), ἢ αἱ διατάξεις τῶν ἄρθρων 22 § 5 καὶ 27 τοῦ νόμου 3239)1955 «περὶ τρόπου ρυθμίσεως τῶν συλλογικῶν διαφορῶν ἐργασίας κλπ.» καὶ ἄλλαι (περὶ ὧν ὅρα εἰς *Σαΐτλον*, Πολιτικὴ Δικονομία, Μέρος β', σελ. 291 ἐπ.), ἐνῷ, ἐξ ἄλλου, κατ' ἐξαίρεσιν, ἐπικυροῦσαν τὸν ἀνωτέρω κανόνα, παραδεκτῶς εἰσάγονται κατὰ τὴν διαδικασίαν ταύτην αἱ πρὸς συμψηφισμὸν μόνον προτεινόμεναι ἀνεκκαθάριστοι ἀνταπαιτήσεις τοῦ ἐργοδότου κατὰ τοῦ ἐναγαγόντος αὐτὸν μισθωτοῦ (ὅρα *Ράμμου*, εἰς ΕΕΔ 15, 353, Πρωτ. Ἀθηνῶν 16041)1955, ΕΕΔ 15, 366, Πρωτ)κου Ἀθηνῶν 6182)1961, ΕΕΔ 21, 34 *Σύνταξιν*, ΕΕΔ 22, σελ. 48). Κατὰ ταῦτα ἡ ἀπὸ 14 Δεκεμβρίου 1963 ἀγωγὴ τοῦ ἐφεσιβλήτου 4ου Κ.Τ.Ε.Λ. νομοῦ Μεσσηνίας, δι' ἧς τοῦτο, ἰσχυριζόμενον ὅτι κατ' Αὔγουστον 1952 προσέλαβεν εἰς τὴν ὑπηρεσίαν του τὸν ἐναγόμενον καὶ νῦν ἐκκαλοῦντα ὡς φορτοεκφορτωτήν, διὰ συμβάσεως ἐξηρτημένης ἐργασίας ἀορίστου χρόνου, ἠτήσατο, ὅπως ἀναγνωρισθῇ δικαστικῶς, ὅτι ἡ συνδέουσα τοὺς διαδίκους ἐργασιακὴ σύμβασις ἦτο τοιαύτη περὶ παροχῆς ἀπὸ μέρους τοῦ ἐναγομένου ὑπηρεσιῶν φορτοεκφορτωτοῦ (ἐργάτου) καὶ οὐχὶ ὑπαλλήλου (ἀποθηκαρίου), ὡς ὁ τελευταῖος οὗτος διατείνεται, ἀναρμοδίως, λόγῳ ὕλης, εἰσήχθη πρὸς ἐκδίκασιν ἐνώπιον τοῦ κατὰ τὴν διαδικασίαν τοῦ κωδικοποιημένου νόμου ΓΧΟΔ' δικάζοντος Πρωτοδίκου καὶ ἔδει ὡς ἐκ τούτου νὰ παραπεμφθῇ, κατ' ἄρθρον 25 § 2 τῆς Πολ. Δικονομίας, εἰς τὸ ἁρμόδιον Δικαστήριον, κατ' αὐτεπάγγελτον τῆς τοιαύτης ἀναρμοδιότητος ἐρεύναν. Ὅθεν ὁ ἐκδοὺς τὴν ἐκκαλουμένην (ὑπ' ἀριθ. 21)1964) ἀπόφασιν Δικαστής, κηρύξας ἑαυτὸν ἁρμόδιον πρὸς ἐκδίκασιν τῆς προρρηθείσης ἀγωγῆς, ἥμαρτε καὶ δέον ὅπως ἐξαφανισθῇ ἡ ἀπόφασις αὐτοῦ, κατ' ἄρθρον 778 § 3 Πολ. Δικ., δεκτῆς καθισταμένης τῆς ἀπὸ 6.6.1964 ἐφέσεως τοῦ ἐναγομένου, καίτοι μὴ περιεχούσης εἰδικὸ περὶ τούτου παράπονον, ἀρκεῖ μόνον ὅτι ἐν τῷ δικογράφῳ αὐτῆς, διωκούσης τὴν ἀπόρριψιν τῆς πρόσθεν ἀγωγῆς, περιλαμβάνεται νόμιμος καὶ ἔγκυρος λόγος ἐφέσεως, ἐπαγόμενος τὴν μεταβίβασιν τῆς ὑποθέσεως εἰς τὸ κατ' ἔφεσιν δικάζον Δικαστήριον (ἄρθρα 745, 762, 763 καὶ 774 Πολ. Δικονομίας). Μετὰ ταῦτα παραπεμπτέα καθίσταται ἡ ἔνδικος ἀγωγή, κατ' ἐφαρμογὴν τοῦ ἄρθρου 25 § 2 τῆς Πολ. Δικονομίας, εἰς τὸ ἁρμόδιον Πρωτοδικεῖον Καλαμάτας πρὸς ἐκδίκασιν αὐτῆς κατὰ τὴν τακτικὴν διαδικασίαν (ὅρα ὡς πρὸς τὴν παραπομπὴν Α.Π. 461)1964, ΕΕΔ 23, 916, Α.Π. 578)1962, ΕΕΔ 21, 1497, Α.Π. 413/1962, ΕΕΔ 21, 927, Α.Π. 401)1961, ΕΕΝ 29, 911, μελέτην εἰς ΕΕΔ 21, 198, βλ. καὶ *Ἀποστολάτου*, Ὁ Πρόεδρος, ἐκδ. Ε' § 13), τῆς κατὰ τὰ ἄνω ἀπολύτου ἀναρμοδιότητος (ratione materiae) ὀφειλούσης εἰς τὴν δημοσίαν τάξιν καὶ ἐξ ἐπαγγέλματος ὑπὸ τοῦ Δικαστηρίου ἐξεταζομένης κατὰ πᾶσαν τῆς δίκης στάσιν (ὅρα *Ράμμου*, Στοιχεῖα Πολ. Δικονομίας, ἐκδ. Ε' τόμ. Α' 79· *Οἰκον.* - *Λιβ* § 44 σημ. 8 - 12, Α.Π. 482)1962, ΕΕΔ 21, 1300, Ἐφετείου Ἀθηνῶν 1713)1957, ΝοΒ 6, 42, Ἐφ. Ν. 259)1952, ΕΕΝ 21, 757).

Διὰ τῆς ἀπὸ 5 Μαρτίου 1964 ἀγωγῆς τοῦ ἤδη ἐκκαλοῦντος, ἐφ' ἧς ἐξεδόθη ἡ προσβαλλομένη ὑπ' ἀριθ. 18)1964 ἀπόφασις, διώκεται ἡ καταψήφισις τοῦ ἐναγομένου - ἐφεσιβλήτου, ὅπως ἀφ' ἑνὸς μὲν ἀναθέσῃ εἰς τὸν ἐνάγοντα τὴν ἐργασίαν ἀποθηκαρίου, κατ' ἐφαρμογὴν τῆς μεταξὺ τούτων ὑφισταμένης συμβάσεως ἐξηρτημένης ἐργασίας ἀορίστου χρόνου, ἀφ' ἑτέρου δὲ καταβολῇ εἰς τὸν τελευταῖον τοῦτον τὸ ποσὸν τῶν 308.309 δραχμῶν, μετὰ τῶν νομίμων τόκων ἀπὸ τῆς ἐπιδόσεως τῆς ἀγωγῆς, ἡ ὀφειλὴ τοῦ ὁποίου (ποσοῦ) προέρχεται ἐκ παρασχεθείσης ὑπὸ τοῦ ἐκκαλοῦντος ἐνάγοντος ἐργασίας πρὸς τὸ πόλαι ποτὲ Κ.Τ.Ε.Λ. Ἀθηνῶν Μεγαλοπόλεως - Καλαμάτας καὶ τὸ ἤδη ἐναγόμενον 4ον Κ.Τ.Ε.Λ. Μεσσηνίας, διαδεχθὲν τὸ πρῶτον μετὰ τὴν διάλυσιν του, κατὰ τὸν νόμον 2119)1952, εἰδικώτερον δὲ α) διὰ διαφορὰν μεταξὺ καταβληθεισῶν καὶ ὀφειλομένων αὐτῷ νομίμων ἀποδοχῶν, β) διὰ μὴ καταβληθέντα «δῶρα» ἑορτῶν, γ) δι' ὑπερωριακήν, νυκτερινὴν καὶ κατὰ Κυριακάς, ὡς καὶ λοιπὰς ἐξαιρεσίμους ἑορτὰς ἐργασίαν, δ) διὰ μὴ χορήγησιν ἡμερῶν ἀναπαύσεως, ε) διὰ μὴ χορήγησιν αἰτηθεισῶν ἀδείων ἀναψυχῆς, στ) διὰ μεταβάσεις καὶ διανυκτερεύσεις ἐκτὸς ἕδρας καὶ ζ) δι' ἠθικὴν βλάβην, ἣν ὁ ἐνάγων ὑπέστη ἐκ τῆς μὴ χορηγήσεως αὐτῷ ἡμερῶν ἀναπαύσεως. Τὴν ἀγωγὴν ταύτην ἐδέχατο ἐν μέρει μόνον ἡ ἐκκαλουμένη ἀπόφασις καὶ δὴ ὡς πρὸς τὰ κονδύλια τῆς ὑπερωριακῆς καὶ ἐκτὸς ἕδρας ἐργασίας, ὡς καὶ τῶν ἀδείων ἀναψυχῆς καὶ τοῦ «δώρου» τῶν ἑορτῶν Χριστουγέννων - Νέου Ἔτους 1963, ὑποχρεώσασα τὸ ἐναγόμενον - ἐφεσίβλητον Κ.Τ.Ε.Λ., ὅπως καταβάλῃ εἰς τὸν ἐνάγοντα ἐκκαλοῦντα τὸ ποσὸν τῶν 4.283,70 δραχμῶν. Ἤδη κατὰ τῆς ἀποφάσεως ταύτης παραπονοῦνται ἀμφότεροι οἱ διάδικοι, ὁ μὲν ἐνάγων διὰ τῆς ἀπὸ 29.6.1964 ἐφέσεως, τὸ δὲ ἐναγόμενον δι' ἀντεφέσεως, προσαπτόντες εἰς αὐτὴν ἐσφαλμένην τοῦ νό-

μου ἐφαρμογήν καὶ πλημμελῆ τῶν ἀποδείξεων ἐκτίμησιν, αἰτοῦνται δὲ τὴν μεταρρύθμισιν ταύτης, ὁ μὲν ἐκκαλῶν ἐπὶ τῷ τέλει ἀποδοχῆς τῆς ἀγωγῆς του καθ' ὁλοκληρίαν, τὸ δὲ ἐφεσίβλητον - ἀντεκκαλοῦν ἐπὶ τῷ τέλει ἀπορρίψεως τῆς ἀγωγῆς ταύτης ἐν τῷ συνόλῳ της.

Ἐκ τοῦ συνδυασμοῦ τῶν διατάξεων τῶν ἄρθρων 1 12, 16 καὶ 20 τοῦ κωδικοποιημένου νόμου ΓΩΟΔ' σαφῶς προκύπτει, ὅτι ἐν τῇ ἐκδικάσει τῶν μεταξὺ ἐργατῶν καὶ ἐργοδοτῶν διαφορῶν κατ' ἀμφοτέρους τοὺς βαθμοὺς τῆς δικαιοδοσίας τηρεῖται, κατὰ παρέκκλισιν ἀπὸ τῶν διατάξεων τῆς Πολιτικῆς Δικονομίας, ἡ ἐκ τοῦ νόμου τούτου διαδικασία, καθ' ἣν ὁ δικαστὴς δὲν δεσμεύεται ἐκ διαδικαστικῶν τύπων, ἀλλ' ἀκολουθεῖ πάντοτε τὴν ὁδόν, δι' ἧς νομίζει, ὅτι ἀσφαλέστερον καὶ ταχύτερον δύναται νὰ φθάσῃ εἰς τὴν ἀνεύρεσιν τῆς ἀληθείας, τῶν διατάξεων τῆς Πολιτικῆς Δικονομίας ἰσχυουσῶν μόνον ἐφ' ὅσον δὲν προσκρούουν εἰς τὰς διατάξεις τοῦ νόμου τούτου καὶ εἰς τὴν ὅλην οἰκονομίαν τῆς ὑπὸ ταύτου διαγραφομένης διαδικασίας (ὅρα Α.Π. 414)1964, ΕΕΔ 23, 779, Α.Π. 232)1963, ΕΕΔ 22, 737). Εἰδικώτερον, καθ' ὅσον ἀφορᾷ τὴν δι' ἐγγράφων ἀπόδειξιν, τὸ μὲν ἄρθρον 5 τοῦ ρηθέντος νόμου ὁρίζει, ὅτι ὁ ἐνάγων, ἐμφανιζόμενος ἐνώπιον τοῦ δικαστοῦ καὶ ἐκθέτων τὴν ὁρίωσιν αὐτοῦ, ὑποδεικνύει «συγχρόνως» καὶ τὰ πρὸς ἀπόδειξιν αὐτῆς μέσα, διατάσσεται δὲ ὑπὸ τοῦ δικαστοῦ, κατὰ τὰς περιστάσεις, κάτωθι τῆς ὑπὸ τούτου συνταχθείσης ἐκθέσεως περὶ τῆς ὑπὸ τὴν κρίσιν του καταγομένης διαφορᾶς, ἡ κατὰ τὴν ὁρισθεῖσαν δικάσιμον προσαγωγὴ ὑπὸ τῶν διαδίκων τῶν πρὸς εὕρεσιν τῆς ἀληθείας χρησίμων ἐγγράφων, ἐφ' ὅσον ταῦτα δὲν κατετέθησαν ἐνωρίτερον εἰς τὸ δικαστικὸν Γραφεῖον, τὸ δὲ ἄρθρον 12 τοῦ νόμου τούτου, καθιεροῦν σαφῶς τὴν ἀποδέσμευσιν τοῦ δικαστοῦ ἀπὸ τῶν διαδικαστικῶν τύπων, ὁρίζει, ὅτι ὁ τελευταῖος οὗτος ἐκτιμᾷ ἐλευθέρως, μεταξὺ ἄλλων, καὶ τὴν παράλειψιν τῆς προσκομίσεως ἐγγράφου τινὸς ἢ ἀντικειμένου αὐτοψίας, χρησίμου πρὸς διάγνωσιν τῆς διαφορᾶς. Κατὰ ταῦτα, ἐὰν ὁ ἐνάγων μισθωτὸς δικαιοῦται, κατὰ τὸ ἄρθρον 902 τοῦ Ἀστικοῦ Κώδικος, εἰς ἐπίδειξιν ἐγγράφου, εὑρισκομένου εἰς τὴν κατοχὴν τοῦ ἐναγομένου, ὀφείλει νὰ ἀποδείξῃ τὴν ὕπαρξιν τοῦ ἐγγράφου τούτου κατὰ τὴν ἐνώπιον τοῦ Ἐργατοδίκου ἐκθεσιν τῆς ἀξιώσεως του, προκειμένου νὰ διαταχθῇ, συγχρόνως μὲ τὸν ὁρισμὸν τῆς δικασίμου, ἡ κατ' αὐτὴν προσκομιδὴ τοῦ ὑποδειχθέντος ἐγγράφου, ὁπότε ἡ τυχὸν παράλειψις ταύτης ὑπὸ τοῦ ἐναγομένου θέλει ἐκτιμηθῇ προσηκόντως, μὴ ἀποκλειομένης τῆς ἐκ μόνης τῆς τοιαύτης παραλείψεως συναγωγῆς δυσμενοῦς διὰ τὸν ἐναγόμενον κρίσεως (πρβλ. Α.Π. 743)1958, ΕΕΝ 26, 403). Ἑπομένως, ὑφισταμένης τῆς ἀνωτέρω εἰδικῆς ρυθμίσεως ἐν τῇ διαδικασίᾳ τοῦ νόμου ΓΩΟΔ', εἶναι ἀνεφάρμοστοι κατ' αὐτὴν οἱ γενικοὶ περὶ ἐπιδείξεως ἐγγράφων διατάξεις τῶν ἄρθρων 429 ἕως 434 τῆς Πολιτικῆς Δικονομίας, καθ' ὅσον αὗται, προβλέπουσαι, σὺν τοῖς ἄλλοις, τὴν ἔκδοσιν παρεμπιπτούσης περὶ ἀποδείξεως ἀποφάσεως, ἐὰν ὁ καθ' οὗ ἡ περὶ ἐπιδείξεως αἴτησις ἀρνῆται τὴν κατοχὴν τοῦ ἐγγράφου (ἄρθρον 431, ἐδάφιον 2 Πολιτικῆς Δικονομίας), τοῦθ' ὅπερ ὅμως ρητῶς ἀποκλείεται ὑπὸ τῆς ἀπαγορευτικῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρου 16, ἐδάφιον 2, τοῦ νόμου ΓΩΟΔ', δὲν δύνανται νὰ συναρμολογηθοῦν καὶ ἐναρμονισθοῦν πρὸς τὴν ὅλην οἰκονομίαν καὶ τὸ πνεῦμα τῆς προμνησθείσης διαδικασίας. Εἰρήσθω ἐν προκειμένῳ ὅτι ὅλως διάφορος εἶναι ἡ περίπτωσις, καθ' ἣν ὁ ἐργαζόμενος, οὗτινος ὁ μισθὸς συνίσταται ἐν ὅλῳ ἢ ἐν μέρει εἰς ποσοστὸν ἐκ τῶν κερδῶν, αἰτεῖται δι' ἰδίας ἀγωγῆς, παραδεκτῶς εἰσαγομένης πρὸς ἐκδίκασιν κατὰ τὴν διαδικασίαν τοῦ νόμου ΓΩΟΔ', τὴν ἐπίδειξιν τῶν λογιστικῶν βιβλίων τοῦ ἐργοδότου, διότι ἐν τῇ περιπτώσει ταύτῃ πρόκειται ἀληθῶς παρεπομένη ἀξίωσις τοῦ μισθωτοῦ, πηγάζουσα ἐξ αὐτῆς τῆς συμβάσεως ἐργασίας, κατὰ τὸ ἄρθρον 654 τοῦ Ἀστικοῦ Κώδικος, καὶ ὑπαγομένη ὡς ἐκ ταύτου εἰς τὴν ρηθεῖσαν διαδικασίαν, συμφώνως πρὸς τὴν ἐπιταγὴν τοῦ ἄρθρου 1 τοῦ νόμου ΓΩΟΔ' (ὅρα Ἀγαλλοπούλου, Ἐργατικὸν Δίκαιον, σελ. 151, Πρωτ. Θεσσαλονίκης 3429)1963, ΕΕΔ 22, 1327). Ὅθεν ἡ παρεμπίπτουσα τοῦ ἐκκαλοῦντος αἴτησις, δι' ἧς διώκεται, ὅπως ὑποχρεωθῇ τὸ ἐφεσίβλητον Κ.Τ.Ε.Λ. εἰς ἐπίδειξιν ὡρισμένων βιβλίων του, κατονομαζομένων ἐν τῷ ἐφετηρίῳ, ἅτινα, κατὰ τὸν ἐκκαλοῦντα, εἶναι χρήσιμα πρὸς ἀπόδειξιν τῶν ἐν τῇ ἀγωγῇ ἰσχυρισμῶν του, εἶναι ἀπαράδεκτος κατὰ τὴν προκειμένην διαδικασίαν καὶ τούτου ἕνεκεν ἀπορριπτέα. Ἐξ ἑτέρου ἀπαράδεκτος ὡσαύτως κατὰ τὴν ὡς εἴρηται διαδικασίαν εἶναι καὶ ἡ παρὰ τοῦ ἐφεσιβλήτου ἀντεκκαλοῦντος καθυποβαλλομένη αἴτησις περὶ ἐξαιρέσεως τοῦ ἐκ τῶν μαρτύρων τοῦ ἐκκαλοῦντος Γ.Κ., ὡς προσδοκῶντος ἄμεσον ὠφέλειαν ἐκ τῆς ἐκβάσεως τῆς παρούσης δίκης (ὅρα Α.Π. 81)1960, ΕΕΝ 27, 474), δι' ὃν λόγον καὶ τυγχάνει ἀπορριπτέα.

Ἀληθὲς εἶναι ὅτι ἡ διάταξις τοῦ ἄρθρου 6 § 1 τοῦ νόμου 2112)1920, ἥτις ἐπαναλαμβάνεται καὶ ἐν ἄρθρῳ 9 § 1 τοῦ β.δ)ματος τῆς 16.7.1920, δι' οὗ ἐπεξετάθη ἡ ἰσχὺς τοῦ ρηθέντος νόμου καὶ ἐπὶ τῶν ἐργατῶν, τεχνιτῶν καὶ ὑπηρετῶν, ὁρίζουσα ὅτι ἡ μεταβολὴ τοῦ προσώπου τοῦ ἐργοδότου, ὁπωσδήποτε ἐπερχομένη, οὐδαμῶς ἐπηρεάζει τὴν ἐφαρμογὴν τῶν ὑπὲρ τοῦ ὑπαλλήλου διατάξεων τοῦ νόμου τούτου, σαφῶς ἔχει τὴν ἔννοιαν, ὅτι ὁ ὑπάλληλος (ἢ ὁ ἐργάτης) δὲν στερεῖται, συνεπείᾳ τῆς μεταβολῆς τοῦ προσώπου τοῦ ἐργοδότου, οὐ μόνον τῶν ἐκ τοῦ νόμου τούτου εὐθέως ἀπορρεόντων δικαιωμάτων, ἀλλὰ καὶ τῶν πλεονεκτημάτων τοῦ μισθοῦ καὶ τῶν λοιπῶν ἀποδοχῶν, ἅτινα τῷ παρεῖχοντο δυνάμει τῆς μετὰ τοῦ παλαιοῦ ἐργοδότου συναφθείσης συμβάσεως ἐργασίας, ὑπεισερχομένου ἐν γένει τοῦ νέου ἐργοδότου εἰς ἅπασας τὰς ἐκ τῆς προϋφισταμένης σχέσεως ἐργασίας ἀπορρεούσας ὑποχρεώσεις (ὅρα Α.Π. 30)1953, ΕΕΝ Κ' 336, Α.Π. 36)1963, ΕΕΔ 22, 274), ἐνῷ ἐξ ἄλλου, διὰ τὴν ἐφαρμογὴν τῆς διατάξεως ταύτης ὑπὲρ τοῦ ἐργαζομένου (ὑπαλλήλου ἢ ἐργάτου) δὲν εἶναι ἀπαραίτητος ἡ ὕπαρξις νομικῆς διαδοχῆς μεταξὺ παλαιοῦ καὶ νέου ἐργοδότου, ἀρκοῦσης μόνον τῆς ἑνότητος τῆς ἐπιχειρήσεως ὑπὸ τὸν νέον φορέα αὐτῆς, ἐξαρτῶνται δηλονότι αἱ εὐεργετικαὶ ὑπὲρ τοῦ ἐργαζομένου διατάξεις ἁπλῶς καὶ μὲ

νον ἐκ τοῦ πραγματικοῦ γεγονότος τῆς ὑπὸ τοῦ μισθωτοῦ συνεχίσεως τῆς παροχῆς ἐργασίας πρὸς τὸν ἐξακολουθοῦντα τὴν εἰς ἣν ἀρχικῶς προσελήφθη ὑπηρεσίαν νέον ἐργοδότην (ὅρα Α.Π. 617) 1962, ΕΕΔ 22, 152). Οὐχ ἧττον ἡ ἐκ τῆς διατάξεως ταύτης προστασία τοῦ ἐργαζομένου διὰ τὴν περίπτωσιν μεταβολῆς τοῦ προσώπου τοῦ ἐργοδότου δὲν ἐκτείνεται ἐπὶ τοσοῦτον, ὥστε νὰ ὑφίσταται εἰς ὁλόκληρον εὐθύνη τοῦ νέου ἐργοδότου διὰ τὰς ἀπαιτήσεις τοῦ μισθωτοῦ, αἱ τινες ἀπορρέουν ἐκ τῆς παροχῆς τῶν ὑπηρεσιῶν του εἰς τὸν παλαιὸν ἐργοδότην, παρεκτὸς ἐὰν συντρέχουν ἐν τῇ συγκεκριμένῃ περιπτώσει οἱ ὅροι τοῦ ἄρθρου 479 Ἀστικοῦ Κώδικος (ὅρα σχετικῶς Α.Π. 54)1963, ΕΕΔ 22, 408, Πρωτ. Ἀθηνῶν 5186)1962, ΕΕΔ 21, 1361). Εἰδικώτερον ἐξ αὐθεμιᾶ διατάξεως τοῦ ν. 2119)1952 «περὶ τῶν διὰ λεωφορείων αὐτοκινήτων συγκοινωνιῶν», δι' οὗ συνέστησαν Κοινὰ Ταμεῖα Εἰσπράξεων Λεωφορείων (Κ.Τ.Ε.Λ.), ἀνὰ ἓν εἰς τὴν ἕδραν ἑκάστου νομοῦ, ὁποτελοῦντα νομικὰ πρόσωπα ἰδιωτικοῦ δικαίου (ἄρθρον 9 § 1), καὶ κατηργήθη διὰ τοῦ ἄρθρου 36 αὐτοῦ πᾶσα ἀντικειμένη εἰς τοῦτον διάταξις, ἄρα καὶ τὸ ἀπὸ 4/8 Μαΐου 1948 β. δ/γμα «περὶ Κοινῶν Ταμείων Εἰσπράξεων τῶν ἀστικῶν διὰ λεωφορείων συγκοινωνιῶν», προκύπτει, ὅτι τὰ διὰ τοῦ νόμου τούτου (2119)1952) συσταθέντα Κ.Τ.Ε.Λ. ἐπιβαρύνονται μὲ τὰς ὑποχρεώσεις καὶ τὰ χρέη τῶν καταργηθέντων παλαιῶν Ταμείων, καθιστάμενα εἶσαι καθολικοὶ διάδοχοι αὐτῶν (ad hoc Α. Π. 732)1954, ΕΕΝ 22, 72). Ὅθεν, ταῦτα εἰπὼν καὶ ὁ τὴν προσβαλλομένην ἀπόφασιν (ὑπ' ἀριθ. 18)1964) ἐκδούς Πρωτοδίκης καὶ ἀπορρίψας ἐν συνεχείᾳ τὴν ἐνδικον ἀγωγήν, δι' ἔλλειψιν παθητικῆς νομιμοποιήσεως, καθ' ὃ μέρος ἐδίωκεν αὐτὴ τὴν κατάψῆφισιν τοῦ ἐναγομένου - ἐφεσιβλήτου εἰς τὴν πληρωμὴν τῶν πρὸς τὸν ἐνάγοντα ἐκκαλοῦντα ὀφειλῶν τοῦ διὰ τοῦ νόμου 2119)1952 καταργηθέντος καὶ διὰ τοῦ ἤδη ἐφεσιβλήτου ἀντικατασταθέντος Κοινοῦ Ταμείου Εἰσπράξεων Λεωφορείων Ἀθηνῶν - Μεγαλοπόλεως - Καλαμῶν ἐκ τῆς προϋφισταμένης μεταξὺ τούτου καὶ τοῦ ἐκκαλοῦντος σχέσεως ἐργασίας, ὀρθῶς τὰς προδιαληφθείσας διατάξεις ἡρμήνευσε καὶ ἐφήρμοσεν, ὁ δὲ περὶ τοῦ ἐναντίου πρῶτος λόγος τῆς ἀπὸ 29.6.1964 ἐφέσεως εἶναι ἀπορριπτέος ὡς ἄβάσιμος.

Κατὰ τὸ ἄρθρον 1 τοῦ ν. δ/τος 2655)1953, δι' οὗ ἀντικατεστάθη τὸ ἄρθρον 10 τοῦ ν. 3514)1928 (ἄρθρον 10 ν. 1234)1918), ἰδιωτικὸς ὑπάλληλος, κατὰ τὴν ἔννοιαν τοῦ παρόντος νόμου, θεωρεῖται πᾶν πρόσωπον, κατὰ κύριον ἐπάγγελμα ἀσχολούμενον ἐπὶ ἀντιμισθίᾳ, ἀνεξαρτήτως τρόπου πληρωμῆς, εἰς ὑπηρεσίαν ἰδιωτικοῦ καταστήματος, γραφείου ἢ ἐν γένει ἐπιχειρήσεως ἢ οἱασδήποτε ἐργασίας καὶ παρέχον ἐργασίαν ἀποκλειστικῶς ἢ κατὰ κύριον χαρακτῆρα μὴ σωματικήν, ἐξ οὗ συνέπεται, ὅτι ὁ χαρακτηρισμὸς τινὸς ὡς ὑπαλλήλου ἢ ἐργάτου γίνεται βάσει ἀντικειμενικῶν κριτηρίων, κατὰ λόγον τῆς πράγματι παρεχομένης ὑπὸ τοῦ μισθωτοῦ ἐργασίας, πλὴν τῶν περιπτώσεων, καθ' ἃς προσδιδόθη ὑπὸ τοῦ νόμου ἡ ἰδιότης τοῦ ὑπαλλήλου ἢ ἐργάτου εἰς ὡρισμένας κατηγορίας μισθωτῶν (ὅρα Ἀγαλλόπουλον, ἔνθ' ἀνωτ., σελ. 52 ἑπ., Α.Π. 113) 1964, ΕΕΔ 23, 334, Α.Π. 180)1963, ΕΕΔ 22, 617, Α.Π. 772)1958, ΕΕΝ 26, 405). Ἀφ' ἑτέρου, κατὰ τὴν σαφῆ ἔννοιαν τῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρου 7 τοῦ νόμου 2112)1920 «περὶ ὑποχρεωτικῆς καταγγελίας τῆς συμβάσεως ἐργασίας ἰδιωτικῶν ὑπαλλήλων», ἐφαρμοζομένης διὰ τὴν ταυτότητα τοῦ νομοθετικοῦ λόγου καὶ ἐπὶ τῶν ἐργατῶν τῶν ὑπαγομένων εἰς τὸ ἀπὸ 16)18.7.1920 β.δ/γμα (ad hoc) Α.Π. 349)1953, ΕΕΝ Κ' 964, βλ. καὶ Ἀγαλλόπουλον, ἔνθ' ἀνωτ., σελ. 320), ἡ μονομερὴς μεταβολὴ τῶν ὅρων τῆς ἐργασιακῆς συμβάσεως ἐκ μέρους τοῦ ἐργοδότου τότε μόνον θεωρεῖται διὰ τὸν μὴ ἀποδεχόμενον ταύτην μισθωτὸν ὡς καταγγελία τῆς συμβάσεως, ὅταν ἐπιφέρῃ εἰς αὐτὸν ἄμεσον ἢ ἔμμεσον ὑλικὴν ἢ ἠθικὴν βλάβην. Ὡς δὲ συνάγεται ἐκ τοῦ ἄρθρου 652 τοῦ Ἀστικοῦ Κώδικος εἰς τὸν ἐργοδότην ἀνήκει ἡ ρύθμισις παντὸς θέματος, ἀναγομένου εἰς τὴν ὀργάνωσιν καὶ τὴν λειτουργίαν τῆς ἐπιχειρήσεως αὐτοῦ πρὸς ἐπίτευξιν τῶν ἐν γένει σκοπῶν ταύτης, ἀρκεῖ μόνον τὸ διευθυντικὸν τοῦτο δικαίωμα νὰ ἀσκῆται ὡς ἀπαιτεῖ ἡ καλὴ πίστις, λαμβανομένων ὑπ' ὄψιν καὶ τῶν συναλλακτικῶν ἠθῶν (ἄρθρα 200 καὶ 288 Ἀστικοῦ Κώδικος), ἐντὸς δὲ τῶν πλαισίων, τὰ ὁποῖα θέτουν τὸ μὲν κανόνες δικαίου ἀναγκαστικοῦ χαρακτῆρος, τὸ δὲ οἱ ὅροι τῆς συμβάσεως (ὅρα Καποδίστριαν, ἐν Ἑρμ.ΑΚ, ἄρθρον 652 ἀριθ. 12 ἑπ., Ἀγαλλόπουλον, ἔνθ' ἀνωτέρω σελ. 81 ἑπ., Α.Π. 455)1964, ΕΕΔ 23, 1029, Α.Π. 386)1964, ΕΕΔ 23, 789, Α.Π. 365)1956, ΕΕΝ 23, 864).

Ἐπαρκῶς ἐβεβαιώθησαν, κατὰ τὴν ἐκ τῶν ἐνόντων κρίσιν τοῦ Δικαστηρίου, τὰ ἀκόλουθα πραγματικὰ περιστατικά: Ὁ ἐκκαλῶν ἐνάγων προσελήφθη δυνάμει συμβάσεως ἐξηρτημένης ἐργασίας ἀορίστου χρόνου ἀρχικῶς μὲν ὑπὸ τοῦ ἄλλοτε Κ.Τ.Ε.Λ. Ἀθηνῶν - Μεγαλοπόλεως - Ἀθηνῶν, ἐν συνεχείᾳ δέ, καὶ δὴ ἀπὸ 1ης Αὐγούστου 1952, ὑπὸ τοῦ ἐφεσιβλήτου ἐναγομένου 4ου Κ.Τ.Ε.Λ. νομοῦ Μεσσηνίας, ἀντικαταστήσαντος τὸ πρῶτον ἀπὸ τῆς προμνησθείσης χρονολογίας. Ἐκτοτε εἰργάσθη συνεχῶς μέχρι μὲν τοῦ ἔτους 1958 εἰς τὸν σταθμὸν λεωφορείων τῆς γραμμῆς Καλαμάτας - Ἀθηνῶν, εἶτα δέ, ἱδρυθέντος κοινοῦ σταθμοῦ δι' ἅπαντα τὰ λεωφορεῖα τῆς δυνάμεως τοῦ ἐφεσιβλήτου Κ.Τ.Ε.Λ., εἰς τὸν τελευταῖον τοῦτον σταθμόν. Ἡ ἐργασία τοῦ ἐκκαλοῦντος, καθ' ὅλον τὸ χρονικὸν διάστημα τῆς παρὰ τῷ ἐφεσιβλήτῳ ἀπασχολήσεως αὐτοῦ, συνίστατο, κατὰ κύριον λόγον, εἰς τὴν μεταφορὰν τῶν ἀποσκευῶν τῶν ἐπιβατῶν, ὡς καὶ διαφόρων δεμάτων ἐντὸς καὶ ἐκτὸς τοῦ ρηθέντος σταθμοῦ, τὴν φόρτωσιν αὐτῶν ἐπὶ τῶν ὑπὸ ἀναχώρησιν αὐτοκινήτων καὶ τὴν ἐκφόρτωσιν τούτων ἐκ τῶν ἀφικνουμένων ἐκεῖ ὀχημάτων. Εἰδικώτερον ὁ ἐκκαλῶν κατὰ τὰς ὥρας τῆς ἐργασίας του παρελάμβανεν ἐκ τῶν μελλόντων νὰ ταξιδεύσουν τὰς ἀποσκευάς των, ἐζύγιζε ταύτας, ἀνήγγελλε τὸ βάρος των εἰς τοὺς ἐκδότας τῶν εἰσιτηρίων, οἵτινες καὶ εἰσέπραττον τὸ ἀντίτιμον τῆς μεταφορᾶς, ἐκδίδοντες καὶ τὴν σχετικὴν ἐξοφλητικὴν ἀπόδειξιν, μεθ' ὃ μετέφερε καὶ παρέδιδε τὰς ἀποσκευὰς ταύτας εἰς τοὺς ἐπὶ τῆς ὀροφῆς τῶν λεωφορείων εὑρισκομένους εἰσπράκτορας αὐτῶν, μερι-

μνώντας διά την αύτόθι στοιβασίαν και πρόσδεσιν των παραδιδεμένων αύτοίς άποσκευών. Ώσαύτως ο έκκαλών παρελάμβανε παρά των αύτων είσπρακτόρων τας άποσκευάς των έπιβατών των άφικνουμένων εις τον σταθμόν λεωφορείων, ους και παρέδιδεν εις τούτους. Έβεβαιώθη περαιτέρω, ότι ο έκκαλών παρελάμβανε τα αποστελλόμενα άνευ συνοδού δέματα (άσυνόδευτα), μετά δε την ζύγισιν τούτων μετέφερεν αύτα εις τον προς τον σκοπόν τούτον καθωρισμένον έντος του καταστήματος του σταθμού χώρον (δωμάτιον), όπόθεν άπεκόμιζε ταύτα και έφόρτωνεν εν συνεχεία έπι των λεωφορείων, έπικουρούμενος κατά τα άνω ύπό των είσπρακτόρων. Δια τα δέματα ταύτα, ο άριθμός των οποίων δεν ύπερέβαινε συνήθως τα είκοσι καθ' έκάστην, έξεδίδοντο ύπό των έκδοτών των είσιτηρίων άποδείξεις παραλαβής και είσεπράττοντο παρ' αύτων τα κόμιστρα, έτηρείτο δε σχετικώς και ίδιον πρόχειρον βιβλίον, ένημερούμενον ότε μεν ύπό του έκκαλουντος, ότε δε, ίδία όσάκις ο τελευταίος άπησχολείτο εις άλλην έργασίαν, ύπό έτέρων έργατών ή υπαλλήλων του έφεσιβλήτου. Καθ' όσον άφορα τα εις τον σταθμόν άφικνούμενα άσυνόδευτα δέματα, ή έργασία του έκκαλουντος συνίστατο εις την έκφόρτωσιν τούτων άπό των μεταφερόντων αύτα λεωφορείων και την διακομιδήν των εις τον προμνησθέντα είδικόν χώρον, όπόθεν παρέδιδε ταύτα εις τους παραλήπτας των. Έξ άλλου ούχι απαξίως ο έκκαλών, κατ' έντολήν του έφεσιβλήτου ή και έξ ίδίας πρωτοβουλίας, μετέφερε τα ως άνω άσυνόδευτα δέματα εις τας οικίας ή τα καταστήματα των παραληπτών, παρά των οποίων έλάμβανε και σχετικόν φιλοδώρημα, παρεμοία δε ήτο ή έργασία του και ως πρός τους διά των λεωφορείων του έφεσιβλήτου διακινουμένους ταχυδρομικούς σάκκους. Σημειωτέον ότι ο έκκαλών, όστις κατέχει γραμματικάς γνώσεις πέμπτης τάξεως Δημοτικού Σχολείου, φέρεται εις τα διάφορα έγγραφα του έφεσιβλήτου (οίον καταστάσεις πληρωμών κτλ.) ως άχθοφόρος, τοιούτον δε ώνόμαζε και εαυτόν εις τας προς την διοίκησιν του έφεσιβλήτου άναφοράς του, μόνον δε εις την χορηγηθείσαν αύτω ταυτότητα έφέρετο ως άποθηκάριος, πλην όμως ή ένδειξις αύτη έτέθη πρός διευκόλυνσιν αύτου κατά τας μετακινήσεις του διά λεωφορείων έτέρων Κ.Τ.Ε.Λ. της Έπικρατείας. Ύπό τα βεβαιωθέντα ταύτα περιστατικά πρόδηλον καθίσταται, κατά την κρίσιν του Δικαστηρίου, ότι ο έκκαλών καθ' όλον το χρονικόν διάστημα άπό 1ης Αύγούστου 1952 μέχρι και της έφ' ης ή έκκαλουμένη άπόφασις άγωγης παρείχεν εις το έφεσιβλήτον Κ.Τ.Ε.Λ. ύπηρεσίας άνειδικεύτου έργάτου (άχθοφόρου - φορτοεκφορτωτού), δικαιούμενος, ως εκ τούτου, του έντός του άνω χρονικού διαστήματος ισχύοντος εκάστοτε διά τους άνειδικεύτους έργάτας ήμερομισθίου, βάσει του οποίου είναι υπολογιστέαι και αι πάσης φύσεως προσαυξήσεις και επιδόματα («δώρα» εορτών, άποζημίωσις άδειών, άποδοτέα ωφέλεια λόγω ύπερωριακής έργασίας, προσαυξήσεις νυκτερινής και κατά Κυριακάς, ως και τας λοιπάς εξαιρεσιμους εορτάς, έργασίας, δι' έκτος ίδρας παρασχεθείσαν έργασίαν κλπ.), έφ' όσον, κατά τα προεκτεθέντα, εν τη παροχή της έργασίας του έκκαλουντος, άνεξαρτήτως του τρόπου πληρωμής της άντιμισθίας του, προείχεν εκδήλως το σωματικόν στοιχείον, όπερ προσέδιδεν εις την έργασίαν ταύτην τον ίδιάζοντα χαρακτήρα της χειρωνακτικής τοιαύτης, της δλως παρεμπιπτόντως παρεχομένης ύπ' αύτου πνευματικής έργασίας διά της ενημερώσεως του ως είρηται προχείρου βιβλίου των άσυνοδεύτων δεμάτων και της κατά καιρούς εκδόσεως παρ' αύτου φορτωτικών ή εξοφλητικών τινων άποδείξεων, άφορωσών εις μεταφοράς τοιούτων δεμάτων, μη άρκούσης, κατά τους κανόνας της κοινής πείρας και της λογικής, όπως μεταλλάξη τον κύριον χαρακτήρα της έργασίας του έκκαλουντος ως σωματικής. Έτέρωθεν εξ ούδενός των προβιαληφθέντων άποδεικτικών στοιχείων έβεβαιώθη, κατά τρόπον έπαρκή, ότι ο έκκαλών προσέφερε, δυνάμει ρητής ή, άλλως, σιωπηρας μετά του έφεσιβλήτου συμφωνίας, ύπηρεσίας σταθμάρχου έπι τεσσαρεσκαιδεκαπενθημέρου κατά Μάϊον του 1956, ως και κατά τας πρωϊνάς ώρας (3.30' μέχρις 6.00') του χρονικού διαστήματος άπό της 13ης Άπριλίου μέχρι της 19ης Δεκεμβρίου 1961, άντι του διά τους σταθμάρχας νομίμου μισθού, και δή εκ παραλλήλου πρός την εν συνεχεία παρεχομένην έργασίαν του ως άποθηκαρίου, ένω, εξ άλλου, εκ των άποδεικτικών στοιχείων άρκούντως εβεβαιώθη κατά την κρίσιν του Δικαστηρίου, ότι ο έκκαλών άπό της προσλήψεώς του (1.8.1952) μέχρι και της 16ης Σεπτεμβρίου 1960, ήτοι καθ' όλον το χρονικόν διάστημα, εις ο άφορα ή ένεκεν ύπερωριακής έργασίας άγωγική άξίωσις, εργάζετο καθ' έκάστην εργάσιμον ήμέραν μίαν ώραν έπι πλέον του νομίμου όκταώρου (άρθρα 1 εδ. δ' και 2 του νόμου 2269)1920 «περί κυρώσεως της συμβάσεως της Διεθνούς Συνδιασκέψεως της Ουάσιγκτωνος κτλ.»), ήτοι άπό της 6 π.μ. έως της 10 π.μ. και άπό της 5ης μ.μ. έως της 10ης μ.μ. άνευ άδείας της άρμοδίας διοικητικής Άρχής, δικαιούμενος, ως εκ τούτου, το μεν εις άπόδοσιν της ύπό του έφεσιβλήτου κτηθείσης άνευ νομίμου αίτίας ωφελείας εκ της ταυτης του έκκαλουντος ύπερεργασίας, κατ' άρθρον 904 Άστικού Κώδικος (Α.Π. 60)1962, ΕΕΔ 21, 522), το δε άποζημιώσεως ίσης πρός το 75ον του καταβαλλομένου εις αύτόν ήμερομισθίου, όφειλομένης πέραν της κατά τα άνω άποδοτέας εις αύτον ωφελείας, διά το μετά την 12ην Νοεμβρίου 1959 χρονικόν διάστημα, βάσει του άρθρου 8 § 2 του έκτοτε ισχύοντος ν.δ. 4020)1959. Έφ' όσον δε, κατά τα ύπό της έκκαλουμένης άποφάσεως δεκτά γενόμενα, εις ά, ως όρθά και νόμιμα, και το Δικαστήριον τούτο συμπληρωματικώς αναφέρεται, έπι συνολικής άπαιτήσεως του έκκαλουντος, διά την πρόσθεν αίτίαν, ποσού 3.135,7 δραχμών, έλαβεν ούτος παρά του έφεσιβλήτου Κ.Τ.Ε.Λ. ποσόν 1.960 δραχμών, άπομένει ύπέρ αύτου (έκκαλουντος) διαφορά εκ δραχμών 1.175,7.

Κατά τας διατάξεις των εδαφίων 6 και 17 του άρθρου 250 του Άστικού Κώδικος εις την ύπό τούτων προβλεπομένην πενταετή παραγραφήν ύπόκεινται πάσαι αι άξιώσεις, αι άπορρέουσαι εκ του συναλλάγματος μισθώσεως έργασίας και διώκουσαι την καταβολήν μισθών και άμοιβών παντός είδους (δρα *Αγαλλόπουλον*, Ενθ' άνωτ

σελ. 139 έπ., Κ. Δημάκην, εἰς ΕΕΔ 22, σελ 73, Α.Π 11)1963, ΕΕΔ 22, 412, πρβλ. Α.Π. 334) 1962, ΕΕΔ 21, 788). Κατὰ ταῦτα εἰς τὴν ὡς εἰρηται βραχεῖαν παραγραφήν, ἥτις, κατ' ἄρθρον 253 Ἀστικοῦ Κώδικος, ἀρχεται ἅμα τῇ λήξει τοῦ ἔτους, καθ' ὃ συμπίπτει ἡ εἰς τὰ ἄρθρα 251 καὶ 252 αὐτοῦ ὁριζομένη ἀφετηρία τῆς παραγραφῆς, ὑπόκειται οὐ μόνον ἡ ἀξίωσις τοῦ κυρίως μισθοῦ, ἀλλ' ἐπὶ πλέον καὶ ἡ ἀξίωσις διὰ τὴν κατὰ 75 ο)ο προσαύξησιν τοῦ ἡμερομισθίου ἢ τοῦ 1)25 τοῦ μηνιαίου μισθοῦ ἐν περιπτώσει νομίμως παρασχεθείσης κατὰ Κυριακὴν ἢ ἄλλας ἐξαιρετέας ἑορτὰς ἐργασίας (ὅρα Α.Π. 278)1961, ΕΕΝ 28, 841, Πρωτ. Ἀθηνῶν 1461)1963, ΕΕΔ 22, 417), ὡς καὶ διὰ τὴν κατὰ 25ο)ο ὁμοίαν προσαύξησιν ἕνεκα παρασχεθείσης νυκτερινῆς ἐργασίας, ὡσαύτως ἡ ἀξίωσις πρὸς ἀπόληψιν τῶν ἐκτάκτων οἰκονομικῶν ἐνισχύσεων («ἐδώρων») διὰ τὰς ἑορτὰς Πάσχα καὶ Χριστουγέννων (Πρωτ. Ἀθηνῶν 16785)1958, ΕΕΔ 18, 653, Πρωτ. Ἀθηνῶν 1096)1958, ΕΕΔ 17, 419), ὡς καὶ ἡ ἀξίωσις πρὸς λῆψιν συμπληρωματικῆς ἀμοιβῆς (ἀποζημιώσεως) διὰ τὰς ἐκτὸς τῆς ἑβδομάδος τῆς ἐργασίας διανυκτερεύσεις (ὅρα Ἀγαλλόπουλον, ἐνθ' ἀνωτ. σελ. 160, Σύνταξιν, ΕΕΔ 24, σελ. 117). Ρητέον ἐντεῦθεν, ὅτι ἡ διάταξις τῆς παραγράφου 4 τοῦ ἄρθρου 256 Ἀστικοῦ Κώδικος, ὁρίζουσα ὅτι ἀναστέλλεται ἡ παραγραφὴ τῶν ἀξιώσεων τῶν ὑπηρετῶν κατὰ τῶν κυρίων, διαρκούσης τῆς σχέσεως ὑπηρεσίας, οὐχὶ ὅμως καὶ πέραν τῆς δεκαπενταετίας, ἀναφέρεται, ὡς σαφῶς προκύπτει ἐξ αὐτῆς, συνδυαζομένης πρὸς τὸ ἄρθρον 250 τοῦ αὐτοῦ Κώδικος, εἰς τὰς ἀξιώσεις τῶν ἐν παραγράφῳ 6 τοῦ ἄρθρου τούτου ὑπηρετῶν διὰ τὴν πληρωμὴν τῶν μισθῶν ἢ ἄλλων ὁμοιβῶν καὶ ἐξόδων αὐτῶν, οὐχὶ δὲ καὶ εἰς τὰς ἐν παραγράφῳ 17 ἀξιώσεις μισθῶν παντὸς εἴδους τῶν λοιπῶν μισθωτῶν (ὅρα Μιχελῆ, Γεν. Ἀρχαί, ἔκδοσις 7η § 151, Α.Π 407)1963, ΕΕΔ 22, 1112). Ἐνῷ, ἐξ ἄλλου, ὁ συνεπεία τῆς παραγραφῆς τῶν κατὰ τὰ ἄνω ἀξιώσεων τοῦ μισθωτοῦ ἐπερχόμενος πλουτισμὸς τοῦ ἐργοδότου, ἐπαγόμενος αὐτῷ ἐκ νομίμου αἰτίας, οἵαν συνιστᾷ καὶ ἡ παραγραφή, δὲν εἶναι ἀδικαιολόγητος κατὰ τὴν ἔννοιαν τοῦ ἄρθρου 904 Ἀστικοῦ Κώδικος καὶ ἐπομένως ὁ μισθωτὸς δὲν δύναται νὰ ζητήσῃ, βάσει τῆς διατάξεως ταύτης, τὴν ὑπὸ τοῦ ἐργοδότου ἀπόδοσιν τῆς οὕτως ἐπελθούσης εἰς αὐτὸν ὠφελείας (ὅρα Α.Π. 513)1960, ΕΕΝ 28, 200, Α.Π. 142)1963, ΕΕΔ 22, 556). Ἀφ' ἑνὸς ὁρίζεται μὲν ρητῶς ἐν ἄρθρῳ 1 τοῦ διὰ τοῦ ΜΘ')1948 ψηφίσματος κυρωθέντος ἀ.ν. 516)1948, ὅτι διὰ τὸν διορισμὸν πάσης φύσεως ὑπαλλήλων ἢ ὑπηρετῶν κλπ. συνεταιριστικῶν ἐν γένει ὀργανώσεων, οἷαι εἶναι καὶ τὰ Κ.Τ.Ε.Λ. (Α.Π. 574)1960, ΕΕΝ 28, 286), ἀπαιτεῖται, ὅπως ὁ διοριζόμενος τυγχάνῃ νομιμόφρων ὑπὸ τὴν ἐν ἄρθρῳ 3 τοῦ ἰδίου νόμου ἔννοιαν, εἰς περίπτωσιν, ὅμως, καθ' ἣν ἄνευ ἐλέγχου τῆς προϋποθέσεως ταύτης ἐγένετο διορισμὸς ὑπαλλήλου ἢ ἐργάτου, τελοῦντος ἐν καλῇ πίστει, παρῆλθε δὲ ἐκτοτε μακρὸν χρονικὸν διάστημα, καθ' ὃ οὗτος ὑπηρέτησεν ἀνελλιπῶς, ἔτι δὲ διεπιστώθη ἐν τῷ μεταξὺ ἀρμοδίως ἡ νομιμοφροσύνη του, ἡ παρὰ ταῦτα ἀνατροπὴ τῆς οὕτω δημιουργηθείσης πραγματικῆς καταστάσεως διὰ τῆς ἐκ τῶν ὑστέρων θεωρήσεως ὡς ἐξ ὑπαρχῆς ἀκύρου τοῦ διορισμοῦ τοῦ μισθωτοῦ ἐκ μόνου τοῦ λόγου τῆς μὴ ἐκ τῶν προτέρων διαπιστώσεως τῆς νομιμοφροσύνης του, ἐμπίπτει εἰς τὴν ἔννοιαν τῆς ἐν ἄρθρῳ 281 Ἀστικοῦ Κώδικος προβλεπομένης καταχρηστικῆς ἀσκήσεως δικαιώματος (ὅρα Α.Π. 460)1963, ΕΕΔ 22, 932, Α.Π. 483)1962, ΕΕΔ 21, 1425, Α.Π 664)1961, ΕΕΔ 21, 139, Ὁλομελείας Σ.τ.Ε. 736)1962, ΕΕΔ 21, 723), τοσούτῳ δὲ μᾶλλον ὅταν ἡ προβολὴ τῆς ρηθείσης ἀκυρότητος γίνεται ὑπ' αὐτοῦ τούτου τοῦ ἄνευ διαπιστώσεως τῆς νομιμοφροσύνης του διορισθέντος μισθωτοῦ πρὸς μόνον τὸν σκοπὸν ὅπως, ἐπικαλούμενος οὗτος τὴν ἀκυρότητα τῆς ἐργασιακῆς συμβάσεως, ἐγείρῃ κατὰ τοῦ ἐργοδότου ἀξιώσεις ἐπὶ τῇ βάσει τῶν ἀρχῶν τοῦ ἀδικαιολογήτου πλουτισμοῦ, ἐμπιπτούσας εἰς τὴν 20ετῆ παραγραφὴν τοῦ ἄρθρου 249 Ἀστικοῦ Κώδικος.

Ἐν προκειμένῳ, προκύπτοντος ἐκ τοῦ δικογράφου τῆς ἐφ' ἧς ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις ἀγωγῆς ὅτι αὕτη ἐπεδόθη εἰς τὸ ἐφετεῖον τὴν 14.3.1964, αἱ δι' αὐτῆς ἀσκούμεναι ἀξιώσεις τοῦ ἐκκαλοῦντος, αἱ ἀφορῶσαι εἰς τὴν διαφορὰν μεταξὺ καταβλητέων καὶ καταβληθεισῶν αὐτῷ ἀποδοχῶν, τὴν διαφορὰν καταβληθέντων καὶ καταβλητέων εἰς αὐτὸν «ἐδώρων», ὡς καὶ τὰς προσαυξήσεις λόγῳ νυκτερινῆς, κατὰ Κυριακάς, λοιπὰς ἐξαιρεσίμους ἑορτὰς καὶ ἐκτὸς ἑβδομάδος ἐργασίας, ἐφ' ὅσον ἐμπίπτουν εἰς τὸ πρὸ τῆς 1ης Ἰανουαρίου 1959 χρονικὸν διάστημα, τυγχάνουν παραγεγραμμέναι, κατ' ἄρθρον 250 ἐδ. 6 καὶ 17 Ἀστικοῦ Κώδικος, ὀρθῶς ἐξ ἀπέρροιψε ταύτας ὁ εἰς πρῶτον βαθμὸν δικάσας Πρωτοδικεῖον, κατ' ἀποδοχὴν τῆς περὶ τούτου βασίμου ἐνστάσεως τοῦ ἐναγομένου - ἐφεσιβλήτου, ἐνῷ, ἐξ ἄλλου, κατ' ὀρθὴν ἐφαρμογὴν τοῦ ἄρθρου 281 Ἀστικοῦ Κώδικος ἀπέρριψεν, ὡς προτεινόμενον κατὰ προφανῆ ὑπέρβασιν τῶν ὁρίων τῆς καλῆς πίστεως καὶ τοῦ κοινωνικοῦ σκοποῦ, ὃν διώκει, ἡ λόγῳ μὴ διαπιστώσεως τῆς νομιμοφροσύνης τοῦ ποσολαμβανομένου μισθωτοῦ ἀπαγγελλομένη ἀκυρότης τῆς ἐργασιακῆς συμβάσεως, τὸν ἰσχυρισμὸν τοῦ ἐνάγοντος-ἐκκαλοῦντος περὶ μὴ παραγραφῆς τῶν εἰρημένων ἀξιώσεων, ὡς ἀπορρεουσῶν ἐκ τῶν περὶ ἀδικαιολογήτου πλουτισμοῦ διατάξεων ἕνεκα τῆς διὰ τὴν διαληφθεῖσαν αἰτίαν ἀκυρότητος τῆς μεταξὺ τῶν διαδίκων ἐργασιακῆς συμβάσεως, ἀφοῦ, ὡς ἐκ τῶν ἀποδείξεων ἐπαρκῶς βεβαιοῦται, ὁ ἐκκαλῶν ἀπὸ τῆς κατὰ τὴν 1ην Αὐγούστου 1952 προσλήψεώς του εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ ἐφεσιβλήτου μέχρι τοῦ χρόνου τῆς ἐνδίκου ἀγωγῆς (Μάρτιος 1964) προσέφερεν ἀνελλιπῶς τὰς ὑπηρεσίας του εἰς τὸ ἐφεσίβλητον Ταμεῖον, ὅπερ καὶ ἐτέλει ἐν καλῇ πίστει περὶ τὸ θέμα τῆς νομιμοφροσύνης τοῦ ἐκκαλοῦντος, κατὰ Δεκέμβριον δὲ τοῦ 1960 διεπιστώθη καὶ ἐπισήμως ἡ νομιμοφροσύνη αὐτοῦ διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 12)15.12.1960 ἀποφάσεως τοῦ ἁρμοδίου Συμβουλίου Νομιμοφροσύνης τοῦ νομοῦ Μεσσηνίας Ὅθεν οἱ περὶ τοῦ ἐναντίου λόγοι τῆς ὑπὸ κρίσιν ἐφέσεως, καθ' οὓς αἱ προμνημονευθεῖσαι ἀξιώσεις τοῦ ἐκκαλοῦντος ἐσφαλμένως ἐκρίθησαν ὑπὸ τῆς ἐκκαλουμένης ἀποφάσεως ὡς παραγεγραμμέναι, ἐνῷ αὗται ὑπόκεινται εἰς 20ετῆ παραγραφήν, εἶναι ἀπορριπτέοι ὡς νόμῳ ἀβάσιμοι.

ΕΡΓΑΤΙΚΟΣ ΜΙΣΘΟΣ

ΜΙΣΘΟΣ ΜΕΤΑ ΤΟΝ ΝΟΜΟΝ ΠΕΡΙ ΣΥΛΛΟΓΙΚΩΝ ΔΙΑΦΟΡΩΝ ΕΡΓΑΣΙΑΣ

Συνέπειαι έκ της μή παροχής άδείας κατ' άρθρα 666, 667 Άστικοῦ Κώδικος

Κατάργησις δι' άρθρου 42 Νόμου 3239)1955 πάσης διατάξεως, γενικής ή ειδικής, ώς πρός τόν καθορισμόν μισθοῦ άλλως ή κατά τόν νόμον 3239)1955 — Κατάργησις οὕτω καί άρθρου 1 Α.Ν. 1427)1950 περί τοῦ προσωπικοῦ τής Βασιλικής Προνοίας — Έφαρμογή έθνικῶν γενικῶν συλλογικῶν συμβάσεων έργασίας. — Έλλειψις διατάξεως περί χρονικῶν ὁρίων έργασίας τοῦ έν λόγω προσωπικοῦ. — Άπασχόλησις πέραν τοῦ συμπεφωνημένου ἤ εἰδισμένου χρόνου έργασίας καί συμπληρωματική ὁμοιβή. — Άπασχόλησις κατά Κυριακάς καί έορτάς — Καταγγελία συμβάσεως έργασίας ὁρίστου χρόνου κατά Νόμον 2112)1920. — Παροχή άδείας. — Έφαρμογή άρθρων 666, 667 Άστικοῦ Κώδικος καί άποζημίωσις έν μή παροχῇ άδείας.

Τό πρώτον ζήτημα, έπί τοῦ ὁποίου άπησχολήθη ἡ κατωτέρω άπόφασις τοῦ ὡς έφετείου δικαιοντος κατά τήν έργατικήν διαδικασίαν Πρωτοδικείου Έβρου, είναι ὄν μετά τό άρθρον 42 τοῦ νόμου 3239)1955 περί συλλογικῶν διαφορῶν έργασίας (ΕΕΔ 17, 207 έπ.), κατά τά ὁποῖα καταργεῖται πᾶσα διάταξις γενική ἤ ειδική, ὁρίζουσα ἄλλως τόν τρόπον ρυθμίσεως τῶν άποδοχῶν τῶν έν τῷ παρόντι νόμῳ άναφερομένων, καθώς καί πᾶσα ἄλλη διάταξις, άντικειμένη ὁπωσδήποτε διά τοῦ περιεχομένου της εἰς τάς διατάξεις τοῦ παρόντος νόμου, κατηργήθησαν οἱ έν τῇ άποφάσει τοῦ Πρωτοδικείου άναφερόμεναι διατάξεις περί τῆς Βασιλικῆς Προνοίας ὡς πρός τάς άποδοχάς τοῦ προσωπικοῦ της.

Κατ' ορθήν ἐπιστημονικήν ἄποψιν ἡ γνώμη τοῦ Πρωτοδικείου. (Ἴδετε καί Α.Π. 181)1963, εἰσηγητής Ι. Χατζηδάκης, ΕΕΔ 22, 596, Α.Π. 205)1964, εἰσηγητής Μ. Ζαφειράκης, ΕΕΔ 23, 411, γνωμοδ. Νομικοῦ Συμβουλίου Κράτους 663)1964, εἰσηγητής Δ. Λιακατᾶς, ΕΕΔ 23, 1089).

Κατά τά λοιπά, ἐφ' ὅσον ἰσχύει ὁ εἰδικός οὗτος νόμος, δέν έφαρμόζονται οὐδέ περί προσλήψεως, άπολύσεως κλπ. διατάξεις τῆς έργατικῆς νομοθεσίας, ὄχι βεβαίως διότι τό περί οὗ ὁ λόγος προσωπικόν τῶν νομικῶν προσώπων δέν εἶναι ἐπιχείρησις (Α.Π. 3)1965 εἰσηγητής Δ. Κοκόρης, ΕΕΔ 24, 620 ἀπό ἄλλον ἐνδιαφέροντος), ἀλλά διότι ἐπιτάσσει τοῦτο ὁ εἰδικός νόμος.

Ἂν ἀντιλαμβανώμεθα καλῶς, ἐζητήθη ὑπό τοῦ μισθωτοῦ καί ἡ κατά 75ο)ο προσαύξησις τοῦ νομίμου μισθοῦ του δυνάμει τῆς ὑπ' ὄριθ. 5900)1946 ὑπουργικῆς άποφάσεως (ΕΕΔ 12, 388), ἀλλά τό Πρωτοδικεῖον άπέρριψε τήν ἀγωγήν κατά τοῦτο (ἐπί τῇ ἐν τῇ άποφάσει του συλλογιστικῇ).

Ἐν τούτοις ἡ έφαρμογή τῆς άνωτέρω ὑπουργικῆς άποφάσεως ἐπιτάσσεται ἐπί παντός έργοδότου, χρησιμοποιοῦντος τόν μισθωτόν ἐπιτρεπτῶς ἐκ τοῦ νόμου κατά Κυριακάς ἤ έορτάς (ἄρθρον 2 ν.δ. 3755)1957), άκόμη καί ἐπί τοῦ Δημοσίου καί τῶν ἐν γένει Νομικῶν Προσώπων.

Ἄλλο τό ζήτημα, ἂν ὁ μισθωτός τῆς περιπτώσεως δέν ἐδικαιοῦτο ἑβδομαδιαίας άναπαύσεως (περί τοῦ ὁποίου οἱ ἐπικαλούμενοι ὑπό τοῦ Πρωτοδικείου άποφάσεις).

Τό Πρωτοδικεῖον ἐφαρμόζει εἰς τήν περίπτωσιν τά ἄρθρα 666, 667 τοῦ Άστικοῦ Κώδικος περί άδειῶν, ἐφ' ὅσον δέν ἐφαρμόζεται ἐν προκειμένῳ ὁ εἰδικός ἀ.ν. 539)1945 περί άδειῶν μισθωτῶν.

Αἱ συνέπειαι τῆς μή παροχῆς άδείας κατά τάς διατάξεις τοῦ Άστικοῦ Κώδικος δέν καθορίζονται ὑπό τούτων, ἀλλά θά ἰσχύσουν οἱ γενικαί διατάξεις αὐτοῦ περί άποζημιώσεως (Α.Π. 538)1955, εἰσηγητής *Κ. Σούρλος*, ΕΕΔ 14, 1331), χωρίς νά δύναται νά ἐφαρμοσθῇ ἡ διάταξις τοῦ ἄρθρου 3 τοῦ ν.δ. 3755)1957, άναφερομένη, καθ' ἃ σαφῶς δηλοῦται ἐξ αὐτῆς καί ἐκ τῶν προπαρασκευαστικῶν διά τήν ψήφισίν της ἐργασιῶν, εἰς μόνην τήν μή παροχήν άδείας τοῦ ἀ.ν. 539)1945, τήν ὁποίαν εἶχεν ὑπ' ὄψιν ὁ έργατικός Νομοθέτης, μή διανοηθείς νά εἰσέλθῃ εἰς τόν χῶρον τοῦ Άστικοῦ Κώδικος.

Πρωτοδικείου Έβρου 18)1965

Διαδικασία έργατικῶν διαφορῶν κατ' ἔφεσιν

Πρόεδρος ὁ κ. *Ἠλ. Γαλάτης*

Εἰσηγητής ὁ Πρωτοδίκης κ. *Ἐμμ. Ἀποστολάκης*

Δικηγόροι οἱ κ.κ. Ε. Πολυχρονίδης, Μ. Κύρου

Ἐν τῇ ἐφ' ἧς ἡ ἐκκαλουμένη άπόφασις άγωγῇ ἐκτίθεται, ὅτι ὁ ἐνάγων καί ἤδη ἐκκαλῶν προσελήφθη ὑπό τοῦ ἐφεσιβλήτου διά συμβάσεως έργασίας ὁρίστου χρόνου τήν 14ην Σεπτεμβρίου 1954 καί εἰργάσθη παρ' αὐτῷ, τοποθετηθείς εἰς τήν περιοχήν Ἀλεξανδρουπόλεως, ὡς γεωργοτεχνίτης πρός παροχήν συμβουλῶν εἰς ἀγρότας καί κτηνοτρόφους, συνεχῶς μέχρι τῆς 25ης Ἰουνίου 1957, ὅτε ἐστρατεύθη. Ἀπολυθείς δέ ἐκ τῶν τάξεων τοῦ στρατοῦ καί ἀναλαβών καί αὖθις παρ' αὐτῷ ὑπηρεσίαν τήν 1ην Ὀκτωβρίου 1959 ἐτοποθετήθη εἰς τήν περιοχήν Ὀρεστιάδος, ἔνθα παρέσχε τάς ἰδίας ὡς ἄνω ὑπηρεσίας συνεχῶς μέχρι τῆς 31ης Αὐγούστου 1962, ὅτε ἠναγκάσθη νά ἀποχωρήσῃ, λόγῳ ἀναρμόστου συμπεριφορᾶς τοῦ ἀμέσου προϊσταμένου του. Διώκεται δέ διά τῆς ἀγωγῆς, ὅπως ὑποχρεωθῇ τό ἐφεσίβλητον καί τῷ καταβάλῃ α) 3.961,75 δραχμάς, ὡς ὑπόλοιπον τῶν δικαιου-

μένων ὑπ' αὐτοῦ ἀποδοχῶν, λόγῳ μὴ χορηγήσεως αὐτῷ ἐπιδόματος ἀκριβείας καὶ πεντοετίας ἀπὸ 15.9.1960 μέχρι 31.8.1961, β) 55.314 δραχμῶν, δι' ἀποζημίωσίν του ἐκ παρανόμου ὑπερωριακῆς ἐργασίας, γ) 15.829,73 δραχμῶν, ἐναντι τῆς δικαιουμένης ὑπ' αὐτοῦ προσαυξήσεως διά τὴν παρασχεθεῖσαν κατὰ τὰς Κυριακὰς ἐργασίαν, δ) 5.336,16 δραχμῶν, ὡς ἀποζημίωσιν λόγῳ μὴ ληφθεισῶν ὑπ' αὐτοῦ ἀδειῶν, ε) 1.268,75 δραχμῶν, ὡς ὑπόλοιπον δώρων καὶ στ) 5.454,44 δραχμῶν, ὡς ὑπόλοιπον τῆς δικαιουμένης ὑπ' αὐτοῦ ἀποζημιώσεως λόγῳ ἀποχωρήσεώς του ἐκ τῆς ὑπηρεσίας τοῦ ἐφεσιβλήτου, ὑπαιτιότητι τούτου. Τὴν ἀγωγὴν ταύτην ἀπέρριψεν ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις, δεχθεῖσα ὅτι δὲν ἐφαρμόζονται αἱ διατάξεις τῆς ἐργατικῆς νομοθεσίας ἐπὶ τοῦ προσωπικοῦ τοῦ ἐφεσιβλήτου, κατ' ἄρθρον 1 ἀ. ν. 1427)1950, πλὴν τῶν τοῦ νόμου 2112)1920, ὡς καὶ ὅτι ὁ ἐκκαλῶν ἀπεχώρησεν οἰκειοθελῶς ἐκ τῆς ὑπηρεσίας τούτου, ἐπικουρικῶς δὲ ἀπέρριψε τὴν ἀγωγὴν ὡς οὐσίᾳ ἀβάσιμον, κατ' αὐτῆς δὲ παραπονεῖται οὗτος, διότι ἐσφαλμένως ἐδέχθη, ὅτι ἰσχύει εἰσέτι ἡ διάταξις τοῦ ἄρθρου 1 ἀ.ν. 1427)1950 καὶ δι' ἐσφαλμένην ἐκτίμησιν ἀποδείξεων.

Κατὰ μὲν τὸ ἄρθρον 1 § 3 τοῦ ν. 3239)1955 «κατὰ τὴν ἔννοιαν τοῦ παρόντος νόμου ἐργοδότης θεωρεῖται πᾶν φυσικὸν ἢ νομικὸν πρόσωπον, συμπεριλαμβανομένου καὶ τοῦ Δημοσίου, ὅπερ χρησιμοποιεῖ τὴν ἐργασίαν ἄλλων φυσικῶν προσώπων δυνάμει σχέσεως ἐργασίας ἰδιωτικοῦ δικαίου, μισθωτὸς δὲ ὁ παρέχων εἰς ἐργοδότην ἐξηρτημένην ἐργασίαν ἐναντι ἀμοιβῆς, κατὰ δὲ τὸ ἄρθρον 5 § 3 «αἱ συλλογικαὶ συμβάσεις ἐργασίας, ἐφ' ὅσον καταρτίζονται καὶ ὑπογράφονται παρουσίᾳ τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας ἢ τῶν παρ' αὐτοῦ εἰδικῶς διὰ τὴν περίπτωσιν ταύτην ἐξουσιοδοτημένων ὀργάνων, δεσμεύουσι τὸ σύνολον τῶν ἐργοδοτῶν καὶ τῶν μισθωτῶν τοῦ ἐπαγγέλματος ἢ τῶν ἐπαγγελμάτων, ἅτινα ἀφορῶσι, καὶ διὰ τὴν περιφέρειαν, δι' ἣν ἰσχύουσιν». Ἐξ ἑτέρου, κατὰ τὸ ἄρθρον 42 § 1 τοῦ αὐτοῦ νόμου, «ἀπὸ τῆς ἰσχύος τοῦ παρόντος νόμου καταργοῦνται αἱ διατάξεις τῶν ἐν τῇ παραγράφῳ ταύτῃ ἀναφερομένων νόμων, ὡς ἐπίσης καὶ αἱ τροποποιήσαντες καὶ συμπληρώσαντες αὐτούς τοιοῦτοι, ὡς καὶ πᾶσα ἑτέρα διάταξις, γενικὴ ἢ εἰδική, ὁρίζουσα ἄλλως τὰ τοῦ τρόπου ρυθμίσεως τῶν ἀποδοχῶν τῶν ἐν τῷ νόμῳ τούτῳ ἀναφερομένων, καθὼς καὶ πᾶσα διάταξις ἀντικειμένη ὁπωσδήποτε διὰ τοῦ περιεχομένου της εἰς τὰς διατάξεις τοῦ νόμου τούτου, ἐκτὸς κατὰ τὴν παράγραφον 3 ἰδίου ἄρθρου, ὡς αὕτη συνεπληρώθη διὰ τοῦ ἄρθρου 10 § 12 ν. 3755)1957, «αἱ διατάξεις τοῦ παρόντος νόμου δὲν ἔχουσιν ἐφαρμογὴν ἐπὶ τῆς ρυθμίσεως τῶν ὅρων, συνθηκῶν καὶ ὁμοιβῆς ἐργασίας τῶν πληρωμάτων τῶν πλοίων τῆς ἐμπορικῆς ναυτιλίας, ὡς ἐπίσης καὶ ἐπὶ τῶν ὁμέσως εἰς τὴν καλλιέργειαν γεωργικῶν προϊόντων ἢ εἰς τὴν κτηνοτροφίαν ἀπασχολουμένων μισθωτῶν, πλὴν τῶν ὑπηρετούντων κλπ.».

Ἐκ τῶν ἀνωτέρω διατάξεων καὶ δὴ τῆς τοιαύτης τοῦ ἄρθρου 42, δι' ἧς ρητῶς, καθ' ἃ προείρηται, ὁρίζεται, ὅτι ἀπὸ τῆς ἰσχύος τοῦ ἐν λόγῳ νόμου καταργεῖται πᾶσα διάταξις γενικὴ ἢ εἰδική, ὁρίζουσα ἄλλως τὰ τοῦ τρόπου ρυθμίσεως τῶν ἀποδοχῶν τῶν ἐν τῷ νόμῳ τούτῳ ἀναφερομένων, καθὼς καὶ πᾶσα διάταξις, ἀντικειμένη ὁπωσδήποτε διὰ τοῦ περιεχομένου της εἰς τὰς διατάξεις τοῦ νόμου τούτου, ἐξαίρεσιν δὲ ρητὴν ποιουμένη μόνον καθ' ὅσον ἀφορᾷ τὴν ρύθμισιν τῶν ὅρων, συνθηκῶν καὶ ὁμοιβῆς ἐργασίας τῶν πληρωμάτων τῶν πλοίων ἐμπορικῆς ναυτιλίας καὶ τῶν ἀμέσως εἰς τὴν καλλιέργειαν γεωργικῶν προϊόντων ἢ εἰς τὴν κτηνοτροφίαν ἀπασχολουμένων μισθωτῶν, σαφῶς προκύπτει, ὅτι ἀπὸ τῆς ἰσχύος τοῦ ρηθέντος νόμου κατηργήθη ἡ διάταξις τοῦ ἄρθρου 1 § 1 τοῦ ἀ.ν 1427)1950, δοτις ἐκυρώθη διὰ τοῦ ν. 2113)1952, καθ' ἣν «τὸ πάσης φύσεως προσωπικὸν (ὑπολληλικόν, ὑπηρετικόν, τεχνικόν, ἐργατικόν κλπ.) τῶν Γραφείων, Παιδουπόλεων, Κέντρων κλπ τοῦ ἱδρύνου «Πρόνοια Βορείων Ἐπαρχιῶν τῆς Ἑλλάδος» (ἤδη «Βασιλικὴ Πρόνοια») δὲν ὑπάγεται εἰς τὰς διατάξεις περὶ προσλήψεως, μισθοδοσίας, ὡρῶν ἐργασίας, προβιβασμῶν, ἀπολύσεως κλπ. τοῦ προσωπικοῦ τῶν ἰδιωτικῶν ἐν γένει ἐπιχειρήσεων», ὡς ἀντικειμένη εἰς τὸν νόμον τοῦτον (πρβλ. Α.Π. 181) 1963, ΕΕΔ 22, 596 Α.Π 206)1964, ΕΕΔ 23, 411, μειοψ. τῆς ὑπ' ἀριθ. 308)1958 γνωμ. Νομ. Συμβ. Κράτους, ΕΕΔ 17, 540). Ἑπομένως τὸ προσωπικὸν τοῦ ἐφεσιβλήτου νομικοῦ προσώπου ἰδιωτικοῦ δικαίου, συσταθέντος διὰ τοῦ ἀπὸ 10.7.1947 β. δ)τος ἐπὶ τῇ βάσει τῶν ἄρθρων 122 ἐπόμ. Α.Κ., δὲν ὑπάγεται μὲν εἰς τὰς διατάξεις τῆς ἐργατικῆς νομοθεσίας, τὰς ἀφορώσας ἀποκλειστικῶς τὸ προσωπικὸν ἰδιωτικῶν ἐπιχειρήσεων, ἐφ' ὅσον τὸ ἐφεσίβλητον δὲν εἶναι ἐπιχείρησις, ἤτοι ὠργανωμένη οἰκονομικὴ ἑνότης, ἀποσκοπεύσα εἰς τὴν ἐπίτευξιν ἐμπορικοῦ κέρδους (Α.Π. 519) 1962, ΕΕΔ 21, 1427), ὡς ἀποβλέπον εἰς κοινωφελῆ σκοπόν, ἤτοι εἰς τὴν παροχὴν πάσης φύσεως βοηθείας εἰς τὸν πληθυσμὸν τῆς Βορείου Ἑλλάδος, ὑπάγεται ὅμως εἰς τὰς διατάξεις, αἵτινες ἀφοροῦν τοὺς ἐργαζομένους εἰς πᾶσαν ἐργασίαν, ὡς τῆς ἀπὸ 30.8.1960 ἐθνικῆς γενικῆς συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας περὶ αὐξήσεως τῶν κατωτάτων ὁρίων μηνιαίων μισθῶν τῶν ἰδιωτικῶν ὑπαλλήλων», ἥτις, καταρτισθεῖσα καὶ ὑπογραφεῖσα ἐπὶ παρουσίᾳ τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας, δεσμεύει τὸ σύνολον τῶν ἐργοδοτῶν καὶ μισθωτῶν ὅλης τῆς χώρας, ἐδημοσιεύθη εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως, κατόπιν τῆς ὑπ' ἀριθ. 58150)11681)1960 ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας, τὰς διατάξεις τῶν ἄρθρων 666 καὶ 667 τοῦ Α.Κ., αἵτινες ἀφοροῦν τὴν παροχὴν ἀδείας εἰς τοὺς μισθωτούς, δι' οὓς δὲν ἰσχύει ὁ ἀ.ν. 539)1945, ὡς καὶ τῶν ἀποφάσεων Ὑπουργῶν Οἰκονομικῶν καὶ Ἐργασίας περὶ παροχῆς δώρων Χριστουγέννων καὶ Πάσχα. Τὰ ἀντίθετα δὲν δεχθεὶς ὁ δικάσας Εἰρηνοδίκης, ἤτοι ὅτι ἰσχύει εἰσέτι ἡ διάταξις τοῦ ἄρθρου 1 § 1 τοῦ ἀ.ν. 1427)1950 ἐσφαλμένως τὰς ρηθείσας διατάξεις τοῦ ν. 3239)1955 ἠρμήνευσε καὶ δέον νὰ μεταρρυθμισθῇ ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις ὡς πρὸς τοῦτο, δεκτοῦ καθισταμένου τοῦ πρώτου λόγου ἐφέσεως.

Ἐβεβαιώθησαν τὰ ἀκόλουθα: Ὁ ἐκκαλῶν προσελήφθη ὑπὸ τοῦ ἐφεσιβλήτου ἀρχικῶς τὴν 14.9.1954 καὶ εἰργάσθη παρ' αὐτῷ καὶ ἐν τῇ

περιοχή Αλεξανδρουπόλεως ως γεωργοτεχνίτης πρός παροχήν οδηγιών πρός τούς άγρότας και κτηνοτρόφους, μέχρι της 13.4.1956, ότε άπελύθη έκ της υπηρεσίας του λόγω αναρμόστου συμπεριφοράς. Την 12.7.1957 εστρατεύθη, ίνα υπηρετήση την θητείαν του, και άπελύθη την 10.7.1959, έπαναπροσληφθείς δε υπό τού εφεσιβλήτου την 1.10.1959 εργασθείς εκ νέου εν τω χωρίω Ορμενίου Ορεστιάδος, υπό την ανωτέρω ιδιότητά του, μέχρι της 31.8.1962, ότε άπεχώρησεν οικειοθελώς εκ της υπηρεσίας του ταύτης. Ο εκκαλών, έχων την ιδιότητα τού ιδιωτικού υπαλλήλου, ως παρέχων εργασίαν κατά κύριον χαρακτήρα μή σωματικήν, εδικαιούτο άπό 1.9.1960 τον υπό της ρηθείσης άπό 30.8.1960 γενικής συλλογικής συμβάσεως εργασίας ελάχιστον τεθεσπισμένον μισθόν, διά τούς άγοντας τό 25ον έτος της ηλικίας των και έχοντας διετή προϋπηρεσίαν, ας πρεσβυθέσεις εξεπλήρου ούτος, εκ 1300 δραχμών. Διά της προσκομιζομένης υπ' άριθ. 411)1961 εγκυκλίου τού εφεσιβλήτου εχορηγήθη εις τό προσωπικόν αύτού άπό της 1.9.1961 έπίδομα άκριβείας, διερχόμενον εις 15 ο/ο έπί τού βασικού μισθού, ως και έπίδομα πενταετούς εύδοκίμου υπηρεσίας, άνερχόμενον εις 10 ο/ο έπί τού ιδίου μισθού. Ο εκκαλών, άμειβόμενος διά τού ως άνω μισθού, έλαβεν άμφότερα τά εν λόγω έπιδόματα άπό 1.9.1961, υπολογισθέντα έπί τού μισθού τούτου, έπομένως ούδέν δικαιούται εισέτι έναιτι ταύτης. Ο ισχυρισμός τούτου ότι τά έπιδόματα ταύτα εδικαιούτο άπό 15.9.1960, διότι εις την χρόνον προϋπηρεσίας του δέον νά συνυπολογισθή ο χρόνος της στρατιωτικής του θητείας, ούσάλως εύσταθεί, καθόσον ή ως άνω εγκύκλιος παρέσχε τοιούτα δι' άπαν τό προσωπικόν της άπό 1.9.1961 και ούχι αναδρομικώς, δεν ιξήρησε δε την παροχήν τού έπιδόματος άκριβείας εν προϋπηρεσία τινός. Ανεξαρτήτως όμως τούτου, ως πρός το έπίδομα πενταετίας, ο νόμος 3514)1928 εν τω άρθρω 4 § 6 αύτού έπιβάλλει συνυπολογισμόν της στρατιωτικής υπηρεσίας πρός την πραγματικήν υπηρεσίαν τού ιδιωτικού υπαλλήλου μόνον εν πολέμω, εν πάση δε περιπτώσει ο εκκαλών δεν άνήκεν εις τό προσωπικόν τού εφεσιβλήτου κατά τον χρόνον της στρατεύσεώς του κατά τά άνωτέρω. Ωσαύτως, εφ' όσον ο εκκαλών δεν εδικαιούτο των άνωτέρω προσαυξήσεων πρό της 1.9.1961, νομίμως κατεβλήθησαν αύτώ τα δώρα Χριστουγέννων 1960 και Πάσχα 1961, χωρίς νά συνυπολογισθώσιν αί προσαυξήσεις αύται, ένώ ως πρός τά δώρα Χριστουγέννων 1959 εδικαιούτο, συμφώνως προς την υπ' άριθ. 82900)17740)1959 άπόφασιν των Υπουργών Οικονομικών και Εργασίας, ως εργασθείς άπό 5.5.1959 μέχρι 24.12.1959 έπί 85 ήμέρας, κατά τά άνωτέρω, 377.60 δραχμάς (85 : 9 = 9,44 Χ 40), ας όμως έλαβεν, ως προκύπτει έκ των άνωτέρω άποδεικτικών στοιχείων και ιδία τού προσκομιζομένου οικείου άσφαλιστικού βιβλιαρίου τούτου, έπομένως ούδέν δικαιούται εισέτι ούτος έναντι δώρων.

Επί τού προσωπικού τού εφεσιβλήτου δεν εφαρμόζονται αί διατάξεις τού π.δ. της 27)6.4.7.1932 «περί κωδικοποιήσεως και συμπληρώσεως των περί άκταώρου διατάξεων» ή τού π.δ. της 8)13.4.1932 «περί κωδικοποιήσεως των νόμων περί χρονικών ορίων εργασίας εις τά καταστήματα κλπ.», αίτινες άφορούν τάς εν αύταίς εργασίας, επιχειρήσεις και καταστήματα, εν οίς δεν υπάγεται το εφεσίβλητον, ούτε δε υπάρχει έτέρα ειδική διάταξις καθορίζουσα τάς ώρας εργασίας τού εν λόγω προσωπικού. Επομένως εν προκειμένω έχουν εφαρμογήν οί τυχόν κατά την πρόσληψιν συμφωνηθείσαι ώραι εργασίας μεταξύ τού εφεσιβλήτου και τού προσωπικού τούτου ή ο ειθισμένος εις την εργασίαν τού πρώτου χρόνος ημερησίας άπασχολήσεως, ότε εις περίπτωσιν άπασχολήσεως πέραν τού χρόνου τούτου δικαιούται ο μισθωτός αναλόγου συμπληρωματικής αμοιβής, κατ' άρθρον 659 παράγραφος 2, Α.Κ. (υπ' άριθ. 14363)1963) έγγραφον Υπουργείου Εργασίας, ΕΕΔ 22, 719, Πρωτοδικείου Χαλκίδος 913)1963, ΕΕΔ 22, 596). Ο εκκαλών όμως δεν επικαλείται, ότι υπήρχε τοιαύτη συμφωνία μεταξύ αύτού και τού εφεσιβλήτου ή ότι συνηθίζετο νά παρέχεται υπό τού προσωπικού τού τελευταίου όκτάωρος ημερησία εργασία, ούτε δε εβεβαιώθη τοιαύτη συμφωνία ή συνήθεια εκ των αποδεικτικών στοιχείων, επομένως δεν δικαιούται ούτος ποσού τινος λόγω παροχής εργασίας πέραν τού όκταώρου κατά τάς ημέρας άπασχολήσεώς του, ταύτα δε ανεξαρτήτως τού ότι δεν εβεβαιώθη, ότι ο εκκαλών ειργάζετο καθ' ημέραν επί χρόνον μείζονα τού όκταώρου. Απαντες οί εξετασθέντες μάρτυρες κατέθεσαν ότι ούδέποτε ειργάσθη πλέον των όκτώ ωρών ημερησίως. Ωσαύτως, ως προκύπτει εκ τού άρθρου 1 § 1 τού άπό 8)14.3.1930 π. δ. «περί κωδικοποιήσεως των νόμων περί Κυριακής αναπαύσεως», δεν απαγορεύεται κατά τάς Κυριακάς πάσα εργασία, άλλά κατ' αρχήν εκείνη, ήτις χαρακτηρίζεται ως βιομηχανική, βιοτεχνική ή εμπορική, επομένως εις εργασίας, εντός επιτρέπεται αύτη, ο μισθωτός δεν δικαιούται της προβλεπομένης υπό της υπ' άριθ. 8900)1946 αποφάσεως Υπουργών Οικονομικών και Εργασίας αποζημιώσεως ή αξιώσεως εξ αδικαιολογήτου πλουτισμού, ούτε δικαιούται αναπαύσεως κατ' άλλην ημέραν της εβδομάδος, αν ήθελεν εργασθή κατά την Κυριακήν (Α.Π. 519)1962, 115)1962, Πρωτοδ. Αθηνών 1695)1962, ΕΕΔ 21, 1427, 402, 781). Κατ' ακολουθίαν, μή άσκούντος τού εφεσιβλήτου εργασίαν βιομηχανικήν, βιοτεχνικήν ή εμπορικήν, άλλ' αποβλέποντος εις κοινωφελή σκοπόν, δεν απαγορεύεται εις το προσωπικόν του ή εργασία κατά τάς Κυριακάς, απασχολούμενον δε κατ' αύτάς δεν δικαιούται αποζημιώσεως τινος, ούδ' έχει αξίωσιν κατά τάς αρχάς τού αδικαιολογήτου πλουτισμού, κατά τά άνωτέρω, επομένως ούτε ο εκκαλών δικαιούται ποσού τινος εκ της τυχόν απασχολήσεώς του κατά τάς Κυριακάς, ταύτα δε διεξαρτήτως τού ότι δεν εβεβαιώθη, ότι ούτος ειργάζετο κατ' αύτάς.

Η αορίστου χρόνου σύμβασις εργασίας ιδιωτικού υπαλλήλου, διαρκέσασα πέραν τού διμήνου, δύναται νά λυθή, κατά τά άρθρα 4 και 5 § 3 τού ν. 2112)1920, και μονομερώς παρά τού υπαλλήλου διά καταγγελίας, δυναμένης νά γίνη είτε ρητώς, είτε σιωπηρώς, εις την περίπτωσιν

δι' ταύτην δέν δικαιοῦται αὐτος τῆς προβλεπομένης ὑπό τῶν ἄρθρων 1 καί 3 ἰδίου νόμου ἀποζημιώσεως (Α.Π. 165)1963, ΕΕΔ 22, 540).

Ἐν προκειμένῳ, ὡς προκύπτει ἐκ τοῦ προσκομιζομένου ἀπό 21.8.1962 ἐγγράφου τοῦ ἐκκαλοῦντος πρός τόν ἐφεσίβλητον, οὗτος ἐδήλωσε πρός τό τελευταῖον, ὅτι παραιτεῖται τῆς πρός αὐτό ὑπηρεσίας του λόγῳ ἐπικειμένης ἀναχωρήσεώς του διά Γερμανίαν, ἐξ οὐδενός δέ τῶν λοιπῶν ἀποδεικτικῶν στοιχείων προκύπτει, ὅτι οὗτος ἐξηναγκάσθη νά ἀποχωρήσῃ ἐκ τῆς ἐν λόγῳ ὑπηρεσίας λόγῳ ἀναρμόστου συμπεριφορᾶς τοῦ προϊσταμένου του. Ἐπομένως ὁ ἐκκαλῶν δέν ἐδικαιοῦτο τῆς προβλεπομένης ὑπό τοῦ ν 2112)1920 ἀποζημιώσεως, ἥτις καταβάλλεται εἰς τόν ὑπάλληλον ἐπί καταγγελίᾳ τῆς συμβάσεως ἐργασίας ὑπό τοῦ ἐργοδότου ἡ ἀποχωρήσεως τούτου λόγῳ ἐξαναγκασμοῦ τοῦ ἐργοδότου ἢ λόγῳ μονομεροῦς ὑπό τοῦ τελευταίου βλαπτικῆς μεταβολῆς τῶν ὅρων τῆς συμβάσεως ἐργασίας (ἄρθρον 7 ν. 2112), ἐδικαιοῦτο δέ μόνον τό προβλεπόμενον ὑπό τῆς ὑπ' ἀριθ. 196)1956 ἐγκυκλίου τοῦ ἐφεσιβλήτου ἐπίδομα, τό ὁποῖον καταβάλλεται εἰς τούς ἀποχωροῦντας ἐκ τῆς ὑπηρεσίας τούτου πρός τόν σκοπόν μεταναστεύσεως, ὅπερ ὅμως ἔλαβεν.

Κατά τό ἄρθρον 1 § 1 τοῦ ἀ.ν. 539)1945 αἱ διατάξεις τοῦ νόμου τούτου ἐφαρμόζονται μόνον εἰς τό προσωπικόν τῶν ἐν αὐτῷ ἀναφερομένων ἐπιχειρήσεων καί ἐργασιῶν, ἐν αἷς ὅμως δέν περιλαμβάνεται τό ἐφεσίβλητον, ἐπομένως ἐπί τοῦ προσωπικοῦ τούτου ἐφαρμόζονται αἱ διατάξεις τῶν ἄρθρων 666 καί 667 Α.Κ., ἐφ' ὅσον συντρέχουν αἱ ὑπ' αὐτῶν προβλεπόμεναι προϋποθέσεις, ἤ ἡ μεταξύ ἐργοδότου καί ὑπαλλήλου συμφωνία ἡ Ἐσωτερικός Κανονισμός τοῦ πρώτου, ἐφ' ὅσον ἐν αὐτοῖς ποοβλέπονται εὐνοϊκώτεροι διά τόν ὑπάλληλον ὅροι, ὡς πρός τόν χρόνον ἀδείας κλπ., μή ἐφαρμοζομένων τῶν τυχόν δυσμενεστέρων τῶν ἄνω διατάξεων δι' αὐτόν ὅρων κατ' ἄρθρον 679 Α.Κ. (*Καυκᾶς*, Ἐνοχ. ὑπ' ἄρθρον 679, ὑπ' ἄρθρα 666 - 667 § 5). Ἐν περιπτώσει δέ μή χορηγήσεως ὑπό τοῦ ἐργοδότου τῆς δικαιουμένης ὑπό τοῦ ὑπαλλήλου κατά τάς ἄνω διατάξεις τοῦ Ἀστικοῦ Κώδικος ἢ τῆς συμφωνίας τῶν μερῶν ἀδείας ὑποχρεοῦται ὁ πρῶτος νά καταβάλῃ εἰς αὐτόν τάς ἀντιστοίχους ἀποδοχάς, ηὐξημένας κατά 100ο)ο, συμφώνως πρός τό ἄρθρον 3 ν. 3755)1957, ἥτις διάταξις ἐφαρμόζεται συμπληρωματικῶς καί εἰς τάς περιπτώσεις, καθ' ἃς τυγχάνουν ἐφαρμογῆς αἱ ρηθεῖσαι διατάξεις τοῦ Ἀστικοῦ Κώδικος, μή οὔσης ἀναγκαίας τῆς διαπιστώσεως τῆς παραλείψεως τοῦ ἐργοδότου ὅπως χορηγήσῃ τήν ἄδειαν ὑπό ὀργάνου τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας, τῆς σχετικῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρου 3 νόμου 3755)1957 οὔσης ἀντισυνταγματικῆς, ὡς ἀναθεωρούσης τήν κρίσιν ἐπί ἀντικειμένου πολιτικῆς διαφορᾶς εἰ διοικητικόν ὄργανον (*Καυκᾶς*, Ἐνοχ. ὑπ' ἄρθρα 666 - 667 § 5 ἐδάφ. ζ'. *Καποδίστριας*, ΕΕΔ 18 σελ. 4). Ἀλλά καί ἂν θεωρηθῇ, ὅτι ἡ ρηθεῖσα διάταξις ἐφαρμόζεται μόνον ἐπί τῶν ὑπαγομένων εἰς τόν ἀ.ν. 539)1945 μισθωτῶν, οὐχί δέ καί ἐπί τῶν ὑπαγομένων εἰς τάς διατάξεις τοῦ Α.Κ., πάλιν, κατ' ἐφαρμογήν τῶν ἄρθρων 340 καί 335 Α.Κ., ὁ μισθωτός δικαιοῦται ἀποζημιώσεως, συνισταμένης εἰς τάς ἀποδοχάς τῶν ἡμερῶν τῆς μή ληφθείσης δικαιουμένης ἀδείας, ὡς καταστάσης ἀδυνάτου τῆς παροχῆς τῆς ἀδείας ὑπαιτιότητι τοῦ ἐργοδότου (Α.Π. 598)1955, ΕΕΔ 13, 1333, Πρωτοδίκου Ἀθηνῶν 1522)1962, καί σύμφωνα σχόλια *Συντάξεως*, ἐν ΕΕΔ 21, 465).

Ἐν προκειμένῳ, ὡς προκύπτει ἐκ τῆς προσκομιζομένης ὑπ' ἀριθ. 129)1953 ἐγκυκλίου τοῦ ἐφεσιβλήτου, εἰς τό προσωπικόν τούτου παρέχεται ἄδεια 15 ἡμερῶν, μετά ὑπηρεσίαν ἑνός ἔτους, 23 ἡμερῶν μετά ὑπηρεσίαν δύο ἐτῶν καί 30 ἡμερῶν μετά ὑπηρεσίαν 4 ἐτῶν, ἐπομένως ὁ ἐκκαλῶν ἐδικαιοῦτο τῆς ὑπό τῆς ἐγκυκλίου ταύτης προβλεπομένης ἀδείας, ὡς εὐνοϊκωτέρας τοῦ ἄρθρου 666 Α.Κ., ἐνῶ ἡ ἀναφερομένη ἐν τῇ ἐγκυκλίῳ ταύτῃ διάταξις, δι' ἧς ἀπαγορεύεται ἡ καταβολή ἀποζημιώσεως εἰς ὑπάλληλον διά μή χορηγηθεῖσαν ἄδειαν δέν ἰσχύει, ὡς δυσμενεστέρας τῶν διατάξεων τοῦ Α.Κ. καί ἐφ' ὅσον, κατά τά ἐν τῇ τρίτῃ σκέψει τῆς παρούσης, δέν ἰσχύει τό ἄρθρον 1 § 1 τοῦ ἀ.ν. 1427)1950, εἰς τό ὁποῖον ἐρείδεται αὐτη. Ἐβεβαιώθη, ὅτι ὁ ἐκκαλῶν ἔλαβεν ἄδειαν 10 συνεχῶν ἡμερῶν κατά τό ἔτος 1960, 15 συνεχῶν ἡμερῶν κατά τό ἔτος 1961 καί 20 ἡμερῶν κατά τό 1962, ἐνῶ, λαμβανομένης ὑπ' ὄψιν τῆς προϋπηρεσίας του παρά τῷ ἐφεσιβλήτῳ, ἐδικαιοῦτο κατά τά ἔτη 1960 καί 1961 ἀδείας ἐξ 23 ἡμερῶν, δέν ἐδικαιοῦτο δέ ἀδείας κατά τό ἔτος 1962, ἐφ' ὅσον ἀπεχώρησεν οἰκειοθελῶς πρό τῆς λήξεως τοῦ ἔτους τούτου (*Καυκᾶς*, ὑπ' ἄρθρα 666 - 667 § 5 ἐδ. ζ').

Ὡς προκύπτει ἐκ τῶν προσκομιζομένων ἀπό 21.12.1960 καί 26.9.1961 ἀποδείξεων, ὁ ἐκκαλῶν ἔλαβε τά χορηγούμενα ὑπό τοῦ ἐφεσιβλήτου πασά ἐκ 200 δραχμῶν ἑκαστον, ἐναντι ἀδοιπορικῶν, εἰς τούς ποιουμένους χρῆσιν τῆς ἀδείας των. Ἐπομένως οὗτος, μή λαβών ὁλόκληρον τήν δικαιουμένην ὑπ' αὐτοῦ ἄδειαν διά τά ἔτη 1960 καί 1961, δικαιοῦται εἰσέτι ἀποζημιώσεως διά τάς ἡμέρας, καθ' ἃς δέν ἔλαβε τήν ἣν ἐδικαιοῦτο τοιαύτην, ἤτοι 13 ἡμέρας διά τό ἔτος 1960 καί 8 ἡμέρας διά τό ἔτος 1961. Ἐφ' ὅσον δέ ἐλάμβανε κατά μέν τό ἔτος 1960 μισθόν ἐκ 1300 δραχμῶν, κατά δέ τό 1961, ὁμοῦ μετά τῶν ρηθέντων ἐπιδομάτων, τοιοῦτον ἐκ 1625 δραχμῶν, ἤτοι ἡμερησίας ἀποδοχάς ἀντιστοίχως ἐκ 52 καί 65 δραχμῶν, δικαιοῦται 13 Χ 52 = 676 καί 65 Χ 8 = 520 δραχμάς, συνολικῶς δέ 1196 δραχμάς, καθόσον διά τῆς ἀγωγῆς του ὁ ἐκκαλῶν ἠτήσατο μόνον ἀποζημίωσιν, συνισταμένην εἰς τάς ἡμερησίας ἀποδοχάς διά τάς ἡμέρας, καθ' ἃς δέν ἔλαβε τήν ἣν ἐδικαιοῦτο ἄδειαν, οὐχί δέ καί τήν ρηθεῖσαν ἐπαύξησιν τούτων. Ὅθεν ὀρθῶς μέν διά τῆς ἐκκαλουμένης ἀποφάσεως ἀπερρίφθησαν τά κεφάλαια τῆς ἀγωγῆς, ἐφ' ὧν αἱ ὑπ' ἀριθ. 4, 5 καί 6 σκέψεις τῆς παρούσης, ἐσφαλμένως ὅμως ἀπερρίφθη ἐξ ὁλοκλήρου τό κεφάλαιον τῆς ἀγωγῆς, δι' οὗ ἠτήσατο ὁ ἐκκαλῶν ἀποζημίωσιν λόγῳ μή ληφθεισῶν ἀδειῶν, καί δέον ὅπως μεταρρυθμισθῇ αὕτη, δεκτοῦ καθισταμένου ἐν μέρει τοῦ δευτέρου λόγου ἐφέσεως.

ΠΑΡΟΧΗ "ΕΠΙΔΟΜΑΤΟΣ ΑΔΕΙΑΣ,, ΠΡΟΣ ΜΙΣΘΩΤΟΥΣ

Χρόνος ὑπερημερίας τοῦ ἐργοδότου ὡς χρόνος ἀπασχολήσεως τοῦ μισθωτοῦ

Παροχή πρός μισθωτούς «επιδόματος άδείας» κατά τήν ὑπ' ἀριθ. 10)1964 διαιτητικήν ἀπόφασιν.—Θεώρησις, πλήν ἄλλων, διά τό κατά τόν Α.Ν. 539)1945 δικαίωμα ἀδείας καί τοῦ χρόνου ὑπερημερίας τοῦ ἐργοδότου περί τήν ἀποδοχήν τῶν ὑπηρεσιῶν τοῦ μισθωτοῦ ὡς χρόνου ἀπασχολήσεως, μή στερουμένου τοῦ μισθωτοῦ τοῦ δικαιώματος ἀποδοχῶν, αἵτινες ἀντιστοιχοῦν εἰς τόν χρόνον ἀδείας καί ἐπομένως καί τοῦ ἐπιδόματος ἀδείας, μή δικαιουμένου μόνον ἀποζημιώσεως λόγῳ μή χορηγήσεως ἀδείας, διότι ἀναπαύεται κατά τήν διάρκειαν τῆς ὑπερημερίας.

Κατά τα ἐν τῇ θεωρίᾳ ὑποστηριζόμενα (*Ι. Καποδίστριας*, ΈρμΑΚ ὑπ' ἄρθρα 666 7υ7, ἀριθ. 16, 17, *Χ. Ἀγαλλόπουλος*, Ἐργατικόν Δίκαιον, σελ. 246), πρός τά ὁποῖα εἶναι σύμφωνος καί ἡ κατωτέρω ἀπόφασις τοῦ ὡς ἐφετείου δικάσαντος κατά τήν ἐργατικήν διαδικασίαν Πρωτοδικείων Ἀθηνῶν (οὕτω καί τινες ἄλλαι δικαστικαί ἀποφάσεις), μεταξύ τῶν ἄλλων, καί ὁ χρόνος τῆς ὑπερημερίας τοῦ ἐργοδότου περί τήν ἀποδοχήν τῶν ὑπηρεσιῶν τοῦ μισθωτοῦ, ἐφ' ὅσον οὗτος εἶναι ἀνυπαίτιος διά τόν μισθωτόν ἡ παροχή ὑπηρεσιῶν, θεωρεῖται ὡς χρόνος πραγματικῆς παροχῆς ἐργασίας καί ὑπολογίζεται διά τήν κτῆσιν τοῦ δικαιώματος ἀδείας τῶν μισθωτῶν, διά τό ὁποῖον ἀπαιτεῖται συνεχής αὐτῶν κατ' ἔτος ἀπασχόλησις (πρβλ. καί Α.Π. 408)1961, εἰσηγητής *Α. Ροζάκης*, ΕΕΔ 20, 1391, διά τόν ὑπολογισμόν τοῦ χρόνου τούτου ὡς χρόνου ὑπηρεσίας διά προαγωγήν ὑπαλλήλου, κατ' ἄρθρον 200 Ἀστικοῦ Κώδικος).

Εἶναι ὅμως ἄλλο τό ζήτημα τοῦτο (περί τοῦ ὁποίου αἱ ἀνωτέρω συγγραφεῖς) καί ἄλλο ἐάν, διαρκούσης τῆς ὑπερημερίας τοῦ ἐργοδότου περί τήν ἀποδοχήν τῶν ὑπηρεσιῶν μισθωτοῦ, ὁ τελευταῖος οὗτος δικαιοῦται ὅμως μετά τοῦ κατ' ἄρθρον 656 Ἀστικοῦ Κώδικος μισθοῦ νά ἀπαιτήσῃ καί τήν κατοβολήν εἰς αὐτόν τοῦ ἐπιδόματος ἀδείας τῆς ὑπ' ἀριθ. 10)1964 διαιτητικῆς ἀποφάσεως (ΕΕΔ 23, 666).

Τό ἐπίδομα τοῦτο προϋποθέτει τήν δοκησιν ὑπό τοῦ μισθωτοῦ τοῦ δικαιώματος ἀδείας κατά τόν ἀ.ν. 539)1945, κ α τ α β ά λ λ ε τ α ι δ ὲ ὅ μ ο ῦ μ ε τ ά τ ῶ ν ἀ π ο δ ο χ ῶ ν ἀ δ ε ί α ς καί βεβαίως πρέπει νά λυθῇ πρῶτον τό ζήτημα, ἂν ὁ μή ἀπασχολούμενος (ὡς ἐν ἀκύρῳ ὑπό τοῦ ἐργοδότου ἀπολύσει) μισθωτός δικαιοῦται νά ἀσκήσῃ τό δικαίωμα ἀδείας.

Ἀρνητικῶς ἐπί τούτου ἔχει ἀποφανθῇ ἡ νομολογία τῶν Δικαστηρίων, ἀνεξαρτήτως τοῦ ὅτι καί διά ταύτην, τήν δοκησιν τοῦ δικαιώματος ἀδείας, ἀπαιτεῖται, κατά τά δια σειρᾶς ἀρεοπαγιτικῶν ἀποφάσεων (ΕΕΔ 24, 211) νομολογηθέντα, προηγουμένη εἰς τόν ἐργοδότην ὑποβολή αἰτήσεως ἐκ μέρους τοῦ μισθωτοῦ, ἄνευ τῆς ὁποίας παραμένει ἀνενεργόν τό δικαίωμα τῆς ἀδείας.

Συνεπῶς, ἐφ' ὅσον δέν πληροῦνται οὕτω αἱ προϋποθέσεις τοῦ δικαιώματος ἀδείας, διά τήν ὁποίαν προκαταβάλλονται αἱ ἀποδοχαί τοῦ μισθωτοῦ, ὁμοῦ μετά τοῦ ἐπιδόματος ἀδείας, δέν συντρέχει καί νόμιμος περίπτωσις καταβολῆς ἰδιαιτέρως, πλήν τοῦ μισθοῦ ἐκ τῆς ὑπερημερίας τοῦ ἐργοδότου, καί ἐπιδόματος ἀδείας, ἀφοῦ δέν πρόκειται περί ἀσκήσεως δικαιώματος ἀδείας κατά τά ὁριζόμενα εἰς τόν νόμον. (Ἴδετε καί ΕΕΔ 24 585, ἔνθα νομολογία καί σημειώσεις μας).

Τό Πρωτοδικεῖον, ἐνῷ δέχεται, ὅτι ἐν ὑπερημερίᾳ τοῦ ἐργοδότου ὁ μισθωτός ἀναπαύεται καί οὕτω πληροῦται ὁ σκοπός τοῦ νόμου, μή δικαιούμενος ἀποζημιώσεως λόγῳ μή χορηγήσεως ἀδείας, ἐν τούτοις ἀναγνωρίζει δικαίωμα ἀποδοχῶν ἀδείας καί ἐπιδόματος ἀδείας, τά ὁποῖα προϋποθέτουν δικαίωμα ἀδείας.

Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν 17026)1965

Διαδικασία ἐργατικῶν διαφορῶν κατ' ἔφεσιν

Προεδρεύων ὁ Πρωτοδίκης κ. *Ι. Ντεγιάννης*

Εἰσηγητής ὁ Πρωτοδίκης κ. *Ἐμμ. Βαρδάκης*

Δικηγόροι οἱ κ.κ. Σ. Γκαδόλες, Π. Καλδῆς

Κατά τάς διατάξεις τῆς ὑπ' ἀριθ. 10)1964 ἀποφάσεως τοῦ Δ.Δ.Δ.Δ. Ἀθηνῶν, κηρυχθείσης ἐκτελεστῆς διά τῆς ὑπ' ἀριθ. 33182)1964 ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας, οἱ ἐπί σχέσει ἐργασίας τοῦ ἰδιωτικοῦ δικαίου ἀπασχολούμενοι παρ' οἱῳδήποτε ἐργοδότῃ μισθωτοί δικαιοῦνται κατ' ἔτος ἐπιδόματος ἀδείας, ἴσου πρός τάς ἀποδοχάς τῶν κατά τόν Α.ν. 539)1945 ἢ ἄλλων διατάξεων ἡμερῶν ἀδείας ἀναπαύσεως μετ' ἀποδοχῶν, ὧν δικαιοῦται ἕκαστος μισθωτός, ὑπό τόν περιορισμόν ὅτι τό ἐπίδομα τοῦτο δέν δύναται νά ὑπερβαίνῃ τάς ἀπεδεχάς ἑνός 15θημέρου διά τούς ἐπί μηνιαίῳ μισθῷ ἐμειβομένους, τῶν 13 δέ ἐργασίμων ἡμερῶν διά τούς ἐπί ἡμερομισθίῳ ἢ κατά μονάδα ἐργασίας ἐπί πεσσσοῖς ἢ κατ' ἄλλον τρόπον ἀμειβομένου μισθωτούς.

Ἐξ ἑτέρου ἐκ τῶν διατάξεων τῶν ἄρθρων 2 καί 4 τοῦ Α.ν. 539)1945 πρεκύπτει, ὅτι ὁ μισθωτός μετά συνεχῆ ἀπασχόλησιν ἐπί χρονικόν διάστημα 12 μηνῶν δικαιοῦται κοθ' ἑκαστον ἔτος ἀδείας μετ' ἀποδοχῶν, ἧς ἡ διάρκεια καθορίζεται ἀναλόγως τῶν ἐτῶν ὑπηρεσίας αὐτοῦ καί ὅτι ὡς χρόνος ἀπασχολήσεως πρός ὑπολογισμόν τῆς ἐτησίας ἀδείας θεωρεῖται, πλήν ἄλλων περιπτώσεων ἀνωτέρας βίας, καί ὁ χρόνος ὑπερημερίας τοῦ ἐργοδότου, ἀφοῦ καί ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει πρόκειται περί ἀνυπαιτίου ἀποχῆς τοῦ μισθωτοῦ ἐκ τῆς ἐργασίας του (*Ἀγαλλόπουλος*, Ἐργατικόν

ΣΥΛΛΟΓΙΚΑΙ ΣΥΜΒΑΣΕΙΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ

ΝΟΜΙΜΟΣ ΜΙΣΘΟΣ ΒΟΗΘΩΝ ΛΟΓΙΣΤΩΝ ΚΑΤΑ ΤΑΣ ΔΙΑΙΤΗΤΙΚΑΣ ΑΠΟΦΑΣΕΙΣ

Έφαρμογή των ὑπ' ἀριθ. 25)1960 καὶ 37)1963 διαιτητικῶν ἀποφάσεων

Ἔννοια «λογιστοῦ» καὶ «βοηθοῦ λογιστοῦ».—Βοηθοὶ λογιστῶν ὄχι μόνον ἐκεῖνοι, οἵτινες ἐν τοῖς λογιστηρίοις ἀπασχολοῦνται ὑπὸ τὴν καθοδήγησιν τῶν λογιστῶν εἰς τὴν τήρησιν καὶ ἐνημέρωσιν τῶν λογιστικῶν βιβλίων, ἀλλὰ καὶ ἐκεῖνοι, οἱ ὁποῖοι ἐν τοῖς λογιστηρίοις καὶ ὑπὸ τὴν καθοδήγησιν τῶν λογιστῶν ἀπασχολοῦνται εἰς σύνταξιν καταστάσεων ἢ ὅλλων ἐγγράφων, ἐνεχόντων ἀνάλυσιν καὶ λογιστικὴν διατύπωσιν οἰκονομικῶν πράξεων, ἀρρήκτως συνδεδεμένων μὲ λογιστικὰ βιβλία.

Περίπτωσις τῆς κατωτέρω ἀποφάσεως τοῦ Ἀρείου Πάγου, ὑπὸ τῆς ὁποίας ἐπεκυρώθη ἡ ὑπ' ἀριθ. 437)1965 ἀπόφασις τοῦ ὡς ἐφετείου δικάσαντος κατὰ τὴν ἐργατικὴν διαδικασίαν Πρωτοδικείου Πατρῶν, ὑπῆρξεν ἐφαρμογὴ τῶν ὑπ' ἀριθ. 25)1660 (ΕΕΔ 19, 1417) καὶ ὑπ' ἀριθ. 37)1963 (ΕΕΔ 23, 180) διαιτητικῶν ἀποφάσεων περὶ ἀποδοχῶν λογιστῶν καὶ βοηθῶν λογιστῶν.

Σημειοῦται, ὅτι κατὰ τῆς δευτέρας ἐξ αὐτῶν, ἰσχυούσης νῦν ἠκυρώθη αἴτησις ἀκυρώσεως ἐνώπιον τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας, ἐπὶ τῆς ὁποίας ἐξεδόθη ὑπ' ἀριθ. 2057)1965 ἀπόφασις τῆς Ὀλομελείας τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας (εἰσηγητὴς *Α. Ταβουλάρης*, ΕΕΔ 24, 908), ἡ ὁποία ἠκύρωσεν ἐν μέρει τὴν ὡς ἄνω διαιτητικὴν ἀπόφασιν.

Ἀντικείμενον ἐρεύνης ὑπὸ τῆς κατωτέρω ἀρεοπαγιτικῆς ἀποφάσεως ὑπῆρξε ποία ἡ ἔννοια τοῦ «βοηθοῦ λογιστοῦ» κατὰ τὰς ἀνωτέρω διαιτητικὰς ἀποφάσεις. (Ἴδετε περὶ τῆς ἐφαρμογῆς Α.Π. 678)1963, εἰσηγητὴς *Ε. Μαλλοῦχος*, ΕΕΔ 23, 1459, ἔνθα εἰς σημειώσεις μας καὶ λοιπαί, Α.Π. 681)1964, εἰσηγητὴς *Κ. Παυλίδης*, ΕΕΔ 23, 1483, Πρωτοδικείου Θεσσαλονίκης 1228)1965, εἰσηγητὴς *Ε. Κοντοφρέδης*, ΕΕΔ 24, 731, Πρωτοδίκου Ἀθηνῶν 60)1965, Πρωτοδίκης *Γ. Καμπέρης*, ΕΕΔ 24, 352).

Κατὰ τὴν ἐφαρμογὴν τῶν ἀνωτέρω διαιτητικῶν ἀποφάσεων προέκυψε καὶ τὸ ζήτημα, ἂν ἐξ αὐτῶν δεσμεύωνται καὶ τὰ Νομικὰ Πρόσωπα Δημοσίου Δικαίου καὶ ἐπ' αὐτοῦ ἐξεδόθη ἡ ὑπ' ἀριθ. 24245)1964 ἀπόφασις τοῦ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν ὡς ἐφετείου (εἰσηγητὴς *Κ. Σιδέρης*, ΕΕΔ 24, 288), ἀλλ' ἡ ἀπόφασις αὐτὴ ἠκυρώθη ὑπὸ τῆς ὑπ' ἀριθ. 287)1965 ἀποφάσεως τοῦ Β' Πολιτικοῦ Τμήματος τοῦ Ἀρείου Πάγου (εἰσηγητὴς *Ι. Χατζηδάκης* ΕΕΔ 24, 792), μὲ τὴν αἰτιολογίαν, ὅτι ὡς ἐθνικὴ ὁμοιοεπαγγελματικὴ συλλογικὴ σύμβασις ἐργασίας (πρὸς τὴν ὁποίαν ἐξομοιοῦται ἡ διαιτητικὴ ἀπόφασις) δεσμεύει, ὡς ἐκ τοῦ χαρακτῆρος αὐτῆς, καὶ τὰ Νομικὰ Πρόσωπα Δημοσίου Δικαίου.

Παρέχομεν τὴν πληροφορίαν, ὅτι τὴν 27ην παρελθόντος μηνὸς συνεζητήθη ἡ ὑπόθεσις αὐτὴ ἐνώπιον τοῦ Γ' Πολιτικοῦ Τμήματος τοῦ Ἀρείου Πάγου καὶ οὕτω ἀναμένομεν καὶ τὴν γνώμην τοῦ Γ' Τμήματος ἐπὶ τοῦ ἐνδιαφέροντος γενικωτέρου τούτου ζητήματος, τῆς δεσμεύσεως δηλαδὴ ἐκ τῶν ἐθνικῶν ὁμοιοεπαγγελματικῶν συλλογικῶν συμβάσεων ἐργασίας, ἀνεξαρτήτως ἂν ἐκηρύχθησαν ὑπὸ τοῦ Υπουργοῦ Ἐργασίας ὑποχρεωτικαί, αἱ ὁποῖαι κατὰ τὴν γνώμην τοῦ Β' Τμήματος δὲν κηρύσσονται ὑποχρεωτικαί, ἵνα δεσμεύουν ἄλλους ἐργοδότας, ἐκτὸς τῶν μελῶν τῶν συμβληθεισῶν ὀργανώσεων (ἐπὶ συλλογικῶν συμβάσεων ἐργασίας) ἢ τῶν μελῶν τῶν ἐν διενέξει εὑρεθεισῶν ὀργανώσεων (ἐπὶ διαιτησίας).

Ἀρείου Πάγου 446)1965, Τμ. Β'

Προεδρεύων ὁ Ἀντιπρόεδρος κ. *Γ. Βαρσάμου* Εἰσηγητὴς ὁ Ἀρεοπαγίτης κ. *Β. Παπασυράκος* Συνήγοροι οἱ κ.κ. Λ. Βασιλακόπουλος, Β. Ραστῆς

Κατὰ μὲν τὴν παράγραφον 2 τῆς ὑπ' ἀ-

...ρ. 25)1960 ἀποφάσεως τοῦ Δ.Δ.Δ.Δ. Ἀθηνῶν «λογιστὴς θεωρεῖται α) ὁ ὑπευθύνως κατευθύνων καὶ παρακολουθῶν τὴν ἐφαρμογὴν τοῦ ὅλου λογιστικοῦ συστήματος δι' ἑκάστην ἐπιχείρησιν καὶ β) ὁ τηρῶν εἰς ἑκάστην ἐπιχείρησιν τὰ ὑπὸ τοῦ Ἐμπορικοῦ Νόμου προβλεπόμενα λογιστικὰ βιβλία», κατὰ δὲ τὴν παράγραφον 3 τῆς αὐτῆς ἀποφάσεως «βοηθοὶ λογιστῶν θεωροῦνται οἱ ἀπασχολούμενοι ὑπὸ τὰς κατευθύνσεις καὶ ὁδηγίας τῶν λογιστῶν ἐν τῷ λογιστηρίῳ ἑκάστης ἐπιχειρήσεως καὶ τηροῦντες τὰ λοιπὰ λογιστικὰ βιβλία, πλὴν τῶν ἀνωτέρω». Καὶ περαιτέρω κατὰ μὲν τὴν παράγραφον 2 τῆς ἑτέρας ὑπ' ἀριθ. 37)1963 ἀποφάσεως τοῦ αὐτοῦ Δ.Δ.Δ.Δ. Ἀθηνῶν λογιστὴς θεωρεῖται «α) ὁ ὑπευθύνως κατευθύνων καὶ παρακολουθῶν τὴν ἐφαρμογὴν τοῦ ὅλου λογιστικοῦ συστήματος εἰς ἑκάστην ἰδιωτικὴν ἐπιχείρησιν, ἐκμετάλλευσιν ἢ ἵδρυμα ἢ β) ὁ τηρῶν τὰ ὑπὸ τοῦ Ἐμπορικοῦ Νόμου προβλεπόμενα λογιστικὰ βιβλία, ὡς τοιαῦτα δὲ θεωροῦνται καὶ τὰ παριστάνοντα ἀφ' ἡμέρας εἰς ἡμέραν τὰς λαμβανούσας χώραν οἰκονομικὰς ἐν γένει πράξεις παρ' ἑκάστῃ ἐπιχειρήσει, ἐκμεταλλεύσει ἢ ἱδρύματι, ἔστω καὶ κατὰ κατηγορίας τοιούτων...», κατὰ δὲ τὴν παράγραφον 3 τῆς αὐτῆς ἀποφάσεως «βοηθοὶ λογιστῶν θεωροῦνται οἱ ἀπασχολούμενοι ὑπὸ τὰς κατευθύνσεις καὶ ὁδηγίας τῶν ὑπευθύνων λογιστῶν εἰς τὰ λογιστήρια διὰ τὴν τήρησιν καὶ ἐνημέρωσιν τῶν λογιστικῶν βιβλίων».

Ἐκ τῶν διατάξεων τούτων καὶ τῶν τοιούτων τοῦ ἄρθρου 7 § 2 στοιχ. Β, περιπτώσεις δ, ε, στ καὶ η τοῦ β. δ)τος τῆς 27.4.—5.5.1956 «περὶ Κώδικος φορολογικῶν στοιχείων» προκύπτει σαφῶς, ὅτι βοηθοὶ λογιστῶν εἶναι οὐ μόνον ἐκεῖνοι, οἵτινες ἐν τοῖς λογιστηρίοις ἀπασχολοῦνται ὑπὸ τὴν καθοδήγησιν τῶν λογιστῶν εἰς τὴν τήρησιν καὶ ἐνημέρωσιν λογιστικῶν βιβλίων, ἀλλὰ καὶ ἐκεῖνοι, οἱ ὁποῖοι ἐν τοῖς λογιστηρίοις καὶ ὑπὸ τὴν καθοδήγησιν τῶν λογιστῶν ἀπασχολοῦνται εἰς τὴν σύνταξιν καταστάσεων ἢ ἄλλων ἐγγράφων, ἐνεχόντων ἀνάλυσιν καὶ λογιστικὴν διατύπωσιν οἰκονομικῶν πράξεων, ἀρρήκτως συνδεδεμένων μὲ λογιστικὰ βιβλία, εἰς τὰ ὁποῖα κατὰ πρώτην ἀντιγραφὴν καὶ ἐν περιλήψει κατόπιν ταῦτα καταχωροῦνται. Ὅθεν τὸ ὡς ἐφετεῖον δικάσαν Πρωτοδικεῖον, δεξάμενον ἀνελέγκτως ἐκ τῶν ἀποδείξεων, ὡς ἐκ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεώς του δείκνυται, ὅτι ἡ ἀναιρεσίβλητος ὑπηρέτησεν εἰς τὸ λογιστήριον τῶν ἐν Πάτραις Γραφείων τῆς ἀναιρεσειούσης Ἑταιρείας, ἀπασχοληθεῖσα ὑπὸ τὰς κατευθύνσεις, ὁδηγίας καὶ ἐπίβλεψιν τοῦ προϊσταμένου τοῦ λογιστηρίου της, ἀπὸ μὲν τοῦ Αὐγούστου 1938 μέχρι τοῦ Ἰουλίου 1956 εἰς τὴν τήρησιν τοῦ ἡμερολογίου τοῦ Ταμείου, τὸν ὑπολογισμὸν τοῦ καταβλητέου φόρου μισθωτῶν ὑπηρεσιῶν, εἰς τὸ τμῆμα ἐργατικῶν διαφορῶν καὶ εἰς τὴν ἐκκαθάρισιν τοῦ χαρτοσήμου ἐπὶ τῶν τιμολογίων ἀγορῶν καὶ πωλήσεων, ἔκτοτε δέ, ἤτοι ἀπὸ τοῦ Ἰουλίου 1956 καὶ ἐφ' ἑξῆς, μέχρι τῆς κατὰ τὴν 30 Μαΐου 1964 ἀπολύσεώς της εἰς τὴν ὑπηρεσίαν ἐκκαθαρίσεως τοῦ χαρτοσήμου, ἐπὶ τῶν τιμολογίων, συντάσσουσα ἀτομικὰς καὶ συγκεντρωτικὰς καταστάσεις τούτων μὲ εἰδικὴν ἀνάλυσιν τοῦ τέλους χαρτοσήμου κατὰ κατηγορίας πελατῶν καὶ ὑπολογίζουσα τὸ εἰς τὸ Δημόσιον καταβλητέον τέλος χαρτοσήμου, καὶ ὅτι περίληψις τῶν καταστάσεων τούτων κατεχωρεῖτο, κατ' ἀντιγραφὴν πλέον, παρ' ἄλλου ὑπαλλήλου εἰς τὸ καθολικὸν βιβλίον τῆς ἐπιχειρήσεως, ἡ σύνταξις καὶ ἡ τήρησις τοῦ ὁποίου ἦτο ἀδύνατος ἄνευ τῆς εἰρημένης ἐργασίας αὐτῆς, κριναν κατ' ἀκολουθίαν τούτων ὅτι ἡ ἀναιρεσίβλητος, κατὰ τὸν περὶ οὗ πρόκειται χρόνον (1.12.1959 - 31.5.1964) ἦτο βοηθὸς λογιστοῦ, κατὰ τὴν ἔννοιαν τῶν ἄνω διαιτητικῶν ἀποφάσεων, καθόσον ἡ ἐργασία αὐτῆς δὲν περιωρίζετο ἁπλῶς εἰς τὴν σύνταξιν καταστάσεων, ἀλλ' ἐνεῖχε ἀνάλυσιν καὶ λογιστικὴν διατύπωσιν οἰκονομικῶν πράξεων, συνεδέετο δὲ ἀρρήκτως πρὸς τὸ καθολικὸν βιβλίον τῆς ἐπιχειρήσεως τῆς ἀναιρεσειούσης, εἰς τὸ ὁποῖον τὸ ἐξαγόμενον τῆς λογιστικῆς ἐργασίας περιληπτικῶς ἀντεγράφετο, καὶ ἐπιδικάσαν εἰς αὐτὴν διαφορὰν μεταξὺ τῶν ἀποδοχῶν, τὰς ὁποίας κατὰ τὸν εἰρημένον χρόνον ἔλαβε, καὶ ἐκείνων, αἵτινες προβλέπονται διὰ τοὺς βοηθοὺς λογιστῶν διὰ τῶν εἰρημένων ἀποφάσεων τοῦ Δ.Δ.Δ.Δ. Ἀθηνῶν, ὀρθῶς ἡρμήνευσε καὶ ἐφήρμοσε τὰς εἰρημένας διατάξεις τῶν ἀποφάσεων τούτων καὶ ἀπορριπτέος ὁ περὶ τοῦ ἐναντίου μοναδικὸς λόγος τοῦ ἀναιρετηρίου.

ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΗ ΥΠΗΡΕΣΙΑ

ΧΡΟΝΟΣ ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΗΣ ΥΠΗΡΕΣΙΑΣ ΩΣ ΧΡΟΝΟΣ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΗΣ ΥΠΗΡΕΣΙΑΣ

Έφαρμογή διαιτητικών αποφάσεων περί αποδοχών προσωπικού Γραφείων

Θεώρησις, κατ' άρθρον 8 Νόμου 2054)1952, του χρόνου στρατιωτικής υπηρεσίας των μισθωτών ως χρόνου πραγματικώς διανυθείσης υπηρεσίας παρά τω εργοδότη, εις τον οποίον υπηρέτουν πρό της στρατεύσεως πρός προσαύξησιν του μισθού αυτών.—Έννοια της διατάξεως.—Θεώρησις του αυτού χρόνου στρατιωτικής υπηρεσίας, άπαξ λογιζομένου ως χρόνου πραγματικής υπηρεσίας παρά τω εξ ού εστρατεύθη εργοδότη, και ως τοιούτου χρόνου και έναντι ετέρας ιδιωτικής επιχειρήσεως.

Κατά τό άρθρον 8 του νόμου 2054)1952 (ΕΕΔ 11, 490) ό χρόνος της εν τω στρατώ ξηράς, άέρος και θαλάσσης υπηρεσίας των ιδιωτικών υπαλλήλων, εργατών, τεχνιτών, υπηρετών και μισθωτών εν γένει, ως εφέδρων ή κληρωτών ή εθελοντών, λογίζεται ως χρόνος πραγματικώς διανυθείσης υπηρεσίας παρά τω παρ' ω υπηρέτουν εργοδότη πρό της στρατεύσεώς των πρός προσαύξησιν του μισθού αυτών, περαιτέρω προαγωγήν, κανονισμόν συντάξεων και διά την άπολαβήν παντός έτέρου πλεονεκτήματος, προβλεπομένου υπό των κειμένων διατάξεων και εξαρτωμένου εκ του χρόνου πραγματικής παρά τω εργοδότη υπηρεσίας.

Η διάταξις αύτη ήρμηνεύθη αυθεντικώς διά του άρθρου 34 § 7 του ν.δ. 2961)1954 (ΕΕΔ 13, 948) ως έξης: «Η άληθής έννοια του άρθρου 8 του νόμου 2054)1952 είναι, ότι ή εν τω στρατώ ξηράς, άέρος και θαλάσσης υπηρεσία των μισθωτών εν γένει λογίζεται ως χρόνος πραγματικής εργασίας παρά τω παρ' ω υπηρέτουν πρό της στρατεύσεως των εργοδότη ως πρός τά έναντι του τελευταίου τούτου δικαιώματα του μισθωτού...» (Ίδετε περί της διατάξεως Α.Π. 569)1960, εισηγητής *Κ. Σούρλας*, ΕΕΔ 20, 107, Α.Π. 157)1963, εισηγητής *Ε. Χονδρογιάννης*, ΕΕΔ 22, 554, Α.Π. 506)1963, εισηγητής ό αυτός, ΕΕΔ 22, 1376).

Εξ άλλου, κατά τας επικολουμένας υπό της κατωτέρω δικαστικής αποφάσεως διαιτητικάς αποφάσεις περί αποδοχών προσωπικού Γραφείων Επιχειρήσεων ό κατά έτη υπηρεσίας καθορισμός του βασικού μισθού γίνεται επί τη βάσει της υπηρεσίας και πραγματικής εργασίας παρά τη εις ην υπηρετούν επιχειρήσει, προσαυξανόμενης κατά την παρ' άλλη ιδιωτική επιχειρήσει κλπ. πραγματικήν προϋπηρεσίαν.

Είναι μετά ταύτα φανερόν, ότι, ύφισταμένης της άνωτέρω διατάξεως του άρθρου 8 του νόμου 2054)1952, ως ήρμηνεύθη, ό εξ ού στρατεύεται ό μισθωτός εργοδότης (και εφ' όσον ή σχέσις εργασίας δεν διελύθη διά της στρατεύσεως) οφείλει να υπολογίση ως χρόνον πραγματικής υπηρεσίας και εκείνον της στρατεύσεως του μισθωτού, ό οποίος όμως, κατά την άνωτέρω διάταξιν του άρθρου 8 του νόμου 2054)1952 και ιδίως την ερμηνευτικήν του άρθρου 34 § 7 του ν.δ. 2961)1954, θεωρείται ως χρόνος πραγματικής υπηρεσίας ως πρός τά έναντι του παρ' ω υπηρέτει πρό της στρατεύσεως του δικαιώματα του μισθωτού.

[Όμοια και ή διάταξις του άρθρου 1 του ν.δ. 346)1941, Πρωτοδικείου Αθηνών 5285)1941, εισηγητής *Δ. Σκούμπης*, ΕΕΔ 1, 428).

Αν ηλήθευεν ή γνώμη της κατωτέρω δικαστικής αποφάσεως, ό Νομοθέτης δεν θά έτόνιζε ποίος ό εκ της διατάξεως υπόχρεως, ως τονίζεται εν αυτή, άλλά θά διετύπου την διάταξιν διά γενικήν εφαρμογήν επί παντός εργοδότου, άσχέτως άν ό μισθωτός υπηρέτει παρ' αυτώ κατά την στράτευσιν, τό οποίον άσφαλώς δεν ηθέλησεν ό Νομοθέτης, σκοπήσας να επιρρίψη τό εκ της στρατεύσεως βάρος (διά της θεωρήσεως του χρόνου αυτής ως χρόνου πραγματικής υπηρεσίας, μέ τά εντεύθεν δικαιώματα του μισθωτού) εις μόνους τους εργοδότας, οί οποίοι διετέλουν εν σχέσει εργασίας μετά των στρατευομένων μισθωτών.

Μόνη εκ του νόμου συγχωρουμένη άνάθεσις του βάρους τούτου εις τον νέον εργοδότην είναι επί της κατά τό άρθρον 6 του νόμου 2112)1920 μεταβολής του προσώπου του εργοδότου και τούτο διότι, κατά την έννοιαν αυτού, ό νέος εργοδότης υπεισέρχεται εις άπασας τας

ἐκ τῆς σχέσεως ἐργασίας ἀπορρεούσας ὑποχρεώσεις, μεταξὺ τῶν ἀπαίων καὶ ἡ καταβολὴ τοῦ μισθοῦ (Α.Π. 774)1964, εἰσηγητὴς Κ. Ἀναγνωστόπουλος, ΕΕΔ 24. 151. Ἔνθα καὶ ἀποφασίζει).

Πρωτοδίκου Ἀθηνῶν 5414)1965

Διαδικασία ἐργατικῶν διαφορῶν

Πρωτοδίκης ὁ κ. *Γ. Βιτάλης*

Δικηγόροι οἱ κ.κ. Γ. Σταυρόπουλος, Ἠλ. Κισυσόπουλος

Ἐπιμίως κατ' ἄρθρον 648 Α.Κ. διώκεται διὰ τῆς ὑπὸ κρίσιν ἀγωγῆς, ὅπως ὑποχρεωθῇ ἡ ἐναγομένη Ἑταιρεία καὶ καταβάλῃ εἰς τὸν ἐνάγοντα, παρέχοντα εἰς αὐτὴν διὰ συμβάσεως τὴν ἐργασίαν του, ὡς ὑπαλλήλου τῶν Γραφείων αὐτῆς, τὴν διαφορὰν τῶν καταβληθέντων καὶ καταβλητέων εἰς αὐτὸν μισθῶν, δώρων ἑορτῶν καὶ λοιπῶν προσαυξήσεων, ἐν ὄψει τῆς παρ' ἄλλῳ ἐργοδότῃ ὁμοειδοῦς προϋπηρεσίας του.

Ἐκ τῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρου 8 τοῦ νόμου 2054)1952, ὁριζούσης, ὅτι ὁ χρόνος τῆς ἐν τῷ στρατῷ ξηρᾶς κλπ. ὑπηρεσίας τῶν ἰδιωτικῶν ὑπαλλήλων κλπ., ὡς ἐφέδρων ἢ κληρωτῶν ἢ ἐθελοντῶν, λογίζεται ὡς χρόνος πραγματικῶς διανυθείσης ὑπηρεσίας παρὰ τῷ παρ' ᾧ ὑπηρέτουν ἐργοδότῃ πρὸ τῆς στρατεύσεώς των πρὸς προσαύξησιν τοῦ μισθοῦ αὐτῶν κλπ. σαφῶς συνάγεται, ὅτι ὁ χρόνος οὗτος τῆς στρατιωτικῆς ὑπηρεσίας τοῦ ἰδιωτικοῦ ὑπαλλήλου, ἅπαξ λογιζόμενος ὡς χρόνος πραγματικῆς ὑπηρεσίας παρὰ τῷ ἐργοδότῃ, παρ' ᾧ οὗτος ὑπηρέτει πρὸ τῆς στρατεύσεώς του, ἐξακολουθεῖ ὡς τοιοῦτος καὶ ἐναντι ἑτέρας ἰδιωτικῆς ἐπιχειρήσεως, εἰς τὰ Γραφεῖα τῆς ὁποίας παρέχει τὴν ἐργασίαν του ὁ ρηθεὶς ἰδιωτικὸς ὑπάλληλος ἐπιχειρήσεως διαφόρου τοῦ ἀρχικοῦ ἐργοδότου, ὑποκειμένης δὲ εἰς τὰς διατάξεις τῶν ὑπ' ἀριθ. 2)1959, 2)1961 καὶ 28)1963 ἀποφάσεων τοῦ Δ.Δ.Δ.Δ. Ἀθηνῶν, καθ' ἃς αὕτη ὑποχρεοῦται εἰς τὸν χρόνον ὑπηρεσίας παρ' αὐτῇ τοῦ μισθωτοῦ νὰ προσμετρήσῃ καὶ τὸν χρόνον τῆς ὁμοειδοῦς αὐτοῦ ὑπηρεσίας παρ' ἄλλῳ ἐργοδότῃ, ἀνεξαρτήτως τοῦ ἂν ἡ ὑπηρεσία αὕτη εἶναι πραγματικὴ ἢ πλασματική, τῶν ἐν λόγῳ διαιτητικῶν ἀποφάσεων μὴ διακρινουσῶν τὴν τελευταίαν τῆς πρώτης. Συνομολογουμένου ὅθεν ἐν προκειμένῳ ὅτι ὁ ἐνάγων, παρέχων εἰς τὴν ἐναγομένην Ἑταιρείαν τὴν ἐργασίαν του, ὡς ὑπαλλήλου τῶν Γραφείων αὐτῆς, ἀπὸ τῆς 8.10.1955, κατέθεσε κατὰ Σεπτέμβριον 1957 παρ' αὐτῇ πιστοποιητικὸν ὁμοειδοῦς προϋπηρεσίας του παρὰ τῇ Ἑταιρείᾳ «Π. Φ.*.» ἐκ 5 ἐτῶν, 11 μηνῶν καὶ 3 ἡμερῶν, εἰς ἣν περιελαμβάνετο καὶ ὑπηρεσία αὐτοῦ ἐν τῷ στρατῷ ἐκ 2 ἐτῶν, 4 μηνῶν καὶ 12 ἡμερῶν, ἡ ἐναγομένη ὑποχρεοῦται νὰ προσμετρήσῃ καὶ τὴν τελευταίαν ταύτην ὑπηρεσίαν πρὸς καθορισμὸν τοῦ βασικοῦ μισθοῦ του, συμφώνως πρὸς τὰς ὡς ἄνω διαιτητικὰς ἀποφάσεις, προσμέτρησιν, ἣν ἀρνεῖται νὰ ἐπιχειρήσῃ ἐπὶ τῇ μὴ βασίμῳ αἰτιολογίᾳ ὅτι τὸ ὑπὸ τῆς ὡς ἄνω διατάξεως τοῦ ἄρθρου 8 τοῦ νόμου 2054)1952 (ὡς αὕτη ἡρμηνεύθη ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 34 § 7 τοῦ ν. δ)τος 2961)1954) καθιερούμενον νομικὸν πλάσμα, καίτοι λειτουργήσαν ἐν τῷ προσώπῳ τοῦ στρατευθέντος καὶ ἐπαναλαβόντος παρὰ τῷ αὐτῷ ἐργοδότῃ τὴν ἐργασίαν του μισθωτοῦ, προσδιορίσαν οὕτω τὸν χρόνον τῆς παρ' αὐτῷ ὑπηρεσίας του, δὲν δύναται νὰ λειτουργήσῃ καὶ ἐναντι αὐτῆς, οὔσης ἐπιχειρήσεως διαφόρου τοῦ ἀρχικοῦ ἐργοδότου, ἐνῷ περὶ αὐτοῦ ἐν πρόκειται ἐν τῇ παρούσῃ περιπτώσει, ἀφοῦ τὸ ρηθὲν πλάσμα τοῦ νόμου ἅπαξ λειτουργήσαν προσέδωκεν εἰς τὸν χρόνον στρατεύσεως τοῦ μισθωτοῦ τὸν χαρακτῆρα τοῦ χρόνου ὑπηρεσίας αὐτοῦ, ὡς ὑπαλλήλου, παρὰ τῷ ὡς ἄνω ἀρχικῷ ἐργοδότῃ.

Συνυπολογιζομένου ὅθεν καὶ τοῦ χρόνου τούτου προϋπηρεσίας τοῦ ἐνάγοντος, αὐτὸς δικαιοῦται, ἐν ὄψει τῶν μὴ ἀμφισβητουμένων οἰκογενειακῶν του βαρῶν, τῶν ἐν τῇ ἀγωγῇ διαφορῶν, προερχομένων ἐξ ἀποδοχῶν, δώρων ἑορτῶν, προσαυξήσεων δι' ἀπασχόλησίν του κατὰ τὰς Κυριακάς, ὑπερωριακῶν τοιούτων, ἀποδοχῶν ἀδείας κλπ., τὸ μέγεθος τῶν ὁποίων δὲν ἀμφισβητεῖ ὡσαύτως ἡ ἐναγομένη, προτείνουσα μόνον ἔνστασιν παραγραφῆς τῶν ἀναγομένων μέχρι τοῦ τέλους τοῦ ἔτους 1959 ἀξιώσεων, τοῦ ἐν τῇ ἀγωγῇ χρηματικοῦ ποσοῦ μειουμένου κατὰ τὸ ποσὸν τῶν κατ' ἄρθρον 250 § 17 τοῦ Α.Κ. παραγραφεισῶν ἀπαιτήσεων ἐκ δραχμῶν 1.249,50, ἤτοι ποσοῦ δραχμῶν 8.048,50, καθ' ὃ δέον νὰ γίνῃ δεκτὴ ἡ ἀγωγὴ ὡς βάσιμος κατ' οὐσίαν, καταδικαζομένης τῆς ἐναγομένης εἰς τὴν δικαστικὴν δαπάνην.

Ἡ παροῦσα δέον νὰ κηρυχθῇ προσωρινῶς ἐκτελεστὴ κατὰ τὰ ἄρθρα 186α, 186 Πολ. Δικ. διὰ τὸ ἐν τῷ διατακτικῷ ποσόν.

ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΔΙΚΟΝΟΜΙΑ

ΑΝΑΣΤΟΛΗ ΑΠΟΦΑΣΕΩΣ ΕΙΡΗΝΟΔΙΚΟΥ ΜΕΤ' ΑΣΚΗΣΙΝ ΕΦΕΣΕΩΣ

Ανακοπή κατ' επιταγής εκτελεστού τίτλου

Αρμόδιος δι' αναστολήν ειρηνοδικειακής αποφάσεως επί εργατικής διαφοράς, ασκηθείσης εφέσεως κατ' αυτής, ο Πρόεδρος του Πρωτοδικείου, ενώπιον του οποίου απηυθύνθη ή έφεσις, εν ουδεμιά δε περιπτώσει ο κατά την εργατικήν διαδικασίαν δικάζων Πρωτοδίκης, δυνάμενος να αναστείλη την εκτέλεσιν μόνον της ιδίας αυτού αποφάσεως, εφ' όσον ήσκήθη έφεσις.—Αρμόδιος Δικαστής επί ανακοπής κατ' επιταγής κάτωθι εκτελεστού τίτλου.

Πρωτοδίκου Πατρών 84)1965

Διαδικασία εργατικών διαφορών

Πρωτοδίκης ο κ. *Εύαγγ. Κρουσταλάκης*

Δικηγόροι οι κ.κ. Ι. Γιαννόπουλος, Σ. Θανασούλιας

Διά της υπό κρίσιν αιτήσεως διώκεται α) ή αναστολή εκτελέσεως της υπ' αριθ. 14)1965 αποφάσεως του Ειρηνοδίκου Αιγιαλείας, δικάσαντος κατά την διαδικασίαν του ν. ΓΩΟΔ'/1911, επί τω λόγω ότι κατ' αυτής, κηρυχθείσης κατ' άρθρον 186 Πολ. Δικονομίας προσωρινώς εκτελεστής, ησκήθη εμπροθέσμως έφεσις ενώπιον του Πρωτοδικείου Πατρών, και β) ή ακύρωσις της κάτωθι του αντιγράφου εξ απογράφου της άνω αποφάσεως επιταγής προς εκτέλεσιν αυτής διά τους εν τη αιτήσει διαλαμβανομένους λόγους.

Κατά την σαφή διάταξιν του άρθρου 764 Πολ. Δικονομίας ασκηθείσης εμπροθέσμως έφέσεως κατά της κηρυχθείσης κατά το άρθρον 186 προσωρινώς εκτελεστής αποφάσεως δύναται να διαταχθή, επί τη αιτήσει του ηττηθέντος διαδίκου, ή αναστολή της εκτελέσεως υπό του εκδόντος την προσβαλλομένην απόφασιν δικαστηρίου, κατ' εξαίρεσιν δε επί εφέσεως κατ' ειρηνοδικειακών αποφάσεων υπό του Προέδρου του Πρωτοδικείου, ενώπιον του οποίου απευθύνεται ή έφεσις, δικάζοντος κατά την διαδικασίαν των άρθρων 634 επ. Πολ. Δικονομίας. Εκ τούτων πάντων συνάγεται, ότι προκειμένου περί αποφάσεως του Ειρηνοδίκου, δικάσαντος κατά την διαδικασίαν του ν. ΓΩΟΔ', αρμόδιος, ίνα αποφανθή περί αναστολής αυτής, εφ' όσον εκηρύχθη κατ' άρθρον 186 Πολ. Δικονομίας προσωρινώς εκτελεστή και ησκήθη κατ' αυτής έφεσις, είναι ο Πρόεδρος του Πρωτοδικείου, ενώπιον του οποίου απηνθύνθη ή έφεσις, εν ουδεμιά δε περιπτώσει ο κατά την διαδικασίαν του αυτού ως άνω νόμου δικάζων Πρωτοδίκης, όστις μόνον της ιδίας αυτού αποφάσεως δύναται να αναστείλη την εκτέλεσιν, εφ' όσον ήσκήθη κατ' αυτής έφεσις (Πρ. Αθ. 765)1962, ΕΕΔ 21, 472, ίδε και την εισηγητικήν έκθεσιν του ά.ν. 2407)1940 δι' ού ετροποποιήθη ή προπαρατεθείσα διάταξις του άρθρου 764 Πολ. Δικονομίας, εν *Σούρλου*, Πολ. Δικονομία υπό το άνω άρθρον, σημ. 5, ως και *Αποστολοπούλου*, Ο Πρόεδρος Πρωτοδικών παράγραφος 497, *Κιτσικοπούλου*, Πολ. Δικονομία, υπ' άρθρα 736 - 784 §§ 893 επ.). Αναρμοδιως, άθεν εισάγεται ενώπιον ημών ή ενδικος αίτησις.

Κατά το πρώτον αίτημά της, και βάσιμος τυγχάνει ή περί τούτου ένστασις του καθ' ού αύτη, αύτεπαγγέλτως άλλως τε ερευνωμένη (25 Πολ. Δικονομίας, ίδε και *Ράμμου*, Στοιχ. Πολ. Δικ. Α' § 76).

Και ως προς το έτερον αίτημά της ή υπό κρίσιν αίτησις δεν φέρεται νομίμως ενώπιον ημών, δεδομένου ότι ή ανακοπή, ή στρεφομένη κατά της κάτωθι του εκτελεστού τίτλου επιταγής, εάν μεν ήρξατο ή εκτέλεσις, ήτοι εάν υπεβλήθη κατάσχεσις ή προσωπική κράτησις, όπότε ή κατά της επιταγής ανακοπή είναι δίκη περί την εκτέλεσιν, αφού τότε ή επίδοσις της επιταγής αποτελεί την έναρξιν της περί την εκτέλεσιν διαδικασίας (864 § 2 Πολ. Δικονομίας, ίδε και *Αποστολοπούλου*, ένθ' ανωτέρω § 499 Β), εισάγεται ενώπιον του Προέδρου Πρωτοδικών του τόπου της εκτελέσεως ή ενώπιον του κατά τας γενικάς διατάξεις αρμοδίου δικαστηρίου, συμφώνως προς τας διατάξεις των άρθρων 871 και 910 Πολ. Δικονομίας (ίδε *Κιτσικοπούλου*, υπ' άρθρον 871 §§ 50 επ.), εάν δε δεν ήρξατο ή διαδικασία της εκτελέσεως και απλώς μόνον επεδόθη ή επιταγή, ή ως ειρηται κατ' αυτής στρεφομένη ανακοπή, θεμελιουμένη πλέον επί της διατάξεως του άρθρου 235 Πολ. Δικονομίας (ίδε και *Γιδοπούλου*, Το Δίκαιον της αναγκαστικής εκτελέσεως, παράγραφος 86), εισάγεται εις το κατά τας διατάξεις των άρθρων 239 και 24 Πολ. Δικ. αρμόδιον δικαστήριον. Ούδαμόθεν επομένως προκύπτει αρμοδιότης ημών προς εκδίκασιν της υπό κρίσιν αιτήσεως κατά το έτερον περί ακυρώσεως της επιταγής σκέλος της, βασίμου κρινομένης και κατά το σημείον τούτο της αυτεπαγγέλτως εξ άλλου ερευνωμένης σχετικής ενστάσεως του καθ' ού η αίτησις.

Κατ' ακολουθίαν πάντων τούτων η υπό κρίσιν αίτησις δέον να παραπεμφθή εις το αρμόδιον δικαστήριον ή Πρόεδρον Πρωτοδικών κατά τας ανωτέρω διακρίσεις, εφαρμοζομένης της διατάξεως του άρθρου 25 § 2 Πολ. Δικονομίας, προστεθείσης διά του άρθρου 5 του ν. 8)τος 4)9.9.1925, κυρωθέντος διά του ν. 3887)1929, ισχύσης δε εφαρμογήν και κατά την διαδικασίαν του ν. ΓΩΟΔ' (Α.Π. 413)1962, ΕΕΔ 21, 927). Η δικαστική δαπάνη δέον τα συμψηφισθή, ως εκ της εύλογου αμφιβολίας του αιτούντος διά την ύπαρξιν αρμοδιότητος ημών προς εκδίκασιν της αιτήσεως του (211 § 2 Πολ. Δικονομίας).

ΝΟΜΟΛΟΓΙΑ ΕΠΙ ΔΙΑΦΟΡΩΝ ΘΕΜΑΤΩΝ

Ι ΣΥΛΛΟΓΙΚΑΙ ΣΥΜΒΑΣΕΙΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ

Ἰσχὺς συλλογικῶν συμβάσεων ἐργασίας ἐν τῇ ναυτικῇ ἐργασίᾳ

Ἰσχὺς καὶ δεσμευσις κατὰ πρόσωπα τῶν ἐν τῇ ναυτικῇ ἐργασίᾳ συλλογικῶν συμβάσεων ἐργασίας.—Ἔναρξις ἰσχύος ἐναντι τῶν μὴ συμβληθέντων τρίτων ἀπὸ καὶ διὰ τῆς ἐπικυρώσεως αὐτῶν δι' ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐμπορικῆς Ναυτιλίας, ἥτις, καθὸ κανονιστικὴ διοικητικὴ πρᾶξις, ὡς πρὸς τοὺς τρίτους, δέον νὰ δημοσιεύηται εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως.—Ἔλλειψις ἀναδρομικῆς δυνάμεως τῆς ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ.—Ἐφαρμογὴ συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας προσωπικοῦ ρυμουλκῶν καὶ ἐπὶ τοῦ Ὀργανισμοῦ Λιμένος Πειραιῶς.

Ἀρείου Πάγου 354)1965, Τμ. Β'

Πρόεδρεύων ὁ Ἀντιπρόεδρος κ. *Ε. Σεβδλος*
Εἰσηγητὴς ὁ Ἀρεοπαγίτης κ. *Κ. Ἀναγνωστόπουλος*
Δικηγόροι οἱ κ.κ. Ε. Ἀνδριανάκης, Φ. Φουτρῆς

Κατὰ τοὺς ὁρισμοὺς τοῦ ἄρθρου 5 τοῦ ἀ.ν. 3276)1944 περὶ συλλογικῶν συμβάσεων ἐν τῇ ναυτικῇ ἐργασίᾳ, ἐκδοθέντος ἐν Μέσῃ Ἀνατολῇ καὶ ἀναδημοσιευθέντος κατ' ἄρθρον 8 τῆς 21)1945 Συντακτικῆς Πράξεως, οἱ συλλογικαὶ συμβάσεις, συναφθεῖσαι συμφώνως πρὸς τοὺς ὁρισμοὺς τοῦ νόμου τούτου, ἐφ' ὅσον ἤθελον κυρωθῇ δι' ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐμπορικῆς Ναυτιλίας, θεωροῦνται ἰσχυραὶ καὶ δεσμεύουσι κατὰ τὴν ἐν αὐταῖς χρονικὴν διάρκειαν καὶ εἰσαδήποτε τυχὸν ἄλλας ὑφισταμένας ἐργοδοτικὰς καὶ ἐργατικὰς ὀργανώσεις, ὡς καὶ ἅπαντας ἐν γένει τοὺς Ἕλληνας πλοιοκτήτας καὶ ἐργάτας θαλάσσης καὶ πληρώματα πλοίων, ἀνηκόντων εἰς τὴν κατηγορίαν, ἥτις προεβλέφθη ὑπὸ τῶν συλλογικῶν συμβάσεων. Ἐντεῦθεν σαφῶς προκύπτει, ὅτι ἡ ἰσχὺς τῶν ὡς ἄνω συλλογικῶν συμβάσεων ἐναντι τῶν μὴ συμβληθέντων τρίτων ἀρχεται ἀπὸ καὶ διὰ τῆς ἐπικυρώσεως αὐτῶν δι' ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐμπορικῆς Ναυτιλίας, ἥτις, καθὸ κανονιστικὴ διοικητικὴ πρᾶξις, ὡς πρὸς τοὺς τρίτους, δέον νὰ δημοσιεύηται εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως, πλὴν ἡ τοιαύτη κυρωτικὴ ἀπόφασις δὲν δύναται νὰ προσδώσῃ ἀναδρομικὴν δύναμιν καὶ ἐνέργειαν εἰς τὴν δι' αὐτῆς κυρουμένην ὡς ἄνω συλλογικὴν σύμβασιν, ἅτε μὴ παρεχομένης εἰς τὸν Ὑπουργὸν τοιαύτης ἐξουσιοδοτήσεως ὑπὸ τοῦ προμνησθέντος νόμου (*).

Μετὰ ταῦτα ἡ ἀπὸ 1.7.1956 συλλογικὴ σύμβασις ἐργασίας μεταξὺ τῶν ἀντιπροσώπων τοῦ Ἐργατικοῦ Κέντρου Πειραιῶς, ἀφ' ἑνός, καὶ τῶν ἀντιπροσώπων τῆς Ἑνώσεως Ἰδιοκτητῶν Ρυμουλκῶν, ὡς καὶ τῶν τοιούτων πληρωμάτων ρυμουλκῶν λιμένος Πειραιῶς, ἀφ' ἑτέρου, ἥτις ὡς καθοριζουσα τὰς ἀποδοχάς, τοὺς ὅρους ἐργασίας κλπ. τῶν ἐπὶ τῶν ὡς ἄνω πλοίων ἐργαζομένων καὶ κυρωθεῖσα διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 7882)1962 ἀποφάσεως Ὑπουργοῦ Ἐμπορικῆς Ναυτιλίας, δημοσιευθείσης εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως (φύλλ. 53, Β',14.2.1962), εἶναι ἐφαρμοστέα καὶ ἐπὶ τοῦ προσωπικοῦ, τοῦ ὑπηρετοῦντος ἐπὶ τῶν ὑπὸ τοῦ Ο.Λ.Π. χρησιμοποιουμένων πλωτῶν μέσων (ρυμουλκῶν), μὴ ἐποκλειομένης τῆς ἐφαρμογῆς αὐτῆς ἐπὶ τοῦ ἐν λόγῳ προσωπικοῦ, ὑπὸ τὴν ἀνωτέρω ἔννοιαν, ἐκ τῶν διατάξεων τοῦ ἀ. ν. 1559)1950, ὡς ἐτροποποιήθη ὑπὸ τοῦ νόμου 2323)1953 καὶ τοῦ ἀπὸ 3.12.1954 β. δ)τος «περὶ Ὀργανισμοῦ τῶν Ὑπηρεσιῶν τοῦ Ο.Λ.Π.», ἰσχύει διὰ τὸν μὴ συμβληθέντα ἀναιρεσίβλητον ἀπὸ τῆς περὶ κυρώσεως τῆς συλλογικῆς συμβάσεως ὡς ἄνω ὑπουργικῆς ἀποφάσεως. Ἑπομένως ἡ διαληφθεῖσα ὑπουργικὴ ἀπόφασις, καθ' ὃ μέρος καθορίζει ὡς χρόνον ἐνάρξεως τῆς ὡς ἄνω συλλογικῆς συμβάσεως ἀπὸ 1.7.1956, δὲν ἔχει ἐνιαῖον ἰσχὺν ὡς πρὸς τοὺς μὴ συμβληθέντας τρίτους. Ταῦτα εἶπὸν καὶ τὸ ὡς ἐφετεῖον δικάσαν Πρωτοδικεῖον, διὰ τῆς ἐν τῇ ἀναιρεσιβαλλομένῃ ἀποφάσει ἐπικουρικῆς αἰτιολογίας, ἥτις στηρίζει αὐτοτελῶς τὸ διατακτικὸν αὐτῆς καὶ δι' ἐπικυρώσεως τῆς πρωτοδίκου ἀποφάσεως ἀπορρίψαν τὴν ὑπὸ κρίσιν ἀγωγὴν τοῦ ἀναιρεσείοντος, προσληφθέντος, καθ' ἃ ἐξ αὐτῆς προκύπτει καὶ δέχεται τὸ Πρωτοδικεῖον, ὑπὸ τοῦ ἀναιρεσιβλήτου Ο.Λ.Π. διὰ συμβάσεως ἐργασίας ἰδιωτικοῦ δικαίου ὡς κυβερνήτου ρυμουλκοῦ, διώκουσαν δὲ τὴν κατοψήφισιν τοῦ ἀναιρεσιβλήτου εἰς τὴν καταβολὴν τῷ ἀναιρεσείοντι διαφορῶν ἀποδοχῶν βάσει τῆς διαληφθείσης συλλογικῆς συμβάσεως διὰ τὸ ἀπὸ 1.3.1958 - 30.4.1959 χρονικὸν διάστημα, ἤτοι διὰ χρόνον, καθ' ὃν δὲν ἴσχυεν ὡς

(*) Ἴδετε ὁμοίως καὶ Α.Π. 286)1963, ΕΕΔ 22, 1120, Α.Π. 345)1963, ΕΕΔ 22, 1121.

πρὸς τοὺς διαδίκους ἢ ὡς ἄνω συλλογικὴ σύμβασις, κατὰ τὰ εἰρημένα, ὀρθῶς ἡρμήνευσε καὶ ἐφήρμοσε τὰς προεκτεθείσας διατάξεις οὐσιαστικοῦ νόμου καὶ οὐδεμίαν ἑτέραν παρεβίασε, μὴ βάσιμος δὲ καὶ ἀπορριπτέος ὁ τὴν ὡς ἄνω ἐπικουρικὴν αἰτιολογίαν τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως πλήσσων λόγος ἐν τῷ ἀναιρετηρίῳ λόγος(*).

II. ΚΑΝΟΝΙΣΜΟΙ

Κανονισμοὶ προσωπικοῦ Δημοσίας Ἐπιχειρήσεως Ἠλεκτρισμοῦ

Ἵδρυσις διὰ τούτων συμβατικοῦ δικαίου, διαφευγούσης οὕτω τῆς ἑρμηνείας δρου αὐτῶν τὸν ἔλεγχον τοῦ Ἀρείου Πάγου.—Οὐχὶ ἀναγκαία ἡ εἰδικὴ αἰτιολόγησις τῶν περὶ καταργήσεως θέσεων ἀποφάσεων τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τῆς Δ.Ε.Η.—Διορισμὸς καὶ ἀπόλυσις προσωπικοῦ. — Καταγγελία συνβάσεως λόγῳ καταργήσεως θέσεως.

Ἀρείου Πάγου 353)1965, Τμ. Β'

Προεδρεύων ὁ Ἀντιπρόεδρος κ. *Κ. Σοῦρλος*
Εἰσηγητὴς ὁ Ἀρεοπαγίτης κ. *Κ. Ἀναγνωστόπουλος*
Δικηγόροι οἱ κ.κ. Γ. Μαγκάκης, Γ. Μητσόπουλος

Τόσον ὁ ἀπὸ 15.7.1957 Κανονισμὸς καταστάσεως προσωπικοῦ (δημοσιευθεὶς ἐν Φ.Ε.Κ. 220 Β' τῆς 8.8.1957), ὅσον καὶ ὁ Κανονισμὸς Ἐσωτερικῆς Ὑπηρεσίας τῆς Δ.Ε.Η. (δημοσιευθεὶς ἐν Φ.Ε.Κ. 284 Β' τῆς 24.6.1960), ἥτις ἀπατελεῖ, κατὰ τὸ ἄρθρον 1 § 1 τοῦ νόμου 1468)1950, ὡς ταῦτο αὐθεντικῶς ἡρμηνεύθη διὰ τοῦ ἄρθρου 3 § 1 τοῦ ν.δ. 3785)1957, Νομικὸν Πρόσωπον Ἰδιωτικοῦ Δικαίου, ἐκδοθέντος συμφώνως τοῖς ἄρθροις 6 § 3 καὶ 23 τοῦ ἀ.ν. 1672)1951 καὶ ἄρθρου 34 νόμου ἀπὸ 28)22.1.1951 β.δ)γματος, ἐκδοθέντος εἰς ἐκτέλεσιν τῶν διατάξεων τοῦ νόμου 1468)1950, κυρωθέντος δὲ διὰ τοῦ ἄρθρου 6 τοῦ ὡς ἄνω νόμου 1672, ὑπὸ τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τῆς Δ.Ε.Η. καὶ ρυθμίζοντες, ὁ μὲν πρῶτος τοὺς ὅρους τῆς μεταξὺ τῆς Δ.Ε.Η. καὶ τοῦ προσωπικοῦ αὐτῆς συμβάσεως ἐργασίας, ὁ δὲ δεύτερος τὰ τῆς ἐσωτερικῆς ὀργανώσεως καὶ λειτουργίας τῆς δημοσίας ταύτης ἐπιχειρήσεως, εἰς οὓς προσεχώρησεν ὁ ἀναιρεσείων κατὰ τὴν κατάρτισιν τῆς συμβάσεως, δὲν ἀποτελοῦσι κανόνας δικαίου ἐξ ἀντικειμένου, ἀλλ' ἱδρύουσι συμβατικὸν ἁπλῶς δίκαιον, ἡ δὲ δημοσίευσις αὐτῶν εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως οὐδόλως μεταβάλλει τὴν φύσιν καὶ τὸν χαρακτῆρα αὐτῶν ὡς συμβατικῶν ὅρων(*).

Τὸ ὡς ἐφετεῖον δικάσαν Πρωτοδικεῖον, ὡς δείκνυται ἐκ τῆς ἀναιρεσιβαλλομένης ἀποφάσεώς του, ἐδέχατο, καθ' ἑρμηνείαν τοῦ ἄρθρου 22 τοῦ Κανονισμοῦ καταστάσεως προσωπικοῦ τῆς Δ.Ε.Η., ὅτι ἡ περὶ καταργήσεως τῆς Ὑπηρεσίας ἢ συμπτύξεως τοῦ προσωπικοῦ ἀπόφασις τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου δὲν χρήζει ἰδιαιτέρας αἰτιολογίας, ἡ δὲ περὶ τούτου κρίσις τοῦ Δικαστηρίου τῆς οὐσίας, ἀναγομένη εἰς τὴν ἑρμηνείαν συμβατικοῦ ὅρου καὶ μὴ παραβιάζουσα κανόνα τινὰ τοῦ δικαίου, διαφεύγει τὸν ἔλεγχον τοῦ Ἀρείου Πάγου. Ὅθεν ὁ περὶ τοῦ ἐναντίου πρῶτος ἐν τῷ ἀναιρετηρίῳ λόγος, ὁρμώμενος εἰς κακὴν ἑρμηνείαν καὶ ἐφαρμογήν, ἐν τῷ σημείῳ τούτῳ, τῆς ὡς ἄνω διατάξεως τοῦ Κανονισμοῦ, εἶναι ἀπορριπτέος ὡς ἀπαράδεκτος, καθ' ὃ δὲ μέρος ὁ λόγος οὗτος ἀναφέρεται εἰς παραβίασιν ὑπὸ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως τῶν διεπόντων τὴν λειτουργίαν τῆς Δ.Ε.Η. νομοθετικῶν διατάξεων εἶναι ἀπορριπτέος ὡς ἀβάσιμος, καθ' ὅσον οὔτε ἐκ τοῦ ἄρθρου 4 τοῦ προμνησθέντος ἀπὸ 28)28.1.1951 διατάγματος, καθ' ὃ «οἱ Κανονισμοὶ τῆς Δ.Ε.Η. ἐκδίδονται καὶ τροποποιοῦνται δι' ἀποφάσεως τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τῆς Δ.Ε.Η., δημοσιευόμενοι εἰς τὴν 'Εφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως», οὔτε ἐξ ἄλλης τινὸς τοῦ διατάγματος τούτου ἢ τῶν προδιαληφθέντων νόμων προκύπτει, ὅτι ἀπαιτεῖται εἰδικὴ αἰτιολόγησις τῶν περὶ καταργήσεως θέσεων ἀποφάσεων τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τῆς Δ.Ε.Η., δι' ὧν τροποποιεῖται ὁ Κανονισμός.

Κατὰ τὴν ἐν ἄρθρῳ 26 § 1 τοῦ διαληφθέντος ἀπὸ 28.1.1951 β.δ)γματος διάταξιν, ὡς ταῦτο ἀντικατεστάθη ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 17 § 1 στοιχ. δ' τοῦ ἀπὸ 9)11.1.1951 ὁμοίου, ὁ Γενικὸς Διευθυντὴς τῆς Δ.Ε.Η. ἐν τῷ πλαισίῳ τῶν γενικῶν κατευθύνσεων καὶ ὑπὸ τὴν ἐποπτείαν ἁπλῶς τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου διορίζει καὶ ἀπολύει συμφώνως πρὸς τὸν Ὑπαλληλικὸν Κανονισμὸν τὸ προσωπικὸν τῆς Δ.Ε.Η., ἐξαιρέσει τῶν βοηθῶν Γενικοῦ Διευθυντοῦ, τοῦ νομικοῦ συμβούλου καὶ τῶν Διευθυντῶν, ἐν οἷς δὲν καταλέγεται ὁ ἀναιρεσείων, ὡς διορισθεὶς καὶ κατέχων, καθ' ἃ ἀνελέγκτως δέχεται τὸ Πρωτοδικεῖον, τὰς θέσεις τοῦ Οἰκονομικοῦ Συμβούλου, τοῦ Γενικοῦ Διευθυντοῦ καὶ τοῦ Προϊσταμένου τοῦ παρὰ τῷ Προέδρῳ τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου Γραφείου, προβλεπομένας ὑπὸ τῶν ἄρθρων 6 § 2 καὶ 7 τοῦ Κανονισμοῦ Ἐσωτερικῆς Ὑπηρεσίας. Συμφώνως ὅθεν

(*) Ἐπεκυρώθη ἡ ὑπ' ἀριθ. 5294)1963 ἀπόφασις τοῦ Πρωτοδικείου Πειραιῶς ὡς ἐφετείου.

(*) Ἴδετε καὶ Α.Π. 495)1962, ΕΕΔ 21, 1435.

πρὸς ταῦτα ἀποφηνάμενον τὸ δικάσαν Πρωτοδικεῖον διὰ τῆς ἀναιρεσιβαλλομένης ἀποφάσεώς του ὀρθὴν νομικὴν κρίσιν ἐποιήσατο, ὁ δὲ περὶ τοῦ ἐναντίου σχετικὸς 2ος λόγος τοῦ ἀναιρετηρίου, δι' οὗ ὑποστηρίζεται, ὅτι ὑπὸ τῶν διαληφθεισῶν διατάξεων ἀπῃτεῖτο σχετικὴ ἀπόφασις τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου διὰ τὴν ἀπόλυσιν τοῦ ἀναιρεσείοντος, εἶναι ἀπορριπτέος ὡς ἀβάσιμος, καθ' ὃ δὲ μέρος ὁ λόγος οὗτος μέμφεται περαιτέρω τῆς ὡς ἄνω αἰτιολογίας τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως καὶ διὰ παράβασιν, ἐπὶ τοῦ θέματος τούτου, τῶν διατάξεων τοῦ δι' αὐτοῦ ἐπικαλουμένου ὡς ἄνω Κανονισμοῦ Καταστάσεως Προσωπικοῦ καὶ Ἐσωτερικῆς Ὑπηρεσίας, εἶναι ἀπορριπτέος πρὸ παντὸς ἄλλου ὡς ἀπαράδεκτος διὰ τοὺς ἐν τῇ ἠγουμένῃ σκέψει ἐκτεθέντας λόγους.

Τὸ δικάσαν Πρωτοδικεῖον, καθ' ὃ πιστοῦται ἐκ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεώς του (σκέψις β'), ἐδέξατο ἐν τῇ κυριαρχικῇ αὐτοῦ ἐξουσίᾳ καὶ ἄνευ παραβιάσεως κανόνος τινὸς τοῦ δικαίου, ὡς προκύπτον ἐκ τοῦ ἄρθρου 22 § 2 τοῦ Κανονισμοῦ Καταστάσεως Προσωπικοῦ, ὅτι εἰς περίπτωσιν καταργήσεως ὑπηρεσίας τὸ ἐν αὐτῇ προσωπικὸν ἀπολύεται, ἐφ' ὅσον δὲν κρίνεται δυνατὴ ἡ χρησιμοποίησίς του εἰς ἑτέρας ὑπηρεσίας τῆς Δ.Ε.Η. Καθ' ἃ δὲ περαιτέρω βεβαιοῖ τὸ Πρωτοδικεῖον, ὡς ἐκ τῶν ἀποδείξεων προέκυψαν, μετὰ τὴν κατάργησιν τῶν ὡς ἄνω θέσεων, ἃς κατεῖχεν ὁ ἀναιρεσείων, δὲν κατέστη δυνατὴ ἡ χρησιμοποίησις τούτου εἰς ἄλλην θέσιν ἀντιστοίχου μισθολογικοῦ κλιμακίου καὶ τοῦτο διότι αἱ μόναι ὀργανικαὶ θέσεις, αἱ ὑπὸ τοῦ Κ.Ε.Υ. προβλεπόμεναι μισθολογικοῦ κλιμακίου 1 ἢ 2 - 1, αἵτινες ἦσαν ἢ κατέστησαν κεναὶ ἀπὸ τοῦ μηνὸς Αὐγούστου 1962, ἦσαν αἱ θέσεις τοῦ προϊσταμένου Ὑπηρεσίας δημοσίων σχέσεων καὶ προϊσταμένου Ὑπηρεσίας τεχνικοῦ καὶ οἰκονομικοῦ προγράμματος, εἰς τὰς θέσεις ὅμως ταύτας δὲν ἦτο δυνατὸν ἡ χρησιμοποιηθῇ ὁ ἀναιρεσείων διὰ τοὺς ἐν τῇ ἀποφάσει ἐκτιθεμένους λόγους. Ἡ δὲ περὶ τούτου κρίσις τοῦ δικαστηρίου τῆς οὐσίας, ὡς εἰς πράγματα ἀναγομένη, διαφεύγει τὸν ἔλεγχον τοῦ Ἀρείου Πάγου. Ὅθεν ὁ περὶ τοῦ ἐναντίου γ' ἐν τῷ ἀναιρετηρίῳ λόγος, πλήσσων τὴν περὶ πραγμάτων κρίσιν τοῦ δικαστηρίου τῆς οὐσίας, εἶναι ἀπορριπτέος ὡς ἀπαράδεκτος.

Τὸ δικάσαν Πρωτοδικεῖον, καθ' ὃ δείκνυται ἐκ τῆς ὑπ' αὐτὸ προσβαλλομένης ἀποφάσεως αἰτιολογίας, ἐδέξατο ἀνελέγκτως καθ' ἑρμηνείαν τοῦ ἄρθρου 22 § 4 τοῦ Κανονισμοῦ καταστάσεως προσωπικοῦ, ὅτι ἡ λόγῳ καταργήσεως θέσεως καταγγελία τῆς συμβάσεως ἐργασίας ὑπαλλήλου τῆς Δ.Ε.Η. εἶναι ἔγκυρος, ἐὰν ἡ περὶ καταργήσεως τῆς θέσεως ἀπόφασις τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου γνωστοποιηθῇ εἰς τὸν μισθωτὸν ὁ μήνας πρὸ τῆς καταγγελίας, ἀδιαφόρως ἂν ἡ τοιαύτη γνωστοποίησις λάβῃ χώραν πρὸ ἢ μετὰ τὴν δημοσίευσιν εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως τῆς σχετικῆς περὶ καταργήσεως τῆς θέσεως ἀποφάσεως τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου, διότι καὶ πρὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς ἀποφάσεως εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως ἐὰν γίνῃ ἡ γνωστοποίησις, ὡς ἐν προκειμένῳ συμβαίνει, καθ' ἃ δέχεται τὸ Πρωτοδικεῖον, πληροῦται ὁ σκοπὸς τοῦ νόμου, ὅστις εἶναι, ὅπως ὁ μισθωτὸς λάβῃ γνῶσιν ταύτης πρὸ εὐλόγου χρόνου, ἵνα οὕτω καταστῇ αὐτῷ δυνατὴ ἡ ἀναζήτησις καὶ ἐξεύρεσις ἑτέρας θέσεως. Ἡ δὲ περὶ τούτου κρίσις τοῦ δικαστηρίου τῆς οὐσίας, ὡς ἀφορῶσα εἰς τὴν ἔννοιαν ὅρου τῆς συμβάσεως, μηδένα δὲ τοῦ δικαίου κανόνα παραβιάζουσα, διαφεύγει τὸν ἔλεγχον τοῦ Ἀρείου Πάγου. Ὅθεν ὁ τὴν κρίσιν ταύτην τοῦ δικαστηρίου τῆς οὐσίας πλήττων 4ος λόγος τοῦ ἀναιρετηρίου εἶναι ἀπορριπτέος ὡς ἀπαράδεκτος (*).

III. ΕΡΓΑΤΙΚΟΣ ΜΙΣΘΟΣ

1. Ἀποζημίωσις τοῦ ἐκτὸς ἕδρας ἀποστελλομένου προσκαίρως δι' ἐργασίαν προσωπικοῦ

Ἐφαρμογὴ ὑπ' ἀριθ. 21091)2990)1946 ὑπουργικῆς ἀποφάσεως.— Ἔννοια αὐτῆς.— Χαρακτὴρ ἐργασίας ὡς προσκαίρου.

Ἀρείου Πάγου 359)1965, Τμ. Β'

Προεδρεύων ὁ Ἀντιπρόεδρος κ. *Ε. Σουρλὸς*
Εἰσηγητὴς ὁ Ἀρεοπαγίτης κ. *Δ. Κακούρης*
Δικηγόροι οἱ κ.κ. Ἀλ. Σακελλαρόπουλος, Π. Παπαπαύλου

Ὡς προκύπτει ἐκ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως, τὸ δικάσαν Πρωτοδικεῖον ἐδέχθη ὡς βεβαιωθὲν ἐκ τῶν ἀποδείξεων, ὅτι ἡ ἀναιρεσείουσα διάγουσα, ἀπὸ τῆς ἐν ἔτει 1949 μετατάξεώς της ἐκ τῆς Ὑπηρεσίας τῶν Τ.Τ.Τ. εἰς τὸν ἀναιρεσίβλητον ἐναγόμενον Ο.Τ.Ε., ἐτοποθετήθη ὑπὸ τούτου εἰς τὴν ἐν Ἀθήναις Ὑπηρεσίαν Τηλεπικοινωνιῶν τῶν Βασιλικῶν Ἀνακτόρων, εἰς ἣν ἀνήκει καὶ τὸ ἐν τοῖς Ἀνακτόροις Ταταΐου Γραφεῖον Τηλεπικοινωνιῶν, ὅτι τὴν θέσιν ταύτην ἀπεδέχθη αὕτη ὑπηρετοῦσα ἐκτοτε συνεχῶς εἰς αὐτὴν μέχρι τῆς ἀγωγῆς καὶ ὅτι ἐκ τῆς οὕτω (διὰ τῆς ἀποδοχῆς τῆς τοποθετήσεως) κατορ-

(*) Ἐπεκυρώθη ἡ ὑπ' ἀριθ. 5398)1964 ἀπόφασις τοῦ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν ὡς ἐφετείου.

τισθείσης συμβάσεως προκύπτει ὑποχρέωσις αὐτῆς νὰ προσφέρῃ τὰς ὑπηρεσίας της ἐπὶ ὡρισμένας ἡμέρας καθ' ἑκαστον μῆνα, καὶ δὴ ἐπὶ πέντε ἡμέρας καθ' ἑκαστον μῆνα τοῦ ἐπιδίκου διαστήματος, εἰς τὸ Τηλεπικοινωνιακὸν Γραφεῖον τῶν Ἀνακτόρων Τατοΐου. Ταῦτα δεχθὲν τὸ Πρωτοδικεῖον δὲν ἔλαβεν ὑπ' ὄψιν πράγματα μὴ προταθέντα, διότι, καὶ ἀνεξαρτήτως πρὸς τὰ ἐν τῇ ἀγωγῇ ἐκτιθέμενα, τὰ σχετικὰ περιστατικά, ὅτινα τὸ Πρωτοδικεῖον ἐχαρακτήρισε μόνον νομικῶς, περιέχονται εἰς τὰς ἐνώπιον αὐτοῦ ὑποβληθείσας ὑπὸ τοῦ Ο.Τ.Ε. προτάσεις, ἀβάσιμος δὲ ἐστὶ καὶ ἀπορριπτέος ὁ περὶ τοῦ ἐναντίου πρῶτος λόγος τοῦ ἀναιρετηρίου.

Κατὰ τὴν ὑπ' ἀριθ. 21091)2990)1946 καινὴν ἀπόφασιν τῶν Ὑπουργῶν Οἰκονομικῶν καὶ Ἐργασίας περὶ καθορισμοῦ προσθέτου ἡμερησίας ἀποζημιώσεως διὰ τοὺς ἐκτὸς ἕδρας ἀπασχολουμένους μισθωτούς, ἐκδοθείσαν δυνάμει τῶν ἀ.ν. 28)1944 καὶ 866)1946, ἡ ἐν αὐτῇ πρόσθετος ἀποζημίωσις παρέχεται «εἰς τὸ ἐκτὸς ἕδρας ἀποστελλόμενον προσκαίρως δι' ἐργασίαν» ὑπαλληλικὸν «λπ. προσωπικὸν ἐπιχειρήσεων καὶ ἐργασιῶν «δι' ἑκάστην ἐκτὸς ἕδρας διανυκτέρευσιν». Ἐφ' ὅσον δὲ ἐν προκειμένῳ τὸ δικάσαν Πρωτοδικεῖον ἐδέχθη ὡς βεβαιωθὲν ὅτι ἡ ἀναιρεσείουσα ἐνάγουσα εἶχε τοποθετηθῇ εἰς τὴν ἐν Ἀθήναις Ὑπηρεσίαν Τηλεπικοινωνιῶν τῶν Βασιλικῶν Ἀνακτόρων, ἡ ὕπαρξις τῆς ἦν ἐδέχθη ἐπίσης, ὡς ἄνω, συμβατικῆς ὑποχρεώσεως τῆς ἀναιρεσειούσης ὅπως ἐπὶ πέντε ἡμέρας καθ' ἑκαστον μῆνα ἐργάζηται εἰς τὸ Τηλεπικοινωνιακὸν Γραφεῖον τῶν Ἀνακτόρων Τατοΐου, ἤτοι εἰς ἄλλον τόπον, ἐκτὸς τῆς ἐν Ἀθήναις ἕδρας τῆς Ὑπηρεσίας της, παρὰ τὴν ἐπὶ μακρὸν χρόνον ἐξακολούθησιν τούτου, δὲν ἰσχύει, ἵνα μεταβάλῃ εἴτε τὴν ἕδραν τῆς Ὑπηρεσίας τοῦ Ο.Τ.Ε., εἰς ἣν ἦτο τοποθετημένη ἡ ἀναιρεσείουσα, εἴτε τὸν χαρακτῆρα τῆς ἐν Τατοΐῳ ἐργασίας τῆς ἀναιρεσειούσης ὡς προσκαίρου, κατὰ τὴν ἔννοιαν τῆς ὡς ἄνω ὑπουργικῆς ἀποφάσεως, ἐφ' ὅσον κατὰ τὰς ὑπολοίπους πλείστας ἡμέρας ἑκάστου μηνὸς ἡ ἀναιρεσείουσα εἰργάζετο εἰς τὴν ἐν Ἀθήναις ἕδραν τῆς Ὑπηρεσίας. Ἀντιθέτως ὀθὲν κρίναν τὸ δικάσαν Πρωτοδικεῖον καὶ ἀπορρίψαν τὴν περὶ πληρωμῆς τῆς ὡς ἄνω προσθέτου ἀποζημιώσεως ἀγωγὴν τῆς ἀναιρεσειούσης ψευδῶς ἡρμήνευσε καὶ ἐφήρμοσε τὴν διαληφθεῖσαν ὑπουργικὴν ἀπόφασιν, ἔχουσαν ἰσχὺν οὐσιαστικοῦ νόμου, καὶ ἀναιρετέαν κατέστησε, κατὰ τὸ σχετικὸν μέρος, τὴν ἀπόφασιν του, κατὰ τὸ ἄρθρον 807 ἐδ. 17 Πολ. Δικονομίας καὶ τοὺς περὶ τούτου δεύτερον καὶ τρίτον λόγους τοῦ ἀναιρετηρίου.

Ἡ ὑπόθεσις δέον ὅπως παραπεμφθῇ πρὸς περαιτέρω συζήτησιν εἰς τὸ ὑπὸ τοῦ Κανονισμοῦ ὁριζόμενον Γ' Τμῆμα τοῦ Δικαστηρίου τούτου ἅτε χρήζουσα περαιτέρω διευκρινήσεως (*).

2. Ἐφαρμογὴ συλλογικῶν συμβάσεων ἐργασίας προσωπικοῦ ἐπιχειρήσεων πετρελαιοειδῶν προϊόντων

Ὑπαγωγὴ εἰς ταύτας τοῦ πάσης φύσεως προσωπικοῦ, τοῦ ἐργαζομένου ἐν Ἑλλάδι εἰς τὰς πάσης φύσεως ἐγκαταστάσεις καὶ ἀποθήκας, ὡς καὶ τὰς ἐξωτερικὰς Ὑπηρεσίας τῶν ἐπιχειρήσεων πετρελαιοειδῶν καὶ συνδεομένων μετὰ τούτων διὰ συμβάσεως ἐργασίας ἰδιωτικοῦ δικαίου.—Ἀνεφάρμοστον ἐπὶ τῶν ὁδηγῶν μεταφορικῶν βυτιοφόρων αὐτοκινήτων, τῶν μὴ συνδεομένων μετὰ τῶν ἐπιχειρήσεων διὰ συμβάσεως ἐργασίας ἀλλ' ἀναλαμβανόντων διὰ συμβάσεως ἐργασίας μετ' ἄλλης ἐπιχειρήσεως μεταφορὰν τῶν πετρελαιοειδῶν.

Ἀρείου Πάγου 362)1965, Τμ. Β'

Προεδρεύων καὶ Εἰσηγητὴς ὁ Ἀρεοπαγίτης κ. Δ. **Ἀναγνωστόπουλος**

Δικηγόροι ὁ κ. Θ. Τσέλιος, ἡ κ. Ἑρμιόνη Μπαχᾶ

Ὡς σαφῶς ἐξάγεται ἐκ τῶν διατάξεων τῶν ἄρθρων 1 καὶ 2 τῆς ἀπὸ 5.8.1955 ἐθνικῆς ὁμοιοεπαγγελματικῆς συμβάσεως ἐργασίας τοῦ προσωπικοῦ τῶν πάσης φύσεως ἐπιχειρήσεων πετρελαίου, κυρωθείσης διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 53523)1955 ἀποφάσεως Ὑπουργοῦ Ἐργασίας καὶ εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως δημοσιευθείσης, ὡς ἐτροποποιήθη καὶ συνεπληρώθη διὰ τῆς ἀπὸ 16.4.1957 ὁμοίας, κυρωθείσης διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 31936)1957 ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας, τῆς ἀπὸ 21.9.1960 ὁμοίως καὶ τῆς ἀπὸ 1.6.1963 ὁμοίας, κυρωθείσης διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 5167)2934)1963 ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας, πασῶν δημοσιευθεισῶν εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως, εἰς τοὺς ὅρους αὐτῆς, δεσμευούσης τὸ σύνολον τῶν ἐργοδοτῶν καὶ μισθωτῶν, εἰς οὓς ἀφορᾷ ὅλης τῆς χώρας (ἄρθρον 1 § 3, 4 § 1, 5 § 3 7 § 1-β καὶ 42 τοῦ ν. 3239)1955) ὑπόκειται τὸ πάσης φύσεως ἐργατοτεχνικόν, ὑπηρετικὸν καὶ ὑπαλληλικὸν προσωπικόν, τὸ ἐργαζόμενον ἐν Ἑλλάδι εἰς τὰς πάσης φύσεως ἐγκαταστάσεις

(*) Ἀνηρέθη ἡ ὑπ' ἀριθ. 1739)1965 ἀπόφασις τοῦ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν ὡς ἐφετείου. Ἴδετε περὶ τῆς ἐννοίας τῆς ἀνωτέρω ὑπουργικῆς ἀποφάσεως (ΕΕΔ 12,446) καὶ Α.Π. 11)1960, ΕΕΔ 19, 147, Α.Π. 518)1962, ΕΕΔ 21, 1435.

και άποθήκας, ὡς καὶ τὰς ἐξωτερικὰς Ὑπηρεσίας τῶν κατὰ κύριον λόγον μὲ τὴν εἰσαγωγὴν καὶ ἐμπορίαν ἐν γένει πετρελαιοειδῶν προϊόντων ἀσχολουμένων ἐπιχειρήσεων ἐν Ἑλλάδι καὶ συνδεομένων μετ' αὐτῶν διὰ συμβάσεως ἐργασίας ἰδιωτικοῦ δικαίου, οὐχὶ δὲ καὶ ὁδηγοὶ μεταφορικῶν βυτιοφόρων αὐτοκινήτων, οἱ μὴ συνδεόμενοι μετὰ τῶν ὡς ἄνω ἐπιχειρήσεων καὶ ἐργασιῶν διὰ συμβάσεως ἐργασίας, ἀλλ' ἀναλαμβάνοντες διὰ συμβάσεως ἐργασίας ἰδιωτικοῦ δικαίου μετὰ τῆς ἀναιρεσειούσης Ἑταιρείας Γενικῶν Μεταφορῶν, μὴ ὑπαγομένης δὲ εἰς τὰς διατάξεις τῆς ὡς ἄνω εἰρηται συλλογικῆς συμβάσεως, τὴν δι' ἰδιοκτήτων αὐτῆς αὐτοκινήτων ἢ καὶ μεμισθωμένων τοιούτων, ἐπὶ κομίστρῳ, μεταφορὰν τῶν πετρελαιοειδῶν ἐν γένει προϊόντων τῶν ὡς ἄνω ἐπιχειρήσεων.

Ἐν προκειμένῳ τὸ ὡς ἐφετεῖον δικάσαν Πρωτοδικεῖον, ὡς δηλοῦται ἐκ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεώς του, ἐδέξατο ἀνελέγκτως ἐκ τοῦ πράγματος, ὅτι ἡ ἀναιρεσείουσα Ἑταιρεία Γενικῶν Μεταφορῶν «Α.Ε.», ἀντικείμενον ἔχουσα τὴν ὀργάνωσιν καὶ ἐπὶ κομίστρῳ ἐκτέλεσιν πάσης φύσεως μεταφορῶν καὶ συγκοινωνιῶν εἰς τὸ ἐσωτερικὸν τῆς χώρας καὶ τὸ ἐξωτερικὸν δι' ἰδιοκτήτων ἢ μεμισθωμένων μεταφορικῶν μέσων καὶ δὴ αὐτοκινήτων καὶ ἀναλαβοῦσα διὰ συμβάσεως μεταφορᾶς μετὰ τῶν νομίμων ἐκπροσώπων τῶν ἐντεῦθεν ἐδρευουσῶν Ἑταιρειῶν «Α.Ε.» τὴν δι' ἰδιοκτήτων βυτιοφόρων αὐτοκινήτων της ἐπὶ κομίστρῳ μεταφορὰν τῶν ὑγρῶν καυσίμων καὶ πετρελαιοειδῶν ἐν γένει προϊόντων τῶν ἐν Ἀσπροπύργῳ ἢ Ἀλλαχοῦ ἀποθηκῶν καὶ ἐγκαταστάσεων των πρὸς διαφόρους πελάτας, προσέλαβε τὸν ἀναιρεσείοντα τὴν 26.7.1958 δυνάμει συμβάσεως ἐργασίας ἀορίστου χρόνου ὡς ὁδηγὸν βυτιοφόρου αὐτοκινήτου της, ὅστις καὶ εἰργάσθη ἀπὸ τῆς προσλήψεώς του μέχρι 30.6.1960 ἐν Βόλῳ καὶ ἀπὸ 1.1.1960 - 1.8.1963, ὅτε καὶ ἀπελύθη ἐν Ἀθήναις. Ἀποφηνάμενον δὲ ἀκολούθως ὅτι δὲν ἔχουν ἐφαρμογὴν ὡς πρὸς τὰς ἀποδοχὰς τοῦ ἀναιρεσείοντος αἱ προμνησθεῖσαι περὶ πετρελαιοειδῶν συλλογικαὶ συμβάσεις ἐργασίας καὶ ἀπορρίψασα τὴν ἔνδικον ἀγωγήν, τόσον ὡς πρὸς τὸ αἴτημα αὐτῆς περὶ ἐπιδικάσεως τῷ ἀναιρεσείοντι τῆς διαφορᾶς μεταξὺ τῶν καταβληθεισῶν αὐτῷ ἀποδοχῶν καὶ τῶν καταβλητέων αὐτῷ κατὰ τὰς διατάξεις τῶν διαληφθεισῶν συλλογικῶν συμβάσεων πετρελαιοειδῶν, ὡς καὶ ἐπὶ πλέον διαφορᾶς ἀποζημιώσεως ἐξ ὑπερωριακῆς ἐργασίας καὶ προσαυξήσεως διὰ νυκτερινὴν ἐργασίαν διὰ τὸ ἐν τῇ ἀγωγῇ χρονικὸν διάστημα, ὅσον καὶ ὡς πρὸς τὸ αἴτημα περὶ ἐπιδικάσεως αὐτῷ ἀποδοχῶν ὑπερημερίας λόγῳ ἀκυρότητος τῆς καταγγελίας, ὡς ἐκ τῆς καταβολῆς αὐτῷ ἐλάσσονος ἀποζημιώσεως, ἄλλως συμπληρωματικῆς τοιαύτης, ἐν ἐγκυρότητι τῆς καταγγελίας, βάσει τῶν πυξημένων ἀποδοχῶν, ἅτε τῶν καταβληθέντων αὐτῷ ἐκ τῶν ὡς ἄνω λόγων χρηματικῶν ποσῶν βάσει τῆς συμβατικῶς καθορισθείσης ἀντιμισθίας ὑπερβαινόντων κατὰ 22.023 τὸ ὅπερ ἐδικαιοῦτο οὗτος νὰ λάβῃ χρηματικὸν ποσόν, μηδεμιᾶς δικαιούμενος διαφορᾶς, ὀρθῶς ἡρμήνευσε καὶ ἐφήρμοσε τὰς προεκτεθείσας διατάξεις οὐσιαστικοῦ νόμου καὶ οὐδεμίαν ἑτέραν παρεβίασε, μὴ βάσιμοι δὲ καὶ ἀπορριπτέοι οἱ περὶ τοῦ ἐναντίου α' καὶ β' λόγοι τοῦ ἀναιρετηρίου ὡς ἀβάσιμοι (*)

3. Κρατήσεις ἐκ τοῦ μισθοῦ ὑπὲρ τοῦ Μετοχικοῦ Ταμείου Πολιτικῶν Ὑπαλλήλων

Πρόσθετος παρέμβασις κατ' ἄρθρα 89, 90 231 καὶ 234 Πολιτικῆς Δικονομίας.—Ὑπαγωγὴ τῶν ὑπὲρ τοῦ Μετοχικοῦ Ταμείου Πολιτικῶν Ὑπαλλήλων κρατήσεων εἰς τὴν πεντοετῆ παραγραφὴν τοῦ ἄρθρου 250 § 6 Ἀστικοῦ Κώδικος, ὡς στρεφομένης τῆς ἀξιώσεως κατὰ τοῦ ἐργοδότου, καὶ ὄχι εἰς τὴν δεκαετῆ παραγραφὴν τῶν περὶ τοῦ Μετοχικοῦ Ταμείου διατάξεων.

Ἀρείου Πάγου 357)1965, Τμ. Β'

Προεδρεύων ὁ Ἀντιπρόεδρος κ. *Κ. Σοῦρλος*
Εἰσηγητὴς ὁ Ἀρεοπαγίτης κ. *Κύρ. Μαλλοῦχος*
Δικηγόροι οἱ κ.κ. Χ. Παναγιωτόπουλος, Ἀλ. Σακελλαρόπουλος

Ὡς δείκνυται ἐκ τῶν διαδικαστικῶν ἐγγράφων, ἡ ἀναιρεσίβλητος ἐργάτρια τοῦ ἀναιρεσείοντος Ταμείου Διοικήσεως καὶ Διαχειρίσεως Ἀγροκτήματος Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης, ἰσχυριζομένη ὅτι τοῦτο κατεκράτει παρανόμως ἐκ τῶν ἀποδοχῶν της 3ο)ο ὑπὲρ τοῦ ἀναιρεσείοντος Μετοχικοῦ Ταμείου Πολιτικῶν Ὑπαλλήλων (Μ.Τ.Π.Υ.), ἤγειρε κατὰ τοῦ πρώτου αὐτῶν, ἐργοδότου της, τὴν ὑπὸ δίκην ἀγωγήν, διώκουσαν τὴν πληρωμὴν τοῦ παρακρατηθέντος μέρους τῶν ἀποδοχῶν της. Εἰς τὴν δίκην ταύτην παρενέβη τὸ Μ.Τ.Π.Υ. διὰ δικογράφου, φέροντος τὸν τίτλον «Κυρία Παρέμβασις», διώκον ὅπως, τιθεμένου ἐκτὸς δίκης τοῦ ἐναγομένου, ἀπορριφθῇ ἡ ἀγωγή, ἄλλως ἀναγνωρισθῇ ὡς παραγεγραμμένη πᾶσα ἀξίωσις τῆς ἐναγούσης, ἐρειδομένη ἐπὶ κρατήσεων χρόνου προγενεστέρου τῆς 29 Νοεμβρίου

(*) Ἐπεκυρώθη ἡ ὑπ' ἀριθ. 8404)1964 ἀπόφασις τοῦ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν ὡς ἐφετείου.

ΝΟΜΟΛΟΓΙΑ ΔΙΟΙΚΗΤΙΚΩΝ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΩΝ

Ι. ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΚΑΤΟΙΚΙΑ

Δικαιοῦχοι κατὰ Ν.Δ. 2963)1954 πρόσωπα

Σκοπὸς τοῦ Ν.Δ. 2963)1954 ἡ παροχὴ κατοικίας εἰς ἐργάτας καὶ ὑπαλλήλους, συνδεομένους μετὰ τῶν ἐργοδοτῶν διὰ σχέσεως ἐξηρτημένης ἐργασίας ἰδιωτικοῦ δικαίου, ὡς καὶ εἰς ὑπαλλήλους Νομικῶν Προσώπων Δημοσίου Δικαίου, μὴ γινομένης διακρίσεως μεταξὺ τῶν τελευταίων ὡς συνδεομένων διὰ σχέσεως δημοσίου ἢ ἰδιωτικοῦ δικαίου, ὑποχρεουμένων ἁπάντων εἰς τὴν καταβολὴν εἰσφορῶν ὑπὲρ τοῦ 'Οργανισμοῦ 'Εργατικῆς Κατοικίας.

Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας 2175)1965, Ὁλομελείας

Προεδρεύων ὁ Σύμβουλος κ. *Ν. Γρηγορίου*
Εἰσηγητὴς ὁ Πάρεδρος κ. *Β. Ρώτης*

Διὰ τῆς ὑπὸ κρίσιν αἰτήσεως διώκεται ἡ ἀκύρωσις τῆς ὑπ' ἀριθ. 127 τῆς 21.11.1963 πράξεως τῆς Ἐπιτροπῆς Ἐλέγχου τοῦ 'Οργανισμοῦ 'Εργατικῆς Κατοικίας, ὡς καὶ τῆς ἐπικυρωσάσης ταύτην ὑπ' ἀριθ. 44 τῆς 15.6.1964 πράξεως τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ ἐν λόγω 'Οργανισμοῦ, δι' ὧν ἀνεκλήθη ἡ γενομένη πρὸς τὸν αἰτοῦντα, ἐκτάκτου ὑπαλλήλου τοῦ Σανατορίου τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Πέτρας 'Ολύμπου παρὰ τὴ Κατερίνην, παραχώρησις κατοικίας καὶ διετάχθη ἡ διαγραφὴ του ἐκ τοῦ πίνακος τῶν δικαιούχων στεγάσεως.

'Απαραδέκτως προσβάλλεται ὡς ἀπολέσασα τὴν ἐκτελεστότητά της ἡ πρᾶξις τῆς 'Επιτροπῆς 'Ελέγχου, καθ' ἧς ἠσκήθη ἡ ὑπὸ εἰδικὴν διαταξεως τοῦ Κανονισμοῦ (ἄρθρον 8 ἀποφάσεως 'Υπουργοῦ 'Εργασίας 63042)1971 τοῦ 1956, Φ.Ε.Κ. 259 Β') προβλεπομένη ἐνστασις, ἐφ' ἧς ἐξεδόθη ἡ ἑτέρα καὶ παραδεκτῶς πληττομένη διὰ τῆς ὑπὸ κρίσιν αἰτήσεως τῶν προσβαλλομένων πράξεων.

Κατ' ἄρθρον 2 § 1 τοῦ ν.δ. 2963 τοῦ 1954 «περὶ ἱδρύσεως Αὐτονόμου 'Οργανισμοῦ 'Εργατικῆς Κατοικίας» «σκοπὸς τούτου εἶναι ἡ παροχὴ κατοικίας... εἰς ἐργάτας καὶ ὑπαλλήλους, συνδεομένους μετὰ τῶν ἐργοδοτῶν διὰ σχέσεως ἐξηρτημένης ἐργασίας ἰδιωτικοῦ δικαίου, ὡς καὶ ὑπαλλήλων Νομικῶν Προσώπων Δημοσίου Δικαίου». 'Ὡς δὲ παγίως ἡρμηνεύθη ἡ διάταξις αὕτη ὑπὸ τοῦ δικαστηρίου τούτου (Σ.Ε. 908, 909)1965, 1961, καὶ ἀπορριφθῆ ἡ ἀγωγὴ ὡς πρὸς τὸ ποσὸν τοῦτο, ἄλλως ἀναγνωρισθῆ, ὅτι ὡς πρὸς τὸ ποσὸν τοῦτο οὐδεμίαν ὑποχρέωσιν ἔχει τὸ Μ.Τ.Π.Υ. ἐναντι τοῦ ἐναγομένου Ταμείου, περὶ τοῦ τελευταίου δμως τούτου ἐπικουρικοῦ αἰτήματος, γενομένου δεκτοῦ διὰ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως, δὲν πρόκειται ἠδη. Ἡ ἀνωτέρω παρέμβασις τοῦ ἀναιρεσείοντος Μ.Τ.Π.Υ., ἐφ' ὅσον δι' αὐτῆς ἐδιώκετο ἡ ἀπόρριψις τῆς ἀγωγῆς ἐν τῷ συνόλῳ της ἢ ὡς πρὸς ὡρισμένον μέρος της, ἔφερεν, ὡς προκύπτει ἐκ τῶν ἄρθρων 89, 90, 231 καὶ 234 ἐδάφ. 2 Πολ. Δικ., τὸν χαρακτῆρα τῆς προσθέτου ὑπὲρ τοῦ ἐναγομένου παρεμβάσεως, διότι οὐδεμία ἰδία καὶ αὐτοτελὴς αἴτησις τοῦ παρεμβαίνοντος ἐπὶ τοῦ ἐπιδίκου ἀντικειμένου προὐβάλλετο ἡ ἀναγνώρισις τοιούτου δικαιώματος αὐτοῦ ἐναντι ἀμφοτέρων τῶν ἀρχικῶν διαδίκων ἐζητεῖτο. Ἐπὶ προσθέτου δὲ παρεμβάσεως ὁ ἀρχικὸς διάδικος, μὴ συναινοῦντος τοῦ ἀντιδίκου, δὲν δύναται νὰ τεθῆ ἐκτὸς δίκης, ἀλλὰ παραμένει ἐν αὐτῇ. Ἐν ἐναντία περιπτώσει θὰ ἠδύνατο ὁ ὀφειλέτης παρὰ τὰς διατάξεις τοῦ 'Αστικοῦ Κώδικος (ἄρθρον 455 καὶ ἑπόμ.) νὰ μεταβιβάσῃ εἰς ἄλλον τὴν ὑποχρέωσίν του καὶ αὐτὸν νὰ ἀπαλλαγῇ αὐτῆς. Οὔτε ἐπὶ κυρίας παρεμβάσεως δύναται νὰ χωρήσῃ ἀποχώρησις ἀπὸ τῆς δίκης τοῦ ἀρχικοῦ διαδίκου, διότι ὁ κυρίως παρεμβαίνων στρέφεται, ὡς εἴρηται, κατ' ἀμφοτέρων τῶν ἀρχικῶν διαδίκων, ἐπιδιώκων τὴν ἐναντι ἀμφοτέρων ἀναγνώρισιν καὶ προστασίαν τῆς διὰ τῆς κυρίας παρεμβάσεως προβαλλομένης ἀξιώσεως. Ὅθεν οὕτως ἀποφηνάμενον καὶ τὸ δικάσαν δικαστήριον, ὡς ἐκ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεώς του δείκνυται, καὶ μὴ θέσας ἐκτὸς δίκης τὸ ἐναγόμενον Ταμεῖον, ὑπὲρ οὗ ἡ πρόσθετος παρέμβασις τοῦ Μ.Τ.Π.Υ., μὴ συναινέσαντος τοῦ ἀντιδίκου του εἰς τὴν ἀποχώρησιν αὐτοῦ ἀπὸ τῆς δίκης, οὐδεμίαν δικονομικὴν διάταξιν παρεβίασε καὶ οἱ περὶ τοῦ ἐναντίου πρῶτος καὶ δεύτερος λόγοι ἀναιρέσεως εἶναι ἀπορριπτέοι ὡς ἀβάσιμοι.

Διὰ τῆς ὑπὸ δίκην ἀγωγῆς διώκεται, ὡς εἴρηται, ἡ πληρωμὴ μὴ καταβληθέντος μέρους τῶν ἀποδοχῶν τῆς ἀναιρεσιβλήτου ὡς ἐργατρίας. Ἡ ἀξίωσις αὕτη, ἥτις δὲν ἐστρέφετο κατὰ τοῦ Μετοχικοῦ Ταμείου, ἀλλὰ τοῦ ἐργοδότου τῆς ἀναιρεσιβλήτου, ἑτέρου τῶν ἀναιρεσειόντων, ὡς ἀξίωσις ἐργατρίας διὰ τὴν πληρωμὴν τῶν μισθῶν της ὑπόκειται, κατὰ τὸ ἄρθρον 250 § 6 Α.Κ., εἰς πενταετῆ παραγραφήν, οὐχὶ εἰς τὴν διετῆ τοιαύτην τοῦ ἄρθρου 19 § 1 ν.δ. τῆς 12 Φεβρουαρίου 1923 «περὶ συμπληρώσεως καὶ τροποποιήσεως τῶν περὶ Μ.Τ.Π.Υ. διατάξεων», τὴν ἀφορῶσαν τὰς ἀπαιτήσεις κατὰ τοῦ Μετοχικοῦ Ταμείου. Ὅθεν ὀρθῶς οὕτως ἔκρινεν ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις καὶ ἀκολούθως ἀπέρριψε τὴν περὶ διετοῦς παραγραφῆς ἔνστασιν τῶν ἀναιρεσειόντων καὶ ὁ περὶ τοῦ ἐναντίου τρίτος καὶ τελευταῖος λόγος ἀναιρέσεως εἶναι ἀπορριπτέος ὡς ἀβάσιμος (*).

(*) Ἐπεκυρώθη ἡ ὑπ' ἀριθ. 5685)1964 ἀπόφασις τοῦ Πρωτοδικείου Θεσσαλονίκης ὡς ἐφετείου.

1007, 1725)1961, 741)1955), ούδεμία εν αυτή γίνεται διάκρισις μεταξύ των υπαλλήλων των Νομικών Προσώπων Δημοσίου Δικαίου, ως συνδεομένων διά σχέσεως δημοσίου ή ιδιωτικού δικαίου, οίτινες άπαντες, ως εργαζόμενοι, υπεχρεούνται, κατ' άρθρον 7 § 1 περ. β' του αυτού ως άνω νομοθετικού διατάγματος, εις την καταβολήν του 1ο)ο επί των ημερομισθίων και μισθών των πρός επίτευξιν των επιδιωκομένων υπό του Οργανισμού Εργατικής Κατοικίας σκοπών (*).

Η διαταχθείσα διά της προσβαλλομένης πράξεως ανάκλησις της γενομένης εις τον αιτούντα παραχωρήσεως εργατικής κατοικίας και διαγραφή αυτού εκ του πίνακος των δικαιούχων στεγάσεως, επί τω λόγω ότι η συνιδιούσα αυτόν προς το Νοσηλευτικόν Ίδρυμα, εις ο υπηρετεί, σχέσις είναι δημοσίου και ουχί ιδιωτικού δικαίου, στερείται, κατά τα εν τη ηγουμένη σκέψει, νομίμου βάσεως και δίον τούτο τω λόγω βασίμως προβαλλομένω, να ακυρωθή, δεκτής καθισταμένης της υπό κρίσιν αιτήσεως.

II. ΔΙΟΙΚΗΤΙΚΑ ΣΥΜΒΟΥΛΙΑ ΟΡΓΑΝΙΣΜΩΝ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗΣ ΠΟΛΙΤΙΚΗΣ

1. Σύνθεσις Διοικητικού Συμβουλίου Ιδρύματος Κοινωνικών Ασφαλίσεων

Συμμετοχή εις την σύνθεσιν του Διοικητικού Συμβουλίου του Ιδρύματος Κοινωνικών Ασφαλίσεων και ενός μέλους εκ της τάξεως των συνταξιούχων, διοριζομένου δι' αποφάσεως του Υπουργού Εργασίας, μετά γνώμην των οικείων οργανώσεων των συνταξιούχων. — Συμβουλευτική ή γνώμη της οικείας οργανώσεως, καταλειπομένης εις τον Υπουργόν Εργασίας ευρείας διακριτικής ευχερείας κατά τον καθορισμόν των μελών του Διοικητικού Συμβουλίου, τακτικών και αναπληρωματικών.

Συμβουλίου της Επικρατείας 2105)1965, Ολομελείας

Προεδρεύων ο Σύμβουλος κ. *Γ. Χαρπούρης*
Εισηγητής ο Πάρεδρος κ. *Ηλ. Νιόκας*
Δικηγόρος ο κ. Ι. Δυοβουνιώτης.

Διά της υπό κρίσιν αιτήσεως διώκεται παραδεκτώς υπό του αιτούντος η ακύρωσις της υπ' αριθ. 88855)1.10.1964 αποφάσεως του Υπουργού Εργασίας (Φ.Ε.Κ. τ. Γ' αριθ. 306)2.10.1964), καθ' ο μέρος ωρίσθησαν διά ταύτης, κατά παράλειψιν του ανωτέρω τακτικόν μέλος του Διοικητικού Συμβουλίου του Ιδρύματος Κοινωνικών Ασφαλίσεων, εκ της τάξεως των συνταξιούχων, ο Ν.Κ., αναπληρωματικόν δε ο Β.Ρ.

Η παρέμβασις του Ιδρύματος Κοινωνικών Ασφαλίσεων, κατατεθείσα την 2.6.1965, ήτοι εις χρόνον άφιστάμενον της δικασίμου της υποθέσεως ολιγώτερον των εξ πλήρων ημερών, απορριπτέα τυγχάνει, ως εκπροθέσμως ασκηθείσα.

Κατά τας διατάξεις της υπ' αριθ. 85591)23.9.1964 αποφάσεως του Υπουργού Εργασίας (Φ.Ε.Κ. τ. Β' 408)28.9.1964), εκδοθείσης, κατ' εξουσιοδότησιν του άρθρου 8 του νόμου 4846 του 1964, του Διοικητικού Συμβουλίου του Ι.Κ.Α. μετέχει και εν μέλος εκ της τάξεως των συνταξιούχων, διοριζόμενον δι' αποφάσεως του Υπουργού Εργασίας, μετά γνώμην των οικείων οργανώσεων των συνταξιούχων. Κατά την έννοιαν της τελευταίας ταύτης διατάξεως επιβάλλεται μεν, όπως τίθεται υπ' όψιν του Υπουργού της Εργασίας η γνώμη της οικείας οργανώσεως (ή οργανώσεων), αύτη όμως τυγχάνει απλώς συμβουλευτική, καταλειπομένης εις τον Υπουργόν ευρείας διακριτικής ευχερείας εν τω καθορισμώ των ως είρηται μελών, τακτικού και αναπληρωματικού.

Εν προκειμένω, καθ' ο προκύπτει εκ των στοιχείων του φακέλου, πρό της εκδόσεως της προσβαλλομένης πράξεως είχον περιέλθει εις το Υπουργείον το υπ' αριθ. 6517)19.6.1964 έγγραφον της Πανελλαδικής Ομοσπονδίας Συνταξιούχων Ι.Κ.Α. και υπ' αρ.θ. 6570)8.8.1964 τοιούτον της Πανελληνίου Ενώσεως Συνταξιούχων Ι.Κ.Α., πρωτοκολληθέντα αντιστοίχως την 31.8.1964 και 28.8.1964, δι' ων προτείνεται ο διορισμός εις τα Διοικητικόν Συμβούλιον του Ι.Κ.Α. ως εκπροσώπων των συνταξιούχων, ως τακτικού μεν μέλους του Π.Κ., πρώτου γραμματέως της άνω Ομοσπονδίας κλπ., ήδη αιτούντος και ως αναπληρωματικού μέλους του Π.Π., προέδρου αυτής. Εκ τούτου προκύπτει, ότι είχε τεθή υπ' όψιν του Υπουργού Εργασίας η γνώμη της Εθνικής Πανελλαδικής Ομοσπονδίας Συνταξιούχων Ι.Κ.Α., ήτις, κατά τον αιτούντα, τυγχάνει η πλέον αντιπροσωπευτική της τάξεως τούτων, είναι δε άνευ σημασίας το ότι η εν λόγω γνώμη περιήλθεν εις το Υπουργείον της Εργασίας ούχι κατόπιν ερωτήματος του τελευταίου (βλέπε υπ' αριθ. 20576)950)17.5.1965 έγγραφον του Υπουργού Εργασίας προς το Συμβούλιον της Επικρατείας), αλλά τη πρωτοβουλία των ενδιαφερομένων. Κατ' ακολουθίαν, εφ' όσον δεν προκύπτει, ότι οι διά της προσβαλλομένης αποφάσεως ορισθέντες στερούνται της ιδιότητος του συντοξιούχου του Ι.Κ.Α. ή ετέρων νομίμων προσόντων, νομίμως και εντός των ορίων της διακριτικής ευχερείας του Υπουργού Εργασίας ωρίσθησαν αυτοί ως μέλη του Διοικητικού Συμβουλίου του Ι.Κ.Α., απορριπτομένων ως αβασίμων των περί του αντιθέτου λόγων της υπό κρίσιν αιτήσεως, ήτις αποβαίνει ούτως εν τω συνόλω αυτής απορριπτέα.

2. Εξουσία Υπουργού Εργασίας δι' ανασύνθεσιν Διοικητικού Συμβουλίου Οργανισμών Κοινωνικής Πολιτικής

Έννοια άρθρου 8 Ν.Δ. 4346)1964. — Δυνατότης του Υπουργού Εργασίας, προκειμένης ανασυγκροτήσεως Διοικητικού Συμβουλίου Οργανισμού Κοινωνικής Πολιτικής, να δι-

(*) Ίδετε και Σ.Ε. 741)1955, ΕΕΔ 14, 1204, Σ.Ε. 1007)1961, ΕΕΔ 20, 860, Σ.Ε. 1725)1961, ΕΕΔ 20, 1336, Σ.Ε. 908)1965, ΕΕΔ 24, 608.

πευθυνθῆ εἰς μίαν ἢ εἰς πλείονας ἐργατοϋπαλληλικὰς ὀργανώσεις διὰ τὴν ὑπόδειξιν ὑπ' αὐτῶν τῶν διοριστέων ἐν τῷ Συμβουλίῳ ἐκπροσώπων τῶν ἐργαζομένων (ἡσφαλισμένων), ἀλλ' ὀφείλει να ἀναμείνῃ μέχρι τῆς λήξεως τῆς προθεσμίας τὴν ὑποβολὴν πίνακος ὑποψηφίων ὑπὸ ἁπασῶν τῶν ὀργανώσεων, πρὸς τὰς ὁποίας ἀπηυθύνθη.

Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας 2160)1965, Ὁλομελείας

Προεδρεύων ὁ Σύμβουλος κ. *Ν. Γρηγορίου*
Εἰσηγητὴς ὁ Σύμβουλος κ. *Ἀθ. Κυριακός*
Λιτηγόροι οἱ κ.κ. Π. Καλδῆς, Ἀθ. Τομαρᾶς, Πάρεδρος Νομικοῦ Συμβουλίου Κράτους

Διὰ τῆς ὑπὸ κρίσιν αἰτήσεως διώκεται ἡ ἀκύρωσις τῆς ὑπ' ἀριθ. 83287 ἀπὸ 17.9.1964 πράξεως τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας (Ε.Κ. Γ' φ. 290), καθ' ὃ μέρος διωρίσθησαν δι' αὐτῆς τὰ ἐκ τῆς τάξεως τῶν ἡσφαλισμένων τακτικὰ μέλη τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Ταμείου Ἐπικουρικῆς Ἀσφαλίσεως Προσωπικοῦ Α.Ε.Ε. Ὑδάτων καὶ οἱ ἀναπληρωταὶ αὐτῶν.

Διὰ τῶν παραγράφων 1 καὶ 3 τοῦ ἄρθρου 8 τοῦ νόμου 4346)1964 «περὶ ὀργανώσεως Ὑπηρεσιῶν, προστασίας καὶ ἐξυπηρετήσεως τῶν ἐν Γερμανίᾳ ἐργαζομένων Ἑλλήνων κλπ.», κατ' ἐφαρμογὴν τῶν ὁποίων ἐξεδόθη ἡ προσβαλλομένη πρᾶξις, ἐκηρύχθη περαιωμένη ἀπὸ τῆς ἰσχύος τοῦ νόμου τούτου ἡ θητεία, πλὴν ἄλλων, καὶ τῶν μελῶν τῶν Διοικητικῶν Συμβουλίων, τῶν ὑπαγομένων ὑπὸ τὴν ἐποπτείαν καὶ τὸν ἔλεγχον τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας Ὀργανισμῶν Κοινωνικῆς Πολιτικῆς, καὶ παρεσχέθη εἰς τὸν Ὑπουργὸν Ἐργασίας ἡ ἐξουσία, ὅπως δι' ἀποφάσεών του, ἐφ' ἅπαξ ἐκδιδομένων ἐντὸς τριῶν μηνῶν ἀπὸ τῆς ἰσχύος τοῦ εἰρημένου νόμου καὶ δημοσιευομένων διὰ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως, προβαίνῃ εἰς νέαν σύνθεσιν καὶ ἀνασυγκρότησιν τῶν ὡς ἄνω Συμβουλίων καὶ διορίζῃ προέδρους, μέλη καὶ γραμματεῖς αὐτῶν. Διὰ δὲ τῶν παραγράφων 4 καὶ 5 τοῦ αὐτοῦ ὡς ἄνω ἄρθρου ὡρίσθησαν τὰ ἑξῆς: (§ 4). Οἱ εἰς τὰ Συμβούλια ταῦτα ἐκπρόσωποι τῶν ἐργαζομένων καὶ ἀναπληρωταὶ τούτων λαμβάνονται ἐκ πίνακος, περιλαμβάνοντος διπλάσιον ἀριθμὸν ὑποψηφίων (τακτικῶν καὶ ἀναπληρωματικῶν), ὑποβαλλομένου εἴτε παρὰ τῆς Γενικῆς Συνομοσπονδίας Ἐργατῶν Ἑλλάδος, εἴτε τῶν οἰκείων Ἐργατικῶν Κέντρων, εἴτε τῶν οἰκείων ἐργατοϋπαλληλικῶν ἢ ἄλλων ἐκπροσωπευτικῶν ἑκάστου «λάδου ὀργανώσεων, ἐντὸς δέκα ἡμερῶν, ἀφ' ἧς ζητηθῇ παρὰ τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας. Οἱ ἐκπρόσωποι τῶν ἐργοδοτῶν καὶ οἱ ἀναπληρωταὶ των λαμβάνονται ἐκ πίνακος, ὑποβαλλομένου ἐντὸς τῆς ὡς ἄνω προθεσμίας ὑπὸ τῶν οἰκείων Ἐπιμελητηρίων. Ἡ ἐπιλογὴ τῶν ἐργατικῶν καὶ ἐργοδοτικῶν ὀργανώσεων, αἵτινες θὰ ὑποδείξουν, κατὰ τὰ ἀνωτέρω, τοὺς ἐκπροσώπους των, ὑπέκειται εἰς τὴν ἐλευθέραν κρίσιν τοῦ Ὑπουργοῦ τῆς Ἐργασίας, δυναμένου νὰ ἀπευθυνθῇ εἰς μίαν ἢ πλείονας ἐξ αὐτῶν (§ 5). Ἐν περιπτώσει μὴ ἐγκαίρου ὑποβολῆς τῶν ἀνωτέρω πινάκων ὁ Ὑπουργὸς Ἐργασίας προβαίνει εἰς τὸν διορισμὸν τῶν ἐκπροσώπων τῶν ἡσφαλισμένων καὶ τῶν ἐργοδοτῶν κατὰ τὴν κρίσιν του.

Ναὶ μὲν κατὰ τὰς ἀνωτέρω διατάξεις (τῶν §§ 4, 5) ὁ Ὑπουργὸς Ἐργασίας, προκειμένης ἀνασυγκροτήσεως Διοικητικοῦ Συμβουλίου Ὀργανισμοῦ Κοινωνικῆς Πολιτικῆς, δύναται νὰ ἀπευθυνθῇ εἰς μίαν ἢ εἰς πλείονας ἐργατοϋπαλληλικὰς ὀργανώσεις διὰ τὴν ὑπόδειξιν ὑπ' αὐτῶν τῶν διοριστέων ἐν τῷ Συμβουλίῳ ἐκπροσώπων τῶν ἐργαζομένων (ἡσφαλισμένων), ἀλλ' ἐὰν οὗτος, ἀσκῶν τὴν ἀνωτέρω διακριτικὴν εὐχέρειαν, ἀπευθυνθῇ εἰς πλείονας τῆς μιᾶς ὀργανώσεις, ὀφείλει, κατὰ τὴν ἔννοιαν τῶν ἀνωτέρω διατάξεων καὶ κατὰ τὰς ἀρχὰς τῆς χρηστῆς διοικήσεως, νὰ ἀναμείνῃ μέχρι τῆς λήξεως τῆς ὑπὸ τῆς παραγράφου 4 ὁριζομένης προθεσμίας τὴν ὑποβολὴν πίνακος ὑποψηφίων ὑφ' ἁπασῶν τῶν ὀργανώσεων, πρὸς ἃς ἀπηυθύνθη, δύναται δὲ τὰ ἐκδώσῃ τὴν περὶ ἀνασυγκροτήσεως τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου ἀπόφασίν του καὶ πρὸ τῆς λήξεως τῆς ἀνωτέρω προθεσμίας μόνον ἐὰν ἔχουν ὑποβληθῇ πίνακες ὑποψηφίων ὑφ' ἁπασῶν τῶν ὀργανώσεων, πρὸς ἃς ἀπηυθύνθη (*).

Ἐν προκειμένῳ, ὡς προκύπτει ἐκ τῶν στοιχείων τοῦ φακέλου, προκειμένης ἀνασυγκροτήσεως τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ περὶ οὗ πρόκειται Ταμείου, ἐκλήθησαν, ὅπως ὑποβάλουν πίνακα ὑποψηφίων ἐκπροσώπων τῶν ἡσφαλισμένων τρεῖς ἐργατοϋπαλληλικαὶ ὀργανώσεις, μεταξὺ δὲ αὐτῶν καὶ ἡ αἰτοῦσα Ἕνωσις Προσωπικοῦ Ἑλληνικῆς Ἑταιρείας Ὑδάτων. Αἱ ὀργανώσεις αὗται ὑπέβαλον τοὺς αἰτηθέντας πίνακας ὑποψηφίων ἐντὸς τῆς νομίμου (10ημέρου) προθεσμίας, ἀφ' ἧς περιῆλθεν εἰς αὐτὰς ἡ σχετικὴ πρόσκλησις τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας, ἀλλ' ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας, δι' ἧς συνεκροτήθη τὸ εἰρημένον Συμβούλιον, ἐξεδόθη καὶ ἐδημοσιεύθη διὰ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως πρὸ τῆς λήξεως τῆς ἀνωτέρω προθεσμίας καὶ πρὶν ἢ περιέλθῃ εἰς τὸ Ὑπουργεῖον ὁ ὑπὸ τῆς αἰτούσης Ἑνώσεως ὑποβληθεὶς πίναξ. Ὅθεν ἡ εἰρημένη ἀπόφασις, καθ' ὅτον ὁρίζει τὰ εἰς τὰς τάξεις τῶν ἡσφαλισμένων μέλη τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ εἰρημένου Ταμείου, ἐξεδόθη ἄνευ τηρήσεως τῆς ἀνωτέρω νομίμου διαδικασίας, διὰ τὸν λόγον δὲ τοῦτον, βασίμως προβαλλόμενον, καθίσταται αὐτὴ ἀκυρωτέα κατὰ τὸ ὡς εἴρηται προσβαλλόμενον μέρος αὐτῆς, δεδομένου ὅτι εἰς μὲν τὸν ἐμπροθέσμως ὑποβληθέντα ὑπὸ τῆς αἰτούσης Ἑνώσεως πίνακα ὑποψηφίων περιλαμβάνονται καὶ πρόσωπα μὴ ὑποδειχθέντα ὑπὸ τῶν ἑτέρων ὀργανώσεων, ἐν οἷς καὶ οἱ ἐκ τῶν αἰτούντων Ε.Μ. καὶ Β.Σ., διὰ δὲ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως διωρίσθησαν καὶ πρόσωπα μὴ ὑποδειχθέντα ὑπὸ τῆς αἰτούσης Ἑνώσεως.

(*) Ἴδετε σχετικῶς καὶ Σ.Ε. 1634)1965, ΕΕΔ 24, 872, Σ.Ε. 1977)1965, ΕΕΔ 24, 667, Σ.Ε. 1314) 1965, ΕΕΔ 24, 788.

ΝΟΜΟΛΟΓΙΑ ΑΣΦΑΛΙΣΤΙΚΟΥ ΔΙΚΑΙΟΥ

ΑΣΦΑΛΙΣΙΣ ΕΙΣ ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΥΣ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗΣ ΑΣΦΑΛΙΣΕΩΣ

§ 1. Σύνθεσις Δευτεροβαθμίου Ἀσφαλιστικῆς Ἐπιτροπῆς Ἱδρύματος Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων

Προεδρεύων τῆς «Ἐπιτροπῆς, κατ' ἄρθρον 7 Ν.Δ. 3710)1957, ἀνώτερος δικαστικός, διοριζόμενος μετὰ τοῦ ἀναπληρωτοῦ αὐτοῦ ὑπὸ τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας — Ὑπαρξις περιπτώσεως ἀναπληρώσεως μόνον ἐπὶ ἀπουσίας ἢ προσκαίρου κωλύματος αὐτοῦ καὶ ὄχι καὶ ἐν περιπτώσει ὁριστικῆς ἀποβολῆς τῆς ἰδιότητος τοῦ τακτικοῦ μέλους, ἵνα δέον νὰ λάβῃ χώραν διορισμὸς ἀντικαταστάτου, ἵνα χωρήσῃ νομίμως ἡ λειτουργία τοῦ ἀνωτέρω συλλογικοῦ ὀργάνου

Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας 1952)1965, Τμ. Α'

Προεδρεύων ὁ Ἀντιπρόεδρος κ. *Γ. Θ. Σπυρόπουλος*

Εἰσηγητὴς ὁ Σύμβουλος κ. *Γ. Μαραγκόπουλος*

Διενηργήσαν οἱ κ.κ. Δ. Καΰγιας, Α. Λέκκας

Διὰ τῆς ὑπὸ κρίσιν αἰτήσεως διώκεται ὑπὸ τῆς αἰτούσης συζύγου τοῦ θανόντος ἀσφαλισμένου παρὰ τῷ Ι.Κ.Α. Κ. Δ. ἡ ἀκύρωσις τῆς ὑπ' ἀριθ. 959)28.2.1963 ἀποφάσεως τῆς παρὰ τῷ Ι.Κ.Α. Δευτεροβαθμίου Ἀσφαλιστικῆς Ἐπιτροπῆς, δι' ἧς ἀπερρίφθη τελικῶς αἴτησις ταύτης περὶ ἀπαναμῆς συντάξεως λόγῳ ἐργατικοῦ ἀτυχήματος τοῦ θανόντος συζύγου της, ἐπὶ τῇ αἰτιολογίᾳ ὅτι δὲν συνέτρεχαν αἱ περὶ τούτου νόμιμοι προϋποθέσεις.

Ἐκ τοῦ συνδυασμοῦ τῶν διατάξεων τοῦ ἄρθρου 7 § 2 ἐδάφιον γ' τοῦ ν. δ. 3710)1957 «περὶ τροποποιήσεως τῆς περὶ διοικήσεως καὶ ἐλέγχου τοῦ Ι.Κ.Α. νομοθεσίας κλπ.» καὶ τοῦ ἄρθρου 1 § 1 τοῦ ἀπὸ 20)23.11.1957 θ. δ)τος «περὶ τῆς λειτουργίας τῆς παρὰ τῇ Διοικήσει τοῦ Ι.Κ.Α. Δευτεροβαθμίου Ἀσφαλιστικῆς Ἐπιτροπῆς» συνάγεται, ὅτι τῆς Δευτεροβαθμίου Ἀσφαλιστικῆς Ἐπιτροπῆς προεδρεύει ἀνώτερος δικαστικός, διοριζόμενος μετὰ τοῦ ἀναπληρωτοῦ αὐτοῦ ὑπὸ τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας. Μὴ καλουμένου ἀρα τοῦ προέδρου τοῦ συλλογικοῦ τούτου ὀργάνου εὐθέως ἐκ τοῦ νόμου, δυνάμει τῆς ὑπηρεσιακῆς αὐτοῦ ἰδιότητος, ἀλλὰ διοριζομένου ὑπὸ τοῦ ἁρμοδίου διοικητικοῦ ὀργάνου κατόπιν ἐπιλογῆς μεταξὺ δημοσίων λειτουργῶν, περίπτωσις ἀναπληρώσεως αὐτοῦ ὑφίσταται, ἔλλειψει ρητῆς περὶ τοῦ ἀντιθέτου διατάξεως, ὡς ἐν προκειμένῳ, μόνον ἐν περιπτώσει ἀπουσίας ἢ προσκαίρου κωλύματος αὐτοῦ, οὐχὶ δὲ καὶ ἐν περιπτώσει ὁριστικῆς ἀποβολῆς τῆς ἰδιότητος τοῦ τακτικοῦ μέλους, ὅτε δέον νὰ λάβῃ χώραν διορισμὸς ἀντικαταστάτου, ἵνα χωρήσῃ νομίμως ἡ λειτουργία τοῦ συλλογικοῦ ὀργάνου.

Ἐκ τῆς προσβαλλομένης πράξεως καὶ τῶν λοιπῶν στοιχείων τοῦ φακέλου προκύπτει, ὅτι ὁ διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 26120)1237)13.7.1962 πράξεως τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας διορισθεὶς ὡς πρόεδρος τῆς Δευτεροβαθμίου Ἀσφαλιστικῆς Ἐπιτροπῆς ἀρεοπαγίτης Ἐμμ. Καζαμπάκας, ἀποβιώσας τὴν 25.2.1963, ἀνεπληρώθη κατὰ τὴν συνεδρίασιν τῆς 28.2.1963 τοῦ συλλογικοῦ τούτου ὀργάνου, καθ' ἣν ἐξεδόθη ἡ προσβαλλομένη πρᾶξις ὑπὸ τοῦ ἀναπληρωτοῦ αὐτοῦ ἀρεοπαγίτου Κ. Ἀναγνωστοπούλου. Ἡ τοιαύτη ὅμως ἀναπλήρωσις δὲν τυγχάνει νόμιμος, κατὰ τὰς ἐν τῇ ἠγουμένῃ σκέψει ἀναπτυχθείσας ἀρχάς, ἡ δὲ προσβαλλομένη πρᾶξις, ἐκδοθεῖσα παρὰ συλλογικοῦ ὀργάνου, μὴ νομίμως συγκεκροτημένου, τυγχάνει ἀκυρωτέα, κατὰ τὸν βάσιμον περὶ τούτου λόγον ἀκυρώσεως, παρελκούσης τῆς ἐρεύνης τῶν λοιπῶν λόγων τῆς ὑπὸ κρίσιν αἰτήσεως.

§ 2. Ἀσφάλισις εἰς τὸ Ἵδρυμα Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων

«Ἡμέραι ἀνεργίας ὡς ἡμέραι ἐργασίας ἐν ἀσφαλίσει εἰς τὸ Ἵδρυμα Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων. — Κατάργησις διὰ τοῦ ἄρθρου 60 Α.Ν. 1848)1951 διατάξεως ἄρθρου 14 Νόμου 118)1945, βάσει τῆς ὁποίας αἱ ἡμέραι ἐπιδοτήσεως λόγῳ ἀνεργίας ἐθεωροῦντο ὡς ἡμέραι ἐργασίας ἐν ἀσφαλίσει.

Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας 1844)1965, Τμ. Α'

Προεδρεύων ὁ Σύμβουλος κ. *Γ. Χαρπούσης*

Εἰσηγητὴς ὁ Πάρεδρος κ. *Π. Μαρκόπουλος*

Διὰ τῆς ὑπὸ κρίσιν αἰτήσεως ἡ αἰτοῦσα διώ-

και την ἀκύρωσιν τῆς ὑπ' ἀριθ. 1633)1964 ἀποφάσεως τῆς Δευτεροβαθμίου Ἐπιτροπῆς Ἐφέσεων τοῦ Ἱδρύματος Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων, δι' ἧς ἀπερρίφθη τὸ αἴτημα αὐτῆς περὶ παροχῆς μειωμένης συντάξεως λόγῳ γήρατος δι' ἔλλειψιν τοῦ ἀπαιτουμένου κατὰ νόμον ἀριθμοῦ ἡμερομισθίων ἐν ἀσφαλίσει.

Κατὰ τὴν προσβαλλομένην ἀπόφασιν ἡ αἰτοῦσα δὲν δικαιοῦται μειωμένης συντάξεως λόγῳ γήρατος, εἰδικώτερον, διότι, κατὰ τὰς διατάξεις τῶν ἄρθρων 28 § 5 τοῦ ἀ.ν. 1846)1951 καὶ 5 § 2 τοῦ ν.δ)τος 4104)1960, δὲν εἶχε πραγματοποιήσει αὕτη κατὰ τὸν κρίσιμον χρόνον, ἤτοι κατὰ τὴν πενταετίαν 1956 - 1960 καὶ δὴ κατὰ τὰ ἔτη 1957 καὶ 1959 ἀνὰ ἑκατὸν τεσσαράκοντα τοὐλάχιστον ἡμέρας ἐργασίας ἐν ἀσφαλίσει. Ἡ αἰτοῦσα ἰσχυρίζεται, ὅτι παρανόμως ἀπερρίφθη τὸ ὡς ἄνω αἴτημά της, καθ' ὅσον θὰ ἔδει νὰ ληφθῶσιν ὑπ' ὄψιν καὶ νὰ θεωρηθῶσιν ὡς ἡμέραι ἐν ἀσφαλίσει καὶ αἱ ἡμέραι, καθ' ἃς ἔτυχεν ἐπιδόματος λόγῳ ἀνεργίας κατὰ τὰ ἔτη 1957 καὶ 1958. Ἀλλ' ὁ ἰσχυρισμὸς οὗτος τῆς αἰτούσης τυγχάνει ἀβάσιμος καὶ ἀπορριπτέος, διότι αἱ ἐπικαλούμεναι ἡμέραι ἐπιδοτήσεώς της λόγῳ ἀνεργίας ἀνάγονται εἰς χρόνον μεταγενέστερον τῆς ἰσχύος τοῦ ἀ.ν. 1846)1951, ὅστις ρητῶς διὰ τοῦ ἄρθρου 60 αὐτοῦ κατήργησε τὴν διάταξιν τοῦ ἄρθρου 14 τοῦ νόμου 118)1945, βάσει τῆς ὁποίας αἱ ἡμέραι ἐπιδοτήσεως λόγῳ ἀνεργίας ἐθεωροῦντο ὡς ἡμέραι ἐργασίας ἐν ἀσφαλίσει (Σ.τ.Ε. 1267,1685) 1955). Συνεπῶς νομίμως ἀπερρίφθη τὸ ὡς ἄνω αἴτημα τῆς αἰτούσης περὶ χορηγήσεως μειωμένης συντάξεως λόγῳ γήρατος, ἀβάσιμοι δὲ καὶ ἀπορριπτέοι τυγχάνουσιν οἱ λόγοι περὶ ἀνεπαρκοῦς καὶ μὴ νομίμου αἰτιολογίας τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως (*).

§ 3. Ἀσφάλισις εἰς Ὀργανισμὸν Ἀπασχολήσεως καὶ Ἀσφαλίσεως Ἀνεργίας

Ἀναγκαία, μεταξὺ τῶν ἄλλων, δι' ἐπιδότησιν παρὰ τοῦ ἀνωτέρω Ὀργανισμοῦ, προϋπόθεσις ἡ πραγματικὴ κατάστασις ἀνεργίας, ἥτις συντρέχει, ἐφ' ὅσον αὕτη δὲν ὀφείλεται εἰς ἐκουσίαν ἀποχώρησιν ἐκ τῆς ἐργασίας τοῦ ἠσφαλισμένου.—Ἔννοια διατάξεων Ν.Δ. 2961)1954.

Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας 1843)1965, Τμ. Α'

Πρόεδρος ὁ Ἀντιπρόεδρος κ. *Γ. Θ. Σπυρόπουλος*

Εἰσηγητὴς ὁ Πάρεδρος κ. *Π. Μαρκόπουλος*

Δικηγόροι οἱ κ.κ. Φ. Κόκκινος, Κ. Βερώνης

Διὰ τῆς ὑπὸ κρίσιν αἰτήσεως ὁ αἰτῶν διώκει τὴν ἀκύρωσιν τῆς ἀπὸ 2 Δεκεμβρίου 1963 ἀποφάσεως τῆς Ἐπιτροπῆς Ἐπιλύσεως Ἀσφαλιστικῶν Διαφορῶν τοῦ Ὀργανισμοῦ Ἀπασχολήσεως καὶ Ἀσφαλίσεως Ἀνεργίας, δι' ἧς ἀπερρίφθη αἴτημα αὐτοῦ περὶ παροχῆς ἐπιδόματος λόγῳ ἀνεργίας.

Κατὰ τὰς διατάξεις τῶν ἄρθρων 11, 15 - 17 καὶ 27 τοῦ ν.δ. 2961)1954, ὡς συνεπληρώθησαν διὰ τοῦ νόμου 3464)1955, διὰ τὴν παροχὴν εἰς ἠσφαλισμένον τοῦ ὡς ἄνω Ὀργανισμοῦ ἐπιδόματος ἀνεργίας ἀπαιτοῦνται αἱ ἑξῆς προϋποθέσεις: 1) Λύσις τῆς ἐργασιακῆς σχέσεως. 2) Ἡ πρὸ τῆς λύσεως ἐπὶ ὡρισμένον χρονικὸν διάστημα ἀπασχόλησις καὶ 3) πραγματικὴ κατάστασις ἀνεργίας, ἥτις συντρέχει, ἐφ' ὅσον αὕτη δὲν ὀφείλεται εἰς ἐκουσίαν ἀποχώρησιν ἐκ τῆς ἐργασίας τοῦ ἠσφαλισμένου (§ 8 ἄρθρον 15).

Ἐν προκειμένῳ ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις δέχεται, ὅτι δὲν συντρέχουσιν αἱ κατὰ νόμον προϋποθέσεις, ἵνα τύχῃ ὁ αἰτῶν ἐπιδόματος ἀνεργίας, διότι ἡ ἀποχώρησίς του ἐκ τοῦ Μεταφορικοῦ Συνεταιρισμοῦ Μισθωτῶν Αὐτοκινήτων Κομοτηνῆς «Ἡ Ροδόπη», ὅπου ἐργάζετο, δὲν ὑπῆρξεν ἀναγκαστική, ἀλλὰ οἰκειοθελής. Πράγματι, ὡς προκύπτει ἐκ τῶν στοιχείων τοῦ φακέλου, ὁ αἰτῶν τυγχάνει ἱδρυτικὸν μέλος τοῦ ὡς ἄνω Συνεταιρισμοῦ, ὅστις ἔχει ὑπὸ τὴν ἰδιοκτησίαν του καὶ ἐκμεταλλεύεται τρία λεωφορεῖα, εἰς τὸν Συνεταιρισμὸν δὲ τοῦτον ἐργάζεται ὁ αἰτῶν καὶ ὡς ὁδηγὸς αὐτοκινήτου. Ὡς εἰδικώτερον δὲ συνάγεται ἐκ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 38 1963 ἐγγράφου τοῦ προέδρου τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Συνεταιρισμοῦ πρὸς τὸ Ὑποκατάστημα Ι.Κ.Α. Κομοτηνῆς, συστηματικῶς καθ' ὡρισμένα χρονικὰ διαστήματα καὶ ἐκ περιτροπῆς γίνεται ἀπόλυσις - ἀναπλήρωσις ὑπὸ ἑτέρων μελῶν καὶ ἐκ νέου ἐπαναπρόσληψις ὡς ὁδηγῶν τῶν ὁδηγῶν μελῶν τοῦ Συνεταιρισμοῦ διὰ λόγους ἐκ περιτροπῆς ἀναπαύσεως τούτων. Ἀλλὰ ὑπὸ τὰς συνθήκας ταύτας ἡ ὑπὸ τὴν ἰδιότητα τοῦ αἰτοῦντος ὡς ἐργοδότου καὶ ἐργαζομένου προσωρινὴ ἀποχώρησις αὐτοῦ ἐκ τῆς ἐργασίας καὶ ἐπάνοδος αὐτοῦ ἐκ νέου μεθ' ὡρισμένον χρόνον, πρὸς τὸν σκοπὸν προδήλως ἀπολήψεως ἐπιδόματος ἀνεργίας, δὲν ἔχει τὴν ἔννοιαν τῆς ἀναγκαστικῆς, μὴ οἰκειοθελοῦς, ἀποχωρήσεως αὐτοῦ ἐκ τῆς ἐργασίας καὶ δὲν θεωρεῖται συνεπῶς αὐτὸς ἄνεργος, δεόμενος προστασίας κατὰ τὰς προμνησθείσας διατά-

(*) Ἴδετε καὶ Σ.Ε. 503)1963, ΕΕΔ 32, 510, ἔνθα καὶ λοιπά.

ξεις τοῦ ν.δ. 2961)1954, δι' ὃ ὀρθῶς καὶ νομίμως ἀπερρίφθη ἡ αἴτησίς του περὶ παροχῆς ἐπιδόματος ἀνεργίας διὰ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως, ἀπορριπτέα δὲ ἡ ὑπὸ κρίσιν αἴτησις ἐν τῷ συνόλῳ της ὡς μὴ νόμῳ βάσιμος.

§ 4. Ἀσφάλισις εἰς Ταμεῖον Ἐπικουρικῆς Ἀσφαλίσεως Προσωπικοῦ Ὀργανισμῶν Κοινωνικῆς Ἀσφαλίσεως

Ἀσφάλισις ἐλεγκτῶν ἰατρῶν τοῦ Ι.Κ.Α.—Βασικὴ προϋπόθεσις διὰ τὴν ὑπαγωγὴν τινος εἰς τὴν ἐπικουρικὴν ἀσφάλισιν τοῦ ἀνωτέρω Ταμείου ἡ παροχὴ ὑπηρεσιῶν εἰς τὸν ἐργοδότην του κατὰ κυρίαν ἀπασχόλησιν.

Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας 1959)1965, Τμ. Α'

Πρόεδρος ὁ Ἀντιπρόεδρος κ. *Γ. Θ. Σπυρόπουλος*

Εἰσηγητὴς ὁ Σύμβουλος κ. *Δ. Τσαβουλάρης*

Δικηγόρος ὁ κ. Ι. Μεταξᾶς

Διὰ τῆς αἰτήσεως ταύτης, τύποις παραδεκτῶς ἀσκηθείσης, διώκεται ἡ ἀκύρωσις τῆς ἀπὸ 10 Ἰουλίου 1963 ἀποφάσεως τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Ταμείου Ἐπικουρικῆς Ἀσφαλίσεως Προσωπικοῦ Ὀργανισμῶν Κοινωνικῆς Ἀσφαλίσεως, δι' ἧς ἀπερρίφθη ἡ ἀπὸ 7 Φεβρουαρίου 1962 αἴτησις τοῦ προσφεύγοντος ἰατροῦ, ὑπηρετήσαντος εἰς τὸ Ἵδρυμα Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων ὡς ἐλεγκτοῦ ἰατροῦ μέχρι τοῦ τέλους τοῦ ἔτους 1961, περὶ ἀπονομῆς αὐτῷ μηνιαίου περιοδικοῦ βοηθήματος, ἐπὶ τῇ αἰτιολογίᾳ ὅτι ἡ πραγματικὴ ἐν ἀσφαλίσει ὑπηρεσία τούτου, ἀπὸ τῆς 19ης Νοεμβρίου 1958 μέχρι τῆς 31ης Δεκεμβρίου 1961, ἀνέρχεται εἰς 3 ἔτη καὶ 1 μῆνα, μὴ συμπληρουμένης οὕτω τῆς ὑπὸ τοῦ νόμου ἀπαιτουμένης ἐνδεκαετίας ἐν ἀσφαλίσει διὰ τὴν ἀπονομὴν μηνιαίου περιοδικοῦ βοηθήματος.

Ὁ αἰτῶν, ἐκτὸς τῆς ὡς ἄνω ὑπηρεσίας του ὡς ἰατροῦ ἐλεγκτοῦ τοῦ Ι.Κ.Α., εἶχε διατελέσει ἀπὸ τῆς 19ης Νοεμβρίου 1938 καὶ μέχρι τοῦ διορισμοῦ του εἰς τὴν θέσιν ταύτην ἰατρὸς θεραπευτὴς τοῦ αὐτοῦ Ἱδρύματος. Διὰ τῆς προσβαλλομένης ὅμως ἀποφάσεως δὲν ἀνεγνωρίσθη, ὡς ἐν ἀσφαλίσει παρὰ τῷ Τ.Ε.Α.Π.Ο.Κ.Α. καὶ ἡ ὑπηρεσία αὕτη τοῦ αἰτοῦντος, ἐπὶ τῇ αἰτιολογίᾳ ὅτι «ἐκ τῶν συγκεντρωθέντων στοιχείων τοῦ φακέλου τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον δὲν ἐπείσθη, ὅτι ὁ εἰρημένος, κατὰ τὸ χρονικὸν διάστημα τῆς ὡς ἰατροῦ θεραπευτοῦ τοῦ Ι.Κ.Α. ἀπασχολήσεώς του, ἤσκει κατὰ κυρίαν ἀπασχόλησιν τὸ ἐπάγγελμα τοῦ ἰατροῦ θεραπευτοῦ, ἀλλὰ τοὐναντίον ἐπείσθη περὶ τοῦ ὅτι ὁ περὶ οὗ πρόκειται ὡς κύριον ἐπάγγελμα εἶχε τὸ τοῦ ἰατροῦ τοῦ ἐλευθέρου ἀσκοῦντος τὸ ἐπάγγελμά του καὶ κατ' οὐδεμίαν περίπτωσιν συνέτρεχον αἱ προϋποθέσεις διὰ τὴν ὑποχρεωτικὴν ἐπικουρικὴν ἀσφάλισίν του παρὰ τῷ ἡμετέρῳ Ὀργανισμῷ κατὰ τὸν χρόνον τῆς ὡς ἰατροῦ θεραπευτοῦ τοῦ Ι.Κ.Α. ἀπασχολήσεώς του, μετὰ τὴν σύστασιν τοῦ ἡμετέρου Ὀργανισμοῦ, οὐδὲ ἀπέδωσεν ἀσφαλιστικὰς εἰσφορὰς διὰ τὸν χρόνον τῆς ὡς θεραπευτοῦ ἰατροῦ ἀπασχολήσεώς του...».

Ἡ αἰτιολογία αὕτη καὶ νόμιμος καὶ πλήρης τυγχάνει, διότι ἐξ αὐτῆς προκύπτει, ὅτι τὸ περὶ οὗ ὁ λόγος Ταμεῖον ἠρνήθη νὰ συνυπολογίσῃ τὸ ἀνωτέρω χρονικὸν διάστημα εἰς τὸν ἐν ἀσφαλίσει χρόνον τοῦ αἰτοῦντος οὐχὶ ἕνεκα τῆς φύσεως τῆς σχέσεως, μεθ' ἧς συνεδέετο οὗτος, κατὰ τὸν χρόνον αὐτὸν μετὰ τοῦ ἐργοδότου του Ι.Κ.Α. διὰ τὴν ἰδιότητα τοῦ θεραπευτοῦ ἰατροῦ, ἀλλὰ διότι, κατ' ἀνέλεγκτον πραγματικὴν ἐκτίμησιν, ἔκρινεν, ὅτι οὗτος κατὰ τὸν χρόνον τοῦτον δὲν παρεῖχε κατὰ κυρίαν ἀπασχόλησιν ὑπὸ τὴν ἰδιότητα ταύτην τὰς ὑπηρεσίας του εἰς τὸν ἐργοδότην του τοῦθ' ὅπερ, κατὰ τὴν νομολογίαν τοῦ Δικαστηρίου τούτου, ἀποτελεῖ βασικὴν προϋπόθεσιν διὰ τὴν ὑπαγωγὴν τινος εἰς τὴν ἐπικουρικὴν ἀσφάλισιν τοῦ Τ.Ε.Α.Π.Ο.Κ.Α. (1708)1959, 1962)1960, 2136)1964 κλπ.), ἀλλ' εἶχεν ὡς κύριον ἐπάγγελμα τὸ τοῦ ἐλευθέρου ἰατροῦ. Κατ' ἀκολουθίαν, μὴ συμπληρουμένου τοῦ διὰ τὴν ἀπονομὴν τοῦ ὡς εἴρηται μηνιαίου βοηθήματος ἀπαιτουμένου κατὰ νόμον χρόνου, ὀρθῶς ἀπερρίφθη διὰ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως τὸ ἀνωτέρω αἴτημα τοῦ προσφεύγοντος. ἀβασίμως προβαλλομένων τῶν περὶ τοῦ ἀντιθέτου λόγων διὰ τῆς ὑπὸ κρίσιν αἰτήσεως, ἥτις τυγχάνει ἀπορριπτέα.

ΑΣΦΑΛΙΣΤΙΚΗ ΔΙΟΙΚΗΤΙΚΗ ΠΡΑΞΙΣ

ΘΕΜΑΤΑ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗΣ ΑΣΦΑΛΙΣΕΩΣ ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΩΝ

Επί των προϋποθέσεων συνεχίσεως προαιρετικώς της ασφαλίσεως εις το Ι.Κ.Α. : Έν όψει αμφιβολιών εν τη πράξει εάν κατά την ένασκησιν του δικαιώματος της συνεχίσεως προαιρετικώς της ασφαλίσεως μετά την αντικατάστασιν της παραγράφου 1 του άρθρου 41 του ά.ν. 1846)1951 διά του άρθρου 16 του ν. 4476)1965 (*) παρέχηται δυνατότης να λαμβάνωνται ύπ' όψιν :

α) Ήμέραι εργασίας, πραγματοποιηθείσαι εις την ασφάλισιν άλλων Ταμείων κυρίας ασφαλίσεως και

β) Ήμέραι εκ προαιρετικής ασφαλίσεως, διακοπείσης συνεπεία αναλήψεως ασφαλιστέας εργασίας, τροποποιούντες και συμπληρούντες τας μέχρι τούδε δοθείσας οδηγίας ορίζομεν τα κάτωθι :

1) Ή κατά το άρθρον 41 του ά.ν. 1846)1951, ως ετροποποιήθη υπό του άρθρου 16 του ν. 4476)1965, προβλεπομένη προαιρετική συνέχισις της ασφαλίσεως χωρεί, κατά την σαφή διατύπωσιν της διατάξεως, επί προσώπων διατελεσάντων ησφαλισμένων εις το Ι.Κ.Α. Συνεπώς δικαίωμα συνεχίσεως προαιρετικώς της ασφαλίσεως υφίσταται, εάν, συν τοις άλλοις, αι απαιτούμεναι κατά περίπτωσιν ημέραι εργασίας (500 ή 3.000) έχουν πραγματοποιηθή αποκλειστικώς εις την ασφάλισιν του Ιδρύματος ή εις τοιαύτην συγχωνευθέντος εις το Ι.Κ.Α. Ταμείον.

Ούτω ή υπ' αριθ. 200)1958 ημετέρα εγκύκλιος καταργείται από τούδε, αι μέχρι σήμερον, όμως, γενόμεναι δεκταί αιτήσεις προαιρετικής συνεχίσεως της ασφαλίσεως, βάσει της εν λόγω εγκυκλίου, δεν θίγονται διά της παρούσης.

2) Ως προς το δεύτερον των εν αρχή της παρούσης θεμάτων εξακολουθεί ισχύουσα ή υπ' αριθ. 365)1957 εγκύκλιος διαταγή ημών Δ. Ι.Κ.Α. Χ' 417 ***(Εγκύκλ. υπ' αριθ. 242)1965 Διοικήσεως του Ι.Κ.Α.)***

Ζητήματα θεμελιώσεως δικαιώματος κατά τας περί βαρέων και ανθυγιεινών επαγγελμάτων διατάξεις : 1. Λόγω προκυψασών κατά την εφαρμογήν της διατάξεως του άρθρου 2 του Κανονισμού «περί βαρέων και ανθυγιεινών επαγγελμάτων» αμφισβητήσεως παρίσταται ανάγκη περαιτέρω οδηγιών εις συμπλήρωσιν και τροποποίησιν των διά των υπ' αριθ. 78)1964 και 39)1965 εγκυκλίων παρασχεθεισών (*).

11. Έκ της ερμηνείας των σχετικών με τας χρονικάς προϋποθέσεις διατάξεων (εδάφια β' και γ' του άρθρου 2) προκύπτει, ότι διά την αναγνώρισιν του εις σύνταξιν δικαιώματος από μειωμένου ορίου ηλικίας εις τα πρόσωπα του Κανονισμού τούτου απαιτείται αφ' ενός ή πραγματοποίησις των γενικώς διά πάντα ησφαλισμένον του Ιδρύματος απαιτουμένων ημερών εργασίας (προϋπόθεσις εδαφίου β'), αφ' ετέρου δε ή συνδρομή των ειδικών προϋποθέσεων του εδαφίου γ', ήτοι ωρισμένη διάρκεια απασχολήσεως εις τας ιδιαζόντως βαρείας και ανθυγιεινάς εργασίας, ως και ειδική χρονική σύνδεσις της εις τοιαύτας εργασίας απασχολήσεως με την τελευταίαν περίοδον εργασίας του ησφαλισμένου. Ήτοι εκρίθη υπό του νομοθέτου, ότι όχι μόνον ωρισμένη διάρκεια (4)5) του απαιτουμένου εκάστοτε διά συνταξιοδότησιν χρόνου ασφαλίσεως, αλλά και ωρισμένη διάρκεια της τελευταίας απασχολήσεως (1.000 ημέραι εργασίας), δέον να συνδέεται με την άσκησιν της βαρείας ή ανθυγιεινής εργασίας. Προφανής σκοπός της τελευταίας ταύτης προϋποθέσεως, της πραγματοποιήσεως δηλαδή χιλίων τουλάχιστον ημερών εργασίας κατά την τελευταίαν πρό του ορίου ηλικίας δεκαετίαν, είναι ή εξασφάλισις της επιβαλλομένης προστασίας μόνον υπέρ των ησφαλισμένων εκείνων, διά τους οποίους επιμαρτυρείται, κατά το τιθέμενον υπό της διατάξεως μέτρον, ή συνέχισις της απασχολήσεως εις τας ειδικάς κατηγορίας εργασιών του Κανονισμού μέχρι του χρόνου της λόγω ορίου ηλικίας αποχωρήσεως, αποκλειομένων όθεν των από μακρού μεταβαλλόντων επαγγελματικήν απασχόλησιν ή

(*) ΕΕΑ 24, 746.

(*) ΕΕΑ 23, 808.

διακοφάντων τὴν εἰς βαρείας καὶ ἀνθυγιεινὰς ἐργασίας τοιαύτην.

Παρέπεται ὅθεν ἐκ τῆς ἐκτεθείσης ἐννοίας τῶν διατάξεων τούτων, ὅτι ἑκάστη τῶν τασσομένων ἐν ἐδαφίοις β' καὶ γ' χρονικῶν προϋποθέσεων κέκτηται αὐτοτέλειαν ὡς πρὸς τὰς λοιπὰς καὶ συνεπῶς δέον νὰ ἐξετάζεται καθ' ἑαυτὴν καὶ ὄχι ἐν συναρτήσει πρὸς τὰς ἑτέρας. Ἐξαίρεσιν ἀποτελεῖ, κατὰ τὴν διάταξιν, μόνον ἡ προϋπόθεσις τοῦ συνολικοῦ χρόνου ἀπασχολήσεως εἰς βαρείας ἢ ἀνθυγιεινὰς ἐργασίας, ὅστις ὑπολογίζεται ἐν συναρτήσει πρὸς τὸν ἑκάστοτε ἀπαιτούμενον διὰ τὴν συνταξιοδότησιν χρόνον ἀσφαλίσεως, ἀποτελῶν τμῆμα αὐτοῦ (4)5), χωρὶς ὅμως καὶ ἐνταῦθα, ἀντιστρόφως, ὁ ἀριθμὸς τοῦ συνολικῶς ἀπαιτουμένου κατὰ περίπτωσιν χρόνου ἀσφαλίσεως τοῦ ἐδαφίου β' νὰ προσδιορίζεται ἐκ τοῦ χρόνου, καθ' ὃν πληροῦται ἡ προϋπόθεσις τῶν 4)5. Ὡς ἐκ τούτων ἡ κατὰ τὸν κρίσιμον χρόνον, περὶ οὗ κατωτέρω, πλήρωσις μιᾶς τῶν ἀπαιτουμένων προϋποθέσεων θεωρεῖται τελεσθεῖσα καὶ δὲν ἐπανεξετάζεται ἐν τῷ χρόνῳ, καθ' ὃν πληροῦνται αἱ μὴ συντρέχουσαι ἀρχικῶς λοιπαὶ προϋποθέσεις.

III. Κατ' ἐφαρμογὴν τῶν ἀνωτέρω διὰ τὴν θεμελίωσιν τοῦ ἐν προκειμένῳ δικαιώματος ἀπαιτεῖται ἡ σώρευσις κατὰ τὸν κρίσιμον χρόνον ἁπασῶν τῶν ἐν παραγράφῳ 1 ἐδάφ. α', β' καὶ γ' τοῦ ἄρθρου 2 τοῦ Κανονισμοῦ τασσομένων προϋποθέσεων. Ὡς κρίσιμος λογίζεται ὁ χρόνος συμπληρώσεως τοῦ ὁρίου ἡλικίας, ἢ, ἐφ' ὅσον κατὰ τὸν χρόνον τοῦτον δὲν ἔχουν εἰσέτι πληρωθῆ αἱ χρονικαὶ προϋποθέσεις τοῦ ἐδαφίου β' (γενικὴ προϋπόθεσις συνταξιοδοτήσεως), ὁ μεταγενέστερος τούτων χρόνος, καθ' ὃν πληροῦται ἡ προϋπόθεσις τοῦ ἐδαφίου β' τῆς διατάξεως ταύτης. Καὶ ἐφ' ὅσον μὲν κατὰ τὸν κρίσιμον ταῦτον χρόνον συμπίπτουν καὶ αἱ λοιπαὶ ἐν ἐδαφίῳ γ' χρονικαὶ προϋποθέσεις θεμελιοῦνται ἐκτοτε τὸ ἐκ τοῦ Κανονισμοῦ δικαίωμα εἰς σύνταξιν. Ἐφ' ὅσον ὅμως εἴτε ἀμφότεραι, εἴτε ἡ ἑτέρα τῶν προϋποθέσεων τοῦ ἐδαφίου γ', πληροῦται εἰς μεταγενέστερον χρόνον, ἡ θεμελίωσις τοῦ δικαιώματος ἐπιτελεῖται κατὰ τὸν μεταγενέστερον τοῦτον χρόνον. Ἐν τῇ περιπτώσει ὅμως ταύτῃ καὶ ἐφ' ὅσον διατελοῦμεν ὑπὸ τὸ καθεστὼς τῆς κατ' ἔτος αὐξήσεως τοῦ ἀριθμοῦ τῶν ἡμερῶν ἐργασίας δὲν θὰ ὑπολογίζεται ἡ προσδοκητικὴ αὔξησις τῶν ἡμερῶν ἐργασίας τοῦ ἐδαφίου β', ἀντιστοίχως τοῦ ἐτους, καθ' ὃ τελευταῖον πραγματοποιεῖται ἡ μία τῶν ἐν ἐδαφίῳ γ' προϋποθέσεων. Ἐξ ἄλλου, ἐὰν ὁ ἠσφαλισμένος, εἴτε κατὰ τὸν χρόνον, καθ' ὃν συμπληροῖ τὸ ὅριον ἡλικίας, εἴτε κατὰ τὸν χρόνον, καθ' ὃν πληροῦται ἡ προϋπόθεσις τοῦ ἐδαφίου β', πληροῖ τὴν προϋπόθεσιν τῆς πραγματοποιήσεως τῶν 1.000 τοὐλαχίστον ἡμερῶν ἐργασίας κατὰ τὴν τελευταίαν δεκαετίαν, ἡ προϋπόθεσις αὕτη δὲν θὰ ἐπανεκριθῇ ἐν συναρτήσει τοῦ μεταγενεστέρου χρόνου, καθ' ὃν πραγματοποιοῦνται αἱ ἀπομένουσαι προϋποθέσεις.

Οὕτω, ἠσφαλισμένος, συμπληρῶν τὸ ὅριον ἡλικίας κατὰ τὸ 1965, πραγματοποιῶν τὰς κατὰ τὸ ἐδάφιον β' προϋποθέσεις συνολικοῦ χρόνου ἀσφαλίσεως κατὰ τὸ ἔτος 1966 (ἡμέραι ἐργασίας 3.375) καὶ ἔχων κατὰ τὸ ἔτος τοῦτο 2.500 ἡμέρας ἐργασίας τοῦ Κανονισμοῦ, ἤτοι ὑπολειπομένας κατὰ 200 τῶν ἀπαιτουμένων 4)5, ἃς πραγματοποιεῖ κατὰ τὰ δύο προσεχῆ ἔτη (1967 καὶ 1968), πληροῖ ἐν ἔτει 1968 τὴν προϋπόθεσιν τῶν 4.5, μολονότι τὸ σύνολον τῶν ἡμερομισθίων αὐτοῦ (3.375 + 200) ὑπολείπεται τῶν διὰ τὸ ἔτος 1968 ἀπαιτουμένων 3.726 ἡμερῶν ἐργασίας.

Ὡσαύτως ἠσφαλισμένος, συμπληρῶν τὸ ὅριον ἡλικίας κατὰ τὴν 1.7.1965 καὶ ἔχων πραγματοποιήσει κατὰ τὴν τελευταίαν πρὸ τοῦ ὁρίου ἡλικίας δεκαετίαν (1.7.1955 - 30.6.1965) χιλίας ἡμέρας εἰς βαρείας καὶ ἀνθυγιεινὰς ἐργασίας, πληροῖ τὴν προϋπόθεσιν τῶν 1.000 ἡμερῶν, ἀσχέτως τοῦ μεταγενεστέρου χρόνου, καθ' ὃν πληροῦνται αἱ λοιπαὶ χρονικαὶ προϋποθέσεις. Τοῦτ' αὐτὸ διὰ τὸν ἐν λόγῳ ἠσφαλισμένον, ἐὰν ἡ προϋπόθεσις τῶν 1.000 ἡμερῶν ἐργασίας πληροῦται κατὰ τὴν δεκαετίαν τῆς πρὸ τοῦ χρόνου (μετὰ τὸ ὅριον ἡλικίας) πραγματοποιήσεως τῆς χρονικῆς προϋποθέσεως τοῦ ἐδαφίου β'. (*Ἐγκύκλ. ὑπ' ἀριθ. 241)1965 Διοικήσεως τοῦ Ι.Κ.Α.*).

ΓΝΩΜΟΔΟΤΗΣΕΙΣ ΝΟΜΙΚΟΥ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΥ ΤΟΥ ΚΡΑΤΟΥΣ

ΚΑΝΟΝΙΣΜΟΙ ΕΡΓΑΣΙΑΣ

Περίληψις ἐρωτήματος (Υπουργείου Ἐργασίας: Ἐὰν τὰ τῆς καταρτίσεως καὶ ἐγκρίσεως Κανονισμῶν Ἐργασίας τῶν Ἀεροπορικῶν Ἐπιχειρήσεων θὰ ρυθμισθοῦν διὰ Β.Δ., συμφώνως πρὸς τὸ ἄρθρον 5 τοῦ Ν.Δ. 4262)1962, ἢ θὰ ἰσχύσουν παραλλήλως καὶ αἱ διατάξεις τοῦ Ν.Δ. 3789)1957, αἱ ρυθμίζουσαι τὰ τῆς ἐπεξεργασίας καὶ κυρώσεως τῶν Κανονισμῶν Ἐργασίας τῶν Ἐπιχειρήσεων ἐν γένει.

Νομικοῦ Συμβουλίου Κράτους, Ὁλομελείας

Γνωμοδότησις 556)1965

Πρόεδρος ὁ κ. *Μ. Σταυρόπουλος*

Εἰσηγητὴς ὁ Νομικὸς Σύμβουλος κ. *Ἀθ. Τομαρᾶς*

Λοιποὶ μέλη: Οἱ κ.κ. Δ. Μαγγιῶρος, Κ. Παπαμιχαλόπουλος, Ἀντιπρόεδροι, Ε. Σαμαλέκος, Α. Λέκκας, Α. Μαλαγαρδῆς, Π. Μπαρτσακούλιας, Κ. Κυριαζῆς, Κ. Τσιγκαράκης, Π. Σοφιανόπουλος, Ι. Καραμπελόπουλος, Ν. Μπλιάτσος, Νομικοὶ Σύμβουλοι, Γ. Ἀνδρικόπουλος, Κ. Τζώρτζης, Πάρεδροι.

Ἐπὶ τοῦ πρόσθεν ἐρωτήματος τὸ Νομικὸν Συμβούλιον τοῦ Κράτους ἐγνωμοδότησεν ὡς ἀκολούθως:

Ι. Τὸ ν.δ. 4262)1962 «περὶ τροποποιήσεως καὶ συμπληρώσεως τῆς ἀπὸ 30 Ἰουλίου 1956 συμβάσεως περὶ ἀεροπορικῶν συγκοινωνιῶν καὶ κυρώσεως τῶν ὑπ' ἀριθ. α) 136)20.10.1959, β) 148)5.11.1959, γ) 166)18.12.1959 καὶ δ) 52)1.4.1960 Πράξεων τοῦ Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου καὶ ἄλλων τινῶν διατάξεων» εἰσήχθη πρὸς ψήφισιν, ὡς σχέδιον ν. δ)τος, ὑπὸ τὸν αὐτὸν τίτλον, ἀλλὰ ἄνευ τῆς τελευταίας περικοπῆς: «καὶ ἄλλων τινῶν διατάξεων», ἡ προσθήκη τῆς ὁποίας εἶναι ἐνδεικτικὴ τῆς, μετὰ τὴν προσθήκην διατάξεων κατὰ τὴν ψήφισιν, καλύψεως εὐρυτέρας ὕλης ὑπὸ τῶν διατάξεων τοῦ νομοθετήματος τούτου, μὴ ἀποκλειστικῶς ἀναφερομένων εἰς τὴν διὰ τοῦ ν. δ)τος 3560)1956 κυρωθεῖσαν σύμβασιν περὶ ἀεροπορικῶν συγκοινωνιῶν μεταξὺ Δημοσίου καὶ Ἀριστ. Ὠνάση.

Μεταξὺ τῶν προστεθεισῶν διατάξεων εἶναι: 1) Τοῦ ἄρθρου 15 τῆς προτεινομένης τροποποιητικῆς συμβάσεως, ὡς τὸ κείμενον ταύτης ἀναφέρεται εἰς τὸ ἄρθρον 4 τοῦ διατάγματος, ὁρίζουσα, ὅτι: «Τὰ συμβαλλόμενα μέρη συμφωνοῦν, ὅπως ἐντὸς 9 μηνῶν ἀπὸ τῆς ὑπογραφῆς τῆς παρούσης συμβάσεως ἐνεργήσωσι τὰ νόμιμα, ἵνα α) καταρτισθῇ καὶ τεθῇ ἐν ἰσχύϊ Κανονισμὸς Ἐργασίας προσωπικοῦ τῆς Ὀλυμπιακῆς Ἀεροπορίας, β) ρυθμισθοῦν τὰ τῆς συνταξιοδοτήσεως τοῦ ἰδίου προσωπικοῦ, γ) συσταθῇ Ταμεῖον Ἐπικουρικῆς Ἀσφαλίσεως Προσωπικοῦ τῆς Ὀλυμπιακῆς Ἀεροπορίας». Ἡ ἔνταξις τῆς διατάξεως ταύτης εἰς τὴν προτεινομένην τροποποιητικὴν σύμβασιν ἠτιολογήθη ὑπὸ τῶν ὑποβαλόντων τὰς σχετικὰς τροπολογίας βουλευτῶν ἐκ τῆς ἀνάγκης ὅπως τὸ προσωπικὸν τῆς Ο.Α. ἐξασφαλισθῇ ἀσφαλιστικῶς καὶ ἐν τῇ ἐργασίᾳ του (Ἀρχεῖον Βουλῆς: Περίοδος ΣΤ', Σύνοδος Α', τόμ. Α', α. 77, 78, 79 καὶ 82), μὲ τὴν διαφορὰν ὅτι ἄλλαι μὲν τροπολογίαι ἠθέλησαν τὴν ἔνταξιν τῆς σχετικῆς διατάξεως εἰς τροποποιητικὴν σύμβασιν, ἄλλαι ἠθέλησαν τὴν ἔνταξιν διακεκριμένως ἐντὸς μὲν τοῦ κειμένου ταύτης, ἐφ' ὅσον ἀφοροῦν εἰς ὑποχρεώσεις τοῦ ἀναδόχου, ἐντὸς δὲ τοῦ κειμένου τοῦ νομοθετικοῦ διατάγματος, ἐφ' ὅσον ἀφοροῦν εἰς εὐθύνας καὶ πρωτοβουλίας τῆς Πολιτείας, καὶ τέλος ἄλλαι ἠθέλησαν τὴν ἔνταξιν ἐντὸς τοῦ κειμένου τοῦ ν. δ)τος καὶ 2) τοῦ ἄρθρου 5 τοῦ ν. δ)τος, ὁρίζουσα ὅτι: «Διὰ β. δ)τος, ἐκδιδομένου προτάσει τῶν Ὑπουργῶν Συγκοινωνιῶν καὶ Ἐργασίας ἐντὸς 9 μηνῶν ἀπὸ τῆς ἰσχύος τοῦ παρόντος, θέλουσι ρυθμισθῇ τὰ τοῦ Κανονισμοῦ Ἐργασίας, συστάσεως Ταμείου Ἐπικουρικῆς Ἀσφαλίσεως, ὁρίου ἡλικίας, Ὑγειονομικῶν Ἐπιτροπῶν καὶ πᾶν ἄλλο θέμα, ἀναγόμενον εἰς τὸ προσωπικὸν ἐν γένει τῶν ἀεροπορικῶν ἐπιχειρήσεων». Ἡ προσθήκη τῆς τελευταίας ταύτης διατάξεως τοῦ ν. δ)τος, τῆς μόνης, ἥτις διηύρυνε τὸ ρυθμιζόμενον θέμα, δι' ἣ προφανῶς καὶ ἡ συμπλήρωσις τοῦ τίτλου τοῦ νομοθετήματος ἐγένετο ἐπὶ σκοπῷ ρυθμίσεως πάντων τῶν ἐκκρεμῶν ζητημάτων τοῦ ἐν γένει προσωπικοῦ τῆς Ἑλληνικῆς Πολιτικῆς Ἀεροπορίας, κατὰ τὰς σχετικὰς αἰτιολογήσεις τῶν τροπολογιῶν.

Συνεπῶς ἡ τελευταία αὕτη διάταξις ἀναφέρεται εἰς ἁπάσας τὰς ἐν Ἑλλάδι ἀσκουμένας ἀεροπορικὰς ἐπιχειρήσεις καὶ ὄχι μόνον εἰς τὴν Ο.Α.

ΙΙ. Ἤδη διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 737)1963 γνωμοδοτήσεως τοῦ Γ' Τμήματος τοῦ Νομικοῦ Συμβουλίου Κράτους ἐκρίθη, ὅτι ἡ προθεσμία τοῦ ἄρθρου 15 τῆς προτεινομένης συμβάσεως εἶναι

γδεικτική καὶ ὅτι ἐκ τοῦ συνδυασμοῦ ταύτης μὲ τὸ ἄρθρον 5 τοῦ ν.δ/γματος προκύπτει, ὅτι ἡ ἐτέθη δέσμευσις ἢ ὑποχρέωσις πρὸς τήρησιν τῶν διατυπώσεων τοῦ νόμου 3752/1929 ἢ τοῦ ν.δ. 3789/1957 διὰ τὴν ἔκδοσιν τοῦ προβλεπομένου Κανονισμοῦ ἐργασίας τοῦ προσωπικοῦ τῆς Ο.Α. Χάριν ὅμως μείζονος κύρους τῶν ἐπὶ μέρους διατάξεων τοῦ Κανονισμοῦ τούτου ὑπεστήριξθη διὰ τῆς γνωμοδοτήσεως ὅπως, μὴ ὑφισταμένου κωλύματος λήψεως ὑπ' ὄψιν καὶ ἐκτιμήσεως τῶν ἐκατέρωθεν ἀπόψεων, ὡς ὁρίζει ὁ ὅμως 3752/1929, καὶ τῆς ὑπ' αὐτῶν γνώμης τοῦ Εθνικοῦ Γνωμοδοτικοῦ Συμβουλίου Κοινωνικῆς Πολιτικῆς, ἣν προβλέπει τὸ ἄρθρον 2 τοῦ ν.δ. 789/1957, ἐνεργήσῃ ἡ Διοίκησις ἀναλόγως, ἵνα ἀχθῇ εἰς ὀρθοτέραν κρίσιν κατὰ τὴν ἔγκρισιν τοῦ Κανονισμοῦ.

III. Καὶ ἐπὶ μὲν τοῦ ζητήματος ἐὰν ἡ διάταξις τοῦ ἄρθρου 5 τοῦ ν.δ. 4262/1963 καθιεροῖ ἐξαίρεσιν ἀπὸ τῶν κοινῶς κρατουσῶν διατυπώσεων καὶ διαδικασίας ἐκδόσεως τῶν Κανονισμῶν ἐργασίας εἰδικῶς διὰ τὰς ἀεροπορικὰς ἐπιχειρήσεις εὑρέθησαν σύμφωνα ἅπαντα τὰ μέλη, μετὰ ὄφου καὶ μή, τῆς Ὁλομελείας εἰς τὴν καταφατικὴν ἀπάντησιν, ἥτις ἔχει δοθῇ καὶ ὑπὸ τοῦ μήματος.

Ὅσον ἀφορᾷ ὅμως εἰς τὸν ἐνεργὸν ἢ μὴ τῆς παρασχεθείσης ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 5 ἐξουσιοδοτήσεως μετὰ τὴν πάροδον τῆς θηνου προθεσμίας τὰ τῆς ἰσχύος τοῦ ν. δίτος (22.11.1963), διὰ ὄρου καὶ κατὰ τὸ ἐναρκτήριον σημεῖον (.. ἀπὸ τῆς ὑπογραφῆς τῆς συμβάσεως) καὶ κατὰ τὴν ἣν τῆς ἐκπληρωτέας ἐντὸς αὐτῆς ὑποχρεώσεως συμβατικῆς δέσμευσις ἔναντι κοινῆς ἐξουσιοδοτήσεως πρὸς ἔκδοσιν κανονιστικῆς πράξεως) ἀπὸ τῆς ὁριζομένης ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 15 τῆς προαναφερομένης τροποποιητικῆς συμβάσεως ἰσοχρόνου προθεσμίας, αἱ γνῶμαι ἐδιχάσθησαν. Κατὰ τὴν ἄποψιν τῆς πλειοψηφίας, ἀπαρτισθείσης ἐκ τοῦ Προέδρου, τῶν δύο Ἀντιπροέδρων καὶ τῶν Νομικῶν Συμβούλων *Ε. Σαμαλέα, Π. Μπαρτσακούλια, Κυριαζῆ, Κ. Τσαγκαράκη, Π. Σοφιανοπούλου* καὶ *Ι. Καναστελοπούλου*, πρὸς οὓς συνεφώνησαν καὶ οἱ δύο Πάρεδροι (ψῆφοι 9, γνῶμαι 2), ἡ προθεσμία τοῦ ἄρθρου 5 τοῦ ν.δ. 4262/1962 εἶναι ἐνδεικτική, ὡς ἐν ἀμφιβολίᾳ πᾶσα νόμιμος προθεσμία, τεταγμένη ἐπὶ τῷ τέλει τῆς ἐντὸς αὐτῆς ἐνεργείας τῆς Διοικήσεως ἀφ' ὅσον δὲν προκύπτει σαφῶς ἄλλοία βούλησις τοῦ νομοθέτου (Ε. 1873/1954, 1606/1955, 1253/1960, 1379/1960, 1399/1960), ὡς ἐνταῦθα πράγματι δὲν προκύπτει. Ἀντιθέτως μάλιστα δύναται νὰ θεωρηθῇ σαφῶς ἡ περὶ τοῦ ἐνδεικτικοῦ τῆς προθεσμίας ἔννοια τοῦ νόμου, ὅφου, ἂν αὕτη ἐθεωρεῖτο γενικῶς καὶ διὰ τὴν Ο.Α. ἀποκλειστική, ἡ ἔξοδός της θὰ ἐπήρχετο, πρὶν κἂν ἐκπνεύσῃ ἡ ἰσόχρονος προθεσμία τοῦ ἄρθρου 15 τῆς προτεινομένης τροποποιητικῆς συμβάσεως, ἔχουσα ὡς ἀφετηρίαν μεταγενέστερον τῆς ἐνάρξεως ἰσχύος τοῦ νόμου χρονικὸν σημεῖον, δηλαδὴ τὴν ὑπογραφὴν τῆς συμβάσεως, ἥτις, ἀνεξαρτήτως ποτὲ πράγματι ἐπῆλθεν, ἠδύνατο τὸ πιθανώτερον νὰ τοποθετηθῇ εἰς τοιοῦτον μεταγενέστερον τῆς ἐνάρξεως ἰσχύος τοῦ νόμου (10ήμερον ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως) χρονικὸν σημεῖον. Κατὰ τὴν ἀπαρτισθείσης ἐκ τῶν Νομικῶν Συμβούλων *Α. Λέκκα, Α. Μαλαγαρδῆ, Α. Τομαρᾶ* καὶ *Ε. Μπλιάτσου* (ψῆφοι 4), ἡ προθεσμία εἶναι ἀνατρεπτική, διότι ἡ ἀρχὴ ὅτι αἱ διοικητικαὶ προθεσμίαι δέον νὰ θεωροῦνται ἐν ἀμφιβολίᾳ ὡς ἐνδεικτικαὶ ἐφαρμογὴν ἔχει ἐπὶ τῶν περιπτώσεων μόνον ἐκείνων, καθ' ἃς ἡ ἐντὸς τῆς τασσομένης προθεσμίας ἐνέργεια δὲν ἀντίκειται εἰς κανόνας καθιερουμένους δι' ὀργανικῶν διατάξεων, οὐχὶ δὲ καὶ ἐπὶ ἐκείνων, καθ' ἃς ἐξαιρετικῶς ἐπιτρέπεται ἡ ἐντὸς ῥητῶς τασσομένης προθεσμίας, κατὰ παρέκκλισιν τῶν ὀργανικῶν διατάξεων, ἐνέργεια (Σ.Ε. 1563/1953), ὡς συμβαίνει ἐν προκειμένῳ, ἐφ' ὅσον ἐναντὶ τῆς ἐξαιρετικῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρου 5 τοῦ ν.δ. 4262/1963 ὑφίστανται καὶ ἰσχύουν αἱ πάγιαι καὶ ὀργανικαὶ ἐπὶ τοῦ θέματος διατάξεις ἀφ' ἑνὸς μὲν τοῦ νόμου 3752/1929, προβλέπουσαι τὴν κύρωσιν Κανονισμῶν τοῦ προσωπικοῦ Νομικῶν Προσώπων Δημοσίου Δικαίου ἢ φυσικῶν ἢ Νομικῶν Προσώπων, συνδεομένων διὰ συμβάσεως μετὰ τοῦ Κράτους πρὸς ἄσκησιν λειτουργίας κοινῆς χρήσεως καὶ ὠφελείας τῆς ἁρμοδιότητος τοῦ Ὑπουργείου Συγκοινωνιῶν (ὡς ἡ περίπτωσις τῆς Ο.Α.), ἀφ' ἑτέρου δὲ τοῦ ν.δ 3789/1957 δι' ἁπάσας τὰς ἐπιχειρήσεις, ἐκμεταλλεύσεις ἢ ἐργασίας ἐν γένει, τὰς ἀπασχολούσας προσωπικὸν ἄνω ὡρισμένου ἀριθμοῦ.

IV. Κατὰ ταῦτα ἡ ἀπάντησις εἰς τὸ τεθὲν ἐρώτημα συνίσταται: 1) Εἰς τὴν ἐφαρμογὴν τῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρου 5 τοῦ ν.δ. 4262/1962 ἐπὶ πασῶν τῶν ἀεροπορικῶν ἐπιχειρήσεων (ὁμόφωνος). 2) Εἰς τὴν ἄνευ δεσμεύσεως ἐκ τῶν διατάξεων τοῦ ν.δ 3789/1957 ἐνέργειαν τῆς Διοικήσεως κατὰ τὴν ἔκδοσιν τῶν ὑπὸ τῆς ἄνω διατάξεως προβλεπομένων Κανονισμῶν Ἐργασίας (ὁμόφωνος) 3) Εἰς τὴν ἀποδοχὴν τοῦ ἐνδεικτικοῦ τῆς τασσομένης ὑπὸ τῆς ἰδίας διατάξεως προθεσμίας (κατὰ πλειοψηφίαν).

ΣΤΟΙΧΕΙΑ ΕΡΓΑΤΙΚΟΥ ΔΙΚΑΙΟΥ

ΗΜΕΡΗΣΙΟΣ ΜΙΣΘΟΣ ΤΩΝ ΜΗΝΙΑΙΩΣ ΑΜΕΙΒΟΜΕΝΩΝ ΜΙΣΘΩΤΩΝ

Ὑπὸ τῆς Συντάξεως

Διὰ τὴν ἱκανοποίησιν δικαιωμάτων τῶν ἐργαζομένων, ἐφ' ὅσον οὗτοι ἀμείβονται διὰ μηνιαίου μισθοῦ, καλουμένου χρονικοῦ μισθοῦ (περὶ αὐτοῦ ἴδετε *Ι. Καποδίστριον*, Ἑρμ.ΑΚ, ὑπ' ἄρθρον 653, ἀριθ. 81 ἐπ., *Γ. Σιμωνέτον*, ΕΕΔ 6, 102, *Χ. Ἀγαλλόπουλον*, Ἐργατ. Δίκαιον, σελ. 145 ἐπ.), καθίσταται ἀναγκαῖον νὰ ἐξευρεθῇ ὁ ἡμερήσιος μισθὸς αὐτῶν καὶ τοῦτο:

α) Προκειμένου νὰ ἐξευρεθῇ ποῖον τὸ εἰς τὸν οὕτω ἀμειβόμενον μισθωτὸν πληρωτέον ποσὸν μισθοῦ διὰ τὴν παροχὴν τῶν ὑπηρεσιῶν του ἐπὶ ἡμέρας τοῦ μηνὸς καὶ μέχρι τῆς καταγγελίας τῆς συμβάσεως αὐτοῦ, δεδομένου ὅτι διὰ τοῦ ἄρθρου 1 τοῦ νόμου 4558)1930 περὶ τροποποιήσεως τοῦ νόμου 2112)1920 περὶ ὑποχρεωτικῆς καταγγελίας τῆς συμβάσεως ἐργασίας ἰδιωτικῶν ὑπαλλήλων δὲν ἐπανελήφθη τὸ ἐν ἄρθρῳ 1 τοῦ νόμου 2112)1920 ὁριζόμενον ὅτι τὰ χρονικὰ διαστήματα τοῦ νόμου (προθεσμίαι προειδοποιήσεως) ὑπολογίζονται ἀπὸ τῆς ἀρχῆς ἢ τῶν μέσων τοῦ μηνὸς καὶ οὐχὶ ἡ καταγγελία τῆς συμβάσεως ἐργασίας δύναται νὰ γίνῃ οἱανδήποτε ἡμέραν τοῦ μηνός, ὀφειλομένου εἰς τὸν μισθωτὸν τοῦ μισθοῦ του τῶν ἡμερῶν μέχρι τῆς καταγγελίας.

β) Ποῖον τὸ ὀφειλόμενον εἰς τὸν παρανόμως ἐργαζόμενον ὑπὲρ τὰ νόμιμα χρονικὰ ὅρια ἐργασίας μισθωτὸν διὰ τὰς ἀποζημιώσεις τοῦ ἄρθρου 8 τοῦ ν.δ. 4020)1959 (ΕΕΔ 18, 1271), δεδομένου ὅτι διὰ τὴν ἐφαρμογὴν τῆς διατάξεως ταύτης ἀπαιτεῖται νὰ ἐξευρεθῇ τὸ ὡρομίσθιον τοῦ μισθωτοῦ.

γ) Ποῖον τὸ ὀφειλόμενον εἰς τὸν αὐτὸν μισθωτὸν (ἀμειβόμενον διὰ μηνιαίου μισθοῦ) χρηματικὸν ποσὸν κατὰ τὴν διάρκειαν τῶν ἡμερῶν ἀδείας του κατ' ἀν. 539)1945 καὶ διὰ τὸ ἐπίδομα ἀδείας, τῆς ὑπ' ἀριθ. 10)1964 διαιτητικῆς ἀποφάσεως, ἀφοῦ καὶ διὰ τοῦτο ἀπαιτεῖται νὰ ἐξευρεθῇ ποῖος ὁ ἡμερήσιος μισθός.

δ) Κατὰ τὰ ἄρθρα 657, 658 Ἀστικοῦ Κώδικος ὁ μισθωτὸς δικαιοῦται τοῦ μισθοῦ του διὰ τὸν χρόνον, καθ' ὃν παρεκωλύθη νὰ ἐργασθῇ ἕνεκα σπουδαίου λόγου, μὴ ὀφειλομένου εἰς ὑπαιτιότητά του, ὁπότε θὰ προκύψῃ καὶ εἰς τὴν περίπτωσιν θέμα ἐξευρέσεως τοῦ ἡμερησίου μισθοῦ τοῦ διὰ μηνιαίου μισθοῦ ἀμειβομένου.

Τὸ ζήτημα τοῦτο ἔχει λύσει ἡ Α.Π. 308)1959 (ΕΕΔ 18, 765) (περίπτωσις ὑπῆρξε καταβολὴ μισθοῦ κατ' ἄρθρα 657, 658 Ἀστικοῦ Κώδικος) κατὰ τὴν ὁποίαν ὁμὴ προσδιοριζομένου διὰ τοῦ ἄρθρου 658 Ἀστικοῦ Κώδικος, οὔτε δι' ἄλλης διατάξεως, τοῦ τρόπου ἀναγωγῆς τοῦ μηνιαίου μισθοῦ εἰς ἡμερομίσθια, δέον, κατ' ἐφαρμογὴν τῆς ἐκ τῶν διατάξεων τῶν κατ' ἄρθρον 1 νόμου 23) 1944 ἐκδοθεισῶν κοινῶν ἀποφάσεων τῶν Ὑπουργῶν Οἰκονομικῶν καὶ Ἐργασίας ὑπ' ἀριθ. 8900) 1946 περὶ καταβολῆς ηὐξημένου ἡμερομισθίου εἰς τοὺς ἐργαζομένους κατὰ μὴ ἐργασίμους ἡμέρας, ὑπ' ἀριθ. 18310)1946 περὶ καταβολῆς ηὐξημένου ἡμερομισθίου διὰ τὴν κατὰ νυκτερινὰς ὥρας ἐργασίαν, ὑπ' ἀριθ. 21094)1946 περὶ καθορισμοῦ προσθέτου ἀποζημιώσεως διὰ τοὺς ἐκτὸς ἕδρας ἀπασχολουμένους μισθωτούς, προκυπτούσης γενικῆς τοῦ δικαίου ἀρχῆς, καθ' ἣν ὡς ἡμερομίσθιον τῶν ἀμειβομένων διὰ μηνιαίου μισθοῦ, ἀνταποκρινομένου κατὰ μέσον ὅρον, ἀφαιρουμένων τῶν Κυριακῶν καὶ τῶν κατὰ νόμον μὴ ἐργασίμων ἑορτῶν, εἰς 25 ἐργασίμους ἡμέρας, λογίζεται τὸ 1)25 τοῦ μηνιαίου μισθοῦ». (Ἴδετε οὕτω καὶ γνωμοδότησιν Νομικοῦ Συμβουλίου Κράτους 739)1962, ΕΕΔ 22, 700, Σ.Ε. 985)1958, Ὁλομελείας, ΕΕΔ 17, 855, Πρωτοδικείου Θεσσαλονίκης 3457)1964, ΕΕΔ 23, 1103, ἀντίθετος προηγουμένη κατὰ πλειοψηφίαν Πρωτοδικείου Θεσσαλονίκης 249)1963, ΕΕΔ 22, 1448, *Ι. Καποδίστριας*, Ἑρμ.ΑΚ ὑπ' ἄρθρον 653, ἀριθ. 76 ἐπ., ὑποστηρίζοντα ὅτι διὰ τὴν ἐξεύρεσιν τοῦ ἡμερησίου μισθοῦ πρέπει νὰ διαιρῆται ὁ μηνιαῖος μισθὸς διὰ 30, διότι εἰς τὸν μηνιαῖον μισθὸν περιλαμβάνονται καὶ αἱ ἡμέραι νομίμου ἀργίας).

Ἡ ἐπὶ τοῦ θέματος κρατήσασα ἤδη νομολογιακὴ ἄποψις εἶναι, ὡς ἐσημειώσαμεν (ΕΕΔ 18, 764, ΕΕΔ 17, 855), ἡ ὀρθοτέρα, συνάδουσα καὶ πρὸς τὴν ἀρχὴν ὅτι ὁ νόμιμος μισθὸς ἀντιστοιχεῖ πρὸς τὰ νόμιμα χρονικὰ ὅρια ἐργασίας (Α.Π. 58) 1953, ΕΕΔ 12, 296), πλὴν ἐναντίας συμφωνίας, δὲν εἶναι δὲ δυνατὸν ὁ μηνιαῖος μισθὸς νὰ ἀντιστοιχῇ καὶ εἰς ἡμέρας τοῦ μηνός, καθ' ἃς δὲν παρέχεται ἐκ τοῦ νόμου ἐργασία, ὡς εἶναι αἱ Κυριακαὶ ἢ ἄλλαι ἑορτάσιμοι κατὰ νόμον ἡμέραι, κατ' ἐκτροπὴν ἐκ τῆς γενικῆς ἀρχῆς τοῦ δικαίου (ἄρθρον 648 Α.Κ.) ὅτι ὁ μισθὸς εἶναι ἀντάλλαγμα τῆς παρεχομένης ἐργασίας.

Ἄλλο τὸ ζήτημα ἂν ὁ μισθωτὸς (ὡς συμβαίνει κατὰ νόμον εἰς περιπτώσεις) ἐργάζηται ἐπιτρεπτῶς κατὰ Κυριακὰς καὶ δὲν δικαιοῦται καὶ ἀναπαύσεως κατ' ἄλλην ἡμέραν τῆς ἑβδομάδος, ὁπότε ὁ μηνιαῖος μισθὸς κατ' ἀνάγκην θὰ διαιρεθῇ διὰ 30 πρὸς ἐξεύρεσιν τοῦ ἡμερησίου μισθοῦ.

ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΚΑΙ ΑΣΦΑΛΙΣΤΙΚΗ ΝΟΜΟΘΕΣΙΑ

ΔΙΑΤΑΓΜΑΤΑ

726)1965 Β. ΔΙΑΤΑΓΜΑ

Περί συγχωνεύσεως τοῦ ἐν Θεσσαλονίκῃ ἑδρεύοντος Νομικοῦ Προσώπου Δημοσίου Δικαίου ὑπὸ τὴν ἐπωνυμίαν «Ταμεῖον Συντάξεων Ὑπαλληλικοῦ καὶ Συντακτικοῦ Προσωπικοῦ Ἐφημερίδων Θεσσαλονίκης» (Τ.Σ.Υ.Σ.Π.Ε.Θ.) εἰς τὸ ἐν Ἀθήναις ἱδρυμένον Νομικὸν Πρόσωπον Δημοσίου Δικαίου ὑπὸ τὴν ἐπωνυμίαν «Ταμεῖον Συντάξεων Προσωπικοῦ Ἀθηναϊκῶν Ἐφημερίδων (Τ.Σ.Π.Α.Ε.).

(Ε.Κ. τ. Α' φ. 180 τῆς 5 Ὀκτωβρίου 1965)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν: α) Τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 3 τοῦ ν.δ. 3616 τῆς 13)13.10.1956 «περὶ τροποποιήσεως καὶ συμπληρώσεως τοῦ ἄρθρου 6 τοῦ ν.δ. 406)1941 καὶ ἄλλων τινῶν διατάξεων», β) Γνώμην τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Ταμείου Συντάξεων Προσωπικοῦ Ἀθηναϊκῶν Ἐφημερίδων, ὑποβληθεῖσαν ἡμῖν διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 772)1965 ἀναφορᾶς τοῦ ἀνωτέρω Ταμείου, γ) Σύμφωνον γνώμην τοῦ Συμβουλίου Κοινωνικῆς Ἀσφαλίσεως, ληφθεῖσαν κατὰ τὴν ὑπ' ἀριθ. 2)11.8.1965 συνεδρίασιν αὐτοῦ τῆς ΙΔ' περιόδου καὶ δ) Τὴν ὑπ' ἀριθ. 899)1965 γνωμοδότησιν τοῦ Συμβουλίου Ἐπικρατείας, προτάσει τοῦ Ἡμετέρου ἐπὶ τῆς Ἐργασίας Ὑπουργοῦ, ἀπεφασίσαμεν καὶ διατάσσομεν:

Ἄρθρον 1

1) Ἀπὸ τῆς πρώτης τοῦ μεθεπομένου τῆς δημοσιεύσεως τοῦ παρόντος μηνὸς τὸ ἐν Θεσσαλονίκῃ ἑδρεῦον Νομικὸν Πρόσωπον Δημοσίου Δικαίου ὑπὸ τὴν ἐπωνυμίαν «Ταμεῖον Συντάξεων Ὑπαλληλικοῦ καὶ Συντακτικοῦ Προσωπικοῦ Ἐφημερίδων Θεσσαλονίκης» (Τ.Σ.Υ.Σ.Π.Ε.Θ.) καταργεῖται, συγχωνευόμενον εἰς τὸ ἐν Ἀθήναις ἑδρεῦον Νομικὸν Πρόσωπον Δημοσίου Δικαίου ὑπὸ τὴν ἐπωνυμίαν «Ταμεῖον Συντάξεων Προσωπικοῦ Ἀθηναϊκῶν Ἐφημερίδων» (Τ.Σ.Π.Ε.), ὅπερ μετονομάζεται εἰς Ταμεῖον Συντάξεων Προσωπικοῦ Ἐφημερίδων Ἀθηνῶν καὶ Θεσσαλονίκης (Τ.Σ.Π.Ε.Α.Θ.), διεπόμενον ὑπὸ τοῦ ἐν ἰσχύϊ Καταστατικοῦ τοῦ Τ.Σ.Π.Α.Ε., ὡς τοῦτο τροποποιεῖται διὰ τοῦ παρόντος.

2) Τὸ Τ.Σ.Π.Ε.Α.Θ. ὑπεισέρχεται εἰς τὸ σύνολον τῶν ἐνεργητικῶν καὶ παθητικῶν στοιχείων καὶ ἀπαιτήσεων καὶ τῶν πάσης φύσεως δικαιωμάτων καὶ ὑποχρεώσεων τοῦ καταργουμένου Ταμείου ὡς καθολικὸς διάδοχος αὐτοῦ.

3) Ἅπασα ἡ κινητὴ καὶ ἀκίνητος περιουσία τοῦ καταργουμένου Ταμείου, ὁπουδήποτε κειμένη, ὡς θέλει ἐμφανισθῇ αὕτη εἰ καταρτισθησόμενον ἰσολογισμόν, περιέρχεται αὐτοδικαίως δυνάμει τοῦ παρόντος εἰς τὸ Τ.Σ.Υ.Σ.Π.Ε.Α.Θ., ὅπερ ἀναλαμβάνει καὶ ἁπάσας τὰς ὑποχρεώσεις τοῦ καταργουμένου Ταμείου, τὰς ὑφισταμένας κατὰ τὸν χρόνον τῆς καταργήσεως. Εἰς τὸ αὐτὸ Ταμεῖον περιέρχεται διατηρουμένη καὶ ἡ κατὰ τὴν κειμένην νομοθεσίαν εἰσφορὰ τῶν ἐν Θεσσαλονίκῃ ἐκδιδομένων ἐφημερίδων ἐφ' ἑκάστου πωλουμένου φύλλου αὐτῶν.

4) Ἀπὸ τῆς κατὰ τὴν παράγραφον 1 τοῦ παρόντος ἄρθρου καταργήσεως τοῦ Τ.Σ.Υ.Σ.Π.Ε.Θ. καταργεῖται ὁ παρ' αὐτῷ συσταθεὶς δυνάμει τοῦ ἀ.ν. 390)1945 Εἰδικὸς Λογαριασμὸς Ἀνεργίας, συγχωνευόμενος εἰς τὸν παρὰ τῷ Τ.Σ.Π.Ε.Α.Θ. Εἰδικὸν Λογαριασμὸν Ἀνεργίας, ὅστις ὑπεισέρχεται ὡς καθολικὸς διάδοχος εἰς τὰ πάσης φύσεως δικαιώματα καὶ ὑποχρεώσεις τοῦ καταργουμένου Λογαριασμοῦ, ὁ δὲ παρὰ τῷ καταργουμένῳ Ταμείῳ συσταθεὶς δυνάμει τοῦ ἄρθρου 5 τοῦ ἀ.ν. 2176)1940 Εἰδικὸς Λογαριασμὸς ἰδιοκτητῶν τῶν ἐν Θεσσαλονίκῃ ἐκδιδομένων ἡμερησίων ἐφημερίδων μεταφέρεται ὡς αὐτοτελὴς παρὰ τῷ Τ.Σ.Π.Ε.Α.Θ. Λογαριασμός, ὑπὸ τὴν αὐτὴν ἐπωνυμίαν, συνεχίζων τὴν λειτουργίαν του βάσει τῆς ἄχρι τοῦδε διεπούσης τοῦτον νομοθεσίας.

Ἄρθρον 2

1) Τὸ Ταμεῖον διοικεῖται ὑπὸ δεκαμελοῦς Διοικητικοῦ Συμβουλίου, ἀποτελουμένου:

α) Ἐκ τοῦ Προέδρου, β) ἐκ δύο δημοσίων ὑπαλλήλων, ἐξ ὧν ὁ εἷς τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας, γ) ἐξ ἑνὸς ἀντιπροσώπου τῶν ἐργοδοτῶν, δ) ἐξ ἑνὸς ἐκπροσώπου τῶν συνταξιούχων, ε) ἐκ τεσσάρων μελῶν ἐκ τῆς τάξεως τῶν ἠσφαλισμένων, ἐξ ὧν δύο ἐκ τῶν τακτικῶν μελῶν τῆς Ἑνώσεως Συντακτῶν Ἡμερησίων Ἐφημερίδων Ἀθηνῶν, ἑνὸς ἐκ τῶν τακτικῶν μελῶν τῆς Ἑνώσεως Συντακτῶν Ἡμερησίων Ἐφημερίδων Μακεδονίας - Θράκης καὶ ἑνὸς ἐκ τῶν τακτικῶν μελῶν τῆς Ἑνώσεως Προσωπικοῦ Ἡμερησίων Ἐφημερίδων Ἀθηνῶν, στ) ἐξ ἑνὸς προσώπου, ἔχοντος μίαν τῶν ὑπὸ τὰ στοιχεῖα α' καὶ β' τῆς παραγράφου 2 ἰδιοτήτων.

2) Μέχρι τοῦ διορισμοῦ τοῦ κατὰ τὸ ἑδάφιον ε' τῆς παραγράφου 1 τοῦ παρόντος ἄρθρου μέλους τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τῆς Ε.Σ.Η.Ε.Μ.Θ., οὗτινος ἡ θητεία θέλει λήξει ὁμοῦ μετὰ τῆς τοιαύτης τῶν ἤδη διορισμένων μελῶν τοῦ ὡς ἄνω Διοικητικοῦ Συμβουλίου, τοῦτο νομίμως συνέρχεται καὶ συνεδριάζει.

Ἄρθρον 3

1) Ἀπὸ τῆς κατὰ τὸ ἄρθρον 1 τοῦ παρόντος καταργήσεως τοῦ Τ.Σ.Υ.Σ.Π.Ε.Θ. καὶ τοῦ παρ' αὐτῷ Εἰδικοῦ Λογαριασμοῦ Ἀνεργίας ὑπάγονται ὑποχρεωτικῶς καὶ αὐτοδικαίως εἰς τὴν ἀσφάλισιν τοῦ Τ.Σ.Π.Ε.Α.Θ. α) ἅπαντα τὰ κατὰ τὸ ἄρθρον 3 τοῦ ἐν ἰσχύϊ σήμερον Καταστατικοῦ τοῦ Τ.Σ.Π.Α.Ε. ἀσφαλιζόμενα εἰς τοῦτο πρόσωπα, β) τὰ κατὰ τὴν παράγραφον 1 τοῦ κεφαλαίου Α' τοῦ ἄρθρου 8 τοῦ

Καταστατικού του Τ.Σ.Υ.Σ.Π.Ε.Θ ασφαλιζόμενα εις τούτο μέλη της Ένώσεως Συντακτών Ημερησίων Εφημερίδων Μακεδονίας - Θράκης, τα απασχολούμενα κατά κύριον επάγγελμα εις τας εν Θεσσαλονίκη εκδιδομένας ημερησίας εφημερίδας, ως και το εμμισθον υπαλληλικόν προσωπικόν των ιδίων ως άνω εφημερίδων, το απασχολούμενον είτε εν Θεσσαλονίκη, είτε εν Αθήναις.

2) Συντάκται Αθηναϊκών Εφημερίδων ασφαλισμένοι παρά τω Τ.Σ.Π.Α.Ε. απασχολούμενοι ταυτοχρόνως και ως ανταποκριταί των εν Θεσσαλονίκη εκδιδομένων εφημερίδων, δικαιούνται όπως ζητούν την παράλληλον ασφάλισίν των και διά την υπηρεσίαν των ταύτην, υπό τον όρον της συμμορφώσεως των προς τας οικείας διατάξεις του Καταστατικού του Ταμείου.

Άρθρον 4

1) Συντάξεις, απονεμηθείσαι παρά τω Ταμείω Συντάξεων Υπαλληλικού και Συντακτικού Προσωπικού Εφημερίδων Θεσσαλονίκης, ανακαθορίζονται κατ' ποσόν κατά τας οικείας διατάξεις του Καταστατικού του Τ.Σ.Π.Α.Ε. τη αιτήσει του συνταξιούχου, υποβαλλομένη εντός ανατρεπτικής προθεσμίας εξ μηνών από της δημοσιεύσεως του παρόντος.

2) Εάν η συνεπεία του κατά την ηγουμένην παράγραφον ανακαθορισμού προκύπτουσα σύνταξις είναι μικροτέρα της ήδη παρά τω συνταξιούχω λαμβανομένης τοιαύτης, η επί πλέον διαφορά συνεχίζεται καταβαλλομένη ως έκτακτον επίδομα, συμψηφιζόμενον εις μελλοντικάς αύξήσεις των συντάξεων του Ταμείου.

3) Αι κατά το παρόν άρθρον ανακαθοριζόμεναι συντάξεις καταβάλλονται από της κατά την παράγραφον 1 του άρθρου 1 του παρόντος επερχομένης συγχωνεύσεως των δύο Ασφαλιστικών Οργανισμών.

Άρθρον 5

1) Το χορηγούμενον εφ' άπαξ βοήθημα λογω γάμου καταβάλλεται εις τα κατά το εδάφιον β' της παραγράφου 1 του άρθρου 3 πρόσωπα μετά παρέλευσιν πενταετίας από της συγχωνεύσεως.

2) Μέχρι συμπληρώσεως της πενταετίας, περί ης η ηγουμένη παράγραφος ως βοήθημα γάμου καταβάλλεται εις τα κατά τα άνω δικαιούχα πρόσωπα το παρά τω Καταστατικώ του Ταμείου Συντάξεων Υπαλληλικού και Συντακτικού Προσωπικού Εφημερίδων Θεσσαλονίκης προβλεπόμενον τοιούτον και κατά τας διατάξεις του άρθρου 22 αυτού, διατηρουμένου ειδικώς διά την προκειμένην περίπτωσιν εν ισχύι.

Άρθρον 6

1. α) Τακτικά μέλη της Ένώσεως Συντακτών Ημερησίων Εφημερίδων Μακεδονίας - Θράκης, υπαγόμενα εις την ασφάλισιν του Τ.Σ.Π.Ε.Α.Θ., κατά τας διατάξεις του άρθρου 3 του παρόντος, δύνανται εντός ανατρεπτικής προθεσμίας ενός μηνός από της δημοσιεύσεως του παρόντος να ζητήσουν την επανεξέτασιν παρά τω Διοικητικώ Συμβουλίω του Τ.Σ.Π.Ε.Α.Θ. υποβληθεισών ήδη εις το Ταμείον Συντάξεων Υπαλληλικού και Συντακτικού Προσωπικού Εφημερίδων Θεσσαλονίκης αιτήσεων των περί αναγνωρίσεως προϋπηρεσίας των εις ημερησίας εφημερίδας Θεσσαλονίκης, β) τα εκ της αναγνωρίσεως ταύτης οφειλόμενα ασφάλιστρα υπολογίζονται επί των λαμβανομένων κατά την δημοσίευσιν του παρόντος αποδοχών αυτών και επί εισφοράς ησφαλισμένου ίσης προς 7,50/ο.

2. α) Τακτικά μέλη της Ε.Σ.Η.Ε.Μ.Θ., ησφαλισμένα παρά τω Ταμείω Συντάξεων Υπαλληλικού και Συντακτικού Προσωπικού Εφημερίδων Θεσσαλονίκης τουλάχιστον επί δεκαετίαν, εργασθέντα ως ανταποκριταί ημερησίων Αθηναϊκών εφημερίδων, είτε παραλλήλως με την εν Θεσσαλονίκη εργασίαν των, είτε και μη, ως και συνταξιούχοι του Τ.Σ.Υ.Σ.Π.Ε.Θ δύνανται δι' αιτήσεως των, υποβαλλομένης εντός ανατρεπτικής προθεσμίας ενός μηνός από της δημοσιεύσεως του παρόντος, να αιτήσωνται παρά του Διοικητικού Συμβουλίου του Τ.Σ.Π.Ε.Α.Θ. την αναγνώρισιν της υπηρεσίας των ταύτης, β) διά την αναγνώρισιν της υπηρεσίας ταύτης καταβάλλεται ασφάλιστρον 15 ο/ο επί των κατά την δημοσίευσιν του παρόντος πραγματοποιουμένων παρά των εν ενεργεία ησφαλισμένων αποδοχών, προκειμένου δε περί συνταξιούχων το ασφάλιστρον υπολογίζεται επί της εισπραττομένης παρ' αυτών συντάξεως.

3. α) Συντάκται και ανταποκριταί ημερησίων εφημερίδων Θεσσαλονίκης ησφαλισμένοι εις το Τ.Σ.Π.Α.Ε. λόγω απασχολήσεως των και εις ημερησίας εφημερίδας των Αθηνών δύνανται εντός ανατρεπτικής προθεσμίας ενός μηνός από της δημοσιεύσεως του παρόντος να αιτήσωσι την αναγνώρισιν της υπηρεσίας των, της διανυθείσης εις ημερησίας εφημερίδας Θεσσαλονίκης. β) Διά την αναγνώρισιν της υπηρεσίας ταύτης καταβάλλονται ασφάλιστρα, υπολογιζόμενα εις 15ο/ο επί των κατά την δημοσίευσιν του παρόντος πραγματοποιουμένων παρά των ησφαλισμένων αποδοχών.

4) Εις τους κατά την δημοσίευσιν του παρόντος συνταξιούχους του Ταμείου Συντάξεων Υπαλληλικού και Συντακτικού Προσωπικού Εφημερίδων Θεσσαλονίκης παρέχεται το δικαίωμα, όπως αιτήσωσιν εντός ανατρεπτικής προθεσμίας τριών μηνών από της δημοσιεύσεως του παρόντος την αναγνώρισιν ως συνταξίμου υπηρεσίας α) του χρόνου της διακοπής της ασφαλίσεως συνεπεία ανεργίας, μη δυναμένου να υπερβή κατ' ανώτατον όριον τα δύο (2) εν συνόλω έτη, β) του χρόνου ανεργίας κατά την διάρκειαν της κατοχής από της 1.4.1941 μέχρι 31.12.1944 υπό την προϋπόθεσιν ότι παρείχετο υπηρεσία εις ημερησίας εφημερίδας Θεσσαλονίκης πρό της 1.4.1941 επί τη καταβολή εισφοράς ίσης προς ποσοστόν 7,50/ο της παρά των συνταξιούχων εισπραττομένης συντάξεως.

5) Συντάκται, υπηρετήσαντες εις ημερησίας εφημερίδας Θεσσαλονίκης και διαγραφέντες εκ του μητρώου ησφαλισμένων Ταμείου Συντάξεων Προσωπικού Εφημερίδων Θεσσαλονίκης λόγω αναλήψεως παρ' αυτών των ατομικών των λογαριασμών, απασχολούμενοι δε κατά την δημοσίευσιν του παρόντος ως συντάκται ημερησίων

ημερίδων Αθηνών ή Θεσσαλονίκης, δύνανται να ζητήσωσι έντός αποκλειστικής προθεσμίας ενός μηνός από της δημοσιεύσεως του παρόντος ως συνταξίμου και του χρονικού διαστήματος του αντιστοιχούντος εις τας παρ' αυτών αναληφθείσας εισφοράς, επί καταβολή εισφοράς 15ο/ο, υπολογιζομένης επί των λαμβανομένων κατά την δημοσίευσιν του παρόντος αποδοχών.

Εις τον αυτόν επί της Εργασίας Ημέτερον Υπουργόν ανατίθεμεν την δημοσίευσιν και εκτέλεσιν του παρόντος β. δ)τος.

Εν Αθήναις τη 28 Σεπτεμβρίου 1965

—

892)1965 Β. ΔΙΑΤΑΓΜΑ

Περί καθιερώσεως εκ περιτροπής Κυριακής αργίας διά τα εστιατόρια και οινομαγειρεία της πόλεως Φλωρίνης.

(Ε.Κ. τ. Α' φ. 169 της 4 Σεπτεμβρίου 1965)

. . . . . .

Άρθρον μόνον

Εκ των εν τη πόλει της Φλωρίνης λειτουργούντων εστιατορίων και οινομαγειρείων τα ήμίση τούτων παραμένουν εκ περιτροπής κλειστά κατά τας Κυριακάς, της σειράς αυτών οριζομένης υπό της οικείας Αστυνομικής Αρχής.

Εις τον αυτόν επί της Εργασίας Υπουργόν ανατίθεμεν την δημοσίευσιν και εκτέλεσιν του παρόντος.

Εν Αθήναις τη 25 Αυγούστου 1965

—

893)1965 Β. ΔΙΑΤΑΓΜΑ

Περί καθιερώσεως όλοκληρωτικής Κυριακής αργίας διά τα παντοπωλεία, καταστήματα υφασμάτων, νεωτερισμών και ψιλικών Πύργου Θεσσαλονίκης.

(Ε.Κ. τ. Α' φ. 169 της 4 Σεπτεμβρίου 1965)

. . . . . .

Άρθρον μόνον

Καθιερούται όλοκληρωτική Κυριακή αργία διά τα παντοπωλεία, καταστήματα υφασμάτων, νεωτερισμών και ψιλικών της Κοινότητος Πύργου Θεσσαλονίκης.

Εις τον αυτόν επί της Εργασίας Υπουργόν ανατίθεμεν την δημοσίευσιν και εκτέλεσιν του παρόντος.

Εν Αθήναις τη 25 Αυγούστου 1965

—

894)1965 Β. ΔΙΑΤΑΓΜΑ

Περί καθιερώσεως εκ περιτροπής Κυριακής αργίας διά τα γαλακτοπωλεία Αγρινίου.

(Ε. Κ. τ. Α' φ. 169 της 4 Σεπτεμβρίου 1965)

. . . . . .

Άρθρον μόνον

Εκ των εν τη πόλει του Αγρινίου λειτουργούντων γαλακτοπωλείων τα ήμίση τούτων παραμένουν εκ περιτροπής κλειστά κατά τας Κυριακάς, της σειράς αυτών οριζομένης υπό της οικείας Αστυνομικής Αρχής.

Εις τον αυτόν επί της Εργασίας Υπουργόν ανατίθεμεν την δημοσίευσιν και εκτέλεσιν του παρόντος.

Εν Αθήναις τη 25 Αυγούστου 1965

—

695)1965 Β. ΔΙΑΤΑΓΜΑ

Περί καθιερώσεως της 27ης Ιουλίου εορτής του Αγίου Παντελεήμονος ως όλοκληρωτικής αργίας διά τα καταστήματα Διαβολιτσίου.

(Ε.Κ. τ. Α' φ. 169 της 4 Σεπτεμβρίου 1965)

. . . . . .

Άρθρον μόνον

Καθιερούται η εορτή του Αγίου Παντελεήμονος (27.7) ως ημέρα όλοκληρωτικής αργίας δι' άπαντα τα εν γένει καταστήματα Διαβολιτσίου, εξαιρέσει των καφενείων, ζαχαροπλαστείων, εστιατορίων και μαγειρείων, άτινα θα ανοίγουν μετά την λιτάνευσιν της Αγίας Εικόνος.

Εις τον αυτόν επί της Εργασίας Υπουργόν ανατίθεμεν την δημοσίευσιν και εκτέλεσιν του παρόντος.

Εν Αθήναις τη 25 Αυγούστου 1965

—

696)1965 Β. ΔΙΑΤΑΓΜΑ

Περί καθιερώσεως όλοκληρωτικής Κυριακής αργίας διά τα κρεοπωλεία Σαλαμίνος.

(Ε.Κ. τ. Α' φ. 169 της 4 Σεπτεμβρίου 1965)

. . . . . .

Άρθρον μόνον

Καθιερούται όλοκληρωτική Κυριακή αργία διά τα κρεοπωλεία Σαλαμίνος.

Εις τον αυτόν επί της Εργασίας Υπουργόν ανατίθεμεν την δημοσίευσιν και εκτέλεσιν του παρόντος.

Εν Αθήναις τη 25 Αυγούστου 1965

—

735)1965 Β. ΔΙΑΤΑΓΜΑ

Περί ανακλήσεως του υπ' αριθ. 653)1964 β. δ)τος «περί εορτασμού της επετείου της

ἀπελευθερώσεως τῆς χώρας».

(Ε.Κ. τ. Α' φ. 182 τῆς 11 Ὀκτωβρίου 1965)

Προτάσει τοῦ Ἡμετέρου ἐπὶ τῶν Ἐσωτερικῶν Ὑπουργοῦ, ἀπεφασίσαμεν καὶ διατάσσομεν:

Ἀνακαλοῦμεν τὸ ὑπ' ἀριθ. 653)1964 β.δ. «περὶ ἑορτασμοῦ τῆς ἐπετείου τῆς ἀπελευθερώσεως τῆς χώρας». (Φ.Ε.Κ. 187 Α').

Εἰς τὸν αὐτὸν ἐπὶ τῶν Ἐσωτερικῶν Ὑπουργὸν ἀνατίθεμεν τὴν δημοσίευσιν καὶ ἐκτέλεσιν τοῦ παρόντος διατάγματος.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 5 Ὀκτωβρίου 1965

—

736)1965 Β. ΔΙΑΤΑΓΜΑ

Περὶ καθιερώσεως ὁλοκληρωτικῆς ἀργίας κατὰ Κυριακὰς καὶ νόμῳ ἐξαιρεσίμους ἑορτὰς εἰς ἰχθυόσκαλαν Θεσσαλονίκης.

(Ε.Κ. τ. Α' φ. 182 τῆς 11 Ὀκτωβρίου 1965)

. . . . . .

Ἄρθρον μόνον

Καθιεροῦται ὁλοκληρωτικὴ ἀργία κατὰ τὰς Κυριακὰς καὶ νόμῳ ἐξαιρεσίμους ἑορτὰς διὰ τὴν Ἰχθυόσκαλαν Θεσσαλονίκης, καθ' ἃς ἀπαγορεύεται πᾶσα χονδρικὴ ἢ λιανικὴ ἀγοραπωλησία ἰχθύων.

Εἰς τὸν αὐτὸν ἐπὶ τῆς Ἐργασίας Ὑπουργὸν ἀνατίθεμεν τὴν δημοσίευσιν καὶ ἐκτέλεσιν τοῦ παρόντος.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 28 Σεπτεμβρίου 1965

—

ΥΠΟΥΡΓΙΚΑΙ ΑΠΟΦΑΣΕΙΣ

93868)6647)1965 Ἀπόφ. Ὑπουργοῦ Ἐργασίας

Περὶ δημοσιεύσεως εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως τῆς ἀπὸ 30.8.1965 συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας ἐργατοτεχνιτῶν ὑδραυλικῶν καὶ λευκοσιδηρουργῶν Θεσσαλονίκης.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 671 τῆς 12 Ὀκτωβρίου 1965)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν τὰς διατάξεις τοῦ ν. 3239)1955, ὡς ἐτροποποιήθησαν καὶ συνεπληρώθησαν μεταγενεστέρως ὑπὸ τοῦ ν.δ. 3755)1957, ἀποφασίζομεν:

Ὅπως δημοσιευθῇ εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως (τεῦχος Β') ἡ ἀπὸ 30.8.1965 συλλογικὴ σύμβασις ἐργασίας ἐργατοτεχνιτῶν ὑδραυλικῶν καὶ λευκοσιδηρουργῶν Θεσσαλονίκης, κατατεθεῖσα ἡμῖν τὴν 27.9.1965, συνταχθέντος πρὸς τοῦτο τοῦ ὑπ' ἀριθ. 688.1965 πρακτικοῦ καταθέσεως ἧτις ἔχει ὡς ἀκολούθως:

Συλλογικὴ σύμβασις ἐργασίας

ἐργατοτεχνιτῶν ὑδραυλικῶν

καὶ λευκοσιδηρουργῶν Θεσσαλονίκης

Ἐν Θεσσαλονίκῃ τῇ 30 Αὐγούστου 1965 εἰς τὰ Γραφεῖα τῆς Συντεχνίας Ὑδραυλικῶν - Λευκοσιδηρουργῶν οἱ ὑπογεγραμμένοι ἀφ' ἑνὸς μὲν Ἰωακεὶμ Οἰκονομίδης, Καπανίκης Δημήτριος, ὡς ἐκπρόσωποι τοῦ Συνδέσμου Βιομηχάνων, Ἀντώνιος Κατσίφας, ὡς ἐκπρόσωπος τῆς Ὁμοσπονδίας Ἐργατῶν Μετάλλου, Γεώργιος Γεμενετζίδης, Ἰωάννης Γκριτσάκης καὶ Δημήτριος Σκουρίδης, ὡς ἐκπρόσωποι τοῦ Συνδέσμου Ἐργατῶν Ὑδραυλικῶν - Λευκοσιδηρουργῶν Θεσσαλονίκης, νομίμως ἐκλεγέντες καὶ ἅπαντες ἐξουσιοδοτημένοι παρὰ τῶν Διοικητικῶν Συμβουλίων καὶ γενικῶν συνελεύσεων διὰ τὴν ὑπογραφὴν συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας, συνωμολόγησαν καὶ συναπεδέχθησαν τὰ ἀκόλουθα:

1) Διὰ τοὺς μαθητευομένους τοῦ κλάδου ὑδραυλικῶν - λευκοσιδηρουργῶν.

	Δραχμαί
Ἀπασχολήσεως μέχρις ἑνὸς ἔτους	30
» ἀπὸ 1 - 2 ἔτη	36
» ἀπὸ 2 - 3 ἔτη	50
» ἀπὸ 3 - 4 ἔτη	62
» ἀπὸ 4 - 5 ἔτη (βοηθ. τεχν.)	77
» ἀπὸ 5 - 6 ἔτη τεχνίτης	85
» ἀπὸ 6 καὶ ἄνω τεχνίτης	100

2) Διὰ τὸ θῆλυ προσωπικόν.

Τῶν μὲν ἀνηλίκων κατὰ τὴν πρόσληψιν	33
Μετὰ τὴν πάροδον ἑνὸς ἔτους ἀπὸ τῆς προσλήψεως	36
Μετὰ δὲ τὴν συμπλήρωσιν τοῦ 16ου ἔτους τῆς ἡλικίας των	60
Μετὰ δὲ τὴν συμπλήρωσιν τοῦ 16ου ἔτους τῆς ἡλικίας των καὶ ἑνὸς ἔτους προϋπηρεσίαν	65

Λοιποὶ ὅροι

α) Οἱ ἐργοδόται ὑποχρεοῦνται νὰ χορηγοῦν εἰς τοὺς μισθωτοὺς κατ' ἔτος ἀνὰ μίαν φόρμαν ἐργασίας εἰς τοὺς ἄνδρας καὶ μίαν ὁμπρὸν εἰς τὰς γυναῖκας, ἅτινα εἴδη ἀνήκουν κατὰ κυριότητα εἰς τοὺς ἐργοδότας καὶ θὰ παραμένουν εἰς τὸν τόπον τῆς ἐργασίας.

β) Οἱ ἐργοδόται ὑποχρεοῦνται νὰ χορηγοῦν εἰς τοὺς ἀπασχολουμένους εἰς τμήματα γαλβανιστηρίου καθ' ἑκάστην μισὸ κιλὸ γάλα, ἀπαγορευομένης τῆς καταβολῆς τοῦ εἰς χρῆμα ἀντιτίμου, ὡς οὗτοι ὑποχρεοῦνται νὰ χορηγοῦν αὔξησιν 15ο/ο, ὡς ἀνθυγιεινὴ ἐργασία, ἐπὶ τῆς συλλογικῆς συμβάσεως.

γ) Οἱ νεοπροσλαμβανόμενοι καὶ ἀμειβόμενοι διὰ τοῦ ἑκάστοτε ἡμερομισθίου τῆς ἐθνικῆς συλλογικῆς συμβάσεως περὶ κατωτάτων ὁρίων δικαιοῦνται μετὰ ἑξάμηνον προϋπηρεσίαν προσαύξησιν ἐκ 10 δραχμῶν ἡμερησίως.

δ) Εἰς τὰς βιομηχανικὰς ἐπιχειρήσεις ὑποχρεοῦνται οἱ ἐργοδόται, ὅπως παρέχουν θέρμανσιν εἰς τοὺς χώρους ἐργασίας κατὰ τὸν χειμῶνα ὡς καὶ παγωνιέρες κατὰ τὴν θερινὴν περίοδον.

ε) Ἀπαγορεύεται ἡ ἀνάληψις ἀτομικῆς ἐργασίας ἰδίοις ὄφελος εἰς τοὺς διὰ σχέσεως ἐργασίας συνδεομένους ἐργάτας ἐπὶ ποινῇ μονομε-

ρους καταγγελίας της σχέσεως εργασίας έκ μέρους των.

β) Οι συμπληρώσαντες το 18ον έτος της ηλικίας των και ένος έτους προϋπηρεσίαν ή οι συμπληρώσαντες το 19ον έτος της ηλικίας, ασχέτως προϋπηρεσίας, ισχύει δι' τους άνδρας δραχ. 64, ως η εθνική συλλογική σύμβασις εργασίας αναφέρει.

Αι δι' ατομικών συμβάσεων καταβαλλόμεναι αποδοχαί ανώτεραι των υπό της παρούσης καθοριζομένων δεν δύνανται να μειωθώσιν.

Η ισχύς της παρούσης άρχεται από της 30ής Αυγούστου 1965 και λήγει την 21ην Δεκεμβρίου 1966, και ισχύει καθ' άπασαν την χώραν Πρωτοδικειακην Περιφέρειαν Θεσσαλονίκης.

Η παρούσα συλλογική σύμβασις συνετάγη εις τόσα πρωτότυπα όσα και τα συμβαλλόμενα μέρη.

Οι συμβαλλόμενοι

(Έπονται υπογραφαί)

Η παρούσα δημοσιευθήτω διά της Εφημερίδος της Κυβερνήσεως.

Εν Αθήναις τη 7 Οκτωβρίου 1965

—

Περί δημοσιεύσεως εις την Εφημερίδα της Κυβερνήσεως της από 17.9.1965 συλλογικής συμβάσεως εργασίας επιπλοτεχνιτών Πατρών (*).

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 671 της 12 Οκτωβρίου 1965)

Έχοντες υπ' όψιν τας διατάξεις του νόμου 3239)1955, ως τροποποιηθησαν μεταγενεστέρως δια του ν.δ. 3755)1957, αποφασίζομεν :

Όπως δημοσιευθή εις την Εφημερίδα της Κυβερνήσεως (τεύχος Β') η από 17.9.1965 συλλογική σύμβασις εργασίας επιπλοτεχνιτών Πατρών, κατατεθείσα ημίν την 22.9.1965, συνταχθέντος προς τούτο του υπ' αριθ. 684)1965 πρακτικού καταθέσεως, ήτις έχει ως ακολούθως :

Συλλογική σύμβασις εργασίας

Επιπλοτεχνιτών Πατρών

Εν Πάτραις, σήμερον την 17ην Σεπτεμβρίου 1965, οι υπογεγραμμένοι αφ' ενός Ανδρ. Ν. Κάρπανος και Νικόλ. Α. Κοσμάτος, εκπρόσωποι του εν Πάτραις Συλλόγου Επιπλοκατασκευαστών-ταρχών, και αφ' ετέρου Γεώργιος Ηλιόπουλος και Σωτ. Θεοδωρακόπουλος, πρόεδρος και γενικός γραμματεύς του εν Πάτραις Συνδέσμου Επιπλοτεχνιτών «Η Ανάληψις», απαντες δεόντως εξουσιοδοτημένοι δια την υπογραφην της παρούσης συλλογικής συμβάσεως εργασίας, συνωμολόγησαν και συναπεδέχθησαν τα εξής :

Καθορίζονται τα κατώτατα όρια ημερομισθίων των μαθητευομένων και ειδικευμένων επιπλοτεχνιτών, καρεκλοποιών, λουστραδόρων και συναφών επαγγελμάτων κατεργασίας ξύλου της πόλεως Πατρών, ως ακολούθως :

1) Ημερομίσθιον μαθητευομένων :

Κατά την πρόσληψιν δραχμαί 27.
Μετά εν έτος υπηρεσίας δραχμαί 31.
Μετά δύο έτη υπηρεσίας δραχμαί 32.

2) Ημερομίσθιον ειδικευμένων :

Από 1 - 4 έτη δραχμαί 68
Από 4 - 6 έτη δραχμαί 75
Από 6 - 8 έτη δραχμαί 80
Από 8 - 10 έτη δραχμαί 85
Από 10 - 12 έτη δραχμαί 90
Άνω των 12 ετών δραχμαί 95

Τα ως άνω ημερομίσθια των ειδικευμένων προσαυξάνονται δι' επιδόματος εργαλείων κατά 15 ο)ο, εφ' όσον ο εργαζόμενος διαθέτει ίδικά του τοιαύτα.

3) Καθιερούται ημιαργία κατά Σάββατον καθ' όλον το έτος, με την υποχρέωσιν των εργατοτεχνιτών, όπως απασχολούνται 48 ώρας την εβδομάδα.

4) Η ισχύς της παρούσης άρχεται από 1ης Αυγούστου 1965.

Η παρούσα σύμβασις εργασίας καταγγελεί πάσαν προγενεστέραν και υπογράφεται εις τόσα πρωτότυπα, όσα και τα συμβαλλόμενα μέρη, και εν επί πλέον προς κατάθεσιν εις την Διεύθυνσιν Εργασίας του Υπουργείου Εργασίας.

Οι συμβαλλόμενοι

(Έπονται υπογραφαί)

Η παρούσα δημοσιευθήτω διά της Εφημερίδος της Κυβερνήσεως.

Εν Αθήναις τη 8 Οκτωβρίου 1965

—

85891)6356)1965 Απόφ. Υπουργού Εργασίας

Περί παρατάσεως ισχύος συλλογικής συμβάσεως εργασίας εργατοτεχνιτών Δήμου Δάφνης Αττικής.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 639 της 30 Σεπτεμβρίου 1965)

Έχοντες υπ' όψιν : 1) Τας διατάξεις της παραγράφου 3 του άρθρου 4 του νόμου 3239)1955. 2) Την κοινοποιηθείσαν ημίν έγγραφον δήλωσιν καταγγελίας της εν θέματι συλλογικής συμβάσεως εργασίας. 3) Την σχετικην γνωμοδότησιν του Εθνικού Γνωμοδοτικού Συμβουλίου Κοινωνικής Πολιτικής, ληφθείσαν κατά την συνεδρίασιν αυτού της 15.9.1965, αποφασίζομεν :

Αναστέλλομεν επί τρίμηνον χρονικόν διάστημα, ήτοι μέχρι 10.1.1966, την επέλευσιν των εννόμων αποτελεσμάτων εκ της καταγγελίας της από 22.1.1964 συλλογικής συμβάσεως εργασίας εργατοτεχνιτών Δήμου Δάφνης Αττικής (πράξις καταθέσεως Ειρηνοδικείου Αθηνών 21)24.2.1964 (*).

Η παρούσα δημοσιευθήτω διά της Εφημε-

(*) *Σημ. ΕΕΔ.* : Φέρεται άνευ αριθμού.

(*) ΕΕΔ 23, 383.

ρίδος της Κυβερνήσεως.

Έν Αθήναις τῇ 25 Σεπτεμβρίου 1965

—

90204)6420)1965 Απόφ. Υπουργού Εργασίας

Περί παρατάσεως ισχύος συλλογικής συμβάσεως εργασίας μηχανοξυλουργών Θεσσαλονίκης.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 639 της 30 Σεπτεμβρίου 1965)

Έχοντες υπ' όψιν: 1) Τας διατάξεις της παραγράφου 3 του άρθρου 4 του νόμου 3239)1955. 2) Την κοινοποιηθείσαν ημίν έγγραφον δήλωσιν καταγγελίας της εν θέματι συλλογικής συμβάσεως εργασίας και 3) σχετικήν γνωμοδότησιν του Εθνικού Γνωμοδοτικού Συμβουλίου Κοινωνικής Πολιτικής, ληφθείσαν κατά την συνεδρίασιν αύτου της 15.9.1965, αποφασίζομεν:

Αναστέλλομεν επί 3μηνον χρονικόν διάστημα, ήτοι μέχρι 5.1.1966, την επέλευσιν των ένόμων αποτελεσμάτων εκ της καταγγελίας της από 29.5.1964 συλλογικής συμβάσεως εργασίας μηχανοξυλουργών Θεσσαλονίκης (Φ.Ε.Κ. 283 τεύχος Β' της 18.7.1964)(*).

Η παρούσα δημοσιευθήτω διά της Εφημερίδος της Κυβερνήσεως.

Έν Αθήναις τῇ 25 Σεπτεμβρίου 1965

—

88890)6355)1965 Απόφ. Υπουργού Εργασίας

Περί παρατάσεως ισχύος συλλογικής συμβάσεως εργασίας ραπτεργατών Εταιρείας Φον - Μπάουμ Θεσσαλονίκης.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 639 της 30 Σεπτεμβρίου 1965)

Έχοντες υπ' όψιν: 1) Τας διατάξεις της παραγράφου 3 του άρθρου 4 του ν. 3239)1955. 2) Την κοινοποιηθείσαν ημίν έγγραφον δήλωσιν καταγγελίας της εν θέματι συλλογικής συμβάσεως εργασίας και 3) σχετικήν γνωμοδότησιν του Εθνικού Γνωμοδοτικού Συμβουλίου Κοινωνικής Πολιτικής, ληφθείσαν κατά την συνεδρίασιν αύτου της 15.9.1965, αποφασίζομεν:

Αναστέλλομεν επί 3μηνον χρονικόν διάστημα, ήτοι μέχρις 9.1.1966, την επέλευσιν των ένόμων αποτελεσμάτων εκ της καταγγελίας της από 31.3.1964 συλλογικής συμβάσεως εργασίας ραπτεργατών Εταιρείας Φον - Μπάουμ Θεσσαλονίκης (πράξις καταθέσεως Ειρηνοδικείου Αθηνών 53)6.5.1964). (**).

Η παρούσα δημοσιευθήτω διά της Εφημερίδος της Κυβερνήσεως.

Έν Αθήναις τῇ 25 Σεπτεμβρίου 1965

—

94715)6704)1965 Απόφ. Υπουργών Συντονισμού και Εργασίας

Περί μη εγκρίσεως της από 8.9.1965 συλλογικής συμβάσεως εργασίας περί των όρων αμοιβής ένίων κατηγοριών μισθωτών εργαζομένων εις ξενοδοχεία της νήσου Ρόδου.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 670 της 12 Οκτωβρίου 1965)

Έχοντες υπ' όψιν: 1) Τας διατάξεις της παραγράφου 2 του άρθρου 20 του ν. 3239)1955, ως ετροποποιήθησαν υπό του ν.δ. 3755)1957. 2) Την από 8.9.1965 συλλογικήν σύμβασιν εργασίας περί των όρων αμοιβής ένίων κατηγοριών μισθωτών, εργαζομένων εις τα ξενοδοχεία της νήσου Ρόδου. 3) Σχετικήν γνωμοδότησιν του κατ' άρθρον 2 § 2 εδάφ. β' ν.δ. 3755)1957 Τμήματος Αμοιβής και Όρων Εργασίας του Εθνικού Γνωμοδοτικού Συμβουλίου Κοινωνικής Πολιτικής, ληφθείσαν κατα την συνεδρίασιν αύτου της 9.10.1965, ην και αποδεχόμεθα. 4) Το γεγονός ότι διά της από 8.9.1965 συλλογικής συμβάσεως εργασίας περί των όρων αμοιβής ένίων κατηγοριών μισθωτών, εργαζομένων εις τα ξενοδοχεία της νήσου Ρόδου, καθορίζεται α) ότι άπασαι αι εν τῇ νήσῳ Ρόδῳ ξενοδοχειακαι επιχειρήσεις, αι διαθέτουσαι και εστιατόρια, δέον όπως διαχωρισθώσιν εις εστιατόρια και ξενοδοχεία, εκαστης κατηγορίας εξ αύτων διεπομένης του λοιπού αντιστοίχως υπό των διατάξεων περί εστιατορίων και ξενοδοχείων όπνου, β) ότι το προσωπικόν τραπεζαρίας των εν λόγῳ εστιατορίων, ως και οι απασχολούμενοι εις το μπάρ, αμείβονται διά ποσοστού εκ 12ο)ο επί των πάσης φύσεως προσφερομένων εις τους πελάτας ειδών εστιατορίου πρωϊνού και του μπάρ και διά συμβολικού μηνιαίου μισθού εκ δραχμών 500 διά τους σερβιτόρους και δραχμών 350 διά τους βοηθούς αύτων. Εις τους ανωτέρω μισθούς περιλαμβάνεται και το επίδομα στολής και τροφής, γ) ότι εις το λοιπόν προσωπικόν των ξενοδοχείων της νήσου Ρόδου παρέχεται αύξησις εκ 15ο)ο και τέλος διά του 4ου άρθρου της ειρημένης συλλογικής συμβάσεως εργασίας καθορίζεται, ότι διά την εξεύρεσιν των 2)3 των απασχολουμένων δυνάμει της υπ' αριθ. 26)1961 αποφάσεως του Δ.Δ.Δ.Δ. Αθηνών δεν θα υπολογίζωνται οι τραπεζιέρηδες, οι μαίτρ, οι λαντζιέρηδες και οι καθαρισταί κουζίνας, ως και οι απασχολούμενοι εις το μπάρ. Αντιθέτως θα υπολογίζωνται διά την εξεύρεσιν των 2)3 άπασαι οι λοιπαί κατηγορίαι των εργαζομένων εις τα ξενοδοχεία 5) Επειδή αι ανωτέρω διατάξεις της ως ειρηται συλλογικής συμβάσεως εργασίας αντίκεινται σαφώς προς την γενικήν οικονομικήν πολιτικήν της Κυβερνήσεως, αποσκοπούσης εις την διατήρησιν της οικονομικής ισορροπίας, ιδίᾳ δε της σταθερότητος του νομίσματος και του κόστους ζωής, καθ' όσον διά της μεταβολής των όρων όμοιβής των εν λόγῳ μισθωτών επέρχεται αύξησις του μισθού, εξικνουμένη διά τους εργαζομένους κατά το θέρος εις απαραδέκτως ύψηλά ποσοστά. 6) Επειδή ή υιοθέτησις του διαχωρισμού του προσωπικού εστιατορίων και της επί ποσοστοίς αμοιβής τούτου καθιεροί αρχήν επεμβάσεως εις οργανωτικά θέματα των Επιχειρήσεων, θα έγείρη

(*) ΕΕΔ 23, 954.

(**) ΕΕΔ 23, 699.

δε επίσης παλαιόν αίτημα των ξενοδοχοϋπαλλήλων Ρόδου περί αμοιβής και άλλων κατηγοριών διά του αύτου συστήματος, θά αποτελεση δε απαρχήν επεκτάσεως τούτου εις άπασαν την χωραν άνευ διενεργείας ειδικής έρευνης προς καθορισμόν ενιαίας πολιτικής τουριστικής αναπτύξεως, αλλά μόνον διά τόν λόγον της υπάρξεως προηγουμένου, 7) Έπειδή κατά το παρελθόν υπεστηρίχθη εις το Π.Δ.Δ.Δ. Ρόδου ή άποψις ότι τό προσωπικόν των ξενοδοχείων Ρόδου, τό απασχολούμενον εις τά τμήματα α) θυρωρείων, β) πατώματα, γ) τραπεζαρίαν και δ) μπουφέ, δέον νά αμείβεται διά συμβολικου μισθού και έκ του εισπραττομένου παρά των ξενοδόχων φιλοδωρήματος έκ 15ο)ο έπί των λογαριασμών των πελατών. Τό Π.Δ.Δ.Δ. Ρόδου, αποδεχθέν την άποψιν ταύτην, καθώρισε συμβολικούς μισθούς, ώς επίσης κατά τας μονάδας κατανομής του έκ 15ο)ο εσόδου. Ή αποφασις όμως αύτη ανετράπη υπό του Δ.Δ.Δ.Δ. Πειραιώς,

8) Έπειδή αλλαγαί γενικαί ή τοπικαί δέον νά λαμβάνωσι χωραν μόνον έντός των γενικών προγραμμάτων τουριστικής αναπτύξεως, διότι άλλως δεν θά είναι δυνατή ή προσέλκυσις κεφαλαίων λόγω της αβεβαιότητος, ήτις θά επιτραπή ώς προς την απόδοσιν τούτων εξ αθεμίτων μεταβολών του θεσμικού πλαισίου, το οποίον κατά κύριον λόγον λαμβάνεται υπ' όψιν εις τάς αποφάσεις επενδύσεων διαρκούντος του σταδίου της οικονομικής αναπτύξεως μιάς χώρας, 9) Έπειδή ή ρύθμισις αύτη δεν δύνατοι νά αποτελέση ειδικήν τοιαύτην ένεκα μή υπάρξεως ειδικών λόγων, ως απεφάνθη και το Δ.Δ.Δ.Δ. Πειραιώς διά της υπ' αριθ. 12)1964 αποφάσεως του. Πέραν όμως των ανωτέρω λόγων ή προκειμένη συλλογική σύμβασις εργασίας αντίκειται εξ αντιδιαστολής και εις πρόσφατον απόφασιν του Συμβουλίου Επικρατείας (249) 1965) (*), καθ' ην διά την κατάρτισιν εθνικής ομοιοεπαγγελματικής συλλογικής συμβάσεως εργασίας και κατά συνεκδοχήν ομοίας διατητικής αποφάσεως απαραίτητον προϋπόθεσιν αποτελεί ή δυνατότης, λόγω των συντρεχουσών συνθηκών, καθορισμού ομοιομόρφου αμοιβής και όμοίων όρων και συνθηκών εργασίας γενικώς καθ' άπασαν την χωραν, αποφασίζομεν:

Δεν εγκρίνομεν την από 8.9.1965 συλλογικήν σύμβασιν εργασίας «περί των όρων αμοιβής ενίων κατηγοριών μισθωτών, εργαζομένων εις τό ξενοδοχεία της νήσου Ρόδου», την καταρτισθεισαν και υπογραφείσαν αφ' ενός μεταξύ της Ενώσεως Ξενοδόχων Ρόδου, αφ' έτέρου δε της Ενώσεως Ξενοδοχοϋπαλλήλων Ρόδου και κατατεθείσαν ήμιν την 22.9.1965, συνταχθέντος προς τούτο του υπ' αριθ. 683 της 22.9.1965 πρακτικού καταθέσεως, διά τους εν τω σκεπτικώ της παρούσης αναφερομένους λόγους.

Η παρούσα δημοσιευθήτω διά της Εφημερίδος της Κυβερνήσεως.

Εν Αθήναις τη 11 Οκτωβρίου 1965

—

(*) ΕΕΔ 24, 215

93530)6650)1965 Απόφ. Υπουργού Εργασίας

Περί κηρύξεως εκτελεστής της υπ' αριθ. 21)1965 αποφάσεως του Δ.Δ.Δ.Δ. Πειραιώς, δι' ής επεκυρώθη ή υπ' αριθ. 34)1964 όμοια του Π.Δ.Δ.Δ. Πειραιώς, αφορώσης τάς αποδοχάς και λοιπούς όρους εργασίας κλπ. των εργατοτεχνιτών μηχανοποιήσεων άρβυλων και σκαρπινίων του εμπορίου άπάσης της χώρας.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 669 της 12 Οκτωβρίου 1965)

Έχοντες υπ' όψιν: α) Τάς διατάξεις της παραγράφου 1 του άρθρου 20 του νόμου 3239)1955 ώς ετροποποιήθησαν υπό του ν.δ. 3755)1957, β) Την υπ' αριθ. 21)1965 απόφασιν του Δ.Δ.Δ.Δ. Πειραιώς, δι' ής επεκυρώθη ή υπ' αριθ. 34)1364 όμοια του Π.Δ.Δ.Δ. Πειραιώς, αποφασίζομεν

Κηρύσσομεν εκτελεστήν την υπ' αριθ. 21)1965 απόφασιν του Δ.Δ.Δ.Δ. Πειραιώς, δι' ής επεκυρώθη καθ' όλα αύτης τά σημεία ή υπ' αριθ. 34)1964 όμοια του Π.Δ.Δ.Δ. Πειραιώς, αφορώσα τάς αποδοχάς και λοιπούς όρους εργασίας κλπ. των εργατοτεχνιτών μηχανοποιήσεων αρβύλων και σκαρπινίων του εμπορίου άπάσης της χώρας, εκδοθείσαν εις επίλυσιν διενέξεως μεταξύ της Ομοσπονδίας Εργατών Δέρματος Ελλάδος αφ' ενός και αφ' έτερου των: α) Εμπορικού και Βιομηχανικού Επιμελητηρίου Αθηνών, β) Γενικής Συνομοσπονδίας Επαγγελματιών - Βιοτεχνών Ελλάδος, γ) Βιοτεχνικού Επιμελητηρίου Αθηνών, δ) Συνδέσμου Ελλήνων Βιομηχάνων και ε) Ανωτάτης Συνομοσπονδίας Βιοτεχνών Ελλάδος, της οποίας το διατακτικόν έχει ώς ακολούθως:

«Επιλύουν την μεταξύ των ώς άνω ενδιαφερομένων μερών υφισταμένην διένεξιν αποφαίνεται, ότι τά υπό της υπ' αριθ. 12)1963 αποφάσεως του Δ.ΔΔ.Δ. Πειραιώς (Φ.Ε.Κ. 9 τ. Β' της 13.1.1964) προσδιοριζόμενα κατώτατα όρια αμοιβής αυξάνονται κατά ποσοστόν 6 ο)ο και διαμορφούνται πλην των ημερομισθίων του άρθρου 4 της αποφάσεως ταύτης, άτινα δεν διαμορφούνται, άλλά απλώς λαμβάνουν την αύξησιν 6 ο)ο ώς κάτωθι:

1) Τά κατώτατα όρια της κατ' αποκοπήν αμοιβής των εργατοτεχνιτών μηχανοποιητων άρβυλων και σκαρπινίων κρατικών προμηθειών και εμπορίου, των απασχολουμένων εις τας ιδιωτικάς επιχειρήσεις άπάσης της χώρας, καθορίζονται ώς ακολούθως:

Μηχανοποίητα κρατικών προμηθειών και εμπορίου.

	Α' Άρβυλα δίσολα	Β' Σκαρπίνια άδιάβροχα
Μοντάρισμα φόρτε, δέσιμο και χαρφωμα πάτου	1,38	2,76
Χάρφωμα μπουγέτας	0,74	0,74
Σόλωμα	1,17	1,38
Πάτωμα, άνοιγμα και σήκωμα πάτου	1,38	1,38
Καθάρισμα και αφυράκι	0,85	0,85
Στρώσιμο μπουγέτας	0,37	—

Φορτετσάρισμα και σολαθέτησις	1,27	1,27
Γαφράρουν	0,64	0,64
Γάζωμα σόλας	0,85	1,11
Στεκάρισμα και κλείσιμο χαραμάδων	0,64	0,64
Ταχουναθέτησις	0,58	0,58
Ξυλόπροκα, γυαλόχαρτο	0,69	—
Κάρφωμα μπουγέτας - ξυλαπόδιασμα	0,74	0,74
Ξελούριασμα πιάντας	0,69	0,69
Πέταλο, φτερνίτης και κάσα φύλλο	1,17	1,17
Ξελούριασμα τακουνίου	0,42	0,42
Γυαλοχαρτάρισμα πιάντας και τακουνίου	0,64	0,64
Τοποθέτησις πεταλάκι εἰς πάντας καὶ τὶξ εἰς καμάραν	0,58	—
Ξεφουμάριασμα	8,64	0,64
Πατάκι ταλών	0,58	0,58
Κατασκευή τακουνίου	0,42	0,42

Γ'. Βακεττοκοπή :

Διὰ τὴν κοπὴν ἑνὸς ζεύγους ὑρβυλῶν πλήρους ἐκ βακέττας ἄνευ περισφυρίων δραχμαὶ 2,12.

Κοπὴ ἑνὸς ζεύγους περισφυρίων πλήρους δραχμαὶ 0,95 (κόψιμο λινοῦ, κόλλημα, πέρασμα τοκαλικίου, με ἡμερομίσθιον ἐργάτου).

Δ'. Γάζωμα φοντίων :

Γάζωμα ἄνευ περισφυρίων δραχμαὶ 2,44.

Γάζωμα ἄνευ περισφυρίων δραχμαὶ 4,13.

2) Ἀμοιβὴ ἐπὶ ἡμερομισθίῳ : α) Οἱ ἀπασχολούμενοι εἰς τὰς κατηγορίας Α' καὶ Β' ἡμερομίσθιον δραχμαὶ 89, β) οἱ ἀπασχολούμενοι εἰς τὰς κατηγορίας Γ' καὶ Δ' ἡμερομίσθιον δραχμαὶ 93.

3) Ἐργοδόται, ἀπασχολοῦντες πρόσωπα ἀμειβόμενα κατ' ἀποκοπὴν εἰς τὰς κατηγορίας Α', Β', Γ' καὶ Δ' ὑποχρεοῦνται, ὅπως κατὰ τὴν 8ωρον ἡμερησίαν ἐργασίαν τοῦτων ἐξασφαλίζουν εἰς ταῦτα τὰ ἐν τῇ παραγράφῳ 2 ἀναφερόμενα ἡμερομίσθια, ἄλλως θὰ καταβάλλωσι τὴν ἐπὶ ἔλαττον διαφοράν.

4) Αἱ μὴ ἀναφερόμεναι ἀνωτέρω ἐργασίαι πραγματοποιοῦνται ὑπὸ προσωπικοῦ ἀμειβομένου ἐπὶ ἡμερομισθίῳ, συμφώνως πρὸς τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρου IV τοῦ Κεφαλαίου Β' τῆς ὑπ' ἀριθ. 8779)1962 ἀποφάσεως Ὑπουργοῦ Ἐργασίας (Φ.Ε.Κ 33 τ. Β' τῆς 31.1.1962)(*), ηὐξημένῳ κατὰ ποσοστὸν 6 ο/ο.

5) Ἀποδοχαὶ ἀνωτέραι τῶν ὑπὸ τῆς παρούσης καθοριζομένων δὲν μειοῦνται.

6) Ἡ ἰσχὺς τῆς παρούσης ἄρχεται ἀπὸ 2.10.1964.

Ἡ παροῦσα δημοσιευθήτω διὰ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 7 Ὀκτωβρίου 1965

(*) ΕΕΔ 21, 253.

—

93870)6649)1965 Ἀπόφ. Ὑπουργοῦ Ἐργασίας

Περὶ δημοσιεύσεως εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως τῆς ἀπὸ 18.9.1965 συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας ραπτεργατῶν - ραπτεργατριῶν ΦΟΝ - ΜΠΑΟΥΜ Θεσσαλονίκης.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 669 τῆς 22 Ὀκτωβρίου 1965)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν τὰς διατάξεις τοῦ νόμου 3239)1955, ὡς ἐτροποποιήθησαν καὶ συνεπληρώθησαν μεταγενεστέρως ὑπὸ τοῦ ν.δ. 3755)1957, ἀποφασίζομεν :

Ὅπως δημοσιευθῇ εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως (τεῦχος Β') ἡ ἀπὸ 18.9.1965 συλλογικὴ σύμβασις ἐργασίας ραπτεργατῶν - ραπτεργατριῶν Φὸν - Μπάουμ Θεσσαλονίκης, κατατεθεῖσα ἡμῖν τὴν 27.9.1965, συνταχθέντος πρὸς τοῦτο τοῦ ὑπ' ἀριθ. 689)1965 πρακτικοῦ καταθέσεως, ἧτις ἔχει ὡς ἀκολούθως :

Συλλογικὴ σύμβασις ἐργασίας

Ἐν Θεσσαλονίκῃ, σήμερον τὴν 18 Σεπτεμβρίου 1965 καὶ ὥραν 11ην π.μ., εἰς τὰ ἐνταῦθα Γραφεῖα τοῦ Συνδέσμου Βιομηχάνων Μακεδονίας - Θράκης, μεταξὺ ἀφ' ἑνὸς τῶν Ρόλφ Πένερ καὶ Ἀστερίου Μπουκουβάλα, ὡς ἐξουσιοδοτημένων ἐκπροσώπων τοῦ Συνδέσμου Βιομηχάνων Μακεδονίας Θράκης, καὶ ἀφ' ἑτέρου τῶν Ἐμμανουὴλ Ἰωαννίδου, ἐκπροσώπου τοῦ ἐνταῦθα Ἐργατικοῦ Κέντρου, καὶ Στυλιανοῦ Παπαδοπούλου, προέδρου τοῦ Σωματείου Ἐργατῶν καὶ Ἐργατριῶν Ἀνδρικῶν καὶ Γυναικείων Ἑτοίμων Ἐνδυμάτων καὶ Ἐσωρούχων, ἐξουσιοδοτημένων ἀπάντων νομίμως, συνεφωνήθη καὶ κατηρτίσθη συμφώνως τῷ ἄρθρῳ 7 τοῦ νόμου 3239)1955 ἡ κάτωθι συλλογικὴ σύμβασις ἐργασίας.

1

Ἔκτασις ἐφαρμογῆς

1) Ἡ παροῦσα συλλογικὴ σύμβασις ἐργασίας θέλει ἐφαρμοσθῇ ἀποκλειστικῶς διὰ τὰ ἡμερομίσθια τῆς ἐντὸς τῆς Ἐλευθέρας Ζώνης Θεσσαλονίκης ἐγκατεστημένης Ἑταιρείας «Φὸν - Μπάουμ - Ἑλλὰς Ε.Π.Ε.», ἥτις διατηρεῖ βιομηχανίαν πρὸς παραγωγὴν γυναικείων καὶ παιδικῶν ἑτοίμων ἐνδυμάτων, ὡς καὶ ἐσωρούχων καὶ συναφῶν προϊόντων.

2) Τὰ συμβαλλόμενα μέρη συνεφώνησαν ρητῶς, ὅτι οὐδεμία ἑτέρα συλλογικὴ σύμβασις ἐργασίας τυγχάνει ἢ θὰ τυγχάνῃ ἐφαρμογῆς, προκειμένου περὶ τοῦ προσωπικοῦ τῆς Ἑταιρείας «Φὸν Μπάουμ - Ἑλλὰς Ε.Π.Ε.». Οὗτοι παραιτοῦνται ρητῶς ἀπὸ ἐνδεχομένως ὑφισταμένης ἢ μελλοντικῆς διατάξεως ἑτέρας κλαδικῆς συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας, εὐνοούσης τὸν ἐκ τῶν συμβαλλομένων μερῶν. Ἐνδεχομένως ὑφισταμένη κλαδικὴ συλλογικὴ σύμβασις ἐργασίας θεωρεῖται ἐναντὶ τῆς παρούσης εἰδικῆς

συλλογικῆς συμβάσεως ὡς γενικήν, μὴ ἐπηρεάζουσα ταύτην.

II

Ὅροι ἀμοιβῆς

	Ἡμερομίσθια ἐπὶ 8ώρου ἐργασίας Ἐργαζόμενοι Μέχρι 12 μῆνες δραχ.	Ἄνω τῶν 12 μηνῶν δραχ.
1) Ἐπὶ κεφαλῆς τουλάχιστον τριῶν ὁμάδων ἢ μικροτέρων τμημάτων (μὲ εἰδικὰ καθήκοντα)	90	95
2) α) Ἐπὶ κεφαλῆς ὁμάδος	80	85
β) Ἐλέγκται εἰς τὴν αἴθουσαν ραπτομηχανῶν	70	75
3) Κόπτται ἢ κόπτριαι, ἱκαναὶ πρὸς αὐτοδύναμον μεταβολὴν μεγέθους καὶ καθορισμὸν τοῦ ἀπαιτουμένου ὑφάσματος (ἢ τοι ἱκανοὶ πρὸς δημιουργίαν πατρόν)	85	90
4) α) Κόπται ἢ κόπτριαι, ἐργαζόμενοι κατὰ κυρίαν ἀπασχόλησιν βάσει πατρόν, ἤτοι βάσει προκαθωρισμένου δι' ὅλα τὰ μεγέθη καὶ πλάτη τοῦ ὑφάσματος σχεδίου	66	70
β) Βοηθοὶ κοπτῶν ἢ κοπτριῶν, ἤτοι πρόσωπα, ἅτινα ὑποβοηθοῦν τοὺς ἀνωτέρω κοπτρίας, δυνάμενα νὰ τὰς ὑποκαταστήσουν	62	66
5) Ἐργαζόμενοι εἰς τὴν τοποθέτησιν ὑφάσματος πρὸς κοπήν, ὡς καὶ ἀπασχολούμενοι μὲ τὸν ἀποχωρισμὸν τοῦ ὑφάσματος ἀπὸ τὸ τόπι ἢ τὸν διαχωρισμὸν τοῦ καλωδίεντος ὑφάσματος	57	61
6) Ἐπεξεργαζόμενοι εἰς ραπτομηχανὰς τμήματα φορεμάτων, ὡς καὶ ἐργαζόμενοι εἰς δυσχερεῖς ἐργασίας καὶ εἰς εἰδικὰς μηχανάς, ἤτοι μηχανὰς νιρβὶρ καὶ κορδονίου	59	67
7) Ἐργασίαι χειρὸς καὶ σιμπδεύτριαι	52	56
8) Σιδηρώτριοι καὶ σιδηρώτριαι δι' ἀτμοῦ, ἐργαζόμεναι μὲ ἐλαφρὸν σίδερον ἢ μὲ σίδερον ἀτμοῦ	62	70
9) α) Ἐργάτριαι ἄνευ εὐθύνης διὰ τὴν ποιότητα		55
β) Ἐργάτριαι μὲ εἰδικὴν ἐνταλὴν ὑπευθυνότητος διὰ τὴν ποιότητα		58
10) Ἐργαζόμεναι εἰς σφράγισιν, ἐπικέλλησιν ἐτικετῶν, ταξινό- μησιν καὶ συσκευασίαν		55
11) Καθαρίστριαι		60
12) Συσκευασταί, ἐργάται μεταφορᾶς καὶ ἐργάται ἀποθήκης: Κατὰ τὸ 1ον ἔτος		64
Μετὰ τὸ 1ον ἔτος		70
13) Μαθητευόμενοι κάτω τῶν 18 ἐτῶν. Ὡς μαθητευόμενοι θεωροῦνται ἐν τῇ ἐννοίᾳ τοῦ παρόντος ἅπασαι αἱ ἀσχολούμεναι σοβαρῶς εἰς τὴν ἐκμάθησιν τοῦ ἐπαγγέλματος τῆς ραπτρίας βιομηχανίας		
α) Κατὰ τὸ 1ον ἔτος ἐργασίας		30
β) Κατὰ τὸ 2ον ἐξάμηνον ἐργασίας		35
γ) Μετὰ τὴν πάροδον τοῦ χρόνου ἐκμαθήσεως τῶν 18 μηνῶν		45
δ) Μὲ τὴν συμπλήρωσιν τοῦ 17ου ἔτους τῆς ἡλικίας κατάταξις εἰς τὴν πρώτην τῶν κατηγοριῶν τοῦ εἴδους τῆς ἀπασχολήσεώς της		

III

Εἰδικαὶ διατάξεις

1) Δεδομένης τῆς κατατάξεως τοῦ προσωπικοῦ εἰς διαφόρους ὁμάδας μισθοῦ ἄρχεται ὁ χρόνος ὑπολογισμοῦ τοῦ ἀναγκαιοῦντος ἔτους προϋπηρεσίας παρὰ τῇ Ἑταιρείᾳ «Φὸν - Μπάουμ - Ἑλλὰς Ε.Π.Ε.» ὡς πρὸς τὰς μαθητευομένας ἀπὸ τῆς ἡμέρας, καθ' ἣν ἡ μαθητευομένη συνεπλήρωσε τὸ 17ον ἔτος τῆς ἡλικίας.

2) Ἐπὶ μεταθέσεως εἰς ἑτέραν ἐργασίαν θεωροῦνται αἱ τρεῖς πρῶται μῆνες ὡς χρόνος δοκιμῆς. Μετὰ τὴν πάροδον ἑνὸς μηνὸς καταβάλλονται διαρκοῦντος τοῦ χρόνου δοκιμῆς, ἐπὶ ὑψηλοτέρου ἀμειβομένης ἐργασίας, 90ὸ/ο τοῦ μεγαλυτέρου μισθοῦ. Ἀπὸ τῆς μετατάξεως εἰς τὴν νέαν ἀπασχόλησιν ἄρχεται ὁ ὑπολογισμὸς τοῦ 12μήνου, εἰς ἃς κατηγορίας ἀπαιτεῖται ταῦτα. Ἡ ἐπαναφορὰ εἰς τὴν ἐργασίαν εἶναι διαρκοῦντος τοῦ χρόνου δοκιμῆς δυνατὴ ἀνὰ πᾶσαν στιγμήν.

3) Ἐν περιπτώσει ἀσθενείας τῆς δραστηριότητος ὁμαδάρχου λόγῳ ἀντικαταστάσεως (ὁμαδαρχεύουσα) καταβάλλεται εἰς τὸν μέχρι τοῦδε μισθὸν προσαύξησις δι' ἑκάστην ἡμέραν ἀντικαταστάσεως, καθοριζομένη ὑπὸ τῆς ἐπιχειρήσεως. Ἡ ὁμαδαρχεύουσα δὲν δύναται νὰ λάβῃ τὸν πλήρη μισθὸν ὁμαδάρχου πρὸ τῆς παρόδου 3 μηνῶν, ἀφ' ἧς ἤρχισεν ὁμαδαρχεύουσα.

4) Ἡ ἐπ' εὐκαιρίᾳ ἀνάθεσις ἑτέρας ἐργασίας, διαφόρου τῆς συνήθως ὑπὸ τῆς ἐργατρίας παρεχομένης, εἶναι ἐπιτρεπτή. Μεταβολὴ τοῦ μισθοῦ δὲν λαμβάνει χώραν, ἐφ' ὅσον ἡ ἀντιστοιχοῦσα εἰς τὴν ἑτέραν ἐργασίαν διαφορὰ μισθοῦ συμπροσῶται εἰς μικρὸν ποσόν.

5) Ἐὰν συγχρόνως, ἀλλὰ διαρκῶς καὶ οὐχὶ ἐκτάκτως, παρέχεται ἐργασία δύο διαφόρων ἀμει-

βομένων κατηγοριών, καταβάλλεται ὁ μισθὸς τῆς ὑψηλότερον αμειβομένης κατηγορίας, ἐφ' ὅσον πλέον ἓξ μηνῶν τοῦ χρόνου ἐργασίας ἀφορᾷ σταθερῶς τὴν ὑψηλότερον ἀμειβομένην ἐργασίαν.

β) Διὰ νέου εἴδους ἐργασίας τυχὸν ἐμφανισθησομένας κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς παρούσης συμβάσεως δύνανται τὰ συμβαλλόμενα μέρη νὰ συμφωνήσουν περαιτέρω κατηγορίας μισθοῦ.

Καταβολὴ νομίμων ἀργιῶν

Διὰ τὴν πλήρωσιν τῶν κατὰ νόμον ἀμειβομένων ἀργιῶν συνεφωνήθησαν αἱ κατωθι προυποθέσεις:

α) Ὁ δικαιοῦχος νὰ εἰργασθῇ κατὰ τὴν προτεραίαν καὶ ἐπομένην τῆς ἀργίας ἡμέραν, ἢ

β) Νὰ εἰργάσθῃ κατὰ τὴν προηγουμένην τῆς ἀργίας ἡμέραν, ἐνῶ διὰ τὴν ἐπομένην τῆς ἀργίας ἡμέραν ἢ ἀντιστρόφως προσεκόμισεν ἰατρικὴν βεβαίωσιν ἀνικανότητος πρὸς ἐργασίαν.

Μισθὸς κατ' ἀπόδοσιν

Ἡ Ἑταιρεία δικαιοῦται νὰ καταβάλλῃ μισθὸν κατ' ἀπόδοσιν. Οὗτος δυνατὸν νὰ καταβληθῇ μὲ βάσιν τὴν ἀπόδοσιν ὁμάδος ἢ τὴν ἀτομικὴν ἀπόδοσιν. Ἐπίσης δυνατὸν νὰ διδωνται πρόσθετοι ἀμοιβαὶ λόγῳ ηὐξημένης ἀποδόσεως.

Ἔνδυμα ἐργασίας

Ἑκάστη ἐργαζομένη λαμβάνει ἀπαξ ἐτησίως μίαν ρόμπαν ἐργασίας, ἐφ' ἧς ἡ ὑφισταμένη κατεστράφη. Ἡ ρόμπα ἐργασίας παραμένει εἰς τὴν κυριότητα τῆς Ἑταιρείας καὶ δέον νὰ ἐπιστραφῇ εἰς αὐτὴν ἐν περιπτώσει λύσεως τῆς συμβάσεως ἐργασίας.

Παρακράτησις τῆς εἰσφορᾶς ὑπὲρ τοῦ ἐργατικοῦ σωματείου

Ἡ Ἑταιρεία «Φὸν Μπαουμ Ἑλλὰς Ε.Π.Ε.» ἀναλαμβάνει τὴν ὑποχρέωσιν, ὅπως διὰ λογαριασμὸν τοῦ ἀνωτέρω σωματείου παρακρατῇ τὴν εἰσφορὰν μέλους ἐξ ἐκείνων τῶν ἐργαζομένων, οἵτινες ἐλευθέρως καὶ ἐγγράφως ἤθελον δηλώσει, ὅτι ἐπιθυμοῦν τοῦτο.

Ἰσχύς

Ἡ παροῦσα συλλογικὴ σύμβασις ἰσχύει δι' ἅπαντα τὰ μέλη τοῦ Σωματείου Ἐργατῶν, Ἐργατριῶν Ἐτοίμων Ἐνδυμάτων Θεσσαλονίκης.

IV

Μισθοί, οἵτινες τυγχάνουσι νῦν ὑψηλότεροι τῶν διὰ τῆς παρούσης καθοριζομένων, δὲν δύνανται νὰ μειωθοῦν συνεπείᾳ τῆς παρούσης συμβάσεως.

Ποσοστιαῖος ὑπολογισμὸς τῆς χορηγηθείσης διὰ τῆς παρούσης αὐξήσεως δὲν δύναται νὰ θεωρηθῇ ὡς βάσις οἱουδήποτε ὑπολογισμοῦ.

Διάρκεια ἰσχύος

Ἡ παροῦσα σύμβασις ἐργασίας ἰσχύει ἀπὸ 20 Σεπτεμβρίου 1965 μέχρι 31 Δεκεμβρίου 1966.

Τὰ συμβαλλόμενα μέρη
(Ἕπονται ὑπογραφαί)

Ἡ παροῦσα δημοσιευθήτω διὰ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 7 Ὀκτωβρίου 1965

—

93869)6648)1965 Ἀπόφ. Ὑπουργοῦ Ἐργασίας

Περὶ δημοσιεύσεως εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως τῆς ἀπὸ 22.9.1965 συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας ἐργατῶν καὶ ἐργατριῶν γυναικείων ἐσωρρούχων Θεσσαλονίκης.

(Φ.Κ. τ. Β' φ. 669 τῆς 12 Ὀκτωβρίου 1965)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν τὰς διατάξεις τοῦ νόμου 3239)1955, ὡς ἐτροποποιήθησαν καὶ συνεπληρώθησαν μεταγενεστέρως ὑπὸ τοῦ ν. δ)τος 3755)1957, ἀποφασίζομεν:

Ὅπως δημοσιευθῇ εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως (τεῦχος Β') ἡ ἀπὸ 22.9.1965 συλλογικὴ σύμβασις ἐργασίας ἐργατῶν καὶ ἐργατριῶν γυναικείων ἐσωρρούχων Θεσσαλονίκης, κατατεθεῖσα ἡμῖν τὴν 22.9.1965, συνταχθέντος πρὸς τοῦτο τοῦ ὑπ' ἀριθ. 685)1965 πρακτικοῦ καταθέσεως, ἥτις ἔχει ὡς ἀκολούθως:

Συλλογικὴ σύμβασις
ἐργατῶν καὶ ἐργατριῶν γυναικείων ἐσωρρούχων Θεσσαλονίκης

Ἐν Θεσσαλονίκῃ καὶ ἐν τῷ Γραφείῳ τοῦ Σωματείου Ἐργατῶν καὶ Ἐργατριῶν Ἀνδρικῶν καὶ Γυναικείων Ἐτοίμων Ἐνδυμάτων καὶ Ἐσωρρούχων (κτίριον Ἐργατικοῦ Κέντρου, ἀριθ. Γραφείου 36), σήμερον τὴν 15ην Σεπτεμβρίου 1965, ἡμέραν Τετάρτην καὶ ὥραν 7 μ.μ., συνελθόντες οἱ ὑπογεγραμμένοι ἀφ' ἑνὸς 1) Στυλιανὸς Παπαδόπουλος, Πρόεδρος τοῦ Σωματείου Ἐργατῶν καὶ Ἐργατριῶν Ἀνδρικῶν καὶ Γυναικείων Ἐτοίμων Ἐνδυμάτων καὶ Ἐσωρρούχων Θεσσαλονίκης, καὶ 2) Ἐμμανουὴλ Ἰωαννίδης, παριστάμενος ἐξ μέρους τοῦ Ἐργατικοῦ Κέντρου Θεσσαλονίκης, ἐκπροσωποῦντες ἀμφότεροι τὸ Σωματεῖον Ἐργατῶν καὶ Ἐργατριῶν Ἀνδρικῶν καὶ Γυναικείων Ἐτοίμων Ἐνδυμάτων καὶ Ἐσωρρούχων Θεσσαλονίκης, καὶ ἀφ' ἑτέρου 1) Βενιζέλος Ἀνέστης, πρόεδρος, καὶ 2) Βασίλειος Κογκελίδης, γενικὸς γραμματεύς, καὶ 3) Παναγιώτης Χατζηχρηστίδης, τοῦ Σωματείου Ραφῆς Ἐτοίμων Γυναικείων Ἐσωρρούχων Θεσσαλονίκης, ἐκπροσωποῦντες τὸ Σωματεῖον τοῦτο, ἅπαντες δεόντως ἐξουσιοδοτημένοι δι' ἀποφάσεων τῶν γενικῶν συνελεύσεων τῶν ὡς ἐκπροσωποῦσαν ἀνωτέρω Ὀργανώσεων πρὸς ὑπογραφὴν τῆς παρούσης συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας, συνωμολόγησαν καὶ συνεπεδέχθησαν τὰ ἑξῆς:

Ὅτι οὐδεμία ἑτέρα συλλογικὴ σύμβασις ἢ ἀπόφασις Διαιτητικοῦ Δικαστηρίου ἔχει ἐφαρμογὴν ὡς πρὸς τὸ προσωπικόν, τὸ ἀπασχολούμενον εἰς τὴν ραφὴν ἑτοίμων γυναικείων ἐσωρρούχων, παραιτοῦνται δὲ ρητῶς τῶν ὑφισταμένων ὅρων ἀμοιβῆς καὶ ἐργασίας, οἵτινες καθορίζονται ὑπὸ ἑτέρας κλαδικῆς συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας ἢ διαιτητικῆς ἀποφάσεως καὶ ἀναγνωρίζουν ὅτι ἡ οἱαδήποτε ἰσχύουσα σήμερον κλαδικὴ σύμ-

βάσις ἡ διαιτητικὴ ἀπόφασις θεωρεῖται γενικὴ ἐναντι τῆς παρούσης εἰδικῆς συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας.

Ὅτι οἱ ὅροι ἀμοιβῆς τοῦ ἀπασχολουμένου εἰς τὴν ραφὴν τῶν ἑτοίμων γυναικείων ἐσωρούχων προσωπικοῦ καθορίζονται ὡς κάτωθι:

α) Ἀνήλικες κάτω τῶν 17 ἐτῶν ἡμερομίσθιον δραχμαὶ 28.

β) Κόπτριαι.

1) Κόπτριοι ἀπασχολούμεναι καὶ πρὸς δημιουργίαν «πατρόν», ἡμερομίσθιον δραχμαὶ 90.

2) Κόπτριαι, ἐργαζόμεναι κατὰ κυρίαν ἀπασχόλησιν βάσει «πατρόν», ἤτοι βάσει προκαθωρισμένου δι' ὅλα τὰ μεγέθη καὶ πλάτη ὑφάσματος σχεδίου, ἡμερομίσθιον δραχμαὶ 78.

3) Ἐργαζόμεναι εἰς τὴν τοποθέτησιν ὑφάσματος πρὸς κοπήν, ὡς καὶ αἱ ἀσχολούμεναι μὲ τὸν ἀποχωρισμὸν τοῦ κοπέντος ἀπὸ τῆς κοπτρίας ὑφάσματος καὶ εἰς τὰς λοιπὰς βοηθητικὰς ἐργασίας, ἐκτὸς τῆς κοπῆς, ἡμερομίσθιον δραχμαὶ 55.

γ) Σιδηρώτριαι.

	Δραχμαί
1) Κατὰ τὴν πρόσληψιν ἡμερομίσθιον	62
2) Μετὰ πενταετίαν ἡμερομίσθιον	70
3) Μετὰ ἑπταετίαν ἡμερομίσθιον	75

δ) Μηχανικαὶ θήλεις - ἐργαζόμεναι εἰς μηχανάς.

	Δραχμαί
1) Κατὰ τὴν πρόσληψιν ἡμερομίσθιον	55
2) Μετὰ τετραετίαν ἡμερομίσθιον	60
3) Μετὰ ἑπταετίαν ἡμερομίσθιον	70
4) Μετὰ δεκαετίαν ἡμερομίσθιον	75

ε) Ἐργάτριαι χειρός.

1) Κατὰ τὴν πρόσληψιν ἡμερομίσθιον	50
2) Μετὰ ἓν ἔτος ἡμερομίσθιον	52

στ) Τὰ ἀνωτέρω ἡμερομίσθια ἰσχύουν προσηυξημένα κατὰ 20 ο/ο, προκειμένου περὶ ἀρρένων ἀπασχολουμένων εἰς τὰς ἀνωτέρω εἰδικότητας.

ζ) Λοιποὶ ὅροι.

1) Ἐργάτριαι ἐνήλικες, ἀπασχολούμεναι τὸ πρῶτον εἰς τὴν ἐργασίαν ραφῆς ἑτοίμων γυναικείων ἐσωρούχων, λαμβάνουν διὰ τὸ πρῶτον ἑξάμηνον τῆς ἀπασχολήσεως των τὸ καθοριζόμενον ὑπὸ τῆς ἐθνικῆς συλλογικῆς συμβάσεως κατώτερον ἡμερομίσθιον.

2) Προϋπηρεσία (διὰ τὰς ἐνηλίκους) νοεῖται ὁ χρόνος προεργασίας τῶν μισθωτῶν τῆς παρούσης εἰς τὸν κλάδον τῆς ραφῆς ἑτοίμων γυναικείων ἐσωρούχων καὶ εἰς τὴν ἀντίστοιχον αὐτῶν εἰδικότητα, ταύτης ἀποδεικνυομένης διὰ τοῦ ἀσφαλιστικοῦ των βιβλιαρίου τοῦ Ι.Κ.Α., σὺν τῇ προσαγωγῇ πιστοποιητικοῦ τοῦ ἐργοδότου περὶ τῆς εἰδικότητος, εἰς ἣν ἀπησχολήθη. Ὁ ὑπολογισμὸς τῆς προϋπηρεσίας τῆς ἀνειδικεύτου ἄρχεται ἅμα τῇ συμπληρώσει τοῦ 17ου ἔτους τῆς ἡλικίας.

3) Εἰς ὅπαν τὸ προσωπικὸν τῶν ἐπιχειρήσεων, ἃς ἀφορᾷ ἡ παροῦσα, παρέχεται κατ' ἔτος ἀνὰ μίαν ῥόμπα ἐργασίας. Ἡ παρεχομένη ῥόμπα ἀνήκει κατὰ κυριότητα εἰς τοὺς ἐργοδότας.

4) Οἱ ἀνωτέρω ὅροι ἀμοιβῆς καὶ λοιποὶ ὅροι ἰσχύουν διὰ τὴν κατηγορίαν τῶν ἐργαζομένων μισθωτῶν εἰς τὰς ἐπιχειρήσεις ραφῆς ἑτοίμων γυναικείων ἐσωρούχων καθ' ὅλην τὴν εἰρηνοδικειακὴν περιφέρειαν Θεσσαλονίκης, ἡ ἰσχὺς δὲ τούτων ἄρχεται ἀπὸ τῆς 15ης Σεπτεμβρίου 1965 καὶ λήγει τὴν 15.12.1966.

5) Ὑποχρεοῦνται αἱ ἐπιχειρήσεις, ὅπως προβοῦν εἰς τὴν χρηματικὴν καταβολὴν τῶν διὰ τῆς παρούσης χορηγουμένων αὐξήσεων ἀναδρομικῶς δι' ἓν ἑξάμηνον ἀπὸ τῆς 15 Μαρτίου 1965, γενήσεται δὲ μέχρι τῆς 31 Ἰανουαρίου 1966.

6) Τυχὸν καταβαλλόμενα ἀνώτερα τῶν ἀπὸ τῆς παρούσης καθοριζομένων ἡμερομίσθια θὰ ἐξακολουθήσουν ὡς ἔχουσιν.

Ἡ παροῦσα συνετάγη εἰς τόσα πρωτότυπα ὅσα καὶ τὰ συμβαλλόμενα μέρη καὶ ἓν ἐπὶ πλέον, ὅπερ κατατεθήσεται κατὰ νόμον εἰς τὴν Διεύθυνσιν Ἐργασίας τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας.

Ἐκρίθη, ἀπεφασίσθη καὶ ἐγένετο ἐν Θεσσαλονίκῃ τῇ 15.9.1965.

Οἱ συμβαλλόμενοι

(Ἕπονται ὑπογραφαί)

Ἡ παροῦσα δημοσιευθήτω διὰ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 7 Ὀκτωβρίου 1965

—

59670)9478)1965 Ἀπόφ. Ὑπουργοῦ Ἐμπορικῆς Ναυτιλίας

Περὶ παρατάσεως ἰσχύος συλλογικῆς συμβάσεως ἁλιεργατῶν γρι - γρι περιοχῆς Φούρνων Κορσεῶν Σάμου.

(Ε.Κ. τ. Β' ἀ. 665 τῆς 5 Ὀκτωβρίου 1965)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν: Τὸ ὑπογραφὲν τὴν 1ην Αὐγούστου 1965 συμφωνητικὸν μεταξὺ τῶν ἐκπροσώπων ἀφ' ἑνὸς τῶν πλοιοκτητῶν γρι γρι περιοχῆς Φούρνων Κορσεῶν Σάμου καὶ ἀφ' ἑτέρου τῶν πληρωμάτων καὶ ἁλιεργατῶν τῆς αὐτῆς ὡς ἄνω περιοχῆς ἰδόντες τὰς διατάξεις τοῦ ὅρθρου 5 τοῦ ἀ.ν. 3276)1944 «περὶ συλλογικῶν συμβάσεων ἐν τῇ ναυτικῇ ἐργασίᾳ», ὡς τοῦτο ἐτροποποιήθη καὶ ἰσχύει σήμερον, ἀποφασίζομεν:

1) Κυροῦμεν τὸ ὑπογραφὲν τὴν 1ην Αὐγούστου 1965 συμφωνητικὸν μεταξὺ τῶν προαναφερθέντων ἐκπροσώπων, διὰ τοῦ ὁποίου παρατείνεται μέχρι τῆς 1ης Ὀκτωβρίου 1966 ἡ ἰσχὺς τῆς ὑπογραφείσης τὴν 5.5.1963 συλλογικῆς συμβάσεως πληρωμάτων καὶ ἁλιεργατῶν μηχανοτρατῶν (γρι - γρι) περιοχῆς Φούρνων Κορσεῶν Σάμου, κυρωθείσης διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 94821) 15518)7.10.1965 ἀποφάσεως ἡμῶν (Φ.Ε.Κ. 595 Β') καὶ παραταθείσης μέχρι τῆς 1.10.1965 δυνάμει τῆς ὑπ' ἀριθ. 91625)14482)4.11.1)64 ὁμοίας.

2) Ἡ παροῦσα δημοσιευθήτω διὰ τῆς Ἐφη-

μερίδος της Κυβερνήσεως.

Έν Πειραιεί τῇ 28 Σεπτεμβρίου 1965

—

69377)1075)1965 Απόφ. Υπουργού Εμπορικής Ναυτιλίας

Περί παρατάσεως της ισχύος συλλογικής συμβάσεως άλιεργατών γρι - γρι Σαλαμίνος.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 665 της 5 Οκτωβρίου 1965)

Έχοντες υπ' όψιν: Το υποβληθέν διά της υπ' αριθ. 27816)60)28.6.1965 αναφοράς του Κεντρικού Λιμεναρχείου Πειραιώς συμφωνητικόν μεταξύ των εκπροσώπων του Αλιευτικού Συνεταιρισμού Πλοιοκτητών Γρι - Γρι Σαλαμίνος «Ο Άγιος Ανδρέας» και της Επαγγελματικής Ενώσεως Αλιεργατών Σαλαμίνος, ιδόντες τας διατάξεις του άρθρου 5 του ά.ν. 3276)1944 «περί συλλογικών συμβάσεων εν τη ναυτική εργασία», ως τούτο επροποποιήθη και ισχύει σήμερον, αποφασίζομεν:

1) Κυροῦμεν το υπογραφέν την 7ην Ιουνίου 1965 μεταξύ των ως άνω εκπροσώπων των πλοιοκτητών γρι - γρι και αλιεργατών Σαλαμίνος συμφωνητικόν, διά του οποίου παρατείνεται μέχρι της 31ης Δεκεμβρίου 1965 ή ισχύς της υπογραφείσης την 5ην Αυγούστου 1963 συλλογικής συμβάσεως εργασίας και αμοιβών της διά κυκλικών δικτύων αλιείας (γρι - γρι) Σαλαμίνος, ή τις εκυρώθη διά της υπ' αριθ. 91256)15028)21.10.1963 αποφάσεως Υπουργού Εμπορικής Ναυτιλίας (ΦΕΚ 501 Β', 1963) και ήτις είχε παραταθή μέχρι της 4ης Δεκεμβρίου 1964 διά της υπ' αριθ. 25026)3817)2.4.1964 αποφάσεως Υπουργού Εμπορικής Ναυτιλίας.

2) Η παρούσα μετά του συνημμένου συμφωνητικού δημοσιευθήτω διά της Εφημερίδος της Κυβερνήσεως.

Έν Πειραιεί τῇ 28 Σεπτεμβρίου 1965

Παράτασις συλλογικής συμβάσεως

εργασίας και αμοιβών αλιεργατών της διά κυκλικών δικτύων γρι - γρι αλιείας Λιμενικής Αρχής Πειραιώς

Έν Σαλαμίνι, σήμερον 7 Ιουνίου, ημέραν Δευτέραν του έτους 1965, εν τω καταστήματι του Λιμεναρχείου Σαλαμίνος συνήλθομεν αφ' ενός μεν ο πρόεδρος του Συνεταιρισμού Πλοιοκτητών Σαλαμίνος ο «Άγιος Ανδρέας» Ιωάννης Λ. Παπαδημητρίου και ο γεν. γραμματεύς αύτου Ιωάννης Θεοδ. Μίχος, αφ' ετέρου δε ο πρόεδρος της Επαγγελματικής Ενώσεως Αλιέων Εργατών Σαλαμίνος Βασ. Μυλωνας και ο γεν. γραμματεύς Νικόλαος Φερλέμης, ειδικώς εξουσιοδοτούμενοι προς τούτο, ως εκπρόσωποι της αλιευτικής τάξεως, συνωμολόγησαν και απεδέξαντο τα εξής:

Παρατείνομεν την ισχύν της μεταξύ των υπογραφείσης συλλογικής συμβάσεως εργασίας και αμοιβών μέχρι της 31.12.1963 την από 5ην Αυγούστου 1963, κυρωθείσαν διά της υπ' αριθ. 91)256)15028)21.10.1963 αποφάσεως Υπουργού Εμπορικής Ναυτιλίας και παρατάθείσης διά της υπ' αριθ. 25026)3817 Υπουργού Εμπορικής Ναυτιλίας μέχρι 31.12.1964.

Οι εκπρόσωποι

Διά τον Συνεταιρισμόν (Υπογραφαί) — Διά το Σωματείον (Υπογραφαί)

—

69381)10761)1965 Απόφ. Υπουργού Εμπορικής Ναυτιλίας

Περί κυρώσεως συλλογικής συμβάσεως ραδιοτηλεγραφητών ναυαγοσωστικών και ρυμουλκών.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 675 της 14 Οκτωβρίου 1965)

Έχοντες υπ' όψιν την υπογραφείσαν την 7ην Απριλίου 1965 συλλογικήν σύμβασιν μεταξύ εκπροσώπων των Ανωνύμου Εταιρείας «Ν. Ε. Βερνίκος» και Οίκου «Λουκάς Μάτσας και Υιοί» αφ' ενός και Πανελληνίου Συνδέσμου Αξιωματικών Ασυρμάτου Θαλάσσης, Αέρος, Ξηράς αφ' ετέρου, ιδόντες τας διατάξεις του άρθρου 5 του ά.ν. 3276)1944 «περί συλλογικών συμβάσεων εν τη ναυτική εργασία», ως τούτο ισχύει σήμερον, αποφασίζομεν:

Κυροῦμεν την ως άνω υπογραφείσαν συλλογικην σύμβασιν, ως έχει αύτη, πλην του Κεφαλαίου Θ', αι διατάξεις του οποίου αντίκεινται τω νόμω.

Η ισχύς της ανωτέρω συλλογικής συμβάσεως άρχεται την 15ην Απριλίου 1965 και λήγει την 15ην Απριλίου 1966.

Η παρούσα δημοσιευθήτω διά της Εφημερίδος της Κυβερνήσεως.

Έν Πειραιεί τῇ 28 Σεπτεμβρίου 1965

Συλλογική σύμβασις

αξιωματικών ασυρμάτου ναυαγοσωστικών και ρυμουλκών

Έν Πειραιεί σήμερον την 7ην Απριλίου 1965 οι κάτωθι υπογραφόμενοι, αφ' ενός μεν οι:

1) Ηλίας Κροκιδάς, νομίμως εκπροσώπων το ενταύθα έδρεύον Εργατοϋπαλληλικόν Κέντρον Πειραιώς.

2) Δημήτριος Ν. Βερνίκος, νομίμως εκπροσωπών την εν Πειραιεί έδρεύουσαν Ανώνυμον Ναυτικήν Εταιρείαν «Ν. Ε. Βερνίκος».

3) Α. Γ. Μάτσας, νομίμως εκπροσωπών τον Οίκον «Λουκάς Μάτσας και Υιοί» του Πειραιώς.

4) Ηλίας Κροκιδάς, πρόεδρος του Πανελληνίου Συνδέσμου Αξιωματικών Ασυρμάτου Θαλάσσης, Αέρος, Ξηράς, νομίμως εκπροσωπών ύπο την ιδιότητά του ταύτην έδρεύουσαν επαγγελματικήν ταύτην οργάνωσιν.

Συνελθόντες, όπως καθορίσουν τό τού μισθολογίου και τά των λοιπών όρων εργασίας των αξιωματικών ασυρμάτου των ναυαγοσωστικών και ρυμουλκών, ανεξαρτήτως χωρητικότητος, των

ἐκτελούντων ναυαγοσωστικὰς καὶ πλόας ἐσωτερικοῦ καὶ ἐξωτερικοῦ, ἀπὸ κοινοῦ συνεφώνησαν τὰ ἑξῆς:

Κεφάλαιον Α'

Μισθολόγιον

Τὰ μισθολόγια τῶν ἀξιωματικῶν ἀσυρμάτου ἐπὶ τῶν ναυαγοσωστικῶν καὶ ρυμουλκῶν ἐσωτερικοῦ καθορίζονται ὡς κατωτέρω:

Ἀξιωματικὸς ἀσυρμάτου Α' τάξεως μηνιαίως δραχμαὶ 6.900.

Κεφάλαιον Β'

Εἰς τοὺς περὶ ὧν πρόκειται ἀξιωματικοὺς ἀσυρμάτου θὰ καταβάλλωνται τὰ δῶρα τῶν Χριστουγέννων, Νέου Ἔτους καὶ Πάσχα, τὰ ἐκάστοτε καθοριζόμενα δι' εἰδικῆς ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐμπορικῆς Ναυτιλίας, ἐφ' ὅσον κέκτηνται τὸ ἐπὶ τούτοις δικαίωμα.

Κεφάλαιον Γ'

Ὧραι ἐργασίας καὶ ἀκροάσεως - Ὑπερωρίαι

Ὧραι ἐργασίας ἀξιωματικῶν

Ἡ ἐν ὅρμῳ πραγματικὴ ὑπηρεσία (ἀκρόασις) τῶν ἀξιωματικῶν ἀσυρμάτου καθορίζεται εἰς τεσσαράκοντα πέντε ὥρας ἑβδομαδιαίως, ἡ δὲ ἐν πλῷ τοιαύτη, ὡς ἡ Διεθνὴς Σύμβασις Τηλεπικοινωνιῶν τῆς Atlantic city ὁρίζει:

Ἐπιφυλακαὶ - ἀκροάσεις

α) Ὑπ' εὐθύνην τῶν προϊσταμένων ἀξιωματικῶν ἀσυρμάτου ἀμφοτέρων τῶν Οἴκων θὰ διατηρῆται ἐν Πειραιεῖ ἀδιάκοπος 24ωρος καθημερινὴ (ἡμέραν τε καὶ νύκτα) κοινὴ ἀκρόασις ἐπιφυλακῆς εἰς ἕνα τῶν ἐν τῷ λιμένι εὑρισκομένων ναυαγοσωστικῶν ἢ ρυμουλκῶν, τῶν ἐφοδιασμένων δι' ἀσυρμάτου.

β) Ἐὰν καὶ τὸ ναυαγοσωστικὸν ἢ ρυμουλκόν, τοῦ ὁποίου ὁ σταθμὸς χρησιμοποιεῖται διὰ τὴν ἐπιφυλακὴν ἀκροάσεως, ἀναχωρήσῃ ἐκτὸς τῆς περιοχῆς τοῦ λιμένος καὶ ὑπάρξουν διαθέσιμοι ἀξιωματικοὶ ἀσυρμάτου ἐκ τῆς δυνάμεως τῶν συμβαλλομένων Οἴκων, ἡ ἀκρόασις θὰ διεξάγεται δι' ἄλλου σταθμοῦ ρυμουλκοῦ ἢ ναυαγοσωστικοῦ, ὥστε ἀδιάκοπος νὰ εἶναι ἐν ὅρμῳ ἀκρόασις ἐπιφυλακῆς, περὶ ἧς ἡ προηγουμένη παράγραφος.

Ὑπερωρίαι

Πραγματικὴ ἀκρόασις πέραν τῶν τεσσαράκοντα πέντε ὡρῶν ἑβδομαδιαίως θεωρεῖται ὑπερωρία καὶ θὰ ἀποζημιοῦται ὡς τοιαύτη, τῆς ὡριαίας ἀποζημιώσεως ὁριζομένης εἰς τὸ 1/8 τοῦ 1/30 τῆς μηνιαίας μισθοδοσίας, τῆς ἀναφερομένης ἐν τῷ Κεφαλαίῳ Α', ἤτοι εἰς δραχμὰς 2.875.

Καταβολὴ ὑπερωριῶν, ἀνεξαρτήτως τῶν ὡρῶν ἀκροάσεως ἑκάστου ἀξιωματικοῦ, δὲν νοεῖται, ἐφ' ὅσον θὰ εὑρίσκωνται ἡ τοὐλάχιστον ἀξιωματικοὶ ἀσυρμάτου ἐκ τῆς δυνάμεως ἀμφοτέρων τῶν Οἴκων ἐν Πειραιεῖ.

Ἐὰν οἱ ἐν τῷ λιμένι ἀξιωματικοὶ ἀσυρμάτου εἶναι 3, τὸ σύνολον τῶν ἀνὰ 24ωρην καταβληθησομένων ὑπερωριῶν παρ' ἀμφοτέρων τῶν Οἴκων, διὰ τὴν διατήρησιν τῆς 24ωρου ἀκροάσεως ἐπιφυλακῆς, ὁρίζεται εἰς 4 ὥρας, κατὰ δὲ τὸ Σάββατον εἰς 5, ἤτοι εἰς 35 ὥρας ἑβδομαδιαίως κατὰ μέγιστον ὅρον, δι' ἀμφοτέρους τοὺς Οἴκους.

Ἐὰν οἱ ἐν τῷ λιμένι Πειραιῶς ἀξιωματικοὶ ἀσυρμάτου τῶν συμβαλλομένων Οἴκων εἶναι ὀλιγώτεροι τῶν 3, λόγῳ ταυτοχρόνου ἀπασχολήσεως τῶν ἄλλων εἰς ἐκτὸς λιμένος ἐργασίας ὁ Π.Σ.Α.Α.Θ.Α.Ξ. ἀναλαμβάνει τὴν ὑποχρέωσιν τῆς διαθέσεως ἐκτάκτως ἀναπληρωματικοῦ ἀξιωματικοῦ ἢ ἀξιωματικῶν, ἐκ τῶν ἐν Πειραιεῖ εὑρισκομένων μελῶν του, διὰ τὴν ἀπρόσκοπτον διατήρησιν τῆς τακτικῆς 24ώρου ἀκροάσεως ἐπιφυλακῆς, περὶ ἧς ἡ παράγραφος 2α τοῦ αὐτοῦ κεφαλαίου, ἔναντι ἡμερησίας ἀποζημιώσεως 250 δραχμῶν δι' ἕκαστον, μέχρι τῆς ἐπανόδου τῶν ἀπουσιαζόντων καὶ ἀπαραιτήτων διὰ τὴν ἐπιφυλακὴν ἀξιωματικῶν ἀσυρμάτου τῶν συμβαλλομένων Οἴκων.

Ἐποπτεία Π.Σ.Α.Α.Θ.Α.Ξ.

Ἡ ἐποπτεία καὶ ρύθμισις τῶν ἀφορώντων τὴν ἐπιφυλακὴν ἀκροάσεως, παράγραφος 2α τοῦ παρόντος Κεφαλαίου, ἀνατίθεται εἰς τὸν Πανελλήνιον Σύνδεσμον Ἀξιωματικῶν Ἀσυρμάτου Θαλάσσης, Ἀέρος, Ξηρᾶς, ἐξυπακουομένου ὅτι ἀπρόσκοπτος, καθημερινὴ καὶ ἀδιάκοπος ἡμέραν τε καὶ νύκτα θὰ εἶναι ἡ ἀκρόασις κατὰ τοὺς ὅρους τῆς παρούσης συλλογικῆς συμβάσεως.

β) Ἐξυπακούεται, ὅτι ὁ Πανελλήνιος Σύνδεσμος Ἀξιωματικῶν Ἀσυρμάτου Θαλάσσης, Ἀέρος, Ξηρᾶς, οὐδεμίαν ἀστικὴν εὐθύνην θὰ ἔχῃ ἐκ τῆς τοιαύτης ἐποπτείας, θὰ ὑποχρεοῦται δὲ μόνος, ὅπως ἀντικαθιστᾷ ἄνευ ὀχλήσεως τὸν μὴ ἐκτελοῦντα πλήρως καὶ καλῶς τὴν ἀποστολὴν τοῦ ἀξιωματικοῦ ἀσυρμάτου ἄνευ ἐπιβαρύνσεως τῶν συμβαλλομένων Οἴκων.

Κεφάλαιον Δ'

Κυριακαὶ καὶ ἑορταὶ - ἄδειαι καὶ ἀργίαι

Τὰς Κυριακὰς καὶ ἑορτάς, ἐφ' ὅσον τὰ ναυαγοσωστικὰ καὶ ρυμουλκὰ θὰ εὑρίσκωνται ἐντὸς τοῦ λιμένος καὶ δὲν ὑπάρχῃ παρακολούθησις πλοίου ἤδη ἐν κινδύνῳ ἢ ὑπὸ διάσωσιν, οἱ ἀξιωματικοὶ ἀσυρμάτου θὰ δικαιοῦνται ἐναλλὰξ ἀργίας, ἧς ὁ καθορισμὸς θὰ γίνεται ἀπὸ τῶν καθοριζόντων ἀξιωματικῶν ἀσυρμάτου τὰς φυλακὰς ἀσυρμάτου ἑκάστου τῶν ὡς ἄνω ἐκπροσωπουμένων Οἴκων μετὰ συνεννόησιν καὶ ἔγκρισιν τῶν πλοιοκτητῶν, ἐξυπακουομένου ὅτι ἡ τοιαύτη ἀργία ἐν οὐδεμιᾷ περιπτώσει θὰ ἐπηρεάζῃ ἢ παρακωλύῃ τὴν κανονικὴν λειτουργίαν τῆς Ὑπηρεσίας, ἤτοι τὴν ἀδιάκοπον ἡμέραν τε καὶ νύκτα ἀκρόασιν τοῦ ἐν τῷ λιμένι καὶ ἐν ἐπιφυλακῇ διατηρουμένου σταθμοῦ ἀσυρμάτου, ἄνευ ἐπιβαρύνσεως δι' ὑπερωριῶν τῶν συμβαλλομένων Οἴκων.

Διὰ τὴν ἑκάστοτε ρύθμισιν τῆς ἀδείας ἢ ἀργίας οἱ χειριζόμενοι ὑπευθύνως ταύτην προϊστάμενοι ἀσυρματισταί, ἑκατέρου τῶν συμβαλλομένων Οἴκων θὰ ἀναρτοῦν σχετικὸν πίνακα ἐντὸς τῶν σταθμῶν ἀσυρμάτου τῶν ναυαγοσωστικῶν καὶ ρυμουλκῶν, θεωρημένον καὶ ἀπὸ τοὺς πλοιο-

κτητας.

Εἰς περίπτωσιν ἀπουσίας εἰς ἐκτὸς τῆς περιοχῆς λιμένος ἐργασίας πλειόνων τῶν ἑ ἀξιωματικῶν ἀμφοτέρων τῶν Οἴκων εἰς τοὺς ἐν τῷ λιμένι παραμείναντας καὶ ἀπασχοληθησομένους ἀξιωματικοὺς ἀσυρμάτου θὰ καταβάλλεται διὰ τὰς Κυριακὰς καὶ λοιπὰς ἑορτὰς προσαύξησις τῶ ο)ο ἐπὶ τοῦ ἀναλογοῦντος βασικοῦ ἡμερομισθίου των διὰ τὴν ὡς ἀνωτέρω ἀδιάκοπον διατήρησιν ἀκροάσεως εἰς τὸν ἐν ἐπιφυλακῇ καὶ ἐν ὁρμῷ Σταθμὸν ἀσυρμάτου, ἄνευ ὑπολογισμοῦ ὑπερωριῶν, ἐκτὸς ἂν ὑπάρχουν πραγματικαὶ τοιαῦται λόγῳ περαιτέρω μειώσεως τῆς δυνάμεως τῶν ἐν τῷ λιμένι ἀξιωματικῶν.

Κεφάλαιον Ε'

Ἀπασχόλησις

Ἀπαγορεύεται ἡ ἀπασχόλησις τῶν ἀξιωματικῶν ἀσυρμάτου εἰς ἐργασίας ἄλλας ξένας πρὸς τὴν εἰδικότητά των.

Κεφάλαιον ΣΤ'

Ἡμέραι ἀργίας ἐν λιμένι

Αἱ κατὰ τὸ ἰσχῦον ἑκάστοτε ἐπίσημον ἑορτολόγιον τοῦ Ὑπουργείου Ἐμπορικῆς Ναυτιλίας ἡμέραι ἀργίας λογίζονται ὡς ἐν λιμένι τοιαῦται, διέπονται δὲ ἀπὸ τὰς διατάξεις τοῦ Κεφαλαίου Δ'.

Ἐνδεικτικῶς καὶ ἐφ' ὅσον δὲν εἶναι διάφορος ὁ ὁρισμὸς τῶν ἀπὸ τὸ Ὑπουργεῖον Ἐμπορικῆς Ναυτιλίας αἱ περὶ ὧν πρόκειται ἑορταὶ εἶναι αἱ ἑξῆς:

1) Αἱ Κυριακαί.
2) Ἡ Πρώτη τοῦ Ἔτους.
3) Τὰ Θεοφάνεια.
4) Ἡ Καθαρὰ Δευτέρα.
5) Ἡ 25η Μαρτίου.
6) Ἡ Μεγάλη Παρασκευή.
7) Ἡ Δευτέρα τοῦ Πάσχα.
8) Τοῦ Ἁγίου Γεωργίου.
9) Ἡ Πρώτη Μαΐου.
10) Ἡ ὀνομαστικὴ ἑορτὴ τῆς Α. Μ. τοῦ Βασιλέως.
11) Τῆς Ἀναλήψεως.
12) Ἡ 15η Αὐγούστου.
13) Ἡ 14η Σεπτεμβρίου.
14) Τοῦ Ἁγίου Νικολάου.
15) Ἡ 28η Ὀκτωβρίου.
16) Τῶν Χριστουγέννων.
17) Ἡ Δευτέρα τῶν Χριστουγέννων.
18) Αἱ ἀναγνωρισμέναι ὡς ἡμέραι ἀργίας τοπικαὶ ἑορταὶ εἰς Ἑλληνικοὺς λιμένας, ἐφ' ὅσον θὰ ναυλοχῇ εἰς τινα τούτων ναυαγοσωστικὸν ἢ ρυμουλκόν.

Κεφάλαιον Ζ'

Τροφοδοσία

Δι' ὑπηρεσίαν ἐκτὸς περιοχῆς Λιμένος Πειραιῶς ἢ τοιαύτην ἀνοικτῆς θαλάσσης καὶ ἐφ' ὅσον ἐπὶ τοῦ πλοίου δὲν θὰ παρασκευάζεται φαγητὸν θὰ χορηγῆται ἀντίτιμον εἰς χρῆμα ἰσόποσον πρὸς τὸ καταβαλλόμενον ἑκάστοτε καὶ εἰς τοὺς λοιποὺς ἀξιωματικοὺς καὶ πληρώματα τῶν συμβαλλομένων Οἴκων.

Κεφάλαιον Η'

Ναυτολόγησις

Ἡ ναυτολόγησις καὶ ἡ ἀπόλυσις τῶν ἀξιωματικῶν ἀσυρμάτου διέπεται ἀπὸ τὴν περὶ ναυτολογήσεως νομοθεσίαν τοῦ Κράτους.

Κεφάλαιον Θ'

Πρόσληψις - Ἀντικατάστασις

Ἡ πρόσληψις ἢ ἀντικατάστασις ἀξιωματικοῦ ἀσυρμάτου ἐπὶ πλοίων, περὶ ὧν ἡ παροῦσα συλλογικὴ σύμβασις, θὰ διενεργῆται ἐκ τῶν ταχτικῶν μελῶν τῆς συμβληθείσης ἐπαγγελματικῆς ὀργανώσεως, θὰ χορηγῆται δὲ εἰς τὸν ὑπὸ πρόσληψιν ἀσυρματιστὴν εἰδικὸν σημείωμα ἀπὸ τὸν Πανελλήνιον Σύνδεσμον Ἀξιωματικῶν Ἀσυρμάτου Θαλάσσης, Ἀέρος, Ξηρᾶς (Π.Σ.Α.Α. Θ.ΑΞ.).

Κεφάλαιον Ι'

Ἀσθενεῖς νοσηλευόμενοι ἐκτὸς τοῦ πλοίου

Αἱ ἀποδοχαὶ τῶν ἀξιωματικῶν ἀσυρμάτου εἰς περίπτωσιν ἀσθενείας ἢ νοσηλείας των θὰ διέπωνται ἀπὸ τὴν ἰσχύουσαν νομοθεσίαν τοῦ Ὑπουργείου Ἐμπορικῆς Ναυτιλίας καὶ εἰδικώτερον τὴν τῶν πλοίων γραμμῶν ἐσωτερικοῦ.

Εἰς περιπτώσεις ἀσθενειῶν, καθ' ἃς δὲν ἔλαβε χώραν αὐθημερὸν εἰδοποίησις τῶν πλοιοκτητῶν ἢ τοῦ πλοιάρχου καὶ τοῦ Π.Σ.Α.Α. Θ.Α.Ξ., ὑποχρεοῦται ὁ Π.Σ.Α.Α.Θ.Α.Ξ. ὅπως ἀντικαταστήσῃ καὶ ἀπολύσῃ τὸν ἀσθενήσαντα ἀξιωματικὸν ἀσυρμάτου διὰ τὴν ἀπρόσκοπτον διεξαγωγὴν τῶν ἀκροάσεων καὶ τῆς ἐπιφυλακῆς.

Κεφάλαιον ΙΑ'

Ἄδειαι

1) α) Μετὰ τὴν συμπλήρωσιν ὑπηρεσίας ἑνὸς ἔτους καὶ μέχρι συμπληρώσεως συνεχοῦς ὑπηρεσίας 5 ἐτῶν εἰς πλοῖον ἢ πλοῖα τῆς αὐτῆς Ἑταιρείας ὁ ἀξιωματικὸς ἀσυρμάτου δικαιοῦται ἀδείας μιᾶς καὶ ἡμισείας ἡμέρας δι' ἕκαστον μῆνα, ἤτοι 18 ἡμέρας ἐτησίως.

β) Μετὰ τὴν συμπλήρωσιν διαρκοῦς ὑπηρεσίας 5 ἐτῶν καὶ μέχρι τῆς συμπληρώσεως τοιαύτης συνεχοῦς δεκαετίας εἰς τὸ αὐτὸ ἢ εἰς ἕτερα πλοῖα τῆς αὐτῆς Ἑταιρείας ὁ ἀξιωματικὸς ἀσυρμάτου δικαιοῦται ἀδείας 2 ἡμερῶν δι' ἕκαστον μῆνα, ἤτοι 24 ἡμέρας ἐτησίως.

γ) Μετὰ τὴν συμπλήρωσιν διαρκοῦς ἀδιακόπου ὑπηρεσίας καὶ ἄνω, ἐφ' ὃς ἀνωτέρω ὁρίζεται προϋποθέσεις, ὁ ἀξιωματικὸς ἀσυρμάτου δικαιοῦται 2 καὶ ἡμισείας ἡμέρας ἀδείας δι' ἕκαστον μῆνα, ἤτοι ἀδείας 30 ἡμερῶν ἐτησίως.

2) Ἐφ' ὅσον ὁ ἀξιωματικὸς ἀσυρμάτου συνεπλήρωσε διαρκῆ ὑπηρεσίαν ἐπὶ πλοίου ἢ πλοίων τῆς αὐτῆς Ἑταιρείας καὶ ἀπελύθη οὐχὶ ἐξ ὑπαιτιότητός του, δικαιοῦται ἀδείας δι' ὅσους μῆνας ὑπηρέτησε κατὰ τὴν ἐν τῇ προηγουμένῃ παραγράφῳ ὁριζομένην ἀναλογίαν.

3) Κατὰ τὰς ἡμέρας τῆς ἀδείας του ὁ ἀξιω-

ματικός άπορμάτου δικαιούται εἰς τὸν ἀναλογοῦντα εἰς τοῦτον μισθόν, ὡς τοῦτο ὁρίζεται ἐν τῷ Κεφαλαίῳ Α' τῆς παρούσης συλλογικῆς συμβάσεως.

4) Ἡ ἄδεια παρέχεται ὑπὸ τοῦ πλοιοκτήτου ἐφ' ὅσον κατὰ τὴν κρίσιν του ἐπιτρέπουν τὴν παροχὴν ταύτης αἱ ἀνάγκαι τοῦ πλοίου. Δὲν δύναται νὰ ἀναβληθῇ ἡ παροχὴ τῆς ἀδείας πέραν τοῦ ἔτους, καθ' ὃ συνεπληρώθη τὸ 12μηνον, τὸ παρέχον τὸ δικαίωμα τῆς ἀδείας εἰς τὸν ἀξιωματικὸν ἀπορμάτου.

Ἐν περιπτώσει ἀναβολῆς τῆς ἀδείας δι' ἐπιτρεπόμενον χρόνον καὶ μὴ τελικῆς πραγματικῆς ἀπολήψεως ταύτης ἐντὸς τοῦ ἔτους, καθ' ὃ ἔχει ἀποκτηθῇ, μετὰ τὴν συμπλήρωσιν δηλαδή, ὡς ἀνωτέρω, 12μήνου ἐτησίας ὑπηρεσίας εἰς πλοῖον τῆς αὐτῆς πλοιοκτησίας, καταβάλλεται εἰς τὸν ἀξιωματικὸν ἀπορμάτου ὁ ἀναλογῶν μισθὸς ἄνευ τοῦ ἀντιτίμου τροφῆς, ἐφ' ὅσον οὗτος παραμένει καὶ διατρέφεται ἐν τῷ πλοίῳ. Τοῦτο πρέπει νὰ καταβάλλεται πᾶσα προσπάθεια, ὅπως παρέχεται πραγματικὴ ἄδεια καὶ ὄχι χρηματικὴ ἀποζημίωσις.

Κεφάλαιον ΙΒ'

Προσαυξήσεις ἐξωτερικοῦ

Εἰς τοὺς ἀξιωματικοὺς ἀπορμάτου Ε.Ν., τοὺς εὑρισκομένους ἐκτὸς τῶν περὶ ὧν πρόκειται πλοίων καὶ ἐφ' ὅσον θὰ πρόκειται περὶ ἀναλήψεως καὶ ἐκτελέσεως ναυαγιαιρεσίας ἢ συμβολικήσεως εἰς τὸ ἐξωτερικόν, θὰ καταβάλλεται προσαύξησις 10 ο/ο ἐπὶ τοῦ ἀπλοῦ τοῦ σκάφους ἐκ τῆς βάσεως αὐτοῦ μέχρι τῆς ἐπιστροφῆς του εἰς αὐτήν.

Κεφάλαιον ΙΓ'

Εἰσφοραί

Αἱ ὑπὲρ τῶν Ἀσφαλιστικῶν Ταμείων (Ν.Α.Τ., Π.Α.Ε.Ν. κλπ.) κρατήσεις θὰ βαρύνουν ἀναλογως τοὺς συμβαλλομένους, ὡς ἡ κειμένη νομοθεσία ὁρίζει.

Κεφάλαιον ΙΔ'

Ἰσχὺς τῆς συμβάσεως

1) Ἡ ἰσχὺς τῆς παρούσης συμβάσεως ἄρχεται ἀπὸ τὴν 16ην Ἀπριλίου 1965 καὶ λήγει τὴν 30ὴν Ἀπριλίου 1968.

2) Κατὰ τὸ διάστημα τῆς ἰσχύος της ἡ παροῦσα συλλογικὴ σύμβασις δύναται νὰ τροποποιηθῇ μόνον κατόπιν κοινῆς συμφωνίας τῶν συμβαλλομένων μερῶν.

3) Τρεῖς μῆνας πρὸ τῆς λήξεώς της δύναται ἡ καταγγελθῇ παρ' ἑνὸς τῶν συμβαλλομένων μερῶν θὰ παραμείνῃ ὅμως ἐν ἰσχύϊ καὶ μετὰ τὴν καταγγελίαν μέχρι τῆς ἐκπνοῆς τῆς ἐν παραγράφῳ 1 τοῦ παρόντος κεφαλαίου ὁριζομένης ἀνωτέρω λήξεως.

4) Εἰς περίπτωσιν μὴ καταγγελίας τῆς συμβάσεως κατὰ τὴν προηγουμένην παράγραφον ἡ ἰσχὺς της παρατείνεται καὶ μετὰ τὴν λῆξιν της ἡ τῆς παραγράφου 1 τοῦ παρόντος κεφαλαίου ὁριζομένης προθεσμίας, μέχρις οὗ καταγγελθῇ αὕτη.

Κεφάλαιον ΙΕ'

Λύσις διαφορῶν

Πᾶσα διαφορά, προκύπτουσα κατὰ τὴν ἐφαρμογὴν ἢ ἑρμηνείας τῶν ὅρων τῆς παρούσης συλλογικῆς συμβάσεως, θὰ ἐπιλύεται διὰ διαιτησίας τῶν συμβαλλομένων μερῶν.

Ἡ παροῦσα συλλογικὴ σύμβασις, ὑπογραφομένη ὡς ἕπεται, συνετάγη εἰς πενταπλοῦν, ἔλαβον δὲ ἕκαστον τῶν συμβαλλομένων μερῶν ἀνὰ ἓν ἀντίτυπον.

(Ἕπονται ὑπογραφαί)

—

96705)6860)1965 Ἀπόφ. Ὑπουργῶν Συντονισμοῦ καὶ Ἐργασίας

Περὶ ἐγκρίσεως μετὰ τροποποιήσεως τῆς ἀπὸ 20.9.1965 συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας τῶν ἐργατοτεχνιτῶν καὶ ὁδοκαθαριστῶν Δήμου Περιστερίου.

(Ε.Κ. τ. Β' φ 686 τῆς 16 Ὀκτωβρίου 1965)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν : 1) Τὰς διατάξεις τῆς παραγράφου 2 τοῦ ἄρθρου 20 τοῦ νόμου 3239) 1955, ὡς ἐτροποποιήθησαν ὑπὸ τοῦ ν.δ. 3755) 1957. 2) Τὴν ἀπὸ 20.9.1965 συλλογικὴν σύμβασιν ἐργασίας τῶν ἐργατοτεχνιτῶν καὶ ὁδοκαθαριστῶν Δήμου Περιστερίου. 3) Σχετικὴν γνωμοδότησιν τοῦ κατ' ἄρθρον 2 § 2 ἐδ. β' τοῦ ν.δ. 3755)1957 Τμήματος Ἀμοιβῆς καὶ Ὅρων Ἐργασίας τοῦ Ἐθνικοῦ Γνωμοδοτικοῦ Συμβουλίου Κοινωνικῆς Πολιτικῆς, ληφθεῖσαν κατὰ τὴν συνεδρίασιν αὐτοῦ τῆς 14.10.1965, τὴν ὁποίαν καὶ ἀποδεχόμεθα. 4) Τὸ γεγονὸς ὅτι διὰ τῆς ἀπὸ 20.9.1965 συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας τῶν ἐργατοτεχνιτῶν καὶ ὁδοκαθαριστῶν Δήμου Περιστερίου : α) Θεσπίζονται κατωτάτα ὅρια ἡμερομισθίων τῶν περὶ ὧν αὕτη μισθωτῶν, ἅτινα ἀνέρχονται εἰς ὑψηλότερα ἐπίπεδα, ἐν σχέσει πρὸς τὰ τοιαῦτα τῶν ἐργαζομένων τοῦ αὐτοῦ κλάδου εἰς ἑτέρους Δήμους τῆς χώρας. β) Χορηγεῖται ἐπίδομα τέκνων ἐκ δραχμῶν 50, κατὰ μῆνα, δι' ἕκαστον ἀνήλικον τέκνον, ἀνεξαρτήτως ἀριθμοῦ, ἐνῷ μέχρι τοῦδε δὲν ἐθεσπίσθη τοιοῦτον ἐπίδομα δι' αὐδένα κλάδον ἐργαζομένων εἰς ἄλλους Δήμους τῆς Ἐπικρατείας, ἐξ ἄλλου δὲ τοιοῦτον ἐπίδομα παρέχεται ἤδη ὑπὸ τοῦ Δ.Α.Ο.Ε.Μ. γ) Αὐξάνεται ἀδικαιολογήτως τὸ ἤδη χορηγούμενον ἐκ 12ο/ο ἐπίδομα ἀνθυγιεινῆς ἐργασίας εἰς ποσοστὸν 18ο/ο, ἐνῷ τὸ εἰς τοὺς ἑτέρους Δήμους τῆς χώρας χορηγούμενον τοιοῦτον κυμαίνεται ἀπὸ 10 - 12ο/ο. Ἐπειδὴ αἱ ἀνωτέρω παροχαὶ τυχὸν υἱοθετούμεναι δημιουργοῦν ἀδικαιολόγητον διαφορισμὸν τῆς ἀμοιβῆς τῆς ἐργασίας τῶν εἰς ἄλλους Δήμους τῆς χώρας ἐργαζομένων, γεγονὸς ὅπερ ἀντίκειται εἰς τὴν ὑπὸ τῆς Κυβερνήσεως ἀκολουθουμένην οἰκονομικὴν καὶ κοινωνικὴν πολιτικήν, καὶ δεδομένου ὅτι οἱ προϋπολογισμοὶ τῶν Δήμων διαμορφοῦνται καὶ κατόπιν κρατικῆς ἐπιχορηγήσεως, πᾶσα δὲ ὑπέρμετρος αὔξησις τῶν ἐξόδων τῶν Δήμων θὰ ἔχῃ δυσμενεῖς ἐπιπτώσεις ἐπὶ τοῦ Δημοσίου Προϋπολογισμοῦ καὶ δέον ταῖς λόγοις τούτοις ὅπως τροποποιηθῇ αὕτη κατὰ ἓν τῷ

διαταχτικῷ, ἀποφασίζομεν:

Ἐγκρίνομεν τὴν ἀπὸ 20.9.1965 συλλογικὴν σύμβασιν ἐργασίας τῶν ἐργατοτεχνιτῶν καὶ ὁδοκαθαριστῶν τοῦ Δήμου Περιστερίου, κατατεθεῖσαν ἡμῖν τὴν 27.9.1965, συνταχθέντος πρὸς τοῦτο τοῦ ὑπ' ἀριθ. 686)1965 πρακτικοῦ καταθέσεως, καὶ τῆς ὁποίας τὸ κείμενον τροποποιουμένων παρ' ἡμῶν, κατὰ τὰ ἀνωτέρω, ἔχει ὡς ἀκολούθως:

Συλλογικὴ σύμβασις ἐργασίας

τῶν ἐργατοτεχνιτῶν καὶ ὁδοκαθαριστῶν

Δήμου Περιστερίου

Ἐν Περιστερίῳ, σήμερον τὴν 20.9.1965, ἡμέραν Δευτέραν καὶ ὥραν 12ην μεσημβρινήν, συνελθόντες εἰς τὰ Γραφεῖα τοῦ Δήμου Περιστερίου ἀφ' ἑνὸς ὁ Κωνσταντῖνος Ζερβάκης, Δήμαρχος Περιστερίου, ἐξουσιοδοτηθεὶς διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 236)1965 ἀποφάσεως τοῦ Δημοτικοῦ Συμβουλίου τοῦ Δήμου Περιστερίου, ἐγκριθείσης διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 36777)29.6.1965 ἀποφάσεως τῆς Νομαρχίας Ἀττικῆς, καὶ ἀφ' ἑτέρου οἱ 1) Νικόλαος Πονηράκος, πρόεδρος τοῦ νομίμως ἱδρυθέντος καὶ λειτουργοῦντος διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 18783)1960 ἀποφάσεως τοῦ ἐν Ἀθήναις Πρωτοδικείου ἐπαγγελματικοῦ σωματείου ὑπὸ τὴν ἐπωνυμίαν «Σωματεῖον Ἐργατοτεχνιτῶν καὶ Ὁδοκαθαριστῶν Δήμου Περιστερίου «Ὁ Ἅγιος Νικόλαος», νομίμως ἐξουσιοδοτηθέντες πρὸς ὑπογραφὴν τῆς παρούσης, συνεφώνησαν τὰ κάτωθι:

Ἄρθρον 1

Ἀπὸ τῆς 16 Μαΐου 1965 καθορίζονται ὡς ἀκολούθως τὰ κατώτατα ὅρια ἡμερομισθίων τῶν ἐν ἄρθρῳ 2 τῆς παρούσης συμβάσεως περιλαμβανομένων.

Ἄρθρον 2

Εἰς τοὺς ὅρους τῆς παρούσης κλαδικῆς συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας ὑπάγονται ἅπαντες οἱ ἀπασχολούμενοι ἡμερομίσθιοι ἐργατοτεχνῖται, οἱ ἀπασχολούμενοι εἰς τὰς διαφόρους Ὑπηρεσίας (συνεργεῖα) τοῦ Δήμου Περιστερίου καὶ συνδεόμενοι μετ' αὐτοῦ διὰ σχέσεως Ἰδιωτικοῦ δικαίου.

Ἄρθρον 3

Τὰ ὑποχρεωτικῶς καταβαλλόμενα κατώτατα ὅρια ἡμερομισθίων κατ' εἰδικότητα καὶ κατὰ τὰς διαδοχικὰς περιόδους τῆς ὑπηρεσίας τοῦ προσωπικοῦ τῶν ἐργατοτεχνιτῶν καὶ ὁδοκαθαριστῶν ὁρίζονται ὡς ἀκολούθως:

1) Ἐργάται συνεργείων καθαριότητος (ὁδῶν, πλατειῶν καὶ ἀποκομιδῆς ἀπορριμμάτων) καὶ ὁδηγοὶ δραχμαὶ 75.

2) Τεχνῖται κηπουροὶ συνεργείων κήπων καὶ δενδροστοιχιῶν δραχμαὶ 80.

3) Ἐργάται συνεργείου Δημοτικοῦ Νεκροταφείου δραχμαὶ 75.

4) Ἐργάται συνεργείων κήπων καὶ δενδροστοιχιῶν δραχμαὶ 75.

5) Ἐργάται συνεργείου συντηρήσεως βόθρων καὶ ὑπονόμων δραχμαὶ 80.

6) Τεχνῖται συνεργείου ἠλεκτροφωτισμοῦ δραχμαὶ 80.

7) Τεχνῖται συντηρήσεως καὶ ἐπισκευῆς δημοτικῶν αὐτοκινήτων δραχμαὶ 80.

8) Φύλακες δημοτικῶν καταστημάτων καὶ δημοτικῶν χώρων δραχμαὶ 75.

9) Ἐργάται λουτρῶν δραχμαὶ 75.

10) Ἐργάτριαι συνεργείου καθαριότητος καὶ λουτρῶν δραχμαὶ 60.

Πᾶσα χορηγηθησομένη γενικὴ αὔξησις παρὰ τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας μετὰ τὴν ὑπογραφὴν τῆς παρούσης συλλογικῆς συμβάσεως θὰ ἰσχύῃ καὶ διὰ τοὺς ἐν τῷ Δήμῳ Περιστερίου ἐργαζομένους ἐργατοτεχνίτας τῶν διαφόρων συνεργείων, ἐν οὐδεμιᾷ δὲ περιπτώσει τὰ ὡς ἄνω κατώτατα ὅρια ἡμερομισθίων δύνανται νὰ εἶναι κατώτερα τῶν τοιούτων τῶν ἐργατοτεχνιτῶν καὶ ἐργατριῶν.

Ἄρθρον 4

Χορηγεῖται ἐπίδομα οἰκογενειακῶν βαρῶν ἐκ δραχμῶν 150 μηνιαίως εἰς τοὺς ἐγγάμους ἀνεξαρτήτως τέκνων, ἐφ' ὅσον οὗτοι πραγματοποιοῦν τοὐλάχιστον 18 ἡμερομίσθια κατὰ μῆνα. Ἡ πιστοποίησις τῆς ὑπάρξεως γάμου ἀποδεικνύεται διὰ ληξιαρχικῶν πράξεων.

Ἄρθρον 5

Εἰς τοὺς ἐργαζομένους γενικῶς εἰς τὴν καθαριότητα τῆς πόλεως Περιστερίου περισυλλογὴν καὶ ἀποκομιδὴν ἀπορριμμάτων, εἰς τοὺς ὁδηγοὺς αὐτοκινήτων καθαριότητος, εἰς τοὺς ἐργαζομένους εἰς τὸ Δημοτικὸν Νεκροταφεῖον, εἰς τὴν συντήρησιν καὶ ἐπισκευὴν καὶ πλύσιν τῶν δημοτικῶν αὐτοκινήτων χορηγεῖται ἐπίδομα ἀνθυγιεινῆς ἐργασίας, ὁριζόμενον εἰς ποσοστὸν 12 0/0 ἐπὶ τοῦ παρεχομένου ἡμερομισθίου.

Ἄρθρον 6

Χορηγεῖται κατ' ἔτος ἐκ περιτροπῆς εἰς τοὺς ἐν τῇ παρούσῃ διαλαμβανομένους ἡμερομισθίους καὶ ἐφ' ὅσον συνεπλήρωσαν τοὐλάχιστον ὑπηρεσίαν ἑξαμήνου μία εἰδικὴ χειμερινὴ ἢ θερινὴ ἀτολὴ ἐξ ἐρίου ἀνὰ διετίαν, εἰδικὸν κατάλληλον ἀδιάβροχον, ἄροζ τοῦ ἔτους ζεῦγος ὑποδημάτων μετὰ ἐλαστικῶν κατημάτων (ἀρβύλα) καὶ κατὰ τρίμηνον ἓν ζεῦγος χειροκτίων.

Ἄρθρον 7

Ἅπαντες οἱ ἐργαζόμενοι ἐργατοτεχνῖται εἰς τὰ διάφορα συνεργεῖα τοῦ Δήμου, μετὰ τοῦ ὁποίου συνδέονται διὰ σχέσεως ἐργασίας ἰδιωτικοῦ δικαίου, διέπονται ὑπὸ τῶν διατάξεων τῶν ἑκάστοτε ἰσχυόντων ἐργατικῶν νόμων καὶ ἀποφάσεων τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας.

Ἄρθρον 8

Εἰς τοὺς ἐργατοτεχνίτας, τοὺς ἔχοντας συμπληρώσει ὑπηρεσίαν ἑνὸς (1) ἔτους παρὰ τῷ Δήμῳ, θὰ καταβάλλεται ἐπὶ πλέον τῶν διὰ τῆς παρούσης ὁριζομένων ἀποδοχῶν ἐπ' εὐκαιρίᾳ μὲν τῶν ἑορτῶν τῶν Χριστουγέννων καὶ Νέου

Έτους (ώς δώρον) 25 ημερομίσθια, επ' ευκαιρία δε των εορτών του Πάσχα (ώς δώρον) 15 ημερομίσθια. Αι παροχαί αύται θά μειούνται κατ' αναλογίαν επί περιπτώσεων χρόνου υπηρεσίας ελάσσονος του έτους. Αντιθέτως τυχόν ευνοϊκωτέρα διάταξις των εκάστοτε υπό του Υπουργού Εργασίας εκδιδομένων αποφάσεων είναι επικρατεστέρα της παρούσης συμβάσεως.

Άρθρον 9

Οι νομίμως εργαζόμενοι κατά τας Κυριακάς και νόμω εξαιρεσίμους εορτάς θά λαμβάνωσιν επί πλέον τό ημερομίσθιόν των, ηύξημένον κατά 75 ο/ο.

Άρθρον 10

Η ισχύς της παρούσης συμβάσεως, άρχομένη από 16.5.1965, συνομολογείται δι' αόριστον χρόνον. Αι καθ' εκάστην ατομικαί συμβάσεις των εργατοτεχνιτών μετά του Δήμου Περιστερίου θά εξακολουθήσωσι να είναι ωρισμένου χρόνου τοιαύται.

Εφ' ω συνετάγη ή παρούσα εις τόσα πρωτότυπα, όσα και οι συμβαλλόμενοι, πλην τριών, των μεν δύο προς υποβολήν των εις το Υπουργείον Εργασίας προς έγκρισιν, του δε τρίτου δι' υποβολήν εις το αρχείον της Επιθεωρήσεως Εργασίας, υπαγράφεται δε ως έπεται

Οι συμβαλλόμενοι

(Έπονται αί υπογραφαί)

Η παρούσα δημοσιευθήτω διά της Εφημερίδος της Κυβερνήσεως.

Εν Αθήναις τη 15 Οκτωβρίου 1965

—

96272)6831)1965 Απόφ. Υπουργού Εργασίας

Περί παρατάσεως ισχύος συλλογικής συμβάσεως εργασίας στιλβωτών υποδημάτων και βαφέων δερματίνων ειδών Αθηνών - Πειραιώς Περιχώρων.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 703 της 22 Οκτωβρίου 1965)

Έχοντες υπ' όψιν: 1) Τας διατάξεις της παραγράφου 3 του άρθρου 4 του νόμου 3239)1955, 2) Την κοινοποιηθείσαν ημίν έγγραφον δήλωσιν καταγγελίας της εν θέματι συλλογικής συμβάσεως εργασίας και 3) σχετικήν γνωμοδότησιν του Εθνικού Γνωμοδοτικού Συμβουλίου Κοινωνικής Πολιτικής, ληφθείσαν κατά την συνεδρίασιν αύτου της 4.10.1965, αποφασίζομεν:

Ανασταλλομεν επί τριμηνον χρονικόν διάστημα, ήτοι μέχρι 24.1.1966, την επέλευσιν των εννόμων αποτελεσμάτων εκ της καταγγελίας της από 10.6.1964 συλλογικής συμβάσεως εργασίας στιλβωτών υποδημάτων και βαφέων δερματίνων ειδών Αθηνών - Πειραιώς Περιχώρων, κηρυχθείσης εκτελεστής διά της υπ' αριθ. 58236)1964 αποφάσεως ημών (Φ.Ε.Κ. 247, τεύχος Β' της 1.7.1964)(*).

Η παρούσα δημοσιευθήτω διά της Εφημερίδος της Κυβερνήσεως.

Εν Αθήναις τη 14 Οκτωβρίου 1965

—

(*) ΕΕΔ 23, 886.

94947)6727)1965 Απόφ. Υπουργού Εργασίας

Περί κηρύξεως υποχρεωτικής της υπ' αριθ. 41)1965 αποφάσεως του Π.Δ.Δ.Δ. Αθηνών περί των αποδοχών, όρων εργασίας κλπ. των πρακτικών μηχανικών, μηχανοδηγών, θερμαστών κλπ. απάσης της χώρας.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 687 της 18 Οκτωβρίου 1965)

Έχοντες υπ' όψιν: 1) Τας διατάξεις της παραγράφου 2 του άρθρου 5 του νόμου 3239)1955, 2) Γνωμοδότησιν του Εθνικού Γνωμοδοτικού Συμβουλίου Κοινωνικής Πολιτικής, ληφθείσαν κατά την συνεδρίασιν αύτου της 4.10.1965, 3) Την υπ' αριθ. 41)1965 απόφασιν του Π.Δ.Δ.Δ. Αθηνών περί των αποδοχών, όρων εργασίας κλπ. των πρακτικών μηχανικών, μηχανοδηγών, θερμαστών κλπ. απάσης της χώρας, αποφασίζομεν:

Κηρύσσομεν υποχρεωτικην καθ' όλας αυτής τας διατάξεις διά πάντας τους εργοδότας και μισθωτούς του επαγγέλματος, όπερ αφορά αύτη, την υπ' αριθ. 41)1965 απόφασιν του Π.Δ.Δ.Δ. Αθηνών περί των αποδοχών, όρων εργασίας κλπ. των πρακτικών μηχανικών, μηχανοδηγών, θερμαστών κλπ. απάσης της χώρας (Φ.Ε.Κ. 595 Β' της 14.9.1965)(*).

Η ισχύς της παρούσης άρχεται από της δημοσιεύσεως της εις την Εφημερίδα της Κυβερνήσεως.

Η παρούσα δημοσιευθήτω διά της Εφημερίδος της Κυβερνήσεως.

Εν Αθήναις τη 11 Οκτωβρίου 1965

—

ΔΙΑΙΤΗΤΙΚΑΙ ΑΠΟΦΑΣΕΙΣ ΚΛΠ.

28)1965 Απόφ. Δευτεροβαθμίου Διοικητικού Διαιτητικού Δικαστηρίου Αθηνών

Περί επεκτάσεως του επιδόματος ανθυγιεινής εργασίας εις ένιας καπνεργίας και αυξήσεως της λόγω νυκτερινής εργασίας αποζημιώσεως του προσωπικού Δ.Ε.Η. - Π.Α.Π. (**).

. . . . . .

Διά ταύτα

Μεταρρυθμίζει την υπ' αριθ. 1)1965 απόφασιν του Π.Δ.Δ.Δ. Αθηνών, εκδοθείσαν εις επίλυσιν διενέξεως μεταξύ της Ενώσεως Προσωπικού Δ.Ε.Η. - Π.Α.Π. αφ' ενός και αφ' ετέρου της Δημοσίας Επιχειρήσεως Ηλεκτρισμού, ως ακολούθως:

1) Το υπό της υπ' αριθ. 12)1960 αποφάσεως του Δ.Δ.Δ.Δ. Αθηνών καθορισθέν εκ 12 ο/ο και εις δραχμάς 480 μηνιαίως κατ' ανώτατον όριον επίδομα ανθυγιεινής εργασίας χορηγείται, από της ισχύος της παρούσης, και εις τας εξής κα-

(*) ΕΕΔ 24, 1210.

(**) Κατετέθη παρά τω Γραμματεί του Ειρηνοδικείου Αθηνών, κατ' άρθρον 26 νόμου 3239)1955, συνταχθείσης της υπ' αριθ. 114 της 12.8.1965 πράξεως καταθέσεως, και εκοινοποιήθη εις το Υπουργείον Εργασίας την 13.8.1965.

τεχνορίας μαθητών, παρά τη Δημοσία Επιχειρήσει Ηλεκτρισμού περιοχής Αθηνών Πειραιώς: α) εις τους καμινευτάς, β) εις τους ελαιοχρωματιστάς (ντουκαδόρους), γ) εις τους ηλεκτροσυγκολλητάς, δ) εις τους εργαζομένους εις την επισκευήν ηλεκτρικών ψυγείων, ε) εις τους εργαζομένους εις την επισκευήν ή ρύθμισιν μετρητών, στ) εις τους καθαριστάς άπαχωρητηρίων, ζ) εις τους εργαζομένους εις ξυλουργεία του τμήματος κατασκευών, η) εις τους εργαζομένους εις τον υποσταθμόν Ομονοίας και θ) εις τους εργαζομένους εις το λεβητοστάσιον των Κεντρικών Γραφείων.

Η υπ' αριθ. 15)1965 απόφασις του Δ.Δ.Δ.Δ. Αθηνών εφαρμόζεται υπό τους εν αυτή όρους και προϋποθέσεις και επί των μισθωτών, περί ων ή παρούσα διένεξις.

2) Η εξ 25 ο/ο προβλεπομένη υπό των ισχυόντων διατάξεων προσαύξησις λόγω απασχολήσεως κατά τας νυκτερινάς ώρας αυξάνεται εις 35 ο/ο.

3) Η ισχύς της παρούσης άρχεται από 1ης Αυγούστου 1964.

Εκρίθη, αποφασίσθη και εγένετο.

Εν Αθήναις τη 28 Ιουνίου 1965

—

2)1965 Απόφ. Δευτεροβαθμίου Διοικητικού Διαιτητικού Δικαστηρίου Θεσσαλονίκης

Περί των όρων αμοιβής των μαρμαρογλυπτών και λιθοξόων Θεσσαλονίκης (*).

. . . . . .

Διά ταύτα

Μεταρρυθμίζον την εκκαλουμένην υπ' αριθ. 8)1964 απόφασιν του Π.Δ.Δ.Δ. Θεσσαλονίκης, εκδοθείσαν εις επίλυσιν διενέξεως μεταξύ του Συνδέσμου Τεχνιτών Μαρμαρογλυπτών και Λιθοξόων Θεσσαλονίκης «Ο Φειδίας» αφ' ενός και αφ' ετέρου του Σωματείου Ιδιοκτητών Μαρμαρογλυπτών Θεσσαλονίκης «Ο Πραξιτέλης», καθορίζει τα κατώτατα όρια ημερομισθίων των εν τοις μαρμαρογλυφείοις και λιθοξοείοις απασχολουμένων εργατοτεχνιτών και τους όρους εργασίας αυτών ως έπεται:

Όροι αμοιβής

α) Καλλιτεχναι μαρμαρογλύπται δραχμαί 140 (ως τοιούτοι θεωρούνται οι εκτελούντες εργασίαν εκλεπτυσμένων τεχνουργημάτων, αγαλματίων, ομοιωμάτων και εν γένει διακοσμητικών στοιχείων και εργασιών κλπ.).

β) Τεχνίται μαρμαρογλύπται, τεχνίται τοποθέται μαρμάρων, τεχνίται λαξευταί μαρμάρων, τεχνίται λιθοξόοι και τεχνίται πελεκηταί δραχμαί 105 και από 1ης Ιανουαρίου 1965 δραχμαί 115.

γ) Βοηθοί εν γένει τεχνιτών δραχμαί 80 και από 1ης Ιανουαρίου 1965 δραχμαί 90

δ) Ειδικευμένοι εργάται τελλάρων ή πριόνι-σβούρα και κόπται δραχμαί 70 και από 1ης Ιανουαρίου 1965 δραχμαί 80.

ε) Ανειδίκευτοι εργάται, έχοντες συμπληρωμένον το 19ον έτος της ηλικίας, ανεξαρτήτως προϋπηρεσίας ή μετά την συμπλήρωσιν του 18ου έτους της ηλικίας και ενός τουλάχιστον έτους προϋπηρεσίας παρ' οιωδήποτε εργοδότη, δραχμαί 64 και από 1ης Ιανουαρίου 1965 δραχμαί 70.

στ) Μαθητευόμενοι εν γένει:

	Δραχμαί
1) Το πρώτον προσλαμβανόμενοι και μη έχοντες συμπληρώσει το 19ον έτος της ηλικίας	27
και από 1ης Ιανουαρίου 1965	32
2) Μετά εξάμηνον απασχόλησιν	30
και από 1ης Ιανουαρίου 1965	35
3) Μετ' απασχόλησιν ενός έτους	33
και από 1ης Ιανουαρίου 1965	38

Όροι εργασίας

α) Εις άπαντας τους μαρμαρογλύπτας, λιθοξόους χορηγείται υπό της επιχειρήσεως κατ' έτος μία φορμα εργασίας και εν ζεύγος υποδημάτων. Τα ανωτέρω είδη, χορηγούμενα κατα την πρόσληψιν, παραμένουν εις την κυριότητα του εργοδότου εις περίπτωσιν καταγγελίας της συμβάσεως εργασίας πρό της παρελεύσεως έτους.

β) Αι δι' ατομικών συμβάσεων τυχόν καταβαλλόμεναι αποδοχαί, ανώτεραι των διά της παρούσης καθοριζομένων, δεν δύνανται να μειωθώσιν, ως επίσης δεν δύνανται να μεταβληθώσιν τυχόν εφαρμοζόμενοι ευνοικώτεροι όροι.

Η ισχύς της παρούσης άρχεται από 15 Ιουλίου 1964

Η παρούσα ισχύει καθ' άπασαν την Ειρηνοδικειακήν περιφέρειαν Θεσσαλονίκης.

Η διαφορά μεταξύ των διά της παρούσης καθοριζομένων και των μέχρι της δημοσιεύσεώς της εις την Εφημερίδα της Κυβερνήσεως καταβληθεισών τυχόν μικροτέρων αποδοχών δύναται να καταβληθή εις τρεις ίσας μηνιαίας δόσεις, της πρώτης ούσης πληρωτέας μετά δεκαήμερον από της άνω δημοσιεύσεως.

Εκρίθη, αποφασίσθη και εγένετο.

Εν Θεσσαλονίκη τη 24 Ιουνίου 1965

—

27)1965 Απόφ. Δευτεροβαθμίου Διοικητικού Διαιτητικού Δικαστηρίου Αθηνών

Περί επιδόματος ανθυγιεινής εργασίας των εργατοτεχνιτών ελαιουργοσαπωνοποιείων (*).

. . . . . .

Διά ταύτα

Μεταρρυθμίζει την υπ' αριθ. 59)1964 από-

(*) Κατετέθη παρά τω Γραμματεί του Ειρηνοδικείου Αθηνών, κατ' άρθρον 20 νόμου 3239) 1955, συνταχθείσων των υπ' αριθ. 100 και 101) 1965 της 28.7.1965 πράξεων καταθέσεως, και εκοινοποιήθη εις το Υπουργείον Εργασίας την 10.7.1965.

(*) Κατετέθη παρά τω Γραμματεί του Ειρηνοδικείου Αθηνών, κατ' άρθρον 20 νόμου 3239) 1955, συνταχθείσης της υπ' αριθ. 105 της 3.8.1965 πράξεως καταθέσεως, και εκοινοποιήθη εις το Υπουργείον Εργασίας την 6.8.1965.

ψασιν τοῦ Π.Δ.Δ.Δ. Ἀθηνῶν, ἐκδοθεῖσαν εἰς ἐπίλυσιν διενέξεως μεταξὺ Ὁμοσπονδίας Ἐργατοϋπαλλήλων Χημικῆς Βιομηχανίας Ἑλλάδος ἀφ' ἑνὸς καὶ ἀφ' ἑτέρου τοῦ Συνδέσμου Ἑλλήνων Βιομηχάνων, ὡς ἀκολούθως:

1) Ἀπὸ τῆς ἰσχύος τῆς παρούσης παρέχεται ἐπίδομα ἀνθυγιεινῆς ἐργασίας εἰς τὰς κατωτέρω ἀναφερομένας κατηγορίας καὶ εἰδικότητας ἐργατοτεχνιτῶν ἀπασχολουμένων εἰς τὸν κλάδον ἐλαιουργοσαπωνοποιΐας, ὑπολογιζόμενον ἐπὶ τῶν διὰ συλλογικῶν συμβάσεων ἐργασίας ἢ ἀποφάσεων διαιτησίας καθοριζομένων ἑκάστοτε κατωτάτων ὁρίων ἡμερομισθίων. Τοῦ ἐπιδόματος τούτου δικαιοῦνται οἱ περὶ ὧν πρόκειται μισθωτοί, ἐφ' ὅσον ἐργάζονται καὶ δι' ὅσον χρόνον ἀπασχολοῦνται εἰς τὰς ἐργασίας ταύτας:

Α'. Πυρηνελαιουργεῖα: Εἰς τοὺς πληρωτὰς καὶ ἐκκενωτὰς τῶν ἐκχυλιστήρων, ὡς καὶ τοὺς ἐκχυλιστάς (παρακολουθοῦντας τὴν ἐκχύλισιν ἐργάτας), πλὴν τῆς περιπτώσεως χρησιμοποιήσεως βενζίνης ὡς ἐκχυλιστικοῦ μέσου, ποσοστὸν 20 ο/ο.

Β'. Σπορελαιουργεῖα: α) Εἰς τοὺς ἐργαζομένους εἰς τὰ μπουρώτα καὶ λίντερ, ὡς καὶ τοὺς ἀπασχολουμένους εἰς τοὺς μύλους καὶ τὰς πρέσσας, ἐφ' ὅσον ὅμως τὰ μηχανήματα ταῦτα εὑρίσκονται ἐν τῷ αὐτῷ χώρῳ μὲ τὰ μπουρώτα καὶ λίντερ καὶ ὑπὸ τὴν πρόσθετον προϋπόθεσιν δι' ἀμφοτέρας τὰς περιπτώσεις, ὅτι δὲν λειτουργοῦν ἀπορροφητικαὶ συσκευαὶ τοῦ κονιορτοῦ, κατὰ τὰ ὁριζόμενα ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 35 τοῦ διατάγματος τῆς 14.3.1934 «περὶ ὑγιεινῆς καὶ ἀσφαλείας τῶν ἐργατῶν καὶ ὑπαλλήλων τῶν πάσης φύσεως βιομηχανικῶν καὶ βιοτεχνικῶν ἐργοστασίων» ποσοστὸν 15 ο/ο.

β) Εἰς τοὺς ἀπασχολουμένους εἰς ἐργασιακοὺς χώρους Ι μὲ μὴ ἐπαρκῆ, κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 18 τοῦ ρηθέντος δ)τος φωτισμόν, ἢ 2) ὑπὸ ηὐξημένην θερμοκρασίαν, ἐν συνδυασμῷ πρὸς ηὐξημένην ἐργασίαν, διὰ τὴν ἐξάλειψιν τῶν ὁποίων δὲν λαμβάνονται τὰ ὑπὸ τῶν ἄρθρων 32, 33 καὶ 24 τοῦ ρηθέντος διατάγματος μέτρα ἢ 3) ὑπὸ αἰωρουμένου κονιορτόν, προερχόμενον ἐκ τῶν ὑπὸ κατεργασίαν προϊόντων, ἐφ' ὅσον καὶ εἰς τὴν περίπτωσιν ταύτην δὲν τηροῦνται αἱ διατάξεις τοῦ ἄρθρου 35 τοῦ ρηθέντος δ)τος, ποσοστὸν 10 ο/ο.

γ) Εἰς τοὺς ἀπασχολουμένους μὲ τὸν ἐσωτερικὸν καθαρισμὸν δεξαμενῶν ἐναποθηκεύσεως κατεργαζομένου σπορελαίου, ἐφ' ὅσον διὰ τὴν ἐκτέλεσιν τῶν ἐργασιῶν ταύτων ὑποχρεοῦνται νὰ ἐργάζωνται ἐντὸς τῆς δεξαμενῆς, ποσοστὸν 10 ο/ο.

Γ'. Σαπωνοποιεῖα: α) Εἰς τοὺς ἀπασχολουμένους εἰς τοὺς χώρους τῶν σαπωνοποιείων, ἔνθα οἱ σαπωνολέβητες, ὡς καὶ εἰς χώρους σαπωνοποιείων, χρησιμοποιούντων θετικὸν ἄξων πρὸς διάσπασιν τῶν λιπαρῶν σωμάτων ἐν θερμῷ, ἐφ' ὅσον δὲν τηροῦνται οἱ ὅροι τοῦ ρηθέντος δ)τος, ὡς καὶ τοῦ διὰ της ὑπ' ἀριθ. 50603)3715)31.1.1959 ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας ἐγκριθέντος κανονισμοῦ περὶ μέτρων ἀσφαλείας καὶ ὑγιεινῆς εἰς ἐργοστάσια ἐλαιουργίας, σαπωνοποιΐας κλπ., ποσοστὸν 10 ο/ο.

β) Εἰς τοὺς ἐργαζομένους εἰς τὴν ἐμπορικὴν συσκευασίαν κόνεως σάπωνος, ἐφ' ὅσον αὕτη δὲν γίνεται διὰ μηχανημάτων καὶ δὲν λαμβάνονται τὰ ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 35 τοῦ ρηθέντος δ)τος μέτρα συλλογῆς τοῦ κονιορτοῦ, ποσοστὸν 15 ο/ο.

2) Ἡ ἰσχὺς τῆς παρούσης ἄρχεται ἀπὸ 24.10.1964. Αἱ ἐκ τῆς ἀναδρομικότητος προκύπτουσαι διαφοραὶ δύνανται νὰ καταβληθῶσιν εἰς τρεῖς (3) μηνιαίας δόσεις.

Ἐκρίθη, ἀπεφασίσθη καὶ ἐγένετο.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 12 Ἰουνίου 1965

—

10)1965 Ἀπόφ. Πρωτοβαθμίου Διοικητικοῦ Διαιτητικοῦ Δικαστηρίου Πειραιῶς

Περὶ τῶν ὅρων ἀμοιβῆς τῶν ἐργατοτεχνιτῶν γύψου στόκου - μαρμαροποιΐας κλπ. Ἀθηνῶν Πειραιῶς (*).

. . . . . .

Διὰ ταῦτα

Ἐπιλύων τὴν μεταξὺ τῶν ὡς ἄνω ἐνδιαφερομένων μερῶν (ὀργανώσεων) ὑφισταμένην διένεξιν, ἀποφαίνεται ὡς ἀκολούθως:

1) Τὰ κατωτάτα ὅρια ἡμερομισθίων τῶν ἐργατοτεχνιτῶν γύψου - στόκου καολίνης - μαρμαροκονίας Ἀθηνῶν - Πειραιῶς καθορίζονται ὡς ἑξῆς:

	Δραχμαί
1) Ψήσται ἢ κλιβανεῖς	95
2) Τριβιτζῆδες	90
3) Λοιποὶ ἐργάται:	
α) ἅμα τῇ προσλήψει	75
β) μετὰ ἑξάμηνον	80
γ) μετὰ συμπλήρωσιν ἔτους	85

2) Εἰς τοὺς περὶ ὧν ἡ παροῦσα μισθωτοὺς χορηγοῦνται: α) 1 ζεῦγος ἀρβυλῶν καὶ β) 1 φορμα, ἀνήκοντα εἰς τὴν κυριότητα τοῦ οἰκείου ἐργοδότου, ἀντικαθιστάμενα κατ' ἔτος καὶ χρησιμοποιούμενα μόνον κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς ἐργασίας.

3) Τυχὸν καταβαλλόμενα ἡμερομίσθια, ἀνώτερα τῶν ὑπὸ τῆς παρούσης καθοριζομένων, δὲν δύνανται νὰ μειωθῶσιν.

4) Ἡ ἰσχὺς τῆς παρούσης ἄρχεται ἀπὸ 9.4.1965.

Ἐκρίθη, ἀπεφασίσθη καὶ ἐδημοσιεύθη

Ἐν Πειραιεῖ τῇ 2 Ἰουλίου 1965

—

12)1965 Ἀπόφ. Πρωτοβαθμίου Διοικητικοῦ Διαιτητικοῦ Δικαστηρίου Πειραιῶς.

Περὶ ἑρμηνείας τῆς 28)1964 ἀποφάσεως τοῦ

(*) Κατετέθη παρὰ τῷ Γραμματεῖ τοῦ Εἰρηνοδικείου Ἀθηνῶν, κατ' ἄρθρον 20 νόμου 3239)1955, συνταχθεῖσης τῆς ὑπ' ἀριθ. 120 τῆς 29.9.1965 πράξεως καταθέσεως, καὶ ἀνακοινοποιήθη εἰς τὸ Ὑπουργεῖον Ἐργασίας τὴν 1.10.1965.

άφορώσης εἰς τοὺς ὅρους ἀμοιβῆς τῶν μυλεργατῶν ἁπάσης τῆς χώρας (*).

. . . . . .

Διὰ ταῦτα

Ἑρμηνεύων τὴν ὑπ' ἀριθ. 28)1964 ἀποφασίν του (**), ἀποφαίνεται ὡς ἀκολούθως :

«Εἰς τὰς διατάξεις τῆς ὑπ' ἀριθ. 28)1964 ἀποφάσεως τοῦ Π.Δ.Δ.Α. Πειραιῶς ὑπάγονται οἱ μυλεργάται, οἱ ἀπασχολούμενοι εἰς κυλινδρομύλους, ἀνήκοντας εἰς μέλη τῶν εὑρεθεισῶν ἐν διενέξει, ἐφ' ἧς ἐξεδόθη ἡ ἀπόφασις αὕτη, ἐργοδοτικῶν ὀργανώσεων καὶ εἰδικώτερον οἱ μυλεργάται, οἱ ἀπασχολούμενοι εἰς κυλινδρομύλους, ἀνήκοντας εἰς Γεωργικοὺς Συνεταιρισμούς, ἔστω καὶ εἰς τοιούτους τῶν περιοχῶν Θεσσαλίας - Μακεδονίας καὶ Θράκης».

Ἐκρίθη, ἀπεφασίσθη καὶ ἐδημοσιεύθη.

Ἐν Πειραιεῖ τῇ 1 Ἰουλίου 1965

—

42)1965 Ἀπόφ. Πρωτοβαθμίου Διοικητικοῦ Διαιτητικοῦ Δικαστηρίου Ἀθηνῶν

Περὶ τῶν ὅρων ἀμοιβῆς τῶν χειριστῶν ἀκτινοδιαγνωστικῶν καὶ χειριστῶν ἐμφανιστῶν ἀκτινολογικῶν ἐργαστηρίων Ἀθηνῶν, Πειραιῶς, Περιχώρων (**).

. . . . . .

Διὰ ταῦτα

Ἐπιλύων τὴν μεταξὺ τῶν ὡς ἄνω ἐνδιαφερομένων μερῶν ὑφισταμένην διένεξιν, ἀποφαίνεται ὡς ἀκολούθως :

1) Εἰς τὰς διατάξεις τῆς παρούσης ὑπάγονται οἱ χειρισταὶ ἀμφοτέρων τῶν φύλων ἀκτινοδιαγνωστικῶν καὶ ἀκτινοθεραπευτικῶν ἐργαστηρίων καὶ οἱ χειρισταὶ ἐμφανισταὶ ἀμφοτέρων τῶν φύλων ἀκτινολογικῶν ἐργαστηρίων, οἱ ὑπηρετοῦντες εἰς Νοσηλευτικὰ Ἱδρύματα καὶ Ἰδιωτικοὺς Κλινικάς.

2) Τὰ κατώτατα ὅρια βασικῶν μηνιαίων μισθῶν τῶν ἐν τῇ προηγουμένῃ παραγράφῳ περιλαμβανομένων μισθωτῶν, κατὰ τὴν πρόσληψιν αὐτῶν, καθορίζονται ὡς ἀκολούθως :

α) Χειρισταὶ	Δραχμαὶ	2.150
β) Ἐμφανισταὶ	»	1.950

3) Οἱ ἀνωτέρω καθοριζόμενοι βασικοὶ μηνιαῖοι μισθοὶ ἰσχύουν δι' ἀπασχόλησιν κατὰ τὸ πλῆρες νόμιμον ὡράριον.

4) Εἰς τοὺς ἄρρενας ἐγγύμους, ἐκ τῶν ἐν τῇ ὑπ' ἀριθ. 1 παράγραφον ἀναφερομένων μισθωτῶν, χορηγεῖται ἐπίδομα διὰ τὴν μὴ ἐργαζομένην σύζυγον ἐπὶ τῶν κατωτάτων ὁρίων βασικῶν μηνιαίων μισθῶν ἐκ ποσοστοῦ 10 ο)ο.

5) Εἰς πάντας τοὺς ἐν τῇ ὑπ' ἀριθ. 1 παράγραφον ἀναφερομένους μισθωτοὺς χορηγεῖται ἐπίδομα ἐπικινδύνου ἐργασίας ἐπὶ τῶν ὡς ἄνω βασικῶν μηνιαίων μισθῶν ἐκ ποσοστοῦ 30 ο)ο.

6) Ἐπίσης ἐπὶ τῶν ὡς ἄνω καθοριζομένων βασικῶν μηνιαίων μισθῶν χορηγεῖται ἐπίδομα πολυετοῦς ὑπηρεσίας ἐκ ποσοστοῦ 5 ο)ο δι' ἑκάστην συμπεπληρωμένην τριετίαν πραγματικῆς ὑπηρεσίας καὶ μέχρι πεντε τριετιῶν κατ' ἀνώτατον ὅριον.

7) Τυχὸν καταβαλλόμεναι ἀνώτεραι ἀποδοχαὶ ἢ ἰσχύοντες εὐνοϊκώτεροι ὅροι ἐργασίας τῶν ὑπὸ τῆς παρούσης καθοριζομένων δὲν δύνανται νὰ μειωθῶσιν ἢ νὰ μεταβληθῶσιν.

8) Ἡ ἰσχὺς τῆς παρούσης ἄρχεται ἀπὸ 1.5.1965.

Ἐκρίθη, ἀπεφασίσθη καὶ ἐδημοσιεύθη.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 25 Αὐγούστου 1965

—

Συλλογικὴ σύμβασις ἐργασίας

Ἠλεκτροτεχνικοῦ προσωπικοῦ, ἀπασχολουμένου εἰς ἠλεκτρινά, ἐπιχειρήσεις παραγωγῆς καὶ διανομῆς ἠλεκτρικῆς ἐνεργείας, μὴ ἐξαγορασθείσας ὑπὸ τῆς Δ.Ε.Η. (*).

Ἐν Ἀθήναις σήμερον τὴν 15ην Ἰουλίου 1965 οἱ ὑπογεγραμμένοι ἀφ' ἑνὸς Ἰωάννης Μητσός, Ἀντιπρόεδρος τοῦ Συνδέσμου Ἑλλήνων Βιομηχάνων, καὶ ἀφ' ἑτέρου Γεώργιος Παππᾶς, Γενικὸς Γραμματεὺς τῆς Ὁμοσπονδίας Ἠλεκτροτεχνιτῶν Ἑλλάδος, ἀμφότεροι δεόντως ἐξουσιοδοτημένοι διὰ τὴν ὑπογραφὴν τῆς παρούσης συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας, συνωμολόγησαν τὰ ἑξῆς :

Ἀπὸ τῆς ἰσχύος τῆς παρούσης τὰ κατώτατα ὅρια μισθῶν καὶ ἡμερομισθίων τῶν ἀπασχολουμένων εἰς Ἠλεκτρικὰς Ἐπιχειρήσεις παραγωγῆς καὶ διανομῆς ἠλεκτρικῆς ἐνεργείας, μὴ ἐξαγορασθείσας ὑπὸ τῆς Δ.Ε.Η., ἁπάσης τῆς χώρας, μελῶν τῆς διὰ τῆς παρούσης συμβαλλομένης Ὁμοσπονδίας Ἠλεκτροτεχνιτῶν Ἑλλάδος, καθορίζονται ὡς ἀκολούθως :

Ἄρθρον 1

Μαθητευόμενοι ἡλικίας κάτω τῶν 18 ἐτῶν καὶ ἐφ' ὅσον δὲν εἶναι κάτοχοι ἀδείας βοηθοῦ :

1ον ἔτος	δραχ.	33
2ον ἔτος	»	44

Ἄρθρον 2

Τὰ κατώτατα ὅρια ἡμερομισθίων τῶν βοηθῶν ἠλεκτροτεχνιτῶν κατόχων ἀδείας συμφω-

(*) Κατετέθη παρὰ τῷ Γραμματεῖ τοῦ Εἰρηνοδικείου Ἀθηνῶν κατ' ἄρθρον 20 νόμου 3239)1955, συνταχθείσης τῆς ὑπ' ἀριθ. 121 τῆς 2.10.1965 πράξεως καταθέσεως, καὶ ἐκοινοποιήθη εἰς τὸ Ὑπουργεῖον Ἐργασίας τὴν 5.10.1965.

(**) ΕΕΔ 23, 1530.

(*) Κατετέθη παρὰ τῷ Γραμματεῖ τοῦ Εἰρηνοδικείου Ἀθηνῶν, κατ' ἄρθρον 20 νόμου 3239)1955, συνταχθείσης τῆς ὑπ' ἀριθ. 124 τῆς 8.10.1965 πράξεως καταθέσεως.

(*) Κατετέθη παρὰ τῷ Γραμματεῖ τοῦ Εἰρηνοδικείου Ἀθηνῶν, κατ' ἄρθρον 20 νόμου 3239)1955, συνταχθείσης τῆς ὑπ' ἀριθ. 113 τῆς 11.8.1965 πράξεως καταθέσεως, καὶ ἐκοινοποιήθη εἰς τὸ Ὑπουργεῖον Ἐργασίας τὴν 12.8.1965.

νως πρὸς τὰς διατάξεις καὶ τῶν εἰς ἐκτέλεσιν τοῦ νόμου 6422)1934 ἐκδοθέντων διαταγμάτων, καθορίζονται ὡς ἀκολούθως :

1ον ἔτος βοηθοῦ	δραχ. 66
2ον » »	» 75
3ον » »	» 80
4ον » »	» 85

Ἄρθρον 3

Τὰ κατώτατα ὅρια μισθῶν τῶν ἠλεκτροτεχνιτῶν κατόχων ἀδείας, συμφώνως πρὸς τὰς διατάξεις καὶ τῶν εἰς ἐκτέλεσιν τοῦ νόμου 6422) 1934 ἐκδοθέντων διαταγμάτων καθορίζονται ὡς ἀκολούθως :

1) Ἀπὸ τῆς ἀποκτήσεως τῆς ἀδείας καὶ μέχρι συμπληρώσεως 3 ἐτῶν ὑπηρεσίας μηνιαῖος μισθὸς δραχμαὶ 2.350.

2) Ἀπὸ τῆς συμπληρώσεως 3 ἐτῶν ὑπηρεσίας καὶ μέχρι συμπληρώσεως 7 ἐτῶν μηνιαῖος μισθὸς δραχμαὶ 2.650.

3) Ἀπὸ τῆς συμπληρώσεως 7 ἐτῶν ὑπηρεσίας καὶ ἄνω, μισθὸς μηνιαῖος δραχμαὶ 2.950.

Ἄρθρον 4

Ἀρχιτεχνῖται, κεκτημένοι ἀδειων ἀρχιτεχνίτου καὶ ἐφ' ὅσον ἐργάζονται εἰς θέσιν ἀρχιτεχνίτου θὰ λαμβάνουν μηνιαῖον μισθὸν δραχμαὶ 3.200.

Ἄρθρον 5

Ἐργοδηγοί, κεκτημένοι ἄδειαν ἐργοδηγοῦ καὶ ἐφ' ὅσον ἐργάζονται εἰς θέσιν ἐργοδηγοῦ, θὰ λαμβάνουν μηνιαῖον μισθὸν δραχμαὶ 3.400.

Ἄρθρον 6

Βοηθοὶ ἠλεκτροτεχνιτῶν, συμπληρώσαντες 7ετῆ ὑπηρεσίαν εἰς τὴν αὐτὴν ἐπιχείρησιν καὶ κάτοχοι ἀδείας ἠλεκτροτεχνίτου, θὰ λαμβάνουν τὸν μισθὸν ἠλεκτροτεχνίτου τῆς 1ης παραγράφου τοῦ ἄρθρου 3.

Εἰς οὓς ἄνω κατώτατα ὅρια βασικῶν μισθῶν τῶν ἠλεκτροτεχνιτῶν, ἀρχιτεχνιτῶν καὶ ἐργοδηγῶν προσαυξάνονται διὰ τῶν ἀκολούθων ἐπιδομάτων :

α) Διὰ ἐπιδόματος πολυετοῦς ὑπηρεσίας ἐκ 5 ο/ο δι' ἑκάστην πενταετίαν πραγματικῆς ὑπηρεσίας, διανυθείσης ἀπὸ τῆς εἰσόδου εἰς τὸν ἠλεκτροτεχνικὸν κλάδον καὶ μέχρι 5 πενταετιῶν. Εἰς τὸν χρόνον τοῦτον δὲν συνυπολογίζονται τὰ δύο πρῶτα ἔτη μαθητείας.

β) Ἐπὶ τῶν ὡς ἄνω ηὐξημένων διὰ τοῦ ἐπιδόματος πολυετοῦς ὑπηρεσίας βασικῶν μισθῶν ὑπολογίζεται ἐπίδομα οἰκογενειακῶν βαρῶν ἐκ 10 ο/ο διὰ τὴν μὴ ἐργαζομένην καὶ μὴ συνταξιοδοτουμένην σύζυγον καὶ ἐκ 5 ο/ο δι' ἕκαστον καὶ μέχρι 3 τέκνων, ἐφ' ὅσον τὰ μὲν ἐκ τούτων ἄρρενα εἶναι ἡλικίας κάτω τῶν 18 ἐτῶν καὶ δὲν ἐργάζονται, τὰ δὲ θήλεα κάτω τῶν 20 ἐτῶν ἄγαμα καὶ δὲν ἐργάζονται. Εἰς περίπτωσιν, κατὰ τὴν ὁποίαν τὰ τέκνα, ἄρρενα ἢ θήλεα, σπουδάζουν, παρατείνεται ἡ ἐπιδότησις ἐπὶ μίαν ἢ δύο ἢ τριετίαν.

Ἄρθρον 7

Εἰς τὸ ἀπασχολούμενον ἠλεκτροτεχνικὸν προσωπικόν, ἤτοι ἀπὸ τοῦ βοηθοῦ καὶ ἄνω, χορηγεῖται κατ' ἔτος καὶ διὰ τὰς ἀνάγκας τῆς ἐργασίας μία φορμα, ἓν ζεῦγος ὑποδημάτων ἐκ βακέττας μὲ καττύματα ἐξ ἐλαστικοῦ, ἓν ζεῦγος χειροκτίων ἐξ ἐλαστικοῦ.

Ἄρθρον 8

Ἡ προϋπηρεσία τῶν βοηθῶν, ἠλεκτροτεχνιτῶν, ἀρχιτεχνιτῶν καὶ ἐργοδηγῶν ἀποδεικνύεται διὰ πιστοποιητικῶν τῶν ἀπασχολησάντων ἐργοδοτῶν, τεθεωρημένων παρὰ τῆς ἐργοδοτικῆς ὀργανώσεως, εἰς ἣν οὗτοι ἀνήκουν, ἐν ἐλλείψει δὲ τοιαύτης παρὰ τοῦ οἰκείου Ἐπιμελητηρίου.

Ἄρθρον 9

Τυχὸν καταβαλλόμεναι ἀποδοχαὶ ἀνώτεραι τῶν ὑπὸ τῆς παρούσης καθοριζομένων δὲν δύνανται νὰ μειωθῶσιν.

Ἡ ἰσχὺς τῆς παρούσης ἄρχεται ἀπὸ 1ης Ἰουλίου 1965 καὶ δὲν δύναται νὰ καταγγελθῇ πρὸ τῆς 31ης Δεκεμβρίου 1966.

Οἱ συμβαλλόμενοι

—

Συλλογικὴ σύμβασις ἐργασίας

Προσωπικοῦ κρεοπωλείων Θεσσαλονίκης (*).

Ἐν Θεσσαλονίκῃ σήμερον τὴν 1ην τοῦ μηνὸς Ἀπριλίου 1965 ἐν τοῖς Γραφείοις τῆς Συντεχνίας Κρεοπωλῶν Θεσσαλονίκης οἱ κάτωθι ὑπογεγραμμένοι ἀφ' ἑνὸς 1) Μιχαὴλ Χαραλαμπάκης καὶ Δημήτριος Λεμαντῖνος - Ἀλέξανδρος Ἀγγέλου, ὡς ἐκπρόσωποι τῆς Συντεχνίας Κρεοπωλῶν Θεσσαλονίκης, καὶ ἀφ' ἑτέρου Λάμπρος Στέφου καὶ Ἀντώνιος Δεσίπρης, ὡς ἐκπρόσωποι τῆς Ἑνώσεως Ὑπαλλήλων Καταστημάτων Τροφίμων Θεσσαλονίκης, δεόντως ἐξουσιοδοτημένοι ὑπὸ τῶν ἁρμοδίων ἐπαγγελματικῶν ὀργανώσεων, ὡς ἐκπροσωποῦμεν, ἀπεφασίσαμεν ἀπὸ κοινοῦ τὴν ὑπογραφὴν τῆς παρούσης συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας, διὰ τῆς ὁποίας ρυθμίζονται οἱ ὅροι ἀμοιβῆς καὶ ἐργασίας τοῦ προσωπικοῦ τῶν κρεοπωλείων ἐν τῇ Εἰρηνοδικειακῇ Περιφερείᾳ Θεσσαλονίκης, ὡς ἀκολούθως :

Α'. Ὅροι ἀμοιβῆς

	Δραχμαί
1) Διὰ τοὺς ἔχοντας ἡλικίαν ἀπὸ 14 ἕως 15 ἐτῶν μηνιαῖος μισθὸς ..	850
Διὰ τοὺς ἔχοντας ἡλικίαν ἀπὸ 16 ἕως 17 ἐτῶν μηνιαῖος μισθὸς .	1.000
Διὰ τοὺς ἔχοντας ἡλικ. 18 ἐτῶν	1.100
2) Ἀπὸ τῆς συμπληρώσεως τοῦ 18ου ἔτους τῆς ἡλικίας των καὶ μέχρις 21 ἔτους θὰ ἀκολουθήσουν τὰ	

(*) Κατετέθη παρὰ τῷ Γραμματεῖ τοῦ Εἰρηνοδικείου Ἀθηνῶν, κατ' ἄρθρον 20 νόμου 3239) 1955, συνταχθείσης τῆς ὑπ' ἀριθ. 102 τῆς 31.7.1965 πράξεως καταθέσεως, καὶ ἐνσωματώθη εἰς τὸ Ὑπουργεῖον Ἐργασίας τὴν 6.8.1965.

ήμερομίσθια των άνειδικεύτων εργατών, τά καθοριζόμενα ύπό τής ύπ' άριθ. 10)1964 αποφάσεως τού Δ.Δ.Δ.Δ. Αθηνών, κηρυχθείσης εκτελεστής διά τής ύπ'άριθ. 33182)1964 αποφάσεως Υπουργού Εργασίας.

3) Μετά την συμπλήρωσιν τού 21ου έτους τής ηλικίας των, ό μισθός θά καθορίζεται αναλόγως τών έτών τής παρά τώ αύτώ ή έτέρω εργοδότη όμοειδούς υπηρεσίας, υπολογιζομένης όμως άπό τής συμπληρώσεως τού 16ου έτους τής ηλικίας των, ώς ακολούθως:

	Μηνιαίως Δραχμαί
Από τής προσλήψεως καί μέχρι 2 έτών υπηρεσίας	1.573
Από 3ον καί 4ον έτος υπηρεσίας	1.700
Από 5ον καί 6ον » »	1.815
Από 7ον καί 8ον » »	1.950
Από 9ον καί 10ον » »	2.120
Από 11ον καί 12ον » »	2.260
Από 13ον καί 14ον » »	2.420
Από 15ον καί 16ον » »	2.563
Από 17ον καί 18ον » »	2.725
Από 19ον καί 20ον » »	2.850

4) Δι' έκαστον έτος υπηρεσίας επί πλέον τών 20 έτών τό ώς άνω κλιμάκιον βασικού μισθού τών 2.850 δραχμών αύξανεται κατά ποσόν δραχμών 66 κατ' έτος μέχρι τής συμπληρώσεως μισθού 4.000 δραχμών.

5) Τά άνωτέρω κατώτατα όρια μηνιαίων βασικών μισθών προσαυξάνονται κατά 120 δραχμάς διά τόν έγγαμον άνευ τέκνων καί 180 δραχμάς 180 διά τόν έγγαμον μετά τέκνων, άνεξαρτήτως αριθμού.

Β' Όροι εργασίας

1) Οί μέχρι σήμερον καταβαλλόμενοι μισθοί, έφ' όσον είναι άνώτεροι τών διά τής παρούσης καθοριζομένων, άπαγορεύεται νά μειωθώσιν. Πάσης δέ είς είδος παροχής άπαγορεύεται ή περικοπή.

2) Όροι εργασίας εύνοικώτεροι κατισχύουν τής παρούσης.

3) Κατά τά λοιπά ισχύουν αί διατάξεις τής άπό 17.10.1960 καί 2.10.1963 συλλογικαί συμβάσεις εργασίας.

Η ισχύς τής παρούσης άρχεται άπό 1.1.1965.

Οί συμβαλλόμενοι

Συλλογική σύμβασις εργασίας

Προσωπικού Τραπέζης Επαγγελματικής Πίστεως (*).

Έν Αθήναις σήμερον την 31ην Αύγούστου 1965, ήμέραν Τρίτην καί ώραν 10 π.μ. έν τώ καταστήματι τής έν Αθήναις «Τραπέζης Επαγγελματικής Πίστεως Α.Ε.», συνήλθον άφ' ενός ό Δημ. Καλαμαριώτης, Πρόεδρος τού Διοικητικού Συμβουλίου τής Τραπέζης ταύτης, νομίμως εκπροσωπών αύτην διά τού από 10.7.1965 πρακτικού τού Διοικητικού Συμβουλίου της, άφ' ετέρου οί Κ. Κονταράκης καί Ι. Σιδεράκης, ως πρόεδρος ό πρώτος καί γενικός γραμματεύς ό δεύτερος τού εν Αθήναις εδρεύοντος αναγνωρισμένου σωματείου «Εθνικός Παντραπεζιτικός Σύλλογος», νομίμως εκπροσωπούντες τούτο κατά τό Καταστατικόν του καί δυνάμει τού από 20.8.1965 πρακτικού Γενικής Συνελεύσεως τού σωματείου τούτου, καί έκ τρίτου οί Δημ. Μπαμπίλης, Δημ. Μαραγκός καί Γεώργ. Βιντζηλαίος, ώς εκπροσωπούντες όλόκληρον τό προσωπικόν τής Τραπέζης «Επαγγελματικής Πίστεως», συνεφώνησαν, συνωμολόγησαν καί συνεσεδέχθησαν τά επόμενα:

1) Από 1ης Ιουνίου 1965 παρέχεται είς όπαν τό προσωπικόν τής Τραπέζης, μέχρι καί τού εντεταλμένου Διευθύνσεως Α' αύξησις 15 ο/ο επί τών βασικών μηνιαίων αποδοχών των τών καταβαλλομένων αύτοίς κατά Μάϊον 1965.

2) Τά ήδη ισχύοντα καί παρεχόμενα επί τών βασικών μισθών κατά ποσοστόν επιδόματα καί προσαυξήσεις θά παρέχωνται επί τών αναμορφουμένων ώς άνω νέων βασικών μισθών.

3) Διά τούς κλητήρας τής Τραπέζης τους αμειβομένους βάσει τής ύπ' άριθ. 10)1964 αποφάσεως τού Δ.Δ.Δ.Δ. Αθηνών συμφωνείται, όπως αύξηθή από 1ης Ιουνίου 1965 τό κατώτατον όριον μισθών καί ημερομισθίων τής εν λόγω αποφάσεως κατά ποσοστόν 15 ο/ο, καταβαλλόμενον κατά τά είς την εν λόγω απόφασιν οριζόμενα.

4) Η διά τού παρόντος συμφωνουμένη αύξησις τών βασικών μισθών θά συμψηφίζεται πρός πάσαν τυχόν χορηγηθησομένην κατά την διάρκειαν ισχύος τής παρούσης αύξησιν ή αναπροσαρμογήν τού βασικού μισθού δι' αποφάσεως διαιτησίας, αποφάσεως τού Υπουργού Εργασίας ή άλλης κρατικής Υπηρεσίας ή Οργανισμού.

5) Η ισχύς τής παρούσης ορίζεται από 1ης Ιουνίου 1965 μέχρι 31ης Μαΐου 1966.

Η παρούσα συλλογική σύμβασις συνετάγη είς τόσα πρωτότυπα όσα καί τά συμβαλλόμενα μέρη καί έν επί πλέον, ίνα κατατεθή τούτο κατά νόμον είς την Διεύθυνσιν Εργασίας Υπουργείου Εργασίας.

Οί συμβαλλόμενοι

Συλλογική σύμβασις εργασίας

Εργαζομένων εις εργοστάσια ζυμαρικών χώρας (*).

Έν Αθήναις σήμερον την 10ην τού μηνός

(*) Κατετέθη παρά τώ Γραμματεί τού Ειρηνοδικείου Αθηνών, κατ' άρθρον 20 ν. 3239)1955, συνταχθείσης τής ύπ' άριθ. 122 τής 4.10.1965 πράξεως καταθέσεως, καί εκοινοποιήθη είς τό Υπουργείον Εργασίας την 8.10.1965.

(*) Κατετέθη παρά τώ Γραμματεί τού Ειρηνοδικείου Αθηνών, κατ' άρθρον 20 ν. 3239)1955, συνταχθείσης τής ύπ' άριθ. 123 τής 8.10.1965 πράξεως καταθέσεως καί εκοινοποιήθη είς τό Υπουργείον Εργασίας την 12.10.1965.

Σεπτεμβρίου τοῦ ἔτους 1965 καὶ ἐν τοῖς Γραφείοις τοῦ Πανελληνίου Συνδέσμου τῶν Βιομηχάνων Ζυμαρικῶν, ὁδὸς Κρατίνου ἀριθ. 7, οἱ ὑπογεγραμμένοι, ἀφ' ἑνὸς Ἐλευθέριος Μαντζίκας καὶ Ὀρέστης Βλησίδης, βιομήχανοι ζυμαρικῶν, ὁ μὲν πρῶτος πρόεδρος, ὁ δὲ δεύτερος γενικὸς γραμματεὺς τοῦ Πανελληνίου Συνδέσμου Βιομηχάνων Ζυμαρικῶν, δεόντως ἀμφότεροι ἐξουσιοδοτημένοι πρὸς ὑπογραφὴν τῆς παρούσης καὶ ἐκπροσωποῦντες νομίμως τὸν Πανελλήνιον Σύνδεσμον Βιομηχάνων καὶ τὰς Βιομηχανίας Ζυμαρικῶν ἁπάσης τῆς χώρας, καὶ ἀφ' ἑτέρου: αἱ Γρηγ. Πεσκεντζῆς καὶ Παν. Δάριζας, πρόεδρος ὁ πρῶτος καὶ γενικὸς γραμματεὺς ὁ δεύτερος τῆς Πανελληνίου Ὁμοσπονδίας Μυλεργατοϋπαλλήλων καὶ Μακαρονοτεχνιτῶν, νομίμως ἀμφότεροι ἐξουσιοδοτημένοι καὶ ἐκπροσωποῦντες τοὺς μακαροτεχνίτας ἁπάσης τῆς χώρας, συνωμολόγησαν καὶ συνεπεδέχθησαν τὰ ἀκόλουθα:

Τὰ κατωτάτα ὅρια τῶν ἡμερομισθίων τῶν ἐργαζομένων εἰς τὰ νέου ἢ παλαιοῦ τύπου ἐργοστάσια ζυμαρικῶν ἁπάσης τῆς χώρας καθορίζονται ὡς ἀκολούθως:

	Δραχμαί
Α' Ἀρχιτεχνίτης, ὅπου χρησιμοποιεῖται τοιοῦτος	120
Β' Ζυμωτής, ὅπου χρησιμοποιεῖται τοιοῦτος	115
Γ' Πιεστής, ὅπου χρησιμοποιεῖται τοιοῦτος	102
Δ' Εἰδικὸς χειριστής	115
Ε' α' Βοηθὸς μέχρι τῆς συμπληρώσεως τοῦ 18ου ἔτους τῆς ἡλικίας του	75
β' Βοηθὸς μετὰ τὴν συμπλήρωσιν τοῦ 18ου ἔτους τῆς ἡλικίας του	101

ΙΙ. Αἱ ὡς ἄνω εἰδικότητες, ἀρχιτεχνίτης, εἰδικὸς χειριστής, ζυμωτής, πιεστής, βοηθός, ἀφοροῦν τοὺς ἀπασχολουμένους εἰς τὴν παραγωγικὴν διαδικασίαν, ἥτις ἄρχεται ἀπὸ τῆς τροφοδοσίας τῆς πρώτης ὕλης εἰς τὸ μπουράτα καὶ τερματοῦται διὰ τῆς ἐξόδου τοῦ γυμνοῦ προϊόντος ἐκ τῶν ξηραντηρίων καὶ τῆς μεταφορᾶς αὐτοῦ μέχρι τῆς συσκευασίας. Εἰς τὴν διαδικασίαν αὐτὴν θεωρεῖται περιλαμβανομένη ἐφεξῆς καὶ ἡ ἐργασία εἰς τὸν τυχὸν ὑπάρχοντα ἐν τῷ ἐργοστασίῳ συρόμυλον τῶν χρησιμοποιουμένων διὰ τὴν ἄλεσιν τῶν ἀποκομμάτων (σπασμάτων) ζυμαρικῶν, ἥτις ἐργασία διεξήγετο μέχρι τοῦδε ἀδιακρίτως ὑπὸ ἀνδρῶν ἢ γυναικῶν ἀμειβομένων δι' τοῦ ἀντιστοίχου ἡμερομισθίου ἀνιδικεύτου ἀνδρὸς ἢ γυναικός. Ἐφεξῆς ἡ ἐργασία αὕτη θὰ διεξάγεται ὡς καὶ πρότερον, ὁ ἀσχολούμενος ὅμως εἰς αὐτὴν ἀδιακρίτως ἀνὴρ ἢ γυνὴ θὰ ἀμείβεται δι' ἡμερομισθίου βοηθοῦ (101).

ΙΙΙ. Συσκευαστριαί: Νοοῦνται ὡς συσκευάστριαι πᾶσαι αἱ γυναῖκες, αἵτινες ἀπασχολοῦνται εἰς τὴν ἐργασίαν συσκευασίας ζυμαρικῶν (ζύγισμα, περιτύλιγμα καὶ ἐπικόλλησιν ἐτικετῶν): α) μέχρι τῆς συμπληρώσεως τοῦ 16ου ἔτους δραχμαὶ 45, β) μετὰ τὴν συμπλήρωσιν τοῦ 16ου ἔτους δραχμαὶ 54, γ) μετὰ τὴν συμπλήρωσιν διετοῦς ἐργασίας ἐν μακαρονοποιείοις δραχμαὶ 57, δ) μετὰ τὴν συμπλήρωσιν τετραετοῦς ἐργασίας ἐν μακαρονοποιείοις δραχμαὶ 60, ε) μετὰ τὴν συμπλήρωσιν ἑξαετοῦς ἐργασίας ἐν μακαρονοποιείοις δραχμαὶ 66.

ΙV. Θήλεις, ἀπασχολούμεναι εἰς τινα τῶν ἀνωτέρω ὑπὸ τὰ στοιχεῖα Α', Β', Γ', Δ', Ε' εἰδικοτήτων δικαιοῦνται τοῦ εἰς τὴν εἰδικότητα ταύτην ἀντιστοιχοῦντος ἡμερομισθίου.

V. Χορηγεῖται μία φορμὰ εἰς τοὺς ἄρρενας καὶ μία μπλούζα εἰς τὰς θήλεις, ὡς καὶ ἓν ζεῦγος πεδίλων πετσίνων εἴς τε τοὺς ἄρρενας καὶ τὰς θήλεις, πάντα ἀνήκοντα κατὰ κυριότητα εἰς τοὺς ἐργοδότας καὶ ἅτινα χρησιμοποιοῦνται μόνον κατὰ τὰς ὥρας τῆς ἐργασίας καὶ ἀντικαθίστανται ἅπαξ τοῦ ἔτους.

VΙ. Αἱ τυχὸν καταβαλλόμεναι ἀνώτεραι ἀποδοχαὶ δὲν δύνανται νὰ μειωθῶσιν.

VΙΙ. Διευκρινίζεται, ὅτι ἡ παροῦσα συλλογικὴ σύμβασις ἐργασίας εἶναι ἄσχετος πρὸς τὸ ἐπίδομα ἀνθυγιεινῆς ἐργασίας, οὗτινος ἔχουσιν ἤδη ἐπιληφθῆ τὰ Διαιτητικὰ Δικαστήρια, τοῦ Πανελληνίου Συνδέσμου Βιομηχάνων Ζυμαρικῶν διατηροῦντος εἰς τὸ ἀκέραιον τὴν ἄποψιν αὐτοῦ, ὅτι οἱ ὑφιστάμενοι σήμερον βελτιωμένοι συνθῆκαι ἐργασίας δὲν δικαιολογοῦσι τὴν θέσπισιν τοιούτου ἐπιδόματος. Ἀμφότερα τὰ μέρη, διατηροῦντα εἰς τὸ ἀκέραιον τὰς ἀπόψεις αὐτῶν, ἐξαρτῶσι τὴν ἐπίλυσιν τοῦ θέματος ἐκ τῆς κρίσεως τῶν ἐπιληφθέντων ἤδη αὐτοῦ Διαιτητικῶν Δικαστηρίων.

VΙΙΙ. Τὰ μέλη τῶν σωματείων τῶν μακαροτεχνιτῶν διὰ δηλώσεως των πρὸς τὴν ἐργοδοτίδα ἐπιχείρησιν ζυμαρικῶν δικαιοῦνται νὰ ἐκχωρήσουν ἐκ τοῦ ἡμερομισθίου αὐτῶν, ὡς καὶ τῶν τυχὸν ἐκτάκτων οἰκονομικῶν ἐνισχύσεων, τμῆμα ἴσον πρὸς τὴν ἑκάστοτε προβλεπομένην μηνιαίαν τακτικὴν συνδρομὴν αὐτῶν, ὡς καὶ τὰς τυχὸν ἐκτάκτους τοιαύτας. Ἐπὶ τῇ δηλώσει ταύτῃ οἱ ἐργοδόται ὑποχρεοῦνται νὰ παρακρατοῦν τὸ ὡς ἄνω ποσὸν καὶ νὰ ἀποδίδουν αὐτὸ εἰς τὸ οἰκεῖον σωματεῖον. Ἀνάκλησις τῆς δηλώσεως ἐκχωρήσεως ἐπιτρέπεται κατὰ τοὺς ὅρους τοῦ καταστατικοῦ ἢ κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 87 τοῦ Α.Κ.

ΙΧ. Ἡ ἰσχὺς τῆς παρούσης ἄρχεται ἀπὸ τῆς ὑπογραφῆς, συμφωνεῖται δὲ διαρκείας ἑνὸς ἔτους.

Χ. Ἡ παροῦσα συλλογικὴ σύμβασις ἐργασίας ἐγένετο εἰς τριπλοῦν, ἐξ ὧν ἀνὰ ἓν ἀντίτυπον ἔλαβεν ἕκαστον τῶν συμβαλλομένων μερῶν, τὸ δὲ τρίτον θέλει ὑποβληθῆ εἰς τὸ Ὑπουργεῖον Ἐργασίας καὶ ὑπογράφεται ὡς ἑπεται.

Οἱ συμβαλλόμενοι

ΣΗΜΕΙΩΜΑΤΑ

Φωνή δικηγόρου

Μᾶς γράφει φίλος δικηγόρος τά ἑξῆς:

«Εἶμαι πολεμιστὴς τοῦ νόμου 1836)1951. Προσδοκῶ λοιπόν, ὅτι θὰ διορισθῶ εἰς κάποιο Νομικὸν Πρόσωπον Δημοσίου Δικαίου ἢ Τράπεζαν, ὡς προνοεῖ τὸ ἄρθρον 3 § 8 τοῦ ἀνωτέρω νόμου. Βλέπετε ὅτι καὶ οἱ δικηγόροι ἔχουν προλεταροποιηθῆ καὶ ὁ Νομοθέτης τοὺς κατέταξε ὁμοῦ μὲ τοὺς μισθωτούς, διὰ νὰ τοὺς προστατεύσῃ μὲ τὴν ἀνάλογον πρὸς τὸ ἐπάγγελμά των θέσιν. Τί νὰ γίνῃ! Ἔχουν καὶ οἱ δικηγόροι στόμαχον.

Δὲν εἶναι τώρα θέμα, ἂν οὗτοι, εὐημεροῦντες, ὡς θὰ ἔπρεπε, λόγῳ τῆς ἐν τῇ κοινωνίᾳ θέσεως καὶ ἀποστολῆς των, δὲν θὰ εἶχον ἀνάγκην νὰ προστατευθοῦν ἀπὸ τὸν νόμον διὰ μίαν ἀναγκαστικὴν μετὰ τοῦ ἐργοδότου των σύμβασιν, ἀφοῦ ἡ διέπουσα τὸν δικηγόρον καὶ ἐντολέα του σχέσις εἶναι κατ' ἐξοχὴν σχέσις ἐμπιστοσύνης. Καλῶς ὅμως ἢ κακῶς ὑπάρχει νόμος καὶ οἱ νόμοι βέβαια ἀξιοῦν ἐφαρμογήν. Ἀλλὰ τί λέγει ὁ νόμος; Λέγει τὰ ἑξῆς: Διὰ νὰ ἔχῃ ὁ ἐπιστήμων πολεμιστὴς τὸ δικαίωμα διορισμοῦ εἰς θέσιν, πρέπει νὰ ὑποβάλῃ καὶ ἔνορκον βεβαίωσιν ἐνώπιον τοῦ Εἰρηνοδίκου ἢ Συμβολαιογράφου ὅτι τὰ ἐκ τῆς πάσης πηγῆς μηνιαῖα εἰσοδήματά του δὲν ὑπερβαίνουν τὰς δραχμὰς 700 !!

Τὰ θαυμαστικὰ βεβαίως εἶναι ἰδικά μου καὶ πιστεύω νὰ συμφωνήσῃ καὶ ὁ ἀναγνώστης, ἂν ἡ ἐπιστολὴ αὐτὴ - διαμαρτυρία μου τύχῃ τῆς τιμῆς τῆς δημοσιότητος, ὅτι ἐχρειάζετο νὰ τεθοῦν - καὶ ὄχι μόνον δύο...

Σημειώσατε, ὅτι, καθ' ὃν χρόνον ἐψηφίσθη ἡ διάταξις, τὸ ἡμερομίσθιον τοῦ ἀνειδικεύτου ἐργάτου ἀνήρχετο εἰς δραχμὰς 37 καὶ συνεπῶς δραχμὰς 925 κατὰ μῆνα (37 X 25), τώρα δέ, ὅτε ἡ διάταξις εὑρίσκεται ἀκόμη ἐν ζωῇ, τὸ ἡμερομίσθιον τοῦ αὐτοῦ ἀνειδικεύτου ἀνέρχεται εἰς δραχμὰς 64 καὶ συνεπῶς δραχμὰς 1600 μηνιαίως.

Ἂν μάλιστα ληφθῇ ὑπ' ὄψιν, ὅτι τὸ «πρωσὸν» αὐτὸ διὰ τὴν νόμιμον προστασίαν μου, τῶν 700 δραχμῶν μηνιαίως - καὶ ἀκούσατε! - «ἐκ πάσης πηγῆς» χρειάζεται νὰ ὑπάρχῃ κατὰ τὸν χρόνον τοῦ διορισμοῦ μου (Α.Π. 778)1964, ΕΕΔ 34, 97), πρέπει νὰ ἀποδείξω σήμερον, ὁρκιζόμενος μάλιστα ἐνώπιον τοῦ Εἰρηνοδίκου ἢ Συμβολαιογράφου, «εἰδὼς καλλιστα τὰς εἰς τὴν ψευδορκίαν ἐπιβαλλομένας ποινάς» ὅτι ... δὲν μὲ ἀξιώνει ὁ Θεὸς νὰ ἔχω περισσότερα.

Ἀλλὰ σᾶς ἐξομολογοῦμαι: Καὶ ἂν ἀκόμη μὲ κατηρᾶτο ὁ Θεὸς νὰ ἔχω αὐτὴν τὴν ἔνδειαν, αἰσθάνομαι, ὅτι θὰ μοῦ ἔλειπε τὸ θάρρος νὰ ἐμφανισθῶ ἐνώπιον τῆς Ἀρχῆς, διὰ νὰ ὁμόσω τὸν ὅρκον, τὸν ὁποῖον ὁ νόμος ἀξιοῖ. Τί θὰ ἔλεγον διὰ τὴν ὑπόληψίν μου οἱ ἄνθρωποι, οἱ ὁποῖοι ἐκπροσωποῦν τὴν Δημοσίαν Ἀρχήν; Τί θὰ ἔλεγε περὶ τοῦ νόμου ὁ Εἰρηνοδίκης, δυνάμενος ἐξ ἐπαγγέλματος νὰ γνωρίζῃ, ὅτι καὶ ὁ φύλαξ Δημοτικοῦ Νεκροταφείου ἔχει καὶ ὄχι «ἐκ πάσης πηγῆς», ἀλλ' ἐκ τῆς ἐργασίας του, μηνιαῖα εἰσοδήματα διπλάσια καὶ πέραν τῶν ἰδικῶν μου, τὰ ὁποῖα πρέπει νὰ ἔχω, διὰ νὰ μοῦ δώσῃ ὁ νόμος τὴν προστασίαν του;

Συμπέρασμα: Ὁ νόμος (ἡ σχετικὴ διάταξις) πρέπει νὰ καταργηθῇ. Δὲν ὑπάρχει λόγος νὰ καταγράφεται εἰς τὴν σειρὰν τῶν προστατευτικῶν νόμων, ὅταν εἶναι ἐκ τοῦ πράγματος ἀδύνατον νὰ ἐφαρμοσθῇ.

Βεβαίως τὸ λογικώτερον εἶναι νὰ διορθωθῇ, συγχρονιζόμενος πρὸς τὴν πραγματικότητα, ἀλλὰ φοβοῦμαι, ὅτι ζητῶ τι παράλογον, ἀφοῦ συνήθως δὲν γίνεται ὅ,τι ἀναγκαῖοι ἐκ τῆς λογικῆς».

***

Τὰ γραφόμενα ἀνωτέρω εἶναι πράγματι ἀπαράδεκτα διὰ τὴν σοβαρότητα τοῦ νόμου. Ἐδόθη ἡ εὐκαιρία, μὲ τὴν ψήφισιν τοῦ νόμου 4185)1960, νὰ διορθωθῶν, ὡς ἐσημειώσαμεν ἐπανειλημμένως, ὑποβληθείσης σχετικῆς τροπολογίας, ἀλλ' ἀτυχῶς ἔμειναν ὡς εἶχον.

Ἐπίκαιρα

Διὰ τοῦ ἄρθρου 2 τοῦ ν.δ. 3755)1957 (ΕΕΔ 16, 1062) εἰς τὰς καθιερωμένας ὑπὸ τοῦ νόμου περὶ Κυριακῆς ἀναπαύσεως ἑορτὰς προσετέθη καὶ ἡ 28ὴ Ὀκτωβρίου.

Κατὰ τὴν αὐτὴν ὅμως διάταξιν ἡ ἀπασχόλησις τῶν μισθωτῶν κατὰ τὴν ἡμέραν αὐτὴν ὑπόκειται ἀποκλειστικῶς εἰς τὴν διακριτικὴν ἐξουσίαν τοῦ ἐργοδότου.

Ἂν, ἑπομένως, ἡ ἐπιχείρησις ἤργησε καὶ δὲν ἀπησχολήθησαν οἱ δι' ἡμερομισθίου ἀμειβόμενοι μισθωταί, δικαιοῦνται τοῦ ἡμερομισθίου των, κατὰ τὴν ἀνωτέρω διάταξιν, ἄνευ ἄλλης προσαυξήσεως, ἐνῶ ἂν ἀπησχολήθησαν, θὰ λάβουν τὸ ἡμερομίσθιόν των καὶ προσαύξησιν αὐτοῦ (τοῦ νομίμου) κατὰ 75ο/ο δυνάμει τῆς ὑπ' ἀριθ. 8900)1946 διευκρινητικῆς ἀποφάσεως.

Ὡς πρὸς τοὺς διὰ μηνιαίου μισθοῦ ἀμειβομένους, ἐφ' ὅσον ἀπησχολήθησαν, θὰ λάβουν 75ο/ο ἐπὶ τοῦ νομίμου ἡμερησίου μισθοῦ των, διὰ τὴν ἐξεύρεσιν τοῦ ὁποίου θὰ διαιρεθῇ ὁ μηνιαῖος μισθὸς διὰ 25 (ἴδετε σημειώσεις μας ἀνωτέρω, σελ. 1320).

ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ ΕΡΓΑΤΙΚΟΥ ΔΙΚΑΙΟΥ

ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΣ ΝΟΜΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

Διεύθυνσις
ΧΡΟΝΗΣ ΤΣΙΜΠΟΥΚΗΣ

Σύνταξις
ΤΑΣΟΣ ΤΣΙΜΠΟΥΚΗΣ

Τόμος 24 — Τεῦχος 22 (580)

Ἀθῆναι, 15 Νοεμβρίου 1965

Η ΠΡΟΝΟΜΙΑΚΗ ΚΑΤΑΤΑΞΙΣ ΤΟΥ ΜΙΣΘΟΥ ΕΙΣ ΤΟ ΠΡΟΣΧΕΔΙΟΝ ΚΩΔΙΚΟΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ

Ὑπὸ τοῦ κ. ΓΕΩΡΓΙΟΥ Σ. ΔΑΟΥΤΗ, Δικηγόρου

Αἱ ἀπαιτήσεις τῶν ἐργαζομένων ἐκ τῆς ὑπ' αὐτῶν παροχῆς ἐξηρτημένης ἐργασίας ἀπολαύουν, κατὰ γενικῶς παραδεδεγμένην ἀρχήν, γενικοῦ προνομίου. Τὸ προνόμιον τοῦτο, ὑπερ ἀνέκαθεν ἀνεγνώρισεν ἡ ἑλληνικὴ νομοθεσία (1), ὡς καὶ αἱ ξέναι νομοθεσίαι, εἰ καὶ μὲ διάφορον ἑκάστη ἔκτασιν (2), δικαιολογεῖται ἐκ τῆς ἀνάγκης προστασίας τῶν ἐργαζομένων, ὡς οἰκονομικῶς ἀσθενεστέρων, τοὐλάχιστον δι' ἑνὸς ἐλαχίστου ποσοῦ (3), ἀλλὰ καὶ ἐκ τῆς ἀνάγκης προστασίας τοῦ ἐργοδότου, ἵνα μὴ ἐγκαταλείπηται οὗτος ὑπὸ τῶν μισθωτῶν ἐν περιπτώσει οἰκονομικοῦ αὐτοῦ κλονισμοῦ. Συνεπεῖς πρὸς τὴν ἐν λόγῳ ἀρχὴν ἀναγνωρίζουν τὸ προνόμιον τοῦτο τόσον ἡ νέα Πολιτικὴ Δικονομία (4), ὅσον καὶ τὸ ἄρθρον 119 τοῦ Προσχεδίου Κώδικος Ἐργασίας.

Τὰ προβλήματα, ἅτινα καλεῖται ἤδη νὰ ἀντιμετωπίσῃ ὁ νομοθέτης τοῦ Κώδικος Ἐργασίας, εἶναι ἀφ' ἑνὸς μὲν ἡ ἔκτασις τοῦ προνομίου, ἀφ' ἑτέρου δὲ ἡ σειρὰ κατατάξεως αὐτοῦ μεταξὺ τῶν λοιπῶν τοιούτων. Τὰ πλῆθος ὅμως τῶν προνομίων, ἅτινα ἐθεσπίσθησαν δι' εἰδικῶν νόμων, ὡς καὶ ἡ ὕπαρξις μεγάλου ἀριθμοῦ ἄλλων νομοθετημάτων, ρυθμιζόντων τὰ τῆς σειρᾶς καὶ τῆς ἐκτάσεως τῶν προνομίων, - ἐν οἷς καὶ ὁ ὑπὸ σύνταξιν Κῶδιξ Πολιτικῆς Δικονομίας, - δημιουργοῦν περαιτέρω θέμα ἐναρμονισμοῦ τοῦ Προσχεδίου Κώδικος Ἐργασίας πρὸς τοὺς εἰδικοὺς τούτους νόμους καὶ πρὸς τὸ Σχέδιον Πολιτικῆς Δικονομίας.

Συμβολὴν εἰς τὴν ἀντιμετώπισιν τῶν ἀνωτέρω δύο προβλημάτων ἀποτελοῦν αἱ κατωτέρω παρατηρήσεις ἐπὶ τοῦ ἄρθρου 119 τοῦ Προσχεδίου Κώδικος Ἐργασίας.

I) Ὡς πρὸς τὴν ἔκτασιν τοῦ προνομίου παρατηροῦμεν, ὅτι: α) Ἀρχικῶς τὸ ἄρθρον 960 Πολ. Δικονομίας ὡριζεν ἐν ἀναγκαστικῇ ἐκτελέσει

(1) Πολ. Δικ. ἄρθρον 960 ἐδάφ. 4, ΕμπΝ ἄρθρον 646 καὶ νεώτερα νομοθετήματα, περὶ ὧν εἰδικώτερον κατωτέρω I καὶ σημ. 20.

(2) Ἐν Γαλλίᾳ : Code civil ἄρθρον 2101, ἀριθ. 4, Code de com. ἄρθρον 549, Code de travail ἄρθρον 47α (ν. 8.8.1935), 47b (ν. 21.7.1949), ἄρθρον 23 (ν. 19.7.1928), ἄρθρον 73 (ν. 29.7.1939). Ἐν Γερμανίᾳ, (ἔνθα πάντως ἡ ἀρχὴ τῆς ἰσότητος τῶν πιστωτῶν θεωρεῖται ὡς μείζονος σημασίας ἀπὸ τὴν ἀνάγκην προστασίας ὡρισμένων ἀπαιτήσεων, πρβλ. Nikisch, Arbeitsrecht § 33, VI. Jaeger, Konkursordnung § 61 σημ. 1), Ko § 61 ἀριθ. 1. Ἐν Ἑλβετίᾳ, § 219 SchKG. Ἐν Βελγίῳ ἄρθρον 545 ΠτωχΝ, τροπ. ὑπὸ ν. 7.8.1922 καὶ ν. 28.2.1947. Ἐν Ἰταλίᾳ Cod civ. ἄρθρον 2751 ἀριθ. 4, πρβλ. καὶ ἄρθρον 685 Πολ. Δικ. Ἰονίων Νήσων, Πολ. Ἰταλ. Κ. ἄρθρον 1956, Ρουμαν. Κ ἄρθρον 1729 ἀριθ. 4 Βλ. ἐπίσης ἄρθρον 211 Code international de travail καὶ ἄρθρον ΙΙ τῆς Διεθνοῦς Συμβάσεως τοῦ 1949 «περὶ προστασίας τοῦ μισθοῦ» (ἐκδ. Διεθνοῦς Γραφείου Ἐργασίας, σελ. 173 καὶ σημ. 69).

(3) Jaeger ἐν. ἀν. § 61 σημ. 14.

(4) Σχέδιον Πολ. Δικ. ἄρθρον 1105, Προσχ. Δικ. Ἐκτελέσεως ἄρθρον 74.

προνομιούχους μόνον τοὺς μισθούς (οὐχὶ καὶ ἄλλας ἀπαιτήσεις ἐκ τῆς συμβάσεως ἐργασίας (5) τῶν ὑπηρετῶν, ἐργατῶν καὶ ἡμερομισθίων - οὐχὶ τῶν ὑπαλλήλων - (6), τοῦ τελευταίου ὑπηρετικοῦ ἔτους καὶ τοῦ ἐνεστῶτος, δηλ. ἐκείνου, καθ' ὃ ἐγένετο ἡ κατάσχεσις. Τὸ δὲ ἄρθρον 646 Ἐμπ. Νόμου ἀνεγνώριζε προνόμιον διὰ τοὺς μισθοὺς τῶν μὲν ἐργατῶν ἑνὸς μηνὸς πρὸ τῆς κηρύξεως τῆς πτωχεύσεως, τῶν δὲ ἐμπορικῶν ὑπαλλήλων ἓξ μηνῶν πρὸ ταύτης. β) Διὰ τοῦ ἄρθρου 6 § 2 τοῦ ν. 2112 τὸ προνόμιον τοῦτο ἐπεξετάθη καὶ ἐπὶ τοῦ ἡμίσεως τῆς κατὰ τὸν νόμον τοῦτον ὀφειλομένης ἀποζημιώσεως ἀτάκτου καταγγελίας. γ) Διὰ τοῦ ἄρθρου 12 τοῦ ν. 3252)1955 τὸ προνόμιον ἐπεξετάθη τόσον ὡς πρὸς τὰ πρόσωπα, καταλαβὸν τὸ πάσης φύσεως προσωπικόν, ὅσον καὶ ὡς πρὸς τὰς ἀσφαλιζομένας ἀπαιτήσεις, καταλαβὸν καὶ ὁλόκληρον τὴν ἀποζημίωσιν τοῦ νόμου 2112 καὶ τοῦ β. δ)τος τῆς 16)18.7.1920 καὶ ἐν ἀναγκαστικῇ ἐκτελέσει καὶ ἐν πτωχεύσει. δ) Ἐκ τῶν ὑπὸ σύνταξιν, τέλος, Κωδίκων τὸ μὲν ἄρθρον 1105 τοῦ Σχεδίου Πολιτικῆς Δικονομίας ἐπεκτείνει τὸ προνόμιον ἐπὶ πάσης ἀπαιτήσεως ἐκ παροχῆς ἐξηρτημένης ἐργασίας, ὡς καὶ ἐπὶ τῶν ἀπαιτήσεων τῶν διδασκάλων, καταλαμβάνον οὕτω οὐ μόνον τοὺς μισθούς, ἀλλὰ καὶ τὴν ἀποζημίωσιν ἀτάκτου καταγγελίας, τὴν ἀποζημίωσιν ἀρχαιότητος, τὰ δῶρα, τὴν ἀποζημίωσιν τοῦ νόμου 539)1945, ὡς καὶ πάσας τὰς ἀπαιτήσεις ἐκ τῆς σχέσεως ἐργασίας, τὸ δὲ ἄρθρον 119 τοῦ Προσχεδίου Κώδικος Ἐργασίας περιορίζει τὸ ἐν λόγῳ προνόμιον ἐπὶ μόνων τῶν ἐκ μισθῶν ἀπαιτήσεων. Χρονικῶς ὅμως τὸ μὲν Σχέδιον Πολιτικῆς Δικονομίας ἀναγνωρίζει προνομιούχους τὰς ἀπαιτήσεις τῶν ἓξ τελευταίων μηνῶν πρὸ τῆς ἡμέρας τοῦ πλειστηριασμοῦ (7), τὸ δὲ Προσχέδιον Κώδικος Ἐργασίας ἐν περιπτώσει μὲν ἀναγκαστικῆς ἐκτελέσεως διατηρεῖ τὸ ὑπὸ τῆς ἤδη ἰσχυούσης Πολιτικῆς Δικονομίας ὁριζόμενον χρονικὸν διάστημα τοῦ ἐνεστῶτος καὶ τοῦ παρελθόντος ἔτους, ἐν περιπτώσει δὲ πτωχεύσεως περιορίζει τοῦτο εἰς τρεῖς μῆνας πρὸ τῆς κηρύξεως τῆς πτωχεύσεως, προκειμένου περὶ ἐργατῶν, καὶ εἰς ἓξ μῆνας, προκειμένου περὶ ὑπαλλήλων.

Ἐκ τῶν ἀνωτέρω καταφαίνεται ὅτι, ἐὰν τὰ ἀνωτέρω σχετικὰ πρὸς τὸ προνόμιον τοῦ μισθοῦ κλπ. ἄρθρα τῶν δύο ὑπὸ σύνταξιν Κωδίκων δὲν ἐναρμονισθοῦν μεταξύ των, ὁ πρῶτος ἐκ τῶν Κωδίκων τούτων, ὅστις θὰ τεθῇ εἰς ἐφαρμογήν, θὰ τροποποιηθῇ ἀφεύκτως ὑπὸ τοῦ δευτέρου. Ἀλλ' οὕτω ὁ σκοπὸς τῆς κωδικοποιήσεως, δηλαδὴ ἡ ἁπλότης καὶ ἡ σταθερότης τῆς νομοθεσίας, προδήλως ματαιοῦται.

Ἐκ δὲ τῆς συγκρίσεως τῶν ἄρθρων 119 Προσχεδίου Κώδικος Ἐργασίας καὶ 1105 Σχεδίου Πολιτικῆς Δικονομίας πρὸς ἄλληλα, συνάγεται, ὅτι τὸ Προσχέδιον Κώδικος Ἐργασίας εἶναι μᾶλλον συντηρητικὸν ὡς πρὸς τὸ θέμα τῆς ἐκτάσεως τοῦ προνομίου, ὡς ἄλλως τε καὶ ξέναι νομοθεσίαι (8). Ἡ διάταξις τοῦ Σχεδίου Πολιτικῆς Δικονομίας εἶναι ἐπιτυχεστέρα, διότι ἡ δικαιολογία τοῦ προνομίου συνηγορεῖ ὑπὲρ τῆς ἐπεκτάσεως αὐτοῦ ἐπὶ πάσης ἐκ παροχῆς ἐξηρτημένης ἐργασίας ἀπαιτήσεως. Ἄλλως τε αἱ μακραὶ προσπάθειαι, αἵτινες ὡδήγησαν ἀπὸ τὴν ἀρχικὴν στενὴν διατύπωσιν τοῦ ἄρθρου 960 ἐδάφιον ἅ Πολ. Δικονομίας εἰς τὴν σημερινὴν ἔκτασιν τοῦ προνομίου (8α), δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ ἀγνοηθοῦν καὶ δύναται νὰ θεωρηθῇ βέβαιον, ὅτι, ἂν τελικῶς ὁ Κῶδιξ υἱοθετήσῃ τὴν διάταξιν τοῦ Προσχεδίου, ὁ ἀγὼν πρὸς ἐπέκτασιν τοῦ προνομίου θὰ ἀρχίσῃ ἐκ νέου, μὲ ἀποτέλεσμα τὴν ἐντὸς συντόμου χρόνου τροποποίησιν τοῦ Κώδικος.

Π) Ὡς πρὸς τὴν σειρὰν τοῦ προνομίου. 1) Ἡ ἐν περιπτώσει συρροῆς πολλῶν προνομίων σειρὰ κατατάξεως πρέπει νὰ καθορίζηται ἀναλόγως τῆς φύσε-

(5) *Οἰκονομίδης - Λιβαδᾶς*, τ. 8, σελ. 282 σημ. 4.

(6) ΕφΠ 189)1938 ΕΕΝ ε', 642 ἐπ.

(7) Κατὰ τὰς συζητήσεις εἰς τὴν Συντακτικὴν Ἐπιτροπὴν προετάθη μάλιστα ἡ μείωσις τοῦ χρονικοῦ τούτου διαστήματος εἰς τὸ ἥμισυ. Πρβλ. Σχέδιον Πολιτικῆς Δικονομίας (ἐκδ. Ὑπουργ. Δικ.) τ. 8, 176.

(8) Οὕτω ἡ ἑλβετικὴ νομοθεσία § 219 SchKG καὶ ἡ γερμανικὴ § 61 Ko (ἴδε Mentzel-Kuhn § 61, 46), ἀποκλείουσα τὰς ἀξιώσεις ἐκ σχέσεως ἐργασίας.

(8α) Τάσις διευρύνσεως τοῦ προνομίου παρατηρεῖται καὶ εἰς τὰς ξένας νομοθεσίας (βλ. διὰ τὴν Γαλλίαν ἀνωτ. σημ. 2, διὰ τὴν Ἰταλίαν D' Amelio, Codice civile ἄρθρον 2751 σημ. 6).

ως τῆς προνομιούχου ἀπαιτήσεως (9), τοῦ ἐπιδιωκομένου διά τοῦ προνομίου σκοποῦ καί τῆς ἐξυπηρετουμένης δι' αὐτοῦ κοινωνικῆς ἀνάγκης. Ἡ προτεραιότης δέν καθορίζεται ἐκ τῆς χρονολογικῆς σειρᾶς γενέσεως τῶν προνομίων (10), ἥτις λαμβάνεται ὑπ' ὄψιν μόνον διά τήν σειράν εἰδικῶν τινων προνομίων (π.χ. Α.Κ. 1217, 1250, 1308), στηριζομένων ἐπί ἐμπραγμάτου δικαιώματος, προτιμωμένων μάλιστα εἰς τινας περιπτώσεις τῶν μεταγενεστέρων ἀπαιτήσεων ἔναντι τῶν χρονικῶς προηγουμένων (11). Οὔτε καί εἶναι ὀρθόν νά καθορίζηται ἀναλόγως τῆς πιέσεως, ἥν εἶναι εἰς θέσιν νά ἀσκοῦν ἐπί τῶν νομοθετικῶν ὀργάνων τῆς Πολιτείας οἱ ὑπό τῶν προνομίων ὠφελούμενοι, πρός προώθησιν τοῦ προνομίου των εἰς τήν πρώτην θέσιν (12). Ἡ σειρά ἑκάστου προνομίου δέον νά καθορίζηται μετά σταθμισιν τῶν συμφερόντων ὅλων τῶν προνομιούχων, βάσει ἐνιαίων καί ἀντικειμενικῶν κριτηρίων νομοθετικῆς πολιτικῆς.

2. Τό Προσχέδιον Κώδικος Ἐργασίας κατατάσσει τό προνόμιον τοῦ μισθοῦ πρό πάσης ἄλλης ἀπαιτήσεως (ὑπό τούς κατωτέρω ἐν παραγράφῳ 3 περιορισμούς), ἤτοι πρό τῶν ὑπ' ἀριθ. 2 καί 3 τῆς Πολ. Δικονομίας καί 1 καί 2 τοῦ Σχεδίου Πολιτικῆς Δικονομίας προνομίων. Ἐκ δέ τῆς διατυπώσεως τῆς παραγράφου 1 τοῦ ἄρθρου 119 τοῦ Προσχεδίου Κώδικος τῆς Ἐργασίας «... οἱ μισθοί κατατάσσονται προνομιακῶς προηγούμενοι π ά σ η ς ἑτέρας προνομιούχου ἀπαιτήσεως κλπ», κατ' ἀντιδιαστολήν πρός τήν παράγραφον 2 «...κατατάσσονται προνομιακῶς πρό οἱασδήποτε ἄλλης προνομιούχου ἀπαιτήσεως, μετά τήν ἀφαίρεσιν ἐκ τοῦ ἐκπλειστηριάσματος τοῦ φόρου μεταβιβάσεως καί τῶν ἐξόδων ἐκτελέσεως», φαίνεται συναγόμενον τό συμπέρασμα, ὅτι τοὐλάχιστον ἐν περιπτώσει ἐκτελέσεως ἐπί μή βεβαρημένων δι' ὑποθήκης ἤ ἐνεχύρου πραγμάτων τό προνόμιον τοῦ μισθοῦ προηγεῖται καί αὐτῶν τῶν ἐξόδων ἐκτελέσεως. Καί τοῦτο, διότι, κατά τό σύστημα τῆς ἐν ἰσχύι Πολιτικῆς Δικονομίας, τά ἔξοδα ἐκτελέσεως θεωροῦνται προνομιοῦχος ἀπαίτησις. Συνέπεια τῆς ἀντιλήψεως ταύτης ὑπῆρξεν, ὅτι κατά τό παρελθόν οὐχί ἅπαξ διάφοροι προνομιοῦχοι ἀπαιτήσεις, μᾶλλον ἐξ ὑπερβάλλοντος ζήλου τοῦ εἰσαγαγόντος τά προνόμια νομοθέτου, ἔλαβον θέσιν πρό τῶν ἐξόδων ἐκτελέσεως (13).

Καί εἰς τό σημεῖον τοῦτο ὑπάρχει ἀντίφασις μεταξύ τοῦ Προσχεδίου Κώδικος Ἐργασίας καί τοῦ Σχεδίου Πολιτικῆς Δικονομίας, ἥτις δέον νά ἀρθῇ δι' ἐπιλογῆς μιᾶς ἐκ τῶν δύο ρυθμίσεων. Εἶναι φανερόν, ὅτι ἡ λύσις τοῦ Σχεδίου Πολιτικῆς Δικονομίας δέν ἐπιτρεάζεται, ὡς πιθανῶς τό Προσχέδιον Κώδικος Ἐργασίας, ἐκ τῆς ἐπιθυμίας ἱκανοποιήσεως ὡρισμένου εἴδους ἀπαιτήσεων, ἀλλά στηρίζεται εἰς ἀντικειμενικήν καί ὀρθήν ἀξιολόγησιν τῆς σημασίας καί τῆς κοινωνικῆς καί οἰκονομικῆς ἀποστολῆς τοῦ προνομίου τῶν ἐργαζομένων, ἐν συγκρίσει πρός τά προνόμια τῶν ἐδαφίων 1 καί 2 τοῦ Σχεδίου. Ὀρθότερον λοιπόν εἶναι νά καταλάβῃ τό προνόμιον τῶν ἐργαζομένων τήν πρώτην θέσιν εὐθύς μετά τά νοσήλεια, τά ἔξοδα κηδείας καί τάς ἀπαιτήσεις διά παροχήν τροφίμων κλπ., διότι αἱ ἀπαιτήσεις αὐταί, οὐχί ἰδιαιτέρως συχνάι ἄλλωστε, γεννῶνται εἰς ἐξαιρετικῶς ἐπειγούσης φύσεως περιστάσεις καί ἡ ἱκανοποίησις ἤ μᾶλλον ἡ ἐκ τῶν προτέρων ἐξασφάλισις τῆς ἱκανοποιήσεως αὐτῶν εἶναι πρωταρχικῆς σημασίας καί διά τήν ἔννομον τάξιν καί διά τόν ἴδιον τόν ὀφειλέτην.

Πολλῷ μᾶλλον ἀδικαιολόγητος εἶναι οἱαδήποτε ἀμφισβήτησις τῆς σειρᾶς ἱκανοποιήσεως τῶν ἐξόδων ἐκτελέσεως. Ὀρθῶς δέ τό Σχέδιον Πολιτικῆς Δικονομίας δέν κατατάσσει ταῦτα μεταξύ τῶν προνομιούχων ἀπαιτήσεων, ἀλλά ὁρίζει, ὅτι ταῦτα

(9) Ἀφῶ μάλιστα τό προνόμιον εἶναι ἰδιότης αὐτῆς ταύτης τῆς ἀπαιτήσεως. Πρβλ. *Μπαλή*, Ἐμπράγματον § 276, 4 Mentzel-Kuhn § 61, 2.

(10) Πρβλ. καί Πανδ 42.5.32 (Παῦλος).

(11) Οὕτω ἐπί συγκρούσεως αὐτοκινήτων (ἄρθρον 11 νόμου ΓΨΝ)1911, ὡς ἐτροποποιήθη ὑπό τοῦ ἄρθρου 1 τοῦ νόμου 3879)1929) καί ἐπί συγκρούσεως πλοίων (ἄρθρον 206 ἐδ. β' ΚΙΝΔ', πρβλ. καί ἄρθρον 240 ΕμπΝ).

(12) Πρβλ. τάς ὀρθάς παρατηρήσεις τοῦ Εἰσηγητοῦ τοῦ Δικαίου ἀναγκαστικῆς ἐκτελέσεως τῆς νέας Πολιτικῆς Δικονομίας (Σχέδιον Πολ. Δικ. τόμ. 8, σελ. 31).

(13) Ἴδε λ.χ. ἄρθρον 8 § 8 τοῦ νόμου 4332) 1929, ὡς ἐτροποποιήθη ὑπό τοῦ ἄρθρου 1 τοῦ νόμου 5277)1931 καί τοῦ ἄρθρου 2 ἐδ. δ τοῦ ν.δ. 2555)1953, ὡς πρός τό προνόμιον τῶν ἀπαιτήσεων τῆς Ἀγροτικῆς Τραπέζης. Ἐπίσης ἄρθρον 191 ἐδ. β' ν.δ. 1026)1954, καθ' ὃ αἱ ἀπαιτήσεις τῶν δικηγόρων συντρέχουν μετά τῶν ἐξόδων ἐκτελέσεως κλπ.

προαφαιροῦνται (14), θέμα δὲ διανομῆς καὶ κατατάξεως γεννᾶται μόνον ἐπὶ τοῦ καθαροῦ ἐκπλειστηριάσματος. Καὶ τοῦτο διότι τὰ πρὸς τὸ συμφέρον ὅλων τῶν δανειστῶν γενόμενα ἔξοδα ἐκτελέσεως δὲν ἀποτελοῦν κατὰ κυριολεξίαν «προνομιοῦχον» ἀπαίτησιν ἑνὸς δανειστοῦ (15), ἀλλὰ προϋπόθεσιν τῆς ἱκανοποιήσεως πάντων. Οὐδεμίαν λοιπὸν δικαιολογίαν δύναται νὰ εὕρῃ ἡ πρόταξις οἱασδήποτε ἀτομικῆς ἀπαιτήσεως τῶν καινῶν ἐξόδων.

3. Κατὰ τὸ Προσχέδιον Κώδικος Ἐργασίας ἡ πρώτη θέσις δίδεται εἰς τὸ προνόμιον τοῦ μισθοῦ μόνον ἐπὶ τοῦ 1)3 τοῦ ἐκπλειστηριάσματος, προκειμένου περὶ κατατάξεως ἐκπλειστηριάσματος πράγματος βεβαρημένου δι' ὑποθήκης ἢ ἐνεχύρου. Ἡ διάταξις εἶναι εἰλημμένη ἐκ τοῦ ἄρθρου 8 τοῦ ν.δ. 4256)1962, σκοπεῖ δὲ νὰ ἐνισχύσῃ τὴν ἐμπορικὴν πίστιν (16), παραμεριζομένης τῆς ἀρχῆς τοῦ ἡμετέρου δικαίου, καθ' ἣν τὰ γενικὰ προνόμια προηγοῦνται τῶν εἰδικῶν (17). Εὑρισκόμενος δηλαδὴ ὁ νομοθέτης πρὸ μιᾶς προφανοῦς περιπτώσεως συγκρούσεως συμφερόντων μεταξὺ τῶν διαφόρων προνομιούχων ἀπαιτήσεων ἔδωσε τὸ προβάδισμα ἐπὶ μὲν τοῦ 1)3 τοῦ ἐκπλειστηριάσματος εἰς τοὺς μισθωτούς, ἐπὶ δὲ τῶν 2)3 εἰς τοὺς ἐνεχυρούχους καὶ ἐνυποθήκους πιστωτάς.

Ἀνεξαρτήτως τῆς σκοπιμότητος ἢ οὐ τῆς λύσεως ταύτης (18) ἀπὸ νομοτεχνικῆς ἀπόψεως οὔτε ἡ εἰς τὸν Κώδικα Ἐργασίας ρύθμισις τῶν προνομίων τῶν ἐμπραγμάτως ἠσφαλισμένων πιστωτῶν ἐνδείκνυται, ἀλλ' οὔτε καὶ ἡ δι' εἰδικῶν νομοθετημάτων θέσπισις προνομίων. Διότι διὰ τῶν εἰδικῶν νόμων ἐπιδιώκεται ἡ ἱκανοποίησις ὡρισμένης κατηγορίας πιστωτῶν, ἐνίοτε ὑπὸ τὴν πίεσιν ὡρισμένης τάξεως, χωρὶς νὰ σταθμίζωνται πάντοτε ἀνεπηρεάστως τὰ συμφέροντα ἁπάντων τῶν προνομιούχων, πολλάκις δὲ καὶ χωρὶς προσπάθειαν ἐναρμονισμοῦ τοῦ νέου νομοθετήματος πρὸς τὴν ὅλην νομοθεσίαν. Οὔτε δὲ δι' ἑκάστου νέου νομοθετήματος τροποποιεῖται ἐμμέσως τὸ προηγούμενον, διαταρασσομένης ἐνίοτε καὶ τῆς σειρᾶς ἄλλων ἀσχέτων προνομίων (19), πάντες δὲ ἐπιδιώκουν νὰ καταλάβουν τὴν πρώτην θέσιν καὶ οὐδεὶς κατορθώνει νὰ διατηρήσῃ αὐτὴν ἐπὶ πολύ, ἐκτοπιζόμενος μετ' ὀλίγον ὑπὸ ἄλλου προνομιούχου (20).

---

(14) Σχέδ. Πολ. Δικ. 1105, ὁμοίως ἄρθρον 382 Κρητ. Πολ. Δικ. τοῦ 1880, ZPO § 874 ἐδ. 2. Πρβλ. Seuffert-Walsmann, Zivilprozessordnung (1938) σ. 586.

(15) Planiol-Ripert (Becqué) ἐκδ. β' τόμ. XII ἀριθ. 18, 216.

(16) Ἴδε αἰτιολογικὴν ἔκθεσιν τοῦ ν.δ. 4256) 1962.

(17) Πολ. Δικ. 943, Σχέδ. Πολ. Δικ. 1107 § 1. *Rämmou*, Στοιχεῖα κλπ. (ἐκδ. 1955) τ. 2 § 64. Ἡ ἀρχὴ αὕτη ἰσχύει καὶ ἐν Γαλλίᾳ (ἴδε Planiol-Ripert (Becqué) ἔνθ. ἀν. τ. XIII § 1037, ἀντίθετον ὅμως ἀρχὴν ἀκολουθεῖ τὸ γερμανικὸν δίκαιον, βλ. Mentzel-Kuhn ἐν ἀν. § 61, 8, Jaeger § 61, 1, ὡς καὶ τὸ ἑλβετικὸν (βλ. Blumenstein Handbuch des schweitzerischen Schuldbetreibungsrecht σ. 682) καὶ τὸ βελγικὸν (Fredericq, Traité τ. VII ἀριθ. 431 σ. 606).

(18) Περισσότερον δεδικαιολογημένη φαίνεται ἡ λύσις τοῦ γαλλικοῦ δικαίου, καθ' ὃ τὸ ἐκτακτον προνόμιον τοῦ μισθωτοῦ, προτασσόμενον παντὸς ἄλλου καὶ σκοπὸν ἔχον τὴν ἀντιμετώπισιν κατεπειγουσῶν ἀναγκῶν συντηρήσεως τοῦ μισθωτοῦ, ἀσκεῖται δι' ἀπαιτήσεις ἐλαχίστου χρόνου, οὐχὶ δὲ ἐπὶ ποσοστοῦ τοῦ ἐκπλειστηριάσματος, ἀλλὰ δι' ὡρισμένον ποσοστὸν τοῦ μισθοῦ, τ.ἐ. διὰ τὸ ἀκατάσχετον μέρος αὐτοῦ. Βλ. ν. 21.7.1949, ν.δ. 8.8. 1935, Planiol κλπ. XII § 219b.

(19) Παράδειγμα τοιούτου φαινομένου τὸ ἄρθρον 9 τοῦ ν.δ. 572)1948.

(20) Ἡ ἱστορία τοῦ προνομίου τῶν μισθωτῶν ἀποδεικνύει τὴν ὀρθότητα τῆς διαπιστώσεως. Τὸ ἄρθρον 940 Πολ. Δικ. κατέτασσεν ἀρχικῶς τὰς ἀπαιτήσεις τῶν ἐργαζομένων εἰς τὴν ἑνην τάξιν. Διὰ σειρᾶς μεταγενεστέρων νόμων μέγας ἀριθμὸς εἰδικῶν ἰδίως προνομίων προωθήθη εἰς προηγουμένην θέσιν, εἴτε εὐθὺς μετὰ τὰ ἔξοδα ἐκτελέσεως, εἴτε καὶ πρὸ τούτων. Οὕτω εὐθὺς μετὰ τὰ ἔξοδα ἐκτελέσεως κατετάγησαν (ἄρθρον 9 ν.δ. 3905) 1929) αἱ ἀπαιτήσεις τοῦ Ὀργανισμοῦ Ἀγροτικῆς Πίστεως Κερκύρας (καταργηθέντος ὑπὸ τοῦ ἀ.ν.

Άν δέν τεθῆ τέρμα εἰς τήν τακτικήν αὐτήν καί δέν ἐπαφεθῆ ἡ ρύθμισις τοῦ θέματος τῆς σειρᾶς τῶν προνομίων εἰς τόν φυσικόν αὐτοῦ νομοθέτην, τόν νομοθέτην τῆς νέας Πολιτικῆς Δικονομίας, ἐάν, τέλος, δέν ἐγκαταλειφθῆ ἡ προσπάθεια τῆς διά τῶν διαδοχικῶς ἀλληλοτροποποιουμένων διατάξεων προωθήσεως ὅλων τῶν προνομίων εἰς τήν πρώτην θέσιν - προσπάθεια, ἥτις θά ἠδύνατο νά παρομοιασθῆ πρός τόν ἀγῶνα τοῦ Σισύφου... -, ἡ διά τοῦ Κώδικος Ἐργασίας ἐπιδιωκομένη κωδικοποίησις δέν πρόκειται νά ἐπιτύχῃ τοῦ σκοποῦ της.

III) Σ υ μ π έ ρ α σ μ α. Τό ρυθμιζόμενον ὑπό τοῦ ἄρθρου 119 τοῦ Προσχεδίου Κώδικος Ἐργασίας θέμα ἀνήκει εἰς τήν ὕλην τῆς Πολιτικῆς Δικονομίας. Πρός ἄρσιν τῆς μεταξύ τῶν δύο Κωδίκων καί τῶν εἰδικῶν νόμων ἀντινομίας θά ἦτο ὀρθόν: Α) Νά ἀπαλειφθῆ τό ἄρθρον 119 ἐκ τοῦ Σχεδίου Κώδικος Ἐργασίας. Β) Νά καταργηθοῦν διά τοῦ Εἰσαγωγικοῦ Νόμου τῆς νέας Πολιτικῆς Δικονομίας (ὡς ἄλλως τε εἰσηγεῖται καί ἡ Συνταχτική αὐτῆς Ἐπιτροπή) οἱ εἰδικοί νόμοι, οἱ εἰσάγοντες ἀδικαιολογήτως προνόμια, ὅσα δέ ἐκ τούτων κρίνονται ἀπαραίτητα νά κατατάσσωνται δι' ἀναφορᾶς εἰς τήν διάταξιν τῆς Πολιτικῆς Δικονομίας καί οὐχί αὐτοτελῶς διά τῆς εὐχεροῦς, ἀλλά αὐθαιρέτου λύσεως τῆς «πρό παντός ἄλλου προνομίου» κατατάξεως καί Γ) Ἐφ' ὅσον χρόνον αἱ ἀνάγκαι ἐνισχύσεως τῆς πίστεως, ἐν ὄψει ἰδίως τῆς μετά τῆς Εὐρωπαϊκῆς Οἰκονομικῆς Κοινότητος συνδέσεως τῆς χώρας, ἐπιβάλλουν εἰδικά μέτρα ὑπέρ τῶν ἐμπραγμάτως ἠσφαλισμένων πιστωτῶν, νά ὁρισθῆ δι' εἰδικοῦ μεταβατικοῦ νόμου, ὅτι ἐν συρροῇ προνομιούχων πιστωτῶν, ἐχόντων ἐνέχυρον ἤ ὑποθήκην πρός ἀσφάλειαν ἐμπορικῶν ἤ βιομηχανικῶν δανείων, μετά πιστωτῶν ἀπαιτήσεων ἐκ παροχῆς ἐξηρτημένης ἐργασίας καί λοιπῶν γενικῶν προνομιούχων, α) προηγεῖται τό προνόμιον τοῦ μισθωτοῦ διά τό ἀκατάσχετον ποσοστόν τοῦ μισθοῦ (κατά τό ἄρθρον 112 τοῦ Προσχεδίου Κώδικος Ἐργασίας) εἰς τήν 3ην τάξιν, ὡς ὁρίζει ἡ νέα Πολιτική Δικονομία, β) ἕπονται αἱ ἀνωτέρω ἀξιώσεις τῶν ἐμπραγμάτως ἠσφαλισμένων καί γ) ἀκολουθοῦν αἱ λοιπαί ἀξιώσεις τῶν ἐργαζομένων καί εἶτα τά λοιπά προνόμια, κατά τήν σειράν πάντοτε τήν προβλεπομένην ὑπό τῆς Πολιτικῆς Δικονομίας.

17)17.4.1935). Πρό τῶν ἐξόδων ἐκτελέσεως αἱ ἀπαιτήσεις τῆς Ἀγροτικῆς Τραπέζης (ἴδε ἀνωτέρω σημ. 13 καί τόν ἀ.ν. 572)1948). Ἐν συρροῇ μετά τῶν ἀπαιτήσεων τῶν ἐργαζομένων αἱ ἀπαιτήσεις τοῦ Ι.Κ.Α. (ἄρθρον 93 § 6 νόμου 6298) 1934 καί 27 § 6 νόμου 1846)1951) καί ἄλλων τινῶν Ἀσφαλιστικῶν Ταμείων (ἀ.ν. 28)30.10.1935 ἄρθρον 6, ἀ.ν. 2018)1939 ἄρθρον 8), ἐνῶ προηγήθησαν τούτων καί τῶν ἐργατικῶν αἱ ἀπαιτήσεις ἄλλων Ταμείων (ἄρθρον 26 § 3 ἀποφάσεως Ὑπουργοῦ Ἐργασίας 13987)1940, ὡς πρός τάς ἀπαιτήσεις τοῦ Ταμείου Μεταλλευτῶν) Ὁμοίως πρό τῶν ἐκ μισθῶν κλπ. ἀπαιτήσεων κατετάγησαν ἀπαιτήσεις τινές τοῦ Δημοσίου (νόμος 1943)1939 ἄρθρον 17, νόμος 1452)1938 ἄρθρον 2) πρό τῶν ἐξόδων ἐκτελέσεως αἱ δι' ἐνεχύρου ἠσφαλισμέναι ἀπαιτήσεις ἐκ δανείων πρός ἐνίσχυσιν βιομηχανιῶν κλπ. κατά τό ἄρθρον 6 § 3 ν.δ. 1038)1949, κυρωθέντος ὑπό τοῦ ν.δ. 1198)1949, ἐν συρροῇ δέ μετά τῶν ἐξόδων αἱ ἀπαιτήσεις τῶν δικηγόρων. Ἔκτοτε ἡ «μάχη τῶν προνομίων» προπέλασε μορφήν ἀγῶνος δρόμου πρός κατάληψιν ὅσον τό δυνατόν εὐνοικωτέρας θέσεως. Διά τοῦ ν.δ. 3908)1958 (ἄρθρον 4 § 4) τό Δημόσιον ἔλαβε θέσιν εὐθύς μετά τάς ἀπαιτήσεις τῶν ἐργαζομένων, προηγούμενον παντός ἄλλου προνομίου, θεσπισθέντος διά διατάξεως μετενεστέρας τοῦ ἄρθρου 940 Πολ. Δικ. Διά τοῦ ἄρθρου 8 τοῦ ν.δ. 4256)1962 ἡ σειρά ἐτράπη ἐπ' ὠφελείᾳ τῶν ἐχόντων εἰδικόν προνόμιον διά τά 2/3 τοῦ ἐκπλειστηριάσματος. Διά τοῦ ἄρθρου 10 § 3 τοῦ ν.δ. 4366)1964 εἰς τήν πρώτην θέσιν προωθήθη τό προνόμιον τοῦ Ο.Χ.Ο.Α. καί τῶν ὑπ' αὐτοῦ ἐξουσιοδοτημένων Τραπεζῶν, ἐφ' ὁλοκλήρου μάλιστα τοῦ ἐκπλειστηριάσματος. Τέλος διά τοῦ ἄρθρου 17 § 6 τοῦ ν.δ. 4486)1965 τό ν.δ. 4360 ἐτροποποιήθη ἐπ' ὠφελείᾳ τῶν ἀπαιτήσεων τῶν ἐργαζομένων. Τό Προσχέδιον Κώδικος Ἐργασίας ἠκολούθησε τό ν.δ. 4256, μή δυνάμενον βεβαίως νά παρακολουθῇ τάς κατά τήν σύνταξίν του τροποποιήσεις τῆς νομοθεσίας.

ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΑΚΗ ΠΡΑΞΙΣ

ΚΑΝΟΝΙΣΜΟΙ

ΑΣΦΑΛΙΣΙΣ ΑΠΑΣΧΟΛΟΥΜΕΝΩΝ ΕΙΣ ΟΙΚΟΔΟΜΙΚΑΣ ΚΑΙ ΤΕΧΝΙΚΑΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ

Έγκυροι καί άκυροι διατάξεις τοῦ σχετικοῦ Κανονισμοῦ

Έκδοσις κατά τήν έκ τοῦ Νόμου έξουσιοδότησιν τοῦ Κανονισμοῦ άσφαλίσεως παρά τῷ Ι.Κ.Α. τῶν άπασχολουμένων εἰς οἰκοδομικάς ἢ τεχνικάς ἐν γένει ἐργασίας προσώπων.—Λόγοι αἰτήσεως ἀκυρώσεως περί παραβιάσεως τῆς περί ἴσης μεταχειρίσεως συνταγματικῆς ἐπιταγῆς καί τοῦ συνταγματικῶς κατοχυρουμένου δικαιώματος τῆς ἐλευθέρας ἀσκήσεως τοῦ ἐπαγγέλματος τῶν ἐκ τοῦ Κανονισμοῦ ὑποχρέων.—Ἐπιστροφή προκαταβληθεισῶν εἰς τό Ι.Κ.Α. εἰσφορῶν.—Ἐξόφλησις μετά βεβαίωσιν ἐκπληρώσεως τῶν πρός τό Ι.Κ.Α. ὑποχρεώσεων.

Προσεβλήθη δι' αἰτήσεως ἀκυρώσεως ἐνώπιον τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας ἡ ὑπ' ἀριθ. 72062)509)1963 ἀπόφασις τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας «περί ἐγκρίσεως Κανονισμοῦ περί τρόπου ἀσφαλίσεως παρά τῷ Ι.Κ.Α. τῶν ἀπασχολουμένων εἰς οἰκοδομικάς ἢ τεχνικάς ἐν γένει ἐργασίας προσώπων» (ΕΕΔ 22, 1352).

Ἐκ τῶν διατάξεων τοῦ ἐν λόγῳ Κανονισμοῦ ἐκρίθησαν ὑπό τῆς κατωτέρω ἀποφάσεως τῆς Ὁλομελείας τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας ἄκυροι αἱ διατάξεις τοῦ ἄρθρου 6 περί ἐπιστροφῆς ἐπί πλέον καταβληθεισῶν εἰσφορῶν, αἱ διατάξεις τοῦ ἄρθρου 8 § 2 τοῦ αὐτοῦ Κανονισμοῦ καί τοῦ ἄρθρου 16 § 1.

Εὐνόητοι οἱ συνέπειαι ἐκ τῆς ἐνδιαφερούσης αὐτῆς ἀποφάσεως τῆς Ὁλομελείας τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας.

Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας 2249)1965, Ὁλομελείας

Προεδρεύων ὁ Σύμβουλος κ. *Γ. Χαρμπούρης*
Εἰσηγητής ὁ Πάρεδρος κ. *Π. Μακρόπουλος*
Δικηγόροι οἱ κ.κ. Ἀλ. Σακελλαρόπουλος, Π. Ἀνιταᾶς, Στ. Σαρλᾶς, Α. Λέκκας

Διά τῆς ὑπό κρίσιν αἰτήσεως διώκεται ἡ ἀκύρωσις τοῦ διά τῆς ὑπ' ἀριθ. 72062)509 τῆς 17.10.1963 ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας ἐγκριθέντος Κανονισμοῦ περί τοῦ τρόπου ἀσφαλίσεως παρά τῷ Ἱδρύματι Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων τῶν ἀπασχολουμένων εἰς οἰκοδομικάς ἢ τεχνικάς ἐν γένει ἐργασίας προσώπων.

Εἰς τήν δίκην παρεμβαίνει παραδεκτῶς πρός ὑποστήριξιν τοῦ κύρους τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως τό εἰς ὃ ἀφορᾶ ὑ ἐγκριθείς κατά τά ἀνωτέρω Κανονισμός Ἵδρυμα Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων.

Ἐν παραγράφῳ 2 τοῦ ἄρθρου 26 τοῦ ἀ.ν. 1846)1951 «περί Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων», ὡς συνεπληρώθη διά τοῦ ἄρθρου 40 § 2 τοῦ ν. δ)τος 2698)1953 «περί διοικήσεως τοῦ Ι.Κ.Α., μεταρρυθμίσεως τῆς περί αὐτοῦ νομοθεσίας, ὡς καί ἄλλων τινῶν διατάξεων», ὁρίζεται, ὅτι «ἴδιον σύστημα καταβολῆς εἰσφορῶν δύναται ὡσαύτως νά θεσπισθῇ διά Κανονισμοῦ καί διά τήν ἀσφάλισιν τῶν ἐργατῶν οἰκοδομικῶν ἢ τεχνικῶν ἐν γένει ἐργασιῶν καί τῶν ὑπεργολάβων. Διά τοῦ αὐτοῦ Κανονισμοῦ δύναται νά ὁρισθῇ, ὅτι διά τήν παρά τῶν ἁρμοδίων Δημοσίων Ἀρχῶν χορήγησιν ἀδείας οἰκοδομικῶν ἐργασιῶν ἢ λοιπῶν τεχνικῶν ἐργασιῶν, ὅπου ἀπαιτεῖται τοιαύτη, εἶναι ἀπαραίτητος ἡ διά τῆς ἀγορᾶς ἐνσήμων ἢ ἄλλως πως προκαταβολή εἰς τό Ι.Κ.Α. ἢ τούς τυχόν πρός τοῦτο συνεστημένους Ἀσφαλιστικούς Συνεταιρισμούς τοῦ συνόλου ἢ τμήματος τῶν βάσει τοῦ προϋπολογισμοῦ τοῦ ἐκτελουμένου ἔργου προϋπολογιζομένων εἰσφορῶν διά τήν ἀσφάλισιν τοῦ ἀπασχολουμένου ἀναγκαίου προσωπικοῦ, ὡς καί ἡ μετά τήν καθ' ὡρισμένον μέτρον πρόοδον τῶν ἐργασιῶν προκαταβολή ἑτέρων ποσῶν. Παράλειψις ἐκπληρώσεως τῆς ἀνωτέρω ὑποχρεώσεως, πλήν τῶν λοιπῶν συνεπειῶν τῶν προβλεπομένων ὑπό τοῦ παρόντος νόμου, παρέχει εἰς τό Ι.Κ.Α. τό δικαίωμα, ὅπως προβαίνῃ εἰς τήν διά τῆς ἁρμοδίας Ἀστυνομικῆς Ἀρχῆς ἀφαίρεσιν

τῆς σχετικῆς ἀδείας. Κατ' ἐφαρμογὴν τῆς ἀνωτέρω ἐξουσιοδοτικῆς διατάξεως ἐξεδόθη ὁ ἤδη προσβαλλόμενος Κανονισμός, διὰ τῶν διατάξεων τοῦ ὁποίου εἰσάγεται ἴδιον σύστημα προεισπράξεως τῶν ἀσφαλιστικῶν εἰσφορῶν ὑπὲρ τοῦ Ι.Κ.Α., προκειμένου περὶ τῶν ἀπασχολουμένων εἰς οἰκοδομικὰς ἢ τεχνικὰς ἐν γένει ἐργασίας, καὶ θεσπίζονται συναφεῖς ἀπαγορεύσεις καὶ κυρώσεις. Διὰ τῆς τοιαύτης ρυθμίσεως, ἀφορώσης εἰς περιπτώσεις ἀσφαλίσεως διὰ γενικῶν χαρακτηριστικῶν προσδιοριζομένας, δικαιολογουμένης δὲ ὡς ἐκ τῶν εἰδικῶν συνθηκῶν ἐργασίας τῶν εἰς οὓς αὕτη ἀφορᾷ (ἀπασχόλησις παρὰ μὴ μονίμῳ ἐργοδότῃ), οὐδόλως παραβιάζεται ἡ περὶ ἴσης μεταχειρίσεως συνταγματικὴ ἐπιταγή, οὔτε, ἀφ' ἑτέρου, θίγεται τὸ συνταγματικῶς κατωχυρωμένον δικαίωμα τῆς ἐλευθέρας ἀσκήσεως τοῦ ἐπαγγέλματος τῶν διὰ τοῦ ἐν λόγῳ Κανονισμοῦ καθισταμένων ὑποχρέων πρὸς καταβολὴν τῆς ὡς εἴρηται εἰσφορᾶς, καθ' ὅσον ἡ ρύθμισις αὕτη δὲν παραβιάζει τὰ ἀνεκτὰ ὅρια κανονιστικῆς ἐπεμβάσεως τῆς Πολιτείας ἐν τῇ ἀσκήσει τοῦ τοιούτου δικαιώματος. Συνεπῶς τὰ περὶ τοῦ ἐναντίου διὰ τῆς ὑπὸ κρίσιν αἰτήσεως ὑποστηριζόμενα ἀπορριπτέα κρίνονται, ὡς μὴ βάσιμα.

Οἱ λόγοι ἀκυρώσεως, δι' ὧν ὑποστηρίζεται, ὅτι ἡ διὰ τῶν διατάξεων τοῦ προσβαλλομένου Κανονισμοῦ προβλεπομένη προείσπραξις τῶν εἰσφορῶν ἐπὶ τῇ βάσει ἐκ προοιμίων καθοριζομένου χρόνου ἀπασχολήσεως διὰ μὴ γνωστὸν ἀριθμὸν ἠσφαλισμένων, ὡς καὶ ὁ καθορισμὸς τοῦ καταβλητέου ποσοῦ ἀσφαλίστρων καθ' ὑπολογισμόν, θεσπίζονται «καθ' ὑπέρβασιν τῶν περὶ Ι.Κ.Α. κειμένων νόμων καὶ τῶν βασικῶν ἀρχῶν περὶ κοινωνικῆς ἀσφαλίσεως» καὶ καθ' ὑπέρβασιν τῆς ἀνωτέρω ἐξουσιοδοτήσεως, ἀπορριπτέοι τυγχάνουσιν, ὡς μὴ βάσιμοι, καθ' ὅσον ἡ τοιαύτη ρύθμισις κεῖται ἐντὸς τῶν πλαισίων τῆς ἐξουσιοδοτήσεως τῆς παρεχομένης ὑπὸ τῶν μνησθεισῶν διατάξεων, ρητῶς προβλεπουσῶν τὴν δυνατότητα ὁρισμοῦ προκαταβολῆς τῶν περὶ ὧν πρόκειται εἰσφορῶν, ὑπολογιζομένων ἐπὶ τῇ βάσει τῆς προεκτιμωμένης, κατὰ τὰ ἐν ταῖς διατάξεσι ταύταις μνημονευόμενα στοιχεῖα, δαπάνης τοῦ ὑπὸ ἐκτέλεσιν ἔργου. Ἀφ' ἑτέρου ὁ τοιοῦτος ποσοστιαῖος προσδιορισμὸς τοῦ εἰς τὴν ἐργατικὴν δαπάνην ἀντιστοιχοῦντος τμήματος τῆς ἀξίας τοῦ ὑπὸ ἐκτέλεσιν ἔργου, ἀναλόγως τῆς κατηγορίας, εἰς ἣν ἀνήκει ἕκαστον ἐξ αὐτῶν, οὐδόλως προσκρούει εἰς τὴν ἔννοιαν τῆς ὡς εἴρηται ἐξουσιοδοτήσεως. Τέλος ὁ προβαλλόμενος λόγος ἀκυρώσεως ὅτι ἡ ἐφαρμογὴ τῆς προεισπράξεως καὶ ἐπὶ τῶν οἰκοδομικῶν ἔργων τῶν ἐκτελουμένων διὰ λογαριασμῶν τοῦ Δημοσίου, Ν.Π.Δ.Δ., Ὀργανισμοῦ Τοπικῆς Αὐτοδιοικήσεως ἢ Ὀργανισμοῦ Κοινωνικῆς Πολιτικῆς, ἐπὶ τῇ βάσει προϋπολογισμοῦ τούτων, ἀντίκειται εἰς τὴν μνησθεῖσαν ἐξουσιοδότησιν, ἐφ' ὅσον αὕτη ἐπεκτείνεται καὶ ἐπὶ τῶν περιπτώσεων, καθ' ἃς δὲν ἀπαιτεῖται ἄδεια τοῦ Πολεοδομικοῦ Γραφείου ἢ ἄλλης Ἀρχῆς, εἶναι ὡσαύτως ἀβάσιμος, διότι ἐν τῇ ἐννοίᾳ τῆς ἀδείας, ἣν μνημονεύει ἡ ἐξουσιοδοτοῦσα διάταξις, περιλαμβάνεται καὶ πᾶσα περίπτωσις, καθ' ἣν τῆς ἐκτελέσεως τοῦ ἔργου προηγεῖται ἔγκρισις τῶν ἁρμοδίων Ἀρχῶν. Ὅθεν οἱ περὶ τοῦ ἐναντίου ἰσχυρισμοὶ τῆς αἰτήσεως τυγχάνουν ἀπορριπτέοι.

Διὰ τῶν διατάξεων τῶν ἄρθρων 4 §§ 2, 4 καὶ 5 § 1 ἐδάφ. γ' τοῦ προσβαλλομένου Κανονισμοῦ προβλέπεται ὁ παρὰ τῶν ἁρμοδίων ὀργάνων τοῦ Ι.Κ.Α. καθορισμὸς τῆς συνολικῆς ἀξίας οἰκοδομικῶν ἔργων, ἐκδιδομένων κατὰ παράβασιν τῶν διεπουσῶν τὴν ἔκθεσιν ἀδειῶν οἰκοδομῆς διατάξεων, ἤτοι ἄνευ προϋπολογισμοῦ, καὶ, περαιτέρω, ὁ προσδιορισμὸς τοῦ εἰς τὸν παράγοντα «ἐργασία» ἀντιστοιχοῦντος τμήματος τῆς ἀξίας τοῦ ὑπὸ ἐκτέλεσιν ἔργου, ἐφ' ὅσον πρόκειται περὶ τεχνικῶν ἔργων, ἐκτελουμένων διὰ λογαριασμὸν τοῦ Δημοσίου κλπ., παρέχεται δὲ ἡ εὐχέρεια εἰς τὰ ἐν λόγῳ ὄργανα προσωρινοῦ καθορισμοῦ τοῦ ποσοῦ τῆς προκαταβλητέας εἰσφορᾶς διὰ τὰς ἀνωτέρω περιπτώσεις, ὡς καὶ τὴν τοιαύτην ἐκδόσεως προσωρινῆς ἀδείας ἐνάρξεως ἐκτελέσεως οἰκοδομικοῦ ἔργου. Ἡ κατὰ τὰ ἀνωτέρω ἄμεσος ἀνάθεσις τοῦ καθορισμοῦ τῆς προκαταβλητέας εἰσφορᾶς εἰς τὰ ὄργανα τοῦ Ι.Κ.Α. τυγχάνει νόμιμος, λόγῳ τῆς φύσεως τοῦ ἀντικειμένου τῆς ρυθμίσεως, μὴ ἐπιδεχομένου, ὡς ἐκ τῆς πολυμορφίας καὶ εἰδικότητος τῶν ἐν λόγῳ περιπτώσεων, τὴν ὑπαγωγήν του εἰς ἐνιαῖον κανόνα, τοσοῦτο μᾶλλον, καθ' ὅσον διὰ τῶν αὐτῶν διατάξεων τίθενται συγκεκριμένοι προσδιορισμοί, οἱ παράγοντες τοῦ τοιούτου καθορισμοῦ, ὡς ἡ ὑποχρεωτικὴ λῆψις ὑπ' ὄψιν

τῶν ἐν τῷ προϋπολογισμῷ τοῦ ἔργου περιεχομένων ἀναλύσεων τιμῶν ἢ ἐν ἐλλείψει αὐτῶν τῶν ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου Κοινωνικῆς Προνοίας καταρτιζομένων πινάκων ἀναλύσεων τιμῶν οἰκοδομικῶν ἔργων, προσδιδομένης οὕτω αὐτοτελείας εἰς τὴν ἐν ταῖς ἀνωτέρω διατάξεσι κανονιστικὴν ρύθμισιν. Ἀπορριπτέοι, ὡς ἐκ τούτου, τυγχάνουσιν, ὡς μὴ βάσιμοι, οἱ ἐν τῇ ὑπὸ κρίσιν αἰτήσει ἰσχυρισμοί, καθ' οὓς αἱ ἀνωτέρω διατάξεις τοῦ Κανονισμοῦ στεροῦνται κύρους, ὡς ἐξαντλούμεναι εἰς χορήγησιν ἀνεπιτρέπτου, κατὰ τὸν νόμον, ὑπεξουσιοδοτήσεως.

Αἱ περὶ ἐπιβολῆς προσθέτων τελῶν διατάξεις τοῦ προσβαλλομένου Κανονισμοῦ εὑρίσκουσιν ἔρεισμα εἰς τὰς οἰκείας διατάξεις τοῦ ἄρθρου 3 τοῦ ν. δ)τος 3762)1957, ὅπερ ἀναφέρεται γενικῶς εἰς ὀφειλομένας πρὸς Ὀργανισμοὺς Κοινωνικῆς Ἀσφαλίσεως, ἁρμοδιότητος Ὑπουργείου Ἐργασίας, εἰσφοράς, οἷα ἡ ὑπὸ τοῦ προσβαλλομένου Κανονισμοῦ προβλεπομένη, μὴ μεταβαλλομένου τοῦ τοιούτου χαρακτῆρος της ἐκ τοῦ κατὰ τὰ ἀνωτέρω καθορισμοῦ ἰδίου συστήματος βεβαιώσεως καὶ καταβολῆς ταύτης. Ἀφ' ἑτέρου αἱ προβλέπουσαι τὴν δυνατότητα ἀφαιρέσεως τῆς ἀδείας ἐκτελέσεως τοῦ ἔργου ἐν περιπτώσει μὴ καταβολῆς τῆς οἰκείας εἰσφορᾶς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 7 § 2 τοῦ ἐν λόγῳ Κανονισμοῦ ἐπαναλαμβάνουσι ρύθμισιν, προβλεπομένην ἐν αὐτῷ τῷ ἐξουσιοδοτικῷ νόμῳ. Συνεπῶς οἱ λόγοι ἀκυρώσεως, οἵτινες ἀμφισβητοῦσι τὴν νομιμότητα τῶν ἀνωτέρω διατάξεων τοῦ προσβαλλομένου Κανονισμοῦ, τυγχάνουσιν ἀπορριπτέοι ὡς μὴ βάσιμοι.

Ὁ κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 6 τοῦ προσβαλλομένου Κανονισμοῦ περιορισμὸς τῆς ἐπιστροφῆς εἰς τοὺς δικαιούχους τῶν ἐπὶ πλέον, ἐν σχέσει πρὸς τὰς πράγματι ὀφειλομένας, εἰσφορῶν, προκαταβληθεισῶν κατὰ τὰς διατάξεις τῶν ἄρθρων 4 καὶ 5 τοῦ αὐτοῦ Κανονισμοῦ, εἰς ἐκείνας μόνον τὰς περιπτώσεις, καθ' ἃς μετεβλήθη τὸ ἀρχικὸν σχέδιον ἐκτελέσεως τοῦ ἔργου, ἢ ἀπησχολήθη προσωπικῶς εἰς ταύτην ὁ κύριος αὐτοῦ καὶ οἱ πρώτου βαθμοῦ συγγενεῖς του ἢ διεκόπη ἢ ἀνεστάλη ἡ ἐκτέλεσις τοῦ ἐν λόγῳ ἔργου, καθιστᾷ ἀτελῆ καὶ συνεπῶς μὴ νόμιμον τὴν τοιαύτην ρύθμισιν, ἥτις, ἵνα ἦ ἐντὸς τῶν πλαισίων τῆς κατὰ τὰ ἀνωτέρω ἐξουσιοδοτήσεως, θὰ ἔδει νὰ καθιεροῖ σύστημα ἐκκαθαρίσεως τῶν προκαταβληθεισῶν εἰσφορῶν, ἐξασφαλίζον, ἐν πάσῃ περιπτώσει, ὅτι τὸ παρὰ τοῦ παρεμβαίνοντος Ἱδρύματος εἰσπραττόμενον τελικῶς ποσὸν τούτων δὲν θὰ ὑπερβαίνῃ τὸ ἀναλογοῦν εἰς τὸ διὰ τῶν οἰκείων διατάξεως τῆς νομοθεσίας τοῦ Ι.Κ.Α. ὁριζόμενον ποσοστὸν ἐπὶ τῶν πράγματι καταβληθεισῶν ἀποδοχῶν τῶν ἀπασχολουμένων εἰς τὴν ἐκτέλεσιν τῶν δι' ἃς ἡ παρὰ τῷ Ἱδρύματι τούτῳ ἀσφάλισις ἐργασιῶν. Ἀκυρωτέος, ὅθεν, τυγχάνει κατὰ τὰς ἐν λόγῳ διατάξεις τοῦ ἄρθρου 6 ὁ προσβαλλόμενος Κανονισμός, ὡς ἐπίσης καὶ κατὰ τὰς συναφεῖς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 8 § 2 αὐτοῦ, δι' ὧν ἐπιβάλλεται ἡ ἐπιστροφὴ εἰς τὸ Ι.Κ.Α. τῶν ἀγορασθέντων κατὰ τὰς περὶ προεισπράξεως διατάξεις καὶ μὴ ἐπικολληθέντων ἐπὶ τῶν ἀσφαλιστικῶν βιβλιαρίων τῶν ἐργαζομένων ἐνσήμων, ὡς βασίμως διὰ τῶν σχετικῶν λόγων τῆς ὑπὸ κρίσιν αἰτήσεως ὑποστηρίζεται.

Διὰ τοῦ ἄρθρου 16 § 1 τοῦ προσβαλλομένου Κανονισμοῦ ἐπεκτείνεται, κατὰ τροποποίησιν τῶν σχετικῶν διατάξεων τοῦ ἄρθρου 8 § 5 ἐδ. ε' τοῦ ἀ. ν. 1846)1951, ἡ ἐν ταις διατάξεσι ταύταις προβλεπομένη μόνον ὡς πρὸς τοὺς διὰ λογαριασμὸν τοῦ Δημοσίου ἐργαζομένους ἐργολάβους ἀπαγόρευσις ἐξοφλήσεως αὐτῶν, ἐφ' ὅσον δὲν προσάγωσι βεβαίωσιν ἐκπληρώσεως τῶν πρὸς τὸ Ι.Κ.Α. ὑποχρεώσεών των, εἰς πάσας τὰς περιπτώσεις καταβολῆς κατ' ἐφαρμογὴν τοῦ Κανονισμοῦ τούτου. Διὰ τὴν τοιαύτην ὅμως ἐπέκτασιν τῆς ἐφαρμογῆς τῶν ἀνωτέρω, εἰδικῶς ρυθμιζουσῶν τὸ ἐν λόγῳ θέμα, διατάξεων τοῦ ἄρθρου 8 § 5 ἐδ. ε' τοῦ ἀ. ν. 1846)1951, δὲν ὑφίσταται, ὡς θὰ ἔδει, εἰδικὴ ἐξουσιοδοτικὴ ῥήτρα ἐν τῷ νεωτέρῳ νόμῳ (ἄρθρον 40 § 2 τοῦ ν. δ)τος 2698)1953), ἐφ' οὗ ἐρείδεται ἡ ἔκδοσις τοῦ προσβαλλομένου Κανονισμοῦ. Συνεπῶς ὁ Κανονισμὸς οὗτος ἀκυρωτέος ἀποβαίνει καὶ κατὰ τὴν ἀνωτέρω διάταξιν τοῦ ἄρθρου 16 § 1 αὐτοῦ, ὡς βασίμως ὑποστηρίζεται διὰ τοῦ σχετικοῦ λόγου τῆς ὑπὸ κρίσιν αἰτήσεως.

Τέλος ὁ λόγος ἀκυρώσεως, δι' οὗ ἀμφισβητεῖται ἡ νομιμότης τῶν διατάξεων τοῦ ἄρθρου 16 § 2 τοῦ προσβαλλομένου Κανονισμοῦ, ἔνθα προβλέπεται ἡ ἐπιβολὴ ποινικῶν κυρώσεων ἐν περιπτώσει παραλείψεως ἐκπληρώσεως παρὰ τῶν πρὸς τοῦτο

ΕΡΓΑΤΙΚΟΣ ΜΙΣΘΟΣ

ΔΙΑΦΟΡΑ ΤΟΥ ΚΑΤ' ΑΠΟΚΟΠΗΝ ΜΙΣΘΟΥ ΑΠΟ ΤΟΥ ΧΡΟΝΙΚΟΥ ΜΙΣΘΟΥ

Μεταβολή συμβατικώς καθορισθέντος συστήματος εργασίας

Εφαρμογή ὑπ' ἀριθ. 21)1961 διαιτητικῆς ἀποφάσεως περὶ ἀποδοχῶν ἐργατοτεχνιτῶν κεραμοποιΐας.—Ἔννοια αὐτῆς περὶ τῶν κατ' ἀποκοπὴν ὁμειβομένων.—Διαφορὰ τοῦ κατ' ἀποκοπὴν μισθοῦ ἀπὸ τοῦ χρονικοῦ μισθοῦ.—Ἀπαγόρευσις, μετὰ καθορισμὸν συμβατικῶς τοῦ ὡς ἑνὸς συστήματος ἐργασίας, κατὰ τὸ ἄρθρον 7 τοῦ Νόμου 2112)1920, τῆς μονομεροῦς μεταβολῆς αὐτοῦ, καθὼς καὶ τῆς παραιτήσεως ἀπὸ τῶν δι' αὐτοῦ κτηθέντων δικαιωμάτων, ὡς ἐχουσῶν τῶν περὶ αὐτῶν διατάξεων χαρακτῆρα ἀναγκαστικοῦ δικαίου.—Ἰσχυρισμὸς ἐργοδότου περὶ καταχρηστικῆς ἀσκήσεως δικαιώματος μισθωτοῦ.

Ἐπικυρώθη ὑπὸ τῆς κατωτέρω ἀποφάσεως τοῦ Ἀρείου Πάγου ἡ ὑπ' ἀριθ. 905)1965 ἀπόφασις τοῦ ὡς ἐφετείου δικάσαντος κατὰ τὴν ἐρημοδικησίαν Πρωτοδικείου Θεσσαλονίκης.

Ἐφηρμόσθη ἡ ὑπ' ἀριθ. 21)1961 ἀπόφασις τοῦ Δ.Δ.Δ.Α. Ἀθηνῶν περὶ αὐξήσεως τῶν ἀποδοχῶν τῶν εἰς τὰ βιομηχανικὰ καὶ βιοτεχνικὰ ἐργαστήρια κεραμοποιΐας τῆς χώρας ἀπασχολουμένων ἐργατοτεχνιτῶν, ἐγκριθείσης μετὰ τροποποιήσεως ὑπὸ τῆς ὑπ' ἀριθ. 57943)10357)1961 ἀποφάσεως τῶν Ὑπουργῶν Συντονισμοῦ καὶ Ἐργασίας (ΕΕΔ 20, 1022 ἐπ.). Ἴδετε περὶ ταύτης Α.Π. 235)1964 Ὁλομελείας, εἰσηγητὴς *Ε. Χονδρογιάννης*, ΕΕΔ 28, 533, Α.Π. 512)1964, Τμ. Γ', εἰσηγητὴς *Π. Ἰωαννίδης*, ΕΕΔ 23, 1045).

Ἡ ἐν λόγῳ ἀρεσπαγιτικὴ ἀπόφασις ἐκθέτει, μεταξὺ τῶν ἄλλων, ὡς ἑξῆς: «Ἀπαξ καθορισθέντος συμβατικῶς τοῦ ὡς ἑνὸς συστήματος ἐργασίας ἀπαγορεύεται κατὰ τὸ ἄρθρον 7 τοῦ νόμου 2112)1920 ἡ μονομερὴς μεταβολὴ αὐτοῦ, καθὼς καὶ ἡ παραίτησις ἀπὸ τῶν δι' αὐτοῦ κτηθέντων δικαιωμάτων, ἅτε τῶν περὶ αὐτοῦ διατάξεων ἐχουσῶν χαρακτῆρα ἀναγκαστικοῦ δικαίου (ἄρθρα 3 καὶ 174 τοῦ Ἀστικοῦ Κώδικος)».

Θὰ μοῦ ἐπιτρέψητε νὰ σημειώσω μόνον, ὅτι ὁ συλλογισμὸς οὗτος περιέχει ἀσάφειάν τινα. Τί πράγματι ἐννοεῖται δι' αὐτοῦ;

Συμβατικῶς καθορισθὲν σύστημα ἐργασίας εἶναι δυνατὸν νὰ μεταβληθῇ ὑπὸ τοῦ ἐργοδότου καὶ μονομερῶς εἰς βάρος τοῦ μισθωτοῦ, ὅπου πρόκειται περὶ τῆς κατ' ἄρθρον 7 τοῦ νόμου 2112)1920 μονομεροῦς βλαπτικῆς μεταβολῆς ὅρων συμβάσεως ἐργασίας, ἐκ τῆς ὁποίας, ἐν ἀρνήσει τοῦ μισθωτοῦ νὰ ἀποδεχθῇ τὴν μεταβολήν, ἐπέρχονται αἱ ἐν αὐτῇ τῇ διατάξει τοῦ ἄρθρου 7 τοῦ νόμου 2112)1920 συνέπειαι, θεωρεῖται δηλαδὴ ἐξ μέρους τοῦ μισθωτοῦ (ἂν θέλῃ οὗτος), ὅτι ἐπῆλθε πλασματικὴ καταγγελία τῆς συμβάσεως ἐργασίας καὶ δικαιοῦται οὗτος τῆς ἀποζημιώσεως τοῦ νόμου 2112)1920, ἂν πρόκειται περὶ ὑπαλλήλου, ἢ τῆς ἀποζημιώσεως τοῦ β.δ. 16)18 Ἰουλίου 1920, ἐφ' ὅσον πρόκειται περὶ ἐργάτου.

Ἄκυρος εἶναι ἡ κατ' ἄρθρον 7 τοῦ νόμου 2112)1920 μεταβολὴ (= καταγγελία) μόνον διότι τυχὸν δὲν ἐτηρήθησαν αἱ διατάξεις τοῦ νόμου 3198)1955 περὶ καταγγελίας τῆς σχέσεως ἐργασίας.

Τότε μόνον ἀπαγορεύεται ἡ μονομερὴς μεταβολὴ ὅρων συμβάσεως ἐργασίας καὶ εἶναι ἄκυρος αὕτη, καθὼς καὶ ἡ παραίτησις τοῦ μισθωτοῦ ἀπὸ τῶν δικαιωμάτων του, ὅταν πρόκειται περὶ μεταβολῆς ὅρων ἐκ τοῦ νόμου, συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας κλπ., καὶ ὄχι ἐκ συμβάσεως (ἄρθρα 3, 174 Α.Κ.).

Ταῦτα εἶναι λελυμένα ἤδη ἐν τῇ νομολογίᾳ.

Ἀρείου Πάγου 441)1965, Τμ. Β'.

Προεδρεύων ὁ Ἀντιπρόεδρος κ. ***Γ. Βαρσάμου***
Εἰσηγητὴς ὁ Ἀρεοπαγίτης κ. ***Κ. Παπαϊωάννου***
Δικηγόροι οἱ κ.κ. Ἀλ. Σακελλαρόπουλος, Β. Βασιλείου.

Κατὰ τὴν ἔννοιαν τῆς παραγράφου 6 τῆς ὑπ' ἀριθ. 21)1961 ἀποφάσεως τοῦ Δευτεροβαθμίου Διοικητικοῦ Δικαστηρίου Ἀθηνῶν, ὡς αὕτη, τροποποιηθεῖσα, ἐνεκρίθη διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 53943)10357)1961 κοινῆς ἀποφάσεως τῶν Ὑπουργῶν Συντονισμοῦ καὶ

καθισταμένων ὑπευθύνων τῶν διὰ τοῦ αὐτοῦ Κανονισμοῦ ἐπιβαλλομένων ὑποχρεώσεων, τυγχάνει ἀπορριπτέος, ὡς μὴ βάσιμος, διότι ἡ ἐπιβολὴ τοιούτων κυρώσεων θεσπίζεται γενικῶς διὰ πάσας τὰς περιπτώσεις μὴ καταβολῆς ὀφειλομένης πρὸς τὸ Ι.Κ.Α. εἰσφορᾶς διὰ τοῦ ἄρθρου 54 § 2 τοῦ ἀ. ν. 1846)1951, εἰς τὰς διατάξεις τοῦ ὁποίου, ἄλλως τε, παραπέμπει σαφῶς τὸ ἀνωτέρω ἄρθρον 40 § 2 τοῦ ν. δ)τος 2698)1953, ἀναφερόμενον εἰς τὰς ὁλοιπὰς συνεπείας, τὰς προβλεπομένας ὑπὸ τοῦ ἀν. νόμου 1846)1951.

Κατὰ ταῦτα δέον ὅπως γίνῃ ἐν μέρει δεκτὴ ἡ ὑπὸ κρίσιν αἴτησις, ἀπορριπτομένης ἀντιστοίχως τῆς ἀσκηθείσης παρεμβάσεως.

Ἐργασίας, θεωροῦνται ὡς κατ' ἀποκοπὴν ἀμειβόμενοι, συμφώνως πρὸς τὰ ἄρθρα 648 § 2 καὶ 655 § 2 τοῦ Α.Κ., καὶ δικαιοῦνται κατ' ἐλάχιστον ὅριον τοῦ ἰσχύοντος διὰ τὰς ἀντιστοίχους εἰδικότητας κατωτάτου ὁρίου ἡμερομισθίου, αὐξημένου κατὰ 25 ο)ο καὶ ἀπὸ τῆς ἐνάρξεως τῆς ἰσχύος τῆς ὑπ' ἀριθ. 13)1963 (27.9.1963) ὁμοίας ἀποφάσεως τοῦ αὐτοῦ Δικαστηρίου κατὰ 40 ο)ο, καθὼς καὶ τοῦ ἐπιδόματος ἀνθυγιεινῆς ἐργασίας, οἱ καμινευταὶ καὶ ἐκκαμινευταὶ τῶν κεραμοπλινθοποιείων, οἱ συμφωνοῦντες τὴν πραγματοποίησιν ὡρισμένου ἀποτελέσματος ἐντὸς τοῦ κεκανονισμένου ὀκταώρου μὲ τὸ δικαίωμα τῆς ἀποχωρήσεως αὐτῶν ἐκ τῆς ἐργασίας των καὶ πρὸ τῆς συμπληρώσεως τοῦ ὀκταώρου τούτου, ἀσχέτως πρὸς τὸ ἐὰν δὲν δικαιοῦνται μείζονος ἡμερομισθίου καὶ τυχὸν ἐπαυξάνοντες τὸ συμπεφωνημένον ἀποτέλεσμα. Ἡ δυνατότης αὕτη τῆς πρὸ τοῦ ὀκταώρου ἀποχωρήσεως ἐν πραγματοποιήσει τοῦ συμφωνηθέντος ἀποτελέσματος ἀποτελεῖ καὶ τὴν διαφορὰν τοῦ κατ' ἀποκοπὴν ἀπὸ τοῦ χρονικοῦ μισθοῦ, ἀφοῦ ὁ πρῶτος καθορίζεται ἀνεξαρτήτως τῆς χρονικῆς διαρκείας τῆς ἐργασίας καὶ ἐπὶ πλέον τῆς ἐντάσεως ἢ μὴ τῆς κατὰ τὸ ἄρθρον 652 τοῦ Α.Κ. ὀφειλομένης ἐπιμελείας, ἂν καὶ ἡ ἔντασις αὕτη ἐκρίθη ὡς δεδομένη κατὰ τὸν καθορισμὸν τοῦ μισθοῦ τούτου. Ἐξ ἄλλου, ἅπαξ καθορισθέντος συμβατικῶς τοῦ ὡς ἄνω συστήματος ἐργασίας, ἀπαγορεύεται κατὰ τὸ ἄρθρον 7 τοῦ νόμου 2112)1920 ἡ μονομερὴς μεταβολὴ αὐτοῦ, καθὼς καὶ ἡ παραίτησις ἀπὸ τῶν δι' αὐτοῦ κτηθέντων δικαιωμάτων, ἅτε τῶν περὶ αὐτῶν διατάξεων ἐχουσῶν χαρακτῆρα ἀναγκαστικοῦ δικαίου (ἄρθρα 3 καὶ 174 τοῦ Α.Κ.). Τὸ ὡς ἐφετεῖον δικάσαν Πρωτοδικεῖον Θεσσαλονίκης ἐδέχθη, ὡς προκύπτει ἐκ τῆς ἀναιρεσιβαλλομένης ἀποφάσεως, ὅτι, κατὰ τὴν ἀνέλεγκτον περὶ πραγμάτων κρίσιν του, ὁ ἐνάγων - ἀναιρεσίβλητος προσελήφθη ὑπὸ τῆς ἐναγομένης - ἀναιρεσειούσης Ἑταιρείας ὡς ἐκκαμινευτής, μὲ τὴν συμφωνίαν ὅπως λαμβάνῃ τὸ ἑκάστοτε νόμιμον ἡμερομίσθιον, ἐφ' ὅσον ἀπὸ κοινοῦ μετὰ ἑνὸς ἄλλου ἐκκαμινευτοῦ καὶ δύο βοηθῶν θὰ προέβαινεν ἐντὸς τοῦ νομίμου ὀκταώρου εἰς ἐκκένωσιν ἑνὸς κλιβάνου «Χόφμαν», περιλαμβάνοντος 22.000 πλίνθους ἐξαόπους ἢ μόνον 18.000 πλίνθους μετὰ 4.000 κεράμων βυζαντινοῦ τύπου, ρητῶς ἐπιτραπείσης εἰς αὐτὸν καὶ τὰ λοιπὰ μέλη τοῦ συνεργείου τῆς ἀποχωρήσεως αὐτῶν καὶ πρὸ τῆς συμπληρώσεως τοῦ ὀκταώρου ἅμα τῇ περαιώσει τῆς συμφωνηθείσης ἐργασίας. Ὑπὸ τὰ δεκτὰ γενόμενα περιστατικὰ ταῦτα ἔκρινε περαιτέρω ὅτι συνεφωνήθη μισθὸς κατ' ἀποκοπήν, διὸ καὶ κατὰ μεταρρύθμισιν τῆς πρωτοδίκου ἀποφάσεως, ἐπὶ τῇ ἐφέσει τοῦ ἐνάγοντος ἀναιρεσιβλήτου, ἐπεδίκασεν εἰς αὐτὸν τὰ ἀντιστοιχοῦντα εἰς τὴν ὡς ἄνω εἰδικότητά του κατώτατα ἡμερομίσθια μετὰ τῆς μνησθείσης προσαυξήσεως τοῦ 25 ο)ο ἢ 40 ο)ο κατὰ τὰς προαναφερθείσας διακρίσεις τῶν ὡς εἴρηται ὑπ' ἀριθ. 21)1961 καὶ 13)1963 διαιτητικῶν ἀποφάσεων καὶ τοῦ ἐπιδόματος ἀνθυγιεινῆς ἐργασίας. Οὕτω ὅμως πρᾶξαν τοῦτο μὲν ὀρθῶς ἡρμήνευσε καὶ ἐφήρμοσε τὰς προμνημονευθείσας οὐσιαστικὰς διατάξεις, τοῦτο δὲ οὐδόλως παρέλειψε νὰ λάβῃ ὑπ' ὄψιν πράγματα προταθέντα καὶ ἔχοντα κατὰ νόμον οὐσιώδη ἐπιρροὴν εἰς τὴν ἔκβασιν τῆς δίκης, τῶν ἰσχυρισμῶν τῆς ἀναιρεσειούσης, ὅτι ὁ ἐνάγων ἀναιρεσίβλητος α) ἀπέκρουσε τὴν προταθεῖσαν παρ' αὐτῆς μεταβολὴν τοῦ συμφωνηθέντος ὡς ἄνω συστήματος ἐργασίας καὶ β) ἐπραγματοποίει τὸ συμπεφωνημένον ἀποτέλεσμα εἰς 5 1)2 ἕως 6 1)2 ὥρας ἁπλῶς ἐπιμελοῦς καὶ οὐχὶ ἐντεταμένης ἐργασίας, στερουμένων κατὰ νόμον πάσης σημασίας καὶ ἐπιρροῆς καὶ διὰ τοῦτο μὴ ἐμπιπτόντων εἰς τὴν κατὰ τὸ ἐδάφιον 7 τοῦ ἄρθρου 807 τῆς Πολ. Δικονομίας ἔννοιαν τῶν πραγμάτων. Ὅθεν εἶναι ἀπορριπτέοι ὡς ἀβάσιμοι οἱ περὶ τοῦ ἐναντίου 1ος, 2ος καὶ 3α ἕως δ' λόγοι τοῦ ἀναιρετηρίου.

Μόνη ἡ παράλειψις τοῦ ἐνάγοντος ἀναιρεσιβλήτου ὅπως ἀσκήσῃ τὸ περὶ οὗ πρόκειται δικαίωμά του ἐπὶ ὁσονδήποτε χρόνον πρὸ τῆς συμπληρώσεως τοῦ ἀπαιτουμένου τοιούτου διὰ τὴν παραγραφὴν αὐτοῦ δὲν καθιστᾷ κατοχρηστικήν, κατὰ τὴν ἔννοιαν τοῦ ἄρθρου 281 τοῦ Α.Κ., τὴν ἔγερσιν τῆς περὶ αὐτοῦ ἀγωγῆς, μὴ δημιουργουμένης ἐντεῦθεν ἀντιθέσεώς τινος πρὸς τὴν καλὴν πίστιν ἢ τὰ χρηστὰ ἤθη ἢ τὸν κοινωνικὸν ἢ οἰκονομικὸν σκοπὸν τοῦ δικαιώματος τούτου, τοσοῦτο μᾶλλον, καθ' ὅσον ἡ ἑρμηνεία τῶν θεμελιουσῶν αὐτὸ διατάξεων προεκάλεσεν ἀμφισβητήσεις καὶ ἀμφιβολίας, ἀρθείσας μόνον μετὰ τὴν ὑπ' ἀριθ. 235)1964 ἀπόφασιν τῆς Ὁλομελείας τοῦ Δικαστηρίου τούτου. Τὰ ἐπικληθέντα ὑπὸ τῆς

ΑΝΑΓΚΑΣΤΙΚΑΙ ΣΧΕΣΕΙΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ

ΕΞΟΥΣΙΑ ΣΥΜΒΟΥΛΙΩΝ ΠΕΡΙ ΤΟΠΟΘΕΤΗΣΕΩΣ ΕΙΣ ΘΕΣΕΙΣ ΠΟΛΕΜΙΣΤΩΝ

Χαρακτὴρ ἀποφάσεων αὐτῶν ὡς εἰδικῶν διοικητικῶν πράξεων

Ἔλεγχος ὑπὸ τῶν Συμβουλίων τοῦ Α.Ν. 1836)1951 τῆς συνδρομῆς τῶν ἐν τῷ Νόμῳ προϋποθέσεων εἰς τὰ πρόσωπα προσληπτέων προστατευομένων ὑπὸ τοῦ Νόμου καὶ τῶν ὑποχρέων ἐργοδοτῶν, τὸν προσδιορισμόν, διὰ μαθηματικῶν ὅπλων πράξεων, βάσει τῶν καθοριζομένων ὑπὸ τοῦ Νόμου ποσοστῶν, τοῦ ἀριθμοῦ τῶν ἀναγκαστικῶς προσληπτέων μισθωτῶν, καθὼς καὶ τοποθέτησις αὐτῶν εἰς ἑκάστην ἐπιχείρησιν μέχρι τοῦ ἀριθμοῦ τούτου.— Εἰδικαὶ διοικητικαὶ πράξεις αἱ ἀποφάσεις αὐτῶν, μὴ ἔχουσαι ἰσχὺν Νόμου, ὥστε νὰ ἔχουν ἐφαρμογὴν αἱ διατάξεις τοῦ ἄρθρου 807 ἐδάφιον 17 Πολιτ. Δικονομίας περὶ ἀναιρέσεως.

Ἀπερρίφθη ὑπὸ τῆς κατωτέρω ἀποφάσεως τοῦ Ἀρείου Πάγου αἴτησις ἀναιρέσεως τῆς Δημοσίας Ἐπιχειρήσεως Ἠλεκτρισμοῦ κατὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 2:8:)1964 ἀποφάσεως τοῦ ὡς ἐφετείου δικάσαντος κατὰ τὴν ἐργατικὴν διαδικασίαν Πρωτοδικείου Θεσσαλονίκης (ΕΕΔ 23, 1098), ἐπικυρωθείσης οὕτω τῆς ἀποφάσεως ταύτης.

Ἐπρόκειτο περὶ ἐφαρμογῆς τοῦ ἀ.ν. 1836)1951 περὶ προστασίας πολεμιστῶν ἐπὶ τῆς Δ.Ε.Η., ἡ ὁποία, κατὰ τὰ νομολογηθέντα (ΕΕΔ 23, 1228), ὑπάγεται εἰς τὴν ὑποχρέωσιν προσλήψεως πολεμιστῶν τοῦ ἀνωτέρω νόμου.

Δεδομένου ὅτι κατὰ τὸν νόμον, προκειμένου περὶ τῶν ὑποχρέων, αἵτινες ἔχουσιν Ὑποκαταστήματα ἢ Ὑπηρεσίας εἰς πλείονας τῆς μιᾶς περιφερείας (ὡς ἡ Δ.Ε.Η.), τὸ Συμβούλιον τῆς ἕδρας αὐτῶν καθορίζει τὸ σύνολον τῶν προσληπτέων, ὡς καὶ τὸ ἀναλογοῦν εἰς Ὑποκατάστημα ἢ Περιφερειακὴν Ὑπηρεσίαν ποσοστόν, διὰ τὴν τοποθέτησιν τοῦ ὁποίου ἁρμόδια εἶναι πρωτίστως τὰ οἰκεῖα Τοπικὰ Συμβούλια (ἴδετε ΕΕΔ 24, 838, ἔνθα νομολογία τοῦ Συμβουλίου Ἐπικρατείας), ἐξεδόθη ἐν προκειμένῳ ἀπόφασις τοῦ ἐν Ἀθήναις Κεντρικοῦ Συμβουλίου Προστασίας Πολεμιστῶν, ἡ ὁποία ὑπεχρέωσε τὴν Δ.Ε.Η. εἰς πρόσληψιν πολεμιστῶν κατὰ τὸ ἐν αὐτῇ ποσοστόν.

Ἐγεννήθη ὅμως ἀμφισβήτησις περὶ τῆς ἐννοίας αὐτῆς καὶ, ὑποβληθείσης αἰτήσεως ἀναιρέσεως, ὁ Ἄρειος Πάγος δέχεται ὅτι αὕτη ἦτο ἀπαράδεκτος, ἀφοῦ δὲν ἐπρόκειτο περὶ ἑρμηνείας καὶ ἐφαρμογῆς κανονιστικῆς διοικητικῆς πράξεως.

Ἄλλο εἶναι τὸ ζήτημα τοῦ δικαστικοῦ ἐλέγχου τῶν πράξεων τούτων τῶν Συμβουλίων ἐν σχέσει πρὸς τὸ ποσοστὸν τῶν προσληπτέων πολεμιστῶν κατὰ τὰ εἰς τὸν ἀ.ν. 1836)1951, ὡς ἐτροποποιήθη, ὁριζόμενα, ὁποῖος εἶναι, κατὰ τὴν παγίαν νομολογίαν καὶ τοῦ Ἀρείου Πάγου, ἐπιτρεπτός, ἀφοῦ πρόκειται περὶ θέματος, τὸ ὁποῖον δὲν ἐξηρέθη τῆς δικαιοδοσίας τῶν τακτικῶν δικαστηρίων, χριζόντων ἰδιωτικὰ δικαιώματα. (Ἴδετε προχείρως Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν 1678)1965, εἰσηγητὴς Α. Τζούμας, ΕΕΔ 24, 1112, καὶ τὰς ὑπ' αὐτῆς ἀναφερομένας ἀποφάσεις τοῦ Ἀρείου Πάγου).

Ἀρείου Πάγου 422)1965, Τμ. Β'

Προεδρεύων ὁ Ἀρεοπαγίτης κ. **Θ. Σταυρόπουλος**

Εἰσηγητὴς ὁ Ἀρεοπαγίτης κ. **Μιχ. Ζαφειρόπουλος**

Δικηγόροι οἱ κ.κ. Ε. Σπηλιωτόπουλος, Β. Βασιλείου

Ἐκ τῶν διατάξεων τῶν ἄρθρων 1 ἕως καὶ 6 τοῦ περὶ προστασίας τῶν ἀπολυομέ-

---

ἀναιρεσειούσης περιστατικὰ α) τῆς ἀρνήσεως τοῦ ἀναιρεσιβλήτου ὅπως δεχθῇ τὸν χρονικὸν ἢ κατὰ μονάδα ἀντὶ τοῦ κατ' ἀποκοπὴν μισθοῦ, β) τῆς δημιουργίας ἀνισότητος μεταξὺ αὐτοῦ καὶ τῶν ἐπὶ χρονικῷ ἡμερομισθίῳ ἐργαζομένων συναδέλφων των καὶ γ) τῆς ὑπογραφῆς σχετικῶν παραιτήσεων ἀπὸ πάσης ἀξιώσεως οὐδεμίαν ἀσκοῦσιν ἐπιρροήν, ἐν ὄψει τοῦ χαρακτῆρος τῶν κατοχυρουσῶν τὸ ἀσκηθὲν δικαίωμα διατάξεων ὡς ἀναγκαστικοῦ δικαίου καὶ τῆς ὡρισταμένης διαφορᾶς συνθήκων ἐργασίας μεταξὺ τῶν διὰ χρονικοῦ καὶ κατ' ἀποκοπὴν μισθοῦ ἀμειβομένων. Ἐὰν δὲ ἡ ἀναιρεσείουσα δὲν περιέλαβεν, ὡς διατείνεται, εἰς τὸ κοπτολόγιον τῶν προϊόντων της τὴν ἐκ τῆς ὀφειλομένης νομίμου προσαυξήσεως τῶν ἡμερομισθίων τοῦ ἐνάγοντος ἐπιβάρυνσιν αὐτῆς, οὐδαμῶς δικαιοῦται νὰ ἐπιβάλῃ εἰς τοὺς μισθωτούς αὐτῆς τὴν ἐξ ἰδίας ὑπαιτιότητος προελθοῦσαν ζημίαν της, ἀφοῦ, κατὰ τὴν ἀνέλεγκτον περὶ πραγμάτων κρίσιν τοῦ δικάσαντος ὡς ἐφετείου Πρωτοδικείου, ἠρνήθη νὰ ἱκανοποιήσῃ σχετικὸν τοῦ ἐνάγοντος - ἀναιρεσιβλήτου αἴτημα. Ὅθεν καὶ οἱ περὶ ψευδοῦς ἑρμηνείας καὶ ἐσφαλμένης ἐφαρμογῆς τοῦ ἄρθρου 281 τοῦ Α.Κ. 3ος καὶ 4ος τοῦ ἀναιρετηρίου λόγοι εἶναι ἀβάσιμοι καὶ ἀπορριπτέοι.

ΑΚΥΡΟΙ ΣΥΜΒΑΣΕΙΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ

ΑΠΟΚΡΟΥΣΙΣ ΥΠΗΡΕΣΙΩΝ ΜΙΣΘΩΤΟΥ ΜΕΤ' ΑΚΥΡΟΝ ΣΥΜΒΑΣΙΝ ΕΡΓΑΣΙΑΣ

Προβολή ακυρότητος συμβάσεως κατ' άρθρον 281 Άστικοῦ Κώδικος

Άκυρος, κατ' ὅρθρα 3, 174, 180 Άστικοῦ Κώδικος, ἡ ἀντιβαίνουσα εἰς κανόνας δημοσίας τάξεως ἢ ἀπαγορευτικὴν διάταξιν Νόμου σύμβασις.—Τοιαύτη καὶ ἡ ἄνευ πτυχίου μηχανοδηγοῦ - χειριστοῦ, πρακτικοῦ ἢ μηχανοδηγοῦ συναπτομένη, τοῦ μισθωτεῦ διατελοῦντος ἐν ἁπλῇ σχέσει ἐργασίας.—Παῦσις ἀποδοχῆς ὑπηρεσιῶν καὶ συνέπειαι κατὰ Νόμον 3198)1955.—Ἀπόλυσις μισθωτοῦ πρὸ τῆς λήξεως τοῦ συμβατικοῦ χρόνου.—Ἔλλειψις ὑπερημερίας τοῦ ἐργοδότου κατ' ὅρθρον 656 Άστικοῦ Κώδικος, προϋποθέτον ἔγκυρον σύμβασιν ἐργασίας.—Ἰσχυρισμὸς μισθωτοῦ περὶ καταχρήσεως δικαιώματος ἐκ τῆς προβολῆς τῆς ἀκυρότητος τῆς συμβάσεως.

Ἐπεκυρώθη ὑπὸ τῆς κατωτέρω ἀποφάσεως τοῦ Ἀρείου Πάγου ἡ ὑπ' ἀριθ. 1562)1964 ἀπόφασις τοῦ ὡς ἐφετείου δικάσαντος κατὰ τὴν ἐργατικὴν διαδικασίαν Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν.

Ὡς προκύπτει ἐκ τῆς ἐν λόγῳ ἀναιρετικῆς ἀποφάσεως, ἐπρόκειτο περὶ συμβάσεως ἐργασίας ὡρισμένου χρόνου, ἡ ὁποία ὅμως ὑπῆρξεν ἄκυρος διὰ τὸν ἐν τῇ ἀποφάσει λόγον.

Ἀπολυθεὶς ὁ μισθωτὸς (ἐργαζόμενος παρὰ τῷ Δημοσίῳ) πρὸ τῆς λήξεως τοῦ χρόνου τῆς (ἀκύρου) συμβάσεως, ἐζήτησε, κατ' ὅρθρον

νων ἐκ τοῦ στρατοῦ ἀ.ν. 1836)1951, ὡς καὶ νῦν ἰσχύει, τροποποιηθεὶς καὶ συμπληρωθεὶς ὑπὸ τῶν ν. δ)των 2657)1953 καὶ 4185)1961, σαφῶς προκύπτει, ὅτι τὰ ἁρμόδια συμβούλια (ἄρθρα 2 καὶ 6) τοποθετοῦν τοὺς ὑπὸ τοῦ νόμου τούτου (ἄρθρον 1 § 1) προστατευομένους εἰς τὰς ἀναφερομένας εἰς τὰ ἄρθρα 3 καὶ 4 ἐπιχειρήσεις καὶ Δημοσίας κλπ. Ὑπηρεσίας, κατὰ τὰ προσδιοριζόμενα διὰ τῶν ἄρθρων τούτων ποσοστὰ ἐπὶ τοῦ ἀριθμοῦ τῶν ὑφ' ἑκάστης τῶν ὑποχρέων ἀπασχολουμένου προσωπικοῦ, καὶ κατὰ τὴν διὰ τοῦ ἄρθρου 5 ὁριζομένην διαδικασίαν καὶ ὑπὸ τὰς ὑπὸ τοῦ νόμου τούτου προβλεπομένας προϋποθέσεις. Ἡ ἐξουσία τῶν ρηθέντων Συμβουλίων συνίσταται εἰς τὸν ἔλεγχον τῆς συνδρομῆς τῶν ἐν τῷ νόμῳ προϋποθέσεων εἰς τὰ πρόσωπα προσληπτέων προστατευομένων καὶ ὑποχρέων ἐργοδοτῶν, τὸν προσδιορισμόν, διὰ μαθηματικῶν ἁπλῶς πράξεων, βάσει τῶν καθοριζομένων ὑπὸ τοῦ νόμου ποσοστῶν, τοῦ ἀριθμοῦ τῶν ἀναγκαστικῶς προσληπτέων μισθωτῶν, καθὼς καὶ εἰς τὴν μέχρι τοῦ ἀριθμοῦ τούτου τοποθέτησιν αὐτῶν εἰς ἑκάστην ἐπιχείρησιν ἢ Ὑπηρεσίαν. Ἐντεῦθεν ἕπεται, ὅτι αἱ σχετικαὶ ἀποφάσεις τῶν ρηθέντων Συμβουλίων προστασίας τῶν ἀπολυομένων ἐκ τοῦ στρατοῦ, οὖσαι εἰδικαὶ διοικητικαὶ πράξεις, ὧν δὲν ἀπαιτεῖται δημοσίευσις παρὰ μόνον κοινοποίησις εἰς τὸν ὑφ' ἑαυτῶν, οὐδαμῶς θέτουσαι κανόνας δικαίου, δὲν ἔχουν ἰσχὺν νόμου, ὥστε νὰ ἔχουν ἐφαρμογὴν αἱ διατάξεις τοῦ ἐδαφίου 17 τοῦ ἄρθρου 807 Πολ. Δικονομίας, ἡ δὲ ὑπὸ τοῦ δικαστοῦ τῆς οὐσίας ἐκτίμησις τοῦ περιεχομένου των ἀνάγεται καθαρῶς εἰς πραγματικὰ γεγονότα καὶ διαφεύγει τὸν ἔλεγχον τοῦ Ἀρείου Πάγου, ἐκτὸς ἐὰν δι' αὐτῆς προσβάλληται κανὼν δικαίου. Ὅθεν ὁ μοναδικὸς λόγος τοῦ ἀναιρετηρίου, καθ' ὃν αὐτὸ ὡς ἐφετεῖον δικάσαν Πρωτοδικεῖον, κατὰ ψευδῆ ἑρμηνείαν καὶ ἐσφαλμένην ἐφαρμογὴν τῆς ὑπ' ἀριθ. 83 τῆς 10 Ἀπριλίου 1963 ἀποφάσεως τοῦ Κεντρικοῦ Συμβουλίου προστασίας ἀπολυομένων ἐκ τῶν τάξεων τοῦ στρατοῦ, ἐδέχθη, ὅτι δι' αὐτῆς καθωρίσθη εἰς 19 ὁ ἀριθμὸς τῶν ὑπὸ τῆς ἀναιρεσειούσης προσληπτέων ἀναγκαστικῶς ἐργατοτεχνιτῶν ἐκ τῶν ὑπὸ τοῦ ἀ. ν. 1836)1951 προστατευομένων εἰς τὰς ἐν τῷ νομῷ Θεσσαλονίκης Ὑπηρεσίας της, ἐνῷ ἡ ἀληθὴς ἔννοια τῆς ἀποφάσεως ταύτης, ὡς διηυκρινίσθη διὰ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 93466)5651)1963 ἐγγράφου τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας καὶ ὡς προκύπτει ἐκ τῶν παρὰ τῆς ἀναιρεσειούσης ὑποβληθέντων στοιχείων, εἶναι, ὅτι οἱ παρ' αὐτῆς προσληπτέοι εἶναι 15 τεχνῖται πτυχιοῦχοι ὡρισμένων κατηγοριῶν καὶ εἰδικοτήτων καὶ 4 ἐργάται», εἶναι ἀπορριπτέος ὡς ἀπαράδεκτος κατ' ἀμφότερα αὐτοῦ τὰ μέρη, δοθέντος ὅτι καὶ ἐκ τῆς δεκτῆς γενομένης ἀνελέγκτως ἑρμηνείας ὑπὸ τοῦ Πρωτοδικείου τῆς ἀποφάσεως τοῦ Συμβουλίου προστασίας ἀπολυομένων ἐκ τοῦ στρατοῦ δὲν προσβάλλεται κανὼν τις δικαίου.

656 τοῦ Ἀστικοῦ Κώδικος, τούς μισθούς αὐτοῦ μέχρι τοῦ χρόνου λήξεως αὐτῆς.

Ἐφ' ὅσον ὅμως, κατά τά ἐν τῇ θεωρίᾳ καί νομολογίᾳ δεκτά γενόμενα, ὁ ἐργοδότης, ποναν νά δέχεται τάς ὑπηρεσίας του μισθωτοῦ ἐπί ἀκύρου συμβάσεως ἐργασίας, δέν περιέρχεται εἰς ὑπερημερίαν (Α.Π. 192)1962, Ὀλομελείας, ΕΕΔ 21, 453, ἔνθα καί ἄλλαι τῶν Τμημάτων τοῦ Ἀρείου Πάγου, ΕΕΔ 21, 1423), ἐνῷ, ἐξ ἄλλου, τό ἄρθρον 656 Ἀστικοῦ Κώδικος προϋποθέτει νά ὑπάρχῃ ἔγκυρος σύμβασις ἐργασίας (*Ι. Καποδίστριας*, ΕρμΑΚ ὑπ' ἄρθρον 656, ἀριθ. 16), δέν προέκυπτεν, ὡς δέχεται ἡ ἀρεοπαγιτική ἀπόφασις, ὀξίωσις τοῦ μισθωτοῦ ἐπί τούς μισθούς αὐτοῦ καθ' ὑπολοίπου χρόνου τῆς συμβάσεως.

Ταῦτα ὡς πρός τήν σύμβασιν ἐργασίας (σχέσιν ἐργασίας λόγῳ τῆς ἀκαιρότητος αὐτῆς) ὡρισμένου χρόνου, ἡ ὁποία ὑφίστατο εἰς τήν περίπτωσιν τῆς ἀρεοπαγιτικῆς ἀποφάσεως, ἥτις ἄνευ ἀνάγκης, νομίζομεν, ἀπησχολήθη περί τῶν ἐν σχέσει πρός τόν νόμον 8198/1955 περί καταγγελίας ἀορίστου χρόνου σχέσεως ἐργασίας συνεπειῶν ἐκ τῆς καταγγελίας ἀκύρου συμβάσεως ἐργασίας, ἐπανολαβοῦσα τά ὑπό τῆς Ὀλομελείας τοῦ Ἀρείου Πάγου (ΕΕΔ 21, 453) δεκτά ὡς πρός ταύτην γενόμενα, δοθέντος ὅτι δέν ἐπρόκειτο περί σχέσεως ἐργασίας ἀορίστου χρόνου, ἐπί τῆς ὁποίας μόνον ἐφαρμόζεται ὁ νόμος 8198/1955.

Ἀρείου Πάγου 462/1965. Τμ. Β'

Προεδρεύων ὁ Ἀντιπρόεδρος κ. ***Γ. Βαρελάμου***

Εἰσηγητής ὁ Ἀρεοπαγίτης κ. ***Μιχ. Ζαφειρόπουλος***

Δικηγόροι οἱ κ.κ. Χ. Πάλλας, Κ. Παπαμιχαλόπουλος, Ἀντιπρόεδρος Νομικοῦ Συμβουλίου Κράτους, Ν. Τριανταφύλλου, δικαστικός ἀντιπρόσωπος Δημοσίου.

Κατά μέν τά ἄρθρα 3, 174 καί 180 Α.Κ. εἶναι ἄκυρος καί λογίζεται ὡς μή γενομένη πᾶσα σύμβασις, ἀντιβαίνουσα εἰς κανόνας δημοσίας τάξεως ἡ ἀπαγορευτικήν διάταξιν νόμου, ἐφ' ὅσον ἄλλο τι δέν συνάγεται ἐκ ταύτης. Κατά δέ τήν θέτουσαν κανόνα ἐξ ἀντικειμένου καί ἀπαγορευτικήν διάταξιν τοῦ ἄρθρου 4 § 1 τοῦ β.δ/τος τῆς 4)5.10.1951, ἐκδοθέντος κατ' ἐξουσιοδότησιν τοῦ νόμου 6422/1934 «περί ἀσκήσεως τοῦ ἐπαγγέλματος μηχανολόγου κλπ.», ὡς οὗτος ἐτροποποιήθη καί συνεπληρώθη ὑπό τοῦ ἀν. νόμου 878/1946 καί τοῦ ν. δ/τος 1150/1949, κανείς δύναται νά ἀσκῇ ὑπεύθυνον ἐπίβλεψιν λειτουργίας, οὔτε νά εἶναι χειριστής ἤ νά ἐνεργῇ τήν συντήρησιν τῶν εἰς τάς διατάξεις αὐτοῦ καί τῶν ἄρθρων 2 καί 3 τοῦ ἰδίου διατάγματος ἀναφερομένων κινητῶν καί μεταφερτῶν μηχανημάτων ἐκτελέσεως τεχνικῶν ἔργων ἰσχύος μέχρις 600 ΗΡ, ἐάν δέν εἶναι ἐφωδιασμένος δι' ἀντιστοίχου πτυχίου μηχανοδηγοῦ - χειριστοῦ, πρακτικοῦ μηχανικοῦ ἤ μηχανοδηγοῦ, ἀναλόγως τῆς περιπτώσεως καί τῆς ἰσχύος τῆς κινητηρίου μηχανῆς, ἐκδιδομένου συμφώνως πρός τάς διατάξεις τοῦ ἄνω διατάγματος καί τοῦ νόμου 6422/1934 καί τῶν βάσει τούτου ἐκδοθέντων διαταγμάτων, καί κατά τό ἄρθρον 12 τοῦ αὐτοῦ προδιαληφθέντος διατάγματος «δι' ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Βιομηχανίας συμφώνως τῷ ἄρθρῳ 6 τοῦ ν. δ/τος 1150/1949 δύναται νά ἀπαγορευθῇ ἡ λειτουργία παντός μεταθετοῦ ἤ κινητοῦ μηχανήματος ἐκτελέσεως τεχνικῶν ἔργων, λειτουργοῦντος κατά παράβασιν τῶν διατάξεων τοῦ διατάγματος τούτου», ἐπιφυλασσομένων καί τῶν λοιπῶν κυρώσεων τῶν προβλεπομένων ὑπό τοῦ αὐτοῦ ἄρθρου 6 τοῦ ν. δ/τος 1150/1949.

Ἐκ τῶν διατάξεων τούτων σαφῶς προκύπτει, ὅτι ὁ ἐφοδιασμός τῶν ἀσκούντων τάς εἰς ταύτας ἀναφερομένας ἐργασίας διά τῶν προβλεπομένων κατά τήν διαφοράν τῶν περιπτώσεων πτυχίων, ἐπιβαλλόμενος ἐκ λόγων γενικωτέρου δημοσίου συμφέροντος, ὡς ἀποσκοπῶν εἰς τήν ἀποτροπήν κινδύνου ἀτυχημάτων ἐκ τῆς παρά μή εἰδικῶν ἀσκήσεως τῶν ἐργασιῶν τούτων, τοῦθ' ὅπερ ἐνδιαφέρει τήν δημοσίαν τάξιν, ἀποτελεῖ οὐσιώδη προϋπόθεσιν διά τήν ἄσκησιν τῶν ἄνω ἐργασιῶν καί ἐπομένως διά τό κῦρος τῆς συναπτομένης διά ταύτην συμβάσεως ἐργασίας, ἡ ὁποία, ἐλλείψει τοῦ στοιχείου τούτου, ἀποβαίνει ἄκυρος, ὁ οὕτω δέ ἐργαζόμενος διατελεῖ ἐν ἁπλῇ σχέσει ἐργασίας πρός τόν ἐργοδότην του.

Ἐξ ἄλλου ἐκ τῶν διατάξεων τῶν ἄρθρων 5 § 3, 6 § 1, 8 καί 9 § 1 τοῦ ν. 3198/1955 «περί τροποποιήσεως... τῶν διατάξεων περί καταγγελίας τῆς σχέσεως ἐργασίας», ἐν ὄψει καί τῆς εἰσηγητικῆς ἐπί τοῦ σχετικοῦ νομοσχεδίου ἐκθέσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας καί τῶν πρακτικῶν συζητήσεως ἐπί τούτου τῆς Βουλῆς, σαφῶς συνάγεται, ὅτι καί ἐπί σχέσεως ἐργασίας ἰδιωτικοῦ δικαίου, προκυπτούσης ἐξ ἀκύρου συμβάσεως ἐργασίας, ἐάν ὁ ἐργοδότης (οὗτος, τοῦ νόμου γενικῶς ὁμιλοῦντος καί μή ποιουμένου διάκρισίν τινα, εἶναι εἰς τάς προκειμένας περιπτώσεις καί τό Δημόσιον) παύσῃ ἀπό ὡρισμένου χρόνου νά

δέχηται τὴν ἐπὶ βάσει τοιαύτης σχέσεως προσφερομένην αὐτῷ ὑπὸ τοῦ μισθωτοῦ ἐργασίαν, χωρὶς νὰ καταγγείλῃ τὴν σχέσιν ταύτην κατὰ τὰς διατυπώσεις τοῦ ἄρθρου 5 § 3 τοῦ ἄνω νόμου 3198)1955 ἢ τοῦ β. δ)τος τῆς 16)18 Ἰουλίου 1920, ὑποχρεοῦται μὲν εἰς καταβολὴν πρὸς τὸν μισθωτὸν τῆς ὑπὸ τῶν νόμων τούτων ὁριζομένης ἀποζημιώσεως, ἡ σχέσις ὅμως τῆς ἐργασίας λογίζεται λυθεῖσα ἀπὸ τοῦ ἄνω χρόνου, καθόσον αὕτη, ὡς μὴ ἀναγνωριζομένη ὑπὸ διατάξεώς τινος νόμου, δὲν δύναται νὰ θεωρηθῇ ὑφισταμένη ἄνευ τῆς θελήσεως τοῦ ἐργοδότου καὶ κατ' ἀκολουθίαν οὗτος δὲν ἐνέχεται εἰς πληρωμὴν πρὸς τὸν μισθωτὸν μισθοῦ ὑπερημερίας κατὰ τὸ ἄρθρον 656 Α.Κ.

Ἐν προκειμένῳ τὸ ὡς ἐφετεῖον δικάσαν Πρωτοδικεῖον, ὡς προκύπτει ἐκ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεώς του, μετ' ἀνέλεγκτον ἐκτίμησιν τῶν παρὰ τῶν διαδίκων ἐπικληθεισῶν καὶ προσκομισθεισῶν ἀποδείξεων, ἐδέχθη 1) ὅτι ὁ ἀναιρεσείων προσελήφθη ὑπὸ τοῦ ἀναιρεσιβλήτου τὴν 11 Αὐγούστου 1962 διὰ συμβάσεως ἐξηρτημένης ἐργασίας ἰδιωτικοῦ δικαίου ὡρισμένου χρόνου, λήγοντος τὴν 31 Δεκεμβρίου 1963, πλὴν ὅμως πρὸ ταύτης καὶ δὴ τὴν 21 Αὐγούστου 1963 ἀπελύθη, 2) ὅτι εἶχε προσληφθῆ, ἵνα ἀσχολῆται καὶ ἠσχολεῖτο μὲ τὴν ὑπεύθυνον ἐπίβλεψιν λειτουργίας καὶ συντηρήσεως πλειόνων μηχανημάτων ἐκτελέσεως τεχνικῶν ἔργων, ἤτοι ἀεροσυμπιεστῶν ἱπποδυνάμεως 70 - 120 ἵππων, διαμορφωτῶν γαιῶν ἰσχύος 90 130 ἵππων, προωθητῶν γαιῶν ἰσχύος 120 200 ἵππων, ἐκσκαπτικῶν καὶ ἀνυψωτικῶν μηχανημάτων ἰσχύος ἀπὸ 100 - 150 ἵππων, χωρὶς νὰ ἔχῃ πτυχίον πρακτικοῦ μηχανικοῦ, ὡς ταῦτα καὶ κατὰ τὸ Πρωτοδικεῖον ἐκθέτει οὗτος εἰς τὴν ἀγωγήν του. Ἐπὶ τῇ βάσει δὲ τῶν πραγματικῶν τούτων περιστατικῶν τὸ Πρωτοδικεῖον ἔκρινεν, ὅτι ἡ ἐν τῇ ἀγωγῇ ἐπικαλουμένη καὶ μεταξὺ τῶν διαδίκων πράγματι συναφθεῖσα ἐργασιακὴ σύμβασις εἶναι ἄκυρος, κατὰ τὸ ἄρθρον 174 Α.Κ., ἐν συνδυασμῷ πρὸς τὰς ἀνωτέρω προδιαληφθείσας ἀπαγορευτικὰς διατάξεις τῶν ἄρθρων 2 ἕως 4 τοῦ β.δ. 4)3.10.1951, καὶ ἀκολούθως, κατὰ μεταρρύθμισιν τῆς ἐνώπιόν του ἐκκληθείσης καὶ ἀντιθέτως κρινάσης πρωτοδίκου ἀποφάσεως, ἀπέρριψεν ὡς μὴ νόμῳ βάσιμον τὴν ἀγωγὴν τοῦ ἀναιρεσείοντος ὡς πρὸς τὸ αἴτημά της περὶ καταβολῆς εἰς τοῦτον κατὰ τὸ ἄρθρον 656 Α.Κ. ἀποδοχῶν ὑπερημερίας, διὰ τὸ ἀπὸ 21 Αὐγούστου 1963, χρόνου ἀπολύσεώς του, μέχρι 18 Νοεμβρίου 1963 χρονικὸν διάστημα, ἀφοῦ, ὡς ἀπεφάνθη, τὸ ἀναιρεσίβλητον ἠδύνατο καὶ πρὸ τῆς λήξεως τοῦ συμβατικοῦ χρόνου νὰ παύσῃ δεχόμενον τὰς ὑπηρεσίας τοῦ ἀναιρεσιβλήτου, χωρὶς νὰ καθίσταται ὑπερήμερον κατ' ἄρθρον 656 Α.Κ., προϋποθέτον ἔγκυρον σύμβασιν ἐργασίας. Οὕτω κρῖναν τὸ ὡς ἐφετεῖον δικάσαν Πρωτοδικεῖον τὸ μὲν ὀρθῶς πάσας τὰς προδιαληφθείσας διατάξεις οὐσιαστικοῦ νόμου ἡρμήνευσε καὶ ἐφήρμοσε καὶ οὐδεμίαν ἄλλην εὐθέως ἢ ἐκ τοῦ πλαγίου παρεβίασεν, ἐπαρκῶς διαλαβὸν εἰς τὴν ἀπόφασίν του αἰτιολογίας καὶ μὴ περιτρούσας ἀσάφειάν τινα ἢ ἀντίφασιν, τὸ δὲ ἀποφανθὲν ἄκυρον τὴν μεταξὺ τῶν διαδίκων σύμβασιν καὶ ἐπομένως τὸ ῥηθὲν τῆς ἀγωγῆς αἴτημα μὴ νόμιμον, οὐδόλως ἔλαβεν ὑπ' ὄψιν πράγματα μὴ προταθέντα καὶ ἔχοντα οὐσιώδη ἐπιρροὴν εἰς τὴν ἔκβασιν τῆς δίκης, διότι, ὡς προκύπτει σαφῶς ἐκ τῶν ἄρθρων 745, 762, 774, 595, 160, 170 καὶ 810 § 3 Πολ. Δικονομίας, τὸ εἰς δεύτερον βαθμὸν δικάζον δικαστήριον, ἔχον τὴν αὐτὴν ἐξουσίαν, ἣν καὶ τὸ πρωτόβαθμον, δύναται καὶ ὀφείλει νὰ ἐξετάσῃ αὐτεπαγγέλτως τὸ νόμῳ βάσιμον τῆς ἀγωγῆς καὶ νὰ ἀπορρίψῃ ταύτην καὶ ἄνευ εἰδικοῦ παραπόνου τοῦ ἐκκαλοῦντος ἐναγομένου, ἀρκεῖ οὗτος νὰ ζητῇ τὴν ἀπόρριψιν αὐτῆς. Ἐπομένως εἶναι ἀπορριπτέοι ὡς ἀβάσιμοι οἱ περὶ τοῦ ἐναντίου λόγοι ἀναιρέσεως πρῶτος τοῦ ἀναιρετηρίου καὶ πρῶτος τοῦ δικογράφου τῶν προσθέτων, δι' οὗ ὁ ἀναιρεσείων παραπονεῖται, ὅτι τὸ Πρωτοδικεῖον ἔλαβεν ὑπ' ὄψιν ἀκυρότητα τῆς μεταξὺ αὐτοῦ καὶ τοῦ ἀναιρεσιβλήτου συμβάσεως ἐργασίας, μὴ ὑπὸ τούτου προταθεῖσαν, καθὼς καὶ ὁ τρίτος πρόσθετος, αἰτιώμενος τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως δι' ἔλλειψιν νομίμου βάσεως λόγῳ ἀνεπαρκῶν καὶ ἀντιφατικῶν αἰτιολογιῶν, ἐνῷ, ἐξ ἄλλου, καὶ ὁ δεύτερος πρόσθετος λόγος, καθ' ὃν ἡ κήρυξις ὡς ἀκύρου τῆς μεταξὺ τῶν διαδίκων συμβάσεως, ἐπαγαγοῦσα τὴν ἀπόρριψιν τῆς ἀγωγῆς, ἀντίκειται εἰς τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 281 Α.Κ., ἀποτελοῦσα κατάχρησιν δικαιώματος λόγῳ τῆς ἐν γένει συμπεριφορᾶς τοῦ Δημοσίου καὶ τῆς ἀπὸ τοῦ 1962 μὴ ἀσκήσεως τοῦ δικαιώματος τῆς προβα-

ΚΑΤΑΓΓΕΛΙΑ ΣΥΜΒΑΣΕΩΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ

ΕΝΝΟΙΑ ΤΑΚΤΙΚΩΝ ΑΠΟΔΟΧΩΝ ΜΙΣΘΩΤΩΝ ΔΙ' ΑΠΟΖΗΜΙΩΣΙΝ Ν. 2112)1920

'Αποκλειστική προθεσμία άγωγῆς ἀποζημιώσεως Νόμου

Καταβολή ἀποζημιώσεως Νόμου 2112)1920, ὀφειλομένης εἰς δόσεις κατὰ Νόμον 3198)1955, καὶ ἀποκλειστική προθεσμία ἀγωγῆς μισθωτοῦ κατὰ τοῦ ἐργοδότου κατ' ἄρθρον 6 § 2 Νόμου 3198)1955 — Ἔννοια τακτικῶν ἀποδοχῶν μισθωτοῦ δι' ἀποζημίωσιν Νόμου 2112)1920 — Προμήθειαι ὑπὸ ἀσφαλιστικῆς ἑταιρείας εἰς ὑπαλλήλους Τραπέζης. — Καταβολὴ φόρου εἰσοδήματος ὑπὸ τοῦ ἐργοδότου

Ἔρχεται ἡ κατωτέρω ἀπόφασις τοῦ Γ' Πολιτικοῦ Τμήματος τοῦ 'Αρείου Πάγου μετὰ τὴν ὑπ' ἀριθ. 211)1965 ἀπόφασιν τῆς 'Ολομελείας τοῦ 'Αρείου Πάγου (εἰσηγητὴς *Κ. Ψιλόπουλος*, ΕΕΔ 24, 672), ἀπὸ τῆς ὁποίας ἐλύθη προκύψαν ζήτημα περὶ τῆς ἐκ τοῦ ἄρθρου 6 § 2 τοῦ νόμου 3198)1955 ἀποκλειστικῆς προθεσμίας ἀγωγῆς περὶ ἀποζημιώσεως τοῦ νόμου 2112)1920.

Προέκυπτεν ἐν προκειμένῳ τὸ ζήτημα, ἂν εἰς τὴν ἔννοιαν τῶν τακτικῶν ἀποδοχῶν τοῦ μισθωτοῦ διὰ τὴν κατὰ τὸν νόμον 2112)1920 ἐνιαίαν ἀπολύσεως του ἀποζημίωσιν συμπεριλαμβάνωνται καὶ αἱ ἐν τῇ ἀρεοπαγιτικῇ ἀποφάσει ἀναφερόμεναι παροχαί.

Περὶ τοῦ φόρου εἰσοδήματος ἴδετε καὶ Α.Π. 417)1960 (εἰσηγητὴς *Κ. Παπαϊωάννου*), ΕΕΔ 19, 1242 καὶ τὰ αὐτόθι σημειούμενα, ἔνθα καὶ λοιπαὶ παραπομπαί, Α.Π. 231)1962 (εἰσηγητὴς *Α. Φλῶρος*), ΕΕΔ 21, 535.

'Αρείου Πάγου 461)1965, Τμ. Γ'

Προεδρεύων ὁ 'Αντιπρόεδρος κ. *Γ. Βαρσάμου*
Εἰσηγητὴς ὁ 'Αρεοπαγίτης κ. *Κ. Ψιλόπουλος*
Δικηγόροι οἱ κ.κ. Ι. Παπαδᾶτος, Π. Δημάκος

Νομίμως φέρεται πρὸς συζήτησιν ἡ ὑπὸ κρίσιν ὑπόθεσις μετὰ τὴν ὑπ' ἀριθ. 211)1965 ἀπόφασιν τῆς 'Ολομελείας τοῦ 'Αρείου Πάγου, δι' ἧς, λυθείσης τῆς μεταξὺ τῶν Τμημάτων διαφωνίας, ἐκρίθη, ὅτι ἐπὶ καταγγελίας συμβάσεως ἐργασίας ἡ ὀφειλομένη κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ νόμου 2112)1920 ἀποζημίωσις δὲν καθίσταται, ἐφ' ὅσον ὑπερβαίνει αὕτη τὰς ἀποδοχὰς ἓξ μηνῶν, ληξιπρόθεσμος καὶ ἀπαιτητὴ ἐξ ὁλοκλήρου, πρὸ τῆς παρελεύσεως τῶν ὑπὸ τῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρου 2 νόμου 3198)1955 ὁριζομένων τριμήνων προθεσμιῶν, ἔστω καὶ ἂν ὁ ἐργοδότης ὀφειλέτης, καταβάλλων ἅμα τῇ ἀπολύσει τοῦ μισθωτοῦ ὁλόκληρον τὴν κατ' ἰδίαν αὐτοῦ κρίσιν ὀφειλομένην ἀποζημίωσιν, ἀμφισβητῇ ἀξίωσιν τοῦ ὑπαλλήλου δι' ἐπὶ πλέον ποσὸν τοῦ ὑπ' αὐτοῦ καταβληθέντος, χωρὶς ὅμως ἐν ταυτῷ νὰ παραιτῆται τοῦ δικαιώματος τῆς καταβολῆς κατὰ δόσεις τοῦ τυχὸν ἐπὶ πλέον ἀξιουμένου ὑπὸ τοῦ μισθωτοῦ ποσοῦ, καὶ κατ' ἀκολουθίαν ὅτι ἀγωγὴ τοῦ μισθωτοῦ πρὸς καταβολὴν τῆς συμπληρωματικῆς ταύτης ἀποζημιώσεως δὲν καθίσταται ἀπαράδεκτος, ἐγειρομένη μετὰ πάροδον ἑξαμήνου ἀπὸ τῆς ἀπολύσεως, ἐντὸς ὅμως τῶν κατὰ τὰς ἄνω διατάξεις προθεσμιῶν. 'Επανερχομένων δὲ τῶν διαδίκων, μετὰ τὴν διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 360)1964 ἀναιρετικῆς ἀποφάσεως τοῦ Β' Τμήματος ἀπαγγελθεῖσαν ἀναίρεσιν τῆς ὑπ' ἀριθ. 6607)1963 ἀποφά-

---

σεως τῆς ἀκυρότητος εἶναι ἀπορριπτέος ὡς ἀβάσιμος, διότι, ὑπὸ τὰ ἐκτεθέντα ὡς ἀποδειχθέντα πραγματικὰ περιστατικὰ καὶ τὰ ὑπὸ τοῦ ἀναιρεσείοντος διὰ τοῦ λόγου τούτου ὡς ἕνα ἐπικαλούμενα, οὐδαμῶς εἶναι καταχρηστικὴ, κατὰ τὴν ἔννοιαν τοῦ ἄρθρου 281 Α.Κ., ἡ ἐπίκλησις τῆς ἀκυρότητος τῆς μεταξὺ τῶν διαδίκων συμβάσεως, δεδομένου ὅτι, κατὰ τὴν ἀληθῆ ἔννοιαν τῶν διατάξεων τοῦ ἄρθρου τούτου 281, ἀποβλεπουσῶν, ὡς εἴρηται, διὰ τὴν προστασίαν γενικωτέρου δημοσίου καὶ κοινωνικοῦ συμφέροντος εἰς τὴν ἀποτροπὴν κινδύνου ἀτυχημάτων, ἐν οἷς καὶ τῆς σωματικῆς ἀκεραιότητος καὶ ζωῆς ἀνθρώπων, πᾶς ἐργοδότης ὑποχρεοῦται νὰ μὴ προσλαμβάνῃ, οὐδὲ διατηρῇ μισθωτούς δι' ἄσκησιν τῶν ἐν λόγῳ ἐργασιῶν.

Δέον ὁ ἀναιρεσείων νὰ καταδικασθῇ εἰς τὴν δικαστικὴν δαπάνην τοῦ ἀναιρεσιβλήτου Δημοσίου, μειουμένην ὅμως κατὰ τὴν ἀμοιβὴν τοῦ δικηγόρου του εἰς τὸ ἥμισυ τοῦ ἐλαχίστου ὁρίου τῆς διατιμήσεως, συμφώνως πρὸς τὸ ἄρθρον 22 τοῦ νόμου 3693)1957.

σεως τοῦ ὡς ἐφετείου δικάσαντος Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν, εἰς ἣν πρὸ ταύτης εὑρίσκοντο κατάστασιν, δέον νὰ ἐξετασθῇ, κατὰ τὴν ὀρθὴν ἔννοιαν τῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρου 834 § 3 Πολ. Δικονομίας, ὡς ἐτροποποιήθη διὰ ν. 3810)1957, ἡ νομοτύπως καὶ ἐμπροθέσμως ἀσκηθεῖσα ἔφεσις τῆς ἐν Ἀθήναις ἑδρευούσης Α.Ε. ὑπὸ τὴν ἐπωνυμίαν «Ἐμπορικὴ Τράπεζα τῆς Ἑλλάδος» κατὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 5859)1962 ἀποφάσεως τοῦ ἐπὶ τῶν ἐργατικῶν διαφορῶν Πρωτοδίκου Ἀθηνῶν, καταβληθέντος καὶ τοῦ νομίμου προστίμου.

Ἐκ πάντων τῶν ἐπικαλουμένων καὶ νομοτύπως προσαγομένων ὑπὸ τῶν διαδίκων ἀποδεικτικῶν στοιχείων οὐδόλως ἐβεβαιώθη παραίτησις τῆς ἐκκαλούσης ἐναγομένης ἀπὸ τοῦ δικαιώματος τῆς διὰ δόσεων, κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 2 ν. 3198)1955, καταβολῆς εἰς τὸν ὑπὸ τῶν ἐφεσιβλήτων κληρονομηθέντα μισθωτὸν τοῦ ποσοῦ τῆς ὑπ' αὐτοῦ ἀξιουμένης κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ ν. 2112)1920 ἀποζημιώσεως, οὔτε δὲ δύναται νὰ συναχθῇ σιωπηρῶς τοιαύτη ἐκ τῆς ἐφ' ἅπαξ εἰς τὸν μισθωτὸν γενομένης ὑπ' αὐτῆς καταβολῆς τῆς κατὰ τὴν κρίσιν της ὀφειλομένης ἀποζημιώσεως, ὑπερβαινούσης τὰς ἀποδοχὰς ἓξ μηνῶν καὶ τῆς δηλώσεώς της ὅτι οὐδὲν πλέον τοῦ καταβληθέντος ὀφείλει, δεδομένου ὅτι, κατὰ τὴν σαφῆ ἔννοιαν τοῦ ἄρθρου 156 Α.Κ., αἱ δηλωτικαὶ τῆς παραιτήσεως ἀπὸ δικαιώματος πράξεις ἢ παραλείψεις τοῦ δικαιούχου δέον νὰ ὦσι τοιαῦται, ὥστε ἐξ αὐτῶν ἀναμφισβητήτως νὰ συνάγηται καὶ τρανῶς νὰ ἀποδεικνύεται ἡ παραίτησις, οὐδεμίαν περὶ τοῦ σκοποῦ αὐτῶν καταλείπουσαι ἀμφιβολίαν, ὅπερ ἐν προκειμένῳ δὲν συμβαίνει. Μετὰ ταῦτα, προκύπτοντος ἐκ τῶν ὡς ἄνω ἀποδεικτικῶν στοιχείων ἀφ' ἑνὸς ὅτι ἡ ἐκκαλοῦσα ἐναγομένη, καταγγείλασα τὴν μετὰ τοῦ μισθωτοῦ της σύμβασιν ἐργασίας τὴν 15 Νοεμβρίου 1961, κατέβαλεν αὐτῷ ἀμέσως τὴν κατ' ἰδίαν κρίσιν της ὀφειλομένην ἀποζημίωσιν ἐκ δραχμῶν 200.394, ὑπερβαίνουσαν κατὰ πολὺ τὰς ἀποδοχὰς ἓξ μηνῶν, ἣν καὶ παρέλαβεν οὗτος μετ' ἐπιφυλάξεως, ἀφ' ἑτέρου δὲ ὅτι ἡ ἐφ' ἧς ἐξεδόθη ἡ ἐκκαλουμένη ἀπόφασις ἀγωγὴ τοῦ ὑπὸ τῶν ἐφεσιβλήτων κληρονομηθέντος μισθωτοῦ, δι' ἧς διώκεται ἡ καταβολὴ συμπληρωματικῆς ἀποζημιώσεως, ὡς ἐκ τοῦ λόγου ὅτι αἱ μηνιαῖαι τακτικαὶ ἀποδοχαί του, ἐκ τοῦ ὕψους τῶν ὁποίων καθορίζεται ἡ καταβλητέα ἀποζημίωσις, ὑπελογίσθησαν ὑπὸ τῆς ἐργοδότιδος ἐσφαλμένως εἰς ποσὸν ἔλασσον τῶν ἃς ἐλάμβανεν, ἐκοινοποιήθη εἰς τὴν ἐναγομένην τὴν 10 Αὐγούστου 1962, ἤτοι ἐντὸς ἑξαμήνου, ἀρχομένου οὐχὶ ἀπὸ τῆς καταγγελίας, ἀλλ' ἀπὸ τῆς παρελεύσεως τριμήνου ἀπὸ ταύτης, ὁπότε κατέστη αὐτῷ ἀπαιτητή, παρέπεται ὅτι δὲν ἠσκήθη αὐτὴ ἐκπροθέσμως, τοῦτο δὲ εἰποῦσα καὶ ἡ ἐκκαλουμένη καὶ ἀπορρίψασα ὡς ἀβάσιμον τὴν περὶ ἀπαραδέκτου τῆς ἀγωγῆς ὡς ἐκπροθέσμου, ἅτε μὴ ἐγερθείσης, ὡς διαλαμβάνεται, ἐντὸς τῆς ἑξαμήνου προθεσμίας ἀπὸ τῆς γενομένης κατὰ τὴν 15 Νοεμβρίου 1961 καταγγελίας τῆς συμβάσεως, ἐναστάσιν τῆς ἐκκαλούσης ἐναγομένης, οὐδόλως ἐσφαλε καὶ ὁ περὶ τοῦ ἐναντίου 3ος λόγος ἐφέσεως εἶναι ἀβάσιμος καὶ ἀπορριπτέος.

Κατὰ τὸ ἄρθρον 5 § 1 ν. 3198)1955 ὁ ὑπολογισμὸς τῆς λόγῳ καταγγελίας τῆς συμβάσεως ὀφειλομένης ἀποζημιώσεως τοῦ μισθωτοῦ γίνεται βάσει τῶν τακτικῶν ἀποδοχῶν τοῦ τελευταίου μηνὸς ὑπὸ κανονικὴν πλήρους ἀπασχολήσεως, κατὰ δὲ τὸ ἄρθρον 3 § 3 ν. 2112)1920 ὡς τακτικαὶ ἀποδοχαὶ θεωροῦνται ὁ μισθὸς καὶ πᾶσα ἄλλη παροχή, ἐφ' ὅσον δίδεται ὑπὸ τοῦ ἐργοδότου ἀντὶ μισθοῦ καὶ ὡς ἀντάλλαγμα τῆς παρεχομένης εἰς τὸν ἐργοδότην ἐργασίας σταθερῶς καὶ μονίμως.

Ἐκ τῶν ὡς ἄνω ἀποδεικτικῶν στοιχείων, ἰδίᾳ δὲ τῶν ἀπὸ 7 Ἰουνίου 1961, 19 Σεπτεμβρίου 1961 καὶ 6 Νοεμβρίου 1961 γνησίων, ὡς δὲν ἀμφισβητεῖται, ἀποδείξεων τοῦ ὑπὸ τῶν ἐφεσιβλήτων κληρονομηθέντος μισθωτοῦ, τοῦ ὑπ' ἀριθ. 13809)1961 ἐγγράφου τῆς Ἀσφαλιστικῆς Ἑταιρείας «Φοῖνιξ» πρὸς τὴν Διεύθυνσιν τῆς ἐναγομένης Τραπέζης ἐβεβαιώθη ἐπαρκῶς, ὡς πρὸς τὴν ἐπικαλουμένην ἐν τῇ ἀγωγῇ παροχὴν ἀσφαλίστρων, ὅτι αὕτη κατεβάλλετο εἰς τοὺς ὑπαλλήλους τῆς ἐναγομένης Τραπέζης, ἐν οἷς καὶ ὁ ἐνάγων, οὐχὶ παρὰ ταύτης καὶ διὰ τὰς πρὸς αὐτὴν παρεχομένας ὑπηρεσίας των δυνάμει συμφωνίας, καταρτισθείσης μεταξὺ αὐτῆς καὶ τῶν αὐτῶν ὑπαλλήλων της ῥητῶς ἢ σιωπηρῶς, ὡς προσαύξησις τοῦ μισθοῦ των, ἀλλ' ἐκτάκτως καὶ ἀσχέτως πρὸς τὰς εἰς τὴν Τράπεζαν παρεχομένας ὑπηρεσίας των ὑπὸ τῆς ἄνω Ἀσφαλιστικῆς Ἑ-

ταιρείας «Φοίνιξ» μέσω τῶν διευθυντῶν μὲν τῶν Ὑποκαταστημάτων διὰ τοὺς ἐν αὐτοῖς ὑπηρετοῦντας, ὑπαλλήλου δὲ τῆς ὡς ἄνω Ἀσφαλιστικῆς Ἑταιρείας διὰ τοὺς εἰς τὸ Κεντρικὸν ὑπηρετοῦντας καὶ ὡς ἀντάλλαγμα παρεχομένων εἰς ταύτην ὑπηρεσιῶν ὑπ' αὐτῶν διὰ τὴν ἀνάπτυξιν τῶν ἐργασιῶν της καὶ ἐν γένει προπαγάνδαν αὐτῶν ὑπὲρ αὐτῆς. Ἐνισχύεται ἡ ἐν τούτῳ κρίσις καὶ ἐκ τοῦ ἐκ τῶν ἀποδείξεων προκύπτοντος περιστατικοῦ, καθ' ὃ τὸ ἐν λόγῳ ἐπίδομα δὲν περιελαμβάνετο εἰς τὰς μισθοδοτικὰς καταστάσεις τῆς ἐναγομένης, ἰδιαιτέρα δὲ ὑπὸ τῶν ὑπαλλήλων της ὑπεβάλλετο διὰ ταῦτα δήλωσις εἰς τὴν Οἰκονομικὴν Ἐφορίαν, φορολογουμένου τοῦ ἐν λόγῳ ἐπιδόματος κατὰ τὴν ζ' κατηγορίαν καὶ οὐχὶ ὑφ' ἣν φορολογεῖται ὁ καταβαλλόμενος μισθός, οὐδ' ἐγνωστοποιεῖτο εἰς τὰ Ἀσφαλιστικὰ Ταμεῖα τοῦ προσωπικοῦ τῆς Τραπέζης, ὑπὲρ ὧν οὐδεμία ἐγένετο ὑπὸ τούτου κράτησις (βλ. τὰς περὶ τούτου σαφεῖς καὶ μετὰ λόγου γνώσεως καταθέσεις τῶν Ν.Π., προσωπάρχου τῆς Τραπέζης, καὶ Π.Κ., ὑποδιευθυντοῦ ταύτης «Φοίνικος»). Εἰς ἀλλοίαν κρίσιν δὲν ἄγει τὸ γεγονὸς ὅτι ἀπὸ 1ης Ἰανουαρίου 1961 κατεβάλλετο εἰς ἅπαν τὸ προσωπικὸν τῆς ἐναγομένης Τραπέζης τὸ ἐν λόγῳ ἐπίδομα καὶ ἀναλόγως τοῦ βαθμοῦ ἑκάστου τῶν ὑπαλλήλων της, καθότι ἡ τοιαύτη καταβολὴ ἐγένετο ὑπὸ τῆς ὡς ἄνω Ἀσφαλιστικῆς Ἑταιρείας «Φοῖνιξ» εἰς ὅλόκληρον τὸ προσωπικόν, καθ' ἃ καὶ εἰς τὴν ἀπὸ 27.5.1961 ὑπ' ἀριθ. 51 ἀνακοίνωσιν τοῦ Συλλόγου Ὑπαλλήλων τῆς ἐναγομένης Τραπέζης ἀναγράφεται, ἵνα προπαγανδίζῃ τοῦτο ὑπὲρ αὐτῆς μεταξὺ τῶν πελατῶν τῆς Τραπέζης, συμβάλλον εἰς τὴν ἐπιτυχίαν τοῦ σκοποῦ τῆς Ἀσφαλιστικῆς Ἑταιρείας, θεωρουμένων οὕτω ὅλων τῶν ὑπαλλήλων της ὡς παραγωγῶν ἀσφαλειῶν τῆς Ἀσφαλιστικῆς Ἑταιρείας «Φοῖνιξ», ἥτις τὸ διατιθέμενον μέχρι τέλους 1960 ποσὸν μόνον εἰς τοὺς διευθυντὰς τῆς ἐναγομένης Τραπέζης καὶ δι' αὐτῶν εἰς τινας τῶν ὑπαλλήλων της λόγῳ πρακτορεύσεως τοῦ «Φοίνικος» διένειμεν ἔκτοτε εἰς ἅπαν τὸ προσωπικὸν τῆς Τραπέζης. Ἀντιθέτως τοῖς ἀνωτέρω κρίνασα ἡ ἐκκαλουμένη ἀπόφασις καὶ ὑπολαβοῦσα πεπλανημένως ὅτι τὸ ὡς ἄνω ἐπίδομα ἀσφαλίστρων παρείχετο σταθερῶς καὶ μονίμως ὑπὸ τῆς ἐναγομένης Τραπέζης εἰς τοὺς ὑπαλλήλους της, ἐν οἷς καὶ ὁ ἐνάγων, ἀντὶ μισθοῦ ὡς ἀντάλλαγμα παρεχομένων εἰς αὐτὴν ὑπ' αὐτοῦ ὑπηρεσιῶν, ἔσφαλεν, ὑπολογίσασα καὶ τοῦτο πρὸς ἐξεύρεσιν τῆς ὀφειλομένης ἀποζημιώσεως, καὶ δέον, κατὰ τὸν βάσιμον περὶ τούτου λόγον ἐφέσεως, νὰ μεταρρυθμισθῇ.

Ἐκ τῶν αὐτῶν ὡς ἄνω ἀποδεικτικῶν στοιχείων ἐβεβαιώθη, ὅτι ἡ ἐναγομένη ἀπὸ τοῦ 1954 καταβάλλει τακτικῶς εἰς τὸ Δημόσιον Ταμεῖον ἐξ ἰδίων, ἄνευ παρακρατήσεως ἐκ τοῦ μισθοῦ τῶν ὑπαλλήλων της, τὸν ἀναλογοῦντα ἐπὶ τῶν ἀποδοχῶν των φόρον εἰσοδήματος οὐχὶ ἐξ ἐλευθεριώτητος, ἀλλὰ δυνάμει σιωπηρᾶς μεταξύ των συμφωνίας, ἐπὶ σκοπῷ περαιτέρω οἰκονομικῆς ἐνισχύσεώς των καὶ αὐξήσεως τῶν ἀνταλλαγμάτων τῆς εἰς αὐτὴν παρεχομένης ἐργασίας των. Οὕτω κρίνασα καὶ ἡ ἐκκαλουμένη καὶ θεωρήσασα τὸ ἐξ ἰδίων ὑπὸ τῆς ἐναγομένης καταβαλλόμενον ποσόν, ἀνερχόμενον, καθ' ἃ ἐβεβαιώθη, εἰς δραχμὰς 350 μηνιαίως, ὡς μέρος τῶν τακτικῶν ἀποδοχῶν καὶ ἐντεῦθεν συνυπολογιστέον πρὸς ἐξεύρεσιν τοῦ ποσοῦ τῆς ὀφειλομένης ἀποζημιώσεως οὐδόλως ἔσφαλε καὶ δέον ὡς ἀβάσιμος νὰ ἀπορριφθῇ ὁ περὶ τοῦ ἐναντίου λόγος ἐφέσεως.

Μετὰ τὰ ἀνωτέρω δέον ἡ ἐκκαλοῦσα ἐναγομένη νὰ ὑποχρεωθῇ καὶ καταβάλῃ εἰς τοὺς ἐφεσιβλήτους ποσὸν δραχμῶν 9.450 (350 × 27 μῆνας), δεκτῆς ἐν μέρει καθιστα μένης τῆς ἀγωγῆς, μεταρρυθμιζομένης κατὰ τὸ ἐπὶ πλέον ἐπιδικασθὲν τῆς ἐκκαλουμένης ἀποφάσεως καὶ συμψηφιζομένης τῆς δικαστικῆς δαπάνης κατὰ τὸ ἄρθρον 211 § 3 ὡς ἐκ τῆς ἐν μέρει παραδοχῆς τῆς ἀγωγῆς.

ΣΥΛΛΟΓΙΚΑΙ ΔΙΑΦΟΡΑΙ ΕΡΓΑΣΙΑΣ

ΜΙΣΘΟΣ ΜΕΤΑ ΤΟΝ ΝΟΜΟΝ ΠΕΡΙ ΣΥΛΛΟΓΙΚΩΝ ΔΙΑΦΟΡΩΝ ΕΡΓΑΣΙΑΣ

Τύχη προϋφισταμένων τοῦ Νόμου 3239)1955 διατάξεων

Διατάξεις Νόμου 552)1945 περὶ Ἑλληνικοῦ Ἐρυθροῦ Σταυροῦ.—Κατάργησις διὰ τοῦ Νόμου 3239)1955 αὐτῶν καθ' ὃ σημεῖον δι' αὐτοῦ καθορίζονται οἱ ὅροι ἀμοιβῆς τῶν ἐργαζομένων κατὰ διάφορον τοῦ ὑπὸ τούτου προβλεπόμενον τρόπον.—Ἔννοια διατάξεως ἄρθρου 9 § 1 Ν.Δ. 4020)1959 περὶ ἐφαρμογῆς τῶν ὑπ' ἀριθ. 2)1959 κλπ. διαιτητικῶν ἀποφάσεων ἐπὶ τοῦ προσωπικοῦ Νοσηλευτικῶν Ἱδρυμάτων.—Ἐφαρμογὴ ἐθνικῶν γενικῶν συλλογικῶν συμβάσεων ἐργασίας.—Δικαίωμα ἐφέσεως κατ' ἄρθρα 741 - 742 Πολιτ. Δικονομίας.—Ἀνεφάρμοστον ἐπὶ τοῦ προσωπικοῦ τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἐρυθροῦ Σταυροῦ τῶν περὶ δώρων καθ' ἑορτὰς ὑπουργικῶν ἀποφάσεων, περὶ παροχῆς ηὐξημένης ἀμοιβῆς δι' ἐργασίαν κατὰ Κυριακὰς καὶ διατάξεων περὶ ἑβδομαδιαίας ἀναπαύσεως.

Περίπτωσις τῆς κατωτέρω ἀποφάσεως τοῦ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν, ὡς ἐφετείου κατὰ τὴν ἐργατικὴν διαδικασίαν, ὑπῆρξε παροχὴ ἐργασίας ὑπὸ μισθωτοῦ εἰς τὸν Ἑλληνικὸν Ἐρυθρὸν Σταυρόν, διὰ τὸν ὁποῖον ὁ εἰδικὸς νόμος 552)1945 (ἄρθρον 1) ὁρίζει, ὅτι ἀποτελεῖ σωματεῖον αὐτοδιοικούμενον καὶ λόγῳ τοῦ ἐπιδιωκομένου σκοποῦ του καὶ τῶν περὶ αὐτοῦ ἐκ τῶν διεθνῶν συμβάσεων δημιουργουμένων ὑποχρεώσεων καὶ σχέσεων ἀναγνωρίζεται αὐτῷ ἀπεριόριστος αὐτονομία, εἰδικώτερον δὲ δὲν δύνανται νὰ ἐφαρμοσθῶσιν ἐπ' αὐτοῦ αἱ διατάξεις περὶ προσλήψεως, ἀπολύσεως, προβιβασμοῦ, ἀμοιβῆς, ὡρῶν ἐργασίας κλπ. ὑπαλλήλων, ἐργατῶν καὶ ὑπηρετῶν καὶ πᾶσα ἄλλη, ἥτις ἀμέσως ἢ ἐμμέσως θὰ παρεκώλυε τοῦτο εἰς τὴν ἀδέσμευτον ἀπὸ οἱασδήποτε παρεμβάσεως ἢ καὶ περιορισμοῦ καὶ μόνον κατὰ τὴν ἀνεξέλεγκτον κρίσιν τῶν ὀργάνων αὐτοῦ ἐνέργειαν ἢ λειτουργίαν αὐτοῦ.

Συμπίπτει ἡ γνώμη τῆς κατωτέρω ἀποφάσεως τοῦ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν πρὸς ἐκείνην τῆς ὑπ' ἀριθ. 18)1965 Πρωτοδικείου Ἔβρου (εἰσηγητὴς *Ἐμ. Ἀποστολάκης*, ΕΕΔ 24, 1295), ὅτι μετὰ τὴν διάταξιν τοῦ ἄρθρου 42 τοῦ νόμου 3239)1955 περὶ συλλογικῶν διαφορῶν ἐργασίας (ΕΕΔ 17, 207 ἐπ.) κατηργήθη ἡ ἀνωτέρω διάταξις ὡς πρὸς τοὺς ὅρους ἀμοιβῆς τῶν μισθωτῶν τῆς περιπτώσεως. (Ἴδετε καὶ σημειώσεις μας ἐν ΕΕΔ 24, 1295, ἔνθα καὶ λοιπαὶ παραπομπαί).

[Σημειοῦται, ὅτι κατὰ τὰ λοιπὰ θέματα, ὡς καὶ περὶ καταγγελίας συμβάσεως ἐργασίας, ἐξακολουθοῦσιν ἰσχύουσαι αἱ ἀνωτέρω εἰδικαὶ διατάξεις. (Ἴδετε Α.Π. 398)1951, εἰσηγητὴς *Γ. Πουμβουλάκης*, ΕΕΔ 10, 1110].

Περαιτέρω ὅμως τὸ Πρωτοδικεῖον, προκειμένης ἀξιώσεως τοῦ μισθωτοῦ διὰ δῶρα καθ' ἑορτὰς Χριστουγέννων καὶ Πάσχα, δυνάμει τῶν κατὰ τὸν νόμον 1777)1951 ἐκδιδομένων ὑπουργικῶν ἀποφάσεων, ἀπεφάνθη, ὅτι διὰ τὸ προσωπικὸν τοῦ ἐν λόγῳ Ἱδρύματος δὲν ἐφαρμόζονται αὗται, λόγῳ τοῦ εἰδικοῦ ὡς ἀνωτέρω νόμου.

Θὰ ἠδύνατο ὅμως νὰ ὑποστηριχθοῦν τὰ ἑξῆς: Ἡ δυνάμει τοῦ νόμου 1777)1951 ἐξουσία τῶν Ὑπουργῶν πρὸς καθορισμὸν τῶν πρὸς τοὺς μισθωτοὺς δώρων δι' ἑορτάς, ἡ ὁποία διετηρήθη ἐν ἰσχύϊ καὶ μετὰ τὸν νόμον 3239)1955 περὶ συλλογικῶν διαφορῶν ἐργασίας (ἄρθρον 42), ἐντάσσεται ἐντὸς τοῦ συστήματος καθορισμοῦ ἀμοιβῶν, ὡς δὲ μάλιστα ἔχει ἑρμηνευθῆ (Σ.Ε. 452)1958, εἰσηγητὴς *Α. Τσιμαράτος*, ΕΕΔ 17, 313, Α.Π. 321)1959, εἰσηγητὴς *Θ. Σταυρόπουλος*, ΕΕΔ 18, 760), ἡ ἐξουσία τοῦ Ὑπουργοῦ περιορίζεται εἰς περιπτώσεις, καθ' ἃς δὲν ἔχει ρυθμισθῆ τὸ θέμα διὰ συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας ἢ διαιτητικῆς ἀποφάσεως.

Συνεπῶς, ἂν αἱ ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ νόμου 3239)1955 ἐκδιδόμεναι συλλογικαὶ συμβάσεις ἐργασίας ἢ διαιτητικαὶ ἀποφάσεις καθορίζουν καὶ τὰ ἐπὶ ταῖς ἑορταῖς δῶρα τῶν μισθωτῶν, ἀφοῦ τὸ Πρωτοδικεῖον δέχεται, ὅτι μόνος νόμος καθορισμοῦ ἀποδοχῶν εἶναι ἤδη ὁ νόμος 3239)1955, πῶς δύναται νὰ ἐννοηθῇ, ὅτι, ἂν ἡ οἰκεία εἰς τὴν περίπτωσιν συλλογικὴ σύμβασις ἐργασίας ἢ διαιτητικὴ ἀπόφασις καθώριζε καὶ τὰ δῶρα ταῦτα, θὰ εἶχε μὲν ἐφαρμογὴν ὡς πρὸς τὸν μισθὸν αὐτὴ ἐπὶ τοῦ ἐν λόγῳ προσωπικοῦ (κατὰ τὴν συλλογιστικὴν τῆς ἀποφάσεως) καὶ δὲν θὰ εἶχεν ἐφαρ-

μογήν ὁ ὅρος περὶ δώρων.

Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν 16900)1965

Διαδικασία ἐργατικῶν διαφορῶν κατ' ἔφεσιν

Πρόεδρος ὁ κ. *Ν. Μελᾶς*

Εἰσηγητὴς ὁ Πρωτοδίκης κ. *Ι. Ντεγιάννης*

Δικηγόροι οἱ κ.κ. Ε. Δημητρακόπουλος, Α. Σταθακόπουλος

Αἱ ὑπὸ κρίσιν ἀντίθετοι ἐφέσεις κατὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 800)1965 ἀποφάσεως τοῦ κατὰ τὴν διαδικασίαν τοῦ ν.έμου Γ'ΩΟΔ')1911 δικάσαντος Πρωτοδίκου Ἀθηνῶν, ἐμπροθέσμως καὶ νομοτύπως ἀσκηθεῖσαι, ὡρμοδίως εἰσήχθησαν.

Διὰ τῆς ἀγωγῆς, ἐφ' ἧς ἡ ἐκκαλουμένη ἀπόφασις, ὁ ἐνάγων ἐξέθεσεν, ὅτι δυνάμει συμβάσεως ἐργασίας ὁρίστου χρόνου ὑπηρέτησεν ὡς ἀνειδίκευτος ἐργάτης τοῦ ἐναγομένου ἀπὸ 7.6.1956 μέχρι 10.10.1964, ὁπότε ἀκύρως (κατὰ κατάχρησιν δικαιώματος) ἀπελύθη καὶ ἠτήσατο τὴν καταβολὴν αὐτῷ α) ἀποδοχῶν ὑπερημερίας, β) διαφορᾶς ἀποδοχῶν καὶ δώρων ἑορτῶν, προκυψάσης συνεπείᾳ τοῦ ὅτι κατεβάλλοντο αὐτῷ ἀποδοχαὶ μικρότεραι τῶν τοῦ ἀνειδικεύτου ἐργάτου, γ) προσαυξήσεως 75 ο/ο δι' ἐργασίαν Κυριακῶν, δ) ἀποζημιώσεως δι' ἠθικὴν βλάβην λόγῳ ἐξαναγκασμοῦ εἰς παροχὴν ἐργασίας κατὰ τὰς ἡμέρας διαπαύσεως καὶ ε) ἀποζημιώσεως διὰ παράνομον ὑπερωριακὴν ἐργασίαν μετὰ προσαυξήσεως 75 ο/ο. Ὁ Πρωτοδίκης ἐδέξατο ἐν μέρει τὴν ἀγωγὴν κατὰ τὸ δεύτερον αἴτημα, ἀπέρριψε δὲ ταύτην κατὰ τὰ λοιπά. Κατὰ τῆς ἀποφάσεως ἐξ ταύτου παραπονοῦνται ἀμφότερα τὰ διάδικα μέρη διὰ τοὺς εἰς τὰς ἐφέσεις των εἰδικωτέρους λόγους.

Ἡ διάταξις τοῦ ἄρθρου 1 § 2 τοῦ ἀ.ν. 552)1945 «περὶ τροποποιήσεως τοῦ νόμου 3711)1928 περὶ καταστατικοῦ χάρτου τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἐρυθροῦ Σταυροῦ κλπ.», ὁρίζουσα ὅτι εἰδικώτεραι δὲν δύνανται νὰ ἐφαρμοσθοῦν ἐπ' αὐτοῦ (τοῦ Ε.Ε.Σ.) αἱ διατάξεις περὶ προσλήψεως, ἀπολύσεως, προβιβασμοῦ, ἀμοιβῆς, ὡρῶν ἐργασίας κλπ. ὑπαλλήλων, ἐργατῶν καὶ ὑπηρετῶν, εἶναι ἁπλῆ διάταξις νόμου, δυναμένη νὰ καταργηθῇ διὰ μεταγενεστέρου νόμου, ἐφ' ὅσον ἐκ τοῦ νεωτέρου νόμου προκύπτει σαφὴς τοιαύτη πρόθεσις τοῦ νομοθέτου. Ἐξ ἄλλου διὰ τῶν διατάξεων τοῦ νόμου 3239)1955 «περὶ τρόπου ρυθμίσεως τῶν συλλογικῶν διαφορῶν ἐργασίας κλπ.» ἐρρυθμίσθη ἐξαντλητικῶς τὸ θέμα τοῦ καθορισμοῦ τῶν ἀποδοχῶν τῶν ἐργαζομένων, τῶν συνδεσμένων μεθ' οἱουδήποτε ἐργοδότου διὰ σχέσεως ἐργασίας ἰδιωτικοῦ δικαίου, περαιτέρω δὲ διὰ τοῦ ἄρθρου 42 καθωρίσθη, ὅτι καταργοῦνται αἱ ἐν αὐτῇ ἀναφερόμεναι νόμοι (§ 1 ἐδάφ. πρώτου), ὡς καὶ πᾶσα ἑτέρα διάταξις γενικὴ ἢ εἰδική, ὁρίζουσα ἄλλως τὰ τοῦ τρόπου ρυθμίσεως τῶν ἀποδοχῶν τῶν ἐν τῷ νόμῳ τούτῳ ἀναφερομένων, καθὼς καὶ πᾶσα διάταξις, ἀντικειμένη ὁπωσδήποτε διὰ τοῦ περιεχομένου της εἰς τὰς διατάξεις τοῦ νόμου τούτου (παράγραφος 1 ἐδάφ. δεύτερον). Κατ' ἐξαίρεσιν διετηρήθησαν ἐν ἰσχύϊ αἱ ἐν συνεχείᾳ ἀναφερόμεναι (παράγραφος 2) διατάξεις, μεταξὺ τῶν ὁποίων δὲν περιλαμβάνεται ἡ τοῦ ἄρθρου 1 § 2 τοῦ ἀ.ν. 552)1945, ὡρίσθη δὲ διὰ τῆς παραγράφου 3, ὅτι αἱ διατάξεις τοῦ νόμου 3239)1955 δὲν ἔχουσιν ἐφαρμογὴν ἐπὶ τῆς ρυθμίσεως τῶν ὡρῶν, συνθηκῶν καὶ ἀμοιβῆς ἐργασίας τῶν πληρωμάτων τῶν πλοίων τῆς ἐμπορικῆς ναυτιλίας, ὡς καὶ ἐπὶ τῶν ἀπασχολουμένων εἰς τὴν καλλιέργειαν γεωργικῶν προϊόντων ἢ εἰς τὴν κτηνοτροφίαν, πλὴν τῶν ἐν αὐτῇ ἐξαιρέσεων, περὶ ὧν νῦν δὲν πρόκειται. Ἐκ τῶν ἄνω διατάξεων τοῦ νόμου τούτου σαφὴς καὶ ἀναμφίβολος προκύπτει πρόθεσις τοῦ νομοθέτου περὶ καταργήσεως τῶν διατάξεων τοῦ ἀ.ν. 522)1945, καθ' ὃ σημεῖον δι' αὐτοῦ καθορίζονται οἱ ὅροι ἀμοιβῆς τῶν ἐργαζομένων κατὰ τρόπον διάφορον τοῦ ὑπὸ τοῦ νόμου 3239)1955 προβλεπομένου (Γνωμ.Ν.Σ.Κ. 663)1964, ΔΕΝ 21, 9). Οὕτως ὁμοίως ἀπεφάνθη ὁ Ἄρειος Πάγος διὰ τῶν ὑπ' ἀριθ. 181)1963 καὶ 206)1964 ἀποφάσεών του, δεχθεὶς ὅτι διὰ τῶν διατάξεων τοῦ ν. 3239)1955 κατηργήθησαν αἱ διαφόρως ρυθμίζουσαι τὸ θέμα τῶν ἀποδοχῶν τῶν ἐργαζομένων τοῦ Ο.ΔΙ.Σ.Υ. διατάξεις τῶν ν. 183)1946 καὶ 2279)1952, περιλαμβανόντων ὁρισμοὺς ἀναλόγους πρὸς τοὺς τοιούτους τοῦ ἀ. ν. 552)1945, ὡς π.χ. «ὁ καθορισμὸς τῆς μισθοδοσίας τοῦ ἐργατοτεχνικοῦ καὶ ὑπαλληλικοῦ προσωπικοῦ τοῦ Ο.ΔΙ.Σ.Υ. ἐνεργεῖται ὑπὸ τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου αὐτοῦ, μὴ δεσμευομένου ἐν τῷ ποσοτικῷ καθορισμῷ ἐξ οἱασδήποτε ὑφισταμένης τυχὸν διατάξεως (ἄρθρον 2 § 6 ν. 183)1946) καὶ ὁ Ο.ΔΙ.Σ.Υ. δὲν ὑπόκειται εἰς τοὺς περιορισμοὺς καὶ τὰς ὑποχρεώσεις ἐξ εἰδικῶν ἢ γενικῶν διατάξεων πρὸς τοὺς ἐργοδότας ἐπιβαλλομένας, ὁ δὲ καθορισμὸς τῶν ἐν γένει ἀποδοχῶν τοῦ προσωπικοῦ αὐτοῦ δύναται νὰ γίνῃ κατὰ παρέκκλισιν τῶν σχετικῶν ὑφισταμένων εἰδικῶν ἢ γενικῶν διατάξεων (ἄρθρον 2 ἐδάφιον τελευταῖον ν. 2279)1952). Ὅθεν, δεχθεὶς ὁ Πρωτοδίκης διὰ τῆς ἐκκαλουμένης ἀποφάσεως ὅτι αἱ ἀποδοχαὶ τοῦ ἐνάγοντος δὲν δύνανται διὰ συμφωνίας μεταξὺ τῶν διαδίκων νὰ καθορισθῶσι μικρότεραι τῶν προβλεπομένων διὰ συλλογικῶν συμβάσεων ἢ ἀποφάσεων διαιτησίας, συναπτομένων ἢ ἐκδιδομένων κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ ν.

3239)1955, ὀρθῶς ἔκρινεν, ἀπορριπτέοι δὲ ὡς νόμῳ ἀβάσιμοι κρίνονται οἱ ἀντίθετοι 1ος καὶ 2ος λόγοι ἐφέσεως τοῦ ἐναγομένου Ε.Ε.Σ..

Κατὰ τὸ ἄρθρον 9 § 1 τοῦ ν. 8)τος 4020) 1959 ἡ ὑπ' ἀριθ. 16929)1959 ἀπόφασις Ὑπουργῶν Συντονισμοῦ καὶ Ἐργασίας «περὶ ἐγκρίσεως κλπ. τῆς ὑπ' ἀριθ. 2)1959 Δ.Δ.Δ.Δ. Ἀθηνῶν (Φ.Ε.Κ. Β' 77)1959), ὡς καὶ αἱ ἑκάστοτε ἰσχύουσαι περὶ ἐλαχίστων ὁρίων ἀποδοχῶν καὶ λοιπῶν ὅρων ἐργασίας συλλογικαὶ συμβάσεις ἢ διαιτητικαὶ ἀποφάσεις διὰ τὸ ὑπαλληλικὸν καὶ ὑπηρετικὸν προσωπικὸν Γραφείων καὶ ἀποθηκῶν Ἀνωνύμων Ἑταιρειῶν καὶ ἐπιχειρήσεων ἐν γένει, ἐφαρμόζονται ἀπὸ τῆς ἰσχύος των καὶ ἐπὶ τοῦ ἀντιστοίχου προσωπικοῦ τοῦ ἐπὶ σχέσει ἐργασίας ἰδιωτικοῦ δικαίου ἀπασχολουμένου εἰς νοσηλευτικὰ ἱδρύματα ἢ Ὀργανισμοὺς ἐν γένει, ἀποσκοποῦντας εἰς τὴν προστασίαν τῆς δημοσίας ὑγείας, ἐξαιρέσει τῶν νοσηλευτικῶν ἱδρυμάτων τοῦ ν.δ. 2592)1953.

Ἐν προκειμένῳ ἐβεβαιώθησαν τὰ ἑξῆς πραγματικὰ περιστατικά: Ὁ ἐνάγων προσελήφθη ὑπὸ τοῦ ἐναγομένου τὴν 1.10.1957 δυνάμει συμβάσεως ἐργασίας ἀορίστου χρόνου καὶ εἰργάσθη ὡς καθαριστὴς μαγειρείου τοῦ ἐναγομένου, ἐνίοτε δὲ ὡς βοηθὸς τοῦ τεχνικοῦ παρασκευῆς ὀξυγάλακτος (γιαούρτης) μέχρι τῆς 12.7.1959, ὁπότε ἐστρατεύθη. Ἀπολυθεὶς τῶν τάξεων τοῦ στρατοῦ ἀνέλαβε ἐκ νέου ἐργασίαν τὴν 3.7.1961, παρέχων τὰς αὐτάς, ὡς καὶ πρότερον, ὑπηρεσίας μέχρι τῆς 1.9.1964, ὁπότε ἐτοποθετήθη εἰς τὴν «λάντζαν» τοῦ μαγειρείου, εἰς ἣν ὑπηρέτησε μέχρι 10.10.1964, ὁπότε ἀπελύθη. Ὑπὸ τὰ βεβαιωθέντα ταῦτα περιστατικὰ καὶ ἐν ἐλλείψει εἰδικωτέρου καθορισμοῦ ὁ ἐνάγων δικαιοῦται τοῦ ἡμερομισθίου, τοῦ προβλεπομένου ὑπὸ τῶν γενικῶν ἐθνικῶν συλλογικῶν συμβάσεων ἐργασίας διὰ τοὺς ἀνειδικεύτους ἐργάτας, καὶ οὐχὶ τοῦ τοιούτου τοῦ προβλεπομένου ὑπὸ τῶν ὑπ' ἀριθ. 2)1959, 2)1961 καὶ 28)1963 ἀποφάσεων διαιτησίας, ἐφ' ὅσον οὗτος δὲν ἐξετέλει ἐργασίαν ὑπηρέτου ἐν Γραφείῳ ἢ ἀποθήκῃ, ὡς ἀπαιτεῖται διὰ τὴν ἐφαρμογὴν τῶν τελευταίων διατάξεων καὶ ἐπὶ τοῦ ὑπηρετικοῦ προσωπικοῦ τῶν νοσηλευτικῶν ἱδρυμάτων. Ὅθεν ἀπορριπτέος ὡς ἀβάσιμος κατ' οὐσίαν κρίνεται ὁ 3ος λόγος ἐφέσεως κατὰ τῆς ἐκκαλουμένης ἀποφάσεως, τὰ αὐτὰ δεχθείσης.

Κατὰ τὰ ἄρθρα 741 - 742 Πολ. Δικ. δικαίωμα ἐφέσεως ἔχει πᾶς κατὰ τὴν πρωτόδικον δίκην διάδικος, ἐφ' ὅσον βλάπτεται ἐκ τῆς ἀποφάσεως, ἤτοι ἠττήθη διὰ τοῦ διατακτικοῦ αὐτῆς (*Εὐσταθιάδης* § 246, σημ. 1), προσόντα δὲ διατακτικοῦ δυνατὸν νὰ ὑφίστανται ἐνίοτε καὶ ἐν τῷ σκεπτικῷ τῆς ἀποφάσεως, ἐφ' ὅσον δι' αὐτοῦ ἀναγκαίως λύονται θέματα ἀπαραίτητα διὰ τὴν στήριξιν τοῦ διατακτικοῦ της. Ἐν προκειμένῳ, ὡς δείκνυται ἐκ τῆς ἐκκαλουμένης ἀποφάσεως, ἀπερρίφθη τὸ περὶ καταβολῆς ἀποδοχῶν ὑπερημερίας αἴτημα τῆς ἀγωγῆς, διότι ἐγένετο δεκτόν, ὅτι ἡ καταγγελία τῆς μετὰ τοῦ ἐνάγοντος συμβάσεως ἐργασίας οὐδαμῶς ἀντίκειται εἰς τὴν ἀπαγορευτικὴν διάταξιν τοῦ ἄρθρου 281 Α.Κ. Ἐφ' ὅσον διὰ τοῦ διατακτικοῦ τῆς ἀποφάσεως ἐνίκησεν ὁ ἐναγόμενος Ε.Ε.Σ., τὸ δὲ σκεπτικὸν τῆς ἐκκαλουμένης ἀποφάσεως δὲν ἔχει προσόντα διατακτικοῦ, ἄνευ συμφέροντος προβάλλεται ὑπὸ τοῦ ἐναγομένου διὰ τοῦ 4ου λόγου τῆς ἐφέσεώς του, ὅτι τὸ ἄνω αἴτημα τῆς ἀγωγῆς ἔδει νὰ ἀπορριφθῇ ὡς νόμῳ ἀβάσιμον καὶ οὐχὶ ἀβάσιμον κατ' οὐσίαν.

Τὸ νόμιμον ἡμερομίσθιον τοῦ ἐνάγοντος κατὰ τὸ ἐν προκειμένῳ κρίσιμον διάστημα ἀπὸ 1.1.1959 καὶ ἐφ' ἑξῆς ἀνήρχετο α) ἀπὸ 1.1.1959 μέχρι 31.8.1960 εἰς δραχμὰς 47,50 (γενικὴ ἐθνικὴ συλλογικὴ σύμβασις ἐργασίας τῆς 24.8.1958), β) ἀπὸ 1.9.1960 μέχρι 31.5.1962 εἰς δραχμὰς 52 (γενικὴ ἐθνικὴ συλλογικὴ σύμβασις ἐργασίας 30.8.1960), ἀμφότεροι ὅμως οἱ διάδικοι συμφωνοῦν, ὅπως τοῦτο ἀνέλθῃ εἰς δραχμὰς 53, γ) Ἀπὸ 1.6.1962 μέχρι 31.12.1963 εἰς δραχμὰς 57 (γενικὴ ἐθνικὴ συλλογικὴ σύμβασις ἐργασίας ἀπὸ 1.6.1962) καὶ δ) εἰς δραχμὰς 64 διὰ τὸν μετέπειτα χρόνον (ὑπ' ἀριθ. 10)1964 Δ.Δ.Δ.Δ. Ἀθηνῶν).

Ἐν προκειμένῳ ἐβεβαιώθη, κατὰ τὴν κρίσιν τοῦ Δικαστηρίου, ὅτι ὁ ἐνάγων πλέον τῆς τροφῆς, ἣν ἐλάμβανε καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τῆς ὑπηρεσίας του, ἐλάμβανε τὸ κάτωθι εἰς χρῆμα ἡμερομίσθιον α) ἀπὸ 1.1.1959 μέχρι 12.7.1959 δραχμὰς 35, β) ἀπὸ 3.7.1961 μέχρι 30.6.1962 ὁμοίως δραχμὰς 35, γ) ἀπὸ 1.7.1962 μέχρι 31.12.1962 δραχμὰς 37,40 (935 μηνιαίως) καὶ δ) ἀπὸ 1.1.1963 μέχρις 1.10.1964 δραχμὰς 41,10 (1.028 μηνιαίως). Ὑπολογιζομένης καὶ τῆς ἀξίας τῆς τροφῆς εἰς ποσοστὸν 15ο)ο τοῦ ἡμερομισθίου τοῦ ἀνειδικεύτου ἐργάτου, ὡς ἐγένετο δεκτὸν διὰ τῆς ἐκκαλουμένης ἀποφάσεως, μὴ πληττομένης διὰ λόγου ἐφέσεως ὡς πρὸς τὸ κεφάλαιον τοῦτο, προκύπτουσιν αἱ κάτωθι διαφοραὶ ἡμερομισθίου ἐπιδικαστέαι διὰ τῆς παρούσης...

Ἐκ τῆς παρατεθείσης διατάξεως τοῦ ἄρθρου 1 § 2 τοῦ ἀ.ν. 552)1945, ἐν συνδυασμῷ πρὸς τὴν παράγραφον 4 τῆς ἰδίας διατάξεως, καθ' ἣν δὲν ἐφαρμόζεται ἐπὶ τοῦ Ε.Ε.Σ. πᾶσα ἄλλη διάταξις, ἥτις ἀμέσως ἢ ἐμμέσως θὰ παρεκώλυε τὸν Ε.Ε.Σ. ἢ τὰς Ὑπηρεσίας αὐτοῦ εἰς τὴν ἀδέσμευτον ἀπὸ οἱασδήποτε παρεμβάσεως ἢ περιο-

ΔΙΚΗΓΟΡΟΙ

ΣΧΕΣΙΣ ΕΜΜΙΣΘΟΥ ΔΙΚΗΓΟΡΟΥ ΜΕΤΑ ΝΟΜΙΚΟΥ ΠΡΟΣΩΠΟΥ ΔΗΜΟΣΙΟΥ ΔΙΚΑΙΟΥ

Ἀποζημίωσις αὐτοῦ κατὰ τὸν Κώδικα περὶ Δικηγόρων

Φύσις σχέσεως δικηγόρου, παρέχοντος τὰς νομικὰς αὐτοῦ ὑπηρεσίας ἐπὶ παγίᾳ, ἐτησίᾳ ἢ μηνιαίᾳ ἀμοιβῇ πρὸς νομικὸν ἢ φυσικὸν πρόσωπον.—Ἀποζημίωσις αὐτοῦ, λυομένης τῆς συμβάσεως.—Πρόσληψις δικηγόρου παρὰ Νομικῶν Προσώπων Δημοσίου Δικαίου.—Διατάξεις περὶ δημοσίων νοσηλευτικῶν ἱδρυμάτων καὶ διατάξεις Κώδικος περὶ Δικηγόρων.

Ὑπὸ τῆς κατωτέρω ἀποφάσεως τοῦ Ἐφετείου Ἀθηνῶν μετερρυθμίσθη ἡ ὑπ' ἀριθ. 20399)1964 ἀποφάσεις τοῦ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν (Πρόεδρος ὁ κ. *Π. Διακατός*, εἰσηγητὴς ὁ Πρωτοδίκης κ. *Γ. Ἀντωνόπουλος*), ἥτις εἶχεν ὡς ἑξῆς:

«Διὰ τοῦ ἄρθρου 19 § 7 ἐν συνδυασμῷ πρὸς ἄρθρον 20 Η' 2 τοῦ Ὀργανισμοῦ διοικήσεως καὶ λειτουργίας τοῦ Γενικοῦ Νευροψυχιατρικοῦ Νοσοκομείου Ἀθηνῶν (β.δ. 1.6.1955, Φ.Ε.Κ. 137, τεῦχος Α'), ἐκδοθέντος δυνάμει τοῦ ἄρθρου 24 § 1 ν.δ. 2542)1953 καὶ ἄρθρου 10 § 3 ν.δ. 3097)1954, προβλέπεται μία θέσις νομικοῦ συμβούλου ἐπὶ πενταετεῖ θητείᾳ, δυναμένῃ νὰ ἀνανεοῦται, ἣν δύναται νὰ καταλάβῃ δικηγόρος παρ' Ἐφέταις. Διὰ τοῦ ἄρθρου 21 τοῦ ἀνωτέρω Ὀργανισμοῦ ὁρίζεται, ὅτι ὁ διορισμὸς εἰς θέσιν τακτικοῦ ὑπαλλήλου ἐνεργεῖται δι' ἀποφάσεως τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου μετ' ἠτιολογημένην πρότασιν τοῦ γενικοῦ διευθυντοῦ καὶ ἐγκρίσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Κοινωνικῆς Προνοίας. Κατ' ἄρθρον 188 τοῦ νόμου 1811)1951 «περὶ Κώδικος καταστάσεως τῶν δημοσίων ὑπαλλήλων», ἐφαρμοζομένου κατ' ἄρθρον 1 β.δ. 23.12.1955 καὶ ἐπὶ ὑπαλλήλων νομικῶν προσώπων δημοσίου δικαίου, οἷον χαρακτῆρα φέρει τὸ ἐναγόμενον νοσηλευτικὸν Ἵδρυμα, ὁρίζεται, ὅτι οἱ ἐπὶ θητείᾳ ἢ ἐπὶ συμβάσει ὑπάλληλοι ἀπολύονται αὐτοδικαίως ἅμα τῇ λήξει τῆς θητείας ἢ συμβάσεως των, τουτέστι προκειμένου περὶ ὑπαλλήλου, προσληφθέντος ἐπὶ θητείᾳ, ἐπελθόντος τοῦ χρόνου λήξεως τῆς θητείας ὁ διορισθεὶς παύει αὐτοδικαίως νὰ εἶναι δημόσιος ὑπάλληλος, μὴ ἀπαιτουμένης ἐκδόσεως διοικητικῆς πράξεως ἀπολύσεως καὶ ἀποκλειομένης τῆς σιωπηρᾶς ἀνανεώσεως, κατ' ἐφαρμογὴν τῶν κανόνων τοῦ ἰδιωτικοῦ δικαίου (βλ. Πορίσματα Νομολογίας Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας ἐτῶν 1929-1959, σελ. 821). Διὰ τοῦ ἄρθρου 18 § 9δ τοῦ ρηθέντος β.δ. 23.12.1955, ἐκδοθέντος δυ-

---

ρισμοῦ καὶ μόνον κατὰ τὴν ἀνεξέλεγκτον κρίσιν τῶν ὀργάνων αὐτοῦ ἐνέργειαν ἢ λειτουργίαν αὐτῶν, σαφῶς προκύπτει, ὅτι καθιεροῦται διὰ τὸν Ε.Ε.Σ. ἐξαίρεσις τῆς ἐπ' αὐτοῦ ἐφαρμογῆς τῆς ἐργατικῆς νομοθεσίας. Κατ' ἀκολουθίαν τούτων ἐπὶ τοῦ Ε.Ε.Σ. καὶ τῶν παρ' αὐτῷ ἐργαζομένων δὲν ἔχουσιν ἐφαρμογὴν α) αἱ περὶ δώρων ἑορτῶν ὑπουργικαὶ ἀποφάσεις, αἱ ἐκδιδόμεναι ἐπὶ τῇ βάσει τῆς χορηγηθείσης διὰ τοῦ νόμου 28)1944, ὡς οὗτος αὐθεντικῶς ἡρμηνεύθη διὰ τοῦ νόμου 866)1946, ἐξουσιοδοτήσεως. Ἡ ἐξαίρεσις αὕτη οὐδαμῶς κατηργήθη διὰ τοῦ μεταγενεστέρου γενικοῦ περιεχομένου νόμου 1777)1951, κυρωθέντος διὰ τοῦ ἀ.ν. 1901)1951, δι' οὗ, κατὰ συμπλήρωσιν τῶν διατάξεων τῶν νόμων 28)1944 καὶ 866)1946, παρεσχέθη ὁμοίως ἐξουσιοδότησις, ὅπως δι' ὑπουργικῶν ἀποφάσεων προσδιορίζωνται ἑκάστοτε «δῶρα ἐπὶ ταῖς ἑορταῖς Πάσχα καὶ Χριστουγέννων», χωρὶς οὐδεμία νὰ περιληφθῇ γενικὴ ἢ εἰδικὴ διάταξις καταργητικὴ τοῦ ἀ.ν. 552)1945 ἢ ὁπωσδήποτε ἀφορῶσα τὸν Ε.Ε.Σ., β) ἡ περὶ παροχῆς προσαυξήσεως δι' ἐργασίαν Κυριακῶν καὶ νόμῳ ἐξαιρετέων ἑορτῶν ὑπ' ἀριθ. 8900)1946 ὑπουργικὴ ἀπόφασις, ὡς αὕτη αὐθεντικῶς ἡρμηνεύθη διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 25825)1951 ὁμοίας. Τὸ ἀντίθετον οὐδαμῶς προκύπτει ἐκ τῶν διατάξεων τοῦ ν.δ. 3755)1957, οὐδὲν διαλαβόντος ἐπὶ τοῦ προκειμένου θέματος, οὔτε καὶ ἐκ τῶν διατάξεων τοῦ νόμου 3239)1955, ρυθμισάντων ἕτερον θέμα· γ) αἱ περὶ ἑβδομαδιαίας ἀναπαύσεως διατάξεις τοῦ νόμου, ὡς καὶ αἱ καθιεροῦσαι ἀνώτατον ὅριον ἡμερησίας ἀπασχολήσεως τῶν ἐργαζομένων τοιαῦται, διότι καὶ αὗται ὑποχωροῦσι πρὸ τῶν εἰδικῶν διατάξεων τοῦ ἀ.ν. 552)1945 (Πρωτ. Ἀθηνῶν 1819)1964, ΔΕΝ 21, 78). Ὅθεν, δεχθεὶς τὰ αὐτὰ ὁ Πρωτοδίκης διὰ τῆς ἐκκαλουμένης ἀποφάσεως, ὀρθῶς ἐν τοῖς ἄνω ἔκρινεν, ἀπορριπτέοι δὲ ὡς νόμῳ ἀβάσιμοι κρίνονται αἱ ἀντίθετοι 1ος, 2ος, 3ος, 4ος λόγοι ἐφέσεως τοῦ ἐνάγοντος, ὡς καὶ ἡ ἔφεσις αὐτοῦ ἐν τῷ συνόλῳ της.

νόμει τοῦ ἄρθρου 2 § 2 τοῦ νόμου 3273)1955 (δι' οὗ ὡρίσθη ἡ ἔναρξις τῆς ἐφαρμογῆς τοῦ νόμου 1811)1951 ἐπὶ τῶν νομικῶν προσώπων δημοσίου δικαίου ἀπὸ 1.1.1956), ὁρίζεται, ὅτι ἐπὶ αὐτοδικαίας ἀπολύσεως τῶν ἐπὶ θητείᾳ ἢ ἐπὶ συμβάσει ἐπὶ τῇ λήξει τῆς θητείας ἢ συμβάσεως αὐτῶν οὐδεμία ἀποζημίωσις καταβάλλεται. Διὰ τοῦ ἄρθρου 2 § 3 ἐξ ἄλλου τοῦ ἀνωτέρω νόμου 3273)1955 ὁρίζεται, ὅτι αἱ διατάξεις τοῦ νόμου 1811)1951, ὡς αὗται ἤθελον τροποποιηθῇ κατὰ τὴν προηγουμένην παράγραφον (ἤτοι διὰ τοῦ ἀνωτέρω δ)γματος 23.12.1955), κατισχύουν ὡς πρὸς τοὺς ὑπαλλήλους τῶν νομικῶν προσώπων δημοσίου δικαίου πάσης προγενεστέρας τοῦ παρόντος νομοθετικοῦ διατάγματος γενικῆς ἢ εἰδικῆς διατάξεως, ἀντικειμένης εἰς αὐτὰς ἢ ρυθμιζούσης θέματα ὑπ' αὐτοῦ διεπόμενα.

Ἐκ τοῦ συνδυασμοῦ τῶν ἀνωτέρω παρατιθεμένων διατάξεων σαφῶς προκύπτει, ὅτι ὁ παρὰ τῷ ὡς ἄνω νομικῷ προσώπῳ δημοσίου δικαίου διορισθεὶς ὡς νομικὸς σύμβουλος ἐπὶ πενταετεῖ θητείᾳ συνδέεται μετὰ τοῦ ἐν λόγῳ νομικοῦ προσώπου διὰ σχέσεως δημοσίου δικαίου, προσλαμβανόμενος διὰ διορισμοῦ, τουτέστι οὐχὶ διὰ συμβάσεως (συμφωνίας), ἀλλὰ διὰ μονομεροῦς πράξεως τῆς διοικήσεως (βλ. Πορίσματα, ἐνθ' ἀνωτ., σελ. 313), ἤτοι πράξεως δικαιοπρακτικῆς φύσεως, ἐπιχειρουμένης κυριαρχικῶς ὑπὸ τοῦ ἐκπροσωποῦντος τὸ νομικὸν πρόσωπον ὀργάνου, τῆς συγκαταθέσεως τοῦ προσλαμβανομένου οὔσης ἁπλῶς νομικῆς προϋποθέσεως διὰ τὸ ἔγκυρον αὐτῆς, τῆς θελήσεως τοῦ Δημοσίου (ἐν προκειμένῳ τοῦ νομικοῦ προσώπου δημοσίου δικαίου) ἐξακολουθούσης νὰ εἶναι ὑπερτέρας ἐκ λόγων δημοσίου συμφέροντος (βλ. Α.Π. 150)1964, ΕΕΔ 32, σελ. 605).

Ἐξ ἄλλου ρητῶς ὁρίζεται διὰ τοῦ ἄρθρου 17 ν.δ. 3097)1959 «περὶ τροποποιήσεως καὶ συμπληρώσεως τοῦ ὑπ' ἀριθ. 2542)1953 ν.δ)γματος «περὶ ὀργανώσεως τῆς ἰατρικῆς περιθάλψεως», ὅτι «ἅπαν τὸ προσωπικὸν τῶν νοσηλευτικῶν ἱδρυμάτων ν.δ. 2592)1953 συνδέεται μετὰ τοῦ Ἱδρύματος διὰ σχέσεως δημοσίου δικαίου, πλὴν τῶν ἐν τοῖς εἰδικοῖς ὀργανισμοῖς ἄλλων ὁριζομένων», ἐξ οὗ ἕπεται, ὅτι ὁμοῦ τῇ λήξει τῆς θητείας του ὁ ὡς ἄνω δικηγόρος (νομικὸς σύμβουλος) ἀπολύεται αὐτοδικαίως, ἀποκλειομένης τῆς σιωπηρᾶς ἀνανεώσεως κατ' ἐφαρμογὴν τῶν κανόνων τοῦ ἰδιωτικοῦ δικαίου ἢ διατάξεώς τινος νόμου προγενεστέρου τοῦ ρηθέντος δ)γματος (23.12.1955), ρυθμιζούσης ἄλλως τὸ ἐν λόγῳ θέμα. Ἡ διάταξις τοῦ ἄρθρου 63 § 5 τοῦ ν. 3026)1954 «περὶ τοῦ Κώδικος τῶν Δικηγόρων», καθ' ἣν ἀπαγορεύεται ἡ συμφωνία περὶ παροχῆς νομικῶν ὑπηρεσιῶν ἐπὶ παγίῳ περιοδικῇ ἀμοιβῇ καὶ θεωρεῖται ταιαύτη ὑπεροθεσμίαν σύμβασις ὡς ἀορίστου χρόνου, ὡς καὶ αἱ διατάξεις τοῦ ἄρθρου 94 τοῦ Ἀνωτ. Κώδικος, καθ' ἃς δικηγόρος, παρέχων τὰς ὑπηρεσίας αὐτοῦ κατὰ τοὺς ὅρους τοῦ ἄρθρου 63 § 4, ἤτοι ἐπὶ παγίῳ ἐτησίῳ ἢ μηνιαίῳ ἀμοιβῇ ὡς νομικὸς σύμβουλος, λυομένης τῆς μεταξὺ αὐτοῦ καὶ τοῦ ἐντολέως συμβάσεως διὰ καταγγελίας, δικαιοῦται νὰ λάβῃ παρὰ τοῦ ἐντολέως του ἀποζημίωσιν (κατὰ τὰς ἐν τῷ ἄρθρῳ τούτῳ διακρίσεις), δικαιούμενος ἄλλως νὰ λαμβάνῃ τὴν συμπεφωνημένην ἀμοιβὴν του μέχρι πλήρους καταβολῆς τῆς ἀποζημιώσεως ταύτης, δὲν ἔχουσιν ἐφαρμογὴν ἐπὶ τοῦ κατὰ τὰ ὡς ἄνω προσληφθέντος δικηγόρου ὡς νομικοῦ συμβούλου, καθ' ὅσον αἱ διατάξεις αὗται (τοῦ Κώδικος Δικηγόρων) προϋποθέτουσι κατ' ἀρχὴν σχέσιν ἰδιωτικοῦ δικαίου (συμφωνίαν).

Ἐν τῇ ὑπὸ κρίσιν ἀγωγῇ ἐκτίθεται, ὅτι ὁ ἐνάγων διωρίσθη ὡς νομικὸς σύμβουλος παρὰ τῷ ἐναγομένῳ νομικῷ προσώπῳ δημοσίου δικαίου ὑπὸ τὴν ἐπωνυμίαν «Γενικὸν Νευροψυχιατρικὸν Νοσοκομεῖον Ἀθηνῶν» ἐπὶ πενταετεῖ θητείᾳ διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 2803)11.10.1957 ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Κοινωνικῆς Προνοίας (Φ.Ε.Κ. 156, 159)1958 Π.Ν.Π.Δ.Δ.), ἀπολυθεὶς τῆς θέσεως ταύτης μετὰ τὴν λῆξιν τῆς θητείας του ἄνευ καταγγελίας, διώκεται δέ, ὅπως ὑποχρεωθῇ τὸ ἐναγόμενον (κατ' ἐφαρμογὴν τῶν ὡς ἄνω διατάξεων τῶν ἄρθρων 63 καὶ 94 τοῦ Κώδικος Δικηγόρων) εἰς καταβολὴν τῶν μηνιαίων αὐτοῦ ἀποδοχῶν ἀπὸ τῆς ἀπολύσεως του (25.3.1964) μέχρι τῆς ἀγωγῆς, ἀνερχομένων διὰ τὸ ἐν λόγῳ χρονικὸν διάστημα εἰς δραχμὰς 9.540 κατὰ περιορισμὸν τῆς ἀγωγῆς διὰ τῶν προτάσεων. Ἡ ἀγωγή, τοιοῦτο ἔχουσα περιεχόμενον, εἶναι νόμῳ ἀβάσιμος κατὰ τὰ ἀνωτέρω ἐκτιθέμενα καὶ δέον νὰ ἀπορριφθῇ.

***

Ἡ ἐφετειακὴ αὐτὴ ἀπόφασις εἶναι πράγματι ἐνδιαφέρουσα. (Ἴδετε περὶ τῆς σχέσεως τοῦ δικηγόρου πρὸς τὸν εἰς ὃν παρέχεται ὑπηρεσία του νομολογίαν τοῦ Ἀρείου Πάγου ἐν

ΕΕΔ 23, 603, ἔνθα δημοσιεύεται καὶ σχετικὴ ἀπόφασις τοῦ Πειθαρχικοῦ Συμβουλίου τοῦ Δικηγορικοῦ Συλλόγου Ἀθηνῶν. Σχετικαὶ καὶ αἱ Ἐφετείου Ἀθηνῶν 3061)1960, ΝοΒ 9, 461, 828)1962, ΝοΒ 10, 4.

Ἐφετείου Ἀθηνῶν 480)1965

Πρόεδρος ὁ κ. *Π. Μακρυνιώτης*
Εἰσηγητὴς ὁ Ἔφέτης κ. *Π. Θεράπος*
Συνήγοροι οἱ κ.κ. Π. Ξανθάκος, Μ. Καββαδίας

Εἰς τὴν ἐφ' ἧς ἐξεδόθη ἡ ἐκκαλουμένη ἀπόφασιν ἀγωγὴν τοῦ ἤδη ἐκκαλοῦντος ἐκτίθεται, ὅτι οὗτος, τυγχάνων δικηγόρος παρ' Ἄρειῳ Πάγῳ, προσελήφθη ὡς νομικὸς σύμβουλος τοῦ ἐφεσιβλήτου Νομικοῦ Προσώπου Δημοσίου Δικαίου ἐπὶ παγίᾳ περιοδικῇ ἀμοιβῇ καὶ δι' ὡρισμένον χρόνον (ἤτοι τὴν 25.9.1957 προσωρινῶς ἐπὶ ἑξάμηνον βάσει τοῦ ἄρθρου 18 τοῦ ν.δ. 3097)1954, ἀπὸ 25.9.1958 ὁριστικῶς ἐπὶ πενταετεῖ θητείᾳ εἰς ὀργανικὴν θέσιν βάσει τοῦ ἄρθρου 19 τοῦ β.δ. 6.1955 περὶ ὀργανισμοῦ τοῦ ἐφεσιβλήτου καὶ ἀπὸ 25.9.1963 μέχρις 25.3.1964 πάλιν προσωρινῶς βάσει τοῦ μνησθέντος ἄρθρου 18 τοῦ ν.δ. 3097)1954), ὅτι, λήξαντος τοῦ χρόνου τούτου, ὁ διευθυντὴς τοῦ ἐφεσιβλήτου δι' ἡμερησίας διαταγῆς του τὸν διέγραψε τῆς δυνάμεως τοῦ προσωπικοῦ τούτου ἀπὸ τῆς 25.3.1964 καὶ τὸν διέταξε νὰ παραδώσῃ τὰς ὑποθέσεις τοῦ ἐφεσιβλήτου εἰς τὸν κατονομαζόμενον δικηγόρον, καὶ ὅτι, ἡ λαβοῦσα χώραν ἐγγράφου καταγγελίας τῆς ἐντὸς τῶν διαδίκων σχέσεως ἐκ μέρους τοῦ ἐφεσιβλήτου, οὐδὲ καταβληθείσης ὑπὸ τούτου τῆς κατὰ νόμον διὰ τὴν λύσιν τῆς τοιαύτης σχέσεως ἀποζημιώσεως δικαιοῦται ὁ ἐκκαλῶν νὰ λαμβάνῃ τὴν ἣν μέχρι τῆς ἀπολύσεώς του ἐλάμβανεν ἀμοιβήν, διώκεται δὲ ἡ καταψήφισις τοῦ ἐφεσιβλήτου (μετὰ τὸν γενόμενον ἐν τῷ Πρωτοδικείῳ περιορισμὸν τῆς ἀπαιτήσεως διὰ δηλώσεως εἰς τὰς προτάσεις τοῦ ἐκκαλοῦντος) εἰς τὴν καταβολὴν τῷ ἐκκαλοῦντι τοῦ ἀναφερομένου ποσοῦ, εἰς ὃ ἀνέρχονται αἱ μηνιαῖαι ἀποδοχαὶ τούτου διὰ τὸν ἀπὸ 25.3.1964 μέχρις 25 Ἰουνίου 1964 χρόνον μετὰ διαφορᾶς δώρου τοῦ Πάσχα 1964.

Ἐκ τῶν διατάξεων τοῦ ἰσχύσαντος ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεώς του (8.10.1954) ν.δ. 3026)1954 περὶ τοῦ Κώδικος τῶν Δικηγόρων (ἄρθρα 46, 192, 39 § 1, 91 § 1, 92 § 1, 95 § 1, 167, 172, 177, 179 § 3, 180 § 1, 183 § 1, 186 § 1, 183 § 1), ὁμιλοῦντος περὶ «ἐντολέως», καὶ ἄρθρων 63 § 5 καὶ 94, ὡς τοῦτο ἰσχύει μετὰ τὸ ἄρθρον 10 τοῦ ν.δ. 3790)1957, χαρακτηριζόντος ὡς ἐντολοδόχον καὶ τὸν δικηγόρον, τὸν παρέχοντα ἐπὶ παγίᾳ, ἐτησίᾳ ἢ μηνιαίᾳ ἀμοιβῇ τὰς νομικὰς του ὑπηρεσίας πρὸς νομικὸν ἢ φυσικὸν πρόσωπον, ὅπερ χαρακτηρίζεται ὡς «ἐντολεύς», σαφῶς προκύπτει, ὅτι οὗτος, ἐν γνώσει τῶν ἀναφυεισῶν ἐν τούτῳ δυσχερειῶν, χαρακτηρίζει τὴν σχέσιν τοῦ δικηγόρου πρὸς τὸν πελάτην ὡς ἐντολὴν καὶ ἡ δικαιοπραξία, δι' ἧς ὁ δικηγόρος ἀναλαμβάνει νὰ παρέχῃ ἐπὶ τακτικῇ παγίᾳ ἢ μηνιαίᾳ ἀμοιβῇ καθαρῶς νομικὰς ὑπηρεσίας ὡς δικαστικὸς ἢ νομικὸς σύμβουλος ἢ ὡς δικηγόρος, χαρακτηρίζεται (ἄρθρον 63 § 4, 92 § 2, 248 §§ 1 καὶ 10) ὡς ἀμειβομένη ἐντολή, ρηταὶ ὅμως διατάξεις ἐξασφαλίζουν εἰς αὐτὸν ὡρισμένα πλεονεκτήματα, τὰ ὁποῖα θὰ παρεῖχεν αὐτῷ ἡ ὑπαγωγὴ τῆς ἐν λόγῳ δικαιοπραξίας εἰς τὴν κατὰ τὸν Α.Κ. μίσθωσιν ἐργασίας, ἔτι δὲ πλέον, εἴς τινα σημεῖα, πρὸς αὐτὴν τὴν σύμβασιν ἐξηρτημένης ἐργασίας. Εἰδικώτερον ὁρίζεται, ὅτι ἡ τοιαύτη σύμβασις ἀμειβομένης ἐντολῆς εἶναι πάντοτε καὶ μόνον σύμβασις ἀορίστου χρόνου, ἔστω καὶ ἂν συνωμολογήθη δι' ὡρισμένον χρόνον, λυομένη διὰ τοὺς ἐν τῷ νόμῳ ὁριζομένους λόγους, ἐν οἷς καὶ ἡ καταγγελία παρὰ τοῦ ἐντολέως ἢ ἐντολοδόχου, ἥτις δέον νὰ εἶναι ἔγγραφος καὶ νὰ κοινοποιῆται εἰς τὸν ἐντολοδόχον ἢ τὸν ἐντολέα (ἄρθρον 63 § 5) καὶ ὅτι, λυομένης τῆς μεταξὺ τοῦ δικηγόρου καὶ τοῦ ἐντολέως του συμβάσεως διὰ τοὺς ὁριζομένους λόγους, ἐν οἷς καὶ ἡ καταγγελία ἐκ μέρους τοῦ ἐντολέως, δικαιοῦται ὁ δικηγόρος ἀποζημιώσεως, καθοριζομένης ἐν τῷ νόμῳ ἀναλόγως πρὸς τὸν χρόνον προϋπηρεσίας του παρὰ τῷ αὐτῷ ἐντολεῖ καὶ πρὸς τὸ ποσὸν τῆς καθοριζομένης ὡσαύτως παγίας μηνιαίας περιοδικῆς ἀμοιβῆς, μέχρι τῆς πλήρους καταβολῆς τῆς ὁποίας δικαιοῦται νὰ λαμβάνῃ τὴν συμπεφωνημένην ἀμοιβήν του (ἄρθρον 94 ὡς ἰσχύει μετὰ τὸ ἄρθρον 10 τοῦ ν.δ. 3790)1957).

Ὑπὸ τὰ ἀνωτέρω ἡ ἀγωγὴ (βλ. ἀνωτ. σκέψιν 2) στηρίζεται εἰς τὸν νόμον. Ἀληθῶς ὁ ἐκκαλῶν προσελήφθη ὑπὸ τοῦ ἐφεσιβλήτου νοσηλευτικοῦ ἱδρύματος, ὄντος νομικοῦ προσώπου δημοσίου δικαίου, κατ' ἐφαρμογὴν τοῦ ἄρθρου 19 § 7, ἐν συνδυασμῷ πρὸς τὸ ἄρθρον 20, Β2 τοῦ κατὰ τὸ ἀπὸ 1.6.1955 β. δ)τος ὀργανισμοῦ διοικήσεως καὶ λειτουργίας αὐτοῦ (Γενικοῦ Νευροψυχιατρικοῦ Νοσοκομείου Ἀθηνῶν, ὅπερ β.δ., ἐκδοθὲν δυνάμει τοῦ ἄρθρου 24 § 1 ν. δ)τος 2542)1953 καὶ ἄρθρου 10 § 3 τοῦ ν.δ)τος 3097)1954, προβλέπει θέσιν νομικοῦ συμβούλου ἐπὶ πενταετεῖ θητείᾳ, δυναμένη νὰ ἀνανεοῦται, ἣν δύναται νὰ καταλάβῃ δικηγόρος παρ' Ἐφέταις, καὶ τοῦ ἄρθρου 18 τοῦ ν. δ)τος 3097)1954, ἰσχύσαντος ἀπὸ 12 Ὀκτωβρίου 1954, καθ' ὃ τὰ Δ.Σ. τῶν νοσηλευτικῶν ἱδρυμάτων . . . δύνανται νὰ προσ-

λομβάνωσι . . . προσωπικόν εἰς προσωρινὴν πλήρωσιν κενῶν ὀργανικῶν θέσεων λόγῳ ἀνάγκης καὶ μέχρι τῆς διὰ κανονισμοῦ διορισμοῦ πληρώσεως αὐτῶν . . . πάντως ἡ κατὰ τὰς διατάξεις τεῦ παρόντος πρόσληψις δὲν δύναται νὰ παραταθῇ πέραν τοῦ ἐξαμήνου . . .». Πλήν, ἐν ὄψει τοῦ ἄρθρου 63 § 5 τοῦ ν. δ)τος 3026)1954, καθ' ὃ ἀπαγορεύεται ἡ συμφωνία περὶ παροχῆς νομικῶν ὑπηρεσιῶν ἐπὶ πλείω περιοδικῇ ἀμοιβῇ ὑπὸ προθεσμίαν, τοιαύτη ὑπὸ προθεσμίαν σύμβασις καὶ πρὸ τοῦ Κώδικος γενομένη θεωρεῖται ὡς ἀορίστου χρόνου καὶ τῶν εἰς τὰς ἡγουμένας σκέψεις ἐκτεθέντων ἡ πρόσληψις τοῦ ἐκκαλοῦντος θεωρεῖται ὡς σύμβασις (ἐμίσθου ἐντολέως) ἀορίστου χρόνου. Τὸ ἄρθρον 17 τοῦ ν. δ)τος 3027)1954, ἰσχύσαν μετὰ τέσσαρας ἡμέρας, ἀφ' ἧς ἴσχυσε τὸ ν. δ)γμα 3026)1954, καθ' ὃ «ἅπαν τὸ προσωπικὲν τῶν νοσηλευτικῶν ἱδρυμάτων ν. δ)τος 2592)1953 - τοιοῦτο εἶναι τὸ ἐφεσίβλητον - συνδέεται μετὰ τοῦ ἱδρύματος διὰ σχέσεως δημοσίου δικαίου, πλὴν τῶν ἐν τοῖς εἰδικοῖς ὀργανισμοῖς ἄλλων ὁριζομένων, οὐδαμῶς ἐσκόπει νὰ τροποποιήσῃ τὸ εἰδικῶς λίαν προσφάτως θεσπισθὲν διὰ τῶν ἀνωτέρω διατάξεων τοῦ ν. δ. 3026)1954 καθεστὼς ὡς πρὸς τοὺς δικηγόρους. Τὸ δὲ ἄρθρον 18 τοῦ αὐτοῦ ν. δ)τος 3027)1954, ὁμιλοῦν περὶ προσωρινῶς διοριζομένου προσωπικοῦ, δὲν ἐννοεῖ προφανῶς καὶ τὴν πρόσληψιν δικηγόρου διὰ παροχὴν νομικῶν ὑπηρεσιῶν. Ἐὰν ἐσκοπεῖτο διὰ τῶν ἀνωτέρω διατάξεων τοῦ ν. δ)τος 3027)1954 ρύθμισις τοῦ ἐν λόγῳ θέματος τῆς προσλήψεως τοῦ δικηγόρου κατ' ἄλλον τρόπον ἀπὸ ἐκείνον, ὃν εἶχεν ἐπιβάλει εἰδικὸν νομοθέτημα, θὰ ἔδει νὰ ὁρισθῇ, ὅτι εἰς τὴν τοιαύτην ρύθμισίν των περιλαμβάνονται καὶ οἱ προσλαμβανόμενοι διὰ παροχὴν νομικῶν ὑπηρεσιῶν δικηγόροι. Ἐνῷ ἐξ ἑτέρου τὰ περὶ τοῦ ὀργανισμοῦ τοῦ ἐφεσιβλήτου β.δ)γμα τῆς 1.6.1955 δὲν ἠδύνατο νὰ τροποποιήσῃ τὴν ἀνωτέρω διάταξιν τοῦ ἄρθρου 63 § 5 τοῦ ν. δ)τος 3026)1954, διότι ἡ παρασχεθεῖσα εἰς τὴν ἐκτελεστικὴν ἐξουσίαν ὑπὸ τοῦ νόμου ἐξουσιοδότησις πρὸς θέσπισιν τοῦ ὀργανισμοῦ τοῦ ἐφεσιβλήτου δὲν περιελάμβανε καὶ τὴν ἐξουσίαν τροποποιήσεως τῶν διατάξεων τοῦ ν. δ)τος 3026)1954. Ἐκ τῶν παρασχουσῶν τὴν τοιαύτην ἐξουσιοδότησιν διατάξεων ἡ μὲν τοῦ ἄρθρου 24 § 1 τοῦ ν. δ)τος 2592)1953 εἶναι προγενεστέρα τοῦ ν. δ)τος 3026)1954 καὶ δὲν δύναται νὰ κατισχύσῃ τούτου, ἐν ὄψει καὶ τοῦ ἄρθρου 250 § 1 αὐτοῦ, ἡ δὲ τοῦ ἄρθρου 10 τοῦ ν. δ)τος 3027)1954, μεταγενεστέρα τοῦ ν. δ)τος 3026)1954 κατὰ τέσσαρας ἡμέρας, ὁμιλεῖ περὶ ἀναμορφουμένων ὀργανισμῶν νοσηλευτικῶν ἱδρυμάτων, εἶον καὶ τὸ ἐφεσίβλητον, ρυθμιζόντων μεταξὺ τῶν ἄλλων καὶ «...τὰ τοῦ καθορισμοῦ κατηγορίας τῶν θέσεων καὶ βαθμῶν προσωπικοῦ, τὰ τοῦ διορισμοῦ... ὡς καὶ τῆς διαβαθμίσεως.., τὰ τοῦ ὁρίου ἡλικίας ...τὰ τῶν ἀπολύσεων... ὡς καὶ πᾶσα ἀναγκαία λεπτομέρεια...», πλὴν ἐκ τούτου οὐδαμῶς προκύπτει καὶ δὴ σαφῶς, ὅτι ἐξουσιοδοτήθη ἡ ἐκτελεστικὴ ἐξουσία νὰ θεσπίσῃ κανόνας, ρυθμίζοντας τὰ τῆς σχέσεως τῶν δικηγόρων τῶν προσλαμβανομένων εἰς τὰ ἐν λόγῳ νοσηλευτικὰ ἱδρύματα πρὸς παροχὴν νομικῶν ὑπηρεσιῶν κατ' ἄλλον τρόπον, ἀπὸ ἐκεῖνον, ὅστις πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν εἶχε ὁρισθῇ δι' εἰδικοῦ νόμου. Περαιτέρω τὰ διὰ τῶν διατάξεων τοῦ ἄρθρου 188 τοῦ νόμου 1811)1951 «περὶ Κώδικος καταστάσεως τῶν δημοσίων ὑπαλλήλων», ὅστις ἐφαρμόζεται ἐπὶ Νομικῶν Προσώπων Δημοσίου Δικαίου μετὰ τὸν νόμον 3273)1955, τοῦ ἄρθρου 2 §§ 2, 3 τοῦ τελευταίου τούτου καὶ τοῦ ἄρθρου 18 § 9 ἐδάφιον β' τοῦ κατ' ἐξουσιοδότησιν τοῦ τελευταίου νόμου τούτου ἐκδοθέντος β. δ)τος ἀπὸ 23.12.1955, ὁριζόμενα ὅτι οἱ ἐπὶ θητείᾳ ἢ ἐπὶ συμβάσει ὑπάλληλοι τῶν νομικῶν προσώπων ἀπολύονται αὐτοδικαίως ἅμα τῇ λήξει τῆς θητείας ἢ συμβάσεώς των, μὴ καταβαλλομένης ἀποζημιώσεώς τινος, δὲν ἔχει ἐφαρμογὴν ἐπὶ προσλήψεως ὑπὸ νομικῶν προσώπων δικηγόρου διὰ παροχὴν νομικῶν ὑπηρεσιῶν, τῆς κατ' ἀκολουθίαν τοιαύτης προσλήψεως σχέσεως τελούσης ὑπὸ τὸ εἰδικὸν καθεστὼς τοῦ νόμου (ν δ)γμα 3024)1959) καὶ οὐδαμῶς προκύπτοντος ὅτι ἐσκοπήθη ἡ τροποποίησις τούτου διὰ τῶν μεταγενεστέρων μνησθεισῶν γενικῶν διατάξεων ἢ καὶ ὅτι πάντως ἡ ἐν λόγῳ περίπτωσις ἀποτελεῖ θέμα ὑπ' αὐτῶν διεπόμενον, διὰ νὰ εἶναι δυνατὸν νὰ γίνῃ λόγος περὶ καταργήσεως ὡς πρὸς τὰ Νομικὰ Πρόσωπα Δημοσίου Δικαίου, ἐν ὄψει ἰδίως τοῦ ἄρθρου 2 § 3 τοῦ νόμου 3273)1955 τῆς εἰρημένης διατάξεως τοῦ ν. δ)τος 3026)1954. Δέον τέλος νὰ σημειωθῇ, ὅτι αἱ μνησθεῖσαι ἀνωτέρω (σκέψις 3) διατάξεις τῶν ἄρθρων 63 § 5 καὶ 94 τοῦ ν. δ)τος 3026)1954 ἐφαρμόζονται ἐν προκειμένῳ ἐν ὄψει τοῦ ἄρθρου 248 § 1 αὐτοῦ καὶ τοῦ ὅτι ὁ ἐκκαλῶν δὲν ἀπολαμβάνει διὰ τοῦ ὀργανισμοῦ τοῦ ἐφεσιβλήτου μείζονος προστασίας τῆς διὰ τῶν ἄρθρων τούτων παρεχομένης.

Μετὰ τὰ ἀνωτέρω ἐσφαλεν ἡ ἐκκαλουμένη ἀπόφασις, δεχθεῖσα ὅτι αἱ διατάξεις τῶν ἄρθρων 63 §§ 4 καὶ 5 καὶ 94 τοῦ ν. δ)τος 3026)1954 δὲν ἔχουσιν ἐφαρμογὴν ἐν προκειμένῳ, ὡς προϋποθέτουσαι μὴ συντρέχουσαν ἐνταῦθα σύμβασιν ἰδιωτικοῦ δικαίου, καὶ ἐπὶ τῷ λόγῳ τούτῳ ἀπορρίψασα τὴν ἀγωγήν, καὶ κατ' ἀποδοχὴν τοῦ σχετικοῦ ἐν τῇ ἐφέσει λόγου δέον νὰ μεταρρυθμισθῇ, κρατουμένης τῆς ὑποθέσεως εἰς τὸ Ἐφετεῖον διὰ τὴν περαιτέρω ταύτης ἐκδίκασιν.

Τὰ ἐν τῇ ἀγωγῇ πραγματικὰ περιστατικὰ περὶ προσλήψεως ὑπὸ τοῦ ἐναγομένου τοῦ ἐνάγοντος, διαρκείας ὑπηρεσίας του καὶ ἀπολύσεώς του, ὡς καὶ τὰ περὶ τῶν ἀποδοχῶν τούτου κατὰ μῆνα, συνομολογοῦνται ὑπὸ τοῦ ἐναγομένου (βλ. ἐν ἀντιγράφῳ προσκομιζομένας προτάσεις τούτου ἐνώπιον τοῦ Πρωτοδικείου, ὡς καὶ προσκομιζόμενον καὶ ἐπικαλούμενον ὑπ' ἀριθ. 14980)4.9.1964 πιστοποιητικὸν τοῦ Γενικοῦ Διευθυντοῦ τοῦ ἐναγομένου), ὅπερ ἐξ ἄλλου οὐδαμῶς ἀμφισβητεῖ καὶ τὴν προβαλλομένην διὰ τῆς ἀγωγῆς κατ' αὐτοῦ ἀπαίτησιν ἐκ διαφορᾶς δώρου τοῦ Πάσχα 1964. Ὅθεν δέον νὰ γίνῃ δεκτὴ κατ' οὐσίαν ἡ ἀγωγὴ ὡς ἐν τῷ διατακτικῷ.

ΝΟΜΟΛΟΓΙΑ ΕΠΙ ΔΙΑΦΟΡΩΝ ΘΕΜΑΤΩΝ

Ι. ΠΡΟΣΩΠΙΚΟΝ ΣΙΔΗΡΟΔΡΟΜΩΝ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΚΡΑΤΟΥΣ

'Αποδοχαί έκτάκτων

'Αντιφάρμοστον τῆς ἀπὸ 27.6.1957 συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας ἐργατοτεχνιτῶν οἰκοδόμων ἐπὶ τεχνιτῶν ὑδραυλικῶν.—'Αποδοχαὶ προσωπικοῦ Σιδηροδρόμων 'Ελληνικοῦ Δρόμου.—Οὐχὶ κατώτεραι τῶν ἀποδοχῶν, τῶν καθοριζομένων δυνάμει οὐ μόνον γενικωτέρας ἐφαρμογῆς συλλογικῶν συμβάσεων ἐργασίας, ἀλλὰ καὶ εἰδικῶν τοιούτων, ἔστω καὶ μιᾶς μόνον ἐπιχειρήσεως ἢ ἐκμεταλλεύσεως, ὑπὸ τὴν προϋπόθεσιν ὅτι ἀφορῶσι τὸ προσωπικὸν τῆς ἰδίας εἰδικότητος καὶ ἐν τῷ αὐτῷ τόπῳ, ὑπὸ τὰς αὐτὰς ἐπαγγελματικὰς συνθήκας ἐργαζόμενον.—Συλλογικὴ σύμβασις ἐργασίας προσωπικοῦ ἄξιος ἔργων 'Ελληνικῆς 'Εταιρείας 'Υδραυλικῶν καὶ 'Ενγειευτικῶν 'Εργων.—Διαιτητικὴ ἀπόφασις περὶ ἀποδοχῶν ὑδραυλικῶν περιφερείας Πειραιῶς.

'Αρείου Πάγου 305)1965, Τμ. Γ'

Προεδρεύων ὁ 'Αντιπρόεδρος κ. *Γ. Βαρουάμου*
Εἰσηγητὴς ὁ 'Αρεοπαγίτης κ. *Κ. Κυνιαβίτης*
Δικηγόροι οἱ κ.κ. Α. Τσάρας, 'Αχ. 'Αποστόλου

Καὶ τὸ Τμῆμα τοῦτο σύμφωνον ἔχει τὴν γνώμην πρὸς τὴν διὰ τῆς ἀναιρετικῆς ἀποφάσεως (724)1964) ἐξενεχθεῖσαν τοιαύτην ἐπὶ τοῦ νομικοῦ ζητήματος, ὅτ' ὁ ἐγίνετο ἡ ἀναίρεσις. Ἤτοι ὅτι ἐκ τοῦ ἄρθρου 1 τῆς ἀπὸ 27.6.1957 συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας τῶν ἐργατοτεχνιτῶν οἰκοδόμων ἁπάσης τῆς χώρας, ὁριζόντος ὅτι αὕτη ἀφορᾷ τοὺς τεχνίτας καὶ ἐργάτας τῶν ἀπαριθμουμένων δέκα εἰδικοτήτων, ἐν συνδυασμῷ πρὸς τὸ ἄρθρον 4 τῆς ἰδίας συλλογικῆς συμβάσεως, καθ' ὃ αὕτη ἐφαρμόζεται ἐπὶ παντὸς ἐν γένει ἐργοδότου, ἀπασχολοῦντος μὲ σχέσιν ἐργασίας ἰδιωτικοῦ δικαίου ἐργατοτεχνίτας ἐκ τῶν ἐν αὐτῇ διαλαμβανομένων εἰδικοτήτων, σαφῶς συνάγεται, ὅτι ἡ τοιαύτη συλλογικὴ σύμβασις ἐφαρμογὴν ἔχει ἐπὶ μόνων τῶν εἰδικοτήτων, αἵτινες περιοριστικῶς ἐν τῇ διατάξει τοῦ ἄρθρου 1 αὐτῆς καθορίζονται, ἐν αἷς δὲν περιλαμβάνεται καὶ ἡ εἰδικότης τῶν τεχνιτῶν ὑδραυλικῶν. Ἐκ τοῦ λόγου ὅτι ἐν ἄρθρῳ 3 § 1 τῆς ἰδίας συλλογικῆς συμβάσεως, δι' οὗ καθορίζονται τὰ ὅρια ἡμερομισθίων δι' ἑκάστην τῶν ἐν αὐτῷ ὁριζομένων εἰδικοτήτων, ἤτοι: α) τεχνιτῶν, κτιστῶν, κονιαστῶν, παρκετοποιῶν, μαρμαρογλυπτῶν καὶ μπετὸν ἀρμέ, β) βοηθῶν τῶν ἀνωτέρω, γ) τεχνιτῶν, ἐλαιοχρωματιστῶν, μωσαϊκῶν δαπέδων καὶ πλακαστρωτῶν, δ) τεχνιτῶν ξυλουργῶν κουφωμάτων καὶ ὑπονομοποιῶν γίνεται μνεία καὶ περὶ «τεχνιτῶν μὴ εἰδικῶς καθοριζομένων ἀνωτέρω», κατ' οὐδὲν τὰ πράγματα μεταβάλλονται, ἐφ' ὅσον ἡ προσθήκη, τεθεῖσα ἐν συνεχείᾳ τῆς εἰδικότητος τῶν «τεχνιτῶν ξυλουργῶν κουφωμάτων καὶ ὑπονομοποιῶν», προδήλως ἀναφέρεται εἰς ὑποδιαιρέσεις εἴτε τῆς εἰδικότητος ταύτης, εἴτε ἁπασῶν τῶν ὡς ἄνω, ὑπὸ στοιχεῖα α΄, γ΄ καὶ δ΄ ἀναφερομένων εἰδικοτήτων. Ἄλλως ὁπωσδήποτε καὶ ἐὰν ἐννοῇ ἑτέραν τινὰ αὐτοτελῆ κατηγορίαν, αὕτη ἀφορᾷ προφανῶς μόνον τοὺς «ἐκσκαφεῖς οἰκοδομικῶν ἔργων», διότι περὶ τῆς τοιαύτης εἰδικότητος, καίτοι ρητῶς μνημονευσμένης ὑπ' εὐξόντα ἀριθμὸν 9 τοῦ ἄρθρου 1 τῆς ρηθείσης συλλογικῆς συμβάσεως, δὲν λαμβάνεται εἰδικὴ πρόνοια ἐν τῷ ἄρθρῳ 3 § 1 ἢ ἀλλαχοῦ αὐτῆς ἐν σχέσει πρὸς τὰ ὅρια τῶν σχετικῶν ἡμερομισθίων, ἅτινα τοιουτοτρόπως καθορίζονται ἴσα πρὸς τὰ προσδιοριζόμενα διὰ τοὺς τεχνίτας ξυλουργοὺς κουφωμάτων καὶ ὑπονομοποιούς. Οὐδὲ συνηγορεῖ ὑπὲρ ἀντιθέτου ἐκδοχῆς ὁ ἐν τῷ ἰδίῳ ἄρθρῳ 3 § 1 τῆς ἄνω συλλογικῆς συμβάσεως καθορισμὸς τῶν ὁρίων ἡμερομισθίων διὰ τοὺς «ὑπονομοποιούς», μολονότι δὲν ἀναφέρεται ἐν τῷ ἄρθρῳ 1 ταύτης τοιαύτη εἰδικότης, τοσοῦτο μᾶλλον καθ' ὅσον αὕτη προδήλως δὲν ἀποτελεῖ αὐτοτελῆ εἰδικότητα, ἀλλὰ ὑποδιαίρεσιν τῶν λοιπῶν ἐνείσε περιοριστικῶς μνημονευομένων εἰδικοτήτων καὶ δὴ τῆς τῶν κτιστῶν ἢ τῆς τῶν μπετὸν ἀρμέ. Τέλος δὲ ἡ προεκτεθεῖσα ἔννοια τῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρου 1 τῆς περὶ ἧς πρόκειται συλλογικῆς συμβάσεως ἐνισχύεται καὶ ἐκ τῆς ἐπακολουθησάσης ἀπὸ 11 Δεκεμβρίου 1958 ὁμοίας, δι' ἧς τὸ πρῶτον περιελήφθη ἐν αὐτῇ καὶ ἡ εἰδικότης τῶν ὑδραυλικῶν, περιορισθείσης ὅμως τῆς ἐφαρμογῆς ταύτης εἰς μόνην τὴν κατηγορίαν τῶν ὑδραυλικῶν καλοριφέρ.

'Επανερχομένων τῶν διαδίκων, μετὰ τὴν ἀνωτέρω ἀναίρεσιν, εἰς τὴν πρὸ τῆς ἀναιρεθείσης ἀποφάσεως κατάστασιν (ἄρθρον 832 Πολ. Δικ.), ἐρευνητέα τυγχάνει ἡ νομοτύπως καὶ ἐμπροθέσμως ἀσκηθεῖσα ὑπὸ τῶν ἐναγομένων Σ.Ε.Κ. ἔφεσις κατὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 327)1963 ἀποφάσεως τοῦ κατὰ τὴν διαδικασίαν τοῦ νόμου Γ'ΧΟΔ' δικάσαντος Πρωτοδίκου 'Αθηνῶν, δι' ἣν κατεβλήθη τὸ νόμιμον πρόστιμον.

'Ως βασίμως παραπονοῦνται οἱ ἐκκαλοῦντες Σ.Ε.Κ., ἔσφαλεν ἡ πρωτόδικος ἄνω ἀπόφασις, ἐφαρμόσασα τὰς προμνησθείσας ἀπὸ 27.6.1957 καὶ 11.12.1958 συλλογικὰς συμβάσεις ἐργασίας καὶ, κατὰ μερικὴν παραδοχὴν τῆς κριναμένης ἀγωγῆς, ἐπιδικάσασα τὴν ἐκ τῶν τοιούτων συλλογικῶν συμβάσεων προκύπτουσαν καὶ καθυστερουμένην διαφορὰν τῶν ἡμερομισθίων καὶ δώρων ἑορτῶν τοῦ ἐνάγοντος (ἐφεσιβλήτου), ὡς προσληφθέντος ἐν ἔτει 1950 ὑπὸ τῶν ἐναγομένων Σ.Ε.Κ. (ἐκκολούντων) διὰ συμβάσεως ἐξηρτημένης ἐργασίας ὡρισμένου χρόνου ὑπὸ τὴν ἰδιότητα τοῦ

έκτάκτου τεχνίτου ὑδραυλικοῦ πρὸς ἐκτέλεσιν ἔργων βάσει εἰδικῶν πιστώσεων, καὶ προσενεγκόντος ἐκείνοις καὶ εἰς τὰ ἐν τῇ περιοχῇ Ἀθηνῶν - Πειραιῶς κτίρια τῶν τὰς ὑπηρεσίας του ὑπὸ τὴν ρηθεῖσαν ἰδιότητά του κατὰ τὸ ἀπὸ 1.8.1957 μέχρι 31.12.1961 χρονικὸν διάστημα καὶ μὲ προέχουσαν ἀπασχόλησιν τὴν τοποθέτησιν ἁπλῶν ὑδραυλικῶν ἐγκαταστάσεων. Διότι μετὰ τὰ ἐν τῇ ἄνω III σκέψει δεκτὰ γενόμενα καὶ ἐν ὄψει τοῦ γεγονότος ὅτι ὁ ἐνάγων δὲν ἐπεκαλέσθη, οὐδ' ἐβεβαίωσεν, ὅτι τὰς ἐν λόγῳ ὑπηρεσίας του παρέσχεν ὡς τεχνίτης ὑδραυλικὸς καλοριφέρ, τυγχάνουσιν ἀνεφάρμοστοι ὧδε ἀμφότεραι αἱ ὡς ἄνω συλλογικαὶ συμβάσεις. Ἑπομένως δέον ὅπως, δεκτῆς γινομένης τῆς ἐνδίκου ἐφέσεως ὡς οὐσίᾳ βασίμου, μεταρρυθμισθῇ ἡ ἐκκαλουμένη ἄνω ἀπόφασις καὶ προβῇ περαιτέρω τὸ Δικαστήριον τοῦτο εἰς τὴν αὐτεπάγγελτον ἔρευναν περὶ τῆς νομικῆς θεμελιώσεως ἢ μὴ τῆς προκειμένης ἀγωγῆς ἐπὶ ἑτέρων τυχὸν ἰσχυουσῶν ἀναλόγων συλλογικῶν συμβάσεων, ὧν ἡ ἐφαρμογὴ ἐπιτάσσεται διὰ τοῦ ἄρθρου 7 § 2 τοῦ ἀπὸ 18 Μαΐου)18 Ἰουνίου 1954 β.δ)γματτος περὶ ρυθμίσεως τῶν ἀποδοχῶν τοῦ προσωπικοῦ τῶν Σιδηροδρόμων Ἑλληνικοῦ Κράτους» (ἐκδοθέντος δυνάμει τοῦ ἄρθρου 15 § 1 τοῦ Ἀ.ν. 1538)1950), ὅτε ὁρίζοντος ὅτι ὡς πρὸς τὸ ἐξαιρούμενον ἔκτακτον ἐπὶ συμβάσει ὡρισμένου χρόνου προσωπικὸν τῶν Σ.Ε.Κ., τὸ μὴ κατέχον ὀργανικὰς θέσεις, ἀλλὰ προσλαμβανόμενον βάσει εἰδικῶν πιστώσεων (οἷος καὶ ὁ νῦν ἐνάγων), αἱ ἀποδοχαὶ τούτου καθορίζονται διὰ τῶν ἀτομικῶν συμβάσεων ἐργασίας, οὐχὶ ὅμως κατώτεραι τοῦ ἐλαχίστου ὁρίου, τοῦ καθοριζομένου διὰ τῶν ἀναλόγων συλλογικῶν συμβάσεων τοῦ προσωπικοῦ ἰδιωτικῶν ἐπιχειρήσεων. Ἐκ τῆς διατάξεως δὲ ταύτης μὴ ποιουμένης διάκρισιν σαφῶς προκύπτει, ὅτι αἱ συμβατικῶς ὁριζόμεναι ἀποδοχαὶ τοῦ ἐξαιρεθέντος ὡς ἄνω προσωπικοῦ τῶν Σ.Ε.Κ ἐπιβάλλεται νὰ μὴ ὦσι κατώτεραι τῶν ἀποδοχῶν τῶν καθοριζομένων δυνάμει οὐ μόνον γενικωτέρας ἐφαρμογῆς συλλογικῶν συμβάσεων ἐργασίας, ἀλλὰ καὶ εἰδικῶν τοιούτων, ἔστω καὶ μιᾶς μόνον ἐπιχειρήσεως ἢ ἐκμεταλλεύσεως, ὑπὸ τὴν προϋπόθεσιν ὅμως ὅτι ἀφορῶσι τὸ προσωπικὸν τῆς ἰδίας εἰδικότητος καὶ ἐν τῷ αὐτῷ τόπῳ ὑπὸ τὰς αὐτὰς ἐπαγγελματικὰς συνθήκας ἐργαζόμενον (*). Ἐπέρωθεν, κατὰ τὴν ὀρθὴν ἔννοιαν τῆς ἰδίας ἄνω διατάξεως, διὰ τὴν ὡς εἴρηται ἐφαρμογὴν πάσης ἑτέρας ἀναλόγου συλλογικῆς συμβάσεως δὲν εἶναι ἀναγκαία, συμφώνως πρὸς τὸ ἄρθρον 5 §§ 2 καὶ 3 τοῦ νόμου 3239)1955, τόσον ἡ ὑπογραφὴ ταύτης παρουσίᾳ τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας ἢ τοῦ ὑπ' αὐτοῦ ἐξουσιοδοτουμένου ὀργάνου, ὅσον καὶ ἡ παρὰ τοῦ ἰδίου Ὑπουργοῦ κήρυξίς της ὡς ὑποχρεωτικῆς διὰ πάντας τοὺς ἐργοδότας, διότι δὲν πρόκειται περὶ ἐφαρμογῆς τοιαύτης συλλογικῆς συμβάσεως ἐπὶ τῶν Σ.Ε.Κ. ὡς δεσμευομένων ἀμέσως ἐξ αὐτῆς, ἀλλὰ περὶ ἐφαρμογῆς της βάσει τῆς προπαρατεθείσης εἰδικῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρου 7 § 2 τοῦ ἀπὸ 18 Μαΐου)18 Ἰουνίου 1954 β.δ. Ὅθεν δὲν εὐσταθοῦσι νόμῳ πάντα τὰ περὶ τοῦ ἐναντίου ὑποστηριζόμενα ἐκ μέρους τῶν ἐναγομένων Σ.Ε.Κ.

Δὲν δύναται νὰ τύχῃ ἐν προκειμένῳ ἐφαρμογῆς ἡ μοναδικῶς παρὰ τοῦ ἐνάγοντος ἐπικαλουμένη συλλογικὴ ἀπὸ 21 Νοεμβρίου 1957 σύμβασις ἐργασίας «περὶ ρυθμίσεως ἀποδοχῶν τοῦ προσωπικοῦ ὁξίας ἔργων τῆς Ἑλληνικῆς Ἑταιρείας Ὑδραυλικῶν καὶ Ἐξυγιαντικῶν Ἔργων», τροποποιηθεῖσα καὶ δημοσιευθεῖσα δυνάμει τῆς ὑπ' ἀριθ. 75227)15994 τῆς 21.12.1957 ἀποφάσεως τῶν Ὑπουργῶν Συντονισμοῦ καὶ Ἐργασίας (Φ.Ε.Κ. 329)1957, τεῦχος Β'). Διότι αὕτη, κατὰ τὴν σαφῆ ἔννοιάν της, οὐδόλως ἀφορᾷ καὶ τὴν ἣν κέκτηται ὁ ἐνάγων εἰδικότητα τοῦ τεχνίτου ὑδραυλικοῦ. Καὶ εἶναι μὲν ἀληθές, ὅτι δι' αὐτῆς ἐν τῷ Α πίνακι περὶ ἐργατοτεχνικοῦ προσωπικοῦ καὶ ὑπ' αὐξοντα ἀριθ. 3 καθορίζονται τὰ ἡμερομίσθια τῶν «τεχνιτῶν ἐν γένει» μὲ τὴν ἐντὸς παρενθέσεως διασάφησιν: «ξυλουργῶν, κτιστῶν κλπ.», πλὴν μεταξὺ τούτων δὲν περιλαμβάνονται καὶ οἱ «ὑδραυλικοί», ἀφοῦ, ὡς προκύπτει ἐκ τοῦ ἀντιστοίχου πίνακος τῆς ἀμέσως προηγουμένης ὁμοίας ἀπὸ 26 Ἰανουαρίου 1956 συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας (Φ.Ε.Κ. τεῦχος Β' 52)1956), εἰς ἣν καὶ ἐκείνη προφανῶς ἀναφέρεται, ὡς «τεχνῖται ἐν γένει» νοοῦνται οἱ ἐντὸς παρενθέσεως περιοριστικῶς ἀπαριθμούμενοι, καὶ δὴ μόνον οἱ ξυλουργοί, κτίσται, κονιασταί, σιδηρουργοί, μηχανοτεχνῖται, τορναδόροι, πλανοχρωματισταί, μιναδόροι καὶ γεμισταί. Τὴν αὐτὴν μάλιστα περιοριστικὴν ἀπαρίθμησιν ποιεῖται καὶ ἡ παλαιοτέρα ὁμοία ἀπὸ 17 Μαρτίου 1954 συλλογικὴ σύμβασις ἐργασίας (Φ.Ε.Κ. τεῦχος Β' 258)1954). Ἡ ὡς εἴρηται δὲ ἔννοια τῆς περὶ ἧς πρόκειται συλλογικῆς συμβάσεως τῆς 21 Νοεμβρίου 1957 ἐνισχύεται καὶ ἐκ τῆς ἐπακολουθησάσης ὁμοίας τοιαύτης τῆς 30 Ἀπριλίου 1963 (Φ.Ε.Κ τεῦχος Β' 213)1963), δι' ἧς, μὴ ἐμπιπτούσης πάντως εἰς τὸν σκοπούμενον ὧδε χρόνον, τὰ πρῶτον περιελήφθη ἐν αὐτῇ καὶ ἡ εἰδικότης τῶν ὑδραυλικῶν.

Ἐκτὸς τῆς ἐν τῇ ἑπομένῃ σκέψει ἀναφερομένης περιπτώσεως δὲν ὑφίσταται ἑτέρα ἀνάλογος συλλογικὴ σύμβασις ἐργασίας οἱασδήποτε ἄλλης ἰδιωτικῆς ἐπιχειρήσεως ἢ ἐκμεταλλεύσεως, καθορίζουσα κατ' ἐλάχιστον ὅριον μεῖζονα ἡμερομίσθια τῶν ὑπὸ τοῦ ἐνάγοντος φερομένων ὡς εἰσπραχθέντων τοιούτων καὶ δὴ διὰ τὴν εἰδικότητα τοῦ τεχνίτου ὑδραυλικοῦ, ἐν τῷ αὐτῷ τόπῳ τῆς ἐργασίας ἐκείνου (ἐν Ἀθήναις καὶ Πειραιεῖ) καὶ καθ' ὅλον τὸν ἐπίδικον ἄνω χρόνον (ἀπὸ 1.8.1957 μέχρι 31.12.1961.

Διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 17)1960 διαιτητικῆς ἀποφάσεως τοῦ Π.Δ.Δ.Δ. Πειραιῶς, κατατεθείσης εἰς τὰ Εἰρηνοδικεῖον Ἀθηνῶν τῇ 28.2.1961 καὶ ἰσχυούσης κατὰ τὰ ἐν αὐτῇ ὁριζόμενα ἀπὸ 2.11.1960 (πρβλ. ἄρθρον 20 § 3 τοῦ ν. 3239)1955, ὡς ἀντικατεστάθη διὰ τοῦ ἄρθρου 10 § 9 τοῦ ν. 3755)1957), κηρυχθείσης δὲ ἅμα, δυνάμει τῆς ὑπ' ἀριθ. 71191)12049 τῆς 30.9.1961 ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας (Φ.Ε.Κ. 352)6.10.1961 τεῦχος Β'), ὑποχρεωτικῆς διὰ πάντας τοὺς ἐργοδότας καὶ μισθωτοὺς τοῦ εἰς ὃ ἀφορᾷ ἐπαγγέλματος οὐχὶ ὁλοκλήρου τῆς χώρας, ἀλλὰ μόνον τῆς περιφερείας Πειραιῶς, καθωρίσθησαν τὰ ἐλά-

(*) Ἴδετε καὶ Α.Π. 314)1964, ΕΕΔ 28, 794, Α.Π. 251)1965, ΕΕΔ 24, 1119.

χιστα ὅρια τῶν ἐκείσε ἐργαζομένων τεχνιτῶν ὑδραυλικῶν εἰς δραχμὰς 63 - 67 ἀναλόγως τῶν ἐτῶν προϋπηρεσίας των. Ἕνεκεν ὅμως ἀοριστίας τῆς ὑπὸ κρίσιν ἀγωγῆς, ἅτε μὴ καθοριζούσης παντάπασι τὸν ἀριθμὸν τῶν παρὰ τοῦ ἐνάγοντος πραγματοποιηθέντων ἐν τῇ περιφερείᾳ Πειραιῶς ἀπὸ 2.11.1960 μέχρι 31.12.1961 ἡμερομισθίων, ἐφ' ὧν καὶ μόνον θὰ ἠδύνατο νὰ ἐφαρμοσθῇ ἡ ἀνωτέρω διαιτητικὴ ἀπόφασις, καθίσταται ἀνέφικτος ἡ ἐφαρμογὴ ταύτης πρὸς ἐπιδίκασιν τῆς ὀφειλομένης διαφορᾶς ἡμερομισθίων καὶ δώρων κατὰ τὸ ρηθὲν χρονικὸν διάστημα.

Κατ' ἀκολουθίαν πάντων τῶν προεκτεθέντων δέον ὅπως ἡ προκειμένη ἀγωγὴ ἀπορριφθῇ ὅλως ἀχερῶς καὶ δὴ ἐν μέρει μὲν κατὰ τὰ ἐν τῇ ἡγουμένῃ σκέψει ὡς ἀόριστος, κατὰ δὲ τὰ λοιπὰ ὡς νόμῳ καὶ οὐσίᾳ ἀβάσιμος, καταδικαζομένου ὅμως τοῦ ἐνάγοντος εἰς τὴν τοῦ ἀντιδίκου του δικαστικὴν δαπάνην κατὰ τὰ ἐν τῷ διατακτικῷ τῆς παρούσης.

II. ΠΡΟΣΩΠΙΚΟΝ ΑΝΩΝΥΜΟΥ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΕΤΑΙΡΕΙΑΣ ΥΔΑΤΩΝ ΠΟΛΕΩΝ ΑΘΗΝΩΝ - ΠΕΙΡΑΙΩΣ ΚΑΙ ΠΕΡΙΧΩΡΩΝ

1. Ἀπόλυσις ἐκτάκτου προσωπικοῦ

Ἐφαρμογή, κατ' ἄρθρον 5 τοῦ Κανονισμοῦ, τῆς διαδικασίας ἀπολύσεως τοῦ διὰ τῶν φύλλων ποιότητος ὡς ἀνεπαρκοῦς χαρακτηριζομένου προσωπικοῦ ἐπὶ τοῦ μονίμου μόνον προσωπικοῦ.—Ἀπόλυσις τοῦ ἐκτάκτου προσωπικοῦ ὑπὸ τῆς Διευθύνσεως τῆς Ἑταιρείας, τηρουμένων τῶν διατάξεων τῶν γενικῶν Νόμων περὶ καταγγελίας τῆς συμβάσεως ἐργασίας.

Ἀρείου Πάγου 375)1965. Τμ. Β'

Προεδρεύων ὁ Ἀρεοπαγίτης κ. *Κ. Ἀναγνωστόπουλος*

Εἰσηγητὴς ὁ Ἀρεοπαγίτης κ. *Εὐστ. Μαλλούχος*

Δικηγόροι οἱ κ.κ. Π. Καλδῆς, Θ. Κονταργύρης

Ἐκ τοῦ συνδυασμοῦ τῶν διατάξεων τῶν ἄρθρων 2, 3 καὶ 5 τοῦ κατ' ἐξουσιοδότησιν τοῦ νόμου 3752)1929 διὰ τοῦ ἀπὸ 30 Ἰανουαρίου] 18 Φεβρουαρίου 1946 β.δ. κυρωθέντος Κανονισμοῦ τοῦ προσωπικοῦ τῆς ἀναιρεσιβλήτου Ἑταιρείας Ὑδάτων, ὡς οὗτος ἐτροποποιήθη καὶ συνεπληρώθη διὰ τοῦ β.δ. 62)1962, σαφῶς προκύπτει, ὅτι ἡ ἐν ἄρθρῳ 5 τοῦ Κανονισμοῦ διαγραφομένη διαδικασία ἀπολύσεως τοῦ διὰ τῶν φύλλων ποιότητος ὡς ἀνεπαρκοῦς χαρακτηριζομένου προσωπικοῦ τῆς ἀναιρεσιβλήτου ἐφαρμόζεται ἐπὶ τοῦ μονίμου μόνον προσωπικοῦ αὐτῆς καὶ ἀφορᾷ ἀποκλειστικῶς ταῦτο, διότι ἀναφέρεται εἰς προσωπικὸν προαγόμενον βαθμολογικῶς καὶ λαμβάνον ἐπίδομα εὐδοκίμου ὑπηρεσίας, τὸ ὁποῖον μετὰ τὸν χαρακτηρισμόν του διὰ πρώτην φορὰν ὡς ἀνεπαρκοῦς καὶ πρὶν ἢ εἰσαχθῇ, μετὰ τὸν διὰ τρίτην φορὰν χαρακτηρισμόν του, εἰς τὸ Πειθαρχικὸν Συμβούλιον μὲ τὸ ἐρώτημα τῆς ὁριστικῆς ἀπολύσεως, δὲν εἶναι προακτέον, οὔτε δικαιοῦται τοῦ ἐπιδόματος τούτου, ἀπόλλυσι δὲ καὶ τὴν ἀρχαιότητά του εἰς τὸν πίνακα προαγωγῶν, εἶον προσωπικὸν κατὰ τὰς διατάξεις τῶν ἄρθρων 3, 10 ἕως 20 τοῦ Κανονισμοῦ εἶναι μόνον τὸ μόνιμον. Καὶ ὁρίζει μὲν τὸ ἄρθρον 5 ἐν παραγράφῳ 1, ὅτι καὶ διὰ τὸ ἔκτακτον προσωπικὸν τηρεῖται φύλλον ποιότητος, τοῦτο ὅμως προδήλως πρὸς παρακολούθησιν τῆς ὑπηρεσιακῆς ἀποδόσεως αὐτοῦ διὰ τὴν τυχὸν ἐν τῷ μέλλοντι συμφώνως πρὸς τὰ ἄρθρον 4 μονιμοποίησίν του. Ἡ ἐρμηνεία αὕτη συνάδει καὶ πρὸς τὴν διάταξιν τῆς παραγράφου 2 τοῦ ἄρθρου 3 τοῦ Κανονισμοῦ, καθ' ἣν τὸ ἔκτακτον προσωπικὸν ἀπολύεται ὑπὸ τῆς Διευθύνσεως, τηρουμένων τῶν διατάξεων τῶν γενικῶν νόμων περὶ καταγγελίας συμβάσεως ἐργασίας, καὶ πρὸς τὴν διάταξιν τῆς παραγράφου 1 ἐδάφιον γ' τοῦ ἄρθρου 9, ἐφαρμοζομένην κατὰ τὴν παράγραφον 3 τοῦ ἄρθρου 2 ἐπὶ τοῦ μονίμου μόνον προσωπικοῦ, καθ' ἣν τοῦτο ἀπολύεται ἕνεκα ὑπηρεσιακῆς ἀνεπαρκείας κατόπιν τελεσιδίκου ἀποφάσεως τοῦ Πειθαρχικοῦ Συμβουλίου συμφώνως πρὸς τὸ ἄρθρον 5. Ὅθεν οὕτως ἀποφηνάμενον καὶ τὸ δικάσαν δικαστήριον, ὡς ἐκ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεώς του δείκνυται, ἀκολούθως δὲ κρῖναν ἔγκυρον τὴν ἀπόλυσιν τοῦ ἀναιρεσείοντος, ἀνήκοντος εἰς τὸ ἔκτακτον προσωπικὸν τῆς ἀναιρεσιβλήτου, γενομένην κατὰ τὰς κοινὰς διατάξεις περὶ καταγγελίας τῆς συμβάσεως ἐργασίας, ὀρθῶς τὰς διαληφθείσας διατάξεις τοῦ Κανονισμοῦ ἡρμήνευσε καὶ ἐφήρμοσε καὶ ὁ περὶ τοῦ ἐναντίου πρῶτος λόγος ἀναιρέσεως εἶναι ἀπορριπτέος ὡς ἀβάσιμος.

Ὡς δείκνυται ἐκ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως, τὸ δικάσαν δικαστήριον ἐσχημάτισε τὴν ἐν ταύτῃ κρίσιν του ἐκ τῶν καταθέσεων τῶν πρωτοδίκως ἐξετασθέντων ἐκατέρωθεν μαρτύρων, ἐν συνδυασμῷ πρὸς τὰς ἐπικληθείσας καὶ προσαχθείσας ἐνόρκους βεβαιώσεις ἐνώπιον συμβολαιογράφου καὶ ἐκ τῶν ἐπικληθέντων καὶ προσαχθέντων ἐγγράφων. Ἐντεῦθεν καθίσταται ἀδιατάκτως βέβαιον, ὅτι ἔλαβεν ὑπ' ὄψιν καὶ συνεξετίμησε μετὰ τῶν λοιπῶν ἀποδεικτικῶν στοιχείων καὶ τὰς ἐν τῷ δευτέρῳ λόγῳ ἀναιρέσεως ἀναφερομένας ἐνόρκους βεβαιώσεις ἐνώπιον τοῦ συμβολαιογράφου Ἀθηνῶν Ν Γ. καὶ τὸ ἐν τῷ λόγῳ τούτῳ ἀναφερόμενον ἔγγραφον τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας καὶ ὁ ἀντίθετος οὗτος λόγος εἶναι ἀπορριπτέος ὡς ἀβάσιμος (*).

2. Μισθὸς προσωπικοῦ τῆς Ἀνωνύμου Ἑλληνικῆς Ἑταιρείας Ὑδάτων πόλεων Ἀθηνῶν, Πειραιῶς, Περιχώρων

Λῆψις ὑπ' ὄψιν, διὰ τὴν κρίσιν ἐὰν ἡ ὑπὸ τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τῆς Ἑταιρείας κατὰ τὸν Κανονισμὸν καὶ τὰς ἐπακολουθησάσας εἰδικὰς συλλογικὰς συμβάσεις ἐργασίας καὶ διαιτητικὰς ἀποφάσεις ρύθμισις τοῦ μισθολογίου τῶν ὑπαλλήλων της εἶναι εὐνοϊκωτέρα καὶ συνεπῶς ἐπικρατεστέρα τῆς τῶν διαιτητικῶν ἀποφάσεων 2)1961 καὶ

(*) Ἐπεκυρώθη ἡ ὑπ' ἀριθ. 2829)1965 ἀπόφασις τοῦ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν ὡς ἐφετείου.

28)1963 περί αποδοχών προσωπικού Γραφείων, της ρυθμίσεως ταύτης εν τω συνόλω της.—Παραπομπή όμως του ζητήματος εις την Ολομέλειαν του Αρείου Πάγου.

Αρείου Πάγου 377)1965, Τμ. Β'

Προεδρεύων ο Αρεοπαγίτης κ. *Ε. Αναγνωστόπουλος*

Εισηγητής ο Αρεοπαγίτης κ. *Δ. Κοκόρης*

Δικηγόροι οι κ.κ. Π. Καλδής, Θ. Κονταργύρης

Κατά μεν το άρθρον 6 του διά του διατάγματος 30 Ιανουαρίου)18 Φεβρουαρίου 1946 κυρωθέντος Κανονισμού του προσωπικού της Ανωνύμου Ελληνικής Εταιρείας Υδάτων των πόλεων Αθηνών - Πειραιώς και Περιχώρων, επέχοντος ισχύν νόμου, κατά το άρθρον 3 § 1 του νόμου 3752)1929, ο οργανικός μισθός εκάστου βαθμού του υπαλληλικού προσωπικού, ως και τα επιδόματα της παραγράφου 3 του ιδίου άρθρου, ήτοι διά τα προστατευόμενα μέλη οικογενείας, καθορίζονται υπό του Διοικητικού Συμβουλίου της Εταιρείας και ισχύουσι μέχρι μεταγενεστέρας μεταβολής των υπ' αυτού, τηρουμένων των υπό των ειδικών συλλογικών συμβάσεων, τας οποίας υπέγραψεν η Εταιρεία, οριζομένων, κατά δε το άρθρον 14 του ιδίου Κανονισμού παρέχονται ποσοστιαίαι προσαυξήσεις επί του οργανικού μισθού α) λόγω εύδοκίμου παραμονής εν τω αυτώ βαθμώ, ανά τριετίαν και μέχρι τεσσάρων τριετιών, και β) λόγω πολυετούς υπηρεσίας, αρχικώς μεν μετά 15ετή, 20ετή και 25ετή τοιαύτην, μετά δε την γενομένην διά του β.δ. 62)1962 τροποποίησιν μετά 10ετή, 15ετή, 20ετή, 25ετή και 30ετή υπηρεσίαν. Οι οργανικοί μισθοί του προσωπικού της αναιρεσιβλήτου ηυξήθησαν διά διαφόρων ειδικών συλλογικών συμβάσεων και διαιτητικών αποφάσεων, τελευταίως δε διά της υπ' αριθ. 17)1962 αποφάσεως του Δ.Δ.Δ.Δ. Αθηνών και της από 4.2.1964 συλλογικής συμβάσεως εργασίας. Εξ άλλου διά των υπ' αριθ. 2)1961 και 28)1963 αποφάσεων του Δ.Δ.Δ.Δ. Αθηνών επί των όρων ομοιβής και εργασίας του προσωπικού Γραφείων των πάσης φύσεως ιδιωτικών επιχειρήσεων άπασης της χώρας καθωρίσθησαν τα κατώτατα όρια βασικών μισθών των περί ων αύται μισθωτών, αναλόγως του φύλου, της ηλικίας και του χρόνου υπηρεσίας αυτών, ως και πάγιον επίδομα γάμου, έτέθη δε και αύθις εις εφαρμογήν από της ισχύος εκατέρας ή διάταξις της παραγράφου 9 της υπ' αριθ. 16929)3371)1959 αποφάσεως των Υπουργών Συντονισμού και Εργασίας περί εγκρίσεως μετά τροποποιήσεως της υπ' αριθ. 2)1959 αποφάσεως του Δ.Δ.Δ.Δ. Αθηνών περί του ιδίου αντικειμένου, καθ' ην οι εκ τότε ισχύουσαι συλλογικαί συμβάσεις εργασίας, διαιτητικαί αποφάσεις και υπουργικαί τοιαύται, ως και οι ισχύοντες και εφαρμοζόμενοι εσωτερικοί κανονισμοί κλπ., εφ' όσον προβλέπουν ευνοικωτέρας ρυθμίσεις διά τους μισθωτούς, κατισχύουν των διαιτητικών τούτων αποφάσεων.

Εκ των διατάξεων τούτων σαφώς προκύπτει εφ' ενός μεν ότι διά να κριθή, εάν η υπό του Διοικητικού Συμβουλίου της αναιρεσιβλήτου Εταιρείας Υδάτων κατά τον Κανονισμόν και τας επακολουθησάσας ειδικάς συλλογικάς συμβάσεις και ειδικάς διαιτητικάς αποφάσεις ρύθμισις του μισθολογίου των υπαλλήλων αυτής είναι ευνοικωτέρα και συνεπώς επικρατεστέρα της των διαιτητικών αποφάσεων 2)1961 και 28)1963, θα ληφθή υπ' όψιν η ρύθμισις αύτη εν τω συνόλω της, ήτοι ού μόνον ο οργανικός μισθός, ως ούτος διά των ειδικών συλλογικών συμβάσεων και ειδικών διαιτητικών αποφάσεων ηυξήθη, άλλα και οι κατά τον αυτόν Κανονισμόν και ειδικάς διατάξεις προσαυξήσεις αυτού και δη και η προσαύξησις λόγω πολυετούς υπηρεσίας, αφού μάλιστα και ο βασικός μισθός των ως άνω εθνικών ομοιεπαγγελματικών διαιτητικών αποφάσεων 2)1961 και 28)1963 καθορίζεται υπ' αυτών αναλόγως και του χρόνου υπηρεσίας, αφ' ετέρου δε ότι εφαρμοστέα εν εκάστη συγκεκριμένη περιπτώσει είναι μία εκ των δύο ως άνω ρυθμίσεων, η ευνοικωτέρα εν τω συνόλω της, ούχι δε μέρος εξ εκατέρας και επομένως ούτε οι κατά τον Κανονισμόν χορηγηταί ως άνω προσαυξήσεις επί του οργανικού μισθού, ούτε οι διά της υπ' αριθ. 17)1962 ειδικής διαιτητικής αποφάσεως και της παραγράφου ΙΙ του κεφαλαίου Α' της από 4.2.1664 ειδικής συλλογικής συμβάσεως χορηγηθείσαι προσαυξήσεις των κατοβαλλομένων οργανικών ή βασικών μισθών θα υπολογισθώσιν επί των βασικών μισθών των υπ' αριθ. 2)1961 και 28)1963 διαιτητικών αποφάσεων. Ούτω κριναν και το κατ' έφεσιν δικάσαν Πρωτοδικείον και απορρίψαν την αγωγήν του αναιρεσείοντος, διώκουσαν την πληρωμήν διαφορών αποδοχών αυτού, ως υπαλλήλου της αναιρεσιβλήτου, διά τα από 16.9.1960 μέχρι 31.3.1964 χρονικόν διάστημα, βάσει αντιθέτων προς τους ένωτέρω υπολογισμούς, ορθώς ηρμήνευσε και εφήρμοσε τας ανωτέρω διατάξεις, ας ούδεν εκ πλαγίου παρεβίασεν, αβάσιμοι δε είσιν οι περί των εναντίων τρεις λόγοι του αναιρετηρίου. Της προκειμένης όμως αποφάσεως του Τμήματος τούτου ληφθείσης διά πλειοψηφίας μιάς ψήφου, δέον όπως παραπεμφθή η εκδίκασις της υποθέσεως εις την Ολομέλειαν του Αρείου Πάγου, συμφώνως τω άρθρω 8 § 3 του νόμου 3810)1957 (*).

III. ΠΡΟΣΩΠΙΚΟΝ ΔΙΕΘΝΟΥΣ ΕΤΑΙΡΕΙΑΣ ΚΛΙΝΑΜΑΞΩΝ ΕΝ ΕΛΛΑΔΙ

Μισθός σερβιτόρων και βοηθών αυτών

Εφαρμογή της από 19 Ιουνίου 1957 συλλογικής συμβάσεως εργασίας προσωπικού της ανωτέρω Εταιρείας και υπ' αριθ. 10)1961 διαιτητικής αποφάσεως.—Βασικός μισθός βοηθών σερβιτόρων.—Αποδοχαί σερβιτόρων

(*) Επί αιτήσεως αναιρέσεως κατά της υπ' αριθ. 28855)1964 αποφάσεως του Πρωτοδικείου Αθηνών ως εφετείου.

γενικῶς κυλικείων αὐτοκινηταμαξῶν.

'Αρείου Πάγου 376)1965, Τμ. Β'

Προεδρεύων ὁ 'Αρεοπαγίτης κ. *Κ. Ἀναγνωστόπουλος*

Εἰσηγητὴς ὁ 'Αρεοπαγίτης κ. *Δ. Κονύρης*

Δικηγόροι οἱ κ.κ. 'Αλ. Σακελλαρόπουλος, Ι. Λαμπρινίδης.

Διὰ τῆς ἀπὸ 19 Ἰουνίου 1957 συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας τῶν μισθωτῶν ὑπαλλήλων καὶ ἐργατοτεχνιτῶν τῆς Διεθνοῦς 'Εταιρείας τῶν Κλινοσμαξῶν ἐν 'Ελλάδι, δημοσιευθείσης μετὰ τῆς σχετικῆς ὑπ' ἀριθ. 46665)9244)1957 ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ 'Εργασίας εἰς τὴν 'Εφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως, καθωρίσθησαν ἀπὸ 1 Ἰανουαρίου 1957 αἱ ἀποδοχαὶ τοῦ προσωπικοῦ τούτου, ἐκ τοῦ ὁποίου τῶν βοηθῶν σερβιτόρων ἑστιατορίων καὶ κυλικείων Α' καὶ Β' ὡς ἑξῆς : Μισθὸς δραχμαὶ 1.168, ἐπίδομα ἀρχαιότητος ὁ - 10 ἐτῶν δραχμαὶ 120, ὡρίσθη δὲ ὅτι εἰς τὸν ρηθέντα μισθὸν περιλαμβάνονται καὶ τὸ ἐλάχιστον ἀσφαλιζόμενον ὅριον «δικαιώματος ὑπηρεσίας» (εἰσπραττομένου διὰ ποσοστοῦ ἐπὶ λογαριασμῶν τῶν πελατῶν) ἐκ δραχμῶν 720 μηνιαίως, ὡς καὶ ἡ χορηγουμένη προσαύξησις λόγῳ ἐργασίας Κυριακῶν καὶ νυκτερινῆς τοιαύτης ἐκ δραχμῶν 100. 'Επομένως τὸν βασικὸν μισθὸν (ὅστις προσηυξήθη μεταγενεστέρως διὰ τῆς ἀπὸ 22.8.1958 ἐθνικῆς γενικῆς συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας) ἀποτελεῖ τὸ μετὰ τὴν ἀφαίρεσιν ἐκ τοῦ ὡς ἄνω ποσοῦ τῶν δραχμῶν 1.168 τῶν τε δραχμῶν 720 καὶ τῶν δραχμῶν 100 ἀπομένον ὑπόλοιπον ἐκ δραχμῶν 348 καὶ οὐχὶ τὸ μετὰ τὴν ἀφαίρεσιν μόνου τοῦ ποσοῦ τῶν δραχμῶν 720 ἀπομένον ὑπόλοιπον ἐκ δραχμῶν 448, ὡς ἔκρινε τὸ δικάσαν Πρωτοδικεῖον. 'Αφ' ἑτέρου διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 10)1961 ἀποφάσεως τοῦ Δ.Δ.Δ.Δ. Πειραιῶς περὶ τῶν ὅρων ἀμοιβῆς καὶ ἐργασίας τοῦ προσωπικοῦ τῆς Διεθνοῦς 'Εταιρείας Κλινοσμαξῶν καθωρίσθησαν αἱ ἀποδοχαὶ τῶν σερβιτόρων (γενικῶς) κυλικείων αὐτοκινηταμαξῶν εἰς δραχμὰς 1.950 μηνιαίως, ἀποτελούμεναι ἐκ βασικοῦ μισθοῦ δραχμῶν 448 καὶ ἐλαχίστου ἐξασφαλιζομένου ὅρίου δικαιώματος ὑπηρεσίας ἐκ δραχμῶν 1.500. Ἡ διαιτητικὴ αὕτη ἀπόφασις δὲν εἶναι ἄκυρος κατὰ τὸ ἄρθρον 21 §§ 1 - 2 τοῦ νόμου 3239)1955 ὅσον ἀφορᾷ τὴν περὶ βασικοῦ μισθοῦ διάταξιν, ἐπὶ τῷ λόγῳ ὅτι δὲν ἔλαβεν ὑπ' ὄψιν καὶ δὲν συνυπελόγισεν εἰς τὸν βασικὸν μισθὸν τὴν προηγουμένως διὰ τῆς ἀπὸ 22.8.1958 ἐθνικῆς γενικῆς συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας χορηγηθεῖσαν αὔξησιν κατὰ δραχμὰς 110, ὡς ἔκρινε τὸ Πρωτοδικεῖον, διότι διὰ τῆς διαιτητικῆς ἀποφάσεως ἐγένετο ἀναμόρφωσις τῶν ἀποδοχῶν, καθορισθέντος μισθοῦ (βασικοῦ καὶ δικαιώματος ὑπηρεσίας) μεγαλυτέρου τοῦ πρότερον ἰσχύοντος καὶ αὐξηθέντων διαφόρων ἐπιδομάτων. 'Αντιθέτως, δέον, κατ' ἀμφοτέρας τὰς ὡς ἄνω περιπτώσεις κρίναν, ὡς εἴρηται, τὸ δικάσαν Πρωτοδικεῖον καὶ οὕτως ὑπολογίσαν τὰς ἀποδοχὰς τοῦ ἀναιρεσιβλήτου βοηθοῦ σερβιτόρου κυλικείων αὐτοκινηταμαξῶν τῆς ἀναιρεσειούσης, ἐσφαλμένως ἡρμήνευσε καὶ ἐφήρμοσε τὰς ὡς ἄνω οὐσιαστικὰς διατάξεις καὶ ἀναιρετέαν κατέστησε τὴν ἀπόφασίν του κατὰ τὸ ἄρθρον 807 ἐδάφιον 17 Πολ. Δικονομίας καὶ τοὺς σχετικοὺς δύο λόγους τοῦ ἀναιρετηρίου.

Ἡ περαιτέρω ἐκδίκασις τῆς ὑποθέσεως δέον ὅπως παραπεμφθῇ εἰς τὸ ὑπὸ τοῦ Κανονισμοῦ ὁριζόμενον Γ' Τμῆμα, ἅτε χρήζουσα περαιτέρω διευκρινήσεως, ἀλλὰ καὶ τῆς ἀναιρεσειούσης μὴ ὑποβαλούσης προτάσεις (*).

IV. ΔΗΜΟΣΙΑ ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΙΣ ΗΛΕΚΤΡΙΣΜΟΥ

Δικαιώματα προσωπικοῦ κατὰ τὴν μεταβίβασιν εἰς τὴν Δ.Ε.Η. τῆς ἐπιχειρήσεως τῆς 'Ηλεκτρικῆς 'Εταιρείας 'Αθηνῶν - Πειραιῶς

'Επαρκὴς αἰτιολογία ἀποφάσεως τοῦ Δικαστηρίου ὅτι ἡ ἐπιδίωξις τῆς περὶ πληρωμῆς τοῦ συμπεφωνημένου μισθοῦ ἀξιώσεως τοῦ μισθωτοῦ, ὑπὸ τὰς ἐν τῇ ἀποφάσει του συνθήκας, δὲν δύναται νὰ θεωρηθῇ, ὅτι ὑπερβαίνει προφανῶς τὰ ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 281 'Αστικοῦ Κώδικος καθοριζόμενα ὅρια. —'Αόριστος λόγος ἀναιρετηρίου.—'Ανάθεσις εἰς τὴν Δ.Ε.Η. εἰσπράξεως τελῶν καθαριότητος καὶ φωτισμοῦ Δήμων καὶ Κοινοτήτων καὶ δικαιώματα εἰσπρακτόρων.

'Αρείου Πάγου 447)1965, Τμ. Β'

Προεδρεύων ὁ 'Αντιπρόεδρος κ. *Γ. Βαρσάμου*

Εἰσηγητὴς ὁ 'Αρεοπαγίτης κ. *Δ. Κονύρης*

Δικηγόροι οἱ κ.κ. Π. Κολούμβας, Β. Βασιλείου

'Ως προκύπτει ἐκ τῆς τρίτης αἰτιολογίας τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως, ἐν αὐτῇ, ἀφοῦ πρῶτον παρατίθενται τὰ περιστατικά, ἐφ' ὧν ἡ ἐναγομένη, ἤδη ἀναιρεσείουσα ἐστήριξε τὴν ἔνστασίν της περὶ καταχρηστικῆς ἀσκήσεως τοῦ δικαιώματος τοῦ ἐνάγοντος, περαιτέρω τὸ δικαστήριον ἐπάγεται, ὅτι, καὶ ἀληθῶν ὑποτιθεμένων τῶν περιστατικῶν τούτων, ἡ ἐπιδίωξις ὑπὸ τοῦ ἐνάγοντος μισθωτοῦ, μάλιστα δὲ ὑπὸ τὰς ἐν τῇ προηγουμένῃ αἰτιολογίᾳ τῆς ἰδίας ἀ-

(*) 'Ανηρέθη ἡ ὑπ' ἀριθ. 21827)1963 ἀπόφασις τοῦ Πρωτοδικείου 'Αθηνῶν ὡς ἐρρτίου.

ποφάσεως έκτιθεμένας συνθήκας, τῆς περὶ πληρωμῆς τοῦ συμπεφωνημένου μισθοῦ ἀξιώσεώς του οὐδαμῶς δύναται νὰ θεωρηθῇ, ὅτι ὑπερβαίνει προφανῶς τὰ ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 281 Α.Κ. καθοριζόμενα ὅρια τῆς καλῆς πίστεως, τῶν χρηστῶν ἠθῶν καὶ τοῦ κοινωνικοῦ καὶ οἰκονομικοῦ σκοποῦ τοῦ δικαιώματος, διαλαμβανομένης οὕτω ἐν τῇ ἀποφάσει ἐπαρκοῦς αἰτιολογίας τῆς περὶ ἀπορρίψεως τῆς ἐνστάσεως ταύτης κρίσεως τοῦ δικαστηρίου. Ἀπορριπτέος, ἄθεν, κρίνεται, ὡς ἀβάσιμος, ὁ περὶ ἐλλείψεως σχετικῆς αἰτιολογίας πρῶτος λόγος τοῦ ἀναιρετηρίου.

Ὁ δεύτερος λόγος τοῦ ἀναιρετηρίου, διαλαμβάνων ἁπλῶς, ὅτι ἐσφαλμένως ἐφηρμόσθη καὶ ψευδῶς ἡρμηνεύθη τὸ ν.δ)γμα 4199)1961 ὡς πρὸς τὰ ἐπικαλούμενα ὑπὸ τοῦ ἀντιδίκου δικαιώματα, χωρὶς νὰ καθορίζηται εἰς τί συνίσταται ἡ προβαλλομένη ψευδὴς ἑρμηνεία καὶ ἐσφαλμένη ἐφαρμογή, εἶναι ἀόριστος καὶ ὡς τοιοῦτος ἀπορριπτέος κρίνεται.

Διὰ τῆς παραγράφου 1 τῆς ὑπ' ἀριθ. 184) 2.12.1960 Πράξεως τοῦ Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου, ἐκδοθείσης κατόπιν τῆς ἀπὸ πρώτης ἰδίου μηνὸς καὶ ἔτους συμβάσεως ἐξαγορᾶς τῆς Ἠλεκτρικῆς Ἑταιρείας Ἀθηνῶν - Πειραιῶς (Η.Ε.Α.Π.) ὑπὸ τῆς Δημοσίας Ἐπιχειρήσεως Ἠλεκτρισμοῦ (Δ.Ε.Η.) καὶ κυρωθείσης, ἐφ' ἧς ἐξεδόθη, διὰ τοῦ ἄρθρου 1 τοῦ ν.δ. 4199)1961, ὡρίσθη, ὅτι τὰ πράγματι ὑφιστάμενα κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς μεταβιβάσεως εἰς τὴν Δ.Ε.Η. τῆς ἐπιχειρήσεως τῆς Η.Ε.Α.Π. πάσης φύσεως δικαιώματα τοῦ ἐν ὑπηρεσίᾳ κατὰ τὴν ἡμέραν ταύτην προσωπικοῦ αὐτῆς, εἴτε ἐκ τῆς σχέσεως ἐργασίας πηγάζουν, εἴτε ἐκ κανόνος δικαίου, εἴτε ἐκ τοῦ κατὰ τὸν χρόνον ἐκδόσεως τῆς Πράξεως τοῦ Συμβουλίου ἐφαρμοζομένου Ἐσωτερικοῦ Κανονισμοῦ ἢ ἄλλων ἐγκυκλίων τῆς Η.Ε.Α.Π., εἴτε ἐξ ἀτομικῶν συμβάσεων, διατηροῦνται ἐν ἰσχύι καὶ βαρύνουν τὴν Δ.Ε.Η.. Ἐξ ἄλλου διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 54)23.5.1962 Πράξεως τοῦ Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου, κυρωθείσης καὶ ταύτης, ἀφ' ἧς ἐξεδόθη, διὰ τοῦ ἄρθρου 10ι τοῦ ν. δ)τος 4260)1962, δι' ἧς ἐπετράπη ἡ δι' ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ τῶν Ἐσωτερικῶν ἀνάθεσις εἰς τὴν Δ.Ε.Η. τῆς εἰσπράξεως τῶν τελῶν καθαριότητος καὶ φωτισμοῦ τῶν Δήμων καὶ Κοινοτήτων, ὡρίσθη συναφῶς, ὅτι ἡ Δ.Ε.Η. πρὸς κάλυψιν τῶν ἐκ τῆς ἐφαρμογῆς τῆς Πράξεως ταύτης δαπανῶν αὐτῆς παρακρατεῖ ποσοστὸν 7 ο)ο ἐπὶ τῶν ρηθεισῶν εἰσπράξεων. Διὰ τῆς τελευταίας ταύτης διατάξεως, ρυθμιζούσης τὰς οἰκονομικὰς σχέσεις μεταξὺ τῆς Δ.Ε.Η. καὶ τῶν Δήμων καὶ Κοινοτήτων ἐκ τῆς εἰσπράξεως τῶν ὡς ἄνω δημοτικῶν καὶ κοινοτικῶν τελῶν, σύδαμῶς ἐθίγησαν τὰ διὰ τῆς πρώτης ὡς ἄνω διατάξεως ρητῶς διατηρηθέντα εἰς βάρος τῆς Δ.Ε.Η. δικαιώματα τοῦ ἐκ τῆς Η.Ε.Α.Π. προερχομένου προσωπικοῦ αὐτῆς, περὶ ὧν ἡ δεύτερα διάταξις οὐδὲν ἀντίθετον ὡρίσεν.

Ἐν προκειμένῳ, ὡς προκύπτει ἐκ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως, τὸ κατ' ἔφεσιν δικάσαν Πρωτοδικεῖον ἐδέχθη, μετ' ἀνέλεγκτον ἐκτίμησιν τῶν ἀποδείξεων, ὅτι δι' ἐπιστολῆς ἀπὸ 9 Μαρτίου 1951 τοῦ ἐκπροσώπου τῆς Η.Ε.Α.Π., διευθύνοντος συμβούλου αὐτῆς, πρὸς τὸν ἀναιρεσίβλητον ἐνάγοντα, ἐργαζόμενον τότε παρ' αὐτῇ δυνάμει συμβάσεως ἐργασίας ὡς εἰσπράκτορα λογαριασμῶν καταναλώσεως ἠλεκτρικοῦ ρεύματος καὶ ἀποδεχθέντα τὸν σχετικὸν ὅρον τῆς ἐπιστολῆς ταύτης, καθωρίσθη ἡ ἀμοιβὴ αὐτοῦ εἰς δραχμὰς 719 (παλ. ἐκδόσεως) κατὰ εἰσπραττόμενον λογαριασμὸν καταναλώσεως ἠλεκτρικοῦ ρεύματος ἢ ἄλλης φύσεως ἀπόδειξιν καὶ ὅτι ἡ ἀμοιβὴ αὕτη ἀνήρχετο ἀπὸ τοῦ Αὐγούστου 1963 εἰς δραχμὰς 3.854, τοῦ ἐνάγοντος ἐξακολουθήσαντος μετὰ τὴν ἀπὸ 1 Ἰανουαρίου 1961 μεταβίβασιν τῆς ἐπιχειρήσεως τῆς Η.Ε.Α.Π. εἰς τὴν Δ.Ε.Η. νὰ ἐργάζηται παρὰ τῇ τελευταίᾳ ταύτῃ. Βάσει δὲ τῶν περιστατικῶν τούτων τὸ Πρωτοδικεῖον ἔκρινε περαιτέρω, ὅτι ὁ ἐνάγων δικαιοῦται τῆς αὐτῆς, ὡς καὶ διὰ τοὺς λογαριασμοὺς καταναλώσεως ἠλεκτρικοῦ ρεύματος, ἀμοιβῆς ἐκ δραχμῶν 3.854 κατὰ λογαριασμόν, καὶ διὰ τὴν ὑπὸ τῆς Δ.Ε.Η. ἀνατεθεῖσαν εἰς αὐτὸν καὶ γενομένην ὑπὸ τούτου κατ' Ὀκτώβριον 1963 εἰσπραξιν 438 λογαριασμῶν τελῶν καθαριότητος καὶ φωτισμοῦ Δήμων καὶ Κοινοτήτων τῆς περιφερείας Ἀθηνῶν - Πειραιῶς - Περιχώρων, ἀντὶ τῆς ὑπὸ τῆς Δ.Ε.Η. μονομερῶς καθορισθείσης ἀμοιβῆς δραχμῆς μιᾶς κατὰ τοιοῦτον λογαριασμόν. Οὕτως ἀποφηνάμενον τὸ εἰρημένον δικαστήριον καὶ ἐπικυρῶσαν τὴν πρωτόδικον ἀπόφασιν, δεχθεῖσαν τὴν ἀγωγὴν καὶ ἐπιδικάσασαν ὑπὲρ τοῦ ἀναιρεσιβλήτου ἐνάγοντος τὴν προκύπτουσαν διαφορὰν ἀμοιβῆς διὰ τὴν εἰσπραξιν τῶν ὡς ἄνω λογαριασμῶν δημοτικῶν καὶ κοινοτικῶν τελῶν καθαριότητος καὶ φωτισμοῦ, ὀρθῶς ἡρμήνευσε καὶ ἐφήρμοσε τὰς ὡς ἄνω οὐσιαστικὰς διατάξεις, ἀπορριπτέος δὲ κρίνεται, ὡς ἀβάσιμος, ὁ περὶ τοῦ ἐναντίου μοναδικὸς πρόσθετος λόγος ἀναιρέσεως (*).

(*) Ἐπεκυρώθη ἡ ὑπ' ἀριθ. 28507)1964 ἀπόφασις τοῦ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν ὡς ἐφετείου.

ΝΟΜΟΛΟΓΙΑ ΔΙΟΙΚΗΤΙΚΩΝ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΩΝ

Ι. ΑΣΚΗΣΙΣ ΑΙΤΗΣΕΩΣ ΑΚΥΡΩΣΕΩΣ ΕΝΩΠΙΟΝ ΤΟΥ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΥ ΕΠΙΚΡΑΤΕΙΑΣ

Προϋπόθεσις ταύτης έπί Νομικών Προσώπων

Αναγκαία διά την νόμιμον άσκησιν και συζήτησιν του ενδίκου μέσου της αιτήσεως ακυρώσεως εκ μέρους Νομικού Προσώπου απόφασις του κατά το οικείον αυτού Καταστατικόν αρμοδίου οργάνου, εξουσιοδοτούσα το νομίμως εκπροσωπούν το Νομικόν Πρόσωπον όργανον προς άσκησιν της αιτήσεως ακυρώσεως ή εγκρίνουσα και ισχυροποιούσα εκ των υστέρων την άσκησιν ταύτης, προσαγομένης της τοιαύτης αποφάσεως εις το Δικαστήριον το αργότερον μέχρι της επ' ακροατηρίου συζητήσεως της αιτήσεως ακυρώσεως.

Συμβουλίου της Επικρατείας 2084)1965, Ολομελείας

Προεδρεύων ο Αντιπρόεδρος κ. ***Γ. Ποσοχατζής***

Εισηγητής ο Πάρεδρος κ. ***Ηρ. Τσικλητήρας***

Δικηγόρος ο κ. Δ. Λιακατάς Πάρεδρος Νομικού Συμβουλίου Κράτους

Διά της υπό κρίσιν εμπροθέσμως ασκηθείσης αιτήσεως διώκεται η άκύρωσις της υπ' άριθ. 30978)1893)19.4.1963 κοινής αποφάσεως των Υπουργών Εργασίας και Εμπορικής Ναυτιλίας (φ. 230)1963, τεύχος Β', και διάρθωσις ημαρτημένων εις φ. 230)1963, τεύχος Β') «περί καθορισμού τιμολογίων φορτοεκφορτώσεων ταιμέντων και πρώτων ύλών κατασκευής αύτών διά μηχανικών μέσων», εκδοθείσης κατόπιν της δι' αποφάσεως του Υπουργού Εργασίας παρασχεθείσης εις την Α.Ε. Τσιμέντων «Ο Τιτάν» ειδικής άδείας χρησιμοποιήσεως ιδίων μηχανικών μέσων κατά τας φορτοεκφορτώσεις ταιμέντων και πρώτων υλών κατασκευής αύτών του εν Θεσσαλονίκη εργοστασίου της.

Παραδεκτώς εις την προκειμένην δίκην παρεμβαίνει διά νομοτύπου και εμπροθέσμως ασκηθείσης παρεμβάσεως ή Α.Ε. Τσιμέντων «Ο Τιτάν», έχουσα πρόδηλον έννομον συμφέρον προς διατήρησιν του κύρους της προσβαλλομένης πράξεως, αφορώσης εις καθορισμόν τιμολογίων φορτοεκφορτώσεων διενεργουμένων εις τα εν Θεσσαλονίκη εργοστάσιόν της.

Διά την νόμιμον άσκησιν και συζήτησιν του ενδίκου μέσου της αιτήσεως ακυρώσεως εκ μέρους νομικού τινος προσώπου απαιτείται απόφασις του κατά το οικείον αυτού Καταστατικόν αρμοδίου οργάνου, εξουσιοδοτούσα το νομίμως εκπροσωπούν το νομικόν πρόσωπον όργανον προς άσκησιν, εν τη συγκεκριμένη υποθέσει, της αιτήσεως ακυρώσεως ή εγκρίνουσα και ισχυροποιούσα εκ των υστέρων την άσκησιν ταύτης, ή τοιαύτη δε απόφασις δέον να προσάγηται εις το Δικαστήριον το αργότερον μέχρι της επ' ακροατηρίου συζητήσεως της υπό κρίσιν αιτήσεως ακυρώσεως (Σ.τ.Ε. 1093)1958, 2230)1962, 2315)1962 (*).

Εν τη προκειμένη περιπτώσει η υπό κρίσιν αίτησις ακυρώσεως φέρεται ως ασκουμένη υπό του εν Θεσσαλονίκη εδρεύοντος σωματείου υπό την επωνυμίαν «Σωματείον Φορτοεκφορτωτών Κύτους Ατμοπλοίων Λιμένος Θεσσαλονίκης «Ο Άγιος Κωνσταντίνος», διά την νόμιμον, όμως, κατά τα εν τη ηγουμένη σκέψει εκτιθέμενα άσκησιν και συζήτησιν ταύτης δεν προσήκθη ούτε κατά την κατάθεσιν του εισαγωγικού της δίκης δικογράφου της προκειμένης ενδίκου αιτήσεως, ούτε και μέχρι της επ' ακροατηρίου συζητήσεως ταύτης, απόφασις του κατά το Καταστατικόν αρμοδίου οργάνου, εξουσιοδοτούσα το νομίμως εκπροσωπούν τα ως άνω σωματείον όργανον προς άσκησιν της υπό κρίσιν αιτήσεως ή εγκρίνουσα εκ των υστέρων την άσκησιν ταύτης. Κατ' ακολουθίαν η υπό κρίσιν αίτησις δέον να απορριφθή ως τύποις απαράδεκτος, ελλείψει ενεργητικής νομιμοποιήσεως του φερομένου ως αιτούντος σωματείου.

ΙΙ. ΠΕΙΘΑΡΧΙΚΑΙ ΠΟΙΝΑΙ

Δικαίωμα αναφέρεσθαι εις τας 'Αρχάς κατ' άρθρον 9 του Συντάγματος

Δικαίωμα αναφέρεσθαι εις τας Αρχάς, κατ' άρθρον 9 του Συντάγματος, και των υπαλλήλων των Νομικών Προσώπων Δημοσίου Δικαίου, μη δυναμής της πειθαρχικής διώξεως αυτών διά παραβάσεις υπαρχούσας τυχόν εις αναφοράν υποβληθείσαν προς προϊσταμένην ή άλλην Αρχήν προ της επί της αναφοράς τελικής αποφάσεως ταύτης.— Ουσιώδης τύπος, επί ποινή ακυρότητος, ή κλήσις εις απολογίαν του πειθαρχικώς διωκομένου κατά γενικήν εν τω Πειθαρχικώ Δικαίω αρχήν.

Συμβουλίου της Επικρατείας 1864)1965, Τμ. Α'

Πρόεδρος ο Αντιπρόεδρος κ. ***Γ. Θ. Σπυρόπουλος***

Εισηγητής ο Πάρεδρος κ. ***Β. Ρώτης***

Δικηγόροι οι κ.κ. Ηλ. Παρασκευάς, Γ. Λειδάς

Διά της υπό κρίσιν αιτήσεως διώκεται η άκύρωσις της υπ' άριθ. Β' αποφάσεως του Κοινού Υπηρεσιακού Συμβουλίου του Υπουργείου Εργασίας, ληφθείσης κατά την υπ' άριθ. 95 της 14.5.1964 συνεδρίασιν του, διά της οποίας επεβλήθη εις τον αιτούντα, προϊστάμενον των Οικο-

(*) Ίδετε όμοίως και Σ.Ε. 1745)1959, ΕΕΔ 18, 1329, Σ.Ε. 1387)1959, ΕΕΔ 18, 897, Σ.Ε 2208)1959, ΕΕΔ 19, 134.

νομικῶν Ὑπηρεσιῶν τοῦ Ταμείου Ἀσφαλίσεως Ναυτικῶν Πρακτόρων καὶ Ὑπαλλήλων, ποινὴ προστίμου διὰ μὴ προσήκουσαν συμπεριφορὰν ἔναντι τῶν προισταμένων του Ἀρχῶν.

Ἡ πειθαρχικὴ παράβασις, εἰς τὴν ὁποίαν, κατὰ τὴν προσβαλλομένην πρᾶξιν, ὑπέπεσεν ὁ αἰτῶν, στοιχειοθετεῖται ἐξ ἐμπεριεχομένων τὸ μὲν εἰς αἴτησίν του περὶ παροχῆς ἀδείας ἀπουσίας, ἀπευθυνομένης εἰς τὸν Πρόεδρον τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Ταμείου, τὸ δὲ εἰς τὴν ἀπολογίαν του ἀπρεπῶν φράσεων.

Τὸ ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 9 τοῦ ἰσχύοντος Συντάγματος προστατευόμενον δικαίωμα τοῦ ἀναφέρεσθαι εἰς τὰς Ἀρχὰς ἀνήκει, κατὰ τὴν νομολογίαν τοῦ δικαστηρίου τούτου, καὶ εἰς τοὺς ὑπαλλήλους τῶν Νομικῶν Προσώπων Δημοσίου Δικαίου (Σ.Ε. 462)1954), οἵος ὁ αἰτῶν, καὶ δὲν δύναται νὰ χωρήσῃ κατ' αὐτῶν πειθαρχικὴ δίωξις διὰ παραβάσεις ὑπαρχούσας τυχὸν εἰς ἀναφοράν, ὑποβληθεῖσαν πρὸς προϊσταμένην ἢ ἄλλην Ἀρχὴν πρὸ τῆς ἐπὶ τῆς ἀναφορᾶς τελικῆς ἀποφάσεως ταύτης (Σ.Ε. 2072)1953, 462)1954, 2063)1957, 2135)1964).

Ἐν προκειμένῳ εἰς τὴν ἀπὸ 25.2.1964 αἴτησιν περὶ παροχῆς ἀδείας ἀπουσίας ἐκ τῆς ὑπηρεσίας του τοῦ αἰτοῦντος, μὴ ἐνέχουσαν τὰ στοιχεῖα τῆς κατὰ τὸ ἄρθρον 9 τοῦ Συντάγματος ἀναφορᾶς, ὑπῆρξεν ἀπάντησις ἀρνητικοῦ περιεχομένου, ληφθεῖσα κατὰ τὴν ὑπ' ἀριθ. 1759 τῆς 26.2.1964 συνεδρίασιν τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Ταμείου, καθ' ἣν ἀπεφασίσθη καὶ ἡ κλῆσις αὐτοῦ εἰς ἀπολογίαν διὰ τοὺς ἐν τῇ αἰτήσει του διαλαμβανομένους χαρακτηρισμούς, γνωστοποιηθεῖσα εἰς αὐτὸν διὰ τοῦ ἐγγράφου, δι' οὗ ἐκαλεῖτο, ὅπως ἀπολογηθῇ. Ὑπὸ τὰ δεδομένα ταῦτα οὐδόλως ἀντίκειται εἰς τὴν συνταγματικὴν διάταξιν ἡ πειθαρχικὴ δίωξις αὐτοῦ διὰ παραβάσεις ἐνυπαρχούσας εἰς τὴν ἐν λόγῳ αἴτησιν, ἀπορριπτομένου ὡς ἀβασίμου τοῦ περὶ τοὐναντίον ἰσχυρισμοῦ αὐτοῦ.

Ἡ κλῆσις εἰς ἀπολογίαν τοῦ πειθαρχικῶς διωκομένου ἀποτελεῖ, κατὰ γενικῶς κρατοῦσαν ἐν τῷ πειθαρχικῷ δικαίῳ ἀρχήν, οὐσιώδη τύπον ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος τεταγμένον. Ἑπομένως, ἐφ' ὅσον ἐκ τῆς προσβαλλομένης πράξεως συνάγεται, ὅτι ὁ αἰτῶν ἐτιμωρήθη καὶ διὰ πραγματικὰ περιστατικά, δι' ἃ δὲν ἐδιώχθη πειθαρχικῶς, οὐδὲ ἐκλήθη εἰς ἀπολογίαν, ἤτοι διὰ τοὺς ἐν τῇ ἐγγράφῳ ἀπολογίᾳ του περιλαμβανομένους χαρακτηρισμούς, ἡ τοιαύτη παράλειψις οὐσιώδους τύπου τῆς πειθαρχικῆς διαδικασίας ἐπάγεται ἀκυρότητα τῆς προσβαλλομένης πράξεως, ὡς ἐρειδομένης καὶ ἐπὶ φράσεων περιεχομένων εἰς τὴν ἐγγραφον ἀπολογίαν του, ἡ ἐν λόγῳ δὲ πλημμέλεια ἄγει εἰς ἀνατροπὴν ὁλοκλήρου τῆς κρίσεως, καθ' ὅσον τὸ σκέλος τῆς αἰτιολογίας τῆς πράξεως τοῦ Ὑπηρεσιακοῦ Συμβουλίου, τὸ ἀναφερόμενον εἰς φράσιν περιεχομένην εἰς τὴν αἴτησίν του περὶ παροχῆς ἀδείας, διατυποῦται ἐν συνδυασμῷ πρὸς τὰ λοιπὰ καὶ δὲν δύναται νὰ στηρίξῃ αὐτοτελῶς τὴν ἐπιβολὴν τῆς πειθαρχικῆς ποινῆς. Ἀκυρωτέα ὀφθεν τούτῳ τῷ λόγῳ, βασίμως προβαλλομένῳ, καθίσταται ἡ προσβαλλομένη πρᾶξις, δεκτῆς γινομένης τῆς ὑπὸ κρίσιν αἰτήσεως.

III. ΔΙΟΙΚΗΤΙΚΑ ΣΥΜΒΟΥΛΙΑ ΟΡΓΑΝΙΣΜΩΝ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗΣ ΠΟΛΙΤΙΚΗΣ

Ἀνασύνθεσις Διοικητικῶν Συμβουλίων Ὀργανισμῶν Κοινωνικῆς Πολιτικῆς κατὰ Νόμον 4346)1964

1. Διαδικασία διορισμοῦ ἐκπροσώπων τῶν ἐργαζομένων καὶ τῶν ἐργοδοτῶν εἰς τὰ ἀνασυγκροτούμενα διοικητικὰ Συμβούλια.—Ἐφαρμογὴ κατ' ἀναλογίαν διὰ τὴν ταυτότητα τοῦ νομοθετικοῦ λόγου καὶ προκειμένου περὶ τοῦ ἐκπροσώπου τῶν συνταξιούχων.

Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας 2103)1965, Ὁλομελείας

Προεδρεύων ὁ Σύμβουλος κ. *Γ. Χαρμπούρης*
Εἰσηγητὴς ὁ Πάρεδρος κ. *Θ. Κουρουσόπουλος*
Δικηγόρος ὁ κ. Δ. Γεωργιάδης

Διὰ τῆς ὑπὸ κρίσιν αἰτήσεως ὁ αἰτῶν, διορισθείς, βάσει τῶν διατάξεων τοῦ ἄρθρου 8 τοῦ νόμου 4346)1964, διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 87462)1.10.1964 ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας, ὡς τακτικὸν μέλος τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Ταμείου Ἐπικουρικῆς Ἀσφαλίσεως Ἐργατοτεχνιτῶν Δομικῶν καὶ Ξυλουργικῶν Ἐργασιῶν ἐκ τῆς τάξεως τῶν συνταξιούχων αὐτοῦ, διώκει τὴν ἀκύρωσιν τῆς ὑπ' ἀριθ. 103526)11.10.1965 ἀποφάσεως τοῦ αὐτοῦ Ὑπουργοῦ, δι' ἧς ἀντικατεστάθη εἰς τὴν θέσιν ταύτην διὰ τοῦ Β.Γ.

Εἰς τὴν δίκην παρεμβαίνει παραδεκτῶς ὑπὲρ τοῦ κύρους τῆς προσβαλλομένης πράξεως ὁ εἰρημένος Β.Γ. διὰ τοῦ ἀπὸ 22.5.1965 δικογράφου.

Διὰ μὲν τῆς παραγράφου 1 τοῦ ἄρθρου 8 τοῦ νόμου 4346)1964 «περὶ ὀργανώσεως Ὑπηρεσιῶν προστασίας καὶ ἐξυπηρετήσεως τῶν ἐν Γερμανίᾳ ἐργαζομένων Ἑλλήνων καὶ ἄλλων τινῶν περὶ Ὀργανισμῶν Κοινωνικῆς Πολιτικῆς διατάξεων» ἐκηρύχθη λῆξασα ἡ θητεία, μεταξὺ ἄλλων, καὶ τῶν Διοικητικῶν Συμβουλίων τῶν ὑπὸ τὴν ἐποπτείαν καὶ τὸν ἔλεγχον τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας ὑπαγομένων Ὀργανισμῶν Κοινωνικῆς Πολιτικῆς, διὰ δὲ τῆς παραγράφου 3 τοῦ αὐτοῦ ἄρθρου ὡρίσθη, ὅτι ὁ Ὑπουργὸς τῆς Ἐργασίας δι' ἀποφάσεων, ἐφ' ἅπαξ ἐκδιδομένων ἐντὸς τριῶν μηνῶν ἀπὸ τῆς ἰσχύος τοῦ νόμου τούτου καὶ δημοσιευομένων διὰ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως, προβαίνει εἰς νέαν σύνθεσιν καὶ ἀνασυγκρότησιν τῶν Συμβουλίων τούτων καὶ διορίζει προέδρους, μέλη καὶ γραμματεῖς αὐτῶν. Περαιτέρω τὸ ἄρθρον τοῦτο ἐν μὲν παραγράφῳ 4 καθώρισε τὴν διαδικασίαν τῆς ἐπιλογῆς τῶν εἰς τὰ Συμβούλια καὶ Ἐπιτροπὰς ταύτας ἐκπροσώπων τῶν ἐργαζομένων καὶ τῶν ἐργοδοτῶν, ὁριζομένου εἰδικώτερον ὡς πρὸς τοὺς πρώτους ὅτι οὗτοι καὶ οἱ ἀναπληρωταί των «λαμβάνονται ἐκ πίνακος περιλαμβάνοντος διπλάσιον ἀριθμὸν ὑποψηφίων (τακτικῶν καὶ ἀναπληρωματικῶν), ὑποβαλλομένου εἴτε παρὰ τῆς Γενικῆς Συνομοσπονδίας Ἐργατῶν Ἑλλάδος, εἴτε τῶν οἰκείων Ἐργατικῶν Κέντρων, εἴτε τῶν οἰκείων ἐργατοϋπαλ-

κηλικών ή άλλων εκπροσωπευτικών εκάστου κλάδου οργανώσεων, εντός δέκα ημερών άφ' ής ζητηθή παρά του Υπουργού Εργασίας», εν δε παραγράφω 5 ώρισεν, ότι «εν περιπτώσει μη εγκαίρου υποβολής των ανωτέρω πινάκων ο Υπουργός Εργασίας προβαίνει εις τον διορισμόν των αντιπροσώπων των ησφαλισμένων και των εργοδοτών κατά την κρίσιν του». Κατά την ορθήν έννοιαν της ανωτέρω διατάξεως της παραγράφου 4 του άρθρου 8 του νόμου 4346)1964 ή δι' αυτής διαγραφομένη διαδικασία του διορισμού των εκπροσώπων των εργαζομένων και των εργοδοτών εις τα κατά την παράγραφον 3 του αυτού άρθρου ανασυγκροτούμενα Διοικητικά Συμβούλια των περί ων πρόκειται Οργανισμών, ή τήρησις της οποίας αποβλέπει εις την αντιπροσωπευτικωτέραν εκπροσώπησιν εις τα Συμβούλια ταύτα απάντων των ενδιαφερομένων προσώπων, δέον να εφαρμόζηται κατ' αναλογίαν, διά την ταυτότητα του νομοθετικού λόγου, και προκειμένου περί του εκπροσώπου των συνταξιούχων, όσάκις εις το Διοικητικόν Συμβούλιον Οργανισμού τινος, ως τούτο ανασυντίθεται διά της κατά την μνησθείσαν παράγραφον 3 εφ' άπαξ εκδιδομένης κανονιστικής αποφάσεως του Υπουργού Εργασίας, προβλέπεται η συμμετοχή εκπροσώπου των συνταξιούχων, ως εγένετο προκειμένου περί του Ταμείου Επικουρικής Ασφαλίσεως Εργατοτεχνιτών Δομικών και Συλλογικών Έργασιών διά της υπ' αριθ. 7137)8.8.1964 αποφάσεως του Υπουργού της Εργασίας. Εις την περίπτωσιν ταύτην ο εκπρόσωπος των συνταξιούχων και ο αναπληρωτής του δέον να επιλέγηται υπό του Υπουργού Εργασίας εκ πίνακος, περιλαμβάνοντος διπλάσιον αριθμόν υποψηφίων (τακτικών και αναπληρωματικών), υποβαλλομένου δε εντός δέκα ημερών, άφ' ής ζητηθή υπό του Υπουργού, παρά μιάς ή πλειόνων εκ των μάλλον αντιπροσωπευτικών οργανώσεων των συνταξιούχων.

Εν προκειμένω, ως προκύπτει εκ των στοιχείων του φακέλου, ούτε κατά τον διά της υπ' αριθ. 67462)1.10.1964 αποφάσεως του Υπουργού της Εργασίας γενόμενον διορισμόν του αιτούντος ως τακτικού μέλους του Διοικητικού Συμβουλίου του ως άνω Ταμείου εκ της τάξεως των συνταξιούχων, ούτε κατά τον δια της προσβαλλομένης πράξεως γενόμενον διορισμόν του παρεμβαίνοντος εις την θέσιν ταύτην, ετηρήθη ή ως άνω διαδικασία. Κατ' ακολουθίαν η προσβαλλομένη πράξις συνεπώς μεν ανεκάλεσε τον διορισμόν του αιτούντος ως τακτικού μέλους του Διοικητικού Συμβουλίου του Ταμείου εκ της τάξεως των συνταξιούχων, ουχί νομίμως όμως διώρισεν αντ' αυτού εις την θέσιν ταύτην τον παρεμβαίνοντα, τούτω δε τω λόγω, βασίμως προβαλλομένω, κατέστη αύτη ως προς το σημείον τούτο ακυρωτέα, παρελκούσης ως αλυσιτελούς της εξετάσεως των λοιπών λόγων ακυρώσεως (*).

2. *Αναγκαία η τήρησις της διαδικασίας Νόμου 4346)1964 περί αναθεωρήσεως των Διοικητικών Συμβουλίων Οργανισμών Κοινωνικής Πολιτικής μόνον διά τους εκπροσώπους των εργαζομένων (ησφαλισμένων) και των εργοδοτών και όχι και προκειμένου περί διορισμού των λοιπών μελών των Συμβουλίων.*

Συμβουλίου της Επικρατείας 2161)1965.
Ολομελείας.

Προεδρεύων ο Σύμβουλος κ. *Ν. Γρηγορίου*
Εισηγητής ο Σύμβουλος κ. *Οθ. Κυριακού*
Δικηγόρος ο κ. Α. Πολυχρονόπουλος

Διά της υπό κρίσιν αιτήσεως διώκεται η ακύρωσις της υπ' αριθ. 83287 από 17.9.1964 πράξεως του Υπουργού Εργασίας (Ε.Κ. Γ φ. 290), καθ' ο μέρος διωρίσθη δι' αυτής το εκ της τάξεως των συνταξιούχων τακτικόν μέλος του Διοικητικού Συμβουλίου του Ταμείου Επικουρικής Ασφαλίσεως Προσωπικού Ανωνύμου Ελληνικής Εταιρείας Υδάτων και ο αναπληρωτής αυτού.

Διά των παραγράφων 1 και 3 του άρθρου 8 του νόμου 4346)1964 «περί οργανώσεως Υπηρεσιών προστασίας και εξυπηρετήσεως των εν Γερμανία εργαζομένων Ελλήνων κλπ.», κατ' εφαρμογήν των οποίων εξεδόθη η προσβαλλομένη πράξις, εκηρύχθη περαιωμένη από της ισχύος του νόμου τούτου η θητεία, πλην άλλων, και των μελών των Διοικητικών Συμβουλίων, των υπαγομένων υπό την εποπτείαν και τον έλεγχον του Υπουργείου Εργασίας Οργανισμών Κοινωνικής Πολιτικής, και παρεσχέθη εις τον Υπουργόν Εργασίας η εξουσία, όπως δι' αποφάσεως του, εφ' άπαξ εκδιδομένης, εντός τριών μηνών από της ισχύος του ειρημένου νόμου και δημοσιευομένης διά της Εφημερίδος της Κυβερνήσεως, προβαίνη εις νέαν σύνθεσιν και ανασυγκρότησιν των ως άνω Συμβουλίων και διορίζη προέδρους, μέλη και γραμματείς αυτών. Διά δε των παραγράφων 4 και 5 του αυτού ως άνω άρθρου ωρίσθησαν τα εξής: «Οι εις τα Συμβούλια ταύτα εκπρόσωποι των εργαζομένων και οι αναπληρωταί τούτων λαμβάνονται εκ πίνακος, περιλαμβάνοντος διπλάσιον αριθμόν υποψηφίων (τακτικών και αναπληρωματικών), υποβαλλομένου είτε παρά της Γενικής Συνομοσπονδίας Εργατών Ελλάδος, είτε των οικείων Εργατικών Κέντρων, είτε των οικείων εργατοϋπαλληλικών ή άλλων εκπροσωπευτικών εκάστου κλάδου οργανώσεων, εντός δέκα ημερών, άφ' ής ζητηθή παρά του Υπουργού Εργασίας. Οι εκπρόσωποι των εργοδοτών και οι αναπληρωταί των λαμβάνονται εκ πίνακος, υποβαλλομένου εντός της ως άνω προθεσμίας υπό των οικείων Επιμελητηρίων... Η επιλογή των εργατικών και εργοδοτικών οργανώσεων, αίτινες θα υποδείξουν κατά τα ανωτέρω τους εκπροσώπους των, υπόκειται εις την ελευθέραν κρίσιν του Υπουργού της Εργασίας, δυναμένου να απευθυνθή εις μίαν ή πλείονας εξ αυτών. Εν περιπτώσει μη εγκαίρου υποβολής των ανωτέρω πινάκων ο Υπουργός Εργασίας προβαίνει εις τον διορισμόν των εκπροσώπων των ή

(*) Ίδετε και λοιπήν νομολογίαν του Συμβουλίου της Επικρατείας εν ΕΕΔ 24, 1311 επ.

ΝΟΜΟΛΟΓΙΑ ΑΣΦΑΛΙΣΤΙΚΟΥ ΔΙΚΑΙΟΥ

ΑΣΦΑΛΙΣΙΣ ΕΙΣ ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΥΣ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗΣ ΑΣΦΑΛΙΣΕΩΣ

Γενικαί Άρχαί Άσφαλίσεως

Αντίθεσις πρός τάς άρχάς τής χρηστής διοικήσεως, ύποχρεούσας εις σεβασμόν τών δημιουργικών δικαιωμάτων πραγματικών καταστάσεων, τών προκυπτουσών τή άνοχή καί συμπράξει τής διοικήσεως, έφ' όσον αύται δέν άντιβαίνουσι πρός τήν δημοσίαν τάξιν, ούδέ έδημιουργήθησαν δολίᾳ τινί ένεργείᾳ τού διοικουμένου.

Συμβουλίου τής Επικρατείας 1836)1965, Τμ. Α'

Προεδρεύων ὁ Σύμβουλος κ. *Δ. Καρβελλᾶς*
Εἰσηγητής ὁ Σύμβουλος κ. *Π. Δεδόπουλος*
Δικηγόροι οἱ κ.κ. Κ. Γεωργόπουλος, Π. Τσαχαλῆς

Διά τής ύπό κρίσιν αίτήσεως διώκεται ή άκύρωσις τής ύπ' άριθ. 4 τής 7 Ίουλίου 1964 άποφάσεως τού Διοικητικού Συμβουλίου τού Ταμείου Επικουρικής Άσφαλίσεως Ύπαλλήλων σφαλισμένων καί τών έργοδοτών κατά τήν κρίσιν του.

Έκ τής διατυπώσεως τών άνωτέρω διατάξεων (τών παραγράφων 4 καί 5), πρός ᾶς προσηρμόσθη διά τής ύπ' άριθ. 7100) άπό 8.8.1964 άποφάσεως τού Ύπουργού Έργασίας τό Καταστατικόν τού είρημένου Ταμείου, σαφώς προκύπτει, ότι ή τήρησις τής ύπ' αύτών όριζομένης διαδικασίας άπαιτείται μόνον προκειμένου περί τού διορισμού ύπό τού Ύπουργού Έργασίας τών εις τά Διοικητικά Συμβούλια τών Όργανισμών Κοινωνικής Πολιτικής έκπροσώπων τών έργαζομένων (ήσφαλισμένων) καί τών έργοδοτών, ούχί δέ καί προκειμένου περί τού διορισμού τών λοιπών μελών τών είρημένων Συμβουλίων. Δεδομένου δέ ότι ώς «έργαζόμενοι ή ήσφαλισμένοι» δέν δύνανται νά θεωρηθούν καί οί ύπό τών ώς είρηται Όργανισμών Κοινωνικής Πολιτικής συνταξιοδοτούμενοι νομίμως έν προκειμένω τό έκ τής τάξεως τών συνταξιούχων τού περί ού πρόκειται Ταμείου τακτικόν μέλος τού Διοικητικού Συμβουλίου αύτού καί ό άναπληρωτής του διωρίσθησαν διά τής προσβαλλομένης άποφάσεως τού Ύπουργού Έργασίας, άνευ τηρήσεως τής ύπό τών διαληφθεισών διατάξεων όριζομένης διαδικασίας, συμφώνως καί πρός τάς σχετικάς διατάξεις τού Καταστατικού τού είρημένου Ταμείου, ή δέ ύπό κρίσιν αίτησις τά έναντία ύποστηριζουσα τυγχάνει άπορριπτέα, ώς άβάσιμος.

Καθ' ὅ προκύπτει έκ τής προσβαλλομένης άποφάσεως, ή αίτησις τού αίτούντος περί παροχής ούτω συντάξεως γήρατος άπερρίφθη έπί τῇ αίτιολογίᾳ ότι ούτος διετέλεσε μέν ύπάλληλος τής Γενικής Διευθύνσεως Τύπου, άλλά ούδέποτε ύπηρέτησεν ώς ύπάλληλος τής Διευθύνσεως Ραδιοφωνίας τού Ύπουργείου Προεδρίας τής Κυβερνήσεως, ώς άπαιτεί ή διάταξις τού άρθρου 7 § γ' τού Ταμείου (β. δ)γμα 7)9 Οκτωβρίου 1958) καί συνεπώς παρά τόν νόμον ύπήχθη εις τήν άσφάλισιν τού Ταμείου.

Άνεξαρτήτως τής ορθότητος ή μή τής κρίσεως τής προσβαλλομένης άποφάσεως περί τής ιδιότητος τού προσφεύγοντος ώς ύπαλλήλου τής Γενικής Διευθύνσεως Τύπου καί ούχί τής Διευθύνσεως Ραδιοφωνίας τού Ύπουργείου Προεδρίας τής Κυβερνήσεως, έφ' όσον, ώς προκύπτει έκ στοιχείων τού φακέλλου, ό μέν αίτών κατέβαλεν άπό τής ίδρύσεως τού Ταμείου έν έτει 1958 τάς άντιστοίχους άσφαλιστικάς εισφοράς του, ύπολαμβάνων έαυτόν καλῇ τῇ πίστει έκ τών ύποχρεωτικώς ήσφαλισμένων προσώπων, τό δέ Ταμείον έδέχετο τάς εισφοράς ταύτας άνευ άντιρρήσεως τινος, άναγνωρίσαν ούτω τόν αίτούντα ώς ήσφαλισμένον, ή μετά πάροδον τόσων έτών καί δή κατά τόν χρόνον τής έξόδου τού άσφαλιστικού κινδύνου άμφισβήτησις έκ μέρους τού Ταμείου τής ώς άνω άναγνωρισθείσης ιδιότητος τού αίτούντος ώς ήσφαλισμένου καί ή άνάκλησις τής τοιαύτης άναγνωρίσεως, ήτις, εύχ ήττον, είχεν άπό μακρού χρόνου εύλόγως δημιουργήσει εις τόν αίτούντα τήν πεποίθησιν ότι έδικαιούτο μετ' άσφαλείας, όπως άποβλέπῃ εις τήν έν καιρῷ λῆψιν τού οίκείου βοηθήματος μετά τήν άποχώρησιν αύτού έκ τής ένεργού ύπηρεσίας, άντίκειται πρός τάς άρχάς τής άγαθής καί χρηστής διοικήσεως, ύποχρεούσας εις σεβασμόν τών δημιουργικών δικαιωμάτων πραγματικών καταστάσεων, τών προκυπτουσών τῇ άνοχῇ καί συμπράξει τής Διοικήσεως, έφ' όσον αύται δέν άντιβαίνουσι πρός τήν δημοσίαν τάξ.ν, ούδ' έδημιουργήθησαν δολίᾳ τινί ένεργείᾳ τού διοικουμένου. Ή προσβαλλομένη έν θέσει άπόφασις, άντιθέτως πρός ταύτα κρίνασα, παρίσταται μή νόμιμος καί ώς τοιαύτη άκυρωτέα κατά τόν βασίμως προβαλλόμενον σχετικόν λόγον άκυρώσεως (*).

(*) Ίδετε καί Σ.Ε. 2941)1964, ΕΕΔ 24, 231 καί λοιπάς εις σημείωσιν μας έν ΕΕΔ 24, 232 Σ.Ε. 3148)1964, ΕΕΔ 24, 300.

ΑΣΦΑΛΙΣΤΙΚΗ ΔΙΟΙΚΗΤΙΚΗ ΠΡΑΞΙΣ

ΘΕΜΑΤΑ ΑΣΦΑΛΙΣΕΩΣ ΜΙΣΘΩΤΩΝ ΚΑΤΑ ΤΗΣ ΑΝΕΡΓΙΑΣ

Ασφάλισις αρτεργατών κατά της ανεργίας κλπ. Εν σχέσει με την αίτησιν μισθωτού, απασχολουμένου εις το αρτοποιείον της μητρός του, ο οποίος διά την τοιαύτην απασχόλησίν του αιτείται την υπαγωγήν του εις την ασφάλισιν του ημετέρου Οργανισμού διά τους κλάδους ανεργίας (ν. 2054)1952 και ν.δ. 3868)1958 περί Δ.Α.Ο.Ε.Μ.), γνωρίζομεν υμίν τα κατωθι:

1) Κλάδος ανεργίας: Ο περί ού ο λόγος εξαιρείται της ασφαλίσεως του κλάδου τούτου συμφώνως προς ρητην διάταξιν του άρθρου 12 § 1 του ν.δ. 2961)1954, ως έτροποποιήθη και συνεπληρώθη υπό του άρθρου 2 του νόμου 3464)1955 (β) κωδικοποίησιν νομοθεσίας Ο.Α.Α.Α. απλ. 14).

2) Διανεμητικός Λογαριασμός Οικογενειακών Επιδομάτων (ν.δ 3868)1958): Συμφώνως προς το άρθρον 2 του προμνησθέντος ν. δ)τος εις τας διατάξεις αυτού υπάγονται πάντες οι επί σχέσει εξηρτημένης εργασίας ιδιωτικού δικαίου απασχολούμενοι μισθωτοί. Εν προκειμένω όμως και επειδή πρόκειται περί ατόμου απασχολουμένου εις επιχείρησιν στενού συγγενούς, δέον να εξετασθή, εάν, και' αρχήν, υφίστανται σχέσις εργασίας και δή εξηρτημένης τοιαύτης, συμφώνως άλλως τε και προς τα ισχύοντα προκειμένου νά κριθή η υπαγωγη τοιούτων προσώπων εις την ασφάλισιν του ημετέρου Ιδρύματος κατα τας κοινας διατάξεις, ήτοι εάν η παρεχομένη εργασια ευρισκεται εις σχέσιν παροχής και άντιπαροχής προς αποδοχάς, εάν η απασχόλησις εις την επιχείρησιν καλύπτη πραγματικας ανάγκας, αι οποίαι θά απητουν δαπανηματα την απασχόλησιν ενός ατόμου, εάν η εργασία παρέχεται κανονικώς, δηλ. εντός κανονικού ωραρίου και κατά τους γενικούς κανόνας εργασίας και ούχι κατ' άρεσκειαν ή εις εκπλήρωσιν της εκ του συγγενικού δεσμού οφειλομένης υποχρεωσεως κλπ. Επομενως υπό την συνδρομην των άνω πραγματικών περιστατικών δεον νά δεχθώμεν την υπαγωγην του περί ού ο λόγος εις τας διατάξεις του ν.δ. 3868)1958.

Οσον αφορά την χορήγησιν εις τούτον των υπό του προμνησθέντος ν. δ)τος προβλεπομένων οικογενειακών επιδομάτων, δια του άρθρου 2 § 1 του υπό 20)27 12.1959 β. δ)τος «περί εφαρμογής των διατάξεων του ν.δ. 3868)1958 κλπ.», ως μεταγενεστέρως έτροποποιηθη και συνεπληρώθη, ορίζεται, ότι «ημέραι εργασίας παρασχεθείσης προς εργοδότην, μεθ' ού ο μισθωτός συνδέεται διά συγγενείας μέχρι 2ου βαθμού και μεθ' ού συνοικεί, δεν λαμβάνονται υπ' όψιν ούτε δια την συμπλήρωσιν των εν τω προηγουμένω άρθρω ημερομισθίων, ούτε διά την πληρωμην οικογενειακού επιδόματος». Κατ' ακολουθίαν, εις την προκειμένην περίπτωσιν, εάν ο ισχυρισμός του εν λόγω αρτεργάτου ελέγχηται ως ακριβής, εάν δηλ. ούτος δεν συνοικεί μετά της μητρός του, αλλά μετά της ιδίας αυτού οικογενείας, μι την συντήρησιν της οποίας βαρύνεται, δικαιούται ούτος των άνω παροχών, συντρεχουσών, βεβαίως και των λοιπών προϋποθέσεων και δη των εν τω προηγουμένω εδαφίω της παρούσης παραγράφου τοιούτων υπαγωγής του εις την ασφάλισιν.

3) Τέλος εις ό,τι αφορά την υπαγωγην εις τας διατάξεις του νόμου 2054)1952 περί ατρατευομένων μισθωτών ισχύουν τα άνωτέρω εν παραγράφω 2, εδάφιον πρώτον, περί υπαγωγής εις τας διατάξεις του Δ.Α.Ο.Ε.Μ., δεδομένου ότι, συμφώνως προς το άρθρον 1 § 1 του προρρηθέντος νόμου, η αυτή προϋπόθεσις απαιτείται και διά την υπαγωγην εις τον κλάδον τούτον, ήτοι η παροχη εξηρτημενης εργασίας επί σχέσει ιδιωτικού δικαίου. ***(Έγγρ. υπ' αριθ. 19982)1965 Οργανισμού Απασχολήσεως και Ασφαλίσεως Ανεργίας).***

Επιδόματα ανεργίας επί υπερημερίας εργοδότου: Γνωρίζομεν υμίν επί του θέματος της παρακρατήσεως και αποδόσεως υπό του οικείου εργοδότου, συμφώνως τω άρθρω 31 του ν.δ. 2698)1953, εις τον ημέτερον Οργανισμόν επιδομάτων ανεργίας εις περίπτωσιν καταβολής εις τον επιδοτηθέντα λόγω ανεργίας μισθών αποδοχών υπερημερίας δια διάστημα συμπίπτον προς το της επιδοτήσεως, όταν αι τοιαύται αποδοχαί δεν καταβάλλωνται εις ολόκληρον, αλλά εις μερος των επί των οφειλομένων ή μη εις τμήμα των

ΓΝΩΜΟΔΟΤΗΣΕΙΣ ΝΟΜΙΚΟΥ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΥ ΤΟΥ ΚΡΑΤΟΥΣ

ΑΠΟΔΟΧΑΙ ΙΑΤΡΩΝ ΝΟΜΙΚΩΝ ΠΡΟΣΩΠΩΝ ΔΗΜΟΣΙΟΥ ΔΙΚΑΙΟΥ ΚΑΤΕΧΟΝΤΩΝ ΚΑΙ ΔΕΥΤΕΡΑΝ ΘΕΣΙΝ

Περίληψις ἐρωτήματος (Υπουργείου Ἐσωτερικῶν): Ἐὰν οἱ ἰατροὶ τῶν Νομικῶν Προσώπων Δημοσίου Δικαίου, κατέχοντες νομίμως καὶ δευτέραν ὑπαλληλικὴν θέσιν, δικαιοῦνται πλήρων ἀποδοχῶν ἀμφοτέρων τῶν θέσεων.

Νομικοῦ Συμβουλίου Κράτους, Τμ. Α' Γνωμοδότησις 815|1965

Προεδρεύων ὁ Ἀντιπρόεδρος κ. *Δ. Μαγγιῶρος*

Εἰσηγητὴς ὁ Νομικὸς Σύμβουλος κ. *Ἐμμ. Σαμαλέας*

Λοιπὰ μέλη: Οἱ κ.κ. Α. Λέκκας, Χ. Κωστόπουλος, Ε. Κουρουπάκουλος, Κ. Κωνσταντινίδης, Ι. Καραμπελόπουλος, Νομικοὶ Σύμβουλοι, Γ. Ἀνδρικόπουλος, Γ. Ἀντωνόπουλος, Πάρεδροι.

Ἐπὶ τοῦ ἐρωτήματος τούτου τὸ Νομικὸν

τῶν, γνωρίζομεν ὑμῖν τὰ ἀκόλουθα:

Βασικὸς σκοπὸς τῆς κατὰ τὰ ἀνωτέρω διατάξεως εἶναι νὰ προληφθῇ ἡ ταυτοχρόνως καταβολὴ ἀντιμισθίας καὶ ἐπιδομάτων ἀνεργίας διὰ τὸ αὐτὸ χρονικὸν διάστημα, ὅπερ, ὡς εἶναι εὐνόητον, θὰ ἦτο ἀντίθετον πρὸς θεμελιώδη ἀρχὴν τοῦ δικαίου περὶ κοινωνικῆς ἀσφαλείας καὶ δὴ τοῦ τοιούτου περὶ ἀσφαλίσεως ἀνεργίας.

Ἐκ τούτου ἕπεται, ὅτι ἐὰν ὁ ἀσφαλισμένος ὁ κατ' ἀρχὴν ἐπιδοτηθεὶς ὡς ἄνεργος τυχὸν ἐν συνεχείᾳ τῶν ἀποδοχῶν ἐνεργείας ἐν μέρει, διὰ τὸ ἀντίστοιχον τμῆμα τῶν ἀποδοχῶν αὐτῶν ὑφίσταται ἡ ἀντίστοιχος τοῦ νόμου ἀξίωσις ὅπως ἀποφευχθῇ ἡ κατὰ συρροὴν καταβολὴ καὶ τοῦ ἐπιδόματος ἀνεργίας.

Πρὸς τούτοις διὰ λόγους τεχνικῆς ἁπλουστεύσεως καὶ ὅταν τὸ καταβληθὲν τμῆμα ἀποδοχῶν δὲν προσδιορίζεται σαφῶς, ὅτι ἀνάγεται εἰς ὡρισμένον χρονικὸν διάστημα (ὡς ἰδίᾳ συμβαίνει ὅσακις κατὰ τὴν προσχετικὴν διαδικασίαν ἢ κατὰ τὴν ἐκπλειστηρίασιν τῆς περιουσίας τοῦ ἐργοδότου αἱ καθόλου ἀξιώσεις τῶν δανειστῶν καὶ δὴ τῶν μισθωτῶν ἐκποιοῦνται εἰς ποσοστὸν τοῦ συνολικοῦ αὐτῶν ὄγκου) δέον εἰς ὅ,τι ἀφορᾷ τὴν ἐφαρμογὴν τῆς περὶ ἧς πρόκειται διατάξεως νὰ ἀνάγεται εἰς τοιοῦτον διάστημα ὑπὸ καθεστῶτος πλήρων ὅμως ἀποδοχῶν καὶ κατὰ συνέπειαν διὰ τὸ διάστημα τοῦτο δὲον νὰ ἐπιζητῆται ἡ ἀπόδοσις τοῦ ἀντιστοίχου κόστους.

Οὕτω π.χ. ἔστω ὅτι αἱ ἀποδοχαὶ ἄνεργου τινὸς πρὸ τῆς ἀπολύσεως του ἀνήρχοντο εἰς δύο χιλιάδας (2.000) μηνιαίως.

Ἐὰν ὑπὸ τοῦ ἐργοδότου καταβληθησαν ἐν συνόλῳ ὡς ἀποδοχαὶ ὑπερημερίας μόνον δραχμαὶ χίλιαι (1000), τὸ ποσὸν τοῦτο ἀντιστοιχεῖ εἰς τὸ 15θήμερον πλήρων ἀποδοχῶν.

Τὸ ποσὸν τοῦ ἐπιδόματος ἀνεργίας τοῦ ἀναλογοῦντος εἰς τὸ 15θήμερον τοῦτο θὰ ὑποχρεωθῇ ὁ ἐργοδότης κατὰ τὰ ὡς ἄνω ὁριζόμενα νὰ παρακρατήσῃ καὶ ἀποδώσῃ εἰς ἡμᾶς.

Τὸ αὐτὸ ἰσχύει εἰς πᾶσαν παρομοίαν περίπτωσιν καταβολῆς μέρους τῶν ὀφειλομένων ἀποδοχῶν.

Εἰδικώτερον εἰς τὴν περὶ ἧς τὸ ἔγγραφον ὑμῶν συγκεκριμένην περίπτωσιν, ἐφ' ὅσον πρόκειται νὰ καταβληθῇ ὑπὸ τοῦ ἐργοδότου ποσοστὸν 20 ο/ο ἐπὶ τῶν ὀφειλομένων ἀποδοχῶν, δέον νὰ ἀποδοθῇ παρ' αὐτοῦ ἐπίδομα ἀνεργίας ἀντιστοιχοῦν εἰς τὸ 1|5 τοῦ συνολικοῦ ἀριθμοῦ ἡμερησίων ἐπιδομάτων, ἤτοι εἰς ἐπίδομα ἑνὸς μηνὸς (25 ἡμερήσια ἐπιδόματα), ἐφ' ὅσον ὁ ἐνδιαφερόμενος ἔτυχε ὑμηνου ἐπιδοτήσεως ἢ εἰς ἐπίδομα 18 ἡμερῶν (15 ἡμερήσια ἐπιδόματα), ἐφ' ὅσον πρόκειται περὶ τριμήνου ἐπιδοτήσεως ἢ τέλος εἰς ἐπίδομα δώδεκα ἡμερῶν (10 ἡμερήσια ἐπιδόματα), ἐφ' ὅσον πρόκειται περὶ διμήνου ἐπιδοτήσεως.

Τέλος ὡς πρὸς τὸν ὑπολογισμὸν τοῦ ἐπιστρεπτέου ποσοῦ δώρου, ὅπερ εἰσέπραξεν ὁ ἄνεργος ὑπὸ τοῦ ἡμετέρου Ὀργανισμοῦ ἐπὶ ταῖς ἑορταῖς Πάσχα καὶ Χριστουγέννων, γνωρίζομεν, ὅτι ἐφ' ὅσον κατὰ τὰ ἀνωτέρω ἐκτιθέμενα θὰ ἐντοπίζεται τὸ χρονικὸν διάστημα, δι' ὃ ἡ ἐπιδότησις, θὰ ἀνατρέπεται ἐκ τῶν ὑστέρων καὶ θὰ λογίζεται ὡς μὴ γενομένη, θὰ ὑπολογίζεται κατὰ τὰ ἑκάστοτε διὰ τῶν οἰκείων ὑπουργικῶν ἀποφάσεων ὁριζόμενα καὶ βάσει τῆς ὑπολοίπου διαρκείας ἐπιδοτήσεως τὸ τελικῶς νομίμως ἔχον καταβληθῆ ποσὸν δώρου, οὕτως ὥστε τὸ ἐπὶ πλέον τούτου νὰ ἀναζητῆται ὁμοῦ μετὰ τοῦ κυρίως εἰπεῖν ἐπιδόματος ἀνεργίας (*Ἐγγρ. ὑπ' ἀριθ. 14141|1965 Ὀργανισμοῦ Ἀπασχολήσεως καὶ Ἀσφαλίσεως Ἀνεργίας*).

Συμβούλιον ἐγνωμοδότησεν ὁμοφώνως ὡς ἑξῆς:

Διά τῆς δευτέρας παραγράφου τοῦ ἄρθρου 102 τοῦ Συντάγματος ἀπηγορεύθη εἰς πάντα ἡ κατοχή πλειόνων τῆς μιᾶς ἐμμίσθων δημοσίων θέσεων ἢ θέσεων νομικῶν προσώπων δημοσίου δικαίου, διά δὲ τῆς πέμπτης παραγράφου τοῦ αὐτοῦ ἄρθρου ἐπετράπη ἡ ἀπό τῆς ἀπαγορεύσεως ταύτης ἐξαίρεσις εἰς εἰδικάς περιπτώσεις καὶ δι' εἰδικῶν νόμων.

Ὁ ἐπακολουθήσας νόμος 2276/1952 «περὶ ἐφαρμογῆς τοῦ ἄρθρου 102 τοῦ Συντάγματος» ἐθέσπισε διά τοῦ ἄρθρου 3 αὐτοῦ ἐξαίρεσιν κατοχῆς καὶ ἑτέρας θέσεως εἰς τάς ἐν παραγράφῳ 1 τοῦ αὐτοῦ ἄρθρου ὁριζομένας Ὑπηρεσίας καὶ Ὀργανισμούς ὑπερ τοῦ διδακτικοῦ προσωπικοῦ τῶν Ἀνωτάτων Ἐκπαιδευτικῶν Ἱδρυμάτων, τῶν δημοσίων ὑπαλλήλων, ἰατρῶν καὶ τινων ἄλλων δημοσίων ὑπαλλήλων, περαιτέρω δὲ ὁ νόμος οὗτος, αὐστηρότερος τοῦ συνταγματικοῦ νομοθέτου, δεξαμένου ὡς κανόνα τῆς συγχωρητῆς διαθέσιμος τὴν εἰσπραξιν πλήρων ἀποδοχῶν ὁμοτέρων τῶν θέσεων, ἔθετο γενικῶς δι' ἑτέρας αὐτοτελοῦς διατάξεως τοῦ ἄρθρου 4 αὐτοῦ, ὡς αὕτη ἐτροποποιήθη διά τοῦ ἄρθρου 12 τοῦ νόμου 3273/1955, τόν οἰκονομικόν περιορισμόν ὅτι εἰς πᾶσαν περίπτωσιν τῆς κατ' ἐξαίρεσιν τοῦ ἀπαγορευτικοῦ κανόνος τοῦ Συντάγματος κατοχῆς δευτέρας θέσεως, συνεπῶς καὶ τῆς παρ' ὑπαλλήλων Νομικῶν Προσώπων Δημοσίου Δικαίου κατεχομένης, λαμβάνεται ἐκ τῆς ἠσσονος μισθοδοτουμένης θέσεως τὸ 1/3 τῶν ἀποδοχῶν αὐτῆς.

Ἐπί πλέον διά τοῦ ἄρθρου 54 § 3 τοῦ Ὑπαλληλικοῦ Κώδικος (νόμος 1811/1951) εἶχε θεσπισθῆ ὁρχικῶς, ὅτι οἱ δημόσιοι ὑπάλληλοι ἐν γένει κατά πᾶσαν περίπτωσιν κατοχῆς δευτέρας θέσεως λαμβάνουσιν ἐκ τῆς ἠσσονος μισθοδοτουμένης θέσεως τὸ 1/3 τοῦ βασικοῦ μισθοῦ αὐτῆς. Ἡ ἐφαρμογή τῆς διατάξεως ταύτης ἐπεξετάθη ἄνευ μεταβολῆς ἀπό 1.1.1956 καὶ ἐπί τῶν ὑπαλλήλων Νομικῶν Προσώπων Δημοσίου Δικαίου διά τοῦ β. δ/τος τῆς 23/24.12.1955, δι' οὗ ἐπεξετάθη ἡ ἰσχύς τῶν διατάξεων τοῦ εἰρημένου Κώδικος καὶ ἐπί τῶν ὑπαλλήλων τούτων. Συνεπῶς ὁ διά τοῦ ἄρθρου 54 § 3 τοῦ Ὑπαλληλικοῦ Κώδικος καθιερωθείς οἰκονομικός περιορισμός, ὡς οὗτος εἶτα ἐτροποποιήθη διά τοῦ ἄρθρου 4 τοῦ νόμου 2276/1952 καὶ τοῦ ἄρθρου 12 τοῦ νόμου 3273/1955, ἰσχύει ἀπό 1.1.1956 καὶ διά τούς ὑπαλλήλους Νομικῶν Προσώπων Δημοσίου Δικαίου, ἤτοι λαμβάνουσι καὶ οἱ ἐν λόγῳ ὑπάλληλοι εἰς πᾶσαν περίπτωσιν διπλοθεσίας τὸ 1/3 τῶν ἀποδοχῶν τῆς ἠσσονος μισθοδοτουμένης θέσεως.

Ἡ διάταξις τοῦ ἄρθρου 5 § 1 τοῦ ν.δ. 4021/1959, δι' ἧς ἐκτείνεται καὶ ἐπί τῶν ὑπαλλήλων Νομικῶν Προσώπων Δημοσίου Δικαίου ἡ ἐφαρμογή τῶν διατάξεων περί κατοχῆς δευτέρας θέσεως, συμμετοχῆς εἰς συμβούλια ἢ ἐπιτροπάς καὶ περί ἀνωτάτου ὁρίου προσθέτων ἀποδοχῶν, δὲν ἐπηρεάζει τὰ θέματα, ὅπερ καὶ μετά τὴν διάταξιν ταύτην ἐξακολουθεῖ νὰ διέπεται ὑπό τῶν διαληφθεισῶν διατάξεων.

Διά τοῦ ἄρθρου 4 § 11 τοῦ ν.δ. 4111/1960 ὡρίσθη, ὅτι ἡ παράγραφος 3 τοῦ ἄρθρου 54 τοῦ Ὑπαλληλικοῦ Κώδικος δὲν ἔχει ἐφαρμογήν ἐπί τῶν ἰατρῶν. Ἡ διάταξις προδήλως ἀναφέρεται εἰς τὸν διά τοῦ ἄρθρου 54 § 3 τοῦ Ὑπαλληλικοῦ Κώδικος καθιερωθέντα οἰκονομικόν περιορισμόν, ὡς οὗτος μεταγενεστέρως τροποποιηθείς καὶ συμπληρωθείς ἰσχύει, καὶ οὐχί εἰς τὴν διάταξιν τοῦ Ὑπαλληλικοῦ Κώδικος καθ' ἑαυτήν. Ἐν ἄλλοις λεξεσιν ἀναφέρεται καὶ εἰς τὴν διάταξιν τοῦ ἄρθρου 4 τοῦ νόμου 2276/1952, τοῦ ἄρθρου 12 τοῦ νόμου 3273/1955 καὶ τὴν σχετικήν διάταξιν τοῦ προμνησθέντος β.δ τῆς 23/24.12.1955, δι' ὧν διατάξεων ἐτροποποιήθη καὶ συνεπληρώθη ἡ πρώτη.

Ὑπό τοιαύτην ἔννοιαν ἡ διάταξις τοῦ ἄρθρου 4 § 11 τοῦ ν.δ. 4111/1960 ἐφαρμόζεται καὶ ἐπί τῶν ἰατρῶν, τῶν παρεχόντων τὰς ὑπηρεσίας των εἰς πάντα ἐν γένει τά Νομικά Πρόσωπα Δημοσίου Δικαίου, ἐν οἷς καὶ τὰ δημοτικά νοσοκομεῖα (ν.δ. 3023/1956, ἄρθρον 1 § 8, β.δ. 4111/1960, ἄρθρον 4 §§ 1 καὶ 4), πλέον ὅτι ἡ διάταξις τοῦ ἄρθρου 54 § 3 τοῦ Ὑπαλληλικοῦ Κώδικος, ἡ ἐφαρμογή τῆς ὁποίας ἐπεξετάθη ἄνευ μεταβολῆς διά τοῦ ὡς ἄνω β. δ/τος καὶ ἐπί τῶν ὑπαλλήλων Νομικῶν Προσώπων Δημοσίου Δικαίου, δὲν παύει νὰ ἀποτελῇ διάταξιν τοῦ Ὑπαλληλικοῦ Κώδικος, μὴ ἐφαρμοζομένην ὡς τοιαύτην συνεπείᾳ τῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρου 4 § 11 τοῦ ν.δ. 4111/1960 καὶ ἐπί τῶν ἰατρῶν τῶν Νομικῶν Προσώπων Δημοσίου Δικαίου.

Ἐπομένως οἱ ἰατροί τῶν ἐν γένει Νομικῶν Προσώπων Δημοσίου Δικαίου κατέχοντες νομίμως καὶ ἑτέραν ὑπαλληλικήν θέσιν, δικαιοῦνται ἀπό τῆς ἐναρξεως τῆς ἰσχύος τοῦ ν.δ. 4111/1960 πλήρων ἀποδοχῶν ὁμοτέρων τῶν θέσεων, οὐχὶ μείζονος τοῦ διπλασίου τῶν τακτικῶν ἀποδοχῶν τῆς ὀργανικῆς αὐτῶν θέσεως, συμφώνως πρὸς τὴν παράγραφον 4 τοῦ ἄρθρου 102 τοῦ Συντάγματος (*).

(*) *Σημ. ΕΕΔ*: Ἡ ἀνωτέρω γνωμοδότησις ἐγένετο ἀποδεκτή ὑπό τοῦ Ὑπουργείου Ἐσωτερικῶν διά τῆς ὑπ' ἀριθ. 176/1965 ἐγκυκλίου του πρός τούς Νομάρχας καὶ τά Ἐπαρχεῖα τοῦ Κράτους.

ΣΤΟΙΧΕΙΑ ΕΡΓΑΤΙΚΟΥ ΔΙΚΑΙΟΥ

ΑΠΑΣΧΟΛΗΣΙΣ ΠΕΡΑΝ ΩΡΩΝ ΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΛΛΟΓΙΚΗΣ ΣΥΜΒΑΣΕΩΣ

Ὑπὸ τῆς Συντάξεως

Ὡς ἔχει νομολογηθῆ (Σ.Ε. 1544)1961, ΕΕΔ 20, 1042, Σ.Ε. 129)1964, ΕΕΔ 23, 389, ἴδετε καὶ εἰσήγησιν *Β. Ρώτη* ἐπὶ τῆς δευτέρας ἐξ αὐτῶν, ΕΕΔ 23, 384), δὲν ἀποκλείεται ἐκ τοῦ νόμου 3239)1955 περὶ τρόπου ρυθμίσεως συλλογικῶν διαφορῶν ἐργασίας ἡ καθιέρωσις ὑπὸ τῶν ἀτομικῶν ἢ συλλογικῶν συμβάσεων ἐργασίας καὶ κατὰ συνεκδοχὴν τῶν διαιτητικῶν ἀποφάσεων ὡρῶν ἐργασίας ὀλιγωτέρων τῶν ὑπὸ τοῦ νόμου καθοριζομένων.

Δὲν δύνανται, ἀντιθέτως, νὰ τεθοῦν ὅροι ἐργασίας, δυσμενέστεροι τῶν τοῦ νόμου (Σ.Ε. 2370)1960, ΕΕΔ 20, 17, ἔνθα εἰς σημειώσεις μας καὶ λοιπαὶ παραπομπαί, σημειώσεις μας ἐν ΕΕΔ 21, 1332) ἢ νὰ ἀντικεῖνται εἰς τὸν νόμον (Σ.Ε. 2208)1959, ΕΕΔ 19, 134, *Β. Ρώτης*, ἔνθ' ἀνωτ.).

Οὕτω ἐγκύρως ἐρρυθμίσθη ὑπό τινων συλλογικῶν συμβάσεων ἐργασίας καὶ διαιτητικῶν ἀποφάσεων ὡρῶρίων ἐργασίας μικρότερον τοῦ διὰ τὰς κατηγορίας τῶν ἐργαζομένων, εἰς τοὺς ὁποίους ἀναφέρονται, νομίμου ὡραρίου καὶ συνέπεια εἶναι, κατ' ἄρθρον 3 τοῦ νόμου 3239)1955 (ΕΕΔ 17, 207), ὅτι αἱ ἀτομικαὶ συμβάσεις ἐργασίας θεωροῦνται περιέχουσαι αὐτοδικαίως τοὺς ἐν τῇ συλλογικῇ συμβάσει (καὶ διαιτητικῇ ἀποφάσει, ἥτις ἐξομοιοῦται κατὰ νόμον πρὸς συλλογικὴν σύμβασιν ἐργασίας) καθορισθέντας ὅρους, ἀκυρουμένων τῶν τυχὸν ἀντιθέτων συμφωνιῶν,, ἐνῷ, ἐξ ἄλλου, ὅροι ἀτομικῶν συμβάσεων ἐργασίας εὐνοϊκώτεροι διὰ τὸν μισθωτὸν τῶν διαλαμβανομένων εἰς συλλογικὴν σύμβασιν ἐργασίας εἶναι ἐπικρατέστεροι.

Περαιτέρω διὰ τοῦ ἄρθρου 8 τοῦ ν.δ. 4020)1959 (ΕΕΔ 18, 1271) ὡρίσθη, ὅτι μισθωτοί, ἀπασχολούμενοι ἐπὶ πλέον τῶν δι' ἑκάστην κατηγορίαν ἐπιτρεπομένων ἀνωτάτων ὁρίων ὑπερωριακῆς ἀπασχολήσεως ἢ ἄνευ ἀδείας τῆς Ἀρχῆς, πέραν τῶν ἐκ τῶν ἀρχῶν τοῦ ἀδικαιολογήτου πλουτισμοῦ ἀπαιτήσεών των, δικαιοῦνται καὶ ἀποζημιώσεως ἴσης πρὸς 75)ο τοῦ καταβλλομένου ὡρομισθίου των (Ἴδετε περὶ τοῦ σκοποῦ τῆς διατάξεως εἰσηγητικὴν ἔκθεσιν, ΕΕΔ 18, 1275).

Κατ' ἐφαρμογὴν τῆς διατάξεως ταύτης τὸ Πρωτοδικεῖον Ἀθηνῶν διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 11990)1965 ἀποφάσεώς του (ΕΕΔ 24, 1233) ἀνεγνώρισεν εἰς μισθωτὸν - οἰκοδόμον, ὁ ὁποῖος εἰργάσθη ὑπερωριακῶς πέραν τῶν ἐν τῇ σχετικῇ συλλογικῇ συμβάσει ἐργασίας καθωρισμένων ὡρῶν ἐργασίας (αἵτινες εἶναι κατὰ νόμον 8), τὴν ἀνωτέρω ἀποζημίωσιν (ἐξ 75)ο).

Ἐν τούτοις βασίμως δύναται νὰ ὑποστηριχθῆ, ὅτι ἡ ἔννοια τῆς ἀνωτέρω διατάξεως, ἡ ὁποία ἐπιβάλλει τὴν ἀποζημίωσιν αὐτὴν ὡς ἀστικὴν κύρωσιν κατὰ τῶν ἐργοδοτῶν, δὲν εἶναι, ὅτι ἡ ἀποζημίωσις παρέχεται δι' ὑπέρβασιν ἄνευ ἀδείας τῆς Ἀρχῆς τῶν καθωρισμένων διὰ συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας ἢ διαιτητικῆς ἀποφάσεως ὡρῶν ἐργασίας, ὀλιγωτέρων τῶν τοῦ νόμου, ἀλλὰ μόνον δι' ὑπέρβασιν ἐκείνων τῶν ὡρῶν ἐργασίας, αἱ ὁποῖαι ὁρίζονται ὑπὸ τῶν σχετικῶν περὶ αὐτῶν νόμων καὶ τῶν κατ' ἐξουσιοδότησίν του διαταγμάτων, αὐτὰς δὲ εἶχεν ὑπ' ὄψιν του ὁ Νομοθέτης τοῦ ἄρθρου 8 τοῦ ν.δ. 4020)1959, δικαιολογῶν τὴν εἰσαγωγήν του ἐκ τοῦ λόγου τῆς περιστολῆς τῆς ὑπερωριακῆς ἀπασχολήσεως τῶν μισθωτῶν, τόσον πρὸς προστασίαν τῆς ὑγείας τούτων, ὅσον καὶ πρὸς διεύρυνσιν εὐκαιριῶν ἀπασχολήσεως ἀνέργων (εἰσηγητικὴ ἔκθεσις, ΕΕΔ 18, 1275).

Συνεπίπτει εἰς ταῦτα καὶ ἡ προηγηθεῖσα διάταξις (§ 7) τῆς ὑπ' ἀριθ. 2)1956 διαιτητικῆς ἀποφάσεως (κριθείσης ἀκύρου), κατὰ τὴν ὁποίαν «ἐὰν ὁ μισθωτὸς ὑποχρεωθῇ ὑπὸ τοῦ ἐργοδότου εἰς παροχὴν ἐργασίας π έ ρ α ν τ ῶ ν ὑ π ὸ τ ο ῦ ν ό μ ο υ δι' ἑκάστην περίπτωσιν ὁριζομένων κατωτάτων ὁρίων ὑπερωριακῆς ἀπασχολήσεως ἢ ἄνευ ἀδείας τῆς Ἀρχῆς ἡ καταβλητέα εἰς τὸν πρῶτον ἀποζημίωσις δι' ἑκάστην ὥραν ὑπερωριακῆς ἀπασχολήσεως εἶναι ἴση πρὸς τὸ ὡρομίσθιον, ηὐξημένον κατὰ 75)ον».

Τὸ Πρωτοδικεῖον Ἀθηνῶν διὰ παλαιοτέρας ἀποφάσεώς του καὶ κατ' ἐφαρμογὴν τῆς ἀνωτέρω ὑπ' ἀριθ. 2)1956 διαιτητικῆς ἀποφάσεως (Πρωτ. κείου Ἀθηνῶν 20752)1958, ΕΕΔ 18, 327), (ἐπὶ περιπτώσεως ἀπασχολήσεως μισθωτοῦ, διεπομένου ὑπὸ διατάγματος περὶ ὀκταώρου ἐργασίας) ἐδέχθη, ὅτι «ὁ μισθωτὸς δικαιοῦται τῆς κατὰ 75)ο προσαυξήσεως τοῦ ὡρομισθίου του μόνον ἐὰν ἡ ὑπερωριακὴ ἀπασχόλησίς του ἐξικνῆται πέραν τοῦ ὑπὸ τοῦ νόμου καθωρισμένου ὡραρίου ἐργασίας, ἤτοι πέραν τοῦ ὀκταώρου καθ' ἑκάστην, καὶ ὄχι ἐὰν ἐξικνῆται πέραν τοῦ συμβατικῶς ἢ κατ' ἔθιμον καθωρισμένου βραχυτέρου ὡραρίου ἐργασίας του καὶ μέχρι τοῦ νομίμου καὶ τοῦτο διότι ἡ διάταξις τῆς ἀνωτέρω διαιτητικῆς ἀποφάσεως (2)1956) ἀναφέρεται εἰς τὸν νόμον, ὑπὸ τὴν ἔννοιαν διατάγῆς τῆς Πολιτείας, ἐκφραθείσης διὰ τῶν νομοθετικῶν αὐτῆς ὀργάνων καὶ προσηκόντως δημοσιευθείσης κλπ.».

Ἐξ ἄλλου ἡ ἀσιτικὴ κύρωσις τῆς ἀποζημιώσεως τοῦ ἄρθρου 8 ν.δ. 4020)1959 ἔρχεται ὡς συμπλήρωσις τῶν ποινικῶν κυρώσεων τῶν νόμων καὶ διαταγμάτων περὶ ὡρῶν ἐργασίας καὶ ὄχι βεβαίως τῶν συλλογικῶν συμβάσεων ἐργασίας, διὰ τὴν παράβασιν τῶν ὁποίων ἴδιαι κεῖνται ποιναὶ κυρώσεις καὶ ὄχι μόνον κατὰ τὸ περιεχόμενον αὐτῶν περὶ ὡρῶν ἐργασίας.

ΕΓΚΥΚΛΙΟΙ - ΕΓΓΡΑΦΑ ΑΡΧΩΝ - ΕΡΜΗΝΕΥΤΙΚΑ ΣΤΟΙΧΕΙΑ

ΘΕΜΑΤΑ ΩΡΩΝ ΕΡΓΑΣΙΑΣ, ΑΠΟΖΗΜΙΩΣΕΩΣ ΔΙ' ΑΔΕΙΑΝ ΚΛΠ. ΜΙΣΘΩΤΩΝ

Αποχώρησις μισθωτοῦ ἐκ τῆς ὑπηρεσίας λόγῳ συνταξιοδοτήσεως καὶ ἀποζημίωσις διὰ μὴ ληφθεῖσαν ἄδειαν. Ὑπὸ τῆς παραγράφου 5 τοῦ ἄρθρου 5 τοῦ ἀ.ν. 539)1945 ὁρίζεται ὅτι, εἷς μισθωτός, ἀπολυόμενος δι' ἀφορμὴν βαρύνουσαν τὸν ἐργοδότην, πρὶν ἢ λάβῃ τὴν ὀφειλομένην αὐτῷ ἄδειαν, δικαιοῦται ἀποζημιώσεως, πρὸς τὰς ἀποδοχάς, ἃς θὰ ἐλάμβανεν, ἐὰν ἦρχε τύχει τῆς ἀδείας του.

Ἐκ τῶν ἀνωτέρω προκύπτει ὅτι, ἵνα ὁ ἀπολυθεὶς μισθωτὸς δικαιωθῇ τῆς ὑπὸ τῆς ὡς ἄνω διατάξεως ὁριζομένης ἀποζημιώσεως δέον ἡ ἀπόλυσις νὰ ὀφείλεται εἰς ἀφορμὴν βαρύνουσαν τὸν ἐργοδότην.

Κατὰ συνέπειαν, ἐὰν, ὡς ἀναφέρεται, ἀπεχωρήσατε οἰκειοθελῶς, λόγῳ συμπληρώσεως τοῦ ἀπαιτουμένου ὁρίου ἡλικίας πρὸς συνταξιοδότησιν, δὲν ὑφίσταται ὑπαιτιότης τοῦ ἐργοδότου καὶ ὡς ἐκ τούτου δὲν δικαιοῦσθε ἀποζημιώσεως διὰ μὴ ληφθεῖσαν ἄδειαν (σχετικὴ πρὸς τοῦτο τυγχάνει καὶ ἡ ὑπ' ἀριθ. 6182)1961 ἀποφάσεως Πρωτ. Ἀθηνῶν *(Ἔγγρ. ὑπ' ἀριθ. 78701) 1965 Ὑπουργείου Ἐργασίας).*

Ὡράριον ἐργασίας προσωπικοῦ Δημοσίου, συνδεομένου μετ' αὐτοῦ διὰ σχέσεως ἰδιωτικοῦ δικαίου: Πλὴν τῶν διατάξεων τοῦ ἄρθρου 18 τοῦ π.δ)γματος τῆς 8)13.4.1932 «περὶ κωδικοποιήσεως τῶν διατάξεων τῶν νόμων περὶ χρονικῶν ὡρῶν ἐργασίας εἰς τὰ καταστήματα κλπ.», δι' ὧν ὁρίζεται, ὅτι ἡ διάρκεια τῆς ἐργασίας τοῦ προσωπικοῦ τῶν Γραφείων ἐν γένει δὲν δύναται νὰ ὑπερβαίνῃ τὰς 8 ὥρας ἡμερησίως, καὶ τῶν διατάξεων τοῦ ἄρθρου 7 τοῦ ἀ.ν. 547)1937, δι' ὧν ὁρίζεται, ὅτι ἡ διάρκεια τῆς ἡμερησίας ἐργασίας τοῦ ὑπαλληλικοῦ προσωπικοῦ Ἀνωνύμων Ἑταιρειῶν καὶ Τραπεζῶν εἰς 7 ὥρας, οὐδεμία ἑτέρα διάταξις ὑφίσταται, ἥτις νὰ ὁρίζῃ τὰς ὥρας ἐργασίας τοῦ παρὰ τῷ Δημοσίῳ ἢ Ν.Π.Δ.Δ. ὑπηρετοῦντος ἐπὶ σχέσει ἐργασίας ἰδιωτικοῦ δικαίου προσωπικοῦ.

Πρὸς τούτοις γνωρίζομεν, ὅτι καὶ τὸ Νομικὸν Συμβούλιον τοῦ Κράτους, ἐπὶ τεθέντος αὐτῷ ἐρωτήματος, κατὰ πλειοψηφίαν, διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 19)1962 γνωμοδοτήσεώς του ἀπεφάνθη ὡς ἀνωτέρω. Πλὴν ὅμως, ἐφ' ὅσον τὸ ὡς εἴρηται προσωπικὸν προσφέρει τὰς αὐτὰς ὑπηρεσίας πρὸς τὰς ὑπὸ τῶν μονίμων ὑπαλλήλων προσφερομένας τοιαύτας καὶ εἰς τοὺς αὐτοὺς τόπους ἐργασίας, φρονοῦμεν, ὅτι θὰ ἔδει νὰ ἀκολουθῶσι τὸ διὰ τοὺς μονίμους ὑπαλλήλους ὁριζόμενον ὡράριον ἐργασίας, δεδομένου ὅτι διὰ τοῦ ἄρθρου 18 τοῦ π.δ)γματος τῆς 8)13.4.1932 ὁρίζεται, ὅτι ἡ διάρκεια τῆς ἐργασίας τοῦ ὑπαλληλικοῦ προσωπικοῦ τῶν Γραφείων ἐν γένει δὲν δύναται νὰ ὑπερβαίνῃ ἡμερησίως τὰς 8 ὥρας, ὅπου δὲ δι' ἐθίμου καθιερώθη μικροτέρας διαρκείας ἐργασία ἰσχύει τὸ ἔθιμον τοῦτο, ἤτοι, ὅτι δὲν δύναται νὰ ὑπερβαίνῃ τὰς 8 ὥρας καὶ οὐχὶ ἀπαραιτήτως ὅτι δέον νὰ ἀνέρχωνται εἰς 8 ὥρας ἡμερησίως. *(Ἔγγρ. ὑπ' ἀριθ. 84900)1965 Ὑπουργείου Ἐργασίας).*

Ἑβδομαδιαία ἀνάπαυσις ἰδιοκτητῶν λεωφορείων Κ.Τ.Ε.Λ., ἐργαζομένων ὡς ὁδηγῶν: Ἐκ τοῦ συνδυασμοῦ τῶν διατάξεων τοῦ ἄρθρου 2 τοῦ ἀ.ν. 199)1936, καθ' ἃς ὁρίζεται, ὅτι: «Αἱ ὧραι διαρκείας τῆς ἐργασίας, αἱ καθοριζόμεναι διὰ τὸ μισθωτὸν προσωπικὸν τῶν λεωφορείων αὐτοκινήτων, ἰσχύουσι καὶ διὰ τοὺς ἰδιοκτήτας ἢ συνεταίρους τῶν αὐτοκινήτων τούτων, ἐφ' ὅσον οὗτοι ἐκτελοῦν ἐπ' αὐτῶν ἐργασίαν, δι' ἣν ἐκτελουμένην παρὰ τῶν μισθωτῶν ὑπαλλήλων ἢ ἐργατῶν κανονίζονται ὁρισμέναι ὧραι διαρκείας ἐργασίας», πρὸς τὰς τοιαύτας τοῦ β. δ) τος τῆς 2.7.1956 «περὶ κανονισμοῦ ὡρῶν ἐργασίας τῶν λεωφορείων αὐτοκινήτων», σαφῶς συνάγεται, ὅτι οἱ ὁδηγοὶ ἰδιοκτῆται ἢ συνεταίροι τῶν λεωφορείων: 1) Δέον νὰ τυγχάνωσιν ἑβδομαδιαίας ἀναπαύσεως, ἄλλως, οὗτοι (οἱ ἰδιοκτῆται ὁδηγοὶ) θὰ ὑπερέβαινον τὰς ὑπὸ τῶν οἰκείων διατάξεων ὁριζομένας ὥρας ἑβδομαδιαίας ἐργασίας, ὅπερ ρητῶς ἀπαγορεύεται ὑπὸ τῶν ὡς εἴρηται διατάξεων τοῦ ἄρθρου 2 τοῦ ἀ.ν. 199)1936, καὶ 2) νὰ θεωρῆται κατάστασις ὡρῶν ἐργασίας καὶ ἀναπαύσεως ὑπὸ τῆς Ἐπιθεωρήσεως Ἐργασίας διὰ τὸν ἔλεγχον τῆς ἐφαρμογῆς τῶν ἀνωτέρω. *(Ἔγγρ. ὑπ' ἀριθ. 84957)1965 Ὑπουργείου Ἐργασίας).*

Ὧραι ἐργασίας ὑπαλληλικοῦ προσωπικοῦ Γραφείων Ἀνωνύμων Ἑταιρειῶν, ἀσκουσῶν βιομηχανίαν: Κατὰ παγίαν νομολογίαν τῶν δικαστηρίων ἡ ὑπὸ τῆς παραγράφου 3 τοῦ ἄρθρου 7 τοῦ ἀ.ν. 547)1937 ὁριζομένη ὥρος ἐργασία δὲν ἐφαρμόζεται διὰ τὸ ὑπαλληλικὸν προσωπικὸν Γραφείων τῶν Ἀνωνύμων Ἑταιρει-

ών, των ασκουσών βιομηχανίαν, άλλά ή υπό τού π. δ)γματος της 27.6 - 4.7.1932 «περί κωδικοποιήσεως και συμπληρώσεως των περί δώρου έργασίας διατάξεων» οριζομένη δωρος τοιαύτη, έκτός έαν ή 7ωρος έργασία καθιερώθη δι' εθίμου.

Πρός τούτοις, γνωρίζομεν, ότι και ο Άρειος Πάγος διά της προσφάτως εκδοθείσης υπ' αριθ. 685)1964 αποφάσεως της Ολομελείας (*), απεφάνθη, ότι τού υπαλλήλικού προσωπικού του απασχολουμένου εις καπναποθήκας και καπνεργοστάσια αι ώραι έργασίας δέν επιτρέπεται νά υπερβαίνωσι τάς 8 ημερησίως και 48 εβδομαδιαίως.

Ώς πρός τάς ώρας ημερησίας έργασίας των αγοραστικών στελεχών, ήτοι προσώπων, άτινα κατέχουν θέσιν εμπιστευτικήν παρά τη καπνοβιομηχανία, γνωρίζομεν ύμίν, ότι υπό των διατάξεων του έδαφίου α' του άρθρου 2 του ν. 2269)1920 «περί κυρώσεως της συμβάσεως της Διεθνούς Συνδιασκέψεως Έργασίας της Ουασιγκτώνος «περί περιορισμού των ώρων έργασίας εν ταίς βιομηχανικαίς επιχειρήσεσιν εις 8 καθ' ημέραν και 48 καθ' εβδομάδα» ορίζεται, ότι αι διατάξεις της παρούσης συμβάσεως δέν εφαρμόζονται επί προσώπων κατεχόντων θέσιν εποπτείας ή διευθύνσεως ή θέσιν εμπιστευτικήν, ώς εν προκειμένω (Α.Π. 34)1961, 150)1960, 129)1963, *(Έγγρ. υπ' αριθ 85410)1965 Υπουργείου Εργασίας)*.

Ώραι έργασίας προσωπικού Γραφείων εντός εμπορικού καταστήματος Ανωνύμου Εταιρείας. Μετά την έκδοσιν της υπ' αριθ. 685)1964 αποφάσεως της Ολομελείας του Αρείου Πάγου(**), δι' ής εκρίθη, ότι ή υπό της παραγράφου 3 του άρθρου 7 του ά.ν. 547)1937 ορίζομένη 7ωρος έργασία έχει εφαρμογήν μόνον επί του υπαλλήλικού προσωπικού Γραφείων των Ανωνύμων Εμπορικών Εταιρειών κλπ., άτινα κείνται εκτός του καταστήματος, ούχι δε και επί του απασχολουμένου τοιούτου εις τά παρ' Ανωνύμων Εταιρειών διατηρούμενα καταστήματα (κατά την έννοιαν του άρθρου 1 του από 8)13.4.1932 π. δ)τος), όπερ ακολουθεί τάς ώρας λειτουργίας του καταστήματος, τό υπαλλήλικον προσωπικόν Γραφείων (λογιαταί - γραφείς - δακτυλογράφοι) το απασχολούμενον εντός των καταστημάτων Ανωνύμων Εταιρειών, ακολουθεί τάς ώρας λειτουργίας των εν λόγω καταστήματος. *(Έγγρ. υπ' αριθ 87753)1965 Υπουργείου Εργασίας)*.

Άδεια και επίδομα άδείας οικοσίτου προσωπικού: 1) Τό κατ' οίκον υπηρετικόν προσωπικόν δικαιούται, μετά συμπλήρωσιν 12μήνου συνεχούς υπηρεσίας, της υπό του άρθρου 666 του Αστικού Κώδικος προβλεπομένης κατ' έτος άδείας μετ' αποδοχών: 10 ημερών, εάν ή σχέσις της συμβάσεως υφίσταται άνευ διακοπής από έτους, 15 συνεχών ημερών, εάν ή σχέσις της συμβάσεως υφίσταται από 5 ετών, 20 συνεχών ημερών, εάν ή σχέσις της συμβάσεως υφίσταται από 15 ετών.

Βάσει των ανωτέρω, εφ' όσον, ώς αναφέρεται, ή εν λόγω μισθωτός προσελήφθη παρ' ύμών την 1.1.1964, κατά τό τρέχον έτος δικαιούται άδείας 10 συνεχών ημερών μετ' αποδοχών.

2) Εις περίπτωσιν απολύσεως της παρ' ύμών ή οικειοθελούς αποχωρήσεως της πρό της λήψεως της άδείας της δέν δικαιούται αποζημιώσεως διά μή ληφθείσαν άδειαν, ώς μή υπαγομένη εις τάς διατάξεις του ά.ν. 539)1945.

3) Του υπό της υπ' αριθ. 10)1964 αποφάσεως του Δ.Δ.Δ.Δ. Αθηνών χορηγουμένου επιδόματος άδείας δύναται, κατ' αρχήν, νά υποστηριχθή, ότι δικαιούται και τό οικόσιτον προσωπικόν, καθ' όσον εις τούτο παρέχεται, κατ' έτος, βάσει των διατάξεων του άρθρου 666 του Α.Κ., άδεια αναπαύσεως, ούχ' ήττον όμως φρονούμεν, ότι του εν λόγω επιδόματος δικαιούνται εκείνοι οί μισθωτοί, οίτινες υπάγονται εις τας περί ελαχίστου ορίου αποδοχών διατάξεις της εργατικής νομοθεσίας, πρός ούς και απέβλεψεν ή υπό της υπ' αριθ. 10)1964 αποφάσεως του Δ.Δ. Δ.Δ. Αθηνών γενομένη ρύθμισις, και ούχι τό οικόσιτον προσωπικόν, διά τό οποίον δέν υφίσταται νόμω καθωρισμένος μισθός (*).

4) Συμφώνως πρός τάς διατάξεις του β.δ.16 - 18.7.1920 εν περιπτώσει καταγγελίας της συμβάσεως έργασίας υποχρεούσθε νά καταβάλητε εις την ώς είρηται 7 ημερομίσθια ώς αποζημίωσιν, προσηυξημένην κατά 2)15 του ημερομισθίου, δι' έκαστον ημερομίσθιον, ώς προσαύξησιν της αποζημιώσεως εκ των δώρων των εορτών. *(Έγγρ. υπ' αριθ. 88032)1965 Υπουργείου Εργασίας)*.

(*) ΕΕΔ 24, 22.

(**) ΕΕΔ 24, 22.

(*) Ίδετε και σημειώσεις μας εν ΕΕΔ 24, 831.

ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΚΑΙ ΑΣΦΑΛΙΣΤΙΚΗ ΝΟΜΟΘΕΣΙΑ

ΔΙΑΤΑΓΜΑΤΑ

753)1965 Β. ΔΙΑΤΑΓΜΑ

Περί προσθήκης παραγράφου 6 ἐν τέλει τοῦ ἄρθρου 6 τοῦ Κανονισμοῦ Παροχῶν τοῦ Ταμείου Ἐπικουρικῆς Ἀσφαλίσεως Ἐργατοτεχνιτῶν Δομικῶν καὶ Ξυλουργικῶν Ἐργασιῶν

(Ε.Κ. τ. Α' φ. 185 τῆς 16 Ὀκτωβρίου 1965)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν: 1) Τάς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 8 τοῦ ν.δ. 3867)1958 «περὶ τῆς λειτουργίας τοῦ Ταμείου Ἐπικουρικῆς Ἀσφαλίσεως Ἐργατοτεχνιτῶν Δομικῶν καὶ Ξυλουργικῶν Ἐργασιῶν». 2) Γνώμην τοῦ Δ.Σ. τοῦ ὡς ἄνω Ταμείου, ὑποβληθεῖσαν ἡμῖν διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 6472) 26.10.1964 ἀναφορᾶς αὐτοῦ. 3) Γνώμην τοῦ Συμβουλίου Κοινωνικῆς Ἀσφαλίσεως (ἀριθ. πρωτ. Σ.Κ.Α. 16)1965, συνεδρίασις 19η τῆς Β' περιόδου τῆς 20.5.1965). 4) Γνωμοδότησιν τοῦ Συμβουλίου Ἐπικρατείας ὑπ' ἀριθ. 803)14.9.1965, προτάσει τοῦ Ἡμετέρου ἐπὶ τῆς Ἐργασίας Ὑπουργοῦ, ἀποφασίσαμεν καὶ διατάσσομεν:

Ἄρθρον μόνον

Ἐν τέλει τοῦ ἄρθρου 6 τοῦ διὰ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 708)1963 β.δ. ἐγκριθέντος Κανονισμοῦ Παροχῶν τοῦ Ταμείου Ἐπικουρικῆς Ἀσφαλίσεως Ἐργατοτεχνιτῶν Δομικῶν καὶ Ξυλουργικῶν Ἐργασιῶν προστίθεται παράγραφος 6, ἔχουσα ὡς ἀκολούθως:

«Κατ' ἐξαίρεσιν, προκειμένου περὶ συνταξιούχων λόγῳ ἀναπηρίας κατὰ τὴν ἔννοιαν τοῦ ἄρθρου 4 § 3 τοῦ παρόντος, δύνανται εἰς περαιτέρω ἐξέτασιν:

α) Οἱ συμπληρώσαντες τὸ 55ον ἔτος τῆς ἡλικίας των ἄρρενες καὶ τὸ 50ὸν ἔτος θήλεις, ἐφ' ὅσον συνταξιοδοτοῦνται ἐπὶ ἑπτὰ ἔτη συνεχῶς καὶ ἔχουν ὑποβληθῆ εἰς τρεῖς τοὐλάχιστον ἐξετάσεις παρ' Ὑγειονομικῆς Ἐπιτροπῆς κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς συνταξιοδοτήσεώς των ταύτης.

β) Οἱ συμπληρώσαντες τὸ 60ὸν ἔτος τῆς ἡλικίας των ἄρρενες καὶ τὸ 55ον ἔτος θήλεις, ἐφ' ὅσον συνταξιοδοτοῦνται ἐπὶ πενταετίαν συνεχῶς καὶ ἔχουν ὑποβληθῆ εἰς δύο τοὐλάχιστον ἐξετάσεις παρ' Ὑγειονομικῆς Ἐπιτροπῆς κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς συνταξιοδοτήσεώς των ταύτης.

γ) Οἱ ἐπὶ 12ετίαν συνεχῶς συνταξιοδοτούμενοι ἀνεξαρτήτως ὁρίου ἡλικίας.

δ) Οἱ ἐπὶ 20ετίαν συνεχῶς ἢ διακεκομμένως, πάντως ἀπὸ τριετίας συνεχῶς συνταξιοδοτούμενοι, ἀνεξαρτήτως ὁρίου ἡλικίας.

Εἰς τὸν χρόνον συνεχοῦς συνταξιοδοτήσεως συνυπολογίζεται καὶ ὁ χρόνος ἐπιδοτήσεως λόγῳ ἀναπροσαρμογῆς, προκειμένου δὲ περὶ τῶν συνταξιούχων τῶν ὑπὸ στοιχ. γ' καὶ δ' κατηγοριῶν καὶ ὁ χρόνος ἐπιδοτήσεως λόγῳ ψυματιώσεως».

Εἰς τὸν αὐτὸν ἐπὶ τῆς Ἐργασίας Ὑπουργὸν ἀνατίθεμεν τὴν δημοσίευσιν καὶ ἐκτέλεσιν τοῦ παρόντος.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 5 Ὀκτωβρίου 1965

—

754)1965 Β. ΔΙΑΤΑΓΜΑ

Περὶ καθιερώσεως ὁλοκληρωτικῆς Κυριακῆς ἀργίας δι' ἅπαντα τὰ καταστήματα τῆς κωμοπόλεως Ἀστακοῦ

(Ε.Κ. τ. Α' φ. 185 τῆς 16 Ὀκτωβρίου 1965)

. . . . . .

Ἄρθρον μόνον

Καθιεροῦται ὁλοκληρωτικὴ Κυριακὴ ἀργία δι' ἅπαντα τὰ καταστήματα τῆς κωμοπόλεως Ἀστακοῦ, ἐξαιρέσει τῶν κουρείων - κομμωτηρίων, κρεοπωλείων, ἰχθυοπωλείων, ὀπωροπωλείων, στιλβωτηρίων, πρακτορείων ἐφημερίδων, ἅτινα θὰ ἀνοίγωσιν ἀπὸ 10 π.μ. - 1 μ.μ., ὡς καὶ τῶν ἑστιατορίων, οἰνομαγειρείων, ζαχαροπλαστείων, καφενείων, ψητοπωλείων καὶ φαρμακείων, ἅτινα θὰ ἀνοίγωσιν ἀπὸ τῆς 10 π.μ. ὥρας.

Εἰς τὸν αὐτὸν ἐπὶ τῆς Ἐργασίας Ὑπουργὸν ἀνατίθεμεν τὴν δημοσίευσιν καὶ ἐκτέλεσιν τοῦ παρόντος.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 28 Σεπτεμβρίου 1965

—

ΥΠΟΥΡΓΙΚΑΙ ΑΠΟΦΑΣΕΙΣ

98133)6947)1965 Ἀπόφ. Ὑπουργοῦ Ἐργασίας

Περὶ κηρύξεως ἐκτελεστῆς τῆς ὑπ' ἀριθ. 34) 1965 ἀποφάσεως τοῦ Δ.Δ.Δ.Δ. Ἀθηνῶν περὶ τῶν ὅρων ἀμοιβῆς καὶ ἐργασίας τῶν μισθωτῶν παραγωγῆς καὶ ἐμπορίας ὑπωρολαχανικῶν.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 701 τῆς 22 Ὀκτωβρίου 1965)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν: 1) Τὰς διατάξεις τῆς παραγράφου 1 τοῦ ἄρθρου 20 τοῦ νόμου 3239) 1955, ὡς ἐτροποποιήθησαν ὑπὸ τοῦ ν.δ. 3755) 1957. 2) Τὴν ὑπ' ἀριθ. 34)1965 ἀπόφασιν τοῦ Δ.Δ.Δ.Δ. Ἀθηνῶν, δι' ἧς μετερρυθμίσθη μετ' ἔφεσιν ἡ ὑπ' ἀριθ. 2)1965 ὁμοία τοῦ Π.Δ.Δ.Δ. Ἀθηνῶν περὶ τῶν ὅρων ἀμοιβῆς καὶ ἐργασίας τῶν μισθωτῶν παραγωγῆς καὶ ἐμπορίας ὑπωρολαχανικῶν, ἀποφασίζομεν:

Κηρύσσομεν ἐκτελεστὴν τὴν ὑπ' ἀριθ. 34) 1965 ἀπόφασιν τοῦ Δ.Δ.Δ.Δ. «περὶ τῶν ὅρων ἀμοιβῆς καὶ ἐργασίας τῶν μισθωτῶν παραγωγῆς καὶ ἐμπορίας ὑπωρολαχανικῶν», ἐκδοθεῖσαν εἰς ἐπίλυσιν διενέξεως μεταξὺ τῆς Πανελληνίου Ὁμοσπονδίας Παραγωγῆς καὶ Ἐμπορίας Ὑπωρο-

λαχανικών άφ' ενός και άφ' ετέρου α) της Πανελληνίου Ομοσπονδίας Οπωρολαχανεμπόρων, β) της Γενικής Ομοσπονδίας Επαγγελματιών και Βιοτεχνών Ελλάδος, γ) της Πανελληνίου Συνομοσπονδίας Ενώσεως Γεωργικών Συνεταιρισμών και δ) του Συνδέσμου Ελλήνων Εξαγωγέων Νωπών Γεωργικών Προϊόντων, και ης τό διατακτικόν έχει ως ακολούθως:

Διά ταύτα

Δεχόμενον τύποις τας υποβληθείσας έφέσεις και εν μέρει κατ' ουσίαν την της εκκαλούσης εργατικής οργανώσεως, απορρίπτον δε κατ' ουσίαν την έφεσιν της εργοδοτικής οργανώσεως, μεταρρυθμίζει την υπ' αριθ. 2)1965 απόφασιν του Π.Δ.Δ.Δ. Αθηνών, εκδοθείσαν εις επίλυσιν διενέξεως μεταξύ της Πανελληνίου Ομοσπονδίας Παραγωγής Εμπορίας Οπωρολαχανικών άφ' ενός και άφ' ετέρου α) Πανελληνίου Ομοσπονδίας Οπωρολαχανεμπόρων, β) Γενικής Ομοσπονδίας Επαγγελματιών και Βιοτεχνών Ελλάδος, γ) Πανελληνίου Συνομοσπονδίας Ενώσεως Γεωργικών Συνεταιρισμών και δ) Συνδέσμου Ελλήνων Εξαγωγέων Νωπών Γεωργικών Προϊόντων, ως ακολούθως:

1. Τά κατώτατα όρια μισθών και ημερομισθίων της εις τας λαχαναγοράς, οπωραγοράς, λαχανοπωροπωλεία νωπών και ξηρών καρπών (μικτά ή άμιγή) απασχολουμένων μισθωτών, ως και α) συσκευαστών και συσκευαστριών φρούτων, των εργαζομένων εις ψυγεία και απασχολουμένων διά λογαριασμόν των ενοικιαστών των ψυγείων και β) των εργατριών, των απασχολουμένων εις την διαλογήν και συσκευασίαν ή απλώς εις συσκευασίαν οπωρών, διά λογαριασμόν των εν διενέξει εμπόρων, καθορίζονται ως ακολούθως:

Α' Προσωπικόν καταστημάτων λαχαναγορών - οπωραγορών

α) Περίοδος από 1.10.1964 μέχρι 31.5.1965

Περιφέρεια Αθηνών - Πειραιώς - Προαστίων

1) Γραμματικοί: Ως τοιούτοι νοούνται οι απασχολούμενοι με την καταγραφήν των εισερχομένων και εξερχομένων εμπορευμάτων, την έκδοσιν ενταλμάτων εισπράξεων και πληρωμών, την σύνταξιν τιμολογίων πωλήσεων και σύνταξιν εκκαθαρίσεων κλπ., βασικός μισθός δραχμαί 2.000.

2) Πωληταί: Ήτοι οί εξουσιοδοτούμενοι υπό του εργοδότου διά την πώλησιν των εμπορευμάτων και απασχολούμενοι αποκλειστικώς ή κατά κύριον χαρακτήρα εις την εργασίαν ταύτην, βασικός μισθός δραχμαί 2.000.

3) Οι εργαζόμενοι εις εργασίας αποκλειστικώς ή κατ' κύριον χαρακτήρα σωματικάς διά την μετακίνησιν των τελλάρων, κιβωτίων, καλαθίων κλπ. εντός των καταστημάτων, προς επίδειξιν των εμπορευμάτων εις τους λιανοπωλητάς ή την τοποθέτησιν εμπορευμάτων προς ζύγισιν διά του Δημοτικού Στατήρος ή διά την τακτοποίησιν των επιστρεφομένων κιβωτίων κλπ. υπό των λιανοπωλητών ή διά τον καθαρισμόν των καταστημάτων και άλλας παρεμφερείς εργασίας, δραχμαί 1.950, εφ' όσον αμείβονται επί μηνιαίω μισθώ, άλλως τό 1)25 του ποσού τούτου ως ημερομίσθιον.

4) Εις τους εκ των ανωτέρω γραμματικούς και πωλητάς χορηγείται προσαύξησις λόγω πολυετούς υπηρεσίας εκ ποσοστού 5ο)ο δι' εκάστην τριετίαν προϋπηρεσίας και μέχρι τριών τριετιών επί του ως άνω βασικού μισθού. Ωσαύτως και επίδομα συζύγου εκ δραχμών 100 μηνιαίως.

Λοιπή χώρα

Διά το προσωπικόν, περί ού ή παρούσα, των ως άνω καταστημάτων έχει εφαρμογήν ή υπ' αριθ. 10) 1964 απόφασις του Δ.Δ.Δ.Δ. Αθηνών (Φ.Ε.Κ. 145 τ. Β' της 23.4.1964)(*).

β) Περίοδος από 1ης Ιουνίου 1965 και εφεξής.

Περιφέρεια Αθηνών - Πειραιώς - Προαστίων

1) Γραμματικοί και πωληταί (υπό τας άνωτέρω διακρίσεις) δραχμαί 2.050. Επί πλέον χορηγούνται τά άνωτέρω επιδόματα και προσαυξήσεις λόγω πολυετούς υπηρεσίας και γάμου.

2) Οί εργαζόμενοι εις εργασίας αποκλειστικώς ή κατά κύριον χαρακτήρα σωματικάς (υπό τάς άνωτέρω διακρίσεις) μισθός δραχμαί 2.000 ή τό 1)25 αύτου ως ημερομίσθιον.

Λοιπή χώρα

Διά τάς αύτάς ως άνωτέρω κατηγορίας μισθωτών και υπό τάς αύτάς διακρίσεις ισχύουν τά ως άνω καθοριζόμενα κατώτατα όρια βασικών μισθών μειωμένα κατά ποσοστόν 10ο)ο.

Εις τους γραμματικούς και πωλητάς επί των ούτω προσδιοριζομένων βασικών μισθών χορηγούνται τά ως άνωτέρω επιδόματα και προσαυξήσεις λόγω πολυετούς υπηρεσίας και γάμου.

Β' Υπάλληλοι οπωρολαχανοπωλείων νωπών και ξηρών καρπών

Περιφέρεια Αθηνών - Πειραιώς - Προαστίων

Διά τους υπαλλήλους λιανικής πωλήσεως, τους άγοντας:

	Δραχμαί
α) Τό 14ον και 15ον έτος της ηλικίας	950
β) Τό 16ον και 17ον έτος της ηλικίας	1.120
γ) Τό 18ον έως και τό 25ον έτος της ηλικίας	1.700
δ) Άνω του 25ου έτους της ηλικίας	1.800

Από 1.6.1965 διά τους έχοντας συμπληρώσει τό 25ον έτος ηλικίας και δεκαετή προϋπηρεσίαν τό κατώτατον όριον μισθού ορίζεται εις δραχμάς 2.000.

Λοιπή χώρα

Διά την αύτην ως άνω κατηγορίαν μισθωτών και διά την περίοδον από 1.10.1964 μέχρι 31.5.1965 έχει εφαρμογήν ή υπ' αριθ. 10)1964 απόφασις του Δ.Δ.Δ.Δ. Αθηνών (Φ.Ε.Κ. 145

(*) ΕΕΔ 23, 565.

τ. Β' της 23 4.1964).

Από 1.6.1965 ισχύουν διά ταύτους τά ανωτέρω κατώτατα όρια μισθών (περιφέρεια Αθηνών - Πειραιώς Προαστίων), μειωμένα κατά ποσοστόν 10 ο/ο.

Γ' Συσκευασταί φρούτων

Διά τους συσκευαστάς και συσκευαστρίας φρούτων, τους εργαζομένους εις ψυγεία και απασχολουμένους διά λογαριασμόν των ενοικιαστών των ψυγείων, το κατώτατον όριον ημερομισθίου καθορίζεται: α) διά την περίοδον από 1.10.1964 μέχρι 31.5.1965 εις δραχμάς 70, μετά δε την συμπλήρωσιν δύο ετών υπηρεσίας εις δραχμάς 75 και β) διά την περίοδον από 1.6.1965 και εφεξής αντιστοίχως εις δραχμάς 82 και δραχμάς 85.

Δ' Εργασίαι λαχανοκήπων

Διά τους εργάτας, τους απασχολουμένους εις λαχανοκήπους εις την διαλογήν και συσκευασίαν ή απλώς εις την συσκευασίαν όπωρών, διά λογαριασμόν των εν διεξέξει εμπόρων: α) διά την περίοδον από 1.10.1964 μέχρι 31.5.1965 έχει εφαρμογήν ή υπ' αριθ. 10)1964 απόφασις του Δ.Δ.Δ.Δ. Αθηνών (Φ.Ε.Κ. 145 τ. Β' της 23.4.1964) και β) διά την περίοδον από 1.6.1965 και εφεξής το κατώτατον όριον ημερομισθίου καθορίζεται εις δραχμάς 70 διά τους άρρενας και εις δραχμάς 55 διά τας θήλεις.

ΙΙ Η ισχύς της παρούσης, υπό τας ανωτέρω διακρίσεις, άρχεται από 1ης Οκτωβρίου 1964. Αι εκ της αναδρομικότητας προκύπτουσαι διαφοραί δύνανται να εξοφληθούν εις τέσσαρας (4) ισοπάσους μηνιαίας δόσεις, της πρώτης καταβληθησομένης άμα τη δημοσιεύσει της παρούσης ή τη νομίμω καταθέσει αυτής εις το Ειρηνοδικείον Αθηνών.

Η παρούσα δημοσιευθήτω διά της Εφημερίδος της Κυβερνήσεως.

Εν Αθήναις τη 20 Οκτωβρίου 1965

38134)6946)1965 Απόφ. Υπουργού Εργασίας

Περί κηρύξεως εκτελεστής της υπ' αριθ. 33) 1965 αποφάσεως του Δ.Δ.Δ.Δ. Αθηνών «περί των όρων αμοιβής και εργασίας του υπαλληλικού και υπηρετικού προσωπικού Γραφείων Κ.Τ.Ε.Λ. άπασης της χώρας, πλην Αθηνών Πειραιώς και Ο.Α.Σ. Θεσσαλονίκης και υπεραστικών Κ.Τ.Ε.Λ.»

(Φ.Ε.Κ. τ. Β' φ. 701 της 23 Οκτωβρίου 1965)

Έχοντες υπ' όψιν: 1) Τας διατάξεις της παραγράφου 1 του άρθρου 20 του ν. 3239)1955, ως ετροποποιήθησαν υπό του ν. δ 3755)1957, 2) Την υπ' αριθ. 33)1965 απόφασιν του Δ.Δ.Δ.Δ. Αθηνών, δι' ης μετερρυθμίσθη μετ' έφεσιν ή υπ' αριθ. 11)1965 όμοια του Π.Δ.Δ.Δ. Αθηνών «περί των όρων αμοιβής και εργασίας του υπαλληλικού και υπηρετικού προσωπικού Γραφείων Κ.Τ.Ε.Λ. άπασης της χώρας, πλην Αθηνών - Πειραιώς και Ο.Α.Σ. Θεσσαλονίκης και υπεραστικών Κ.Τ.Ε.Λ.», αποφασίζομεν:

Κηρύσσομεν εκτελεστήν την υπ' αριθ. 33) 1965 απόφασιν του Δ.Δ.Δ.Δ. Αθηνών «περί των όρων αμοιβής και εργασίας του υπαλληλικού και υπηρετικού προσωπικού Γραφείων Κ.Τ.Ε.Λ. άπασης της χώρας, πλην Αθηνών - Πειραιώς και Ο.Α.Σ. Θεσσαλονίκης και υπεραστικών Κ.Τ.Ε.Λ.», εκδοθείσαν εις επίλυσιν διενέξεως μεταξύ της Πανελληνίου Ενώσεως Υπαλλήλων Γραφείων Λογιστών Κ.Τ.Ε.Λ. αφ' ενός και αφ' ετέρου των α) Εθνικής Πανελλαδικής Ομοσπονδίας Επαγγελματιών Ιδιοκτητών Αστικών Λεωφορείων και β) Πανελλαδικής Ομοσπονδίας Αυτοκινητιστών Υπεραστικών Συγκοινωνιών, ής το διατακτικόν έχει ως ακολούθως:

Δ ι ό τ α ύ τ α

Δεχόμενον τύποις και εν μέρει κατ' ουσίαν τας υποβληθείσας έφεσεις, απορρίπτον τα ως άνω εν τω σκεπτικώ απορριπτέα κριθέντα, μεταρρυθμίζει την υπ' αριθ. 11)1965 απόφασιν του Π.Δ.Δ.Δ. Αθηνών, εκδοθείσαν εις επίλυσιν διενέξεως μεταξύ της Πανελληνίου Ενώσεως Υπαλλήλων Γραφείων Λογιστών Κ.Τ.Ε.Λ. αφ' ενός και αφ' ετέρου των α) Εθνικής Πανελλαδικής Ομοσπονδίας Επαγγελματιών Ιδιοκτητών Αστικών Λεωφορείων και β) της Πανελλαδικής Ομοσπονδίας Αυτοκινητιστών Υπεραστικών Συγκοινωνιών, ως ακολούθως:

1) Τα κατώτατα όρια αποδοχών και οι λοιποί όροι εργασίας του υπαλληλικού και υπηρετικού προσωπικού Γραφείων Κ.Τ.Ε.Λ. αστικών άπασης της χώρας (πλην Αθηνών - Πειραιώς και Ο.Α.Σ.Θ. Θεσσαλονίκης) και υπεραστικών άπασης της χώρας καθορίζονται ως ακολούθως:

Α'. Βασικοί μισθοί υπαλληλικού προσωπικού:

Κατά	τό	1ον	και	2ον	έτος	δραχμαί 1.663
»	»	3ον	»	4ον	»	» 1.785
»	»	5ον	»	6ον	»	» 1.942
»	»	7ον	»	8ον	»	» 2.072
»	»	9ον	»	10ον	»	» 2.200
»	»	11ον	»	12ον	»	» 2.336
»	»	13ον	»	14ον	»	» 2.493
»	»	15ον	»	16ον	»	» 2.625
»	»	17ον	»	18ον	»	» 2.756
»	»	19ον	»	20ὸν	»	» 2.887

Δι' έκαστον άρχόμενον έτος υπηρεσίας πέραν του εικοστού, συμπεριλαμβανομένου, το ως άνω τελευταίον χλιμάκιον βασικού μισθού των δραχμών 2.887 αυξάνεται κατά ποσόν δραχμών 100 μέχρι συμπληρώσεως βασικού μισθού δραχμών 3.800.

Β'. Βασικοί μισθοί κλητήρων:

α) Το πρώτον προσλαμβανόμενοι δραχμαί 1.250.

β) Μετά την συμπλήρωσιν του 18ου έτους της ηλικίας και ενός έτους υπηρεσίας ή του 19ου έτους της ηλικίας, ασχέτως χρόνου υπηρεσίας,

δραχμαί 1.600.

γ) Κατά τό 8ον, 9ον, 8ον καί 9ον έτος ύπηρεσίας δραχμαί 1.650.

δ) Κατά τό 10ον, 11ον, 12ον, 13ον καί 14ον έτος ύπηρεσίας δραχμαί 1.750.

ε) Κατά τό 15ον, 16ον καί 17ον έτος ύπηρεσίας δραχμαί 1.900.

στ) Κατά τό 18ον έτος καί άνω έτη ύπηρεσίας δραχμαί 2.000.

Τά ώς άνω καθοριζόμενα κατώτατα όρια βασικών μισθών (ύπαλληλικού προσωπικού καί κλητήρων) μειούνται κατά ποσοστόν 7 0/0 διά τούς απασχολουμένους είς πόλεις πληθυσμού κάτω τών 15.000 κατοίκων.

Γ'. Έπίδομα γάμου:

Τά ώς άνω κατώτατα όρια βασικών μισθών προσαυξάνονται δι' έπιδόματος γάμου. Τούτο ορίζεται διά μέν την περίοδον άπό 18.10.1964 μέχρι 31.5.1965 είς δραχμάς 150 μηνιαίως, άπό δέ τής 1ης Ίουνίου 1965 είς ποσοστόν 10 0/0, μή δυνάμενον νά είναι μικρότερον τών δραχμών 150, ούδέ άνώτερον τών δραχμών τριακοσίων (300) μηνιαίως.

Τό ώς άνω έπίδομα παρέχεται, έφ' όσον ή σύζυγος δέν εργάζεται ή δέν συνταξιοδοτείται παρά τού Δημοσίου ή παρ' οιασδήποτε μορφής Ασφαλιστικού Οργανισμού. Παύει δε χορηγούμενον έν περιπτώσει χηρείας ή διαζυξεως.

Δ'. Έπίδομα διαχειριστικών λαθών:

1) Είς τούς ταμίας καί τούς ύπαλλήλους, τούς μονίμως απασχολουμένους μέ διαχείρισιν χρημάτων, παρέχεται έπίδομα διαχειριστικών λαθών έκ δραχμών 300 μηνιαίως.

2) Ό κατά τά άνωτέρω έτη ύπηρεσίας καθορισμός τού βασικού μισθού τών περί ών ή παρούσα μισθωτών γίνεται έπί τή βάσει τής ύπηρεσίας καί άσχέτως εργασίας παρά τώ είς ό ύπηρετούν Κ.Τ.Ε.Α., προσαυξανομένης καί κατά την παρ' άλλη ιδιωτική έπιχειρήσει, Δημοσίω, Ν.Π.Δ.Δ. κλπ. προϋπηρεσίαν είς όμοτιμα ή συναφή καθήκοντα αναδρομικώς μέχρι τού πρώτου διορισμού.

Ή προϋπηρεσία τών νεοπροσλαμβανομένων άποδεικνύεται δι' ύπευθύνου δηλώσεως αύτών, κατατιθεμένης άμα τή προσλήψει είς τόν εργοδότην καί συνοδευομένης έντός τριμήνου προθεσμίας άπό ταύτης ύπό τών απαραιτήτων πιστοποιητικών. Έάν διά τών πιστοποιητικών τούτων άποδεικνύεται προϋπηρεσία μείζων τής έν τή δηλώσει άναφερομένης, ή ύποβληθώσι πιστοποιητικά προϋπηρεσίας, χωρίς νά έχη κατατεθή σχετική δήλωσις κατά την πρόσληψιν, τό δικαίωμα διά την άπόληψιν τού βάσει τής προϋπηρεσίας ταύτης ύψηλοτέρου μισθού γεννάται άπό τής καταθέσεως τών πιστοποιητικών τούτων.

Ή προϋπηρεσία τών ήδη ύπηρετούντων μισθωτών, έφ' όσον μέχρι σήμερον δέν έχουσιν ύποβάλει σχετικά πιστοποιητικά, άποδεικνύεται όμοίως διά δηλώσεων, συνοδευομένων έντός τριμήνου άπό τής δημοσιεύσεως τής παρούσης ύπό τών απαραιτήτων πιστοποιητικών, εφαρμοζομένων κατά τά λοιπά αναλόγως τών άνωτέρω διατάξεων.

Ώς προϋπηρεσία, προσμετρουμένη κατά τά άνωτέρω, λογίζεται καί ό διανυθείς χρόνος είς τόν κλάδον κινήσεως τών Κ.Τ.Ε.Α. ύπό τού υπαλλήλου, δστις μετετάγη άπό τό προσωπικόν κινήσεως είς τό προσωπικόν Γραφείων Κ.Τ.Ε.Α.

3) Ή έτησία άδεια αναπαύσεως παρέχεται, συμφώνως πρός τάς διατάξεις τού ά.ν. 539)1945, μέ βάσιν τάς 12 εργασίμους ήμέρας, άπό τού τρέχοντος έτους 1965.

4) Έν ή περιπτώσει αί εκάστοτε ισχύουσαι έθνικαί όμοιοπαγγελματικαί συλλογικαί συμβάσεις ή διαιτητικαί αποφάσεις διά τό προσωπικόν Γραφείων καί τό λογιστικόν τοιούτων τών έν Έλλάδι πάσης φύσεως ιδιωτικών επιχειρήσεων, έν τώ συνόλω των λαμβανόμεναι, καθορίζωσιν ύψηλότερα κατώτατα όρια άποδοχών άπό τά έν τή παρούση, έφαρμόζονται αύται.

5) Τυχόν καταβαλλόμενα, πέραν τών άνωτέρω, πάγια έπιδόματα είς τούς περί ών ή παρούσα δέν συμψηφίζονται είς τάς διά ταύτης χορηγουμένας είς τούτους αύξήσεις. Τυχόν δέ καταβαλλόμεναι άποδοχαί άνώτεραι τών ύπό τής παρούσης καθοριζομένων δέν δύνανται νά μειωθώσιν.

6) Ή ισχύς τής παρούσης, ύπό τάς άνωτέρω διακρίσεις, άρχεται άπό 18.10.1964.

Αί έκ τής αναδρομικότητος ισχύος ταύτης προκύπτουσαι μισθολογικαί διαφοραί δύνανται νά εξοφληθώσιν είς πέντε (5) μηνιαίας δόσεις, τής πρώτης καταβλητέας άμα τή δημοσιεύσει τής παρούσης διά τής Έφημερίδος τής Κυβερνήσεως ή τή νομίμω καταθέσει ταύτης είς τό Ειρηνοδικείον Αθηνών.

Ή παρούσα δημοσιευθήτω διά τής Έφημερίδος τής Κυβερνήσεως.

Έν Αθήναις τή 20 Όκτωβρίου 1965

—

53979)3675)1965 Απόφ. Υπουργών Εργασίας καί Εμπορίου

Περί κυρώσεως Εσωτερικού Κανονισμού Ιονικής καί Λαϊκής Τραπέζης Ελλάδος Α.Ε.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 387 τής 28 Ιουνίου 1965)

Έχοντες ύπ' όψιν: 1) Τάς άπό 28.12.1964 καί 5.2.1965 αιτήσεις τής Ιονικής καί Λαϊκής Τραπέζης Ελλάδος. 2) Τάς διατάξεις τών άρθρων 1, 2 καί 12 τού ν. δ)τος 3789)1957 «περί τροποποιήσεως καί συμπληρώσεως ενίων διατάξεων τής εργατικής νομοθεσίας». 3) Τά άρθρα 3 καί 6 τού από άπό 27.6.1937 β. δ)τος «περί τροποποιήσεως καί συμπληρώσεως τών περί Εργατικής Εστίας διατάξεων». 4) Τό από 24.6.1958 β.δ)γμα, εκδοθέν είς εκτέλεσιν τού ν. δ)τος 3789)1957. 5) Τά ύπ' αριθ. 383)1965, 393)1965 καί 396)1965 πρακτικά τού Τμήματος Κανονισμών Εργασίας τού Εθνικού Γνωμοδοτικού Συμβουλίου Κοινωνικής Πολιτικής. 6) Τό ύπ'

αριθ. 10782)784)14.4.1965 έγγραφον ημών και την από 22.4.1965 απάντησιν της Ιονικής και Λαϊκής Τραπέζης της Ελλάδος, 7) Το από 5.5.1965 έγγραφον της Ιονικής και Λαϊκής Τραπέζης της Ελλάδος, αποφασίζομεν:

Κυρούμεν τον υποβληθέντα ημίν Εσωτερικόν Κανονισμόν της εν Αθήναις εδρευούσης Ανωνύμου Εταιρείας υπό την επωνυμίαν «Ιονική και Λαϊκή Τράπεζα Ελλάδος» Α.Ε., έχοντα ούτω:

Οργανισμός Προσωπικού Ιονικής και Λαϊκής Τραπέζης Ελλάδος Α.Ε.

Άρθρον 1

Σκοπός

Ο παρών Οργανισμός ρυθμίζει τα του προσωπικού της Τραπέζης, καθ' ο σημείον ταύτα δεν ρυθμίζονται άλλως υπό των κειμένων ή μελλόντων να ψηφισθώσι νόμων, αίτινες αικόθεν νοείται είναι επικρατέστεροι, πλην άν διά του παρόντος παρέχηται εις το προσωπικόν μείζων προστασία.

Άρθρον 2

Κλάδοι

Το προσωπικόν της Τραπέζης κατανέμεται εις τους εξής κλάδους:

1) Λογιστικόν, 2) Ταμειακόν, 3) Τεχνικόν, 4) Βοηθητικόν, 5) Υπηρετικόν, 6) Τηλεφωνητών, 7) Οδηγών αυτοκινήτων.

Άρθρον 3

Βαθμοί

Εκάστος των ανωτέρω κλάδων περιλαμβάνει τους ακολούθους βαθμούς:

Λογιστικός κλάδος. Βαθμοί: Διευθυντής, υποδιευθυντής Α', υποδιευθυντής Β', τμηματάρχης Α', τμηματάρχης Β', βοηθός τμηματάρχης, λογιστής Α', λογιστής Β', υπολογιστής, βοηθός λογιστής, δόκιμος λογιστής.

Ταμειακός κλάδος. Βαθμοί: Ταμίας Α', ταμίας Β', ύποταμίας, βοηθός ταμίας, δόκιμος ταμίας.

Τεχνικός κλάδος. Βαθμοί: Τεχνίτης Α', τεχνίτης Β', τεχνίτης Γ', μαθητευόμενος.

Βοηθητικός κλάδος. Βαθμοί: Προϊσταμένος εισπράκτωρ, εισπράκτωρ Α', εισπράκτωρ Β', διακπραιωτής - εισπράκτωρ.

Κλάδος υπηρετικού προσωπικού. Βαθμοί: Αρχικλητήρ, κλητήρ Α', κλητήρ Β', κλητήρ Γ', κλητήρ Δ', ή, εφ' όσον προσλαμβάνονται νυκτοφύλακες, νυκτοφύλαξ Α', νυκτοφύλαξ Β', νυκτοφύλαξ Γ', νυκτοφύλαξ Δ', ή νοσοκόμος, εφ' όσον υπάρχει τοιαύτη.

Κλάδος τηλεφωνητών. Βαθμοί: Προϊστάμενος τηλεφωνητής τηλεφωνητής Α', τηλεφωνητής Β', τηλεφωνητής Γ', μαθητευόμενος.

Κλάδος οδηγών αυτοκινήτων. Βαθμοί: Οδηγός Α', οδηγός Β', οδηγός Γ', οδηγός Δ'.

Άρθρον 4

Οργανικαί θέσεις

Αί οργανικαί θέσεις από του βαθμού βοηθού τμηματάρχου και άνω και διά τους βαθμούς προϊσταμένου εισπράκτορος, προϊσταμένου τηλεφωνητού και αρχικλητήρος δύνανται να συμπληρούνται δι' αποφάσεως του Διοικητικού Συμβουλίου μέχρι του συνολικού αριθμού των 296, αντιστοιχούντος εις ποσοστόν 25 ο)ο επί της συνολικής δυνάμεως του προσωπικού της ούσιαμένης κατά την εφαρμογήν του παρόντος Οργανισμού και κατά την κάτωθι αναλογίαν κατά βαθμούς:

Διευθυνταί	10
Υποδιευθυνταί Α'	16
Υποδιευθυνταί Β'	20
Τμηματάρχαι Α'	25
Τμηματάρχαι Β'	60
Βοηθοί τμηματάρχαι	150
Προϊστάμενοι - εισπράκτορες	14
Προϊστάμενος τηλεφωνητής	2
Αρχικλητήρες	5
Εν όλω	302

Κατά το αυτό ποσοστόν 25 ο)ο θα προαυξάνωνται εκάστοτε οι οργανικοί θέσεις αναλόγως των αναγκών της Υπηρεσίας και μεθ' εκάστην αύξησιν του ολικού αριθμού κατά 100 υπαλλήλους.

Οργανικαί θέσεις κατειλημμέναι παρ' υπαλλήλων υπερβάντων το εκάστοτε ισχύον όριον ηλικίας αυτομάτως και αυτοδικαίως θεωρούνται κεναί και συμπληρώσιμοι.

Άρθρον 5

Καθήκοντα προσωπικού

Το προσωπικόν οφείλει:

α) Να εργάζεται κατά τον πλέον αποδοτικόν και επιμελή τρόπον προς προαγωγήν και επέκτασιν των εργασιών της Τραπέζης, μη απασχολούμενον εις ξένας προς την εργασίαν του πράξεις και προσερχόμενον εις την εργασίαν κατά την κεκανονισμένην ώραν.

β) Να εκτελή τα καθήκοντα της Υπηρεσίας, εις ην τοποθετείται υπό της Τραπέζης, ανεξαρτήτως του βαθμού, τον οποίον φέρει, λαμβανομένης προνοίας ώστε κατά την εκτέλεσιν της υπηρεσίας να μη διασαλεύεται η ιεραρχία. Δεν επιτρέπεται η χρησιμοποίησις υπαλλήλων του Λογιστικού Κλάδου εις τον Ταμειακόν, αλλά μόνον προσωρινώς εις περίπτωσιν εκτάκτου ανάγκης, ήτις εν πάση περιπτώσει δεν δύναται να υπερβαίνη τας τριάκοντα ημέρας. Η απαγόρευσις αύτη δεν ισχύει προκειμένου περί καταστημάτων έχόντων δύναμιν προσωπικού μέχρις εξ εν όλω.

γ) Να εκτελή την εργασίαν του συμμορφούμενον προς τας εγκυκλίους της Διοικήσεως και τας υποδείξεις των προϊσταμένων, ακολουθούν τας παρ' αυτών διδομένας κατευθύνσεις. Όσά-

νας ὑπάλληλος ἔχει τὴν γνώμην ὅτι δοθείσα ἐντολὴ ἀντίκειται πρὸς τὰς ἐγκυκλίους καὶ τοὺς Κανονισμοὺς τῆς Τραπέζης ἢ εἶναι ἐπιζημία διὰ τὴν Τράπεζαν, ὀφείλει νὰ ἀνακοινώσῃ τοῦτο πρὸς τὸν δόσαντα τὴν ἐντολὴν προϊστάμενον. Ἂν ὁ προϊστάμενος, παρὰ τὴν ἀνακοινωθεῖσαν γνώμην τοῦ ὑπαλλήλου, ὑποδείξῃ τὴν ἐκτέλεσιν τῆς δοθείσης ἐντολῆς, ὁ ὑπάλληλος ὀφείλει νὰ συμμορφωθῇ πρὸς ταύτην, νὰ ἀναφερθῇ δὲ ἀκολούθως πρὸς τὸν ἱεραρχικῶς ἀμέσως ἀνώτερον λειτουργόν, ἐκτὸς ἐὰν πρόκειται περὶ πράξεως, ἥτις κατὰ νόμον ἢ συνεπείᾳ εἰδικῶν ὁδηγιῶν τῆς Διοικήσεως τῆς Τραπέζης καὶ βασικῶν κανόνων εἶναι ἀπηγορευμένη, ὁπότε πρὸ πάσης ἐκτελέσεως τῆς ἐντολῆς ὁ ὑπάλληλος δέον νὰ ἀναφερθῇ πρὸς τὴν Γενικὴν Διεύθυνσιν.

δ) Νὰ συμπεριφέρηται πρὸς τοὺς πελάτας τῆς Τραπέζης κατὰ τρόπον συντελοῦντα τόσον εἰς τὴν ἐξυπηρέτησιν τῶν πελατῶν, ὅσον καὶ εἰς τὴν ἀνάπτυξιν καὶ βελτίωσιν τῶν ἐργασιῶν τῆς Τραπέζης.

ε) Νὰ συμπεριφέρηται πρὸς τοὺς συναδέλφους κατὰ τρόπον ἐξασφαλίζοντα τὴν μεταξὺ ὅλου τοῦ προσωπικοῦ καλὴν συνεργασίαν καὶ καλλιτέραν ἐξυπηρέτησιν τῶν συμφερόντων τῆς Τραπέζης.

Ἀπαγορεύεται εἰς τὸ προσωπικόν:

1) Πᾶσα ἀνακοίνωσις πρὸς οἱονδήποτε, εἴτε ἐντός, εἴτε ἐκτὸς τῆς Τραπέζης, περὶ ζητήματος, τοῦ ὁποίου ἔλαβε γνῶσιν κατὰ τὴν ἐνάσκησιν τῶν καθηκόντων του ἐξ ἐγγράφων ὑπηρεσιακῶν ἐντύπων ἢ ἄλλων πηγῶν, νὰ τηρῇ δὲ κατὰ τὸν πλέον αὐστηρὸν τρόπον τὸ τραπεζιτικὸν ἀπόρρητον.

2) Ἡ ἀνάμιξις εἰς τὴν πολιτικήν.

3) Ἡ δημοσιογραφία ἐπὶ θεμάτων πολιτικῆς φύσεως, ὡς καὶ τοιούτων ἀφορώντων ἀμέσως ἢ ἐμμέσως τὴν Τράπεζαν, ὑπὸ τὴν προϋπόθεσιν ὅτι δὲν παρεμποδίζεται ἡ προβολὴ τῶν ἐπαγγελματικῶν διεκδικήσεων τοῦ προσωπικοῦ.

4) Ἡ ἀνάμιξις εἰς ἐπιχειρήσεις, ὡς καὶ ἡ κερδοσκοπία ἐν Χρηματιστηρίοις.

Τέλος τὸ προσωπικὸν ὑποχρεοῦται, ὅπως γνωστοποιῇ εἰς τὴν ἁρμοδίαν Ὑπηρεσίαν πᾶσαν ἀλλαγὴν κατοικίας ἢ μεταβολὴν τῆς οἰκογενειακῆς αὐτοῦ καταστάσεως.

Ἄρθρον 6

Προσλήψεις

1. α) Διὰ νὰ προσληφθῇ τις εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τῆς Τραπέζης δέον νὰ ἔχῃ ἡλικίαν, οἱ μὲν ἄρρενες οὐχὶ ἀνωτέραν τῶν 19 ἐτῶν πρὸ τῆς ἐκπληρώσεως τῆς στρατιωτικῆς αὐτῶν ὑποχρεώσεως ἢ τῶν 25 ἐτῶν μετὰ τὴν ἐκπλήρωσιν ταύτης, τῆς Τραπέζης διατηρούσης ὑπὲρ ἑαυτῆς τὸ δικαίωμα τῆς ἐπιλογῆς, αἱ δὲ θήλεις οὐχὶ ἀνωτέραν τῶν 22 ἐτῶν.

β) Τουλάχιστον ἀπολυτήριον Γυμνασίου ἢ Μέσης Ἐμπορικῆς ἢ ἄλλης ὁμοτίμου Σχολῆς, προκειμένου περὶ τοῦ λογιστικοῦ ἢ τοῦ ταμειακοῦ κλάδου.

γ) Ἐνδεικτικὸν πέμπτης τάξεως ὀκταταξίου γυμνασίου ἢ τρίτης τάξεως ἑξαταξίου γυμνασίου ἢ δευτέρας τάξεως Μέσης Ἐμπορικῆς Σχολῆς, προκειμένου περὶ διεκπεραιωτῶν εἰσπρακτόρων.

δ) Ἀπολυτήριον ἑξαταξίου Δημοτικοῦ Σχολείου, προκειμένου περὶ τοῦ τεχνικοῦ, ὑπηρετικοῦ προσωπικοῦ καὶ τῶν ὁδηγῶν αὐτοκινήτων.

ε) Τὰ διὰ τοὺς λοιποὺς κλάδους προσόντα καθορίζονται ἑκάστοτε ὑπὸ τῆς Γενικῆς Διευθύνσεως.

2) Ἡ πρόσληψις γίνεται κατ' ἀπόφασιν τῆς Γενικῆς Διευθύνσεως καὶ κατόπιν δοκιμασίας, μεθ' ἣν οἱ ἐπιτυγχάνοντες προσλαμβάνονται εἰς τὸν κατώτατον βαθμὸν τοῦ Κλάδου, δι' ὃν προορίζονται.

3) Τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον καὶ ἡ Γενικὴ Διεύθυνσις δικαιοῦνται νὰ προσλαμβάνωσιν ἄνευ δοκιμασίας εἰς οἱονδήποτε ἀνώτερον βαθμὸν καὶ κατὰ τὴν ἀνεξέλεγκτον κρίσιν αὐτῶν πρόσωπα ἐγνωσμένης ἱκανότητος, μορφώσεως ἢ πείρας, ἅτινα πρόσωπα, ἐντασσόμενα εἰς τὴν Ἐπετηρίδα, δὲν καλύπτουσιν ὀργανικὴν θέσιν ἐκ τῶν ὑπὸ τοῦ παρόντος προβλεπομένων, οὔτε κατὰ τὴν πρόσληψιν, οὔτε κατὰ τὰς προαγωγάς.

4) Ἐπίσης τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον καὶ ἡ Γενικὴ Διεύθυνσις δικαιοῦνται νὰ προσλαμβάνωσιν ἐπὶ εἰδικῇ συμβάσει καὶ ἀντιμισθίᾳ διπλωματούχους μηχανικοὺς καὶ ἄλλο ἔκτακτον προσωπικὸν πρὸς κάλυψιν ἀναγκῶν καὶ δι' ὡρισμένον χρόνον. Οἱ οὕτω προσλαμβανόμενοι δὲν ὑπάγονται εἰς τὰς διατάξεις τοῦ παρόντος, ἀπολύονται δὲ ἅμα τῇ λήξει τῆς συμβάσεως, ἐφ' ὅσον δὲν ἀνανεωθῇ αὕτη.

5) Ἅπαν τὸ προσωπικόν, ἐξαιρουμένων τῶν προσλαμβανομένων ἐπὶ συμβάσει ὡρισμένης χρονικῆς διαρκείας, μετέχει βάσει τῆς μισθοδοσίας αὐτοῦ εἰς τὰ Ἀσφαλιστικὰ Ταμεῖα τοῦ προσωπικοῦ καὶ καταβάλλει τὰς ἑκάστοτε καθοριζομένας εἰσφοράς.

6) Κατὰ μῆνα Ἰούλιον ἑκάστου ἔτους ἐνεργεῖται εἰδικὸς διαγωνισμὸς μεταξὺ ἄρρενων τεχνικῶν ὑπαλλήλων τῆς Τραπέζης ἢ συνταξιούχων αὐτῆς, κεκτημένων τὰ ἐν ἐδαφίοις α' καὶ β' τῆς παραγράφου 1 τοῦ παρόντος ἄρθρου προσόντα, προσλαμβάνονται δὲ οἱ ἐκ τούτων πέντε πρῶτοι ἐπιτυχόντες.

7) Εἰς ἑκάστην περίπτωσιν μεταξὺ πλειόνων δοκιμασθέντων καὶ ἐπιτυχόντων οἱ γνῶσται μιᾶς ξένης γλώσσης τάσσονται εἰς τὸ δεξιὸν κατὰ σειρὰν προτιμήσεως.

8) Πρὸς ἐπάνδρωσιν ἐπαρχιακῶν καταστημάτων εἶναι δυνατὸν νὰ ἐνεργοῦνται τοπικοὶ διαγωνισμοί.

Ἄρθρον 7

Προαγωγαί

1) Αἱ προαγωγαὶ διακρίνονται εἰς τοιαύτας κατ' ἀρχαιότητα καὶ κατ' ἐκλογήν.

2) Ὑπάλληλοι μέχρι καὶ τοῦ βαθμοῦ τοῦ Λογιστοῦ Α' ἢ τοῦ πρὸς τοῦτον ἀντιστοιχοῦντος βαθμοῦ τῶν λοιπῶν κλάδων προάγονται εἴτε κατ' ἀρχαιότητα, εἴτε κατ' ἐκλογήν, ἐξαιρουμένων μόνον τῶν μαθητευομένων τεχνιτῶν καὶ μαθητευ-

μένων τηλεφωνητῶν, οἵτινες προάγονται μόνον κατ' ἀρχαιότητα. Ὑπάλληλοι ὑπὸ τοῦ βαθμοῦ βοηθοῦ τμηματάρχου καὶ ἄνω προάγονται μόνον κατ' ἐκλογήν.

3) Διὰ τὴν κατ' ἀρχαιότητα προαγωγήν, ὅπου προβλέπεται τοιαύτη, ἀπαιτεῖται τριετὴς πραγματικὴ ὑπηρεσία εἰς τὸν βαθμόν.

Ἐξαιρετικῶς διὰ τοὺς μαθητευομένους τεχνίτας καὶ μαθητευομένους τηλεφωνητὰς ἀπαιτεῖται ἐτησία μόνον πραγματικὴ ὑπηρεσία εἰς τὸν βαθμόν.

4) Διὰ τὴν προαγωγὴν κατ' ἐκλογὴν ἀπαιτεῖται διετὴς πραγματικὴ ὑπηρεσία εἰς τὸν βαθμόν.

5) Προκειμένου περὶ προαγωγῆς λογιστῶν Α' ἢ ταμιῶν Α' εἰς τὸν ἀμέσως ἀνώτερον βαθμὸν τὸ 1/4 τῶν ἑκάστοτε προαγομένων λαμβάνεται ἐκ τῶν δικαιουμένων προαγωγῆς καὶ κατ' ἀρχαιότητα τοιούτων μὲ τὴν σειρὰν τῆς ἐπετηρίδος ἐξαιρουμένων τῶν στασίμων, τὸ δὲ ὑπόλοιπον λαμβάνεται κατ' ἐκλογὴν κατὰ κρίσιν τῆς Γενικῆς Διευθύνσεως.

6) Αἱ προαγωγαὶ τοῦ προσωπικοῦ ἐνεργοῦνται ὑπὸ τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου καὶ τῆς Γενικῆς Διευθύνσεως ἀπαξ τοῦ ἔτους κατὰ μῆνα Δεκέμβριον εἴτε κατ' ἀρχαιότητα, εἴτε κατ' ἐκλογήν, γενόμεναι δὲ τίθενται ἐν ἰσχύϊ ἀπὸ 1ης Ἰανουαρίου τοῦ ἑπομένου ἔτους, ἀφ' ἧς ἀρχονται καὶ τὰ ἐκ τούτων ὀφελήματα.

7) Δικαιοῦνται κρίσεως πρὸς προαγωγὴν εἴτε κατ' ἀρχαιότητα, εἴτε κατ' ἐκλογήν, οἱ μέχρι 31ης Δεκεμβρίου συμπληροῦντες τὸν πρὸς τοῦτο ἀπαιτούμενον χρόνον.

8) Δικαιοῦνται ἐπίσης κρίσεως πρὸς προαγωγὴν μόνον κατ' ἀρχαιότητα οἱ μέχρι τῆς 30ῆς Ἰουνίου τοῦ ἑπομένου ἔτους μέλλοντες νὰ συμπληρώσωσι τὸν πρὸς τοῦτο ἀπαιτούμενον χρόνον, ἡ ἰσχὺς ὅμως τῆς προαγωγῆς τῶν ἐκ τῆς κατηγορίας ταύτης κρινομένων προακτέων ἄρχεται ἀπὸ τῆς 1ης Ἰουλίου τοῦ ἔτους ἐκείνου, ἀφ' ἧς ὑπολογίζονται καὶ τὰ ἐκ τῆς τοιαύτης προαγωγῆς ὀφελήματα.

9) Αἱ προαγωγαὶ διενεργοῦνται ὑπὸ τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου, μετ' εἰσηγησιν τῆς Γενικῆς Διευθύνσεως καὶ κατόπιν προτάσεως τοῦ ἐν ἄρθρῳ 12 τοῦ παρόντος Ὀργανισμοῦ πρεβλεπομένου Συμβουλίου Προαγωγῶν. Αἱ προτάσεις αὗται εἶναι συμβουλευτικοὶ διὰ τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον. Δὲν ἀπαιτεῖται τοιαύτη πρότασις τοῦ Συμβουλίου Προαγωγῶν διὰ τὴν προαγωγὴν τῶν ὑπαλλήλων ἀπὸ τοῦ βαθμοῦ τοῦ τμηματάρχου Α' καὶ ἄνω.

10) Κατ' ἐξαίρεσιν ἡ Γενικὴ Διεύθυνσις δύναται νὰ προάγῃ ἐφ' ἅπαξ εἰς οἱονδήποτε βαθμὸν καὶ ἄνευ προτάσεως τοῦ Συμβουλίου προαγωγῶν οἱονδήποτε ὑπάλληλον, ἐπιδείξαντα κατὰ τὴν κρίσιν αὐτῆς ἐξαιρετικὴν ἀφοσίωσιν, ἐργατικότητα καὶ ἀπόδοσιν, ἀνεξαρτήτως χρόνου ἐντάξεως αὐτοῦ καὶ μὴ τηρουμένων οἱωνδήποτε χρονικῶν ὁρίων προαγωγῆς.

11) Ὑπάλληλοι μέχρι τοῦ βαθμοῦ τοῦ λογιστοῦ Β', ταμίου Β', τεχνίτου Β', εἰσπράκτορος Β', κλητῆρος Β', τηλεφωνητοῦ Β' καὶ ὁδηγοῦ Β', ἔχοντες συμπληρώσει τριετῆ πραγματικὴν ὑπηρεσίαν εἰς τὸν βαθμόν, τὸν ὁποῖον κατέχουν κατὰ τὴν πρώτην ἐφαρμογὴν τοῦ παρόντος, προάγονται αὐτοδικαίως κατ' ἀρχαιότητα εἰς τὸν ἀνώτερον βαθμόν, ἐφ' ὅσον δὲν εὑρίσκονται εἰς κατάστασιν διαθεσιμότητος ἢ δὲν κηρυχθῶσι κατὰ τὴν πρώτην ἐφαρμογὴν τοῦ παρόντος στάσιμοι.

12) Ὁ χρόνος στρατεύσεως τοῦ ὑπαλλήλου μετὰ τὴν πρόσληψίν του εἰς τὴν Τράπεζαν λογίζεται ὡς χρόνος πραγματικῆς ὑπηρεσίας.

13) Διὰ τὸν ὑπολογισμὸν τοῦ χρόνου πραγματικῆς ὑπηρεσίας δὲν λαμβάνεται ὑπ' ὄψιν ὁ χρόνος ὁ διανυθεὶς παρὰ τοῦ ὑπαλλήλου ἐν διαθεσιμότητι ἢ ἐν ἀδείᾳ ἄνευ ἀποδοχῶν, ἀνεξαρτήτως διαρκείας, ἢ ἐν ἀσθενείᾳ καὶ ἀναρρωτικῇ ἀδείᾳ πέραν τοῦ τετραμήνου. Ὡς πρὸς τὴν παλαιότητα ὅμως ὁ ἀνωτέρω χρόνος προσμετρεῖται.

Ὡς χρόνος πραγματικῆς ὑπηρεσίας λογίζεται πλὴν τῆς κανονικῆς ἀδείας καὶ ὁ χρόνος ὁ διανυόμενος παρ' ὑπαλλήλου ἐν ἀσθενείᾳ ἢ ἀναρρωτικῇ ἀδείᾳ μέχρι τεσσάρων μηνῶν ἐν συνόλῳ. Ἐὰν ὁ χρόνος τῆς ἀσθενείας ἢ ἀναρρωτικῆς ἀδείας διαρκέσῃ ἐν συνεχείᾳ πέραν τοῦ τετραμήνου, χωρὶς νὰ ὑπερβαίνῃ τὸ ἑξάμηνον, καὶ ὁ χρόνος οὗτος συνυπολογιζόμενος ἐπιτρέπει τὴν κρίσιν τοῦ ὑπαλλήλου ὑπὸ τοῦ Συμβουλίου Προαγωγῶν ἢ Παραπόνων, τότε δύναται ὁ ὑπάλληλος, ὑπὸ τὰς ἰσχυούσας προϋποθέσεις, νὰ τύχῃ προαγωγῆς. Εἰς τὴν περίπτωσιν ταύτην ἡ προαγωγὴ θεωρεῖται ἰσχύουσα καὶ τὰ ἐξ αὐτῆς ὀφελήματα ἄρχονται, προκειμένου μὲν περὶ τῆς κατηγορίας τῆς παραγράφου 6 τοῦ παρόντος ἄρθρου, ἀπὸ 1ης Μαρτίου τοῦ ἑπομένου ἔτους ἀντὶ τῆς 1ης Ἰανουαρίου, προκειμένου δὲ περὶ κατηγορίας τῆς παραγράφου 8 τοῦ αὐτοῦ ἄρθρου ἀπὸ 1 Σεπτεμβρίου ἀντὶ τῆς 1ης Ἰουλίου τοῦ ἑπομένου ἔτους.

14) Χρόνος διαθεσιμότητος καὶ τοιοῦτος ἀδείας ἄνευ ἀποδοχῶν ἐν οὐδεμιᾷ περιπτώσει λογίζεται ὡς χρόνος πραγματικῆς ὑπηρεσίας.

15) Ὁ χρόνος στασιμότητος τοῦ ὑπαλλήλου ἐν οὐδεμιᾷ περιπτώσει ὑπολογίζεται οὔτε προσμετρεῖται, προκειμένου ὁ ὑπάλληλος νὰ κριθῇ πρὸς προαγωγὴν εἴτε κατ' ἀρχαιότητα, εἴτε κατ' ἐκλογήν.

16) Αἱ προαγωγαὶ κατ' ἀρχαιότητα, ὅπου προβλέπονται τοιαῦται, εἶναι ὑποχρεωτικαί, ἐκτὸς ἐὰν ὁ κρινόμενος κηρυχθῇ στάσιμος.

17) Αἱ προαγωγαὶ κατ' ἐκλογὴν γίγνονται κατὰ τὴν ἀνεξέλεγκτον κρίσιν τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου καὶ συμφώνως πρὸς τὰ ἐν παραγράφῳ 7 τοῦ παρόντος ἄρθρου διαλαμβανόμενα.

Ἄρθρον 7α

18) Ἡ Γενικὴ Διεύθυνσις προσλαμβάνει προσθέτους ἀστυφύλακας, ὡς καὶ προσθέτους χωροφύλακας, ἀναλόγως τῶν ἀναγκῶν τῆς ὑπηρεσίας. Οὗτοι εἴτε τυγχάνουν συντοξιοῦχοι, εἴτε μή, ὡς ἐξαρτώμενοι διοικητικῶς καὶ μισθολογικῶς ἐκ τῶν Σωμάτων τῆς Ἀστυνομίας καὶ Χωροφυλακῆς ἀντιστοίχως, δὲν δύνανται νὰ ὑπαχθῶσιν εἰς τὴν ἱεράρχησιν τῶν διὰ τοῦ παρόντος Ὀργανισμοῦ προβλεπομένων κλάδων, συμμετέχουν ὅμως βάσει τῆς καθοριζομένης ὑποχρεωτικῶς ἐ-

καστοτε μισθοδοσίας των εις τὰ Ἀσφαλιστικὰ Ταμεῖα, ὡς καὶ τὰ λοιπὰ προσωπικὸν τῆς Τραπέζης.

19) Ἐπόπτης ἀσφαλείας, συμπληρῶν πενταετῆ ὑπηρεσίαν, δικαιοῦται προσαυξήσεως 10 ο/ο ἐπὶ τῶν ἀποδοχῶν του, ἐφεξῆς δὲ καὶ ἑτέρας τοιαύτης ἐπίσης 10 ο/ο μετὰ τὴν συμπλήρωσιν τριετοῦς ὑπηρεσίας πέραν τῆς πρώτης πενταετοῦς τοιαύτης καὶ μέχρι 4 ἐν ὅλῳ τριετιῶν.

20) Διὰ τὰς ἀνάγκας καθαριότητος προσλαμβάνονται καθαρίστριαι ἡλικίας οὐχὶ μείζονος τῶν 35 ἐτῶν καὶ μὲ ἀντιμισθίαν ἀνάλογον πρὸς τὰς ἑκάστοτε διατάξεις τοῦ νόμου περὶ κατωτάτων ὁρίων μισθῶν καὶ πρὸς τὴν ἡμερησίαν ἀπασχόλησιν αὐτῶν. Αἱ ἀπὸ τῆς ἰσχύος τοῦ παρόντος Ὀργανισμοῦ ὑπηρετοῦσαι καθαρίστριαι θὰ λαμβάνουν ἐφεξῆς ἐπὶ τῶν μηνιαίων ἀποδοχῶν των, ὡς εἶναι διαμορφωμέναι, ἐπίδομα 10 ο/ο ἀνὰ τριετίαν περαιτέρω ὑπηρεσίας καὶ μέχρι τεσσάρων τριετιῶν. Τὸ ἐπίδομα τριετιῶν θὰ λαμβάνουν καὶ αἱ εἰς τὸ ἑξῆς προσλαμβανόμεναι καθαρίστριαι καὶ θὰ λογίζεται τοῦτο ἀπὸ τῆς συμπληρώσεως πέντε ἐτῶν εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τῆς Τραπέζης. Τὸ αὐτὸ ἰσχύει καὶ διὰ τὴν προϊσταμένην καθαριότητος.

Ἄρθρον 8

Πτυχιοῦχοι Ἀνωτάτων Σχολῶν

Πτυχιοῦχοι τῆς Ἀνωτάτης Σχολῆς Οἰκονομικῶν καὶ Ἐμπορικῶν Ἐπιστημῶν, τῆς Νομικῆς ἢ Φιλοσοφικῆς ἢ Φυσικομαθηματικῆς Σχολῆς τῶν Πανεπιστημίων Ἀθηνῶν, Θεσσαλονίκης ἢ ἄλλων ἐν Ἑλλάδι ἢ τῆς Πανteίου Ἀνωτάτης Σχολῆς Πολιτικῶν Ἐπιστημῶν ἢ τῆς Ἀνωτάτης Σχολῆς Βιομηχανικῶν Σπουδῶν ἢ ἄλλων ἀντιστοίχων ἀλλοδαπῶν Σχολῶν, ὡς καὶ οἱ εὐδοκίμως ἀποφοιτήσαντες ἐκ τοῦ τριετοῦς κύκλου σπουδῶν τοῦ παρὰ τῇ Τραπέζῃ λειτουργοῦντος Ἰνστιτούτου Τραπεζιτικῆς Ἐπιμορφώσεως, δικαιοῦνται εὐεργετήματος, εἴτε κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς ὑπηρεσίας αὐτῶν, ἐφ' ὅσον εὑρίσκονται ἐν τοιαύτῃ κατὰ τὴν θέσιν εἰς ἐφαρμογὴν τοῦ παρόντος, εἴτε κατὰ τὴν πρόσληψιν αὐτῶν, ἐφ' ὅσον αὕτη γίγνεται εἰς μεταγενεστέρον χρόνον. Τὸ εὐεργέτημα τοῦτο ὁρίζεται ὡς κάτωθι:

α) Εἰς ὑπηρετοῦντας ὑπαλλήλους ἔχοντας τὰ ἀνωτέρω προσόντα καὶ φέροντας κατὰ τὴν θέσιν ἐν ἰσχύϊ τοῦ παρόντος βαθμὸν μέχρι καὶ τοῦ τμηματάρχου Β' συμπεριλαμβανομένου, χορηγεῖται προσαύξησις τοῦ χρόνου ὑπηρεσίας αὐτῶν κατὰ 24 μῆνας, ἐφ' ὅσον αὐτοὶ οὐδένος ἄλλου εὐεργετήματος ἔτυχον λόγῳ τοῦ πτυχίου αὐτῶν ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ προηγουμένου Ὀργανισμοῦ.

Ἡ προσαύξησις αὕτη προστίθεται εἰς τὸν καὶ προσμετρεῖται ἅμα μετὰ τοῦ χρόνου τοῦ διανυομένου ὑπὸ τοῦ ὑπαλλήλου εἰς τὸν βαθμόν, τὸν ὁποῖον φέρει κατὰ τὴν πρώτην ἐφαρμογὴν τοῦ παρόντος, ἐφ' ὅσον δὲ διὰ τῆς προσθήκης καὶ προσμετρήσεως ταύτης ὁ ὑπάλληλος συμπληρώνει τὸν πρὸς προαγωγὴν κατ' ἀρχαιότητα ἀπαιτούμενον χρόνον, οὗτος προάγεται ἀμέσως εἰς τὸν ἑπόμενον βαθμόν. Τυχὸν κατάλοιπον τῆς προσαυξήσεως πέραν τῆς συμπληρώσεως τοῦ πρὸς προαγωγὴν κατ' ἀρχαιότητα ἀπαιτουμένου χρόνου προστίθεται καὶ προσμετρεῖται εἰς τὸν ἀπὸ τῆς προαγωγῆς καὶ ἐπέκεινα διανυθησόμενον τοιοῦτον.

Τῆς αὐτῆς 24μήνου προσαυξήσεως δικαιοῦνται καὶ οἱ εἰς τὸ μέλλον λαμβάνοντες πτυχίον τῶν προαναφερθεισῶν Ἀνωτάτων Σχολῶν ἢ εὐδοκίμως ἀποφοιτῶντες τοῦ τριετοῦς κύκλου σπουδῶν τοῦ παρὰ τῇ Τραπέζῃ Ἰνστιτούτου Τραπεζιτικῆς Ἐπιμορφώσεως, ἡ προσαύξησις δὲ αὕτη προστίθεται εἰς τὸν χρόνον τὸν διανυόμενον εἰς τὸν βαθμόν, τὸν ὁποῖον φέρουσι κατὰ τὴν εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τῆς Τραπέζης κατάθεσιν τῶν πτυχίων αὐτῶν, ἐφαρμοζομένων καὶ εἰς τὴν περίπτωσιν ταύτην τῶν ἐν τῇ προηγουμένῃ παραγράφῳ προβλεπομένων.

β) Εἰς τοὺς αὐτοὺς ὑπαλλήλους, περὶ ὧν ἡ πρώτη παράγραφος τοῦ ἐδαφίου α' τοῦ παρόντος, τυχόντας ὅμως μετὰ τὴν πρόσληψιν αὐτῶν καὶ μέχρι σήμερον προσαυξήσεως λόγῳ τοῦ πτυχίου των μικροτέρας τῶν 24 μηνῶν, χορηγεῖται διὰ τοῦ παρόντος προσαύξησις χρόνου ὑπηρεσίας ἴσης πρὸς τὴν διαφορὰν μεταξὺ τοῦ χρόνου προσαυξήσεως, ὃν ἔλαβον ἤδη, καὶ διὰ τοῦ παρόντος καθοριζομένου εἰκοσιτετραμήνου. Ἡ διαφορὰ αὕτη προστίθεται εἰς τὸν χρόνον, τὸν διανυόμενον εἰς τὸν βαθμόν, τὸν ὁποῖον οἱ ὑπάλληλοι οὗτοι φέρουν κατὰ τὴν πρώτην ἐφαρμογὴν τοῦ παρόντος, ἐφαρμοζομένων καὶ ἐν προκειμένῳ τῶν διατάξεων τῆς πρώτης παραγράφου τοῦ ἐδαφίου α' τοῦ παρόντος ὡς πρὸς τὴν προαγωγὴν καὶ τὸ μετ' αὐτὴν τυχὸν κατάλοιπον τῆς προσαυξήσεως.

γ) Ὑπάλληλοι ἐκ τῶν ἀνωτέρω, δι' οὓς κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ παρόντος προβλέπονται προαγωγοὶ μόνον κατ' ἐκλογήν καὶ τῶν ὁποίων διὰ τῆς προσθήκης τῆς προσαυξήσεως χρόνου ὑπηρεσίας τῆς προβλεπομένης ὑπὸ τῶν ἐδαφίων α' καὶ β' τοῦ παρόντος ἄρθρου συμπληροῦται ὁ πρὸς κρίσιν διὰ προαγωγὴν καθοριζόμενος χρόνος, προάγονται ἀμέσως καὶ ἄνευ κρίσεως εἰς τὸν ἀνώτερον βαθμόν, τοῦ τυχὸν μετὰ τὴν τοιαύτην συμπλήρωσιν ἀπομένοντος καταλοίπου τῆς προσαυξήσεως προσμετρουμένου εἰς τὸν χρόνον τὸν διανυθησόμενον εἰς τὸν νέον βαθμόν, τὸν ὁποῖον διὰ τῆς προαγωγῆς καταλαμβάνουν.

Λογισταὶ β', πτυχιοῦχοι τῶν προαναφερθεισῶν Ἀνωτάτων Σχολῶν, ἐκ τῶν μὴ τυχόντων βαθμολογικοῦ εὐεργετήματος κατὰ τὴν πρόσληψίν των, ἔχοντες κατὰ τὴν ἐφαρμογὴν τοῦ παρόντος τὸν ἀπαιτούμενον διὰ κατ' ἀρχαιότητα προαγωγὴν χρόνον καὶ προαγόμενοι εἰς τὸν βαθμὸν λογιστοῦ Α' μετὰ παραμονὴν ἔτους εἰς τὸν βαθμὸν τοῦτον προάγονται αὐτοδικαίως εἰς τὸν ἑπόμενον βαθμὸν τοῦ βαθμοῦ τμηματάρχου.

δ) Ὑπάλληλοι, ἀποφοιτήσαντες εὐδοκίμως τοῦ διετοῦς κύκλου σπουδῶν τοῦ παρὰ τῇ Τραπέζῃ Ἰνστιτούτου Τραπεζιτικῆς Ἐπιμορφώσεως μέχρι καὶ τῆς περιόδου 1962 - 1963, δικαιοῦνται προσαυξήσεως τοῦ χρόνου ὑπηρεσίας αὐτῶν κατὰ 12 μῆνας, τῆς τοιαύτης προσαυξήσεως προσμετρουμένης καὶ ὑπολογιζομένης κατὰ τρόπον

ήρων πρὸς ἐκείνων, ὅστις προσδιορίζεται ἐν τοῖς ἐδαφίοις α' καὶ γ' τοῦ παρόντος ἄρθρου, ἐπικειμένου περὶ τῶν λοιπῶν πτυχιούχων.

ε) Πτυχιοῦχοι τῶν προαναφερθεισῶν Ἀνωτάτων Σχολῶν, ὑπηρετοῦντες ἤδη καὶ προσληφθέντες μὲ τὸν βαθμὸν βοηθοῦ λογιστοῦ ἢ ἀνωτέρου, οὐδεμίαν δικαιοῦνται προσαυξήσεως.

στ) Πτυχιοῦχοι ὡσαύτως ὡς ἀνωτέρω, προσλαμβανόμενοι ἀπὸ τῆς ἐφαρμογῆς τοῦ παρόντος καὶ ἐφεξῆς, δύνανται κατὰ τὴν κρίσιν τῆς Γενικῆς Διευθύνσεως νὰ κατολάβωσι βαθμὸν μέχρι καὶ τοῦ ὑπολογιστοῦ.

ζ) Προσαυξήσεις χρόνου ὑπηρεσίας χορηγούμεναι διὰ τοῦ παρόντος ἔχουσιν ἐφαρμογὴν μόνον πρὸς ἐπιμέτρησιν χρόνου προαγωγῆς, οὐχὶ δὲ καὶ τοιούτου πολυετίας ἢ συνεπείας.

η) Εἰς περίπτωσιν, καθ' ἣν ὁ ἀριθμὸς τῶν κατὰ τὰς εὐεργετουμένας πτυχιούχων ὑπαλλήλων θὰ ἐπηρεάζῃ ἐκάστοτε δυσανασχέτως τὸ κατὰ βαθμοὺς καθοριζόμενα, ἐν τῷ παρόντι Ὀργανισμῷ, ὅρια ὀργανικῶν θέσεων, καθιεροῦται ἡ δυνατότης ἀποφάσει τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου, νὰ ὑπερβαίνωνται αἱ ὀργανικαὶ θέσεις, ἵνα μὴ παραβιάζηται ἡ βαθμολογικὴ ἐξέλιξις τῶν μὴ πτυχιούχων.

Ἄρθρον 9

Μεταθέσεις

1) Ἡ Τράπεζα δικαιοῦται νὰ μεταθέσῃ πάντα ὑπάλληλον ἀπὸ Καταστήματος εἰς Κατάστημα, ἀπὸ πόλεως εἰς πόλιν, ἀπὸ ὑπηρεσίας εἰς ὑπηρεσίαν καὶ ἀπὸ θέσεως εἰς θέσιν.

2) Τὸ ἀνωτέρω δικαίωμα τῆς Τραπέζης εἶναι ἀνεξέλεγκτον καὶ ἀπόλυτον.

3) Εἰς τοὺς ὑπαλλήλους τοὺς μετατιθεμένους ἐκ τοῦ τόπου τῆς μονίμου διαμονῆς αὐτῶν ἢ τοὺς τοποθετουμένους κατὰ τὴν ἀρχικὴν πρόσληψιν τῶν εἰς Κατάστημα, κείμενον ἐκτὸς τοῦ τόπου τῆς μονίμου διαμονῆς αὐτῶν, καταβάλλεται ὑπὸ τῆς Τραπέζης ἡ δαπάνη στεγάσεως αὐτῶν, ἥτις καὶ καθορίζεται ἐκάστοτε δι' ἐγκυκλίου τῆς Τραπέζης, ἀναλόγως τοῦ βαθμοῦ τοῦ ὑπαλλήλου, τῆς οἰκογενειακῆς αὐτοῦ καταστάσεως καὶ τῆς πόλεως εἰς τὴν ὁποίαν μετατίθεται ἢ τοποθετεῖται. Ἡ δαπάνη αὕτη δὲν θεωρεῖται προσαύξησις τῶν ἀποδοχῶν τοῦ ὑπαλλήλου. Μόνιμος διαμονὴ θεωρεῖται ὁ τόπος, ἔνθα διαμένει ἐπὶ τρία συνεχῆ τοὐλάχιστον ἔτη πρὸ τῆς μεταθέσεως ἢ προσλήψεως του.

4) Κατὰ τὴν ἐνεργειαν τῶν ἐκάστοτε μεταθέσεων δέον νὰ λαμβάνηται, ἐφ' ὅσον εἶναι δυνατόν, ὑπ' ὄψιν ἡ οἰκογενειακὴ κατάστασις τοῦ μετατιθεμένου καὶ ἡ ὑγεία αὐτοῦ, προτιμωμένης τῆς μεταθέσεως ὑπαλλήλων, ἐχόντων μὲν τὸν εἰς τὴν ὑπηρεσίαν ἀναγκαιοῦντα βαθμὸν καὶ ὑπηρεσιακὴν κατάρτισιν, βαρυνομένων δὲ δι' ὅσον ἔνεκα ὀλιγωτέρων οἰκογενειακῶν ὑποχρεώσεων, τῆς μεταθέσεως ἀποφασιζομένης ὑπὸ τῆς Γενικῆς Διευθύνσεως. Ἡ κρίσις αὕτη τῆς Γενικῆς Διευθύνσεως εἶναι ἀπόλυτος καὶ ἀνεξέλεγκτος.

5) Ὑπάλληλος, μετατεθεὶς καὶ μὴ ἐμμανιζόμενος εἰς τὴν νέαν του θέσιν ἐντὸς 20 ἡμερῶν ἀπὸ τῆς ἀποχωρήσεώς του ἐκ τῆς προηγουμένης τοιαύτης, θεωρεῖται ὡς οἰκειοθελῶς ἀποχωρήσας τῆς ὑπηρεσίας. Ἡ μισθοδοσία του ὅμως διακόπτεται ὁπωσδήποτε ἀπὸ τῆς ἕκτης ἡμέρας ἀπὸ τῆς ἐκ τῆς θέσεως του ἀποχωρήσεως καὶ ἐπαναλαμβάνεται ἀπὸ τῆς ἡμέρας τῆς εἰς τὴν νέαν θέσιν παρουσιάσεώς του. Οἰκόθεν νοεῖται, ὅτι ὁ ὑπάλληλος ὀφείλει νὰ ἀναχωρήσῃ διὰ τὴν νέαν του θέσιν τὸ ταχύτερον, ἀφ' ἧς τῷ ἀνακοινωθῇ ἡ μετάθεσις.

Ὁδοιπορικὰ ἔξοδα μετατεθέντος ὑπαλλήλου καὶ τῆς οἰκογενείας αὐτοῦ καὶ μεταφορικὰ οἰκοσκευῆς, ἐντὸς λογικῶν ὁρίων ἐλεγχομένων ὑπὸ τῆς Τραπέζης, καταβάλλονται ὑπ' αὐτῆς.

7) Ὑπάλληλος, μετατιθέμενος καὶ θεωρῶν ὅτι ἡ μετάθεσις αὐτοῦ δημιουργεῖ δυσμενεῖς δι' αὐτὸν συνθήκας, δικαιοῦται νὰ ἀναφερθῇ ἐγγράφως πρὸς τὴν Γενικὴν Διεύθυνσιν, ἀφοῦ ὅμως μεταβῇ προηγουμένως εἰς τὴν νέαν του θέσιν, καὶ νὰ ζητήσῃ τὴν ἀνάκλησιν τῆς μεταθέσεως αὐτοῦ. Ἡ Γενικὴ Διεύθυνσις κρίνει ἐλευθέρως καὶ ἀποφασίζει ἐπὶ τῆς αἰτιάσεως ἢ κατ' ἰδίαν πάλιν κρίσιν συγκροτεῖ τριμελῆ ἐπιτροπὴν ἐξ ἑνὸς διευθυντοῦ, ἑνὸς ὑποδιευθυντοῦ Α' ἢ Β' καὶ τοῦ διὰ τὸ Συμβούλιον Παραπόνων ἐκλεγομένου ὑπὸ τοῦ προσωπικοῦ μέλους ἢ τοῦ προέδρου τοῦ Συλλόγου τῶν ὑπαλλήλων, ἥτις γνωματεύει ἐπὶ τῆς αἰτιάσεως. Ἡ γνωμάτευσις τῆς Ἐπιτροπῆς ταύτης εἶναι συμβουλευτικὴ διὰ τὴν Γενικὴν Διεύθυνσιν. Ἀναφοραί, ὑποβαλλόμεναι πρὸ τῆς παρουσιάσεως τοῦ ὑπαλλήλου εἰς τὴν νέαν του θέσιν, δὲν λαμβάνονται ὑπ' ὄψιν. Ὁ χρόνος πρὸς ἔκδοσιν τῆς ἀποφάσεως τῆς Ἐπιτροπῆς δὲν δύναται νὰ ὑπερβαίνῃ τὸν ἕνα μῆνα ἀπὸ τῆς εἰς τὴν Γενικὴν Διεύθυνσιν λήψεως τῆς αἰτήσεως τοῦ ὑπαλλήλου.

8) Εἰς ὑπαλλήλους μετατιθεμένους αἰτήσει αὐτῶν οὔτε ὁδοιπορικὰ ἔξοδα ἢ ἔξοδα μεταφορᾶς οἰκοσκευῆς, οὔτε δαπάνη στεγάσεως καταβάλλεται.

Ἄρθρον 10

Μετατάξεις

1) Ὑπάλληλοι, ὑπηρετοῦντες εἰς τὸν ταμειακόν, βοηθητικὸν ἢ ὑπηρετικὸν κλάδον, δύνανται, ἐφ' ὅσον κέκτηνται ἀπολυτήριον Γυμνασίου ἢ ἄλλης ἰσοτίμου Σχολῆς, νὰ μετατάσσωνται εἰς τὸν λογιστικὸν κλάδον κατόπιν ἐξετάσεων, ὁριζομένων ἐκάστοτε ὑπὸ τῆς Γενικῆς Διευθύνσεως. Αἱ πρὸς τοῦτο αἰτήσεις δέον νὰ ὑποβάλλωνται πρὸς τὴν Γενικὴν Γραμματείαν, νὰ συνοδεύωνται δὲ ὑπὸ σχετικῆς προτάσεως τοῦ διευθυντοῦ καταστήματος ἢ προϊσταμένου ὑπηρεσίας, παρ' ἧ ὑπηρετεῖ ὁ αἰτῶν, ὅστις ἀπαραιτήτως δέον νὰ ἔχῃ συμπληρώσει διετῆ τοὐλάχιστον πραγματικὴν ὑπηρεσίαν παρὰ τῇ Τραπέζῃ.

2) Οἱ οὕτω ὑποβαλλόμενοι εἰς ἐξέτασιν ἐπὶ σκοπῷ μετατάξεως, ἐπιτυγχάνοντες, μετατάσσονται οἱ μὲν τοῦ ταμειακοῦ κλάδου εἰς τὸν ἀντίστοιχον βαθμόν, οἱ εἰσπράκτορες Α' καὶ Β' εἰς τὸν βαθμὸν βοηθοῦ λογιστοῦ καὶ οἱ κλητῆρες καὶ διεκπεραιωταὶ εἰς τὸν βαθμὸν τοῦ δοκίμου λογιστοῦ. Δύνανται ἐπίσης νὰ γίνωνται μετατάξεις

ἀπὸ τοῦ ὑπηρετικοῦ εἰς τὸν βοηθητικόν, εἴτε ἀπὸ τοῦ ὑπηρετικοῦ καὶ τοῦ βοηθητικοῦ εἰς τὸν ταμειακὸν κλάδον κατόπιν ἐξετάσεων ὁριζομένων ἑκάστοτε ὑπὸ τῆς Γενικῆς Διευθύνσεως.

3) Ἐξετάσεις πρὸς μετάταξιν διεξάγονται ἀπόφασει τῆς Γενικῆς Διευθύνσεως ἐντὸς τοῦ πρώτου τριμήνου ἑκάστου ἡμερολογιακοῦ ἔτους. δικαιοῦνται δὲ νὰ μετάσχωσιν αὐτῶν ἅπαντες οἱ μέχρι τῆς 31ης Δεκεμβρίου τοῦ ἀμέσως προηγουμένου ἔτους ὑποβαλόντες αἰτήσεις πρὸς τοῦτο, ἐφ' ὅσον ἔχουσι τὰ τυπικὰ καὶ οὐσιαστικὰ προσόντα, προσέτι δὲ διετῆ τοὐλάχιστον πραγματικὴν ὑπηρεσίαν ἐν τῇ Τραπέζῃ, ἀπόκειται ὅμως εἰς τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον τὸ ἀπόλυτον δικαίωμα, ὅπως ἀποκλείσῃ τῶν ἐξετάσεων καὶ ἑπομένως καὶ τῆς μετατάξεως πάντα αἰτούντα, ὅστις, κατὰ τὴν ἀνελέγκτων κρίσιν τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου, δὲν ἐπέδειξε τὴν ἁρμόζουσαν πειθαρχίαν καὶ συμπεριφοράν. Αἱ τοιαῦται μετατάξεις τίθενται ἐν ἰσχύϊ ὡς πρὸς μὲν τὴν ἔνταξιν εἰς τὸν νέον βαθμὸν ἀπὸ τῆς 1ης Ἰανουαρίου τοῦ ἔτους διενεργείας τῶν ἐξετάσεων, ὡς πρὸς τὴν μισθολογικὴν δὲ μεταβολὴν ἀπὸ τῆς ἡμερομηνίας τῶν ἐξετάσεων.

4) Ὁ συνολικὸς ἀριθμὸς τῶν καθ' ἑκάστην ἐξεταστικὴν περίοδον μετατασσομένων δὲν δύναται νὰ ὑπερβῇ τοὺς 12, ἐπὶ πλειόνων δὲ ἐπιτυχόντων μετατάσσονται οἱ 12 πρῶτοι ἐξ αὐτῶν. Οἱ ἐκ τῶν ἐπιτυχόντων μὴ μετατασσόμενοι οὐδὲν κτῶνται δικαίωμα, ἀλλὰ δύνανται νὰ μετάσχωσιν καὶ πάλιν εἰς τὰς ἐξετάσεις κατὰ τὴν ἀμέσως ἑπομένην περίοδον.

5) Οἱ μέχρι τῆς ἰσχύος τοῦ παρόντος Ὀργανισμοῦ ὑπηρετοῦντες ὡς κλητῆρες ἢ εἰσπράκτορες, ἀσχολούμενοι εἰς ἐργασίαν λογιστικὴν ἢ ταμειακήν, δύνανται, ἐστω καὶ ἂν στερῶνται τῶν τυπικῶν προσόντων, νὰ μεταταγῶσιν εὐεργετικῶς κατὰ τὴν κρίσιν τῆς Γενικῆς Διευθύνσεως εἰς τὸν λογιστικὸν ἢ ταμειακὸν κλάδον, ἀλλ' ἐν τῇ βαθμολογικῇ ἐξελίξει των δὲν θὰ δύνανται νὰ ὑπερβοῦν τὸν βαθμὸν τοῦ λογιστοῦ Α' ἢ ταμίου Α'.

6) Κατὰ παρέκβασιν τῶν προβλεπομένων ὑπὸ τοῦ Ὀργανισμοῦ βασικῶν προσόντων διὰ τὸν λογιστικὸν ἢ ταμειακὸν κλάδον ἡ Γενικὴ Διεύθυνσις δύναται νὰ μετατάσσῃ προϊσταμένους εἰσπράκτορας καὶ ἀρχικλητῆρας εὐεργετικῶς εἰς τὸν λογιστικὸν ἢ ταμειακὸν κλάδον κατὰ τὴν κρίσιν αὐτῆς καὶ ἀναλόγως πρὸς τὰ ἔτη ὑπηρεσίας καὶ τὴν πεῖραν αὐτῆς καὶ ἀναλόγως πρὸς τὰ ἔτη ὑπηρεσίας καὶ τὴν πεῖραν αὐτῶν. Οἱ οὕτως μετατασσόμενοι δὲν δύνανται προαγόμενοι νὰ ὑπερβοῦν τὸν βαθμὸν λογιστοῦ Α' ἢ ταμίου Α'.

7) Εἰς περίπτωσιν, καθ' ἣν ὁ μισθός, ὁ ἀντιστοιχῶν εἰς τὸν νέον βαθμόν, τὸν ὁποῖον καταλαμβάνουσιν οἱ μετατασσόμενοι, εἶναι κατώτερος ἐκείνου, τὸν ὁποῖον ἐλάμβανον πρὸ τῆς μετατάξεως, ἡ μεταξὺ τῶν δύο διαφορὰ θὰ ἐξακολουθήσῃ νὰ καταβάλλεται αὐτοῖς ὡς εἰδικὸν ἐπίδομα ἐκ μετατάξεως, προστιθέμενον εἰς τὰς ἑκάστοτε ὁποδοχὰς αὐτῶν. Μετατάξεις πτυχιούχων ταμειακῶν ὑπαλλήλων εἰς τὸν λογιστικὸν κλάδον δύνανται μετὰ κρίσιν καὶ ἀπόφασιν τῆς Γενικῆς Διευθύνσεως νὰ ἐνεργοῦνται καὶ δι' ἐξετάσεων.

Ἄρθρον 11

Ἄδειαι

1) Αἱ παρὰ τοῦ νόμου καθοριζόμεναι ἄδειαι ἀπουσίας τοῦ προσωπικοῦ εἶναι ὑποχρεωτικαί.

2) Κανονικῆς ἀδείας ἀπουσίας μὲ πλήρεις τὰ παδοχὰς δικαιοῦται ὁ ὑπάλληλος μετὰ συμπλήρωσιν ἑνὸς ἔτους συνεχοῦς πραγματικῆς ὑπηρεσίας. Ἡ χρονικὴ διάρκεια κανονικῶν ἀδειῶν τῶν κλητήρων ὁρίζεται κατ' ἐξαίρεσιν ἴση πρὸς τὴν τῶν λοιπῶν ὑπαλλήλων.

3) Πρὸς κατάρτισιν τοῦ ἐτησίου προγράμματος τῶν ἀδειῶν οἱ προϊστάμενοι Ὑπηρεσιῶν ὀφείλουσι κατὰ Ἰανουάριον ἑκάστου ἔτους ζητῶσι παρὰ τῶν ὑπαλλήλων τὴν ὑποβολὴν αἰτήσεως περὶ χορηγήσεως ἀδείας, ἐν ᾗ θὰ καθορίζηται καὶ ὁ χρόνος, καθ' ὃν ὁ ὑπάλληλος ἐπιθυμεῖ, ὅπως λάβῃ τὴν ἄδειαν. Οἱ προϊστάμενοι ἐπὶ τῇ βάσει τῶν ὑποβληθεισῶν αἰτήσεων καθορίζουσι τὴν σειράν, κατὰ τὴν ὁποίαν οἱ ὑπάλληλοι θὰ λάβωσι τὴν ἄδειαν. Ὁ πίναξ οὗτος θὰ καταρτίζηται συμφώνως πρὸς τὰς ἀνάγκας τῆς Ὑπηρεσίας καὶ τὰς διατάξεις τοῦ σχετικοῦ νόμου καὶ θὰ ὑποβάλληται εἰς τὸ παρὰ τῇ Γενικῇ Γραμματείᾳ Τμῆμα Προσωπικοῦ τῆς Τραπέζης πρὸς ἔλεγχον καὶ παρακολούθησιν τῆς ἐφαρμογῆς. Ὁ πίναξ θεωρεῖται ὁριστικῶς καταρτισθεὶς μετὰ τὴν ἐπιστροφὴν τοῦ ἐγκεκριμένου ὑπὸ τῆς ὁρμοδίας Ὑπηρεσίας Προσωπικοῦ, ὁπότε γνωστοποιεῖται πρὸς τοὺς ὑπαλλήλους. Οἱ ὑπάλληλοι ἐπιχορεύονται, ὅπως κατὰ τὴν καθορισθεῖσαν ἐν τῷ πίνακι ἡμερομηνίαν κάμουν ἔναρξιν τῆς ἀδείας των, μὴ δικαιούμενοι νὰ ζητήσουν μεταβολὴν τοῦ χρόνου λήψεως αὐτῆς. Ἡ τροποποίησις τοῦ προγράμματος χρησιμοποιήσεως ἀδειῶν ἐνοποκειται εἰς τὴν κρίσιν τῶν προϊσταμένων Ὑπηρεσιῶν, οἵτινες ἀναλόγως τῶν ἀναγκῶν τῆς Ὑπηρεσίας δύνανται νὰ ἐπιφέρουν μεταβολὰς εἰς τὸν χρόνον χορηγήσεως ἀδείας ἑνὸς ἑκάστου, ἀναφερόντες σχετικῶς εἰς τὴν ὁρμοδίαν Ὑπηρεσίαν Προσωπικοῦ.

Εἰς ὅλως ἐξαιρετικὰς περιπτώσεις ὁ ὑπάλληλος δύναται νὰ αἰτήσηται τὴν μετάθεσιν τοῦ χρόνου λήψεως τῆς κανονικῆς οὕτω ἀδείας, τῆς ἐγκρίσεως τῆς τοιαύτης αἰτήσεως ἀποκειμένης εἰς τὴν κρίσιν τῆς Γενικῆς Διευθύνσεως, ἐφ' ὅσον διὰ ταύτης δὲν διαταράσσεται ἡ εὐρυθμος λειτουργία τῆς Ὑπηρεσίας.

Τμηματικὴ χρῆσις ἀδείας δὲν ἐπιτρέπεται. Ἐξαιρετικῶς εἰς τοὺς σπουδαστὰς Ἀνωτάτων Σχολῶν δύνανται, κατὰ τὴν κρίσιν τῆς Γενικῆς Διευθύνσεως, νὰ χορηγῆται ἡ διὰ τὰς ἐξετάσεις αὐτῶν ἀπαιτούμενος χρόνος ἀδείας μόνον ἐὰν δὲν ἔλαβον εἰσέτι τὴν κανονικὴν τοιαύτην, πρὸς τὴν ὁποίαν ἀπαραιτήτως συμψηφίζεται.

4) Ὑπάλληλος, αἰτῶν ἀναρρωτικὴν ἄδειαν διὰ λόγους ὑγείας, ὑποχρεοῦται νὰ ὑποβληθῇ εἰς ἐξέτασιν παρὰ τοῦ ἰατροῦ τῆς Τραπέζης ἢ ἄλλου, ὁριζομένου παρὰ τῆς Ὑπηρεσίας Προσωπικοῦ. Ἡ ἀναρρωτικὴ ἄδεια δὲν συνυπολογίζεται εἰς τὴν κανονικήν.

5) Ἄδειαι μετ' ἀποδοχῶν κεῖραν τῶν ὑπὸ τοῦ νόμου ὁριζομένων ὁρίων δὲν ἐπιτρέπονται, ἐκτὸς

ων συντρέχουν απουδαίοι, κατά την ανεξέλεγ κτον κρίσιν τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου, λόγοι.

6) Άδειαι κυήσεως και θηλασμοῦ χορηγοῦν ται κατά τας διατάξεις τοῦ νόμου.

Στασιμότης

1) Ὑπάλληλοι, ἐπιδεικνύοντες ἀνικανότητα, ἀπειθαρχίαν, ἀκαταλληλότητα εἰς τὴν ἐκτέλεσιν τῶν καθηκόντων αὐτῶν ἢ ὑποπίπτοντες εἰς σοβαρὸν παράπτωμα, δι' ὃ τοὺς ἐπεβλήθη ὑπὸ τοῦ Πειθαρχικοῦ Συμβουλίου ποινὴ τουλάχιστον ἑξ μηνῶν προσωρινῆς ἀπολύσεως ἢ ὀργίας ἄνευ ἀποδοχῶν, κηρύσσονται στάσιμοι κατόπιν προτάσεως τοῦ Συμβουλίου Προαγωγῶν.

2) Ἡ στασιμότης διαρκεῖ ἐπὶ ἓν μόνον ἔτος, δύναται ὅμως νὰ παρατείνεται ἀπεριορίστως κατόπιν νεωτέρας προτάσεως τοῦ Συμβουλίου Προαγωγῶν, ἥτις δέον νὰ ἐπαναλαμβάνηται καθ' ἕκαστον ἔτος, ἐφ' ὅσον δὲν ἐκλείπουν αἱ λόγοι, οἱ προκαλέσαντες τὴν στασιμότητα τοῦ ὑπαλλήλου.

3) Ὑπάλληλοι κηρυχθέντες στάσιμοι οὐδεμιᾶς προσαυξήσεως τῶν ἀποδοχῶν αὐτῶν δι' οἱανδήποτε αἰτίαν δικαιοῦνται, ἐφ' ὅσον χρόνον διαρκεῖ ἡ στασιμότης. Δικαιοῦνται μόνον ἐπιδόματος πολυετοῦς ὑπηρεσίας.

4) Ἡ περὶ στασιμότητος ἀπόφασις ἀνακοινοῦται πρὸς τὸν ἐνδιαφερόμενον, ὅστις ὑπογράφει εἰδικὴν ἀπόδειξιν εὐθὺς ὡς λάβῃ γνῶσιν αὐτῆς, δικαιούμενος ὅπως ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς ἀνακοινώσεως προσφύγῃ εἰς τὸ Συμβούλιον Παραπόνων, διὰ νὰ αἰτήσηται τὴν ἄνάκλησιν τῆς στασιμότητος.

Διαθεσιμότης

Τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον δύναται προτάσει τῆς Γενικῆς Διευθύνσεως νὰ θέτῃ εἰς κατάστασιν διαθεσιμότητος ὑπαλλήλους παντὸς βαθμοῦ καὶ κλάδου συμφώνως τῷ νόμῳ 3198.

Καταγγελία τῆς συμβάσεως ἐργασίας διαρκούσης τῆς διαθεσιμότητος συνεπάγεται καταβολὴν ἀποζημιώσεως συμφώνως πρὸς τὰς διατάξεις τοῦ νόμου 2112, ὑπολογιζομένης ἐπὶ τῇ βάσει τῶν πλήρων ἀποδοχῶν τοῦ ὑπαλλήλου, οὐχὶ δὲ τῶν συνεπείᾳ τῆς διαθεσιμότητος μειωθέντων τοιούτων.

Ἄρθρον 12

Ὑπηρεσιακὰ Συμβούλια

1) Παρὰ τῇ Τραπέζῃ λειτουργοῦσι τὰ ἀκόλουθα Συμβούλια κρίσεως τῶν ὑπαλλήλων.

α) Συμβούλιον Προαγωγῶν, β) Συμβούλιον Παραπόνων, γ) Πειθαρχικὸν Συμβούλιον.

2) Ἐκ τῶν ἀνωτέρω τριῶν Συμβουλίων τὰ μὲν δύο πρῶτα συγκαλοῦνται ἅπαξ τοῦ ἔτους καὶ συνέρχονται εἰς συνεχεῖς συνεδριάσεις μέχρις ἐξαντλήσεως τοῦ ἔργου των, τὸ δὲ τρίτον, ἤτοι τὸ Πειθαρχικὸν Συμβούλιον, συνέρχεται ὁσάκις προκύψῃ περίπτωσις, συγκαλούμενον ὑπὸ τῆς Γενικῆς Διευθύνσεως.

3) Τὸ Συμβούλιον Προαγωγῶν ἀπαρτίζεται ἐκ δύο διευθυντῶν, τριῶν ὑποδιευθυντῶν καὶ ἑνὸς ἐπιμελητοῦ ἀρχιμελητοῦ Α', ἁπάντων ὁριζομένων ὑπὸ τῆς Γενικῆς Διευθύνσεως, καὶ ἑνὸς ἑτέρου μέλους, ἐκλεγομένου ὑπὸ τῆς ὁλότητος τῶν ὑπαλλήλων. Τοῦ Συμβουλίου προεδρεύει εἷς τῶν διευθυντῶν, ὁριζόμενος ὑπὸ τῆς Γενικῆς Διευθύνσεως.

Τὸ Συμβούλιον Παραπόνων ἀπαρτίζεται ἐκ τριῶν μελῶν τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τῆς Τραπέζης, δύο διευθυντῶν καὶ ἑνὸς ὑποδιευθυντοῦ, ἁπάντων ὁριζομένων δι' ἀποφάσεως τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου, καὶ δύο ἑτέρων μελῶν, ἐκλεγομένων ὑπὸ τῆς ὁλότητος τῶν ὑπαλλήλων καὶ φερόντων βαθμὸν λογιστοῦ Α' καὶ ἄνω. Τοῦ Συμβουλίου προεδρεύει εἷς ἐκ τῶν μελῶν τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου, ὁριζόμενος ὑπὸ τοῦ προέδρου αὐτοῦ.

Τὸ Συμβούλιον Παραπόνων, λαμβάνον μεθ' ἑαυτοῦ πλέον τοῦ προσωπάρχου ἢ τοῦ νομίμου αὐτοῦ ἀναπληρωτοῦ ὡς εἰσηγητοῦ ἄνευ ψήφου συνέρχεται ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς συγκεντρώσεως τῶν πρὸς αὐτὸ ὑποβαλλομένων αἰτήσεων, κρίνει αὐτὰς καὶ εἰσηγεῖται σχετικὸς πρὸς τὴν Γενικὴν Διεύθυνσιν.

Τὸ Πειθαρχικὸν Συμβούλιον ἀπαρτίζεται ἐκ τριῶν μελῶν τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου, δύο διευθυντῶν καὶ τοῦ διευθυντοῦ τῆς Νομικῆς Ὑπηρεσίας, ἁπάντων ὁριζομένων ὑπὸ τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου, καὶ δύο ἑτέρων μελῶν, φερόντων βαθμὸν λογιστοῦ Α' καὶ ἄνω καὶ ἐκλεγομένων ὑπὸ τῆς ὁλότητος τῶν ὑπαλλήλων. Τοῦ Συμβουλίου τούτου προεδρεύει εἷς ἐκ τῶν μελῶν τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου, ὁριζόμενος ὑπὸ τοῦ προέδρου αὐτοῦ.

Εἰς περίπτωσιν κωλύματός τινος τῶν ὑπὸ τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου ὁριοθέντων δι' τὰ ἄνω τρία συμβούλια μελῶν τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον δύναται νὰ ὁρίσῃ ἀναπληρωτὰς αὐτῶν εἴτε διὰ μίαν, εἴτε διὰ πλείονας συνεδριάσεις, οἵτινες ἀναπληρωταὶ δέον νὰ εἶναι ἰσοβάθμοι τῶν οὓς ἀναπληροῦσιν. Τὸ αὐτὸ ἰσχύει καὶ διὰ τὰ ὑπὸ τῆς ὁλότητος τῶν ὑπαλλήλων ἐκλεγόμενα μέλη.

4) Αἱ προτάσεις τῶν Συμβουλίων Προαγωγῶν καὶ Παραπόνων εἶναι συμβουλευτικαὶ διὰ τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον καὶ ἐν οὐδεμιᾷ περιπτώσει δημιουργοῦσιν οἱανδήποτε δέσμευσιν δι' αὐτό, αἱ δὲ ἀποφάσεις τοῦ Πειθαρχικοῦ Συμβουλίου τελοῦν ὑπὸ τὴν ἐπικύρωσιν ἢ μὴ τῆς Γενικῆς Διευθύνσεως, ἐχούσης ἀνεξέλεγκτον καὶ ἀπόλυτον δικαίωμα ὅπως διατηρῇ ἢ μειώσῃ κατὰ τὴν κρίσιν αὐτῆς τὰς διὰ τῶν ἀνωτέρω ὀργάνων τυχὸν ἐπιβαλλομένας ποινάς.

5) Τὸ Συμβούλιον Προαγωγῶν, συνερχόμενον εἰς συνεχεῖς συνεδριάσεις, καταρτίζει καὶ ὑποβάλλει πρὸς τὴν Γενικὴν Διεύθυνσιν πίνακας προτάσεων πρὸς προαγωγὴν ὑπαλλήλων ἐχόντων τὰ ὑπὸ τοῦ παρόντος Ὀργανισμοῦ προβλεπόμενα προσόντα.

6) Εὐθὺς ὡς ἀποφασισθῶσιν ὑπὸ τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου αἱ προαγωγαί, ἀνακοινοῦνται αὐταὶ πρὸς τὸ προσωπικὸν δι' ἐγκυκλίου τῆς Γενικῆς Διευθύνσεως, ἐπερχομένης ἅμα τῶν ἐξ αὐτῶν ἀποτελεσμάτων κατὰ τὰ ἐν τῷ παρόντι Ὀργανισμῷ διαγραφόμενα.

7) Ὑπάλληλοι, μὴ προαχθέντες καὶ θεωροῦντες ἑαυτοὺς ἠδικημένους ἐκ τῆς περὶ μὴ προα-

γυγής αὐτῶν ἀποφάσεως, δικαιοῦνται, ὅπως ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς ἀνακοινώσεως τῶν γενικῶν προαγωγῶν, εἰς ἃς δὲν περιελήφθησαν, προσφύγωσιν εἰς τὸ Συμβούλιον Παραπόνων καὶ αἰτήσωνται τὴν ἐκ νέου κρίσιν αὐτῶν.

8) Ὑπάλληλοι, διατελέσαντες ἤδη μέλη τοῦ Συμβουλίου Προαγωγῶν, δὲν δύνανται νὰ μετάσχωσι τοῦ Συμβουλίου Παραπόνων διὰ τὴν ἰδίαν περίοδον.

9) Εἰσηγήσεις τοῦ Συμβουλίου Παραπόνων περὶ προαγωγῆς ὑπαλλήλου γενόμεναι ἀποδεκταὶ ὑπὸ τῆς Γενικῆς Διευθύνσεως, ἐξαφανίζουσι τὴν περὶ μὴ προαγωγῆς προηγουμένην, ἔχουσι δὲ τὰ αὐτά, ὡς καὶ διὰ τοὺς λοιποὺς προαχθέντας, ἀποτελέσματα.

10) Ἡ θητεία τῶν μελῶν τόσον τοῦ Συμβουλίου Προαγωγῶν, ὅσον καὶ τοῦ Συμβουλίου Παραπόνων καὶ τοῦ Πειθαρχικοῦ Συμβουλίου εἶναι ἐνιαύσιος.

11) Τὸ Συμβούλιον Προαγωγῶν, τὸ Συμβούλιον Παραπόνων, ὡς καὶ τὸ Πειθαρχικὸν Συμβούλιον συγκροτοῦνται ἐντὸς τοῦ μηνὸς Δεκεμβρίου ἑκάστου ἡμερολογιακοῦ ἔτους, διὰ νὰ λειτουργήσωσι κατὰ τὸ ἀμέσως ἑπόμενον τοιοῦτον.

12) Τὸ Πειθαρχικὸν Συμβούλιον ἀποφασίζει διὰ τὴν ἐπιβολὴν πειθαρχικῶν ποινῶν κατὰ τὰ ὁριζόμενα ἐν τῷ προσηρτημένῳ εἰδικῷ Πειθαρχικῷ Ὀργανισμῷ, ὅστις ἀποτελεῖ ἀναπόσπαστον μέρος τοῦ παρόντος.

Εἰς τὸ Συμβούλιον παρίσταται ἄνευ ψήφου καὶ ὁ προϊστάμενος τοῦ Τμήματος Προσωπικοῦ ἢ ὁ ἀναπληρωτὴς αὐτοῦ ὡς εἰσηγητής. Τὰ ἐξ ὑπαλλήλων μέλη ἐκλέγονται μεταξὺ τοῦ προσωπικοῦ τῶν ἐν Ἀθήναις καὶ Πειραιεῖ Καταστημάτων τῆς Τραπέζης ἀπὸ τοῦ βαθμοῦ τοῦ λογιστοῦ Α' καὶ ἄνω ὑπὸ τοῦ συνόλου τοῦ μονίμου προσωπικοῦ τῆς Τραπέζης.

Τὸ Συμβούλιον Προαγωγῶν, τὸ Συμβούλιον Παραπόνων καὶ τὸ Πειθαρχικὸν Συμβούλιον εὑρίσκονται ἐν ἀπαρτίᾳ παρόντων πέντε μελῶν.

Ἄρθρον 13

Ἀπουσίαι

Ὑπάλληλος ἀδικαιολογήτως μὴ προσερχόμενος εἰς τὴν ὑπηρεσίαν αὐτοῦ ἐπὶ μίαν ἐργάσιμον ἡμέραν στερεῖται τῶν ἀποδοχῶν αὐτοῦ τῶν ἀντιστοιχουσῶν εἰς τὴν ἡμέραν τῆς ἀπουσίας.

Ἐὰν ἐντὸς χρονικοῦ διαστήματος δώδεκα ἡμερολογιακῶν μηνῶν αἱ ἀδικαιολόγητοι ἀπουσίαι τοῦ ὑπαλλήλου ἀθροιστικῶς λαμβανόμεναι ὑπερβαίνουσι τὰς 30 ἡμέρας, τότε ὁ ὑπάλληλος ὄχι μόνον στερεῖται τῶν ἀποδοχῶν αὐτοῦ διὰ τὰς ἡμέρας τῆς ἀπουσίας ἀλλὰ καὶ θεωρεῖται ὡς οἰκειοθελῶς ἀποχωρήσας ἐκ τῆς ὑπηρεσίας τῆς Τραπέζης, στερούμενος παντὸς δικαιώματος. Τὸ ἀδικαιολόγητον τῆς ἀπουσίας καὶ ὁ χρόνος ταύτης προσδιορίζεται ὑπὸ τοῦ Πειθαρχικοῦ Συμβουλίου, συνερχομένου εἰδικῶς πρὸς τοῦτο, καὶ δι' ἀποφάσεως αὐτοῦ λαμβανομένης κατὰ πλειοψηφίαν.

Ἐὰν ὁ ὑπάλληλος προσέλθῃ εἰς τὴν ὑπηρεσίαν αὐτοῦ μὲ βραδύτητα κατ' ἀνώτατον ὅριον μιᾶς ὥρας, χωρὶς νὰ δυνηθῇ νὰ δικαιολογήσῃ ἐπαρκῶς τὴν βραδύτητα, στερεῖται τοῦ 1)6 τῶν ἀποδοχῶν αὐτοῦ τῆς ἡμέρας ἐκείνης. Ἐὰν ἡ ἀδικαιολόγητος ἀπουσία ὑπερβαίνῃ τὴν μίαν ὥραν, ὁ ὑπάλληλος στερεῖται τῶν ἀποδοχῶν αὐτοῦ τῆς ἡμέρας τῆς ἀπουσίας κατὰ τόσα ἕκτα, ὅσαι εἶναι αἱ ὧραι τῆς ἀδικαιολογήτου βραδύτητος.

Ὁ ἔλεγχος τῆς αἰτίας ἀπουσίας ἀνήκει εἰς τὴν ἁρμοδίαν Ὑπηρεσίαν τῆς Τραπέζης, πλὴν τῆς περιπτώσεως τῆς δευτέρας παραγράφου τοῦ παρόντος ἄρθρου, ὁπότε ὁ ἔλεγχος ἀνήκει εἰς τὸ Πειθαρχικὸν Συμβούλιον.

Ἄρθρον 14

Ἀποδοχαὶ προσωπικοῦ

1) Τηρουμένων τῶν διατάξεων τοῦ νόμου περὶ κατωτάτων ὁρίων μισθῶν τῶν τραπεζιτικῶν ὑπαλλήλων ὁ εἰς ἕκαστον βαθμὸν ἀντιστοιχῶν μισθὸς καθορίζεται βάσει συλλογικῶν συμβάσεων ἢ ἀποφάσεων τοῦ Ὑπουργείου ἢ ἀποφάσεων τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τῆς Τραπέζης.

Ὁ κανονικῶς καὶ ἀνελλιπῶς ἐργαζόμενος ὑπάλληλος δικαιοῦται τῆς εἰσπράξεως τῆς ἀντιμισθίας αὐτοῦ ἀνὰ δεκαπενθήμερον προκαταβολικῶς. Ἐν περιπτώσει, καθ' ἣν ὁ ὑπάλληλος δὲν θὰ ἐδικαιοῦτο τῆς προκαταβληθείσης αὐτῷ ἀντιμισθίας, ὑποχρεοῦται εἰς τὴν ἄμεσον ἐπιστροφὴν τοῦ προκαταβληθέντος αὐτῷ ποσοῦ.

2) Αἱ ἀποδοχαὶ τοῦ προσωπικοῦ ἀποτελοῦνται:

α) Ἀπὸ τὸν βασικὸν μισθόν. Τοιοῦτος εἶναι ὁ μισθὸς ἐκκινήσεως τοῦ βαθμοῦ, ὁ καθοριζόμενος εἴτε ὑπὸ ἀποφάσεως τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου ἢ τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας, εἴτε ὑπὸ οἱωνδήποτε ἄλλων ἐπισήμων πράξεων, προστιθεμένης εἰς αὐτὸν μόνον τῆς ὑπὸ τοῦ παρόντος Ὀργανισμοῦ προβλεπομένης προσαυξήσεως λόγῳ τριετοῦς παραμονῆς εἰς τὸν αὐτὸν βαθμόν. Ἐάν ποτε ὑπάρχει τοιαύτη περίπτωσις, ὡς ἐν παραγράφῳ 7 τοῦ παρόντος ἄρθρου, ἥτις προστιθεμένη εἰς τὸν ἀρχικὸν μισθὸν ἐκκινήσεως δημιουργεῖ νέον βασικόν, ἐφ' οὗ ὑπολογίζονται τὰ λοιπὰ ἐπιδόματα (πολυετοῦς ὑπηρεσίας) καὶ οἰκογενειακά.

β) Ἀπὸ τὰ πάσης ἄλλης φύσεως ἐπιδόματα καὶ προσαυξήσεις, ὡς ἐν τῷ παρόντι Ὀργανισμῷ καθορίζονται.

3) Ἄρρενες ὑπάλληλοι ἔγγαμοι λαμβάνουσιν οἰκογενειακὸν ἐπίδομα διὰ τὴν σύζυγον καὶ διὰ τὰ τέκνα αὐτῶν μέχρι τεσσάρων ἐν ὅλῳ. Τὸ ἐπίδομα τοῦτο καθορίζεται εἰς 10 ο/ο ἐπὶ τοῦ βασικοῦ μισθοῦ, προσηυξημένου διὰ τοῦ ἐπιδόματος ἐτῶν, ἐφ' ὅσον ὑπάρχουν, διὰ τὴν σύζυγον καὶ ἀνὰ 5 ο/ο ἐπὶ τοῦ βασικοῦ μισθοῦ δι' ἕκαστον τῶν τεσσάρων τέκνων αὐτῶν.

4) Ἄρρενες ἢ θήλεις ὑπάλληλοι, διατελοῦντες ἐν χηρείᾳ ἢ ἐν διαζυγίῳ λαμβάνουσιν οἰκογενειακὸν ἐπίδομα διὰ τὰ τέκνα αὐτῶν μέχρι τεσσάρων ἐν ὅλῳ. Τὸ ἐπίδομα τοῦτο ὁρίζεται εἰς 10 ο/ο ἐπὶ τοῦ βασικοῦ μισθοῦ, προσηυξημένου διὰ τοῦ ἐπιδόματος ἐτῶν, ἐφ' ὅσον ὑπάρχουν, διὰ τὸ πρῶτον τέκνον καὶ ἀνὰ 5 ο/ο ἐπὶ τοῦ βα-

οικοῦ μισθοῦ δι' ἕκαστον τῶν ὑπολοίπων τριῶν.

5) Ἀπαραίτητοι προϋποθέσεις διὰ τὴν χορήγησιν ἐπιδόματος τέκνων, περὶ οὗ αἱ παράγραφοι 3 καὶ 4 τοῦ παρόντος ἄρθρου, εἶναι:

α) Ἡ ἡλικία τῶν τέκνων νὰ μὴ εἶναι ἀνωτέρα τῶν 20 ἐτῶν διὰ τὰ ἄρρενα καὶ τῶν 25 ἐτῶν διὰ τὰ θήλεα, νὰ μὴ ἔχωσιν ἰδίους πόρους καὶ νὰ συντηροῦνται καθ' ὁλοκληρίαν ὑπὸ τοῦ γονέως ὑπαλλήλου. Προκειμένου περὶ ὑπαλλήλων ἐν διαζεύξει ἀπαιτεῖται ὅμως, σὺν ταῖς ἀνωτέρω προϋποθέσεσιν, ἔχῃ ἀνατεθῇ αὐτοῖς διὰ δικαστικῆς ἀποφάσεως ἡ διατροφὴ τῶν τέκνων αὐτῶν.

β) Εἰδικώτερον, προκειμένου περὶ ἀρρένων τέκνων φοιτώντων εἰς Ἀνωτάτας Σχολάς, τὸ δικαίωμα ἐπιδόματος παρατείνεται μέχρι συμπληρώσεως τοῦ 22ου ἔτους τῆς ἡλικίας αὐτῶν.

6) Ὁ ὑπάλληλος δικαιοῦται ἐπιδόματος ποινετοῦς ὑπηρεσίας, ὁριζομένου ὡς ἀκολούθως:

α) 10 ο/ο ἐπὶ τοῦ βασικοῦ μισθοῦ αὐτοῦ, ηὐξημένου κατὰ τὰς προσαυξήσεις 3ετιῶν, ἐφ' ὅσον ὑπάρχουν, ἅμα τῇ συμπληρώσει δεκαετοῦς πραγματικῆς ὑπηρεσίας.

β) 14 ο/ο ἐπὶ τοῦ βασικοῦ μισθοῦ αὐτοῦ, ὡς ἀνωτέρω, ἅμα τῇ συμπληρώσει δεκαπενταετοῦς πραγματικῆς ὑπηρεσίας.

γ) 18 ο/ο ἐπὶ τοῦ βασικοῦ μισθοῦ αὐτοῦ ὡς ἀνωτέρω, ἅμα τῇ συμπληρώσει εἰκοσαετοῦς πραγματικῆς ὑπηρεσίας.

δ) 25 ο/ο ἐπὶ τοῦ βασικοῦ μισθοῦ αὐτοῦ ὡς ἀνωτέρω, ἅμα τῇ συμπληρώσει 25ετοῦς πραγματικῆς ὑπηρεσίας.

7) Ὑπάλληλοι ἀπὸ τοῦ βαθμοῦ λογιστοῦ Α', ταμίου Α', τεχνίτου Α', εἰσπράκτορος Α', κλητῆρος Α', τηλεφωνητοῦ Α', ὁδηγοῦ Α' καὶ ἄνω, διανύσαντες εἰς τὸν βαθμὸν τοῦτον ὑπηρεσίαν πραγματικὴν 3 ἐτῶν, χωρὶς νὰ ἔχωσι κηρυχθῇ ἀτάσιμοι, καὶ μὴ προαγόμενοι, λαμβάνουσι προσαύξησιν τοῦ μισθοῦ ἐκκινήσεως αὐτῶν (ἄνευ τῶν ἄλλων τυχὸν ἐπιδομάτων) κατὰ 10 ο/ο τούτου λόγῳ παραμονῆς αὐτῶν εἰς τὸν αὐτὸν βαθμόν. Ἐὰν ἡ παραμονὴ τοῦ ὑπαλλήλου εἰς τὸν αὐτὸν βαθμὸν διαρκέσῃ ἐπὶ 6 ἔτη πραγματικῆς ὑπηρεσίας, ἡ ὡς ἄνω προσαύξησις ὁρίζεται εἰς 20 ο/ο ἐπὶ τοῦ ἀρχικοῦ μισθοῦ (ἄνευ ἐπιδομάτων). Ἐὰν ἡ παραμονὴ εἰς τὸν αὐτὸν βαθμὸν διαρκέσῃ ἐπὶ 9 ἔτη πραγματικῆς ὑπηρεσίας, ἡ προσαύξησις τοῦ ἀρχικοῦ μισθοῦ (ἄνευ ἐπιδομάτων) ὁρίζεται εἰς 30 ο/ο αὐτοῦ, ἐὰν δὲ ἡ εἰς τὸν βαθμὸν τοῦτον παραμονὴ διαρκέσῃ 12 ἔτη πραγματικῆς ὑπηρεσίας, ἡ προσαύξησις τοῦ κυρίου μισθοῦ τοῦ ὑπαλλήλου (ἄνευ ἐπιδομάτων) ὁρίζεται εἰς 40 ο/ο αὐτοῦ. Τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον δύναται κατὰ τὴν κρίσιν αὐτοῦ νὰ ἀποφασίζῃ καὶ περαιτέρω προσαύξησιν τοῦ μισθοῦ ὑπαλλήλων, τῶν ὁποίων ἡ παραμονὴ εἰς τὸν αὐτὸν βαθμὸν ἤθελεν ὑπερβῇ τὰ 12 ἔτη. Ἐξαιρικῶς διὰ τοὺς κατέχοντας τὸν βαθμὸν τεχνίτου Α', εἰσπράκτορος Α', κλητῆρος Α', τηλεφωνητοῦ Α' καὶ ὁδηγοῦ Α' ἡ προσαύξησις τοῦ ἀρχικοῦ μισθοῦ (ἄνευ ἐπιδομάτων) ὁρίζεται καὶ μέχρι 50 ο/ο αὐτοῦ, ἐὰν ἡ παραμονὴ των εἰς τὸν αὐτὸν βαθμὸν διαρκέσῃ ἐπὶ 15 ἔτη πραγματικῆς ὑπηρεσίας.

8) Ὑπάλληλοι ἐκ τῶν ἐν παραγράφῳ 7 τοῦ παρόντος ἄρθρου ἀναφερομένων, παραμείναντες εἰς τὸν αὐτὸν βαθμὸν πέραν τῶν τριῶν ἐτῶν καὶ τυχόντες ἐκ τῆς αἰτίας ταύτης προσαυξήσεως τοῦ μισθοῦ αὐτῶν, προαγόμενοι βραδύτερον εἰς τὸν ἀμέσως ἀνώτερον βαθμόν, λαμβάνουσι τῶν βασικῶν μισθῶν τοῦ εἰς ὃν προῆχθησαν βαθμοῦ, προσηυξημένον κατὰ τὴν διαφορὰν (ἐὰν ὑπάρχῃ τοιαύτη) τὴν προκύπτουσαν μεταξὺ τοῦ βασικοῦ μισθοῦ τοῦ βαθμοῦ, ὃν κατελάμβανεν, καὶ τοῦ βασικοῦ μισθοῦ τοῦ βαθμοῦ, ὃν κατεῖχον, ὡς εἶχεν οὗτος διαμορφωθῇ μὲ τὰς προσαυξήσεις λόγῳ τριετιῶν.

Ἐπὶ τοῦ οὕτω διαμορφουμένου νέου βασικοῦ μισθοῦ θὰ ὑπολογίζωνται πάντα τὰ λοιπὰ ἐπιδόματα (πολυετίας καὶ οἰκογενειακὸν).

9) Εἰς τοὺς ἀσκοῦντας ταμειακὴν διαχείρισιν ταμίας χορηγεῖται ἐπίδομα δραχμῶν 400 κατὰ μῆνα, εἰς δὲ τοὺς καταμετρητὰς δραχμῶν 200 διὰ τυχὸν ἐλλείμματα. Ταμίαι καὶ καταμετρηταὶ εἶναι ὑπεύθυνοι διὰ πᾶν τυχὸν ἐμφανιζόμενον ἔλλειμμα.

10) Προαυξήσεις λόγῳ μακροχρονίου ὑπηρεσίας ἢ λόγῳ παραμονῆς εἰς τὸν αὐτὸν βαθμὸν λαμβάνονται κεχωρισμένως.

11) Ὁ ὑπολογισμὸς τοῦ χρόνου πραγματικῆς ὑπηρεσίας τοῦ ὑπαλλήλου ἐν τῇ Τραπέζῃ ἀρχεται ἀπὸ τῆς ἡμέρας τῆς προσλήψεως αὐτοῦ, ὁ δὲ χρόνος παραμονῆς εἰς τὸν αὐτὸν βαθμὸν ἀπὸ τῆς ἡμέρας τῆς τελευταίας προαγωγῆς αὐτοῦ, προσδιοριζομένης ἐν ταῖς παραγράφοις 6 ἕως 13 τοῦ ἄρθρου 7 τοῦ παόντος Ὀργανισμοῦ.

12) Εἰς περίπτωσιν καθ' ἣν ὑπάλληλοι (ὡς παράγραφος 7), προαγόμενοι εἰς τὸν ἑπόμενον βαθμὸν ἢ μετατασσόμενοι ἀπὸ κλάδου εἰς κλάδον συμπληροῦσι συγχρόνως καὶ τὸν ἀπαιτούμενον διὰ τὴν λῆψιν προσαυξήσεως 3ετίας χρόνον, λαμβάνουσιν ἀμφότερα καὶ τὴν προαγωγὴν ἢ μετάταξιν καὶ τὴν προσαύξησιν τῆς 3ετίας.

13) Ὡς πρὸς τὸν ὑπολογισμὸν τοῦ χρόνου ὑπηρεσίας διὰ τὴν προσαύξησιν ἐφαρμόζονται αἱ ἀντίστοιχοι διατάξεις τοῦ χρόνου ὑπηρεσίας διὰ προαγωγήν.

Ἄρθρον 15

Καταγγελία συμβάσεων ἐργασίας

Ἡ Γενικὴ Διεύθυνσις δικαιοῦται νὰ καταγγείλῃ τὴν σύμβασιν ἐργασίας οἱουδήποτε ὑπαλλήλου ἢ ὑπηρέτου κατὰ τὰς διατάξεις τῶν σχετικῶν νόμων περὶ καταγγελίας συμβάσεως ἐργασίας.

Ἄρθρον 16

Ὅριον ἡλικίας

1) Ἀνώτατον ὅριον ἡλικίας τοῦ προσωπικοῦ τῆς Τραπέζης ὁρίζεται τὸ 65ον ἔτος διὰ τοὺς ἄρρενας καὶ τὸ 60ὸν διὰ τὰς θήλεις ὑπαλλήλους.

2) Οἱ κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ ἔτους συμπληροῦντες τὸ 65ον ἔτος τῆς ἡλικίας ἀποχωροῦσι τῆς ἐνεργοῦ ὑπηρεσίας ἀπὸ 1ης Ἰανουαρίου τοῦ

προηγούμενους έτους, λογομένης αὐτοδικαίως τὴν ἡμερομηνίαν ταύτην τῆς συμβάσεως ἐργασίας καὶ καταβαλλομένης παρὰ τῆς Τραπέζης πρὸς αὐτοὺς ἀποζημιώσεως ἴσης πρὸς τὸ ἥμισυ τῆς ὑπὸ τοῦ νόμου 2112/1920 ὡς ἐτροποποιήθη μεταγενεστέρως, ὁριζομένης διὰ τὴν περίπτωσιν τῆς ἀπροειδοποιήτου καταγγελίας τῆς συμβάσεως ἐργασίας.

3) Ἡ συμπλήρωσις τοῦ ὁρίου ἡλικίας βεβαιοῦται ἐκ τοῦ μητρώου τῶν ὑπαλλήλων καὶ δι' ἐπὶ τῇ βάσει τῆς ἀναγραφομένης ἐν αὐτῷ χρονολογίας γεννήσεως αὐτῶν ἢ διὰ πιστοποιητικοῦ ἐπισήμου Ἀρχῆς, νομίμως ἐκδιδομένου κατὰ τὸν χρόνον τῆς προσλήψεως, ἀποκλειομένης μεταγενεστέρως διορθώσεως, ἔστω καὶ διὰ δικαστικῆς ἀποφάσεως.

4) Τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον τῆς Τραπέζης δύναται νὰ παρατείνῃ μέχρι πέντε ἐν συνόλῳ ἐτῶν τὸ ὅριον τῆς ἡλικίας δι' ὑπαλλήλους ἔχοντας τοὐλάχιστον τὸν βαθμὸν τοῦ τμηματάρχου Γ'.

5) Τὸ δικαίωμα, ὅπερ κέκτηται ἡ Τράπεζα τόσον ἐκ τοῦ νόμου, ὅσον καὶ ἐκ τῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρου 15 τοῦ παρόντος περὶ καταγγελίας συμβάσεων ἐργασίας τοῦ προσωπικοῦ τῆς Τραπέζης, οὐδόλως θίγεται ἐκ τῶν διατάξεων τοῦ παρόντος ἄρθρου.

6) Αἱ διατάξεις τοῦ παρόντος δὲν ἔχουσιν ἐφαρμογὴν προκειμένου περὶ τῶν μελῶν τῆς Γενικῆς Διευθύνσεως.

Ἄρθρον 17

Δικαστικὸν

Παρὰ τῇ Τραπέζῃ ὑφίσταται Διεύθυνσις Δικαστικοῦ, τελοῦσα ὑπὸ τὴν Διεύθυνσιν τοῦ Νομικοῦ Συμβουλίου. Αἱ ἁμοιβαὶ τῶν παρὰ τῇ Τραπέζῃ διοριζομένων δικηγόρων κανονίζονται ὑπὸ τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου καὶ συμφώνως πρὸς τὰς διατάξεις τοῦ νόμου.

Ἄρθρον 18

Μεταβατικαὶ διατάξεις

Ἀξιώσεις πρὸς καταβολὴν ἐπιδομάτων δὲν γεννῶνται διὰ τὸ πρὸ τῆς ἰσχύος τοῦ παρόντος χρονικὸν διάστημα.

Ἄρθρον 19

Οἱ ὅροι τοῦ παρόντος Ὀργανισμοῦ δὲν ἔχουσιν ἐφαρμογὴν ἐπὶ τῶν προσλαμβανομένων ἐπὶ συμβάσει, δι' ἃς ἰσχύουν τὰ ἐν τῇ συμβάσει καθοριζόμενα.

Ἄρθρον 20

1) Καταργουμένου διὰ τοῦ παρόντος Ὀργανισμοῦ τοῦ κατὰ τὸν προϊσχύοντα Ὀργανισμὸν βαθμοῦ τοῦ ἐκτάκτου ἐπὶ συμβάσει πάντες οἱ κατὰ τὴν ἔναρξιν τῆς ἰσχύος τοῦ παρόντος ὑπηρετοῦντες ἐπὶ τῷ βαθμῷ τούτῳ ὀνομάζονται ἀπὸ 1ης Ἰανουαρίου 1965 δόκιμοι τοῦ οἰκείου κλάδου, ὁ δὲ χρόνος ὑπηρεσίας αὐτῶν ὡς ἐκτάκτων λογίζεται ὡς χρόνος ὑπηρεσίας εἰς τὸν βαθμὸν τοῦ δοκίμου.

2) Δόκιμοι, συμπληρώσαντες ἢ συμπληροῦντες μέχρι τῆς 31ης Δεκεμβρίου 1964 τριετῆ συνολικὴν ὑπηρεσίαν ἐν τῇ Τραπέζῃ, προάγονται αὐτοδικαίως ἀπὸ 1ης Ἰανουαρίου 1965 εἰς τὸν ἀνώτερον βαθμὸν τοῦ βοηθοῦ λογιστοῦ ἢ βοηθοῦ ταμίου.

3) Βοηθοὶ λογισταὶ ἢ βοηθοὶ ταμίου προάγονται αὐτοδικαίως ἀπὸ 1ης Ἰανουαρίου 1965 εἰς τὸν ἀνώτερον βαθμὸν τοῦ ὑπολογιστοῦ ἢ ὑποταμίου (καταργηθείσης τῆς διακρίσεως εἰς ὑπολογιστὰς ἢ ὑποταμίας α' καὶ β'), ἐφ' ὅσον συνεπλήρωσαν ἢ συμπληρώσουν μέχρι τῆς 31ης Δεκεμβρίου 1964 ἓξαετῆ συνολικὴν ὑπηρεσίαν ἐν τῇ Τραπέζῃ.

4) Ὑπάλληλοι, φέροντες τοὺς καταργηθέντας βαθμοὺς τοῦ ὑπολογιστοῦ Β' ἢ ὑποταμίου Β', ἐφ' ὅσον συνεπλήρωσαν ἢ συμπληρώσουν μέχρι τῆς 31ης Δεκεμβρίου 1964 ἐννεαετῆ συνολικὴν ὑπηρεσίαν ἐν τῇ Τραπέζῃ, προάγονται αὐτοδικαίως ἀπὸ 1ης Ἰανουαρίου 1965 εἰς τὸν ἀνώτερον βαθμὸν τοῦ λογιστοῦ Β' ἢ ταμίου Β'.

5) Ἅπαντες οἱ λοιποὶ ὑπολογισταὶ Β', οἱ μὴ ἔχοντες συμπληρώσει συνολικὴν ἐννεαετῆ πραγματικὴν ὑπηρεσίαν κατὰ τὴν 31.12.1964, θὰ προαχθῶσιν εἰς λογιστὰς Β', εὐθὺς ὡς συμπληρώσωσι ταύτην μὴ ἐφαρμοζομένης δι' αὐτούς, λόγῳ τῆς καταργήσεως τῶν βαθμῶν ὑπολογιστοῦ Β' καὶ ὑπολογιστοῦ Α', τῆς διατάξεως τῆς παραγράφου 3 τοῦ ἄρθρου 7 τοῦ παρόντος Ὀργανισμοῦ, ἥτις θὰ ἐφαρμοσθῇ δι' αὐτοὺς μόνον ἀπὸ τῆς προαγωγῆς των εἰς λογιστὰς Β' καὶ μετέπειτα.

Ὁμοίως οἱ ἐκ μετατάξεως προερχόμενοι θὰ προαχθῶσιν ὅμα τῇ συμπληρώσει τριετοῦς πραγματικῆς ὑπηρεσίας εἰς τὸν βαθμόν, τὸν ὁποῖον κατέχουσιν.

6) Ὑπάλληλοι, φέροντες ἀπὸ 1ης Ἰουλίου 1962 τὸν καταργηθέντα βαθμὸν τοῦ ὑπολογιστοῦ Α' ἢ ὑποταμίου Α', προάγονται αὐτοδικαίως ἀπὸ 1ης Ἰανουαρίου 1965 εἰς τὸν ἀνώτερον βαθμὸν τοῦ λογιστοῦ Β' ἢ Ταμίου Β'.

7) Ὑπάλληλοι, φέροντες πρὸ τῆς 1ης Ἰουλίου 1962 τὸν βαθμὸν τοῦ λογιστοῦ Β' ἢ ταμίου Β', προάγονται αὐτοδικαίως ἀπὸ 1ης Ἰανουαρίου 1965 εἰς τὸν ἀνώτερον βαθμὸν τοῦ λογιστοῦ Α' ἢ ταμίου Α'.

8) Ὑπολογισταὶ ἢ ὑποταμίαι, φέροντες τὸν καταργηθέντα βαθμὸν ὑπολογιστοῦ Α' ἢ ὑποταμίου Α' ἀπὸ 1ης Ἰανουαρίου 1963 καὶ ἐντεῦθεν, προάγονται εἰς τὸν βαθμὸν τοῦ λογιστοῦ Β' ἢ ταμίου Β', εὐθὺς ὡς συμπληρώσουν τριετῆ πραγματικὴν ὑπηρεσίαν, ἀφ' ἧς χρονολογίας κατέλαβον τὸν ὡς ἄνω καταργηθέντα βαθμὸν τοῦ ὑπολογιστοῦ Α' ἢ ὑποταμίου Α'.

9) Ὑπολογισταὶ ἢ ὑποταμίαι, φέροντες τὸν καταργηθέντα βαθμὸν ὑπολογιστοῦ Α' ἢ ὑποταμίου Α' ἀπὸ 1ης Ἰουλίου 1964, θὰ προαχθῶσιν εἰς τὸν βαθμὸν λογιστοῦ Β' ἢ ταμίου Β' τὴν 1ην Ἰανουαρίου 1967.

10) Κατόπιν τῆς διὰ τοῦ παρόντος Κανονισμοῦ διακρίσεως μεταξὺ ὑποδιευθυντοῦ Α' καὶ ὑποδιευθυντοῦ Β' πάντες οἱ κατὰ τὴν ἔναρξιν ἐφαρμογῆς τοῦ παρόντος ὑποδιευθυνταὶ ὀνομάζονται ἀπὸ 1ης Ἰανουαρίου 1965 ὑποδιευθυνταὶ Α', τῆς θέσεως τοῦ ὑποδιευθυντοῦ Β' καταλαμ-

βαινομένης ὑπὸ τῶν ἐφεξῆς προαγομένων εἰς τὸν βαθμὸν τοῦτον. Ἐπίσης κατόπιν καταργήσεως τῶν βαθμῶν τοῦ προϊσταμένου Ὑπηρεσιῶν καὶ τοῦ ὑποτμηματάρχου οἱ κατὰ τὴν ἔναρξιν ἐφαρμογῆς τοῦ παρόντος κατέχοντες τοὺς βαθμοὺς τούτους καταλαμβάνουν ἀπὸ 1ης Ἰανουαρίου 1965 οἱ μὲν προϊστάμενοι Ὑπηρεσιῶν τὸν βαθμὸν τοῦ ὑποδιευθυντοῦ Β', οἱ δὲ ὑποτμηματάρχαι τὸν βαθμὸν τοῦ βοηθοῦ τμηματάρχου.

11) Καταργουμένων τῶν βαθμῶν τοῦ δοκίμου εἰσπράκτορος καὶ εἰσπράκτορος Γ' τοῦ παλαιοῦ Ὀργανισμοῦ ἅπαντες οἱ ὑπηρετοῦντες εἰς τοὺς ἀνωτέρω βαθμοὺς ἐντάσσονται ἀπὸ 1ης Ἰανουαρίου 1965 εἰς τὸν νέον βαθμὸν τοῦ διεκπεραιωτοῦ εἰσπράκτορος.

12) Καταργουμένου τοῦ βοηθοῦ τοῦ ἐκτάκτου κλητῆρος οἱ κατέχοντες τὰς θέσεις ταύτας ὀνομάζονται ἀπὸ 1ης Ἰανουαρίου 1965 κλητῆρες Δ'.

13) Ὡς πρὸς τὸν ὑπολογισμὸν τοῦ χρόνου ὑπηρεσίας ἐφαρμόζονται καὶ εἰς τὰς περιπτώσεις τοῦ παρόντος ἄρθρου οἱ ἐν ἄρθρῳ 7 ταῦ παρόντος τιθέμενοι κανόνες.

Πειθαρχικὸς Ὀργανισμὸς Προσωπικοῦ Ἐθνικῆς καὶ Λαϊκῆς Τραπέζης τῆς Ἑλλάδος

Α'. Πειθαρχικὰ παραπτώματα

Πειθαρχικὰ παραπτώματα εἶναι ἰδίᾳ:

1) Πᾶσα παράβασις καθήκοντος τοῦ ὑπαλλήλου ἢ παραμέλησις ἐκτελέσεως ὑπηρεσίας καὶ ἐν γένει πᾶσα ἐνέργεια ἢ παράλειψις τοῦ ὑπαλλήλου, ἀντιτιθεμένη πρὸς τὸν κατὰ νόμον, ἔθιμον καὶ τραπεζιτικὴν συνήθειαν καθιερωμένον τρόπον ἐπιτελέσεως τῆς ὑπηρεσίας.

Πᾶσα παράβασις διατάξεων τοῦ καταστατικοῦ, ὀργανισμοῦ καὶ ἐγκυκλίων τῆς Τραπέζης.

3) Πᾶσα παράβασις τῆς τραπεζικῆς ἐχεμυθείας.

4) Πᾶσα ἀνάμιξις εἰς ἐπιχειρήσεις ἄνευ ἀδείας τῆς Διοικήσεως τῆς Τραπέζης.

5) Πᾶσα μὴ προσήκουσα συμπεριφορὰ πρὸς πελάτας ἢ συναδέλφους.

6) Πᾶσα πρᾶξις ἢ παράλειψις ὀφειλομένη εἰς καυφότητα ἢ ἀμέλειαν.

7) Πᾶσα πρᾶξις ἀπαγορευομένη ὑπὸ τῶν νόμων τῶν ἀφορώντων τὰς τραπεζικὰς ἐργασίας.

8) Πᾶσα ἐντὸς ἢ ἐκτὸς τῆς Τραπέζης διαγωγὴ τοῦ ὑπαλλήλου, μὴ συνάδουσα πρὸς τὴν ὑπαλληλικήν του ἰδιότητα.

Β'. Πειθαρχικαὶ ποιναί

Αἱ πειθαρχικαὶ ποιναὶ εἶναι οἱ ἀκόλουθοι:

1) Προφορικὴ παρατήρησις.

2) Ἔγγραφος ἐπίπληξις.

3) Πρόστιμον μέχρι τοῦ 1/4 τοῦ μηνιαίου μισθοῦ.

4) Προσωρινὴ ἀπόλυσις μέχρι τριῶν μηνῶν μετὰ στερήσεως ἀποδοχῶν.

5) Ὁριστικὴ ἀπόλυσις.

Γ' Πειθαρχικὴ διαδικασία

Διαπραχθέντος πειθαρχικοῦ παραπτώματος ὁ προϊστάμενος τοῦ ὑπαλλήλου καλεῖ τοῦτον νὰ ὑποβάλῃ ἐγγραφον ἀπολογίαν ἣν συνυποβάλλει μετ' ἐκθέσεως του εἰς Γενικὴν Γραμματείαν, Τμῆμα Προσωπικοῦ.

Ὑποβληθείσης τῆς ἀπολογίας ὁ φάκελος παραπέμπεται εἰς τὴν Γενικὴν Διεύθυνσιν. Ἡ Γενικὴ Διεύθυνσις εἴτε θεωρεῖ, ὅτι δὲν συντρέχει περίπτωσις πειθαρχικῆς διώξεως καὶ θεωρεῖ λίαν σφαλῆ τὴν ὑπόθεσιν, εἴτε θεωρεῖ ὅτι τὸ παράπτωμα δὲν δύναται νὰ ἐπισύρῃ ποινὴν βαρυτέραν τῆς ἐπιπλήξεως καὶ ἐπιβάλλει ταύτην, εἴτε παραπέμπει τὴν ὑπόθεσιν εἰς τὸ Πειθαρχικὸν Συμβούλιον.

Εἰσαχθείσης τῆς ὑποθέσεως εἰς τὸ Πειθαρχικὸν Συμβούλιον ὁ ὑπὸ τοῦ Ὀργανισμοῦ Προσωπικοῦ προβλεπόμενος εἰσηγητὴς διενεργεῖ ἀνάκρισιν. Περαιωθείσης τῆς ἀνακρίσεως ὁ ὑπάλληλος καλεῖται ἐγγράφως παρὰ τοῦ εἰσηγητοῦ εἰς ἀπολογίαν.

Ὑποβληθείσης τῆς ἀπολογίας ἢ παρελθουσῶν 15 ἡμερῶν ἀπὸ τῆς κλήσεως εἰς ἀπολογίαν ἄνευ ὑποβολῆς ἀπολογίας τὸ Πειθαρχικὸν Συμβούλιον ἐπιλαμβάνεται τῆς ὑποθέσεως. Τὸ Πειθαρχικὸν Συμβούλιον δύναται νὰ καλέσῃ τὸν ὑπάλληλον ὅπως ἐμφανισθῇ ἐνώπιόν του. Ὁ ὑπάλληλος δύναται νὰ ζητήσῃ, ὅπως ἐμφανισθῇ ἐνώπιον τοῦ Συμβουλίου. Ἐπὶ τῆς αἰτήσεως ταύτης ἀποφασίζει τὸ Συμβούλιον. Τὰ πρόστιμα κατατίθενται ἐπ' ὀνόματι τῆς Ἐργατικῆς Ἑστίας συμφώνως τῷ νόμῳ.

Διὰ τοῦ παρόντος Ὀργανισμοῦ καταργεῖται πᾶσα προγενεστέρα διάταξις ἐπὶ τῶν διαλαμβανομένων ἐν αὐτῷ θεμάτων.

Ἡ ἰσχὺς τοῦ παρόντος Ὀργανισμοῦ ἄρχεται τὴν πρώτην 1 Ἰανουαρίου 1965.

Ἡ παροῦσα δημοσιευθήτω διὰ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 29 Μαΐου 1965

—

69443)10768)1965 Ἀπόφ. Ὑπουργοῦ Ἐμπορικῆς Ναυτιλίας

Περὶ κυρώσεως συλλογικῆς συμβάσεως πληρωμάτων ρυμουλκῶν Λιμένος Πειραιῶς.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 709 τῆς 26 Ὀκτωβρίου 1965)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν: Τὴν ὑπογραφεῖσαν τὴν 21 Σεπτεμβρίου 1965 συλλογικὴν σύμβασιν ἐργασίας καὶ ἀμοιβῶν τῶν πληρωμάτων ρυμουλκῶν μεταξὺ τοῦ Ἐργατοϋπαλληλικοῦ Κέντρου Πειραιῶς, τῆς Ἑνώσεως Πληρωμάτων Ρυμουλκῶν Λιμένος Πειραιῶς καὶ τῶν πλοιοκτητριῶν Ἑταιρειῶν Ρυμουλκῶν Α.Ε. «Ν. Ε. Βερνίκος», «Λουκᾶς Μάτσας καὶ Υἱοί» καὶ «Π. Ε. Ταβλίρης», ἰδόντες τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 5 τοῦ ἀ.ν. 3376)1944 «περὶ συλλογικῶν συμβάσεων ἐν τῇ ναυτικῇ ἐργασίᾳ», ὡς ταῦτο ἰσχύει σήμερον, ἀποφασίζομεν:

1) Κυροῦμεν τὴν ὡς ἄνω συλλογικὴν σύμβα-

σιν έργασίας καὶ ἀμοιβῶν πληρωμάτων ρυμουλκῶν λιμένος Πειραιῶς, ἡς ἡ ἰσχὺς ἤρξατο τὴν 21 Σεπτεμβρίου 1965, πλὴν τῶν μνημονευομένων ἐν τῷ ἄρθρῳ 9 αὐτῆς ὡς πρὸς τὴν χορήγησιν ἀποδεικτικῶν ναυτικῆς ἱκανότητος, ὡς καὶ τοῦ ἄρθρου 15, ὡς ἀντικειμένων τῷ νόμῳ.

2) Ἡ διὰ τῆς παρούσης ἀποφάσεως κυρουμένη συλλογικὴ σύμβασις δὲν ἔχει ἐφαρμογὴν ἐπὶ τῶν ρυμουλκῶν τῶν βιομηχανικῶν ἐπιχειρήσεων.

Ἡ παροῦσα δημοσιευθήτω διὰ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως.

Ἐν Πειραιεῖ τῇ 30 Σεπτεμβρίου 1965

Συλλογικὴ σύμβασις

Οἱ κάτωθι ὑπογεγραμμένοι ἀφ' ἑνὸς μὲν οἱ Κων. Ν. Βερνίκος καὶ Λουκᾶς Ι. Μάτσας, ἐκπροσωποῦντες τὴν Ἕνωσιν Ἰδιοκτητῶν Ρυμουλκῶν καὶ τοὺς Οἴκους Α.Ν.Ε. «Νικ. Ε. Βερνίκος» καὶ «Λ. Μάτσας καὶ Υἱοί» καὶ Μ. Παγώνης ὡς ἐκπρόσωπος τῆς Ἑταιρείας «Ταυβλίρης», ἀφ' ἑτέρου δὲ οἱ Ἠλίας Κρακιδᾶς διὰ τὸ Ἐργατοϋπαλληλικὸν Κέντρον Πειραιῶς καὶ Κ. Ταποῦρος, πρόεδρος, καὶ Α. Γούναρης, γενικὸς γραμματεύς, ἐκπροσωποῦντες τὴν Ἕνωσιν Πληρωμάτων Ρυμουλκῶν, συνεφώνησαν τὰ κάτωθι:

Ἄρθρον 1

Ἀναγνωρίζεται καὶ συμφωνεῖται ἑκατέρωθεν, ὅτι διὰ πᾶν ρυμουλκόν, ἐργαζόμενον εἰς τὸν λιμένα Πειραιῶς καὶ τὴν περιοχήν του εἰς Δραπετσῶνα, Ἅγιον Γεώργιον, Πέραμα, Ἀμπελάκι, Ναύσταθμον, περιοχὴν Σκαραμαγκᾶ, Ἐλευσῖνα, Ἐλευσίνια, Ἀσπρόπυργον, Μέγαρα, Μούλκι, Νέον Φάληρον, Παλαιὸν Φάληρον, Γλυφάδα μέχρι καὶ τῆς Ἀναβύσσου, ἡ ἐργασία εἶναι ὀκταώρους, ἀρχομένη ἀπὸ 07.00' καὶ λήγουσα τὴν 15.00' ὥραν ἀπὸ τῆς Δευτέρας μέχρι τοῦ Σαββάτου.

Ἄρθρον 2

Βάσει τοῦ ὀκταώρου οἱ μηνιαῖοι μισθοὶ ἀξιωματικῶν καὶ πληρωμάτων καθορίζονται ὡς κάτωθι:

Εἰδικότης	Μισθὸς μηνιαῖος
Κυβερνήτης	5.135
Μηχανικὸς	5.070
Ὑφιστάμενος μηχανικὸς	3.470
Βοηθὸς ἢ δόκιμος μηχανικὸς	1.950
Θερμαστὴς	3.185
Ναύτης	3.120
Ναυτόπαις ἢ δόκιμος	1.000

Οἱ ἡμερομίσθιοι ἀμειβόμενοι θὰ λαμβάνουν ὡς ἡμερομίσθιον τὸ 1/30 τοῦ μηνιαίου μισθοῦ, ὡς ἀνωτέρω κατὰ εἰδικότητα.

Ἄρθρον 3

Ὡς ὥρα ἐνάρξεως ἐργασίας ὁρίζεται ἡ 07.00' καὶ λήξεως ἡ 15.00'. Διασαφηνίζεται: 07.00' σημαίνει ὥρα ἐκκινήσεως τοῦ ρυμουλκοῦ καὶ 15.00' προσδέσεως τοῦ ρυμουλκοῦ εἰς ρεμέτζο. Πᾶσα καθυστέρησις ὑπόκειται εἰς κυρώσεις.

Ἄρθρον 4

Ἐφ' ὅσον τὰ πληρώματα διαταχθοῦν νὰ ἐργασθοῦν καὶ πέραν τοῦ ὀκταώρου, ὑποχρεοῦνται νὰ προσφέρουν ταύτην ἔναντι ὑπερωριακῆς ἀμοιβῆς.

Ἡ ὡριαία ἀποζημίωσις ἑκάστης ὑπερωριακῆς ἐργασίας ὁρίζεται εἰς τὸ 1/8 τοῦ ἡμερομισθίου ἢ τὸ 1/8 τοῦ 1/30 ἐπὶ τῆς μηνιαίας μισθοδοσίας τῆς ἀναφερομένης εἰς τὸ ἄρθρον 2.

Κατὰ τὰς Κυριακὰς καὶ ἑορτάς, ἐφ' ὅσον ἡ ἐργασία τὸ ἐπιβάλλει, τὰ πληρώματα τῶν ρυμουλκῶν ὀφείλουν νὰ προσφέρουν τὴν ἐργασίαν των ἐπὶ τῇ καταβολῇ 75 ο/ο ἐπὶ τοῦ βασικοῦ ἡμερομισθίου, ἐκτὸς μιᾶς (1) Κυριακῆς μηνιαίως, κατὰ τὴν ὁποίαν τὰ πληρώματα ὑποχρεοῦνται, ὅπως ἐργάζωνται εἰς τὰ ρυμουλκὰ διὰ τὴν συντήρησίν των ἄνευ οὐδεμιᾶς προσθέτου ἀμοιβῆς, ἐφ' ὅσον ταῦτα δὲν ἐκτελέσουν ρυμουλκιστικὴν ἐργασίαν.

Ἐπίσης ὁρίζεται, ὅπως μίαν Κυριακὴν κατὰ μῆνα τὰ πληρώματα ἀναπαύωνται ἐναλλὰξ ὑποχρεωτικῶς.

Ἄρθρον 5

Διὰ τὸν ὑπολογισμὸν τῶν προσθέτων ἀμοιβῶν κατὰ τὰς Κυριακὰς καὶ ἑορτὰς θὰ ἰσχύῃ τὸ ὑπὸ τοῦ Υ.Ε.Ν. ἑκάστοτε καθοριζόμενον ἐπίσημον ἑορτολόγιον.

Ἄρθρον 6

Δι' ἐκτέλεσιν ρυμουλκήσεων ἐκτὸς τοῦ λιμένος Πειραιῶς καθοριζομένης ἀπὸ τῆς Ἀναβύσσου μέχρι καὶ τῶν Μεγάρων συμπεριλαμβανομένων εἰς ἕτερα σημεῖα ἢ λιμένας τῆς Ἐπικρατείας (ὅπου θὰ ἰσχύωσιν οἱ τοπικαὶ συνθῆκαι) ἢ εἰς τὸ ἀνοικτὸν πέλαγος, ἡ παροῦσα σύμβασις ἀτονεῖ καὶ θὰ ἰσχύῃ ἡ περὶ Ἐμπορικῆς Ναυτιλίας ἐν γένει νομοθεσία.

Ἄρθρον 7

Αἱ προσλήψεις τῶν πληρωμάτων θὰ διενεργοῦνται κατόπιν αἰτήσεως παρὰ τῆς Ἑνώσεως τῶν Πληρωμάτων Ρυμουλκῶν, ὑποχρεουμένης ταύτης ὅπως παραχωρῇ πληρώματα ἐκ τῶν ταμειακῶν μελῶν αὐτῆς μὲ σχετικὴν βεβαίωσιν πρὸς τὸν ἐφοπλιστήν.

Ἐπίσης ἡ Ἕνωσις τῶν Πληρωμάτων Ρυμουλκῶν ὑποχρεοῦται, ὅπως ὑπ' εὐθύνην της ἐπιβάλλει εἰς τὰ πληρώματα τῶν ρυμουλκῶν νὰ προσφέρωσι τὰς ὑπηρεσίας των καὶ εἰς τὰς ἐκτὸς περιοχῆς λιμένος Πειραιῶς ἐργασίας, εἰς τοὺς διαφόρους σταθμοὺς ρυμουλκῶν, ρυθμίζουσα ἐν συνεχείᾳ τὴν ἐναλλὰξ ἀντικατάστασιν, ἐφ' ὅσον τὰ πληρώματα τὸ ἐπιθυμοῦν ἐν συνεννοήσει μετὰ τῶν ἰδιοκτητῶν ρυμουλκῶν.

Ἄρθρον 8

Οἱ ἀπολυόμενοι τῆς ἐργασίας θὰ ὑπάγωνται εἰς τὰς ὑποχρεώσεις τῆς Ναυτικῆς Νομοθεσίας, βάσει τῆς ὁποίας θὰ ἐπιλύεται πᾶσα ἐν γένει διαφορά, καθοριζομένου σαφῶς ὅτι τὰ πληρω-

ματα των ρυμουλκών θεωρούνται ναυτικοί. Βάσει δε της ναυτικής νομοθεσίας θά ρυθμίζεται το ζήτημα των άδειών, ως και πάσης τυχόν αναγομένης διαφοράς, ανεξαρτήτως εάν ώρισμένοι εκ των πληρωμάτων είναι ησφαλισμένοι εις το Ι.Κ.Α. λόγω προσωρινής ελλείψεως ναυτικών φυλλαδίων, οι δε νέοι, εισερχόμενοι και προσλαμβανόμενοι εις το επάγγελμα ναυτικού των ρυμουλκών, νά είναι ούτοι υποχρεωτικώς κάτοχοι ναυτικού φυλλαδίου.

"Αρθρον 9

Προς ανανέωσιν του κλάδου συμφωνείται, όπως οι ιδιοκτήται ρυμουλκών δικαιούνται νά προσλαμβάνουν νέους ως δοκίμους ή ναυτόπαιδας εις τά ρυμουλκά εν συνεννοήσει μετά της Ένώσεως Πληρωμάτων Ρυμουλκών, της επιλογής των ιδιοκτητών και της εγκρίσεως της Ένώσεως, οί όπαίοι μετά διετή υπηρεσίαν και εφ' όσον είναι ικανοί θά δικαιούνται νά εγγραφούν ως κανονικά μέλη της Ένώσεως και νά λάβουν τυχόν ναύτου ή θερμαστού ή βαθμού μηχανής. Η όμοιβή των μνημονευομένων εν τω παρόντι άρθρω καθορίζεται εις το άρθρον 2, ό δε αριθμός των δεν θά δύναται νά υπερβή τόν ένα εις κάθε ρυμουλκόν.

Έν ούδεμιά περιπτώσει θά εγγράφεται νέον μέλος της Όργανώσεως, εάν δεν κέκτηται άπαραιτήτως ναυτικών φυλλάδιον.

"Αρθρον 10

Οί κυβερνήται των ρυμουλκών υποχρεούνται, όπως επαγρυπνούν διά την παρακολούθησιν και συνοδείαν των αρμενουμένων και αναχωρούντων πλοίων, αδικαιολόγητος αμέλεια θά υπόκειται εις κυρώσεις εκ μέρους της Ένώσεως Ρυμουλκών, τυχόν όμως άφιξις ή αναχώρησις πλοίου άνευ ρυμουλκού, παρ' όλον ότι συνεδεύθη, θά γνωστοποιήται άπαραιτήτως εις την διεύθυνσιν, άπαλλασσομένου τότε της άνωτέρω ευθύνης.

"Αρθρον 11

Ειδικώς διά νυκτερινάς επιφυλακάς προς ασφάλειαν εγκαταστάσεων πετρελαίων και δεξαμενοπλοίων ή υπερωριακή όμοιβή καθ' όλην την ώραν ορίζεται κατ' απόκοπην εις δραχμάς τριάκοντα πέντε (35) δι' έκαστον, ανεξαρτήτως ειδικότητος, με μόνην την διαφοράν ότι ή άνωτέρω εργασία δεν είναι υποχρεωτική.

"Αρθρον 12

Εις τά ρυμουλκά τά εκτελούντα νυκτερινήν φυλακήν, ως και εις τας επιφυλακάς δεξαμενοπλοίων και εγκαταστάσεων, θά παραμένη υποχρεωτικώς εις εκ των άνδρών του.

"Αρθρον 13

Αί αναλογίαι κρατήσεων προς τά Ασφαλιστικά Ταμεία Ν.Α.Τ., Τ.Π.Α.Ε.Ν., Τ.Π.Κ. Ι.Ε.Ν. και Ι.Κ.Α. των αξιωματικών και πληρωμάτων θά βαρύνουν κατά νόμιμον αναλογίαν ημετέρους τούς συμβαλλομένους.

"Αρθρον 14

Οί συμπληρώσαντες εν έτος συνεχούς εργασίας δικαιούνται άδείας μετά πλήρων αποδοχών, οί μεν αξιωματικοί επιβάται 18 ημερών, αξιωματικοί πτυχιούχοι 15 ημερών και πλήρωμα 12 ημερών.

Εις τά πληρώματα, τά έχοντα υπηρεσίαν υπερπενταετή συνεχούς εργασίας, θά χορηγήται 15θήμερος άντί 12 ημερών.

"Αρθρον 15

Η συνδικαλιστική εισφορά των πληρωμάτων προς την Όργάνωσιν δύναται νά εισπράττεται παρά των εφοπλιστών μας και νά καταβάλλεται εις τον επί τούτω εξουσιοδοτημένον παρά του Διοικητικού Συμβουλίου εκπρόσωπον της Ένώσεως Ρυμουλκών.

"Αρθρον 16

Η ισχύς της παρούσης συμβάσεως άρχεται από της 21 Σεπτεμβρίου 1965, συνεταγη δε εις εξαπλούν και κατατίθεται εις την Ένωσιν Ιδιοκτητών Ρυμουλκών κλπ. εν εις την Ένωσιν Πληρωμάτων Ρυμουλκών Λιμένος Πειραιώς, εν εις το Εργατικόν Κέντρον Πειραιώς και τρία διά τα αρμόδια Υπουργεία και Κρατικός Υπηρεσίας. Καταγγελία δε ταύτης δύναται νά γίνη παρ' εκατέρου των συμβαλλομένων με προειδοποίησιν τεσσάρων μηνών και θέλει ισχύσει δύο είσέτι μήνας μετά την παρέλευσιν του τετραμήνου της καταγγελίας.

Εφ' ώ υπογράφεται ως έπεται.

Διά το Εργατοϋπαλληλικόν Κέντρον Πειραιώς

(Έπονται υπογραφαί)

—

72594)11146)1965 Απόφ. Υπουργού Εμπορικής Ναυτιλίας

Περί κυρώσεως συμφωνητικού παρεπλεισμού των τουριστικών και μεσογειακών επιβατηγών πλοίων.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 709 της 26 Οκτωβρίου 1965)

Έχοντες υπ' όψιν : Το υπογραφέν την 14.9.1965 συμφωνητικόν μεταξύ των νομίμως εξουσιοδοτημένων εκπροσώπων, αφ' ενός μεν της Πανελληνίου Ακτοπλοϊκής Ένώσεως, αφ' ετέρου δε της Πανελληνίου Ναυτικής Ομοσπονδίας (Π.Ν.Ο.) και των εις ταύτην υπαγομένων κλαδικών οργανώσεων ναυτικών, ήτοι α) Πανελληνίου Ένώσεως Πλοιάρχων Ε.Ν., β) Π.Σ.Α.Α. Θ.Α.Ξ., γ) Πανελληνίου Συνδέσμου Οικονομικών Αξιωματικών Ε.Ν., δ) Πανελληνίου Ένώσεως Φροντιστών Ε.Ν., ε) Πανελληνίου Ένώσεως Ναυτών, στ) Πανελληνίου Ένώσεως Θερμαστών Θαλάσσης, ζ) Πανελληνίου Ένώσεως Ναυτομαγείρων Ε.Ν., η) Πανελληνίου Ένώσεως Θαλαμηπόλων Ε.Ν., θ) Πανελληνίου Ένώσεως Προσωπικού Τροφοδοσίας Ε.Ν., ιδόντες τάς διατάξεις του άρθρου δ α.ν. 3276)1944 «περί συλλογικών συμβάσεων εν τη ναυτική εργασία», ως ταύτα ετροποποιήθη και ισχύει σήμερον, αποφασίζομεν :

Κυρούμεν τό υπογραφέν την 14ην Αυγούστου 1965 συμφωνητικόν μεταξύ των εκπροσώπων των ανωτέρω αναφερομένων επαγγελματι-

κών οργανώσεων, έφοπλιστών και ναυτικών, διά τού οποίου καθιερώθη είδικός μισθός κατά τούς μήνας τού παροπλισμού των τουριστικών και μεσογειακών επιβατηγών πλοίων.

Η παρούσα μετά τού συμφωνητικού δημοσιευθήτω διά της Εφημερίδος της Κυβερνήσεως.

Εν Πειραιεί τη 9 Οκτωβρίου 1965

Συμφωνητικόν

Εν Πειραιεί, σήμερον την 14ην Αύγούστου 1965, οί ύπογεγραμμένοι, άφ' ενός μεν ή Πανελλήνιος Ακτοπλοϊκή Ένωσις, ήτις εν τη άπό 1.4.1965 συλλογική συμβάσει εκ παραδρομής αναγράφεται ως Πανελλήνιος Ναυτική Ένωσις, εκπροσωπουμένη νομίμως υπό τού προέδρου αύτης Γ. Γιαννουλάτου, έχουσα εις την δύναμιν αύτης τα εκτελούντα τούς μεσογειακούς και τουριστικούς πλόας πλοία, και άφ' ετέρου οί:

1) Δημήτριος Μελέτης, πρόεδρος Πανελληνίου Ενώσεως Πλοιάρχων πάσης τάξεως Ε.Ν.

2) Ηλίας Κροκιδάς, πρόεδρος Πανελληνίου Συνδέσμου Αξιωματικών Ασυρμάτου Θ.Α.Ξ.

3) Μιλτ. Αρμυράντης, πρόεδρος Πανελληνίου Συνδέσμου Οικονομικών Αξιωματικών Ε.Ν.

4) Κιμων Μαλατάρας, πρόεδρος Πανελληνίου Ενώσεως Φροντιστών Ε.Ν.

5) Ραύμ. Τουμαζάτος, πρόεδρος Πανελληνίου Ενώσεως Ναυτών Ε.Ν.

6) Γεώργιος Κουκλάδας, πρόεδρος Πανελληνίου Ενώσεως Θερμαστών Θαλάσσης «Ο Στέφενσον».

7) Κωνστ. Χατζηθεοδώρου, πρόεδρος Πανελληνίου Ενώσεως Ναυτομαγείρων Ε.Ν. «Ο Αγιος Σπυρίδων».

8) Χρ. Μαρινάκης, πρόεδρος Πανελληνίου Ενώσεως Θαλαμηπόλων Ε.Ν.

9) Δημ. Βελισσαράτος, πρόεδρος Πανελληνίου Ενώσεως Προσωπικού Τροφοδοσίας Πάσης Τάξεως Ε.Ν.

10) Κ. Χατζηθεοδώρου, γενικός γραμματεύς της Πανελληνίου Ναυτικής Ομοσπονδίας, εκπροσωπούντες εν προκειμένω νομίμως την «Πανελλήνιον Ναυτικήν Ομοσπονδίαν (Π.Ν.Ο.)» και τας εις ταύτην υπαγομένας κλαδικάς επαγγελματικάς οργανώσεις, εις την δύναμιν της οποίας υπάγονται κατα στατικώς άπαντα τα σωματεία, και ειδικώς εξουσιοδοτημένοι. Συνελθόντες όπως επιληφθούν τού εν άρθρω 30 της από 1ης Απριλίου 1965 συλλογικής συμβάσεως πληρωμάτων μεσογειακών και τουριστικών πλοίων θέματος, συμφωνούμεν τα κάτωθι:

1. Η ως άνω από 1ης Απριλίου 1965 συλλογική σύμβασις πληρωμάτων μεσογειακών και τουριστικών πλοίων, ήτις επεκυρώθη διά της υπ' αριθ. 41343)7270 αποφάσεως τού Υπουργού Ναυτιλίας και εδημοσιεύθη εις Φ.Ε.Κ. (τεύχος Β') 1965, τροποποιείται και συμπληρούται, αντικαθισταμένου τού εν αύτη άρθρου 30 (μεταβατικός όρος) διά των ακολούθων:

Αρθρον 30

Α) Ο πλοιοκτήτης ή εφοπλιστής, περί ού ή παρούσα σύμβασις, υποχρεούται, όπως διατηρή ναυτολογημένον το πλήρωμα επί 9μηνον τουλάχιστον συνεχές χρονικόν διάστημα κατ' έτος από της έκκινήσεως τού πλοίου.

Β) Εις περίπτωσιν, καθ' ην το πλοίον ήθελε παροπλισθή ή διακόψη τούς πλόας πρό της συμπληρώσεως συνεχούς εννεαμήνου από της πρώτης έκκινήσεώς του, εκτός ανωτέρας βίας, οί επ' αύτού υπηρετούντες ναυτικοί δεν απολύονται, αλλά διατηρούνται ναυτολογημένοι, δικαιούμενοι κατά την περίοδον και μόνον ταύτην και μέχρι συμπληρώσεως 9μήνου από της έκκινήσεως τού πλοίου ή μέχρι συμπληρώσεως τριμήνου κατ' ανώτατον όριον από τού παροπλισμού ή της διακοπής των πλόων τού πλοίου, μειουμένου τού εν τω Κεφαλαίω Α' της συλλογικής συμβάσεως οριζομένου μισθού, καθοριζομένου εις δραχμάς ως κατωτέρω:

α) Διά τούς αξιωματικούς, πλην πλοιάρχου και α' μηχανικού δραχμαί 2.600.

β) Διά τούς ναύκληρον, αρχιθερμαστην, αρχιμάγειρον και προϊστάμενον αρχιθαλαμηπόλον δραχμαί 2.300.

γ) Διά το κατώτερον πλήρωμα γενικώς δραχμαί 1.700.

δ) Διά τούς μαθητευομένους δραχμαί 600.

ε) Πλέον τού ως άνω μειωμένου μισθού θά καταβάλλεται παρά τού πλοιοκτήτου εις τούς ως άνω ναυτικούς και πρόσθετον ποσοστόν εξ 7 1)2 ο)ο επί τού οριζομένου εν τω κεφαλαίω Α' της συλλογικής συμβάσεως μισθού ενεργείας εκάστου.

Αί ασφαλιστικαί εισφοραί υπέρ τού Ν.Α.Τ. θά υπολογίζωνται κατά το άνωτέρω χρονικόν διάστημα βάσει τού μισθού ενεργείας τού Κεφαλαίου Α' της συλλογικής συμβάσεως.

Εις περίπτωσιν τυχόν ναυτολογήσεως ναυτικού πρό της έκκινήσεως τού πλοίου υπολογίζεται δι' αύτούς και μόνον ο διαδραμών από της ημέρας ναυτολογίας των χρόνος πρός συμπλήρωσιν της εννεαμήνου υπηρεσίας των.

Γ) Ο μειωμένος ούτος μηνιαίος μισθός, θεωρούμενος ως αποζημίωσις, προκαταβάλλεται, καταβαλλομένου τού πρώτου άμα τω παροπλισμώ ή της διακοπής των πλόων τού πλοίου, τού δευτέρου άμα τη συμπληρώσει μηνός από τού παροπλισμού ή της διακοπής των πλόων τού πλοίου και τού τρίτου άμα τη συμπληρώσει τού δευτέρου μηνός από τού παροπλισμού ή της διακοπής των πλόων τού πλοίου.

Δ) Ο ναυτικός δικαιούται τού μηνιαίου μισθού, όστις αντιστοιχεί εις την θέσιν και τον βαθμόν, εις ον είναι ναυτολογημένος, ανεξαρτήτως τού εάν κέκτηται ή όχι τα προς τούτο απαιτούμενα προσόντα.

Ε) Κατά την διάρκειαν τού παροπλισμού ή της διακοπής των πλόων τού πλοίου και μέχρι της συμπληρώσεως συνεχούς εννεαμήνου από της έκκινήσεως τού πλοίου ο μεν ναυτικός δεν υποχρεούται εις το να προσφέρη τας υπηρεσίας του εις το πλοίον, ο δε πλοιοκτήτης ή εφοπλιστής απαλλάσσεται της υποχρεώσεως παροχής τροφοδοσίας ή καταβολής αντιτίμου τροφοδοσίας.

ΣΤ) Των εν τω παρόντι οριζομένων παρο-

χων δικαιούνται οι ναυτικοί, οίτινες θά φέρωνται ναυτολογημένοι κατά τον παροπλισμόν ή την διακοπην των πλόων, ανεξαρτήτως χρόνου προαληψεώς των.

Ζ) Εις περίπτωσιν, καθ' ην ο ναυτικός ήθελε παράσχει τάς υπηρεσίας του επί του πλοίου, δικαιούται, όπως πληρωθή ούτος συμφώνως με τον οριζόμενον εν τω Κεφαλαίω Α' της συλλογικής συμβάσεως μισθών ενεργείας, και διατηρεί άπαντα τά υπό της συλλογικής συμβάσεως οριζόμενα δικαιώματα.

Η) Ανεξαρτήτως της ενδεχομένης δυνατότητος εξασφαλίσεως του δικαιώματος εξαγοράς και αναγνωρίσεως της ως ανωτέρω προσδιοριζομένης τριμήνου ενεργείας υπό του Ν.Α.Τ. και των Ταμείων Προνοίας ή παροχη των υπηρεσιών του ναυτικού εν τω πλοίω θα γίνεται μόνον κατόπιν προηγουμένης απαραιτήτου ναυτολογήσεως του.

Θ) Συμφωνούμεν, όπως άμφότερα τά συμβαλλόμενα μέρη ενεργήσωσι παρά τω Υ.Ε.Ν. προς νομοθετικην ρύθμισιν των διά του παρόντος συμφωνητικού γενομένων αποδεκτών.

Ι. Η παράβασις όρου του παρόντος συμφωνητικού εκ μέρους και ενος εκ των εφοπλιστών πλοίου, περί ου η παρούσα σύμβασις, θεωρουμένου ως ουσιώδους μέρους της συμβάσεως, παρέχει το δικαίωμα εις τά συμβαλλόμενα μέρη της καταγγελίας ταύτης εν τω συνόλω της, ανεξαρτήτως χρόνου λήξεως αυτής.

ΙΙ) Το παρόν, ενσωματούμενον εις το κείμενον της από 1ης Απριλίου 1965 υπογραφείσης συλλογικής συμβάσεως των πλοίων της ως είρηται κατηγορίας, αποτελεί, μετά πάντων των λοιπών όρων αυτής, ενιαίον κείμενον.

Το παρόν συμφωνητικόν συνετάγη εις τρία άντίτυπα, εξ ων ανά εν έλαβεν εκαστον των συμβαλλομένων μερών, το δε τρίτον θέλει κατατεθή παρά τω Υ.Ε.Ν. προς κύρωσιν.

(Έπονται υπογραφαί)

—

71234)10962)1965 Απόφ. Υπουργού Εμπορικής Ναυτιλίας

Περί ανρώσεως συμφωνητικού περί καταβολής επιδόματος φθοράς ιματισμού.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 709 της 26 Οκτωβρίου 1965)

Έχοντες υπ' όψιν: Το υπογραφέν την 25.8.1965 συμφωνητικόν μεταξύ νομίμως εξουσιοδοτημένων εκπροσώπων αφ' ενός μεν της Πανελληνίου Ακτοπλοϊκής Ενώσεως και αφ' ετέρου της Πανελληνίου Ενώσεως Ναυτών Ε.Ν. και της Πανελληνίου Ενώσεως Θερμαστών Θαλάσσης «Ο Στέφενσον», ιδόντες τας διατάξεις του άρθρου 5 του α.ν. 3276)1944 «περί συλλογικών συμβάσεων εν τη ναυτική εργασία», ως ταύτα ετροποποιήθη και ισχύει σήμερον, αποφασίζομεν:

Κυρούμεν το υπογραφέν την 25ην Αυγούστου 1965 συμφωνητικόν μεταξύ των εκπροσώπων των ανωτέρω αναφερομένων επαγγελματικών οργανώσεων εφοπλιστών και ναυτικών, αφορώντος εις το επίδομα φθοράς ιματισμού του κατωτέρου προσωπικού καταστρώματος και μηχανοστασίου των εκτελούντων μεσογειακούς και τουριστικούς πλόας επιβατηγών πλοίων.

Η παρούσα μετά του συνημμένου συμφωνητικού δημοσιευθήτω διά της Εφημερίδος της Κυβερνήσεως.

Εν Πειραιεί τη 9 Οκτωβρίου 1965

Συμφωνητικόν

Εν Πειραιεί, σήμερον την 25 Αυγούστου 1965, οι υπογεγραμμένοι αφ' ενός μεν η Πανελλήνιος Ακτοπλοϊκη Ένωσις, εκπροσωπουμένη νομίμως υπό του προέδρου αυτής Γεωργίου Γιαννουλάτου, και αφ' ετέρου οι Παύμόνδας Τουμαζάτος και Γεώργιος Κουκλάδας, εκπροσωπούντες νομίμως τά σωματεία αντιστοίχως «Πανελλήνιος Ενωσις Ναυτών Ε.Ν.» και Πανελλήνιος Ένωσις Θερμαστών Θαλάσσης «Ο Στέφενσον», ως πρόεδροι τούτων, συνελθόντες όπως ορίσωμεν ποσόν αποζημιώσεως διά την φθοράν της ενδυμασίας των κάτωθι μελών του κατωτέρου προσωπικού καταστρώματος και μηχανοστασίου, των εκτελούντων μεσογειακούς και τουριστικούς πλόας πλοίων, ορίζομεν μηνιαίαν αποζημίωσιν αυτών, ως ακολούθως:

	Δραχμαί
Ναύκληρος	600
Υποναύκληρος	520
Ξυλουργός	520
Ναύτης	520
Ναυτόπαις	200
Αρχιθερμαστης	600
Λιπαντης	520
Θερμαστής	520
Καθαριστής	520

Το παρόν συμφωνητικόν αποτελεί συμπλήρωμα της από 1ης Απριλίου 1965 συλλογικής συμβάσεως πληρωμάτων μεσογειακών και τουριστικών πλοίων, άρχεται δε ισχύον από 1.9.1965.

Συνετάγη εις τρία άντίτυπα, εξ ων ανα εν έλαβον τά συμβαλλόμενα μέρη, το δε τρίτον θέλει κατατεθή παρά τω Υ.Ε.Ν. προς έγκρισιν και δημοσίευσιν νομίμως, υπογράφεται δε ως έπεται.

(Έπονται υπογραφαί)

—

99653)6714)1965 Απόφ. Υπουργού Εργασίας

Περί τροποποιήσεως της υπ' αριθ. 24285) 1611) 24.3.1665 υπουργικής αποφάσεως περί καθορισμού ωρών ανοίγματος και κλεισίματος των καταστημάτων χονδρικής και λιανικής πωλήσεως νωπού ή κατεψυγμένου κρέατος, ως και των εντός μικτών καταστημάτων αυτοτελώς λειτουργούντων τοιούτων τμημάτων της περιφερείας Αθηνών, περιξ Δήμων, Κοινοτήτων και Συνοικισμών, ως και των Νοτίων Προαστίων.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 730 της 4 Νοεμβρίου 1965)

Έχοντες υπ' όψιν: 1) Τάς διατάξεις του

π.δ. της 7)18.3.1934 «περί κανονισμού ώρων εργασίας κρεοπωλείων Αθηνών κλπ.», 2) Τάς διατάξεις του άρθρου 1 του ν.δ. 4020)1959 «περί τροποποιήσεως και συμπληρώσεως ενίων διατάξεων εργατικών τινων νόμων», 3) Την υπ' αριθ. 57398)1964 ημετέραν απόφασιν «περί καθορισμού ώρων εβδομαδιαίας εργασίας των κρεοπωλείων και εν γένει καταστημάτων ή πρατηρίων πωλήσεως κρέατος και του προσωπικού αυτών της περιφερείας νέως Διοικήσεως Πρωτευούσης». 4) Τάς διατάξεις της παραγράφου 1 έδαφίου δ' της υπ' αριθ. 2963)178)14.1.1965 ημετέρας αποφάσεως «περί συμπληρώσεως της υπ' αριθ. 26687) 1581)1964 αποφάσεως περί καθορισμού ώρων εργασίας των καπνοπωλείων κλπ. τινών καταστημάτων εμπορίας τροφίμων». 5) Την υπ' αριθ. 2215) 14.10.1965 κοινήν αύμφωνον γνώμην της Ενώσεως Κρεοπωλών Κεντρικής Αγοράς Αθηνών και της Πανελληνίου Ομοσπονδίας Εργατοπαλλήλων Κρέατος, 6) Την υπ' αριθ. 159681)Φ. 71)20)23.10.1965 γνώμην της Αστυνομικής Διευθύνσεως Αθηνών, αποφασίζομεν:

Τροποποιούντες την παράγραφον 111 της υπ' αριθ. 24285)1611)24.3.1965 ημετέρας αποφάσεως «περί καθορισμού ώρων άνοίγματος και κλεισίματος των καταστημάτων χονδρικής και λιανικής πωλήσεως νωπού ή κατεψυγμένου κρέατος, ως και των εντός μικτών καταστημάτων αύτοτελώς λειτουργούντων τοιούτων κλπ., καθορίζομεν τό απογευματινόν άνοιγμα και κλείσιμον των ως άνω καταστημάτων δι' εκάστην Τρίτην και Παρασκευήν και διά τό χρονικόν διάστημα από 1.10 - 31.3 ως ακολούθως:

Από 5 μ.μ. - 7.45' μ.μ.

Κατά τά λοιπά παραμένει εν ισχύι ή υπ' αριθ. 24285)1611)1965 ημετέρα απόφασις (*).

Η παρούσα, ής ή ισχύς άρχεται από 26ης Οκτωβρίου 1965, δημοσιευθήτω διά της Εφημερίδος της Κυβερνήσεως, κοινοποιηθήσεται δε προ της δημοσιεύσεως προς εφαρμογήν.

Εν Αθήναις τη 25 Οκτωβρίου 1965

103066)7264)1965 Απόφ. Υπουργού Εργασίας

Περί κηρύξεως εκτελεστής της υπ' αριθ. 46) 1965 αποφάσεως του Π.Δ.Δ.Δ. Αθηνών, αφορώσης τους όρους αμοιβής και εργασίας των εργατοτεχνιτών κοπής μαρμάρων Αθηνών - Πειραιώς - Περιχώρων.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 731 της 4 Νοεμβρίου 1965)

Έχοντες υπ' όψιν: 1) Τάς διατάξεις της παραγράφου 1 του άρθρου 20 του νόμου 3239) 1955, ως τροποποιηθήσαν υπό του ν.δ. 3755) 1957 2) Την υπ' αριθ. 46)1965 απόφασιν του Π.Δ.Δ.Δ. Αθηνών, αφορώσαν τους όρους αμοιβής και εργασίας των εργατοτεχνιτών κοπής μαρμάρων Αθηνών - Πειραιώς Περιχώρων, καθ' ής δεν ησκήθη έφεσις, αποφασίζομεν:

Κηρύσσομεν εκτελεστήν την υπ' αριθ. 46) 1965 απόφασιν του Π.Δ.Δ.Δ Αθηνών, αφορώσαν τους όρους αμοιβής και εργασίας των εργατοτεχνιτών κοπής μαρμάρων Αθηνών - Πειραιώς - Περιχώρων, εκδοθείσαν εις επίλυσιν διενέξεως μεταξύ των 1) Πανελληνίου Ομοσπονδίας Εργατοτεχνιτών Οικοδομών και 2) Σωματείου Εργατοτεχνιτών Κοπής Μαρμάρων άφ' ενός και άφ' ετέρου της Ενώσεως Εργοστασιαρχών Κοπής Μαρμάρων και ής το διατακτικόν έχει ως ακολούθως:

1) Τά κατώτατα όρια ημερομισθίων των εργαζομένων εις τά εργοστάσια κοπής μαρμάρων Αθηνών Πειραιώς και Περιχώρων, ως ταύτα καθωρίσθησαν διά της υπ' αριθ. 29)1961 αποφάσεως του Δ.Δ.Δ.Δ. Αθηνών, αύξάνονται ως ακολούθως:

α) Νεοπροσλαμβανόμενοι μέχρις εξαμήνου υπηρεσίας εν τω κλάδω δραχμαί 70.

β) Ειδικευμένοι εργάται, ήτοι μετά εξάμηνον υπηρεσίαν, απασχολούμενοι εν τω κλάδω με την φόρτωσιν και εκφόρτωσιν των τελλάρων, τοποθέτησιν λαμών της κοπής μαρμάρων και γενικώς με πάσαν εργασίαν σχετικήν με την κοπήν μαρμάρων και την λειτουργίαν του εργοστασίου, δραχμαί 85.

γ) Αρχιεργάται, ήτοι επί κεφαλής ομάδος εργατών με τεχνικήν πείραν εις τά εργοστάσια κοπής μαρμάρων, δραχμαί 100.

2) Κατά τά λοιπά εξακολουθούν ισχύουσαι αί μη αντικείμεναι τη παρούση διατάξεις της υπ' αριθ. 29)1961 αποφάσεως Δ.Δ.Δ.Δ. Αθηνών, κηρυχθείσης εκτελεστής διά της υπ' αριθ 72484)1961 αποφάσεως Υπουργού Εργασίας (Φ.Ε.Κ. 359 τ. Β' της 10.10.1961 (*).

3) Αποδοχαί καταβαλλόμεναι ανώτεραι των διά της παρούσης καθοριζομένων δεν δύνανται να μειωθώσιν.

4) Η ισχύς της παρούσης άρχεται από 1.5. 1965

Η παρούσα δημοσιευθήτω διά της Εφημερίδος της Κυβερνήσεως.

Εν Αθήναις τη 3 Νοεμβρίου 1965

20986)1384)1965 Απόφ. Υπουργού Εργασίας

Περί καθορισμού των ώρων εργασίας χρωματοπωλείων περιοχής δήμου Αθηναίων και των περιξ αυτού Δήμων και Κοινοτήτων.

(Ε. Κ. τ. Β' φ. 731 της 4 Νοεμβρίου 1965)

Έχοντες υπ' όψιν: 1) Τάς διατάξεις του άρθρου 5 του π. δ)τος της 8)18.4.1932 «περί κωδικοποιήσεως των διατάξεων των νόμων περί χρονικών ορίων εργασίας εις τά καταστήματα κλπ.», 2) Τάς διατάξεις του άρθρου 1 του ν. δ)τος 4020)1959 «περί τροποποιήσεως και συμπληρώσεως ενίων διατάξεων εργατικών τινων νόμων», 3) Την υπ' αριθ. 11452)724)15.2.1963 ημετέραν απόφασιν «περί καθορισμού ώρων εργασίας εμπορικών καταστημάτων περιοχής Αθηνών - Πειραιώς και των περιξ αύτων Δήμων και

(*) ΕΕΔ 24, 556.

(*) ΕΕΔ 20, 1488.

Κοινοτήτων», 4) Την ὑπ' ἀριθ. 440, 28.11.1964 αἴτησιν τοῦ Συλλόγου Χρωματεμπόρων καὶ Χρωματοπωλῶν Ἀθηνῶν, 5) Την ὑπ' ἀριθ. 13020)30.11.1964 γνώμην τοῦ Ἐμπορικοῦ Συλλόγου Ἀθηνῶν, 6) Την ὑπ' ἀριθ. 10431)1.12.1964 γνώμην τοῦ Συλλόγου Ἐμποροϋπαλλήλων Ἀθηνῶν, 7) Την ἀπό 25.2.1965 γνώμην τῶν ὑπαλλήλων χρωματοπωλείων Ἀθηνῶν, 8) Την ὑπ' ἀριθ. 168067)Φ 71)10)26.11.1964 γνώμην τῆς Ἀστυνομικῆς Διευθύνσεως Ἀθηνῶν, ἀποφασίζομεν :

Τροποποιοῦντες την ὑπ' ἀριθ. 86859)5304 1964 ἡμετέραν ἀπόφασιν «περὶ καθορισμοῦ ὡρῶν ἐργασίας τῶν ἐμπορικῶν καταστημάτων περιοχῆς Δήμου Ἀθηναίων» καὶ την ὑπ' ἀριθ. 15811)901)1964 ὁμοίαν «περὶ ὡρῶν ἀνοίγματος, μεσημβρινῆς διακοπῆς καὶ κλεισίματος ἐμπορικῶν καταστημάτων καὶ μικτῶν ἐμπορικῶν καταστημάτων, ὑφασμάτων καὶ φιλικῶν τῆς περιοχῆς τῶν πέριξ τοῦ Δήμου Ἀθηναίων Δήμων καὶ Κοινοτήτων, καθορίζομεν τὰς ὥρας ἀνοίγματος, μεσημβρινῆς διακοπῆς καὶ κλεισίματος τῶν χρωματοπωλείων τοῦ Δήμου Ἀθηναίων καὶ τῶν περιξ αὐτοῦ Δήμων καὶ Κοινοτήτων ὡς ἀκολούθως :

Ἀπὸ 1.10 - 30.4

Καθ' ἑκάστην ἀπὸ 7.30 π.μ. - 1.30 μ.μ. καὶ 4.30 - 7 μ.μ.

Ἔκαστον Σάββατον ἀπὸ 7.30 π.μ. 1 μ.μ.

Ἀπὸ 1.5 - 14.7 καὶ 16 - 30.9

Καθ' ἑκάστην ἀπὸ 7.30 π.μ. - 1.30 μ.μ. καὶ 5 - 7.30 μ.μ.

Ἔκαστον Σάββατον ἀπὸ 7.30 π.μ. - 1 μ.μ.

Ἀπὸ 15.7 - 15.9

Καθ' ἑκάστην ἀπὸ 7 π.μ. - 3 μ.μ.

Ἔκαστον Σάββατον ἀπὸ 7 π.μ. 1.45 μ.μ.

Ἡ παροῦσα, ἡς ἡ ἰσχὺς ἀρχεται ἀπὸ 25ης Ὀκτωβρίου ἐ.ἔ., δημοσιευθήτω διὰ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως, κοινοποιηθήσεται δὲ πρὸς τῆς δημοσιεύσεως πρὸς ἐφαρμογήν.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 20 Ὀκτωβρίου 1965

—

99917)701)1965 Ἀπόφ. Ὑπουργοῦ Ἐργασίας

Περὶ δημοσιεύσεως εἰς την Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως τῆς ἀπὸ 10.7.1965 συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας ἐργαζομένων τεχνικῶν παρασκευαστῶν εἰς τὰ ἐντὸς κλινικῶν λειτουργοῦντα ἐπιστημονικὰ ἐργαστήρια βιοχημείας, μικροβιολογίας κλπ. Ἀθηνῶν καὶ Προαστίων.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 716 τῆς 30 Ὀκτωβρίου 1965)

Ἐχοντες ὑπ' ὄψιν τας διατάξεις τοῦ νόμου 3239)1955, ὡς ἐτροποποιήθησαν καὶ συνεπληρώθησαν μεταγενεστέρως ὑπὸ τοῦ ν.δ. 3755)1957, ἀποφασίζομεν :

Ὅπως δημοσιευθῇ εἰς την Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως (τεῦχος Β') ἡ ἀπὸ 10.7.1965 συλλογικὴ σύμβασις ἐργασίας ἐργαζομένων τεχνικῶν παρασκευαστῶν κλπ. εἰς τὰ ἐντὸς κλινικῶν λειτουργοῦντα ἐπιστημονικὰ ἐργαστήρια βιοχημείας, μικροβιολογίας κλπ. Ἀθηνῶν καὶ Προαστίων, κατατεθεῖσα ἡμῖν την 8.10.1965, συνταχθέντος πρὸς τοῦτο τοῦ ὑπ' ἀριθ. 694)1965 πρακτικοῦ καταθέσεως, ἥτις ἔχει ὡς ἀκολούθως :

Συλλογικὴ σύμβασις ἐργασίας ἐργαζομένων τεχνικῶν παρασκευαστῶν κλπ. εἰς τὰ ἐντὸς κλινικῶν λειτουργοῦντα ἐπιστημονικὰ ἐργαστήρια βιοχημείας, μικροβιολογίας κλπ. Ἀθηνῶν καὶ Προαστίων

Ἐν Ἀθήναις, σημερον την 10ην Ἰουλίου 1965, ἡμέραν Σάββατον καὶ ὥραν 11 π.μ., εἰς τὸ Ἐργατικὸν Κέντρον Ἀθηνῶν καὶ κατόπιν προσκλήσεως τοῦ Συνδέσμου Τεχνικῶν Ἐργαστηρίων Βιοχημείας καὶ Μικροβιολογίας Ἀθηνῶν Πειραιῶς, οἱ κάτωθι ὑπογεγραμμένοι, ἀφ' ἑνὸς οἱ Ἀντώνιος Γ. Ἀθανασίου, δικηγόρος, ἐκπρόσωπος τῆς Ἑνώσεως Συγχρόνων Γενικῶν Κλινικῶν Ἀθηνῶν, Θεόδωρος Μελετάκος, ἰατρός, ἐκπρόσωπος τῆς Ἑνώσεως Ἰδιωτικῶν Κλινικῶν Ἀθηνῶν καὶ Προαστίων, καὶ ἀφ' ἑτέρου ὁ Νικ. Κλωνάρης, ἐκπρόσωπος τῆς διοικήσεως τοῦ Συνδέσμου Τεχνικῶν Ὑπαλλήλων Ἐργαστηρίων Βιοχημείας καὶ Βιολογίας, ἅπαντες δεόντως ἐξουσιοδοτημένοι ὑπὸ τῶν οἰκείων ὀργανώσεων των, κατὰ τὰς συναπτομένας τῇ παρούσῃ ἐγγράφους ἐξουσιοδοτήσεις, συνωμολόγησαν καὶ συνεφώνησαν την ὑπογραφην τῆς κατωτέρω εἰδικῆς συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας, ὡς ἀκολούθως :

1) Εἰς τοὺς ὅρους τῆς παρούσης ὑπάγονται οἱ ἐργαζόμενοι εἰς τὰ ἐντὸς τῶν ἰδιωτικῶν κλινικῶν Ἀθηνῶν καὶ Προαστίων λειτουργοῦντα ἐπιστημονικὰ ἐργαστήρια βιοχημείας, μικροβιολογίας, κυτταρολογίας, παθολογοανατομίας, αἱματολογίας, ἐνδοκρινολογίας κλπ. ὡς τεχνικοὶ ἐργαστηρίων (παρασκευάζονται καὶ παρασκευάστριαι, συντηροῦνται πειραματοζώων κλπ. πλὴν τῶν ὑπαλλήλων Γραφείων), οἱ διεξάγοντες την τεχνικὴν ἐργασίαν τῶν ἀνωτέρω ἐπιστημονικῶν ἐργαστηρίων ὡς τεχνικοὶ βοηθοὶ τῶν εἰδικῶν ἰατρῶν διὰ τὰς βιομηχανικάς, μικροβιολογικὰς κλπ. ἐξετάσεις, καθὼς καὶ εἰς τὰ χρήζοντα εἰδικῆς παρασκευῆς διάφορα χρησιμοποιούμενα ἀντιδραστήρια διὰ τὰς ἀνωτέρω ἐξετάσεις.

2) Τὰ κατώτατα ὅρια βασικῶν μισθῶν τῶν περὶ ὧν ἡ παροῦσα μισθωτῶν καθορίζονται ὡς ἀκολούθως :

Α'. Ὑπάλληλοι ἄρρενες

α) Μέχρι συμπληρώσεως τοῦ 20οῦ ἔτους τῆς ἡλικίας των, δραχμαὶ 1.480.

β) Μετὰ την συμπλήρωσιν τοῦ 20οῦ ἔτους τῆς ἡλικίας των, κατὰ τὰ ἀκόλουθα κλιμάκια :

Ἔτη ὑπηρεσίας :

		Δραχμαὶ
1)	Κατὰ τὸ 1ον καὶ 2ον	1.700
2)	» » 3ον » 4ον	1.870
3)	» » 5ον » 6ον	2.040
4)	» » 7ον » 8ον	2.170
5)	» » 9ον » 10ον	2.300
6)	» » 11ον » 12ον	2.450

Έτη υπηρεσίας					Δραχμαί
7)	»	»	13ον	» 14ον	2.600
8)	»	»	15ον	» 16ον	2.750
9)	»	»	17ον	» 18ον	2.900
10)	»	»	19ον	» 20όν	3.000

γ) Δι' έκαστον έπι πλέον των 20 έτών συμπεπληρωμένον έτος υπηρεσίας τό ώς άνω τελευταίον κλιμάκιον βασικού μισθού των δραχμών 3.000 αύξάνεται κατά τό ποσόν των δραχμών 150 μέχρι συμπληρώσεως βασικού μισθού 4.500.

Β'. Ύπάλληλοι θήλεις

α) Μέχρι συμπληρώσεως τού 18ου έτους τής ήλικίας των δραχμαί 1.320.

β) Μετά τήν συμπλήρωσιν τού 18ου έτους τής ήλικίας των κατά τά άκόλουθα κλιμάκια:

Έτη υπηρεσίας:

				Δραχμαί
1) Κατά τό	1ον	καί	2ον	1.540
2) »	»	3ον	» 4ον	1.750
3) »	»	5ον	» 6ον	1.925
4) »	»	7ον	» 8ον	2.050
5) »	»	9ον	» 10ον	2.200
6) »	»	11ον	» 12ον	2.300
7) »	»	13ον	» 14ον	2.420
8) »	»	15ον	» 16ον	2.530
9) »	»	17ον	» 18ον	2.640
10) »	»	19ον	» 20όν	2.750

γ) Δι' έκαστον έτος πλέον των 20 έτών συμπεπληρωμένον υπηρεσίας τό ώς άνω τελευταίον κλιμάκιον βασικού μισθού των δραχμών 2.750 αύξάνεται κατά ποσόν δραχμών 100 μεχρι συμπληρώσεως βασικού μισθού δραχμών 4.000.

3) Πλέον των υπό τής προηγουμένης παραγράφου καθοριζομένων κατωτάτων όρίων βασικών μισθών παρέχεται έπίδομα οικογενειακών βαρών έκ δραχμών 150 διά την μή έργαζομένην καί μή συνταξιοδοτουμένην σύζυγον. Τό έπίδομα τούτο παύει χορηγούμενον έν περιπτώσει χηρείας ή διαζεύξεως.

4) Τό υπό τής ύπ' άριθ. Φ. 27060)1953 αποφάσεως Ύπουργού Έργασίας όριζόμενον έπίδομα άνθυγιεινής έργασίας, τό παρεχόμενον εις τούς εις τά έργαστήρια Βιοχημείας καί Μικροβιολογίας Ίνστιτούτου Παστέρ άπασχολουμένους, παρέχεται καί εις τους περί ών ή παρούσα παρασκευαστάς καί παρασκευαστρίας κλπ., όριζόμενον είδικώς διά τούτους εις 5 0/0 έπί τών ώς άνω βασικών άποδοχών.

5) Τυχόν καταβαλλόμεναι άποδοχαί άνώτεραι τών υπό τής παρούσης καθοριζομένων, ώς έπίσης τυχόν ύφιστάμεναι εύνοϊκώτεραι διατάξεις, κατισχύουν τής παρούσης.

6) Ή προϋπηρεσία παρασκευαστού καί παρασκευαστρίας άποδεικνύεται διά βεβαιώσεων τών έργοδοτών, ώς ύποχρεούνται οί ύπαγόμενοι εις την παρούσαν συλλογικήν σύμβασιν έργασίας, όπως καταθέσωσι ταύτας έντός έξαμήνου άπό τής ισχύος τής παρούσης, ήτοι μέχρι 31.10.1965, εις τόν έργοδότην αύτών.

7) Διά τής παρούσης άναγνωρίζεται ή ύπ' άριθ. 1052)1954 γνωμοδότησις τού Νομικού Συμβουλίου τού Κράτους περί τής ύπαλληλικής ιδιότητος «παρασκευαστών».

8) Ή ισχύς τής παρούσης άρχεται άπό 1ης Μαΐου 1965.

9) Ή παρούσα συνετάγη εις τόσα πρωτότυπα, όσα καί τά συμβαλλόμενα μέρη, καί έπί πλέον δύο πρός κατάθεσιν κατά νόμον εις την Διεύθυνσιν Έργασίας τού Ύπουργείου Έργασίας καί εις τό Είρηνοδικείον Άθηνών, άν έντός 20 ήμερών δέν δημοσιευθή εις την Έφημερίδα τής Κυβερνήσεως.

Τά συμβαλλόμενα μέρη

(Έπονται ύπογραφαί)

Ή παρούσα δημοσιευθήτω διά τής Έφημερίδος τής Κυβερνήσεως.

Έν Άθήναις τή 23 Όκτωβρίου 1965

—

99916)7095)1965 Άπόφ. Ύπουργού Έργασίας

Περί δημοσιεύσεως εις την Έφημερίδα τής Κυβερνήσεως τής άπό 30.9.1965 συλλογικής συμβάσεως έργασίας άρτοϋπαλλήλων Θεσσαλονίκης.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 716 τής 30 Όκτωβρίου 1965)

Έχοντες ύπ' όψιν τάς διατάξεις τού νόμου 3239)1955, ώς έτροποποιήθησαν καί συνεπληρώθησαν μεταγενεστέρως υπό τού ν.δ. 3755)1957, άποφασίζομεν:

Όπως δημοσιευθή εις την Έφημερίδα τής Κυβερνήσεως (τεύχος Β') ή άπό 30.9.1965 συλλογική σύμβασις έργασίας άρτοϋπαλλήλων Θεσσαλονίκης, κατατεθείσα ήμιν την 11.10.1965, συνταχθέντος πρός τούτο τού ύπ' άριθ. 695) 1965 πρακτικού καταθέσεως, ήτις έχει ώς άκολούθως:

Συλλογική σύμβασις έργασίας

Μεταξύ Σωματείου Άρτοποιών Θεσσαλονίκης καί τού Συνδέσμου Άρτοϋπαλλήλων Θεσσαλονίκης

Έν Θεσσαλονίκη, σήμερον την 30 τού μηνός Σεπτεμβρίου 1965, συνελθόντες οί κάτωθι ύπογεγραμμένοι 1) Κωνσταντίνος Σίτης, πρόεδρος άρτοποιών Θεσσαλονίκης, 2) Βασίλειος Κουκουμέρτας, γενικός γραμματεύς, ώς έκπρόσωπος τού Σωματείου Άρτοποιών Θεσσαλονίκης, 3) Λάμπρος Στέφου καί 4) Κωνσταντίνος Διαμάντης, ώς έκπρόσωποι τού Συνδέσμου Άρτοϋπαλλήλων Θεσσαλονίκης, δεόντως έξουσιοδοτημένοι άπό τάς οικείας έπαγγελματικάς όργανώσεις, ας έκπροσωποϋσιν, άπεφάσισαν άπό κοινού την αύξησιν τών μισθών τών άρτοϋπαλλήλων περιφερείας Είρηνοδικείου Θεσσαλονίκης ώς άκολούθως:

Α' Όροι άμοιβής:

1) Άπό τής προσλήψεως καί μέχρι συμπληρώσεως τού 18ου έτους τής ήλικίας του δραχμαί 1.050.

2) Διά τούς έχοντας συμπληρώσει τό 18ον

έτος της ηλικίας των και προϋπηρεσίαν ενός έτους, δραχμαί 1.450.

3) Μετά την συμπλήρωσιν του 19ου έτους της ηλικίας του:

		Δραχμαί
α)	Από της προσλήψεως και μέχρι 2 ετών υπηρεσίας	1.500
β)	Από 3 - 4 ετών υπηρεσίας	1.550
γ)	» 5 - 6 » »	1.650
δ)	» 7 - 8 » »	1.750
ε)	» 9 - 10 » »	1.900
στ)	» 11 - 12 » »	2.050
ζ)	» 13 - 14 » »	2.150
η)	» 15 - 16 » »	2.270
θ)	» 17 - 18 » »	2.400
ι)	» 19 - 20 » »	2.600

κ) Δι' έκαστον έτος υπηρεσίας επί πλέον των 20 ετών το ως άνω κλιμάκιον των δραχμών 2.600 αύξανεται κατά δραχμάς (100) εκατόν μηνιαίως και μέχρι συμπληρώσεως μισθού 3.500 δραχμών.

Β'. Δια τον καθορισμόν του άνωτέρω βασικού μισθού βάσει των ετών υπηρεσίας λαμβάνεται υπ' όψιν ο χρόνος υπηρεσίας, ο διανυθείς παρά τη αυτή ή άλλαις ομοίαις επιχειρήσεσι, ταύτης αποδεικνυομένης δια πιστοποιητικού προϋπηρεσίας.

Γ'. Οι εργοδόται υποχρεούνται να χορηγούν εις τους παρ' αύτοις απασχολουμένους άρτου-παλλήλους πιστοποιητικόν προϋπηρεσίας, όπερ θα αποτελή απόδειξιν ταύτης.

Δ'. Οικογενειακά βάρη: Πλέον των υπό της παραγράφου Α' καθοριζομένων κατωτάτων ορίων βασικών μισθών παρέχεται επίδομα οικογενειακών βαρών εκ δραχμών (150) εκατόν πεντήκοντα δια την μη εργαζομένην σύζυγον.

Ε'. Οι ανωτέρω καθοριζόμενοι κατώτατοι μισθοί, προκειμένου περί γυναικών ισχύουσι κατά 10 ο/ο μειωμένοι.

ΣΤ'. Άρτος. Οι εργοδόται υποχρεούνται να παρέχουν εις έκαστον των παρ' αύτοις εργαζομένων άρτοπαλλήλων ανά 1280 γραμμάρια άρτων λευκών ημερησίως.

Γενικοί όροι

Τυχόν καταβαλλόμεναι αποδοχαί ανώτεραι των υπό της παρούσης καθοριζομένων δέν δύνανται να μειωθώσιν, ως επίσης τυχόν ωφιστάμενοι ευνοϊκώτεροι όροι εργασίας δέν δύνανται να μεταβληθώσιν.

Η παρούσα ισχύει καθ' άπασαν την ειρηνευικειακην περιφέρειαν Θεσσαλονίκης.

Η ισχύς της παρούσης άρχεται από της 1ης Οκτωβρίου 1965.

Οι συμβαλλόμενοι

(Έπονται υπογραφαί)

Η παρούσα δημοσιευθήτω διά της Εφημερίδος της Κυβερνήσεως.

Εν Αθήναις τη 23 Οκτωβρίου 1965

—

99638)7066)1965 Από. Υπουργού Εργασίας

Περί δημοσιεύσεως εις την Εφημερίδα της Κυβερνήσεως της από 9.10.1965 συλλογικής συμβάσεως εργασίας ηλεκτροτεχνιτών βιομηχανίας (συμπληρωματική).

(Ε.Κ τ. Β' φ. 717 της 30 Οκτωβρίου 1965)

Έχοντες υπ' όψιν τας διατάξεις του ν. 3239) 1955, ως ετροποποιήθησαν και συνεπληρώθησαν μεταγενεστέρως υπό του ν. δ)τος 3755)1957, αφασίζομεν:

Όπως δημοσιευθή εις την Εφημερίδα της Κυβερνήσεως (τεύχος Β') ή από 9.10.1965 συλλογική σύμβασις εργασίας ηλεκτροτεχνιτών βιομηχανίας (συμπληρωματική), κατατεθείσα ημίν την 16.10.1965, συνταχθέντος προς τούτο του υπ' αριθ. 697)1965 πρακτικού καταθέσεως, ήτις έχει ως ακολούθως:

Συλλογική σύμβασις ηλεκτροτεχνιτών βιομηχανίας

(Συμπληρωματική)

Εν Αθήναις, σήμερον την 9ην Οκτωβρίου 1965, οι υπογεγραμμένοι αφ' ενός Ιωάννης Μητσός, αντιπρόεδρος του Συνδέσμου Ελλήνων Βιομηχάνων, και αφ' ετέρου Γεώργιος Παππάς, γενικός γραμματεύς της Ομοσπονδίας Ηλεκτροτεχνιτών Ελλάδος, αμφότεροι δεόντως εξουσιοδοτημένοι δια την υπογραφήν της παρούσης συλλογικής συμβάσεως εργασίας, συνεφώνησαν την διόρθωσιν της ημαρτημένης παραγράφου 3 της από 15 Ιουλίου ε.έ. συλλογικής συμβάσεως των ηλεκτροτεχνιτών βιομηχανίας(*) ως εξής:

3. Οικογενειακά επιδόματα.

Επί των ως άνω βασικών μισθών, ηυξημένων δια του τυχόν καταβαλλομένου επιδόματος πολυετούς υπηρεσίας, παρέχεται επίδομα οικογενειακών βαρών εκ 10 ο/ο δια την μη εργαζομένην, ούδε συνταξιοδοτουμένην, σύζυγον και δο)ο δι' έκαστον τέκνον και μέχρι τριών, εφ' ων τα μέν εκ τούτων άρρενα δέν συνεπλήρωσαν τό 18ον έτος της ηλικίας των και δέν εργάζονται, τα δε θήλεα δέν συνεπλήρωσαν το εικοστόν έτος της ηλικίας των, είναι άγαμα και δέν εργάζονται.

Εις περίπτωσιν όμως, καθ' ην τα τεκνα-άρρενα ή θήλεα - απουδάζουν ή επιδότησις παρατείνεται επί τριετίαν.

Η ισχυς της παρούσης άρχεται αφ' ης και ή της από 15 Ιουλίου ε.έ. συλλογικής συμβάσεως εργασίας του κλάδου.

Η παρούσα συνετάγη εις τόσα πρωτότυπα, όσα και τα συμβαλλόμενα μέρη, και δύο επί πλέον προς κατάθεσιν κατά νόμον εις την Διεύθυνσιν Αμοιβής Εργασίας του Υπουργείου Εργασίας.

Οι συμβαλλόμενοι

(Έπονται υπογραφαί)

Η παρούσα δημοσιευθήτω διά της Εφημερίδος της Κυβερνήσεως.

Εν Αθήναις τη 23 Οκτωβρίου 1965

(*) ΕΕΔ 24, 1150.

ΣΗΜΕΙΩΜΑΤΑ

Κώδιξ Κοινωνικών Ασφαλίσεων

Δι' αποφάσεως του Υπουργού Εργασίας (95085)1530, της 15 Οκτωβρίου ε.έ.), ή οποία εδημοσιεύθη εις Φ.Ε.Κ. τεύχος Β', 724 της 2 Νοεμβρίου 1965, συνεκροτήθη Επιτροπή συντάξεως Προσχεδίου Κώδικος Κοινωνικών Ασφαλίσεων εκ των:

1) Χρήστου Σταμπέλου, Γενικού Διευθυντού Κοινωνικής Ασφαλείας του Υπουργείου Εργασίας, ως προέδρου.

2) Σωκράτους Κλαδά, Ειδικού Συμβούλου του Υπουργείου Εργασίας.

3) Αθανασίου Ζωγρομαλίδη, Γενικού Διευθυντού του Ιδρύματος Κοινωνικών Ασφαλίσεων, αναπληρουμένου υπό του Αθανασίου Μπούρλου, Διευθυντού του αυτού Ιδρύματος.

4) Παν. Παναρέτου, Διευθυντού του Υπουργείου Εργασίας.

5) Ευάγγ. Φλώκου, Διευθυντού του Υπουργείου Εργασίας.

6) Δημ. Καλομοίρη, Δικηγόρου.

7) Διον. Κονδάκη, Δικηγόρου.

8) Κωνστ. Καλαντζοπούλου, Δικηγόρου.

9) Ε. Κωσταροπούλου, Δικηγόρου.

10) Πολύβ. Στεφανοπούλου, Δικηγόρου, ως μελών.

Έργον της Επιτροπής θα είναι ή σύνταξις και υποβολή Σχεδίου Νόμου, αποβλέποντος εις την θέσπισιν:

Α') Δι' άπαντας τους Οργανισμούς ενιαίων κανόνων:

α) Διοικήσεως και λειτουργίας των Διοικητικών Συμβουλίων των Οργανισμών Κοινωνικής Ασφαλίσεως.

β) Λογιστικής οργανώσεως των φορέων Κοινωνικής Ασφαλίσεως.

γ) Οργανώσεως οικονομικού, λογιστικού, διαχειριστικού και διοικητικού ελέγχου της λειτουργίας των Οργανισμών Κοινωνικής Ασφαλίσεως.

δ) Διοικητικής εν γένει οργανώσεως κατά κατηγορίαν φορέων και υπαλληλικής καταστάσεως του προσωπικού συμφώνως προς τας διατάξεις του Υπαλληλικού Κώδικος.

ε) Καθορισμού ανωτάτου ορίου ποσοστιαίας αναλογίας αριθμού προσωπικού προς αριθμόν ησφαλισμένων, ως και ανωτάτων ορίων εξόδων διοικήσεως, εν σχέσει προς τα έσοδα αφ' ενός και τας παροχάς αφ' ετέρου κατά κατηγορίας όμοειδών φορέων, λαμβανομένων υπ' όψιν των καλυπτομένων κλάδων, των προβλημάτων βεβαιώσεως και εισπράξεως των εισφορών κλπ. Πρόβλεψις λόσεων εν αδυναμία τηρήσεως δι' ωρισμένους φορείς των ανωτέρω ορίων.

στ) Καθορισμού μεθόδων υπολογισμού και εισπράξεως των πόρων.

Β') Διά τους Οργανισμούς ή Κλάδου; Συντάξεων (κυρίας ασφαλίσεως) ενιαίων κανόνων.

α) Ως πρός τας προϋποθέσεις απονομής των συντάξεων, το ύψος και τον τρόπον υπολογισμού τούτων, μέ πρόβλεψιν διαδικασίας ενεχομένων δι' ωρισμένους φορείς ή κλάδους αποκλίσεων.

β) Ως πρός τα δικαιούχα συντάξεως, λόγω θανάτου, μέλη οικογενείας.

γ) Ως πρός το είδος και τον χρόνον της δυναμένης να αναγνωρισθή προϋπηρεσίας, εν συσχετισμώ πρός τον χρόνον λειτουργίας εκάστου φορέως ως πρός τους δικαιουμένους αναγνωρίσεως και ως πρός την διαδικασίαν και τον τρόπον εξαγοράς.

δ) Ως πρός την παραγραφήν, αναστολήν και διακοπήν του δικαιώματος εις σύνταξιν.

ε) Ως πρός την παρακολούθησιν της οικονομικής πορείας και τον έλεγχον του ασφαλιστικού ισοζυγίου εκάστου φορέως, προβλεπομένης πρός τούτο της εκπονήσεως ειδικής δι' εκαστον φορέα οικονομικοτεχνικής ή αναλογιστικής μελέτης αναθοριζομένης τακτικά χρονικά διαστήματα.

Γ') Διά τους Οργανισμούς ή Κλάδου; Προνοίας και Συντάξεων (επικουρικής ασφαλίσεως) ενιαίων κανόνων.

Επί των αυτών ως ανωτέρω υπό στοιχ. Β' θεμάτων.

Δ') Διά τους Οργανισμούς ή Κλάδου; Ασφαλίσεως Ασθενείας ενιαίων κανόνων.

α) Ως πρός τας προϋποθέσεις χορηγήσεως των εις είδος και χρήμα παροχών ασθενείας, το είδος, την έκτασιν και το ύψος τούτων.

β) Ως πρός τον τρόπον πραγματοποιήσεως των παροχών ασθενείας, λαμβανομένου υπ' όψιν του αριθμού των δικαιούχων παροχών ασθενείας κλπ.

Ε. Αί περί διοικήσεως των φορέων διατάξεις του νομοσχεδίου δέον όπως διατυπωθώσι κατά τρόπον επιτρέποντα την θέσιν αυτών εις εφαρμογήν εντός βραχέος χρονικού διαστήματος από της επιψηφίσεώς του.

Η Επιτροπή υποχρεούται εντός εξαμήνου το βραδύτερον να περατώση το έργον της εν τω συνόλω. Δύναται όμως να υποβάλη και τμηματικώς τα καταρτισθησόμενα σχέδια, εφ' όσον αναφέρονται εις ολοκληρωμένον θέμα.

ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

Χρηματική ικανοποίησις επί αντικειμενικής ευθύνης

Αξιότιμε κ. Διευθυντά,

Προς συμπλήρωσιν των εν ΕΕΔ 24, σελ. 1281 επ. δημοσιευθέντων παρακαλώ καταχωρίσατε, ότι προ της αυτόθι αναφερομένης υπ' αριθ. 483)1964 αποφάσεως του Αρείου Πάγου διά της εκ παραδρομής μη περιληφθείσης τοιαύτης υπ' αριθ. 746) 1963 (ΝοΒ 12, 515, Αρχ. Νομ. ΙΕ' 217) ρητώς εγένετο δεκτόν, ότι επί αντικειμενικής ευθύνης, ίδία επί της εκ των αυτοκινήτων τοιαύτης, οφίσταται ευθύνη προς αποκατάστασιν χρηματικής ικανοποιήσεως λόγω ηθικής βλάβης. Η σχετική σκέψις ταύτης έχει ούτω:

«Εκ της διατάξεως του άρθρου 932 Α.Κ. σαφώς προκύπτει, ότι ως αδικοπραξία δι' αυτής νοείται όχι μόνον ή του άρθρου 914, ήτοι ή υπαιτίως τελεσθείσα, αλλά και πάσα άλλη περίπτωσις, καθ' ην επιβάλλεται ή παροχή αποζημιώσεως δι' αντικειμενικήν ευθύνην, οία τυγχάνει και ή υπό της εν τη ηγηθείση σκέψει διατάξεως του άρθρου 4 του νόμου ΓΩΝ' προβλεπομένη».

Μετά τιμής

Πάνος Θεοδωρόπουλος

Αθήναι 4.11.1965 Πρωτοδίκης

ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ ΕΡΓΑΤΙΚΟΥ ΔΙΚΑΙΟΥ

ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΣ ΝΟΜΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

Διεύθυνσις
ΧΡΟΝΗΣ ΤΣΙΜΠΟΥΚΗΣ

Σύνταξις
ΤΑΣΟΣ ΤΣΙΜΠΟΥΚΗΣ

Τόμος 24 — Τεῦχος 23 (581)

Ἀθῆναι, 1 Δεκεμβρίου 1965

ΑΣΚΗΣΙΣ ΕΠΑΓΓΕΛΜΑΤΟΣ ΥΠΟ ΑΛΛΟΔΑΠΟΥ ΕΝ ΕΛΛΑΔΙ

[Γνωμοδότησις ὑπ' ἀριθ. 844)1965 Νομικοῦ Συμβουλίου Κράτους, Τμ. Β']

Εἰσηγητὴς ὁ Νομικὸς Σύμβουλος κ. ΑΘΑΝ. ΤΟΜΑΡΑΣ

Ἐ ρ ώ τ η μ α (Ὑπουργείου Ἐργασίας): Ἐὰν ἀλλοδαποὶ Γερμανοὶ ὑπήκοοι, ἀλλογενεῖς, διπλωματοῦχοι τῶν Ἀνωτάτων Σχολῶν τῆς ἀλλοδαπῆς, ὁμοταγῶν πρὸς τὰς Ἀνωτάτας Σχολὰς τοῦ Ε.Μ.Π., δύνανται νὰ ἀσκήσουν τὸ ἐπάγγελμα τοῦ πολιτικοῦ μηχανικοῦ ἢ ἀρχιτέκτονος ἐν Ἑλλάδι, κατόπιν τῆς ὑπογραφείσης μεταξὺ Ἑλλάδος καὶ Δυτικῆς Γερμανίας Συνθήκης Ἐγκαταστάσεως καὶ Ναυτιλίας, κυρωθείσης διὰ τοῦ Ν.Δ. 4157)1961, ὡς καὶ ἐὰν διὰ τῆς ἰσχύος τῆς ἄνω Συνθήκης ἀτονοῦν αἱ διατάξεις τοῦ Νόμου 4310)1929, ὡς ἐτροποποιήθη ὑπὸ τοῦ Νόμου 5405)1932, ὡς πρὸς τὴν ἄσκησιν λοιπῶν ἐπιστημονικῶν ἐπαγγελμάτων, ἐπιτρεπομένων παρ' ἀλλοδαπῶν ἀλλογενῶν βάσει τοῦ ὅρου τῆς ἀμοιβαιότητος.

Ἐπὶ τοῦ πρόσθεν ἐρωτήματος τὸ Νομικὸν Συμβούλιον ἐγνωμοδότησεν ὡς ἀκολούθως:

Ι. Ἡ κυρωθεῖσα καὶ ἰσχύν νόμου ἀποκτήσασα, μετὰ τῶν Πρωτοκόλλων, παραρτήματος καὶ 6 ἐπιστολῶν, διὰ τοῦ ἄρθρου μόνου ν.δ. 4157)1961 (Α' 145) ἀπὸ 18.3.1960 Συνθήκη Ἐγκαταστάσεως καὶ Ναυτιλίας μεταξὺ τοῦ Βασιλείου τῆς Ἑλλάδος καὶ τῆς Ὁμοσπονδιακῆς Δημοκρατίας τῆς Γερμανίας περιέχει τὰς κάτωθι διατάξεις: α) Τοῦ ἄρθρου 7 τῆς Συνθήκης, καθ' ἣν ἡ ἐθνικὴ μεταχείρισις (Inländerbehandlung) παρέχεται εἰς τοὺς ὑπηκόους ἑκατέρου τῶν συμβαλλομένων Κρατῶν ἐπὶ τοῦ ἐδάφους τοῦ ἑτέρου συμβαλλομένου Κράτους ὡς πρὸς τὴν εἰσοχὴν εἰς παντὸς εἴδους οἰκονομικὰς ἢ ἐπαγγελματικὰς δραστηριότητας καὶ τὴν ἐξάσκησιν τῶν ἐν λόγῳ δραστηριοτήτων (§ 1), τῆς τοιαύτης μεταχειρίσεως μὴ ἰσχυούσης διὰ δραστηριότητα ἐν τῇ δημοσίᾳ ὑπηρεσίᾳ, ὡς καὶ διὰ τὰ ἐπαγγέλματα καὶ δραστηριότητας, τὰς ἀναφερομένας εἰς τὸ Πρωτόκολλον, εἰς ἃς οἱ ἀλλοδαποὶ δὲν εἶναι δεκτοὶ ἢ εἶναι δεκτοὶ κατὰ τρόπον περιωρισμένον (§ 5) καὶ 2) τῆς παραγράφου 11 τοῦ ἀπὸ 18.3.1960 Πρωτοκόλλου, καθ' ἣν τὰ συμβαλλόμενα Κράτη συμφωνοῦν, κατὰ τὴν παράγραφον 5 ἄρθρου 7 τῆς Συνθήκης, ὅτι ἡ συμφωνηθεῖσα ἐθνικὴ μεταχείρισις δὲν ἐφαρμόζεται εἰς τὰ κατὰ σειρὰν ἀναφερόμενα 17 τὸν ἀριθμὸν ἐπαγγέλματα καὶ δραστηριότητας, δι' ἃς παρέχεται ὅμως εἰς τοὺς ὑπηκόους τοῦ ἑνὸς συμβαλλομένου Κράτους εἰς τὸ ἔδαφος τοῦ ἑτέρου συμβαλλομένου Κράτους ἡ ρήτρα τοῦ μᾶλλον εὐνοουμένου Κράτους.

ΙΙ. Ἡ προστασία τῶν ἀλλοδαπῶν ἀναφέρεται εἰς τὴν ἄσκησιν τῶν ἀτομικῶν, τῶν ἀστικῶν, ὑπὸ εὐρεῖαν ἔννοιαν, καὶ τῶν πολιτικῶν δικαιωμάτων. Διὰ τὰ πρῶτα (ἀτομικαὶ ἐλευθερίαι) προβλέπει τὸ Σύνταγμα ὑπὲρ πάντων τῶν προσώπων ἀνεξαρτήτως ἰθαγενείας, πλὴν ὡρισμένων τινῶν ρητῶς καθοριζομένων ἐξαιρέσεων. Διὰ τὰ τελευταῖα ὑπάρχει κατ' ἀρχὴν ἀναγνώρισις μόνον ὑπὲρ τῶν πολιτῶν τῆς χώρας. Ὅσον ἀφορᾷ εἰς τὰ ἀστικὰ δικαιώματα, ἡ διάταξις τοῦ ἄρθρου 4 Α.Κ. ὁρίζει, ὅτι ὁ ἀλλοδαπὸς ἀπολαύει ὧν καὶ ὁ ἡμεδαπὸς ἀ-

στικῶν δικαιωμάτων. Περαιτέρω διὰ τῆς διατάξεως τῆς παραγράφου 1 ἄρθρου 9 Εἰσ.Ν.Α.Κ., ὁριζούσης ὅτι διατηροῦνται ἐν ἰσχύι αἱ κατὰ τὴν εἰσαγωγὴν τοῦ Ἀστικοῦ Κώδικος ἰσχύουσαι εἰδικαὶ διατάξεις, αἱ ἀφορῶσαι εἰς περιορισμοὺς τῆς παρ' ἀλλοδαπῶν φυσικῶν ἢ νομικῶν προσώπων κινήσεως ἢ ἀσκήσεως ἀστικῶν δικαιωμάτων ἐν τῇ ἡμεδαπῇ, συνεπληρώθη κατὰ τὰ βασικὰ σημεῖα καὶ πρὸς ἄρσιν πάσης ἀμφιβολίας ἐκ τῆς διατυπώσεως τοῦ εἰσημένου ἄρθρου 4 Α.Κ. τὸ δίκαιον τῆς καταστάσεως ἀλλοδαπῶν τοῦ Α.Κ. κατὰ τὸ πρότυπον τῆς ρυθμίσεως τοῦ προισχύσαντος δικαίου, ἤτοι τοῦ ἄρθρου 13 νόμου ΤΗΑ')1856, καθιερώσαντος τὸν γενικὸν κανόνα τῆς κατ' ἀρχὴν πλήρους ἐξισώσεως τῶν ἀλλοδαπῶν πρὸς τοὺς ἡμεδαποὺς ὡς πρὸς τὴν ἀπόλαυσιν τῶν ἀστικῶν δικαιωμάτων, μὲ τὴν ἐπιφύλαξιν ἰσχύος εἰδικῶν διατάξεων περιοριζουσῶν τὴν παρ' ἀλλοδαπῶν ἀπόλαυσιν ὡρισμένων ἐξ αὐτῶν (*Π. Βάλληνδας*, ἐν ΈρμΑΚ, ἄρθρον 9, Εἰσ. 8) Αἱ εἰδικαὶ διατάξεις, αἱ περιορίζουσαι τὴν παρ' ἀλλοδαπῶν ἀπόλαυσιν ὡρισμένων δικαιωμάτων, ἰσχυον, ἐφ' ὅσον δὲν ἐτροποποιήθησαν ὑπὸ Διεθνῶν Συμβάσεων τῆς Ἑλλάδος (*Στρέϊτ Βάλληνδας*, Ἰδιωτικὸν Διεθνὲς Δίκαιον Π σ. 69 ἑπ.), κατὰ τὴν ρητὴν εἰς τὸ ἄρθρον 13 νόμου ΤΗΑ')1856 μνείαν, ἀλλὰ καὶ ὑπὸ τὸ καθεστὼς τοῦ Α.Κ. τὸ αὐτὸ κρατεῖ (*Βάλληνδας*, ἐν ΈρμΑΚ, ἄρθρον 9, Εἰσ. Ν. ἀριθ. 1).

Οἱ περιορισμοὶ ἀνευρίσκονται τώρα εἰς τὰς διατάξεις τοῦ Α.Κ. (ἄρθρα 1615, 1622, 1728 Α.Κ. καὶ 107 Εἰσ.Ν.Α.Κ.), τῆς Πολ. Δικ. (ἄρθρα 78, 112, 668 καὶ 999) καὶ τοῦ Ὀργαν. Δικ. (ἄρθρον 179), ὅσον καὶ εἰς διατάξεις ἐκτὸς αὐτῶν (ὅρα ἀπαρίθμησιν εἰς *Στρέϊτ-Βάλληνδα*, Ἰδιωτικὸν Διεθνὲς Δίκαιον, Π, σ. 65 ἑπ., *Κ. Καραβᾶ*, ἐν Ἀρμεν. Α', σ. 33 ἑπ., Mamopoulos, ἐν R.N.D.I. 4, σ. 294 ἑπ., *Γ. Μαριδάκη*, Ἰδιωτικὸν Διεθνὲς Δίκαιον, 1, σ. 368 ἑπ., *Π. Βάλληνδα*, ἐν ΈρμΑ.Κ., ἄρθρον 9, Εἰσ.Ν. ἀριθ. 3, *Γ. Βάλληνδα*, Ἀστικὸς Κῶδιξ, 6, σ. 19, *Κ. Καυκᾶ*, Εἰσ.Ν.Α.Κ., σ. 9, *Α. Τούσῃ*, Εἰσ.Ν.Α.Κ., σ. 18).

Εἰς τὸν ἐν τῷ Πρωτοκόλλῳ πίνακα τῶν ἀποκλειομένων τῆς ἐθνικῆς μεταχειρίσεως ἐπαγγελμάτων καὶ δραστηριοτήτων ἀναγράφονται ἀδιακρίτως τοιαῦτα, δι' ἃ ἰσχύουν ἐν Ἑλλάδι οἱ ἀνωτέρω περιορισμοὶ (π.χ. τὰ ὑπ' ἀριθ. 1, 2, 3, 4, 5, 7, 10 καὶ 11) καὶ ἕτερα, δι' ἃ δὲν ὑφίστανται περιορισμοὶ ὑπὸ τῆς ἑλληνικῆς νομοθεσίας.

III. Διὰ τὰ μὴ ἀπαγορευόμενα εἰς τοὺς ἀλλοδαποὺς ἐπαγγέλματα ὑφίσταται περιοριστικὴ διάταξις εἰς τὸ ἄρθρον 13 νόμου 4310) 1929 (Α' 287), ὡς τοῦτο ἐτροποποιήθη ὑπὸ τοῦ νόμου 5405)1932 (Α' 121), καθ' ἣν ἀπαγορεύεται ἡ ἐξάσκησις τοῦ ἐπαγγέλματος, ἐὰν δὲν εἶναι οἱ ἀλλοδαποὶ ἐφωδιασμένοι δι' ἐπὶ τούτῳ ἀδείας τῆς ἁρμοδίας Ἀρχῆς. Αἱ ἄδειαι ἐπαγγέλματος χορηγοῦνται ὑπὸ τὸν ὅρον τῆς ἀμοιβαιότητος, ἥτις δὲν ἀπαιτεῖται, ὁσάκις πρόκειται περὶ εἰδικοτήτων ἢ τὸ Κράτος ἔχει ἀναλάβει ὑποχρεώσεις ἐκ συμβάσεων, δύναται δὲ διὰ τὴν χορήγησιν τούτων νὰ ἀπαιτηθοῦν αἱ αὐταὶ διατυπώσεις, αἵτινες ἀπαιτοῦνται ὑπὸ τῶν νόμων τοῦ Κράτους, εἰς ὃ ἀνήκει ὁ ἀλλοδαπός, διὰ τὴν παροχὴν ὁμοίας ἀδείας εἰς Ἕλληνα πολίτην ἐν τῷ Κράτει τούτῳ.

Ἰδιαιτέρας ἢ παραλλήλους διατάξεις περιέχει ὁ αὐτὸς νόμος, προκειμένου περὶ ἀσκήσεως παρ' ἀλλοδαπῶν ἐργασίας ἐν Ἑλλάδι, δι' ἣν περίπτωσιν ἐπίσης ἰδιαιτέρους ὁρισμοὺς περιέχει ἡ Συνθήκη μετὰ τῆς Ὁμοσπονδιακῆς Δημοκρατίας τῆς Γερμανίας (ἄρθρον 8 Συνθήκης καὶ παράγραφοι 12, 13 καὶ 14 Πρωτοκόλλου), διαφοροποιούσας τὴν ρύθμισιν ἀπὸ τῆς τῶν ἀσκούντων οἰκονομικὰς ἢ ἐπαγγελματικὰς δραστηριότητας προσώπων. Οὕτω, προκειμένου περὶ «μισθωτῶν» (Arbeiter) οὔτε ἡ ἐθνικὴ μεταχείρισις παρέχεται, οὔτε ἀπαλλάσσονται τῶν διατυπώσεων τοῦ ἐσωτερικοῦ νόμου διὰ τὴν ἄσκησιν τῆς ἐργασίας, ἀπαλλασσόμενοι μόνον τῶν τελῶν διὰ τὴν ἔκδοσιν τῆς κατὰ τὰς ἐσωτερικὰς διατάξεις προβλεπομένης ἀδείας.

IV. Κατὰ ταῦτα ἡ παρεχομένη κατ' ἀρχὴν διὰ τὴν ἄσκησιν ἐπαγγέλματος ἐθνικὴ μεταχείρισις (Inländerbehandlung μεταχείρισις ἡμεδαποῦ) συνίσταται εἰς τὴν ἀπαλλαγὴν ἀπὸ τῶν διατυπώσεων τοῦ ἐσωτερικοῦ νόμου, τοῦ ἀναφερομένου εἰς ἀλλοδαποὺς καὶ εἰς τὴν ἐξίσωσιν τῆς μεταχειρίσεως πρὸς τοὺς ἡμεδαποὺς, ἀλλὰ μὲ ὅλα τὰ προαπαιτούμενα κατὰ τὸν ἐσωτερικὸν νόμον, ἀπὸ ἀπόψεως προσόντων, δικαιολογητικῶν, ἀναγνωρίσεων κτλ. Εἰδικώτερον διὰ τὰ ἐπαγγέλματα καὶ δραστη-

ΛΥΣΙΣ ΣΧΕΣΕΩΣ ΑΝΤΙΚΑΘΙΣΤΩΜΕΝΩΝ ΥΠΟ ΤΩΝ ΣΥΜΒΟΥΛΙΩΝ ΠΟΛΕΜΙΣΤΩΝ

Γνωμοδότησις τοῦ κ. ΒΑΣ. Π. ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ, Δικηγόρου

Ἐ ρ ώ τ η μ α :

Ἠρωτήθην, ἐὰν ἀπαιτῆται ἔγγραφος καταγγελία τῆς συμβάσεως ἐργασίας ἐπὶ ἀπολυομένων πολεμιστῶν κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 11 τοῦ ἀ.ν. 1836)1951, ὡς ἐτροποποιήθησαν ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 10 τοῦ ν.δ. 2657)1953, ὡς καὶ τοῦ ἄρθρου 4 § 8 τοῦ ν.δ. 4185)1961.

Ἀ π ά ν τ η σ ι ς :

Ἡ γνώμη μου ἐπὶ τοῦ ἄνω ἐρωτήματος εἶναι ἡ ἑξῆς :

Ἡ προμνησθεῖσα διάταξις ὁρίζει, ὅτι οἱ ὑπόχρεοι τοῦ ἄρθρου 3 τοῦ παρόντος νόμου δύνανται νὰ ζητήσωσι τὴν ἀντικατάστασιν τῶν τοποθετηθέντων δι' ἄλλου προσώπου, προστατευομένου ὑπὸ τοῦ παρόντος νόμου. Τὰ οἰκεῖα Συμβούλια ὑποχρεοῦνται, ὅπως ἐντὸς τριάκοντα ἡμερῶν ἀπὸ τῆς ὑποβολῆς τῆς σχετικῆς περὶ ἀντικαταστάσεως αἰτήσεως ἀνακαλέσωσι τὸν τοποθετηθέντα καὶ τοποθετήσωσι ταυτοχρόνως ἢ μεταγενεστέρως ἕτερον πρόσωπον τοῦ ἄρθρου 1 τοῦ παρόντος νόμου. Ἡ αἴτησις ὑποβάλλεται, ἀφοῦ ὑπηρετήσῃ ὁ τοποθετηθεὶς τοὐλάχιστον ἐπὶ 15 ἡμέρας. Παρερχομένης ἀπράκτου τῆς προθεσμίας τῶν 30 ἡμερῶν ἀπὸ τῆς ὑποβολῆς τῆς σχετικῆς περὶ ἀντικαταστάσεως αἰτήσεως ὁ ὑπόχρεος ἀπαλλάσσεται διὰ τὸν ἐφεξῆς χρόνον διὰ τὸν ὁποῖον ζητεῖται ἡ ἀντικατάστασις πάσης εὐθύνης ἐκ τοῦ παρόντος ἢ ἄλλου νόμου ἀπορρεούσης.

Κατὰ δὲ τὴν διάταξιν τοῦ ἄρθρου 4 § 2 τοῦ ν.δ. 4185)1961 «πολεμισταί, προστατευόμενοι τοῦ νόμου 751)1948 καὶ ἀ.ν. 1836)1951, ἀπολυόμενοι καὶ ἀντικαθιστάμενοι, ὁσάκις τοῦτο ἐπιτρέπεται κατὰ τὰς διατάξεις τῆς κειμένης νομοθεσίας, δικαιοῦνται τῆς ἀποζημιώσεως τοῦ νόμου 2112, ὡς οὗτος ἐτροποποιήθη ἢ τοῦ ἀπὸ 16)18 Ἰουλίου 1920 β. δ)γματος».

Ἐκ τῶν διατάξεων τούτων, καθ' ἃς, προκύπτει, ὅτι καὶ εἰς τὴν περίπτωσιν, καθ' ἣν γίνεται δεκτὴ αἴτησις τοῦ ἐργοδότου περὶ

ριότητας, τὰς ἐξαιρουμένας κατὰ τὸ Πρωτόκολλον τῆς ἐθνικῆς μεταχειρίσεως, ἐὰν μὲν αὗται ἀναφέρωνται εἰς τὰς περὶ ὧν οἱ ἰσχύοντες διὰ τοὺς ἀλλοδαποὺς γενικοὶ περιορισμοὶ καὶ ἀπαγορεύσεις, θὰ ἰσχύσουν ἀκεραίως οὗτοι, μὲ ἐπιφύλαξιν ἐφαρμογῆς τῆς ῥήτρας τοῦ μᾶλλον εὐνοουμένου Κράτους, ἐὰν δὲ ἀναφέρωνται εἰς ἐλευθέρας τοιαύτας, μὴ ἀπαγορευομένας ὑπὸ τοῦ ἐσωτερικοῦ νόμου, θὰ ἰσχύσουν αἱ διατάξεις τοῦ ν. 4310)1929, αἱ καθυποβάλλουσαι εἰς ὡρισμένας διατυπώσεις τὴν ἄσκησιν των παρ' ἀλλοδαπῶν (μεταχείρισις ἀλλοδαποῦ), μὲ ἐπιφύλαξιν πάλιν ἐφαρμογῆς τῆς ῥήτρας τοῦ μᾶλλον εὐνοουμένου Κράτους. Περαιτέρου δὲ ἐφ' ὅσον τὰ ἐπαγγέλματα ὁ ἐσωτερικὸς νόμος θεσπίζει ἀπαγόρευσιν ἢ περιορισμόν, ἀλλὰ ἡ Συνθήκη ἀπονέμει διὰ τοὺς ἀλλοδαποὺς τὴν ἐθνικὴν μεταχείρισιν πρὸς ἄσκησίν των διὰ τῆς μὴ ἀναγραφῆς καὶ τούτων εἰς τὸν πίνακα ἐξαιρουμένων τοῦ Πρωτοκόλλου, νοεῖται προφανῶς αἰρομένη ἡ ἀπαγόρευσις ἢ ὁ περιορισμὸς ἐν ὅλῳ, καθ' ὃ ἀνωτέρω (II) ἐξετέθη (ὅρα καὶ Mamopoulos, ἐνθ' ἀνωτ. σ. 295). ἐφ' ὅσον δὲν πρόκειται περὶ δραστηριοτήτων εἰς τὴν δημοσίαν ὑπηρεσίαν, δι' ἃς ὑρίσταται ἐν τῇ Συνθήκῃ (ἄρθρον 7 § 5) γενικὴ ἐξαίρεσις, ἢ περὶ ἀσκήσεως δημοσίων λειτουργημάτων.

VI. Κατὰ ταῦτα εἰς τὸ ἐρώτημα προσήκει ἡ ἀπάντησις ὅτι, εἴτε διὰ τὸ ἐπάγγελμα τοῦ πολιτικοῦ μηχανικοῦ ἢ ἀρχιτέκτονος ὑρίσταται ἐν τῷ ἐσωτερικῷ νόμῳ περιορισμὸς ἢ ἀπαγόρευσις ἀσκήσεως ὑπὸ ἀλλοδαποῦ (ἀτομ. γνωμ. Ν.Σ. Ὑπ. Ἐργασίας 35)343)5 7.1954), εἴτε δὲν ὑρίσταται, ἐφ' ὅσον δὲν περιλαμβάνεται τοῦτο εἰς τὰ ἐπαγγέλματα, δι' ἃ καὶ μόνον δὲν ἐφαρμόζεται ἡ συμφωνηθεῖσα διὰ τῆς Συνθήκης μετὰ τῆς Δυτικῆς Γερμανίας ἐθνικὴ μεταχείρισις, οἱ ἀλλοδαποὶ Γερμανοὶ ὑπήκοοι ἀλλογενεῖς δύνανται νὰ ἀσκήσουν τὸ ἐπάγγελμα τοῦτο ὑφ' ἃς διατυπώσεις καὶ αἱ ἡμεδαποὶ καὶ μὲ τὰ αὐτὰ προσόντα καὶ προϋποθέσεις, ἀτονουσῶν καὶ τῶν τεθεσπισμένων ὑπὸ τοῦ νόμου 4310)1929 διατυπώσεων ἀδείας κλπ.

ἀντικαταστάσεως τοῦ τοποθετηθέντος ἀναγκαστικῶς πολεμιστοῦ ἢ καθ' ἣν παρέρχεται ἄπρακτος ἡ 30ήμερος προθεσμία ἀπὸ τῆς ὑποβολῆς τῆς σχετικῆς περὶ ἀντικαταστάσεως αἰτήσεως, ἵνα λυθῇ ἡ καταρτισθεῖσα διὰ τῆς τοποθετήσεως τοῦ πολεμιστοῦ ὑπὸ τοῦ ἁρμοδίου Συμβουλίου ἀναγκαστικὴ σχέσις ἐργασίας, ἀπαιτεῖται νὰ γίνῃ καταγγελία τῆς σχέσεως ἐργασίας ἐκ μέρους τοῦ ἐργοδότου, διὰ τὸ κῦρος τῆς ὁποίας δέον νὰ τηρηθῇ ὁ ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 5 § 3 ν. 3198)1958 ἀπαιτούμενος ἔγγραφος τύπος, κατὰ τὰ γενικῶς ἰσχύοντα ἐπὶ πάσης καταγγελίας, ἐμπιπτούσης εἰς τὰς διατάξεις τοῦ νόμου τούτου. Τὴν γνώμην μας ταύτην ἐπιστηρίζομεν ἐπὶ τῶν ἑξῆς σκέψεων:

Ἡ ἀναγκαστικὴ σχέσις ἐργασίας καταρτίζεται ἄνευ τῆς βουλήσεως τοῦ ἐργοδότου καὶ ὡς περιορίζεται ἡ συμβατική του ἐλευθερία κατὰ τὴν κατάρτισιν τῆς σχέσεως οὕτω περιορίζεται καὶ ἡ ἐλευθερία τῆς λύσεως τῆς σχέσεως ἐκ μέρους αὐτοῦ, διότι ὁ νομοθέτης, χάριν τῆς παρεχομένης προστασίας εἰς τοὺς πολεμιστὰς διὰ τὴν ἐξεύρεσιν ἐργασίας, ἐπιβάλλει καὶ τὴν διατήρησιν τῆς σχέσεως, ὑποβάλλων εἰς περιορισμοὺς τὸ δικαίωμα καταγγελίας τῆς σχέσεως ἐκ μέρους τοῦ ἐργοδότου.

Οἱ περιορισμοὶ οὗτοι καταγγελίας ἐν τῷ νόμῳ διακρίνονται εἰς δύο κατηγορίας:

α) Ἀπαγορεύεται ἡ ἀπόλυσις τῶν τοποθετηθέντων πολεμιστῶν ἄνευ συνδρομῆς ὡρισμένων προϋποθέσεων, ὁριζομένων ἐν ἄρθρῳ 7 τοῦ ἀ.ν. 1836)1951.

β) Ἐπιτρέπεται εἰς τὸν ἐργοδότην, τὸν προτιθέμενον νὰ λύσῃ τὴν ἀναγκαστικὴν σχέσιν ἐργασίας, ὅπως ζητήσῃ τὴν ἀντικατάστασιν τοῦ τοποθετηθέντος πολεμιστοῦ δι' ἑτέρου.

Εἰς τὴν πρώτην περίπτωσιν, ἔνθα γίνεται μνεία ρητῶς περὶ τοῦ ὑπὸ ποίας προϋποθέσεις ἐπιτρέπεται ἡ ἀπόλυσις, δὲν δύναται νὰ γεννηθῇ ζήτημα, ὅτι, ἅπαξ συντρέξουν αἱ προϋποθέσεις αὗται (καταδίκη εἰς τὰ ἐν τῷ νόμῳ προβλεπόμενα ἀδικήματα, ἀπόφασις Ἐπιτροπῆς), ὁ ἐργοδότης ὑποχρεοῦται νὰ τηρήσῃ τὰς ἐν τῷ νόμῳ 3198)1955 διατυπώσεις διὰ τὸ κῦρος τῆς καταγγελίας.

Ἀλλὰ καὶ εἰς τὴν δευτέραν περίπτωσιν τοῦ ἄρθρου 11 τοῦ αὐτοῦ νόμου, ἔνθα δὲν χρησιμοποιεῖται ὁ ὅρος «ἀπόλυσις», φρονοῦμεν, ὅτι δέον νὰ ἰσχύσῃ τὸ αὐτό, διότι διὰ τῆς ἀποδοχῆς τῆς περὶ ἀντικαταστάσεως αἰτήσεως παρὰ τῆς ἁρμοδίας Ἀρχῆς ἡ τῆς σιωπῆς της δὲν ἐπέρχεται αὐτοδικαία λύσις τῆς ἀναγκαστικῆς σχέσεως ἐργασίας, ἀλλ' ἁπλῶς ἱκανοποιεῖται ἡ ἐπιθυμία τοῦ ἐργοδότου, ὅπως ἀπομακρύνῃ τὸν τοποθετηθέντα παρ' αὐτῷ μισθωτόν. Ἵνα ὅμως ἡ δηλωθεῖσα βούλησις αὕτη τοῦ ἐργοδότου ἀποκτήσῃ ἐνέργειαν, ὁδηγοῦσαν εἰς τερματισμὸν τῆς σχέσεως, δέον μετὰ τὴν συναίνεσιν τῆς συμπραττούσης ἁρμοδίας Ἀρχῆς, οὗτος νὰ ἀπευθυνθῇ πρὸς τὸν τοποθετηθέντα μισθωτόν, πρὸς ὃν νὰ γνωστοποιήσῃ, ὅτι λήγει ἡ διάρκεια τῆς ὑφισταμένης σχέσεως ἐργασίας.

Ὑπὸ τὴν ἀντίθετον ἐκδοχήν, ἐὰν ἐπήρχετο λύσις τῆς σχέσεως ἐργασίας διὰ τῆς ἐκδόσεως καὶ μόνον τῆς περὶ ἀντικαταστάσεως διοικητικῆς πράξεως ἢ τῆς σιωπῆς τῆς Διοικήσεως καὶ ὁ ἐργοδότης ἐξακολουθῇ παρὰ ταῦτα νὰ ἀποδέχηται τὰς ὑπηρεσίας τοῦ μισθωτοῦ, οὗτος δὲν θὰ ἐπροστατεύετο ὑπὸ τοῦ νόμου, διότι θὰ εἶχε λυθῇ ἡ ἀναγκαστικὴ σχέσις ἐργασίας αὐτοδικαίως, πλὴν ἡ ἐκδοχὴ αὕτη δὲν ἀνταποκρίνεται πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦ νόμου.

Ὀρθότερον εἶναι νὰ δεχθῶμεν, ὅτι, ὡς πᾶς ἐργοδότης, ἵνα ἀπαλλαγῇ τοῦ ἀνεπιθυμήτου αὐτῷ μισθωτοῦ καὶ ἀντικαταστήσῃ αὐτὸν δι' ἑτέρου, ὀφείλει νὰ καταγγείλῃ τὴν ὑφισταμένην σχέσιν ἐργασίας, οὕτω καὶ ἐπὶ ἀναγκαστικῆς σχέσεως ἐργασίας ὁ προτιθέμενος νὰ ἀπαλλαγῇ τοῦ παρ' αὐτῷ τοποθετηθέντος πολεμιστοῦ καὶ ἀντικαταστήσῃ

αὐτὸν δι' ἑτέρου ὀφείλει νὰ καταγγείλῃ τὴν σχέσιν ἐργασίας. Πλὴν τὸ δικαίωμά του τοῦτο καταγγελίας, ἐκτὸς τῶν ὑφισταμένων γενικῶν περιορισμῶν τοῦ ν.δ. 3198)1955 (ἔγγραφος τύπος κλπ.), ὑπόκειται, ὡς ἐκ τοῦ ἀναγκαστικοῦ χαρακτῆρος τῆς σχέσεως, καὶ εἰς προσθέτους εἰδικοὺς περιορισμοὺς τοῦ ἄρθρου 11 τοῦ ἀ.ν. 1836)1951, συνισταμένους εἰς προηγουμένην συναίνεσιν τῆς ἁρμοδίας Ἀρχῆς, οἵαν ἀποτελεῖ ἀποδοχὴ τῆς αἰτήσεως ἀντικαταστάσεως ἢ ἡ εἰς τὴν πάροδον ἀναστολικῆς προθεσμίας 30 ἡμερῶν ἀπὸ τῆς ὑποβολῆς τῆς αἰτήσεως ταύτης ἐπὶ σιωπῆς τῆς Διοικήσεως. (Περὶ τῆς μορφῆς τούτων τῶν οὐσιαστικῶν περιορισμῶν τῆς καταγγελίας, διὰ τὸ κῦρος τῆς ὁποίας ἀπαιτεῖται ἡ συναίνεσις Δημοσίας Ἀρχῆς πρβλ. Molitor, Die Kündigung, 2α ἐκδ. σελ. 199, 215, 241, Hueck-Nipperdey, Lehrbuch des ArbR, ἐκδ. 6η τόμ. I σελ. 563 ἑπ., σελ. 711 ἑπ.).

Ἡ παρεχομένη ὑπὸ τοῦ νόμου εἰδικὴ προστασία πρὸς τοὺς πολεμιστὰς μισθωτοὺς εἶναι ἀνεξάρτητος τῶν γενικῶν περὶ καταγγελίας προστατευτικῶν διατάξεων, αἵτινες οὐδόλως θίγονται ἐκ ταύτης, ἀλλὰ δέον νὰ τηρῶνται μετὰ τὴν χορήγησιν τῆς συναινέσεως ὑπὸ τῆς Δημοσίας Ἀρχῆς. (Οὕτω H. Nipperdey-Mohnen-Neumann, Der Dienstvertrag, 1958 Vorb. § 620 ἀριθ. 118).

Δὲν θεωροῦμεν, ὅθεν, ὀρθὴν τὴν ὑπὸ τῆς νομολογίας τῶν κατωτέρων Δικαστηρίων γενομένην δεκτὴν ἀντίθετον ἄποψιν, καθ' ἣν εἰς τὴν περίπτωσιν τῆς ἀντικαταστάσεως ἡ λύσις τῆς σχέσεως ἐπέρχεται αὐτοδικαίως κατ' ἐπιταγὴν τῆς ἁρμοδίας πρὸς τοῦτο Ἀρχῆς, μὴ χρήζουσα καταγγελίας. (Οὕτω Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν 4578)1954, ΕΕΔ 13, 527, Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν 12031)1954, ΕΕΔ 14, 75, Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν 807)1955, ΕΕΔ 14, 418, *Εὐάγγ. Δημητρακόπουλος* ἐν ΔΕΝ 9, 579, πρβλ. ὅμως ἀντίθετον Γνωμ. Ν.Σ. Ὑπουργείου Ἐργασίας 50)1953, ἐν ΔΕΝ 9, 596, καὶ ἀσαφῶς πως Γεν. Διαταγὴν Ι.Κ.Α. 12)19.5.1953, ἐν ΔΕΝ 9, 619).

Τέλος ὑπὲρ τῆς ὀρθότητος τῆς ἐκδοχῆς ἡμῶν συνηγορεῖ καὶ ἡ γενομένη ρύθμισις ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 3 τοῦ ν.δ. 4185)1961. Διὰ τῆς διατάξεως ταύτης τόσον ἡ ἀπόλυσις τοῦ πολεμιστοῦ κατὰ τὸ ἄρθρον 7 ἀ.ν. 1836)1951, ὅσον καὶ ἡ ἀντικατάστασις αὐτοῦ κατὰ τὸ ἄρθρον 11 τοῦ αὐτοῦ νόμου, τοποθετοῦνται ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ ἐπιπέδου, ὁρισθέντος ὅτι εἰς ἀμφοτέρας τὰς περιπτώσεις, διαζευκτικῶς ἀναφερομένας, ὁ μισθωτὸς δικαιοῦται τῆς κατὰ τὸν νόμον 2112, ὡς οὗτος ἐτροποποιήθη, ἢ τὸ ἀπὸ 16)18 Ἰουλίου 1920 β. δ)γμα ἀποζημιώσεως, ἐξ οὗ συνάγεται, ὅτι, ὡς ἐπὶ ἀπολύσεως, οὕτω καὶ ἐπὶ ἀντικαταστάσεως τοῦ τοποθετηθέντος πολεμιστοῦ διὰ τὴν λύσιν τῆς σχέσεως ἐργασίας ἀπαιτεῖται καταγγελία ταύτης ἐκ μέρους τοῦ ἐργοδότου, ἄνευ τῆς ὁποίας δὲν εἶναι νοητὴ ἡ καταβολὴ τῆς ἀποζημιώσεως τοῦ νόμου 2112. Ἅπαξ δὲ γίνῃ δεκτόν, ὅτι ἡ σχέσις λύεται διὰ καταγγελίας, αὕτη δέον νὰ περιβληθῇ τὸν ὑπὸ τῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρου 5 § 3 νόμου 3198)1955, νόμου συμπληρωματικοῦ καὶ τροποποιητικοῦ τοῦ νόμου 2112)1920, καθοριζόμενον ἔγγραφον τύπον, ἄνευ τηρήσεως τοῦ ὁποίου αὕτη εἶναι ἄκυρος.

ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΑΚΗ ΠΡΑΞΙΣ

ΕΡΓΑΤΙΚΟΣ ΜΙΣΘΟΣ

ΠΑΡΟΧΗ ΕΡΓΑΣΙΑΣ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΑΣ ΚΑΙ ΠΡΟΣΘΕΤΟΣ ΑΜΟΙΒΗ

'Αξιώσεις πρὸς ἐκδίκασιν κατὰ τὴν ἐργατικὴν διαδικασίαν

Παροχὴ αὐξήσεως κατὰ 75ο/ο ἐπὶ τῶν ἐλαχίστων ὁρίων μισθῶν καὶ ἡμερομισθίων εἰς ὅσα τὸ κατὰ τὰς Κυριακὰς καὶ ἄλλας ἐκ τοῦ Νόμου μὴ ἐργασίμους ἡμέρας ἀπασχολούμενον προσωπικὸν τῶν ἐν τῇ χώρᾳ ἐπιχειρήσεων καὶ ἐργασιῶν, πλὴν τῶν ρητῶς καὶ περιοριστικῶς ἐν τῇ ὑπ' ἀριθ. 8900)1946 ὑπουργικῇ ἀποφάσει ἐξαιρουμένων καὶ ἐπὶ ποσοστοῖς ἀμειβομένων σερβιτόρων ἑστιατορίων κλπ.—Δικαίωμα αὐτῆς καὶ τοῦ προσωπικοῦ λουτρῶν καθαριότητος.—Δῶρα δι' ἑορτάς.—Δαπάνη ὑλικοῦ καθαριότητος καὶ ἐργατικὴ διαδικασία.—Ὑδροθεραπευτικὸν προσωπικόν.—Ὧραι ἐργασίας.

'Ανηρέθη ἐν μέρει ὑπὸ τῆς κατωτέρω ἀποφάσεως τοῦ 'Αρείου Πάγου ἡ ὑπ' ἀριθ. 175)1965 ἀπόφασις τοῦ ὡς ἐφετείου δικάσαντος κατὰ τὴν ἐργατικὴν διαδικασίαν Πρωτοδικείου Χαλκίδος.

'Επρόκειτο, εἰς τὴν περίπτωσιν τῆς ἀποφάσεως ταύτης, περὶ ἐφαρμογῆς τῆς ὑπ' ἀριθ. 8900)1946 ὑπουργικῆς ἀποφάσεως, ὡς αὐθεντικῶς ἡρμηνεύθη ὑπὸ τῆς ὑπ' ἀριθ. 25825)1951 ὁμοίας (ΕΕΔ 12, 388), περὶ προσαυξήσεως ἀμοιβῆς δι' ἐργασίαν κατὰ Κυριακὰς καὶ ἄλλας ἐκ τοῦ νόμου ἐξαιρεσίμους ἡμέρας (Ἴδετε καὶ ἄρθρον 2 ν.δ. 3755)1957, ΕΕΔ 16, 1062).

Αἱ ἐπικαλούμεναι ὑπὸ τῆς ἀρεοπαγιτικῆς ἀποφάσεως ἀποφάσεις τοῦ Ὑπουργοῦ 'Εργασίας (ΕΕΔ 12, 693, 1045, ἴδετε καὶ 1161) καθορίζουν ὡς ἀμοιβὴν τῶν περὶ ὧν πρόκειται μισθωτῶν ποσοστὰ ἐπὶ τῆς τιμῆς τῶν εἰσιτηρίων, ἐκ παραλλήλου ὅμως ἐξασφαλίζεται δι' αὐτῶν τὸ κατώτατον ὅριον ἡμερομισθίου, ὡς τοῦτο ἴσχυε (καὶ ἰσχύει καὶ ἤδη τοιοῦτον) διὰ πάντα μισθωτὸν ἐργάτην.

'Εγεννήθη λοιπὸν τὸ ζήτημα, ἂν τῆς προσαυξήσεως ἀμοιβῆς τῆς ἀνωτέρω ὑπουργικῆς ἀποφάσεως δικαιοῦνται καὶ οἱ οὕτω ἀμειβόμενοι μισθωτοὶ τῆς περιπτώσεως καὶ καταφατικῶς ἐπὶ τούτου ἀπεφάνθη ὁ 'Αρειος Πάγος διὰ τῆς κατωτέρω ἀποφάσεώς του.

Βεβαίως, ὡς σκέπτεται ἡ ἀρεοπαγιτικὴ ἀπόφασις, φαίνεται ἐκ τῆς ὑπουργικῆς ἀποφάσεως περιοριστικὴ ἡ ἐξαίρεσις μόνον τῶν ἐπὶ ποσοστοῖς ἀμειβομένων σερβιτόρων ἑστιατορίων, καφενείων κλπ., ἀλλὰ γεννᾶται τότε τὸ ἐρώτημα, διατί, ἐφ' ὅσον καὶ διὰ τοὺς μισθωτοὺς τούτους πρέπει νὰ ἐξασφαλίζηται ὑπὸ τοῦ ἐργοδότου ἡ καταβολὴ τοῦ κατωτάτου ὁρίου ἡμερομισθίου καὶ μισθοῦ (ἴδετε καὶ ὅρον τῆς τελευταίας ὑπ' ἀριθ. 10)1964 διαιτητικῆς ἀποφάσεως, ΕΕΔ 23, 565), ἐθεσπίσθη δι' αὐτοὺς ἡ ἐξαίρεσις;

[Παλαιοτέρα ἀπόφασις τοῦ Πρωτοδικείου Πειραιῶς, 698)1952, εἰσηγητὴς *Α. Βατόπουλος*, ΕΕΔ 11, 697, ἐδέχθη, ὅτι ἡ ἀπαριθμησις τῶν ἐπὶ ποσοστοῖς ἀμειβομένων σερβιτόρων εἶναι ἐνδεικτικὴ καὶ ὅτι ἡ ἀνωτέρω ὑπουργικὴ ἀπόφασις δὲν ἐφαρμόζεται γενικῶς ἐπὶ τῶν διὰ ποσοστῶν ἀμειβομένων].

'Ως πρὸς τὴν ὑποχρέωσιν τοῦ ἐργοδότου πρὸς ἀποκατάστασιν δαπανῶν τοῦ μισθωτοῦ ἴδετε *Χ. 'Αγαλλοπούλου*, 'Εργατ. Δίκαιον, σελ. 258.

'Αρείου Πάγου 460)1965, Τμ. Β'

Προεδρεύων ὁ 'Αντιπρόεδρος κ. *Γ. Βαρσάμος*
Εἰσηγητὴς ὁ 'Αρεοπαγίτης κ. *Π. Δαλιάνης*
Δικηγόροι οἱ κ.κ. Ε. Δημητρακόπουλος, Ι. Μόσχος

Κατὰ τὴν διάταξιν τῆς ὑπ' ἀριθ. 8900)1946 ἀποφάσεως τῶν Ὑπουργῶν 'Εργασίας καὶ Οἰκονομικῶν, ἥτις ἐκδοθεῖσα κατ' ἐξουσιοδότησιν δυνάμει τοῦ ἄρθρου 1 τοῦ νόμου 28)1944, ὡς οὗτος ἡρμηνεύθη αὐθεντικῶς διὰ τοῦ ἀν. νόμου 866)1946, καὶ δημοσιευθεῖσα εἰς τὴν 'Εφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως, ἔχει ἰσχὺν νόμου, ἡρμηνεύθη δὲ διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 25825)154)1951 ἀποφάσεως τῶν αὐτῶν Ὑπουργῶν, ἐκδοθείσης δυνάμει τῶν αὐτῶν διατάξεων καὶ δημοσιευθείσης εἰς τὴν 'Εφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως, παρέχεται αὔξησις 75 ο/ο ἐπὶ τῶν ὑποχρεωτικῶς τεθεσπισμένων ἐλαχίστων ὁρίων μισθῶν καὶ ἡμερομισθίων εἰς ἅπαν τὸ κατὰ τὰς Κυριακὰς καὶ ἄλλας ἐκ τοῦ νόμου καθιερωμένας ὡς μὴ ἐργασίμους ἡμέρας τοῦ ἔτους ἀπασχολούμενον προσωπικὸν πασῶν ἐν γένει τῶν ἐν τῇ χώρᾳ ἐπιχειρήσεων καὶ ἐργασιῶν, πλὴν τῶν ρητῶς καὶ περιοριστικῶς ἐν αὐτῇ ἐξαιρουμένων καὶ ἐπὶ ποσο-

στοὺς ἀμειβομένους σερβιτόρους ἐστιατορίων, καφενείων, ζαχαροπλαστείων καὶ λοιπῶν συναφῶν κέντρων.

Ἐξ ἄλλου διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 27608)2115 τῆς 9)28 Μαΐου 1953 ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας «περὶ καθορισμοῦ ἀμοιβῆς τοῦ προσωπικοῦ τῶν ἐν Ἀθήναις, Πειραιεῖ καὶ Προαστίοις λειτουργούντων λουτρῶν καθαριότητος, ἰαματικῶν καὶ θαλασσίων», δημοσιευθείσης εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως, ἐπεκταθείσης δὲ καθ' ἅπασαν τὴν χώραν καὶ κηρυχθείσης ἐκτελεστῆς διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 37717)3215 τῆς 22 Ἰουλίου)12 Αὐγούστου 1953 ὁμοίας τοῦ αὐτοῦ Ὑπουργοῦ, δημοσιευθείσης καὶ ταύτης εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως, καθορίζεται ἡ ἀμοιβὴ τοῦ προσωπικοῦ τοῦ ἀπασχολουμένου μὲ τὴν ἐξυπηρέτησιν τοῦ κοινοῦ εἰς τὰ λειτουργοῦντα λουτρὰ καθαριότητος, ἰαματικὰ καὶ θαλάσσια τοιαῦτα, εἰς ὡρισμένα μὲν ποσοστὰ ἐπὶ τῆς τιμῆς τῶν εἰσιτηρίων, μὲ ἐλάχιστα ὅμως ὅρια ἀμοιβῆς τὰ ἡμερομίσθια τῶν ἀνειδικεύτων ἐργατῶν καὶ ἐργατριῶν. Ἑπομένως καὶ τὸ προσωπικὸν τῶν λειτουργούντων λουτρῶν καθαριότητος ἰαματικῶν καὶ θαλασσίων, ἀπασχολούμενον ἐπὶ σχέσει ἐργασίας ἰδιωτικοῦ δικαίου καὶ μὴ ὑπαγόμενον εἰς τὰς ἐξαιρέσεις τῶν διαληφθεισῶν ὑπ' ἀριθ. 8900) 1946 καὶ 25825)1951 ὑπουργικῶν ἀποφάσεων, δικαιοῦται προσαυξήσεως ἐκ ποσοστοῦ 75 0)0 διὰ τὴν κατὰ τὰς Κυριακὰς καὶ τὰς ἐκ τοῦ νόμου καθωρισμένας ἐξαιρεσίμους ἀπασχόλησίν του ἐπὶ τῶν τεθεσπισμένων ἡμερομισθίων τῶν ἀνειδικεύτων ἐργατῶν καὶ ἐργατριῶν. Ὅθεν ἀντιθέτως κρίνων τὸ ὡς ἐφετεῖον δικάσαν Πρωτοδικεῖον καὶ μετ' ἀπόρριψιν τῆς ἐφέσεως τῆς ἀναιρεσειούσης ἐπικυρῶσαν τὴν πρωτόδικον ἀπόφασιν, ἀπορρίψασαν τὸ ἐν τῇ ἀγωγῇ αἴτημα τῆς ἀναιρεσειούσης λουτρονόμου περὶ προσαυξήσεως κατὰ ποσοστὸν 75 0)0 τῶν ἀποδοχῶν της διὰ τὴν κατὰ τὰς Κυριακὰς καὶ ἐξαιρεσίμους ἡμέρας ἐπιτρεπτὴν ἀπασχόλησίν της, ψευδῶς ἡρμήνευσε καὶ ἐσφαλμένως ἐφήρμοσε τὰς διαληφθείσας οὐσιαστικοῦ περιεχομένου διατάξεις καὶ ἀναιρετέαν κατέστησε κατὰ τὸ μέρος τοῦτο τὴν ἀπόφασίν του, συμφώνως τῷ ἄρθρῳ 807, ἐδάφ. 17, τῆς Πολ. Δικονομίας καὶ τὸν βάσιμον περὶ τούτου πρῶτον λόγον ἀναιρέσεως, παραπεμπτέα δὲ ἡ ὑπόθεσις πρὸς κατ' οὐσίαν ἐκδίκασιν ἐνώπιον τοῦ κατὰ τὸ ἄρθρον 834 § 3 τῆς Πολ. Δικονομίας, ὡς τοῦτο ἀντικατεστάθη διὰ τοῦ ἄρθρου 25 τοῦ νόμου 3810)1957, ἐν συνδυασμῷ πρὸς τὸ ἄρθρον 3 § ΙΙΙ τοῦ διὰ τοῦ ἀπὸ 9 Ἰανουαρίου)3 Μαρτίου 1958 δ)τος κυρωθέντος Κανονισμοῦ τοῦ Ἀρείου Πάγου, ὡς ἐτροποποιήθη διὰ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 293)1963 δ)τος, ὁρισθέντος Γ' Τμήματος τοῦ Δικαστηρίου τούτου.

Ἐκ τῶν διατάξεων τῶν ἄρθρων 6 §§ 13 καὶ 16 καὶ 14 ἐδάφ. γ' τῆς βάσει τοῦ ἀ.ν. 1777)1951, κυρωθέντος ὑπὸ τοῦ νόμου 1901) 1951, ἐκδοθείσης καὶ δημοσιευθείσης εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως ὑπ' ἀριθ. 100320)6280)1963 ἀποφάσεως τῶν Ὑπουργῶν Οἰκονομικῶν καὶ Ἐργασίας, ἀντιστοίχων τῶν δυνάμει τοῦ αὐτοῦ νόμου ἐκδοθεισῶν καὶ δημοσιευθεισῶν εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως 30300)1800)1963, 96000)1962, 31421)1720)1962, 88000) 114200)1961, 23000)5220)1961, 78900) 15410)1960, 24220)4740)1960, 82900) 17740)1959, 30100)6300)1959, 74000) 15400)1958, 17500)3340)1958, 72500) 14530)1957, 25600)4700)1956, 74960) 5730)1955, 24400)1979)1955, 28030)1954, 27500)1953 καὶ 62300)1952 ἀποφάσεων τῶν αὐτῶν Ὑπουργῶν, ὁριζουσῶν τῆς μὲν πρώτης (§ 13) «πρὸς ἀπόληψιν δώρου ὑπὸ τοῦ ἐπὶ ποσοστοῖς ἀμειβομένου προσωπικοῦ τῶν ἐν τῇ χώρᾳ λειτουργούντων λουτρῶν καθαριότητος αὐξάνονται κατὰ ποσοστὸν 15α)α αἱ τιμαὶ τῶν εἰσιτηρίων ἀπὸ 20.12.1963 μέχρι καὶ 19.1.1964. Τὸ ἐκ τῆς αὐξήσεως ταύτης προερχόμενον προϊὸν διανεμηθήσεται κατ' ἰσομοιρίαν μεταξὺ τοῦ ὡς εἴρηται προσωπικοῦ», τῆς δευτέρας καὶ ἐκ τῶν μισθωτῶν ἀμειβόμενοι βάσει συλλογικῶν συμβάσεων ἢ ἄλλων κανόνων δικαίου τόσον διὰ ποσοστῶν ἢ φιλοδωρημάτων, ὅσον καὶ διὰ σταθεροῦ χρηματικοῦ μισθοῦ ἢ ἡμερομισθίου, δικαιοῦνται δώρου, ὑπολογιζομένου μόνον ἐπὶ τοῦ εἰς χρῆμα καταβαλλομένου μισθοῦ ἢ ἡμερομισθίου, ἐφαρμοζομένων κατὰ τὰ λοιπὰ τῶν διατάξεων τῆς παρούσης», καὶ τέλος τῆς τρίτης «αἱ διατάξεις τῆς παρούσης δὲν ἔχουν ἐφαρμογὴν ἐπὶ τῶν ἐπὶ ποσοστοῖς ἀμειβομένων μισθωτῶν, πλὴν τῶν ἐν τοῖς προηγουμένοις ἐξαιρέσεων», σαφῶς συνάγεται, ὅτι τὸ προσωπικὸν τὸ ἀπασχολούμενον μὲ τὴν ἐξυπηρέτησιν τοῦ κοινοῦ εἰς τὰ ἰαματικὰ λουτρά, ἀμειβόμενον συμφώνως πρὸς τὴν

ὑπ' ἀριθ. 27608)2115)1953 ἀπόφασιν τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας, ἐπεκταθεῖσαν καθ' ἅπασαν τὴν χώραν διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 37717) 3215)1953 ὁμοίας τοῦ αὐτοῦ Ὑπουργοῦ, μόνον ἐπὶ ποσοστοῖς ἐπὶ τῆς τιμῆς τοῦ εἰσιτηρίου, οὐχὶ δὲ προσθέτως καὶ διὰ καταβαλλομένου σταθεροῦ χρηματικοῦ ποσοῦ, δὲν δικαιοῦται τῶν διὰ τῶν προπαρατεθεισῶν ὑπουργικῶν ἀποφάσεων ὁριζομένων δώρων Χριστουγέννων καὶ Πάσχα, οὕτω δὲ κρῖναν καὶ τὸ ὡς ἐφετεῖον δικάσαν Πρωτοδικεῖον καὶ ἐπικυρῶσαν τὴν πρωτόδικον ἀπόφασιν, ἀπορρίψασαν τὸ περὶ τούτου αἴτημα τῆς ὑπὸ δίκην ἀγωγῆς τῆς ἀναιρεσειούσης λουτρονόμου τῶν ἐν αὐτῇ ἰαματικῶν λουτρῶν, ὀρθῶς ἡρμήνευσε καὶ ἐφήρμοσε τὰς διαληφθείσας οὐσιαστικοῦ περιεχομένου ὑπουργικὰς ἀποφάσεις καὶ ὁ περὶ τοῦ ἐναντίου δεύτερος λόγος ἀναιρέσεως εἶναι ἀπορριπτέος ὡς ἀβάσιμος.

Κατὰ τὸ ἄρθρον 1 τοῦ κωδικοποιημένου νόμου Γ'ΦΟΔ' πᾶσα ἰδιωτικὴ ἀξίωσις μισθωτοῦ κατὰ τοῦ ἐργοδότου, πηγάζουσα ἐκ σχέσεως ἐργασίας, δικάζεται κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ νόμου τούτου. Ἐκ τῆς ἐφ' ἧς ἐξεδόθη ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις ἀγωγῆς, ἡ ἐκτίμησις τοῦ περιεχομένου τῆς ὁποίας ὑπόκειται, συμφώνως τῷ ἄρθρῳ 811 § 2 τῆς Πολ. Δικονομίας, ὡς ἀντικατεστάθη διὰ τοῦ ἄρθρου 6 τοῦ ν. 3810)1957, εἰς τὸν ἔλεγχον τοῦ Ἀρείου Πάγου, προκύπτει, ὅτι ἠτήσατο ἡ ἀναιρεσείουσα, ὅπως ὑποχρεωθῇ ἡ ἀναιρεσίβλητος καὶ καταβάλῃ αὐτῇ, πλὴν ἄλλων, καὶ δραχμὰς 1254, ἃς αὕτη, τυγχάνουσα λουτρονόμος εἰς τὰ ἰαματικὰ λουτρὰ τῆς ἀναιρεσιβλήτου, ἐδαπάνησε διὰ τὴν προμήθειαν τοῦ ἀπαραιτήτου διὰ τὴν καθαριότητα τοῦ ὑδροθεραπευτηρίου ὑλικοῦ (σάρωθρα, σάπωνα κλίν καὶ σύρματα), οὗ ἡ δαπάνη βαρύνει τὴν ἰδιοκτήτριαν τούτου ἀναιρεσίβλητον καὶ ὑπεχρεώθη παρ' αὐτῆς νὰ καταβάλῃ αὐτῇ. Ἡ ἀξίωσις ὅμως αὕτη τῆς ἀναιρεσειούσης κατὰ τῆς ἀναιρεσιβλήτου, μὴ πηγάζουσα ἐκ σχέσεως ἐργασίας, δὲν ὑπάγεται εἰς τὴν ἐξαιρετικὴν διαδικασίαν τοῦ νόμου Γ'ΦΟΔ', οὕτω δὲ κρῖναν καὶ τὸ δικάσαν ὡς ἐφετεῖον Πρωτοδικεῖον καὶ ἐπικυρῶσαν τὴν πρωτόδικον ἀπόφασιν, ἀπορρίψασαν τὴν ἀγωγὴν τῆς ἀναιρεσειούσης κατὰ τὸ αἴτημα τῆς ἐπιδικάσεως τῶν αὐτῶν 1.254 δραχμῶν, ὡς μὴ ὑπαγομένην εἰς τὴν εἰς ἣν εἰσήχθη διαδικασίαν τοῦ νόμου Γ'ΦΟΔ', συνεμορφώθη πρὸς τὰς διαληφθείσας διατάξεις, ἐφ' ᾧ εἶναι ἀπορριπτέος ὁ περὶ τοῦ ἐναντίου τρίτος λόγος ἀναιρέσεως ὡς ἀβάσιμος.

Ἐκ τῶν καθοριζουσῶν τὰ τῆς λειτουργίας τῶν ἰαματικῶν πηγῶν τουριστικῆς σημασίας, ἐν αἷς, κατὰ τὸ ἄρθρον μόνον τοῦ ὑπ' ἀριθ. 190)1962 β. δ)τος, κατατάσσονται καὶ τὰ ὑδροθεραπευτήρια τῆς Αἰδηψοῦ, διατάξεων τοῦ δευτέρου μέρους τοῦ συμφώνως τοῖς ἄρθροις 9 § 1 τοῦ νόμου 2188) 1920 «περὶ ἰαματικῶν πηγῶν», τοῦ ἄρθρου 5 ἐδάφ. δ' τοῦ νόμου 1565)1950 «περὶ συστάσεως Ἑλληνικοῦ Ὀργανισμοῦ Τουρισμοῦ», κυρωθέντος διὰ τοῦ ἄρθρου 1 τοῦ νόμου 1624)1951, ὡς τοῦτο τροποποιηθὲν διὰ τοῦ ἄρθρου 3 τοῦ ν. δ)τος 3430)1955 ἀντικατεστάθη διὰ τοῦ ἄρθρου 2 τοῦ ν. δ) τος 3864)1958, τοῦ ἄρθρου 10 § 2 στοιχ. α' καὶ β' τοῦ νόμου 3076)1954 καὶ τοῦ ἄρθρου 5 τοῦ ν. δ)τος 3864)1958, ἐκδοθέντος καὶ δημοσιευθέντος εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως ἀπὸ 28 Μαΐου 1960 Κανονισμοῦ τοῦ Ἑλληνικοῦ Ὀργανισμοῦ Τουρισμοῦ «ἐποπτείας καὶ λειτουργίας τῶν ὑδροθεραπευτηρίων ἰαματικῶν πηγῶν καὶ τῶν ἐν αὐταῖς ἐγκαταστάσεων», ἐγκριθέντος δὲ διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 1177)Τ' τῆς 28 Μαΐου)11 Ἰουλίου 1960 ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Προεδρίας Κυβερνήσεως, δημοσιευθείσης καὶ ταύτης εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως καὶ ὡς ἐκ τούτου θέσιν νόμου ἐπέχοντος καὶ ὡς νεωτέρου κατισχύοντος τῶν ὑπ' ἀριθ. 27608)1953 καὶ 37717) 3215)1953 ἀποφάσεων τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας καὶ ἰδίᾳ τῶν ἄρθρων 14 § 2, 17 § 1, 18 §§ 1 καὶ 3 καὶ 25 § 4 σαφῶς συνάγεται, ὅτι μεταξὺ τοῦ ἐπὶ ποσοστοῖς ἀμειβομένου ὑδροθεραπευτικοῦ προσωπικοῦ, τοῦ ἀπασχολουμένου μὲ τὴν ἐξυπηρέτησιν τοῦ κοινοῦ (προϊσταμένης λουτρονόμων) περιλαμβάνεται καὶ ἡ εἰς ἑκάστην ἰαματικὴν πηγὴν προσλαμβανομένη βοηθὸς ἰατροῦ, ὅτι ἀμείβεται καὶ αὕτη διὰ συμμετοχῆς εἰς τὴν διανομὴν τῶν ἐξ ἑκάστου εἰσιτηρίου συνεισπραττομένων ποσοστῶν λουτρονομικῶν δικαιωμάτων, καθοριζομένων τῶν μεριδίων συμμετοχῆς ταύτης εἰς δύο ἐπὶ τοῦ συνολικοῦ ποσοῦ τῶν ποσοστῶν καὶ ὅτι εἰς τὰ καθήκοντα τῶν λουτρονόμων ἀνάγονται, πλὴν ἄλλων, καὶ ἡ διὰ στροφῆς τῶν κρουνῶν πλήρωσις τῶν δεξαμενῶν τοῦ ὑδροθεραπευτηρίου.

Ἐν προκειμένῳ τὸ ὡς ἐφετεῖον δικά-

των Πρωτοδικείων, ὡς προκύπτει ἐκ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως, ἐδέξατο ἀνελέγκτως, μετ' ἐκτίμησιν τῶν ἀποδείξεων, διὰ πλήρων καὶ σαφῶν αἰτιολογιῶν τὰ ἑξῆς: Ὅτι ἡ ἀναιρεσίβλητος εἶχε προσλάβει καθ' ὅλον τὸν χρόνον τῆς ἀπασχολήσεως τῆς ἀναιρεσειούσης βοηθὸν ἰατροῦ εἰς τὸ ἐν Αἰθηλῷ ὑδροθεραπευτήριον αὐτῆς, ὅτι ἡ βοηθὸς αὕτη, καίτοι καταλέγεται εἰς τὸ ἐπὶ πασσαλοις ἀμειβόμενον προσωπικὸν τοῦ ὑδροθεραπευτηρίου καὶ δικαιοῦται δύο μερίδων ἐν τῇ διανομῇ τῶν πασσαλῶν, ἐλάμβανε τὸ 1/4 τῆς μιᾶς μερίδος, ὡς ἀπασχολουμένη εἰς πλείονα ὑδροθεραπευτήρια καὶ ἀμειβομένη ἀναλόγως, καὶ ὅτι ὁ κατὰ τὰς κριτικὰς περιόδους 1961, 1962 καὶ 1963 ἀπασχοληθεὶς εἰς τὸ ὑδροθεραπευτήριον ὑδρονομεὺς προσελήφθη ἀπὸ κοινοῦ ὑπὸ τῆς ἀναιρεσειούσης μετὰ τῶν λοιπῶν λουτρονόμων ἀντὶ ἡμερομισθίου 60 δραχμῶν καὶ ὑπερῶν 80, καταβαλλομένου παρ' αὐτῶν ἐκ τῶν φιλοδωρημάτων καὶ τοῦτο ἐγένετο πρὸς ἐξυπηρέτησιν τῶν ἀνευ οὐδεμιᾶς ἀναιτίως ἀναιρεσιβλήτου, ἵνα μὴ ἐξέρχωνται αὐτοὶ τῶν ὑδροθεραπευτηρίων πρὸς πλήρωσιν τῶν δεξαμενῶν, καθ' ἃς ἦσαν ὑπόχρεοι ἐναλλὰξ νὰ πράττουν, ὡς ἀναγομένης τῆς ἐργασίας ταύτης εἰς τὰ καθήκοντα τῶν λουτρονόμων καὶ συνισταμένης εἰς ἁπλῆν στροφὴν τοῦ κοχλιοῦ, ἐὰν ἀπησχολοῦντο δὲ εἰς τοῦτο θὰ διέφευγον ἕνεκα τῶν φιλοδωρημάτων αὐτῶν, ἀκολούθως δὲ ἐπικυρώσαν τὴν πρωτοδίκειον ἀπόφασιν, ἀπορρίψασαν τὴν ἀγωγὴν τῆς αὐτῆς ἀναιρεσειούσης λουτρονόμου εἰς τὸ ἐν Αἰθηλῷ ὑδροθεραπευτήριον τῆς ἀναιρεσιβλήτου κατὰ τὰ αἰτήματα τῆς παρακρατήσεως ἐκ τῶν μισθῶν της δραχμῶν 3.541 διὰ βαρύνουσαν αὐτὴν ἀντιμισθίαν βοηθοῦ ἰατροῦ, ὑπηρετοῦσαν εἰς τὸ αὐτὸ ὑδροθεραπευτήριον, καὶ δραχμῶν 2.100 διὰ βαρύνουσαν τὴν αὐτὴν ἀναιρεσείουσαν ἀντιμισθίαν τοῦ ὑδρονομέως, τὸ μὲν ἐξετίμησε πράγματα, ἡ περὶ τῶν ὁποίων κρίσις, μὴ προσβάλλουσα κανόνα δικαίου, δὲν ὑπόκειται εἰς τὸν ἔλεγχον τοῦ Ἀρείου Πάγου, τὸ δὲ ὀρθῶς ἡρμήνευσε καὶ ἐφήρμοσε τὰς διαληφθείσας οὐσιαστικοῦ περιεχομένου διατάξεις καὶ τέλος δὲν ἐστέρησε τὴν ἀπόφασίν του νομίμου βάσεως ἐπὶ τοῦ ἀσκοῦντος οὐσιώδη ἐπιρροὴν εἰς τὴν ἔκβασιν τῆς δίκης ζητήματος, ὅτι τὸ ὑδροθεραπευτήριον τῆς ἀναιρεσιβλήτου κατατάσσεται εἰς ἰαματικὰς πηγὰς τουριστικῆς σημασίας καὶ ἔλαβεν ὑπ' ὄψιν τὸν ἰσχυρισμὸν τῆς ἀναιρεσειούσης ὅτι ἡ παρ' αὐτῆς πλήρωσις τῶν δεξαμενῶν τοῦ ὑδροθεραπευτηρίου τῆς ἀναιρεσιβλήτου δὲν ἀνάγεται εἰς τὰ καθήκοντα τῶν λουτρονόμων, ἀπορρίψασα τοῦτον, ἐφ' ᾧ καὶ οἱ περὶ τοῦ ἐναντίου τέταρτος καὶ πέμπτος λόγοι ἀναιρέσεως ἀπορριπτέοι κρίνονται ὡς ἀβάσιμοι.

Κατὰ τὸ ἄρθρον 819 § 3 τῆς Πολιτικῆς Δικονομίας οἱ λόγοι τῆς ἀναιρέσεως πρέπει νὰ εἶναι σαφεῖς καὶ ὡρισμένοι, ὥστε οὐ μόνον νὰ ἐξάγηται ἐξ αὐτῶν εἰς ποίαν τῶν περιπτώσεων τοῦ ἄρθρου 807 Πολιτικῆς Δικονομίας ὑπάγονται, ἀλλὰ καὶ νὰ καθορίζωνται δι' αὐτῶν τὰ πραγματικὰ στοιχεῖα, ἐφ' ὧν θεμελιοῦται ἡ προσαπτομένη εἰς τὴν προσβαλλομένην ἀπόφασιν νομικὴ πλημμέλεια. Ὅθεν ὁ ἐκτὸς λόγος ἀναιρέσεως, πλήττων τὴν προσβαλλομένην ἀπόφασιν διὰ ψευδῆ ἑρμηνείαν καὶ ἐσφαλμένην ἐφαρμογὴν τῶν διατάξεων τῆς ὑπ' ἀριθ. 27150)1953 ὑπουργικῆς ἀποφάσεως καὶ ὡς διαλαβοῦσαν ἀνεπαρκεῖς καὶ ἀσαφεῖς αἰτιολογίας τοῦ ἐν γένει κεφαλαίου τῶν ἀξιουμένων ἀποδοχῶν, εἶναι ἀπορριπτέος ὡς ἀόριστος καὶ ἀνεπίδεκτος δικαστικῆς ἐκτιμήσεως, διότι δὲν καθορίζει καὶ τὰ πραγματικὰ περιστατικά, τὰ ὁποῖα ἀποτελοῦσι τὴν προσαπτομένην εἰς τὴν ἀπόφασιν νομικὴν πλημμέλειαν καὶ εἰδικώτερον ποία ἡ ἱστορικὴ αἰτία καὶ τὸ αἴτημα τῆς ἐφ' ἧς ἐξεδόθη ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις ἀγωγῆς καὶ τί συγκεκριμένως ἐδέξατο τὸ ὡς ἐφετεῖον δικάσαν Πρωτοδικεῖον καὶ κατὰ τί συγκεκριμένως ἔσφαλε τοῦτο ἐν τῇ ἑρμηνείᾳ καὶ ἐφαρμογῇ τῶν ἐπικαλουμένων διατάξεων ἢ διέλαβεν ἀνεπαρκεῖς καὶ ἀσαφεῖς αἰτιολογίας ἐν τῇ προσβαλλομένῃ ἀποφάσει.

Ὡς προκύπτει ἐκ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως, τὸ ὡς ἐφετεῖον δικάσαν Πρωτοδικεῖον ἐδέξατο ἀνελέγκτως, μετ' ἐκτίμησιν τῶν ἀποδείξεων, διὰ πλήρων καὶ σαφῶν αἰτιολογιῶν, ὅτι κατ' ἐπίσημον ἀνακοίνωσιν τῆς Τουριστικῆς Ἀστυνομίας τὰ ὑδροθεραπευτήρια λουτρῶν Αἰδηψοῦ ἐλειτούργουν ἀπὸ 5 - 12 π.μ. καὶ 17 - 19 μ.μ., ὅτι ἡ ἀναιρεσείουσα οὐδέποτε κατ' ἐπιταγὴν τῆς ἀναιρεσειούσης εἰργάσθη ἢ παρέμεινεν ἐν τῷ ὑδροθεραπευτηρίῳ της πέραν τῶν διὰ τῶν ὑπ' ἀριθ. 27608)1953 καὶ 64471) 1962 ὑπουργικῶν ἀποφάσεων ὁριζομένων διὰ τὸ προσωπικὸν τῶν ἰαματικῶν λουτρῶν

ΙΣΗ ΜΕΤΑΧΕΙΡΙΣΙΣ

ΝΟΜΟΘΕΤΙΚΟΝ ΕΡΕΙΣΜΑ ΑΡΧΗΣ ΙΣΗΣ ΜΕΤΑΧΕΙΡΙΣΕΩΣ ΜΙΣΘΩΤΩΝ

Έννοια ὑποχρεώσεως ἐργοδότου δι' ἐφαρμογὴν ἔναντι τῶν μισθωτῶν

Συναγομένη ἐκ τοῦ ὄρθρου 288 Ἀστικοῦ Κώδικος, ὁρίζοντος ὅτι ὁ ὀφειλέτης ὑποχρεοῦται ν' ἐκπληρώσῃ τὴν παροχὴν ὡς ἀπαιτεῖ ἡ καλὴ πίστις, λαμβανομένων ὑπ' ὄψιν τῶν συναλλακτικῶν ἠθῶν, ἡ ἀρχὴ τῆς ἴσης μεταχειρίσεως, τὴν ὁποίαν ὁ ἐργοδότης πρέπει νὰ ἐφαρμόζῃ ἔναντι τῶν ἐν τῇ ἐπιχειρήσει αὐτοῦ ἐργαζομένων, εἰς τὴν αὐτὴν ὅμως κατηγορίαν ἀνηκόντων καὶ ὑπὸ τὰς αὐτὰς συνθήκας ἐργαζομένων καὶ τὴν αὐτὴν ἀποδοτικότητα ἐχόντων ὑπαλλήλων ἢ ἐργατῶν.

'Ανηρέθη ὑπὸ τῆς κατωτέρω ἀποφάσεως τοῦ 'Αρείου Πάγου ἡ ὑπ' ἀριθ. 673)1965 ἀπόφασις τοῦ ὡς ἐφετείου δικάσαντος κατὰ τὴν ἐργατικὴν διαδικασίαν Πρωτοδικείου 'Αθηνῶν.

Ἔρχεται ἡ νεωτέρα αὕτη ἀρεοπαγιτικὴ ἀπόφασις μετὰ σειρὰν ἄλλων, αἱ ὁποῖαι ἀπησχόλησαν ἐπὶ τῆς ἀρχῆς τῆς ἴσης μεταχειρίσεως τῶν μισθωτῶν (περὶ τῆς ὁποίας ἴδετε καὶ τὴν Α.Π. 242)1965, εἰσηγητὴς *Κ. Ἀναγνωστόπουλος*, ΕΕΔ 24, 1176 καὶ λοιπὰς παραπομπὰς εἰς θεωρίαν καὶ νομολογίαν ἐν ΕΕΔ 24, 1176, ΕΕΔ 23, 652, ἔνθα καταχωρίζεται ἡ Α.Π. 337)1964, εἰσηγητὴς *Ε. Χονδρογιάννης*, ΕΕΔ 23, 652).

'Αρείου Πάγου 449)1965, Τμ. Β'

Προεδρεύων ὁ 'Αντιπρόεδρος κ. *Γ. Βαρσάμου*
Εἰσηγητὴς ὁ 'Αρεοπαγίτης κ. *Π. Δαλιάνης*
Δικηγόροι οἱ κ.κ. *Ν. Μασουρίδης*, *Α. Κορβέσης*

Ἐκ τοῦ ἄρθρου 288 Α.Κ. ὁρίζοντος ὅτι ὁ ὀφειλέτης ὑποχρεοῦται νὰ ἐκπληρώσῃ τὴν παροχὴν ὡς ἀπαιτεῖ ἡ καλὴ πίστις, λαμβανομένων ὑπ' ὄψιν τῶν συναλλακτικῶν ἠθῶν συνάγεται ἡ ἀρχὴ τῆς ἴσης μεταχειρίσεως ἣν καὶ ὁ ἐργοδότης δέον νὰ ἐφαρμόζῃ, ἔναντι τῶν ἐν τῇ ἐπιχειρήσει αὐτοῦ ἐργαζομένων, εἰς τὴν αὐτὴν ὅμως κατηγορίαν ἀνηκόντων καὶ ὑπὸ τὰς αὐτὰς συνθήκας ἐργαζομένων καὶ τὴν αὐτὴν ἀποδοτικότητα ἐχόντων ὑπαλλήλων ἢ ἐργατῶν.

Ἐν προκειμένῳ τὸ ὡς ἐφετεῖον δικάσαν Πρωτοδικεῖον, ὡς προκύπτει ἐκ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως, ἐδέξατο ἀνελέγκτως, μετ' ἐκτίμησιν τῶν ἀποδείξεων, ὅτι ὁ ἐνάγων προσελήφθη τὴν 11.6.1955 εἰσπράκτωρ λεωφορείων τῆς ἐναγομένης, ἀσκούσης ἐπιχείρησιν μεταφορᾶς διὰ λεωφορείων καὶ ἠλεκτρικῶν σιδηροδρόμων, ὅτι τὴν 16.9.1961 ἡ ἐναγομένη κατήγγειλε σοβαρῶς καὶ σπουδαίως τὴν σύμβασιν ἐργασίας καὶ κατέβαλεν εἰς τὸν ἐνάγοντα τὴν ἐκ

---

10 ὡρῶν ἐργασίας ἡμερησίως κατὰ τὰς ἡμέρας τῆς μεγάλης κινήσεως ('Ιούλιος - Αὔγουστος), κατὰ τὸν λοιπὸν δὲ χρόνον ἡ ἡμερησία ἀπασχόλησις τῆς αὐτῆς ἀναιρεσειούσης ἦτο μικροτέρα τοῦ νομίμου ὡραρίου καὶ ὅτι ἐντὸς τοῦ 10ώρου τούτου ἐλάμβανον χώραν καὶ αἱ ἀναγόμεναι εἰς τὰ καθήκοντα τῶν λουτρονόμων ἀκόλουθοι ἐργασίαι: ἡ προετοιμασία τῶν λουτρῶν, ὁ καθαρισμὸς αὐτῶν, ὡς καὶ ἡ πλήρωσις τῶν δεξαμενῶν, ἐνεργουμένη δι' ἁπλῆς στροφῆς τοῦ κρουνοῦ, ἀκολούθως δὲ ἀποφηνάμενον ὅτι δὲν δικαιοῦται ἡ ἀναιρεσείουσα ἀποζημιώσεως δι' ὑπερωριακὴν ἀπασχόλησίν της εἰς τὸ ὑδροθεραπευτήριον τῆς ἀναιρεσιβλήτου καὶ ἐπικυρώσαν τὴν πρωτόδικον ἀπόφασιν, ἀπορρίψασαν τὴν ἀγωγὴν τῆς ἀναιρεσειούσης κατὰ τὸ περὶ τούτου αἴτημα ἐπιδικάσεως ἀποζημιώσεως, δὲν ἐστέρησε τὴν ἀπόφασίν του νομίμου βάσεως ἐπὶ τοῦ ἀσκοῦντος οὐσιώδη ἐπιρροὴν εἰς τὴν ἔκβασιν τῆς δίκης ζητήματος τούτου καὶ ὁ περὶ τοῦ ἐναντίου ἔβδομος λόγος ἀναιρέσεως, μέρος πρῶτον, ἀπορριπτέος κρίνεται ὡς ἀβάσιμος, ματαία δὲ ἐστὶν ἡ ἔρευνα τοῦ αὐτοῦ λόγου ἀναιρέσεως κατὰ τὸ δεύτερον αὐτοῦ μέρος, δι' οὗ πλήττονται ἕτεραι ἐπικουρικαὶ σκέψεις τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως, καθ' ἃς κρίνεται μὴ βάσιμος ἡ ἐν αὐτῇ ἀξίωσις ἀποζημιώσεως τῆς ἀναιρεσειούσης δι' ὑπερωριακὴν ἐργασίαν, καθ' ὅσον τὸ πλημμελὲς τοιούτων ἐπαλλήλων ἐρεισμάτων δὲν ἐπιδρᾷ ἐπὶ τοῦ διατακτικοῦ.

Ἡ ἀναιρεσείουσα ἐν μέρει ἐνίκησε καὶ δέον ὅπως, συμψηφιζομένης ἐν μέρει τῆς μεταξὺ τῶν διαδίκων δικαστικῆς δαπάνης ὅλων τῶν βαθμῶν, περιορισθῇ ἡ ὑπὲρ ταύτης ἐπιδικαστέα τοιαύτη εἰς τὸ ποσὸν τῶν δραχμῶν 3.000.

δραχμῶν 8.989,20 ἀποζημίωσιν. Παρ' ὅλην τὴν κυκταγγελίαν τῆς συμβάσεως ὁ ἐνάγων ἐξηκολούθησεν ὑπηρετῶν κατὰ τὰς ἑπομένας ἡμέρας μέχρι καὶ τῆς 21.9.1961, ὅτε ἡ ἐναγομένη προσέλαβε τὸν αὐτὸν ἐνάγοντα ὡς ἔκτακτον εἰσπράκτορα τροχιοδρόμων, ἐντάξασα αὐτὸν εἰς τὸ δίκτυον τῆς διὰ σιδηροδρόμων ἐκμεταλλεύσεως ἀντὶ βασικοῦ μηνιαίου μισθοῦ 120 μεταλλικῶν δραχμῶν, ὅτι ἡ ἐναγομένη μέχρι μὲν τοῦ ἔτους 1960, ὁσάκις μετέφερε προσωπικὸν ἐκ τῶν λεωφορείων εἰς τὸν κλάδον τῆς ἐπιχειρήσεως σιδηροδρόμων, ἐνήργει κατ' εὐθείαν τὴν μετάταξιν ἐκ τῆς μιᾶς ὑπηρεσίας εἰς τὴν ἑτέραν, χωρὶς νὰ καταγγέλλῃ τὴν ἀρχικὴν σύμβασιν ἐργασίας τῶν ὑπαλλήλων λεωφορείων καὶ συνυπολογίζῃ εἰς τὸν χρόνον ὑπηρεσίας τούτων διὰ τὸν καθορισμὸν τῶν ἐτησίων κανονικῶν ἀδειῶν καὶ παροχὴν παρ' αὐτῆς τοῦ μὴ προβλεπομένου ὑπὸ τοῦ Κανονισμοῦ της ἢ ἄλλης διατάξεως νόμου ἐπιδόματος 10 μεταλλικῶν δραχμῶν δι' ἑκάστην τριετίαν ὑπηρεσίας, οὕτω δὲ ἔπραξε καὶ διὰ τοὺς ἐκ τοῦ κλάδου τῆς ἐπιχειρήσεως λεωφορείων μεταταχθέντας ἄνευ καταγγελίας τῆς συμβάσεως ἐργασίας καὶ καταβολῆς ἀποζημιώσεως εἰς τὸ δίκτυον ἐργασίας εἰσπράκτορας Π.Α., Π.Μ., Ε.Κ., Α.Κ. καὶ πολλοὺς ἄλλους, ἀπὸ τοῦ ἔτους ὅμως 1960 καὶ ἐφεξῆς ἡ ἐναγομένη ἤλλαξε σύστημα μετατάξεως τοῦ προσωπικοῦ αὐτῆς ἀπὸ τοῦ κλάδου τῆς ἐπιχειρήσεως λεωφορείου εἰς τὸν τοιοῦτον τῶν τροχιοδρόμων καὶ προβαίνει αὕτη εἰς τὴν καταγγελίαν τῆς συμβάσεως ἐργασίας καὶ τὴν καταβολὴν τῆς ἀποζημιώσεως εἰς τὸν ἀπολυόμενον ὑπάλληλον ἐκ τοῦ κλάδου τῆς ἐπιχειρήσεως λεωφορείων, εἰς πρόσληψιν δὲ τοῦ ἀπολυθέντος εἰς τὸν κλάδον τῆς ἐπιχειρήσεως σιδηροδρόμων διὰ νέας συμβάσεως ἐργασίας καὶ εἰς τοὺς οὕτω προσλαμβανομένους ὑπαλλήλους της εἰς τὸ δίκτυον σιδηροδρόμων (ἤτοι μετ' ἔγκυρον καταγγελίαν τῆς προτέρας συμβάσεως ἐργασίας εἰς τὸν κλάδον τῆς ἐπιχειρήσεως λεωφορείων καὶ καταβολὴν τῆς ἀποζημιώσεως) δὲν συνυπολογίζει πλέον αὐτὴ καὶ τὸν χρόνον ὑπηρεσίας αὐτῶν εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τῶν λεωφορείων διὰ τὸν καθορισμὸν τῶν ἐτησίων κανονικῶν ἀδειῶν καὶ παροχὴν τοῦ ἐπιδόματος 10 μεταλλικῶν δραχμῶν δι' ἑκάστην τριετίαν, τοῦτο δὲ ἔπραξε καὶ διὰ τὸν ἐνάγοντα. Ὅτι ἡ τοιαύτη συμπεριφορὰ τῆς ἐναγομένης εὑρίσκεται εἰς ἀντίθεσιν πρὸς τὴν καλὴν πίστιν καὶ τὰ χρηστὰ ἤθη, οὐδόλως δικαιολογουμένη ἐκ τοῦ περιστατικοῦ ὅτι ὁ ἐνάγων ἔλαβε κατὰ τὴν μετάταξίν του ἐκ τῆς μιᾶς ὑπηρεσίας εἰς τὴν ἑτέραν ἀποζημίωσιν ἐκ δραχμῶν 8.989,20, ἣν οὐδόλως ἔλαβον οἱ πρὸ τοῦ ἔτους 1960 κατ' εὐθείαν καὶ ἄνευ καταγγελίας τῆς συμβάσεως ἐργασίας των ἐνταχθέντες, ἀκολούθως δὲ ἀπορριπτόμενον ὅτι ἡ ἐναγομένη εἶναι, κατὰ τὴν ἐκ τοῦ ἄρθρου 288 Α.Κ. συναγομένην ἀρχὴν τῆς ἴσης μεταχειρίσεως, ὑπόχρεως, ὡς ἔπραξε καὶ διὰ τοὺς πρὸ τοῦ ἔτους 1960 ἐνταχθέντας ἀπ' εὐθείας καὶ ἄνευ καταγγελίας τῆς συμβάσεως καὶ καταβολῆς εἰς αὐτοὺς ἀποζημιώσεως εἰσπράκτορας λεωφορείων εἰς τὸν κλάδον τῆς ἐπιχειρήσεως σιδηροδρόμων νὰ ὑπολογίσῃ καὶ διὰ τὸν ἐνάγοντα τὴν εἰς τὸν κλάδον τῆς ἐπιχειρήσεως λεωφορείων ὑπηρεσίαν του διὰ τὴν χορήγησιν αὐτῷ τῶν ἐπιδομάτων τριετιῶν καὶ ὑπολογισμὸν τῶν ἡμερῶν τῆς ἐτησίας ἀδείας του καὶ μετ' ἀπόρριψιν τῆς ἐφέσεως τῆς ἀναιρεσειούσης ἐπικυρώσαν τὴν πρωτόδικον ἀπόφασιν, δεχθεῖσαν τὴν ἀγωγὴν τοῦ ἀναιρεσιβλήτου κατὰ τῆς ἀναιρεσειούσης, ἀντικείμενον ἔχουσαν τὴν καταβολὴν αὐτῷ διὰ τοῦ ὑπολογισμοῦ εἰς τὴν ὑπηρεσίαν του τῶν σιδηροδρόμων καὶ τοῦ χρόνου ὑπηρεσίας του εἰς τὸν κλάδον τῆς ἐπιχειρήσεως λεωφορείων, τῶν ἐπιδομάτων τριετιῶν καὶ ἀποζημιώσεως τῶν ἐτησίων ἡμερῶν ἀδείας, ψευδῶς ἡρμήνευσε καὶ ἐσφαλμένως ἐφήρμοσε τὴν διαληφθεῖσαν οὐσιαστικοῦ περιεχομένου διάταξιν τοῦ ἄρθρου 288 Α.Κ., ἀφοῦ δέχεται, ὅτι ὁ ἀναιρεσείων, λαβών κατὰ τὴν μετάταξίν του ἐκ τῶν λεωφορείων εἰς τὸν κλάδον τῆς ἐπιχειρήσεως σιδηροδρόμων τὴν ἀποζημίωσιν τοῦ νόμου 2112/1920 λόγῳ καταγγελίας τῆς ἀρχικῆς συμβάσεως ἐργασίας, δὲν ἀνήκει εἰς τὴν αὐτὴν κατηγορίαν μὲ τοὺς πρὸ τοῦ ἔτους 1960 ἐνταχθέντας παρὰ τῆς ἀναιρεσιβλήτου ὑπαλλήλους τῶν λεωφορείων εἰς τὸν κλάδον τῆς ἐπιχειρήσεως σιδηροδρόμων, καὶ ἀναιρετέαν κατέστησε τὴν ἀπόφασίν του κατὰ τὸ ἄρθρον 807, ἐδάφιον 17, τῆς Πολ. Δικονομίας καὶ τὸν περὶ τούτου βάσιμον δεύτερον λόγον ἀναιρέσεως, παραπεμπτέα δὲ ἡ ὑπόθεσις πρὸς κατ' οὐσίαν ἐκδίκασιν ἐνώπιον τοῦ κατὰ τὸ ἄρθρον 834 § 3 τῆς Πολ. Δικονομίας, ὡς τοῦτο ἀντικατεστάθη διὰ τοῦ ἄρθρου 25

ΕΡΓΑΤΙΚΑ ΑΤΥΧΗΜΑΤΑ

ΧΡΗΜΑΤΙΚΗ ΙΚΑΝΟΠΟΙΗΣΙΣ ΔΙΑ ΨΥΧΙΚΗΝ ΟΔΥΝΗΝ ΕΞ ΑΤΥΧΗΜΑΤΟΣ

Άρμόδιον περί της άξιώσεως αύτης Δικαστήριον

Άγωγή αποζημιώσεως έξ εργατικού ατυχήματος κατά τόν Νόμον 551)1914 καί κατά τάς διατάξεις τού Άστικού Δικαίου.—Διαζευκτική εύχέρεια.—Περίπτωσις ήσφαλισμένου είς τό Ι.Κ.Α. —Ήσφαλισμένοι είς άλλα Άσφαλιστικά Ταμεία.—Χρηματική ικανοποίησις διά ψυχικήν όδύνην μελών οικογενείας παθόντος.—Άρμόδιον Δικαστήριον.—Προϋποθέσεις χρηματικής ικανοποιήσεως λόγω ψυχικής όδύνης.—Άπόδειξις ύπαιτιότητος.—Κρίσις περί τού ποσού της χρηματικής ικανοποιήσεως.

Περίπτωσις της κατωτέρω αποφάσεως τού Πρωτοδικείου Πατρών, δικάζοντος κατά την τακτικην διαδικασίαν (ίδετε και Α.Π. 283) 1964, εισηγητής *Ε. Μαλλούχος*, ΕΕΔ 23, 586, Α.Π. 712)1964, εισηγητής *Ι. Χατζηδάκης*, ΕΕΔ 24, 84), ύπήρξε χρηματική ικανοποίησις διά ψυχικην όδύνην μελών οικογενείας θανόντος έξ εργατικού ατυχήματος.

Κατά τα νομολογηθέντα (Α.Π. 9)1968, εισηγητής *Γ. Χατζηδάκης*, ΕΕΔ 23, 275, Α.Π. 146) 1965, εισηγητής *Ε. Μαλλούχος*, ΕΕΔ 24, 526, πρβλ. και Α.Π. 361)1965, εισηγητής *Δ. Κυκίρης*, ΕΕΔ 24, 977) διά την εφαρμογην τού άρθρου 932 Α.Κ. προϋποτίθεται ή ύπαρξις ύπαιτιότητος τού άδικοπραγήσαντος, αύτω δε ή άπόφασις τού Πρωτοδικείου τάσει άποδείξεις περί αύτης, τού ισχυρισμού τού εναγομένου άποτελούντος άρνησιν της άγωγης (Α.Π. 861)1965, ένθ' άνωτ.).

Ή κρίσις τού Δικαστηρίου της ουσίας περί τού ποσού της χρηματικής ικανοποιήσεως διατηρεί τον έλεγχον τού Άρείου Πάγου, ως κρίσις περί πραγμάτων (Α.Π. 187)1965, εισηγητής *Κ. Άναγνωστόπουλος*, ΕΕΔ 24, 682, ένθα εις σημειώσεις μας και λοιπαί παραπομπαί, Α.Π. 355)1965, εισηγητής *Ε. Μαλλούχος*, ΕΕΔ 24, 853).

Ώς πρός την έννοιαν της οικογενείας διά την ψυχικήν όδύνην ίδετε και Α.Π. 404)1964 (εισηγητής *Β. Πατσουράκος*, ΕΕΔ 23, 1113) και λοιπάς εις σημειώσεις μας έν ΕΕΔ 23, 1114.

τού ν. 3810)1957, έν συνδυασμώ πρός τό άρθρον 3 § ΙΙΙ τού διά τού άπό 9 Ίανουαρίου)3 Μαρτίου 1958 διατάγματος κυρωθέντος Κανονισμού τού Άρείου Πάγου, ως έτροποποιήθη διά τού ύπ' άριθ. 293 της 15 Άπριλίου 12 Μαΐου 1963 διατάγματος, δριζομένου Γ' Τμήματος τού Δικαστηρίου τούτου.

Πρωτοδικείου Πατρών 1189)1965

Πρόεδρος ό κ. ***Άριστοφάνης Τούσης***

Εισηγητής ό Πρωτοδίκης κ. ***Εύάγγ. Κρουσταλάκης***

Δικηγόροι οί κ.κ. Π. Παπαπάνος, Α. Άλεξόπουλος

Έν περιπτώσει εργατικού ατυχήματος, τουτέστιν ατυχήματος έκ βιαίου συμβάντος, έπελθόντος είς εργάτην ή ύπάλληλον τών έν τώ άρθρω 2 τού νόμου 551)1914 εργασιών και επιχειρήσεων (έν οίς και ή φόρτωσις και έκφόρτωσις παντός είδους) έν τη έκτελέσει της εργασίας ή έξ άφορμης αύτης (άρθρον 1 νόμου 551) 1914), ό παθών και τά λοιπά έν τώ αύτώ νόμω όριζόμενα πρόσωπα δικαιούνται έναντι τού εργοδότου (κυρίου της επιχειρήσεως, Δημοσίου ή Νομικού Προσώπου) αποζημιώσεως, ής την επιδίκασιν δύνανται νά αίτήσωνται είτε διά της έκ τού ρηθέντος νόμου άγωγης, είτε διά της έκ τού κοινού άστικού δικαίου τοιαύτης. Την διαζευκτικην ταύτην εύχέρειαν έχει ό δικαιούχος της αποζημιώσεως, έφ' όσον τό άτύχημα δύναται νά αποδοθή είς δόλον τού εργοδότου ή τού ύπ' αύτού προστηθέντος προσώπου ή είς περίπτωσιν, καθ' ην τό άτύχημα έπήλθεν έν εργασία ή επιχειρήσει, είς την οποίαν δέν έτηρήθησαν αί διατάξεις ισχυόντων νόμων, διαταγμάτων ή κανονισμών περί των όρων ασφαλείας και ένεκα μή τηρήσεως τούτων (άρθρον 16 νόμου 551)1914), μή άρκούσης μόνης της παραβάσεως τού άρθρου 662 Α.Κ., όπερ επιβάλλει την λήψιν γενικών προφυλακτικών μέτρων διά την ασφάλειαν της ζωής και της υγείας τών εργαζομένων (Α.Π. 331)1964, ΕΕΔ 23, 662). Ώσαύτως, έάν ό παθών είναι ασφαλιστέος είς τό Ίδρυμα Κοινωνικών Άσφαλίσεων και άνεξαρτήτως της έγγραφής του ή μή είς αύτό (Α.Π. 227)1958, ΕΕΝ 25, 907, Α.Π. 201) 1956, ΕΕΝ 23, 868, ίδε και Πρωτοδικείου Άθηνών 1084)1965, ΕΕΔ 24, 344) ή έκ τού κοινού δικαίου αγωγή αποζημιώσεως έγείρεται μόνον είς περίπτωσιν, καθ' ήν τό άτύχημα οφείλεται είς δόλον τού εργοδότου ή τών ύπ' αύτού προστηθέντων (άρθρον 34 § 2 α.ν. 1846)1951, Α.Π. 516)1964, ΕΕΔ 23, 903), ένώ τούτο δέν ισχύει προκειμένου περί ήσφαλισμένου είς έτερον Ταμείον (Α.Π. 315)1965, ΕΕΔ 24, 806). Διάφορος όμως της αποζημιώσεως κατ' έννοιαν και φύσιν είναι ή λόγω ήθικής βλάβης παρεχομένη είς τόν πα

θόντα χρηματική ικανοποίησις (άρθρον 932 έδάφια α' και β' Α.Κ.) και ή τοιαύτη ή παρεχομένη εις την οικογένειαν αύτοῦ λόγῳ ψυχικῆς όδύνης (άρθρον 932 έδάφιον γ' Α.Κ.), ή δε περί αύτῆς άγωγή, έρειδομένη έπι τῶν διατάξεων τῶν άρθρων 914 (ένδεχομένως 922), 932 και 299 Α.Κ. και προϋποθέτουσα πταίσμα τοῦ έργοδότου (ή τῶν ύπ' αύτοῦ προστηθέντων προσώπων), τουτέστι δόλον ή άμέλειαν αύτῶν (ίδε άρθρον 330 Α.Κ.), νομίμως έγείρεται και μόνον έν περιπτώσει άμελείας τούτων (Α.Π. 'Ολομ. 444)1964, ΕΕΔ 23, 845, Α.Π. 146)1965, ΕΕΔ 24, 526, Α.Π. 9)1963, ΕΕΔ 22, 275, ίδε και Α.Π. 361)1965, ΕΕΔ 24, 977), έστω και άν ό παθών ήτο ήσφαλισμένος (ή άσφαλιστέος) εις τό Ι.Κ.Α. ('Ολομ. Α.Π. 444)1964, ένθ' άνωτ.). Συννόμως έξ άλλου εισάγεται πρός συζήτησιν ή ώς άνω άγωγή τῶν μελῶν τῆς οικογενείας τοῦ θανόντος μισθωτοῦ ένώπιον τοῦ Πρωτοδικείου (ή τοῦ Ειρηνοδικείου), κατά την τακτικήν διαδικασίαν, ούχι δε ένώπιον τοῦ κατά την διαδικασίαν τοῦ νόμου ΓΨΟΔ' δικάζοντος Πρωτοδίκου (ή Ειρηνοδίκου), δεδομένου, ότι τά μέλη τῆς οικογενείας τοῦ παθόντος δέν συνδέονται πρός τόν έργοδότην δι' έργασιακῆς συμβάσεως, άλλά έναγουσιν αύτόν έξ ίδίου δικαίου και ούχι ώς κληρονόμοι αύτοῦ (Α.Π. 712)1964, ΝοΒ 13, 486, Α.Π. 283)1963, 'Αρχ. Νομ. ΙΕ' 512). Κατά συνέπειαν ή ύπό κρίσιν άγωγή, έγειρομένη ύπό τῆς συζύγου και τοῦ άνηλίκου τέκνου τοῦ Α.Γ., προσληφθέντος ώς έργάτου ύπό τῆς έναγομένης Δημοσίας 'Επιχειρήσεως 'Ηλεκτρισμοῦ, οὔσης Νομικοῦ Προσώπου 'Ιδιωτικοῦ Δικαίου (άρθρον 3 § 1 ν.δ. 3785)1957, 1 § 1 νόμου 1468) 1950, ίδε Α.Π. 495)1962, 'Αρχ. Νομολ. ΙΔ', 28), δυνάμει συμβάσεως έξηρτημένης έργασίας ώρισμένου χρόνου, πρός έκφόρτωσιν ξυλίνων δοκῶν αύτῆς εις την ένταῦθα και παρά την δημοσίαν όδόν Πατρῶν - 'Αθηνῶν κειμένην άποθήκην της, τραυματισθέντος δι' ήν 13ην Σεπτεμβρίου 1962 έξ άμελείας τῶν ύπ' αύτῆς προστηθέντων εις την έπίβλεψιν τῆς έκφορτώσεως και την διεύθυνσιν τῶν αύτόθι έργασιῶν της προσώπων, μετέπειτα δε άποβιώσαντος έκ τῆς αίτίας ταύτης, και διώκουσα την ύπέρ τῶν έναγόντων έπιδίκασιν χρηματικῆς ίκανοποιήσεως λόγῳ ψυχικῆς όδύνης, νομίμως φερομένη πρός συζήτησιν ένώπιον τοῦ δικαστηρίου ταύτου κατά την προκειμένην τακτικήν διαδικασίαν, νόμῳ βάσιμος τυγχάνει, έρειδομένη έπι τῶν προαναφερθεισῶν διατάξεων τῶν άρθρων 914, 922, 932 και 299 Α.Κ. 'Απορριπτέα, κατ' άκολουθίαν, τυγχάνουσι πάντα τά ύπό τῆς έναγομένης ύποστηριζόμενα, έν σχέσει πρός την μή νομιμόρητα αύτῆς. Σημειωτέον ότι, όσον άφορᾷ τό ώρισμένον τῆς άγωγῆς ταύτης, οί έναγοντες παραδεκτῶς βελτιοῦσιν αύτήν (158 Πολ. Δικ.), προσθέτοντες και διευκρινίζοντες διά τῶν προτάσεων, ότι, όμιλοῦντες εις την άγωγήν των περί άμελείας τῶν όργάνων τῆς έναγομένης, έννοοῦσιν άμέλειαν τῶν προστηθέντων ύπ' αύτῆς εις την έπίβλεψιν τῆς έκφορτώσεως και την διεύθυνσιν τῶν αύτόθι έργασιῶν των προσώπων, ταύτων έμμέσως περιεχομένων εις τά έν τῇ άγωγῇ των έκτιθέμενα. 'Απορριπτέοι έπομένως τυγχάνουσι και οί περί τοῦ άντιθέτου ίσχυρισμοί τῆς έναγομένης. Δέον όθεν όπως έρευνηθῇ ή ένδικος άγωγή κατ' ούσίαν, προσαγομένης διά τό παραδεκτόν αύτῆς, ώς πρός τόν έκ τῶν έναγόντων άνήλικον υίόν τοῦ θανόντος, τῆς ύπ' άριθ. 2)1965 άποφάσεως τοῦ νομίμως συγκροτηθέντος συγγενικοῦ συμβουλίου αύτοῦ (άρθρον 1651 Α.Κ.).

Είναι μέν άληθές, ότι προϋπόθεσις έφαρμογῆς τῶν διατάξεων τοῦ νόμου 551)1914 είναι, πλήν άλλων, και ή ύπαρξις συμβάσεως έργασίας μεταξύ τοῦ παθόντος και τῶν έν αύτῷ όριζομένων έργοδοτῶν, άνεξαρτήτως πρός έμφιλοχωρούσας τυχόν πλημμελείας, έπηρεαζούσας τό κῦρος αύτῆς (Α.Π. 361)1965, ΕΕΔ 24, 977), ούχ ήττον όμως, προκειμένης άγωγῆς έκ τοῦ κοινοῦ άστικοῦ δικαίου, μή έρειδομένης έπι τῶν διατάξεων τοῦ νόμου ταύτου, ώς ή ένδικος τοιαύτη, ό ίσχυρισμός τῆς έναγομένης ότι δέν συνήφθη μεταξύ αύτῆς και τοῦ παθόντος σύμβασις έργασίας ούδεμίαν άσκεῖ έπιρροήν και δέον νά άπορριφθῇ ώς άλυσιτελής.

'Η λόγῳ ψυχικῆς όδύνης χρηματική ίκανοποίησις, ήτις παρέχεται εις την οικογένειαν τοῦ θανόντος, αίτιολογίαν έχουσα τόν έκ τοῦ γεγονότος τούτου ψυχικόν πόνον, όν δοκιμάζουσιν οί μετ' αύτοῦ στενῶς συνδεόμενοι έγγύτερον συγγενεῖς, δύναται νά έπιδικασθῇ και ύπέρ άνηλίκων προσώπων, έφ' όσον εις την συγκεκριμένην περίπτωσιν τό δικαστήριον κρίνει, ότι ταῦτα έχουσιν ήδη έσχηματισμένην ήθικήν προσωπικότητα, εις ήν περιλαμβάνεται και ό συναισθηματικός κόσμος, ώστε νά έπιδέχηται τάς έκ τοῦ έξωτερικοῦ κόσμου συγκινήσεις και έπιδράσεις, και ότι ύπέστησαν όντως ψυχικήν όδύνην (Α.Π. 30)1961, 'Ελληνική Δικαιοσύνη 2, 214, Α.Π. 363)1961, ΕΕΝ 29, 58). Κατ' άκολουθίαν ή ύπό κρίσιν περί έπιδικάσεως χρηματικῆς ίκανοποιήσεως άγωγή, καθ' όσον έγείρεται ύπό τοῦ άνηλίκου τέκνου τοῦ θανόντος, είναι ώρισμένη και νόμιμος, άφ' ότε διαλαμβάνουσα συνεπτυγμένως, πλήν σαφῶς, πάντα τά άνωτέρω πραγματικά περιστατικά, τά άποτελοῦντα την προϋπόθεσιν τῆς έπιδικάσεως εις αύτό χρηματικῆς ίκανοποιήσεως λόγῳ ψυχικῆς όδύνης, άπορριπτέα δε κρίνονται ώς μη νόμιμα πάντα τά έναντία ύπό τῆς έναγομένης ύποστηριζόμενα.

'Η έναγομένη, διά τοῦ συνόλου τῶν ίσχυρισμῶν της, έν οίς και ό περί άποκλειστικῆς ύπαιτιότητος τοῦ παθόντος τοιοῦτος, άρνεῖται την άγωγήν. 'Υποχρεοῦνται έπομένως οί έναγοντες νά άποδείξωσι την βάσιν αύτῆς (άρθρον 248 § 1 Πολ. Δικονομίας) διά παντός νομίμου άποδεικτικοῦ μέσου και μαρτύρων διά τό άνέφικτον τῆς κτήσεως έγγράφου άποδείξεως, ώς έκ τῆς φύσεως τῶν άποδεικτέων (άρθρον 304 § 2 Πολ. Δικονομίας), δι' ὃν λόγον άποδεικτέα τυγχάνει διά τῶν αύτῶν άποδεικτικῶν μέσων και ή συγγένεια τῶν έναγόντων πρός τόν θανόντα (Α.Π. 480)1962, 'Αρχεῖον Νομολογίας ΙΔ' 23). Περί τῆς έπιτροπείας τῆς έναγούσης έπι τοῦ άνηλίκου τέκνου της, ήν άρνεῖται ή έναγομένη, δέν θά τυχθῇ ίδία άπόδειξις, δεδομένου, ότι, άποδειχθησομένου ότι αύτη μέν ήτο σύζυγος τοῦ θανόντος, ό δε έτερος έναγων άνήλικος υίός του, προκύπτει, ότι τυγχάνει και αύτοδικαίως έπίτροπος τούτου (1590 Α.Κ.). 'Ωσαύτως ίδία άπόδειξις δέν τάσ-

ΑΠΟΖΗΜΙΩΣΙΣ ΠΑΘΟΝΤΟΣ ΕΞ ΕΡΓΑΤΙΚΟΥ ΑΤΥΧΗΜΑΤΟΣ ΜΙΣΘΩΤΟΥ

Έννοια έργατικοῦ ἀτυχήματος κατὰ Νόμον 551)1914

Ἀποζημίωσις μισθωτοῦ ἐπὶ ἐργατικοῦ ἀτυχήματος κατὰ Νόμον 551)1914.—Πρόθεσις καὶ ἀμέλεια παθόντος.—Ἀνεφάρμοστον ἄρθρου 300 Α.Κ. περὶ συντρέχοντος πταίσματος.—Ἔννοια ἐργατικοῦ ἀτυχήματος.—Ἐπιδείνωσις προϋπαρχούσης ἀσθενείας ὑπὸ τὴν ἔννοιαν ἐργατικοῦ ἀτυχήματος.—Ἔννοια ἀμελείας παθόντος διὰ μείωσιν ἀποζημιώσεως.—Ἰσχυρισμὸς περὶ παραβάσεως ἐκ μέρους τοῦ παθόντος διατάξεων περὶ ναυτικῆς ἐργασίας.—Κατάρτισις συμβάσεως μισθώσεως ἐργασίας ἐν τῇ ἡμεδαπῇ καὶ ἐκτέλεσις ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ, ἔνθα καὶ ἡ καταβολὴ τοῦ μισθοῦ.— Ἔγκυρος συνομολόγησις αὐτοῦ εἰς συνάλλαγμα, τῆς καταψηφίσεως ὅμως γινομένης εἰς ἐγχώριον νόμισμα καὶ ἐπὶ τῇ ἐπισήμῳ τιμῇ τοῦ συναλλάγματος κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς πληρωμῆς.—Ὑπολογισμὸς ἀποζημιώσεως Νόμου 551)1914.

Ἔχει ἐνδιαφέρον ἡ κατωτέρω ἀπόφασις τοῦ Εἰρηνοδικείου Ἀθηνῶν, ἐπιλύουσα μετ' ἐπιμελείας τὰ διὰ τὴν ἐφαρμογὴν τοῦ νόμου 551) 1914 περὶ ἐργατικῶν ἀτυχημάτων προκύψαντα νομικὰ ζητήματα. (Ἐπρόκειτο περὶ ἐργατικοῦ ἀτυχήματος ναυτικοῦ, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἐφαρμόζεται ὁ νόμος οὗτος, *Χ. Ἀγαλλοπούλου*, Ναυτεργατικὸν Δίκαιον, σελ. 123, Α.Π. 72)1960, εἰσηγητὴς *Α. Φλῶρος*, ΕΕΔ 19, 335, Α.Π. 424)1963, εἰσηγητὴς *Α. Κωστήρης*, ΕΕΔ 22, 1056).

Ἐν σχέσει πρὸς τὸ ἀντιμετωπισθὲν ὑπὸ τῆς ἀποφάσεως ταύτης θέμα τῆς ἐπιδεινώσεως προϋφισταμένης νόσου τοῦ μισθωτοῦ ὑπὸ τὴν ἔννοιαν ἐργατικοῦ ἀτυχήματος σχετικὴ καὶ ἡ προσφάτως Α.Π. 852)1965 (εἰσηγητὴς *Κ. Ἀναγνωστόπουλος*), ΕΕΔ 24, 1106, ἔνθα εἰς σημειώσεις μας καὶ λοιπαὶ παραπομπαί.

Εἰρηνοδικείου Ἀθηνῶν 5054)1965

Εἰρηνοδίκης ὁ κ. *Ἀπόστ. Μπλάτσιος*
Δικηγόροι οἱ κ.κ. Γ. Καφίκης, Ν. Καΐρης

Κατὰ μὲν τὸ ἄρθρον 1 τοῦ διὰ τοῦ ἀπὸ 24 Ἰουλίου) 25 Αὐγούστου 1920 β. δ)τος κωδικοποιηθέντος νόμου 551)1914 παρέχεται δικαίωμα ἀποζημιώσεως ἐναντίον τοῦ κυρίου τῶν ἐν ἄρθρῳ 2 τοῦ νόμου τούτου ἀναφερομένων ἐπιχειρήσεων καὶ ἐργασιῶν, ὁσάκις ἐπῆλθεν ἀτύχημα ἐκ βιαίου συμβάντος εἰς ἐργάτην ἢ ὑπάλληλον τῶν ἐργοδοτῶν τούτων ἐν τῇ ἐκτελέσει τῆς ἐργασίας ἢ ἐξ ἀφορμῆς αὐτῆς, ἐφ' ὅσον τοῦτο δὲν προεκλήθη ἐκ προθέσεως αὐτοῦ, κατὰ δὲ τὴν διάταξιν τοῦ ἄρθρου 16 ἐδάφ. δ' καὶ ε' τοῦ αὐτοῦ νόμου ἐὰν ὁ ὑπόχρεως ἀποδείξῃ, ὅτι τὸ ἀτύχημα προῆλθεν ἐξ ἀμελείας τοῦ παθόντος, ἀμελείας ὑφισταμένης μόνον ἐὰν ὁ παθὼν ἀδικαιολογήτως, κατὰ τὴν κρίσιν τοῦ δικαστοῦ, παρέβη τὰς διατάξεις νόμων ἢ διαταγμάτων περὶ τῶν ὁρῶν ἀσφαλείας ἢ κανονισμῶν περὶ αὐτῶν ἐκδοθέντων κλπ., ὁ δικαστὴς ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ μειώσῃ, κατὰ τὴν κρίσιν του, τὸ ποσὸν τῆς κατὰ τὸ ἄρθρον 3 ὀφειλομένης ἀποζημιώσεως, ὄλλὰ οὐχὶ κατωτέρω τοῦ ἡμίσεως αὐτοῦ. Τέλος κατ' ἄρθρον 38 τοῦ Εἰσαγωγικοῦ Νόμου Ἀστικοῦ Κώδικος διατηροῦνται ἐν ἰσχύι καὶ μετὰ τὴν εἰσαγωγὴν τοῦ Ἀστικοῦ Κώδικος πάντες οἱ νόμοι καὶ τὰ διατάγματα, μεταξὺ ἄλλων, καὶ περὶ ἐργατικῶν ἀτυχημάτων. Ἐντεῦθεν συνάγεται, κατὰ τὴν τοῦ δικαστηρίου κρίσιν, ὅτι, προκειμένης ἀξιώσεως ἐκ τοῦ νόμου 551, ὁ ἐναγόμενος δὲν δύναται νὰ ἐπικαλεσθῇ τὴν ἐφαρμογὴν τῆς γενικῆς διατάξεως τῆς παραγράφου 1 τοῦ ἄρθρου 300 Α.Κ., καθ' ἣν, ἐὰν ὁ ζημιωθεὶς συνετέλεσεν ἐξ οἰκείου πταίσματος εἰς τὴν ζημίαν ἢ τὴν ἔκτασιν αὐτῆς, τὸ δικαστήριον δύναται νὰ μὴ ἐπιδικάσῃ ἀποζημίωσιν ἢ νὰ μειώσῃ τὸ ποσὸν αὐτῆς, ἀφοῦ διὰ τῶν εἰδικῶν διατάξεων τῶν ἄρθρων 1 καὶ 16 τοῦ νόμου 551, ρυθμιζουσῶν ἐξαντλητικῶς τὸ θέμα, ἀποκλείεται ἡ ἐφαρμογὴ τῆς παρατεθείσης γενικῆς τοιαύτης τοῦ ἄρθρου 300 § 1 Α.Κ. (*Ἀγαλλόπουλος*, Ναυτεργατικὸν Δίκαιον σ. 127, *Καποδίστριας*, ΕρμΑΚ Εἰσαγ. Ν.Α.Κ. ἄρθρον 38, ἀριθ. 4, 10 καὶ 17 ἐπόμ., ὁ *αὐτός*, ΕρμΑΚ Εἰσ. ἄρθρα 648 - 680 ἀριθ. 55, σχόλια ΕΕΔ ἐν τόμῳ 19, σελ. 1427 ἐπόμ., Α.Π. 727)1964, ΕΕΔ 24 σ. 86, σχόλια ὑπὸ Χ.Π.Ε. ὑπὸ τὴν ἀντιθέτως ἀποφανθεῖσαν Πρωτ. Θεσσαλονίκης 4428)1959 εἰς Ἀρμενόπουλον ΙΔ' σ. 291, σχετικῶς *Ἀλ. Λιτζερόπουλος*, ΕρμΑΚ ἄρθρον 300, ἀριθ. 7, 27, *Π. Ζέπος*, Ἐνοχικόν, Εἰδικὸν ἔκδ. Β' § 34, III, σελ. 814 - 815).

Ἑπομένως ὁ ἰσχυρισμὸς τῆς ἐναγομένης, καθ' ὃν, ἐφ' ὅσον ὁ σύζυγος καὶ πατὴρ τῶν ἀντιδίκων της, πλοίαρχος τοῦ ἐν τῇ ἀγωγῇ πετρελαιοφόρου σκάφους, ἀσθενήσας καὶ μὴ θέλας ἑαυτὸν ὑπὸ τὴν δέουσαν ἰατρικὴν ἀγωγὴν καὶ νοσηλείαν ἐν νοσοκομείῳ, κατὰ τὰ εἰδικώτερον εἰς τὰς προτάσεις της ἀναφερόμενα, συνετέλεσεν ἐξ οἰκείου πταίσματος εἰς τὴν ζημίαν καὶ τὴν ἔκτασιν αὐτῆς καὶ δέον ἡ ὑπὸ κρίσιν κατ' αὐτῆς ἀγωγὴ νὰ ἀπορριφθῇ, τυγχάνει ἀπορριπτέος, ὡς μὴ νόμῳ βάσιμος, κατὰ τὰ ἀμέσως ἡγουμένως ἐκτεθέντα, ἀποκλειομένης τῆς ἐφαρμογῆς τῆς ἐπικαλουμένης διατάξεως τοῦ ἄρθρου 300 Α.Κ. ὑπὸ τῶν εἰδικῶς ρυθμιζουσῶν τὸν δόλον καὶ τὴν ἐν ἄρθρῳ 16 ἐδάφ. ε' νόμου 551 εἰδικὴν μορφὴν ἀμελείας τοῦ παθόντος διατάξεων τοῦ τελευταίου τούτου

σεται ὡς πρὸς τὸ ὕψος τῆς χρηματικῆς ἱκανοποιήσεως λόγῳ τῆς ψυχικῆς ὀδύνης, ἣν ὑπέστησαν οἱ ἐνάγοντες, ἀλλὰ περὶ αὐτοῦ θὰ κρίνῃ τὸ Δικαστήριον, ἐκτιμῶν τὰς λοιπὰς ἀποδείξεις καὶ ἐπὶ τῇ βάσει τῶν διδαγμάτων τῆς κοινῆς πείρας (Α.Π. 276)1964, ΕΕΝ 31, 652, Α.Π. 437)1960, ΕΕΝ 28, 52).

νόμου.

Καθ' ἃ ἐκ τῆς μνημονευομένης ὑπ' ἀριθ. 7146) 1964 προδικαστικῆς ἀποφάσεως τοῦ Δικαστηρίου τούτου, νομίμως ἐν ἀντιγράφῳ προσκομιζομένης, προκύπτει, δι' αὐτῆς ἐπετράπη ἡ χρησιμοποίησις πέντε (5) μαρτύρων δι' ἕκαστον τῶν διαδίκων μερῶν, πρὸς ἀπόδειξιν ἐπὶ τῶν θεμάτων, δι' ἃ ἐπετράπησαν οἱ μάρτυρες. Συνεπῶς ὁ ἰσχυρισμὸς τῆς ἐναγομένης περὶ ἀκυρότητος τῆς καταθέσεως τοῦ τετάρτου μάρτυρος τῶν ἐναγόντων, ὡς καθ' ὑπέρβασιν τοῦ ἐπιτραπέντος ἀριθμοῦ μαρτύρων ἐξετασθέντος, τυγχάνει ἀβάσιμος καὶ ἀπορριπτέος. Ταῦτα δὲ ἀνεξαρτήτως τοῦ ὅτι οἱ ἐνάγοντες παραιτοῦνται τῆς χρησιμοποιήσεως τῆς καταθέσεως τοῦ μάρτυρός των Δ.Π., περὶ ἧς παραιτήσεως δὲν ἀντιλέγει ἡ ἐναγομένη.

Ἀξιοῦται πράγματι διὰ τὴν θεμελίωσιν τῆς ἐννοίας τοῦ ἐργατικοῦ ἀτυχήματος ὑπὸ τῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρου 1 τοῦ νόμου 551, ὅπως τὸ ἀτύχημα προκληθῇ ἐκ βιαίου συμβάντος, ἤτοι βιαίας καὶ αἰφνιδίας ἐπενεργείας ἐξωτερικῶν αἰτίων, τουτέστι ξένων πρὸς τὴν ὀργανικὴν σύστασιν τοῦ παθόντος περιστατικῶν, τὰ ὁποῖα παρήγαγον ἐμφανῶς τὴν βλάβην, ἔστω καὶ ἂν αὕτη ἐκδηλοῦται βραδέως. Ὡς δὲ χαρακτηριστικῶς παρετηρήθη, «τὸ βίαιον ἐτέθη ἐν τῷ νόμῳ ὡς ἀντίθεσις πρὸς τὸ λανθάνον καὶ οὐδὲν πλέον, εἶναι ἡ ἀντίθεσις τοῦ ὀφειλομένου εἰς ἐξωτερικὰ αἴτια ἀπὸ τοῦ ὀφειλομένου εἰς ἀτελείας τοῦ ἀνθρωπίνου ὀργανισμοῦ» (*Α. Γιδόπουλος*, ἀγόρευσις ἐπὶ τῆς Α.Π. 142)1924, Θέμ. ΛΕ' σ. 632, *Χρ. Οἰκονόμου*, Δίκαιον Ἐργατικῶν Ἀτυχημάτων § 100, σελ. 121). Ἐντεῦθεν, τόσον ἐν τῇ ἐπιστήμῃ, ὅσον καὶ ἐν τῇ νομολογίᾳ, ἐθεωρήθη ὡς ἐργατικὸν ἀτύχημα καὶ ἡ ἀσθένεια, ἥτις ἐπῆλθεν εἰς τὸν παθόντα οὐχὶ ἐκ βαθμιαίας ἐξασθενήσεως τοῦ ὀργανισμοῦ του, συνεπείᾳ τοῦ εἴδους τῆς ὑπ' αὐτοῦ ἐκτελουμένης ἐργασίας, ἀλλ' ἕνεκεν τῆς ἐν δεδομένῃ περιπτώσει ἐπελεύσεως ταύτης ὑπὸ ὅλως ἐξαιρετικὰς καὶ μὴ κανονικὰς συνθήκας, αἵτινες ὑπῆρξαν ἡ κυρία ἀφορμή, ἐξ ἧς ἐξεδηλώθη ἢ ἀνεπτύχθη ἡ νόσος καὶ ὃν ἔτι ἐμφανίζεται αὕτη ὡς ἐπιβεβαιοῦσα προϋπαρχούσης ἀσθενείας. (*Χρ. Οἰκονόμου*, Δίκαιον Ἐργατικῶν Ἀτυχημάτων § 103, σελ. 123, *Χ. Ἀγαλλοπούλου*, Ἑλληνικὸν Ναυτεργατικὸν Δίκαιον σ. 236, *Ἀνδρ. Τούση*, Ἐργατικὸν Δίκαιον, τόμος Β σελ. 50, Α.Π. 678)1964, ΕΕΔ 24, σελ. 7 ἐπ., Α.Π. 205) 1964, ΕΕΔ 31, σελ. 540, Α.Π. 383)1955, ΕΕΔ ΙΔ', σελ. 759, ἔνθα εἰς σημειώσεις *Συντάξεως*· καὶ περαιτέρω παραπέμπομαι, Α.Π. 801)1958, ΕΕΔ ΙΗ', σελ. 84, Α.Π. 141)1959, ΕΕΔ ΙΗ', σελ. 262, Σ.Ε. 712)1959, ΕΕΔ ΙΗ', σελ. 530, Σ.Ε. 1388)1958, ΕΕΔ ΙΖ', σ. 906, Σ.Ε. 100)1964, Ε.Δ.Κ.Α. ΣΤ', σ. 433, Α.Π. 241)1962, ΕΕΔ 21, σελ. 607). Πάντ' ὅσα, ἔνθεν, περὶ τοῦ ἐναντίου ὑπὸ τῆς ἐναγομένης προβάλλονται ἀπορριπτέα κρίνονται, ὡς μὴ νόμῳ βάσιμα.

Ἀπεδείχθησαν, κατὰ τὴν τοῦ Δικαστηρίου κρίσιν, τὰ ἑξῆς πραγματικὰ περιστατικά: Ὁ Θ.Κ. σύζυγος τῆς ἐναγούσης ἐκ νομίμου γάμου καὶ πατὴρ τοῦ δευτέρου ἐνάγοντος Ι.Κ., διὰ συμφωνίας, καταρτισθείσης ἐν Πειραιεῖ κατὰ τὸν μῆνα Μάϊον 1958, προσελήφθη κατ' ἰδίαν ἰδίου ἔτους ὡς α' πλοίαρχος τοῦ ὑπὸ λιβεριανὴν σημαίαν πετρελαιοφόρου «*», ἀνήκοντος εἰς τὴν ἐναγομένην, ἐργαζόμενος ἔκτοτε συνεχῶς ἐν αὐτῷ ὑπὸ τὴν τοιαύτην ἰδιότητά του. Κατὰ τὴν 2 Μαΐου 1963, ἐνῷ τὸ πλοῖον τοῦτο εὑρίσκετο ἐν πλῷ πρὸς τὸν λιμένα Πόρτλαντ τῆς Πολιτείας Μέϊν τῆς βορειοανατολικῆς γωνίας τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν τῆς Ἀμερικῆς, προερχόμενον ἐκ τοῦ λιμένος Πουέρτο Λακρούζ τῆς Βενεζουέλας, ὁ ρηθεὶς πλοίαρχος ἠσθένησε, προσβληθεὶς ἐκ κρυολογήματος καὶ ἐμφανίσας πυρετικὴν κίνησιν. Περὶ τῶν αἰτίων τοῦ τοιούτου κρυολογήματος ὁ μὲν κοινὸς τῶν διαδίκων μάρτυς Ι.Κ., α' μηχανικὸς τοῦ αὐτοῦ πλοίου, σύντροφος ὁ Θ. Κ. ἦτο α' πλοίαρχος, κατεθέτει ὅτι «κρύωσε ξαφνικὰ καὶ τοῦ ἦλθε πυρετός», οἱ δὲ λοιποὶ τῶν ἐναγόντων μάρτυρες ἀναφέρουν, ὅτι τὸ κρυολόγημα τοῦ πλοιάρχου προῆλθεν ἐξ ὑπερεντατικῆς ἐργασίας αὐτοῦ κατὰ τὸ συγκεκριμένον αὐτὸ ταξίδιον, ἀπότε ἠναγκάσθη νὰ παραμείνῃ εἰς τὴν γέφυραν τοῦ σκάφους, ἕνεκα τῆς ἐπικρατούσης ὁμίχλης. Ἀντιθέτως οἱ ἕτεροι δύο μάρτυρες ἀνταποδείξεως περιορίζονται νὰ βεβαιώσωσιν ὁ μὲν πρῶτος ὅτι ὁ «Καλούμενος ἀρρώστησε μέσα στὸ καράβι δύο ἡμέρες, πρὶν φθάσουμε στὸ Πόρτλαντ», ὁ δὲ ἕτερος ὅτι τὸ τοιοῦτον ἔλαβε χώραν «κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ ταξιδίου μίαν ἡμέραν, πρὶν φθάσουμε στὸ Πόρτλαντ». Ἐκ πάντων τούτων, ἀλλὰ καὶ τῶν ἡγουμένως ἀναφερθεισῶν λοιπῶν ἀποδείξεων, συνάγεται, ὅτι ἡ ἀσθένεια αὕτη τοῦ πλοιάρχου προῆλθεν ἐκ τοῦ ὅτι οὗτος, ὑποχρεωθεὶς εἰς τὸ προαναφερθὲν ταξίδιον νὰ ἐργασθῇ ἐντατικώτερον τοῦ συνήθους, παραμένων ἐν τῇ γεφύρᾳ τοῦ σκάφους, διὰ τὴν ἀσφαλῆ ὁδήγησίν του κατὰ μῆκος τῶν ἀπειραρίθμων ὁρμῶν καὶ κόλπων τῶν ἀκτῶν τῆς πολιτείας τοῦ Μέϊν, ἐξετέθη εἰς τὰ ψυχρὰ ρεύματα ἀέρος, ἐν ὄψει καὶ τῆς ὑφισταμένης κλιματικῆς διαφορᾶς τοῦ λιμένος προελεύσεως (Βενεζουέλας), ἔχοντος κλῖμα ὑγρὸν καὶ ζεστὸν καὶ τοῦ τοιούτου τοῦ λιμένος προορισμοῦ (Πόρτλαντ τῆς πολιτείας τοῦ Μέϊν), ἔνθα αἱ θερμοκρασίαι, καίτοι τὴν ἡμέραν κυμαίνονται κατὰ τὸ θέρος ἀπὸ 15 - 22 βαθμοὺς Κελσίου, τὴν νύκτα ἐν τούτοις καὶ δὴ κατὰ τὸ χρονικὸν διάστημα ἀπὸ τοῦ μηνὸς Ὀκτωβρίου μέχρι καὶ τοῦ μηνὸς Μαΐου κατέρχονται ἱκανῶς, ὥστε ἡ ἀτμόσφαιρα νὰ εἶναι παγερὰ (βλ. Παπύρου Λαρούς, Γενικὴ Παγκόσμιος Ἐγκυκλοπαίδεια, τόμος 4, σελ. 208, καὶ *Λ. Κούμαρη*, Παγκόσμιος Εἰκονογραφημένη Γεωγραφία, τόμος Β', σελ. 66 - 67 καὶ 245). Ἅμα τῇ ἀφίξει τοῦ σκάφους εἰς Πόρτλαντ ὁ ρηθεὶς πλοίαρχος ὑπεβλήθη εἰς ἰατρικὴν ἐξέτασιν, μεθ' ἣν τῷ συνεστήθη λῆψις ἀντιβιοτικῶν ἐπὶ τριήμερον. Μετὰ τὴν ἐκφόρτωσιν εἰς Πόρτλαντ τὸ πλοῖον ὑπὸ τὴν διακυβέρνησιν τοῦ αὐτοῦ πλοιάρχου Θ.Κ. ἀπέπλευσε καὶ αὖθις διὰ Βενεζουέλαν. Λόγῳ τοῦ ὅτι ὅμως ὁ πυρετός του ἐξηκολούθει ὁ πλοίαρχος ἐπισκέπτεται τὴν 10 Μαΐου εἰς τὸ Πουέρτο Λακρούζ ἰατρὸν εἰς τὸ νοσοκομεῖον, ἔνθα διανυκτερεύει τῇ συστάσει τοῦ ἰατροῦ, διὰ νὰ ὑποβληθῇ εἰς γενικὴν ἐξέτασιν, μεθ' ἣν τῷ συνεστήθη νὰ παραμείνῃ εἰς τὸ νοσοκομεῖον πρὸς νοσηλείαν. Ὁ πλοίαρχος ὅμως, οὐδέποτε μέχρι τότε ἀσθενήσας καὶ μὴ θέλων νὰ ἐγκαταλείψῃ τὴν διακυβέρνησιν τοῦ πετρελαιοφόρου, ἐν ὄψει τοῦ γεγονότος ὅτι διὰ τὴν ἄφιξιν διαθεσίμου

άντικαταστάτου του θά άπητεῖτο χρονικόν διάστημα πλέον τοῦ 12ώρου, ὡς καί διότι αἱ γενόμεναι άκτινοσκοπήσεις του άπέδειξαν «ἕνα κρύο εἰς τό δεξιό πλευρό», ἐπροτίμησε νά ἐπανέλθῃ εἰς τό καθῆκον του, ἐξακολουθῶν καί τήν δι' άντιβιοτικῶν θεραπείαν, τήν συσταθεῖσαν καί εἰς τό νοσοκομεῖον τοῦ Πουέρτο Λακρούζ. Τό σκάφος τήν 10ην Μαΐου 1963 άποπλέει διά Πόρτλαντ, ἔνθα άφικνεῖται τήν 17ην Μαΐου ἰδίου ἔτους. Λόγῳ τοῦ ὅτι ἐξηκολούθει ἡ πυρετική κίνησις ὁ πλοίαρχος άμα τῇ άφίξει τοῦ σκάφους εἰς Πόρτλαντ εἰσέρχεται εἰς τό νοσοκομεῖον Mercy τῆς πόλεως ταύτης, ἔνθα παραμένει πρός νοσηλείαν. Ἐν τῷ μεταξύ εἰδοποιηθεῖς φθάνει εἰς Πόρτλαντ ὁ άντικαταστάτης του Α. Λ., ὅστις άναλαμβάνει τήν διακυβέρνησιν τοῦ πλοίου καί ὅστις εἰς τήν άπό 3 Ἰουνίου 1963 ἐπιστολήν του, δι' ἧς άνήγγειλεν εἰς τήν ἐνάγουσαν τόν θάνατον τοῦ συζύγου της, ὁμιλεῖ «περί αἰφνιδίου καί προώρου θανάτου, χωρίς νά δίδῃ περισσοτέρας πληροφορίας περί τῶν περιστάσεων», αἵτινες τόν ἤγαγον εἰς τήν τοιαύτην κρίσιν του. Τήν 20 Μαΐου 1963 εἰς τό προαναφερθέν νοσοκομεῖον τοῦ Πόρτλαντ ὁ Θ. Κ. άπεβίωσεν «ἐκ πνευμονικοῦ ἐμπυήματος καί σηψαιμίας» κατά τήν ἐπί τοῦ ὑπ' ἀριθ. 1061)23.5.1963 πιστοποιητικοῦ θανάτου τοῦ ληξιάρχου τοῦ Πόρτλαντ, νομίμως ἐν μεταφράσει εἰς τήν ἑλληνικήν προσκομιζομένου, σχετικήν ἔνδειξιν. Ὑπό τοιαῦτα πραγματικά περιστατικά, ἅτινα δέν άναιροῦνται ἐκ τῶν καταθέσεων τῶν προαναφερθέντων μαρτύρων άνταποδείξεως, συντρέχει, κατά τήν τοῦ Δικαστηρίου κρίσιν, περίπτωσις ἐργατικοῦ ἀτυχήματος, ἐν ὄψει κυρίως τοῦ άποδειχθέντος γεγονότος, ὅτι τουτέστιν ἡ προαναφερθεῖσα νόσος τοῦ Θ. Κ., ἐκδηλωθεῖσα ἐν τῷ τόπῳ καί κατά τόν χρόνον τῆς ἐργασίας του εἰς τό ἐκ 40.000 τόννων σκάφος τῆς ἐναγομένης καί άποτελέσασα τήν κυρίαν αἰτίαν, ἐξ ἧς ἐπῆλθεν ὁ θάνατός του, δέν ἦτο τό άποτέλεσμα τῆς ἐν τῇ κανονικῇ άσκήσει τῆς ἐργασίας τοῦ παθόντος λανθανούσης καί ἕνεκα ταύτης προοδευτικῆς ἐπιβράσεως ἐπί τοῦ ὀργανισμοῦ του διαφόρων δυσμενῶν ἐπαγγελματικῶν ὅρων, ἀλλ' άντιθέτως άπεδείχθη, ὅτι ἦτο άπότοκος τῆς ὑπό τάς ἄνω ἐξαιρετικάς συνθήκας καταβληθείσης προσπαθείας του νά ὁδηγήσῃ τό σκάφος, ὅπερ ἐκυβέρνα, άσφαλῶς εἰς τόν λιμένα προορισμοῦ του. Πάντ' ἄρα, ὅθεν, ὑπό τῆς ἐναγομένης προβάλλονται περί τοῦ ἐναντίου άπορριπτέα κρίνονται ὡς άβάσιμα.

Ἡ ἐναγομένη, τόσον διά τῶν προτάσεών της, τῆς πρώτης συζητήσεως, ὅσον καί διά τῶν κατά τήν παρεῦσαν συζήτησιν τοιούτων, ἰσχυρίσθη, ὅτι ἡ ὑπ' αὐτῆς ὀφειλομένη άποζημίωσις δέον νά μειωθῇ, συμφώνως πρός τάς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 16 ἐδάφ. β' καί ε' τοῦ νόμου 551, διότι ὁ σύζυγος καί πατήρ τῶν ἐναγόντων πλοίαρχος Θ.Κ. παρέβη τάς διατάξεις τόσον τοῦ β. δ)τος τῆς 6)12 Δεκεμβρίου 1953, ὅσον καί τάς τοιαύτας τοῦ β. δ)τος τῆς 15.12.1836 περί άστυνομίας τῆς Ἐμπορικῆς Ναυτιλίας, περί τοῦ ἰσχυρισμοῦ της δέ αὐτοῦ, συνιστῶντος ἔνστασιν, ἐτάχθη ὑπό τῆς μνημονευθείσης προδικαστικῆς άποφάσεως τοῦ Δικαστηρίου τούτου τό οἰκεῖον θέμα. Ἀνεξαρτήτως, ὅμως, τῆς ἐφαρμογῆς τῶν ἐπικαλουμένων διατάξεων τοῦ β. δ)τος τῆς 6)12 Δεκεμβρίου 1939 «περί ἐγκρίσεως καί θέσεως εἰς ἐφαρμογήν Κανονισμοῦ Ἐργασίας ἐπί τῶν ἑλληνικῶν φορτηγῶν πλοίων ὁλικῆς χωρητικότητος 800 κόρων καί ἄνω» (Φ.Ε.Κ., τεῦχος Α' ἀριθ. 539), ἀφοῦ οὐδόλως ἰσχυρίζεται ἡ ἐναγομένη, ὅτι τό πλοῖον, ὅπερ ἐκυβέρνα ὁ προαναφερθείς πλοίαρχος Θ.Κ., ἦτο ἑλληνικόν, οὐδόλως ἐκ τῶν αὐτῶν άποδεικτικῶν μέσων ἐβεβαιώθη, ὅτι ἔλαβε χώραν ἐν προκειμένῳ ἡ ἐπικαλουμένη παράβασις, ρητῶς τῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρου 10 τοῦ μνημονευθέντος διατάγματος ἀξιούσης βαρεῖαν ἢ παρατεταμένην ἀσθένειαν, ἐν συνδρομῇ τῆς ὁποίας ὀφείλει ὁ πλοίαρχος νά καταπλεύσῃ εἰς τόν πλησιέστερον λιμένα, διά νά συνεννοηθῇ μετά τῆς Λιμενικῆς ἢ Προξενικῆς καί τῆς Ὑγειονομικῆς Ἀρχῆς διά τήν εἰσαγωγήν τοῦ πάσχοντος εἰς ἰσοκεμεῖον ἢ κλινικήν, περιστάσεις, αἵτινες δέν συνέτρεξαν κατά τήν προαναφερθεῖσαν ἀσθένειάν του, τό κυριώτερον σύμπτωμα τῆς ὁποίας ἦτο πυρετική κίνησις. Δέν συνιστᾷ δέ προδήλως τήν ὑπό τῆς μνημονευθείσης διατάξεως τοῦ ἄρθρου 16, ἐδάφιον ε' ν. 551 ἀμέλειαν τοῦ παθόντος ἡ ὑπό τοῦ πλοιάρχου ἑνός πετρελαιοφόρου σκάφους 40.000 τόννων, ἔχοντος πλήρωμα ὑπέρ τά 40 ἄτομα, ἐγκατάλειψις τοῦ πλοίου αὐτοῦ, ἐπειδή ἐνεφάνισεν ὁ ἴδιος πυρετικήν τινα κίνησιν, ἐν ὄψει μάλιστα καί τῶν διατάξεων τοῦ ἄρθρου 43 Κ.Ι.Ν. Δικαίου (ν. 3816)1958) καί ἄρθρου 14 β. δ)τος τῆς 6 Δεκεμβρίου 1939, καθ' ἃς ὁ πλοίαρχος ὀφείλει νά κυβερνᾷ αὐτοπροσώπως τό πλοῖον κατά τόν εἰς λιμένας, ὅρμους, διαύλους, διώρυγας καί ποταμούς εἰσπλουν, διάπλουν καί ἔκπλουν, ὡς καί τῆς τοιαύτης τοῦ ἄρθρου 13 τοῦ Π.Κ.Κ. Ἐμπορ. Ναυτικοῦ (β.δ. 11.3)3.4.1952), καθ' ἣν τιμωρεῖται διά φυλακίσεως μέχρις ἑνός ἔτους καί χρηματικῆς ποινῆς μέχρι 1.000 δραχμῶν πᾶς πλοίαρχος, ὅστις ἀδικαιολογήτως ἐγκαταλείπει τό πλοῖον ἢ δέν κυβερνᾷ αὐτοπροσώπως κατά τόν εἰς λιμένας, ὅρμους κλπ. εἰσπλουν ἢ ἔκπλουν

ΑΝΑΓΚΑΣΤΙΚΑΙ ΣΧΕΣΕΙΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ

ΑΝΑΓΚΑΣΤΙΚΟΣ ΔΙΟΡΙΣΜΟΣ ΔΙΚΗΓΟΡΟΥ ΠΟΛΕΜΙΣΤΟΥ ΕΙΣ ΤΡΑΠΕΖΑΝ

Έννοια διατάξεως άρθρου 3 § 3 Α.Ν. 1836)1951

Έκδίκασις διαφορών έκ τού Α.Ν. 1836)1951 κατά τήν έργατικήν διαδικασίαν.—Δικαστικός Έλεγχος άποφάσεων Συμβουλίων Α.Ν. 1836)1951.—Τοποθέτησις είς Νομικά Πρόσωπα Δημοσίου Δικαίου καί Τραπέζας ένός δικηγόρου είς Έκαστον.—Φύσις σχέσεως δικηγόρου.

Περιπτωσις τής κατωτέρω άποφάσεως τού κατά τήν έργατικήν διαδικασίαν δικάσαντος Πρωτοδικείου Άθηνών ύπήρξεν άναγκαστικός διορισμός δικηγόρου πολεμιστού τού ά.ν. 1836)1951 είς Τράπεζαν, κατά τό άρθρον 3 § 3 τού ά.ν. 1836)1951 (ΕΕΔ 20, 1222).

Ή άπόφασις αύτη (έπικυρωθείσα διά τής ύπ' άριθ. 19578)1965 άποφάσεως τού ώς έφετείου δικάσαντος κατά τήν έργατικήν διαδικασίαν Πρωτοδικείου Άθηνών) δέχεται, έλεγχουσα τήν νομιμότητα τής διοικητικής περί διορισμού τού δικηγόρου πράξεως τού Κεντρικού Συμβουλίου προστασίας άπολυομένων έκ τού στρατού, ότι κατά τήν έννοιαν τής άνωτέρω διατάξεως μόνον άνά είς δικηγόρος δύναται νά διορισθή είς τά έν αύτή Νομικά Πρόσωπα Δημοσίου Δικαίου καί Τραπέζας, άνεξαρτήτως τού άριθμού τού προσωπικού αύτών καί τού άριθμού τών άπασχολουμένων παρ' αύτοις δικηγόρων.

Δέν πρέπει, πράγματι, νά ύπάρξη άμφισβήτησις ώς πρός τήν έννοιαν αύτήν τής διατάξεως.

Είναι μάλιστα, κατά τήν παγίαν νομολογίαν τού Συμβουλίου τής Έπικρατείας καί τού Άρείου Πάγου, ύποχρεωμένος ό Ύπουργός τής Έργασίας, καθορίζων δι' άποφάσεών του τά ύποχρεα Νομικά Πρόσωπα, νά έξετάζη καί διά τόν διορισμόν ένός δικηγόρου είς ταύτα τάς οίκονομικάς των δυνατότητας, τήν άνάγκην ύπηρεσιών δικηγόρου καί τήν τυχόν έπάρκειαν τών παρά τούτοις ύπηρετούντων. (Σ.Ε. 6)1965, εἰσηγητής *Α. Γεωβέτσας*, ΕΕΔ 24, 276 καί λοιπή νομολογία έν ΕΕΔ 22, 817, Σ.Ε. 1880)1965, εἰσηγητής *Ήρ. Τσικληγρας*, ΕΕΔ 24, 1246, Α.Π. 118)1962, εἰσηγητής *Γ. Βαρσάμου*, ΕΕΔ 21, 394).

Ώς πρός τόν δικαστικόν Έλεγχον τής διοικητικής πράξεως τού Συμβουλίου καί άσκηθείσης προσφυγής είς τό κατά τό άρθρον 11 τού ν.δ. 2657)1953 Δευτεροβάθμιον Συμβούλιον αύτού. Άπορριπτέα όθεν τυγχάνει ή προαναφερθείσα ἰσχυρισις τής ἐναγομένης.

Καθ' ὁ γίνεται δεκτόν, ἐάν ἡ μισθωσις ἐργασίας κατηρτίσθη μέν ἐν τῇ ἡμεδαπῇ, πράκειται δμως νά ἐκτελεσθῇ ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ καί ἐκεῖ νά καταβληθῇ ὁ μισθός, ἐγκύρως συνομολογεῖται αὐτος εἰς συνάλλαγμα (*Καποδίστριας*, ΕρμΑΚ 653, ἀριθ. 40), τῆς τοιαύτης ρήτρας μή ἀπαγορευομένης οὔτε ὑπό τῶν διατάξεων τού νόμου 5422)1932 καί ά.ν. 149)1536 (Α.Π. 216)1961, ΝοΒ 9, 1082, Α.Π. 520)1959, ΕΕΔ 9, 1096), οὔτε ὑπό τῶν τοιούτων τού ά.ν. 362)1945 (Α.Π. 422)1959, ΝοΒ 8, 12). Ἡ καταψήφισις δμως, κατ' ἄρθρον 6 § 1 τού νόμου 5422)1932, ἐπιβάλλεται, ὅπως γίνῃ εἰς ἐγχώριον νόμισμα καί ἐπί τῇ ἐπισήμῳ τιμῇ τού συναλλάγματος κατά τήν ἡμέραν τῆς πληρωμῆς.

Ὅθεν, ἐν προκειμένῳ, ἀποδεικνυομένου ἐκ τῆς μή ἀποδοχῆς καί μή δόσεως τού ὑπό τῶν ἐναγόντων ἐπιχθέντος καί ὑπό τῆς προδικαστικῆς ἀποφάσεως ἐπιβληθέντος εἰς τήν ἐναγομένην ὅρκου περί τού ὕψους τῆς ἀντιμισθίας τού θανόντος πλοιάρχου, ὅτι αἱ πραγματικαί αὐτοῦ ἀποδοχαί ἀνήρχοντο κατά τό πρό τού θανάτου του χρονικόν διάστημα τῶν 12 μηνῶν εἰς 213 χαρτίνας λίρας Ἀγγλίας κατά μῆνα, ὑπολογιζομένης καί τῆς τροφοδοσίας του, ἡ ὑπό τῶν ἐναγόντων δικαιουμένη ἀποζημίωσις ἀνέρχεται, συμφώνως πρός τάς διατάξεις τῶν ἄρθρων 3 § 5, 6 § 2 τού νόμου 551 καί τῆς ὑπ' ἀριθ. 38904)1957 κοινῆς ἀποφάσεως τῶν Ὑπουργῶν Οἰκονομικῶν, Δημοσίων Ἔργων καί Συγκοινωνιῶν, Ἐμπορικῆς Ναυτιλίας καί Ἐργασίας, συνόλως ἐκθεσείσης (Α.Π. 84)1960, ΕΕΔ 19, σ. 336), εἰς δραχμάς 30.000, προσηυξημένος κατά τό τέταρτον τού ποσοῦ τῆς ὑπερβάσεως, τῆς εἰς δραχμάς ἀξίας τῶν 12.780 χαρτίνων λιρῶν Ἀγγλίας (ἤτοι 213 λίραι κατά μῆνα Χ 12 = 2.556 Χ 5) μέ τήν τιμήν τῆς λίρας κατά τόν χρόνον τῆς ἐξοφλήσεως τῶν 30.000 δραχμῶν. Δοθέντος δέ ὅτι ἐκ τῶν προσκομιζομένων ἐγγράφων καί δή τῆς ὑπ' ἀριθ. 4570)1963 ἀποφάσεως τού δικαστηρίου τῶν ἐν Πειραιεῖ Πρωτοδικῶν, δι' ἧς χορηγεῖται εἰς τούς ἐνάγοντας κληρονομητήριον, ἀποδεικνύεται, ὅτι ἡ α' ἐνάγουσα ἦτο νόμιμος σύζυγος τού θανόντος πλοιάρχου, ὁ δέ ἕτερος τῶν ἐναγόντων νόμιμος τούτων υἱός, γεννηθείς ἐν ἔτει 1944, ἀποζῶν εἰς βάρος τού θανόντος, ἡ πρώτη τῶν ἐναγόντων δικαιοῦται τῶν 2)5 τῆς ὡς ἄνω ἀποζημιώσεως κατ' ἄρθρον 6 τού νόμου 551, ὁ δέ ἕτερος τῶν 3)5 ταύτης.

Δέν ἀπεδείχθη, κατά τήν κρίσιν τού δικαστηρίου, νόμιμος περίπτωσις ἐκ τῶν ἐν τῷ ἄρθρῳ 186 τῆς Πολ. Δικονομίας ἀναφερομένων, ἵνα ἡ παροῦσα κηρυχθῇ προσωρινῶς ἐκτελεστή.

Ιδετε και Α.Π. 122)1963 (εισηγητής Θ. Σταυρόπουλος), ΕΕΔ 22, 469.

Πρωτοδίκου Αθηνών 2962)1965

Διαδικασία εργατικών διαφορών

Πρωτοδίκης ο κ. Γρ. Παπαγεωργίου

Δικηγόροι οι κ.κ. Φ. Κόκκινος, Θ. Κωστόπουλος

Κατά την διάταξιν του άρθρου 9 § 3 του Α.ν. 1836)1951, ως αντικατεστάθη δι' άρθρου 9 § 8 ν.δ. 2657)1953, παράβασις των διατάξεων του νόμου τούτου συνεπάγεται, ανεξαρτήτως της ποινικής διώξεως, και την αστικήν του υποχρέου εύθύνην διά την καταβολήν της μισθοδοσίας του μή προαλαμβανομένου τοποθετηθέντος παρά των αρμοδίων Συμβουλίων, αφ' ής χρονολογίας ούτος προσέλθη παρά τω εργοδότη προς ανάληψιν εργασίας ή υπηρεσίας. Η υπό κρίσιν δθεν αγωγή, διαλαμβάνουσα ότι ο ενάγων, τοποθετηθείς δι' αποφάσεως του κατά τον Α.ν. 1836)1951 αρμοδίου Κεντρικού Συμβουλίου προστασίας απολυομένων εκ των τάξεων του στρατού, ληφθείσης κατά την συνεδρίασιν αύτου της 9.6.1964, εις την υπηρεσίαν της εναγομένης Αγροτικής Τραπέζης της Ελλάδος, ως δικηγόρος, προσήλθεν εμπροθέσμως προς ανάληψιν υπηρεσίας, άλλ' η εναγομένη ηρνήθη να προσλάβη αυτόν, και επιδιώκουσα όπως η τελευταία υποχρεωθή να καταβάλη εις αυτόν δραχμάς 32.935 διά το από 1.12.1964 έως 31.3.1965 χρονικόν διάστημα, πασόν, όπερ θα απελάμβανεν ούτος παρέχων τας υπηρεσίας του παρά τη εναγομένη, νόμω βάσιμος έστί, ευρισκομένη εις τας διαληφθείσας διατάξεις και εις τας διατάξεις των άρθρων 349, 350, 648, 653, 655 και 656 του Α.Κ., αρμοδίως δε φερομένη προς εκδίκασιν ενώπιον ημών κατ' άρθρον 9 § 8 του μνησθέντος ν.δ. 2657)1953 (Α.Π. 314)1952, ΕΕΔ 11, 669, Α.Π. 125)1963, ΕΕΔ 22, 475), τύποις δεκτή καθίσταται και ευρισκομένη.

Εκ των διατάξεων των άρθρων 1 - 5 του Α.ν. 1836)1951 σαφώς προκύπτει, ότι η εντός των ορίων των οριζομένων υπό του νόμου τούτου τοποθέτησις των εκ του στρατεύματος απολυομένων εις τας εν ταύταις αναγραφομένας επιχειρήσεις, Κοινωφελή Ιδρύματα, Τραπέζας, Νομικά Πρόσωπα Δημοσίου Δικαίου κλπ. αποτελεί νόμιμον προϋπόθεσιν του κύρους των διοικητικών περί τοποθετήσεως πράξεων των οικείων Συμβουλίων προστασίας απολυομένων εκ των τάξεων του στρατού, την νομιμότητα των οποίων, ως προς την τήρησιν της προϋποθέσεως ταύτης, δικαιούνται να ελέγξωσιν, επί τη σχετική του εργοδότου αντιρρήσει, παρεμπιπτόντως τα τακτικά δικαστήρια, δικάζοντα επί διαφοράς, προελθούσης εκ της υπό τούτων προσβολής ή ιδρύσεως ιδιωτικού δικαιώματος (Α.Π. 832)1954 ή Ολομελείας), ουδόλως δε συνάγεται εκ των διατάξεων τούτων ή άλλης τοιαύτης και δη της τοιούδε άρθρου 11 του ν.δ. 2657)1953, ότι η έρευνα περί της υπάρξεως ή μή της ως άνω προϋποθέσεως ανετέθη αποκλειστικώς και κατά κυριαρχικήν και ελευθέραν εκτίμησιν εις τα διαληφθέντα συμβούλια ή άλλα διοικητικά όργανα, αφαιρεθείσα εκ των τακτικών δικαστηρίων (Α.Π. 118)1962, ΕΕΔ 21, 394, 441)1956, ΕΕΔ 15, 786, 246)1961, ΕΕΔ 20, 604, 486)1961, ΕΕΔ 20, 1446). Δέον συνεπώς να ερευνηθή ο ισχυρισμός της εναγομένης ότι η πράξις του Κεντρικού Συμβουλίου προστασίας απολυομένων εκ των τάξεων του στρατού, δι' ής ετοποθετήθη παρ' αυτή ο ενάγων, είναι άκυρος, καθ' όσον ο αριθμός των προσληπτέων παρ' αυτής δικηγόρων εκαλύφθη, εφ' ω και η καθ' υπέρβασιν των υπό του Α.ν. 1836)1951 τοποθέτησις του ενάγοντος είναι μή νόμιμος και δεν δημιουργεί υποχρέωσιν ταύτης προς πρόσληψιν τούτου, ούδε η εμφάνισις του προς ανάληψιν υπηρεσίας δύναται να επαγάγη εννόμου τι αποτέλεσμα, μή αποκλειομένης της τοιαύτης ερεύνης εκ του ότι η κατ' αυτής ασκηθείσα υπό της εναγομένης προσφυγή ενώπιον του κατά το άρθρον 11 του ρηθέντος Α.ν. 1836 Δευτεροβαθμίου Συμβουλίου απερρίφθη διά της υπ' αριθ. 73)1964 αποφάσεως του, ως αβασίμως διατείνεται ο ενάγων.

Κατά μεν το εδάφιον α' της παραγράφου 3 του άρθρου 3 του Α. ν. 1836)1951 «τα Κοινωφελή Ιδρύματα, οι Τράπεζαι και τα Νομικά Πρόσωπα Δημοσίου Δικαίου υποχρεούνται από της ισχύος του παρόντος νόμου εις την πρόσληψιν ενός δικηγόρου εκ των προστατευομένων υπ' αυτού», ως δε αντικατεστάθη τούτο διά της παραγράφου 3 του άρθρου 4 του ανωτέρω μνημονευομένου ν.δ. 2657)1953 «ο Υπουργός της Εργασίας δι' αποφάσεώς του καθορίζει κατ' έτος τας εκ των ως άνω, εις ούς περιλαμβάνονται οι Δήμοι και αι Κοινότητες, υποχρέους εις πρόσληψιν ενός δικηγόρου εκ των λαβόντων ενεργόν μέρος εις τον συμμοριτοπόλεμον τοιούτων επί 10μηνον».

Εκ των διατάξεων τούτων, συνδυαζομένων και προς την παράγραφον 7 του ρηθέντος άρθρου και το άρθρον 12 του Α.ν. 1836)1951, σαφώς συνάγονται τα εξής: 1) Ότι παρ' εκάστω των ως άνω Νομικών Προσώπων δύναται να τοποθετηθή εις και μόνον δικηγόρος, εκάστου τούτων νοουμένου ως ενιαίας νομικής μονάδος, αποτελουμένης εκ τε

τοῦ Κεντρικοῦ Καταστήματος καὶ τῶν οἰκείων Υποκαταστημάτων, ἀνεξαρτήτως τοῦ ἀριθμοῦ τῶν παρ' αὐτῇ ὑπηρετούντων δικηγόρων (ὁρᾶτε Σ.Ε. 1811)1953, 1895)1953, 1774)1953, 1792)1953, 1541)1953 καὶ 1112)1952). Τοῦτο προκύπτει οὐ μόνον ἐκ τῆς γραμματικῆς ἑρμηνείας τῆς ἀνωτέρω διατάξεως, ὁμιλούσης περὶ τῆς ὑποχρεώσεως τῶν μνησθέντων Νομικῶν Προσώπων εἰς πρόσληψιν ἑνὸς δικηγόρου, ἀλλὰ καὶ ἐκ τῶν κατωτέρω: Οἱ δικηγόροι, κατὰ τὰ παραδεδεγμένα καὶ ρητῶς καθιερούμενα ἐν τῷ Δικηγορικῷ Κώδικι, δὲν συνάπτουν σύμβασιν ἐργασίας καὶ ὅταν ἔτι προσφέρουν τὰς ὑπηρεσίας των ἐπὶ παγίᾳ μηνιαίᾳ ἀντιμισθίᾳ, ἀλλὰ τελοῦσιν εἰς ἰδίαν κατάστασιν, κατοχυρωμένην δι' εἰδικῶν διατάξεων ὀφείλοντες ὅπως ἀποδέχωνται πᾶσαν δεκτὴν ὑπεράσπισεως ὑπόθεσιν καὶ ἀρνοῦνται τὴν ὑπεράσπισιν ἐπὶ ὑποθέσεων ἀδίκων καὶ προφανῶς παρανόμων (ἄρθρα 41 καὶ 42 Κώδικος Δικηγόρων), συνδεόμενοι μετὰ τοῦ πολιτεύματος χρήσιν τῶν τοιούτων ἀνεξαρτήτων ὑπηρεσιῶν των διὰ σχέσεως sui generis καθ' ἣν προέχει ἡ πρὸς τὸν δικηγόρον ἐμπιστοσύνη, καὶ ὡς ἐκ τούτου δὲν περιλαμβάνονται εἰς τὰ προσωπικὰ (ὑπαλληλικόν, ἐργατοτεχνικὸν καὶ ὑπηρετικόν), οὗτινος τὴν πρόσληψιν ἀφορᾷ ἡ παράγραφος 1 τοῦ ἄρθρου 3 τοῦ ὡς ἄνω ἀ.ν. 1836 καὶ τὸ ἄρθρον 4 αὐτοῦ, ἐφ' ᾧ καὶ παρίστη ἀνάγκη, ὅπως περὶ αὐτῶν ληφθῇ εἰδικὴ μέριμνα διὰ τῆς ἐπὶ τούτῳ τεθείσης διατάξεως τοῦ ἀνωτέρω ἄρθρου 3 § 3 τοῦ ἀ.ν. 1836, βάσει τῆς ὁποίας καὶ μόνον συγχωρεῖται ἡ τοποθέτησις νεοπλεμιστοῦ δικηγόρου ὡς τοιούτου παρ' Ἱδρύμασι, Τραπέζαις καὶ Νομικοῖς Προσώποις Δημοσίου Δικαίου (Σ.Ε. 554)1953, ΝοΒ 1, 425). Ἡ διάταξις ὅμως αὕτη ὁμιλεῖ περὶ προσλήψεως ἑνὸς δικηγόρου καὶ οὐχὶ ποσοστοῦ 7ο/ο ἐπὶ τοῦ ἀριθμοῦ τῶν ἀπασχολουμένων παρ' αὐτοῖς δικηγόρων. Ἐὰν ὁ νομοθέτης ἤθελεν, ὅπως ἡ πρόσληψις δικηγόρων γίνεται κατὰ ποσοστὸν 7ο/ο ἐπὶ τῶν ἀπασχολουμένων τοιούτων, θὰ ὥριζε τοῦτο ρητῶς, ἵν' ὄψει μάλιστα τῆς καταργηθείσης διατάξεως τοῦ ἐδαφίου 2 τοῦ ἄρθρου 4 τοῦ ν.δ. 1196)1949, δι' ἧς ἐλήφθησαν τὰ πρῶτα μέτρα ἐπαγγελματικῆς ἀποκαταστάσεως τῶν ἐκ τοῦ στρατοῦ ἀπολυομένων δικηγόρων καὶ ἥτις εἶχεν ὡς ἀκολούθως: «Ἐξαιρετικῶς πρόσωπα τοῦ ἄρθρου 1 τοῦ παρόντος νόμου ἔχοντα τὰ προσόντα διὰ τὴν ἄσκησιν τοῦ ἐπαγγέλματος τοῦ δικηγόρου καὶ τοποθετούμενα εἰς Νομικὰ Πρόσωπα, Ἱδρύματα καὶ Ἐπιχειρήσεις πάσης φύσεως, ἐν οἷς βάσει τοῦ ὀργανισμοῦ των ὑφίστανται ὠργανωμένα δικαστικὰ Τμήματα καὶ ὑπηρετοῦν εἰς ταῦτα ἄνω τῶν δέκα πέντε ὑπαλλήλων δικηγόρων, τηρουμένης τῆς ἀναλογίας τοῦ ἄρθρου 3 τοῦ παρόντος νόμου, τοποθετοῦνται ὑποχρεωτικῶς εἰς τὰ Τμήματα ταῦτα, ἐφαρμοζομένων ἀναλόγως πρὸς αὐτοὺς τῶν σχετικῶν διατάξεων τῶν 'Οργανισμῶν», καὶ 2) ὅτι τὰ ὑπόχρεα εἰς πρόσληψιν ἑνὸς δικηγόρου Νομικὰ Πρόσωπα καθορίζονται δι' ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας, ἥτις ἀποτελεῖ τὴν προϋπόθεσιν διὰ τὴν πρόσληψιν δικηγόρου ὑπ' αὐτῶν, ἡ δὲ πρᾶξις τοῦ Κεντρικοῦ Συμβουλίου προστασίας ἀπολυομένων ἐκ τῶν τάξεων τοῦ στρατοῦ ἢ τῶν Τοπικῶν τοιούτων περιορίζεται εἰς τὴν τοποθέτησιν τῶν συγκεντρούντων τὰ τυπικὰ προσόντα πολεμιστῶν δικηγόρων εἰς ὡρισμένην θέσιν, περὶ ἧς προβλέπει ἡ προεκδοθεῖσα ἀπόφασις τοῦ ρηθέντος Ὑπουργοῦ (Α.Π. 356)1963, ΕΕΔ 22, 800, Α.Π. 715)1963, ΕΕΔ 23, 11, Α.Π. 164)1964, ΕΕΔ 23, 336, Σ.Ε. 166)1961, Τμ. Γ', ΕΕΔ 20, 364, Σ.Ε. 253)1961 ΕΕΔ 20, 400).

Ἐβεβαιώθησαν, κατὰ τὴν ἐκ τῶν ἐνόντων κρίσιν ἡμῶν, τὰ ἑξῆς πραγματικὰ περιστατικά: Ὁ ἐνάγων, κατόπιν ἀποφάσεως τοῦ Κεντρικοῦ Συμβουλίου προστασίας ἀπολυομένων ἐκ τῶν τάξεων τοῦ στρατοῦ, ληφθείσης κατὰ τὴν ὑπ' ἀριθ. 248 συνεδρίασιν αὐτοῦ τῆς 9.6.1964, ἐτοποθετήθη παρὰ τῇ ἐναγομένῃ Ἀγροτικῇ Τραπέζῃ τῆς Ἑλλάδος ὡς δικηγόρος. προσελθὼν δὲ ἐμπροθέσμως πρὸς ἀνάληψιν ὑπηρεσίας δὲν ἐγένετο δεκτὸς παρὰ τῶν ἐκπροσώπων ταύτης. Εἰς τὴν ἐναγομένην δι' ἀποφάσεως τοῦ Κεντρικοῦ Συμβουλίου προστασίας ἀπολυομένων ἐκ τῶν τάξεων τοῦ στρατοῦ ἐτοποθετήθη, κατὰ τὴν διάταξιν τῆς παραγράφου 3 τοῦ ἄρθρου 3 τοῦ ἀ.ν. 1836)1951, τὴν 1.9.1951, ὡς δικηγόρος ὁ Δ.Μ., δικηγόρος Ἀθηνῶν, προστατευόμενος ὑπὸ τῶν διατάξεων τοῦ ρηθέντος νόμου. Ὁ δικηγόρος οὗτος, ἀναλαβὼν ὑπηρεσίαν τὴν 18.12.1951, ὑπηρετεῖ ἔκτοτε παρ' αὐτῇ. Διὰ τὸν καθορισμὸν τῆς ἐναγομένης ὡς ὑποχρέου εἰς πρόσληψιν δικηγόρου δὲν ἐξεδόθη ὑπουργικὴ ἀπόφασις, ἡ δὲ τοποθέτησις τοῦ Δ.Μ. κατὰ τὴν 1.9.1951 εἶναι νόμιμος, καθ' ὅσον πρὸ τῆς τροποποιήσεως τῆς παραγράφου 3 τοῦ ἄρθρου 3 ἀ.ν. 1836)1951 διὰ τῆς παραγράφου 3 τοῦ ἄρθρου 4 τοῦ ν.δ. 2657)1953 τοιαύτη ἀπόφασις διὰ τὰς Τραπέζας δὲν ἀπῃτεῖτο.

Ἡ ἐναγομένη Τράπεζα, κατὰ τὰ ἀνωτέρω λεχθέντα, ὑπεχρεοῦτο εἰς τὴν πρόσληψιν ἑνὸς δικηγόρου, προστατευομένου ὑπὸ τῶν διατάξεων τοῦ ἀ. ν. 1836)1951. Τοῦτον προσέλαβε κατὰ τὸ ἔτος 1951 μετὰ τὴν ἰσχὺν τοῦ μνησθέντος νόμου, ἐξαντληθείσης οὕτω τῆς ἐκ τῆς εἰρημένης διατά-

ΚΑΤΑΓΓΕΛΙΑ ΣΥΜΒΑΣΕΩΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ

ΚΑΤΑΓΓΕΛΙΑ ΣΥΜΒΑΣΕΩΣ ΩΡΙΣΜΕΝΟΥ ΧΡΟΝΟΥ ΔΙΑ ΣΠΟΥΔΑΙΟΝ ΛΟΓΟΝ

Πτώχευσις επιχειρήσεως ως σπουδαίος λόγος καταγγελίας

Έννοια σπουδαίου λόγου, κατ' άρθρον 672 Αστικού Κώδικος, προς καταγγελίαν συμβάσεως εργασίας ωρισμένου χρόνου πρό της λήξεως αύτου.—Σπουδαίος λόγος και ή μεταβολή των περιουσιακών σχέσεων του εργοδότου. — Συνέχισις εργασιών πτωχευσάσης επιχειρήσεως υπό του συνδίκου.

Ή κατωτέρω απόφασις του Πρωτοδίκου Αθηνών αναφέρεται εις την πτώχευσιν του εργοδότου ως σπουδαίου λόγου διά την καταγγελίαν της ωρισμένου χρόνου συμβάσεως εργασίας κατ' άρθρον 672 Α.Κ.

Αναμφιβόλως ή πτώχευσις συνιστά σπουδαίον λόγον, δικαιολογούντα την καταγγελίαν της συμβάσεως εργασίας, εφ' όσον δι' αύτης επέρχεται οικονομική καταστροφή της επιχειρήσεως, μη δυναμένης να συνεχίση περαιτέρω την οικονομικήν της δραστηριότητα. Τοιαύτη όμως οικονομική κατάρρευσις δεν υφίσταται, όταν ή λειτουργία της επιχειρήσεως συνεχίζεται υπό του συνδίκου της πτωχεύσεως.

Εν προκειμένω δέον να διακρίνωμεν δύο περιπτώσεις: Την από της κηρύξεως της πτωχεύσεως μέχρι της λήξεως της άδειας επαναλειτουργίας της επιχειρήσεως υπό του συνδίκου και την της υπό τον σύνδικον επαναλειτουργίας αύτης.

Εις την πρώτην περίπτωσιν ή επιχείρησις εκλονίσθη εκ βάθρων οικονομικώς και απώλεσε την οικονομικήν της υντότητα. Ή κατάστασις, υφ' ην τελεί, συνιστά σπουδαίον λόγον, δικαιολογούντα την καταγγελίαν της ωρισμένου χρόνου συμβάσεως εργασίας.

Κατά την περίοδον ταύτην, εν όψει περιωρισμένης επαναλειτουργίας της επιχειρήσεως εν τω μέλλοντι, ο σύνδικος δικαιούται να απαλλαγή ταύτην από τας δυσβαστάκτους δι' αύτην υποχρεώσεις, ούτω και να καταγγείλη ωρισμένας συμβάσεις εργασίας και ωρισμένου επί χρόνου, διότι, ως ελέχθη, υφίσταται σπουδαίος λόγος. Εις τους μισθωτούς αυτούς θα ήτο δυνατή μόνον η επιδίκασις εύλογου αποζημιώσεως κατ' άρθρον 674 Α.Κ., δι' ην θα είχον προνομιακήν απαίτησιν επί της πτωχευτικής περιουσίας.

Εις την δευτέραν περίπτωσιν, καθ' ην ο σύνδικος επαναλαμβάνει την λειτουργίαν της επιχειρήσεως, άρχεται νέα δραστηριότης αύτης, ήτις δεν τελεί υπό την κατάθλιψιν της οικονομικής εξουθενώσεως της επιχειρήσεως. Το στοιχείον της οικονομικής καταρρεύσεως, εφ' ού θα εδραιούτο σπουδαίος λόγος διά την καταγγελίαν της ωρισμένου χρόνου συμβάσεως, εκλείπει. Συμβάσεις εργασίας, μη καταγγελθείσαι κατά την πρώτην περίπτωσιν, δεν δύνανται να καταγγελθούν υπό του συνδίκου διά σπουδαίον λόγον. Ενώ εις την πρώτην περίπτωσιν εργοδότης είναι ή πτωχεύσασα επιχείρησις, εύθυνομένη διά των σωζομένων περιουσιακών της στοιχείων, εις την δευτέραν περι-

---

ξεως απορρεούσης νομικής ταύτης υποχρεώσεως. Ή γενομένη επομένως τοποθέτησις του ενάγοντος αντίκειται εις την διάταξιν του άρθρου 3 § 3 του μνησθέντος α.ν. 1836, δι' ο ή περί τοποθετήσεως τούτου πράξις του Συμβουλίου είναι άκυρος και εντεύθεν μη νομίμως εκρίθη υπό του Δευτεροβαθμίου Συμβουλίου διά της υπ' αριθ. 73)1964 αποφάσεώς του ως έγκυρος.

Κατ' ακολουθίαν τούτων, άκυρου ούσης της περί τοποθετήσεως του ενάγοντος αποφάσεως του Συμβουλίου, δεν υποχρεούται εξ αύτης ή εναγομένη, άτε μη δυναμένης να καταρτισθή συνεπεία της άκυρου ταύτης αποφάσεως του Συμβουλίου, της υπό του νόμου προβλεπομένης εξηναγκασμένης εργασιακής συμβάσεως, εφ' ω και δεν δημιουργείται υποχρέωσις αύτης προς πρόσληψιν αύτου, της προσελεύσεώς του προς ανάληψιν υπηρεσίας μη δυναμένης να επαγάγη έννομόν τι αποτέλεσμα. Ή επίκλησις δε της ταυτης άκυρότητος εκ μέρους της εναγομένης ουδόλως αντίκειται εις το άρθρον 281 Α.Κ., ως αβασίμως διατείνεται ο ενάγων.

Δέον συνεπώς να απορριφθή ή υπό κρίσιν αγωγή, συμψηφισθή όμως ή δικαστική δαπάνη, κατ' άρθρον 211 § 2 της Πολ. Δικονομίας, διότι ο ενάγων εύλογως αμφέβαλλεν ως προς την έκβασιν της παρούσης δίκης λόγω του διαπορουμένου της εννοίας της ως άνω διατάξεως του άρθρου 3 § 3 του α.ν. 1836)1951.

ατομων έργοδότης καθίσταται ὁ ἐκπροσωπῶν τὴν ὁμάδα σύνδικος, ὅστις ἀπεδέχθη μετὰ τὴν ἐπαναλειτουργίαν τῆς ἐπιχειρήσεως τὰς ὑπηρεσίας τοῦ μισθωτοῦ, εὑθυνόμενος ὡς πᾶς ἐργοδότης. Ἀποτέλεσις τῶν μισθωτῶν, γεννηθεῖσαι κατὰ τὴν περίπτωσιν ταύτην τῆς πτωχεύσεως, θὰ ἱκανοποιηθῶν ἐκ τῆς κατὰ τὴν μεταγενεστέραν ἐπιχειρηματικὴν δραστηριότητα τοῦ συνδίκου δημιουργηθείσης περιουσίας τῆς ἐπιχειρήσεως.

Κατὰ συνέπειαν, ἐφ' ὅσον, ὡς προκύπτει ἐκ τῆς κατωτέρω ἀποφάσεως, ὁ σύνδικος τὸ μὲν δὲν κατήγγειλε τὴν σύμβασιν ἐργασίας πρὸ τῆς ὑπ' αὐτοῦ ἐπαναλήψεως τῆς λειτουργίας τῆς πτωχευσάσης ἐπιχειρήσεως, τὸ δὲ μετὰ ταύτην ἀποδεχθὲν τὰς νομίμως προσφερθείσας ὑπηρεσίας τοῦ μισθωτοῦ, δὲν ἐδικαιοῦτο νὰ καταγγείλῃ τὴν ὡρισμένου χρόνου σύμβασιν ἐργασίας, οὐδαμῶς δὲ τυγχάνουν ἐφαρμογῆς αἱ διατάξεις τῶν ἄρθρων 672 καὶ 674 τοῦ Ἀστικοῦ Κώδικος.

Ὅθεν ἀπορρίφθη καὶ ἡ κατωτέρω δικαστικὴ ἀπόφασις.

Πρωτοδίκου Ἀθηνῶν 5098)1965.

Διαδικασία ἐργατικῶν διαφορῶν.

Πρωτοδίκης ὁ κ. *Β. Κούσουλας*

Δικηγόροι οἱ κ.κ. Κ. Παπασαράντου, Δ. Καλομοίρης, Α. Ἀργυρηλιόπουλος.

Ἐβεβαιώθησαν τὰ κάτωθι: Ἡ ἐν Ἀθήναις ἐδρεύουσα Ἀνώνυμος Ἑταιρεία ὑπὸ τὴν ἐπωνυμίαν «Α.Ε. „*„ Κ.», ἥτις κατὰ μῆνα Ἰανουάριον 1962 ἐκηρύχθη εἰς κατάστασιν πτωχεύσεως, διορισθέντος ὡς συνδίκου αὐτῆς τοῦ ἐναγομένου τὴν 1.9.1962 διὰ συμβάσεως ἐξηρτημένης ἐργασίας ὡρισμένου χρόνου, λήγοντος τὴν 31.8.1967, προσέλαβε τὸν ἐνάγοντα, ὅστις εἶναι διπλωματοῦχος χημικὸς μηχανικὸς τοῦ Ε.Μ.Π., ὡς γενικὸν καὶ τεχνικὸν διευθυντὴν τοῦ ἐν Λουτρακίῳ Καρυωθίας ἐργοστασίου της παρασκευῆς ἀεριούχων καὶ σοδούχων ποτῶν καὶ ἐμφιαλώσεως ἰαματικοῦ καὶ μὴ ὕδατος Λουτρακίου, ἀντὶ τοῦ συμφωνηθέντος μηνιαίου μισθοῦ ἐκ 15.000 δραχμῶν, ἀπηλλαγμένου τοῦ Φ.Μ.Υ. καὶ πάσης ἄλλης εἰσφορᾶς, εἰτινες ἐβάρυνον τὴν ἐργοδότριαν Ἑταιρείαν, ἀνερχόμεναι εἰς 750 δραχμὰς μηνιαίως. Ὑπὸ τὴν ὡς ἄνω ἰδιότητά του ὁ ἐνάγων προσέφερε συνεχῶς τὰς ἐργασίας του ἀπὸ τῆς προσλήψεώς του καὶ ἐντεῦθεν μέχρι τῆς πτωχεύσεως τῆς προσλαβούσης αὐτὸν Ἑταιρείας, διευθύνων τὴν παραγωγήν, τὴν διακίνησιν τῶν προϊόντων, ἔχων συγχρόνως καὶ τὴν διοίκησιν ἐπὶ τοῦ προσωπικοῦ τοῦ ἐν λόγῳ ἐργοστασίου, ἅμα δὲ καὶ τὴν τεχνικὴν (χημικὴν καὶ μηχανολογικὴν) διεύθυνσιν τοῦ ἐργοστασίου, ἐτέλει δὲ εἰς ἐξάρτησιν ἀπ' εὐθείας ἀπὸ τὴν Κεντρικὴν Διεύθυνσιν τῆς Ἑταιρείας, ἐργαζόμενος συμφώνως πρὸς τὰς ὁδηγίας καὶ κατευθύνσεις αὐτῆς. Μετὰ τὴν κήρυξιν τῆς πτωχεύσεως ἐσταμάτησαν αἱ ἐργασίαι τοῦ ἐργοστασίου μέχρι τῆς 11ης Μαρτίου 1964, ὅτε δυνάμει ἀδείας τοῦ ἐπὶ τῆς πτωχεύσεως εἰσηγητοῦ δικαστοῦ ἐπετράπη εἰς τὸν ἐναγόμενον σύνδικον ἡ συνέχισις τῆς ἀσκουμένης ὑπὸ τῆς πτωχευσάσης Ἑταιρείας ἐμπορίας. Συνεπείᾳ τούτου ἐπανῆρχισεν εἰς μικρὰν κλίμακα ἡ παραγωγὴ τοῦ ἐργοστασίου καὶ δὴ ἡ ἐμφιάλωσις ὕδατος Λουτρακίου διὰ μειωμένου προσωπικοῦ, μὴ ὑπερβαίνοντος τὰ 80 ἄτομα, ἐναντι τοῦ πολλαπλασίου προσωπικοῦ τοῦ χρησιμοποιουμένου πρὸ τῆς πτωχεύσεως. Ὁ ἐνάγων ἐξηκολούθησε νὰ παρέχῃ τὰς ἐργασίας του κατὰ τὴν ἐπαναλειτουργίαν παρὰ τοῦ συνδίκου τοῦ ἐργοστασίου μέχρι τῆς 31 Μαρτίου 1964, ὅτε ὁ τελευταῖος οὗτος δι' ἐγγράφου δηλώσεώς του, ἐπιδοθείσης τῷ ἐνάγοντι αὐθημερόν, κατήγγειλε τὴν περὶ ἧς ὁ λόγος σύμβασιν ἐργασίας, ἕνεκα τῆς ἐπισυμβάσης πτωχεύσεως τῆς ἐργοδότιδος Ἑταιρείας καὶ ἔπαυσεν ἀπὸ 1ης Ἀπριλίου 1964 καὶ ἐφεξῆς μέχρι 31.1.1965 νὰ ἀποδέχεται τὰς παρὰ τοῦ ἐνάγοντος προσφερομένας ὑπηρεσίας. Ὡσαύτως ἐβεβαιώθη, ὅτι μετὰ τὴν ἄδειαν τοῦ εἰσηγητοῦ τῆς πτωχεύσεως (11.3.1964) πρὸς συνέχισιν τῶν ἐργασιῶν τῆς ἐμπορίας παρὰ τοῦ συνδίκου αἱ νεκρωθεῖσαι μετὰ τὴν πτώχευσιν ἐμπορικαὶ ἐργασίαι ἤρξαντο βαθμηδὸν ἀναπτυσσόμεναι δσημέραι, ἐπαναλειτουργήσαντος τοῦ ἐν Λουτρακίῳ μεγάλου ἐργοστασίου τῆς πτωχευσάσης Ἑταιρείας, καὶ ἐπανήρξατο ἡ παραγωγὴ ἐμφιαλωμένων ὑδάτων Λουτρακίου καὶ σοδούχων ποτῶν, ἅτινα διετίθεντο εἰς τὴν κατανάλωσιν διὰ τῶν διαφόρων πρατηρίων. Διὰ τὰς ἐργασίας ταύτας ἀπῃτεῖτο ἡ ἐν Λουτρακίῳ παροχὴ ὑπηρεσιῶν διευθυντοῦ παραγωγῆς καὶ διακινήσεως τῶν προϊόντων τοῦ ὡς ἄνω ἐργοστασίου, καθὼς καὶ τῶν ὑπηρεσιῶν διοικήσεως τοῦ προσωπικοῦ τοῦ ἐργοστασίου, ἐπίσης δὲ καὶ τῶν ὑπηρεσιῶν τεχνικοῦ (μηχανικοῦ καὶ χημικοῦ) ἐπιστήμονος. Τοιοῦτον πρόσωπον κατάλληλον ἦτο ὁ ἐνάγων, τὸν ὁποῖον ὅμως ὁ ἐναγόμενος σύνδικος ἀπέλυσεν οὐχὶ πρὸς περιστολὴν τῶν δαπανῶν τῆς συνεχιζομένης παρὰ τοῦ τελευταίου τούτου ἐμπορίας, ἀλλὰ διότι ὁ ἐνάγων, ὅστις εἶχε καὶ ὁ ἴδιος συμφέρον εἰς τὴν ἐξακολούθησιν τῶν ἐργασιῶν τῆς ὑπὸ πτώχευσιν τελούσης ἐπιχειρήσεως καὶ τὴν εὐόδωσιν τῶν ἐργασιῶν αὐτῆς διὰ τὴν ἐξασφάλισιν συνεχίσεως τῆς ἐργασίας του, ἀντέδρασεν

εἰς πράξεις τοῦ ἐναγομένου, αἵτινες, κατὰ τὴν γνώμην τοῦ πρώτου, ἀντὶ νὰ περιορίσωσι τὰς δαπάνας καὶ τὰ λοιπὰ ἔξοδα διοικήσεως τῆς ἐπιχειρήσεως, τούναντίον ἐπέφερον τὰ ἀντίθετα ἀποτελέσματα. Συγκεκριμένως προέτεινεν εἰς τὴν ἐναγόμενον καὶ ἐπέμενε μετὰ φορτικότητος διὰ τὴν ἀπόλυσιν τῶν ἀμέσως πρὸ τῆς πτωχεύσεως διορισθέντων παρὰ τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τῆς Ἀνωνύμου Ἑταιρείας ὑπαλλήλων τῆς διοικήσεως, λύσιν τὴν ὁποίαν ὁ ἀντίδικός του δὲν ἀπεδέχετο. Εἰς τὴν ἀνωτέρω κρίσιν ἐνισχύεται τὸ Δικαστήριον ἐκ τῶν βεβαιωθέντων γεγονότων: Α) Ὅτι, ἀντὶ τοῦ ἐνάγοντος, διὰ τὴν παροχὴν τῶν αὐτῶν ὑπηρεσιῶν ἐτοποθετήθη παρὰ τοῦ συνδίκου εἰς τὴν θέσιν του ὁ μετατεθεὶς ἐξ Ἀθηνῶν ὑπάλληλος Γραφείου τῆς πτωχευσάσης Ἑταιρείας τέως ἀνθυπασπιστὴς Χωροφυλακῆς Δ.Χ., εἰς ὃν ἀνετέθησαν καθήκοντα διοικητικοῦ διευθυντοῦ, ἀντὶ τῶν ὑπερδιπλασιασθεισῶν μηνιαίων ἀποδοχῶν, διερχομένων συνολικῶς εἰς 7.000 δραχμάς, προσελήφθη ὁ ἐν Ἀθήναις μονίμως διαμένων καὶ κατ' ἀραιὰ διαστήματα ἐπισκεπτόμενος τὸ ἐργοστάσιον δι' ὀλίγας ὥρας χημικὸς καὶ ὑπάλληλος τοῦ Ὑπουργείου Βιομηχανίας Ι.Μ., ἀντὶ μηνιαίου μισθοῦ 2.500 δραχμῶν, προσελήφθη ὁ ἐν Ἀθήναις ὡσαύτως διαμένων μηχανολόγος Τ. ἀντὶ ἀμοιβῆς 1.000 δραχμῶν, ὅστις βοηθεῖται ἐν Λουτρακίῳ παρὰ τοῦ ἐπίσης μετὰ τὴν ἀπόλυσιν τοῦ ἐνάγοντος προσληφθέντος ἀντὶ μισθοῦ δραχμῶν 3.377 μηνιαίως πρακτικοῦ μηχανικοῦ Ι.Κ.. Β) Ὅτι ἡ ἐργασία τοῦ ἐνάγοντος ἦτο τουλάχιστον ἰσαξία τῶν εἰς τὴν θέσιν του προσληφθέντων προσώπων, διὰ τὴν ἀμοιβὴν τῆς ἐργασίας τῶν ὁποίων ἀπαιτοῦνται ἰσόποσα χρηματικὰ ποσὰ μὲ τὸν μισθὸν τοῦ ἐνάγοντος. Γ) Ὅτι ἡ παρὰ τῇ Ἑταιρείᾳ Φΐξ πολυετὴς προϋπηρεσία τοῦ ἐνάγοντος, ἣν ἐργασίαν οὗτος ἐγκατέλειψεν ἐν ἔτει 1962 χάριν τῶν καταβαλλομένων παρὰ τῆς Ἑταιρείας «Κ.» μειζόνων ἀποδοχῶν, καὶ ἡ ἀκριβὴς ἐπὶ 11)2 ἔτος γνῶσις τῶν ἐργασιῶν τῆς ἐπιχειρήσεως τῆς τελευταίας ταύτης εἶχεν ὡς ἀποτέλεσμα νὰ ἀποκτήσῃ οὗτος μεγάλην πεῖραν, τὴν ὁποίαν, ἐν συνδυασμῷ πρὸς τὰς λοιπὰς ἱκανότητάς του, ἠδύνατο νὰ χρησιμοποιήσῃ ἐπωφελῶς ὁ ἐναγόμενος διὰ τὴν καλυτέραν ὀργάνωσιν καὶ ἐπιτυχίαν τῆς συνεχιζομένης παρ' αὐτοῦ ἐμπορίας, γνόοῦσαν τὰ συμφέροντα τῆς περὶ ἧς ὁ λόγος πτωχεύσεως. Εἰρήσθω, ὅτι κατὰ τὴν προκειμένην διαδικασίαν δὲν ἐβεβαιώθησαν αἱ παρὰ τοῦ συνδίκου ἐμμέσως ἀποδιδόμεναι εἰς τὸν ἐνάγοντα προγενέστεραι τῆς πτωχεύσεως τῆς Ἑταιρείας πράξεις εἰς βάρος τῆς περιουσίας τῆς τελευταίας ταύτης, προδίδουσαι ἔλλειψιν ἤθους παρὰ τῷ ἐνάγοντι καὶ ἔλλειψιν ἐμπιστοσύνης εἰς τὴν ὑπ' αὐτοῦ διαχείρισιν τῶν ἀνατιθεμένων ὑποθέσεων. Δ) Ὅτι ἐκ τοῦ λοιποῦ διοικητικοῦ προσωπικοῦ τοῦ δαπανηρῶς ἀμειβομένου καὶ μὴ ἀναγκαίου διὰ τὰς ἐργασίας τῆς συνεχίσεως τῆς ἐμπορίας παρὰ τοῦ συνδίκου, διὰ τὸ ὁποῖον ὁ ἐνάγων ὑπεδείκνυε τὴν ἀπόλυσιν χάριν οἰκονομιῶν, οὐδεὶς ἀπελύθη. Δὲν ἄγει εἰς ἀλλοίαν κρίσιν τὸ βεβαιωθὲν γεγονὸς ὅτι κατὰ τὸν χρόνον ἀπολύσεως τοῦ ἐνάγοντος (31.3.1964) αἱ διὰ τοῦ συνδίκου συνεχιζόμεναι ἐργασίαι τῆς πτωχευσάσης ἐπιχειρήσεως «Κ.» ἦσαν ἐλάσσονες τῶν τοιούτων τῆς ἀντιστοίχου περιόδου πρὸ τῆς πτωχεύσεως, γεγονὸς ὀφειλόμενον κυρίως εἰς τὸ μεσολαβήσαν ὀλιγοήμερον μόνον χρονικὸν διάστημα ἀπὸ τῆς χορηγήσεως τῆς σχετικῆς ἀδείας τῷ συνδίκῳ παρὰ τοῦ εἰσηγητοῦ τῆς πτωχεύσεως.

Ὁ κατ' ἄρθρον 672 Ἀστικοῦ Κώδικος σπουδαῖος λόγος, διὰ τὸν ὁποῖον δικαιοῦται ἑκάτερον τῶν ἐν τῇ συμβάσει ἐργασίας ὡρισμένου χρόνου μερῶν νὰ καταγγείλῃ ταύτην ὁποτεδήποτε, εἶναι ἐν ἢ πλείονα περιστατικά, ἅτινα ἀντικειμενικῶς θεωρούμενα κατὰ τὴν καλὴν πίστιν, λαμβανομένων ὑπ' ὄψιν καὶ τῶν συναλλακτικῶν ἠθῶν, καθιστῶσι μὴ ἀνεκτὴν τὴν περαιτέρω διατήρησιν τῆς συμβάσεως διὰ τὸν δικαιούμενον εἰς καταγγελίαν (*Καποδίστριας*, ΕρμΑΚ 672, ἀριθ. 17, Α.Π. 124 καὶ 693 ἔτους 1963). Τοιοῦτον σπουδαῖον λόγον ἀποτελεῖ, κατ' ἄρθρον 674 Ἀστικοῦ Κώδικος, καὶ ἡ μεταβολὴ τῶν περιουσιακῶν σχέσεων τοῦ ἐργοδότου, τοὐτέστιν ἡ οἰκονομικὴ ὑπόστασις αὐτοῦ ἢ τῆς ὑπ' αὐτοῦ ἀσκουμένης ἐπιχειρήσεως, ὡς εἶναι ἡ πτώχευσις ἢ ἡ ἀδυναμία συνεχίσεως παρὰ τοῦ συνδίκου τῶν ἐργασιῶν τῆς ἐμπορίας τοῦ πτωχοῦ μὲ τὸν αὐτὸν ρυθμὸν παραγωγῆς ἢ ἡ ἀπειλουμένη οἰκονομικὴ καταστροφὴ ἐκ τῆς συνεχίσεως τῆς τοιαύτης ἐμπορίας μὲ προσωπικὸν ἀμειβόμενον δυσαναλόγως ἐν σχέσει μὲ τὸν βαθμὸν τῶν ἐργασιῶν καὶ τῆς παραγωγῆς (*Καποδίστριας*, ἔνθ' ἀνωτ., ἀριθ. 41 ἐπ., 46).

Μετὰ ταῦτα τὰ ἐπικαλούμενα παρὰ τοῦ ἐναγομένου, κατ' ἔνστασιν καταλυτικὴν τῆς ἀγωγῆς, γεγονότα τῆς κηρύξεως εἰς πτώχευσιν τῆς ἐπιχειρήσεως, παρ' ἧς εἶχε προσληφθῆ καὶ εἰργάζετο ὁ ἐνάγων, τῆς περιωρισμένης παραγωγῆς τοῦ ἐργοστασίου, οὗτινος ἦτο διευθυντής, καὶ τῆς ἐλαχίστης κινήσεως τῶν ἐργασιῶν τῆς συνεχιζομένης παρὰ τοῦ ἐναγομένου ἐμπορίας, συνεπείᾳ τῶν ὁποίων ἦτο ἀδύνατος ἡ περαιτέρω διατήρησις τοῦ ἐνάγοντος ἄνευ βεβαίας βλάβης τῶν συμφερόντων τῆς πτωχεύσεως, λαμβανομένων ὑπ' ὄψιν τῶν συντρεχόντων ἐν τῇ προκειμένῃ περιπτώσει ἰδιαιτέρων περιστατικῶν καὶ πασῶν τῶν λογικῶς ληπτέων ὑπ' ὄψιν πραγματικῶν συνθηκῶν, ὡς ταῦτα ἀναφέρονται ἐν τῇ ἀμέσως ἡγουμένῃ αἰτιολογίᾳ, δὲν ἀποτελοῦν τὸν ὑπὸ τὴν προεκτεθεῖσαν ἔννοιαν σπουδαῖον λόγον, συνεπείᾳ τοῦ ὁποίου δὲν δύναται νὰ ἀπαιτηθῇ ἀπὸ τὸν ἐναγόμενον ἐργοδότην, ὅπως διατηρήσῃ τὸν ἐνάγοντα μισθωτὸν ἐν τῇ ὑπηρεσίᾳ του.

Κατ' ἀκολουθίαν τῶν προεκτεθέντων ἡ γενομένη παρὰ τοῦ συνδίκου ἐκτακτος καταγγελία τῆς ὡρισμένου χρόνου συμβάσεως ἐργασίας τοῦ ἐνάγοντος, στερουμένη νομίμου βάσεως, οὐδὲν ἐπάγεται ἀποτέλεσμα, ὁ δὲ καταγγείλας τὴν σύμβασιν ἐναγόμενος, ἐνεργῶν ὑπὸ τὴν ὡς ἄνω ἰδιότητά του, ἀρνούμενος νὰ δεχθῇ τὴν κατὰ τὸν κρίσιμον διὰ τὴν προκειμένην ἀγωγὴν χρόνον (1.4.1964 μέχρι 30.9.1964) προσφερθεῖσαν παρὰ τοῦ ἀντιδίκου του ἐργασίαν, θεωρεῖται ὑπερήμερος, ὀφειλων αὐτῷ κατ' ἄρθρον 656 Α.Κ. τὰς ἀντιστοίχους ἀποδοχάς.

ΝΟΜΟΛΟΓΙΑ ΕΠΙ ΔΙΑΦΟΡΩΝ ΘΕΜΑΤΩΝ

I. ΝΟΜΟΙ ΕΠΙ ΚΑΤΟΧΗΣ

Νομοθέτησις ὑπό τῶν ἐπί τῆς ἐχθρικῆς κατοχῆς Ἑλληνικῶν Κυβερνήσεων

Ἀναγνώρισις εἰς τάς ἀπό τοῦ Μαΐου 1941 μέχρι τῆς ἀπελευθερώσεως τῆς χώρας ἐκ τῆς ἐχθρικῆς κατοχῆς Ἑλληνικάς Κυβερνήσεις, ἀναλαβούσας τήν ἐξουσίαν ὑπό ἐκτάκτους συνθήκας, τῇ συγκαταθέσει τῶν Στρατιωτικῶν Ἀρχῶν κατοχῆς, τοῦ δικαιώματος τῆς λήψεως νομοθετικῶν μέτρων πρός τήρησιν τῆς δημοσίας τάξεως καί δικαίωμα αὐτῶν τούτων εἰς ἔκδοσιν νομοθετημάτων καί συντακτικοῦ ἔτι περιεχομένου, ὥστε νά μή ὑποχωρῇ ἡ ἰσχύς αὐτῶν ἐκ τῆς ἀντιθέσεώς των πρός τάς διατάξεις τοῦ ἰσχύοντος τότε Συντάγματος.—Ἐξουσία Νομάρχου Ἔβρου πρός διορισμόν ὑπαλλήλων ἁρμοδιότητος πάντων τῶν πολιτικῶν ὑπουργείων καί ουνεπῶς καί τοῦ Ὑπουργείου Δικαιοσύνης.

Ἀρείου Πάγου 472)1965, Τμ. Γ'

Πρόεδρος ὁ Ἀντιπρόεδρος κ. *Ν. Χαραλάμπης*
Εἰσηγητής ὁ Ἀρεοπαγίτης κ. *Ν. Κανελλάκος*
Δικηγόροι οἱ κ.κ. Π. Στυμφαλιάδης, Π. Παπαδογιάννης

Αἱ ἀπό τοῦ Μαΐου 1941 μέχρι τῆς ἀπελευθερώσεως τῆς χώρας ἐκ τῆς ἐχθρικῆς κατοχῆς ἑλληνικαί κυβερνήσεις, ἀναλαβοῦσαι τήν ἐξουσίαν ὑπό ἐκτάκτους συνθήκας τῇ συγκαταθέσει τῶν Στρατιωτικῶν Ἀρχῶν κατοχῆς, εἰς ἃς, κατά τό διεθνῶς νόμιμα, ἀναγνωρίζεται τό δικαίωμα τῆς λήψεως νομοθετικῶν μέτρων πρός τήρησιν τῆς δημοσίας τάξεως, ἐδικαιοῦντο πρός τόν σκοπόν τοῦτον εἰς ἔκδοσιν νομοθετημάτων καί συντακτικοῦ ἔτι περιεχομένου, ὥστε νά μή ὑποχωρῇ ἡ ἰσχύς αὐτῶν ἐκ τῆς ἀντιθέσεώς των πρός διατάξεις τοῦ ἰσχύοντος τότε Συντάγματος τοῦ 1911. Τοιοῦτον δέ χαρακτῆρα ἔχον καί τό νομοθετικόν διάταγμα ὑπ' ἀριθ. 176)1941, δι' ἄρθρου 1 τοῦ ὁποίου παρεσχέθη εἰς τόν νομάρχην Ἔβρου ἡ ἐξουσία, ὅπως, κατά παρέκκλισιν τῶν κειμένων διατάξεων περί προσόντων, προσλαμβάνῃ τούς κατά τήν κρίσιν του ἀπαραιτήτους ὑπαλλήλους, ἁρμοδιότητος πάντων τῶν πολιτικῶν Ὑπουργείων, πρός θεραπείαν ἀναγκῶν ὁλοκλήρου τῆς περιφερείας του, τῶν οὕτω προσλαμβανομένων θεωρουμένων ὅλως ἐκτάκτων καί ἀπολυομένων ἅμα τῇ ἐπανόδῳ εἰς τάς ὑπ' αὐτῶν κατεχομένας θέσεις τῶν κανονικῶς κατεχόντων αὐτάς, ἀφεώρα τήν πρόσληψιν οὐ μόνον διοικητικῶν ὑπαλλήλων, ἀλλά καί τοιούτων ἁρμοδιότητος τοῦ Ὑπουργείου Δικαιοσύνης, πολιτικοῦ ὡσαύτως Ὑπουργείου, ὡς πρός οὓς δέν δικαιολογεῖται διάκρισις οὔτε ἐκ τοῦ γράμματος τοῦ νόμου, οὔτε ἐκ τοῦ σκοποῦ αὐτοῦ, δεδομένου ὅτι διά τῆς ἐξασφαλίσεως τῆς λειτουργίας τῶν δικαστηρίων ἐπετυγχάνετο πρό παντός ἄλλου ἡ ἐξασφάλισις τῆς δημοσίας τάξεως. Ἀντίθετος ἀποψις δέν δύναται νά στηριχθῇ εἰς τήν διάταξιν τοῦ ἄρθρου 5 τοῦ ν.δ. ὑπ' ἀριθ. 1)1941, πρεβλέπουσαν περί διορισμοῦ, μεταθέσεως, ἀποσπάσεως κλπ. τῶν ἰσοβίων, μονίμων, ἐπί συμβάσει, τακτικῶν καί ἐκτάκτων ὑπαλλήλων, διοικητικῶν ὁμοῦ καί δικαστικῶν, διά διαταγμάτων, ἐκδιδομένων ὑπό τοῦ ἁρμοδίου Ὑπουργοῦ καί προσυπογραφομένων ἢ μή, ἀναλόγως τοῦ βαθμοῦ τοῦ ὑπαλλήλου, ὑπό τοῦ Πρωθυπουργοῦ, καθ' ὅσον τῆς γενικῆς ταύτης διατάξεως κατισχύει ἀνομφισβητήτως ἡ ρηθεῖσα τοιαύτη τοῦ ν.δ. 176)1941 ὡς εἰδική, καθ' ὅ ἀφορῶσα τόν διορισμόν μόνον ἐκτάκτων ὑπαλλήλων, διοικητικῶν ἢ δικαστικῶν, εἰς ὡρισμένην δέ περιφέρειαν τῆς Ἐπικρατείας. Οὐδέ δύναται τά θεωρηθῇ ἀτονήσασα ἡ τελευταία αὕτη διάταξις ἀπό τῆς ἐκδόσεως τοῦ νομοθετικοῦ διατάγματος ὑπ' ἀριθ. 1295)1942 «περί Ἀνωτάτου Δικαστικοῦ Συμβουλίου», δι' οὗ προεβλέπετο ὁ δι' ἀποφάσεως τοῦ Α. Δ. Σ. διορισμός, προαγωγή, μετάθεσις καί ἀπόσπασις τῶν δικαστικῶν λειτουργῶν, καθ' ὅσον διά τοῦ νομοθετικοῦ τούτου διατάγματος, καθορίζοντος τόν τρόπον τῆς προσλήψεως, ἀλλά καί προαγωγῆς, μεταθέσεως καί ἀποσπάσεως τῶν τακτικῶν δικαστικῶν λειτουργῶν, οὐδόλως ἐσκοπήθη ἡ κατάργησις τῆς ὡς εἴρηται εἰδικῆς διατάξεως, ὑπαγορευθείσης ἐκ λόγων ἐκτάκτου ἀνάγκης. Τοῦτο ἄλλως τε καταδείκνυται ἐκ τῆς μεταγενεστέρας διά τοῦ νομοθετικοῦ διατάγματος ὑπ' ἀριθ. 271)1943 ἐπεκτάσεως τῆς ἐφαρμογῆς τῆς διατάξεως ταύτης εἰς τόν νομόν Καστορίας, ἄνευ ἐπιφυλάξεως τινος ὡς πρός τούς δικαστικούς ὑπαλλήλους. Ὅθεν, τό ἐκδόν τήν προσβαλλομένην ἀπόφασιν Δικαστήριον, δεχθέν ὅτι νομίμως καί ἐγκύρως διωρίσθησαν διά τῆς ὑπ' ἀριθ. 3956)20.7.1943 πράξεως τοῦ Νομάρχου Καστορίας οἱ μετασχόντες τῆς συνθέσεως τοῦ Πρωτοδικείου Καστορίας δικασταί κατά τήν ἔκδοσιν τῆς ὑπ' ἀριθ. 80)1943 ἀποφάσεως τοῦ Δικαστηρίου τούτου περί υἱοθεσίας τῆς ἀναιρεσιβλήτου, ὀρθῶς ἡρμήνευσε καί ἐφήρμοσε τάς ἀνωτέρω διατάξεις καί τήν τοῦ ἄρθρου 88 τοῦ Συντάγματος τοῦ 1911, οὐδεμίαν ἄλλην παραβιάσαν, ὁ δέ τά ἐναντία ὑποστηρίζων μοναδικός λόγος ἀναιρέσεως ἀβάσιμος τυγχάνει καί ἀπορριπτέος (*).

II. ΙΑΤΡΟΙ

Κατώτατον ὅριον ἀμοιβῆς αὐτῶν μηνιαίως, παρεχόντων ὑπηρεσίας εἰς τά Νοσηλευτικά Ἱδρύματα κλπ.

1. Διατάξεις Ν.Δ. 3623)1956.—Μισθώσεις ἐρ-

(*) Ἐπεκυρώθη ἡ ὑπ' ἀριθ. 459)1963 ἀπόφασις τοῦ Ἐφετείου Θεσσαλονίκης.

γασίας καὶ ἡ σύμβασις, δι' ἧς ὁ εἷς τῶν συμβαλλομένων διατηρεῖ ἐν ἐργηγόρσει τὰς ἱκανότητας αὐτοῦ καὶ εἰς τὴν διάθεσιν τοῦ ἑτέρου ἢ περιορίζει ἁπλῶς τὴν ἐλευθερίαν αὐτοῦ, ἐφ' ὅσον τοῦτο γίνεται εἴτε κατὰ συμφωνίαν τῶν μερῶν, εἴτε ἐπὶ ἀντιπαροχῇ, μὴ ἐφαρμοζομένων ὅμως ἀπολύτως τῶν κανόνων τοῦ Δικαίου, τῶν ἀναφερομένων εἰς τὴν θετικὴν ἢ ἀρνητικὴν ἐν ἐργηγόρσει παροχὴν ἐργασίας, ἀλλὰ μόνον ἐφ' ὅσον, ἀναλόγως τῆς συγκεκριμένης περιπτώσεως, ἐπιβάλλουσι τοῦτο αἱ κατ' ἰδίαν συνθῆκαι. —Διατάξεις περὶ προσθέτων παροχῶν λόγῳ ἐργασίας κατὰ τὰς Κυριακὰς καὶ ἐξαιρεσίμους ἑορτὰς καὶ νύκτας.

Ἀρείου Πάγου 459)1965, Τμ. Β'

Προεδρεύων ὁ Ἀντιπρόεδρος κ. *Γ. Βαρσάμου*
Εἰσηγητὴς ὁ Ἀρεοπαγίτης κ. *Π. Δαλιάνης*
Δικηγόροι οἱ κ.κ. Ν. Γιαννιᾶς, Β. Ζῶγκος

Ὡς δείκνυται ἐκ τῆς ἐφ' ἧς ἐξεδόθη ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις ἀγωγῆς, ἡ ἐκτίμησις τοῦ περιεχομένου τῆς ὁποίας ὑπόκειται, συμφώνως τῷ ἄρθρῳ 811 § 2 τῆς Πολιτικῆς Δικονομίας, ὡς ἀντικατεστάθη διὰ τοῦ ἄρθρου 6 τοῦ νόμου 3810)1957, εἰς τὸν ἔλεγχον τοῦ Ἀρείου Πάγου, διαλαμβάνεται ἐν αὐτῇ, πλὴν ἄλλων, καὶ ὅτι ὁ ἐνάγων προσέφερε τὰς ἰατρικάς του ὑπηρεσίας ἐπὶ τέσσαρας συνεχεῖς ὥρας καθ' ἁπάσας τὰς ἐργασίμους ἡμέρας τοῦ μηνὸς εἰς τοὺς ἐν τῇ παρὰ τῶν ἀναιρεσειόντων διατηρουμένῃ κλινικῇ νοσηλευομένους ἀσθενεῖς καὶ ὁ τρίτος λόγος ἀναιρέσεως, καθ' ὃν ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις παρὰ τὸν νόμον ἔλαβεν ὑπ' ὄψιν τὰ ἀνωτέρω πραγματικὰ περιστατικά, ἔχοντα οὐσιώδη ἐπιρροὴν εἰς τὴν ἔκβασιν τῆς δίκης, εἶναι ἀπορριπτέος ὡς ἀβάσιμος.

Ἐκ τῶν συνδεδυασμένων διατάξεων τῶν ἄρθρων 1 §§ 3 καὶ 5, στοιχείου γ', καὶ 2 § 1 τοῦ ν.δ. 3623)1956 «περὶ καθορισμοῦ κατωτάτων ὁρίων ἰατρικῆς ἀμοιβῆς καὶ συνθηκῶν ἐργασίας τῶν ἰατρῶν» σαφῶς συνάγεται, ὅτι ὁρίζεται ὡς κατώτατον ὅριον ἰατρικῆς ἀμοιβῆς (μισθοῦ) μηνιαίως πάντων τῶν ἰατρῶν, ἐν οἷς καὶ τῶν ἀνειδικεύτων βοηθῶν τοιούτων, οἵτινες παρέχουσι τὰς ὑπηρεσίας των εἰς πάσης φύσεως καὶ κατηγορίας νοσηλευτικὰ ἱδρύματα, ἰατρεῖα, ἐργαστήρια, Ὑπηρεσίας κλπ. καὶ πάντα τὰ νομικὰ πρόσωπα δημοσίου καὶ ἰδιωτικοῦ δικαίου, τὰ ἀπασχολοῦντα ἰατροὺς διὰ τὴν παρὰ τούτων ἐκτέλεσιν ἰατρικῆς ὑπηρεσίας, ἐκτὸς τῶν διεπομένων δι' ὀργανισμοῦ, ὁριζόντος τὰς ὀργανικὰς θέσεις καὶ τὴν σύνθεσιν τοῦ προσωπικοῦ κατ' ἀντιστοιχίαν εἰς βαθμοὺς ὑπαλληλικῆς ἱεραρχίας, εἶναι 3.200 δραχμῶν καὶ ἀκολούθως, κατὰ μεταρρύθμισιν τῆς πρωτοδίκου ἀποφάσεως, δεχθὲν τὴν ἀγωγὴν τοῦ ἀναιρεσιβλήτου κατὰ τῶν ἀναιρεσειόντων κατὰ τὸ αἴτημα τῆς ἐπιδικάσεως εἰς αὐτόν, ὄντα ἀνειδικεύτου βοηθὸν ἰατροῦ, διὰ τὰς παρασχεθείσας ὑπηρεσίας του ἐπὶ τέσσαρας συνεχεῖς ὥρας καθ' ἁπάσας τὰς ἐργασίμους ἡμέρας τοῦ μηνὸς εἰς τὴν παρὰ τῶν ἀναιρεσειόντων διατηρουμένην διὰ τὴν παρὰ τούτων ἐκτέλεσιν ἰατρικῆς ὑπηρεσίας καὶ στερουμένην ὀργανισμοῦ κλινικὴν τὴν διαφορὰν μεταξὺ τῆς συμπεφωνημένης ἐκ 1.400 καὶ 1.500 δραχμῶν μηνιαίως ἀμοιβῆς καὶ τῆς καταβλητέας νομίμου τοιαύτης 3.200 δραχμῶν μηνιαίως, ὀρθῶς ἡρμήνευσε καὶ ἐφήρμοσε τὰς διοληφθείσας οὐσιαστικὰς διατάξεις καὶ ὁ περὶ τοῦ ἐναντίου πρῶτος λόγος ἀναιρέσεως ἀπορριπτέος κρίνεται ὡς ἀβάσιμος.

Ἐκ τῶν διατάξεων τῶν ἄρθρων 648, 652, 657, 663, 664 - 666, 659 καὶ 671 Α.Κ. σαφῶς προκύπτει, ὅτι ἡ σύμβασις, δι' ἧς ὁ εἷς τῶν συμβαλλομένων διατηρεῖ ἐν ἐγρηγόρσει τὰς σωματικὰς καὶ πνευματικὰς αὐτοῦ ἱκανότητας εἰς τὴν διάθεσιν τοῦ ἑτέρου ἀνὰ πᾶσαν στιγμὴν πρὸς οἰκονομικὸν ἢ πνευματικὸν ὄφελος τούτου ἢ περιορίζει ἁπλῶς τὴν ἐλευθερίαν αὐτοῦ ἄνευ ὑποχρεώσεως διατηρήσεως ἐν ἐγρηγόρσει τῶν σωματικῶν καὶ πνευματικῶν αὐτοῦ ἱκανοτήτων ὑπὲρ τοῦ ἑτέρου, διὰ νὰ ἀπαλλαγῇ ὁ ὑπὲρ οὗ ἀντιστοίχου στερήσεως τῆς ἐλευθερίας του, ἐφ' ὅσον τοῦτο γίνεται εἴτε κατὰ συμφωνίαν τῶν μερῶν, εἴτε κατὰ συνήθειαν, ἐπὶ ἀντιπαροχῇ, ἀποτελεῖ μίσθωσιν ἐργασίας. Πλὴν ἕνεκα τῆς ἰδιορρυθμίας αὐτῆς οἱ κανόνες τοῦ δικαίου, οἱ ἀναφερόμενοι εἰς τὴν θετικὴν ἢ ἀρνητικὴν ἐν ἐγρηγόρσει παροχὴν ἐργασίας, περὶ τῆς ὁποίας προβλέπουσιν αἱ ἀνωτέρω διατάξεις τοῦ Ἀστικοῦ Κώδικος, δὲν ἐφαρμόζονται ἀπολύτως, ἀλλὰ μόνον ἐφ' ὅσον, ἀναλόγως τῆς συγκεκριμένης περιπτώσεως, αἱ κατ' ἰδίαν συνθῆκαι ἐπιβάλλουσι τοῦτο. Διὰ τὸν αὐτὸν λόγον καὶ αἱ διατάξεις περὶ προσθέτων παροχῶν λόγῳ ἐργασίας κατὰ τὰς Κυριακὰς καὶ ἐξαιρεσίμους ἡμέρας καὶ νύκτας, ἐφ' ὅσον δὲν ἀναφέρονται ρητῶς καὶ εἰς τὴν τελευταίαν εἰδικὴν μορφὴν ἐργασίας δὲν καταλαμβάνουσι ταύτην ὑποχρεωτικῶς (*).

Ἐν προκειμένῳ, ὡς προκύπτει ἐκ τῆς προσβαλλουσης ἀποφάσεως, τὸ ὡς ἐφετεῖον δικάσαν Πρωτοδικεῖον, μετ' ἐκτίμησιν τῶν ἀποδείξεων, ἐδέξατο ἀνελέγκτως, διὰ πλήρων καὶ σαφῶν, οὐχὶ δὲ ἀντιφατικῶν αἰτιολογιῶν, ὡς βεβαιωθέντα, πλὴν ἄλλων, καὶ τὰ ἑξῆς: Ὅτι ὁ ἀναιρεσίβλητος, ὢν πτυχιοῦχος τῆς Ἰατρικῆς Σχολῆς

(*) Ἴδετε διὰ τὸ θέμα καὶ Α.Π. 503)1964, ΕΕΔ 28, 983 καὶ λοιπὰς εἰς αὐτόθι σημειώσεις μας παραπομπάς.

τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν, προσελήφθη παρὰ τῆς ἐν τῶν ἀναιρεσειόντων Ὁμορρύθμου Ἑταιρείας, διατηρούσης ἐνταῦθα κλινικὴν δυνάμεως 60 κλινῶν, ὑπὸ τὸν διακριτικὸν τίτλον «Εὐαγγελίστρια», δυνάμει συμβάσεως ἐξηρτημένης ἐργασίας ἀορίστου χρόνου καὶ ἀντὶ ὡρισμένου μισθοῦ, ὡς βοηθὸς ἀνειδικευτος ἰατρός, ἵνα παρέχῃ τὰς ἰατρικὰς του ὑπηρεσίας εἰς τοὺς ἐν τῇ αὐτῇ κλινικῇ νοσηλευομένους ἀσθενεῖς, εἰς ἐκτέλεσιν δὲ τῆς συμβάσεως ταύτης ὁ ἀναιρεσίβλητος προσήρχετο καὶ ἀνελάμβανεν ὑπηρεσίαν εἰς τὴν αὐτὴν κλινικὴν τὴν 2αν περίπου μεσημβρινὴν ὥραν ἑκάστης Δευτέρας, Τετάρτης, Παρασκευῆς καὶ Σαββάτου ἑκάστης ἑβδομάδος, ἀπεχώρει δὲ ἐξ αὐτῆς τὴν 8ην πρωϊνὴν τῆς ἑπομένης ἡμέρας, ὅτι ἡ κυρία ἡμερησία ἀπασχόλησις τοῦ ἀναιρεσίβλητου, κατὰ τὰς ἡμέρας, καθ' ἃς εἰργάζετο παρὰ τῇ αὐτῇ κλινικῇ, συνίστατο εἰς ἐπισκέψεις καὶ ἐξετάσεις τῶν ἐν τοῖς θαλάμοις τῆς αὐτῆς κλινικῆς ἀσθενῶν, παροχὴν ὁδηγιῶν, φαρμάκων κλπ. καὶ ὅτι ὁ αὐτὸς ἀναιρεσίβλητος μετὰ τὸ πέρας τῆς ἐπὶ τέσσαρας συνεχεῖς ὥρας κυρίας ἡμερησίας ἀπασχολήσεώς του καὶ δὴ ἀπὸ τῆς ὀγδόης ἑσπερινῆς ὥρας ἀπεσύρετο πρὸς ἀνάπαυσιν εἰς διαιτεῖν πρὸς τοῦτο δωμάτιον ἐντὸς τῆς κλινικῆς, ἔνθα καὶ κατεκλίνετο ἀπὸ τῆς 11ης περίπου νυκτερινῆς μέχρι πρωΐας, ἤτο ὅμως εἰς κατάστασιν πλήρους ἑτοιμότητος διὰ τὴν παροχὴν τῶν αὐτῶν ἰατρικῶν ὑπηρεσιῶν του εἰς τοὺς νοσηλευομένους ἀσθενεῖς ἐν τῇ αὐτῇ κλινικῇ, ὁσάκις ἐκαλεῖτο πρὸς τοῦτο διαρκούσης τῆς νυκτός, τοῦθ' ὅπερ καὶ ἐγίνετο πολλάκις τῆς νυκτός, δεδηλωμένου ὅτι ἐν τῇ κλινικῇ δὲν διενυκτέρευον ἕτεροι ἰατροὶ καὶ εἰδικώτεροι καὶ κατὰ τὰς λοιπὰς ἡμέρας τῆς ἑβδομάδος Τρίτην καὶ Πέμπτην ἐπὶ τέσσαρας συνεχεῖς ὥρας ἀπὸ τῆς 12ης ὥρας νυκτερινῆς, ἐνάρξεως τῆς ἡμέρας ἑκάστης τούτων μέχρι πρωΐας. Ἀκολούθως δὲ ἀπεφήνατο, ὅτι ὑφίσταται ἔννομος σχέσις ἐργασίας καὶ διὰ τὰς λοιπὰς ἡμέρας τῆς ἑβδομάδος Τρίτην καὶ Πέμπτην καὶ δὴ τῆς ἑτοιμότητος πρὸς ἐργασίαν. Ὅθεν ὁ δεύτερος, μέρος πρῶτον, λόγος ἀναιρέσεως, δι' οὗ ἀποδίδεται ἡ αἰτίασις εἰς τὴν προσβαλλομένην ἀπόφασιν, ὅτι διέλαβεν ἀνεπαρκεῖς καὶ ἀντιφατικὰς αἰτιολογίας ἐπὶ τοῦ ἀσκοῦντος οὐσιώδη ἐπιρροὴν εἰς τὴν ἔκβασιν τῆς δίκης ζητήματος τῆς ὑπάρξεως ἐννόμου σχέσεως ἐργασίας, καθιστώσας αὐτὴν ἰστερημένην νομίμου βάσεως, εἶναι ἀπορριπτέος ὡς ἀβάσιμος. Τὸ αὐτὸ ὅμως δικάσαν δικαστήριον, κρῖναν ὅτι ὁ ἀναιρεσίβλητος δικαιοῦται διὰ τὴν κατὰ τὰς νυκτερινὰς ὥρας (22 - 06) ἑτοιμότητα πρὸς ἐργασίαν προσαυξήσεως 25 ο/ο ἐπὶ τῶν ἀποδοχῶν του συμφώνως πρὸς τὴν ὑπ' ἀριθ. 18310/1946 ὑπουργικὴν ἀπόφασιν, ὡς αὕτη ἠρμηνεύθη διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 25825/1951 ὑπουργικῆς ἀποφάσεως, ἐκδοθείσας κατ' ἐξουσιοδότησιν τοῦ ν. 2811/1944, ὡς αὐθεντικῶς ἠρμηνεύθη διὰ τοῦ ἀ.ν. 866/1946 καὶ δημοσιευθείσας εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως καὶ ἐντεῦθεν ἰσχύν νόμου ἐπεχούσας καὶ ἀκολούθως ἐπιδικάσαν εἰς τὸν ἀναιρεσίβλητον δι' ἀπασχόλησίν του κατὰ τὰς νυκτερινὰς ὥρας (22 - 06) προσαύξησιν ἐπὶ τῶν ἀποδοχῶν του τὸ ποσὸν τῶν 5 184 δραχμῶν, ἀνεπαρκῶς αἰτιολόγησε τὴν κρίσιν αὐτοῦ περὶ τῆς ὑποχρεωτικῆς ἐφαρμογῆς ἐν προκειμένῳ τῶν διαληφθεισῶν ὑπουργικῶν ἀποφάσεων, προβλεπουσῶν εἰδικῶς καὶ περιοριστικῶς τὴν κατὰ τὰς νυκτερινὰς ὥρας (22 - 06) παρεχομένην ἐργασίαν παρὰ τῶν μισθωτῶν καὶ οὐχὶ καὶ τὴν ἐν συνεχείᾳ τῆς ἡμερησίας ἀπασχολήσεώς των εἰδικὴν μορφὴν τῆς κατὰ τὰς αὐτὰς νυκτερινὰς ὥρας ἑτοιμότητος πρὸς ἐργασίαν αὐτῶν, καθ' ὅσον δὲν δέχεται, ὅτι ἐγένετο ὑπὸ τῶν μερῶν εἰδικὴ περὶ τούτου συμφωνία ἢ ὅτι ἐξ εἰδικῶν περιστάσεων, συντρεχουσῶν εἰς τὴν ἀνωτέρω ἔννομον σχέσιν, ἐπεβάλλετο τοῦτο, κατέστησε δὲ οὕτω ἀνέφικτον τὸν ὑπὸ τοῦ Ἀρείου Πάγου ἔλεγχον περὶ τῆς ὀρθῆς ἐφαρμογῆς τῶν διαληφθεισῶν οὐσιαστικοῦ περιεχομένου ὑπουργικῶν ἀποφάσεων καὶ ἀναιρετέαν κατὰ τὸ κεφάλαιον τοῦτο, δι' ἔλλειψιν νομίμου βάσεως, τὴν ἀπόφασιν αὐτοῦ κατὰ τὰ διὰ τοῦ ἄρθρου 5 τοῦ ν. 3810/1957, προστεθὲν εἰς τὸ ἄρθρον 807 τῆς Πολ. Δικονομίας ἐδάφιον 19 καὶ τὸν βάσιμον περὶ τούτου δεύτερον, μέρος δεύτερον, λόγον ἀναιρέσεως.

Ἀναιρουμένης τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως κατὰ τὰ ἀνωτέρω καὶ ἐπανερχομένων τῶν διαδίκων εἰς τὴν πρὸ αὐτῆς κατάστασιν κατὰ τὸ ἄρθρον 832 § 1 τῆς Πολ. Δικονομίας, ὡς ἀντικατεστάθη διὰ τοῦ ἄρθρου 23 τοῦ ν. 3810/1957, δέον ὅπως, διακρατουμένης τῆς ὑποθέσεως, κατὰ τὸ ἄρθρον 834 § 1 τῆς αὐτῆς Δικονομίας, ὡς ἀντικατεστάθη διὰ τοῦ ἄρθρου 25 τοῦ αὐτοῦ ν. 3810/1957, ἅτε μὴ χρηζούσης ταύτης περαιτέρω διευκρινήσεως, ἐκδικασθῇ κατὰ τὸ ἀναιρεθὲν τμῆμα ἡ νομοτύπως καὶ ἐμπροθέσμως ἀσκηθεῖσα ἔφεσις τοῦ ἀναιρεσιβλήτου κατὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 5359/1964 ἀποφάσεως τοῦ Πρωτοδίκου Ἀθηνῶν.

Ἐκ τῶν καταθέσεων τῶν ἐνώπιον τοῦ δικάσαντος Πρωτοδίκου ἐξετασθέντων μαρτύρων, ἐν συνδυασμῷ λαμβανομένων ὑπ' ὄψιν πρὸς ἀλλήλας καὶ πρὸς ἅπαντα τὰ παρ' ἀμφοτέρων τῶν διαδίκων μερῶν ἐπικαλούμενα καὶ προσαγόμενα ἔγγραφα, ἐν οἷς οἱ ἔνορκοι βεβαιώσεις ἐνώπιον συμβολαιογράφου, ἐπαρκῶς ἐβεβαιώθη τὸ κατ' οὐσίαν ἀβάσιμον τῆς ὑπὸ δίκης ἀγωγῆς, κατὰ τὸ αἴτημα τῆς ἐπιδικάτεως εἰς τὸν ἀναιρεσίβλητον βοηθὸν ἀνειδικευτον ἰατρὸν προσαυξήσεως 25 ο/ο ἐπὶ τῶν ἀποδοχῶν του κατὰ τὰς νυκτερινὰς ὥρας (22 - 06), καθ' ἃς οὗτος ἐν συνεχείᾳ τῆς ἡμερησίας ἀπασχολήσεώς του, ἤτοι τῆς παροχῆς τῶν ἰατρικῶν του ὑπηρεσιῶν εἰς τοὺς ἐν τῇ παρὰ τῆς ἀναιρεσειούσης διατηρουμένῃ κλινικῇ νοσηλευομένους ἀσθενεῖς, ὑποχρεωτικῶς ἐκοιμᾶτο ἐν τῇ αὐτῇ κλινικῇ, ἐπὶ τῷ τέλει ὅπως παρέχῃ τὰς αὐτὰς ἰατρικὰς του ὑπηρεσίας εἰς τοὺς ἐν τῇ αὐτῇ κλινικῇ νοσηλευομένους ἀσθενεῖς, ὁσάκις παρίστατο ἀνάγκη κατὰ τὴν νύκτα, τοῦθ' ὅπερ καὶ ἐγίνετο ἐνίοτε, καθ' ὅσον ἡ εἰδικὴ αὐτὴ μορφὴ τῆς ἑτοιμότητος πρὸς ἐργασίαν τοῦ ἀναιρεσιβλήτου δὲν δύναται νὰ θεωρηθῇ ὡς νυκτερινὴ ἐργασία καὶ δὲν συνεφωνήθη μεταξὺ τῶν διαδίκων μερῶν, ὅτι ὁ ἀναιρεσίβλητος θὰ λαμβάνῃ διὰ τὴν τοιαύτην ἑτοιμότητα πρὸς ἐργασίαν κατὰ τὰς νυκτερινὰς ὥρας, ἐπὶ πλέον τῶν μηνιαίων ἀποδοχῶν του, καὶ προσαύξησιν 25ο/ο ἐπ' αὐτῶν. Καὶ τέλος δὲν ἐπεβάλλετο τοῦτο ἐξ εἰδικῶν περιστάσεων, συντρεχουσῶν εἰς τὴν ἀνωτέρω ἔννομον σχέσιν, οὕτω δὲ κρίνασα καὶ ἡ

προσβαλλομένη απόφασις και απορρίψασα το αίτημα της υπό δίκην αγωγής περί επιδικάσεως εις τον αναιρεσιβλήτον προσαυξήσεως 25 οία επί των αποδοχών του δι' απασχόλησίν του κατά τας νυκτερινάς ώρας (22 - 06) ως κατ' ουσίαν άβασιμον και τα πράγματα ορθώς εξετίμησε και τον νόμον προσηκόντως εφήρμοσε και το περί του εναντίου παράπονον της εφέσεως τούτου αναιρεσιβλήτου απορριπτέον κρίνεται.

Οι αναιρεσείοντες εν μέρει ενίκησαν, ή δε υπέρ αυτών επιδικαστέα δικαστική δαπάνη όλων των βαθμών, δέον όπως, συμψηφιζομένη εν μέρει, περιορισθή εις το ποσόν των 1.500 δραχμών (*).

2. Αποφασιστικόν στοιχείον κατά τας διατάξεις του Ν.Δ. 3623)1956 διά τον προσδιορισμόν της εκτάσεως της μηνιαίας αμοιβής των ιατρών, αίτινες παρέχουσι τας υπηρεσίας των εις τα πάσης φύσεως Νοσηλευτικά Ιδρύματα, Ιατρεία κλπ., ο χρόνος της απασχολήσεως αυτών.—Διάρκεια της ημερησίας εργασίας των προς τους δημοσίους υπαλλήλους εξομοιουμένων ακτινολόγων και ραδιολόγων ιατρών.—Παραπομπή του ζητήματος εις την Ολομέλειαν του Αρείου Πάγου.

Αρείου Πάγου 483)1965, Τμ. Γ'

Προεδρεύων ο Αντιπρόεδρος κ. *Ν. Χαραλάμπης*

Εισηγητής ο Αρεοπαγίτης κ. *Δ. Μαρκέλλος*

Δικηγόροι οι κ.κ. Ηλ. Παρασκευάς, Α. Παπαντωνόπουλος

Κατά τας συνδεδυασμένας διατάξεις των άρθρων 1 και 2 του ν.δ. 3623)1956 αποφασιστικόν στοιχείον διά τον προσδιορισμόν της εκτάσεως της μηνιαίας αμοιβής των ιατρών, αίτινες παρέχουσι τας υπηρεσίας των εις τα πάσης φύσεως Νοσηλευτικά Ιδρύματα, Ιατρεία κλπ., είναι ο χρόνος της απασχολήσεως αυτών, εξ ού επηρεάζεται η ελευθέρα άσκησις του ιατρικού επαγγέλματος υπό του εμμίσθου ιατρού. Δίωρος συνεχής ημερησία εργασία των εμμίσθων ιατρών αμείβεται κατ' ελάχιστον όριον διά δραχμών 1.600 μηνιαίως, τριών ωρών άντι 2.400 δραχμών και τετράωρος διά δραχμών 3.200, ή δε βαθμολογική και μισθολογική των εξομοίωσις προς τους πολιτικούς δημοσίους υπαλλήλους προϋποθέτει και ανάλογον υποχρέωσιν αυτών, όσον αφορά εις τον χρόνον της ημερησίας εργασίας. Ρητώς θεσπίζεται εν άρθρω 2 § 2 εδάφιον γ' του ειρημένου νομοθετήματος, ότι η διάρκεια της ημερησίας εργασίας των προς τους δημοσίους υπαλλήλους εξομοιουμένων ακτινολόγων και ραδιολόγων ιατρών ορίζεται δι' αποφάσεως του Υπουργού Κοινωνικής Προνοίας ότι τούτέστι δέν αρκεί διά την τοιαύτην εξομοίωσιν ή υπό του άρθρου 1 § 5 προβλεπομένη χρονική απασχόλησις από δύο έως τεσσάρων ωρών, αλλ' απαιτείται πλήρες ωράριον εργασίας, όπερ εν όψει των διαιτέρων συνθηκών, υφ' ας εργάζονται οι ακτινολόγοι και ραδιολόγοι ιατροί, θα καθορίζετο δι' ειδικής υπουργικής αποφάσεως. Ωσαύτως κατά το άρθρον 4 § 1 εδάφιον β' του νόμου 4111)1960, εφ' όσον αι ανάγκαι των εν άρθρω 1 του ν.δ. 3623)1956 αναφερομένων νομικών προσώπων δεν επιβάλλουσι την απασχόλησιν των ιατρών και οδοντιάτρων κατά πλήρες ωράριον δεν συντρέχει δηλονότι η προϋπόθεσις της εξομοιώσεως των προς πολιτικούς δημοσίους υπαλλήλους, εφαρμόζεται η ελευθέρα εκλογή του ιατρού ή οδοντιάτρου δι' αποφάσεως του Υπουργού Κοινωνικής Προνοίας και του αρμοδίου Υπουργού, της αμοιβής αυτών οριζομένης κατ' επίσκεψιν ή πράξιν. Προς τούτοις, ως συνάγεται αριδήλως εκ των ορισμών του άρθρου 2 § 5 του αυτού νομοθετήματος, ή ρηθείσα εξομοίωσις των εμμίσθων ιατρών είναι εντελώς ξένη προς τον τρόπον της προσλήψεως αυτών (συμβατικώς ή διά μονομερούς πράξεως του εργοδότου). Έγένετο δε χρήσις του όρου «σύμβασις» εν άρθρω 1 του ν.δ. 3623)1956 και των οργανικών θέσεων εις τα επόμενον, διότι κατά καιρόν οι ιατροί, οι απασχολούμενοι επί ηλαττωμένων ωραρίων εργασίας, προσλαμβάνονται κατόπιν συμφωνίας των ενδιαφερομένων, ενώ τα νοσηλευτήρια, τα ιατρεία και αι νοσηλευτικαί επιχειρήσεις, αίτινες διέπονται υπό Κανονισμού ή Οργανισμού και ανήκουσιν εις ιδιώτας, είτε αποτελούσι νομικά πρόσωπα δημοσίου ή ιδιωτικού δικαίου, έχουσιν ανάγκην ιατρικού προσωπικού πλήρους απασχολήσεως. Τέλος ή ένδικος απαίτησις ανάγεται εις χρόνον προγενέστερον του νόμου 4111)1960 (από 16.11.1956 μέχρι 30.9.1959), ώστε ή εξέτασις της εννόμου συνεπείας της καταργήσεως διά του άρθρου 4 § 1 αυτού των εδαφίων α' και β' του άρθρου 1 § 5 του ν.δ. 3623)1956 τυγχάνει άλυσιτελής. Δεχθέν άρα τα δικάσαν Εφετείον (*) ότι ο αναιρεσείων, προσληφθείς εις προβλεπομένην υπό του Κανονισμού του αναιρεσιβλήτου θέσιν ιατρού ακτινολόγου, παρείχε τας υπηρεσίας του επί δίωρον ημερησίως και απορρίψαν την ένδικον αγωγήν, διώκουσαν την πληρωμήν προς τον ενάγοντα μισθού πολιτικού δημοσίου υπαλλήλου, δεν εσφάλη περί την ερμηνείαν ή εφαρμογήν των διοληφθεισών διατάξεων, ούδε παρέλειψε να λάβη υπ' όψιν ισχυρισμόν του αναιρεσείοντος, άσκούντα ουσιώδη επιρροήν εις την έκβασιν της δίκης (περί καταργήσεως των δύο πρώτων εδαφίων του άρθρου 1 § 5 του ν.δ. 3623)1956). Η ανωτέρω όμως γνώμη είναι αντίθετος προς εκείνην, ήτις εξηνέχθη διά των υπ' αριθ. 117 και 653 του 1962 αποφάσεων του Αρείου Πάγου επί της έννοίας του άρθρου 2 του ν.δ. 3623)1956 και επιβάλλεται, κατά την κρίσιν του Δικαστηρίου τούτου, χάριν της ενότητος της νομολογίας ή εφαρμογή του άρθρου 3 § 3 του νόμου 3810)1957. Όθεν, λαμβανομένης υπ' όψιν και της υφισταμένης συναφείας μεταξύ πάντων των λόγων αναιρέσεως, κυρίων και προσθέτων, δέον να παραπεμφθή εις την Ολομέλειαν του Αρείου Πά-

(*) Ανηρέθη εν μέρει ή υπ' αριθ. 1854)1960 απόφασις του Πρωτοδικείου Αθηνών, ως εφετείου.

(*) Εφετείου Αθηνών 2911)1960.

γου ἡ ἐκδίκασις τῆς ὑποθέσεως ἐν τῷ συνόλῳ της.

Διὰ ταῦτα

Παραπέμπει εἰς τὴν Ὁλομέλειαν τοῦ Ἀρείου Πάγου τὴν ὑπὸ κρίσιν αἴτησιν τοῦ Π.Γ. περὶ ἀναιρέσεως τῆς ὑπ' ἀριθ. 2911)1960 ἀποφάσεως τοῦ Ἐφετείου Ἀθηνῶν.

III. ΠΡΟΣΩΠΙΚΟΝ ΗΛΕΚΤΡΙΚΗΣ ΕΤΑΙΡΕΙΑΣ ΜΕΤΑΦΟΡΩΝ

Ἀποζημίωσις ἀπολυομένων

Λῆψις ὑπὸ τῶν ἀπολυομένων ἐντὸς τοῦ ἀπὸ 18 Ἰουνίου 1959 ἐνιαυσίου χρονικοῦ διαστήματος ὄχι λόγῳ ὁρίου ἡλικίας ἢ ὡς πλεονεζιῶν, ἀλλὰ δι' ἄλλον λόγον, οἷον λόγῳ πειθαρχικοῦ παραπτώματος, τῆς ἁπλῆς ἀποζημιώσεως τοῦ Νόμου 2112)1920 ἢ τοῦ Β.Δ. 16)18 Ἰουλίου 1920.

Ἀρείου Πάγου 379)1965, Τμ. Β'

Προεδρεύων ὁ Ἀντιπρόεδρος κ. *Κ. Σούρλος*
Εἰσηγητὴς ὁ Ἀρεοπαγίτης κ. *Δ. Κοκόρης*
Δικηγόροι οἱ κ.κ. Κ. Δημάκης, Γ. Τρίμης

Ἐκ τῶν συνδυασμένων διατάξεων τῶν ἄρθρων 1 καὶ 9 τοῦ νόμου 2112)1920, ὡς τὸ πρῶτον τούτων ἀντικατεστάθη διὰ τοῦ ἄρθρου 1 τοῦ νόμου 4558)1930 καὶ τὸ δεύτερον ἠρμηνεύθη διὰ τοῦ ἄρθρου 6 τοῦ ἰδίου νόμου, προκύπτει σαφῶς, ὅτι αἱ διατάξεις αὐτοῦ ἔχουσιν ἐφαρμογὴν ἐπὶ ἰδιωτικῶν ὑπαλλήλων, προσληφθέντων ἐπὶ χρόνῳ μὴ ὡρισμένῳ, καὶ ὅτι δὲν ὑπάγονται εἰς τὰς διατάξεις αὐτοῦ οἱ ὑπάλληλοι νομικῶν προσώπων δημοσίου δικαίου ἢ ἰδιωτικῶν ἐπιχειρήσεων, ἐφ' ὅσον ἔχει ληφθῆ διὰ τὰς ὑπ' αὐτοῦ προβλεπομένας περιπτώσεις εἰδικὴ μέριμνα διὰ Κανονισμῶν παρεχόντως ἴσην τοὐλάχιστον προστασίαν πρὸς τὴν τοῦ νόμου τούτου.

Ἐξ ἄλλου διὰ τῆς ἀπὸ 27.8.1957 συμβάσεως μεταξὺ τοῦ Ἑλληνικοῦ Δημοσίου καὶ τῆς ἐν Ἀθήναις Ἠλεκτρικῆς Ἑταιρείας Μεταφορῶν, ὡς ἐτροποποιήθη διὰ τῆς μεταξὺ τῶν ἰδίων συμπληρωματικῆς συμφωνίας κυρωθεισῶν ἀμφοτέρων διὰ τοῦ νόμου 3954)1959 καὶ κτησαμένων ἰσχὺν νόμου, ἰσχυσασῶν δέ, συμφώνως τῷ ἄρθρῳ δεκάτῳ τοῦ νόμου τούτου, ἀπὸ τῆς κατὰ τὴν 18.6.1959 δημοσιεύσεως εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως τῆς ὑπ' ἀριθ. 7850)1959 Πράξεως τοῦ Ὑπουργοῦ Συγκοινωνιῶν καὶ Δημοσίων Ἔργων, ὡρίσθησαν τὰ ἑξῆς: Διὰ τοῦ ἄρθρου 12 § 1 τῆς συμβάσεως ἐτέθη ἀπὸ τῆς ἐνάρξεως τῆς ἰσχύος αὐτῆς ὅριον ἡλικίας διὰ τὸ ἐν γένει προσωπικὸν τῆς Η.Ε.Μ., ἐπὶ τῇ συμπληρώσει τοῦ ὁποίου ἀπομακρύνεται ταύτο ὑποχρεωτικῶς τῆς ὑπηρεσίας, οὕτω δὲ ἡ σύμβασις ἐργασίας αὐτοῦ κατέστη ὡρισμένου χρόνου. Περαιτέρω ὅμως διὰ τῆς παραγράφου 2 τοῦ ἰδίου ἄρθρου ὡρίσθη, ὅτι, ἐὰν μετὰ τὴν ἔξοδον τῶν κατὰ τὰ ἀνωτέρω ὑπερηλίκων ὑπάρξῃ ἀνάγκη περαιτέρω μειώσεως τοῦ ἀριθμοῦ τοῦ ἤδη ὑπηρετοῦντος προσωπικοῦ τῆς Η.Ε.Μ. κατὰ συνέπειαν τοῦ ἐκ τῆς ἐφαρμογῆς τῶν διατάξεων τῆς παρούσης συμβάσεως περιορισμοῦ τῶν ἐργασιῶν αὐτῆς καὶ τῆς ἀναδιοργανώσεως τῶν Ὑπηρεσιῶν της, ἡ ἀπόλυσις τῶν πλεοναζόντων θὰ γίνῃ κατὰ παρέκκλισιν τῶν ἰσχυουσῶν διατάξεων, συμφώνως πρὸς τὰς ἀκολούθους παραγράφους: Ἤτοι, κατὰ τὴν παράγραφον 6 τῆς ἰδίας συμβάσεως, ὡς ἀντικατεστάθη διὰ τοῦ ἄρθρου 10 § 5 τῆς συμπληρωματικῆς συμφωνίας καὶ ἠριθμήθη ὡς παράγραφος 5 εἰδικῶς τὸ προσωπικὸν τῆς Η.Ε.Μ., τὸ ὁποῖον θὰ ἀπολυθῇ ἀθρόως κατὰ συνέπειαν τοῦ περιορισμοῦ τῆς ἐκμεταλλεύσεώς της, συμφώνως τῇ παρούσῃ συμβάσει καὶ τῆς συναφοῦς ἀναδιοργανώσεως τῶν Ὑπηρεσιῶν της, θὰ τύχῃ τῆς ἀκολούθου ἀποζημιώσεως, οἱ μὲν ὑπάλληλοι καὶ πάντες ἐν γένει οἱ κατὰ τὴν ἰσχύουσαν νομοθεσίαν δικαιούμενοι ἀποζημιώσεως ὑπαλλήλου θὰ τύχουν πλήρους τῆς ὑπὸ τοῦ νόμου 2112)1920, ὡς ἐτροποποιήθη, προβλεπομένης ἀποζημιώσεως δι' ἀπροειδοποιήτου καταγγελίας τῆς συμβάσεως ἐργασίας, τὸ δὲ λοιπὸν ἐργατοτεχνικὸν καὶ ὑπηρετικὸν προσωπικὸν οὐχὶ ἐλάσσονος ὡρισμένων κατωτάτων ὁρίων, ἡ αὐτὴ δέ, κατὰ τὴν ἰδίαν διάκρισιν, ἀποζημίωσις παρέχεται καὶ εἰς τοὺς κατὰ τὸν χρόνον τῆς κατὰ τὰ ἀνωτέρω ἀθρόας ἀπολύσεως τοῦ προσωπικοῦ, ἔχοντας συμπεπληρωμένον ἢ συμπληροῦντας ἐντὸς τοῦ ἀμέσου ἑπομένου ἐξαμήνου τὸ κατὰ τὴν παράγραφον 1 τοῦ ἰδίου ἄρθρου ὅριον ἡλικίας, μὴ ἐφαρμοζομένης ἐν προκειμένῳ τῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρου 8 τοῦ ν.δ. 3789)1957. Ἐν συνεχείᾳ ὡρίσθη διὰ τῆς ἰδίας παραγράφου, ὅτι ὅσοι ἐκ τοῦ προσωπικοῦ θὰ παραμείνουν μετὰ τὴν ἀθρόαν ταύτην ἔξοδον εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τῆς Η.Ε.Μ. καὶ θὰ ἀπομακρύνωνται μετὰ ταῦτα τῆς ὑπηρεσίας λόγῳ συμπληρώσεως τοῦ ἐν παραγράφῳ 1 τοῦ ἰδίου ἄρθρου ὁρίου ἡλικίας ἢ ἐξ οἱουδήποτε ἄλλου λόγου, θὰ ὑπάγωνται ὡς πρὸς τὸ θέμα τῆς ἀποζημιώσεως λόγῳ λύσεως τῆς συμβάσεως ἐργασίας εἰς τὴν γενικῶς ἰσχύουσαν νομοθεσίαν. Τέλος, διὰ τῆς παραγράφου 7 τοῦ ἄρθρου 12 τῆς ὡς ἄνω συμβάσεως, ὡς ἡ παράγραφος αὕτη ἀντικατεστάθη διὰ τῆς παραγράφου 6 τοῦ ἄρθρου 10 τῆς συμπληρωματικῆς συμφωνίας, ὡρίσθη, ὅτι μετὰ τὴν ἔξοδον ἐκ τῆς ὑπηρεσίας τῆς Η.Ε.Μ. τῶν ἀπολυθησομένων κατ' ἐφαρμογὴν τῆς συμβάσεως ἅπαν ἀνεξαιρέτως τὸ μέλλον νὰ παραμείνῃ εἰς τὴν ὑπηρεσίαν προσωπικὸν τῆς Η.Ε.Μ., ὡς καὶ τὸ τυχὸν ἐν τῷ μέλλοντι προσληφθησόμενον, θὰ ὑπάγεται ἐφεξῆς ὑπὸ πᾶσαν ἔποψιν εἰς τὰς διατάξεις τοῦ ἐν ἰσχύϊ Γενικοῦ Κανονισμοῦ τοῦ Προσωπικοῦ Σιδηροδρομικῶν καὶ Τροχιοδρομικῶν Ἐπιχειρήσεων. Δεδομένου, ὅτι, ὡς προκύπτει ἐκ τῶν ἄρθρων 3 καὶ 10 § 4 τῆς ὡς ἄνω συμπληρωματικῆς συμφωνίας, ἡ κατάργησις τῶν ἐν αὐτῇ συγκοινωνιακῶν ὑπηρεσιῶν τῆς Η.Ε.Μ. θὰ συνεπληροῦτο ἑκατὸν ὀγδοήκοντα ἡμέρας μετὰ τὴν ἐναρξιν τῆς ἰσχύος τῶν ὡς ἄνω συμβάσεως καὶ συμπληρωματικῆς συμφωνίας, ἡ δὲ ἀπόλυσις τοῦ πλεοναζόντος προσωπικοῦ θὰ συνετελεῖτο ἐντὸς ἑτέρων ἓξ μηνῶν, ἕπεται, ὅτι οἱ ἀπολυόμενοι ἐντὸς τοῦ ἐνιαυσίου ἐν ὅλῳ ἀπὸ τῆς 18 Ἰουνίου 1959 μεταβατικοῦ τούτου χρονικοῦ διαστήματος, οὐχὶ λόγῳ ὁρίου ἡλικίας ἢ ὡς πλεοναζόντες, ἀλλὰ δι' ἄλλον, οἷον λόγῳ πειθαρχικοῦ παραπτώματος, λαμβάνουσι τὴν ἁπλῆν ἀποζημίωσιν τοῦ νόμου 2112 ἢ τοῦ Β.Δ. 16)18

ΝΟΜΟΛΟΓΙΑ ΔΙΟΙΚΗΤΙΚΩΝ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΩΝ

ΑΣΦΑΛΙΣΤΙΚΑΙ ΕΙΣΦΟΡΑΙ

'Ανακοπή έκ τοῦ ἄρθρου 235 Πολ. Δικονομίας καὶ αἰτήσις ἀκυρώσεως ἐνώπιον τοῦ Συμβουλίου 'Επικρατείας

Εἰσφοραὶ ὑπὲρ τοῦ 'Οργανισμοῦ 'Απασχολήσεως καὶ 'Ασφαλίσεως 'Ανεργίας.— 'Επίλυσις ἀμφισβητήσεων.— Εἰσπραξις κατὰ Νόμον περὶ εἰσπράξεως δημοσίων ἐσόδων.— "Υπαρξις ἀνακοπῆς ἐκ τοῦ ἄρθρου 235 Πολ. Δικονομίας, ἡ ὁποία, ὡς παράλληλον πρὸς τὴν αἴτησιν ἀκυρώσεως ἔνδικον μέσον, καθιστᾷ τὴν ἄσκησιν ταύτης ἀπαράδεκτον κατ' ἄρθρον 6 § 1 Νόμου 3713)1928 περὶ Συμβουλίου 'Επικρατείας.

Συμβουλίου τῆς 'Επικρατείας 1847)1965, Τμ. Α'

Προεδρεύων ὁ Σύμβουλος κ. *Γ. Χαρμπούρης*
Εἰσηγητὴς ὁ Πάρεδρος κ. *Δ. Καλεδούκας*
Δικηγόρος ὁ κ. Α. Πετρόπουλος

Διὰ τῆς ὑπὸ κρίσιν αἰτήσεως διώκεται ἡ ἀκύρωσις τῆς ὑπ' ἀριθ. 7654)10.9.1964 ἀποφάσεως τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ 'Οργανισμοῦ 'Απασχολήσεως καὶ 'Ασφαλίσεως 'Ανεργίας, καθ' ὃ μέρος δι' αὐτῆς ἀπερρίφθησαν αἰτήσεις θεραπείας τοῦ αἰτοῦντος κατὰ τῶν ὑπ' ἀριθ. 10101)15.12.1962, 203)13.1.1964 καὶ 1783)24.3.1964 πράξεων ἐπιβολῆς εἰσφορῶν, δι' ὧν ἐβεβαιώθη εἰς βάρος του ὑπὸ τοῦ ἐν Θεσσαλονίκῃ 'Υποκαταστήματος τοῦ Ι.Κ.Α. ἀπαίτησις τοῦ ὡς ἄνω 'Οργανισμοῦ λόγῳ καθυστερήσεως εἰσφορῶν ὑπὲρ τῶν κλάδων ἀνεργίας, στρατεύσεως καὶ Διανεμητικοῦ Λογαριασμοῦ Οἰκογενειακῶν 'Επιδομάτων διὰ τοὺς παρ' αὐτῷ ἀπασχολουμένους μισθωτούς.

Κατὰ τὸ ἄρθρον 26 § 2 τοῦ ν.δ. 2961)1954 «περὶ συστάσεως 'Οργανισμοῦ 'Απασχολήσεως καὶ 'Ασφαλίσεως 'Ανεργίας» αἱ ἀμφισβητήσεις περὶ τῆς ὑποχρεώσεως τῆς ὑπαγωγῆς εἰς τὴν ἀσφάλισιν ἀνεργίας ἢ περὶ τῆς ὀφειλομένης εἰσφορᾶς ἐπιλύονται ὑπὸ τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ 'Οργανισμοῦ. Κατὰ τὸ ἄρθρον δὲ 33 § 5 τοῦ αὐτοῦ ὡς ἄνω ν.δ)γματος «αἱ διατάξεις τοῦ ἀ.ν. 1846)1951, ὡς ἐτροποποιήθη καὶ συνεπληρώθη μεταγενεστέρως, διὰ τὸν ὑπολογισμὸν τῶν εἰσφορῶν, τὸν ὑπόχρεων πρὸς καταβολὴν ταύτης, τὸν τρόπον καταβολῆς, τὰς συνεπείας καθυστερήσεως..., ἰσχύουσιν ἀναλόγως ἐν τῇ ἐφαρμογῇ τοῦ παρόντος νόμου». Τέλος κατὰ τὸ ἄρθρον 27 § 3 τοῦ ἀ.ν. 1846)1951 αἱ κατὰ τὸν ἐν λόγῳ νόμον ἀπαιτήσεις τοῦ Ι.Κ.Α. ἐκ καθυστερουμένων εἰσφορῶν εἰσπράττονται κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ νόμου περὶ εἰσπράξεως δημοσίων ἐσόδων, συμφώνως πρὸς τὰς διατάξεις τοῦ ὁποίου (Ε' 4815)1930, ἄρθρον 68, ν. 5230)1931, ἄρθρον 16) ἐναντίον τῶν ἐκτελεστῶν τίτλων εἰσπράξεως ὀφειλῆς χωρεῖ ἡ ἐκ τοῦ ἄρθρου 235 τῆς Πολιτικῆς Δικονομίας ἀνακοπὴ ἐνώπιον τῶν τακτικῶν δικαστηρίων.

Κατ' ἀκολουθίαν τῶν ἀνωτέρω ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις, ἐπιλύσασα τὴν γεννηθεῖσαν ἀμφισβήτησιν περὶ τὴν ὑποχρέωσιν τοῦ αἰτοῦντος πρὸς καταβολὴν τῶν πρὸς τὸν 'Οργανισμὸν 'Απασχολήσεως καὶ 'Ασφαλίσεως 'Ανεργίας εἰσφορῶν, ὡς ἄνω, καὶ βεβαιώσασα τὴν ἐκ τῆς αἰτίας ταύτης ὀφειλὴν αὐτοῦ πρὸς τὸν 'Οργανισμόν, συνιστᾷ τίτλον εἰσπράξεως ὀφειλῆς, καθ' οὗ χωρεῖ ἡ ἐκ τοῦ ἄρθρου 235 τῆς Πολ. Δικονομίας ἀνακοπή, διὰ τῆς ὁποίας δύναται νὰ προβληθῇ ἐνώπιον τῶν ἁρμοδίων τακτικῶν δικαστηρίων οἱ οἱασδήποτε ἰσχυρισμός, βάλλων εἴτε κατὰ τῆς νομικῆς, εἴτε κατὰ τῆς πραγματικῆς βάσεως τῆς ὀφειλῆς, ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὸ ποσὸν ταύτης. 'Υπὸ τοιούτους ὅρους ἡ ρηθεῖσα ἀνακοπὴ ἀποτελεῖ παράλληλον πρὸς τὴν αἴτησιν ἀκυρώσεως ἔνδικον μέσον, καθιστῶσα τὴν ἄσκησιν ταύτης τύποις ἀπαράδεκτον, συμφώνως τῷ ἄρθρῳ 6 § 1 τοῦ νόμου 3713)1928 (Σ.τ.Ε. 3000)1964, 385)1965, 709)1965 κλπ.).

Κατὰ ταῦτα ἡ ὑπὸ κρίσιν αἴτησις δέον ὅπως ἀπορριφθῇ ὡς ἀπαράδεκτος τύποις ἀσκουμένη(*).

Ἰουλίου 1920, ἐν συνδρομῇ τῶν προϋποθέσεων αὐτῶν, ἀνεξαρτήτως πρὸς τὴν ὡς ἄνω θέσπισιν ὁρίου ἡλικίας. Κατ' ἀκολουθίαν τῶν ἀνωτέρω τὸ κατ' ἔφεσιν δικάσαν Πρωτοδικεῖον, ἀπορρίψαν τὴν ἀγωγὴν τοῦ ἀναιρεσείοντος κατὰ τὸ κεφάλαιον αὐτῆς περὶ πληρωμῆς τῆς ἀποζημιώσεως τοῦ ν. 2112, ἐπὶ τῇ αἰτιολογίᾳ ἀφ' ἑνὸς μὲν ὅτι οὗτος ἀπελύθη κατόπιν ἀποφάσεως τοῦ Πειθαρχικοῦ Συμβουλίου τῆς ἀναιρεσιβλήτου Η.Ε.Μ., διὰ λόγον προβλεπόμενον ὑπὸ τοῦ Γενικοῦ Κανονισμοῦ 'Εξωτερικῶν 'Υπηρεσιῶν τῶν Σιδηροδρόμων καὶ Τροχιοδρόμων, ὀφ' ἑτέρου δὲ ὅτι ἡ συνδέουσα αὐτὸν μετὰ τῆς ἀναιρεσιβλήτου σύμβασις ἐργασίας ἦτο ὡρισμένου χρόνου, λόγῳ τῆς θεσπίσεως ὁρίου ἡλικίας, ὡς ἄνω, καὶ ἕνεκα τούτου δὲν ἔχει ἐφαρμογὴν ὁ νόμος 2112, ἐνῷ δέχεται, ὅτι οὗτος ἀπελύθη ἀπροειδοποιήτως καὶ ἄνευ ἀποζημιώσεως τινος τὴν 12 Σεπτεμβρίου 1959, ἤτοι διαρκούσης τῆς ὡς ἄνω μεταβατικῆς χρονικῆς περιόδου, ψευδῶς ἠρμήνευσε καὶ ἐφήρμοσε τὰς ὡς ἄνω αὐτιαστικὰς διατάξεις καὶ ἀναιρετέαν κατέστησεν ἐν μέρει τὴν προσβαλλομένην ἀπόφασίν του κατὰ τὸ ἄρθρον 807 ἐδάφιον 17 Πολ. Δικονομίας καὶ τὸν σχετικὸν πρῶτον πρόσθετον λόγον ἀναιρέσεως.

'Η ὑπόθεσις χρήζει περαιτέρω διευκρινήσεως καὶ δέον ὅπως παραπεμφθῇ πρὸς περαιτέρω συζήτησιν εἰς τὸ ὑπὸ τοῦ Κανονισμοῦ ὁριζόμενον Γ' Τμῆμα τοῦ δικαστηρίου τούτου (*).

(*) 'Ανηρέθη ἡ ὑπ' ἀριθ. 17821)1961 ἀπόφασις τοῦ Πρωτοδικείου 'Αθηνῶν ὡς ἐφετείου.

(*) Ἴδετε καὶ Σ.Ε. 1063)1965, ΕΕΔ 24, 874 καὶ λοιπὰς εἰς σημειώσεις μας ἐν ΕΕΔ 24, 297 ἐπ., ΕΕΔ 24, 419 ἐπ.

ΝΟΜΟΛΟΓΙΑ ΑΣΦΑΛΙΣΤΙΚΟΥ ΔΙΚΑΙΟΥ

ΑΣΦΑΛΙΣΙΣ ΕΙΣ ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΥΣ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗΣ ΑΣΦΑΛΙΣΕΩΣ

§ 1. Ἀσφαλιζόμενα εἰς τὸ Ἵδρυμα Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων πρόσωπα

Ὑπαγωγὴ εἰς τὴν ἀσφάλισιν ὑποχρεωτικῶς τῶν προσώπων, τὰ ὁποῖα ἐντὸς τῶν ὁρίων τῆς χώρας παρέχουσιν ἐξηρτημένην ἐργασίαν ἔναντι ἀμοιβῆς, εὐθυνομένου τοῦ ἐργοδότου εἰς τὴν καταβολὴν τῶν εἰσφορῶν τῶν ἠσφαλισμένων. — Ἔννοια ἐξηρτημένης ἐργασίας. — Παροχὴ ἐργασίας φορτοεκφορτωτῶν εἰς Κ.Τ.Ε.Λ.

Ἀρείου Πάγου 485)1965, Τμ. Γ'

Προεδρεύων ὁ Ἀντιπρόεδρος κ. *Ν. Χαραλάμπης*
Εἰσηγητὴς ὁ Ἀρεοπαγίτης κ. *Κ. Παυλίδης*
Δικηγόροι οἱ κ.κ. Γ. Ἀντωνόπουλος, Πάρεδρος Νομικοῦ Συμβουλίου Κράτους, Ἀν. Παπαδημητρίου

Κατὰ τὸ ἄρθρον 2 § 1 ἐδάφιον α' τοῦ ἀ.ν. 1846 τοῦ 1951 «περὶ Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων» εἰς τὴν ἀσφάλισιν ὑπάγονται ὑποχρεωτικῶς τὰ πρόσωπα, τὰ ὁποῖα ἐντὸς τῶν ὁρίων τῆς χώρας παρέχουσιν ἐξηρτημένην ἐργασίαν ἔναντι ἀμοιβῆς, εὐθυνομένου, κατὰ τὸ ἄρθρον 26, τοῦ ἐργοδότου διὰ τὴν καταβολὴν τῶν εἰσφορῶν τῶν ἠσφαλισμένων. Ἐξηρτημένη δὲ ἐργασία, ἐν τῇ ἐννοίᾳ τῆς ὡς ἄνω διατάξεως, ἐν συνδυασμῷ πρὸς τὰς τῶν ἄρθρων 648 καὶ ἑπόμ. τοῦ Ἀστικοῦ Κώδικος, εἶναι ἡ διὰ λογαριασμὸν ἄλλου παρεχομένη διὰ συμφωνίας, καθ' ἣν ὁ παρέχων τὴν ἐργασίαν ὑποβάλλεται, ἔναντι τοῦ δι' ὃν αὕτη παρέχεται, εἰς νομικὴν ἐξάρτησιν, ἐκδηλουμένην ἐν τῷ δικαιώματι τοῦ ἐργοδότου τοῦ ἀσκεῖν ἐποπτείαν καὶ δίδειν ὁδηγίας, ὡς πρὸς τὴν παροχὴν ἐν γένει τῆς ἐργασίας, ἐπιβάλλειν δὲ κυρώσεις διὰ τὴν μὴ τήρησιν αὐτῶν (*).

Ἐν προκειμένῳ τὸ δικάσαν Ἐφετεῖον, ὡς ἐκ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεώς του προκύπτει, ἐδέχθη, μετ' ἀπελέγκτων παρ' αὐτοῦ ἐκτίμησιν τῶν ἀποδείξεων, ὅτι κατὰ τὸ κρίσιμον χρονικὸν διάστημα (ἀπὸ 1 Ἰανουρίου 1960 ἕως 31 Δεκεμβρίου 1962) εἰργάσθησαν εἰς τοὺς ἐν Ἰωαννίνοις σταθμεύς τοῦ ἀναιρεσιβλήτου 20οῦ Κοινοῦ Ταμείου Εἰσπράξεων Λιωφορείων οἱ ἐν τῇ ἀνωτέρω ἀποφάσει ἀναφερόμενοι φορτοεκφορτωταί, οἵτινες ἠσχολοῦντο μὲ τὸ ζύγισμα τῶν ἀποσκευῶν τῶν ἐπιβατῶν καὶ ἐβαρύνθουν εἰς τὴν φόρτωσιν καὶ ἐκφόρτωσιν τῶν ἀναχωρούντων ἐκ τῶν ὡς εἴρηται σταθμῶν ἢ ἀφικνουμένων εἰς αὐτοὺς λεωφορείων, ὅτι δι' ἀμοιβὴν τῶν ἐργατῶν τούτων εἰσεπράττοντο παρὰ τῶν ἐπιβατῶν τῶν λεωφορείων ἀνάλογα τοῦ βάρους τῶν ἀποσκευῶν των ποσά, ὅτι ἡ εἰσπραξις τῶν ποσῶν τούτων ἀνετίθη ὑπὸ τῶν ὡς ἄνω φορτοεκφορτωτῶν εἰς τὸν ἐκδίδοντα τὰ εἰσιτήρια ὑπάλληλον τοῦ ἀναιρεσιβλήτου, ὅστις μετὰ τοῦ συνεισφερομένου ἐκουσίως ὑφ' ἑκάστου ἰδιοκτήτου λεωφορείου ποσοῦ δραχμῶν 5, διένεμεν εἰς τὸ τέλος ἑκάστης ἐργασίμου ἡμέρας ἐξ ἴσου τὸ οὕτω συγκεντρούμενον ποσὸν εἰς τοὺς ἐργασθέντας κατὰ τὴν ἰδίαν ἡμέραν φορτοεκφορτωτάς, ὅτι οἱ εἰρημένοι φορτοεκφορτωταὶ ἠσχολοῦντο πρὸς ἴδιον ὄφελος καὶ μὲ τὴν ὑπὸ ἰδίαν των εὐθύνην παράδοσιν κατ' οἶκον τῶν ἀφικνουμένων εἰς τὰ Γραφεῖα τοῦ ἀναιρεσιβλήτου ἀσυνοδεύτων ἀποσκευῶν διαφόρων ἀτόμων, παρ' ὧν καὶ ἠμείβοντο, ὅτι τοῦτο ἐγίνετο πρὸς ἀποκλειστικὴν ἐξυπηρέτησιν τῶν ἀτόμων τούτων, διότι ἄλλως ταῦτα ἔδει νὰ μεταβῶσιν αὐτοπροσώπως εἰς τὰ Γραφεῖα τοῦ Κ.Τ.Ε.Λ. καὶ παραλάβωσι τὰς ἀποσκευάς των, ὅτι οἱ ὡς ἄνω φορτοεκφορτωταὶ ἐξετέλουν τὰς ἀνωτέρω ἐργασίας, διότι τὸ ἀναιρεσίβλητον Κ.Τ.Ε.Λ. ἐπέτρεψεν εἰς αὐτοὺς τὴν ἐκτέλεσιν ταύτων πρὸς ἐξυπηρέτησιν τῶν ἐπιβατῶν τῶν λεωφορείων του, εἰς οὓς καὶ πράγματι προσέφερον τὰς ὑπηρεσίας των οὗτοι, καὶ ὅτι μὲ οὐδένα τῶν φορτοεκφορτωτῶν τούτων συνεδέετο διὰ συμβάσεως ἐργασίας, διότι οὐδεμίαν σύμβασιν ἐργασίας συνῆψε μετὰ φορτοεκφορτωτοῦ τινος, ἀλλὰ οὔτε καὶ πραγματικὴ κατάστασις ἐξηρτημένης ἐργασίας μεταξὺ τούτων ὑπῆρξε ποτέ, δεδομένου μάλιστα ὅτι εἰς οὐδένα τῶν φορτοεκφορτωτῶν τούτων ἐχορηγήθη ποτὲ ἄδεια ἀπουσίας ἢ κατεβλήθη ἀποζημίωσις διὰ παράνομον ἀπόλυσιν, οὔτε ἐδόθησαν ποτὲ δῶρα Χριστουγέννων ἢ Πάσχα. Περαιτέρω τὸ Ἐφετεῖον δι' εἰδικῶν σκέψεων προβαίνει εἰς τὴν ἐκτίμησιν τῶν κατ' ἰδίαν ἀποδείξεων πρὸς ἐπιστήριξιν τῆς τοιαύτης κρίσεώς του, δεχόμενον ὅτι δὲν δύνανται τὰ ἐξαχθέντα ἀντίθετον συμπέρασμα ἐκ τῶν προσαχθέντων καὶ ἐπικληθέντων ὑπὸ τοῦ ἀναιρεσείοντος ἀποδεικτικῶν στοιχείων, ἤτοι 1) δύο καταστάσεων ὑπηρεσίας, εἰς ἃς ἀναγράφονται τὰ ὀνοματεπώνυμα τινῶν ἐκ τῶν ἐργασθέντων φτρτοεκφορτωτῶν, τὰ μὲν διότι αἱ καταστάσεις αὗται δὲν φέρουσιν ὑπογραφὴν ἁρμοδίου τινὸς ὀργάνου τοῦ ἀναιρεσιβλήτου, τὰ δὲ διότι αἱ καταστάσεις αὗται εἶναι προφανές, ὅτι συνετάγησαν κατ' ἐντολὴν τῶν ἰδίων φορτοεκφορτωτῶν πρὸς διευκόλυνσίν των, 2) ἐκ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 457 τῆς 26 Ἀπριλίου 1960 ἐγγράφου τοῦ ἀναιρεσιβλήτου πρὸς τοὺς ἐργάτας τοῦ σταθμοῦ Ἰωαννίνων ὅπως καταθέσωσι τὴν ἀξίαν ἀπολεσθέντος δέματος, διότι τοῦτο ἀ-

(*) Ἴδετε καὶ Σ.Ε. 2841)1964, ΕΕΔ 24, 36, ἔνθα εἰς σημειώσεις μας καὶ λυπὴ νομολογία τοῦ Σ.Ε. καὶ Α.Π.

πηυθύνθη πρὸς αὐτοὺς οὐχὶ κατ' ἐνάσκησιν δικαιώματος ἐποπτείας ἐπ' αὐτῶν, ἀλλὰ διὰ νὰ ἀναζητήσῃ καὶ ἀνεύρῃ ποῖος ἐκ τῶν ἐργατῶν τούτων ἦτο ὑπεξαιρέτης τοῦ δέματος καὶ μὴ ἐπιτρέψῃ εἰς τοῦτον νὰ ἐργάζηται εἰς τοὺς σταθμούς του, 3) ἐκ προσαχθέντων δελτίων ἀποσκευῶν τοῦ ἀναιρεσιβλήτου, εἰς ἃ ἀνεγράφοντο καὶ τὰ εἰσπραττόμενα ποσὰ δι' ἀχθοφορικὰ δικαιώματα τῶν εἰρημένων φορτοεκφορτωτῶν, διότι τοῦτο ἐγένετο κατ' ἐντολὴν αὐτῶν καὶ πρὸς εὐκολίαν των ὑπὸ τοῦ ἐκδότου τῶν εἰσιτηρίων ὑπαλλήλου τοῦ ἀναιρεσιβλήτου, 4) ἐκ βιβλίου ἀσυνοδεύτων δεμάτων, ὅπερ ἐτήρουν οἱ φορτοεκφορτωταί, καθ' ὅσον τὰ δέματα ταῦτα διένεμον εἰς τοὺς δικαιούχους ἐξ ἰδίας πρωτοβουλίας καὶ ὑπ' εὐθύνην των αὐτοί καὶ ὡς ἐκ τούτου ὑπῆρχεν ἀνάγκη τηρήσεως τοιούτου βιβλίου, φέροντος ὑπογραφὰς τῶν παραληπτῶν τῶν ἀσυνοδεύτων δεμάτων. Ἀποφηνάμενον δὲ ἀκολούθως ὑπὸ τὴν συνδρομὴν τῶν πραγματικῶν τούτων περιστατικῶν, διὰ σαφῶν καὶ πλήρων καὶ οὐδεμίαν ἀντίφασιν περιεχουσῶν αἰτιολογιῶν, ὅτι δὲν ὑφίστατο μεταξὺ τοῦ ἀναιρεσιβλήτου καὶ τῶν ὡς ἄνω φορτοεκφορτωτῶν σχέσις ἐξηρτημένης ἐργασίας, ὡς ἐλλειπόντων τῶν διὰ ταύτην ἀπαιτουμένων ἀντικειμενικῶν ὅρων, καὶ ἀπορριψαν ὡς ἀβάσιμον τὴν κατὰ τῆς πρωτοδίκου ἀποφάσεως ἔφεσιν τοῦ ἀναιρεσείοντος, ὀρθῶς ἠρμήνευσε καὶ ἐφήρμοσε τὰς ἐν τῇ προηγουμένῃ αἰτιολογίᾳ ἀναφερομένας διατάξεις οὐσιαστικοῦ νόμου, ἃς οὐδ' ἐκ πλαγίου παρεβίασεν, ἀμφότεραι δὲ αἱ περὶ τοῦ ἐναντίου λόγαι ἀναιρέσεως εἶναι ἀπορριπτέαι ὡς ἀβάσιμαι.

Ὑποκειμένης δίκης, ἐν τῇ ὁποίᾳ διάδικος εἶναι καὶ τὸ Ἵδρυμα Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων, ἡ εἰς βάρος τοῦ ἀναιρεσείοντος ἐπιβαλλομένη δικαστικὴ δαπάνη δέον νὰ ὑπολογισθῇ μειωμένη, συμφώνως τῷ ἄρθρῳ 22 § 1 τοῦ νόμου 3693 τοῦ 1957, ὅπερ ἔχει ἐφαρμογὴν καὶ ἐν προκειμένῳ, κατὰ τὰ ἄρθρα 19 § 1 τοῦ ἀ.ν. 1846 τοῦ 1951 καὶ 5 τοῦ νόμου 3210 τοῦ 1955 (*).

§ 2. Συνυπολογισμὸς ἡμερῶν ἐργασίας ἐν τῇ ἀσφαλίσει ἑτέρων Ἀσφαλιστικῶν Ὀργανισμῶν κατ' ἄρθρον 51 Α.Ν 1846)1951

Ὑποχρέωσις τοῦ ἀπονέμοντος τὴν σύνταξιν Ἀσφαλιστικοῦ Ὀργανισμοῦ κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ προϊσχύσαντος ἄρθρου 51 Α.Ν. 1846)1951 διὰ συνυπολογισμὸν τῶν ἡμερῶν ἐργασίας ἐν ἀσφαλίσει ἑτέρων Ἀσφαλιστικῶν Ὀργανισμῶν πρὸ τῆς ὑπαγωγῆς τοῦ ἡσφαλισμένου εἰς τὴν ἀσφάλισιν αὐτοῦ. —Λῆψις ὅμως ὑπ' ὄψιν παρὰ τοῦ τελευταίου Ὀργανισμοῦ τοῦ χρόνου τούτου, ἐὰν ἤθελε συντρέξει μεταγενεστέρως λόγῳ συνεχίσεως τῆς ἀσφαλιζομένης ἐπιχειρήσεως περίπτωσις ἀπονομῆς παρὰ τοῦ Ὀργανισμοῦ τούτου συντάξεως.

Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας 1853)1965, Τμ. Α'

Προεδρεύων ὁ Σύμβουλος κ. *Δ. Καρβελλᾶς*
Εἰσηγητὴς ὁ Πάρεδρος κ. *Π. Μακρόπουλος*
Δικηγόρος ὁ κ. Σ. Σπετσάκης

Διὰ τῆς ὑπὸ κρίσιν αἰτήσεως διώκεται ἡ ἀκύρωσις τῆς ὑπ' ἀριθ. 2097)1964 ἀποφάσεως τῆς Δευτεροβαθμίου Ἐπιτροπῆς Ἐφέσεων τοῦ Ἱδρύματος Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων, δι' ἧς ἀπερρίφθη τελικῶς αἴτησις τοῦ προσφεύγοντος, ἡσφαλισμένου παρὰ τῷ ἐν λόγῳ Ἱδρύματι, ὅπως τύχῃ συντάξεως λόγῳ ἀναπηρίας.

Ὡς προκύπτει ἐκ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως, ἡ ἀπόρριψις τοῦ περὶ συνταξιοδοτήσεως λόγῳ ἀναπηρίας αἰτήματος τοῦ ἀνωτέρω ἡσφαλισμένου ἐβασίσθη εἰς τὸ ὅτι οὗτος δὲν εἶχε συμπληρώσει τὸν κατὰ νόμον ἀπαιτούμενον διὰ τὴν ἀναγνώρισιν τοιούτου δικαιώματος χρόνον ἐν ἀσφαλίσει, μὴ συνυπολογισθεισῶν εἰς τοῦτον καὶ τῶν ἡμερῶν ἐργασίας, αἵτινες ἐπέπιπτον εἰς τὸ μεταξὺ τῶν ἐτῶν 1950 καὶ 1954 χρονικὸν διάστημα, ἐπὶ τῇ αἰτιολογίᾳ ὅτι αὗται, διανυθεῖσαι ἐν τῇ ἀσφαλίσει τοῦ Ι.Κ.Α. πρὸ τῆς διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 424)1959 ἀποφάσεως τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Ταμείου Ἀσφαλίσεως Αὐτοκινητιστῶν ἀπονομῆς τῷ αἰτοῦντι, ἀπὸ 2.2.1955, συντάξεως λόγῳ ἀναπηρίας παρὰ τοῦ Ταμείου τούτου, εἰς ὃ ἐτύγχανε, παραλλήλως πρὸς τὸ Ι.Κ.Α., διαδοχικῶς ἡσφαλισμένος ὁ ἐν λόγῳ, ἔδει νὰ συνυπολογισθῶσι κατὰ τὴν ἀπονομὴν τῆς ὡς ἄνω παρὰ τοῦ Τ.Σ.Α. χορηγηθείσης αὐτῷ συντάξεως.

Ναὶ μὲν κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ ἰσχύοντος κατὰ τὸν χρόνον τῆς ἀπονομῆς εἰς τὸν ἀνωτέρω συντάξεως παρὰ τοῦ Τ.Σ.Α ἄρθρου 51 τοῦ ἀ.ν. 1846)1951 ὁ ἀπονέμων τὴν σύνταξιν Ὀργανισμὸς ὑποχρεοῦται, ὅπως συνυπολογίσῃ ἁπάσας τὰς ἡμέρας ἐργασίας, τὰς πράγματι πραγματοποιηθείσας ἐν τῇ ἀσφαλίσει ἑτέρων Ἀσφαλιστικῶν Ὀργανισμῶν πρὸ τῆς ὑπαγωγῆς τοῦ ἡσφαλισμένου εἰς τὴν ἀσφάλισιν αὐτοῦ, τόσον διὰ τὸν καθορισμὸν τοῦ ποσοῦ τῆς συντάξεως, ὅσον καὶ διὰ τὸν ὑπολογισμὸν τῶν ἀπαιτουμένων διὰ τὴν ἀπονομὴν τῆς συντάξεως χρονικῶν προϋποθέσε-

(*) Ἐπεκυρώθη ἡ ὑπ' ἀριθ. 20)1965 ἀπόφασις τοῦ Ἐφετείου Ἰωαννίνων.

ων βάσει της διεπούσης αύτόν νομοθεσίας, ούχ ήττον είς ην περίπτωσιν κατά την άπονομήν της συντάξεως παρά τοῦ τελευταίου 'Οργανισμοῦ δεν ἔλαβε πράγματι χώραν ὁ ἀνωτέρω συνυπολογισμός τοῦ ἐν τῇ ἀσφαλίσει ἑτέρων 'Ασφαλιστικῶν 'Οργανισμῶν προδιανυθέντος χρόνου ὁ χρόνος οὗτος δέον, κατά τήν ἀληθῆ ἔννοιαν τῶν ἀνωτέρω διατάξεων, ὅπως ληφθῇ ὑπ' ὄψιν παρά τοῦ παρ' ᾧ διηνύθη 'Ασφαλιστικοῦ 'Οργανισμοῦ, ἐάν ἤθελε συντρέξει μεταγενεστέρως, λόγω συνεχίσεως τῆς ἀσφαλιζομένης ἀπασχολήσεως, περίπτωσις ἀπονομῆς παρά τοῦ 'Οργανισμοῦ τούτου συντάξεως εἰς τόν οὕτω διαδοχικῶς ἀσφαλισθέντα. 'Εφ' ὅσον, συνεπῶς, ἐν προκειμένῳ, ὡς προκύπτει ἐκ τοῦ φακέλου, δέν ἀμφισβητεῖται δέ ὑπό τοῦ Ι.Κ.Α., ὁ ἐμπίπτων εἰς τό μεταξύ τῶν ἐτῶν 1950 καί 1954 χρόνος ἀπασχολήσεως τοῦ αἰτοῦντος ἐν τῇ ἀσφαλίσει τοῦ 'Ιδρύματος τούτου δέν συνυπελογίσθη κατά τήν ἀπονομήν εἰς τόν εἰρημένον συντάξεως λόγω ἀναπηρίας διά τῆς ὡς ἄνω ὑπ' ἀριθ. 429)1959 ἀποφάσεως τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Ταμείου 'Ασφαλίσεως Αὐτοκινητιστῶν, ἔδει, κατά τά προεκτεθέντα, νά ληφθῇ ὑπ' ὄψιν καί συνυπολογισθῇ ὁ χρόνος οὗτος ὡς συντάξιμος παρά τοῦ Ι.Κ.Α. διά τήν ἀπονομήν συντάξεως εἰς τόν ἐν λόγῳ ἠσφαλισμένον, συνεχίσαντα μετά τήν ἀπονομήν αὐτῷ τῆς συντάξεως παρά τοῦ Τ.Σ.Α. τήν παρά τῷ Ι.Κ.Α. ἀσφάλισιν καί ἐξελθόντα τελικῶς τῆς ὑπηρεσίας ἐν ἔτει 1961. 'Αντιθέτως, ὅθεν, κρίνασα ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις ἀκυρωτέα ἀποβαίνει, κατά τά βασίμως διά τῆς ὑπό κρίσιν αἰτήσεως ὑποστηριζόμενα.

§ 3. Διαδοχική ἀσφάλισις κατά Ν.Δ. 4202)1961

Κατά χρόνον προϋποθέσεις πρός ἀπονομήν παρά τοῦ Ι.Κ.Α. συντάξεως.—Διατήρησις τῶν ἐκ τῆς κοινωνικῆς ἀσφαλίσεως δικαιωμάτων εἰς περιπτώσεις μεταβολῆς τοῦ ἀσφαλιστικοῦ φορέως κατ' ἄρθρον 2 Ν.Δ. 4202)1961.—Ἔννοια Ν.Δ. 4202)1961.

Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας 2324)1965, Τμ. Α'

Πρόεδρος ὁ Σύμβουλος κ. *Γ. Χαρπούρης*
Εἰσηγητής ὁ Πάρεδρος κ. *Γ. Παναγιούλος*
Δικηγόρος ὁ κ. Δ. Γεωργιάδης

Διά τῆς ὑπό κρίσιν αἰτήσεως διώκεται ἡ ἀκύρωσις τῆς ὑπ' ἀριθ. 16674)16.11.1964 ἀποφάσεως τοῦ Διευθυντοῦ τοῦ Περιφερειακοῦ Ὑποκαταστήματος Ι.Κ.Α. 'Αθηνῶν, δι' ἧς ἀπερρίφθη ἡ ὑπ' ἀριθ. 20531)25.2.1964 αἴτησις τοῦ καί ἤδη αἰτοῦντος περί συνταξιοδοτήσεώς του ἐκ τοῦ ἄνω 'Ιδρύματος λόγῳ ἐλλείψεως τῶν ἐλαχίστων κατά νόμον χρονικῶν προϋποθέσεων.

Αἱ κατά χρόνον προϋποθέσεις πρός ἀπονομήν παρά τοῦ 'Ιδρύματος Κοινωνικῶν 'Ασφαλίσεων συντάξεως ὡρίσθησαν ἀρχικῶς διά τοῦ ἄρθρου 28 τοῦ ἀ.ν. 1846)1951 «περί Κοινωνικῶν 'Ασφαλίσεων» καί μεταγενεστέρως, κατά τροποποίησιν τῆς ἀνωτέρω διατάξεως, ὑπό τοῦ ἄρθρου 5 τοῦ ν.δ. 4104)1960 «περί τροποποιήσεως καί συμπληρώσεως τῆς νομοθεσίας περί Κοινωνικῶν 'Ασφαλίσεων κλπ.» καί δή κατά τρόπον δυσμενέστερον διά τούς ἠσφαλισμένους, πλήν ἐν μέν τῇ παραγράφῳ 1 τοῦ ἄρθρου 12 τοῦ τελευταίου τούτου νομοθετήματος ὡρίσθη παράλληλος ἰσχύς τῆς τε ἀρχικῆς καί τῆς ἐπιγενομένης διατυπώσεως τοῦ ἄρθρου 28 τοῦ ἀ.ν. 1846)1951 μέχρι τῆς 31.12.1961, διά νά καλυφθοῦν μεταβατικῶς καί περιπτώσεις ἠσφαλισμένων, οἵτινες ἄλλως θά παρέμενον ἄνευ συντάξεως, ἐν δέ τῇ παραγράφῳ 6 τοῦ αὐτοῦ ἄρθρου 12 προεβλέφθη, ὅτι: «ἠσφαλισμένοι ἤδη παρά τῷ Ι.Κ.Α., συμπληρώσαντες κατά τήν δημοσίευσιν τοῦ παρόντος τό 48ον ἔτος τῆς ἡλικίας των καί πραγματοποιοῦντες 500 τοὐλάχιστον ἡμέρας ἐργασίας, ἐξ ὧν ἀνά ἑκατόν τοὐλάχιστον καθ' ἕκαστον τῶν πέντε ἡμερολογιακῶν ἐτῶν τῶν ἀμέσως προηγουμένων τοῦ ἔτους, καθ' ὃ θέλουσι συμπληρώσει τό 65ον ἔτος τῆς ἡλικίας, προκειμένου περί ἀρρένων, ἤ τό 60όν, προκειμένου περί θηλέων, ἤ ὑποβάλει τήν περί ἀπονομῆς συντάξεως λόγῳ γήρατος αἴτησίν των μετά τήν συμπλήρωσιν τῶν ἀνωτέρω ὁρίων ἡλικίας ἡ καταστῇ ἀνάπηρος, κατά τήν ἔννοιαν τῆς παραγράφου 2 τοῦ ἄρθρου 28 τοῦ ἀ.ν. 1846)1951, δικαιοῦνται συντάξεως, ἐφ' ὅσον δέν τυγχάνουν κατά τόν χρόνον τῆς ἀπονομῆς τῆς συντάξεως συνταξιοῦχοι τοῦ Δημοσίου, Ν.Π.Δ.Δ. ἤ ἑτέρου 'Οργανισμοῦ κυρίας ἀσφαλίσεως».

'Ετέρωθεν εἰς τό ἄρθρον 2 τοῦ ν.δ. 4202)1961 περί διατηρήσεως τῶν ἐκ τῆς κοινωνικῆς ἀσφαλίσεως δικαιωμάτων εἰς περιπτώσεις μεταβολῆς τοῦ ἀσφαλιστικοῦ φορέως ὁρίζεται, ὅτι: «1. Πρόσωπα ὑπαχθέντα διαδοχικῶς εἰς τήν ἀσφάλισιν πλειόνων τοῦ ἑνός 'Οργανισμῶν Κοινωνικῆς 'Ασφαλίσεως δικαιοῦνται συντάξεως παρά τοῦ τελευταίου 'Οργανισμοῦ, παρ' ᾧ ἐτύγχανον ἠσφαλισμένα κατά τόν χρόνον τῆς ἐπελεύσεως τοῦ ἀσφαλιστικοῦ γεγονότος, τοῦ παρέχοντος δικαίωμα εἰς σύνταξιν (γῆρας, ἀτύχημα κλπ.), συμφώνως πρός τάς διατάξεις τῆς διεπούσης τοῦτον νομοθεσίας, ὑπό τόν ὅρον ὅτι ἐπραγματοποίησαν 500 τοὐλάχιστον ἡμέρας ἐργασίας ἐντός τῆς τελευταίας πενταετίας ἐν τῇ ἀσφαλίσει τοῦ 'Οργανισμοῦ τούτου. 2) 'Απας ὁ διανυθείς διαδοχικῶς χρόνος ἀσφαλίσεως εἰς τούς ὡς ἄνω 'Οργανισμούς συνυπολογίζεται ἐναλλάξ ὡς χρόνος πραγματικῆς ἀσφαλίσεως παρά τῷ τελευταίῳ 'Οργανισμῷ, τόσον διά τήν θεμελίωσιν τοῦ δικαιώματος εἰς σύνταξιν, ὅσον καί διά τόν καθορισμόν τοῦ ποσοῦ τῆς συντάξεως».

'Η ἐν τοῖς ἄνω παρατεθεῖσα διάταξις τῆς παραγράφου 6 τοῦ ἄρθρου 12 τοῦ ν.δ. 4104)1960, δι' ἧς ὡρισμένη κατηγορία προσώπων ἠσφαλισμένων ἤδη παρά τῷ Ι.Κ.Α., κατά τήν ἡμέραν τῆς ἐνάρξεως τῆς ἰσχύος τοῦ νομοθετικοῦ τούτου διατάγματος, ἤτοι τήν 1ην 'Οκτωβρίου 1960, ὑπήχθη ὑπό εἰδικόν καθεστώς, ἐσκόπει μεταβατικῶς τήν εἰδικήν προστασίαν τῶν προσώπων τούτων, ἅτινα ἄλλως θά παρέμενον ἄνευ δυνατότητος συνταξιοδοτήσεως λόγῳ τοῦ προκεχωρημένου τῆς ἡλικίας των, ἐν συνδυασμῷ πρός τήν διά τῶν λοιπῶν διατάξεων τοῦ αὐτοῦ ν. δ)τος ἐπί τό αὐστηρότερον τροποποίησιν τῶν παγίως διά τό μέλλον θεσπισθεισῶν χρονικῶν πρός συνταξιοδότησιν προϋποθέσεων. 'Ετέρωθεν ἡ ὑπό τοῦ ἄρθρου 2 τοῦ ν.δ. 4202)1961, ὅπερ ἀφορᾷ

ΑΣΦΑΛΙΣΤΙΚΗ ΔΙΟΙΚΗΤΙΚΗ ΠΡΑΞΙΣ

ΘΕΜΑΤΑ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗΣ ΑΣΦΑΛΙΣΕΩΣ ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΩΝ

Ἀσφάλισις ἐργατοτεχνιτῶν οἰκοδόμων.— Ἑρμηνεία τοῦ ὅρου «οἰκοδομικαὶ ἐργασίαι» καὶ ὁδηγίαι ἐπὶ τοῦ ἐλέγχου ἀσφαλίσεως τῶν ἐργατοτεχνιτῶν οἰκοδόμων: Ἐκ τῆς μέχρι τοῦδε ἐφαρμογῆς τῶν διατάξεων τοῦ Κανονισμοῦ «περὶ τρόπου ἀσφαλίσεως παρὰ τῷ Ι.Κ.Α. τῶν ἀπασχολουμένων εἰς οἰκοδομικὰς καὶ τεχνικὰς ἐν γένει ἐργασίας προσώπων», Φ.Ε.Κ. 463)β')1964 (ἐγκύκλιος 32)1964) (*) καὶ πρὸς ὁμοιόμορφον ἀντιμετώπισιν τοῦ ἐλέγχου ὑπὸ τῶν Ὑπηρεσιῶν ἡμῶν τῶν ὑποχρέων ἐργοδοτῶν διὰ τὴν ἀσφαλιστικὴν τακτοποίησιν ὑπὸ τούτων τῶν ἀπασχολουμένων ἐργατοτεχνιτῶν οἰκοδομῶν, παρέχομεν ὑμῖν τὰς κατωτέρω ὁδηγίας:

1. Περιλαμβανόμεναι ἐργασίαι

Διὰ τοῦ Κανονισμοῦ (ἄρθρον 1) ὁρίζονται λεπτομερῶς αἱ ἐργασίαι, ἐφ' ὧν ἔχουν ἐφαρμογὴν αἱ διατάξεις τούτου, διακρίνονται δὲ εἰς δύο βασικὰς κατηγορίας:

α) Οἰκοδομικάς, ἤτοι:

Ἀνέγερσις, συμπλήρωσις, μεταρρύθμισις, ἐπισκευὴ ἢ κατεδάφισις πάσης φύσεως κτισμάτων, διὰ κατοικίας, ἀποθήκας, αἰθούσας συγκεντρώσεων κλπ.

Κατασκευὴ περιτοιχισμάτων, ἐκβραχισμοί, ἐπιχωματώσεις οἰκοπέδων, ἀνόρυξις φρέατος ἢ βόθρου, ἀνέγερσις παραπήγματος κλπ.

β) Τεχνικὰς ἐργασίας πάσης φύσεως, ἤτοι:

Κατασκευὴ ἢ συντήρησις ὁδῶν, γεφυρῶν, σιδηροδρομικῶν γραμμῶν, λιμένων, ἀεροδρομίων, ὑδραυλικῶν, ἠλεκτρικῶν ἢ μηχανολογικῶν ἐγκαταστάσεων, ὡς καὶ ἐγκαταστάσεων μηχανῶν καὶ λοιπῶν ἐξαρτημάτων βιομηχανικῶν κλπ. ἐπιχειρήσεων.

Ἡ κατὰ τὰ ἀνωτέρω ἀπαρίθμησις τῶν ἐργασιῶν (οἰκοδομικῶν ἢ τεχνικῶν) εἶναι ἐνδεικτική.

2. Ἐξαιρούμεναι ἐργασίαι

Διὰ τῆς διατάξεως τοῦ ἐδαφίου β' τοῦ ἄρθρου 1 τοῦ Κανονισμοῦ καὶ κατόπιν τῆς δοθείσης αὐθεντικῆς ἑρμηνείας ἐπὶ τοῦ ὅρου «οἰκοδομικαὶ ἐργασίαι» τοῦ ἐδαφίου γ' τῆς παραγράφου δ τοῦ Ἀ.ν. 1846)1951, διὰ τοῦ ἄρθρου 3 § 2 τοῦ ν. 4476)1965, Φ.Ε.Κ. 103)31.5.1965, τεῦχος Α', (**) διηυκρινίσθη, ὅτι εἰς τὰς οἰκοδομικὰς ἐργασίας δὲν περιλαμβάνονται:

α) Αἱ ξυλουργικαὶ (ὡς π.χ. κατασκευὴ καὶ τοποθέτησις κουφωμάτων καὶ ἐπιπλίων).

β) Αἱ σιδηρουργικαί.

γ) Αἱ ὑδραυλικαὶ (περιλαμβανομένων εἰς ταύτας καὶ τῆς κεντρικῆς θερμάνσεως, ἀποχετευ-

---

τὴν διαδοχικὴν ἀσφάλισιν, καθιερουμένη ἀρχή, καθ' ἣν ἅπας ὁ διανυθεὶς διαδοχικῶς χρόνος ἀσφαλίσεως συνυπολογίζεται ἐνιαίως ὡς χρόνος πραγματικῆς ἀσφαλίσεως παρὰ τῷ τελευταίῳ Ὀργανισμῷ κλπ. σκοπεῖ, ὅπως, ἐν περιπτώσει ὑπαγωγῆς τοῦ αὐτοῦ προσώπου εἰς πλείονας τοῦ ἑνὸς Ἀσφαλιστικοὺς Ὀργανισμούς, μὴ ἐπέρχηται ἀπώλεια τοῦ ἐν ἀσφαλίσει διανυθέντος χρόνου, λόγῳ μεταβολῆς τοῦ ἀσφαλιστικοῦ φορέως, ἀλλ' ἀντιθέτως, θεωρουμένου τοῦ ὅλου ἐν ἀσφαλίσει διαδραμόντος χρόνου ὡς διανυθέντος ἐνιαίως παρὰ τῷ μέλλοντι νὰ προβῇ εἰς συνταξιοδότησιν Ὀργανισμῷ, τὸ συνταξιοδοτικὸν δικαίωμα τῶν ἠσφαλισμένων, κρίνηται ἐν ἑκάστῃ συγκεκριμένῃ περιπτώσει βάσει διατάξεων, τῶν ἰσχυουσῶν ἐπὶ τῶν ἰδίων τῶν ἠσφαλισμένων τοῦ Ὀργανισμοῦ τούτου, ὑπὸ τὴν προϋπόθεσιν ὅτι εἰς τὰς περιπτώσεις ταύτας θὰ τύχουν ἐφαρμογῆς αἱ πάγιαι καταστατικαὶ διατάξεις αὐτοῦ καὶ αἱ μεταβατικῶς τεθεῖσαι ἐν ἰσχύι τοιαῦται, αἵτινες τυχὸν ἐθεσπίσθησαν πρὸς κάλυψιν εἰδικῶν καὶ περιωρισμένων χρονικῶς περιπτώσεων(*).

Ἐν προκειμένῳ, καθ' ὃ ἐξ αὐτῆς τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως προκύπτει, ὁ αἰτῶν ὑπῆχθη εἰς τὴν ἀσφάλισιν τοῦ Τ.Ε.Β.Ε. ἀπὸ τῆς 1 Ἰανουαρίου 1955 μέχρι τῆς 30ῆς Ἀπριλίου 1962 καὶ εἰς τὸ Ι.Κ.Α. ἀπὸ τῆς 7ης Μαΐου 1962 μέχρι τῆς 31ης Ἰανουαρίου 1964. Συνεπῶς καθ' ὃν χρόνον ἐθεσπίσθη καὶ ἤρξατο ἰσχύουσα (1 Ὀκτωβρίου 1960) ἡ ἀνωτέρω μνημονευομένη μεταβατικὴ διάταξις τῆς παραγράφου 6 τοῦ ἄρθρου 12 τοῦ ν. δ)τος 4104)1960 οὗτος δὲν ἦτο εὐθέως ἠσφαλισμένος παρὰ τῷ Ι.Κ.Α. καὶ ἐπομένως ἡ διάταξις αὕτη δὲν ἦτο δυνατόν, βάσει τῆς ἐν τῇ ἡγουμένῃ σκέψει διαλαμβανομένης ἀρχῆς, νὰ τύχῃ ἐφαρμογῆς καὶ ἐπ' αὐτοῦ. Τὸ παράπονον ὅθεν τοῦ αἰτοῦντος, καθ' ὃ κατὰ παράβασιν τοῦ ἄρθρου 2 τοῦ ν.δ. 4202)1961 δὲν ὑπῆχθη οὗτος ὑπὸ τὸ καθεστὼς τῆς μεταβατικῆς διατάξεως τοῦ ν.δ. 4104)1960 τῆς παρὰ τῷ Τ.Ε.Β.Ε. ἀσφαλίσεώς του, τῆς διανυθείσης ἀπὸ 1ης Ἰανουαρίου 1955 μέχρι τῆς 7ης Μαΐου 1962, θεωρουμένης ὡς διανυθείσης παρὰ τῷ Ι.Κ.Α., δὲν εὐσταθεῖ νόμῳ καὶ ἀπορριπτέον τῷ λόγῳ τούτῳ ἀποβαίνει.

(*) Ἴδετε περὶ διαδοχικῆς ἀσφαλίσεως τοῦ ν.δ. 4202)1964 καὶ Σ.Ε. 185)1965, ΕΕΔ 24, 426, ἔνθα εἰς σημείωσιν μας καὶ λοιπαί.

(*) ΕΕΔ 23, 431.

(**) ΕΕΔ 24, 746.

σεως και έγκαταστάσεων κλιματισμού).

δ) Αί διακοσμητικαί (γύψιναι και λοιπαί διακοσμήσεις).

ε) Αί ηλεκτρολογικαί.

στ) Αί μαρμαρικαί.

ζ) Αί μηχανολογικαί εν γενει (περιλαμβανομένων εις ταύτας της έγκαταστάσεως ανελκυστήρων και των πάσης φύσεως μηχανημάτων).

Η εξαίρεσις των έργασιών τούτων εκ του χαρακτηρισμού «οικοδομικαί έργασίαι» έγένετο προς διάκρισιν του υποχρέου καταβολής εισφορών Ι.Κ.Α.

Ο νόμος (άρθρον 8 § δ εδάφιον γ' του 1846)1951) καθιστά υπόχρεων καταβολής τον κύριον του έργου επί οικοδομικών έργασιών.

Σκοπός ήτο η ασφάλισις υπό του κυρίου του οικοδομικού έργου προσώπων, άτινα δεν είχαν σταθερόν εργοδότην (ελεύθεροι εργατοτεχνίται οικοδομών), ούχι όμως και του προσωπικού των μονίμων συνεργείων, όπερ συνδέεται άμεσως διά σχέσεως εργασίας μετά εργοδότου, διατηρούντος ιδίαν επαγγελματικήν στέγην (ξυλουργικόν, ηλεκτρικόν, υδραυλικόν, μαρμαρικόν κλπ. κατάστημα).

Λοχέτως του ότι προς εξεύρεσιν της εργατικής δαπάνης οικοδομικού τινος έργου λαμβάνεται ό υπό του οικείου Πολεοδομικού Γραφείου εγκεκριμένος προϋπολογισμός τούτου εις τα υπό του άρθρου 4 § 3 του Κανονισμού οριζόμενα ποσοστά εργατικής δαπάνης περιέχονται μόνον αι εργασίαι α) εκσκαφών, β) μπετόν άρμέ γ) τοιχοποιίας δ) κονιαμάτων ε) δαπέδων και στ) χρωμάτων (ελαιοχρώματα υδροχρώματα) και ως εκ τούτου τα Ι.Κ.Α. ούδεποτε μέχρι τούδε εισέπραξεν εισφοράς εκ των κυρίων των οικοδομικών έργων διά ξυλουργικάς κλπ. εργασίας.

3. Ασφαλιζόμενα πρόσωπα διά του Κανονισμού

Διά του Κανονισμού ασφαλίζονται πάντες οι οπωσδήποτε απασχολούμενοι εργατοτεχνίται εις οικοδομικάς και τεχνικάς εν γένει εργασίας, διεπομένας υπό των διατάξεων τούτου, ανεξαρτήτως του τρόπου αμοιβής των, επί ημερομισθίω ή κατ' αποκοπήν, ως και εάν ο κατ' αποκοπήν αμειβόμενος μεσολαβή εις την πρόσληψιν και μισθοδοσίαν των υπό τας διαταγάς του εργαζομένων βοηθητικών προσώπων.

Ειδικώτερον επί οικοδομικών έργων δεν ασφαλίζεται βάσει των διατάξεων του Κανονισμού το προσωπικόν το απασχολούμενον εις τα Γραφεία των εργολάβων και των εργοληπτικών εταιρειών (λογισταί, ταμίαι, διαχειρισταί), ως και εκείνος, αύτινος αι αποδοχαί βαρύνουν το εργολαβικόν κέρδος και ούχι τας κυρίως οικοδομικάς εργασίας (οδηγοί αυτοκινήτων, εκτελούντων μεταφοράς οικοδομικών υλικών, βοηθοί αυτών, επιστάται και φύλακες των οικοδομών).

Επί των τεχνικών έργων, δι' ά ο υπολογισμός της εργατικής δαπάνης γίνεται βάσει συγκεκριμένων στοιχείων (αναλύσεως τιμών), ασφαλίζονται κατά τας διατάξεις του Κανονισμού οι οδηγοί αυτοκινήτων, εκτελούντων μεταφοράς, οι οδηγοί των εκσκαπτικών και ανυψωτικών μηχανημάτων, οι χειρισταί λοιπών μηχανημάτων και οι βοηθοί των κατηγοριών τούτων εφ' όσον εδηλώθη η απασχόλησίς των και ελήφθη υπ' όψιν διά τον καθορισμόν της εργατικής δαπάνης.

Εις ούδεμίαν περίπτωσιν και προκειμένου περί των έργων τούτων (τεχνικών) ασφαλίζονται βάσει των διατάξεων του Κανονισμού πρόσωπα άνήκοντα εις το προσωπικόν του Γραφείου των εργολάβων (λογισταί, ταμίαι, διαχειρισταί, επιστάται, φύλακες).

Διά του Κανονισμού ασφαλίζονται ωσαύτως μισθωτοί, προσλαμβανόμενοι απ' ευθείας υπό του κυρίου του έργου δι' απασχόλησίν των εις εργασίας μη διεπομένας υπό των διατάξεων τούτων (ήτοι ξυλουργικάς, ηλεκτρολογικάς, υδραυλικάς κλπ.), υπό την προϋπόθεσιν υποβολής ιδιαιτέρων μισθοδοτικών καταστάσεων, βαρυνόμεναι προσθέτως οι κύριοι των έργων διά την καταβολήν των εισφορών των εν λόγω μισθωτών (εδάφιον γ' άρθρου 1 του Κανονισμού).

Εκ της ασφαλίσεως βάσει των διατάξεων του Κανονισμού εξαιρούνται οι εργολάβοι ή ανάδοχοι των εκτελουμένων έργων.

Ως εργολάβος, κατά την ακριβή έννοιαν του όρου, θεωρείται ο κατ' επάγγελμα αναλαμβάνων την εκτέλεσιν οικοδομικών ή τεχνικών έργων, κεκτημένος προς τούτο σχετικού πτυχίου και άδειας και υπαγόμενος εις την ασφάλισιν ετέρου Ταμείου κυρίας ασφαλίσεως (π.χ. μηχανικών, εργοληπτών, Τ.Ε.Β.Ε. κλπ.).

Επί των λοιπών περιπτώσεων (εμπειροτεχνών), αιτινες αναλαμβάνουν την εκτέλεσιν οικοδομικών και τεχνικών έργασιών, ούδέν θέμα γεννάται διά την ασφάλισίν των βάσει των διατάξεων του Κανονισμού, εφ' όσον διαπιστούται απασχόλησις τούτων εις τα εκτελούμενα έργα.

4. Υπόχρεως εργοδότης

Διά την ασφάλισιν των απασχολουμένων εργατοτεχνιτών εις οικοδομικά και τεχνικά έργα υπόχρεως εργοδότης τυγχάνει:

α) Επί οικοδομικών έργων διά μεν την καταβολήν των υπέρ Ι.Κ.Α. εισφορών ο κύριος του έργου, διά δε την υποβολήν των μισθοδοτικών καταστάσεων και ο αναλαβών την εκτέλεσιν του έργου εργολάβος (άρθρον 8 § δ εδάφιον γ' ά.ν. 1846)1951).

β) Επί τεχνικών έργων πάσης φύσεως υπόχρεως εργοδότης είναι αλληλεγγύως ο τε κύριος του έργου και ο αναλαβών την εκτέλεσιν τούτου εργολάβος (άρθρον 8 § δ εδάφιον στ' ά.ν. 1846) 1951).

γ) Επί οικοδομικών και τεχνικών έργων του Δημοσίου υπόχρεως εργοδότης είναι ο αναλαβών την εκτέλεσιν του έργου εργολάβος.

5. Τρόπος ασφαλίσεως - χορήγησις ενσήμων

Διά την ασφάλισιν των εργατοτεχνιτών οικοδόμων υποβάλλονται υπό των υποχρέων μισθοδοτικαί καταστάσεις, εις ας αναγράφονται τα ατομικά στοιχεία τούτων, το έργον, εις ο απησχολήθησαν, η χρονική διάρκεια, ο αριθμός των ημερών εργασίας, το ποσόν των αποδοχών και το ποσόν των εισφορών.

Αί εισφοραί Ι.Κ.Α. καταβάλλονται μετρητοίς εις τας Υπηρεσίας του Ιδρύματος, εκδιδομέ-

νων πρὸς τοῦτο γραμματίων εἰσπράξεως.

Τὰ ἔνσημα Ι.Κ.Α. (φέροντα εἰδικὴν ἐπισημανσιν) «οἰκοδομικὰ» χορηγοῦνται ἐπὶ πιστώσει, ἀνεξαρτήτως τοῦ ἐὰν ἔλαβε χώραν ἡ καταβολὴ τῶν εἰσφορῶν, ἀρκεῖ μόνον νὰ συμπληρωθῇ ὑπὸ τοῦ ἐργολάβου ἢ ἐργοδότου ἡ σχετικὴ αἴτησις (συμπλήρωσις σελίδος βιβλιαρίου προμηθείας ἐνσήμων).

Διὰ τῆς διατάξεως τῆς παραγράφου 2 τοῦ ἄρθρου 8 τοῦ Κανονισμοῦ ὁρίζεται, ὅτι κατὰ τὴν ἀπογραφὴν τοῦ ἔργου (ἅμα τῇ ἀναγγελίᾳ) καὶ συγχρόνως μὲ τὴν κατάθεσιν τῆς προκαταβολῆς χορηγοῦνται ἔνσημα μέχρι τοῦ ποσοῦ ταύτης.

Διὰ τούτου σκοπεῖται, ὅπως εὑρίσκωνται εἰς χεῖρας τοῦ ἐργοδότου ἔνσημα διὰ τὴν ἀσφαλιστικὴν τακτοποίησιν τῶν κατὰ τὴν ἔναρξιν τοῦ ἔργου ἀπασχοληθησομένων μισθωτῶν.

Ἐν συνεχείᾳ καὶ σὺν τῇ προόδῳ τῶν ἐργασιῶν χορηγοῦνται βάσει τῶν ἑκάστοτε ὑποβαλλομένων καταστάσεων ἔνσημα μέχρι τοῦ ποσοῦ τῶν προκαθορισθεισῶν εἰσφορῶν, ἀσχέτως τῆς ἐξοφλήσεως ἢ μὴ τούτων ὑπὸ τῶν ἐργοδοτῶν.

Ἐπὶ τῶν ἀνωτέρω ἔχουν παρασχεθῇ σαφεῖς ὁδηγίαι διὰ τῶν ὑπ' ἀριθ. 886)1958 (σελ. 23 § 3) καὶ 32)1964 ἐγκυκλίων διαταγῶν.

Παρὰ ταῦτα, ὡς διεπιστώθη, δὲν χορηγοῦνται ἔνσημα βάσει τῆς προκαταβολῆς.

Ἀπαραίτητον κρίνομεν νὰ τονίσωμεν ἐκ νέου, ὅπως ἅμα τῇ καταθέσει τῆς προκαταβολῆς εἰσφορῶν ὑπὸ τοῦ ὑποχρέου ἐργοδότου συμπληροῦται ὑπὸ τῆς Ὑπηρεσίας ἡ αἴτησις τοῦ «βιβλίου προμηθείας ἐνσήμων» καὶ χορηγοῦνται ἔνσημα ἴσης ἀξίας πρὸς τὸ ποσὸν τῆς προκαταβολῆς εἰσφορῶν.

Τὸ ἔνσημα θὰ εἶναι διαφόρων κλάσεων, οὕτως ὥστε νὰ δύνανται νὰ χρησιμοποιηθοῦν πρὸς ἐπικόλλησιν δι' ἡμέρας ἐργασίας, τεχνιτῶν, βοηθῶν κλπ.

Πρὸς διευκόλυνσιν ὁ ὑπολογισμός, ὡς καὶ ἡ χορήγησις, θὰ γίνεται μὲ βάσιν τὴν ἀξίαν ἀναλόγων ἐνσήμων δι' ἀπασχόλησιν μιᾶς ἡμέρας ἐργασίας, τεχνίτου, βοηθοῦ κλπ. καὶ εἰς τὸ πολλαπλάσιον τούτων μέχρι καλύψεως τοῦ ποσοῦ τῆς προκαταβολῆς.

Διὰ μικρὰ ποσὰ προκαταβολῆς μέχρι ποσοῦ δραχμῶν 1.000 θὰ χορηγοῦνται ἔνσημα: 1 - 3 τῶν δραχμῶν 100 καὶ 3 - 6 τῶν δραχμῶν 50, τῶν δραχμῶν 30, τῶν δραχμῶν 20, τῶν δραχμῶν 10, τῶν δραχμῶν 5, τῶν δραχμῶν 3, τῶν δραχμῶν 2, τῶν δραχμῶν 1.

Διὰ μεγαλύτερα ποσὰ θὰ αὐξάνεται ἀναλόγως ἡ ποσότης τῶν διαφόρων ὡς ἄνω κλάσεων.

Δὲν θὰ χορηγοῦνται ἔνσημα ἀξίας μεγάλων κλάσεων, εἰμὴ μόναν τῶν δραχμῶν 100 καὶ μικρὸς ἀριθμὸς τῶν δραχμῶν 200, ὅταν τὸ ποσὸν τῆς προκαταβολῆς εἶναι ἄνω τῶν δραχμῶν 5.000.

Διὰ τῶν ἀνωτέρω κλάσεων ἐνσήμων εὐκόλως δύναται νὰ σχηματισθῇ τὸ ποσὸν εἰσφορῶν δι' ἀπασχόλησιν οἱουδήποτε ἀριθμοῦ ἡμερῶν ἐργασίας τῶν ἀπασχολουμένων ἐργατοτεχνιτῶν κατὰ τὴν ἔναρξιν τοῦ ἔργου.

Ἐξ ἄλλου κατὰ τὴν ὑποβολὴν τῶν καταστάσεων ὑπὸ τοῦ ἐργοδότου, δι' ὧν θὰ δικαιολογοῦνται τὰ ἤδη χορηγηθέντα ἔνσημα, δύναται οὗτος νὰ ζητήσῃ ἀλλαγὰς ὡρισμένων ἐνσήμων.

Πᾶσα περαιτέρω χορήγησις ἐνσήμων θὰ γίνεται μόνον βάσει τῶν ὑποβαλλομένων μισθολογικῶν καταστάσεων.

Αἱ ἁρμόδιαι Ὑπηρεσίαι τῶν Ὑποκαταστημάτων Ι.Κ.Α. τυγχάνουν ὑπεύθυνοι διὰ τὴν ἐφαρμογὴν τῶν διὰ τῆς παρούσης ὁριζομένων. Θὰ ἐλεγχθοῦν αὐστηρῶς οἱ προϊστάμενοι τῶν Ὑπηρεσιῶν διὰ παραλείψεις τῶν ἁρμοδίων ὀργάνων.

Εἰς τὸ πρὸς τὸ Πολεοδομικὸν Γραφεῖον χορηγούμενον ἐφεξῆς σημείωμα θὰ ἀναγράφεται ὑπὸ τοῦ χορηγοῦντος τὰ ἔνσημα Γραφείου εἰδικὴ ἔνδειξις, «ἐχορηγήθησαν ἴσης ἀξίας πρὸς τὴν προκαταβολὴν ἔνσημα Ι.Κ.Α. καὶ δωρόσημα».

Εὐνόητον τυγχάνει, ὅτι κατὰ τὴν καταβολὴν τῆς προκαταβολῆς θὰ χορηγοῦνται καὶ «δωρόσημα» κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον, ὡς ἀνωτέρω ὁρίζεται διὰ τὰ ἔνσημα Ι.Κ.Α. Πᾶσα περαιτέρω χορήγησις δωροσήμων θὰ γίνεται βάσει τῶν καταστάσεων καὶ ἐφ' ὅσον ἔχει καταβληθῇ μετρητοῖς ἡ εἰσφορὰ δώρου.

6. Ἔλεγχος ἀσφαλίσεως ἐργατοτεχνιτῶν

Οἱ ἐργοδόται εἶναι ὑπόχρεοι ἐκ τοῦ νόμου νὰ δηλώνουν:

α) Τὴν χρονικὴν διάρκειαν τῆς ἀπασχολήσεως τῶν μισθωτῶν των.

β) Τὸν ἀκριβῆ ἀριθμὸν ἡμερῶν ἐργασίας των.

γ) Τὸ πραγματικὸν ὕψος ἡμερομισθίου, ὅπερ κατεβλήθη εἰς ἕκαστον (ἡμερομίσθιον, ὑπερωρίαι κλπ.).

Δι' οὐδεμίαν κατηγορίαν ἐργατοτεχνιτῶν ἀπασχολουμένων εἴτε ἐντὸς, εἴτε ἐκτὸς κέντρου ἀσφαλίσεως, ὑφίσταται σταθερὸν ἐκ τῶν προτέρων καθωρισμένον τεκμαρτὸν ἡμερομίσθιον.

Αἱ εἰσφοραὶ Ι.Κ.Α., ὡς καὶ τοῦ δώρου οἰκοδόμων, θὰ ὑπολογίζωνται ἐπὶ τῶν πραγματικῶν ἡμερομισθίων τῶν ἐργατοτεχνιτῶν.

Τὰ ὑπὸ τοῦ Κανονισμοῦ (ἄρθρον 4 § 3) καθοριζόμενα ποσοστὰ ἐργατικῆς δαπάνης εἶναι ἐνδεικτικά, λαμβάνονται ὑπ' ὄψιν μόνον διὰ τὸν προκαθορισμὸν τῶν εἰσφορῶν καὶ δὲν δύναται νὰ θεωρηθῇ, ὅτι ὁ ἐργοδότης βάσει τούτων ἔχει ἐκπληρώσει πάντοτε καὶ πλήρως τὰς πρὸς τὸ Ι.Κ.Α. ὑποχρεώσεις του.

Ἡ ὑποχρέωσις τοῦ ἐργοδότου ἐκπληροῦται διὰ τῆς ἀσφαλίσεως τῶν μισθωτῶν, αἵτινες ἀπησχολήθησαν παρ' αὐτῷ, καὶ διὰ τῆς δηλώσεως ὑπὸ τούτου τοῦ πραγματικοῦ χρόνου ἐργασίας καὶ τοῦ ὕψους ἀποδοχῶν των.

Αἱ Ὑπηρεσίαι ἐλέγχου ἐσόδων ἐξ οἰκοδομικῶν καὶ τεχνικῶν ἔργων δέον ὅπως προβαίνουν εἰς συνεχεῖς ἐπιτοπίους ἐλέγχους τῶν οἰκοδομικῶν καὶ τεχνικῶν ἔργων, λαμβάνουν πλήρη στοιχεῖα τῶν ἀπασχολουμένων μισθωτῶν, ὡς καὶ τοῦ ἀριθμοῦ ἡμερῶν ἐργασίας καὶ ἀποδοχῶν των.

Αἱ ὑποβαλλόμεναι μισθοδοτικαὶ καταστάσεις δέον ὅπως ἐλέγχωνται καὶ διορθοῦνται εἰς περιπτώσεις, καθ' ἃς δὲν ἀναγράφεται εἰς ταύτας ὁ ἀκριβὴς ἀριθμὸς ἡμερῶν ἐργασίας καὶ τὸ ὕψος τῶν ἀποδοχῶν τῶν μισθωτῶν.

Τὰ ὑπὸ τῆς συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας τῶν ἐργατοτεχνιτῶν οἰκοδόμων (σχετικὴ ὑπ' ἀριθ. 5)1964 ἀπόφασις τοῦ Δ.Δ.Δ.Δ. Ἀθηνῶν, ΔΕΝ 1964, σελ. 264)(*) καθοριζόμενα κατώτερα

(*) ΕΕΔ 23, 491.

ὅρια κατὰ κατηγορίας δέον ὅπως λαμβάνονται ὑπ' ὄψιν ὡς ἐλάχιστα ὅρια ἀμοιβῆς τούτων.

Διὰ τὸν ἔλεγχον ὅμως τῆς ἀπασχολήσεως τῶν ἐργατοτεχνιτῶν, ὡς καὶ τοῦ πραγματικοῦ ὕψους τοῦ ἡμερομισθίου τούτων, δέον ὅπως λαμβάνωνται πληροφορίαι ἀπὸ τοὺς ἰδίους τοὺς μισθωτούς, ἀπὸ τὰς ἐπαγγελματικὰς των ὀργανώσεις καὶ ἀπὸ τὰ διαχειριστικὰ στοιχεῖα τῆς ἐπιχειρήσεως.

Πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον δέον ὅπως ἐφοδιάζηται δι' ἀριθμοῦ ἀντιτύπων τοὺς ἡσφαλισμένους, ὡς καὶ τὰς ὀργανώσεις των, ἐκ τοῦ συνημμένου τῇ παρούσῃ σχεδίου «βεβαιώσεως ἀπασχολήσεως».

Εἰς τὴν βεβαίωσιν ταύτην θὰ ἀναγράφεται ὁ ἐργοδότης, εἰς ὃν ἀπασχολεῖται ἑκάστοτε μισθωτός, ὁ χρόνος ἀπασχολήσεως, αἱ ἡμέραι ἐργασίας καὶ τὸ ποσὸν τῶν ἀποδοχῶν, θὰ ὑπογράφεται ὑπὸ τοῦ ἐργοδότου (κυρίου τοῦ ἔργου ἢ ἐργολάβου), ὡς καὶ ὑπὸ τοῦ ἰδίου τοῦ ἡσφαλισμένου, καὶ θὰ ὑποβάλλεται εἰς τὸ ὁρμώδιον Ὑποκατάστημα Ι.Κ.Α.

Εἰς ἣν περίπτωσιν ὁ ἐργοδότης δὲν προβῇ εἰς τὴν ἀσφάλισιν τοῦ μισθωτοῦ ἢ ἀναγράψῃ εἰς τὰς καταστάσεις διάφορον ἀριθμὸν ἡμερῶν ἐργασίας ἢ ποσὸν ἀποδοχῶν ἢ ὑποβαλλομένη ὑπὸ τοῦ μισθωτοῦ κατὰ τὰ ἀνωτέρω «βεβαιώσεις ἀπασχολήσεως» θὰ λαμβάνηται ὑπ' ὄψιν καὶ θὰ γίνεται ἀναγνώρισις τῶν ἡμερῶν ἐργασίας τοῦ μισθωτοῦ βάσει ταύτης καὶ ἐντὸς διμήνου τὸ πολὺ προθεσμίας ἀπὸ τῆς ὑποβολῆς της.

Ἡ αὐτὴ διαδικασία ἰσχύει διὰ τὴν ἀναγνώρισιν ἡμερῶν ἐργασίας ἐπὶ ἐπισκευῶν καὶ διαφόρων μικροεργασιῶν (ἄνευ ἀδείας) εἴτε ἐντός, εἴτε ἐκτὸς κέντρου ἀσφαλίσεως.

Ἡ «βεβαίωσις ἀπασχολήσεως» ἐφ' ὅσον ὑπογράφεται ὑπὸ τοῦ ἐργοδότου, ἐξομοιοῦται πρὸς τὰς μισθοδοτικὰς καταστάσεις.

Διὰ τὰς ἀμφισβητουμένας ὅμως περιπτώσεις ἀπασχολήσεως εἰς οἰκοδομικὰ καὶ τεχνικὰ ἔργα ἢ κατὰ τὸ ἀνωτέρω «βεβαίωσις ἀπασχολήσεως», ὑπογραφομένη μόνον ὑπὸ τοῦ ἐνδιαφερομένου μισθωτοῦ καὶ περιέχουσα τὰ πλήρη στοιχεῖα ἀπασχολήσεως τούτου (ὡς σχετικὸν ὑπόδειγμα), ὑποβάλλεται εἰς τὸ ὁρμώδιον Ὑποκατάστημα Ι.Κ.Α., εἰς τὴν περιοχὴν τοῦ ὁποίου ἐκτελεῖται τὸ ἔργον καὶ ἐξετάζεται ὡς καταγγελία τοῦτον εἰς βάρος τοῦ ὑποχρέου διὰ τὴν ἀσφάλισιν τοῦ ἐργοδότου.

Διὰ τὴν ταχεῖαν διεκπεραίωσιν τῶν ὑποβαλλομένων ὡς ἄνω καταγγελιῶν δέον ὅπως αὗται περιέρχωνται εἰς τὴν ὁρμώδιαν Ὑπηρεσίαν τοῦ Ι.Κ.Α. τὸ ἀργότερον ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς λήξεως τοῦ χρόνου ἀπασχολήσεως εἰς ἑκάστου συγκεκριμένου ἔργου καὶ τὰ ἀφαιροῦν πρόσωπα μόνον ἀπασχόλησιν εἰς τοῦτο.

Δι' ἀπασχόλησιν εἰς πλείονα τοῦ ἑνὸς ἔργα θὰ ὑποβάλλεται ἰδιαιτέρα καταγγελία.

Ἐπὶ τῶν ὑποβαλλομένων ὡς ἄνω καταγγελιῶν αἱ ὁρμώδιαι Ὑπηρεσίαι τοῦ Ἱδρύματος ὑποχρεοῦνται, ὅπως ἐντὸς διμήνου ἀπὸ τῆς ὑποβολῆς των προβοῦν εἰς σχετικὸν ἔλεγχον πρὸς διαπίστωσιν τῆς ἀληθείας τῶν καταγγελλομένων καὶ συντάξεων Π.Ε.Ε. ἢ ἔκθεσιν ἐλέγχου δι' ἀναγνώρισιν ἢ ἀπόρριψιν τοῦ αἰτήματος, κοινοποιοῦσαι τὴν σχετικὴν ἀπόφασιν εἰς τοὺς ἐνδιαφερομένους (ἡσφαλισμένον καὶ ἐργοδότην) διὰ τὴν τυχὸν ἄσκησιν ὑπὸ τούτων τῶν νομίμων ἐνδίκων μέσων (ὑποβολὴν ἐνστάσεων ἐνώπιον τῆς Τοπικῆς Διοικούσης Ἐπιτροπῆς κλπ.).

Παρερχομένου ἐπὶ πλέον μηνὸς διὰ τὴν ἄσκησιν ἐνδίκων μέσων, ἤτοι ἐν συνόλῳ τριμήνου ἀπὸ τῆς ὑποβολῆς τῆς καταγγελίας, αἱ Ὑπηρεσίαι τοῦ Ι.Κ.Α. δέον ὅπως ἔχουν περατώσει τὴν διαδικασίαν ἐλέγχου τούτων καὶ νὰ προβαίνουν εἰς τὴν ἀναγνώρισιν τῶν ἡμερῶν ἐργασίας δι' ὅσας ἐκ τῶν ὑποβληθεισῶν καταγγελιῶν εὑσταθοῦν οἱ ἰσχυρισμοὶ τῶν ἡσφαλισμένων.

Οἰκόθεν νοεῖται, ὅτι ὁ ὁρισθεὶς χρόνος τοῦ τριμήνου ἀποτελεῖ δεσμευτικὴν προθεσμίαν διὰ τὰς ὁρμώδιας Ὑπηρεσίας τοῦ Ἱδρύματος, διὰ τυχὸν δὲ καθυστέρησιν ἐξετάσεως τῆς καταγγελίας ἡσφαλισμένου πέραν τοῦ διμήνου εὐθύνεται ὁ ὁρμώδιος ὑπάλληλος, ὅστις ἔχει χρεωθῇ μὲ τὴν ἐξέτασιν ταύτης, ἀνογνωριζομένων τῶν ἡμερῶν ἐργασίας τοῦ ἡσφαλισμένου βάσει τῆς καταγγελίας του.

Καθορίζεται ἀπὸ τοῦδε ὁ χρόνος ἐναρξεως τοῦ κατὰ τὰ ἀνωτέρω τρόπου ἐξετάσεως τῶν καταγγελιῶν ἡ 1η Ἰανουαρίου 1966 καὶ διὰ τὰς ἀπὸ τῆς αὐτῆς χρονολογίας ὑποβληθησομένας καταγγελίας.

Αἱ ὁρμώδιαι Ὑπηρεσίαι ἑκάστων Ι.Κ.Α. δέον ὅπως προβοῦν εἰς τὰς δεούσας ἐνεργείας, ἵνα καταστῇ δυνατὴ ἡ ἐπιτυχὴς ἐφαρμογὴ τοῦ μέτρου τούτου.

7. Ὑποχρέωσις ὑπεργολάβων διὰ σύντοξιν καὶ ὑποβολὴν εἰς τὸ Ι.Κ.Α. ἑβδομαδιαίων μισθοδοτικῶν καταστάσεων

Βάσει τῶν διατάξεων τοῦ Κανονισμοῦ (ἄρθρον 1 ἐδάφιον 3) οἱ ὑπεργολάβοι οἰκοδομικῶν καὶ τεχνικῶν ἔργων ὑποχρεοῦνται, ὅπως συντάσσουν ἑβδομαδιαίας καταστάσεις τοῦ προσωπικοῦ των (συνεργείου των) καὶ παραδίδουν ἐν ἀντιγράφῳ εἰς τὸν κύριον τοῦ ἔργου ἢ τὸν ἐργολάβον καὶ ἕτερον ἀντίγραφον ὑποβάλλουν εἰς τὸ ὁρμώδιον Ὑποκατάστημα τοῦ Ι.Κ.Α.

Ἡ ὑποβολὴ ἀντιγράφων ἑβδομαδιαίων καταστάσεων ὑπὸ τῶν ὑπεργολάβων ἀπ' εὐθείας εἰς τὰς Ὑπηρεσίας τοῦ Ι.Κ.Α. διευκολύνει τὸν ἔλεγχον τῆς ἀπασχολήσεως τῶν μισθωτῶν, ὡς πρὸς τὸν πραγματικὸν χρόνον ἐργασίας καὶ ἀποδοχὰς τούτων.

Δέον ὅπως καταβληθῇ προσπάθεια τῶν ἐπὶ τοῦ ἐλέγχου ὑπαλλήλων διὰ τὴν πιστὴν ἐφαρμογὴν τῆς διατάξεως ταύτης τοῦ Κανονισμοῦ, οὕτως ὥστε νὰ λαμβάνωνται στοιχεῖα ἐπὶ τῆς ἀπασχολήσεως τῶν ἐργατοτεχνιτῶν ἀπ' εὐθείας παρὰ τῶν ὑπεργολάβων.

Εἰς τὰ μεγάλα ἰδίᾳ οἰκοδομικὰ καὶ τεχνικὰ ἔργα ἡ ὁρμώδια Ὑπηρεσία ἐσόδων δέον ὅπως κατὰ τὴν ὀπογραφὴν τῶν ἔργων ἢ καὶ ἐν συνεχείᾳ λαμβάνῃ πλήρη στοιχεῖα τῶν ὑπεργολάβων, εἰς οὓς ἀνετέθη ἡ ἐκτέλεσις τῶν ἐπὶ μέρους ἐργασιῶν (ἐκσκαφαί, μπετά, τοιχοποιία κλπ.).

Ἐκρίθη ἀπαραίτητον, ὅπως ἐν τῇ παρούσῃ ἀναπτυχθοῦν βασικαὶ διατάξεις τοῦ Κανονισμοῦ καὶ παρασχεθοῦν ἰδίᾳ ὁδηγίαι ἐπὶ τοῦ τρόπου ἐλέγχου, διὰ τὴν τήρησιν καὶ ἐφαρμογὴν τῶν ὁποίων ἐφιστῶμεν ἰδιαιτέρως τὴν προσοχὴν τῶν ὁρμώδιων ὑπαλλήλων ἐλέγχου ἐπὶ τῶν οἰκοδομικῶν καὶ τεχνικῶν ἔργων. *(Ἐγκύκλ. ὑπ' ἀριθ. 247)1965 Ἱδρύματος Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων).*

ΓΝΩΜΟΔΟΤΗΣΕΙΣ ΝΟΜΙΚΟΥ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΥ ΤΟΥ ΚΡΑΤΟΥΣ

ΚΑΤΑΒΟΛΗ ΑΣΦΑΛΙΣΤΙΚΩΝ ΕΙΣΦΟΡΩΝ ΕΠΙ ΜΕΤΑΒΙΒΑΣΕΩΣ ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΕΩΣ

Ἐ ρ ώ τ η μ α (Ι.Κ.Α.): Ἂν τὸ ἄρθρον 479 τοῦ Ἀστικοῦ Κώδικος ἔχῃ ἐφαρμογὴν καὶ εἰς τὰς περιπτώσεις μεταβιβασθεισῶν ἐπιχειρήσεων ὀφειλετῶν τοῦ Ἱδρύματος Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων, ἤτοι ἂν οἱ ἀποκτήσαντες παρὰ ὀφειλετῶν τοῦ Ἱδρύματος τὴν ἐπιχείρησίν των εὐθύνωνται ἐναντι αὐτοῦ διὰ τὰ πρὸς τοῦτο χρέη ἐξ εἰσφορῶν τῶν μεταβιβασάντων τὰς ἐπιχειρήσεις.

Νομικοῦ Συμβουλίου Κράτους, Τμ. Γ'
Γνωμοδότησις 482)1965

Προεδρεύων ὁ Νομικὸς Σύμβουλος κ. *Κ. Ρουμπάνης*

Εἰσηγητὴς ὁ Πάρεδρος κ. *Γ. Ἀντωνόπουλος*

Λοιπὰ μέλη: Οἱ κ.κ. Α. Μαλαγαράκης, Π. Σοφιανόπουλος, Κ. Κωνσταντινίδης, Α. Τομαράς, Νομικοὶ Σύμβουλοι, Κ. Διαλεκτός, Τ. Σταυρόπουλος, Πάρεδροι

Ἐπὶ τοῦ πρόσθεν ἐρωτήματος τὸ Νομικὸν Συμβούλιον ἐγνωμοδότησεν ὡς ἀκολούθως:

1. Τὸ ἄρθρον 479 τοῦ Α.Κ. ἔχει ὡς ἑξῆς: «Ἐπὶ μεταβιβάσεως ὁμάδος περιουσίας. Ἐὰν διὰ συμβάσεως μετεβιβάσθη περιουσία ἢ ἐπιχείρησις, ὁ ἀποκτῶν εὐθύνεται ἐναντι τοῦ δανειστοῦ μέχρι τῆς ἀξίας τῶν μεταβιβαζομένων στοιχείων διὰ τὰ εἰς τὴν περιουσίαν ἢ τὴν ἐπιχείρησιν ἀνήκοντα χρέη. Ἡ εὐθύνη τοῦ μεταβιβάζοντος ἐξακολουθεῖ ὑφισταμένη. Ἀντίθετος συμφωνία μεταξὺ τῶν συμβαλλομένων εἰς βλάβην τῶν δανειστῶν εἶναι ἄκυρος ἐναντι τούτων.

2. Ἡ ὡς ἄνω διάταξις τοῦ ἄρθρου 479 τοῦ Α.Κ., ἀποβλέπουσα εἰς τὴν προστασίαν τῶν δανειστῶν, εἶναι ἀναγκαστικοῦ δικαίου, καθιεροῦσα σωρευτικὴν ex lege ἀναδοχήν, καθ' ἣν ὁ μὲν μεταβιβάζων διὰ συμβάσεως περιουσίαν ἢ ἐπιχείρησιν ἐνέχεται ἐναντι τῶν δανειστῶν του, ὡς καὶ πρότερον ἀπεριορίστως, ὁ δὲ ἀποκτῶν ἐνέχεται μετὰ τοῦ μεταβιβάσαντος ὀφειλέτου διὰ τὰ κατὰ τὸν χρόνον τῆς μεταβιβάσεως γεγενημένα χρέη αὐτοῦ, ἀνεξαρτήτως ἂν ἡ μεταβίβασις εἶναι ἐπαχθὴς ἢ χαριστικὴ ἢ ἂν ἐγνώριζε οὗτος ἢ μὴ τὴν ὕπαρξιν τῶν χρεῶν καὶ μόνον μέχρι τῆς ἀξίας, ἣν εἶχον κατὰ τὸν χρόνον τοῦτον τὰ μεταβιβαζόμενα περιουσιακὰ στοιχεῖα, ἤτις λαμβάνεται ὑπ' ὄψιν αὐτοτελῶς, ἤτοι ἄνευ τῆς ἐκπτώσεως τῶν χρεῶν ἢ τῆς τυχὸν κατα βληθείσης ἀντιπαροχῆς (*Μιχαηλίδης - Νουάρος*, ΕΕΝ ις' 145. Ἐρμ.ΑΚ ὑπὸ τὸ ἄρθρον 479 Α.Κ., ἀριθ. 4, 6 8, 12, 18, 18α, 19. *Μπαλῆς*, Ἐνοχ. § 174, Γεν. Ἀρχαί, *Ἰδίου* § 30, γνωμ. *Ζέπου*, ΕΕΝ 22, 1001, γνωμ *Μιχαηλίδου - Νουάρου*, ΕΕΝ 27, 742, Α.Π. 278)1960, ΕΕΝ 27, 511, 340)1962, ΕΕΝ 29, 834, Ἐφετείου Ἀθηνῶν 564)1960, ΝοΒ 8, 732, Ἐφετείου Ἀθηνῶν 1577) 1960, ΕΕΝ 27, 758, Ἐφετείου Ἀθηνῶν 1707) 1961, Ἑλλ. Δικ. 1962, 300).

3. Ἐν σχέσει μὲ τὰς ἐξ εἰσφορῶν ἀπαιτήσεις τοῦ Ἱδρύματος Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων ὁ ἀ.ν. 1846)1951 εἰς τὸ ἄρθρον 24 ὁρίζει, ὅτι τὸ Ι.Κ.Α. ἔχει ὡς πόρους κυρίως τὰς εἰσφορὰς τῶν παρ' αὐτῷ ἠσφαλισμένων καὶ τῶν ἐργοδοτῶν, εἰς τὸ ἄρθρον 26 §§ 1 καὶ 5 ὁρίζει, ὅτι ὁ ἐργοδότης ὑποχρεοῦται εἰς τὴν καταβολὴν εἰς τὸ Ι.Κ.Α. τῶν εἰσφορῶν, ἐργοδοτικῆς καὶ ἠσφαλισμένου (οὕτω καὶ *Ἀγαλλόπουλος*, Κοινωνικαὶ Ἀσφαλίσεις § 16, σελ. 157, 158) καὶ ἐπὶ αὐτοτελῶς ἐργαζομένων οἱ ἴδιοι ἢ ὁ κατὰ τὸ ἄρθρον 8 § 5 ἐδάφιον δ' συνεταιρισμός, εἰς δὲ τὸ ἄρθρον 8 § 3, ἔνθα δίδει διαφόρους ἐννοιολογικοὺς προσδιορισμούς, ὁρίζει τὸν ἐργοδότην ὡς τὰ φυσικὰ ἢ Νομικὰ Πρόσωπα Δημοσίου ἢ Ἰδιωτικοῦ Δικαίου, διὰ λογαριασμὸν τῶν ὁποίων τὰ ὑπαγόμενα εἰς τὴν ἀσφάλισιν πρόσωπα προσφέρουν τὴν ἐργασίαν των. Εἰς περίπτωσιν δέ, καθ' ἣν ὁ ἐργοδότης δὲν καταβάλλει ἐντὸς τῆς ὑπὸ τοῦ νόμου καὶ τοῦ κανονισμοῦ ὁριζομένης προθεσμίας τὰς εἰσφοράς, τὸ ἄρθρον 27 § 3 ὁρίζει, ὅτι αἱ κατὰ τὸν παράντα νόμον ἀπαιτήσεις τοῦ Ι.Κ.Α. ἐκ καθυστερουμένων εἰσφορῶν, προσθέτων τελῶν ἢ ἐπαυξήσεων τῶν εἰσφορῶν, κατ' ἐφαρμογὴν τοῦ ἄρθρου 54 § 3, εἰσπράττονται κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ νόμου περὶ εἰσπράξεως δημοσίων ἐσόδων, εἰς δὲ τὴν παράγραφον 4 τοῦ ἰδίου ἄρθρου ὁρίζει, ὅτι ὡς τίτλοι διὰ τὴν βεβαίωσιν καὶ εἴσπραξιν τῶν περὶ ὧν ἀνωτέρω ἀπαιτήσεων χρησιμεύουσι καταστάσεις ὀφειλετῶν κλπ.

4. Ἐν ὄψει τῶν ὡς ἄνω διατάξεων, ἀναφερομένων εἰς τὸν ὑπόχρεον (ὑπεύθυνον) πρὸς καταβολὴν τῶν εἰσφορῶν, ὡς καὶ εἰς τὴν διαδικασίαν τῆς βεβαιώσεως καὶ εἰσπράξεως τῶν ἐξ εἰσφορῶν καθυστερουμένων ἀπαιτήσεων τοῦ Ἱδρύματος ἐν συνδυασμῷ μὲ τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 479 τοῦ Α.Κ., ὁμιλουσῶν περὶ μεταβιβάσεως περιουσίας ἢ ἐπιχειρήσεως καὶ περὶ τῆς ἐναντι τῶν δανειστῶν εὐθύνης τοῦ ἀποκτῶντος διὰ τὰ εἰς τὴν μεταβιβαζομένην ἐπιχείρησιν ἢ περιουσίαν ἀνήκοντα χρέη, δέον νὰ γίνῃ δεκτόν, ὅτι εἰς τὴν περίπτωσιν τῆς κατ' ἐφαρμογὴν τοῦ τελευταίου τούτου ἄρθρου τοῦ Α.Κ. ἐπιδιώξεως τῆς εἰσπράξεως τῶν ἐξ εἰσφορῶν ἀπαιτήσεων τοῦ Ἱδρύματος ὡς ἐργοδότου ὑπεύθυνοι διὰ τὴν καταβολὴν τῶν πρὸς τοῦτο εἰσφορῶν θεωροῦνται οἱ φορεῖς (οἱ δικαιοῦχοι, οἱ ἐπιχειρηματίαι), οἱ κύριοι τῶν ἐπιχειρήσεων, εἴτε εἶναι φυσικὰ πρόσωπα, εἴτε εἶναι νομικὰ πρόσωπα, πρὸς τὸ συμφέρον τῶν ὁποίων οἱ ἐργαζόμενοι παρέχουν τὴν ἐργασίαν των καὶ μεθ' ὧν κατὰ κανόνα εἶναι συμβεβλημένοι. (Σχετικῶς *Ἀγαλλοπούλου*, Κοινωνικαὶ Ἀσφαλίσεις, σελ. 69, 163, 167, 168, *Ἰδίου*, Ἐργατικὸν Δίκαιον, σελ. 275, 276. Arthur Nikish, Ἐργατικὸν Δίκαιον § 140. *Καραβᾶ*, Ἐμπορικὸν Δίκαιον τ. Α', τεῦχος Β', §§ 216, 218,

23, 224, *Γ. Μπαλῆ*, Γεν. Ἀρχαί § 184, *Καυκᾶς*, Ἐνοχ. Δ', σελ. 518, ΕρμΑΚ ὑπὸ τὸ ἄρθρον 479, ἀριθ. 13, 14, γνωμ. *Τριανταφυλλοπούλου - Σάντη*, Θέμ. ΞΓ' 435, Α.Π. 406)1951, Θέμ. ΞΒ' 767, Ἐφ. Ἀθηνῶν 1898)1951, ΕΕΝ 19' 412, Πρωτοδικῶν Ἀθηνῶν 2203)953, Ἐπ. Ἐμπ. Δικ. 1182, Πρωτοδικείου Καλαμάτας 173)1953, Ἐπ. Ἐργ. Δικ. 13, 76, Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν 4329) 956, ΝοΒ 4, 42).

5. Ἀκολούθως τούτοις ἐπὶ μεταβιβάσεως δι μβάσεως ἐπιχειρήσεως ὑπὸ τοῦ φορέως (κυ ον) αὐτῆς ὁ ἀποκτῶν νέος φορεὺς (νέος κύ ος) τῆς ἐπιχειρήσεως εὐθύνεται, κατ' ἐφαρ ογὴν τοῦ ἄρθρου 479 τοῦ Α.Κ., ὡς εἰδικὸς διά ουχος ἐναντι τοῦ Ἱδρύματος τῶν Κοινωνικῶν Ἀσ αλίσεων, διὰ τὸ κατὰ τὸν χρόνον τῆς μετε ιβάσεως βαρύνοντα τὴν μεταβιβασθεῖσαν ἐπι ίρησιν ἐξ εἰσφορῶν πρὸς αὐτὸ χρέη καὶ μέχρι ῆς ἀξίας τῆς μεταβιβασθείσης ἐπιχειρήσεως, τοῦ ὁμοῦ θεωρήσαντος τὰ χρέη τῆς ἐπιχειρήσεως ὡς ὑπὸ συναλουθοῦντα αὐτὴν (*Ἀγαλλοπούλου*, οινωνικαὶ Ἀσφαλίσεις, σελ. 167 - 168, *Ἰδίου*, Ἐργατικὸν Δίκαιον, σελ. 275 - 276, *Καραβᾶς*, Ἐμπορικὸν Δίκαιον, τόμος Α', τεύχος Β', 224)Β, *Μιχαηλίδης - Νουάρος*, ΕρμΑΚ ὑπὸ τὸ ἄρθρον 479, ἀριθ. 16, 18, Α.Π. 54)1963, ΕΕΝ 30, 391, Πρω οδικείου Ἀθηνῶν 7762)1962, Ἑλλ. Δικ. 1962) 56, Πρωτοδικείου Θεσσαλονίκης 16)1961, Ἑλλ. Δ. 1961)483, Πρωτοδικείου Καβάλας 415)1957, Ἀρχ. Νομολογίας Θ')526, Πρωτοδικείου Ἀθη ῶν 1403)1947, Ἐπιθεωρήσεις Ἐργατικοῦ Δικαίου 212, 528)1982, Ἐπιθεωρήσεις Ἐργατικοῦ Δι αίου 21, 1361, Πρωτοδικείου Θεσσαλονίκης 4788) 960, Ἐπιθεωρήσεις Ἐργατικοῦ Δικαίου 20, 419).

6. Ἐπίσης ἐπὶ μεταβιβάσεως ἐπιχειρήσεως κατὰ τὸ ἄρθρον 479 τοῦ Α.Κ. καὶ συνεπῶς εὐθύνη τοῦ ἀποκτῶντος διὰ τὸ κατὰ τὸν χρόνον τῆς με εταβιβάσεως βαρύνοντα αὐτὴν ἐξ εἰσφορῶν χρέη ργάζεται καὶ ἡ εἰσφορὰ ἀτομικῆς ἐπιχειρήσε ως εἰς Ἱδρυομένην ἢ ἱδρυθεῖσαν ἑταιρικὴν ταιρίαν, ἢ συγχωνεύσεως δύο προσωπικῶν ἑ αιρειῶν δι' ἀπορροφήσεως τῆς μιᾶς ὑπὸ τῆς ἄλλης ἢ τῆς ἱδρυθείσης νέας ἑταιρείας, ἢ εἰ ώδου νέου ἑτερορρύθμου ἑταίρου εἰς ὑφι αμένην ἤδη ὁμορρύθμων ἢ ἑτερορρύθμων ἑ αιρείαν, ὅτε ὁ ἑτερορρυθμος ἑταῖρος εὐθύνεται ὡς τὰ βαρύνοντα τὴν ἐπιχείρησιν χρέη ἀναλό ως πρὸς τὸ ποσοστὸν τῆς ὑπ' αὐτοῦ ἀποκτω ένης μερίδος ἐπὶ τοῦ ἐνεργητικοῦ τῆς ὑφιστα ένης ἑταιρικῆς περιουσίας, ὡς καὶ ἡ αὐτάσεις πιχορηίας ἐπὶ τῆς ἐπιχειρήσεως (*Ἀγαλλοπούλου*, Κοινωνικαὶ Ἀσφαλίσεις σελ. 167, 168, *Ἰδίου* Ἐργατικὸν Δίκαιον σελ. 275, ΕρμΑΚ ὑπὸ τὸ ρθρον 479, ἀριθ. 17, 7, 28, *Καραβᾶς*, Ἐμπ., νθ' ἀνωτέρω παράγραφος 224, ἐδάφια α' καὶ ε', νωμ. *Μαριδάκη*, ΕΕΝ 18, 291, γνωμ. Εἰσ. Δ, Ἀθηνῶν 3028)1953, Θέμ. ΞΔ', 141, Πρωτ. εσσαλονίκης 2469)1956, ΕΕΝ 23, 1091, Πρωτ. Ἀ ηνῶν 4345)1955, ΝοΒ 4, 43, Προέδρου Πρωτ. Ἀθηνῶν 17989)1952, Ἀρχεῖον Νομολογίας Δ', 53, Προέδρου Πρωτ. Ἀμ. 207)1953, ΝοΒ 2, 01, Προέδρου Πρωτ. Ἀθηνῶν 3375)1954, ΝοΒ 500 καὶ ὑπ' αὐτὴν σχόλια καὶ ἐπὶ παρεμτε ῆς θέματος Ἐφετείου Θεσσαλονίκης 110)1924, ΘΔΣ', 24).

7. Τέλος ὑποστηρίζεται, ὅτι τὸ ἄρθρον 479 τοῦ Ἀστικοῦ Κώδικος καθιεροῖ ἀρχὴν γενικω ερᾶς σημασίας, ἰσχύουσαν διὰ πᾶσαν περίπτω σιν, καθ' ἣν τὸ ἐνεργητικὸν τῆς περιουσίας ἢ τῆς ἐπιχειρήσεως ἑνὸς φυσικοῦ ἢ νομικοῦ προ ώπου περιῆλθεν εἰς τὸν νέον φορέα διὰ πρά ξεως ἐν ζωῇ, μὴ οὔσης ἀπαραιτήτου διὰ τὴν ἐφαρ ογὴν τοῦ ἄρθρου τούτου τῆς ὑπάρξεως νομι οῦ δεσμοῦ μεταξὺ τοῦ πρώην καὶ νῦν κυρίου τῆς περιουσίας ἢ τῆς ἐπιχειρήσεως. (*Μιχαηλί δης - Νουάρος*, ΕρμΑΚ ὑπὸ τὸ ἄρθρον 479 Α.Κ. ριθ. 5, 32, *Σούρλας*, Ἀρχεῖον Νομολ. Δ' 122, *Ἀγαλλοπούλου*, Κοινωνικαὶ Ἀσφαλίσεις, σελ. 168 - 169, σχόλια ΝοΒ 2, 1204). Ἡ ἄποψις αὐ ὴ ἀπεκρούσθη ὑπὸ τῆς Νομολογίας τῶν Δικα στηρίων, πλὴν ἡ πρόσφατος ὑπ' ἀριθ. 774)1964 ἀπόφασις τοῦ Ἀρείου Πάγου, ἐν Ἐπιθεωρήσει Ἐργατικοῦ Δικαίου 24)1962, φέρεται ἀποδεχο μένη ταύτην.

8. Κατ' ἀκολουθίαν ἐξ ὅλων τῶν προεκτε θέντων ἀγόμεθα ἀβιάστως εἰς τὸ συμπέρασμα, ὅτι τὸ Ἵδρυμα τῶν Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων, τοὐλάχιστον εἰς τὰς μεταβιβάσεις ἐπιχειρήσεων τῶν ἀνωτέρω ὑπὸ στοιχεῖα 5 καὶ 6 περιπτώσε ων, δύναται, κατ' ἐφαρμογὴν τοῦ ἄρθρου 479 τοῦ Ἀστικοῦ Κώδικος, νὰ θεωρηθῇ διὰ τὰ κα τὰ τὸν χρόνον τῆς μεταβιβάσεως γεγενημένα ἐξ εἰσφορῶν χρέη τῆς μεταβιβασθείσης ἐπιχειρήσε ως ὡς συνυπεύθυνον (συνοφειλέτην) τὸν ἀπο κτῶντα νέον φορέα (νέον κύριον) τῆς ἐπιχει ρήσεως καὶ νὰ τὸν διώξῃ παραιτέρω διὰ τὴν εἰσπραξιν τούτων κατὰ τὰ ἐν τῷ Ν.Ε.Δ.Ε. ὁρι όμενα (κατὰ κυρίαν ὀφειλὴν καὶ προσαυξήσεις), βάσει δὲ τοῦ κατὰ τοῦ μεταβιβάσαντος τὴν ἐπι χείρησιν εἰκείου τίτλου βεβαιώσεως, ἐκτελουμέ νου καὶ κατὰ τοῦ ἀποκτήσαντος, ἄνευ προηγου μένης δικαστικῆς ἀποφάσεως ἐκδιδομένης κατ' αὐτοῦ καὶ βεβαιούσης τὸ χρέος. (Γνωμ. Καθη γητοῦ *Ζέπου*, ἔνθ' ἀνωτ., γνωμ. Νομικοῦ Συμ βουλίου 603)1952, Ἐφετείου Ἀθηνῶν 2032)1958, ΝοΒ 7, 91, Πρωτ. Ἀθηνῶν 7762)1962, Ἑλλη νικὴ Δικαιοσύνη 1962, 876, Πρωτ. Ἀθηνῶν 3375)1954, ΝοΒ 2, 500, Προέδρου Πρωτοδικῶν Ἀθηνῶν, 1756)1953, Ἐπιθεωρήσεις Ἐμπορικοῦ Δικαίου ξ' 213, Προέδρου Πρωτ. Καβάλας, Ἀρχεῖον Νομολ. 8, 526).

Μάλιστα τὸ Ἵδρυμα ἐν τῇ ἐπιδιώξει τῆς εἰσπράξεως τῶν ἐξ εἰσφορῶν ἀπαιτήσεών του κατ' ἐφαρμογὴν τοῦ ἄρθρου 479 τοῦ Ἀστικοῦ Κώδικος δύναται, ἐν ἀμφισβητήσει, νὰ ἀποδείξῃ τὴν μεταβίβασιν τῆς ἐπιχειρήσεως διὰ παντὸς ἀ οδεικτικοῦ μέσου καὶ διὰ μαρτύρων, ἐὰν δὲν ἔχῃ διὰ τὴν γενομένην μεταβίβασιν ἔγγραφον, ὅπερ ενδέχεται καὶ νὰ μὴ συνετάγη, δεδομένου ὅτι διὰ τὴν μεταβίβασιν ἐπιχειρήσεώς τινος δὲν ἀπαιτεῖ αι ἡ τήρησις ὡρισμένου τύπου, ἐκτὸς ἐὰν διὰ στοιχεῖόν τι ἐξ αὐτῆς ὁ νόμος ἀπαιτῇ τὴν τή ρησιν τύπου (*Μπαλῆ*, Ἔνοχ. §§ 74 καὶ 174, ἀ ιθ. 1, *Σούρλας*, ΕρμΑΚ ὑπ' ἄρθρον 367, ἀριθ. 4, Πρωτ. Θεσσαλονίκης 16)1961, Ἑλληνικὴ Δι αιοσύνη 1961, 483 καὶ σχόλια ὑπὸ τὴν 3375) 1954, ΝοΒ 2, 500).

9. Ὅθεν εἰς τὸ ἐν ἀρχῇ ἐρώτημα πρασηκει ἡ ὡς ἄνω ἀναλυτικὴ ἀπάντησις.

ΝΟΜΙΚΑ ΖΗΤΗΜΑΤΑ ΚΑΙ ΓΝΩΜΑΙ

ΧΡΟΝΟΣ ΣΤΡΑΤΕΥΣΕΩΣ ΜΙΣΘΩΤΟΥ ΩΣ ΧΡΟΝΟΣ ΥΠΗΡΕΣΙΑΣ

Εἰς τὸ 21ον τεῦχος τῆς ΕΕΔ καὶ ἐν σελίδι 1302 δημοσιεύεται ἡ ὑπ' ἀριθ. 5414)1965 ἀπόφασις τοῦ Ἐργατοδίκου Ἀθηνῶν (Πρωτοδίκης ὁ κ. *Γ. Βιτάλης*), ἥτις δέχεται, ὅτι ὁ ἐργοδότης κατὰ τὴν προσμέτρησιν τοῦ χρόνου προϋπηρεσίας τοῦ μισθωτοῦ παρ' αὐτῷ ἢ ἄλλῳ ἐργοδότῃ ὑποχρεοῦται νὰ προσμετρήσῃ καὶ τὸν χρόνον στρατιωτικῆς ὑπηρεσίας τοῦ μισθωτοῦ, ἔστω καὶ ἂν καθ' ὃν χρόνον ἐστρατεύθη οὗτος ὑπηρέτει παρ' ἄλλῳ ἐργοδότῃ, παρ' ᾧ καὶ ἀνέλαβεν ὑπηρεσίαν μετὰ τὴν ἀποστράτευσίν του.

Τὴν ἐν λόγῳ ἀπόφασιν, πρώτην ἀπὸ ὅτι γνωρίζομεν, ἐρευνῶσαν τὸ θέμα ἀπὸ τῆς ἀπόψεως ταύτης καὶ θίγουσαν εὐθέως τὸ συγκεκριμένον τοῦτο σημεῖον, ἐπικρίνει ἡ *Σύνταξις* τοῦ ἐγκρίτου περιοδικοῦ διὰ τῶν προτασσομένων σχολίων.

Κατὰ τὴν συζήτησιν τῆς ὑποθέσεως εἴχομεν τὴν τιμὴν νὰ παραστῶμεν ἀπὸ τῆς θέσεως τοῦ ἐναγόντος μισθωτοῦ, ὑποστηρίξαντες τὴν δεκτὴν γενομένην ὑπὸ τῆς ἀποφάσεως ἄποψιν, ἣν, ἂν μᾶς προσγίνῃ ἡ τιμὴ καὶ μᾶς ἐπιτραπῇ νὰ ἐκθέσωμεν δι' ὀλίγων ἀπὸ τῶν στηλῶν τοῦ περιοδικοῦ, ἴσως συντελέσωμεν ἐπ' ἐλάχιστον εἰς τὴν ἔρευναν τοῦ ὀρθοῦ.

Εἰς τὰ προτασσόμενα τῆς εἰρημένης ἀποφάσεως σχόλια καλεῖται εἰς ἐπικουρίαν ἡ φράσις τοῦ ἄρθρου 34 § 7 τοῦ ν.δ. 2961)1954, ἑρμηνευτικοῦ τοῦ ἄρθρου 8 τοῦ νόμου 2054)1952, καθ' ἣν «... ὁ χρόνος στρατεύσεως τοῦ μισθωτοῦ θεωρεῖται ὡς χρόνος πραγματικῆς ὑπηρεσίας... ὡς πρὸς τὰ ἔναντι τοῦ παρ' ᾧ ὑπηρέτει πρὸ τῆς στρατεύσεώς του δικαιώματα τοῦ μισθωτοῦ...».

Ἡ τελευταία αὕτη φράσις, δι' ἀραιῶν στοιχείων ἀναγεγραμμένη ἐν τοῖς εἰρημένοις σχολίοις, ἀποτελεῖ φαίνεται τὸ κρίσιμον ἐπιχείρημα τῆς *Συντάξεως* διὰ τὴν ἐπίκρισιν τῆς ἀποφάσεως. Καὶ ὄντως εἰς πρῶτον βλέμμα ἡ ἐν λόγῳ φράσις τοῦ νόμου, ἐξηγμένη ἐκτὸς τοῦ περιβάλλοντός της καὶ ἀπορφανισμένη ἀπὸ τῶν συνακολουθούντων, δημιουργεῖ μίαν πρώτην ἐντύπωσιν, μαχομένην πρὸς τὴν ὑφ' ἡμῶν ὑποστηριχθεῖσαν καὶ ὑπὸ τῆς ἀποφάσεως δεκτὴν γενομένην ἄποψιν. Τονίζει δηλονότι ἡ ἐν λόγῳ φράσις ποῖος ὁ ἐκ τῆς διατάξεως ὑπόχρεως καὶ ὁποῖ τὸν ἐργοδότην καὶ μόνον, παρ' ᾧ ὑπηρέτει ὁ μισθωτὸς κατὰ τὴν στράτευσίν του. («Ἡ σκέψις ἀνήκει εἰς τὰ σχόλια τῆς ἀποφάσεως»). Ἐὰν ὅμως θελήσωμεν νὰ ἴδωμεν τί ὁ νόμος εὐθὺς παρακατιὼν λέγει θὰ ἀναγνώσωμεν «... ἐνῷ (ἐνταῦθα γίνεται χρῆσις τοῦ ἀντιθετικοῦ ἐνῷ) διὰ τὴν συμπλήρωσιν τῶν διὰ τὴν χορήγησιν πάσης φύσεως παροχῶν κοινωνικῆς ἀσφαλίσεως προϋποθέσεων πρὸς πραγματικὴν ἐργασίαν ἐξομοιοῦται ἡ ἐν τῷ στρατῷ κλπ. ἐφεδρικὴ ὑπηρεσία ...».

Ἡ διάταξις τοῦ ἄρθρου 8 τοῦ νόμου 2054) 1952 ὁρίζει: «... ὁ χρόνος τῆς ἐν τῷ στρατ ξηρᾶς κλπ. ὡς ἐφέδρων κλπ. λογίζεται ὡς χρ νος πραγματικῶς διανυθείσης ὑπηρεσίας παρ τῷ παρ' ᾧ ὑπηρέτουν ἐργοδότῃ πρὸ τῆς στρ τεύσεώς των (οἱ μισθωτοί) πρὸς προσαύξησ τοῦ μισθοῦ αὐτῶν, περαιτέρω προαγωγήν, κανν νισμὸν συντάξεων καὶ διὰ τὴν ἀπολαβὴν παντ ἑτέρου πλεονεκτήματος, προβλεπομένου ὑπὸ τῶ κειμένων διατάξεων καὶ ἐξαρτωμένου ἐκ τοῦ χρ νου πραγματικῆς παρὰ τῷ ἐργοδότῃ ὑπηρεσ ας...».

Ἂς ἑρμηνεύσωμεν τὴν διάταξιν.

Προφανὴς κατ' ἀρχὴν εἶναι ὁ σκοπὸς τοῦ νομοθέτου: Νὰ δώσῃ εἰς τοὺς στρατευομένους μισθωτοὺς τὴν παρηγορίαν, ὅτι διὰ τῆς στρατεύσεως των δὲν θὰ ὑπολειφθοῦν ἔναντι τῶν μὴ στρατευομένων συναδέλφων των, ἀλλ' ὅτι ὁ χρόνος τῆς στρατεύσεώς των εἶναι ὡς νὰ εἶνο χρόνος πραγματικῆς ὑπηρεσίας διὰ τὴν ἀπολαβὴν παντὸς πλεονεκτήματος, προβλεπομένου ὑπ τῶν κειμένων διατάξεων καὶ ἐξαρτωμένου ἐκ τοῦ χρόνου προϋπηρεσίας παρὰ τῷ ἐργοδότῃ. Ἵδ ναντο οὕτω οἱ ὑπὸ τὰ ὅπλα μισθωτοὶ νὰ γνωρίζουν, ὅτι καὶ ὅν παρατείνεται ἡ στράτευσί των οὐδὲν χάνουν, ἀφοῦ ὁ χρόνος στρατεύσεω λογίζεται ὡς χρόνος ὑπηρεσίας. Κα βεβαίως χρόνος ὑπηρεσίας παρὰ τῷ ἐργοδότῃ ἐ κεῖνο, μεθ' οὗ συνεδέετο δι' ἐργασιακοῦ δεσμοῦ πρὶν στρατευθῶσιν. Δὲν θὰ ἠδύνατο δηλαδὴ ὁ μισθωτὸς κάποτε στρατευθείς, καθ' ὃν χρόνον εἰργάζετο παρὰ τῷ Α' ἐργοδότῃ, ὅτε, ἀποστρατευόμενος, ἀνελάμβανεν ὑπηρεσίαν παρ' ἑτέρῳ ἐργοδότῃ καὶ εἶτα παρ' ἄλλῳ κ.ο.κ., προκειμένου νὰ διεκδικήσῃ δικαιώματί τι, ἐξαρτωμένου ἐκ τοῦ χρόνου προϋπηρεσίας παρὰ τῷ συγκεκριμένῳ τούτῳ ἐργοδότῃ (καὶ μόνον καὶ οὐχὶ ἐκ τοῦ χρόνου προϋπηρεσίας παρ' αὐτῷ ἢ ἄλλῳ), νὰ εἴπῃ πρὸς αὐτόν: «Ξεύρεις, ἔχω τόσην προϋπηρεσίαν εἰς ὑμᾶς, ἀλλ' ἔχω ὑπηρετήσει εἰς τὰ παρελθόντα καὶ εἰς τὸν στρατόν. Ἔλα νὰ προσθέσωμεν καὶ τὸν χρόνον τοῦτον». Εὔλογος ὁ ἐν λόγῳ ἐργοδότης θὰ ἠδύνατο νὰ ἀντιτάξῃ, ὅτι ἡ περὶ ἧς ὁ λόγος στρατιωτικὴ ὑπηρεσία λογίζεται μὲν ὡς πραγματικῶς διανυθεῖσα ὑπηρεσία, ἀλλ' οὐχὶ παρ' αὐτῷ, ἀλλ' παρ' ἐκείνῳ τῷ ἐργοδότῃ, παρ' ᾧ εἰργάζετο ὁ μισθωτός, ὅτε ἐστρατεύετο.

Ὅταν ὅμως πρόκειται νὰ λειτουργήσῃ διάταξις, ἐξαρτῶσα δικαιώματί τι τοῦ μισθωτοῦ ἐκ τῆς προϋπηρεσίας, ἣν διαθέτει οὗτος παρὰ τῷ ἐργοδότῃ, παρ' ᾧ ἤδη ἐργάζεται, ἀλλὰ καὶ παρ' οἱῳδήποτε ἄλλῳ ἐργοδότῃ (ὁμοειδοῦς ἐπαγγέλματος), τότε πλέον, ἀντιστρόφως, δὲν δύναται ὁ ἐργοδότης νὰ εἴπῃ εἰς τὸν μισθωτόν: «Συνυπολογίζω μὲν τὴν ὑπηρεσίαν, ἣν διαθέτεις παρ' ἐκείνῳ τῷ ἐργοδότῃ, ἀλλὰ μόνον τὴν πραγματικῶς διανυθεῖσαν καὶ οὐχὶ τὸν χρόνον στρατεύσεώς σου», διότι τότε θὰ λάβῃ τὴν ἀπάντησιν: «Ἀλλ' ἀφοῦ ὑποχρεοῦσαι νὰ ὑπολογίσῃς τὴν προϋπηρεσίαν, ἣν ἔχω παρὰ τῷ τάδε ἐργοδότῃ, πῶς δὲν θὰ ὑπολογίσῃς τὴν στρατιωτικήν

...ις λογίζεται ὡς πραγματικῶς διανυθεῖσα παρ' αὐτῷ ...

Μετὰ τὴν εἰρημένην ἀποφάσεως δὲν δυνάμεθα να ἐννοήσωμεν πῶς εἶναι δυνατὸν τὸ πλάσμα τοῦ νόμου, ἅπαξ λειτουργῆσαν καὶ καταργήσαν τὴν στρατιωτικὴν ὑπηρεσίαν ὡσεὶ πραγματικῶς διανυθεῖσαν παρὰ συγκεκριμένῳ ἐργοδότῃ, δὲν θὰ λειτουργήσῃ καὶ θὰ ἀγνοηθῇ, ὅταν τὴν παρὰ τῷ συγκεκριμένῳ τούτῳ ἐργοδότῃ προϋπηρεσίαν πρόκειται νὰ τὴν προσθέσωμεν εἰς ἑτέραν, ἣν ὁ μισθωτὸς διαθέτει παρ' ἑτέρῳ ἐργοδότῃ.

Ὑπὸ τὴν ἀντίθετον ἐκδοχὴν ὁ ὡς ἄνω ἀκούσιος τοῦ νόμου δὲν ἐπιτυγχάνεται καὶ ὁ στρατευθεὶς μισθωτὸς μειονεκτεῖ ἔναντι τῶν μὴ στρατευομένων συναδέλφων του, καθ' ὅσον ἔσονται κατὰ τὸν χρόνον, καθ' ὃν οὗτος ὑπηρετεῖ τὴν Πατρίδα, ἐργάζονται καὶ αὐξάνουσι τὴν προϋπηρεσίαν των, χρήσιμον διὰ τὴν ἀπόλαυσιν παντὸς πλεονεκτήματος, ἐξαρτωμένου κατὰ τὰς νομίμους διατάξεις ἐκ τῆς προϋπηρεσίας. Ἀντιθέτως ὁ στρατευθείς, ἐνῷ πρὸς στιγμὴν καὶ ἐν ᾧ συνεχίζει τὴν ἐργασίαν του παρὰ τῷ παρ' ᾧ ἐργάζετο κατὰ τὴν στράτευσίν του ἐργοδότῃ, χει τὴν αὐτὴν προϋπηρεσίαν μὲ τοὺς μὴ στρατευθέντας, εὑρίσκεται ἐν δυσμενείᾳ ἔναντι αὐτῶν, ἐξαίφνης, ἀλλάσσων ἐργοδότην, ἀντιλαμβάνεται, ὅτι ἐξηπατήθη, διότι συμβαίνει τὸ ἑξῆς χαριτωμένον: Ἐνῷ εἰς χρόνον προγενέστερον εἶχε μίαν ὡρισμένην προϋπηρεσίαν, ὅσην καὶ οἱ συνάδελφοί του οἱ μὴ στρατευθέντες, ἤδη ἐνῷ ἐν τῷ μεταξὺ ἐργάζετο καὶ προσέθεσε καὶ ἄλλην προϋπηρεσίαν, ἔχει ὀλιγωτέραν καὶ τῶν συναδέλφων του, ἀλλὰ καὶ ἐκείνης, ἣν αὐτὸς οὗτος, πρὶν προσθέσῃ τὴν νεωτέραν, εἶχεν (ὅπερ ἄτοπον).

Ἀλλ' ἤδη ὡς ἤλθομεν εἰς τὴν διάταξιν τοῦ ἄρθρου 34 § 7 τοῦ ν.δ. 2961)1954. Μήπως ὁ νομοθέτης ἐν τῇ παντοδυναμίᾳ του θέλει τοῦτο τὸ ἄτοπον καὶ δέον ἡμεῖς νὰ κύψωμεν τὴν κεφαλήν, διότι οὕτω αὐτῷ ἔδοξεν;

Ὑπὸ τὸ κράτος τῆς εὐθὺς ἀνωτέρω ἐρμηνευομένης διατάξεως τοῦ ἄρθρου 8 τοῦ νόμου 2054)1952 ἐδημιουργήθη τὸ θέμα ἐὰν οἱ στρατευόμενοι μισθωτοὶ θὰ ἀπολογίσωσι τὸν χρόνον στρατεύσεως των ὁλόκληρον ὡς χρόνον πραγματικῆς ὑπηρεσίας, προκειμένου διὰ τὴν χορήγησιν εἰς αὐτοὺς τῶν διαφόρων ἀσφαλιστικῶν παροχῶν παρὰ τῶν διαφόρων φορέων κοινωνικῆς ἀσφαλίσεως. Τὴν διαφωνίαν ταύτην θέλησας νὰ ἐπιλύσῃ ὁ νομοθέτης προέβη εἰς αὐθεντικὴν ἑρμηνείαν τῆς διατάξεως διὰ τοῦ ἑρμηνευτικοῦ νόμου 2961)1954 καὶ εἶπεν: «... Ὁ χρόνος τῆς ἐν τῷ στρατῷ κλπ. ὑπηρεσίας λογίζεται ὡς χρόνος πραγματικῶς διανυθείσης ὑπηρεσίας ὡς πρὸς ἃ ἔναντι τοῦ παρ' ᾧ ὑπηρέτει πρὸ τῆς στρατεύσεως του δικαιώματα τοῦ μισθωτοῦ, ἐνῷ διὰ τὴν συμπλήρωσιν (κατ' ἀντίθεσιν ὡς πρὸς τὴν) ὧν πρὸς χορήγησιν τῶν πάσης φύσεως παροχῶν κοινωνικῆς ἀσφαλίσεως προϋποθέσεων πρὸς πραγματικὴν ἐργασίαν ἐξομοιοῦται ἡ ἐν τῷ στρατῷ κλπ. ἐφεδρικὴ ὑπηρεσία μόνον...».

Ἄλλως εἰπεῖν ἡ εἰρημένη διάταξις οὐδόλως οὐδὲ κατ' οὐδὲν σημεῖον ἐτροποποίησεν ἢ ἔθιξε τὸ παράπαν τὰς διατάξεις τοῦ ν.δ. 2054)1952. Ἁπλῶς ἠθέλησε νὰ διευκρινήσῃ αὐθεντικῶς τοῦτο καὶ μόνον: Ὅτι ὡς πρὸς τὰς ἐκ τῆς προϋπηρεσίας ἐξαρτωμένας παροχὰς κοινωνικῆς ἀσφαλίσεως παρὰ τῶν Ἀσφαλιστικῶν Ὀργανισμῶν ὡς πραγματικὴ ὑπηρεσία θὰ λογισθῇ ὁ χρόνος τῆς ἐφεδρικῆς καὶ μόνον ἐν τῷ στρατῷ κλπ. ὑπηρεσίας καὶ οὐχὶ ἡ ὑπηρεσία κληρωτοῦ, ἐθελοντοῦ κλπ. Τοῦτο καὶ μόνον ἠθέλησε νὰ διευκρινήσῃ ἡ περὶ ἧς ὁ λόγος διάταξις καὶ οὐδὲν ἕτερον.

Ἡ λύσις ἄθεν τοῦ θέματος μας θὰ ἀναζητηθῇ εἰς τὴν βασικὴν διάταξιν τοῦ νόμου 2054)1952, χωρὶς κατ' οὐδὲν νὰ ἐπηρεάσῃ τὴν ἑρμηνευτικὴν ἐργασίαν μας ἡ τοιαύτη ἢ τοιαύτη φραστικὴ διατύπωσις τοῦ τελευταίου ἑρμηνευτικοῦ νόμου. Καὶ εἶναι ἀναντίλεκτον, ὅτι ἡ ἐν λόγῳ βασικὴ διάταξις, ὅταν λέγει, ὅτι ὁ χρόνος τῆς ἐν τῷ στρατῷ ὑπηρεσίας λογίζεται ὡς χρόνος πραγματικῶς διανυθεῖσης ὑπηρεσίας παρὰ τῷ παρ' ᾧ ὑπηρέτει κατὰ τὴν στράτευσίν του ἐργοδότῃ ὁ μισθωτός, διὰ τὴν ἀπόλαυσιν παντὸς πλεονεκτήματος, ἐξαρτωμένου ἐκ τῆς παρὰ τῷ ἐργοδότῃ προϋπηρεσίας, θέλει, ἵνα ὁ χρόνος οὗτος ὡς τοιοῦτος λογίζεται καὶ ὅταν πρόκειται ἡ παρὰ τῷ παρ' ᾧ ὑπηρέτει κατὰ τὴν στράτευσίν του ἐργοδότῃ προϋπηρεσία τοῦ μισθωτοῦ νὰ προστεθῇ εἰς τὴν παρ' ἄλλοις ἐργοδόταις ὑπηρεσίαν αὐτοῦ, διότι καὶ τοῦτο δὲν εἶναι εἰ μὴ ἓν πλεονέκτημα, ἐξαρτώμενον ἐκ τῆς προϋπηρεσίας τοῦ μισθωτοῦ. Τούτοις τοῖς λόγοις μόνην ὀρθὴν πιστεύομεν τὴν ὑπὸ τῆς σχολιαζομένης ἀποφάσεως διδομένην λύσιν (*).

Ἀθῆναι

Γεώργιος Δ. Σταυρόπουλος
Δικηγόρος

(*) *Σημ. Συντάξεως:* Δὲν διεκδικοῦμεν βεβαίως τὸ ἀλάθητον. Ἀλλὰ καὶ μεθ' ὅσα ἀναπτύσσονται ἀνωτέρω ἐπὶ τοῦ θέματος θὰ μᾶς ἐπιτραπῇ νὰ ἔχωμεν τὴν γνώμην, ὅτι διὰ τῆς ὑποστηριζομένης ἀντιπάλου τοιαύτης καταλήγει νὰ εἶναι γενικῆς ἐφαρμογῆς διὰ πάντα ἐργοδότην ἡ διάταξις τοῦ ἄρθρου 8 νόμου 2054)1952 (ἴδετε περὶ αὐτῆς καὶ σημειώσεις μας ἐν ΕΕΔ 19, 1104), ἀφοῦ θὰ λαμβάνηται ὑπ' ὄψιν ὁ χρόνος στρατιωτικῆς ὑπηρεσίας ὡς χρόνος πραγματικῆς ὑπηρεσίας καὶ διὰ τὴν προσαύξησιν τοῦ μισθοῦ του παρὰ τῆς ἄλλης αὐτῆς ἐπιχειρήσεως.

Ἀλλὰ τότε διατί ὁ Νομοθέτης ἐτόνισε «παρὰ τῷ παρ' ᾧ ὑπηρέτει πρὸ τῆς στρατεύσεως ἐργοδότῃ»; Θὰ ἔπρεπε, ἄλλως, νὰ ὁρίσῃ, ὅτι ἡ διάταξις ἔχει γενικὴν ἐφαρμογὴν ἐπὶ παντὸς ἐργοδότου.

Σημειωτέον ὅτι τὴν αὐτὴν διατύπωσιν εἶχον καὶ προγενέστερα νομοθετήματα, 346)1941, ἄρθρον 12 νόμου 701)1948 (ΕΕΔ 19, 1101).

ΣΤΟΙΧΕΙΑ ΕΡΓΑΤΙΚΟΥ ΔΙΚΑΙΟΥ

ΑΣΦΑΛΙΣΤΙΚΑΙ ΕΙΣΦΟΡΑΙ ΕΠΙ ΤΟΥ ΕΠΙΔΟΜΑΤΟΣ ΑΔΕΙΑΣ ΜΙΣΘΩΤΩΝ

Ὑπὸ τῆς Συντάξεω

Τὸ διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 10)1964 διαιτητικῆς ἀποφάσεως, ἡ ὁποία ἐκηρύχθη ἐκτελεστὴ ὑπὸ τῆς ὑπ' ἀριθ. 33182)1963)1964 ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας (ΕΕΔ 23, 565), παρεχόμενον εἰς τοὺς μισθωτοὺς τῆς χώρας «ἐπίδομα ἀδείας» σκοπεῖ τὴν διασφάλισιν ὑπὲρ τῶν ἐργαζομένων τῆς δυνατότητος πραγματικῆς ἀναπαύσεως καὶ ἀναψυχῆς κατὰ τὸν χρόνον τῆς κανονικῆς των ἀδείας (σκεπτικὸν τῆς ἀνωτέρω διαιτητικῆς ἀποφάσεως, ΕΕΔ 23, 565), καταβάλλεται δὲ ὁμοῦ μετὰ τῶν ἀποδοχῶν ἀδείας εἰς τὸν δικαιούμενον ταύτης κατὰ τὸν ἀ.ν. 539)1945 περὶ ἀδειῶν μισθωτῶν.

Ὡς εἶναι ὅμως γνωστόν, ἐκ τοῦ νόμου παρέχονται εἰς τὸν μισθωτὸν καὶ ἀποζημιώσεις α) ἐκείνη τοῦ ἄρθρου 5 § 5, ἐν περιπτώσει ἀπολύσεως αὐτοῦ, πρὶν ἢ λάβῃ τὴν ὀφειλομένην εἰς αὐτὸν ἄδειαν, β) ἐκείνη τοῦ ἄρθρου 3 τοῦ ν.δ. 3755)1957 ἐν περιπτώσει ἀρνήσεως τοῦ ἐργοδότου νὰ χορηγήσῃ τὴν αἰτηθεῖσαν ἄδειαν. (Ἴδετε ΕΕΔ 19, 810, ἔνθα κωδικοποίησις τῶν ἰσχυουσῶν διατάξεων).

Ἡ πρώτη διάταξις ὁρίζει, ὅτι ὁ μισθωτὸς δικαιοῦται ἀποζημιώσεως ἴσης πρὸς τὰς ἀποδοχάς, τὰς ὁποίας θὰ ἐλάμβανεν, ἐὰν ἤθελε τύχει τῆς ἀδείας του, καὶ ἡ δευτέρα τὰς ἀντιστοίχους ἀποδοχὰς ἀδείας, αὐξημένας κατὰ 100ο)ο.

Εἶναι φανερόν, μετὰ ταῦτα, ὅτι καὶ τὸ λεγόμενον «ἐπίδομα ἀδείας» συμπεριλαμβάνεται μεταξὺ τῶν ἀποδοχῶν ἀδείας τοῦ μισθωτοῦ, καταβαλλόμενον ὅμως μετ' αὐτῶν καὶ ἐπαυξάνον οὕτω τὰ οἰκονομικὰ μέσα αὐτοῦ διὰ τὴν πραγματοποίησιν τοῦ σκοποῦ τῆς ἀδείας, θεωρούμενον οὕτω ὡς μισθὸς κατὰ τὴν ἔννοιαν τοῦ ἄρθρου 3 τοῦ νόμου 539)1945, ἀφοῦ, ἄλλως, ἐὰν δὲν ἐπρόκειτο περὶ μισθοῦ, δὲν θὰ εἶχεν ἐξουσίαν νὰ ἐπιβάλῃ τοῦτο τὸ Διοικητικὸν Διαιτητικὸν Δικαστήριον, δρῶν κατὰ τὴν διαδικασίαν τοῦ νόμου 3289)1955 περὶ συλλογικῶν διαφορῶν ἐργασίας.

Ὡς μισθὸς λοιπὸν ὑπόκειται καὶ τοῦτο, ὡς καὶ αἱ λοιπαὶ ἀποδοχαὶ τοῦ τελοῦντος ἐν ἀδείᾳ μισθωτοῦ, εἰς τὰς ὑπὲρ τῶν Ἀσφαλιστικῶν Ὀργανισμῶν εἰσφοράς, τοῦτο δὲ ὁρίζεται ρητῶς καὶ ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 4 τοῦ νόμου 4476)1965 «περὶ προσθέτου παρὰ τῷ Ι.Κ.Α. προαιρετικῆς ἀσφαλίσεως καὶ ἄλλων τινῶν μεταρρυθμίσεων τῆς περὶ Ι.Κ.Α. νομοθεσίας» (ΕΕΔ 24, 747), κατὰ τὸ ὁποῖον ἄρθρον «κατὰ δῶρα λόγῳ ἑορτῶν Χριστουγέννων καὶ Πάσχα, ὡς καὶ τὸ ἐπίδομα ἀδείας, ὑπόκεινται εἰς εἰσφορὰν αὐτοτελῶς μέχρι τοῦ ποσοῦ πάντως τοῦ τεκμαρτοῦ ἡμερομισθίου τῆς ἀνωτάτης μισθολογικῆς κλάσεως». (Ἴδετε καὶ τὴν ὑπ' ἀριθ. 87)1964 ἐγκύκλιον Ι.Κ.Α. ἐν ΕΕΔ 23, 701 ἐπ., ἔνθα καὶ πίνακα ὑπολογισμοῦ ἡμερῶν ἀδείας καὶ ἐπιδόματος ἀδείας μισθωτῶν).

Περαιτέρω ὅμως δὲν δύναται νὰ θεωρηθῇ ὡς μισθὸς (καὶ ὑπὸ τὴν ἔννοιαν τοῦ ἄρθρου 4 τοῦ νόμου 4476)1965, ΕΕΔ 24, 746, (ἴδετε καὶ ὑπ' ἀριθ. 212)1965 ἐγκύκλιον Ι.Κ.Α., ΕΕΔ 24, 1190) ἀποζημίωσις τοῦ ἄρθρου 5 § 5 τοῦ ἀ.ν. 539)1945, τὸ ὁποῖον λαμβάνει ὑπ' ὄψιν τὰς ἀποδοχὰς ἀδείας τοῦ μισθωτοῦ διὰ τὸν μαθηματικὸν ἁπλῶς ὑπολογισμὸν τῆς ἀποζημιώσεως (οὕτω καὶ Χ. Ἀγαλλόπουλος, Κοινωνικαὶ Ἀσφαλίσεις, ἐκδ. 1955, σελ. 175), ὡς λαμβάνει ὑπ' ὄψιν καὶ ὁ νόμος 2112)1920 περὶ καταγγελίας συμβάσεως ἐργασίας, ἐσυνδυασμῷ πρὸς τὸν νόμον 3198)1955, τὰς τακτικὰς ἀποδοχὰς τοῦ μισθωτοῦ (ἄρθρον 3 νόμου 2112)1920) διὰ τὴν ἐξεύρεσιν τοῦ ποσοῦ τῆς ἀποζημιώσεώς του ἐν περιπτώσει ἀπολύσεως τοῦ μισθωτοῦ.

Δὲν γεννᾶται, ἑπομένως, εἰς τὴν περίπτωσιν ζήτημα ὑπαγωγῆς τῆς ἀποζημιώσεως ταύτης (ἄρθρον 5 § 5 ἀ.ν. 539)1945) ἐκ τῶν ἀποδοχῶν ἀδείας, ὁμοῦ μετὰ τοῦ ἐπιδόματος ἀδείας, εἰς ἃ ἀσφαλιστικὰς εἰσφοράς.

Προκειμένου ὅμως περὶ τῆς ἀποζημιώσεως τοῦ ἄρθρου 3 τοῦ ν.δ. 3755)1957 (καταβολὴ τῶν ἀποδοχῶν ἀδείας, αὐξημένων κατὰ 100ο)ο ἐν περιπτώσει ἀρνήσεως τοῦ ἐργοδότου διὰ χορήγησιν τῆς ἀδείας) κατὰ τὰ νομολογηθέντα (Α.Π. 181)1961 ΕΕΔ 20, 633) εἰς ἀσφαλιστικὰς εἰσφορὰς ὑπόκεινται αἱ ἁπλαῖ ἀποδοχαὶ ἀδείας καὶ δὲν ὑπόκειται ἡ κατὰ 100ο)ο προσαύξησις αὐτῶν, ἡ ὁποία φέρει τὸν χαρακτῆρα ἀποζημιώσεως τοῦ μισθωτοῦ ὡς ἀστικῆς ποινῆς. (Ἀντίθετοι αἱ ἐν ΕΕΔ 20, 582 σημειώσεις μας).

Δεδομένης τῆς δεκτῆς αὐτῆς γενομένης ὑπὸ τῆς νομολογίας ἀπόψεως καὶ ἀφοῦ μετὰ τῶν ἀποδοχῶν ἀδείας καταβάλλεται καὶ τὸ ἐπίδομα ἀδείας κατὰ τὰ ἀνωτέρω σημειωθέντα, ἀκολουθεῖ, ὅτι εἰς τὴν περίπτωσιν ταύτην ὑπόκεινται εἰς ἀσφαλιστικὰς εἰσφορὰς αἱ ἁπλαῖ ἀποδοχαὶ ἀδείας, ὡς διαμορφοῦνται μετὰ τοῦ ἐπιδόματος ἀδείας, καὶ ὄχι καὶ ἡ 100ο)ο προσαύξησις αὐτῶν, εἰς τὴν ὁποίαν ὑπολογίζεται καὶ τὸ ἐπίδομα ἀδείας, ἀφοῦ καὶ τοῦτο θεωρεῖται ὡς ἀποδοχαὶ ἀδείας τοῦ μισθωτοῦ.

ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΚΑΙ ΑΣΦΑΛΙΣΤΙΚΗ ΝΟΜΟΘΕΣΙΑ

ΔΙΑΤΑΓΜΑΤΑ

801)1965 Β. ΔΙΑΤΑΓΜΑ

Περί τροποποιήσεως και συμπληρώσεως του διά του από 18.8.1953 β.δ. κυρωθέντος Γ.Κ.Π. - Ο.Τ.Ε.

(Ε.Κ. τ. Α' φ. 194 της 2 Νοεμβρίου 1965)

Έχοντες υπ' όψιν το άρθρον 9 του νόμου 3105)1954 «περί κανονιστικών διατάξεων άφορωσών το προσωπικόν του Ο.Τ.Ε.» και την υπ' αριθ. 20164)8607)6.10.1965 απόφασιν του Υπουργού Συγκοινωνιών περί εξουσιοδοτήσεως του Υφυπουργού Συγκοινωνιών δι' άσκησιν αρμοδιοτήτων, προτάσει του Ημετέρου επί των Συγκοινωνιών Υφυπουργού, μετά γνώμην της Διοικήσεως του Ο.Τ.Ε., διατυπωθείσης εις τα υπ' αριθ. 830)3.1.1964, 906)8.6.1965, 902)11.5.1965, 893)23.2.1965, 891)16.2.1965 και 906)8.6.1965 πρακτικά συνεδριάσεων του Διοικητικού Συμβουλίου Ο.Τ.Ε., ως και των παρά της Γενικής Συνομοσπονδίας Εργατών Ελλάδος, δυνάμει των υπ' αριθ. 6991)12.10.1964, 7542)24.11.1964, 1625)13.4.1965, 3181)30.6.1965 και 3179)30.6.1965 εξουσιοδοτήσεων, οριισθέντων εκπροσώπων του προσωπικού του Ο.Τ.Ε., διατυπωθείσης εις τα υπ' αριθ. 211)31.12.1964, 441)6.1.1965, 183)24.11.1964, 416)26.11.1964, 497)29.4.1965, 92)7.5.1965, 126)30.6.1965, 529)30.6.1965, 127)30.6.1965 και 530)30.6.1965 έγγραφα αυτών,

Κατόπιν γνωμοδοτήσεως του Συμβουλίου της Επικρατείας, διατυπωθείσης εις το υπ' αριθ. 808 από 14.9.1965 πρακτικόν αυτού, αποφασίσαμεν και διατάσσομεν:

Άρθρον 1

1) Το αρχόμενον διά της φράσεως «των υπομηχανικών εκ του τεχνικού προσωπικού... κλπ.» υπεδάφιον του εδαφίου 1δ του άρθρου 19 του διά του από 18.8.1953 β.δ. κυρωθέντος Γ.Κ.Π. - Ο.Τ.Ε., ως το εδάφιον τούτο τροποποιηθέν μεταγενεστέρως ισχύει, αντικαθίσταται ως κάτωθι:

«Των υπομηχανικών και αρχισχεδιαστών εκ του τεχνικού προσωπικού όμα τη συμπληρώσει τον 60ον, δυναμένων τη αιτήσει των να αποχωρήσουν και επί τη συμπληρώσει του 55ου».

II. Το τρίτον εδάφιον της παραγράφου 12 του άρθρου 13 του αυτού ως άνω Γ.Κ.Π. - Ο.Τ.Ε. αντικαθίσταται ως κάτωθι:

«Ως έδραι του προσωπικού των τεχνικών τμημάτων, κατ' εφαρμογήν των διατάξεων του παρόντος Κανονισμού, θεωρούνται κεχωρισμένως αι ακόλουθοι:

α) Του τεχνικού τμήματος.

β) Της τεχνικής εξηρτημένης υπηρεσίας και

γ) Της ερημερεύσεως».

III. Εν τέλει της παραγράφου 2 του άρθρου 13 του αυτού ως άνω Γ.Κ.Π. - Ο.Τ.Ε., ως η παράγραφος αύτη τροποποιηθείσα και συμπληρωθείσα μεταγενεστέρως ισχύει, προστίθενται τα κάτωθι:

«Δια το προσωπικόν των σχεδιαστών και το προσωπικόν των δομικών έργων εφαρμόζεται αντιστοίχως η μισθολογική κλίμαξ του λοιπού τεχνικού προσωπικού, ως ακολούθως:

ΤΔΕΟ	ΣΧΟ	ΤΕΟ	ΤΔΟ
ΤΔΕ1	ΣΧ1	ΤΕ1	ΤΔ1
ΤΔΕ2	ΣΧ2	ΤΕ2	ΤΔ2
ΤΔΕ3	ΣΧ3	ΤΕ3	ΤΔ3
ΤΔΕ4	ΣΧ4	ΤΕ4	ΤΔ4
	ΣΧ5	ΤΕ5	ΤΔ5
		ΤΕ6	ΤΔ6».

Άρθρον 2

I. Το πρώτον εδάφιον της παραγράφου 5 του άρθρου 4 του διά του από 18.8.1953 β.δ. κυρωθέντος Γ.Κ.Π. - Ο.Τ.Ε., ως η παράγραφος αύτη συμπληρωθείσα μεταγενεστέρως ισχύει, αντικαθίσταται ως ακολούθως:

«5. Προκειμένου περί του προσωπικού των διανομέων αι οργανικαί θέσεις ορίζονται κεχωρισμένως εις δύο κλάσεις. Εις μεν την πρώτην κλάσιν ανήκουν διανομείς ε' - α' (Δ5 - Δ1), κατέχοντες οργανικάς θέσεις εις Τηλεπικοινωνιακά Κέντρα Α' τάξεως ή ανωτέρας τούτων στάθμης, Κεντρικάς ή Περιφερειακάς Υπηρεσίας ή εις Τμηματικά Τηλεπικοινωνιακά Κέντρα, εις δε την δευτέραν κλάσιν ανήκουν διανομείς ε' - β' (Δ5 - Δ2), κατέχοντες οργανικάς θέσεις εις Τηλεπικοινωνιακά Κέντρα Β' τάξεως ή κατωτέρας».

II. Το υπό τον τίτλον «Διανομείς» εδάφιον της παραγράφου 5 του άρθρου 7 του αυτού ως άνω Γ.Κ.Π. - Ο.Τ.Ε., αντικαθίστατσι ως εξής:

«Διανομείς»

Διά πάντας τους βαθμούς του προσωπικού τούτου απαιτείται προκειμένου μεν περί διανομέων δευτέρας κλάσεως απολυτήριον εξαταξίου Δημοτικού Σχολείου, προκειμένου δε περί διανομέων πρώτης κλάσεως ενδεικτικόν β' τάξεως εξαταξίου ή δ' τάξεως οκταταξίου Γυμνασίου, ως και γνώσεις του λατινικού αλφαβήτου. Κατ' εξαίρεσιν, επί περιπτώσεως προαγωγής Τηλεπικοινωνιακού Κέντρου Β' τάξεως εις Α' τάξιν, οι παρ' αυτώ κατέχοντες οργανικάς θέσεις διανομείς δευτέρας κλάσεως θεωρούνται κεκτημένοι τα γραμματικά προσόντα της πρώτης κλάσεως, εις ην και κατατάσσονται δυνάμει της παραγράφου 6 του άρθρου 4 του παρόντος Κανονισμού».

III. Εν τέλει του άρθρου 55 του αυτού ως

άνω Γ.Κ.Π. - Ο.Τ.Ε. προστίθεται παράγραφος 18η, έχουσα οὕτω:

«18. Διανομείς, κατέχοντες οργανικάς θέσεις εἰς Τηλεπικοινωνιακά Κέντρα Β' τάξεως καί ἀνήκοντες εἰς τήν πρώτην κλάσιν, ἐξακολουθοῦν καί μετά τήν δημοσίευσιν τοῦ παρόντος νά ἀνήκουν εἰς την κλάσιν ταύτην μέχρι τῆς ἀποχωρήσεώς των ἐκ τῆς ὑπηρεσίας ἤ τῆς προαγωγῆς τῶν Κέντρων, εἰς ἃ ὀργανικῶς ἀνήκουν, εἰς την Α' τάξιν».

Ἄρθρον 3

1. Ἐν ἄρθρῳ 5 τοῦ διά τοῦ ἀπό 18.8.1953 β. δ)τος, κυρωθέντος Γ.Κ.Π. - Ο.Τ.Ε. καί ἐν τῇ ἰσχυούσῃ, ὡς ἐτροποποιήθη μεταγενεστέρως, 9ῃ παραγράφῳ αὐτοῦ ἡ αὐτόθι δευτέρα περίοδος, ἡ ἀρχομένη διά τῆς φράσεως: «Τό οὕτως ὁριστικῶς προσλαμβανόμενον προσωπικόν...» καί λήγουσα διά τῆς φράσεως «τοῦ ἄρθρου 8 τοῦ παρόντος Κανονισμοῦ», ὡς καί τό δεύτερον ἐδάφιον μέχρι τέλους τῆς αὐτῆς 9ης παραγράφου, ἀντικαθίστανται ὡς ἀκολούθως:

«Τό οὕτως ὁριστικῶς προσλαμβανόμενον προσωπικόν προσμετρᾶ ἐν τῇ κατηγορίᾳ, εἰς ἣν προσλαμβάνεται, καί τόν τυχόν χρόνον ὑπηρεσίας του ἐν τῷ Ο.Τ.Ε., ὡς ἐκτάκτου ἐπί συμβάσει ὡρισμένου ἤ ἀορίστου χρόνου, ὑπό δοκιμήν ἤ μονίμου, ἐξαιρέσει τῶν μή πλήρους ἀπασχολήσεως καθαριστριῶν καί τῶν ἐργολαβικῶς ἐκτελεσάντων ὡρισμένον ἔργον.

Ὁ χρόνος τῆς κατά τό ἀνωτέρω προϋπηρεσίας λογίζεται μόνον ὡς χρόνος γενικῆς ὑπηρεσιακῆς ἀρχαιότητος, οὐχί δέ καί ὡς χρόνος ἀρχαιότητος ἐν τῷ βαθμῷ, προσμετρεῖται δέ καί διά την ἀνάλογον πρός τά ἔτη προϋπηρεσίας κατάταξιν εἰς μισθολογικήν βαθμίδα, συμφώνως πρός την παράγραφον 4 τοῦ ἄρθρου 3 τοῦ παρόντος Κανονισμοῦ.

Διαφορά ἀποδοχῶν ἐκ τῆς τοιαύτης προσμετρήσεως ἀναδρομικῶς δέν καταβάλλεται».

ΙΙ. Ἡ παράγραφος 5 τοῦ ἄρθρου 431 τοῦ αὐτοῦ ὡς ἄνω Κανονισμοῦ ἀντικαθίσταται ὡς ἀκολούθως:

«Εἰς τό προσωπικόν, τό ἔχον την κατά τό ὑπ' ἀριθ. 1799)1942 ν.δ)γμα «περί μέτρων προστασίας τῶν ἀναπήρων πολέμου ἁπλιτῶν ἐν γένει» ἰδιότητα, χορηγεῖται ἀναλόγως τοῦ βαθμοῦ, ὅν φέρει, μία ἐπί πλέον τριετία ἤ μισθολογική βαθμίς, πέραν ἐκείνης, εἰς την ὁποίαν κατατάσσεται τό προσωπικόν τοῦτο, κατ' ἐξαίρεσιν τοῦ ἄρθρου 8 § 4 τοῦ παρόντος Κανονισμοῦ.

Ἡ τριετία αὐτή ἡ μισθολογική βαθμίς εἶναι ἀνεξάρτητος πάσης ἑτέρας, ἧς δικαιοῦται τό προσωπικόν, διατηρεῖται δέ ὡς τοιαύτη καί πέραν τοῦ ἑκάστοτε προβλεπομένου ἀνωτάτου ὁρίου τριετιῶν ἤ μισθολογικῶν βαθμίδων, μεταφερομένη ἐπί πάσης προαγωγῆς κατά βαθμόν ἤ μετατάξεως καί μετατρεπομένη ἐπί προαγωγῆς ἀπό τοῦ βαθμοῦ Α2 εἰς Α1 ἀπό ἀνεξαρτήτου μισθολογικῆς βαθμίδος εἰς ἀνεξάρτητον τριετίαν».

ΙΙΙ. Ἐν τέλει τοῦ ἄρθρου 55 τοῦ αὐτοῦ ὡς ἄνω Κανονισμοῦ προστίθεται παράγραφος 19η, ἔχουσα οὕτω:

«19. Τό μόνιμον προσωπικόν τοῦ Ο.Τ.Ε., τό φέρον τούς βαθμούς Α2 - Α4 τῆς Β' κατηγορίας, ὡς καί τό ἀνῆκον εἰς τάς Γ' - ΣΤ' κατηγορίας, τό ὑπηρετοῦν κατά την 1ην Ἰουλίου 1965, ἀνακατατάσσεται, ὑπολογιζομένου καί τοῦ ἔτους 1965, εἰς μισθολογικήν βαθμίδα ἀνάλογον τῆς γενικῆς ὑπηρεσιακῆς αὐτοῦ ἀρχαιότητος, ὡς αὕτη καθορίζεται εἰς τά ἄρθρα 5 (παράγραφος 9), 8 καί 50 τοῦ παρόντος Κανονισμοῦ, ἐπί τῇ βάσει τοῦ ἀπαιτουμένου χρόνου ἐξελίξεως εἰς μισθολογικάς βαθμίδας, τοῦ ὁριζομένου ἐν τῷ ἄρθρῳ μόνῳ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 912)1961 β. διατάγματος.

Εἰς την κατά τά ὡς ἄνω γενικήν ὑπηρεσιακήν ἀρχαιότητα:

1) Δέν προσμετρῶνται τά χρονικά διαστήματα τῶν γενομένων ἀναστολῶν καί στερήσεων προαγωγῆς κατά μισθολογικήν βαθμίδα, περί ὧν αἱ διατάξεις τῶν ἄρθρων 9 (παράγραφος 14) καί 24 τοῦ παρόντος Κανονισμοῦ καί

2) Προστίθεται διετής ὑπηρεσία εἰς τούς ἐκ τῶν ἀνακατατασσομένων ὑπηρετοῦντας κατά την ἔναρξιν τῆς ἰσχύος τοῦ νόμου 3105)1954 καί ἔχοντας κατά την χρονολογίαν τῆς ἀρχικῆς αὐτῶν ἐν ἔτει 1955 κατατάξεως εἰς μισθολογικάς βαθμίδας ἰδιότητά τινα ἐκ τῶν προβλεπομένων ὑπό τοῦ ἄρθρου 1, ΙΙΙ, Β' τοῦ αὐτοῦ νόμου 3105) 1954.

Ὡσαύτως ἐφαρμόζεται καί ἡ διάταξις τῆς παραγράφου 5 τοῦ ἄρθρου 431 τοῦ παρόντος Κανονισμοῦ, ἡ προβλέπουσα την χορήγησιν μιᾶς ἐπί πλέον μισθολογικῆς βαθμίδος εἰς τό προσωπικόν τό ἔχον την κατά τό ν.δ. 1799)1942 ἰδιότητα.

Πᾶσα ἑτέρα διάταξις περί διαφόρου ὑπολογισμοῦ κατατάξεως εἰς μισθολογικάς βαθμίδας δέν ἐφαρμόζεται κατά την παροῦσαν ἀνακατάταξιν.

Ἅπασαι αἱ ἀνωτέρω διατάξεις ἐφαρμόζονται κατ' ἀναλογίαν καί εἰς τό ἐπί βαθμῷ ΑΟ, ΑΟ1 καί Α1 προσωπικόν διά την ἀνακατάταξιν αὐτοῦ εἰς τάς κατά τά ἰσχύοντα χορηγουμένας τριετίας, ἐπί τῇ βάσει τῆς μισθολογικῆς βαθμίδος, ἥτις προκύπτει κατά την χρονολογίαν προαγωγῆς του ἐκ τοῦ βαθμοῦ Α2 εἰς τόν βαθμόν Α1.

Ἡ ἐκ τῆς ἀνακατατάξεως προκύπτουσα μισθολογική βαθμίς θεωρεῖται ἀπονεμηθεῖσα την 1ην Ἰουλίου τοῦ ἔτους, καθ' ὃ συμπληροῦται ὁ ἀπαιτούμενος διά την ἀπονομήν της χρόνος.

Προσωπικόν κατατεταγμένον εἰς μισθολογικήν βαθμίδα ἡ τριετίαν μεγαλυτέραν τῆς διά τῆς παρούσης ἀνακατατάξεως καθοριζομένης διατηρεῖ ταύτην.

Ὡσαύτως διατηρεῖ καί τόν ὠφελιμώτερον χρόνον ἐν περιπτώσει ἀνακατατάξεως εἰς την αὐτήν μισθολογικήν βαθμίδα ἡ τριετίαν, ἀλλά ἀπό διαφόρου χρόνου.

ΙV. Διαφοραί ἀποδοχῶν, προκύπτουσαι ἐκ τῆς ἐφαρμογῆς τῶν ἀνωτέρω διατάξεων, καταβάλλονται μόνον ἀπό τῆς 1ης Ἰουλίου 1965».

Ἄρθρον 4

1. Τό προστεθέν διά τῆς παραγράφου ΧΙΙ τοῦ ἄρθρου 1 τοῦ β.δ. 302 τῆς 26.3 - 4.5.1965 ἐδάφιον ἐν τέλει τῆς παραγράφου 5 τοῦ ἄρθρου

9 τοῦ διά τοῦ ἀπό 18.8.1953 β. δ. κυρωθέντος Γ.Κ.Π. - Ο.Τ.Ε. καταργεῖται, ἀντικαθιστάμενον ὡς ἀκολούθως :

«Αἱ προαγωγαὶ τηλεφωνητριῶν α' τάξεως (ΤΑΙ) εἰς τὸν βαθμὸν τῆς προϊσταμένης τηλεφωνητρίας (ΤΑΟ) θὰ διενεργοῦνται ἀπὸ 1ης Ἰανουαρίου 1966 βάσει ἐνιαίου πίνακος προακτέων, ὡς καὶ αἱ προαγωγαὶ τῶν λοιπῶν τηλεφωνητριῶν κατωτέρων βαθμῶν, ἀνεξαρτήτως τῶν εἰς ἃ ὑπηρετοῦν αὗται Κέντρων».

ΙΙ. Ἐν τέλει τῆς παραγράφου 1 τοῦ ἄρθρου 12 τοῦ αὐτοῦ ὡς ἄνω Κανονισμοῦ, ὡς ἡ παράγραφος αὕτη συνεπληρώθη μεταγενεστέρως, προστίθεται ἐδάφιον ἔχον οὕτω :

«Αἱ προϊστάμεναι τηλεφωνήτριαι (ΤΑΟ) δύνανται νὰ διατίθενται παρὰ τῶν προϊσταμένων αὐτῶν εἰς ἔργα τηλεφωνητρίας κατωτέρου βαθμοῦ κατὰ τὰς ἑκάστοτε ἀνάγκας τῆς ἐκμεταλλεύσεως».

Εἰς τὸν αὐτὸν ἐπὶ τῶν Συγκοινωνιῶν Ὑφυπουργὸν ἀναθέτομεν τὴν δημοσίευσιν καὶ ἐκτέλεσιν τοῦ παρόντος βασιλικοῦ διατάγματος.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 12 Ὀκτωβρίου 1965

—

817)1965 Β. ΔΙΑΤΑΓΜΑ

Περὶ προσθήκης διατάξεως ἐν τέλει τοῦ ἄρθρου 13 τῆς ὑπ' ἀριθ. 12566)Σ. 182) 1940 ὑπουργικῆς ἀποφάσεως περὶ ἐγκρίσεως Κανονισμοῦ τρόπου ὑπαγωγῆς εἰς τὴν ἀσφάλισιν καὶ εἰσπράξεως τῶν πόρων τοῦ Τ.Ε.Β.Ε.», ὡς συνεπληρώθη διὰ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 461)1964 β. δ)τος.

(Ε.Κ. τ. Α' φ. 200 τῆς 6 Νοεμβρίου 1965)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν : 1) Τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 6 τοῦ ν. 6364)1934 «περὶ ἱδρύσεως Ταμείου Ἀσφαλίσεως Ἐπαγγελματιῶν καὶ Βιοτεχνῶν Ἑλλάδος», 2) Γνώμην τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Τ.Ε.Β.Ε., ὑποβληθεῖσαν ἡμῖν διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 80186)28.5.1965 ἀναφορᾶς τοῦ ἀνωτέρω Ταμείου, 3) Γνώμην τοῦ Συμβουλίου Κοινωνικῆς Ἀσφαλίσεως, διατυπωθεῖσαν κατὰ τὴν ὑπ' ἀριθ. 3)7.9.1965 συνεδρίασιν αὐτοῦ τῆς ΙΔ' περιόδου, 4) Τὴν ὑπ' ἀριθ. 863)1965 γνωμοδότησιν τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας, προτάσει τοῦ Ἡμετέρου ἐπὶ τῆς Ἐργασίας Ὑπουργοῦ, ἀποφασίζομεν καὶ διατάσσομεν :

Ἄρθρον μόνον

Ἐν τέλει τοῦ ἄρθρου 13 τῆς ὑπ' ἀριθ. 12566)Σ. 182)1940 ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας «περὶ ἐγκρίσεως Κανονισμοῦ τρόπου ὑπαγωγῆς εἰς τὴν ἀσφάλισιν καὶ εἰσπράξεως τῶν πόρων τοῦ Τ.Ε.Β.Ε.», ὡς συνεπληρώθη διὰ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 461)1964 β. δ)τος «περὶ παρατάσεως τῆς προθεσμίας καταβολῆς τῶν εἰσφορῶν εἰς τὸ Τ.Ε.Β.Ε., προστίθεται διάταξις, ἔχουσα οὕτω :

Καθυστερούμεναι ἀσφαλιστικαὶ εἰσφοραί, ἀναγόμεναι εἰς τὸ ἀπὸ 1.7.1963 καὶ ἐντεῦθεν χρονικὸν διάστημα, λογίζονται ἐμπροθέσμως καταβληθεῖσαι, ἐφ' ὅσον ἤθελον ἐξοφληθῆ μετὰ τῶν νομίμων προσαυξήσεων μέχρι 31.12.1965.

Καθυστερούμεναι πρὸς τὸ Τ.Ε.Β.Ε. μηνιαῖαι ἀτομικαὶ εἰσφοραί, ἀντιστοιχοῦσαι εἰς τὸ μέχρι 31.12.1964 χρονικὸν διάστημα, ἀπαλλάσσονται παντὸς τόκου ἢ τέλους καθυστερήσεως, ἐφ' ὅσον οἱ ὀφείλεται ἐξώφλησαν ἢ θέλουν ἐξοφλήσει ἐξ ὁλοκλήρου τὰς εἰσφορὰς ταύτας μέχρι 31.12.1965.

Εἰς τὸν αὐτὸν ἐπὶ τῆς Ἐργασίας Ὑπουργὸν ἀνατίθεμεν τὴν δημοσίευσιν καὶ ἐκτέλεσιν τοῦ παρόντος.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 29 Ὀκτωβρίου 1965

—

818)1965 Β. ΔΙΑΤΑΓΜΑ

Περὶ καθιερώσεως ἐκ περιτροπῆς Κυριακῆς ἀργίας διὰ τὰ καφεζυθοπωλεῖα, γαλακτοζαχαροπλαστεῖα, καφενεῖα καὶ ποτοπωλεῖα τῆς πόλεως Γιαννιτσῶν, ἐξαιρέσει τῶν ἀμιγῶν ζαχαροπλαστείων καὶ ἐστιατορίων, κατὰ τὸ χρονικὸν διάστημα ἀπὸ 1ης Μαρτίου μέχρι 31ης Ὀκτωβρίου.

(Ε.Κ. τ. Α' φ. 200 τῆς 6 Νοεμβρίου 1965)

. . . . . .

Ἄρθρον μόνον

Ἐκ τῶν ἐν τῇ πόλει Γιαννιτσῶν λειτουργούντων καφεζυθοπωλείων, γαλακτοζαχαροπλαστείων, καφενείων καὶ ποτοπωλείων, πλὴν τῶν ἀμιγῶν ζαχαροπλαστείων καὶ ἐστιατορίων, κατὰ τὸ ἀπὸ 1ης Μαρτίου μέχρι 31ης Ὀκτωβρίου χρονικὸν διάστημα τὰ ἡμίσεα τούτων παραμένουν ἐκ περιτροπῆς κλειστὰ κατὰ τὰς Κυριακάς, τῆς σειρᾶς αὐτῶν ὁριζομένης ὑπὸ τῆς οἰκείας Ἀστυνομικῆς Ἀρχῆς.

Εἰς τὸν αὐτὸν ἐπὶ τῆς Ἐργασίας Ὑπουργὸν ἀνατίθεμεν τὴν δημοσίευσιν καὶ ἐκτέλεσιν τοῦ παρόντος.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 22 Ὀκτωβρίου 1965

—

843)1965 Β. ΔΙΑΤΑΓΜΑ

Περὶ τροποποιήσεως τοῦ δευτέρου ἐδαφίου τῆς παραγράφου 1 τοῦ ἄρθρου 22 τοῦ ἀπὸ 3.8.1957 β.δ)γματος «περὶ ἐγκρίσεως τοῦ Κανονισμοῦ Κλάδου Ἀσθενείας τοῦ Ταμείου Ἀσφαλίσεως Ἐργατῶν Τύπου Ἀθηνῶν» (Φ.Ε.Κ. 158 τ. Α' τῆς 22.8.1957).

(Ε.Κ. τ. Α' φ. 203 τῆς 8 Νοεμβρίου 1965)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν : 1) Τὰς διατάξεις τῶν ἄρθρων 6 καὶ 13 τοῦ ν.δ. 3572)1956 «περὶ Ταμείου Ἀσφαλίσεως Ἐργατῶν Τύπου Ἀθηνῶν», 2) Γνώμην τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Ταμείου Ἀσφαλίσεως Ἐργατῶν Τύπου Ἀθηνῶν, (ἀριθ. πρωτ. 4732)13.11.1964), 3) Γνώμην τοῦ

Συμβουλίου Κοινωνικής Ασφαλίσεως, διατυπωθείσαν κατά τήν 20ήν συνεδρίασιν αύτοῦ τῆς ΙΓ' περιόδου τῆς 4.6.1965. 4) Τήν ὑπ' ἀριθ. 717)1965 γνωμοδότησιν τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας, προτάσει τοῦ Ἡμετέρου ἐπί τῆς Ἐργασίας Ὑπουργοῦ, ἀπεφασίσαμεν καί διατάσσομεν:

Ἄρθρον μόνον

Τό ἐδάφιον β' τῆς παραγράφου 1 τοῦ ἄρθρου 22 τοῦ ἀπό 3.8.1957 β.δ)γματος «περί ἐγκρίσεως τοῦ Κανονισμοῦ Κλάδου Ἀσθενείας τοῦ Ταμείου Ἀσφαλίσεως Ἐργατῶν Τύπου Ἀθηνῶν» (Φ.Ε.Κ. 158 τ. Α' τῆς 22.8.1957) τροποποιεῖται ὡς ἀκολούθως:

«Ἡ ἡμέρα ἐνάρξεως τῆς πρό τοῦ τοκετοῦ περιόδου ἀνικανότητος λόγῳ κυοφορίας ὁρίζεται βάσει γνωματεύσεως ἰατροῦ γυναικολόγου τοῦ Ταμείου, λήγει δέ αὕτη πάντοτε τήν ἡμέραν τοῦ τοκετοῦ.

Πλάνη τοῦ ἰατροῦ, ὡς πρός τόν προσδιορισμόν τῆς ἡμέρας τοῦ τοκετοῦ, οὐδαμῶς ἀναιρεῖ τό δικαίωμα τῆς γυναικός, ὅπως λάβῃ τήν ἀποζημίωσιν, ἣν δικαιοῦται ἀπό τῆς ἡμερομηνίας τοῦ ἰατρικοῦ πιστοποιητικοῦ μέχρι τοῦ τοκετοῦ».

Εἰς τόν αὐτόν ἐπί τῆς Ἐργασίας Ὑπουργόν ἀνατίθεμεν τήν δημοσίευσιν καί ἐκτέλεσιν τοῦ παρόντος.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 22 Ὀκτωβρίου 1965

—

ΥΠΟΥΡΓΙΚΑΙ ΑΠΟΦΑΣΕΙΣ

94948)6409)1965 Ἀπόφ. Ὑπουργοῦ Ἐργασίας

Περί καθορισμοῦ ὡρῶν λειτουργίας ἐμπορικῶν καταστημάτων καί ἐργασίας τοῦ πάσης φύσεως προσωπικοῦ αὐτῶν.

(Ε. Κ. τ. Β' φ. 735 τῆς 6 Νοεμβρίου 1965)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν: α) Τάς διατάξεις τῆς παραγράφου 1 τοῦ ἄρθρου 2 τοῦ ν.δ. 4020)1959 «περί τροποποιήσεως καί συμπληρώσεως ἐνίων διατάξεων ἐργατικῶν τινων νόμων». β) Τήν ἀπό 4.10.1965 γνωμοδότησιν τοῦ Ἐθνικοῦ Γνωμοδοτικοῦ Συμβουλίου Κοινωνικῆς Πολιτικῆς, ἀποφασίζομεν:

I) Καθορίζομεν τάς ὥρας λειτουργίας τῶν ἐμπορικῶν καταστημάτων τῶν κατά τήν ἀπογραφήν τοῦ πληθυσμοῦ τῆς 19.3.1961 πολεοδομικῶν συγκροτημάτων Ἀθηνῶν, Θεσσαλονίκης, Πατρῶν, Ἡρακλείου, Βόλου, Χανίων, Καλαμάτας, Κατερίνης, Χίου, Ἀγρινίου, Αἰγίου, Ἑρμουπόλεως καί τῶν πόλεων τῶν ἐχουσῶν κατά τήν αὐτήν ἀπογραφήν πληθυσμόν ἄνω τῶν 10.000 κατοίκων, ὡς καί τῆς ἐργασίας τοῦ πάσης φύσεως προσωπικοῦ αὐτῶν, εἰς 48 ἑβδομαδιαίως.

II) Ἐντός τοῦ πλαισίου τῶν ὡς ἄνω καθ' ἑβδομάδα 48 ὡρῶν λειτουργίας τῶν καταστημάτων καί ἐργασίας τοῦ προσωπικοῦ αὐτῶν καθορίζονται κατά τάς κειμένας διατάξεις καί τούς ὅρισμούς τῆς παρούσης αἱ ὧραι ἀνοίγματος, μεσημβρινῆς διακοπῆς καί κλεισίματος αὐτῶν, ὡς καί τῆς ἐργασίας τοῦ προσωπικοῦ τούτων καί διακοπῆς αὐτῆς, μή δυναμένου νά ὑπερβῶσι τάς 8.30' ὥρας ἡμερησίως καί τάς 5.30' κατά τήν δυνάμει τῶν διατάξεων τοῦ ἄρθρου 1 τοῦ ν.δ. 4020)1959 καθοριζομένην ἡμέραν μετομεσημβρινῆς ἀργίας τῶν ἐν λόγῳ καταστημάτων.

Εἰς περίπτωσιν, καθ' ἣν δέν ἐφαρμόζεται ἡ μεταμεσημβρινή ἀργία τοῦ Σαββάτου, αἱ ὧραι λειτουργίας τῶν καταστημάτων καί ἐργασίας τοῦ προσωπικοῦ των κατά Σάββατον κατ' ἐξαίρεσιν ὁρίζονται εἰς 9, μειουμένης ἀναλόγως τῆς ἡμερησίας ὥρας ἀπό ἑτέραν ἐργασίμων ἡμέραν τῆς ἑβδομάδος.

III) Ἡ διάρκεια τῆς μεσημβρινῆς διακοπῆς λειτουργίας τῶν ἐν λόγῳ καταστημάτων καί τῆς ἐργασίας τοῦ προσωπικοῦ αὐτῶν δέν δύναται νά ὑπερβαίνῃ τάς τρεῖς (3) ὥρας κατά τήν χειμερινήν περίοδον καί τάς τέσσαρας (4) κατά τήν θερινήν τοιαύτην.

IV. Ὡς ἐμπορικά καταστήματα, εἰς ἃ ἔχει ἐφαρμογήν ἡ παροῦσα, νοοῦνται:

Τά καταστήματα πωλήσεως ἀνδρικῶν, γυναικείων καί παιδικῶν εἰδῶν ἀμφιέσεως, ὑφασμάτων, ἑτοίμων ἐνδυμάτων, εἰδῶν πολυτελείας, γουναρικῶν, πανικῶν, ψιλικῶν, ἀθλητικῶν εἰδῶν, ταπήτων, πίλων, χειροτεχνημάτων καί κομψοτεχνημάτων, βαπτιστικῶν, ὑλικῶν ραπτῶν, νημάτων ἐν γένει, ραπτομηχανῶν, παιχνιδιῶν, εἰδῶν καπνιστοῦ καί πρατηρίων χονδρικῆς ἢ λιανικῆς πωλήσεως σιγαρέττων (πλήν περιπτέρων), καταστημάτων, ὁποκαταστημάτων καί ἀντιπροσωπειῶν ἐν γένει καπνοβιομηχανιῶν, ἀδαμαντοπωλείων, χρυσοχοείων, κοσμηματοπωλείων ἐν γένει καί ὡρολογοποιείων, ὀπτικῶν καί φωτογραφικῶν εἰδῶν, χρωματοπωλείων, ὁρωματοπωλείων, μυροπωλείων, καλλυντικῶν εἰδῶν, αὐτοκινήτων, χημικῶν ἐν γένει προϊόντων, χειρουργικῶν εἰδῶν νοσοκομείου, ὀδοντιατρικῆς καί ὑγειονομικοῦ ὑλικοῦ ἐν γένει, ἐλαστικῶν, ποδηλάτων, μοτοποδηλάτων, παιδικῶν ἁμαξῶν καί εἰδῶν ἐν γένει αὐτοκινήτων (πλήν πρατηρίων βενζίνης), καταστημάτων πωλήσεως καυσίμου ὕλης (ὑγραερίου), σιδηρικῶν, παλαιῶν σιδήρων, σιδήρων μετάλλων - τσιμέντων καί οἰκοδομησίμων ὑλῶν, μανδρῶν οἰκοδομησίμων ὑλῶν, ὑαλικῶν εἰδῶν καί σκευῶν οἰκιακῆς χρήσεως κιγκαλιερίας, εἰδῶν κυνηγίου, ἁλιείας καί ναυτιλίας, ἠλεκτρικῶν εἰδῶν καί εἰδῶν φωτισμοῦ, εἰδῶν κρυστάλλου, κατειργασμένων καί ἀκατεργάστων μετάλλων, μηχανῶν, μηχανημάτων, ἐργαλείων ἐν γένει, κλινῶν καί εἰδῶν κλινοστρωμνῆς, δερμάτων, δερματίνων εἰδῶν καί προϊόντων ὑποδηματοποιίας, εἰδῶν ταξιδίου, βιομηχανικῶν εἰδῶν, καθρεπτῶν κορνιζῶν χάρτου, γραφικῆς ὕλης καί εἰδῶν ἐκ χάρτου, γραμματοσήμων, εἰκόνων, σημαιῶν, ἀντικειμένων τέχνης καί εἰδῶν λαϊκῆς τέχνης, ὑαλοπινάκων καί κρυστάλλων, βιβλίων, εἰδῶν βιβλιοδετικῆς, γραφομηχανῶν, ἀριθμομηχανῶν, εἰδῶν ἐπιπλοποιίας, ὑδραυλικῶν εἰδῶν, καλοριφέρ, εἰδῶν ὑγιεινῆς καί εἰδῶν διακοσμήσεως, ξυλεμπορικῶν καταστημάτων, ραδιοφώνων, γραμμοφώνων, μουσικῶν ὀργάνων καί ὀργάνων ἐφαρμογῆς ἠλεκτρισμοῦ.

V. Προκειμένου περί καταστημάτων πωλήσεως ποτῶν, ἀναψυκτικῶν καί ἐμφιαλωμένων μη-

ταλλικών ὑδάτων, πρακτορείων λαχείων, περιπτέρων, πρατηρίων βενζίνης, φερετροπωλείων, ἀνθοπωλείων αἱ ὧραι ἐργασίας τοῦ παρ' αὐταῖς ἀπασχολουμένου πάσης φύσεως προσωπικοῦ δὲν δύνανται νὰ ὑπερβοῦν τὰς 8 ἡμερησίως καὶ τὰς 48 ἑβδομαδιαίως.

VI. Κατόπιν ἀδείας τῆς ἁρμοδίας Ἐπιθεωρήσεως Ἐργασίας ἡ ἔλλειψις τοιαύτης τῆς ἁρμοδίας Ἀστυνομικῆς Ἀρχῆς δύναται νὰ ἐπιτραπῇ ἡ ὑπερωριακὴ ἀπασχόλησις τοῦ προσωπικοῦ τῶν ὡς ἄνω καταστημάτων ἐπὶ δύο ὥρας ἡμερησίως καὶ μέχρις 60 ἡμέρας κατ' ἔτος ἐπὶ μετακομίσεων, ἐκφορτώσεων, παραλαβῆς ἐμπορευμάτων, ἐπισκευῶν, νέων ἐγκαταστάσεων, διαμορφώσεως βιτρίνας καὶ ἀπογραφῆς. Διὰ τὴν ὡς ἄνω ἀπασχόλησίν των οἱ μισθωτοὶ δικαιοῦνται προσθέτου ἀμοιβῆς, ἴσης πρὸς τὸ καταβαλλόμενον ἡμερομίσθιον, ηὐξημένον κατὰ 30 ο)ο διὰ τὰς μέχρις 60 ὥρας ἐτησίως καὶ 50 ο)ο διὰ τὰς πέραν τῶν 60 ὡρῶν καὶ μέχρις 120 ὡρῶν ἐτησίως.

VII. Λόγῳ κοινωνικῆς ἀνάγκης δύναται ὁ Ὑπουργὸς Ἐργασίας διὰ τὸ πολεοδομικὸν συγκρότημα Ἀθηνῶν καὶ οἱ οἰκεῖοι Νομάρχαι διὰ τὰς ἰδίας αὐτῶν περιφερείας νὰ παρατείνουν τὴν λειτουργίαν τῶν ὡς ἄνω καταστημάτων πέραν τῶν κεκανονισμένων ὁρίων ἐπὶ δύο (2) ὥρας ἡμερησίως καὶ μέχρι 30 ἡμέρας κατ' ἔτος.

Διὰ τὴν τυχὸν κατὰ τὰς ὡς ἄνω ὥρας ἀπασχόλησίν των οἱ μισθωτοὶ δικαιοῦνται προσθέτου ἀμοιβῆς κατὰ τὰ ἐν παραγράφῳ VI τῆς παρούσης ὁριζόμενα.

VIII. Ἐν περιπτώσει τελέσεως ἐγκαινίων καταστήματός τινος, καθ' ὃς ὥρας τὰ λοιπὰ ὁμοειδῆ καταστήματα παραμένουν κλειστά, δύναται ὁ Ὑπουργὸς Ἐργασίας διὰ τὴν περιοχὴν Ἀθηνῶν - Πειραιῶς - Προαστίων καὶ οἱ οἰκεῖοι Νομάρχαι διὰ τὰς ἰδίας αὐτῶν περιφερείας νὰ ἐπιτρέπουν τὸ ἄνοιγμα τούτου δι' ὡρισμένας ὥρας πρὸς τὸν ὡς ἄνω σκοπόν.

IX. Ὅπου μέχρι τοῦδε βάσει εἰδικῶν διατάξεων ἢ ἐξ ἔθιμου ἢ αὐλλογικῆς συμβάσεως ἢ σιωπηρᾶς συμφωνίας, ἐφημόζετο διὰ τὰ ὡς ἄνω καταστήματα βραχύτερον ὡράριον ἑβδομαδιαίας ἐργασίας, τοῦτο θὰ ἐξακολουθήσῃ ἐφαρμοζόμενον καὶ μετὰ τὴν ἰσχὺν τῶν διατάξεων τῆς παρούσης.

X. Ἡ ὑπ' ἀριθ. 11452)1963 ἀπόφασις «περὶ καθορισμοῦ ὡρῶν ἐργασίας ἐμπορικῶν καταστημάτων περιφερείας Ἀθηνῶν, Πειραιῶς καὶ τῶν πέριξ αὐτῶν Δήμων καὶ Κοινοτήτων» καταργεῖται ἀπὸ τῆς ἰσχύος τῆς παρούσης.

Ἡ παροῦσα, ἧς ἡ ἰσχὺς ἄρχεται ἀπὸ 1ης Δεκεμβρίου 1965, δημοσιευθήτω διὰ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 23 Ὀκτωβρίου 1965

—

84611)4113)1965 Ἀπόφ. Ὑπουργοῦ Ἐργασίας

Περὶ ἐγκρίσεως χορηγήσεως ἐπιδόματος εἰς τινας κατηγορίας προσωπικοῦ τοῦ Ἱδρύματος Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 590 τῆς 11 Σεπτεμβρίου 1965)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν: 1) Τὰς διατάξεις τῶν ἄρθρων 2 § 2 τοῦ νόμου 2855)1954, 33 §§ 1, 2 καὶ 4 τοῦ ν.δ. 2961)1954, 13 § 2 τοῦ ν.δ. 3755)1957, 7 τοῦ ν.δ. 3868)1958, 7 § 4 τοῦ ν.δ. 4104)1960 καὶ 7 τοῦ νόμου 4321)1963. 2) Τὰς ὑπ' ἀριθ. 27392)863)20.4.1963, 71531)2194)18.10.1963, 27840)1272)3.4.1965 καὶ 82526)31.8.1965 ἀποφάσεις ἡμῶν. 3) Τὴν ὑπ' ἀριθ. 120211)4.9.1965 ἀναφορὰν τοῦ Ἱδρύματος Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων, ἀποφασίζομεν:

Ἐγκρίνομεν τὴν χορήγησιν τοῦ διὰ τῶν ὑπ' ἀριθ. 27392)863)20.4.1963, 71531)2194)18.10.1963, 27840)1272)3.4.1965 καὶ 82526)31.8.1965 (Φ.Ε.Κ. 173)1963, 477)1963, 249)1965 καὶ 568)1965, τεῦχος Β') ἀποφάσεων ἡμῶν παρεχομένων εἰς τινας κατηγορίας προσωπικοῦ τοῦ Ἱδρύματος Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων ἐπιδόματος, ὡς τοῦτο ὡρίσθη κατὰ ποσὸν διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 82526)31.8.1965 ὁμοίας, καὶ εἰς τὸ λοιπὸν πάσης φύσεως προσωπικὸν αὐτοῦ, ἀνεξαρτήτως τῆς σχέσεως, μεθ' ἧς συνδέεται τοῦτο μετ' αὐτοῦ, πλὴν τοῦ συνδεομένου δι' εἰδικῆς συμβάσεως ἔργου.

Ἡ παροῦσα, ἧς ἡ ἰσχὺς ἄρχεται ἀπὸ τῆς ἰσχύος τῆς ὑπ' ἀριθ. 82526)31.8.1965 ἀποφάσεως ἡμῶν, δημοσιευθήτω διὰ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 8 Σεπτεμβρίου 1965

—

50027)86)65)1965 Ἀπόφ. Ὑπουργῶν Ἐθνικῆς Ἀμύνης καὶ Οἰκονομικῶν

Περὶ τροποποιήσεως καὶ συμπληρώσεως τῆς ὑπ' ἀριθ. 128893)24.7.1965 κοινῆς ἀποφάσεως «περὶ καθορισμοῦ ἡμερομισθίων τοῦ ἐργατοτεχνικοῦ προσωπικοῦ Β.Ν.».

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 755 τῆς 12 Νοεμβρίου 1965)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν: α) Τὰς διατάξεις τοῦ νόμου 6321)1934 «περὶ συνεργείων τοῦ κατὰ θάλασσαν στρατοῦ», ὡς οὗτος ἐτροποποιήθη καὶ συνεπληρώθη μεταγενεστέρως. β) Τὰς ὑπ' ἀριθ. 461 καὶ 462 τοῦ ἔτους 1964 ἀποφάσεις τοῦ Ἀρείου Πάγου, καθ' ἃς αἱ βάσει τοῦ νόμου 6321)1934 προσλαμβανόμενοι ἐργατοτεχνῖται συνδέονται μετὰ τοῦ Δημοσίου διὰ μονομεροῦς πράξεως δημοσίου δικαίου. γ) Τὴν ἀνάγκην ἀναπροσαρμογῆς τῶν ἡμερομισθίων τοῦ προσωπικοῦ τοῦ συνεργείου Δημοσίου Ναυτ. Ἔργων τοῦ Β.Ν., τοῦ μισθοδοτουμένου ἐκ τῶν πιστώσεων Ἔργων Ἀμύνης κλπ., ἀποφασίζομεν:

Ἡ παράγραφος 8 τῆς ὑπ' ἀριθ. 128893)24.7.1965 κοινῆς ἀποφάσεως «περὶ καθορισμοῦ ἡμερομισθίων τοῦ ἐργατοτεχνικοῦ προσωπικοῦ Β.Ν. (Φ.Ε.Κ. Β' 1965) (*) ἀντικαθίσταται ὑπὸ τῆς ἀκολούθου:

1) Τὰ ἀνώτατα καὶ κατώτατα ὅρια ἡμερομισθίων τοῦ προσωπικοῦ συνεργείου Δημοσίου

(*) ΕΕΔ 24, 1016.

Ναυτ. Έργων τοῦ Β.Ν., τοῦ μισθοδοτουμένου ἐκ τῶν πιστώσεων Ἔργων Ἀμύνης καθορίζονται ὡς κάτωθι:

Α'. Προσωπικὸν ἀσχολούμενον ἐντὸς τῆς περιοχῆς τέως Διοικήσεως Πρωτευούσης

α) Προσωπικὸν Α' κατηγορίας (Διπλ. Ἀνωτ. Σχολῶν).

Ι) Διπλ. Ε.Μ.Π. ἢ ἰσοτίμων Σχολῶν τῆς ἀλλοδαπῆς ἀπὸ 220 - 300 δραχμάς.

ΙΙ) Πτυχιοῦχοι τοῦ Πανεπιστημίου ἢ τῶν ἰσοτίμων Ἀνωτάτων τοῦ Κράτους Σχολῶν ἢ ἰσοτίμων τῆς ἀλλοδαπῆς.

ι) Διπλ. φυσικοί, χημικοὶ καὶ μαθηματικοὶ ἀπὸ 180 - 220 δραχμάς.

ιι) Διπλ. λοιπῶν Ἀνωτάτων Σχολῶν ἀπὸ 150 - 180 δραχμάς.

β) Προσωπικὸν Β' κατηγορίας.

Ι) Ὑπομηχανικοὶ ἀπὸ 120 - 180 δραχμάς.

ΙΙ) Τεχν. βοηθοὶ ἀπὸ 100 - 150 δραχμάς.

ΙΙΙ) Σχεδιασταὶ - ἐργοδηγοὶ ἀπὸ 80 - 110 δραχμάς.

ΙV) Γραφεῖς - δακτυλογράφοι ἀπὸ 64 - 110 δραχμάς.

V) Ραδιοτεχνῖται ἀπὸ 100 - 150 δραχμάς.

Β'. Προσωπικὸν ἀσχολούμενον ἐκτὸς τῆς περιοχῆς τῆς τέως Διοικήσεως Πρωτευούσης

α) Προσωπικὸν Α' κατηγορίας (Διπλ. Ἀνωτ. Σχολῶν).

Ι) Διπλ. Ε.Μ.Π. ἢ ἰσοτίμου Σχολῆς ἀλλοδαπῆς ἀπὸ 250 - 350 δραχμάς.

ΙΙ) Πτυχιοῦχοι τοῦ Πανεπιστημίου ἢ ἰσοτίμων Ἀνωτάτων Σχολῶν τοῦ Κράτους ἢ ἰσοτίμων Σχολῶν τῆς ἀλλοδαπῆς.

ι) Διπλ. φυσικοί, χημικοὶ καὶ μαθηματικοὶ ἀπὸ 200 - 250 δραχμάς.

ιι) Διπλ. λοιπῶν Ἀνωτάτων Σχολῶν ἀπὸ 170 - 220 δραχμάς.

β) Προσωπικὸν Β' κατηγορίας.

Ι) Ὑπομηχανικοὶ ἀπὸ 140 - 200 δραχμάς.

ΙΙ) Τεχν. βοηθοὶ ἀπὸ 100 - 150 δραχμάς.

ΙΙΙ) Σχεδιασταὶ - ἐργοδηγοὶ ἀπὸ 80 - 110 δραχμάς.

ΙV) Γραφεῖς - δακτυλογράφοι ἀπὸ 64 - 110 δραχμάς.

V) Ραδιοτεχνῖται ἀπὸ 100 - 150 δραχμάς.

2) Ἡ ἰσχὺς τῆς προηγουμένης παραγράφου ἄρχεται ἀπὸ 1.7.1965.

3) Ἐν τέλει τῆς παραγράφου 16 τῆς αὐτῆς ὡς ἄνω ἐν παραγράφῳ 1 κοινῆς ἀποφάσεως προστίθεται μεταξὺ τῶν δικαιουμένων ἐπιδόματος ἀνθυγιεινῆς ἐργασίας περιπτωσις ὡς ἀκολούθως «20 Δεξαμενισταί».

4) Ἡ παροῦσα δημοσιευθήτω διὰ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 8 Νοεμβρίου 1965

—

102984)7268)1965 Ἀπόφ. Ὑπουργῶν Συντονισμοῦ καὶ Ἐργασίας

Περὶ ἐγκρίσεως μετὰ τροποποιήσεως τῆς ἀπὸ 6.10.1965 συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας τῶν ἐργατοτεχνιτῶν Δήμου Ἁγίου Ἰωάννου Ρέντη.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 740 τῆς 8 Νοεμβρίου 1965)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν: 1) Τὰς διατάξεις τῆς παραγράφου 2 τοῦ ἄρθρου 20 τοῦ νόμου 3239) 1955, ὡς ἐτροποποιήθησαν ὑπὸ τοῦ ν.δ. 3755) 1957. 2) Τὴν ἀπὸ 6.10.1965 συλλογικὴν σύμβασιν ἐργασίας τῶν ἐργατοτεχνιτῶν Δήμου Ἁγίου Ἰωάννου Ρέντη. 3) Σχετικὴν γνωμοδότησιν τοῦ κατ' ἄρθρον 2 § 2 ἐδάφιον β' τοῦ ν.δ. 3755)1955 Τμήματος Ἀμοιβῆς καὶ Ὅρων Ἐργασίας τοῦ Ἐθνικοῦ Γνωμοδοτικοῦ Συμβουλίου Κοινωνικῆς Πολιτικῆς, ληφθεῖσαν κατὰ τὴν συνεδρίασιν αὐτοῦ τῆς 4.11.1965, τὴν ὁποίαν καὶ ἀποδεχόμεθα. 4) Τὸ γεγονὸς ὅτι διὰ τῆς ἀπὸ 6.10.1965 συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας τῶν ἐργατοτεχνιτῶν Δήμου Ἁγίου Ἰωάννου Ρέντη α) αὐξάνεται τὸ ἤδη χορηγούμενον ἐκ 12 ο/ο ἐπίδομα ἀνθυγιεινῆς ἐργασίας εἰς ποσοστὸν 18 ο/ο, ἐνῷ τὸ εἰς τοὺς ἑτέρους Δήμους τῆς χώρας παρεχόμενον τοιοῦτον κυμαίνεται ἀπὸ 10 - 12 ο/ο. β) Αὐξάνεται τὸ ἤδη χορηγούμενον ἐπίδομα οἰκογενειακῶν βαρῶν εἰς τοὺς ἐγγάμους ἐργατοτεχνίτας καὶ ὑπαλλήλους ἐκ δραχμῶν 100 μηνιαίως εἰς δραχμὰς 200, εἰς τοὺς ἐγγάμους καὶ εἰς τὰς χήρας ἐργάτιδας τοῦ Δήμου, ἐνῷ τὸ εἰς τοὺς ἑτέρους Δήμους τῆς χώρας χορηγούμενον τοιοῦτον κυμαίνεται μεταξὺ 100 - 150 δραχμῶν μηνιαίως καὶ δίδεται εἰς τοὺς ἐγγάμους, ἐφ' ὅσον συντηροῦν σύζυγον ἀνίκανον πρὸς ἐργασίαν, καὶ τὰς χήρας, ἐφ' ὅσον συντηροῦν ἀνήλικα τέκνα, καὶ γ) χορηγεῖται μία φιάλη γάλακτος ἡμερησίως καὶ ἓν κιλὸν σάπωνος μηνιαίως, ἡ ἀξία τῶν ὁποίων συμψηφίζεται μὲ τὸ ὑπὸ ταύτης ὁριζόμενον ἐκ 18 ο/ο ἐπίδομα ἀνθυγιεινῆς ἐργασίας, ὁ τοιοῦτος ὅμως συμψηφισμὸς καθιερώνει τὸ 18 ο/ο ἐπίδομα ἀνθυγιεινῆς ἐργασίας, γεγονός, ὅπερ θὰ δημιουργήσῃ προηγουμένων διὰ τὴν αὔξησιν τῶν ἐπιδομάτων αὐτῶν καὶ εἰς τοὺς ἄλλους Δήμους τῆς χώρας. Ἐξ ἄλλου, ἐπειδὴ ἡ χορηγησις γάλακτος καὶ σάπωνος δὲν νοεῖται, ἐφ' ὅσον παρέχεται ἤδη ἐπίδομα ἀνθυγιεινῆς ἐργασίας, θὰ ἔδει ἡ ἀξία τῶν ἀνωτέρω εἰδῶν νὰ προστεθῇ εἰς τὰ ἤδη καταβαλλόμενα ἡμερομίσθια. Ἐπειδὴ αἱ ἀνωτέρω παροχαί, τυχὸν νιοθετούμεναι, θέτουν εἰς εὐεργετικωτέραν θέσιν τοὺς ἐργαζομένους εἰς τὸν Δῆμον Ἁγίου Ἰωάννου Ρέντη, ἔναντι τῶν ἄλλων ἐργαζομένων τοῦ αὐτοῦ κλάδου εἰς ἑτέρους Δήμους τῆς χώρας, γεγονός, ὅπερ ἀντίκειται εἰς τὴν ὑπὸ τῆς Κυβερνήσεως ἀκολουθουμένην οἰκονομικὴν καὶ κοινωνικὴν πολιτικὴν καὶ δεδομένου ὅτι οἱ προϋπολογισμοὶ τῶν Δήμων διαμορφοῦνται καὶ κατόπιν κρατικῆς ἐπιχορηγήσεως, πᾶσα δὲ ὑπέρμετρος αὔξησις τῶν ἐξόδων τῶν Δήμων θὰ ἔχῃ δυσμενεῖς ἐπιπτώσεις ἐπὶ τοῦ Δημοσίου Προϋπολογισμοῦ καὶ δέον τοῖς λόγοις τούτοις ὅπως τροποποιηθῇ αὕτη κατὰ τὸ ἐν τῷ διατακτικῷ,

αποφασίζομεν :

Ἐκρίνομεν τὴν ἀπὸ 6.10.1965 συλλογικὴν σύμβασιν ἐργασίας τῶν ἐργατοτεχνιτῶν τοῦ Δήμου Ἁγίου Ἰωάννου Ρέντη, κατατεθεῖσαν ἡμῖν τὴν 18 Ὀκτωβρίου 1965, συνταχθέντος πρὸς ταύτῳ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 698)1965 πρακτικοῦ καταθέσεως καὶ τῆς ὁποίας τὸ κείμενον, τρεπποιούμενον παρ' ἡμῶν κατὰ τὰ ἀνωτέρω, ἔχει ὡς ἀκολούθως :

Συλλογικὴ σύμβασις ἐργασίας

Ἐν Ἁγίῳ Ἰωάννῃ Ρέντῃ, σήμερον τὴν 6ην τοῦ μηνὸς Ὀκτωβρίου τοῦ ἔτους 1965, ἡμέραν Τετάρτην καὶ ὥραν 10 π.μ., συνελθόντες εἰς τὸ Δημαρχιακὸν Κατάστημα Ἁγ. Ἰωάννου Ρέντη Πειραιῶς, οἱ κάτωθι ὑπογράφοντες, ἀφ' ἑνὸς Γεώργιος Δημ. Γιαννόπουλος, Δήμαρχος Ἁγίου Ἰωάννου Ρέντη - Πειραιῶς, ὡς νόμιμος ἐκπρόσωπος τοῦ Δήμου τούτου καὶ ἀφ' ἑτέρου ὁ Γρηγόριος Μωραϊτίδης, νομίμως ἐκπροσώπων τὴν Ἕνωσιν Ἐργατοτεχνιτῶν Δήμων καὶ Κοινοτήτων Πρωτευούσης Νομοῦ Ἀττικῆς, ὡς πρόεδρος τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τῆς Ἑνώσεως ταύτης, ἀμφότεροι δεόντως ἐξουσιοδοτημένοι, ὁ μὲν πρῶτος διὰ τῶν ὑπ' ἀριθ. 66)1965 καὶ 67)1965 πράξεων τοῦ Δημοτικοῦ Συμβουλίου, ἐγκριθεισῶν ἀντιστοίχως διὰ τῶν ὑπ' ἀριθ. 1024)1965 καὶ 10089)1965 ἐγκριτικῶν διαταγῶν τῆς Νομαρχίας Πειραιῶς, ὁ δὲ δεύτερος διὰ τοῦ ὑπὸ 31.1.1965 πρακτικοῦ τῆς γενικῆς συνελεύσεως τῆς ὡς ἄνω Ἑνώσεως, ἀπεφασίσαμεν τὴν ὑπογραφὴν τῆς παρούσης, δι' ἧς καθορίζονται οἱ ὅροι ὁμοιβῆς τῶν ἐργατῶν τῶν συνεργείων περισυλλογῆς καὶ ἀποκομιδῆς τῶν ἀπορριμμάτων ἐκ τῶν οἰκιῶν, καταστημάτων βιοτεχνιῶν, βιομηχανιῶν, ἀποθηκῶν, ὁδῶν κλπ. τῶν συνεργείων καθαριότητος, ἀποχωρητηρίων, οὐρητηρίων, ἰατρείων καὶ Δημοτικῶν Καταστημάτων, τῶν συνεργείων συντηρήσεως καὶ καλλιεργείας κήπων καὶ δενδροστοιχιῶν, ἐφ' ὅσον ἀπασχολοῦνται κατὰ τὸ πλεῖστον καὶ εἰς τὴν καθαριότητα τῶν κήπων, δενδροστοιχιῶν, ὁδῶν, κοινοχρήστων χωρῶν καὶ τὴν ἐν γένει καθαριότητα τῆς πόλεως, τῶν βοηθῶν ἠλεκτροτεχνιτῶν, μόνον καθ' ὅσον ἀφορᾷ τὸ ἐπίδομα συζύγου, τῶν ὁδηγῶν αὐτοκινήτων καθαριότητος, τῶν ἡμερομισθίων ὑπαλλήλων, μόνον καθ' ὅσον ἀφορᾷ τὸ ἐπίδομα συζύγου καὶ τῶν ἐποπτῶν ἐργατῶν καθαριότητος.

1) Τὸ ἤδη καταβαλλόμενον ἐπίδομα ἀνθυγιεινῆς ἐργασίας παραμένει εἰς τὸ ποσοστὸν 12 ο)ο.

2) Αὐξάνεται τὸ ἤδη καταβαλλόμενον ἐπίδομα οἰκογενειακῶν βαρῶν ἀπὸ τοῦ ποσοῦ τῶν δραχμῶν 100 εἰς τὸ ποσὸν τῶν 150 δραχμῶν μηνιαίως, χορηγεῖται δὲ εἰς τοὺς ἐγγάμους καὶ τὰς ἐγγάμους, ἐφ' ὅσον συντηροῦν σύζυγον ἀνίκανον πρὸς ἐργασίαν, καὶ εἰς τὰς χήρας, ἐφ' ὅσον συντηροῦν ἀνήλικα τέκνα.

3) Τὰ ἡμερομίσθια τῶν δικαιουμένων ἐπιδόματος ἀνθυγιεινῆς ἐργασίας αὐξάνονται κατὰ δραχμὰς 4 ἡμερησίως.

4) Εἰς τοὺς ὅρους τῆς παρούσης συλλογικῆς συμβάσεως ὑπάγονται ἅπαντες οἱ ἡμερομίσθιοι ἐργάται καὶ ἡμερομίσθιαι ἐργάτιδες, οἱ ὁδηγοὶ αὐτοκινήτων καὶ οἱ ἡμερομίσθιοι ὑπάλληλοι, οἱ συνδεόμενοι μετὰ τοῦ Δήμου Ἁγ. Ἰωάννου Ρέντη διὰ σχέσεως ἐργασίας ἰδιωτικοῦ δικαίου, οἱ ἀπασχολούμενοι εἰς τὴν περισυλλογὴν καὶ ἀποκομιδὴν τῶν ἀπορριμμάτων, εἰς τὴν καθαριότητα τῶν ἀποχωρητηρίων καὶ Δημοτικῶν Καταστημάτων, εἰς τὴν συντήρησιν καὶ καθαριότητα τῶν κήπων καὶ δενδροστοιχιῶν, ἐφ' ὅσον ἀπασχολοῦνται καὶ εἰς τὴν ὑπηρεσίαν καθαριότητος ἐν γένει τῆς πόλεως, οἱ βοηθοὶ ἠλεκτροτεχνῖται καὶ ἡμερομίσθιοι ὑπάλληλοι μόνον καθόσον ἀφορᾷ τὸ ἐπίδομα συζύγου, οἱ ἡμερομίσθιοι ὁδηγοὶ αὐτοκινήτων καθαριότητος καὶ οἱ ἀπασχολούμενοι εἰς τὴν ὑπηρεσίαν ἐποπτείας τῶν ἐργατῶν καθαριότητος.

5) Ἡ ἰσχὺς τῆς παρούσης συλλογικῆς συμβάσεως ἄρχεται ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεώς της εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως.

Οἱ συμβαλλόμενοι

(Ὑπογραφαί)

Ἡ παροῦσα δημοσιευθήτω διὰ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 5 Νοεμβρίου 1965

—

101260,7185)1965 Ἀπόφ. Ὑπουργοῦ Ἐργασίας

Περὶ δημοσιεύσεως εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως τῆς ἀπὸ 2.10.1965 συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας νυκτοημεροφυλάκων Δήμου Πατρέων.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 740 τῆς 8 Νοεμβρίου 1965)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν τὰς διατάξεις τοῦ νόμου 3239)1955, ὡς ἐτροποποιήθησαν καὶ συνεπληρώθησαν μεταγενεστέρως ὑπὸ τοῦ ν.δ. 3755)1957, ἀποφασίζομεν :

Ὅπως δημοσιευθῇ εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως (τεῦχος Β') ἡ ἀπὸ 2.10.1965 συλλογικὴ σύμβασις ἐργασίας νυκτοημεροφυλάκων Δήμου Πατρέων, κατατεθεῖσα ἡμῖν τὴν 19.10.1965, συνταχθέντος πρὸς τοῦτο τοῦ ὑπ' ἀριθ. 680)1965 πρακτικοῦ καταθέσεως, ἥτις ἔχει ὡς ἀκολούθως :

Συλλογικὴ σύμβασις ἐργασίας

Ἐν Πάτραις, σήμερον τὴν 2 Ὀκτωβρίου 1965 καὶ ἐν τῷ Δημαρχιακῷ Καταστήματι, οἱ ὑπογεγραμμένοι ἀφ' ἑνὸς Θεόδωρος Κ. Ἀννινος, Δήμαρχος Πατρέων, ὡς νόμιμος ἐκπρόσωπος τοῦ Δήμου Πατρέων, νομίμως ἐξουσιοδοτημένος διὰ τῶν ὑπ' ἀριθ. 298)21.5.1965 καὶ 454,18.8.1965 ἀποφάσεων τοῦ Δημοτικοῦ Συμβουλίου, ἐπικυρωθεισῶν ἀντιστοίχως διὰ τῶν ὑπ' ἀριθ. 32523)18.6.1965 καὶ 48174)29.9.1965 τοιούτων τῆς Νομαρχίας Ἀχαΐας, καὶ ἀφ' ἑτέρου ὁ Ἀνδρέας Παπαδημητρίου, ὡς πρόεδρος καὶ νόμιμος ἐκπρόσωπος τοῦ ἐν Πάτραις ἑδρεύοντος Συλλόγου Νυκτοημεροφυλάκων Πατρῶν «Ὁ Φύλαξ Ἄγγελος», κάτοικος Πατρῶν, νομίμως ἐξουσιοδοτημένος διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 107)18.4.1965 ἀποφάσεως τῆς γενικῆς συνελεύσεως τῶν μελῶν αὐτῶν, συνομολογήσαντες ἀπεφάσισαν τὴν κατάρτισιν καὶ ὑπογραφὴν τῆς παρούσης συλλογικῆς συμβάσεως ἐρ-

γασίας, διά της οποίας συμφωνούνται τά ακόλουθα :

1) Η παρούσα συλλογική σύμβασις αφορά τό προσωπικόν τό ασχολούμενον υπό την ιδιότητα του φύλακος εις τά συνεργεία: 1) Φυλάξεως αποθηκών του Δήμου και 2) λειτουργίας και φυλάξεως αντλητικών μηχανημάτων.

2) Καθορίζεται τό ημερομίσθιον των εν παραγράφω 1 της παρούσης φυλάκων εις δραχμάς εξήκοντα πέντε (65).

3) Χορηγείται εις τούτους επίδομα εκ δραχμών εκατόν (100) μηνιαίως διά την μη εργαζομένην σύζυγον.

4) Ο Δήμος υποχρεούται να χορηγή εις τους ανωτέρω κατ' έτος ανά μίαν στολήν χειμερινής και θερινής περιόδου και εν ζεύγος υποδημάτων (άρβυλών).

5) Η ισχύς της συμβάσεως ταύτης άρχεται από 13 Ιουλίου 1965.

6) Η παρούσα συλλογική σύμβασις συνετάγη εις τρία όμοια πρωτότυπα, εξ ων εκάτερον των συμβαλλομένων έλαβεν ανά εν, το δε τρίτον κατατεθήσεται εις τό Υπουργείον Εργασίας (Διεύθυνσιν Εργασίας), των σχετικών εγγράφων εξουσιοδοτήσεως επισυναφθέντων εν τω ληφθέντι πρωτοτύπω υπό του Δήμου Πατρέων.

Οι συμβαλλόμενοι

(Υπογραφαί)

Η παρούσα δημοσιευθήτω διά της Εφημερίδος της Κυβερνήσεως.

Εν Αθήναις τη 5 Νοεμβρίου 1965

—

91507)Σ.698)1965 Απόφ. Υπουργού Εργασίας

Περί προσθήκης διατάξεως εν τέλει του άρθρου 20 του Κανονισμού Παροχών του Ταμείου Επικουρικής Ασφαλίσεως Υπαλλήλων Εμπορικών Καταστημάτων.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 717 της 30 Οκτωβρίου 1965)

Έχοντες υπ' όψιν: 1) Τάς διατάξεις του άρθρου 2 του ν.δ. 912)1941 περί τροποποιήσεως και συμπληρώσεως διατάξεων τινων της ασφαλιστικής νομοθεσίας, εν συνδυασμώ προς τας τοιαύτας του άρθρου 59 § 1 του ά.ν. της 11 Νοεμβρίου 1935 «περί Οργανισμού του Υπουργείου Εργασίας», ως τούτο αυθεντικώς ηρμηνεύθη διά του άρθρου 1 του ά.ν. 694)1937 «περί αυθεντικής ερμηνείας, συμπληρώσεως και τροποποιήσεως διατάξεων τινων της ασφαλιστικής νομοθεσίας» 2) Γνώμην του Διοικητικού Συμβουλίου του Ταμείου Επικουρικής Ασφαλίσεως Υπαλλήλων Εμπορικών Καταστημάτων, υποβληθείσαν ημίν διά των υπ' αριθ. 2)1965 και 1(24)1965 αναφορών του Ταμείου, 3) Γνώμην του Συμβουλίου Κοινωνικής Ασφαλίσεως, διατυπωθείσαν κατά την υπ' αριθ. 5)20.9.1965 συνεδρίασιν αυτού της ΙΔ' περιόδου, αποφασίζομεν :

Όπως εν τέλει του άρθρου 20 του Κανονισμού Παροχών του Ταμείου Επικουρικής Ασφαλίσεως Υπαλλήλων Εμπορικών Καταστημάτων προστεθή διάταξις, έχουσα ως ακολούθως :

«Η υπό της παραγράφου 4 (δις) του παρόντος άρθρου οριζομένη προθεσμία παρατείνεται, αφ' ης έληξε, και επί εν έτος από της δημοσιεύσεως της παρούσης».

Η παρούσα δημοσιευθήτω διά της Εφημερίδος της Κυβερνήσεως.

Εν Αθήναις τη 19 Οκτωβρίου 1965

—

94950)6748)1965 Απόφ. Υπουργού Εργασίας

Περί παρατάσεως ισχύος της υπ' αριθ. 3)1960 αποφάσεως του Δ.Δ.Δ.Δ. Χανίων περί των όρων αμοιβής και εργασίας των εκδορέων Χανίων.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 717 της 30 Οκτωβρίου 1965)

Έχοντες υπ' όψιν: 1) Τάς διατάξεις της παραγράφου 3 του άρθρου 4 του νόμου 3239)1955. 2) Την κοινοποιηθείσαν ημίν έγγραφον δήλωσιν καταγγελίας της εν θέματι διαιτητικής αποφάσεως. 3) Σχετικήν γνωμοδότησιν του Εθνικού Γνωμοδοτικού Συμβουλίου Κοινωνικής Πολιτικής, ληφθείσαν κατά την συνεδρίασιν αυτού της 4.10.1965, αποφασίζομεν :

Αναστέλλομεν επί 3μηνον χρονικόν διάστημα, ήτοι μέχρι 18.1.1966, την εκπέλεσιν των εννόμων αποτελεσμάτων εκ της καταγγελίας της υπ' αριθ. 3)1960 αποφάσεως του Δ.Δ.Δ.Δ. Χανίων «περί των όρων αμοιβής και εργασίας των εκδορέων Χανίων» (πράξις καταθέσεως Ειρηνοδικείου Αθηνών 23)9.4.1960)(*).

Η παρούσα δημοσιευθήτω διά της Εφημερίδος της Κυβερνήσεως.

Εν Αθήναις τη 20 Οκτωβρίου 1965

—

94953)6750 1965 Απόφ. Υπουργού Εργασίας

Περί παρατάσεως ισχύος της καταγγελθείσης υπ' αριθ. 8)1964 Δ.Δ.Δ.Δ. Πειραιώς αποφάσεως περί των όρων αμοιβής και εργασίας των εργατών βαρελοποιών Αθηνών, Πειραιώς, Περιχώρων, Ελευσίνος και Μεγάρων.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 717 της 30 Οκτωβρίου 1965)

Έχοντες υπ' όψιν: 1) Τάς διατάξεις της παραγράφου 3 του άρθρου 4 του νόμου 3239)1955. 2) Την κοινοποιηθείσαν ημίν έγγραφον δήλωσιν καταγγελίας της εν θέματι διαιτητικής αποφάσεως. 3) Σχετικήν γνωμοδότησιν του Εθνικού Γνωμοδοτικού Συμβουλίου Κοινωνικής Πολιτικής, ληφθείσαν κατά την συνεδρίασιν αυτού

(*) ΕΕΔ 19, 567.

της 4.10.1965, αποφασίζομεν:

Αναστέλλομεν επί 3μηνον χρονικόν διάστημα, ήτοι μέχρις 7.2.1966, την επέλευσιν των εννόμων αποτελεσμάτων εκ της καταγγελίας της υπ' αριθ. 8)1964 αποφάσεως Δ.Δ.Δ.Α. Πειραιώς περί των όρων αμοιβής και εργασίας των εργατών βαρελοποιών Αθηνών, Πειραιώς, Περιχώρων, Ελευσίνος και Μεγάρων, κηρυχθείσης εκτελεστής διά της υπ' αριθ. 61571)1964 ημετέρας αποφάσεως (Φ.Ε.Κ. 264, τεύχος Β' της 10.7.1964) (*).

Η παρούσα δημοσιευθήτω διά της Εφημερίδος της Κυβερνήσεως.

Εν Αθήναις τη 20 Οκτωβρίου 1965

—

94954)6751)1965 Απόφ. Υπουργού Εργασίας

Περί παρατάσεως ισχύος της υπ' αριθ. 44)1964 αποφάσεως του Π.Δ.Δ.Δ. Αθηνών «περί των όρων αμοιβής και εργασίας ξενοδοχοϋπαλλήλων άπασης της χώρας».

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 717 της 30 Οκτωβρίου 1965)

Έχοντες υπ' όψιν: 1) Τας διατάξεις της παραγράφου 3 του άρθρου 4 του νόμου 3239)1955. 2) Την κοινοποιηθείσαν ημίν έγγραφον δήλωσιν καταγγελίας της εν θέματι αποφάσεως. 3) Σχετικήν γνωμοδότησιν του Εθνικού Γνωμοδοτικού Συμβουλίου Κοινωνικής Πολιτικής, ληφθείσαν κατά την συνεδρίασιν αύτου της 4.10.1965, αποφασίζομεν:

Αναστέλλομεν επί 3μηνον χρονικόν διάστημα, ήτοι μέχρις 25.1.1966, την επέλευσιν των εννόμων αποτελεσμάτων εκ της καταγγελίας της υπ' αριθ. 44)1964 αποφάσεως Π.Δ.Δ.Δ. Αθηνών περί των όρων αμοιβής και εργασίας των ξενοδοχοϋπαλλήλων άπασης της χώρας (πράξις καταθέσεως Ειρηνοδικείου Αθηνών 129)27.11.1964) (**).

Η παρούσα δημοσιευθήτω διά της Εφημερίδος της Κυβερνήσεως.

Εν Αθήναις τη 20 Οκτωβρίου 1965

—

94952)6749)1965 Απόφ. Υπουργού Εργασίας

Περί παρατάσεως ισχύος της υπ' αριθ. 6)1963 αποφάσεως του Π.Δ.Δ.Δ. Θεσσαλονίκης περί των όρων αμοιβής και εργασίας των νεκροκομοιτών Θεσσαλονίκης.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 717 της 30 Οκτωβρίου 1965)

Έχοντες υπ' όψιν: 1) Τας διατάξεις της παραγράφου 3 του άρθρου 4 του νόμου 3239)1955. 2) Την κοινοποιηθείσαν ημίν έγγραφον δήλωσιν καταγγελίας της εν θέματι διαιτητικής αποφάσεως. 3) Σχετικήν γνωμοδότησιν του Εθνικού Γνωμοδοτικού Συμβουλίου Κοινωνικής Πολιτικής, ληφθείσαν κατά την συνεδρίασιν αύτου της 4.10.1965, αποφασίζομεν:

Αναστέλλομεν επί 3μηνον χρονικόν διάστημα, ήτοι μέχρι 13.2.1966, την επέλευσιν των εννόμων αποτελεσμάτων εκ της καταγγελίας της υπ' αριθ. 6)1963 αποφάσεως Π.Δ.Δ.Δ. Θεσσαλονίκης «περί των όρων αμοιβής και εργασίας των νεκροκομοιτών Θεσσαλονίκης», κηρυχθείσης εκτελεστής διά της υπ' αριθ. 54707)1963 ημετέρας αποφάσεως (Φ.Ε.Κ. 285, τεύχος Β' της 28.6.1963) (*).

Η παρούσα δημοσιευθήτω διά της Εφημερίδος της Κυβερνήσεως.

Εν Αθήναις τη 20 Οκτωβρίου 1965

—

94955)6752)1965 Απόφ. Υπουργού Εργασίας

Περί παρατάσεως ισχύος της υπ' αριθ. 6)1961 αποφάσεως του Π.Δ.Δ.Δ. Θεσσαλονίκης, επικυρωθείσης διά της υπ' αριθ. 2)1962 όμοίας του Δ.Δ.Δ.Δ. Θεσσαλονίκης περί των προσθέτων αποδοχών των υπαλλήλων ξενοδοχείων Θεσσαλονίκης, κατά την περίοδον της Διεθνούς Εκθέσεως.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 717 της 30 Οκτωβρίου 1965)

Έχοντες υπ' όψιν: 1) Τας διατάξεις της παραγράφου 3 του άρθρου 4 του ν. 3239)1955. 2) Την κοινοποιηθείσαν ημίν έγγραφον δήλωσιν καταγγελίας της εν θέματι διαιτητικής αποφάσεως. 3) Σχετικήν γνωμοδότησιν του Εθνικού Γνωμοδοτικού Συμβουλίου Κοινωνικής Πολιτικής, ληφθείσαν κατά την συνεδρίασιν αύτου της 4.10.1965, αποφασίζομεν:

Αναστέλλομεν επί 3μηνον χρονικόν διάστημα, ήτοι μέχρις 28.1.1966, την επέλευσιν των εννόμων αποτελεσμάτων εκ της καταγγελίας της υπ' αριθ. 6)1961 αποφάσεως του Π.Δ.Δ.Δ. Θεσσαλονίκης, ως αύτη επεκυρώθη διά της υπ' αριθ. 2)1962 όμοίας του Δ.Δ.Δ.Δ. Θεσσαλονίκης, «περί των προσθέτων αποδοχών των υπαλλήλων ξενοδοχείων Θεσσαλονίκης κατά την περίοδον της Διεθνούς Εκθέσεως», κηρυχθείσης εκτελεστής διά της υπ' αριθ. 51351)1962 υ. α. (Φ.Ε.Κ. 222, τεύχος Β' της 27.6.1962) (**).

Η παρούσα δημοσιευθήτω διά της Εφημερίδος της Κυβερνήσεως.

Εν Αθήναις τη 20 Οκτωβρίου 1965

—

98835)7000)1965 Απόφ. Υπουργού Εργασίας

Περί δημοσιεύσεως εις την Εφημερίδα της Κυβερνήσεως της από 1.10.1965 συλλογικής συμβάσεως εργασίας εργατοτεχνιτών ελαστικού Θεσσαλονίκης.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 726 της 2 Νοεμβρίου 1965)

Έχοντες υπ' όψιν τας διατάξεις του ν. 3239)

(*) ΕΕΔ 23, 949.
(**) ΕΕΔ 24, 63.

(*) ΕΕΔ 22, 909.
(**) ΕΕΔ 21, 881.

1955, ὡς ἐτροποποιήθησαν καὶ συνεπληρώθησαν μεταγενεστέρως ὑπὸ τοῦ ν.δ. 3755)1957, ἀποφασίζομεν :

Ὅπως δημοσιευθῇ εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως (τεῦχος Β') ἡ ἀπὸ 1.10.1965 συλλογικὴ σύμβασις ἐργασίας ἐργατοτεχνιτῶν ἐλαστικοῦ Θεσσαλονίκης, κατατεθεῖσα ἡμῖν τὴν 8.10.1965, συνταχθέντος πρὸς τοῦτο τοῦ ὑπ' ἀριθ. 692)1965 πρακτικοῦ καταθέσεως, ἥτις ἔχει ὡς ἀκολούθως :

Συλλογικὴ σύμβασις ἐργασίας

Ἐργατοτεχνιτῶν ἐλαστικοῦ Θεσσαλονίκης

Ἐν Θεσσαλονίκῃ, σήμερον 1ην Ὀκτωβρίου 1965, ἡμέραν Παρασκευὴν καὶ ὥραν 7 μ.μ., ἐν τοῖς Γραφείοις τοῦ Συνδέσμου Βιομηχάνων Μακεδονίας - Θράκης, οἱ ὑπογεγραμμένοι ἀφ' ἑνὸς 1) Σωτήριος Στυλιανοῦ, 2) Ἀχιλλεὺς Ἀπ. Ἐλατόπουλος, ἐκπρόσωποι τοῦ Συνδέσμου Βιομηχάνων Μακεδονίας - Θράκης, καὶ ἀφ' ἑτέρου ὁ Βασίλειος Σ. Βασιλειάδης, Μελέτιος Θεοδωρίδης καὶ Χαράλαμπος Ταχτσίδης, ἐκπρόσωποι τοῦ ἐνταῦθα ἀνεγνωρισμένου Συνδέσμου (Σωματείου) Ἐργατῶν Τεχνιτῶν Ἐλαστικοῦ Θεσσαλονίκης, ἅπαντες νομίμως ἐξουσιοδοτημένοι παρὰ τῶν ὀργανώσεων, ὃς ἐκπροσωποῦσιν, ἀπεφασίσαμεν τὴν ὑπογραφὴν τῆς παρούσης συλλογικῆς συμβάσεως, δι' ἧς καθορίζονται ἡ ἀμοιβὴ καὶ οἱ ὅροι ἐργασίας τῶν ἐργατοτεχνιτῶν ἐλαστικοῦ Θεσσαλονίκης ὡς κάτωθι :

Τὰ κατώτατα ὅρια ἡμερομισθίων τῶν ἐργατοτεχνιτῶν ἐλαστικοῦ τῆς εἰρηνοδικειακῆς περιφερείας Θεσσαλονίκης καθορίζονται ὡς ἀκολούθως :

Α'. Εἰδικευμένοι ἐργάται

Ζυμωταί, καλαντρεῖς, κόπται σολῶν καὶ λινῶν διὰ χειρὸς καὶ πιεστηρίου, μονταρισταί, ρεφιλαρισταί, τοξινομηταὶ καλαποδιῶν, συσκευασταὶ καὶ ἐκτελεσταὶ παραγγελιῶν ἑτοίμων ὑποδημάτων, ψιδιασταί, κορδελλιάστριαι, σολοδόροι, βαφεῖς, κλιβανεῖς, πρεσσαρισταὶ κοπῆς καὶ ψησίματος, παρασκευασταὶ μιγμάτων (χημείου καὶ φούρνου), σωληνοποιοί, κατασκευασταὶ γόμας, μπουτινεδόροι, ὡς καὶ ἐργάται ἀναγομώσεως γενικά.

α) Τὸ πρῶτον προσλαμβανόμενοι δι' ἐργασίαν εἰς τὰς ὡς ἄνω εἰδικότητας καὶ ἄνευ προϋπηρεσίας δραχμαὶ 72.

β) Μετὰ τὴν συμπλήρωσιν ἑξαμήνου προϋπηρεσίας παρ' οἱῳδήποτε ἐργοδότῃ τοῦ κλάδου εἰς τινα τῶν ἀνωτέρω εἰδικοτήτων ἀποδεικνυομένην καὶ διὰ τοῦ βιβλιαρίου τοῦ Ι.Κ.Α., δραχμαὶ 80.

γ) Μετὰ τὴν συμπλήρωσιν ὡς ἀνωτέρω ἔτους ὑπηρεσίας δραχμαὶ 89.

Β'. Ἀνειδίκευτοι ἐργάται

α) Τὸ πρῶτον προσλαμβανόμενοι δραχμαὶ 64.

β) Μετὰ τὴν συμπλήρωσιν ἔτους προϋπηρεσίας δραχμαὶ 76.

γ) Μετὰ τὴν συμπλήρωσιν δύο ἐτῶν δραχμαὶ 80.

Ἐργάτριαι

α) Τὸ πρῶτον προσλαμβανόμεναι δραχμαὶ 5

β) Μετὰ τὴν συμπλήρωσιν ἔτους καὶ μέχρι ἐτῶν δραχμαὶ 54.

γ) Ἀπὸ 2 - 3 ἔτη δραχμαὶ 56.

δ) Καὶ ἀπὸ 3 καὶ ἄνω ἔτη προϋπηρεσίας παρ' οἱῳδήποτε ἐργοδότῃ τοῦ κλάδου δραχμαὶ 57.

Λοιποὶ ὅροι

Ὡς πρὸς τοὺς λοιποὺς ὅρους παραμένουν ἐν ἰσχύϊ τὰ καθορισθέντα διὰ τῆς ἀπὸ 22 Φεβρουαρίου 1962 συλλογικῆς συμβάσεως (*) προβλεπόμενα.

Ἡ ἰσχὺς τῆς παρούσης ἄρχεται ἀπὸ τῆς 1ης Ὀκτωβρίου 1965.

Ἡ παροῦσα συλλογικὴ σύμβασις συνετάγη εἰς ἁπλοῦν πρωτότυπα, ἐξ ὧν δύο ὑποβληθήσονται εἰς τὸν Ὑπουργὸν Ἐργασίας πρὸς ἔγκρισιν καὶ τὰ ὑπόλοιπα ἔλαβον οἱ ἀντιπρόσωποι τῶν συμβαλλομένων ὀργανώσεων.

Οἱ συμβαλλόμενοι

(Ἕπονται ὑπογραφαί)

Ἡ παροῦσα δημοσιευθήτω διὰ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 21 Ὀκτωβρίου 1965

—

91504)Σ.701)1965 Ἀπόφ. Ὑπουργοῦ Ἐργασίας

Περὶ τροποποιήσεως τοῦ Καταστατικοῦ τοῦ Ταμείου Συντάξεων Ἐκτελωνιστῶν.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 705 τῆς 22 Ὀκτωβρίου 1965)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν : 1) Τὰς διατάξεις τοῦ νόμου 4272)1929 «περὶ συστάσεως Ταμείου Συντάξεων Ἐκτελωνιστῶν». 2) Γνώμην τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Ταμείου Συντάξεων Ἐκτελωνιστῶν, ὑποβληθεῖσαν ἡμῖν διὰ τῶν ὑπ' ἀριθ. 1085)1964 καὶ 159)1965 ἀναφορῶν τοῦ Ταμείου τούτου. 3) Γνώμην τοῦ Συμβουλίου Κοινωνικῆς Ἀσφαλίσεως, διατυπωθεῖσαν κατὰ τὴν ὑπ' ἀριθ. 5 συνεδρίασιν αὐτοῦ τῆς 20.9.1965 τῆς ΙΔ' περιόδου, ἀποφασίζομεν :

Ὅπως εἰς τὸ Καταστατικὸν τοῦ Ταμείου Συντάξεων Ἐκτελωνιστῶν ἐπέλθωσιν αἱ κάτωθι τροποποιήσεις :

1) Τὸ ἐδάφιον α' τῆς παραγράφου 2 τοῦ ἄρθρου 12 τροποποιεῖται ὡς ἀκολούθως :

«2. α) Κατοβολὴ παρὰ τῶν ἐν ἄρθρῳ 3 § 1 ὁριζομένων προσώπων (ἐκτελωνιστῶν, διασαφιστῶν) 1) δραχμῶν τριάκοντα (30) ἐφ' ἑκάστης πράξεως εἰσαγωγῆς, ἐξαγωγῆς, ἀποτομιύσεως καὶ αἰτήσεως ἀναλώσεως, 2) δραχμῶν δέκα (10) ἐφ' ἑκάστης αἰτήσεως ἀναλώσεως πετρελαιοειδῶν, ἀτελοῦς παραδόσεως πρὸς χρησιμοποίησιν βάρους μέχρι χιλίων (1000) χιλιογράμμων ἢ λιπαντικῶν ἐλαίου μέχρι διακοσίων (200) χιλιογράμμων, 3) δραχμῶν ἓξ (6) ἐφ' ἑκάστης αἰτήσεως ἐξωτερικῆς ἢ ἐσωτερικῆς ἀποστολῆς εἰδῶν

(*) ΕΕΔ 21, 632.

(ἐξ ἀποταμιεύσεως) συσκευασίας ἐγχωρίων προϊόντων, ἐφ' ἑκάστης ἀδείας μεταφορᾶς, ἀδείας ἀποβιβαζομένων ἐμπορευμάτων βάρους ἄνω τῶν πεντακοσίων (500) χιλιογράμμων, ἐπ' ἑκάστης αἰτήσεως ἀποταμιεύσεως Ἐλευθέρων Ζωνῶν καὶ αἰτήσεων παντὸς εἴδους μεταφορτώσεως καὶ 4) δραχμῶν τριῶν (3) ἐπὶ ἀδειῶν μεταφορᾶς ἢ ἀποβιβαζομένων ἐμπορευμάτων βάρους κάτω τῶν πεντακοσίων (500) χιλιογράμμων.

Αἱ μέχρι τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρούσης καθυστερούμεναι εἰσφοραὶ ἐπὶ αἰτήσεων ἐσωτερικῶν ἢ ἐξωτερικῶν ἀποστολῶν εἰδῶν (ἐξ ἀποταμιεύσεως) συσκευασίας ἐγχωρίων προϊόντων ἐξαφλοῦνται κατὰ τὰ ἀνωτέρω ὁριζόμενα».

2) Ἡ παράγραφος 1 τοῦ ἄρθρου 38 τροποποιεῖται ὡς ἑξῆς:

1) Τὸ δικαίωμα πρὸς ἀπόληψιν τῆς συντάξεως ἄρχεται διὰ μὲν τοὺς ἀμέσως ἠσφαλισμένους, τοὺς ὑποχρεωτικῶς ἐξερχομένους τοῦ ἐπαγγέλματός των, λόγῳ συμπληρώσεως τοῦ ὁρίου ἡλικίας, ἀπὸ τῆς πρώτης τοῦ μηνὸς τοῦ ἀκολουθοῦντος τὴν δυνάμει τοῦ νόμου περὶ ἐκτελωνιστῶν αὐτοδικαίως χωροῦσαν ἀνάκλησιν τοῦ πτυχίου των, ἐφ' ὅσον συνυποβάλλεται μετὰ τῆς αἰτήσεως πρὸς συνταξιοδότησιν καὶ βεβαίωσις τῆς Ἐπιτροπῆς τοῦ ἄρθρου 26 τοῦ νόμου 3793) 1957, ἐκ τῆς ὁποίας νὰ ἐμφαίνηται, ὅτι κατετέθη αὐτῇ τὸ ἀνακληθὲν πτυχίον, διὰ δὲ τοὺς λοιποὺς ἀμέσως ἠσφαλισμένους ἀπὸ τῆς πρώτης τοῦ ἑπομένου μηνὸς τῆς ὑποβολῆς τῆς πρὸς συνταξιοδότησιν αἰτήσεως, ἐφ' ὅσον συνυποβάλλεται καὶ βεβαίωσις τῆς ὡς ἄνω Ἐπιτροπῆς περὶ καταθέσεως αὐτῇ τοῦ πτυχίου των, καὶ λήγει δι' ἅπαντας εἰς τὸ τέλος τοῦ μηνὸς τοῦ θανάτου ἢ τῆς ἐπελεύσεως ἄλλου γεγονότος, συνεπαγομένου τὴν διακοπὴν τῆς καταβολῆς τῆς συντάξεως.

Προκειμένου περὶ οἰκογενείας τοῦ ἠσφαλισμένου ἢ συνταξιούχου τὸ δικαίωμα πρὸς ἀπόληψιν συντάξεως ἄρχεται ἀπὸ τῆς πρώτης τοῦ ἑπομένου μηνὸς τοῦ θανάτου αὐτοῦ καὶ λήγει εἰς τὸ τέλος τοῦ μηνὸς τοῦ θανάτου τοῦ δικαιοδόχου ἢ τῆς ἐπελεύσεως ἄλλου γεγονότος, συνεπαγομένου τὴν διακοπὴν τῆς καταβολῆς τῆς συντάξεως.

3) Ἐν τέλει τοῦ ἄρθρου 46 προστίθεται μεταβατικὴ διάταξις, ἔχουσα οὕτω:

«Ἠσφαλισμένοι, μὴ ἀσκήσαντες τὸ δικαίωμα ἀναγνωρίσεως ὡς συνταξίμου τοῦ κατὰ τὴν παράγραφον 2 τοῦ ἄρθρου 31 χρόνου προϋπηρεσίας των ἐντὸς τῆς ὑπὸ τῶν διατάξεων τῆς παραγράφου 3 τοῦ αὐτοῦ ἄρθρου τιθεμένης προθεσμίας, δύνανται νὰ ἀσκήσουν τοῦτο ἐντὸς ἑξαμήνου ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρούσης κατὰ τὸ ὑπὸ τῆς παραγράφου 1 τοῦ αὐτοῦ ἄρθρου 31 ὁριζόμενα».

Ἡ παροῦσα δημοσιευθήτω διὰ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 15 Ὀκτωβρίου 1965

—

89432)Σ.685)1965 Ἀπόφ. Ὑπουργοῦ Ἐργασίας

Περὶ τροποποιήσεως τοῦ ἑδαφίου δ' τοῦ ἄρθρου 9 τοῦ Καταστατικοῦ τοῦ Ταμείου Ἐπικουρικῆς Ἀσφαλίσεως Χημικῶν.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 705 τῆς 22 Ὀκτωβρίου 1965)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν: 1) Τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 5 τοῦ ν.δ. 906)1941 «περὶ ἱδρύσεως Ταμείου Ἐπικουρικῆς Ἀσφαλίσεως Χημικῶν», ἐν συνδυασμῷ πρὸς τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 59 § 1 τοῦ ἀ.ν. τῆς 11 Νοεμβρίου 1935 «περὶ Ὀργανισμοῦ τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας», ὡς τοῦτο αὐθεντικῶς ἡρμηνεύθη διὰ τοῦ ἄρθρου 1 τοῦ ἀ.ν. 694)1937 «περὶ αὐθεντικῆς ἑρμηνείας, συμπληρώσεως καὶ τροποποιήσεως διατάξεών τινων τῆς ἀσφαλιστικῆς νομοθεσίας». 2) Γνώμην τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Ταμείου Ἐπικουρικῆς Ἀσφαλίσεως Χημικῶν, ὑποβληθεῖσαν ἡμῖν διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 3468)1964 ἀναφορᾶς τοῦ Ταμείου. 3) Γνώμην τοῦ Ταμείου Κοινωνικῆς Ἀσφαλίσεως, διατυπωθεῖσαν κατὰ τὴν ὑπ' ἀριθ. 4)14.9.1965 συνεδρίασιν αὐτοῦ τῆς 13ης περιόδου, ἀποφασίζομεν:

Τὸ ἑδάφιον δ' τοῦ ἄρθρου 9 τοῦ Καταστατικοῦ τοῦ Ταμείου Ἐπικουρικῆς Ἀσφαλίσεως Χημικῶν τροποποιεῖται ὡς κάτωθι:

«δ' Ἡ εἰσφορὰ τῶν ἠσφαλισμένων δημοσίων ὑπαλλήλων χημικῶν ἢ χημικῶν μηχανικῶν ὁρίζεται εἰς ποσοστὸν 5 0/0 ἐπὶ τῶν ἑκάστοτε βασικῶν ἀποδοχῶν αὐτῶν.

Ὡς ἀποδοχαὶ τῶν χημικῶν ἢ χημικῶν μονίμων δημοσίων ὑπαλλήλων νοοῦνται αἱ ἀποδοχαὶ τοῦ βαθμοῦ, ὃν κατέχουσιν, ἄνευ ἐπιδομάτων οἰκογενειακοῦ, τεχνικοῦ, πολυετοῦς ὑπηρεσίας ἢ παραμονῆς ἐν τῷ αὐτῷ βαθμῷ ἢ ἄλλου τινός, τῶν δὲ ἐκτάκτων ἢ ἐπὶ συμβάσει ἢ ἐπ' ἡμερομισθίῳ παρὰ τῷ Δημοσίῳ ἀπασχολουμένων τελούντων ἐν ἐξηρτημένῃ σχέσει δημοσίου ἢ ἰδιωτικοῦ δικαίου νοοῦνται αἱ τοῦ προηγουμένου ἑδαφίου β' τοῦ παρόντος ἄρθρου, ἄλλως αἱ καταβαλλόμεναι αὐτοῖς βασικαὶ ἀποδοχαὶ βάσει διατάξεων νόμου ἢ ὑπουργικῆς ἀποφάσεως ἢ συμβάσεως ἰδιωτικοῦ δικαίου.

Ἐν τῇ τελευταίᾳ περιπτώσει, ἐφ' ὅσον αἱ ἀποδοχαὶ αὗται ὑπερβαίνουσι τὰς ἑκάστοτε βασικὰς ἀποδοχὰς τεχνικοῦ δημοσίου ὑπαλλήλου ἐπὶ 2ῳ βαθμῷ, ἡ ἐκ 5 0/0 εἰσφορὰ ὑπολογίζεται ἐπὶ τῶν ἀποδοχῶν τούτων.

Αἱ διατάξεις τοῦ παρόντος ἑδαφίου δ' ἐφαρμόζονται καὶ ἐπὶ τῶν χημικῶν ἢ χημικῶν μηχανικῶν, τῶν ἀπασχολουμένων εἰς Νομικὰ Πρόσωπα Δημοσίου Δικαίου, Ἱδρύματα καὶ Ὀργανισμοὺς Δημοσίου Δικαίου ἢ Ἰδιωτικοῦ Δικαίου ἢ τοιούτους Τοπικῆς Αὐτοδιοικήσεως, ἐφ' ὅσον οἱ ἠσφαλισμένοι ἔχουσιν ἀναμφισβητήτως βάσει διατάξεων νόμου τὴν ἰδιότητα καὶ τὰ δικαιώματα τοῦ τακτικοῦ δημοσίου ὑπαλλήλου, ἄλλως οἱ ἐργοδόται αὐτῶν ὑποχρεοῦνται εἰς τὴν καταβολὴν τῆς ἐκ 3 0/0 εἰσφορᾶς τοῦ ἠσφαλισμένου, τῆς παρακρατουμένης ἐκ τῶν ἀποδοχῶν του καὶ τῆς ἰσοπόσου ἐργοδοτικῆς τοιαύτης (ἐκ 3 0/0 ἐπὶ τῶν ἀποδοχῶν τοῦ ἠσφαλισμένου) κατὰ τὰς περιπτώσεις β' καὶ δ' τοῦ παρόντος ἄρθρου.

Ἡ ἰσχὺς τῶν ἀνωτέρω διατάξεων ἄρχεται ἀ-

πό τῆς 1ης τοῦ μεθεπομένου τῆς δημοσιεύσεως μηνός.

Ἡ παροῦσα δημοσιευθήτω διά τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 15 Ὀκτωβρίου 1965

—

81947)Σ.548)1965 Ἀπόφ. Ὑπουργοῦ Ἐργασίας

Περί προσθήκης διατάξεως εἰς τό ἄρθρον 16 τοῦ Καταστατικοῦ τοῦ Ταμείου Ἀσφαλίσεως Χρηματιστῶν, Μεσιτῶν, Ἀντικρυστῶν καί Ὑπαλλήλων τοῦ Χρηματιστηρίου Ἀξιῶν Ἀθηνῶν.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 683 τῆς 15 Ὀκτωβρίου 1965)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν: 1) Τάς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 7 τοῦ ν. δ/τος τῆς 26.6.1935 περί ἱδρύσεως Ταμείου Ἀσφαλίσεως Χρηματιστῶν καί Μεσιτῶν. 2) Πρότασιν τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Ταμείου Ἀσφαλίσεως Χρηματιστῶν, Μεσιτῶν, Ἀντικρυστῶν καί Ὑπαλλήλων τοῦ Χρηματιστηρίου Ἀξιῶν Ἀθηνῶν, ὑποβληθεῖσαν ἡμῖν διά τῆς ὑπ' ἀριθ. 202)15.1.1965 ἀναφορᾶς τοῦ ὡς ἄνω Ταμείου. 3) Γνώμην τοῦ Συμβουλίου Κοινωνικῆς Ἀσφαλίσεως, διατυπωθεῖσαν κατά τήν ὑπ' ἀριθ. 2)11.8.1965 συνεδρίασιν τῆς ΙΔ' περιόδου, ἀποφασίζομεν:

Ὅπως εἰς τό ἄρθρον 16 τοῦ Καταστατικοῦ τοῦ Ταμείου Ἀσφαλίσεως Χρηματιστῶν, Μεσιτῶν, Ἀντικρυστῶν καί Ὑπαλλήλων τοῦ Χρηματιστηρίου Ἀξιῶν Ἀθηνῶν προστεθῇ παράγραφος ὑπ' ἀριθ. 10, ἔχουσα οὕτω:

«10. α) Εἰς τούς ἐκ τῶν αὐτοτελῶς ἐργαζομένων συνταξιούχους καί βοηθηματούχους τοῦ Ταμείου, τούς δικαιουμένους συντάξεως ἤ βοηθήματος κατά τήν 1ην Αὐγούστου ἑκάστου ἔτους, παρέχεται κατά μῆνα Αὐγουστον ἑκάστου ἔτους πρόσθετον βοήθημα ἴσον πρός τό ἥμισυ τῆς μηνιαίας συντάξεως ἤ βοηθήματος τοῦ μηνός τούτου μετά τῶν ἀναλογούντων πάσης φύσεως ἐπιδομάτων ὑπό τόν ὅρον ὅτι αἱ οἰκονομικαί δυνατότητες τοῦ Ταμείου ἐπιτρέπουν τήν τοιαύτην χορήγησιν.

Συνταξιοῦχοι ἤ βοηθηματοῦχοι (τύπου συντάξεως), ὧν ἡ συνταξιοδότησις ἔληξεν ἤ ἡ καταβολή τῆς συντάξεως ἀνεστάλη πρό τῆς 1ης Αὐγούστου, δικαιοῦνται μέρους τῆς κατά τό προηγούμενον ἔδαφιον παροχῆς, ἴσου πρός τό 1)24 τῆς μηνιαίας συντάξεως ἤ βοηθήματος δι' ἕκαστον μῆνα πραγματικῆς καταβολῆς συντάξεως κατά τό τελευταῖον πρό τοῦ μηνός Αὐγούστου δωδεκάμηνον.

β) Αἱ διατάξεις τῆς παρούσης ἐφαρμόζονται καί ἐπί τῶν κατά τήν 1.8.1965 καταστάντων συνταξιούχων.

Ἡ παροῦσα δημοσιευθήτω διά τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 2 Ὀκτωβρίου 1965

—

92860)Σ.709)1965 Ἀπόφ. Ὑπουργοῦ Ἐργασίας

Περί προσθήκης διατάξεως ἐν τέλει τῆς παραγράφου 1 τοῦ ἄρθρου 8 τοῦ Κανονισμοῦ Παροχῶν τοῦ Ταμείου Ἐπικουρικῆς Ἀσφαλίσεως Ὑπαλλήλων Ἐμπορίου Τροφίμων.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 733 τῆς 5 Νοεμβρίου 1965)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν: 1) Τό ἄρθρον μόνον τοῦ ἀ.ν. 1159)1946 «περί συμπληρώσεως τοῦ ἀ.ν. 1022 τοῦ 1946». 2) Τό ἄρθρον 59 § 1 τοῦ ἀ.ν. τῆς 11 Νοεμβρίου 1935 «περί Ὀργανισμοῦ τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας», ὡς τοῦτο αὐθεντικῶς ἡρμηνεύθη διά τοῦ ἄρθρου 1 τοῦ ἀ.ν. 694)1937 «περί αὐθεντικῆς ἑρμηνείας, συμπληρώσεως καί τροποποιήσεως διατάξεών τινων τῆς ἀσφαλιστικῆς νομοθεσίας». 3) Γνώμην τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Ταμείου Ἐπικουρικῆς Ἀσφαλίσεως Ὑπαλλήλων Ἐμπορίου Τροφίμων, ὑποβληθεῖσαν ἡμῖν διά τῆς ὑπ' ἀριθ. 59)1965 ἀναφορᾶς τοῦ Ταμείου. 4) Γνώμην τοῦ Συμβουλίου Κοινωνικῆς Ἀσφαλίσεως, διατυπωθεῖσαν κατά τήν ὑπ' ἀριθ. 6 συνεδρίασιν αὐτοῦ τῆς ΙΔ' περιόδου τῆς 23.9.1965, ἀποφασίζομεν:

Ἐν τέλει τῆς παραγράφου 1 τοῦ ἄρθρου 8 τοῦ Κανονισμοῦ Παροχῶν τοῦ Ταμείου Ἐπικουρικῆς Ἀσφαλίσεως Ὑπαλλήλων Ἐμπορίου Τροφίμων προστίθεται διάταξις, ἔχουσα ὡς ἀκολούθως:

«Εἰς τόν καταβαλλόμενον μισθόν, βάσει τοῦ ὁποίου ὑπολογίζεται τό ποσόν τῆς συντάξεως, δέν συμπεριλαμβάνεται τό ἐπίδομα ἀδείας τῶν ἠσφαλισμένων, αἱ ἀμοιβαί λόγῳ ὑπερωριακῆς ἀπασχολήσεως, ὡς καί τά τυχόν ποσοστά ἤ αἱ ἔκτακτοι παροχαί «πλήν τῶν δώρων ἑορτῶν».

Ἡ παροῦσα δημοσιευθήτω διά τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 23 Ὀκτωβρίου 1965

—

92861)Σ.711)1965 Ἀπόφ. Ὑπουργοῦ Ἐργασίας

Περί προσθήκης παραγράφου 6 ἐν τέλει τοῦ ἄρθρου 16 τοῦ Καταστατικοῦ τοῦ Ταμείου Ἐπικουρικῆς Ἀσφαλίσεως Προσωπικοῦ Ἐμπορικῆς Τραπέζης τῆς Ἑλλάδος.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 720 τῆς 1 Νοεμβρίου 1965)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν: 1) Τό ἄρθρον 59 § 1 τοῦ ἀ.ν. τῆς 11 Νοεμβρίου 1935 «περί Ὀργανισμοῦ τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας», ὡς τοῦτο αὐθεντικῶς ἡρμηνεύθη διά τοῦ ἄρθρου 1 τοῦ ἀ.ν. 694)1937 «περί αὐθεντικῆς ἑρμηνείας, συμπληρώσεως καί τροποποιήσεως διατάξεών τινων τῆς ἀσφαλιστικῆς νομοθεσίας». 2) Τό ὑπ' ἀριθ. 2520)1953 ν.δ. «περί προσδιορισμοῦ τῶν ἀντικειμένων, ἐφ' ὧν ἐφαρμόζεται ἡ διαδικασία, ἡ διαγραφομένη ὑπό τῶν διατάξεων τοῦ ἀ.ν. τῆς 11.11.1935 «περί Ὀργανισμοῦ τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας κλπ.». 3) Τάς διατάξεις τοῦ ἀπό 30 Ἀπριλίου 1946 ν.δ. «περί ὀργανώσεως καί συντονισμοῦ τῆς παρακολουθήσεως καί τοῦ ἐλέγχου τῶν Ὀρ-

γανισμών Κοινωνικής Πολιτικής», κυρωθέντος διά του ὑπ' ἀριθ. 1392)1949 ν.δ. 4) Γνώμην τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Ταμείου Ἐπικουρικῆς Ἀσφαλίσεως Προσωπικοῦ Ἐμπορικῆς Τραπέζης τῆς Ἑλλάδος, ὑποβληθεῖσαν ἡμῖν διά τῆς ὑπ' ἀριθ. 205)6.8.1965 ἀναφορᾶς τοῦ Ταμείου, 5) Γνώμην τοῦ Συμβουλίου Κοινωνικῆς Ἀσφαλίσεως, διατυπωθεῖσαν κατά την ὑπ' ἀριθ. 6 συνεδρίασιν αὐτοῦ τῆς ΙΔ' περιόδου τῆς 23.9.1965, ἀποφασίζομεν :

Ὅπως ἐν τέλει τοῦ ἄρθρου 16 τοῦ Καταστατικοῦ τοῦ Ταμείου Ἐπικουρικῆς Ἀσφαλίσεως Προσωπικοῦ Ἐμπορικῆς Τραπέζης τῆς Ἑλλάδος προστεθῇ παράγραφος 6, ἔχουσα ὡς ἀκολούθως :

«6. Κατ' ἐξαίρεσιν οἱ ὑπηρετοῦντες ἐν τῇ Τραπέζῃ ἠσφαλισμένοι, οἵτινες ἔχουσι προϋπηρεσίαν παρά τῇ Commercial Bank of the Near East Ltd ἐν Κωνσταντινουπόλει, δύνανται νά ἀναγνωρίσωσι βάσει τῆς ἀρχικῆς παρ' αὐτῶν ὑποβληθείσης εἰς τό Ταμεῖον αἰτήσεως περί ἀναγνωρίσεως προϋπηρεσίας τόν πέραν τῆς πενταετίας χρόνον προϋπηρεσίας καί μέχρι δέκα (10) ἐτῶν κατ' ἐφαρμογήν τῶν οἰκείων ὑπουργικῶν ἀποφάσεων, τῶν ἰσχυουσῶν κατά τόν χρόνον τῆς ὑποβολῆς τῆς αἰτήσεως των, τῆς ἐξαγορᾶς τούτων καταβληθησομένης εἰς ἑβδομήκοντα δύο (72) δόσεις, ὑπό την προϋπόθεσιν πάντως τῆς ὁλοσχεροῦς ἐξοφλήσεως τοῦ ὑπολοίπου τῶν δόσεων πρό τῆς συνταξιοδοτήσεως των, ἄλλως τό δικαίωμα τοῦτο ἀπόλλυται».

Ἡ παροῦσα δημοσιευθήτω διά τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 18 Ὀκτωβρίου 1965

—

92863)Σ.716)1965 Ἀπόφ. Ὑπουργοῦ Ἐργασίας

Περί τροποποιήσεως τοῦ Καταστατικοῦ τοῦ Ταμείου Ἀσφαλίσεως Προσωπικοῦ Ἰονικῆς Λαϊκῆς Τραπέζης.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 734 τῆς 6 Νοεμβρίου 1965)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν : 1) Τάς διατάξεις τοῦ νόμου 2868)1922 «περί ὑποχρεωτικῆς ἀσφαλίσεως τῶν ἐργατῶν καί ἰδιωτικῶν ὑπαλλήλων», 2) Πρότασιν τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Ταμείου Ἀσφαλίσεως Προσωπικοῦ Ἰονικῆς-Λαϊκῆς Τραπέζης, ὑποβληθεῖσαν ἡμῖν διά τῆς ὑπ' ἀριθ. 1601)1965 ἀναφορᾶς τοῦ Ταμείου, 3) Γνώμην τοῦ Συμβουλίου Κοινωνικῆς Ἀσφαλίσεως, διατυπωθεῖσαν κατά την ὑπ' ἀριθ. 6)23.9.1965 συνεδρίασιν αὐτοῦ τῆς ΙΔ' περιόδου, ἀποφασίζομεν :

Ὅπως εἰς τό Καταστατικόν τοῦ Ταμείου Ἀσφαλίσεως Προσωπικοῦ Ἰονικῆς - Λαϊκῆς Τραπέζης ἐπέλθωσιν αἱ κάτωθι τροποποιήσεις :

1) Ἡ παράγραφος 2 τοῦ ἄρθρου 22 τροποποιεῖται ὡς κάτωθι :

«2. Ὡς ἀποδοχαί διά την ἐφαρμογήν τῶν διατάξεων τοῦ παρόντος ἄρθρου νοοῦνται αἱ τακτικαί μηνιαῖαι τοιαῦται, ἔστω καί ἐάν εἶναι ἀνώτεραι τῶν ὑπό τῶν οἰκείων συλλογικῶν συμβάσεων καί ὑπουργικῶν ἀποφάσεων ὁριζομένων, ὡς καί τά ὑπό τοῦ Ὀργανισμοῦ τῆς Τραπέζης προβλεπόμενα ἐπιδόματα, περιλαμβανομένων τῶν δώρων Χριστουγέννων καί Πάσχα, ἐπιδόματος ἀδείας, ὡς καί ὑπερωριῶν, ἐξαιρουμένων τῶν τυχόν καταβαλλομένων ὑπό τῆς Τραπέζης ἐνοικίων καί φόρων».

2) Ἡ παράγραφος 2 τοῦ ἄρθρου 74 τροποποιεῖται ὡς ἑξῆς :

«2. Ὡς ἀποδοχαί διά την ἐφαρμογήν τῶν διατάξεων τοῦ παρόντος ἄρθρου νοοῦνται αἱ τακτικαί μηνιαῖαι τοιαῦται, ἔστω καί ἐάν εἶναι ἀνώτεραι τῶν ὑπό τῶν οἰκείων συλλογικῶν συμβάσεων καί ὑπουργικῶν ἀποφάσεων ὁριζομένων, ὡς καί τά ὑπό τοῦ Ὀργανισμοῦ τῆς Τραπέζης προβλεπόμενα ἐπιδόματα, περιλαμβανομένων τῶν δώρων Χριστουγέννων καί Πάσχα, ἐπιδόματος ἀδείας, ὡς καί ὑπερωριῶν, ἐξαιρουμένων τῶν τυχόν καταβαλλομένων ὑπό τῆς Τραπέζης ἐνοικίων καί φόρων».

3) Ἡ παράγραφος 6 τοῦ ἄρθρου 75 τροποποιεῖται ὡς ἀκολούθως :

«6. Ὡς βάσις διά τόν ὑπολογισμόν τῶν κατά τά ἀνωτέρω χορηγουμένων βοηθημάτων λαμβάνεται ὁ μέσος ὅρος τῶν τακτικῶν μηνιαίων ἀποδοχῶν τῶν δύο τελευταίων μηνῶν πρό τῆς ἀποχωρήσεως τοῦ ἠσφαλισμένου ἐκ τῆς ὑπηρεσίας τῆς Τραπέζης, ἐκτός ἐάν ὁ ἠσφαλισμένος ἔτυχε προαγωγῆς κατ' ἐκλογήν ἐντός τοῦ τελευταίου πρό τῆς ἀποχωρήσεως του ἔτους, ὁπότε ὡς βάσις λαμβάνονται αἱ ἀποδοχαί, ἃς θά ἐλάμβανεν, ἐάν δέν εἶχε προαχθῆ.

Ὡς ἀποδοχαί νοοῦνται αἱ ὑπό τοῦ ἄρθρου 74 § 2 προβλεπόμεναι. Εἰς ταύτας περιλαμβάνεται ἡ ἀναλογία τῶν δώρων Χριστουγέννων καί Πάσχα, τοῦ ἐπιδόματος ἀδείας, οὐχί ὅμως καί αἱ ὑπερωρίαι, οἱ φόροι, τά ἐνοίκια, ὡς καί πᾶν ἐπίδομα μή προβλεπόμενον ὑπό τοῦ Ὀργανισμοῦ τῆς Τραπέζης».

Ἡ παροῦσα δημοσιευθήτω διά τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 1 Νοεμβρίου 1965

—

90189)Ι.811)1965 Ἀπόφ. Ὑπουργοῦ Ἐργασίας

Περί προσθήκης ἐδαφίου εἰς τό ἄρθρον 18 τοῦ Κανονισμοῦ Ἀσφαλιστικῆς ἁρμοδιότητος Ι.Κ.Α.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 734 τῆς 6 Νοεμβρίου 1965)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν : 1) Τάς διατάξεις τοῦ ἄρθρου Β' τοῦ ἀ.ν. 1846)1951, ὡς ἐτροποποιήθη καί συνεπληρώθη μεταγενεστέρως, 2) Τάς διατάξεις τῶν ἄρθρων 1 καί 5 τοῦ ν.δ. 3710)1957, 3) Πρότασιν τοῦ Διοικητοῦ τοῦ Ἱδρύματος Κοινωνικῶν Ἀσφαλίστων καί τάς ἐπί τούτῳ ὑπ' ἀριθ. 21)27.7.1965 καί 22)3.8.1965 γνωμοδοτήσεις τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου αὐτοῦ, ὑποβληθείσας ἡμῖν διά τῆς ὑπ' ἀριθ. 130174)28.9.1965 ἀναφορᾶς τοῦ ὡς ἄνω Ἱδρύματος, ἀποφασίζομεν :

Ὅπως εἰς τό ἄρθρον 18 τοῦ Κανονισμοῦ «περί ἀσφαλιστικῆς ἁρμοδιότητος καί διαδικα-

σίας άπονομής παροχών τοῦ Ἱδρύματος Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων» προστεθῇ ἐδάφιον, ἔχον ὡς κάτωθι :

«Ὑπὸ τὰς ἀνωτέρω προϋποθέσεις συνεχίζουν τὴν συνταξιοδότησίν των, μὴ ὑποχρεούμενοι εἰς ἐπανεξέτασιν, οἱ λαμβάνοντες σύνταξιν μερικῆς ἀναπηρίας συμφώνως πρὸς τὴν παράγραφον 1 τοῦ ἄρθρου 6 τοῦ νόμου 4476)1965.

Εἰς τὸν χρόνον συνεχοῦς συνταξιοδοτήσεως συνυπολογίζεται καὶ ὁ χρόνος ἐπιδοτήσεως δυνάμει τῶν ὑπὸ τῆς παραγράφου 2 τοῦ αὐτοῦ ἄρθρου κυρωθεισῶν ἀποφάσεων ἡμῶν, ἐφ' ὅσον ὁ βαθμὸς τῆς ἀναπηρίας ἀνήρχετο ἀπὸ 51 ο)ο ἕως 66 ο)ο.

Ἡ παροῦσα δημοσιευθήτω διὰ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 1 Νοεμβρίου 1965

—

81946)Σ. 647)1965 Ἀπόφ. Ὑπουργοῦ Ἐργασίας

Περὶ προσθήκης ἐδαφίων β' καὶ γ' εἰς τὸ ἄρθρον 43 τοῦ Καταστατικοῦ τοῦ Ταμείου Συντάξεων Ἠθοποιῶν, Συγγραφέων, Μουσικῶν καὶ Τεχνιτῶν Θεάτρου καὶ Κινηματογράφου.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 666 τῆς 6 Ὀκτωβρίου 1965)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν: 1) Τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 5 τοῦ ν. 2868)1922, ἐν συνδυασμῷ πρὸς τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 11 τοῦ ν. 1237)1918. 2) Πρότασιν τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Ταμείου Συντάξεων Ἠθοποιῶν, Συγγραφέων, Μουσικῶν καὶ Τεχνιτῶν Θεάτρου καὶ Κινηματογράφου, ὑποβληθεῖσαν ἡμῖν διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 7785)1964 ἀναφορᾶς τοῦ ὡς ἄνω Ταμείου. 3) Γνώμην τοῦ Συμβουλίου Κοινωνικῆς Ἀσφαλίσεως, διατυπωθεῖσαν κατὰ τὴν ὑπ' ἀριθ. 15 συνεδρίασιν αὐτοῦ τῆς 15.4.1965 τῆς ΙΙ'' Περιόδου, ἀποφασίζομεν :

Ὅπως εἰς τὴν παράγραφον 10 τοῦ ἄρθρου 43 τοῦ Καταστατικοῦ τοῦ Ταμείου Συντάξεων Ἠθοποιῶν, Συγγραφέων, Μουσικῶν καὶ Τεχνιτῶν Θεάτρου καὶ Κινηματογράφου προστεθοῦν ἐδάφια β' καὶ γ', ἔχοντα οὕτω :

β) Εἰς τοὺς ἐκ τῶν αὐτοτελῶς ἐργαζομένων συνταξιούχους τοῦ Ταμείου, τοὺς δικαιούχους συντάξεως ἢ βοηθήματος κατὰ τὴν 1 Αὐγούστου ἑκάστου ἔτους, παρέχεται προσθέτως τὸ ἡμισυ τῆς μηνιαίας συντάξεως τοῦ μηνὸς τούτου μετὰ τῶν τυχὸν καταβαλλομένων αὐτοῖς ἐπιδομάτων ἀναπηρίας καὶ φυματιώσεως.

Τὸ ἐπίδομα τοῦτο καταβάλλεται παρὰ τοῦ Ταμείου ἅμα μετὰ τῆς συντάξεως τοῦ μηνὸς Αὐγούστου ἑκάστου ἔτους καὶ ἐφ' ὅσον αἱ οἰκονομικαὶ δυνατότητες τοῦ Ταμείου ἐπιτρέπουν τὴν τοιαύτην χορήγησιν.

γ) Συνταξιοῦχοι ἢ βοηθηματοῦχοι (τύπου συντάξεως), ὧν ἡ συνταξιοδότησις ἔληξεν ἢ ἡ καταβολὴ τῆς συντάξεως ἀνεστάλη πρὸ τῆς 1 Αὐγούστου, δικαιοῦνται μέρους τῆς κατὰ τὸ προηγούμενον ἐδάφιον παροχῆς ἴσου πρὸς τὸ 1)24 τῆς μηνιαίας συντάξεως ἢ βοηθήματος δι' ἕκαστον μῆνα πραγματικῆς καταβολῆς συντάξεως κατὰ τὸ τελευταῖον πρὸ τοῦ μηνὸς Αὐγούστου δωδεκάμηνον.

Αἱ διατάξεις τῆς παρούσης ἐφαρμόζονται καὶ ἐπὶ τῶν κατὰ τὴν 1.8.1965 καταστάντων συνταξιούχων.

Ἡ παροῦσα δημοσιευθήτω διὰ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 1 Ὀκτωβρίου 1965

—

81940)Σ. 650)1965 Ἀπόφ. Ὑπουργοῦ Ἐργασίας

Περὶ τροποποιήσεως καὶ συμπληρώσεως διατάξεων τοῦ Καταστατικοῦ καὶ τοῦ Κανονισμοῦ Λογαριασμοῦ Προνοίας τοῦ Ταμείου Ἐπικουρικῆς Ἀσφαλίσεως Ὑπαλληλικοῦ καὶ Ὑπηρετικοῦ Προσωπικοῦ Ἑταιρειῶν Τσιμέντων.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 643 τῆς 2 Ὀκτωβρίου 1965)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν : 1) Τὸ ἄρθρον 4 τοῦ ἀ.ν 895)1937 «περὶ συστάσεως Ἐπικουρικοῦ Ταμείου Ἀσφαλίσεως Προσωπικοῦ Ἑταιρειῶν Τσιμέντων καὶ τροποποιήσεως καὶ συμπληρώσεως διατάξεων τινων ἐργατικῶν νόμων». 2) Τὸ ἄρθρον 59 § 1 τοῦ ἀ.ν. τῆς 11 Νοεμβρίου 1935 «περὶ Ὀργανισμοῦ τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας», ὡς τοῦτο αὐθεντικῶς ἡρμηνεύθη διὰ τοῦ ἄρθρου 1 τοῦ ἀ.ν. 694)1937 «περὶ αὐθεντικῆς ἑρμηνείας, συμπληρώσεως καὶ τροποποιήσεως διατάξεών τινων τῆς ἀσφαλιστικῆς νομοθεσίας». 3) Γνώμην τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Ταμείου Ἐπικουρικῆς Ἀσφαλίσεως τοῦ Ὑπαλληλικοῦ καὶ Ὑπηρετικοῦ Προσωπικοῦ Ἑταιρειῶν Τσιμέντων, ὑποβληθεῖσαν ἡμῖν διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 1542)1964 ἀναφορᾶς τοῦ Ταμείου 4) Γνώμην τοῦ Συμβουλίου Κοινωνικῆς Ἀσφαλίσεως, διατυπωθεῖσαν κατὰ τὴν ὑπ' ἀριθ. 2)11.8.1965 συνεδρίασιν αὐτοῦ τῆς ΙΔ' περιόδου, ἀποφασίζομεν :

Εἰς τὸ Καταστατικὸν καὶ τὸν Κανονισμὸν Λογαριασμοῦ Προνοίας τοῦ Ταμείου Ἐπικουρικῆς Ἀσφαλίσεως τοῦ Ὑπαλληλικοῦ καὶ Ὑπηρετικοῦ Προσωπικοῦ Ἑταιρειῶν Τσιμέντων ἐπέρχονται αἱ κάτωθι τροποποιήσεις καὶ συμπληρώσεις :

1) Ἡ παράγραφος 3 τοῦ ἄρθρου 4 τοῦ Καταστατικοῦ τροποποιεῖται ὡς κάτωθι :

«3. Ἀσφαλισμένοι, δικαιούμενοι κατὰ τὰ ἀνωτέρω εἰς ἀναγνώρισιν προϋπηρεσίας, ὑποχρεοῦνται, ὅπως ὑποβάλωσι σχετικὴν αἴτησιν εἰς τὸ Ταμεῖον, συνοδευομένην μετὰ τοῦ σχετικοῦ πιστοποιητικοῦ, ἐντὸς ἀνατρεπτικῆς προθεσμίας ἑνὸς ἔτους, ἀρχομένης, προκειμένου μὲν περὶ τῶν κατὰ τὴν δημοσίευσιν τῆς παρούσης ἀσφαλισμένων τοῦ Ταμείου ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρούσης, προκειμένου δὲ περὶ τῶν ἐφεξῆς ὑπαχθησομένων εἰς τὴν ἀσφάλισιν τοῦ Ταμείου ἀπὸ τῆς ὑπαγωγῆς των εἰς ταύτην.

Ὑποβληθεῖσαι μέχρι τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρούσης αἰτήσεις μετὰ πλήρων πιστοποιητικῶν

περὶ ἀναγνωρίσεως προϋπηρεσίας θεωροῦνται ἐμπρόθεσμοι».

2) Ἡ παράγραφος 1 τοῦ ἄρθρου 6 τοῦ Καταστατικοῦ τροποποιεῖται καὶ συμπληροῦται ὡς ἀκολούθως:

«Τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον διοικεῖ τὸ Ταμεῖον καὶ διαχειρίζεται τὴν περιουσίαν αὐτοῦ. Εἰδικώτερον ἐγκρίνει τὸν ἐτήσιον προϋπολογισμόν, ἰσολογισμὸν καὶ ἀπολογισμὸν τοῦ Ταμείου, ὡς καὶ τὸ μαθηματικὸν αὐτοῦ ἰσοζύγιον, ἀποφαίζει διὰ τὴν τοποθέτησιν τῶν κεφαλαίων, τὴν ἐκποίησιν, ὑποθήκευσιν, ἐνεχυρίασιν τῶν περιουσιακῶν στοιχείων τοῦ Ταμείου, τὴν σύνταξιν καὶ τὴν χορήγησιν τῶν πρασωπικῶν καὶ ἐνυποθήκων δανείων, τῇ ἐγκρίσει τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας, συμβιβάζεται καὶ παραιτεῖται ἀπὸ δικαστικοῦ ἀγῶνος, ἀποφασίζει διὰ τὴν ἀπονομὴν τῶν ἀσφαλιστικῶν παροχῶν, ἐγκρίνει πᾶσαν δαπάνην, ἀφορῶσαν τὸ Ταμεῖον, λαμβάνει καὶ ὑποδεικνύει μέτρα πρὸς βελτίωσιν καὶ ἀρτιωτέραν ἐκπλήρωσιν τῶν σκοπῶν τοῦ Ταμείου καὶ ἀποφασίζει ἐν γένει ἐλευθέρως ἐπὶ παντὸς ζητήματος, ἀφορῶντος τὸ Ταμεῖον, ὑπὸ τοὺς ὅρους καὶ περιορισμοὺς τῆς κειμένης νομοθεσίας».

Ἐν τέλει τοῦ ἄρθρου 6 τοῦ Καταστατικοῦ προστίθεται παράγραφος 6, ἔχουσα ὡς ἀκολούθως:

«Αἱ δαπάναι διὰ προμηθείας καὶ ἐργασίας ἐν γένει, ὡς καὶ αἱ μισθώσεις καὶ αἱ ἐκμισθώσεις, ἀποφασίζονται α) ἄνευ διαγωνισμοῦ, ἐὰν τὸ ποσὸν προκειμένου περὶ δαπανῶν δὲν ὑπερβαίνῃ τὰς 10.000 δραχμὰς καὶ προκειμένου περὶ μισθώσεων καὶ ἐκμισθώσεων, ἐὰν τὸ ἐτήσιον μίσθωμα δὲν ὑπερβαίνῃ τὰς 30.000, β) διὰ προχείρου διαγωνισμοῦ, ἐὰν τὸ ποσὸν τῶν δαπανῶν ὑπερβαίνῃ τὰς 10.000 δραχμὰς ἀλλ' οὐχὶ τὰς 20.000 δραχμάς, ὡς καὶ ἐὰν τὸ ἐτήσιον μίσθωμα ὑπερβαίνῃ τὰς 30.000 δραχμάς, ὁμοίως διὰ προχείρου διαγωνισμοῦ ἐνεργοῦνται ἀνεξαρτήτως ποσοῦ αἱ τὸ πρῶτον πραγματοποιούμεναι μισθώσεις καὶ γ) διὰ τακτικοῦ δημοσίου διαγωνισμοῦ, ἐὰν τὸ ποσὸν τῶν δαπανῶν ὑπερβαίνῃ τὰς 20.000 δραχμάς, ὡς καὶ ἐὰν τὸ ἐτήσιον μίσθωμα ὑπερβαίνῃ τὰς 100.000 δραχμάς.

Εἰς περίπτωσιν, καθ' ἣν διαγωνισμὸς μισθώσεως ἢ ἐκμισθώσεως, ἐπαναλαμβανόμενος διὰ δευτέραν φοράν, δὲν φέρει ἀποτέλεσμα, τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον δύναται νὰ προβῇ εἰς μίσθωσιν ἢ ἐκμίσθωσιν δι' ἀπ' εὐθείας συμφωνίας, μετ' ἔγκρισιν τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας. Τὸ συμφωνηθησόμενον μίσθωμα ἐπὶ μὲν μισθώσεων δὲν δύναται νὰ ὑπερβαίνῃ τὸ ὑπὸ τῆς σχετικῆς προκηρύξεως ὁριζόμενον ἀνώτατον ὅριον, ἐπὶ δὲ ἐκμισθώσεων δὲν δύναται νὰ ὑπολείπεται τοῦ ὑπὸ τῆς προκηρύξεως ὁριζομένου ἐλαχίστου ὁρίου.

Τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον δύναται νὰ ἀποφασίζῃ τὴν ἀναμίσθωσιν ἢ παράτασιν τῶν μισθώσεων τῶν ἀκινήτων τοῦ Ταμείου διὰ τρεῖς τὸ πολὺ διετίας, διὰ δὲ τὰς πέραν τῆς τρίτης διετίας ἀπαιτεῖται καὶ ἔγκρισις τῆς ἀποφάσεως τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας».

Ἐν τέλει τοῦ ἄρθρου 5 τοῦ Καταστατικοῦ προστίθεται παράγραφος 9, ἔχουσα ὡς ἀκολούθως:

«Τὸ Ταμεῖον δὲν δεσμεύεται ἐναντι τρίτων εἰ μὴ μόνον δι' ἀποφάσεως τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου αὐτοῦ».

3) Εἰς τὰς παραγράφους α' καὶ β' τοῦ ἄρθρου 7 τοῦ Καταστατικοῦ ἐπέρχονται αἱ κάτωθι τροποποιήσεις καὶ συμπληρώσεις:

Πόροι τοῦ Ταμείου εἶναι:

α) Εἰσφορὰ τῶν κατὰ τὸ προηγούμενον ἐδάφιον ἠσφαλισμένων ἐκ 2,1)2 ο)ο (δύο καὶ ἥμισυ ἐπὶ τοῖς ἑκατόν) ἐπὶ τῶν πάσης φύσεως ἀποδοχῶν αὐτῶν. Ἐν πάσῃ περιπτώσει αἱ ἀποδοχαὶ αὗται, ἐφ' ὧν καταβάλλονται εἰσφοραὶ καὶ ὑπολογίζονται παροχαί, δὲν δύνανται νὰ ὑπερβῶσι τὸ ποσὸν τῶν δραχμῶν 10.000 μηνιαίως (δέκα χιλιάδων).

Κατ' ἐξαίρεσιν οἱ μέχρι τοῦδε καταβάλλοντες εἰσφορὰς ἐπὶ μείζονος τῶν 10.000 μισθοῦ θὰ ἐξακολουθήσωσι καταβάλλοντες ταύτας ἐπὶ τῶν ἀποδοχῶν, ἐφ' ὧν καταβάλλουσι κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρούσης, μὴ λαμβανομένης ὑπ' ὄψιν διὰ τὴν καταβολὴν εἰσφορῶν οἱασθήποτε αὔξησεως χορηγουμένης μετὰ τὴν ἰσχὺν τῆς παρούσης.

β) Εἰσφοραὶ τῶν ἑταιρειῶν ἐκ 4,1)2 ο)ο (τεσσάρων καὶ ἥμισυ ἐπὶ τοῖς ἑκατόν) ἐπὶ τῶν πάσης φύσεως ἀποδοχῶν τῶν ἠσφαλισμένων προσώπων, τῶν κατὰ τὸ προηγούμενον ἐδάφιον α' ὑποκειμένων εἰς εἰσφορὰν ἠσφαλισμένων.

4) Ἐν τέλει τῆς παραγράφου 4 τοῦ ἄρθρου 5 τοῦ Κανονισμοῦ Λογαριασμοῦ Προνοίας προστίθεται διάταξις, ἔχουσα ὡς ἀκολούθως:

«Ὁσάκις τὸ συνολικὸν ποσὸν λόγῳ ἐξαγορᾶς προϋπηρεσίας δὲν ὑπερβαίνει τὸ 10 ο)ο τοῦ δικαιουμένου ἐφ' ἅπαξ βοηθήματος, τοῦτο παρακρατεῖται ἐξ ὁλοκλήρου ἐκ τοῦ βοηθήματος».

5) Εἰς τὸν Κανονισμὸν Λογαριασμοῦ Κλάδου Προνοίας προστίθεται ἄρθρον 9, ἔχον ὡς κάτωθι:

Ἄρθρον 9

«Ὁ δικαιούμενος ἐπιστροφῆς εἰσφορῶν ἐκ τοῦ κλάδου συντάξεως ἠσφαλισμένος δικαιοῦται νὰ ἀναλάβῃ καὶ τὰς ἀτομικάς του εἰσφορὰς ἐκ τοῦ ἀνεξαρτήτου κλάδου Λογαριασμοῦ Προνοίας».

Ἡ παροῦσα δημοσιευθήτω διὰ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 23 Σεπτεμβρίου 1965

—

87643)4243)1965 Ἀπόφ. Ὑπουργοῦ Ἐργασίας

Περὶ τροποποιήσεως τοῦ ἄρθρου 3 τοῦ Κανονισμοῦ περὶ συστάσεως καὶ λειτουργίας τοῦ Περιφερειακοῦ Ὑποκαταστήματος Συντάξεων περιοχῆς Ἀθηνῶν τοῦ Ι.Κ.Α.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 649 τῆς 4 Ὀκτωβρίου 1965)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν: 1) Τὰς διατάξεις τῶν ἄρθρων 14, 16 καὶ 20 τοῦ ἀ.ν. 1846)1951. 2) Τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 4 § 1 τοῦ ν.δ. 2698)1953. 3) Τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 1 τοῦ ν.

δ)τος 3710)1957. 4) Τάς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 20 § 4 τοῦ ν. δ)τος 4476)1965. 5) Τάς διατάξεις τοῦ Κανονισμοῦ περί συστάσεως καί λειτουργίας τοῦ Περιφερειακοῦ Ὑποκαταστήματος Συντάξεων Περιοχῆς Ἀθηνῶν τοῦ Ι.Κ.Α. 6) Πρότασιν τοῦ Διοικητοῦ τοῦ Ι.Κ.Α., ὑποβληθεῖσαν ἡμῖν διά τῆς ὑπ' ἀριθ. 126188)14.9.1965 ἀναφορᾶς τοῦ Ἱδρύματος, ἀποφασίζομεν:

Ἐγκρίνομεν τήν τροποποίησιν τοῦ ἄρθρου 3 τοῦ Κανονισμοῦ περί συστάσεως καί λειτουργίας τοῦ Περιφερειακοῦ Ὑποκαταστήματος Συντάξεων Περιοχῆς Ἀθηνῶν τοῦ Ι.Κ.Α. (ἀποφασις ἡμῶν ὑπ' ἀριθ. 51671)2566)1965, Φ.Ε.Κ. 442)24.7.1965, τεῦχος Β')(*) ὡς ἀκολούθως:

Α) Τό ἐδάφιον 1 τῆς παραγράφου 2 τοῦ ἄρθρου 3 ἀντικαθίσταται ὡς ἑξῆς:

Ι. Τμῆμα Γραμματείας.

Τό Τμῆμα τοῦτο ἔχει τάς κάτωθι ἁρμοδιότητας:

α) Παραλαμβάνει τάς αἰτήσεις τῶν ἠσφαλισμένων περί ἀπονομῆς συντάξεων καί παρέχει πᾶσαν πληροφορίαν ἐπί τῆς πορείας αὐτῶν, τηροῦν τά ἀπαραίτητα πρός τοῦτο στοιχεῖα.

β) Τηρεῖ τήν στατιστικήν τοῦ Ὑποκαταστήματος.

Β) Μετά τό ἐδάφιον V τῆς παραγράφου 2 προστίθενται ὑπό στοιχεῖα VI καί VII Τμῆμα Οἰκονομικόν καί Τμῆμα Προσωπικοῦ, τά ὁποῖα ἔχουν τάς ἀκολούθους ἁρμοδιότητας:

VI. Τμῆμα Οἰκονομικόν.

Τό Τμῆμα τοῦτο:

α) Διαχειρίζεται τό μικρόν Ταμεῖον τοῦ Ὑποκαταστήματος.

β) Μεριμνᾷ διά τόν ἐφοδιασμόν τοῦ Ὑποκαταστήματος μέ τό πάσης φύσεως ὑλικόν καί τηρεῖ τάς σχετικάς πινακίδας παρακολουθήσεως διαθέσεως τούτου, ὡς καί τά λοιπά διαχειριστικά στοιχεῖα.

γ) Μεριμνᾷ διά τήν καταβολήν τῆς μισθοδοσίας εἰς τό προσωπικόν τοῦ Ὑποκαταστήματος καί

δ) Ἐνεργεῖ τάς πάσης φύσεως πληρωμάς πρός τρίτους.

VII. Τμῆμα Προσωπικοῦ.

Τό Τμῆμα τοῦτο διεκπεραιώνει τήν πάσης φύσεως ἐργασίαν, ἥτις ἀφορᾷ τήν παρακολούθησιν τῆς ὑπηρεσιακῆς καταστάσεως τοῦ προσωπικοῦ (μεταβολαί, πειθαρχικαί ποιναί, ὑποθέσεις κλπ.).

Γ') Τό ἐδάφιον 7 τῆς παραγράφου 2 τοῦ ἄρθρου 3 ἀντικαθίσταται ὡς ἀκολούθως:

7) Διεύθυνσις Ὑγειονομικῆς Ὑπηρεσίας.

Ι. Τμῆμα Ὑγειονομικῆς Γραμματείας, τοῦ ὁποίου αἱ ἁρμοδιότητες καθορίζονται ὡς ἀκολούθως:

α) Παραλαμβάνει τούς διαβιβαζομένους ἀπό τήν οἰκείαν Διεύθυνσιν τοῦ Ὑποκαταστήματος φακέλους τῶν αἰτούντων σύνταξιν λόγῳ ἀναπηρίας ἤ παράτασιν τῆς ἀπονεμηθείσης τοιαύτης, μεριμνᾷ διά τήν συμπλήρωσιν αὐτῶν καί τήν προώθησιν αὐτῶν εἰς τά οἰκεῖα Τμήματα Πρωτοβαθμίων καί Δευτεροβαθμίων Ὑγειονομικῶν Ἐπιτροπῶν.

β) Παρέχει οἱανδήποτε πληροφορίαν πρός τούς ἐνδιαφερομένους ἐπί τῆς πορείας τῶν ὑπό θέσεών των.

γ) Μεριμνᾷ διά τήν συγκρότησιν καί λειτουργίαν τῶν οἰκείων Ὑγειονομικῶν Ἐπιτροπῶν τοῦ Ὑποκαταστήματος.

ΙΙ. Τμῆμα Πρωτοβαθμίων Ὑγειονομικῶν Ἐπιτροπῶν.

Τό Τμῆμα τοῦτο ἐπιλαμβάνεται τῆς παρὰ πομπῆς εἰς τάς οἰκείας Πρωτοβαθμίους Ὑγειονομικάς Ἐπιτροπάς τῶν αἰτούντων σύνταξιν ἀναπηρίας ἤ ἐπίδομα ἀναπροσαρμογῆς ἠσφαλισμένων, ὡς καί τῶν αἰτούντων παράτασιν τούτων.

ΙΙΙ. Τμῆμα Δευτεροβαθμίων Ὑγειονομικῶν Ἐπιτροπῶν.

Τό Τμῆμα τοῦτο ἐπιλαμβάνεται τῆς παρὰ πομπῆς εἴτε οἰκοθεν, εἴτε κατόπιν προσφυγῆς τῶν ἠσφαλισμένων ἤ συνταξιούχων ἤ τοῦ ἁρμοδίου ἀσφαλιστικοῦ ὀργάνου, τῶν ἀποφάσεων τῶν Πρωτοβαθμίων Ὑγειονομικῶν Ἐπιτροπῶν εἰς τήν οἰκείαν Δευτεροβάθμιον Ὑγειονομικήν Ἐπιτροπήν.

Ἡ ἰσχύς τῆς παρούσης ἄρχεται ἀπό 15ης Σεπτεμβρίου 1965, ἡμερομηνίας ἐνάρξεως λειτουργίας τοῦ Ὑποκαταστήματος.

Ἡ παροῦσα δημοσιευθήτω διά τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 25 Σεπτεμβρίου 1965

(*) ΕΕΔ 24, 1067.

—

81943)Σ.645)1965 Ἀπόφ. Ὑπουργοῦ Ἐργασίας

Περί τροποποιήσεως τοῦ ἐδαφίου α' τῆς παραγράφου 13 τοῦ ἄρθρου 10 καί προσθήκης ἄρθρου ὑπ' ἀριθ. 28 εἰς τό Καταστατικόν τοῦ Ταμείου Συντάξεων Προσωπικοῦ Τραπέζης (πρώην) Ἐθνικῆς.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 649 τῆς 4 Ὀκτωβρίου 1965)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν: 1) Τάς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 5 τοῦ νόμου 2868)1922 «περί ὑποχρεωτικῆς ἀσφαλίσεως τῶν ἐργατῶν καί ἰδιωτικῶν ὑπαλλήλων». 2) Πρότασιν τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Ταμείου Συντάξεων τοῦ Προσωπικοῦ Τραπέζης (πρώην) Ἐθνικῆς, ὑποβληθεῖσαν ἡμῖν διά τῆς ὑπ' ἀριθ. 3703)445)1965 ἀναφορᾶς τοῦ ὡς ἄνω Ταμείου. 3) Γνώμην τοῦ Συμβουλίου Κοινωνικῆς Ἀσφαλίσεως, διατυπωθεῖσαν κατά τήν ὑπ' ἀριθ. 2)11.8.1965 συνεδρίασιν αὐτοῦ τῆς ΙΔ' περιόδου, ἀποφασίζομεν:

Ὅπως εἰς τό Καταστατικόν τοῦ Ταμείου Συντάξεων Προσωπικοῦ Τραπέζης (πρώην) Ἐθνικῆς ἐπέλθωσιν αἱ κάτωθι τροποποιήσεις καί συμπληρώσεις:

Ι. Τό ἐδάφιον α' τῆς παραγράφου 13 τοῦ

άρθρου 10 τροποποιείται ως έξης:

α) Κατά τον υπολογισμόν της συντάξεως τα κλάσματα της δραχμής παραλείπονται, αι δε επ' αυτής επιβαρύνσεις εκ τελών χαρτοσήμου κατανέμονται κατ' ισομοιρίαν μεταξύ του Ταμείου και των συνταξιούχων.

ΙΙ. Εν τέλει του Καταστατικού προστίθεται άρθρον υπ' αριθ. 26, έχον ούτω:

"Αρθρον 26

1) Αι διατάξεις των παραγράφων 1, 2, 3, 4, 5, εδάφιον α', 6, 7, 8, 11, 12 και 13 του άρθρου 10, ως και του άρθρου 11 του παρόντος, εφαρμόζονται και επί των συνταξιούχων των προερχομένων εκ της τέως Τραπέζης Ανατολής, των υπαχθέντων εις τας διατάξεις του Κανονισμού του τέως «Ταμείου Συντάξεων των Υπαλλήλων της Εθνικής Τραπέζης», οί οποίοι έτυχχανον υπάλληλοι της Τραπέζης Ανατολής κατά την συγχώνευσιν ταύτης εις την Εθνικήν Τράπεζαν της Ελλάδος.

2) Διά την ανάλογον εφαρμογήν της παραγράφου 7 του άρθρου 10 και επί των ανωτέρω συνταξιούχων ως βαθμός εξόδου των λογίζεται ο αντίστοιχος τοιούτος του προσωπικού του Λογιστικού Κλάδου και μέχρι του βαθμού του ημιαρχηγού α' μετά πλήρων προαγωγήσεων, του Οργανισμού Υπηρεσίας της Εθνικής Τραπέζης της Ελλάδος ισχυόντων κατά την 31.1.1965 και τας προϊσχυσάσας διατάξεις συντάξιμων αποδοχών αυτών, βάσει των οποίων έχει καθορισθή μέχρι σήμερον συνταξιοδοτησίς των, εις ον βαθμόν και αντίστοιχα διά την από της ισχύος της παρούσης παραγράφου εφαρμογήν του ανωτέρω άρθρου.

3) Από της ισχύος της παρούσης αναπροσαρμόζονται αι εις τους κατά το παρόν άρθρον συνταξιούχους καταβαλλόμεναι συντάξεις, κατά τας διατάξεις των προηγουμένων παραγράφων, εφ' όσον δε εκ της τοιαύτης αναπροσαρμογής αυτής προκύπτει μικρότερον ποσόν συντάξεως της ήδη καταβαλλομένης τοιαύτης, συνεχίζεται η καταβολή του ποσού της ήδη λαμβανομένης συντάξεως.

4) Κατ' εξαίρεσιν η διαδοχή των ήδη συνταξιούχων και η απονομή συντάξεων εις τα κατά διαδοχήν δικαιούμενα πρόσωπα (χήρα και τέκνα) των ήδη συνταξιούχων της τέως Τραπέζης Ανατολής διέπονται υπό των διατάξεων του άρθρου 8 § 1 εδάφ. α', β', γ', δ' και ε', μη εφαρμοζομένων, ως προς τα πρόσωπα ταύτα, υπό της ισχύος της παρούσης, των άρθρων 13, 14, 15 και 16 του Κανονισμού του τέως Τ.Σ.Υ.Τ.Α.Ε. προίην Ταμείων Συντάξεως της τέως Τραπέζης Ανατολής). Η παρούσα παράγραφος εφαρμόζεται και επί των επελθουσών ήδη ασφαλιστικών περιπτώσεων, τα οικονομικά όμως αποτελέσματα των δικαιωθησομένων συντάξεως άρχονται από της πρώτης του επομένου της δημοσιεύσεως της παρούσης μηνός, αποκλειομένης της καταβολής αναδρομικώς οιουδήποτε ποσού.

Η παρούσα δημοσιευθήτω διά της Εφημερίδος της Κυβερνήσεως.

Εν Αθήναις τη 25 Σεπτεμβρίου 1965

69383)10763)1965 Απόφ. Υπουργού Εμπορικής Ναυτιλίας

Περί κυρώσεως συλλογικής συμβάσεως ύ)κ «Βασίλισσα Φρειδερίκη».

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 677 της 14 Οκτωβρίου 1965)

Έχοντες υπ' όψιν την υπογραφείσαν την 1ην Απριλίου 1965 συλλογικήν σύμβασιν εργασίας μεταξύ αφ' ενός των εκπροσώπων των πλοιοκτητών του ύ)κ «Βασίλισσα Φρειδερίκη» «Εθνική Ελληνική Γραμμή Αμερικής Α.Ε.», αφ' ετέρου δε των εκπροσώπων των εις την Πανελλήνιον Ναυτικήν Ομοσπονδίαν (Π.Ν.Ο.) υπαγομένων επαγγελματικών σωματείων ναυτικών, ήτοι Πανελληνίου Συνδέσμου Αξιωματικών Ασυρμάτου και των Ενώσεων: α) Οικονομικών Αξιωματικών, β) Φροντιστών Ε.Ν., γ) Θερμαστών Θαλάσσης «Ο Στέφανος», δ) Ναυτών, ε) Ναυτομαγείρων Ε.Ν. «Ο Άγιος Σπυρίδων», στ) Θαλαμηπόλων Ε.Ν., ζ) Προσωπικού Τροφοδοσίας Ε.Ν.

Ιδόντες τας διατάξεις του άρθρου 5 του ά.ν. 3276)1944 «περί συλλογικών συμβάσεων εν τη ναυτική εργασία», ως ισχύουν σήμερον, αποφασίζομεν:

Κυρούμεν την υπογραφείσαν την 1ην Απριλίου 1965 μεταξύ των νομίμων εκπροσώπων της ανωτέρω αναφερομένης Εταιρείας και επαγγελματικών σωματείων ναυτικών συλλογικήν σύμβασιν εργασίας και αμοιβών πληρώματος ύ)κ «Βασίλισσα Φρειδερίκη», ης ισχύς αρχεται από 1ης Απριλίου 1965 και λήγει την 31ην Δεκεμβρίου 1966.

Η παρούσα δημοσιευθήτω διά της Εφημερίδος της Κυβερνήσεως.

Εν Πειραιεί τη 28 Σεπτεμβρίου 1965 (*)

69385)10765)1965 Απόφ. Υπουργού Εμπορικής Ναυτιλίας

Περί κυρώσεως συλλογικής συμβάσεως ύ)κ «Βασίλισσα Άννα Μαρία» και «Αρκαδία».

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 676 της 14 Οκτωβρίου 1965)

Έχοντες υπ' όψιν την υπογραφείσαν την 1ην Απριλίου 1965 συλλογικήν σύμβασιν εργασίας μεταξύ αφ' ενός των εκπροσώπων των πλοιοκτητών του ύκ «Βασίλισσα Άννα - Μαρία» και «Αρκαδία», «Transoceanic Navigation» και Arkadia Steamship Corporation αντιστοίχως, αφ' ετέρου δε των εκπροσώπων των εις την

(*) *Σημ. ΕΕΔ*: Ακολουθεί η συλλογική σύμβασις εργασίας.

Πανελλήνιον Ναυτικήν Ὁμοσπονδίαν (Π.Ν.Ο.) ὑπαγομένων ἐπαγγελματικῶν σωματείων ναυτικῶν, ἤτοι: α) Πανελληνίου Συνδέσμου Ἀξιωματικῶν Ἀσυρμάτου, β) καὶ τῶν Ἑνώσεων: α) Οἰκονομικῶν Ἀξιωματικῶν, β) Φροντιστῶν Ε.Ν., γ) Θερμαστῶν Θαλάσσης «Ὁ Στέφενσον», δ) Ναυτῶν Ε.Ν., ε) Ναυτομαγείρων Ε.Ν. «Ὁ Ἅγιος Σπυρίδων», στ) Θαλαμηπόλων Ε.Ν. καὶ ζ) Προσωπικοῦ Τροφοδοσίας Ε.Ν.

Ἰδόντες τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 5 τοῦ ἀ.ν. 3276)1944 «περὶ συλλογικῶν συμβάσεων ἐν τῇ ναυτικῇ ἐργασίᾳ», ὡς ἰσχύουν σήμερον, ἀποφασίζομεν:

Κυροῦμεν τὴν ὑπογραφεῖσαν τὴν 1ην Ἀπριλίου 1965 μεταξὺ τῶν νομίμων ἐκπροσώπων τῶν ἀνωτέρω ἀναφερομένων Ἑταιρειῶν καὶ ἐπαγγελματικῶν σωματείων ναυτικῶν συλλογικὴν σύμβασιν ἐργασίας καὶ ἀμοιβῶν πληρωμάτων τῶν ὑ)κ «Βασίλισσα Ἄννα - Μαρία» καὶ «Ἀρκαδία», ἡ ἰσχὺς τῆς ὁποίας ἄρχεται ἀπὸ 1ης Ἀπριλίου 1965 καὶ λήγει τὴν 31ην Δεκεμβρίου 1966.

Ἡ παροῦσα δημοσιευθήτω διὰ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως.

Ἐν Πειραιεῖ τῇ 28 Σεπτεμβρίου 1965(*)

—

69384)10764)1965 Ἀπόφ. Ὑπουργοῦ Ἐμπορικῆς Ναυτιλίας

Περὶ κυρώσεως συλλογικῆς συμβάσεως ὑ)κ «Πατρίς», «Ἑλληνίς» καὶ «Αὐστραλία».

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 678 τῆς 15 Ὀκτωβρίου 1965)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν τὴν ὑπογραφεῖσαν τὴν 1ην Ἀπριλίου 1965 συλλογικὴν σύμβασιν ἐργασίας μεταξὺ ἀφ' ἑνὸς τοῦ ἐκπροσώπου τῶν πλοιοκτητῶν τῶν ὑ.)κ. «Πατρίς», «Ἑλληνίς» καὶ «Αὐστραλία», γραμμὴ Ἑλλάδος - Αὐστραλίας Α.Ε., γραμμὴ Αὐστραλίας Α.Ε. καὶ «Ὠκεανία Α.Ε.», ἀφ' ἑτέρου δὲ τῶν ἐκπροσώπων τῶν εἰς τὴν Πανελλήνιον Ναυτικὴν Ὁμοσπονδίαν (Π.Ν.Ο.) ὑπαγομένων ἐπαγγελματικῶν σωματείων ναυτικῶν, ἤτοι α) Πανελληνίου Συνδέσμου Ἀξιωματικῶν Ἀσυρμάτου, β) Πανελληνίου Συνδέσμου Οἰκονομικῶν Ἀξιωματικῶν Ε.Ν., γ) Πανελληνίου Ἑνώσεως Φροντιστῶν Ε.Ν., δ) Πανελληνίου Ἑνώσεως Ναυτῶν Ε.Ν., ε) Πανελληνίου Ἑνώσεως Θερμαστῶν Θαλάσσης «Ὁ Στέφενσον», στ) Πανελληνίου Ἑνώσεως Ναυτομαγείρων Ε.Ν. «Ὁ Ἅγιος Σπυρίδων», ζ) Πανελληνίου Ἑνώσεως Θαλαμηπόλων Ε.Ν. καὶ η) Πανελληνίου Ἑνώσεως Προσωπικοῦ Τροφοδοσίας Ε.Ν.

Ἰδόντες τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 5 τοῦ ἀ.ν. 3276)1944 «περὶ συλλογικῶν συμβάσεων ἐν τῇ ναυτικῇ ἐργασίᾳ», ὡς ἰσχύουν σήμερον, ἀποφασίζομεν:

Κυροῦμεν τὴν ὑπογραφεῖσαν τὴν 1ην Ἀπριλίου 1965 μεταξὺ τῶν νομίμων ἐκπροσώπων τῶν ἀνωτέρω ἀναφερομένων Ἑταιρειῶν καὶ ἐπαγγελματικῶν σωματείων ναυτικῶν συλλογικὴν σύμβασιν ἐργασίας καὶ ἀμοιβῶν τῶν πληρωμάτων ὑ.)κ. «Πατρίς», «Ἑλληνίς» καὶ «Αὐστραλίς», ἡ ἰσχὺς τῆς ὁποίας ἄρχεται ἀπὸ 1ης Ἀπριλίου 1965 καὶ λήγει τὴν 31ην Δεκεμβρίου 1966.

Ἡ παροῦσα δημοσιευθήτω διὰ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως.

Ἐν Πειραιεῖ τῇ 28 Σεπτεμβρίου 1965 (*)

—

105118)7451)1965 Ἀπόφ. Ὑπουργῶν Συντονισμοῦ καὶ Ἐργασίας

Περὶ ἐγκρίσεως μετὰ τροποποιήσεως τῆς ἀπὸ 14.10.1965 συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας χειριστῶν ἐκσκαπτικῶν, ἀνυψωτικῶν καὶ φορτωτικῶν μηχανημάτων τῶν ἐργαζομένων εἰς τὰ λατομεῖα μαρμάρων ἁπάσης τῆς χώρας.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 765 τῆς 16 Νοεμβρίου 1965)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν: 1) Τὰς διατάξεις τῆς παραγράφου 2 τοῦ ἄρθρου 20 τοῦ νόμου 3239/1955, ὡς ἐτροποποιήθησαν ὑπὸ τοῦ ν.δ. 3755)1957, 2) Τὴν ἀπὸ 14.10.1965 συλλογικὴν σύμβασιν ἐργασίας χειριστῶν ἐκσκαπτικῶν, ἀνυψωτικῶν καὶ φορτωτικῶν μηχανημάτων τῶν ἐργαζομένων εἰς τὰ λατομεῖα μαρμάρων ἁπάσης τῆς χώρας, 3) Σχετικὴν γνωμοδότησιν τοῦ κατ' ἄρθρον 20 § 2 ἐδάφ. Β' ν.δ. 3755)1957 Τμήματος Ἀμοιβῶν καὶ Ὅρων Ἐργασίας τοῦ Ἐθνικοῦ Γνωμοδοτικοῦ Συμβουλίου Κοινωνικῆς Πολιτικῆς, ληφθεῖσαν κατὰ τὴν συνεδρίασιν αὐτοῦ τῆς 11.11.1965, τὴν ὁποίαν καὶ ἀποδεχόμεθα, καὶ 4) Τὸ γεγονὸς ὅτι ἡ διὰ τῆς παραγράφου γ' τοῦ ἄρθρου 1 τῆς ἀπὸ 14.10.1965 συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας χειριστῶν ἐκσκαπτικῶν, ἀνυψωτικῶν καὶ φορτωτικῶν μηχανημάτων τῶν ἐργαζομένων εἰς τὰ λατομεῖα μαρμάρων ἁπάσης τῆς χώρας θεσπιζομένη ὑποχρεώσεως παροχῆς ἐπιδόματος ἀνθυγιεινῆς ἐργασίας εἰς τοὺς περὶ ὧν αὕτη μισθωτοὺς ἐκ ποσοστοῦ 3 0)0 ἐπὶ τοῦ ὑπὸ ταύτης καθοριζομένου βασικοῦ μισθοῦ των θέτει τοὺς ἀνωτέρω μισθωτοὺς εἰς εὐνοϊκωτέραν θέσιν ἔναντι τῶν ἐργαζομένων τοῦ αὐτοῦ κλάδου εἰς ἄλλους τομεῖς τῆς οἰκονομίας, εἰς οὓς δὲν χορηγεῖται τοιοῦτον ἐπίδομα, ὅπερ ἀντίκειται εἰς τὴν ὑπὸ τῆς Κυβερνήσεως ἀκολουθουμένην κοινωνικὴν καὶ οἰκονομικὴν πολιτικήν, ἀποφασίζομεν:

Ἐγκρίνομεν τὴν ἀπὸ 14.10.1965 συλλογικὴν σύμβασιν ἐργασίας χειριστῶν ἐκσκαπτικῶν, ἀνυψωτικῶν καὶ φορτωτικῶν μηχανημάτων τῶν ἐργαζομένων εἰς τὰ λατομεῖα μαρμάρων ἁπάσης τῆς χώρας, κατατεθεῖσαν ἡμῖν τὴν 25.10.1965, συνεταχθέντος πρὸς τοῦτο τοῦ ὑπ' ἀριθ. 701)1965 πρακτικοῦ καταθέσεως, καὶ τῆς ὁποίας τὸ κείμενον, τροποποιουμένου παρ' ἡμῶν κατὰ τὰ ἀνω-

(*) *Σημ. ΕΔΔ*: Ἀκολουθεῖ ἡ συλλογικὴ σύμβασις ἐργασίας.

(*) *Σημ. ΕΔΔ*: Ἀκολουθεῖ ἡ συλλογικὴ σύμβασις ἐργασίας.

τερω, έχει ως ακολούθως :

Συλλογική σύμβασις εργασίας

Χειριστών εκσκαπτικών, ανυψωτικών και φερτωτικών μηχανημάτων των εργαζομένων εις τα λατομεία μαρμάρων άπάσης της χώρας

Έν Άθήναις, σήμερον την 14ην του μηνός Όκτωβρίου 1965, οι κάτωθι υπογεγραμμένοι : 1) Νικόλαος Περράκης, πρόεδρος του Σωματείου Έργοδοτών Λατόμων Μαρμάρων Έλλάδος, άφ' ενός, και 2) Φίλιππος Καλαμοίρης, πρόεδρος της Πανελληνίου Ένώσεως Χειριστών και Λιπαντών Εκσκαφέων Γερανών, άφ' ετέρου, αμφότεροι δεόντως εξουσιοδοτημένοι διά την υπογραφήν της παρούσης συλλογικής συμβάσεως εργασίας, συνεμολόγησαν τά κατωτέρω.

Άρθρον 1

Άπο της ισχύος της παρούσης τα κατωτάτα όρια μισθών και ημερομισθίων των κατά τας διατάξεις του β.δ. της 4)5.10.1961 περί επιβλέψεως της λειτουργίας, χειρισμού και συντηρήσεως μηχανημάτων εκτελέσεως τεχνικών έργων, ως και των τοιούτων παντος τύπου και συστήματος λειτουργίας πτυχιούχων χειριστών των εργαζομένων καθ' άπασαν την χώραν εις λατομεία μαρμάρων καθορίζονται ως κάτωθι :

α) Διά τους πτυχιούχους χειριστάς διά οκτάωρον ημερησίαν εργασίαν μηνιαίος μισθός τεσσάρων χιλιάδων τετρακοσίων πεντήκοντα (4.450) δραχμών.

β) Ό άνωτέρω μισθός προσαυξάνεται δι' επιδόματος πολυετούς υπηρεσίας έκ 10 ο)ο άμα τη συμπληρώσει τριετίας άπό της αποκτήσεως του πτυχίου.

Άρθρον 2

Έφ' όσον δια την λειτουργίαν των έν τη παρούση αναφερομένων εκσκαπτικών, ανυψωτικών και φορτωτικών μηχανημάτων δεν χρησιμοποιούνται βοηθοί, υποχρεούνται οι εργοδόται, όπως μη χορηγώσι πιστοποιητικά προϋπηρεσίας των άνωτέρω μηχανημάτων.

Άρθρον 3

α) Οι προ της ισχύος της παρούσης καταβαλλόμενοι μισθοί, έφ' όσον είναι κατώτεροι των διά της παρούσης καθοριζομένων, αυξάνονται μέχρις αυτών, έφ' όσον όμως είναι άνώτεροι δεν μειούνται.

β) Δεν θίγεται διά της παρούσης, ούδ' συμψηφίζεται εις την υπ' αυτής χορηγουμένην αύξησιν οιαδήποτε παροχή, καταβαλλομένη εις τους μισθωτούς πέραν των νομίμων κατωτάτων ορίων, δυνάμει άτομικής συμφωνίας μετά του εργοδότου, Κανονισμού εργασίας και πάσης άλλης διατάξεως.

γ) Δι' εργασίαν κατά τας Κυριακάς και τας υπό του νόμου καθοριζομένας άργίας οι έν τη παρούση αναφερόμενοι μισθωτοί δικαιούνται του 1)έδ του ως άνω καθοριζομένου μισθού μετά των επιδομάτων, προσηυξημένου κατά 75ο)ο δι' έκάστην Κυριακήν ή άργίαν, κατά την οποίαν ήθελον εργασθή.

δ) Έπίσης δέον όπως καταβάλληται το ωρομίσθιον ηύξημένον κατά 75ο)ο διά τας υπερωρίας, ως και κατά 25ο)ο διά την νυκτερινήν εργασίαν, με βάσιν τον υπό της παρούσης καθοριζόμενον μισθόν, ηύξημένον διά των εν τη παρούση και των εκ του νόμου προσαυξήσεων.

ε) Τα δώρα των εορτών των Χριστουγέννων Νέου Έτους και Πάσχα καταβάλλεται συμφώνως προς τας εκάστοτε κυβερνητικάς αποφάσεις, υπολογιζομένων βάσει του υπό της παρούσης καθοριζομένου μισθού, προσηυξημένου μετά των πάσης φύσεως επιδομάτων.

στ) Ή εργασία εκάστου Σαββάτου θεωρείται ως ώρας συνεχής εργασία.

Άρθρον 4

α) Οι εργοδόται υποχρεούνται, όπως χορηγούν εις τους χειριστάς των μηχανημάτων φόρμαν και άρβυλα. Τα είδη ταύτα αντικαθίστανται εύθύς ως ήθελον φθαρή. Των εν λόγω ειδών οι χειρισταί δικαιούνται, όπως καμνουν χρήσιν μόνον κατά την διάρκειαν της εργασίας των.

β) Δαπάναις των εργοδοτών διατηρείται εις τους τόπους της εργασίας φαρμακείον μετά των απαραιτήτων φαρμάκων διά την παροχήν Α' βοηθειών προς άμεσον αντιμετώπισιν των ατυχημάτων και άσθενειών.

Άρθρον 5

Οι εν τη παρούση αναφερόμενοι εργοδόται υποχρεούνται, όπως διά των χειρισμών των υπ' αυτών χρησιμοποιουμένων μηχανημάτων ειδικότητος των εν άρθρω 1 της παρούσης αναφερομένων, απασχολούσι χειριστάς κατόχους πτυχίου, εκδιδομένου υπό του Υπουργείου Βιομηχανίας.

Άρθρον 6

Οι ανήκοντες εις την δύναμιν της δια της παρούσης συμβαλλομένης οργανώσεως μισθωτοί δύνανται δι' έγγράφου δηλώσεώς των, επιδιδομένης έπι άποδείξει προς τον εργοδότην των, να έκχωρούν έκ των αποδοχών των ποσόν ίσον προς την κατά το καταστατικόν της εν λόγω οργανώσεως οριζομένην υπερ αυτής συνδρομήν.

Έπι τη δηλώσει ταύτη οι εργοδόται υποχρεούνται να παρακρατούν τα ως άνω ποσόν και αποδίδουν ταύτο εις την υπερ ης η έκχωρησις οργάνωσιν. Άνάκλησις της δηλώσεως έκχωρήσεως επιτρέπεται συμφώνως τω άρθρω 87 του Άστικού Κώδικος.

Άρθρον 7

Ή ισχύς της παρούσης άρχεται άπο της 1ης Σεπτεμβρίου 1965, έχει δε εφαρμογήν επι των αποτελούντων μέλη των άνωτέρω συμβαλλομένων οργανώσεων, λήγει δε αύτη την 1ην Σεπτεμβρίου 1966.

Οι συμβαλλόμενοι

(Έπονται υπογραφαί)

Ή παρούσα δημοσιευθήτω διά της Έφημε-

είδος της Κυβερνήσεως.

Έν Αθήναις τῇ 13 Νοεμβρίου 1965

—

99639)7065)1965 Απόφ. Υπουργού Εργασίας

Περί δημοσιεύσεως εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως τῆς ἀπὸ 9.10.1965 συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας ἐργατοτεχνιτῶν σιδηροβιομηχανίας (***συμπληρωματική***).

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 717 της 30 Οκτωβρίου 1965)

Έχοντες ὑπ' ὄψιν τὰς διατάξεις τοῦ νόμου 3239)1955, ὡς ἐτροποποιήθησαν καὶ συνεπληρώθησαν μεταγενεστέρως ὑπὸ τοῦ ν.δ. 3755)1957, ἀποφασίζομεν :

Ὅπως δημοσιευθῇ εἰς την Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως (τεῦχος Β') ἡ ἀπὸ 9.10.1965 συλλογικὴ σύμβασις ἐργασίας ἐργατοτεχνιτῶν σιδηροβιομηχανίας (συμπληρωματική), κατατεθεῖσα ἡμῖν την 16.10.1965, συνταχθέντος πρὸς τοῦτο τοῦ ὑπ' ἀριθ. 696)1965 πρακτικοῦ καταθέσεως, ἥτις ἔχει ὡς ἀκολούθως :

Συλλογικὴ σύμβασις

ἐργατοτεχνιτῶν σιδηροβιομηχανίας

(συμπληρωματική)

Ἐν Ἀθήναις, σήμερον την 9ην Ὀκτωβρίου 1965, οἱ ὑπογεγραμμένοι ἀφ' ἑνὸς Ἰωάννης Μητσός, ἀντιπρόεδρος τοῦ Συνδέσμου Ἑλλήνων Βιομηχάνων καὶ πρόεδρος της Ἑνώσεως Ἑλλήνων Σιδηροβιομηχάνων, καὶ ἀφ' ἑτέρου Ἰωσὴφ Γαλάτης, γενικὸς γραμματεὺς της Γενικῆς Συνομοσπονδίας Ἐργατῶν Ἑλλάδος καὶ πρόεδρος τῆς Πανελληνίου Ὁμοσπονδίας Ἐργατουπαλλήλων Μετάλλου, ἀμφότεροι δεόντως ἐξουσιοδοτημένοι διὰ την ὑπογραφὴν της παρούσης συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας, συνεφώνησαν την διόρθωσιν της ἡμαρτημένης παραγράφου Η' της ἀπὸ 18 Ἰουνίου ἐ.ἔ. συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας τῶν ἐργατοτεχνιτῶν σιδηροβιομηχανίας (*) διὰ της παρεμβολῆς της εἰδικότητος τῶν νικελωτῶν, ἥτις ἐκ παραδρομῆς παρελείφθη κατὰ την συνομολόγησιν της ἀνωτέρω συμβάσεως.

Ἡ Ἰσχὺς της παρούσης ἀρχεται ἀφ' ἧς καὶ ἡ ἀπὸ 18 Ἰουνίου ἐ.ἔ. συλλογικὴ σύμβασις ἐργασίας τοῦ κλάδου.

Ἡ παροῦσα συνετάγη εἰς τόσα πρωτότυπα, ὅσα καὶ τὰ συμβαλλόμενα μέρη, καὶ δύο ἐπὶ πλέον πρὸς κατάθεσιν κατὰ νόμον εἰς την Διεύθυνσιν Ἀμοιβῆς Ἐργασίας τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας.

Οἱ συμβαλλόμενοι

(Ἕπονται ὑπογραφαί)

Ἡ παροῦσα δημοσιευθήτω διὰ της Ἐφημερίδος της Κυβερνήσεως.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 23 Ὀκτωβρίου 1965

—

(*) ΕΕΔ 24, 1150.

99273)7036)1965 Απόφ. Υπουργού Εργασίας

Περί δημοσιεύσεως εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως τῆς ἀπὸ 2.10.1965 συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας ἐργατοτεχνιτῶν ὑποκαμίσων Θεσσαλονίκης.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 717 της 30 Οκτωβρίου 1965)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν τὰς διατάξεις τοῦ νόμου 3239)1955, ὡς ἐτροποποιήθησαν καὶ συνεπληρώθησαν μεταγενεστέρως ὑπὸ τοῦ ν.δ. 3755)1957, ἀποφασίζομεν :

Ὅπως δημοσιευθῇ εἰς την Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως (τεῦχος Β') ἡ ἀπὸ 2.10.1965 συλλογικὴ σύμβασις ἐργασίας ἐργατοτεχνιτῶν ὑποκαμίσων Θεσσαλονίκης, κατατεθεῖσα ἡμῖν την 8.10.1965, συνταχθέντος πρὸς τοῦτο τοῦ ὑπ' ἀριθ. 693)1965 πρακτικοῦ καταθέσεως, ἥτις ἔχει ὡς ἀκολούθως :

Συλλογικὴ σύμβασις ἐργασίας

ἐργατοτεχνιτῶν ὑποκαμίσων Θεσσαλονίκης

Ἐν Θεσσαλονίκῃ καὶ ἐν τῷ Γραφείῳ του Σωματείου Ἐργατῶν καὶ Ἐργατριῶν Ἀνδρικῶν καὶ Γυναικείων Ἑτοίμων Ἐνδυμάτων καὶ Ἐσωρρούχων (κτίριον Ἐργατικοῦ Κέντρου, ἀριθ. Γραφείου 36), σήμερον την 2αν Ὀκτωβρίου 1965, ἡμέραν Σάββατον καὶ ὥραν 8ην μ.μ., συνελθόντες οἱ ὑπογεγραμμένοι ἀφ' ἑνὸς 1) Στυλ. Παπαδάπουλος, πρόεδρος τοῦ Σωματείου Ἐργατῶν καὶ Ἐργατριῶν Ἀνδρικῶν καὶ Γυναικείων Ἑτοίμων Ἐνδυμάτων καὶ Ἐσωρρούχων καὶ 2) Ἐμμ. Ἰωαννίδης, παριστάμενος ἐκ μέρους τοῦ Ἐργατικοῦ Κέντρου Θεσσαλονίκης, ἐκπροσωποῦντες ἀμφότεροι τὸ Σωματεῖον Ἐργατῶν καὶ Ἐργατριῶν Ἀνδρικῶν καὶ Γυναικείων Ἑτοίμων Ἐνδυμάτων καὶ Ἐσωρρούχων Θεσσαλονίκης, καὶ ἀφ' ἑτέρου 1) Γεώργιος Γεωργίου, πρόεδρος, καὶ 2) Μιλτιάδης Ἰωαννίδης, γενικὸς γραμματεὺς τοῦ Συνδέσμου Ἐργοστασιαρχῶν Ὑποκαμίσων Θεσσαλονίκης, ἐκπροσωποῦντες τὸ σωματεῖον ταῦτο, ἅπαντες δεόντως ἐξουσιοδοτημένοι δι' ἀποφάσεων τῶν γενικῶν συνελεύσεων τῶν ὡς ἐκπροσωποῦσιν ἀνωτέρω ὀργανώσεων, πρὸς ὑπογραφὴν της παρούσης συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας, συνωμολόγησαν καὶ συναπεδέχθησαν τὰ ἑξῆς :

Α) Κόπται :

Κόπται ἢ κόπτριαι, ἐργαζόμενοι κατὰ κυρίαν ἀπασχόλησιν βάσει πατρόν, ἤτοι βάσει προκαθωρισμένου δι' ὅλα τὰ μεγέθη καὶ πλάτη τοῦ ὑφάσματος σχεδίου.

	Δραχμαί	
	Ἄρρενες	Θήλεις
1) Κατὰ την πρόσληψιν	70	60
Μετὰ διετῆ ὑπηρεσίαν	78	65
Μετὰ πενταετῆ ὑπηρεσίαν	87	70
Μετὰ οκτωετῆ ὑπηρεσίαν	95	—

Β) Βοηθοὶ κοπτῶν ἢ κοπτριῶν, ἤτοι πρόσωπα, ἅτινα ὑποβοηθοῦν τοὺς ἀνωτέρω κόπτας ἢ κο-

πτρίας, δυνάμενοι νά τάς ὑποκαταστήσουν.

	Δραχμαί	
	Ἄρρενες	Θήλεις
β) Κατά τήν πρόσληψιν	65	55
Μετά ἓν ἔτος ὑπηρεσίαν	70	60

γ) Ἐργαζόμενοι εἰς τήν τοποθέτησιν ὑφάσματος πρός κοπήν, ὡς καί ἀπασχολούμενοι μέ τόν ἀποχωρισμόν τοῦ ὑφάσματος ἀπό τό τόπι ἤ τόν διαχωρισμόν τοῦ ἁπλωθέντος ὑφάσματος.

	Δραχμαί	
	Ἄρρενες	Θήλεις
α) Κατά τήν πρόσληψιν	65	53
δ) Μηχανικοί :		
α) Κατά τήν πρόσληψιν		55
Μετά διετῆ ὑπηρεσίαν		58
Μετά πενταετῆ ὑπηρεσίαν		61
ε) Ἐργάτριαι ρέγουλας καί καθαρίσματος :		
α) Κατά τήν πρόσληψιν		53
Μετά διετῆ ὑπηρεσίαν		56
Μετά πενταετῆ ὑπηρεσίαν		58

ΣΤ) Ἄρρενες, ἀπασχολούμενοι εἰς τάς ἀνωτέρω ὑπό στοιχεῖα Δ' καί Ε' εἰδικότητος καί ἐργασίαν, θά λαμβάνουν τό ἑκάστοτε ἰσχύον ἡμερομίσθιον τοῦ ἀνειδικεύτου ἐργάτου τῆς γενικῆς ἐθνικῆς συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας, προσηυξημένον κατά 30 ὁ/ο.

	Δραχμαί	
	Ἄρρενες	Θήλεις
α) Κατά τήν πρόσληψιν	75	60
Μετά διετῆ ὑπηρεσίαν	77	63
Μετά πενταετῆ ὑπηρεσίαν	80	66

Ζ) Τά ἀνωτέρω καθοριζόμενα ἡμερομίσθια ἰσχύουν, ἐφ' ὅσον οἱ μέν ἄρρενες ἔχουσι συμπληρώσει τό 18ον ἔτος τῆς ἡλικίας των καί ἕνα ἔτος ὑπηρεσίαν, ἡ τό 19ον ἔτος τῆς ἡλικίας των, ἀσχέτως χρόνου ὑπηρεσίας, αἱ δέ θήλεις ἔχουσι συμπληρώσει τό 16ον ἔτος τῆς ἡλικίας των καί ἕνα ἔτος ὑπηρεσίαν ἡ τό 17ον ἔτος τῆς ἡλικίας των, ἀσχέτως χρόνου ὑπηρεσίας.

Η) Οἱ μή πληροῦντες τάς ἀνωτέρω προϋποθέσεις ἡλικίας χαρακτηρίζονται ἀνήλικοι καί θά λαμβάνωσι κατώτατον ἡμερομίσθιον, ἀνεξαρτήτως φύλου, ὡς ἑξῆς : Ἄρρενες, θήλεις δραχμαί 30

Θ) Ἐργάτριαι ἐνήλικες, ἀπασχολούμεναι τό μέν πρῶτον εἰς τήν ἐργασίαν ραφῆς ὑποκαμίσων, θά λαμβάνουν δι' αὐτό τό πρῶτον ἑξάμηνον τῆς ἀπασχολήσεως των εἰς τόν κλάδον καί εἰδικότητα τό καθοριζόμενον ὑπό τῆς ἐθνικῆς συλλογικῆς συμβάσεως κατώτατον ἡμερομίσθιον.

Ι) Διευκρινίζεται, ὅτι ὅπου ἐν τῇ παρούσῃ γίνεται χρῆσις τῆς λέξεως «ὑπηρεσία» ὡς τοιαύτη νοεῖται ὁ χρόνος ἀπασχολήσεως τῶν μισθωτῶν τῆς παρούσης εἰς τόν αὐτόν ἤ εἰς ἕτερον ἐργοδότην, τῆς παρ' ἄλλοις ἐργοδόταις διανυθείσης ὑπηρεσίας ἀποδεικνυομένης διά πιστοποιητικῶν τῶν οἰκείων ἐργοδοτῶν, ὑποβαλλομένων ἐντός δύο μηνῶν ἀπό τῆς ὁλοκληρώσεως τῶν διά τήν ἔναρξιν ἰσχύος τῆς παρούσης διατυπώσεων.

Ἡ μή ὑποβολή τοιούτων πιστοποιητικῶν ὑπηρεσίας ἐντός τῆς προθεσμίας ταύτης θά ἐπιφέρῃ ὡς ἀποτέλεσμα τήν ἀπόληψιν τοῦ ἀναλογοῦντος ἡμερομισθίου οὐχί ἀπό τῆς ἡμερομηνίας ἰσχύος τῆς παρούσης, ἀλλά ἀπό τῆς ἡμέρας ὑποβολῆς πιστοποιητικῶν ὑπηρεσίας.

Διευκρινίζεται, ὅτι ἡ ὑποβολή τοιούτων πιστοποιητικῶν ὑπηρεσίας δέον νά γίνεται ἐφ' ὅσον ἡ προϋπηρεσία ἀποδεικνύεται διά τοῦ ἀσφαλιστικοῦ βιβλιαρίου τοῦ Ἱδρύματος Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων (Ι.Κ.Α.).

11) Τυχόν καθ' οἱονδήποτε τρόπον καταβαλλόμεναι μείζονες τῶν ὡς ἄνω καθοριζομένων ἀποδοχαί ἐν γένει δέν θίγονται ὑπό τῆς παρούσης.

12) Ἡ παροῦσα συλλογική σύμβασις ἐργασίας ἰσχύει διά τόν νομόν Θεσσαλονίκης.

13) Ἡ ἰσχύς τῆς παρούσης ἄρχεται ἀπό 1ης Ὀκτωβρίου 1965 καί λήγει τήν 31ην Ἰανουαρίου 1967.

Ἡ παροῦσα συνετάγη εἰς τόσα πρωτότυπα, ὅσα καί τά συμβαλλόμενα μέρη, καί ἓν ἐπί πλέον ὅπερ κατατεθήσεται, κατά νόμον, εἰς τήν Διεύθυνσιν Ἐργασίας τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας.

Οἱ συμβαλλόμενοι

(Ἕπονται ὑπογραφαί)

Ἡ παροῦσα δημοσιευθήτω διά τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 23 Ὀκτωβρίου 1965

ΣΥΛΛΟΓΙΚΑΙ ΣΥΜΒΑΣΕΙΣ ΚΛΠ.

Συλλογική σύμβασις ἐργασίας

Περί χορηγήσεως ἐπιδόματος ἀνθυγιεινῆς ἐργασίας εἰς τό προσωπικόν τῆς Ὑπηρεσίας Δικτύου τῆς Δημοτικῆς Ἐκμεταλλεύσεως Φωταερίου Ἀθηνῶν (*).

Ἐν Ἀθήναις, σήμερον τήν 2αν (δευτέραν) Ὀκτωβρίου 1965, ἡμέραν τῆς ἑβδομάδος Σάββατον καί ὥραν 12ην μεσημβρινήν, ἐν τῷ ἐπί τῆς ὁδοῦ Πειραιῶς 100 κατασήματι τῆς Δ.Ε.Φ.Α. (Γραφεῖον Γενικῆς Διευθύνσεως) οἱ ὑπογεγραμμένοι ἀφ' ἑνός Μιχαήλ Μιχαλόπουλος, γενικός διευθυντής τῆς Δ.Ε.Φ.Α., ἐνεργῶν ἐν προκειμένῳ ὡς ἐκπρόσωπος τῆς Δημοτικῆς Ἐπιχειρήσεως Φωταερίου Ἀθηνῶν ὑπό τήν ἰδιότητά του

(*) Κατετέθη παρά τῷ Γραμματεῖ τοῦ Εἰρηνοδικείου Ἀθηνῶν, κατ' ἄρθρον 20 νόμου 3239) 1955, συνταχθείσης τῆς ὑπ' ἀριθ. 132 τῆς 30.10.1965 πράξεως καταθέσεως, καί ἐκοινοποιήθη εἰς τό Ὑπουργεῖον Ἐργασίας τήν 3.11.1965.

ταύτην και κατόπιν ειδικής εξουσιοδοτήσεως χορηγηθείσης αύτώ ύπό τού Συμβουλίου Έκμεταλλεύσεως τής Δ.Ε.Φ.Α. δι' αποφάσεως αύτού ληφθείσης κατά την ύπ' αριθ. 130/20.7.1965 συνεδρίαν αύτού, άπόσπασμα τής όποίας προσαρτάται τή παρούση, και άφ' ετέρου Σοφοκλής Γιαννακουλάκος, πρόεδρος τού Συνδέσμου Έργατοτεχνιτών και Τεχνικών Υπαλλήλων Δικτύου τής Δ.Ε.Φ.Α., και Βασίλειος Μαστοράκουλος, γενικός γραμματεύς τού αύτού Συνδέσμου, ενεργούντες εν προκειμένω οί ειρημένοι άφ' ετέρου συμβαλλόμενοι ώς εκπρόσωποι τής ώς άνω επαγγελματικής οργανώσεως, εξουσιοδοτηθέντες δεόντως διά την ύπογραφήν τής παρούσης συλλογικής συμβάσεως εργασίας δυνάμει τής από 19 Ιουνίου 1965 εξουσιοδοτήσεως τής γενικής συνελεύσεως τής εν λόγω επαγγελματικής οργανώσεως, άπόσπασμα τής όποίας προσαρτάται ώδε, επί παρουσίᾳ και τού Φαρσάρη Νικολάου, τμηματάρχου παρά τή Νομαρχίᾳ Αττικής, όρισθέντος διά τού ύπ' αριθ. πρωτ. 75779/31.8.1965 έγγράφου τού Υπουργείου Εσωτερικών, ώς εκπροσώπου τούτου, κατά τας σχετικάς διατάξεις τού νόμου 3239/1955, καθ' ό εποπτεύοντος την Δ.Ε.Φ.Α. Υπουργείου - και κατόπιν σχετικών διαπραγματεύσεων - τά συμβαλλόμενα μέρη, συμφωνούντος και τού άνω εκπροσώπου τού Υπουργείου Εσωτερικών, συνεφώνησαν και συναπεδέχθησαν, όπως καταρτισθῆ μεταξύ των ή παρούσα συλλογική σύμβασις εργασίας, δι' ής χορηγείται επίδομα άνθυγιεινής εργασίας εις τό προσωπικόν τής Υπηρεσίας Δικτύου τής Δ.Ε.Φ.Α. υπό τους κάτωθι όρους και προϋποθέσεις:

1) Από τής ισχύος τής παρούσης συλλογικής συμβάσεως εργασίας χορηγείται επίδομα άνθυγιεινής εργασίας εις τό εν γένει προσωπικόν τής Υπηρεσίας Δικτύου, τό εργαζόμενον εις τας Εξωτερικάς Υπηρεσίας εν γένει τής πόλεως, εις τους υποσταθμούς και εντός τού εργοστασίου.

2) Τό επίδομα τούτο ορίζεται εις ποσοστόν δώδεκα τοις εκατόν (12 ο/ο) επί τής μηνιαίας μισθοδοσίας ή τού μηνιαίου ωρομισθίου ή τού ημερομισθίου τού ώς άνω προσωπικού τής Υπηρεσίας Δικτύου τής Δ.Ε.Φ.Α. και υπολογίζεται και επί τού τυχόν καταβαλλομένου οικογενειακού επιδόματος.

3) Τό ειδικόν τούτο επίδομα θά υπολογίζεται επίσης και εις τας αποδοχάς κανονικής και αναρρωτικής άδείας, εις τό επίδομα κανονικής άδείας, ώς επίσης και εις τά δώρα επί ταις εορταίς Χριστουγέννων - Νέου Έτους και Πάσχα, άμοιβας υπερωριακής εργασίας και προσαύξησιν λόγω απασχολήσεως (εργασίας) κατά τας Κυριακάς και εξαιρετέας εορτάς και νυκτερινάς ώρας.

4) Τό ειδικόν τούτο επίδομα εν ουδεμιᾷ περιπτώσει δύναται νά υπερβαίνῃ συνολικώς τό ποσόν των δραχμών 600 (εξακοσίων) μηνιαίως.

5) Η χορήγησις τού άνωτέρω επιδόματος εις τους άνω μισθωτους άρχεται από 1ης Ιουλίου 1965.

6) Αί εκ τής εφαρμογής τής παρούσης προκύπτουσαι πρός καταβολήν αναδρομικαί μισθολογικαί διαφοραί διά τό από τής ισχύος της μέχρι τής δημοσιεύσεώς της χρονικόν διάστημα καταβληθήσονται υπό τής Δ.Ε.Φ.Α. τμηματικώς και αναλόγως τών οικονομικών δυνατοτήτων της.

Οί συμβαλλόμενοι

Συλλογική σύμβασις εργασίας

Περί χορηγήσεως επιδόματος ανθυγιεινής εργασίας εις ωρισμένας κατηγορίας μισθωτών τής Δημοτικής Εκμεταλλεύσεως Φωταερίου Αθηνών (*).

Εν Αθήναις σήμερον την 2αν (δευτέραν) Οκτωβρίου 1965, ημέραν τής εβδομάδος Σάββατον και ώραν 12ην μεσημβρινην, εν τῷ Καταστήματι τής Δ.Ε.Φ.Α. (Γραφείων Γενικής Διευθύνσεως), οί υπογεγραμμένοι άφ' ενός μεν Μιχαήλ Μιχαλόπουλος, πολιτικός μηχανικός, γενικός διευθυντής τής Δ.Ε.Φ.Α., παριστάμενος και ενεργών εν προκειμένω ώς εκπρόσωπος τής Δημοτικής Επιχειρήσεως Φωταερίου Αθηνών, δυνάμει ειδικής εξουσιοδοτήσεως, χορηγηθείσης αύτῷ ύπό τού Συμβουλίου Εκμεταλλεύσεως τής Δ.Ε.Φ.Α., δι' αποφάσεων αύτού, ληφθεισών κατά τας ύπ' αριθ. 130/20.7.1965 και 191/8.9.1965 συνεδρίας αύτού, αποσπάσματα τών όποίων προσαρτώνται τῇ παρούσῃ, και άφ' ετέρου 1) Ορέστης Χατζηβασιλείου και Στυλιανός Ησαΐας, πρόεδρος και γενικός γραμματεύς, αντιστοίχως, τού Συλλόγου Υπαλλήλων Φωταερίου Αθηνών, παριστάμενοι και ενεργούντες εν προκειμένω αύτοι ώς εκπρόσωποι τής εν λόγω επαγγελματικής οργανώσεως, εξουσιοδοτημένοι δεόντως διά την ύπογραφήν τής παρούσης δυνάμει τής από 20 Αυγούστου 1965 εξουσιοδοτήσεως τής γενικής συνελεύσεως τής ειρημένης επαγγελματικής οργανώσεως, και 2) Στέφανος Στεφάνου και Ελευθέριος Κατσώνης, πρόεδρος και γενικός γραμματεύς, αντιστοίχως, τής Ενώσεως Προσωπικού Φωταερίου Αθηνών, παριστάμενοι και ενεργούντες αύτοι εν προκειμένω ώς εκπρόσωποι τής επαγγελματικής ταύτης οργανώσεως, εξουσιοδοτημένοι δεόντως διά την ύπογραφήν τής παρούσης δυνάμει τής από 7 Οκτωβρίου 1965 εξουσιοδοτήσεως τής γενικής συνελεύσεως τής μνησθείσης επαγγελματικής οργανώσεως, ών εξουσιοδοτήσεων αποσπάσματα προσαρτώνται τῇ παρούσῃ, επί παρουσίᾳ και τού Φαρσάρη Νικολάου, τμηματάρχου παρά τῇ Νομαρχίᾳ Αττικής, όρισθέντος προς τούτο διά τού ύπ' αριθ. πρωτ. 75779/31.8.1965 έγγράφου τού Υπουργείου Εσωτερικών, ώς εκπροσώπου τούτου, κατά τας σχετικάς διατάξεις τού νόμου 3239/1955, καθ' ό εποπτεύοντος την Δ.Ε.Φ.Α. Υπουργείου, και κατόπιν σχετικών διαπραγματεύσεων, τά συμβαλλόμενα μέρη, συμφωνούντος και τού

(*) Κατετέθη παρά τῷ Γραμματεῖ τού Ειρηνοδικείου Αθηνών, κατ' άρθρον 20 νόμου 3239/1955, συνταχθείσης τῆς ύπ' αριθ. 133 τῆς 30.10.1965 πράξεως καταθέσεως, και εκοινοποιήθη εις τό Υπουργείον Εργασίας την 2.11.1965.

δνσι Υπουργείου Εσωτερικών, συνεφώνησαν και συνεπεδέχθησαν, όπως καταρτισθή μεταξύ των ή παρούσα συλλογική σύμβασις έργασίας, δι' ής α) άναπροσαρμόζεται τὸ χορηγούμενον έπίδομα άνθυγιεινής έργασίας εις ώρισμένας κατηγορίας έργατοτεχνιτών τοῦ έργοστασίου, β) έπεκτείνεται ή χορήγησις τοῦ άνθυγιεινοῦ έπιδόματος καὶ εἰς τὸ προσωπικὸν τοῦ λευκοσιδηρουργείου, γ) χορηγείται έπίδομα άνθυγιεινῆς έργασίας εἰς τὸ προσωπικὸν τῆς Δ.Ε.Φ.Α., τὸ ἐργαζόμενον εἰς τὸ λοιπὰ συνεργεῖα τοῦ ἐργοστασίου καὶ τὴν αὐλὴν αὐτοῦ, καὶ δ) χορηγεῖται ἐπίδομα ἀνθυγιεινῆς ἐργασίας εἰς τὸ ἓν γένει προσωπικὸν τῆς Δ.Ε.Φ.Α., τὸ ἐργαζόμενον ἐν τῷ ἐργοστασίῳ αὐτῆς καὶ μὴ κατονομαζόμενον ἐν τῷ ἡγουμένῳ ἐδαφίῳ γ' (λοιπὰ συνεργεῖα τοῦ ἐργοστασίου καὶ αὐλὴς) ἢ εἰς προηγουμένας συλλογικὰς συμβάσεις ἐργασίας, ὑπὸ τοὺς κάτωθι ὅρους καὶ προϋποθέσεις:

1) Ἀπὸ τῆς ἰσχύος τῆς παρούσης συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας α) τὸ ἐκ δραχμῶν τεσσάρων (4) χορηγούμενον μέχρι τοῦδε εἰς ὡρισμένας κατηγορίας ἐργατοτεχνιτῶν τοῦ ἐργοστασίου τῆς Δ.Ε.Φ.Α., δυνάμει τῆς ὑπ' ἀριθ. 38529)1954 ἀποφάσεως Ὑπουργοῦ Ἐργασίας (Φ.Ε.Κ. 59, τεῦχος Β' τῆς 24.3.1954) ἀναπροσαρμόζεται, καθοριζόμενον εἰς ποσοστὸν δώδεκα τοῖς ἑκατὸν (12%) ἐπὶ τῆς ὁλικῆς μισθοδοσίας των (μηνιαίας μισθοδοσίας ἢ μηνιαίου ὡρομισθίου ἢ ἡμερομισθίου), β) ἐπεκτείνεται ἡ χορήγησις ἐπιδόματος ἀνθυγιεινῆς ἐργασίας εἰς τὸ προσωπικὸν τοῦ λευκοσιδηρουργείου τῆς Δ.Ε.Φ.Α., καθοριζομένου τούτου εἰς ποσοστὸν 12% ἐπὶ τῆς ὁλικῆς μισθοδοσίας του (μηνιαίας μισθοδοσίας ἢ μηνιαίου ὡρομισθίου ἢ ἡμερομισθίου), γ) χορηγεῖται ἐπίδομα ἀνθυγιεινῆς ἐργασίας εἰς τὸ προσωπικὸν τὸ ἐργαζόμενον εἰς τὰ λοιπὰ συνεργεῖα τοῦ ἐργοστασίου τῆς Δ.Ε.Φ.Α. καὶ τὴν αὐλὴν αὐτοῦ, καθοριζομένου εἰς ποσοστὸν ὀκτὼ τοῖς ἑκατὸν (8%) ἐπὶ τῆς ὁλικῆς μισθοδοσίας του, δ) χορηγεῖται ἐπίδομα ἀνθυγιεινῆς ἐργασίας εἰς τὸ ἓν γένει προσωπικόν, τὸ ἐργαζόμενον ἐν τῷ ἐργοστασίῳ καὶ μὴ κατονομαζόμενον εἰς τὰ ἐδάφια α', β' καὶ γ' τῆς παρούσης παραγράφου ἢ τὴν ὑπὸ σημερινὴν ἡμερομηνίαν συλλογικὴν σύμβασιν ἐργασίας, τὴν ἀφορῶσαν χορήγησιν ἐπιδόματος ἀνθυγιεινῆς ἐργασίας, εἰς τὸ προσωπικὸν τῆς Ὑπηρεσίας Δικτύου, καθοριζομένου εἰς ποσοστὸν ἓξ τοῖς ἑκατὸν (6%) ἐπὶ τῆς ὁλικῆς μισθοδοσίας του (μηνιαίας μισθοδοσίας ἢ μηνιαίου ὡρομισθίου ἢ ἡμερομισθίου).

2) Τὸ κατὰ τὰ ἄνω ἐπίδομα ἀνθυγιεινῆς ἐργασίας θὰ ὑπολογίζεται α) εἰς τὸ τυχὸν χορηγούμενον εἰς τὸ ἄνω προσωπικὸν οἰκογενειακὸν ἐπίδομα.

β) Εἰς τὰς ἀποδοχὰς κανονικῆς καὶ ἀναρρωτικῆς ἀδείας, ὡς καὶ τὸ ἐπίδομα κανονικῆς ἀδείας.

γ) Εἰς τὰ δῶρα ἐπὶ ταῖς ἑορταῖς Χριστουγέννων - Νέου Ἔτους καὶ Πάσχα.

δ) Εἰς τὰς προσαυξήσεις λόγῳ ἀπασχολήσεως (ἐργασίας) κατὰ Κυριακὰς καὶ νόμῳ ἐξαιρετέας ἑορτάς, καθὼς καὶ κατὰ τὰς νυκτερινὰς ὥρας.

3) Τὸ εἰδικὸν τοῦτο ἐπίδομα ἐν οὐδεμιᾷ περιπτώσει δύναται νὰ ὑπερβαίνῃ συνολικῶς τὸ ποσὸν τῶν δραχμῶν ἑξακοσίων (600) μηνιαίως.

4) Ἡ ὑποχρέωσις χορηγήσεως τοῦ εἰδικοῦ τούτου ἐπιδόματος εἰς τὸ προσωπικὸν τῆς Δ.Ε.Φ.Α., περὶ οὗ τὸ ἐδάφιον δ' τῆς παραγράφου 1 τῆς παρούσης συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας, θὰ ἰσχύῃ μέχρι τῆς μεταφορᾶς τῶν Γραφείων τῆς Δ.Ε.Φ.Α. εἰς χῶρον ἐκτὸς τοῦ ἐργοστασίου αὐτῆς.

5) Εἰς τὴν παροῦσαν συλλογικὴν σύμβασιν ἐργασίας δὲν περιλαμβάνονται ἐκ τῶν ἐν τῷ ἐργοστασίῳ ἐργαζομένων μισθωτῶν οἱ πτυχιοῦχοι θεωροῦνται ἀτομολεβήτων, ἅτε τούτων λαμβανόντων ἤδη ἐπίδομα ἀνθυγιεινῆς ἐργασίας ἐκ ποσοστοῦ εἴκοσιν τοῖς ἑκατὸν (20%).

6) Ἡ χορήγησις τοῦ ἀνωτέρω εἰδικοῦ ἐπιδόματος, κατὰ τὰς ἄνω διακρίσεις, εἰς τοὺς ἀνωτέρω μισθωτοὺς τῆς Δ.Ε.Φ.Α. ἄρχεται ἀπὸ 1ης Ἰουλίου 1965.

7) Αἱ ἐκ τῆς ἐφαρμογῆς τῆς παρούσης συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας προκύπτουσαι πρὸς καταβολὴν ἀναδρομικαὶ μισθολογικαὶ διαφοραὶ διὰ τὸ ἀπὸ τῆς ἰσχύος της μέχρι τῆς δημοσιεύσεώς της χρονικὸν διάστημα καταβληθήσονται ὑπὸ τῆς Δ.Ε.Φ.Α. τμηματικῶς καὶ ἀναλόγως τῶν οἰκονομικῶν δυνατοτήτων της.

Εἰς πιστωσιν ἡ παροῦσα συνετάγη εἰς πέντε (5) πρωτότυπα, ἐξ ὧν ἀνὰ ἓν ἔλαβον ἕκαστον τῶν τριῶν συμβαλλομένων μερῶν καὶ ἐκ τῶν ὑπολοίπων δύο τὸ μὲν ἓν ἔλαβεν ὁ ἀνωτέρω ἐκπρόσωπος τοῦ Ὑπουργείου Ἐσωτερικῶν, τὸ δὲ ἕτερον κατετέθη εἰς τὴν ἁρμοδίαν Ὑπηρεσίαν τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας διὰ τὰ περαιτέρω νόμιμα καὶ ὑπογράφεται νομίμως ὡς ἔπεται.

Οἱ συμβαλλόμενοι

ΣΗΜΕΙΩΜΑΤΑ

Τό «επίδομα άδείας» των μισθωτών

[Μία γενικού ενδιαφέροντος απόφασις του Συμβουλίου της Επικρατείας].

Ἐδημοσιεύθη προφάτως απόφασις της Ὁλομελείας τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας (ὑπ' ἀριθ. 2465,1965), κατόπιν προσφυγῆς τοῦ ἐν Ἀθήναις Συνδέσμου Βιομηχάνων κατὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 33182) 1993 τῆς 22.4.1964 ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας, διὰ τῆς ὁποίας ἐκηρύχθη ἐκτελεστὴ ἡ ὑπ' ἀρ.θ. 10)1964 ἀπόφασις τοῦ Δ.Δ.Δ.Δ. Ἀθηνῶν, συμπροσβαλλομένη (ΕΕΔ 23, 565), ἐν σχέσει πρὸς τὸ δι' αὐτῆς θεσπισθὲν «ἐπίδομα ἀδείας» τῶν μισθωτῶν τῆς χώρας.

Διὰ τῆς ἀποφάσεως αὐτῆς τῆς Ὁλομελείας τοῦ Συμβουλίου Ἐπικρατείας, γενικοῦ ἐνδιαφέροντος, ἐγένετο δεκτὴ ἐν μέρει ἡ αἴτησις ἀκυρώσεως καὶ ἠκυρώθη ἡ ἀνωτέρω ἀπόφασις τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας, διὰ τῆς ὁποίας ἐκηρύχθη ἐκτελεστὴ ἡ διαιτητικὴ ἀπόφασις, «καθ' ὃ μέρος διὰ τῆς παραγράφου ΙΙΙ αὐτῆς ἐπιβάλλεται ὁ ὑπολογισμὸς τοῦ διὰ ταύτης θεσπιζομένου «ἐπιδόματος ἀδείας» ἐπὶ τῇ βάσει τῶν πράγματι καταβαλλομένων ἀποδοχῶν καὶ οὐχὶ τῶν κατωτάτων ὁρίων ἀποδοχῶν, ὡς καθορίζονται διὰ τῆς ἰσχυούσης γενικῆς ἐθνικῆς συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας».

Ἡ ἐν μέρει ἀκύρωσις τῆς ἀνωτέρω διαιτητικῆς ἀποφάσεως ἐστηρίχθη εἰς τὰς ἀκολούθους σκέψεις :

α) Ὅτι, κατὰ τὴν διάταξιν τοῦ ἄρθρου 21 § 1 τοῦ νόμου 3239)1955, εἶναι δυνατὴ ἡ διὰ τῆς γενικῆς ἐθνικῆς συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας ἢ ὁμοίας ἐφαρμογῆς διαιτητικῆς ἀποφάσεως χορήγησις πάσης φύσεως ἐπιδομάτων ἢ προσαυξήσεων ἐπὶ τῶν διὰ ταύτης καθοριζομένων ἀποδοχῶν, ἡ χορήγησις δὲ προσθέτου ποσοῦ πέραν τῶν τακτικῶν ἀποδοχῶν κατὰ τὸν χρόνον τῆς ἀδείας ἀποβλέπει νὰ παράσχῃ εἰς τὸν μισθωτὸν τὴν δυνατότητα νὰ ἀντιμετωπίσῃ τὰς ηὐξημένας δαπάνας, ἃς προκαλεῖ ἡ χρησιμοποίησις τῆς ἀδείας ἐκτὸς τοῦ τόπου τῆς ἐργασίας πρὸς τὸν σκοπὸν τῆς προσφορωτέρας ἀναπαύσεως ἀπὸ τοῦ κόπου τῆς ἐργασίας καὶ τῆς δι' ἀνανεώσεως τῆς πρὸς ἐργασίαν ἱκανότητος καλλιτέρας ἀποδόσεως, οὕτω δὲ τὸ ἐπίδομα τοῦτο, οὗτινος τὸ ὕψος προσδιορίζεται ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ συνολικοῦ παρὰ τῷ ἐργοδότῃ χρόνου ἐργασίας τοῦ μισθωτοῦ, ἔχει τὴν ἔννοιαν προσθέτου ἀνταλλάγματος διὰ τὴν παρεχομένην πρὸς τὸν ἐργοδότην ἐργασίαν καὶ δὲν ἀποτελεῖ, ὡς ὁ αἰτῶν Σύνδεσμος ἰσχυρίζεται, ἀποζημίωσιν ἀνευ παροχῆς ἐργασίας.

β) Ὅτι, κατὰ τὴν ἔννοιαν τοῦ ἀ.ν. 539) 1945 περὶ ἀδειῶν μισθωτῶν, διὰ τῶν διατάξεων του καθωρίσθησαν αἱ ὑποχρεωτικῶς ὑπὸ τῶν ἐργοδοτῶν χορηγούμεναι ἄδειαι καὶ ἐπεβλήθη ἡ καταβολὴ τῶν ἀντιστοίχων πρὸς τὰς ἡμέρας τῆς ἀδείας τακτικῶν ἀποδοχῶν, μὴ ἀποκλειομένης ὅμως τῆς διὰ τῶν ἐργασιακῶν συμβάσεων εὐνοικωτέρας διὰ τοὺς μισθωτοὺς ρυθμίσεως τοῦ θέματος τῶν ἀδειῶν, ὡς τοῦτο ἰδίως καταφαίνεται ἐκ τῆς ρητῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρου 2 § 7 τοῦ ἀ.ν. 539)1945, ὁριζούσης ὅτι «τυχὸν εὐμενέστεροι ὅροι χορηγήσεως ἀδειῶν εἰς μισθωτούς, περιεχόμενοι εἰς συλλογικὰς συμβάσεις, Κανονισμοὺς ἢ ἄλλας διατάξεις, δὲν θίγονται διὰ τοῦ παρόντος».

γ) Ὅτι, κατὰ τὸν νόμον 3239)1955, τὰ διὰ τῆς γενικῆς ἐθνικῆς συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας προβλεπόμενα ἐπιδόματα ἢ προσαυξήσεις καθορίζονται «ἐπ' αὐτῶν», ἤτοι ἐπὶ τῶν διὰ τῆς συλλογικῆς ταύτης συμβάσεως ἐργασίας καθοριζομένων κατωτάτων ὁρίων ἀποδοχῶν, ἐν προκειμένῳ ὅμως διὰ τῆς προσβαλλομένης διατάξεως ἐπεβλήθη ἡ παροχὴ «ἐπιδόματος ἀδείας», ὑπολογιζομένου οὐχὶ ἐπὶ τῇ βάσει τῶν διὰ τῆς ἰσχυούσης γενικῆς ἐθνικῆς συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας ἢ ὁμοίας ἐφαρμογῆς διαιτητικῆς ἀποφάσεως καθωρισμένων κατωτάτων ὁρίων ἀποδοχῶν, ἀλλ' ἐπὶ τῇ βάσει τῶν πράγματι καταβαλλομένων ἀποδοχῶν, αἱ ὁποῖαι δύνανται νὰ εἶναι ἀνώτεραι τῶν ὑπὸ τῆς γενικῆς ἐθνικῆς συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας καθωρισμένων κατωτάτων ὁρίων.

Κατ' ἀκολουθίαν ἡ προσβαλλομένη διάταξις εἶναι ἀκυρωτέα, καθ' ὅ μέτρον διὰ ταύτης ἐπεβλήθη ὁ ὑπολογισμὸς τοῦ χορηγητέου ἐπιδόματος ἀδείας ἐπὶ τῇ βάσει τῶν καταβαλλομένων πράγματι ἀποδοχῶν καὶ οὐχὶ ἐπὶ τῇ βάσει τῶν ἀποδοχῶν, τῶν ὁποίων δικαιοῦται ὁ μισθωτὸς κατὰ τὰς διατάξεις τῆς ἰσχυούσης γενικῆς ἐθνικῆς συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας.

Τὸ πλῆρες κείμενον τῆς ἀνωτέρω ἀποφάσεως τοῦ Σ.Ε. (ὁμοία καὶ ἡ ὑποστηριχθεῖσα ὑφ' ἡμῶν ἄποψις, ΕΕΔ 23, 626) θὰ δημοσιευθῇ εἰς τὸ ἑπόμενον τεῦχος.

Νέα ἀπὸ τὸν Ἄρειον Πάγον

— Ἐδημοσιεύθη ἀπόφασις τοῦ Ι' Πολιτικοῦ Τμήματος τοῦ Ἀρείου Πάγου (526)1965), ἡ ὁποία συνεφώνησε πρὸς τὴν γνώμην τοῦ Β' Τμήματος (287)1965, ΕΕΔ 24, 793), ὅτι, ἐφ' ὅσον πρόκειται περὶ ἐθνικῆς ὁμοιοεπαγγελματικῆς συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας, αὕτη δεσμεύει πάντα ἐργοδότην (ἐπρόκειτο περὶ τῆς διαιτητικῆς ἀποφάσεως περὶ ἀποδοχῶν λογιστῶν ἐπὶ Νομικοῦ Προσώπου Δημοσίου Δικαίου), ἀδιαφόρως ἂν κηρυχθῇ ἢ ὄχι ὑποχρεωτικὴ ὑπὸ τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας.

— Ἐδημοσιεύθη ἄλλη ἀπόφασις τοῦ Β' Πολιτικοῦ Τμήματος τοῦ Ἀρείου Πάγου (500)1965), δεχομένη ὅτι προσαυξήσεων μισθοῦ δι' ἐργασίαν κατὰ Κυριακὰς καὶ νυκτερινὴν ἐργασίαν (75ο)ο καὶ 25ο)ο) δικαιοῦνται καὶ αἱ εἰς ἰδιωτικοῦ δικαίου Νοσηλευτικὰ Ἱδρύματα ὑπηρετοῦσαι νοσοκόμοι, λαμβάνουσαι κατὰ τὸ ν.δ. 683)1948 τὸν μισθὸν τῶν δημοσιοϋπαλληλικῶν βαθμῶν.

Αἱ ἀποφάσεις αὗται θὰ δημοσιευθοῦν εἰς τὸ ἑπόμενον τεῦχος.

ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ ΕΡΓΑΤΙΚΟΥ ΔΙΚΑΙΟΥ

ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΣ ΝΟΜΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

Διεύθυνσις
ΧΡΟΝΗΣ ΤΣΙΜΠΟΥΚΗΣ

Σύνταξις
ΤΑΣΟΣ ΤΣΙΜΠΟΥΚΗΣ

Τόμος 24 — Τεῦχος 24 (582)

Ἀθῆναι, 15 Δεκεμβρίου 1965

ΤΟ ΠΤΑΙΣΜΑ ΤΟΥ ΑΣΘΕΝΗΣΑΝΤΟΣ ΝΑΥΤΙΚΟΥ

Ὑπὸ τοῦ κ. Β. Γ. ΓΡΑΒΑΡΗ, Πλοιάρχου Λ.Σ.

1. Τὸ ἄρθρον 67 τοῦ Κ.Ι.Ν.Δ. ὁρίζει: «Αἱ διατάξεις τοῦ προηγουμένου ἄρθρου, καθ' ὅσον ἀφορᾶ εἰς τὸν μισθὸν καὶ τὴν ἀποζημίωσιν, δὲν ἐφαρμόζονται εἰς ἣν περίπτωσιν ἡ ἀσθένεια ὀφείλεται εἰς ἴδιον τοῦ ναυτικοῦ πταῖσμα» (1).

Ἡ γενικὴ αὐτὴ ἔκφρασις τοῦ νόμου ὡς πρὸς τὴν ὑπαιτιότητα τοῦ ναυτικοῦ, ἐξ ἧς ἐπῆλθεν ἡ ἀσθένεια ἢ τὸ ἀτύχημα, παρέχει εὐρὺ ἔδαφος εἰς τὴν ἑρμηνείαν, ὡς πρὸς τὴν διάγνωσιν τῆς νομοθετικῆς βουλήσεως. Κατὰ τοὺς γενικοὺς ὁρισμοὺς τοῦ τε ἀστικοῦ καὶ τοῦ ποινικοῦ δικαίου ὁ ὅρος «ὑπαιτιότης» (2) εἶναι λίαν εὐρύς, περιλαμβάνων, οὐ μόνον τὸν δόλον, ἀλλὰ καὶ πάντας τοὺς βαθμοὺς τῆς ἀμελείας. Περαιτέρω διακρῖναι τινες ὁρίστανται εἰς τοὺς δύο τούτους κλάδους τοῦ δικαίου καὶ ἰδίᾳ ὡς πρὸς τὰς διαβαθμίσεις τῆς ἀμελείας καὶ ἔστιν ὅτε τὴν ἐξομοίωσιν ταύτης πρὸς δόλον (3). Ἐξ ἄλλου ἡ ὑπαιτιότης ἐν μὲν τῷ ἀστικῷ δικαίῳ ἐξετάζεται ὡς αἰτίων ἀθετήσεως τῶν συμβατικῶν ὑποχρεώσεων, ἐνῷ ἐν τῷ ποινικῷ τοιούτῳ ὡς στοιχείων τοῦ καταλογισμοῦ.

Νοεῖται οἰκόθεν ὅτι ἐν τῇ σφαίρᾳ τοῦ ἰδιωτικοῦ δικαίου ἐν γένει, εἰς ἣν ἀνάγονται τὰ ὑπὸ τοῦ νεαροῦ Κώδικος ρυθμιζόμενα θέματα, ἡ ὑπαιτιότης δέον νὰ ἐξετάζηται κατ' ἀρχὴν ὑπὸ τὴν ἐν τῷ ἀστικῷ δικαίῳ τιθεμένην ἔννοιαν, πλὴν λόγῳ τῆς ὁμοιότητος τῶν ἐννοιῶν ἀφ' ἑνὸς καὶ τῆς πληρεστέρας ἀναπτύξεως τούτων ὑπὸ τῆς ἑρμηνείας τοῦ ποινικοῦ δικαίου, ἀφ' ἑτέρου, πολλὰ τὰ ἐκ τῆς τελευταίας ἀντλούμενα πρὸς συμπλήρωσιν τῶν κενῶν, ἅτινα προκύπτουσιν ἐν τῇ ἐρεύνῃ τῆς ἀστικῆς ὑπαιτιότητος.

2. Κατὰ τὸ σύγχρονον ἀστικὸν δίκαιον τὸ πταῖσμα δύναται νὰ ὁρισθῇ ὡς ἡ ἀποδοκιμαζομένη ὑπὸ τοῦ δικαίου ψυχικὴ συμπεριφορὰ τοῦ δράστου ἔναντι τοῦ παρανόμου ἀποτελέσματος, συναγομένου οὕτω ὅτι ἐν τῇ ἐννοίᾳ τοῦ πταίσματος περιλαμβάνονται δύο στοιχεῖα: α) τὸ ψ υ χ ο λ ο γ ι κ ὸ ν, ἤτοι ἡ κρίσις περὶ ὑπάρξεως ψυχικῆς αἰτιότητος μεταξὺ τῆς βουλήσεως τοῦ δράστου καὶ τοῦ ἀποτελέσματος, καὶ β) τὸ δ ε ο ν τ ο λ ο γ ι κ ὸ ν, ἤτοι ἡ κρίσις περὶ τῆς ἀποδοκιμασίας τῆς ψυχικῆς σχέσεως τοῦ δράστου πρὸς τὸ ἀποτέλεσμα (4). Περαιτέρω τὸ ἀστικὸν πταῖσμα διακρίνεται, ἀφ' ἑνὸς εἰς δ ό λ ο ν, ἤτοι εἰς τάσιν τῆς βουλήσεως (ἐνεργὸν ἐπιθυμίαν) πρὸς τὸ παράνομον ἀποτέλεσμα, ἀφ' ἑτέρου δὲ εἰς ἀ μ έ λ ε ι α ν, ἤτοι ἀδράνειαν τῆς βουλήσεως (ἔλλειψιν τῆς προσηκούσης προσοχῆς) πρὸς ἀποτροπὴν αὐτοῦ.

3. Αἱ ἀνωτέρω βασικαὶ ἔννοιαι τοῦ

(1) Εἰς τὰς πλείστας τῶν νομοθεσιῶν τῶν διαφόρων χωρῶν τὸ πταῖσμα ἀποτελεῖ λόγον ἄρσεως τῆς προστασίας τῆς ἀσθενείας.

(2) Ὁ ὅρος «πταῖσμα» ὑπὸ τὴν ἔννοιαν τῆς ὑπαιτιότητος ἀπαντᾶται εἰς τὸ ἀστικὸν δίκαιον, ἐνῷ εἰς τὸ ποινικὸν τοιοῦτον χρησιμοποιεῖται διὰ τὸν προσδιορισμὸν τοῦ δι' ἀστυνομικῆς ποινῆς τιμωρουμένου ἐγκλήματος.

(3) Πρβλ. Ἀγαλλόπουλον, Ἡ προστασία τοῦ ἀσθενοῦντος ναυτικοῦ, 1931, σελ. 41.

(4) Πρβλ. Μιχαηλίδην - Νουάρον, εἰς ΕρμΑΚ ὑπ' ἄρθρον 330, ἀριθ. 2 - 3.

πταίσματος ἐν τῷ ἀστικῷ δικαίῳ καὶ διακρίσεις αὐτοῦ συμπίπτουσι πρὸς τὰς ἐν τῷ ποινικῷ δικαίῳ παραδεδεγμένας, ἂν ἐξαιρέσῃ τις τὴν ὑπὸ τινων νεωτέρων ποινικολόγων ἀπεμπόλησιν ἐν τῷ ποινικῷ δικαίῳ τοῦ κατὰ τὰ ἀνωτέρω δεοντολογικοῦ στοιχείου τῆς ὑπαιτιότητος (5).

Ἀλλὰ καὶ εἰδικώτερον ἐν τῇ ἀναλύσει τῆς ἐννοίας τοῦ δόλου ταυτότης δύναται νὰ συναχθῇ ὡς πρὸς τὸν ἀστικὸν ἀφ' ἑνὸς καὶ τὸν ποινικὸν ἀφ' ἑτέρου τοιοῦτον, ἐξαιρέσει τοῦ ὅτι ὁ πρῶτος στρέφεται εἰς τὴν παραγωγὴν γεγονότος συνιστῶντος ἀστικὴν ἀδικοπραξίαν ἢ καὶ ἀθέτησιν τῶν ὑποχρεώσεων τοῦ ὀφειλέτου, ἐνῷ ὁ δεύτερος εἰς τὴν παραγωγὴν γεγονότος συνιστῶντος τὴν ἀντικειμενικὴν ὑπόστασιν ὡρισμένου ἐγκλήματος (6). Ἀλλ' ἡ διαφορὰ αὕτη τυγχάνει ἀμελητέα, δοθέντος ὅτι ἀμφότεραι αἱ μοῖραι αὗται τοῦ δόλου ὁρῶσιν εἰς τὴν παραγωγὴν π α ρ α ν ό μ ο υ ἀποτελέσματος.

Ὡς πρὸς τὴν ἀμέλειαν, ἐξ ἄλλου, παρατηρητέον, ὅτι, καίτοι δὲν δύναται νὰ διαγνωσθῇ ταυτότης τῶν ἀντιστοίχων ἐννοιῶν, λόγῳ τῶν κατὰ τὰ ἀνωτέρω σκιαγραφηθεισῶν διαφορῶν, μεγάλη ἐν τούτοις ὑφίσταται προσέγγισις, περὶ ἧς κατωτέρω.

4. Ἴδωμεν εἰδικώτερον τὰς ἐννοίας τοῦ δόλου, ἐν τῷ ἀστικῷ ἀφ' ἑνὸς καὶ τῷ ποινικῷ ἀφ' ἑτέρου δικαίῳ :

Ἐν τῷ Ἀστικῷ Κώδικι δὲν δίδεται ὁρισμὸς τοῦ δόλου, ἀφεθέντος τούτου εἰς τὴν ἐπιστήμην. Ὑπὸ ταύτης δόλος θεωρεῖται τὸ ἐνεργεῖν μετὰ γνώσεως (προβλέψεως) καὶ ἀποδοχῆς (ἐπιδοκιμασίας) τῶν παρανόμων ἀποτελεσμάτων τῆς ἐπιχειρουμένης πράξεως ἢ παραλείψεως (7).

Ἀντιθέτως ἐν τῷ Ποινικῷ Κώδικι δίδεται ὁρισμὸς ἀντιστοιχῶν πρὸς τὸν ὑπὸ τῆς ἐρμηνείας, κατὰ τὰ ἀνωτέρω, διδόμενον τῷ ἀστικῷ δόλῳ (8). Ἐν τῇ διατυπώσει τοῦ ὁρισμοῦ τούτου τοῦ δόλου ἠκολουθήθη ἡ θεωρία τῆς β ο υ λ ή σ ε ω ς, καθ' ἣν ἐν τῇ βουλήσει περιέχεται καὶ ἡ γνῶσις τοῦ ἀποτελέσματος (9). Ἡ θεωρία τῆς βουλήσεως εἶναι ὄντως ἡ κρατοῦσα καὶ ἐπιστημονικῶς ἐλεγχομένη ὡς ὀρθοτέρα (10). Κατὰ τὴν ἔννοιαν ταύτην ὁ δράστης δὲν ἀπαιτεῖται νὰ ἔχῃ συνείδησιν τοῦ ἀδίκου τῆς πράξεως, ὅπερ κρίνεται ἀντικειμενικῶς (11). Ἐκ τοῦ ὁρισμοῦ τοῦ εἰρημένου ἄρθρου 27 § 1 Π.Κ. προκύπτουσιν αἱ διακρίσεις τοῦ δόλου εἰς ἄμεσον ἢ εὐθὺν (dolus determinatus) καὶ εἰς ἐνδεχόμενον (dolus eventualis). Περαιτέρω ὑπὸ τῶν ἄρθρων 30 καὶ 31 ρυθμίζονται τὰ τῆς πραγματικῆς ἀφ' ἑνὸς καὶ τῆς νομικῆς ἀφ' ἑτέρου πλάνης. Τὰ αὐτὰ ὡς ἔγγιστα κριτήρια καὶ διακρίσεις ἀκολουθοῦνται ὑπὸ τῆς ἐρμηνείας καὶ ἐν τῷ ἀστικῷ δόλῳ (12). Ἐξ ἄλλου ἡ ἄσκησις ψυχολογικῆς βίας ἐν μὲν τῷ Π.Κ. δυνατὸν νὰ ἀποτελέσῃ λόγον ἀποκλείοντα τὸν καταλογισμόν, ἐφ' ὅσον ἡ βία ἐπήνεγκε νοσηρὰν διατάραξιν τῶν πνευματικῶν λειτουργιῶν ἢ διατάραξιν τῆς συνειδήσεως ἀποστεροῦσαν τὸν δράστην τῆς ἱκανότητος νὰ ἀντιληφθῇ τὸ ἄδικον τῆς πράξεώς του ἢ νὰ ἐνεργήσῃ συμφώνως τῇ περὶ τούτου ἀντιλήψει του (Π.Κ. ἄρθρον 34), ἐν τῷ ἀστικῷ δὲ δικαίῳ δύναται νὰ θεωρηθῇ εἴτε ὡς λόγος ἀπαλλαγῆς τοῦ ὀφειλέτου ἀπὸ τῶν συμβατικῶν ὑποχρεώσεων, δι' ἀδυναμίαν παροχῆς ἐκ γεγονότος, δι' ὃ δὲν ὑπέχει εὐθύνην (Α.Κ. ἄρθρον 336), εἴτε ὡς κατάστασις ἀνάγκης, ἐὰν ὁ δράστης συνεπείᾳ ἀπειλῆς ἦχθη εἰς καταστροφὴν ἀλλοτρίου πράγματος (Α.Κ. ἄρθρον 285).

5. Καθ' ὅσον ἀφορᾷ εἰς τὴν ἀμέλειαν, ἡ

---

(5) Πρβλ. *Χωραφᾶ*, Ἑλληνικὸν Ποινικὸν Δίκαιον, 1958, § 30. Ἀντίθετος *Γάφος*, Ποινικὸν Δίκαιον, 1947, I, § 76.

(6) Πρβλ. ἀντιστοίχως *Μιχαηλίδην - Νουάρον*, ἔνθ' ἀνωτ., ἀριθ. 7, καὶ *Ἠλιόπουλον*, Σύστημα τοῦ Ἑλληνικοῦ Ποινικοῦ Δικαίου, 1936, σελ. 212.

(7) *Μιχαηλίδης - Νουάρος*, ἔνθ' ἀνωτ., ἀριθ. 13.

(8) Ἡ διάταξις τοῦ οἰκείου ἄρθρου 27 § 1 ἔχει ἀκριβῶς οὕτω : «ἐκ δόλου (ἐκ προθέσεως) πράττει ὁ θέλων τὴν παραγωγὴν τῶν κατὰ νόμον ἀπαρτιζόντων τὴν ἔννοιαν ἀξιοποίνου τινὸς πράξεως περιστατικῶν ἢ ὁ γνωρίζων ὡς ἐνδεχομένην τὴν ἐκ τῆς πράξεώς του παραγωγὴν τούτων καὶ ἀποδεχόμενος αὐτήν».

(9) Πρβλ. *Μπουρόπουλον*, Ἑρμηνεία Ποινικοῦ Κώδικος, 1959, σελ. 85, *Ἠλιόπουλον*, ἔνθ' ἀνωτ. σελ. 214 - 215. Οἱ ὀπαδοὶ τῆς θεωρίας τῆς βουλήσεως ὑποστηρίζουν, ὅτι ὁ δράστης θέλει ὄχι μόνον τὸ κύριον ἀποτέλεσμα τῆς πράξεως ἢ παραλείψεώς του, ἀλλὰ καὶ πάντα τὰ λοιπά, ἅτινα προέβλεπεν ὡς ἀναγκαίας συνεπείας αὐτῆς. Ὁ *Χωραφᾶς*, ἔνθ' ἀνωτ. σελ. 97 ἑπ., Περὶ τῆς ἐννοίας τοῦ δόλου, 1932, σελ. 37, 71 ἑπ., δέχεται ὅτι ὅσα ἐκ τῶν ἀποτελεσμάτων δὲν ἦσαν ἐπιθυμητὰ ἢ εὐάρεστα εἰς τὸν δράστην, ταῦτα δὲν τὰ ἠθέλησεν οὗτος, ἀλλ' ἁπλῶς τὰ ἀπεδέχθη.

(10) Περὶ τούτων ἴδετε λεπτομερῆ ἀνάλυσιν ὑπὸ *Ἠλιοπούλου*, ἔνθ' ἀνωτ., *Χωραφᾶ*, ἔνθ' ἀνωτ., σελ. 99 ἑπ.

(11) *Μπουρόπουλος*, ἔνθ' ἀνωτ., σελ. 33.

(12) *Μιχαηλίδης - Νουάρος*, ἔνθ' ἀνωτ., ἀριθ. 7 - 23.

ὑπὸ τοῦ Α.Κ. (ἄρθρον 330, ἐδ. β') διδόμενος ὁρισμὸς ἔχει οὕτω: «Ἀμέλεια ὑπάρχει ὁσάκις δὲν καταβάλλεται ἡ ἐν ταῖς συναλλαγαῖς ἀπαιτουμένη ἐπιμέλεια». Ἐξ ἄλλου κατὰ τὸν ὑπὸ τοῦ Π.Κ. (ἄρθρον 28) διδόμενον ὁρισμόν: «Ἐξ ἀμελείας πράττει ὅστις ἕνεκεν ἐλλείψεως τῆς προσοχῆς, ἣν ὤφειλεν ἐκ τῶν περιστάσεων καὶ ἠδύνατο νὰ καταβάλῃ, εἴτε δὲν προεῖδε τὸ ἐκ τῆς πράξεώς του παραχθὲν ἀξιόποινον ἀποτέλεσμα, εἴτε προεῖδε μὲν τοῦτο ὡς δυνατόν, ἐπίστευσεν ὅμως ὅτι δὲν θὰ ἐπήρχετο».

Ὁ ὑπὸ τοῦ Α.Κ. διδόμενος, κατὰ τὰ ἀνωτέρω, ὁρισμὸς τυγχάνει ἐλλιπής, διότι δὲν ἀναφέρεται εἰς τὸν μεταξὺ τῆς ψυχικῆς στάσεως τοῦ δράστου καὶ τοῦ ἀποτελέσματος αἰτιώδη σύνδεσμον, ὅστις ἀποτελεῖ ἀπαραίτητον προϋπόθεσιν, ἵνα τις ἀποφανθῇ περὶ τοῦ ὅτι ἁμαρτίᾳ τι ἐνήργησεν ἀμελῶς (14). Ἀντιθέτως, τὸ ἀνωτέρω κενὸν δὲν ὁρίστηται ἐν τῷ ἐκτεθέντι ὁρισμῷ τοῦ Ποινικοῦ Κώδικος. Τὸ κενὸν τοῦτο τοῦ Ἀστικοῦ Κώδικος συμπληροῦται πάντως ὑπὸ τῆς ἑρμηνείας, ὑφ' ἣν, ὡς εἰκός, θεωρεῖται ὡς ἀπαραίτητος προϋπόθεσις ἡ ὕπαρξις ἐσωτερικοῦ αἰτιώδους συνδέσμου μεταξὺ τῆς ψυχικῆς στάσεως τοῦ δράστου καὶ τοῦ ἀποτελέσματος. Αἱ διακρίσεις ὁμοίως τῆς ἀμελείας εἰ ἐνσυνείδητον καὶ ἄνευ συνειδήσεως τοιαύτην ἀκολουθοῦνται καὶ ἐν τῷ ἀστικῷ δικαίῳ (15). Γενικῶς εἰπεῖν τὰ τῆς ἀμελείας ὁμοιομόρφως ρυθμίζονται ὑπὸ τῆς θεωρίας καὶ τῆς νομολογίας τοῦ τε ποινικοῦ καὶ ἀστικοῦ δικαίου.

Καθ' ὅσον ἀφορᾷ εἰδικῶς εἰς τὴν διαβάθμισιν τῆς ἀμελείας εἰς βαρεῖαν, ἐλαφρὰν καὶ συγκεκριμένην, αὕτη ὑφισταμένη ἐν τῷ ἀστικῷ δικαίῳ ἔχει κυρίως τηρηθῆναι ἐν τῷ πεδίῳ τῶν συμβάσεων καὶ οὐχὶ τῶν ἀδικοπραξιῶν. Οὕτω πολλάκις συμφωνεῖται ἢ ἐκ τοῦ νόμου προβλέπεται ἡ ἀπαλλαγὴ ἐκ πταίσματος προερχομένου ἐξ ἐλαφρᾶς ἢ συγκεκριμένης ἀμελείας (16).

6. Ἐξετάσωμεν ἤδη συγκεκριμένως τὴν ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 67 τοῦ Κ.Ι.Ν.Δ. νοουμένην ὑπαιτιότητα, τὴν ἀποκλείουσαν τὴν προστασίαν τῆς ἀσθενείας καὶ τοῦ ἀτυχήματος. Διὰ τοῦ ὅρου «πταῖσμα» ὁ νομοθέτης τίνα βαθμὸν ὑπαιτιότητος ἀξιοῖ διὰ τὴν ἐπέλευσιν τοῦ θεσπιζομένου ἀποκλεισμοῦ; Ἐσκόπει ἄρα νὰ περιλάβῃ πᾶσαν διαβάθμισιν ὑπαιτιότητος, τουτέστι, ἐκτὸς τοῦ δόλου, καὶ τὴν ἀμέλειαν καὶ δὴ ὅσον ἐλαφρὰ καὶ ἂν αὕτη ᾖ; Τοιαύτη ἀντίληψις ἀποκλείεται a priori, καθ' ὃ ἀντιστρατευομένη πλήρως πρὸς τὴν σύγχρονον ὑπὲρ τοῦ ἐργαζομένου κοινωνικὴν πρόνοιαν καὶ τὴν παγιωθεῖσαν παραδοχήν, ὅτι ὁ ἐργοδότης φέρει τὴν εὐθύνην προστασίας ἀσθενείας ἐκδηλουμένης ὁπωσδήποτε κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς ἐργασιακῆς σχέσεως, ἥτις ἔχει ὡς συνέπειαν τὴν ἀπεμπόλησιν τοῦ στοιχείου τοῦ ἐπαγγελματικοῦ κινδύνου καὶ τὴν προσχώρησιν εἰς τὸ καθαρῶς κοινωνικὸν στοιχεῖον (17). Τὰ ἀνωτέρω ἰδιαιτέρως ἐπιτείνονται ἐκ τοῦ γεγονότος ὅτι ἡ ναυτικὴ ἐργασία παρέχεται ὑπὸ ἰδιαιτέρως σκληροὺς ὅρους καὶ ἐν γένει κινδύνους, μεθ' ὧν ἐξοικειοῦται ὁ ναυτικός, ἀποβάλλων μέγα μέρος τῆς εἰς τοὺς λοιποὺς κλάδους ἐργασίας ἀναπτυσσομένης μεριμνης πρὸς προστασίαν τῆς ὑγείας, ἔτι δὲ καὶ τῆς σωματικῆς αὐτοῦ ἀκεραιότητος. Ὅ,τι εἰς ἕτερα ἐπαγγέλματα συνιστᾷ βαρυτάτην ἀμέλειαν, εἰς τὴν ναυτικὴν ἐργασίαν ἐνδέχεται ν' ἀποτελῇ συνήθη ἀβλεψίαν, λάθος ἢ ὑπερβασίαν. Οὕτω ὁ Ἀγαλλόπουλος (17) κατηγο-

(13) Πρβλ. *Μιχαηλίδην - Νουάρον*, ἐνθ' ἀνωτ., ἀριθ. 26, καθ' ὃν πληρέστερος δύναται νὰ θεωρηθῇ ὁ ἐξῆς ὁρισμός: «Ἀμέλεια ὑπάρχει, ὅταν λόγῳ τῆς μὴ καταβολῆς ὑπὸ τοῦ ὀφειλέτου τῆς ἀπαιτουμένης ἐν ταῖς συναλλαγαῖς ἐπιμελείας ἐπῆλθε παράνομόν τι ἀποτέλεσμα, ὅπερ δὲν ἠθέλησε μὲν οὗτος, θὰ ἠδύνατο ὅμως νὰ τὸ ἀποφύγῃ, ἂν κατέβαλλε τὴν ἐπιμέλειαν ταύτην».

(14) Παρατηρητέον ὅτι ἡ διάκρισις αὕτη ἀπορρέει σαφῶς ἐκ τοῦ ὁρισμοῦ τοῦ ἄρθρου 28 Π.Κ., ἐνῷ κενὸν παρατηρεῖται καὶ ὡς πρὸς τοῦτο ἐν τῷ ὁρισμῷ τοῦ ἄρθρου 330, ἐδάφιον α' Α.Κ.

(15) Πρβλ. *Μιχαηλίδην - Νουάρον*, ἐνθ' ἀνωτ., ἀριθ. 40. Ἐν τῷ Ποινικῷ Δικαίῳ, χωρὶς νὰ γίνεται διάκρισις τῆς ἀμελείας εἰς βαρεῖαν καὶ ἐλαφράν, ἐνδ αφέρει ὁ βαθμὸς ταύτης ὡς πρὸς τὴν ἐπιμέτρησιν τῆς ποινῆς (Π.Κ. ἄρθρον 79 § 2 ἐδάφιον α'. Οὐδαμῶς ἐν τῷ Ποινικῷ Δικαίῳ δύναται νὰ γίνῃ λόγος περὶ συγκεκριμένης ἀμελείας).

(16) Πρβλ. Ἀγαλλόπουλον, Ἑλληνικὸν Ναυτεργατικὸν Δίκαιον, 1960, σελ. 115, Προέδρου Πρωτ. Πειραιῶς 475/1963, Δελτ. Ναυτ. Ἐπιμ. ἀριθ. 14, σελ. 28.

(17) Ἡ προστασία τοῦ ἀσθενοῦς ναυτικοῦ, σελ. 41. Παραλόξως καὶ παρὰ τὰς σημειωθείσας ἔκτοτε δ ευρυτικὰς τῆς προστασίας τοῦ ναυτικοῦ καὶ γενικώτερον τοῦ ἐργαζομένου τάσεις ὁ περὶ οὗ ἐρευνητής, ἐν τῷ νεωτέρῳ ἔργῳ του, περὶ οὗ ἡ ὑπερθεν σημείωσις σελ. 121, ὡς πταῖσμα αἴρον τὴν προστασίαν τῆς ἀσθενείας δέχεται καὶ τὴν βαρεῖαν ἀμέλειαν, διὰ τὴν ἐκτίμησιν τῆς ὁποίας ἐπάγεται, ὅτι δέον νὰ ληφθοῦν ὑπ' ὄψιν αἱ προσω-

ρηματικῶς ἀπορρίπτει πάντα βαθμὸν ἀμελείας ὡς λόγον ἄρσεως τῆς προστασίας τῆς ἀσθενείας. Ἐξ ἄλλου, ἡ ὑπ' ἀριθ. 36)1950 Πρωτοδίκου Μυτιλήνης (18) ἐδέχθη, ὅτι ὁ ἐπαγγελματικὸς κίνδυνος, ὅστις δέον νὰ βαρύνῃ τὸν πλοιοκτήτην, ἀπορροφᾷ πάντα τὰ πταίσματα τοῦ ναυτικοῦ, πλὴν τοῦ δόλου. Τὴν ἄποψιν ταύτην ἀδιστάκτως ἀποδεχόμεθα, τοὐλάχιστον προκειμένου περὶ τῆς ναυτικῆς ἐργασίας, εἰς ἣν ἄλλως ὁρᾷ ἡ παροῦσα μελέτη. Αὕτη, κατὰ τὰ ἀνωτέρω, εὑρίσκει ἔρεισμα ἐπὶ τῶν συγχρόνων τάσεων ἐν γένει τοῦ ἐργατικοῦ καὶ εἰδικώτερον τοῦ ναυτεργατικοῦ δικαίου (19). Ἐξ ἄλλου πρὸς

πικαὶ ἰδιότητες τοῦ ναυτικοῦ, αἵτινες ἀναλόγως τῶν ἰδιαζουσῶν συνθηκῶν, ὑφ' ἃς οὗτος τελεῖ κατὰ τὰς ἀντιλήψεις τῶν συναλλαγῶν καὶ τῆς ἐκ τούτων ἐπιμελείας, ἀποτελοῦν λόγον ἐπιεικεστέρας ἐκτιμήσεως τῆς συμπεριφορᾶς του, κατὰ τὴν διάταξιν τοῦ ἄρθρου 652 Α.Κ. Τὴν διάφορον ταύτην γνώμην ὁ εἰρημένος ἑρμηνευτὴς στηρίζει εἰς τὰς διατάξεις τῶν ἄρθρων 330 καὶ 660 Α.Κ. (Ἴδετε καὶ σελ. 122, σημ. 2). Τὴν ἐφαρμογὴν τῶν διατάξεων τούτων ἐν τῷ ἐργατικῷ δικαίῳ θεωροῦμεν ἀδόκιμον, ἰδιαιτέρως δὲ ἐν τῷ ναυτεργατικῷ δικαίῳ διὰ τοὺς ἐν τῷ κειμένῳ λόγους (§ 6 - 7).

(18) Ἐπ. Ἐμπ. Δικαίου, Α', σελ. 460. Οὕτω καὶ ἡ Προέδρ. Πρωτ. Πειραιῶς 475)1963, ἐνθ' ἀνωτ.

(19) Δὲν πρέπει νὰ παρορᾶται, ὅτι, ἐὰν ἐδεχόμεθα ἀπαλλαγὴν τοῦ ἐργοδότου ἐν περιπτώσει ἀμελείας τοῦ ναυτικοῦ, θὰ ἀπηλλάσσετο ὁ πρῶτος εἰς τὰς πλείστας τῶν περιπτώσεων, ἀφοῦ ἡ ἀσθένεια σχεδὸν πάντοτε προκαλεῖται λόγῳ μὴ προφυλάξεως τοῦ ναυτικοῦ ἕνεκεν ἀμελείας. Ἡ ἐκδοχὴ αὕτη συνάδει εἰδικώτερον πρὸς τὰς ἐν τῷ ἐργατικῷ δικαίῳ ἐν γένει παραδεδεγμένας ὑπὸ τῆς ἐπιστήμης ἀντιλήψεις, αἵτινες ἤγαγον εἰς τὴν ἐν περιπτώσει βαρείας ἀμελείας, κατὰ τὴν ἔννοιαν τοῦ ἄρθρου 16 τοῦ νόμου 551, μὴ πλήρη ἀποστέρησιν τοῦ παθόντος ἀπὸ τοῦ δικαιώματος ἀποζημιώσεως, ἀλλὰ μείωσιν μόνον ταύτης μέχρι τοῦ ἡμίσεως, κατὰ τὴν κρίσιν τοῦ δικαστοῦ (§ 13. κατωτ. § 9). Τὰ ἐπιχειρήματα τῆς γαλλικῆς ἐπιστήμης ὑπὲρ τῆς τοιαύτης θέσεως, ἣν ἀπεδέχθη τὸ γαλλικὸν πρότυπον τοῦ νόμου 551, συναψίζονται εἰς τὰ ἑξῆς· «Ἐὰν εἰς πᾶσαν περίπτωσιν βαρέος πταίσματος ἡ ἐπιβαλλομένη ποινὴ φαίνεται βαρεῖα, τὸ βάρος αὐτῆς αὐξάνει ὑπερμέτρως διὰ τὸν ἐργάτην θῦμα, ὅστις ἔθεσεν ἐν κινδύνῳ τὴν ζωήν του, τὴν ὑγείαν του καὶ αὐτὴν τὴν ὕπαρξίν του. Ἡ διὰ τὸ βαρύ του πταῖσμα ποινὴ τῆς στερήσεως ἀποζημιώσεως εἶναι ἰσόβιος. Ποῦ ὑπάρχει τοιαύτη ποινή, ἥτις νὰ συνεπάγεται τὴν ἰσόβιον ἀθλιότητα; Ἀλλὰ καὶ πρέπει τοιαύτη ποινὴ νὰ εἰσαχθῇ ἐν τῷ σχεδιαζομένῳ οἰκοδομήματι τῆς συμφιλιώσεως τῶν ἀντιθέσεων ἐργασίας καὶ κεφαλαίου; Ἂς ἐνεργήσωμεν ὡς ἀληθεῖς φίλοι τῶν ἐργατῶν. Τοῦτο δὲν εἶναι μόνον πρᾶξις σοφὴ καὶ πολιτικῶς σκόπιμος, εἶναι ὡσαύτως καὶ πρᾶξις καθαρῶς χριστιανική». (Πρβλ. *Οἰκονόμου*, Δίκαιον Ἐργατικῶν Ἀτυχημάτων καὶ Ἐπαγγελματικῶν Νόσων, 1948, σελ. 791).

τὸν δόλον δὲν δύναται κατ' ἀρχὴν νὰ ἐξομοιωθῇ ἡ ἀμέλεια, ὁσονδήποτε βαρεῖα καὶ ἂν ᾖ αὕτη (20). Ὑφίσταται ἄραγε δόλος ἢ δύναται νὰ ἐξομοιωθῇ πρὸς τοῦτον ἡ ἐκ μέρους τοῦ παθόντος ἄρνησις ὑποβολῆς εἰς τὴν ἐνδεικνυομένην θεραπείαν ἢ καὶ ἐγχείρησιν, ἐξ οὗ ἐπῆλθεν ἐπιδείνωσις τῆς καταστάσεώς του, θάνατος ἢ γένεσις νέας νόσου, δι' ἣν ἤδη ζητεῖται ἡ προστασία;

Βεβαίως τὸ ζήτημα τῆς ὑπάρξεως ἢ μὴ δόλου, καθ' ἃ ἀνωτέρω ἐξετέθη, εἶναι ζήτημα πραγματικόν, ἐκτιμώμενον ἐκ τῆς κατὰ τὰς περιστάσεις διαγιγνωσκομένης παρὰ τῷ πράττοντι ἢ παραλείποντι δολίας προαιρέσεως. Ἂν τοιαύτη προαίρεσις ἤθελε διαγνωσθῇ, ἀναμφιρρήστως περὶ δόλου πρόκειται. Τί ὅμως, ἂν δολία προαίρεσις σαφῶς δὲν προκύπτῃ, πλὴν ἐκ τῶν προτέρων σαφῶς προεβλέπετο, ἐτονίσθη δὲ εἰς τὸν παθόντα ὅτι ἡ περὶ ἧς παράλειψις ἤθελεν ἀγάγει εἰς ἐπιδείνωσιν τῆς καταστάσεως, θάνατον ἢ καὶ ἐκδήλωσιν νέας νόσου. Εἰς τὴν περίπτωσιν ταύτην ἔχομεν τὴν γνώμην ὅτι, παρὰ τὴν ἔλλειψιν δόλου, ἐν τούτοις ἐπέρχονται κατ' ἀρχὴν τὰ καταλυτικὰ τῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρου 67 Κ.Ι.Ν.Δ. ἀποτελέσματα. Τοῦτο ὅμως συμβαίνει, καθ' ὅσον ἡ ἐπιδείνωσις ἢ λοιπαὶ συνέπειαι κατὰ τὰ ἀνωτέρω δέον νὰ θεωρηθῶσιν ὡς ἔχοντα γενεσιουργὸν αἰτίαν τὴν παράλειψιν τοῦ παθόντος. Ἄλλως ἡ ἐκδοχὴ αὕτη εὑρίσκει ἔρεισμα εἰς τὴν κλασσικὴν τοῦ βυζαντινορρωμαϊκοῦ δικαίου ἀρχήν, καθ' ἣν «ὁ ἐξ οἰκείου ἁμαρτήματος ζημιούμενος οὐ δοκεῖ ζημιοῦσθαι». Καὶ ἡ ἀρχὴ ὅμως αὕτη δὲν τυγχάνει ἀνεξαίρετος. Οὕτω δέον ἑκάστοτε νὰ διαγιγνώσκωνται τὰ κατ' ἰδίαν πραγματικὰ περιστατικά. Προκειμένου αἰφνης περὶ ἐγχειρήσεως, εἰς ἣν δὲν ἐστερξεν ὁ παθών, δέον νὰ ἐκτιμηθῶσιν, ἀφ' ἑνὸς αἱ προσδοκίαι τῆς ἐγχειρήσεως, ἀφ' ἑτέρου δὲ οἱ πρὸς ταύτην συνδεόμενοι κίνδυνοι καὶ ἀλγηδόνες, ἐξ οὗ δύναται ἀναλόγως νὰ συναχθῇ ἡ κρίσις, ὅτι εὐλόγως ἢ μὴ

(20) Τοῦτο ἰδιαιτέρως ἰσχύει ἐπὶ τῶν ἀδικημάτων. Προκειμένου ὅμως περὶ συμβατικῆς εὐθύνης, αἱ συνέπειαι τῆς βαρείας ἀμελείας ἐξομοιοῦνται πρὸς τὰς τοῦ δόλου, ὡς εἰς τὰς περιπτώσεις τῶν ἄρθρων 355, 660, ἐδάφιον 2, 732, 811, 1047, 1598. (Πρβλ. *Μιχαηλίδην - Νουάρον*, ἐνθ' ἀνωτ. ἀριθ. 40).

δέν ἐστερξεν εἰς ταύτην ὁ παθών (21). Ἄλλως ἡ ἐκ τῆς ἐπιεικείας, ὑφ' ἧς χαρακτηρίζεται τὸ σύγχρονον δίκαιον, ἀπορρέουσα ἐν προκειμένῳ κρίσις εἶναι ὅτι ὁ τραυματίας δὲν δύναται νὰ θεωρηθῇ ἐν πταίσματι ἀρνούμενος νὰ ὑποβληθῇ εἰς ἐγχείρησιν συνεπαγομένην σοβαρούς κινδύνους ἢ ἀλγηδόνας. Τοῦτ' αὐτὸ δύναται νὰ ἰσχύσῃ προκειμένου περὶ θεραπείας ἄκρως ἐπωδύνου ἢ δυσαρέστου. Ἐν πάσῃ περιπτώσει ἡ ὑποχρέωσις πρὸς ἐγχείρησιν πρέπει νὰ ἐκτιμᾶται κατ' ἰδιαιτέρας συντηρητικότητος, διότι ἀποτελεῖ ἐπέμβασιν εἰς τὴν σφαῖραν τῆς προσωπικότητος τοῦ παθόντος (21α).

7. Εἰδικώτερον ὡς πρὸς τὴν ἐπίδρασιν τῆς μέθης ἐπὶ τῆς ἐφαρμογῆς τῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρου 57 Κ.Ι.Ν.Δ., συνεπείᾳ πρὸς τὴν ἀνωτέρω γενομένην ἀποδεκτὴν ἄποψιν, καθ' ἣν μόνον ἡ ὅλως ἐπάγεται ἐφαρμογὴν τῆς εἰρημένης νομοθετικῆς διατάξεως, θεωροῦμεν, ὅτι οὐχὶ ἁπλῶς ἡ ὑπαίτιος, ἀλλ' ἡ σκοπίμως μέθη ἢ ἄλλως ἐν τῷ ποινικῷ δικαίῳ γνωστὴ ὡς ἐλευθέρα ἐν τῇ αἰτίᾳ πρᾶξις (22) ἐπάγεται τὴν ἐν λόγῳ ἐφαρμογήν, τοῦτο δὲ ὑπὸ τὴν προϋπόθεσιν τῆς ὑπάρξεως ἀντικειμενικοῦ αἰτιώδους συνδέσμου μεταξὺ μέθης καὶ ἐπελθούσης ἀσθενείας ἢ ἀτυχήματος κατὰ τὰ κατωτέρω ἐν § 10.

Ἡ ἐν λόγῳ θέσις τελεῖ, ὡρισμένη, ἐν ἀναφορᾷ πρὸς τὸν βιάζοντα χαρακτῆρα τῆς ναυτικῆς ἐργασίας, ὅστις, παρὰ τὰς σημειωθείσας διαφοροποιήσεις ἐν σχέσει πρὸς τὰ δεδομένα τοῦ παρελθόντος ἔτι αἰῶνος, δὲν παύει οὐδὲ θὰ παύσῃ νὰ ὑφίσταται, λόγῳ τῆς ἰδιομορφίας τῆς ναυτιλιακῆς ἐπιχειρήσεως, διαφερούσης βασικῶν ἀπὸ πάσης ἑτέρας μορφῆς ἐπιχειρήσεως. Δὲν πρέπει νὰ λησμονῆται, ὅτι ἡ μονότονος ζωὴ ἐντὸς τῶν πλοίων, οἱ θαλάσσιοι κίνδυνοι, τοὺς ὁποίους οἱ ναυτικοὶ ἀντιμετωπίζουν κατὰ τὴν διάρκειαν τῶν πλόων των, ἡ ἔλλειψις τοῦ οἰκογενειακοῦ περιβάλλοντος καὶ θαλπωρῆς, ἡ κοινωνικὴ ἀποξένωσις, δημιουργοῦν συχνὰ εἰς αὐτοὺς ἐντονα ψυχικὰ πλέγματα, κατὰ τῶν ὁποίων παντοειδῶς ἐπιδιώκουν νὰ ἀντιδράσουν. Μία τῶν ἀντιδράσεων τούτων, ἀτυχῶς οὐχὶ ἡ πλέον ἀσυνήθης, εἶναι καὶ ὁ πότος (23). Οὕτω ὅ,τι εἰς ἄλλον τομέα ἐργασίας ἤθελεν ἐνδεχομένως θεωρηθῇ ὡς ὑπαίτιος μέθη, ἐν τῇ ναυτικῇ ἐργασίᾳ συνήθως περίπτεται ὡς τι τὸ συγγνωστόν, τὸ ἀναίτιον, τὸ συνυφασμένον πρὸς τὰς συνθήκας τῆς ναυτικῆς ζωῆς (24).

Ταῦτα ὡς πρὸς τὴν ἀσθένειαν, καθ' ὅσον προκειμένου περὶ τοῦ ἀτυχήματος, βάσει τῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρου 16 τοῦ νόμου 551, ἡ ἀποζημίωσις μειοῦται μέχρι τοῦ ἡμίσεος ἐν περιπτώσει βαρείας ἀμελείας τοῦ παθόντος, ἐξ ἧς ἐπῆλθε τὸ ἀτύχημα (25). Βάσει τῆς διατάξεως ταύτης, ἡ ὑπαίτιος μέθη, ὁσάκις ὑπὸ τοῦ Π.Π.Κ.Ε.Ν. χαρακτηρίζεται ὡς βαρὺ πειθαρχικὸν πα-

(21) Πρβλ. Windscheid - *Πολυχρόνιος*, 1932, σελ. 67, σημ. 17, καθ' ὃν «ὁ τραυματίας δὲν δύναται νὰ ἐξαναγκασθῇ νὰ ὑποβληθῇ εἰς τὴν ἐγχείρησιν, ὀφείλει ὅμως νὰ ὑποστῇ τὰ ἐπακόλουθα τῆς παραλείψεως αὐτῆς. Ὅπως δὲν ἐπιτρέπεται νὰ εἴπωμεν κατ' ἀρχήν, ὅτι δὲν ὀφείλει ὁ τραυματίας πρὸς ἀπαλλαγὴν τοῦ βιάζοντος αὐτὸν νὰ πορευθῇ εἰς τὴν πόλιν διὰ τὸν ἰατρόν, διότι ἐνδέχεται νὰ συμβῇ σιδηροδρομικὸν δυστύχημα, οὕτως ἐπίσης δὲν ἐπιτρέπεται νὰ θέσωμεν ὡς ἀπόλυτον ἀρχὴν ὅτι ὁ τραυματίας δὲν ὀφείλει νὰ ὑποβληθῇ εἰς ἐγχείρησιν». Ἴδετε καὶ Α.Π. 590) 1939, ΕΕΝ Ζ, σελ. 98, *Καποδίστριαν* Ἐπιθ. Κοιν. Ἀσφ. Γ', σελ. 98 ἐπ.

(21α) Πρβλ. *Δεσποτζερόπουλον*, εἰς ΕρμΑΚ, ὑπ' ἄρθρον 300, ἀριθ. 34 μετ' αὐτόθι βιβλιογραφίας.

(22) Περὶ ταύτης ἴδετε *Ἰλιόπουλον*, ἔνθ' ἀνωτ. σελ. 200, ἐπ. Πρβλ. *Ἀγαλλόπουλον*, Ἡ προστασία τοῦ ἀσθενοῦς ναυτικοῦ, σελ. 132, σημ. 5, Ναυτεργατικὸν Δίκαιον, σελ. 122, σημ. 2.

(23) Πλείονα ἴδετε ἐν μελέτῃ ἡμῶν «Ἡ ἰδιομορφία τῆς ἐν τῷ Ἐμπορικῷ Ναυτικῷ Ὑπηρεσίας», ἐν Δελτ. Ναυτ. Ἐπιμ. Ἑλλάδος, τεῦχος 13, Μαρτίου 1964.

(24) Πρβλ. *Καποδίστριαν*, σχολιάζοντα τὴν 36)1950 Πρωτοδίκου Μυτιλήνης, Ἐπ. Ἐμπ. Δικ., Α', σελ. 460. Ἐδιδάχθη ὑπὸ τινων ὅτι κατ' οὐσίαν πᾶσα μέθη εἶναι ἀναίτιος, διότι τὰ περὶ πότου ἤθη καὶ ἔθιμα εἶναι τοσοῦτον ἰσχυρὰ καὶ τόσον εὐρέως διαδεδομένα, ὥστε καὶ αὐτὴ ἀκόμη ἡ κατάχρησις οἰνοπνευματωδῶν ποτῶν κατὰ τὰς περιστάσεις νὰ θεωρῆται ἀναπόφευκτον. Ἂν μὴ καὶ ἐπιβεβλημένον. Ὁμοίως ὅτι δὲν δύναται μετὰ μαθηματικῆς ἀκριβείας νὰ καθορισθῇ ἀσφαλές τι μέτρον, πέραν τοῦ ὁποίου ἡ πόσις νὰ δύναται νὰ θεωρηθῇ ὑπερβολικὴ διότι πολλαὶ καὶ ποικίλαι εἶναι αἱ ἀντιδράσεις ἑκάστου τοῦ οἰνοπνεύματος τῶν διαφόρων ἀτόμων ἢ ἐπὶ τοῦ ἰδίου ἀτόμου κατὰ διαφόρους χρόνους καὶ περιστάσεις. Διὰ τοὺς λόγους τούτους οἱ τὰ ἀνωτέρω διδάξαντες ἐχαρακτήρισαν ὡς τεχνητὴν καὶ ἀδόκιμον τὴν διάκρισιν τῆς μέθης εἰς ὑπαίτιον καὶ ἀναίτιον. (Πρβλ. *Δουργουθήν*, Τίνες αἱ νομικαὶ συνέπειαι τῆς μέθης ἐπὶ τῶν ἐργατικῶν ἀτυχημάτων, Ἐπιθ. Ἐμπ. Ναυτικοῦ, 1930, σελ. 443).

(25) Περὶ τούτων ἴδετε λεπτομερέστερον κατωτέρω § 9.

ράπτωμα, συνεπάγεται τὴν εἰρημένην μείωσιν μέχρι τοῦ ἡμίσεος τῆς ἀποζημιώσεως τοῦ ἐκ ταύτης ἐπελθόντος ἀτυχήματος.

Εἰδικώτερον ὡς πρὸς τὸ ἀτύχημα, βάσει τῆς ἐπ' αὐτοῦ κρατούσης ἀρχῆς τοῦ ἐπαγγελματικοῦ κινδύνου, ἡ μέθη καὶ γενικώτερον ἡ ἀμέλεια, ὁσονδήποτε βαρεῖα καὶ ἂν εἶναι, δὲν αἴρει τὸν αἰτιώδη σύνδεσμον μεταξὺ ἐργασίας καὶ ἀτυχήματος (26). Τοῦτο, καθ' ὅσον δὲν εἶναι ἡ μέθη ἡ ἐξωτερικὴ γενεσιουργὸς αἰτία τοῦ ἀτυχήματος, ἀλλ' ἡ ἐργασία, ἐξ ἀφορμῆς τῆς ὁποίας ὁ παθὼν εὑρέθη εἰς τὸν τόπον τοῦ ἀτυχήματος. Οὕτω μόνος ὁ δόλος τοῦ παθόντος ἀπαλλάσσει τὸν ἐργοδότην τῆς εὐθύνης εἰς ἀποζημίωσιν, ὅταν δηλαδὴ ὁ παθὼν ἐπίτηδες θέσῃ ἑαυτὸν εἰς κατάστασιν μέθης, εἴτε ὅπως αὐτοκτονήσῃ, εἴτε ὅπως προκαλέσῃ ἕτερον ἀτύχημα, διότι ἐν τῇ περιπτώσει ταύτῃ διακόπτεται ὁ αἰτιώδης σύνδεσμος μεταξὺ ἐργασίας καὶ ἀτυχήματος (27).

8. Ἐξεταστέαι εἰδικαί τινες περιπτώσεις ὑπαιτιότητος, μνημονευόμεναι ὑπὸ τῶν συγγραφέων ἢ τῆς νομολογίας.

Ὑποστηρίζεται (28) ὅτι ἡ ἐξ ἀφροδισίου νοσήματος προσβολὴ συνεπάγεται τὴν ἄρσιν τῆς προστασίας τοῦ νόμου. Τὴν ἄποψιν ταύτην ἀποκρούομεν, θεωροῦντες ἔχοντα ἐφαρμογὴν ἐν προκειμένῳ τὰ ἀνωτέρω περὶ μέθης λεχθέντα. Τὸ ζήτημα ἄλλως δὲν κέκτηται μεγάλης πρακτικῆς σημασίας, δοθέντος ὅτι αἱ ἐν ἰσχύϊ συλλογικαὶ συμβάσεις προβλέπουσι διακοπὴν τῆς μισθοδοσίας τῶν ἐξ ἀφροδισίων νοσημάτων προσβαλλομένων ναυτικῶν καὶ καταβολὴν μόνον ἀντιτίμου τροφοδοσίας.

Ὑποστηρίζεται ὁμοίως (29), ὅτι ἡ ἄνευ ἀδείας ἔξοδος τοῦ ναυτικοῦ εἰς τὴν ξηρὰν συνεπάγεται ἀναστολὴν τῆς λειτουργίας τῆς συμβάσεως καὶ κατὰ συνέπειαν ἄρσιν τῆς προστασίας τῆς ἐν τῇ ξηρᾷ ἐπελθούσης ἀσθενείας. Τὴν ἄποψιν ταύτην ἀντικρούομεν διὰ τοῦ ἐπιχειρήματος, καθ' ὃ ἡ προστασία καλύπτει ὁλόκληρον τὸν χρόνον ἐργασίας ἀπὸ τῆς καταρτίσεώς της μέχρι τῆς λήξεως, μὴ ἀπαιτουμένης αἰτιώδους συναφείας μεταξὺ ἐργασίας καὶ ἀσθενείας (30).

9. Λόγῳ τῆς ρητῆς διατάξεως τοῦ ἀρ-

(26) Πρβλ. ἀγόρευσιν Ἀντεισαγγελέως Ἀρείου Πάγου *Γιδοπούλου*, Θέμ. ΛΕ', σελ. 632 ὑπὸ τὴν Α.Π. 142)1924 ἀπόφασιν ἐπὶ περιπτώσεως τροφικῆς δηλητηριάσεως ναύτου ἐν τῷ πλοίῳ, καθ' ἣν: «Ἀλλ' ἐν πάσῃ περιπτώσει πρέπει νὰ ἀποδεχώμεθα τῆς ἰδέας νὰ ἑρμηνεύσωμεν τὸν νόμον μὲ τὰς ἀρχὰς τοῦ ἀστικοῦ δικαίου περὶ πταίσματος καὶ νὰ συνδέσωμεν τὴν ἔννοιαν τοῦ νόμου πρὸς σχέσιν τινὰ αἰτιότητος μεταξὺ σφάλματος τοῦ ἐργοδότου καὶ συμβάσεως. Πρόκειται περὶ δικαίου ἑρμηνευθησομένου ἐκ τῶν ἰδίων αὐτοῦ ἀρχῶν, αἵτινες ἀφίστανται τῶν ἀρχῶν τοῦ κρατούντος ἀστικοῦ δικαίου. Ὁ νόμος οὗτος ἀποτελεῖ, ὡς παρατηρεῖ ὁ σοφὸς Γάλλος δημοσιολόγος τοῦ Πανεπιστημίου τοῦ Bordeau L. Duguit, μίαν τῶν ἀποδείξεων ὅτι τὸ νεώτερον δίκαιον, ἀπομακρύνεται τῶν κλασικῶν ἀρχῶν, αἵτινες τὰ νομικὰ ἀποτελέσματα τῶν ἐκ συμβάσεων ἢ ἐκτὸς συμβάσεων ἐνοχῶν στηρίζουσιν εἴτε ἀμέσως, εἴτε ἐμμέσως, ἐπὶ τῆς βουλήσεως τοῦ ἀτόμου καὶ καθιεροῖ τὴν ἀντικειμενικὴν καὶ κοινωνικὴν ἄποψιν ὡς βάσιν τῆς ἐξελίξεώς του», ἰδ. καὶ *Λεζερόπουλον*, ἐνθ' ἀνωτ., ἀριθ. 27.

(27) Πρβλ. *Δουργουτήν*, ἐνθ' ἀνωτ., σελ. 449. Κατὰ τοῦτον, ὀρθῶς, ὁ πνιγμὸς ναύτου, ἐπισυμβὰς καθ' ἣν στιγμὴν οὗτος ἐν καταστάσει μέθης διατελῶν ἐπεχείρει νὰ ἐπιβιβασθῇ τοῦ πλοίου εἰς ὃ ὑπηρέτει, εἶναι ἀτύχημα ἐν τῇ ἐργασίᾳ. Ὁμοίως τοιοῦτον ἀτύχημα ὑφίσταται καὶ ἂν ἀκόμη ὁ ναύτης εἶχεν ἐξέλθει εἰς τὴν ξηρὰν ἄνευ ἀδείας, διότι δὲν ὑπῆρξεν ἡ μέθη ἡ αἰτία τοῦ πνιγμοῦ, ἀλλ' ὁ ἐπαγγελματικὸς κίνδυνος, εἰς ὃν τὸ θῦμα ἦτο ἐκτεθειμένον, ὑποχρεωμένον νὰ χρησιμοποιήσῃ λέμβον καὶ ἐπικίνδυνον κλίμακα, ὅπως ἐπιβῇ τοῦ πλοίου.

(28) Οὕτω καὶ *Ταϊγκαρις*, Ἡ σύμβασις ναυτικῆς ἐργασίας, 1953, § 20. Ἀντίθετοι *Ἀγαλλόπουλος*, Ἡ προστασία τοῦ ἀσθενοῦς ναυτικοῦ, σελ. 33, Ναυτεργατικὸν Δίκαιον, σελ. 122, *Καμβύσης*, Ἡ σύμβασις ναυτολογήσεως, 1962, σελ. 132.

(29) Οὕτω *Ἀγαλλόπουλος*, Ναυτεργατικὸν Δίκαιον, σελ. 115, σημ. 2.

(30) *Ἀγαλλόπουλος*, ἐνθ' ἀνωτ., δεχόμενος ὅτι, ἐὰν ὁ ναυτικὸς ἠσθένησεν εἰς τὴν ξηράν, ἔστω καὶ τελῶν ἐν ἀδείᾳ, δικαιοῦται περιθάλψεως, ἔστω καὶ ἂν τὸ πλοῖον εὑρίσκεται ἐν παροπλισμῷ. Ἐν τοιούτοις ἐν περιπτώσει ἐξόδου τοῦ ναυτικοῦ εἰς τὴν ξηρὰν ἄνευ ἀδείας, ὁ εἰρημένος συγγραφεὺς θεωρεῖ, κατὰ τὰ ἀνωτέρω, ἐπερχομένην ἀναστολὴν τῆς λειτουργίας τῆς συμβάσεως. Τὴν ἄποψιν ταύτην θεωροῦμεν ἐν ἀσυνεπείᾳ τελοῦσαν πρὸς τὴν παραδοχὴν ὅτι ἡ προστασία καλύπτει ἅπαντα τὸν χρόνον τῆς σχέσεως ἐργασίας, μὴ ἀπαιτουμένης ἅμα συνδρομῆς αἰτιώδους συναφείας μεταξὺ ἐργασίας καὶ ἀσθενείας. (Πρβλ. καὶ Προέδρ. Πρωτ. Πειραιῶς 475)1963, ἐνθ' ἀνωτ.). Ἔτι σαφέστερον δὲν βλέπομεν τίς ὁ λόγος διαχωρισμοῦ τῆς περιπτώσεως ἐξόδου τοῦ ναυτικοῦ, κατόπιν ἀδείας, ἀπὸ τῆς τοιαύτης ἄνευ ἀδείας, ἐφ' ὅσον καὶ εἰς τὰς δύο ταύτας περιπτώσεις ἡ ἔξοδος δὲν σχετίζεται πρὸς τὴν ἐκτέλεσιν τῆς ἐργασίας, ἥτις ἄλλως δὲν ἀποτελεῖ ἀπαραίτητον προϋπόθεσιν διὰ τὴν προστασίαν τῆς ἀσθενείας. Βεβαίως ἄλλο τὸ θέμα τῆς ἐπελεύσεως τῆς ἀσθενείας ἢ τοῦ ἀτυχήματος λόγῳ τῆς ἐξόδου εἰς τὴν ξηράν, ἥτις ἐπεδιώχθη παρὰ τοῦ ναυτικοῦ πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον, ἤτοι δολίως, κατὰ τὰ ἀνωτέρω ἐκτεθέντα. Πρὸς τὸ θέμα δμως τοῦτο οὐδόλως δύναται νὰ ταυτισθῇ πᾶσα ἑτέρα περίπτωσις ἐξόδου ἄνευ ἀδείας. Εἰς τὴν πρώτην πε-

θρου 66 τοῦ Κώδικος περὶ ἐφαρμογῆς τῆς προστασίας τῆς ἀσθενείας καὶ ἐπὶ τῶν ἀτυχημάτων ἐκ βιαίου συμβάντος, πρὸς δὲ τῆς τοιαύτης τοῦ ἄρθρου 67, μὴ ποιουμένης διακρίσεως μεταξὺ ἀσθενείας καὶ ἀτυχήματος, δέον νὰ δεχθῶμεν, ὅτι ὁ νόμος, ὡς πρὸς τὰς ἐπιπτώσεις τῆς διατάξεως τοῦ εἰρημένου ἄρθρου 67, ταυτίζει τὰ δύο ταῦτα γεγονότα, ἀσθένειαν καὶ ἀτύχημα. Οὕτω, ὅ,τι ἀνωτέρω ἐλέχθη διὰ τὴν ἄρσιν τῆς προστασίας τῆς ἀσθενείας, ἰσχύει καὶ διὰ τὴν ἄρσιν τῆς προστασίας τοῦ ἀτυχήματος. Τοῦτο ὅμως ὑπὸ τὴν ἀποκλειστικὴν ἔννοιαν τῆς προστασίας τοῦ τεταμένου, οὐχὶ δὲ καὶ τῆς πέραν τούτου τοιαύτης, λόγῳ ἀνικανότητος προελθούσης ἐκ τοῦ βιαίου ἀτυχήματος, δι' ἣν ἔχουσιν ἐφαρμογὴν αἱ διατάξεις τοῦ νόμου 551)1915 «περὶ εὐθύνης πρὸς ἀποζημίωσιν τῶν ἐξ ἀτυχημάτων ἐν τῇ ἐργασίᾳ παθόντων ἐργατῶν καὶ ὑπαλλήλων», εἰς ἃς ὁ Κ.Ι.Ν.Δ. ρητῶς ἀναφέρεται. Οὕτω τὸ πταῖσμα τοῦ ναυτικοῦ θέλει ἐν προκειμένῳ κριθῆ κατὰ τὰς διατάξεις τῶν ἄρθρων 1 καὶ 16 τοῦ εἰρημένου νόμου 551. Τὸ πρῶτον τῶν ἄρθρων τούτων ἀναφέρεται εἰς τὴν ἐκ μέρους τοῦ παθόντος δολίαν πρόκλησιν τοῦ ἀτυχήματος (30), συνεπαγομένην ἔκπτωσιν αὐτοῦ ἀπὸ τῆς ἀποζημιώσεως, τὸ δεύτερον δὲ εἰς τὴν βαρεῖαν ἀμέλειαν τοῦ θύματος ἐν τῇ παραγωγῇ τοῦ ἀτυχήματος, ἥτις συνεπάγεται μείωσιν μέχρι τοῦ ἡμίσεως τῆς καταβλητέας ἀποζημιώσεως, πλήν, κατὰ ρητὴν τοῦ νόμου μνειαν, περιοριζομένην ἀποκλειστικῶς (31) εἰς τὰς περιπτώσεις ἀδικαιολογήτου ὑπὸ τοῦ παθόντος παραβάσεως διατάξεων ἰσχυόντων νόμων ἢ διαταγμάτων περὶ τῶν ὅρων ἀσφαλείας ἢ κανονισμῶν περὶ αὐτῶν, ἐκδοθέντων ὑπὸ τῆς ἀρμοδίας Ἀρχῆς ἢ ἐκδοθέντων μὲν ὑπὸ τοῦ κυρίου τῆς ἐπιχειρήσεως, ἐπικυρωθέντων δὲ ὑπὸ τῆς Ἀρχῆς, ἐφ' ὅσον οἱ κανονισμοὶ εἶναι ἀνηρτημένοι κατὰ τρόπον εὐανάγνωστον εἰς καταφανῆ μέρη τοῦ τόπου ἐργασίας. Ἡ κατὰ τὰ ἀνωτέρω μείωσις καθορίζεται ὑπὸ τοῦ δικαστηρίου, λαμβάνοντος ὑπ' ὄψιν τὰς κατ' ἰδίαν συνθήκας. Τὸ καθοριζόμενον ὑπὸ τοῦ νόμου ὅριον «μέχρι τοῦ ἡμίσεως» εἶναι τὸ ἀνώτατον τοιοῦτον μειώσεως τῆς ἀποζημιώσεως, τοῦ δικαστοῦ δυναμένου νὰ μειώσῃ ταύτην ὀλιγώτερον τούτου (32). Ἡ μείωσις αὕτη, κατὰ ρητὴν διάταξιν τοῦ νόμου, δὲν χωρεῖ ἐὰν τὸ θῦμα ἀποδείξῃ ὅτι καὶ ὁ ἐργοδότης ὑπέπεσεν εἰς τὴν αὐτὴν παράβασιν μὴ τηρήσεως διατάξεων νόμων, διαταγμάτων καὶ κανονισμῶν περὶ τῶν ὅρων ἀσφαλείας.

10. Ἀναμφίρριστον, κατὰ τὰ ἔχοντα ἀνάλογον ἐφαρμογήν, διδασκόμενα δὲ ἀφ' ἑνὸς ὡς πρὸς τὴν ποινικὴν ὑπαιτιότητα καὶ ἀφ' ἑτέρου ὡς πρὸς τὴν ἀπαιτουμένην τοιαύτην διὰ τὴν γένεσιν τῆς ὑποχρεώσεως εἰς καταβολὴν τοῦ διαφέροντος, εἶναι ὅτι τὸ πταῖσμα τοῦ παθόντος δύναται νὰ συνίσταται εἴτε εἰς θετικὴν πρᾶξιν τούτου, εἴτε εἰς παράλειψιν. Ἐξ ἄλλου μεταξὺ πράξεως ἢ παραλείψεως καὶ ἐπελθόντος ἀποτελέσματος, ἤτοι τῆς ἀσθενείας ἢ τοῦ ἀτυχήματος, δέον νὰ ὑφίσταται αἰτιώδης συνάφεια (ἀντικειμενικὸς αἰτιώδης σύνδεσμος). Τοιαύτη συνάφεια γενικῶς ὑφίσταται, ὅταν ἡ ἀσθένεια ἢ τὸ ἀτύχημα δὲν θὰ ἐπήρχοντο ἄνευ τῆς συνδρομῆς τῆς πράξεως ἢ παραλείψεως τοῦ παθόντος. Οὕτω ἡ πρᾶξις ἢ ἡ παράλειψις ἀποτελοῦσιν ὅρον ἀπαραίτητον (conditio sine qua non) διὰ τὴν ἐπέλευσιν τῆς ἀσθενείας ἢ τοῦ ἀτυχήματος. Πρὸς διακρίβωσιν τούτου ἀπαραίτητον ἡ πρᾶξις ἢ ἡ παράλειψις νὰ δύνανται νὰ χαρακτηρισθῶσιν, ἂν μὴ ἡ ἀποκλειστική, τοὐλάχιστον ἡ ἐνεργὸς αἰτία (causa efficiens) τοῦ ἀποτελέσματος ἐν διακρίσει πρὸς τυχὸν ἐτέ-

ρίπτωσιν ὑφίσταται πταῖσμα τοῦ ναυτικοῦ κατὰ τὴν ἔννοιαν τοῦ ἄρθρου 67 τοῦ Κ.Ι.Ν.Δ., ἤτοι ὑπαιτιότης, καθ' ὅσον ἀφορᾷ τὴν ἐπέλευσιν τῆς ἀσθενείας ἢ τοῦ ἀτυχήματος. Εἰς τὰς λοιπὰς περιθαρχικὸν μόνον πταῖσμα, ξένον πρὸς τὴν ὑπὸ τοῦ εἰρημένου ἄρθρου ἀπαιτουμένην διὰ τὴν στέρησιν τῆς προστασίας τῆς ἀσθενείας ὑπαιτιότητα.

(31) Τὸ ἀκαταλόγιστον αἴρει τὴν ἔννοιαν τοῦ δόλου. Δέον νὰ διακρίνωμεν τὴν περίπτωσιν, καθ' ἣν τὸ ἐπιφέρον τὸ ἀκαταλόγιστον γεγονὸς, π.χ. φρενοβλάβεια, ἐξ οὗ τὸ ἀτύχημα, π.χ. αὐτοκτονία, ἐπῆλθεν ἐξ ἐργατικοῦ ἀτυχήματος, ὅτε δὲν αἴρεται ἡ προστασία τοῦ νόμου, ἀπὸ τῆς περιπτώσεως, καθ' ἣν τοῦτο ἐπῆλθεν ἐξ αἰτίας ξένης πρὸς τὴν ἐργασιακὴν σχέσιν, ὅτε αἴρεται ἡ προστασία τοῦ νόμου (πρβλ. *Οἰκονόμου*, ἐνθ' ἀνωτ., σελ. 789). Ἂν ὁ παθὼν εἶναι ἢ οὐ δεκτικὸς καταλογισμοῦ κρίνεται κατὰ τὰ ἰσχύοντα ἐπὶ ἱκανότητος πρὸς ἀδικοπραξίαν κατὰ τὰ ἄρθρα 321, 915 ἐπ. Α.Κ. (πρβλ. *Λεττεμπούλου*, ἐνθ' ἀνωτ., ἀριθ. 22).

(32) Τὴν ἀποκλειστικότητα ταύτην ἀπεδέχθη καὶ ὁ Ἄρειος Πάγος (ἀποφάσεις 69)1930 καὶ 12)1932).

(33) Πρβλ. *Οἰκονόμου*, ἐνθ' ἀνωτ. σελ. 792.

ρους συνδραμόντας ὅρους (34). Δὲν ἀπαιτεῖται ὅπως ἡ ἀσθένεια ἢ τὸ ἀτύχημα εἶναι ἄμεσος καὶ ἀναγκαία συνέπεια τῆς ἐνεργείας ἢ παραλείψεως, ἀλλὰ δύναται νὰ εἶναι ἔμμεσος καὶ μὴ ἀναγκαία (35). Τὸ ζήτημα τῆς ὑπάρξεως αἰτιώδους ἢ μὴ συναφείας εἶναι ζήτημα πραγματικόν, ἀποκείμενον εἰς τὴν κρίσιν τοῦ δικαστοῦ, ὅστις ὅμως πρέπει νὰ προβαίνῃ εἰς τὴν ἐκτίμησιν ταύτην οὐχὶ κατὰ τὴν αὐστηρὰν λογικήν, ἀλλὰ βάσει τῆς ἀρχῆς τῆς προσφόρου ἢ ἀποχρώσης λογικῆς, τουτέστι κατὰ τὴν κοινὴν πεῖραν καὶ συνήθη τῶν πραγμάτων φοράν, καθ' ὅσον ἡ αὐστηρὰ λογικὴ θὰ ἦγεν ἐνδεχομένως εἰς ἄτοπα. Οὕτω ἐφαρμοστέα τυγχάνει οὐχὶ ἁπλῶς ἡ ἀρχὴ τῆς αἰτιώδους συναφείας, ἀλλὰ τῆς ἀποχρώσης αἰτιώδους τοιαύτης. Ἡ αἰτιώδης αὕτη συνάφεια διακόπτεται, ὡς εἰκός, ὁσάκις ἡ ἀσθένεια ἢ τὸ ἀτύχημα δὲν προέκυψαν ἐκ τῆς ἐνεργείας ἢ παραλείψεως τοῦ παθόντος, ἀλλ' ἐξ ἑτέρου γεγονότος (36).

11. Ἐκ τῆς διατυπώσεως τῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρου 67 τοῦ Κ.Ι.Ν.Δ. «αἱ διατάξεις τοῦ προηγουμένου ἄρθρου, καθ' ὅσον ἀφορᾶ εἰς τὸν μισθὸν καὶ τὴν ἀποζημίωσιν, δὲν ἐφαρμόζον-

(34) Πρβλ. Ἡλιόπουλον, ἔνθ' ἀνωτ., σελ. 366. Ἡ ἀμέλεια τοῦ ἰατροῦ περὶ τὴν θεραπείαν τοῦ τραύματος, ἐξ ἧς ἐπέρχεται ἀνάγκη μακρᾶς νοσηλείας ἢ καὶ ἀνικανότης πρὸς ἐργασίαν, ἥτις ἄλλως δὲν θὰ ἐπήρχετο, δὲν διακόπτει τὸν αἰτιώδη σύνδεσμον. Ἀντιθέτως, ἡ ἐξ ἀνεπιτηδειότητος τοῦ ἰατροῦ χορήγησις τῷ παθόντι ἀκαταλλήλου ἢ βλαπτικοῦ μέσου ἀποτελεῖ νέαν ἐνέργειαν, θεωρουμένην καθ' ἑαυτὴν ὡς ἐνεργὸν αἰτίαν τοῦ ἀποτελέσματος καὶ κατὰ συνέπειαν διακόπτουσαν τὸν αἰτιώδη σύνδεσμον. Κατ' ἀναλογίαν τούτου, δυνάμεθα νὰ δεχθῶμεν, ὅτι τραῦμα, ἐπισυμβὰν εἰς τὸν ναυτικὸν ἐκ τυχαίας πτώσεως ἢ ἐνεργείας ἑτέρου προσώπου, δὲν διακόπτει, κατ' ἀρχήν, τὸν αἰτιώδη σύνδεσμον μεταξὺ ζημιογόνου γεγονότος καὶ ἀποτελέσματος, ἐὰν ἐξ ἀμελείας τοῦ παθόντος περὶ τὴν θεραπείαν τοῦ τραύματος τοῦτο παρωξύνθη καὶ ἀπήτησε μείζονα τῆς ἄλλως ἀπαιτουμένης νοσηλείας ἢ καὶ ἀνικανότητα πρὸς ἐργασίαν. Ἀντιθέτως, ἂν ἐκ δόλου κινούμενος ὁ παθὼν ἐπιχειρήσῃ πρᾶξιν ἢ παράλειψιν συνεπαγομένην τὰ ἀνωτέρω, δέον νὰ δεχθῶμεν, ὅτι ἐπέρχεται διακοπὴ τοῦ κατὰ τὰ ἀνωτέρω αἰτιώδους συνδέσμου, ἅτε τῆς ἐνεργείας ἢ παραλείψεως τοῦ παθόντος θεωρουμένης ὡς ἐνεργοῦ αἰτίας ἐπενεγκούσης καθ' ἑαυτὴν τὴν πάθησιν ἢ τὴν ἀνικανότητα πρὸς ἐργασίαν. Ἐν τῇ περιπτώσει ταύτῃ, οὐχ' ἧττον, ὡς πρὸς τὴν ἐφαρμογὴν τοῦ ἄρθρου 67 τοῦ Κ.Ι.Ν.Δ. θεωροῦμεν μᾶλλον συνάδουσαν πρὸς τὴν νομοθετικὴν βούλησιν τὴν διακοπὴν τῆς προστασίας ἢ τοῦ ἀτυχήματος ἐκ μέρους τοῦ πλοίου μόνον διὰ τὸ πέρας τῶν ἀρχικῶν προβλέψεων τῆς ἰατρικῆς ἐπιστήμης χρονικὸν διάστημα ἀπαιτηθησομένης νοσηλείας ἢ ἀνικανότητος πρὸς ἐργασίαν. Ἄλλως ἡ λύσις αὕτη συμπολιτεύεται πρὸς τὴν δυναμένην νὰ ἔχῃ ἐν προκειμένῳ συμπληρωματικὴν ἐφαρμογὴν διάταξιν τοῦ ἄρθρου 300 Α.Κ. Πρβλ. Λιτζερόπουλον, ἔνθ' ἀνωτ., ἀριθ. 48 καὶ 49, καθ' ὃν ὁ καταλογισμὸς μέρους τῆς ζημίας εἰς τὸν ζημιωθέντα, ὅστις μεταγενεστέρως ἐκ πταίσματος ἐπηύξησε τὴν ἀρχικῶς γενομένην ζημίαν, θὰ χωρήσῃ μόνον ὡς πρὸς τὴν ἐπαύξησιν τῆς ζημίας, κατὰ ποσοστὸν ποικίλλον ἀναλόγως τῶν περιστάσεων καὶ κατ' ἐκτίμησιν δυναμένην νὰ ἀγάγῃ καὶ εἰς πλήρη καταλογισμὸν τῆς ἐπαυξήσεως τῆς ζημίας εἰς τὸν ὑπαίτιον ταύτης ζημιωθέντα. Ταῦτα ὑπὸ τὴν προϋπόθεσιν ὅτι τὸ πταῖσμα τοῦ παθόντος ὑπῆρξεν ἡ κυρία αἰτία τῆς ἐπαυξήσεως τῆς ζημίας.

(35) Παράδειγμα τούτου: Ὁ ναυτικὸς πίπτει εἰς τὴν θάλασσαν νύκτωρ μὲ τὴν πρόθεσιν νὰ ὑποστῇ ψῦξιν καὶ τύχῃ τῆς προστασίας τῆς ἀσθενείας. Κατὰ τὴν πτῶσιν τραυματίζεται καὶ ὑφίσταται ἀνικανότητα πρὸς ἐργασίαν. Ὑφίσταται αἰτιώδης συνάφεια μεταξὺ ἐνεργείας, ἥτοι πτώσεως εἰς τὴν θάλασσαν καὶ ἐπελθόντος ἀποτελέσματος, ἥτοι τραυματισμοῦ, δοθέντος ὅτι κινοῦν ἐλατήριον τῆς βουλήσεως τοῦ παθόντος ἦτο ἡ ἐπέλευσις κακώσεως εἰς τὸν ὀργανισμὸν αὐτοῦ πρὸς ἀπόλαυσιν τῆς προστασίας τοῦ νόμου.

(36) Παράδειγμα τούτου: Ὁ ναυτικὸς εἰς συμπλοκὴν μετὰ συναδέλφων του ἐπιδιωχθεῖσαν πρὸς τὸν σκοπὸν τραυματισμοῦ καὶ ἀνικανότητος πρὸς ἐργασίαν, πρὸ τοῦ κινδύνου νὰ ὑποστῇ σοβαρωτέρας τῶν ὅσων ὑπελόγιζε κακώσεων, ἐπιχειρεῖ νὰ ἐξέλθῃ εἰς τὴν ξηρὰν διὰ τῆς εἰς τὴν πρύμνην ἐπηγκενίδος (μαδέρι). Λόγῳ ὅμως κακῆς καταστάσεως ταύτης πίπτει καὶ φονεύεται. Ὑφίσταται διακοπὴ τῆς μεταξὺ τῆς ἐνεργείας του καὶ τοῦ ἀποτελέσματος αἰτιώδους συναφείας, λόγῳ τῆς παρεμβολῆς ἑτέρου ἀπροβλέπτου παράγοντος, ἥτοι τῆς κακῆς καταστάσεως τῆς ἐπηγκενίδος, ἀνεξαρτήτως δὲ τοῦ ἂν αὕτη συνιστᾷ ἢ μὴ ὑπαιτιότητα τοῦ κυρίου τῆς ἐπιχειρήσεως.

ται εἰς ἣν περίπτωσιν ἡ ἀσθένεια ὀφείλεται εἰς ἴδιον τοῦ ναυτικοῦ πταίσμα», σαφῶς κατ' ἀντιδιαστολὴν συνάγεται, ὅτι τὸ πταίσμα τοῦ ναυτικοῦ, εἰς ὃ ὀφείλεται ἡ ἀσθένεια ἢ τὸ ἀτύχημα, ἀποκλείει ὑποχρέωσιν τοῦ ἐργοδότου πλοιοκτήτου ἢ ἐφοπλιστοῦ εἰς καταβολὴν τοῦ μισθοῦ καὶ τῆς ἐν περιπτώσει ἀνικανότητος πρὸς ἐργασίαν ἀποζημιώσεως, οὐχὶ δὲ καὶ τὴν τοιαύτην καταβολῆς τῶν δαπανῶν νοσηλείας, ἥτις ἐξακολουθεῖ ὑφισταμένη (37).

Ἡ ἐπιχειρουμένη ἀντίθετος ἑρμηνεία (38) ἐλέγχεται ἔωλος. Ἂν ὁ νομοθέτης ἐσκόπει νὰ ἀπαλλάξῃ τὸν ἐργοδότην καὶ τῆς πρὸς κατα βολὴν τῶν δαπανῶν νοσηλείας ὑποχρεώσεως, θὰ ἦρκει ἡ ἐξαίρεσις τοῦ ἄρθρου 67 νὰ ἀναφέρηται εἰς τὴν ἐφαρμογὴν γενικῶς τῶν διατάξεων «τοῦ προηγουμένου ἄρθρου», ἀνευ τοῦ περιορισμοῦ «καθ' ὅσον ἀφορᾷ εἰς τὸν μισθὸν καὶ τὴν ἀποζημίωσιν», ἐξ οὗ ἀναμφισβητήτως προκύπτει, ὅτι δὲν περιλαμβάνεται ἐν αὐτῇ τὸ ὑπολειπόμενον τοῦτο μέρος τῆς ἐν ἄρθρῳ 66 παροχῆς. Εἰς ταῦτα θὰ ἠδυνάμεθα νὰ προσθέσωμεν, παρ' ὅλην τὴν ἐπὶ τοῦ προκειμένου σιωπὴν τῆς εἰσηγητικῆς ἐκθέσεως τῆς συντακτικῆς ἐπιτροπῆς τοῦ Κώδικος, ὅτι, ἂν ἀλλοίᾳ ἀπὸ τῆς ἀνωτέρω διακριβωθείσης ἐτύγχανεν ἡ νομοθετικὴ βούλησις, προφανὲς καθίσταται, ὅτι θὰ ἐλαμβάνετο μέριμνα ρυθμίσεως τοῦ θέματος τῆς προκαταβολῆς τῶν περὶ ὧν δαπανῶν ἐκ μέρους τοῦ πλοίου, ὡς τοῦτο ἐγένετο ὑπὸ τοῦ παλαιοῦ νόμου (Ε.Ν. ἄρθρον 358), πολλῷ δὲ μᾶλλον, καθ' ὅσον διὰ τῶν περὶ πληρώματος διατάξεων τοῦ νεαροῦ κώδικος ἐπεδιώχθη ἡ ἀνασύνταξις καὶ ὁ ἐκσυγχρονισμὸς τῶν παλαιοτέρων τοιούτων, εἰς τρόπον ὥστε νὰ ἐκλείψωσιν αἱ ἀφορμαὶ διενέξεων καὶ ἀνωμαλιῶν ἐπὶ τῶν πλοίων καὶ ἡ ἐπίτευξις δικαιοτέρας ρυθμίσεως τῶν θεμάτων δι' ἀμφότερα τὰ μέρη (39). Ἀποκλειομένης ὅθεν τῆς ὑπὸ τοῦ νομοθέτου παρακάμψεως τοσοῦτον ζωτικοῦ διὰ τὸν ἐν τῇ ξένῃ ἀσθενῆ ναυτικόν, συνήθους δὲ ζητήματος, ἁπτομένου οὐ μόνον τῶν παραδεδεγμένων ἀνθρωπιστικῶν ἀρχῶν, ὡς καὶ τῆς ἐν τοῖς πλοίοις ἐν γένει εὐταξίας, ἀλλὰ καὶ αὐτοῦ τοῦ ἐν τῇ ξένῃ ἐπιβαλλομένου γοήτρου τῆς σημαίας ἡμῶν, ἀβιάστως προκύπτει, ὅτι ἡ παράλειψις σχετικῆς πρὸς τὰς προκαταβολὰς τῶν δαπανῶν νοσηλείας μνείας ὀφείλεται εἰς τὸ ὅτι αὗται καὶ ἐν τῇ προκειμένῃ περιπτώσει βαρύνουσι τὸ πλοῖον.

12. Ἀνακεφαλαιοῦντες τὰ ἀνωτέρω συνάγομεν, ὅτι τὸ ζήτημα τῆς ὑπάρξεως ἢ μὴ πταίσματος τοῦ ναυτικοῦ εἶναι πραγματικὸν τοιοῦτον, ἀποκείμενον εἰς τὴν ἐκτίμησιν τοῦ δικαστηρίου, λαμβάνοντος ὑπ' ὄψιν ἀφ' ἑνὸς μὲν τὴν ὕπαρξιν ἢ μὴ ἀποχρώσης αἰτιώδους συναφείας μεταξὺ ἐνεργείας ἢ παραλείψεως τοῦ παθόντος καὶ ἐπελθόντος ἀποτελέσματος, ἀφ' ἑτέρου δὲ τὸν βαθμὸν ὑπαιτιότητος, ὅστις, κατὰ τὰ ἐκτεθέντα, συνεπάγεται τὴν στέρησιν τοῦ ναυτικοῦ ἀπὸ τῆς προστασίας τοῦ ἄρθρου 66 τῆς ἀναφερομένης εἰς τὸν μισθὸν καὶ τὴν ἀποζημίωσιν, οὐχὶ δὲ καὶ τὰς δαπάνας νοσηλείας, αἵτινες δὲν παύουσι νὰ βαρύνωσι τὸ πλοῖον. Ἡ ὑποκειμενικὴ ὑπαιτιότης ἐν προκειμένῳ περιλαμβάνει μόνον τὸν δόλον.

(37) Οὕτω Ρ ο τ α μ ι α ν ο ς, Le Nouveau Droit Maritime Grec, 1959, σελ. 20, Σκαρπέτης, Ἡ σύμβασις ναυτολογήσεως πλοιάρχου καὶ πληρώματος, 1960, σελ. 88, Καμβύσης, ἔνθ. ἀνωτ. σελ. 131.

(38) Οὕτω Τσάγκαρις, Ἑρμηνεία Κ.Ι.Ν.Δ. 1959, σελ. 164 ἀρ. 1, ἐπικαλούμενος τὴν ὑπὸ τὸ κράτος τοῦ Ε.Ν. ἀναπτυχθεῖσαν ἑρμηνείαν καὶ νομολογίαν, ὡς καὶ τὴν διάταξιν τοῦ ἄρθρου 914 Α.Κ. Καὶ ὡς πρὸς μὲν τὸ εἰρημένον ἄρθρον τοῦ Ε.Ν. παρατηροῦμεν, ὅτι οὗτο ρητῶς κατελόγιζεν εἰς τὸν ναυτικὸν τὰς δαπάνας τῆς νοσηλείας ἐν περιπτώσει τραυματισμοῦ ἢ ἀσθενείας ἐξ ὑπαιτιότητός του, καθορίζον, ἐν τούτοις, ὑποχρέωσιν τοῦ πλοιάρχου εἰς προκαταβολὴν τῶν δαπανῶν τούτων. Διάφορος ὅλως παρουσιάζεται ἡ ρύθμισις τοῦ θέματος ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 67 τοῦ Κ.Ι.Ν.Δ., οὗτινος τὸ κείμενον, λόγῳ τῆς ἀσαφηνείας ἐν τῇ διατυπώσει, δὲν τυγχάνει δεκτικὸν ἑτέρας ἑρμηνείας ἀπὸ τῆς ἐν τῷ κειμένῳ τοιαύτης. Ἐξ ἄλλου, ὑφισταμένης τῆς εἰδικῆς ταύτης, ἀλλὰ καὶ νεωτέρας διατάξεως, δὲν νομίζομεν, ὅτι χωρεῖ ἐφαρμογὴ τῆς γενικῆς τοιαύτης τοῦ μνησθέντος ἄρθρου 914 τοῦ Α.Κ.

(39) Ἴδ. εἰσηγητικὴν ἔκθεσιν Ὑπουργῶν Δικαιοσύνης καὶ Ἐμπορικῆς Ναυτιλίας. Ὁμοίως Ρ ο τ α μ ι α ν ο ς, ἔνθ' ἀνωτ. σελ. 18.

ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΑΚΗ ΠΡΑΞΙΣ

ΣΥΛΛΟΓΙΚΑΙ ΔΙΑΦΟΡΑΙ ΕΡΓΑΣΙΑΣ

ΠΑΡΟΧΗ ΠΡΟΣ ΜΙΣΘΩΤΟΥΣ ΕΠΙΔΟΜΑΤΟΣ ΑΔΕΙΑΣ

Ἀκύρωσις ἐν μέρει τῆς ὑπ' ἀριθ. 10)1964 διαιτητικῆς ἀποφάσεως

Διάκρισις κατά Νόμον 3239)1955 τῶν συλλογικῶν συμβάσεων ἐργασίας.—Ρύθμισις δι' ἐθνικῆς γενικῆς συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας ἢ ὁμοίας ἐφαρμογῆς διαιτητικῆς ἀποφάσεως κατωτάτων ὁρίων ἀποδοχῶν, καθὼς καὶ πάσης φύσεως ἐπιδομάτων ἢ προσαυξήσεων ἐπ' αὐτῶν.—Νόμιμος διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 10)1964 διαιτητικῆς ἀποφάσεως θέσπισις παροχῆς «ἐπιδόματος ἀδείας», παρεχομένου ὅμως ἐπὶ τῶν διὰ τῆς αὐτῆς ἀποφάσεως καθοριζομένων κατωτάτων ὁρίων ἀποδοχῶν καὶ ὄχι καὶ ἐπὶ τῶν καταβαλλομένων ἀνωτέρων τούτων.—Ἀκύρωσις ὡς πρὸς τοῦτο τῆς διαιτητικῆς ἀποφάσεως.

Γενικοῦ ἐνδιαφέροντος εἶναι ἡ κατωτέρω ἀπόφασις τῆς Ὁλομελείας τοῦ Συμβουλίου Ἐπικρατείας, ἐκδοθεῖσα μετ' αἴτησιν ἀκυρώσεως τοῦ ἐν Ἀθήναις Συνδέσμου Ἑλλήνων Βιομηχάνων κατὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 33182)1993)1964 ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας, διὰ τῆς ὁποίας ἐκηρύχθη ἐκτελεστὴ ἡ ὑπ' ἀριθ. 10)1964 ἀπόφασις τοῦ Δ.Δ.Δ.Δ. Ἀθηνῶν (ΕΕΔ 23, 565).

Εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς πρέπει νὰ σημειωθῇ, ὅτι ἡ ἀκύρωσις τῆς ἐν λόγῳ ἀποφάσεως κατὰ τὸ ὅτι ἐπιβάλλεται τὸ «ἐπίδομα ἀδείας» τῶν μισθωτῶν τῆς χώρας ἐπὶ τῶν καταβαλλομένων ὑπὸ τῶν ἐργοδοτῶν ἀποδοχῶν, πέραν τῶν νομίμων καὶ διὰ τῆς διαιτητικῆς ἀποφάσεως καθοριζομένων κατωτάτων ὁρίων μισθῶν καὶ ἡμερομισθίων, ἀντίκειται εὐθέως εἰς τὸν νόμον, ὡς δέχεται ἡ ἀπόφασις τῆς Ὁλομελείας τοῦ Συμβουλίου Ἐπικρατείας. (Οὕτω καὶ σημειώσεις μας ἐν ΕΕΔ 23, 626 ἅμα τῇ ἐκδόσει τῆς διαιτητικῆς αὐτῆς ἀποφάσεως).

Αἱ συνέπειαι ἐκ τῆς ἐν μέρει ἀκυρώσεως, τὴν ὁποίαν ἀπήγγειλε τὸ Συμβούλιον τῆς Ἐπικρατείας, εἶναι καὶ αἱ ἀκόλουθοι:

α) Αἱ ἐπὶ τοῦ ἐπιδόματος ἀδείας ἀσφαλιστικαὶ εἰσφοραὶ θὰ ὑπολογισθῶσιν ἐπὶ τοῦ οὕτως ἀναγνωριζομένου ποσοῦ τοῦ ἐπιδόματος ἀδείας (ἴδετε σημειώσεις μας ἐν ΕΕΔ 24, 1448).

β) Ἡ κατὰ τὸ ἄρθρον 5 § 5 τοῦ ἀ.ν. 539)1945 ἀποζημίωσις τοῦ μισθωτοῦ δι' ὀφειλομένην καὶ μὴ ληφθεῖσαν ἔνεκεν τῆς ἀπολύσεως ἄδειαν, εἰς τὴν ὁποίαν συμπεριλαμβάνεται καὶ τὸ ἐπίδομα ἀδείας, ὁμοῦ μετὰ τῶν ἀποδοχῶν ἀδείας (ἴδετε ΕΕΔ 24, 1448), θὰ ὑπολογίζηται βάσει τοῦ ἐπιδόματος ἀδείας ἐπὶ τῶν κατωτάτων ὁρίων μισθῶν καὶ ἡμερομισθίων τῆς διαιτητικῆς αὐτῆς ἀποφάσεως, ἐνῷ αἱ ἀποδοχαὶ ἀδείας θὰ λαμβάνωνται ὡς ἐδικαιοῦτο τούτων (καὶ πέραν τοῦ νομίμου κατὰ συμφωνίαν) ὁ μισθωτὸς (ἄρθρον 3 ἀ.ν. 539)1945) καὶ κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον θὰ ὑπολογίζηται καὶ ἡ ἀποζημίωσις τοῦ μισθωτοῦ ἐν περιπτώσει ἀρνήσεως τοῦ ἐργοδότου νὰ χορηγήσῃ τὴν αἰτηθεῖσαν ὑπὸ τοῦ μισθωτοῦ ἄδειαν (ἄρθρον 8 ν.δ. 3755)1957).

Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας 2465)1965. Ὁλομελείας

Πρόεδρος ὁ κ. *Χ. Μητσέλιας*
Εἰσηγητὴς ὁ Σύμβουλος κ. *Γ. Χαρμπεύρης*
Δικηγόρος ὁ κ. Ε. Δασκαλάκης

Διὰ τῆς ὑπὸ κρίσιν αἰτήσεως διώκεται ἡ ἀκύρωσις τῆς ὑπ' ἀριθ. 33182)1993 τῆς 22 Ἀπριλίου 1964 ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας, διὰ τῆς ὁποίας ἐκηρύχθη ἐκτελεστὴ ἡ ὑπ' ἀριθ. 10)1964 ἀπόφασις τοῦ Δευτεροβαθμίου Διοικητικοῦ Διαιτητικοῦ Δικαστηρίου Ἀθηνῶν, καθ' ὃ μέρος δι' αὐτῆς ἐχορηγήθη εἰς τοὺς ἐν αὐτῇ ὁριζομένους μισθωτοὺς ἐπίδομα ἀδείας. Ἡ αἴτησις αὕτη, νομοτύπως καὶ ἐμπροθέσμως ἀσκηθεῖσα, εἶναι τύποις δεκτὴ καὶ ἐξεταστέα κατ' οὐσίαν.

Ἡ ἀνωτέρω μνημονευομένη ἀπόφασις τοῦ Δ.Δ.Δ.Δ. Ἀθηνῶν ἐξεδόθη εἰς ἐπίλυσιν διενέξεως μεταξὺ τῶν κατὰ τὸ ἄρθρον 7 §§ 1 καὶ 2 τοῦ νόμου 3239)1955 ἁρμοδίων ἐπαγγελματικῶν ὀργανώσεων διὰ τὴν ὑπογραφὴν ἐθνικῶν συλλογικῶν συμβάσεων ἐργασίας, ἤτοι τοῦ Συνδέσμου Ἑλλήνων Βιομηχάνων, τῶν Ἐμπορικῶν Συλλόγων Ἀθηνῶν, Πειραιῶς καὶ Θεσσαλονίκης, τῆς Γενικῆς Συνομοσπονδίας Ἐπαγγελματιῶν καὶ Βιοτεχνῶν Ἑλλάδος, ἀφ' ἑνός, καὶ ἀφ' ἑτέρου τῆς Γενικῆς Συνομοσπονδίας Ἐργατῶν Ἑλλάδος.

Διὰ τῆς παραγράφου ΙΙΙ τῆς ἀποφάσεως

ταύτης ὡρίσθη, κατ' ἀποδοχὴν προβληθέντος παρὰ τῆς Γενικῆς Συνομοσπονδίας Ἐργατῶν Ἑλλάδος αἰτήματος διὰ τῆς ἀπὸ 13 Νοεμβρίου 1963 αἰτήσεώς της (ἐδάφ. 5), ὅτι «οἱ ἐπὶ σχέσει ἐργασίας τοῦ ἰδιωτικοῦ δικαίου ἀπασχολούμενοι παρ' οἱῳδήποτε ἐργοδότῃ μισθωτοὶ δικαιοῦνται κατ' ἔτος «ἐπιδόματος ἀδείας», ἴσου πρὸς τὰς ἀποδοχὰς τῶν κατὰ τὸν ἀ.ν. 539)1945 ἢ ἄλλων διατάξεων ἡμερῶν ἀδείας ἀναπαύσεως μετ' ἀποδοχῶν, ὧν δικαιοῦται ἕκαστος μισθωτός, ὑπὸ τὸν περιορισμὸν ὅτι τὸ ἐπίδομα τοῦτο δὲν δύναται νὰ ὑπερβαίνῃ τὰς ἀποδοχὰς ἑνὸς 15θημέρου διὰ τοὺς ἐπὶ μηνιαίῳ μισθῷ ἀμειβομένους, τῶν 13 δὲ ἐργασίμων ἡμερῶν διὰ τοὺς ἐπὶ ἡμερομισθίῳ ἢ κατὰ μονάδα ἐργασίας ἢ ἐπὶ ποσοστοῖς ἢ κατ' ἄλλον τρόπον ἀμειβομένους μισθωτούς. Τὸ ὡς ἄνω ἐπίδομα καταβάλλεται ὁμοῦ μετὰ τῶν ἀποδοχῶν τῶν κατὰ τὸν ἀ.ν. 539)1945 ἡμερῶν ἀδείας ἀναπαύσεως τοῦ μισθωτοῦ. Κατὰ τὸ τρέχον ἔτος 1964 τὸ ὡς ἄνω θεσπιζόμενον «ἐπίδομα ἀδείας» θέλει καταβληθῇ μειωμένον κατὰ τὸ ἥμισυ, ἀπὸ δὲ τοῦ ἑπομένου ἔτους 1965 ὁλόκληρον».

Κατὰ τὰ ἄρθρα 7 τοῦ νόμου 3239)1955 «περὶ τρόπου ρυθμίσεως τῶν συλλογικῶν διαφορῶν ἐργασίας, συστάσεως Ἐθνικοῦ Γνωμοδοτικοῦ Συμβουλίου Κοινωνικῆς Πολιτικῆς κλπ.» αἱ συλλογικαὶ συμβάσεις ἐργασίας διακρίνονται εἰς α) ἐθνικὰς γενικάς, β) ἐθνικὰς ὁμοιοεπαγγελματικάς, γ) τοπικὰς ὁμοιοεπαγγελματικὰς καὶ δ) εἰδικάς. Ἐκ τούτων αἱ ἐθνικαὶ γενικαὶ συλλογικαὶ συμβάσεις ἐργασίας, αἵτινες ἀφορῶσι τοὺς μισθωτοὺς ὅλης τῆς χώρας ἢ πλείονας τοῦ ἑνὸς κλάδους μισθωτῶν καθ' ὅλην τὴν χώραν, συνάπτονται καὶ ὑπογράφονται ἐκ μέρους μὲν τῶν ἐργοδοτῶν παρὰ τῶν γενικωτέρας σημασίας ἐπαγγελματικῶν ὀργανώσεων τούτων, ὡς τοιούτων λογιζομένων τοῦ Συνδέσμου τῶν Ἑλλήνων Βιομηχάνων, τῶν Ἐμπορικῶν Συλλόγων Ἀθηνῶν, Πειραιῶς καὶ Θεσσαλονίκης, ἐκπροσωπουμένων διὰ κοινοῦ ἐκπροσώπου των, καὶ τῆς Γενικῆς Συνομοσπονδίας Ἐπαγγελματιῶν καὶ Βιοτεχνῶν Ἑλλάδος, ἐκ μέρους δὲ τῶν μισθωτῶν παρὰ τῆς Γενικῆς Συνομοσπονδίας Ἐργατῶν Ἑλλάδος.

Ἐξ ἄλλου κατὰ τὸ ἄρθρον 19 § 2 τοῦ αὐτοῦ νόμου ἡ κατὰ τὴν ἐν τῷ νόμῳ τούτῳ καθοριζομένην διαδικασίαν ἐκδιδομένη διαιτητικὴ ἀπόφασις, ἐφ' ὅσον ἐκηρύχθη ἐκτελεστὴ δι' ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας, ἐπέχει θέσιν συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας καὶ διέπεται περαιτέρω ὑπὸ τῶν περὶ ταύτης διατάξεων τοῦ νόμου τούτου. Τέλος κατὰ τὸ ἄρθρον 21 § 1 τοῦ αὐτοῦ νόμου οἱ γενικοὶ ὅροι καὶ συνθῆκαι ἐργασίας δύνανται νὰ ρυθμίζωνται διὰ γενικῆς ἐθνικῆς συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας ἢ ὁμοίας ἐφαρμογῆς ἀποφάσεως διαιτησίας. Ἐπίσης δι' ὁμοίας συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας ἢ διαιτητικῆς ἀποφάσεως δύνανται νὰ ὁρίζωνται κατώτατα ὅρια ἀποδοχῶν, καθὼς καὶ τὰ πάσης φύσεως ἐπιδόματα ἢ προσαυξήσεις ἐπ' αὐτῶν.

Ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις τοῦ Δ.Δ. Δ.Δ. Ἀθηνῶν, ἐκδοθεῖσα εἰς ἐπίλυσιν διενέξεως μεταξὺ τῶν κατὰ τὸ ἄρθρον 7 §§ 1 καὶ 2 τοῦ νόμου 3239)1955 ρηθεισῶν ὀργανώσεων διὰ τὴν ὑπογραφὴν ἐθνικῶν συλλογικῶν συμβάσεων ἐργασίας, ἤτοι τοῦ Συνδέσμου Ἑλλήνων Βιομηχάνων, τῶν Ἐμπορικῶν Συλλόγων Ἀθηνῶν, Πειραιῶς καὶ Θεσσαλονίκης, τῆς Γενικῆς Συνομοσπονδίας Ἐπαγγελματιῶν καὶ Βιοτεχνῶν Ἑλλάδος, ἀφ' ἑνός, καὶ ἀφ' ἑτέρου τῆς Γενικῆς Συνομοσπονδίας Ἐργατῶν Ἑλλάδος, ἐπέχει, κατὰ τὰς ἀνωτέρω διατάξεις, θέσιν γενικῆς ἐθνικῆς συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας.

Ὁ προβαλλόμενος λόγος ἀκυρώσεως ὅτι ἡ διὰ τῆς προσβαλλομένης διατάξεως χορηγουμένη παροχὴ ἀποτελεῖ ἀποζημίωσιν διὰ τὴν ἐν τοῖς πράγμασι παρεχομένην ἐργασίαν, τρόπον τινὰ, ὅπερ καὶ ἀνεπίτρεπτον ἐκ τοῦ νόμου εἶναι καὶ ἐκτὸς τῆς ἁρμοδιότητος τῶν διοικητικῶν διαιτητικῶν ὀργάνων κεῖται, εἶναι ἀπορριπτέος ὡς ἀβάσιμος, διότι, κατὰ τὴν ἀνωτέρω παρατεθεῖσαν διάταξιν τοῦ ἄρθρου 21 § 1 τοῦ νόμου 3239)1955, εἶναι δυνατὴ ἡ διὰ τῆς γενικῆς ἐθνικῆς συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας ἢ ὁμοίας ἐφαρμογῆς διαιτητικῆς ἀποφάσεως χορήγησις πάσης φύσεως ἐπιδομάτων ἢ προσαυξήσεων ἐπὶ τῶν διὰ ταύτης καθοριζομένων ἀποδοχῶν, ἡ χορήγησις δὲ προσθέτου ποσοῦ πλέον τῶν ταχτικῶν ἀποδοχῶν κατὰ τὸν χρόνον τῆς ἀδείας ἀποβλέπει νὰ παράσχῃ εἰς τὸν μισθωτὸν ὑπάλληλον ἢ ἐργάτην τὴν δυνατότητα νὰ ἀντιμετωπίσῃ τὰς ηὐξημένας δαπάνας, ἃς προκαλεῖ ἡ χρησιμοποίησις τῆς ἀδείας ἐκτὸς τοῦ τόπου τῆς ἐργασίας πρὸς τὸν σκοπὸν τῆς

προσφορωτέρας ἀναπαύσεως ἀπὸ τοῦ κόπου τῆς ἐργασίας καὶ τῆς διὰ τῆς ἀνανεώσεως τῆς πρὸς ἐργασίαν ἱκανότητος καλλιτέρας ἀποδόσεως, οὕτω δὲ τὸ ἐπίδομα τοῦτο, οὗτινος τὸ ὕψος προσδιορίζεται ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ συνολικοῦ παρὰ τῷ ἐργοδότῃ χρόνου ἐργασίας τοῦ μισθωτοῦ, ἔχει τὴν ἔννοιαν πρασθέτου ἀνταλλάγματος διὰ τὴν παρεχομένην πρὸς τὸν ἐργοδότην ἐργασίαν καὶ δὲν ἀποτελεῖ, ὡς ὁ αἰτῶν Σύνδεσμος ἰσχυρίζεται, ἀποζημίωσιν ἄνευ ἀποδοχῆς ἐργασίας.

Ὁ προβαλλόμενος λόγος ἀκυρώσεως ὅτι ἡ ρύθμισις τοῦ θέματος τῆς ἀδείας τῶν μισθωτῶν ἐκφεύγει τῆς ἁρμοδιότητος τῶν διοικητικῶν ὀργάνων διαιτησίας, ἅτε τούτου διεπομένου ἀπ' εὐθείας ὑπὸ τοῦ ν. 539)1945 «περὶ χορηγήσεως κατ' ἔτος εἰς τοὺς μισθωτοὺς ἀδειῶν μετ' ἀποδοχῶν», εἶναι ὡσαύτως ἀπορριπτέος ὡς ἀβάσιμος, διότι, κατὰ τὴν σαφῆ ἔννοιαν τοῦ τελευταίου τούτου νόμου, διὰ τῶν διατάξεων αὐτοῦ καθωρίσθησαν αἱ ὑποχρεωτικῶς ὑπὸ τῶν ἐργοδοτῶν χορηγούμεναι ἄδειαι καὶ ἐπεβλήθη ἡ καταβολὴ τῶν ἀντιστοίχων πρὸς τὰς ἡμέρας τῆς ἀδείας τακτικῶν ἀποδοχῶν, μὴ ἀποκλειομένης ὅμως τῆς διὰ τῶν ἐργασιακῶν συμβάσεων εὐνοικωτέρας διὰ τοὺς μισθωτοὺς ρυθμίσεως τοῦ θέματος τῶν ἀδειῶν, ὡς τοῦτο ἰδίως καταφαίνεται ἐκ τῆς ρητῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρου 2 § 7 τοῦ ἀ.ν. 539)1945, ὁριζούσης ὅτι «τυχὸν εὐμενέστεροι ὅροι χορηγήσεως ἀδειῶν εἰς μισθωτούς, περιεχόμενοι εἰς συλλογικὰς συμβάσεις, κανονισμοὺς ἢ ἄλλας διατάξεις, δὲν θίγονται διὰ τοῦ παρόντος».

Συμφώνως πρὸς τὴν ἀνωτέρω παρατεθεῖσαν διάταξιν τοῦ ἄρθρου 21 § 1 τοῦ ν. 3239)1955 ἡ ἐθνικὴ γενικὴ συλλογικὴ σύμβασις ἐργασίας, ἀντιθέτως ἀπὸ τὰς εἰδικωτέρας συλλογικὰς συμβάσεις, δὲν δύναται νὰ καθορίζῃ εἰμὴ ἐλάχιστα ὅρια ἀμοιβῆς τῆς ἐργασίας, ὁ περιορισμὸς δὲ ἐν τούτῳ τῆς εὐρυτέρας τῶν συλλογικῶν συμβάσεων ἐργασίας τελεῖ ἐν ἁρμονίᾳ πρὸς τὸ ὑπὸ τοῦ νόμου καθιερούμενον ὡς ἄνω σύστημα διαβαθμίσεως καὶ ἱεραρχίσεως τῶν συλλογικῶν συμβάσεων ἐργασίας, διὰ τοῦ ὁποίου ὁ νομοθέτης ἐπεδίωξεν, ὅπως οἱ γενικοὶ ὅροι καὶ αἱ συνθῆκαι ἐργασίας, ὡς καὶ τὰ κατώτατα ὅρια ἀποδοχῶν, ὡς θέματα κοινὰ δι' ἅπαντας τοὺς μισθωτοὺς τῆς χώρας, ὑπόκεινται εἰς ἐνιαίαν ρύθμισιν ὡς πρὸς ἀφετηρίαν καί, ὡς ἐκ τούτου, καθορίζονται ἐπὶ τῇ βάσει κριτηρίων, ἀναγομένων εἰς καθολικὴν ἐκτίμησιν τῶν κρατουσῶν ἐν τῇ χώρᾳ συνθηκῶν καὶ, εἰδικώτερον, ὡς πρὸς τὰς ἀποδοχάς, τόσον ἀπὸ τῆς ἀπόψεως τῆς ἐξασφαλίσεως εἰς τοὺς μισθωτοὺς ἐν γένει ἑνὸς ἀνεκτοῦ κατωτάτου ὁρίου ἀμοιβῆς, ὅσον καὶ ἀπὸ τῆς ἀπόψεως τῆς ἱκανότητος τῆς ἐθνικῆς οἰκονομίας ἐν γένει ὅπως παράσχῃ τὸ κατώτατον τοῦτο ὅριον, ἀφιεμένης περαιτέρω ἀνοικτῆς τῆς ὁδοῦ τῆς διὰ τῶν εἰδικωτέρων συμβάσεων συνομολογήσεως ἀνωτέρων ἀμοιβῶν.

Διὰ τῆς αὐτῆς ὡς ἄνω μνημονευθείσης διατάξεως ὁρίζεται, ὅτι τὰ διὰ τῆς γενικῆς ἐθνικῆς συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας προβλεπόμενα ἐπιδόματα ἢ προσαυξήσεις καθορίζονται «ἐπ' αὐτῶν», ἤτοι ἐπὶ τῶν διὰ τῆς συλλογικῆς ταύτης συμβάσεως καθοριζομένων κατωτάτων ὁρίων ἀποδοχῶν, ἐν προκειμένῳ ὅμως διὰ τῆς προσβαλλομένης διατάξεως τῆς ἐπεχούσης θέσιν γενικῆς ἐθνικῆς συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας διαιτητικῆς ἀποφάσεως ἐπεβλήθη ἡ παροχὴ «ἐπιδόματος ἀδείας», ὑπολογιζομένου οὐχὶ ἐπὶ τῇ βάσει τῶν διὰ τῆς ἰσχυούσης γενικῆς ἐθνικῆς συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας ἢ ὁμοίας ἐφαρμογῆς διαιτητικῆς ἀποφάσεως καθωρισμένων κατωτάτων ὁρίων ἀποδοχῶν, ἀλλ' ἐπὶ τῇ βάσει τῶν πράγματι καταβαλλομένων ἀποδοχῶν, αἱ ὁποῖαι δύνανται νὰ εἶναι ἀνώτεραι τῶν ὑπὸ τῆς γενικῆς ἐθνικῆς συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας καθωρισμένων κατωτάτων ὁρίων. Κατ' ἀκολουθίαν ἡ προσβαλλομένη διάταξις τῆς διαιτητικῆς ἀποφάσεως εἶναι ἀκυρωτέα, καθ' ὅ μέτρον διὰ ταύτης ἐπεβλήθη ὁ ὑπολογισμὸς τοῦ χορηγητέου ἐπιδόματος ἀδείας ἐπὶ τῇ βάσει τῶν καταβαλλομένων πράγματι καὶ οὐχὶ ἐπὶ τῇ βάσει τῶν ἀποδοχῶν, τῶν ὁποίων δικαιοῦται ὁ μισθωτὸς κατὰ τὰς διατάξεις τῆς ἰσχυούσης γενικῆς ἐθνικῆς συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας.

Διὰ ταῦτα

Δέχεται ἐν μέρει τὴν ὑπὸ κρίσιν αἴτησιν ἀκυρώσεως.

Ἀκυροῖ τὴν ὑπ' ἀριθ. 33182)1993 τῆς 22 Ἀπριλίου 1964 ἀπόφασιν τοῦ Ὑπουργοῦ τῆς Ἐργασίας, διὰ τῆς ὁποίας ἐκηρύχθη ἐκτελεστὴ ἡ ὑπ' ἀριθ. 10)1964 ἀπό-

ΑΣΦΑΛΙΣΤΙΚΑΙ ΕΙΣΦΟΡΑΙ

ΑΝΑΔΡΟΜΙΚΗ ΕΠΙΒΟΛΗ ΑΣΦΑΛΙΣΤΙΚΩΝ ΕΙΣΦΟΡΩΝ

Περιορισμός τοῦ Νομοθέτου ἐκ τῶν ἄρθρων 3, 4, 59 τοῦ Συντάγματος

Περιορισμός τοῦ Νομοθέτου ἐκ τῶν προηγουμένων ἄρθρων τοῦ Συντάγματος πρός ἐντός εὐλόγου χρόνου ἀναδρομικήν ἐπιβολήν ἀσφαλιστικῶν εἰσφορῶν, τῆς κρίσεως περί τοῦ εὐλόγου χρόνου ὑποκειμένης εἰς τόν ἔλεγχον τῶν Δικαστηρίων, ὅτινα ὀφείλουσι νά ἐφαρμόσωσι τόν Νόμον μόνον διά τόν ὑπ' αὐτῶν κρινόμενον καί ὁριζόμενον χρόνον ὡς εὔλογον, τῆς περί τούτου κρίσεώς των ὑποκειμένης εἰς τόν ἔλεγχον τοῦ Ἀρείου Πάγου.—Ἀσφαλιστικαί εἰσφοραί πρός τό Ἐπικουρικόν Ταμεῖον Ἐργατῶν Μετάλλου.—Ἀντισυνταγματική ἡ ἀναδρομική πέραν τοῦ ἔτους, κρινομένου ὡς εὐλόγου, ἐπιβολή ἀσφαλιστικῶν εἰσφορῶν.

Ἔρχεται ἡ κατωτέρω ἀπόφασις τῆς Ὁλομελείας τοῦ Ἀρείου Πάγου, ὑπό τῆς ὁποίας ἀνῃρέθη ἡ ὑπ' ἀριθ. 175)1961 ἀπόφασις τοῦ Ἐφετείου Πατρῶν, μετά τήν ὑπ' ἀριθ. 178) 1965 ἀπόφασιν τοῦ Β' Πολιτικοῦ Τμήματος τοῦ Ἀρείου Πάγου (εἰσηγητής *Ι. Χατζηδάκης*, ΕΕΔ 24, 516), ἡ ὁποία παρέπεμψε τήν λύσιν τοῦ προκειμένου ζητήματος εἰς τήν Ὁλομέλειαν τοῦ Ἀρείου Πάγου.

Ἐπαναλαμβάνονται καί διά τῆς νεωτέρας αὐτῆς ἀποφάσεως τά ὀηθέντα ὑπό τῆς Α.Π. 69)1963, Ὁλομελείας (εἰσηγητής Θ. *Καμπέρης*, ΕΕΔ 22, 403) γενόμενα, τά ὁποῖα ἠκολούθησε καί ἡ σημειουμένη ἀνωτέρω Α.Π. 173)1965, Τμ. Β'.

Ἀποκειται ἤδη εἰς τόν κοινόν Νομοθέτην νά λομβάνῃ ὑπ' ὄψιν του τά ἐκ τοῦ Συντάγματος δεδομένα, περί τῶν ὁποίων καί ἡ νεωτέρα αὕτη ἀπόφασις τῆς Ὁλομελείας τοῦ Ἀρείου Πάγου, καί νά περιορίζηται εἰς τά ἐπιτρεπόμενα χρονικά ὅρια, ἐπιβάλλων ἀναδρομικῶς διαφόρους ἀσφαλιστικάς εἰσφοράς, ὥστε νά μή ἐμφανίζηται τό σύνηθες ἄλλως τε φαινόμενον νά καλοῦνται μετά μακράν σειράν ἐτῶν οἱ καθοριζόμενοι ὡς ὑποχρεωτικῶς ὑφιστάμενοι τοιαῦτα οἰκονομικά βάρη, εἰσπραττόμενα μάλιστα κατά τόν νόμον περί εἰσπράξεως δημοσίων ἐσόδων. (Ἴδετε καί σημειώσεις μας ἐν ΕΕΔ 24, 516)

Ἀρείου Πάγου 507)1965. Ὁλομελείας

Πρόεδρος ὁ κ. *Σπ. Μανρομιχάλης*
Εἰσηγητής ὁ Ἀρεοπαγίτης κ. *Κ. Παυλίδης*
Δικηγόροι οἱ κ.κ. Κ. Μπαλντᾶς, Ν. Καταφράκης

Ἡ προκειμένη ὑπόθεσις εἰσάγεται πρός ἔφεσιν τοῦ Δευτεροβαθμίου Διοικητικοῦ Διαιτητικοῦ Δικαστηρίου Ἀθηνῶν, καθ' ὅ μέρος διά τῆς παραγράφου ΙΙΙ τῆς διαιτητικῆς ταύτης ἀποφάσεως ἐπιβάλλεται ὁ ὑπολογισμός τοῦ διά ταύτης θεσπιζομένου «ἐπιδόματος ἀδείας» ἐπί τῇ βάσει τῶν πράγματι καταβαλλομένων ἀποδοχῶν καί οὐχί τῶν κατωτάτων ὁρίων ἀποδοχῶν, ὡς καθορίζονται διά τῆς ἰσχυούσης γενικῆς ἐθνικῆς συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας, ἐκδικασιν, κατά τό ἄρθρον 3 § 3 τοῦ νόμου 3810 τοῦ 1957, εἰς τήν Ὁλομέλειαν τοῦ Ἀρείου Πάγου, κατόπιν τῆς ὑπ' ἀριθ. 173 τοῦ 1965 ἀποφάσεως τοῦ Β' Τμήματος αὐτοῦ, δι' ἧς, ἀπορριφάσης τούς πρώτον καί δεύτερον λόγους ἀναιρέσεως, παρεπέμφθη πρός ἐκδίκασιν ὁ πρόσθετος λόγος ἀναιρέσεως, διότι τό δικάσαν Τμῆμα ἠρνήθη τήν ἐφαρμογήν νόμου, κριθέντος ὡς ἀντισυνταγματικοῦ.

Ἐκ τοῦ πνεύματος ἰδία τῶν διατάξεων τῶν ἄρθρων 3, 4 καί 59 τοῦ Συντάγματος, δι' ὧν ἐπιτάσσεται ἡ ἰσότης καί ἡ οἰκονομική ἐλευθερία πάντων τῶν Ἑλλήνων ἐνώπιον τοῦ νόμου, τίθεται δέ ὑπό χρονικήν περιορισμόν ἡ ἀναδρομική ἰσχύς τοῦ νόμου, δι' οὗ ἐπιβάλλεται φόρος, σαφῶς προκύπτει, ὅτι προκειμένης ἐπιβολῆς οἰκονομικοῦ βάρους, ὡς εἶναι καί ἡ εἰσφορά εἰς βάρος ἐργοδοτῶν χάριν τῶν μισθωτῶν αὐτῶν καί ὑπέρ τοῦ παρ' ᾧ οὗτοι εἶναι ἠσφαλισμένοι Ταμείου, πρός ἐμπέδωσιν τῆς ἐμπιστοσύνης τῶν πολιτῶν πρός τό Κράτος καί ἀποφυγήν τοῦ κινδύνου τῆς δι' ἀναδρομικῆς ἰσχύος τῶν ἐπιβαλλόντων ἀπρόβλεπτα οἰκονομικά βάρη νόμων ἀνακοπῆς ἢ κλονισμοῦ τῆς οἰκονομικῆς δραστηριότητος τῶν διά τῆς εἰσφορᾶς βαρυνθέντων, ὁ κοινός νομοθέτης τελεῖ ὑπό τόν περιορισμόν τῆς ἐντός εὐλόγου χρόνου ἀναδρομικῆς ἰσχύος τῶν ἐπιβαλλόντων οἰκονομικά βάρη κανόνων δικαίου, ἀναλόγως τοῦ ἐπιβαλλομένου βάρους καί τῶν ἐν τῇ συγκεκριμένῃ περιπτώσει συντρεχουσῶν ἐν γένει συνθηκῶν. Ἡ κρίσις δέ περί τοῦ εὐλόγου χρόνου τῆς ἀναδρομικῆς ἰσχύος τῶν νόμων τούτων ὑπόκειται εἰς τόν ἔλεγχον τῶν δικαστηρίων, ἅτινα εἰς ἣν περίπτωσιν ἤθελον ἀποφανθῇ, ὅτι δέν εἶναι εὔλογος ὁ ὁρισθείς χρόνος καί ἑπομένως ὅτι ὁ νόμος, κατά τό ὑπερβάλλον, εἶναι ἀντι-

συνταγματικός, ὀφείλουσι νὰ ἐφαρμόσωσι τοῦτον μόνον διὰ τὸν ὑπ' αὐτῶν κρινόμενον καὶ ὁριζόμενον χρόνον ὡς εὔλογον, τῆς περὶ τούτου κρίσεως τῶν ὑποκειμένης εἰς τὸν ἔλεγχον τοῦ Ἀρείου Πάγου.

Ἐν προκειμένῳ διὰ τοῦ ἄρθρου 1 τοῦ ἀπὸ 5)11 Νοεμβρίου 1935 νομοθετικοῦ διατάγματος, ὡς αἱ παράγραφοι 2 καὶ 3 αὐτοῦ ἀντικατεστάθησαν διὰ τοῦ ἄρθρου 10 τοῦ ἀν. νόμου 694 τοῦ 1937, συνεστήθη νομικὸν πρόσωπον δημοσίου δικαίου ὑπὸ τὸν τίτλον «Ἐπικουρικὸν Ταμεῖον Ἐξόδου Γερόντων καὶ Ἀνικάνων Ἐργατῶν Μετάλλου», ἑδρεῦον ἐν Πειραιεῖ, καὶ ὡρίσθη δι' αὐτοῦ, ὅτι εἰς τὸ Ταμεῖον τοῦτο ἀσφαλίζονται ὑποχρεωτικῶς οἱ ἐν Ἀθήναις καὶ Πειραιεῖ ἐργαζόμενοι ἐργάται καὶ ὑπάλληλοι τῶν ἐργοστασίων μηχανουργίας, λεβητοποιΐας, χυτηρίων καὶ μεταλλουργικῶν ἐν γένει ἐργοστασίων καὶ οἱ ἐργάται μετάλλου, οἱ ἐργαζόμενοι εἰς βιομηχανικὰ ἐργοστάσια καὶ βιοτεχνικὰ ἐργαστήρια, τὰ κατὰ κύριον λόγον ἀσχολούμενα εἰς ἐπεξεργασίαν καὶ μετασχηματισμὸν μετάλλου, πλὴν τῶν φανοποιείων καὶ ὑδραυλικῶν ἐργαστηρίων, πρὸς τὸν σκοπὸν ἐπικουρικῆς ἀσφαλίσεως τῶν ὡς ἄνω ἀσφαλιζομένων κατὰ τῆς ἀναπηρίας, τοῦ γήρατος καὶ τοῦ θανάτου. Ὡς πόρος τοῦ εἰρημένου Ἐπικουρικοῦ Ταμείου ὡρίσθη διὰ τοῦ ἄρθρου 2 τοῦ ὡς ἄνω νομοθετικοῦ διατάγματος κράτησις ἐπὶ τῶν ἡμερομισθίων καὶ μισθῶν τῶν ἠσφαλισμένων ἐκ 3 ο)ο, ἥτις κρατεῖται παρὰ τῶν ἐργοδοτῶν καὶ ἀποδίδεται εἰς τὸ Ταμεῖον μετὰ ἰσοποσοῦ συνεισφορᾶς τούτων. Ἐν ἄρθρῳ 3 τοῦ αὐτοῦ νομοθετικοῦ διατάγματος ὁρίζεται, ὅτι αἱ διατάξεις τούτου δύνανται νὰ ἐπεκταθῶσι καὶ εἰς τὰς λοιπὰς πόλεις τοῦ Κράτους διὰ διαταγμάτων, προκαλουμένων ὑπὸ τοῦ Ὑπουργοῦ τῆς Ἐθνικῆς Οἰκονομίας, νῦν Ἐργασίας, κατὰ τὸ ἄρθρον 63 § 1 τοῦ ἀπὸ 11)12 Νοεμβρίου 1935 ἀν. νόμου «περὶ ὀργανισμοῦ τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας», μετὰ γνώμην τοῦ Συμβουλίου Ἐργασίας. Διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 41710 τῆς 14 Ὀκτωβρίου 1937 ἀποφάσεως τοῦ Ὑφυπουργοῦ Ἐργασίας, δημοσιευθείσης εἰς τὸ ὑπ' ἀριθ. 221 (τεῦχος Β') τῆς 23 Ὀκτωβρίου 1937 φύλλον τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως, αἱ διατάξεις τοῦ ἀνωτέρω νομοθετικοῦ διατάγματος ἐπεξετάθησαν εἰς ἁπάσας τὰς πόλεις τῆς Ἑλλάδος, ἐφ' ὅσον οἱ ἀπασχολούμενοι εἰς τὰ λειτουργοῦντα ἐν ἑκάστῃ τῶν πόλεων τούτων ἐργοστάσια καὶ ἐργαστήρια ἐπεξεργασίας καὶ μετασχηματισμοῦ μετάλλου, κατὰ τὴν ἔννοιαν τοῦ ἀ.ν. 694)1937, ἐργάται ὑπερβαίνουσιν ἐν συνόλῳ τοὺς ἑκατόν. Ἡ εἰρημένη ὑπουργικὴ ἀπόφασις, ἄκυρος οὖσα, ὡς ἄνευ νομοθετικῆς ἐξουσιοδοτήσεως ἐκδοθεῖσα, ἐφ' ὅσον ἡ ἐπέκτασις τοῦ νομοθετικοῦ διατάγματος τῆς 5)11 Νοεμβρίου 1935 καὶ εἰς ἄλλας πόλεις τοῦ Κράτους ἔδει νὰ γίνῃ, κατὰ τὸ ἄρθρον 3 τούτου, ὡς εἴρηται, διὰ βασιλικοῦ διατάγματος, ἐκυρώθη ἀπὸ τῆς εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως δημοσιεύσεώς της μεθ' ἁπασῶν τῶν συνεπειῶν της διὰ τοῦ ἄρθρου 1 τοῦ ν. δ)τος 3866 τοῦ 1958, δοθείσης οὕτως εἰς αὐτὴν ἀναδρομικῆς ἰσχύος ἀπὸ τῆς 23 Ὀκτωβρίου 1937 καὶ ἐπιβληθέντος ἀπροβλέπτως μετὰ τόσον μακρὸν χρόνον αἰσθητοῦ βάρους εἰς τὴν ἀναιρεσείουσαν μεταλλουργικὴν ἑταιρείαν, ἑδρεύουσαν ἐν Πάτραις, ἥτις περιάγεται ἅμα εἰς τὴν ἀνάγκην, ὅπως διώξῃ τοὺς διατελέσαντας μισθωτούς της πρὸς καταβολὴν αὐτῇ τῆς κατὰ τὸ ἀνωτέρω χρονικὸν διάστημα βαρυνούσης αὐτοὺς ἀναλογίας ἐκ τῆς ἐπιβληθείσης εἰσφορᾶς, ἐνδεχομένως δὲ ἄνευ ἀποτελέσματος λόγῳ ἀποχωρήσεώς των ἐκ τῆς ὑπηρεσίας ἢ λόγῳ θανάτου των. Ὁ ὑπὸ τὰς ἐκτεθείσας συνθήκας ὁρισθεὶς χρόνος ἀναδρομικῆς ἰσχύος τῆς μνησθείσης ὑπ' ἀριθ. 41710 τοῦ 1937 ὑπουργικῆς ἀποφάσεως εἶναι μὴ εὔλογος, ὡς εὐλόγου κρινομένου ὑπὸ τοῦ δικαστηρίου τοῦ ἐνὸς ἔτους πρὸ τῆς δημοσιεύσεως εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως (29 Ὀκτωβρίου 1958) τοῦ ν.δ. 3866 τοῦ 1958, δι' οὗ ἐκυρώθη ἡ ἀπόφασις αὕτη· ἑπομένως διὰ τὸν πρὸ τοῦ ἔτους τούτου χρόνον δὲν δύναται νὰ τύχῃ ἐφαρμογῆς τὸ νομοθετικὸν τοῦτο διάταγμα κατὰ τὴν προαναφερθεῖσαν διάταξίν του ὡς ἀντισυνταγματικόν. Ὅθεν, ἀντιθέτως ἀπορριπτομένης ἡ προσβαλλομένης ἀπόφασις καὶ δεξαμένη ἐν μέρει τὴν ἀπὸ 22 Φεβρουαρίου 1960 ἀγωγὴν τοῦ ἀναιρεσιβλήτου Ταμείου, ὑποχρεώσασα δὲ τὴν ἀναιρεσείουσαν νὰ καταβάλῃ εἰς αὐτὸ τὸ ποσὸν τῶν δραχμῶν 152.457 ὡς ἐργατοϋπαλληλικὴν καὶ ἐργοδοτικὴν εἰσφοράν, ἀναφερομένην, καθ' ἃ ἐκ τῆς ἀποφάσεως, ἐν συνδυασμῷ πρὸς τὴν ἀγωγήν, προκύπτει, εἰς τὸ χρονικὸν διάστημα ἀπὸ 1 Μαΐου 1955 ἕως 31 Ὀκτωβρίου 1958, ἐπὶ τῇ ἐσφαλμένῃ αἰτιολογίᾳ ὅτι ἡ διὰ τοῦ ν.δ. 3866)1958 ἐπέκτασις τῶν διατάξεων τοῦ ν.δ. τῆς 5)11

ΕΡΓΑΤΙΚΟΣ ΜΙΣΘΟΣ

ΜΙΣΘΟΣ ΑΔΕΛΦΩΝ ΝΟΣΟΚΟΜΩΝ ΝΟΣΗΛΕΥΤΙΚΩΝ ΙΔΡΥΜΑΤΩΝ

Παροχή έργασίας κατά Κυριακάς και νυκτερινάς ώρας

Λήψις και των εις Ιδιωτικού δικαίου Νοσηλευτικά Ίδρύματα υπηρετουσών νοσοκόμων του μισθού των δημοσιοϋπαλλήλικών βαθμών, κατά Ν.Δ. 683)1948, εύθέως μέν έάν συνετάγη ύπό των Ίδρυμάτων ο προβλεπόμενος Όργανισμός και κατετάγησαν αύται εις τάς προσηκούσας θέσεις, ώς αποζημιώσεως δέ έάν τά Ίδρύματα δέν συνέταξαν Όργανισμόν πρός κατάταξιν αύτών.—Δικαίωμα όμως και των εις τούς ιδιωτικούς μισθωτούς δι' έτέρων διατάξεων παρεχομένων αποζημιώσεων, επιδομάτων και προσαυξήσεων, ώς ή αποζημίωσις δι' υπερωριακήν έργασίαν, αί προσαυξήσεις δι' έργασίαν κατά Κυριακάς και νυκτερινήν έργασίαν.—Ώραι έργασίας του κατωτέρου υγειονομικού προσωπικού.

Επεκυρώθη ύπό της κατωτέρω αποφάσεως του Αρείου Πάγου ή ύπ' αριθ. 6830)1965 από μιας του Πρωτοδικείου Αθηνών ώς εφετείου κατά την εργατικήν διαδικασίαν.

Το Πρωτοδικείον εδέχθη, ότι εκ του ν.δ. 683) 1948 «περί διπλωματούχων αδελφών νοσοκόμων και επισκεπτριών» προκύπτει, ότι αί υπηρετούσαι εις τά Δημόσια κλπ. Ίδρύματα άδελφαί νοσοκόμοι διαβαθμίζονται κατά τους εις το άνωτέρω ν.δ)για βαθμούς, οίτινες αντιστοιχούσιν εις τους δημοσιοϋπαλλήλικους βαθμούς, χωρίς να δικαιούνται και των παρεχομένων εις τους ιδιωτικούς υπαλλήλους διά των συλλογικών συμβάσεων κλπ. (Α.Π. 13)1959, ΕΕΔ 18, 211, Α.Π. 360) 1958, ΕΕΔ 17, 645), άλλ' ή διαβάθμισις αύτών προϋποθέτει την σύνταξιν ή τροποποίησιν των τυχόν υφισταμένων οργανισμών των Ίδρυμάτων, εξ ού παρέπεται, ότι πρό της συντάξεως ή τροποποιήσεως και προσαρμογής των οργανισμών εις τάς διατάξεις των άνωτέρω ν.δ)γμάτων δέν είναι δυνατή ή διαβάθμισις και ή αντίστοιχος μισθολογική κατάταξις των εν τω Ίδρύματι νοσοκόμων δι' αποφάσεως του διοικητικού Συμβουλίου, ώς μη υφισταμένων των αντιστοίχων οργανικών θέσεων, εις ας διαβαθμιζόμεναι θά ενταχθώσιν (Α.Π. 294)1956, ΕΕΔ 15, 662).

Επομένως άνευ θεσπίσεως οργανικών θέσεων δέν δικαιούνται κατά τάς διατάξεις του ν.δ. 683)1948 των αποδοχών των δημοσίων υπαλλήλων, άλλά μέχρι της εντάξεως των εις θεσπισθείσαν διά του οργανισμού κενήν θέσιν δικαιούνται των νομίμων αποδοχών των ιδιωτικών υπαλλήλων ή των συμφωνηθεισών υπερτέρων τοιούτων.

Κατ' ακολουθίαν των σκέψεων τούτων το Πρωτοδικείον έπεδίκασεν εις την ενάγουσαν νοσοκόμον νοσηλευτικού Ίδρύματος Ιδιωτικού δικαίου προσθέτους αμοιβάς δι' έργασίαν κατά Κυριακάς και νύκτας, δυνάμει των γνωστών υπουργικών αποφάσεων 8900)1946 και 18310) 1946 (ΕΕΔ 12, 388).

Είναι ήδη δεδομένον, κατά την νομολογίαν του Αρείου Πάγου (Α.Π. 512)1960, εισηγητής *Κ. Θανόπουλος*, ΕΕΔ 30, 33), ότι γεννάται αξίωσις αποζημιώσεως κατά τάς περί άδικοπραξίας διατάξεις εκ της μη διαβαθμίσεως νοσοκόμου λόγω μη συντάξεως του κατά νόμον οργανισμού, ή οποία αποζημίωσις συνίσταται εις την διαφοράν των μισθών, τους οποίους έλαβε, και εκείνων, τούς οποίους θά έλάμβανεν, έάν κατετάσσετο εις τους κατά νόμον βαθμούς.

Περαιτέρω κατά την Α.Π. 13)1959 (εισηγητής *Θ. Σταυρόπουλος*, ΕΕΔ 18, 211) ή διαβαθμισθείσα κατά τον οργανισμόν νοσοκόμος, λαμβάνουσα ώς μισθόν τον εις τον βαθμόν της αντιστοιχούντα, ώς και τά εις τους δημοσίους υπαλλήλους χορηγούμενα επιδόματα και προσαυξήσεις, δέν δικαιούται προσαυξήσεων αμοιβής κατά Κυριακάς και νύκτας δυνάμει των υπό των υπ' αριθ. 8900)1946 και 18310)1946 υπουργικών αποφάσεων προβλεπομένων διά τους λοιπούς ιδιωτικούς υπαλλήλους (Ίδετε και Α.Π. 360)1958, εισηγητής *Μ. Παντελής*, ΕΕΔ 17, 645).

Η νεωτέρα αύτη απόφασις του Αρείου Πάγου δέχεται, ότι των προσαυξήσεων τούτων δικαιούνται αί νοσοκόμοι, διότι, κατά την σκέψιν αύτης, δέν μεταβάλλεται ο νομικός χαρακτήρ της εργασιακής σχέσεως τοιούτου ώς συμβάσεως έργασίας ιδιωτικού δικαίου.

Θά μάς επιτραπή όμως να σημειώσωμεν, ότι τό θέμα δέν είναι, άν ή σχέσις είναι ιδιωτικού δικαίου, επί του οποίου ώς πρός τά νοσηλευτικά Ίδρύματα ιδιωτικού δικαίου δέν υπάρχει αμφιβολία, άλλ' άν, διότι αί αποδοχαί των νοσοκόμων τούτων ρυθμίζονται ύπό του ειδικού νόμου 683)1948 εις το ύψος του μισθού των δημοσίων υπαλλήλων μετά των επιδομάτων και προσαυξήσεων επ' αύτου, δύνανται να έχουν εφαρμογήν αί επί τη βάσει άλλου νόμου (3239)1955 περί συλλογικών

Νοεμβρίου 1935 και εις Πάτρας μετ' αναδρομικής δυνάμεως δέν αντίκειται εις το Σύνταγμα, ψευδώς ήρμήνευσε και εσφαλμένως εφήρμοσε τάς παρατεθείσας διατάξεις αύτου, δι' ά είναι αναιρετέα κατά το άρθρον 807 εδάφ. 17 της Πολ. Δικονομίας και των σχετικών πρόσθετον λόγον αναιρέσεως.

διαφορῶν ἐργασίας) ἰσχύουσαι ὑπουργικαὶ ἀποφάσεις, ὡς εἶναι αἱ προαναφερθεῖσαι διὰ προσαύξησιν μισθοῦ δι' ἐργασίαν κατὰ Κυριακὴν καὶ νύκτας.

Ἀποκλείεται συνεπῶς, νομίζομεν, μετὰ ταῦτα ἡ ἐφαρμογὴ τῶν ἀνωτέρω ὑπουργικῶν ἀποφάσεων ἐπὶ τῶν ἐν λόγῳ νοσοκόμων, εἴτε διεβαθμίσθησαν, εἴτε ὄχι (ὁπότε δικαιοῦνται ἀποζημιώσεως κατὰ τὰς περὶ ἀδικοπραξίας διατάξεις, ὡς δέχεται καὶ ἡ ἐν λόγῳ ἀρεοπαγιτικὴ ἀπόφασις), διὰ τοὺς ἀνωτέρω λόγους καὶ διότι θὰ συνέβαινεν αἱ εἰς ἰδιωτικοῦ δικαίου νοσηλευτικὰ ἱδρύματα ὑπηρετοῦσαι νοσοκόμοι νὰ δικαιοῦνται τούτων - κατὰ τὴν ἔννοιαν τῆς ἀποφάσεως - καὶ αἱ εἰς δημοσίου δικαίου νοσηλευτικὰ ἱδρύματα ἐπὶ σχέσει δημοσίου δικαίου νὰ μὴ δικαιοῦνται τούτων (λόγῳ τῆς φύσεως τῆς σχέσεως ὡς δημοσίου δικαίου), ἐνῷ πρόθεσις τοῦ νομοθέτου ὑπῆρξε νὰ ἐξισώσῃ τὰς ἀποδοχὰς τούτων. (Ἴδετε περὶ τοῦ θέματος καὶ *Γ. Τρίμην*, ΕΕΔ 31, 1035).

Ἀρείου Πάγου 500)1965, Τμ. Β'

Προεδρεύων ὁ Ἀντιπρόεδρος κ. ***Γ. Βαρσάμου***
Εἰσηγητὴς ὁ Ἀρεοπαγίτης κ. ***Β. Πατσουράκος***
Δικηγόροι οἱ κ.κ. Γ. Τρίμης, Σ. Τζουβελόπουλος, Ἀλ. Σακελλαρόπουλος

Ἐκ τῶν διατάξεων τοῦ ν.δ. 683)1948 «περὶ διπλωματούχων ἀδελφῶν νοσοκόμων καὶ ἐπισκεπτριῶν» καὶ δὴ τοῦ ἄρθρου 15, ὁρίζοντος ὅτι καὶ αἱ εἰς ἰδιωτικοῦ δικαίου νοσηλευτικὰ ἱδρύματα ὑπηρετοῦσαι ἀδελφαὶ νοσοκόμοι, αἱ ἔχουσαι πτυχίον σχολῆς τριετοῦς ἢ μονοετοῦς φοιτήσεως, λαμβάνουν τὸν μισθὸν τῶν δημοσιοϋπαλλήλικων βαθμῶν γραφέως β' τάξεως μέχρι τοῦ τμηματάρχου β' τάξεως, ἀναλόγως τῆς θέσεως, ἣν κατὰ τὸν ὀργανισμὸν τοῦ ἱδρύματος κατέχουν, καὶ πέραν τροφῆς, στεγάστεως καὶ ὑπηρεσιακῆς στολῆς, πάσας τὰς προσαυξήσεις καὶ ἐπιδόματα, τὰ παρεχόμενα εἰς τοὺς δημοσίους ὑπαλλήλους, τοῦ ἄρθρου 18, ὁρίζοντος ὅτι αἱ εἰρημέναι ἀδελφαὶ νοσοκόμοι διορίζονται ἢ προάγονται εἰς τὰς ὑπὸ τοῦ ἄρθρου τούτου καθοριζομένας καὶ δι' ὀργανισμοῦ, ὃν δέον νὰ συντάξουν τὰ ἱδρύματα, προβλεπομένας θέσεις (νοσοκόμου, ἀδελφῆς νοσοκόμου β' τάξεως, ἀδελφῆς νοσοκόμου α' τάξεως κλπ.), τῶν ἄρθρων 24, 25 καὶ 26 ὁριζόντων ὅτι, ἐν ἐλλείψει ἀδελφῶν νοσοκόμων διπλωματούχων σχολῶν τριετοῦς ἢ μονοετοῦς φοιτήσεως, δύνανται νὰ προσλαμβάνωνται ὑπὸ τῶν ἱδρυμάτων ὡς νοσοκόμοι καὶ μὴ κεκτημέναι πτυχίου, καλούμεναι πρακτικαὶ νοσοκόμοι, καὶ ὅτι αἱ κατὰ τὴν ἰσχὺν τοῦ νόμου τούτου ὑπηρετοῦσαι εἰς παντὸς εἴδους νοσηλευτικὰ ἱδρύματα πρακτικαὶ νοσοκόμοι κατατάσσονται εἰς ἀναλόγους θέσεις ἐκ τῶν ἀνωτέρω, ἀναλόγως τῶν ἐτῶν ὑπηρεσίας των, τῆς ἱκανότητός των καὶ τῶν λοιπῶν προσόντων αὐτῶν, δικαιούμεναι τῶν αὐτῶν ἀνωτέρω προσαυξήσεων καὶ ἐπιδομάτων, καὶ τοῦ ἄρθρου 27, ὁρίζοντος ὅτι αἱ μετὰ τὴν ἰσχὺν τοῦ νόμου τούτου προσλαμβανόμεναι τὸ πρῶτον πρακτικαὶ νοσοκόμοι λαμβάνουν τὸν μισθὸν τῶν νοσοκόμων μονοετοῦς φοιτήσεως (γραφέως β' τάξεως), μειωμένον κατὰ 25)ο, προάγονται δὲ μετὰ τριετῆ εὐδόκιμον ὑπηρεσίαν κατὰ μισθὸν μέχρι τοῦ βαθμοῦ τοῦ γραφέως α' τάξεως, λαμβάνουσαι καὶ κατὰ τὴν προαγωγὴν αὐτῶν μειωμένον μισθὸν κατὰ 25)ο καὶ δικαιούμεναι τῶν αὐτῶν ἀνωτέρω προσαυξήσεων καὶ ἐπιδομάτων, καὶ τῶν τοιούτων τοῦ ἄρθρου 71 τοῦ Α.Κ., προκύπτει σαφῶς, ὅτι καὶ αἱ εἰς ἰδιωτικοῦ δικαίου νοσηλευτικὰ ἱδρύματα ὑπηρετοῦσαι νοσοκόμοι λαμβάνουν τὸν μισθὸν τῶν εἰρημένων δημοσιοϋπαλληλικῶν βαθμῶν, μειωμένον κατὰ 25)ο, αἱ ἐκ τούτων πρακτικαί, αἱ προσληφθεῖσαι τὸ πρῶτον μετὰ τὴν ἰσχὺν τοῦ ἄνω νόμου, ὡς καὶ πάσας τὰς προσαυξήσεις καὶ ἐπιδόματα τῶν δημοσίων ὑπαλλήλων, εὐθέως μὲν ἐὰν συνετάγη ὑπὸ τῶν ἱδρυμάτων ὁ προβλεπόμενος ὀργανισμὸς καὶ κατετάγησαν αὗται εἰς τὰς προσηκούσας θέσεις, ὡς ἀποζημίωσιν δὲ ἐὰν τὰ ἱδρύματα, παρὰ τὴν ἣν εἶχον ὑποχρέωσιν, δὲν συνέταξαν ὀργανισμὸν πρὸς κατάταξιν αὐτῶν. Ἐκ τοῦ ὅτι ὅμως διὰ τῶν εἰρημένων διατάξεων καθορίζονται αἱ μηνιαῖαι ἀποδοχαὶ καὶ τῶν νοσοκόμων, τῶν ὑπηρετουσῶν εἰς νοσηλευτικὰ ἱδρύματα ἰδιωτικοῦ δικαίου, βάσει τῶν ἀποδοχῶν τῶν δημοσίων ὑπαλλήλων τῶν ἐν ἄρθρῳ 15 τοῦ ἄνω νόμου βαθμῶν, δὲν μεταβάλλεται ὁ νομικὸς χαρακτὴρ τῆς ἐργασιακῆς σχέσεως τούτων, ὡς συμβάσεως ἐργασίας ἰδιωτικοῦ δικαίου, εἰς σύμβασιν δημοσίου τοιούτου, πρὸς ἣν εἶναι ἀσυμβίβαστος καὶ ἡ ἰδιότης τοῦ ἐργοδότου ὡς νομικοῦ προσώπου ἰδιωτικοῦ δικαίου καὶ δὲν ἀποκλείεται ἡ χορήγησις καὶ εἰς τὰς νοσοκόμους τῶν νοσηλευτικῶν τούτων ἱδρυμάτων τῶν εἰς τοὺς ἰδιωτικοὺς μισθωτοὺς δι'

ἑτέρων διατάξεων παρεχομένων ἀποζημιώσεων, ἐπιδομάτων καὶ προσαυξήσεων, ὡς εἶναι ἡ ἀποζημίωσις, ἡ παρεχομένη δι' ὑπερωριακὴν ἐργασίαν εἰς μισθωτοὺς ἐν γένει κατὰ τὰ ἄρθρα 904 Α.Κ. καὶ 8 § 2 τοῦ ν.δ. 4020)1959, ἢ εἰς τὸ κατώτερον ὑγειονομικὸν προσωπικὸν κατὰ τὴν ὑπ' ἀριθ. 39431) 7672)1961 ἀπόφασιν τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας, ἐκδοθεῖσαν βάσει τοῦ ἄρθρου 2 § 1 τοῦ εἰρημένου ν.δ. 4020)1959, καὶ τὰς προσαυξήσεις τὰς παρεχομένας εἰς τὸ ἐν γένει προσωπικὸν πασῶν τῶν ἐπιχειρήσεων καὶ ἐργασιῶν διὰ τῶν ὑπ' ἀριθ. 8906)1946, 18310)1946 καὶ 25825)1951 κοινῶν ἀποφάσεων τῶν Ὑπουργῶν Οἰκονομικῶν καὶ Ἐργασίας, λόγῳ ἐπιτρεπτῆς ἐργασίας κατὰ Κυριακὰς καὶ ἄλλας μὴ ἐργασίμους ἡμέρας, ἀνερχομένη εἰς 75 ο)ο ἐπὶ τῶν τεθεσπισμένων ἐλαχίστων ὁρίων μισθῶν καὶ ἡμερομισθίων, καὶ λόγῳ νυκτερινῆς ἐργασίας, ἀνερχομένη εἰς 25 ο)ο ἐπὶ τοῦ 1)25 τοῦ μηνιαίου μισθοῦ ἢ 25 ο)ο ἐπὶ τοῦ ἡμερομισθίου, ἃς ἀποζημιώσεις καὶ προσαυξήσεις δικαιοῦνται νὰ ἀπαιτήσουν καὶ οἱ εἰρημέναι νοσοκόμοι, μὴ προκύπτοντος ἀντιθέτου οὔτε ἐκ τῶν διατάξεων τοῦ ν.δ. 683)1948, καὶ δὴ καὶ τῆς τοῦ ἄρθρου 17 τοιούτου, ὑπαγορευθείσης ἐκ τῆς σκέψεως ὅτι μόνον ἐπὶ τῶν δι' αὐτῆς καθοριζομένων νοσηλευτικῶν ἱδρυμάτων θὰ καθίστατο ἀναγκαία καὶ θὰ παρείχετο ὑπερωριακὴ παρὰ τῶν νοσοκόμων ἐργασία ὡς ἐκ τῆς φύσεως τῶν νοσημάτων τῶν ἐν αὐτοῖς νοσηλευομένων ἀσθενῶν, οὔτε ἐκ τῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρου 73 § 2 τοῦ ν. 1811)1951 «περὶ Κώδικος καταστάσεως δημοσίων διοικητικῶν ὑπαλλήλων», ἐχούσης ἐφαρμογὴν ἐπὶ τῶν δημοσίων ὑπαλλήλων, οὐχὶ δὲ καὶ ἐπὶ τῶν νοσοκόμων τῶν ἰδιωτικοῦ δικαίου νοσηλευτικῶν ἱδρυμάτων, μὴ οὐσῶν τοιούτων. Ἑπομένως τὸ ὡς ἐρρετέον δικάσαν Πρωτοδικεῖον, ἐπιδικάσαν διὰ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεώς του, βάσει τῶν ἄνω διατάξεων, εἰς τὴν ἀναιρεσίβλητον, πρακτικὴν νοσοκόμον παρὰ τῷ ἀναιρεσείοντι νομικῷ προσώπῳ ἰδιωτικοῦ δικαίου, ἀποζημίωσιν διὰ παρασχεθεῖσαν παρ' αὐτῆς ὑπερωριακὴν ἐργασίαν καὶ τοιαύτην κατὰ Κυριακὰς καὶ ἄλλας ἐξαιρεσίμους ἡμέρας, ὡς καὶ κατὰ τὴν νύκτα, ἀπὸ τοῦ 1962 καὶ ἐφ' ἑξῆς, εἰ καὶ ἐπὶ ἑτέραις αἰτιολογίαις, οὐδαμῶς ἐσφαλε, μὴ παραβιάσαν οὔτε τὰς ἄνω διατάξεις τοῦ ν. δ. 683)1948, οὔτε ἑτέραν, καὶ ἀπορριπτέοι οἱ περὶ τοῦ ἐναντίου συναφεῖς 1ος, 2ος, 3ος, 4ος καὶ 5ος λόγοι τοῦ ἀναιρετηρίου.

Ἡ ὑπ' ἀριθ. 39431)7672)1961 ἀπόφασις τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας, δι' ἧς ὡρίσθη ἡ ἐργασία τοῦ κατωτέρου ὑγειονομικοῦ προσωπικοῦ εἰς ὀκτὼ (8) ὥρας κατὰ τὴν ἡμέραν, στηρίζεται εἰς τὴν διάταξιν τοῦ ἄρθρου 2 § 1 τοῦ ν. δ)τος 4020)1959, μὴ ἐξερχομένη τῆς δι' αὐτῆς παρασχεθείσης σχετικῆς ἐξουσιοδοτήσεως. Ἐκ τούτου καὶ δοθέντος ὅτι ἡ κατὰ τὴν νύκτα ἐργασία τοῦ αὐτοῦ προσωπικοῦ ἔχει ὁρισθῇ εἰς ἑπτὰ (7) ὥρας διὰ τοῦ ἄρθρου 1 § 2 τοῦ ἀ.ν. 199)1936 ἔπεται, ὅτι τὸ δικάσαν Πρωτοδικεῖον, ἐπιδικάσαν εἰς τὴν ἀναιρεσίβλητον, πρακτικὴν νοσοκόμον παρὰ τῷ ἀναιρεσείοντι, ἀποζημίωσιν δι' ἐργασίαν παρασχεθεῖσαν πέραν τῶν εἰρημένων χρονικῶν ὁρίων, ὡς ὑπερωριακήν, οὐδαμῶς ἐσφαλε καὶ ἀπορριπτέος ὁ ἀντίθετος ἕκτος λόγος τοῦ ἀναιρετηρίου. Τὸ αὐτὸ δικαστήριον δὲν ἔσφαλεν οὐδὲ καθόσον ἔλαβεν ὑπ' ὄψιν πρὸς καθορισμὸν τοῦ πλουτισμοῦ τοῦ ἀναιρεσείοντος ἐκ τῆς ὑπερωριακῆς ἐργασίας τῆς ἀναιρεσιβλήτου καὶ τῆς καταβλητέας αὐτῇ σχετικῆς ἀποζημιώσεως καὶ τὴν ἀποτίμησιν τῆς παρεχομένης αὐτῇ, συμφώνως τῷ νόμῳ, κατοικίας καὶ τροφῆς, ἃς θὰ παρεῖχε τὸ ἀναιρεσεῖον καὶ πρὸς ἑτέραν νοσοκόμον διὰ τὴν αὐτὴν ἐργασίαν, καὶ ἀπορριπτέος καὶ ὁ ἀντίθετος ἕβδομος λόγος τοῦ ἀναιρετηρίου. Κριθέντος δὲ ἀνωτέρω ὅτι ἡ ἀναιρεσίβλητος δικαιοῦται τῶν καταβληθεισῶν αὐτῇ ὑπὸ τῶν διατάξεων τοῦ ν. δ)τος 683)1948 προβλεπομένων ἀποδοχῶν καὶ οὐχὶ ἑτέρων κατωτέρων τούτων, ὑπὸ συλλογικῶν συμβάσεων ἐργασίας προβλεπομένων, δὲν δύναται νὰ γίνῃ λόγος περὶ διαφορᾶς ἀποδοχῶν ἀχρεωστήτως καταβληθείσης αὐτῇ καὶ περὶ συμψηφισμοῦ ταύτης πρὸς τὰς ἐπιδίκους ἀπαιτήσεις της, δι' ὃ ὀρθῶς, εἰ καὶ ἐπὶ ἑτέρᾳ αἰτιολογίᾳ, ἀπερρίφθη ἡ περὶ τοιούτου συμψηφισμοῦ ἔνστασις τοῦ ἀναιρεσείοντος καὶ ἀπορριπτέος καὶ ὁ ἀντίθετος ὄγδοος λόγος τοῦ ἀναιρετηρίου.

ΑΠΕΡΓΙΑ

ΠΡΟΫΠΟΘΕΣΕΙΣ ΑΣΚΗΣΕΩΣ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΟΣ ΑΠΕΡΓΙΑΣ

Περιορισμοί καταγγελίας συμβάσεως έργασίας έκ τοῦ ἄρθρου 281 Α.Κ.

Ἐλευθέρα ἡ ὑπό τοῦ ἐργοδότου ἄσκησις τοῦ δικαιώματός του πρός λύσιν τῆς συμβάσεως ἐργασίας ἀορίστου χρόνου, ὑποκειμένη ὅμως εἰς τούς περιορισμούς τοῦ ἄρθρου 281 Ἀστικοῦ Κώδικος.—Δικαίωμα τῶν ἐργαζομένων ἡ ἀπεργία, ἀπαιτουμένων ὅμως διά τήν νόμιμον ἄσκησιν αὐτοῦ ὡρισμένων στοιχείων, ἐν ἐλλείψει τῶν ὁποίων ἡ ὁμαδική ἀποχή ἐκ τῆς ἐργασίας δέν συνιστᾷ νόμιμον ἀπεργίαν, ἀλλ' αὐθαίρετον ἀπουσίαν, δυναμένην νά χαρακτηρισθῇ καί ὡς λύσις τῆς συμβάσεως ἐργασίας.—Αἴτημα ἀπεργῶν περί ἐπαναπροσλήψεως ἀπολυθέντων συναδέλφων των, περί ἐπιδόματος ἀνθυγιεινῆς ἐργασίας κλπ.

Ἐπεκυρώθη ὑπό τῆς κατωτέρω ἀποφάσεως τοῦ ὡς ἐφετείου δικάσαντος κατά τήν ἐργατικήν διαδικασίαν Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν ἡ ὑπ' ἀριθ. 5853)1964 ἀπόφασις τοῦ Πρωτοδίκου Ἀθηνῶν (Πρωτοδίκης *Ι. Κατσαντώνης*, ΕΕΔ 24, 333). (Ἴδετε ἐκ τῶν τελευταίων καί τήν Πρωτοδικείου Θεσσαλονίκης 467)1963, εἰσηγητής *Στ. Διαμαντάκος*, ΕΕΔ 22, 349 καί τά αὐτόθι σημειούμενα).

Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν 16953)1965

Διαδικασία ἐργατικῶν διαφορῶν κατ' ἔφεσιν

Προεδρεύων ὁ Πρωτοδίκης κ. *Ι. Ντεγιάννης*

Εἰσηγητής ὁ Πρωτοδίκης κ. *Β. Κόκκινος*

Δικηγόροι οἱ κ.κ. Ε. Ἀνδριανάκης, Δ. Παπχσταύρου, Ι. Καποδίστριας

Διά τῆς ἀγωγῆς, ἐφ' ἧς ἐξεδόθη ἡ ἐκκαλουμένη ἀπόφασις, ὁ ἐνάγων καί ἤδη ἐκκαλῶν ἠτήσατο, ὅπως, ἀναγνωρισζομένης τῆς ἀκυρότητος τῆς ἀπό 17.4.1964 ἀπολύσεώς του ὑπό τῆς ἐναγομένης, ὡς γενομένης κατά κατάχρησιν δικαιώματος, ἤτοι ἐξ ἐκδικήσεως, λόγῳ τῆς συμμετοχῆς του εἰς ὁλιγόωρον στάσιν ἐργασίας τοῦ κλάδου σωληνουργῶν, πρός ἱκανοποίησιν τῶν ἐπαγγελματικῶν των συμφερόντων, ἀποβλεπούσης δέ εἰς τήν παρεμπόδισιν τῆς ἐλευθέρας συνδικαλιστικῆς δραστηριότητος τῶν μισθωτῶν ἐκείνης, ἐπιδικασθῇ αὐτῷ ποσόν δραχμῶν 10 235 δι' ἡμερομίσθια ὑπερημερίας του ἀπό 18.4.1964 ἕως 30.8.1964 χρονικοῦ διαστήματος ἐκ δραχμῶν 89 ἑκαστον. Ὁ Πρωτοδίκης ἀπέρριψε τήν ἀγωγήν ὡς ἀβάσιμον.

Ἡ ἄσκησις τοῦ κατά τό ἄρθρον 669 τοῦ Α.Κ. καί τούς νόμους 2112)1920 καί 3198)1955 δικαιώματος τοῦ ἐργοδότου πρός λύσιν τῆς συμβάσεως μισθώσεως ἐργασίας ἀορίστου χρόνου διά καταγγελίας εἶναι μέν κατ' ἀρχήν ἐλευθέρα, ὑπόκειται ὅμως εἰς τούς περιορισμούς τοῦ ἄρθρου 281 τοῦ Α.Κ., καθ' ὃ «ἡ ἄσκησις τοῦ δικαιώματος ἀπαγορεύεται, ἐάν αὐτη ὑπερβαίνη προφανῶς τά ὅρια τά ἐπιβαλλόμενα ἐκ τῆς καλῆς πίστεως ἢ τῶν χρηστῶν ἠθῶν ἢ ἐκ τοῦ κοινωνικοῦ ἢ οἰκονομικοῦ σκοποῦ τοῦ δικαιώματος». Ὑπέρβασις ὅμως τῶν ὁρίων τούτων δέν ὑφίσταται, ὅταν ἡ καταγγελία ἐγένετο πρός προστασίαν τοῦ καλῶς ἐννοουμένου ἐπαγγελματικοῦ συμφέροντος τοῦ ἐργοδότου ἢ ἕνεκα ἀντισυμβατικῶν ἐνεργειῶν τοῦ ἐργαζομένου, ἐξ ὧν ἐπηρεάζεται ὁ κανονικός ρυθμός ἐργασίας (πρβλ. Α.Π. 648)1963, ΕΕΔ 22, 1498, σχετ. 662)1962 καί 357)1963, ΕΕΔ 22, 154 καί 1048).

Ἑτέρωθεν ἡ ἀπεργία, ἤτοι ἡ ἀπό κοινοῦ καί ἀπό σχεδίου ἐπερχομένη ἀναστολή τῆς ἐργασίας ἱκανοῦ ἀριθμοῦ ἐργαζομένων εἰς ὡρισμένον ἐπάγγελμα ἢ ἐπιχείρησιν πρός ἐπαγγελματικόν ἀγωνιστικόν σκοπόν, μέ τήν πρόθεσιν συνεχίσεως τῆς ἐργασίας μετά τήν λῆξιν τοῦ ἐργατικοῦ ἀγῶνος, ὡς συνάγεται ἐκ πλείστων διατάξεων καί δή τοῦ ἄρθρου 8 § 1 τοῦ νόμου 2151)1920, τοῦ ἄρθρου μόνου τοῦ ὑπό στοιχ. ΝΕ')1948 ψηφίσματος τῆς Δ' Ἀναθεωρητικῆς Βουλῆς, δι' οὗ κατηργήθη τό ὑπό στοιχ. ΛΘ' ψήφισμα τῆς 7.12.1947 «περί προσωρινῆς ἀπαγορεύσεως τῆς διακοπῆς τῆς παραγωγῆς καί ἀναστολῆς τοῦ δικαιώματος τῆς ἀπεργίας», τοῦ ἄρθρου 2 § 6 τοῦ ἀ.ν. 539)1945, τοῦ ἄρθρου 16 § 3 τοῦ ν.δ. 2961)1954 «περί συστάσεως Ὀργανισμοῦ Ἀπασχολήσεως καί Ἀσφαλίσεως Ἀνεργίας» καί τοῦ ἄρθρου 18 τοῦ νόμου 3239)1955 «περί ρυθμίσεως συλλογικῶν διαφορῶν ἐργασίας» (ὅρα σχετ. Α.Π. 431)1959, ἐν ΝοΒ 8, 22), εἶναι δικαίωμα τῶν ἐργαζομένων, ἡ ἄσκησις τοῦ ὁποίου συνεπάγεται ἁπλῆν ἀναστολήν τῆς λειτουργίας τῆς συμβάσεως ἐργασίας καί οὐχί λύσιν αὐτῆς, πλήν ὅμως διά τήν νόμιμον ἐνάσκησιν αὐτοῦ ἀπαιτεῖται ἡ συνδρομή τῶν ἀκολούθων στοιχείων: α) Ὁ ὁμαδικός χαρακτήρ ἀναστολῆς τῆς ἐργασίας εἰς ἐκτέλεσιν σχεδίου καί προηγουμένης ἀποφάσεως ἀνεγνωρισμένου ἐπαγγελματικοῦ σωματείου, β) ἡ ὕπαρξις ἐπαγγελματικοῦ ἀγωνιστικοῦ σκοποῦ, ἐγκειμένου εἰς τήν βελτίωσιν τῶν ὅρων ἐργασίας τῶν ἀπεργούντων ἢ τῶν συναδέλφων των καί γ) ἡ νομιμότης τῆς ἀπεργίας ἀπό ἀπόψεως σκοποῦ, φύσεως, ἐλατηρίων καί περιστατικῶν κηρύξεως αὐτῆς, μή θεωρουμένης ὡς νομίμου τῆς προφανῶς ἀδικαιολογήτου ἢ ἀντικειμένης πρός τόν νόμον ἢ τά χρηστά ἤθη τοιαύτης (πρβλ. *Ἀγαλλόπουλον*, Ἐργατικόν Δίκαιον, 1958, σ. 98 ἐπόμ., *Ι. Καποδίστριαν*, ἐν ΕομΑΚ, ἄρθρον 652, ἀριθ. 68 καί Εἰσαγ. 669 - 678, ἀριθ. 66 καί 67 καί αὐτόθι παραπομπάς, Πρωτοδικείου Θεσσαλονίκης 467)1963, ἐν ΕΕΔ 22, 349). Ἐν ἐλλείψει τῶν ἀνωτέρω στοιχείων ἡ ἐκ τῆς ἐργασίας ὁμαδική ἀποχή τῶν ἐργαζομένων δέν συνιστᾷ νόμιμον ἀπεργίαν, ἀλλά αὐθαίρετον ἀπουσίαν, δυναμένην νά χαρακτηρισθῇ κατά τάς περιστάσεις καί ἀναλόγως τῆς χρονικῆς διαρκείας

της καὶ τῆς ὑπαιτιότητος τῶν ἐργαζομένων ὡς λύσις τῆς συμβάσεως διὰ καταγγελίας ὑπὸ τοῦ μισθωτοῦ συμφώνως πρὸς τὰς ἀρχὰς τῆς καλῆς πίστεως ἢ τῶν χρηστῶν συναλλακτικῶν ἠθῶν (πρβλ. *Ι. Καποδίστριαν*, ἔνθ' ἀνωτ. καὶ Πρωτοδικείου Θεσσαλονίκης 467/1963, ἔνθ' ἀνωτ.).

Ἐβεβαιώθησαν ἀρκούντως τὰ ἑξῆς: Ἡ ἐναγομένη, ἐκμεταλλευομένη τὰ ἐν Σκαραμαγκᾶ ναυπηγεῖα, τὴν 4.3.1961 προσέλαβε τὸν ἐνάγοντα ὡς σωληνουργόν, ἐπὶ συμβάσει μισθώσεως ἐξηρτημένης ἐργασίας ἀορίστου χρόνου, ἀπησχόλησε δὲ αὐτὸν ὑπὸ τὴν ἰδιότητα ταύτην ἐκτοτε καὶ μέχρι τῆς 17.4.1964. Τὴν ἡμέραν ταύτην ὁ ἐνάγων καὶ 69 ἕτεροι σωληνουργοί ἐκ τῶν 294 ἐν ὅλῳ τοιούτων, οὓς ἀπασχολεῖ ἡ ἐναγομένη εἰς τὸ τμῆμα κατασκευῶν, καὶ 274 εἰς τὸ τμῆμα ἐπισκευῶν πλοίων, ὅλως αἰφνιδίως καὶ ἄνευ προειδοποιήσεως τῆς ἐναγομένης ἀπήργησαν, αἰτούμενοι τὰ ἑξῆς: α) τὴν ἐπαναπρόσληψιν τῶν συναδέλφων των Ν.Δ. καὶ Ι.Μ., ἀπολυθέντων ἀντιστοίχως τὴν 6.4.1964 καὶ 14.4.1964, β) τὴν αὔξησιν τῶν ἀποδοχῶν των κατὰ 25 οἰο, γ) τὴν χορήγησιν ἐπιδόματος ἀνθυγιεινῆς ἐργασίας, δ) τὴν χορήγησιν εἰδικῆς ἐνδυμασίας (φόρμας), ε) τὴν τοποθέτησιν κυτίων παραπόνων καὶ στ) τὴν ἴσην μισθολογικὴν μεταχείρισιν αὐτῶν καὶ τῶν σωληνουργῶν τῶν λοιπῶν ἐν Ἑλλάδι ὁμοειδῶν ἐπιχειρήσεων. Ἐκ μέρους τῶν ἀπεργῶν ἐπεσκέφθησαν τὸν προσωπάρχην τῶν ναυπηγείων τῆς ἐναγομένης Α.Α. οἱ Λ., Κ. καὶ Ρ., ἀναπτύξαντες αὐτῷ τὰ αἰτήματά των καὶ δηλώσαντες ὅτι ἐν μὴ παρουσιᾷ αὐτῶν δὲν θὰ ἐπανέλθουν εἰς τὴν ἐργασίαν των. Οὗτος ἀνέπτυξεν αὐτοῖς τὸ ἀβάσιμον τῶν αἰτημάτων των καὶ δι' παρουσίᾳ τοῦ παρευρεθέντος ἐν τῷ Γραφείῳ του Ἐπόπτου Ἐργασίας Κ.Χ. (προϊσταμένου τῆς Ἐπιθεωρήσεως Ἐργασίας Ἐλευσῖνος), ἐπισκεφθέντος τὰ ναυπηγεῖα τῆς ἐναγομένης πρὸς παρακολούθησιν τῆς ἐφαρμογῆς τῆς ἐργατικῆς νομοθεσίας, συνέστησε δέ, ὅπως ἐπανέλθουν εἰς τὴν ἐργασίαν των. Τὴν αὐτὴν σύστασιν ἐπανέλαβε καὶ ὁ ὡς ἄνω ἁρμόδιος Ἐπόπτης Ἐργασίας ὡς ἐκπρόσωπος τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας, ἀκούσας τὰς ἐκατέρωθεν ἀπόψεις. Ἀκολούθως ὁ ἀνωτέρω προσωπάρχης διεβίβασε τὰ αἰτήματα τῶν ἀπεργῶν εἰς τὴν Διεύθυνσιν τῶν ναυπηγείων τῆς ἐναγομένης, μεθ' ὃ ἐπεσκέφθη ἐκ μέρους αὐτῆς τοὺς ἀπεργοὺς ὁ νομικὸς σύμβουλος τῆς ἐναγομένης, ὅστις ἀνέπτυξεν αὐτοῖς τὸ ἀβάσιμον τῶν αἰτημάτων των καὶ συνέστησε τὴν ἄμεσον ἐπάνοδον εἰς τὴν ἐργασίαν των. Ἀλλ' οἱ ἀνωτέρω ἀπεργοί, ἐν οἷς καὶ ὁ ἐνάγων, ἠρνήθησαν νὰ συμμορφωθοῦν εἰς τὴν ὡς ἄνω σύστασιν καὶ ἐπανέλαβον κατηγορηματικῶς τὴν δήλωσιν, ὅτι δὲν θὰ ἐπανέλθουν εἰς τὴν ἐργασίαν των, ἐὰν δὲν γίνουν ἀποδεκτὰ ἅπαντα τὰ αἰτήματά των.

Ἡ ὡς ἄνω γενομένη ἀπροειδοποιήτως ἀπεργία τοῦ ἐνάγοντος καὶ τῶν λοιπῶν 69 συναδέλφων του (σωληνουργῶν) δὲν ἐγένετο εἰς ἐκτέλεσιν ἀποφάσεως ἀνεγνωρισμένου ἐπαγγελματικοῦ σωματείου, οἱ δὲ ἀπεργήσαντες δὲν ἦσαν μέλη τοῦ νομίμως συνεστημένου σωματείου ἐργατοτεχνιτῶν καὶ ὑπαλλήλων Ἑλληνικῶν Ναυπηγείων Σκαραμαγκᾶ «Ἡ Τριαινα», οὐδὲ ἄλλου τινὸς ἐπαγγελματικοῦ σωματείου, ἀλλ' ἐνήργησαν ἄνευ ἀποφάσεως τοιούτου σωματείου καὶ ἀτομικῶς. Ταῦτα ἐδήλωσαν οἱ ἀπεργοὶ καὶ εἰς τὸν Ἐπόπτην Ἐργασίας Κ.Χ., ὅταν οὗτος ἠτήσατο παρ' αὐτῶν νὰ ἔλθῃ εἰς ἐπαφὴν μετὰ τῶν ἐκπροσώπων τῆς ὀργανώσεως των (ὅρα προσκομιζόμενον καὶ ἐπικαλούμενον ὑπὸ τῆς ἐναγομένης φωτοτυπικὸν ἀντίγραφον τῆς ὑπ' ἀριθ. 108/6.6.1964 ὡς ἄνω συμπληρωματικῆς ἀναφορᾶς του πρὸς τὸ Ὑπουργεῖον Ἐργασίας). Εἰδικώτερον περὶ τοῦ ὅτι ὁ ἐνάγων καὶ οἱ λοιποὶ ἀπεργοὶ δὲν ἦσαν μέλη τοῦ ὡς ἄνω ἐπαγγελματικοῦ σωματείου «Ἡ Τριαινα» μέχρι τῆς 17.4.1964 καὶ ὅτι ἐνήργησαν ἄνευ ἀποφάσεως τοῦ σωματείου τούτου ἀρκοῦσα προκύπτει βεβαίωσις ἰδίᾳ ἐκ τοῦ προσκομιζομένου καὶ ἐπικαλουμένου ὑπὸ τῆς ἐναγομένης ὑπ' ἀριθ. 20/25.6.1964 ἐγγράφου τοῦ σωματείου τούτου πρὸς αὐτήν, ἐν ᾧ βεβαιοῦνται πάντα τὰ ἀνωτέρω.

Α'. Ἡ ἐπαναπρόσληψις τῶν συναδέλφων των Ν.Δ. καὶ Ι.Μ. δὲν ἠδύνατο νὰ ἀποτελέσῃ νόμιμον αἴτημα ἀπεργίας. Πρῶτον, διότι ἡ ἀπόλυσις αὐτῶν ἐγένετο τῇ προτάσει τῶν ἁρμοδίων προϊσταμένων των Π.Α. καὶ Π.Ρ., λόγῳ τῆς ἀντισυμβατικῆς συμπεριφορᾶς των ἔναντι τῆς ἐναγομένης, συνιστώσης εἰς σειρὰν ὑπηρεσιακῶν παραπτωμάτων, κατὰ παράβασιν τοῦ νομίμως ἐγκεκριμένου Κανονισμοῦ Ἐργασίας τῆς ἐναγομένης καὶ συγκεκριμένως εἰς ἀδικαιολόγητον ἐγκατάλειψιν τῆς ἐργασίας των, ἀθέτησιν τῆς συμβατικῆς ὑποχρεώσεως των νὰ φέρωσι προστατευτικὸν τῆς κεφαλῆς των κράνος κλπ., δι' ἃ παραπτώματα καὶ ἐτιμωρήθησαν κατ' ἐπανάληψιν διὰ τῶν ποινῶν τῆς ἐπιπλήξεως καὶ τοῦ προστίμου.

Β'. Καὶ δεύτερον, διότι, ἂν ἡ ἀπόλυσις αὐτῶν εἶχε γίνει κατὰ παράβασιν νόμου ἢ κατὰ κατάχρησιν δικαιώματος, θὰ ἠδύναντο οὗτοι νὰ προσφύγωσιν εἰς τὰ Δικαστήρια, αἰτούμενοι τὴν ἀναγνώρισιν τῆς ἀκυρότητος τῆς ἀπολύσεώς των. Ἐν ἄλλοις λόγοις ἢ εἶναι νόμιμος καὶ δεδικαιολογημένη ἡ ἀπόλυσις τῶν ἀνωτέρω συναδέλφων τοῦ ἐνάγοντος καὶ τῶν λοιπῶν ἀπεργῶν, ὁπότε

είναι παράνομον τὸ αἴτημα τῶν τελευταίων περὶ ἐπαναπροσλήψεως ἐκείνων, ἢ εἶναι παράνομος καὶ ἀδικαιολόγητος ἡ τοιαύτη ἀπόλυσις, ὁπότε οἱ ἀπολυθέντες ἔχουσι δικαίωμα προσφυγῆς εἰς τὴν Δικαιοσύνην καὶ ἑπομένως δὲν δύναται νὰ ἀποτελέσῃ νόμιμον αἴτημα ἀπεργίας ἡ ἐπαναπρόσληψις των. Ἡ παροχὴ αὐξήσεως κατὰ 25ο)ο ἐπὶ τῶν καταβαλλομένων ἡμερομισθίων δὲν ἠδύνατο ὁμοίως νὰ ἀποτελέσῃ νόμιμον αἴτημα ἀπεργίας, δεδομένου ὅτι διὰ τῆς προσφάτου ἀπὸ 14.12.1964 συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας ἐργατοτεχνιτῶν σιδηροβιομηχανίας (ΕΕΔ 23, 507), κατατεθείσης παρὰ τῷ Γραμματεῖ τοῦ Εἰρηνοδικείου Ἀθηνῶν (συνταχθείσης τῆς ὑπ' ἀριθ. 37) 24.3.1964 πράξεως καταθέσεως, κοινοποιηθείσης εἰς τὸ Ὑπουργεῖον Ἐργασίας τὴν 26.3.1964), τεθείσης δὲ ἐν ἰσχύϊ ἀπὸ 1.1.1964 καὶ ἰσχυούσης μέχρι τῆς 30.4.1965, εἶχον αὐξηθῆ τὰ νόμιμα ἡμερομίσθια ἐργατοτεχνιτῶν σιδηροβιομηχανίας καὶ ἑπομένως, διαρκούσης τῆς ἰσχύος τῆς τοιαύτης συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας, ὁ ἐνάγων καὶ οἱ λοιποὶ ἄπεργοι συνάδελφοί του, δεσμευόμενοι ὑπ' αὐτῆς, καθ' ὃ ἐχούσης χαρακτῆρα ἐθνικῆς ὁμοιοεπαγγελματικῆς τοιαύτης, ὡς συναφθείσης μεταξὺ τοῦ Συνδέσμου Ἑλλήνων Βιομηχάνων καὶ τῆς Ἑνώσεως Ἑλλήνων Σιδηροβιομηχάνων ἀφ' ἑνὸς καὶ ἀφ' ἑτέρου τῆς Ὁμοσπονδίας Ἐργατοϋπαλλήλων Μετάλλου, ἤτοι μεταξὺ ὀργανώσεων γενικωτέρας σημασίας, ὡς ἐβεβαιώθη, ὑπῆρχον ἐνοχικὴν ὑποχρέωσιν εἰρήνης, δηλονότι ὑποχρέωσιν ὅπως μὴ ἐπιδιώξουν τὴν τροποποίησιν ἢ κατάργησιν τῆς συλλογικῆς συμβάσεως κατὰ τὸν πρὸ τῆς νομίμου λήξεως αὐτῆς χρόνον διὰ συλλογικῶν ἀγωνιστικῶν μέσων (πρβλ. *Ι. Καποδίστριαν*, ἐν ΕρμΑΚ, ἄρθρον 680, ἀριθ. 41 καὶ ἐν αὐτῷ παραπομπάς). Καὶ τοῦτο ἀνεξαρτήτως τοῦ ὅτι ἡ ἐναγομένη κατέβαλλεν εἰς τὸν ἐνάγοντα καὶ τοὺς λοιποὺς συναδέλφους των ἡμερομίσθια ἀνώτερα τῶν νομίμων (καὶ δὴ κατὰ 30 - 50ο)ο ἀνώτερα τοῦ νομίμου).

Ἡ χορήγησις ἐπιδόματος ἀνθυγιεινῆς ἐργασίας δὲν ἦτο ὡσαύτως δεδικαιολογημένον αἴτημα ἀπεργίας. Ἡ ἐργασία τῶν σωληνουργῶν εἶναι μὲν βαρεῖα, ἀλλὰ οὐχὶ καὶ ἀνθυγιεινή, ὡς ἐβεβαιώθη ἐκ τῶν ἀποδεικτικῶν στοιχείων καὶ ἰδίᾳ τοῦ προσκομιζομένου καὶ ἐπικαλουμένου ὑπὸ τῆς ἐναγομένης φωτοτυπικοῦ ἀντιγράφου τοῦ ὑπ' ἀριθ. 74783)26.10.1961 ἐγγράφου τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας πρὸς τὴν Ἐπιθεώρησιν Ἐργασίας Ἐλευσῖνος, ἐν ᾧ τονίζεται, ὅτι αἱ ἤδη ἰσχύουσαι εἰδικαὶ διατάξεις, αἱ χορηγοῦσαι ἐπιδόματα ἀνθυγιεινῆς ἐργασίας εἰς διαφόρους κλάδους καὶ εἰδικότητας ἐργασίας, δὲν ἔχουν ἐφαρμογὴν ἐπὶ τῆς ἐναγομένης, μὴ ἐχούσης τμήματα καὶ εἰδικότητας ἐργασίας, περὶ ὧν αἱ διατάξεις αὗται. Τοῦτο ἐδέχθη καὶ ἡ προσκομιζομένη καὶ ἐπικαλουμένη ὑπ' ἀριθ. 3500)1962 ἀπόφασις τοῦ κατὰ τὴν ὡς ἄνω διαδικασίαν τοῦ νόμου ΓΨΟΔ' δικάσαντος Πρωτοδίκου Ἀθηνῶν, ἐκδοθεῖσα ἐπὶ ἀγωγῆς ἑτέρου μισθωτοῦ τῆς ἐναγομένης, αἴτημα ἐχούσης τὴν ἐπιδίκασιν ἐπιδόματος ἀνθυγιεινῆς ἐργασίας, κατασταθὲν δὲ τελεσίδικος, ὡς προκύπτει ἐκ τῆς προσκομιζομένης καὶ ἐπικαλουμένης ὁμοίως ὑπὸ τῆς ἐναγομένης ὑπ' ἀριθ. 500)1963 ἀποφάσεως τοῦ δικαστηρίου τούτου, δικάσαντος ὡς ἐφετείου κατὰ τὴν διαδικασίαν τοῦ ἄνω νόμου. Ὁ ἐνάγων, μαχόμενος περὶ τῆς νομιμότητος τοῦ περὶ οὗ ὁ λόγος αἰτήματος τῆς ἀπεργίας αὐτοῦ καὶ τῶν ἀνωτέρω συναδέλφων του (περὶ παροχῆς ἐπιδόματος ἀνθυγιεινῆς ἐργασίας), ἰσχυρίζεται, ὅτι ἡ ἐργασία τῶν σωληνουργῶν παρέχεται καὶ ἐπ φορτηγῶν πετρελαιοφόρων πλοίων, αἱ δεξαμεναὶ τῶν ὁποίων περιέχουν ὑπολείμματα πετρελαίου, ἀναδίδοντα δηλητηριώδη ἀέρια κλπ. Ὁ ἰσχυρισμὸς οὗτος δὲν εἶναι βάσιμος. Εἶναι ἀληθές, ὅτι εἰς τὰ ναυπηγεῖα τῆς ἐναγομένης εἰσάγονται πρὸς ἐπισκευὴν καὶ δεξαμενόπλοια (πετρελαιοφόρα κλπ.), ὡς ὅμως ἐβεβαιώθη, αἱ δεξαμεναὶ τῶν πλοίων τούτων πρὸ τῆς εἰσαγωγῆς των εἰς τὰ ναυπηγεῖα τῆς ἐναγομένης ὑφίστανται πλύσιν διὰ θερμοῦ ὕδατος, εἰς τρόπον ὥστε νὰ ἐξαφανίζεται πᾶν ἴχνος πετρελαίου, ἐν συνεχείᾳ δὲ ἐλέγχονται ὡς πρὸς τὴν καθαριότητά των δι' εἰδικῶν ὀργάνων ἀκριβείας, χρησιμοποιουμένων ὑπὸ ἐκπροσώπου τοῦ Ὑπουργείου Ἐμπορικῆς Ναυτιλίας.

Τὸ αἴτημα τῆς χορηγήσεως εἰδικῆς ἐνδυμασίας (φόρμας) ἦτο ὁμοίως ἀδικαιολόγητον, δεδομένου ὅτι οἱ ἄπεργοι εἶχον παραλάβει τοιαύτας, ὡς ἐβεβαιώθη ἐκ τοῦ ἀποδεικτικοῦ ὑλικοῦ.

Τὸ αἴτημα τῆς τοποθετήσεως κυτίων παραπόνων ἦτο ἐπίσης ἀδικαιολόγητον, δεδομένου, ὅτι ἡ ἐναγομένη οὐδεμίαν νόμιμον ἢ συμβατικὴν ὑποχρέωσιν εἶχε νὰ τοποθετήσῃ τοιαῦτα. Ἄλλως τε κατὰ τὸ ἄρθρον 11 τοῦ ὑπὸ τῆς ἐναγομένης προσκομιζομένου καὶ ἐπικαλουμένου, νομίμως δὲ ἐγκεκριμένου Κανονισμοῦ Ἐργασίας τῶν ναυπηγείων της, αὐτὸς τὰς διατάξεις ἀπεδέχθησαν οἱ ἄπεργοι, παραλαβόντες τοῦτον ἐπὶ ἀποδείξει, ὡς ἐβεβαιώθη, αὐτοὶ ἠδύναντο ἐγγράφως ἢ προφορικῶς νὰ ὑποβάλουν οἱονδήποτε παράπονον πρὸς τὸν ἄμεσον προϊστάμενόν των καὶ ἐν μὴ διευθετήσει τούτου εἰς τὸ Γραφεῖον Προσωπικοῦ, δυνάμενοι μάλιστα, ἐπὶ καθαρῶς προσωπικῶν ζητημάτων, νὰ παρουσιάζωνται καὶ εἰς τὸν προσωπάρχην τῆς ἐπιχειρήσεως. Πέραν τούτων ὅμως ἡ ἐναγομένη εἶχε τοποθετήσει κυ-

τία παραπόνων εἰς τὸ κεντρικώτατον σημεῖον τῶν ναυπηγείων, ἀνακοινώσασα τὴν τοποθέτησιν των διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 755)1964 ἀνακοινώσεώς της, διανεμηθείσης εἰς ἅπαντας τοὺς ἐργαζομένους εἰς τὴν ἐπιχείρησίν της. Ὁ ἰσχυρισμὸς ταῦ ἐνάγοντος ὅτι ἔδει νὰ τοποθετηθοῦν κυτία παραπόνων εἰς τοὺς τόπους τῆς ἐργασίας τῶν ἀπεργῶν, διότι δὲν ἦτο εὐχερὴς ἡ μεταβασίς των ἀλλαχοῦ, οὐδὲ ἦτο δυνατὴ ἄλλως ἡ διαφύλαξις τῆς μυστικότητος ταῦ διαβήματος ταῦ παραπονουμένου, δὲν ἐβεβαιώθη.

Τέλος καὶ τὸ αἴτημα τῆς ἴσης μισθολογικῆς μεταχειρίσεως τῶν ἀπεργῶν ἐναντι τῶν συναδέλφων τῶν ἄλλων ναυπηγείων καὶ ὁμοειδῶν ἐπιχειρήσεων δὲν ἦτο νόμιμον, διότι ἡ ἐφαρμογὴ τῆς ἀρχῆς τῆς ἴσης μεταχειρίσεως τῶν μισθωτῶν ἀσκεῖται μόνον ἐπὶ μισθωτῶν παρεχόντων ἐργασίαν ἐν τῇ αὐτῇ ἐπιχειρήσει καὶ ὑπὸ τὸν αὐτὸν ἐργοδότην, οὐχὶ δὲ ὑπὸ διαφόρους τοιούτους (πρβλ. σχετ. Α.Π. 337)1964, ΕΕΔ 23, 652, *Ἀγαλλόπουλον*, ἔνθ' ἀνωτ. σ. 130 - 131).

Ὑπὸ τὰ ὡς ἄνω βεβαιωθέντα περιστατικὰ ἡ ἀπεργία ταῦ ἐνάγοντος καὶ τῶν 69 ἄλλων σωληνουργῶν τῆς ἐναγομένης, ἐν ὄψει τῆς ἐκδηλώσεώς της, ἄνευ προηγουμένης ἀποφάσεως ἀναγνωρισμένου ἐπαγγελματικοῦ σωματείου, ὅλως αἰφνιδίως καὶ ἐπὶ τέλους ἄνευ προηγουμένης ὑποβολῆς τῶν ἀνωτέρω βασίμων αἰτημάτων τῶν ἀπεργῶν εἰς τὴν ἁρμοδίαν Διεύθυνσιν τῆς ἐναγομένης πρὸς ἐξέτασιν, ὡς καὶ τῆς ἐμμονῆς τῶν ἀπεργούντων εἰς τὴν ἀποχὴν ἐκ τῆς ἐργασίας των, παρὰ τὴν ἀντίθετον σύστασιν ταῦ προσωπάρχου τῆς ἐναγομένης, ταῦ νομικοῦ αὐτῆς συμβούλου καὶ ταῦ Ἐπόπτου Ἐργασίας Κ.Χ. καὶ παρὰ τὴν ὑπὸ τῶν δύο πρώτων τούτων ἐκτενῆ ἐξήγησιν ταῦ βασίμου τῶν αἰτημάτων των, εἶναι προδήλως ἀδικαιολόγητος καὶ παράνομος, ὡς γενομένη ἄνευ τῆς συνδρομῆς τῶν προεκτεθεισῶν προϋποθέσεων τῆς νομίμου ἀπεργίας καὶ κατὰ τρόπον ἀντικείμενον προφανῶς πρὸς τὴν καλὴν πίστιν καὶ τὰ συναλλακτικὰ ἤθη, ὡς τοιαύτη δὲ παρεῖχε τὸ δικαίωμα εἰς τὴν ἐναγομένην, ἵνα θεωρήσῃ τὴν ὑπὸ τὰς ἐκτεθείσας συνθήκας ἀποχὴν ταῦ ἐνάγοντος ἐκ τῆς ἐργασίας του ὡς αὐθαίρετον καὶ ἀδικαιολόγητον ἀπουσίαν καὶ ὡς καταγγελίαν τῆς μεταξὺ των συμβάσεως παρ' αὐτοῦ ἢ νὰ καταγγείλῃ τὴν σύμβασιν ταύτην (πρβλ. *Κ. Καϊκατ*, Ἐνοχικὸν Δίκαιον, ἔκδοσις γ' ἔτους 1960, τόμ. Α', σελὶς 632 - 633, *Ἀγαλλόπουλον*, ἔνθ' ἀνωτ., σελ. 100).

Ἀντιμετωπίζουσα ὅμως αὐτὴ τὸν κίνδυνον τῆς μὴ ἐγκαίρου παραδόσεως τῶν ἐπισκευαζομένων πλοίων καὶ τὰς ἐξ αὐτῆς ἀστικὰς συνεπείας (κατάπτωσιν ποινικῶν ρητρῶν καὶ ἐνδεχομένας ἀξιώσεις ἀποζημιώσεως), ἅμα δὲ καὶ τὴν πιθανότητα δυσφημήσεως τῆς ἐπιχειρήσεώς της εἰς τοὺς κύκλους τῶν πλοιοκτητῶν καὶ ἐφοπλιστῶν ὡς ἀσυνεποῦς εἰς τὰς συναλλαγάς της, τὸ ἀπόγευμα τῆς 17ης Ἀπριλίου 1964 μετὰ τὴν 17.00' ὥραν καὶ μετὰ τὴν κατ' ἐπανάληψιν καὶ κατηγορηματικῶς δηλωθεῖσαν ὡς ἄνω βούλησιν τῶν ἀπεργῶν, ὅπως ἐμμείνουν εἰς τὴν ἀπεργίαν, ἀφοῦ δὲν ἐγένοντο δεκτὰ τὰ αἰτήματα αὐτῶν, προέβη εἰς τὴν ἀπόλυσιν 27 μόνον ἐκ τῶν ἀπεργούντων σωληνουργῶν, δι' ἐπιδόσεως ὑπὸ τοῦ δικαστικοῦ κλητῆρος ἐγγράφου καταγγελίας τῆς συμβάσεως καὶ καταβολῆς τῆς νομίμου ἀποζημιώσεως, - τοῦθ' ὅπερ ἄλλως τε ὁ ἐνάγων δὲν ἀμφισβητεῖ — ἀκολούθως δὲ ἐτοποθέτησεν ἰσαρίθμους ἑτέρους νέους σωληνουργοὺς εἰς τὴν θέσιν των, πρὸς ἐκτέλεσιν τῶν ἐπειγούσης φύσεως ἐργασιῶν σωληνουργοῦ ἐπὶ τῶν ἐπισκευαζομένων καὶ παραδοτέων κατ' ἐκείνας τὰς ἡμέρας πλοίων. Μεταξὺ τῶν οὕτως ἀπολυθέντων τὴν 17.4.1964 ἀπεργῶν σωληνουργῶν ἦτο καὶ ὁ ἐνάγων. Τὴν ἐπομένην (16.4.1964), συνεχισθείσης τῆς ἀπεργίας τῶν ὑπολοίπων ἀπεργῶν, αἵτινες παρώτρυναν καὶ ἑτέρους συναδέλφους των νὰ ἀπεργήσουν, ἀποδοκιμάζοντες συνάμα τοὺς προσερχομένους πρὸς ἐργασίαν τοιούτους, ἀπέλυσεν ἑτέρους 27 καὶ τὴν μεθεπομένην (19.4.1964), συνεχισθείσης ὁμοίως τῆς ἀπεργίας τῶν λοιπῶν, ἀπέλυσεν ἅπαντας τούτους. Ὡς ἐβεβαιώθη, εἰς τὴν ἀπόλυσιν ταῦ ἐνάγοντος καὶ τῶν λοιπῶν ἀπεργῶν συναδέλφων του ἦχθη ἡ ἐναγομένη πρὸς προστασίαν καὶ μόνον ταῦ καλῶς ἐννοουμένου ἐπαγγελματικοῦ συμφέροντος τῆς ἐπιχειρήσεώς της, ὑπαγορεύοντος τὴν ἀντικατάστασιν τῶν ἀπεργησάντων ὑπὸ τὰς ἐκτεθείσας συνθήκας καὶ δηλούντων ρητῶς ἐμμονὴν εἰς τὴν ἀποχὴν ἐκ τῆς ἐργασίας τῶν σωληνουργῶν, δι' ἰσαρίθμων νέων τοιούτων, πρὸς ἀποπεράτωσιν τῆς ἐπισκευῆς τῶν ὑπὸ παράδοσιν πλοίων καὶ τῶν λοιπῶν ἐπισκευαζομένων εἰς τὰ ναυπηγεῖα της τοιούτων καὶ οὐχὶ τὴν ἀναμονὴν μεταμελείας τῶν ἀπεργῶν καὶ ἐπανόδου εἰς τὴν ἐργασίαν των εἰς χρόνον ἀόριστον. Ἐπομένως οἱ ἰσχυρισμοὶ ταῦ ἐνάγοντος ὅτι ἀπελύθη ἐκ λόγων ἐκδικήσεως διὰ τὴν συμμετοχήν του εἰς τὴν ὡς ἄνω - παράνομον ἄλλως τε - ἀπεργίαν καὶ ἐπὶ σκοπῷ ὅπως ἐμποδισθῇ ἡ ἐλευθέρα συνδικαλιστικὴ δραστηριότης τῶν παρὰ τῇ ἐναγομένῃ ἐργαζομένων διὰ τῆς τρομοκρατήσεως αὐτῶν, οὐδόλως βεβαιωθέντες, ἐλέγχονται ἀβάσιμοι.

ΚΑΤΑΓΓΕΛΙΑ ΣΥΜΒΑΣΕΩΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ

ΑΚΥΡΟΤΗΣ ΚΑΤΑΓΓΕΛΙΑΣ ΣΧΕΣΕΩΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ ΚΑΤΑ ΝΟΜΟΝ 3198)1955

Παράλειψις καταβολῆς ὑπὸ ἐργοδότου ἀποζημιώσεως δι' ἀπόλυσιν

Δῶρα δι' ἑορτὰς Χριστουγέννων καὶ Νέου Ἔτους.—Ὑπολογισμὸς ἐπὶ τῶν μισθῶν καὶ ἡμερομισθίων τῶν καθοριζομένων ὑπὸ τῶν οἰκείων συλλογικῶν συμβάσεων ἐργασίας κλπ. καὶ ὄχι τῶν συμπεφωνημένων.—Καταγγελία συμβάσεως ἐργασίας κατὰ Νόμον 3198)1955.—Ἐφαρμογὴ εἰδικῶς καὶ περιοριστικῶς διατάξεως ἄρθρου 5 § 3 Νόμου 3198)1955 περὶ ἀκυρότητος καταγγελίας, ἐφ' ὅσον δὲν καταβληθῇ ἀποζημίωσις, ὁσάκις ὁ καταγγέλλων ἐργοδότης τὴν σύμβασιν ἐργασίας ὀφείλει ὄντως τοιαύτην ἀποζημίωσιν καὶ ἐπὶ πλέον ὑπάγεται εἰς τὰς περὶ ἀσφαλίσεως κατὰ τῆς ἀνεργίας διατάξεις τοῦ Ν.Δ. 2961)1954.—Ἔγκυρος κατὰ Νόμον 2112)1920 ἡ ἀτάκτως γενομένη καταγγελία συμβάσεως, ὀφειλομένης μόνον ἀποζημιώσεως

Ἀνηρέθη ὑπὸ τῆς κατωτέρω ἀποφάσεως τοῦ Ἀρείου Πάγου ἡ ὑπ' ἀριθ. 406)1964 ἀπόφασις τοῦ ὡς ἐφετείου δικάσαντος κατὰ τὴν ἐργατικὴν διαδικασίαν Πρωτοδικείου Φλωρίνης.

Ὁ ἐπὶ τῆς ὑποθέσεως εἰσηγητὴς Ἀρεοπαγίτης, ὡς προκύπτει ἐκ τῆς ἀποφάσεως, ἐπρότεινε τὸν ἐν τῇ ἀποφάσει λόγον ἀναιρέσεως, ὁ ὁποῖος καὶ ἐγένετο δεκτός.

Θὰ μᾶς ἐπιτραπῇ ὅμως νὰ ἀναπτύξωμεν, ἐπὶ τοῦ προκύψαντος ζητήματος, τὰς ἀκολούθους σκέψεις:

Εἶναι ἀναμφισβήτητον, ὅτι, ὁρίζουσα ἡ διάταξις τοῦ ἄρθρου 5 § 3 τοῦ νόμου 3198)1955 (ΕΕΔ 22, 63 ἐπ., ἔνθα κωδικοποίησις τῶν ἰσχυουσῶν διατάξεων) ὅτι «ἡ καταγγελία τῆς ἐργασιακῆς σχέσεως θεωρεῖται ἔγκυρος, ἐφ' ὅσον γίνῃ ἐγγράφως καὶ καταβληθῇ ἡ ὀφειλομένη ἀποζημίωσις», προϋποθέτει, ὅτι ὁ ἐργοδότης ὀφείλει ὄντως κατὰ τοὺς κειμένους νόμους ἀποζημίωσιν (Α.Π. 3)1958, εἰσηγητὴς Στ. *Μαυρομιχάλης*, ΕΕΔ 17, 183).

Ἐξ ἄλλου, εἰς τὸ ἄρθρον 1 τοῦ νόμου 3198)1955 γίνεται λόγος περὶ ἐπιχειρήσεων καὶ ἐκμεταλλεύσεων, ὑπαγομένων εἰς τὰς περὶ ἀσφαλίσεως κατὰ τῆς ἀνεργίας διατάξεις, ἀλλὰ τοῦτο μόνον ἵνα ὑποχρεώσῃ ταύτας εἰς καταβολὴν τῆς ἀποζημιώσεως τῶν ἐργατῶν, τεχνιτῶν καὶ ὑπηρετῶν, μὴ ἰσχυούσης τῆς προειδοποιήσεως τῶν κατὰ τὸ β.δ. 18)18 Ἰουλίου 1920.

Αἱ λοιπαὶ διατάξεις τοῦ ν.δ. 3198)1955 ἀναφέρονται εἰς πάντας τοὺς μισθωτούς, ὡς πρὸς τὸν τρόπον καταγγελίας τῆς συμβάσεως ἐργασίας των, τὸν ὑπολογισμὸν τῆς ἀποζημιώσεως, τὸν τρόπον καταβολῆς αὐτῆς, ἐφ' ὅσον, προκειμένου περὶ ἰδιωτικοῦ ὑπαλλήλου, ὑπερβαίνῃ τὰς ἀποδοχὰς τῶν ἓξ μηνῶν, τὴν συνέπειαν ἐκ τῆς μὴ καταβολῆς (ἄρθρον 5 § 8 τοῦ νόμου), τὴν προθεσμίαν κοινοποιήσεως τῆς ἀγωγῆς, τὴν καταβολὴν ἡμισείας ἀποζημιώσεως τοῦ νόμου 2112)1920 ἅμα τῇ λήξει τῆς προθεσμίας προειδοποιήσεως τοῦ ὑπαλλήλου, τὴν καταβολὴν ἡμισείας ἀποζημιώσεως μετὰ λύσιν τῆς συμβάσεως ἐργασίας κατὰ συγκατάθεσιν τοῦ ἐργοδότου, τὴν ἀπόλυσιν μετ' ὑποβολὴν μηνύσεως δι' ἀξιόποινον πρᾶξιν κλπ. (Ὅρα καὶ *Ι. Καποδίστριας*, Ἐρμ.ΑΚ Εἰσαγ. ἄρθρα 669 - 678, ἀριθ. 31 ἐπ.).

Σαφέστερον προέκυπτε τοῦτο καὶ ἐκ τοῦ ὁρικοῦ Σχεδίου τοῦ νόμου (ΕΕΔ 14, 272) καὶ τῆς εἰσηγητικῆς του ἐκθέσεως (ΕΕΔ 14, 279), ρυθμίζοντος καθολικῶς τὰ τῆς καταγγελίας τῆς σχέσεως ἐργασίας τῶν μισθωτῶν.

Εἰδικώτερον ἡ διάταξις τοῦ ἄρθρου 5 § 3 τοῦ νόμου 3198)1955 συνέδεσε τὴν καταβολὴν τῆς ὀφειλομένης ἀποζημιώσεως πρὸς τὴν ἀκυρότητα τῆς καταγγελίας, ἀκριβῶς ἵνα ἐξασφαλίσῃ ὑπὲρ τῶν μισθωτῶν ἐν γένει τὴν ταχεῖαν καταβολὴν αὐτῆς καὶ συνέδεσεν, ἐξ ἄλλου, τὴν ὕπαρξιν τῆς ἀξιώσεως πρὸς τὴν ὁμηνον προθεσμίαν (ἄρθρον 6 § 2 τοῦ νόμου), διάταξις, ἡ ὁποία δὲν θὰ ἔπρεπε νὰ ἔχῃ ἐφαρμογὴν εἰς περιπτώσεις, κατὰ τὰς ὁποίας ὁ νόμος 3198)1955 ἀναφέρεται μόνον εἰδικῶς καὶ περιοριστικῶς, ὡς δέχεται ἡ ἀπόφασις, ἐπὶ τῶν ὑπαγομένων εἰς τὰς διατάξεις περὶ ἀσφαλίσεως κατὰ τῆς ἀνεργίας ἐπιχειρήσεων, ἐνῷ θὰ ὑπῆγετο αὐτή, διὰ τὰς λοιπὰς ἐπιχειρήσεις, εἰς τὴν εἰκοσαετῆ παραγραφὴν τοῦ ἄρθρου 249 Α.Κ., ὡς ἴσχυε τοῦτο πρὸ τοῦ νόμου 3198)1955.

Ἐπὶ πλέον: Ἂν ἡ διάταξις τοῦ ἄρθρου 5 § 3 τοῦ νόμου 3198)1955 ἀνεφέρετο εἰς τὰς ἀνωτέρω ἐπιχειρήσεις διὰ ποῖον λόγον ὁ Νομοθέτης τοῦ ἄρθρου 8 § 4 τοῦ μεταγενεστέρου ν.δ. 3789)1957 (ΕΕΔ 22, 70), ὁρίζων ὅτι ἰδιωτικοὶ ὑπάλληλοι ἐν γένει, ὑπαγόμενοι εἰς τὴν ἀσφάλισιν τοῦ Ι.Κ.Α. (καὶ μόνον) διὰ τὴν χορήγησιν συντάξεως κλπ. δικαιοῦνται τῆς ἐν αὐτῇ ἀποζημιώσεως, ἐθέσπισε τὴν δι' αὐτὴν ἐφαρμογὴν καὶ τῶν διατάξεων τῶν ἄρθρων 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8 καὶ 9 τοῦ νόμου 3198)1955, χωρὶς νὰ ἐξαρτᾷ τοῦτο ἐκ τῆς προϋποθέσεως νὰ ὑπάρχῃ ἐπιχείρησις, ὑπαγομένη εἰς τὰς περὶ ἀσφαλίσεως κατὰ τῆς ἀνεργίας διατάξεις;

Ἐξ ἄλλου ὁ νόμος 3198)1955 περιέχει καὶ διατάξεις, αἱ ὁποῖαι τροποποιοῦν οὐσιωδῶς τὸν νόμον 2112)1920, ὡς περὶ τοῦ ὑπολογισμοῦ τῆς ἀποζημιώσεως (ἄρθρον 5) βάσει τῶν τακτικῶν ἀποδοχῶν τοῦ τελευταίου μηνὸς τῆς καταγγελίας, ἐνῷ δὲν συνέβαινε τοῦτο βάσει τοῦ νόμου 2112)1920 κλπ. (ἴδετε Α.Π.

386)1937, Θεμ. ΜΘ' 143), ὡς ἐθέσπισε τὴν καταβολὴν 1)3 ἀποζημιώσεως νόμου 2112) 1920 διὰ τοὺς ἰδιωτικοὺς ὑπαλλήλους ἅμα τῇ λήξει τοῦ χρόνου προειδοποιήσεως, ἐνῷ κατὰ τὸ προϊσχῦον δίκαιον (ἄρθρον 2 νόμου 4558) 1930) ἐδικαιοῦντο αὐτοὶ τοῦ 1/4 τῆς ἀπολυμάνσεως.

Τοιαῦται σοβαραὶ ἀποκλίσεις ἀπὸ τῆς ἰσχυούσης πρότερον νομοθεσίας δὲν εἶναι λογικὸν νὰ γίνῃ δεκτόν, ὅτι ἐθεσπίσθησαν διὰ μόνους τοὺς μισθωτοὺς τῶν ἐπιχειρήσεων, οἱ ὁποῖαι ὑπάγονται εἰς τὰς διατάξεις περὶ ἀσφαλίσεως κατὰ τῆς ἀνεργίας.

Καὶ ἀκόμη: Ὁ νόμος 3198)1955 (ἄρθρον 9) ὁρίζει, ὅτι ἡ ἀναγγελία τῆς καταγγελίας εἰς ὡς περιπτώσεις δὲν ὑπάρχει Ὑπηρεσία Ὀργανισμοῦ Ἀπασχολήσεως καὶ Ἀσφαλίσεως Ἀνεργίας, ὡς καὶ Γραφεῖον Εὑρέσεως Ἐργασίας, γίνεται εἰς τὴν πλησιεστέραν Ἀστυνομικὴν Ἀρχήν, ἀναγγελία δὲ τῆς καταγγελίας γίνεται διὰ παραδόσεως τοῦ ἐγγράφου τῆς καταγγελίας, τὸ ὁποῖον σημαίνει, ὅτι ὁ Νομοθέτης, θεσπίζων τὴν διάταξιν τοῦ ἄρθρου 5 § 3 τοῦ νόμου 3198)1955 «...ἐφ' ὅσον γίνῃ ἔγγραφος...» (ἐπὶ ποινῇ ἄλλως ἀκυρότητος), ἠνάγκασε νὰ ἔχῃ αὐτὴ ἐφαρμογήν, ἀνεξαρτήτως ἂν ὑφίσταται Ὑπηρεσία Ὀργανισμοῦ Ἀσφαλίσεως Ἀνεργίας, ἤτοι ἂν ἐπεκτείνεται εἰς τὸν τόπον τῆς καταγγελίας ἡ ἀσφάλισις κατὰ τῆς ἀνεργίας, ἄξιον τὴν ἐνέργειαν τῆς ἀναγγελίας εἰς τὴν πλησιεστέραν Ἀστυνομικὴν Ἀρχήν.

Εἰθισμένοι ἐκ τῆς ἐφαρμογῆς τοῦ νόμου 118) 1945, ὁ ὁποῖος πράγματι προϋπέθετε ἀσφάλισιν κατὰ τῆς ἀνεργίας, δὲν διεκρίναμεν τὴν διαφορὰν τῆς νομοθετήσεως μὲ τὸν νόμον 3198)1955.

Ἀρείου Πάγου 504)1965, Τμ. Β'

Πρόεδρος ὁ Ἀντιπρόεδρος κ. *Γ. Βαρελόπουλος*
Εἰσηγητὴς ὁ Ἀρεοπαγίτης κ. *Π. Δολιάνης*
Συμφώνησαν οἱ κ.κ. Ἀλ. Σακελλαρόπουλος, Γ. Μπλάτσιος

Ἡ διὰ τῶν ὑπ' ἀριθ. α) 24220)4760 καὶ 78900)15410 ἔτους 1960, β) 23000)5220 καὶ 88000)14200 ἔτους 1961, γ) 31421)1720 καὶ 96000 ἔτους 1962 καὶ δ) 18545)1122 καὶ 100320)6280 τοῦ ἔτους 1963 κοινῶν ἀποφάσεων τῶν Ὑπουργῶν Οἰκονομικῶν καὶ Ἐργασίας, ἐκδοθεισῶν ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ ἀ.ν. 1777)1951, κυρωθέντος ὑπὸ τοῦ νόμου 1901)1951 καὶ δημοσιευθεισῶν εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως, ἐντεῦθεν δὲ ἰσχυόν οὐσιαστικοῦ νόμου ἐπεχουσῶν, παρασχεθεῖσαν ἀντιστοίχως κατὰ τὰ ἔτη 1960, 1961, 1962 καὶ 1963 εἰς ἕκαστον τῶν διὰ σχέσεως ἐργασίας ἰδιωτικοῦ δικαίου μετὰ τοῦ ἐργοδότου συνδεομένων μισθωτῶν καὶ ἐν αὐταῖς καθοριζομένη ἐκτακτος οἰκονομικὴ ἐνίσχυσις «δῶρον» ὑπολογίζεται, κατὰ τὴν διάταξιν τοῦ ἄρθρου 2 τῶν αὐτῶν ἀποφάσεων, ἐπὶ τῇ βάσει τῶν μισθῶν καὶ ἡμερομισθίων τῶν καθοριζομένων κατὰ τὴν δημοσίευσιν ἑκάστης τούτων διὰ τῶν οἰκείων συλλογικῶν συμβάσεων ἐργασίας ἢ διαιτητικῶν ἀποφάσεων ἢ ἀποφάσεων, ἐκδοθεισῶν κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ ἀ.ν. 28)1944 καὶ τοῦ νόμου 2053)1952 καὶ τοῦ ν.δ. 2510) 1953 ἢ τοῦ νόμου 3239)1955 ἢ ἄλλων ὑπουργικῶν ἀποφάσεων ἢ ἀποφάσεων συλλογικῶν ἢ ἄλλων ὀργάνων ἢ, δι' ἐσωτερικῶν κανονισμῶν, προσηυξημένων διὰ τῶν κατὰ τὸν ἴδιον τρόπον παρασχεθεισῶν ἐπ' αὐτῶν αὐξήσεων καὶ ἐπιδομάτων, μὴ συνυπολογιζομένων, ἐκτὸς ἄλλων παροχῶν, καὶ πάσης εἰς χρῆμα παροχῆς κατὰ τὴν ἀτομικὴν συμφωνίαν ἢ κατ' ἔθιμον καταβαλλομένης πέραν τῶν κατωτάτων ὁρίων ἀποδοχῶν ἑκάστου μισθωτοῦ.

Ἐξ ἄλλου διὰ μὲν τῆς ὑπ' ἀριθ. 25)1960 ἀποφάσεως Δ.Δ.Δ.Δ. Ἀθηνῶν «περὶ ἀποδοχῶν λογιστῶν ἁπάσης τῆς χώρας», κατατεθείσης εἰς τὸ Εἰρηνοδικεῖον Ἀθηνῶν διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 131)12.11.1960 πράξεως καταθέσεως καὶ κοινοποιηθείσης εἰς τὸν Ὑπουργὸν Ἐργασίας τὴν 12.11.1960, κηρυχθείσης δὲ ὑποχρεωτικῆς διὰ τῆς εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως δημοσιευθείσης ὑπ' ἀριθ. 55660)9992)1961 ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας καὶ μετὰ τὴν καταγγελίαν ταύτης παραταθείσης τῆς ἰσχύος της διὰ τῆς εἰς τὴν αὐτὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως δημοσιευθείσης ὑπ' ἀριθ. 73923)4737)1962 ἀποφάσεως τοῦ αὐτοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας μέχρι τῆς 2.2.1963, καθωρίσθησαν τὰ κατώτατα ὅρια μηνιαίων βασικῶν μισθῶν τῶν λογιστῶν ἀμφοτέρων τῶν φύλων ἀπὸ 1.12.1959 εἰς δραχμὰς 1800 κατὰ τὴν πρόσληψίν των, εἰς δραχμὰς 2.000 μετὰ τὴν συμπλήρωσιν τριετίας καὶ εἰς δραχμὰς 2.250 μετὰ τὴν συμπλήρωσιν ἑξαετίας, διὰ δὲ τῆς ὑπ' ἀριθ. 37)1963 ἀποφάσεως τοῦ Δ.Δ.Δ.Δ. Ἀθηνῶν «περὶ τῶν ὅρων ἀμοιβῆς καὶ ἐργασίας τῶν λογιστῶν ἁπάσης τῆς χώρας», κατατεθείσης εἰς τὸ Εἰρηνοδικεῖον Ἀθηνῶν διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 5 τῆς 14 Ἰανουαρίου 1964 πράξεως καταθέσεως, καθωρίσθησαν ἀπὸ 1.1.1963 τὰ κατώτατα ὅρια βασικῶν μηνιαίων μισθῶν τῶν λογιστῶν ἀμφοτέρων τῶν φύλων κατὰ τὴν πρόσληψίν των εἰς δραχμὰς 2.050, μετὰ συμπλήρωσιν τριετίας εἰς δραχμὰς 2.350 καὶ μετὰ

συμπλήρωσιν έξαετίας εἰς δραχμὰς 2.700. Ὅθεν ἀντιθέτως κρίναν τὸ ὡς ἐφετεῖον δικάσαν Πρωτοδικεῖον καὶ μετ' ἀπόρριψιν τῆς ἐφέσεως τῆς ἀναιρεσειούσης ἐπικυρῶσαν τὴν πρωτόδικον ἀπόφασιν, δεχθεῖσαν τὴν ἀγωγὴν τοῦ ἀναιρεσιβλήτου κατὰ τῆς ἀναιρεσειούσης κατὰ τὸ αἴτημα τῆς εἰς αὐτόν, ὄντα λογιστὴν τῆς ἀναιρεσειούσης καὶ ἔχοντα συμπεπληρωμένην τριετῆ ὑπηρεσίαν τὴν 15.3.1962, καταβολῆς τῆς διαφορᾶς μεταξὺ καταβληθέντων καὶ καταβλητέων δώρων Χριστουγέννων καὶ Πάσχα τῶν ἐτῶν 1960 μέχρι καὶ 1963 βάσει τοῦ συμπεφωνημένου μισθοῦ, δραχμῶν μὲν 2.500 ἀπὸ τῆς προσλήψεώς του (15.3.1959) μέχρι 1.3.1962, δραχμῶν 3.000 ἀπὸ 1.4.1962 καὶ ἐφεξῆς, ψευδῶς ἡρμήνευσε καὶ ἐσφαλμένως ἐφήρμοσε τὰς διαληφθείσας οὐσιαστικοῦ περιεχομένου διατάξεις καὶ ἀναιρετέαν κατέστησε κατὰ τὸ μέρος τοῦτο τὴν ἀπόφασίν του κατὰ τὸ ἄρθρον 807 ἐδάφιον 17 τῆς Πολιτικῆς Δικονομίας καὶ τὸν βάσιμον περὶ τούτου πέμπτον λόγον ἀναιρέσεως.

Κατὰ μὲν τὸ ἄρθρον 1 ἐδάφιον δεύτερον τοῦ νόμου 3198)1955 ἐπιχειρήσεις ἢ ἐκμεταλλεύσεις, ὑπαγόμεναι εἰς τὰς περὶ ἀσφαλίσεως κατὰ τῆς ἀνεργίας διατάξεις τοῦ ν.δ. 2961)1954, δύνανται νὰ καταγγέλλουν τὴν σχέσιν ἐργασίας, ὑποχρεοῦνται ὅμως νὰ καταβάλλουν τὴν ὑπὸ τοῦ β.δ. τῆς 16)18 Ἰουλίου 1920 ὁριζομένην ἀποζημίωσιν διὰ τὴν περίπτωσιν ἀπροειδοποιήτου καταγγελίας τῆς συμβάσεως ἐργασίας, κατὰ δὲ τὸ ἄρθρον 5 § 3 τοῦ αὐτοῦ νόμου ἡ καταγγελία τῆς ἐργασιακῆς σχέσεως θεωρεῖται ἔγκυρος, ἐφ' ὅσον γίνῃ ἐγγράφως καὶ καταβληθῇ ἡ ὀφειλομένη ἀποζημίωσις.

Ἐκ τῶν διατάξεων τούτων σαφῶς συνάγεται, ὅτι ἡ διάταξις τοῦ ἄρθρου 5 § 3 τοῦ νόμου 3198)1955 ἔχει εἰδικῶς καὶ περιοριστικῶς ἐφαρμογὴν ὑσάκις ὁ καταγγέλλων τὴν σύμβασιν ἐργοδότης ὀφείλει ὄντως τοιαύτην ἀποζημίωσιν κατὰ τοὺς κειμένους νόμους καὶ ἐπὶ πλέον ὑπάγεται εἰς τὰς περὶ ἀσφαλίσεως κατὰ τῆς ἀνεργίας διατάξεις τοῦ ν.δ. 2961)1954, ἤτοι ὁ κύκλος τῆς δραστηριότητος αὐτοῦ ἐκτείνεται εἰς τόπον, ἔνθα λειτουργεῖ ἡ κατὰ τῆς ἀνεργίας ἀσφάλισις καὶ ὑπόκειται διὰ τοῦτο καὶ εἰς καταβολὴν τῶν κατὰ τὸ ἄρθρον 32 τοῦ ν.δ. 2961)1954 εἰσφορῶν.

Ἐξ ἄλλου ἐκ τῶν συνδεδυασμένων διατάξεων τῶν ἄρθρων 1 καὶ 3 τοῦ νόμου 2112)1920, ὡς ταῦτα ἐτροποποιήθησαν ὑπὸ τοῦ νόμου 4558)1930, διατηρηθέντος ἐν ἰσχύι καὶ μετὰ τὴν εἰσαγωγὴν τοῦ Ἀστικοῦ Κώδικος διὰ τοῦ ἄρθρου 38 Εἰσ.Ν.Α.Κ., σαφῶς προκύπτει, ὅτι ἐργοδότης, παραμελῶν τὴν κατὰ τὸ ἄρθρον 1 ὑποχρέωσιν τῆς ἐγγράφου καταγγελίας τῆς συμβάσεως ἐργασίας ἀορίστου χρόνου, ὀφείλει νὰ καταβάλῃ εἰς τὸν ἀπολυόμενον μισθωτὸν τὴν ἐν ἄρθρῳ 3 ὁριζομένην ἀποζημίωσιν, ἐκ τούτου δὲ ἕπεται, ὅτι ἡ ἀτάκτως γινομένη καταγγελία εἶναι ἔγκυρος καὶ ἐπιφέρει τὴν λύσιν τῆς συμβάσεως ἐργασίας ἀορίστου χρόνου καὶ ὁ μισθωτὸς δὲν δικαιοῦται νὰ ζητήσῃ μισθὸν ὑπερημερίας, ἀλλὰ μόνον τὴν ὑπὸ τοῦ νόμου 2112)1920 ὁριζομένην ἀποζημίωσιν.

Ἐν προκειμένῳ τὸ ὡς ἐφετεῖον δικάσαν Πρωτοδικεῖον ἐδέξατο, ὡς ἐκ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως προκύπτει, μετ' ἐκτίμησιν τῶν ἀποδείξεων, ὅτι ὁ ἀναιρεσείων προσελήφθη τὴν 15.3.1959 παρὰ τῆς ἀναιρεσειούσης ὁμορρύθμου ἑταιρείας ὑπὸ τὴν ἐπωνυμίαν «*», ἐδρευούσης ἐν τῷ χωρίῳ Κέλλη τῆς περιφερείας Φλωρίνης, ὡς ὑπάλληλός της ἐπὶ χρόνον ἀόριστον καὶ ἀντὶ ὡρισμένου μηνιαίου μισθοῦ, ἔκτοτε δὲ ὑπηρέτησε συνεχῶς παρ' αὐτῇ μέχρι τοῦ Ἀπριλίου 1964, ὅτε καταγγέλθη παρὰ τῆς ἀναιρεσειούσης ἡ σύμβασις ἐργασίας ἀορίστου χρόνου ἀκύρως, καθ' ὅσον ἡ ἀναιρεσείουσα δὲν κατέβαλε πρότερον εἰς τὸν ἀναιρεσίβλητον τὴν ὑπὸ τοῦ νόμου 2112)1920 προβλεπομένην ἀποζημίωσιν, ἀκολούθως δέ, κατὰ μεταρρύθμισιν τῆς πρωτοδίκου ἀποφάσεως, ἐδέχθη τὴν ἀγωγὴν τοῦ ἀναιρεσιβλήτου κατὰ τῆς ἀναιρεσειούσης κατὰ τὸ αἴτημα τῆς καταβολῆς αὐτῷ τῶν ἀπὸ 1.4.1964 καὶ ἐφεξῆς μισθῶν ὑπερημερίας. Οὕτως ὅμως ἀποφηνάμενον τὸ δικάσαν ὡς ἐφετεῖον Πρωτοδικεῖον ἀπεστέρησε τὴν ἀπόφασίν του νομίμου βάσεως, ὡς ἐκ τῆς ἀνεπαρκοῦς αἰτιολογίας ταύτης ἐπὶ ζητήματος ἀσκοῦντος οὐσιώδη ἐπιρροὴν εἰς τὴν ἔκβασιν τῆς δίκης, ἀφοῦ δὲν καθορίζεται ἐν αὐτῇ, ὅτι ἡ καταγγείλασα τὴν σύμβασιν ἐργασίας ἀορίστου χρόνου καὶ ἑδρεύουσα ἐν τῷ χωρίῳ Κέλλη τῆς περιφερείας Φλωρίνης ἀναιρεσείουσα ὁμόρρυθμος ἑταιρεία ὑπάγεται εἰς τὰς περὶ ἀσφαλίσεως κατὰ τῆς ἀνεργίας διατάξεις τοῦ ν.δ. 2961)1954 καὶ κατέστησεν ἀνέφικτον τὸν ὑπὸ τοῦ Ἀρείου

ΚΑΤΑΓΓΕΛΙΑ ΣΥΜΒΑΣΕΩΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ ΕΠΙ ΜΕΤΑΒΟΛΗΣ ΠΡΟΣΩΠΟΥ ΕΡΓΟΔΟΤΟΥ

Έννοια μεταβολῆς προσώπου ἐργοδότου κατ' ἄρθρον 6 Νόμου 2112)1920

Ὑπεισέλευσις τοῦ καθ' οἱονδήποτε τρόπον καὶ ὑπὸ οἱανδήποτε νομικὴν μορφὴν διαδεχομένου ἢ ὑποκαθιστῶντος ὡρισμένον ἐργοδότην εἰς τὴν παρ' αὐτοῦ ἀσκουμένην ἐπιχείρησιν αὐτοδικαίως εἰς τὰς ἐκ τῆς οἰκείας συμβάσεως ἐργασίας ὑποχρεώσεις τοῦ τελευταίου ἔναντι τῶν ἐν τῇ ἐπιχειρήσει μισθωτῶν, μὴ δυναμένου νὰ ἀπολύσῃ τούτους ἄνευ τηρήσεως τῶν ὑπὸ τοῦ Νόμου 2112)1920 καθιερουμένων διατυπώσεων καὶ μὴ ἐξεταζομένου ἂν ἡ ἐπιχείρησις περιῆλθεν εἰς τὸν νέον ἐργοδότην εἴτε διὰ μεταφορικῆς διαδοχῆς ἢ ἄλλης οἱασδήποτε ὑποκαταστάσεως ἢ ἀλλαγῆς, ἀρκοῦντος τοῦ ὅτι ἡ ἐπιχείρησις συνεχίζεται ὑπὸ τὸν νέον ἐργοδότην.

Ὑπεκρώθη ὑπὸ τῆς κατωτέρω ἀποφάσεως τοῦ Ἀρείου Πάγου ἡ ὑπ' ἀριθ. 82)1965 ἀπόφασις τοῦ Πρωτοδικείου Λειβαδείας, ὡς ἐφετείου κατὰ τὴν ἐργατικὴν διαδικασίαν.

Ἐπρόκειτο περὶ ἐφαρμογῆς τοῦ ἄρθρου 6 τοῦ νόμου 2112)1920 περὶ μεταβολῆς τοῦ προσώπου τοῦ ἐργοδότου, περὶ τῆς ἐννοίας τοῦ ὁποίου κατ' ἐπανάληψιν ἀπησχολήθη ὁ Ἄρειος Πάγος, δεχθεὶς ὅτι διὰ τῆς κατὰ τὴν διάταξιν ταύτην ἐννόμους συνεπείας ἀρκεῖ καὶ μόνον τὸ πραγματικὸν γεγονὸς τῆς συνεχίσεως τῆς ἐπιχειρήσεως ὑπὸ τοῦ νέου ἐργοδότου, χωρὶς νὰ εἶναι ἀπαραίτητος ἡ ὕπαρξις νομικῆς διαδοχῆς μεταξὺ παλαιοῦ καὶ νέου ἐργοδότου. (Ἴδετε ἐκ τῶν νεωτέρων Α.Π. 617)1962, εἰσηγητὴς *Ν. Οἰκονομόπουλος*, ΕΕΔ 22, 152, ἔνθα εἰς σημειώσεις μας καὶ λοιπαὶ εἰς θεωρίαν καὶ νομολογίαν τοῦ Ἀρείου Πάγου παραπομπαί. Α.Π. 774)1964, εἰσηγητὴς *Κ. Ἀναγνωστόπουλος*, ΕΕΔ 24, 152, Α.Π. 158)1965, εἰσηγητὴς *Δ. Μαργέλλος*, ΕΕΔ 24, 530).

Εἰς περίπτωσιν ἀναγκαστικοῦ πλειστηριασμοῦ τῆς ἐπιχειρήσεως ἐπέρχεται, κατὰ τὰ νομολογηθέντα (Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν 18197)1956, εἰσηγητὴς *Σ. Ράγκος*, ΕΕΔ 16, 365, Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν 11158)1955, εἰσηγητὴς *Σ. Λιμαΐρης*, ΕΕΔ 15, 310), ἡ κατὰ τὸ ἄρθρον 6 τοῦ νόμου 2112)1920 μεταβολὴ τοῦ προσώπου τοῦ ἐργοδότου (ἴδετε καὶ σημειώσεις μας ἐν ΕΕΔ 16, 365).

Ὑπεισέλευσις τοῦ νέου ἐργοδότου εἰς τὰς ὑποχρεώσεις τοῦ παλαιοῦ ἐπέρχεται καὶ ἂν μετὰ τὴν διαδοχὴν διακοπῇ ἡ ἐργασία καὶ ἐκ περιστατικοῦ ἀνωτέρας βίας (Α.Π. 30)1958, εἰσηγητὴς *Στ. Μαυρομιχάλης*, ΕΕΔ 12, 234).

Ἐν προκειμένῳ, κατὰ τὰ ἐκ τῆς ἀποφάσεως προκύπτοντα, ἐφ' ὅσον ὁ τελευταῖος ἐπιχειρηματίας, ὅστις ὑπεισῆλθεν εἰς τὰς ὑποχρεώσεις τοῦ προηγουμένου, δὲν κατήγγειλε τὴν σύμβασιν ἐργασίας καὶ πρὸ τῆς ἐνάρξεως τῆς λειτουργίας αὐτοῦ, ἦτο ὑπόχρεως ἀπὸ τῆς ἡμέρας λειτουργίας τοῦ ἐργοστασίου νὰ δεχθῇ τὰς ὑπηρεσίας τοῦ μισθωτοῦ (προσφερομένας), ἄλλως περιῆλθεν ἐν ὑπερημερίᾳ κατ' ἄρθρα 349, 656 Α.Κ.

Αὕτη ἦτο ἡ ὑπόθεσις, ἐφ' ἧς ἡ κατωτέρω ἀρεοπαγιτικὴ ἀπόφασις.

Ἀρείου Πάγου 493)1965, Τμ. Β'

Προεδρεύων ὁ Ἀντιπρόεδρος κ. *Γ. Βορσάμου*
Εἰσηγητὴς ὁ Ἀρεοπαγίτης κ. *Κ. Παπαϊωάννου*
Δικηγόροι οἱ κ.κ. Β. Βασιλείου, Ἠλ. Παρασκευᾶς

Τὸ ἄρθρον 6 § 1 τοῦ ν. 2112)1920 καὶ τὸ ὅμοιον πρὸς αὐτὸ ἄρθρον 9 τοῦ κατ' ἐξουσιοδότησιν τοῦ ἄρθρου 12 § 1 τοῦ νόμου τούτου ἐκδοθέντος β. δ)τος τῆς 16)18 Ἰουλίου 1920 ὁρίζουσιν, ὅτι «ἡ μεταβολὴ τοῦ προσώπου τοῦ ἐργοδότου, ὁπωσδήποτε ἐπερχομένη, οὐδαμῶς ἐπηρεάζει τὴν ἐφαρμογὴν τῶν ὑπὲρ τοῦ ὑπαλλήλου, ἐργάτου ἢ

Πάγου ἔλεγχον περὶ τῆς ὀρθῆς ἐφαρμογῆς τῶν διαληφθεισῶν οὐσιαστικοῦ περιεχομένου διατάξεων, ἀναιρετέαν δὲ δι' ἔλλειψιν νομίμου βάσεως τὴν ἀπόφασιν αὐτοῦ κατὰ τὸ διὰ τοῦ ἄρθρου 5 τοῦ νόμου 3810)1957 προστεθὲν εἰς τὸ ἄρθρον 807 τῆς Πολ. Δικονομίας ἐδάφιον 19 καὶ τὸν βάσιμον περὶ τούτου λόγον ἀναιρέσεως, ὃν νομίμως ἐπρότεινεν ὁ εἰσηγητὴς κατ' ἄρθρον 811 § 1 τῆς Πολ. Δικονομίας, ὡς ταῦτα ἀντικατεστάθη διὰ τοῦ ἄρθρου 7 τοῦ νόμου 3810)1957.

Ἀναιρουμένης τῆς ἀποφάσεως καὶ χρηζούσης τῆς ὑποθέσεως διευκρινήσεως δέον νὰ παραπεμφθῇ ἡ ὑπόθεσις πρὸς κατ' οὐσίαν ἐκδίκασιν ἐνώπιον τοῦ κατὰ τὸ ἄρθρον 834 § 3 τῆς Πολ. Δικονομίας καὶ τοῦ Κανονισμοῦ τοῦ δικαστηρίου τούτου ὁριζομένου Γ' Τμήματος.

ὑπηρέτου διατάξεων αὐτοῦ». Ἐκ τῆς διατάξεως ταύτης, οὕτω γενικῶς καὶ ἄνευ διακρίσεων ἢ περιορισμῶν διατυπουμένης, καθίσταται σαφές, ὅτι, κατὰ τὴν θέλησιν τοῦ νομοθέτου, ὁ καθ' οἱονδήποτε τρόπον καὶ ὑπὸ οἱανδήποτε νομικὴν μορφὴν διαδεχόμενος ἢ ὑποκαθιστῶν ὡρισμένον ἐργοδότην εἰς τὴν παρ' αὐτοῦ ἀσκουμένην ἐπιχείρησιν ὑπεισέρχεται αὐτοδικαίως εἰς τὰς ἐκ τῆς οἰκείας συμβάσεως ἐργασίας ὑποχρεώσεις τοῦ τελευταίου ἐναντι τῶν ἐν τῇ ἐπιχειρήσει ταύτῃ ὑπαλλήλων, ἐργατῶν καὶ ὑπηρετῶν του καὶ δὲν δύναται νὰ ἀπολύσῃ τούτους ἄνευ τηρήσεως τῶν ὑπὸ τοῦ ὡς εἴρηται ν. 2112 καθιερουμένων διατυπώσεων, καθ' ὅσον αἱ ὑποχρεώσεις αὗται θεωροῦνται ὡς ἀναπόσπαστον βάρος τῆς ἐπιχειρήσεως καὶ παρακολουθοῦσιν ἀναγκαίως αὐτὴν καὶ ὑπὸ τὸν νέον κύριον ἢ ἐκμεταλλευτήν της. Διὰ τὸν λόγον τοῦτον δὲν ἐξετάζεται παντάπασιν, ἂν ἡ ἐπιχείρησις περιῆλθεν εἰς τὸν νέον ἐργοδότην εἴτε διὰ μεταφορικῆς (ἐκουσίας ἢ ἀναγκαστικῆς) διαδοχῆς ἢ ἄλλης οἱασδήποτε ὑποκαταστάσεως ἢ ἀλλαγῆς, εἴτε διὰ μιᾶς ἢ πλειόνων πράξεων ἀπ' εὐθείας ἢ διὰ παρενθέτων προσώπων ἀπὸ τὸν ἀρχικὸν ἐργοδότην, ἀρκοῦντος τοῦ ἀποφασιστικοῦ κατὰ τὸν νόμον γεγονότος ὅτι ἡ αὐτὴ ἐπιχείρησις συνεχίζεται ὁλοκληρωτικῶς καὶ ὑπὸ τὸν νέον ἐργοδότην, ἔστω καὶ ὑπὸ διάφορον τίτλον καὶ μορφὴν ἢ μετὰ συγχώνευσιν ἢ ἄλλον μετασχηματισμόν, τοῦθ' ὅπερ ἀνάγεται εἰς ἀνέλεγκτον περὶ πραγμάτων κρίσιν. Ὑπὸ τὴν ἔννοιαν ταύτην ἐκτιμᾶται κυριαρχικῶς ὑπὸ τοῦ Δικαστοῦ τῆς οὐσίας καὶ τὸ ἂν ἡ παρεμβληθεῖσα διακοπὴ τῆς λειτουργίας τῆς ἐπιχειρήσεως παρετάθη ἐπὶ τοσοῦτον, ὥστε κατὰ τὰ διδάγματα τῆς κοινῆς πείρας καὶ λογικῆς ἡ ἐπανάληψις αὐτῆς νὰ ἀποτελῇ νέαν τοιαύτην ἢ ἁπλῶς συνέχισιν τῆς παλαιᾶς.

Τὸ δικάσαν ὡς ἐφετεῖον Πρωτοδικεῖον ἐδέξατο ἀνελέγκτως, ὡς ἐκ τῆς ἀναιρεσιβαλλομένης δείκνυται, ὅτι ἡ ἐνάγουσα - ἀναιρεσίβλητος προσελήφθη ὑπὸ τοῦ Ε.Σ. διὰ συμβάσεως μισθώσεως ἐργασίας ἀορίστου χρόνου ὡς ἐργάτρια τοῦ ἐν Λεβαδείᾳ νηματουργείου του καὶ εἰργάσθη ἐκεῖ αὐτὸ ἀπὸ τῆς κατὰ τὴν 8.1.1960 πρωτολήψεώς της μέχρι τῆς 14.6.1964, ὁπότε, ἐν πλειστηριασθέντος τοῦ ἐργοστασίου τούτου καὶ κατακυρωθέντος εἰς τὴν ὑπερθεματίστριαν Ἐθνικὴν Τράπεζαν, διεκόπησαν προσωρινῶς αἱ ἐργασίαι του. Τῆς Ἐθνικῆς Τραπέζης ἐκμισθωσάσης τὸ ἐργοστάσιον τοῦτο πρὸ πάσης ἐγκαταστάσεώς της εἰς αὐτὸ εἰς τὸν ἀναιρεσείοντα - ἐναγόμενον τὴν 6.7.1964 ὁ τελευταῖος τὸ ἐπανέθεσε εἰς λειτουργίαν τὴν 10.7.1965, ἀφ' ὅτου καὶ τὸ ἐκμεταλλεύεται δι' ἣν ἀρχῆθεν προωρίσθη σκοπόν. Προσθέτου δὲ περαιτέρω τὸ ὡς ἄνω Δικαστήριον ὅτι ὁ αὐτὸς ἀναιρεσείων ἀπέκρουσε τὰς ἀπὸ τῆς αὐτῆς ἡμέρας τῆς λειτουργίας τοῦ ἐργοστασίου τούτου προσφερθείσας ὑπηρεσίας τῆς ἐναγούσης - ἀναιρεσιβλήτου καὶ μετὰ τοῦτο κρίναν τὸν ἀναιρεσείοντα ὑπερήμερον καὶ ἐν συνεχείᾳ ἀπορρίψαν τὴν ἔφεσιν αὐτοῦ κατὰ τῆς ἐπιδικασάσης τοὺς ζητηθέντας παρὰ τῆς τελευταίας μισθοὺς της μέχρι τῆς 30.7.1964 ὀρθῶς ἠρμήνευσε καὶ ἐφήρμοσε τὰς προαναφερθείσας οὐσιαστικὰς διατάξεις, ὁ δὲ περὶ τοῦ ἐναντίου 1ος λόγος τοῦ ἀναιρετηρίου εἶναι ἀβάσιμος καὶ ἀπορριπτέος.

Ἐκ τῆς βεβαιώσεως τῆς ἀναιρεσιβαλλομένης ἀποφάσεως ὅτι συνεξετίμησε μετὰ τῶν καταθέσεων τῶν ἐνώπιον τοῦ Ἐργατοδίκου καὶ τοῦ συμβολαιογράφου Λεβαδείας Ν.Μ. ἐξετασθέντων μαρτύρων καὶ «τὰ ἐκατέρωθεν ἐπικαλούμενα καὶ προσαγόμενα ἔγγραφα» καθίσταται ἀδιστάκτως βέβαιον, ὅτι ἐλήφθη ὑπ' ὄψιν καὶ τὸ παρὰ τοῦ ἀναιρεσείοντος - ἐκκαλοῦντος ἐπικληθὲν καὶ προσαχθὲν ἰδιωτικὸν μισθωτήριον, ἀφοῦ ἡ ἀπόφασις αὕτη ἀσχολεῖται εἰδικῶς μὲ τὴν μίσθωσιν τοῦ περὶ οὗ πρόκειται ἐργοστασίου καὶ τὸν χρόνον αὐτῆς. Ὅθεν καὶ ὁ 2ος περὶ τοῦ ἐναντίου λόγος τοῦ ἀναιρετηρίου εἶναι ἀβάσιμος καὶ ἀπορριπτέος.

ΣΥΝΥΠΟΛΟΓΙΣΜΟΣ ΕΠΙΔΟΜΑΤΟΣ ΑΔΕΙΑΣ ΔΙ' ΑΠΟΖΗΜΙΩΣΙΝ ΝΟΜΟΥ 2112)1920

Παροχαί έργοδότου πρὸς τὸν μισθωτὸν ἐξ ἐλευθεριότητος

Ὑπολογισμὸς ἀποζημιώσεως Νόμου 2112)1920 βάσει τῶν τακτικῶν ἀποδοχῶν τοῦ μισθωτοῦ τοῦ τελευταίου μηνὸς τῆς καταγγελίας ὑπὸ καθεστῶς πλήρους ἀπασχολήσεως.—Ἔννοια τακτικῶν ἀποδοχῶν, μὴ συμπεριλαμβανομένων μεταξὺ τούτων, διὰ τὴν ἀποζημίωσιν Νόμου 2112)1920, καὶ τῶν ὑπὸ τοῦ ἐργοδότου παρεχομένων εἰς τὸν μισθωτὸν ἐξ ἐλευθεριότητος.—Συνυπολογισμὸς εἰς τακτικὰς ἀποδοχὰς καὶ τοῦ διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 10)1964 διαιτητικῆς ἀποφάσεως θεσπισθέντος «ἐπιδόματος ἀδείας».—Παραχώρησις οἰκίας πρὸς κατοικίαν ἐξ ἐλευθεριότητος.

Τὸ ἄξιον προσοχῆς εἰς τὴν κατωτέρω ἀπόφασιν τοῦ ὡς ἐφετείου δικάσαντος Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν εἶναι, ὅτι δέχεται συνυπολογισμὸν καὶ τοῦ «ἐπιδόματος ἀδείας», τοῦ χορηγηθέντος εἰς τοὺς μισθωτοὺς διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 10)1964 διαιτητικῆς ἀποφάσεως (ΕΕΔ 23, 565) (περὶ τοῦ ὁποίου ἴδετε τὴν ἀνωτέρω, σελ. 1482 Σ.Ε. 2465)1965), εἰς τὸν μισθὸν τοῦ μισθωτοῦ διὰ τὴν ἐξεύρεσιν τοῦ νομίμου ποσοῦ τῆς ἀποζημιώσεως του ἐκ τοῦ νόμου 2112)1920.

Ἡ σκέψις τῆς ἀποφάσεως εἶναι, ὅτι τὸ ἐπίδομα τοῦτο ἀποτελεῖ παγίαν πρὸς συμπλήρωσιν τοῦ μισθοῦ παροχὴν καὶ ὡς τοιαύτη συνιστᾷ προσαύξησιν τῶν τακτικῶν ἀποδοχῶν του, ὑπολογιζομένην διὰ τὴν ἀποζημίωσιν τοῦ νόμου 2112)1920, ὡς ἄλλως τε ἔχει τοῦτο νομολογηθῆ διὰ τὰς παρομοίας παροχὰς τῶν δώρων.

Θὰ μᾶς ἐπιτραπῆ νὰ διαφωνήσωμεν πρὸς τοῦτο διὰ τῶν ἀκολούθων συλλογισμῶν.

Κατὰ τὴν νεωτέραν νομολογίαν τοῦ Ἀρείου Πάγου πράγματι καὶ τὰ «δῶρα» κατὰ τὰς ἔκτακτος συνυπολογίζονται διὰ τὴν ἀποζημίωσιν τοῦ νόμου 2112)1920, διότι προσαυξάνεται δι' αὐτῶν ὁ μισθὸς ἀπὸ τῆς μιᾶς ἑορτῆς εἰς τὴν ἄλλην (Χριστουγέννα - Πάσχα), οὕτω κατανεμόμενα (Α.Π. 32)1962, Ὁλομελείας, εἰσηγητὴς Ν. *Χαραλάμπης*, ΕΕΔ 21, 208 καὶ ἄλλαι).

Δεδομένου δὲ ὅτι κατὰ τὸ ἄρθρον 5 τοῦ νόμου 3198)1955 (ΕΕΔ 22, 66) ὁ ὑπολογισμὸς τῆς ἀποζημιώσεως τῶν ἀπολυομένων γίνεται βάσει τῶν τακτικῶν ἀποδοχῶν τοῦ τελευταίου μηνὸς (τῆς καταγγελίας) εἶναι συνεπὲς νὰ ὑπολογίζηται καὶ τὸ ἀνάλογον ποσὸν τῶν δώρων εἰς τὴν ἀποζημίωσιν τοῦ νόμου 2112)1920 ὁμοῦ μετὰ τῶν τακτικῶν ἀποδοχῶν τοῦ μισθωτοῦ.

Ὡς πρὸς τὸ «ἐπίδομα ἀδείας» ὅμως τοῦτο ἐπανέρχεται τὰς ἀποδοχὰς ἀδείας τοῦ μισθωτοῦ (10)1964 διαιτητικὴ ἀπόφασις), τῆς ὁποίας ἀδείας ὁ μισθωτὸς δικαιοῦται, ἀφοῦ συμπληρώσῃ ἔτος ὑπηρεσίας παρὰ τῷ ἐργοδότῃ του (ἄ.ν. 539)1945) καὶ ὑπὸ τὴν προϋπόθεσιν νὰ ἔχῃ ζητήσει παρὰ τοῦ ἐργοδότου του τὴν χορήγησιν ἀδείας, κατὰ τὰ σταθερῶς ἐν τῇ νομολογίᾳ τοῦ Ἀρείου Πάγου καὶ τῶν δικαστηρίων τῆς οὐσίας κρατοῦντα.

Συνεπῶς εἶναι μὲν καὶ ἡ παροχὴ αὕτη μισθὸς τοῦ μισθωτοῦ (Σ.Ε. 2465)1965, ἀνωτέρω, σελ. 1482), ἀλλὰ συνάπτεται ἀναγκαίως πρὸς τὴν ἄσκησιν ἐκ μέρους τοῦ μισθωτοῦ τοῦ δικαιώματος ἀδείας του, δι' ἀπὸ μέρους πρὸς τὸν ἐργοδότην, ἄνευ τῆς ὁποίας καθίσταται τοῦτο ἀνενεργόν (νομολογία τοῦ Ἀρείου Πάγου ἐν ΕΕΔ 24, 211), καὶ ἑπομένως δὲν δύναται τότε νὰ γίνῃ λόγος περὶ ἐπιδόματος ἀδείας, τὸ ὁποῖον ἁπλῶς προσανιξάνει τὰς ἀποδοχὰς τῆς ἀδείας.

Τὸ ἐπίδομα τοῦτο μετὰ τῶν ἀποδοχῶν ἀδείας θὰ ὑπολογισθῇ μόνον διὰ τὴν κατὰ τὸ ἄρθρον 3 τοῦ νόμου 8755)1957 ἀποζημίωσιν ἐν περιπτώσει ἀρνήσεως τοῦ ἐργοδότου νὰ χορήγησῃ τὴν αἰτηθεῖσαν ἄδειαν καὶ ὑπὸ τὴν προϋπόθεσιν ὅτι ὁ μισθωτὸς διατελεῖ ἐν σχέσει ἐργασίας κατὰ τὸ τέλος τοῦ ἡμερολογιακοῦ ἔτους, καθ' ὃ ἐζητήθη ἡ ἄδεια.

Τὸ ἐπίδομα θὰ ὑπολογισθῇ ἐπίσης διὰ τὴν κατὰ τὸ ἄρθρον 5 § 5 τοῦ ἀ.ν. 539)1945 ἀποζημίωσιν δι' ὀφειλομένην καὶ μὴ ληφθεῖσαν ἕνεκεν τῆς ἀπολύσεως ἄδειαν, ἀντίκειται δὲ προφανῶς εἰς τὸν νόμον τὸ αὐτὸ ἐπίδομα νὰ ὑπολογισθῇ καὶ πάλιν διὰ τὴν ἀποζημίωσιν τοῦ νόμου 2112)1920.

Ἐξ ἄλλου, διαρκούσης τῆς ἀδείας τοῦ μισθωτοῦ, ἀπαγορεύεται κατὰ τὸν νόμον 539)1945 ἡ ἀπόλυσις αὐτοῦ καὶ τότε μόνον θὰ προκύψῃ θέμα ὑπολογισμοῦ καὶ τοῦ ἐπιδόματος ἀδείας εἰς τὴν ἀποζημίωσιν τοῦ νόμου 2112)1920, ὅταν ἡ ἀπόλυσις τοῦ μισθωτοῦ γίνῃ κατὰ τὸν μῆνα (καὶ μετὰ τὴν λῆξιν τῆς ἀδείας του), καθ' ὃν ἔλαβε τὴν ἄδειαν καὶ βεβαίως ἔλαβεν ἢ ἐδικαιοῦτο ὁπωσδήποτε καὶ τὸ ἐπίδομα τοῦτο, ὁπότε ἡ ἀποζημίωσις θὰ ὑπολογισθῇ βάσει τῶν τακτικῶν ἀποδοχῶν (καὶ τοῦ ἐπιδόματος ἀδείας) τοῦ μηνὸς τούτου κατ' ἄρθρον 5 νόμου 3198)1955.

Αὕτη εἶναι, νομίζομεν, ἡ ὀρθὴ λύσις τοῦ ζητήματος.

Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν 21014)1965

Διαδικασία ἐργατικῶν διαφορῶν κατ' ἔφεσιν

Πρόεδρος ὁ κ. *Ν. Μελᾶς*

Εἰσηγητὴς ὁ Πρωτοδίκης κ. *Ι. Ζερβάκης*

Δικηγόροι οἱ κ.κ. Ν. Βαμβακίδης, Π. Βρεττός

Διὰ τῆς ἐφ' ἧς ἡ ἐκκαλουμένη ἀπόφασις ἀγωγῆς, ὡς ἐξ αὐτῆς δείκνυται, ὁ ἐνάγων, ὑπάλληλος τῆς ἐναγομένης Α.Ε. ἀπὸ τοῦ ἔτους 1918, ἰσχυριζόμενος ὅτι εἰς τοὺς καταβληθέντας αὐτῷ ὡς ἀποζημίωσιν λόγῳ τῆς νομίμως χωρησάσης

τὴν 23.2.1965 ἀπολύσεώς του 42 μηνιαίους μισθούς του δὲν ὑπελογίσθησαν, καίτοι ἀπετέλουν τακτικὰς ἀποδοχάς, τὸ μὲν ἡ ἐκ τοῦ κατ' ἔτος χορηγουμένου ἐπιδόματος ἀδείας προκύπτουσα μηνιαία προσαύξησις, ἀνερχομένη εἰς δραχμὰς 315,10 μηνιαίως, τὸ δὲ ἡ μισθωτικὴ ἀξία τῆς ἀποτελούσης μισθὸν εἰς εἶδος παραχωρουμένης πρὸς κατοικίαν ἐξοχικῆς οἰκίας, ἀνερχομένης εἰς δραχμὰς 1.000 μηνιαίως, ἤτοι τὴν εἰς βάρος τῆς ἐναγομένης ἐπιδίκασιν τῶν οὕτω προκυπτουσῶν διαφορῶν τῶν τακτικῶν ἀποδοχῶν του, ἀνερχομένων ἐν συνόλῳ (42 Χ 315,10 = 13.234,20 + 42 Χ 1.000) εἰς 55.234,20 δραχμάς. Ἡ ἐκκαλουμένη, κρίνασα ὅτι τὸ μὲν ἐπίδομα ἀδείας ἀποτελοῦν ἐκτακτον οἰκονομικὴν ἐνίσχυσιν, δὲν συμπεριλαμβάνεται εἰς τὰς τακτικὰς ἀποδοχάς, ἡ δὲ παραχώρησις τῆς κατοικίας, ἀποτελοῦσα ἔναντι τῆς ἐργασίας μόνιμον παροχήν, εἶναι ὑπολογιστέα εἰς ταύτας, ἀπέρριψε τὴν ἀγωγὴν διὰ τὴν ἐπὶ τοῦ ἐπιδόματος ἀδείας ἀξίωσιν καὶ ἐδέχθη ταύτην διὰ τὴν ἐκ τῆς παρεχομένης κατοικίας, ἐπιδικάσασα ὑπὲρ τοῦ ἐνάγοντος 42.000 δραχμάς. Ἤδη οἱ διάδικοι διὰ τῶν ἀντιθέτων ἐφέσεών των παραπονοῦνται, ὅτι, κατ' ἐσφαλμένην ἐφαρμογὴν τῶν σχετικῶν διατάξεων καὶ ἐκτίμησιν τῶν ἀποδείξεων, ἡ ἐκκαλουμένη κατέληξεν εἰς τὴν ὡς ἄνω κρίσιν της, ἰσχυριζόμενος ὁ μὲν ἐνάγων ὅτι ἔδει νὰ γίνῃ δεκτὴ ἡ ἀγωγὴ του ἐν ὅλῳ, ἡ δὲ ἐναγομένη ὅτι ἀντιθέτως ἔδει νὰ ἀπορριφθῇ.

Κατὰ τὴν διάταξιν τοῦ ἄρθρου 5 § 1 τοῦ νόμου 3198)1955 ὁ ὑπολογισμὸς τῆς ὑπὸ τοῦ νόμου 2112)1920 ὁριζομένης ἀποζημιώσεως γίνεται βάσει τῶν τακτικῶν τοῦ μισθωτοῦ ἀποδοχῶν τοῦ τελευταίου μηνὸς ὑπὸ καθεστὼς πλήρους ἀπασχολήσεως. Ὡς τακτικαὶ δὲ ἀποδοχαὶ νοοῦνται κατὰ τὴν ἔννοιαν τῶν διατάξεων τοῦ ἄρθρου 3 §§ 1 καὶ 2 νόμου 2112)1920, καὶ αἱ ἐπὶ πλέον τοῦ μισθοῦ καταβαλλόμεναι κατὰ τὰς κειμένας διατάξεις νόμων, διαταγμάτων, συλλογικῶν συμβάσεων ἢ ὑπουργικῶν ἀποφάσεων πρόσθετοι παροχαί, ὅταν δίδωνται ἀταθερῶς καὶ μονίμως ὡς ἀντάλλαγμα τακτικῆς ὑπηρεσίας (Α.Π. 11)1961, 255)1961, ΕΕΔ 20, 209, 719), οὐχὶ δὲ καὶ αἱ καταβαλλόμεναι ὑπὸ τοῦ ἐργοδότου πρὸς τὸν μισθωτὸν οὐχὶ ἐκ νομίμου ὑποχρεώσεως ἢ ἐπὶ τῇ ἑκατέρωθεν ἐκδηλουμένῃ προθέσει ὅπως ἀποτελῶσιν ἀντάλλαγμα τῆς παρεχομένης ἐργασίας, ἀλλ' ἐξ ἐλευθεριότητος, ὑπὸ τὴν ἐξυπακουομένην ἐντεῦθεν βούλησιν τοῦ ἐργοδότου ὅτι κατ' ἀπόλυτον προαίρεσιν αὐτοῦ καὶ ὁποτεδήποτε δύνανται νὰ παύσωσι διδόμεναι (Α.Π. 434)1963, ΕΕΔ 22, 928). Αἱ τελευταῖαι αὗται ἐξ ἁπλῆς ἐλευθεριότητος ἢ οἰκειοθελεῖς παροχαί, ἃς ὁ ἐργοδότης ἄνευ νομίμου ἢ συμβατικῆς ὑποχρεώσεως παρέχει ἐξ ἰδίας πρωτοβουλίας, διατηρῶν τὴν πρὸς ἄρνησιν συνεχίσεως τῆς παροχῆς ἐλευθερίαν, δικαιούμενος νὰ μὴ παράσχῃ ταύτας καὶ εἰς τὸ μέλλον, ἰδίᾳ ὅταν τοῦτο ρητῶς ἐξ ὑπαρχῆς ἐδήλωσεν, δὲν εἶναι ὑπολογιστέαι εἰς τὴν ἀποζημίωσιν τοῦ νόμου 2112)1920 (*Καποδίστριας*, ἐν Ἑρμ.Α.Κ 653, ἀριθ. 115).

Τὸ διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 10)1964 ἀποφάσεως Δ.Δ.Δ.Δ. Ἀθηνῶν, κηρυχθείσης ἐκτελεστῆς διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 33182)1993)22.4.1964 ἀποφάσεως Ὑπουργοῦ Ἐργασίας, καθιερωθὲν ἐπίδομα ἀδείας, συνιστάμενον εἰς τὴν καταβολὴν ποσοῦ ἴσου πρὸς τὰς ἀποδοχὰς τῶν κατὰ τὸν ἀ.ν. 53 1945 ἡμερῶν ἀδείας ἀναπαύσεως, μὴ δυνάμενον ὅμως νὰ ὑπερβῇ τὰς ἀποδοχὰς ἑνὸς 15ημέρου διὰ τοὺς ἐπὶ μηνιαίῳ μισθῷ ἀμειβομένους, ἀπετέλει προδήλως οὐχὶ ἐκτακτον οἰκονομικὴν ἐνίσχυσιν, ἀλλὰ παροχὴν παγίαν πρὸς συμπλήρωσιν τοῦ μισθοῦ, ἀποσκοποῦσαν εἰς τὴν μόνιμον διασφάλισιν τῆς δυνατότητος πραγματικῆς ἀναπαύσεως καὶ ἀναψυχῆς τῶν ἐργαζομένων κατὰ τὸν χρόνον τῆς κανονικῆς των ἀδείας, συνεπαγομένης τὴν ἀνανέωσιν τῶν δυνάμεών των πρὸς τὸ συμφέρον καὶ τῶν ἰδίων τῶν μισθωτῶν καὶ τῆς ἐργασίας των, καὶ ὡς τοιαύτη συνιστῶ προσαύξησιν τῶν τακτικῶν ἀποδοχῶν (ὡς ἄλλωστε ἐχαρακτηρίσθη καὶ ὑπὸ τῆς νομολογηθείσης διὰ τὰς παρομοίας φύσεως παροχὰς δώρων (Α.Π. 255)1961), ὑπολογιστέαν κατὰ τὴν καταβολὴν ἀποζημιώσεως νόμου 2112)1920.

Ἐβεβαιώθησαν, κατὰ τὴν ἐξ ἀπάντων τούτων συναχθεῖσαν ἐκ τῶν ἐνόντων κρίσιν τοῦ δικαστηρίου τούτου, τὰ ἀνόλουθα: Δυνάμει συμβάσεως ἐργασίας ἀορίστου χρόνου ὁ ἐνάγων προσελήφθη τὴν 1.10.1918 ὑπὸ τῆς ἐναγομένης ὡς τεχνίτης γραμμῆς, ὑφ' ἣν ἰδιότητά του καὶ ἐν συνεχείᾳ ὡς ἐργοδηγὸς β' γραμμῆς παρέσχε τὰς ὑπηρεσίας του μέχρι τῆς 17.2.1965, ὅτε, συμπληρώσας τὸ 65ον ἔτος τῆς ἡλικίας του, ἀπελύθη, δικαιωθεὶς τῆς ὑπὸ τοῦ ν. 2112)1920 ὑπὸ τοῦ Κανονισμοῦ προσωπικοῦ τῆς ἐναγομένης προβλεπομένης ἀποζημιώσεως ἐκ δραχμῶν 396.201,75, ἴσου ποσοῦ 42 μηνῶν, μεθ' ἁπάντων τῶν ἐπιδομάτων μισθῶν του ἐκ δραχμῶν 9.433 ἑκάστου. Ἡ ἐναγομένη ἀπὸ ἱκανοῦ χρόνου εἶχε παραχωρήσει εἰς τὸν ἐνάγοντα ἰδιόκτητον οἰκίαν της, κειμένην ἐν Νέῳ Φαλήρῳ, ἐκ δύο δωματίων καὶ λοιπῶν βοηθητικῶν χώρων πρὸς κατοικίαν του καὶ ἐν ᾗ οὗτος διαμένει εἰσέτι μετὰ τῆς οἰκογενείας του. Ὡς ἰδίᾳ ἐκ τοῦ ὑπὸ χρονολογίαν 5.10.1963 ἰδιωτικοῦ ἐγγράφου τῆς μὴ ἀμφισβητουμένης ὑπογραφῆς τοῦ ἐνάγοντος, ἐν ᾧ ἰδιαιτέρως ἐξαίρεται ἡ ἄνευ ἀνταλλάγματος παραχώρησις τῆς χρήσεως τῆς ἐν λόγῳ οἰκίας πρὸς κατοικίαν καὶ συνομολογεῖται, ὅπως ἡ ἐναγομένη δικαιοῦται ἀνὰ πάντα χρόνον νὰ ἀξιώσῃ τὴν ἀπόδοσιν τοῦ ἀκινήτου, σαφῶς προκύπτει, ὅτι ἡ πρὸς τὸν ἐνάγοντα παροχὴ τῆς χρήσεως τῆς οἰκίας ἐγένετο οὐχὶ εἰς ἀντάλλαγμα τῆς ὑπ' αὐτοῦ παρεχομένης ἐργασίας, ἥτις ἄλλωστε ἱκανοποιητικῶς ἠμείβετο, ἀλλ' ἐξ ἐλευθεριότητος καὶ εἶχε τὸν χαρακτῆρα οἰκειοθελοῦς παροχῆς, ἀφοῦ ἐγένετο ρητῶς ἄνευ ἀνταλλάγματος καὶ ἡ ἐναγομένη ἐπίσης ρητῶς ἐπεφύλαξεν αὐτῇ τὴν δυνατότητα τῆς διακοπῆς της. Διττῶς δὲν ἥμαρτεν ἡ ἐκκαλουμένη ἀπόφασις, ἀποφανθεῖσα ὅτι ἡ παραχώρησις τῆς οἰκίας ἀπετέλει εἰς εἶδος μισθόν, συνυπολογιστέον εἰς τὰς τακτικὰς ἀποδοχὰς τοῦ ἐνάγοντος καὶ ὅτι ταὐναντίον τὸ ἐπίδομα ἀδείας δὲν συμπεριελαμβάνετο εἰς ταύτας, ὡς φέρον τὸν χαρακτῆρα ἐκτάκτου οἰκονομικῆς ἐνισχύσεως.

ΝΟΜΟΛΟΓΙΑ ΕΠΙ ΔΙΑΦΟΡΩΝ ΘΕΜΑΤΩΝ

ΠΡΟΣΩΠΙΚΟΝ ΣΙΔΗΡΟΔΡΟΜΩΝ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΚΡΑΤΟΥΣ

Μισθός καὶ ἐπιδόματα

Δικαίωμα ἐπιδόματος παραμονῆς ἐν τῷ αὐτῷ βαθμῷ καὶ ἐν τῇ θέσει, τὴν ὁποίαν πρὸ τῆς μετατάξεως ἐκέκτητο τὸ εὐδοκίμως ὑπηρετοῦν προσωπικόν, ὡς καὶ οἱ ὀργανικὰς θέσεις κατέχοντες ἔκτακτοι ὑπάλληλοι ἢ τεχνῖται, ὡς ἐξομοιούμενοι μισθολογικῶς καὶ βαθμολογικῶς πρὸς τὸ μόνιμον προσωπικόν.—Ἐπέλευσις μονιμοποιήσεως αὐτῶν καὶ μισθός.—Ἔννοια μισθοῦ, ἐπὶ τοῦ ὁποίου παρέχεται ἐπίδομα λόγῳ παραμονῆς ἐν τῷ αὐτῷ βαθμῷ.

Αρείου Πάγου 467)1965, Τμ. Γ'

Πρόεδρεύων ὁ Ἀντιπρόεδρος κ. *Ν. Χαραλάμπης*
Εἰσηγητὴς ὁ Ἀρεοπαγίτης κ. *Κ. Ψιλόπουλος*
Συνήγοροι οἱ κ.κ. Α. Ταάρας, Π. Ζήτης, Ἀχ. Ἀποστόλου

Ἐκ τῶν διατάξεων τῶν ἄρθρων 1 καὶ 2 τοῦ β.δ. τῆς 18/5 - 18.6.1954, ἐκδοθέντος βάσει ἄρθρου 15 § 1 νόμου 1538)1950, καὶ δι' ὧν καθορίζεται ὁ μηνιαῖος μισθὸς τοῦ προσωπικοῦ τῶν Σ.Ε.Κ., τοῦ συμπληροῦντος ὀργανικὰς θέσεις, ἀναφερομένου ὡς τοιούτου ὑπὸ στοιχεῖον ΙΙΙ καὶ ἀριθμοὺς 77 καὶ 78 τοῦ τεχνίτου καὶ βοηθοῦ αὐτοῦ, καὶ παρέχεται κατ' ἐξαίρεσιν εἰς τοὺς ἐκ τῶν ἀνωτέρω παραμένοντας ἐν τῷ αὐτῷ βαθμῷ μεθ' ἑκάστην τριετίαν παρουσιῆς ἐν αὐτῷ ἐπίδομα 5 ο)ο ἐπὶ τοῦ μισθοῦ τοῦ ὃν κατέχουσι βαθμοῦ, καὶ τῆς διατάξεως τῶν ἄρθρων 1 § 2 ν.δ. 3395, καθ' ἣν σιδηροδρομικὸς ὑπάλληλος θεωρεῖται μόνον ὁ κατέχων θέσιν προβλεπομένην ὑπὸ τοῦ ὀργανισμοῦ τοῦ δικτύου, εἰς ὃ ὑπηρετεῖ, καὶ τῆς τῶν ἄρθρων 6 § 3 καὶ 7 § 1 τοῦ ὡς ἄνω β.δ. τῆς 18.5 - 18.6.1954, δι' ὧν ἀφ' ἑνὸς θεσπίζεται, ὅτι προσωπικόν, μετατασσόμενον εἰς θέσιν, ἧτινος ὁ βασικὸς μισθὸς εἶναι ὁ αὐτὸς πρὸς τὸν τῆς πρότερον ὑπ' αὐτοῦ κατεχομένης θέσεως, δικαιοῦται καὶ τοῦ τυχὸν παρ' αὐτοῦ λαμβανομένου ἐπιδόματος παραμονῆς ἐν τῷ αὐτῷ βαθμῷ ἐν τῇ θέσει, ἣν πρὸ τῆς μετατάξεως ἐκέκτητο, ἀφ' ἑτέρου δὲ ὁρίζεται, ὅτι αἱ διατάξεις τοῦ ὡς ἄνω β.δ/τος ἔχουσιν ἐκτὸς τῶν ἐν αὐτῷ ἐξαιρέσεων ἐφαρμογὴν καὶ διὰ τὸ ἐργατοτεχνικὸν προσωπικὸν τῶν Σ.Ε.Κ. τὸ μὴ συμπληροῦν ἔτι ὀργανικὰς θέσεις, ἐφ' ὅσον ὑπηρέτει κατὰ τὴν 27 Νοεμβρίου 1950, σαφῶς συνάγεται, ὅτι τῆς ὡς ἄνω προσαυξήσεως, ἀποτελούσης πρόσθετον ἀμοιβὴν τοῦ εἰς τὸν αὐτὸν βαθμὸν ἢ θέσιν εὐδοκίμως ὑπηρετοῦντος προσωπικοῦ, δικαιοῦνται, ἐκτὸς ἄλλων, καὶ οἱ ὀργανικὰς θέσεις κατέχοντες ἔκτακτοι ὑπάλληλοι ἢ τεχνῖται, ὡς ἐξομοιούμενοι μισθολογικῶς καὶ βαθμολογικῶς πρὸς τὸ μόνιμον προσωπικὸν καὶ ἀμειβόμενοι ἀντιστοίχως τῆς ἣν κατέχουσι θέσεως διὰ τῶν ἐν ἄρθρῳ 1 τοῦ ὡς ἄνω β. δ/τος ὁριζομένων ἀποδοχῶν, ἀφ' ἑτέρου δέ, ὅτι, ἐπελθούσης μονιμοποιήσεως τούτων εἰς τὸν ὃν κατέχει ἕκαστος βαθμὸν ἢ καὶ κατώτερον τούτου εἰς ὃν ἀντιστοιχεῖ βασικὸς μισθός, ἴσος ἢ κατώτερος τῆς πρότερον ὑπ' αὐτοῦ ὡς ἐκτάκτου κατεχομένης θέσεως, οὗτοι δικαιοῦνται καὶ τῆς ἧς πρότερον ἀπελάμβανον προσαυξήσεως λόγῳ τῆς ὑπὲρ τὴν τριετίαν παραμονῆς ἐν τῷ αὐτῷ βαθμῷ διὰ συνυπολογισμοῦ καὶ τοῦ πρὸ τῆς μονιμοποιήσεως χρόνου ὑπηρεσίας των ὡς ἐκτάκτου, μὴ λογιζομένου δὲ τοῦ προηγηθέντος χρόνου, μόναν ἐν περιπτώσει προαγωγῆς ἢ εἰς θέσιν μείζονος μισθοῦ μετατάξεως τοῦ προσωπικοῦ, πρὸς ἣν δ-μως προαγωγὴν δὲν ταυτίζεται ἡ μονιμοποίησις τοῦ προσωπικοῦ εἰς τὸν αὐτὸν ἢ κατώτερον τοῦ ὃν κατεῖχεν ὡς ἔκτακτος βαθμόν, ἀφοῦ οὐδεμία, πρὶν ἐπέλθῃ ἡ προαγωγή, ἐπέρχεται μισθολογικὴ ἐπὶ τὰ βελτίω μεταβολή, ἥτις κατὰ κανόνα ἀκολουθεῖ ταύτην, ἀποτελοῦσα διακριτικὸν γνώρισμα αὐτῆς, καθ' ὃ καὶ ἐν ἄρθρῳ 32 § 2 τοῦ νομίμως ἐγκριθέντος Γενικοῦ Κανονισμοῦ τῶν Σ.Ε.Κ. ὁρίζεται.

Μετὰ ταῦτα τὸ δικάσαν Πρωτοδικεῖον, δεξάμενον, κατ' ἀνέλεγκτον τῶν ἀποδείξεων ἐκτίμησιν, ὅτι ὁ ἀναιρεσίβλητος, προσληφθεὶς τὴν 28 Αὐγούστου 1951 ὡς τεχνίτης ἐφαρμοστὴς ἐπὶ συμβάσει τύπου ἀπολύτου προσωρινότητος (δηλονότι εἰς τὸ προσωπικὸν ἀποκαταστάσεως), ὑπῆχθη ἀπὸ Αὐγούστου 1952 εἰς τὸ ἔκτακτον προσωπικὸν τοῦ τεχνίτου Β', εἰς ὀργανικὴν δηλονότι θέσιν, ἀμειβόμενος ἔκτοτε διὰ τῶν τακτικῶν ἀποδοχῶν τοῦ τεχνίτου Β', τυχὼν καὶ προσαυξήσεως δύο τριετιῶν μέχρι τῆς κατὰ Νοέμβριον 1959 μονιμοποιήσεώς του εἰς βαθμὸν βοηθοῦ τεχνίτου, ἤτοι εἰς κατώτερον τοῦ ὃν πρότερον κατεῖχεν οὐ μόνον βαθμολογικῶς, ἀλλὰ καὶ μισθολογικῶς, βαθμόν, ἀποφηνάμενον δὲ μετὰ ταῦτα ὅτι βάσει τῶν προεκτεθεισῶν διατάξεων δικαιοῦται ἐν τῷ βαθμῷ τούτῳ διὰ τὸ κρίσιμον χρονικὸν διάστημα ἀπὸ 18.4.1962 ἕως 31.3.1964 προσαυξήσεως ἐν ὅλῳ τριῶν τριετιῶν, ἤτοι 30ο)ο ἐπὶ τοῦ βασικοῦ μισθοῦ, ὡς συμπληρώσας ὑπερεννεαετῆ ὑπηρεσίαν διὰ συνυπολογισμοῦ καὶ τοῦ πρὸ τῆς μονιμοποιήσεώς του χρόνου, ὀρθῶς ἡρμήνευσε καὶ ἐφήρμοσε τὰς προπαρατεθείσας ὡς ἄνω διατάξεις καὶ ὁ περὶ τοῦ ἐναντίου μοναδικὸς λόγος τοῦ κυρίου δικογράφου εἶναι ἀβάσιμος καὶ ἀπορριπτέος.

Ὁ μισθός, ἐφ' οὗ κατὰ τὸ ἄρθρον 2 § Α τοῦ ὡς ἄνω β.δ/γματος παρέχεται ἐπίδομα λόγῳ παραμονῆς ἐν τῷ αὐτῷ βαθμῷ, νοεῖται, κατὰ τὴν σαφῆ ἔννοιαν τῆς ὡς ἄνω διατάξεως, ἐν συνδυασμῷ πρὸς τὰς τοῦ ἄρθρου 3 §§ 1 καὶ 6 τοῦ αὐτοῦ β.δ/γματος, ὁ βασικὸς τοιοῦτος τοῦ βαθμοῦ, ὃν φέρει ὁ δικαιοῦχος καθ' ὃν χρόνον συνεπλήρωσε τὰς διὰ τὴν χορήγησιν ἢ ἐπαύξησιν τοῦ ἐπιδόματος ὁριζομένας κατὰ τὰς ἄνω διατά-

ξεις τριετίας. Κατά δέ τὸ ἄρθρον 4 τῆς διά τοῦ ἄρθρου 36 τοῦ ν.δ. 4242)1962 κυρωθείσης ὑπ' ἀριθ. 179)1920 Πράξεως τοῦ Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου ὁ βασικὸς μισθὸς τοῦ μονίμου βοηθοῦ τεχνίτου ἀνήρχετο κατὰ τὸν ἀπὸ 18.4.1962 χρόνον, καθ' ὃν εἶχε συμπληρώσει ὑπερεννεαετῆ ὑπηρεσίαν ἕως 31 Δεκεμβρίου 1963, εἰς δραχμὰς 1435 μηνιαίως, προσαυξηθεὶς ἔκτοτε διὰ τοῦ β.δ. 769) 1963 κατὰ 5 ο)ο καὶ ἀνελθὼν οὕτω εἰς δραχμὰς 1.507 διὰ τὸν κρίσιμον ἐν τῇ ἀγωγῇ χρόνον ἀπὸ 1 Ἰανουαρίου 1964 - 31.3.1964. Ἡ προσβαλλομένη ὅμως ἀπόφασις, ἀποφηναμένη ὅτι ἡ κατὰ 30 ο)ο προσαύξησις τριῶν τριετιῶν τοῦ ἀναιρεσιβλήτου λόγῳ παραμονῆς ἐν τῷ αὐτῷ βαθμῷ δέον νὰ ὑπολογισθῇ ἐπὶ βασικοῦ μηνιαίου μισθοῦ δραχμῶν 1607 διὰ τὸ ἀπὸ 18.4.1962 ἕως 31 Δεκεμβρίου 1963 χρονικὸν διάστημα καὶ ἐπὶ βασικοῦ 1688 μηνιαίως διὰ τὸ ἀπὸ 1.1.1964 ἕως 31.3.1964 καὶ ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ τοιούτου ὑπολογισμοῦ ἐπιδικάσασα μετ' ἀφαίρεσιν τοῦ καταβληθέντος διὰ τὸ ἐπίδικον χρονικὸν διάστημα ποσοῦ δραχμῶν 2.190 μηνιαίως ποσὸν ὁλικῶς δραχμῶν 4.762, ψευδῶς ἡρμήνευσε καὶ ἐσφαλμένως ἐφήρμοσε τὰς ὡς ἄνω οὐσιαστικοῦ δικαίου διατάξεις καὶ δέον νὰ ἀναιρεθῇ κατὰ τὸν βάσιμον περὶ τούτου πρόσθετον λόγον ἀναιρέσεως.

Ἀναιρουμένης ὡς πρὸς τοῦτο τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως καὶ τῆς ὑποθέσεως μὴ χρηζούσης περαιτέρω διευκρινήσεως δέον τὸ Τμῆμα, διακρατοῦν παρ' ἑαυτῷ τὴν ὑπόθεσιν, νὰ χωρήσῃ εἰς τὴν ἔρευναν τῆς ἀγωγῆς.

Συνομολογεῖται ὑπὸ τῶν διαδίκων, ἐπαρκῶς ἄλλως βεβαιοῦται ἐκ πάντων τῶν ἐπικαλουμένων καὶ νομίμως προσαγομένων ἀποδεικτικῶν στοιχείων, ὅτι ὁ ἐνάγων προσελήφθη ὑπὸ τοῦ ἐναγομένου νομικοῦ προσώπου δημοσίου δικαίου κατ' Αὔγουστον 1951 ὡς ἔκτακτος ἐπὶ συμβάσει τεχνίτης ἐφαρμοστής, καταλοβὼν ἀπὸ Αὐγούστου 1952 τὴν ὀργανικὴν θέσιν τεχνίτου β', ὑφ' ἣν καὶ παρεῖχε τὰς ὑπηρεσίας του μέχρι 30 Νοεμβρίου 1959, ὅτε ἐμονιμοποιήθη εἰς τὸν βαθμὸν τοῦ βοηθοῦ τεχνίτου, ἤτοι βαθμὸν κατώτερον βαθμολογικῶς, ἀλλὰ καὶ μισθολογικῶς τοῦ ὃν κατεῖχεν ὡς ἔκτακτος. Κατὰ τὸν χρόνον τῆς ὡς ἄνω ὡς ἐκτάκτου ὑπηρεσίας του, ὡς συμπληρώσας μέχρι μονιμοποιήσεώς του δύο τριετίας, ἐλάμβανε προσαύξησιν 20 ο)ο ἐπὶ τοῦ βασικοῦ του μισθοῦ, δικαιούμενος ἑπομένως, κατὰ τὰ ἐν προηγηθείσῃ σκέψει ἐκτεθέντα, προσαυξήσεως κατὰ 30 ο)ο, ὡς συμπληρώσας καὶ τρίτην τριετίαν ἐν ὑπηρεσίᾳ μονίμου βοηθοῦ τεχνίτου διὰ συνυπολογισμοῦ καὶ τοῦ χρόνου ὑπηρεσίας του ὡς ἐκτάκτου. Ὑπὸ τὰ ὡς ἄνω δεδομένα διὰ τὸ ἐπίδικον ἀπὸ 17.4.1962 ἕως 31.3.1964 χρονικὸν διάστημα αἱ ἐν γένει ἀποδοχαί του (βασικὸς μισθός, ἐπίδομα παραμονῆς ἐν τῷ αὐτῷ βαθμῷ, τοιοῦτον πολυετοῦς ὑπηρεσίας καὶ ἀκριβείας) ἀνέρχονται, ὑπολογιζόμεναι μετὰ τῆς ἀναλογίας τῶν ἐπὶ ταῖς ἑορταῖς Πάσχα καὶ Χριστουγέννων δώρων, διὰ μὲν τὸ ἀπὸ 17.4.1962 ἕως 31.12.1963 χρονικὸν διάστημα εἰς δραχμὰς 49.365 (μηνιαῖαι ἀποδοχαὶ 2138 Χ 20 1)2 μῆνας καὶ 1.865,50 Χ 3 λόγῳ δώρου ἑορτῶν), διὰ δὲ τὸ ἀπὸ 1.1.1964 - 31.3.1964 εἰς δραχμὰς 6.717, ἤτοι μηνιαῖαι ἀποδοχαὶ 2.239 Χ 3 μῆνας καὶ ἐν συνόλῳ εἰς δραχμὰς 56.082, ἐξ ὧν, ἐκπιπτομένου ποσοῦ δραχμῶν 51.680, ὅπερ προκύπτει, ὅτι κατεβλήθη λόγῳ ἐν γένει ἀποδοχῶν του κατὰ τὸ ὡς ἄνω χρονικὸν (17.4.1962 - 31.3.1964) διάστημα, ἀπομένει ὀφειλόμενον ποσὸν δραχμῶν 4.402, καθ' ὃ καὶ δέον νὰ γίνηται δεκτὴ ἡ ἀγωγή, ἀπορριπτομένη διὰ τὸ ἐπὶ πλέον ποσὸν ὡς ἀβάσιμος, συμψηφιζομένης ἐν μέρει τῆς δικαστικῆς δαπάνης κατ' ἄρθρον 211 § 3 Πολ. Δικονομίας (*).

II. ΠΕΙΘΑΡΧΙΚΑΙ ΠΟΙΝΑΙ

Πειθαρχικαὶ ποιναὶ προσωπικοῦ Ἠλεκτρικῆς Ἑταιρείας Μεταφορῶν

Διατύπωσις ἠτιολογημένως τῶν ἀποφάσεων τοῦ Πειθαρχικοῦ Συμβουλίου, κατ' ἔρθρον 92 Κανονισμοῦ Ἐξωτερικῶν Ὑπηρεσιῶν.—Ἀναφορὰ ἑπομένως, ἐκτὸς ἄλλων, τῶν ἐκ τῶν ἀποδεικτικῶν στοιχείων προκυπτόντων πραγματικῶν περιστατικῶν, τῶν συνιστώντων τὸ πειθαρχικὸν παράπτωμα.

Ἀρείου Πάγου 457)1965, Τμ. Β'

Προεδρεύων ὁ Ἀντιπρόεδρος κ. *Γ. Βαρσάμου*
Εἰσηγητὴς ὁ Ἀρεοπαγίτης κ. *Εὐστ. Μαλλιοῦχος*
Δικηγόροι οἱ κ.κ. Γ. Τρίμης, Κ. Δημάκης

Κατὰ τὸ ἄρθρον 92 τοῦ δυνάμει τοῦ νόμου ΔΚΗ' ἐκδαθέντος καὶ διὰ τοῦ ν. 3752)1929 διατηρηθέντος ἐν ἰσχύι Κανονισμοῦ τῶν Ἐξωτερικῶν Ὑπηρεσιῶν τῆς Ἀναιρεσειούσης Ἑταιρείας, ἐπέχοντος ἰσχὺν νόμου, αἱ ἀποφάσεις τοῦ Πειθαρχικοῦ Συμβουλίου διατυποῦνται ἠτιολογημένως. Ἑπομένως δέον νὰ ἀναφέρωσιν, ἐκτὸς ἄλλων, τὰ ἐκ τῶν ἀποδεικτικῶν στοιχείων προκύπτοντα πραγματικὰ περιστατικά, τὰ συνιστῶντα τὸ πειθαρχικὸν παράπτωμα.

Ἐν προκειμένῳ, καθ' ὃ δέχεται ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις, κατ' ἀνέλεγκτον ὑπὸ τοῦ Ἀρείου Πάγου ἐκτίμησιν τοῦ περιεχομένου τῆς ὑπ' ἀριθ. 2784)1963 ἀποφάσεως τοῦ Πειθαρχικοῦ Συμβουλίου τῆς ἀναιρεσειούσης, τοῦτο ἐπέβαλεν εἰς τὸν ἀναιρεσίβλητον ὑπάλληλον αὐτῆς τὴν ποινὴν τῆς ὁριστικῆς ἀπολύσεως, ἐπὶ τῇ αἰτίᾳ ὅτι οὗτος τεχνίτης ὁδηγός, διαταχθεὶς πράγματι ὅπως κατὰ τὴν 2 Μαΐου 1963, καθ' ἣν εἶχεν ὑπηρεσίαν ἐν τῷ ἀμαξοστασίῳ Ἀττικῆς, ἐκτελέσῃ ἐργασίαν σχετικὴν πρὸς τὰ καθήκοντά του, ἤτοι νὰ ὁδηγῇ τὸ ὑπ' ἀριθ. 14603 αὐτοκίνητον τῆς Ὑπηρεσίας καὶ νὰ παρέχῃ καὶ τὴν ὡς τεχνίτου βοήθειάν του, ἠρνήθη νὰ πράξῃ τοῦτο, δηλώσας ὅτι ἡ ὑπηρεσία, ἣν θὰ προσφέρῃ, θὰ εἶναι ἡ τοῦ ὁδηγοῦ αὐτοκινήτου καὶ μόνον», χαρακτηρίσαν τὸ παράπτωμα τοῦτο ὡς ἀποδεδειγμένην ἄρνησιν ὑπηρεσίας ἢ πάντως ὡς παράπτωμα ἀνάλογον πρὸς τὰ ἐν ἄρθρῳ 85 τοῦ Κανονισμοῦ ἀναφερόμενα, τὰ ἐπισύροντα, κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρου τούτου, τὴν πειθαρχικὴν ποινὴν τῆς ὁριστικῆς ἀπολύσεως. Ἐν τῇ

(*) Ἀνηρέθη ἐν μέρει ἡ ὑπ' ἀριθ. 4100)1965 ἀπόφασις τοῦ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν ὡς ἐφετείου.

αἰτιολογία ὅμως ταύτη τῆς ἀποφάσεως τοῦ Πειθαρχικοῦ Συμβουλίου δὲν προσδιορίζεται ἡ συγκεκριμένη ὑπηρεσία (βοήθεια τεχνίτου), τὴν ὁποίαν διετάχθη ὁ ἀναιρεσίβλητος καὶ ἠρνήθη νὰ ἐκτελέσῃ, ὥστε νὰ προκύπτῃ, ἂν αὐτὴ ἐνέπιπτεν εἰς τὰ καθήκοντα αὐτοῦ ὡς ὁδηγοῦ αὐτοκινήτου - τεχνίτου. Ἡ δήλωσις ὅτι «ἡ ὑπηρεσία, ἣν θὰ προσφέρῃ, θὰ εἶναι ἡ τοῦ ὁδηγοῦ αὐτοκινήτου καὶ μόνον» δὲν ἀπετέλει ἀποδεδειγμένην ἄρνησιν, εἰς ἣν περίπτωσιν εἶχεν ὁ ἀναιρεσίβλητος διαταχθῆ νὰ ἐκτελέσῃ ὑπηρεσίαν ἀσχετον πρὸς τὰ καθήκοντά του. Κατ' ἀκολουθίαν ἡ αἰτιολογία τῆς πειθαρχικῆς ἀποφάσεως δὲν εἶναι πλήρης, οὕτω δὲ κρίναν καὶ τὰ ὡς ἐφετεῖον δικάσαν Πρωτοδικεῖον, ὡς ἐκ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεώς του δείκνυται, δεξάμενον τὴν ἐπὶ ἀκύρου ἀπολύσεως ἐρειδομένην ἀγωγὴν τοῦ ἀναιρεσιβλήτου, διώκουσαν τὴν πληρωμὴν ἀποδοχῶν ὑπερημερίας, τὸ μὲν ὀρθῶς τὴν διαληφθεῖσαν διάταξιν ἡρμήνευσε καὶ ἐφήρμοσεν ἐν τῇ ἐκτιμήσει τοῦ περιεχομένου τοῦ ἀνωτέρω ἐγγράφου, τὸ δὲ δὲν ὑπεισῆλθεν εἰς τὸν ἔλεγχον τῆς οὐσιαστικῆς κρίσεως τοῦ Συμβουλίου περὶ τῆς ὑπὸ τοῦ ἀναιρεσιβλήτου τελέσεως τοῦ πειθαρχικοῦ παραπτώματος, εἰ καὶ ἐν συνεχείᾳ ὅλως ἐκ περισσοῦ προβαίνει εἰς τὴν ἔρευναν καὶ τούτου, ἀλλὰ κρῖναν κατὰ τὸ ἄρθρον 1 Πολ. Δικονομίας περὶ ἰδιωτικῆς ἀπαιτήσεως πρόῃβη εἰς τὸν ἔλεγχον τῆς κατὰ νόμον καὶ συμφώνως πρὸς τοὺς διαγραφομένους ὑπὸ τούτου ὅρους καὶ τύπους ἐκδόσεως τῆς ἀποφάσεως τοῦ Πειθαρχικοῦ Συμβουλίου, καὶ οἱ περὶ τοῦ ἐναντίου πρῶτος, δεύτερος καὶ τρίτος λόγοι ἀναιρέσεως εἶναι ἀπορριπτέοι ὡς ἀβάσιμοι (*).

III. ΕΡΓΑΤΙΚΟΣ ΜΙΣΘΟΣ

Πρόσληψις καὶ ἀπασχόλησις «μαίτρ» εἰς ἑστιατόριο καὶ κέντρα διασκεδάσεως

Ἐφαρμογὴ τῆς ὑπ' ἀριθ. 4)1962 ἀποφάσεως τοῦ Δ.Δ.Δ.Δ. Ἀθηνῶν «περὶ τῶν ὅρων ἀμοιβῆς καὶ ἐργασίας τοῦ προσωπικοῦ ἑστιατορίων κλπ. χώρας».—Ἔννοια αὐτῆς περὶ προσλήψεως καὶ ἀποδοχῶν «μαίτρ».

Ἀρείου Πάγου 443)1965, Τμ. Β'

Προεδρεύων ὁ Ἀντιπρόεδρος κ. *Γ. Βαρσάμου*

Εἰσηγητὴς ὁ Ἀρεοπαγίτης κ. *Εὐστ. Μαλλοῦχος*

Συνηγόροι οἱ κ.κ. Ἀλ. Σακελλαρόπουλος, Σ. Κωνσταντινίδης

Ἐκ τοῦ ἑβδόμου 3 τοῦ κεφαλαίου Β' παραγράφου ΙΙ τῆς ὑπ' ἀριθ. 4)1962 ἀποφάσεως τοῦ Δ.Δ. Δ.Δ. Ἀθηνῶν «περὶ τῶν ὅρων ἀμοιβῆς καὶ ἐργασίας τοῦ προσωπικοῦ ἑστιατορίων κλπ. ἀπάσης τῆς χώρας», ἐγκριθείσης μετὰ τροποποιήσεως διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 28113)1962 κοινῆς ἀποφάσεως τῶν Ὑπουργῶν Συντονισμοῦ καὶ Ἐργασίας καὶ κηρυχθείσης ὑποχρεωτικῆς διὰ πάντας τοὺς ἐργοδότας μισθωτοὺς τοῦ ἐπαγγέλματος, ὅπερ ἀφορᾷ αὐτή, διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 58213)1962 ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας, ὁρίζοντος ὅτι «ὁ θεσμὸς τοῦ μαίτρ δύναται νὰ διατηρηθῇ μόνον εἰς τὰ καταστήματα πολυτελείας καὶ κέντρα διασκεδάσεως, ὡς ἐπίσης εἰς τὰ καταστήματα Α' κατηγορίας, ἅτινα ἀπασχολοῦν πλέον τῶν ἑνδεκα σερβιτόρων (ἀφαιρουμένων τῶν βοηθῶν αὐτῶν), ἐνθα ἐπιτρέπεται ἡ πρόσληψις καὶ ἡ ἀπασχόλησις μαίτρ, οὗτινος ἀπαραίτητον προσὸν ὁρίζεται ὑπερεπταετὴς τοὐλάχιστον ὑπηρεσία σερβιτόρου, ἐκτὸς ἂν οὗτος τυγχάνῃ ἀπόφοιτος τῆς εἰδικῆς σχολῆς. Ὁ μαίτρ, ἐφ' ὅσον σερβίρῃ, οὐδεμίαν ἀμοιβὴν ἐκ τῶν σερβιτόρων καὶ λοιποῦ προσωπικοῦ θὰ λαμβάνῃ. Εἰς περίπτωσιν, καθ' ἣν οὗτος δὲν σερβίρει, εἰς μὲν τὰ καταστήματα πολυτελείας καὶ κέντρα διασκεδάσεως θὰ μετέχῃ ἐπὶ τοῦ συνόλου τῶν εἰσπραττομένων ποσοστῶν τῶν σερβιτόρων τὸ πολὺ μέχρι ἑνὸς ἡμίσυ, εἰς δὲ τὰ καταστήματα Α' κατηγορίας μέχρι «ἁπλοῦν» μεριδίου τοῦ διὰ τοὺς σερβιτόρους πραγματοποιμένου», σαφῶς προκύπτει, ὅτι εἰς ὡρισμένα καταστήματα ἑστιατορίων κλπ. ἐπὶ τῇ βάσει τῆς ἀγορανομικῆς κατατάξεως αὐτῶν κατὰ κατηγορίας, ἤτοι εἰς τὰ καταστήματα πολυτελείας καὶ τὰ κέντρα διασκεδάσεως, ὡς καὶ εἰς τὰ καταστήματα Α' κατηγορίας, τὰ ἀπασχολοῦντα πλέον τῶν ἑνδεκα σερβιτόρων, ἐπιτρέπεται ἡ πρόσληψις καὶ ἀπασχόλησις μαίτρ, τοῦ ὁποίου ἡ ἀμοιβὴ καθορίζεται ὡς ἀνωτέρω, ἀδιαφόρως ἂν ὑφίστατο ἢ οὐ ἐν ἐνεργείᾳ τοιοῦτος μαίτρ κατὰ τὴν ἔναρξιν ἰσχύος τῆς ἀνωτέρω ἀποφάσεως. Ἡ φράσις «ὁ θεσμὸς τοῦ μαίτρ δύναται νὰ διατηρηθῇ» δὲν ἔχει τὴν ἔννοιαν, ὅτι μόνον τὰ καταστήματα τῶν ἀνωτέρω κατηγοριῶν, τὰ ὁποῖα εἶχον μαίτρ, δύνανται νὰ ἔχωσι καὶ τοῦ λοιποῦ τοιοῦτον, οὔτε ἡ ἀπὸ 29 Μαρτίου 1938 συλλογικὴ σύμβασις ἐργασίας ἑστιατορίων Θεσσαλονίκης, ἥτις ἀπαγορεύει τὴν παρακράτησιν οἱουδήποτε μεριδίου ἐκ τῶν εἰσπραττομένων ὑπὸ τῶν σερβιτόρων ποσοστῶν ὑπὲρ τῶν διευθυντῶν τῶν καταστημάτων, ταυτίζει τὸν μαίτρ μὲ τὸν διευθυντὴν τοῦ καταστήματος. Ὅθεν, ἀποφηνάμενον τὸ δικάσαν δικαστήριον διὰ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεώς του, ὡς ἐκ ταύτης δείκνυται, καταστάσης τελεσιδίκου διὰ παραιτήσεως ἀπὸ τῆς ἀσκήσεως τοῦ ἐνδίκου μέσου τῆς ἐφέσεως, ὅτι ὁ θεσμὸς τοῦ μαίτρ δύναται νὰ ἐξακολουθήσῃ λειτουργῶν εἰς τὰ καταστήματα πολυτελείας καὶ κέντρα διασκεδάσεως ἀνεξαρτήτως ἀριθμοῦ σερβιτόρων, ὑπὸ τὴν ἀπαραίτητον προϋπόθεσιν ὅτι εἰς τὰ καταστήματα ταῦτα ὑφίστατο ἐν ἐνεργείᾳ ὁ θεσμὸς οὗτος κατὰ τὴν ἔναρξιν τῆς ἰσχύος τῆς ἀνωτέρω διαιτητικῆς ἀποφάσεως (2 Ἀπριλίου 1962) διὰ τῆς ἀπασχολήσεως ἐν τοῖς πράγμασι μαίτρ, καὶ ἀκολούθως δεξάμενον τὴν ἀγωγὴν τοῦ ἀναιρεσιβλήτου σερβιτόρου εἰς ἑστιατόριον τῆς ἀναιρεσειούσης ἐν Θεσσαλονίκῃ, ἔχον χαρακτηρισθῆ ὡς κατάστημα πολυτελείας, τὸ πρῶτον λειτουργῆσαν μετὰ τὴν ἔναρξιν τῆς ἰσχύος τῆς ἀνωτέρω διαιτητικῆς ἀποφάσεως, διώκουσαν τὴν ἀπόδοσιν παρακρατηθέντος μέρους ἐκ τῶν εἰσπραχθέντων ὑπ' αὐτοῦ ποσοστῶν ἐπὶ τῶν λογαριασμῶν τῶν πελατῶν πρὸς πληρωμὴν ὑπηρετούντος εἰς τὸ ἑστιατόριον καὶ μὴ σερβίροντος μαίτρ, κατ' ἐπάλληλον δὲ αἰτιολογίαν, ὅτι ἡ ὡς ἄνω τοπικὴ συλλογικὴ σύμβασις ἐργασίας ἑστιατορίων Θεσσαλονίκης ἔχει

(*) Ἐπεκυρώθη ἡ ὑπ' ἀριθ. 2268)1965 ἀπόφασις τοῦ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν ὡς ἐφετείου.

ὡς πρὸς τὴν ἀμοιβὴν τῶν σερβιτόρων εὐνοϊκωτέρους ὅρους τῆς διαιτητικῆς ἀποφάσεως, κατισχύοντας τῶν ὅρων ταύτης, διότι ἀπαγορεύει τὴν παρακράτησιν οἱουδήποτε μεριδίου ἐκ τῶν εἰσπραττομένων ὑπὸ τῶν σερβιτόρων ποσοστῶν ὑπὲρ τῶν διευθυντῶν τῶν καταστημάτων, ψευδῶς ἠρμήνευσε καὶ ἐσφαλμένως ἐφήρμοσε τὰς διαληφθείσας οὐσιαστικοῦ δικαίου διατάξεις, ἐφ' ᾧ καὶ ἀναιρετέαν κατέστησε κατὰ τοῦτο τὴν ἀπόφασίν του κατὰ τὸ ἄρθρον 807 § 17 Πολ. Δικ. καὶ τοὺς βασίμους περὶ τούτου πρώτου καὶ δεύτερου λόγους τοῦ ἀναιρετηρίου.

Ἀναιρεθείσης ἐν μέρει τῆς προσβαλλομένης ὑπ' ἀριθ. 427 ἔτους 1964 ἀποφάσεως τοῦ κατὰ τὴν διαδικασίαν τοῦ νόμου ΓΧΟΔ' δικάσαντος Πρωτοδίκου Θεσσαλονίκης καὶ μὴ χρηζούσης τῆς ὑποθέσεως περαιτέρω διευκρινήσεως τὸ Τμῆμα τοῦτο κρίνει, ὅτι δέον νὰ κρατήσῃ τὴν ὑπόθεσιν καὶ ἐπιληφθῇ τῆς ἐκδικάσεως αὐτῆς κατ' οὐσίαν συμφώνως πρὸς τὸ ἄρθρον 834 § 1 Πολ. Δικονομίας, ὡς ἀντικατεστάθη διὰ τοῦ ἄρθρου 25 τοῦ νόμου 3810)1957, τῶν διαδίκων δὲ ἐπανερχομένων κατὰ τὸ ἄρθρον 832 § 1 Πολιτικῆς Δικονομίας, ὡς ἀντικατεστάθη διὰ τοῦ ἄρθρου 23 τοῦ ἰδίου νόμου, εἰς τὴν πρὸ τῆς ἀναιρεθείσης ἀποφάσεως κατάστασιν, εἶναι ἐξεταστέα κατὰ τὸ ἀναιρεθὲν μέρος ἡ ἐφ' ἧς ἐξεδόθη ἡ ἀναιρεθεῖσα ἀπόφασις ἀγωγὴ τοῦ ἀναιρεσιβλήτου.

Μετὰ τὰ ἐν τῇ πρώτῃ σκέψει δεκτὰ γενόμενα ἡ ὑπὸ κρίσιν ἀγωγή, καθ' ὃ μέρος δι' αὐτῆς διώκεται ἡ ἀπόδοσις εἰς τὸν ἐνάγοντα σερβιτόρον εἰς ἐστιατόριον τῆς ἐναγομένης, ἔχαν ἀγορανομικῶς χαρακτηρισθῇ ὡς κατάστημα πολυτελείας, παρακρατηθέντος μέρους, συμφώνως ταῖς διατάξεσι τῆς ὡς εἴρηται διαιτητικῆς ἀποφάσεως, ἐκ τῶν εἰσπραχθέντων ὑπ' αὐτοῦ ποσοστῶν ἐπὶ τῶν λογαριασμῶν τῶν πελατῶν πρὸς πληρωμὴν ὑπηρετοῦντος εἰς τὸ ἐστιατόριον καὶ μὴ σερβίροντος μαίτρ, δέον νὰ ἀπορριφθῇ ὡς νόμῳ ἀβάσιμος (*).

IV. ΥΠΑΛΛΗΛΟΙ ΙΔΙΩΤΙΚΟΙ

Ἔννοια Ἰδιωτικοῦ ὑπαλλήλου κατὰ Ν.Δ. 2655)1953

Θεώρησις ὡς ἰδιωτικοῦ ὑπαλλήλου παντὸς προσώπου, κατὰ κύριον ἐπάγγελμα ἀσχολουμένου ἐπὶ ἀντιμισθίᾳ, ἀνεξαρτήτως τρόπου πληρωμῆς, εἰς ὑπηρεσίαν ἰδιωτικοῦ καταστήματος, Γραφείου ἢ ἐν γένει ἐπιχειρήσεως ἢ οἱασδήποτε ἐργασίας καὶ παρέχοντος ἐργασίαν ἀποκλειστικῶς ἢ κατὰ κύριον χαρακτῆρα μὴ σωματικήν.—Περίπτωσις ἐπιβλέψεως κανονικῆς λειτουργίας μηχανήματος καὶ καθοδηγήσεως ἐργατῶν κλπ.

Ἀρείου Πάγου 444)1965, Τμ. Β'

Προεδρεύων ὁ Ἀντιπρόεδρος κ. *Γ. Βαρσάμου* Εἰσηγητὴς ὁ Ἀρεοπαγίτης κ. *Εὐστ. Μαλλούχος* Δικηγόροι οἱ κ.κ. Θ. Κώης, Ι. Χριστόπουλος

Κατὰ τὸ ἄρθρον 10 τοῦ νόμου 1234)1918, ὡς ἐτροποποιήθη ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 7 τοῦ ν. 4558)1930 καὶ ἀντικατεστάθη ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 1 τοῦ ν.δ. 2655)1953, ἰδιωτικὸς ὑπάλληλος θεωρεῖται πᾶν πρόσωπον, κατὰ κύριον ἐπάγγελμα ἀσχολούμενον ἐπ' ἀντιμισθίᾳ, ἀνεξαρτήτως τρόπου πληρωμῆς, εἰς ὑπηρεσίαν ἰδιωτικοῦ καταστήματος, Γραφείου ἢ ἐν γένει ἐπιχειρήσεως ἢ οἱασδήποτε ἐργασίας καὶ παρέχον ἐργασίαν ἀποκλειστικῶς ἢ κατὰ κύριον χαρακτῆρα μὴ σωματικήν. Δὲν θεωροῦνται ἰδιωτικοὶ ὑπάλληλοι οἱ ὑπηρέται πάσης κατηγορίας, καθὼς καὶ πᾶν ἐν γένει πρόσωπον, τὸ ὁποῖον χρησιμοποιεῖται ἐν τῇ παραγωγῇ ἀμέσως ὡς βιομηχανικός, βιοτεχνικός, μεταλλευτικὸς ἢ γεωργικὸς ἐργάτης ἢ ὡς βοηθὸς ἢ μαθητευόμενος τῶν ἐν λόγῳ κατηγοριῶν ἢ παρέχει ὑπηρετικὰς ἐν γένει ὑπηρεσίας.

Ὡς δείκνυται ἐκ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως, τὸ ὡς ἐφετεῖον δικάσαν Πρωτοδικεῖον ἐδέξατο ἀνελέγκτως, μετ' ἐκτίμησιν τῶν ἀποδείξεων, ὅτι ὁ ἀναιρεσείων, ὑπηρετῶν εἰς τὸ ἐργοστάσιον χαρτοποιΐας τῆς πρώτης τῶν ἀναιρεσιβλήτων, ἐτοποθετήθη ἀπὸ τοῦ ἔτους 1950 ὡς ὁδηγὸς καλάνδρας, ἤτοι μηχανῆς, ἀποτελουμένης ἐκ περισσοτέρων κυλίνδρων, διὰ μέσου τῶν ὁποίων διέρχεται ὁ ἐν ἐτέρᾳ μηχανῇ (χαρτοποιητικῇ) παραχθεὶς χάρτης καὶ ὑφιστάμενος τὴν πίεσιν αὐτῶν (σιδέρωμα) ἀποκτᾷ τὴν ἐπιθυμητὴν στιλπνότητα. Ἐκάστην ἡμέραν ὁ ἀναιρεσείων ἐλάμβανε παρὰ τοῦ ἐργοδηγοῦ τοῦ τμήματος τῶν καλανδρῶν ἔγγραφον ἐντολήν, περιέχουσαν τὴν μέλλουσαν νὰ στιλβωθῇ ποσότητα καὶ ποιότητα χάρτου καὶ τὸν βαθμὸν τῆς ἐπιθυμητῆς στιλπνότητος. Ἐν συνεχείᾳ ἔδιδεν ἐντολὴν εἰς τοὺς δύο βοηθοὺς αὐτοῦ, ὅπως τοποθετήσωσιν εἰς τὴν καλάνδραν τὸν πρὸς στίλβωσιν κύλινδρον (ρόλλον) χάρτου, ἐπέβλεπε διὰ τὴν καλὴν τοποθέτησιν αὐτοῦ καὶ ἐν ἀνάγκῃ ἐβοήθει εἰς ταύτην. Καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τῆς ἡμέρας παρηκολούθει τὴν ὁμαλὴν καὶ συνεχῆ λειτουργίαν τοῦ μηχανήματος καὶ ἐρρύθμιζε τὸ μηχάνημα κατὰ τρόπον, ὥστε νὰ ἐπιτυγχάνηται ἡ κανονικὴ ἐπεξεργασία τοῦ χάρτου, μετὰ δὲ τὸ πέρας τῆς στιλβώσεως ἐμερίμνα διὰ τὴν ἐκφόρτωσιν τοῦ χάρτου ἐκ τῆς μηχανῆς. Ὅτι διὰ τὴν ἐκτέλεσιν τῆς ἀνωτέρω ἐργασίας δὲν ἀπητεῖτο, ὅπως ὁ ἐιεργῶν ταύτην εἶναι κάτοχος θεωρητικῶν γνώσεων ἢ ἐπιστήμης, ἀλλ' ἁπλῶς ἀπητεῖτο ἡ ὕπαρξις πείρας, ἥτις ἀπεκτᾶτο διὰ τῆς ἐπὶ μακρὸν χρόνου ἐργασίας ὡς βοηθοῦ καλάνδρας. Ὅτι ἐπὶ πλέον τῆς ἀνωτέρω ἐργασίας ὁ ἀναιρεσείων ἐξετέλει καὶ τὴν κάτωθι γραφικὴν ὑπηρεσίαν, πρὸς ἀποπεράτωσιν τῆς ὁποίας δὲν ἀπησχολεῖτο πλέον τῶν εἴκοσι λεπτῶν τῆς ὥρας καθ' ἕκαστον ὀκτάωρον ἐργασίας: 1) Συνέτασσεν εἰδικὴν πινακίδα (καρτέλλαν), περιέχουσαν τὰς ἐνδείξεις τοῦ ἐπεξεργασθέντος χάρτου (ἀριθμὸν ἐντολῆς, βάρος καὶ ποιότητα χάρτου), τὴν ὁποίαν ἐπεκόλλα ἐπὶ τοῦ ἐξαχθέντος ἐκ τῆς καλάνδρας χάρτου, διὰ νὰ μὴ ἐπέρχηται σύγχυσις μεταξὺ τῶν πολλῶν κυλίν-

(*) Ἀνῃρέθη ἐν μέρει ἡ ὑπ' ἀριθ. 427)1964 ἀπόφασις τοῦ Πρωτοδικείου Θεσσαλονίκης.

ΝΟΜΟΛΟΓΙΑ ΑΣΦΑΛΙΣΤΙΚΟΥ ΔΙΚΑΙΟΥ

ΑΣΦΑΛΙΣΙΣ ΕΙΣ ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΥΣ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗΣ ΑΣΦΑΛΙΣΕΩΣ

§ 1. Έννοια βιομηχανικών επιχειρήσεων διά μειωμένας είσφοράς πρός τό Ίδρυμα Κοινωνικών Ασφαλίσεων

Επιστροφή άχρεωστήτως εισπραχθεισών εισφορών κατ' άρθρον 27 § 8 Α.Ν. 1846)1951 «περί Κοινωνικών Ασφαλίσεων». — Οφειλή τόκου πρός 6ο)ο από της καταβολής της άχρεωστήτου εισφοράς και όχι από της υποβολής της αιτήσεως. — Οφειλή τόκου υπερημερίας πρός 6ο)ο από της εγέρσεως της αγωγής. — Εφαρμογή άρθρου 27 § 8 Α.Ν. 1846)1951 είτε εξ ολοκλήρου άχρεωστήτως κατεβλήθησαν εισφοραί, είτε εν μέρει και ανεξαρτήτως άν τό Ι.Κ.Α. επεδίωξεν ή μή την είσπραξιν των εισφορών.

Άρείου Πάγου 451)1965, Τμ. Γ'

Προεδρεύων ὁ Ἀντιπρόεδρος κ. *Γ. Βαρσάμου*
Εἰσηγητής ὁ Ἄρεοπαγίτης κ. *Δ. Κανελλάκος*
Δικηγόροι οἱ κ.κ. Π. Μπαϊνέττας, Σ. Καλογιάννης

Νομίμως βάσει τοῦ ἄρθρου 834 §§ 3 καὶ 4 Πολ. Δικονομίας, ὡς τοῦτο ἀντικατεστάθη δι' ἄρθρου 25 τοῦ νόμου 3810)1957, φέρεται πρὸς συζήτησιν διὰ κλήσεως ἡ ὑπόθεσις, ἀναπεμφθεῖσα διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 225)1965 ἀποφάσεως τοῦ Δικαστηρίου τούτου ἐν Ὁλομελείᾳ (*), ἐκδοθείσης κατόπιν παραπομπῆς ὑπὸ τοῦ Γ' Τμήματος, οὗτινος ἡ ἀπόφασις ἐλήφθη διὰ πλειοψηφίας μιᾶς ψήφου καὶ ἀναιρεσάσης τὴν προσβληθεῖσαν ἐφετειακὴν τοιαύτην. Ἐπανελθόντων δὲ τῶν διαδίκων εἰς τὴν πρὸ τῆς ἀναιρεθείσης ἀποφάσεως κατάστασιν, ὡς ὁρίζεται ἐν ἄρθρῳ 832 § 1 Πολ. Δικονομίας, ἀντικατασταθέντι δι' ἄρθρου 23 τοῦ ὡς ἄνω νόμου, δέον νὰ ἐξετασθῇ κατ' οὐσίαν ἡ ἔφεσις τοῦ ἐναγομένου, ἥτις, νομοτύπως καὶ ἐμπροθέσμως ἀσκηθεῖσα, τυγχάνει δεκτὴ τύποις καὶ ἐξεταστέα.

Συμφώνως τῇ ἀνωτέρω ἀποφάσει τῆς Ὁλομελείας, ἡ παρὰ τῆς ὁποίας δοθεῖσα ἐπὶ τοῦ νομικοῦ ζητήματος λύσις εἶναι δεσμευτική, συνῳδὰ τῷ ἄρθρῳ 3 § 4 τοῦ ν. 3810)1957, ἐπιχειρήσεις, διατηροῦσαι καπναποθήκας, εἰς τὰς ὁποίας δι' ἀξιολόγων μηχανικῶν μέσων καὶ εἰδικευμένου προσωπικοῦ προβαίνουσιν εἰς τὸν καθαρισμὸν

(*) Ἴδετε ΕΕΔ 24, 680 καὶ τὰ αὐτόθι σημειούμενα, Α.Π. 298)1965, ΕΕΔ 24, 992.

δρων αὐτοῦ καὶ 2) ἐτήρει βιβλίον, ἐν τῷ ὁποίῳ ἀνέγραφε τὰ ὀνοματεπώνυμον αὐτοῦ καὶ τῶν βοηθῶν του, τὴν ἐπεξεργασθεῖσαν ποσότητα χάρτου μετὰ τῶν ἐνδείξεων αὐτοῦ (ποιότητα, στιλπνότητα), ὡς καὶ τὰς τυχὸν παρατηρήσεις του. Ὅτι οἱ ὑπ' αὐτοῦ συντασσόμενοι πινακίδες (καρτέλλαι) δὲν ὑπερέβαινον τὰς 10 - 15 ἡμερησίως, ὅσοι δηλαδὴ ἦσαν οἱ κύλινδροι τοῦ παρ' αὐτοῦ ἐπεξεργαζομένου χάρτου. Ὅτι, ὅταν ἐπρόκειτο νὰ μεταβληθῇ ὁ βαθμὸς στιλπνότητος τοῦ χάρτου, ἐκαλεῖτο πάντοτε ὁ ἐργοδηγός, διὰ νὰ ἐπιβλέψῃ τὴν ρύθμισιν τῆς καλάνδρας, ὁ ἐργοδηγὸς δὲ ἔφερε πάντοτε τὴν τελικὴν εὐθύνην. Ὑπὸ τὰ δεκτὰ γενόμενα ὑπὸ τοῦ δικαστηρίου τῆς οὐσίας πραγματικὰ ταῦτα περιστατικὰ ἡ κυρία ἀπασχόλησις τοῦ ἀναιρεσείοντος ἦτο ἡ ἐπίβλεψις τῆς κανονικῆς λειτουργίας τοῦ μηχανήματος τῆς καλάνδρας, ἀπαιτοῦσα ἰδιάζουσαν ἐμπειρίαν, ἀποκτωμένην μετὰ μακρὸν χρόνον, ἡ καθοδήγησις τῶν ὑπὸ τὰς διαταγὰς αὐτοῦ τελούντων δύο ἐργατῶν, τῶν παρεχόντων σωματικὴν ἐργασίαν διὰ τὴν λειτουργίαν τοῦ μηχανήματος τῆς καλάνδρας, ἡ συμπλήρωσις τῶν εἰδικῶν πινακίδων, τῶν περιεχουσῶν τὰς ἐνδείξεις τοῦ ἐπεξεργασθέντος χάρτου, καὶ ἡ τήρησις τοῦ οἰκείου βιβλίου ἐργασίας, ἐν τῷ ὁποίῳ ἀνεγράφοντο ἑκάστοτε καὶ αἱ τυχὸν παρατηρήσεις του, ἡ ἐργασία του δὲ αὐτὴ εἶναι κατὰ κύριον χαρακτῆρα πνευματικὴ καὶ ὅλως παρεπομένως μετέχει τοῦ σωματικοῦ στοιχείου. Ὡς ἐκ τούτου οὗτος θεωρεῖται κατὰ τὴν ἔννοιαν τῆς ἡγουμένης αἰτιολογίας διατάξεων ἰδιωτικὸς ὑπάλληλος καὶ οὐχὶ ἐργάτης, ἄλλως δὲ κρίναν τὸ κατ' ἔφεσιν δικάσαν δικαστήριον διὰ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεώς του, καὶ ἀκολούθως ἀπορρίψαν, κατ' ἐπικύρωσιν τῆς ἐκκληθείσης πρωτοδίκου ἀποφάσεως, τὴν ἀγωγὴν τοῦ ἀναιρεσείοντος, διώκουσαν τὴν πληρωμὴν διαφορᾶς ἀποδοχῶν λόγῳ καταβολῆς αὐτῷ ἀποδοχῶν προσηκουσῶν εἰς ἐργάτην, ψευδῶς ἠρμήνευσε καὶ ἐσφαλμένως ἐφήρμοσε τὰς διαληφθείσας οὐσιαστικοῦ δικαίου διατάξεις, ἐφ' ᾧ καὶ ἀναιρετέαν κατέστησε τὴν ἀπόφασίν του κατὰ τὸ ἄρθρον 807 § 17 Πολ. Δικονομίας καὶ τὸν βάσιμον περὶ τούτου πρῶτον λόγον τῆς ἀναιρετηρίου.

Ἀναιρουμένης τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως δέον νὰ παραπεμφθῇ ἡ ὑπόθεσις, ὡς χρήζουσα περαιτέρω διευκρινήσεως, εἰς τὸ Γ' Τμῆμα τοῦ Ἀρείου Πάγου, συμφώνως πρὸς τὰ ἄρθρα 834 § 1 Πολ. Δικονομίας, ὡς ἀντικατεστάθη διὰ τοῦ ἄρθρου 25 νόμου 3810)1957, καὶ 3 § III τοῦ κυρωθέντος διὰ τοῦ ἀπὸ 9 Ἰανουαρίου) 3 Μαρτίου 1958 β.δ)ματος Κανονισμοῦ λειτουργίας τοῦ Ἀρείου Πάγου, ὡς ἀντικατεστάθη διὰ τοῦ ἄρθρου μόνου τοῦ β.δ. 293)1960 (*).

(*) Ἀνηρέθη ἡ ὑπ' ἀριθ. 25545)1964 ἀπόφασις τοῦ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν ὡς ἐφετείου.

τῶν φύλλων καπνοῦ ἀπὸ τῶν σεσηπότων τοιούτων, τοῦ κονιορτοῦ καὶ ἐν γένει τῶν ξένων ὑλῶν, εἰς τὴν διαλογὴν αὐτῶν κατὰ ποιότητας, εἰς τὴν τοποθέτησίν των εἰς εἰδικὰ κιβώτια καὶ εἰς τὴν δεματοποίησίν των διὰ πιεστηρίου, οὕτω δὲ καθιστῶσιν ἕτοιμα ταῦτα πρὸς πώλησιν καὶ διὰ περαιτέρω ἐκβιομηχανίσεως πρὸς παραγωγὴν σιγαρέττων, εἶναι βιομηχανικαί, κατὰ τὴν ἔννοιαν τῶν διατάξεων τοῦ ἄρθρου 6 τοῦ νόμου 3213)1955, ἐπὶ τούτων δέ, ἐφ' ὅσον εἶναι ἐπαρχιακαί, ἐφαρμόζονται αἱ ἐν λόγῳ διατάξεις. Ὅθεν ὁ πρῶτος λόγος τῆς ἐφέσεως, δι' οὗ ὑποστηρίζεται, ὅτι ἡ ἐπιχείρησις τῆς ἐφεσιβλήτου, διαθέτουσα ὀργάνωσιν κεφαλαίου καὶ ἐργασίας ὑπὸ τὰ ὡς ἄνω δεδομένα πρὸς ἐπεξεργασίαν φύλλων καπνοῦ, ἐσφαλμένως ἐκρίθη παρὰ τῆς ἐκκαλουμένης ἀποφάσεως, ὅτι πληροῖ τὰ ἐννοιολογικὰ στοιχεῖα τῆς βιομηχανίας κατὰ τὰς ἄνω διατάξεις καὶ ὅτι ὑπάγεται εἰς τὴν κατ' αὐτὰς μείωσιν τῶν πρὸς τὸ ἐκκαλοῦν Ι.Κ.Α. εἰσφορῶν, εἶναι ἀπορριπτέος ὡς ἀβάσιμος.

Κατὰ τὸ ἄρθρον 27 § 8 τοῦ ν. 1846)1951 «περὶ Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων» εἰσφοραί, ἀχρεωστήτως εἰσπραχθεῖσαι, ἐπιστρέφονται ἐπὶ τῇ αἰτήσει τοῦ ἐνδιαφερομένου ἐντόκως πρὸς 5 ο)ο. Ἡ διάταξις αὕτη δὲν ἰσχύει διὰ τὰς ὑπὲρ τῶν κλάδων ἀσφαλίσεως παροχῶν ἀσθενείας εἰς χρῆμα καὶ εἰς εἶδος εἰσπραχθείσας ἀχρεωστήτως εἰσφορᾶς. Ὁ ἡσφαλισμένος δικαιοῦται νὰ ἀπαιτήσῃ τὴν ἀπ' εὐθείας εἰς αὐτὸν πληρωμὴν τοῦ ἀναλογοῦντος αὐτῷ ἐξ εἰσφορῶν ποσοῦ ἐκ τῶν ἀχρεωστήτως εἰσπραχθεισῶν εἰσφορῶν μετὰ τοῦ ἐκ 5 ο)ο τόκου.

Κατὰ τὴν σαφῆ ἔννοιαν τῆς διατάξεως ταύτης ὁ πρὸς 5 ο)ο τόκος ὀφείλεται ἀπὸ τῆς καταβολῆς τῆς ἀχρεωστήτου εἰσφορᾶς καὶ οὐχὶ ἀπὸ τῆς ὑποβολῆς τῆς αἰτήσεως, τοῦ νόμου διαλαβόντος περὶ ἀποδόσεως τῇ αἰτήσει οὐχὶ πρὸς καθορισμὸν ὡς ἀφετηρίας τῆς τοκοδοσίας τοῦ χρόνου ὑποβολῆς τῆς αἰτήσεως, ἀλλ' ἐκ τοῦ ὅτι δὲν ἐσκόπησε νὰ ἐπιβάλῃ τὴν ὑποχρέωσιν αὐτεπαγγέλτου παρὰ τοῦ Ἱδρύματος ἐπιστροφῆς τῶν ἀχρεωστήτως καταβληθέντων. Πρὸς τὴν ἄποψιν ταύτην τελεῖ ἐν λογικῇ ἀλληλουχίᾳ καὶ ἡ τελευταία τῶν διατάξεων τῆς ἄνω παραγράφου, καθ' ἣν ὁ ἡσφαλισμένος δικαιοῦται νὰ ἀπαιτήσῃ τὴν εἰς αὐτὸν ἀπ' εὐθείας, ἤτοι ἄνευ μεσολαβήσεως τοῦ ἐργοδότου, πληρωμὴν τοῦ ἀναλογοῦντος αὐτῷ ἐκ τοῦ ἀχρεωστήτως καταβληθέντος μετὰ τοῦ τόκου 5 ο)ο.

Ἐξ ἄλλου ἐκ τοῦ συνδυασμοῦ τῶν ἀνωτέρω διατάξεων πρὸς τὴν τοῦ ἄρθρου 19 § 1 τοῦ ἀ.ν. 1846)1951, καθ' ἣν τὸ Ι.Κ.Α. ἀπολαύει ἀνεξαιρέτως ἁπασῶν τῶν ἀτελειῶν καὶ τῶν προνομίων, δικαστικῶν, διοικητικῶν καὶ οἰκονομικῶν, ὡς ἐὰν εἶναι αὐτὸ τὸ Δημόσιον, καὶ τὴν τοῦ ἄρθρου 21 τοῦ ἀπὸ 26)6 10)7·1944 κωδ. δ)γματος περὶ δικῶν Δημοσίου, καθ' ἣν ὁ νόμιμος καὶ ὁ τῆς ὑπερημερίας τόκος πάσης ὀφειλῆς τοῦ Δημοσίου ὁρίζεται εἰς 6ο)ο ἐτησίως, ἐκτὸς ἐὰν ἄλλως ὡρίσθη διὰ συμβάσεως ἢ εἰδικοῦ νόμου, καὶ ἀρχεται ἀπὸ τῆς ἀγωγῆς, προκύπτει, ὅτι ἀπὸ τῆς ἐγέρσεως τῆς ἀγωγῆς πρὸς ἀπόδοσιν ἀχρεωστήτως εἰσπραχθεισῶν εἰσφορῶν τοῦ Ι.Κ.Α. τοῦτο ὀφείλει τόκον ὑπερημερίας, ὅστις ἐκτοτε ὑπολογίζεται πρὸς 6ο)ο, καθ' ὅσον ὁ τόκος ὑπερημερίας εἶναι διάφορος τοῦ νομίμου πρὸς 5ο)ο, τοῦ θεσπιζομένου διὰ τῆς ἄνω εἰδικῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρου 27 τοῦ νόμου 1846)1951. Ὅθεν τὸ παράπονον τοῦ τρίτου λόγου τῆς ἐφέσεως ὅτι οὐχὶ νομίμως ἐπεδικάσθη ὑπὸ τῆς ἐκκαλουμένης ἀποφάσεως τόκος 5ο)ο μὲν ἀφ' ἑκάστης καταβολῆς, 6ο)ο δὲ ἀπὸ τῆς ἐγέρσεως τῆς ἀγωγῆς ἐπὶ τοῦ συνόλου τῆς ἀπαιτήσεως, εἶναι ἀβάσιμον καὶ ἀπορριπτέον.

Ἡ ἀνωτέρω παρατεθεῖσα διάταξις τοῦ ἄρθρου 27 § 8 τοῦ ἀ.ν. 1846)1951, καθ' ἣν ἡ περὶ ἐπιστροφῆς διάταξις δὲν ἰσχύει διὰ τὰς ὑπὲρ τῶν κλάδων ἀσφαλίσεως παροχῶν ἀσθενείας εἰς χρῆμα καὶ εἰς εἶδος ἀχρεωστήτως εἰσπραχθείσας εἰσφορᾶς, ὑπαγορευθεῖσα ἐκ τῆς ἀντιλήψεως ὅτι αἱ παροχαὶ ἀσφαλίσεως εἶναι δυνατὸν νὰ πραγματοποιοῦνται ἀμέσως καὶ ὡς ἐκ τούτου εἶναι ἐνδεχόμενον ἡ ἐξ αὐτῶν ἐπιβάρυνσις τοῦ Ι.Κ.Α. νὰ εἶναι ὑπερτέρα κατὰ πολὺ τῆς σχετικῆς εἰσφορᾶς τοῦ ἐσφαλμένως ὑπαχθέντος εἰς τοιαύτην ἀσφάλισιν, εἶναι γενικὴ καὶ ὡς τοιαύτη ἔχει ἐφαρμογὴν εἴτε ἐξ ὁλοκλήρου ἀχρεωστήτως κατεβλήθησαν αἱ τοιαῦται εἰσφοραί, εἴτε ἐν μέρει καὶ ἀνεξαρτήτως τοῦ ἂν τὸ Ἵδρυμα ἐπεδίωξεν ἢ μὴ τὴν εἰσπραξιν τῶν τοιούτων εἰσφορῶν. Κατὰ συνέπειαν ἡ ἐκκαλουμένη ἀπόφασις, δεχθεῖσα ὡς νόμῳ βάσιμον τὴν ἀγωγὴν τῆς ἐφεσιβλήτου καὶ καθ' ὅσον δι' αὐτῆς ἐδιώκετο ἡ ἐπιστροφὴ τῶν ὑπὲρ τοῦ κλάδου ἀσφαλίσεως εἰσφορῶν, ἐπὶ τῇ αἰτιολογίᾳ ὅτι τὸ ἀνεπίστρεπτον τῶν τοιούτων εἰσφορῶν δὲν καθιεροῦται καὶ διὰ τὴν περίπτωσιν, καθ' ἣν ἡ εἰσπραξις τῶν εἰσφορῶν ὀφείλεται εἰς παράνομον καταλογισμὸν τούτων, ἀνεξαρτήτως τοῦ ὅτι οὐδὲ αὐτὴ ἡ ἐνάγουσα ἐπικαλεῖται ἐν τῇ ἀγωγῇ καταλογισμόν, ἐσφάλλετο, ὡς ποιησαμένη διάκρισιν, μὴ γινομένην ἐν τῷ νόμῳ, οὐδ' ἐκ τοῦ πνεύματος αὐτοῦ συναγομένην, δέον ὡς πρὸς τοῦτο νὰ μεταρρυθμισθῇ, κατ' ἀποδοχὴν τοῦ σχετικοῦ καὶ ὑπολειπομένου πρὸς ἐξέτα-

σιν δευτέρου λόγου της έφέσεως.

Γενομένου κυρίου της ύποθέσεως τοῦ Δικαστηρίου τούτου διά της μεταρρυθμίσεως της έκκαλουμένης άποφάσεως, συμφώνως τῷ άρθρῳ 780 Πολ. Δικονομίας, δέον νά έξετασθῇ ή άγωγή καί νά έπιδικασθῇ τὸ όφειλόμενον πράγματι, συμφώνως πρός τὰ άνωτέρω γενόμενα δεκτά, ποσόν. Προκύπτοντος δὲ έκ τῶν προσαγομένων έγγράφων καί δή της άπό 8 Όκτωβρίου 1962 βεβαιώσεως τοῦ έν Καβάλᾳ Ὑποκαταστήματος τοῦ Ι.Κ.Α., ὅτι ή ένάγουσα διά τὸ άπό 4.5.1956 μέχρι 31.10.1961 χρονικὸν διάστημα κατέβαλε δι' έργοδοτικής είσφοράς τοῦ Κλάδου Συντάξεων δραχμάς 32.882,00 τὰ 10α/α τοῦ ποσοῦ τούτου, ήτοι τὸ άχρεωστήτως καταβληθὲν διά τὸν Κλάδον Συντάξεως, ὡς έκ της μειώσεως τῶν είσφορῶν διά τὰς έπαρχιακὰς βιομηχανίας κατά τὸ άρθρον 6 τοῦ νόμου 3213/1955, εὐτύνως καί μόνον τὴν άπόδοσιν δικαιοῦται νά άπαιτήσῃ ή ένάγουσα, άνέρχεται είς δραχμὰς 32.882 καί 90/100 καί δέον νά έπιδικασθῇ, κατά μερικὴν άποδοχὴν της άγωγῆς, έπὶ τόκῳ 5α/α καί 6α/α κατά τὴν έν τῇ τρίτῃ σκέψει της παρούσης διάκρισιν.

Άμφοτέρων τῶν διαδίκων έν μέρει νικησάντων καί έν μέρει ήττηθέντων ή δικαστική δαπάνη δέον νά συμψηφισθῇ έν ὅλῳ, κατ' έφαρμογὴν τοῦ άρθρου 22 § 2 έδαφίου β τοῦ νόμου 3693/1957.

§ 2 Ἀσφάλισις εἰς Ταμεῖον Ἐπικουρικῆς Ἀσφαλίσεως Μισθωτῶν Κλωστοϋφαντουργίας

Ὑπαγωγὴ εἰς τὴν ἀσφάλισιν τοῦ ἀνωτέρω Ταμείου ὑποχρεωτικῶς τοῦ ἐργατοτεχνικοῦ προσωπικοῦ πάσης φύσεως κλωστοϋφαντουργικῶν, βιοτεχνικῶν ἢ βιομηχανικῶν ἐπιχειρήσεων.—Ἔννοια τοιούτων ἐπιχειρήσεων.—Μὴ ὑπαγόμεναι ἐπιχειρήσεις.

Άρείου Πάγου 21/1965. Τμ. Β'

Προεδρεύων ὁ Ἀντιπρόεδρος κ. *Κ. Σούρλας*
Εἰσηγητὴς ὁ Ἀρεοπαγίτης *† Μ. Σκουλίκης*
Δικηγόροι οἱ κ.κ. Β. Ἀγγελάκος, Ε. Δημητρακόπουλος

Ἐκ της διατάξεως τοῦ άρθρου 3 τοῦ διά της ὑπ' άριθ. 324/1946 Πράξεως τοῦ Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου, συμφώνως πρός τὴν ὑπ' άριθ. 58/1946 Συντακτικὴν Πρᾶξιν κυρωθέντος ν.δ. 2238/1943 «περὶ Ἱδρύσεως Ταμείου Ἐπικουρικῆς Ἀσφαλίσεως Μισθωτῶν Κλωστοϋφαντουργίας», καθ' ἣν εἰς τὴν ἀσφάλισιν τοῦ νόμου τούτου ὑπάγεται ὑποχρεωτικῶς τὸ ἐργατοτεχνικὸν προσωπικὸν τῶν πάσης φύσεως κλωστοϋφαντουργικῶν, βιοτεχνικῶν ἢ βιομηχανικῶν ἐπιχειρήσεων, σαφῶς συνάγεται, ὅτι ὡς τοιαῦται ἐπιχειρήσεις νοοῦνται αἱ άναπτύσσουσαι οἰκονομικὴν καί ἐπαγγελματικὴν δραστηριότητα περὶ τὴν παραγωγὴν παντὸς εἴδους ὑφασμάτων ἢ κλωστῶν καταλλήλων διά τὴν ὑφανσιν αὐτῶν καί γενικῶς ἐπιδιδόμεναι εἰς βιομηχανικὰς ἐργασίας, άναγομένας εἰς ἓν ἢ πλείονα στάδια της παραγωγῆς τοῦ ὑφάσματος άπὸ της κλώσεως τοῦ νήματος μέχρι καί της πλήρους κατεργασίας τοῦ ἐκ της ὑφάνσεως αὐτοῦ παραγομένου προϊόντος, εἴτε δὲ πᾶσαι κατ' ἰδίαν άπαιτούμεναι ἐργασίαι ἐκτελοῦνται ὑπὸ της αὐτῆς ἐπιχειρήσεως, εἴτε ὑπὸ πλειόνων αὐτοτελῶν, ὡρισμένην φάσιν της παραγωγῆς ἐξυπηρετουσῶν. Ἑπομένως δὲν ὑπάγονται εἰς τὰς περὶ ὧν ἡ διάταξις αὕτη προβλέπει ἐπιχειρήσεις αἱ ἐπιδιδόμεναι εἰς περαιτέρω ἐπεξεργασίαν ἤδη κατειργασμένου παρ' εἰδικῶν κλωστηρίων νήματος ἐκ βάμβακος, ἵνα μεταποιηθῇ τοῦτο εἰς κλωστὴν κατάλληλον διά ραφήν, δι' ἣν άποκλειστικῶς χρῆσιν προορίζεται αὕτη (κατά τρόπον δὲ άπρόσφορον διά τὴν χρησιμοποίησίν της ὑπὸ ὑφαντουργικῶν βιομηχανιῶν) καί διατίθεται αὕτη εἰς τὸ ἐμπόριον εἰδικῶς πρὸς ραφὴν συσκευασμένη.

Ὡς ἐκ της δευτέρας αἰτιολογίας της προσβαλλομένης άποφάσεως δείκνυται, δέχεται τὸ ἐκδὸν ταύτην Ἐφετεῖον ὡς προκύψαν ἐκ τῶν άποδείξεων, κατά τὴν άνέλεγκτον, ὡς εἰς πράγματα άναγομένην καί μὴ προσβαλλουσαν κατόνα τινὰ δικαίου, ἐκτίμησιν αὐτῶν, ὅτι ἡ άναιρεσίβλητος, διατηροῦσα ἐπιχείρησιν συσκευασίας κλωστῶν ραφῆς, προμηθεύεται κατειργασμένα νήματα ἐκ βάμβακος, τὰ ὁποῖα ἐπεξεργάζεται περαιτέρω, ἤτοι χρωματίζει καί στιλβώνει ταῦτα, ἵνα καταστοῦν κλωστὰ κατάλληλοι διά ραφὴν ἐνδυμάτων, ἐσωρρούχων κλπ., τὰς ὁποίας κλωστὰς ἐν συνεχείᾳ συσκευάζει εἰς μπομπινάκια, μασουράκια καί κωνίσκους διαφόρων σχημάτων, ὑπὸ τὴν μορφὴν τῶν ὁποίων διοχετεύει ταύτας εἰς τὸ ἐμπόριον διά τὴν σύμφωνον πρὸς τὸν ὡς ἄνω προορισμὸν των περαιτέρω διάθεσιν τούτων, άποκλειομένης οὐ μόνον ἐκ τοῦ τρόπου της ἐπεξεργασίας των λεπτομερῶς κατά διαστολὴν ἑκατέρας τῶν περιπτώσεων καθοριζομένου, ἀλλὰ καί ἐκ της συσκευασίας αὐτῶν εἰς μικροὺς κώνους μὲ μέγιστον μῆκος 5 - 6 χιλιάδων ὑαρδῶν, της χρησιμοποιήσεώς των ὑπὸ ὑφαντουργικῶν ἐπιχειρήσεων, τὰ διὰ τὰς ὁποίας προοριζόμενα νήματα συσκευάζονται εἰς μεγάλους κώνους τῶν 40 - 60 χιλιάδων ὑαρδῶν μήκους. Ταῦτα δεξάμενον τὸ Ἐφετεῖον καί ἀκολούθως άπορρίψαν τὴν ἔφεσιν τοῦ άναιρεσείοντος Ταμείου Ἐπικουρικῆς Ἀσφαλίσεως Μισθωτῶν Κλωστοϋφαντουργίας κατά της πρωτοδίκου άποφάσεως, δι' ἧς ἐγένετο δεκτή, ὑπὸ τὸν ὅρον της δόσεως τοῦ ἐπιβληθέντος τῇ άναιρεσιβλήτῳ άπαλλακτικοῦ ὅρκου, ἡ τὴν άκύρωσιν καινοποιηθεισῶν αὐτῇ πράξεων ἐλέγχου καί βεβαιώσεως εἰσφορῶν εἰς βάρος ταύτης ὑπὸ τῶν ὀργάνων τοῦ ἐν λόγῳ Ἀσφαλιστικοῦ Ταμείου διώκουσα άπὸ 14.9.1959, άνακοπὴ της, ὀρθῶς τὴν πρώτην άθεῖσαν διάταξιν τοῦ άρθρου 3 τοῦ ν.δ. 2238/1943 ἡρμήνευσε καί ἐφήρμοσε, ὁ δὲ τὰ ἐναντία ὑποστηρίζων μοναδικὸς λόγος άναιρέσεως εἶναι ὁπορριπτέος ὡς ἀβάσιμος (*).

(*) Ἐπεκυρώθη ἡ ὑπ' άριθ. 445/1964 άπόφασις τοῦ Ἐφετείου Ἀθηνῶν.

ΑΣΦΑΛΙΣΤΙΚΗ ΔΙΟΙΚΗΤΙΚΗ ΠΡΑΞΙΣ

ΘΕΜΑΤΑ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗΣ ΑΣΦΑΛΙΣΕΩΣ ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΩΝ

Οδηγίαι επί των τροποποιήσεων διά του ν.δ. 4476)1965 εν σχέσει με την πραγματοποίησιν των παροχών ασθενείας : Διά την ὀρθήν ἐφαρμογήν τῶν ἐπερχομένων τροποποιήσεων διά τοῦ νόμου 4476)1965 (*) ἀπό τῆς ἰσχύος αὐτοῦ, ἤτοι ἀπό 1.6.1965, ἐν σχέσει μέ τήν πραγματοποίησιν τῶν παροχῶν ἀσθενείας εἰς εἶδος καί εἰς χρῆμα, γνωρίζομεν τά κάτωθι :

Ἠσφαλισμένοι, ὑπηρετοῦντες ὡς κληρωτοί ἐν τῷ στρατῷ.

Κατά τάς θεσπισθείσας διατάξεις τοῦ ἄρθρου 11 τοῦ νέου νόμου καθιεροῦται προνομιακή προστασία ὑπέρ τῶν ὑπηρετούντων ὡς κληρωτῶν ἐν τῷ στρατῷ ἠσφαλισμένων. Οὗτοι, ἐάν πληροῦσι τάς ἐν ἄρθρῳ 31 § 1 τοῦ ἀ.ν. 1846)1951 καθοριζομένας προϋποθέσεις, διά τήν παροχήν ἰατρικῆς περιθάλψεως κατά τόν χρόνον τῆς στρατεύσεώς των διατηροῦσι τό δικαίωμα τοῦτο καθ' ὅλην τήν διάρκειαν τῆς στρατιωτικῆς ὑπηρεσίας των καί ἐπί ἓξ μῆνας εἰσέτι ἀπό τῆς ἀπολύσεώς των ἐκ τῶν τάξεων τοῦ στρατοῦ, δυνάμενοι νά τύχωσι τῆς ἐκ μέρους τοῦ Ἱδρύματος περιθάλψεως, τόσον οἱ ἴδιοι, ὅσον καί τά μέλη τῆς οἰκογενείας των.

Ἐξ ἄλλου, οἱ ἀποστρατευόμενοι κληρωτοί, ἐφ' ὅσον ἐπληροῦν τάς ἐν ἄρθρῳ 35 ἐδάφιον β' τοῦ ἀ.ν. 1846)1951 χρονικάς προϋποθέσεις διά τήν παροχήν τοῦ ἐπιδόματος ἀσθενείας κατά τόν χρόνον τῆς στρατεύσεώς των, δικαιοῦνται νά τύχωσι τοῦ ἐν λόγῳ ἐπιδόματος ἐπί ἓξ μῆνας ἀπό τῆς ἀπολύσεώς των ἐκ τῶν τάξεων τοῦ στρατοῦ διά τῆς συνδρομῆς πλέον ἐν τῷ προσώπῳ τῶν ἠσφαλισμένων ταύτων τῶν ὑπολοίπων μόνον ἀπαιτουμένων προϋποθέσεων.

Διά τήν πιστοποίησιν τῶν κατά τόν χρόνον τῆς στρατεύσεως τοῦ κληρωτοῦ ἠσφαλισμένου ἀπαιτουμένων προϋποθέσεων πρός ἔκδοσιν ἢ παράτασιν τῆς ἰσχύος τοῦ ἐκδοθέντος βιβλιαρίου ἀσθενείας του (ἀτομικοῦ - οἰκογενειακοῦ) θά προσάγεται ὑπό τοῦ ἐπικαλουμένου τήν ἰδιότητα ταύτην ἠσφαλισμένου βεβαίωσις τῆς ἁρμοδίας στρατιωτικῆς μονάδος, εἰς ἣν αὐτος ὑπηρετεῖ, ἐξ ἧς καί δέον νά ἀποδεικνύωνται ὡς ἀπαραίτητα στοιχεῖα ἡ ἀκριβής ἡμέρα τῆς κατατάξεώς του ἐν τῷ στρατῷ, ἡ ὑπό τά ὅπλα ὑπηρεσία του, ἡ προβλεπομένη διάρκεια ταύτης, ὡς καί ἡ ἡμερομηνία ἀπολύσεως τοῦ ἐκπληρώσαντος τήν θητείαν κληρωτοῦ.

Ἡ βεβαίωσις τῆς στρατιωτικῆς Ἀρχῆς πρός ἀπόδειξιν τοῦ ἀκριβοῦς χρόνου στρατεύσεως καί ἀπολύσεως ἐκ τῶν τάξεων τοῦ στρατοῦ, ὡς ἀπαραίτητον στοιχεῖον, θά προσάγηται παρά τοῦ ἠσφαλισμένου, τοῦ ὑπηρετήσαντος ὡς κληρωτοῦ, ὁσάκις οὗτος ὑπό τάς χρονικάς προϋποθέσεις, ἃς ἐπληροῦ κατά τήν ἡμέραν τῆς πρός στράτευσιν κλήσεώς του, ἀξιοῖ τήν παροχήν ἐπιδόματος ἀσθενείας, μετά τήν ἀπόλυσίν του, ἀλλ' ἐντός τοῦ καθοριζομένου ἐξαμήνου, καθ' ὃ χρονικόν διάστημα θά ἔχῃ πάντως βεβαιωθῇ ἡ ἀνικανότης αὐτοῦ πρός ἐργασίαν λόγῳ παθήσεως του κατά τήν τηρητέαν διαδικασίαν.

Δικαιούμενα ἰατρικῆς περιθάλψεως τέκνα τῶν ἠσφαλισμένων λόγῳ συνεχίσεως τῶν σπουδῶν των.

Διά τοῦ ἄρθρου 32 προσετέθη εἰς τό τέλος τῆς ὑπό στοιχ. β' τῆς παραγράφου 1 τοῦ ἄρθρου 33 τοῦ ἀ.ν. 1846)1951 διατάξεις, βάσει τῆς ὁποίας τά τέκνα τῶν ἠσφαλισμένων δικαιοῦνται τῆς περιθάλψεώς των, ὡς μέλη τῆς οἰκογενείας τούτων, ἐφ' ὅσον συνεχίζουσι τάς σπουδάς των μέχρι τῆς συμπληρώσεως τοῦ 23ου ἔτους τῆς ἡλικίας των. Κατόπιν τούτου, προκειμένου πλέον νά τύχωσιν ἀσφαλιστικῆς ἱκανότητος καί τά ἐχοντα συμπληρώσει τό 18ον ἔτος τῆς ἡλικίας ἄγαμα τέκνα τῶν ἠσφαλισμένων, θά προσάγηται ὡς ἀπαραίτητον δικαιολογητικόν βεβαίωσις τῆς Σχολῆς, εἰς ἣν ταῦτα φοιτῶσι κατά τό κρίσιμον σχολικόν ἔτος, ὅπερ καί ἀρχόμενον ἀπό τοῦ Σεπτεμβρίου δι' ἑκαστον ἔτος θά λήγῃ ἀντιστοίχως τό ἑπόμενον ἔτος.

Εἰδική ἐγγραφή διά τό καλυπτόμενον κατά τήν χρονικήν ταύτην περίοδον σπουδάζον τέκνον θά καταχωρῆται παρά τῆς ἁρμοδίας Ὑπηρεσίας εἰς τό οἰκογενειακόν βιβλιάριον ἀσθενείας, εἰς ὃ τοῦτο περιλαμβάνεται, χωρίς νά ἀποκλείηται καί ἡ ἔκδοσις χωριστοῦ οἰκογενειακοῦ βιβλιαρίου ἀσθενείας ὡς πρός τό δικαιούμενον τέκνον, ἐν τῇ ἐκτιμήσει τῶν ἑκάστοτε πραγματικῶν περιστατικῶν, καί ἐφ' ὅσον ἐνδέχεται, λόγῳ τῆς ἐν Σχολῇ φοιτήσεως τούτου, νά εἶναι δεδικαιολογημένη ἡ μή συμβίωσις αὐτοῦ μετά τοῦ ἐξ οὗ ἁλκει τό δικαίωμα περιθάλψεως ἠσφαλισμένου γονέως του.

Λαμβανομένου ἐξ ἄλλου ὑπ' ὄψιν ὅτι ἠθελήθη παρά τοῦ νομοθέτου ἡ ἐνίσχυσις τῶν σπουδαζόντων τέκνων διά τῆς συνεχίσεως τῆς περιθάλψεως τούτων πρός ὁλοκλήρωσιν τῆς ἐκπαιδεύσεώς των καί ἐφ' ὅσον ἀπέχουσιν ἀπό πάσης ἐργασίας, δέον ἑκάστοτε νά ἐρευνᾶται παρά τῆς Ὑπηρεσίας, ἐάν ἡ ἐπικαλουμένη φοίτησις ἐν Σχολῇ τοῦ τέκνου ἀποβλέπῃ πράγματι εἰς τήν ἐπιστημονικήν ἢ τεχνικήν κατάρτισίν του καί τήν προετοιμασίαν του διά τό εἰς ὃ πρόκειται νά ἐπιδοθῇ ἐπάγγελμα ἢ εἰς τήν ἐκμάθησιν τέχνης διά τήν ἣν μέλλει νά ἀσκήσῃ βιοποριστικήν

(*) ΕΕΔ 24.

ἐργασίαν. Ὡς ἐκ τούτου μόνον ἡ φοίτησις εἰς ἀναγνωρισμένας ὑπὸ τοῦ Κράτους Σχολὰς, αἵτινες παρέχουν τίτλον σπουδῶν, ἀποδεικνύοντα ἐπιστημονικὴν ἢ τεχνικὴν ἢ ἐπαγγελματικὴν κατάρτισιν, πληροῖ τὴν προϋπόθεσιν τῆς ὡς εἰρηται διατάξεως διὰ τὴν συνέχισιν τῆς ἀσφαλίσεως τῶν τέκνων.

Κατάργησις προληπτικῆς ὑγειονομικῆς ἐξετάσεως τῶν ὑπαχθέντων εἰς τὴν ἀσφάλισιν προσώπων.

Διὰ τοῦ ἄρθρου 17 καταργεῖται ἡ παράγραφος 1 τοῦ ἄρθρου 32 τοῦ ν.δ 2698)1953, ὡς καὶ τὸ ἐδάφιον β' τῆς παραγράφου 1 τοῦ ἄρθρου 42 τοῦ ἀ.ν. 1846)1951, προστεθὲν διὰ τῆς παραγράφου 2 τοῦ ἄρθρου 32 τοῦ ν.δ. 2698) 1953.

Οὕτω, μὴ ὑφισταμένου πλέον οὐδενὸς περιορισμοῦ, θὰ χωρῇ ἡ πραγματοποίησις τῶν ἠξημένων παροχῶν λόγῳ φυματιώσεως εἰς ἅπαντας τοὺς δικαιουμένους τούτων ἀσφαλισμένους μας.

Ἐξ ἄλλου θὰ χωρῇ ἡ ὑπαγωγὴ εἰς τὴν ἀσφάλισιν τοῦ Ι.Κ.Α., χωρὶς νὰ προηγῆται ἡ ὑγειονομικὴ ἐξέτασις τῶν προσώπων διὰ τὴν ἔρευναν ἂν ταῦτα πάσχουν ἐξ ἐνεργοῦ φυματιώσεως. Ἀλλὰ καὶ οἱ ὑπαχθέντες εἰς τὴν ἀσφάλισιν ὑπὸ τὴν εἰδικὴν ταύτην ἔνδειξιν θὰ δύνανται πλέον νὰ τύχωσι τοῦ προβλεπομένου διὰ τὴν φυματίωσιν ἐπιδόματος ἀσθενείας ἐπὶ τὸ ἀνώτατον ὅριον τῶν 360 ἡμερῶν, ὡς καὶ νὰ εἰσαχθῶσι πρὸς περίθαλψιν ἐν σανατορίῳ ἢ νὰ ἀξιώσωσι τὴν δαπάνας τοῦ Ἱδρύματος σανατοριακὴν περίθαλψίν των εἰς περίπτωσιν, καθ' ἣν εὑρίσκονται ὑπὸ νοσηλείαν ἐν σανατορίῳ, ἥτις καὶ θὰ συνεχισθῇ.

Τέλος καὶ οἱ ὑπὸ τὸ παλαιὸν νομικὸν καθεστὼς ἐπιδοτηθέντες ἐπὶ 180 μόνον ἡμέρας, ὑπὸ τὴν ἐν ἐνδεχομένως ἔχουσι νέαν ἀνικανότητα πρὸς ἐργασίαν ἐκ τῆς παλαιᾶς ταύτης παθήσεως, δύνανται νὰ ἐπιδοτηθῶσι διὰ τὸ ὑπολειπόμενον μέχρι συμπληρώσεως ἐὰν 360 ἡμερῶν χρονικὸν διάστημα ἢ νὰ συνεχίσωσι τὴν ἀρξαμένην ἐπιδότησιν των λόγῳ φυματιώσεως ἐπὶ τὸ ἀνώτατον πλέον ὅριον.

Ἐννόητον εἶναι, ὅτι δὲν νὰ ἀναγγελθῶσιν ἐκ νέου εἰς τὸ Ἵδρυμα αἱ ἐν λόγῳ παλαιαὶ περιπτώσεις τῶν φυματικῶν ἀσφαλισμένων, προκειμένου νὰ ἐρευνηθῇ τὸ ὑγιαστέον τυχὸν δικαίωμα εἰς παροχὴν σανατοριακῆς περιθάλψεως διὰ τῆς συνδρομῆς ἐν τῷ προσώπῳ τοῦ ἐνδιαφερομένου τῶν ἀπαιτουμένων προϋποθέσεων καὶ τῆς ἐκδόσεως παρὰ τοῦ ὁρμωμένου ὑγειονομικοῦ ὀργάνου τῆς ἀπαιτουμένης γνωματεύσεως περὶ τῆς ἀνάγκης τῆς εἰσαγωγῆς τούτου ἐν σανατορίῳ ἢ διὰ τῆς συνεχίσεως τῆς σανατοριακῆς περιθάλψεως τῶν μὴ εἰσαχθέντων δι' εἰσιτηρίου τοῦ Ι.Κ.Α.

Αὔξησις τοῦ καταβλητέου ὡς ἀνωτάτου ὁρίου ποσοῦ ἐπιδόματος ἀσθενείας.

Ἀπὸ τῆς ἰσχύος τοῦ ἄρθρου 14, δι' οὗ ἀντικαθίσταται τὸ δεύτερον ἐδάφιον τῆς παραγράφου 2 τοῦ ἄρθρου 38 τοῦ ἀ.ν. 1846)1951, ὡς ἔχει τροποποιηθῇ ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 8 τοῦ ν.δ. 4104)1960, τὸ ἀνώτατον ὅριον τοῦ καταβλητέου ποσοῦ ἡμερησίου ἐπιδόματος λόγῳ ἀσθενείας μετὰ τῆς προσαυξήσεως λόγῳ οἰκογενειακῶν βαρῶν ἐξευρίσκεται βάσει τοῦ τεκμαρτοῦ ἡμερομισθίου τῆς VIII μισθολογικῆς κλάσεως καὶ ἀνέρχεται εἰς τὰ 70 ο/ο τοῦ ἡμερομισθίου τῆς ἀσφαλιστικῆς κλάσεως, βάσει τῆς ὁποίας ὑπολογίζεται τὸ ἐπίδομα τοῦτο.

Τὸ προσαυξημένον τοῦτο ποσὸν ἐπιδόματος ἀσθενείας θέλει καταβληθῆ ἀπὸ 1.7.1965 (ἔναρξις τῆς ἰσχύος τῆς νέας διατάξεως) καὶ εἰς τοὺς ἐν ἐπιδοτήσει, ἐφ' ὅσον οὗτοι δικαιοῦνται ἀναπροσαρμογῆς τοῦ καταβαλλομένου αὐτοῖς ἐξ 60 δραχμῶν ποσοῦ δι' ἡμερήσιον ἐπίδομα ἀσθενείας.

Ἀσφαλισμένοι πάσχοντες ἐκ φυματιώσεως τῶν ὀφθαλμῶν.

Διὰ τῆς προστεθεμένης νέας διατάξεως τοῦ ἄρθρου 6 § 5 εἰς τὸ ἄρθρον 7 § 2 τοῦ ν.δ. 3762)1957 δικαιοῦνται τοῦ εἰδικοῦ μηνιαίου βοηθήματος λόγῳ φυματιώσεως καὶ οἱ πάσχοντες ἐκ φυματιώσεως τῶν ὀφθαλμῶν ἀσφαλισμένοι, κριθέντες ἀνάπηροι εἰς ποσοστὸν ἄνω τοῦ 60 ο/ο καὶ ἀσχέτως τοῦ χρόνου ἀσφαλίσεώς των, ἀρκεῖ νὰ ἐδικαιώθησαν ἐπὶ δετίαν τοὐλάχιστον τῆς προβλεπομένης παροχῆς τοῦ ἀντιτίμου τροφῆς (ἐπίδομα οἴκοι νοσηλείας).

Ἡ αὐτὴ διαδικασία κατὰ τὰς ἃς ἔχομεν παράσχει ὑμῖν ὁδηγίας θέλει τηρηθῆ πρὸς κάλυψιν καὶ τῶν ἐν τῇ ἀνωτέρω κατηγορίᾳ ἀναγομένων περιπτώσεων.

Παλαιοὶ φυματικοί, οἵτινες δικαιοῦνται τοῦ ἐπιδόματος ἀντιτίμου τροφῆς λόγῳ συνεχίσεως τῆς οἴκοι νοσηλείας τῶν καθ' ὅλον τὸ ἔτος 1965.

Ὡς γνωστόν, οἱ ἀπὸ μακροῦ πάσχοντες ἐκ φυματιώσεως ἀσφαλισμένοι ἔχουσι τύχει προνομιακῆς προστασίας ἐν τῇ πραγματοποιήσει καὶ τῆς εἰδικῆς παροχῆς τοῦ ἀντιτίμου τροφῆς διὰ τῶν ὑπ' ἀριθ. 56402)1.364)18.7.1964 καὶ 109572) 1.989)14.12.1964 προεγκριτικῶν ἀποφάσεων τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας. Διὰ τοῦ ἄρθρου 7, δι' οὗ ἀντικαθίσταται ἡ δευτέρα περίοδος τῆς παραγράφου 4 τοῦ ἄρθρου 12 τοῦ ν.δ. 4104)1960, ρυθμίζεται διὰ τῆς νομοθετικῆς ὁδοῦ ἡ δυνατότης συνεχίσεως τῆς παροχῆς τοῦ ἀντιτίμου τροφῆς καὶ μετὰ τὴν ἐξάντλησιν τοῦ τιθεμένου ἀνωτάτου ὁρίου καταβολῆς τούτου μέχρι τέλους τοῦ ἔτους 1965 κατὰ τὰς παρασχεθείσας ὁδηγίας διὰ τῶν ὑπ' ἀριθ. 170)1964 καὶ 284)1964 ἐγκυκλίων μας ὡς πρὸς τοὺς καλυφθέντας φυματικούς, τοὺς εἰσελθόντας εἰς σανατόρια μέχρι τῆς 20.9.1960, τοὺς χανσενικοὺς καὶ τοὺς πάσχοντας ἐκ φυματιώσεως τοῦ οὐροποιητικοῦ συστήματος.

Χορήγησις τοῦ εἰδικοῦ μηνιαίου βοηθήματος λόγῳ φυματιώσεως ἄνευ ὑγειονομικῆς ἐπανεξετάσεως εἰς κατηγορίας τινὰς δικαιούχων καὶ ἐπαναχορήγησις τοῦ βοηθήματος εἰς τοὺς ὑπὸ μειωμένην ἀναπηρίαν δικαιωθέντας τούτου ἐπὶ ὡρισμένον χρόνον.

Κατόπιν τῆς γενομένης προσθήκης διὰ τοῦ ἄρθρου 29 εἰς τὴν παράγραφον 6 τοῦ ἄρθρου 38 τοῦ ἀ.ν. 1846)1951, ἥτις προστέθη διὰ τοῦ ἄρθρου 7 § 2 τοῦ ν.δ. 3762)1957, ρυθμίζεται εἰδι-

ΓΝΩΜΟΔΟΤΗΣΕΙΣ ΝΟΜΙΚΟΥ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΥ ΤΟΥ ΚΡΑΤΟΥΣ

ΕΠΙΔΟΜΑ ΑΔΕΙΑΣ ΜΙΣΘΩΤΩΝ ΚΑΙ ΑΣΦΑΛΙΣΤΙΚΑΙ ΕΙΣΦΟΡΑΙ

Περίληψις ἐρωτήματος (Διοικήσεως Ι.Κ.Α., Οἰκονομικῶν Ὑπηρεσιῶν): Ἐὰν τὸ κατὰ τὴν καταγγελίαν τῆς συμβάσεως ἐργασίας μισθωτῶν καταβαλλόμενον ἐπίδομα ἀδείας θεωρῆται μισθὸς καὶ ὑπόκειται εἰς τὰς ὑπὲρ τοῦ Ι.Κ.Α. ἀσφαλιστικὰς κρατήσεις.

Νομικοῦ Συμβουλίου Κράτους, Τμ. Α'
Γνωμοδότησις 992)1965

Προεδρεύων ὁ Ἀντιπρόεδρος κ. *Δ. Μαγγιώρος*
Εἰσηγητὴς ὁ Πάρεδρος κ. *Γ. Ἀνταπόπουλος*
Λοιπὰ μέλη: Οἱ κ.κ. Ἐμμ. Σαμαλέας, Ε. Κουρουσόπουλος, Κ. Κωνσταντινίδης, Ι. Καραμπελόπουλος, Νομικοὶ Σύμβουλοι, Τ. Σταυρόπουλος, Γ. Ἀνδρικόπουλος, Εὐθ. Κυριάκης, Πάρεδροι

Ἐπὶ τοῦ πρόσθεν ἐρωτήματος τὸ Νομικὸν Συμβούλιον ἐγνωμοδότησεν ὁμοφώνως ὡς ἀκολούθως:

1. Διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 10)1964 ἀποφάσεως τοῦ Δ.Δ.Δ.Δ. Ἀθηνῶν, κηρυχθείσης ἐκτελεστῆς διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 33182)1993)1964 ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας, ὡρίσθη (κεφ. ΙΙΙ), ὅτι οἱ ἐπὶ σχέσει ἐργασίας τοῦ ἰδιωτικοῦ δικαίου ἀπασχολούμενοι, παρ' οἱῳδήποτε ἐργοδότῃ, μισθωτοὶ δικαιοῦνται κατ' ἔτος «ἐπιδόματος ἀδείας», ἴσου πρὸς τὰς ἀποδοχὰς τῶν κατὰ τὸν ἀ.ν. 539)1945 ἢ ἄλλων διατάξεων ἡμερῶν ἀδείας ἀναπαύσεως μετ' ἀποδοχῶν, ὧν δικαιοῦται ἕκαστος μισθωτός, ὑπὸ τὸν περιορισμὸν ὅτι τὸ ἐπίδομα τοῦτο δὲν δύναται νὰ ὑπερβαίνῃ τὰς ἀποδοχὰς ἑνὸς 15ημέρου διὰ τοὺς ἐπὶ μηνιαίῳ μισθῷ ἀμειβομένους, τῶν 18 δὲ ἐργασίμων ἡμερῶν διὰ τοὺς ἐπὶ ἡμερομισθίῳ ἢ κατὰ μονάδα ἐργασίας ἢ ἐπὶ ποσοστοῖς ἢ κατ' ἄλλον τρόπον ἀμειβομένους μισθωτούς. Τὸ ὡς ἄνω ἐπίδομα καταβάλλεται ὁμοῦ μετὰ τῶν ἀποδοχῶν τῶν κατὰ ἀ.ν. 539)1945 ἡμερῶν ἀδείας ἀναπαύσεως τοῦ μισθωτοῦ. Εἰς περίπτωσιν καταγγελίας τῆς συμβάσεως ἐργασίας ἄνευ πταίσματος τοῦ μισθωτοῦ, πρὶν οὗτος συμπληρώσῃ παρὰ τῷ αὐτῷ ἐργοδότῃ δωδεκάμηνον συνεχῆ ἀπασχόλησιν, ἀφ' ἧς προσελήφθη ἢ ἀφ' ἧς ἔλαβε τὸ ἐπίδομα τοῦ προηγουμένου ἔτους, δικαιοῦται μέρους τοῦ ὡς

κώτερον ἡ χορήγησις τοῦ παρεχομένου μηνιαίου βοηθήματος εἰς τοὺς μὴ δικαιουμένους συντάξεως, ἐλλείψει τῶν ἀπαιτουμένων χρονικῶν προϋποθέσεων, ἀναπήρους φυματικούς. Ὡρισμέναι δὲ κατηγορίαι δικαιούχων ἐξαιροῦνται τῆς ἐπανεξετάσεως των παρὰ τῶν Ὑγειονομικῶν Ἐπιτροπῶν πρὸς διαπίστωσιν τῆς ἀπαιτουμένης ἀναπηρίας των διὰ τὴν συνέχισιν τῆς καταβολῆς τοῦ ἐν λόγῳ βοηθήματος.

Τὸ μέτρον τοῦτο ἐπεβάλλετο νὰ ληφθῇ ὡς πρὸς τοὺς δικαιωθέντας ἐπὶ πολλὰ ἔτη τοῦ βοηθήματος τούτου φυματικούς, ὡς καὶ τοὺς δικαιουμένους τούτου, οἵτινες συνεπλήρωσαν ἐν τῷ μεταξὺ ὡρισμένην ἡλικίαν, λαμβανομένου ὑπ' ὄψιν ὅτι στερεῖται σκοπιμότητος ἡ ἐπανεξέτασις τῶν ἐχόντων τύχει ἐπὶ μακρὸν διάστημα τῆς παροχῆς ταύτης, ἀλλὰ καὶ αὕτη ἡ προχωρημένη ἡλικία τῶν δικαιούχων, ἔστω καὶ ἐὰν ἀκόμη ἠθελε κατὰ τὴν ἰατρικὴν κρίσιν βελτιωθῇ ἡ κατάστασις τῆς ὑγείας των, καθιστᾷ δεδικαιολογημένην τὴν συνδρομὴν ἀσφαλιστικῶς τῆς προϋποθέσεως τῆς ἀναπηρίας καὶ δὴ ἐπὶ χρόνον ἀόριστον.

Οἱ μὴ ὑποκείμενοι εἰς ἰατρικὴν ἐπανεξέτασιν φυματικοὶ ἀνάπηροι, κατὰ κατηγορίας, δέον νὰ συγκεντροῦσι τὰς κάτωθι προϋποθέσεις:

Κατηγορία Α'. Ἡλικία 50 ἐτῶν, ἀναπηρία ἄνω τοῦ 50ο)ο. Καταβολὴ βοηθήματος ἐπὶ 7 ἔτη τοὐλάχιστον συνεχῶς ἢ διακεκομμένως ὑπὸ ἀναπηρίαν 50ο)ο. Τρεῖς τοὐλάχιστον ἐξετάσεις παρ' Ὑγειονομικῆς Ἐπιτροπῆς.

Κατηγορία Β'. Ἀναπηρία ἄνω τοῦ 50ο)ο. Καταβολὴ τοῦ βοηθήματος ἐπὶ 10ετίαν τοὐλάχιστον ὑπὸ ἀναπηρίαν 50ο)ο, ἀνεξαρτήτως ὁρίου ἡλικίας. Τρεῖς τοὐλάχιστον ἐξετάσεις παρ' Ὑγειονομικῆς Ἐπιτροπῆς.

Ἐξ ἄλλου ἠσφαλισμένοι φυματικοὶ διὰ τῆς ὑποβολῆς αἰτήσεως ἐντὸς τῆς τασσομένης ἀνατρεπτικῆς προθεσμίας τῶν δύο μηνῶν, ἥτις λήγει τὴν 1.9.1965, δύνανται νὰ τύχωσιν ἐκ νέου τοῦ αὐ εἶχον δικαιωθῇ βοηθήματος, κριθέντες ἀνάπηροι εἰς ποσοστὸν ἄνω τῶν 50ο)ο, δυνάμενοι νὰ ὑπαχθῶσιν εἰς τὰς ὡς ἄνω ἀντιστοίχους κατηγορίας. Οὗτοι εἶναι:

α) Ἔχοντες ἐξαντλήσει τὴν ἐπὶ δεκαετίαν λῆψιν τοῦ βοηθήματος ὑπὸ τὴν ἣν εἶχον ἀναπηρίαν εἰς ποσοστὸν 33 - 50 ο)ο καὶ

β) Οἱ τυχόντες βοηθήματος, ἡ καταβολὴ τοῦ ὁποίου διεκόπη λόγῳ μειώσεως τῆς ἀναπηρίας των εἰς ποσοστὸν κάτω τοῦ 33 ο)ο.

Περίθαλψις μελῶν οἰκογενείας βοηθηματούχων φυματικῶν.

Τέλος, ἀντικατασταθέντος διὰ τοῦ ἄρθρου 7 § 2 τοῦ ἐβδόμου ἐδαφίου τῆς παραγράφου 6 τοῦ ἄρθρου 38 τοῦ ἀ.ν. 1846)1951, ὡς εἶχε συμπληρωθῇ διὰ τοῦ ἄρθρου 7 τοῦ ν. δ)τος 3762)1957, τὰ μέλη οἰκογενείας τῶν λαμβανόντων βοήθημα λόγῳ φυματιώσεως δικαιοῦνται τῶν εἰς εἶδος παροχῶν ἀσθενείας δι' ὅσον χρόνον διαρκεῖ ἡ καταβολὴ τοῦ βοηθήματος τούτου.

Οὕτω νομοθετικῶς πλέον ἐρρυθμίσθη ἡ παρεχομένη, κατόπιν τῆς ὑπ' ἀριθ. 71657)Ε 1194) 8.8.1964 ὑπουργικῆς προεγκρίσεως, περίθαλψις εἰς τὰ ἐν λόγῳ πρόσωπα (Σχετικῶς ἡ ὑπ' ἀριθ. 201) 1964 ἐγκύκλιος). (*Ἐγκύκλ. ὑπ' ἀριθ. 180) 1965 Ἱδρύματος Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων*).

ἄνω ἐπιδόματος ἀναλόγου πρὸς τὸν χρόνον τῆς ἐργασιακῆς σχέσεως, ἥτις διέρρευσεν ἀπὸ τῆς προσλήψεως ἢ ἀπὸ τῆς λήψεως τοῦ προηγουμένου ἐπιδόματος μέχρι τῆς καταγγελίας τῆς συμβάσεως ἐργασίας.

2. Διὰ τῶν διατάξεων τούτων τῆς διαιτητικῆς ἀποφάσεως σαφῶς προκύπτει, ὅτι διὰ τοὺς μισθωτοὺς ὁλοκλήρου τῆς χώρας καθιεροῦται ἡ χορήγησις κατ' ἔτος ἐπιδόματος ἀδείας, ἴσου πρὸς τὰς ἀποδοχὰς τῶν κατὰ ἀ.ν. 539)1945 ἢ ἄλλων διατάξεων ἡμερῶν ἀδείας ἀναπαύσεως, καταβαλλομένου ὁμοῦ μετὰ τῶν ἀποδοχῶν τούτων, μὴ δυναμένου ὅμως νὰ ὑπερβῇ τὸ ἐν 15θήμερον διὰ τοὺς ἐπὶ μισθῷ ἐργαζομένους (ἐργάτας καὶ ὑπαλλήλους) ἢ τὰ 13 ἡμερομίσθια διὰ τοὺς ὑπὸ ἄλλο σύστημα ἐργαζομένους μισθωτούς. Ὡς δὲ ἐκ τῶν αὐτῶν διατάξεων προκύπτει, ἡ χορήγησις τοῦ ἐπιδόματος τούτου εἰς τοὺς μισθωτοὺς καθιεροῦται σταθερῶς καὶ μονίμως διὰ τὸ μέλλον ὡς πρόσθετον ἀνταλλαγμα τῶν πρὸς τοὺς ἐργοδότας των παρεχομένων ὑπηρεσιῶν καὶ συνεπῶς ἀποτελεῖ προσαύξησιν τῶν ἀποδοχῶν των. (Οὕτω καὶ σχετικὴ σκέψις τῆς διαιτητικῆς ἀποφάσεως ἐν Ἐπιθεωρήσει Ἐργατικοῦ Δικαίου 23, 628, καθ' ἣν τὸ ἐπίδομα ἀδείας χορηγεῖται ἀντὶ ἄλλης προσαυξήσεως τῶν μισθῶν καὶ ἡμερομισθίων). Ἡ ὡς προϋπόθεσις τῆς καταβολῆς τοῦ ἐπιδόματος ἀδείας τεθεμένη δοκιμασία προηγουμένως τοῦ κατὰ τοὺς νόμους 539)1945 καὶ 2081)1952 δικαιώματος ἀδείας τοῦ μισθωτοῦ, παρ' ὅτι ἤδη διὰ δύο ἀποφάσεων (Πρωτ. Ἀθηνῶν 1687)1965 καὶ 17026)1965 ἐν Ἐπιθεωρήσει Ἐργατικοῦ Δικαίου 24, 536 καὶ 1299) παρακάμπτεται, δὲν ἐπηρεάζει τὸν χαρακτηρισμὸν τοῦ ἐπιδόματος τούτου ὡς προσαυξήσεως τῶν τακτικῶν ἀποδοχῶν τοῦ μισθωτοῦ. Τὸ ὅτι παντὸς τοῦ ἐπιδόματος ἀδείας ἀποτελεῖ προσαύξησιν τῶν ἀποδοχῶν τῶν μισθωτῶν καταφαίνεται πλέον καὶ ἐκ τοῦ ὅτι εἰς μὲν τὸ ἄρθρον 4 τοῦ νόμου 4476)1965 «περὶ προσθέτου παρὰ τῷ Ι.Κ.Α. προμηθευτικῆς ἀσφαλίσεως κλπ.», δι' οὗ ἀντικατεστάθη ἡ παράγραφος 4 τοῦ ἄρθρου 25 τοῦ ἀ.ν. 1846)1951, συγκαταλέγεται μεταξὺ τῶν ἀποδοχῶν τῶν ἀσφαλισμένων, ἐπικειμένου εἰς ἀσφαλιστικὰς εἰσφοράς (βλ. καὶ Εἰσηγητικὴν Ἔκθεσιν τοῦ νόμου ἐν σχέσει μὲ τὸ ἄρθρον ταῦτα, Ἐπιθεωρήσει Ἐργατικοῦ Δικαίου 24, 758), εἰς δὲ τὰ ἄρθρα 2 καὶ 4 τοῦ νόμου 4469)1965 «περὶ χορηγήσεως ἀποδοχῶν καὶ ἐπιδόματος ἀδείας εἰς ἐργατοτεχνίτας οἰκοδόμους» ὁρίζεται, ὅτι οἱ ἐν τῷ νόμῳ τούτῳ ὁριζόμενοι ἐργοδόται καταβάλλουσιν εἰς τὸν Εἰδικὸν Λογαριασμὸν Οἰκοδόμων εἰσφορὰς καλυπτούσας τὰ ὧδε ἐορτῶν, τὰς ἀποδοχὰς ἀδείας καὶ τὸ ἐπίδομα ἀδείας, μὴ ὑποκείμενοι εἰς ὑποχρέωσιν περαιτέρω καταβολῆς τούτων ἀπ' εὐθείας εἰς τοὺς ἐργατοτεχνίτας.

3. Ἑπομένως, ἐν περιπτώσει καταγγελίας ὑπὸ τοῦ ἐργοδότου τῆς σχέσεως ἐργασίας τοῦ μισθωτοῦ ἄνευ πταίσματός τινος τούτου ἢ δι' ἀφορμὴν βαρύνουσαν τοῦτον (ἐργοδότην), τὸ μετὰ τῶν ἀποζημιώσεων τῶν ἡμερῶν ἀδείας διὰ τὴν λόγῳ τῆς ἀπολύσεως ματαίωσιν τῆς λήψεως τῆς ἐτησίας ἀδείας καταβαλλόμενον συνάμα ἐπίδομα ἀδείας δὲν ἀποτελεῖ ἀποζημίωσιν, ἀλλὰ προσαύξησιν τῶν ἀποδοχῶν τοῦ μισθωτοῦ, ὑποκείμενον εἰς καταβολὴν ἀσφαλιστικῶν εἰσφορῶν. Ὁ ἀ.ν. 539)1945, ὡς συνεπληρώθη ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 3 τοῦ νόμου 3755)1957, ὁρίσας πράγματι τὴν καταβολὴν ἀποζημιώσεων εἰς τὸν μισθωτὸν εἰς τὴν περίπτωσιν τῆς ὑπὸ τοῦ ἐργοδότου του καταγγελίας τῆς σχέσεως ἐργασίας, πρὶν ἢ λάβῃ τὴν ὀφειλομένην αὐτῷ ἐτησίαν ἄδειαν ἢ ἐν ἀρνήσει τοῦ ἐργοδότου πρὸς χορήγησιν ταύτης. Ἐκ τούτου ὅμως δὲν ἕπεται, ὅτι καὶ τὸ μετὰ τῶν ἀποζημιώσεων τούτων καταβαλλόμενον ὑπὸ τοῦ ἐργοδότου ἐπίδομα ἀδείας χαρακτηρίζεται ὡς ἀποζημίωσις, διότι οὔτε τοιοῦτόν τι ὁρίζεται εἰς τὴν θεσπίσασαν ταῦτα ὁπόφασιν τοῦ Διαιτητικοῦ Δικαστηρίου, οὔτε καὶ ἠδύνατο τὸ Διαιτητικὸν Δικαστήριον νὰ ὁρίσῃ τὴν καταβολὴν ἀποζημιώσεως, ἰσουμένης κατὰ ποσὸν πρὸς τὸ ἐπίδομα ἀδείας, ὅπερ θὰ ἐλάμβανεν ὁ μισθωτὸς μετὰ τῶν ἀποδοχῶν τῆς ἀδείας του, διότι κατὰ τὸ ἄρθρον 21 τοῦ νόμου 3239)1955 «περὶ τρόπου ρυθμίσεως τῶν συλλογικῶν διαφορῶν ἐργασίας κλπ.» διὰ διαιτητικῆς ἀποφάσεως δύνανται νὰ ὁρίζωνται κατώτατα ὅρια ἀποδοχῶν καὶ τὰ πάσης φύσεως ἐπιδόματα ἢ προσαυξήσεις ἐπ' αὐτῶν καὶ συνεπῶς οὐχὶ καὶ ἀποζημιώσεις.

4. Κατ' ἀκολουθίαν εἰς τὸ ἐν ἀρχῇ ἐρώτημα δίδεται ὡς ἀπάντησις τὰ ἐν τῇ προηγουμένῃ παραγράφῳ 3 ἐκτιθέμενα (*).

ΣΧΕΣΙΣ ΔΙΚΗΓΟΡΩΝ ΠΡΟΣ ΝΟΜΙΚΑ ΠΡΟΣΩΠΑ ΔΗΜΟΣΙΟΥ ΔΙΚΑΙΟΥ ΚΑΙ ΕΠΙΔΟΜΑ ΑΔΕΙΑΣ

Περίληψις ἐρωτήματος (Ὑπουργείου Ἐργασίας): Ἐὰν δικαιοῦνται τοῦ ἐπιδόματος ἀδείας τῆς διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 33182)1993)1964 ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργα-

(*) Σημ. Συντάξεως: Ἴδετε καὶ τὰς ἐν ΕΕΔ 24, 1148 σημειώσεις μας, διὰ τῶν ὁποίων ἀναπτύσσεται ἀντίθετος πρὸς τὴν τοῦ Νομικοῦ Συμβουλίου τοῦ Κράτους γνώμην.

Συμπληρωματικῶς θὰ μᾶς ἐπιτραπῇ νὰ προσθέσωμεν καὶ τὰ ἑξῆς: Δὲν συζητεῖται, ὡς καὶ

σίας κηρυχθείσης έκτελεστῆς ὑπ' ἀριθ. 10)1064 ἀποφάσεως τοῦ Δ.Δ.Δ.Δ. Ἀθηνῶν οἱ παρὰ τῷ Τ.Α.Κ.Ε. ὑπηρετοῦντες δικηγόροι ἐπὶ παγίᾳ μηνιαίᾳ ἀντιμισθίᾳ.

Νομικοῦ Συμβουλίου Κράτους, Τμ. Γ'
Γνωμοδότησις 899)1965

Πρόεδρεύων ὁ Νομικὸς Σύμβουλος κ. *Ε. Ρον-*

μπάνης

Εἰσηγητὴς ὁ Νομικὸς Σύμβουλος κ. *Ἀθαν. Τομαρᾶς*

Λοιπὰ μέλη: Οἱ κ.κ. Α. Μαλαγαρδῆς, Π. Σοφιανόπουλος, Ν. Μπλιάτσος, Νομικοὶ Σύμβουλοι, Α. Γιαννουλᾶτος, Κ. Διαλεκτός, Πάρεδροι

Ἐπὶ τοῦ πρόσθεν ἐρωτήματος τὸ Νομικὸν Συμβούλιον ἐγνωμοδότησεν ὡς ἀκολούθως:

Διὰ τῆς κηρυχθείσης ἐκτελεστῆς διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 33182)1993)22)23.4.1964 ἀποφάσεως Ὑπουργοῦ Ἐργασίας (Β' 145) ὑπ' ἀριθ. 10)1964 ἀποφάσεως τοῦ Δ.Δ.Δ.Δ. Ἀθηνῶν εἰς τοὺς ἐπὶ σχέσει ἐργασίας τοῦ ἰδιωτικοῦ δικαίου ἀπασχολουμένους παρ' οἱῳδήποτε ἐργοδότῃ μισθωτοὺς παρεσχέθη κατ' ἔτος ἐπίδομα ἀδείας, ἴσον πρὸς τὰς ἀποδοχὰς τῶν κατὰ τὸν ἀ.ν. 539)1945 ἢ ἄλλων διατάξεων ἡμερῶν ἀδείας ἀναπαύσεως μετ' ἀποδοχῶν, ὧν δικαιοῦται ἕκαστος μισθωτός, ὑπὸ τὸν περιορισμὸν ὅτι τὸ ἐπίδομα τοῦτο δὲν δύναται νὰ ὑπερβαίνῃ τὰς ἀποδοχὰς ἑνὸς 15θημέρου διὰ τοὺς ἐπὶ μηνιαίῳ μισθῷ ἀμειβομένους, τῶν 13 δὲ ἐργασίμων ἡμερῶν διὰ τοὺς ἐπὶ ἡμερομισθίῳ ἢ κατὰ μονάδα ἐργασίας ἢ ἐπὶ προσοστοῖς ἢ κατ' ἄλλον τρόπον ἀμειβομένους μισθωτούς. Τὸ ἐπίδομα τοῦτο καταβάλλεται ὁμοῦ μετὰ τῶν ἀποδοχῶν τῶν κατὰ τὸν ἀ.ν. 539)1945 ἡμερῶν ἀδείας ἀναπαύσεως τοῦ μισθωτοῦ.

Μὴ ὑποκειμένης συνεπῶς συμβάσεως ἢ σχέσεως ἐργασίας μεταξὺ ὑπηρετούντων ἐπὶ παγίᾳ μηνιαίᾳ ἀντιμισθίᾳ δικηγόρων εἰς Ἀσφαλιστικοὺς Ὀργανισμοὺς καὶ τῶν Ὀργανισμῶν τούτων, οὐδὲ συντρεχόντων τῶν ὅρων καὶ προϋποθέσεων καταβολῆς τοῦ ἐν λόγῳ ἐπιδόματος, δὲν παρέχεται ἔδαφος ἐφαρμογῆς τῆς ἄνω διατάξεως ὑπὲρ τῶν ἐν τῷ ἐρωτήματι δικηγόρων.

Κατὰ ταῦτα εἰς τὸ ἐρώτημα πρέπει ἀρνητικὴ ἀπάντησις (*).

ἐν ΕΕΔ 24, 1448 ἐσημειώσαμεν (ἴδετε καὶ Σ.Ε. 2465)1965, ἀνωτέρω, σελ. 1482), ὅτι καὶ τὸ ἐπίδομα ἀδείας ἀποτελεῖ μισθόν. Εἰς τὴν περίπτωσιν ὅμως τοῦ ἄρθρου 5 τοῦ νόμου 539)1945 ὁ μισθωτὸς δὲν λαμβάνει τοῦτο ὡς μισθόν, ὡς δὲν λαμβάνει καὶ τὰς ἀποδοχὰς ἀδείας ὡς μισθόν, ἀλλ' ὡς ἀποζημίωσιν, ἡ ὁποία παρέχεται ὄχι ὑπὸ τῆς διαιτητικῆς ἀποφάσεως, ἵνα οὕτω ἐρευνηθῇ ἡ ὑπαρξις ἁρμοδιότητος τοῦ Διαιτητικοῦ Δικαστηρίου, τὴν ὁποίαν βεβαίως δὲν ἔχει, ἀλλ' ὑπὸ τοῦ ἀ.ν. 539)1945. Ἀφοῦ δὲ δὲν ὑπόκειται εἰς ἀσφαλιστικὰς εἰσφορὰς ἡ ἀποζημίωσις αὕτη (οὕτω καὶ Χ. Ἀγαλλοπούλου, Κοινωνικαὶ Ἀσφαλίσεις, ἐκδ. 1955, σελ. 175), πῶς θὰ ἀποχωρίσωμεν ἐξ αὐτῆς τὸ ἐπίδομα ἀδείας, τὸ ὁποῖον λαμβάνεται ὁμοῦ μετὰ τῶν ἀποδοχῶν ἀδείας, τῆς ὁποίας ἦθελε τύχει κατὰ τὸν ἀ.ν. 539)1945 διὰ τὸν καθορισμὸν τῆς ἀποζημιώσεως, ἵνα ὑπαχθῇ τοῦτο εἰς τὴν περίπτωσιν εἰς ἀσφαλιστικὰς εἰσφοράς;

Κατὰ τὸ ἄρθρον 4 τοῦ ν.δ. 4476)1965 (ΕΕΔ 24, 746) ὡς ἀποδοχαὶ (διὰ τὴν κατάταξιν εἰς ἀσφαλιστικὰς κλάσεις) νοοῦνται αἱ πάσης φύσεως παροχαὶ τοῦ ἐργοδότου πρὸς τὸν ἠσφαλισμένον, πλὴν ὡρισμένων ἐκτάκτων παροχῶν κοινωνικοῦ χαρακτῆρος, ὁριοθησομένων διὰ Κανονισμοῦ. Ὑπὸ τὴν ἔννοιαν δὲ ταύτην κεῖται καὶ ἡ ἀκολουθοῦσα διάταξις «τὰ δῶρα τῶν Χριστουγέννων καὶ Πάσχα, ὡς καὶ τὸ ἐπίδομα ἀδείας, ὑπόκεινται εἰς εἰσφοράν...».

Ἀλλ' εἰς τὴν περίπτωσιν, ὡς σημειοῦμεν, πρόκειται περὶ ἀποζημιώσεως καὶ συνεπῶς δὲν ἔχομεν «παροχὴν τοῦ ἐργοδότου» ὑπὸ τὴν ἔννοιαν τῆς διατάξεως καὶ ὡς ἀντάλλαγμα τῆς ἐργασίας του, ἀφοῦ αὕτη ἔπαυσε νὰ παρέχηται μετὰ τὴν λύσιν τῆς συμβάσεως, ὡς εἶναι τοιαύτη καὶ ἡ ἐκ τοῦ νόμου 2112)1920 περὶ καταγγελίας συμβάσεως ἐργασίας περιεχομένη, ἡ ὁποία βεβαίως δὲν ὑπόκειται εἰς ἀσφαλιστικὰς εἰσφοράς.

Ἂν μάλιστα θεωρηθῇ ὡς ὀρθοτέρα ἡ γνώμη ὅτι διὰ τὴν ἀποζημίωσιν τοῦ νόμου 2112)1920 λαμβάνεται ὑπ' ὄψιν καὶ τὸ ἐπίδομα ἀδείας (Πρωτ)κείου Ἀθηνῶν 21014)1965, ἀνωτέρω, σ. 1499), εἶναι δυνατὸν νὰ τεθῇ ζήτημα, ὅτι καὶ εἰς τὴν περίπτωσιν δὲν τίθεται θέμα καταβολῆς εἰσφορῶν καὶ διὰ τὸ ἐπίδομα ἀδείας. Κατὰ τί διαφέρουν ὡς πρὸς τὸν χαρακτῆρα τῶν διδομένων χρηματικῶν ποσῶν ὡς ἀποζημιώσεων αἱ τοῦ ἄρθρου 5 τοῦ νόμου 539)1945 καὶ τοῦ νόμου 2112)1920; Καὶ αἱ δύο αὗται εἶναι ἀποζημιώσεις, ὑπόκεινται, μεταξὺ τῶν ἄλλων, καὶ εἰς συμψηφισμὸν πρὸς ἀπαίτησιν τοῦ ἐργοδότου, ἐνῷ, κατὰ τὴν γνώμην τοῦ Νομικοῦ Συμβουλίου τοῦ Κράτους, ἐφ' ὅσον ἀποτελεῖ μισθόν, καὶ εἰς τὴν περίπτωσιν δὲν θὰ ἦτο ἐπιτρεπτὸς ὁ συμψηφισμός, εἰμὴ ὑπὸ τὰς προϋποθέσεις τοῦ ἄρθρου 664 Α.Κ., ἐνῷ τὸ λοιπὸν τμῆμα τῆς ἀποζημιώσεως θὰ ὑπέκειτο εἰς συμψηφισμόν. Ἀλλὰ βεβαίως τοῦτο ἀποκρούεται ἀμέσως ὡς παράλογον.

(*) *Σημ. ΕΕΔ*: Ἴδετε περὶ τῆς σχέσεως τοῦ ἐμμίσθου δικηγόρου Ἐφετείου Ἀθηνῶν 480)1965, ΕΕΔ 24, 1365 καὶ τὰ αὐτόθι σημειούμενα.

Ὡς πρὸς τὸ δικαίωμα ἀδείας τοῦ ἀ.ν. 539)1945 (καὶ συνεπῶς καὶ τὸ δικαίωμα ἐπιδόματος ἀδείας) ἴδετε ἀρνητικῶς καὶ Φ. Ἀγγελήν, ΕΕΔ 18, 57. Πέραν τούτων καὶ μετὰ τὴν Σ.Ε. 2465)1965, ἀνωτέρω, σελ. 1482, πῶς δύνανται εἰς τὴν προκειμένην σχέσιν νὰ ἔχῃ ἔδαφος ἐφαρμογῆς διαιτητικὴ ἀπόφασις, ἀναφερομένη εἰς τὰ κατώτατα ὅρια ἀποδοχῶν μισθωτῶν;

ΣΤΟΙΧΕΙΑ ΕΡΓΑΤΙΚΟΥ ΔΙΚΑΙΟΥ

ΑΝΤΙΚΑΤΑΣΤΑΣΙΣ ΑΝΑΓΚΑΣΤΙΚΩΣ ΤΟΠΟΘΕΤΟΥΜΕΝΩΝ ΠΟΛΕΜΙΣΤΩΝ

Ὑπὸ τῆς Συντάξεως

Κατὰ τὴν διάταξιν τοῦ ἄρθρου 11 τοῦ ἀ.ν. 1836)1951, ὡς τὸ δεύτερον ἐδάφιον αὐτοῦ ἀντικατεστάθη διὰ τοῦ ἄρθρου 10 τοῦ ν.δ. 2657)1953 (ΕΕΔ 20, 1222 ἐπ.), ὁ ἐργοδότης δύναται νὰ ζητήσῃ, παρὰ τοῦ ἁρμοδίου Συμβουλίου τὴν ἀντικατάστασιν τοῦ παρ' αὐτῷ τοποθετηθέντος δι' ἄλλου προσώπου, προστατευομένου ὑπὸ τοῦ νόμου τούτου δι' αἰτήσεώς του, ὑποβαλλομένης, ἀφοῦ ὁ τοποθετηθεὶς ὑπηρετήσῃ παρ' αὐτῷ τοὐλάχιστον ἐπὶ 15 ἡμέρας, τὸ οἰκεῖον δὲ Συμβούλιον ὑποχρεοῦται, ὅπως ἐντὸς τριάκοντα ἡμερῶν ἀπὸ τῆς ὑποβολῆς τῆς σχετικῆς περὶ ἀντικαταστάσεως αἰτήσεως ἀνακαλέσῃ τὴν τοποθέτησιν καὶ τοποθετήσῃ ταυτοχρόνως ἢ, μεταγενεστέρως ἕτερον πρόσωπον τοῦ ἄρθρου 1 τοῦ νόμου. Παρερχομένης ἀπράκτου τῆς προθεσμίας ταύτης ὁ ὑπόχρεως ἀπαλλάσσεται διὰ τὸν ἐφεξῆς χρόνον διὰ τὸν ὁποῖον ζητεῖται ἡ ἀντικατάστασις πάσης εὐθύνης ἐκ τοῦ παρόντος ἢ ἄλλου νόμου ἀπορρεούσης.

Ἐκ τῆς διατάξεως ταύτης προέκυψαν, κατὰ τὴν ἐφαρμογήν, τὰ ἑξῆς ζητήματα:

α) Ἐὰν ἡ αἴτησις τοῦ ἐργοδότου πρέπει νὰ ἀναφέρῃ λόγους ἀντικαταστάσεως.

Κατὰ τὴν γνώμην τοῦ Συμβουλίου Ἐπικρατείας (ΕΕΔ 19, 897, ΕΕΔ 23, 1477) ἀντικατάστασιν δύναται νὰ ζητήσῃ ὁ ἐργοδότης διὰ πάντα λόγον, μὴ ὀφειλόμενον εἰς ὑπαιτιότητα τοῦ τοποθετηθέντος, ὡς ἐπὶ παραδείγματι, δι' ἔλλειψιν παρὰ τῷ τοποθετηθέντι ὡρισμένων γνώσεων ἢ ἱκανοτήτων, ἀπαραιτήτων, ὡς ἐκ τῆς φύσεως τῆς ἐπιχειρήσεως, ἢ δι' ἔλλειψιν ὑγείας, ἐνῶ τοὐναντίον διὰ λόγους ὑπαιτίους, ἤτοι πειθαρχίας κλπ., δύναται τὰ χωρήσῃ ἀπόλυσις τοῦ μισθωτοῦ ὑπὸ τῆς ἐν ἄρθρῳ 7 τοῦ ἀ.ν. 1836)1951 Ἐπιτροπῆς, μὴ ὄντος οὕτω ἁρμοδίου τοῦ Συμβουλίου.

Ἀντιθέτως κατὰ τὴν νομολογίαν τοῦ Ἀρείου Πάγου (ΕΕΔ 18, 1187, ΕΕΔ 19, 274) ἡ ἀντικατάστασις εἶναι δικαίωμα τοῦ ἐργοδότου, ὑποκειμένου εἰς μόνον τὸν περιορισμὸν τῆς ἀσκήσεώς του μετὰ παρέλευσιν 15 ἡμερῶν ἀπὸ τῆς ὑπ' ἐκείνου ἀναλήψεως ὑπηρεσίας, μηδόλως δὲ ἐξαιρουμένου ἐκ τῆς ὑπάρξεως ἢ πρὸς τοῦτο ἐπικλήσεως οἱουδήποτε οὐσιαστικοῦ λόγου, ὅστις ἀπαιτεῖται διὰ τὴν ἀπόλυσιν (ἄρθρον 7 § 3 ἀ.ν. 1836)1951).

β) Ποῖος ὁ χρόνος ὑποβολῆς τῆς αἰτήσεως ἀντικαταστάσεως.

Κατὰ τὴν νομολογίαν τοῦ Ἀρείου Πάγου (28) 1960, Ὁλομέλειος, ΕΕΔ 19, 699) δικαιοῦται ὁ ἐργοδότης νὰ παρατείνῃ τὴν δοκιμασίαν τοῦ τοποθετηθέντος καὶ πέραν τῶν 15 ἡμερῶν, ἀλλ' ἡ τοιαύτη παράτασις δὲν δύναται νὰ διαρκέσῃ ἀπεριορίστως καθ' ὅλον τὸν χρόνον, ἀλλ' ἐπὶ τοσοῦτον μόνον, ὅσος κατὰ τὴν συναλλακτικὴν καλὴν πίστιν δέον νὰ διέπῃ πᾶσαν ἐνοχὴν καὶ πᾶν ἐκ ταύτης πηγάζον δικαίωμα.

Συμπίπτει ἡ γνώμη αὕτη τοῦ Ἀρείου Πάγου πρὸς ἐκείνην τοῦ Συμβουλίου Ἐπικρατείας (ΕΕΔ 19, 604), ὡς δὲ ἐσημειώσαμεν (ΕΕΔ 23, 1448) ἐπιβεβαιοῦται ὡς ὀρθὴ καὶ ἐκ τῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρου 4 § 3 τοῦ ν.δ. 4185)1961, κατὰ τὴν ὁποίαν παρέχεται ἡ ἀποζημίωσις τοῦ νόμου 2112)1920 εἰς τοὺς ἀντικαθιστωμένους, ἡ ὁποία ἔχει ὡς προϋπόθεσιν τὴν πάροδον χρόνου ὑπηρεσίας δύο μηνῶν.

γ) Ἐγεννήθη τὸ ζήτημα, ἂν ὁ ἐργοδότης ὑποχρεοῦται νὰ τηρήσῃ τοὺς νόμους περὶ καταγγελίας συμβάσεως ἐργασίας καὶ εἰδικώτερον τὸν νόμον 3198)1955 (περὶ τοῦ ὁποίου ζητήματος ἴδετε *Β. Βασιλείου*, ΕΕΔ 24, 1411).

Ὁμόφωνος ἐπ' αὐτοῦ ὑπῆρξεν ἡ γνώμη τῆς νομολογίας τῶν δικαστηρίων (ἴδετε τὰς ὑπὸ τοῦ *Β. Βασιλείου* παραπομπάς), ὅτι εἰς τὴν περίπτωσιν ταύτην δὲν ἀπαιτεῖται ἡ τήρησις τῶν περὶ καταγγελίας τῆς σχέσεως ἐργασίας διατυπώσεων (προηγουμένως τοῦ ἄρθρου 9 νόμου 118)1945 καὶ ἤδη τοῦ νόμου 3198)1955, ἄρθρον 5).

Ἡ γνώμη αὕτη εἶναι, νομίζομεν, ἡ ὀρθοτέρα διὰ τοὺς ἑξῆς λόγους: Ὁ νομοθέτης ἀνέθεσε τὴν σύστασιν τῆς ἀναγκαστικῆς σχέσεως ἐργασίας εἰς τὰ Συμβούλια Πολεμιστῶν, διοικητικὰ συλλογικὰ ὄργανα, καὶ κατὰ τὰ σταθερῶς νομολογηθέντα ἡ ἀναγκαστικὴ αὕτη σχέσις εἶναι συντετελεσμένη πλήρως διὰ τῆς ἀποφάσεως τοῦ Συμβουλίου, μὴ ἀπαιτουμένου ἄλλου τινὸς διὰ τὸ κῦρος αὐτῆς (Α.Π. 158)1953, ΕΕΔ 12, 470, ἔνθα καὶ λοιπαί), ὡς ἀνέθεσεν ἐν προκειμένῳ καὶ τὴν παῦσιν τῆς σχέσεως εἰς τὰ οἰκεῖα Συμβούλια διὰ τῆς ἀνακλήσεως τῆς τοποθετήσεως.

Ἡ ὑπὸ τοῦ ἐργοδότου ὑποβαλλομένη πρὸς τὰ Συμβούλια αἴτησις δὲν ἔχει τὴν ἔννοιαν, ὅτι ἐπιθυμεῖ τὴν ἀπόλυσιν τοῦ μισθωτοῦ (ὡς ἡ πρὸς τὴν Ἐπιτροπὴν τοῦ ἄρθρου 7 ἀ.ν. 1836)1951 αἴτησις), ἀλλ' ἀποτελεῖ ἄσκησιν τοῦ δικαιώματος του νὰ ἀνακληθῇ ἡ διοικητικὴ πρᾶξις περὶ τοποθετήσεως τοῦ συγκεκριμένου προσώπου, λυομένης οὕτω διὰ τῆς ἀνακλήσεως τῆς σχέσεως καὶ τοποθετουμένου ὑπὸ τοῦ Συμβουλίου ἑτέρου προσώπου. Καὶ ἐὰν μὲν ἀνακληθῇ ἐντὸς 30 ἡμερῶν ἡ πρᾶξις περὶ τοποθετήσεως ἀπὸ τῆς ἐκδόσεως τῆς ἀνακλητικῆς πράξεως παύει ἰσχύουσα ἡ ἀναγκαστικὴ σχέσις ἐργασίας καὶ συνεπῶς δὲν ὑπάρχει καὶ σχέσις, ἵνα ἀπαιτηθῇ ἡ ὑπὸ τοῦ ἐργοδότου καταγγελία, ἐὰν δὲ παρέλθῃ ἡ 30ήμερος προθεσμία σαφῶς ὁ νόμος

ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΚΑΙ ΑΣΦΑΛΙΣΤΙΚΗ ΝΟΜΟΘΕΣΙΑ

ΔΙΑΤΑΓΜΑΤΑ

906)1965 Β. ΔΙΑΤΑΓΜΑ

Περί προσθήκης διατάξεως εἰς τὸ ἄρθρον 86 τοῦ Καταστατικοῦ τοῦ Ταμείου Ἀσφαλίσεως Ἐμπόρων.

(Ε.Κ. τ. Α' φ. 217 τῆς 25 Νοεμβρίου 1965)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν: 1) Τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 3 τοῦ ν.δ. 4096)1960 «περὶ ρυθμίσεως θεμάτων τινῶν τοῦ Ταμείου Ἀσφαλίσεως Ἐμπόρων». 2) Γνώμην τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Ταμείου Ἀσφαλίσεως Ἐμπόρων, ὑποβληθεῖσαν ἡμῖν διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 44114)30.9.1965 ἀναφορᾶς τοῦ ὡς ἄνω Ταμείου. 3) Γνώμην τοῦ Συμβουλίου Κοινωνικῆς Ἀσφαλίσεως, διατυπωθεῖσαν κατὰ τὴν ὑπ' ἀριθ. 10)7.10.1965 συνεδρίασιν αὐτοῦ τῆς ΙΔ' περιόδου. 4) Τὴν σχετικὴν γνωμοδότησιν τοῦ Συμβουλίου Ἐπικρατείας, προτάσει τοῦ Ἡμετέρου ἐπὶ τῆς Ἐργασίας Ὑπουργοῦ, ἀπεφασίσαμεν καὶ διατάσσομεν:

Ἄρθρον μόνον

Ἐν τέλει τοῦ ἄρθρου 86 τοῦ Καταστατικοῦ τοῦ Ταμείου Ἀσφαλίσεως Ἐμπόρων προστίθενται αἱ ἀκόλουθοι διατάξεις:

«Εἰσφοραὶ μὴ καταβληθεῖσαι ἐντὸς τῆς προθεσμίας τοῦ ἄρθρου 85 τοῦ Καταστατικοῦ τοῦ Ταμείου μετὰ πάσης τυχὸν κατὰ τὰς κειμένας διατάξεις ἐπιβαρύνσεως λόγῳ ἐκπροθέσμου καταβολῆς εἰσπράττονται εἰς ἐφαρμογὴν τοῦ νόμου 2097)1952 κατὰ τὸν νόμον περὶ εἰσπράξεως δημοσίων ἐσόδων, τηρουμένης τῆς ἐν τοῖς ἑπομένοις διαδικασίας.

Ἡ Ὑπηρεσία Ἐσόδων τοῦ Ταμείου συντάσσει καὶ κοινοποιεῖ εἰς τὸν καθυστεροῦντα τὰς εἰσφορὰς του πρᾶξιν ἐπιβολῆς εἰσφορῶν καὶ προσθέτων τελῶν, θεωρημένην ὑπὸ τοῦ Διευθυντοῦ τοῦ Οἰκονομικῶν Ὑπηρεσιῶν.

Κατὰ τῆς ἀνωτέρω πράξεως δύναται ὁ καθ' οὗ ἡ πρᾶξις ἐντὸς ἀνατρεπτικῆς προθεσμίας 15 ἡμερῶν ἀπὸ τῆς κοινοποιήσεως νὰ ὑποβάλῃ ἔνστασιν ἐνώπιον Ἐπιτροπῆς ἐκδικάσεως ἐνστάσεων ὀφειλετῶν.

Κατὰ τὴν συζήτησιν ἐνώπιον τῆς ἀνωτέρω Ἐπιτροπῆς δικαιοῦται ὁ ὀφειλέτης νὰ παρουσιασθῇ αὐτοπροσώπως ἢ διὰ πληρεξουσίου.

Ἡ πρᾶξις ἐπιβολῆς εἰσφορῶν, ἐφ' ὅσον κατ' αὐτῆς δὲν ἠσκήθη προσφυγή, ὡς καὶ ἡ ἀπόφασις τῆς Ἐπιτροπῆς ἐνστάσεων, μετὰ 10ήμερον ἀπὸ τῆς κοινοποιήσεως της ἀποτελοῦν τὸν ἐκτελεστὸν τίτλον διὰ τὴν εἰσπραξιν τῶν καθυστερουμένων εἰσφορῶν κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ νόμου περὶ εἰσπράξεως δημοσίων ἐσόδων.

Ἡ Ἐπιτροπὴ ἐκδικάσεως ἐνστάσεων ὀφειλετῶν εἶναι τριμελὴς καὶ συγκροτεῖται δι' ἀποφάσεως τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Ταμείου ἐκ τριῶν μελῶν αὐτοῦ, ἐξ ὧν τὸ ἓν προερχόμενον ἐκ τῶν δημοσίων ὑπαλλήλων, ὡς πρόεδρον, τῶν ἑτέρων δύο προερχομένων ἐκ τῶν ἀντιπροσώπων τῶν ἀσφαλισμένων, ὡς μελῶν.

Χρέη εἰσηγητοῦ τῆς Ἐπιτροπῆς ἐκτελεῖ ὁ προϊστάμενος ἐσόδων τοῦ Ταμείου, γραμματεὺς δὲ ὑπάλληλος τοῦ Ταμείου, ὁριζόμενος παρὰ τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου αὐτοῦ. Εἰς τὰ μέλη, τὸν εἰσηγητὴν καὶ γραμματέα τῆς Ἐπιτροπῆς καταβάλλονται κατὰ συνεδρίασιν μέχρις ἓξ κατ' ἀνώτατον ὅριον τὰ ὑπὸ τῶν οἰκείων ὑπουργικῶν ἀποφάσεων ὁριζόμενα ἔξοδα κινήσεως».

Εἰς τὸν αὐτὸν ἐπὶ τῆς Ἐργασίας Ἡμέτερον Ὑπουργὸν ἀνατίθεμεν τὴν δημοσίευσιν καὶ ἐκτέλεσιν τοῦ παρόντος.

Ἐν Βασιλικῷ Προαστείῳ Λονδίνου τῇ 9 Νοεμβρίου 1965.

---

893)1965 Β. ΔΙΑΤΑΓΜΑ

Περὶ τροποποιήσεως καὶ συμπληρώσεως ἐνίων διατάξεων τοῦ Κανονισμοῦ Ταμείου Ἀλληλοβοηθείας Προσωπικοῦ Η.Ε.Μ., τοῦ κυρωθέντος διὰ τοῦ ἀπὸ 17.12.1930 διατάγματος.

(Ε.Κ. τ. Α' φ. 215 τῆς 24 Νοεμβρίου 1965)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν: 1) Τὰ ἄρθρα 1, 2 καὶ 3 τοῦ ν. 3752)1929 «περὶ κυρώσεως διὰ διαταγμάτων, Κανονισμῶν κλπ.». 2) Τὸ ἀπὸ 8.2.1929 διάταγμα «περὶ ἐκπροσωπήσεως τοῦ προσωπικοῦ κατὰ τὴν διαδικασίαν κυρώσεως Κανονισμοῦ». 3) Τὴν ἀπὸ 7.5.1965 ἀπόφασιν τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Ταμείου Ἀλληλοβοηθείας Προ-

---

ὁρίζει, ὅτι ὁ ὑπόχρεως ἀπαλλάσσεται διὰ τὸν ἑφεξῆς χρόνον πάσης εὐθύνης ἐκ τοῦ παρόντος ἢ ἄλλου νόμου ἐπορρεούσης.

Περαιτέρω ἐκ τοῦ ὅτι ὁ νόμος (ἄρθρον 4 § 2 ν.δ. 4185)1961) ὥρισεν, ὅτι καὶ οἱ ἀντικαθιστάμενοι δικαιοῦνται τῆς ἀποζημιώσεως τοῦ νόμου 2112)1920 δὲν σημαίνει, ὅτι ἀπέβλεψεν εἰς τὴν ἀνάγκην καταγγελίας ἀνυπάρκτου πλέον σχέσεως ἐργασίας (καὶ μάλιστα κατὰ τὸν νόμον 3198)1955), ἀλλ' ὅτι ἠθέλησε νὰ λαμβάνουν καὶ οὗτοι τὴν ἀποζημίωσιν αὐτήν, κριθέντος δικαίου νὰ μὴ περιέλθουν εἰς ἀνεργίαν ἄνευ ἀποζημιώσεως, ὡς ἐνομοθετήθη καὶ ἡ διάταξις τοῦ ἄρθρου 12 τοῦ ν.δ. 2657)1953 (ΕΕΔ 20, 1228), κατὰ τὴν ὁποίαν, εἰς τὴν ἐν αὐτῇ περίπτωσιν, λύεται ὑποχρεωτικῶς δι' ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας ἡ σχέσις ἐργασίας καὶ καθορίζεται, παρὰ ταῦτα, ἀποζημίωσις μέχρις ἀποδοχῶν δύο μηνῶν.

νοπικού Π.Ε.Μ. 4) Την συμφωνον γνώμην της Π.Ε.Μ. και της Ένώσεως Προσωπικού Π.Ε.Μ., διατυπουμένην εις τάς υπ' αριθ. 1111)7.7.1965 και 142)14.7.1965 αναφοράς αύτών, 5) Την επί τού παρόντος διατάγματος γνώμην τού Συμβουλίου της Επικρατείας, διατυπωθείσαν εις το υπ' αριθ. 889 πρακτικόν αύτού της 20 Οκτωβρίου 1965, προτάσει τού Ημετέρου επί των Συγκοινωνιών Υπουργού, αποφασίσαμεν και διατάσσομεν:

Άρθρον 1

Αί πρώτη, δευτέρα και τρίτη παράγραφοι τού άρθρου 4 τού διά τού από 17.12.1930 προεδρικού διατάγματος κυρωθέντος Κανονισμού Ταμείου Αλληλοβοηθείας εκάστης των εν Ελλάδι σιδηροδρομικών και τροχιοδρομικών επιχειρήσεων, ώς ετροποποιήθη και συνεπληρώθη μεταγενεστέρως, τροποποιούνται και συμπληρούνται, διατυπούμεναι εν τώ συνόλω των ώς ακολούθως:

1) Να παρεχη δωρεάν τας ιατρικάς φροντίδας και τά φάρμακα, πλην των κατωτέρω καθορισμένων εξαιρέσεων, εις τούς υπαλλήλους, τεχνίτας και εργάτας, μονίμους, προσωρινούς και εκτάκτους, εν περιπτώσει ασθενείας. Προκειμένου περί μονίμου προσωπικού, αί ιατρικαί φροντίδες και τά φάρμακα παρέχονται και εις την σύζυγον ή τον σύζυγον, ώς και τα άνήλικα τέκνα. Επίσης εν όσω είναι εξ ολοκλήρου εις βάρος τού νομίμου προσωπικού, δεν έχουν ίδιον πόρον ζωής και διαμένουν μετ' αύτών, τούς γονείς, τας άγάμους θυγατέρας και άδελφάς ανεξαρτήτως ηλικίας, τούς ανηλίκους αδελφούς, τά ανάπηρα και αποδεδειγμένως ανίκανα προς πάσαν εργασίαν ενήλικα τέκνα.

2) Να καταβάλλη εις τούς μονίμους υπαλλήλους, τεχνίτας ή εργάτας, τούς εν τη υπηρεσία λόγω ασθενείας καταστάντας ανικάνους προς εργασίαν, τάς αποδοχάς αύτών από της πέμπτης ημέρας ασθενείας επί τετράμηνον, ώς και τά δύο τρίτα τούτων επί δύο είσέτι μήνας. Των πρώτων τεσσάρων ημερών αί αποδοχαί δεν καταβάλλονται, εί μη εάν ή ασθένεια, δεόντως πιστοποιηθείσα παρά της ορισθείσης Υγειονομικής Υπηρεσίας, διήρκεσε πέραν των δέκα ημερών, ή εάν ή ορισθείσα Ιατρική Υπηρεσία βεβαιώση ύπευθύνως δι' εκθέσεως αύτης προς την Γενικήν Διεύθυνσιν της Επιχειρήσεως, ότι ή ασθένεια υπήρξε τοιαύτη, ώστε να μη ήτο δυνατή ή παρουσία εν τη Γραφείω ή τοις εργοταξίοις, ή δε ανωτάτη Ιατρική Υπηρεσία έλεγξη και πιστοποιήση.

Η διάταξις τού ανωτέρω εδαφίου δεν εφαρμόζεται εις τούς εν άδεία διατελούντας.

3) Να χορηγή προτάσει τού Διοικητικού Συμβουλίου βοηθήματα εις μονίμους υπαλλήλους, τεχνίτας ή εργάτας, περιελθόντας εις οικονομικήν δυσχέρειαν λόγω ασθενείας των μετόχων μεν πέραν των εξ (6) μηνών, των εξ ολοκλήρου δε εις βάρος αύτών συγγενών της παραγράφου 1 μακρού και παρατεταμένης δεόντως και κατά τάς δύο αύτας περιπτώσεις εξακριβουμένης και πιστοποιουμένης.

Τό σύνολον απάντων των εν τη παρούση παραγράφω βοηθημάτων δεν δύναται να υπερβή εφ' άπαξ κατ' έτος δι' εκαστον ησφαλισμένον μέτοχον το 1)12 των μηνιαίων αποδοχών, εφ' ών διενεργείται η κράτησις τού άρθρου 8, ούδέ το 1)80 των πόρων, ούς διαθέτει τό Ταμείον κατά την διάρκειαν τού είρημένου έτους.

Εξαιρετικώς το Διοικητικόν Συμβούλιον καθ' υπερβασιν τού 1)80 των πόρων τού έτους δύναται να χορηγήση βοηθήματα και πλέον τού ημίσεος των αποδοχών, αύξι δι άνώτερον των δύο μισθών εις τάς περιπτώσεις, καθ' ας νοσηλεύονται εις σανατόρια ή νευρολογικούς κλινικάς μέλη της οικογενείας (σύζυγος ή τέκνα), πάσχοντα εκ πνευμονικής φυματιώσεως ή ψυχοπάθειαν.

Άρθρον 2

Η παράγραφος 1 τού άρθρου 6 τού διά τού από 17.12.1930 προεδρικού διατάγματος κυρωθέντος Κανονισμού Ταμείου Αλληλοβοηθείας εκάστης των εν Ελλάδι σιδηροδρομικών και τροχιοδρομικών επιχειρήσεων, ώς ετροποποιήθη και συνεπληρώθη μεταγενεστέρως, τροποποιείται και συμπληρούται διατυπουμένη εν τώ συνόλω της ώς ακολούθως:

1) Νοσηλείας εις νοσοκομείον ή κλινικήν εις βάρος τού Ταμείου δικαιούνται:

α) Οί μόνιμοι υπάλληλοι, τεχνίται και εργάται αμφοτέρων των φύλων διά τετράμηνον χρονικόν διάστημα, δυάμενον εις εξαιρετικάς περιπτώσεις να παραταθή επί εν τετράμηνον είσέτι.

β) Αί σύζυγοι, τά ανήλικα τέκνα τού μονίμου προσωπικού και υπό τάς προϋποθέσεις τού άρθρου 4 § 1 οί γονείς, αί άγαμοι θυγατέρες και αί άδελφαί διά πάσαν ασθένειαν και διά τετράμηνον χρονικόν διάστημα, αποκλειομένης μόνον της σανατοριακής νοσηλείας διά φυματίωσιν μη χρηζούσαν χειρουργικής επεμβάσεως και της νοσηλείας εις νοσοκομείον ή κλινικήν διά ψυχοπάθειαν.

Άρθρον 3

Τό άρθρον 7 τού διά τού από 17.12.1930 προεδρικού διατάγματος κυρωθέντος Κανονισμού Ταμείου Αλληλοβοηθείας εκάστης των εν Ελλάδι σιδηροδρομικών και τροχιοδρομικών επιχειρήσεων τροποποιείται, διατυπουμένον εν τώ συνόλω του ώς ακολούθως:

Δαπάναι ιατρών μη εν υπηρεσία βαρύνουν το Ταμείον, εφ' όσον η Υγειονομική Υπηρεσία της επιχειρήσεως βεβαιώση ότι καθίστατο απαραίτητος η επίσκεψις τού ιδιωτού ιατρού, ή δε αμοιβή ήτο λογική και πάντως εντός των υπό των ισχυόντων εκάστοτε εγκεκριμένων διά σχετικού διατάγματος πινάκων όμοιβής ιατρικών επισκέψεων, αί δε τοιαύται διά φαρμάκων εκ φαρμακείων ή φαρμακαποθηκών άλλων ή των εγκεκριμένων υπό της επιχειρήσεως βαρύνουν το προσωπικόν, εκτός εάν το Συμβούλιον τού Ταμείου αποφασίση, όπως μέρος ή το όλον αυτών αναληφθή υπό τούτου.

Άρθρον 4

Η πρώτη παράγραφος τού άρθρου 8 τού διά

τοῦ ἀπὸ 17.12.1930 προεδρικοῦ διατάγματος κυρωθέντος Κανονισμοῦ Ταμείου Ἀλληλοβοηθείας ἑκάστης τῶν ἐν Ἑλλάδι σιδηροδρομικῶν καὶ τροχιοδρομικῶν ἐπιχειρήσεων, ὡς ἐτροποποιήθη καὶ συνεπληρώθη μεταγενεστέρως, τροποποιεῖται, διατυπουμένη ὡς ἀκολούθως:

1) Ἐκ τῆς μηνιαίας καταβολῆς παντὸς μονίμου ὑπαλλήλου, τεχνίτου ἢ ἐργάτου, ὁριζομένης εἰς ποσοστὸν 4 ο/ο, καὶ παντὸς προσωρινοῦ ὑπαλλήλου, τεχνίτου ἢ ἐργάτου 2 ο/ο ἐπὶ τῶν μισθοδοσιῶν καὶ ἡμερομισθίων, συμπεριλαμβανομένων καὶ τῶν δευτερευουσῶν ἀπολαυῶν.

Ἄρθρον δ

Ἡ ἰσχὺς τοῦ παρόντος, οὗτινος αἱ διατάξεις ἔχουν ἐφαρμογὴν μόνον διὰ τὴν Ἠλεκτρικὴν Ἑταιρείαν Μεταφορῶν καὶ τὸ Ταμεῖον Ἀλληλοβοηθείας Προσωπικοῦ αὐτῆς, ἄρχεται ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως αὐτοῦ εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως.

Εἰς τὸν αὐτὸν ἐπὶ τῶν Συγκοινωνιῶν Ὑπουργὸν ἀναθέτομεν τὴν δημοσίευσιν καὶ ἐκτέλεσιν τοῦ παρόντος.

Ἐν Βασιλικῇ Πρεσβείᾳ Λονδίνου τῇ 9 Νοεμβρίου 1965.

—

943)1965 Β. ΔΙΑΤΑΓΜΑ

Περὶ καθορισμοῦ τοῦ ἐργατικοῦ δικαιώματος ἐξορύξεως καὶ μεταφορᾶς σμύριδος.

(Ε.Κ. τ. Α' φ. 224 τῆς 1 Δεκεμβρίου 1965)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν: α) Τὸ ἄρθρον 3 § 2 τοῦ ἀπὸ 5)17.9 1935 διατάγματος «περὶ κωδικοποιήσεως τῶν κειμένων διατάξεων περὶ Νυξίας σμύριδος». β) Τὸ ἄρθρον μόνον τοῦ ἀπὸ 31.8)8.9. 1961 β. δ)τος «περὶ τρόπου καθορισμοῦ ἐργατικοῦ δικαιώματος ἐξορύξεως καὶ μεταφορᾶς σμύριδος» καὶ γ) Τὴν ὑπ' ἀριθ. 103163)17.11.1965 κοινὴν ἀπόφασιν τῶν Ὑπουργῶν Οἰκονομικῶν καὶ Βιομηχανίας, ἀπεφασίσαμεν καὶ διατάσσομεν:

Ἄρθρον μόνον

Τὸ εἰς τοὺς σμυριδορύκτας Νάξου καταβαλλόμενον ἐργατικὸν δικαίωμα ἐξορύξεως καὶ μεταφορᾶς κατὰ παραλαμβανόμενον ὑπὸ τοῦ Δημοσίου στατῆρα σμύριδος καθορίζεται δι' ἑκάστην ποιότητα ὡς ἑξῆς:

	Δραχμαί
Πρώτη ποιότης μεγάλα τεμάχια Α—Χ	24,50
Πρώτη ποιότης μικρὰ τεμάχια Α—Ψ	24,50
Δευτέρα ποιότης μεγάλα τεμάχια Β—Χ	21,50
Δευτέρα ποιότης μικρὰ τεμάχια Β—Ψ	21,50
Θραύσματα σμύριδος	12,50

Εἰς τὴν ὡς ἄνω αὔξησιν τοῦ ἐργατικοῦ δικαιώματος τῶν σμυριδορυκτῶν δὲν συμπεριλαμβάνεται ἡ κατωτέρα τῆς 2ας ποιότητος σμύρις, τυχὸν παραληφθεῖσα ἢ παραληφθησομένη τοιαύτη, δι' ἣν τὸ καταβληθησόμενον ἐργατικὸν δικαίωμα παραμένει τὸ μέχρι τοῦδε ἰσχύον, ἤτοι δραχμαὶ 18,50 κατὰ παραδιδόμενον στατῆρα.

Ἡ ἰσχὺς τοῦ παρόντος ἄρχεται ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεώς του εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως.

Εἰς τὸν αὐτὸν ἐπὶ τῆς Βιομηχανίας Ὑπουργὸν ἀνατίθεμεν τὴν δημοσίευσιν καὶ ἐκτέλεσιν τοῦ παρόντος.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 22 Νοεμβρίου 1965

—

945)1965 Β. ΔΙΑΤΑΓΜΑ

Περὶ τροποποιήσεως καὶ συμπληρώσεως ἐνίων διατάξεων τοῦ Κανονισμοῦ Ταμείου Ἀλληλοβοηθείας Προσωπικοῦ Η.Ε.Μ., τοῦ κυρωθέντος διὰ τοῦ ἀπὸ 17.12.1930 διατάγματος.

(Ε.Κ. τ. Α' φ. 224 τῆς 1 Δεκεμβρίου 1965)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν: 1) Τὰ ἄρθρα 1, 2 καὶ 5 τοῦ ν. 3752)1929 «περὶ κυρώσεως διὰ διαταγμάτων, Κανονισμῶν κλπ.». 2) Τὸ ἀπὸ 8.2.1928 διάταγμα «περὶ ἐκπροσωπήσεως τοῦ προσωπικοῦ κατὰ τὴν διαδικασίαν κυρώσεως Κανονισμοῦ». 3) Τὴν ἀπὸ 7.5.1965 ἀπόφασιν τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Ταμείου Ἀλληλοβοηθείας Προσωπικοῦ Η.Ε.Μ. 4) Τὴν σύμφωνον γνώμην τῆς Η.Ε.Μ. καὶ τῆς Ἑνώσεως Προσωπικοῦ Η.Ε.Μ., διατυπουμένην εἰς τὰς ὑπ' ἀριθ. 1111)7.7.1965 καὶ 142)14.7.1965 ἀναφορὰς αὐτῶν. 5) Τὴν ἐπὶ τοῦ παρόντος διατάγματος γνώμην τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας, διατυπωθεῖσαν εἰς τὸ ὑπ' ἀριθ. 889 πρακτικὸν αὐτοῦ τῆς 20 Ὀκτωβρίου 1965, προτάσει τοῦ Ἡμετέρου ἐπὶ τῶν Συγκοινωνιῶν Ὑπουργοῦ, ἀπεφασίσαμεν καὶ διατάσσομεν:

Ἄρθρον 1

Αἱ πρώτη, δευτέρα καὶ τρίτη παράγραφοι τοῦ ἄρθρου 4 τοῦ διὰ τοῦ ἀπὸ 17.12.1930 π. δ)γματος κυρωθέντος Κανονισμοῦ Ταμείου Ἀλληλοβοηθείας ἑκάστης τῶν ἐν Ἑλλάδι σιδηροδρομικῶν καὶ τροχιοδρομικῶν ἐπιχειρήσεων, ὡς ἐτροποποιήθη καὶ συνεπληρώθη μεταγενεστέρως, τροποποιοῦνται καὶ συμπληροῦνται, διατυπούμεναι ἐν τῷ συνόλῳ των ὡς ἀκολούθως:

1) Νὰ παρέχῃ δωρεὰν τὰς ἰατρικὰς φροντίδας καὶ τὰ φάρμακα, πλὴν τῶν κατωτέρω καθοριζομένων ἐξαιρέσεων, εἰς τοὺς ὑπαλλήλους, τεχνίτας καὶ ἐργάτας, μονίμους, προσωρινοὺς καὶ ἐκτάκτους, ἐν περιπτώσει ἀσθενείας. Προκειμένου περὶ μονίμου προσωπικοῦ, αἱ ἰατρικαὶ φροντίδες καὶ τὰ φάρμακα παρέχονται καὶ εἰς τὴν σύζυγον ἢ τὸν σύζυγον, ὡς καὶ τὰ ἀνήλικα τέκνα. Ἐπίσης, ἐὰν ὅσῳ εἶναι ἐξ ὁλοκλήρου εἰς βάρος τοῦ μονίμου προσωπικοῦ, δὲν ἔχουν ἴδιον πόρον ζωῆς καὶ διαμένουν μετ' αὐτῶν, τοὺς γονεῖς, τὰς ἀγάμους θυγατέρας καὶ ἀδελφάς, ἀνεξαρτήτως ἡλικίας, τοὺς ἀνηλίκους ἀδελφούς, τὰ ἀνάπηρα καὶ ἀποδεδειγμένως ἀνίκανα πρὸς πᾶ-

ων ἐργασίαν ἐνήλικα τέκνα.

2) Νὰ καταβάλῃ εἰς τοὺς μονίμους ὑπαλλήλους, τεχνίτας ἢ ἐργάτας, τοὺς ἐν τῇ ὑπηρεσίᾳ αὐτοῦ ἀσθενείας καταστάντας ἀνικάνους πρὸς ἐργασίαν, τὰς ἀπολαβὰς αὐτῶν ἀπὸ τῆς πέμπτης ἡμέρας ἀσθενείας ἐπὶ τετράμηνον, ὡς καὶ τὸ ἓν τρίτα τούτων ἐπὶ δύο εἰσέτι μῆνας. Τῶν πρώτων τεσσάρων ἡμερῶν αἱ ἀπολαβαὶ δὲν καταβάλλονται, εἰ μὴ ἐὰν ἡ ἀσθένεια, δεόντως πιστοποιηθεῖσα παρὰ τῆς ὑγειονομικῆς Ὑπηρεσίας, διήρκεσε πέραν τῶν δέκα ἡμερῶν, ἐὰν ἡ ὑγειονομικὴ Ἰατρικὴ Ὑπηρεσία βεβαιώσῃ ὑπευθύνως δι' ἐκθέσεως αὐτῆς πρὸς τὴν Γενικὴν Διεύθυνσιν τῆς Ἐπιχειρήσεως, ὅτι ἡ ἀσθένεια ὑπῆρξε τοιαύτη, ὥστε νὰ μὴ ἦτο δυνατὴ ἡ ἀρουσία ἐν τῷ Γραφείῳ ἢ τοῖς ἐργοταξίοις, ἡ ἀνωτάτη Ἰατρικὴ Ὑπηρεσία ἐλέγξῃ καὶ πιστοποιήσῃ.

Ἡ διάταξις τοῦ ἀνωτέρω ἐδαφίου δὲν ἐφαρμόζεται εἰς τοὺς ἐν ἀδείᾳ διατελοῦντας.

3) Νὰ χορηγῇ, προτάσει τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου, βοηθήματα εἰς μονίμους ὑπαλλήλους τεχνίτας ἢ ἐργάτας, περιελθόντας εἰς οἰκονομικὴν ἀνωχέρειαν λόγῳ ἀσθενείας τῶν μετόχων μὲν πέραν τῶν ἓξ (6) μηνῶν, τῶν ἓξ ὁλοκλήρου δὲ εἰς ἅπαντας αὐτῶν συγγενεῖς τῆς παραγράφου 1 μακρὰς αἱ παραπεταμένης, δεόντως καὶ κατὰ τὰς δύο ὑπὸ τὰς περιπτώσεις ἐξακριβουμένης καὶ πιστοποιουμένης.

Τὸ σύνολον ἁπάντων τῶν ἐν τῇ παρούσῃ παραγράφῳ βοηθημάτων δὲν δύναται νὰ ὑπερβῇ ἐφ' ἅπαξ κατ' ἔτος δι' ἕκαστον ἠσφαλισμένον μέτοχον τὰ 1/12 τῶν μηνιαίων ἀπολαβῶν, ἐφ' ὧν ἐνεργεῖται ἡ κράτησις τοῦ ἄρθρου 8, οὐδὲ τὸ 1/80 τῶν πόρων, οὓς διαθέτει τὸ Ταμεῖον κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ εἰρημένου ἔτους.

Ἐξαιρετικῶς τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον καθ' ὑπέρβασιν τοῦ 1/80 τῶν πόρων τοῦ ἔτους δύναται νὰ χορηγήσῃ βοήθημα καὶ πλέον τοῦ ἡμίσεως τῶν ἀποδοχῶν, οὐχὶ δὲ ἀνώτερον τῶν δύο μηνῶν εἰς τὰς περιπτώσεις, καθ' ἃς νοσηλεύονται εἰς σανατόρια ἢ νευρολογικὰς κλινικὰς μέλη τῆς οἰκογενείας (σύζυγος ἢ τέκνα), πάσχοντα ἐκ πνευμονικῆς φυματιώσεως ἢ ψυχασθενείας.

Ἄρθρον 2

Ἡ παράγραφος 1 τοῦ ἄρθρου 6 τοῦ διὰ τοῦ ὑπὸ 17.12.1930 προεδρικοῦ διατάγματος κυρωθέντος Κανονισμοῦ Ταμείων Ἀλληλοβοηθείας ἑκάστης τῶν ἐν Ἑλλάδι σιδηροδρομικῶν καὶ τροχιοδρομικῶν ἐπιχειρήσεων, ὡς ἐτροποποιήθη καὶ συνεπληρώθη μεταγενεστέρως, τροποποιεῖται καὶ συμπληροῦται, διατυπουμένη ἐν τῷ συνόλῳ της ὡς ἀκολούθως :

1) Νοσηλείας εἰς νοσοκομεῖον ἢ κλινικὴν εἰς βάρος τοῦ Ταμείου δικαιοῦνται :

α) Οἱ μόνιμοι ὑπάλληλοι, τεχνῖται καὶ ἐργάται ἀμφοτέρων τῶν φύλων, διὰ τετράμηνον χρονικὸν διάστημα, δυνάμενον εἰς ἐξαιρετικὰς περιπτώσεις νὰ παραταθῇ ἐπὶ ἓν τετράμηνον εἰσέτι.

β) Αἱ σύζυγοι, τὰ ἄνήλικα τέκνα τοῦ μονίμου προσωπικοῦ καὶ ὑπὸ τὰς προϋποθέσεις τοῦ ἄρθρου 4 § 1 οἱ γονεῖς, αἱ ἄγαμοι θυγατέρες καὶ ἀδελφαὶ διὰ πᾶσαν ἀσθένειαν καὶ διὰ τετράμηνον χρονικὸν διάστημα, ἀποκλειομένης μόνον τῆς σανατορικῆς νοσηλείας διὰ φυματίωσιν, μὴ χρήζουσαν χειρουργικῆς ἐπεμβάσεως, καὶ τῆς νοσηλείας εἰς νοσοκομεῖον ἢ κλινικὴν διὰ ψυχασθένειαν.

Ἄρθρον 3

Τὸ ἄρθρον 7 τοῦ διὰ τοῦ ἀπὸ 17.12.1930 προεδρικοῦ διατάγματος κυρωθέντος Κανονισμοῦ Ταμείου Ἀλληλοβοηθείας ἑκάστης τῶν ἐν Ἑλλάδι σιδηροδρομικῶν καὶ τροχιοδρομικῶν ἐπιχειρήσεων τροποποιεῖται, διατυπούμενον ἐν τῷ συνόλῳ του ὡς ἀκολούθως :

Δαπάναι ἰατρῶν μὴ ἐν ὑπηρεσίᾳ βαρύνουν τὸ Ταμεῖον, ἐφ' ὅσον ἡ Ὑγειονομικὴ Ὑπηρεσία τῆς ἐπιχειρήσεως βεβαιώσῃ, ὅτι καθίστατο ἀπαραίτητος ἡ ἐπίσκεψις τοῦ ἰδιώτου ἰατροῦ, ἡ δὲ ἀμοιβὴ ἦτο λογικὴ καὶ πάντως ἐντὸς τῶν ὑπὸ τῶν ἰσχυόντων ἑκάστοτε ἐγκεκριμένων διὰ σχετικοῦ διατάγματος πινάκων ἀμοιβῆς ἰατρικῶν ἐπισκέψεων, αἱ δὲ τυχὸν διὰ προμήθειαν φαρμάκων ἐκ φαρμακείων ἢ φαρμακεμπορείων ἄλλων ἢ τῶν ἐγκεκριμένων ὑπὸ τῆς ἐπιχειρήσεως βαρύνουν τὸ προσωπικόν, ἐκτὸς ἐὰν τὸ Συμβούλιον τοῦ Ταμείου ἀποφασίσῃ, ὅπως μέρος ἢ τὸ ὅλον αὐτῶν ἀναληφθῇ ὑπὸ ταύτου.

Ἄρθρον 4

Ἡ πρώτη παράγραφος τοῦ ἄρθρου 8 τοῦ διὰ τοῦ ἀπὸ 17.12.1930 προεδρικοῦ διατάγματος κυρωθέντος Κανονισμοῦ Ταμείου Ἀλληλοβοηθείας ἑκάστης τῶν ἐν Ἑλλάδι σιδηροδρομικῶν καὶ τροχιοδρομικῶν ἐπιχειρήσεων, ὡς ἐτροποποιήθη καὶ συνεπληρώθη μεταγενεστέρως, τροποποιεῖται, διατυπουμένη ὡς ἀκολούθως :

1) Ἐκ μηνιαίας καταβολῆς παντὸς μονίμου ὑπαλλήλου, τεχνίτου ἢ ἐργάτου, ὁριζομένης εἰς ποσοστὸν 4 ο/ο, καὶ παντὸς προσωρινοῦ ὑπαλλήλου, τεχνίτου ἢ ἐργάτου 2 ο/ο ἐπὶ τῶν μισθοδοσιῶν καὶ ἡμερομισθίων συμπεριλαμβανομένων καὶ τῶν δευτερευουσῶν ἀπολαβῶν.

Ἄρθρον 5

Ἡ ἰσχὺς τοῦ παρόντος, οὗτινος αἱ διατάξεις ἔχουν ἐφαρμογὴν μόνον διὰ τὴν Ἠλεκτρικὴν Ἑταιρείαν Μεταφορῶν καὶ τὸ Ταμεῖον Ἀλληλοβοηθείας Προσωπικοῦ αὐτῆς, ἄρχεται ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως αὐτοῦ εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως.

Εἰς τὸν αὐτὸν ἐπὶ τῶν Συγκοινωνιῶν Ὑπουργὸν ἀναθέτομεν τὴν δημοσίευσιν καὶ ἐκτέλεσιν τοῦ παρόντος.

Ἐν Βασιλικῇ Προεδρίᾳ Λονδίνου τῇ 9 Νοεμβρίου 1965.

—

947)1965 Β. ΔΙΑΤΑΓΜΑ

Περὶ καταργήσεως τῆς παραγράφου 4 τοῦ ἄρθρου μόνου τοῦ ἀπὸ 27.9)20.10.1956 β.δ.

«περί καθιερώσεως ὁλοκληρωτικῆς Κυριακῆς ἀργίας εἰς ἐμπορικὰ καταστήματα καὶ παντοπωλεῖα Χαλανδρίτσης, ἐκ περιτροπῆς Κυριακῆς ἀργίας εἰς ἑστιατόρια κλπ. Μυτιλήνης καὶ Καρπενησίου καὶ εἰς γαλακτοπωλεῖα Λαρίσης».

(Ε.Κ. τ. Α' φ. 224 τῆς 1 Δεκεμβρίου 1965)

. . . . . .

Ἄρθρον μόνον

Καταργεῖται ἡ παράγραφος 4 τοῦ ἄρθρου μόνου τοῦ ἀπὸ 27.9)20.10.1956 β.δ. «περὶ καθιερώσεως ὁλοκληρωτικῆς Κυριακῆς ἀργίας εἰς ἐμπορικὰ καταστήματα καὶ παντοπωλεῖα Χαλανδρίτσης, ἐκ περιτροπῆς Κυριακῆς ἀργίας εἰς ἑστιατόρια κλπ. Μυτιλήνης καὶ Καρπενησίου καὶ εἰς γαλακτοπωλεῖα Λαρίσης», ὡς πρὸς τὰ γαλακτοπωλεῖα Λαρίσης.

Εἰς τὸν αὐτὸν ἐπὶ τῆς Ἐργασίας Ὑπουργὸν ἀνατίθεμεν τὴν δημοσίευσιν καὶ ἐκτέλεσιν τοῦ παρόντος.

Ἐν Βασιλικῷ Προεδρείῳ Λονδίνου τῇ 9 Νοεμβρίου 1965.

—

961)1965 Β. ΔΙΑΤΑΓΜΑ

Περὶ τροποποιήσεως τοῦ ἐδαφίου α' καὶ προσθήκης ἐδαφίων στ' καὶ ζ' εἰς τὴν παράγραφον 1 τοῦ ἄρθρου 24 τοῦ Καταστατικοῦ τοῦ Ταμείου Ἀσφαλίσεως Ἐργατῶν Κεραμοποιῶν, Πλινθοποιῶν καὶ Ἀγγειοπλαστῶν.

(Ε.Κ. τ. Α' φ. 225 τῆς 3 Δεκεμβρίου 1965)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν: 1) Τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 2 τοῦ νόμου 5997)1934 «περὶ ἱδρύσεως Ταμείου Ἀσφαλίσεως Ἐργατῶν Κεραμοποιῶν, ὡς τοῦτο ἐτροποποιήθη ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 10 τοῦ ἀ.ν. τῆς 28)30.10.1935 «περὶ συμπληρώσεως καὶ τροποποιήσεως τοῦ νόμου 5997)1934 περὶ ἱδρύσεως Ταμείου Ἀσφαλίσεως Ἐργατῶν Κεραμοποιῶν κλπ.» 2) Πρότασιν τοῦ Δ.Σ. τοῦ Ταμείου Ἀσφαλίσεως Ἐργατῶν Κεραμοποιῶν, Πλινθοποιῶν καὶ Ἀγγειοπλαστῶν, ὑποβληθεῖσαν ἡμῖν διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 1158)1965 ἀναφορᾶς τοῦ ὡς ἄνω Ταμείου. 3) Γνώμην τοῦ Συμβουλίου Κοινωνικῆς Ἀσφαλίσεως, διατυπωθεῖσαν κατὰ τὴν ὑπ' ἀριθ. 3)7.9.1965 συνεδρίασιν αὐτοῦ τῆς ΙΔ' περιόδου. 4) Γνωμοδότησιν τοῦ Συμβουλίου Ἐπικρατείας ὑπ' ἀριθ. 949)3.11.1965, προτάσει τοῦ Ἡμετέρου ἐπὶ τῆς Ἐργασίας Ὑπουργοῦ, ἀποφασίσαμεν καὶ διατάσσομεν:

Ἄρθρον μόνον

Εἰς τὸ ἄρθρον 24 τοῦ Καταστατικοῦ τοῦ Ταμείου Ἀσφαλίσεως Ἐργατῶν Κεραμοποιῶν, Πλινθοποιῶν καὶ Ἀγγειοπλαστῶν ἐπέρχονται αἱ ἀκόλουθοι τροποποιήσεις καὶ συμπληρώσεις:

1) Τὸ ἐδάφιον α' τροποποιεῖται ὡς κάτωθι:

«α) Ὁ χρόνος τῆς παρὰ τῷ Ταμείῳ διανυθείσης ὑπηρεσίας τοῦ ὑπαλλήλου (πραγματικὴ ὑπηρεσία)».

2) Ἐν τέλει τῆς παραγράφου 1 προστίθενται ἐδάφια στ' καὶ ζ', ἔχοντα οὕτω:

«στ') Λύο ἔτη σπουδῶν εἰς Πανεπιστήμια ἢ ἄλλας ἰσοτίμους Σχολάς, ἐφ' ὅσον ἀπεκτήθη δίπλωμα.

ζ') Ὁ χρόνος ἀσκήσεως τοῦ δικηγορικοῦ λειτουργήματος, ὁ διανυθεὶς πρὸ τοῦ διορισμοῦ τοῦ ὑπαλλήλου εἰς τὸ Ταμεῖον, ἐφ' ὅσον δὲν ἐλήφθη ὑπ' ὄψιν διὰ τὴν ἀπονομὴν συντάξεως παρὰ τοῦ Ταμείου Νομικῶν ἢ ἑτέρου Ὀργανισμοῦ κυρίας ἀσφαλίσεως».

Εἰς τὸν αὐτὸν ἐπὶ τῆς Ἐργασίας Ἡμέτερον Ὑπουργὸν ἀνατίθεμεν τὴν δημοσίευσιν καὶ ἐκτέλεσιν τοῦ παρόντος.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 22 Νοεμβρίου 1965

—

ΥΠΟΥΡΓΙΚΑΙ ΑΠΟΦΑΣΕΙΣ

106522)Υ.804)1965 Ἀπόφ. Ὑπουργῶν Συντονισμοῦ, Οἰκονομικῶν καὶ Ἐργασίας

Περὶ αὐξήσεως τῶν ὑπὸ τοῦ Ταμείου Ἐπικουρικῆς Ἀσφαλίσεως Ἠλεκτροτεχνιτῶν Ἑλλάδος παρεχομένων συντάξεων λόγῳ ἐργατικοῦ ἀτυχήματος.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 786 τῆς 25 Νοεμβρίου 1965)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν: 1) Τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 2 τοῦ ὑπ' ἀριθ. 19)1914 νόμου «περὶ ἐξαιρουσιοδοτήσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Οἰκονομικῶν ὅπως προβαίνῃ εἰς τροποποιήσεις φορολογικῶν συντελεστῶν». 2) Τὴν διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 1358)19.5.1965 ἀναφορὰν τοῦ Ταμείου Ἐπικουρικῆς Ἀσφαλίσεως Ἠλεκτροτεχνιτῶν Ἑλλάδος ὑποβληθεῖσαν ἡμῖν πρότασιν τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου αὐτοῦ περὶ αὐξήσεως ἀπὸ 1.1.1965 τῶν λόγῳ ἐργατικοῦ ἀτυχήματος παρεχομένων συντάξεων διὰ ποσοῦ 75 δραχμῶν κατὰ περίπτωσιν. 3) Τὴν ἀπόφασιν τῆς Νομισματικῆς Ἐπιτροπῆς, τὴν ληφθεῖσαν κατὰ τὴν 918 συνεδρίασιν αὐτῆς τῆς 3.5.1955, κοινοποιηθεῖσαν διὰ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 14786)16.5.1955 ἐγγράφου της. 4) Τὰς κρατούσας οἰκονομικὰς συνθήκας, ἀποφασίζομεν:

1) Ἀπὸ 1ης τοῦ ἑπομένου τῆς δημοσιεύσεως μηνὸς αὐξάνονται αἱ ὑπὸ τοῦ Ταμείου Ἐπικουρικῆς Ἀσφαλίσεως Ἠλεκτροτεχνιτῶν Ἑλλάδος καταβαλλόμεναι συντάξεις λόγῳ ἐργατικοῦ ἀτυχήματος κατὰ ἑβδομήκοντα πέντε (75) δραχμὰς κατὰ περίπτωσιν.

2) Τὸ σύνολον τῆς οὕτω αὐξανομένης συντάξεως ἐν οὐδεμιᾷ περιπτώσει δύναται νὰ ὑπερβαίνῃ τὰ τεθέντα ἀνώτατα ὅρια διὰ τῆς παραγράφου 2 τῆς ὑπ' ἀριθ. 14786)16.5.1955 ἀποφάσεως τῆς Νομισματικῆς Ἐπιτροπῆς.

Ἡ παροῦσα δημοσιευθήτω διὰ τῆς Ἐφημε-

μάτος της Κυβερνήσεως.

Έν Άθήναις τῇ 16 Νοεμβρίου 1965

—

110331)7793)1965 Άπόφ. Ὑπουργοῦ Ἐργασίας

Περί κηρύξεως ἐκτελεστῆς τῆς ὑπ' ἀριθ. 2) 1965 ἀποφάσεως τοῦ Π.Δ.Δ.Δ. Πύργου, ἀφορώσης τὰς ἀποδοχάς, ὅρους ἐργασίας κλπ. τῶν ἐλαιοτριβοεργατῶν Ἀμαλιάδος καὶ περιχώρων.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 809 τῆς 3 Δεκεμβρίου 1965)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν: 1) Τὰς διατάξεις τῆς παραγράφου 1 τοῦ ἄρθρου 20 τοῦ νόμου 3239) 1955, ὡς ἐτροποποιήθησαν ὑπὸ τοῦ ν.δ. 3755) 1957 2) Τὴν ὑπ' ἀριθ. 2)1965 ἀπόφασιν τοῦ Π.Δ.Δ.Δ. Πύργου, ἀφορῶσαν τὰς ἀποδοχὰς καὶ ὅρους ἐργασίας κλπ. τῶν ἐλαιοτριβοεργατῶν Ἀμαλιάδος καὶ περιχώρων, καθ' ἧς δὲν ἐσχέθη ἔφεσις, ἀποφασίζομεν:

Κηρύσσομεν ἐκτελεστὴν τὴν ὑπ' ἀριθ. 2) 1965 ἀπόφασιν τοῦ Π.Δ.Δ.Δ. Πύργου, ἀφορῶσαν τὰς ἀποδοχάς, ὅρους ἐργασίας κλπ. τῶν ἐλαιοτριβοεργατῶν Ἀμαλιάδος καὶ περιχώρων, ἐκδοθεῖσαν εἰς ἐπίλυσιν διενέξεως μεταξὺ τοῦ Σωματείου Ἐργατῶν Ἐλαιοτριβείων Ἀμαλιάδος καὶ Περιχώρων ἀφ' ἑνὸς, καὶ ἀφ' ἑτέρου: 1) Τοῦ Ἐλαιουργικοῦ Συνεταιρισμοῦ Ἀμαλιάδος καὶ 2) τοῦ Συλλόγου Ἐλαιοτριβείων Ἀμαλιάδος καὶ ἧς τὸ διατακτικὸν ἔχει ὡς ἀκολούθως:

α) Εἰδικευμένοι ἐργάται ἐλαιοτριβείων (καραβοκύρ.) ἡμερομίσθιον δραχμαὶ 95.

β) Ἁπλοῖ ἐργάται ἐλαιοτριβείου ἡμερομίσθιον δραχμαὶ 82.

Ἐπίσης καθορίζει, ὅπως εἰς ἕκαστον ἐργαζόμενον εἰς τὰ ἐλαιοτριβεῖα χορηγῆται παρὰ τοῦ ἐργοδότου δωρεὰν μία συνήθης ὁλόσωμος φόρμα ἐργασίας, ἓν ζεῦγος ἀρβυλῶν, ἕτινα μετὰ τὸ πέρας τῆς ἐλαιοκομικῆς περιόδου θὰ ἐπιστρέφωνται εἰς τὸν ἐργοδότην.

Ὁμοίως καθορίζει τὸ βάρος τῶν σάκκων εἰς 65 χιλιόγραμμα

Ἡ παροῦσα ἰσχύει ἀπὸ 31.10.1965.

Ἡ παροῦσα δημοσιευθήτω διὰ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 1 Δεκεμβρίου 1965

—

110332)7729)1965 Άπόφ. Ὑπουργοῦ Ἐργασίας

Περί παρατάσεως ἰσχύος τῆς ὑπ' ἀριθ. 4)1965 ἀποφάσεως τοῦ Δ.Δ.Δ.Δ. Πειραιῶς «περὶ τῶν ὅρων ἀμοιβῆς καὶ ἐργασίας τῶν ἐργατοτεχνιτῶν κλωστοϋφαντουργίας ἁπάσης τῆς χώρας».

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 810 τῆς 3 Δεκεμβρίου 1965)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν: 1) Τὰς διατάξεις τῆς παραγράφου 3 τοῦ ἄρθρου 4 τοῦ ν. 3239)1955. 2) Τὴν κοινοποιηθεῖσαν ἡμῖν ἔγγραφον δήλωσιν καταγγελίας τῆς ἐν θέματι διαιτητικῆς ἀποφάσεως καὶ 3) σχετικὴν γνωμοδότησιν τοῦ Ἐθνικοῦ Γνωμοδοτικοῦ Συμβουλίου Κοινωνικῆς Πολιτικῆς, ληφθεῖσαν κατὰ τὴν συνεδρίασιν αὐτοῦ τῆς 22.11.1965, ἀποφασίζομεν:

Ἀναστέλλομεν ἐπὶ ἓξ μῆνον χρονικὸν διάστημα, ἤτοι μέχρι 13.3.1966, τὴν ἐπέλευσιν τῶν ἐννόμων ἀποτελεσμάτων ἐκ τῆς καταγγελίας τῆς ὑπ' ἀριθ. 4)1965 ἀποφάσεως τοῦ Δ.Δ.Δ.Δ. Πειραιῶς «περὶ τῶν ὅρων ἀμοιβῆς καὶ ἐργασίας τῶν ἐργατοτεχνιτῶν κλωστοϋφαντουργίας ἁπάσης τῆς χώρας», κηρυχθείσης ἐκτελεστῆς διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 20369)1965 ἡμετέρας ἀποφάσεως (Φ.Ε.Κ. 200, τ. Β' τῆς 19.3.1965)(*).

Ἡ παροῦσα δημοσιευθήτω διὰ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 25 Νοεμβρίου 1965

—

110630)7727)1965 Άπόφ. Ὑπουργοῦ Ἐργασίας

Περί κηρύξεως ὑποχρεωτικῆς τῆς ὑπ' ἀριθ. 13)1965 ἀποφάσεως τοῦ Δ.Δ.Δ.Δ. Πειραιῶς «περὶ τῶν ὅρων ἀμοιβῆς τῶν εἰς τὰς ἐπιχειρήσεις κατεργασίας ξύλου περιοχῆς Ἀθηνῶν, Πειραιῶς, Περιχώρων ἀπασχολουμένων ἐργατοτεχνιτῶν».

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 810 τῆς 3 Δεκεμβρίου 1965)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν: 1) Τὰς διατάξεις τῆς παραγράφου 2 τοῦ ἄρθρου 5 τοῦ ν. 3239)1955. 2) Γνωμοδότησιν τοῦ κατ' ἄρθρον 28 τοῦ ν. 3239)1955 Ἐθνικοῦ Γνωμοδοτικοῦ Συμβουλίου Κοινωνικῆς Πολιτικῆς, ληφθεῖσαν κατὰ τὴν συνεδρίασιν αὐτοῦ τῆς 22.11.1965. 3) Τὴν ὑπ' ἀριθ. 13)1965 ἀπόφασιν τοῦ Δ.Δ.Δ.Δ. Πειραιῶς περὶ τῶν ὅρων ἀμοιβῆς τῶν εἰς τὰς ἐπιχειρήσεις κατεργασίας ξύλου περιοχῆς Ἀθηνῶν, Πειραιῶς, Περιχώρων ἀπασχολουμένων ἐργατοτεχνιτῶν», ἀποφασίζομεν:

Κηρύσσομεν ὑποχρεωτικὴν, καθ' ὅλας αὐτῆς τὰς διατάξεις, διὰ πάντας τοὺς ἐργοδότας καὶ μισθωτοὺς τοῦ ἐπαγγέλματος, ὅπερ ἀφορᾷ αὐτὴ, τὴν ὑπ' ἀριθ. 13)1965 ἀπόφασιν τοῦ Δ.Δ.Δ.Δ. Πειραιῶς «περὶ τῶν ὅρων ἀμοιβῆς καὶ ἐργασίας τῶν εἰς τὰς ἐπιχειρήσεις κατεργασίας ξύλου περιοχῆς Ἀθηνῶν, Πειραιῶς καὶ Περιχώρων ἀπασχολουμένων ἐργατοτεχνιτῶν» (πρᾶξις καταθέσεως Εἰρηνοδικείου Ἀθηνῶν 110)10.8.1965). (**)

Ἡ παροῦσα δημοσιευθήτω διὰ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 25 Νοεμβρίου 1965

—

(*) ΕΕΔ 24, 440.

(**) ΕΕΔ 24, 1148.

110631)7728)1965 Απόφ. Υπουργού Εργασίας

Περί παρατάσεως ισχύος της υπ' αριθ. 54)1964 αποφάσεως του Π.Δ.Δ.Δ. Αθηνών περί αυξήσεως των βασικών μισθών του τεχνικού προσωπικού Ο.Τ.Ε.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 810 της 3 Δεκεμβρίου 1965)

Έχοντες υπ' όψιν: 1) Τας διατάξεις της παραγράφου 3 του άρθρου 4 του νόμου 3239)1955, 2) Την κοινοποιηθείσαν ημίν έγγραφον δήλωσιν καταγγελίας της εν θέματι διαιτητικής αποφάσεως και 3) σχετικήν γνωμοδότησιν του Εθνικού Γνωμοδοτικού Συμβουλίου Κοινωνικής Πολιτικής, ληφθείσαν κατά την συνεδρίασιν αύτου της 22.11.1965, αποφασίζομεν:

Αναστέλλομεν επί 3μηνον χρονικόν διάστημα, ήτοι μέχρι 18.3.1966, την επέλευσιν των εννόμων αποτελεσμάτων εκ της καταγγελίας της υπ' αριθ. 54)1964 αποφάσεως του Π.Δ.Δ.Δ. Αθηνών «περί αυξήσεως των βασικών μισθών του τεχνικού προσωπικού Ο.Τ.Ε.» (πράξις καταθέσεως Ειρηνοδικείου Αθηνών 11)18.1.1965) (*).

Η παρούσα δημοσιευθήτω διά της Εφημερίδος της Κυβερνήσεως.

Εν Αθήναις τη 25 Νοεμβρίου 1965

—

89529)Η.144)1965 Απόφ. Υπουργών Συντονισμού, Οικονομικών και Εργασίας

Περί αυξήσεως των υπό του Ταμείου Συντάξεων Ηθοποιών, Συγγραφέων, Μουσικών και Τεχνιτών Θεάτρου και Κινηματογράφου παρεχομένων συντάξεων.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 804 της 30 Νοεμβρίου 1965)

Έχοντες υπ' όψιν: 1) Τας διατάξεις του άρθρου 2 του υπ' αριθ. 19)1944 νόμου «περί εξουσιοδοτήσεως του Υπουργού Οικονομικών, όπως προβαίνη εις τροποποιήσεις των φορολογικών συντελεστών», 2) Την απόφασιν της Νομισματικής Επιτροπής, την ληφθείσαν κατά την υπ' αριθ. 918)1955 συνεδρίασιν αύτης, 3) Την διά της υπ' αριθ. 6231)22.9.1965 αναφοράς του Ταμείου Συντάξεων Ηθοποιών, Συγγραφέων, Μουσικών και Τεχνιτών Θεάτρου και Κινηματογράφου υποβληθείσαν πρότασιν του Διοικητικού Συμβουλίου αύτου περί αυξήσεως των συντάξεων κατά ποσοστόν 20ο)ο και 4) Τας κρατούσας οικονομικάς συνθήκας, αποφασίζομεν:

Αι παρά του Ταμείου Συντάξεων Ηθοποιών, Συγγραφέων, Μουσικών και Τεχνιτών Θεάτρου και Κινηματογράφου καταβαλλόμεναι συντάξεις, ως και αι απονεμηθησόμεναι τοιαύται βάσει των ισχυουσών διατάξεων του Καταστατικού του Ταμείου τούτου, αυξάνονται από 1ης Οκτωβρίου ε.έ., κατά ποσοστόν 20ο)ο.

Προς την διά της παρούσης αποφάσεως χορηγουμένην αύξησιν θα συμψηφίζεται πάσα τυχόν διά γενικής αποφάσεως χορηγηθησομένη αύξησις των υπό των Οργανισμών Κοινωνικής Ασφαλίσεως αρμοδιότητος του Υπουργείου Εργασίας παρεχομένων συντάξεων.

Το μετά την ανωτέρω αύξησιν συνολικόν ποσόν έκαστης συντάξεως εν ουδεμιά περιπτώσει δύναται να υπερβή τα 80ο)ο των αποδοχών, ας θα ελάμβανεν ο συνταξιούχος, εάν εξηκολούθει εργαζόμενος.

Η παρούσα δημοσιευθήτω διά της Εφημερίδος της Κυβερνήσεως.

Εν Αθήναις τη 27 Νοεμβρίου 1965

—

106)498)7470)1965 Απόφ. Υπουργών Συντονισμού και Εργασίας

Περί εγκρίσεως μετά τροποποιήσεως της από 14.10.1965 συλλογικής συμβάσεως εργασίας των εκδορασφαγέων Νομού Ιωαννίνων.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 763 της 16 Νοεμβρίου 1965)

Έχοντες υπ' όψιν: 1) Τας διατάξεις της παραγράφου 2 του άρθρου 20 του νόμου 3239)1955, ως ετροποποιήθησαν υπό του ν.δ. 3755)1957, 2) Την από 14.10.1965 συλλογικήν σύμβασιν εργασίας των εκδορασφαγέων νομού Ιωαννίνων, 3) Σχετικήν γνωμοδότησιν του κατ' άρθρον 2 § 1 εδάφιον β' του ν.δ. 3755)1957 Τμήματος Αμοιβής και Όρων Εργασίας του Εθνικού Γνωμοδοτικού Συμβουλίου Κοινωνικής Πολιτικής, ληφθείσαν κατά την συνεδρίασιν αύτου της 12.11.1965, την οποίαν αποδεχόμεθα, το γεγονός ότι α) υπό της από 14.10.1965 συλλογικής συμβάσεως εργασίας των εκδορασφαγέων Νομού Ιωαννίνων προβλέπεται επίδομα ανθυγιεινής εργασίας εκ ποσοστού 10ο)ο επί των τιμολογίων αμοιβής των περί ων αύτη μισθωτών, ενώ τοιούτον δεν χορηγείται εις τους αυτούς μισθωτούς, τους εργαζομένους εις έτερας περιφερείας της χώρας, ουδ' εξ άλλου υφίσταται εν τω φακέλω της υπό κρίσιν υποθέσεως γνωμάτευσις αρμοδίου υγειονομικού οργάνου περί της ανθυγιεινότητος των υπ' αυτού ασκουμένων εργασιών και β) το εν τω εγγράφω του Υπουργείου Συντονισμού προτεινόμενον τιμολόγιον αμοιβής των περί ων ο λόγος μισθωτών τυγχάνει χαμηλότερον εν συγκρίσει με το ισχύον τοιούτον των εργαζομένων εις έτερας περιοχάς της χώρας, αποφασίζομεν:

Εγκρίνομεν την από 14.10.1965 συλλογικήν σύμβασιν εργασίας των εκδορασφαγέων Νομού Ιωαννίνων, κατατεθείσαν ημίν την 25.10.1965, συνταχθέντος προς τούτο του υπ' αριθ. 704)1965 πρακτικού καταθέσεως, και της οποίας το κείμενον, τροποποιούμενον παρ' ημών κατά τα άνωτέρω, έχει ως ακολούθως:

Συλλογική σύμβασις εργασίας
των εκδορασφαγέων Νομού Ιωαννίνων

Εν Ιωαννίνοις, σήμερον την δεκάτην τετάρτην (14ην) του μηνός Οκτωβρίου του 1965

(*) ΕΕΔ 24, 255.

έτους, ήμεραν Πέμπτην και ώραν 5 μ.μ. οι κατωθι υπογεγραμμένοι αφ' ενός οι 1) Θωμάς Βαζάκας, 2) Ἰωάννης Χαλάτσης και 3) Παύλος Ζωγράφος, ως εκπρόσωποι του εν Ἰωαννίνοις εδρεύοντος Σωματείου Κρεοπωλών Ἰωαννίνων «Ο Ἅγιος Ἰωάννης ο Πρόδρομος», και αφ' ετέρου οι 1) Ἰωάννης Λάμπρης, 2) Ἀλέξανδρος Βούλγαρης και 3) Χρήστος Μπόγκας, ως εκπρόσωποι των ενταύθα Σωματείων Εκδοροσφαγέων Ἰωαννίνων, συνελθόντες εν τοις Γραφείοις του Εργατοϋπαλληλικού Κέντρου Ἰωαννίνων, επί παρουσίᾳ και του προέδρου αὐτοῦ Δημητρίου Φλίνδρη, απαντες δεόντως εξουσιοδοτημένοι υπό των ως ώς ανωτέρω εκπροσωπουμένων οργανώσεων, επέγραψαν την παρούσαν πρόσθετον συλλογικην συμβασιν, ήτις απoτελεί συμπλήρωμα της από 14 Οκτωβρίου 1964 ομοίας τοιαύτης, κατατεθείσης διά της υπ' αριθ. 128)26.11.1964 πράξεως καταθέσεως Εἰρηνοδικείου Ἀθηνῶν και ισχυούσης ήδη, συμφωνηθέντων των εξής άμεσως κατωτέρω εκτιθεμένων.

Ἄρθρον 1

Το εν Ἰωαννίνοις καθεστως εργασίας αφιξης και εκδορᾶς των μικρών και μεγάλων ζώων ρυθμίζεται υπό της από 14.10.1964 συλλογικής συμβάσεως εργασίας εκδοροσφαγέων Νομοῦ Ἰωαννίνων, κατατεθείσης εἰς τὸ Εἰρηνοδικεῖον Ἀθηνῶν δια της υπ' αριθ. 128)26.11.1964 πράξεως καταθέσεως και ήδη εκτοτε ισχυούσης (κοινοποίησις εἰς Ὑπουργὸν Ἐργασίας 110598)27.11.1964 (*).

Ἄρθρον 2

Τὰ συμβαλλόμενα μέρη, λαμβάνοντα ὑπ' ὄψιν:

α) Το εν τῇ ὡς ἀνωτέρω από 14.10.1964 συλλογικῇ συμβάσει τιμολόγιον ὁμοιβῆς των εκδοροσφαγέων Ἰωαννίνων, ὅπερ εὑρίσκεται εἰς χαμηλὸν ἐπίπεδον, ὥστε νὰ μὴ ἀποκομίζουν αὐτοὶ ικανοποιητικὰν ἡμερομίσθιον.

β) Την ανάγκην της αναθεωρήσεως τοῦ τιμολογίου τούτου ἐπὶ τῷ τέλει της προσαρμογῆς του πρὸς τας σημερινὰς συνθήκας και τὸν δείκτην οἰκονομικῶν ἀναγκῶν των ἐργατῶν.

Ἄρθρον 3

Τὸ από της από 14.10.1964 συλλογικῆς συμβάσεως εργασίας των εκδοροσφαγέων Νομοῦ Ἰωαννίνων καθοριζόμενον τιμολόγιον ὁμοιβῶν καθορίζεται ὡς ἀκολούθως:

	Δραχμαί
1) Ἀμνοί, ἐρίφια γάλακτος	5,20
2) Ἀμνοί, ἐρίφια (πέραν της 15.5)	6,90
3) Προβατοαιγοειδῆ	11,50
4) Βοοειδῆ	46
5) Μόσχοι	32,20
6) Χοίροι	46
7) Χοιρίδια	32,20

Κατὰ τὰ λοιπὰ ισχύουν τὰ ἐν τῇ από 14.10.1964 συλλογικῇ συμβάσει αναφερόμενα.

Ἄρθρον 5

Ἡ παρούσα αποτελεῖ συμπλήρωμα της από 14.10.1964 συλλογικῆς συμβάσεως εργασίας και ισχύει από της ὑπογραφῆς της.

Οἱ συμβαλλόμενοι

(Επονται ὑπογραφαί)

Ἡ παρούσα δημοσιευθήτω διὰ της Ἐφημερίδος της Κυβερνήσεως.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 14 Νοεμβρίου 1965

—

106116)7453)1965 Ἀπόφ. Ὑπουργῶν Συντονισμοῦ και Ἐργασίας

Περὶ ἐγκρίσεως μετὰ τροποποιήσεως της από 17.9.1965 συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας τῶν ἐργατῶν τοῦ Δήμου Ἰωαννιτῶν.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 763 της 16 Νοεμβρίου 1965)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν: 1) Τὰς διατάξεις της παραγράφου 3 τοῦ ἄρθρου 20 τοῦ νόμου 3239)1955, ὡς ἐτροποποιήθησαν ὑπὸ τοῦ ν.δ. 3755)1957. 2) Την από 17.9.1965 συλλογικὴν σύμβασιν ἐργασίας των ἐργατῶν Δήμου Ἰωαννιτῶν. 3) Σχετικὴν γνωμοδότησιν του κατ' ἄρθρον 2 § 2 ἐδάφιον β' του ν.δ. 3755)1957 Τμήματος Ἀμοιβῆς και Ὅρων Ἐργασίας τοῦ Ἐθνικοῦ Γνωμοδοτικοῦ Συμβουλίου Κοινωνικῆς Πολιτικῆς, λεχθεῖσαν κατὰ την συνεδρίασιν αὐτοῦ της 11.11.1965, την ὁποίαν και ἀποδεχόμεθα, τὸ γεγονὸς ὅτι α) τὸ διὰ της παραγράφου 3 τοῦ ἄρθρου 2 της εἰρημένης συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας καθοριζόμενον ἡμερομίσθιον δι' τὰς ἐργασίας τοῦ συνεργείου καθαριότητος δημοτικῶν ἀποδευτηρίων ἐκ δραχμῶν 35 τυγχάνει κατώτερον τοῦ ὑπὸ της ἐπεχούσης θέσιν ἐθνικῆς γενικῆς συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας ὑπ' ἀριθ. 10)1964 ἀποφάσεως τοῦ Δ.Δ.Δ.Δ. Ἀθηνῶν προβλεπομένου τοιούτου ἐκ δραχμῶν 50 και β) ἡ διάταξις τοῦ ἄρθρου 4 της εἰρημένης συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας δέον ὅπως τροποποιηθῇ κατὰ τὰ ἐν τῷ ἐγγράφῳ τοῦ Ὑπουργείου Συντονισμοῦ ὁριζόμενα, ἀποφασίζομεν:

Ἐγκρίνομεν την ὑπὸ 17.9.1965 συλλογικὴν σύμβασιν ἐργασίας τῶν ἐργατῶν τοῦ Δήμου Ἰωαννιτῶν, κατατεθεῖσαν ἡμῖν την 25.10.1965, συνταχθέντος πρὸς τοῦτο τοῦ ὑπ' ἀριθ. 763)1965 πρακτικοῦ καταθέσεως, και της ὁποίας τὸ κείμενον, τροποποιούμενον παρ' ἡμῶν, κατὰ τὰ ἀνωτέρω, ἔχει ὡς ἀκολούθως:

Συλλογικὴ σύμβασις ἐργασίας
τῶν ἐργατῶν τοῦ Δήμου Ἰωαννιτῶν

Ἐν Ἰωαννίνοις, σήμερον την 17ην Σεπτεμβρίου 1965, ἡμέραν της ἑβδομάδος Παρασκευὴν και ὥραν 18ην, συνελθόντες εἰς τὰ Γραφεῖα τοῦ Δήμου Ἰωαννιτῶν, αφ' ἑνὸς ὁ Σπυρίδων Κατσαδήμας, Δήμαρχος Ἰωαννιτῶν, ἐξουσιοδοτηθεὶς διὰ της ὑπ' ἀριθ. 228)1965 ἀποφάσεως τοῦ Δημοτικοῦ Συμβουλίου τοῦ Δήμου Ἰωαννιτῶν, ἐγκριθείσης διὰ της ὑπ' ἀριθ. 51579)1965 ἀποφάσεως της Νομαρχίας Ἰωαννίνων, και αφ' ἑ-

(*) ΕΕΔ 24, 124.

τερου οἱ 1) Γρηγόριος Κάλλης, πρόεδρος τοῦ ἀναγνωρισθέντος διά τῆς ὑπ' ἀριθ. 284)1965 ἀποφάσεως τοῦ Πρωτοδικείου Ἰωαννίνων καὶ ἀπὸ τὴν ἐπωνυμίαν «Ἡ Ἁγία Μαρίνα» λειτουργοῦντος ἐπαγγελματικοῦ σωματείου τῶν ἐργατῶν τοῦ Δήμου Ἰωαννιτῶν, καὶ 2) Κωνσταντῖνος Λάζος, γραμματεύς αὐτοῦ, νομίμως ἐξουσιοδοτηθέντες διά τοῦ ἀπὸ 11.7.1965 πρακτικοῦ γενικῆς συνελεύσεως τοῦ ὡς ἄνω σωματείου, συνεφώνησαν τὴν ὑπογραφὴν τῆς παρούσης συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας καὶ ὁμοφώνως ἀποδέχονται τοὺς κάτωθι ὅρους:

Ἄρθρον 1

Ἀπὸ 1ης Ὀκτωβρίου 1965 καθορίζονται ὡς ἀκολούθως τὰ κατώτατα ὅρια ἡμερομισθίων τῶν ἐν ἄρθρῳ 2 τῆς παρούσης συμβάσεως περιλαμβανομένων καὶ συνδεομένων μετὰ τοῦ Δήμου διὰ σχέσεως ἐργασίας ἰδιωτικοῦ δικαίου.

Ἄρθρον 2

Τὰ ὑποχρεωτικῶς καταβαλλόμενα κατώτατα ὅρια ἡμερομισθίων κατ' εἰδικότητα ὁρίζονται ὡς ἀκολούθως:

1) Ἐργάται συνεργείου καθαριότητος (ὁδῶν, πλατειῶν, ἀποκομιδῆς ἀπορριμμάτων καὶ καταβρέγματος τῶν ὁδῶν τῆς πόλεως) δραχμαὶ 67.

2) Ἐργάται συνεργείου Δημοτικῶν Σφαγείων δραχμαὶ 67.

3) Ἐργατοβοηθοὶ συνεργείου ἐκκενώσεως βόθρων δραχμαὶ 67.

4) Ἐργάται συνεργείου κήπων καὶ δενδροστοιχιῶν δραχμαὶ 69.

5) Ἐργάται συνεργείου ἀποκομιδῆς χωμάτων καὶ ἐν γένει φερτῶν ὑλῶν ἐκ τῶν καταστρωμάτων τῶν ὁδῶν, τῶν ρείθρων κλπ. τῶν ἐπερχομένων ἐκ τῶν βροχῶν δραχμαὶ 69.

6) Ἐργατοφύλακες ἀποθηκῶν καὶ ὑδατοδεξαμενῆς δραχμαὶ 69.

7) Ἐργάται συνεργείου ἁμῆς καὶ σβέσεως δημοτικοῦ φωτισμοῦ δραχμαὶ 69.

8) Ἐργάτρια συνεργείου καθαριότητος δημοτικῶν ἀφοδευτηρίων δραχμαὶ 50.

Ἄρθρον 3

Χορηγεῖται ἐπίδομα οἰκογενειακῶν βαρῶν ἐκ δραχμῶν 150 μηνιαίως εἰς τοὺς ἐγγάμους, ἀνεξαρτήτως ἀριθμοῦ τέκνων. Ἡ πιστοποίησις τῆς ὑπάρξεως γάμου ἀποδεικνύεται διὰ τῆς κατὰ νόμον ληξιαρχικῆς πράξεως.

Ἄρθρον 4

Εἰς τοὺς ἐργαζομένους γενικῶς εἰς τὴν καθαριότητα τῆς πόλεως, περισυλλογὴν καὶ ἀποκομιδὴν ἀπορριμμάτων, εἰς τὸ συνεργεῖον τῶν Δημοτικῶν Σφαγείων καὶ τοὺς ἐργατοβοηθοὺς αὐτοκινήτου ἐκκενώσεως βόθρων χορηγεῖται ἐπίδομα ἀνθυγιεινῆς ἐργασίας, ἀνερχόμενον εἰς ποσοστὸν 12ο)ο ἐπὶ τῶν ἐν ἄρθρῳ 2 καθορισθέντων ἡμερομισθίων.

Ἄρθρον 5

Εἰς τοὺς συμπληρώσαντας ἢ συμπληροῦντας ἐν τῷ Δήμῳ πενταετῆ πραγματικὴν ὑπηρεσίαν χορηγεῖται ἐπίδομα ἐκ 5ο)ο ἐπὶ τοῦ ἡμερομισθίου των καὶ διὰ τὴν πρώτην μόνον πενταετίαν.

Ἄρθρον 6

Πᾶσα χορηγηθησομένη γενικὴ αὔξησις παρὰ τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας μετὰ τὴν ὑπογραφὴν τῆς παρούσης συλλογικῆς συμβάσεως θὰ ἰσχύῃ καὶ διὰ τοὺς ἐν τῷ Δήμῳ Ἰωαννιτῶν ἐργάτας τῶν διαφόρων συνεργείων.

Ἄρθρον 7

Ἡ ἰσχὺς τῆς παρούσης συμβάσεως ἀρχεται ἀπὸ 1ης Ὀκτωβρίου 1965 καὶ συνομολογεῖται ἀορίστου χρόνου.

Ἡ παροῦσα συνετάγη εἰς τετραπλοῦν καὶ ὑπογράφεται ὡς ἕπεται.

Οἱ συμβαλλόμενοι

(Ἕπονται αἱ ὑπογραφαί)

Ἡ παροῦσα δημοσιευθήτω διὰ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 13 Νοεμβρίου 1965

—

105087)7385)1965 Ἀπόφ. Ὑπουργοῦ Ἐργασίας

Περὶ δημοσιεύσεως εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως τῆς ἀπὸ 27.9.1965 συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας ἐργατοτεχνιτῶν μηχανοξυλουργείων καὶ ξυλουργικῶν ἐργαστηρίων κουφωμάτων οἰκοδομῶν Καλαμάτας.

(Φ.Ε.Κ. τ. Β' φ. 759 τῆς 13 Νοεμβρίου 1965)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν τὰς διατάξεις τοῦ νόμου 3239)1955, ὡς ἐτροποποιήθησαν καὶ συνεπληρώθησαν μεταγενεστέρως ὑπὸ τοῦ ν.δ. 3755)1957, ἀποφασίζομεν:

Ὅπως δημοσιευθῇ εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως (τεῦχος Β') ἡ ἀπὸ 27.9.1965 συλλογικὴ σύμβασις ἐργασίας ἐργατοτεχνιτῶν μηχανοξυλουργείων καὶ ξυλουργικῶν ἐργαστηρίων κουφωμάτων οἰκοδομῶν Καλαμάτας, κατατεθεῖσα ἡμῖν τὴν 25.10.1965, συνταχθέντος πρὸς τοῦτο τοῦ ὑπ' ἀριθ. 703)1965 πρακτικοῦ καταθέσεως, ἥτις ἔχει ὡς ἀκολούθως:

Συλλογικὴ σύμβασις ἐργασίας

ἐργατοτεχνιτῶν μηχανοξυλουργείων καὶ ξυλουργικῶν ἐργαστηρίων κουφωμάτων οἰκοδομῶν Καλαμάτας

Ἐν Καλαμάτᾳ, σήμερον τὴν 27 Σεπτεμβρίου τοῦ ἔτους 1965, ἡμέραν τῆς ἑβδομάδος Δευτέραν καὶ ὥραν 18.30', οἱ ὑπογεγραμμένοι: 1) Γεώργιος Διαμαντόπουλος, Δημήτριος Θεοφιλόπουλος καὶ Πέτρος Μπεχράκης, ἅπαντες ἰδιοκτῆται μηχανοξυλουργείων Καλαμάτας, ἐνεργοῦντες ἐν προκειμένῳ ὡς ἐκπρόσωποι τοῦ Ἐπαγγελματικοῦ καὶ Βιοτεχνικοῦ Ἐπιμελητηρίου Καλαμάτας, καὶ 2) Ἀντώνιος Ξυγκῶρος, Κωνσταντῖνος Περδικέας, πρόεδρος καὶ ἀντιπρόεδρος τοῦ Σωματείου Ξυλουργῶν Καλαμάτας, παρουσίᾳ καὶ τοῦ Γεωργίου Γεωργαντάκη, προέδρου τοῦ Ἐργατοϋπαλληλικοῦ Κέντρου Καλαμάτας, ἅπαντες νομίμως ἐξουσιοδοτημένοι ὑπὸ τῆς ὁρμοδίας Ἐπαγγελματικῆς Ὀργανώσεως, συνωμολόγησαν καὶ συνα-

περιέχθησαν τα κάτωθι:

Α'. Όροι αμοιβής

	Δραχμαί
1) Διά το 1ον έτος μαθητείας	25
2) Διά το 2ον έτος μαθητείας	30
3) Διά το 3ον έτος μαθητείας	35
4) Διά το 4ον έτος μαθητείας	45

Οι ανωτέρω μαθητευόμενοι μετά την συμπλήρωσιν του 18ου έτους της ηλικίας των και ενός έτους προϋπηρεσίας ή μετά την συμπλήρωσιν του 19ου έτους της ηλικίας των, ανεξέτως προϋπηρεσίας, θά λαμβάνουν το ημερομίσθιον τό οριζόμενον υπό της εθνικής συλλογικής συμβάσεως εργασίας.

Β'. Ημερομίσθια βοηθών

Διά τους βοηθούς τεχνιτών ορίζεται ημερομίσθιον δραχμών 68.

Γ'. Ημερομίσθια τεχνιτών

Καθορίζεται τό κατώτατον όριον ημερομισθίου των τεχνιτών μηχανοξυλουργείων και ξυλουργικών εργαστηρίων, των συμπληρωσάντων το 19ον έτος της ηλικίας των, ως κάτωθι:

1) Κατά το 1ον και 2ον έτος υπηρεσίας ημερομίσθιον δραχμαί 76.

2) Κατά το 3ον έως και 5ον έτος υπηρεσίας ημερομίσθιον δραχμαί 82.

3) Κατα το 6ον έως και 10ον έτος υπηρεσίας ημερομίσθιον δραχμαί 90.

4) Μετά την συμπλήρωσιν τού 10ου έτους υπηρεσίας ημερομίσθιον δραχμαί 94,60.

Ως προϋπηρεσία διά την εφαρμογήν της παρούσης θεωρείται ή παρά τώ αυτώ ή έτερω εργοδότη ομοιόδης τοιαύτη, αποδεικνυομένη διά πιστοποιητικών προϋπηρεσίας των παρ' οις εργασθησαν εργοδοτών ή διά του Ασφαλιστικού βιβλιαρίου Ι.Κ.Α.

Υ'. Λοιποί όροι

Α'. Τυγόν καταβαλλόμενοι απολαβαί ανώτεροι των υπό της παρούσης καθοριζομένων δεν δύνανται να μειωθώσιν, ως και τυχόν ευνοϊκώτεροι όροι.

Β'. Άπαντα τα ανωτέρω εργοστάσια και εργαστήρια θά παραμένουν κλειστά τας μεσημβρινάς ώρας εκάστου Σαββάτου, υπό τον όρον ότι εις τας απολοίπους εργασίμους ημέρας θά εργάζωνται επί 30' επί πλέον της οκταώρου ημερησίας εργασίας προς συμπλήρωσιν της 48ώρου εβδομαδιαίας εργασίας.

Η παρούσα ισχύει εις άπασαν την πρωτοδικειακήν περιφέρειαν τού Πρωτοδικείου Καλαμάτας.

Η ισχύς της παρούσης άρχεται άπο της δημοσιεύσεως της εις την Εφημερίδα της Κυβερνήσεως, ή δε διάρκεια αύτης ορίζεται δι' έν έτος άπό της ισχύος.

Οι συμβαλλόμενοι

(Έπονται υπογραφαί)

Η παρούσα δημοσιευθήτω διά της Εφημερίδος της Κυβερνήσεως.

Εν Αθήναις τη 11 Νοεμβρίου 1966

185086)7384)1965 Απόφ. Υπουργού Εργασίας

Περί δημοσιεύσεως εις την Εφημερίδα της Κυβερνήσεως της από 7.9.1965 συλλογικής συμβάσεως εργασίας εργατοτεχνιτών ασβεστοποιείων Νομού Ημαθίας.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 759 της 13 Νοεμβρίου 1965)

Έχοντες υπ' όψιν τας διατάξεις του νόμου 3239)1955, ως τροποποιήθησαν και συνεπληρώθησαν μεταγενεστέρως υπό του ν.δ. 3755)1957, αποφασίζομεν:

Όπως δημοσιευθή εις την Εφημερίδα της Κυβερνήσεως (τεύχος Β') ή από 7.9.1965 συλλογική σύμβασις εργασίας εργατοτεχνιτών ασβεστοποιείων Νομού Ημαθίας, κατατεθείσα ήδη την 25.10.1965, συνταχθέντος προς τούτο του υπ' αριθ. 700)1965 πρακτικού καταθέσεως, ήτις έχει ως ακολούθως:

Συλλογική σύμβασις εργασίας

εργατοτεχνιτών ασβεστοποιείων Νομού Ημαθίας

Εν Βεροία, σήμερον την έβδόμην (7ην) Σεπτεμβρίου μηνός του έτους 1965, ημέραν της εβδομάδος Πέμπτην και ώραν 18ην, οι υπογεγραμμένοι αφ' ενός μεν 1) Αχιλλεύς Μπάκης, ενεργών ως εκπρόσωπος τόσον του Περιφερειακού Εμπορικού, Βιοτεχνικού και Βιομηχανικού Επιμελητηρίου Νομού Ημαθίας, όσον και της Ασβεστοποιίας «Άρης», εδρευούσης εν Βεροία, 2) Κωνσταντίνος Πάσχος, ενεργών ως εκπρόσωπος τόσον του Περιφερειακού Εμπορικού, Βιοτεχνικού και Βιομηχανικού Επιμελητηρίου Νομού Ημαθίας, όσον και της Ασβεστοποιίας «Όλυμπος» Ο.Ε. εδρευούσης εν Βεροία, αφ' ετέρου δε 1) Νικόλαος Λαλιάνογλου, πρόεδρος του Εργατοϋπαλληλικού Κέντρου Βεροίας, ενεργών ως εκπρόσωπος του Συνδέσμου Εργατοτεχνιτών Ασβεστοποιείων και Λατομείων Νομού Ημαθίας, εδρεύοντος εν Βεροία, 2) Ιωάννης Συμεωνίδης, πρόεδρος και εκπρόσωπος του Συνδέσμου Εργατοτεχνιτών Ασβεστοποιείων και Λατομείων Νομού Ημαθίας, εδρεύοντος εν Βεροία, και 3) Γρηγόριος Κωσταβιάδης, μέλος Διοικητικού Συμβουλίου και εκπρόσωπος του Συνδέσμου Εργατοτεχνιτών Ασβεστοποιείων και Λατομείων Νομού Ημαθίας, άπαντες νομίμως και δεόντως εξουσιοδοτημένοι διά την υπογραφήν της παρούσης συλλογικής συμβάσεως εργασίας, συνωμολόγησαν τά εξής όσον αφορά τους όρους αμοιβής και εργασίας των εργατοτεχνιτών του κλάδου των.

Α'. Κατώτατα όρια ημερομισθίων

Καθορίζονται τά κατώτατα όρια ημερομισθίων των εργατοτεχνιτών ασβεστοποιίας Νομού

Ημαθίας :

	Δραχμαί
α) Θερμασταί	105
β) Μεταφορείς, φορτωταί άσβέστου, σβέσται κλπ. έργάται	85

Β'. Λοιποί όροι γενικοί

Όρίζονται διά τούς ώς άνω μισθωτούς τά άκόλουθα :

1) Οί έργοδόται άσβεστοποιοί Νομού Ημαθίας ύποχρεούνται :

α) Είς την παροχήν θερινής άδείας τού ά.ν. 539)1945 μετ' άποδοχών, μέ βάσιν όμως τάς δώδεκα (12) άλλεπαλλήλους ήμέρας μέν διά τούς έχοντας συμπληρώσει τόν βασικόν χρόνον έν τή έργασίμ καί μέχρι δέκα όκτώ (18) ήμέρας κατ' άνώτατον όριον, διά δέ τούς μή συμπληροΰντας την δωδεκάμηνον (12μηνον) συνεχή έργασιακήν σχέσιν καί άπολυομένους έκ τής έργασίας των θέλει ύπολογίζεται δι' έκαστον μήνα τής έργασιακής των σχέσεως καί μία (1) ήμέρα ώς άδεια θερινή μετά τού σχετικού έπιδόματος άδείας είς άπασας τάς περιπτώσεις.

2) Είς την καταβολήν τού δώρου έορτών βάσει τών ήμερομισθίων τών όριζομένων διά τής παρούσης συλλογικής συμβάσεως έργασίας, ύπολογιζομένων δέ άνά έν (1) ήμερομίσθιον διά κάθε όκτώ (8) μέν πραγματοποιηθέντα ήμερομίσθια διά τό δώρον Χριστουγέννων, Νέου Έτους, άνά έξ (6) δέ τοιαΰτα διά τό τοιοΰτον τού Πάσχα.

3) Είς την χορήγησιν είς έκαστον μισθωτόν άνά έν (1) ζεΰγος άρβυλών καί άνά μίαν (1) φόρμαν θερινήν - χειμερινήν καθ' έκαστον έτος, άτινα είδη θά άγήκωσι κατά κυριότητα είς τάς έπιχειρήσεις καί τά όποία μετά τό πέρας τής έργασίας θά παραμένουν είς το άσβεστοπωλεΐον, λυομένης δέ τής έργασιακής συμβάσεως θά παραδίδωνται είς τόν έργοδότην.

4) Ή παρούσα συλλογική σύμβασις έργασίας άρχεται ίσχύουσα άπό τής (19ης) δεκάτης ένάτης Ιουλίου τού έτους 1965 καί θέλει ίσχύσει αΰτη έπί έν έτος άπό τής χρονολογίας ταύτης.

5) Συνομολογείται, ότι ή παρούσα συλλογική συμβασις έργασίας ίσχύει δι' όλόκληρον τόν Νομόν Ημαθίας καί την περιφέρειαν τού Πρωτοδικείου Βεροίας, έκτός τού Κιρηνοδικείου Γιαννιτσών καί τών είς αΰτά ύπαγομένων κωμοπόλεων καί χωρίων.

Έφ' ώ συνετάγη τό παρόν είς έννέα (9) άντίτυπα, άναγνωσθέν δέ καί βεβαιωθέν ύπογράφεται παρ' άπάντων τών ώς άνω συμβαλλομένων.

Οί συμβαλλόμενοι

(Έπονται ύπογραφαί)

Ή παρούσα δημοσιευθήτω διά τής Έφημερίδος τής Κυβερνήσεως.

Έν Άθήναις τή 11 Νοεμβρίου 1965

—

81943)Σ.645)1965 Άπόφ. Ύπουργού Έργασίας

Περί τροποποιήσεως τού έδαφίου α' τής παραγράφου 13 τού άρθρου 10 καί προσθήκης ύπ' άριθ. 26 είς τό Καταστατικόν τού Ταμείου Συντάξεων Προσωπικού Τραπέζης (πρώην) Έθνικής.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 649 τής 4 Όκτωβρίου 1965)

Έχοντες ύπ' όψιν : 1) Τάς διατάξεις τού άρθρου 5 τού νόμου 2868)1922 «περί ύποχρεωτικής άσφαλίσεως τών έργατών καί ίδιωτικών ύπαλλήλων». 2) Πράτασιν τού Διοικητικού Συμβουλίου τού Ταμείου Συντάξεων τού Προσωπικού Τραπέζης (πρώην) Έθνικής, ύποβληθείσαν ήμΐν διά τής ύπ' άριθ. 3703)445)1965 άναφοράς τού ώς άνω Ταμείου. 3) Γνώμην τού Συμβουλίου Κοινωνικής Άσφαλίσεως, διατυπωθείσαν κατά την ύπ' άριθ. 2)11.8.1965 συνεδρίασιν αΰτού τής ΙΔ' περιόδου, άποφασίζομεν :

Όπως είς τό Καταστατικόν τού Ταμείων Συντάξεων Προσωπικού Τραπέζης (πρώην) Έθνικής έπέλθωσιν αί κάτωθι τροποποιήσεις καί συμπληρώσεις :

Ι. Τό έδάφιον α' τής παραγράφου 13 τού άρθρου 10 τροποποιείται ώς έξής :

α) Κατά τόν ύπολογισμόν τής συντάξεως τό κλάσματα τής δραχμής παραλείπονται, αί δι' έπ' αΰτής έπιβαρύνσεις έκ τελών χαρτοσήμου κατανέμονται κατ' ίσομοιρίαν μεταξύ τού Ταμείου καί τών συνταξιούχων.

ΙΙ. Έν τέλει τού Καταστατικού προστίθεται άρθρον ύπ' άριθ. 26, έχον ούτω :

Άρθρον 26

1) Διατάξεις τών παραγράφων 1, 2, 3, 4, 5, έδάφιον α', 6, 7, 8, 11, 12 καί 13 τού άρθρου 10, ώς καί τού άρθρου 11 τού παρόντος, έφαρμόζονται καί έπί τών συνταξιούχων τών προερχομένων έκ τής τέως Τραπέζης Άνατολής, τών ύπαχθένεων είς τάς διατάξεις τού Κανονισμού τού τέως «Ταμείου Συντάξεων τών Ύπαλλήλων τής Έθνικής Τραπέζης», οί όποίοι έτύγχανον ύπάλληλοι τής Τραπέζης Άνατολής κατά την συγχώνευσιν ταύτης είς την Έθνικήν Τράπεζαν τής Έλλάδος.

2) Διά την άνάλογον έφαρμογήν τής παραγράφου 7 τού άρθρου 10 καί έπί τών άνωτέρω συνταξιούχων ώς βαθμός έξόδου των λαγίζεται ό άντίστοιχος τοιοΰτος τού προσωπικού τού Λογιστικού Κλάδου καί μέχρι τού βαθμού τού τμηματάρχου Α' μετά πλήρων προσαυξήσεων, τού Οργανισμού Ύπηρεσίας τής Έθνικής Τραπέζης τής Έλλάδος τών κατά την 31.1.1938 κατά τάς προϊσχυούσας διατάξεις συντοξίμων άποδοχών αΰτών, βάσει τών όποίων έχει καθορισθή ή μέχρι σήμερον συνταξιοδότησίς των, είς ον βαθμόν καί έντάσσονται διά την άπό τής ίσχύος τής παρούσης παραγράφου έφαρμογην τού άνωτέρω άρθρου.

3) Άπό τής ίσχύος τής παρούσης άναπροσαρμόζονται αί είς τούς κατά τό παρόν άρθρον συνταξιούχους καταβαλλόμεναι συντάξεις, κατά τάς διατάξεις τών προηγουμένων παραγράφων.

έφ' όσον δε έκ της τοιαύτης αναπροσαρμογής μείωσις προκύπτει μικροτέρου ποσού συντάξεως της ήδη καταβαλλομένης τοιαύτης συνεχίζεται ή καταβολή του ποσού της ήδη λαμβανομένης συντάξεως.

4) Κατ' εξαίρεσιν ή διαδοχή των ήδη συνταξιούχων και ή απονομή συντάξεων εις τα κατά διαδοχήν δικαιούμενα πρόσωπα (χήρα και τέκνα) των ήδη συνταξιούχων της τέως Τραπέζης Ανατολής διέπονται υπό των διατάξεων του άρθρου 8 § 1 εδάφια α' β' γ' δ' και ε' μη εφαρμοζομένων, ως προς τα πρόσωπα ταύτα, από της ισχύος της παρούσης, των άρθρων 13, 14, 15 και 16 του Κανονισμού του τέως Τ.Σ.Υ. Τ.Α.Ε. (πρώην Ταμείου Συντάξεως της τέως Τραπέζης Ανατολής). Η παρούσα παράγραφος εφαρμόζεται και επί των επελθουσών ήδη ασφαλιστικών περιπτώσεων, τα οικονομικά όμως αποτελέσματα των δικαιωθησομένων συντάξεως άρχονται από της πρώτης του επομένου της δημοσιεύσεως της παρούσης μηνός, αποκλεισμένης της καταβολής αναδρομικώς οιουδήποτε ποσού.

Η παρούσα δημοσιευθήτω δια της Εφημερίδος της Κυβερνήσεως.

Εν Αθήναις τη 25 Σεπτεμβρίου 1965

—

(18.00)8|30)1965 Απόφ. Υπουργών Οικονομικών και Εργασίας

Περί χορηγήσεως δώρου Χριστουγέννων 1965 Νέου Έτους 1966 εις τους επί σχέσει εργασίας Ιδιωτικού Δικαίου απασχολουμένους

(Φ.Ε.Κ. τ. Β' η. 831 της 14 Δεκεμβρίου 1965)

Έχοντες υπ' όψιν τας διατάξεις του νόμου 4361)1961 περί κυρώσεως του ά. ν. 1777)1951 περί συμπληρώσεως των διατάξεων του ά. ν. 28)1944 και του άρθρου μόνου του ά. ν. 856)1946 αποφασίζομεν:

Άρθρον 1

1) Οι πάσης φύσεως εργοδόται υποχρεούνται, όπως καταβάλλωσιν εις έκαστον εκ του υπαλληλικού, τεχνικού, εργατικού και υπηρετικού προσωπικού αυτών, μεθ' ων συνδέονται δια σχέσεως εργασίας ιδιωτικού δικαίου από 27.4.1965 μέχρι και 20.12.1965, εκτακτον οικονομικήν ενίσχυσιν (δώρον) επί ταις εορταίς Χριστουγέννων 1965 - Ν. Έτους 1966, ίσην προς ένα μηνιαίον μισθόν δια τους επί μισθώ ωρισμένους, προς 25 δε ημερομίσθια δια τους επί ημερομισθίω ωρισμένους.

2) Εις εκείνους εκ των άνωτέρω εργαζομένων, ων ή σχέσις εργασίας μετά του υποχρέου εις καταβολήν του δώρου εργοδότου δεν διήρκεσε καθ' όλον το ανωτέρω χρονικόν διάστημα, διότι, συναφθείσα προ ή μετά την 27.4.1965, έλυθη εντός του από 27.4.1965 μέχρις 20.12.1965 χρονικού διαστήματος, θέλει καταβληθή ως δώρον τόσον ίσον προς 2|25 του μηνιαίου μισθού ή δύο (2) ημερομίσθια αναλόγως του συμφωνηθέντος τρόπου αμοιβής, άτινα έκασταν 19ημέρου χρονικόν διάστημα διαρκείας της εργασιακής σχέσεως αυτών, εντός της χρονικής περιόδου από 27.4.1965 μέχρις 20.12.1965, του συνολικού ποσού του δώρου μη δυναμένου να υπερβή τον ένα μισθόν ή τα 25 ημερομίσθια.

Διά χρονικόν διάστημα μικρότερον του 19ημέρου καταβάλλεται ανάλογον κλάσμα.

3) Εις τον χρόνον διαρκείας της εργασιακής σχέσεως δεν υπολογίζονται αι ημέραι, καθ' ας ο μισθωτός, καίτοι μη λυθείσης της εργασιακής αυτού σχέσεως, απέσχε της εργασίας αδικαιολογήτως ή λόγω άδειας άνευ αποδοχών. Συνυπολογίζεται πάντως ο χρόνος της υποχρεωτικής εκ της εργασίας αποχής των γυναικών προ και μετά τον τοκετόν.

4) Εις τους απασχολουμένους εις δημόσια, δημοτικά και κοινοτικά έργα, τας εποχιακώς εκτελουμένας εργασίας, ως και εις τους επί σχέσει εργασίας ωρισμένου χρόνου ή τους προς εκτέλεσιν ωρισμένου έργου απασχοληθέντας τεχνίτας, εργάτας και υπηρέτας, θέλει καταβληθή ως δώρον εν (1) ημερομίσθιον ανά όκτω (8) πραγματοποιηθέντα τοιαύτα εντός της χρονικής περιόδου από 27.4.1965 μέχρι και 20.12.1965 ή ανάλογον κλάσμα διά τα κάτω των όκτω (8) πραγματοποιηθέντα, του συνολικού ποσού του δώρου μη δυναμένου να υπερβή τα 25 ημερομίσθια.

Άρθρον 2

1) Το υπό της παρούσης προβλεπόμενον δώρον θέλει υπολογισθή βάσει των υπό των οικείων συλλογικών συμβάσεων εργασίας ή διαιτητικών αποφάσεων ή αποφάσεων εκδοθεισών κατά τας διατάξεις του ά. ν. 28)1944 ή του νόμου 2053)1952 ή του ν.δ. 2510)1953 ή του νόμου 3239)1955 ή άλλων υπαγορικών αποφάσεων ή αποφάσεων συλλογικών ή άλλων οργάνων ή δι' εσωτερικών Κανονισμών καθωρισμένων κατά την δημοσίευσιν της παρούσης μισθών ή ημερομισθίων, προσηυξημένων διά των κατά τον ίδιον τρόπον παρασχεθεισών επ' αυτών αυξήσεων και επιδομάτων (οίων οινογενειακών βαρών, πολυετίας, εύδοκίμου παραμονής εν τω αυτώ βαθμώ, ανθυγιεινής εργασίας, Κυριακής ή νυκτερινής εργασίας, εφ' όσον ή εργασία παρέχεται κατά τας ως άνω ημέρας και ώρας κατά τρόπον τακτικόν κλπ.).

Προκειμένου περί των υπαλλήλων των συνδεομένων μετά του Δημοσίου ή Ν.Π.Δ.Δ διά σχέσεως ιδιωτικού δικαίου και έχόντων αντιμισθίαν τακτικού διοικητικού υπαλλήλου καταβάλλεται εις τούτους ως δώρον δ,τι και εις τους τακτικούς υπαλλήλους του αντιστοίχου μισθού.

2) Δεν συνυπολογίζονται μόνον αι παροχαί λόγω ηθικής αποδόσεως ή υπερωριακής απασχολήσεως, τα οδοιπορικά έξοδα, το επίδομα άδειας, ως και πάσα εις χρήμα παροχή κατά την ατομικήν συμφωνίαν ή κατ' έθιμον καταβαλλομένη πέραν των κατωτάτων ορίων αποδοχών εκάστου μισθωτού.

Δεν συνυπολογίζεται επίσης το αντίτιμον πα-

ρυχῶν εἰς εἶδος, οἷον τροφῆς, οἰκήσεως, φωτισμοῦ κλπ., ἐφ' ὅσον αὗται δὲν ἐπιβάλλονται δι' ὑποχρεωτικοῦ κανόνος δικαίου. Συνυπολογίζονται ὅμως αἱ τυχὸν διὰ τὰς εἰς εἶδος παροχὰς ἐνεργούμεναι κρατήσεις ἐκ τῶν ἀποδοχῶν.

3) Μισθωτοί, ὧν τὰ τῆς παροχῆς ἐν γένει τοῦ δώρου Χριστουγέννων ρυθμίζονται ἄλλως δι' ὑπογραφεισῶν καὶ ἰσχυουσῶν μέχρι τῆς ἐνάρξεως τῆς καταβολῆς τοῦ παρόντος δώρου συλλογικῶν συμβάσεων ἐργασίας ἢ ἄλλων πράξεων ἐκ τῶν ἐν τῷ παρόντι ἄρθρῳ ἀναφερομένων, θὰ λάβουν τοῦτο κατὰ τὰ ὑπὸ τῶν συλλογικῶν τούτων συμβάσεων ἢ πράξεων ὁριζόμενα.

4) Εἰς τοὺς ἐργατοτεχνίτας τῶν καθ' οἱονδήποτε τρόπον (ἀπολογιστικῶς, ἐργολαβικῶς κλπ.) ἐκτελουμένων δημοσίων, δημοτικῶν καὶ κοινοτικῶν ἔργων ἀπασχολουμένους ἐπὶ σχέσει ἐργασίας ἰδιωτικοῦ δικαίου καὶ τοὺς χειριστὰς ἐκσκαπτικῶν, ἀνυψωτικῶν καὶ ἰσοπεδωτικῶν μηχανημάτων καὶ γεωτρυπανιστὰς τῶν αὐτῶν ἔργων (τοὺς μὴ δικαιουμένους ὑπὸ τοῦ νόμου 4321)1963 «περὶ συστάσεως παρὰ τῷ Ι.Κ.Α. Εἰδικοῦ Λογαριασμοῦ χορηγήσεως δώρου ἑορτῶν εἰς ἐργατοτεχνίτας οἰκοδόμους») τὸ δῶρον θέλει ὑπολογισθῆ βάσει τοῦ ἡμερομισθίου τοῦ καθωρισμένου κατ' εἰδικότητα, κατὰ τὸ τρίμηνον Ἰουλίου - Σεπτεμβρίου 1965, ὑπὸ τῶν οἰκείων ἐπιτροπῶν τιμαριθμικῆς διαπιστώσεως βασικῶν ἡμερομισθίων καὶ ὑλικῶν, ἐξαιρέσει ἐκείνων ἐκ τῶν ἀνωτέρω, ὧν οἱ μισθοὶ ἢ τὰ ἡμερομίσθια καθωρίσθησαν δι' εἰδικωτέρων περὶ αὐτῶν συλλογικῶν συμβάσεων ἐργασίας ἢ διαιτητικῶν ἀποφάσεων, ὑπογραφεισῶν ἢ ἐκδοθεισῶν ἀπὸ 1.1.1966 καὶ ἐντεῦθεν, αἵτινες θὰ λάβουν τὸ δῶρον βάσει τῶν διὰ τῶν ἐν λόγῳ συλλογικῶν συμβάσεων ἢ διαιτητικῶν ἀποφάσεων καθωρισμένων μισθῶν ἢ ἡμερομισθίων.

5) Διὰ τοὺς εἰς τὴν Ὑπηρεσίαν Ἐγγείων Βελτιώσεων Ὑπουργείου Γεωργίας ἀπασχολουμένους τεχνίτας καὶ ἐργάτας τὸ δῶρον ὑπολογίζεται βάσει τῶν ὑπ' αὐτῆς καταβαλλομένων εἰς ἑκατὸν τῶν ἀνωτέρω ἡμερομισθίων κατὰ τὴν δημοσίευσιν τῆς παρούσης.

6) Εἰς τοὺς ὁδηγοὺς ἑλκυστήρων (προωθητήρων), χειριστὰς ἐκσκαφέων, βαθυστὰς καὶ λιπαντὰς, ἀρχιοδηγοὺς καὶ ἀρχιχειριστάς, ὡς καὶ εἰς τὸ προσωπικὸν γεωτρυπάνων τῆς κατὰ τὴν προηγουμένην παράγραφον Ὑπηρεσίας, τὸ δῶρον καταβληθήσεται βάσει τοῦ καταβαλλομένου βασικοῦ μισθοῦ ἢ ἡμερομισθίου, προαυξημένου ἀναλόγως διὰ τοῦ μέσου ὅρου τῶν εἰδικῶν ἀρτιαίων ἀποζημιώσεων τῶν καταβληθεισῶν κατὰ τὴν χρονικὴν περίοδον ἀπὸ 27.4.1965 μέχρις 20.12.1965, ὡς καὶ τοῦ ἐπιδόματος πολυετοῦς ὑπηρεσίας.

Ἄρθρον 3

Οἱ ἀπασχολούμενοι εἰς πλείονας τοῦ ἑνὸς ἐργοδότας καὶ ἀμειβόμενοι ἐπὶ μισθῷ ἢ ἡμερομισθίῳ ἢ ὡρομισθίῳ θὰ τύχουν παρ' ἑκάστου τῶν μεθ' ὧν ἐκ τούτων συνδέονται διὰ σχέσεως ἐργασίας ἰδιωτικοῦ δικαίου δώρου ἴσου πρὸς τὸν μηνιαῖον μέσον ὅρον τῶν ἀποδοχῶν, ἃς ἔλαβον παρ' ἑκάστου ἐργοδότου κατὰ τὸ ἀπὸ 27.4.1965 μέχρις 20.12.1965 ἢ μέχρι τῆς λύσεως τῆς ἐργασιακῆς σχέσεως χρονικὸν διάστημα, ἐφαρμοζομένων καὶ ἐν προκειμένῳ τῶν πρὸς τοῦτο θέσεων καὶ περιορισμῶν τῶν λοιπῶν διατάξεων τῆς παρούσης. Ἐπὶ τῇ βάσει τῶν οὕτω ἀποδοχῶν θέλει ὑπολογισθῆ καὶ τὸ δῶρον τῶν ἐξ ὡρομισθίῳ παρ' ἑνὶ μόνον ἐργοδότῃ ἀπασχολουμένων.

Ἄρθρον 4

1) Εἰς ἃς περιπτώσεις ἡ ἀμοιβὴ τῶν ἐργαζομένων καθορίζεται δι' ἐλευθέρας συμφωνίας, ἐλλείψει εἰδικωτέρας συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας (ἐθνικῆς ὁμοιοεπαγγελματικῆς, τοπικῆς ἢ εἰδικῆς), συναφθείσης ἀπὸ 1.1.1966 καὶ ἐντεῦθεν, ἢ ἄλλης τινὸς πράξεως ἐκ τῶν ἐν ἄρθρῳ 2 τῆς παρούσης ἀναφερομένων, πρὸς ὑπολογισμὸν τοῦ δώρου διὰ τοὺς ἐκ τούτων ὑπαλλήλους θὰ ληφθῇ ὑπ' ὄψιν τὸ 25πλάσιον τοῦ ἐν τῇ ἑπομένῃ παραγράφῳ καθοριζομένου διὰ τοὺς τεχνίτας ἡ τεχνιτρίας ἡμερομισθίου, διὰ δὲ τοὺς τεχνίτας ἐργάτας καὶ ἐργατρίας τὰ ὑπὸ τῆς αὐτῆς παραγράφου καθοριζόμενα κατ' εἰδικότητα καὶ φῦλον ἡμερομίσθια.

2) Διὰ τοὺς κατὰ μονάδα ἐργασίας ἀμειβομένους, ὡς καὶ διὰ τοὺς ἐπὶ πασσατοῖς ἀμειβομένους καὶ παρ' ἑνὶ ἐργοδότῃ ἀπασχολουμένους ἐργατοτεχνίτας, τὸ δῶρον θέλει ὑπολογισθῆ βάσει ἡμερομισθίου, καθοριζομένου ὡς ἑξῆς: Διὰ τοὺς ἄρρενας τεχνίτας δραχμαὶ 72, διὰ τοὺς εἰδικευμένους βοηθοὺς αὐτῶν καὶ εἰδικευμένους ἐργάτας δραχμαὶ 69, διὰ τοὺς βοηθοὺς τεχνιτῶν ραπτεργατῶν καὶ τοὺς ἀνειδικεύτους ἐν γένει ἐργάτας δραχμαὶ 64, διὰ τὰς θήλεις τεχνιτρίας καὶ εἰδικευμένας ἐργατρίας δραχμαὶ 61, διὰ τὰς ἀνειδικεύτους ἐργατρίας δραχμαὶ 50, καὶ τέλος διὰ τοὺς μαθητευομένους ἀμφοτέρων τῶν φύλων δραχμαὶ 30, ἐφ' ὅσον δὲν προβλέπονται ὑπὸ συλλογικῶν συμβάσεων ἐργασίας ἢ διαιτητικῶν ἀποφάσεων ἢ ἄλλων κανόνων δικαίου, τεθέντων εἰς ἐφαρμογὴν μέχρι τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρούσης, εὐνοϊκώτερα διὰ τὴν εἰδικότητά των ἡμερομίσθια, μετὰ τῶν ὑπ' αὐτῶν ἐπιδομάτων τῆς παραγράφου 1 τοῦ ἄρθρου 2 τῆς παρούσης ἀνεξαρτήτως τοῦ ὅτι οὗτοι δὲν ἀμείβονται ἐπὶ ἡμερομισθίῳ.

3) Τὰ ἐν τῇ προηγουμένῃ παραγράφῳ, εἰδικῶς διὰ τὰς περιπτώσεις ἐλλείψεως εἰδικῆς ρυθμίσεως, προσδιοριζόμενα ἡμερομίσθια προαυξάνονται περαιτέρω διὰ τῶν ἐπιδομάτων Κυριακῆς ἢ νυκτερινῆς ἐργασίας καὶ κατὰ τὸ ἀναλογοῦν ποσόν, ἐφ' ὅσον ἡ ἐργασία παρέχεται κατὰ τρόπον τακτικὸν κατὰ τὰς Κυριακὰς καὶ τὴν νύκτα.

4) Διὰ τοὺς παρ' ἑνὶ ἐργοδότῃ τακτικῶς καὶ ἀποκλειστικῶς ἀπασχολουμένους ἐργάτας φορτοεκφορτώσεων, τοὺς ἀμειβομένους κατὰ μονάδα ἐργασίας, τὰ ὑπὸ τῆς παραγράφου 2 τοῦ παρόντος ἄρθρου καθοριζόμενα ποσὰ θὰ ὑπολογισθοῦν προαυξημένα κατὰ 20 ο/ο.

5) Εἰς τοὺς κατ' ἀποκοπὴν ἀμειβομένους ἀρβυλεργάτας χειροποιητῶν καὶ ἡμιχειροποιητῶν ἀρβυλῶν τὸ δῶρον θέλει ὑπολογισθῆ βάσει ἡμερομισθίου δραχμῶν 92 διὰ τοὺς τεχνίτας, κόπτας καὶ μηχανικούς, ἀνεξαρτήτως φύλου, καὶ δραχμῶν 82

διά τούς βοηθούς αύτών. Οί κατ' άποκοπήν άμειβόμενοι άρβυλεργάται μηχανοποιητών άρβυλίων δικαιούνται τού δώρου, ύπολογιζομένου βάσει τών ύπό τής ύπ' άριθ. 93530)1965 άποφάσεως τού Ύπουργού Έργασίας καθοριζομένων κατωτάτων ορίων ήμερομισθίων. Οί άρβυλοτεχνίται τών στρατιωτικών έργοστασίων θά λάβουν τό δώρον Χριστουγέννων 1965, ύπολογιζομένου ώς ή ύπ' άριθ. Φ.844)461)863803)28.11.1964 έγκυκλιος διαταγή τού Γ.Ε.Σ.)Σ.Ο.Υ. Γραφ. 4)11 όρίζει.

6) Διά τούς είδικευμένους ύποδηματεργάτας (βαρενας και θήλεις), άσχέτως συστήματος άμοιβής, τό ύπό τής παρούσης καθοριζόμενον δώρον θέλει ύπολογισθή βάσει ήμερομισθίου δραχμών 88. Διά τάς λοιπάς κατηγορίας ύποδηματεργατών τό δώρον θέλει ύπολογισθή βάσει τών ύπό τής ύπ' άριθ. 77436)1963 άποφάσεως Ύπουργού Έργασίας προβλεπομένων κατωτάτων ορίων ήμερομισθίων, ώς άναπροσηρμόσθησαν ύπό τής ύπ' άριθ. 10)1964 άποφάσεως τού Δ.Α.Δ.Α. Άθηνών, ύπό τάς λοιπάς έν τή παρούσῃ καθοριζομένας προϋποθέσεις.

7) Εἰς τούς γουνοργάτας τό δώρον θέλει καταβληθή, άσχέτως έφαρμοζομένου συστήματος άμοιβῆς, βάσει τών ήμερομισθίων τών καθοριζομένων ύπό τής ύπ' άριθ. 5885.0)1964 άποφάσεως τού Ύπουργού Έργασίας.

8) Τό εἰς τούς συντάκτας τού Άθηναικοῦ Πρακτορείου Εἰδήσεων καταβλητέον δώρον Χριστουγέννων 1965 - Ν. Έτους 1966 θέλει ύπολογισθῆ καθ' ον τρόπον και τό δώρον τῶν συντακτῶν τοῦ Ε.Ι.Ρ.

9) Ύπό τας έν άρθρῳ 1 τῆς παρούσης προϋποθέσεις και διακρίσεις δικαιούνται δώρου οί έπι μισθῷ νομικοί σύμβουλοι, διαιτηταί, μηχανικοί, γεωλόγοι, γεωπόνοι και ἰατροί τῶν παση φύσεως νομικῶν προσώπων και ἐπιχειρήσεων ἐν γένει, ὡς και οί έπι σχέσει έργασίας τοῦ Ἰδιωτικοῦ δικαίου ἰατροί τῶν περαλιμένων και λιμένων.

Τό δώρον τῶν ἀνωτέρω ὑπολογίζεται ἐπί τῇ βάσει τοῦ καταβαλλομένου εἰς ἕκαστον μηνιαίου μισθοῦ. Οί ἐκ τούτων ἀμειβόμενοι βάσει συλλογικῶν συμβάσεων ἢ διαιτητικῶν ἀποφάσεων δικαιοῦνται δώρου ὑπολογιζομένου ἐπί τῇ βάσει τῶν ἐν αὐταῖς καθοριζομένων ἀποδοχῶν.

10) Διά τούς εἰς ὡς τακτοποιημένας ἐργασίας ἀπασχολουμένους τό δῶρον θέλει ὑπολογισθῆ βάσει τοῦ πλήρους, κατά τήν διέπουσαν τούτους συλλογικήν σύμβασιν ἢ ἀπόφασιν διαιτησίας, κατωτάτου ὁρίου ἡμερομισθίου, ὑπό τάς λοιπάς ἐν ἄρθρους 1 καί 2 τῆς παρούσης προϋποθέσεις, ἐφ' ὅσον ἀπασχολοῦνται ἐπί ἑξώρου τοιούτου ἡμερησίως καί λαμβάνουν ἡμερομίσθιον ἀνώτερον τοῦ πλήρους τοιούτου, κατά τήν οἰκείαν διάταξιν. Διά τούς λαμβάνοντας μικρότερον τοῦ πλήρους κατωτάτου ὁρίου ἡμερομίσθιον τό δῶρον θέλει ὑπολογισθῆ βάσει τούτου.

11) Ύπό τάς προϋποθέσεις τοῦ ἄρθρου 1 τῆς παρούσης εἰς τό πολιτικόν, ὑπαλληλικόν, ὑπηρετικόν καί ἐργατοτεχνικόν προσωπικόν τῆς Ε.Β.Α., τό διατιθέμενον εἰς τάς Ύπηρεσίας Ἀμερικανικῶν Ἀεροπορικῶν Δυνάμεων Ἀττικῆς καί Κρήτης, καταβάλλεται ὡς δῶρον ποσόν ἴσον πρός τόν μέσον ὅρον τῶν μηνιαίων αὐτοῦ ἀποδοχῶν, ἃς ἔλαβεν ἐντός τῆς χρονικῆς περιόδου ἀπό 27.4.1965 μέχρις 20.12.1965.

12) Οί μαθηταί τεχνίται τῶν Σχολῶν μαθητείας, ἁρμοδιότητος Ύπουργείου Ἐργασίας, ὧν αἱ ἀποδοχαί προσδιορίζονται εἰς ποσοστόν ἐπί τοῦ κατωτάτου ὁρίου ἡμερομισθίου τοῦ τεχνίτου τῆς οἰκείας κατηγορίας, οἱ πρακτικῶς ἀσκούμενοι σπουδασταί ἀναγνωρισμένων τεχνικῶν καί ἐπαγγελματικῶν Σχολῶν, διά τούς ὁποίους ἐγένετο ρύθμισις τοῦ ἡμερομισθίου δι' ὑποφάσεων, ἐκδοθεισῶν κατ' ἐξουσιοδότησιν τοῦ ν.δ. 3789)1957, ὡς καί οἱ μαθητευόμενοι τῶν στρατιωτικῶν συνεργείων, οἱ ὑπαγόμενοι εἰς τήν ὑπό 14.2.1961 ἐθνικήν γενικήν συλλογικήν σύμβασιν ἐργασίας, δικαιοῦνται τοῦ ὑπό τῆς παρούσης καί ὑπό τας ἐν αὐτῇ προϋποθέσεις καθοριζομένου δώρου Χριστουγέννων - Νέου Ἔτους 1966, ὑπολογιζομένου βάσει τοῦ δι' αὐτούς, ὡς ἀνωτέρω, ἰσχύοντος ἡμερομισθίου.

Ἄρθρον 5

Τοῦ διά τῆς παρούσης καθοριζομένου δώρου καί ὑπό τάς ἐν αὐτῇ προϋποθέσεις δικαιοῦνται παρά τοῦ ὑποχρέου πρός τοῦτο:

1) Οἱ ἐν καταστάσει στρατεύσεως τελοῦντες μισθωτοί. Ἐκ τούτων: α) οἱ τυχόντες, κατά τήν ἐν ἄρθρῳ 1 § 2 χρονικήν περίοδον, ἐπιδόματος στρατεύσεως θά λάβουν δῶρον ἀνάλογον, τόσον πρός τό ὕψος τοῦ ἐπιδόματος τούτου, ὅσον καί πρός τόν χρόνον, καθ' ὃν ἐδικαιοῦντο τοιούτου ἐντός τῆς περιόδου ταύτης καί β) οἱ ἀπολυθέντες τῶν τάξεων τοῦ στρατοῦ μισθωτοί ἐντός τῆς αὐτῆς χρονικῆς περιόδου, ἐφ' ὅσον, ὑπηρετοῦντες ἐν τῷ στρατῷ κατά τήν χρονικήν ταύτην περίοδον, ἐδικαιοῦντο ἐπιδόματος στρατεύσεως, θά λάβουν τό δῶρον, κατά τμῆμα μέν ἀνάλογον πρός τόν χρόνον τῆς ἐν τῷ στρατῷ ὑπηρεσίας των, παρά τοῦ ὑποχρέου πρός τοῦτο Ὀργανισμοῦ ἢ ἐργοδότου, κατά τμῆμα δέ ἀνάλογον πρός τόν χρόνον τῆς ἀπό τῆς ἀπολύσεως των ἐκ τοῦ στρατοῦ μέχρις 20.12.1965 πραγματικῆς ὑπηρεσίας των παρά τοῦ ἐργοδότου.

Ἡ στρατιωτική ὑπηρεσία ἐφέδρων, καλουμένων διά τήν ἐκτέλεσιν στρατιωτικῶν ἀσκήσεων, ἐφ' ὅσον δέν ὑπερβαίνει τόν μῆνα, συνυπολογίζεται, διά τόν ὑπολογισμόν τοῦ δώρου, εἰς τόν χρόνον ὑπηρεσίας παρά τῇ οἰκείᾳ αὐτῶν ἐργοδοτῃ.

2) Οἱ ἐν καταστάσει ἀδυνατίας διατελοῦντες ἢ διατελοῦντες μισθωτοί: Οὗτοι θά λάβουν παρά τοῦ ἐργοδότου των ὡς δῶρον ποσόν ἀνάλογον πρός τήν διάρκειαν τῆς ἐργασιακῆς αὐτῶν σχέσεως ἐντός τῆς περιόδου ἀπό 27.4.1965 μέχρις 20.12.1965, ἀφαιρουμένων τῶν ἡμερῶν ἀσθενείας, δι' ἃς ἔτυχον ἐπιδόματος ἀσθενείας. Οὗτοι, συμπληρωματικῶς, θά τύχουν παρά τοῦ οἰκείου Ἀσφαλιστικοῦ Ὀργανισμοῦ τοῦ δώρου τοῦ προβλεπομένου ὑπό τῆς οἰκείας ἀποφάσεως ἡμῶν «περί χορηγήσεως δώρου ἐπί ταις

έορταίς των Χριστουγέννων 1965 - Νέου Έτους 1966 εἰς τοὺς συνταξιούχους καὶ ἐπιδοτουμένους, λόγῳ ἀσθενείας, ἡσφαλισμένους», ἐφ' ὅσον, ὑπὸ τὰς ἐν αὐτῇ προϋποθέσεις, δικαιοῦνται τοιούτου.

3) Εἰς τοὺς ἐθελουσίως ἐξελθόντας, κατὰ τὸ ἔτος 1958 καὶ ἐφεξῆς, ὑπαλλήλους τῆς Ἀγροτικῆς Τραπέζης τὸ δῶρον θέλει ὑπολογισθῇ ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ συνόλου τῆς καταβαλλομένης αὐτοῖς μηνιαίας παροχῆς (συντάξεως καὶ ἐπικουρήσεως).

4) Οἱ ἐν καταστάσει διαθεσιμότητος δικαιοῦνται, διὰ τὸν χρόνον τῆς τοιαύτης καταστάσεως των, τοῦ ἡμίσεος τοῦ εἰς τὸν χρόνον τοῦτον ἀναλογοῦντος πλήρους δώρου.

5) Οἱ ὑπὸ σύστημα ἐκ περιτροπῆς ἐργασίας ἐργασθέντες δικαιοῦνται τοῦ εἰς τὰς ἡμέρας, καθ' ἃς, λόγῳ τοῦ συστήματος, δὲν παρέσχον τὰς ὑπηρεσίας των, ἀναλογοῦντος δώρου κατὰ τὸ ἥμισυ.

Ἄρθρον 6

1) Εἰς τοὺς ἀπασχολουμένους εἰς ἐπεξεργασίαν καὶ συσκευασίαν σταφίδος, ὡς καὶ εἰς τὴν συσκευασίαν σταφυλῶν, ἐσπεριδοειδῶν καὶ φρούτων ἐν γένει, θέλει καταβληθῇ ὡς δῶρον εἰς μὲν τὴν πρώτην περίπτωσιν (ἐπεξεργασία καὶ συσκευασία σταφίδος) ἓν ἡμερομίσθιον ἀνὰ πέντε (5) πραγματοποιηθέντα τοιαῦτα, εἰς δὲ τὴν δευτέραν περίπτωσιν (συσκευασία σταφυλῶν, ἐσπεριδοειδῶν κλπ.) ἓν ἡμερομίσθιον ἀνὰ ἑπτά (7) πραγματοποιηθέντα ἡμερομίσθια κατὰ τὸ ἀπὸ 27.4.1965 μέχρις 20.12.1965 χρονικὸν διάστημα, κλάσμα δὲ τούτου ἀναλόγως διὰ τὰ κάτω τῶν 5 ἢ 7, ἀντιστοίχως, πραγματοποιηθέντα τοιαῦτα. Τοῦτο ὑπολογίζεται, διὰ μὲν τοὺς ἐπὶ ἡμερομισθίῳ ἀμειβομένους, κατὰ τὰ ἐν ἄρθρῳ 4 § 2 τῆς παρούσης ὁριζόμενα, ἐκτὸς ἐὰν ὑπὸ τῶν οἰκείων συλλογικῶν συμβάσεων ἢ ἄλλων κανόνων δικαίου, ἐκ τῶν ἐν ἄρθρῳ 2 τῆς παρούσης ἀναφερομένων, ἢ ἐσωτερικῶν κανονισμῶν, προβλέπωνται εὐνοϊκώτερα ἡμερομίσθια, ὁπότε τὸ δῶρον ὑπολογίζεται βάσει αὐτῶν, διὰ δὲ τοὺς ἀμειβομένους κατὰ μονάδα ἐργασίας (κατασκευαστάς, καρφωτὰς σταφιδοκιβωτίων κλπ.) ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ πηλίκου τῆς διαιρέσεως τῶν πραγματοποιηθεισῶν ἀμοιβῶν κατὰ τὸ ὡς ἄνω χρονικὸν διάστημα διὰ τοῦ ἀριθμοῦ τῶν πραγματοποιηθέντων ἡμερομισθίων, τοῦ συνολικοῦ ποσοῦ τοῦ δώρου μὴ δυναμένου δι' ἕκαστον ἐργάτην νὰ ὑπερβῇ τὸ 25 ἡμερομίσθια, οὐδ' ἕκαστον ἡμερομίσθιον - δῶρον νὰ εἶναι κατώτερον τῶν 72 δραχμῶν.

2) Εἰδικῶς πρὸς ἐξεύρεσιν τῶν πραγματοποιηθέντων ἡμερομισθίων τῶν ἐπὶ τιμολογίῳ ἀμειβομένων σταφιδεργατῶν Ἡρακλείου δέον ὅπως τὸ σύνολον τῶν πραγματοποιηθεισῶν ἀμοιβῶν ἀπὸ 27.4.1965 μέχρις 20.12.1965 διαιρεθῇ διὰ τοῦ ὑπὸ τῆς οἰκείας συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας προβλεπομένου ἡμερομισθίου, τοῦ συνολικοῦ ποσοῦ τοῦ δώρου μὴ δυναμένου νὰ ὑπερβῇ δι' ἕκαστον τὰ 25 ἡμερομίσθια, οὐδὲ τὴν ἀναλογίαν τοῦ ἑνὸς ἡμερομισθίου ἀνὰ πέντε (5) πραγματοποιηθέντα τοιαῦτα. Ὁ ὑπολογισμὸς οὗτος ἐφαρμόζεται, ἐφ' ὅσον ὑπὸ τῆς συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας δὲν προβλέπονται ἄλλως τὰ τῆς καταβολῆς τοῦ δώρου εἰς τοὺς μισθωτοὺς τούτους.

3) Εἰς τοὺς ὑφαλοχρωματιστάς, ναυπηγοξυλουργοὺς καὶ ματσακονιστάς θέλει καταβληθῇ ὡς δῶρον ἀνὰ πέντε (5) πραγματοποιηθέντα κατὰ τὸ ἀπὸ 27. 4. 1965 μέχρις 20.12.1965 χρονικὸν διάστημα ἡμερομίσθια ἓν (1) ἡμερομίσθιον πρὸς δραχμὰς 64 ἢ πρὸς τὸ ὑπὸ κλαδικῶν ἢ εἰδικωτέρων συλλογικῶν συμβάσεων καὶ διαιτητικῶν ἀποφάσεων προβλεπόμενον τυχὸν ὑψηλότερον ἡμερομίσθιον ἢ ἀνάλογον κλάσμα διὰ τὰ κάτω τῶν πέντε (5) πραγματοποιηθέντα, τοῦ συνολικοῦ ποσοῦ τοῦ δώρου μὴ δυναμένου νὰ ὑπερβῇ τὰ 25 ἡμερομίσθια.

Διὰ τοὺς ἀνωτέρω τὰ οὕτως ὑπολογιζόμενα ἡμερομίσθια (δῶρα) δὲν δύνανται νὰ ὑπερβοῦν τὰ τέσσαρα κατὰ χρονικὸν διάστημα μηνός, ἐντὸς τῆς ἀνωτέρω περιόδου.

Τὰ ἐγκεκριμένα ἐργατικὰ τιμολόγια τῶν ὑφαλοχρωματιστῶν καὶ ματσακονιστῶν προσαυξάνονται κατὰ ποσοστὸν 30 ο/ο ἀπὸ 22.12.1965 μέχρι καὶ 20.1.1966.

4) Οἱ μουσικοὶ τῶν κέντρων διασκεδάσεως καὶ κοσμικῶν ταβερνῶν δικαιοῦνται τοῦ ἡμίσεος τοῦ κατὰ τὸ ἄρθρον 1 τῆς παρούσης προβλεπομένου δώρου καὶ ὑπὸ τὰς ἐν αὐτῷ προϋποθέσεις.

5) Θεατρικαὶ καὶ κινηματογραφικαὶ ἐπιχειρήσεις πρώτης προβολῆς ὑποχρεοῦνται νὰ καταβάλουν, ὑπὸ τὰς προϋποθέσεις τοῦ ἄρθρου 1 τῆς παρούσης, εἰς ἕκαστον ταξιθέτην ἢ ταξιθέτιδα αὐτῶν δῶρον ἐκ δραχμῶν 1.600. Κινηματογραφικαὶ ἐπιχειρήσεις δευτέρας καὶ περαιτέρω προβολῶν ὑποχρεοῦνται νὰ καταβάλουν ὑπὸ τὰς αὐτὰς προϋποθέσεις δῶρον ἐκ δραχμῶν 1.200.

6) Τοῦ διὰ τῆς παρούσης ἀποφάσεως καὶ ὑπὸ τὰς ἐν αὐτῇ προϋποθέσεις παρεχομένου δώρου δικαιοῦται καὶ τὸ προσωπικὸν (μουσικοί, ἠθοποιοὶ καὶ τεχνῖται) τῶν Κρατικῶν Θεάτρων, ἐπὶ τῇ βάσει τῶν καταβαλλομένων αὐτῷ ἀποδοχῶν.

7) Εἰς τὸ τεχνικὸν καὶ λοιπὸν προσωπικὸν τῶν θεατρικῶν ἐπιχειρήσεων ἡ ὑπὸ τῆς παρούσης προβλεπομένη παροχὴ καταβληθήσεται παρὰ τῶν ὑποχρέων πρὸς τοῦτο ἐργοδοτῶν, παρ' οἷς τοῦτο εἰργάσθη ἀπὸ 27.4.1965 μέχρις 20.12.1965, κατὰ τὰ ἐν ἄρθρῳ 1 § 2 τῆς παρούσης ὁριζόμενα.

8) Οἱ ἀρτεργάται δικαιοῦνται παρὰ τῶν ἐργοδοτῶν αὐτῶν δώρου ἐξ 25 ἡμερομισθίων σὺν τῇ ἀξίᾳ 32 χιλιογράμμων λευκοῦ ἄρτου, δι' ὅσους δικαιοῦνται τοιούτου, βάσει τῶν κειμένων διατάξεων. Ὁλοκλήρου τοῦ δώρου τούτου δικαιοῦνται οἱ ἀρτεργάται, οἱ ἐργασθέντες συνεχῶς παρὰ τῷ αὐτῷ ἐργοδότῃ, κατὰ τὸ ἀπὸ 27.4.1965 μέχρις 20.12.1965 χρονικὸν διάστημα. Οἱ ἐργασθέντες διακεκομμένως κατ' αὐτό, εἴτε

εἰς τὸν αὐτὸν ἐργοδότην, εἴτε εἰς πλείονας, θὰ λάβει παρ' ἑκάστου τούτων τὴν ἀναλογίαν τοῦ δώρου, ἥτις βαρύνει ἕκαστον. Τὸ ἡμερομίσθιον, ἐφ' οὗ ὑπολογισθήσεται τὸ δῶρον τῶν ἀπεργατῶν, εἶναι ἴσον πρὸς τὸν μέσον ὅρον τῶν ἀποδοχῶν, τὰς ὁποίας ἔλαβεν ἕκαστος κατὰ τὸ ἀνωτέρω χρονικὸν διάστημα, συμφώνως πρὸς τὸ τηρούμενον βιβλίον παραγωγῆς ἔργου.

Εἰς τοὺς ἐκ τῶν ἀρτεργατῶν διατελέσαντος ἐν ἀσθενείᾳ, συνεχῶς ἢ διακεκομμένως, ἐντὸς τοῦ εἰς ἄνω χρονικοῦ διαστήματος, τὸ ἀναλογοῦν εἰς τὸν χρόνον τῆς ἀσθενείας των δῶρον βάσει τῶν διατάξεων τοῦ ἄρθρου 1 τῆς παρούσης, θὰ λείπει καταβληθῇ παρὰ τοῦ Ἀσφαλιστικοῦ των Ὀργανισμοῦ, ἐφ' ὅσον διὰ τὸν χρόνον τοῦτον τῆς ἀσθενείας των ἐπεδοτήθησαν παρ' αὐτοῦ.

9) Ἕκαστος τῶν ὁδηγῶν ἐπιβατηγῶν ἀγοραίων αὐτοκινήτων (ταξὶ καὶ ἀγοραῖα) δικαιοῦται, πρὸς ἀπόληψιν δώρου, νὰ εἰσπράττῃ ὁλόκληρον τὴν χορηγηθησομένην, λόγῳ τῶν ἑορτῶν Χριστουγέννων 1965, αὔξησιν τῆς πτώσεως τῆς ημισείας τοῦ μετρητοῦ. Ἐπὶ πλέον οὗτοι δικαιοῦνται παρὰ τῶν ἐκμεταλλευομένων τὰ αὐτοκίνητα, ὑπὸ τὰς προϋποθέσεις τοῦ ἄρθρου 1 τῆς παρούσης, τοῦ ποσοῦ τῶν δραχμῶν 620. Τοῦ ἐν λόγῳ ποσοῦ δικαιοῦνται πάντες οἱ ὁδηγοὶ τῶν ἐπιβατηγῶν ἀγοραίων αὐτοκινήτων, ἐξαιρέσει μόνον ἐκείνων, οἱ ὁποῖοι, διὰ ῥητῆς συμφωνίας μετὰ τοῦ ἰδιοκτήτου, συνδέονται μετ' αὐτοῦ διὰ συμβάσεως μισθώσεως πράγματος.

Εἰς ἃς περιπτώσεις οἱ ἀνωτέρω δὲν ἤθελον εἰσπράξει τὴν διαφορὰν ταύτην ἢ εἶναι ὁδηγοὶ αὐτοκινήτων, στερουμένων μετρητοῦ, δικαιοῦνται νὰ λάβουν δῶρον παρὰ τῶν ἐκμεταλλευομένων τὰ αὐτοκίνητον καὶ ὑπὸ τὰς προϋποθέσεις καὶ τοὺς ὅρους τῆς παρούσης ἀποφάσεως δραχμῶν 1.600, συμψηφιζομένων εἰς τὸ ποσὸν τοῦτο καθ' ὃν τυχὸν εἰσπραχθησομένου παρ' αὐτῶν διὰ τὰς ἑορτὰς τῶν Χριστουγέννων δικαιώματος ἐκκινήσεως. Τοῦ τελευταίου τούτου ποσοῦ δικαιοῦται καὶ ἕκαστος τῶν ὁδηγῶν αὐτοκινήτων καὶ ἐργατοτεχνιτῶν, ἐν γένει, ἐκκινήσεως βιόθρων, ἐφ' ὅσον δὲν ἀμείβεται διὰ μηνιαίου μισθοῦ ἢ ἡμερομισθίου (ὅπως ὑπάγεται εἰς τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 1 τῆς παρούσης), ἀλλ' ἀμείβεται διὰ ποσοστῶν ἢ κατ' ἀποκοπήν.

10) Πρὸς τὸν σκοπὸν ὅπως τύχουν δώρου καὶ οἱ σερβιτόροι καὶ βοηθοὶ ἐν ἑστιατορίοις, ἐσθιατορίοις, ὀψοπαγειρείοις, ἰχθυοπωλείοις, ταβερνῶν, κοσμικῶν κέντρων διασκεδάσεως, καφενείων, καφεζαχαροπλαστείων, ἀναψυκτηρίων, ζαχαροπλαστείων, γαλακτοπωλείων καὶ λοιπῶν μονάδων καταστημάτων, τὰ βάσει τῆς ὑπ' ἀριθ. Γ/Γ3881/31371/1964 ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐμπορίου κεκανονισμένα ποσοστὰ αὐξάνονται, ἀντιστοίχως, ἀπὸ 15 ο/ο εἰς 22 ο/ο, ἀπὸ 12 ο/ο εἰς 20 ο/ο καὶ ἀπὸ 10 ο/ο εἰς 17 ο/ο, διὰ τὴν χρονικὴν περίοδον ἀπὸ 16.12.1965 μέχρι 15.1.1966, εἰδικῶς δὲ διὰ τὰς κοσμικὰς ταβέρνας, κέντρα διασκεδάσεως καὶ ἑστιατόρια ἀπὸ 24.12.1965 μέχρι 23.1.1966. Τὸ προϊὸν τῆς κατὰ τὰ ἀνωτέρω αὐξήσεως τῶν κεκανονισμένων ποσοστῶν κατανέμεται μεταξὺ τῶν σερβιτόρων καὶ τῶν βοηθῶν κατὰ τὴν ἀναλογίαν τῶν βάσει τῆς ἄνω ὑπουργικῆς ἀποφάσεως ποσοστῶν ἑκάστου.

11) Κατὰ τὰ αὐτὰ ποσοστὰ διὰ τὸ αὐτὸ χρονικὸν διάστημα, ἤτοι ἀπὸ 24.12.1965 μέχρις 23.1.1966, αὐξάνονται καὶ τὰ δικαιώματα ὑπηρεσίας τοῦ ἐπὶ τῆς περιποιήσεως προσωπικοῦ τῆς Διεθνοῦς Ἑταιρείας Κλινοσυρμῶν. Εἰς περίπτωσιν ὅμως, καθ' ἣν τοῦτο, διὰ τοῦ καταβαλλομένου αὐτῷ εἰς χρῆμα μισθοῦ καὶ τοῦ προϊόντος τῆς ἀνωτέρω αὐξήσεως, δὲν ἤθελον καλύψει τοὺς ὑπὸ τῆς ἐν ἰσχύϊ ὑπ' ἀριθ. 10)1961 διαιτητικῆς ἀποφάσεως τοῦ Δ.Δ.Δ.Δ. Πειραιῶς καθοριζομένους μισθοὺς ἀσφαλείας, ὑποχρεοῦται ὁ ἐργοδότης εἰς καταβολὴν ἑκάστῳ τῆς ἐπὶ πλατιὸν διαφορᾶς, ἐφαρμοζομένων κατὰ τὰ λοιπὰ ἀναλόγως τῶν διατάξεων τοῦ ἄρθρου 1 τῆς παρούσης.

12) Πρὸς τὸν σκοπὸν ὅπως τύχῃ τοῦ διὰ τῆς παρούσης χορηγουμένου δώρου καὶ τὸ ἐπὶ ποσοστοῖς μόνον ἀμειβόμενον προσωπικὸν τῶν κουρείων καὶ κομμωτηρίων αὐξάνονται κατὰ 30 ο/ο ἀπὸ 15.12.1965 μέχρι 14.1.1966 αἱ τιμαὶ τῶν κουρευτικῶν καὶ λοιπῶν ἐν τοῖς ὡς ἄνω καταστήμασι παρεχομένων ὑπηρεσιῶν. Τὸ ἐκ τῆς αὐξήσεως ταύτης ποσὸν, μετὰ τὴν ἐξ αὐτοῦ παροχὴν 360 δραχμῶν δι' ἕκαστον βοηθὸν κουρείου καὶ 400 δραχμῶν δι' ἕκαστον βοηθὸν κομμωτηρίου, θέλει κατανεμηθῇ κατ' ἰσομοιρίαν μεταξὺ πάντων τῶν τεχνιτῶν καὶ τεχνιτριῶν ἑκάστου κουρείου ἢ κομμωτηρίου, ἀποκλειομένων τῶν προσωπικῶς ἐργαζομένων ἐργοδοτῶν, ἐφ' ὅσον οὗτοι ἀπασχολοῦν πλέον τοῦ ἑνὸς τεχνίτου. Εἰς περίπτωσιν συμμετοχῆς τῶν ἐργοδοτῶν εἰς τὸ προϊὸν τῆς ἀνωτέρω αὐξήσεως τὰ δῶρα τῶν βοηθῶν ἀφαιροῦνται ἐκ τοῦ μεριδίου τούτων.

Κουρεῖα ἢ κομμωτήρια, ἅτινα δὲν ἤθελον αὐξήσει κατὰ τὰ ἀνωτέρω τὰς τιμάς, ὑποχρεοῦνται, ὅπως καταβάλουν εἰς ἕκαστον τῶν ἐν αὐτοῖς ἀπασχολουμένων, ὑπὸ τὰς προϋποθέσεις τοῦ ἄρθρου 1 τῆς παρούσης, ὡς δῶρον, ποσὸν δραχμῶν 1.600 διὰ τοὺς τεχνίτας, δραχμῶν 1.320 διὰ τὰς τεχνίτριας, δραχμῶν 360 διὰ τοὺς βοηθοὺς κουρείων καὶ δραχμῶν 400 διὰ τοὺς βοηθοὺς κομμωτηρίων.

13) Πρὸς ἀπόληψιν δώρου ὑπὸ τοῦ ἐπὶ ποσοστοῖς ἀμειβομένου προσωπικοῦ τῶν ἐν τῇ χώρᾳ λειτουργούντων λουτρῶν καθαριότητος, ἰαματικῶν καὶ θαλασσίων αὐξάνονται κατὰ ποσοστὸν 25ο/ο αἱ τιμαὶ τῶν εἰσιτηρίων ἀπὸ 20.12.1965 μέχρι 19.1.1966. Τὸ ἐκ τῆς αὐξήσεως ταύτης προερχόμενον προϊὸν διανεμηθήσεται κατ' ἰσομοιρίαν μεταξὺ τοῦ ὡς εἴρηται προσωπικοῦ.

14) Ἐπίσης, πρὸς παροχὴν τοῦ ὑπὸ τῆς παρούσης προβλεπομένου δώρου εἰς τὸ προσωπικὸν τῶν στιλβωτηρίων, αὐξάνονται ἀπὸ 15.12.1965 μέχρι καὶ 14.1.1966, κατὰ ποσοστὸν 30ο/ο αἱ τιμαὶ τοῦ στιλβώματος, τὸ ἐκ τῆς αὐξήσεως δὲ ταύτης συγκεντρούμενον ποσὸν διανεμηθήσεται κατ' ἰσομοιρίαν μεταξὺ πάντων τῶν ἐν ἑκάστῳ καταστήματι ἐργαζομένων στιλβωτῶν, μὴ ἐφαρμοζομένων ἐπὶ τούτων ἐὰν διατάξεων

τοῦ ἄρθρου 1 τῆς παρούσης.

15) Εἰς ἕκαστον ἐκ τοῦ ἐπὶ ποσοστοῖς ἀμειβομένου προσωπικοῦ τῶν Νομικῶν Προσώπων Δημοσίου καὶ Ἰδιωτικοῦ Δικαίου καὶ τῶν Ἐπαγγελματικῶν Ὀργανώσεων, εἰς τοὺς ἐπὶ ποσοστοῖς ἀμειβομένους ε ἰ σ π ρ ά κ τ ο ρ α ς καὶ π ο ρ ο γ ω γ ο ύ ς (πλασιέ) τῶν πάσης μορφῆς ἐπιχειρήσεων, τοὺς ἀπασχολουμένους παρ' ἑνὶ μόνον ἐργοδότῃ, ὡς καὶ τοὺς ζυγιστὰς τῶν Δημοτικῶν Στατήρων, χορηγεῖται, ὑπὸ τὰς ἐν τῷ ἄρθρῳ 1 τῆς παρούσης προϋποθέσεις καὶ περιορισμούς, δῶρον ἐκ δραχμῶν 1.700 διὰ τοὺς ἄρρενας καὶ 1.440 διὰ τὰς θήλεις, ἐκτὸς ἐὰν ὑπὸ τῶν οἰκείων συλλογικῶν συμβάσεων, ἐσωτερικῶν Κανονισμῶν ἢ ἄλλων σχετικῶν διατάξεων προβλέπηται ἡ χορήγησις μεγαλυτέρου ποσοῦ δώρου.

16) Οἱ ἐκ τῶν μισθωτῶν ἀμειβόμενοι βάσει συλλογικῶν συμβάσεων ἢ ἄλλων κανόνων δικαίου τόσον διὰ ποσοστῶν ἢ φιλοδωρημάτων, ὅσον καὶ διὰ σταθεροῦ χρηματικοῦ μισθοῦ ἢ ἡμερομισθίου, δικαιοῦνται δώρου, ὑπολογιζομένου μόνον ἐπὶ τοῦ εἰς χρῆμα καταβαλλομένου μισθοῦ ἢ ἡμερομισθίου, ἐφαρμοζομένων κατὰ τὰ λοιπὰ τῶν διατάξεων τῆς παρούσης. Τὸ δῶρον τοῦτο δὲν συμψηφίζεται πρὸς τὸ δῶρον, οὗτινος δικαιοῦνται οἱ σερβιτόροι βάσει τῶν διατάξεων τῆς παραγράφου 10 τοῦ παρόντος ἄρθρου.

17) Πρὸς ἀπόληψιν δώρου ὑπὸ τῶν ἀπασχολουμένων εἰς μὴ μόνιμον ἐργοδότην καὶ ἐπὶ τιμολογίῳ ἢ κατὰ μονάδα ἐργασίας ἀμειβομένων, ὡς ἐκδοροσφαγέων, ἐργατῶν κατεργασίας ἐντέρων, συντηρητῶν ζώων, ἐλαιομετρητῶν, καρραγωγέων, ραπτεργατῶν, φορτοεκφορτωτῶν, μὴ διεπομένων ὑπὸ τῆς «περὶ φορτοεκφορτωτῶν λιμένος ἢ ξηρᾶς κειμένης νομοθεσίας κλπ.», ἀνέρχονται τὰ νομίμως ἐγκεκριμένα ἢ συμπεφωνημένα τιμολόγια ἀμοιβῆς αὐτῶν κατὰ 30 ο/ο ἀπὸ 10.12.1965 μέχρι καὶ τῆς 19.1.1966, εἰδικῶς δὲ τῶν ραπτεργατῶν ἀπὸ 15.12.1965 μέχρι καὶ τῆς 14.1.1966.

---

18) Διὰ τοὺς ραπτεργάτας καὶ ραπτεργατρίας, τοὺς ἀπασχολουμένους εἰς στρατιωτικὰ συνεργεῖα ἁρμοδιότητος Ὑπουργείου Ἐθνικῆς Ἀμύνης περιοχῆς Ἀθηνῶν - Πειραιῶς, τὸ διὰ τῆς παρούσης προβλεπόμενον δῶρον θέλει ὑπολογισθῆ βάσει τῶν ὑπὸ τῆς ὑπ' ἀριθ. 95518)1964 ὑπουργικῆς ἀποφάσεως καθοριζομένων μικτῶν ἀποδοχῶν.

Ἄρθρον 7

1) Τὸ ὑπὸ τῆς παραγράφου 3 τῆς ὑπ' ἀριθ. 23845)1835)30.8.1951 κοινῆς ἀποφάσεως τῶν Ὑπουργῶν Οἰκονομικῶν, Ἐργασίας καὶ Ἐμπορικῆς Ναυτιλίας, ὡς καὶ τῆς παραγράφου 1 τοῦ Κεφαλαίου Ε' τῆς ταυταρίθμου ἀπὸ 29.9.1951 ἐγκυκλίου τῶν αὐτῶν Ὑπουργῶν, ὁριζόμενον δῶρον φορτοεκφορτωτῶν κλπ. τῶν τε μονίμων καὶ ἐπικουρικῶς ἐργασθέντων ὑπολογίζεται μέχρι ποσοῦ δραχμῶν δέκα ὀκτὼ (18) κατ' ἀνώτατον ὅριον δι' ἕκαστον πραγματοποιηθὲν ἐπὶ τῇ βάσει τῶν στοιχείων τοῦ Ι.Κ.Α. ἡμερομίσθιον, παρ' ἑκάστου τούτων ἀπὸ 21.4.1965 μέχρις 20.12.1965 ἢ ἐπὶ τῇ βάσει τῶν στοιχείων τῆς οἰκείας Ἐπιτροπῆς Ρυθμίσεως Φορτοεκφορτώσεων (Ε.Ρ.Φ.) ὑπὸ τὸν ὅρον ὅτι τὸ ἀνωτάτον ποσὸν καταβλητέον εἰς ἕκαστον δῶρον ἑορτῶν Χριστουγέννων 1965 Νέου Ἔτους 1966 δὲν δύναται νὰ ὑπερβῇ τὰς δραχμὰς τρεῖς χιλιάδας ἑξακοσίας (3.600).

2) Τὸ εἰς τοὺς ἐργάτας Κ ο μ ι σ τ ι κ ῆ ς Ὑ π η ρ ε σ ί α ς τῆς Ἐλευθέρας Ζώνης Θεσσαλονίκης καταβλητέον ὑπὸ τὰς ἐν ἄρθρῳ 1 τῆς παρούσης προϋποθέσεις δῶρον ὑπολογισθήσεται βάσει τοῦ τεκμαρτοῦ αὐτῶν ἡμερομισθίου ὑπαγωγῆς των εἰς τὴν ἀσφάλισιν τοῦ Ι.Κ.Α., ὅπερ ὅμως δὲν δύναται νὰ εἶναι ἀνώτερον τοῦ ὑπὸ τῆς παραγράφου 1 τοῦ παρόντος ἄρθρου καθοριζομένου γενικοῦ τοιούτου, αὐξημένου κατὰ 15 ο/ο.

Ἄρθρον 8

Τοῦ ὑπὸ τῆς παρούσης προβλεπομένου δώρου, ὑπὸ τὰς προϋποθέσεις τοῦ ἄρθρου 1, δικαιοῦται τὸ πρὸς ἐξυπηρέτησιν τοῦ οἴκου τοῦ ἐργοδότου ἀπασχολούμενον καὶ ἐν αὐτῷ ἐνδιαιτώμενον προσωπικὸν (βοηθοί, θαλαμηπόλοι, παιδαγωγοί, κηπουροί, μάγειροι κλπ.) καὶ τὸ διεπόμενον ὑπὸ κλαδικῶν συλλογικῶν συμβάσεων ἐργασίας καὶ διαιτητικῶν ἀποφάσεων τοιοῦτον, ὑπολογιζομένου ἐπὶ τῇ βάσει τῶν εἰς χρῆμα μόνον καταβαλλομένων ἑκάστῳ μηνιαίων ἀποδοχῶν. Εἰδικῶς διὰ τοὺς οἰκιακοὺς βοηθούς, ἀνεξαρτήτως ἡλικίας, τὸ δῶρον τοῦτο, εἰς τὸ ἀκέραιον, δὲν δύναται νὰ εἶναι μικρότερον τῶν δραχμῶν 400, ἐφαρμοζομένων κατὰ τὰ λοιπὰ τῶν διατάξεων τῆς παρούσης.

Ἄρθρον 9

Τοῦ ὑπὸ τῆς παρούσης προβλεπομένου δώρου καὶ ὑπὸ τὰς ἐν αὐτῇ προϋποθέσεις καὶ διακρίσεις δικαιοῦνται καὶ οἱ μισθωτοὶ τῶν γ ε ω ρ γ ο κ τ η ν ο τ ρ ο φ ι κ ῶ ν ἐπιχειρήσεων (βοοστασίων, λαχανοκήπων, ἀνθοκηπίων, πτηνοτροφείων κλπ.), ἐφ' ὅσον αἱ σχέσεις τούτων διέπονται ὑπὸ συλλογικῶν συμβάσεων ἐργασίας ἢ ἄλλων πράξεων ἐκ τῶν ἐν ἄρθρῳ 2 τῆς παρούσης ἀναφερομένων ἢ ὑπάγονται εἰς τὴν ἀσφάλισιν τοῦ Ι.Κ.Α.

Ὡσαύτως δικαιοῦται τοῦ ὑπὸ τῆς παρούσης προβλεπομένου δώρου τὸ προσωπικὸν τῶν γεωργοκτηνοτροφικῶν ἐργασιῶν, τῶν ἀσκουμένων ὑπὸ τοῦ Δημοσίου, ἀνωνύμων ἑταιρειῶν, συνεταιριστικῶν ὀργανώσεων καὶ λοιπῶν Νομικῶν Προσώπων Δημοσίου ἢ Ἰδιωτικοῦ Δικαίου, ἀνεξαρτήτως τῆς ὑπαγωγῆς των εἰς τὴν ἀσφάλισιν τοῦ Ι.Κ.Α. ἢ τοῦ καθορισμοῦ τῶν ἀποδοχῶν των διὰ συλλογικῶν συμβάσεων κλπ.

Ἄρθρον 10

Ἐὰν ὁ ἐργοδότης καταβάλλῃ εἰς τοὺς παρ' αὐτῷ ἀπασχολουμένους μισθωτοὺς ἀποδοχὰς ὑψηλοτέρας τῶν καθοριζομένων δι' ὑποχρεωτικῶν κανόνων δικαίου δὲν δύναται νὰ συμψηφίσῃ τὸ ἐπὶ πλέον καταβαλλόμενον ποσὸν πρὸς τὴν διὰ τῆς παρούσης προβλεπομένην παροχήν.

Ἄρθρον 11

1) Ἐπιχειρήσεις, αἵτινες λόγῳ οἰκονομικῶν δυσχερειῶν ἤρχησαν ἀπὸ τῆς 27.4.1965 καὶ ἐφε-

ξής μέχρι δημοσιεύσεως της παρούσης, δύνανται να καταβάλουν το διά της παρούσης προβλεπόμενον δώρον μειωμένον κατά τό ήμισυ, έαν ήργησαν συνεχώς και ολοκληρωτικώς επί χρόνον πλέον του μηνός, κατά δε τά 2/3 αύτου, έαν ήργησαν πλέον των δύο μηνών, έντός του αύτου χρονικού διαστήματος.

2) Αί διατάξεις του παρόντος άρθρου δεν εφαρμόζονται επί του προσωπικού των εν λόγω επιχειρήσεων, όπερ εξηκολούθησε παρέχον τάς υπηρεσίας του παρά την άργίαν της επιχειρήσεως.

Άρθρον 12

1) Η υπό της παρούσης προβλεπομένη έκτακτος οικονομική ενίσχυσις (δώρον) υπόκειται, ως και αί λοιπαί άποδοχαί, εις πάσας τάς υπέρ των οίκείων Ασφαλιστικών και λοιπών Οργανισμών ή Λογαριασμών Κοινωνικής Πολιτικής (πλην της Εργατικής Εστίας, δι' ήν ισχύει μόνον ή υπό της επομένης παραγράφου προβλεπομένη εισφορά) καθωρισμένας κρατήσεις και εισφοράς, καταβλητέας εις τέσσαρας (4) ισοπόσους μηνιαίας δόσεις, εξ ών ή πρώτη μέχρι της 15.1.1966.

2) Εκ του εις εκαστον μισθωτόν καταβλητέου ή οπωσδήποτε εισπρακτέου βάσει των διατάξεων της παρούσης δώρου παρακρατηθήσεται, δυνάμει του άρθρου 14 του ν. δ/τος 3755) 1957, ως εισφορά έκάστου τούτων υπέρ της Εργατικής Εστίας πασών δραχμών 64 διά τους άρρενας και δραχμών 50 διά τάς θήλεις.

Διά τους μαθητευομένους εργάτας ή επαλλήλους αμφοτέρων των φύλων, των οποίων αί ημερήσιαι αποδοχαί είναι μικρότεραι των δραχμών 64 διά τους άρρενας και των δραχμών 50 διά τάς θήλεις, παρακρατηθήσεται ποσόν δραχμών 27.

Η ως άνω εισφορά καταβληθήσεται εις την Εργατικήν Εστίαν, κατά τάς ισχυούσας διατάξεις, εντός μηνός από της κρατήσεως της.

Άρθρον 13

Το υπό της παρούσης προβλεπόμενον δώρον, όπερ εν ουδεμιά περιπτώσει επιτρέπεται να καταβληθή εις είδος, άλλ' εις χρήμα μόνον, θά καταβληθή εφ' άπαξ μέχρι της 22.12.1965, εφ' όσον δεν υπερβαίνη τας δύο χιλιάδας δραχμάς. Το πέραν του ποσού τούτου υπόλοιπον δύναται να καταβληθή μέχρι της 5.1.1966.

Άρθρον 14

Αί διατάξεις της παρούσης δεν έχουν εφαρμογήν εις τα κατωθι περιπτώσεις:

α) Επί εργατών και λοιπών, εκτός των εν άρθρω 9 αναφερομένων γεωργικών ή κτηνοτροφικών εργασιών.

β) Επί των κατ' οίκον εργαζομένων εις κωμοπόλεις (Δήμους ή Κοινότητας) πληθυσμού κάτω των εξ χιλιάδων κατοίκων.

γ) Επί των επί ποσοστοίς αμειβομένων μισθωτών, πλην των εν τοις προηγουμένοις εξαιρέσεων.

Η παρούσα δημοσιευθήτω διά της Εφημερίδος της Κυβερνήσεως.

Εν Αθήναις τη 9 Δεκεμβρίου 1965

—

ΔΙΑΙΤΗΤΙΚΑΙ ΑΠΟΦΑΣΕΙΣ ΚΑΙ

20)1965 Απόφ. Δευτεροβαθμίου Διοικητικού Διαιτητικού Δικαστηρίου Πειραιώς

Περί παροχής επιδόματος ειδικών συνθηκών εργασίας εις τους μακαρονοτεχνίτας άπασης της χώρας (*).

. . . . . .

Διά ταύτα

Μεταρρυθμίζει την εκκαλουμένην υπ' αριθ. 33)1964 απόφασιν του Π.Δ.Δ.Δ. Πειραιώς, εκδοθείσαν εις επίλυσιν διενέξεως μεταξύ της Πανελληνίου Ομοσπονδίας Μυλεργατοϋπαλλήλων και Μακαρονοτεχνιτών αφ' ενός και αφ' ετέρου των α) Πανελληνίου Συνδέσμου Βιομηχάνων Ζυμαρικών και β) Συνδέσμου Ελλήνων Βιομηχάνων και ης το διατακτικόν διατυπούται ως εξής:

1) Επί των εκάστοτε ισχυόντων κατωτάτων ορίων ημερομισθίων των μακαρονοτεχνιτών (αρρένων και θηλέων) άπασης της χώρας, των απασχολουμένων: α) Εντός των θαλάμων αυτοματοποιημένων παρασκευής ζυμαρικών, β) με την τοποθέτησιν, ανακίνησιν και εξαγωγήν εκ των ξηραντηρίων των έτοίμων πλέον ζυμαρικών και γ) με την μεταφοράν του ολικού εις τους, ή εκ των, προμνησθέντας χώρους (μεταφοράς) χορηγείται επίδομα ειδικών συνθηκών εργασίας εκ ποσοστού 8 α)ο.

2) Η ισχύς της παρούσης άρχεται από 26.9.1964.

Εκριθη, αποφασισθη και εδημοσιευθη

Εν Αθήναις τη 28 Ιουλίου 1965

—

Συλλογική σύμβασις εργασίας

Αμοιβής και εργασίας εργατοτεχνιτών καπής και εφαρμογής υαλοπινάκων της περιφερείας τέως Διοικήσεως Πρωτευούσης (**).

Εν Αθήναις, σημερον την 14.9.1965, οί κατωθι υπογεγραμμένοι συμβαλλόμενοι αφ' ενός ο Αλέξ. Αγέλαστος, πρόεδρος του εν Αθήναις Συνδέσμου Υαλοπινάκων Αθηνών - Πειραιώς, και αφ' ετέρου ο Ιωάν. Μαρούρης, πρόεδρος του εν Αθήναις Συνδέσμου Τεχνιτών Εργατοϋπαλλήλων και Εφαρμοστών Υαλοπινάκων, αμφότεροι κάτοικοι Αθηνών και δεόντως εξουσιοδοτημένοι παρά των Διοικητικών αυτών Συμ-

---

(*) Κατετέθη παρά τη Γραμματεί του Πρωτοδικείου Αθηνών, κατ' άρθρον 20 νόμου 3239)1955 συνταχθείσης της υπ' αριθ. 127 της 13.10.1965 πράξεως καταθέσεως.

(**) Κατετέθη παρά τω Γραμματεί του Ειρηνοδικείου Αθηνών, κατ' άρθρον 20 νόμου 3239) 1955, συνταχθείσης της υπ' αριθ. 129 της 19.10.1965 πράξεως καταθέσεως, και εκοινοποιήθη εις το Υπουργείον Εργασίας την 20.10.1965.

βουλίων διά την ύπογραφην της παρούσης συλλογικής συμβάσεως έργασίας, συνωμολόγησαν και συνεπεδέχθησαν τά κάτωθι :

Άρθρον 1

Κατώτατα όρια βασικών ημερομισθίων

Α) Κατηγορία άνειδικεύτων, θεωρούμενοι ώς τοιούτοι οί τό πρώτον εργαζόμενοι και οί μή έχοντες τάς ειδικάς τεχνικάς γνώσεις τού ειδικευμένου. Τά ημερομίσθια της άνωτέρω κατηγορίας καθορίζονται ώς κατωτέρω :

	Δραχμαί
α) Άμα τη προσλήψει	64
β) Μετά συμπλήρωσιν τού 1ου έτους έργασίας του	72
γ) Μετά συμπλήρωσιν τού 2ου έτους έργασίας του	80
δ) Μετά συμπλήρωσιν τού 3ου έτους έργασίας του	85

Β) Κατηγορία ειδικευμένων, οίτινες θεωρούνται οί δυνάμενοι νά χρησιμοποιήσωσι κατά τούς κανόνας της τεχνικής και τού έπαγγέλματος ροδέλλαν ή διαμάντι και νά δύνανται νά προβώσιν είς τοποθέτησιν ύαλοπινάκων είς τάς οικοδομάς και τών όποίων τά ημερομίσθια καθορίζονται :

	Δραχμαί
α) Κατά την πρόσληψίν των	90
β) Μετά συμπλήρωσιν τριετίας	100
γ) Μετά συμπλήρωσιν τετραετίας	110
δ) Μετά συμπλήρωσιν έξαετίας	120
ε) Μετά συμπλήρωσιν οκταετίας	135

Διά τον καθορισμόν τών άνωτέρω βασικών ημερομισθίων είς τούς ειδικευμένους άναγνωρίζεται και ό παρ' αύτών διανυθείς χρόνος προϋπηρεσίας των, έφ' όσον είργάσθησαν είς καταστήματα, τά όποία τυγχάνουσι μέλη τού Συνδέσμου Ύαλοπινάκων Άθηνών - Πειραιώς και έφ' όσον προσκομίζωσι περί τούτου βεβαίωσιν τού προηγουμένου έργοδότου των ή έμφαίνηται τούτο έκ τού άσφαλιστικού των βιβλιαρίου.

Άρθρον 2

Τά ώς άνω κατώτατα όρια βασικών ημερομισθίων προσαυξάνονται κατά ποσοστόν 30 ο/ο είς ήν περίπτωσιν οί άνωτέρω έργαζόμενοι μετακινούνται πρός έργασίαν κατ' έντολήν τού έργοδότου των είς άπόστασιν μεγαλυτέραν τών 30 χιλιομέτρων άπό την έδραν της έπιχειρήσεώς των και έφ' όσον ό έργαζόμενος εύρίσκεται έγκαίρως είς τόν τόπον έργασίας του, έφ' όσον έχει είδοποιηθή πρός τούτο άπό της προτεραίας και συμπληρώσει τό ύπό της παρούσης συλλογικής συμβάσεως ώρισμένον ώράριον πλήρους άπασχολήσεως είς τό έργον ή συμπληρώσει τούτο είς τό κατάστημα τού έργοδότου. Είς περίπτωσιν μετακινήσεως τού έργαζομένου έκτός της περιφερείας τέως Διοικήσεως Πρωτευούσης και ύποχρεωτικώς του ύπως διανυκτερεύση είς τόν τόπον τού έργου, ούτε τό ύπό της παρούσης προβλεπόμενον ημερομίσθιον προσαυξάνεται κατά 75 ο/ο, πλέον έξόδων μετακινήσεώς του. Έπίσης καταβάλλεται πάγιον ποσόν δραχμών 40 δι' έκάστην διανυκτέρευσιν έκτός της έδρας της έπιχειρήσεως.

Άρθρον 3

Ώραι έργασίας

Ή έβδομαδιαία έργασία τών ύφ' οιανδήποτε ειδικότητα άπασχολουμένων είς τάς έν άρθρω 1 έπιχειρήσεις δέν δύναται νά ύπερβαίνη τάς τεσσαράκοντα όκτώ (48) ώρας, είτε ή έργασία παρέχεται έν τώ καταστήματι, είτε έκτός αύτού είς έγκαταστάσεις και λοιπάς κατασκευάς (οικοδομάς κλπ.) τρίτων, είτε άθροιστικώς είς τό κατάστημα και τάς οικοδομάς. Ή έβδομαδιαία έργασία τών μαθητευομένων κάτω τών 18 έτών, τών φοιτούντων είς νυκτερινάς σχολάς, δέν δύναται νά ύπερβαίνη τάς 42 ώρας, τούτου ισχύοντος μόνον κατά την περίοδον της λειτουργίας τών νυκτερινών σχολείων.

Έν περιπτώσει, καθ' ήν μαθητευόμενος της άνω κατηγορίας άπουσιάζει άδικαιολογήτως τών μαθημάτων του ή άνωτέρω προνομιακή μεταχείρισις ώς πρός τό ύψος τού ώραρίου έργασίας δέν ισχύει, τούτου ύποχρεουμένου νά άκολουθήση τό κανονικόν ώράριον τών 48 ώρών της έβδομάδος, τό όποίον θά άκολουθούν και οί λοιποί μαθητευόμενοι οί μή φοιτώντες είς νυκτερινάς σχολάς.

Τό άνωτέρω καθοριζόμενον ώράριον δι' έκαστον έργαζόμενον άρχεται και περατούται είς τόν έκάστοτε τόπον άπασχολήσεώς του τόν ύπό τού έργοδότου του όριζόμενον.

Αί ώραι έργασίας τών καταστημάτων ειδών ύαλοπινάκων περιοχής τέως Διοικήσεως Πρωτευούσης όρίζονται κατά περιόδους ώς κάτωθι :

Άπό 1 Σεπτεμβρίου μέχρι 15 Ίουνίου καθημερινώς άπό 8 - 1.45' και 2.45' μ.μ. μέχρι 5.30' μ.μ., δι' έκαστον δέ Σάββατον άπό 8 π.μ. - 1.30' μ.μ.

Άπό 16.6 μέχρι 31.8 καθημερινώς άπό 7ης πρωϊνής μέχρι 3ης μ.μ., έκτός Σαββάτου, καθ' ό ή έργασία παύει την 1.45' μ.μ.

Τό ώς άνω ώράριον θά άκολουθούν πάντες οί έργαζόμενοι είς τάς άνωτέρω έπιχειρήσεις, είτε είς τά ώς άνω καταστήματα έργάζονται, είτε και είς τάς οικοδομάς.

Άρθρον 4

Έργαλεία και όργανα έργασίας

Είς τούς ύφ' οιανδήποτε ειδικότητα άπασχολουμένους είς τάς έν άρθρω 1 έπιχειρήσεις παρέχονται τά κατάλληλα έργαλεία και λοιπά άναγκαία όργανα πρός έκτέλεσιν της έργασίας των, τά όποία άντικαθίστανται άμα τη φθορά ή άκαταλληλότητί των, δαπάνη της έπιχειρήσεως. Έν περιπτώσει άπωλείας τούτων ή άδικαιολογήτου φθοράς ταύτα βαρύνουσι τόν έργαζόμενον.

Άρθρον 5

Μέτρα άσφαλείας της έργασίας

Αί έν άρθρω 1 έπιχειρήσεις όφείλουν νά λαμβάνουν άπαντα τά έκάστοτε κατάλληλα μέτρα άσφαλείας και δη είς την συσκευασίαν τών

ανταφερομένων ὑαλοπινάκων, εἰς τρόπον ὥστε νὰ προστατεύεται ἡ ὑγεία, ἡ σωματικὴ ἀκεραιότης καὶ ἡ ζωὴ τῶν παρ' αὐτοῖς ἀπασχολουμένων ἐργατοτεχνιτῶν.

Ἄρθρον 6

Εἰς τοὺς ὑφ' οἱανδήποτε εἰδικότητα ἀπασχολουμένους εἰς τὰς ἐν ἄρθρῳ 1 ἐπιχειρήσεις παρέχεται κατ' ἔτος καὶ μετὰ τὴν συμπλήρωσιν τοῦ πρώτου ἔτους ἀπασχολήσεως των μία φόρμα.

Ἄρθρον 7

Τυχὸν προβλεπόμενα ἢ καταβαλλόμενα ἡμερομίσθια ἀνώτερα τῶν διὰ τῆς παρούσης καθοριζομένων ἢ τυχὸν ὡφιστάμενοι συνθῆκαι ἐν γένει καὶ ὅροι ἐργασίας εὐνοϊκώτεροι τῶν διὰ τῆς παρούσης καθοριζομένων δὲν θίγονται ἐκ τῶν διατάξεων ταύτης.

Ἡ παροῦσα, ἧς ἡ ἐφαρμογὴ ἄρχεται ἀπὸ τῆς 15 Σεπτεμβρίου 1965, λήγει μετὰ παρέλευσιν 2ετίας, ἤτοι τὴν 15ην Σεπτεμβρίου 1967.

Ἐφ' ᾧ συνετάγη ἡ παροῦσα εἰς τόσα ἀντίτυπα, ὅσα καὶ οἱ συμβαλλόμενοι, πλέον τριῶν, τῶν μὲν δύο δι' ἐπιβολὴν των εἰς τὸ Ὑπουργεῖον Ἐργασίας πρὸς ἔγκρισιν, τοῦ δὲ τρίτου δι' ὑποβολὴν εἰς τὸ Ἀρχεῖον τῆς Ἐπιθεωρήσεως Ἐργασίας, ὑπογράφεται δὲ ὡς ἔπεται.

Οἱ συμβαλλόμενοι

—

Συλλογικὴ σύμβασις ἐργασίας

Σταφιδεργατῶν Ζακύνθου (*)

Ἐν Ζακύνθῳ, σήμερον τὴν 29.6.1965, ἡμέραν Τρίτην καὶ ὥραν 7 μ.μ., ἐνώπιον τοῦ ἐκ τῶν ὑπογεγραμμένων ταγματάρχου Ξανθῆ Νικολάου, ὡς τῆς ἰδιαιτέρου τοῦ Ἐπόπτου Ἐργασίας, συμπροσετόντος δυνάμει τῆς ὑπ' ἀριθ. 116508)9825) 12.12.1964 εἰδικῆς ἐξουσιοδοτήσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας, μεταξὺ τῶν ἐργοδοτῶν σταφιδεργατουπουργῶν Ζακύνθου, ἐκπροσωπουμένων δυνάμει τοῦ ὑπ' ἀριθ. 985)20.5.1965 ἐγγράφου τοῦ Ἐμπορικοῦ καὶ Βιομηχανικοῦ Ἐπιμελητηρίου Κεφαλληνίας καὶ Ἰθάκης, ὑπὸ τοῦ σταφιδεργατουπουργοῦ Παν. Γιγάντε, κατοίκου Ζακύνθου, καὶ τοῦ Συνδέσμου Σταφιδεργατῶν καὶ Σταφιδεργατριῶν Ζακύνθου, νομίμως καὶ τούτου ἐκπροσωπουμένου ὑπὸ τοῦ Διον. Πόθου, δεόντως ἐξουσιοδοτημένου διὰ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 8 ἀπὸ 1.8.1965 πρακτικοῦ τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Συνδέσμου τούτου, συνεφωνήθησαν καὶ ἐγένοντο συναπαδεκτὰ τὰ ἑξῆς:

1). Οἱ ἐργοδόται σταφιδεργοστασιάρχαι Ζακύνθου ὑποχρεοῦνται, ὅπως διὰ πάσαν ἐργασίαν ἐπεξεργασίας καὶ διαλογῆς σταφίδος, διὰ μηχανημάτων ἢ μή, τῶν ἀναγκαιούντα πρὸς τοῦτο ἀριθμὸν σταφιδεργατῶν καὶ σταφιδεργατριῶν προσλαμβάνωσι μέσῳ τοῦ Συνδέσμου Σταφιδεργατῶν καὶ Σταφιδεργατριῶν Ζακύνθου, ἀπαγορευομένης τῆς κατ' ἄλλον τρόπον προσλήψεως τοιούτων.

2) Ὡς ἡμερομίσθιον ὁρίζεται, προκειμένου μὲν περὶ ἀνδρῶν καὶ δι' ὥραν ἀπασχόλησιν δραχμαὶ ἑκατὸν δέκα πέντε (115), προκειμένου δὲ περὶ γυναικῶν καὶ δι' ὥραν ἀπασχόλησιν δραχμαὶ ἑνενήκοντα πέντε (95).

Παραλλήλως τὸ Σωματεῖον Σταφιδεργατῶν καὶ Σταφιδεργατριῶν ὑποχρεοῦται, ὅπως διαθέτῃ ἀμέσως εἰς τὸν ἐργοδότην σταφιδεργοστασιάρχην τὸν ἀναγκαιοῦντα αὐτῷ ἀριθμὸν ἐργατῶν καὶ ἐργατριῶν. Ἐκ τῶν ἐργατῶν αὐτῶν ὁ ἐργοδότης θὰ ἔχῃ τὸ δικαίωμα ἐκλογῆς ἢ ἀντικαταστάσεως ἑνὸς ἐργάτου καὶ μιᾶς ἐργατρίας, ἀλλὰ τούτων πάντοτε προερχομένων ἐκ τοῦ ἐνώ ἐργατικοῦ συνδέσμου.

Προκειμένου δι' ἀπασχόλησιν ἡμίσεος ἡμερομισθίου ἀνδρῶν, οὗτοι δικαιοῦνται δραχμῶν ἑξήκοντα πέντε (65), διὰ δὲ τὰς γυναῖκας ἡμίσεων ἡμερομισθίων, δραχμαὶ τριάκοντα (30).

Γίνεται μνεία, ὅτι δι' ἀπασχόλησιν πλέον τῶν πέντε (5) ὡρῶν ἐργασίας ὁ ἐργοδότης θὰ καταβάλλῃ ὁλόκληρον ἡμερομίσθιον.

Εἰς περίπτωσιν, καθ' ἣν εἷς τοῦ ζεύγους τυγχάνει ἐργασίας ὀλιγωτέρας τοῦ ὀκταώρου, θὰ καταβάλλεται ἡ ἀμοιβὴ καθ' ὥραν. Πέραν ὅμως τῆς τρίτης ὥρας θὰ καταβάλλεται ὁλόκληρον τὸ ἡμερομίσθιον.

Ἐφ' ᾧ συνετάγη ἡ παροῦσα, ἥτις ἀναγνωσθεῖσα, βεβαιωθεῖσα καὶ προγορικῶς καὶ ἐπικυρωθεῖσα, ὑπογράφεται ὡς ἔπεται.

Οἱ συμβαλλόμενοι

—

Διορθώσεις ἡμαρτημένων

(Ταμεῖα Ἀσφαλίσεως)

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 801 τῆς 29 Νοεμβρίου 1965)

Εἰς τὴν ὑπ' ἀριθ. 84432)Σ. 685)15.10.1965 ἀπόφασιν τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας «περὶ τροποποιήσεως τοῦ ἑβδόμου δ' τοῦ ἄρθρου 9 τοῦ Καταστατικοῦ τοῦ Ταμείου Ἐπικουρικῆς Ἀσφαλίσεως Χημικῶν», δημοσιευθεῖσαν εἰς τὸ ὑπ' ἀριθ. 705 Φ.Ε.Κ. τῆς 22.10.1965, τεῦχος Β' (σελὶς 5115)(*), ἐπέρχονται αἱ κάτωθι διορθώσεις:

Εἰς τὸν 32ον στίχον ἀπὸ τοῦ τέλους ἀντὶ τοῦ ἐσφαλμένου «τοποπαιήσεως» τίθεται τὸ ὀρθὸν «τροποποιήσεως».

Εἰς τὸν 26ον στίχον ἀπὸ τοῦ τέλους, ἀντὶ τοῦ ἐσφαλμένου «Χημοκῶν», τίθεται τὸ ὀρθὸν «Χημικῶν».

Εἰς τὸν 22ον στίχον ἀπὸ τοῦ τέλους ἀντὶ τοῦ ἐσφαλμένου «1947» τίθεται τὸ ὀρθὸν «1937».

Εἰς τὸν 16ον στίχον ἀπὸ τοῦ τέλους, ἀντὶ τοῦ ἐσφαλμένου «Ταμείου Κοινωνικῆς Ἀσφαλίσεως», τίθεται τὸ ὀρθὸν «Συμβουλίου Κοινωνι-

(*) Κατετέθη παρὰ τῷ Γραμματεῖ τοῦ Εἰρηνοδικείου Ἀθηνῶν, κατ' ἄρθρον 20 νόμου 3239)1955, συνταχθείσης τῆς ὑπ' ἀριθ. 106 τῆς 5.8.1965 πράξεως καταθέσεως, καὶ ἐκοινοποιήθη εἰς τὸ Ὑπουργεῖον Ἐργασίας τὴν 5.8.1965.

(*) ΕΕΔ 24, 1459.

κής 'Ασφαλίσεως».

Εἰς τὸν 7ον στίχον, ὡσαύτως ἀπὸ τοῦ τέλους, ἀντὶ τοῦ ἐσφαλμένου «'Ως ἀποδοχαὶ τῶν Χημικῶν ἢ Χημικῶν μονίμων δημοσίων...», τίθεται τὸ ὀρθὸν «'Ως ἀποδοχαὶ τῶν Χημικῶν ἢ Χημικῶν Μηχανικῶν μονίμων δημοσίων...».

—

(Ε. Κ. τ. Β' φ. 167 τῆς 10 Μαρτίου 1965)

Εἰς τὴν ὑπ' ἀριθ. 3696)Ε 86)19.1.1965 ἀπόφασιν τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας «περὶ τροποποιήσεως τοῦ Καταστατικοῦ τοῦ Ταμείου 'Ασφαλίσεως Προσωπικοῦ τῆς 'Ασφαλιστικῆς 'Εταιρείας «Ἡ 'Εθνική», δημοσιευθεῖσαν εἰς τὸ ὑπ' ἀριθ. 88)29.1.1965 Φ.Ε.Κ., τεῦχος Β' (*), ἐπέρχονται αἱ κατωθι διορθώσεις:

1) 'Αντὶ τοῦ ἐσφαλμένου ἀριθ. πρωτ. 3696) Ε86 τίθεται τὸ ὀρθὸν 3696)Ε56.

2) Εἰς τὴν παράγραφον 1 τῆς ἀνωτέρω ἀποφάσεως, ἀντὶ τῆς φράσεως «ἐν τέλει τοῦ ἄρθρου 4, προστίθεται διάταξις, ἔχουσα οὕτω:

Προϋπηρεσία ἐκ τῶν ὑπὸ στοιχεῖα γ' καὶ δ' τῆς παραγράφου 1 τοῦ παρόντος» τίθεται τὸ ὀρθὸν «'Εν τέλει τοῦ ἄρθρου 4 προστίθεται διάταξις, ἔχουσα οὕτω: Προϋπηρεσίαι ἐκ τῶν ὑπὸ στοιχεῖα δ' καὶ ε' τῆς παραγράφου 1 τοῦ παρόντος».

3) Εἰς τὴν παράγραφον 8 τῆς ἀνωτέρω ἀποφάσεως ἀντὶ τοῦ ἐσφαλμένου «8. 'Η παράγραφος 2 τοῦ ἄρθρου 51 τροποποιεῖται ὡς ἑξῆς: «2. Κατὰ τὴν χορήγησιν τῶν παροχῶν τῆς προσθέτου περιθάλψεως ὁ εἰς ὃν παρέχονται αὗται συμμετέχει ὑποχρεωτικῶς εἰς τὸ 1/5 τῆς δαπάνης. Προκειμένου περὶ φαρμακευτικῆς περιθάλψεως δύναται διὰ γενικῆς ἀποφάσεως τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου νὰ ἐπιβάλληται συμμετοχὴ τῶν ἠσφαλισμένων εἰς τὴν σχετικὴν δαπάνην τῶν ἠσφαλισμένων εἰς τὴν σχετικὴν δαπάνην μέχρι ποσοστοῦ 20 ο/ο τῆς ἀξίας τῶν χορηγουμένων φαρμάκων», τίθεται τὸ ὀρθόν. «3. 'Η παράγραφος 2 τοῦ ἄρθρου 51 τροποποιεῖται ὡς ἑξῆς: «2. Κατὰ τὴν χορήγησιν τῶν παροχῶν τῆς προσθέτου περιθάλψεως ὁ εἰς ὃν παρέχονται αὗται συμμετέχει ὑποχρεωτικῶς εἰς τὸ 1/5 τῆς δαπάνης. Προκειμένου περὶ φαρμακευτικῆς περιθάλψεως δύναται διὰ γενικῆς ἀποφάσεως τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου νὰ ἐπιβάλληται συμμετοχὴ τῶν ἠσφαλισμένων εἰς τὴν σχετικὴν δαπάνην μέχρι ποσοστοῦ 20 ο/ο τῆς ἀξίας τῶν χορηγουμένων φαρμάκων».

—

(Ε.Κ. τ. Α' φ. 176 τῆς 30 Σεπτεμβρίου 1965)

Εἰς τὸ ὑπ' ἀριθ. 621)1965 β.δ/γμα «περὶ τροποποιήσεως τῶν ἄρθρων 10, 13, 18, 19 καὶ 24 τοῦ Κανονισμοῦ Κλάδου 'Ασθενείας τοῦ Ταμείου 'Ασφαλίσεως 'Εργατῶν Τύπου 'Αθηνῶν», δημοσιευθὲν ἐν τῷ ὑπ' ἀριθ. 141 Φ.Ε.Κ., τεῦχος Α', τῆς 27.7.1965 (**), ἐπιφέρονται αἱ κατωτέρω διορθώσεις:

1) 'Ο ἀριθμὸς (2) τοῦ δευτέρου στίχου τοῦ ἄρθρου 1 διορθοῦται εἰς τὸ ὀρθὸν (1).

2) Εἰς τὸ ἄρθρον 2 ἡ φράσις: «αἱ παράγροφοι 1 καὶ 2 τοῦ ἄρθρου 13 τροποποιοῦνται ὡ ἀκολούθως», διορθοῦται εἰς τὸ ὀρθὸν «τὰ ἐδάφια β' καὶ γ' τῆς παραγράφου 1, ὡς καὶ ἡ παράγραφος 2 τοῦ ἄρθρου 13, τροποποιοῦνται ὡ ἀκολούθως».

3) Εἰς τὸ ἄρθρον 4 ἡ φράσις: «'Η παραγραφος 2 τοῦ ἄρθρου 19 τροποποιεῖται ὡς κάτωθι», διορθοῦται εἰς τὸ ὀρθόν: «Εἰς τὴν παράγραφον 2 τοῦ ἄρθρου 19 προστίθενται ἐδάφια ὑπὸ στοιχεῖα β' καὶ γ', ἔχοντα ὡς κάτωθι»

4) 'Η παράγραφος 1 τοῦ ἄρθρου 5 διορθοῦται εἰς τὸ ὀρθόν: «1... 'Εν περιπτώσει θανάτου ἠσφαλισμένου ἢ συνταξιούχου ἢ συζύγου ἠσφαλισμένου ἢ συνταξιούχου ἢ τέκνου τῶν ἀνωτέρω δικαιουμένου παροχῶν ἀσθενείας, τὸ Ταμεῖον καταβάλλει δι' ἔξοδα κηδείας ἐφ' ἅπαξ βοήθημα κατὰ τὰ ἐν ταῖς ἑπομέναις παραγράφοις ὁριζόμενα».

—

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 338 τῆς 22 Μαΐου 1965)

Εἰς τὴν ὑπ' ἀριθ. 45654)Σ. 373)13.5.1965 ἀπόφασιν τοῦ Ὑπουργοῦ ἐπὶ τῆς Ἐργασίας περὶ τροποποιήσεως τοῦ ἄρθρου 19 τοῦ Καταστατικοῦ τοῦ Ταμείου 'Ασφαλίσεως Προσωπικοῦ Ο.Τ.Ε., τὴν δημοσιευθεῖσαν εἰς τὸ ὑπ' ἀριθ. 337 τῆς 20ῆς Μαΐου 1965 Φ.Ε.Κ. τεῦχος Β' (*), ἐπιφέρεται ἡ ἀκόλουθος διόρθωσις:

Εἰς τὸ ἐδάφιον ε' τῆς παραγράφου 1 μετὰ τὴν λέξιν τῆς ἐπιλεύσεως προστίθεται ἡ ἐκ τυπογραφικῆς ἀβλεψίας παραλειφθεῖσα φράσις «... τῆς ἀσφαλιστικῆς περιπτώσεως εἰς τὸ ἀνώκατον καὶ ἀνώτερον...».

—

(Ε.Κ. τ. Α' φ. 61 τῆς 10 'Απριλίου 1965)

Εἰς τὸ ὑπ' ἀριθ. 207)26.3.1965 βασιλικὸν διάταγμα «περὶ συστάσεως Ταμείου 'Ασφαλίσεως Προσωπικοῦ Ε.Τ.Β.Α. καὶ ἐγκρίσεως τοῦ διέποντος τοῦτο Κανονισμοῦ», τὸ δημοσιευθὲν ἐσφαλμένως εἰς τὸ ὑπ' ἀριθ. 52 τῆς 31 Μαρτίου 1965 φύλλον τοῦ παρόντος τεύχους (**), ἐπιφέρονται αἱ ἀκόλουθοι διορθώσεις:

1) Εἰς τὸ ἄρθρον 15 § 2 ἐδάφιον πρῶτον καὶ εἰς τὸν στίχον 8, ἀντὶ τοῦ ἐσφαλμένου «ὑπογμένων», τίθεται τὸ ὀρθὸν «ὑπαγομένων».

2) Εἰς τὸ ἄρθρον 16 § 2 ἐδάφιον Γ'' εἰς τὸν στίχον 6 καὶ μετὰ τὴν λέξιν «παραγράφου» προστίθεται ἡ λέξις «καθοριζομένων».

3) Εἰς τὸ ἄρθρον 18 § 1 ἐδάφιον Δα καὶ εἰς τὸν πρῶτον στίχον, μετὰ τὴν φράσιν «τὰ ἐκ τοῦ νομίμου», προστίθεται ἡ λέξις «γάμου».

4) Εἰς τὸ ἄρθρον 19 § 4α καὶ εἰς τὸν στί-

(*) ΕΕΔ 24, 1011.
(**) ΕΕΔ 24, 1011.

(*) ΕΕΔ 24, 1139.
(**) ΕΕΔ 24, 553.

...ον 13, ἡ ἐσφαλμένη λέξις «δικαιούχων» διορθοῦται εἰς τὸ ὀρθὸν «δικαιοδόχου».

δ) Εἰς τὸ ἄρθρον 26 § 1, περίπτ. α', ἡ ἐσφαλμένη λέξις «πλήρως» ἀντικαθίσταται διὰ τῆς ὀρθῆς «πλήρους».

ε) Εἰς τὸ ἄρθρον 31 § 6 καὶ εἰς τὸν στίχον 14 ἡ ἐσφαλμένη φράσις «ὡσαύτως δε» διορθοῦται εἰς τὴν ὀρθὴν «ὡσαύτως δέ».

ζ) Εἰς τὸ ἄρθρον 32 § 1 ἐδάφιον β' καὶ εἰς τὸν 5ον στίχον, ἡ ἐσφαλμένη φράσις «κατ' ὄνων» ἀντικαθίσταται διὰ τῆς ὀρθῆς «κατ' ἀνὼτατον ὅριον».

η) Εἰς τὸ αὐτὸ ἄρθρον 32 § 2 ἡ ἐν τῷ πρώτῳ ἐδαφίῳ καὶ ἐν τῷ δευτέρῳ στίχῳ ἐσφαλμένη λέξις «καθορίζονται» διορθοῦται εἰς τὴν ὀρθὴν «καθορίζεται».

θ) Εἰς τὸ αὐτὸ ἄρθρον 32 § 2, εἰς τὴν περίπτωσιν β' καὶ εἰς τὸν 6ον στίχον, μετὰ τὴν φράσιν «εἰς τὸν Κλάδον Προνοίας» προστίθεται ἡ λέξις «ὑπηρεσίας».

ι) Εἰς τὸ αὐτὸ ἄρθρον 33 καὶ εἰς τὴν παράγραφον 3, ἐν τῷ πρώτῳ στίχῳ αὐτῆς, ἡ φράσις «Ἡ ἡμ' ἀποζημίωσις» ἀντικαθίσταται διὰ τῆς ὀρθῆς «Ἡ ἡμ' ἄπαξ ἀποζημίωσις».

—

(Κ.Κ. τ. Β' φ. 388 τῆς 28 Ἰουνίου 1965)

Εἰς τὴν ὑπ' ἀριθ. 14624)Σ. 150)30.3.1965 ἀπόφασιν τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας, δημοσιευθεῖσαν εἰς τὸ ὑπ' ἀριθ. 232 Φ.Ε.Κ. τεύχος Β' τῆς 30.3.1965, «περὶ τροποθετήσεως μεταβατικῆς διατάξεως ἐν τέλει τοῦ ἄρθρου 21 τοῦ Καταστατικοῦ τοῦ Ταμείου Ἐπικουρικῆς Ἀσφαλίσεως Ἰδιωτικοῦ Ἐπιχειρήσεων Πετρελαιοειδῶν» (*), ἐπέρχονται αἱ κάτωθι διορθώσεις ἡμαρτημένων:

Εἰς τὴν δευτέραν στήλην τῆς σελίδος 1717 καὶ εἰς τὸν 13ον στίχον ἀπὸ τοῦ τέλους ἀντὶ τοῦ ἐσφαλμένως δημοσιευθέντος «1965» τίθεται τὸ ὀρθὸν «1935».

Εἰς τὴν πρώτην στήλην τῆς σελίδος 1718 καὶ εἰς τὸν 12ον στίχον ἀπὸ τῆς ἀρχῆς ἀντὶ τοῦ ἐσφαλμένως δημοσιευθέντος «ἀπὸ» τίθεται τὸ ὀρθὸν «ἐπὶ».

Εἰς τὴν αὐτὴν στήλην τῆς αὐτῆς σελίδος καὶ εἰς τὸν 18ον στίχον ἀπὸ τῆς ἀρχῆς ἀντὶ τοῦ ἐσφαλμένως δημοσιευθέντος «δύνατοι νὰ ἀναγωρισθῆ» τίθεται τὸ ὀρθὸν «δύναται ὡσαύτως νὰ ἀναγνωρισθῆ».

Εἰς τὴν αὐτὴν στήλην τῆς αὐτῆς σελίδος καὶ εἰς τὸν 19ον στίχον ἀπὸ τῆς ἀρχῆς ἀντὶ τοῦ ἐσφαλμένως δημοσιευθέντος «παρασχεθείσας» τίθεται τὸ ὀρθὸν «παρασχεθείσης».

—

(Κ.Κ. τ. Β' φ. 756 τῆς 12 Νοεμβρίου 1965)

Εἰς τὴν ὑπ' ἀριθ. 45372)Σ. 378)19.6.1965 ἀπόφασιν τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας «περὶ τροποποιήσεως τῶν ἄρθρων 7 καὶ 10 τοῦ Κανονισμοῦ Παροχῶν τοῦ Ταμείου Ἐπικουρικῆς Ἀσφαλίσεως Ἀσφαλιστῶν καὶ Προσωπικοῦ Ἀσφαλιστικῶν Ἐπιχειρήσεων», δημοσιευθεῖσαν εἰς τὸ ὑπ' ἀριθ. 395 Φ.Ε.Κ. (τεῦχος Β') τῆς 30.6.1965 (*), ἐπέρχεται ἡ κάτωθι διόρθωσις ἡμαρτημένου:

Ἐν τῇ σελίδι 2939, στίχῳ 23ῳ ἀπὸ τοῦ τέλους, ἀντὶ τοῦ ἐσφαλμένως δημοσιευθέντος: «α) Ὁ χρόνος ὁ διανυθεὶς ἀπὸ τῆς ἱδρύσεως τοῦ Ταμείου...», τίθεται τὸ ὀρθόν: «α) Ὁ χρόνος ὁ διανυθεὶς πρὸ τῆς ἱδρύσεως τοῦ Ταμείου...».

—

(Κ.Κ. τ. Β' φ. 663 τῆς 5 Ὀκτωβρίου 1965)

Εἰς τὴν ὑπ' ἀριθ. 80554)Σ. 1814)1965 ἀπόφασιν τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας «περὶ τροποποιήσεως τῶν ἄρθρων 38 καὶ 43 τοῦ Καταστατικοῦ τοῦ Ταμείου Ἀσφαλίσεως Ἐπιχειρηματιῶν Κινηματογράφων», δημοσιευθεῖσαν εἰς τὸ ὑπ' ἀριθ. 551 Φ.Ε.Κ. τεῦχος Β' τῆς 25.8.1965, (**) ἐπέρχονται αἱ ἀκόλουθοι διορθώσεις ἡμαρτημένων:

Ἡ ἐν τῇ παραγράφῳ 1 φράσις «οἱ δικαιοῦχοι δὲν δικαιοῦνται νὰ αἰτήσωσι ἀναγνώρισιν τῆς κατὰ τὴν παράγραφον 2 τοῦ παρόντος ἄρθρου συντελέσεως ὑπηρεσίας τοῦ δικαιοπαρόχου των» διορθοῦται εἰς τὸ ὀρθόν: «Οἱ δικαιοῦχοι δὲν δικαιοῦνται νὰ αἰτήσωσι ἀναγνώρισιν τῆς κατὰ τὴν παράγραφον 2 τοῦ παρόντος ἄρθρου συντελέσεως ὑπηρεσίας τοῦ δικαιοπαρόχου των».

—

(Συλλογικαὶ συμβάσεις ἐργασίας)

(Κ.Κ. τ. Β' φ. 767 τῆς 17 Νοεμβρίου 1965)

Εἰς τὸ ὑπ' ἀριθ. 671)Φ.Ε.Κ. τῆς 12.10.1965 (τεῦχος Β'), εἰς ὃ κατεχωρήθη ἡ ἀπὸ 8.10.1965 ἀπόφασις τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας «περὶ δημοσιεύσεως εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως τῆς ἀπὸ 17.9.1965 συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας ἐπιπλοτεχνιτῶν Πατρῶν» (***), ἐπέρχεται ἡ συμπλήρωσις διὰ τῆς ἀναγραφῆς τοῦ ἀριθμοῦ ταύτης 94357)6676, ἐκ παραδρομῆς παραλειφθέντος.

Ὡσαύτως, εἰς τὸ ὑπ' ἀριθ. 662 Φ.Ε.Κ. τῆς 12.10.1965 (τεῦχος Β'), εἰς ὃ κατεχωρήθη ἡ ὑπ' ἀριθ. 93869)6648)7.10.1965 ἀπόφασις τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας «περὶ δημοσιεύσεως εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως τῆς ἀπὸ 15.9.1965 συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας ἐργατῶν καὶ ἐργατριῶν γυναικείων ἐσωρούχων Θεσσαλονίκης» (****), ἐπέρχεται ἡ κάτωθι διόρθωσις, ἤτοι εἰς τὸν 2ον καὶ 3ον στίχον αὐτῆς τεθῇ, ἀντὶ τῆς ἐσφαλμένης χρονολογίας 22.9.1965, ἡ ὀρθὴ τοιαύτη 15.9.1965.

(*) ΕΕΔ 24, 571.

(*) ΕΕΔ 24, 959.

(**) ΕΕΔ 24, 1138.

(***) ΕΕΔ 24, 1325.

(****) ΕΕΔ 24, 1330.

ΣΗΜΕΙΩΜΑΤΑ

Σπουδαία έργασία

Έδημοσιεύθη εις τὸ ὑπ' ἀριθ. 816 τεῦχος Β' τῆς 7 Δεκεμβρίου 1965 φύλλον τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως μία ἐξαιρετικῶς ἐνδιαφέρουσα ἀπόφασις τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας (ὑπ' ἀριθ. 55575,479 τῆς 18 Νοεμβρίου 1965) «περὶ τροποποιήσεως καὶ συμπληρώσεως διατάξεων Κανονισμῶν Ι.Κ.Α. περὶ ὑπαγωγῆς εἰς τὴν ἀσφάλισιν καὶ εἰσπράξεως εἰσφορῶν, ὡς καὶ κωδικοποιήσεως τούτων, ἀποτελουμένη ἐκ 32 σελίδων Ἐφημερίδος Κυβερνήσεως.

Ἐχαρακτηρίσαμεν ἐν ἀρχῇ τὴν ἐργασίαν αὐτὴν σπουδαίαν, διότι περιέχει μίαν πλήρη κωδικοποίησιν τῶν Κανονισμῶν τοῦ Ι.Κ.Α. περὶ τῆς εἰς τοῦτο ἀσφαλίσεως καὶ γίνεται οὕτω ἀμέσως δυνατὴ ἡ γνῶσις τῶν ἐνδιαφερουσῶν ἐν ἰσχύϊ περὶ τοῦ θέματος διατάξεων.

Διὰ νὰ κατανοηθῇ ἡ ἀξία τῆς κωδικοποιήσεως σημειοῦμεν, ὅτι διὰ τοῦ ἄρθρου 122 τῆς ἀνωτέρω ὑπουργικῆς ἀποφάσεως καταργοῦνται 14 προϊσχύοντος Κανονισμοί, ἀπὸ τοῦ ἔτους 1937 καὶ πέραν.

Οὕτω καταργοῦνται :

α) Ὁ διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 10703)1937 ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας κυρωθεὶς Κανονισμὸς «τρόπου ὑπαγωγῆς εἰς τὴν ἀσφάλισιν καὶ εἰσπράξεως τῶν εἰσφορῶν τοῦ Ι.Κ.Α.», ὡς ἐτροποποιήθη καὶ συνεπληρώθη διὰ τῶν ὑπ' ἀριθ. 33606)6.10.1948, 56176)29.11.1956, 28637)2.9.1957, 11442)12.3.1958, 26203)15.5.1958, 9321)20.2.1959, 14591)27.7.1959, 27586)26.7.1961, 71705)27.11.1961, 15704)5.4.1962 καὶ 58639)23.7.1963 ἀποφάσεων τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας.

β) Ὁ διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 43338)20.10.1961 ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας κυρωθεὶς Κανονισμὸς «περὶ τρόπου ἐπεκτάσεως τῆς ἀσφαλίσεως κλπ.».

γ) Ὁ διὰ τῶν ἀπὸ 30.9.1952 καὶ 7.10.1952 ἀποφάσεων τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Ι.Κ.Α. ψηφισθεὶς Κανονισμὸς «περὶ τρόπου εἰσπράξεως εἰσφορῶν τοῦ Ι.Κ.Α.».

δ) Ὁ διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 50867)7.11.1955 ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας κυρωθεὶς Κανονισμὸς «ἀναστολῆς ἢ τμηματικῆς κατοβολῆς ὀφειλομένων πρὸς τὸ Ι.Κ.Α. εἰσφορῶν», ὡς ἐτροποποιήθη καὶ συνεπληρώθη διὰ τῶν ὑπ' ἀριθ. 316)30.1.1957, 51909)13.6.1963 καὶ 68398)18.8.1964 ὁμοίων ἀποφάσεων.

ε) Ὁ διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 28098)24.7.1957 ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας κυρωθεὶς Κανονισμὸς «περὶ τρόπου ἐξαγορᾶς χρόνου ἀναγνωρισθείσης, ἀλλὰ μὴ ἐξαγορασθείσης, πλασματικῆς συνταξίμου ὑπηρεσίας εἰς συγχωνευθέντα εἰς τὸ Ι.Κ.Α. Εἰδικὰ Ταμεῖα».

στ) Ὁ διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 76418)30.1.1958 ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας κυρωθεὶς Κανονισμὸς «περὶ τρόπου ἀσφαλίσεως παρὰ τῷ Ι.Κ.Α. προσώπων παρεχόντων ἐργασίαν πρὸς μὴ σταθερὸν ἐργοδότην», ὡς ἐτροποποιήθη διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 34752)27.8.1958 ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας.

ζ) Ὁ διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 18023)3.4.1958 ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας κυρωθεὶς Κανονισμὸς «περὶ τρόπου ἀσφαλίσεως παρὰ τῷ Ι.Κ.Α. πωλητῶν Λαϊκοῦ Λαχείου», ὡς ἐτροποποιήθη καὶ συνεπληρώθη διὰ τῶν ὑπ' ἀριθ. 70238)20.12.1958 καὶ 58770)10.10.1960 ὁμοίων ἀποφάσεων.

η) Ὁ διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 28899)28.7.1960 ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας κυρωθεὶς Κανονισμὸς «περὶ τρόπου ἀσφαλίσεως εἰς τὸ Ἵδρυμα Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων τῶν αὐτοτελῶς ἐργαζομένων καὶ ἄλλων κατηγοριῶν προσώπων ἐκ τῶν παρεχόντων ἐργασίαν πρὸς μὴ σταθερὸν ἐργοδότην ἢ πρὸς πλείονας ἐργοδότας», ὡς ἐτροποποιήθη καὶ συνεπληρώθη διὰ τῶν ὑπ' ἀριθ. 78804)18.12.1960, 46619)14.7.1961, 60267)25.9.1961, 6417)7.2.1963 καὶ 7702)3.8.1963 ὁμοίων ἀποφάσεων.

θ) Ὁ διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 43061)20.10.1960 ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας κυρωθεὶς Κανονισμὸς «περὶ προαιρετικῆς συνεχίσεως τῆς ἀσφαλίσεως εἰς τὸ Ι.Κ.Α. ὑπὸ τῶν ἐργολάβων μεταλλευτικῶν, λατομικῶν ἢ συναφῶν ἐργασιῶν».

ι) Ὁ διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 7265)31.1.1961 ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας κυρωθεὶς Κανονισμὸς «περὶ τρόπου ἀσφαλίσεως εἰς τὸ Ἵδρυμα Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων τῶν οἰκιακῶν ἐμμίσθων βοηθῶν (οἰκοσίτων ὑπηρετῶν) καὶ τῶν λοιπῶν κατ' οἶκον τοῦ ἐργοδότου ἀπασχολουμένων προσώπων», ὡς ἐτροποποιήθη καὶ συνεπληρώθη διὰ τῶν ὑπ' ἀριθ. 32916)6.4.1961 καὶ 1625)8.2.1964 ὁμοίων ἀποφάσεων.

ια) Ὁ διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 72062)17.10.1963 ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας κυρωθεὶς Κανονισμὸς «περὶ τρόπου ἀσφαλίσεως παρὰ τῷ Ι.Κ.Α. τῶν ἀπασχολουμένων εἰς οἰκοδομικὰς ἢ τεχνικὰς ἐν γένει ἐργασίας προσώπων».

ιβ) Ὁ διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 101960)16.12.1963 ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας κυρωθεὶς Κανονισμὸς «περὶ βαρέων καὶ ἀνθυγιεινῶν ἐπαγγελμάτων».

ιγ) Αἱ διατάξεις τῶν ἄρθρων 1, 2, 2α, 3, 7, 8 καὶ 39 τοῦ διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 57440)18.1.1938 ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας κυρωθέντος Κανονισμοῦ «περὶ ἀσφαλιστικῆς ἁρμοδιότητος καὶ διαδικασίας ἀπονομῆς τῶν παροχῶν τοῦ Ἱδρύματος Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων», καθ' ὅ μέρος αἱ διατάξεις αὗται ἀναφέρονται εἰς τὰ θέματα, τὰ ρυθμιζόμενα ὑπὸ τῶν διατάξεων τῶν ἄρθρων 118, 119, 120 καὶ 121 τοῦ παρόντος Κανονισμοῦ, καὶ

ιδ) Αἱ ὑπ' ἀριθ. 33777)13.6.1953, 58484)21.10.1957, 4086)21.4.1961 καὶ 92703)27.11.1962 ἀποφάσεις τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας.

ΔΙΚΑΣΤΙΚΑ ΠΕΝΘΗ

† *Νικόλαος Δ. Πιέρρος*, Ἀρεοπαγίτης

Ἀπέθανε αἰφνιδίως καὶ ἐκηδεύθη, ἐν μέσῳ τιμῶν, ὁ Ἀρεοπαγίτης Νικόλαος Δ. Πιέρρος. Ὁλίγος εἶναι ὁ χρόνος ἀπὸ τῆς ἀνόδου του εἰς τὴν ἀνωτάτην δικαστικὴν θέσιν καὶ πάντες ἀνέμενον πολυτίμους εἰς τὸ Ἀνώτατον Δικαστήριον τῆς χώρας ἐκ μέρους του ὑπηρεσίας.

Ἐπέτρωτο ὅμως νὰ κοπῇ αἰφνιδίως ἡ ζωή του - κατὰ πικρὰν σύμπτωσιν, ἐνῷ ἐώρταζε τὴν ὀνομαστικήν του ἑορτήν - καὶ ἐχάθη οὕτω ὁ πρᾶος, εὐγενὴς, μειλίχιος ἄνθρωπος καὶ Δικαστής.

Ἡ Ἐπιθεώρησίς μας, παρακολουθήσασα τὴν δρᾶσιν του ἀπὸ τοῦ βαθμοῦ τοῦ Πρωτοδίκου, ὡς Ἐργατικοῦ Δικαστοῦ, μὲ πλῆθος δημοσιευθεισῶν εἰς αὐτὴν ἀξιολόγων ἀποφάσεών του, ἐκφράζει τὴν θλῖψιν της καὶ συλλυπεῖται βαθύτατα τὴν βαρέως πληγαίσαν οἰκογένειάν του.

ΕΥΡΕΤΗΡΙΑ

ΤΟΜΟΣ 24ος, ΕΤΟΣ 1965

Ἐπιμελείᾳ **Μιχαήλ Δ. Παναγιωτοπούλου**, Δικηγόρου

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Α' Ἀπόψεις καὶ σημειώματα.
Β' Ἄρθρα, διατριβαί, μελέται νομικὰ ζητήματα.
Γ' Ἐπίσημοι γνωμοδοτήσεις.
Δ' Γνωμοδοτήσεις Νομικοῦ Συμβουλίου τοῦ Κράτους.
Ε' Γνωμοδοτήσεις νομομαθῶν.
ΣΤ' Ἐγκύκλιοι καὶ ἔγγραφα Ἀρχῶν.
Ζ' Πληροφορίαι, εἰδήσεις, γεγονότα.
Η' Νέα βιβλία.
Θ' Βιβλιοκρισίαι.
Ι' Νεκρολογίαι.
ΙΑ' Ἀλφαβητικὸν εὑρετήριον νομολογίας.
ΙΒ' Ἀριθμητικὸν εὑρετήριον δημοσιευθεισῶν δικαστικῶν ἀποφάσεων κλπ.
ΙΓ' Ἀλφαβητικὸν εὑρετήριον νόμων, διαταγμάτων, ὑπουργικῶν ἀποφάσεων κλπ.
ΙΔ Ἀριθμητικὸν εὑρετήριον νόμων, διαταγμάτων, ὑπουργικῶν ἀποφάσεων κλπ.

Α' ΑΠΟΨΕΙΣ ΚΑΙ ΣΗΜΕΙΩΜΑΤΑ

Συντάξεως: Νέα νομοσχέδια, σ. 64.—Ἡ δράσις τῆς Διοικήσεως, Σημ., σ. 128.—Βαρεῖα ἀνωμαλία, σ. 256.—Ἐντυπωσιακά, σ. 320.—Ἀσφαλιστικὸς Κῶδιξ σ. 384.—Νέα νομοσχέδια, σ. 384.—Εἰς Ἰταλίαν...ἀτυχῶς, σ. 448.—Ἀξιόλογος ἐργασία, σ. 448.—Συνέχεια λάθους, σ. 512.—Σωματεῖα καὶ δικασταί, σ. 576.—Ἡ Κοινωνικὴ ἀσφάλισις, Σημ., σ. 640.—Νομοθετικά, σ. 704.—Κῶδιξ Ἐργασίας, σ. 704.—Κῦρος διατάξεως, σ. 768.—Ὡραιολογίαι, σ. 768.—Ἀνώμαλα Δικαίου, σ. 1024.—Ἀκατανόητα, σ. 1152.—24ων ἐτῶν, σ. 1152.—Ἐπὶ μιᾶς διαδικασίας, σ. 1216.—Κοινωνικῶς ἀναγκαῖον, σ. 1216.—Νομοθετικά, σ. 1280.—Κανονισμοὶ Ἐργασίας, σ. 1280.—Ἐπίκαιρα, σ. 1344.—Φωνὴ δικηγόρου, σ. 1344.—Κῶδιξ Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων, σ. 1408.—Ἐπίδομα ἀδείας μισθωτῶν χαρακτήρ· ἀσφαλιστικαὶ εἰσφοραί, σ. 1511.—Σπουδαία ἐργασία, κωδικοποίησις Κανονισμῶν Ι.Κ.Α. περὶ ὑπαγωγῆς εἰς τὴν ἀσφάλισιν, σ. 1536.—Ἐπὶ τῆς προϋποθέσεως τοῦ ν. 1835)1951 περὶ ὕψους εἰσοδημάτων διὰ τὸν διορισμὸν δικηγόρου πολεμιστοῦ (Ἐπιστολή), σ. 1344.

Β' ΑΡΘΡΑ, ΔΙΑΤΡΙΒΑΙ, ΜΕΛΕΤΑΙ, ΝΟΜΙΚΑ ΖΗΤΗΜΑΤΑ

Δμπαϊζῆ Ἄλεξ., Δικηγόρου. Ἡ ἀπεργία καὶ ἀνταπεργία κατὰ τὸ Προσχέδιον Κῶδικος Ἐργασίας, σ. 781.

Ἀρβανίτη Γ., Πρωτοδίκου Καστοριᾶς. Αἱ ποιναὶ διατάξεις τοῦ Προσχεδίου Κώδικος Ἐργασίας, σ. 1026.

Βασιλείου Β., Δικηγόρου. Προσχέδιον Κώδικος Ἐργασίας, σ. 363.—Τὸ Προσχέδιον τοῦ Κώδικος Ἐργασίας, σ. 961.

Γεώργα Σίμωνος, Διευθυντοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας. Ἡ Κοινωνικὴ πρόοδος ἐπιβίωξις τῆς Εὐρωπαϊκῆς Οἰκονομικῆς Κοινότητος, σ. 132.

Γιαννακοπούλου Δ. Γεωργ., Δικηγόρου ἐν Πάτραις. Ἀπόλυσις δι' ἀξιόποινον πρᾶξιν μισθωτοῦ θανόντος πρὸ τῆς ἀποφάσεως τοῦ ποινικοῦ δικαστηρίου καὶ ἀποζημίωσις ν. 2112, σ. 129.

Γράβαρη Β., Πλοιάρχου Λ. Σ.. Μεταβολὴ σημαίας πλοίου· συνέπειαι· λύσις συμβάσεως ναυτολογήσεως· ἀποζημίωσις· ἔννοια ἄρθρου 76 Κ.Ι.Ν.Δ., σ. 30.—Καταγγελία συμβάσεως ὑπὸ ναυτικοῦ διὰ βαρεῖαν ἐναντι αὐτοῦ παράβασιν τῶν καθηκόντων τοῦ πλοιάρχου, σ. 322.—Τὸ πταῖσμα τοῦ ἀσθενήσαντος ναυτικοῦ, σ. 1473.

Δασύη Σ. Γεωργ., Δικηγόρου. Ἡ προνομιακὴ κατάταξις τοῦ μισθοῦ εἰς τὸ Προσχέδιον Κώδικος Ἐργασίας, σ. 1345.

Δημάκη Ι. Κ., Δικηγόρου. Ἐθνικαὶ ὁμοιοεπαγγελματικαὶ συλλογικαὶ συμβάσεις ἐργασίας· περιορισμὸς εἰς ὡρισμένας πόλεις ἢ περιφερείας, σ. 791.—Ὁ Κῶδιξ Ἐργασίας (παρατηρήσεις ἐπὶ τοῦ Προσχεδίου, σ. 897.

Θεοδωροπούλου Πάνου, Πρωτοδίκου. Καταγγελία συμβάσεως πρὸ τῆς συμπληρώσεως διμήνου ὑπηρεσίας, ΝΖ σ. 115.—Χρηματικὴ ἱκανοποίησις δι' ἠθικὴν βλάβην ἢ διὰ ψυχικὴν ὀδύνην ἐπὶ τῆς ἀντικειμενικῆς εὐθύνης, σ. 1281. —Χρηματικὴ ἱκανοποίησις ἐπὶ ἀντικειμενικῆς εὐθύνης (ἐπιστολή) σ. 1408.

Καλομοίρη Κ. Δ., Δ.Ν., Δικηγόρου. Ἡ συνδικαλιστικὴ εἰσφορὰ ὡς ἀντικείμενον συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας, σ. 65 ἑπ.—Συλλογικαὶ συμβάσεις καὶ συλλογικαὶ διαφοραὶ ἐργασίας· ἀνασκόπησις μιᾶς τριακονταετοῦς ἐξελίξεως, σ. 705.—Συλλογικαὶ συμβάσεις καὶ συλλογικαὶ διαφοραὶ ἐργασίας· τὸ Προσχέδιον τοῦ Κώδικος Ἐργασίας, σ. 769.

Καστοδιστρία Ι., Ὑφηγητοῦ Ἐργατικοῦ Δικαίου Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν. Ἡ ὁμοιβὴ τῶν διοικούντων ἐπαγγελματικὰ σωματεῖα, σ. 1.

Κανκᾶ Α. Κ., Ἐπιτίμου Προέδρου τοῦ Ἀρείου Πάγου. Παρατηρήσεις ἐπὶ ἐνίων ἄρθρων τοῦ Προσχεδίου Κώδικος Ἐργασίας, σ. 833

Κλαδᾶ Ι. Σωκρ., Εἰδικοῦ Συμβούλου Ὑπουργείου Ἐργασίας. Ἐπὶ τοῦ Προσχεδίου Κώδικος Ἐργασίας, σ. 362.

Καρδογιαννοπούλου Π., Παρέδρου Νομικοῦ Συμβουλίου τοῦ Κράτους. Ἀσφαλιστικὰ δικαστήρια, σ. 448.—Ἀπόψεις ἐπὶ τῆς ἐφαρμογῆς τοῦ ἄρθρου 281 τοῦ Α.Κ. εἰς τὸ Δημόσιον Δίκαιον, σ. 513.

Κυπραίου Γ. Μιχ., Δικηγόρου. Νομοθετικὴ ἐξουσιοδότησις καὶ συλλογικαὶ συμβάσεις ἐργασίας, σ. 960.

Μήτσου Τρ., Διδάκτορος Νομικῆς, Δικηγόρου. Τὸ Προσχέδιον Κώδικος Ἐργασίας· παρατηρήσεις ἐπὶ τῶν Κανονισμῶν Ἐργασίας καὶ τοῦ συλλογικοῦ δικαίου, σ. 1089 ἑπ., σ. 1153 ἑπ.

Μπακογιάννου Γ., Ὑπουργοῦ Ἐργασίας. Προσχέδιον Κώδικος Ἐργασίας· ἀντιφώνησις εἰς Συνταγματικὴν Ἐπιτροπήν, σ. 363.

Οἰκονομ. υ Π. Δημ., Δ.Ν., Δ.Π.Ε., Διοικ. Φοροδικαστοῦ. Αἱ συλλογικαὶ διαφοραὶ ἐργασίας (ἀπὸ ἀπόψεως διαικητικοῦ δικαίου), σ. 1217.

Πάτσα Γ. Δημ., Δικηγόρου ἐν Θεσσαλονίκῃ. Ἀρχαιρεσίαι ἐπαγγελματικῶν ἐργατικῶν σωματείων· δικαιώματα καὶ καθήκοντα παριστομένων δικαστῶν ἀ.ν. 148)1945, 274)1965 καὶ 620)1945 καὶ διατάξεις ν. 4361)1964, σ. 329.

Ροδίου Δ. Ν., Δικηγόρου. Τινὰ περὶ τῆς ἐννοίας τοῦ μισθοῦ, σ. 263.

Σταυροπούλου Δ. Γεωργ., Δικηγόρου. Χρόνος στρατεύσεως μισθωτοῦ ὡς χρόνος ὑπηρεσίας, σ. 1446.

Στεφανάκη Ἐλευθ., Δικηγόρου. Ἡ νομικὴ φύσις τοῦ ἐπιδόματος ἀνθυγιεινῆς ἐργασίας, σ. 257.

Συντάξεως: Ποινικαὶ καὶ ἀστικαὶ συνέπειαι ἐκ καθυστερήσεως ἀποδοχῶν, σ. 48.—Καταγγελία συμβάσεως πρὸ τῆς συμπληρώσεως διμήνου ὑπηρεσίας, σ. 116.—Χρόνος παραγραφῆς ἀξιώσεων τινων μισθωτῶν, ΝΖ σ. 117.—Ἀπόλυσις οἰκειοθελῶς προσληφθέντων πολεμιστῶν, σ. 178.—Ἡ ἐργατικὴ διαδικασία, σ. 192.—Σχέσις τεκμαρτῶν ἡμερομισθίων πρὸς ἄλλας διατάξεις, σ. 238.—Προστασία συνδικαλιστικῶν στελεχῶν ἀπὸ ἐλευθέρας ἀπολύσεως, σ. 305.—Συμπληρωματικὰ τινα τοῦ ἐπιδόματος ἀνθυγιεινῆς ἐργασίας, σ. 361.—Ἀξίωσις νομίμου μισθοῦ βάσει προϋπηρεσίας μισθωτοῦ, σ. 434.—Ἐπιδότησις δι' ἀνεργίαν μετὰ λῆξιν σχέσεως ἐργασίας, σ. 497.—Ἀποζημίωσις μισθωτοῦ διὰ μὴ παροχὴν κατ' ἔτος ἀδείας, σ. 552.—Λύσις συμβάσεως ἠσφαλισμένων καὶ εἰσφοραὶ δι' ἐργασίαν συνταξιούχων, σ. 625.—Περιορισμοὶ παροχῆς ἐργασίας ὑπὸ συνταξιούχων, σ. 687.—Κύριον ἐπάγγελμα μισθωτοῦ ὡς προϋπόθεσις ἀσφαλίσεως, σ. 702.—Κῦρος διατάξεως περὶ παροχῆς ἐπιδόματος πρὸς μισθωτούς, σ. 745.—Ἀνώτατον ὅριον μηνιαίων ἀποδοχῶν δι' ἀποζημίωσιν νόμου 2112, σ. 815.—Ἄδεια κατ' ἔτος οἰκοδόμου καὶ ἄλλου προσωπικοῦ, σ. 831.—Ἄδειαι μισθωτῶν, σ. 832.—Στράτευσις μισθωτοῦ καὶ ἰσχὺς συμβάσεως ἐργασίας, σ. 865.—Ἀπόλυσις μισθωτοῦ κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς ἀδείας αὐτοῦ, σ. 928.—Καταγγελία συμβάσεως ἐργασίας μισθωτῶν τοῦ Δημοσίου, σ. 1000.—Ἀπασχόλησις μισθωτοῦ διὰ χαρακτηρισμὸν αὐτοῦ ὡς ἰδιωτικοῦ ὑπαλλήλου, σ. 1064.—Παράτασις ἰσχύος ὑπ' ἀριθ. 10)1964 διαιτητικῆς ἀποφάσεως, σ. 1128.—Τινὰ περὶ τῶν κατ' ἀποκοπὴν ἀμειβομένων μισθωτῶν, σ. 1192.—Ἑρμηνεία συλλογικῶν συμβάσεων ὑπὸ τῶν διαιτητικῶν δικαστηρίων, σ. 1254.—Ἡμερήσιος μισθὸς τῶν μηνιαίως ἀμειβομένων μισθωτῶν, σ. 1320. —Δικαιώματα ἀπασχοληθέντων ἢ μὴ κατὰ τὴν 28 Ὀκτωβρίου, σ. 1344.—Ἀπασχόλησις πέραν ὡρῶν ἐργασίας συλλογικῆς συμβάσεως, σ. 1382.—Χρόνος στρατεύσεως μισθωτοῦ ὡς χρόνος ὑπηρεσίας, ΝΖ σ. 1447.—Ἀσφαλιστικαὶ εἰσφοραὶ ἐπὶ τοῦ ἐπιδόματος ἀδείας, σ. 1448.—Τὸ ἐπίδομα ἀδείας τῶν μισθωτῶν· μία γενικοῦ ἐνδιαφέροντος ἀπόφασις τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας, σ. 1472.—Ἀντικατάστασις ἀναγκαστικῶς τοποθετουμένων

πολεμιστών, σ. 1513.—Σπουδαία ἐργασία κωδικοποίησις Κανονισμῶν Ι.Κ.Α. περὶ ὑπαγωγῆς εἰς τὴν ἀσφάλισιν, σ. 1536.

Τρίμη Ἀν. Γεωργ., Δικηγόρου, τέως Διευθυντοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας. Ἐξουσία Ὑπουργοῦ Ἐργασίας εἰς τὸ ἀσφαλιστικὸν δίκαιον καὶ δικαιώματα τῶν μισθωτῶν ἐκ τοῦ ἐργατικοῦ δικαίου, σ. 193.

Γ'. ΕΠΙΣΗΜΟΙ ΓΝΩΜΟΔΟΤΗΣΕΙΣ

Παπαϊωάννου Δ. Ε., Ἀντεισαγγελέως τοῦ Ἀρείου Πάγου. Ποινικὴ δίωξις ἐργοδότου διὰ παρακράτησιν ἀσφαλιστικῶν εἰσφορῶν σ. 848.

Δ'. ΓΝΩΜΟΔΟΤΗΣΕΙΣ ΝΟΜΙΚΟΥ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΥ ΤΟΥ ΚΡΑΤΟΥΣ

Εἰσηγητὴς *Γ. Ἀντωνόπουλος*, Πάρεδρος. Ὑπόχρεως ἐργοδότης δι' ἀσφαλιστικὰς εἰσφορὰς προσωπικοῦ σωματείων, σ. 685.—Ἐὰν αἱ πρὸς τὸ Ι.Κ.Α. ὀφειλαί, προκύπτουσαι ἐκ τῆς συντάξεως πράξεων ἐπιβολῆς εἰσφορῶν ὑπὲρ τοῦ Εἰδικοῦ Λογαριασμοῦ χορηγήσεως δώρου ἑορτῶν εἰς τοὺς ἐργατοτεχνίτας οἰκοδομὰς (νόμος 4321)1963), θεωροῦνται ἀπαιτήσεις (μισθοὶ) τῶν ἐργατῶν προηγουμέναι εἰς τὴν κατάταξιν ἢ ἀκολουθοῦν τὰς ἐξ εἰσφορῶν ἀπαιτήσεις τοῦ Ι.Κ.Α. κατατασσόμεναι ὁμοῦ μετ' αὐτῶν, σ. 1060.—Ἐπίδομα ἀδείας μισθωτῶν καὶ ἀσφαλιστικαὶ εἰσφοραί· ἐὰν τὸ κατὰ τὴν καταγγελίαν τῆς συμβάσεως ἐργασίας μισθωτῶν καταβαλλόμενον ἐπίδομα ἀδείας θεωρῆται μισθὸς καὶ ὑπόκειται εἰς τὰς ὑπὲρ τοῦ Ι.Κ.Α. ἀσφαλιστικὰς κρατήσεις, σ. 1510.

Εἰσηγητὴς *Δ. Κ. Ζώρας*, Νομικὸς Σύμβουλος. Μέθοδος διαμορφώσεως περιοδικῶν ἀμοιβῶν ἐμμίσθων δικηγόρων, σ. 623.

Εἰσηγητὴς *Ἀνε. Καλλέργης*, Νομικὸς Σύμβουλος. Ἀπαγόρευσις διακοπῆς ἐργασίας κατὰ χρόνον ἐπιλύσεως συλλογικῆς διαφορᾶς ἐργασίας· ἔκτασις ἐφαρμογῆς ἄρθρου 18 § 2 νόμου 3239)1955, σ. 114.

Εἰσηγητὴς *Β. Κουνενόης*, Πάρεδρος. Τιμητικὴ προαγωγὴ στρατιωτικῶν καὶ ἰδιωτικῶν προσωπικῶν Δημοσίου· ἐὰν εἶναι ἐφαρμοστέον ἐπὶ τοῦ ἰδιωτικοῦ προσωπικοῦ τοῦ Γ.Ε.Α. τὸ ἄρθρον 7 τοῦ ν.δ. 1799)1942, σ. 176.

Εἰσηγητὴς *Δ. Λιακατᾶς*, Πάρεδρος. Ἀποδοχαὶ ἀδείας ἀρτεργατῶν· ἐὰν οἱ ἀρτοποιοὶ κατὰ τὴν χορήγησιν τῆς ἐτησίας κανονικῆς μετ' ἀποδοχῶν ἀδείας εἰς τοὺς παρ' αὐτοῖς ἀπασχολουμένους ἐργάτας ὑποχρεοῦνται νὰ συνυπολογίζουν εἰς τὰς ἀποδοχὰς ταύτας καὶ τὸ ἐξ 25ο/ο ποσοστόν, ὅπερ δικαιοῦνται οἱ ἐργαζόμενοι ἐπὶ τῶν εἰσπραττομένων ψηστικῶν δικαιωμάτων, ἀρτοσκευασμάτων κλπ., σ. 743.—Προσαύξησις ἀμοιβῆς ἀρτεργατῶν δι' ἐργασίαν κατὰ Κυριακὰς καὶ ἑορτάς, σ. 1063.—Ἑβδομαδιαία ἀνάπαυσις· ἐὰν τὸ προσωπικὸν κυλικείου λέσχης, διηκούσης εἰς σωματεῖον, δικαιοῦται ἀναπαύσεως κατὰ Κυριακὴν ἢ κατ' ἄλλην ἡμέραν τῆς ἑβδομάδος, σ. 1126.—Ἐργασία καθ' ἑορτάς· ἐὰν ὁ χαρακτηρισμὸς τῆς 28ης Ὀκτωβρίου ὡς ἡμέρας ὁλοκλήρωτικῆς ἑορτῆς διὰ τὰ κουρεῖα—κομμωτήρια Μυτιλήνης θὰ ὑποχρεοῖ τοὺς ἐργοδότας εἰς καταβολὴν τοῦ ἡμερομισθίου εἰς τοὺς ὑπαλλήλους των, σ. 1127.

Εἰσηγητὴς *Κ. Παπαμιχαλόπουλος*, Ἀντιπρόεδρος. Παροχὴ ἐργασίας εἰς τὸ Δημόσιον· ἀποδοχαὶ μονιμοποιηθέντων Β. Ναυτικοῦ, σ. 46.—Πρόσληψις προσωπικοῦ Δημοσίου δι' ἐξυπηρέτησιν Στρατιωτικῶν Ὑπηρεσιῶν· ἐὰν οἱ ἐπὶ σχέσει ἐργασίας ἰδιωτικοῦ δικαίου χημικοὶ τῆς Στρατιωτικῆς Ὑπηρεσίας, προσλαμβανόμενοι δυνάμει τοῦ ἄρθρου 24 ν. 4436)1929, δικαιοῦνται τῆς ὑπὸ τῆς διαιτητικῆς ἀποφάσεως 63)1963 προβλεπομένης ἀδείας ἢ τῆς τοιαύτης ἐργάτου, πρὸς δὲ καὶ ἐὰν δικαιοῦνται ἐπιδόματος ἀδείας ὑπαλλήλου ἢ ἐργάτου, σ. 1224.

Εἰσηγητὴς *Κ. Ρουμπάνης*, Νομικὸς Σύμβουλος. Καταβολὴ ἀσφαλιστικῶν εἰσφορῶν ἐπὶ μεταβιβάσεως ἐπιχειρήσεως· ἂν τὸ ἄρθρον 479 τοῦ Α.Κ. ἔχῃ ἐφαρμογὴν καὶ εἰς τὰς περιπτώσεις μεταβιβασθεισῶν ἐπιχειρήσεων ὀφειλετῶν τοῦ Ι.Κ.Α., ἤτοι ἂν οἱ ἀποκτήσαντες παρὰ ὀφειλετῶν τοῦ Ἱδρύματος τὴν ἐπιχείρησίν των εὐθύνωνται ἔναντι αὐτοῦ διὰ τὰ πρὸς τοῦτο χρέη ἐξ εἰσφορῶν τῶν μεταβιβασάντων τὰς ἐπιχειρήσεις, σ. 1444.

Εἰσηγητὴς *Ἐμμ. Σαμαλέας*, Νομικὸς Σύμβουλος. Ἀποδοχαὶ ἰατρῶν Νομικῶν Προσώπων Δημοσίου Δικαίου, κατεχόντων καὶ δευτέραν θέσιν, σ. 1380.

Εἰσηγητὴς *Ἀθαν. Τσαμαδὸς*, Νομικὸς Σύμβουλος. Κεφάλαια ἀποζημιώσεως φορτοεκφορτωτῶν· ὡς Δημόσιοι Ὀργανισμοὶ ὑπάγονται εἰς τὸν ἔλεγχον διαθεσίμων κεφαλαίων τοῦ ἀ. ν. 1611)1950, σ. 236.—Καταβολὴ εἰσφορῶν μελῶν σωματείων διὰ συμμετοχήν των εἰς γενικὰς συνελεύσεις, σ. 813.—Ἀποζημίωσις ἀπολυομένων δικηγόρων κατὰ ν. δ. 4352)1964· ἐὰν δικηγόρος, διορισθεὶς κατὰ παράβασιν τῶν διατάξεων τοῦ ἄρθρου 4 ἀ. ν. 1022)1946 εἰς τὸ Ταμεῖον Ἐξόδου καὶ Ἐπικουρικῆς Ἀσφαλίσεως Μισθωτῶν Βιομηχανίας Καπνοῦ ὡς νομικὸς σύμβουλος αὐτοῦ καὶ ἀπολυθεὶς βάσει τῶν διατάξεων τοῦ ἄρθρου 10 τοῦ ν. δ. 4352)1964 μετὰ ὑπερδεκαετῆ ὑπηρεσίαν, δικαιοῦται τῆς προβλεπομένης ἀποζημιώσεως, σ. 814.—Ἀναγκαστικὴ πρόσληψις δικηγόρου εἰς Νομικὰ Πρόσωπα Δημοσίου Δικαίου κατ' ἄρθρον 3 ἀ. ν. 1836)1951· μὴ ὑπαγωγὴ Ὀργανισμοῦ Γεωργικῶν Ἀσφαλίσεων, σ. 880.—Συμβούλια καὶ Ἐπιτροπαὶ Ὀργανισμῶν Κοινωνικῆς Πολιτικῆς· ἀνασύνθεσις αὐτῶν κατ' ἄρθρον 8 ν. 4436)1964· πάγιος ἢ μεταβατικὸς χαρακτὴρ διατάξεων τούτου, σ. 881.—Παῖοι χαρακτηρίζονται ὡς τουριστικοὶ τόποι δι' ἐφαρμογὴν τῆς παραγράφου 2 τοῦ ἄρθρου 1 ν. δ. 4435)1964, Γν. Σ. σ. 883.—Ἐπὶ ποίας βάσεως δέον νὰ ὑπολογισθῇ ἡ παρασχεθεῖσα διὰ τῆς 23)1963 ἀποφάσεως Δ.Δ.Δ.Δ. Ἀθηνῶν αὔξησις τῶν μισθῶν τοῦ προσωπικοῦ Προνομιούχου Ἀνωνύμου Ἑταιρείας Γενικῶν Ἀποθηκῶν Ἑλλάδος, σ. 998.—Ἀργίαι Δημοσίων Ὑπηρεσιῶν καὶ δικαίωμα

μισθοῦ τῶν ἐπὶ σχέσει ἰδιωτικοῦ δικαίου ἀπασχολουμένων μισθωτῶν, σ. 1062.—Λογαριασμὸς ἀδείων φορτοεκφορτωτῶν· ἐὰν ὑποχρεοῦται ὁ Ο.Τ.Ε. εἰς καταβολὴν τῶν δυνάμει τῶν β. δ)των 815)1962 καὶ 625)1964 τεθεσπισμένων ὑπὲρ τοῦ ἄνω Λογαριασμοῦ πόρων, ἐφ' ὅσον διὰ τὰς φορτοεκφορτώσεις ὑλικῶν κλπ. αὐτοῦ χρησιμοποιεῖ ἐργάτας φορτοεκφορτωτάς, σ. 1252.—Ἐὰν τὰ τῆς καταρτίσεως καὶ ἐγκρίσεως Κανονισμῶν Ἐργασίας τῶν Ἀεροπορικῶν Ἐπιχειρήσεων θὰ ρυθμισθοῦν διὰ β.δ., συμφώνως πρὸς τὸ ἄρθρον 5 τοῦ ν.δ. 4262, ἢ θὰ ἰσχύσουν παραλλήλως καὶ αἱ διατάξεις τοῦ ν.δ. 3789)1957, σ. 1318. —Ἄσκησις ἐπαγγέλματος ὑπὸ ἀλλοδαποῦ ἐν Ἑλλάδι, σ. 1409.— Σχέσις δικηγόρων πρὸς νομικὰ πρόσωπα δημοσίου δικαίου καὶ ἐπίδομα ἀδείας· ἐὰν δικαιοῦνται τοῦ ἐπιδόματος ἀδείας οἱ παρὰ τῷ Τ.Α.Κ.Ε. ὑπηρετοῦντες δικηγόροι ἐπὶ παγίᾳ μηνιαίᾳ ἀντιμισθίᾳ, σ. 1512.

Γνωμοδοτῶν *Ἀθ. Τομαρᾶς*, Νομικὸς Σύμβουλος. Ἀποζημιώσεις προσωπικοῦ Δημοσίου δι' ἀπόλυσιν καὶ μὴ χορηγηθεῖσαν ἄδειαν, σ. 176. — Θυρωροὶ πολυκατοικιῶν· ἀναπλήρωσις θυρωροῦ πολυκατοικίας· περὶ εὐθύνης τῶν ἰδιοκτητῶν πολυκατοικίας δι' ἀτύχημα ἐπερχόμενον εἰς τὸν ἀναπληρωτὴν τοῦ θυρωροῦ πολυκατοικίας, Γν. Σ. σ. 744.— Ἀποδοχαί, ἐφ' ὧν ὑπολογίζονται αἱ ἀσφαλιστικαὶ εἰσφοραὶ ἐν περιπτώσει μειώσεως αὐτῶν κατ' ἐφαρμογὴν τοῦ ἄρθρου 657 § 2 Α. Κ. σ. 304.

Ε' ΓΝΩΜΟΔΟΤΗΣΕΙΣ ΝΟΜΟΜΑΘΩΝ

Βασιλείου Π. Βασ., Δικηγόρου. Λύσις σχέσεως ἀντικαθιστωμένων ὑπὸ τῶν Συμβουλίων Πολεμιστῶν, σ. 1411.

Καποδίστρια Ἰω., Ὑφηγητοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν, Δικηγόρου. Μετατροπὴ μισθοῦ κατὰ μονάδα εἰς χρονικὸν μισθόν, σ. 449.— Διαλείπουσα ἀπεργία καὶ νόμιμοι συνέπειαι αὐτῆς, σ. 385

ΣΤ' ΕΓΚΥΚΛΙΟΙ ΚΑΙ ΕΓΓΡΑΦΑ ΑΡΧΩΝ

Διοικήσεως Ι.Κ.Α.: Ἀσφάλισις παραγωγῶν (πλασιέ) εἰς τὸ Ι.Κ.Α., σ. 45.—Ἐφαρμογὴ Κανονισμοῦ περὶ βαρέων καὶ ἀνθυγιεινῶν ἐπαγγελμάτων ἐπὶ συνταξιούχων μειωμένης συντάξεως, σ. 113.— Λῆψις ὑπ' ὄψιν μόνου πραγματικῆς ἀπασχολήσεως τοῦ ἠσφαλισμένου δι' ἐφαρμογὴν Κανονισμοῦ περὶ βαρέων καὶ ἀνθυγιεινῶν ἐπαγγελμάτων, σ. 113.— Τρόπος ὑπολογισμοῦ ἐργατικῆς δαπάνης ἐπὶ οἰκοδομικῶν καὶ τεχνικῶν ἔργων πάσης φύσεως, σ. 175.—Κατάταξις εἰς μισθολογικὰς κλάσεις τεκμαρτῶν ἡμερομισθίων τῶν μὲ κυμαινομένας ἀποδοχὰς ὁμειβομένων μισθωτῶν διὰ τὸ ἔτος 1965, σ. 175.—Ἀποδοχαί, ἐπὶ τῶν ὁποίων ὑπολογίζονται αἱ ἀσφαλιστικαὶ εἰσφοραὶ ἐν περιπτώσει μειώσεως τούτων κατ' ἐφαρμογὴν ἄρθρου 657 § 2 Α.Κ., σ. 304.— Χρόνος στρατιωτικῆς ὑπηρεσίας ἐφέδρων παλαιῶν πολεμιστῶν ὡς χρόνος ἐν ἀσφαλίσει, σ. 360. —Κατάταξις εἰς μισθολογικὰς κλάσεις τεκμαρτῶν ἡμερομισθίων τῶν πωλητῶν λαϊκοῦ λαχείου διὰ τὸ ἔτος 1965, σ. 360 — Συμπληρωματικά τινα περὶ τῆς ἀσφαλίσεως τῶν παραγωγῶν, σ. 433.—Ἐργατοτεχνῖται λατομείων, ἀσβεστοποιείων· ὑπαγωγὴ εἰς Κανονισμὸν βαρέων καὶ ἀνθυγιεινῶν ἐπαγγελμάτων, σ. 433. — Περὶ μὴ χαρακτηρισμοῦ τῶν στεγιοκαθαριστηρίων, πλυντηρίων καὶ σιδηρωτηρίων ὡς βιοτεχνικῶν ἐπιχειρήσεων δι' ἐφαρμογὴν διατάξεων ν. 3213)1955, σ. 433.—Ἐφαρμογὴ ὑπ' ἀριθ.603)1965 ἀποφάσεως Συμβουλίου Ἐπικρατείας ἐπὶ ἀκυρώσεως κατατάξεως εἰς μισθολογικὰς κλάσεις τεκμαρτῶν ἡμερομισθίων ἔτους 1964 τῶν μὲ κυμαινομένας ἀποδοχὰς ὁμειβομένων μισθωτῶν, σ. 884.—Ἑρμηνευτικαὶ ὁδηγίαι ἐπὶ τῶν συντοξιοδοτικῶν διατάξεων τοῦ ν. 4476)1965, σ. 921.—Χορήγησις ἀποδοχῶν καὶ ἐπιδόματος ἀδείας εἰς τοὺς ἐργατοτεχνίτας οἰκοδόμους, σ. 996.— Τεκμαρτὰ ἡμερομίσθια σερβιτόρων καὶ βοηθῶν, ὡς καὶ κουρέων καὶ κομμωτῶν διὰ τὸ ἔτος 1964 κατόπιν ἀκυρώσεως τῆς κατατάξεως ὑπὸ τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας, σ. 1058.—Συνταξιοδότησις οἰκοσίτων ὑπηρετῶν, σ. 1058. — Κατάταξις ἀπαιτήσεων Ι.Κ.Α. ἐξ εἰσφορῶν ὑπὲρ Εἰδικοῦ Λογαριασμοῦ δώρων ἐργατοτεχνιτῶν οἰκοδόμων, σ. 1059. — Πρόσθετος παρὰ τῷ Ι.Κ.Α. προαιρετικὴ ἀσφάλισις καὶ λοιπὰ θέματα ἀσφαλίσεως· ὁδηγίαι ἐπὶ διατάξεών τινων τοῦ ν. 4486)1965, σ. 1124.—Διαδοχικὴ ἀσφάλισις κατὰ ν.δ. 4202)1961· καθορισμὸς ποσοῦ συντάξεως κατόπιν τοῦ νόμου 4476)1965, σ. 1189. — Ἔννοια τοῦ ὅρου ἀποδοχαὶ καὶ τρόπος ὑπολογισμοῦ εἰσφορῶν Ι.Κ.Α. ἐπὶ δώρου ἑορτῶν Πάσχα καὶ Χριστουγέννων, ὡς καὶ ἐπιδόματος ἀδείας βάσει τοῦ ν. 4476)1965, σ. 1191.— Διαδοχικὴ ἀσφάλισις κατὰ ν.δ. 4202)1961· νόμοι δημοσίας τάξεως· ὑπερασφάλισις· ἔννοια αὐτῆς, σ. 1249.—Ἐπὶ τῶν προϋποθέσεων συνεχίσεως προαιρετικῆς ἀσφαλίσεως παρὰ τῷ Ι.Κ.Α., σ. 1316.— Ζητήματα θεμελιώσεως δικαιώματος κατὰ τὰς περὶ βαρέων καὶ ἀνθυγιεινῶν ἐπαγγελμάτων διατάξεις, σ. 1316.—Ἀσφάλισις ἐργατοτεχνιτῶν οἰκοδόμων· ἑρμηνεία τοῦ ὅρου «οἰκοδομικαὶ ἐργασίαι» καὶ ὁδηγίαι ἐπὶ τοῦ ἐλέγχου ἀσφαλίσεως τῶν ἐργατοτεχνιτῶν οἰκοδόμων, σ. 1440.—Ὁδηγίαι ἐπὶ τῶν τροποποιήσεων διὰ τοῦ ν.δ. 4476)1965 ἐν σχέσει μὲ τὴν πραγματοποίησιν τῶν παροχῶν ἀσθενείας, σ. 1509.

Ὀργανισμοῦ Ἀπασχολήσεως καὶ Ἀσφαλίσεως Ἀνεργίας: Ἐπιδόματα ἀνεργίας ἐπὶ ὑπερημερίας ἐργοδότου, σ. 1379.—Ἀσφάλισις ἀρτεργατῶν κατὰ τῆς ἀνεργίας, σ. 1379.

Ὑπουργείου Ἐργασίας: Προϋπηρεσία μεταταγέντων εἰς κατηγορίαν ὑπαλλήλου ἐκ τῆς ὑπηρεσίας τοῦ ἐργάτου, δι' ἐφαρμογὴν τῆς ὑπ' ἀριθ. 28)1963 διαιτητικῆς ἀποφάσεως περὶ ἀποδοχῶν προσωπικοῦ Γραφείων ἐπιχειρήσεων, σ. 179.—Ἔκτασις ἰσχύος διαιτητικῆς ἀποφάσεως περὶ ἀποδοχῶν λογιστῶν, σ. 179.—Συλλογικὴ σύμβασις ἐργασίας βοηθητικοῦ προσωπικοῦ κλινικῶν Ἀθηνῶν - Πειραιῶς, σ. 179.—Πρόσθετα ἐπιδόματα πρὸς μι-

σθωτούς, σ. 306.—Πρόσθετοι άμοιβαί δι' έργασίαν κατά Κυριακάς καί νύκτας, σ. 306.—Άποδοχαί προσωπικού Γραφείων νοσηλευτικών Ιδρυμάτων, σ. 306.—Τρόπος ύπολογισμού τού ποσού τής συντάξεως καί έπιμερισμού ταύτης έν περιπτώσει έφαρμογής τού ν.δ. 4202)1961, ώς ήρμηνεύθη διά τού άρθρου 33 τού νόμου 4476)1965, σ. 1189.—Άποχώρησις μισθωτού έκ τής ύπηρεσίας λόγω συνταξιοδοτήσεως καί άποζημίωσις διά μή ληφθείσαν άδειαν, σ. 1383.—Ώράριον έργασίας προσωπικού Δημοσίου, συνδεομένου μετ' αύτού διά σχέσεως ίδιωτικού δικαίου, σ. 1383.—Έβδομαδιαία άνάπαυσις ίδιοκτητών λεωφορείων Κ.Τ.Ε.Λ. έργαζομένων ώς όδηγών, σ. 1383.—Ώραι έργασίας ύπαλλήλικού προσωπικού Γραφείων Άνωνύμων Έταιρειών, άσκουσών βιομηχανίαν, σ. 1384.—Ώραι έργασίας προσωπικού Γραφείων έντός έμπορικού καταστήματος Άνωνύμου Έταιρείας, σ. 1384.—Άδεια καί έπίδομα άδείας οίκοσίτου προσωπικού, σ. 1384.

Υπουργείου Οίκονομικών: Έφαρμογή β. δ/τος 551)1963 περί έπιδόματος άδείας, σ. 360.—Αύξήσεις μισθού δημοσίων ύπαλλήλων καί ύπαλλήλων νομικών προσώπων δημοσίου δικαίου· παροχή όδηγιών διά τήν έφαρμογήν τού ύπ' άριθ. 208)1965 β. δ/τος, σ. 929.—Παροχή όδηγιών, άφορωσών τούς όρους καί προϋποθέσεις καταβολής τού παγίου ύπερωριακού έπιδόματος (άρθρον 4. β. δ/τος 208) 1965), τού έπιδόματος ύπερωριακής έργασίας τού προσωπικού τής Γραμματείας τών δικαστηρίων κλπ., σ. 932.

Υπουργείου Συγκοινωνιών: Ώραι έργασίας προσωπικού Κ.Τ.Ε.Λ., σ. 1255.

Ζ' ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΑΙ, ΕΙΔΗΣΕΙΣ, ΓΕΓΟΝΟΤΑ

Ή δράσις τού Άρείου Πάγου, σ. 128.—Δικαστικαί είδήσεις, σ. 256.—Πρόσθετος προαιρετική άσφάλισις καί μεταρρυθμίσεις τής περί Ι.Κ.Α. νομοθεσίας (Σχέδιον νόμου), σ. 307.—Δικαστικά πένθη. Μενέλαος Σκουλίκης, Άρεοπαγίτης, σ. 320.—Άποδοχαί καί έπίδομα άδείας έργατοτεχνιτών οίκοδομών (Σχέδιον νόμου), σ. 365.—Νομοθετικαί είδήσεις, σ. 512.—Κώδιξ Έργασίας σύστασις Άναθεωρητικής Έπιτροπής, σ. 576.—Προσχέδιον Κώδικος Έργασίας, σ. 577 έπ., σ. 643 έπ.—Νέα άπό τόν Άρειον Πάγον, σ. 768.—Διαγωνισμοί, σ. 1024.—Εις τό Πανεπιστήμιον Άθηνών, σημ., σ. 1088.—Διεθνές Συνέδριον Έργατικού Δικαίου, σ. 1152.—Διά νέαν Έμπορικόν Νόμον, σ. 1152.—Νέα άπό τόν Άρειον Πάγον, σ. 1472.

Η' ΝΕΑ ΒΙΒΛΙΑ

Ο.Α.Α.Α.: Κωδικοποίησις έρμηνευτικών όδηγιών τής περί Ο.Α.Α.Α. νομοθεσίας, σ. 448.

Καλαντζοπούλου Ι. Κωνστ., Καθηγητού Άνωτάτης Βιομηχανικής Σχολής. Κοινωνική Άσφάλεια. Γενικαί Άρχαί, σ. 704.

Καυκά Α. Κωνστ., Έπιτίμου Προέδρου Άρείου Πάγου. Ένοχικόν Δίκαιον, Είδικόν Μέρος, τόμος Α' (άρθρα 496 - 729), έκδοσις τετάρτη, σ. 512.

Τρίμη Άν. Γεωργίου, Δικηγόρου, τ. Διευθυντού Ύπουργείου Έργασίας. Θεμελιώδεις έννοιαι τού Έργατικού Δικαίου, σ. 896.

Θ' ΒΙΒΛΙΟΚΡΙΣΙΑΙ

Βασιλείου Β., Δικηγόρου. Θεμελιώδεις έννοιαι τού Έργατικού Δικαίου, έκδοσις 1965, Γεωργίου Άν. Τρίμη, σ. 1088.

Καλομοίρη Κ. Λ., Δικηγόρου. Δ.Ν. Κοινωνική Άσφάλεια. Γενικαί Άρχαί. Κωνσταντίνου Ι. Καλαντζοπούλου, Καθηγητού Άνωτάτης Βιομηχανικής Σχολής, σ. 704.

Συντάξεως: Ένοχικόν Δίκαιον. Είδικόν Μέρος, τόμος Α' (άρθρα 496 - 729), έκδοσις τετάρτη, Κωνστ. Α. Καυκά, Έπιτίμου Προέδρου τού Άρείου Πάγου, σ. 512.—Θεμελιώδεις έννοιαι τού Έργατικού Δικαίου, Γεωργίου Άν. Τρίμη, Δικηγόρου, τ. Διευθυντού Ύπουργείου Έργασίας, σ. 896.

Ι'. ΝΕΚΡΟΛΟΓΙΑΙ

† *Μενέλαος Σκουλίκης*, Άρεοπαγίτης, σ. 320.

† *Νικόλαος Δ. Πιέρρος*, Άρεοπαγίτης, σ. 1536.

ΙΑ'. ΑΛΦΑΒΗΤΙΚΟΝ ΕΥΡΕΤΗΡΙΟΝ ΝΟΜΟΛΟΓΙΑΣ

Επεξήγησις κυριωτέρων συντετμημένων λέξεων. Άλγρ.=Άλληλογραφία, ΑΠ=Άπόφασις Άρείου Πάγου, Άπόψ.=Άπόψεις ΕΕΔ, Γν.Σ.=Γνωμοδότησις Νομικού Συμβουλίου, Γν. νμθ.=Γνωμοδότησις νομαρχιών, Γν. Ι.Κ.Α.=Γνωμοδότησις Νομικής Ύπηρεσίας Ι.Κ.Α., Γν.Ν.Υ.=Γνωμοδότησις Νομικής Ύπηρεσίας, Ε=Άπόφασις Έφετείου, Έγγρ.=Έγγραφον Διοικήσεως Ι.Κ.Α., Έγγρ. Υ.Ε.=Έγγραφον Ύπουργείου Έργασίας, Έγκ.=Έγκύκλιος, Είρ.=Άπόφασις Είρηνοδικείου ή Είρηνοδίκου, Εισαγ.=Εισαγωγικά σχόλια, Έπ. Γνμδ.=Έπίσημος Γνωμοδότησις, ΑΠΠ=Άπόφασις Πρωτοδ. Έπιτρ. Παλ. Πολεμιστών, ΝΖ=Νομικά Ζητήματα, Νμλγ=Συγκεντρωμένη νομολογία, Π=Άπόφασις Πρωτοδικείου, Πρωτοδίκου ή Προέδρου, Παρατ.=Παρατηρήσεις, Σ.Ε. Άπόφασις Συμβουλίου Έπικρατείας, Σημ.=Σημείωσις.

Α

Άγγειοπλάσται. Βλ. λ. *Ταμεία*.

Άγροτική Τράπεζα. Βλ. λ. *Τράπεζαι, Ταμεία*.

Άγωγή. Άοριστία· δικαιώματα τού κατ' έφεσιν δικαστηρίου έν περιπτώσει άκυρότητος τού δικογράφου τής άγωγής, συνεπεία άοριστίας αύτού· έφαρμογή καί κατά τήν έργατικήν διαδικασίαν, Π 638 σ. 285.—Έλεγκτή ύπό Άρείου Πάγου ή έκτίμησις τού περιεχομένου τής άγωγής, ΑΠ 785 σ. 289, ΑΠ 266 σ. 985, ΑΠ 460 σ. 1416.—Αύτεπάγγελτος έρευνα τού νόμω βασίμου τής άγωγής ύπό τού Έφετείου, Π 138 σ. 723.—Άπόδειξις ότι

οι διάδικοι έχουσι το δικαίωμα νά ὑπερασπίζωσι τήν δικαζομένην ὑπόθεσιν ὡς ἐνάγοντες ἢ ἐναγόμενοι κατ' ἄρθρον 68 Πολ. Δικ.· πότε δύναται νά ἀπαιτηθῆ. ΑΠ 100 σ. 1186.— Μεταβολή βάσεως· αὐτεπάγγελτος ὑπό Ἐφετείου ἀπόρριψις ἰσχυρισμῶν προταθέντων τό πρῶτον ἐνώπιον αὐτοῦ διά τῶν προτάσεων καί ἀποτελούντων μεταβολήν τῆς βάσεως τῆς ἀγωγῆς· μή λῆψις ὑπ' ὄψιν τοιούτων ἰσχυρισμῶν· οὐ λόγος ἀναιρέσεως, ΑΠ 785 σ 289. —Ὀρθή ἡ ὑπό τοῦ Δικαστηρίου μή λῆψις ὑπ' ὄψιν ἰσχυρισμοῦ τοῦ μισθωτοῦ, ἐφ' ὅσον δέν περιείχετο οὔτε ἐμμέσως ἢ σιωπηρῶς εἰς τήν ἱστορικήν βάσιν τῆς ἀγωγῆς κατ' ἄρθρον 158 Πολ. Δικονομίας, ΑΠ 282 σ. 1110. —Ἔννοια ἐπανεγέρσεως ἀγωγῆς καί ἀπορρίψεως ἀγωγῆς διά λόγους μή οὐσιαστικούς, δι' ἐφαρμογήν ἄρθρου 263 Α.Κ. περί διακοπῆς παραγραφῆς· ἀπόρριψις δι' ἀκυρότητα δικογράφου λόγῳ ἀοριστίας, ΑΠ 54 σ. 407, Εἰσαγ. σ. 407.—Παραίτησις ἀπό δικογράφου ἀγωγῆς κατά τήν ἐργατικήν διαδικασίαν· ἐκ καθάρισις ἐξόδων· ἁρμόδιος ὁ κατά τήν ἐργατικήν διαδικασίαν δικαστής· τηρητέα διαδικασία· ὁριστική ἡ κατά τήν διαδικασίαν ταύτην ἐκδιδομένη ἀπόφασις, μή ὑποκειμένη εἰς οὐδέν ἔνδικον μέσον, πλήν τοῦ τῆς ἀνακοπῆς τοῦ ἄρθρου 235 Πολ. Δικονομίας, Π 108 σ. 227.—Δικαίωμα μισθωτοῦ ἐπί καταγγελίας συμβάσεως ἐργασίας προσβολῆς αὐτῆς ὡς ἀκύρου μέ συνέπειαν τήν καταβολήν τῶν ἀποδοχῶν αὐτοῦ, ἢ θεωρῶν τήν καταγγελίαν ὡς ἔγκυρον νά ζητήσῃ τήν ἀποζημίωσιν τοῦ νόμου 2112)1920· ἀνεπίτρεπτον ὅμως ἑνώσεως ἐν τῷ αὐτῷ δικογράφῳ τῶν ἀντιφασκουσῶν τούτων ἀγωγῶν, εἰμή προβαλλομένης τῆς μιᾶς ὡς ἐπικουρικῆς· ἀκυρότης δικογράφου· χωρισμός ἀγωγῶν, Π 27 σ. 1231.—Διακοπή παραγραφῆς δι' ἐγέρσεως ἀγωγῆς, ΑΠ 281 σ. 1051.—Ἀπαράδεκτος μετά πάροδον προθεσμίας πρός ἐγχείρισιν δηλώσεως κληρονομίας δι' ἐπίδικα περιουσιακά στοιχεία, ΑΠ 635 σ. 212.—Μισθωτοῦ διά μισθούς κλπ. μετά πτώχευσιν ἐργοδότου, ΑΠ 303 σ. 20.—Ἀποζημιώσεως κατ' ἄρθρα 105, 106 Εἰσαγ. Νόμου Α.Κ. ἐκ παρανόμων πράξεων ὀργάνων Δημοσίου ἢ Ν.Π.Δ.Δ., ΑΠ 630 σ. 35.—Περί ἀκυρώσεως ἀποφάσεως σωματείου περί ἀποβολῆς μέλους αὐτοῦ· ἁρμοδιότης· ἔκτασις δικαστικοῦ ἐλέγχου, Π 334 σ. 353.—Ἐπιλογή ὑπό δικηγόρου ἀγωγῆς ἢ πίνακος δι' ἱκανοποίησιν ἀπαιτήσεών του κατά τοῦ ἐντολέως του ἀμετάκλητος, ΑΠ 54 σ. 407.—Ἐκ τοῦ ἀδικαιολογήτου πλουτισμοῦ, κατ' ἄρθρον 904 Α.Κ.· στοιχεία, Π 1795 σ. 477. Βλ. καί λ. ***Ἀδικαιολόγητος πλουτισμός***.—Ἐπιβοηθητική ἡ ἐκ τοῦ ἀδικαιολογήτου πλουτισμοῦ ἀγωγή, ΑΠ 202 σ. 719, Γν.Σ. σ. 1225.

Ἀναγνωριστική. Ἐργοδότου κατά μισθωτοῦ κατά τήν ἐργατικήν διαδικασίαν περί ἀναγνωρίσεως ὅτι ὁ μισθωτός ἔλυσε σιωπηρῶς τήν σύμβασιν ἐργασίας, ΑΠ 720 σ. 90. —Ἀναγνωριστική ἐργοδότου κατά μισθωτοῦ· ἀπαράδεκτος κατά τήν ἐργατικήν διαδικασίαν· παραπομπή εἰς τό ἁρμόδιον δικαστήριον, Π 38 σ. 1289.— Περί ἀναγνωρίσεως ἡμερομισθίων μεταλλευτῶν κατ' ἄρθρον 7 § 7 ν. δ. 4104)1960· κατά τίνων πρέπει νά στρέφηται αὐτη· διάκρισις λειτουργίας ἢ μή τῆς ἐπιχειρήσεως καί ἐπί ὑπάρξεως ἢ μή διαδόχων, Π 24451 σ 356.

Ἄδεια (Διοικ.). Ἀρχῆς δι' ὑπερωριακήν ἐργασίαν. Βλ. λ. ***Ὑπερωρίαι***. Ὅροι ἄρθρων 10 καί 11 π. δ)τος 27 6)4.7.1932 διά τήν νόμιμον ἔκδοσιν ἀδείας τῆς Ἀρχῆς (Ἐπιθεωρήσεως Ἐργασίας) διά παροχήν ἐργασίας ὑπέρ τά νόμιμα χρονικά ὅρια ἐργασίας· ἁρμοδιότης Γενικῆς Ἐπιθεωρήσεως Ὑπουργείου Ἐργασίας· δικαστικός ἔλεγχος ἀδείας ἀπό ἀπόψεως νομιμότητος, Π 2845 σ. 619.— Πραγματοποίησις εἰσοδήματος ἐκ μισθώσεως ἀδείας λειτουργίας ἀρτοποιείου ἐν σχέσει πρός ἄσκησιν ἐπαγγέλματος καί σύνταξις ἐκ Ταμείου Ἀσφαλίσεως Ἀρτεργατῶν, ΣΕ 54 σ. 432.— Ἀκυρότης συμφωνίας περί χειρισμοῦ ἐκσκαπτικοῦ μηχανήματος, ὡς ἐκ τῆς ἐλλείψεως τῆς σχετικῆς νομίμου ἀδείας παρά τῷ προσλαμβανομένῳ, ΑΠ 144 σ. 533.

Ἄδεια μισθωτῶν. *Α'. Κατ' ἀναγκαστικόν νόμον 539)1945.* 1. Γενικά· ἔκτασις ἐφαρμογῆς. Ἄδεια μισθωτῶν, ΝΖ σ. 832.—Δικαίωμα ἀδείας μισθωτῶν μετ' ἀποδοχῶν κατ' ἔτος κατ' ἀ.ν. 539)1945, ΣΕ 2245 σ. 1288.—Σκοπός ἀδείας, Π 6298 σ. 18.—Ἐφαρμογή ἀ.ν. 539)1945 καί ἐπί ἀκύρου συμβάσεως ἐργασίας, Γν. Σ. σ 1225.—Ἀμεταβίαστον ἀξιώσεως ἀδείας· ἀξίωσις ἀποζημιώσεως ἀδείας μετά καταγγελίαν τῆς συμβάσεως ἐργασίας ζῶντος τοῦ μισθωτοῦ· μεταβιβάζεται αὐτη εἰς τούς κληρονόμους, Εἰσαγ. σ. 211. —Ἄδεια κατ' ἔτος οἰκοσίτου καί ἄλλου προσωπικοῦ, ΝΖ σ. 831.—Ἄδεια καί ἐπίδομα ἀδείας οἰκοσίτου προσωπικοῦ, Ἔγγρ. σ. 1384. —Ἐφαρμογή ἀ.ν. 539)1945 καί ἐπί προσωπικοῦ Δημοσίου, ὑπηρετούντος διά σχέσεως ἐργασίας ἰδιωτικοῦ δικαίου, Γν.Σ. σ. 176.—Ἐφαρμογή ἀ.ν. 539)1945 καί ἐπί συνδεομένων διά συμβάσεως ἐργασίας ὡρισμένου χρόνου, ὑπό τήν ἀναγκαίαν ὅμως προϋπόθεσιν ὅτι ὁ χρόνος, δι' ὃν συνωμολογήθη ἡ σύμβασις, εἶναι διαρκείας μείζονος τοῦ ἔτους, ΑΠ 374 σ. 855.—Ἐφαρμογή ἀ.ν. 539)1945 μετά τόν ν. 4464)1965 καί διά τούς ἐπί σχέσει ἰδιωτικοῦ δικαίου μισθωτούς Δημοσίου καί νομικῶν προσώπων δημοσίου δικαίου, ΝΖ σ. 1000.—Χορήγησις ὑπό ἀποφάσεως 34)1964 Δ.Δ.Δ.Δ. Ἀθηνῶν εἰς συντάκτας ἐφημερίδων ἀδείας ὑπαλλήλων ἀνωνύμων ἑταιρειῶν· δέν ἀντίκειται εἰς τάς διατάξεις τοῦ ἀ.ν. 539)1945, οὔτε εἰς τό ἄρθρον 3 τοῦ Συντάγματος· μή ἀναγκαία εἰδική αἰτιολόγησις, ΣΕ 1048 σ. 520, πρβλ. Εἰσαγ. σ. 520.—Ἄδεια προσλαμβανομένων ὑπό Δημοσίου δι' ἐξυπηρέτησιν Στρατιωτικῶν Ὑπηρεσιῶν κατ' ἄρθρον 24 ν. 4436)1929· φαρμακεῖα στρατοῦ· χημικοί· ἐάν δικαιοῦνται τῆς ὑπό τῆς ἀποφάσεως 36)1963 τοῦ Δ.Δ.Δ.Δ. Ἀθηνῶν ἀδείας ἢ τοιαύτης ἐργάτου καί ἐάν δικαιοῦνται ἐπιδόματος ἀδείας ὑπαλλήλου ἢ ἐργάτου, Γν. Σ. σ. 1224.—Ἀνεφάρμοστον ἀ.ν. 539)1945 ἐπί προσωπικοῦ Βασιλικῆς Προνοίας· ἐφαρμογή ἄρθρων 666

καὶ 667 Α.Κ. Π 18 σ. 1298.— Χορήγησις ἀποδοχῶν καὶ ἐπιδόματος ἀδείας εἰς ἐργατοτεχνίτας οἰκοδόμους, Ἔγκ.σ. 996.—Ἁρμοδιότης διοικητικῶν ὀργάνων διαιτησίας πρὸς ρύθμισιν θέματος ἀδείας· ἄρθρον 2 § 7 ἀ.ν. 539) 1945, ΣΕ 2465 σ. 1482.

2. Προϋποθέσεις· χρόνος καὶ τρόπος χορηγήσεως. Προϋπόθεσις δικαιώματος ἀδείας ἀνάλωσις ἐντελῶς ἢ τοὐλάχιστον οὐσιωδῶς κατὰ τὴν παροχὴν τῆς ἐργασίας του τῶν σωματικῶν καὶ πνευματικῶν αὐτοῦ δυνάμεων, Π 6298 σ. 18.— ... ἔλλειψις τῆς προϋποθέσεως ταύτης εἰς τὴν περίπτωσιν, καθ' ἣν ὁ ἐργοδότης δι' οἱονδήποτε λόγον ἀρνεῖται νὰ δεχθῇ τὰς ὑπηρεσίας τοῦ μισθωτοῦ, καθιστάμενος ὑπερήμερος, ὡς ἐπὶ ἀκύρου καταγγελίας τῆς συμβάσεως ἐργασίας, Π 6298 σ. 18.—Ἔλλειψις δικαιώματος ἀποζημιώσεως διὰ μὴ χορηγηθεῖσαν ἄδειαν, διαρκοῦντος χρόνου ὑπερημερίας ἐργοδότου ἐξ ἀκύρου ἀπολύσεως μισθωτοῦ, Π 6298 σ. 18.—Θεώρησις, πλὴν ἄλλων, διὰ τὸ κατὰ τὸν ἀ.ν. 539)1945 δικαίωμα ἀδείας καὶ τοῦ χρόνου ὑπερημερίας τοῦ ἐργοδότου περὶ τὴν ἀποδοχὴν τῶν ὑπηρεσιῶν τοῦ μισθωτοῦ, ὡς χρόνου ἀπασχολήσεως, μὴ στερουμένου τοῦ μισθωτοῦ τοῦ δικαιώματος ἀποδοχῶν, αἵτινες ἀντιστοιχοῦν εἰς τὸν χρόνον ἀδείας, καὶ ἑπομένως καὶ τοῦ ἐπιδόματος ἀδείας, μὴ δικαιουμένου μόνον ἀποζημιώσεως λόγῳ μὴ χορηγήσεως ἀδείας, διότι ἀναπαύεται κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς ὑπερημερίας, Π 17026 σ. 1299.—Ἔλλειψις δικαιώματος ἀδείας κατ' ἀ.ν. 539) 1945 ἐπὶ μὴ συνεχοῦς κατ' ἔτος ἀπασχολήσεως Π 7690 σ. 295.—Προϋπόθεσις τοῦ κατ' ἀ.ν. 539)1945 δικαιώματος ἀδείας ἡ δυνάμει συμβάσεως ἐξηρτημένης ἐργασίας ἐπὶ τῇ συνεχείᾳ τῆς ἀπασχολήσεως τοῦ μισθωτοῦ παρὰ τῷ ἐργοδότῃ· ἔλλειψις δικαιώματος τοῦ τελοῦντος κατὰ τὸν χρόνον ἐν ἀναπαύσει μισθωτοῦ· ἔλλειψις συνεπῶς καὶ τοῦ δικαιώματος ἐπὶ τοῦ ἐπιδόματος ἀδείας κατὰ τὴν διαιτητικὴν ἀπόφασιν 10)1964 Π 1830 σ. 535. Προϋπόθεσις χορηγήσεως ἡ ὑποβολὴ ἐκ μέρους τοῦ μισθωτοῦ σχετικῆς αἰτήσεως πρὸς τὸν ἐργοδότην, Π 1687 σ. 536 ΝΖ σ. 832, Π 5971 σ. 870 Ἐνεργὸν τὸ δικαίωμα ἀδείας τοῦ μισθωτοῦ καὶ καταβολὴ ἄλλως ἀποζημιώσεως ἐν μὴ παροχῇ αὐτῆς, ἐν ὑποβολῇ ὑπὸ τούτου σχετικῆς αἰτήσεως πρὸς τὸν ἐργοδότην· δικαίωμα ὅμως πρὸς παροχὴν τοῦ ἐπιδόματος ἀδείας κατὰ τὴν ὑπ' ἀριθ. 10)1964 διαιτητικὴν ἀπόφασιν, Π 1687 σ. 536, πρβλ. Εἰσαγ. σ. 535.—Χρόνος χορηγήσεως τῆς ἀδείας· ρύθμισις μεταξὺ ἐργοδότου καὶ ἐργάτου· ὑποχρέωσις ἐργοδότου πρὸς χορήγησιν τὸ πολὺ ἐντὸς διμήνου ἀπὸ τῆς διατυπώσεως τῆς σχετικῆς αἰτήσεως, Π 1833 σ. 534.—Παροχὴ εἰς ἀλλεπαλλήλους ἐργασίμους ἡμέρας· ἡμέραι μὴ περιλαμβανόμεναι, ΝΖ σ. 832.—Χορήγησις εἰς συνεχεῖς (ἀλλεπαλλήλους) ἡμέρας· ἀκυρότης ἀντιθέτου συμφωνίας· ἀπαγόρευσις ἀνακλήσεως τῆς χορηγηθείσης ἀδείας. ΝΖ σ. 928.—Χρόνος χορηγήσεως· ὡρισμένη ἡμέρα ἐν τῇ ἐννοίᾳ τοῦ ἄρθρου 341 § 1 Α.Κ. ὑπερημερία ἐργοδότου ἀπὸ τῆς παρελεύσεως ταύτης· ἀδύνατον χορηγήσεως μετὰ τὴν παρέλευσιν τοῦ ἔτους ὑποχρεώσεις εἰς ἀποζημίωσιν, Π 12389 σ. 1114.

3. Μέγεθος ἀδείας. Διάρκεια ἀδείας· πίνακες· κατώτατον ὅριον δι' ἀνηλίκους ἢ ἐργαζομένους εἰς ἔργα ἐπιβλαβῆ, κοπιώδη ἢ δι' οὓς ἐξεδόθησαν σχετικὰ διατάγματα.— Ἰσχὺς εὐνοϊεστέρων ὅρων συλλογικῶν συμβάσεων, Κανονισμῶν ἢ ἄλλων διατάξεων, ΝΖ σ. 832.—Λῆψις ὑπ' ὄψιν διὰ τὸ μέγεθος τῆς κατ' ἀ.ν. 539)1945 ἀδείας τοῦ ἰδιωτικοῦ ὑπαλλήλου καὶ τῆς προηγουμένης προϋπηρεσίας αὐτοῦ ὡς ἐργάτου· ὑπαλληλικὴ ἰδιότης ἠλεκτροσυγκολλητῶν κατ' ἄρθρον 1 § 1 ν.δ. 3763) 1957· συνυπολογισμὸς καὶ τῆς προηγουμένης τοῦ νόμου προϋπηρεσίας αὐτῶν ὡς ἐργατῶν, Π 12389 σ. 1114.—Ἀπόφασις 37)1964 Δ.Δ. Δ.Δ. Ἀθηνῶν περὶ ὅρων ἐργασίας λογιστῶν καὶ βοηθῶν λογιστῶν· αἴτημα εἰδικῆς κλιμακώσεως χρόνου διαρκείας ἀδείας, ΣΕ 2057 σ. 908

4. Ἀποδοχαὶ ἀδείας. Περιεχόμενον ἀποδοχῶν ἀδείας· συνυπολογισμὸς καὶ ἐπιδομάτων ἀνθυγιεινῆς ἐργασίας, Εἰσαγ. σ. 24, ΝΖ σ. 261.—Ἀμειβομένων ἐπὶ ποσοστοῖς· σχέσις τεκμαρτῶν ἡμερομισθίων, ΝΖ σ. 238.— Κατ' ἀποκοπὴν ἀμειβομένων, ΝΖ σ. 1192.— Ἀποδοχαὶ ἀδείας ἀρτεργατῶν· ἐὰν οἱ ἀρτοποιοὶ κατὰ τὴν χορήγησιν ἀδείας ὑποχρεοῦνται νὰ συνυπολογίζουν εἰς τὰς ἀποδοχὰς καὶ τὸ ἐξ 25ο)ο ποσοστόν, ὅπερ δικαιοῦνται οἱ ἐργαζόμενοι ἐπὶ τῶν εἰσπραττομένων ψηστικῶν δικαιωμάτων ἐξ ἀρτοσυσκευασμάτων κλπ., Γν.Σ. σ. 743 —Δικαίωμα ἀποδοχῶν κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς ἀδείας· ἡμερήσιος μισθός· ὑπαγωγὴ εἰς ἀσφαλιστικὰς εἰσφορὰς ΝΖ σ. 832. —Ἡμερήσιος μισθὸς τῶν μηνιαίως ἀμειβομένων μισθωτῶν διὰ τὰς ἀποδοχὰς ἀδείας καὶ ἐπίδομα ἀδείας, ΝΖ σ. 1320.—Χορήγησις ἀποδοχῶν καὶ ἐπιδόματος ἀδείας εἰς ἐργατοτεχνίτας οἰκοδόμους, Ἔγκ. σ. 996.—Διὰ τὸ ἐπίδομα ἀδείας βλ. κατωτέρω παράγραφον Β'.

5. Συνέπειαι μὴ χορηγήσεως· ἀποζημίωσις· προσαύξησις· ποιναὶ κυρώσεις βιβλίου ἀδειῶν. Προϋπόθεσις δικαιώματος ἀποζημιώσεως ἐν μὴ χορηγήσει τῆς ἀδείας κατὰ τὰ παρελθόντα ἡμερολογιακὰ ἔτη ἡ ἐκ μέρους τοῦ μισθωτοῦ ὑποβολὴ αἰτήσεως πρὸς τὸν ἐργοδότην διὰ τὴν χορήγησιν τῆς ἀδείας, ΑΠ 635 σ. 212.—Ἀποζημίωσις μισθωτοῦ διὰ μὴ παροχὴν κατ' ἔτος ἀδείας· θεμελίωσις τοῦ δικαιώματος· χαρακτὴρ τῆς προσαυξήσεως τῶν ἀποδοχῶν κατὰ 100ο)ο καὶ συνέπειαι ἐκ τούτου· ὑπολογισμὸς εἰσφορῶν· παραγραφὴ κατάσχεσις· συμψηφισμός, ΝΖ σ. 552.— Μὴ χορήγησις αἰτηθείσης ἀδείας ὑπαιτίως· δικαίωμα ἀντιστοίχων ἀποδοχῶν ἀδείας, ηὐξημένων κατὰ 100ο)ο, Π 8060 σ. 271.—Ἄρνησις ἐργοδότου πρὸς χορήγησιν τῆς νομίμου ἀδείας· ὑποχρέωσις τούτου ὅπως ἅμα τῇ λήξει τοῦ ἔτους καταβάλῃ τὰς ἀποδοχὰς ἀδείας, ηὐξημένας κατὰ 100ο)ο, Π 1833 σ. 534, Εἰσαγ. σ. 534.—Ἀποζημίωσις μισθω-

τοῦ διὰ μὴ παροχὴν ἀδείας κατ' ἄρθρον 3 ν. δ)τος 3755)1957· ἔννοια διατάξεως· παροχὴ μικροτέρας τῆς νομίμου ἀδείας· ἀποζημίωσις. Π 12389 σ. 1114.—Ἀποζημίωσις ἐπὶ μὴ χορηγήσεως· ἄρθρον 3 ν. δ)τος 3755)1957 καὶ ἄρθρα 340 καὶ 335 Α.Κ., Π 18 σ. 1298.—Συνυπολογισμὸς ἐπιδόματος ἀδείας δι' ἀποζημίωσιν κατ' ἄρθρον 3 ν.δ. 3755)1957 ἐπὶ ἀρνήσεως χορηγήσεως ἀσκηθείσης ἀδείας, Εἰσαγ. σ. 1499.—Προϋπόθεσις δικαιώματος ἀποζημιώσεως ἐν μὴ παροχῇ ἀδείας ἡ αἴτησις πρὸς χορήγησιν αὐτῆς. Π 1687 σ. 536.—Δικαίωμα μισθωτοῦ, ἐν ἀρνήσει τοῦ ἐργοδότου πρὸς χορήγησιν τῆς κατ' ἀ.ν. 539)1945 ἀδείας, πρὸς ἀποζημίωσιν κατ' ἄρθρον 5 § 1 ἐδάφιον 2 τοῦ νόμου τούτου· ἔλλειψις τοῦ δικαιώματος, ἐφ' ὅσον ὁ μισθωτὸς ἀποχωρήσῃ πρὸ τῆς λήξεως τοῦ ἔτους, καθ' ὃ δικαιοῦται ἀδείας, καὶ ὁ ἐναπομένων χρόνος ἀπὸ τῆς ἀποχωρήσεως μέχρι τῆς λήψεως τοῦ ἔτους καλύπτει τὸν χρόνον ἀδείας. Π 1833 σ. 534.—Ἀποζημίωσις προσωπικοῦ Δημοσίου δι' ἀπόλυσιν καὶ μὴ χορηγηθεῖσαν ἄδειαν· ἐὰν ὑπόλληλοι, ὑπηρετήσαντες εἰς Ὑπουργεῖον ἐπὶ σχέσει δημοσίου ἢ ἰδιωτικοῦ δικαίου, ὧν ἡ σύμβασις μετὰ τὴν συμπλήρωσιν συνεχοῦς πέραν τοῦ ἔτους ἀπασχολήσεως δὲν ἀνανεώθη, διατηροῦν δικαίωμα εἰς ἐφ' ὅπαξ ἀποζημίωσιν διὰ μὴ χορήγησιν τῆς προβλεπομένης κατὰ τὸν νόμον ἐτησίας μετ' ἀποδοχῶν ἀδείας. Γν.Σ. σ. 176.—Ποινικαὶ κυρώσεις διὰ τὴν ὑπὸ τῶν ἐργοδοτῶν παράβασιν τοῦ νόμου 539)1945 ἐγκλήσει τῶν ἐποπτευόντων τὴν ἐφαρμογὴν τοῦ ὀργάνων ὑποχρεώσεως ἐργοδοτῶν πρὸς διευκόλυνσιν τῆς ἐφαρμογῆς τοῦ νόμου εἰς τήρησιν εἰδικοῦ βιβλίου ἀδειῶν, ὄντος εἰς τὴν διάθεσιν τῶν Ἐπιθεωρητῶν καὶ Ἐποπτῶν Ἐργασίας, ὡς καὶ τῶν ἀσκούντων ἔλεγχον τῆς ἐφαρμογῆς τοῦ νόμου ἀστυνομικῶν ὀργάνων· διόρθωσις τοῦ βιβλίου ὑπὸ τοῦ Ἐπιθεωρητοῦ Ἐργασίας· ἀπαράδεκτον αἰτήσεως ἀκυρώσεως, μὴ συνιστώσης τῆς διορθώσεως ἐκτελεστὴν πρᾶξιν, ΣΕ 2245 σ. 1288.

6. Ἀπόλυσις διαρκούσης τῆς ἀδείας. Ἀπόλυσις μισθωτοῦ κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς ἀδείας αὐτοῦ· ἀπαγόρευσις· ἀκυρότης· συνέπειαι· ἐπιτρεπτὴ προειδοποίησις διαρκούσης τῆς ἀδείας δι' ἀπόλυσιν· ἀρκεῖ ἡ λῆξις τοῦ χρόνου προειδοποιήσεως νὰ μὴ συμπίπτῃ διαρκοῦντος τοῦ χρόνου τῆς ἀδείας. ΝΖ σ. 928.

7. Ἀποζημίωσις ἀπολυθέντος διὰ μὴ ληφθεῖσαν ἄδειαν. Ἀπόλυσις μισθωτοῦ δι' ἀφορμὴν βαρύνουσαν τὸν ἐργοδότην, πρὶν ἢ λάβῃ τὴν ὀφειλομένην ἐτησίαν ἄδειαν· δικαίωμα ἀποζημιώσεως ἴσης πρὸς τὰς ἀποδοχὰς ἡμερῶν ἀδείας (ἄρθρον 5 § 5 ἀ.ν. 539), Γν.Σ. σ. 176, Π 1833 σ. 534, Π 138 σ. 723.—Δημοσίας τάξεως αἱ διατάξεις περὶ ἀποζημιώσεως ἀδείας, Γν.Σ. σ. 177.—Ἔννοια τοῦ ὅρου «ἀφορμὴ βαρύνουσα τὸν ἐργοδότην» πᾶσα τοιαύτη, ἐγκειμένη εἰς τὴν λειτουργίαν τῆς ὑπηρεσίας, ἐφ' ὅσον δὲν ὀφείλεται εἰς ἀνωτέραν βίαν καὶ δὲν συνδέεται μὲ πταῖσμα τοῦ ἀπολυθέντος. Γν.Σ. σ. 176.—Μὴ καταβολὴ ἀποζημιώσεως, ἐκτὸς τῆς περιπτώσεως ἀνωτέρας βίας καὶ πταίσματος τοῦ ἀπολυθέντος, καὶ ὅταν ἀπολύεται ὁ μισθωτὸς λόγῳ ἀνικανότητος πρὸς ἐργασίαν ἐκ νόσου, καταργήσεως ὑπηρεσίας, κρίσεως ὑπὸ ἁρμοδίου συμβουλίου ὡς ἀκαταλλήλου, ἀποκλεισμοῦ ἐντάξεως εἰς θέσιν τακτικοῦ ὑπαλλήλου ἢ λόγῳ συμπληρώσεως ὁρίου ἡλικίας, Γν.Σ. σ. 176.—Ἀνεφάρμοστον ἄρθρου 5 § 5 ἀ.ν. 539)1945 ἐπὶ ἀπολύσεως λόγῳ λήξεως τῆς ὡρισμένου χρόνου συμβάσεως ἐργασίας, Γν.Σ. σ. 176.—Προϋπόθεσις ἐφαρμογῆς διατάξεων ἄρθρων 5 § 4 καὶ 5 § 5 ἀ.ν. 539)1945 ἡ καταγγελία τῆς συμβάσεως καὶ ὄχι λῆξις αὐτῆς, παρελθόντος τοῦ χρόνου, Εἰσαγ. σ. 854.—Καταγγελία κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς ὡρισμένου χρόνου συμβάσεως ἐργασίας καὶ ἀποζημίωσις κατ' ἄρθρον 5 §§ 4 5 ἀ.ν. 539)1945, Εἰσαγ. σ. 854.—Παραδοχὴ ὑπὸ τοῦ Δικαστηρίου συμβάσεως ἐργασίας ὡρισμένου χρόνου, χωρὶς νὰ προσδιορίζῃ τὸν χρόνον, καὶ ἐπιδίκασις ἀποζημιώσεως κατ' ἄρθρον 5 § 4 ἀ.ν. 539)1945· ἀναίρεσις δι' ἔλλειψιν νομίμου βάσεως, ΑΠ 374 σ. 855.—Ἡ ἀξίωσις μεταβιβάζεται εἰς τοὺς κληρονόμους, Εἰσαγ. σ. 211.—Προϋπόθεσις τοῦ δικαιώματος ἀποζημιώσεως ἄκυρος ἀπόλυσις· δικαίωμα ἀδείας αὐτουσίας, Π 138 σ. 723.—Ἀποχώρησις μισθωτοῦ ἐκ τῆς ὑπηρεσίας λόγῳ συνταξιοδοτήσεως καὶ ἀποζημίωσις διὰ μὴ ληφθεῖσαν ἄδειαν, Ἔγγρ. σ. 1383.—Ἡ ἀποζημίωσις δὲν ἀποτελεῖ μισθόν, ΝΖ σ. 1448.—Περιλαμβάνεται εἰς τὴν ἀποζημίωσιν καὶ τὸ ἐπίδομα ἀδείας· ὑπολογισμὸς τούτου ἐπὶ τῶν κατωτάτων ὁρίων μισθῶν καὶ ἡμερομισθίων τῆς διαιτητικῆς ἀποφάσεως 10)1964, Εἰσαγ. σ. 1482, 1499.

Β'. ***Ἐπίδομα ἀδείας.*** Ἐφαρμογὴ β.δ. 551)1963 περὶ ἐπιδόματος ἀδείας, Ἐγκ. σ. 360.—Ἀποδοχαὶ καὶ ἐπίδομα ἀδείας ἐργατοτεχνιτῶν οἰκοδόμων· σχέδιον νόμου, σ. 365.—Ἐπὶ τοῦ ἀν. ἡ διαιτητικὴ ἀπόφασις 10)1964 ἠδύνατο νὰ ὁρίσῃ καταβολὴν ἐπιδόματος ἀδείας· νομολογία, Εἰσαγ. σ. 535.—Παράτασις ἰσχύος ὑπ' ἀριθ. 10)1964 διαιτητικῆς ἀποφάσεως, ΝΖ σ. 1128.—Κῦρος διατάξεως περὶ παροχῆς ἐπιδόματος πρὸς μισθωτούς, ΝΖ σ. 745.—Τὸ ἐπίδομα ἀδείας τῶν μισθωτῶν· μία γενικοῦ ἐνδιαφέροντος ἀπόφασις τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας, Σημ. σ. 1472.—Νόμιμος διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 10)1964 διαιτητικῆς ἀποφάσεως θέσπισις παροχῆς ἐπιδόματος ἀδείας, παρεχομένου ὅμως ἐπὶ τῶν διὰ τῆς αὐτῆς ἀποφάσεως καθοριζομένων κατωτάτων ὁρίων ἀποδοχῶν καὶ ὄχι καὶ ἐπὶ τῶν καταβαλλομένων ἀνωτέρων τοιούτων· ἀκύρωσις ὡς πρὸς τοῦτο τῆς διαιτητικῆς ἀποφάσεως, ΣΕ 2465 σ. 1482, Σημ. σ 1472.—Σκοπὸς τοῦ ἐπιδόματος, Εἰσαγ. σ. 535, ΝΖ σ. 1448, Π 21014 σ. 1499.—Προϋπόθεσις καταβολῆς τοῦ ὑπὸ τῆς ὑπ' ἀριθ. 10)1964 διαιτητικῆς ἀποφάσεως παρεχομένου ἐπιδόματος ἀδείας ἡ ὕπαρξις δικαιώματος ἀδείας, Π 7650 σ. 295.—Προϋπόθεσις τοῦ κατ' ἀ.ν. 539)1945 δικαιώματος ἀδείας ἡ δυνάμει

συμβάσεως ἐξηρτημένης ἐργασίας ἐπὶ ἐν συνεχεῖ ἔτος ἀπασχόλησις τοῦ μισθωτοῦ παρὰ τῷ ἐργοδότῃ ἔλλειψις δικαιώματος τοῦ τελοῦντος κατὰ τὸν χρόνον ἐν ἀναπαύσει μισθωτοῦ ἔλλειψις συνεπῶς καὶ τοῦ δικαιώματος ἐπὶ τοῦ ἐπιδόματος ἀδείας, καταβαλλομένου μόνον εἰς τοὺς δικαιουμένους τῆς ἀδείας, Π 1830 σ. 535.—Παροχὴ πρὸς μισθωτοὺς ἐπιδόματος ἀδείας κατὰ τὴν ὑπ' ἀριθ. 10)1964 διαιτητικὴν ἀπόφασιν θεώρησις, πλὴν ἄλλων, διὰ τὸ κατὰ τὸν ἀ.ν. 539)1945 δικαίωμα ἀδείας καὶ τοῦ χρόνου ὑπερημερίας τοῦ ἐργοδότου περὶ τὴν ἀποδοχὴν τῶν ὑπηρεσιῶν τοῦ μισθωτοῦ ὡς χρόνου ἀπασχολήσεως, μὴ στερουμένου τοῦ μισθωτοῦ τοῦ δικαιώματος ἀποδοχῶν, αἵτινες ἀντιστοιχοῦν εἰς τὸν χρόνον ἀδείας καὶ ἑπομένως καὶ τοῦ ἐπιδόματος ἀδείας, Π 17026 σ. 1299.—Ἔλλειψις δικαιώματος ἀδείας λόγῳ μὴ ὑποβολῆς αἰτήσεως πρὸς χορήγησιν αὐτῆς· δικαίωμα ὅμως πρὸς παροχὴν τοῦ ἐπιδόματος ἀδείας, Π 1687 σ. 536, πρβλ. Εἰσαγ. σ. 535.—Ἔλλειψις δικαιώματος ἐπιδόματος ἀδείας τοῦ οἰκοσίτου προσωπικοῦ, ΝΖ σ. 831.—Ἄδεια καὶ ἐπίδομα ἀδείας οἰκοσίτου προσωπικοῦ, Ἔγγρ. σ. 1384.—Χορήγησις ἀποδοχῶν καὶ ἐπιδόματος ἀδείας εἰς ἐργατοτεχνίτας οἰκοδόμους, Ἐγκ. σ. 996.—Ἐπίδομα ἀδείας κατ' ἀποκοπὴν ἀμειβομένων, ΝΖ σ. 1192.—Ἐπίδομα ἀδείας προσλαμβανομένων ὑπὸ τοῦ Δημοσίου δι' ἐξυπηρέτησιν Στρατιωτικῶν Ὑπηρεσιῶν κατ' ἄρθρον 24 ν. 4436)1929 πράδηψις χημικῶν· δικαίωμα ἐπιδόματος ἀδείας ἐργάτου καὶ οὐχὶ ὑπαλλήλου, Γν.Σ. σ. 1224.—Σχέσις δικηγόρων πρὸς νομικὰ πρόσωπα δημοσίου δικαίου καὶ ἐπίδομα ἀδείας· ἐὰν δικαιοῦνται τοῦ ἐπιδόματος ἀδείας οἱ παρὰ τῷ Τ.Α.Κ.Ε. ὑπηρετοῦντες δικηγόροι ἐπὶ παγίῳ μηνιαίῳ ἀντιμισθίᾳ, Γν.Σ. σ. 1512.—Ἄρνησις χορηγήσεως· συνέπειαι, ΝΖ σ. 1448.—Χαρακτὴρ ἐπιδόματος ἀδείας ἀποτελεῖ οὐχὶ ἔκτακτον οἰκονομικὴν ἐνίσχυσιν, ἀλλὰ παροχὴν παγίαν πρὸς συμπλήρωσιν τοῦ μισθοῦ, Π 21014 σ. 1499, πρβλ. Σημ. σ. 1511.—Ἀποτελεῖ μισθόν, ἀλλὰ συνάπτεται ἀναγκαίως πρὸς τὴν ἄσκησιν τοῦ δικαιώματος ἀδείας δι' αἰτήσεως πρὸς τὸν ἐργοδότην, ἄνευ τῆς ὁποίας καθίσταται ἀνενεργόν, Εἰσαγ. σ. 1499, Σημ. σ. 1511.—Συνυπολογισμὸς εἰς τακτικὰς ἀποδοχὰς καὶ ἐπιδόματος ἀδείας, Π 21014 σ. 1499.—Συνυπολογισμὸς ἐπιδόματος ἀδείας δι' ἀποζημίωσιν νόμου 2112)1920, Π 21014 σ. 1499, contra Εἰσαγ. σ. 1499, Σημ. σ. 1511.—Ἀποτελεῖ προσαύξησιν τῶν ἀποδοχῶν ἢ ὡς προϋπόθεσις τῆς καταβολῆς τοῦ ἐπιδόματος ἀδείας τιθεμένη ἄσκησις προηγουμένως τοῦ δικαιώματος ἀδείας δὲν ἐπηρεάζει τὸν ἄνω χαρακτηρισμὸν τοῦ ἐπιδόματος, Γν.Σ. σ. 1510 contra Σημ. σ. 1510.—Συνυπολογίζεται διὰ τὴν κατ' ἄρθρον 3 ν.δ. 3755)1957 ἀποζημίωσιν ἐν ἀρνήσει χορηγήσεως τῆς αἰτηθείσης ἀδείας καὶ διὰ τὴν κατ' ἄρθρον 5 § 5 ἀ.ν. 539)1945 ἀποζημίωσιν δι' ὀφειλομένην καὶ μὴ ληφθεῖσαν ἕνεκεν ἀπολύσεως ἄδειαν, Εἰσαγ. σ. 1499.—Δικαίωμα ἐπιδόματος ἀδείας κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς ἀδείας· ὑπαγωγὴ ἐπιδόματος εἰς ἀσφαλιστικὰς εἰσφοράς, ΝΖ σ. 832.—Τρόπος ὑπολογισμοῦ εἰσφορῶν Ι.Κ.Α. ἐπὶ ἐπιδόματος ἀδείας βάσει τοῦ νόμου 4476)1965, Ἐγκ. σ. 1191.—Ἀσφαλιστικαὶ εἰσφοραὶ ἐπὶ τοῦ ἐπιδόματος ἀδείας μισθωτῶν, ΝΖ σ. 1448.—Ἐὰν τὸ κατὰ τὴν καταγγελίαν τῆς συμβάσεως ἐργασίας μισθωτῶν καταβαλλόμενον ἐπίδομα ἀδείας θεωρῆται μισθός καὶ ὑπόκειται εἰς τὰς ὑπὲρ τοῦ Ι.Κ.Α. ἀσφαλιστικὰς κρατήσεις, Γν.Σ. σ. 1510.

Γ'. *Κατ' ἄρθρα 666 καὶ 667 Ἀστικοῦ Κώδικος.* Ἐφαρμογὴ ἄρθρων 666 καὶ 667 Α.Κ. διὰ τὴν ἄδειαν προσωπικοῦ Βασιλικῆς Προνοίας· συνέπειαι μὴ χορηγήσεως· ἀποζημίωσις ἐφαρμογὴ ἄρθρου 3 νόμου 3755)1957 ἢ ἄρθρων 340 καὶ 335 Α.Κ., Π 18 σ. 1298.

Δ'. *Λογαριασμὸς Ἀδειῶν.* Φορτοεκφορτωτῶν· ἐὰν ὑποχρεοῦται ὁ Ο.Τ.Ε. εἰς καταβολὴν τῶν δυνάμει τῶν β δ. 815)1962 καὶ 625)1964 τεθεσπισμένων ὑπὲρ τοῦ ἄνω Λογαριασμοῦ πόρων, ἐφ' ὅσον διὰ τὰς φορτοεκφορτώσεις ὑλικῶν κλπ. αὐτοῦ χρησιμοποιεῖ ἐργάτας φορτοεκφορτωτάς, Γν.Σ. σ. 1252.

Ε'. *Ἀναρρωτική.* Χορήγησις ἀναρρωτικῆς ἀδείας ἀπουσίας μετὰ πλήρων ἀποδοχῶν κατ' ἄρθρον 79 § 1 καὶ 2 νόμου 1811)1951 ἰσχὺς καὶ ἐπὶ τῶν ὑπαλλήλων τῶν Ν.Π.Δ.Δ. εἰς τὸν συμπληρώσαντα τριετῆ πραγματικὴν ὑπηρεσίαν τακτικὸν ὑπάλληλον· λύσις τῆς συμβάσεως μόνον ἀπὸ τῆς ἀπολύσεως τοῦ ὑπαλλήλου διὰ σωματικὴν ἢ πνευματικὴν ἀνικανότητα καὶ παῦσις τῆς ἐπὶ τὸν μισθὸν ἀξιώσεως τοῦ ὑπαλλήλου· διατήρησις ἀκεραίων τῶν ἐπὶ τοῦ μισθοῦ του δικαιωμάτων τοῦ ὑπαλλήλου καὶ μετὰ τὴν λῆξιν τῆς ἀναρρωτικῆς ἀδείας, ἐνόσῳ ἀδυνατεῖ νὰ παράσχῃ περαιτέρω τὰς ὑπηρεσίας του ἀνυπαιτίως, ἤτοι ἕνεκα πλήρους σωματικῆς ἀνικανότητος, ΑΠ 189 σ. 866.

Ἀδελφαὶ νοσοκόμοι. Βλ. λ. *Νοσοκομεῖα.*

Ἀδικαιολόγητος πλουτισμός. Ὑποχρέωσις κατ' ἄρθρον 904 Α.Κ. τοῦ καταστάντος πλουσιωτέρου ἐκ τῆς περιουσίας ἄλλου ἄνευ νομίμου αἰτίας εἰς ἀπόδοσιν τοῦ πλουτισμοῦ, Α.Π. 144 σ. 533, Π 638 σ. 285.—Ἐπιβοηθητικὸς χαρακτὴρ τῆς ἀγωγῆς ἐκ τοῦ ἀδικαιολογήτου πλουτισμοῦ, ΑΠ 791 σ. 201, ΑΠ 202 σ. 719, ΑΠ 266 σ. 985, Γν.Σ. σ. 1225.—Βάσις τῆς ἐκ τοῦ ἀδικαιολογήτου πλουτισμοῦ ἀγωγῆς κατ' ἄρθρον 904 Α.Κ. ὁ τοῦ λήπτου ἐκ τῆς περιουσίας τοῦ ἄλλου ἄνευ αἰτίας πλουτισμός, συντελούμενος εἴτε δι' ἐπαυξήσεως τῆς περιουσίας του, εἴτε διὰ τῆς ἐλαττώσεως αὐτῆς ἐπὶ ἀντιστοίχῳ ζημίᾳ τοῦ ἑτέρου, ΑΠ 144 σ. 533.—Παροχὴ δι' αἰτίαν παράνομον· ἀπαίτησις κατὰ τοῦ λήπτου ἐκ τοῦ ἀδικαιολογήτου πλουτισμοῦ, ΑΠ 295 σ. 918.—Ἄκυρος σύμβασις ἐργασίας· ἀξίωσις ἐκ τοῦ ἀδικαιολογήτου πλουτισμοῦ, ΝΖ σ. 117, ΑΠ 719 σ. 201, ΑΠ 202 σ. 719, ΑΠ Ὁλ. 345 σ. 849, ΝΖ σ. 117, ΑΠ 719 σ. 201, ΑΠ 202 σ. 719, ΑΠ 295 σ. 918.—... εἰκοσαετὴς παραγραφὴ τῆς ἀξιώσεως· ἐπὶ

Δημοσίου πενταετής, ΝΖ σ. 117.—Άκυροι ἡ μή συμβάσεις ἐργασίας· περιπτώσεις, βλ. εἰς λ. *Ἐργασίας σύμβασις*, παράγρ. 2.—Παροχή ὑπηρεσιῶν δυνάμει ἀκύρου συμβάσεως· εἰς τί συνίσταται ὁ πλουτισμός· δ,τι ὁ ἐργοδότης θά ἐδαπάνα προσλαμβάνων ἀναγκαίως διά τάς ὑπηρεσίας του ταύτας δυνάμει ἐγκύρου συμβάσεως ἕτερον πρόσωπον, ἔχον τά αὐτά προσόντα καί ἱκανότητας πρός τόν ἐργασθέντα, ΑΠ 144 σ. 533, ΑΠ 295 σ. 918.—Ἀπόδοσις ὠφελείας ὑπό ἀδικαιολογήτως πλουτήσαντος· ἔννοια σχετικοῦ ἄρθρου 904 Α.Κ.· ὑποχρέωσις ἐπί παροχῆς ἄνευ νομίμου αἰτίας, λόγῳ ἀκυρότητος τῆς συμβάσεως, οἱωνδήποτε ὑπηρεσιῶν τοῦ ἀχρεωστήτως ἤ παρανόμως δεχθέντος ταύτας, ὡς καταστάντος πλουσιωτέρου ἐκ τῆς περιουσίας ἄλλου, νά ἀποδώσῃ εἰς τόν παρασχόντα τήν κτηθεῖσαν ὠφέλειαν, ἤτοι τόν μισθόν, ὃν θά κατέβαλλεν εἰς ἕτερον μισθωτόν δυνάμει ἐγκύρου συμβάσεως ὑπό τάς αὐτάς κατά τά λοιπά περιστάσεις, μή ἐξεταζομένης τῆς ζημίας τοῦ μισθωτοῦ· παραπομπή τοῦ ζητήματος εἰς τήν Ὁλομέλειαν τοῦ Ἀρείου Πάγου, ΑΠ 737 σ. 103.—Παροχή ὑπηρεσιῶν κατόπιν ἀκύρου συμβάσεως ἐργασίας λόγῳ ἐλλείψεως ἐν τῷ προσώπῳ τοῦ μισθωτοῦ τῶν ὑπό τοῦ νόμου ἀπαιτουμένων προσόντων· τό δικαίωμα ἐξ ἀδικαιολογήτου πλουτισμοῦ συνίσταται εἰς τόν μισθόν, τόν ὁποῖον ὁ ἐργοδότης θά κατέβαλλεν εἰς ἕτερον μισθωτόν δυνάμει ἐγκύρου συμβάσεως ἐργασίας ὑπό τάς αὐτάς κατά τά λοιπά περιστάσεις, οὐδόλως ἐρευνωμένου τοῦ μεγέθους τῆς ἐπελθούσης εἰς τόν μισθωτόν ζημίας, ΑΠ Ὁλ. 345 σ. 849.—... ἐξευρισκομένης διά τῆς ἀποτιμήσεως τῆς ἐργασίας, ἥν κατά τήν συνήθη πορείαν τῶν πραγμάτων θά παρεῖχε κατά τόν αὐτόν χρόνον εἰς τρίτον ἐργοδότην, καθ' ὃσον ἀποδοτέα εἶναι οὐχί αὐτή, ἀλλ' ἡ ἐκ τῆς ἀκύρως παρασχεθείσης ἐργασίας ὠφέλεια τοῦ λήπτου, ΑΠ Ὁλ. 345 σ. 849.—Σκοπός τῆς ἐκ τοῦ ἄρθρου 904 Α.Κ. ἀγωγῆς· ὄχι ἡ ἀποκατάστασις τῆς εἰς τόν δόντα ζημίας, ἀλλ' ἅρσις τοῦ πλουτισμοῦ διά τῆς ἀποδόσεως τῆς ὠφελείας, καί ἄν αὕτη ὑπερβαίνῃ τήν ζημίαν, μή ἀποτελοῦσαν στοιχεῖον τῆς ἀγωγῆς, Π 1795 σ. 477, Εἰσαγ. σ. 477.—Ἀπασχόλησις ὑπό ἐργοδότου διά πρόσθετον ἐργασίαν μισθωτοῦ, ἀπασχοληθέντος κατά τήν αὐτήν ἡμέραν καθ' ὅλον τό νόμιμον ὡράριον· ἀκυρότης συμβάσεως· ἀξίωσις ἐκ τοῦ ἀδικαιολογήτου πλουτισμοῦ· ἀπόδοσις ὠφελείας· ἔλλειψις ὠφελείας, ἄν δέν ὑπόκειται ἐργασία παρεχομένη κατά τάς συνήθεις περιστάσεις μόνον ἐπί μισθῷ, ΑΠ 791 σ. 201, ΑΠ 202 σ. 719.—Ἀκυρότης συμβάσεως ἐκ τῆς ἐλλείψεως πτυχίου πρακτικοῦ μηχανικοῦ διά λόγους ἀσφαλείας προσώπων· ἀπόδοσις ὠφελείας ἐργοδότου κατ' ἄρθρον 904 Α.Κ. ἐπί ἀκύρου συμβάσεως ἐργασίας, ΑΠ 295 σ. 918.—Ἀκυρότης συμβάσεως καθηγητοῦ ἰδιωτικοῦ Γυμνασίου, προσληφθέντος ἄνευ ἐγκρίσεως ὑπό τοῦ Γενικοῦ Ἐπιθεωρητοῦ· θεμελίωσις ἀγωγῆς ἐπί τοῦ ἀδικαιολογήτου πλουτισμοῦ ἐργοδότου κατ' ἄρθρον 904 Α.Κ.· παραίτησις ἀπό ἀξ ώσεως, Π 84 σ. 1116.—Ἀπασχόλησις ὡς ὑπαλλήλου μισθωτοῦ τοῦ Δημοσίου, προσληφθέντος κατ' ἄρθρον 24 νόμου 4436)1929 δι' ἐξυπηρέτησιν Στρατιωτικῆς Ὑπηρεσίας· ἐνδεχομένως ἀξίωσις ἐκ τοῦ ἀδικαιολογήτου πλουτισμοῦ, Γν.Σ. σ. 1224.—Σύμβασις περί παροχῆς ὑπερωριακῆς ἐργασίας, ἄνευ ἀδείας τῆς Ἀρχῆς· ἀξίωσις ἐκ τοῦ ἀδικαιολογήτου πλουτισμοῦ· ἀποδοτέα ὠφέλεια κλπ. Βλ. εἰς λ. *Ὑπερωρίαι*.—Ἀποζημίωσις μισθωτοῦ ἐκ τῶν ἀρχῶν τοῦ ἀδικαιολογήτου πλουτισμοῦ κατ' ἄρθρον 904 Α.Κ. λόγῳ ὑπερωριακῆς ἐργασίας· τό τεθεσπισμένον κατώτατον ὡρομίσθιον, εἰς ὃ θά ὑπεβάλλετο ὁ ἐργοδότης, μισθῶν τάς ὑπηρεσίας ἄλλου διά τήν ἐργασίαν, ΑΠ 280 σ. 989.—Ἀξίωσις ἐξ ἀδικαιολογήτου πλουτισμοῦ τοῦ ἐργοδότου συνεπεία παρανόμου ὑπερωριακῆς ἐργασίας πρό τῆς 12.11.1959, πηγάζουσα ἐκ διατάξεως οὐχί δημοσίας τάξεως (ἄρθρον 904 Α.Κ.) ἐπιτρεπτή παραίτησις ὑπό τήν μορφήν ἀφέσεως χρέους· ἐλεγκτή ἀπό ἀπόψεως καταχρηστικῆς ἀσκήσεως δικαιώματος καί δή ὑπό τήν μορφήν τῆς ἀποδυναμώσεως τοῦ δικαιώματος· περίπτωσις μή συνιστῶσα τοιαύτην, Π 639 σ. 284.—Ἐπιτρεπτή παραίτησις ἀπό ἀξιώσεως μισθωτοῦ ἐξ ἀδικαιολογήτου πλουτισμοῦ· χαρακτήρ ὡς ἀφέσεως χρέους· ἐξοφλητική ἀπόδειξις, Π 84 σ. 1116.—Παραίτησις ἀπό ἀξιώσεως ἐκ παροχῆς παρανόμου ὑπερωριακῆς ἐργασίας· ἀκυρότης κατά ν.δ. 4020)1959· ἰσχυρισμός ἐργοδότου περί καταχρηστικῆς ἀσκήσεως δικαιώματος μισθωτοῦ, Π 84 σ. 1116.—Ἐπαρκής αἰτιολογία κρίσεως δικαστηρίου οὐσίας περί παραιτήσεως μισθωτοῦ (ὁδηγοῦ λεωφορείου αὐτοκινήτου) ἀξιώσεών του ἐξ ἀδικαιολογήτου πλουτισμοῦ διά τήν κατά τάς ἡμέρας ἀναπαύσεώς του παρασχεθεῖσαν ἐργασίαν, ΑΠ 280 σ. 989.—Ἀπόδοσις κατ' ἄρθρον 904 § 1 ἐδάφ. α' Α.Κ. τῆς ἄνευ νομίμου αἰτίας ὠφελείας· πλουτισμός συνεπεία παραγραφῆς χωρεῖ κατ' ἀκολουθίαν διατάξεως νόμου· ἔλλειψις ἀξιώσεως ἐξ ἀδικαιολογήτου πλουτισμοῦ ἐν τῇ περιπτώσει ταύτῃ, Π 638 σ. 285.—Παραγραφή καί ἀδικαιολόγητος πλουτισμός, Π 38 σ. 1289.—Ἐπιστροφή ὑπό Ι.Κ.Α. ἀχρεωστήτως καταβληθεισῶν εἰσφορῶν, Ε 1337 σ. 1054.

Ἀδίκημα (Ἀστ.). Βλ. λ. ***Ἀδικοπραξία***.

Ἀδίκημα (Ποιν.). Ἀπόλυσις μισθωτοῦ δι' ἀξιόποινον πρᾶξιν· ἀπαλλαγή· συνέπειαι, Βλ.λ. ***Καταγγελία συμβάσεως ἐργασίας*** (παράγρ. ΙΙ Δ') σ. 93.—Καθυστερήσεως ἀποδοχῶν κατ' ἀ.ν. 690)1945, Ἐγγρ. σ. 306.—Ποιναί καί ἀστικαί συνέπειαι ἐκ καθυστερήσεως ἀποδοχῶν· αὐτεπάγγελτος δίωξις ἀδικήματος· παραγραφή, ΝΖ σ. 48.—Ποινική δίωξις ἐργοδότου διά παρακράτησιν ἀσφαλιστικῶν εἰσφορῶν, Ἐπ. Γνμδ. σ. 848—Ποιναί κυρώσεις διά τήν ὑπό τῶν ἐργοδοτῶν παράβασιν τοῦ ἀ.ν. 539)1945 περί ἀδειῶν μισθωτῶν ἐγκλήσει τῶν ἐποπτευόντων τήν ἐφαρμογήν του ὀργάνων· βιβλίον ἀδειῶν, ΣΕ 2245 σ. 1288.—Αἱ ποιναί διατάξεις τοῦ Προσχεδίου Κώδικος Ἐργασίας, ΝΖ σ. 1026.—Καταδίκη ἐπί κλοπῇ· ἀπαγόρευσις συμμετοχῆς ὡς μέλους

Δευτεροβαθμίου Ἐπιτροπῆς Ι.Κ.Α. καὶ Τοπικῆς Διοικητικῆς Ἐπιτροπῆς Ι.Κ.Α., ΣΕ 63 σ. 301, ΣΕ 538 σ. 424.—Ἀνεπίτρεπτον διορισμοῦ μέλους τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου Ἀσφαλιστικοῦ Ταμείου, τακτικοῦ ἢ ἀναπληρωτικοῦ, ταῦ καταδικασθέντος ἢ διὰ τελεσιδίκου βουλεύματος παραπεμφθέντος ἐπί τινι τῶν ἐν ἄρθρῳ 18 τοῦ Ὑπαλληλικοῦ Κώδικος ἀδικημάτων· ἰσχύς διατάξεων περὶ κωλυμάτων διορισμοῦ καὶ μετὰ νόμον 4346)1964, ΣΕ 2100 σ. 1236.—Ὑποβολὴ μηνύσεως ἐκ μέρους τοῦ μισθωτοῦ κατὰ τοῦ ἐργοδότου του, ἥτις ἀποδεικνύεται δικαστικῶς ἀναληθής· σπουδαῖος λόγος δι' ἀπόλυσιν συνδικαλιστικοῦ στελέχους, ΣΕ 402 σ. 395.—Ὑποβολὴ μηνύσεως δι' ἀξιόποινον πρᾶξιν μισθωτοῦ πολεμιστοῦ καὶ συνέπειαι, Π 13455 σ. 409, πρβλ. Εἰσαγ. σ. 409.—Διακοπὴ ἐπαγγέλματος λόγῳ καταδίκης ἠσφαλισμένου εἰς ποινὴν καθείρξεως καὶ ἀσφάλισις εἰς Τ.Σ.Α., ΣΕ 175 σ. 486.—Καταγγελία συμβάσεως ἐργασίας κατ' ἄρθρον 5 νόμου 2112)1920 ἐπὶ ὑποβολῆς κατὰ τοῦ μισθωτοῦ μηνύσεως δι' ἀξιόποινον πρᾶξιν ἐφαρμογὴ νόμου 3198 μετ' ἀπαλλαγὴν τοῦ μισθωτοῦ διὰ βουλεύματος ἢ δικαστικῆς ἀποφάσεως· ἔννοια διατάξεων· ἔννοια ἀπαλλακτικῆς ἀποφάσεως· ἡ ἀπαλλάσσουσα κατ' οὐσίαν τὸν μισθωτὸν ἀπὸ τῆς κατηγορίας, τὴν ὁποίαν ἀναγνωρίζει ὡς ἀνυπόστατον κατὰ τὸν νόμον ἢ κατ' οὐσίαν, οὐχὶ δὲ καὶ τὴν ποινὴν κατὰ τοῦ κατηγορουμένου λόγῳ παραιτήσεως ἀπὸ τῆς ἐγκλήσεως, παραγραφῆς κλπ.· παραγραφὴ κατὰ ν.δ. 4367)1964 καὶ συνέπειαι, Π 1751 σ. 545.—Ἀπολλαγὴ κατηγορίας δι' ἀδίκημα λόγῳ ἐμπράκτου μετανοίας καὶ συνέπειαι ὡς πρὸς τὴν καταγγελίαν, Π 27 σ. 1231.

Ἀδικοπραξία. Ἀδικοπραξία κατὰ τὴν ἔννοιαν τοῦ ἄρθρου 914 Α.Κ.· ἔννοια παρανόμου πράξεως· δικαιοπραξίαι δι' ἀμέσου ἀντιπροσωπεύσεως· ἐπιστροφὴ ὑπὸ τοῦ Ι.Κ.Α. ἀχρεωστήτως καταβληθεισῶν εἰσφορῶν, Ε 1337 σ. 1054.—Παραγραφὴ ἀπαιτήσεως ἐξ ἀδικοπραξίας κατ' ἄρθρον 937 Α.Κ.· ἔναρξις, ΑΠ 630 σ. 35.—Παράνομος ἀπόφασις ὀργάνων τοῦ Ἐπικουρικοῦ Ταμείου Ἐξόδου Γερόντων καὶ Ἀνικάνων Ἐργατῶν Μετάλλου καὶ ἔλεγχος ὑπὸ τῶν τακτικῶν δικαστηρίων ἐπὶ ἀγωγῆς ἀποζημιώσεως κατ' ἄρθρα 105, 106 Εἰσαγ. Ν. Α.Κ.· ἔγκρισις ἀγωγῆς μετὰ πάροδον πενταετίας ἀπὸ τῆς παρανόμου ἀπορρίψεως αἰτήσεως περὶ συνταξιοδοτήσεως, παρ' ὅτι ὁ ἠσφαλισμένος εἶχεν ἀναλάβει τὰς πρὸς τὸ Ταμεῖον καταβληθείσας ὑπὸ τούτου εἰσφορὰς· ἐνέργεια ἐχθρικὴ πρὸς τὸ ἄρθρον 281 Α.Κ.· ἰσχυρισμὸς περὶ συντρέχοντος πταίσματος κατ' ἄρθρον 300 Α.Κ., ΑΠ 630 σ. 35.—Ἀγωγὴ ἀποζημιώσεως ἐξ ἀδικοπραξίας ὑπὸ ὀργάνων Ι.Κ.Α.· ἁρμοδιότης πολιτικῶν δικαστηρίων πρὸς διάγνωσιν τοῦ παρανόμου τῆς κρίσεως τῶν ὀργάνων τοῦ Ι.Κ.Α., λόγῳ τῆς συνδρομῆς τῶν πρὸς συνταξιοδότησιν νομίμων προϋποθέσεων, μεταξὺ τῶν ὁποίων καὶ ἡ πραγματοποίησις τῶν ἀπαιτουμένων ἡμερῶν ἐργασίας, μετ' ἔλεγχον τῆς οὐσιαστικῆς κρίσεως, δοθὲν ἀφορῶντος τὴν συνδρομὴν καὶ τῶν πραγματικῶν προϋποθέσεων τῆς περὶ συνταξιοδοτήσεως ἀξιώσεως, ΑΠ 732 σ. 162.—Ἀπόρριψις ὡς ἀσαφοῦς λόγου ἀναιρέσεως περὶ τοῦ ὅτι τὰ ὄργανα τοῦ Ι.Κ.Α. δὲν παρενόμησαν καὶ ὅτι τὰ τακτικὰ δικαστήρια δὲν ἠδύναντο νὰ κρίνωσιν ἐπὶ τῆς οὐσίας· ἀποζημίωσις κατὰ τὰς περὶ ἀδικοπραξίας διατάξεις λόγῳ στερήσεως συντάξεως, ΑΠ 99 σ. 550.—Προαγωγαὶ προσωπικοῦ Ο.Τ.Ε.· ἐνέργεια ὑπὸ Συμβουλίου τοῦ Γενικοῦ Κανονισμοῦ, τυγχάνοντος ἀνεξαρτήτου τῆς ἐργοδοτρίας συλλογικοῦ ὀργάνου, μὴ ὑποκειμένης δὲ τῆς κρίσεως αὐτοῦ εἰς τὸν δικαστικὸν ἔλεγχον· ἀναπλήρωσις κατ' ἀνάγκην ὑπὸ τοῦ Δικαστοῦ, ὅταν δὲν ἔχῃ ἐξευρεθῇ τοιαύτη ἕνεκα παρανόμου ἢ ἀντισυμβατικῆς πράξεως ἢ παραλείψεως στοιχεῖα πρὸς ἐπίκλησιν ὑπὸ τοῦ μισθωτοῦ· ἰσχυρισμὸς περὶ καταχρηστικῆς ἀσκήσεως δικαιώματος μισθωτοῦ, ΑΠ 220 σ. 1242.—Ἀπεργία ὡς ἀδικοπραξία κατ' ἄρθρον 914 Α.Κ., Γνμδ νμθ. σ. 389.—Ἐπὶ ἀνακριβοῦς βεβαιώσεως τοῦ ἐργοδότου περὶ τῆς προϋπηρεσίας μισθωτοῦ, ΝΖ σ. 434.—Χρηματικὴ ἱκανοποίησις ἕνεκα ἠθικῆς βλάβης διὰ στέρησιν ἡμερῶν ἀναπαύσεως· ἀορίστια ἰσχυρισμοῦ λόγῳ μὴ ἐκδηλώσεως ἐξαναγκασμοῦ πρὸς ἐργασίαν ἐπὶ ἀπειλῇ ἄλλης ἀπολύσεως, Π 1795 σ. 477.—Ἠθικὴ μείωσις μισθωτοῦ· κριτήρια, ΑΠ 202 σ. 719.—Παράλειψις ἀναγγελίας ἐργατικοῦ ἀτυχήματος εἰς τὸ Ι.Κ.Α.· ὑποχρέωσις ἐργοδότου πρὸς ἀποζημίωσιν κατ' ἀ.ν. 551)1915, Π 37 σ. 725.—Ἄρνησις ἐργοδότου πρὸς χορήγησιν ἀδείας· ἀποζημίωσις. Βλ. λ. *Ἄδεια μισθωτῶν* (παράγρ. Α5).—Εὐθύνη Σιδηροδρομικῆς Ἑταιρίας (Σ.Ε.Κ. ἢ Σ.Π.Α.Π.) κατ' ἄρθρα 298, 914 καὶ 922 Α.Κ. ἂν εἰς ἐπέλευσιν ἀτυχήματος συνετέλεσε πταῖσμα τοῦ προσωπικοῦ αὐτῶν· ἔννοια διατάξεως ἄρθρου 3 παράγρ. 8 ν.δ. 4246)1962, καθ' ἣν οἱ Σ.Ε.Κ. ἀπολαμβάνουν ἀπάντων τῶν δικαστικῶν προνομίων τοῦ Δημοσίου, ΑΠ 417 σ. 736.—Χρηματικὴ ἱκανοποίησις μισθωτοῦ δι' ἠθικὴν βλάβην αὐτοῦ· ἄρνησις ἐργοδότου πρὸς ἀποδοχὴν ὑπηρεσιῶν μισθωτοῦ καὶ μετὰ τελεσίδικον ἀπόφασιν περὶ ἀκυρότητος ἀπολύσεως ὡς συνδικαλιστικοῦ στελέχους καὶ καθορισμὸς ὡς τόπου ἐργασίας χώρου, μὴ πληροῦντος τὰς προϋποθέσεις ὑγείας καὶ προσβάλλοντος τὴν ἐπαγγελματικὴν τιμήν του· προσβολὴ προσωπικότητος· δικαίωμα χρηματικῆς ἱκανοποιήσεως δι' ἠθικὴν βλάβην· κρίσις Δικαστηρίου περὶ τοῦ ποσοῦ αὐτῆς, Π 2311 σ. 909.—Ἀγωγὴ ἐκ τῶν ἄρθρων 914 καὶ 926 Α.Κ. πρὸς καταβολὴν ἀποζημιώσεων διὰ προσγενομένην ζημίαν ἐκ τοῦ λόγου ὅτι παρεσχέθησαν ὑπηρεσίαι ὑπηρετοῦντος ἄνευ ἀνταλλάγματος, ἀντὶ τὰ ἐκμισθώσῃ αὐτάς, ὁπότε θὰ ἀπελάμβανεν ὁμοιβῆς τῆς ἐργασίας της, κατόπιν ψευδοῦς ὑποσχέσεως ὅτι θὰ ἐτέλει μετὰ τοῦ ἐναγομένου τοὺς γάμους της· ποσὸν ἀποζημιώσεως, ΑΠ 266 σ. 985.—Γενεσιουργὸς αἰτία τῆς χρηματικῆς ἱκανοποιήσεως λόγῳ ἠθικῆς βλάβης κατ' ἄρθρα 299, 932 καὶ 922 Α.Κ.· ἀδικοπραξία ὑπὸ τὴν ἐν ἄρθρῳ 914 Α.Κ. ἔννοιαν ὑπαιτίου ζημιογόνου πράξεως, ΑΠ 146 σ.

526.—Αξίωσις χρηματικής ικανοποιήσεως επί εργατικού ατυχήματος κατά τον νόμον 551/1914, διά του οποίου εθεσπίσθη ευθύνη του εργοδότου προς αποζημίωσιν ένεκα περιουσιακής ζημίας, ανεξαρτήτως πταίσματος αυτού, μόνον εν υπαιτιότητι του εργοδότου ή του υπ' αυτού προστηθέντος, ΑΠ 145 σ. 526.—Υπαρξις αξιώσεως χρηματικής ικανοποιήσεως δι' ηθικήν βλάβην επί εργατικού ατυχήματος κατά τον νόμον 551/1914, οφειλομένου εις δόλον του εργοδότου ή μη τήρησιν όρων ασφαλείας, λόγω και μόνον της εμφιλοχωρούσης αδικοπραξίας· το αυτό και επί εργατικού ατυχήματος οφειλομένου εις αμέλειαν του εργοδότου ή των υπ' αυτού προστηθέντων, Π 1084 σ. 344.—Συντρέχον πταίσμα ζημιωθέντος κατ' άρθρον 300 Α.Κ.· συνέπειαι, Π 1084 σ. 344.— Χρηματική ικανοποίησις δι' ηθικήν βλάβην παθόντος εξ ατυχήματος· άρθρα 298, 299 και 933 Α.Κ.· δικαίωμα χρηματικής ικανοποιήσεως δι' ηθικήν βλάβην, ένεκα μη περιουσιακής ζημίας, προξενουμένης εις ένιομα του προσώπου αγαθά, μη δυνάμενα να αποτιμηθώσιν, ως και επί αδικοπραξίας κατά την εν άρθρω 914 Α.Κ. έννοιαν της ζημιογόνου πράξεως· ύπαρξις του δικαιώματος τούτου και επί εργατικού ατυχήματος οφειλομένου εις παράβασιν όρων ασφαλείας των εργαζομένων, ΑΠ 355 σ. 852.—Δικαίωμα παθόντος εξ εργατικού ατυχήματος μισθωτού προς έγερσιν της κατ' άρθρον 16 νόμου 551/1914 αγωγής εκ του κοινού Αστικού Δικαίου μόνον εφ' όσον το ατύχημα οφείλεται εις δόλον του εργοδότου ή επήλθεν εν επιχειρήσει, εν τη οποία δεν ετηρήθησαν οι όροι ασφαλείας των εργαζομένων· τίνες διατάξεις περί όρων ασφαλείας νοούνται, εκ της παραβάσεως των οποίων δίδεται ή εκ του Αστικού Δικαίου αγωγή, Π 4760 σ. 1040.—Αγωγή αποζημιώσεως εξ εργατικού ατυχήματος κατά τον νόμον 551/1914 και κατά τας διατάξεις του Α.Κ.· διαζευκτική εύχέρεια· περιπτωσις ησφαλισμένου εις το Ι.Κ.Α.· ησφαλισμένοι εις άλλα Ασφαλιστικά Ταμεία· χρηματική ικανοποίησις διά ψυχικήν οδύνην μελών οικογενείας παθόντος· αρμόδιον δικαστήριον· προϋποθέσεις χρηματικής ικανοποιήσεως λόγω ψυχικής οδύνης· απόδειξις υπαιτιότητος· κρίσις περί του ποσού της χρηματικής ικανοποιήσεως, Π 1189 σ. 1420.—Αγωγή εκ του κοινού αστικού δικαίου επί εργατικού ατυχήματος· περίπτωσις ησφαλισμένου εις Ειδικόν Ασφαλιστικόν Ταμείον· παράβασις όρων ασφαλείας· ισχυρισμός εργοδότου περί κατοχρηστικής άσκήσεως δικαιώματος μισθωτού· συντρέχον πταίσμα παθόντος κατ' άρθρον 300 Α.Κ., ΑΠ 315 σ. 806.—Αξίωσις χρηματικής ικανοποιήσεως δι' ηθικήν βλάβην εξ εργατικού ατυχήματος· τοιαύτη αξίωσις οικογενείας θανόντος εξ εργατικού ατυχήματος· υπαγωγή ή μη εις εργατικήν διαδικασίαν κλπ. Βλ. είς λ. *Εργατικά ατυχήματα*, *Εργατικαί διαφοραί* (παράγρ. 1).—Αγωγή αποζημιώσεως και χρηματικής ικανοποιήσεως δι' ηθικήν βλάβην λόγω υπαιτίου τραυματισμού· ισχυρισμός εναγομένου περί αποκλειστικής υπαιτιότητος του ενάγοντος· συνιστά άρνησιν της αγωγής· ισχυρισμός εναγομένου περί συνυπαιτιότητος και του ενάγοντος προς εφαρμογήν άρθρου 300 Α.Κ. αποτελεί ένστασιν· στοιχεία αυτής, μη λαμβανομένης υπ' όψιν αυτεπαγγέλτως, ΑΠ 361 σ. 977.—Αρμοδιότης Πρωτοδικείου λόγω ποσού επί αγωγής έχούσης βάσιν κοινήν αδικοπραξίαν και διωκούσης αποζημίωσιν διά μη περιουσιακήν ζημίαν και χρηματικήν ικανοποίησιν λόγω ηθικής βλάβης· ισχυρισμός εναγομένου περί εργατικού ατυχήματος και αρμοδιότητος Ειρηνοδίκου, ΑΠ 361 σ. 977.—Χρηματική ικανοποίησις δι' ηθικήν βλάβην ή διά ψυχικήν οδύνην επί της αντικειμενικής ευθύνης, ΝΖ σ. 1281, Επιστ. σ. 1408.—Υπαρξις διδικασμένου επί αξιώσεως περί αποζημιώσεως εξ αδικοπραξίας, εκ της οποίας έβλαβη το σώμα ή η υγεία προσώπου εν τη νέα δίκη εκ της προγενεστέρας αγωγής, επί της αυτής αδικοπραξίας, εκδοθείσης τελεσιδίκου αποφάσεως ως προς τας συνθήκας, υπό τας οποίας αύτη έλαβε χώραν, την υπαιτιότητα του εναγομένου και την ζημίαν, την οποίαν υπέστη ο ενάγων διά τον εν αυτή χρόνον, όχι όμως και διά μεταγενέστερον, καθ' ον είναι δυνατόν η αδικοπραξία να μη αναδίδη επιζημίους συνεπείας ή να επέλθη έτερος λόγος καταλύων το προς αποζημίωσιν δικαίωμα, ΑΠ 708 σ. 541.—Δυνατή κατ' άρθρον 932 Α.Κ., ένεκεν αδικοπραξίας, η υπό του δικαστηρίου επιδίκασις εύλόγου κατά την κρίσιν αυτού χρηματικής ικανοποιήσεως, λόγω ηθικής βλάβης, ανεξαρτήτως της αποζημιώσεως διά την περιουσιακήν ζημίαν· Ισχύς τούτου και διά τον υποστάντα προσβολήν της υγείας, της τιμής ή της αγνείας αυτού ή τον στερηθέντα της ελευθερίας του, ΑΠ 187 σ. 682.—Όροι υγιεινής και ασφαλείας εις μεταλλεία· πάθησις εργάτου λόγω παραβάσεως τούτων· χρηματική ικανοποίησις δι' ηθικήν βλάβην παθόντος μισθωτού, Π 23274 σ. 414.—Προσδιορισμός ποσού χρηματικής ικανοποιήσεως· κρίσις δικαστού· ληπτέα υπ' όψιν, Π 1084 σ. 343.—Κριτήρια διά τον καθορισμόν της χρηματικής ικανοποιήσεως· ανέλεγκτον της περί του εύλόγου ποσού αυτής κρίσεως του δικαστηρίου, ΑΠ 187 σ. 682, Εισαγ. σ. 682.—Ανέλεγκτος υπό του Αρείου Πάγου κρίσις του δικαστηρίου περί του ποσού χρηματικής ικανοποιήσεως δι' ηθικήν βλάβην· σχηματισμός κρίσεως δικαστηρίου, ΑΠ 355 σ. 852.—Μη αναγκαία ειδική απόδειξις διά την έκτασιν της χρηματικής ικανοποιήσεως, Π 1084 σ. 344.

Αδυναμία. Παροχής υπηρεσιών υπό μισθωτού· κώλυμα· τύχη συμβάσεως εργασίας· δικαίωμα μισθού· άρθρον 5 νόμου 2112· άρθρα 657, 658 Α.Κ. Βλ. λ. *Εργασίας σύμβασις* (παράγρ. 8), *Καταγγελία συμβάσεως εργασίας* (παράγρ. ΙΓ').—Αποδοχής υπηρεσιών μισθωτού· συνέπειαι. Βλ. λ. *Εργασίας σύμβασις* (παράγρ. 7).—Παροχής υπηρεσιών κατά την διάρκειαν υπερημερίας εργοδότου, Π 363 σ. 863.

Αεροπορικαί Επιχειρήσεις. Εάν τα της καταρ-

τίσεως καὶ ἐγκρίσεως Κανονισμῶν Ἐργασίας τῶν Ἀεροπορικῶν Ἐπιχειρήσεων θὰ ρυθμισθοῦν διὰ β.δ. συμφώνως πρὸς τὸ ἄρθρον 5 τοῦ ν.δ. 4262 ἢ θὰ ἰσχύσουν παραλλήλως καὶ αἱ διατάξεις τοῦ ν.δ. 3789)1957, Γν.Σ. σ. 1318.

Αἵρεσις. Χορήγησις εἰς ὑπαλλήλους Τραπέζης Ἑλλάδος, ὑπηρετοῦντας εἰς τὸν αὐτὸν βαθμὸν προσαυξήσεως μισθοῦ κατὰ τὸν Ὀργανισμὸν Ἐσωτερικῆς Ὑπηρεσίας τῆς Τραπέζης· κρίσις Δικαστηρίου κατ' ἄρθρον 371 Α.Κ.· ἐὰν ἡ κρίσις τοῦ Διοικητοῦ τῆς Τραπέζης δὲν εἶναι δικαία ἢ βραδύνῃ, ὡς ὑποκειμένης ἀορίστου παροχῆς καὶ ὄχι ἐνοχῆς ὑπὸ ἐξουσιαστικὴν αἵρεσιν, ΑΠ 278 σ. 1121.

Αἴτησις. Μισθωτοῦ πρὸς χορήγησιν ἀδείας. Βλ. λ. *Ἄδειαι μισθωτῶν* (παράγρ. Α2).—Δικαίωμα ἀναφίρεσθαι εἰς τὰς Ἀρχὰς κατ' ἄρθρον 9 τοῦ Συντάγματος καὶ τῶν ὑπαλλήλων τῶν Νομικῶν Προσώπων Δημοσίου Δικαίου, μὴ δυνατῆς τῆς πειθαρχικῆς διώξεως αὐτῶν διὰ παραβάσεις ὑπαρχούσας τυχὸν εἰς ἀναφοράν, ὑποβληθεῖσαν πρὸς προϊσταμένην ἢ ἄλλην ἀρχὴν πρὸ τῆς ἐπὶ τῆς ἀναφορᾶς τελικῆς ἀποφάσεως ταύτης κλήσεως εἰς ἀπολογίαν τοῦ πειθαρχικῶς διωκομένου, ΣΕ 1864 σ. 1375.—Ἀναθεωρήσεως ἐνώπιον Δευτεροβαθμίου Ἀσφαλιστικῆς Ἐπιτροπῆς Ἐφέσεων Ι.Κ.Α.· θεώρησις ταύτης, ἐφ' ὅσον ἐπικαλεῖται νέα στοιχεῖα, ὡς ὑποβολῆς νέας καὶ αὐτοτελοῦς αἰτήσεως, παραπεμπομένης εἰς τὸν Διευθυντὴν τοῦ οἰκείου Ὑποκαταστήματος τοῦ Ι.Κ.Α. πρὸς κρίσιν αἰτήσεως συνταξιοδοτήσεως λόγῳ ἐργατικοῦ ἀτυχήματος, ΣΕ 43 σ. 427.

Αἴτησις ἀκυρώσεως. *1. Γενικά. Ὑποκείμεναι ἢ μὴ πράξεις.* Ἀρμοδιότης Ὁλομελείας Συμβουλίου Ἐπικρατείας πρὸς ἐκδίκασιν αἰτήσεων ἀκυρώσεως, στρεφομένων κατὰ κανονιστικῶν πράξεων, αἵτινες διέπουν τὴν μετοξὺ τῶν Ἀσφαλιστικῶν Ὀργανισμῶν Δημοσίου Δικαίου καὶ τῶν παρ' αὐτοῖς ἀσφαλιζομένων ἀσφαλιστικὴν σχέσιν ἐκδίκασις ὑπὸ τοῦ Α' Τμήματος αἰτήσεων ἀκυρώσεως, στρεφομένων κατὰ ἀτομικῶν πράξεων τῶν ὁποιωνδήποτε συναπτομένων πρὸς τὴν ἀσφαλιστικὴν σχέσιν, οἷα καὶ ἡ ἀναφερομένη εἰς τὴν ἀναγνώρισιν ἢ μὴ δικαιώματος ἐπὶ τὴν ἀσφαλιστικὴν παροχήν, ΣΕ 2757 σ. 109.—Ἡ βάσις τῆς Διοικήσεως· ἀποφάσεις Συμβουλίου Ἐπικρατείας κατὰ τὸ 1965, Σημ. σ. 128.—Ἀρμοδιότης Συμβουλίου Ἐπικρατείας πρὸς ἔλεγχον μόνον τῶν ὑπὸ τῶν Δημοσίων Ἀρχῶν ἐκδιδομένων ἐκτελεστῶν πράξεων τῆς Διοικήσεως, ΣΕ 3084 σ. 140.—Κατ' ἀποφάσεων ὀργάνων Ἀσφαλιστικῶν Ὀργανισμῶν, αἵτινες ἀποτελοῦν διοικητικὰς πράξεις, ΝΖ σ. 193.—Ὑποκειμένη εἰς εὐθείαν ἐπὶ ἀκυρώσει προσβολὴν ἡ ὑπουργικὴ ἀπόφασις, διὰ τῆς ὁποίας ἐνεκρίθη διαιτητικὴ ἀπόφασις, ὡς μόνη ἐκτελεστὴ πρᾶξις, ΣΕ 249 σ. 215.—Παραδεκτὴ κατ' ἀποφάσεως Δ.Δ.Δ.Δ., κοινοποιηθείσης εἰς τὸ Ὑπουργεῖον Ἐργασίας καὶ κατατεθείσης εἰς τὸ Εἰρηνοδικεῖον ἐκπροθέσμως, ἰσχυούσης οὕτω ἀπὸ τῆς ἐπομένης τῆς καταθέσεως καὶ ἀποτελούσης ἐκτελεστὴν διοικητικὴν πρᾶξιν, προσβλητὴν ἐπὶ ἀκυρώσει, ΣΕ 1048 σ. 520.—Κατ' ἀποφάσεως Ὑπουργοῦ Ἐργασίας, δι' ἧς ἐδηλώθη ἄρνησις αὐτοῦ πρὸς μεσολάβησιν διὰ τὴν κατάρτισιν συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας, ΣΕ 518 σ. 455.—Ἀπαράδεκτος κατ' ἀποφάσεως τοῦ Τμήματος Κανονισμῶν Ὑπουργείου Ἐργασίας, ὡς στρεφομένη κατὰ μὴ ἐκτελεστῆς διοικητικῆς πράξεως, ἀναφερομένης δὲ εἰς σχέσιν ἰδιωτικοῦ δικαίου, ἐφ' ἧς ἁρμόδια πρὸς κρίσιν εἶναι τὰ τακτικὰ πολιτικὰ δικαστήρια, ΣΕ 1128 σ. 670.—Ἀπαράδεκτος κατ' ἐγγράφου τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας, γνωστοποιήσαντος ἀνακλητικὴν τοποθετήσεως πολεμιστοῦ πρᾶξιν, ὡς στερουμένου ἐκτελεστοῦ χαρακτῆρος, ΣΕ 907 σ. 717.—Ἐπιτρεπτὴ ἐπὶ ἀμφισβητήσεως νομιμότητος ἀποφάσεων Ἐπιτροπῶν Ρυθμίσεως Φορτοεκφορτώσεων, ΣΕ 2083 σ. 1285.—Ἀπαράδεκτος κατὰ διορθώσεως βιβλίου ἀδειῶν μισθωτῶν ὑπὸ τοῦ Ἐπιθεωρητοῦ Ἐργασίας, μὴ συνιστώσης τῆς διορθώσεως ἐκτελεστὴν πρᾶξιν, ΣΕ 2245 σ. 1288.—Ἀξίωσις ἰατροῦ περὶ καταβολῆς ἀποζημιώσεως κατὰ ν.δ. 3623)1956, ὡς ἐτροποποιήθη μεταγενεστέρως· ὑπαγωγὴ τῆς διαφορᾶς, ὡς διαφορᾶς ἰδιωτικῆς, εἰς τὴν καθ' ὕλην ἁρμοδιότητα τῶν τακτικῶν δικαστηρίων, ἀποκλειομένης τῆς αἰτήσεως ἀκυρώσεως ἐνώπιον τοῦ Συμβουλίου Ἐπικρατείας, ΣΕ 975 σ. 739.—Πειθαρχικοὶ ποιναὶ καὶ αἴτησις ἀκυρώσεως ἐνώπιον Συμβουλίου Ἐπικρατείας· ἀπαράδεκτος αὕτη, ὡς στρεφομένη κατὰ μὴ ἐκτελεστῆς διοικητικῆς πράξεως, ἀναφερομένης εἰς σχέσιν ἰδιωτικοῦ δικαίου, ἐφ' ἧς ἁρμόδια πρὸς κρίσιν εἶναι τὰ τακτικὰ πολιτικὰ δικαστήρια, ΣΕ 1713 σ. 1027.—Ἀπαράδεκτος, ὑφισταμένης παραλλήλου προσφυγῆς, ΣΕ 3008 σ. 108, ΣΕ 2499 σ. 297, ΣΕ 3151 σ. 298, ΣΕ 385 σ. 419, ΣΕ 1063 σ. 874, ΣΕ 1847 σ. 1436.—Ἀπαράδεκτος κατὰ καταλογιστικῆς εἰσφορᾶς πράξεως, χωρούσης κατ' αὐτῆς ἀνακοπῆς ἐνώπιον τῶν πολιτικῶν δικαστηρίων κατ' ἄρθρον 235 Πολιτικῆς Δικονομίας, ΣΕ 3008 σ. 108, ΣΕ 385 σ. 419, ΣΕ 1063 σ. 874.—Ἀπαράδεκτος κατ' ἀποφάσεως ὀργάνων τοῦ Ι.Κ.Α. περὶ καθυστερουμένων εἰσφορῶν, εἰσπραττομένων κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ νόμου περὶ εἰσπράξεως δημοσίων ἐσόδων, χωρούσης ἀνακοπῆς ἐνώπιον τῶν πολιτικῶν δικαστηρίων κατ' ἄρθρον 235 Πολιτικῆς Δικονομίας, ΣΕ 3008 σ. 108.—Ἀπαράδεκτος κατ' ἀποφάσεως Ὑπουργοῦ Ἐργασίας περὶ μὴ ἀπαλλαγῆς εἰσφορῶν πρὸς τὸ Ταμεῖον Ἐπικουρικῆς Ἀσφαλίσεως Ἐργατοτεχνιτῶν Δομικῶν καὶ Ξυλουργικῶν Ἐργασιῶν, ὑποκειμένης τῆς ἀποφάσεως εἰς τὴν κατ' ἄρθρον 235 Πολιτικῆς Δικονομίας, ἐν συνδυασμῷ πρὸς ἄρθρον 68 § γ' τοῦ νόμου περὶ εἰσπράξεως δημοσίων ἐσόδων, ἀνακοπὴν ἐνώπιον τῶν τακτικῶν δικαστηρίων, ὑφισταμένης οὕτω παραλλήλου προσφυγῆς, ΣΕ 2499 σ. 297.—Εἰσπραξις εἰσφορῶν πρὸς Ταμεῖον Ἐξόδου Γερόντων καὶ Ἀνικάνων Ἐργατῶν Μετάλλου κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ νόμου περὶ εἰσπράξεως δημοσίων ἐσόδων· ἀνακοπὴ ἐκ τοῦ ἄρθρου 235 Πολ. Δικ.· παράλληλος οὕτω προσφυγή· ἀπαράδεκτον αἰτήσεως ἀκυρώσεως, ΣΕ 3151 σ.

298.—Συνεισπραξις εἰσφορᾶς δι' ἐπιδότησιν στρατευομένων μισθωτῶν μετὰ τῆς ὑπὲρ τοῦ Ι.Κ.Α. κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ νόμου περὶ εἰσπράξεως δημοσίων ἐσόδων· ἀπαράδεκτος αἰτήσεως ἀκυρώσεως ἐνώπιον τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας, χωρεῦντος τοῦ ἐκ τοῦ ἄρθρου 68 τοῦ νόμου 4845 περὶ εἰσπράξεως δημοσίων ἐσόδων ἐνδίκου μέσου ἐνώπιον τῶν ἁρμοδίων τακτικῶν δικαστηρίων, ΣΕ 421 σ. 420.—Εἰσφοραὶ ὑπὲρ τοῦ Ὀργανισμοῦ Ἀπασχολήσεως καὶ Ἀσφαλίσεως Ἀνεργίας· εἴσπραξις κατὰ νόμον περὶ εἰσπράξεως δημοσίων ἐσόδων· ἀνακοπὴ ἐκ τοῦ ἄρθρου 235 Πολιτικῆς Δικονομίας· ἀπαράδεκτον αἰτήσεως ἀκυρώσεως, ΣΕ 1847 σ. 1436.—Ἀνακαθορισμὸς συντάξεων τῶν κατὰ τὴν κατάργησιν τοῦ συγχωνευθέντος μετὰ τοῦ Ι.Κ.Α. Ταμείου Συντάξεων Προσωπικοῦ Η.Ε.Μ. συνταξιούχων αὐτοῦ· ἀνυπόχρεον καταβολῆς τελῶν δι' ἄσκησιν αἰτήσεως ἀκυρώσεως κατὰ τοῦ Ι.Κ.Α., ΣΕ 1072 σ. 921.—Ἔλλειψις ἀντικειμένου αἰτήσεως ἀκυρώσεως, στρεφομένης κατ' ἀποφάσεως ἀνακληθείσης μετὰ τὴν ἄσκησιν αὐτῆς, ΣΕ 1048 σ. 520.—Ἐξέτασις αἰτήσεως ἀκυρώσεως καὶ μετὰ τὴν καταγγελίαν διαιτητικῆς ἀποφάσεως, μὴ ἐκλιπόντος τοῦ ἀντικειμένου τῆς δίκης, ΣΕ 243 σ. 198.

2. *Λόγοι.* Παράνομος σύνθεσις, ΣΕ 3170 σ. 160, ΣΕ 63 σ. 301, ΣΕ 481 σ. 418, ΣΕ 538 σ. 424, ΣΕ 1576 σ. 991, ΣΕ 1951 σ. 1313.—Αὐτεπάγγελτος λῆψις ὑπ' ὄψιν λόγῳ κακῆς συνθέσεως Δευτεροβαθμίου Ἐπιτροπῆς Ι.Κ.Α., ὡς γνωστοῦ εἰς τὸ Δικαστήριον ἐκ προηγουμένης ἀποφάσεως αὐτοῦ, ΣΕ 538 σ. 424.—Ἀναιτιολόγητον, ΣΕ 2037 σ. 111, ΣΕ 2109 σ. 112, ΣΕ 105 σ. 483, ΣΕ 1281 σ. 716, ΣΕ 2050 σ. 237, ΣΕ 1953 σ. 1050, ΣΕ 1880 σ. 1246.—Μὴ νόμιμος αἰτιολογία, ΣΕ 2044 σ. 10, ΣΕ 55 σ. 233, ΣΕ 3180 σ. 491, ΣΕ 694 σ. 546, ΣΕ 545 σ. 548, ΣΕ 2057 σ. 908.—Ἀνεπαρκὴς αἰτιολογία, ΣΕ 2050 σ. 37, ΣΕ 3010 σ. 109, ΣΕ 6 σ. 276, ΣΕ 23 σ. 340, ΣΕ 402 σ. 395, ΣΕ 57 σ. 431, ΣΕ 2057 σ. 908, ΣΕ 1680 σ. 1029, ΣΕ 1455 σ. 1032, ΣΕ 1062 σ. 1057.—Αἰτιολογία ἀόριστος καὶ ἐλλιπής, ΣΕ 2943 σ. 72.—Μὴ ἔρευνα στοιχείου καὶ ὡς ἐκ τούτου ἀνεφίκτου ἐλέγχου τοῦ νομικοῦ χαρακτηρισμοῦ γενομένων δεκτῶν πραγματικῶν περιστατικῶν· ἀκύρωσις, ΣΕ 2841 σ. 37.—Μὴ αἰτιολόγησις ἢ ἐλλιπὴς αἰτιολόγησις διοικητικῆς πράξεως· ἀκυρότης αὐτῆς μερικὴ ἢ ὁλικὴ λόγῳ παροβάσεως οὐσιώδους τῆς καταρτίσεώς της τύπου· ὁμοίως ἐπὶ ἐλαττωματικῆς διατυπώσεως τοῦ περιεχομένου αὐτῆς ἢ ἀντιφατικῆς διασκευῆς· πότε ὑφίσταται ἀντίφασις· δικαστικὸς ἔλεγχος νομιμότητος, Π 4137 σ. 458.—Ἀντίθεσις αἰτιολογίος πρὸς γενικὴν ἀρχὴν τοῦ ἀσφαλιστικοῦ δικαίου, ΣΕ σ. 548.— Ἔκδοσις ἀναρμοδίως κατὰ χρόνον, ΣΕ 2943 σ. 72, ΣΕ 3083 σ. 136, ΣΕ 603 σ. 422, ΣΕ 1126 σ. 684.—Ἐσφαλμένη ἐφαρμογὴ νόμου, ΣΕ 3004 σ. 163.—Ψευδὴς ἑρμηνεία νόμου, ΣΕ 45 σ. 235.— Παράβασις νόμου, ΣΕ 2648 σ. 110, ΣΕ 2936 σ. 233, ΣΕ 414 σ. 349, ΣΕ 185 σ. 426, ΣΕ 184 σ. 428, ΣΕ 473 σ. 429, ΣΕ 1831 σ. 1248.—Κρίσις παράνομος, ὡς ἐρειδομένη ἀνεπιτρέπτως καὶ ἐπὶ στοιχείων, μὴ δυναμένων κατὰ νόμον νὰ ληφθοῦν ὑπ' ὄψιν, καὶ ὡς ἀντίθετος πρὸς ὑποχρεωτικὴν ἰατρικὴν γνωμοδότησιν, ΣΕ 3002 σ. 167. — Δικαίωμα προσφυγῆς ἐνώπιον Συμβουλίου Ἐπικρατείας κατ' ἄρθρον 47 § 2 ν. 3713)1928 καὶ ἐπὶ παραλείψεως Ἀρχῆς τινος ὅπως προβῇ εἰς ὀφειλομένην νόμιμον ἐνέργειαν· αἰτήσεις ὅμως ἀκυρώσεως δι' ὑπέρβασιν ἐξουσίας ἢ παράβασιν νόμου μόνον κατὰ ἐκτελεστῶν πράξεων Διοικητικῶν Ἀρχῶν, οἷα δὲν εἶναι ἡ ἄρνησις τῆς Ἀρχῆς, ὅπως ἀσκήσῃ ἔνδικον μέσον ἐνώπιον πολιτικοῦ δικαστηρίου, ΣΕ 241 σ. 324 — Λόγος ὅλως ἀόριστος καὶ ἀσαφής· ἀπόρριψις ὡς ἀπαραδέκτου, ΣΕ 191 σ. 425.—Ἔλεγχος ὑπὸ Συμβουλίου Ἐπικρατείας ἂν ἡ ἡμερομηνία φύλλου τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως εἶναι ἡ τῆς πραγματικῆς κυκλοφορίας αὐτοῦ, ΣΕ 2943 σ. 72.—Ἀνέλεγκτον τῆς οὐσιαστικῆς καὶ δὴ εἰδικῆς ἐπιστημονικῆς κρίσεως Ὑγειονομικῆς Ἐπιτροπῆς, ΣΕ 178 σ. 430.

3. *Προθεσμία.* Τεκμήριον ἐκ τῶν στοιχείων περὶ γνώσεως τῆς προσβαλλομένης πράξεως εἰς χρόνον πέραν τῶν 60 ἡμερῶν πρὸ τῆς καταθέσεως τῆς αἰτήσεως· ἐκπρόθεσμον, ΣΕ 2926 σ. 142.

4. *Διάδικοι· παρέμβασις.* Ἔλλειψις ἐνεργητικῆς νομιμοποιήσεως· ἀπόρριψις αἰτήσεως ὡς ἀπαραδέκτου, ΣΕ 2084 σ. 1375.—Προϋπόθεσις ἀσκήσεως αἰτήσεως ἀκυρώσεως ἐπὶ νομικῶν προσώπων καὶ συζητήσεως αὐτῆς· ἀναγκαία ἀπόφασις τοῦ κατὰ τὸ εἰκεῖον αὐτοῦ καταστατικὸν ἁρμοδίου ὀργάνου, ἐξουσιοδοτοῦσα τὸ νομίμως ἐκπροσωποῦν τὸ νομικὸν πρόσωπον ὄργανον πρὸς ἄσκησιν τῆς αἰτήσεως ἀκυρώσεως ἢ ἐγκρίνουσα καὶ ἰσχυροποιοῦσα ἐκ τῶν ὑστέρων τὴν ἄσκησιν ταύτης, προσαγομένης τῆς τοιαύτης ἀποφάσεως εἰς τὸ Δικαστήριον τὸ ἀργότερον μέχρι τῆς ἐπ' ἀκροατηρίου συζητήσεως τῆς αἰτήσεως ἀκυρώσεως, ΣΕ 2084 σ. 1375.—Διακοπὴ δίκης λόγῳ θανάτου τοῦ αἰτοῦντος μετὰ τὴν ὑπ' αὐτοῦ ἄσκησιν τῆς αἰτήσεως· συνέχισις τῆς δίκης ἐπ' ὀνόματι τῶν ἐξ ἀδιαθέτου κληρονόμων, ΣΕ 58 σ. 354.—Αἴτησις ἀκυρώσεως ἀποφάσεως Ὑπουργοῦ Ἐργασίας, δι' ἧς ἐτροποποιήθη ἀπόφασις τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου Ἀσφαλιστικοῦ Ταμείου· παραδεκτὴ παρέμβασις τοῦ Ταμείου πρὸς ὑποστήριξιν τοῦ κύρους τῆς ὑπουργικῆς ἀποφάσεως· ἔννοια παρεμβάσεως τούτου, ὡς πρὸς τὴν προσβαλλομένην ὡσαύτως ἀπόφασιν τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου αὐτοῦ, καθόσον ὡς πρὸς αὐτὴν εἶναι κύριος διάδικος· ἐπέχει θέσιν ὑπομνήματος, ΣΕ 190 σ. 423.—Ἔννομον συμφέρον πρὸς διατήρησιν τοῦ κύρους προσβαλλομένης πράξεως· παραδεκτὴ παρέμβασις, ΣΕ 2902 σ. 75, ΣΕ 6 σ. 276, ΣΕ 23 σ. 340, ΣΕ 190 σ. 423, ΣΕ 837 σ. 614, ΣΕ 2057 σ. 908, ΣΕ 2006 σ. 983, ΣΕ 1062 σ. 1057, ΣΕ 2137 σ. 1105.—Ἄσκησις παρεμβάσεως εἰς χρόνον ὑφιστάμενον τῆς δικασίμου ὀλιγώτερον τῶν 6 πλήρων ἡμερῶν· ἀπόρρι-

ψις ὡς ἐκπροθέσμου. ΣΕ 2105 σ. 1311.

Δ. Ἀποτελέσματα. Ἀκύρωσις διὰ παράνομον αἰτιολογίαν· ἀναπομπὴ εἰς Διοίκησιν διὰ τὴν ὀρθὴν ἐφαρμογὴν τοῦ νόμου. ΣΕ 2841 σ. 37. —Ἀκύρωσις δι' ἀνεπαρκῆ αἰτιολογίαν· ἀναπομπὴ εἰς τὸ ἁρμόδιον ὄργανον διὰ τὰ περαιτέρω νόμιμα. ΣΕ 3010 σ. 109.—Ἀκύρωσις διαιτητικῆς ἀποφάσεως· ἔναρξις προθεσμίας διὰ τὴν ἐκ νέου ἐνέργειαν τῆς Διοικήσεως· ἀκυρότης ἀποφάσεως Ὑπουργῶν, δημοσιευθείσης πράγματι μετὰ παρέλευσιν τῆς νομίμου προθεσμίας. ΣΕ 3083 σ. 136.—Ἀκύρωσις ἀποφάσεως Ὑπουργοῦ Ἐργασίας περὶ ἀπολλαγῆς νομικοῦ προσώπου ἀπὸ ὑποχρεώσεως διατηρήσεως δικηγόρου· ἀκυρωτία καὶ ἡ ἀπόφασις τοῦ Κεντρικοῦ Συμβουλίου Προστασίας Ἀπολυομένων ἐκ τοῦ στρατοῦ, δι' ἧς ἀνεκλήθη ἡ τοποθέτησις τοῦ δικηγόρου. ΣΕ 6 σ. 276.—Παραπομπὴ ζητήματος εἰς Ὁλομέλειαν Συμβουλίου Ἐπικρατείας λόγῳ τῆς σπουδαιότητος τῆς ὑποθέσεως. ΣΕ 1068 σ. 879.—Ἀπολλαγὴ δικαστικῆς δαπάνης ὑπὸ Συμβουλίου Ἐπικρατείας λόγῳ πιθανολογουμένης ἐνδείας τῆς αἰτούσης. ΣΕ 191 σ. 425.—Αἴτησις ἐργοδότου ἐνώπιον τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας περὶ ἀκυρώσεως πράξεων περὶ τοποθετήσεως πολεμιστοῦ δικηγόρου καὶ ἀγωγὴ τούτου περὶ μισθῶν ὑπερημερίας· ἐλλειψις ἐκκρεμοδικίας. Π 5161 σ. 277.

Αἰτία. Ἀντιτιμώδης δικαιοπραξία· ἡ καταγγελία συμβάσεως ἐργασίας· ὑπαγωγὴ τῆς ἀσκήσεως εἰς ἀπαγόρευσιν ἄρθρου 281 Α.Κ., ΑΠ 781 σ. 148, ΑΠ 160 σ. 527.

Αἰτιολογία. Βλ. καὶ λ. *Αἰτήσεις ἀκυρώσεως* (παράγρ. 2), *Ἀναίρεσις* (Πολ. Δικ.) παράγρ. 2.—Ὑπουργικῆς ἀποφάσεως περὶ τροποποιήσεως ἢ μὴ ἐγκρίσεως συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας ἢ διαιτητικῆς ἀποφάσεως. ΣΕ 1680 σ. 1029, ΣΕ 243 σ. 198, Π 4137 σ. 466 Διαιτητικῶν ἀποφάσεων. ΣΕ 2902 σ. 75, ΣΕ 1281 σ. 716, ΣΕ 2079 σ. 1283. Βλ. καὶ λ. *Συλλογικαὶ διαφοραί*.—Ἀποφάσεως Διοικητικοῦ Διαιτητικοῦ Δικαστηρίου διὰ παροχὴν ἐπιδόματος ἀδυγιεινῆς ἐργασίας. ΣΕ 2079 σ. 1283.—Εἰδικὴ ἀποφάσεως Διοικητικῶν Διαιτητικῶν Δικαστηρίων, ὁριζούσης σταδιακὴν αὔξησιν ἀποδοχῶν. ΣΕ 2943 σ. 72, ΣΕ 602 σ. 481.—Μὴ αἰτιολόγησις ἢ ἐλλιπὴς αἰτιολόγησις διοικητικῆς πράξεως· ἀκυρότης αὐτῆς μερικὴ ἢ ὁλικὴ λόγῳ παραβάσεως οὐσιώδους τῆς καταρτίσεως της τύπου ὁμοίως ἐπὶ ἐλαττωματικῆς διατυπώσεως τοῦ περιεχομένου αὐτῆς ἢ ἀντιφατικῆς διασκευῆς· πότε ὑφίσταται ἀντίφασις· δικαστικὸς ἔλεγχος νομιμότητος. Π 4137 σ. 458.—Χορήγησις ὑπὸ τῆς 34)1964 ἀποφάσεως τοῦ Δ.Δ.Δ. Ἀθηνῶν εἰς τοὺς συντάκτας ἐφημερίδων τῆς ἀδείας ὑπολλήλων Ἀνωνύμων Ἑταιρειῶν δὲν ἐχρῆζεν εἰδικῆς αἰτιολογίας. ΣΕ 1048 σ. 520, πρβλ. Εἰσαγ. σ. 520.—Διαιτητικῶν ἀποφάσεων ὡς πρὸς τὰ ληπτέα ὑπ' ὄψιν κατ' ἄρθρον 15 § 2 νόμου 3239)1955 στοιχεῖα· μὴ ἀναγκαία συγκεκριμένη καὶ ἀριθμητικὴ παράθεσις αὐτῶν. ΣΕ 1048 σ. 520.—Θέσπισις ὑπὸ διαιτητικῆς ἀποφάσεως ἐπιδόματος ὑπὲρ ὡρισμένης κατηγορίας ἐκ τῶν μισθωτῶν, οὓς ἀφορᾷ, αἰτιολογουμένη ἀφ' ἑαυτῆς, ἐν ὄψει τῆς μείζονος σημασίας τῆς ἐργασίας αὐτῶν· μὴ ἀναγκαία εἰδικὴ αἰτιολόγησις. ΣΕ 1048 σ. 520.—Πλήρης καὶ ἐμπεριστατωμένη αἰτιολογία ἀποφάσεως ὀργάνου Ταμείου Ἐπικουρικῆς Ἀσφαλίσεως Μισθωτῶν Κλωστοϋφαντουργίας, δεχομένης τὰ ἀντίθετα πρὸς ἀπόφασιν Ι.Κ.Α. ἢ ἄλλων Διοικητικῶν Ἀρχῶν ἐπὶ ἀσφαλιστικῶν θεμάτων. ΣΕ 2037 σ. 111.—Τῆς κατ' ἐξουσιοδότησιν τοῦ ἄρθρου 3 § 3 ἀ.ν. 1836)1951 ἐκδοθείσης ἀποφάσεως Ὑπουργοῦ Ἐργασίας, διὰ τῆς ὁποίας καθορίζονται τὰ νομικὰ πρόσωπα κλπ. ἅτινα ὑποχρεοῦνται εἰς πρόσληψιν πολιτοστοῦ δικηγόρου. Π 5161 σ. 277.—Εἰδικὴ ὑπουργικὴ ἀποφάσεως περὶ ἀντικαταστάσεως μέλους Διοικητικοῦ Συμβουλίου Ἀσφαλιστικοῦ Ταμείου πρὸ τῆς λήξεως τῆς θητείας αὐτοῦ. ΣΕ 105 σ. 483.—Ἐπαρκὴς αἰτιολογία κρίσεως δικαστηρίου οὐσίας περὶ παραιτήσεως μισθωτοῦ (ὁδηγοῦ λεωφορείου αὐτοκινήτου) ἀξιώσεων του ἐξ ἀδικαιολογήτου πλουτισμοῦ διὰ τὴν κατὰ τὰς ἡμέρας ἀναπαύσεώς του παρασχεθεῖσαν ἐργασίαν. ΑΠ 280 σ. 989. —Ὄχι ἀναγκαία ἡ εἰδικὴ αἰτιολόγησις τῶν περὶ καταργήσεως θέσεων ἀποφάσεων τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τῆς Δ.Ε.Η., ΑΠ 353 σ. 1306.—Ἀποφάσεων Πειθαρχικοῦ Συμβουλίου Η.Ε.Μ., ΑΠ 457 σ. 1502.—Ἐπαρκὴς αἰτιολογία ἀποφάσεως τοῦ Δικαστηρίου ὅτι ἡ ἐπιδίωξις τῆς περὶ πληρωμῆς τοῦ συμπεφωνημένου μισθοῦ ἀξιώσεως τοῦ μισθωτοῦ ὑπὸ τὸς ἐ ἢ ἀποφάσει του συνθήκας δὲν δύναται νὰ θεωρηθῇ ὅτι ὑπερβαίνει προφανῶς τὰ ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 281 Α.Κ. καθοριζόμενα ὅρια· ἀόριστος λόγος ἀναιρετηρίου. ΑΠ 447 σ. 1373.—Ἀνεπαρκὴς ἐπὶ ζητήματος, ἀσκοῦντος οὐσιώδη ἐπιρροὴν εἰς τὴν ἔκβασιν τῆς δίκης· στέρησις αὐτῆς τῆς ἀποφάσεως νομίμου βάσεως καὶ ἀνεφικτος ἐλέγχου ὀρθῆς ἐφαρμογῆς τοῦ νόμου ἡ ἀναίρεσις κατ' ἄρθρον 807 ἐδάφ. 19 Πολιτικῆς Δικονομίας. ΑΠ 504 σ. 1494.

Ἀκαταλληλότης. Μισθωτοῦ Δημοσίου· ἀπόλυσις· ἔλλειψις δικαιώματος ἀποζημιώσεως διὰ μὴ χορηγηθεῖσαν ἄδειαν. Γν.Σ. σ. 176.—Ὑπαιτιος μισθωτοῦ, ἐκδηλουμένη πρὸς ἐξαναγκασμὸν ἐργοδότου εἰς ἀπόλυσιν· συνέπειαι. Π 1795 σ. 477, Εἰσαγ. σ. 477.—Ὡς λόγος ἀπολύσεως ἀναιτιωδῶς προσληφθέντος πολεμιστοῦ. ΣΕ 837 σ. 614, ΣΕ 907 σ. 717.

Ἀκυρότης. Διαγραφῆς ἀγωγῆς συνεπείᾳ ἀορίστου αὐτῆς δικαιώματα τοῦ κατ' ἔφεσιν δικαστηρίου ἐφαρμογὴ καὶ κατὰ τὴν ἐργατικὴν διαδικασίαν. Π 638 σ. 285.—Ἀπόρριψις ἀγωγῆς δι' ἀκυρότητα ἢ ἀπαράδεκτον κατ' ἐφαρμογὴν ἄρθρου 263 Α.Κ. περὶ διακοπῆς παραγραφῆς· ἀκυρότης διαγραφῆς λόγῳ ἀορίστου, ΑΠ 54 σ. 407, Εἰσαγ. σ. 407.—Ἐρημοδικία κατὰ τὴν ἐργατικὴν διαδικασίαν· ἀνακοπὴ τοιαύτης. Π 2138 σ. 1181.—Διαγραφῆς ἐπὶ ἐλλείψει ἐν οὐτῷ ἀντιφασκουσῶν ἀγωγῶν. Π 27 σ. 1231.—Συνδρόμου ἐργασίας· περίπτωσις· συνέπειαι· ἀξιώσεις ἐκ τοῦ ἀδικαιολογήτου πλουτισμοῦ. Βλ. λ. *Ἐργασίας σύμβασις*, *Ἀδικαιολόγητος πλουτισμός*.—

Συμβάσεως περί παροχής έργασίας κατά Κυριακάς, ή ύπέρ τά νόμιμα χρονικά όρια άνευ άδείας τής 'Αρχής' συνέπειαι. Βλ. λ. *Κυριακή*. *Ύπερωρίαι*.—Συμβάσεως έργασίας έκ τού άρθρου 16 § 3 π.δ. 27.6.1932, ΑΠ 202 σ. 719.—Συμβάσεως έκ τής έλλείψεως πτυχίου πρακτικού μηχανικού διά λόγους άσφαλείας προσώπων· άπόδοσις ώφελείας έργοδότου κατ' άρθρον 904 Α.Κ., έπί άκύρου συμβάσεως έργασίας, ΑΠ 295 σ. 918.—Συμβάσεως καθηγητού Ιδιωτικού Γυμνασίου, προσληφθέντος άνευ έγκρίσεως τού Γενικού 'Επιθεωρητού, Π 84 σ. 1116.—Καταγγελίας συμβάσεως έργασίας· συνέπειαι. Βλ. λ. *Καταγγελία συμβάσεως έργασίας*, *Έργασίας σύμβασις* (παράγρ. 5), *Καταχρήσεις δικαιώματος*, *Στράτευσις*.—'Απολύσεως δικαίωμα άδείας, Π 138 σ. 723.—'Απολύσεως μισθωτού κατά τήν διάρκειαν τής άδείας αύτού· συνέπειαι, ΝΖ σ. 928.—'Εφαρμογή νόμου 551)1915 άνεξαρτήτως τού κύρους τής συμβάσεως έργασίας, ΑΠ 361 σ. 977, Είσαγ. σ. 977.—Παραιτήσεως μισθωτού άπό δικαιωμάτων έκ κανόνων δημοσίας τάξεως, Α.Π. 781 σ. 148, ΑΠ 155 σ. 543, Πρβρ. 626 σ. 28, Ε 374 σ. 464.—Κατ' άρθρον 8 ν.δ. 4020)1959 τής συμφωνίας περί καλύψεως τής έξ ύπερωριών άποζημιώσεως διά τών καταβαλλομένων άποδοχών, ΑΠ 40 σ. 351.—Συμφωνίας μεταξύ έργοδότου καί μισθωτού περί καλύψεως τών δι' έορτάς Χριστουγέννων καί Πάσχα παρεχομένων δώρων έκ τής καταβολής ύπερτέρου τού νομίμου μισθού, Π 49 σ. 295.—Πάσης συμβάσεως περί παραιτήσεως μισθωτού άπό δικαιώματος νομίμων έλαχίστων όρίων μισθού, ΑΠ 37 σ. 346.—Παραιτήσεως άπό τού ποός σύνταξιν δικαιώματος, ΑΠ 630 σ. 35.—Παραιτήσεως άπό τής προσαυξήσεως 75%) δι' ύπερωριακήν έργασίαν κατ' άρθρον 8 ν.δ. 4020)1959, Π 2845 σ. 619.—Πάσης συμφωνίας άντιθέτου πρός τάς διατάξεις περί προσαυξήσεως άμοιβής διά νυκτερινήν έργασίαν, έργασίαν κατά Κυριακάς καί έορτάς, διανυκτερεύσεις έκτός έδρας καί παράνομον ύπερωριακήν έργασίαν άπό 12.11.1959· άκυρότης παραιτήσεως, Π 639 σ. 284.—Σχετική· δεκτική παραιτήσεως, Είσαγ. σ. 274.—Διοικητικών πράξεων· άκύρωσις. Βλ. λ. *Αίτησις άκυρώσεως*, *Διοικητικαί πράξεις - Διοικήσεις*.—Ύπουργικής άποφάσεως περί έγκρίσεως μετά τροποποιήσεως διαιτητικής άποφάσεως, έκδοθείσης μετά τήν πάροδον τής 20ημέρου προθεσμίας άρθρου 20 νόμου 3239)1955, ΣΕ 2943 σ. 72.—Διατάγματος, μή ύποβληθέντος είς προηγουμένην έπεξεργασίαν ύπό τού Συμβουλίου τής 'Επικρατείας, ΣΕ 3149 σ. 170.—Προσβολή άποφάσεως συνελεύσεως σωματείου ώς άκύρου· δικαιώματα καί καθήκοντα παρισταμένων έν άρχαιρεσίαις δικαστών, Π 348 σ. 326, Παρατ. σ. 328.—Κύρωσις διά νόμου άκύρου άποφάσεως Ύπουργού 'Εργασίας καί συνέπειαι ώς πρός τάς είσφοράς, ΑΠ 173 σ. 516.—Όρου διαιτητικής άποφάσεως περί καταβολής είς δόσεις τών συνεπεία τής έπιβαλλομένης άναδρομικής ίσχύος αύτής γενομένων άπαιτήσεων τών μισθωτών, ΣΕ 1048 σ. 520.—Τοποθετήσεως κατ' ά.ν. 1836)1951 πολεμιστού πάσχοντος έξ άνοικτής φυματιώσεως, ΑΠ 145 σ. 531.—Συμφωνίας περί χειρισμού έκσκαπτικού μηχανήματος, ώς έκ τής έλλείψεως τής σχετικής νομίμου άδείας παρά τώ προσλαμβανομένω, ΑΠ 144 σ. 533.

'Αλλαχού κερδηθέντα. Βλ. λ. *Έργασίας σύμβασις* (παράγρ. 7).

'Αλλοδαποί - ή. 'Άσκησις έπαγγέλματος ύπό άλλοδαπού έν 'Ελλάδι, Γν.Σ. σ. 1409.—Λύσις συμβάσεως ναυτικού έν τή άλλοδαπή· έννοια άρθρου 76 § 2 Κώδικος 'Ιδιωτικού Ναυτικού Δικαίου, ΑΠ 646 σ. 29, Παρατ. σ. 30.—'Ατύχημα έν τή άλλοδαπή· έλλειψις ύποχρεώσεως δηλώσεως, μή ύπάρχοντος Είρηνοδίκου· τριετής παραγραφή άξιώσεων, Π 4679 σ. 472.—Κατάρτισις συμβάσεως μισθώσεως έργασίας έν τή ήμεδαπή καί έκτέλεσις έν τή άλλοδαπή, ένθα καί ή καταβολή τού μισθού· έγκυρος συνομολόγησις αύτού είς συνάλλαγμα, τής καταψηφίσεως όμως γινομένης είς έγχώριον νόμισμα καί έπί τή έπισήμω τιμή τού συναλλάγματος κατά τήν ήμέραν τής πληρωμής· ύπολογισμός άποζημιώσεως νόμου 551)1914, Ε 5054 σ. 1422.

'Αμέλεια 'Επί έργατικού άτυχήματος· συνέπειαι, Π 1084 σ. 344. Παθόντος έπί έργατικού άτυχήματος, ΑΠ 727 σ. 86.—'Αποζημίωσις μισθωτού έξ έργατικού άτυχήματος κατά νόμον 551)1914· πράθεσις καί άμέλεια παθόντος· άνεφάρμοστον άρθρου 300 Α.Κ. περί συντρέχοντος πταίσματος· έννοια έργατικού άτυχήματος· έπιδείνωσις προϋπαρχούσης άσθενείας ύπό τήν έννοιαν έργατικού άτυχήματος· έννοια άμελείας παθόντος διά μείωσιν άποζημιώσεως, Ε 5054 σ. 1422.—Τό πταίσμα τού άσθενήσαντος ναυτικού· δόλος· άμέλεια, ΝΖ σ. 1473.

'Αμοιβαί. Βλ. λ. *'Αποδοχαί*, *Δικηγόροι*, *'Επιδόματα*, *Έργασίας σύμβασις*, *Ίατροί*, *Κυριακή*, *Νυκτερινή έργασία*, *Μηχανικοί*, *Συλλογικαί διαφοραί έργασίαι*, *Συλλογικαί συμβάσεις έργασίας*, *Ύπάλληλοι δημόσιοι*, *Ύπερωρίαι*, *Φορτοεκφορτωταί*.—'Η άμοιβή τών διοικούντων έπαγγελματικά σωματεία· διαδικασία νόμου ΓΨΟΔ', ΝΖ σ. 1.—Έννοια άμοιβής μισθωτού κατ' άρθρον 6 νόμου 765)1943· άμοιβή καί τά προαιρετικά φιλοδωρήματα τών μετά τού έργοδότου συναλασσομένων· άκυρότης όρου συμβάσεως περί περιορισμού αύτών· ύπαγωγή άξιώσεως είς έργατικήν διαδικασίαν, ΑΠ 37 σ. 346.

'Αμφιβολία. Εύλογος· συμψηφισμός δικαστικής δαπάνης. Βλ. λ. *Δικαστικά έξοδα*.

'Αναβολή. Δίκης μέχρι πέρατος ποινικής έπί πλαστότητι έγγράφου, κατ' άρθρον 455 Πολιτικής Δικονομίας· άνεφάρμοστον τούτου κατά τήν έργατικήν διαδικασίαν, ΑΠ 16 σ. 347.—Αίτησις έργοδότου ένώπιον τού Συμβουλίου τής 'Επικρατείας περί άκυρώσεως πράξεων περί άναγκαστικού διορισμού δικηγόρου καί άγωγή κατά τήν έργατικήν διαδικασίαν περί μισθών ύπερημερίας· έλλειψις έκκρεμοδικίας· άπόρριψις αίτήσεως άναβολής έκδικάσεως τής άγωγής, Π 5161 σ. 277.

Ἀναγγελία Ἐργατικοῦ ἀτυχήματος προθεσμία παράλειψις· συνέπειαι, Π 37 σ. 725, Π 4679 σ. 472, ΣΕ 1953 σ. 1050. Βλ. καὶ λ. *Καταγγελία συμβάσεως ἐργασίας* (παράγρ. II Γ').

Ἀναγκαστικαὶ σχέσεις ἐργασίας. Βλ. λ. *Νεοπολεμισταί, Παλαιοὶ πολεμισταί, Στράτευσις*.

Ἀναγνωριστικὴ ἀγωγή. Βλ. λ. *Ἀγωγή*.

Ἀναδοχὴ χρέους. Σωρευτικὴ ἐπὶ μεταβιβάσεως περιουσίας ἢ ἐπιχειρήσεως· ἔννοια διατάξεως ἄρθρου 479 Α.Κ., ΑΠ 274 σ. 979.

Ἀναδρομικότης. Ἰσχύος διαιτητικῆς ἀποφάσεως· ἔκτασις. Βλ. λ. *Συλλογικαὶ διαφοραὶ ἐργασίας*.—Νόμου· ἢ ὁρίζεται ρητῶς ἐν αὐτῷ ἢ συνάγεται ἐκ τοῦ περιεχομένου αὐτοῦ, Ε 1737 σ. 32.—Ἔλλειψις ἀναδρομικῆς ἰσχύος ἄρθρου 8 ν.δ. 4256/1962, Ε 1737 σ. 32, πρβλ. Εἰσαγ. σ. 31.—Ἀξίωσις μισθοῦ βάσει παρόυπηρεσίας ἀπὸ τῆς γνωστοποιήσεως αὐτῆς καὶ ὄχι ἀναδρομικῶς, ΝΖ σ. 434.—Ὑπαγωγὴ πωλητῶν ἐνσήμων Τ.Ε.Β.Ε. εἰς τὴν ἀσφάλισιν τοῦ Τ.Ε.Α.Π.Ο.Κ.Α. ἔλλειψις ἀναδρομικῆς ἰσχύος τῆς ὑπ' ἀριθ. 84651/1962 ἀποφάσεως Ὑπουργοῦ Ἐργασίας ὡς κανονιστικῆς, ΣΕ 3180 σ. 491.—Ἐπιβολῆς οἰκονομικοῦ βάρους, οἷον καὶ αἱ ἀσφαλιστικαὶ εἰσφοραί· περιορισμὸς νομοθέτου ἐκ διατάξεων τοῦ Συντάγματος ἀναδρομικὴ ἰσχὺς ἐπὶ εὐλόγων χρόνου· δικαστικὸς ἔλεγχος περὶ τοῦ εὐλόγου χρόνου· ἔλεγχος τοῦ Ἀρείου Πάγου· κύρωσις διὰ νόμου ἄκυρου ἀποφάσεως Ὑπουργοῦ Ἐργασίας καὶ συνέπειαι ὡς πρὸς τὰς εἰσφοράς, ΑΠ 173 σ. 516.—Ἀναδρομικὴ ἐπιβολὴ ἀσφαλιστικῶν εἰσφορῶν· περιορισμὸς τοῦ νομοθέτου ἐκ τῶν ἄρθρων 3, 4, 59 Συντάγματος πρὸς ἐντὸς εὐλόγου χρόνου ἀναδρομικὴν ἐπιβολὴν ἀσφαλιστικῶν εἰσφορῶν, τῆς κρίσεως περὶ τοῦ εὐλόγου χρόνου ὑπαγομένης εἰς τὸν ἔλεγχον τῶν Δικαστηρίων, ἅτινα ὀφείλουσι νὰ ἐφαρμόζωσι τὸν νόμον μόνον διὰ τὸν ὑπ' αὐτῶν κρινόμενον καὶ ὁριζόμενον χρόνον ὡς εὔλογον, τῆς περὶ τούτου κρίσεως τῶν ὑποκειμένης εἰς τὸν ἔλεγχον τοῦ Ἀρείου Πάγου· ἀσφαλιστικαὶ εἰσφοραὶ πρὸς τὸ Ἐπικουρικὸν Ταμεῖον Ἐργατῶν Μετάλλου ἀντισωταγματικὴ ἡ ἀναδρομικὴ πέραν τοῦ ἑνὸς, κρινομένου ὡς εὐλόγου ἐπιβολὴ ἀσφαλιστικῶν εἰσφορῶν, ΑΠ Ὁλ. 507 σ. 1485.—Καταβολῆς συντάξεως γήρατος εἰς ἠσφαλισμένους τοῦ συγχωνευθέντος εἰς τὸ Ι.Κ.Α. Ταμείου Μεταλλευτῶν, ΑΠ 100 σ. 1186.—Ἰσχύος ἀποφάσεων Ὑπουργῶν περὶ ἐγκρίσεως πράξεως Ἐπιτροπῶν Ρυθμίσεως Φορτοεκφορτώσεων Λιμένων, ΣΕ 2083 σ. 1285.—Ἔλλειψις ἀναδρομικῆς δυνάμεως τῆς ἀποφάσεως Ὑπουργοῦ Ἐμπορικῆς Ναυτιλίας περὶ κυρώσεως ναυτικῆς συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας, ΑΠ 354 σ. 1305.

Ἀναθεώρησις. Παραίωσις δι' ἀποφάσεως τῆς Δευτεροβαθμίου Ἀσφαλιστικῆς Ἐπιτροπῆς Ἐφέσεων Ι.Κ.Α. τῆς ὅλης διαδικασίας τῆς ἀσφαλιστικῆς διαφορᾶς, μὴ προβλεπομένης ὑπὸ τῆς νομοθεσίας αἰτήσεως ἀναθεωρήσεως ἐνώπιον αὐτῆς· θεώρησις ὅμως τῆς αἰτήσεως ἀναθεωρήσεως, ἐφ' ὅσον ἐπικαλεῖται νέα στοιχεῖα, ὡς ὑποβολῆς νέας καὶ οὐτοτελοῦς αἰτήσεως, παραπεμπομένης εἰς τὸν Διευθυντὴν τοῦ οἰκείου Ὑποκαταστήματος τοῦ Ι.Κ.Α. πρὸς κρίσιν, ΣΕ 2844 σ. 38, ΣΕ 43 σ. 427.

Ἀναθεώρησις τιμῶν. Βλ. λ. *Ἔργα*.

Ἀναίρεσις (Πολ. Δικ.). *1. Γενικά· ὑποκείμεναι ἀποφάσεις*. Ἡ βράσις τοῦ Ἀρείου Πάγου, ΝΖ σ. 128. Εἰσαγωγὴ αἰτήσεως ἀναιρέσεως πρὸς ἐκδίκασιν εἰς Ὁλομέλειαν κατόπιν κοινοῦ πρακτικοῦ Προέδρου καὶ Εἰσαγγελέως, ὡς γενομένου ζητήματος συνταγματικότητος νόμου, ΑΠ Ὁλ. 685 σ. 22—Κατ' ἀποφάσεων διαδικασίας ν. ΓΨΟΔ', ΝΖ σ. 6.—Ἀπαράδεκτος, ὅταν καὶ καθ' ἃ κεφάλαια ἀπεδέχθη τὴν ἀπόφασιν ὁ διάδικος· ἡ ἀποδοχὴ δέον νὰ ἐκφράζεται καθαρῶς καὶ εὐκρινῶς· δυνατὴ συναγωγὴ καὶ σιωπηρῶς· ἐκτέλεσις ὑπὸ ἀναιρεσείοντος τῶν ἐπὶ μεταγενεστέρων ἀγωγῶν τῆς αὐτῆς νομικῆς καὶ ἱστορικῆς βάσεως ἐκδοθεισῶν ἀποφάσεων καὶ καθ' ὃ μέρος δὲν εἶχον κηρυχθῆ προσωρινῶς ἐκτελεσταί· δὲν ἐνέχει ἀναγκαίως σκοπὸν ἀποδοχῆς, ΑΠ 791 σ. 201.—Δικαίωμα ἀναιρέσεως κατ' ἀποφάσεως δικαστηρίου, δεχθέντος ὅτι ὁ μισθωτὸς ἔχει τὴν ἰδιότητα τοῦ ἰδιωτικοῦ ὑπαλλήλου καὶ ὄχι τοῦ ἐργάτου, προκύπτοντος δεδικασμένου, θέντος εἰς κίνδυνον τὰ συμφέροντα τοῦ ἀναιρεσείοντος, ὡς συνεπαγομένου ὑποχρέωσιν συμπληρώσεως τῆς ἐλλιπῶς καταβληθείσης ἀποζημιώσεως, ΑΠ 240 σ. 1044.

2. Λόγοι. Δέον εἶναι σαφεῖς καὶ ὡρισμένοι, ὥστε νὰ ἐξάγηται ἐξ αὐτῶν εἰς ποίαν τῶν περιπτώσεων τοῦ ἄρθρου 807 Πολ. Δικονομίας ὑπάγονται, ἀλλὰ καὶ νὰ καθαρίζωνται δι' αὐτῶν τὰ πραγματικὰ στοιχεῖα, ἐφ' ὧν θεμελιοῦται ἡ προσαπτομένη εἰς τὴν προσβαλλομένην ἀπόφασιν νομικὴ πλημμέλεια· ἀοριστία λόγου· ἀπόρριψις, ΑΠ 460 σ. 1417.—Λόγος ἀναιρέσεως ἄνευ σαφοῦς μνείας πραγματικῶν περιστατικῶν, ἐφ' ὧν θεμελιοῦται ἡ προσαπτομένη νομικὴ πλημμέλεια, ἀπόρριψις, ΑΠ 99 σ. 550.—Πρόσθετοι λόγοι ἀσκήσεως δι' ἰδίου δικογράφου, κατατεθέντος παρὰ τῇ Γραμματείᾳ τοῦ Ἀρείου Πάγου μετὰ τὴν ἡμέραν, καθ' ἣν ἐζητήθη ὑπὸ τοῦ ἀναιρεσείοντος ὁ προσδιορισμὸς δικασίμου ἐπὶ τῆς αἰτήσεως ἀναιρέσεως· ἀπόρριψις ὡς ἀπαραδέκτου, ΑΠ 279 σ. 1184.—Ὑποβολὴ ἰσχυρισμοῦ περὶ συντρέχοντος πταίσματος εἰς τὸ δικαστήριον τῆς οὐσίας· ἀπαράδεκτος ὑποβολὴ ἐνώπιον τοῦ Ἀρείου Πάγου, μὴ προκειμένου ἰσχυρισμοῦ, ἀφορῶντος τὴν δημοσίαν τάξιν καὶ ἐξ ἐπαγγέλματος ἐξεταστέου, Εἰσαγ. σ. 977.—Ἐπαρκὲς ἔρεισμα πρὸς στήριξιν τοῦ διατακτικοῦ ἀποφάσεως· ματαία ἡ ἔρευνα λόγου πλήσαντος ἑπάλληλον ἔρεισμα, ΑΠ 776 σ. 168, ΑΠ 3 σ. 620, ΑΠ 103 σ. 622, Α 1 460 σ. 1414.—Ἐπαρκὲς ἔρεισμα ἀποφάσεως ἐπὶ αἰτιολογιῶν αὐτῆς περὶ ἀπαραδέκτου τῆς ἀγωγῆς, ὡς ἐκπροθέσμως κοινοποιηθείσης· ματαία ἡ ἔρευνα λόγου πλήσαντος ἑπάλληλον σκέψιν περὶ παραγραφῆς, ΑΠ 4 σ. 404.—Ὑπαρξις ἐν τῇ ἀποφά-

σει ἐπαλλήλου αἰτιολογίας, αὐτοτελῶς στηριζομένης τὸ διατακτικὸν καὶ μὴ πληττομένης ματαία ἡ ἔρευνα λόγου ἀναιρέσεως πλήττοντος τὴν ὀρθότητα τῆς κυρίας αἰτιολογίας, ΑΠ 4 σ. 404.—Ἐπαρκὴς αἰτιολογία πρὸς στήριξιν τοῦ διατακτικοῦ ἄνευ ἐπιρροῆς τὸ ἐσφαλμένον ἄλλης σκέψεως, ΑΠ 729 σ. 207.—Ἀπορριπτέος ὡς ἀλυσιτελὴς πρόσθετος λόγος ἀναιρέσεως, ἀφορῶν τὴν ἀπόδειξιν τοῦ εἰς τὴν ἀγωγὴν μὴ περιεχομένου οὐσιώδους πραγματικοῦ ἰσχυρισμοῦ, ΑΠ 220 σ. 1242.—Ἐλεγκτὴ ὑπὸ Ἀρείου Πάγου ἡ ἐκτίμησις τοῦ περιεχομένου ἀγωγῆς, ΑΠ 785 σ. 269, ΑΠ 266 σ. 985, ΑΠ 460 σ. 1414.—Ἐλεγκτὴ ὑπὸ Ἀρείου Πάγου ἡ ἐκτίμησις τοῦ περιεχομένου τῆς ἀποφάσεως, ΑΠ 459 σ. 1432.—Ἐλεγκτὴ ὑπὸ Ἀρείου Πάγου ἡ κρίσις τῶν δικαστηρίων περὶ τοῦ εὐλόγου χρόνου ἀναδρομικῆς ἰσχύος πράξεως ἐπιβολῆς οἰκονομικοῦ βάρους, εἶον καὶ αἱ ἀσφαλιστικαὶ εἰσφοραί, ΑΠ 173 σ. 516.—Κήρυξις παρὰ τὸν νόμον ἀναρμοδιότητος καθ' ὕλην· λόγος ἀναιρέσεως κατ' ἄρθρον 807 § 4 Πολ. Δικονομίας, ΑΠ 712 σ. 34, ΑΠ 37 σ. 346.—Λῆψις ὑπ' ὄψιν πραγμάτων μὴ προταθέντων καὶ ἐχόντων οὐσιώδη ἐπιρροὴν εἰς τὴν ἔκβασιν τῆς δίκης· λόγος ἀναιρέσεως, ΑΠ 746 σ. 214.—Μὴ λῆψις ὑπ' ὄψιν πραγμάτων προταθέντων καὶ ἐχόντων οὐσιώδη ἐπιρροὴν εἰς τὴν ἔκβασιν τῆς δίκης· λόγος ἀναιρέσεως κατ' ἄρθρον 807 § 7 Πολ. Δικονομίας, ΑΠ 783 σ. 156, ΑΠ 746 σ. 214, ΑΠ 295 σ. 918.—Μὴ λῆψις ὑπ' ὄψιν πραγμάτων προταθέντων, ἀλλὰ μὴ ἐχόντων κατὰ νόμον οὐσιώδη ἐπιρροὴν εἰς τὴν ἔκβασιν τῆς δίκης· οὐ λόγος ἀναιρέσεως, ΑΠ 785 σ. 289.—Ἔννοια προγμάτων κατὰ τὴν ἔννοιαν τοῦ ἄρθρου 807 ἐδάφιον 7 Πολ. Δικ. διὰ τὸ δικαίωμα ἀναιρέσεως, μὴ καταλεγομένων μεταξὺ αὐτῶν συμπερασμάτων, κρίσεων ἢ ἰδίων ἐπιχειρημάτων, ἅτινα ὑποβάλλονται ἐκ μέρους τῶν διαδίκων πρὸς τὸ δικαστήριον, ΑΠ 746 σ. 214.—Ἰσχυρισμοὶ στερούμενοι σημασίας καὶ ἐπιρροῆς· δὲν ἐμπίπτουν εἰς τὴν κατὰ τὸ ἐδάφιον 7 τοῦ ἄρθρου 807 Πολ. Δικ. ἔννοιαν τῶν πραγμάτων, ΑΠ 441 σ. 1353.—Παράλειψις σκέψεως ἐπὶ ἀλυσιτελοῦς ἰσχυρισμοῦ· δὲν ἱδρύει λόγον ἀναιρέσεως ἐκ τοῦ ἄρθρου 807 § 7 Πολιτικῆς Δικονομίας, ΑΠ 286 σ. 1167.—Μὴ λῆψις ὑπ' ὄψιν ἰσχυρισμῶν τὸ πρῶτον ἐνώπιον τοῦ Ἐφετείου διὰ τῶν προτάσεων προταθέντων καὶ ἀποτελούντων μεταβολὴν τῆς βάσεως τῆς ἀγωγῆς· οὐ λόγος ἀναιρέσεως, ΑΠ 785 σ. 289.—Ὀρθὴ ἡ ὑπὸ τοῦ Δικαστηρίου μὴ λῆψις ὑπ' ὄψιν ἰσχυρισμοῦ τοῦ μισθωτοῦ, ὅτι δὲν ἐγένετο ὑπὸ τοῦ ἐργοδότου ἐπιλογὴ κατὰ τὰς ἀπολύσεις τοῦ μισθωτοῦ τούτου, ὄντος ἐκ τῶν ἀρχαιοτέρων καὶ τῶν ἐχόντων μείζονα οἰκογενειακὰ βάρη, ἀνεξαρτήτως τῆς ἀοριστίας του, ἐφ' ὅσον δὲν περιελήφθη, οὔτε ἐμμέσως ἢ σιωπηρῶς, εἰς τὴν ἱστορικὴν βάσιν τῆς ἀγωγῆς κατ' ἄρθρον 158 Πολιτικῆς Δικονομίας, ΑΠ 282 σ. 1110.—Λόγος ἀναιρέσεως ἐκ τοῦ ἐδαφίου 8 ἄρθρου 807 Πολιτικῆς Δικονομίας· ἀπαραδέκτως ἐπὶ ἀποφάσεων διαδικασίας νόμου Γ΄ΩΟΔ΄, Α Ι 378 σ. 973.—Μὴ λῆψις ὑπ' ὄψιν προσκομισθέντων ἐγγράφων· λόγος ἀναιρέσεως κατ' ἄρθρον 807 § 9 Πολιτικῆς Δικονομίας, ΑΠ 773 σ. 294, ΑΠ 657 σ. 10.—Ἀπαράδεκτος λόγος ἀναιρέσεως ὅτι τὸ ὡς ἐφετεῖον κατὰ νόμον Γ΄ΩΟΔ΄ δικάσαν Πρωτοδικεῖον ἐδέχθη πράγματα ὡς ἀληθῆ, χωρὶς νὰ διατάξῃ ἀπόδειξιν, ΑΠ 781 σ. 148, ΑΠ 172 σ. 1049.—Ἀσυμβίβαστος πρὸς τὸ πνεῦμα καὶ τὴν ὅλην οἰκονομίαν τῆς ἐργατικῆς διαδικασίας λόγος ἀναιρέσεως, ὅτι ἐσφαλμένως δὲν διετάχθη ἀπόδειξις, ΑΠ 409 σ. 1182.—Ἀπόρριψις λόγου ἀναιρέσεως, περὶ τοῦ ὅτι τὸ Δικαστήριον δὲν ἔλαβεν ὑπ' ὄψιν ἁπάσας τὰς ἐνώπιον τοῦ συμβολαιογράφου ληφθείσας ἐνόρκους βεβαιώσεις, ΑΠ 252 σ. 851.—Κήρυξις ἀπαραδέκτου παρὰ τὸν νόμον λόγου ἀναιρέσεως κατ' ἄρθρον 807 § 11 Πολιτικῆς Δικονομίας, ΑΠ 150 σ. 621.—Κήρυξις ἀπαραδέκτου δι' ἀνεπαρκοῦς αἰτιολογίας, καθιστώσης ἀνέφικτον τὸν ἔλεγχον ὑπὸ τοῦ Ἀρείου Πάγου· ἀναίρεσις κατ' ἄρθρον 807 ἐδάφιον 19 Πολ. Δικ., ἐν συνδυασμῷ πρὸς ἐδάφιον 11, ΑΠ 290 σ. 993.—Μὴ κήρυξις ἀπαραδέκτου παρὰ τὸν νόμον λόγου ἀναιρέσεως, ΑΠ 664 σ. 106, ΑΠ 220 σ. 1242.—Μὴ κήρυξις τῆς ἀγωγῆς ἀπαραδέκτου ὡς ἀορίστου· ἀναίρεσις κατ' ἄρθρον 807 ἐδάφιον 11, ΑΠ 220 σ. 1242.—Ὁρισμοὶ ἄρθρου 807 § 13 Πολιτικῆς Δικονομίας· ἀνέλεγκτον κρίσεως τοῦ Δικαστοῦ τῆς οὐσίας περὶ τῆς συνδρομῆς τῶν περὶ τῆς ταυτότητος τῆς διαφορᾶς καὶ τῶν διαδίκων ἀπαιτουμένων οὐσιαστικῶν προϋποθέσεων δεδικασμένου, ὡς ἀναγομένης εἰς πράγματα, ΑΠ 708 σ. 541.—Κρίσις Δικαστηρίου ὅτι ὁ ἐργοδότης κατέστη ὑπερήμερος περὶ τὴν ἀποδοχὴν τῶν ὑπηρεσιῶν μισθωτοῦ, συνεπεία ἀκύρου γενομένης παρ' αὐτοῦ καταγγελίας τῆς μεταξὺ των συμβάσεως ἐργασίας ὡρισμένου χρόνου, χωρὶς νὰ βεβαιοῖ, ὅτι ὁ μισθωτὸς καὶ μετὰ τὴν ἀνυπόστατον καταγγελίαν τῆς συμβάσεως ἐργασίας προσέφερεν εἰς τὸν ἐργοδότην τὰς ὑπηρεσίας του προσηκόντως καὶ δὴ εἰς τὸν ὑπὸ τῆς ἐργασιακῆς συμβάσεως καθορισθέντα τόπον παροχῆς καὶ ὅτι αὗται ἀπεκρούσθησαν ὑπὸ τοῦ ἐργοδότου· παραβοχὴ δεδικασμένου παρὰ τὸν νόμον· ἀναίρεσις ἀποφάσεως, ΑΠ 381 σ. 972.—Ψευδὴς ἑρμηνεία καὶ ἐσφαλμένη ἐφαρμογὴ οὐσιαστικοῦ νόμου· λόγος ἀναιρέσεως κατ' ἄρθρον 807 § 17 Πολιτικῆς Δικονομίας, ΑΠ 701 σ. 25, ΑΠ 646 σ. 29, ΑΠ 778 σ. 97, ΑΠ 700 σ. 105, ΑΠ 751 σ. 165, ΑΠ 791 σ. 201, ΑΠ 724 σ. 218, ΑΠ 20 σ. 331, ΑΠ 790 σ. 343, ΑΠ 142 σ. 612, ΑΠ 356 σ. 850, ΑΠ 283 σ. 916, ΑΠ 130 σ. 995, ΑΠ 151 σ. 1119, ΑΠ 328 σ. 1239, ΑΠ 359 σ. 1307, ΑΠ 460 σ. 1414, ΑΠ 379 σ. 1435, ΑΠ 504 σ. 1495, ΑΠ 443 σ. 1503, ΑΠ 444 σ. 1504 κλπ.—Παράβασις ἄρθρου 68 Πολιτικῆς Δικονομίας, ΑΠ 774 σ. 152.—Ἐλεγκτὴ ὑπὸ τοῦ Ἀρείου Πάγου ἡ κρίσις τῶν Δικαστηρίων περὶ εὐλόγου χρόνου ἀναδρομικῆς ἐπιβολῆς ἀσφαλιστικῶν εἰσφορῶν, ΑΠ Ὁλ. 507 σ. 1475.—Ἐξουσία συμβουλίων περὶ τοποθετήσεως εἰς θέσεις πολεμιστῶν· χαρακτὴρ ἀποφάσεων αὐτῶν ὡς ἰδικῶν διοικητικῶν πράξεων, μὴ ἐχουσῶν ἰσχύ-

νόμου, ὥστε νά ἔχουν ἐφαρμογήν αἱ διατάξεις τοῦ ἄρθρου 807 ἐδάφιον 17 Πολιτικῆς Δικονομίας περί ἀναιρέσεως. ΑΠ 422 σ. 1355.—Ἐσφαλμένη ἑρμηνεία καί ἐφαρμογή διατάξεων συμβάσεως, κυρωθείσης διά νόμου, ΑΠ 676 σ. 355.—Σπουδαῖος λόγος καταγγελίας συμβάσεως ὡρισμένου χρόνου· νομική ἔννοια, ὑποκειμένη εἰς τόν ἔλεγχον τοῦ Ἀρείου Πάγου, ΑΠ 777 σ. 150.—Νομική ἔννοια ὁ ὅρος εἰθισμένος μισθός, ΑΠ 785 σ. 146.—Παράλειψις ἐν ἀποφάσει, καθιστῶσα ἀνέφικτον τόν ἔλεγχον ὑπό τοῦ Ἀρείου Πάγου τῆς ὀρθῆς ἢ μή ἐφαρμογῆς οὐσιαστικοῦ νόμου· ἔλλειψις νομίμου βάσεως· ἀναίρεσις κατ' ἄρθρον 807 § 19 Πολιτικῆς Δικονομίας, ΑΠ 791 σ. 201, ΑΠ 374 σ. 855, ΑΠ 96 σ. 870, ΑΠ 295 σ. 918.—Ἔλλειψις νομίμου βάσεως λόγῳ ἐλλείψεως αἰτιολογίας, ΑΠ 657 σ. 10.—Ἔλλειψις πλήρους καί ἐπαρκοῦς αἰτιολογίας· στέρησις νομίμου βάσεως· ἀναίρεσις ἀποφάσεως κατ' ἄρθρον 807 ἐδάφιον 19 Πολιτικῆς Δικονομίας, ΑΠ 249 σ. 987.—Ἀνεπαρκής αἰτιολογία ἐπί ζητήματος, ἀσκοῦντος οὐσιώδη ἐπιρροήν εἰς τήν ἔκβασιν τῆς δίκης, καθιστῶσα ἀδύνατον τόν ἔλεγχον ὑπό Ἀρείου Πάγου τῆς ὀρθῆς ἐφαρμογῆς τοῦ νόμου· ἀναίρεσις δι' ἔλλειψιν νομίμου βάσεως κατ' ἄρθρον 807 ἐδάφιον 19 Πολιτικῆς Δικονομίας, ΑΠ 781 σ. 148, ΑΠ 278 σ. 1121, ΑΠ 501 σ. 1494.—Κρίσις Δικαστηρίου οὐσίας ὅτι ἡ ἀπόλυσις ἐγένετο καταχρηστικῶς κατά παράβασιν τοῦ ἄρθρου 281 Α.Κ., λόγῳ τῆς συνδικαλιστικῆς δράσεως αὐτοῦ, κατ' ἐκτίμησιν πραγματικῶν περιστατικῶν, μέ αἰτιολογίας ὅμως ἀνεπαρκεῖς, καθιστώσας ἐκ τούτου ἀνέφικτον τοῦ ἐλέγχου περί ὀρθῆς ἢ μή ἐφαρμογῆς τοῦ ἄρθρου 281 Α.Κ. ἀναίρεσις ἀποφάσεως κατ' αὐτεπαγγέλτως ὑπό τοῦ εἰσηγητοῦ τῆς ἀποφάσεως τοῦ Ἀρείου Πάγου προτεινόμενον λόγον, ΑΠ 2 σ. 266.—Ἀνεπάρκεια αἰτιολογίας· ἀνέφικτον ἐλέγχου ὀρθῆς ἑρμηνείας διατάξεως· ἀναίρεσις δι' ἔλλειψιν νομίμου βάσεως, ΑΠ Ὁλ. 257 σ. 790.—Ἀνεπαρκεῖς αἰτιολογίαι ὡς πρός ἔξενεχθεῖσαν κρίσιν περί ζητήματος, ἀσκοῦντος οὐσιώδη ἐπιρροήν εἰς τήν ἔκβασιν τῆς δίκης· ἀναίρεσις ἀποφάσεως, κατ' ἄρθρον 807 ἐδάφια 17 καί 19 Πολιτικῆς Δικονομίας, ΑΠ 283 σ. 916.—Ἐπαρκής αἰτιολογία κρίσεως Δικαστηρίου οὐσίας περί παραιτήσεως μισθωτοῦ (ὁδηγοῦ λεωφορείου αὐτοκινήτων) ἀξιώσεών του ἐξ ἀδικαιολογήτου πλουτισμοῦ διά τήν κατά τάς ἡμέρας ἀναπαύσεως του παρασχεθεῖσαν ἐργασίαν, ΑΠ 280 σ. 989.—Ἔλλειψις ἐπαρκοῦς αἰτιολογίας· στέρησις τῆς ἀποφάσεως νομίμου βάσεως· ἐπαλληλοι αἰτιολογία ὁρίστου καί ἀσαφής ἀναίρεσις ἀποφάσεως κατ' ἄρθρον 807 ἐδάφιον 19 Πολιτικῆς Δικονομίας, ΑΠ 248 σ. 1188.—Τιμητική προαγωγή ὑπαλλήλων μελῶν ἐθνικῶν ὀργανώσεων· γνώμη ὑπηρεσιακοῦ Συμβουλίου περί τῆς ἱκανότητος αὐτῶν· ἐπαλήθευσις ἀποφάσεως Δικαστηρίου δι' ἔλλειψιν νομίμου βάσεως, διότι δέν δέχεται, ὅτι ὑπῆρξε σύμφωνος γνώμη ὑπηρεσιακοῦ Συμβουλίου, οὐδέ ἀποδίδει εἰς ὑπαιτιότητα τῆς ὑποβαλούσης τήν ἔλλειψιν αὐτῆς, ΑΠ 191 σ. 961.

2α. Προθεσμία. Προθεσμία ἀναιρέσεως κατ' ἀποφάσεων ἐργατικῆς διαδικασίας δέν τρέχει διορκούσης τῆς πρός ἔφεσιν προθεσμίας, ΑΠ 635 σ. 212.

2β. Διάδικοι· παρέμβασις. Νομιμοποίησις μέλους ὁμορρύθμου ἑταιρείας πρός ἄσκησιν αἰτήσεως ἀναιρέσεως κατ' ἄρθρον 813 Πολιτικῆς Δικονομίας, ΑΠ 657 σ. 10.—Ἔννομον συμφέρον Ἀσφαλιστικοῦ Ταμείου νόμιμος παρέμβασις τούτου διά κοινοποιήσεως ἰδίου δικογράφου προσθέτου παρεμβάσεως πρός ἀντίκρουσιν τῶν λόγων ἀναιρέσεως, ΑΠ 188 σ. 868.

3. Διαδικασία· ἀποτελέσματα. Ἀναίρεσις διά κήρυξιν παρά τόν νόμον ἀναρμοδιότητος καθ' ὕλην· παραπομπή εἰς τό ἐκδόν τήν ἀπόφασιν δικαστήριον, ὡς ἁρμόδιον, ΑΠ 712 σ. 34, ΑΠ 37 σ. 346.—Ἀναίρεσις ἀποφάσεως διά λόγον ἄρθρου 807 § 17 Πολιτικῆς Δικονομίας· παραπομπή ὑποθέσεως εἰς τό Γ' Τμῆμα πρός περαιτέρω κατ' οὐσίαν συζήτησιν, ΑΠ 778 σ. 97.—Ἀναίρεσις ἀποφάσεως· ὑπόθεσις χρήζουσα περαιτέρω διευκρινήσεως· παραπομπή εἰς Γ' Τμῆμα πρός περαιτέρω συζήτησιν, ΑΠ 646 σ. 29, ΑΠ 700 σ. 105, ΑΠ 759 σ. 209, ΑΠ 20 σ. 331, ΑΠ 356 σ. 850, ΑΠ 400 σ. 994, ΑΠ 281 σ. 1051, ΑΠ 359 σ. 1307, ΑΠ 504 σ. 1494, ΑΠ 444 σ. 1505 κλπ.—Ἀναίρεσις ἀποφάσεως· παραπομπή ὑποθέσεως πρός περαιτέρω ἐκδίκασιν εἰς τό Γ' Τμῆμα τοῦ Ἀρείου Πάγου, ΑΠ 283 σ. 916, ΑΠ 295 σ. 918, ΑΠ 381 σ. 972, ΑΠ 249 σ. 987, ΑΠ 328 σ. 1239, ΑΠ 449 σ. 1418.—Ἀναίρεσις ἀποφάσεως· ὑπόθεσις μή χρήζουσα περαιτέρω διευκρινήσεως· κράτησις ὑπό τοῦ δικάσαντος Τμήματος πρός κατ' οὐσίαν ἐκδίκασιν· ἐπάνοδος διαδίκων εἰς τήν πρό τῆς ἀναιρεθείσης ἀποφάσεως διαδικαστικήν κατάστασιν· ἐξέτασις ἐφέσεως, ΑΠ 701 σ. 25, ΑΠ 751 σ. 165, ΑΠ 676 σ. 355, ΑΠ 196 σ. 678, ΑΠ 266 σ. 985, ΑΠ 294 σ. 1122, ΑΠ 443 σ. 1503.—Διαφωνία Τμημάτων· παραπομπή εἰς Ὁλομέλειαν, ΑΠ 732 σ. 163, ΑΠ 300 σ. 795.—Διαφωνία Γ' Τμήματος, ἀναφερομένη εἰς ψευδῆ ἑρμηνείαν οὐσιαστικοῦ νόμου, συνδεομένη εὐθέως μέ τόν γενόμενον δεκτόν λόγον ἀναιρέσεως· ἀναπομπή εἰς Ὁλομέλειαν, ΑΠ 716 σ. 14.—Λῆψις ἀποφάσεως διά πλειοψηφίας μιᾶς ψήφου· παραπομπή εἰς Ὁλομέλειαν, ΑΠ 731 σ. 99, ΑΠ 664 σ. 106, ΑΠ 800 σ. 161, ΑΠ 224 σ. 680, ΑΠ 377 σ. 1372.—Παραπομπή ζητήματος πρός ἐπίλυσιν εἰς Ὁλομέλειαν Ἀρείου Πάγου, ἐκδοθεισῶν ἤδη δύο ἀντιθέτων πρός ἀλλήλας ἀποφάσεων τοῦ Ἀρείου Πάγου καί διά τήν ἑνότητα τῆς νομολογίας, ΑΠ 787 σ. 152.—Παραπομπή εἰς Ὁλομέλειαν χάριν τῆς ἑνότητος τῆς νομολογίας, ΑΠ 483 σ. 1434.—Ἄρνησις Τμήματος Ἀρείου Πάγου νά ἐφαρμόσῃ νόμον ὡς ἀντισυνταγματικόν· ὑποχρέωσις παραπομπῆς τῆς ὑποθέσεως εἰς τήν Ὁλομέλειαν, ΑΠ 173 σ. 316.—Ἀναίρεσις ἀποφάσεως ὑπό Ὁλομελείας· ἀναπομπή ὑποθέσεως εἰς τό Γ' Τμῆμα πρός περαιτέρω κατ' οὐσίαν συζήτησιν, ΑΠ 224 σ. 680, ΑΠ Ὁλ. 345 σ. 849, ΑΠ 347 σ. 1185.—Δεσμευτική ἡ ὑπό ἀποφάσεως τῆς

Όλομελείας τοῦ Ἀρείου Πάγου δοθεῖσα ἐπὶ τοῦ νομικοῦ ζητήματος λύσις, ΑΠ 451 σ. 1505.—Δεσμευτική διὰ τὸ Τμῆμα τοῦ Ἀρείου Πάγου ἡ ἀπόφασις τῆς Ὁλομελείας, ἡ ἐπιλύσασα τὸ ζήτημα ὑπαγωγῆς ἀπεζημιώσεων ἐξ ἐργατικῶν ἀτυχημάτων πρὸ τῆς 11.11.1944 εἰς τὴν νομισματικὴν διαρρύθμισιν τοῦ νόμου 18)1944 καὶ τὸν ἀ.ν. 1073)1945, ΑΠ 746 σ. 213.—Συζήτησις ἐνώπιον τοῦ Γ' Τμήματος μετ' ἀναίρεσιν ἀποφάσεως· ἐπάνοδος διαδίκων εἰς τὴν περὶ τῆς ἀναιρεθείσης ἀποφάσεως κατάστασιν· ἐξέτασις ἐφέσεως, ΑΠ 69 σ. 411, ΑΠ 748 σ. 293, ΑΠ 160 σ. 527, ΑΠ 158 σ. 520, ΑΠ 321 σ. 1569, ΑΠ 461 σ. 1359, ΑΠ 305 σ. 1369, ΑΠ 451 σ. 1505.—Ἀναίρεσις ἀποφάσεως· ἐπάνοδος διαδίκων εἰς τὴν πρὸ τῆς ἀναιρεθείσης ἀποφάσεως διαδικασταικὴν κατάστασιν· ἐξέτασις ἐφέσεως, ΑΠ 202 σ. 719, ΑΠ 161 σ. 867.—Δικαίωμα τοῦ Τμήματος, εἰς ὃ μετ' ἀναίρεσιν παρεπέμφθη ὑπόθεσις, νὰ διαφωνήσῃ, καὶ τῆς Ὁλομελείας νὰ ἀποφανθῇ περὶ ἄρσεως τῆς διαφωνίας ὄχι μόνον ἂν ἡ ἀπόφασις τοῦ Δικαστηρίου τῆς οὐσίας ἀνῃρέθη εὐθέως διὰ λόγον τοῦ ἄρθρου 807 ἐδάφιον 17 Πολιτικῆς Δικονομίας, ἀλλὰ καὶ ὅταν ἡ ἀναίρεσις ἐγένετο μὲν διὰ τὸν ἐν ἄρθρῳ 807 ἐδάφιον 19 λόγον, ἀλλὰ βάσει ἑρμηνείας ἢ ἐφαρμογῆς οὐσιαστικοῦ νόμου, δοθείσης ὑπὸ τοῦ ἀναιρετικοῦ Τμήματος, πρὸς ἣν διαφωνεῖ τὸ Τμῆμα, εἰς ὃ μετ' ἀναίρεσιν παραπέμπεται ἡ ὑπόθεσις, ἀποτελούσης δὲ προϋπόθεσιν τοῦ δεκτοῦ γενομένου λόγου ἀναιρέσεως, ΑΠ Ὁλ. 211 σ. 672.—Ἐπαναφορὰ πραγμάτων εἰς τὴν πρὸ τῆς ἐκτελέσεως ἀναιρεθείσης ἀποφάσεως κατάστασιν, ΑΠ 202 σ. 719.—Κρίσις Ἀρείου Πάγου περὶ ὑπάρξεως ἑκατέρωθεν εὐλόγων ἀμφιβολιῶν καὶ συμψηφισμὸς δικαστικῆς δαπάνης ἐν τῷ συνόλῳ, ΑΠ 188 σ. 868.

Ἀναιτιολόγητον. Βλ. λ. ***Αἴτησις ἀκυρώσεως*** (παράγρ. 2). ***Ἀναίρεσις***, (Πολ. Δ.κ.) παράγρ. 2.

Ἀναιτιώδης δικαιοπραξία. Ἡ καταγγελία συμβάσεως ἐργασίας, ὑποκειμένη εἰς περιορισμὸν ἄρθρου 281 Α.Κ., ΑΠ 160 σ. 527.

Ἀνάκλησις. Καταγγελίας συμβάσεως ἐργασίας· δυνατή, ἐφ' ὅσον ὁ λήπτης ταύτης συναινεῖ, Εἰσαγ. σ. 271.—Καταγγελίας συμβάσεως ἐργασίας καὶ συνέπειαι, Πρδρ. 626 σ. 28.—Ἀδείας· ἀπαγόρευσις, ΝΖ σ. 928.—Πράξεως ἀναγκαστικῆς τοποθετήσεως πολεμιστοῦ· γραμμάτιον δραχμῶν 75 διὰ τὸ παραδεκτὸν τῆς αἰτήσεως· ἀπαλλαγὴ Δ.Ε.Η., ΣΕ 14 σ. 341.—Τοποθετήσεως πολεμιστοῦ κατ' ἀ.ν. 1836)1951 καὶ συνέπειαι, ΑΠ 360 σ. 1047.—Τροποποίησις ἢ ἀνάκλησις διαιτητικῆς ἀποφάσεως, Βλ. λ. ***Συλλογικαὶ διαφοραὶ ἐργασίας***.—Διοικητικῶν πράξεων. Βλ. λ. ***Διοικητικαὶ πράξεις - Διοίκησις***.—Παρανόμως χορηγουμένων περιοδικῶν παροχῶν· δυνατὴ διὰ τὸν ἐφεξῆς χρόνον ἀσυγχώρητον ἀνάκλησιν ὑπὸ ὡρισμένας προϋποθέσεις, ὁσάκις τοῦτο ἀποδεικνύεται, ὅτι ὑπὲρ τοῦ διοικουμένου, ἐν καλῇ πίστει τελοῦντος, ἔχει δημιουργηθῇ ὡρισμένη κατάστασις, ἐκ τῆς ὁποίας δύναται οὗτος εὐχερῶς νὰ ἀναπροσαρμοσθῇ, ΣΕ 3153 σ. 493.—Ἔλλειψις ἀντικειμένου αἰτήσεως ἀκυρώσεως, στρεφομένης κατ' ἀποφάσεως ἀνακληθείσης μετὰ τὴν ἄσκησιν αὐτῆς, ΣΕ 1048 σ. 520.

Ἀνακοπή. Ἀσυγχώρητον τοιαύτης κατὰ τῶν ἐκδιδομένων κατὰ τὴν ἐργατικὴν διαδικασίαν ἐρήμην ἀποφάσεων, εἰμὴ μόνον ἐν περιπτώσει ἀκύρου ἐρημοδικίας· προθεσμία ἀνακοπῆς, Π 2138 σ. 1181.—Κατ' ἐπιταγῆς κάτωθι ἐκτελεστοῦ τίτλου· ἀρμοδιότης δι' ἀναστολήν, Π 84 σ. 1304.—Ἐκ τοῦ ἄρθρου 235 Πολιτικῆς Δικονομίας κατὰ πράξεων ἐπιβολῆς ἀσφαλιστικῶν εἰσφορῶν· ἀπαράδεκτον αἰτήσεως ἀκυρώσεως ἐνώπιον τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας, ὑφισταμένης παραλλήλου προσφυγῆς, ΣΕ 3008 σ. 108, ΣΕ 2499 σ. 297, ΣΕ 3151 σ. 298, ΣΕ 385 σ. 419, ΣΕ 1063 σ. 874, ΣΕ 1847 σ. 1436.—Ἐκ τοῦ ἄρθρου 235 Πολιτικῆς Δικονομίας κατ' ἀποφάσεως Ὑπουργοῦ Ἐργασίας περὶ μὴ ἀπαλλαγῆς εἰσφορῶν πρὸς τὸ Ταμεῖον Ἐπικουρικῆς Ἀσφαλίσεως Ἐργατοτεχνιτῶν Δομικῶν καὶ Ξυλουργικῶν Ἐργασιῶν· παράλληλος προσφυγή· ἀπαράδεκτον αἰτήσεως ἀκυρώσεως ἐνώπιον τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας, ΣΕ 2499 σ. 297.—Ἐκ τοῦ ἄρθρου 235 Πολιτικῆς Δικονομίας κατ' ἀποφάσεως Ἐργατικοῦ Δικαστοῦ περὶ ἐκκαθαρίσεως ἐξόδων ἐπὶ παραιτήσεως δικογράφου ἀγωγῆς κατὰ τὴν ἐργατικὴν διαδικασίαν, Π 108 σ. 227.

Ἀνάκρισις. Ἐπὶ πειθαρχικῆς διώξεως ὑπαλλήλου νομικοῦ προσώπου δημοσίου δικαίου κατὰ Ὑπαλληλικὸν Κῶδικα· γνῶσις δικογραφίας πρὸ ἀπολογίας, ΣΕ 479 σ. 421.

Ἀνανέωσις. Ἐπανειλημμένη συμβάσεως ὡρισμένου χρόνου· δὲν μετατρέπει ταύτην, ἄνευ ἑτέρου, εἰς ἀορίστου χρόνου σύμβασιν, πλὴν ἂν ἐγένετο ἐπὶ σκοπῷ καταστρατηγήσεως τῶν περὶ καταγγελίας συμβάσεως ἐργασίας νόμων, Γν. Σ. σ. 176.

Ἀνάπαυσις. Βλ. καὶ λ. ***Ἄδεια μισθωτῶν Κυριακή***, ***Ἑορταί***.—Ἔλλειψις δικαιώματος μισθωτῶν ἐπιχειρήσεων μεταφορᾶς πρὸς ἑβδομαδιαίαν ἀνάπαυσιν· ὁδηγοὶ φορτηγῶν αὐτοκινήτων, Π 638 σ. 285.—Ἐπαρκὴς αἰτιολογία Δικαστηρίου οὐσίας περὶ παραιτήσεως μισθωτοῦ (ὁδηγοῦ λεωφορείου αὐτοκινήτου) ἀξιώσεως του ἐξ ἀδικαιολογήτου πλουτισμοῦ διὰ τὴν κατὰ τὰς ἡμέρας ἀναπαύσεώς του παρασχεθεῖσαν ἐργασίαν, ΑΠ 280 σ. 989.—Ἑβδομαδιαία προσωπικοῦ λεωφορείων αὐτοκινήτων, Π 183 σ. 1183.—Ἑβδομαδιαία ἰδιοκτητῶν λεωφορείων Κ.Τ.Ε.Λ., ἐργαζομένων ὡς ὁδηγῶν, Ἔγγρ. σ. 1383.—Ἑβδομαδιαία· ἐὰν τὸ προσωπικὸν κυλικείου λίσχης, ἀνηκούσης εἰς σωματεῖον δικαιοῦται ἀναπαύσεως κατὰ Κυριακὴν ἢ κατ' ἄλλην ἡμέραν τῆς ἑβδομάδος, Γν. Σ. σ. 1126.—Ἀνεφάρμοστον διατάξεων περὶ ἑβδομαδιαίας ἀναπαύσεως ἐπὶ προσωπικοῦ Ἑλληνικοῦ Ἐρυθροῦ Σταυροῦ, Π 16900 σ. 1363.—Χρηματικὴ ἱκανοποίησις ἕνεκα ἠθικῆς βλάβης διὰ στέρησιν ἡμερῶν ἀναπαύσεως· ἀοριστία ἰσχυρισμοῦ λόγῳ μὴ ἐπικλήσεως ἐξαναγκασμοῦ πρὸς ἐργασίαν ἐπὶ ἀπειλῇ ἄλλως ἀπολύσεως, Π 1795 σ. 477.

Ἀναπηρία. Βλ. λ. ***Ἐργατικὰ ἀτυχήματα, Κοι-***

νωνικαί *Ἀσφαλίσεις, Ταμεῖο.*

Ἀνάπηροι. Προϋπόθεσις προστασίας ἀναπήρων πολέμου ἐκ τοῦ ἀ.ν. 564)1945 ἀνεφάρμοστον ἐπὶ προσληφθέντων μετὰ τὴν ἰσχὺν αὐτοῦ, ΝΖ σ. 178. Βλ. καὶ λ. *Νεοπελεμιστάι.*

Ἀναπλήρωσις. Βλ. λ. *Σύνθεσις.*—Θυρωρῶν πολυκατοικιῶν· εὐθύνη ἰδιοκτητῶν πολυκατοικίας δι' ἀτύχημα ἐπερχόμενον εἰς τὸν ἀναπληρωτήν, Γν. Σ. σ. 744.—Γενικὴ ἀρχὴ ὅτι διὰ τὴν νόμιμον ἀναπλήρωσιν τακτικοῦ μέλους συλλογικοῦ ὀργάνου ἀπαιτεῖται, ὅπως τὸ ἀναπληρούμενον ἔχῃ νομίμως τὴν ἰδιότητα τοῦ τακτικοῦ μέλους, ΣΕ. 538 σ. 424.—Ἀνωτέρου δικαστικοῦ, προεδρεύοντος κατ' ἄρθρον 7 ν.δ. 3710)1957 τῆς Δευτεροβαθμίου Ἀσφαλιστικῆς Ἐπιτροπῆς Ι.Κ.Α., ΣΕ 1952 σ. 1313.

Ἀναπροσαρμογή. Ἀποζοχῶν· αὔξησεις. Βλ. λ. *Ἀποδοχαί, Συλλογικοὶ διαφοραὶ ἐργασίας, Συλλογικαὶ συμβάσεις ἐργασίας.*—Ἀπεζημιώσεων ἐξ ἐργατικοῦ ἀτυχήματος νόμου 551) 1914. Π 379 σ. 397.—Ἐπίδομα ἀναπροσαρμογῆς ἐπὶ ἀναπηρίας, ΣΕ 2648 σ. 110.—Μετατροπὴ ἐπιδόματος ἀναπροσαρμογῆς εἰς σύνταξιν ἀναπηρίας· ἔννοια διατάξεων Κανονισμοῦ Παροχῶν Ἐπικουρικῆς Ἀσφαλίσεως Μισθωτῶν Κλωστοϋφαντουργίας, ΣΕ 3162 σ. 488.

Ἀναστολή. Βλ. καὶ λ. *Παραγραφή.*—Συμβάσεως ἐργασίας ἐπὶ ἀπεργίας, Π 5853 σ. 333, Π 16953 σ. 1490.—Ἀποτελεσμάτων καταγγελίας συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας ἢ διαιτητικῆς ἀποφάσεως, ΝΖ σ. 1128.—Δικαιώματος συντάξεως παντὸς συνταξιούχου τοῦ Ταμείου Ἐπικουρικῆς Ἀσφαλίσεως Ὑπαλλήλων Φαρμακευτικῶν Ἐργασιῶν· ἐάν καὶ ἐφ' ὅσον ὁ συνταξιοῦχος ἐργάζεται ἐν συνεταιρισμῷ μετὰ φαρμακείου, φαρμακαποθήκης ἢ οἱασδήποτε φαρμακευτικῆς ἐπιχειρήσεως, ἀσχέτως ἀποκερδαινομένων ποσῶν, ΣΕ 2936 σ. 233.—Καταβολῆς συντάξεων Ι.Κ.Α., Ἐγκ. σ. 925.—Ἀκύρωσις διατάγματος περὶ ἀναστολῆς ἐπικουρικῆς ἀσφαλίσεως μισθωτῶν ἀπασχοληθέντων εἰς τὰς Ἀρχὰς Κατοχῆς κατὰ τὴν διάρκειαν ἀπασχολήσεώς των, ΑΠ 248 σ. 1188.

Ἀνασυγκροτήσεως Ἔργων· Ἀφαίρεσις ἐργοδοτῶν εἰς αὐτὰ εἰς τὸ Ταμεῖον Ἐπικουρικῆς Ἀσφαλίσεως Ἐργατοτεχνιτῶν Δομικῶν καὶ Ξυλουργικῶν Ἐργασιῶν, ΑΠ 48 σ. 357.

Ἀναφορά. Βλ. λ. *Αἴτησις.*

Ἀναψυκτήρια. Νόμιμοι ὧραι ἐργασίας προσωπικοῦ· ἀνεφάρμοστον ἐπὶ τοῦ προσωπικοῦ ἀναψυκτηρίων ἐγκατεστημένων εἰς ἐργοστάσια πρὸς ἀποκλειστικὴν ἐξυπηρέτησιν τοῦ προσωπικοῦ τούτων, ΑΠ 250 σ. 986.

Ἀνέλεγκτον. Ἐκτιμήσεως πραγμάτων, ΑΠ 761 σ. 143, ΑΠ 781 σ. 148, ΑΠ 779 σ. 218, ΑΠ 782 σ. 283, ΑΠ 19 σ. 347, ΑΠ 145 σ. 531, ΑΠ 187 σ. 682, ΑΠ 280 σ. 989, ΑΠ 245 σ. 1118, ΑΠ 278 σ. 1121, ΑΠ 409 σ. 1182.—Ἐκτιμήσεως ἀποδείξεων, ΑΠ 781 σ. 148, ΑΠ 791 σ. 201, ΑΠ 2 σ. 266, ΑΠ 784 σ. 268, ΑΠ 99 σ. 550, ΑΠ 224 σ. 680, ΑΠ 174 σ. 867, ΑΠ 361 σ. 977, ΑΠ 358 σ. 1109, ΑΠ 270 σ. 1121, ΑΠ 317 σ. 1174, ΑΠ 460 σ. 1414, ΑΠ 449 σ. 1418, ΑΠ 459 σ. 1432, ΑΠ 467 σ. 1501, ΑΠ 444 σ. 1504.—Ἐκτιμήσεως περιεχομένου ἐγγράφου (δηλώσεως ἀτυχήματος), ΑΠ 146 σ. 526.—Κρίσεως δικαστηρίου οὐσίας περὶ τοῦ περιεχομένου ἀποφάσεως Ἀρείου Πάγου, ΑΠ 220 σ. 1242.—Κρίσεως περὶ παραιτήσεως ἐργοδότου ἀπὸ τεθείσης προθεσμίας καταβολῆς ἀπεζημιώσεως, ΑΠ 716 σ. 14.—Κρίσεως περὶ συνδρομῆς τῶν περὶ τῆς ταυτότητος τῆς διαφορᾶς καὶ τῶν διαδίκων ἀπαιτουμένων οὐσιαστικῶν προϋποθέσεων διεδικασμένου, ΑΠ 708 σ. 541.—Κρίσεως δικαστηρίου περὶ τοῦ εὐλόγου ποσοῦ χρηματικῆς ἱκανοποιήσεως, ΑΠ 187 σ. 682, Εἰσαγ. σ. 682, ΑΠ 355 σ. 852, Εἰσαγ. σ. 1420.—Κρίσεως Δικαστηρίου περὶ οἰκονομικῆς δυνατότητος νομικοῦ προσώπου πρὸς παροχὴν δώρων, ΑΠ 131 σ. 735.—Κρίσεως περὶ τοῦ ποσοῦ τοῦ «εἰθισμένου μισθοῦ», ὡς ἀποτελούσης πόρισμα ἁπλῆς ἐκτιμήσεως πραγματικῶν περιστατικῶν, ΑΠ 252 σ. 851.—Κρίσεως περὶ τῆς ἀνάγκης πραγματογνωμοσύνης καὶ περὶ τοῦ ἐὰν τὸ ζήτημα, περὶ οὗ διετάχθη αὕτη ἀπαιτῇ ἰδιάζουσαν ἐμπειρίαν ἢ γνῶσιν ἰδιαιτέρας ἐπιστήμης ἢ τέχνης, ΑΠ 352 σ. 1106.—Ἀποφάσεως περὶ ἀποβολῆς μέλους σωματείου, κατ' ἐφαρμογὴν τοῦ Καταστατικοῦ, ὡς πρὸς τὸ ἂν, τηρηθέντων τῶν ὅρων τούτου, εἶναι δικαία καὶ οὐσιαστικῶς ἡ ἀποβολή, Προεδρ. 334 σ. 353.—Ὑπὸ Συμβουλίου Ἐπικρατείας οὐσιαστικῆς καὶ δὴ εἰδικῆς ἐπιστημονικῆς κρίσεως Ὑγειονομικῆς Ἐπιτροπῆς, ΣΕ 178 σ. 430.—Ὑπὸ τακτικῶν Δικαστηρίων τῆς ἀποφάσεως Ὑπουργοῦ Ἐργασίας περὶ ὑποχρέου εἰς πρόσληψιν πολεμιστοῦ δικηγόρου ἀπὸ ἀπόψεως οὐσιαστικῆς ἐκτιμήσεως τῶν περιστάσεων καὶ τρόπου τῶν προηγηθεισῶν ταύτης ἐνεργειῶν ἔλεγχος παρεμπιπτόντως τῆς νομιμότητος, Π 5161 σ. 277.—Δικαστικὸς ἔλεγχος οὐσιαστικῆς κρίσεως ὀργάνων Ι.Κ.Α., ΝΖ σ. 448.—Ἐλεγκτὴ ὑπὸ Ἀρείου Πάγου ἡ ἐκτίμησις τοῦ περιεχομένου τῆς ἀγωγῆς, ΑΠ 785 σ. 289, ΑΠ 460 σ. 1414.—Ἐλεγκτὴ ὑπὸ Ἀρείου Πάγου ἡ ἐκτίμησις τοῦ περιεχομένου τῆς ἀποφάσεως, ΑΠ 459 σ. 1432.—Ἐλεγκτὴ ὑπὸ τοῦ Ἀρείου Πάγου ἡ κρίσις τῶν Δικαστηρίων περὶ εὐλόγου χρόνου ἀναδρομικῆς ἐπιβολῆς ἀσφαλιστικῶν εἰσφορῶν, ΑΠ Ὁλ.507 σ. 1485.—Κανονισμοί Προσωπικοῦ Δ.Ε.Η. Ἵδρυσις διὰ τούτων συμβατικοῦ δικαίου, διαφευγούσης αὐτῶ τῆς ἐρμηνείας δρου αὐτῶν τὸν ἔλεγχον τοῦ Ἀρείου Πάγου, ΑΠ 353 σ. 1306.

Ἀνεργίας Ὀργανισμός. Ἀσφάλισις. Ποσὸν ἐπιδόματος ἀνεργίας· σχέσις τεκμαρτῶν ἡμερομισθίων, ΝΖ σ. 238.—Ἐπιδότησις δι' ἀνεργίαν μετὰ λῆξιν σχέσεως ἐργασίας· περιπτώσεις πλασματικῆς καταγγελίας καὶ δικαίωμα ἐπιδόματος· ἔλλειψις δικαιώματος ἐπὶ ἀποχωρήσεως κατ' ἄρθρον 8 νόμου 3198)1955 ἢ 8 ν.δ. 3789)1957, ΝΖ σ. 497.—Ἀσφάλισις εἰς τὸν Ὀργανισμὸν Ἀπασχολήσεως καὶ Ἀσφαλίσεως Ἀνεργίας ἀναγκαία, μεταξὺ τῶν ἄλλων, δι' ἐπιδότησιν παρὰ τοῦ ἀνωτέρω Ὀργανισμοῦ προϋπόθεσις ἡ πραγματικὴ κατάστασις ἀνεργίας, ἥτις συντρέχει, ἐφ' ὅσον αὐ-

τη δέν όφείλεται εις έκουσίαν άποχώρησιν έκ τής έργασίας τοῦ ήσφαλισμένου· ἔννοια διατάξεων ν.δ. 2961)1954, ΣΕ 1843 σ. 1314.—Ἐπιδόματα ἀνεργίας ἐπί ὑπερημερίας ἐργοδότου, Ἔγγρ. σ. 1379.—Ἡμέραι ἀνεργίας ὡς ἡμέραι ἐργασίας ἐν ἀσφαλίσει εἰς τὸ Ι.Κ.Α.· κατάργησις διά τοῦ ἄρθρου 60 ἀ.ν. 1846)1951 διατάξεως ἄρθρου 14 νόμου 118)1945, βάσει τής ὁποίας αἱ ἡμέραι ἐπιδοτήσεως λόγῳ ἀνεργίας ἐθεωροῦντο ὡς ἡμέραι ἐργασίας ἐν ἀσφαλίσει, ΣΕ 1844 σ. 1313.—Ἀσφάλισις ἀρτεργατῶν κατά τής ἀνεργίας, Ἔγγρ. σ. 1379.—Ἐπιβολή διά νόμου 2054)1952 εἰσφορᾶς διά τήν ἐπιδότησιν τῶν στρατευομένων μισθωτῶν· ἀνάθεσις τής ἐπιδοτήσεως καί διαχειρίσεως τής εἰσφορᾶς εἰς τόν Ο.Α.Α.Α.· συνεισπραξις τής εἰσφορᾶς μετά τής ὑπέρ τοῦ Ι.Κ.Α. κατά τάς διατάξεις τοῦ νόμου περί εἰσπράξεως δημοσίων ἐσόδων· ἀπαράδεκτος αἰτήσεως ἀκυρώσεως ἐνώπιον τοῦ Συμβουλίου τής Ἐπικρατείας, χωροῦντος τοῦ ἐκ τοῦ ἄρθρου 68 τοῦ νόμου 4845 περί εἰσπράξεως δημοσίων ἐσόδων ἐνδίκου μέσου ἐνώπιον τῶν ἁρμοδίων τακτικῶν Δικαστηρίων, ΣΕ 421 σ. 420.—Εἰσφοραί ὑπέρ τοῦ Ὀργανισμοῦ Ἀπασχολήσεως καί Ἀσφαλίσεως Ἀνεργίας· ἐπίλυσις ἀμφισβητήσεων· εἰσπραξις κατά νόμον περί εἰσπράξεως δημοσίων ἐσόδων· ὑπαρξις ἀνακοπῆς ἐκ τοῦ ἄρθρου 235 Πολιτικῆς Δικονομίας, ἡ ὁποία ὡς παράλληλον πρός τήν αἴτησιν ἀκυρώσεως ἔνδικον μέσον καθιστᾷ τήν ἄσκησιν ταύτης ἀπαράδεκτον, ΣΕ 1847 σ. 1436.—Ὑπαγωγή εἰς τάς περί ἀσφαλίσεως ἀνεργίας διατάξεις τοῦ ν.δ. 2961)1954, ὡς προϋπόθεσις δι' ἐφαρμογήν ἄρθρου 5 § 3 νόμου 3198)1955 περί ἀκυρότητος καταγγελίας συμβάσεως ἐργασίας, λόγῳ μή καταβολῆς τῆς ὀφειλομένης ἀποζημιώσεως, ΑΠ 504 σ. 1494, πρβλ. Εἰσαγ. σ. 1494.—Ἐπί τῆς κωδικαποιήσεως ἑρμηνευτικῶν ὁδηγιῶν τῆς περί Ο.Α.Α.Α. νομοθεσίας, Σημ. σ. 448.

Ἀνήλικοι. Σιδηροδρομικοί· προϋπόθεσις δικαιώματος συντάξεως κατ' ἄρθρον 2 ν.δ. 3395)1955, ΣΕ 45 σ. 235.—Καθορισμός ἀποζημιώσεως ἐπί ἐργατικοῦ ἀτυχήματος μή συμπληρωσάντων τό 21ον ἔτος τής ἡλικίας των· τί περιλαμβάνει, Π 379 σ. 395.—Διορισμός προσωρινοῦ διαχειριστοῦ ἀνηλίκου κατ' ἄρθρον 15 § 3 νόμου 4476)1965· ἔπλή ἐντός τοῦ Ι.Κ.Α. διαδικασία, Ἔνγρ. σ. 927.—Εἰδική ἐξαίρεσις ἀνηλίκων τῆς ἀσφαλίσεως εἰς Ι.Κ.Α., Ἔγκ. σ. 1125

Ἀνθυγιεινά ἐπαγγέλματα. Λῆψις ὑπ' ὄψιν μόνον πραγματικῆς ἀπασχολήσεως τοῦ ἡσφαλισμένου δι' ἐφαρμογήν Κανονισμοῦ περί βαρέων καί ἀνθυγιεινῶν ἐπαγγελμάτων, Ἔγκ. σ. 113.—Ἐφαρμογή Κανονισμοῦ περί βαρέων καί ἀνθυγιεινῶν ἐπαγγελμάτων ἐπί συντάξεως χορηγουμένης συντάξως, Ἔγκ. σ. 113.—Ἐργατοτεχνῖται λατομείων, ἀσβεστοποιείων· ὑπαγωγή εἰς Κανονισμόν βαρέων καί ἀνθυγιεινῶν ἐπαγγελμάτων, Ἔγκ. σ. 433.—Ζητήματα θεμελιώσεως δικαιώματος κατά τάς περί βαρέων καί ἀνθυγιεινῶν ἐπαγγελμάτων διατάξεις, Ἔγκ. σ. 1316.

Ἀνθυγιεινή ἐργασία. Βλ. λ. *Ἀνθυγιεινά ἐπαγγέλματα*, *Ἐπιδόματα*.

Ἀνικανότης. Βλ. καί λ. *Ἐργατικά ἀτυχήματα*, *Κοινωνικαί Ἀσφαλίσεις*, *Ταμεῖα*.—Ὑπαλληλικός Κῶδιξ· λύσις σχέσεως ὑπαλλήλου διά σωματικήν ἤ πνευματικήν ἀνικανότητα καί δικαίωμα μισθοῦ, ΑΠ 189 σ. 866.

Ἀνταπεργία. Βλ. λ. *Ἀπεργία*.

Ἀνταρτικοί ὁμάδες. Βλ. λ. *Νεοπαλεμιοταί*.

Ἀντικατάστασις. Ἀναγκαστικῶς προσληφθέντος πολεμιστοῦ. Βλ. λ. *Στράτευσις* (παράγρ. Β').—Μέλους Διοικητικοῦ Συμβουλίου Ἀσφαλιστικοῦ Ταμείου πρό τῆς λήξεως τῆς θητείας αὐτοῦ· εἰδική αἰτιολόγησις σχετικῆς ὑπουργικῆς ἀποφάσεως, ΣΕ 105 σ. 483.—Ἐκμισθωτοῦ ἐργασίας, Γν. Σ. σ. 744.

Ἀντιπροσωπεία - Ἀντιπρόσωποι. Καταγγελία συμβάσεως ἐν ὀνόματι νομικοῦ προσώπου ὡς ἐργοδότου ὑπό φυσικοῦ προσώπου, στερουμένου τῆς πρός ἀντιπροσώπευσιν αὐτοῦ ἐξουσίας· πρᾶξις ἀλλοτρία διά τό νομικόν πρόσωπον, μή ὑπέχον οὕτω ἀστικήν εὐθύνην ἐναντι τοῦ μισθωτοῦ περί πληρωμῆς εἰς ταῦτον μισθοῦ ὑπερημερίας διά τόν ἀπό τῆς ἀνυποστάτου οὕτω καταγγελίας καί ἐφεξῆς χρόνον, ἀλλά μόνον ἀπό τῆς ἀποκρούσεως ὑπό τοῦ ἀληθοῦς ἀντιπροσώπου τῶν προσηκόντως ὑπό τοῦ μισθωτοῦ προσενεχθεισῶν ὑπηρεσιῶν· ἐνοχή τοῦ ψευδοῦς ἀντιπροσώπου· ἀνεφάρμοστον προθεσμίας ἀγωγῆς ἄρθρου 6 § 1 ν. 3198)1955· ἔγκρισις καταγγελίας ὑπό τοῦ νομικοῦ προσώπου· συνέπειαι, ΑΠ Ὀλ. 761 σ. 143.—Προσωρινός διαχειριστής ἀνηλίκου ἐπάσχοντος ἐκ τινος τῶν ἐν ἄρθρ. 1685 καί 1705 Α.Κ. παθήσεων· διορισμός κατ' ἁπλῆν ἐκ τῶν ἐνόντων διαδικασίαν ἐντός τοῦ Ι.Κ.Α. κατ' ἄρθρον 15 § 3 νόμου 4476)1965, Ἔγκ. σ. 927.—Δικαιοπραξία δι' ἀμέσου ἀντιπροσωπεύσεως, Ε 1337 σ. 1054.—Ἐκπροσώπησις ἰδιοκτήτου λεωφορείου ὑπό τοῦ εἰς ὃ εἶναι ἐντεταγμένον τό λεωφορεῖον Κ.Τ.Ε.Λ. ἐν τῇ καταβολῇ τῆς ἀντιμισθίας τοῦ ὁδηγοῦ τοῦ λεωφορείου κατ' ἄρθρον 17 § 1 νόμου 2119)1952· παραίτησις οὕτω διά συμβάσεως μεταξύ δανειστοῦ καί ὀφειλέτου, ΑΠ 280 σ. 989.—Ἄσκησις αἰτήσεως ἀκυρώσεως ἐνώπιον τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας ἐπί νομικῶν προσώπων· προϋπόθεσις ταύτης· ἐξουσιοδοτοῦσα τό νομίμως ἐκπροσωποῦν τό νομικόν πρόσωπον ὄργανον πρός ἄσκησιν τῆς αἰτήσεως ἀκυρώσεως ἤ ἐγκρίνουσα καί ἰσχυροποιοῦσα ἐκ τῶν ὑστέρων τήν ἄσκησιν ταύτης, προσαγομένης τῆς τοιαύτης ἀποφάσεως εἰς τό Δικαστήριον τό ἀργότερον μέχρι τῆς ἐπ' ἀκροατηρίου συζητήσεως τῆς αἰτήσεως ἀκυρώσεως, ΣΕ 2084 σ. 1375.—Ἐκπροσώπησις Δ.Ε.Η. ὑπό Γενικοῦ Διευθυντοῦ· ἐξουσία τούτου· μετάταξις διοικητικοῦ ὑπαλλήλου αὐτῆς εἰς θέσιν δικηγόρου ἐπί παγίᾳ ἀμοιβῇ, μετά τόν διορισμόν του ὡς τοιούτου· ἀναγκαία σύμβασις μετά τοῦ ἐκπροσωποῦντος τό νομικόν πρόσωπον τῆς Δ.Ε.Η. Γενικοῦ Διευθυντοῦ αὐτῆς, ΑΠ 785 σ. 289.—Ἐκπροσώπησις Αὐτονόμου Σταφιδικοῦ Ὀργανισμοῦ, ΑΠ

4 σ. 404.—Ἐκπροσώπησις Ο.Τ.Ε. ἐπὶ δικαστηρίου καὶ ἐξωδίκως, ΑΠ 96 σ. 870.

Ἀντιπροσωπεῖαι. Φαρμάκων· νόμιμοι ἀποδοχαὶ προσωπικοῦ, ΑΠ 674 σ. 104.

Ἀντιρρήσεις. Κατὰ τὴν ἐξέλεγξιν τῶν πιστώσεων ἐπὶ πτωχεύσεως, Π 5113 σ. 157.

Ἀντισυνταγματικότης. Βλ. λ. *Σύνταγμα*.

Ἀντίφασις. Δικαίωμα μισθωτοῦ ἐπὶ καταγγελίας συμβάσεως ἐργασίας νὰ προσβάλῃ αὐτὴν ὡς ἄκυρον, μὲ συνέπειαν τὴν καταβολὴν τῶν ἀποδοχῶν αὐτοῦ, ἢ, θεωρῶν τὴν καταγγελίαν ὡς ἔγκυρον, νὰ ζητήσῃ τὴν ἀποζημίωσιν τοῦ νόμου 2112)1920· ἀνεπίτρεπτον ὁμοῦ ἑνώσεως ἐν τῷ αὐτῷ δικογράφῳ τῶν ἀντιφασκουσῶν τούτων ἀγωγῶν, εἰμὴ προβαλλομένης τῆς μιᾶς ὡς ἐπικουρικῆς· ἀκυρότης δικογράφου· χωρισμὸς ἀγωγῶν, Π 27 σ. 1231.—Ἄκυρος διοικητικῆς πράξεως ἐπὶ ἐλαττωματικῆς διατυπώσεως τοῦ περιεχομένου αὐτῆς ἢ ἀντιφατικῆς διασκευῆς· πότε ὑφίσταται ἀντίφασις· δικαστικὸς ἔλεγχος νομιμότητος, Π 4137 σ. 458.

Ἀνώνυμος Ἑταιρεία. Βλ. καὶ ἡ *Συλλογικαὶ διαφοραὶ ἐργασίας*, *Συλλογικαὶ συμβάσεις ἐργασίας*, *Τράπεζαι*.—Νόμιμοι ὧραι ἐργασίας προσωπικοῦ καταστημάτων Ἀνωνύμων Ἑταιρειῶν· ἔννοια καταστήματος κατὰ π.δ. 8) 13.4.1932· ἀναφορὰ διατάξεως ἄρθρου 7 § 3 ἀ.ν. 547)1937 περὶ 7ώρου ἐργασίας εἰς τὸ ἐν τοῖς Γραφείοις τῶν Ἀνωνύμων Ἑταιρειῶν ἀπασχολούμενον προσωπικὸν καὶ ὄχι καὶ εἰς τὸ ἀπασχολούμενον ἐν τοῖς παρὰ τῶν Ἀνωνύμων Ἑταιρειῶν διατηρουμένοις καταστήμασι κατὰ τὴν ἀνωτέρω ἔννοιαν· περίπτωσις λογιστοῦ, ἐργαζομένου εἰς Ὑποκατάστημα χονδρικῆς πωλήσεως καπνοῦ, ΑΠ Ὁλ. 685 σ. 22, ΑΠ 196 σ. 678.—Ὧραι ἐργασίας καταστημάτων καυσίμου ὕλης, διατηρουμένων παρὰ φυσικῶν ἢ νομικῶν προσώπων, ἐξ οἷς καὶ Ἀνωνύμων Ἑταιρειῶν, ΑΠ 196 σ. 678.—Ἀνώνυμος Ἑταιρεία ὁ Ὀργανισμὸς Τηλεπικοινωνιῶν Ἑλλάδος, διήκουσα εἰς τὸ Κράτος καὶ ὑποκειμένη εἰς πάσας τὰς περὶ Ἀνωνύμων Ἑταιρειῶν διατάξεις, ἐξαιρεῖται τῶν ἄλλως ἐν τῷ ν.δ. 1049)1949 ρυθμιζουσῶν περιπτώσεων ἐκπροσωπήσεως ἐπὶ δικαστηρίου καὶ ἐξωδίκως· ὑπαγωγὴ προσωπικοῦ εἰς Γενικὸν Κανονισμὸν Προσωπικοῦ· χρόνος καὶ ὧραι ἐργασίας προσωπικοῦ· περίπτωσις νυκτοφύλακος, ΑΠ 96 σ. 870.—Ὧραι ἐργασίας ὑπαλληλικοῦ προσωπικοῦ Γραφείων Ἀνωνύμων Ἑταιρειῶν, ὁσκουσῶν βιομηχανίαν, Ἐγγρ. σ. 1384.—Ὧραι ἐργασίας προσωπικοῦ Γραφείων ἐντὸς ἐμπορικοῦ καταστήματος Ἀνωνύμου Ἑταιρείας, Ἐγγρ. σ. 1384.—Ἐπίδοσις δικογράφων ἐπὶ Ἀνωνύμων Ἑταιρειῶν· νόμιμος ἡ ἐνέργεια ἐπιδόσεως ἐν παντὶ χρόνῳ καὶ τόπῳ διὰ τῆς παραδόσεως τοῦ ἐγγράφου εἰς τὸν νόμιμον ἐκπρόσωπον τῆς Ἀνωνύμου Ἑταιρείας, ἐφ' ὅσον οὗτος συναινεῖ εἰς τὴν παρολοβήν, μὴ καθοριζομένου διὰ τοῦ ἄρθρου 28 § 3 νόμου 2190)1920 περὶ Ἀνωνύμων Ἑταιρειῶν ὡς ἀποκλειστικοῦ τόπου ἐπιδόσεως τοῦ καταστήματος τῆς Ἀνωνύμου Ἑταιρείας παραιτημένη ζητήματος εἰς Ὁλομέλειαν Ἀρείου Πάγου, ΑΠ 664 σ. 106.—Σύναψις συμβάσεως μετ' Ἀνωνύμου Ἑταιρείας· ἐκπροσώπησις τούτων ἐπὶ δικαστηρίου καὶ ἐξωδίκως κατ' ἄρθρον 18 §§ 1 καὶ 2 νόμου 2190)1920, ΑΠ 177 σ. 150.

Ἀοριστία. Παροχῆς προσδιορισμὸς κατ' ἄρθρον 371 Α.Κ.· ἔννοια τούτου, ΑΠ 17 σ. 350, ΑΠ 278 σ. 1121.—Παροχῆς· ἐφαρμογὴ προϊσχύσαντος τοῦ Α.Κ. Δικαίου κατ' ἄρθρον 24 Εἰσαγ.Ν.Α.Κ.· παροχὴ κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἧττον ἀόριστος, ἀνατιθεμένη, τῆς συμπληρώσεως τῆς ἀοριστίας εἰς τὴν δικαίαν κρίσιν τινὸς ἐκ τῶν συμβαλλομένων καὶ γινομένης ὑπὸ τοῦ Δικαστηρίου τῆς συμπληρώσεως, ἐφ' ὅσον δὲν ἐγένετο κατὰ δικαίαν κρίσιν ἡ ἐμβράδυνεν· συνεπὴς ἀναφορὰ τῆς ἀοριστίας τῆς παροχῆς τόσον εἰς τὸ ἀντικείμενον, ὅσον καὶ εἰς πάντα ἄλλον ὅρον, περιοριστικὸν αὐτῆς· εὐδόκιμος ὑπηρεσία ὑπαλλήλου Τραπέζης τῆς Ἑλλάδος διὰ προσαύξησιν μισθοῦ, ΑΠ 18 σ. 413.—Ἐνστάσεως συμψηφισμοῦ, ΑΠ 318 σ. 803.—Ἰσχυρισμοῦ περὶ ἐκπτώσεως ὠφελειῶν μισθωτοῦ κατ' ἄρθρον 656 Α.Κ., Π 1678 σ. 1112.—Ἀγωγῆς δικαιώματα τοῦ κατ' ἔφεσιν Δικαστηρίου ἐπὶ ἀκυρότητος τοῦ δικογράφου τῆς ἀγωγῆς συνεπείᾳ ἀοριστίας αὐτοῦ· ἐφαρμογὴ καὶ κατὰ τὴν ἐργατικὴν διαδικασίαν, Π 638 σ. 285.—Ἀπόρριψις ἀγωγῆς δι' ἀκυρότητα δικογράφου λόγῳ ἀοριστίας καὶ ἐφαρμογὴ ἄρθρου 263 Α.Κ., ΑΠ 54 σ. 407.—Λόγου αἰτήσεως ἀκυρώσεως· ἀπόρριψις ὡς ἀνεπιδέκτου δικαστικῆς ἐκτιμήσεως, ΣΕ 191 σ. 425.—Λόγου ἐφέσεως, ἐφ' ὅσον δὲν καθορίζονται συγκεκριμέναι κατὰ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως αἰτήσεις, Π 1795 σ. 477.

Ἀπολλαγή. Ἀπὸ κατηγορίας μισθωτοῦ, ἀπολυθέντος δι' ἀξιόποινον πρᾶξιν καὶ συνέπειαι· προθεσμία ἀγωγῆς, Π 1404? σ. 93.—Ἀπὸ κατηγορίας μισθωτοῦ, ἀπολυθέντος δι' ἀξιόποινον πρᾶξιν καὶ συνέπειαι· ἔννοια ἀπολλακτικῆς ἀποφάσεως, Π 1751 σ. 545, Εἰσαγ. σ. 15, Π 1838 σ. 16.—Εἰσφορῶν πρὸς Ταμεῖον Ἐπικουρικῆς Ἀσφαλίσεως Ἐργατοτεχνιτῶν Δομικῶν καὶ Ξυλουργικῶν Ἐργασιῶν· διαδικασία, ΣΕ 2499 σ. 297.

Ἀπαράδεκτον. Βλ. καὶ λ. *Αἰτήσεις ἀκυρώσεως*, *Ἀναίρεσις*.—Ἀγωγῆς μετὰ πάροδον προθεσμίας πρὸς ἐγχείρισιν δηλώσεως κληρονομίας δι' ἐπίδικα περιουσιακὰ στοιχεῖα, ΑΠ 635 σ. 212.—Ἀπόρριψις ἀγωγῆς δι' ἀκυρότητα ἢ ἀπαράδεκτον καὶ ἐφαρμογὴ ἄρθρου 263 Α.Κ., ΑΠ 54 σ. 407, Εἰσαγ. σ. 407.

Ἀπασχόλησις. Καθεστὼς πλήρους ἀπασχολήσεως δι' ἀποζημίωσιν νόμου 2112, ΝΖ σ. 361.—Μισθὸς ἐπὶ ἀπασχολήσεως μισθωτοῦ μικροτέρας τοῦ νομίμου ὡραρίου, ΑΠ 782 σ. 283, Π 28 σ. 468, Π 1795 σ. 477.—Συνεχὴς κατ' ἔτος διὰ τὸ δικαίωμα ἀδείας, Π 7690 σ. 295.—Πέραν ὡρῶν ἐργασίας συλλογικῆς συμβάσεως, ΝΖ σ. 1382.

Ἀπάτη. Ἀπατηλὴ ἐνέργεια ἠσφαλισμένου ὡς προϋπόθεσις ἀνακλήσεως διοικητικῆς πράξεως

μετά πάροδον εύλόγου χρόνου, ΣΕ 1184 σ. 485.

Απεργία. Έννοια άπεργίας, Π 16953 σ. 1490. —Προϋποθέσεις άναγνωρίσεως άπεργίας ώς νομίμου δικαιώματος· συνέπεια έκ της έλλείψεως ώρισμένων στοιχείων δι' αύτήν· άσκησις δικαιώματος έργοδότου πρός λύσιν της συμβάσεως έργασίας διά καταγγελίας αύτης· περιορισμός έκ του άρθρου 281 Α.Κ.· άσκησις δικαιώματος άπεργίας· συντρέχοντα δι' αύτήν στοιχεία, μή θεωρουμένης ώς νομίμου της προφανώς άδικαιολογήτως ή της άντικειμένης πρός τόν νόμον ή τά χρηστά ήθη· έκτίμησις ώς λύσεως της συμβάσεως έργασίας έκ μέρους των άπεργών· αίτημα έπαναπροσλήψεως άπολυθέντων ύπό του έργοδότου μισθωτών, Π 5853 σ. 333.—Διαλείπουσα άπεργία καί νόμιμοι συνέπειαι αύτης· έλλειψις προστασίας της άπεργίας έκ του Συντάγματος· δικαίωμα συνεταιρίζεσθαι κατ' άρθρον 11 του Συντάγματος· τί περιλαμβάνει· άναγνώρισις άπεργίας ώς ένασκήσεως δικαιώματος· περιορισμός έκ του άρθρου 281 Α.Κ.· άπεργία ώς άδικοπραξία κατ' άρθρον 914 Α.Κ.· άπαγόρευσις έκ του ν. 3239)1955 έκκρεμούσης συλλογικής διαφοράς· συνέπειαι παραβάσεως· μερική άπεργία· άνταπεργία· άναγνώρισις ταύτης ώς δικαιώματος, Γνμδ. νμθ. σ. 385.—Ή άπεργία καί άνταπεργία κατά τό Προσχέδιον Κώδικος Έργασίας, ΝΖ σ. 781.—Προϋποθέσεις άσκήσεως δικαιώματος άπεργίας· δικαίωμα των έργαζομένων ή άπεργία, άπαιτουμένων όμως διά την νόμιμον ένάσκησιν αύτου ώρισμένων στοιχείων, έν έλλείψει των όποίων ή όμαδική άποχή έκ της έργασίας δέν συνιστᾷ νόμιμον άπεργίαν, άλλ' αύθαίρετον άπουσίαν, δυναμένην νά χαρακτηρισθῇ καί ώς λύσις της συμβάσεως έργασίας· αίτημα άπεργών περί έπαναπροσλήψεως άπολυθέντων συναδέλφων των, περί έπιδόματος άνθυγιεινῆς έργασίας, προσαυξήσεως άποδοχών κλπ.· κρίσις περί άδικαιολογήτου ταύτων, Π 16953 σ. 1490.—Θεώρησις ώς μή προσηκούσης προσφορᾶς των ύπηρεσιών, όταν ό μισθωτός κατά τάς έκάστοτε περιστάσεις, ώς έκ της φύσεως των συνθηκών καί τρόπου λειτουργίας της έπιχειρήσεως, παρά τῇ όποία ύπηρετεῖ, ώρίσθαι, έπί τῇ αίτήσει του έργοδότου, νά προβῇ, ώς άπαιτεῖ ή συναλλακτική καλή πίστις, εἰς δήλωσιν ότι θέλει παράσχει ταύτας καθ' όλον τό κεκανονισμένον δι' αύτόν νόμιμον ώράριον κλπ., άποκλειούσης της τοιαύτης μή προσηκούσης προσφορᾶς την ύπερημερίαν του έργοδότου· άπεργία όδηγῶν ήλεκτρικῶν άμαξοστοιχιῶν Ήλεκτρικῶν Σιδηροδρόμων, ΑΠ 199 σ. 734.—Δικαίωμα έργοδότου πρός καταγγελίαν συμβάσεως έργασίας άορίστου χρόνου μετά την κήρυξιν άπεργίας, Γνμδ. νμθ. σ. 450.—Άπαγόρευσις διακοπῆς έργασίας κατά χρόνον έπιλύσεως συλλογικής διαφοράς έργασίας· έκτασις έφαρμογῆς άρθρου 18 § 2 νόμου 3239)1955, όσον άφορᾷ την έν αύτῇ προθεσμίαν, Γν. Σ. σ. 114.—Άπαγόρευσις κατ' άρθρον 18 νόμου 3239)1955 πάσης προσπαθείας των ένδιαφερομένων πρός έκβιασμόν εύνοϊκῆς ύπέρ αύτων λύσεως έπί τῆς έκδηλωθείσης διενέξεως διά διακοπῆς της έργασίας ή καταφανοῦς μεταφοράς της άποδόσεως της έργασίας· θεώρησις ώς λύσεως της συμβάσεως έργασίας έκ μέρους των μισθωτῶν· άνεφάρμοστον ά.ν. 1803)1951 περί προστασίας συνδικαλιστικῶν στελεχῶν, Π 12896 σ. 1033.

Απόδειξις. Βλ. καί λ. *Άναίρεσις*, *Άνέλεγκτον*, *Έργατικαί διαφοραί*, *Έγγραφα*, *Μάρτυρες*, *Όμολογία*, *Όρκος*, *Πραγματογνωμοσύνη*.—Μή άναγκαία διάταξις άποδείξεων περί ύπάρξεως ψυχικῆς όδύνης καί του έπιδικαστέου ποσοῦ χρηματικῆς ίκανοποιήσεως, Π 5177 σ. 84, Εἰσαγ. σ. 84, Π 1189 σ. 1420.—Μή άναγκαία είδική άπόδειξις διά την έκτασιν της χρηματικῆς ίκανοποιήσεως, Π 1084 σ. 344, Εἰσαγ. σ. 682, Π 1189 σ. 1420.—Ύποτιθέμενος δι' όξιωσιν χρηματικῆς ίκανοποιήσεως λόγῳ ψυχικῆς όδύνης· κρίσις περί του ποσοῦ, Π 1189 σ. 1420.—Κατά διαδικασίαν νόμου ΓΩΟΔ' δέν διατάσσεται άπόδειξις διά παρεμπιπτούσης άποφάσεως, ΑΠ 781 σ. 148, ΑΠ 779 σ. 218.—Ίσχύς συμβάσεως μετ' άποχήν μισθωτου έκ της έργασίας ένεκεν άσθενείας· διαπίστωσις άσθενείας κατά την έργατικήν διαδικασίαν έκ των ένόντων, μή άπαιτουμένης πλήρους άποδείξεως των πραγματικῶν ίσχυρισμῶν κατά τούς όρισμούς της Πολιτικῆς Δικονομίας, ΑΠ 378 σ. 973.—Τῆς πραγματικῆς βάσεως του έκ του άρθρου 649 Α.Κ. τεκμηρίου σιωπηρᾶς συμφωνίας περί μισθοῦ ύπό του έπικολουμένου αύτό, ΑΠ 361 σ. 977.—Νομιμοποιήσεως διαδίκου ώς ένάγοντος ή έναγομένου· πότε δύναται νά άπαιτηθῇ, ΑΠ 100 σ. 1186.—Άνταπόδειξις δέν χωρεῖ κατά δικαστικῆς όμολογίας, ΑΠ 100 σ. 1186.—Προσκλήσεως μέλους συλλογικοῦ όργάνου διοικήσεως πρός νόμιμον σύνθεσιν, ΣΕ 3170 σ. 160. —Προϋπηρεσίας· πιστοποιητικά· ύπεύθυνος δήλωσις προσλαμβανομένου, ΝΖ σ. 434, Π 22832 σ. 469.—Ήλικίας ήσφαλισμένου Ταμείου Έπικουρικῆς Άσφαλίσεως Ύποδηματεργατῶν, ΑΠ 130 σ. 995.

Απόδοσις έργασίας. Έπίδομα· συνυπολογισμός δι' άπεζημιώσιν νόμου 2112)1920, Π 22396 σ. 223.—Μείωσις άποδόσεως μετά παραπομπήν συλλογικῆς διαφοράς έργασίας δι' έπίλυσιν· άπαγόρευσις κατ' άρθρον 18 νόμου 3239)1955, Π 12894 σ. 1033.

Αποδοχαί. Βλ. καί λ. *Άδεια μισθωτῶν* (παράγρ. 4), *Έργασίας σύμβασις*, *Συλλογικαί διαφοραί έργασίας*, *Συλλογικαί συμβάσεις έργασίας*, *Ύπάλληλοι δημόσιοι*, *Νομικά Πρόσωπα*, *Τράπεζαι κλπ.*—*1. Γενικά. Έννοια· περιεχόμενον.*—Έννοια μισθοῦ, ΝΖ σ. 257, ΝΖ σ. 263.—Έννοια τακτικῶν άποδοχῶν κατ' άρθρον 3 νόμου 2112)1920, Π 22396 σ. 223, ΑΠ 461 σ. 1359, Π 21014 σ. 1499.—Θεώρησις ώς τακτικῶν άποδοχῶν καί των προσθέτων παροχῶν, όταν δίδωνται σταθερῶς καί μονίμως ώς τακτικόν συνήθατικόν ή νόμιμον άντάλλαγμα τακτικῆς ύπηρεσίας, Π 22396 σ. 223, ΑΠ 461 σ. 1359, Π 21014 σ. 1499.—Παροχαί έργοδότου πρός μισθωτόν έξ έλευθερι-

τητος· δέν συμπεριλαμβάνονται μεταξύ τῶν τακτικῶν ἀποδοχῶν, δι' ἀποζημίωσιν νόμου 2112/1920 παραχώρησις οἰκίας πρὸς κατοικίαν ἐξ ἐλευθεριότητος, Π 21014 σ. 1499.—Εἰθισμένος μισθός κατ' ἄρθρον 649 Α.Κ. ἔννοια, ΑΠ 791 σ. 201, ΑΠ 202 σ. 719, ΑΠ 786 σ. 146, Εἰσαγ. σ. 851, ΑΠ 252 σ. 851.—... Ἰσχύς τούτου καὶ εἰς τὴν περίπτωσιν, καθ' ἣν, κατόπιν ἰδιαιτέρας μεταξὺ ἐργοδότου καὶ μισθωτοῦ συμφωνίας, παρέσχεν ὁ τελευταῖος ἐργασίαν ἄλλην, ἐκτὸς τῆς ὀφειλομένης ἐκ τῆς συμβάσεως νομικὴ ἔννοια ὁ ὅρος εἰθισμένος μισθός, ΑΠ 786 σ. 146.—Εἰθισμένος μισθὸς κατ' ἄρθρον 653 Α.Κ.· ἐν ἐλλείψει σχετικῆς συμφωνίας ὁ μισθός, τὸν ὁποῖον καταβάλλουν ἄλλοι ἐργοδόται ἐν τῇ ἰδίᾳ περιοχῇ δι' ὁμοίας ἐργασίας ὑπὸ τὰς αὐτὰς συνθήκας πόρισμα ἁπλῆς ἐκτιμήσεως πραγματικῶν περιστατικῶν ἢ περὶ τοῦ ποσοῦ τοῦ «εἰθισμένου μισθοῦ» κρίσις τοῦ Δικαστηρίου, μὴ ὑποκειμένη εἰς τὸν ἔλεγχον τοῦ Ἀρείου Πάγου, ΑΠ 252 σ. 851.—Δὲν ἀποτελεῖ μισθὸν ἡ ἀποζημίωσις διὰ τὴν καταγγελίαν τῆς συμβάσεως ἐργασίας· ἐπιτρεπτὸν συμψηφισμοῦ, ΑΠ 786 σ. 146.—Ἐπίδομα ἀποδόσεως καὶ προσαυξήσεις δι' ἐργασίαν κατὰ Κυριακὰς τακτικαὶ ἀποδοχαί· συνυπολογισμὸς δι' ἀποζημίωσιν νόμου 2112/1920, Π 22396 σ. 223.—Ἡ νομικὴ φύσις τοῦ ἐπιδόματος ἀνθυγιεινῆς ἐργασίας, ΝΖ σ. 257.—Ἔννοια ἀμοιβῆς μισθωτοῦ κατ' ἄρθρον 6 νόμου 765/1943· πᾶσα παροχὴ πρὸς μισθωτὸν ἀνεξαρτήτως τρόπου καθορισμοῦ καὶ εἴδους αὐτῆς· ἀμοιβὴ καὶ τὰ φιλοδωρήματα, προαιρετικῶς διδόμενα ὑπὸ τῶν μετὰ τοῦ ἐργοδότου συναλλασσομένων· ὑπαγωγὴ ἀξιώσεως αὐτοῦ εἰς ἐργατικὴν διαδικασίαν· ἀκυρότης ὅρου συμβάσεως, περιορίζοντος ταῦτα, ΑΠ 37 σ. 346.—Ἔννοια μισθοῦ δι' ὑπολογισμὸν βοηθήματος ἐκ Τ.Ε.Α.Π.Ο.Κ.Α.· πωληταὶ ἐνσήμων Τ.Ε.Β.Ε. ἀμειβόμενοι ἐπὶ ποσοστοῖς· τρόπος ὑπολογισμοῦ τοῦ βοηθήματος, ΣΕ 49 σ. 490.—Χρόνος πραγματικῆς ἐργασίας διὰ παροχὴν ἀμοιβῆς· θεώρησις κατ' ἄρθρον 14 π.δ. 27.6/4.7.1932 ὡς ὡρῶν ἐργασίας τῶν πραγματικῶν τοιούτων, μὴ συμπεριλαμβανομένων τῶν διακοπῶν ἢ διαλειμμάτων ἐργασίας, μὴ περιλαμβανομένου οὕτω εἰς τὸν χρόνον τῆς ἐργασίας, διὰ τὴν ὁποίαν ἀμοιβή, τοῦ χρόνου προπαρασκευῆς τοῦ μισθωτοῦ πρὸς πραγματικὴν παροχὴν ἐργασίας, ΑΠ 317 σ. 1174.—Ἔννοια τοῦ ὅρου ἀποδοχαὶ καὶ τρόπος ὑπολογισμοῦ εἰσφορῶν Ι.Κ.Α. ἐπὶ δώρου ἑορτῶν Πάσχα καὶ Χριστουγέννων, ὡς καὶ ἐπιδόματος ἀδείας βάσει τοῦ ν. 4476/1965, Ἐγκ. σ. 1191.—Τινὰ περὶ τῶν κατ' ἀποκοπὴν ἀμειβομένων μισθωτῶν, ΝΖ σ. 1192.—Ἡμερήσιος μισθὸς τῶν μηνιαίως ἀμειβομένων μισθωτῶν, ΝΖ σ. 1320.—Διαφορὰ τοῦ κατ' ἀποκοπὴν μισθοῦ ἀπὸ τοῦ χρονικοῦ μισθοῦ· ἀπαγόρευσις μετὰ καθορισμὸν συμβατικῶς τοῦ ὡς ἓν σύστημα ἐργασίας κατὰ τὸ ἄρθρον 7 τοῦ ν. 2112/1920 τῆς μονομεροῦς μεταβολῆς αὐτοῦ, καθὼς καὶ τῆς παραιτήσεως ἀπὸ τῶν δι' αὐτοῦ κτηθέντων δικαιωμάτων, ὡς ἐχουσῶν τῶν περὶ αὐτῶν διατάξεων χαρακτῆρα ἀναγκαστικοῦ δικαίου· ἰσχυρισμὸς ἐργοδότου περὶ καταχρηστικῆς ἀσκήσεως δικαιώματος μισθωτοῦ, ΑΠ 441 σ. 1353.—Χαρακτὴρ ἐπιδόματος ἀδείας ὡς προσαυξήσεως ἀποδοχῶν, Γν.Σ. σ. 1510. Contra: Σημ. σ. 1511.—Συνυπολογισμὸς εἰς τακτικὰς ἀποδοχὰς καὶ ἐπίδοματος ἀδείας, Π 21014 σ. 1499.—Ἐὰν τὸ κατὰ τὴν καταγγελίαν τῆς συμβάσεως ἐργασίαν μισθωτῶν καταβαλλόμενον ἐπίδομα ἀδείας θεωρῆται μισθὸς καὶ ὑπόκειται εἰς τὰς ὑπὲρ τοῦ Ι.Κ.Α. ἀσφαλιστικὰς κρατήσεις, Γν.Σ. σ. 1510.—Ἐπίδομα ἀνθυγιεινῆς ἐργασίας· χαρακτήρ· σύνοψις στενῶς μετὰ παροχῆς ἐργασίας· μὴ λῆψις ὑπ' ὄψιν τούτου διὰ προσδιορισμὸν ἀποδοχῶν διαθεσιμότητος, μισθοῦ ὑπερημερίας ἢ ἀποζημιώσεως ἐπὶ καταγγελίας συμβάσεως ἐργασίας, ΑΠ 701 σ. 25, πρβλ. Εἰσαγ. σ. 24.—Ἐπιδόματα ἀνθυγιεινῆς ἐργασίας· χαρακτὴρ ὡς μισθοῦ καὶ τακτικῶν ἀποδοχῶν, ΝΖ σ. 361.—Δαπάναι μετακινήσεως ὑπαλλήλων νομικῶν προσώπων δημοσίου δικαίου· χαρακτὴρ ὡς προσαυξήσεως μισθοῦ, ΑΠ 155 σ. 543.—Μισθὸς κλπ. μετὰ πτώχευσιν ἐργοδότου· πιστωτὴς ὁμάδος ὁ μισθωτός, Π 303 σ. 20.—Ἡ ἀμοιβὴ τῶν διοικούντων ἐπαγγελματικὰ σωματεῖα· χαρακτήρ, ΝΖ σ. 1.—Σχέσις τεκμαρτῶν ἡμερομισθίων πρὸς ἄλλας διατάξεις, ΝΖ σ. 238.—Νόμιμος ἡ συμφωνία παροχῆς ποσοῦ πέραν τοῦ κατωτάτου ὁρίου ἀποδοχῶν ἐναντι μελλοντικῶν ἀπαιτήσεων ἐκ νυκτερινῆς ἢ κατὰ Κυριακὰς ἐργασίας, Π 1795 σ. 477.—Βαθμολογικὴ καὶ μισθολογικὴ ἐξέλιξις μισθωτῶν καὶ ἀρχὴ ἴσης μεταχειρίσεως, ΑΠ 242 σ. 1176.—Ἔννοια μισθοῦ, ἐπὶ τοῦ ὁποίου παρέχεται ἐπίδομα παραμονῆς ἐν τῷ αὐτῷ βαθμῷ προσωπικοῦ Σ.Ε.Κ., ΑΠ 467 σ. 1501.—Ἀποδοχαί, ἐπὶ τῶν ὁποίων ὑπολογίζονται αἱ ἀσφαλιστικαὶ εἰσφοραὶ ἐν περιπτώσει μειώσεως τούτων κατ' ἐφαρμογὴν ἄρθρου 657 § 2 Α.Κ., Ἐγκ. σ. 304, Γν. Σ. σ. 304.—Παροχὴ ἐργασίας ὑπὸ συνταξιούχων Δημοσίου· ἐκπτώσεις ἐκ τῆς συντάξεως· ἔννοια μηνιαίων ἀπολαυῶν, ΑΠ 246 σ. 990.

2. ***Καθορισμὸς αὐξήσεως.*** α) Γ ε ν ι κ ά : Σύστημα καθορισμοῦ ἀποδοχῶν κατὰ ν.δ. 3239/1955· διαιτητικαὶ ἀποφάσεις· συλλογικαὶ συμβάσεις ἐργασίας κατάρτισις· περιεχόμενον· διακρίσεις· ἔκτασις δεσμεύσεως· ἀναδρομικὴ ἰσχύς κλπ. Βλ. λ. ***Συλλογικαὶ διαφοραὶ ἐργασίας, Συλλογικαὶ συμβάσεις ἐργασίας.***—Δημοσίας τάξεως αἱ διατάξεις, αἱ θεσπίζουσαι ἐλάχιστα ὅρια νομίμων ἀποδοχῶν, ἀπαγορευομένης καὶ οὔσης ἀκύρου πάσης ἀντιθέτου συμφωνίας· ἐλάχιστα ὅρια ἀποδοχῶν καὶ αἱ προσαυξήσεις διὰ νυκτερινὴν ἐργασίαν, ἐργασίαν κατὰ Κυριακάς, διανυκτερεύσεις καὶ παράνομον ὑπερωριακὴν ἐργασίαν ἀπὸ 12.11.1959 ἄκυρος ἡ παραίτησις ἀπὸ τούτων, Π 639 σ. 284.—Μισθολογικὴ κατάταξις μισθωτῶν διὰ βασικοὺς αὐτῶν μισθούς· ἐξουσία Διοικητικῶν Διαιτητικῶν Δικαστηρίων· ρύθμισις ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 371 Α.Κ. σχέσεων μεταξὺ τῶν συμβαλλομένων ἐκ τῆς συμβάσεως καὶ διεφάρμοστον αὐτοῦ ἐπὶ τῶν ἐκ τοῦ νόμου ἐνοχῶν· ἀνεφάρμοστος εἰς τὴν περίπτωσιν καὶ

άρθρου 288 Α.Κ., ΑΠ 772 σ. 138.—Παροχή διά τοῦ νόμου 3239)1955 εὐρείας ἐξουσίας εἰς τὰς ἐνδιαφερομένας ὁργανώσεις καὶ ἐν ἀσυμφωνίᾳ τούτων εἰς τὰ ὄργανα διαιτησίας πρὸς θέσπισιν διά συλλογικῶν συμβάσεων ἐργασίας ἢ ἀποφάσεων διαιτησίας γενικῶν κανόνων, πλὴν τῶν θεμάτων ἐκείνων, ἅτινα ρυθμίζει ἀναγκαστικῶς ὁ νόμος· θέμα τρόπου ὑπολογισμοῦ ἀμοιβῆς τῆς ἐργασίας· νόμιμος ὑπολογισμὸς ἀμοιβῆς ἐπὶ τῇ βάσει τῆς χρονικῆς διαρκείας τῆς ἐργασίας καὶ ὑπολογισμὸς ἀμοιβῆς κατὰ μονάδα, κατ' ἀποκοπὴν ἢ εἰς ποσοστὰ κριτήρια ληπτέα ὑπ' ὄψιν ὑπὸ τῶν Διαιτητικῶν Δικαστηρίων, ΣΕ 1441 σ. 912.—Σταδιακὴ αὔξησις ἀποδοχῶν ὑπὸ Διοικητικῶν Διαιτητικῶν Δικαστηρίων· αἰτιολόγησις εἰδικὴ ληπτέα ὑπ' ὄψιν, ΣΕ 602 σ. 481, ΣΕ 2943 σ. 72.—Καθορισμὸς διὰ τῶν περὶ μισθοῦ προσωπικοῦ Γραφείων ἐπιχειρήσεων διαιτητικῶν ἀποφάσεων τῶν εἰς αὐτὰ ὁριζομένων ἐλαχίστων ὁρίων μισθῶν διὰ τοὺς ἀπασχολουμένους ἐπὶ 3 1)2 τοὐλάχιστον ὥρας ἡμερησίως, μειουμένων ἀναλόγως διὰ τοὺς ἀπασχολουμένους ἐπὶ ἐλάσσονα χρόνον, ΑΠ 657 σ. 10.—Ἀντιστοιχία μισθοῦ εἰς τὰ νόμιμα χρονικὰ ὅρια ἐργασίας, ΝΖ σ. 1320.—Μισθὸς ἐπὶ ἀπασχολήσεως μικροτέρας τοῦ νομίμου ὡραρίου· δικαίωμα τοῦ μισθωτοῦ νὰ ἀξιώσῃ τὴν καταβολὴν εἰς αὐτὸν ὁλοκλήρου τῆς διὰ τῆς οἰκείας συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας καθωρισμένης διὰ πλήρη ἀπασχόλησιν ἀμοιβῆς καὶ ἂν ὁ ἐργοδότης ἕνεκα λόγων ἀφορώντων αὐτὸν δὲν χρησιμοποιῇ ἐφ' ὅλον τὸ κατὰ νόμον χρονικὸν ὅριον ἡμερησίας ἐργασίας τὰς εἰς τὴν διάθεσίν του τεθειμένας ὑπηρεσίας τοῦ μισθωτοῦ, ἐκτὸς ἂν ρητῶς ἢ σιωπηρῶς συνεφωνήθη, ὅπως οὗτος ἐργάζηται ἐπὶ ὀλιγωτέρας τοῦ νομίμου ὡραρίου καθ' ἡμέραν ὥρας ἐπὶ ἀντιστοίχῳ μειώσει τῆς ἀντιπαροχῆς, ΑΠ 782 σ. 283.—Νόμιμος μισθὸς ἐπὶ μερικῆς ἀπασχολήσεως μισθωτοῦ· συμφωνία μεταξὺ ἐργοδότου καὶ μισθωτοῦ περὶ τούτου, Π 26 σ. 468, Εἰσαγ. σ. 468.—Μειωμένος μισθὸς ἐπὶ μερικῆς ἀπασχολήσεως τοῦ μισθωτοῦ· προϋπόθεσις ἡ εἰδικὴ περὶ τούτου συμφωνία τῶν μερῶν ἢ συνδρομὴ ἑτέρου περιστατικοῦ, δυναμένου νὰ δικαιολογήσῃ ἀνάλογον μείωσιν· μὴ ἀναγκαῖον τοῦτο, ὅταν ἡ ρυθμίζουσα τὰ τοῦ μισθοῦ κανονιστικὴ πρᾶξις ὁρίζῃ εἰδικῶς ὅτι ὁ μισθὸς παρέχεται ἐναντὶ πλήρους κατὰ νόμιμον ὡράριον ἀπασχολήσεως, ὡς ἡ 9)1964 ἀπόφασις τοῦ Δ.Δ. Δ.Δ. Ἀθηνῶν διὰ τὸ προσωπικὸν κινηματογραφικῶν ἐπιχειρήσεων, Π 1795 σ. 477.—Ἀρχὴ ἴσης μεταχειρίσεως μισθωτῶν ἀπὸ ἀπόψεως μισθοῦ, ΑΠ 283 σ. 916.—Κατάταξις εἰς μισθολογικὰς κλάσεις τακτικῶν ἡμερομισθίων, Βλ. λ. *Κοινωνικαὶ Ἀσφαλίσεις* (παράγρ. 4).—Νόμος περὶ ἐκτελέσεως δημοτικῶν καὶ κοινοτικῶν ἔργων· ἀναθεώρησις τιμῶν· ἀνώτατα πρὸς τοῦτο ὅρια ἡμερομισθίων· ἀνεφάρμοστον ἐπὶ τῶν ἡμερομισθίων τεχνιτῶν ἢ ἐργατῶν Δήμου ἢ Κοινότητος, συμβαλλομένων διὰ συμβάσεως ἐργασίας ἰδιωτικοῦ δικαίου, ΑΠ 635 σ. 212.—Τιμαριθμικὴ διαπίστωσις ἡμερομισθίων εἰς δημόσια ἔργα· ἔννοια σχετικῶν διατάξεων· κατάργησις διὰ νόμου 3239)1955 πάσης ἀντικειμένης εἰς αὐτὸν διατάξεως, Π 3239 σ. 729, Π 42 σ. 730.—Νόμιμος μισθὸς ἰδιωτικῶν ὑπαλλήλων ἐπὶ ποσοστοῖς· ἔλλειψις ὑποχρεώσεως ἐργοδοτῶν πρὸ τῆς ἀπὸ 30.8.1960 ἐθνικῆς συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας πρὸς συμπλήρωσιν τοῦ ὑπὸ τῶν ἰσχυουσῶν συλλογικῶν συμβάσεων ἐργασίας ὁριζομένου κατωτάτου ὁρίου μισθοῦ, μὴ ἐφαρμοζομένης ἀναλόγου ἢ διασταλτικῆς ἑρμηνείας τῶν περὶ ἐργατοτεχνιτῶν συλλογικῶν συμβάσεων ἐργασίας, Π 16 σ. 219.—Καθορισμὸς ἡμερομισθίων κατ' ἄρθρον 38 § 1 ν.δ. 4101)1960 ὄχι κατωτέρων ἐκείνων, τὰ ὁποῖα ὁρίζονται ὑπὸ τῶν συλλογικῶν συμβάσεων ἐργασίας, Π 24796 σ. 224.—Καθορισμὸς κατωτάτου ὁρίου μισθοῦ· λαμβανόμενα ὑπ' ὄψιν πρὸς τοῦτο· τί ἐπιδιώκεται διὰ τῆς θεσπίσεως ἐπιδομάτων καὶ προσαυξήσεων· διάκρισις ἐπιδομάτων· ἐπίδομα ἀθυγιεινῆς ἐργασίας· νομικὴ φύσις, ΝΖ σ. 257.—Μὴ ἀπαγόρευσις συμφωνίας περὶ μισθοῦ ἢ ἡμερομισθίου ἀνωτέρου τοῦ ὑπὸ συλλογικῆς συμβάσεως, διαιτητικῆς ἀποφάσεως ἢ ὑπουργικῆς ἀποφάσεως καθορισθέντος, ΑΠ 782 σ. 283.—Ἐλάχιστα ὅρια ἀποδοχῶν καὶ αἱ προσαυξήσεις διὰ νυκτερινὴν ἐργασίαν, ἐργασίαν κατὰ Κυριακάς, διανυκτερεύσεις ἐκτὸς ὥρας καὶ παράνομον ὑπερωριακὴν ἐργασίαν ἀπὸ 12.11.1959· ἄκυρος ἡ παραίτησις ἀπὸ τούτων, Π 639 σ. 284.—Παροχὴ τιμητικοῦ ἐπιδόματος εἰς ὑπαλλήλους πολεμιστὰς τοῦ πολέμου 1940-1941 Ὀργανισμὸς Ἰδιωτικοῦ Δικαίου· ὑπολογισμὸς αὐτοῦ, εἰς περιπτώσεις μισθοδοτουμένων μὲ μισθολογικὴν βάσιν μεταλλικῶν δραχμῶν, ἐπὶ τοῦ εἰς τοιαύτας δραχμὰς ἢ τιμαριθμικὰς μονάδας προσδιορισμένου ἀρχικοῦ των βασικοῦ μισθοῦ, προσαυξανομένου κατὰ τὸ ποσοστὸν τοῦτο καὶ ἐπ' αὐτοῦ, οὕτω προσηυξημένου, ὑπολογιζομένων καὶ τῶν λοιπῶν προπολεμικῶν ἐπιδομάτων, ΑΠ 748 σ. 293.—Πρόσθετα ἐπιδόματα πρὸς μισθωτούς· ἀσυμψήφιστον πρὸς χορηγουμένας αὐξήσεις· ἐξαιρέσεις, Ἔγγρ. σ. 305.—Εὐδόκιμος ὑπηρεσία ὑπαλλήλων Τραπέζης Ἑλλάδος διὰ προσαύξησιν μισθοῦ, ΑΠ 17 σ. 350.—Ἀξίωσις νομίμου μισθοῦ βάσει προϋπηρεσίας μισθωτοῦ· ἀπόδειξις ταύτης· βεβαίωσις ἐργοδότου· ὑποχρεώσεως χορηγήσεως· συνέπειαι ἀνακριβοῦς βεβαιώσεως· χρόνος ὑποβολῆς πιστοποιητικῶν· ἀξίωσις ἐπὶ τὸν μισθὸν ἀπὸ τῆς γνωστοποιήσεως τῆς προϋπηρεσίας καὶ ὄχι ἀναδρομικῶς· ζυγραφὸς ὑπεύθυνος δήλωσις κατὰ συλλογικὴν σύμβασιν προσωπικοῦ Γραφείων· ἔγγραφος δήλωσις ἐλλείψεως προϋπηρεσίας ὑπὸ ψυχολαγικὴν βίαν· προστασία, ΝΖ σ. 434. — Μετατροπὴ μισθοῦ κατὰ μονάδα εἰς χρονικὸν μισθόν, Γνωμ. νμθ. σ. 449.—Αὐξήσεις μισθοῦ δημοσίων ὑπαλλήλων καὶ ὑπαλλήλων νομικῶν προσώπων δημοσίου δικαίου· παροχὴ ὁδηγιῶν διὰ τὴν ἐφαρμογὴν τοῦ ὑπ' ἀριθ. 208)1965 β. δ)τος, Ἔγκ. σ. 929.—Θεώρησις ὡς χρόνου πραγματικῆς ὑπηρεσίας παρὰ τῷ ἐργοδότῃ διὰ τὴν προσ-

αύξησιν μισθού τού χρόνου στρατιωτικής υπηρεσίας των ιδιωτικών υπαλλήλων, εργατών, τεχνιτών και μισθωτών εν γένει· προστασία και εθελουσίως καταταγέντων, ανεξαρτήτως χρόνου προσελεύσεως αύτών εν τώ στρατώ, ΑΠ 697 σ. 26, πρβλ. Εισαγ. σ. 25.

β'. Περιπτώσεις αποδοχών. Μονιμοποιηθέντων Β. Ναυτικού, Γν.Σ σ. 46.—Προσωπικού φαρμακείων χώρας, ΑΠ 674 σ. 104.—Κανονισμός ωρών εργασίας και αναπαύσεως προσωπικού άτμηλάτων σιδηροδρόμων· αναφορά άρθρου 7 β.δ)γματος 18.5 - 18.8.1964 ως πρός τό ποσόν τού μισθού ή ημερομισθίου μόνον και όχι και εις τάς ώρας εργασίας, Α.Π. 726 σ. 221.—Προσωπικού Σ.Ε.Κ., Α.Π. 251 σ. 1119, Α.Π. 253 σ. 1120, Α.Π. 305 σ. 1369, Α.Π. 467 σ. 1501.—Των εκ τού προσωπικού της παλαιάς Εταιρείας Σιδηροδρόμων Αττικής προσληφθέντων αρχικώς υπό της Η.Ε.Μ. και ακολούθως υπό των Ε.Η.Σ υπαλλήλων κλπ., Α.Π. 242 σ. 1176 — Υπαλλήλων συμβολαιογραφείων, Π 8060 σ. 271.— Ιατρών, Π 3583 σ. 291, Π 42 σ. 292, Γν. Σ σ. 1380, ΑΠ 459 σ. 1432, βλ. και λ. *Ιατροί*.—Προσωπικού Γραφείων νοσηλευτικών ιδρυμάτων· διάκρισις, Έγγρ. σ. 306.—Μαιών νοσηλευτικών ιδρυμάτων, ΑΠ 120 σ. 471.— Αδελφών νοσοκόμων νοσηλευτικών ιδρυμάτων, ΑΠ 500 σ. 1487.—Προσωπικού Γραφείων και εκτελούντων εργασίαν Γραφείου, ΑΠ 20 σ. 331.—Εργατοτεχνιτών οικοδομών, Έγκ. σ. 996.—Επί γομικών πρακτόρων δημοσίου δικαίου· συντοφύλακες Ι.Κ.Α., ΑΠ 155 σ. 543.— Λογιστών και βοηθών λογιστών, ΣΕ 2057 σ. 908.—Εργατών σιδηροβιομηχανίας ημερομίσθια γυναικών, ΑΠ Ολ. 347 σ. 1185 Θυρωρών πολυκατοικιών Αθηνών Πειραιώς - Περιχώρων· έκτασις δεσμεύσεως κατά πρόσωπα εκ σχετικών διοικητικών αποφάσεων 6)1958 και 4)1959, Π 1701 σ. 1229.—Πρακτικών μηχανικών και μηχανοδηγών· δικαίωμα προαιρέτου επιδόματος επί τού βασικού μισθού των χαρακτηριζομένων υπό της επιχειρήσεως ως υπευθύνων προϊσταμένων· αξιώσις κατά των Σ.Ε.Κ., ΑΠ 328 σ. 1239.— Μαΐτρ εις εστιατόρια και κέντρα διασκεδάσεως, ΑΠ 443 σ. 1503.— Επιδόματα μελέτης και εκτελέσεως έργων υπαλλήλων Υπουργείων και Λιμενικών Ταμείων· έννοια απαλλαγής από κρατήσεως ή εισφοράς υπέρ τρίτων, ούχι και ποσού υπέρ τού Ασφαλιστικού Ταμείου, ΑΠ 188 σ. 868.—Επί ποίας βάσεως δέον να υπολογισθή ή παρασχεθείσα διά της 23)1963 αποφάσεως Δ.Δ.Δ.Δ. Αθηνών αύξησις των μισθών τού προσωπικού Προνομιούχων Ανωνύμου Εταιρείας Γενικών Αποθηκών Ελλάδος, Γν. Σ. σ. 998. Βλ. λεπτομερέστερον εις τάς οικείας δι' εκάστην εκ των άνω κατηγοριών λέξεις.

3. *Ίση μεταχείρισις*. Βλ. λ. *Εργασίας σύμβασις*.

4. *Είς είδος παροχαί*. Βλ. λ. *Παροχαί εις είδος*.

5. *Επιδόματα πρόσθετοι παροχαί δι' εργασίαν κατά Κυριακάς, νύκτος ή υπερωριακήν· παροχαί δι' εορτάς*. Βλ. λ. *Επιδόματα, Κυριακή, Νυκτερινή εργασία, Υπερωρίαι, Δώρον εορτών*.

6. *Καταβολή· καθυστερήσεις· προνομιακή κατάταξις*. Ποινικαί και αστικαί συνέπειαι εκ καθυστερήσεως αποδοχών άρθρου 655 Α.Κ.· χρόνος καταβολής μισθού ά.ν. 690)1945 αύτεπαγγέλτως δίωξις αδικήματος παραγραφή· καθυστέρησις ως μονομερής βλαπτική μεταβολή όρων συμβάσεως εργασίας αορίστου χρόνου συνέπειαι επί συμβάσεως ωρισμένου χρόνου· δικαίωμα επί σχέσεως εργασίας, ΝΖ σ. 48.—Άρνησις εργοδότου πρός καταβολήν προσθέτων επιδομάτων, μή συμψηφιζομένων πρός χορηγουμένας αυξήσεις· παράβασις, τιμωρουμένη βάσει ά.ν. 6)1945· περιπτώσεις εφαρμογής τούτου, Έγγρ. σ. 306.—Καθυστέρησις αποδοχών μόνη αύτη δέν αποτελεί καταγγελίαν συμβάσεως εργασίας, Εισαγ. σ. 337.—Η προνομιακή κατάταξις τού μισθού εις τό Προσκέφιον Κώδικος Εργασίας, ΝΖ σ. 1345.—Εάν οι πρός τό Ι.Κ.Α. όφειλαι, προκύπτουσαι εκ της συντάξεως πράξεων επιβολής εισφορών υπέρ τού Ειδικού Λογαριασμού χορηγήσεως δώρου εορτών εις τούς εργατοτεχνίτας οικοδομάς (νόμος 4321)1963), θεωρούνται απαιτήσεις (μισθοί) των εργατών, προηγούμεναι εις την κατάταξιν, ή ακολουθούν τάς εξ εισφορών απαιτήσεις τού Ι.Κ.Α., κατατασσόμεναι όμού μετ' αύτών, Γν. Σ. σ. 1060.

7. *Συμψηφισμός· κρατήσεις παραίτησις παραγραφή*. Βλ. λ. *Εργασίας σύμβασις* (παράγρ. II), *Κρατήσεις, Παραίτησις, Παραγραφή, Συμψηφισμός*.

8. *Χαρτόσημον αποδείξεων*. Εξοφλητικών μισθού και απολύσεως νόμου 2112)1920· τίνα βαρύνει, ΝΖ σ. 815.

Αποδοχή. Αποφάσεως απαράδεκτων αναιρέσεως και αύτη έννοια αποδοχής· σιωπηρά αποδοχή· εκτέλεσις υπό αναιρεσείοντος των επί μεταγενεστέρων άγωγών, της αύτης ιστορικής και νομικής βάσεως, εκδοθεισών αποφάσεων και καθ' ό μέρος δέν είχον κηρυχθή προσωρινώς εκτελεσταί· δέν ενέχει αναγκαίως σκοπόν αποδοχής, ΑΠ 791 σ. 201.—Αποφάσεως· ρητή ή σιωπηρά· τελεσιδικία· εκτέλεσις προσωρινώς εκτελεστής αποφάσεως· πληρωμή δ καστικών εξόδων ανεπιφυλάκτως, ΑΠ 202 σ. 719.— Ακύρου απολύσεως τού μισθωτού μετή ή σιωπηρά παροχή εργασίας εις έτερον εργοδότην μετ' άκυρον απόλυσιν· δέν υποβηλοί αποδοχήν, Π 138 σ. 723.

Αποδυνάμωσις δικαιώματος. Αξιώσεις ανεπιδέκτου αποδυναμώσεως· εξώσεις αδικαιολογήτου πλουτισμού συνεπεία παρανόμου υπερωριακής εργασίας πρό της 12.11.1959, ημέρας δημοσιεύσεως ού ν.δ. 4020)1959· έλεγχος άν άσκήται κατεχρηστικώς και δή υπό την μορφήν αποδυναμώσεως τού δικαιώματος· περίπτωσις μή συντρέχουσα τοιαύτην, Π 639 σ. 284.

Αποζημίωσις. Βλ. και λ. *Άδεια μισθωτών* (παράγρ. Α5, 7), *Αδικαιολόγητος πλουτισμός, Αδικοπραξία, Εργατικά ατυχήματα*,

Ικανοποίησις χρηματική, Καταγγελία συμβάσεως εργασίας, Ναυτικοί, Στράτευσις.— Συντρέχον πταίσμα ζημιωθέντος κατ' άρθρον 300 Α.Κ.· συνέπειαι, Π 1084 σ. 344.—Συντρέχον πταίσμα κατ' άρθρον 300 Α.Κ.· συνέπειαι· αἰτιώδης σύνδεσμος· ἔλλειψις τοιούτου μεταξύ ἀναζητήσεως καὶ ἀναλήψεως τῶν πρὸς Ταμεῖον εἰσφορῶν καὶ προκληθείσης παρανόμου ἀπορρίψεως αἰτήσεως περὶ συνταξιοδοτήσεως, ΑΠ 630 σ. 35.—Ἀγωγὴ ἀποζημιώσεως καὶ χρηματικῆς ἱκανοποιήσεως δι' ἠθικὴν βλάβην λόγῳ ὑπαιτίου τραυματισμοῦ· ἰσχυρισμὸς ἐναγομένου περὶ ἀποκλειστικῆς ὑπαιτιότητος τοῦ ἐνάγοντος· συνιστᾷ ἄρνησιν τῆς ἀγωγῆς· ἰσχυρισμὸς ἐναγομένου περὶ συνυπαιτιότητος καὶ τοῦ ἐνάγοντος πρὸς ἐφαρμογὴν ἄρθρου 300 Α.Κ. ἀποτελεῖ ἔνστασιν· στοιχεῖα αὐτῆς, μὴ λαμβανομένης ὑπ' ὄψιν αὐτεπαγγέλτως, ΑΠ 361 σ. 977.—Ἀγωγὴ ἐκ τῶν ἄρθρων 914 καὶ 926 Α.Κ. πρὸς καταβολὴν ἀποζημιώσεων διὰ προσγενομένην ζημίαν ἐκ τοῦ λόγου ὅτι παρεσχέθησαν ὑπηρεσίαι ὑπηρετρίας ἄνευ ἀνταλλάγματος, ἀντὶ νὰ ἐκμισθώσῃ αὐτάς, ὁπότε θὰ ἀπελάμβανεν ἀμοιβῆς τῆς ἐργασίας της, κατόπιν ψευδοῦς ὑποσχέσεως ὅτι θὰ ἐτέλει μετὰ τοῦ ἐναγομένου τοὺς γάμους της· ποσὰν ἀποζημιώσεως, ΑΠ 266 σ. 985.—Ἀπολυομένου προσωπικοῦ Δημοσίου ἢ νομικῶν προσώπων δημοσίου δικαίου, Βλ. λ. *Δημόσιον, Νομικὰ Πρόσωπα.*—Ἀπολυομένων δικηγόρων κατὰ ν.δ. 4352) 1964, Γν. Σ. σ. 814.—Ἐπὶ λύσεως σχέσεως δικηγόρου παρέχοντος τὰς νομικὰς αὐτοῦ ὑπηρεσίας ἐπὶ παγίᾳ ἐτησίᾳ ἢ μηνιαίᾳ ἀμοιβῇ πρὸς νομικὸν ἢ φυσικὸν πρόσωπον, Ε 480 σ. 1367, πρβλ. Π 20399 σ. 1365.—Δι' ἀπόλυσιν ἰατροῦ ἀπὸ κατεχομένης ἑτέρας θέσεως· δευτέρα θέσις δημοσίου ὑπαλλήλου ἢ νομικοῦ προσώπου δημοσίου δικαίου, ΑΠ 313 σ. 858. —Δι' ἐκτὸς ἕδρας διανυκτέρευσιν· πενταετὴς παραγραφή, ΝΖ σ. 117.—Τοῦ ἐκτὸς ἕδρας ἀποστελλομένου προσκαίρως δι' ἐργασίαν προσωπικοῦ· ἐφαρμογὴ ὑπ' ὄριθ. 21091)1946 ὑπουργικῆς ἀποφάσεως· ἔννοια αὐτῆς· χαρακτὴρ ἐργασίας ὡς προσκαίρου, ΑΠ 359 σ. 1307.—Προσαύξησις 100)ο λόγῳ μὴ παροχῆς ἀδείας εἰς μισθωτόν· συνέπειαι τοῦ χαρακτῆρος αὐτῆς ὡς ἀποζημιώσεως· μὴ συνυπολογισμὸς δι' εἰσφορὰς· παραγραφὴ κατασχέσεως· συμψηφισμός, ΝΖ σ. 552.—Εὐθύνη ἰδιοκτητῶν πολυκατοικίας δι' ἄτυχημα, ἐπερχόμενον εἰς τὸν ἀναπληρωτὴν τοῦ θυρωροῦ πολυκατοικίας, Γν. Σ. σ. 744.—Κεφάλαια Ἀποζημιώσεως Φορτοεκφορτωτῶν ὡς δημόσιοι ὀργανισμοὶ· ὑπάγονται εἰς τὸν ἔλεγχον διαθεσίμων κεφαλαίων τοῦ ἀ.ν. 1611)1950, Γν Σ. σ. 236.

Ἀποθῆκαι. Καπναποθῆκαι, καπνεργοστάσια· ὧραι ἐργασίας, ΑΠ Ὁλ. 685 σ. 22.— Φαρμάκων· νόμιμοι ἀποδοχαὶ προσωπικοῦ, ΑΠ 674 σ. 104.—Ἔννοια ὅρου «βιομηχανία» δι' ἐφαρμογὴν νόμου 3213)1955 περὶ μειώσεως εἰσφορῶν βιομηχανικῶν ἐπιχειρήσεων ὑπὲρ τοῦ Ι.Κ.Α. ἐπιχειρήσεις διατηροῦσαι καπναποθήκας· παραπομπὴ ζητήματος εἰς Ὁλομέλειαν Ἀρείου Πάγου, ΑΠ 800 σ. 161.— Πρόσληψις μισθωτοῦ ὑπὸ τοῦ Δημοσίου καὶ εἰς τὴν ἐν Ἀθήναις Γενικὴν Ἀποθήκην Χωροφυλακῆς ἐπὶ σχέσει ἰδιωτικοῦ δικαίου· παροχὴ ὑπὸ τούτου ξυλουργικῆς οἰκοδομικῆς ἐργασίας οἰκοδομῶν, δεσμευομένου ἐξ αὐτῆς, ὡς κηρυχθείσης ὑποχρεωτικῆς, καὶ τοῦ Ἑλληνικοῦ Δημοσίου, Π. 24796 σ 224.—Ἐπὶ ποίας βάσεως δέον νὰ ὑπολογισθῇ ἡ παρασχεθεῖσα διὰ τῆς 23)1963 ἀποφάσεως Δ.Δ Δ.Δ. Ἀθηνῶν αὔξησις μισθῶν προσωπικοῦ Προνομιούχου Ἀνων. Ἑταιρείας Γενικῶν Ἀποθηκῶν Ἑλλάδος, Γν.Σ. σ. 998.

Ἀπολογία Ἐπὶ πειθαρχικῆς διώξεως κατὰ Ὑπαλλήλικὸν Κῶδικα· γνῶσις διωγραφίας, ΣΕ 479 σ. 421.—Κλῆσις εἰς ἀπολογίαν τοῦ πειθαρχικῶς διωκομένου, ΣΕ 1864 σ. 1375.

Ἀπόλυσις. Βλ. λ. *Ἐργασίας σύμβασις, Δημόσιον, Δικηγόροι, Ἰατροί, Καταγγελία συμβάσεως ἐργασίας, Κατάχρησις δικαιώματος, Ναυτικοί, Νεοπολεμισταί, Νομικὰ Πρόσωπα, Παλαιοὶ πολεμισταί, Στράτευσις, Συνδικαλιστικὰ στελέχη.*

Ἀπουσία. Ἀποχὴ μισθωτοῦ ἐκ τῆς ἐργασίας· συνέπειαι. Βλ. λ. *Ἀπεργία, Ἀσθένεια, Ἐργασίας σύμβασις* (παράγρ. 8). *Καταγγελία συμβάσεως ἐργασίας* (παράγρ. 1, Γα.).

Ἀπόφασις. Προσόντα διατακτικοῦ ἐν τῷ σκεπτικῷ τῆς ἀποφάσεως, Π 16900 σ. 1363.— Παρεμπίπτουσα περὶ ἀποδείξεως· δὲν ἐκδίδεται κατὰ τὴν διαδικασίαν ν. ΓΨΟΔ', ΑΠ 781 σ. 148.—Ἐργατικοῦ δικαστοῦ περὶ ἐκκαθαρίσεως ἐξόδων ἐπὶ παραιτήσεως δικογράφου ἀγωγῆς κατὰ τὴν ἐργατικὴν διαδικασίαν· ὁριστική, μὴ ὑποκειμένη εἰς οὐδὲν ἔνδικον μέσον, πλὴν τῆς ἀνακοπῆς ἄρθρου 235 Πολ. Δικονομίας, Π 108 σ. 227.—Τελεσιδικοῦ· νόμιμον τεκμήριον· τρόποι τελεσιδικίας· ἀποδοχὴ ἀποφάσεως ρητὴ ἢ σιωπηρά, ΑΠ 202 σ. 719. —Ἀποδοχὴ ρητὴ ἢ σιωπηρὰ· τελεσιδικία· ἐκτέλεσις προσωρινῶς ἐκτελεστῆς ἀποφάσεως· πληρωμὴ δικαστικῶν ἐξόδων ἀνεπιφυλάκτως, ΑΠ 202 σ 719.—Ἀποδοχή, ἀποκλείουσα δικαίωμα ἀναιρέσεως· σιωπηρὰ ἀποδοχή· ἐκτέλεσις τῶν ἐπὶ μεταγενεστέρων ἀγωγῶν, τῆς αὐτῆς ἱστορικῆς ἢ νομικῆς βάσεως, ἐκδοθεισῶν ἀποφάσεων καὶ καθ' ἃ μέρος δὲν εἶχον κηρυχθῇ προσωρινῶς ἐκτελεσταί· δὲν ἐνέχει ἀναγκαίως σκοπὸν ἀποδοχῆς, ΑΠ 791 σ. 201.— Ἐλεγκτὴ ὑπὸ Ἀρείου Πάγου ἡ ἐκτίμησις τοῦ περιεχομένου τῆς ἀποφάσεως, ΑΠ 459 σ 1432. — Ποινικὴ ἀπαλλακτική· ἔννοια, Π 1751 σ. 545 — Προσβολὴ ὡς ἀκύρου· δικαιώματα καὶ καθήκοντα παρισταμένων ἐν ἀρχαιρεσίαις δικαστῶν, Π 348 σ. 326, Παρατ. σ. 328.— Διοικητικοῦ Συμβουλίου τῆς Δ.Ε.Η. περὶ καταργήσεως θέσεως· μὴ ἀναγκαία εἰδικὴ αἰτιολόγησις, ΑΠ 353 σ 1305.—Συμβουλίων περὶ τοποθετήσεως εἰς θέσεις πολεμιστῶν· χαρακτὴρ ὡς εἰδικῶν διοικητικῶν πράξεων, μὴ ἐχουσῶν ἰσχὺν νόμου, ὥστε νὰ ἔχουν ἐφαρμογὴν αἱ διατάξεις τοῦ ἄρθρου 807 ἐδ. 17 Πολ. Δικονομίας περὶ ἀναιρέσεως, ΑΠ 422 σ. 1355. — Διοικητικῶν Διαιτητικῶν Δικαστηρίων ἐπὶ συλλογικῶν διαφορῶν ἐργασίας· ἰσχύς· ἀναδρομικότης· αἰτιολόγησις κλπ. Βλ. λ. *Συλλο-*

γικαί διαφοραί εργασίας.— Πειθαρχικού Συμβουλίου προσωπικού Η.Ε.Μ.· διατύπωσις ήτιολογημένως· αναφορά, εκτός άλλων, των εξ αποδεικτικών στοιχείων προκυπτόντων πραγματικών περιστατικών, των συνιστώντων το πειθαρχικόν παράπτωμα, ΑΠ 457 σ. 1502. Βλ. και λ. *Αίτησις ακυρώσεως, Αναίρεσις, Ανέλεγκτον, Δεδικασμένον, Διοικητικαί πράξεις - Διοίκησις, Εργατικαί διαφοραί, Έφεσις, Εκτέλεσις, Πειθαρχία, Υπουργεία Υπουργικαί αποφάσεις.*

Αποχή. Μισθωτού εκ της εργασίας· συνέπειαι. Βλ. λ. *Απεργία, Ασθένεια, Εργασίας σύμβασις* (παράγρ. 8), *Καταγγελία συμβάσεως εργασίας* (παράγρ. Ι. Γα).—Υπαλλήλου εκ της εργασίας λόγω ασθενείας και υπολογισμός αποζημιώσεως νόμου 2112/1920, Π 22396 σ. 223.—Έλλειψις στοιχείων διά νόμιμον άσκησιν δικαιώματος απεργίας και δικαιολογητική αποχή εκ της εργασίας δεν συνιστά νόμιμον απεργίαν, αλλ' αυθαίρετον απουσίαν, δυναμένην να χαρακτηρισθή και ως λύσις της συμβάσεως εργασίας, Π 16953 σ. 1590.

Αποχώρησις. Ιδιωτικών υπαλλήλων μετά συμπλήρωσιν προϋποθέσεων συντάξεως παρά του Ι.Κ.Α. αποζημίωσις. Βλ. λ. *Καταγγελία συμβάσεως εργασίας* (παράγρ. ΙΙ ΣΤ').—Μισθωτού εκ της υπηρεσίας λόγω συνταξιοδοτήσεως και αποζημίωσις διά μη ληφθείσαν άδειαν, Έγγρ. σ. 1383.—Υπαλλήλων Εθνικής Τραπέζης λόγω ύνεως, ΑΠ 236 σ. 124.—Μισθωτού προ της λήξεως του έτους, καθ' ο δικαιούται άδειας· έλλειψις δικαιώματος αποζημιώσεως λόγω αρνήσεως χορηγήσεως της άδειας, εφ' όσον ο εναπομείνων χρόνος μέχρι λήξεως του έτους καλύπτει τον χρόνον της αδείας, Π 1813 σ. 534.—Άνεργία λόγω εκουσίας αποχωρήσεως και έλλειψις δικαιώματος επιδοτήσεως παρά του Ο.Α.Α.Α., ΣΕ 1843 σ. 1314.

Αργίαι. Βλ. και λ. *Αναστάσεις, Εορταί, Συριακή.*—Δημοσίων Υπηρεσιών και δικαίωμα μισθού των επί σχέσει ιδιωτικού δικαίου απασχολουμένων μισθωτών, Γν. Σ. σ. 1052.

Άρειος Πάγος. Βλ. λ. *Αναίρεσις, Ανέλεγκτον.*—Η δράσις του Αρείου Πάγου, Σημ. σ. 128.

Αρμοδιότης. Πρωτοδικείου λόγω ποσού επί αγωγής, έχούσης βάσιν κοινήν αδικοπραξίαν και διωκούσης αποζημίωσιν διά μη περιουσιακήν ζημίαν και χρηματικήν ικανοποίησιν λόγω ηθικής βλάβης· ισχυρισμός διαγομένου περί εργατικού ατυχήματος και αρμοδιότητος Ειρηνοδικείου, ΑΠ 361 σ. 977.—Ειρηνοδικείου επί αγωγών εκ του νόμου 551/1914, Π 4760 σ. 1040.—Δι' αναστολήν ειρηνοδικειακής αποφάσεως επί εργατικής διαφοράς, δοκηθείσης έφέσεως κατ' αυτής, ο Πρόεδρος του Πρωτοδικείου, ενώπιον του οποίου απηυθύνθη ή έφεσις, εν αυθεντία δε περιπτώσει ο κατά την εργατικήν διαδικασίαν δικάζων Πρωτοδίκης, δυνάμενος να ανασταλή την εκτέλεσιν μόνον της ιδίας αυτού αποφάσεως, εφ' όσον ήσκήθη έφεσις· αρμόδιος δικαστής επί ανακοπής κατ' επιταγής κάτωθι εκτελεστού τίτλου, Π 84 σ. 1304.—Προέδρου Πρωτοδικών επί προσφυγής μέλους σωματείου κατ' αποφάσεως αυτού περί αποβολής· έκτασις δικαστικού ελέγχου, Πρδρ. 334 σ. 353.—Κήρυξις αναρμοδιότητος παρά τον νόμον· λόγος αναιρέσεως κατ' άρθρου 807 § 4 Πολιτικής Δικονομίας· παραπομπή εις το αρμόδιον δικαστήριον· τοιούτον το εκδόν την απόφασιν, ΑΠ 712 σ. 34, ΑΠ 37 σ. 346.—Απόλυτος αναρμοδιότης· αφορά την δημοσίαν τάξιν και εξετάζεται αυτεπαγγέλτως υπό του δικαστηρίου κατά πάσαν στάσιν της δίκης, Π 38 σ. 1289.—Παραπομπή αναρμοδίως εισαχθείσης κατά την διαδικασίαν νόμου ΓΩΟΔ' αγωγής εις το αρμόδιον δικαστήριον, ΑΠ 780 σ. 214, Π 147 σ. 536, Π 13 σ. 538, πρβλ. Εισαγ. σ. 274.—Επί εργατικών διαφορών· υπαγόμεναι εις διαδικασίαν νόμου ΓΩΟΔ'· αξίωσις χρηματικής ικανοποιήσεως παθόντος ή οικογενείας του επί θανάτου· υπαγωγή ή μη εις την άνω διαδικασίαν. Βλ. λ. *Εργατικαί διαφοραί* (παράγρ. Ι).—Επί αξιώσεως χρηματικής ικανοποιήσεως διά ψυχικήν οδύνην μελών οικογενείας παθόντος εξ εργατικού ατυχήματος, Π 1189 σ. 1420.—Εργατικού δικαστού δι' εξέτασιν προτεινομένης εις συμψηφισμόν αντιπαιτήσεως του εργοδότου, Εισαγ. σ. 802, ΑΠ 318 σ. 803.—Υπαγωγή αξιώσεων εξ εκμισθώσεως ανεξαρτήτων υπηρεσιών εις τακτικήν διαδικασίαν άρθρων 15 ά.ν. 547/1937 περί εκδικάσεως αξιώσεων επαγγελματιών και βιοτεχνών παρά του Ειρηνοδίκου, συμφώνως προς τας διατάξεις του νόμου ΓΩΟΔ'· έννοια τούτου αναρμοδιότης διά τας διαφοράς ταύτας του κατά νόμον ΓΩΟΔ' Πρωτοδίκου, Π 13 σ. 538.—Απόλυσις μισθωτού μετά διάπραξιν αξιοποίνου πράξεως· θάνατος του μισθωτού πρό της εκδικάσεως της κατ' αυτού μηνύσεως· συνέπειαι· έρευνα του πολιτικού δικαστηρίου περί του αδικήματος, κρίνοντος επί της αποζημιώσεως του νόμου 2112/1920, αξιουμένης παρά των κληρονόμων του θανόντος μισθωτού (γνώμη πλειοψηφίας), Π 1838 σ. 16.—Καταγγελία συμβάσεως μετά διάπραξιν αξιοποίνου πράξεως· παραγραφή αδικήματος κατά ν.δ. 4367/1964· έρευνα παρεμπιπτόντως υπό του πολιτικού δικαστηρίου, μη ούσης εφικτής της κρίσεως του αρμοδίου ποινικού δικαστηρίου, Π 1277 σ. 480.—Αξίωσις χήρας θανόντος μισθωτού προς χρηματικήν ικανοποίησιν λόγω ψυχικής οδύνης, κατ' άρθρου 932 Α.Κ.· έκδικασις αγωγής κατά την τακτικήν διαδικασίαν, Π 5177 σ. 84.—Των δικαστηρίων κρινόντων επί των εις αυτά υπαγομένων διαφορών περί ιδιωτικών δικαιωμάτων, προσβαλλομένων εκ των πράξεων Διοικήσεως προς εξέτασιν παρεμπιπτόντως του κύρους και της νομιμότητος των πράξεων τούτων, Π 4137 σ. 458.—Πτράνομος απόφασις οργάνων Επικουρικού Ταμείου Εξόδου Γερόντων και Ανικάνων Εργατών Μετάλλου και έλεγχος υπό των τακτικών Δικαστηρίων επί αγωγής αποζημιώσεως κατ' άρθρα 105, 106 Εισαγ. Νόμου Α.Κ., ΑΠ 630 σ. 35.—Πολιτικών δικαστηρίων προς διάγνωσιν του παρανόμου της κρίσεως των οργάνων του Ι.Κ.Α., λόγω της συνδρομής των προς συν-

ταξιοδότησιν νομίμων προϋποθέσεων, μεταξύ των οποίων και η πραγματοποίησις των απαιτουμένων ημερών εργασίας, μετ' έλεγχον της ουσιαστικής κρίσεως, όσον αφορά την συνδρομήν και των πραγματικών προϋποθέσεων της περί συντοξιοδοτήσεως αξιώσεως. ΑΠ 732 σ. 162.—Τακτικών δικαστηρίων πρός έλεγχον παρεμπιπτόντως της νομιμότητος αποφάσεως Υπουργού Εργασίας περί υποχρεώσεων νομικών προσώπων δημοσίου δικαίου εις πρόσληψιν δικηγόρων, Π 5161 σ. 277.—Τακτικών δικαστηρίων επί καταλογιστικών πράξεων εισφορών κλπ. των διοικητικών οργάνων του Ι.Κ.Α.· απαράδεκτος αίτησις ακυρώσεως ενώπιον του Συμβουλίου της Επικρατείας, ΣΕ 385 σ. 419.—Τακτικών δικαστηρίων πρός έλεγχον αποφάσεων οργάνων Ασφαλιστικών Οργανισμών· έκτασις, ΝΖ σ. 193.—Δικαστηρίου όπως κρίνη παρεμπιπτόντως περί του χαρακτήρος επαγγελματικής οργανώσεως ως γενικωτέρας ή μή σημασίας, συμβληθείσης εις εθνικήν δμοιοεπαγγελματικήν συλλογικήν σύμβασιν εργασίας, Π 4136 σ. 400, ΑΠ 300 σ. 795, Π 28 σ. 859. —Τακτικών δικαστηρίων πρός έλεγχον πράξεων περί απονομής ασφαλιστικών παροχών οργάνων Ι.Κ.Α.· μή υπαγωγή ουσιαστικής κρίσεως των αρμοδίων οργάνων του Ι.Κ.Α. περί της εν συγκεκριμένη περιπτώσει συνδρομής ή μή των υπό του νόμου απαιτουμένων πραγματικών προϋποθέσεων δια την απονομήν ασφαλιστικής παροχής· δικαίωμα τακτικών δικαστηρίων να εξετάσωσι παρεμπιπτόντως το κύρος και την νομιμότητα των πράξεων τούτων, ήτοι εάν τα όργανα του Ι.Κ.Α. ενήργησαν εντός της παρασχεθείσης εις αυτά υπό του νόμου εξουσίας κατά τους διαγεγραμμένους τύπους και όρους και εάν όρθως ήρμήνευσαν και εφήρμοσαν τον νόμον, ΑΠ 290 σ. 993.—Πειθαρχικοί ποιναί και αίτησις ακυρώσεως ενώπιον του Συμβουλίου Επικρατείας· απαράδεκτος αύτη, ως στρεφομένη κατά μή εκτελεστής διοικητικής πράξεως, αναφερομένης εις σχέσιν ιδιωτικού δικαίου, εφ' ής αρμόδια προς κρίσιν είναι τα τακτικά πολιτικά δικαστήρια, ΣΕ 1713 σ. 1027.— Δικαστηρίων πρός έλεγχον περί του εύλόγου χρόνου αναδρομικής ισχύος πράξεων περί επιβολής οικονομικού βάρους, οίον και αι ασφαλιστικαί εισφοραί, ΑΠ 173 σ. 516.— Δικαστικός έλεγχος κύρους αποφάσεως διαιτησίας από απόψεως νομιμότητος, Π 4137 σ. 458.— Δικαστηρίου πρός έλεγχον της άδείας της Αρχής δια παροχήν εργασίας υπέρ τα νόμιμα χρονικά όρια από απόψεως νομιμότητος.—Αρμοδιότης Γενικής Επιθεωρήσεως Υπουργείου Εργασίας, Π 2845 σ. 619.—Απαράδεκτοι αίτησις ακυρώσεως κατ' αποφάσεως του Τμήματος Κανονισμών Υπουργείου Εργασίας, ως στρεφομένη κατά μή εκτελεστής διοικητικής πράξεως, αναφερομένης δε εις σχέσιν ιδιωτικού δικαίου, εφ' ής αρμόδια πρός κρίσιν είναι τα τακτικά πολιτικά δικαστήρια, ΣΕ 1128 σ. 670.—Έλλειψις εξουσίας δικαστηρίων πρός έλεγχον εσωτερικών τυπικών στοιχείων νόμου· διάταξις του άρθρου 57 του Συντάγματος, ΑΠ 212 σ. 714, ΣΕ 1314 σ. 738.—Διαφοράς ιατρού μετά νομικού προσώπου δημοσίου δικαίου περί καταβολής αποζημιώσεως κατά ν.δ/γματα 3623/1956, ως ετροποποιήθη μεταγενεστέρως· υπαγωγή διαφοράς ως ιδιωτικής εις την καθ' ύλην αρμοδιότητα των τακτικών δικαστηρίων, αποκλειομένης της αιτήσεως ακυρώσεως ενώπιον του Συμβουλίου Επικρατείας, ΣΕ 975 σ. 739.— Δικαστικός έλεγχος του εύλόγου του χρόνου αναδρομικής επιβολής ασφαλιστικών εισφορών· υποχρέωσις των δικαστηρίων όπως εφαρμόζωσι τον νόμον μόνον δια τον υπ' αυτών κρινόμενον και οριζόμενον χρόνον ως εύλογον, της περί τούτου κρίσεως των υποκειμένης εις τον έλεγχον του Αρείου Πάγου, ΑΠ Ολ. 507 σ. 1485.—Ολομελείας Συμβουλίου Επικρατείας και του Α' Τμήματος επί αιτήσεων ακυρώσεως κατά συναπτομένων προς ασφαλιστικήν σχέσιν πράξεων, ΣΕ 2757 σ. 109.— Συμβουλίου Επικρατείας μόνον προς έλεγχον των υπό των Δημοσίων Αρχών εκδιδομένων εκτελεστών πράξεων της Διοικήσεως, ΣΕ 3084 σ. 140.—Δι' εκκαθάρισιν εξόδων επί παραιτήσεως δικογράφου άγωγής κατά την εργατικήν διαδικασίαν αρμόδιος ο εργατικός δικαστής, Π 108 σ. 227.—Υπουργού κατά νομοθετικήν εξουσιοδότησιν· άσκησις και υπό Υπουργού Υπηρεσιακής Κυβερνήσεως, Π 5161 σ. 279.—Έκδοσις διοικητικής πράξεως αναρμοδίως κατά χρόνον· ακύρωσις, ΣΕ 3083 σ. 136, ΣΕ 603 σ. 422, ΣΕ 1126 σ. 684.— Υπουργών Συντονισμού και Εργασίας δια τροποποίησιν διαιτητικής αποφάσεως· έκτασις, Βλ. λ. *Συλλογικαί διαφοραί εργασίας*. — Πολιτικών δικαστηρίων πρός έλεγχον πράξεων Συμβουλίων περί τοποθετήσεως πολεμιστών, Π 5161 σ. 277, Π 1678 σ. 1112, Π 1211 σ. 1179, Π 2962 σ. 1425.— Συμβουλίου προστασίας πολεμιστών επί αντικαταστάσεως αναγκαστικώς τοποθετηθέντος πολεμιστού· αρμοδιότης Παιδοδικειακής Επιτροπής επί απολύσει, ΣΕ 907 σ. 717.— Τοποθέτησις πολεμιστών εις επιχειρήσεις μέ Υποκαταστήματα αρμοδιότης Συμβουλίου της έδρας και των τοπικών Συμβουλίων, ΣΕ 20 σ. 338.— Συμβουλίου Προστασίας Παλεμιστών επί αναγκαστικού διορισμού δικηγόρου· προθεσμία προσβολής αρμοδιότης Δευτεροβαθμίου Συμβουλίου, ΣΕ 2926 σ. 142.—Υγειονομικών Επιτροπών Ι.Κ.Α., ΣΕ 3150 σ. 701.—Διευθυντών Υποκαταστημάτων Ι.Κ.Α και ένδικα μέσα κατά των αποφάσεων αυτών, ΣΕ 2844 σ. 38. —Εύδόκιμος υπηρεσία υπαλλήλου Τραπέζης της Ελλάδος δια προσαύξησιν μισθού· υπαγωγή του χαρακτηρισμού της υπηρεσίας ως εύδοκίμου ή μή εις την δικαίαν κρίσιν του Διοικητού της Τραπέζης· κρίσις Δικαστηρίου συνιφώντως προς το άρθρον 371 Α.Κ., ΑΠ 17 σ. 350.—Υπουργών επί εγκρίσεως Κανονισμών Εργασίας επιχειρήσεων αρμοδιότης κυρώσεως ή απορρίψεως του Κανονισμού και όχι και τροποποιήσεως αυτού, ΣΕ 414 σ. 394.— Κανονιστική αρμοδιότης Διοικήσεως πρός ρύθμισιν θεμάτων Ασφαλιστικού Οργανι-

σμού, ΣΕ 190 σ. 423.—Ὑπουργοῦ δι' ἐπέκτασιν ά.ν. 516)1948 περὶ νομιμοφροσύνης, ΑΠ 142 σ. 613.—Διακριτική ἐξουσία Διοικήσεως πρὸς ρύθμισιν συντάξεων κατ' ἐφαρμογὴν παρασχεθείσης εἰς αὐτὴν κανονιστικῆς ἁρμοδιότητος, ΣΕ 1064 σ. 874.—Διοικητικῶν διαιτητικῶν δικαστηρίων ἐπὶ συλλογικῶν διαφορῶν ἐργασίας. Βλ. λ. *Συλλογικαὶ διαφοραὶ ἐργασίας*.—Κατὰ τόπον διοικητικῶν διαιτητικῶν δικαστηρίων· θεμελιώδης ἀρχὴ τοῦ διοικητικοῦ δικαίου περὶ ἁρμοδιότητος Διοικητικῶν Ἀρχῶν· ἀπόφασις ἑκάστης Διοικητικῆς Ἀρχῆς μόνον ἐπὶ τῶν περιπτώσεων τῶν κατὰ τὰς κειμένας διατάξεις ὑπαγομένων εἰς τὴν καθ' ὅλην, κατὰ τόπον καὶ κατὰ χρόνον ἁρμοδιότητα αὐτῆς· ἁρμοδιότης κατὰ τόπον διοικητικῶν διαιτητικῶν δικαστηρίων· ἐξαίρεσις τοῦ καιόντος, ΣΕ 2006 σ. 983.—Κανονισμοὶ ἐργασίας, ἐγκρινόμενοι ὑπὸ τῆς Διοικητικῆς Ἀρχῆς· ἔλεγχος ὑπὸ τῶν δικαστηρίων ἀποφάσεως περὶ πειθαρχικῆς ποινῆς· κατάχρησις δικαιώματος, ΑΠ 358 σ. 1108.—Καταγγελία συμβάσεως ἐργασίας μεθ' ὑποβολὴν μηνύσεως· προσβολὴ ὡς καταχρηστικῆς, γενομένης κατόπιν ψευδοῦς μηνύσεως τοῦ ἐργοδότου κατὰ τοῦ μισθωτοῦ, ἐν γνώσει τῆς ἀθωότητος αὐτοῦ· ἔρευνα ὑπὸ πολιτικοῦ δικαστηρίου, Π 16207 σ. 1172.—Διοικήσεως ἐπὶ συλλογικῶν διαφορῶν ἐργασίας, Μελ. σ. 1217 ἐπ.—Προαγωγοὶ προσωπικοῦ Ο.Τ.Ε.· διέργεια ὑπὸ Συμβουλίου τοῦ Γενικοῦ Κανονισμοῦ, τυγχάνοντος ἀνεξαρτήτου τῆς ἐργοδοτρίας συλλογικοῦ ὀργάνου, μὴ ὑποκειμένη ἐξ τῆς κρίσεως αὐτοῦ εἰς τὸν δικαστικὸν ἔλεγχον ἀναπλήρωσις κατ' ἀνάγκην ὑπὸ τοῦ δικαστοῦ, ὅταν δὲν ἔχῃ ἐξενεχθῇ τοιαύτη ἕνεκα παρανόμου ἢ ἀντισυμβατικῆς πράξεως ἢ παραλείψεως στοιχεῖα πρὸς ἐπίκλησιν ὑπὸ τοῦ μισθωτοῦ, ΑΠ 220 σ. 1242.—Ἑρμηνεία ὑπὸ Ἐπιτροπῶν Ρυθμίσεως Φορτοεκφορτώσεων Λιμένων τῶν ἐκάστοτε ἐκδιδομένων Κανονισμῶν καὶ ἰσχυόντων τιμολογίων καὶ διαιτητικὴ ἐπίλυσις πάσης διαφορᾶς ἐκ τῆς ἐφαρμογῆς αὐτῶν· θέσις ἀποφάσεων Ἐπιτροπῶν ὑπ' ὄψιν τῶν ἁρμοδίων Δικαστικῶν Ἀρχῶν· ἔνιστα διατάξεως· ἁρμοδιότης Εἰρηνοδικῶν· διαδικασία ν. ΓΠΟΑ', ΣΕ 2083 σ. 1285.

Ἀρτεργάται. Βλ. καὶ λ. *Τσμεῖα*. Ἀτυχήματα ἐργασίας ἀρτιεργατῶν Ταμείου Ἀσφαλίσεως Ἀρτεργατῶν, ΝΖ σ. 195.—Πραγματοποίησις εἰσοδήματος ἐκ μισθώσεως ἀξίας λειτουργίας ἀρτοποιείων ἐν σχέσει πρὸς δόσεις ἐπαγγέλματος καὶ σύνταξιν ἐκ Ταμείου Ἀσφαλίσεως Ἀρτεργατῶν κλπ., ΣΕ 54 σ. 432.—Ἀπεδέχοι ἀξίας ἀρτιεργατῶν ἐάν εἰ ἀρτοποιεῖ κατὰ τὴν χορήγησιν τῆς ἀξίας ὑπεχρεοῦνται νὰ συνεισφέρωσιν εἰς τὰς ἀποδοχὰς τούτου καὶ τὸ ἐξ 25ο/ο ποσοστὸν ὅπερ δικαιοῦνται οἱ ἐργαζόμενοι ἐπὶ τῶν εἰσπραττομένων ψηστικῶν δικαιωμάτων ἐξ ἀρτοσκευασμάτων, Γν. Σ. σ. 743.—Εὐθύνη ἐργοδότου ἐπὶ ἐργατικοῦ ἀτυχήματος ἀρτιεργάτου· ἔκδοσις ἐντὸς ἐξουσιοδοτήσεως ν. 557)1943 τῆς ὑ.ἀ. 44952)1951· περιπτώσεις ἀπαλλαγῆς ἐργοδότου ὑποχρεώσεως πρὸς ἀποζημίωσιν ἐκ τοῦ ν. 551 1914 περὶ ἐργατικῶν ἀτυχημάτων, ΑΠ 304 σ. 1042.—Προσαύξησις ἀμοιβῆς ἀρτεργατῶν δι' ἐργασίαν κατὰ Κυριακὰς καὶ ἑορτάς, Γν. Σ. σ. 1063.—Ἀσφάλισις ἀρτεργατῶν κατὰ τῆς ἀνεργίας, Ἔγγρ. σ. 1379.

Ἄρτου ἐπίδαμα. Κῦρος διατάξεως, Σημ. σ. 768.

Ἀρχαιότης. Ὑπαλλήλων Σ.Ε.Κ. καὶ προαγωγή, ΑΠ 773 σ. 294.

Ἀρχιεργάτης. Πρόσληψις ὡς γεωργικοῦ ἐργάτου, χρησιμοποιουμένου ἀργότερον ὡς ἀρχιεργάτου, ἐπιβλέποντος ἐργάτας χαρακτηρισμὸς ἐργασίας κυρίως σωματικῆς, μὴ ἀπολύοντος οὕτω τοῦ μισθωτοῦ τῆς προστασίας νόμου 2112 1920, ΑΠ 174 σ. 867.—Περίπτωσις μισθωτοῦ, παρέχοντος ἐργασίαν ἀρχιτέκτονος· ἔλλειψις ἰδιότητος ἰδιωτικοῦ ὑπαλλήλου, ΑΠ 317 σ. 1173.

Ἀσβεστοποιεῖα. Ἐργατοτεχνῖται αὐτῶν· ὑπαγωγὴ εἰς Κοινωνισμὸν βαρίων καὶ ἀνθυγιεινῶν ἐπαγγελμάτων, Ἔγκ. σ. 433.

Ἀσθένεια. Ἀποχὴ μισθωτοῦ ἐκ τῆς ἐργασίας λόγῳ ἀσθενείας· συνέπειαι· τύχη συμβάσεως ἐργασίας. Βλ. λ. *Ἐργασίας σύμβασις* (παράγρ. 8 ι.—Ἔλλειψις δικαιώματος ἀποζημιώσεως διὰ μὴ χορήγησιν ἀδείας ἐπὶ ἀπολύσεως λόγῳ ἀνικανότητος πρὸς ἐργασίαν ἐκ νόσου, Γν. Σ. σ. 176.—Ἀποδοχαί, ἐφ' ὧν ὑπολογίζονται αἱ ἀσφαλιστικαὶ εἰσφοραί, ἐν περιπτώσει μειώσεως αὐτῶν κατ' ἐφαρμογὴν ἄρθρου 657 § 2 Α.Κ., Ἔγκ. σ. 304, Γν. Σ. σ. 304.—Νόσος ὡς ἐργατικὸν ἀτύχημα· ἀναπηρία· παροχαὶ Ι.Κ.Α., Ταμείων. Βλ. λ. *Ἐργατικὰ ἀτυχήματα, Κοινωνικαὶ Ἀσφαλίσεις, Ταμεῖα*.—Πάθησις πολεμιστοῦ ἐξ ἀνοικτῆς φυματιώσεως καὶ προστασία ἐκ τοῦ ά.ν. 1836)1951, ΑΠ 145 σ. 531.—Ὑπαλληλικὸς Κῶδιξ· λύσις σχέσεως ὑπαλλήλου διὰ σωματικὴν ἢ πνευματικὴν ἀνεπάρκειαν καὶ δικαίωμα μισθοῦ· ἀναρρωτικὴ ἄδεια, ΑΠ 189 σ. 866.—Συντοξιοδοτήσεις τυφλῶν ἠφαλισμένων Ι.Κ.Α., Ἔγκ. σ. 923.—Προστασία ταυτικοῦ ἐπὶ ἀσθενείας καὶ πολυνεσότησις, ΑΠ 219 σ. 1049.—Ὧραι ἐργασίας προσωπικοῦ λεωφορείων αὐτοκινήτων ἡμέραι ἀσθενείας ἐν σχέσει πρὸς συμπλήρωσιν τῆς περιόδου ἐργασίας τῶν 90 ἡμερῶν, Π 183 σ. 1183.—Ἀσφάλισις εἰς Ἐπικουρικὸν Ταμεῖον Ἐξόδου Γερόντων καὶ Ἀνικάνων Ἐργατῶν Μετάλλου· προϋπόθεσις διὰ τὴν ἀποκτηθεῖσαν συντάξεως δι' ἀνικανότητα ἐκ φυματιώσεως, ΑΠ 248 σ. 1188.—Τὸ πταῖσμα τοῦ ἀσθενήσαντος ἐργατικοῦ, ΝΖ σ. 1473.—Ὀδηγίαι ἐπὶ τῶν τροποποιήσεων διὰ τοῦ ν.δ. 4476)1965 ἐν σχέσει μὲ τὴν πραγματοποίησιν τῶν παροχῶν ἀσθενείας, Ἔγκ. σ. 1509.

Ἀστικὲς κῶδιξ. Ἔνιστα ἄρθρου 38 Εἰσ. Ν.Α.Κ. περὶ διατηρήσεως ἐργατικῶν τόμων· συμπληρωματικὴ ἰσχὺς διατάξεων Α.Κ., ΝΖ σ. 709.

Ἀστυνομία. Ἔλεγχος βιβλίου ἀδειῶν μισθωτῶν ὑπὸ ἀστυνομικῶν ὀργάνων, ΣΕ 2245 σ. 1288.

Ἀστυφύλακες πρόσθετοι Συμβάσεις ἐργασίας αὐτῶν· Ἰδικὸν Ταμεῖον Μονίμων Ὑδροστρωμάτων Ἀθηνῶν· ἰσχὺς ἐξομοιώσεως τούτου

πρὸς τὸ Δημόσιον μόνον διὰ τὰ δικονομικὰ καὶ φορολογικὰ πλεονεκτήματα καὶ προνόμια, μὴ περιλαμβανομένης εἰς ταῦτα τῆς ὑπὸ τῶν προσθέτων ἀστυφυλάκων δικαιουμένης ἀποζημιώσεως ἐκ τοῦ ν. 2112)1920 δι' ἀπόλυσιν αὐτῶν, ΑΠ 711 σ. 105.— Ὑπαγωγὴ ὑποχρεωτικὴς εἰς τὴν ἀσφάλισιν τοῦ Ταμείου Ἀσφαλίσεως Δημοτικῶν καὶ Κοινοτικῶν Ὑπαλλήλων ἔννοια ν. 1653)1951· ὑπαγωγὴ δι' αὐτοῦ προσθέτων ἀστυφυλάκων εἰς τὴν κειμένην περὶ προστασίας τῶν ἐργαζομένων νομοθεσίαν, εἰς τὴν ὁποίαν περιλαμβάνεται καὶ ἡ δυνατότης ἀσφαλίσεως εἰς τοὺς οἰκείους Ἀσφαλιστικοὺς Ὀργανισμούς, ΣΕ 51 σ. 491.

Ἀσφάλεια - Ὑγιεινή. Βλ. λ. *Ἄδεια μισθωτῶν, Ἀνάπαυσις, Κορταί, Ἐργατικὰ ἀτυχήματα, Κανονισμοί, Κυριακή, Ὑπερωρίαι κλπ.*

Ἀσφάλισις. Βλ. καὶ λ. *Ἀνεργίαι Ὀργανισμός, Ἀσφάλισις, Γεωργικαὶ Ἀσφαλίσεις, Κοινωνικαὶ Ἀσφαλίσεις, Στρατιωτικὴ ὑπηρεσία, Ταμεῖα* — Ἐπέλευσις κατὰ γενικὴν ἀρχὴν τοῦ ἀσφαλιστικοῦ δικαίου τῆς ἀσφαλιστικῆς περιπτώσεως ἅμα τῷ θανάτῳ τοῦ ἐξ οὗ ἕλκουσι τὰ συνταξιοδοτικὰ των δικαιώματα ἀμέσως ἡσφαλισμένου ἢ συνταξιούχου, ΣΕ 2044 σ. 40 — Ἁρμοδιότης Ὁλομελείας Συμβουλίου Ἐπικρατείας καὶ τοῦ Α' Τμήματος αὐτοῦ ἐπὶ αἰτήσεων ἀκυρώσεως καὶ συναπτομένων πρὸς τὴν ἀσφαλιστικὴν σχέσιν πράξεων, ΣΕ 2757 σ. 109.—Μὴ ἀναγκαία διὰ τὴν δημιουργίαν τῆς δημοσίου δικαίου ἀσφαλιστικῆς σχέσεως ἡ ἐγγραφὴ τοῦ μισθωτοῦ εἰς τὸ μητρῷον τοῦ Ταμείου· μὴ καταβολὴ εἰσφορῶν· συνέπειαι· ἐφαρμογὴ ἄρθρου 281 Α Κ., ΑΠ 776 σ. 168.—Θεμελιώδης ἀρχὴ κοινωνικῆς ἀσφαλίσεως, καθ' ἣν ἡ συνέχισις τῆς ἀσφαλιζομένης ἐργασίας καὶ ἡ συνέπεια ταύτης ἐξακολούθησις καταβολῆς τῶν εἰσφορῶν καὶ ἡ ἀναβολὴ τῆς συνταξιοδοτήσεως δὲν δύναται νὰ καταστήσωσι χείρονα τὴν θέσιν τοῦ ἡσφαλισμένου, ΣΕ 2929 σ. 172.— Γενικαὶ ἀρχαὶ ἀσφαλίσεως· δικαίωμα καὶ ὑποχρεώσεις ἐκ τοῦ νόμου διὰ τὸν ἡσφαλισμένον καὶ τὸν ἀσφαλιστικὸν φορέα, προκειμένης ὑποχρεωτικῆς ἀσφαλίσεως, οἷα ἡ παρὰ τοῦ Ι.ΚΑ. ἡ ὑπαγωγὴ εἰς αὐτήν, ἵνα ὅμως καταστῇ ἐνεργὸς ὁ ἀτομικὸς ἀσφαλιστικὸς δεσμὸς κατὰ τὴν περίπτωσιν ἀπαραίτητος ἡ ἐγγραφὴ τοῦ ἀσφαλιστέου εἰς τὰ μητρῷα τοῦ Ἀσφαλιστικοῦ Ὀργανισμοῦ καὶ ὁ διακανονισμὸς τῶν ἀσφαλιστικῶν αὐτοῦ εἰσφορῶν ἐν τῷ δέοντι χρόνῳ, ΣΕ 191 σ. 425 — Ὑποχρεωτικὴ καὶ αὐτοδικαία ἡ ἀσφάλισις εἰς Ἀσφαλιστικὸν Ὀργανισμὸν τῶν παρεχόντων ἐξηρτημένην ἐργασίαν· προϋποθέσεις, ἵνα καταστῇ ἐνεργὸν τὸ δικαίωμα ὑπαγωγῆς εἰς τὴν ἀσφάλισιν, ΝΖ σ. 193. — Δημιουργία πραγματικῆς καταστάσεως τυπικῆς ἀσφαλίσεως· ἀντίθεσις ἀνατροπῆς αὐτῆς εἰς τὰς ἀρχὰς τῆς ἀγαθῆς καὶ χρηστῆς διοικήσεως, ὑποχρεούσας εἰς σεβασμὸν τῶν πραγματικῶν καταστάσεων, αἱ ὁποῖαι προκύπτουν τῇ ἀνοχῇ καὶ τῇ συμπράξει τῆς Διοικήσεως, ἐφ' ὅσον δὲν ἐμεσολάβησε δολία τις ἐνέργεια τοῦ διοικουμένου· ἀσφάλισις εἰς Ταμεῖον, ΣΕ 2941 σ. 231, ΣΕ 1836 σ. 1378.—Τυπικὴ ἀσφάλισις εἰς Ἀσφαλιστικοὺς Ὀργανισμούς· συνδρομὴ τοιαύτης ὡσάκις τις, ὑπολαμβάνων ἑαυτὸν ὑπαγόμενον εἰς τὴν ἀσφάλισιν Ἀσφαλιστικοῦ τινος Ὀργανισμοῦ, ἐκδηλώσῃ τὴν βούλησίν του ὑπαγωγῆς εἰς τὴν ἀσφάλισιν καὶ καταβάλῃ τὰς ἀσφαλιστικὰς εἰσφοράς, τὰς ὁποίας ἀνεπιφυλάκτως ἀποδέχεται ὁ Ὀργανισμὸς παρεπόμενα ἐκ τῆς τυπικῆς ἀσφαλίσεως, ΣΕ 3148 σ. 300. —Ὑποχρεωτικὴ ἀσφάλισις· ἐλλειψις δικαιώματος τοῦ κατὰ νόμον ὑπαγομένου εἰς τὴν ἀσφάλισιν ταύτην τὰ ἀξιώσῃ, ἐπελθόντος τοῦ ἀσφαλιστικοῦ κινδύνου, τὴν συνταξιοδότησίν του, ἐφ' ὅσον, διαρκούσης τῆς ἀσφαλιστικῆς σχέσεως, οὐδέποτε κατέβαλε τὰς κεκανονισμένας ἀσφαλιστικὰς εἰσφορὰς καὶ ἐν γένει εἰς οὐδεμίαν ἐπαφὴν ἦλθε μετὰ τοῦ ἀσφαλιστικοῦ φορέως, ΣΕ 181 σ. 484, ΣΕ 182 σ. 485.— Ἐφαρμογὴ τῆς ἀνωτέρω ἀρχῆς μόνον εἰς τὰς περιπτώσεις, καθ' ἃς ἡ κτῆσις τοῦ συνταξιοδοτικοῦ δικαιώματος ἐξαρτᾶται κατὰ νόμον ἐξ ὡρισμένου ἀριθμοῦ ἡμερῶν ἐν ἀσφαλίσει καὶ τῆς ἐγκαίρου καταβολῆς τῶν εἰσφορῶν, ὡς εἶναι τὸ γῆρας, ὁ θάνατος καὶ ἡ ἀναπηρία ἐκ κοινῆς νόσου· ἀνεφάρμοστον τῆς ἀρχῆς ταύτης εἰς περιπτώσεις ἐργατικοῦ ἀτυχήματος, καθ' ἃς διὰ τὴν κτῆσιν τοῦ δικαιώματος δὲν ἀπαιτεῖται ὡρισμένος ἀριθμὸς ἡμερῶν ἐν ἀσφαλίσει· ἀσφάλισις εἰς Ταμεῖον Ἐπικουρικῆς Ἀσφαλίσεως Ἠλεκτροτεχνιτῶν Ἑλλάδος, ΣΕ 182 σ. 485.—Ἐξουσία Ὑπουργοῦ Ἐργασίας εἰς τὸ Ἀσφαλιστικὸν Δίκαιον καὶ δικαιώματα τῶν μισθωτῶν ἐκ τοῦ Ἐργατικοῦ Δικαίου, ΝΖ σ. 193.—Ἀσφαλιστικὸς Κῶδιξ. Σημ. σ. 384.—Προϋπόθεσις ἐφαρμογῆς διατάξεων ν.δ. 4202)1961, ἀναφερομένων εἰς τὸ θέμα μεταβολῆς τοῦ ἀσφαλιστικοῦ φορέως, ἡ διαδοχικὴ ἀσφάλισις εἰς πλείονας Ἀσφαλιστικοὺς Ὀργανισμούς· τὸ Κράτος δὲν ἐνεργεῖ ὡς Ἀσφαλιστικὸς Ὀργανισμός, ἀλλὰ δυνάμει τῆς συνδεούσης ταῦτο μετὰ τοῦ ὑπαλλήλου σχέσεως καὶ βάσει εἰδικοῦ συνταξιοδοτικοῦ νόμου, ΣΕ 191 σ. 425.—Διαδοχικὴ ἀσφάλισις κατὰ ν.δ. 4202)1961· ἐφαρμοστέον τοῦτο, ὡς ἰσχῦον κατὰ τὸν χρόνον τῆς συμπληρώσεως τῶν προϋποθέσεων πρὸς ἄσκησιν τοῦ συνταξιοδοτικοῦ δικαιώματος τοῦ ἡσφαλισμένου, ΣΕ 185 σ. 426.—Διαδοχικὴ ἀσφάλισις κατὰ ν.δ. 4202)1961· καθορισμὸς ποσοῦ συντάξεως κατόπιν τοῦ νόμου 4476)1965. Ἐγκ. Ι.Κ.Α. σ. 1189, Ἐγκ. Υ.Ε. σ. 1189.—Ἐπιτρεπτὴ ἀνάκλησις τῶν παρανόμων πράξεων τῆς Διοικήσεως, οἷαι καὶ αἱ ἐκδοθεῖσαι κατὰ πλάνην περὶ τὰ πράγματα καὶ μετὰ πάροδον ἐτῶν εὐλόγου χρόνου, ἐφ' ὅσον κατὰ τὴν ἔκδοσιν αὐτῶν συνέτρεξεν ἀπατηλὴ ἐνέργεια τοῦ ἐνδιαφερομένου, ὅτε προκειμένου περὶ ἀσφαλιστικῶν παροχῶν ἀποκλείεται καὶ ἡ ἐφαρμογὴ τῶν ἀρχῶν τῆς τυπικῆς ἀσφαλίσεως· ἐλλειψις προϋποθέσεως τῆς κάτω τῶν 55 ἐτῶν ἡλικίας διὰ τὴν προαιρετικὴν ἀσφάλισιν κατ' ἄρθρον 41 § 3 ἀ.ν. 1846)1951 περὶ Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων, ΣΕ 1184 σ. 485.—Διακοπὴ ἀσκήσεως ἐπαγγέλματος λόγῳ καταδίκης ἡσφαλισμένου εἰς ποινὴν καθείρξεως· ἐλλειψις θεμελιώσεως τυπικῆς ἀσφαλίσεως ἐκ μόνης

τῆς μετὰ τὴν ἀποφυλάκισιν ἁπλῆς εἰσπράξεως παρὰ τοῦ Ἀσφαλιστικοῦ Ὀργανισμοῦ τῶν κατὰ τὸ ἀνωτέρω χρονικὸν διάστημα εἰσφορῶν, οὐδὲ δυναμένης νὰ περιορίσῃ τὰ ὁρμώδια ὄργανα τοῦ Ἀσφαλιστικοῦ Ὀργανισμοῦ, ὅπως κατὰ τὸν κανονισμὸν τῆς ἀπονεμητέας συντάξεως κανονίσωσι ταύτην ἐπὶ τῇ βάσει τῶν διατάξεων τοῦ Κανονισμοῦ Παροχῶν, ΣΕ 175 σ. 485.—Ρύθμισις ἀσφαλιστικῆς παροχῆς ὑπὸ τοῦ κανονιστικοῦ καθεστῶτος τοῦ χρόνου, καθ' ὃν ἐπῆλθεν ὁ ἀσφαλιστικὸς κίνδυνος, ΣΕ 3180 σ. 491.—Δυνατὴ ἀνάκλησις παρανόμως χορηγουμένων περιοδικῶν παροχῶν διὰ τὸν ἐφεξῆς χρόνον· ἀσυγχώρητον ἀνακλήσεως ὑπὸ ὡρισμένας προϋποθέσεις, διάκρισις τοιαύτη ἀποδεικνύεται, ὅτι ὑπὲρ τοῦ διοικουμένου, ἐν καλῇ πίστει τελοῦντος, ἔχει δημιουργηθῇ ὡρισμένη κατάστασις, ἐκ τῆς ὁποίας δὲν δύναται οὗτος εὐχερῶς νὰ ἀναπροσαρμοσθῇ, ΣΕ 3153 σ. 493.—Ἐπιβολὴ οἰκονομικοῦ βάρους, εἰ καὶ ἡ εἰσφορὰ εἰς βάρος ἐργοδοτῶν χάριν τῶν μισθωτῶν αὐτῶν καὶ ὑπὲρ Ἀσφαλιστικοῦ Ταμείου· περιορισμὸς τοῦ νομοθέτου εἰς ἐντὸς εὐλόγου χρόνου ἀναδρομικὴν ἰσχὺν τῶν περὶ αὐτῶν κανόνων δικαίου, ὑποκειμένης τῆς κρίσεως περὶ τοῦ εὐλόγου χρόνου εἰς τὸν ἔλεγχον τῶν δικαστηρίων καὶ ταύτης εἰς τὸν ἔλεγχον τοῦ Ἀρείου Πάγου· κύρωσις διὰ νόμου ἀκύρου ἀποφάσεως Ὑπουργοῦ Ἐργασίας καὶ συνέπειαι ὡς πρὸς εἰσφοράς, ΑΠ 173 σ. 516.—Παραγραφὴ ἀσφαλιστικῶν εἰσφορῶν 20ετής, ἂν δὲν ὁρίζεται ἄλλως διὰ εἰδικῆς διατάξεως, ΑΠ 173 σ. 516.—Γενικὴ ἀρχὴ τοῦ Ἀσφαλιστικοῦ Δικαίου· ρύθμισις ἐπὶ τῶν περιπτώσεων ἐπικουρικῆς ὑποχρεωτικῆς ἀσφαλίσεως, τάσσει ταῦτα γενικωτέρου θέματος τῆς καθόλου ἀσφαλιστικῆς σχέσεως θεμάτων, μεταξὺ τῶν ὁποίων καὶ τοῦ τῆς καταβολῆς τῶν εἰσφορῶν ἐκ μέρους τῶν Ἀσφαλιστικῶν Ὀργανισμῶν, ὑπὸ κανόνων δημοσίας τάξεως, ἐφ' ὧν, ἐξαιρέσει ρητῆς περὶ τοῦ ἐναντίου διατάξεως, οὐδεμία ἰδιωτικὴ πρωτοβουλία ἢ συναίνεσι συγχωρεῖται διάφορος τῆς ὑπὸ τοῦ νόμου καθιερουμένης ρυθμίσεως· συνέπειαι ἐκ τῆς μὴ καταβολῆς τῶν εἰσφορῶν ἢ τῆς ἀποθέσεως εἰς τὸν ἀσφαλισμένον τῶν τυχὸν καταβληθεισῶν τοιούτων, ἔστω καὶ συναινέσει αὐτοῦ ἢ τοῦ Ταμείου ἢ καὶ ἀμφοτέρων γινομένη, ΣΕ 545 σ. 548.—Ὑποχρεώσεις ὀργάνων Ἀσφαλιστικῶν Ὀργανισμῶν ὅπως ἐνεργοῦν συμφώνως πρὸς τὰς ἀρχὰς τῆς χρηστῆς καὶ εὐρύθμου Διοικήσεως, τῶν δὲ ἐργαζομένων ὅπως μὴ συμπεριφέρωνται ἀπατηλῶς καὶ κακοπίστως ἔκτασις ἐρεύνης ὑπὸ τῶν φορέων τῆς ἀσφαλίσεως περὶ τῶν στοιχείων τῆς ἀσφαλίσεως καὶ τῆς σπουδαίας καὶ εἰλικρινοῦς προθέσεως τῶν ἀσφαλισμένων ὅπως ἐργασθοῦν ἀσφάλισις εἰς Ταμεῖον Ἐπικουρικῆς Ἀσφαλίσεως Μισθωτῶν Κλωστουφαντουργίας, ΣΕ 549 σ. 548.—Κύριον ἐπάγγελμα μισθωτοῦ ὡς προϋπόθεσις ἀσφαλίσεως, ΝΖ σ. 702.—Γενικαὶ ἀρχαὶ Ἀσφαλιστικοῦ Δικαίου· χρόνος κρίσεως συνταξιοδοτικοῦ δικαιώματος κατὰ τὰς ἰσχυούσας κατὰ τὸν χρόνον τῆς ἐπελεύσεως τοῦ ἀσφαλιστικοῦ κινδύνου διατάξεις, μὴ δυναμένων, πλὴν εἰ δικῆς διατάξεως, νὰ τύχωσιν ἐφαρμογῆς τῶν εὐμενεστέρων ἀπὸ ἀπόψεως προϋποθέσεων μεταγενεστέρων συνταξιοδοτικῶν διατάξεων, ΣΕ 1073 σ. 740.—Δημοσίου δικαίου σχέσις ἡ ὑποχρεωτικὴ ἀσφάλισις, ΑΠ 188 σ. 868.—Διακριτικὴ ἐξουσία Διοικήσεως πρὸς ρύθμισιν συντάξεων κατ' ἐφαρμογὴν παρασχεθείσης εἰς αὐτὴν κανονιστικῆς ἁρμοδιότητος, ΣΕ 1064 σ. 874.—Ἀναδρομικὴ ἐπιβολὴ ἀσφαλιστικῶν εἰσφορῶν· περιορισμὸς ἐκ τῶν ἄρθρων 3, 4 καὶ 59 τοῦ Συντάγματος· δικαστικὸς ἔλεγχος τοῦ εὐλόγου χρόνου ἀναδρομικῆς ἐπιβολῆς· ἔλεγχος τῆς κρίσεως ὑπὸ τοῦ Ἀρείου Πάγου, ΑΠ Ὀλ. 507 σ. 1485.—Ἡ κοινωνικὴ ἀσφάλισις, Σημ. σ. 640.

Ἀσφαλιστικὰ Δικαστήρια. Ἀσφαλιστικὰ δικαστήρια ἔλεγχος οὐσιαστικῆς κρίσεως ὀργάνων Ι.Κ.Α., ΝΖ σ. 448.

Ἀτυχήματα. Βλ. λ. *Ἐργατικὰ ἀτυχήματα, Κοινωνικαὶ Ἀσφαλίσεις, Ταμεῖα.*

Αὐξήσεις. Βλ. λ. *Ἀποδοχαί, Συλλογικαὶ διαφοραὶ ἐργασίας, Συλλογικαὶ συμβάσεις ἐργασίας.*

Αὐτεπάγγελτος δίωξις. Ἀδικήματος καθυστερήσεως ἀποδοχῶν, ΝΖ σ. 48.

Αὐτεπάγγελτος ἔρευνα. Ἐπὶ ἐφαρμογῆς τῶν δημοσίας τάξεως διατάξεων τοῦ πτωχευτικοῦ δικαίου, Π 5113 σ. 157.—Διαφορὰς κατὰ τὴν ἐργατικὴν διαδικασίαν ἐπὶ ἐρημοδικίας· ἔννοια τῆς διατάξεως, ΑΠ 19 σ. 347.—Νομιμοποιήσεως διαδίκου ὡς ἐνάγοντος ἢ ἐναγομένου, ΑΠ 100 σ. 1186.—Ἀπολύτου ἀναρμοδιότητος, Π 38 σ. 1289.—Ὑπὸ Ἐφετείου τοῦ νόμῳ βασίμου τῆς ἀγωγῆς, Π 138 σ. 723.—Ὑπὸ Συμβουλίου Ἐπικρατείας λόγῳ κακῆς συνθέσεως, γνωστοῦ αὐτοῦ ἐκ τῆς προηγουμένης ἀκυρωτικῆς ἀποφάσεώς του, ΣΕ 538 σ. 474.—Αὐτεπάγγελτος ἀπόρριψις ὑπὸ Ἐφετείου ἰσχυρισμοῦ πραταθέντος τὸ πρῶτον ἐνώπιον αὐτοῦ διὰ τῶν προτάσεων καὶ ἀποτελούντων μεταβολὴν τῆς βάσεως τῆς ἀγωγῆς, ΑΠ 785 σ. 289.—Ἀναίρεσις ἀποφάσεως κατ' αὐτεπαγγέλτως ὑπὸ τοῦ εἰσηγητοῦ τῆς ἀποφάσεως τοῦ Ἀρείου Πάγου προτεινόμενος λόγος, ΑΠ 2 σ. 266.—Ἰσχυρισμὸς ἐναγομένου περὶ συνυπαιτιότητος δι' ἐφαρμογὴν ἄρθρου 300 Α.Κ.· ἔνστασις, μὴ λαμβανομένη ὑπ' ὄψιν αὐτεπαγγέλτως, ΑΠ 361 σ. 977.

Αὐτοκίνητο. *1. Λεωφορεῖα, Κ.Τ.Ε.Λ., Ο.Λ., Σ.Θ. κλπ.* Ὧραι ἐργασίας προσωπικοῦ κινήσεως λεωφορείων ἐπὶ συνεχοῦς· παροχῆς ταύτης δὲν δύνανται νὰ ὑπερβαίνουν τὰς 48 ὥρας, ἐπὶ διακεκομμένης δὲ τὰς 66 ἑβδομαδιαίως· προσδιορισμὸς ἑκάστοτε, πρὸς ἐξεύρεσιν τῆς τυχὸν ὑπερβάσεως τοῦ συνόλου τῶν καθ' ἑβδομάδα ἢ κατὰ περίοδόν τινα ἐργασίας ὡρῶν ἀπασχολήσεως, ἵνα κριθῇ ἐὰν καὶ ποῖαι τῶν ὡρῶν τούτων περιλαμβάνωνται εἰς τὴν κανονικὴν συνεχῆ ἐργασίαν τῶν 48 ὡρῶν ἑβδομαδιαίως ἢ εἰς τὴν κατὰ διαρκῆ ἐπὶ διακεκομμένης ἐργασίας ἐπιτρεπομένην τῆς τῶν 66 ὡρῶν, ΑΠ 783 σ. 156.—Ἀποζημιώσεις δι' ὑπερωριακὴν ἐργασίαν ἄνευ ἀδείας τῆς Ἀρχῆς κατ' ἄρθρον 8 § 2 ν. δ/τος 4020/1959· περιπτώσεις ὑπερωριῶν κατὰ τὸ β. δ/γμα 2)

17.7.1956 περί Κανονισμών ώρών έργασίας προσωπικού λεωφορείων αύτοκινήτων, ΑΠ 409 σ. 1182.—Ώραι έργασίας προσωπικού λεωφορείων· έκδοσις των β. δ)των άπό 2.7. 1956 καί 582)1960 έντός των όρίων έξουσιοδοτήσεως τού π.δ)τος 8)14 Μαρτίου 1930· υπολογισμός 9ώρημέρου έργασίας κατ' άρθρον 241 Α.Κ.· έβδομαδιαίαι άναπαύσεις· ήμέραι άσθενείας έν σχέσει πρός συμπλήρωσιν τής περιόδου έργασίας των 90 ήμερών, Π 183 σ. 1183.— Ώραι έργασίας προσωπικού Κ.Τ.Ε.Λ., Έγκ. σ. 1255.—Έβδομαδιαία άνάπαυσις ίδιοκτητών λεωφορείων Κ.Τ.Ε.Λ., έργαζομένων ώς όδηγών, Έγγρ. σ. 1383.—Άκύρωσις έν μέρει τής ύ.σ. 61083)1964 έπί τής ύπ' άριθ. 20)1964 διαιτητικής άποφάσεως περί άποδοχών προσωπικού κινήσεως λεωφορείων, ΣΕ 1412 σ. 800.—Ένταξις είσπρακτόρων είς Κ.Τ.Ε.Λ.· έννοια διατάξεων τού δι' άρθρου 17 ν.δ. 3990)1959 άντικατασταθέντος άρθρου 17 νόμου 2112)1952, ώς συνεπληρώθη δι' άρθρου 33 ν.δ. 3334)1955· ύποκατάστασις των Κ.Τ.Ε.Λ. άπό καί διά τής είς αύτά έντάξεως των κατά τήν δημοσίευσιν τού νόμου ύπηρετούντων είσπρακτόρων είς λεωφορεία, έντεταγμένα είς αύτά, καί έχόντων έξάμηνον τοιλάχιστον ύπηρεσίαν είς λεωφορεῖον τού Κ.Τ.Ε.Λ. αύτοδικαίως είς άπαντα τά έκ τής μεταξύ τού ίδιοκτήτου ταύ έντεταγμένου είς τό Κ.Τ.Ε.Λ. λεωφορείου καί είσπράκτορος ύφισταμένης κατά τήν ένταξιν συμβάσεως έργασίας άπορρέοντα δικαιώματα καί ύποχρεώσεις, πλήν των ληξιπροθέσμων καί άπαιτητών άπαιτήσεων κατά τού πρό τής έντάξεως ίδιοκτήτου τού λεωφορείου καί έργοδότου των· έπιδόματα πολυετίας είσπρακτόρων δικαίωμα άδειας κατ' ά.ν. 539)1945· προϋπόθεσις· ύποβολή αίτήσεως, Π 5971 σ. 870.—Έπαρκής αίτιολογία κρίσεως δικαστηρίου ούσίας περί παραιτήσεως μισθωτού (όδηγού λεωφορείου αύτοκινήτου) άξιώσεων του έξ άδικαιολογήτου πλουτισμού διά τήν κατά τάς ήμέρας άναπαύσεως του παρασχεθείσαν έργασίαν έκπροσώπησις ίδιοκτήτου λεωφορείου ύπό τού εἰ ὁ εἶναι ἐντεταγμένον τό λεωφορεῖον Κ.Τ.Ε.Λ. ἐν τῇ καταβολῇ τῆς ἀντιμισθίας τοῦ ὁδηγοῦ τοῦ λεωφορείου κατ' ἄρθρον 17 § 1 νόμου 2119)1952, ΑΠ 280 σ. 989.—Ὑπόχρεως πρός καταβολήν μισθοῦ εἰσπρακτόρων λεωφορείων αὐτοκινήτων ὑποχρέωσις πρός τοῦτο τοῦ Κ.Τ.Ε.Λ. ἀπό τῆς δημοσιεύσεως τοῦ ν.δ. 3990)1959, ἀσχέτως πρός τήν πραγματοποίησιν ἢ μή τῆς προβλεπομένης ὑπό τοῦ ἀνωτέρου ν.δ)τος ἐντάξεως τούτων, ΑΠ 409 σ. 1182.—Νομιμοφανής ὑπαλλαγή προσωπικοῦ Κ.Τ.Ε.Λ. πρός ἄλλην ἔλεγχος καί ἄρθρον 281 Α.Κ., Π 38 σ. 1294.—Ἀσφαλιζόμενα εἰς τό Ι.Κ.Α. πρόσωπα ἔννοια ἐξηρτημένης ἐργασίας· παροχή ἐργασίας φορτοεκφορτωτῶν εἰς Κ.Τ.Ε.Λ., Π 485 σ. 1437.—Γενικαί Κανονισμός Προσωπικοῦ Α.Ε. Α.Σ.Π.Α.· ἀποζημίωσις συζύγου καί τέκνων ἐν περιπτώσει θανάτου μισθωτοῦ Σημ. σ. 1216.—Κατάρτισις καί κύρωσις Κανονισμοῦ Ὀργανισμοῦ Ἀσφαλιστικῆς Συνεταιρισμῶν Θεσσαλονίκης, ρυθμίζοντος τόν τρόπον ἐκτελέσεως τῆς ἐργασίας διαμορφουμένας μεταξύ τούτου καί τοῦ προσωπικοῦ του σχέσεις ἀποκλειστικῶς κατά τήν ὑπό τοῦ ν.δ. 3789 διαδικασίαν ἐξουσία ἐκ τοῦ νόμου Ὑπουργῶν ὄχι καί τροποποιήσεως Κανονισμοῦ, ΣΕ 414 σ. 394.—Ἀκύρωσις τῆς ὑπ' ἀριθ. 2)1964 ἀποφάσεως τοῦ Δ.Δ.Δ. Θεσσαλονίκης περί ὅρων ὁμοιβῆς καί ἐργασίας προσωπικοῦ Ἐξωτερικῆς Ὑπηρεσίας Ο.Α.Σ.Θ., ὡς ἀναιτιολογήτου, ΑΠ 212 σ. 715.

2. *Ἀγοραία (ταξί).* Σχέσεις ἐργασίας ὁδηγοῦ αὐτοκινήτου ταξί μετά τοῦ ἰδιοκτήτου αὐτοῦ· πραγματικά περιστατικά ἀποδεικνύοντα ὕπαρξιν συμβάσεως περί παροχῆς ἐξηρτημένης ἐργασίας, Π 1876 σ. 871.

3. *Φορτηγά.* Ὧραι ἐργασίας ὁδηγῶν φορτηγῶν αὐτοκινήτων Σ.Ε.Κ.· ἰδιαιτέρα ὁμοιβή διά συμπληρωματικάς ὥρας κατά Κανονισμόν ὡρῶν ἐργασίας καί ἀναπαύσεως τῶν ἐν Ἑλλάδι ἀτμηλάτων σιδηροδρόμων· ἀποζημίωσις δι' ἀπομάκρυνσιν τῆς ἕδρας κατά Κανονισμόν δευτερευουσῶν ἀπολαυῶν· ἀνεφάρμοστον ἐπί προσωπικοῦ τῶν Σ.Ε.Κ. ὑπ' ἀριθ. 8900)1946 ὑ.σ. περί προσαυξήσεως ὁμοιβῆς δι' ἐργασίαν κατά Κυριακάς, Π 24892 σ. 417.—Νόμιμος ἡ παροχή ἐργασίας κατά Κυριακάς καί ἐξαιρέσιμους ἑορτάς των ὁδηγῶν φορτηγῶν αὐτοκινήτων· δικαίωμα προσαυξήσεως μισθοῦ κατά τήν ὑ.σ. 8900)1946· στήριξις ἐξ ὡσεως εὐθέως εἰς ταύτην καί ὄχι εἰς ἀδικαιολόγητον πλουτισμόν ἐργοδότου· δικαίωμα ἀποζημιώσεως διά διανυκτερεύσεις ἐκτός ἕδρας· παραγραφή ἀπαιτήσεως, μή γενομένης μετ' αὐτήν ἐξιώσεως ἐξ ἀδικαιολογήτου πλουτισμοῦ· ἔλλειψις δικαιώματος μισθωτῶν ἐπιχειρήσεων μεταφορᾶς πρός ἑβδομαδιαίαν ἀνάπαυσιν, Π 638 σ. 285.—Ὀκτάωρος ἡ νόμιμος ὑποχρεωτική ἐργασία τῶν ὁδηγῶν φορτηγῶν αὐτοκινήτων· δικαίωμα ἐπί ὑπερβάσεως τοῦ ὁρίου τούτου ἄνευ ἀδείας τῆς Ἀρχῆς· ἀποζημίωσις κατά τάς περί ἀδικαιολογήτου πλουτισμοῦ διατάξεις κατ' ἄρθρον 8 ν.δ. 4020)1959· ἀκυρότης συμφωνίας περί καλύψεως ταύτην διά τῶν κατοβαλλομένων ἀποδοχῶν, ΑΠ 40 σ. 351.

4. *Ἐπιβάτη ἰδιωτικῆς χρήσεως οἰκιακοί ὁδηγοί.* Ἀνεπίτρεπτον, κατ' ἄρθρον 2 β.δ)τος 14.8.9.1960 περί κανονισμοῦ ὡρῶν ἐργασίας προσωπικοῦ ἀγοραίων καί ἰδιωτικῆς χρήσεως αὐτοκινήτων ὑπερβάσεως τοῦ 8ώρου τῆς ἡμερησίου ἐργασίας τοῦ ὁδηγοῦ ἐπιβατικοῦ αὐτοκινήτου ἰδιωτικῆς χρήσεως, τοῦ προσληφθέντος καί χρησιμοποιηθέντος πρός ἐξυπηρέτησιν τῶν ἀναγκῶν οἱασδήποτε ἐπιχειρήσεως γενικῶς, τοῦ νόμου μή διακρίνοντος μεταξύ συνεχοῦς λειτουργίου (κινήσεως) τοῦ αὐτοκινήτου· ὑπερβασις ὀκταώρου ἄνευ ἀδείας τῆς Ἀρχῆς δι' ὅσα ὡς τα, ΑΠ 40 σ. 351.—Καταγγελία συμβάσεως ἐργασίας οἰκιακῶν ὁδηγῶν αὐτοκινήτων πολυτελείας ὑπαγωγή εἰς 15θήμερον προθεσμίαν β.δ. 16)18 Ἰουλίου 1920, ΑΠ 786 σ. 146.—Οἰκιακοί ὁδηγοί· ἄδεια· ἐφαρμογή ἄρθρων 666, 667 Α.Κ. ΝΖ σ. 831.

5. *Βυτιοφόρα.* Ἀνεφάρμοστον σ.σ.ε. προσωπικοῦ ἐπιχειρήσεως πετρελαιοειδῶν προϊόντων

ἐπί τῶν ὁδηγῶν μεταφορικῶν βυτιοφόρων αὐτοκινήτων, τῶν μή συνδεομένων μετά τῶν ἐπιχειρήσεων διά συμβάσεως ἐργασίας, ἀλλ' ἀναλαμβανόντων διά συμβάσεως ἐργασίας μετ' ἄλλης ἐπιχειρήσεως μεταφορῶν τήν μεταφοράν τῶν πετρελαιοειδῶν, ΑΠ 362 σ. 1308.

Θ. *Ἀσφαλιστικά Ταμεῖα.* Ἀσφάλισις εἰς Ταμεῖον Συντάξεων Αὐτοκινητιστῶν· σύνταξις λόγῳ θανάτου· περίπτωσις ὁδηγοῦ αὐτοκινήτου Δήμου, συνδεομένου μετ' αὐτοῦ διά σχέσεως δημοσίου δικαίου· μή ὑπαγωγή εἰς τήν ἀσφάλισιν τοῦ Ταμείου· τυπική ἀσφάλισις· κρίσις περί μή συνδρομῆς τοιαύτης, ΣΕ 3148 σ. 300. —Ἀσφάλισις εἰς Ταμεῖον Συντάξεων Αὐτοκινητιστῶν· διακοπή ἀσκήσεως ἐπαγγέλματος λόγῳ καταδίκης ἡσφαλισμένου εἰς ποινήν καθείρξεως· ἔλλειψις θεμελιώσεως τυπικῆς ἀσφαλίσεως ἐκ μόνης τῆς μετά τήν ἀπαφυλάκισιν ἁπλῆς εἰσπράξεως παρά τοῦ Ἀσφαλιστικοῦ Ὀργανισμοῦ τῶν κατά τό ἀνωτέρω χρονικόν διάστημα εἰσφορῶν, οὐδέ δυναμένης νά περιορίσῃ τά ἀρμόδια ὄργανα τοῦ Ἀσφαλιστικοῦ Ὀργανισμοῦ, ὅπως κατά τόν κανονισμόν τῆς ἀπονεμητέας συντάξεως κανονίσωσι ταύτην ἐπί τῇ βάσει τῶν διατάξεων τοῦ Κανονισμοῦ Παροχῶν· χρόνος φυλακίσεως ὡς χρόνος ἀσφαλίσεως, ΣΕ 175 σ. 486.—Ὁδηγός αὐτοκινήτου Δήμου, συνδεόμενος διά σχέσεως δημοσίου δικαίου· μή ὑπαγωγή εἰς ἀσφάλισιν τοῦ Ταμείου Συντάξεων Αὐτοκινητιστῶν, ΣΕ 3148 σ. 300.—Ἀσφάλισις εἰς Ταμεῖον Ἐπικουρικῆς Ἀσφαλίσεως Προσωπικοῦ Ὀργανισμοῦ Ἐλέγχου τῶν δι' Αὐτοκινήτων Συγκοινωνιῶν καί Ὑπαλλήλων Γραφείων Κ.Τ.Ε.Λ.· ἐξαγορά κατά τήν πρώτην δεκαετίαν ἀπό τῆς ἱδρύσεως τοῦ Ταμείου παρά τῶν ἡσφαλισμένων αὐτοῦ καί τῶν μελῶν οἰκογενείας, τυγχανόντων συντάξεως ἐντός τοῦ ἀνωτέρω χρονικοῦ διαστήματος παρ' Ὀργανισμοῦ κυρίας ἀσφαλίσεως, προϋπηρεσίας αὐτῶν· ἔννοια σχετικῆς διατάξεως Κανονισμοῦ παροχῶν τοῦ Ταμείου, ΣΕ 55 σ. 233.—Ἀσφάλισις εἰς τό ἀνωτέρω Ταμεῖον Ἐπικουρικῆς Ἀσφαλίσεως αὔξησις παρεχομένων ὑπό τούτου συντάξεων· ἔννοια ὑ.ά. 57200)1957 δυνατή ἀνάκλησις παρανόμως χορηγουμένων περιοδικῶν παροχῶν διά τόν ἐφεξῆς χρόνον· προϋποθέσεις, ΣΕ 3153 σ. 493.

Αὐτοκινητάμαξαι Βλ. λ. *Σιδηρόδρομοι.*

Αὐτόνομος Σταφιδικός Ὀργανισμός. Βλ. λ. *Ὀργανισμοί, Ταμεῖα.*

Ἄφεσις χρέους. Ἀπορρέοντος ἐκ διατάξεων δημοσίας τάξεως ἀνίσχυρον, Π 639 σ. 285.

Ἀχρεωστήτων. Ἐπιστροφή ὑπό Ι.Κ.Α. ἀχρεωστήτως καταβληθεισῶν εἰσφορῶν, Ε 1337 σ. 1054.—Ἐπιστροφή ἀχρεωστήτως εἰσπραχθεισῶν εἰσφορῶν κατ' ἄρθρον 27 § 8 ἀ.ν. 1846)1951 «περί Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων» ὀφειλή τόκου πρός 5 ο)ο ἀπό τῆς καταβολῆς τῆς ἀχρεωστήτου εἰσφορᾶς καί ὄχι ἀπό τῆς ὑποβολῆς τῆς αἰτήσεως· ὀφειλή τόκου ὑπερημερίας πρός 6 ο)ο ἀπό τῆς ἐγέρσεως τῆς ἀγωγῆς· ἐφαρμογή ἄρθρου 27 § 8 ἀ.ν. 1846)1951 εἴτε ἐξ ὁλοκλήρου ἀχρεωστήτως κατεβλήθησαν αἱ εἰσφοραί, εἴτε ἐν μέρει καί ἀνεξαρτήτως ἄν τό Ι.Κ.Α. ἐπεδίωξεν ἤ μή τήν εἴσπραξιν τῶν εἰσφορῶν, ΑΠ 451 σ. 1505.

Β

Βαθμολογική κατάταξις. Μισθωτῶν καί ἀρχή ἴσης μεταχειρίσεως, ΑΠ 242 σ. 1176.—Ἔννοια μονομεροῦς βλαπτικῆς μεταβολῆς ὅρων συμβάσεως ἐργασίας, κατ' ἄρθρον 7 ν. 2112)1920· περίπτωσις ἐπιχειρήσεων μή ἐχουσῶν διά κανονισμοῦ καθιερώσει βαθμολογικήν κατάταξιν τῶν ὑπαλλήλων των· ἀνάθεσις διαφόρων καθηκόντων· πότε βλαπτική μεταβολή· ληπτέα ὑπ' ὄψιν· κριτήρια ἄρθρων 200, 281, 288 Α. Κ., ΑΠ 791 σ. 201.—Διαβάθμισις μαιῶν νοσηλευτικῶν Ἱδρυμάτων, ΑΠ 120 σ. 471.

Βαρέα ἐπαγγέλματα. Βλ. λ. *Ἀνθυγιεινά ἐπαγγέλματα.*

Βασιλική Πρόνοια. Ἔλλειψις ὑποχρεώσεως Βασιλικῆς Προνοίας πρός καταβολήν εἰσφορῶν ὑπέρ τῆς Ἐργατικῆς Ἑστίας, ΑΠ 3 σ. 620. — Χαρακτήρ ὡς νομικοῦ προσώπου ἰδιωτικοῦ δικαίου· κατάργησις δι' ἄρθρου 42 ν. 3239)1955 καί τοῦ ἄρθρου 1 ἀ.ν. 1427)1950 περί προσωπικοῦ τῆς Βασιλικῆς Προνοίας· ἐφαρμογή ἐθνικῶν γενικῶν συλλογικῶν συμβάσεων ἐργασίας· ἔλλειψις διατάξεως περί χρονικῶν ὁρίων ἐργασίας τοῦ ἐν λόγῳ προσωπικοῦ· ἀπασχόλησις πέραν τοῦ συμφωνημένου ἤ εἰθισμένου χρόνου ἐργασίας καί συμπληρωματική ἀμοιβή· ἀπασχόλησις κατά Κυριακάς καί ἑορτάς· ἄδεια· ἀποζημίωσις ἐν μή παροχῇ, Π 18 σ. 1295.

Βαφεῖο. Ὑπαγωγή εἰς ἀσφάλισιν Ταμείου Ἐπικουρικῆς Ἀσφαλίσεως Μισθωτῶν Κλωστοϋφαντουργίας καί τῶν ἐπιχειρήσεων τῶν ἀπασχολουμένων εἰς ἄλλα στάδια τῆς παραγωγῆς τοῦ ὑφάσματος, βαφήν, φινίρισμα κλπ., ΑΠ 644 σ. 44.

Βεβαιώσεις. Περί προϋπηρεσίας· ὑποχρέωσις ἐργοδότου πρός χορήγησιν ἀνακριβῆς βεβαιώσεως· εὐθύνη ἐξ ἀδικοπραξίας τοῦ προηγουμένου ἐργοδότου ἐναντί τοῦ δευτέρου· ὑπεύθυνος δήλωσις προσλαμβανομένου, ΝΖ σ. 434.—Ἔνορκος περί εἰσοδημάτων ἐπιστημόνων πολεμιστῶν πρός διορισμόν κατ' ἀ.ν. 1836)1951· τίνος χρόνου τήν οἰκονομικήν κατάστασιν δέον νά παρουσιάζῃ, ΑΠ 778 σ. 97, πρβλ. Εἰσαγ. σ. 97.—Ἀπόρριψις λόγου ἀναιρέσεως περί τοῦ ὅτι τό δικαστήριον δέν ἔλαβεν ὑπ' ὄψιν ἁπάσας τάς ἐνώπιον συμβολαιογράφου ληφθείσας ἐνόρκους βεβαιώσεις, ΑΠ 252 σ. 851.

Βία. Ἀνωτέρα ὡς λόγος ἀπολύσεως μισθωτοῦ· ἔλλειψις δικαιώματος ἀποζημιώσεως ἀδείας, Γν. Σ. σ. 176.—Πτώχευσις· δέν ἀποτελεῖ γεγονός ἀνωτέρας βίας, ΣΕ 386 σ. 487.

Βιβλία. Ἀδειῶν μισθωτῶν· διόρθωσις ὑπό Ἐπιθεωρητοῦ Ἐργασίας· ἀπαράδεκτον αἰτήσεως ἀκυρώσεως κατά τῆς διορθώσεως, ΣΕ 2245 σ. 1288.—Λογιστικά· ἀξίωσις μισθωτοῦ ἐπί ποσοστοῦ ἐκ τῶν κερδῶν πρός ἐπίδειξιν· παρα-

δεκτή εισαγωγή κατά την εργατικήν διαδικασίαν, Π 38 σ. 1289. Βλ. και λ. *Λογισταί*.

Βιβλιοδετεία. Εφαρμογή διαιτητικής αποφάσεως και συλλογικής συμβάσεως εργασίας περί όρων αμοιβής εργατοτεχνιτών βιβλιοδετείων· καθορισμός ημερομισθίων βάσει χρόνου προϋπηρεσίας αυτών· έννοια όρου περί αποδείξεως προϋπηρεσίας εξ υπευθύνου δηλώσεως των προσλαμβανομένων, συνοδευομένης και υπό των απαραιτήτων πιστοποιητικών, Π 22832 σ. 469.

Βιομηχανίαι. Ώραι εργασίας υπαλληλικού προσωπικού Γραφείων Ανωνύμων Εταιρειών, ασκουσών βιομηχανίαν, Έγγρ σ. 1384.—Έννοια όρου «βιομηχανία» δι' εφαρμογήν νόμου 3213)1955 περί μειώσεως εισφορών βιομηχανικών επιχειρήσεων υπέρ του Ι.Κ.Α.· επιχειρήσεις διατηρούσαι καπναποθήκας· παραπομπή ζητήματος εις Ολομέλειαν Αρείου Πάγου, ΑΠ 800 σ. 161.—Έννοια βιομηχανικών επιχειρήσεων· εφαρμογή νόμου 3213)1955· μείωσις εισφορών προς το Ι.Κ.Α. επαρχιακών βιομηχανικών επιχειρήσεων· αναζήτησις της εννοίας του όρου «βιομηχανική επιχείρησις» εις τα διδάγματα της κοινής πείρας και της οικονομικής επιστήμης και εις τα σχετικά με την βιομηχανίαν νομοθετήματα περίπτωσις καπναποθηκών, εις τας οποίας δι' αξιολόγων μηχανικών εγκαταστάσεων γίνεται ο καθαρισμός των φύλλων του καπνού κλπ.· χαρακτηρισμός της διατηρούσης ταύτας ως βιομηχανικής επιχειρήσεως, ΑΠ Ολ. 224 σ. 680.—Έννοια βιομηχανικών επιχειρήσεων διά μειωμένας εισφοράς προς το Ι.Κ.Α., ΑΠ 451 σ. 1505.—Αναφορά οικονομικού ευεργετήματος καταβολής ηλαττωμένων εισφορών προς Ι.Κ.Α. και λοιπά Ταμεία κατ' άρθρον 1 νόμου 3213) 1955 όχι μόνον εις το προσωπικόν βιομηχανικών επιχειρήσεων, το απασχολούμενον εις τας επαρχιακάς περιοχάς, ένθα είναι εγκατεστημένη και λειτουργεί η βιομηχανική επιχείρησις, αλλά και εις το εκτός της επαρχίας υπηρετούν προσωπικόν, εφ' όσον τούτο απασχολείται αποκλειστικώς εις εργασίας συνδεομένας και εξυπηρετούσας τα μέσα παραγωγής, ως είναι και το υπηρετούν εις το λογιστικόν τμήμα αυτής, ΑΠ 298 σ. 992.—Περί μη χαρακτηρισμού των στεγνοκαθαριστηρίων, πλυντηρίων και σιδηρωτηρίων ως βιοτεχνικών επιχειρήσεων δι' εφαρμογήν νόμου 3213)1955, Έγκ. σ. 433.—Εφαρμογή διαιτητικής αποφάσεως 2)1959 περί αμοιβής εργατοτεχνικού προσωπικού βιομηχανιών πλαστικών ύλων και συναφών Αθηνών Πειραιώς - Περιχώρων· καθορισμός δι' αυτής των ημερομισθίων, άνευ εξαιρέσεως και άνευ διακρίσεως της παρ' εκάστου εκτελουμένης εργασίας, εκτός μόνον της διακρίσεως των μαθητευομένων· καθορισμός διά της υπ' αριθ. 7)1962 διαιτητικής αποφάσεως των ημερομισθίων του προσωπικού βιομηχανιών, ΑΠ 779 σ. 218.—Επίδομα ανθυγιεινής εργασίας εις εργάτας βιομηχανίας τσιμέντων έννοια υπ' αριθ. 18993)5059)1951 υπουργικής αποφάσεως ανεφάρμοστον επί προσωπικού επιχειρήσεως λατομείων και μεταλλείων, ανεξαρτήτως αν ταύτα ανήκουν εις τον ιδιοκτήτην εργοστασίου τσιμέντων, ΑΠ 244 σ. 987.—Ασφάλισις εις Ταμείον Επικουρικής Ασφαλίσεως Μισθωτών Κλωστοϋφαντουργίας· υπαγωγή εις την ασφάλισιν υποχρεωτικώς του εργατοτεχνικού προσωπικού των πάσης φύσεως κλωστοϋφαντουργικών βιοτεχνικών ή βιομηχανικών επιχειρήσεων· έννοια τοιούτων επιχειρήσεων· μη υπαγόμεναι επιχειρήσεις, ΑΠ 21 σ. 1507. Βλ. και λ. *Εργοστάσια*.

Βιοτεχνίαι - Βιοτέχναι. Βλ. λ. *Βιομηχανίαι, Ταμεία*.

Βλάβη. Βλ. λ. *Αδικοπραξία, Αποζημίωσις, Εργατικά ατυχήματα, Ικανοποίησις χρηματική, Καταγγελία συμβάσεως εργασίας* (παράγρ. Ι. Δ'), *Κοινωνικαί Ασφαλίσεις*.

Βοηθοί. Βλ. και λ. *Λογιστάι, Υπηρέται*.—Σερβιτόρων Διεθνούς Εταιρείας Κλινοσκεπασμάτων μισθός, ΑΠ 377 σ. 1373.—Σερβιτόρων· τεκμαρτά ημερομίσθια διά το έτος 1964 κατόπιν ακυρώσεως της κατατάξεως υπό του Σ.τ.Ε., Έγκ. σ. 1058.

Βυτιοφόρα. Βλ. λ. *Αυτοκίνητα*.

Γ

Γάμος. Σχέσις συζύγων· έλλειψις δικαιώματος οικογενειακού επιδόματος εκ διανεμητικού λογαριασμού του μισθωτού, του έχοντος εργοδότην σύζυγον αυτού, ΑΠ 631 σ. 12.—Αγαμία ως προϋπόθεσις δικαιώματος συντάξεως ικανών αρρένων ανηλίκων κατ' εφαρμογήν άρθρου 2 α.ν. 3395)1955, ΣΕ 45 σ. 235.—Άγωγή εκ των άρθρων 914 και 926 Α.Κ. προς καταβολήν αποζημιώσεων διά προσγενομένην ζημίαν εκ του λόγου ότι παρεσχέθησαν υπηρεσίαι υπηρετρίας άνευ ανταλλάγματος, αντί να εκμισθώση αυτός, όπότε θα απελάμβανεν αμοιβής της εργασίας της, κατόπιν ψευδούς υποσχέσεως ότι θα έτέλει μετά του εναγομένου τους γάμους της· ποσόν αποζημιώσεως, ΑΠ 266 σ. 985.

Γενικαί Αποθήκαι. Επί ποίας βάσεως δέον να υπολογισθή η παρασχεθείσα διά της 23)1963 αποφάσεως Δ.Δ.Δ.Δ. Αθηνών αύξησις μισθών προσωπικού Προνομιούχου Ανωνύμου Εταιρείας Γενικών Αποθηκών Ελλάδος, Γν. Σ. σ. 998.

Γενικοί Γραμματείς. Βλ. λ. *Συνδικαλιστικά στελέχη*.

Γενικοί Διευθυνταί. Λήξις συμβάσεων γενικών διευθυντών νομικών προσώπων δημοσίου δικαίου· έλεγχος διατάξεως άρθρου 8 ν.δ. 4352) 1964 υπό συνταγματικήν έποψιν, Π 3611 σ. 861.

Γενικόν Επιτελείον Αεροπορίας. Τιμητική προαγωγή νεοπολεμιστών· εάν είναι εφαρμοστέον επί του ιδιωτικού προσωπικού του Γ.Ε.Α. το άρθρον 7 ν.δ. 1799)1942, Γν. Σ. σ. 176.

Γεωργικαί Ασφαλίσεις. Μη υπαγωγή Οργα-

νισμοῦ Γεωργικῶν Ἀσφαλίσεων (Ο.Γ.Α.) εἰς τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 3 § 3 ά.ν. 1836) 1951, ὡς αὗται ἐτροποποιήθησαν καὶ συνεπληρώθησαν ὑπὸ τῶν διατάξεων τοῦ ἄρθρου 4 § 3 ν.δ. 2657)1953, καὶ ἔλλειψις ὑποχρεώσεως τούτου εἰς πρόσληψιν πολεμιστοῦ δικηγόρου· δικαστικὴ ἐκπροσώπησις Ο.Γ.Α. ὑπὸ Νομικοῦ Συμβουλίου τοῦ Κράτους, Γν. Σ. σ. 880.

Γεωργικαὶ Συνεταιριστικαὶ Ὀργανώσεις. Προστασία διὰ μονιμότητος τοῦ προσλαμβανομένου ὑπὸ τῶν Γεωργικῶν Συνεταιριστικῶν Ὀργανώσεων Προσωπικοῦ εἰς μόνιμον διὰ κανονισμοῦ ὀργανικὴν θέσιν μετὰ πάροδον ἐτους ἀπὸ τοῦ διορισμοῦ αὐτοῦ· ἀπόλυσις καὶ ἀποζημίωσις νόμου 2112)1920. ΑΠ 321 σ. 1169.

Γεωργικοὶ ἐργάται. Πρόσληψις ὡς γεωργικοῦ ἐργάτου, χρησιμοποιουμένου ἀργότερον ὡς ἀρχιεργάτου· χαρακτηρισμὸς ἐργασίας κυρίως σωματικῆς· ἀνεφάρμοστον νόμου 2112) 1920. ΑΠ 174 σ. 867.

Γήρατος σύνταξις. Βλ. λ. *Κοινωνικαὶ Ἀσφαλίσεις, Ταμεῖα*.

Γνήσιότης. Βλ. λ. *Ἔγγραφα*.

Γνωστοποίησις Ἰδιότητος πολεμιστοῦ πολεμιστοῦ εἰς ἐργοδότην, ΝΖ σ. 178.—Προϋπηρεσίας, ΝΖ σ. 434, ΠΠ 22832 σ. 469, Εἰσαγ. σ. 469.

Γουνεργάται. Ἀσφάλισις εἰς Ι.Κ.Α., Ἐγκ. σ. 1125.

Γραμματεῖς. Ἐπίδομα ὑπερωριακῆς ἐργασίας προσωπικοῦ Γραμματείας Δικαστηρίων, Ὑποθηκοφυλακείων, Ληξιαρχείων καὶ Φυλακῶν, Ἐγκ. σ. 933. Βλ. καὶ λ. *Συνδικαλιστικὰ στελέχη*.

Γραφεῖα Νόμιμος μισθὸς προσωπικοῦ Γραφείων ἐπιχειρήσεων· καθορισμὸς διὰ τῶν περὶ μισθοῦ προσωπικοῦ Γραφείων ἐπιχειρήσεων διαιτητικῶν ἀποφάσεων τῶν εἰς αὐτὰ ὁριζομένων ἐλαχίστων ὁρίων μισθῶν διὰ τοὺς ἀπασχολουμένους ἐπὶ 3 1)2 τοὐλάχιστον ὥρας ἡμερησίως, μειουμένων ἀναλόγως διὰ τοὺς ἀπασχολουμένους ἐπὶ ἐλάσσονα χρόνον, ΑΠ 657 σ. 10.—Προϋπηρεσία μεταταγέντων εἰς κατηγορίαν ὑπαλλήλου ἐκ τῆς ὑπηρεσίας τοῦ ἐργάτου, δι' ἐφαρμογὴν τῆς ὑπ' ἀριθ. 28)1963 διαιτητικῆς ἀποφάσεως περὶ ἀποδοχῶν προσωπικοῦ Γραφείων ἐπιχειρήσεων, Ἔγγρ. σ. 179.— Προϋπηρεσία προσωπικοῦ Γραφείων ἐπιχειρήσεων ἐφαρμογὴ ὑπ' ἀριθ. 14)1956 καὶ 2)1959 διαιτητικῶν ἀποφάσεων· συνυπολογισμὸς οἱασδήποτε προϋπηρεσίας τῶν εἰς ἃς αὗται ἀναφέρονται μισθωτῶν, ἀνηκόντων εἰς τὴν ἐν αὗταις κατηγορίαν προσωπικοῦ Γραφείων, παρασχεθείσης ὑπ' αὐτῶν ὡς τοιούτων ἢ εἰς ὁμοτίμα καθήκοντα παρὰ τῷ αὐτῷ ἢ ἄλλῳ ἐργοδότῃ ἀνεξαρτήτως τρόπου ὁμοιβῆς, διὰ τὸν καθορισμὸν τοῦ βασικοῦ μισθοῦ, ἐξαιρουμένης μόνον τῆς περιπτώσεως, καθ' ἣν ἡ προϋπηρεσία ἦτο καθαρῶς ὑπηρετικὴ καὶ ἐγένετο μετάταξις ἐκ ταύτης εἰς ὑπαλληλικήν, ΑΠ 739 σ. 280.—Ἔκτασις ἐφαρμογῆς ὑπ' ἀριθ. 25)1960 διαιτητικῆς ἀποφάσεως περὶ μισθοῦ λογιστῶν· ἀνεφάρμοστον ἐπὶ νομικῶν προσώπων δημοσίου δικαίου· ἀνεφάρμοστον ἐπίσης καὶ ὑπ' ἀριθ. 2)1961 διαιτητικῆς ἀποφάσεως περὶ μισθοῦ ὑπαλλήλων Γραφείων, προϋποθετούσης καὶ μετὰ τὴν κήρυξιν αὐτῆς ὡς ὑποχρεωτικῆς ὕπαρξιν ἐπιχειρήσεως· ἀνεφάρμοστον ἐπὶ Ταμείου Ἀσφαλίσεως Προσωπικοῦ Ο.Τ.Ε., ΠΠ 24245 σ. 288, Εἰσαγ. σ. 287.—Συλλογικὴ σύμβασις ἐργασίας 16.9.1937 καὶ ὑπ' ἀριθ. 2)1961 διαιτητικὴ ἀπόφασις· ὑπαγωγὴ εἰς ταύτας τῶν μισθωτῶν τῶν ἀνηκόντων εἰς τὸ προσωπικὸν τῶν Γραφείων καὶ τῶν ἐκτελούντων ἐργασίαν Γραφείου, ἀσχέτως τοῦ τόπου, ἔνθα παρέχουσι τὰς ὑπηρεσίας των, καὶ ὄχι καὶ τῶν λοιπῶν ὑπαλλήλων, εἰμὴ ἐφ' ὅσον μὴ εἰδικὴ ὑφίσταται νομοθετικὴ ρύθμισις, ὑπάγονται εἰς τὰς γενικὰς συλλογικὰς συμβάσεις ἐργασίας. ΑΠ 20 σ. 331.—Ἀποδοχαὶ προσωπικοῦ Γραφείων Ναυτηλευτικῶν Ἱδρυμάτων· διάκρισις, Ἔγγρ. σ. 306.—Ἀναφορὰ διατάξεως ἄρθρου 7 § 3 ά.ν. 547)1937 περὶ 7ώρου ἐργασίας εἰς τὸ ἐν τοῖς Γραφείοις τῶν Ἀνωνύμων Ἑταιρειῶν ἀπασχολούμενον προσωπικὸν καὶ ὄχι καὶ εἰς τὸ ἀπασχολούμενον ἐν τοῖς παρὰ τῶν Ἀνωνύμων Ἑταιρειῶν διατηρουμένοις καταστήμασι· περίπτωσις λογιστοῦ, ἐργαζομένου εἰς Ὑποκατάστημα χονδρικῆς πωλήσεως καπνοῦ, ΑΠ Ὀλ. 685 σ. 22.—Ἔκτασις ἐφαρμογῆς 7ώρου ἐργασίας ἄρθρου 7 § 3 ά.ν. 547)1937· ἀναφορὰ τῆς διατάξεως εἰς τὸ ἐν τοῖς Γραφείοις τῶν Ἀνωνύμων Ἑταιρειῶν ἀπασχολούμενον ὑπαλληλικὸν προσωπικὸν αὐτῶν καὶ ὄχι εἰς τὸ προσωπικόν, τὸ ἀπασχολούμενον ἐν τοῖς παρὰ τῶν Ἀνωνύμων Ἑταιρειῶν διατηρουμένοις καταστήμασι, ΑΠ 196 σ. 678.—Ὡράριον ἐργασίας κατ' ἄρθρον 18 π.δ. 8 4.1932· ἐφαρμογὴ ἐπὶ ὑπαλλήλων συμβολαιογράφων, Εἰσαγ. σ. 271, ΠΠ 8060 σ. 271.— Ὧραι ἐργασίας προσωπικοῦ Γραφείων Σχολῆς Τουριστικῶν Ἐπαγγελμάτων, ΠΠ 24794 σ. 225.— Ὧραι ἐργασίας ὑπαλληλικοῦ προσωπικοῦ Γραφείων Ἀνωνύμων Ἑταιρειῶν, ἀσκουσῶν βιομηχανίαν, Ἔγγρ. σ. 1384.—Ὧραι ἐργασίας προσωπικοῦ Γραφείων ἐντὸς ἐμπορικοῦ καταστήματος Ἀνωνύμου Ἑταιρείας, Ἔγγρ. σ. 1384.

Γραφικῶν τεχνῶν μισθωτοί. Βλ. λ. *Ταμεῖα* (Τυπογράφων).

Γυναῖκες. Νόμιμοι ἀποδοχαὶ ἐργατῶν σιδηροβιομηχανίας· ἐξίσωσις μισθολογικῶς τῶν ἐργαζομένων γυναικῶν πρὸς τοὺς ἄρρενας συναδέλφους των· ἐξαίρεσις, θεσπισθεῖσα χάριν τῆς δικαίας μεταχειρίσεως τῶν παλαιῶν καὶ πεπειραμένων ἐργατριῶν· ἔννοια διατάξεως τῆς διαιτητικῆς ἀποφάσεως 18)1957, ΑΠ 700 σ. 105.—Ἡμερομίσθια γυναικῶν σιδηροβιομηχανίας, ΑΠ Ὀλ. 347 σ. 1185.

Δ

Δαπάναι. Βλ. λ. *Δικαστικὰ ἔξοδα, Ἔξοδα*.

Δεδικασμένον. Ἔννοια κατ' ἄρθρα 273 § 3 καὶ 274 Πολιτικῆς Δικονομίας, ΑΠ 242 σ. 1176.—Ἐξ ὁριστικῶν καὶ τελεσιδίκων ἀποφάσεων περὶ τῆς ὑπαλληλικῆς ἰδιότητος τοῦ μισθω-

τοῦ ὑποχρέωσις ἐκ τούτου καταβολῆς τῆς ὡς ὑπαλλήλου ὀφειλομένης ἀποζημιώσεως νόμου 2112)1920, Π 6298 σ. 18.—Ἔκτασις δεδικασμένου ἐν νέᾳ δίκῃ· ὁρισμοὶ ἄρθρου 807 § 13 Πολιτικῆς Δικονομίας· ἀνέλεγκτον ὑπὸ Ἀρείου Πάγου τῆς κρίσεως περὶ συνδρομῆς τῶν περὶ τῆς ταυτότητος τῆς διαφορᾶς καὶ τῶν διαδίκων ἀπαιτουμένων οὐσιαστικῶν προϋποθέσεων ὕπαρξις δεδικασμένου ἐπὶ ἀξιώσεως περὶ ἀποζημιώσεως ἐξ ἀδικοπραξίας, ἐκ τῆς ὁποίας ἐβλάβη τὸ σῶμα ἢ ἡ ὑγεία προσώπου, ἐν τῇ νέᾳ δίκῃ ἐκ τῆς ἐπὶ προγενεστέρας ἀγωγῆς, ἐπὶ τῆς αὐτῆς ἀδικοπραξίας, ἐκδοθείσης τελεσιδίκου ἀποφάσεως ὡς πρὸς τὰς συνθήκας, ὑπὸ τὰς ὁποίας αὐτὴ ἔλαβε χώραν, τὴν ὑπαιτιότητα τοῦ ἐναγομένου καὶ τὴν ζημίαν, τὴν ὁποίαν ὑπέστη ὁ ἐνάγων διὰ τὸν ἐν αὐτῇ χρόνον, ὄχι ὅμως καὶ διὰ μεταγενέστερον, καθ' ὃν εἶναι δυνατὸν ἡ ἀδικοπραξία νὰ μὴ ἀναδίδῃ ἐπιζημίους συνεπείας ἢ νὰ ἐπέλθῃ ἕτερος λόγος, καταλύων τὸ πρὸς ἀποζημίωσιν δικαίωμα, ΑΠ 708 σ. 541.—Τελεσίδικοι ἀποφάσεις· νόμιμα τεκμήρια· τρόποι τελεσιδικίας· ἀποδοχὴ ἀποφάσεως· ρητὴ ἢ σιωπηρά· ἐκουσία ἐκτέλεσις προσωρινῶς ἐκτελεστῆς ἀποφάσεως δὲν ἐμφαίνει κατ' ἀνάγκην ἀποδοχήν· πληρωμὴ δικαστικῶν ἐξόδων ἀνεπιφυλάκτως· ἀποδοχή, ΑΠ 202 σ. 719.—Δικαίωμα ἀναιρέσεως κατ' ἀποφάσεως δικαστηρίου, δεχθέντος ὅτι ὁ μισθωτὸς ἔχει τὴν ἰδιότητα ἰδιωτικοῦ ὑπαλλήλου καὶ ὄχι τοῦ ἐργάτου, προκύπτοντος δεδικασμένου, θέτοντος εἰς κίνδυνον τὰ συμφέροντα τοῦ ἀναιρεσείοντος, ὡς συνεπαγομένου ὑποχρέωσιν συμπληρώσεως τῆς ἐλλιπῶς καταβληθείσης ἀποζημιώσεως, ΑΠ 240 σ. 1044.—Ἀνάκλησις τοποθετήσεως πολεμιστοῦ κατ' ἀ.ν. 1836)1951 δι' ἀποφάσεως τοῦ ἁρμοδίου Κεντρικοῦ Συμβουλίου προστασίας πολεμιστῶν ἔλλειψις δεδικασμένου ἐκ τῆς προτέρας ἀποφάσεως τοῦ δικαστηρίου δι' ἐπιδίκασιν ἀποδοχῶν, ΑΠ 360 σ. 1047.—Ὑποχρέωσις γενικῶν καὶ εἰδικῶν διαδόχων ἐκ τοῦ δεδικασμένου, ΑΠ 242 σ. 1176.—Παραδεκτὴ ἡ πρότασις κατ' ἔφεσιν δψιγενοῦς ἐνστάσεως δεδικασμένου, Π 5160 σ. 296

Δήλωσις. Ἐργατικοῦ ἀτυχήματος εἰς Εἰρηνοδικην, Π 4679 σ. 472.

Δήμοι - Κοινότητες. Νόμος περὶ ἐκτελέσεως δημοτικῶν καὶ κοινοτικῶν ἔργων· ἀναθεώρησις τιμῶν· ἀνώτατα πρὸς τοῦτο ὅρια ἡμερομισθίων· ἀνεφάρμοστον ἐπὶ τῶν ἡμερομισθίων τεχνιτῶν ἢ ἐργατῶν Δήμου ἢ Κοινότητος, συμβαλλομένων διὰ συμβάσεως ἐργασίας ἰδιωτικοῦ δικαίου, ΑΠ 635 σ. 212.—Καθορισμὸς ἀμοιβῆς μηχανικῶν δημοτικῶν ἢ κοινοτικῶν ἔργων· ἀνάθεσις κατ' ἄρθρον 5 § 4 ν.δ. 1258)1949 συντάξεως μελετῶν ἢ ἐπιβλέψεως δημοτικῶν ἢ κοινοτικῶν ἔργων εἰς ἰδιώτας μηχανικούς ἐπ' ἀμοιβῇ, καθοριζομένῃ ὑπὸ τοῦ Νομάρχου· ὕπαρξις σχέσεως ἰδιωτικοῦ δικαίου καὶ δὴ ἐξηρτημένης ἐργασίας, ὑποβαλλομένου τοῦ μηχανικοῦ εἰς ἐξάρτησιν ἔναντι τοῦ Δημοσίου, ὅπερ δικαιοῦται νὰ ἀσκῇ ἐποπτείαν καὶ νὰ δίδῃ ὁδηγίας, τούτου μὴ ἀποκλειομένου καὶ ὅταν ὁ μισθωτὸς λόγῳ τῶν γνώσεών του ἀναπτύσσῃ πρωτοβουλίαν ἐν τῇ ἐκτελέσει τῆς ἐργασίας τῆς εἰδικότητός του παροχὴ δώρων δι' ἑορτὰς Χριστουγέννων καὶ Πάσχα, ΑΠ 293 σ. 975.—Ἄσκησις ἐφέσεως ὑπὸ Δήμου ἀναγκαία, κατὰ νόμον, προηγουμένη ἀπόφασις τῆς Δημαρχιακῆς Ἐπιτροπῆς, Π 5161 σ. 277.—Ὁδηγὸς αὐτοκινήτου Δήμου· σύνδεσις διὰ σχέσεως δημοσίου δικαίου· μὴ ὑπαγωγὴ εἰς ἀσφάλισιν Ταμείου Συντάξεων Αὐτοκινητιστῶν· τυπικὴ ἀσφάλισις· κρίσις περὶ μὴ συνδρομῆς τοιαύτης, ΣΕ 3148 σ. 300.—Προσαύξησις ἁμοιβῆς διὰ νυκτερινὴν ἐργασίαν βεβαιωτοῦ καὶ εἰσπράκτορος Δήμου, ΑΠ 149 σ. 1041.—Προσωπικὸν Δήμων καὶ Κοινοτήτων· πρόσληψις ἡμερομισθίων ἐργατῶν· διατήρησις ὑπὸ τῶν προσληφθέντων ὑπὸ τῶν Δήμων πρὸ τοῦ νόμου 1726)1951 ἡμερομισθίων εἰς μὴ ὀργανικὴν θέσιν καὶ συνδεθέντων μετ' αὐτῶν διὰ μὴ ἀποκλειομένης ἐκ τῆς προϊσχυούσης νομοθεσίας συμβάσεως ἐργασίας ἰδιωτικοῦ δικαίου, τῆς ἣν εἶχον θέσεως ὑπὸ τὴν ὑφ' ἣν προσελήφθησαν νομικὴν μορφήν, ἐκτὸς ἂν, ἀπολυθέντες νομίμως, προσελήφθησαν ἐκ νέου εἰς τὰ τυχὸν συσταθέντα κατὰ τὴν παρεχομένην εἰς τὰ Δημοτικὰ Συμβούλια δυνατότητα συνεργεῖα τῶν Δήμων, ΑΠ 172 σ. 1043.—Ἀνάθεσις εἰς τὴν Δ.Ε.Η. εἰσπράξεως τελῶν καθαριότητος καὶ φωτισμοῦ Δήμων καὶ Κοινοτήτων καὶ δικαιώματα εἰσπρακτόρων, ΑΠ 447 σ. 1373.—Ἀναγκαστικὴ πρόσληψις πολεμιστῶν δικηγόρων. Βλ. λ. *Στρατεύσεις* (παράγρ. Β').—Ἀνεφάρμοστον τῶν κατὰ τὸ ν.δ. 2888)1955 προϋποθέσεων καὶ διατυπώσεων πρὸς διορισμὸν ἐπὶ τῶν ἀναγκαστικῶς διοριζομένων πολεμιστῶν, Π 5161 σ. 277. Βλ. καὶ λ. *Ταμεῖα*.

Δημοσία Ἐπιχείρησις Ἠλεκτρισμοῦ (Δ.Ε.Η.) Βλ. λ. *Ἠλεκτρικαὶ ἐπιχειρήσεις*.

Δημόσια ἔργα. Βλ. λ. *Ἔργα*.

Δημόσια ἔσοδα. Βλ. λ. *Ἐκτέλεσις*.

Δημοσία τάξις. Ἀνεπίτρεπτον παραιτήσεως προστασίας ἐκ διατάξεων δημοσίας τάξεως, Πρβρ. 626 σ. 28.—Ἀκυρότης παραιτήσεως ἀπὸ δικαιωμάτων ἐκ κανόνων δημοσίας τάξεως, ΑΠ 781 σ. 148, Π 639 σ. 284, Εἰσαγ. σ. 284, ΑΠ 155 σ. 543.—Οἱαδήποτε συμπεριφορὰ τοῦ δικαιούχου μισθωτοῦ, ἀναφερομένη εἰς τὰς ἐκ διατάξεων δημοσίας τάξεως ἀπορρεούσας ἀξιώσεις, μὴ οὖσα ἰσχυρά, οὔτε ὡς σιωπηρὰ συμφωνία ἀφέσεως χρέους (παραιτήσεως), δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ κριθῇ, ὅτι ἀντίκειται εἰς τὰ ἀντικειμενικὰ κριτήρια τοῦ ἄρθρου 281 Α.Κ. οὐδὲ ὑπὸ τὴν εἰδικωτέραν μορφὴν τῆς ἀποδυναμώσεως δικαιώματος, Π 639 σ. 284.—Ἄκυρος, κατ' ἄρθρα 3, 174, 180 Α.Κ., ἡ ἀντιβαίνουσα εἰς κανόνας δημοσίας τάξεως ἢ ἀπαγορευτικὴν διάταξιν νόμου σύμβασις τοιαύτη καὶ ἄνευ πτυχίου μηχανοδηγοῦ - χειριστοῦ, πρακτικοῦ μηχανικοῦ ἢ μηχανοδηγοῦ συναπτομένη, ΑΠ 462 σ. 1357.—Ρύθμισις τῶν τῆς ἀσφαλιστικῆς σχέσεως ὑπὸ κανόνων δημοσίας τάξεως, ἐφ' ὧν, ἐξαιρέσει ρητῆς περὶ τοῦ ἀντιθέτου διατάξεως, οὐδεμία ἰδιωτικὴ

πρωτοβουλία ή συναινέσει συγχωρείται διάφορος τῆς ὑπὸ τοῦ νόμου καθιερουμένης ρυθμίσεως συνέπειαι ἐκ τῆς μὴ καταβολῆς τῶν εἰσφορῶν ἢ τῆς ἀποδόσεως εἰς τὸν ἠσφαλισμένον τῶν τυχὸν καταβληθεισῶν τοιούτων, ἔστω καὶ συναινέσει αὐτοῦ ἢ τοῦ Ταμείου ἢ καὶ ἀμφοτέρων γενομένη, ΣΕ 548 σ. 548.—Διαδοχικὴ ἀσφάλισις κατὰ ν.δ. 4202)1961· νόμοι δημοσίας τάξεως, Ἔγκ. σ. 1249.—Ἀντίθεσις πρὸς ἀρχὰς χρηστῆς διοικήσεως, ὑπαχρεούσας εἰς σεβασμὸν τῶν δημιουργικῶν δικαιωμάτων πραγματικῶν καταστάσεων, τῶν προκυπτουσῶν τῇ ἀνοχῇ καὶ συμπράξει τῆς Διοικήσεως, ἐφ' ὅσον αὗται δὲν ἀντιβαίνουσι πρὸς τὴν δημοσίαν τάξιν, οὐδὲ ἐδημιουργήθησαν δολίᾳ τινὶ ἐνεργείᾳ τοῦ διοικουμένου, ΣΕ 1836 σ. 1378.—Παράβασις καθηκόντων πλοιάρχου, ἀπορρεόντων ἐκ νόμων δημοσίας τάξεως· καταγγελία συμβάσεως ναυτολογήσεως ὑπὸ τοῦ ναυτικοῦ· προϋπόθεσις, Π 1690 σ. 335, Παρατ. σ. 321.—Νομικὸν πλάσμα· ἀνεπίδεκτον ἀνταποδείξεως· δὲν ἀποτελεῖ ὅμως κανόνα δημοσίας τάξεως, Γνμδ νμθ σ. 390.—Δὲν εἶναι δημοσίας τάξεως ἡ διάταξις τοῦ ἄρθρου 904 Α.Κ. περὶ ἀδικαιολογήτου πλουτισμοῦ, Π 639 σ. 284.—Δὲν εἶναι δημοσίας τάξεως αἱ διατάξεις τοῦ ἀ.ν. 244)1936, καθ' ὅσον δι' αὐτῶν ἐμποδίζεται ἡ ἄνευ συμφώνου ἀποφάσεως τῆς οἰκείας ἐπιτροπῆς ἀπόλυσις τοῦ ἀναγκαστικῶς προσληφθέντος· ἐπιτρεπτὴ παραίτησις τούτου ἀπὸ τοῦ δικαιώματος ἀποβολῆς τῆς ἀπολύσεως ὡς ἀκύρου, Ε 374 σ. 464.

Εἶναι δημοσίας τάξεως: Ἡ διάταξις ἄρθρου 281 Α.Κ. περὶ ἀπαγορεύσεως τῆς καταχρήσεως δικαιώματος, Πρβρ. 626 σ. 28.—Αἱ διατάξεις τοῦ νόμου 3514)1928 περὶ προστασίας στρατευομένων μισθωτῶν, Πρβρ. 626 σ. 28.—Αἱ διατάξεις τῶν νόμων καὶ ἀποφάσεων τῶν διαιτητικῶν δικαστηρίων περὶ τοῦ χαρακτηρισμοῦ τῶν μισθωτῶν ἐκ τοῦ εἴδους τῆς ἐργασίας των καὶ περὶ καθορισμοῦ, ἀναλόγως τοῦ χαρακτηρισμοῦ τούτων, τῶν ἀποδοχῶν αὐτῶν ἀκυρότης παραιτήσεως, ΑΠ 781 σ. 148. Αἱ διατάξεις τοῦ πτωχευτικοῦ δικαίου περὶ ἐπαληθεύσεως πιστώσεων, Π 5113 σ. 157.—Αἱ διατάξεις περὶ ἀποζημιώσεως μισθωτῶν Δημοσίου ἐφ' ἅπαξ λόγῳ ἀπολύσεως καὶ ἀποζημιώσεως, Γν. Σ. σ. 176.—Αἱ διατάξεις, αἱ θεσπίζουσαι ἐλάχιστα ὅρια νομίμων ἀποδοχῶν, ἀπαγορευομένης καὶ οὐσης ἀκύρου πάσης ἀντιθέτου συμφωνίας· ἐλάχιστα ὅρια ἀποδοχῶν καὶ αἱ προσαυξήσεις διὰ νυκτερινὴν ἐργασίαν, ἐργασίαν κατὰ Κυριακάς, διανυκτερεύσεις καὶ παράνομον ὑπερωριακὴν ἐργασίαν ἀπὸ 12.11.1959· ἄκυρος ἡ παραίτησις ἀπὸ τούτων, Π 639 σ. 284.—Τὸ ἐκ τοῦ ἀ.ν. 1836)1951 δικαίωμα τοῦ πολεμιστοῦ μισθωτοῦ, Π 1250 σ. 615.—Αἱ διατάξεις τοῦ ν.δ. 4020)1959, Π 84 σ. 1116.—Ἡ ἀπόλυτος ἀναρμοδιότης, Π 38 σ. 1289.—Ἡ διάταξις τοῦ ἄρθρου 7 νόμου 2112)1920, ΑΠ 441 σ. 1353.

Δημόσιαι Ὑπηρεσίαι. Βλ. λ. ***Δημόσιον. Δημοσίου δικαίου σχέσεις. Διοικητικαὶ πράξεις - Διοίκησις, Στράτευσις*** (παράγρ. Β), ***Ὑπάλληλοι δημόσιοι. Ὑπουργεῖα - Ὑπουργικαὶ ἀποφάσεις.***

Δημοσίευσις. Διαιτητικῆς ἀποφάσεως· δημοσίευσις τῆς κοινῆς ἀποφάσεως Ὑπουργῶν Συντονισμοῦ καὶ Ἐργασίας περὶ τροποποιήσεως διαιτητικῆς ἀποφάσεως· συστατικὸν στοιχεῖον αὐτῆς· 20ήμερος προθεσμία ἀνατρεπτικῆς ἐναρξις· ἡμερομηνία ἐκδόσεως τοῦ φύλλου Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως ἢ ἡμερομηνία πραγματικῆς κυκλοφορίας αὐτοῦ· ἔλεγχος τούτου ὑπὸ τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας, ΣΕ 2943 σ. 72.—Συντέλεσις δημοσιεύσεως τῆς ἀποφάσεως τῶν Ὑπουργῶν περὶ κυρώσεως καὶ τροποποιήσεως διαιτητικῆς ἀποφάσεως ἐντὸς τῆς ὑπὸ τοῦ νόμου 3239)1955 τασσομένης ἀνατρεπτικῆς προθεσμίας διὰ τῆς πραγματικῆς κυκλοφορίας τοῦ φύλλου τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως· Ἔναρξις προθεσμίας διὰ τὴν ἐκ νέου ἐνέργειαν τῆς Διοικήσεως μετ' ἀκυρωτικὴν ἀπόφασιν τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας· ἀκυρότης ἀποφάσεως Ὑπουργῶν, δημοσιευθείσης πράγματι μετὰ παρέλευσιν τῆς νομίμου προθεσμίας, ΣΕ 3083 σ. 136.—Εἰς Ἐφημερίδα Κυβερνήσεως τῆς ἀποφάσεως Ὑπουργοῦ Ἐμπορικῆς Ναυτιλίας περὶ κυρώσεως ναυτικῆς συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας, ΑΠ 354 σ. 1305.—Κανονισμῶν Σχολῆς Τουριστικῶν Ἐπαγγελμάτων, Π 24796 σ. 225.

Δημοσιογράφοι. Βλ. καὶ λ. ***Τύπος.*** —Ὀργανισμὸς Κοινῆς Ὠφελείας· ἀσφάλισις εἰς Ι.Κ.Α.· προϋποθέσεις, Ἔγκ. σ. 1125.

Δημόσιοι ὑπάλληλοι. Βλ. λ. ***Ὑπάλληλοι δημόσιοι.***

Δημόσιον. Δὲν ταυτίζεται πρὸς τὴν Δ.Ε.Η., ἀποτελοῦσαν ἰδίαν νομικὸν πρόσωπον, ΑΠ 729 σ. 207.—Νομικὰ πρόσωπα ἀπολαύοντα τῶν ὑπὲρ τοῦ Δημοσίου προνομίων· περιπτώσεις, Εἰσαγ. σ. 209.—Ἀπόψεις ἐπὶ τῆς ἐφαρμογῆς τοῦ ἄρθρου 281 τοῦ Α.Κ. εἰς τὸ Δημόσιον Δίκαιον, ΝΖ σ. 514.—Παροχὴ ἐργασίας εἰς τὸ Δημόσιον· ἀποδοχαὶ μονιμοποιηθέντων Β. Ναυτικοῦ, Γν. Σ. σ. 46.—Ἐφαρμογὴ Π.Υ.Σ. 913)1949 καὶ 956 καὶ 976)1947 καὶ διὰ τὸ ἐπὶ μισθώσει ἐργασίας ἰδιωτικοῦ δικαίου προσωπικὸν τοῦ Δημοσίου· καταβολὴ ἐπὶ ἀπολύσεως αὐτοῦ τοῦ ὑπὸ τῶν ἄνω Π.Υ.Σ. προβλεπομένου ἐφ' ἅπαξ βοηθήματος καὶ οὐχὶ τῆς ἀποζημιώσεως νόμου 2112)1920 καὶ β.δ 16.7.1920, Π 23431 σ. 95.—Ἀποζημίωσις προσωπικοῦ Δημοσίου δι' ἀπόλυσιν καὶ μὴ χορηγηθεῖσαν ἄδειαν· ἐφαρμογὴ Πράξεων Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου 956 καὶ 976)1947 ἐπὶ συμβάσεων ἐργασίας ἀορίστου χρόνου, Γν. Σ. σ. 176.—Ἀποζημίωσις ἀπολυομένου προσωπικοῦ Δημοσίου κατὰ τὰς διὰ τοῦ ἀ.ν. 913)1949 κυρωθείσας ὑπ' ἀριθ. 956 καὶ 976)1947 Πράξεις τοῦ Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου· ἐφαρμογὴ καὶ ἐπὶ τοῦ διὰ συμβάσεως ἰδιωτικοῦ δικαίου συνδεομένου προσωπικοῦ τοῦ Δημοσίου· παροχὴ ἐργασίας εἰς τὸ Εἰδικὸν Ταμεῖον Μονίμων Ὁδοστρωμάτων Ἀθηνῶν, ἐξομοιούμενον πρὸς τὸ Δημόσιον· ἐφαρμογὴ καὶ ἐπ' αὐτοῦ διὰ τὴν ἀπόλυσιν μισθωτῶν του τῶν ἀνωτέρω Πράξεων τοῦ Ὑπουργικοῦ Συμ-

βουλίου, ΑΠ 769 σ. 209.—Καθ' ερωσις δι' ει δικών διατάξεων ύπέρ νομικών προσώπων δημοσίου δικαίου των προνομίων του Δημοσίου· δεν έχει την έννοιαν εφαρμογής διά το απολυόμενον προσωπικόν αυτών των Π.Υ Σ. 956 και 976)1947. Εισαγ. σ. 209.—Απαζημίωσις απολυομένου προσωπικού του Δημοσίου· έλλειψις ακυρότητος καταγγελίας συμβάσεως εργασίας εν μη τηρήσει των διατυπώσεων του νόμου 3198)1955· ισχυρισμός περί καταχρηστικής καταγγελίας συμβάσεως εργασίας, Π 211 σ. 418.—Εφαρμογή Π.Υ.Σ. 956)1947 και 976)1947 μόνον διά τους μετά του Δημοσίου διά συμβάσεως εξηρτημένης εργασίας αορίστου χρόνου και ιδιωτικού δικαίου συνδεομένους μισθωτούς, Π 2836 σ. 476.— Νομοθετικά· απαζημίωσις απολυομένων μισθωτών Δημοσίου και νομικών προσώπων δημοσίου δικαίου, συνδεομένων διά σχέσεως ιδιωτικού δικαίου· διάταξις άρθρου 24 § 7 νόμου 4464)1965, Σημ. σ. 704.—Καταγγελία συμβάσεως εργασίας μισθωτών του Δημοσίου· εφαρμογή μετά τον νόμον 4464)1965 του νόμου 2112)1920, άρθρου 8 νόμου 3198)1955, νόμου 3789)1957, 539)1945, ΝΖ σ. 1000.—Απαζημίωσις αποχωρούντων τη συγκαταθέσει του εργοδότου μισθωτών κατ' άρθρον 8 νόμου 3198)1955· παροχή βοηθήματος εις απολυόμενον προσωπικόν του Δημοσίου, είτε δημοσίου, είτε ιδιωτικού δικαίου, ΑΠ 216 σ. 674.—Πενταετής παραγραφή αξιώσεως κατά Δημοσίου εκ του αδικαιολογήτου πλουτισμού, ΝΖ σ. 117.—Τιμητική προαγωγή νεοπολεμιστών και ιδιωτικών προσωπικών Δημοσίου· εάν είναι εφαρμοστέον επί του ιδιωτικού προσωπικού του Γ.Ε.Α. το άρθρον 7 ν.δ. 1799)1942, Γν.Σ. σ. 176.—Πρόσληψις μισθωτού υπό του Δημοσίου και εις την εν Αθήναις Γενικήν Αποθήκης Χωροφυλακής επί σχέσει ιδιωτικού δικαίου· παροχή υπό τούτου ξυλουργικής οικοδομικής εργασίας· εφαρμογή δι' ημερομισθίου της από 27 Ιουνίου 1957 εθνικής όμοιοεπαγγελματικής συλλογικής συμβάσεως εργασίας οικοδόμων, δεσμευομένου εξ αυτής, ως κηρυχθείσης υποχρεωτικής, και του Ελληνικού Δημοσίου· καθορισμός ημερομισθίων κατ' άρθρον 38 § 1 ν.δ. 4101)1960 όχι κατωτέρων εκείνων, τα οποία ορίζονται υπό των συλλογικών συμβάσεων εργασίας, Π 24796 σ. 224.—Πρόσληψις εκτάκτων ημερομισθίων υπαλλήλων υπό Υπουργού Δικαιοσύνης κατά νόμον 3680)1957· σύνδεσις αυτών μετά του Δημοσίου διά σχέσεως δημοσίου δικαίου· μη εκδίκασις διαφορών εξ αυτής κατά την εργατικήν διαδικασίαν παραπομπή αγωγής εις αρμόδιον Δικαστήριον δυνατός ο διορισμός εκτάκτων υπαλλήλων και εις τακτικάς υπηρεσίας, εφ' όσον τον διορισμόν αυτών επιτρέπει ο νόμος, μη μεταβαλλομένης της σχέσεως εις τοιαύτην ιδιωτικού δικαίου εν ακυρότητι τυχόν του διορισμού, ΑΠ 780 σ. 274.—Έννοια ν.δ. 4193)1961 περί τακτοποιήσεως έκτάκτου προσωπικού Δημοσίων Υπηρεσιών κλπ.· έλλειψις υποχρεώσεως του υπηρετούντος κατά το άρθρον 1 του ν. δ)τος εις υποβολήν αιτήσεως προς κατάληψιν των διά β. δ)τος συνιστωμένων τακτικών θέσεων, ούδε απόλυσις άμα τω περιορισμώ του αριθμού μη τακτικού προσωπικού· κατάργησις των κατεχομένων μη τακτικών θέσεων εις περίπτωσιν μη υποβολής υπό των ενδιαφερομένων αιτήσεως μονιμοποιήσεως, αυτοδικαίως μόνον από του διορισμού υπαλλήλου εις τας τακτικάς θέσεις εξακολούθησις μέχρι τού χρόνου τούτου της εργασιακής σχέσεως του έκτακτου προσωπικού· πρόσθετοι λόγοι αναιρέσεως, ΑΠ 279 σ. 1184.—Πρόσληψις προσωπικού Δημοσίου δι' εξυπηρέτησιν Στρατιωτικών Υπηρεσιών· φαρμακεία στρατού εάν αι επί σχέσει εργασίας ιδιωτικού δικαίου χημικοί της Στρατιωτικής Υπηρεσίας, προσλαμβανόμενοι δυνάμει του άρθρου 24 νόμου 4436)1929, δικαιούνται της υπό της αποφάσεως 36)1963 του Δ.Δ.Δ.Δ. Αθηνών προβλεπομένης άδειας ή της τοιαύτης εργάτου, προς δε και εάν δικαιούνται επιδόματος άδειας υπαλλήλου ή εργάτου, Γν. Σ. σ. 1224.—Συμβάσεις μετά Δημοσίου· ανάληψις υποχρεώσεως περί μη καταβολής ηυξημένων εισφορών· απαλλαγή των κατά το ν.δ. 4104)1960 αυξήσεων εισφορών προς το Ι.Κ.Α., ΑΠ 676 σ. 355.—Εφαρμογή υπ' αριθ. 8500)1946 και 18310)1946 υ.α. περί προσαυξήσεων μισθού δι' εργασίαν κατά νύκτας και Κυριακάς και επί των μισθωτών του Δημοσίου· καθορισμός μόνον του μισθού του προσλαμβανομένου προσκαίρου προσωπικού του Υπουργείου Δημοσίων Έργων διά κοινής αποφάσεως των Υπουργών Δημοσίων Έργων και Οικονομικών και όχι και των προσθέτων αμοιβών δι' εργασίαν κατά Κυριακάς, εορτάς και νύκτας· εφαρμογή επί τούτου των περί αυτών υπουργικών αποφάσεων, ΑΠ 97 σ. 609.—Δέσμευσις εκ συλλογικής συμβάσεως εργασίας ή διαιτητικής αποφάσεως, Π 24796 σ. 224, Γν. Σ. σ. 1224, Π 1228 σ. 732, Σημ. σ. 1280.—Έννοια διατάξεως άρθρου 3 § 8 ν.δ. 4246)1962, καθ' ήν οι Σ.Ε.Κ. απολαμβάνουν άπαντων των δικαστικών προνομίων του Δημοσίου, ΑΠ 417 σ. 736.—Άρχαι Δημοσίων Υπηρεσιών και δικαίωμα μισθού των επί σχέσει ιδιωτικού δικαίου απασχολουμένων μισθωτών, Γν. Σ. σ. 1062.—Υποχρέωσις επιχειρήσεων ή εκμεταλλεύσεων προς πρόσληψιν πολεμιστών του ά.ν. 1836)1951 ως μισθωτών· υπαγωγή εις υποχρέωσιν και του Δημοσίου, ΣΕ 1879 σ. 1226.—Ωράριον εργασίας προσωπικού Δημοσίου, συνδεομένου μετ' αυτού διά σχέσεως ιδιωτικού δικαίου, Έγγρ. σ. 1383.—Προϋπόθεσις εφαρμογής διατάξεων ν.δ. 4202)1961, αναφερομένων εις το θέμα της μεταβολής του ασφαλιστικού φορέως, ή διαδοχική ασφάλισις εις πλείστους Ασφαλιστικούς Οργανισμούς.—Το Κράτος δεν ιεργεί ως Ασφαλιστικός Οργανισμός, αλλά δυνάμει της συνδεούσης ταύτο μετά του υπαλλήλου σχέσεως και βάσει ειδικού συνταξιοδοτικού νόμου, ΣΕ 191 σ. 425.—Υπαγωγή εις ασφάλισιν Ι.Κ.Α. των εκτάκτων ή προσωρινών υπαλλήλων του Δημοσίου, ήτοι και των διορισθέντων κατ' εφαρμογήν ν.δ. 1114)1949 προσωρινών εκπαιδευτικών λειτουργών, καίπερ μη παρεχόντων εξηρτη-

μένην έργασίαν, συνδεομένων δε μετ' εκείνου διά σχέσεως δημοσίου δικαίου, εφ' όσον χρόνον υπηρετούσιν ως τοιούτοι (έκτακτοι ή προσωρινοί υπάλληλοι)· έξαίρεσις της ασφαλίσεως αφ' ής διά της μονιμοποιήσεώς των αποκτήσωσι τα προς σύνταξιν δικαίωμα κατά τους όρους του νόμου 1846)1951, ότε και γεννάται υποχρέωσις του Ι.Κ.Α. όπως καταβάλη εις το Δημόσιον τας δια λογαριασμόν των σύμφωνα συνταξιοδοτουμένων καταβληθείσας εις αυτό εισφοράς αυτών· έννοια σχετικών διατάξεων, ΑΠ 161 σ. 876.—Νόμος 4845)1930, ως ετροποποιήθη, περί εισπράξεων δημοσίων εσόδων· επιτρεπτή υπό τούτου ή εκ του άρθρου 235 Πολιτικής Δικονομίας ανακοπή ένωπιον των καθ' ύλην πολιτικών δικαστηρίων, πλην των περιπτώσεων, καθ' ας ο προσδιορισμός της προς το Δημόσιον οφειλής έχει ανατεθή διά νόμου εις Διοικητικά Δικαστήρια ή Διοικητικός 'Επιτροπάς· έννοια τούτων δυνατή υπό των τακτικών δικαστηρίων, ερευνώντων άπό ουσιαστικής και τυπικής πλευράς, την νομιμότητα αυτών, ή μεταρρύθμισις ή και εξαφάνισις των καταλογιστικών διοικητικών πράξεων· πότε επιτρέπεται αίτησις ακυρώσεως ένωπιον του Συμβουλίου της 'Επικρατείας, ΣΕ 385 σ. 419.

Δημόσιον Δίκαιον. 'Απόψεις επί της εφαρμογής του άρθρου 281 του Α.Κ. εις τα Δημόσιον Δίκαιον, ΝΖ σ. 514.

Δημοσίου δικαίου σχέσις. 'Εννοια σχέσεως δημοσίου δικαίου· διάκρισις άπό τοιαύτης ιδιωτικού δικαίου, Π 23431 σ. 95, ΑΠ 780 σ. 274, ΑΠ 784 σ. 268, Π 147 σ. 536.—Σχέσεις μεταξύ 'Ασφαλιστικών 'Οργανισμών και των υποκειμένων της 'Ασφαλίσεως· σχέσις δημοσίου δικαίου, ΝΖ σ. 193.—Πρόσληψις έκτάκτων ημερομισθίων υπαλλήλων υπό 'Υπουργού Δικαιοσύνης κατά νόμον 3680)1957· σύνδεσις διά σχέσεως δημοσίου δικαίου· δυνατός ο διορισμός έκτάκτων υπαλλήλων και εις τακτικάς υπηρεσίας, εφ' όσον τον διορισμόν αυτών επιτρέπει ο νόμος, μη μεταβαλλομένης της σχέσεως εις τοιαύτην ιδιωτικού δικαίου, εν ακυρότητι τυχόν του διορισμού, ΑΠ 780 σ. 274.—Σχέσις προσλαμβανομένου (ως μαγείρου) υπό 'Εθνικών 'Ορφανοτροφείων και Οικοτροφείων νόμου 2851)1922· σχέσις δημοσίου δικαίου, Π 147 σ. 536.—'Υποχρεωτική ασφάλισις εις 'Ασφαλιστικόν Ταμείον· σχέσις δημοσίου δικαίου, Π 188 σ. 868.—Σχέσις των κατ' εφαρμογήν ν.δ. 1114)1949 διορισθέντων προσωρινών εκπαιδευτικών λειτουργών, εφ' όσον χρόνον υπηρετούσιν ως τοιούτοι (έκτακτοι ή προσωρινοί) υπάλληλοι· σχέσις δημοσίου δικαίου, ΑΠ 161 σ. 876.—'Εργατοτεχνίται Β. Ναυτικού κατά νόμον 6321)1934 φύσις σχέσεως· αιώμοτα δικαίου, Σημ. σ. 1024.—Πρόσληψις υπό Ο.Δ.Ε.Π. τεχνικού προσωπικού προς αντιμετώπισιν έκτάκτων οικοδομικών αναγκών· σχέσις ιδιωτικού δικαίου, ΑΠ 784 σ. 268.—Σχέσις επιστημονικού υγειονομικού προσωπικού του Ταμείου 'Ασφαλίσεως 'Αρτεργατών, Μυλεργατών και Μακαροποιών μετά του Ταμείου ιδιωτικού δικαίου, ΣΕ 975 σ. 739.—Σχέσις δημοσίου δικαίου και αποζημίωσις ιατρών· υπολογισμός αποζημιώσεως, Π 231 σ. 1035.—Δεν απαιτείται διά την δημιουργίαν της δημοσίου δικαίου ασφαλιστικής σχέσεως έγγραφή του μισθωτού εις το μητρώον του Ταμείου, ΑΠ 776 σ. 168.—'Υπαγωγή εις διάταξιν άρθρου 18 § 9 εδάφ. γ' του από 13.12.1955 β.δ]τος, ορίζουσαν ότι οι περί αποζημιώσεως έκτάκτων δημοσίων υπαλλήλων διατάξεις εφαρμόζονται και επί έκτάκτων υπαλλήλων Ν.Π.Δ.Δ. μόνον των δια σχέσεως δημοσίου δικαίου συνδεομένων, ΑΠ 216 σ. 674.—Παροχή κατά ν.δ. 2936)1953 κατοικίας εις υπαλλήλους νομικών προσώπων δημοσίου δικαίου, συνδεομένους δια σχέσεως δημοσίου δικαίου, ΣΕ 908 σ. 608.—'Οδηγός αυτοκινήτου Δήμου, συνδεόμενος δια σχέσεως δημοσίου δικαίου· μη υπαγωγή εις Ασφάλισιν Ταμείου Συντάξεων Αυτοκινητιστών, ΣΕ 3148 σ. 300.—Δεν υπάγονται εις την εργατικήν διαδικασίαν αι αξιώσεις εκ σχέσεως δημοσίου δικαίου, Π 23431 σ. 95, ΑΠ 780 σ. 274, Εισαγ. σ. 536, Π 147 σ. 536.—... Υπαγωγή τούτων εις την τακτικήν διαδικασίαν, ΑΠ 780 σ. 274.

Διαβάθμισις. Βλ. λ. ***Βαθμολογική κατάταξις.***

Διαδικασία. Βλ. και λ. ***Αίτησις ακυρώσεως, Αναίρεσις, Έφεσις, Εργατικαί διαφοραί.*** —'Επαληθεύσεως αξιώσεως επί της πτωχευτικής περιουσίας και ατομική καταδίωξις, Π 303 σ. 20.—Δι' εκκαθάρισιν εξόδων περί παραιτήσεως δικογράφου αγωγής κατά την εργατικήν διαδικασίαν, Π 108 σ. 227.

Διάδικοι. Βλ. λ. ***Αγωγή, Αίτησις ακυρώσεως, Αναίρεσις, Νομιμοποίησις, Παρέμβασις.***

Διαδοχή. Βλ. λ. ***Μεταβίβασις.***

Διαδοχική ασφάλισις. Βλ. λ. ***Ταμεία.***

Διαζευκτική εύχέρεια. 'Επί εργατικού ατυχήματος δι' αγωγήν αποζημιώσεως κατά τον νόμον 551)1914 ή κατά τας διατάξεις του Α.Κ., Π 1189 σ. 1420.

Διαθεσιμότης. 'Επίδομα ανθυγιεινής εργασίας και προσδιορισμός αποδοχών κατά την διάρκειαν της διαθεσιμότητος, ΑΠ 701 σ. 25, πρβλ. Εισαγ. σ. 24.

Διαιτησία. Διακοπή παραγραφής δι' υποβολής διαφοράς ενώπιον διαιτητών, ΑΠ 281 σ. 1051.

Διαιτητικά Δικαστήρια - Διαιτητικαί αποφάσεις. Βλ. λ. ***Συλλογικαί διαφοραί εργασίας.***

Διακοπή. Βλ. και λ. ***Παραγραφή.*** 'Εργασίας κατά χρόνον επιλύσεως συλλογικής διαφοράς εργασίας· έκτασις εφαρμογής άρθρου 18 § 2 ν. 3239)1955, Γν.Σ. σ. 114.—'Εργασίας παρά παραπομπήν συλλογικής διαφοράς εργασίας δι' επίλυσιν· προστασία συνδικαλιστικών στελεχών, Π 12896 σ. 1033.—Άσκήσεως επαγγέλματος λόγω καταδίκης εις ποινήν καθείρξεως και ασφάλισις εις Τ.Σ.Α., ΣΕ 175 σ. 486. — Διακοπαί ή διαλείμματα εργασίας· δεν περιλαμβάνονται εις τον χρόνον εργασίας διά παροχήν άμοιβής, ΑΠ 317 σ. 1174.

Διακοπή δίκης. Λόγω θανάτου μετ' άσκησιν αιτήσεως ακυρώσεως· συνέχισις υπό εξ αδιαθέτου κληρονόμου, ΣΕ 38 σ. 354.

Διαλείμματα. 'Εργασίας. Δεν περιλαμβάνονται

ίας τὸν χρόνον ἐργασίας διὰ τὴν παροχὴν ἀμοιβῆς, ΑΠ 317 σ. 1174.

Διάλυσις. Ἐπιχειρήσεως· τύχη προστασίας πολεμιστῶν, ΝΖ σ. 178.—Σωματείου. Βλ. λ. *Σωματεῖα*.—Νομικοῦ προσώπου ἐπιχειρήσεως παρ' ἧ ἐπραγματοποιήθησαν τὰ ἡμερομίσθια μεταλλευτοῦ· κατὰ τίνος στρέφεται ἡ ἀγωγὴ περὶ ἀναγνωρίσεως τῶν ἡμερομισθίων, Π 24461 σ. 356.

Διανεμητικὸς Λογαριασμός. Καθιέρωσις διὰ τοῦ ν.δ. 3868)1958 οἰκογενειακῶν ἐπιδομάτων μισθωτῶν, παρεχομένων ὑπὸ τοῦ Διανεμητικοῦ Λογαριασμοῦ Οἰκογενειακῶν Ἐπιδομάτων· προϋπόθεσις δικαιώματος· ἐξαίρεσις μισθωτῶν συνδεομένων μετὰ τοῦ ἐργοδότου διὰ συγγενείας μέχρι δευτέρου βαθμοῦ καὶ μετὰ τοῦ ὁποίου συνοικοῦν· σχέσις συζύγων· ἔλλειψις δικαιώματος καὶ τοῦ μισθωτοῦ, τοῦ ἔχοντος ἐργοδότην σύζυγον αὐτοῦ, ΑΠ 631. σ.12.—Νομ. Δ)γμα 3868)1958 περὶ συστάσεως Διανεμητικοῦ Λογαριασμοῦ Οἰκογενειακῶν Ἐπιδομάτων καὶ θέσπισις οἰκογενειακῶν ἐπιδομάτων συντηρήσεως τέκνων διὰ συλλογικῶν συμβάσεων ἢ διαιτητικῶν ἀποφάσεων, ΣΕ 1048 σ. 520.—Εἰσφοραὶ ὑπέρ· βάσις ὑπολογισμοῦ αὐτῶν κατὰ ν.δ. 3868)1958· ὑπολογισμὸς εἰσφορῶν ἐργοδοτικῶν καὶ ἐργατικῶν ἐπὶ τῶν μισθῶν καὶ ὄχι ἐπὶ τῆς ἐκτάκτως καταβαλλομένης ἀποζημιώσεως δι' ὑπερωριακὴν ἐργασίαν, ΑΠ 407 σ. 856

Διανυκτέρευσις. Ἡ ἀμοιβὴ ἕνεκα διανυκτερεύσεως ἐκτὸς ἕδρας σύνισταται μέρος τῶν ἐλαχίστων νομίμων ἀποδοχῶν· δημοσίας τάξεως αἱ περὶ αὐτῆς διατάξεις· ἀπαγόρευσις καὶ ἀκυρότης πάσης ἀντιθέτου συμφωνίας, Π 639 σ. 284.— Παραγραφὴ ἀξιώσεως ἀποζημιώσεως δι' ἐκτὸς ἕδρας διανυκτέρευσιν, Π 38 σ. 1294, Εἰσαγ. σ. 284.—Ἀποζημίωσις τοῦ ἐκτὸς ἕδρας ἀποστελλομένου προσκαίρως δι' ἐργασίαν προσωπικοῦ· ἐφαρμογὴ ὑπ' ἀριθ. 21091) 1946 ὑπουργικῆς ἀποφάσεως· ἔννοια αὐτῆς· χαρακτὴρ ἐργασίας ὡς προσκαίρου, ΑΠ 359 σ. 1307.—Δικαίωμα ἀποζημιώσεως ὁδηγῶν φορτηγῶν αὐτοκινήτων διὰ διανυκτερεύσεις ἐκτὸς ἕδρας· παραγραφὴ ἀπαιτήσεως, μὴ γεννωμένης μετ' αὐτὴν ἀξιώσεως ἐξ ἀδικαιολογήτου πλουτισμοῦ, Π 638 σ. 285.—Ὧραι ἐργασίας ὁδηγῶν φορτηγῶν αὐτοκινήτων τῶν Σ.Ε.Κ.· ἀποζημίωσις δι' ἀπομάκρυνσιν τῆς ἕδρας κατὰ Κανονισμὸν δευτερευουσῶν ἀπολαυῶν, Π 24892 σ. 417.

Διάταγμα. Βλ. λ. *Νόμος*.

Διατροφή. Παραγραφὴ ἀξιώσεως κατ' ἄρθρον 250 § 17, ΝΖ σ. 117.

Διεθνές Δίκαιον. Ἡ κοινωνικὴ πρόοδος ἐπιδίωξις τῆς Εὐρωπαϊκῆς Οἰκονομικῆς Κοινότητος· ἄρθρα 2, 117 - 122 τῆς συμβάσεως· προγραμματισμός, ΝΖ σ. 132.—Διεθνὲς Συνέδριον Ἐργατικοῦ Δικαίου, Σημ. σ. 1152.—Ἄσκησις ἐπαγγέλματος ὑπὸ ἀλλοδαποῦ ἐν Ἑλλάδι, Γν. Σ. σ. 1409.

Διεθνὴς Ἑταιρεία Κλινοσαζῶν. Μισθὸς σερβιτόρων καὶ βοηθῶν αὐτῶν· ἐφαρμογὴ τῆς ἀπὸ 19 Ἰουνίου 1957 συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας προσωπικοῦ τῆς ἀνωτέρω Ἑταιρείας καὶ ὑπ' ἀριθ. 10)1961 διαιτητικῆς ἀποφάσεως· βασικὸς μισθὸς βοηθῶν σερβιτόρων ἀποδοχαὶ σερβιτόρων γενικῶς κυλικείων αὐτοκινηταμαξῶν, ΑΠ 376 σ. 1373.

Διευθυνταί. Ὑποκαταστημάτων Ι.Κ.Α.· ἁρμοδιότης καὶ ἐνδικα μέσα κατὰ τῶν ἀποφάσεων αὐτῶν, ΣΕ 2844 σ. 38.—Γενικὸς Διευθυντὴς Δ.Ε.Η.· ἐξουσία αὐτοῦ, ΑΠ 785 σ. 289.—Λῆξις συμβάσεων γενικῶν διευθυντῶν νομικῶν προσώπων δημοσίου δικαίου· ἔλεγχος διατάξεως ἄρθρου 8 ν.δ. 4352)1964 ὑπὸ συνταγματικὴν ἔποψιν, Π 3611 σ. 861.

Διευθυντικὸν δικαίωμα. Βλ. λ. *Δικαίωμα*.

Δικαιοδοσία. Βλ. λ. *Ἁρμοδιότης*.

Δικαιοπραξία. Βλ. λ. *Σύμβασις*.

Δικαίωμα. Ἀνάθεσις διαφόρων καθηκόντων καὶ ὅρια ἀσκήσεως διευθυντικοῦ δικαιώματος ἐπὶ ἐπιχειρήσεων, αἵτινες δὲν ἔχουσι καθιερώσει διὰ κανονισμῶν βαθμολογικὴν κατάταξιν, ΑΠ 791 σ. 201.—Ἀπόρριψις ἰσχυρισμοῦ περὶ καταχρηστικῆς ἀσκήσεως διευθυντικοῦ δικαιώματος, ΑΠ 785 σ. 289.—Ἀνήκουσα ἐκ τοῦ ἄρθρου 652 Α.Κ. εἰς τὸν ἐργοδότην ἡ ρύθμισις τῆς ὀργανώσεως καὶ λειτουργίας τῆς ἐπιχειρήσεως, ἀσκουμένου ὅμως τοῦ δικαιώματος τούτου, ὡς ἀπαιτεῖ ἡ καλὴ πίστις, ἐν ὄψει τῶν συναλλακτικῶν ἠθῶν, Π 38 σ. 1289.—Ἀνήκουσα κατ' ἄρθρον 652 Α.Κ. εἰς τὸν ἐργοδότην ἡ ρύθμισις παντὸς θέματος, ἀναγομένου εἰς τὴν ὀργάνωσιν καὶ λειτουργίαν τῆς ἐπιχειρήσεως καὶ τείνοντος εἰς τὴν ἐπίτευξιν τῶν δι' αὐτῆς ἐπιδιωκομένων σκοπῶν· ἄσκησις ὅμως τοῦ διευθυντικοῦ τούτου δικαιώματος τοῦ ἐργοδότου, ὡς ἀπαιτεῖ ἡ καλὴ πίστις, λαμβανομένων ὑπ' ὄψιν τῶν συναλλακτικῶν ἠθῶν· προώθησις τοῦ ἀρχαιοτέρου καὶ πλέον πεπειραμένου ἐκ τῶν ἰσοτίμων μισθωτῶν ἐπὶ ἐπιχειρήσεως, μὴ διεπομένης ὑπὸ Ἐσωτερικοῦ Κανονισμοῦ, ΑΠ 749 σ. 349.—Κρίσις δικαστηρίου ὅτι ἡ ἐπιχείρησις, εἰς τὴν ὁποίαν ἐτοποθετήθη πολεμιστής, ἐδικαιοῦτο, κατ' ἐνάσκησιν τοῦ διευθυντικοῦ δικαιώματος, νὰ τὸν χρησιμοποιήσῃ εἰς οἱανδήποτε ὑπηρεσίαν, κειμένην ἐντὸς τῆς περιφερείας τοῦ Τοπικοῦ Συμβουλίου· ἀπόκρουσις ὑπηρεσιῶν τοποθετηθέντος καὶ ὑπερημερία ἐργοδότου, ΑΠ 245 σ. 1118.—Διευθυντικὸν δικαίωμα ἐργοδότου· ὅρια ἀσκήσεως, Εἰσαγ. σ. 1166.—Προϋποθέσεις ἀναγνωρίσεως τῆς ἀπεργίας ὡς νομίμου δικαιώματος· συνέπεια ἐκ τῆς ἐλλείψεως ὡρισμένων στοιχείων δι' αὐτήν, Π 5853 σ. 333.—Ἀπεργία· ἀνταπεργία· ἀναγνώρισις ὡς δικαιώματος· συνέπειαι ἐνασκήσεως αὐτοῦ· περιορισμοί, Γνμδ. νμθ. σ. 385.— Δικαίωμα τῶν ἐργαζομένων ἡ ἀπεργία· προϋποθέσεις νομίμου ἀσκήσεως· συνέπειαι ἐλλείψεως, Π 16953 σ. 1590.

Δικασταί. Δικαιώματα καὶ καθήκοντα παρισταμένων ἐν ἀρχαιρεσίαις σωματείων, Π 348 σ. 326, Παρατ. σ. 328.— Σωματεῖα καὶ δικασταί, Σημ. σ. 576.— Προεδρεύων Δευτεροβα-

θμίου Ἀσφαλιστικῆς Ἐπιτροπῆς Ι.Κ.Α. κατ' ἄρθρον 7 ν.δ. 3710/1957 ἀνώτερος δικαστικός, διοριζόμενος μετὰ τοῦ ἀναπληρωτοῦ αὐτοῦ ὑπὸ τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας· ὑπαρξις περιπτώσεως ἀναπληρώσεως μόνον ἐπὶ ἀπουσίας ἢ προσκαίρου κωλύματος αὐτοῦ καὶ ὄχι καὶ ἐν περιπτώσει ὁριστικῆς ἀποβολῆς τῆς ἰδιότητος τοῦ τακτικοῦ μέλους, ὁπότε δέον νὰ λάβῃ χώραν διορισμὸς ἀντικαταστάτου, ἵνα χωρήσῃ νομίμως ἡ λειτουργία τοῦ ἀνωτέρω συλλογικοῦ ὀργάνου, ΣΕ 1952 σ. 1313.

Δικαστήρια. Βλ. λ. *Ἀμοιβάς, Αἰτήσεις ἀκυρώσεως, Ἀναίρεσις, Ἐργατικαὶ διαφοραί, Ἔφεσις, Συλλογικαὶ διαφοραὶ ἐργασίας.*—Ἀσφαλιστικά· ἔλεγχος οὐσιαστικῆς κρίσεως ὀργάνων Ι.Κ.Α., Σημ. σ. 448.

Δικαστικὰ ἔξοδα. Συμψηφισμὸς ἐπὶ εὐλόγου ἀμφιβολίας περὶ τῆς ἐκβάσεως τῆς δίκης, ΑΠ 712 σ. 34, ΑΠ 751 σ. 166, Π 16 σ. 219, Π 42 σ. 292, Π 13 σ. 538, ΑΠ 188 σ. 868, ΑΠ 193 σ. 869, ΑΠ 149 σ. 1041, Π 2962 σ. 1426.—Εὔλογος ἀμφιβολία περὶ τὴν ἔννοιαν διατάξεων· συμψηφισμὸς δικαστικῆς δαπάνης καὶ ἐπιβολὴ ἑκατέρῳ τῶν διαδίκων τῶν γενομένων ὑπ' αὐτοῦ ἐξόδων, ΑΠ 746 σ. 214.—Συμψηφισμὸς τῆς κατ' ἀμφοτέρους τοὺς βαθμοὺς δαπάνης διὰ βεβαιωθεῖσαν ἔλλειψιν ὑπαιτιότητος τῆς ἐναγομένης ἐκ τῆς ἀσαφείας τῶν ἐφαρμοστέων διατάξεων, Ε 374 σ. 464.—Κρίσις Ἀρείου Πάγου περὶ ὑπάρξεως ἑκατέρωθεν εὐλόγων ἀμφιβολιῶν περὶ τῆς ἐκβάσεως τῆς δίκης καὶ συμψηφισμὸς δικαστικῆς δαπάνης ἐν τῷ συνόλῳ, ΑΠ 188 σ. 868.—Εὔλογος ἀμφιβολία διὰ τὴν ὑπαρξιν ἀρμοδιότητος· συμψηφισμὸς δικαστικῆς δαπάνης, Π 84 σ. 1304.—Συμψηφισμὸς ἐπὶ ἐν μέρει νίκης καὶ ἐν μέρει ἥττης, ΑΠ 108 σ. 227, ΑΠ 784 σ. 248, Π 3583 σ. 291, ΑΠ 129 σ. 877, ΑΠ 266 σ. 186, ΑΠ 220 σ. 1242, ΑΠ 451 σ. 1505.—Ἐπιβολὴ εἰς βάρος ἥττηθέντος ἀναιρεσείοντος, ΑΠ 675 σ. 11, ΑΠ 631 σ. 12, ΑΠ 778 σ. 97, ΑΠ 711 σ. 104, ΑΠ 777 σ. 150, ΑΠ 16 σ. 330, ΑΠ 216 σ. 674, ΑΠ 192 σ. 675.—Ἐπὶ ἀπορρίψεως αἰτήσεως ἀκυρώσεως ἀπαλλαγὴ δικαστικῆς δαπάνης ὑπὸ Συμβουλίου Ἐπικρατείας λόγῳ πιθανολογουμένης ἐνδείας τῆς αἰτούσης, ΣΕ 191 σ. 425.—Ἐπὶ ἥττης ἀναιρεσείοντος Ι.Κ.Α., ΑΠ 103 σ. 622.—Πληρωμὴ δικαστικῶν ἐξόδων· προϋποθέτει τελεσίδικον ἀπόφασιν· πληρωμὴ ἀνεπιφύλακτος ἀποδοχή, ΑΠ 202 σ. 719.—Ἐκκαθάρισις ἐξόδων ἐπὶ παραιτήσεως δικογράφου ἀγωγῆς κατὰ τὴν ἐργατικὴν διαδικασίαν ἀρμόδιος ὁ κατὰ τὴν ἐργατικὴν διαδικασίαν δικάσας τριμελὴς διοικητὸς πρωτοδικεῖον ἢ κατὰ τὴν διαδικασίαν ταύτην ἐκδιδομένη ἀπόφασις, μὴ ὑποκειμένη εἰς οὐσιαστικὸν μέσον, πλὴν τῆς ἀνακοπῆς τοῦ ἄρθρου 235 Πολ. Δικονομίας δικαίωμα ἀμοιβῆς δικηγόρου διὰ πρότασιν, Π 108 σ. 227.

Δικαστικοὶ ὑπάλληλοι. Ἐπίδομα ὑπερωριακῆς ἐργασίας προσωπικοῦ Γραμματείας Δικαστηρίων, Ὑποθηκοφυλακείων, Ληξιαρχείων καὶ Φυλακῶν, Ἐγκ. σ. 933.

Δίκη. Βλ. λ. *Ἀγωγή, Αἰτήσεις ἀκυρώσεως, Ἀναίρεσις, Ἀπόδειξις, Ἀρμοδιότης, Διδικασμένον, Διοδικασία, Δικαστικὰ ἔξοδα, Ἐργατικαὶ διαφοραί, Ἔφεσις κλπ.*—Ἀνοβολὴ δίκης μέχρι πέρατος τῆς ἐπὶ πλαστότητι ποινικῆς δίκης κατ' ἄρθρον 455 Πολιτικῆς Δικονομίας· ἀνεφάρμοστον τούτου κατὰ τὴν ἐργατικὴν διαδικασίαν, ΑΠ 19 σ. 347.—Διακοπὴ δίκης λόγῳ θανάτου μετ' ἄσκησιν αἰτήσεως ἀκυρώσεως· συνέχισις ὑπὸ ἐξ ἀδιαθέτου κληρονόμων, ΣΕ 58 σ. 354.

Δικηγόροι. Βλ. καὶ λ. *Τιμαί.*—Δικαίωμα ἀμοιβῆς διὰ προτάσεις κατὰ τὴν ἐργατικὴν διαδικασίαν, Π 108 σ. 227.—Καθορισμὸς κατ' ἄρθρον 92 § 2 Κώδικος περὶ Δικηγόρων, ἐν περιπτώσει συμφωνίας παροχῆς νομικῶν ὑπηρεσιῶν ἐπὶ παγίᾳ περιοδικῇ ἀμοιβῇ, τοῦ ἐλαχίστου ὁρίου αὐτῆς δι' ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Δικαιοσύνης· παραγραφὴ ἀξιώσεων· δικαίωμα τῶν δικηγόρων, τῶν ὑπηρετούντων ἢ ἐντεταγμένων εἰς θέσεις προβλεπομένας ὑπὸ Ἐσωτερικῶν Κανονισμῶν ἢ Ὀργανισμῶν, τῆς κατ' ἐφαρμογὴν τῶν Κανονισμῶν ἢ Ὀργανισμῶν καθοριζομένης ἀμοιβῆς· διατάξεις περὶ Ὀργανισμοῦ Ὑπηρεσιῶν Ο.Λ.Π., Π 31 σ. 229.—Μετάταξις ἀπὸ κατεχομένης θέσεως τοῦ διοικητικοῦ ὑπαλλήλου τῆς Δ.Ε.Η. εἰς τὴν τοῦ ἐπὶ παγίᾳ ἀμοιβῇ δικηγόρου μετὰ τὸν διορισμόν του ὡς τοιούτου· ἀναγκαία κατὰ τὸ ἄρθρον 361 Α.Κ., ὡς διὰ τὴν σύστασιν πάσης ἑναχθείσης ἢ κατάρτισις συμβάσεως μεταξὺ αὐτοῦ καὶ τοῦ ἐκπροσωποῦντος τὸ νομικὸν πρόσωπον, εἶτον ἡ Δ.Ε.Η., Γενικοῦ αὐτοῦ Διευθυντοῦ, μὴ ἀρκούσης ἁπλῶς τῆς προαγωγῆς· ἐξουσία Γενικοῦ Διευθυντοῦ· ἰσχυρισμὸς περὶ ἴσης μεταχειρίσεως· ἀπόρριψις ἰσχυρισμῶν περὶ καταχρηστικῆς ἀσκήσεως δικαιώματος, ἴσης μεταχειρίσεως, ΑΠ 785 σ. 289.—Ἀμετάκλητος ἡ ὑπὸ τοῦ δικηγόρου, κατ' ἄρθρον 180 Κώδικος περὶ Δικηγόρων, ἐπιλογὴ τοῦ ἑτέρου τῶν ἐνδίκων μέσων, ἀγωγῆς ἢ πίνακος, διὰ τὴν ἱκανοποίησιν ἀπαιτήσεών του κατὰ τοῦ ἐντολέως του, ἀποκλειομένης τῆς ὑστέρας κοινοποιήσεως τοῦ ἑτέρου ἐνδίκου μέσου· ἔννοια ἄρθρου 191 Κώδικος περὶ Δικηγόρων περὶ διακοπῆς παραγραφῆς διὰ τοῦ ὑποβαλλομένου πίνακος· ἰσχυρισμὸς περὶ καταχρηστικῆς ἐνστάσεως παραγραφῆς, ΑΠ 54 σ. 407.—Μέθοδος διαμορφώσεως περιοδικῶν ἀμοιβῶν ἐμμίσθων δικηγόρων, Γν. Σ. σ. 623.—Ποσοστόν, κατ' ἄρθρον 12 ν.δ. 4178/1961, δικηγορικῆς ἀμοιβῆς διὰ παροχὴ εἰδικῆς ὑπηρεσίας ἐπὶ ὑποθέσεων τοῦ ἰδίου τούτου ἐπὶ τῆς ὑπὲρ ἑκάστου δικαιούχου ἀναγνωριζομένης ἀποζημιώσεως· δικαίωμα προβολῆς κατὰ τοῦ διάγοντος ἐκδοχέως τῆς ἣν καὶ ὁ ἐκχωρητὴς δικαιοῦχος τῆς ἀποζημιώσεως ἠδύνατο νὰ ἀντιτάξῃ κατ' αὐτοῦ ἐνστάσεις περιερισταῦ τῆς ἐξευμενίσεως διὰ τῆς ἀγωγῆς ἀπαιτήσεώς του εἰς τὸ νόμιμον ποσοστόν, ΑΠ 182 σ. 865.—Φύσις σχέσεως δικηγόρου, παρέχοντος τὰς νομικὰς αὐτοῦ ὑπηρεσίας ἐπὶ παγίᾳ ἐτησίᾳ ἢ μηνιαίᾳ ἀμοιβῇ πρὸς νομικὸν ἢ φυσικὸν πρόσωπον· ἀποζημίωσις αὐτοῦ λυομένης τῆς συμβάσεως· πρόσληψις δικηγόρου παρὰ νομικῶν προσώπων

δημοσίου δικαίου· διατάξεις περί δημοσίων νοσηλευτικών ιδρυμάτων και διατάξεις Κώδικος περί Δικηγόρων, Ε 480 σ. 1367, πρβλ Π 20399 σ. 1365.—Σχέσις δικηγόρων πρός νομικά πρόσωπα δημοσίου δικαίου και επίδομα άδείας· εάν δικαιούνται τού επιδόματος άδείας οι παρά τώ Τ.Α.Κ.Ε. υπηρετούντες δικηγόροι επί παγία μηνιαία αντιμισθία, Γν.Σ. σ. 1512.—Τιμητική προαγωγή πολεμιστών και εθνικών οργανώσεων· περίπτωσις δικηγόρου παρέχοντος νομικάς υπηρεσίας εις Τράπεζαν, Ε 1822 σ. 101.—Αναγκαστικός διορισμός δικηγόρων πολεμιστών κατ' ά.ν. 1836) 1951· καθορισμός υποχρέων πρός πρόσληψιν νομικών προσώπων δημοσίου δικαίου μισθοδοσία κλπ. Βλ. λ. *Στράτευσις* (παράγρ. Β'). —Προστασία από απολύσεως εφέδρων παλαιών πολεμιστών· έννοια άρθρου 3 § 4 ά.ν. 771)1937 περί μή τοποθετήσεως ως ιατρών και δικηγόρων, αλλά μόνον ως υπαλλήλων· αναγκαστική τοποθέτησις δικηγόρου ως υπαλλήλου και ύστερα ανάθεσις εργασίας δικηγόρου· προστασία δι' απόλυσιν υπό ά.ν. 244)1936 και 771)1937· προθεσμία αγωγής εξ άκύρου απολύσεως· παραγραφή μισθών· δικηγορικαί αμοιβαί, Ε 374 σ. 464.—Έλλειψις κατ' ά.ν. 771)1937 περί εφέδρων παλαιών πολεμιστών δυνατότητος τοποθετήσεως των ιατρών και δικηγόρων, ως τοιούτων, εις επιχειρήσεις κλπ., δυναμένων να τοποθετηθώσι μόνον ως υπάλληλοι, ανεξαρτήτως της ειδικότητος αυτών και των τίτλων σπουδών, μή διεπομένων ούτω των δικηγόρων υπό της νομοθεσίας περί προστασίας εφέδρων παλαιών πολεμιστών, άλλ' υπό τού Κώδικος περί Δικηγόρων· λύσις σχέσεως εργασίας αναγκαστικώς τοποθετηθέντος ως υπαλλήλου και παροχή νομικών εργασιών ως νομικού συμβούλου· ανεφάρμοστον διατάξεων περί προστασίας παλαιών πολεμιστών, εφαρμοζομένου τού Κώδικος περί Δικηγόρων, ΑΠ 356 σ. 850.—Αποζημίωσις απολυομένων δικηγόρων κατά ν.δ. 4352)1964· εάν δικηγόρος, διορισθείς κατά παράβασιν των διατάξεων τού άρθρου 4 ά.ν. 1022)1946 εις τό Ταμείον Εξόδου και Επικουρικής Ασφαλίσεως Μισθωτών Βιομηχανίας Καπνού, ως νομικός σύμβουλος αυτού, και απολυθείς βάσει των διατάξεων τού άρθρου 10 τού ν.δ. 4352)1964 μετά υπερβεκαετή υπηρεσίαν, δικαιούται της προβλεπομένης αποζημιώσεως, Γν. Σ. σ. 814.

Δικόγραφον. Βλ. λ. *Αγωγή*, *Επίδοσις*.

Διοικητικά Δικαστήρια. Βλ. λ. *Αίτησις ακυρώσεως*, *Αρμοδιότης*, *Διοικητικαί πράξεις - Διοίκησις*, *Συλλογικαί διαφοραί εργασίας*.

Διοικητικαί πράξεις - Διοίκησις. Βλ. και λ. *Αίτησις ακυρώσεως*, *Αρμοδιότης*, *δημόσιον*, *Πειθαρχία*, *Συλλογικαί διαφοραί εργασίας*, *Ταμεία*, *Υπάλληλοι δημόσιοι*, *Υπουργεία*, *Υπουργικαί αποφάσεις*.—Η δράσις της διοικήσεως, Σημ. σ. 128.—Τεκμήριον νομιμότητος των διοικητικών πράξεων, Π 1678 σ. 1112.—Πράξις Διοικητικού Συμβουλίου της Δημοσίας Επιχειρήσεως Ηλεκτρισμού, νομικού προσώπου ιδιωτικού δικαίου· δέν αποτελεί πράξιν, απορρέουσαν εκ Διοικητικής Αρχής· απαράδεκτος αίτησις ακυρώσεως κατ' αυτής· έλεγχος υπό Σ.τ.Ε. μόνον των υπό Δημοσίων Αρχών εκδιδομένων εκτελεστών πράξεων της Διοικήσεως, ΣΕ 3084 σ. 140.—Αναγκαστικός διορισμός δικηγόρων πολεμιστών· εξουσία Υπουργού Εργασίας και συμβουλίου προστασίας πολεμιστών εκδόσεως δύο αυτοτελών και ανεξαρτήτων διοικητικών πράξεων Υπουργού Εργασίας και τού αρμοδίου Συμβουλίου προθεσμία προσβολής· αρμοδιότης Δευτεροβαθμίου Συμβουλίου, ΣΕ 2926 σ. 142.—Εξουσία συμβουλίων περί τοποθετήσεως εις θέσεις πολεμιστών· χαρακτήρ αποφάσεων αυτών ως ειδικών διοικητικών πράξεων, μή έχουσών ισχύν νόμου, ώστε νά έχουν εφαρμογήν αι διατάξεις τού άρθρου 807 εδ. 17 Πολ. Δικονομίας περί αναιρέσεως, ΑΠ 422 σ. 1355.—Δημοσίου δικαίου αι σχέσεις μεταξύ Ασφαλιστικών Οργανισμών και των υποκειμένων της ασφαλίσεως· διοικητικαί πράξεις αι αποφάσεις των οργάνων των, υποκείμεναι εις τόν έλεγχον τού Συμβουλίου Επικρατείας· δικαιοδοσία πολιτικών δικαστηρίων πρός έλεγχον μόνον των πράξεων και παραλείψεων από απόψεως νομιμότητος, ΝΖ σ. 193.—Αίτησις της εποπτευούσης Αρχής περί διαλύσεως σωματείου δι' αγωγής ενώπιον τού Πρωτοδικείου· άρνησις της Αρχής όπως άσκηση ένδικον μέσον ενώπιον πολιτικού δικαστηρίου δέν αποτελεί εκτελεστήν διοικητικήν πράξιν· ασυγχώρητον αίτησεως ακυρώσεως, ΣΕ 241 σ. 324.—Μή αιτιολόγησις ή έλλειψις αιτιολογήσεως διοικητικής πράξεως· άκυρότης αυτής μερική ή ολική λόγω παραβάσεως ουσιώδους της καταρτίσεως της τύπου όμοιως επί ελαττωματικής διατυπώσεως τού περιεχομένου αυτής ή αντιφατικής διασκευής· πότε υφίσταται αντίφασις· δικαστικός έλεγχος νομιμότητος, Π 4137 σ. 458. —Απαράδεκτος αίτησις ακυρώσεως κατ' απόφασεως τού Τμήματος Κανονισμών Υπουργείου Εργασίας, ως στρεφομένη κατά μή εκτελεστής διοικητικής πράξεως, διαφερομένης δέ εις σχέσιν ιδιωτικού δικαίου, εφ' ής αρμόδια πρός κρίσιν είναι τά τακτικά πολιτικά δικαστήρια, ΣΕ 1128 σ. 670.—Έγγραφον Υπουργείου Εργασίας, γνωστοποιούν ανακλητικήν τοποθετήσεως πολεμιστού πράξιν· στερείται εκτελεστού χαρακτήρος· απαράδεκτος αίτησις ακυρώσεως κατ' αυτού, ΣΕ 907 σ. 717.—Διόρθωσις βιβλίου άδειών μισθωτών υπό τού Επιθεωρητού Εργασίας· δέν συνιστά εκτελεστήν πράξιν· απαράδεκτον αίτήσεως ακυρώσεως, ΣΕ 2245 σ. 1288.—Απόφασις Υπουργού Εμπορικής Ναυτιλίας περί κυρώσεως ναυτικής συλλογικής συμβάσεως εργασίας· κανονιστική διοικητική πράξις, δημοσιευτέα εις Εφημερίδα Κυβερνήσεως, ΑΠ 354 σ. 1305.—Επιτροπαί ά.ν. 1803)1951· συλλογικά όργανα διοικήσεως· έλεγχος αποφάσεων υπό Συμβουλίου Επικρατείας· σύνθεσις, Εισαγ. σ. 78, ΣΕ 2959 σ. 78.—Σύνθεσις συλλογικών οργάνων διοικήσεως· διέπουσαι ταύτην αρχαί, μή άρκούσης της παρουσίας των αποτελούντων την νόμιμον απαρτίαν μελών, όλ-

λά τῆς Διοικήσεως καθιστώσης δυνατήν τήν παρουσίαν ἁπάντων τῶν μελῶν δι' ἐγκύρου προσκλήσεως τούτων εἰς τάς συνεδριάσεις, ἡ ἀποδεικνυομένη εἴτε διά βεβαιώσεως τοῦ κληθέντος, εἴτε δι' ἀποδεικτικοῦ, ΣΕ 3170 σ. 160, ΣΕ 481 σ. 418.—Προϋποθέσεις νομίμου συνθέσεως συλλογικοῦ διοικητικοῦ ὀργάνου· δέν ἀρκεῖ ἡ παρουσία τῶν ἀπαρτελούντων τήν νόμιμον ἀπαρτίαν μελῶν αὐτοῦ τακτικῶν ἢ ἀναπληρωματικῶν δέον τῆς συνεδριάσεως αὐτοῦ νά ἔχῃ προηγηθῇ πρόσκλησις ἁπάντων τῶν μελῶν αὐτοῦ, ἐκτός ἂν διά τῆς ρητῆς πράξεως τοῦ συλλογικοῦ ὀργάνου καθορίσθησαν τακταί ἡμέραι συνεδριάσεως, τῆς ὁποίας ἀποδεικνύεται ἡ γνῶσις, ΣΕ 1576 σ. 991.—Συλλογικά ὄργανα διοικήσεως· ἀντικατάστασις μέλους Διοικητικοῦ Συμβουλίου Ἀσφαλιστικοῦ Ταμείου πρό τῆς λήξεως τῆς θητείας αὐτοῦ· εἰδική αἰτιολόγησις σχετικῆς ὑπουργικῆς ἀποφάσεως, ΣΕ 105 σ. 483.—Ὄργανα διοικήσεως καί ὄχι Διοικητικά Δικαστήρια ὁ Διευθυντής Ὑποκαταστήματος, αἱ Τοπικαί Διοικητικαί Ἐπιτροπαί καί ἡ Δευτεροβάθμιος Ἀσφαλιστική Ἐπιτροπή τοῦ Ι.Κ.Α., ΣΕ 385 σ. 419.—Παράνομος σύνθεσις Δευτεροβαθμίου Ἀσφαλιστικῆς Ἐπιτροπῆς Ι.Κ.Α. λόγῳ τῆς εἰς αὐτήν συμμετοχῆς, ὡς τακτικοῦ μέλους, ἐκπροσώπου τῶν ἡσφαλισμένων, ἐχόντος καταδικασθῇ ἐπί κλοπῇ· ἀδιάφορον ὅτι κατά τήν συνεδρίασιν ἡ ἐπιτροπή συνετέθη τῇ συμμετοχῇ τοῦ ἀναπληρωτοῦ αὐτοῦ γενικῇ ἀρχῇ ὅτι διά τήν νόμιμον ἀναπλήρωσιν τακτικοῦ μέλους συλλογικοῦ ὀργάνου ἀπαιτεῖται, ὅπως τό ἀναπληρούμενον ἔχῃ νομίμως τήν ἰδιότητα τοῦ τακτικοῦ μέλους, ΣΕ 538 σ. 424.—Παράνομος σύνθεσις συλλογικοῦ διοικητικοῦ ὀργάνου λόγῳ συμμετοχῆς ἀναπληρωματικοῦ μέλους ἀντί τοῦ τακτικοῦ, ὁσάκις δέν ἐκλητεύθη προηγουμένως τό τακτικόν μέλος· ἀρισμός τῆς συνεδριάσεως διά προγράμματος, καταρτισθέντος ὑπό τοῦ τακτικοῦ προέδρου, ἔστω καί προβλέποντος συμμετοχήν τοῦ ἀναπληρωματικοῦ προέδρου· νόμιμος ἡ σύνθεσις· ἀνεπηρέαστον ταύτης ἐκ τῆς μή βεβαιώσεως κωλύματος τοῦ τακτικοῦ προέδρου, ΣΕ 1048 σ. 520.—Συλλογικόν ὄργανον διοικήσεως τό Διοικητικόν Συμβούλιον τοῦ Ἐπικουρικοῦ Ταμείου Ἐξόδου Γερόντων καί Ἀνικάνων Ἐργατῶν Μετάλλου, ΑΠ 248 σ. 1188.—Προθεσμίαι κυρώσεως καί τροποποιήσεως διαιτητικῆς ἀποφάσεως· ἐνέργεια ἐκ νέου Διοικήσεως μετ' ἀκύρωσιν ἀποφάσεως αὐτῆς· ἔναρξις προθεσμίας ἀκυρότητος ἀποφάσεως Ὑπουργῶν, δημοσιεύσεως πράγματι μετά παρέλευσιν νομίμου προθεσμίας, ΣΕ 3083 σ. 136.—Ὑπουργική ἀπόφασις περί ἐγκρίσεως διαιτητικῆς ἀποφάσεως· ἐκτελεστή πρᾶξις, ὑποκειμένη εἰς εὐθείαν ἐπί ἀκυρώσει προσβολήν, ΣΕ 249 σ. 215.—Ἐκτελεστή διοικητική πρᾶξις ἡ διαιτητική ἀπόφασις, ἥτις ἐκοινοποιήθη εἰς τό Ὑπουργεῖον Ἐργασίας καί κατετέθη ἐμπροθέσμως εἰς τό Εἰρηνοδικεῖον, ἰσχύουσα ἀπό τῆς ἑπομένης τῆς καταθέσεως, ΣΕ 1048 σ. 520.—Ἀπόφασις ἑκάστης Διοικητικῆς Ἀρχῆς μόνον ἐπί τῶν περιπτώσεων τῶν κατά τάς κειμένας διατάξεις ὑπαγομένων εἰς τήν καθ' ὕλην, κατά τόπον καί κατά χρόνον ἁρμοδιότητα αὐτῆς· ἁρμοδιότης κατά τόπον Διοικητικῶν Διαιτητικῶν Δικαστηρίων· ἐξαίρεσις τοῦ κανόνος, ΣΕ 2006 σ. 983.—Αἱ συλλογικαί διαφοραί ἐργασίας ἀπό ἀπόψεως διοικητικοῦ δικαίου, Μελ. 1217 ἐπ.—Ἐξουσία Ὑπουργῶν διά τροποποιήσιν συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας ἢ διαιτητικῆς ἀποφάσεως· αἰτιολόγησις κλπ. Βλ. λ. *Συλλογικαί διαφοραί ἐργασίας*.—Ἀντίθεσις πρός ἀρχάς χρηστῆς διοικήσεως, ὑποχρεούσας εἰς σεβασμόν τῶν δημιουργικῶν δικαιωμάτων πραγματικῶν καταστάσεων, τῶν προκυπτουσῶν τῇ ἀνοχῇ καί συμπράξει τῆς Διοικήσεως, ἐφ' ὅσον αὐταί δέν ἀντιβαίνουσι πρός τήν δημοσίαν τάξιν, οὐδέ ἐδημιουργήθησαν δολίᾳ τινί ἐνεργείᾳ τοῦ διοικουμένου, ΣΕ 1836 σ. 1378, ΣΕ 2941 σ. 231.—Ὑποχρέωσις τῶν ὀργάνων Ἀσφαλιστικῶν Ὀργανισμῶν ὅπως ἐνεργοῦν συμφώνως πρός τάς ἀρχάς τῆς χρηστῆς καί εὐρύθμου διοικήσεως, τῶν δέ ἐργαζομένων ὅπως μή συμπεριφέρωνται ἀπατηλῶς καί κακοπίστως, ΣΕ 545 σ. 548.—Ἐπιτρεπτή ἀνάκλησις παρανόμων πράξεων Διοικήσεως, οἵαι καί αἱ ἐκδοθεῖσαι κατά πλάνην περί τά πράγματα, καί μετά πάροδον ἔτι εὐλόγου χρόνου, ἐφ' ὅσον κατά τήν ἔκδοσιν αὐτῶν συνέτρεξεν ἀπατηλή ἐνέργεια τοῦ ἐνδιαφερομένου, ὅτε προκειμένου περί ἀσφαλιστικῶν παροχῶν, ἀποκλείεται καί ἡ ἐφαρμογή τῶν ἀρχῶν τῆς τυπικῆς ἀσφαλίσεως· ἔλλειψις προϋποθέσεως τῆς κάτω τῶν 55 ἐτῶν ἡλικίας διά τήν προαιρετικήν ἀσφάλισιν κατ' ἄρθρον 41 § 3 ά.ν. 1846/1951, ΣΕ 1184 σ. 485.—Δυνατή ἀνάκλησις παρανόμως χορηγουμένων περιοδικῶν παροχῶν διά τόν ἐφεξῆς χρόνον ἀσυγχώρητον ἀνακλήσεως ὑπό ὡρισμένας προϋποθέσεις, ὁσάκις τοιαύτην ἀποδεικνύεται, ὅτι ὑπέρ τοῦ διοικουμένου, ἐν καλῇ πίστει τελοῦντος, ἔχει δημιουργηθῇ ὡρισμένη κατάστασις, ἐκ τῆς ὁποίας δέν δύναται αὐτός εὐχερῶς νά ἀποσπασθῇ, ΣΕ 3153 σ. 493.—Ἔλλειψις ἀντικειμένου αἰτήσεως ἀκυρώσεως, στρεφομένης κατ' ἀποφάσεως ἀνακληθείσης μετά τήν ἄσκησιν αὐτῆς, ΣΕ 1048 σ. 520.—Δικαίωμα πολιτικῶν δικαστηρίων πρός ἐξέτασιν παρεμπιπτόντως τῆς νομιμότητος τῶν πράξεων τῆς Διοικήσεως, Π 5161 σ. 277, ΣΕ 385 σ. 419.—Δικαίωμα πολιτικῶν δικαστηρίων πρός ἔλεγχον παρεμπιπτόντως τῆς νομιμότητος πράξεων τῶν οἰκείων συμβουλίων περί τοποθετήσεως πολεμιστῶν, Π 5161 σ. 277.—Ἔλεγχος ὑπό τακτικῶν δικαστηρίων πράξεων περί ἀπονομῆς ἀσφαλιστικῶν παροχῶν ὀργάνων Ι.Κ.Α.· μή ὑπαγωγή οὐσιαστικῆς κρίσεως τῶν ἁρμοδίων ὀργάνων τοῦ Ι.Κ.Α. περί τῆς ἐν συγκεκριμένῃ περιπτώσει συνδρομῆς ἢ μή τῶν ὑπό τοῦ νόμου ἀπαιτουμένων πραγματικῶν προϋποθέσεων διά τήν ἀπονομήν ἀσφαλιστικῆς παροχῆς· δικαίωμα τακτικῶν δικαστηρίων νά ἐξετάσωσι παρεμπιπτόντως τό κῦρος καί τήν νομιμότητα τῶν πράξεων τούτων, ἤτοι ἐάν τά ὄργανα τοῦ Ι.Κ.Α. ἐνήργησαν ἐντός τῆς παρασχεθείσης εἰς αὐτά ὑπό τοῦ νό-

μου έξουσίας κατά τούς διαγεγραμμένους τύπους καί όρους καί έάν όρθώς ήρμήνευσαν καί έφήρμοσαν τόν νόμον, ΑΠ 290 σ. 993.—Δικαστικός έλεγχος πράξεων περί τοποθετήσεως πολεμιστών, Π 1678 σ. 1112, Π 1211 σ. 1179. —Κανονισμοί Προσωπικού Δ.Ε.Η.· Ίδρυσις διά τούτων συμβατικού δικαίου, διαφευγούσης ούτω τής έρμηνείας όρου αύτών τόν έλεγχον τού Άρείου Πάγου, ΑΠ 353 σ. 1306.— Νόμος 4845)1930, ώς έτροποποιήθη, περί εισπράξεων δημοσίων δημοσίων έσοδων· έπιτρεπτή ύπό τούτου ή έκ τού άρθρου 235 Πολιτικής Δικονομίας άνακοπή ένώπιον τών καθ' ύλην πολιτικών δικαστηρίων, πλήν τών περιπτώσεων, καθ' άς ό προσδιορισμός τής πρός τό Δημόσιον όφειλής έχει άνατεθή διά νόμου είς Διοικητικά Δικαστήρια ή Διοικητικάς Έπιτροπάς· έννοια τούτων· δυνατή ύπό τών τακτικών δικαστηρίων, έρευνώντων άπό ούσιαστικής καί τυπικής πλευράς τήν νομιμότητα αύτών, ή μεταρρύθμισις ή καί έξαφάνισις τών καταλογιστικών διοικητικών πράξεων· πότε έπιτρέπεται αίτησις άκυρώσεως ένώπιον τού Συμβουλίου τής Έπικρατείας, ΣΕ 385 σ. 419.—Δυνατή ύπό τής Διοικήσεως κατά χρήσιν τής ύπό τού νόμου διαγιωριζομένης είς αύτήν κανονιστικής άρμοδιότητος, έν όψει τού γενικωτέρου κοινωνικού συμφέροντος, τηρουμένης τής άρχής τής ίσης μεταχειρίσεως καί κατ' έκτίμησιν τών ύφ' άς έκάστοτε τελεί ό Άσφαλιστικός Όργανισμός οίκονομικών συνθηκών, ή ρύθμισις τού ύψους τών καταβλητέων περιοδικών παροχών λόγω συντόξεως τόσον έν σχέσει πρός τούς ήδη συνταξιούχους, όσον καί έν σχέσει πρός τούς μέλλοντας νά συνταξιοδοτηθούν, ΣΕ 190 σ. 423.— Διακριτική έξουσία διοικήσεως πρός ρύθμισιν συντάξεως κατ' έφαρμογήν παρασχεθείσης είς αύτήν κανονιστικής άρμοδιότητος, ΣΕ 1064 σ. 874.—Άπόψεις έπί τής έφαρμογής τού άρθρου 281 τού Α.Κ. είς τό Δημόσιον Δίκαιον, ΝΖ σ. 514.—Κύρωσις διά νόμου άκύρου άποφάσεως Ύπουργού Έργασίας καί συνέπεια ώς πρός τάς εισφοράς, ΑΠ 173 σ. 516.—Όροι άρθρων 10 καί 11 π.δ. 27.6 - 4.7.1932 διά τήν νόμιμον έκδοσιν άδείας τής Άρχής ('Επιθεώρησις Έργασίας) διά παροχήν έργασίας ύπέρ τά νόμιμα χρονικά όρια έργασίας· άρμοδιότης Γενικής Έπιθεωρήσεως Ύπουργείου Έργασίας, Π 2845 σ. 619.— Πειθαρχικαί ποιναί καί αίτησις άκυρώσεως ένώπιον τού Συμβουλίου Έπικρατείας· άπαράδεκτος αύτη ώς στρεφομένη κατά μή έκτελεστής διοικητικής πράξεως, άναφερομένης είς σχέσιν ίδιωτικού δικαίου, έφ' ής άρμόδια πρό κρίσιν είναι τά τακτικά πολιτικά δικαστήρια, ΣΕ 1713 σ. 1027.— Διακοπή παραγραφής δι' ύποβολής διαφοράς ένώπιον διαιτητών ή ένώπιον Διοικητικής Άρχής ή διοικητικού ή άλλου είδικού Δικαστηρίου διοικητικήν Άρχήν, έχουσαν άρμοδιότητα όπως έπιλαμβάνηται διά τών όργάνων του τής έπιλύσεως τών έκ τής άσφαλιστικής σχέσεως γενομένων διαφορών, άποτελεί τό Ι.Κ.Α· διακοπή παραγραφής δι' ύποβολής διαφοράς είς αύτό, ΑΠ 281 σ. 1051.

Διοικητική έκτέλεσις Βλ. λ. *Έκτέλεσις*.

Διόρθωσις. Βιβλίου άδειών μισθωτών ύπό τού Έπιθεωρητού Έργασίας· άπαράδεκτον αίτήσεως άκυρώσεως, μή συνιστώσης τής διορθώσεως έκτελεστήν πράξιν, ΣΕ 2245 σ. 1288.

Διορισμός. Βλ. λ. *Δημόσιον, Νομικά Πρόσωπα, Νομιμοφροσύνη, Παλαιοί πολεμισταί, Στράτευσις* (παράγρ. Β'), *Ύπάλληλοι δημόσιοι*.

Δόλος. Πρόθεσις ή άμέλεια παθόντος έξ έργατικού άτυχήματος, ΑΠ 727 σ. 86, Ε 5054 σ. 1422.—Δολία συμπεριφορά μισθωτού πρός έξαναγκασμόν δι' άπόλυσιν· άπόκρουσις έκ τού άρθρου 281 Α.Κ. άξιώσεως μισθωτού πρός άποζημίωσιν ένεκεν τής άπολύσεως, Π 776 σ. 337, Π 1795 σ. 477, Εισαγ. σ. 477.— Παράβασις καθηκόντων ύπό μισθωτού έπιτηδες πρός έξαναγκασμόν τού έργοδότου δι' άπόλυσιν έπί καταβολή άποζημιώσεως· άπόκρουσις άξιώσεως άποζημιώσεως έκ τού άρθρου 281 Α.Κ., ΑΠ 318 σ. 803, Εισαγ. σ. 802.— Έργοδότου έπί έργατικού άτυχήματος, Π 4760 σ. 1040.—Άπατηλή ένέργεια διοικουμένου ώς προϋπόθεσις άνακλήσεως διοικητικής πράξεως, ΣΕ 1184 σ. 485, ΣΕ 2941 σ. 231, ΣΕ 1836 σ. 1378.— Τό πταίσμα τού άσθενήσαντος ναυτικού· βάλος· άμέλεια, ΝΖ σ. 1473.

Δομικών έργασιών έργοτεχνίται. Βλ. λ. *Ταμεία*.

Δόσεις. Άκυρότης όρου διαιτητικής άποφάσεως περί καταβολής είς δόσεις τών συνεπεία τής έπιβαλλομένης άναδρομικής ισχύος ούτης γενομένων άπαιτήσεων τών μισθωτών, ΣΕ 1048 σ. 520.— Καταβολή άποζημιώσεως νόμου 2112)1920 όφειλομένης είς δόσεις κατά νόμον 3198)1955 καί άποκλειστική προθεσμία άγωγής μισθωτού κατά τού έργοδότου κατ' άρθρον 6 § 2 νόμου 3198)1955, ΑΠ 461 σ. 1369.

Δώρον έορτών. Χαρακτήρ ώς τακτικών άποδοχών, ΑΠ 129 σ. 877.—Τρόπος ύπολογισμού είσφορών Ι.Κ.Α. έπί δώρου έορτών Πάσχα καί Χριστουγέννων βάσει τού νόμου 4476)1965 Έγκ. σ. 1191.—Συνυπολογισμός καί έπιβάρυνσις έργοδοσίας, Εισαγ. σ. 24, ΝΖ σ. 361.—Συνυπολογισμός προσαυξήσεων ένεκα νυκτερινής ή κατά Κυριακής έργασίας διά τά δώρα έορτών, Π 1795 σ. 477.— Κατάσχεσις άπαιτήσεων Ι.Κ.Α. έξ είσφορών ύπέρ Είδικού Λογαριασμού δώρων έργατοτεχνιτών οίκοδόμων, Έγκ. σ. 1059, Γν. Σ. σ. 1060.—Άνευρεσις ή συμφωνία μεταξύ έργοδότου καί μισθωτού περί καλύψεως τών δι' έορτάς Χριστουγέννων καί Πάσχα παρεχομένων δώρων έκ τής καταβολής ύπερτέρου τού νομίμου μισθού Π 49 σ. 295—Πειθαρχική παραγραφή έξαιρέσεως ΝΖ σ. 117, Π 38 σ. 1294. —Οίκοδόμων έξ Είδικού Λογαριασμού Ι.Κ.Α., Έγκ. σ. 996, Π 11990 σ. 1233.—Δικαίωμα τών έπί συμβάσει έργασίας ίδιωτικού δικαίου παρεχόντων έργασίαν είς νομικά πρόσωπα δημοσίου δικαίου (ώς τό Έπικουρικόν Ταμείον Έξαδου Γερόντων καί Άνικάνων Έργατών Μετάλλου) λήψεως τών διά τούς έν γένει μισθωτούς δώρων κατά τάς σχετικάς άποφάσεις τών Ύπουργών Οίκονομικών καί

Έργασίας καὶ ὄχι ἐκείνων κατὰ τὰς ἀποφάσεις τοῦ Ὑπουργοῦ Οἰκονομικῶν· ἀνέλεγκτος ὑπὸ τοῦ Ἀρείου Πάγου κρίσις τοῦ δικαστηρίου περὶ οἰκονομικῆς δυνατότητος τοῦ νομικοῦ προσώπου πρὸς παροχὴν δώρων, ΑΠ 131 σ. 735.—Συνυπολογισμὸς δώρων ἑορτῶν δι' ὑπολογισμὸν παροχῶν ἀ. ν. 1846)1951 καὶ εἰδικώτερον συντάξεως λόγω ἀναπηρίας, ἀνεξαρτήτως τῆς καταβολῆς ἢ μὴ ὑπὸ τοῦ ἐργοδότου τῶν εἰς αὐτὰ ἀναλογουσῶν εἰσφορῶν χαρακτὴρ ὡς τακτικῶν ἀποδοχῶν, ΑΠ 129, σ. 877.—Ρύθμισις νομίμων μισθῶν λογιστῶν καὶ βοηθῶν λογιστῶν· διαιτ. ἀπόφ. 37)1964 ὑπολογισμὸς δώρων Χριστουγέννων καὶ Πάσχα, ΣΕ 2057 σ. 908. — Καθορισμὸς ἀμοιβῆς μηχανικῶν δημοτικῶν ἢ κοινοτικῶν ἔργων· σύμβασις περὶ παροχῆς ἐξηρτημένης ἐργασίας ὑπὸ τοῦ μηχανικοῦ· παροχὴ δώρων δι' ἑορτὰς Χριστουγέννων καὶ Πάσχα, ΑΠ 293 σ. 975.—Λῆξις ὑπ' ὄψιν δι' ὑπολογισμὸν ὑπὸ Ι.Κ.Α. προσαυξήσεως συντάξεως λόγῳ ἀπολύτου ἀναπηρίας, ὀφειλομένης εἰς ἀτύχημα, ΑΠ 393 σ. 1052. – Προσωπικοῦ Σ.Ε.Κ., ΑΠ 251 σ. 1119.—Ἀνεφάρμοστον ὑπουργικῶν ἀποφάσεων περὶ δώρου καθ' ἑορτὰς ἐπὶ προσωπικοῦ Ἑλληνικοῦ Ἐρυθροῦ Σταυροῦ, Π 16900 σ. 1363. — Προσωπικοῦ λουτρῶν, ΑΠ 460 σ. 1414.—Ὑπολογισμὸς δώρων δι' ἑορτὰς Χριστουγέννων καὶ Νέου Ἔτους ἐπὶ τῶν μισθῶν καὶ ἡμερομισθίων τῶν καθαριζομένων ὑπὸ τῶν οἰκείων συλλογικῶν συμβάσεων ἐργασίας κλπ. καὶ ὄχι τῶν συμπεφωνημένων, ΑΠ 504 σ. 1494.

Ε

Ἑβδομαδιαῖα ἀνάπαυσις. Βλ. λ. ***Ἀνάπαυσις, Κυριακή***.

Ἔγγραφα. Ἀπόδειξις κατὰ τὴν ἐργατικὴν διαδικασίαν· κρίσις τοῦ δικαστοῦ ἐκ τῶν ἐνόντων καὶ περὶ γνησιότητος ἐγγράφου, μὴ ἐχόντος ἐφαρμογὴν τοῦ ἄρθρου 455 Πολ. Δικ. περὶ ἀναβολῆς τῆς δίκης μέχρι τέλους τῆς ἐπὶ πλαστότητι ποινικῆς δίκης, ΑΠ 19 σ. 347.—Ἔγγραφον Ὑπουργείου Ἐργασίας, γνωσταποιοῦν ἀνακλητικὴν τοποθετήσεως πολεμιστοῦ πρᾶξιν· στερεῖται ἐκτελεστοῦ χαρακτῆρος· ἀπαράδεκτος αἰτήσεως ἀκυρώσεως κατ' αὐτοῦ, ΣΕ 907 σ. 717.—Ἔγγραφος τύπος καταγγελίας συμβάσεως ἐργασίας. Βλ. λ. ***Καταγγελία συμβάσεως ἐργασίας*** (παράγρ. II.Βα).—Ἐπίδειξις ἐγγράφων κατὰ τὴν ἐργατικὴν διαδικασίαν· ἀνεφάρμοστον γενικῶν περὶ ἐπιδείξεως ἐγγράφων διατάξεων τῆς Πολ. Δικονομίας, Π 38 σ. 1289.

Ἐγγυοδοτικαὶ συμβάσεις. Ἔννοια αὐτῶν· μὴ ὑπαγωγὴ εἰς ἐργατικὴν διαδικασίαν, Π 16 σ. 219.

Ἔγκρισις. Καταγγελίας συμβάσεως ἐργασίας μισθωτοῦ νομικοῦ προσώπου, γενομένης ὑπὸ φυσικοῦ προσώπου, στερουμένου τῆς πρὸς ἀντιπροσώπευσιν ἐξουσίας· συνέπειαι, ΑΠ Ὁλ. 761 σ. 143.

Ἕδρα. Βλ. καὶ λ. ***Διαπραγμάτευσις***. Ἐπιχειρήσεως καὶ ἀσφάλισις Ι.Κ.Α., ΣΕ 1105 σ. 875.

Ἐθελονταί. Χρόνος στρατιωτικῆς ὑπηρεσίας ὡς χρόνος πραγματικῆς ἐργασίας· ἐφαρμογὴ διατάξεως ἄρθρου 8 ν. δ. 2054)1952· προστασία καὶ ἐθελουσίως καταταγέντων, ἀνεξαρτήτως χρόνου προσελεύσεως αὐτῶν ἐν τῷ στρατῷ, ΑΠ 697 σ. 26, πρβλ. Εἰσαγ. σ. 25.

Ἐθνικαὶ Ὀργανώσεις. Βλ. λ. ***Νεοπολεμισταί***.

Ἐθνικὴ Τράπεζα. Βλ. λ. ***Τράπεζαι***.

Εἰδησεογράφοι (ρεπόρτερς). Βλ. λ. ***Τύπος***.

Εἰδικὸς μισθός. Βλ. λ. ***Ἀποδοχαί*** (παράγραφος 1), ***Ἐργασίας σύμβασις*** (παράγραφος 5).

Εἰρηνοδικεῖον. Ἁρμοδιότης ἐπὶ ἀγωγῶν ἐκ τοῦ νόμου 551)1914, Π 4760 σ. 1040.

Εἰσπράκτορες. Βλ. καὶ λ. ***Αὐτοκίνητα*** (παράγρ. 1). Πρόσληψις εἰσπράκτορος Ξενοδοχειακοῦ Ἐπιμελητηρίου τῆς Ἑλλάδος· σχέσις ἐξηρτημένης ἐργασίας ἰδιωτικοῦ δικαίου· ἐφαρμογὴ ν. 2112)1920 καὶ ἄρθρου 8 ν. δ)τος 3789)1957 περὶ ἀποζημιώσεως μετ' ἀποχώρησιν αὐτοῦ, συνταξιοδοτηθέντος παρὰ τοῦ Ι.Κ.Α., Π 23431 σ. 95, πρβλ. Εἰσαγ. σ. 94.— Δήμου· παροχὴ νυκτερινῆς ἐργασίας· προσαύξησις ἀμοιβῆς, ΑΠ 149 σ. 1041.—Ἀνάθεσις εἰς τὴν Δ.Ε.Η. τῆς εἰσπράξεως τελῶν καθαριότητος καὶ φωτισμοῦ Δήμων καὶ Κοινοτήτων καὶ δικαιώματα εἰσπρακτόρων, ΑΠ 447 σ. 1373.

Εἴσπραξις Δημοσίων Ἐσόδων. Βλ. λ. ***Ἐκτέλεσις***.

Εἰσφοραί. Βλ. καὶ λ. ***Κοινωνικαὶ Ἀσφαλίσεις, Ταμεῖα***. Ἡ συνδικαλιστικὴ εἰσφορὰ ὡς ἀντικείμενον συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας, ΝΖ σ. 65 ἐπ.— Θεμελίωσις ἀρχῆς κοινωνικῆς ἀσφαλίσεως, καθ' ἣν ἡ συνέχισις τῆς ἀσφαλιζομένης ἐργασίας καὶ ἡ συνεπείᾳ ταύτης ἐξακολούθησις καταβολῆς τῶν εἰσφορῶν καὶ ἡ ἀναβολὴ τῆς συνταξιοδοτήσεως δὲν δύναται νὰ καταστήσωσι χείρονα τὴν θέσιν τοῦ ἠσφαλισμένου, ΣΕ 2929 σ. 172.—Ὑπὲρ Ἀσφαλιστικῶν Ὀργανισμῶν· δὲν ἀποτελοῦν φόρον ἐν τῇ ἐννοίᾳ τοῦ ἄρθρου 54 § 2 τοῦ Συντάγματος· ἀνεπίτρεπτον ἐπιβολῆς φόρου δι' ὑπουργικῆς ἀποφάσεως κατὰ νομοθετικὴν ἐξουσιοδότησιν, Εἰσαγ. σ. 516.—Ἀσφαλιστικαὶ· παραγραφή· εἰκοσαετής, ἂν δὲν ὁρίζεται ἄλλως δι' εἰδικῆς διατάξεως, Εἰσαγ. σ. 516.—Ἐπιβολὴ οἰκονομικοῦ βάρους, οἷον καὶ ἡ εἰσφορὰ εἰς βάρος ἐργοδοτῶν, χάριν τῶν μισθωτῶν αὐτῶν καὶ ὑπὲρ Ἀσφαλιστικοῦ Ταμείου· περιορισμὸς τοῦ νομοθέτου εἰς ἐντὸς εὐλόγου χρόνου ἀναδρομικὴν ἰσχὺν τῶν περὶ αὐτῶν κανόνων δικαίου, ὑποκειμένης τῆς κρίσεως περὶ τοῦ εὐλόγου χρόνου εἰς τὸν ἔλεγχον τῶν Δικαστηρίων καὶ ταύτης εἰς τὸν ἔλεγχον τοῦ Ἀρείου Πάγου· κύρωσις διὰ νόμου ἀκύρου ἀποφάσεως Ὑπουργοῦ Ἐργασίας καὶ συνέπεια ὡς πρὸς τὰς εἰσφοράς, ΑΠ 173 σ. 516.—Ἀσφαλιστικαὶ· ἀναδρομικὴ ἐπιβολή· περιορισμὸς νομοθέτου ἐκ τῶν ἄρθρων 3, 4, 9 τοῦ Συντάγματος πρὸς ἐντὸς εὐλόγου χρόνου ἀναδρομικὴν ἐπιβολὴν ἀσφαλιστικῶν εἰσφορῶν, τῆς κρίσεως περὶ τοῦ εὐλόγου χρόνου ὑποκειμένης εἰς τὸν ἔλεγχον τῶν δικαστηρίων, ἀ-

τινα ὀφείλουσι νὰ ἐφαρμόζωσι τὸν νόμον μόνον διὰ τὸν ὑπ' αὐτῶν κρινόμενον καὶ ὁριζόμενον χρόνον ὡς εὔλογον, τῆς περὶ τούτου κρίσεως τῶν ὑποκειμένης εἰς τὸν ἔλεγχον τοῦ Ἀρείου Πάγου· ἀσφαλιστικαὶ εἰσφοραὶ πρὸς τὸ Ἐπικουρικὸν Ταμεῖον Ἐργατῶν Μετάλλου· ἀντισυνταγματικὴ ἡ ἀναδρομικὴ πέραν τοῦ ἔτους, κρινομένου ὡς εὐλόγου, ἐπιβολὴ ἀσφαλιστικῶν εἰσφορῶν, ΑΠ Ὁλ. 507 σ. 1485.—Ἔννοια ἀπαλλαγῆς ἐπιδόματος μελέτης καὶ ἐκτελέσεως ἔργων τῶν τεχνικῶν ὑπαλλήλων Ὑπουργείων καὶ Λιμενικῶν Ταμείων ἀπὸ πάσης κρατήσεως ἢ εἰσφορᾶς· οὐχὶ καὶ κρατήσεως ἢ εἰσφορᾶς ὑπὲρ τοῦ Ἀσφαλιστικοῦ Ταμείου· διάκρισις κρατήσεως ἢ εἰσφορᾶς ὡς ἀσφαλιστικῆς παροχῆς ἠσφαλισμένου πρὸς τὸ Ταμεῖον ἀπὸ τοιαύτης ὡς κοινωνικοῦ πόρου ὑπὲρ τρίτων, ΑΠ 188 σ. 868.— Ἀπαράδεκτος αἰτήσεως ἀκυρώσεως κατὰ καταλογιστικῶν ἀσφαλιστικῶν εἰσφορῶν πράξεων, συντρεχούσης κατὰ τῶν πράξεων τούτων τῆς ἐκ τοῦ ἄρθρου 235 Πολ. Δικ. ἀνακοπῆς ἐνώπιον τῶν τακτικῶν δικαστηρίων, ἥτις ἀποτελεῖ κατὰ τὸ ἄρθρον 46 ν. 3713)1928 παράλληλον προσφυγήν, ἀποκλείουσαν τὴν αἴτησιν ἀκυρώσεως, ΣΕ 1063 σ. 874.—Ὑπὲρ τοῦ Ὀργανισμοῦ Ἀπασχολήσεως καὶ Ἀσφαλίσεως Ἀνεργίας· ἐπίλυσις ἀμφισβητήσεων· εἰσπραξις κατὰ νόμον περὶ εἰσπράξεως δημοσίων ἐσόδων· ὑπαρξις ἀνακοπῆς ἐκ τοῦ ἄρθρου 235 Π.Δ. Δικ., ἡ ὁποία, ὡς παράλληλον πρὸς τὴν αἴτησιν ἀκυρώσεως ἐνδικον μέσον, καθιστᾷ τὴν ἄσκησιν ταύτης ἀπαράδεκτον, ΣΕ 1847 σ. 1436.— Ἀπαλλαγὴ εἰσφορῶν πρὸς τὸ Ταμεῖον Ἀσφαλίσεως Ἐργατοτεχνιτῶν Δομικῶν καὶ Ξυλουργικῶν Ἐργασιῶν· ὑποβολὴ κατ' ἄρθρον 9 § 3 ν. δ. 3867)1958 σχετικῆς αἰτήσεως ἀπαλλαγῆς δι' ἀποφάσεως Ὑπουργοῦ Ἐργασίας καὶ διὰ τὸν μέχρι τῆς δημοσιεύσεως τοῦ ν. δ)τος 3867)1958 χρόνον· ὁριστικὸς τίτλος βεβαιώσεως τῆς ὀφειλῆς, εἰσπρακτέας κατὰ τὰς περὶ δημοσίων ἐσόδων διατάξεις, αἱ κατ' ἐφαρμογὴν τῆς ἀνωτέρω διαδικασίας ἐκδιδόμεναι ὑπουργικαὶ ἀποφάσεις, ὑποκείμεναι εἰς τὴν κατὰ τὸ ἄρθρον 235 Πολ. Δικ. ἀνακοπήν, καθιστῶσαν, ὡς παράλληλον μέσον, ἀπαράδεκτον τὴν αἴτησιν ἐνώπιον τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας, ΣΕ 2499 σ. 297.—Ἀναφορὰ οἰκονομικοῦ κύκλου καταβολῆς ἡλαττωμένων εἰσφορῶν πρὸς τὸ Ι.Κ.Α. καὶ λοιπὰ Ταμεῖα κατ' ἄρθρον 1 νόμου 3213)1955 ὄχι μόνον εἰς τὰ προσωπικὸν βιομηχανικῶν ἐπιχειρήσεων, τὸ ἀπασχολούμενον εἰς τὰς ἐπαρχιακὰς περιοχάς, ἔνθα εἶναι ἐγκατεστημένη καὶ λειτουργεῖ ἡ βιομηχανικὴ ἐπιχείρησις, ἀλλὰ καὶ εἰς τὸ ἐκτὸς τῆς ἐπαρχίας ὑπηρετοῦν προσωπικόν, ἐφ' ὅσον τοῦτο ἀπασχολεῖται ἀποκλειστικῶς εἰς ἐργασίας συνδεομένας καὶ ἐξυπηρετούσας τὰ μέσα παραγωγῆς, ὡς εἶναι καὶ τὸ ὑπηρετοῦν εἰς τὸ λογιστικὸν τμῆμα αὐτῆς, ΑΠ 298 σ. 992.—Ἀσφαλιστικαί· καταβολὴ ἐπὶ μεταβιβάσεως ἐπιχειρήσεως, Γν. Σ. σ. 1444.—Ἀσφαλιστικαὶ ἐπὶ ἐπιδόματος ἀδείας μισθωτῶν, ΝΖ σ. 1448, Γν.Σ. 1510, Σημ. σ. 1511.—Ρύθμισις καθυστερουμένων ἀσφαλιστικῶν εἰσφορῶν· ἔννοια ὑπ' ἀριθ. 162)1959 Πράξεως Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου, ὡς ἐτροποποιήθη ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 2 τοῦ κυρώσαντος αὐτὴν ν. 4052) 1960, ΑΠ 301 σ. 1123.—Ποινικὴ δίωξις ἐργοδότου διὰ παρακράτησιν ἀσφαλιστικῶν εἰσφορῶν, Ἐπ. Γνμδ. σ. 848.— Πρὸς Ἐργατικὴν Ἑστίαν· ἔννοια δρου «ἐργοδόται»· ἔλλειψις ὑποχρεώσεως Βασιλικῆς Προνοίας πρὸς εἰσφοράν, ΑΠ 3 σ. 620.— Ὑπὲρ Διανεμητικοῦ Λογαριασμοῦ Οἰκογενειακῶν Ἐπιδομάτων Μισθωτῶν· ὑπολογισμὸς ἐπὶ τῶν μισθῶν καὶ ὄχι ἐπὶ τῆς ἐκτάκτως καταβαλλομένης ἀποζημιώσεως δι' ὑπερωριακὴν ἐργασίαν, ΑΠ 407 σ. 856.— Μελῶν σωματείων· καταβολὴ διὰ συμμετοχὴν των εἰς γενικὰς συνελεύσεις, Γν. σ. 813.

Ἐκδίκησις. Ὡς λόγος καταχρηστικῆς καταγγελίας συμβάσεως ἐργασίας, Εἰσαγ. σ. 226, Π 5833 σ. 333, ΑΠ 282 σ. 1110, ΑΠ 286 σ. 1167.

Ἐκκαθάρισις ἐξόδων. Βλ. λ. *Δικαστικὰ ἔξοδα.*

Ἐκκλησιαστικῆς Περιουσίας Ὀργανισμός. Βλ. λ. *Ὀργανισμοί.*

Ἐκκρεμοδικία. Προϋπόθεσις κατ' ἄρθρον 533 § 2 Πολ. Δικ.· αἴτησις ἐργοδότου ἐνώπιον τοῦ Σ.τ.Ε. περὶ ἀκυρώσεως πράξεων περὶ ἀναγκαστικοῦ διορισμοῦ δικηγόρου καὶ ἀγωγὴ κατὰ τὴν ἐργατικὴν διαδικασίαν περὶ μισθῶν ὑπερημερίας· ἔλλειψις ἐκκρεμοδικίας· ἀπόρριψις αἰτήσεως ἀναβολῆς ἐκδικάσεως τῆς ἀγωγῆς, Π 5161 σ. 277.

Ἐκλογαί. Βλ. λ. *Σωματεῖα.*

Ἐκμεταλλεύσεις. Βλ. λ. *Ἐπιχειρήσεις.*

Ἐκπαιδευτήρια Ἰδιωτικά. Ἀκυρότης συμβάσεως καθηγητοῦ Ἰδιωτικοῦ Γυμνασίου, προσληφθέντος ἄνευ ἐγκρίσεως ὑπὸ τοῦ Γενικοῦ Ἐπιθεωρητοῦ· θεμελίωσις ἀγωγῆς ἐπὶ τοῦ ἀδικαιολογήτου πλουτισμοῦ ἐργοδότου κατ' ἄρθρον 904 Α.Κ.· παραίτησις ἀπὸ ἀξιώσεως· παραίτησις ἀπὸ ἀξιώσεων ἐκ παροχῆς παρανόμου ὑπερωριακῆς ἐργασίας· Ἰσχυρισμὸς ἐργοδότου περὶ καταχρηστικῆς ἀσκήσεως δικαιώματος μισθωτοῦ, Π 84 σ. 1116.

Ἐκπαιδευτικοί. Βλ. λ. *Ἐκπαιδευτήρια ἰδιωτικά, Ὑπάλληλοι δημόσιοι.*

Ἐκπροσώπησις. Βλ. λ. *Ἀντιπροσωπεία - αι.*

Ἐκπρόσωποι ἐργαζομένων. Βλ. λ. *Συνδικαλιστικὰ στελέχη.*

Ἔκπτωσις. Ὠφελείας μισθωτοῦ ἐκ τοῦ μισθοῦ ἐπὶ ὑπερημερίας ἐργοδότου. Βλ. λ. *Ἐργασίας σύμβασις* (παράγραφος 7). — Παροχὴ ἐργασίας ὑπὸ συνταξιούχων Δημοσίου· ἐκπτώσεις ἐκ τῆς συντάξεως, ΑΠ 246 σ. 990.

Ἐκσκαφῆς ἐργασίαι. Νόμιμοι ὧραι ἐργασίας (ὀκτώ) ἐπιχειρήσεων ἢ ἐργασιῶν ἐκσκαφῆς, Π 2845 σ. 619.

Ἔκτακτοι. Βλ. καὶ λ. *Δημόσιον.* Προσωπικὸν Σ.Ε.Κ.· δικαίωμα ἐπιδόματος παραμονῆς ἐν τῷ αὐτῷ βαθμῷ καὶ ἐν τῇ θέσει, τὴν ὁποίαν πρὸ τῆς μετατάξεως ἐκέκτητο τὸ εὐδοκίμως ὑπηρετοῦν προσωπικόν, ὡς καὶ οἱ ὀργανικὰς θέσεις κατέχοντες ἔκτακτοι ὑπάλληλοι ἢ τεχνῖται, ὡς ἐξομοιούμενοι μισθολογικῶς καὶ βαθμολογικῶς πρὸς τὸ μόνιμον προσωπικόν· ἐ-

πέλευσις μονιμοποιήσεως αὐτῶν καὶ μισθός· ἔννοια μισθοῦ, ἐπὶ τοῦ ὁποίου παρέχεται ἐπίδομα λόγῳ παραμονῆς ἐν τῷ αὐτῷ βαθμῷ, ΑΠ 467 σ. 1501. – Σ.Ε.Κ.· ἀποδοχαί, ΑΠ 305 σ. 369. – Ὑπαγωγὴ εἰς ἀσφάλισιν Ι.Κ.Α. τῶν ἐκτάκτων ἢ προσωρινῶν ὑπαλλήλων τοῦ Δημοσίου, ἤτοι καὶ τῶν διορισθέντων κατ' ἐφαρμογὴν τοῦ ν. δ/τος 1114/1949 προσωρινῶν ἐκπαιδευτικῶν λειτουργῶν, καίπερ μὴ παρεχόντων ἐξηρτημένην ἐργασίαν, συνδεομένων δὲ μετ' ἐκείνου διὰ σχέσεως δημοσίου δικαίου, ἐφ' ὅσον χρόνον ὑπηρετοῦσιν ὡς τοιοῦτοι (ἔκτακται ἢ προσωρινοὶ ὑπάλληλοι)· ἐξαίρεσις τῆς ἀσφαλίσεως, ἀφ' ἧς διὰ τῆς μονιμοποιήσεως τῶν ἀποκτήσωσι τὸ πρὸς σύνταξιν δικαίωμα κατὰ τοὺς ὅρους τοῦ ν. 1846/1951, ὅτε καὶ γεννᾶται ὑποχρέωσις τοῦ Ι.Κ.Α. ὅπως καταβάλῃ εἰς τὸ Δημόσιον τὰς διὰ λογαριασμὸν τῶν οὕτω συνταξιοδοτουμένων καταβληθείσας εἰς αὐτὸ εἰσφορὰς αὐτῶν· ἔννοια σχετικῶν διατάξεων, ΑΠ 161 σ. 876. – Ἀπόλυσις ἐκτάκτου προσωπικοῦ Ἑταιρείας Ὑδάτων· ἐφαρμογὴ κατ' ἄρθρον 5 τοῦ Κανονισμοῦ τῆς διαδικασίας ἀπολύσεως τοῦ διὰ τῶν φύλλων ποιότητος ὡς ἀνεπαρκοῦς χαρακτηριζομένου προσωπικοῦ· ἀπόλυσις τοῦ ἐκτάκτου προσωπικοῦ ὑπὸ τῆς Διευθύνσεως τῆς Ἑταιρείας, τηρουμένων τῶν διατάξεων τῶν γενικῶν νόμων περὶ καταγγελίας τῆς συμβάσεως ἐργασίας, ΑΠ 375 σ. 1371. – Ἔννοια ν. δ. 4193/1961 περὶ τακτοποιήσεως ἐκτάκτου προσωπικοῦ Δημοσίων Ὑπηρεσιῶν, ΑΠ 279 σ. 1184.

Ἐκτέλεσις. Κατάταξις προνομιακῶς ἀπαιτήσεων ἐπὶ ἀναγκαστικοῦ πλειστηριασμοῦ κατ' ἄρθρον 8 ν. δ/τος 4256/1962 ρύθμισις τῶν προνομίων, γενικῶν ἢ εἰδικῶν, κατὰ τὸν ἰσχύοντα ἐν τῷ χρόνῳ τῆς κατατάξεως νόμον (Γνώμη μειοψηφίας)· ἀνεφάρμοστον ἄρθρου 8 ν. δ/τος 4256/1962 περὶ κατατάξεως ἀπαιτήσεων πρὸ τῆς ἰσχύος αὐτοῦ, μὴ προκυπτούσης οὔτε ρητῶς, οὔτε σιωπηρῶς, ἀναδρομικῆς ἰσχύος αὐτοῦ· ἰσχὺς τούτου διὰ τὰς μετὰ τὴν ἰσχὺν αὐτοῦ κτωμένας ἀπαιτήσεις, Ε 1737 σ. 32, πρβλ. Εἰσαγ. σ. 31. – Ἐὰν αἱ πρὸς τὸ Ι.Κ.Α. ὀφειλαί, προκύπτουσαι ἐκ τῆς συντάξεως πράξεων ἐπιβολῆς εἰσφορῶν ὑπὲρ τοῦ Εἰδικοῦ Λογαριασμοῦ χορηγήσεως δώρου ἑορτῶν εἰς τοὺς ἐργατοτεχνίτας οἰκοδόμους (ν. 4321/1963), θεωροῦνται ἀπαιτήσεις (μισθοὶ) τῶν ἐργατῶν, προηγούμεναι εἰς τὴν κατάταξιν, ἢ ἀκολουθοῦν τὰς ἐξ εἰσφορῶν ἀπαιτήσεις τοῦ Ι.Κ.Α., κατατασσόμεναι ὁμοῦ μετ' αὐτῶν, Γν.Σ. σ. 1060 – Κατάταξις ἐν πλειστηριασμῷ ἀπαιτήσεων τοῦ Ι.Κ.Α. ἐξ εἰσφορῶν ὑπὲρ τοῦ Εἰδικοῦ Λογαριασμοῦ δώρων ἐργατοτεχνιτῶν οἰκοδόμων, Ἐγκ. σ. 1059, Γν.Σ. σ. 1060. – Ἡ προνομιακὴ κατάταξις τοῦ μισθοῦ εἰς τὸ Προσχέδιον Κώδικος Ἐργασίας, ΝΖ σ. 1345. – Ἐκτέλεσις ὑπὸ ἀναιρεσείοντος τῶν ἐπὶ μεταγενεστέρων ἀγωγῶν, τῆς αὐτῆς ἱστορικῆς καὶ νομικῆς βάσεως, ἐκδοθεισῶν ἀποφάσεων, καθ' ὃ μέρος δὲν εἶχον κηρυχθῆ προσωρινῶς ἐκτελεσταί· δὲν ἐνέχει ἀναγκαίως σκοπὸν ἀποδοχῆς τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως, ΑΠ 791 σ. 201 – Ἀκατάσχετον ἀποδοχῶν ἀδείας· κατασχετὸν τῆς προσαυξήσεως 100 ο/ο λόγῳ μὴ παροχῆς ἀδείας, ΝΖ σ. 552. – Ἐπιτρεπτὸν κατασχέσεως καὶ συμψηφισμοῦ ἀποζημιώσεως ν. 2112/1920· μὴ ὑπαγωγὴ ταύτης εἰς περιορισμοὺς ἄρθρου 664 Α.Κ., Εἰσαγ. σ. 802. – Ἐκχώρησις - κατάσχεσις παροχῶν Ι.Κ.Α., Ἐγκ. σ. 927. – Ἀποφάσεως προσωρινῶς ἐκτελεστῆς δὲν ἐμφαίνει ἀποδοχήν· πληρωμὴ δικαστικῶν ἐξόδων ἀνεπιφυλάκτως, ΑΠ 202 σ. 719. – Ἐπαναφορὰ πραγμάτων εἰς τὴν πρὸ τῆς ἐκτελέσεως ἀναιρεθείσης ἀποφάσεως κατάστασιν, ΑΠ 202 σ. 719. – Ἁρμόδιος δι' ἀναστολὴν εἰρηνοδικειακῆς ἀποφάσεως ἐπὶ ἐργατικῆς διαφορᾶς, ἀσκηθείσης ἐφέσεως κατ' αὐτῆς, ὁ Πρόεδρος τοῦ Πρωτοδικείου, ἐνώπιον τοῦ ὁποίου ἀπηυθύνθη ἡ ἔφεσις, ἐν οὐδεμιᾷ δὲ περιπτώσει ὁ κατὰ τὴν ἐργατικὴν διαδικασίαν δικάζων Πρωτοδίκης, δυνάμενος νὰ ἀναστείλῃ τὴν ἐκτέλεσιν μόνον τῆς ἰδίας αὐτοῦ ἀποφάσεως, ἐφ' ὅσον ἠσκήθη ἔφεσις· ἁρμόδιος Δικαστὴς ἐπὶ ἀνακοπῆς κατ' ἐπιταγῆς κάτωθι ἐκτελεστοῦ τίτλου, Π 84 σ. 1304. – Εἴσπραξις εἰσφορῶν πρὸς τὸ Ι.Κ.Α. κατὰ νόμον περὶ εἰσπράξεως δημοσίων ἐσόδων· ἀπαράδεκτος αἴτησις ἀκυρώσεως ἐνώπιον τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας κατ' ἀποφάσεως ὀργάνων τοῦ Ι.Κ.Α. περὶ καθυστερουμένων εἰσφορῶν, χωρούσης ἀνακοπῆς ἐνώπιον τῶν πολιτικῶν δικαστηρίων κατ' ἄρθρον 235 Πολ. Δικ., ΣΕ 3008 σ. 108, ΣΕ 385 σ. 419. – Συνεισπραξις τῆς εἰσφορᾶς δι' ἐπιδότησιν στρατευομένων μισθωτῶν μετὰ τῆς ὑπὲρ τοῦ Ι.Κ.Α. κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ νόμου περὶ εἰσπράξεως δημοσίων ἐσόδων· ἀπαράδεκτος αἴτησις ἀκυρώσεως ἐνώπιον τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας, χωρούντος ταῦτ' ἐκ τοῦ ἄρθρου 68 ν. 4845 περὶ εἰσπράξεως δημοσίων ἐσόδων ἐνδίκου μέσου ἐνώπιον τῶν ἁρμοδίων τακτικῶν δικαστηρίων, ΣΕ 421 σ. 420. – Εἰσφοραὶ ὑπὲρ τοῦ Ὀργανισμοῦ Ἀπασχολήσεως καὶ Ἀσφαλίσεως Ἀνεργίας· ἐπίλυσις ἀμφισβητήσεων, εἰσπραξις κατὰ νόμον περὶ εἰσπράξεως δημοσίων ἐσόδων, ὑπαρξις ἀνακοπῆς ἐκ τοῦ ἄρθρου 235 Πολ. Δικονομίας, ἡ ὁποία, ὡς παράλληλον πρὸς τὴν αἴτησιν ἀκυρώσεως ἔνδικον μέσον, καθιστᾷ τὴν ἀκυρωτικὴν ταύτης ἀπαράδεκτον, ΣΕ 1847 σ. 1436. – Ὑποβολὴ κατ' ἄρθρον 9 § 3 ν. δ/τος 3867/1958 αἰτήσεως ἀπαλλαγῆς ἀπὸ τῆς καταβολῆς πρὸς τὸ Ταμεῖον Ξυλουργικῶν Ἐργασιῶν εἰσφορῶν δι' ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας καὶ καὶ διὰ τὸν μέχρι τῆς δημοσιεύσεως τοῦ ν.δ. 3867/1958 χρόνον· ὁριστικὸς τίτλος βεβαιώσεως τῆς ὀφειλῆς, εἰσπρακτέας κατὰ τὰς περὶ δημοσίων ἐσόδων διατάξεις, οἱ κατ' ἐφαρμογὴν τῆς ἀνωτέρω διαδικασίας ἐκδιδόμενοι ὑπουργικαὶ ἀποφάσεις, ὑποκείμεναι εἰς τὴν κατὰ τὸ ἄρθρον 235 Πολ. Δικονομίας ἀνακοπήν, καθιστῶσαν, ὡς παράλληλον μέσον, ἀπαράδεκτον τὴν αἴτησιν ἐνώπιον τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας, ΣΕ 2499 σ. 297. – Νόμος 4845/1930, ὡς ἐτροποποιήθη περὶ εἰσπράξεως δημοσίων ἐσόδων· ἐπιτρεπτὴ ὑπὸ τούτου ἢ ἐκ τοῦ ἄρθρου 235 Πολ. Δικ. ἀνακοπὴ ἐνώπιον τῶν καθ' ὕλην πολιτικῶν δικα-

στηρίων, πλήν τῶν περιπτώσεων, καθ' ἃς ὁ προσδιορισμὸς τῆς πρὸς τὸ Δημόσιον ὀφειλῆς ἔχει ἀνατεθῆ διὰ νόμου εἰς Διοικητικὰ Δικαστήρια ἢ Διοικητικὰς Ἐπιτροπάς· ἔννοια τούτων· δυνατὴ ὑπὸ τῶν τακτικῶν δικαστηρίων, ἐρευνώντων ἀπὸ οὐσιαστικῆς καὶ τυπικῆς πλευρᾶς τὴν νομιμότητα αὐτῶν, ἢ μεταρρύθμισις ἢ καὶ ἐξαφάνισις τῶν καταλογιστικῶν διοικητικῶν πράξεων· πότε ἐπιτρέπεται αἴτησις ἀκυρώσεως ἐνώπιον τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας, ΣΕ 385 σ. 419.—Ἀξιώσεις ἐπὶ τῆς πτωχευτικῆς περιουσίας· διαδικασία ἐπαληθεύσεως καὶ ἀτομικὴ καταδίωξις· ἐπέκτασις τῆς σχέσεως μετὰ τοῦ συνδίκου, ἐφ' ὅσον οὗτος, ἐξακολουθῶν τὴν ἣν ὁ πτωχεύσας ἤσκει ἐμπορίαν, εἴτε ἐν γένει διὰ τὴν διεκπεραίωσιν τοῦ ἔργου τῆς πτωχευτικῆς διαδικασίας ἀξιώσῃ τὴν ἐκ μέρους τοῦ μισθωτοῦ ἐκτέλεσιν τῶν ἐκ τῆς μετὰ τοῦ πτωχεύσαντος συμβάσεως ἐργασίας ὑποχρεώσεών του ἢ ἔστω ἀποδεχθῆ τὰς προσφερομένας ὑπηρεσίας· πιστωτὴς οὕτω τῆς ὁμάδος ὁ μισθωτὸς διὰ τὸν μετὰ τὴν πτώχευσιν μισθὸν κλπ.· Ἀξίωσις ἀποζημιώσεως νόμου 2112)1920, Π 303)1964 σ. 20.

Ἐκχώρησις. Ποσοστόν, κατ' ἄρθρον 12 ν. δ)τος 4178)1961, δικηγορικῆς ἀμοιβῆς διὰ παρασχεθείσας ὑπηρεσίας ἐπὶ ὑποθέσεων τοῦ νόμου τούτου ἐπὶ τῆς ὑπὲρ ἑκάστου δικαιούχου ἀναγνωριζομένης ἀποζημιώσεως· δικαίωμα προβολῆς κατὰ τοῦ ἐνάγοντος ἐκδοχέως τῆς ἦν καὶ ὁ ἐκχωρητὴς δικαιοῦχος τῆς ἀποζημιώσεως ἠδύνατο νὰ ἀντιτάξῃ κατ' αὐτοῦ ἐνστάσεως περιορισμοῦ τῆς ἀξιουμένης διὰ τῆς ἀγωγῆς ἀπαιτήσεώς του εἰς τὸ νόμιμον ποσοστόν, ΑΠ 182 σ. 865.—Παροχῶν Ι.Κ.Α., Ἔγκ. σ. 927.

Ἐλεγκτικὸν Συνέδριον. Συνταξιοδότησις προσωπικοῦ Ι.Κ.Α.· ὁρισμοὶ ἄρθρου 5 ν. 3163)1955· δυνατότης ἀσκήσεως προσφυγῆς ἐνώπιον τοῦ Ἐλεγκτικοῦ Συνεδρίου κατὰ τῶν περὶ ἀπονομῆς ἢ μὴ συντάξεων ἀποφάσεων τοῦ Συμβουλίου Ἀπονομῆς Συντάξεων καὶ κατὰ τῶν ἀποφάσεων αὐτοῦ, αἵτινες προδικάζουν τὸν ἀναγνωριστέον συντάξιμον χρόνον· παραπομπὴ ὅμως τοῦ ζητήματος εἰς Ὁλομέλειαν Συμβουλίου Ἐπικρατείας, ΣΕ 1068 σ. 879.

Ἐλευθερία. Βλ. λ. *Σύνταγμα*.

Ἐλευθεριότητος παροχαί. Παροχαὶ ἐργοδότου πρὸς μισθωτὸν ἐξ ἐλευθεριότητος· δὲν συμπεριλαμβάνονται μεταξὺ τῶν τακτικῶν ἀποδοχῶν, δι' ἀποζημίωσιν νόμου 2112)1920· παραχώρησις οἰκίας πρὸς κατοικίαν ἐξ ἐλευθεριότητος, Π 21014 σ. 1499.

Ἑλλάδος Τράπεζα. Βλ. λ. *Τράπεζαι*.

Ἐμπορικὰ βιβλία. Βλ. καὶ λ. *Λογισταί*. Ἀξιώσις μισθωτοῦ, ἀμειβομένου ἐπὶ ποσοστοῖς ἐκ τῶν κερδῶν πρὸς ἐπίδειξιν λογιστικῶν βιβλίων· ἐργατικὴ διαδικασία, Π 38 σ. 1289.

Ἐμπορικὰ καταστήματα. Ἀσφάλισις εἰς Ταμεῖον Ἐπικουρικῆς Ἀσφαλίσεως Ὑπαλλήλων Ἐμπορικῶν καταστημάτων· ἀσφαλιζόμενα εἰς τὸ Ταμεῖον πρόσωπα· ἔννοια ἐμπορικοῦ καταστήματος, ΣΕ 1062 σ. 1057.

Ἐμπορίου τροφίμων ὑπάλληλοι. Βλ. λ. *Ταμεῖα*.

Ἐμπορικὸς νόμος. Ἐπιτροπὴ διὰ νέον ἐμπορικὸν νόμον, Σημ. σ. 1152.

Ἔμπρακτος μετάνοια. Ἀπαλλαγὴ μισθωτοῦ κατηγορίας δι' ἀδίκημα λόγῳ ἐμπράκτου μετανοίας καὶ συνέπειαι ὡς πρὸς τὴν καταγγελίαν τῆς συμβάσεως, Π 27 σ. 1231.

Ἔνδικα μέσα. Βλ. καὶ τὰς οἰκείας λέξεις. Οὐδὲν κατ' ἀποφάσεως δικαστοῦ διαδικασίας νόμου ΓΩΟΔ', ἐκκαθαριζούσης ἔξοδα λόγῳ παραιτήσεως δικογράφου ἀγωγῆς, Π 108 σ. 227.

Ἔνορκοι βεβαιώσεις. Βλ. λ. *Βεβαιώσεις*.

Ἐνοχὴ Σύστασις κατ' ἄρθρον 361 Α.Κ.· κατάρτισις συμβάσεως, ΑΠ 785 σ. 289.—Εἰς ὁλόκληρον κατ' ἄρθρον 479 Α.Κ. ἐπὶ μεταβιβάσεως ἐπιχειρήσεως ἢ περιουσίας, ΑΠ 158 σ. 530.—Δικαιώματα ἐκ τοῦ ἄρθρου 6 ν. 2112)1920 καὶ ἄρθρου 479 Α.Κ. ἐπὶ μεταβολῆς προσώπου ἐργοδότου· προϋποθέσεις ἐφαρμογῆς ἄρθρου 479 Α.Κ., ΑΠ 774 σ. 152.— Δυνατὴ ἀνάκλησις παρανόμως χορηγουμένων περιοδικῶν παροχῶν διὰ τὸν ἐφεξῆς χρόνον ἀσυγχώρητον ἀνακλήσεως ὑπὸ ὡρισμένας προϋποθέσεις, ὁσάκις τοῦτο στὶν ἀποδεικνύεται ὅτι ὑπὲρ τοῦ διοικουμένου, ἐν καλῇ πίστει τελοῦντος, ἔχει δημιουργηθῆ ὡρισμένη κατάστασις, ἐκ τῆς ὁποίας δὲν δύναται οὗτος εὐχερῶς νὰ ἀναπροσαρμοσθῇ· ΣΕ 3153 σ. 493. — Γενικὴ ἀρχή, ἐκ τῶν ἄρθρων 200, 288, 388 Α.Κ., καλῆς πίστεως καὶ συναλλακτικῶν ἐν τῇ ἑρμηνείᾳ καὶ ἐκτελέσει τῶν συμβάσεων, ΑΠ 781 σ. 148.— Ψευδοῦς ἀντιπροσώπου, ΑΠ Ὁλ. 761 σ. 143.— Θεώρησις κατ' ἄρθρον 371 Α.Κ. ὡς προσδιορισμοῦ τῆς παροχῆς, τοῦ ἀναφερομένου εἰς οἱονδήποτε στοιχεῖον τῆς παροχῆς, δηλαδὴ τόσον εἰς τὸ ἀντικείμενον αὐτῆς, ὅσον καὶ εἰς πάντα ἄλλον ὅρον προσδιοριστικὸν αὐτῆς, οἷον εἰς τὴν μελλοντικὴν αὔξησιν ἢ μὴ τοῦ ποσοῦ τῆς παροχῆς καὶ ἂν ἔτι τὸ ποσὸν τῆς αὐξήσεως εἶναι ὡρισμένον· εὐδόκιμος ὑπηρεσία ὑπαλλήλου Τραπέζης τῆς Ἑλλάδος διὰ προσαύξησιν μισθοῦ· ὑπαγωγὴ τοῦ χαρακτηρισμοῦ τῆς ὑπηρεσίας ὡς εὐδοκίμου ἢ μὴ εἰς τὴν δικαίαν κρίσιν τοῦ Διοικητοῦ τῆς Τραπέζης· κρίσις Δικαστηρίου συμφώνως πρὸς τὸ ἄρθρον 371 Α.Κ., ΑΠ 17 σ. 350. —Ἐφαρμογὴ διατάξεων προϊσχύσαντος τοῦ Α.Κ. Δικαίου κατ' ἄρθρον 24 Εἰσαγ.Α.Κ. Νόμου· παροχὴ κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἧττον ἀόριστος, ἀνατιθεμένης τῆς συμπληρώσεως τῆς ἀοριστίας εἰς τὴν δικαίαν κρίσιν τινὸς ἐκ τῶν συμβαλλομένων καὶ γινομένης ὑπὸ τοῦ δικαστηρίου τῆς συμπληρώσεως, ἐφ' ὅσον δὲν ἐγένετο κατὰ δικαίαν κρίσιν ἢ ἐβράδυνεν· δυνατὴ ἀναφορὰ τῆς ἀοριστίας τῆς παροχῆς τόσον εἰς τὸ ἀντικείμενον, ὅσον καὶ εἰς πάντα ἄλλον ὅρον περιοριστικὸν αὐτῆς· εὐδόκιμος ὑπηρεσία ὑπαλλήλου Τραπέζης τῆς Ἑλλάδος διὰ προσαύξησιν μισθοῦ, ΑΠ 18 σ. 413.—Ἔννοια ἄρθρου 371 Α.Κ.· χορήγησις εἰς ὑπαλλήλους Τραπέζης Ἑλλάδος, ὑπηρετοῦντας εἰς τὸν αὐτὸν βαθμόν, προσαυξήσεως μισθοῦ κατὰ τὸν Ὀργανισμὸν Ἐσωτερικῆς Υ-

πηρεσίας τῆς Τραπέζης· κρίσις δικαστηρίου κατ' ἄρθρον 371 Α.Κ. ἐὰν ἡ κρίσις τοῦ Διοικητοῦ τῆς Τραπέζης δὲν εἶναι δικαία ἢ βραδύνῃ, ὡς ὑποκειμένης ἀορίστου παροχῆς καὶ ὄχι ἐνοχῆς ὑπὸ ἐξουσιαστικὴν αἵρεσιν, ΑΠ 278 σ. 1121.—Ρύθμισις ὑπὸ ἄρθρου 371 Α.Κ. σχέσεων μεταξὺ τῶν συμβαλλομένων ἐκ τῆς συμβάσεως καὶ ἀνεφάρμοστον αὐτοῦ ἐπὶ τῶν ἐκ τοῦ νόμου ἐνοχῶν· ἀνεφάρμοστον εἰς τὴν περίπτωσιν καὶ ἄρθρου 288 Α.Κ., ΑΠ 772 σ. 138.

Ἔνσημον δικαστικόν. Δὲν ἀπαιτεῖται ἐπὶ ἀγωγῆς κατὰ τὴν ἐργατικὴν διαδικασίαν, Π 147 σ. 536.

Ἔνσημων πωληταί. Τ.Ε.Β.Ε.· ἀμειβόμενοι ἐπὶ ποσοστοῖς· τρόπος ὑπολογισμοῦ βοηθήματος ἐκ Τ.Ε.Α.Π.Ο.Κ.Α., ΣΕ 49 σ. 490.—Ὑπαγωγὴ καὶ τῶν πωλητῶν ἐνσήμων Τ.Ε.Β.Ε. εἰς τὴν ἀσφάλισιν τοῦ Τ.Ε.Α.Π.Ο.Κ.Α.· ἔλλειψις ἀναθρομικῆς ἰσχύος τῆς ὑπ' ἀριθ. 84651)1962 ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας, ΣΕ 3180 σ. 491.

Ἔνστασις. Ἀπόρριψις ἰσχυρισμοῦ περὶ καταχρηστικῆς ἐνστάσεως παραγραφῆς, ΑΠ 54 σ. 407. — Δεδικασμένου ὀψιγενής· παραδεκτὴ πρᾶτασις κατ' ἔφεσιν· ἀπόρριψις ὡς ἀβασίμου, Π 5160 σ. 296.—Ἐκκρεμοδικίας· προϋπόθεσις κατ' ἄρθρον 533 § 2 Πολιτικῆς Δικονομίας· αἴτησις ἐργοδότου ἐνώπιον τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας περὶ ἀκυρώσεως πράξεων περὶ τοποθετήσεως πολεμιστοῦ διηγόρου καὶ ἀγωγὴ περὶ τούτου περὶ μισθῶν ὑπερημερίας· ἔλλειψις ἐκκρεμοδικίας· ἀπόρριψις αἰτήσεως ἀναβολῆς τῆς ἐκδικάσεως, Π 5161 σ. 277.—Περιορισμοῦ ἀμοιβῆς δικηγόρου εἰς τὸ νόμιμον ποσοστὸν ἄρθρου 12 νόμου 4178)1961· δικαίωμα προβολῆς καὶ κατὰ τοῦ ἐκδοχέως τῆς ἀπαιτήσεως ἀμοιβῆς, ΑΠ 182 σ. 865.—Συμψηφισμοῦ στοιχεῖα· ἐφαρμογὴ ἄρθρων 552 § 1 καὶ 533 §§ 3 - 5 Πολιτικῆς Δικονομίας καὶ κατὰ διαδικασίαν νόμου ΓΩΟΔ', ΑΠ 318 σ. 803.—Αὐτεπάγγελτος ὑπὸ ἐφετείου ἀπόρριψις ἰσχυρισμῶν προταθέντων τὸ πρῶτον ἐνώπιον αὐτοῦ διὰ τῶν πρατάσεων καὶ ἀποτελούντων μεταβολὴν τῆς βάσεως τῆς ἀγωγῆς· μὴ λῆψις ὑπ' ὄψιν τοιούτων ἰσχυρισμῶν· οὐ λόγος ἀναιρέσεως, ΑΠ 785 σ. 289. —Ἀγωγὴ ἀποζημιώσεως καὶ χρηματικῆς ἱκανοποιήσεως δι' ἠθικὴν βλάβην λόγῳ ὑπαιτίου τραυματισμοῦ· ἰσχυρισμὸς ἐναγομένου περὶ ἀπαλλειστικῆς ὑπαιτιότητος τοῦ ἐνάγοντος· συνιστᾷ ἄρνησιν τῆς ἀγωγῆς· ἰσχυρισμὸς ἐναγομένου περὶ συνυπαιτιότητος καὶ τοῦ ἐνάγοντος πρὸς ἐφαρμογὴν ἄρθρου 300 Α.Κ. ἀποτελεῖ ἔνστασιν· στοιχεῖα αὐτῆς, μὴ λαμβανομένης ὑπ' ὄψιν αὐτεπαγγέλτως, ΑΠ 361 σ. 977. —Ὑποβολὴ ἰσχυρισμοῦ περὶ συντρέχοντος πταίσματος εἰς τὸ δικαστήριον τῆς οὐσίας· ἀπαράδεκτος ὑποβολὴ ἐνώπιον τοῦ Ἀρείου Πάγου μὴ προκειμένου ἰσχυρισμοῦ, ἀφορῶντος τὴν δημοσίαν τάξιν καὶ ἐξ ἐπαγγέλματος ἐξεταστέου, Εἰσαγ. σ. 977.—Κατ' ἀποφάσεων Διευθυντῶν Ὑποκαταστημάτων Ι.Κ.Α., ΣΕ 2844 σ. 39. Βλ. καὶ λ. ***Αὐτεπάγγελτος ἔρευνα, Δημοσία τάξις, Συμψηφισμός.***

Ἔνταξις. Εἰσπρακτόρων εἰς Κ.Τ.Ε.Λ.· καταγγελία συμβάσεως· μισθός· ὧραι ἐργασίας· ὑπερωρίαι, ΑΠ 409 σ. 1182.—Εἰσπρακτόρων λεωφορείων εἰς Κ.Τ.Ε.Λ.· ὑποκατάστασις Κ.Τ.Ε.Λ.· ἔκτασις, Π 5971 σ. 870.—Ἀπόλυσις λόγῳ ἀποκλεισμοῦ ἐντάξεως μισθωτοῦ Δημοσίου εἰς θέσιν τακτικοῦ ὑπαλλήλου· ἔλλειψις δικαιώματος ἀποζημιώσεως διὰ μὴ χορηγηθεῖσαν ἄδειαν, Γν. Σ. σ. 177.—Μισθολογικὴ κατάταξις μισθωτῶν διὰ βασικοὺς αὐτῶν μισθούς· ἐξουσία Διοικητικῶν Διαιτητικῶν Δικαστηρίων· κατανομὴ καὶ ἔνταξις προσωπικοῦ κατὰ κατηγορίας καὶ μισθολογικὰς κλίμακας, ΑΠ 772 σ. 138.

Ἔντολή. Φύσις σχέσεως δικηγόρου, παρέχοντος τὰς νομικὰς αὐτοῦ ὑπηρεσίας ἐπὶ παγίᾳ ἐτησίᾳ ἢ μηνιαίᾳ ἀμοιβῇ πρὸς νομικὸν ἢ φυσικὸν πρόσωπον· ἀμειβομένη ἐντολὴ· ἀποζημίωσις λυομένης τῆς συμβάσεως, Ε 480 σ. 1367, πρβλ. Π 20399 σ. 1365. — Πρόσληψις ὑπὸ Σ.Ε.Κ., νομικοῦ προσώπου δημοσίου δικαίου, ἰατροῦ· χαρακτηρισμὸς τῆς σχέσεως, κατ' ἄρθρον 5 τοῦ ὀργανισμοῦ, ὡς ἐμμίσθου ἐντολῆς, μὴ θιγεισῶν τῶν διατάξεων τούτου ὑπὸ τῶν νόμων 3623)1956 καὶ 4111)1960, ΑΠ 193 σ. 869.—Νομικὴ μορφὴ σχέσεως διοικούντων ἐπαγγελματικὰ σωματεῖα· πότε ἐντολή, ΝΖ σ. 1.

Ἑνώσεις. Βλ. καὶ λ. ***Σωματεῖα.*** Ἐπαγγελματικαὶ ὀργανώσεις ν. 3239)1955 περὶ συλλογικῶν διαφορῶν τοιαῦται καὶ αἱ διὰ νόμου συσταθεῖσαι Ἑνώσεις Ἰδιοκτητῶν Ἐφημερίδων καὶ Συντακτῶν Ἐφημερίδων, ΣΕ 1048 σ. 520.

Ἐξηρτημένη ἐργασία. Ἔννοια· περιπτώσεις. Βλ. λ. ***Ἐργασίας σύμβασις*** (παράγραφος 1). Προϋπόθεσις παροχῆς ἐργατικῆς κατοικίας, ΣΕ 2897 σ. 107, ΣΕ 1349 σ. 482. — Προϋπόθεσις ὑπαγωγῆς εἰς ἀσφάλισιν Ι.Κ.Α. Βλ. λ. ***Κοινωνικαὶ Ἀσφαλίσεις*** (παράγρ. 1), ΣΕ 2841 σ. 37.

Ἔξοδα. Δικαστικά. Βλ. λ. ***Δικαστικὰ ἔξοδα.*** Κινήσεως προσωπικοῦ Ο.Λ.Π., Π 5160 σ. 296. —Νοσηλείας, ἰατρικὰ καὶ φαρμακευτικὰ ἐπὶ ἐργατικοῦ ἀτυχήματος· ὑπολογισμός· ὀρθοπεδικὰ ὄργανα· πότε ἡ δαπάνη βαρύνει τὸν ἐργοδότην, Π 379 σ. 397. — Δαπάναι μετακινήσεως ὑπαλλήλων νομικῶν προσώπων δημοσίου δικαίου, ἐκτελούντων ὑπηρεσίαν ἐκτὸς Γραφείου· ἔννοια ἄρθρου 9 § 3 ά. ν. 1538)1950· ἔξοδα κινήσεως κατ' ἀποκοπὴν κλητήρων τῶν ὑπὸ τὸν ἔλεγχον καὶ τὴν ἐποπτείαν τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας Ὀργανισμῶν· ρύθμισις μισθολογίου ὑπαλλήλων Ι.Κ.Α.· πρόσληψις ὑπὸ Ι.Κ.Α. νυκτοφύλακος· δικαίωμα μισθοῦ καὶ ἐξόδων κινήσεως, ΑΠ 155 σ. 543. — Δαπάνη λουτρονόμου ἰματικῶν λουτρῶν δι' ὑλικὰ καθαριότητος· ἀνεφάρμοστον ἐργατικῆς διαδικασίας, ΑΠ 460 σ. 1414.

Ἐξουσιοδότησις νομοθετική. Βλ. λ. ***Νόμος.***

Ἐξοχαί. Βλ. λ. ***Παιδικαὶ ἐξοχαί.***

Ἑορταί. Βλ. καὶ λ. ***Ἄδεια ἑορτῶν, Κυριακή.*** Ἀργίαι Δημοσίων Ὑπηρεσιῶν καὶ δικαίωμα μισθοῦ τῶν ἐπὶ σχέσει ἰδιωτικοῦ δικαίου ἀπασχολουμένων μισθωτῶν, Γν. Σ. σ. 1062.—Ἐὰν

ὁ χαρακτηρισμὸς τῆς 28ης Ὀκτωβρίου, ὡς ἡμέρας ὁλοκληρωτικῆς ἑορτῆς, διὰ τὰ κουρεῖα - κομμωτήρια Μυτιλήνης θὰ ὑποχρεοῖ τοὺς ἐργοδότας εἰς καταβολὴν τοῦ ἡμερομισθίου εἰς τοὺς ὑπαλλήλους των, ἐν ὄψει τοῦ ὅτι ἡ ἡμέρα αὕτη θεωρεῖται ὡς ἐξαιρέσιμος ἑορτὴ καὶ ἡ ἀπασχόλησις μισθωτῶν ὑπόκειται εἰς τὴν διακριτικὴν ἐξουσίαν τοῦ ἐργοδότου, Γν. Σ. σ. 1127.—Ὑπαγωγὴ καὶ τῶν κατ' ἀποκοπὴν ἀμειβομένων μισθωτῶν εἰς τὴν διάταξιν τοῦ ἄρθρου 2 ν. δ. 3755)1957 περὶ καταβολῆς ἡμερομισθίου εἰς τοὺς μὴ ἀπασχοληθέντας κατὰ τὰς ἐν αὐτῇ ἑορτάς, ΝΖ σ. 1192.—Δικαιώματα ἀπασχοληθέντων ἢ μὴ κατὰ τὴν 28ην Ὀκτωβρίου, Σημ. σ. 1344.

Ἐπάγγελμα. Κύριον παροχῆς ὑπηρεσιῶν ὡς προϋπόθεσις ἐφαρμογῆς νόμου 2112)1920· παροχὴ ὑπηρεσιῶν πρὸς πλείονας ἐργοδότας καὶ ἐφαρμογὴ νόμου 2112)1920, Εἰσαγ. σ. 802, ΑΠ 318 σ. 803.—Κύριον δι' ἰδιότητα ἰδιωτικοῦ ὑπαλλήλου καὶ ἐφαρμογὴν νόμου 2112)1920, ΑΠ 321 σ. 1169.—Κύριον· οὐ προυπόθεσις ὑπαγωγῆς εἰς ἀσφάλισιν Ι.Κ.Α., ΣΕ 2841 σ. 37, Ἔγκ. σ. 1125.—Κύριον μισθωτοῦ ὡς προϋπόθεσις ἀσφαλίσεως, ΝΖ σ. 702.—Ἄσκησις ὑπὸ ἀλλοδαποῦ ἐν Ἑλλάδι, Γν. Σ. σ. 1409.—Διακοπὴ λόγῳ καταδίκης ἠσφαλισμένου εἰς ποινὴν καθείρξεως καὶ ἀσφάλισις εἰς Τ.Σ.Α., ΣΕ 175 σ. 486.—Ἐργατοτεχνῖται λατομείων, ἀσβεστοποιείων· ὑπαγωγὴ εἰς Κανονισμὸν βαρέων καὶ ἀνθυγιεινῶν ἐπαγγελμάτων, Ἔγκ. σ. 433.—Ἐφαρμογὴ Κανονισμοῦ περὶ βαρέων καὶ ἀνθυγιεινῶν ἐπαγγελμάτων ἐπὶ συνταξιούχων μειωμένης συντάξεως, Ἔγκ. σ. 245, 113.—Λῆψις ὑπ' ὄψιν μόνον πραγματικῆς ἀπασχολήσεως τοῦ ἠσφαλισμένου δι' ἐφαρμογὴν Κανονισμοῦ περὶ βαρέων καὶ ἀνθυγιεινῶν ἐπαγγελμάτων, Ἔγκ. σ. 113.—Ζητήματα θεμελιώσεως δικαιώματος κατὰ τὰς περὶ βαρέων καὶ ἀνθυγιεινῶν ἐπαγγελμάτων διατάξεις, Ἔγκ. σ. 1316.—Σχολὴ Τουριστικῶν Ἐπαγγελμάτων, Βλ. λ. ***Σχολαί - Σχολεῖα.***

Ἐπαγγελματίαι. Βλ. καὶ λ. ***Ἐπάγγελμα, Ταμεῖα.***—Ἄρθρον 15 ἀ.ν. 547)1937 περὶ ἐκδικάσεως ἀξιώσεων ἐπαγγελματιῶν καὶ βιοτεχνῶν παρὰ τοῦ Εἰρηνοδίκου, συμφώνως πρὸς τὰς διατάξεις τοῦ νόμου ΓΨΟΔ'· ἔννοια τούτου· ἀναρμοδιότης διὰ τὰς διαφορὰς ταύτας τοῦ κατὰ τὸν νόμον ΓΨΟΔ' Πρωτοδίκου, Π 13 σ. 538.—Δυνατὴ παροχὴ ἐξηρτημένης ἐργασίας καὶ ὑπὸ ἐλευθέρου ἐπαγγελματίου, ὅστις παρέχει κατὰ κανόνα ἀνεξαρτήτους ὑπηρεσίας, Π 13 σ. 538.

Ἐπαλήθευσις πιστώσεων. Βλ. λ. ***Πιστώσεις.***

Ἐπαρχιακαὶ Βιομηχανίαι. Βλ. λ. ***Βιομηχανίαι.***

Ἐπίβλεψις. Ἔννοια ἰδιωτικοῦ ὑπαλλήλου κατὰ ν.δ. 2655)1953· περίπτωσις ἐπιβλέψεως κανονικῆς λειτουργίας μηχανήματος καὶ καθοδηγήσεως ἐργατῶν κλπ., ΑΠ 444 σ. 150.

Ἐπίδειξις ἐγγράφων. Κατὰ τὴν ἐργατικὴν διαδικασίαν, Π 38 σ. 1289.

Ἐπιδόματα. Ἄδειας, Βλ. λ. ***Ἄδεια μισθωτῶν*** (παράγρ. Β').—Ἀναπροσαρμογῆς λόγῳ ἀναπηρίας, ΣΕ 2648 σ. 110.—Ἀναπροσαρμογῆς· μετατροπὴ εἰς σύνταξιν ἀναπηρίας· ἔννοια διατάξεων Κανονισμοῦ Ταμείου Ἐπικουρικῆς Ἀσφαλίσεως Μισθωτῶν Κλωστοϋφαντουργίας, ΣΕ 3162 σ. 488.—Ἀνεργίας, Βλ. λ. ***Ἀνεργία Ὀργανισμός - Ἀσφάλισις.***—Ἀνθυγιεινῆς ἐργασίας· συνυπολογισμὸς διὰ συντάξεις Ἀσφαλιστικοῦ Ταμείου, ἀποδοχὰς ἀδείας, δῶρα ἑορτῶν, Εἰσαγ. σ. 24.—Ἀνθυγιεινῆς ἐργασίας· παροχὴ εἰς κατηγορίαν ἐργαζομένων εἰς οἰνοπνευματοποιεῖα κλπ.· χαρακτὴρ ὡς ἀντισταθμίσματος τῶν ἐπιβλαβῶν διὰ τὴν ὑγείαν τοῦ ἀνθρώπου συνθηκῶν, ὑφ' ἃς ἐργάζονται οἱ δικαιοῦχοι, συναπτομένου οὕτω στενώτατα καὶ ἀναγκαίως πρὸς τὴν παροχὴν τῆς ἐργασίας, ὥστε νὰ μὴ δύναται νὰ ληφθῇ ὑπ' ὄψιν διὰ τὸν προσδιορισμὸν τῶν ἀποδοχῶν κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς διαθεσιμότητος αὐτῶν, τοῦ μισθοῦ των ἐν περιπτώσει ὑπερημερίας τοῦ ἐργοδότου, εἴτε τῆς ἀποζημιώσεως ἕνεκα καταγγελίας ἐργασιακῆς σχέσεως, ΑΠ 701 σ. 25, πρβλ. Εἰσαγ. σ. 24.—Καθορισμὸς ἐπιδόματος ἀνθυγιεινῆς ἐργασίας καὶ σύγκρισις συνθηκῶν ἐργασίας τῆς ἐπιχειρήσεως πρὸς τοιαύτας ὁμοειδῶν ἐπιχειρήσεων· αἰτιολογίαι ἀπορρίψεως αἰτημάτων ὑπὸ διαιτητικῆς ἀποφάσεως, ΣΕ 2902 σ. 75.—Ἡ νομικὴ φύσις τοῦ ἐπιδόματος ἀνθυγιεινῆς ἐργασίας, ΝΖ σ. 257.—Συμπληρωματικὰ τινα τοῦ ἐπιδόματος ἀνθυγιεινῆς ἐργασίας· συνυπολογισμὸς δι' ἀποζημίωσιν νόμου 2112)1920· χαρακτὴρ τῶν ἐπιδομάτων ὡς μισθοῦ καὶ ὡς τακτικῶν ἀποδοχῶν· συνυπολογισμὸς διὰ τὰ δῶρα ἑορτῶν, ΝΖ σ. 361.—Ἐξουσία ὀργανώσεων καὶ διαιτητικῶν δικαστηρίων διὰ ρύθμισιν συλλογικῆς διαφορᾶς ἐργασίας· παροχὴ ἐπιδόματος ἀνθυγιεινῆς ἐργασίας, ΣΕ 1441 σ. 912.—Ἀνθυγιεινῆς ἐργασίας εἰς ἐργάτας βιομηχανίας τσιμέντων· ἔννοια ὑπ' ἀριθ. 48993)1951 ὑπουργικῆς ἀποφάσεως· ἀνεφάρμοστον ἐπὶ προσωπικοῦ ἐπιχειρήσεως λατομείων καὶ μετάλλων, ἀνεξαρτήτως ἂν ταῦτα ἀνήκουν εἰς τὸν ἰδιοκτήτην ἐργοστασίου τσιμέντων, ΑΠ 244 σ. 987.—Ἔρευνα διὰ τὴν παροχὴν ἐπιδόματος δι' ἀνθυγιεινὴν ἐργασίαν ὑπὸ τῶν διοικητικῶν διαιτητικῶν δικαστηρίων τοῦ νόμου 3239)1955· παροχὴ δι' ἡτιολογημένης ἀποφάσεως, ΣΕ 2079 σ. 1283.—Ἄρτου· κῦρος «διατάξεως», Σημ. σ. 768.—Ἀρχισυντακτῶν, διευθυντῶν συντάξεως καὶ συντακτῶν ὕλης· θέσπισις δι' ἀποφάσεως Δ.Δ.Δ.Δ. Ἀθηνῶν 34)1964· αἰτιολόγησις ἀφ' ἑαυτῆς λόγῳ τῆς μείζονος σημασίας τῆς ἐργασίας αὐτῶν· μὴ ἀναγκαία εἰδικὴ αἰτιολογία, ΣΕ 1046 σ. 520.—Ἀσθενείας ὑπὸ Ι.Κ.Α. ὁδηγίαι ἐπὶ τῶν τροποποιήσεων διὰ τοῦ ν.δ. 4476)1965, Ἔγκ. σ. 1509.—Διανυκτερεύσεως ἐκτὸς ἕδρας, Βλ. λ. ***Διανυκτέρευσις.***—Ἐξόδων κινήσεως· ἐφαρμογὴ ἀπὸ 2)3 Δεκεμβρίου 1954 διατάγματος περὶ ὀργανισμοῦ Ὑπηρεσιῶν Ο.Λ.Π.· παροχὴ κατ' ἀποκοπὴν ἐπιδόματος ἐπὶ μισθοῦ δι' ἔξοδα κινήσεως, Π 5160 σ. 296.—Καινωνικὸν· ὅρια βασικοῦ μισθοῦ ὑπαλλήλων νομικῶν προσώπων δημοσίου δικαίου διὰ καταβολὴν κοινωνικοῦ ἐπιδόματος καὶ εἰδικώτερον διὰ τὸ Ι.Κ.Α., ΑΠ 155 σ. 543.—Μελέτης καὶ ἐκτελέσεως ἔργων τῶν ὑπαλλή-

λων Ὑπουργείων καὶ Λιμενικῶν Ταμείων· ἔννοια διατάξεως περὶ ἀπαλλαγῆς τοῦ ἐπιδόματος τούτου ἀπὸ κρατήσεως ἢ εἰσφορᾶς οὐχὶ καὶ κρατήσεως ἢ εἰσφορᾶς ὑπὲρ Ἀσφαλιστικοῦ Ταμείου, ΑΠ 188 σ. 868. — Τιμητικὸν εἰς ὑπαλλήλους, πολεμιστὰς πολέμου 1940–1941, Ὀργανισμῶν Ἰδιωτικοῦ δικαίου· ὑπολογισμὸς αὐτοῦ, εἰς περιπτώσεις μισθοδοτουμένων μὲ μισθολογικὴν βάσιν μεταλλικῶν δραχμῶν, ἐπὶ τοῦ εἰς τοιαύτας δραχμὰς ἢ τιμαριθμικὰς μονάδας προσδιωρισμένου ἀρχικοῦ τῶν βασικοῦ μισθοῦ, προσαυξανομένου κατὰ τὸ ποσοστὸν τοῦτο καὶ ἐπ' αὐτοῦ, οὕτω προσηυξημένου ὑπολογιζομένων καὶ τῶν λοιπῶν προπολεμικῶν ἐπιδομάτων, ΑΠ 748 σ. 293.—Οἰκογενειακά. Βλ. λ. *Διανεμητικὸς Λογαριασμός*. — Τέκνων καὶ γάμου λογιστῶν καὶ βοηθῶν λογιστῶν, ΣΕ 2057 σ. 908. — Παραγωγῆς· συνυπολογισμὸς διὰ μισθὸν ἐπὶ ὑπερημερίας ἐργοδότου, Εἰσαγ. σ. 24. — Πολυετίας εἰσπρακτόρων λεωφορείων Κ.Τ.Ε.Λ., Π 5971 σ. 870. — Προσωπικοῦ Σ.Ε.Κ., ΑΠ 251 σ. 1119, ΑΠ 253 σ. 1120.—Προσωπικοῦ Σ.Ε.Κ.· δικαίωμα ἐπιδόματος παραμονῆς ἐν τῷ αὐτῷ βαθμῷ καὶ ἐν τῇ θέσει, τὴν ὁποίαν πρὸ τῆς μετατάξεως ἐκέκτητο τὸ εὐδοκίμως ὑπηρετοῦν προσωπικόν, ὡς καὶ οἱ ὀργανικὰς θέσεις κατέχοντες ἐκτακτοι ὑπάλληλοι ἢ τεχνῖται, ὡς ἐξομοιούμενοι μισθολογικῶς καὶ βαθμολογικῶς πρὸς τὸ μόνιμον προσωπικόν· ἐπέλευσις μονιμοποιήσεως αὐτῶν καὶ μισθός· ἔννοια μισθοῦ, ἐπὶ τοῦ ὁποίου παρέχεται ἐπίδομα λόγῳ παραμονῆς ἐν τῷ αὐτῷ βαθμῷ, ΑΠ 467 σ. 1501. — Πρόσθετον πρακτικῶν μηχανικῶν καὶ μηχανοδηγῶν, χαρακτηριζομένων ὑπὸ τῆς ἐπιχειρήσεως ὡς ὑπευθύνων προϊσταμένων· ἔννοια διατάξεων· ἀξίωσις κατὰ τῶν Σ.Ε.Κ., ΑΠ 328 σ. 1239. — Παροχὴ ὀδηγιῶν, ἀφορωσῶν τοὺς ὅρους καὶ προϋποθέσεις καταβολῆς τοῦ παγίου ὑπερωριακοῦ ἐπιδόματος (ἄρθρον 4 β, δ, 208)1965), τοῦ ἐπιδόματος ὑπερωριακῆς ἐργασίας τοῦ προσωπικοῦ τῆς Γραμματείας τῶν δικαστηρίων κλπ., Ἐγκ. σ. 932.—Δικαίωμα ἀδελφῶν νοσοκόμων νοσηλευτικῶν ἱδρυμάτων καὶ τῶν εἰς τοὺς ἰδιωτικοὺς μισθωτοὺς παρεχομένων ἀποζημιώσεων, ἐπιδομάτων καὶ προσαυξήσεων, ὡς ἡ ἀποζημίωσις δι' ὑπερωριακὴν ἐργασίαν, αἱ προσαυξήσεις δι' ἐργασίαν κατὰ Κυριακὰς καὶ νυκτερινὴν ἐργασίαν, ΑΠ 500 σ. 1487.—Προσωπικοῦ Ο.Τ.Ε.· παροχὴ εἰς καθαρῶς χειριστικὸν προσωπικὸν τῶν αὐτοτελῶν τηλεγραφείων καὶ ὑπεραστικῶν κέντρων Ἀθηνῶν, Θεσσαλονίκης καὶ Πατρῶν τοῦ Ο.Τ.Ε., καθὼς καὶ εἰς τὸ χειριζόμενον τὰς μηχανὰς ἐκδόσεως λογαριασμῶν τοῦ λογιστηρίου μηνιαίου χειριστικοῦ ἐπιδόματος· παροχὴ ἑπταημέρου ἐπιδόματος ἀποδόσεως εἰς τὸ τεχνικὸν προσωπικόν· συνυπολογισμὸς δι' ἀποζημίωσιν ν. 2112)1920 ἐπὶ καταγγελίας τῆς συμβάσεως ἐργασίας, Π 22396 σ. 223.—Προσαύξησις μισθοῦ ὑπαλλήλων Τραπέζης Ἑλλάδος· ἐφαρμογὴ ἄρθρου 371 Α. Κ., ΑΠ 278 σ. 1121.—Πρόσθετα ἐπιδόματα πρὸς μισθωτούς· ἀσυμψήφιστον πρὸς χορηγουμένας αὐξήσεις· ἐξαιρέσεις, Ἔγγρ. σ. 306.—Εἰσπραξις εἰσφορῶν διὰ τὴν ἐπιδότησιν ἀτρατευομένων μισθωτῶν· διαχείρισις ὑπὸ Ο.Α.Α.Α.· συνείσπραξις τῆς εἰσφορᾶς μετὰ τῆς ὑπὲρ τοῦ Ι.Κ.Α. κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ νόμου περὶ εἰσπράξεως δημοσίων ἐσόδων· ἀπαράδεκτος αἴτησις ἀκυρώσεως ἐνώπιον τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας, χωροῦντος τοῦ ἐκ τοῦ ἄρθρου 68 τοῦ ν. 4845 περὶ εἰσπράξεως δημοσίων ἐσόδων ἐνδίκου μέσου ἐνώπιον τῶν ἁρμοδίων τακτικῶν δικαστηρίων, ΣΕ 421 σ. 420.

Ἐπίδοσις. Δικογράφων ἐπὶ ἀνωνύμων ἑταιρειῶν· νόμιμος ἡ ἐνέργεια ἐπιδόσεως ἐν παντὶ χρόνῳ καὶ τόπῳ διὰ τῆς παραδόσεως τοῦ ἐγγράφου εἰς τὸν νόμιμον ἐκπρόσωπον τῆς ἀνωνύμου ἑταιρείας, ἐφ' ὅσον οὗτος συναινεῖ εἰς τὴν παραλαβήν, μὴ καθοριζομένου διὰ τοῦ ἄρθρου 28 § 3 τοῦ ν. 2190)1920 «περὶ ἀνωνύμων ἑταιρειῶν» ὡς ἀποκλειστικοῦ τόπου ἐπιδόσεως τοῦ καταστήματος τῆς ἀνωνύμου ἑταιρείας· παραπομπὴ ζητήματος εἰς Ὁλομέλειαν Ἀρείου Πάγου, ΑΠ 664 σ. 106.

Ἐπιθεώρησις Ἐργασίας. Θεώρησις βιβλίου ἀδειῶν μισθωτῶν ὑπὸ τῶν οἰκείων Ἐπιθεωρητῶν ἢ Ἐποπτῶν Ἐργασίας· διόρθωσις τοῦ βιβλίου ὑπὸ τοῦ Ἐπιθεωρητοῦ Ἐργασίας· ἀπαράδεκτον αἰτήσεως ἀκυρώσεως, μὴ συνιστώσης τῆς διορθώσεως ἐκτελεστὴν πρᾶξιν, ΣΕ 2245 σ. 1288.—Ὅροι ἄρθρων 10 καὶ 11 π. δ)τος 27.6)4.7.1932 διὰ τὴν νόμιμον ἔκδοσιν ἀδείας τῆς Ἀρχῆς (Ἐπιθεώρησις Ἐργασίας) διὰ παροχὴν ἐργασίας ὑπὲρ τὰ νόμιμα χρονικὰ ὅρια ἐργασίας· ἁρμοδιότης Γενικῆς Ἐπιθεωρήσεως Ὑπουργείου Ἐργασίας, Π 2845 σ. 619.

Ἐπιλογή. Ἀπολυθησομένων μισθωτῶν ἐξ οἰκονομικοτεχνικῶν λόγων, ΑΠ 160 σ. 527, ΑΠ 282 σ. 1110.—Ὑπὸ δικηγόρου ἀγωγῆς ἡ πίναξ διὰ τὴν ἱκανοποίησιν ἀπαιτήσεών του κατὰ τοῦ ἐντολέως του· ἀμετάκλητος, ΑΠ 54 σ. 407.

Ἐπιμελητήρια. Πρόσληψις εἰσπράκτορος Ξενοδοχειακοῦ Ἐπιμελητηρίου Ἑλλάδος, νομικοῦ προσώπου δημοσίου δικαίου· ἀπόλυσις· ἐφαρμογὴ διὰ τὴν ἀποζημίωσιν τοῦ ν. 2112)1920, ἑπομένως δὲ καὶ τοῦ ἄρθρου 8 ν. 3198)1955, ὡς συνεπληρώθη διὰ τοῦ ἄρθρου 8 ν. 3198)1955, Π 23431 σ. 95, πρβλ. Εἰσαγ. σ. 94.—Ἔννοια ἄρθρου 23 § 2 ν. 3239)1955 περὶ συμμετοχῆς Ἐμπορικοῦ καὶ Βιομηχανικοῦ Ἐπιμελητηρίου εἰς τὴν διένεξιν, Π 4137 σ. 458.

Ἐπιστάται. Πρόσληψις ὡς γεωργικοῦ ἐργάτου, χρησιμοποιουμένου ἀργότερον ὡς ἀρχιεργάτου, ἐπιβλέποντος ἐργάτας· ἀνεφάρμοστον ν. 2112)1920, ΑΠ 174 σ. 867. — Ἔννοια ἰδιωτικοῦ ὑπαλλήλου κατὰ ν.δ 2655)1953· περίπτωσις ἐπιβλήψεως κανονικῆς λειτουργίας μηχανήματος καὶ καθοδηγήσεως ἐργατῶν κλπ., ΑΠ 444 σ. 150.

Ἐπιστήμονες. Ἀναγκαστικὸς διορισμὸς ἐπιστημόνων πολεμιστῶν εἰς Ν.Π.Δ.Δ.· χρόνος ὑποβολῆς βεβαιώσεως περὶ μηνιαίων αὐτῶν εἰσοδημάτων, ΑΠ 778 σ. 97, πρβλ. Εἰσαγ. σ. 97.

Ἐπιχειρήσεις ἐργασίας. Ἐπὶ καθυστερήσεως ἀποδοχῶν, ΝΖ σ. 48.—Παῦσις ὑπερημερίας ἐργο-

δότου περί την άποδοχήν ύπηρεσιών μισθωτοῦ· δήλωσις αὐτοῦ πρὸς τὸ μισθωτὸν ὅτι εἶναι ἕτοιμος εἰς ἀποδοχήν τῆς παροχῆς του, μὴ ἀπαιτουμένης καὶ προσφορᾶς ἐκπληρώσεως τῶν ἐκ τῆς ὑπερημερίας ὑποχρεώσεών του· ἄσκησις ὑπὸ τοῦ μισθωτοῦ τοῦ ἐκ τοῦ ἄρθρου 325 Α.Κ. δικαιώματος ἐπισχέσεως· συνέπειαι καὶ ἀναγκαστικὴ τοποθέτησις μισθωτοῦ κατ' ἀ. ν. 1836)1951· καθυστερούμενοι μισθοί· δήλωσις ἐργοδότου περὶ ἀποδοχῆς ὑπηρεσιῶν του καὶ ἐπίσχεσις ἐργασίας μισθωτοῦ πρὸς ἐξασφάλισιν τῆς ἀπαιτήσεώς του· ἀνυπόχρεον αὐτοῦ ὅπως μὴ παραμείνῃ ἄνευ ἐργασίας μέχρις ἄρσεως τῆς ὑπερημερίας τοῦ ἐργοδότου· δικαίωμα μόνον ἐργοδότου εἰς ἔκπτωσιν ἐκ τοῦ μισθοῦ ἀλλαχοῦ κερδηθέντων, Π 1231 σ. 474.

Ἐπιτροπαί. Πρωτοδικειακὴ ἀ.ν. 1803)1951· σύνθεσις· συμμετοχὴ ἀναπληρωματικοῦ μέλους, ἀντὶ τοῦ τακτικοῦ, ΣΕ 2959 σ. 78.—Πρωτοδικεῖα καὶ ἄρθρον 7 ἀ.ν. 244)1936· ἁρμοδιότης πρὸς ἀπόλυσιν τοποθετηθέντος πολεμιστοῦ, ΣΕ 907 σ. 717.—Ὑγειονομικαί, Τοπικαὶ Διοικητικαί, Δευτεροβάθμιος Ι.Κ.Α. Βλ. λ. *Κοινωνικαὶ Ἀσφαλίσεις*.—Ἀνέλεγκτον ὑπὸ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας τῆς οὐσιαστικῆς καὶ δὴ εἰδικῆς ἐπιστημονικῆς κρίσεως Ὑγειονομικῆς Ἐπιτροπῆς, ΣΕ 178 σ. 430.—Δημαρχιακή· ἀναγκαία προηγουμένη ἀπόφασις αὐτῆς δι' ἄσκησιν ἐφέσεως ὑπὸ Δήμου, Π 5161 σ. 277.—Ρυθμίσεως Φορτοεκφορτώσεων Λιμένων· ρύθμισις τιμολογίων ἁμοιβῶν· ἀμφισβητήσεις ἐνώπιον τῶν τακτικῶν δικαστηρίων καὶ αἴτησις ἀκυρώσεως, ΣΕ 2083 σ. 1285.—Ἐπιτροπαὶ κατ' ἄρθρα 122 - 126 Α.Κ.· ἔλλειψις ὑποχρεώσεως Βασιλικῆς Προνοίας πρὸς καταβολὴν εἰσφορῶν ὑπὲρ τῆς Ἐργατικῆς Ἑστίας, ΑΠ 3 σ. 620.—Ἀνασύνθεσις διοικητικῶν συμβουλίων καὶ ἐπιτροπῶν Ὀργανισμῶν Κοινωνικῆς Πολιτικῆς· ἐξουσιοδότησις Ὑπουργοῦ Ἐργασίας κατὰ ν.δ. 4346)1964, ΣΕ 1534 σ. 872.—Συμβούλια καὶ Ἐπιτροπαὶ Ὀργανισμῶν Κοινωνικῆς Πολιτικῆς· ἀνασύνθεσις αὐτῶν κατ' ἄρθρον 8 νόμου 4436)1964· πάγιος ἢ μεταβατικὸς χαρακτὴρ τῶν διατάξεων τούτου, Γν. Σ. σ. 881.

Ἐπιχειρήματα. Δὲν ἀποτελοῦν πράγματα ὑπὸ τὴν ἔννοιαν τοῦ ἄρθρου 807 § 7 Πολιτικῆς Δικονομίας, ΑΠ 746 σ. 214.

Ἐπιχείρησις. Ἔννοια, Π 24245 σ. 288, Π 18 σ. 1296.—Ἔννοια ἐκμεταλλεύσεως διὰ πρόσληψιν πολεμιστῶν· τοιαύτη καὶ ὁ Ἑλληνικὸς Ἐρυθρὸς Σταυρός, ΣΕ 1879 σ. 1226.—Βασιλικὴ Πρόνοια· δὲν ἀποτελεῖ ἐπιχείρησιν, Π 18 σ. 1296.—Βιομηχανικαί· ἔννοια διὰ μειωμένας εἰσφορὰς πρὸς τὸ Ι.Κ.Α., ΑΠ 451 σ. 1505.—Λατομείων· νόμιμοι ὧραι ἐργασίας προσωπικοῦ, Π 49 σ. 295.—Μεταλλευτικαί· εἰσφοραὶ πρὸς τὸ Ι.Κ.Α.· συμβάσεις μετὰ τοῦ Δημοσίου· ἀνάληψις ὑποχρεώσεως περὶ μὴ καταβολῆς ἠυξημένων εἰσφορῶν· ἀπαλλαγὴ τῶν κατὰ τὸ ν.δ. 4104)1960 αὐξήσεων εἰσφορῶν πρὸς τὸ Ι.Κ.Α., ΑΠ 676 σ. 355.—Κοινῆς ὠφελείας· ἐφαρμογὴ νόμου περὶ νομιμοφροσύνης· ὑπαγωγὴ καὶ Δημοσίας Ἐπιχειρήσεως Ἠλεκτρισμοῦ, ὡς ἐπιχειρήσεως κοινῆς ὠφελείας, ΑΠ 142 σ. 612.—Ἐφοπλιστικαί, ναυτιλιακαί· ἀνεφάρμοστον ἐπ' αὐτῶν τοῦ ἀ.ν. 1836)1951 περὶ προστασίας πολεμιστῶν, ἀσυμβιβάστου οὔσης τῆς ἀναγκαστικῆς προσλήψεως μὲ τὴν σχέσιν τῆς ναυτολογήσεως ἐργατῶν θαλάσσης, διεπομένης ὑπὸ εἰδικῶν νόμων, ΑΠ 192 σ. 675.—Ὧραι ἐργασίας μηχανουργικῶν, σιδηρουργικῶν καὶ λοιπῶν ἐπιχειρήσεων, ΑΠ 317 σ. 1174.—Ἐφαρμογὴ συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας προσωπικοῦ ἐπιχειρήσεων πετρελαιοειδῶν προϊόντων· ὑπαγωγὴ εἰς ταύτας τοῦ πάσης φύσεως προσωπικοῦ τοῦ ἐργαζομένου ἐν Ἑλλάδι εἰς τὰς πάσης φύσεως ἐγκαταστάσεις καὶ ἀποθήκας, ὡς καὶ τὰς ἐξωτερικὰς ὑπηρεσίας τῶν ἐπιχειρήσεων πετρελαιοειδῶν καὶ συνδεομένων μετὰ τούτων διὰ συμβάσεως ἐργασίας ἰδιωτικοῦ δικαίου· ἀνεφάρμοστον ἐπὶ τῶν ὁδηγῶν μεταφορικῶν βυτιοφόρων αὐτοκινήτων, τῶν μὴ συνδεομένων μετὰ τῶν ἐπιχειρήσεων διὰ συμβάσεως ἐργασίας, ἀλλ' ἀναλαμβανόντων διὰ συμβάσεως ἐργασίας μετ' ἄλλης ἐπιχειρήσεως μεταφορῶν τὴν μεταφορὰν τῶν πετρελαιοειδῶν, ΑΠ 362 σ. 1308.—Διάλυσις ἐπιχειρήσεως· τύχη προστασίας πολεμιστῶν, ΝΖ σ. 178.—Μεταβίβασις περιουσίας ἢ ἐπιχειρήσεως κατ' ἄρθρον 479 Α.Κ., ἱδρυομένης ἐκ τοῦ νόμου σωρευτικῆς ἀναδοχῆς τοῦ ἀποκτῶντος ἔναντι τοῦ δανειστοῦ μέχρι τῆς ἀξίας τῶν μεταβιβαζομένων στοιχείων διὰ τὰ εἰς τὴν περιουσίαν ἢ ἐπιχείρησιν ἀνήκοντα χρέη· ἔννοια διατάξεως, ΑΠ 274 σ. 979.—Καταβολὴ ἀσφαλιστικῶν εἰσφορῶν ἐπὶ μεταβιβάσεως ἐπιχειρήσεως· ἂν τὸ ἄρθρον 479 τοῦ Ἀστικοῦ Κώδικος ἔχῃ ἐφαρμογὴν καὶ εἰς τὰς περιπτώσεις μεταβιβασθεισῶν ἐπιχειρήσεων ὀφειλετῶν τοῦ Ι.Κ.Α., ἤτοι ἂν οἱ ἀποκτήσαντες παρὰ ὀφειλετῶν τοῦ Ἱδρύματος τὴν ἐπιχείρησίν των εὐθύνωνται ἔναντι αὐτοῦ διὰ τὰ πρὸς τοῦτο χρέη ἐξ εἰσφορῶν τῶν μεταβιβασάντων τὰς ἐπιχειρήσεις, Γν. Σ. σ. 1444. Βλ. καὶ λ. *Βιομηχανίαι*, *Ἠλεκτρικαὶ Ἐπιχειρήσεις*, *Κανονισμοί*.

Ἔργα. Ἑρμηνεία τοῦ ὅρου «οἰκοδομικαὶ ἐργασίαι» καὶ ὁδηγίαι ἐπὶ τοῦ ἐλέγχου ἀσφαλίσεως τῶν ἐργατοτεχνιτῶν οἰκοδόμων, Ἐγκ. σ. 1440.—Ἀνεφάρμοστον τῆς ἀπὸ 7.6.1957 συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας ἐργατοτεχνιτῶν οἰκοδόμων ἐπὶ τεχνιτῶν ὑδραυλικῶν· ἀποδοχαὶ προσωπικοῦ Σ.Ε.Κ.· συλλογικὴ σύμβασις ἐργασίας προσωπικοῦ ἀξίας ἔργων Ἑταιρείας Ὑδραυλικῶν καὶ Ἐξυγιαντικῶν Ἔργων· διαιτητικὴ ἀπόφασις περὶ ἀποδοχῶν ὑδραυλικῶν περιφερείας Πειραιῶς, ΑΠ 305 σ. 1369.—Κατώτατα ὅρια ἀποδοχῶν προσωπικοῦ ἀξίας ἔργων Ἀνωνύμου Τεχνικῆς Ἑταιρείας Ὑδραυλικῶν καὶ Ἐξυγιαντικῶν Ἔργων, ΑΠ 253 σ. 1120.—Τρόπος ὑπολογισμοῦ ἐργατικῆς δαπάνης ἐπὶ οἰκοδομικῶν καὶ τεχνικῶν ἔργων πάσης φύσεως δι' εἰσφορὰς Ι.Κ.Α., Ἐγκ. σ. 175.—Ἀσφάλισις εἰς Ι.Κ.Α. ὑπεργολάβων οἰκοδομικῶν ἔργων· θέσπισις κατ' ἄρθρον 40 § 2 ν.δ. 2698)1953 ἰδίου συστήματος καταβολῆς εἰσφορῶν πρὸς τὸ Ι.Κ.Α. καὶ ὑπὸ τῶν ὑπεργολάβων, ΣΕ 1831

σ. 1248.—Επίδομα μελέτης και εκτελέσεως έργων υπαλλήλων Υπουργείων και Λιμενικών Ταμείων· απαλλαγή από κρατήσεως ή εισφοράς· ούχι και κρατήσεως ή εισφοράς υπέρ του Ασφαλιστικού Ταμείου, ΑΠ 188 σ. 868. —Διατάξεις περί επιβλέψεως και συντηρήσεως μηχανημάτων εκτελέσεως τεχνικών έργων· ακυρότης συμβάσεως εκ της ελλείψεως πτυχίου πρακτικού μηχανικού διά λόγους ασφαλείας προσώπων· απόδοσις ωφελείας εργοδότου κατ' άρθρον 904 Α.Κ. επί άκυρου συμβάσεως εργασίας, ΑΠ 295 σ. 918.—Καθορισμός αμοιβής μηχανικών δημοτικών ή κοινοτικών έργων διάθεσι κατ' άρθρον 5 § 4 ν.δ. 1258) 1949 συντάξεως μελετών ή επιβλέψεως δημοτικών ή κοινοτικών έργων εις ιδιώτας μηχανικούς επ' αμοιβή, καθοριζομένη υπό του Νομάρχου· ύπαρξις σχέσεως ιδιωτικού δικαίου και δη εξηρτημένης εργασίας, υποβαλλομένου του μηχανικού εις εξάρτησιν έναντι του Δημοσίου, όπερ δικαιούται να άσκη εποπτείαν και να δίδη οδηγίας, τούτου μη αποκλειομένου και όταν ο μισθωτός λόγω των γνώσεών του αναπτύξη πρωτοβουλίαν εν τη εκτελέσει της εργασίας της ειδικότητός του· παροχή δώρων δι' εορτάς Χριστουγέννων και Πάσχα, ΑΠ 293 σ. 975.—Νόμος περί εκτελέσεως δημοτικών και κοινοτικών έργων· αναθεώρησις τιμών· ανώτατα προς τούτο όρια ημερομισθίων· ανεφάρμοστον επί των ημερομισθίων τεχνιτών ή εργατών Δήμου ή Κοινότητος, συμβαλλομένων διά συμβάσεως εργασίας ιδιωτικού δικαίου, ΑΠ 635 σ. 212.—Πρόσληψις υπό Ο.Δ.Ε.Π. τεχνικών δι' αντιμετώπισιν εκτάκτων οικοδομικών εργασιών· σύμβασις εξηρτημένης εργασίας ιδιωτικού δικαίου και ωρισμένης διαρκείας· ανεφάρμοστον άρθρου 8 νόμου 2112)1920· εκδίκασις αξιώσεων κατά την εργατικήν διαδικασίαν, ΑΠ 784 σ. 268.—Ασφάλισις εις Ταμείον Επικουρικής Ασφαλίσεως Εργατοτεχνιτών Δομικών και Ξυλουργικών Εργασιών και των εργαζομένων εις εκτελούμενα έργα αναγκροτήσεως της χώρας, ΑΠ 48 σ. 357.—Νόμιμοι ώραι εργασίας (άκτων) επιχειρήσεων ή εργασιών εκσκαφής· όροι άρθρων 10 και 11 π. δ)τος 27.6)4.7.1932 διά την νόμιμον έκδοσιν άδειας της Αρχής (Επιθεωρήσεως Εργασίας) διά παροχήν εργασίας υπέρ τα νόμιμα χρονικά όρια εργασίας· αρμοδιότης Γενικής Επιθεωρήσεως Υπουργείου Εργασίας, Π 2845 σ. 619.—Έννοια συμβάσεως εργασίας ωρισμένου χρόνου· πρόσληψις μισθωτού δι' εκτέλεσιν ωρισμένου έργου· σύναψις ανεξαρτήτων αλλήλων συμβάσεων εργασίας ωρισμένου χρόνου, λησάσης εκάστης αυτοδικαίως άμα τω πέρατι του έργου· ανεφάρμοστον διατάξεων νόμων 2112)1920 και 3198)1955 εφαρμογή άρθρου 281 Α.Κ. και επί συμβάσεων εργασίας ωρισμένου χρόνου, προϋποτιθεμένης όμως καταγγελίας συμβάσεως και όχι αυτοδικαίας λήξεως ταύτης· καθορισμός ημερομισθίων εργατών εις δημόσια έργα· έννοια σχετικών διατάξεων· κατάργησις διά νόμου 3279)1955 πάσης άντικειμένης εις αυτόν διατάξεως, Π 3239 σ. 729.—Σύμβασις έργου ή ακολουθούσα την πραγματοποίησιν ωρισμένου αποτελέσματος διά μηχανής και προσωπικής εργασίας· πότε χαρακτηριστέα ως σύνθετος σύμβασις εκμισθώσεως πράγματος, Π 13 σ. 538.

Εργαλεία. Παροχή εργασίας, συνοδευομένης και από την ταυτόχρονον χρήσιν εργαλείων· πότε χαρακτηριστέα ή σύμβασις ως μίσθωσις εργασίας, Π 13 σ. 538.

Εργασία. Βλ. τα κατ' ίδιαν θέματα εις τας οικείας λέξεις· εξηρτημένη· έννοια· περιπτώσεις. Βλ. λ. ***Εργασίας σύμβασις*** (παράγρ. 1).—Περιορισμοί παροχής εργασίας υπό συνταξιούχων, ΝΖ σ. 687.—Χρόνος προπαρασκευής μισθωτού προς πραγματικήν παροχήν εργασίας· δεν περιλαμβάνεται εις τον χρόνον εργασίας, δι' ην αμοιβή, ΑΠ 317 σ. 1174.

Εργασίας σύμβασις. Βλ. και λ. ***"Αδεια μισθωτών, Απεργία, Αποδοχαί, Δημοσίου δίκαιου σχέσις, Εργατικά ατυχήματα, Εργατικαί διαφοραί, Κανονισμοί, Καταγγελία συμβάσεως εργασίας, Κατάχρησις δικαιώματος, Ναυτικοί, Νεοπολεμισταί, Παλαιοί Πολεμισταί, Στείρωσις, Στράτευσις, Συλλογικαί διαφοραί εργασίας, Συλλογικαί συμβάσεις εργασίας, Υπάλληλοι ιδιωτικοί και τα λοιπά κατ' ίδιαν θέματα εις τας οικείας λέξεις.***

1. Γενικά· έννοια· εξηρτημένη εργασία· διακρίσεις· περιπτώσεις κλπ. Ορισμοί άρθρων 648 και 649 Α.Κ. έννοια συμβάσεως εργασίας· συμφωνία περί παροχής εργασίας έναντι μισθού· σιωπηρά συμφωνία περί μισθού, εάν η εργασία κατά τας συνήθεις περιστάσεις παρέχηται μόνον επί μισθώ, ΑΠ 361 σ. 977.—Σύναψις μετ' ανωνύμου εταιρείας· εκπροσώπησις ταύτης, ΑΠ 777 σ. 150.—Κατάρτισις συμβάσεως μισθώσεως εργασίας εν τη ημεδαπή και εκτέλεσις εν τη αλλοδαπή, ένθα και η καταβολή του μισθού· έγκυρος συνομολόγησις αυτού εις συνάλλαγμα, της καταψηφίσεως όμως γιναμένης εις εγχώριον νόμισμα και επί τη επισήμω τιμή του συναλλάγματος κατά την ημέραν της πληρωμής· υπολογισμός αποζημιώσεως νόμου 551)1914, Ε 5054 σ. 1422.—Έννοια εξηρτημένης εργασίας, ΑΠ 23431 σ. 95, ΑΠ 784 σ. 268, Είσαγ. σ. 268, Π 3 σ. 538, Π 1876 σ. 871.—Έννοια στενώς εξηρτημένης εργασίας· υφίσταται τοιαύτη, όταν ο εκμισθωτής εργάζηται υπό την προσωπικήν εξάρτησιν του μισθωτού και την άμεσον εποπτείαν και τον έλεγχον αυτού, εις χρόνον δε και τόπον υπ' αυτού οριζόμενον, Π 23431 σ. 95.—Υπαρξις εξαρτήσεως και όταν ο μισθωτός, λόγω των τεχνικών του γνώσεων, δι' ας προσελήφθη, αναπτύξη πρωτοβουλίαν εν τη εκτελέσει της εργασίας της ειδικότητός του, ΑΠ 784 σ. 268.—Δυνατή παροχή εξηρτημένης εργασίας και υπό ελευθέρου επαγγελματίου, όστις κατά κανόνα παρέχει ανεξαρτήτους υπηρεσίας, Π 13 σ. 538.—Εργασία ανεξάρτητος· πλήρως εξηρτημένη και χαλαρός δεσμός εξαρτήσεως, ΝΖ σ. 833.—Εξηρτημένη εργασία· προϋπόθεσις υπαγωγής εις ασφάλισιν Ι.Κ.Α.· ανεξαρτήτως διαρκείας απασχολή-

σεως καὶ ὕψους καὶ τρόπου ἀμοιβῆς, ΣΕ 2841 σ. 37.—Ἀσφαλιζόμενα εἰς τὸ Ι.Κ.Α. πρόσωπα· ἔννοια ἐξηρτημένης ἐργασίας· παροχὴ ἐργασίας φορτοεκφορτωτῶν εἰς Κ.Τ.Ε.Λ., ΑΠ 485 σ. 1437.—Προσωπικὴ ἐξάρτησις δι' ὑπαγωγὴν εἰς τὴν ἀσφάλισιν Ι.Κ.Α.· περίπτωσις ἐλευθέρου ἐπαγγελματίου πλασιέ, ἐκλέγοντος τοῦ ἰδίου τὸν τόπον, χρόνον καὶ τρόπον τῆς ἐργασίας του· μὴ ὑπαγωγὴ εἰς ἀσφάλισιν Ι.Κ.Α.· ἔννοια ἄρθρου 2 ά. ν. 1846)1961 περὶ δυσχεροῦς διακρίσεως ἐξηρτημένης ἢ μὴ ἐργασίας προσώπου τινός, ὁπότε θεωρεῖται ὑπαγόμενον εἰς τὴν ἀσφάλισιν, ΣΕ 792 σ. 811.—Ἐξηρτημένη ἐργασία· προϋπόθεσις ὑπαγωγῆς ἀξιώσεως εἰς τὴν ἐργατικὴν διαδικασίαν, Π 16 σ. 219.—Ὑπαγωγὴ ἀξιώσεων ἐξ ἐκμισθώσεως ἀνεξαρτήτων ὑπηρεσιῶν εἰς τακτικὴν διαδικασίαν, Π 13 σ. 538.—Πρόσληψις εἰσπράκτορος Ξενοδοχειακοῦ Ἐπιμελητηρίου Ἑλλάδος· σχέσις ἐξηρτημένης ἐργασίας ἰδιωτικοῦ δικαίου· ἐφαρμογὴ νόμου 2112)1920 καὶ ἄρθρου 8 ν. δ. 3789)1957, Π 23431 σ. 95, πρβλ. Εἰσαγ. σ. 94.—Συμφωνία ἰατροῦ μετὰ κλινικάρχου πρὸς παροχὴν εἰς αὐτὸν ὑπηρεσιῶν διευθυντοῦ ἀκτινολογικοῦ τμήματος τῆς κλινικῆς, συνισταμένης εἰς τὴν κατὰ τοὺς ἐπιστημονικοὺς κανόνας ἐξέτασιν τῶν ἐν τῇ κλινικῇ νοσηλευομένων ἐπὶ μισθῷ· χαρακτηρισμὸς τῆς συμβάσεως ὡς συμβάσεως ἐξηρτημένης ἐργασίας, τοῦ ἰατροῦ τελοῦντος ἐν ἀτενῇ ἐξαρτήσει πρὸς τὸν ἐργοδότην, καίτοι ἐκέκτητο πρωτοβουλίαν ὡς πρὸς τὴν ἄσκησιν τοῦ ἐπαγγέλματος· ὑπαγωγὴ τῶν ἀπαιτήσεων αὐτοῦ εἰς τὴν ἐργατικὴν διαδικασίαν, ΑΠ 69 σ. 411.—Ἐξηρτημένη ἐργασία εἰδησεογράφων (ρεπόρτερς), ΣΕ 1048 σ. 520.—Ἀνάθεσις κατ' ἄρθρον 5 § 4 ν. δ. 1258)1949 συντάξεως μελετῶν ἢ ἐπιβλέψεως δημοτικῶν ἢ κοινοτικῶν ἔργων εἰς ἰδιώτας μηχανικούς ἐπ' ἀμοιβῇ, καθοριζομένῃ ὑπὸ τοῦ Νομάρχου· ὑπαρξις σχέσεως ἰδιωτικοῦ δικαίου, καὶ δὴ ἐξηρτημένης ἐργασίας, ὑποβαλλομένου τοῦ μηχανικοῦ εἰς ἐξάρτησιν ἔναντι τοῦ Δημοσίου, ὅπερ δικαιοῦται νὰ ἀσκῇ ἐποπτείαν καὶ νὰ δίδῃ ὁδηγίας, τούτου μὴ ἀποκλειομένου καὶ ὅταν ὁ μισθωτὸς λόγῳ τῶν γνώσεών του ἀναπτύσσῃ πρωτοβουλίαν ἐν τῇ ἐκτελέσει τῆς ἐργασίας τῆς εἰδικότητός του, ΑΠ 293 σ. 975.—Περιπτώσεις συμβάσεων κατ' ἀποκοπὴν ἀμειβομένων, χαρακτηρισθεῖσαι ὡς συμβάσεις ἐξηρτημένης ἐργασίας, ΝΖ σ. 1192.—Σχέσις ἐργασίας ὁδηγοῦ αὐτοκινήτου ταξὶ μετὰ τοῦ ἰδιοκτήτου αὐτοῦ· πραγματικὰ περιστατικά, ἀποδεικνύοντα ὕπαρξιν συμβάσεως περὶ παροχῆς ἐξηρτημένης ἐργασίας, Π 1876 σ. 871.—Μίσθωσις ἐργασίας καὶ ἡ σύμβασις, δι' ἧς ὁ εἷς τῶν συμβαλλομένων διατηρεῖ ἐν ἐγρηγόρσει τὰς ἱκανότητας αὐτοῦ καὶ εἰς τὴν διάθεσιν τοῦ ἑτέρου ἢ περιορίζει ἁπλῶς τὴν ἐλευθερίαν αὐτοῦ, ἐφ' ὅσον τοῦτο γίνεται εἴτε κατὰ συμφωνίαν τῶν μερῶν, εἴτε ἐπὶ ἀντιπαροχῇ, μὴ ἐφαρμοζομένων ὅμως ἀπολύτως τῶν κανόνων τοῦ Δικαίου, τῶν ἀναφερομένων εἰς τὴν θετικὴν ἢ ἀρνητικὴν ἐν ἐγρηγόρσει παροχὴν ἐργασίας, ἀλλὰ μόνον ἐφ' ὅσον, ἀνολόγως τῆς συγκεκριμένης περιπτώσεως, ἐπιβάλλουσι τοῦτο αἱ κατ' ἰδίαν συνθῆκαι, ΑΠ 459 σ. 1432.—Διάκρισις μισθώσεως ἔργου, ΑΠ 791 σ. 201, ΑΠ 202 σ. 719.—Σχέσεις ἐργασίας δημοσίου δικαίου καὶ τοιαῦται ἰδιωτικοῦ δικαίου· διάκρισις· περιπτώσεις. Βλ. λ. *Δημοσίου δικαίου σχέσεις*.—Προσωπικοῦ Ο.Λ.Π., μὴ ἀπαιτουμένου τοῦ ἐγγράφου τύπου καταρτίσεως τῶν συμβάσεων, ὡς ἐπὶ Δημοσίου· προφανὴς ὑπέρβασις ἀρχῶν καλῆς πίστεως, χρηστῶν ἠθῶν καὶ κοινωνικοῦ ἢ οἰκονομικοῦ σκοποῦ τοῦ δικαιώματος ἐν τῇ προτάσει περὶ παραλείψεως διατυπώσεων νόμου ὑπαιτιότητι τοῦ ἐργοδότου Ο.Λ.Π., Π 5160 σ. 296.—Ἀναγκαστικαὶ σχέσεις ἐργασίας. Βλ.λ. *Νεοπολεμισταί, Παλαιοὶ πελεμισταί, Στρατευόμενοι* (παράγρ. Β').—Διαφορὰ χερσαίας ἐργασιακῆς σχέσεως ἀπὸ τῆς θαλασσίας· ἀσυμβίβαστον ἀναγκαστικῆς προσλήψεως μὲ τὴν σχέσιν τῆς ναυτολογήσεως ἐργατῶν θαλάσσης, διεπομένης ὑπὸ εἰδικῶν νόμων, ΑΠ 192 σ. 675.—Νομικὴ μορφὴ τῆς σχέσεως τῶν διοικούντων ἐπαγγελματικὰ σωματεῖα· πότε μίσθωσις ἀνεξαρτήτων ὑπηρεσιῶν, ΝΖ σ. 1.—Ἐξακολούθησις ἐμπορίας πτωχευσάσης ἐπιχειρήσεως ὑπὸ τοῦ συνδίκου· ἐπέκτασις τῆς σχέσεως μετὰ τοῦ συνδίκου, ἐφ' ὅσον οὗτος, ἐξακολουθῶν τὴν ἣν ὁ πτωχεύσας ἤσκει ἐμπορίαν, εἴτε ἐν γένει διὰ τὴν διεκπεραίωσιν τοῦ ἔργου τῆς πτωχευτικῆς διαδικασίας, ἀξιώσῃ τὴν ἐκ μέρους τοῦ μισθωτοῦ ἐκτέλεσιν τῶν ἐκ τῆς μετὰ τοῦ πτωχεύσαντος συμβάσεως ἐργασίας ὑποχρεώσεών του ἢ ἔστω ἀποδεχθῇ τὰς προσφερομένας ὑπηρεσίας· πιστωτὴς οὕτω τῆς ὁμάδος ὁ μισθωτὸς διὰ τὸν μετὰ τὴν πτώχευσιν μισθὸν κλπ.· ἀξίωσις ἀποζημιώσεως, ν. 2112)1920, Π 303)1964 σ. 20.—Προσθέτων ἀστυφυλάκων, ΑΠ 711 σ. 104.—Συμβάσεις ἐργασίας μετ' Ἐθνικοῦ Ἱδρύματος Προστασίας Ἐργαζομένου Παιδιοῦ· κατάρτισις δικαιοπραξιῶν κατὰ ν. 749)1948, ὡς ἐτροποποιήθη, ΑΠ 699 σ. 157.—Μετάταξις ἀπὸ κατεχομένης θέσεως ταῦ διοικητικοῦ ὑπαλλήλου τῆς Δ.Ε.Η. εἰς τὴν τοῦ ἐπὶ παγίᾳ ἀμοιβῇ δικηγόρου μετὰ τὸν διορισμόν του ὡς τοιούτου· ἀναγκαία κατὰ τὸ ἄρθρον 361 Α.Κ., ὡς διὰ τὴν σύστασιν πάσης ἐνοχῆς, ἡ κατάρτισις συμβάσεως μεταξὺ αὐτοῦ καὶ τοῦ ἐκπροσωποῦντος τὰ νομικὰ πρόσωπον, οἷον ἡ Δ.Ε.Η. Γενικοῦ αὐτοῦ Διευθυντοῦ, μὴ ἀρκούσης ἁπλῶς τῆς προαγωγῆς· ἐξουσία Γενικοῦ Διευθυντοῦ· ἰσχυρισμὸς περὶ ἰσης μεταχειρίσεως, ΑΠ 785 σ. 289.—Παροχὴ ἐργασίας, συνοδευομένη καὶ ἀπὸ τὴν ταυτόχρονον χρῆσιν ἐργαλείων· πότε χαρακτηριστέα ἡ σύμβασις ὡς μίσθωσις ἐργασίας· σύμβασις ἔργου ἡ σκοποῦσα τὴν πραγματοποίησιν ὡρισμένου ἀποτελέσματος διὰ μηχανῆς καὶ προσωπικῆς ἐργασίας· πότε χαρακτηριστέα ὡς σύνθετος σύμβασις ἐκμισθώσεως πράγματος καὶ ἐργασίας· ἀναρμοδιότης ἐργατικοῦ δικαστοῦ καὶ παραπομπὴ ἀγωγῆς εἰς ἁρμόδιον δικαστήριον, Π 13 σ. 538.—Σύμβασις ἐκπαιδευτικῶν, ἰατρῶν, ναυτικῶν. Βλ. λ. *Ἐκπαιδευτήρια, Ἰατροί, Ναυτικοί*.—Παροχὴ ἐργασίας ὑπὸ συνταξιούχων Δημοσίου· ἐκπτώσεις ἐκ τῆς συντάξεως, ΑΠ 246 σ. 990.—

Περιορισμοί παροχής έργασίας ὑπὸ συνταξιούχων, ΝΖ σ. 687.

2. *"Ακυροι συμβάσεις· συνέπειαι· σχέσις εργασίας.* Ἄκυρότης συμβάσεως ἐργασίας ἐκ τοῦ ἄρθρου 16 § 3 π. δ. 27.6.1932, ΑΠ 202 σ. 719.—Ἄκυρότης συμφωνίας περὶ χειρισμοῦ ἐκσκαπτικοῦ μηχανήματος, ὡς ἐκ τῆς ἐλλείψεως τῆς σχετικῆς νομίμου ἀδείας παρὰ τῷ προσλαμβανομένῳ, ΑΠ 144 σ. 533.—Ἄκυρότης συμβάσεως ἐκ τῆς ἐλλείψεως πτυχίου πρακτικοῦ μηχανικοῦ διὰ λόγους ἀσφαλείας προσώπων· ἀπόδοσις ὠφελείας ἐργοδότου κατ' ἄρθρον 904 Α.Κ. ἐπὶ ἀκύρου συμβάσεως ἐργασίας, ΑΠ 295 σ. 918.— Παροχὴ ὑπηρεσιῶν κατόπιν ἀκύρου συμβάσεως ἐργασίας λόγῳ ἐλλείψεως ἐν τῷ προσώπῳ τοῦ μισθωτοῦ τῶν ὑπὸ τοῦ νόμου ἀπαιτουμένων προσόντων· τὸ δικαίωμα ἐξ ἀδικαιολογήτου πλουτισμοῦ συνίσταται εἰς τὸν μισθόν, τὸν ὁποῖον ὁ ἐργοδότης θὰ κατέβαλλεν εἰς ἕτερον μισθωτὸν δυνάμει ἐγκύρου συμβάσεως ἐργασίας ὑπὸ τὰς αὐτὰς κατὰ τὰ λοιπὰ περιστάσεις, οὐδόλως ἐρευνωμένου τοῦ μεγέθους τῆς ἐπελθούσης εἰς τὸν μισθωτὸν ζημίας· ἐξεύρεσις ἀποτιμήσεως τῆς ἐργασίας, ΑΠ Ὁλ. 345 σ. 849.—Ἄκυρος κατ' ἄρθρα 3, 174, 180 Α.Κ. ἡ ἀντιβαίνουσα εἰς κατόνας δημοσίας τάξεως ἢ ἀπαγορευτικὴν διάταξιν νόμου σύμβασις· τοιαύτη καὶ ἡ ἄνευ πτυχίου μηχανοδηγοῦ - χειριστοῦ, πρακτικοῦ μηχανικοῦ ἢ μηχανοδηγοῦ συναπτομένη, τοῦ μισθωτοῦ διατελοῦντος ἐν ἁπλῇ σχέσει ἐργασίας· παῦσις ἀποδοχῆς ὑπηρεσιῶν καὶ συνέπειαι κατὰ νόμον 3198)1955· ἀπόλυσις μισθωτοῦ πρὸ τῆς λήξεως τοῦ συμβατικοῦ χρόνου· ἔλλειψις ὑπερημερίας τοῦ ἐργοδότου κατ' ἄρθρον 656 Α.Κ., προϋποθέτουν ἔγκυρον σύμβασιν ἐργασίας· ἰσχυρισμὸς μισθωτοῦ περὶ καταχρήσεως δικαιώματος ἐκ τῆς προβολῆς τῆς ἀκυρότητος τῆς συμβάσεως, ΑΠ 462 σ. 1357.—Ἄκυρότης συμβάσεως καθηγητοῦ ἰδιωτικοῦ Γυμνασίου, προσληφθέντος ἄνευ ἐγκρίσεως ὑπὸ τοῦ Γενικοῦ Ἐπιθεωρητοῦ· θεμελίωσις ἀγωγῆς ἐπὶ τοῦ ἀδικαιολογήτου πλουτισμοῦ ἐργοδότου κατ' ἄρθρον 904 Α.Κ.· παραίτησις ἀπὸ ἀξιώσεως, Π 84 σ. 1116.—Ἄκυρος σύμβασις ἐργασίας· ἀξίωσις ἐκ τοῦ ἀδικαιολογήτου πλουτισμοῦ πρὸς ἀπόδοσιν τῆς ὠφελείας τοῦ ἐργοδότου· ἀποδοτέα ὠφέλεια· παραγραφὴ κλπ. Βλ. λ. *Ἀδικαιολόγητος πλουτισμός.* — Ἄκυρότης συμβάσεως περὶ παροχῆς ἐργασίας κατὰ τὰς Κυριακάς, ἀπαγορευομένης τῆς πέραν τῶν νομίμων χρονικῶν ὁρίων ἄνευ ἀδείας τῆς Ἀρχῆς· ἀξίωσις ἐκ τοῦ ἀδικαιολογήτου πλουτισμοῦ. Βλ. λ. *Ἀδικαιολόγητος πλουτισμός, Κυριακή.* *Ὑπερωρίαι.*—Ἐφαρμογὴ ἀ. ν. 539)1945 περὶ ἀδείων μισθωτῶν καὶ ἐπὶ ἀκύρου συμβάσεως ἐργασίας, Γν. Σ. σ. 1225.—Ἐφαρμογὴ νόμου 551)1914 περὶ ἐργατικῶν ἀτυχημάτων, ἀνεξαρτήτως πρὸς ἐμφιλοχωρούσας πλημμελείας ἐκ συμβάσεως ἐργασίας, ἐπηρεαζούσας τὸ κῦρος αὐτῆς, ΑΠ 361 σ. 977, Π 1189 σ. 1420.

3. *Ὑποχρεώσεις μισθωτοῦ· παράβασις· συνέπειαι.* Ὑποχρέωσις πρὸς παροχὴν ἐργασίας μετ' ἐπιμελείας κατ' ἄρθρον 652 Α.Κ.· παράβασις ὑποχρεώσεως ἐκ τῆς συμβάσεως ὡς σπουδαῖος λόγος ἀπολύσεως συνδικαλιστικοῦ στελέχους, ΣΕ 2959 σ. 78. Ὡς πρὸς τὴν ἐξάρτησιν βλ. ἀνωτέρω παράγραφον 1.—Δολία συμπεριφορὰ μισθωτοῦ πρὸς ἐξαναγκασμὸν ἐργοδότου δι' ἀπόλυσιν· συνέπειαι, Π 776 σ. 337, Εἰσαγ. σ. 477, Π 1795 σ. 477. — Ἀπόλυσις μισθωτοῦ ὑπὸ ἐργοδότου λόγῳ ὑπαιτίου παραμελήσεως ὑπὸ τοῦ μισθωτοῦ τῆς προσηκούσης ἐκτελέσεως τῶν ἐκ τῆς συμβάσεως ὑποχρεώσεών του καὶ δικαίωμα ἀποζημιώσεως νόμου 2112)1920, ἐκτὸς ἂν ἡ παράβασις τῶν καθηκόντων ἐγένετο ὑπὸ τοῦ μισθωτοῦ ἐπίτηδες πρὸς ἐξαναγκασμὸν τοῦ ἐργοδότου δι' ἀπόλυσιν ἐπὶ καταβολῇ ἀποζημιώσεως, ΑΠ 318 σ. 803, Εἰσαγ. σ. 802.—Θεώρησις ὡς μὴ προσηκούσης προσφορᾶς τῶν ὑπηρεσιῶν, ὅταν ὁ μισθωτὸς κατὰ τὰς ἑκάστοτε περιστάσεις, ὡς ἐκ τῆς φύσεως τῶν συνηθειῶν καὶ τρόπου λειτουργίας τῆς ἐπιχειρήσεως, παρὰ τῇ ὁποίᾳ ὑπηρετεῖ, ἀρνῆται, ἐπὶ τῇ αἰτήσει τοῦ ἐργοδότου, νὰ πρεβῇ, ὡς ἀπαιτεῖ ἡ συναλλακτικὴ καλὴ πίστις, εἰς δήλωσιν ὅτι θέλει παράσχει ταύτας καθ' ὅλον τὸ κεκανονισμένον δι' αὐτὸν νόμιμον ὡράριον κλπ., ἀποκλειούσης τῆς τοιαύτης μὴ προσηκούσης προσφορᾶς τὴν ὑπερημερίαν τοῦ ἐργοδότου· ἀπεργία ὁδηγῶν ἠλεκτρικῶν ἁμαξοηνιχανῶν Ἠλεκτρικῶν Σιδηροδρόμων, ΑΠ 199 σ. 734.—Αὐτοπρόσωπος ἐκτέλεσις ἐργασίας κατ' ἄρθρ. 651· ἀντικατάστασις ἐκμισθωτοῦ ἐργασίας· ἀναπλήρωσις θυρωροῦ πολυκατοικίας, Γν. Σ. σ. 744.

4. *Ἐργοδότης· διευθυντικὸν δικαίωμα· μεταβολαὶ κλπ.* Ἔννοια τοῦ ὅρου «ἐργοδότου» ὡς πρὸς τὴν ὑποχρέωσιν αὐτῶν πρὸς συνεισφορὰν ὑπὲρ τῆς Ἐργατικῆς Ἑστίας, ΑΠ 3 σ. 620.—Ὑπόχρεως ἐργοδότης δι' ἀσφαλιστικὰς εἰσφορὰς προσωπικοῦ σωματείων, Γν. Σ. σ. 685.—Ἀνήκουσα κατ' ἄρθρον 652 Α.Κ. εἰς τὸν ἐργοδότην ἡ ρύθμισις παντὸς θέματος, ἀναγομένου εἰς τὴν ὀργάνωσιν καὶ λειτουργίαν τῆς ἐπιχειρήσεως καὶ τείνοντος εἰς τὴν ἐπίτευξιν τῶν δι' αὐτῆς ἐπιδιωκομένων σκοπῶν· ἄσκησις ὅμως τοῦ διευθυντικοῦ τούτου δικαιώματος τοῦ ἐργοδότου, ὡς ἀπαιτεῖ ἡ καλὴ πίστις, λαμβανομένων ὑπ' ὄψιν τῶν συναλλακτικῶν ἠθῶν· προώθησις τοῦ ἀρχαιοτέρου καὶ πλέον πεπειραμένου ἐκ τῶν ἰσοτίμων μισθωτῶν ἐπὶ ἐπιχειρήσεως μὴ διεπομένης ὑπὸ ἐσωτερικοῦ κανονισμοῦ, ΑΠ 749 σ. 349.—Ἀνήκουσα ἐκ τοῦ ἄρθρου 652 Α.Κ. εἰς τὸν ἐργοδότην ἡ ρύθμισις παντὸς θέματος, ἀναγομένου εἰς τὴν ὀργάνωσιν καὶ λειτουργίαν τῆς ἐπιχειρήσεώς του· ἀνάθεσις εἰς μισθωτὸν ἐργασίας ἄλλης ἢ τῆς εἰδικότητός του ἐν ἐλλείψει ἢ περιορισμῷ ἐργασιῶν τῆς εἰδικότητός του· ἄσκησις δικαιώματος κατ' ἄρθρον 281 Α.Κ.· καταγγελία συμβάσεως ἐργασίας μισθωτοῦ καὶ προσβολὴ αὐτῆς ὑπὸ τοῦ μισθωτοῦ ὡς γενομένης ἐξ ἐκδικήσεως, ΑΠ 286 σ. 1167.—Ἀνήκουσα ἐκ τοῦ ἄρθρου 652 Α.Κ. εἰς τὸν ἐργοδότην ἡ ρύθμισις τῆς ὀργανώσεως καὶ λειτουργίας τῆς ἐπιχειρήσεως, ἀσκουμένου ὅμως τοῦ δικαιώματος τούτου ὡς

ἀπαιτεῖ ἡ καλὴ πίστις, ἐν ὄψει τῶν συναλλακτικῶν ἠθῶν, Π 38 σ. 1289. — Δικαίωμα ἐργοδότου πρὸς διεύθυνσιν τῆς ἐπιχειρήσεώς του· δὲν ἐξικνεῖται μέχρις ἀλλοιώσεως τῶν συμπεφωνημένων ὅρων τῆς συμβάσεως ἐργασίας εἰς βάρος τοῦ μισθωτοῦ, Εἰσαγ. σ. 1166. —Ἀνάθεσις διαφόρων καθηκόντων καὶ ὅρια ἀσκήσεως διευθυντικοῦ δικαιώματος ἐπὶ ἐπιχειρήσεων, αἵτινες δὲν ἔχουσι καθιερώσει διὰ κανονισμῶν βαθμολογικὴν κατάταξιν τῶν μισθωτῶν, ΑΠ 791 σ. 201.—Ἀπόρριψις ἰσχυρισμοῦ περὶ καταχρηστικῆς ἀσκήσεως διευθυντικοῦ δικαιώματος, ΑΠ 785 σ. 289. — Μεταβολὴ προσώπου ἐργοδότου· μονομερὴς ὑπὸ τοῦ ἐργοδότου μεταβολὴ τῶν ὅρων τῆς συμβάσεως ἐργασίας· συνέπειαι. Βλ. λ. ***Καταγγελία συμβάσεως ἐργασίας*** (παράγρ. I.Δ'. I.E'.).—Ἐφαρμογὴ ἄρθρου 6 νόμου 2112)1920 καὶ ἐπὶ τῶν ἐκ τῆς συμβάσεως ἐργασίας ἀπορρεόντων δικαιωμάτων τοῦ μισθωτοῦ πρὸς ἀπόληψιν τοῦ μισθοῦ καὶ τῶν λοιπῶν ἀποδοχῶν του, μὴ ὑποκειμένου ὁμοῦ τοῦ νέου ἐργοδότου εἰς ὑποχρέωσιν πληρωμῆς τῶν μέχρι τῆς διαδοχῆς ἀπαιτήσεων τοῦ μισθωτοῦ, εἰμὴ μόνον ἐν συνδρομῇ τῶν ἐν ἄρθρῳ 479 Α. Κ. προϋποθέσεων· προϋπόθεσις ἐφαρμογῆς αὐτοῦ, ΑΠ 774 σ. 152. — Μεταβολὴ προσώπου ἐργοδότου· διατήρησις τοῦ ἐργαζομένου εἰς τὴν ὑπηρεσίαν· ὑποκατάστασις διὰ τὸ μέλλον τοῦ νέου ἐργοδότου εἰς τὰς ἐκ τῆς προϋφισταμένης σχέσεως ἐργασίας ἀπορρεούσας ὑποχρεώσεις καὶ δικαιώματα, ἀνεξαρτήτως τοῦ νομίμου ἢ μὴ τῆς ἐπελθούσης διαδοχῆς εὐθύνη ἐκ τοῦ ἄρθρου 479 Α.Κ., ΑΠ 158 σ. 530. — Ἐπὶ ἐντάξεως εἰσπρακτόρων εἰς Κ. Τ. Ε. Λ.· ὑποκατάστασις Κ. Τ. Ε Λ. εἰς τὰ ἐκ τῆς συμβάσεως μετὰ τοῦ ἰδιοκτήτου του τοῦ ἐντεταγμένου λεωφορείου δικαιώματα καὶ ὑποχρεώσεις, Π 5971 σ. 870. — Ἐκπροσώπησις τοῦ ἰδιοκτήτου λεωφορείου ὑπὸ τοῦ Κ.Τ.Ε Λ. ἐν τῇ καταβολῇ τῆς ἀντιμισθίας τοῦ ὁδηγοῦ λεωφορείου κατ' ἄρθρον 17 § 1 νόμου 2119)1952, ΑΠ 280 σ. 989.— Ὑποχρεως πρὸς καταβολὴν μισθοῦ εἰσπρακτόρων λεωφορείων αὐτοκινήτων· ὑποχρέωσις τῶν Κ.Τ.Ε.Λ ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τοῦ ν.δ. 3990)1959, ΑΠ 403 σ. 1182.—Μεταβίβασις περιουσίας ἢ ἐπιχειρήσεως κατ' ἄρθρον 479 Α.Κ. ἱδρυομένης ἐκ τοῦ νόμου σωρευτικῆς ἀναδοχῆς τοῦ ἀποκτῶντος ἐναντι τοῦ δανειστοῦ μέχρι τῆς ἀξίας τῶν μεταβιβαζομένων στοιχείων διὰ τὰ εἰς τὴν περιουσίαν ἢ ἐπιχείρησιν ἀνήκοντα χρέη· ἔννοια διατάξεως, ΑΠ 274 σ. 979.—Παροχὴ ὑπὸ μισθωτοῦ ὑπηρεσιῶν πρὸς πλείονας ἐργοδότας· ὑπαλληλικὴ ἰδιότης καὶ ἐφαρμογὴ νόμου 2112)1920, ΑΠ 318 σ. 803.

5. ***Μισθός***. Βλ. καὶ λ. ***Ἀποδοχαί, Δῶρον ἐορτῶν, Ἐπιδόματα, Ἔννοιακή, Νυκτερινὴ ἐργασία, Παροχαὶ εἰς εἶδος, Παραγραφή, Συλλογικαὶ διαφοραὶ ἐργασίας, Συλλογικαὶ συμβάσεις ἐργασίας***.—Τινὰ περὶ τῆς ἐννοίας τοῦ μισθοῦ, ΝΖ σ. 263.—Ὑποχρέωσις μισθωτοῦ ἐκ τοῦ ἄρθρου 653 Α.Κ. πρὸς καταβολὴν τοῦ συμφωνηθέντος ἢ τοῦ εἰθισμένου μισθοῦ, ΑΠ 786 σ. 146, ΑΠ 791 σ. 201.—Σιωπηρὰ κατ' ἄρθρον 649 Α.Κ. συμφωνία μισθοῦ, ἐὰν ἡ ἐργασία κατὰ τὰς συνήθεις περιστάσεις παρέχεται μόνον ἐπὶ μισθῷ, ΑΠ 791 σ. 201, ΑΠ 361 σ. 977.—... ἀπόδειξις τῆς πραγματικῆς βάσεως τοῦ τεκμηρίου ὑπὸ τοῦ ἐπικαλουμένου αὐτό, ΑΠ 361 σ. 977.—Ἔννοια εἰθισμένου μισθοῦ κατ' ἄρθρον 649 Α.Κ., ΑΠ 786 σ. 146, ΑΠ 791 σ. 201, ΑΠ 202 σ. 719, Εἰσαγ. σ. 851, ΑΠ 252 σ. 851.—Εἰθισμένος μισθὸς κατ' ἄρθρον 653 Α.Κ.· ἐν ἐλλείψει σχετικῆς συμφωνίας ὁ μισθός, τὸν ὁποῖον καταβάλλουν ἄλλοι ἐργοδόται ἐν τῇ ἰδίᾳ περιοχῇ δι' ὁμοίας ἐργασίας ὑπὸ τὰς αὐτὰς συνθήκας· πόρισμα ἁπλῆς ἐκτιμήσεως πραγματικῶν περιστατικῶν ἡ περὶ τοῦ ποσοῦ τοῦ «εἰθισμένου μισθοῦ» κρίσις τοῦ δικαστηρίου, μὴ ὑποκειμένη εἰς τὸν ἔλεγχον τοῦ Ἀρείου Πάγου, ΑΠ 252 σ. 851.—Ἰσχὺς ἄρθρου 649 Α.Κ. καὶ εἰς τὴν περίπτωσιν, καθ' ἣν, κατόπιν ἰδιαιτέρας μεταξὺ ἐργοδότου καὶ μισθωτοῦ συμφωνίας, παρέσχεν ὁ τελευταῖος ἐργασίαν ἄλλην ἐκτὸς τῆς ὀφειλομένης ἐκ τῆς συμβάσεως· νομικὴ ἔννοια ὁ ὅρος «εἰθισμένος μισθός», ΑΠ 786 σ. 146 —Ἐφαρμογὴ ἄρθρου 649 Α.Κ. καὶ ἐπὶ παροχῆς πρόσθετου τοιαύτης ἐργασίας κατ' ἄρθρον 659 Α.Κ., ΑΠ 791 σ. 201.—Μισθὸς ἐπὶ ἀπασχολήσεως μικροτέρας τοῦ νομίμου ὡραρίου· δικαίωμα τοῦ μισθωτοῦ νὰ ἀξιώσῃ τὴν καταβολὴν εἰς αὐτὸν ὁλοκλήρου τῆς διὰ τῆς οἰκείας συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας καθωρισμένης διὰ πλήρη ἀπασχόλησιν ἀμοιβῆς καὶ ἂν ὁ ἐργοδότης ἕνεκα λόγων ἀφορώντων αὐτὸν δὲν χρησιμοποιῇ ἐφ' ὅλον τὸ κατὰ νόμον χρονικὸν ὅριον ἡμερησίας ἐργασίας τὰς εἰς τὴν διάθεσίν του τεθειμένας ὑπηρεσίας τοῦ μισθωτοῦ, ἐκτὸς ἂν ρητῶς ἢ σιωπηρῶς συνεφωνήθη, ὅπως οὗτος ἐργάζηται ἐπὶ ὀλιγωτέρας τοῦ νομίμου ὡραρίου καθ' ἡμέραν ὥρας ἐπὶ ἀντιστοίχῳ μειώσει τῆς ἀντιπαροχῆς, ΑΠ 782 σ. 283.—Νόμιμος μισθὸς ἐπὶ μερικῆς ἀπασχολήσεως μισθωτοῦ· συμφωνία μεταξὺ ἐργοδότου καὶ μισθωτοῦ περὶ τούτου, Π 26 σ. 468, Εἰσαγ. σ. 468.—Μειωμένος μισθὸς ἐπὶ μερικῆς ἀπασχολήσεως τοῦ μισθωτοῦ· προϋπόθεσις ἡ εἰδικὴ περὶ τούτου συμφωνία τῶν μερῶν ἢ συνδρομὴ ἑτέρου περιστατικοῦ, δυναμένου νὰ δικαιολογήσῃ ἀνάλογον μείωσιν· μὴ ἀναγκαῖον τοῦτο, ὅταν ἡ ρυθμίζουσα τὰ τοῦ μισθοῦ κανονιστικὴ πρᾶξις ὁρίζῃ εἰδικῶς, ὅτι ὁ μισθὸς παρέχεται ἐναντι πλήρους κατὰ νόμιμον ὡράριον ἀπασχολήσεως, ὡς ἡ 9)1964 ἀπόφασις Δ.Δ.Δ.Δ. Ἀθηνῶν διὰ τὸ προσωπικὸν τῶν κινηματογραφικῶν ἐπιχειρήσεων, Π 1795 σ. 477.—Χρόνος πραγματικῆς ἐργασίας διὰ παροχὴν ἀμοιβῆς· θεώρησις κατ' ἄρθρον 14 π.δ. 27 Ἰουνίου)4 Ἰουλίου 1932 ὡς ὡρῶν ἐργασίας τῶν πραγματικῶν τοιούτων, μὴ συμπεριλαμβανομένων τῶν διακοπῶν ἢ διαλειμμάτων ἐργασίας, μὴ περιλαμβανομένου οὕτω εἰς τὸν χρόνον τῆς ἐργασίας, διὰ τὴν ὁποίαν ἀμοιβή, τοῦ χρόνου προπαρασκευῆς τοῦ μισθωτοῦ πρὸς πραγματικὴν παροχὴν ἐργασίας, ΑΠ 317 σ. 1174.—Ἔννοια ἀμοιβῆς μισθωτοῦ κατ' ἄρθρον 6 ν. 765)1943· πᾶσα παροχὴ πρὸς

μισθωτόν ανεξαρτήτως τρόπου καθορισμού και είδους αύτης· άμοιβή και τά φιλοδωρήματα, προαιρετικώς διδόμενα ύπό των μετά τού εργοδότου συναλλασσομένων· ύπαγωγή άξιώσεως αύτού εις εργατικήν διαδικασίαν άκυρότης όρου συμβάσεως περιορίζοντος ταύτα, ΑΠ 37 σ. 346.—Έπιδόματα ανθυγιεινής εργασίας· χαρακτήρ ώς μισθού και τακτικών αποδοχών, ΝΖ σ. 361.—Μετατροπή μισθού κατά μονάδα εις χρονικόν μισθόν, Γνμδ. νμθ. σ. 449.—Έξουσία οργανώσεων και διαιτητικών δικαστηρίων διά ρύθμισιν συλλογικής διαφοράς εργασίας, πλήν θεμάτων, άτινα ρυθμίζει αναγκαστικώς ο νόμος· θέμα τρόπου υπολογισμού άμοιβής τής εργασίας· νόμιμος υπολογισμός άμοιβής επί τη βάσει τής χρονικής διαρκείας τής εργασίας και υπολογισμός άμοιβής κατά μοίδα κατ' αποκοπήν ή εις ποσοστά· κριτήρια ληπτέα υπ' όψιν υπό των διαιτητικών δικαστηρίων, ΣΕ 1441 σ. 912.—Τινά περί των κατ' αποκοπήν αμειβομένων μισθωτών, ΝΖ σ. 1192 — Διαφορά τού κατ' αποκοπήν μισθού από τού χρονικού μισθού· απαγόρευσις μετά καθορισμόν συμβατικώς τού ώς άνω συστήματος εργασίας, κατά τό άρθρον 7 του ν. 2112)1920, τής μονομερούς μεταβολής αύτού, καθώς και τής παραιτήσεως υπό των δι' αύτού κτηθέντων δικαιωμάτων, ώς εχουσών των περί αύτών διατάξεων χαρακτήρα αναγκαστικού δικαίου· ισχυρισμός εργαζόμενου περί καταχρηστικής άσκησεως δικαιώματος μισθωτού, ΑΠ 441 σ. 1353.—Άρχή ίσης μεταχειρίσεως μισθωτών από απόψεως μισθού· χαρακτήρ συλλογικής συμβάσεως εργασίας ώς ειδικής, ΑΠ 283 σ. 916.—Έπιτρεπτή συμφωνία περί μισθού ή ημερομισθίου ανωτέρου τού υπό συλλογικής συμβάσεως, διαιτητικής αποφάσεως ή υπουργικής αποφάσεως καθορισθέντος, ΑΠ 782 σ. 283.—Άκυρότης πάσης συμβάσεως περί παραιτήσεως μισθωτού από δικαιώματος νομίμων ελαχίστων ορίων μισθού, ΑΠ 37 σ. 346. — Μετά πτώχευσιν εργοδότου· πιστωτής άμφω ο μισθωτός, Π 303 σ. 20.—Ποινικαί άστικαί συνέπειαι εκ καθυστερήσεως αποδοχών· άρθρον 655 Α.Κ.· χρόνος καταβολής μισθού· ά.ν. 690)1945· αυτεπάγγελτος δίωξις αδικήματος· παραγραφή· καθυστέρησις ως μονομερής μεταβολή όρων συμβάσεως εργασίας αορίστου χρόνου· συνέπειαι επί συμβάσεως εργασίας αορίστου χρόνου· συνέπειαι επί συμβάσεως ωρισμένου χρόνου· επίσχεσις εργασίας, ΝΖ σ. 48.

1. *Ίση μεταχείρισις.* Καθορισμός χρονικής διαρκείας ημερησίας εργασίας των παρά τώ Οργανισμώ Λιμένος Πειραιώς εργαζομένων, ώς φυλάκων φορτηγίδων· έλλειψις παραβιάσεως τής διά τού άρθρου 288 Α.Κ. καθιερουμένης άρχής τής ίσης μεταχειρίσεως, εκ μόνου τού γεγονότος ότι ο Ο.Λ.Π. εφήρμοσεν ευνοϊκώτερον ωράριον εργασίας εις άλλους άλλων κατηγοριών φύλακας, μή διεπομένους από τόν δεσμευτικόν Κανονισμόν, ΑΠ 648 σ. 106. Στήριξις άρχής ίσης μεταχειρίσεως των μισθωτών εις τό άρθρον 288 Α.Κ., μή συγχωρουμένου ούτω εις τόν εργοδότην νά απαστερή τής βαθμολογικής εξελίξεως υπαλλήλους τελούντας εν ισότητι προσόντων πρός τούς κριναμένους ώς προακτέους άνευ σοβαρού και αποχρώντος λόγου τί δέον νά ισχυρισθή ο υπάλληλος, ΑΠ 242 σ. 1176.—Έφαρμογή άρχής ίσης μεταχειρίσεως των μισθωτών επί όλων των όρων εργασίας, προαγωγής και τής καθ' όλου συμπεριφοράς τού εργοδότου έναντι των παρ' αύτώ εργαζομένων, ΑΠ 242 σ. 1176.—Καθιέρωσις άρχής ίσης μεταχειρίσεως υπό διατάξεως άρθρου 288 Α.Κ.· παροχή εργασίας εις Δ.Ε.Η. ώς μηχανικού· απόλυσις αύτού· ισχυρισμός περί καταχρηστικής καταγγελίας συμβάσεως εργασίας, ΑΠ 241 σ. 1237.—Συναγομένη εκ τού άρθρου 288 Α.Κ. άρχή τής ίσης μεταχειρίσεως, την οποίαν ο εργοδότης πρέπει νά εφαρμόση έναντι των εν τή επιχειρήσει αύτού εργαζομένων, εις την αύτην όμως κατηγορίαν ανηκόντων και υπό τάς αύτάς συνθήκας εργαζομένων και την αύτην αποδοτικότητα εχόντων υπαλλήλων ή εργατών, ΑΠ 449 σ. 1418.—Έφαρμογή άρχής ίσης μεταχειρίσεως μόνον επί μισθωτών, παρεχόντων εργασίαν εν τή αύτή επιχειρήσει και υπό τόν αύτόν εργοδότην, ούχί δέ υπό διαφόρους τοιούτους, Π 16953 σ. 1493.

7. *Υπερημερία εργοδότου· προϋποθέσεις· μή αποδοχή υπηρεσιών· συνέπειαι· έκπτωσις ωφελειών κλπ.* Υπερημερία εργοδότου περί την αποδοχήν των υπηρεσιών τού μισθωτού και δικαίωμα μισθού κατ' άρθρον 656 Α.Κ., ΝΖ σ. 260, Π 8060 σ. 271, Εισαγ. σ. 24. — Σκοποί άρθρου 656 Α.Κ.· υποχρέωσις, επί υπερημερίας εργοδότου, καταβολής μισθού, καίτοι δέν παρεσχέθη εργασία· έτερομερής αναστολή τής συμβάσεως εργασίας, ΝΖ σ. 260. —Περιεχόμενον μισθού επί υπερημερίας εργοδότου· συνυπολογισμός και επιδόματος παραγωγής, Εισαγ. σ. 24.—Συνυπολογισμός εις αποδοχάς υπερημερίας και τού επιδόματος ανθυγιεινής εργασίας, ΝΖ σ. 261. — Ένέργεια καταγγελίας συμβάσεως μισθωτού νομικού προσώπου υπό μή άντιπροσώπου φυσικού προσώπου· πράξις άλλοτρία διά τό νομικόν πρόσωπον, μή υπέχον ούτω αστικήν εύθύνην έναντι τού μισθωτού περί πληρωμής εις τούτον μισθού υπερημερίας διά τόν από τής ανυποστάτου ούτω καταγγελίας και εφεξής χρόνον, άλλά μόνον από τής αποκρούσεως υπό τού άληθούς άντιπροσώπου των προσηκόντως υπό τού μισθωτού προσενεχθεισών υπηρεσιών· ένοχή τού ψευδούς άντιπροσώπου· ανεφάρμοστον προθεσμίας άγωγής άρθρου 6 § 1 νόμου 3198)1955· έγκρισις καταγγελίας υπό του νομικού προσώπου· συνέπειαι, ΑΠ Όλ. 761 σ. 143.—Υπερημερία εκ τής μή αποδοχής των υπηρεσιών αναγκαστικώς διορισθέντος πολεμιστού δικηγόρου· υποχρέωσις καταβολής αποδοχών κατ' άρθρον 656 Α.Κ. και 9 § 8 ά. ν. 1836)1951, Π 5161 σ. 277.—Καθυστέρησις μισθού επί υπερημερίας εργοδότου περί αποδοχήν υπηρεσιών· άσκησις υπό τού μισθωτού δικαιώματος επισχέσεως εργασίας· παύσις υπερημερίας εργοδό-

του περί την άποδοχήν ύπηρεσιών μισθωτού· δήλωσις αύτοῦ πρὸς τὸ μισθωτὸν ὅτι εἶναι ἕτοιμος εἰς ἀποδοχὴν τῆς παροχῆς του, μὴ ἀπαιτουμένης καὶ προσφορᾶς ἐκπληρώσεως τῶν ἐκ τῆς ὑπερημερίας ὑποχρεώσεως του· ἄσκησις ὑπὸ τοῦ μισθωτοῦ τοῦ ἐκ τοῦ ἄρθρου 325 Α. Κ. δικαιώματος ἐπισχέσεως· συνέπειαι Π 1231 σ. 474. — Ἀναγκαστικὴ τοποθέτησις μισθωτοῦ κατ' ἀν. νόμον 1836)1951· καθυστεροῦμενοι μισθοί· δήλωσις ἐργοδότου περὶ ἀποδοχῆς ὑπηρεσιῶν του καὶ ἐπίσχεσις ἐργασίας μισθωτοῦ πρὸς ἐξασφάλισιν τῆς ἀπαιτήσεώς του· ἀνυπέρχρεον αὐτοῦ ὅπως μὴ παραμείνῃ ἄνευ ἐργασίας μέχρις ἄρσεως τῆς ὑπερημερίας τοῦ ἐργοδότου· δικαίωμα μόνον ἐργοδότου εἰς ἔκπτωσιν ἐκ τοῦ μισθοῦ ἀλλαχοῦ κερδηθέντων, Π 1231 σ. 474.—Ὑπερημερία· ἔννοια ἄρθρων 656 καὶ 349 Α.Κ.· θεώρησις ὡς μὴ προσηκούσης προσφορᾶς τῶν ὑπηρεσιῶν, ὅταν ὁ μισθωτὸς κατὰ τὰς ἑκάστοτε περιστάσεις, ὡς ἐκ τῆς φύσεως τῶν συνθηκῶν καὶ τρόπου λειτουργίας τῆς ἐπιχειρήσεως, παρὰ τῇ ὁποίᾳ ὑπηρετεῖ, ἀρνῆται, ἐπὶ τῇ αἰτήσει τοῦ ἐργοδότου, νὰ προβῇ, ὡς ἀπαιτεῖ ἡ συναλλακτικὴ καλὴ πίστις, εἰς δήλωσιν ὅτι θέλει παράσχει ταύτας καθ' ὅλον τὸ κεκανονισμένον δι' αὐτὸν νόμιμον ὡράριον κλπ., ἀποκλειούσης τῆς τοιαύτης μὴ προσηκούσης προσφορᾶς τὴν ὑπερημερίαν τοῦ ἐργοδότου· ἀπεργία ὁδηγῶν ἠλεκτρικῶν ἁμαξοστοιχιῶν Ἠλεκτρικῶν Σιδηροδρόμων, ΑΠ 199 σ. 734.—Πτώχευσις ἐργοδότου· δὲν ἐπάγεται αὐτομάτως λύσιν τῆς συμβάσεως, οὐδὲ ἀποτελεῖ γεγονὸς ἀνωτέρας βίας, δυνάμενον νὰ ἀπαλλάξῃ τὸν λόγῳ τῆς πτωχεύσεως ὑπερήμερον καταστάντα περὶ τὴν ἀποδοχὴν τῆς ἐργασίας ἐργοδότην ἀπὸ τῆς κατ' ἄρθρον 656 Α.Κ. ὑποχρεώσεως καταβολῆς τῶν ἀποδοχῶν τοῦ ἐργαζομένου, ὑπὸ τὴν προϋπόθεσιν ὅτι ὁ μισθωτὸς ἔχει πάντοτε εἰς τὴν διάθεσιν τοῦ ἐργοδότου τὰς ὑπηρεσίας του, ΣΕ 386 σ. 487.—Καταγγελία συμβάσεως ἐργασίας ὑπὸ τοῦ συνδίκου, καταβαλλομένης τῆς ἀποζημιώσεως νόμου 2112)1920· μέχρι τῆς καταβολῆς ταύτης ὁ ἐργοδότης τελεῖ ἐν ὑπερημερίᾳ καὶ ὀφείλει τὸν μισθόν, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ὀφείλονται καὶ αἱ πρὸς τοὺς Ἀσφαλιστικοὺς Ὀργανισμοὺς εἰσφοραί, ΣΕ 386 σ. 487.—Ἄκυρος καταγγελία συμβάσεως ἐργασίας καὶ παραίτησις μισθωτοῦ ἀπὸ προσβολῆς αὐτῆς· πράτασις πραγματικῶν ἰσχυρισμῶν ἐνώπιον τοῦ Ἐφετείου· παραδεκτὸς ἰσχυρισμὸς περὶ ἐκπτώσεως ἐκ τοῦ μισθοῦ ἀκύρως ἀπολυθέντος ἀλλαχοῦ κερδηθέντων κατ' ἄρθρον 656 Α.Κ., ἐφ' ὅσον ἀποδεικνύεται ἐγγράφως, Π 138 σ. 723.—Ἰσχυρισμὸς ἐργοδότου περὶ ἐκπτώσεως ὠφελειῶν μισθωτοῦ κατ' ἄρθρον 656 Α.Κ.· στοιχεῖα· μὴ ἀναφορὰ τοῦ ἐργοδότου, εἰς ὃν εἰργάσθη οὗτος, οὔτε τῆς ἐργασίας, ἣν ἐξετέλει· ἀοριστία, Π 1678 σ. 1112, Εἰσαγ. σ. 1112.—Ἄρνησις ἐργοδότου πρὸς ἀποδοχὴν ὑπηρεσιῶν μισθωτοῦ καὶ μετὰ τελεσίδικον ἀπόφασιν περὶ ἀκυρότητος ἀπολύσεως ὡς συνδικαλιστικοῦ στελέχους καὶ καθορισμὸς ὡς τόπου ἐργασίας χώρου μὴ πληροῦντος τὰς προϋποθέσεις ὑγείας καὶ προσβάλλοντος τὴν ἐπαγγελματικὴν τιμὴν τοῦ δικαίωμα χρηματικῆς ἱκανοποιήσεως δι' ἠθικὴν βλάβην· κρίσις δικαστηρίου περὶ τοῦ ποσοῦ αὐτῆς, Π 2311 σ. 809. —Ἐπέλευσις ὑπερημερίας ἐργοδότου μετ' ἄκυρον καταγγελίαν συμβάσεως ἐργασίας· ἄρσις αὐτῆς· μισθὸς ἐπὶ κωλύματος μισθωτοῦ πρὸς παροχὴν ὑπηρεσιῶν κατ' ἄρθρα 657, 658 Α.Κ.· ἀξίωσις μισθοῦ ἐπὶ ὑπερημερίας τοῦ ἐργοδότου καὶ ἂν ὁ μισθωτὸς κωλύεται νὰ ἐργασθῇ ἄνευ ὑπαιτιότητος αὐτοῦ· ἔννοια ἄρθρου 656 § 2 Α.Κ. περὶ καταλογισμοῦ εἰς τὸν μισθὸν ὠφελειῶν τοῦ μισθωτοῦ ἐκ τῆς ματαιώσεως τῆς ἐργασίας ἢ τῆς ἀλλαχοῦ παροχῆς αὐτῆς, Π 363 σ. 863.—Ἀπόκρουσις ὑπηρεσιῶν τοποθετηθέντος πολεμιστοῦ καὶ ὑπερημερία ἐργοδότου· πρόσκλησις τοῦ μισθωτοῦ δι' ἀνάληψιν ἐργασίας εἰς μεταγενέστερον χρόνον· ἐκτίμησις ἀποδεικτικῶν μέσων, ΑΠ 245 σ. 1118. —Ἀναγκαστικὴ τοποθέτησις πολεμιστοῦ εἰς νομικὸν πρόσωπον δημοσίου δικαίου· ὑπερημερία ἐργοδότου μετ' ἀπόκρουσιν ἀποδοχῆς ὑπηρεσιῶν· ἀποδοχὴ ὑπηρεσίας εἰς ἄλλον ἐργοδότην ὑπὸ τοῦ ἀναγκαστικῶς τοποθετηθέντος ὑπὸ τὴν ἔννοιαν παραιτήσεως αὐτοῦ ἢ σιωπηρᾶς καταγγελίας· ἔκπτωσις τῶν ἀλλαχοῦ κερδηθέντων, Π 1211 σ. 1179.—Παῦσις ἀποδοχῆς ὑπηρεσιῶν τοῦ ἐν ἀκύρῳ συμβάσει ἐργασίας καὶ συνέπειαι κατὰ νόμον 3198)1955· ἀπόλυσις μισθωτοῦ πρὸ τῆς λήξεως τοῦ συμβατικοῦ χρόνου· ἔλλειψις ὑπερημερίας τοῦ ἐργοδότου κατ' ἄρθρον 656 Α.Κ., προϋποθέτον ἔγκυρον σύμβασιν ἐργασίας· ἰσχυρισμὸς μισθωτοῦ περὶ καταχρήσεως δικαιώματος ἐκ τῆς προβλῆς τῆς ἀκυρότητος τῆς συμβάσεως, ΑΠ 462 σ. 1357.— Ἐπιδόματα ἀνεργίας ἐπὶ ὑπερημερίας ἐργοδότου, Ἔγγρ. σ. 1379.

8. *Ἀποχὴ μισθωτοῦ ἐκ τῆς ἐργασίας· κώλυμα παροχῆς ἐργασίας· ἀσθένεια· συνέπειαι· δικαίωμα μισθοῦ κλπ.* Ἀποχὴ μισθωτοῦ ἐκ τῆς ἐργασίας, ὀφειλομένη εἰς βραχείας σχετικῶς διαρκείας ἀσθένειαν, προσηκόντως ἀποδεδειγμένην, δὲν θεωρεῖται λύσις τῆς συμβάσεως ἐκ μέρους αὐτοῦ κατ' ἄρθρον 5 § 3 νόμου 2112)1920· διαπίστωσις ἀσθενείας κατὰ τὴν ἐργατικὴν διαδικασίαν ἐκ τῶν ἐνόντων, μὴ ἀπαιτουμένης πλήρους ἀποδείξεως τῶν πραγματικῶν ἰσχυρισμῶν κατὰ τοὺς ὁρισμοὺς τῆς Πολ. Δικονομίας, ΑΠ 378 σ. 973.—Κώλυμα παροχῆς ἐργασίας καὶ δικαίωμα μισθοῦ κατ' ἄρθρον 657 Α.Κ., ΝΖ σ. 260. — Μισθὸς ἐπὶ κωλύματος μισθωτοῦ πρὸς παροχὴν ὑπηρεσιῶν κατ' ἄρθρα 657, 568 Α. Κ.· ἀξίωσις μισθοῦ ἐπὶ ὑπερημερίας τοῦ ἐργοδότου καὶ ἂν ὁ μισθωτὸς κωλύεται νὰ ἐργασθῇ ἄνευ ὑπαιτιότητος αὐτοῦ· ἔννοια ἄρθρου 656, παράγραφος 2, Α.Κ. περὶ καταλογισμοῦ εἰς τὸν μισθὸν ὠφελειῶν τοῦ μισθωτοῦ ἐκ τῆς ματαιώσεως τῆς ἐργασίας ἢ τῆς ἀλλαχοῦ παροχῆς αὐτῆς, Π 365 σ. 863 — Συνυπολογισμὸς εἰς ὀφειλόμενον κατ' ἄρθρον 657 Α.Κ. μισθὸν καὶ τοῦ ἐπιδόματος ἀνθυγιεινῆς ἐργασίας, ΝΖ σ. 261.— Ἐὰν αἱ ἀσφαλιστικαὶ εἰσφοραὶ τοῦ ἀ. ν. 1846)1951, ν. 3163)1955 καὶ ν. δ. 4277)1962 δέον νὰ ὑπολογίζωνται

ἐπὶ τοῦ μισθοῦ ἐφ' οὗ ὁ μισθωτὸς διατηρεῖ τὴν ἀξίωσιν καὶ ὅταν κωλύεται νὰ ἐργασθῇ ἕνεκα σπουδαίου λόγου (ἀσθενείας) ἢ ἐπὶ τοῦ ὑπολοίπου τούτου, τοῦ ἐναπομείναντος μετὰ τὴν ἀφαίρεσιν τῶν καταβληθέντων εἰς τὸν μισθωτὸν ποσῶν δυνάμει ὑποχρεωτικῆς ἐκ τοῦ νόμου ἀσφαλίσεώς του, ἅτινα ὁ ἐργοδότης δικαιοῦται νὰ ἐκπέσῃ ἐκ τοῦ μισθοῦ (ἄρθρον 657 Α.Κ.), Γν. Σ. σ. 304, Ἔγκ. σ. 304.—Ἡ μερήσιος μισθὸς τῶν μηνιαίως ἀμειβομένων μισθωτῶν δι' ἐφαρμογὴν ἄρθρων 657, 658 Α.Κ., ΝΖ σ. 1320.

9. ***Ἀπασχόλησις πλέον τῆς συμφωνηθείσης ἢ συνήθους (ἄρθρον 659 Α.Κ.).*** Παροχὴ δυνάμει ἰδιαιτέρας συμφωνίας ἐργασίας ἄλλης, ἐκτὸς ἐκείνης, ἣν ὀφείλει νὰ παρέχῃ ὁ μισθωτὸς ἐκ τῆς ἐργασιακῆς συμβάσεως· ὑποχρέωσις, ἐν ἐλλείψει συμφωνίας περὶ μισθοῦ, πρὸς καταβολὴν τοῦ εἰθισμένου μισθοῦ, ἐὰν ἡ ἐργασία κατὰ τὰς συνήθεις περιστάσεις παρέχεται μόνον ἐπὶ μισθῷ· ἀναγκαία ἡ συνδρομὴ τῆς προϋποθέσεως ταύτης καὶ ὅταν πρόκειται ἀπασχόλησις πέραν τοῦ νομίμου χρόνου ἡμερησίας ἐργασίας, ΑΠ 791 σ. 201.—Ἀπασχόλησις πέραν συμφωνημένου ἢ εἰθισμένου χρόνου ἐργασίας καὶ συμπληρωματικὴ ἀμοιβή, Π 18 σ. 1295.—Ἀπασχόλησις πέραν ὡρῶν ἐργασίας συλλογικῆς συμβάσεως, ΝΖ σ. 1382.

10. ***Ὑποχρέωσις προνοίας· ἄδεια.*** Ὑποχρέωσις ἐργοδότου κατ' ἄρθρον 662 Α.Κ.· διαρρύθμισις τῶν τῆς ἐργασίας πρὸς προστασίαν τῆς ζωῆς καὶ ὑγείας ἐργαζομένων· ἐπιδείνωσις νόσου μισθωτοῦ ἐξ ἐργασίας ὑπὸ ἀσυνήθεις συνθήκας· γενικαὶ ἀρχαὶ ἐκ τῶν ἄρθρων 288 καὶ 662 Α.Κ.· ἀσυνήθεις, ἔκτακτοι καὶ ἐξαιρετικαὶ συνθῆκαι καὶ αἱ ὑπὸ τοῦ ἐργοδότου ἐπιβαλλόμεναι πέραν τῶν ἐκ τῆς ἐργασιακῆς συμβάσεως ὑποχρεώσεις, ΑΠ 696 σ. 82.—Παροχὴ ἀδείας ἀναψυχῆς κατ' ὁ. ν. 539)1945 καὶ ἄρθρα 665 καὶ 667 Α.Κ. Βλ. λ. ***Ἄδεια μισθωτῶν.***

11. ***Συνυπηρέτησις (ἄρθρον 664 Α.Κ.).*** Ἀνεφάρμοστον ἀπαγορεύσεως συνυπηρετήσεως ἐπὶ ἀποζημιώσεως διὰ καταγγελίαν συμβάσεως ἐργασίας, μὴ ἀποτελούσης μισθόν, ΑΠ 786 σ. 146.

12. ***Ἐπίσχεσις ἐργασίας.*** Καθυστέρησις ἀποδοχῶν· δικαίωμα ἐπισχέσεως ἐργασίας, ΝΖ σ. 48.—Παῦσις ὑπερημερίας ἐργοδότου περὶ τὴν ἀποδοχὴν τῶν ὑπηρεσιῶν μισθωτοῦ· δήλωσις πρὸς τὸν μισθωτὸν ὅτι εἶναι ἕτοιμος εἰς ἀποδοχὴν τῆς παροχῆς του, μὴ ἀπαιτουμένης καὶ προσφορᾶς ἐκπληρώσεως τῶν ἐκ τῆς ὑπερημερίας ὑποχρεώσεών του· ἄσκησις ὑπὸ τοῦ μισθωτοῦ τοῦ ἐκ τοῦ ἄρθρου 325 Α.Κ. δικαιώματος ἐπισχέσεως· συνέπειαι, Π 1231 σ. 474.

13. ***Ἀναστολὴ συμβάσεως ἐργασίας.*** Ἐπὶ ἀπεργίας, Π 5853 σ. 333, Π 16953 σ. 1490.

14. ***Διάρκεια· συμβάσεις ὡρισμένου ἢ ἀορίστου χρόνου· συνέπειαι.*** Βλ. καὶ κατωτέρω παράγραφον 15. Ἐπανειλημμένη ἀνανέωσις συμβάσεως ὡρισμένου· δὲν μετατρέπει ταύτην, ἄνευ ἑτέρου, εἰς ἀορίστου χρόνου σύμβασιν, πλὴν ἂν ἐγένετο ἐπὶ σκοπῷ καταστρατηγήσεως τῶν περὶ καταγγελίας συμβάσεως ἐργασίας νόμων, Γν.Σ. σ. 176.—Σύμβασις δι' ὡρισμένου ἔργου· ὡρισμένης χρονικῆς διαρκείας κατ' ἄρθρον 669 § 2 Ἀστικοῦ Κώδικος· πρόσληψις ὑπὸ Ο.Δ.Ε.Π. τεχνικῶν πρὸς ἀντιμετώπισιν ἐκτάκτων οἰκοδομικῶν ἐργασιῶν· ὡρισμένη διάρκεια κατ' ἄρθρον 7 § 3 ν. 3432)1955· ἀνεφάρμοστον ἄρθρου 8 ν. 2112)1920, ΑΠ 784 σ. 268.—Μετατροπὴ συμβάσεως ἐργασίας ἀορίστου χρόνου εἰς ὡρισμένου πρὸς καταστρατήγησιν τοῦ νόμου, Π 1250 σ. 615.—Ἔννοια συμβάσεως ἐργασίας ὡρισμένου ἔργου· σύναψις δι' ἐκτέλεσιν ὡρισμένου ἔργου σύναψις ἀνεξαρτήτων ἀλλήλων συμβάσεων ἐργασίας ὡρισμένου χρόνου, ληγούσης ἑκάστης αὐτοδικαίως ἅμα τῷ πέρατι τοῦ ἔργου· ἀνεφάρμοστον διατάξεων νόμων 2112)1920 καὶ 3198)1955· ἐφαρμογὴ ἄρθρου 281 Α.Κ. καὶ ἐπὶ συμβάσεων ἐργασίας ὡρισμένου χρόνου, προϋποτιθεμένης ὅμως καταγγελίας συμβάσεως καὶ ὄχι αὐτοδικαίας λήξεως ταύτης, Π 3239 σ. 729.—Στράτευσις μισθωτοῦ καὶ ἰσχὺς συμβάσεως ἐργασίας, ΝΖ σ. 885.—Ἐφαρμογὴ Π.Υ Σ. 956 καὶ 976)1947, κυρωθεισῶν ὑπὸ ἄρθρου 10 ἀ.ν. 913)1949, ἐπὶ συμβάσεων ἀορίστου χρόνου, Γν.Σ. σ. 176.—Ἐφαρμογὴ διατάξεων ἀ.ν. 539)1945 περὶ ἀδειῶν μισθωτῶν καὶ ἐπὶ συνδεομένων διὰ συμβάσεως ἐργασίας ὡρισμένου χρόνου, ὑπὸ τὴν ἀναγκαίαν ὅμως προϋπόθεσιν ὅτι ὁ χρόνος, δι' ὃν συνωμολογήθη ἡ σύμβασις, εἶναι διαρκείας μείζονος τοῦ ἔτους· ἀποζημίωσις κατ' ἄρθρον 5 § 4 ἀ.ν. 539)1945 καὶ ἐπίδομα ἀδείας, ΑΠ 374 σ. 855, Εἰσαγ. σ. 854.—Ἀνεφάρμοστον ἄρθρου 5 § 5 ἀ.ν. 539)1945 ἐπὶ λήξεως συμβάσεως ἐργασίας ὡρισμένου χρόνου, Γν.Σ. σ. 176.—Ἐφαρμογὴ ἀ.ν. 1836)1951 ἐπὶ συμβάσεως ἐργασίας ἀορίστου χρόνου, Εἰσαγ. σ. 615.—Καθυστέρησις ἀποδοχῶν· συνέπειαι ἐπὶ συμβάσεων ἀορίστου ἢ ὡρισμένου χρόνου, ΝΖ σ. 48.

15. ***Λύσις· καταγγελία· σπουδαῖος λόγος· συνέπειαι κλπ. (ἄρθρα 669, 672 Α.Κ.). Θάνατος ἐργοδότου.*** Πτώχευσις ἐργοδότου καὶ παῦσις ἐξ αὐτῆς τῶν ἐργασιῶν δὲν ἐπιφέρει αὐτοδικαίως λύσιν τῆς συμβάσεως ἐργασίας, Εἰσαγ. σ. 20, ΣΕ 386 σ. 487.—Καταγγελία συμβάσεως ἐν ὀνόματι νομικοῦ προσώπου, ὡς ἐργοδότου, ὑπὸ φυσικοῦ προσώπου, στερουμένου τῆς πρὸς ἀντιπροσώπευσιν αὐτοῦ ἐξουσίας· πρᾶξις ἀλλοτρία διὰ τὸ νομικὸν πρόσωπον, μὴ ὑπέχον οὕτω ἀστικὴν εὐθύνην ἐναντι τοῦ μισθωτοῦ περὶ πληρωμῆς εἰς τοῦτον μισθοῦ ὑπερημερίας διὰ τὸν ἀπὸ τῆς ἀνυποστάτου οὕτω καταγγελίας καὶ ἐφεξῆς χρόνον, ἀλλὰ μόνον ἀπὸ τῆς ἀποκρούσεως ὑπὸ τοῦ ἀληθοῦς ἀντιπροσώπου τῶν προσηκόντως ὑπὸ τοῦ μισθωτοῦ προσενεχθεισῶν ὑπηρεσιῶν ἐνοχὴ ψευδοῦς ἀντιπροσώπου· ἀνεφάρμοστον προθεσμίας ἀγωγῆς ἄρθρου 6 § 1 νόμου 3198)1955· ἔγκρισις καταγγελίας ὑπὸ τοῦ νομικοῦ προσώπου· συνέπειαι, ΑΠ Ὁλ. 761 σ. 143.—Ἐνέργεια ἀπολύσεως μέ-

ρους ἐργαζομένων ἐξ οἰκονομικοτεχνικῶν λόγων, οἷος ὁ περιορισμὸς τῶν ἐργασιῶν τοῦ ἐργοδότου μετ' ἐπιλογήν, λαμβανομένης ὑπ' ὄψιν τῆς οἰκονομικῆς καὶ οἰκογενειακῆς καταστάσεως τῶν μισθωτῶν καὶ διατηρουμένων οὕτω ἐν τῇ ἐργασίᾳ ἐπὶ ἴσοις ὅροις τῶν ἐχόντων μείζονα οἰκογενειακὰ βάρη καὶ ἀσθενεστέρων οἰκονομικῶς· συνέπεια παραβάσεως ἡ ἀκυρότης τῆς ἀπολύσεως, ΑΠ 781 σ. 148. —Λύσις συμβάσεως ἐργασίας, κατ' ἄρθρον 669 ἐδάφ. α' Α.Κ., αὐτοδικαίως ἅμα τῇ παρόδῳ τοῦ συμφωνηθέντος χρόνου, ΑΠ 374 σ. 855. —Ἀνεφάρμοστον ἄρθρου 672 Α.Κ. ἐπὶ συμβάσεων ἐργασίας ἀορίστου χρόνου, ΑΠ 777 σ. 150.—Σπουδαῖος λόγος καταγγελίας συμβάσεως χρόνου· ἔννοια ἄρθρου 672 Α.Κ.· ὑπαρξις σπουδαίου λόγου, ἀποτελοῦντος νομικὴν ἔννοιαν, ὑποκειμένην εἰς τὸν ἔλεγχον τοῦ Ἀρείου Πάγου, κατ' ἄρθρον 672 Α.Κ., ὅταν, θεωρουμένων πασῶν τῶν λογικῶς ληπτέων ὑπ' ὄψιν πραγματικῶν συνθηκῶν τῆς περιπτώσεως, δὲν δύναται κατὰ τὴν καλὴν πίστιν νὰ ἀπαιτηθῇ ἀπὸ τὸν ἐργοδότην, ὅπως διατηρήσῃ περαιτέρω τὸν μισθωτὸν ἐν τῇ ὑπηρεσίᾳ του γεγονότα μὴ συνιστῶντα σπουδαῖον λόγον, ΑΠ 777 σ. 150.—Καταγγελία συμβάσεως ὑπὸ ναυτικοῦ διὰ βαρεῖαν ἐναντι αὐτοῦ παράβασιν τῶν καθηκόντων του πλοιάρχου· συμπληρωματικὴ ἐφαρμογὴ ἄρθρου 672 Α.Κ., ΝΖ σ. 321.—Ἀνεφάρμοστον ἄρθρου 672 Α.Κ. περὶ καταγγελίας συμβάσεως διὰ σπουδαῖον λόγον ἀποτελήποτε ἄνευ τηρήσεως προθεσμίας ἐπὶ συμβάσεων ἐργασίας ἀορίστου χρόνου, ἰσχύοντος, κατ' ἄρθρον 38 Εἰσαγ. Ν. Α.Κ., τοῦ νόμου 2112)1920, ρυθμίζοντος ἀποκλειστικῶς ἐν ἄρθρῳ 5 αὐτοῦ τὸ θέμα τῆς ἐκτάκτου καταγγελίας· ἀπόλυσις μισθωτοῦ ὑπὸ ἐργοδότου λόγῳ ὑποπτίου παραμελήσεως ὑπὸ τοῦ μισθωτοῦ τῆς προσηκούσης ἐκτελέσεως τῶν ἐκ τῆς συμβάσεως ὑποχρεώσεών του καὶ δικαίωμα ἀποζημιώσεως νόμου 2112) 1920, ἐκτὸς ἂν ἡ παράβασις τῶν καθηκόντων ἐγένετο ὑπὸ τοῦ μισθωτοῦ ἐπίτηδες πρὸς ἐξαναγκασμὸν τοῦ ἐργοδότου δι' ἀπόλυσιν ἐπὶ καταβολῇ ἀποζημιώσεως, ΑΠ 318 σ. 803, Εἰσαγ. σ. 802.—Ἔννοια σπουδαίου λόγου κατ' ἄρθρον 672 Α.Κ. πρὸς καταγγελίαν συμβάσεως ἐργασίας ὡρισμένου χρόνου πρὸ τῆς λήξεως αὐτοῦ· σπουδαῖος λόγος καὶ ἡ μεταβολὴ τῶν περιουσιακῶν σχέσεων τοῦ ἐργοδότου· πτώχευσις· συνέχισις ἐργασιῶν πτωχευσάσης ἐπιχειρήσεως ὑπὸ τοῦ συνδίκου, Π 5098 σ. 1429.—Καταγγελία κατὰ τὴν διάρκειαν συμβάσεως ἐργασίας ὡρισμένου χρόνου κατ' ἄρθρον 672 Α.Κ. καὶ ἀποζημίωσις κατ' ἄρθρον 5 ἀ.ν. 539)1945 περὶ ἀδειῶν, Εἰσαγ. σ. 854.—Ὑπερημερία ἐργοδότου μετὰ καταγγελίαν συμβάσεως ὡρισμένου χρόνου· κρίσις δικαστηρίου ὅτι ὁ ἐργοδότης κατέστη ὑπερήμερος περὶ τὴν ἀποδοχὴν τῶν ὑπηρεσιῶν μισθωτοῦ συνεπείᾳ ἀκύρως γενομένης παρ' αὐτοῦ καταγγελίας τῆς μεταξὺ των συμβάσεως ἐργασίας ὡρισμένου χρόνου, χωρὶς νὰ βεβαιοῖ, ὅτι ὁ μισθωτὸς καὶ μετὰ τὴν ἀνυπόστατον καταγγελίαν τῆς συμβάσεως ἐργασίας προσέφερεν εἰς τὸν ἐργοδότην τὰς ὑπηρεσίας του προσηκόντως καὶ δὴ εἰς τὸν ὑπὸ τῆς ἐργασιακῆς συμβάσεως καθορισθέντα τόπον παροχῆς καὶ ὅτι αὗται ἀπεκρούσθησαν ὑπὸ τοῦ ἐργοδότου ἀναίρεσις ἀποφάσεως, ΑΠ 381 σ. 972.—Ἐφαρμογὴ νόμου 3514)1928 ἐπὶ συμβάσεως ἐργασίας ἀορίστου χρόνου, ΝΖ σ. 885. — Ἀποχὴ μισθωτοῦ ἐκ τῆς ἐργασίας· τύχη συμβάσεως ἐργασίας. Βλ. ἀνωτέρω παράγρ. 8. — Ἀπεργία προφανῶς ἀδικαιολόγητος ἢ ἀντικειμένη εἰς τὸν νόμον ἢ τὰ χρηστὰ ἤθη· μὴ νόμιμος ἐκτίμησις ὡς λύσεως τῆς συμβάσεως ἐργασίας ὑπὸ τῶν ἀπεργῶν· αἴτημα ἐπαναπροσλήψεως ἀπολυθέντων ὑπὸ ἐργοδότου μισθωτῶν, Π 5853 σ. 333.—Δικαίωμα ἐργοδότου πρὸς καταγγελίαν συμβάσεως ἐργασίας ἀορίστου χρόνου καὶ μετὰ τὴν κήρυξιν ἀπεργίας παρὰ τοῦ ἐργαζομένου, Γνμδ. νμθ. σ. 450. — Ἄσκησις δικαιώματος τοῦ ἐργοδότου πρὸς λύσιν τῆς συμβάσεως ἐργασίας διὰ καταγγελίας αὐτῆς· περιορισμὸς ἐκ τοῦ ἄρθρου 281 Α. Κ., Π 5853 σ. 333. — Μόνη ἡ καθυστέρησις ἀποδοχῶν δὲν συνιστᾷ καταγγελίαν συμβάσεως ἐργασίας, Εἰσαγ. σ. 337.— Νόμιμος ἡ ὑπὸ τοῦ ἐργοδότου καταγγελία τῆς συμβάσεως ἐργασίας ἐκ τοῦ λόγου ὅτι οὗτος δὲν δύναται νὰ συμμορφωθῇ πρὸς τοὺς ὅρους τῆς ἰσχυούσης νομίμως συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας ἢ διαιτητικῆς ἀποφάσεως, Γνμδ. νμθ. σ. 452 — Λῆξις συμβάσεων γενικῶν διευθυντῶν νομικῶν προσώπων δημοσίου δικαίου· ἔλεγχος διατάξεως ἄρθρου 8 ν.δ. 4352)1964 ὑπὸ συνταγματικὴν ἔποψιν, Π 3611 σ. 861.— Λύσις σχέσεως ἀντικαθιστωμένων ὑπὸ τῶν Συμβουλίων Πολεμιστῶν, Γνμδ. νμθ. σ. 1411.—Ἀπόκρουσις ὑπηρεσιῶν μισθωτοῦ μετ' ἄκυρον σύμβασιν ἐργασίας καὶ συνέπειαι κατὰ ν. 3198)1955· ἀπόλυσις μισθωτοῦ πρὸ τῆς λήξεως τοῦ συμβατικοῦ χρόνου· ἔλλειψις ὑπερημερίας τοῦ ἐργοδότου κατ' ἄρθρον 656 Α.Κ., προϋποθέτον ἔγκυρον σύμβασιν ἐργασίας· ἰσχυρισμὸς μισθωτοῦ περὶ καταχρήσεως δικαιώματος ἐκ τῆς προβολῆς τῆς ἀκυρότητος τῆς συμβάσεως, ΑΠ 462 σ. 1357.—Ἐπιδότησις δι' ἀνεργίαν μετὰ λῆξιν σχέσεως ἐργασίας, ΝΖ σ. 497.— Λύσις συμβάσεως ἠσφαλισμένων καὶ εἰσφοραὶ δι' ἐργασίαν συνταξιούχων, ΝΖ σ. 625.— Λύσις συμβάσεως ἐργασίας ναυτικῶν, βλ. λ. *Ναυτικοί*.— Λύσις συμβάσεως ἐργασίας διὰ τοῦ θανάτου κατ' ἄρθρον 675 Α.Κ., Σημ. σ. 1216.— Βλ. ὡς πρὸς τὴν καταγγελίαν συμβάσεως ἐργασίας καὶ τὰς λ. ***Καταγγελία συμβάσεως ἐργασίας***, ***Κατάχρησις δικαιώματος***, ***Παλαιοὶ πολεμισταί***, ***Στράτευσις***, ***Συνδικαλιστικὰ στελέχη***.

16. ***Πιστοποιητικὰ ἐργασίας***. Ὑποχρέωσις ἐργοδότου πρὸς χορήγησιν βεβαιώσεως περὶ τῆς προϋπηρεσίας· εὐθύνη ἐναντι τοῦ ἑπομένου ἐργοδότου κατ' ἄρθρον 914 Α.Κ. ἐπὶ ἀνακριβοῦς βεβαιώσεως, ΝΖ σ. 434.—Μετενέργεια ἐργασιακῆς σχέσεως ἀφορᾷ κυρίως τὴν ἐκ τῶν ἄρθρων 2 τόμου 2112)1920 καὶ 678 Α.Κ. ὑποχρέωσιν παροχῆς πιστοποιητικοῦ ἐργασίας, Γνμ. νμθ. σ. 453.

17. ***Παραίτησις δικαιωμάτων***. Βλ. λ. ***Δημοσία***

τάξις, *Παραίτησις*.

Ἐργάτοι. Βλ. λ. *Ὑπάλληλοι ἰδιωτικοί, Δῆμοι - Κοινότητες, Δημόσιον, Καταγγελία συμβάσεως ἐργασίας, Ναυτικοί* καὶ τὰ λοιπὰ κατ' ἰδίαν θέματα καὶ κατηγορίας ἐργατῶν εἰς τὰς οἰκείας λέξεις. Ἔννοια ἐργάτου· πρόσληψις ὡς γεωργικοῦ ἐργάτου, χρησιμοποιουμένου ἀργότερον ὡς ἀρχιεργάτου, ἐπιβλέποντος ἐργάτας· χαρακτηρισμὸς ἐργασίας κυρίως σωματικῆς· ἀνεφάρμοστον ν. 2112)1920, ΑΠ 174 σ. 867.—Προϋπηρεσία μεταταγέντος εἰς τὴν κατηγορίαν ὑπαλλήλου ἐκ τῆς ὑπηρεσίας ἐργάτου, δι' ἐφαρμογὴν τῆς 28)1963 διαιτητικῆς ἀποφάσεως περὶ ἀποδοχῶν προσωπικοῦ Γραφείων, Ἔγγρ. σ. 179.

Ἐργατικὰ ἀτυχήματα. Ἰσχὺς ν. 551)1914 βάσει τοῦ ἄρθρου 38 Εἰσ. νόμου Α.Κ.· δὲν δύναται νὰ καταργηθῇ εἰμὴ μόνον διὰ νεωτέρου νόμου, ΝΖ σ. 197.—Θέσπισις διὰ νόμου 551)1914 εὐθύνης τοῦ ἐργοδότου πρὸς ἀποζημίωσιν ἕνεκα περιουσιακῆς ζημίας, ἀνεξαρτήτως πταίσματος αὐτοῦ, ΑΠ 146 σ. 526.—Προϋπόθεσις ἐφαρμογῆς νόμου 551)1914, πλὴν ἄλλων, καὶ ἡ ὕπαρξις συμβάσεως ἐργασίας μεταξὺ παθόντος καὶ τῶν ἐν αὐτῷ ὁριζομένων ἐργοδοτῶν, ἀνεξαρτήτως πρὸς ἐμφιλοχωρούσας πλημμελείας, ἐπηρεαζούσας τὸ κῦρος αὐτῆς, ΑΠ 361 σ. 977, Π 1189 σ. 1420. — Παροχὴ δικαιώματος ἀποζημιώσεως ὑπὸ τοῦ ἐργοδότου, δάσκις ἐπῆλθεν ἀτύχημα ἐκ βιαίου συμβάντος εἰς ἐργάτην ἢ ὑπάλληλον ἐν τῇ ἐκτελέσει τῆς ἐργασίας ἢ ἐξ ἀφορμῆς αὐτῆς, ἐφ' ὅσον τοῦτο δὲν προεκλήθη ἐκ προθέσεως· ἔννοια ἐργατικοῦ ἀτυχήματος· ἐπιρροὴ ἀμελείας παθόντος, ΑΠ 727 σ. 86.—Προκειμένης ἀγωγῆς ἀποζημιώσεως ἐκ τοῦ κοινοῦ ἀστικοῦ δικαίου, κατ' ἄρθρον 16 νόμου 551)1915, ἔχει ἐφαρμογὴν τὸ ἄρθρον 300 Α.Κ. περὶ συντρέχοντος πταίσματος, ὑποκειμένης ἀδικοπραξίας ἐκ τῶν ἄρθρων 298, 914 Α.Κ., Εἰσαγ. σ. 86, ΑΠ 727 σ. 86. —Ἀποζημίωσις μισθωτοῦ ἐξ ἐργατικοῦ ἀτυχήματος κατὰ ν. 551)1914· πρόθεσις καὶ ἀμέλεια παθόντος· ἀνεφάρμοστον ἄρθρου 300 Α.Κ. περὶ συντρέχοντος πταίσματος· ἔννοια ἐργατικοῦ ἀτυχήματος· ἐπιδεινωσις προϋπαρχούσης ἀσθενείας ὑπὸ τὴν ἔννοιαν ἐργατικοῦ ἀτυχήματος· ἔννοια ἀμελείας παθόντος διὰ μείωσιν ἀποζημιώσεως· ἰσχυρισμὸς περὶ παραβάσεως ἐκ μέρους τοῦ παθόντος διατάξεων περὶ ναυτικῆς ἐργασίας· κατάρτισις συμβάσεως μισθώσεως ἐργασίας ἐν τῇ ἡμεδαπῇ καὶ ἐκτέλεσις ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ, ἔνθα καὶ ἡ καταβολὴ τοῦ μισθοῦ· ἔγκυρος συνομολόγησις αὐτοῦ εἰς συνάλλαγμα, τῆς καταψηφίσεως ὅμως γινομένης εἰς ἔγχωριον νόμισμα καὶ ἐπὶ τῇ ἐπισήμῳ τιμῇ τοῦ συναλλάγματος κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς πληρωμῆς· ὑπολογισμὸς ἀποζημιώσεως νόμου 551)1914, Ε 5054 σ. 1422. — Ἀποζημιώσεις ἐξ ἐργατικῶν ἀτυχημάτων μισθωτῶν· δεσμευτικὴ διὰ τὸ Τμῆμα τοῦ Ἀρείου Πάγου ἡ ἀπόφασις τῆς Ὁλομελείας, ἡ ἐπιλύσασα τὸ ζήτημα τῆς ὑπαγωγῆς τῶν ἀποζημιώσεων ἐξ ἐργατικῶν ἀτυχημάτων πρὸ τῆς 11.11.1944 εἰς τὴν νομισματικὴν διαρρύθμισιν τοῦ νόμου 18)1944 καὶ τὸν ἀ. ν. 1073)1945, ΑΠ 746 σ. 214.—Ἔννοια ἐργατικοῦ ἀτυχήματος κατὰ νόμον 551)1914· ὑπολογισμὸς ἀνικανότητος ἐν σχέσει πρὸς τὸ ἀσκούμενον ὑπὸ τοῦ παθόντος ἐπάγγελμα· ποσοστὸν ἀνικανότητος· ἀναπροσαρμογὴ ἀποζημιώσεων νόμου 551)1914· ὑπολογισμὸς ἐν περιπτώσει μερικῆς διαρκοῦς ἀνικανότητος· καθορισμὸς ἀποζημιώσεως ἐπὶ ἐργατῶν, μὴ συμπληρωσάντων τὰ 21ον ἔτος τῆς ἡλικίας των· τί περιλαμβάνει ὁ μισθός· ὑποχρέωσις τοῦ ὑπευθύνου εἰς ἀποζημίωσιν πρὸς πληρωμὴν τῶν ἰατρικῶν καὶ φαρμακευτικῶν ἐξόδων νοσηλείας· ὑπολογισμὸς βάσει τῶν ἑκάστοτε ἰσχυουσῶν πραγματικῶν τιμῶν· ἰδιαιτέρα τροφή· εἰς τί συνίστανται τὰ ἰατρικὰ καὶ φαρμακευτικὰ ἔξοδα· ὀρθοπεδικὰ ὄργανα· πότε ἡ δαπάνη βαρύνει τὸν ἐργοδότην, Π 379 σ. 397. — Εὐθύνη ἰδιοκτητῶν πολυκατοικίας δι' ἀτύχημα, ἐπερχόμενον εἰς τὸν ἀναπληρωτὴν τοῦ θυρωροῦ πολυκατοικίας, Γν.Σ. σ. 744. —Εἰσαγωγὴ ἀγωγῆς περὶ ἀποζημιώσεως ἐκ κοινῆς ἀδικοπραξίας ἐνώπιον τοῦ Πρωτοδικείου· ἰσχυρισμὸς ἐναγομένου περὶ ὑπάρξεως ἐργατικοῦ ἀτυχήματος καὶ ἁρμοδιότητος Εἰρηνοδικείου κατ' ἄρθρον 13 νόμου 551)1914· ἀγωγὴ ἀποζημιώσεως καὶ χρηματικῆς ἱκανοποιήσεως δι' ἠθικὴν βλάβην· ἰσχυρισμὸς ἐναγομένου περὶ ἀποκλειστικῆς ὑπαιτιότητος τοῦ ἐνάγοντος καὶ περὶ συνυπαιτιότητος αὐτοῦ κατ' ἄρθρον 300 Α.Κ., ΑΠ 361 σ. 977. — Δικαίωμα παθόντος ἐξ ἐργατικοῦ ἀτυχήματος μισθωτοῦ πρὸς ἐγείρσιν τῆς κατ' ἄρθρον 16 νόμου 551)1914 ἀγωγῆς ἐκ τοῦ κοινοῦ Ἀστικοῦ Δικαίου μόνον ἐφ' ὅσον τὸ ἀτύχημα ὀφείλεται εἰς δόλον τοῦ ἐργοδότου ἢ ἐπῆλθεν ἐν ἐπιχειρήσει, ἐν τῇ ὁποίᾳ δὲν ἐτηρήθησαν αἱ περὶ ἀσφαλείας τῶν ἐργαζομένων διατάξεις· τίνες διατάξεις περὶ ὅρων ἀσφαλείας νοοῦνται, ἐκ τῆς παραβάσεως τῶν ὁποίων δίδεται ἡ ἐκ τοῦ Ἀστικοῦ Δικαίου ἀγωγή· ἔννοια ἐργατικοῦ ἀτυχήματος κατὰ νόμον 551)1914· ἀτύχημα εἰς ἐργάτην θαλάσσης· εἰδικαὶ περὶ ἐργατῶν θαλάσσης διατάξεις· ἔννοια τούτων· ἁρμοδιότης Εἰρηνοδικείου ἐπὶ ἀγωγῶν ἐκ τοῦ νόμου 551)1914, Π 4760 σ. 1040. — Ἔννοια ὁλικῆς καὶ μερικῆς ἀνικανότητος ἐξ ἐργατικοῦ ἀτυχήματος· κριτήρια· παραπομπὴ ζητήματος πρὸς ἐπίλυσιν εἰς Ὁλομέλειαν Ἀρείου Πάγου, ἐκδοθεισῶν ἤδη δύο ἀντιθέτων πρὸς ἀλλήλας ἀποφάσεων τοῦ Ἀρείου Πάγου καὶ διὰ τὴν ἐνότητα τῆς νομολογίας, ΑΠ 787 σ. 153. — Ἔννοια ἐργατικοῦ ἀτυχήματος· θεώρησις κατὰ τὴν ἔννοιαν τοῦ νόμου 551)1914 ὡς ἀτυχήματος ἐκ βιαίου συμβάντος ἐν τῇ ἐκτελέσει τῆς ἐργασίας ἢ ἐξ ἀφορμῆς αὐτῆς καὶ τῆς νόσου, ἀλλ' ἐκείνης μόνον, ἥτις ἐπῆλθεν εἰς τὸν μισθωτὸν οὐχὶ ἐκ βαθμιαίας ἐξασθενήσεως τοῦ ὀργανισμοῦ του, ἀλλ' ἕνεκεν ἐκτελέσεως τῆς ἐργασίας ὑπὸ ὅλως ἀσυνήθεις, ἐξαιρετικὰς καὶ ἀνωμάλους συνθήκας, αἵτινες ὑπῆρξαν ἡ κυρία ἀφορμή, ἐκ τῆς ὁποίας ἐξεδηλώθη ἡ ἀνεπτύχθη ἡ νόσος, ΑΠ 678 σ. 7.—Θεώρησις ὡς ἐργατικοῦ ἀτυχήματος κατὰ τὴν ἔννοιαν τοῦ νόμου 551)1914 καὶ τῆς νόσου, ἐξ ἧς ἔπαθεν ὁ ἐργαζόμενος κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς ἐργασίας

του και εξ αίτιας αύτης, ένεκα της εν δεδομένη περιστάσει εκτελέσεως ταύτης υπό όλως εξαιρετικάς και μη κανονικάς, άλλ' ασυνήθεις και εκτάκτους συνθήκας, αίτινες υπήρξαν η κυρία αφορμή, εξ ης εξεδηλώθη η νόσος, Π 23274 σ. 414.—Επιδείνωσις νόσου μισθωτού εξ εργασίας υπό ασυνήθεις συνθήκας· γενικαί αρχαί εκ των άρθρων 288 και 662 Α.Κ.· ύπαρξις όρων βιαίου συμβάντος κατά την έννοιαν του νόμου 551)1914, εάν η νόσος, εκ της οποίας έπασχεν ο εργαζόμενος, επεδεινώθη όχι εκ βαθμιαίας εξασθενήσεως του οργανισμού, συνεπεία του είδους της αναληφθείσης εργασίας, άλλ' ένεκα της εν συγκεκριμένη περιπτώσει συνεχίσεως αύτης υπό συνθήκας ασυνήθεις, εκτάκτους ή εξαιρετικάς, λόγω των οποίων κατεπονήθη βαρύτατα ο οργανισμός του πάσχοντος· ασυνήθεις, έκτακτοι και εξαιρετικαί συνθήκαι και αι υπό του εργοδότου επιβαλλόμεναι πέραν των εκ της εργασιακής συμβάσεως υποχρεώσεις, ΑΠ 696 σ. 82.—Επιδείνωσις νόσου μισθωτού υπό την έννοιαν εργατικού ατυχήματος· ανυπαρξία των όρων βιαίου συμβάντος εν τη εκτελέσει της εργασίας ή εξ αφορμής αύτης, κατά την έννοιαν του νόμου 551)1914, εάν η νόσος, εξ ης έπασχεν ο εργαζόμενος, επεδεινώθη και εντεύθεν κατέστη ανίκανος προς εργασίαν εκ βαθμιαίας εξασθενήσεως του οργανισμού του, συνεπεία του είδους της αναληφθείσης εργασίας, ήτις όμως εξετελείτο υπό συνθήκας συνήθεις και κανονικάς, προσιδιαζούσας εις την φύσιν αύτης και ένεκεν των οποίων κατά την συνήθη πορείαν των πραγμάτων δεν θά εξεδηλούτο η νόσος· ανήκουσα εις το Δικαστήριον της ουσίας ή κρίσις περί ανάγκης διενεργείας πραγματογνωμοσύνης, μη υποκειμένη εις τον έλεγχον του Αρείου Πάγου, ΑΠ 352 σ. 1106.—Υπαρξις των όρων του βιαίου συμβάντος, εάν η νόσος, εξ ης έπασχεν ο εργαζόμενος, επεδεινώθη ένεκεν της εκτελέσεως της εργασίας υπό συνθήκας εκτάκτους ή εξαιρετικάς· όροι υγιεινής και ασφαλείας εις μεταλλεία· πάθησις εργάτου λόγω παραβάσεως τούτων χρηματική ικανοποίησις δι' ηθικήν βλάβην παθόντος μισθωτού, Π 23274 σ. 414.—Ησφαλισμένων εις το Ι.Κ.Α.· περιορισμός ευθύνης εργοδότου προς αποζημίωσιν εις μόνας τας περιπτώσεις ατυχήματος εκ δόλου του εργοδότου ή του υπό τούτου προστηθέντος, Π 5177 σ. 84, Εισαγ. σ. 7.—Εάν το ατύχημα δεν οφείλεται εις πταίσμα ή επέρχεται εξ αμελείας ή ένεκα μη τηρήσεως των διατάξεων περί των όρων ασφαλείας των εργαζομένων ή προκαλουμένη περιουσιακή ζημία καλύπτεται αποκλειστικώς διά της αξιώσεως επί των παροχών του νόμου περί Ι.Κ.Α., Π 5177 σ. 84.—Αγωγή αποζημιώσεως εξ εργατικού ατυχήματος κατά τον νόμον 551)1914 και κατά τας διατάξεις του Α.Κ.· διαζευκτική εύχέρεια· περίπτωσις ησφαλισμένου εις το Ι.Κ.Α.· ησφαλισμένοι εις άλλα Ασφαλιστικά Ταμεία, Π 1189 σ. 1420.—Ησφαλισμένων Ι.Κ.Α.· μη απαλλαγή εργοδότου της κατ' άρθρα 298, 299, 932, 933 Α.Κ. χρηματικής ικανοποιήσεως του μισθωτού δι' ηθικήν βλάβην ή διά ψυχικήν οδύνην των μελών της οικογενείας θανόντος εξ εργατικού ατυχήματος, Εισαγ. σ. 7.—Απαλλαγή εργοδοτών υποχρεώσεων προς αποζημίωσιν επί εργατικού ατυχήματος, κατ' άρθρον 60 § 3 ά. ν. 1846 περί Κοινωνικών Ασφαλίσεων· αρκεί το θύμα να ήτο εκ των ασφαλιστέων εις τας Κοινωνικάς Ασφαλίσεις προσώπων και ανεξαρτήτως του εάν τούτο είχεν εγγραφή ή όχι εις τα μητρώα του Ι.Κ.Α., Π 1048 σ. 314, Εισαγ. σ. 344, Π 37 σ. 725.—Επέλευσις ατυχήματος εκτός ασφαλιστικής περιοχής, του εργοδότου ευρίσκοντος ή κατοικούντος εντός αύτης· υποχρέωσις εργοδότου προς αναγγελίαν εργατικού ατυχήματος εις το Ι.Κ.Α.· ανατρεπτική προθεσμία· παράλειψις αύτης και υποχρέωσις εργοδότου προς αποζημίωσιν κατά νόμον 551)1914· ποσόν αποζημιώσεως κατά νόμον 551)1915· συνυπαιτιότης πασθόντος κατ' άρθρον 300 Α.Κ., Π 37 σ. 725.—Απαλλαγή εργοδότου υποχρεώσεως προς αποζημίωσιν εξ εργατικού ατυχήματος ησφαλισμένου εις το Ι.Κ.Α.· δικαίωμα αγωγής εκ του κοινού Αστικού Δικαίου προς αποζημίωσιν παθόντος εξ εργατικού ατυχήματος, ησφαλισμένου εις Ειδικόν Ταμείον κυρίας ασφαλίσεως, οίον το Ταμείον Ασφαλίσεως Εργατών Κεραμοποιείων· παράβασις όρων ασφαλείας· ισχυρισμός εργοδότου περί καταχρηστικής άσκήσεως δικαιώματος μισθωτού· συντρέχον πταίσμα παθόντος κατ' άρθρον 300 Α.Κ., ΑΠ 315 σ. 806.—Προστασία ησφαλισμένου επί εργατικού ατυχήματος· προθεσμία αναγγελίας εις το Ι.Κ.Α.· χαρακτηρισμός κατ' άρθρα 8 § 4 και 34 § 1 ά. ν. 1846)1951 ως εργατικού ατυχήματος του εν τη εργασία ή εξ αφορμής ταύτης επελθόντος βιαίου συμβάντος· θεώρησις κατά την έννοιαν της διατάξεως ως εργατικού ατυχήματος και του λαβόντος χώραν κατά την μετάβασιν του ησφαλισμένου εις τον τόπον της εργασίας ή κατά την επιστροφήν του εκ ταύτης, ΣΕ 1953 σ. 1050.—Υποχρεωτική ασφάλισις εις Ασφαλιστικόν Οργανισμόν· συνέπειαι μη καταβολής εισφορών και ελλείψεως επαφής μετά του Οργανισμού· ανεφάρμοστον των συνεπειών τούτων επί εργατικού ατυχήματος, ΣΕ 182 σ. 485.—Εφαρμογή νόμου 551)1914 και διά τους ησφαλισμένους κατά της αναπηρίας εις Ειδικόν Ασφαλιστικόν Ταμείον, Εισαγ. σ. 7.—Ευθύνη εργοδότου επί εργατικού ατυχήματος άρτεργάτου· έκδοσις εντός εξουσιοδοτήσεως νόμου 557)1943 της ύ. ά. 44952)1951· περιπτώσεις απαλλαγής εργοδότου υποχρεώσεως προς αποζημίωσιν εκ του νόμου 551)1914 περί εργατικών ατυχημάτων, ΑΠ 304 σ. 1042.—Ατυχήματα εργασίας άρτεργατών· Ταμείον Ασφαλίσεως, ΝΖ σ. 193.—Χρηματική ικανοποίησις δι' ηθικήν βλάβην εξ εργατικού ατυχήματος, Εισαγ. σ. 7.—Χρηματική ικανοποίησις δι' ηθικήν βλάβην εξ εργατικού ατυχήματος· παράβασις όρων ασφαλείας και συντρέχον πταίσμα παθόντος· πρόκλησις εργατικού ατυχήματος λόγω υπαιτίου και παρανόμου ενεργείας εργοδότου, υπο-

χοεοῦντος τὴν ἐργαζομένην ἄνευ ἀδείας τῆς Ἀρχῆς εἰς παροχὴν ἐργασίας πέραν τοῦ νομίμου ὀκταώρου καὶ εἰς τὴν παράλειψιν αὐτοῦ νὰ ἀντικαθιστᾷ δι' ἑτέρας εἰς ἐργασίαν, ἐπιφέρουσαν ὑπερκόπωσιν τῶν ὀφθαλμῶν της συντρέχον πταῖσμα παθούσης· ποσὸν χρηματικῆς ἱκανοποιήσεως, Π 23006 σ. 88. — Ὑπαρξις ἀξιώσεως χρηματικῆς ἱκανοποιήσεως δι' ἠθικὴν βλάβην ἐπὶ ἐργατικοῦ ἀτυχήματος κατὰ τὸν νόμον 551)1914 ὀφειλομένου εἰς δόλον τοῦ ἐργοδότου ἢ μὴ τήρησιν ὅρων ἀσφαλίσεως, λόγῳ καὶ μόνον τῆς ἐμφιλοχωρούσης ἀδικοπραξίας· τὸ αὐτὸ καὶ ἐπὶ ἐργατικοῦ ἀτυχήματος, ὀφειλομένου εἰς ἀμέλειαν τοῦ ἐργοδότου ἢ τῶν ὑπ' αὐτοῦ προστηθέντων· συντρέχον πταῖσμα ζημιωθέντος κατ' ἄρθρον 300 Α.Κ.· συνέπειαι· μὴ ἀναγκαία εἰ δικὴ ἀπόδειξις διὰ τὴν ἔκτασιν τῆς χρηματικῆς ἱκανοποιήσεως, Π 1084 σ. 344. — Γενεσιουργὸς αἰτία τῆς χρηματικῆς ἱκανοποιήσεως λόγῳ ἠθικῆς βλάβης κατ' ἄρθρα 299, 932 καὶ 922 Α.Κ.· ἀξιωσις χρηματικῆς ἱκανοποιήσεως καὶ ἐπὶ ἐργατικοῦ ἀτυχήματος κατὰ τὸν νόμον 551)1914, διὰ τοῦ ὁποίου ἐθεσπίσθη εὐθύνη τοῦ ἐργοδότου πρὸς ἀποζημίωσιν ἕνεκα περιουσιακῆς ζημίας, ἀνεξαρτήτως πταίσματος αὐτοῦ, μόνον ἐν ὑπαιτιότητι τοῦ ἐργοδότου ἢ τοῦ ὑπ' αὐτοῦ προστηθέντος, ΑΠ 146 σ. 526.—Χρηματικὴ ἱκανοποίησις δι' ἠθικὴν βλάβην παθόντος ἐξ ἀτυχήματος· ἄρθρα 298, 299 καὶ 933 Α.Κ.· δικαίωμα χρηματικῆς ἱκανοποιήσεως δι' ἠθικὴν βλάβην, ἕνεκα μὴ περιουσιακῆς ζημίας, προξενουμένης εἰς ἔνομα τοῦ προσώπου ἀγαθά, μὴ δυνάμενα νὰ ἀποτιμηθῶσιν ὡς καὶ ἐπὶ ἀδικοπραξίας κατὰ τὴν ἐν ἄρθρῳ 914 Α.Κ. ἔννοιαν τῆς ζημιογόνου πράξεως· ὕπαρξις τοῦ δικαιώματος τούτου καὶ ἐπὶ ἐργατικοῦ ἀτυχήματος ὀφειλομένου εἰς παράβασιν ὅρων ἀσφαλείας τῶν ἐργαζομένων, ΑΠ 355 σ. 852.—Ὅροι ὑγιεινῆς καὶ ἀσφαλείας εἰς μεταλλεῖα· πάθησις ἐργάτου λόγῳ παραβάσεως τούτων· χρηματικὴ ἱκανοποίησις δι' ἠθικὴν βλάβην παθόντος μισθωτοῦ, Π 23274 σ. 414. —Χρηματικὴ ἱκανοποίησις διὰ ψυχικὴν ὀδύνην μελῶν οἰκογενείας παθόντος· προϋποθέσεις χρηματικῆς ἱκανοποιήσεως λόγῳ ψυχικῆς ὀδύνης· ἀπόδειξις ὑπαιτιότητος· κρίσις περὶ τοῦ ποσοῦ τῆς χρηματικῆς ἱκανοποιήσεως, Π 1189 σ. 1420. —Δὲν ὑπάγεται εἰς τὴν ἐργατικὴν διαδικασίαν ἡ κατ' ἄρθρα 932 καὶ 299 Α.Κ. ἀξιωσις χρηματικῆς ἱκανοποιήσεως λόγῳ ψυχικῆς ὀδύνης τῆς οἰκογενείας μισθωτοῦ θανόντος ἐξ ἐργατικοῦ ἀτυχήματος, Εἰσαγ. σ. 7, ΑΠ 712 σ. 34, Π 5177 σ. 84, Εἰσαγ. σ. 345, Π 1189 σ. 1420.—Ἀξιωσις χήρας θανόντος μισθωτοῦ πρὸς χρηματικὴν ἱκανοποίησιν λόγῳ ψυχικῆς ὀδύνης κατ' ἄρθρον 932 Α.Κ.· ἐκδίκασις ἀγωγῆς κατὰ τὴν τακτικὴν διαδικασίαν, Π 5177 σ. 84.—Ἁρμοδιότης Πρωτοδικείου λόγῳ ποσοῦ ἐπὶ ἀγωγῆς, ἐχούσης βάσιν κοινὴν ἀδικοπραξίαν καὶ διωκούσης ἀποζημίωσιν διὰ μὴ περιουσιακὴν ζημίαν καὶ χρηματικὴν ἱκανοποίησιν λόγῳ ἠθικῆς βλάβης· ἰσχυρισμὸς ἀναγομένου περὶ ἐργατικοῦ ἀτυχήματος καὶ ἁρμοδιότητος Εἰρηνοδίκου κατ' ἄρθρον 13 νόμου 551)1915, ΑΠ 361 σ. 977. — Κρίσις τοῦ δικαστηρίου περὶ τῆς ὑπάρξεως ψυχικῆς ὀδύνης καὶ τοῦ ἐπιδικαστέου ποσοῦ, μὴ ἀναγκαίας τῆς διατάξεως ἀποδείξεων· λαμβανόμενα ὑπ' ὄψιν, Π 5177 σ. 84, Εἰσαγ. σ. 84, Π 1084 σ. 344, Π 1189 σ. 1420. — Λαμβανόμενα ὑπ' ὄψιν ὑπὸ τοῦ δικαστηρίου πρὸς καθορισμὸν κατὰ τὴν κρίσιν αὐτοῦ εὐλόγου ἐπιδικαστέας χρηματικῆς ἱκανοποιήσεως πρὸς ἀνόρθωσιν τῆς ἐκ τοῦ ἀδικήματος ἠθικῆς βλάβης, Π 23274 σ. 414.—Ἀνέλεγκτος ὑπὸ Α. Π. κρίσις τοῦ δικαστηρίου περὶ τοῦ ποσοῦ χρηματικῆς ἱκανοποιήσεως δι' ἠθικὴν βλάβην· σχηματισμὸς κρίσεως δικαστηρίου, ΑΠ 355 σ. 852, Εἰσαγ. σ. 1420.—Παραγραφὴ πάσης ἐκ τοῦ νόμου 551)1914 ἀξιώσεως, κατ' ἄρθρον 17 αὐτοῦ, μετὰ τριετίαν ἀπὸ τοῦ ἀτυχήματος· κοινὴ ὅμως παραγραφὴ ἀπέναντι ἐργοδότου, μὴ συμμορφωθέντος πρὸς τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 10 (δηλώσεως τοῦ ἀτυχήματος)· ἐλλειψις ὑποχρεώσεως δηλώσεως τοῦ ἀτυχήματος, μὴ ὑπάρχοντος Εἰρηνοδίκου καὶ ἐν γένει εἰρηνοδικειακῆς περιφερείας ἐν τῷ τόπῳ τοῦ ἀτυχήματος, ὡς ἐν ἀλλοδαπῇ, ὅπου τὸ ἀτύχημα· ἐφαρμογὴ συνεπῶς τριετοῦς παραγραφῆς, Π 4679 σ. 472. — Ἀνικανότης ἐξ ἐργατικοῦ ἀτυχήματος ἢ ἐπαγγελματικῆς νόσου καὶ παροχαὶ Ι.Κ.Α.· ἔννοια ἐργατικοῦ ἀτυχήματος κατ' ἀ. ν. 1846)1951· ὑπολογισμὸς συντάξεως κλπ. Βλ. λ. **Κοινωνικαὶ Ἀσφαλίσεις**. — Παροχὴ ὑπὸ Ἀσφαλιστικῶν Ταμείων συντάξεως λόγῳ ἀναπηρίας ἢ θανάτου ἐξ ἐργατικοῦ ἀτυχήματος· σχετικὰ θέματα. Βλ. λ. *Ταμεῖα*.—Τὸ πταῖσμα τοῦ ἀσθενήσαντος ναυτικοῦ, ΝΖ σ. 1473.

Ἐργατικὰ Κέντρα. Ἀποτελοῦν ἕνωσιν πλειόνων ἐπαγγελματικῶν σωματείων· νομικὰ πρόσωπα ἰδιωτικοῦ δικαίου· ἐκπροσώπησις· ὑποχρεώσεις ἔναντι Ι.Κ.Α. διὰ καταβολὴν τῶν εἰσφορῶν, Γν.Σ. σ. 686.

Ἐργατικαὶ διαφοραί. *1. Γενικὰ ἔκτασις ἐφαρμογῆς διαδικασίας νόμου Γ'ΧΟΔ'.* Ἡ ἐργατικὴ διαδικασία (ἐπὶ μελετωμένων τροποποιήσεων), Σημ. σ. 192. — Σκοπὸς τῆς διαδικασίας, Π 16 σ. 219.—Εἰδικὴ καὶ ἀποκλειστική, Π 23431 σ. 95, Π 16 σ. 219, Π 13 σ. 538, Εἰσαγ. σ. 538.—Ἀποκλειστικὴ καὶ ὑποχρεωτικὴ ἐκ λόγων δημοσίου συμφέροντος, Εἰσαγ. σ. 463.—Διαφοραὶ ἐκδικαζόμεναι κατὰ τὴν ἐργατικὴν διαδικασίαν, ΑΠ 712 σ. 33, Π 23431 σ. 95, Π 16 σ. 219, ΑΠ 784 σ. 268, Π 13 σ. 538, Π 38 σ. 1289. — Ἀποκλείονται αἱ λεγόμεναι ἐγγυοδοτικαὶ συμβάσεις· ἔννοια τούτων, Π 16 σ. 219.—Ὑπαγωγὴ πάσης ἀξιώσεως μισθωτῶν κατὰ τοῦ ἐργοδότου, πηγαζούσης ἐκ σχέσεως ἐργασίας, Π 3 σ. 538, ΑΠ 37 σ. 346.—Ὑπαγωγὴ ἀξιώσεων ἐκ συμβάσεως ἐξηντημένης ἐργασίας, Εἰσαγ. σ. 411, ΑΠ 69 σ. 411, Π 147 σ. 536, ΑΠ 784 σ. 268. — Προϋπόθεσις ὑπαγωγῆς ἀξιώσεως εἰς ἐργατικὴν διαδικασίαν νὰ πηγάζῃ αὕτη ἐκ σχέσεως ἐργασίας καὶ δὴ ἐξηντημένης τοιαύτης, Π 16 σ. 219.—Ὡς πρὸς τὴν ἔννοιαν ἐξηντημένης ἐργασίας καὶ περιπτώσεις βλ. λ.

Έργασίας σύμβασις (παράγρ. 1). — Ὑπαγωγὴ πασῶν καὶ μόνων τῶν ἀξιώσεων φυσικῶν προσώπων, τῶν πηγαζουσῶν ἐκ συμβάσεως στενῶς ἐξηρτημένης ἐργασίας ἰδιωτικοῦ δικαίου, Π 23431 σ. 95.—Ὑπαρξις στενῶς ἐξηρτημένης ἐργασίας, ὅταν ὁ ἐκμισθωτὴς ἐργάζηται ὑπὸ τὴν προσωπικὴν ἐξάρτησιν τοῦ μισθωτοῦ καὶ τὴν ἄμεσον ἐποπτείαν καὶ τὸν ἔλεγχον αὐτοῦ, εἰς χρόνον καὶ τόπον ὑπ' αὐτοῦ ὁριζόμενον, ἔστω καὶ ἂν τὸ διὰ τὴν ἐργασίαν παρεχόμενον ἀντάλλαγμα ὁρίζεται εἰς ποσοστὰ ἐν γένει ἢ ἂν ὁ μισθωτὴς εἶναι νομικὸν πρόσωπον δημοσίου δικαίου, Π 23431 σ. 85.—Ὑπαγωγὴ ἀξιώσεων ἐκ σχέσεως ἐργασίας ἰδιωτικοῦ δικαίου, ΑΠ 780 σ. 274, Π 147 σ. 536. — Μὴ ὑπαγωγὴ ἀξιώσεων ἐκ σχέσεως δημοσίου δικαίου, Π 23431 σ. 95, ΑΠ 780 σ. 274, Εἰσαγ. σ. 536, Π 147 σ. 536. —...ὑπαγωγὴ τούτων εἰς τακτικὴν διαδικασίαν, ΑΠ 780 σ. 274, Εἰσαγ. σ. 536, Π 147 σ. 536.— Ἔννοια καὶ περιπτώσεις σχέσεως δημοσίου ἢ ἰδιωτικοῦ δικαίου. Βλ. λ. *Δημοσίου δικαίου σχέσις*. —Ἐφαρμογὴ καὶ ὅταν ἐργοδότης εἶναι νομικὸν πρόσωπον δημοσίου δικαίου, Π 23431 σ. 95, ΑΠ 784 σ. 268. — ...ὡς ὁ Ο.Δ.Ε.Π., ΑΠ 784 σ. 268.—Ὑπαγωγὴ πάσης ἰδιωτικῆς ἀξιώσεως μισθωτοῦ ἢ ἐν περιπτώσει θανάτου αὐτοῦ τῶν κατὰ νόμον δικαιουμένων προσώπων κατὰ τοῦ ἐργοδότου, πηγαζούσης ἐκ σχέσεως ἐργασίας, ΑΠ 37 σ. 346, Π 5177 σ. 84.—Ὑπαγωγὴ μόνον τῶν ἐκ σχέσεως ἐργασίας ἀξιώσεων τοῦ μισθωτοῦ ἢ, ἐν περιπτώσει θανάτου τούτου, ἐκείνων, αἵτινες ἐγεννήθησαν ἐν ζωῇ αὐτοῦ, ἀλλὰ ἀσκοῦνται ὑπὸ τῶν κληρονόμων του, ὡς ὑποκατασταθέντων εἰς αὐτάς, καὶ ὄχι καὶ τῶν ἀξιώσεων προσώπων μὴ συνδεομένων μετὰ τοῦ ἐργοδότου διὰ σχέσεως ἐργασίας, ἀλλὰ δικαιουμένων χρηματικῆς ἱκανοποιήσεως κατὰ τὸ ἄρθρον 299 καὶ 932 Α.Κ., ὡς μέλη τῆς οἰκογενείας τοῦ ἐξ ἐργατικοῦ ἀτυχήματος θανόντος, ΑΠ 712 σ. 34. — Ἀξίωσις χήρας θανόντος μισθωτοῦ πρὸς χρηματικὴν ἱκανοποίησιν λόγῳ ψυχικῆς ὀδύνης κατ' ἄρθρον 932 Α.Κ.· ἐκδίκασις ἀγωγῆς κατὰ τὴν τακτικὴν διαδικασίαν, Π 5177 σ. 84. — Χρηματικὴ ἱκανοποίησις διὰ ψυχικὴν ὀδύνην μελῶν οἰκογενείας παθόντος· ἁρμόδιον δικαστήριον, Π 1189 σ. 1420. — Ἔννοια μισθωτοῦ κατ' ἄρθρον 6 νόμου 765)1943, Π 13 σ. 538.—Ὑπαγωγὴ διαφορᾶς ἐκ σχέσεως ἐργασίας σχετικῶς πρὸς τὰ φιλοδωρήματα, ΑΠ 37 σ. 346.—Ὑπαγωγὴ ἀξιώσεων περὶ πληρωμῆς μισθοῦ, ἀποζημιώσεως ἢ ἄλλης παροχῆς μέλους ἐπαγγελματικοῦ σωματείου, ΝΖ σ. 6. — Ἐκδίκασις διαφορῶν ἐκ τοῦ νόμου 2112)1920 κατὰ τὴν ἐργατικὴν διαδικασίαν ἄνευ διακρίσεως προσώπων τῶν διαδίκων· παραδεκτὴ οὕτω ἀναγνωριστικὴ ἀγωγὴ ἐργοδότου κατὰ μισθωτοῦ, ΑΠ 720 σ. 90.—Συμφωνία ἰατροῦ μετὰ κλινικάρχου πρὸς παροχὴν εἰς αὐτὸν ὑπηρεσιῶν διευθυντοῦ ἀκτινολογικοῦ τμήματος τῆς κλινικῆς, συνισταμένης εἰς τὴν κατὰ τοὺς ἐπιστημονικοὺς κανόνας ἐξέτασιν τῶν ἐν τῇ κλινικῇ νοσηλευομένων ἐπὶ μισθῷ· χαρακτηρισμὸς τῆς συμβάσεως ὡς συμβάσεως ἐξηρτημένης ἐργασίας· ὑπαγωγὴ τῶν ἀπαιτήσεων αὐτοῦ πρὸς ἐκδίκασιν εἰς τὴν ἐργατικὴν διαδικασίαν, ΑΠ 69 σ. 411.—Ὑπαγωγὴ καὶ ἀγωγῆς δικηγόρου ἐφέδρου παλ. πολεμιστοῦ περὶ ἀναγνωρίσεως ὡς ἀκύρου καταγγελίας τῆς συμβάσεως, γενομένης κατὰ παράβασιν τῶν ἀ. ν. 244)1936 καὶ 771)1937 καὶ περὶ ἐπιδικάσεως μισθῶν ὑπερημερίας, Εἰσαγ. σ.462.—Ἐκδίκασις διαφορῶν ἐκ τοῦ ἀ.ν. 1836)1951 κατὰ τὴν ἐργατικὴν διαδικασίαν, Π 2962 σ. 1425. — Ὑπαγωγὴ καὶ διαφορῶν πολεμιστῶν δικηγόρων ἐκ τοῦ ἀ. ν. 1836)1951· ἰσχὺς ἄρθρου 9 § 8 τοῦ νόμου τούτου καὶ μετὰ τὸ ἄρθρον 250 νόμου 3086)1954 περὶ Κώδικος δικηγόρων, Εἰσαγ. σ. 463.—Ὑπαγωγὴ ἀξιώσεων ἐξ ἐκμισθώσεως ἀνεξαρτήτων ὑπηρεσιῶν εἰς τακτικὴν διαδικασίαν· ἄρθρον 15 ἀ. ν. 547)1937 περὶ ἐκδικάσεως ἀξιώσεων ἐπαγγελματιῶν καὶ βιοτεχνῶν παρὰ τοῦ Εἰρηνοδίκου, συμφώνως πρὸς τὰς διατάξεις τοῦ νόμου Γ⁄ΟΔ'· ἔννοια τούτου· ἀναρμοδιότης διὰ τὰς διαφορὰς ταύτας τοῦ κατὰ νόμον Γ⁄ΟΔ' Πρωτοδίκου, Π 13 σ. 538.—Ἔννοια διατάξεως ἄρθρου 7 § 7 νόμου 4104)1960 περὶ δυνατότητος ἀναγνωρίσεως ἡμερομισθίων εἰς διαφόρους μεταλλευτικὰς ἐπιχειρήσεις, εἴτε διοικητικῶς διὰ τοῦ Ι.Κ.Α., εἴτε δικαστικῶς διὰ προσφυγῆς εἰς τὸν ἁρμόδιον Ἐργατοδίκην· κύριον διάδικον τὸ Ι.Κ.Α. ἐν τῇ δίκῃ, μὲ δικαίωμα αὐτοτελοῦς ἐφέσεως, ΑΠ 150 σ. 621. —Ἀπαράδεκτος κατὰ τὴν ἐργατικὴν διαδικασίαν ἀναγνωριστικὴ ἀγωγὴ ἐργοδότου κατὰ μισθωτοῦ· παραπομπὴ εἰς τὸ ἁρμόδιον δικαστήριον, Π 38 σ. 1289.—Παραδεκτὴ εἰσαγωγὴ κατὰ τὴν ἐργατικὴν διαδικασίαν τῶν πρὸς συμψηφισμὸν μόνον προτεινομένων ἀνεκκαθαρίστων ἀνταπαιτήσεων τοῦ ἐργοδότου κατὰ τοῦ ἐνάγοντος αὐτοῦ μισθωτοῦ, Π 38 σ. 1289. —Παραδεκτὴ εἰσαγωγὴ κατὰ τὴν ἐργατικὴν διαδικασίαν ἀγωγῆς μισθωτοῦ, ἀμειβομένου ἐν ὅλῳ ἢ ἐν μέρει ἐπὶ ποσοστοῖς ἐκ τῶν κερδῶν, περὶ ἐπιδείξεως λογιστικῶν βιβλίων, ἀποτελούσης παρεπομένην ἀξίωσιν ἐκ τοῦ ἄρθρου 654 Α.Κ., Π 38 σ. 1289.—Ἀνεφάρμοστον διαδικασίας ἐπὶ ἀξιώσεως λουτρονόμου ἰαματικῶν λουτρῶν δι' ὑλικὰ καθαριότητος, ΑΠ 460 σ. 1414.—Παραπομπὴ ἀναρμοδίως εἰσαχθείσης ἀγωγῆς ἐκ σχέσεως δημοσίου δικαίου εἰς τὸ ἁρμόδιον δικαστήριον, ΑΠ 780 σ. 274, Π 147 σ. 536, Π 13 σ. 538, πρβλ. Εἰσαγ. σ. 274.—Ἁρμόδιος δι' ἀναστολὴν εἰρηνοδικειακῆς ἀποφάσεως ἐπὶ ἐργατικῆς διαφορᾶς, ἀσκηθείσης ἐφέσεως κατ' αὐτῆς, ὁ Πρόεδρος τοῦ Πρωτοδικείου, ἐνώπιον τοῦ ὁποίου ἀπηυθύνθη ἡ ἔφεσις, ἐν οὐδεμιᾷ δὲ περιπτώσει ὁ κατὰ τὴν ἐργατικὴν διαδικασίαν δικάζων Πρωτοδίκης, δυνάμενος νὰ ἀναστείλῃ τὴν ἐκτέλεσιν μόνον τῆς ἰδίας αὐτοῦ ἀποφάσεως, ἐφ' ὅσον ἠσκήθη ἔφεσις· ἁρμόδιος δικαστὴς ἐπὶ ἀνακοπῆς κατ' ἐπιταγῆς κάτωθι ἐκτελεστοῦ τίτλου, Π 84 σ. 1304.—Ἐκκαθάρισις ἐξόδων ἐπὶ παραιτήσεως δικογράφου ἀγωγῆς κατὰ τὴν ἐργατικὴν διαδικασίαν· ἁρμόδιος ὁ κατὰ τὴν ἐργατικὴν διαδικασίαν δικαστής· τηρητέα διαδικασία· ἀρμοστικὴ ἡ κατὰ τὴν διαδικασίαν ταύτην ἐκδι-

δομένη απόφασις, μή ὑποκειμένη εἰς οὐδὲν ἔνδικον μέσον, πλὴν τοῦ τῆς ἀνακοπῆς ταῦ ἄρθρου 235 Πολ. Δικονομίας· δικαίωμα ἀμοιβῆς δικηγόρου διὰ προτάσεις, Π 108 σ. 227.

2. *Ἀγωγή, προτάσεις.* Ἀπαράδεκτος κατὰ τὴν ἐργατικὴν διαδικασίαν ἀναγνωριστικὴ ἀγωγὴ ἐργοδότου κατὰ μισθωτοῦ, Π 38 σ. 1289. — Δὲν ἀπαιτεῖται προκαταβολὴ τέλους δικαστικοῦ ἐνσήμου, Π 147 σ. 536.—Διεξαγωγὴ ἐργατικῆς διαδικασίας διὰ ζώσης, μὴ ὑποχρεωτικῆς τῆς καταθέσεως προτάσεων· κατάθεσις εἰς περίπτωσιν ὑποβολῆς προτάσεων μέχρι συζητήσεως τῆς ὑποθέσεως· δικαίωμα ἀμοιβῆς δι' αὐτὰς δικηγόρου, Π 108 σ. 227.

3. *Διαδικασία· ἀπόδειξις· ἀπόφασις· ἔνδικα μέσα.* Ἐκ τῶν ἐνόντων, ΑΠ 409 σ. 1182. — Ἐρημοδικία ἐπὶ μὴ καταβολῆς παραβόλου ἐφέσεως· ἔννοια διατάξεως περὶ αὐτεπαγγέλτου ἐρεύνης τῆς διαφορᾶς ἐν περιπτώσει ἐρημοδικίας, ΑΠ 19 σ. 347.—Δὲν ἀπαιτεῖται τήρησις τῶν κοινῶν περὶ ἀποδείξεως ὁρισμῶν τῆς Πολ. Δικονομίας, ΑΠ 784 σ. 268.—Ἐφαρμογὴ διατάξεων Πολ. Δικονομίας μόνον ἐφ' ὅσον δὲν προσκρούουν εἰς τὰς διατάξεις τοῦ νόμου ΓΧΟΔ καὶ εἰς τὴν ὅλην οἰκονομίαν τῆς ὑπὸ τούτου διαγραφομένης διαδικασίας, Π 38 σ. 1289.—Ἐλευθερία δικαστοῦ κατὰ τὴν ἐργατικὴν διαδικασίαν, Π 5161 σ. 277, Π 38 σ. 1289.— Ἀδέσμευτον ἀπὸ διαδικαστικῶν τύπων, Π 5161 σ. 277, ΑΠ 19 σ. 347, Π 38 σ. 1289.—Ἀκολουθεῖ ἑκάστοτε τὴν ὁδόν, δι' ἧς νομίζει, ὅτι ἀσφαλέστερον, ταχύτερον καὶ ὀλιγοδαπανηρότερον δύναται νὰ φθάσῃ εἰς τὴν ἀνεύρεσιν τῆς ἀληθείας, Π 5161 σ. 277, ΑΠ 19 σ. 347, Π 38 σ. 1289. — Διαδικασία ἐπὶ ἐργατικῶν διαφορῶν· μὴ τήρησις κανόνων Πολ. Δικονομίας, ἀναγομένων εἰς τὰ μέσα ἀποδείξεως καὶ δύναμιν ἀποδεικτικῶν μέσων· ἐκτίμησις προσαγομένων ἀποδείξεων ἐλευθέρως ὑπὸ τοῦ δικαστοῦ πρὸς ἀνεύρεσιν τῆς ἀληθείας, ΑΠ 355 σ. 852. — Ἀδέσμευτος ὁ κατὰ τὴν ἐργατικὴν διαδικασίαν δικαστὴς δικονομικῶν τύπων ἀνευρίσκων τὴν ἀλήθειαν βάσει τῶν ὑπ' ὄψιν αὐτοῦ τιθεμένων ὑπὸ τῶν διαδίκων ἀποδεικτικῶν στοιχείων, ΑΠ 280 σ. 989.—Ἐλευθέρα κατ' ἄρθρα 5 καὶ 12 νόμου ΓΧΟΔ ἐκτίμησις, ἄνευ τηρήσεως τῶν περὶ ἀποδείξεως δικονομικῶν περιορισμῶν καὶ διαδικαστικῶν τύπων, τῶν κατὰ τὴν συζήτησιν προσαγομένων ἀποδεικτικῶν μέσων· ἐφαρμογὴ τούτου καὶ διὰ τὸ κατ' ἔφεσιν δικάζον Πρωτοδικεῖον, ΑΠ 172 σ. 1043.—Προσπάθεια ὅπως ἡ ὑπόθεσις περατωθῇ ἐν μιᾷ καὶ τῇ αὐτῇ συνεδριάσει, Π 5161 σ. 277, ΑΠ 19 σ. 347.—Δὲν διατάσσεται τακτικὴ ἀπόδειξις διὰ παραμπιπτούσης ἀπαφάσεως κατὰ τὴν διαδικασίαν νόμου ΓΧΟΔ, ΑΠ 781 σ. 148, ΑΠ 779 σ. 218. — Αἴτησις ἐργοδότου ἐνώπιον ταῦ Σ.τ.Ε. περὶ ἀκυρώσεως πράξεων περὶ ἀναγκαστικοῦ διορισμοῦ δικηγόρου καὶ ἀγωγὴ κατὰ τὴν ἐργατικὴν διαδικασίαν περὶ μισθῶν ὑπερημερίας· ἔλλειψις ἐκκρεμοδικίας· ἀπόρριψις αἰτήσεως ἀναβολῆς ἐκδικάσεως τῆς ἀγωγῆς, Π 5161 σ. 277. — Ἀπόδειξις κατὰ τὴν ἐργατικὴν διαδικασίαν· κρίσις τοῦ δικαστοῦ ἐκ τῶν ἐνόντων καὶ περὶ γνησιότητος ἐγγράφου, μὴ ἐχόντος ἐφαρμογὴν τοῦ ἄρθρου 455 Πολ. Δικονομίας περὶ ἀναβολῆς τῆς δίκης μέχρι τέλους τῆς ἐπὶ πλαστότητι ποινικῆς δίκης, ΑΠ 19 σ. 347.—Πρότασις ἐνστάσεως συμψηφισμοῦ· ἀπαραίτητος ὁ καθορισμὸς τῶν παραγωγικῶν γεγονότων τῆς ἀνταπαιτήσεως· ἰσχὺς διατάξεων ἄρθρων 552 § 1 καὶ 533 §§ 3 - 5 Πολ. Δικ. καὶ κατὰ τὴν διαδικασίαν νόμου ΓΧΟΔ· διάφορον τὸ ζήτημα τῆς ἀποδείξεως ἐν τῇ διαδικασίᾳ ταύτῃ, καθ' ἣν δὲν ἀπαιτεῖται πλήρης ἀπόδειξις κατὰ τοὺς δικονομικοὺς κανόνας, ἀλλ' ἀρκοῦσιν ἁπλαῖ βεβαιώσεις, ΑΠ 318 σ. 803. — Ἀπόδειξις δι' ἐγγράφων· ὁρισμοὶ ἄρθρων 5 καὶ 12 νόμου ΓΧΟΔ· ἐπίδειξις ἐγγράφων κατὰ τὴν ἐργατικὴν διαδικασίαν· ἀνεφάρμοστον τῶν γενικῶν περὶ ἐπιδείξεως ἐγγράφων διατάξεων τῆς Πολ. Δικονομίας, Π 38 σ. 1289. — Δικονομικὴ εὐχέρεια ἐλέγχου παρεμπιπτόντως τῆς νομιμότητος πράξεων τῆς διοικήσεως, Π 5161 σ. 277. — Ἐκτίμησις ὁμολογίας ἐλευθέρως, Π 303 σ. 20. — Ὅρκος ἐπαγόμενος κατὰ τὴν διαδικασίαν ἐργατικῶν διαφορῶν, παρόντων ἀμφοτέρων τῶν διαδίκων· παραγωγὴ ἐκ τῆς δόσεως ἢ μὴ δόσεως αὐτοῦ ἀναλόγου νομίμου ἀμαχήτου τεκμηρίου, ἰσχύοντος καὶ εἰς τὸν δεύτερον διαδικαστικὸν βαθμόν· ἐπιβολὴ ὑπὸ τοῦ δικαστοῦ οὕτως ἐπαχθέντος ὅρκου ὡς τοιούτου ἀληθείας, πλὴν δόσις αὐτοῦ ὡς ὅρκου γνώσεως ἢ ἀγνοίας· κρίσις Ἐργατοδίκου πρωτοδίκως καὶ Πρωτοδικείου κατ' ἔφεσιν περὶ τοῦ συγχωρητοῦ τῆς μετατροπῆς· ἄποψις πρὸς μὴ συγγνωστὴν τροποποίησιν, Π 637 σ. 154. —Ἐκτίμησις κατὰ τὴν ἐργατικὴν διαδικασίαν ἐλευθέρως τῶν προαποδεικτικῶς προσαγομένων ὑπὸ τῶν διαδίκων ἀποδεικτικῶν ἐν γένει στοιχείων, ΑΠ 784 σ. 268. — Ἰσχὺς συμβάσεως μετ' ἀποχὴν μισθωτοῦ ἐκ τῆς ἐργασίας ἕνεκεν ἀσθενείας· διαπίστωσις ἀσθενείας κατὰ τὴν ἐργατικὴν διαδικασίαν ἐκ τῶν ἐνόντων, μὴ ἀπαιτουμένης πλήρους ἀποδείξεως τῶν πραγματικῶν ἰσχυρισμῶν κατὰ τοὺς ὁρισμοὺς τῆς Πολ. Δικονομίας, ΑΠ σ. 378.—Ἀσυγχώρητον ἀνακοπῆς κατὰ τῶν ἐκδιδομένων κατὰ τὴν ἐργατικὴν διαδικασίαν ἐρήμην ἀποφάσεων, εἰμὴ μόνον ἐν περιπτώσει ἀκύρου ἐρημοδικίας· προθεσμία ἀνακοπῆς, Π 2138 σ. 1181 —Προθεσμία ἐφέσεως κατ' ἀποφάσεων τῆς ἐργατικῆς διαδικασίας καὶ προθεσμία ἀναιρέσεως, μὴ τρέχουσα διακρούσης τῆς πρὸς ἔφεσιν προθεσμίας, ΑΠ 635 σ. 212 — Ἔφεσις ὑπὸ Δήμου· ἀναγκαία, κατὰ νόμον, προηγουμένη ἀπόφασις Δημαρχιακῆς Ἐπιτροπῆς, Π 5161 σ. 277.—Συναγόμενα ἐκ τῶν ἄρθρων 745, 762, 763, 774 Πολ. Δικονομίας διὰ τὰ δικαιώματα τοῦ Ἐφετείου ἐν περιπτώσει ἀκυρότητος τοῦ δικογράφου τῆς ἀγωγῆς συνεπείᾳ ἀοριστίας αὐτοῦ· ἐφαρμογὴ καὶ κατὰ τὴν ἐργατικὴν διαδικασίαν, Π 638 σ. 285. — Ἀντίθετοι ἐφέσεις κατὰ τῆς αὐτῆς ἀποφάσεως· συνεκδίκασις λόγῳ προφανοῦς συναφείας, Π 638 σ. 285.—Ἔφεσις· ὑποχρέωσις ἐκκαλοῦντος ἐκ τῶν διατάξεων τῆς Πολιτικῆς Δικονομίας εἰς καταβολὴν τοῦ νομίμου παραβόλου· ἐν παρα-

λείψει τὸ δικαστήριον, ἐφ' ὅσον παρίσταται ἡ ἐφεσίβλητος, δικάζει ἐρήμην τὸν ἐκκαλοῦντα καὶ ἀπορρίπτει τὴν ἔφεσιν ὡς ἀνυποστήρικτον· ἐφαρμογὴ τούτων καὶ ἐπὶ τῶν κατὰ τὴν ἐργατικὴν διαδικασίαν· ἔννοια διατάξεως περὶ αὐτεπαγγέλτου ἐρεύνης τῆς διαφορᾶς ἐν περιπτώσει ἐρημοδικίας, ΑΠ 19 σ. 347.—Δικαίωμα Ι.Κ.Α. αὐτοτελοῦς ἐφέσεως κατ' ἀποφάσεως Ἐργατοδίκου ἐπὶ ἀναγνωρίσεως ἡμερομισθίων εἰς μεταλλευτικὰς ἐπιχειρήσεις, ΑΠ 150 σ. 621. — Ἔκδοσις ὑπὸ τοῦ κατ' ἔφεσιν δικάζοντος Πρωτοδικείου πάντοτε ὁριστικῆς ἀποφάσεως, ἐξαιρουμένης τῆς περιπτώσεως ἐπιβολῆς ὅρκου· ἐλευθερία ἐκτιμήσεως ἀποδεικτικῶν μέσων, ΑΠ 172 σ. 1043.—Ἔφεσις· προθεσμία· ἐφαρμογὴ ἄρθρου 752, παράγραφος 1, Πολ. Δικονομίας καὶ ἐπὶ τῆς ἐφέσεως κατ' ἀποφάσεως κατὰ τὴν ἐργατικὴν διαδικασίαν· ἀπαράδεκτος ἡ ἔφεσις διαρκούσης τῆς περὶ ἀνακοπῆς προθεσμίας ἐπὶ ἐρήμην ἐκδιδομένων ἀποφάσεων, ἐκτὸς ἂν διετάχθη προσωρινὴ ἐκτέλεσις· ἀναστολὴ τῆς ἐνάρξεως τῆς πρὸς ἔφεσιν προθεσμίας καὶ ἐν τῇ ἐργατικῇ διαδικασίᾳ μόνον ὅταν καθ' ὁλοκληρίαν ἡ ἀπόφασις ἐκηρύχθη προσωρινῶς ἐκτελεστή, Π 2138 σ. 1181. — Ἀπαράδεκτος, κατ' ἀποφάσεως διαδικασίας νόμου Γ⁄ΟΔ', λόγος ἀναιρέσεως ὅτι ἐδέχθη παρὰ τὸν νόμον πράγματα ὡς ἀληθῆ ἄνευ ἀποδείξεως, ΑΠ 781 σ. 148, ΑΠ 172 σ. 1043.—Δὲν ἱδρύεται λόγος ἀναιρέσεως, κατὰ τὸ ἐδάφιον 8 τοῦ ἄρθρου 807 Πολ. Δικονομίας, ἐπὶ ἀποφάσεων διαδικασίας νόμου Γ⁄ΟΔ', ΑΠ 378 σ. 973.—Λόγος ἀναιρέσεως ὅτι ἐσφαλμένως δὲν διετάχθη ἀπόδειξις· ἀσυμβίβαστος πρὸς τὸ πιεῦμα καὶ τὴν ὅλην οἰκονομίαν τῆς ἐργατικῆς διαδικασίας, οὔσης ἐκ τῶν ἐνόντων, ΑΠ 409 σ. 1182. Βλ. καὶ λ. *Ἀναίρεσις*, *Ἀνέλεγκτον*, *Ἔφεσις*.

Ἐργατικὴ Ἑστία. Ἀπολαύει τῶν ἀτελειῶν καὶ ἀπαλλαγῶν, τῶν παραχωρηθεισῶν εἰς τὸν Αὐτόνομον Ὀργανισμὸν Ἑλληνικοῦ Κέντρου Παραγωγικότητος, ἤτοι τῶν τοῦ Δημοσίου· ἐφαρμογὴ νόμου 2112)1920 διὰ τὸ προσωπικὸν αὐτῆς, Εἰσαγ. σ. 209.—Ἀνεφάρμοστον διατάξεως ἄρθρου 22 ν. 3457)1955 περὶ ἀποζημιώσεως κατὰ τὸν ν. 2112)1920 ἀπολυομένων ὑπὸ τῆς Ἐργατικῆς Ἑστίας ἐπὶ τῶν παραιτουμένων ἐκ τῆς ὑπηρεσίας, ὅτε ἡ λύσις τῆς ὑπαλληλικῆς σχέσεως ἐπέρχεται ἐκ δηλώσεως τῆς βουλήσεως τοῦ ὑπαλλήλου, ὑποχρεωτικῆς διὰ τὸ νομικὸν πρόσωπον καὶ συνεπαγομένης τὴν αὐτοδικαίαν λύσιν τῆς ὑπαλληλικῆς σχέσεως ἐν περιπτώσει ἀπράκτου παρελεύσεως τῆς ὑπὸ τοῦ νόμου ὁριζομένης τριμήνου προθεσμίας (ἄρθρον 181, παράγραφος 2, Ὑπαλληλικοῦ Κώδικος)· ἰσχυρισμὸς περὶ πλάνης ὑπαλλήλου ἐν τῇ δηλώσει περὶ παραιτήσεως, ΑΠ 95 σ. 542.—Ἔννοια ὅρου ἐργοδότου ὡς πρὸς τὴν ὑποχρέωσιν αὐτῶν πρὸς συνεισφορὰν ὑπὲρ τῆς Ἐργατικῆς Ἑστίας· Ἐπιτροποὶ κατ' ἄρθρα 122 - 126 Α.Κ.· ἔλλειψις ὑποχρεώσεως Βασιλικῆς Προνοίας πρὸς καταβολὴν ὑπὲρ τῆς Ἐργατικῆς Ἑστίας εἰσφορῶν, ΑΠ 3 σ. 620.

Ἐργατικὴ κατοικία. Βλ. λ. *Κατοικία Ἐργατική*.

Ἐργατικὴ νομοθεσία. Κῶδιξ Ἐργασίας, Σημ. σ. 704.—Ἡ ἀπεργία καὶ ἀνταπεργία κατὰ τὸ Προσχέδιον Κώδικος Ἐργασίας, ΝΖ σ. 781.—Συλλογικαὶ συμβάσεις καὶ συλλογικαὶ διαφοραὶ ἐργασίας· Προσχέδιον Κώδικος Ἐργασίας, ΝΖ σ. 769.—Ὁ Κῶδιξ Ἐργασίας (παρατηρήσεις ἐπὶ τοῦ Προσχεδίου)· εἰσαγωγή· γενικαὶ ἀρχαὶ τοῦ ἐργατικοῦ δικαίου· αἱ κατευθύνσεις τοῦ ἐργατικοῦ δικαίου, Μελ. σ. 898. —Τὸ Προσχέδιον τοῦ Κώδικος Ἐργασίας, διάλεξις, σ. 961.—Αἱ ποιναὶ διατάξεις τοῦ Προσχεδίου Κώδικος Ἐργασίας, ΝΖ σ. 1026.—Προσχέδιον Κώδικος Ἐργασίας, σ. 362.—Ἡ προνομιακὴ κατάταξις τοῦ μισθοῦ εἰς τὸ Προσχέδιον Κώδικος Ἐργασίας, ΝΖ σ. 1345.— Τὸ Προσχέδιον Κώδικος Ἐργασίας· παρατηρήσεις ἐπὶ τῶν κανονισμῶν ἐργασίας καὶ τοῦ συλλογικοῦ δικαίου, Μελ. σ. 1089 ἐπ., 1153 ἐπ.—Προσχέδιον Κώδικος Ἐργασίας (συνταχθὲν ὑπὸ τῆς κατὰ νόμον 4345)1964 Συντακτικῆς Ἐπιτροπῆς), σ. 577 ἐπ., 641 ἐπ.— Κῶδιξ Ἐργασίας· σύστασις Ἀναθεωρητικῆς Ἐπιτροπῆς, Σημ. σ. 576.—Παρατηρήσεις ἐπὶ ἐνίων ἄρθρων τοῦ Προσχεδίου Κώδικος Ἐργασίας, ΝΖ σ. 833. —Θεμελιώδεις ἔννοιαι τοῦ ἐργατικοῦ δικαίου, Βλκρσ. σ. 1088. — Νέα νομοσχέδια, Σημ. σ. 384. — Ἀσφαλιστικὸς Κῶδιξ, Σημ. σ. 384. — Κῶδιξ Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων, Σημ. σ. 1408. Διεθνεῖς συνέδριον ἐργατικοῦ δικαίου, Σημ. σ. 1152.—Ἄρθρον 38 Εἰσ.Ν.Α.Κ.· συμπληρωματικὴ ἰσχὺς διατάξεων Α.Κ., ΝΖ σ. 709.

Ἐργοδότης. Βλ. λ. *Ἐργασίας σύμβασις* καὶ τὰ κατ' ἰδίαν θέματα εἰς τὰς οἰκείας λέξεις.

Ἐργολάβοι. Βλ. λ. *Ἔργα*.

Ἐργοστάσια. Καπναποθῆκαι, καπνεργοστάσια· ὧραι ἐργασίας προσωπικοῦ, ΑΠ Ὁλ. 685 σ. 22.—Ἀπαγόρευσις κατὰ τὰς Κυριακὰς καὶ ἑορτασίμους ἡμέρας κατὰ τὸ ἄρθρον 1 τοῦ π. δ)τος τῆς 8.3.1930 πάσης βιομηχανικῆς, βιοτεχνικῆς καὶ ἐμπορικῆς ἐργασίας· ἐπιτρεπόμεναι κατὰ τὸ ἄρθρον 9 § 3 τοῦ αὐτοῦ π. δ)τος ἐξαιρετικῶς ἐργασίαι φυλάξεως καὶ ἐποπτείας ἐργοστασίων καὶ ἐργαστηρίων· νόμιμος συνεπῶς ἡ παροχὴ ἐργασίας ὑπὸ θυρωροῦ ἐργοστασίου καὶ δικαίωμα αὐτοῦ ἐπὶ τῆς προσαυξήσεως ἁμοιβῆς του κατὰ τὴν ὑ. ἀ. 8900)1946, Π 2841 σ. 618. — Ἀσφάλισις εἰς Ταμεῖον Ἐξόδου Γερόντων καὶ Ἀνικάνων Ἐργατῶν Μετάλλου τῶν ἐν Ἀθήναις καὶ Πειραιεῖ ἐργαζομένων ἐργατῶν καὶ ὑπαλλήλων τῶν ἐργοστασίων μηχανουργίας, λεβητοποιΐας, χυτηρίων καὶ μεταλλουργικῶν ἐν γένει ἐργοστασίων καὶ τῶν ἐργατῶν μετάλλου, τῶν ἐργαζομένων εἰς βιομηχανικὰ ἐργοστάσια καὶ βιομηχανικὰ ἐργαστήρια, τῶν κατὰ κύριον λόγον ἀπασχολουμένων εἰς ἐπεξεργασίαν καὶ μετασχηματισμὸν μετάλλου, πλὴν τῶν φανοποιῶν καὶ ὑδραυλικῶν ἐργαστηρίων· ἀσφάλισις ἐργατῶν μετάλλου, ΣΕ 2930 σ. 234 — Ἐπιτρεπόμεναι κατ' ἄρθρον 9 § 3 π. δ)τος

8.3.1930 έργασίαι φυλάξεως καὶ ἐποπτείας ἐργοστασίων καὶ ἐργαστηρίων κατὰ Κυριακὰς καὶ ἑορτάς· νόμιμος ἡ παροχὴ τοιαύτης ἐργασίας παρὰ θυρωροῦ ἐργοστασίου· δικαίωμα προσαυξήσεως ἀμοιβῆς κατὰ τὴν ὑ. ἀ. 8900)1946, Π 2841 σ. 618. — Ὧραι ἐργασίας προσωπικοῦ ἀναψυκτηρίων ἐργοστασίων, ΑΠ 250 σ. 986. Βλ. καὶ λ. ***Βιομηχανίαι***.

Ἐρημοδικία. Λόγῳ μὴ καταβολῆς παραβόλου ἐφέσεως· ἐφαρμογὴ καὶ ἐπὶ ἐργατικῆς διαδικασίας· ἔννοια διατάξεως περὶ αὐτεπαγγέλτου ἐρεύνης τῆς διαφορᾶς ἐν περιπτώσει ἐρημοδικίας, ΑΠ 19 σ. 347. — Ἄκυρος κατὰ τὴν ἐργατικὴν διαδικασίαν· ἀνακοπή· προθεσμία· ἔφεσις, Π 2138 σ. 1181.

Ἑρμηνεία. Γενικὴ ἀρχὴ καλῆς πίστεως καὶ τῶν συναλλακτικῶν ἠθῶν ἐν τῇ ἑρμηνείᾳ καὶ τῇ ἐκτελέσει τῶν συμβάσεων, ΑΠ 781 σ. 148. — Διασταλτικὴ ἢ ἀναλογικὴ πότε χωρεῖ, Π 16 σ. 219.—Στενὴ τῶν ἐξαιρετικῶν διατάξεων, ΣΕ 1277 σ. 668.—Πότε ἔχουν ἐφαρμογὴν αἱ περὶ ἑρμηνείας διατάξεις τῶν ἄρθρων 713 καὶ 200 Α.Κ., ΑΠ 155 σ. 543.—Αὐθεντικὴ διαιτητικῶν ἀποφάσεων· ἔννοια ἄρθρου 15 § 2 ν. 3239)1955· ἑρμηνευτικὴ ὑπ' ἀριθ. 26)1961 διαιτητικὴ ἀπόφασις περὶ ξενοδοχείων· θέσις δι' αὐτῆς νέων κανόνων δικαίου· παραπομπὴ ζητήματος εἰς Ὁλομέλειαν Α.Π., ΑΠ 731 σ. 99. —Συλλογικῶν συμβάσεων ὑπὸ τῶν διαιτητικῶν δικαστηρίων, ΝΖ σ. 1254. — Κανονισμοὶ προσωπικοῦ Δ.Ε.Η.· ἵδρυσις διὰ τούτων συμβατικοῦ δικαίου, διαφευγούσης οὕτω τῆς ἑρμηνείας ἄρου αὐτῶν τὸν ἔλεγχον τοῦ Ἀρείου Πάγου, ΑΠ 353 σ. 1306.—Ὑπὸ τῶν ἐπιτροπῶν ρυθμίσεως φορτοεκφορτώσεων λιμένων τῶν ἐκάστοτε ἐκδιδομένων Κανονισμῶν καὶ ἰσχυόντων τιμολογίων καὶ διαιτητικὴ ἐπίλυσις πάσης διαφορᾶς ἐκ τῆς ἐφαρμογῆς αὐτῶν· θέσις ἀποφάσεων Ἐπιτροπῶν ὑπ' ὄψιν τῶν ἁρμοδίων Δικαστικῶν Ἀρχῶν· ἔννοια διατάξεως ἐπιτρεπτῆ αἰτήσεως ἀκυρώσεως, ΣΕ 2083 σ. 1285.

Ἐρυθρὸς Σταυρός. Κατάργησις ἀπὸ τῆς ἰσχύος τοῦ ν.δ. 4185)1961 ἀπαλλαγῆς ἀπὸ ὑποχρεώσεως πρὸς πρόσληψιν πολεμιστῶν· ἔννοια ἄρου ἐκμετάλλευσις· τοιαύτη καὶ ὁ Ἑλληνικὸς Ἐρυθρὸς Σταυρός, ΣΕ 1879 σ. 1226.— Διατάξεις ν. 552)1945 περὶ Ἑλληνικοῦ Ἐρυθροῦ Σταυροῦ· κατάργησις διὰ τοῦ ν. 3239) 1955 αὐτῶν, καθ' ὃ σημεῖον δι' αὐτοῦ καθορίζονται οἱ ὅροι ἀμοιβῆς τῶν ἐργαζομένων κατὰ διάφορον τοῦ ὑπὸ τοῦτου προβλεπόμενον τρόπον· ἔννοια διατάξεως ἄρθρου 9 § 1 ν. δ. 4020)1959 περὶ ἐφαρμογῆς τῶν ὑπ' ἀριθ. 2)1959 κλπ. διαιτητικῶν ἀποφάσεων ἐπὶ τοῦ προσωπικοῦ νοσηλευτικῶν ἱδρυμάτων· ἐφαρμογὴ ἐθνικῶν γενικῶν συλλογικῶν συμβάσεων ἐργασίας· ἀνεφάρμοστον ἐπὶ τοῦ προσωπικοῦ τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἐρυθροῦ Σταυροῦ τῶν περὶ τοῦ δώρου καθ' ἑορτὰς ὑπουργικῶν ἀποφάσεων, περὶ παροχῆς ηὐξημένης ἀμοιβῆς δι' ἐργασίαν κατὰ Κυριακὰς καὶ διατάξεων περὶ ἑβδομαδιαίας ἀναπαύσεως, Π 16900 σ. 1363.

Ἑστία Ἐργατική. Βλ. λ. ***Ἐργατικὴ Ἑστία***.

Ἑστιατόρια. Ἐξαίρεσις παροχῆς προσθέτου ἀμοιβῆς δι' ἐργασίαν κατὰ Κυριακὰς καὶ μὴ ἐργασίμους ἡμέρας τῶν ἐπὶ ποσοστοῖς ἀμειβομένων σερβιτόρων ἑστιατορίων, καφενείων, ζαχαροπλαστείων καὶ λοιπῶν συναφῶν κέντρων· δικαίωμα αὐτῆς τοῦ προσωπικοῦ λουτρῶν καθαριότητος, ΑΠ 460 σ. 1414.—Προσληψις καὶ ἀπασχόλησις «μαίτρ» εἰς ἑστιατόρια καὶ κέντρα διασκεδάσεως· ἐφαρμογὴ τῆς ὑπ' ἀριθ. 4)1962 ἀποφάσεως τοῦ Δ.Δ.Δ.Δ. Ἀθηνῶν «περὶ τῶν ὅρων ἀμοιβῆς καὶ ἐργασίας προσωπικοῦ ἑστιατορίων κλπ. χώρας»· ἔννοια αὐτῆς περὶ προσλήψεως καὶ ἀποδοχῶν «μαίτρ», ΑΠ 443 σ. 1503. Βλ. καὶ λ. ***Ταμεῖα***.

Ἑταιρεῖαι. Νομιμοποίησις μελῶν ὁμορρύθμου πρὸς ἄσκησιν αἰτήσεως ἀναιρέσεως, ΑΠ 657 σ. 10. Βλ. καὶ λ. ***Ἀνώνυμος Ἑταιρεία***.

Ἑτοιμότης πρὸς ἐργασίαν. Μίσθωσις ἐργασίας καὶ ἡ σύμβασις, δι' ἧς ὁ εἷς τῶν συμβαλλομένων διατηρεῖ ἐν ἐγρηγόρσει τὰς ἱκανότητας αὐτοῦ καὶ εἰς τὴν διάθεσιν τοῦ ἑτέρου ἢ περιορίζει ἁπλῶς τὴν ἐλευθερίαν αὐτοῦ, ἐφ' ὅσον τοῦτο γίνεται εἴτε κατὰ συμφωνίαν τῶν μερῶν, εἴτε ἐπὶ ἀντιπαροχῇ, μὴ ἐφαρμοζομένων ὅμως ἀπολύτως τῶν κανόνων τοῦ δικαίου, τῶν ἀναφερομένων εἰς τὴν θετικὴν ἢ ἀρνητικὴν ἐν ἐγρηγόρσει παροχὴν ἐργασίας, ἀλλὰ μόνον ἐφ' ὅσον ἀναλόγως τῆς συγκεκριμένης περιπτώσεως ἐπιβάλλουσι τοῦτο αἱ κατ' ἰδίαν συνθῆκαι, ΑΠ 459 σ. 1432.

Εὐδόκιμος ὑπηρεσία. Βλ. λ. ***Τράπεζαι***.

Εὔλογος χρόνος. Ἀναδρομικότητας πράξεων περὶ ἐπιβολῆς οἰκονομικοῦ βάρους, οἷον καὶ αἱ ἀσφαλιστικαὶ εἰσφοραί, ΑΠ 173 σ. 516.

Εὐρωπαϊκὴ Οἰκονομικὴ Κοινότης. Ἡ Κοινωνικὴ πρόοδος ἐπιδίωξις τῆς Εὐρωπαϊκῆς Οἰκονομικῆς Κοινότητος, ΝΖ σ. 132.

Ἔφεδροι. Βλ. λ. ***Ἀνάπηροι, Νεοπολεμισταί, Παλαιοὶ πολεμισταί, Στράτευσις, Στρατιωτικὴ ὑπηρεσία***.

Ἔφεσις. Δικαίωμα Ι.Κ.Α. αὐτοτελοῦς ἐφέσεως κατ' ἀποφάσεως ἐργοβότου ἐπὶ ἀναγνωρίσεως ἡμερομισθίων εἰς μεταλλευτικὰς ἐπιχειρήσεις, ΑΠ 150 σ. 621.— Δικαίωμα ἐφέσεως κατ' ἄρθρα 741—742 Πολ. Δικ.· προσάντα διατακτικοῦ ἐν τῷ σκεπτικῷ, Π 16900 σ. 1363.— Προθεσμία· ἐφαρμογὴ ἄρθρου 752 § 1 Πολ. Δικ. καὶ ἐπὶ ἐφέσεως κατ' ἀποφάσεως κατὰ τὴν ἐργατικὴν διαδικασίαν· ἀπαράδεκτος ἡ ἔφεσις διαρκούσης τῆς περὶ ἀνακοπῆς προθεσμίας ἐπὶ ἐρήμην ἐκδιδομένων ἀποφάσεων, ἐκτὸς ἂν διετάχθη προσωρινὴ ἐκτέλεσις· ἀναστολὴ τῆς ἐνάρξεως τῆς πρὸ ἐφέσεως προθεσμίας καὶ ἐν τῇ ἐργατικῇ διαδικασίᾳ μόνον ὅταν καθ' ὁλοκληρίαν ἡ ἀπόφασις ἐκηρύχθη προσωρινῶς ἐκτελεστή, Π 2138 σ. 1181.— Κατ' ἀποφάσεων ἐργατικῆς διαδικασίας· προθεσμία· ἔναρξις, ΑΠ 635 σ. 212.—Παράβολον· ὑποχρέωσις ἐκκαλοῦντος ἐκ τῶν διατάξεων τῆς Πολ. Δικον. εἰς καταβολὴν τοῦ νομίμου

παραβόλου· ἐν παραλείψει τὸ δικαστήριον, ἐφ' ὅσον παρίσταται ἡ ἐφεσίβλητος, δικάζει ἐρήμην τὸν ἐκκαλοῦντα καὶ ἀπορρίπτει τὴν ἔφεσιν ὡς ἀνυποστήρικτον· ἐφαρμογὴ τούτων καὶ ἐπὶ τῶν κατὰ τὴν ἐργατικὴν διαδικασίαν, ΑΠ 19 σ. 247.—Ὑπὸ Δήμου· ἀναγκαία, κατὰ νόμον, προηγουμένη ἀπόφασις τῆς Δημαρχιακῆς Ἐπιτροπῆς διὰ τὴν ἄσκησιν ἐφέσεως, Π 5161 σ. 277.—Συνεκδίκασις ἐφέσεων ἑκατέρου τῶν διαδίκων κατὰ τῆς αὐτῆς ἀποφάσεως λόγῳ προφανοῦς συναφείας, Π 638 σ. 285, Π 38 σ. 1289.—Ἀντέφεσις· παραδεκτὴ ἐφ' ὅσον δι' αὐτῆς πλήττονται κεφάλαια τῆς ἀποφάσεως, προσβληθέντα διὰ τῆς ἐφέσεως· συνεκδίκασις λόγῳ συναφείας, Π 38 σ. 1289. — Ἀοριστία λόγου, ἐφ' ὅσον δὲν καθορίζονται συγκεκριμέναι αἰτιάσεις κατὰ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως, Π 1795 σ. 477.—Ἀπόρριψις ὡς ἀορίστου λόγου ἐφέσεως, ὅτι ἐσφαλμένως ἡ ἐκκαλουμένη ἀπόφασις «δὲν ἐδέξατο ἅπαντα τὰ ἐν τῇ ἐνδίκῳ ἀγωγῇ αἰτούμενα κονδύλια», μὴ περιέχοντος συγκεκριμένας αἰτιάσεις, οὐδὲ ἀναπτυσσομένου εἰδικώτερον εἰς τὰς προτάσεις τοῦ ἐκκαλοῦντος, Π 14048 σ. 93. — Μεταβιβαστικὸν ἀποτέλεσμα τῆς ἐφέσεως· ἔκτασις ἐξουσίας τοῦ κατ' ἔφεσιν δικάζοντος δικαστηρίου· ἐφαρμογὴ καὶ κατὰ τὴν ἐργατικὴν διαδικασίαν, Π 638 σ. 285. — Συναγόμενα ἐκ τῶν ἄρθρων 745, 762, 763, 774 Πολ. Δικ. διὰ τὰ δικαιώματα τοῦ Ἐφετείου ἐν περιπτώσει ἀκυρότητος τοῦ δικογράφου τῆς ἀγωγῆς συνεπεία ἀοριστίας αὐτοῦ· ἐφαρμογὴ καὶ κατὰ τὴν ἐργατικὴν διαδικασίαν, Π 638 σ. 285. — Μεταβίβασις ὑποθέσεως διὰ τῆς ἐφέσεως ἀπὸ τοῦ πρώτου βαθμοῦ εἰς τὸν δεύτερον καὶ δικαιώματα Ἐφετείου· πρότασις πραγματικῶν ἰσχυρισμῶν ἐνώπιον τοῦ Ἐφετείου· παραδεκτὸς ἰσχυρισμὸς περὶ ἐκπτώσεως ἐκ τοῦ μισθοῦ ἀκύρως ἀπολυθέντος ἀλλαχοῦ κερδηθέντων, κατ' ἄρθρον 656 Α. Κ., ἐφ' ὅσον ἀποδεικνύεται ἐγγράφως, Π 138 σ. 723. — Αὐτεπάγγελτος ἔρευνα ὑπὸ Ἐφετείου τοῦ νόμῳ βασίμου τῆς ἀγωγῆς, Π 138 σ. 723.—Ἐξουσία τοῦ εἰς δεύτερον βαθμὸν δικάζοντος δικαστηρίου· δύναται καὶ ὀφείλει νὰ ἐξετάσῃ αὐτεπαγγέλτως τὸ νόμῳ βάσιμον τῆς ἀγωγῆς καὶ ἀπορρίψῃ ταύτην καὶ ἄνευ εἰδικοῦ παραπόνου τοῦ ἐκκαλοῦντος ἐναγομένου, ἀρκεῖ οὗτος νὰ ζητῇ τὴν ἀπόρριψιν αὐτῆς, ΑΠ 462 σ. 1357. — Ὅρκος ἐπαγόμενος κατὰ διαδικασίαν ἐργατικῶν διαφορῶν παρόντων ἀμφοτέρων διαδίκων· παραγωγὴ ἐκ τῆς δόσεως ἢ μὴ δόσεως αὐτοῦ ἀναλόγου νομίμου ἀμαχήτου τεκμηρίου, ἰσχύοντος καὶ εἰς τὸν δεύτερον διαδικαστικὸν βαθμόν· ἐπιβολὴ ὑπὸ τοῦ δικαστοῦ οὕτως ἐπαχθέντος ὅρκου ὡς τοιούτου ἀληθείας, πλὴν δόσις αὐτοῦ ὡς ὅρκου γνώσεως ἢ ἀγνοίας· κρίσις Ἐργατοδίκου πρωτοδίκως καὶ Πρωτοδικείου κατ' ἔφεσιν περὶ τοῦ συγχωρητοῦ τῆς μετατροπῆς· ἄποψις πρὸς μὴ συγγνωστὴν τροποποίησιν, Π 637 σ. 154. — Μὴ λῆψις ὑπ' ὄψιν ὑπὸ Ἐφετείου ἰσχυρισμῶν προταθέντων τὸ πρῶτον ἐνώπιον αὐτοῦ διὰ τῶν προτάσεων καὶ ἀποτελούντων μεταβολὴν τῆς βάσεως τῆς ἀγωγῆς· οὐ λόγος ἀναιρέσεως, ΑΠ 785 σ. 289. — Ἀρμόδιος δι' ἀναστολὴν εἰρηνοδικειακῆς ἀποφάσεως ἐπὶ ἐργατικῆς διαφορᾶς, ἀσκηθείσης ἐφέσεως κατ' αὐτῆς, ὁ Πρόεδρος τοῦ Πρωτοδικείου, ἐνώπιον τοῦ ὁποίου ἀπηυθύνθη ἡ ἔφεσις, ἐν οὐδεμιᾷ δὲ περιπτώσει ὁ κατὰ τὴν ἐργατικὴν διαδικασίαν δικάζων Πρωτοδίκης, δυνάμενος νὰ ἀναστείλῃ τὴν ἐκτέλεσιν μόνου τῆς ἰδίας αὐτοῦ ἀποφάσεως, ἐφ' ὅσον ἠσκήθη ἔφεσις, Π 84 σ. 1304. — Κατ' ἀποφάσεων Τοπικῶν Διοικητικῶν Ἐπιτροπῶν Ι.Κ.Α. Βλ. λ. ***Κοινωνικαὶ Ἀσφαλίσεις***.

Ἐφημερίδες. Βλ. λ. ***Τύπος***.

Ἐφημερὶς Κυβερνήσεως. Βλ. λ. ***Δημοσίευσις***.

Ἐφοπλιστικαὶ ἐπιχειρήσεις. Ἀνεφάρμοστον ἀ.ν. 1836)1951 περὶ ἀναγκαστικῆς προσλήψεως πολεμιστῶν, ΑΠ 192 σ. 675.

Ζ

Ζαχαροπλαστεῖα. Νόμιμοι ὧραι ἐργασίας προσωπικοῦ καφενείων, ζαχαροπλαστείων καὶ ἀναψυκτηρίων· ἐφαρμογὴ ἐπὶ λειτουργούντων πρὸς ἐξυπηρέτησιν γενικῶς τῶν πόλεων, εἰς τὰς ὁποίας εἶναι ἐγκατεστημένα, καὶ ὄχι καὶ ἐπὶ τοῦ προσωπικοῦ ἀναψυκτηρίων, ἐγκατεστημένων εἰς ἐργοστάσια πρὸς ἀποκλειστικὴν ἐξυπηρέτησιν τοῦ προσωπικοῦ τούτων, ΑΠ 250 σ. 986.—Ἐξαίρεσις παροχῆς προσθέτου ἀμοιβῆς δι' ἐργασίαν κατὰ Κυριακὰς καὶ μὴ ἐργασίμους ἡμέρας τῶν ἐπὶ ποσοστοῖς ἀμειβομένων σερβιτόρων, καφενείων, ζαχαροπλαστείων καὶ λοιπῶν συναφῶν κέντρων· δικαίωμα προσωπικοῦ λουτρῶν καθαριότητος, ΑΠ 460 σ. 1414.

Ζημία. Βλ. λ. ***Ἀδικοπραξία***, ***Ἀδικαιολόγητος Πλουτισμός***, ***Ἀποζημίωσις***, ***Ἐργατικὰ Ἀτυχήματα***, ***Ἱκανοποίησις Χρηματική***, ***Καταγγελία συμβάσεως ἐργασίας*** (παράγρ. Ι, Δ').

Η

Ἤθη συναλλακτικά. Βλ. λ. ***Καλὴ πίστις***.

Ἠθικὴ βλάβη. Βλ. λ. ***Ἱκανοποίησις χρηματική***, ***Ἐργατικὰ ἀτυχήματα***, ***Καταγγελία συμβάσεως ἐργασίας*** (παράγρ. Ι, Δ').

Ἠλεκτρικαὶ ἐπιχειρήσεις. Θέσπισις Κανονισμῶν ἐργασίας ὑπὸ Διοικητικοῦ Συμβουλίου Δημοσίας Ἐπιχειρήσεως Ἠλεκτρισμοῦ· Κανονισμοὶ ἐργασίας κατὰ ν.δ 3789)1957· νομικὸν πρόσωπον ἰδιωτικοῦ δικαίου ἢ Δημοσία Ἐπιχείρησις Ἠλεκτρισμοῦ, τῆς πράξεως τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου αὐτῆς μὴ ἀποτελούσης πρᾶξιν ἀπορρέουσαν ἐκ τῆς Διοικητικῆς Ἀρχῆς· ἀπαράδεκτος κατ' αὐτῆς αἴτησις ἀκυρώσεως, ΣΕ 3084 σ. 140.— Δικαίωμα Πολιτείας πρὸς μεταβολὴν ὑποχρεώσεων συμβληθέντων· περίπτωσις Γενικοῦ Διευθυντοῦ τῆς Δημοσίας Ἐπιχειρήσεως Ἠλεκτρισμοῦ καὶ θέσις βαρθοῦ

Γενικ. Διευθυντοῦ· δὲν ταυτίζεται ἡ Πολιτεία πρὸς τὴν Δ.Ε.Η., ἀποτελοῦσαν ἰδίαν νομικὸν πρόσωπον ἰδιωτικοῦ δικαίου, ΑΠ 729 σ. 207.— Μετάταξις ἀπὸ κατεχομένης θέσεως τοῦ διοικητικοῦ ὑπαλλήλου τῆς Δ.Ε.Η. εἰς τὴν τοῦ ἐπὶ παγία ἀμοιβῇ δικηγόρου μετὰ τὸν διορισμόν του ὡς τοιούτου· ἀναγκαία κατὰ τὸ ἄρθρον 361 Α.Κ., ὡς διὰ τὴν σύστασιν πάσης ἐνοχῆς, ἡ κατάρτισις συμβάσεως μεταξὺ αὐτοῦ καὶ τοῦ ἐκπροσωποῦντος τὸ νομικὸν πρόσωπον, εἶον ἡ Δ.Ε.Η., Γενικοῦ αὐτοῦ Διευθυντοῦ, μὴ ἀρκούσης ἁπλῶς τῆς προαγωγῆς· ἐξουσία Γενικοῦ Διευθυντοῦ· ἀπόρριψις ἰσχυρισμῶν καταχρηστικῆς ἀσκήσεως δικαιώματος, ἀδικαιολογήτου πλουτισμοῦ, ἴσης μεταχειρίσεως μισθωτῶν, ΑΠ 785 σ. 289. —Ἀτέλειαι καὶ φορολογικαὶ ἀπαλλαγαὶ τῆς Δ.Ε.Η. ἰσχύς καὶ μετὰ τὸ ν.δ. 2657)1953· ἀνυπαρξία αὐτῆς εἰς κατάθεσιν τοῦ κατ' ἄρθρον 14 ν.δ. 2657)1953 χρηματικοῦ ποσοῦ διὰ παραδεκτὸν ἀσκήσεως πρὸς τὸ συμβούλιον προστασίας περὶ ἀνακλήσεως πολεμιστῶν, ΣΕ 14 σ. 341.—Ὑπαγωγὴ εἰς νόμον 516)1948 περὶ νομιμοφροσύνης καὶ τῆς Δημοσίας Ἐπιχειρήσεως Ἠλεκτρισμοῦ, ὡς ἐπιχειρήσεως κοινῆς ὠφελείας· ἀναγκαῖον ὅμως ὅπως ἀποφασίσῃ περὶ τούτου διὰ πράξεως του ὁ ἁρμόδιος Ὑπουργός, δημοσευομένης εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως· ἀναγκαστικὴ τοποθέτησις πολεμιστοῦ ἀ. ν. 1836)1951· ἔλλειψις ἐκ τοῦ ἀνωτέρω λόγου ὑποχρεώσεως ὑποβολῆς δηλώσεως νομιμοφροσύνης, ΑΠ 142 σ. 612.— Δ.Ε.Η.· διάταξις ἄρθρου 3 § 3 ν.δ. 1836)1951 διὰ τοποθέτησιν πολεμιστῶν εἰς ἐπιχειρήσεις μὲ Κανονισμόν, περιέχοντα ὅριον ἡλικίας τῶν μισθωτῶν. Κανονισμὸς καταστάσεως προσωπικοῦ Δ.Ε.Η. παράλειψις Τοπικοῦ Συμβουλίου πολεμιστῶν νομοῦ Θεσσαλονίκης πρὸς ἔρευναν περὶ τῆς ἡλικίας τοποθετηθέντος εἰς τὴν ἀνωτέρω ἐπιχείρησιν, ΣΕ 1044 σ. 677.—Ἀποζημίωσις προσωπικοῦ Ἠλεκτρικῆς Ἑταιρείας Ἀθηνῶν - Πειραιῶς δι' ἀπόλυσιν ἢ ἀποχώρησιν καὶ μετὰ τὴν ἐξαγορὰν αὐτῆς ὑπὸ τῆς Δ.Ε.Η. διατήρησις ἐν ἰσχύι καὶ μετὰ τὴν ἐξαγορὰν τῆς Η.Ε.Α.Π. ὑπὸ τῆς Δ.Ε.Η. τῶν δυνάμει τῶν συμβατικῶν μετὰ τῆς πρώτης ὅρων κτηθέντων δικαιωμάτων ἀποζημίωσις ἀπολυομένου καὶ ἀποχωροῦντος προσωπικοῦ τῆς Η.Ε.Α.Π. προθεσμία ἀγωγῆς ἄρθρου 6 ν. 3198)1955· θυνατὴ παραίτησις μισθωτοῦ ἀπὸ τῆς ἀνωτέρω ἀποζημιώσεως, Π 19572 σ. 808. —Παροχὴ ἐργασίας εἰς Δημοσίαν Ἐπιχείρησιν Ἠλεκτρισμοῦ ὡς μηχανικοῦ· ἀπόλυσις αὐτοῦ· ἰσχυρισμὸς περὶ καταχρηστικῆς καταγγελίας συμβάσεως ἐργασίας πρὸς ἀπαλλαγὴν τῆς ἐπιχειρήσεως ἐκ τῆς βαρυνούσης αὐτὴν εἰσφορᾶς ἐπὶ τῶν τακτικῶν ἀποδοχῶν του διὰ τὸν εἰδικὸν λογαριασμὸν ἀσφαλίσεως μηχανικῶν τῆς Δ.Ε.Η.· ἀρχαὶ ἄρθρων 281 καὶ 288 Α.Κ., ΑΠ 241 σ. 1237.— Κανονισμὸς καταστάσεως προσωπικοῦ Δ.Ε.Η.· ἀποτελεῖ συμβασιν καὶ οὐχὶ νόμον καὶ δὴ οὐσιαστικόν, ΣΕ 1044 σ. 677.— Κανονισμοὶ προσωπικοῦ Δ.Ε.Η. ἵδρυσις διὰ τούτων συμβατικοῦ δικαίου, διαφευγούσης οὕτω τῆς ἑρμηνείας ὅρου αὐτῶν τὸν ἔλεγχον τοῦ Ἀρείου Πάγου· ὄχι ἀναγκαία ἡ εἰδικὴ αἰτιολόγησις περὶ καταργήσεως θέσεων ἀποφάσεων τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τῆς Δ.Ε.Η.· διορισμὸς καὶ ἀπόλυσις προσωπικοῦ· καταγγελία συμβάσεως λόγῳ καταργήσεως θέσεως, ΑΠ 353 σ. 1306.— Δ.Ε.Η.· δικαιώματα προσωπικοῦ κατὰ τὴν μεταβίβασιν τῆς ἐπιχειρήσεως τῆς Η.Ε.Α.Π.· ἀνάθεσις εἰς τὴν Δ.Ε.Η. εἰσπράξεως τελῶν καθαριότητος καὶ φωτισμοῦ Δήμων καὶ Κοινοτήτων καὶ δικαιώματα εἰσπρακτόρων, ΑΠ 447 σ. 1373.—Ἀποδοχαὶ τῶν ἐκ τοῦ προσωπικοῦ τῆς παλαιᾶς Ἑταιρείας Σιδηροδρόμων προσληφθέντων ἀρχικῶς ὑπὸ τῆς Η.Ε.Μ. καὶ ἀκολούθως ὑπὸ τῶν Ε.Η.Σ. ὑπαλλήλων κλπ.· στήριξις ἀρχῆς ἴσης μεταχειρίσεως τῶν μισθωτῶν εἰς τὸ ἄρθρον 288 Α.Κ., μὴ συγχωρουμένου οὕτω εἰς τὸν ἐργοδότην νὰ ἀποστερῇ τῆς βαθμολογικῆς ἐξελίξεως ὑπαλλήλους, τελοῦντας ἐν ἰσότητι προσόντων πρὸς τοὺς κρινομένους ὡς προακτέους ἄνευ σοβαροῦ καὶ ἀποχρῶντος λόγου· τί δέον νὰ ἰσχυρισθῇ ὁ ὑπάλληλος, ΑΠ 242 σ. 1176.—Προσωπικὸν Ἠλεκτρικῆς Ἑταιρείας Μεταφορῶν· ἀποζημίωσις ἀπολυομένων ἐντὸς τοῦ ἀπὸ 18 Ἰουνίου 1959 ἐνιαυσίου χρονικοῦ διαστήματος ὄχι λόγῳ ὁρίου ἡλικίας ἢ ὡς πλεονοζόντων, ἀλλὰ δι' ἄλλον λόγον, οἷον λόγῳ πειθαρχικοῦ παραπτώματος, τῆς ἁπλῆς ἀποζημιώσεως τοῦ νόμου 2112)1920 ἢ τοῦ β. δ. 16)18 Ἰουλίου 1920, ΑΠ 379 σ. 1435.— Πειθαρχικαὶ ποιναὶ προσωπικοῦ Η.Ε.Μ.· διατύπωσις ἠτιολογημένως τῶν ἀποφάσεων τοῦ Πειθαρχικοῦ Συμβουλίου· ἀναφορὰ ἑπομένως, ἐκτὸς ἄλλων, τῶν ἐκ τῶν ἀποδεικτικῶν στοιχείων προκυπτόντων πραγματικῶν περιστατικῶν τῶν συνιστώντων τὸ πειθαρχικὸν παράπτωμα, ΑΠ 457 σ. 1502.— Θεώρησις, ὡς μὴ προσηκούσης προσφορᾶς ὑπηρεσιῶν, ὅταν ὁ μισθωτὸς κατὰ τὰς ἐκάστοτε περιστάσεις ἐκ τῆς φύσεως τῶν συνθηκῶν καὶ τρόπου λειτουργίας τῆς ἐπιχειρήσεως, παρὰ τῇ ὁποίᾳ ὑπηρετεῖ, ἀρνῆται, ἐπὶ τῇ αἰτήσει τοῦ ἐργοδότου, νὰ προβῇ, ὡς ἀπαιτεῖ ἡ συναλλακτικὴ καλὴ πίστις εἰς δήλωσιν ὅτι θέλει παράσχει ταύτας καθ' ὅλον τὸ κεκανονισμένον δι' αὐτὸν νόμιμον ὡράριον κλπ., ἀποκλειούσης τῆς τοιαύτης μὴ προσηκούσης προσφορᾶς τὴν ὑπερημερίαν τοῦ ἐργοδότου· ἀπεργία ὁδηγῶν ἠλεκτρικῶν ἁμαξοστοιχιῶν Ἠλεκτρικῶν Σιδηροδρόμων, ΑΠ 199 σ. 734.

Ἠλεκτροτεχνῖται. Ὑπαλληλικὴ ἰδιότης ἠλεκτροσυγκολλητῶν κατ' ἄρθρον 1 § 1 ν.δ. 3763)1957· συνυπολογισμὸς καὶ τῆς προηγουμένης τοῦ νόμου προϋπηρεσίας αὐτῶν ὡς ἐργατῶν διὰ τὸ μέγεθος τῆς ἀδείας, Π 12389 σ. 1114. Βλ. καὶ λ. *Ταμεῖα*.

Ἡλικία. Ἀπόλυσις λόγῳ συμπληρώσεως ὁρίου· ἔλλειψις δικαιώματος ἀποζημιώσεως διὰ μὴ χορηγηθεῖσαν ἄδειαν, Γν.Σ. σ. 176.— Δι' ἀναγκαστικὴν τοποθέτησιν πολεμιστῶν κατ' ἀ.ν. 1836)1951, ΣΕ 1044 σ. 677. Π 1678 σ. 1112.—Ἀπόδειξις ἡλικίας ἠσφαλισμένου τοῦ Ταμείου Ἐπικουρικῆς Ἀσφαλίσεως Ὑποδημα-

τεργατῶν, ΑΠ 130 σ. 995.

Ἡμερήσιος μισθός. Τῶν μηνιαίως ὁμειβομένων μισθωτῶν, ΝΖ σ. 832, ΝΖ σ. 1320.

Ἡμερομίσθια. Βλ. λ. ***Ἀποδοχαί, Συλλογικαὶ συμβάσεις ἐργασίας.*** — Τεκμαρτὰ δι' εἰσφορὰς Ι.Κ.Α. Βλ. λ. ***Κοινωνικαὶ Ἀσφαλίσεις.*** Σχέσις τεκμαρτῶν ἡμερομισθίων πρὸς ἄλλας διατάξεις, ΝΖ σ. 238 — Τεκμαρτὰ πωλητῶν λαϊκοῦ λαχείου διὰ τὸ ἔτος 1965, Ἐγκ. σ. 360.—Τεκμαρτὰ σερβιτόρων καὶ βοηθῶν, ὡς καὶ κουρέων καὶ κομμωτῶν διὰ τὸ ἔτος 1964, κατόπιν ἀκυρώσεως τῆς κατατάξεως ὑπὸ τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας, Ἐγκ. σ. 1058. Παρακράτησις ὑπὸ ἐργοδότου εἰσφορῶν μισθωτῶν καὶ δικαίωμα ἀναγνωρίσεως ἡμερομισθίων, ΣΕ 1070 σ. 741.— Μεταλλευτῶν· ἀναγνώρισις κατὰ ν.δ. 4105)1960, Π 24461 σ. 356, Π 1233 σ. 357, ΑΠ 150 σ. 621.— Τιμαριθμικὴ διαπίστωσις ἡμερομισθίων εἰς δημόσια ἔργα· ἔννοια σχετικῶν διατάξεων· κατάργησις διὰ ν. 3239)1955 πάσης ἀντικειμένης εἰς αὐτὸν διατάξεως, Π 3239 σ. 729, Π 42 σ. 730.

Ἡμερομίσθιοι. Βασιλικοῦ Ναυτικοῦ μονιμοποιηθέντες· ἀποδοχαί, Γν. Σ. σ. 46.—Διορισμὸς ἐκτάκτων ἡμερομισθίων ὑπαλλήλων ὑπὸ Δημοσίου, ΑΠ 780 σ. 274.—Ἐργάται Δήμων, Κοινοτήτων, ΑΠ 172 σ. 1043.

Θ

Θάνατος. Θέματα σχετικὰ πρὸς ἀποζημίωσιν ἢ συνταξιοδότησιν. Βλ. λ. ***Ἐργατικὰ ἀτυχήματα, Κοινωνικαὶ Ἀσφαλίσεις, Ταμεῖα.*** — Μισθωτοῦ πρὸ συμπληρώσεως χρόνου προειδοποιήσεως δι' ἀπόλυσιν· συνέπειαι, ΝΖ σ. 15.—Ἀπόλυσις μισθωτοῦ μετὰ διάπραξιν ἀξιοποίνου πράξεως· θάνατος μισθωτοῦ πρὸ τῆς ἐκδικάσεως τῆς κατ' αὐτοῦ μηνύσεως· συνέπειαι, Π 1838 σ. 16, ΝΖ σ. 129. — Μισθωτοῦ· λύσις συμβάσεως ἐργασίας· θέσπισις ἀποζημιώσεως συζύγου καὶ τέκνων ὑπὸ Γενικοῦ Κανονισμοῦ Προσωπικοῦ Α. Ε. Α.Σ.Π.Α., Στμ. σ. 1216.

Θητεία. Ὁρισμὸς μελῶν Δ. Σ. Ταμείου Ἀσφαλίσεως προσωπικοῦ Α.Σ.Ο. ἐπὶ θητείᾳ· δυνατὴ ἀντικατάστασις ὑπὸ Ὑπουργοῦ διαρκούσης τῆς θητείας· λόγοι, ΣΕ 105 σ. 483.

Θυρωροί. Πολυκατοικιῶν· ἀναπλήρωσις· εὐθύνη ἰδιοκτητῶν πολυκατοικίας δι' ἀτύχημα ἐπερχόμενον εἰς τὸν ἀναπληρωτήν, Γν. Σ. σ. 744. —Πολυκατοικιῶν· χαρακτὴρ ὑπ' ἀριθ. 6)1958 διαιτητικῆς ἀποφάσεως ὡς τοπικῆς ὁμοιοεπαγγελματικῆς· ἰσχὺς ταύτης μεταξὺ τῶν ἐν διενέξει εὐρεθεισῶν ὀργανώσεων, μὴ κηρυχθείσης γενικῶς ὑποχρεωτικῆς· ἀδέσμευτον ἐκ τῆς μεταγενεστέρας ὑπ' ἀριθ. 4)1959 διαιτητικῆς ἀποφάσεως τῶν μὴ ὄντων μέλη τῶν ὀργανώσεων ἰδιοκτητῶν, μὴ ἐχόντος τοῦ Διαιτητικοῦ Δικαστηρίου δικαιοδοσίαν πρὸς ἐπέκτασιν καθ' ὑποκείμενα τῆς ἰσχύος τῆς ἀποφάσεως αὐτοῦ· δικαίωμα μισθοῦ βάσει τῶν ἐθνικῶν γενικῶν συλλογικῶν συμβάσεων ἐργασίας· ὧραι ἐργασίας θυρωρῶν, Π 17011 σ. 1229. — Ἐργοστασίων· νόμιμος ἡ παροχὴ ἐργασίας κατὰ Κυριακὰς καὶ ἑορτάς· δικαίωμα ἐπὶ προσαυξήσεως ἀμοιβῆς κατὰ τὴν ὑ. ἀ. 8500)1946, Π 2841 σ. 618 —Παροχὴ εἰς Ο.Τ.Ε. ὑπηρεσίας νυκτοφύλακος καὶ θυρωροῦ ἡμέρας· ἐπίκλησις εἰδικοῦ Κανονισμοῦ ὡρῶν ἐργασίας καὶ ἀναπαύσεως τοῦ προσωπικοῦ τοῦ Ο.Τ.Ε.· καταχρηστικὴ ἄσκησις δικαιώματος, ΑΠ 323 σ. 1244.

Ι

Ἰδιωτικαὶ πηγαί. Βλ. λ. ***Δευτερά.***

Ἰατρικὰ ἔξοδα. Ἐπὶ ἐργατικοῦ ἀτυχήματος, Π 379 σ. 397.

Ἰατροί. Ἀσφάλισις εἰς Ταμεῖον Ἐπικουρικῆς Ἀσφαλίσεως Προσωπικοῦ Ὀργανισμῶν Κοινωνικῆς Ἀσφαλίσεως· μὴ ὑπαγωγὴ εἰς ταῦτα μονίμων ἰατρῶν τοῦ Ι.Κ.Α., κατ' ἄρθρον 8 § 2 ν.δ. 4277)1962, ἤτοι τῶν κατεχόντων ὀργανικὴν θέσιν μονίμου θεραπευτοῦ τοῦ Ι.Κ.Α.· θέσις μονίμων ἰατρῶν τοῦ Ι.Κ.Α.· συνταγματικὴ ἡ διάφορος μεταχείρισις τούτων ἀπὸ τῆς τῶν λοιπῶν ἰατρῶν τοῦ Ι.Κ.Α., ΣΕ. 2932 σ. 171.—Μισθοδοσία· ρύθμισις ἀπὸ τῆς ἰσχύος τοῦ ν.δ. 4111)1960 τοῦ ὕψους τῆς μισθοδοσίας καὶ ἀμοιβῆς τῶν ἰατρῶν ἐν γένει κατ' ἐλάχιστον ὅριον· παροχὴ ὑπηρεσιῶν ὑπὸ ἰατροῦ καὶ ἀμοιβὴ κατὰ ν.δ. 3623)1956· δικαίωμα ἀπὸ τῆς ἰσχύος τοῦ ν.δ. 4111)1960 τοῦ ἰατροῦ τοῦ παρέχοντος τὰς ὑπηρεσίας του εἰς νομικὸν πρόσωπον δημοσίου δικαίου καὶ ἐπὶ ὥρας ἐλάσσονας τῶν τεσσάρων ἡμερησίως τοῦ ἐκ δραχμῶν 3.200 μηνιαίου μισθοῦ, δικαιουμένου τοῦ νομικοῦ προσώπου ἀντιστοίχως ὅπως ἀπασχολῇ αὐτὸν ὑποχρεωτικῶς ἐπὶ τετράωρον ἡμερησίως· διατάξεις δημοσίας τάξεως· καθορισμὸς ἀποδοχῶν ἴσων πρὸς τὰς τοιαύτας τῶν πολιτικῶν δημοσίων ὑπαλλήλων· προϋποθέσεις, Π 3583 σ. 291.— Ρύθμισις διὰ τοῦ ν.δ. 4111)1960 ὁμοιομόρφως τοῦ ὕψους καὶ τῆς μισθοδοσίας καὶ ἀμοιβῆς ἐν γένει κατ' ἐλάχιστον ὅριον τῶν ἰατρῶν, τῶν ἀπασχολουμένων εἰς τὰ ἐν ἄρθρῳ 1 πρόσωπα, ἐν οἷς καὶ τὰ Ταμεῖα Ὑγείας καὶ Ἀλληλοβοηθείας· προϋπόθεσις ὅμως τοῦ δικαιώματος ἀμοιβῆς ἐκ δραχμῶν 3.200 μηνιαίως ἡ συνεχὴς ἀπασχόλησις τοῦ ἰατροῦ ἐπὶ τετράωρον ἡμερησίως, Π 42 σ. 292.—Συμφωνία ἰατροῦ μετὰ κλινικάρχου πρὸς παροχὴν εἰς αὐτὸν ὑπηρεσιῶν διευθυντοῦ ἀκτινολογικοῦ τμήματος τῆς κλινικῆς, συνισταμένης εἰς τὴν κατὰ τοὺς ἐπιστημονικοὺς κανόνας ἐξέτασιν τῶν ἐν τῇ κλινικῇ νοσηλευομένων ἐπὶ μισθῷ· χαρακτηρισμὸς τῆς συμβάσεως ὡς συμβάσεως ἐξηρτημένης ἐργασίας, τοῦ ἰατροῦ τελοῦντος ἐν στενῇ ἐξαρτήσει πρὸς τὸν ἐργοδότην, καίτοι ἐκέκτητο πρωτοβουλίαν ὡς πρὸς τὴν ἄσκησιν τοῦ ἐπαγγέλματος· ὑπαγωγὴ τῶν ἀπαιτήσεων αὐτοῦ πρὸς ἐκδίκασιν εἰς τὴν ἐργατικὴν διαδικασίαν, ΑΠ. 69 σ. 411.— Σύνδεσις ἐπιστημονικοῦ ὑγειονομικοῦ προσωπικοῦ Τα-

μείου Ἀσφαλίσεως Ἀρτεργατῶν, Μυλεργατῶν καὶ Μακαρονοτεχνιτῶν μετὰ τοῦ Ταμείου διὰ σχέσεως Ἰδιωτικοῦ δικαίου· ἀξίωσις ἰατροῦ περὶ καταβολῆς ἀποζημιώσεως κατὰ ν.δ. 3623)1956, ὡς ἐτροποποιήθη μεταγενεστέρως· ὑπαγωγὴ διαφορᾶς ὡς ἰδιωτικῆς εἰς τὴν καθ' ὕλην ἁρμοδιότητα τῶν τακτικῶν δικαστηρίων, ἀποκλειομένης τῆς αἰτήσεως ἀκυρώσεως ἐνώπιον τοῦ Συμβουλίου Ἐπικρατείας, ΣΕ 975 σ. 739.— Ἀποζημίωσις δι' ἀπόλυσιν ἰατροῦ ἀπὸ κατεχομένης δευτέρας θέσεως· δευτέρα θέσις δημοσίου ὑπαλλήλου ἢ Ν.Π.Δ.Δ.· ἀνεφάρμοστον ἀποκλειστικῆς προθεσμίας ἐπιδόσεως ἀγωγῆς ἀποζημιώσεως νόμου 2112)1920 κατ' ἄρθρον 6 § 2 νόμου 3198)1955 ἐπὶ ἀγωγῆς ἀποζημιώσεως ἰατροῦ λόγῳ ἀπολύσεως, κατ' ἐφαρμογὴν διατάξεων περὶ πολυθεσίας· ἔλλειψις περιορισμοῦ ὡς πρὸς τὴν δευτέραν θέσιν, ἐν παροχῇ τῆς ὁποίας ὑπὸ δημοσίου ὑπαλλήλου (καὶ ὑπὸ ὑπαλλήλων νομικῶν προσώπων δημοσίου δικαίου) λαμβάνεται ἐκ τῆς ἡσσονος μισθοδοτουμένης τὸ 1/3 τοῦ βασικοῦ μισθοῦ κατὰ τὸ ἄρθρον 54 Ὑπαλληλικοῦ Κώδικος καὶ νόμου 2276)1952, ἐὰν ἡ νομίμως κατεχομένη δευτέρα θέσις εἶναι ἰδιωτική, ΑΠ 313 σ. 858. —Ἀποδοχαὶ ἰατρῶν νομικῶν προσώπων δημοσίου δικαίου, κατεχόντων καὶ δευτέραν θέσιν· ἐὰν δικαιοῦνται πλήρων ἀποδοχῶν ἀμφοτέρων τῶν θέσεων, Γν.Σ. σ. 1380.— Πρόσληψις ἰατροῦ ὑπὸ Σ.Ε.Κ., νομικοῦ προσώπου δημοσίου δικαίου· χαρακτηρισμὸς τῆς σχέσεως, κατ' ἄρθρον 5 τοῦ ὀργανισμοῦ, ὡς ἐμμίσθου ἐντολῆς, μὴ θιγεισῶν τῶν διατάξεων τούτου ὑπὸ τῶν νόμων 3623)1956 καὶ 4111)1960 περὶ τοῦ χαρακτῆρος τῶν συμβάσεων τῶν Σ.Ε.Κ. μετ' ἰδιωτῶν ἰατρῶν, ΑΠ 193 σ. 869.— Λῆξις συμβάσεως ἰατρῶν νομικῶν προσώπων δημοσίου δικαίου· ἀποζημίωσις κατὰ ν. δ. 3623)1956, ὡς ἐτροποποιήθη· αὐτοδίκαιος κατ' ἄρθρον 10 § 2 ν. δ. 4352)1964 ἀπόλυσις· ὀφειλομένη ἀποζημίωσις· ἀνεφάρμοστον ἀποκλειστικῆς προθεσμίας ἀγωγῆς κατ' ἄρθρον 6 § 2 ν. 3198)1955· σχέσις δημοσίου δικαίου καὶ ἀποζημίωσις ἰατρῶν· ὑπολογισμὸς ἀποζημιώσεως, Π 231 σ. 1035. —Ἀσφάλισις ἐλεγκτῶν ἰατρῶν Ι.Κ.Α. εἰς Ταμεῖον Ἐπικουρικῆς Ἀσφαλίσεως Προσωπικοῦ Ὀργανισμῶν Κοινωνικῆς Ἀσφαλίσεως· βασικὴ προϋπόθεσις διὰ τὴν ὑπαγωγήν τινος εἰς τὴν ἐπικουρικὴν ἀσφάλισιν τοῦ ἀνωτέρω Ταμείου ἡ παροχὴ ὑπηρεσιῶν εἰς τὸν ἐργοδότην του κατὰ κυρίαν ἀπασχόλησιν, ΣΕ 1959 σ. 1315.—Κατώτατον ὅριον ἀμοιβῆς ἰατρῶν μηνιαίως παρεχόντων ὑπηρεσίας εἰς νοσηλευτικὰ ἱδρύματα κλπ· διατάξεις ν.δ. 3623)1956· διατήρησις ἐν ἐργηγόρσει τῶν ἱκανοτήτων καὶ εἰς τὴν διάθεσιν ἑτέρου· ἢ περιορισμοὶ ἐλευθερίας· πότε σύμβασις ἐργασίας· διατάξεις περὶ προσθέτων ἀμοιβῶν δι' ἐργασίαν κατὰ Κυριακάς, ἑορτὰς καὶ νύκτας, ΑΠ 459 σ. 1432 —Ἀποφασιστικὰν στοιχεῖον κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ ν.δ. 3623)1956 διὰ τὸν προσδιορισμὸν τῆς ἐκτάσεως τῆς μηνιαίας ἀμοιβῆς τῶν ἰατρῶν, οἵτινες παρέχουσι τὰς ὑπηρεσίας των εἰς τὰ πάσης φύσεως Νοσηλευτικὰ Ἱδρύματα, Ἰατρεῖα κλπ., ὁ χρόνος τῆς ἀπασχολήσεως αὐτῶν· διάρκεια τῆς ἡμερησίας ἐργασίας τῶν πρὸς τοὺς δημοσίους ὑπαλλήλους ἐξομοιουμένων ἀκτινολόγων καὶ ραδιολόγων ἰατρῶν· παραπομπὴ ζητήματος εἰς Ὁλομέλειαν τοῦ Ἀρείου Πάγου, ΑΠ 483 σ. 1434.—Προστασία ἀπὸ ἀπολύσεως ἐφέδρων παλαιῶν πολεμιστῶν· ἔννοια ἄρθρου 3 § 4 ἀ. ν. 771)1937 περὶ μὴ τοποθετήσεως ὡς ἰατρῶν καὶ δικηγόρων, ἀλλὰ μόνον ὡς ὑπαλλήλων, Ε 374 σ. 464. — Ἔλλειψις κατ' ἀ. ν. 771)1937 περὶ ἐφέδρων παλαιῶν πολεμιστῶν δυνατότητος τοποθετήσεως τῶν ἰατρῶν καὶ δικηγόρων ὡς τοιούτων εἰς ἐπιχειρήσεις κλπ., δυναμένων νὰ τοποθετηθῶσι μόνον ὡς ὑπάλληλοι, ἀνεξαρτήτως τῆς εἰδικότητος αὐτῶν καὶ τῶν τίτλων σπουδῶν, ΑΠ 356 σ. 850. Βλ. καὶ λ. ***Νοσοκομεῖα, Ταμεῖα***.

Ἰδιωτικὰ ἐκπαιδευτήρια. Βλ. λ. ***Ἐκπαιδευτήρια ἰδιωτικά***.

Ἰδιωτικοὶ ὑπάλληλοι. Βλ. λ. ***Ὑπάλληλοι ἰδιωτικοί***.

Ἰδιωτικὸν Διεθνὲς Δίκαιον. Ἄσκησις ἐπαγγέλματος ὑπὸ ἀλλοδαπῶν ἐν Ἑλλάδι, Γν.Σ. σ. 1409.

Ἰδιωτικοῦ δικαίου σχέσις. Βλ. λ. ***Δημοσίου δικαίου σχέσις***.

Ἱδρύματα. Βλ. καὶ λ. ***Κοινωνικαὶ Ἀσφαλίσεις, Νοσοκομεῖα, Βασιλικὴ Πρόνοια***.—Πρόσληψις μισθωτοῦ ὡς φύλακος παιδικῶν κατασκηνώσεων Ἐθνικοῦ Ἱδρύματος Προστασίας Ἐργαζομένου Παιδιοῦ· ἀντιμετώπισις ἀναγκῶν τῆς ὀργανώσεως καὶ λειτουργίας τῶν παιδικῶν ἐξοχῶν διὰ καταρτίσεως δικαιοπραξιῶν ἐπ' ὀνόματι τῶν κατὰ τὸ ἄρθρον 1 ν. 749)1948, ὡς ἐτροποποιήθη, ἐξουσιοδοτουμένων Ὀργανισμῶν, ΑΠ 699 σ. 157.—Ἐπιτροπαὶ κατὰ ἄρθρα 122 126 Α.Κ.· ἔλλειψις ὑποχρεώσεως Βασιλικῆς Προνοίας πρὸς εἰσφορὰν ὑπὲρ Ἐργατικῆς Ἑστίας, ΑΠ 3 σ. 620.—Κήρυξις διαστητικῆς ἀποφάσεως 25)1960 ὡς ὑποχρεωτικῆς· δέσμευσις καὶ Πατριωτικοῦ Ἱδρύματος Κοινωνικῆς Προνοίας καὶ Ἀντιλήψεως (Π.Ι.Κ.Π.Α.), ἀποσκοποῦντος εἰς τὴν προστασίαν τῆς δημοσίας ὑγείας, Π 1228 σ. 732.—Διάρθρωσις εἰς κλάδους καὶ καθορισμὸς τῆς κατηγορίας ἑκάστου κλάδου καὶ βαθμοῦ τῶν κατὰ τὴν 31 Δεκεμβρίου 1955 ὑφισταμένων τακτικῶν θέσεων ὑπαλλήλων νομικῶν προσώπων δημοσίου δικαίου, κατὰ ἐφαρμογὴν τοῦ Ὑπαλληλικοῦ Κώδικος· ἔννοια διαρθρώσεως· θέσεις τακτικῶν ὑπαλλήλων Πατριωτικοῦ Ἱδρύματος Κοινωνικῆς Προνοίας καὶ Ἀντιλήψεως (Π.Ι.Κ.Π.Α.), ΑΠ 319 σ. 1240.

Ἱκανοποιήσεως χρηματικὴ Δι' ἠθικὴν βλάβην ἐξ ἐργατικοῦ ἀτυχήματος· παράβασις ὅρων ἀσφαλείας καὶ συντρέχον πταῖσμα παθόντος· ποσὸν χρηματικῆς ἱκανοποιήσεως, Π 23006 σ. 88.—Δι' ἠθικὴν βλάβην παθόντος ἐξ ἐργατικοῦ ἀτυχήματος κατ' ἄρθρα 914 καὶ 932 Α.Κ. προϋποθέτει ὕπαρξιν πταίσματος τοῦ ἐργοδότου ἢ τοῦ ὑπὸ τούτου προστηθέντος· λῆψις ὑπ' ὄψιν καὶ τοῦ συντρέχοντος πταί-

σματος, Εἰσαγ. 88.—Ὕπαρξις ἀξιώσεως χρηματικῆς ἱκανοποιήσεως δι' ἠθικὴν βλάβην ἐπὶ ἐργατικοῦ ἀτυχήματος κατὰ τὸν νόμον 551) 1915, ὀφειλομένου εἰς δόλον τοῦ ἐργοδότου ἢ μὴ τήρησιν ὅρων ἀσφαλίσεως, λόγῳ καὶ μόνον τῆς ἐμφιλοχωρούσης ἀδικοπραξίας· τὸ αὐτὸ καὶ ἐπὶ ἐργατικοῦ ἀτυχήματος, ὀφειλομένου εἰς ἀμέλειαν τοῦ ἐργοδότου ἢ τῶν ὑπ' αὐτοῦ προστηθέντων· συντρέχον πταῖσμα ζημιωθέντος κατ' ἄρθρον 300 Α.Κ.· συνέπειαι, Π 1084 σ. 344.—Ὅροι ὑγιεινῆς καὶ ἀσφαλείας εἰς μεταλλεῖα· πάθησις ἐργάτου λόγῳ παραβάσεως τούτων· χρηματικὴ ἱκανοποίησις δι' ἠθικὴν βλάβην παθόντος μισθωτοῦ, Π 23274 σ. 414.—Ἀξίωσις χρηματικῆς ἱκανοποιήσεως καὶ ἐπὶ ἐργατικοῦ ἀτυχήματος κατὰ τὸν νόμον 551)1914, διὰ τοῦ ὁποίου ἐθεσπίσθη εὐθύνη τοῦ ἐργοδότου πρὸς ἀποζημίωσιν ἕνεκα περιουσιακῆς ζημίας, ἀνεξαρτήτως πταίσματος αὐτοῦ, μόνον ἐν ὑπαιτιότητι τοῦ ἐργοδότου ἢ τοῦ ὑπ' αὐτοῦ προστηθέντος, ΑΠ 146 σ. 526. —Δι' ἠθικὴν βλάβην παθόντος ἐξ ἀτυχήματος· ἄρθρα 298, 299 καὶ 933 Α.Κ.· δικαίωμα χρηματικῆς ἱκανοποιήσεως δι' ἠθικὴν βλάβην, ἕνεκα μὴ περιουσιακῆς ζημίας, προξενουμένης εἰς ἔννομα τοῦ προσώπου ἀγαθά, μὴ δυνάμενα νὰ ἀποτιμηθῶσιν, ὡς καὶ ἐπὶ ἀδικοπραξίας κατὰ τὴν ἐν ἄρθρῳ 914 Α.Κ. ἔννοιαν τῆς ζημιογόνου πράξεως· ὕπαρξις τοῦ δικαιώματος τούτου καὶ ἐπὶ ἐργατικοῦ ἀτυχήματος, ὀφειλομένου εἰς παράβασιν ὅρων ἀσφαλείας τῶν ἐργαζομένων, ΑΠ 355 σ. 852. — Γενεσιουργὸς αἰτία τῆς χρηματικῆς ἱκανοποιήσεως λόγῳ ἠθικῆς βλάβης κατ' ἄρθρα 299, 932 καὶ 922 Α.Κ.· ἀδικοπραξία ὑπὸ τὴν ἐν ἄρθρῳ 914 Α.Κ. ἔννοιαν ὑπαιτίου ζημιογόνου πράξεως, ΑΠ 146 σ. 526. — Δυνατὴ κατ' ἄρθρον 932 Α.Κ., ἕνεκεν ἀδικοπραξίας, ἡ ὑπὸ τοῦ δικαστηρίου ἐπιδίκασις εὐλόγου κατὰ τὴν κρίσιν αὐτοῦ χρηματικῆς ἱκανοποιήσεως λόγῳ ἠθικῆς βλάβης, ἀνεξαρτήτως τῆς ἀποζημιώσεως διὰ τὴν περιουσιακὴν ζημίαν· ἰσχὺς τούτου καὶ διὰ τὸν ὑποστάντα προσβολὴν τῆς ὑγείας, τῆς τιμῆς ἢ ἁγνείας αὐτοῦ ἢ τὸν στερηθέντα τῆς ἐλευθερίας, ΑΠ 187 σ. 682.—Δι' ἠθικὴν βλάβην μισθωτοῦ· ἄρνησις ἐργοδότου πρὸς ἀποδοχὴν ὑπηρεσιῶν μισθωτοῦ καὶ μετὰ τελεσίδικον ἀπόφασιν περὶ ἀκυρότητος ἀπολύσεως ὡς συνδικαλιστικοῦ στελέχους καὶ καθορισμὸς ὡς τόπου ἐργασίας χώρου μὴ πληροῦντος τὰς προϋποθέσεις ὑγείας καὶ προσβάλλοντος τὴν ἐπαγγελματικὴν τιμὴν του· προσβολὴ τῆς προσωπικότητος· δικαίωμα χρηματικῆς ἱκανοποιήσεως δι' ἠθικὴν βλάβην, Π 2311 σ. 809.—Δι' ἠθικὴν βλάβην ἢ διὰ ψυχικὴν ὀδύνην ἐπὶ τῆς ἀντικειμενικῆς εὐθύνης, ΝΖ σ. 1281. — Χρηματικὴ ἱκανοποίησις ἐπὶ ἀντικειμενικῆς εὐθύνης, Ἐπιστ. σ. 1408.—Ἕνεκα ἠθικῆς βλάβης διὰ στέρησιν ἡμερῶν ἀναπαύσεως· ἀοριστία ἰσχυρισμοῦ λόγῳ μὴ ἐπικλήσεως ἐξαναγκασμοῦ πρὸς ἐργασίαν ἐπὶ ἀπειλῇ ἄλλως ἀπολύσεως, Π 1795 σ. 477. — Ἀγωγὴ ἀποζημιώσεως καὶ χρηματικῆς ἱκανοποιήσεως δι' ἠθικὴν βλάβην λόγῳ ὑπαιτίου τραυματισμοῦ· ἰσχυρισμὸς ἐναγομένου περὶ ἀποκλειστικῆς ὑπαιτιότητος τοῦ ἐνάγοντος· συνιστᾷ ἄρνησιν τῆς ἀγωγῆς· ἰσχυρισμὸς ἐναγομένου περὶ συνυπαιτιότητος καὶ τοῦ ἐνάγοντος πρὸς ἐφαρμογὴν ἄρθρου 300 Α.Κ. ἀποτελεῖ ἔνστασιν· στοιχεῖα αὐτῆς, μὴ λαμβανομένης ὑπ' ὄψιν αὐτεπαγγέλτως, ΑΠ 361 σ. 977.—Ἀρμοδιότης Πρωτοδικείου λόγῳ ποσοῦ ἐπὶ ἀγωγῆς, ἐχούσης βάσιν κοινὴν ἀδικοπραξίαν καὶ διωκούσης ἀποζημίωσιν διὰ μὴ περιουσιακὴν ζημίαν καὶ χρηματικὴν ἱκανοποίησιν λόγῳ ἠθικῆς βλάβης· ἰσχυρισμὸς ἐναγομένου περὶ ἐργατικοῦ ἀτυχήματος καὶ ἁρμοδιότητος Εἰρηνοδίκου κατ' ἄρθρον 13 τοῦ νόμου 551)1914, ΑΠ 361 σ. 977.—Διὰ ψυχικὴν ὀδύνην μελῶν οἰκογενείας παθόντος ἐξ ἐργατικοῦ ἀτυχήματος· ἁρμόδιον δικαστήριον· προϋποθέσεις χρηματικῆς ἱκανοποιήσεως λόγῳ ψυχικῆς ὀδύνης· ἀπόδειξις ὑπαιτιότητος· κρίσις περὶ τοῦ ποσοῦ τῆς χρηματικῆς ἱκανοποιήσεως, Π 1189 σ. 1420.— Δὲν ὑπάγονται εἰς τὴν ἐργατικὴν διαδικασίαν αἱ ἀξιώσεις χρηματικῆς ἱκανοποιήσεως, κατ' ἄρθρα 299 καὶ 932 Α.Κ., μελῶν οἰκογενείας τοῦ ἐξ ἐργατικοῦ ἀτυχήματος θανόντος, ΑΠ 712 σ. 34, Π 5177 σ. 84, Εἰσαγ. σ. 345.—Κρίσις τοῦ δικαστηρίου περὶ τῆς ὑπάρξεως ψυχικῆς ὀδύνης καὶ περὶ τοῦ ἐπιδικαστέου ποσοῦ χρηματικῆς ἱκανοποιήσεως, Π 5177 σ. 84, Εἰσαγ. σ. 84, Π 2311 σ. 809.—Μὴ ἀναγκαία διάταξις ἀποδείξεως διὰ τὴν ἔκτασιν τῆς χρηματικῆς ἱκανοποιήσεως, Π 1084 σ. 344, Εἰσαγ. σ. 682.— Κριτήρια διὰ τὸν καθορισμὸν τῆς χρηματικῆς ἱκανοποιήσεως· ἀνέλεγκτον τῆς περὶ τοῦ εὐλόγου ποσοῦ αὐτῆς κρίσεως τοῦ δικαστηρίου, ΑΠ 187 σ. 682, Εἰσαγ. σ. 682. —Ἀνέλεγκτος ὑπὸ τοῦ Α.Π. κρίσις τοῦ Δικαστηρίου περὶ τοῦ ποσοῦ χρηματικῆς ἱκανοποιήσεως δι' ἠθικὴν βλάβην· σχηματισμὸς κρίσεως τοῦ δικαστηρίου, ΑΠ 355 σ. 852, Εἰσαγ. σ. 1420.—Προσδιορισμὸς ποσοῦ χρηματικῆς ἱκανοποιήσεως· κρίσις δικαστοῦ· ληπτέα ὑπ' ὄψιν, Π 1084 σ. 344.

Ἴση μεταχείρισις. Ἀρχὴ ἴσης μεταχειρίσεως· ἔννοια, Π 24764 σ. 225.— Καθορισμὸς χρονικῆς διαρκείας ἡμερησίας ἐργασίας τῶν παρὰ τῷ Ὀργανισμῷ Λιμένος Πειραιῶς ἐργαζομένων ὡς φυλάκων φορτηγίδων· ἔλλειψις παραβιάσεως, τῆς διὰ τοῦ ἄρθρου 288 Α.Κ. καθιερουμένης ἀρχῆς ἴσης μεταχειρίσεως ἐκ μόνου τοῦ γεγονότος ὅτι ὁ Ο.Λ.Π. ἐφήρμοσεν εὐνοϊκώτερον ὡράριον ἐργασίας εἰς ἄλλους ἄλλων κατηγοριῶν φύλακας, μὴ διεπομένους ἀπὸ τὸν δεσμευτικὸν Κανονισμόν, ΑΠ 648 σ. 106.—Ἀπόρριψις βάσεως ἀγωγῆς ἐκ τῆς ἀρχῆς ἴσης μεταχειρίσεως, ΑΠ 785 σ. 289.—Ἀρχὴ ἴσης μεταχειρίσεως μισθωτῶν ἀπὸ ἀπόψεως μισθοῦ· χαρακτὴρ συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας ὡς εἰδικῆς, ΑΠ 283 σ. 916.—Στήριξις ἀρχῆς ἴσης μεταχειρίσεως τῶν μισθωτῶν εἰς τὸ ἄρθρον 288 Α.Κ., μὴ συγχωρουμένου οὕτω εἰς τὸν ἐργοδότην νὰ ἀποστερῇ τῆς βαθμολογικῆς ἐξελίξεως ὑπαλλήλους τελοῦντας ἐν ἰσότητι προσόντων πρὸς τοὺς κρινομένους ὡς προακτέους ἄνευ σοβαροῦ καὶ ἀποχρῶντος λόγου· τί δέον νὰ ἰσχυ-

ρισθῆ ὁ ὑπάλληλος, ΑΠ 242 σ. 1176.—Ἐφαρμογὴ ἀρχῆς ἴσης μεταχειρίσεως τῶν μισθωτῶν ἐπὶ ὅλων τῶν ὅρων ἐργασίας καὶ ἐπὶ καταβολῆς μισθοῦ, ὡρῶν ἐργασίας, προαγωγῆς, Εἰσαγ. σ. 1176.—Παροχὴ ἐργασίας εἰς Δημοσίαν Ἐπιχείρησιν Ἠλεκτρισμοῦ ὡς μηχανικοῦ· ἀπόλυσις αὐτοῦ· ἰσχυρισμὸς περὶ καταχρηστικῆς καταγγελίας συμβάσεως ἐργασίας· ἀρχαὶ ἄρθρων 281 καὶ 288 Α.Κ., ΑΠ 241 σ. 1237.—Ἐφαρμογὴ ἀρχῆς ἴσης μεταχειρίσεως μόνον ἐπὶ μισθωτῶν, παρεχόντων ἐργασίαν ἐν τῇ αὐτῇ ἐπιχειρήσει καὶ ὑπὸ τὸν αὐτὸν ἐργοδότην, οὐχὶ δὲ ὑπὸ διαφόρους τοιούτους, Π 16953 σ. 1463.—Συναγομένη ἐκ τοῦ ἄρθρου 288 Α.Κ. ἡ ἀρχὴ τῆς ἴσης μεταχειρίσεως, τὴν ὁποίαν ὁ ἐργοδότης πρέπει νὰ ἐφαρμόζῃ ἐναντι τῶν ἐν τῇ ἐπιχειρήσει αὐτοῦ ἐργαζομένων, εἰς τὴν αὐτὴν ὅμως κατηγορίαν ἀνηκόντων καὶ ὑπὸ τὰς αὐτὰς συνθήκας ἐργαζομένων καὶ τὴν αὐτὴν ἀποδοτικότητα ἐχόντων ὑπαλλήλων ἢ ἐργατῶν, ΑΠ 449 σ. 1418.—Ἔκδοσις, κατὰ τὴν ἐκ τοῦ νόμου ἐξουσιοδότησιν, τοῦ Κανονισμοῦ ἀσφαλίσεως παρὰ τῷ Ι.Κ.Α. τῶν ἀπασχολουμένων εἰς οἰκοδομικὰς ἢ τεχνικὰς ἐν γένει ἐργασίας προσώπων· λόγος αἰτήσεως ἀκυρώσεως περὶ παραβιάσεως τῆς περὶ ἴσης μεταχειρίσεως συνταγματικῆς ἐπιταγῆς, ΣΕ 2249 σ. 1350.

Ἰσότης. Βλ. λ. **Σύνταγμα.**

Κ

Καθαριστήρια. Περὶ μὴ χαρακτηρισμοῦ τῶν στεγνοκαθαριστηρίων, πλυντηρίων καὶ σιδηρωτηρίων ὡς βιοτεχνικῶν ἐπιχειρήσεων δι' ἐφαρμογὴν νόμου 3213)1955, Ἐγκ. σ. 433.

Καθαρίστρια. Νοσοῦ· κυρία ἀπασχόλησις καὶ ἀσφάλισις εἰς Ι.Κ.Α., ΣΕ 2841 σ. 37.

Καθηγηταί. Βλ. λ. **Ἐκπαιδευτήρια ἰδιωτικά.**

Καθυστέρησις. Βλ. καὶ λ. **Ἀποδοχαί** (παράγραφος 6).—Μισθοῦ ἐπὶ ὑπερημερίας ἐργοδότου περὶ τὴν ἀποδοχὴν ὑπηρεσιῶν· ἄσκησις ὑπὸ μισθωτοῦ δικαιώματος ἐπὶ σχέσεως ἐργασίας, Π 1231 σ. 474.

Καλὴ πίστις. Ὑποχρέωσις κατ' ἄρθρον 288 Α.Κ τοῦ ὀφειλέτου πρὸς ἐκπλήρωσιν τῆς παροχῆς, ὡς ἀπαιτεῖ ἡ καλὴ πίστις, λαμβανομένων ὑπ' ὄψιν τῶν συναλλακτικῶν ἠθῶν, ΑΠ 696 σ. 82, 449 σ. 1418.—Συναγωγὴ ἐκ τοῦ ἄρθρου 288 Α.Κ. τῆς ἀρχῆς ἴσης μεταχειρίσεως, ΑΠ 648 σ. 106, 242 σ. 1176, 449 σ. 1418.—Ἐπιδείνωσις νόσου μισθωτοῦ ἐξ ἐργασίας ὑπὸ ἀσυνήθεις συνθήκας· γενικαὶ ἀρχαὶ ἐκ τῶν ἄρθρων 288 καὶ 662 Α.Κ., ΑΠ 696 σ. 82.—Ἀπόλυσις μισθωτῶν ἐξ οἰκονομικοτεχνικῶν λόγων· ἄρθρον 281 Α.Κ. καὶ γενικαὶ ἀρχαὶ ἐκ τῶν ἄρθρων 200, 288, 388 Α.Κ. περὶ καλῆς πίστεως καὶ συναλλακτικῶν ἠθῶν ἐν τῇ ἑρμηνείᾳ καὶ τῇ ἐκτελέσει τῶν συμβάσεων, ΑΠ 781 σ. 148.—Πότε ἔχουν ἐφαρμογὴν αἱ περὶ ἑρμηνείας διατάξεις τῶν ἄρθρων 173 καὶ 200 Α.Κ., ΑΠ 155 σ. 543.—Καθιέρωσις γενικῆς ἀρχῆς καλῆς πίστεως καὶ συναλλακτικῶν ἠθῶν διὰ τῶν ἄρθρων 200, 288 καὶ 388 Α.Κ., ΑΠ 160 σ. 527.—Καταγγελία συμβάσεως ἐργασίας· προσβολὴ καταγγελίας συμβάσεως ἐργασίας ὡς καταχρηστικῆς· ἀρχαὶ ἄρθρων 281 καὶ 288 Α.Κ., ΑΠ 241 σ. 1237.—Μισθολογικὴ κατάταξις μισθωτῶν διὰ βασικοὺς αὐτῶν μισθούς· ἐξουσία Διοικητικῶν Διαιτητικῶν Δικαστηρίων· ἀνεφάρμοστον ἄρθρου 371 Α.Κ. ἐπὶ τῶν ἐκ τοῦ νόμου ἐναχθέντων· ἀνεφάρμοστον εἰς τὴν περίπτωσιν καὶ ἄρθρου 288 Α.Κ., ΑΠ 772 σ. 138.—Κριτήριον ἐκτιμήσεως ἀποχῆς μισθωτοῦ ἐκ τῆς ἐργασίας ὡς σιωπηρᾶς καταγγελίας τῆς συμβάσεως, ΑΠ 720 σ. 90.—Ὅριον ἀσκήσεως διευθυντικοῦ δικαιώματος ἐργοδότου, ΑΠ 749 σ. 349.—Ὑποβολὴ πιστοποιητικῶν προϋπηρεσίας μετὰ μακρὸν χρόνον· ἀντίθεσις πρὸς καλὴν πίστιν, ΝΖ σ. 434.—Διοικουμένου διὰ μὴ ἀνάκλησιν παρανόμως χορηγουμένων περιοδικῶν παροχῶν, ΣΕ 3153 σ. 493.—Ὑποχρεώσεις ἐργαζομένων ὅπως μὴ συμπεριφέρωνται ἀπατηλῶς καὶ κακοπίστως ἐναντι τῶν Ἀσφαλιστικῶν Ὀργανισμῶν, ΣΕ 545 σ. 548.

Κανονισμοί. Ἐργασίας κατὰ ν.δ. 3789)1957· θέσπισις Κανονισμῶν ἐργασίας ὑπὸ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τῆς Δημοσίας Ἐπιχειρήσεως Ἠλεκτρισμοῦ, νομικοῦ προσώπου ἰδιωτικοῦ δικαίου· ἀπαράδεκτος αἴτησις ἀκυρώσεως κατὰ πράξεως τούτου, ΣΕ 3084 σ. 140.—Ἔγκρισις Κανονισμῶν ἐργασίας ἐπιχειρήσεων· διαδικασία ἐγκρίσεως καὶ ἐξουσία Κανονισμοῦ Ὀργανισμοῦ Ἀστικῶν Συγκοινωνιῶν Θεσσαλονίκης, ρυθμίζοντος τὰς ἐν τῇ ἐκτελέσει τῆς ἐργασίας διαμορφουμένας μεταξὺ τούτου καὶ τοῦ προσωπικοῦ του σχέσεις ἀποκλειστικῶς κατὰ τὴν ὑπὸ τοῦ ν.δ. 3789)1957 διαδικασίαν· παροχὴ ὑπὸ τοῦ ν.δ. 3789)1957 ἐξουσίας εἰς τὸν Ὑπουργὸν τῆς Ἐργασίας ἢ εἰς τοῦτον καὶ τὸν ἐποπτεύοντα εἰς ἑκάστην περίπτωσιν Ὑπουργὸν ἀρμοδιότητος κυρώσεως ἢ ἀπορρίψεως τοῦ Κανονισμοῦ καὶ ὄχι καὶ τροποποιήσεως αὐτοῦ, ΣΕ 414 σ. 395.—Κανονισμοὶ ἐργασίας κατὰ ν.δ. 3789)1957· ρύμισις δι' αὐτῶν τῶν διαμορφουμένων μεταξὺ μισθωτῶν καὶ ἐργοδοτῶν σχέσεων ἐν τῇ ἐκτελέσει τῆς ἐργασίας καὶ εἰδικώτερον τῆς πειθαρχίας τῶν ἐργαζομένων παρ' αὐτῇ, ὡς σχέσεων ἀπορρεουσῶν μὲν ἐκ τῆς συμβάσεως ἐργασίας, ἀναφερομένων ὅμως εἰς τὴν ἐν τῇ ἐπιχειρήσει διατήρησιν τῆς τάξεως· ἀπαράδεκτος αἴτησις ἀκυρώσεως κατ' ἀποφάσεως τοῦ Τμήματος Κανονισμῶν Ὑπουργείου Ἐργασίας, ὡς στρεφομένη κατὰ μὴ ἐκτελεστῆς διοικητικῆς πράξεως, ἀναφερομένης δὲ εἰς σχέσιν ἰδιωτικοῦ δικαίου, ἐφ' ἧς ἁρμόδια πρὸς κρίσιν εἶναι τὰ τακτικὰ πολιτικὰ δικαστήρια, ΣΕ 1128 σ. 670.—Ἐργασίας· σκοπὸς ν.δ. 3789)1957· ὑποχρεώσεις ἐπιχειρήσεων καὶ ἐκμεταλλεύσεων πρὸς σύνταξιν Κανονισμῶν ἐργασίας καὶ ἔγκρισις αὐτῶν ὑπὸ τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας κατὰ ν.δ. 3789)1957· πειθαρχικαὶ ποιναὶ καὶ αἴτησις ἀκυρώσεως ἐνώπιον Συμβουλίου Ἐπικρατείας, ΣΕ 1713 σ. 1027.—Κανονισμὸς ἐργασίας, ἐκδιδόμενος ὑπὸ τοῦ ἐργοδότου εἰς ἐκπλήρωσιν ὑποχρεώσεως ἐκ τοῦ νόμου καὶ ἐγκρινόμενος ἁπλῶς ὑπὸ τῆς διὰ

τοῦ νόμου ὁριζομένης Διοικητικῆς Ἀρχῆς· ἔλεγχος ὑπὸ τῶν δικαστηρίων ἀποφάσεως περὶ πειθαρχικῆς ποινῆς· κατάχρησις δικαιώματος, ΑΠ 358 σ. 1108.—Τὸ Προσχέδιον Κώδικος Ἐργασίας· παρατηρήσεις ἐπὶ τῶν Κανονισμῶν ἐργασίας καὶ τοῦ συλλογικοῦ δικαίου, Μελ. σ. 1089 ἐπ., 1153 ἐπ.—Κανονισμοὶ ἐργασίας, Σημ. σ. 1280.—Ἐὰν τὰ τῆς καταρτίσεως καὶ ἐγκρίσεως Κανονισμῶν ἐργασίας τῶν ἀεροπορικῶν ἐπιχειρήσεων θὰ ρυθμισθοῦν διὰ β.δ., συμφώνως πρὸς τὸ ἄρθρον 5 τοῦ ν.δ. 4262 ἢ θὰ ἰσχύσουν παραλλήλως καὶ αἱ διατάξεις τοῦ ν.δ. 3789)1957, Γν.Σ. σ. 1318.—Σχολῆς Τουριστικῶν Ἐπαγγελμάτων· κατάρτισις, δημοσίευσις, Π 24796 σ. 225.—Καταστάσεως προσωπικοῦ Δ.Ε.Η.· ἀποτελεῖ σύμβασιν καὶ οὐχὶ νόμον καὶ δὴ οὐσιαστικόν, Εἰσαγ. σ. 677. — Ὅριον ἡλικίας διὰ τοποθέτησιν εἰς ἐπιχείρησιν μὲ Κανονισμούς· Κανονισμὸς καταστάσεως προσωπικοῦ Δημοσίας Ἐπιχειρήσεως Ἠλεκτρισμοῦ, ΣΕ 1044 σ. 677. —Προσωπικοῦ Δ.Ε.Η.· ἵδρυσις διὰ τούτων συμβατικοῦ δικαίου, διαφευγούσης αὐτῶ τῆς ἑρμηνείας ὅρου αὐτῶν τὸν ἔλεγχον τοῦ Ἀρείου Πάγου, ΑΠ 353 σ. 1306. — Δικαίωμα τῶν δικηγόρων, τῶν ὑπηρετούντων ἢ ἐντεταγμένων εἰς θέσεις προβλεπομένας ὑπὸ ἐσωτερικῶν Κανονισμῶν ἢ Ὀργανισμῶν, τῆς κατ' ἐφαρμογὴν τῶν Κανονισμῶν ἢ Ὀργανισμῶν καθοριζομένης ἀμοιβῆς· διατάξεις περὶ Ὀργανισμοῦ τῶν Ὑπηρεσιῶν τοῦ Ο.Λ.Π., Π 31 σ. 229.—Ἐργατικὸν ἀτύχημα ἐκ παραβάσεως Κανονισμῶν ἀσφαλείας· συνέπειαι. Βλ. λ. *Ἐργατικὰ ἀτυχήματα*.—Λόγοι ἀπολύσεως ἀναγκαστικῶς τοποθετουμένων πολεμιστῶν ὡς μισθωτῶν κατ' Ὀργανισμὸν ἐπιχειρήσεων, ΣΕ 837 σ. 614. Βλ. καὶ λ. *Πειθαρχία*, *Εἰδικὸς δρόμος*.

Καπναποθῆκαι. Βλ. λ. *Καπνοβιομηχανίαι*.

Καπνεργάται. Βλ. λ. *Ταμεῖα*.

Καπνοβιομηχανίαι. Πρατήρια χονδρικῆς πωλήσεως καπνοῦ, καταστήματα, ὑποκαταστήματα καὶ ἀντιπροσωπεῖαι καπνοβιομηχανιῶν, καπναποθῆκαι καὶ καπνεργοστάσια· ὧραι ἐργασίας προσωπικοῦ, ΑΠ Ὁλ. 685 σ. 22. — Καπναποθῆκαι, εἰς τὰς ὁποίας δι' ἀξιολόγων μηχανικῶν ἐγκαταστάσεων γίνεται ὁ καθαρισμὸς τῶν φύλλων τοῦ καπνοῦ κλπ.· χαρακτηρισμὸς τῆς διατηρούσης ταύτας ὡς βιομηχανικῆς ἐπιχειρήσεως δι' ἐφαρμογὴν νόμου 3213)1955 περὶ μειώσεως εἰσφορῶν πρὸς τὸ Ι.Κ.Α ἐπαρχιακῶν βιομηχανικῶν ἐπιχειρήσεων, ΑΠ 800 σ. 161, ΑΠ Ὁλ. 224 σ. 680, ΑΠ 451 σ. 1505. Βλ. καὶ λ. *Ταμεῖα*.

Καπνομεσῖται. Ἀσφάλισις Ι.Κ.Α., Ἐγκ. σ. 1125.

Καταβολή. Χρόνος καταβολῆς μισθοῦ· ἄρθρον 655 Α.Κ.· καθυστέρησις· ποιναὶ καὶ ἀστικαὶ συνέπειαι, ΝΖ σ. 48.—Εἰσφορῶν διὰ τὸ ἐνεργὸν ἀσφαλιστικῆς σχέσεως ἐπὶ ὑποχρεωτικῆς ἀσφαλίσεως, ΣΕ 181 σ. 484, ΣΕ 182 σ. 485. — Ἀποζημιώσεως ἐπὶ καταγγελίας συμβάσεως ἐργασίας. Βλ. λ. *Καταγγελία συμβάσεως ἐργασίας*.—Συντάξεων· εἰσφορῶν. Βλ. λ. *Κοινωνικαὶ Ἀσφαλίσεις*, *Ταμεῖα*. — Συντάξεων Ι.Κ.Α.· ἔναρξις· ἀναστολή· συρροὴ ἐ χώρησις· κατάσχεσις· παραγραφαί, Ἐγκ. 925.—Χαρτοσήμων ἐξοφλητικῶν ἀποδείξεων μισθοῦ καὶ ἀποζημιώσεως νόμου 2112)192 τίνα βαρύνουν, ΝΖ σ. 815. — Ἀκυρότης ὁρο διαιτητικῆς ἀποφάσεως περὶ καταβολῆς ε δόσεις τῶν συνεπείᾳ τῆς ἐπιβαλλομένης ἀνα δρομικῆς ἰσχύος αὐτῆς γεννωμένων ἀπαιτή σεων τῶν μισθωτῶν, ΣΕ 1048 σ. 520.

Καταγγελία. Βλ. λ. *Καταγγελία συμβάσεως ἐργασίας*, *Ναυτικοί*, *Συλλογικαὶ διαφοραὶ ἐργασίας*.

Καταγγελία συμβάσεως ἐργασίας. *Ι. Κατὰ τὸν νόμον 2112)1920 καὶ τὸ β. δ. 16 Ἰουλίου 1920 Α'. Γενικὰ προϋποθέσεις καὶ ἔκτασις ἐφαρμογῆς*. Διατήρησις ἐν ἰσχύϊ, κατ' ἄρθρον 38 Εἰσαγ. Ν Α.Κ., τοῦ νόμου 2112)1920, ΑΠ 318 σ. 803.—Ἐφαρμογὴ ἐπὶ συμβάσεων ἐργασίας ἀορίστου χρόνου, Εἰσαγ. σ. 150, 802.—Ἀνεφάρμοστοι ἐπὶ συμβάσεων ἐργασίας ὡρισμένου χρόνου, ΑΠ 784 σ. 270.—Ἀνεφάρμοστον ἄρθρου 8 νόμου 2112)1920 ἐπὶ προσλαμβανομένων ὑπὸ Ο.Δ.Ε.Π. τεχνικῶν πρὸς ἀντιμετώπισιν ἐκτάκτων οἰκοδομικῶν ἀναγκῶν· ὡρισμένη διάρκεια κατ' ἄρθρον 7 § 3 νόμου 3432)1955, ΑΠ 784 σ. 268.—Συμβάσεις ἐργασίας ὡρισμένου ἢ ἀορίστου χρόνου. Βλ. λ. *Ἐργασίας σύμβασις* (παράγρ. 14).—Ἐφαρμογὴ προστασίας νόμου 2112)1920 καὶ νόμου 3198)1955 ἐπὶ ἰδιωτικοῦ ὑπαλλήλου, ΑΠ 174 σ. 867.—Προϋπόθεσις ἐφαρμογῆς νόμου 2112)1920 ἡ παροχὴ ὑπηρεσιῶν ὑπαλλήλου κατὰ κύριον ἐπάγγελμα, Εἰσαγ. σ. 802.—Δημόσιος ὑπάλληλος, παρέχων παρέργως ὑπηρεσίας εἰς ἰδιώτην· ἔλλειψις δικαιώματος ἀποζημιώσεως νόμου 2112)1920, Εἰσαγ. σ. 803.—Παροχὴ ὑπὸ μισθωτοῦ ὑπηρεσιῶν πρὸς πλείονας τοῦ ἑνὸς ἐργοδότας· ὑπαλληλικὴ ἰδιότης καὶ ἐφαρμογὴ νόμου 2112)1920, ΑΠ 318 σ. 803.—Ἔννοια ἰδιωτικοῦ ὑπαλλήλου· περιπτώσεις. Βλ. λ. *Ὑπάλληλοι ἰδιωτικοί*.—Πρόσληψις ὡς γεωργικοῦ ἐργάτου, χρησιμοποιουμένου ἀργότερον ὡς ἀρχιεργάτου, ἐπιβλέποντος ἐργάτας· χαρακτηρισμὸς ἐργασίας κυρίως σωματικῆς, μὴ ἀπολαύοντος οὕτω τοῦ μισθωτοῦ τῆς ὑπὸ τοῦ νόμου 2112)1920 παρεχομένης εἰς τοὺς ἰδιωτικοὺς ὑπαλλήλους προστασίας, ΑΠ 174 σ. 867.—Ἔννοια ἰδιωτικοῦ ὑπαλλήλου, ἀπολαύοντος τῆς προστασίας τοῦ νόμου 2112)1920· ἀπασχόλησις κατὰ κύριον ἐπάγγελμα καὶ ὄχι παροχὴ ὑπηρεσίας παρέργως καὶ ἐπ' εὐκαιρίᾳ μόνον· ἰσχυρισμὸς μισθωτοῦ περὶ καταχρηστικῆς ἀσκήσεως δικαιώματος ἀπολύσεως, ΑΠ 321 σ. 1169.—Ἀνεφάρμοστον ἐπὶ μισθωτῶν Δημοσίου, συνδεομένων διὰ μισθώσεως ἐργασίας ἰδιωτικοῦ δικαίου· ἐφαρμογὴ Π.Υ.Σ. 913)1949 καὶ 956 καὶ 976)1946 δι' ἐφ' ἅπαξ βοήθημα, Π 23431 σ. 95. Βλ. καὶ λ. *Δημόσιον*.—Καταγγελία συμβάσεως ἐργασίας μισθωτῶν τοῦ Δημοσίου· ἐφαρμογὴ μετὰ τὸν νόμον 4464)1965 τῶν νόμων 2112)1920, 3198)1955, 3789)1955, ΝΖ σ. 1000.—Ἐφαρμογὴ νόμου 2112)1920 καὶ ἐπὶ μισθωτῶν νομικῶν προσώπων δημοσίου δικαίου, συνδεομένων

διά συμβάσεως έργασίας ιδιωτικού δικαίου Εφετ. β.δ. 23)24.12.1955 περί αποζημιώσεως υπαλλήλων νομικών προσώπων δημοσίου δικαίου, Π 23431 σ. 95, πρβλ. Είσαγ. σ. 94. —Έφαρμογή επί προσθέτων άσυλιών Ειδικών Ταμείων Μονίμων Οδοστρωμάτων Αθηνών: Ισχύς εξομοιώσεως αύτου προς το Δημόσιον μόνον διά τα δικονομικά και φορολογικά πλεονεκτήματα και προνόμια, μη περιλαμβανομένης εις ταύτα της υπό των προσθέτων ασυλιών δικαιουμένης αποζημιώσεως εκ του νόμου 2112)1920 δι' απόλυσιν αυτών, ΑΠ 711 σ. 104.—Εφαρμογή κατ' ειδικήν διάταξιν επί Σ.Ε.Κ., Είσαγ. σ. 209.—Έφαρμογή επί απολύσεως υπαλλήλων επί σχέσει ιδιωτικού δικαίου του Κρατικού Οργανισμού Μηχανημάτων Λιμενικών Έργων, νομικού προσώπου δημοσίου δικαίου, μη έχουσών εφαρμογήν των διατάξεων περί αποζημιώσεως απολυομένου προσωπικού Δημοσίου, Π 2836 σ. 476.—Προσωπικού Ηλεκτρικής Εταιρείας Μεταφορών λήψις υπό των απολυομένων ενός του από 18 Ιουνίου 1959 ενιαυσίου χρονικού διαστήματος όχι λόγω ορίου ηλικίας ή ως πλεοναζόντων, αλλά δι' άλλον λόγον, οίον λόγω πειθαρχικού παραπτώματος, της απλής αποζημιώσεως του νόμου 2112)1920 ή του β.δ. 16)18 Ιουλίου 1920, ΑΠ 379 σ. 1435.—Καταγγελία συμβάσεως προ συμπληρώσεως διετούς υπηρεσίας, ΝΖ σ. 115, Σημ. σ. 116.—Απόλυσις μισθωτού κατά την διάρκειαν της δοθείσης αύτω άκυρότης συνέπειαι, ΝΖ σ. 928. —Δικαίωμα εργοδότου προς καταγγελίαν συμβάσεων εργασίας ορίστου χρόνου και μετά την κήρυξιν απεργίας παρά του εργαζομένου, Γνωδ. υμθ. σ. 450.—Απόλυσις εκτάκτου προσωπικού Εταιρείας Υδάτων υπό της Διευθύνσεως της Εταιρείας, τηρουμένων των διατάξεων των γενικών νόμων περί καταγγελίας της συμβάσεως εργασίας, ΑΠ 375 σ. 1371.—Δικαίωμα αποζημιώσεως νόμου 2112)1920 ή β.δ. 16 Ιουλίου 1920 και των αντικατασταθέντων πολεμιστών ά.ν. 1836)1951, Είσαγ. σ. 717.—Ελευθέρα ή υπό του εργοδότου άσκησις του δικαιώματος του προς λύσιν της συμβάσεως εργασίας ορίστου χρόνου, υποκειμένη όμως εις τους περιορισμούς του άρθρου 281 ΑΚ., Π 16953 σ. 1590. Βλ. και λ. *Κατάχρησις δικαιώματος.*—Άσκησις του δικαιώματος του εργοδότου προς λύσιν της συμβάσεως εργασίας δια καταγγελίας αύτης· περιορισμός εκ του άρθρου 281 Α.Κ., Π 5853 σ. 333.—Ενέργεια απολύσεως μέρους εργαζομένων εξ οικονομικοτεχνικών λόγων, οίος ο περιορισμός των εργασιών του εργοδότου μετ' επιλογήν, λαμβανομένης υπ' όψιν της οικονομικής και οικογενειακής καταστάσεως των μισθωτών και διατηρουμένων αύτω εν τη εργασία επί ίσαις όροις των έχόντων μείζονα οικογενειακά βάρη και ασθενεστέρων οικονομικώς· συνέπεια παραβάσεως ή άκυρότης της απολύσεως, ΑΠ 781 σ. 148.—Δολία συμπεριφορά μισθωτού προς εξαναγκασμόν εργοδότου προς απόλυσιν· απόκρυσις αξιώσεως αποζημιώσεως εκ του άρθρου 281 Α.Κ., Π 776 σ. 337.—Νόμιμος ή υπό του εργοδότου καταγγελία της συμβάσεως εργασίας εκ του λόγου ότι ούτος δεν δύναται να συμμορφωθή προς τους όρους ισχυούσης νομίμως συλλογικής συμβάσεως εργασίας ή διαιτητικής αποφάσεως, Γνωδ. υμθ. σ. 452.

Β'. Καταγγελία, α'. Γενικά. Μονομερής και αναιτιώδης δικαιοπραξία, ΑΠ 781 σ. 148, ΑΠ 160 σ. 527.—Λύσις της συμβάσεως, άφ' ης περιέλθη εις τον μισθωτόν, Πρδρ. 626 σ. 28.—Άνευ επιρροής η ανάκλησις γενομένης υπό του εργοδότου καταγγελίας της συμβάσεως εργασίας άνευ συναινέσεως του μισθωτού· ισχυρισμός περί καταχρήσεως δικαιώματος, Πρδρ. 626 σ. 28.—Καταγγελία συμβάσεως εν ονόματι νομικού προσώπου, ως εργοδότου υπό φυσικού προσώπου, στερουμένου της προς αντιπροσώπευσιν αυτού εξουσίας· πράξις άλλαταία διά το νομικόν πρόσωπον, μη υπέχον ούτω αστικήν ευθύνην έναντι του μισθωτού περί πληρωμής εις τούτον μισθού υπερημερίας διά τον από της ανυποστάτου ούτω καταγγελίας και έφεξής χρόνον, αλλά μόνον από της αποκρούσεως υπό του αληθούς αντιπροσώπου των προσηκόντως υπό του μισθωτού προσενεχθεισών υπηρεσιών ένοχή του ψευδούς αντιπροσώπου· ανεφάρμοστον προθεσμίας άγωγής άρθρου 6 § 1 ν. 3198)55· έγκρισις καταγγελίας υπό του νομικού προσώπου συνέπειαι, ΑΠ Όλ. 761 σ. 143.—Μόνη η καθυστέρησις αποδοχών δεν συνιστά καταγγελίαν συμβάσεως εργασίας, Είσαγ. σ. 337.

β'. Τακτική· προειδοποίησις· υπολογισμός χρόνου. Έννοια τακτικής καταγγελίας· προειδοποίησις· προθεσμία· υπολογισμός· υποχρέωσις καταβολής του 1)2 της αποζημιώσεως, Π 8060 σ. 272. —Τακτική η καταγγελία, όταν τηρήται η εν νόμω 2112)1920 προειδοποίησις, ΝΖ σ. 130.—Θάνατος μισθωτού πρό συμπληρώσεως του χρόνου της προειδοποιήσεως· συνέπειαι, Είσαγ. σ. 15. —Υπηρεσία εις συμβολαιογραφείον· θάνατος του συμβολαιογράφου και υπηρεσία εις το συμβολαιογραφείον του υιού· μή συνυπολογισμός της προϋπηρεσίας διά την προειδοποίησιν, Π 8060 σ. 272.

γ'. Άτακτος καταγγελία· αποζημίωσις· υπολογισμός κλπ. Έκτακτος καταγγελία, όταν δεν τηρήται η νόμιμος προθεσμία προμηνύσεως, ΝΖ σ. 130. —Έγκυρος κατά νόμον 2112)1920 η άτάκτως γενομένη καταγγελία συμβάσεως, όφειλομένης μόνον αποζημιώσεως, ΑΠ 504 σ. 1494, πρβλ. Είσαγ. σ. 1494.—Υποχρέωσις κατ' άρθρα 1 και 3 νόμου 2112)1920, ως ετροποποιήθη υπό του νόμου 4558)1930, εργοδότου, παραμελούντος την έγγραφον καταγγελίαν της συμβάσεως εργασίας ορίστου χρόνου, όπως καταβάλη εις τον απολυόμενον μισθωτόν την εν άρθρω 3 αποζημίωσιν, ΑΠ 504 σ. 1494.—Δικαίωμα αναιρέσεως κατ' αποφάσεως δικαστηρίου, δεχθέντος ότι ο μισθωτός έχει την ιδιότητα του ιδιωτικού υπαλλήλου και όχι του εργάτου, προκύπτοντος δεδικασμένου, θέντος εις κίνδυνον τα συμφέροντα του α-

ναιρεσείοντος ὡς συνεπαγομένου ὑποχρέωσιν συμπληρώσεως τῆς ἐλλιπῶς καταβληθείσης ἀποζημιώσεως, ΑΠ 240 σ. 1044.—Ὑπολογισμὸς τῆς ἀποζημιώσεως ἐπὶ τῇ βάσει τῶν τακτικῶν ἀποδοχῶν τοῦ τελευταίου τῆς ἐργασίας μηνός. Π 21014 σ. 1499.—Ἔννοια τακτικῶν ἀποδοχῶν κατ' ἄρθρον 3 νόμου 2112)1920· συνυπολογιζόμεναι παροχαί, Π 22396 σ. 223, Π 21014 σ. 1499.— Ἔννοια τακτικῶν ἀποδοχῶν μισθωτῶν δι' ἀποζημίωσιν νόμου 2112)1920· προμήθειαι ὑπὸ ἀσφαλιστικῆς ἑταιρείας εἰς ὑπαλλήλους Τραπέζης· καταβολὴ φόρου εἰσοδήματος ὑπὸ τοῦ ἐργοδότου, ΑΠ 461 σ. 1369.—Συνυπολογισμὸς προσαυξήσεως δι' ἐργασίαν κατὰ Κυριακάς καὶ ἐπιδόματος ἀποδόσεως, Π 22396 σ. 223. Συνυπολογισμὸς καὶ ἐπιδόματος ἀνθυγιεινῆς ἐργασίας, ΝΖ σ. 261.—Παροχὴ εἰς κατηγορίαν ἐργαζομένων ἐπιδόματος ἀνθυγιεινῆς ἐργασίας· χαρακτὴρ ὡς ἀντισταθμίσματος τῶν ἐπιβλαβῶν δια τὴν ὑγείαν τοῦ ἀνθρώπου συνθηκῶν, ὑφ' ἃς ἐργάζονται οἱ δικαιοῦχοι, συναπτομένου οὕτω στενώτατα καὶ ἀναγκαίως πρὸς τὴν παροχὴν τῆς ἐργασίας, ὥστε νὰ μὴ δύναται νὰ ληφθῇ ὑπ' ὄψιν διὰ τὸν προσδιορισμὸν τῆς ἀποζημιώσεως αὐτῶν ἕνεκα καταγγελίας τῆς ἐργασιακῆς σχέσεως, ΑΠ 701 σ. 25, πρβλ. Εἰσαγ. σ. 24.—Συνυπολογισμὸς ἐπιδόματος ἀδείας δι' ἀποζημίωσιν νόμου 2112)1920, Π 21014 σ. 1499. Contra Εἰσαγ. σ. 1499, Σημ. σ. 1511.—Χαρακτὴρ τοῦ κατὰ τὴν καταγγελίαν τῆς συμβάσεως ἐργασίας μισθωτῶν καταβαλλομένου ἐπιδόματος ἀδείας· ἐὰν θεωρῆται μισθὸς καὶ ὑπέκειται εἰς τὰς ὑπὲρ τοῦ Ι.Κ.Α. ἀσφαλιστικὰς κρατήσεις, Γν. Σ. σ. 1510.—Παροχαὶ ἐργοδότου πρὸς μισθωτὸν ἐξ ἐλευθεριότητος· δὲν συμπεριλαμβάνονται μεταξὺ τῶν τακτικῶν ἀποδοχῶν δι' ἀποζημίωσιν νόμου 2112)1920· παραχώρησις οἰκίας πρὸς κατοικίαν ἐξ ἐλευθεριότητος, Π 21014 σ. 1499.—Ἡ ἀποζημίωσις διὰ τὴν καταγγελίαν δὲν ἀποτελεῖ μισθόν· ἐπιτρεπτὸν συμψηφισμοῦ πρὸς ἀνταπαίτησιν ἐργοδότου· ἰσχυρισμὸς μισθωτοῦ περὶ καταχρήσεως δικαιώματος, ΑΠ 786 σ. 146.—Ἐπιτρεπτὸν κατασχέσεως καὶ συμψηφισμοῦ ἀποζημιώσεως νόμου 2112)1920· μὴ ὑπαγωγὴ ταύτης εἰς περιορισμοὺς ἄρθρου 664 Α.Κ., Εἰσαγ. σ. 802. — Χρόνος καταβολῆς ἀποζημιώσεως· βάσεις· ἔναρξις προθεσμίας ἄρθρου 6 § 2 νόμου 3198)1955, ΝΖ σ. 815. — Χαρτόσημον ἐξοφλητικῶν ἀποδείξεων μισθοῦ καὶ ἀποζημιώσεως νόμου 2112)1920· τίνα βαρύνει, ΝΖ σ. 815. — Ἀνώτατον ὅριον μηνιαίων ἀποδοχῶν δι' ἀποζημίωσιν νόμου 2112· ἄρθρον 4 νόμου 3198)1955· ἀναφορὰ διατάξεως μόνον εἰς ἰδιωτικοὺς ὑπαλλήλους· ἐφαρμογὴ διὰ τὸν ὑπολογισμὸν τῆς ἀποζημιώσεως ἐπὶ τακτικῆς καταγγελίας καὶ ἐπὶ ἀπολυομένων ἢ ἀποχωρούντων διὰ συνταξιοδότησιν ἰδιωτικῶν ὑπαλλήλων, ΝΖ σ. 815. Ἀποζημίωσις ἀπολυομένων μισθωτῶν Δημοσίου ἢ νομικῶν προσώπων δημοσίου δικαίου. Βλ. λ. *Δημόσιον, Νομικὰ πρόσωπα.*—Παροχὴ ἐργασίας ἐπὶ σχέσει ἰδιωτικοῦ δικαίου εἰς Κρατικὸν Ὀργανισμὸν Μηχανημάτων Δημοσίων Ἔργων· νομικὸν πρόσωπον δημοσίου δικαίου· δικαίωμα ἀποζημιώσεως ὑπαλλήλου κατὰ νόμον 2112)1920, μὴ ἐχουσῶν ἐφαρμογὴν τῶν διατάξεων περὶ ἀποζημιώσεως προσωπικοῦ τοῦ Δημοσίου· ἔννοια ἄρθρου 18 § 9 β.δ. 23.12.1955 περὶ ἐφαρμογῆς τοῦ Ὑπαλληλικοῦ Κώδικος ἐπὶ ὑπαλλήλων νομικῶν προσώπων δημοσίου δικαίου ὡς πρὸς τὴν ἀποζημίωσιν τῶν ἀπολυομένων, Π 2836 σ. 476.—Δικαίωμα τοῦ δι' ἀνικανότητα ἕνεκα νόσου ἀπολυομένου προσωπικοῦ τοῦ Ο.Τ.Ε. πρὸς λῆψιν τῆς ὑπὸ τοῦ νόμου περὶ καταγγελίας συμβάσεως ἐργασίας ἰδιωτικῶν ὑπαλλήλων ὁριζομένης ἀποζημιώσεως· περίπτωσις ἀποχῆς ὑπαλλήλου ἐκ τῆς ἐργασίας λόγῳ ἀσθενείας καὶ ὑπολογισμὸς ἀποζημιώσεως νόμου 2112, Π 22396 σ. 223. —Ἀποζημίωσις προσωπικοῦ Ἠλεκτρικῆς Ἑταιρείας Ἀθηνῶν - Πειραιῶς δι' ἀπόλυσιν ἢ ἀποχώρησιν καὶ μετὰ τὴν ἐξαγορὰν ὑπὸ τῆς Δ.Ε.Η.· διατήρησις ἐν ἰσχύϊ καὶ μετὰ τὴν ἐξαγορὰν ὑπὸ τῆς Η.Ε.Α.Π. ὑπὸ τῆς Δ.Ε.Η. τῶν δυνάμει τῶν συμβατικῶν μετὰ τῆς πρώτης ὅρων κτηθέντων δικαιωμάτων· ἀποζημίωσις ἀπολυομένου καὶ ἀποχωροῦντος προσωπικοῦ τῆς Η.Ε.Α.Π.· προθεσμία ἀγωγῆς ἄρθρου 6 νόμου 3198)1955· δυνατὴ παραίτησις μισθωτοῦ ἀπὸ τῆς ἀνωτέρω ἀποζημιώσεως, Π 19572 σ. 808.

Γ'. Περιπτώσεις ἀζημίου ἢ μὴ καταγγελίας. α'. *Γενικά· ἀποχὴ μισθωτοῦ ἐκ τῆς ἐργασίας· συνέπειαι.* Ἀνεφάρμοστον ἄρθρου 672 Α.Κ. περὶ καταγγελίας συμβάσεως διὰ σπουδαῖον λόγον, ἐπὶ συμβάσεων ἐργασίας ἀορίστου χρόνου, ἰσχύοντος, κατ' ἄρθρον 36 Εἰσ.Ν.Α.Κ., τοῦ νόμου 2112)1920, ρυθμίζοντος ἀποκλειστικῶς ἐν ἄρθρῳ 5 αὐτοῦ τὸ θέμα τῆς ἐκτάκτου καταγγελίας· ἀπόλυσις μισθωτοῦ ὑπὸ ἐργοδότου λόγῳ ὑπαιτίου παραμελήσεως ὑπὸ τοῦ μισθωτοῦ τῆς προσηκούσης ἐκτελέσεως τῶν ἐκ τῆς συμβάσεως ὑποχρεώσεών του καὶ δικαίωμα ἀποζημιώσεως νόμου 2112) 1920, ἐκτὸς ἂν ἡ παράβασις τῶν καθηκόντων ἐγένετο ὑπὸ τοῦ μισθωτοῦ ἐπίτηδες πρὸς ἐξαναγκασμὸν τοῦ ἐργοδότου δι' ἀπόλυσιν ἐπὶ καταβολῇ ἀποζημιώσεως, ΑΠ 318 σ. 803, Εἰσαγ. σ. 802.—Δολία συμπεριφορὰ μισθωτοῦ πρὸς ἐξαναγκασμὸν ἐργοδότου πρὸς ἀπόλυσιν· ἀπόκρουσις ἀξιώσεως ἀποζημιώσεως ἐκ τοῦ ἄρθρου 281 Α.Κ., Π 776 σ. 337.— Ἀπόκρουσις ἐκ τοῦ ἄρθρου 281 Α.Κ. ἀξιώσεως μισθωτοῦ πρὸς ἀποζημίωσιν ἕνεκεν ἀπολύσεως, εἰς τὴν ὁποίαν προβαίνει ὁ ἐργοδότης λόγῳ ὑπαιτίου ἀκαταλληλότητος τοῦ μισθωτοῦ, ἐκδηλουμένης ἐπίτηδες πρὸς μόνον σκοπὸν τοῦτον, Π 1795 σ. 477.—Πρόβλεψις καὶ ὑπὸ νόμου 3198)1955 μιᾶς μόνον περιπτώσεως ἀζημίου διὰ τὸν ἐργοδότην καταγγελίας συμβάσεως, τῆς διαπράξεως ὑπὸ μισθωτοῦ ἀξιοποίνου πράξεως, Εἰσαγ. σ. 802. —Σιωπηρὰ καταγγελία συμβάσεως δι' ἀποχῆς μισθωτοῦ ἐκ τῆς ἐργασίας· κρίσις δικαστηρίου ἐπὶ ἀποχῆς τοῦ μισθωτοῦ ἐκ τῆς ἐργασίας, ὀφειλομένης οὐχὶ εἰς ἀσθένειαν αὐτοῦ, ἀλλ' εἰς ἕτερον λόγον, βάσει τῶν ἐκ τῶν ἄρθρων 200 καὶ 288 Α.Κ. ἀρχῶν ἂν δέον

νά θεωρηθῇ ὡς λύσις τῆς συμβάσεως διά σιωπηρᾶς καταγγελίας· ληπτέα ὑπ' ὄψιν ὑπό τοῦ δικαστηρίου· ἀναγνωριστική ἀγωγή ἐργοδότου, ΑΠ 720 σ. 90.—Ἀποχή ὑπαλλήλου ἐκ τῆς ἐργασίας λόγῳ ἀσθενείας καί ὑπολογισμός ἀποζημιώσεως νόμου 2112)1920, Π 22396 σ. 223.—Ἀποχή μισθωτοῦ ἐκ τῆς ἐργασίας, ὀφειλομένη εἰς βραχείας σχετικῶς διαρκείας ἀσθένειαν, προσηκόντως ἀποδεδειγμένη, δέν θεωρεῖται ὡς λύσις τῆς συμβάσεως ἐκ μέρους αὐτοῦ κατ' ἄρθρον 5 § 3 νόμου 2112)1920· διαπίστωσις ἀσθενείας κατά τήν ἐργατικήν διαδικασίαν ἐκ τῶν ἐνόντων, μή ἀπαιτουμένης πλήρους ἀποδείξεως τῶν πραγματικῶν ἰσχυρισμῶν κατά τούς ὁρισμούς τῆς Πολιτικῆς Δικονομίας, ΑΠ 378 σ. 973.—Ἀπεργία προφανῶς ἀδικαιολόγητος ἡ ἀντικειμένη εἰς τόν νόμον ἤ τά χρηστά ἤθη μή νόμιμος· ἐκτίμησις ὡς λύσεως τῆς συμβάσεως ἐργασίας ὑπό τῶν ἀπεργῶν αἰτήματος ἐπαναπροσλήψεως ἀπολυθέντων ὑπό ἐργοδότου μισθωτῶν, Π 5853 σ. 333.—Ἔλλειψις ἀπαιτουμένων στοιχείων διά τήν νόμιμον ἄσκησιν δικαιώματος ἀπεργίας καί ὁμαδική ἀποχή ἐκ τῆς ἐργασίας δέν συνιστᾷ νόμιμον ἀπεργίαν, ἀλλ' αὐθαίρετον ἀπουσίαν, δυναμένην νά χαρακτηρισθῇ καί ὡς λύσις τῆς συμβάσεως ἐργασίας, Π 16953 σ. 1590

β'. Πτώχευσις ἐργοδότου. Πτώχευσις ἐργοδότου δέν ἐπάγεται αὐτομάτως λύσιν τῆς συμβάσεως, οὐδέ ἀποτελεῖ γεγονός ἀνωτέρας βίας· καταγγελία συμβάσεως ἐργασίας ὑπό τοῦ συνδίκου, κατοβαλλομένης τῆς ἀποζημιώσεως νόμου 2112)1920 μέχρι τῆς καταβολῆς ταύτης ὁ ἐργοδότης τελεῖ ἐν ὑπερημερίᾳ καί ὀφείλει τόν μισθόν, ἐπί τοῦ ὁποίου ὀφείλονται καί αἱ πρός τούς Ἀσφαλιστικούς Ὀργανισμούς εἰσφοραί, ΣΕ 386 σ. 487.—Πλήρης ἀποζημίωσις ἐν περιπτώσει πτωχεύσεως ἐργοδότου, Εἰσαγ. σ. 20.—Καταγγελία συμβάσεως ἐργασίας μετά πτώχευσιν ἐργοδότου· ἐξακολούθησις ἐμπορίας πτωχευσάσης ἐπιχειρήσεως ὑπό συνδίκου· συνέπειαι· ἀξίωσις ἀποζημιώσεως νόμου 2112)1920, Π 303 σ. 20.

γ'. Ἐπί καταγγελίας μετά διάπραξιν ἀξιοποίνου πράξεως. Ἀπόλυσις μισθωτοῦ μετά διάπραξιν ἀξιοποίνου πράξεως· θάνατος μισθωτοῦ πρό τῆς ἐκδικάσεως τῆς κατ' αὐτοῦ μηνύσεως· δικαίωμα τοῦ μισθωτοῦ, ἀπολυθέντος κατόπιν ὑποβολῆς μηνύσεως δι' ἀξιόποινον πρᾶξιν, τῆς ἀποζημιώσεως τοῦ ν. 2112)1920 μόνον ὅταν κριθῇ δικαστικῶς, ὅτι ἡ κατηγορία ὑπῆρξεν ἀνυπόστατος ἐκ τοῦ πράγματος, τούτου ἀποκειμένου εἰς τόν ποινικόν δικαστήν· ματαίωσις τῆς γενέσεως τοῦ δικαιώματος ἀπολήψεως τῆς ἀποζημιώσεως ἐκ τοῦ θανάτου τοῦ μισθωτοῦ πρό τῆς ἐκδόσεως ἀποφάσεως τοῦ ποινικοῦ δικαστηρίου (Γνώμη μειοψηφίας)· ἔρευνα τοῦ πολιτικοῦ δικαστηρίου περί τοῦ ἀδικήματος, κρίναντος ἐπί τῆς ἀποζημιώσεως τοῦ ν. 2112)1920, ἀξιουμένης παρά τῶν κληρονόμων τοῦ θανόντος μισθωτοῦ (Γνώμη πλειοψηφίας), Π 1838 σ. 16.—Ἀπόλυσις δι' ἀξιόποινον πρᾶξιν μισθωτοῦ, θανόντος πρό τῆς ἀποφάσεως τοῦ ποινικοῦ δικαστηρίου καί ἀποζημίωσις ν. 2112, ΝΖ σ. 129.—Καταγγελία συμβάσεως ἐργασίας μισθωτοῦ μετά διάπραξιν ὑπ' αὐτοῦ ἀξιοποίνου πράξεως· ἀπαλλαγή κατηγορίας διά βουλεύματος κοινοποίησις αὐτοῦ καί ἔναρξις ἀπαλλειστικῆς προθεσμίας ἐπιδόσεως ἀγωγῆς κατ' ἄρθρον 6 § 1 ν. 3198)1955, Π 14048 σ. 93.—Ἀπαλλαγή διά βουλεύματος ἤ δικαστικῆς ἀποφάσεως· συνέπειαι· ἔννοια διατάξεων παραγράφου 2 ἄρθρου 5 ν. 2112)1920 καί 7 ν. 3198)1955, ἐν συνδυασμῷ πρός τήν παράγραφον 1 τοῦ ἄρθρου 5 ν. 2112· γενεσιουργός αἰτία τοῦ δικαιώματος ἀποζημιώσεως, ΝΖ σ. 130.—Ἔννοια ἀπαλλαγῆς διά βουλεύματος ἤ δικαστικῆς ἀποφάσεως, Εἰσαγ. σ. 15, Π 1838 σ. 16.—Ἔννοια ἀπαλλαγῆς κατ' ἄρθρον 5 § 5 ν. 2112 1920 καί 7 ν. 3198)1955· ἀπαλλαγή λόγῳ ἐμπράκτου μεταπείσεως· συνέπειαι ὡς πρός τήν καταγγελίαν τῆς συμβάσεως, Π 27 σ. 1231.—Ὑποβολή ὑπό ἐργοδότου κατά μισθωτοῦ μηνύσεως δι' ἀξιόποινον πρᾶξιν αὐτοῦ καί ἀπόλυσις μετά ταύτην· παραγραφή κατά ν.δ. 4367)1964· ἔρευνα παρεμπιπτόντως ὑπό τοῦ πολιτικοῦ δικαστηρίου, μή οὔσης ἐφικτῆς τῆς κρίσεως τοῦ ἁρμοδίου ποινικοῦ δικαστηρίου· καταχρηστική ἡ καταγγελία συμβάσεως ἐργασίας, ἀποδειχθέντος τοῦ ὀβασίμου τῆς μηνύσεως καί ἐξ ἐκδικήσεως τοῦ ἐργοδότου κατά τοῦ μισθωτοῦ προσφυγόντος εἰς τήν Ἐπιθεώρησιν Ἐργασίας διά μή χορήγησιν τῆς ἀδείας του, Π 1277 σ. 480.—Καταγγελία συμβάσεως ἐργασίας κατ' ἄρθρον 5 ν. 2112)1920 ἐπί ὑποβολῆς κατά τοῦ μισθωτοῦ μηνύσεως δι' ἀξιόποινον πρᾶξιν· ἐφαρμογή ν. 3198)1955 μετ' ἀπαλλαγήν τοῦ μισθωτοῦ διά βουλεύματος ἤ δικαστικῆς ἀποφάσεως· ἔννοια διατάξεων· θεωρητέα ὡς ἀπαλλακτική ἀπόφασις ἡ ἀπαλλάσσουσα κατ' οὐσίαν τόν μισθωτόν ἀπό τῆς κατηγορίας, τήν ὁποίαν διαγωνωρίζει ὡς ἀνυπόστατον κατά τόν νόμον ἤ κατ' οὐσίαν, οὐχί ἐξ καί τῆς ποινῆς κατά τοῦ κατηγορουμένου λόγῳ παραιτήσεως ἀπό τῆς ἐγκλήσεως, παραγραφῆς κλπ.· παραγραφή κατά ν.δ. 4367)1964 καί συνέπειαι, Π 1751 σ. 545.—Καταγγελία συμβάσεως ἐργασίας μισθωτοῦ μετ' ὑποβολήν κατ' αὐτοῦ μηνύσεως διά ἀξιόποινον πρᾶξιν κατ' ἄρθρον 6 § 2 β. δ. 16)18 Ἰουλίου 1920· ὑπαγωγή ὅμως τῆς ἀσκήσεως τοῦ δικαιώματος τοῦ ἐργοδότου εἰς τούς περιορισμούς τοῦ ἄρθρου 281 Α.Κ.· προσβολή καταγγελίας συμβάσεως ὡς καταχρηστικῆς, γενομένης κατόπιν ψευδοῦς μηνύσεως τοῦ ἐργοδότου κατά τοῦ μισθωτοῦ ἐν γνώσει τῆς ἀθωότητος αὐτοῦ· ἔρευνα ὑπό τοῦ πολιτικοῦ δικαστηρίου· παραγραφή ἀδικήματος κατά ν.δ. 4367)1966, Π 16207 σ. 1172.—Ἀποζημίωσις ἀπολυομένων πολεμιστῶν μισθωτῶν· ὑποβολή μηνύσεως δι' ἀξιόποινον πρᾶξιν καί συνέπειαι, Π 13455 σ. 409, πρβλ. Εἰσαγ. σ. 409.

δ'. *Μονομερής μεταβολή ὅρων συμβάσεως ἐργασίας.* Ἐφαρμογή ἄρθρου 7 νόμου 2112)1920 μόνον ἐπί συμβάσεων ἐργασίας ὡρισμένου χρόνου καθυστέρησις ἀποδοχῶν· πότε μονομερής

βλαπτική μεταβολή, ΝΖ σ. 48.—Δικαιώματα μισθωτού επί μονομερούς βλαπτικής μεταβολής των όρων της συμβάσεως εργασίας· δεν υποχρεούται, εάν δεν αποδέχηται ταύτην, να αποχωρήση επί καταβολή της αποζημιώσεως· δικαίωμα αυτού αντιθέτως να αξιώση την τήρησιν των συμβατικών όρων και εν αποκρούση των συμφώνως προς αυτούς προσφερομένων υπηρεσιών να απαιτήση παρά του καταστάντος υπερημέρου περί την αποδοχήν τούτων μισθωτού τον μισθόν του κατ' άρθρον 656 Α.Κ., ΑΠ 791 σ. 201, ΑΠ 202 σ. 719.— Δυνατή απλώς ή θεώρησις ως καταγγελίας υπό του εκμισθωτού της μονομερούς βλαπτικής δι' αυτόν μεταβολής εκ μέρους του μισθωτού των ρητώς ή σιωπηρώς διά της αρχικής ή μεταγενεστέρας συμβάσεως συμφωνηθέντων όρων εργασίας, ΑΠ 791 σ. 201, ΑΠ 202 σ. 719.—Βλαπτική μεταβολή διά τον μισθωτόν ού μόνον επί ελαττώσεως αποδοχών, αλλά και επί ηθικής εξ αυτής μειώσεως και δη όταν προσβάλλεται ή προσωπικότης αυτού, επερχομένων των εκ των άρθρων 57 και 59 Α.Κ. συνεπειών, ΑΠ 791 σ. 201, ΑΠ 202 σ. 719. — Περίπτωσις επιχειρήσεων, μη εχουσών διά κανονισμού καθιερώσει βαθμολογικήν κατάταξιν των υπαλλήλων των· ανάθεσις διαφόρων καθηκόντων· πότε βλαπτική μεταβολή· λητέα υπ' όψιν· κριτήρια άρθρων 200, 281, 288 Α.Κ., ΑΠ 791 σ. 201, ΑΠ 202 σ. 719.— Θεώρησις ως καταγγελίας συμβάσεως εργασίας, με δικαίωμα αποζημιώσεως του υπαλλήλου κατ' άρθρον 7 νόμου 2112)1920, πάσης μονομερούς μεταβολής των όρων αορίστου χρόνου εργασιακής συμβάσεως, βλαπτούσης τον υπάλληλον είτε υλικώς, είτε ηθικώς, ΑΠ 729 σ. 207. —...προϋπόθεσις όμως να προέρχηται ή μεταβολή εξ αυτού του εργοδότου και ουχί εξ άλλου λόγου, μη αφορώντος τούτον, ως κατ' εφαρμογήν διατάξεως νόμου της Πολιτείας, εχούσης οπωσδήποτε το κυριαρχικόν δικαίωμα, υπό τους περιορισμούς των άρθρων 3 και 17 του Συντάγματος, όπως διά της νομοθετικής εξουσίας μεταβάλη τας εκ συμβάσεως υποχρεώσεις των συμβληθέντων· περίπτωσις Γενικού Διευθυντού Δημοσίας Επιχειρήσεως Ηλεκτρισμού και θέσις βοηθού Γενικού Διευθυντού, ΑΠ 729 σ. 207.— Μονομερής ενέργεια εργοδότου, δι' ης επιτυγχάνεται εμμέσως υποβιβασμός του υπαλλήλου· μονομερής ανύψωσις βαθμού ετέρων υποδεεστέρων ή ισοβάθμων, ώστε ή τέως ανωτέρα θέσις να κατέρχηται εις επίπεδον κατώτερον αυτών· βλαπτική μεταβολή κατά την έννοιαν του άρθρου 7 νόμου 2112)1920, Εισαγ. σ. 207. — Θεώρησις ως καταγγελίας συμβάσεως εργασίας της μονομερούς μεταβολής των όρων της συμβάσεως εκ μέρους του εργοδότου, κατ' άρθρον 7 νόμου 2112)1920, διά τον μη αποδεχόμενον ταύτην μισθωτόν, όταν επιφέρη εις αυτόν άμεσον ή έμμεσον υλικήν ή ηθικήν βλάβην· ανήκουσα κατ' άρθρον 652 Α.Κ. εις τον εργοδότην ή ρύθμισις παντός θέματος, αναγομένου εις την οργάνωσιν και λειτουργίαν της επιχειρήσεως και τείνοντος εις την επίτευξιν των δι' αυτής επιδιωκομένων σκοπών· άσκησις όμως του διευθυντικού τούτου δικαιώματος του εργοδότου, ως απαιτεί ή καλή πίστις, λαμβανομένων υπ' όψιν των συναλλακτικών ηθών· προώθησις αρχαιοτέρου και πλέον πεπειραμένου εκ των ισοτίμων μισθωτών επί επιχειρήσεως, μη διεπομένης υπό εσωτερικού κανονισμού, ΑΠ 749 σ. 349. — Ανήκουσα εκ του άρθρου 652 Α.Κ. εις τον εργοδότην ή ρύθμισις παντός θέματος αναγομένου εις την οργάνωσιν και λειτουργίαν της επιχειρήσεώς του· ανάθεσις εις μισθωτόν εργασίας άλλης ή της ειδικότητός του εν ελλείψει ή περιορισμώ εργασιών της ειδικότητός του· άσκησις δικαιώματος κατ' άρθρον 281 Α.Κ., ΑΠ 286 σ. 1167, Π 38 σ. 1289.— Διαφορά του κατ' αποκοπήν μισθού από του χρονικού μισθού· απαγόρευσις μετά καθορισμόν συμβατικώς του ως άνω συστήματος εργασίας, κατά το άρθρον 7 του νόμου 2112)1920, της μονομερούς μεταβολής αυτού, καθώς και της παραιτήσεως από των δι' αυτού κτηθέντων δικαιωμάτων, ως εχουσών των περί αυτών διατάξεων χαρακτήρα αναγκαστικού δικαίου· ισχυρισμός εργοδότου περί καταχρηστικής άσκήσεως δικαιώματος μισθωτού, ΑΠ 441 σ. 1353. —Εφαρμογή άρθρου 7 ν. 2112 και επί εργατοτεχνιτών, Π 38 σ. 1289.

Ε'. Μεταβολή προσώπου εργοδότου. Μεταβολή προσώπου εργοδότου· οπωσδήποτε επερχομένη ούδαμώς επηρεάζει την εφαρμογήν των υπέρ του υπαλλήλου διατάξεων, Π 303 σ. 20. Έννοια άρθρου 6 νόμου 2112)1920· εφαρμογή αυτού όχι μόναν επί των εκ του νόμου ταύτου ευθέως απορρεόντων δικαιωμάτων του μισθωτού και των υποχρεώσεων του εργοδότου, αλλά και επί των εκ της συμβάσεως εργασίας απορρεόντων δικαιωμάτων του πρώτου προς απόληψιν του μισθού και των λοιπών αποδοχών του, μη υποκειμένου όμως του νέου εργοδότου εις υποχρέωσιν πληρωμής των μέχρι της διαδοχής απαιτήσεων του μισθωτού, ει μη μόνον εν συνδρομή των εν άρθρω 479 Α.Κ. προϋποθέσεων· προϋπόθεσις εφαρμογής αυτού, ΑΠ 774 σ. 152. — Έννοια άρθρου 6 νόμου 2112)1920· ανεπηρέαστον εξ αυτού, επί μεταβολής του προσώπου του εργοδότου, της υπέρ του μισθωτού εφαρμογής του νόμου 2112)1920, και συνάμα, εν περιπτώσει διατηρήσεως του εργαζομένου εις την υπηρεσίαν, υποκατάστασις διά το μέλλον του νέου εργοδότου εις τας εκ της προϋφισταμένης σχέσεως εργασίας απορρεούσας υποχρεώσεις και δικαιώματα, ανεξαρτήτως του νομίμου ή μη της επελθούσης διαδοχής· εύθυνη εκ του άρθρου 479 Α.Κ., ΑΠ 158 σ. 530.— Έννοια μεταβολής προσώπου εργοδότου, κατ' άρθρον 6 § 1 νόμου 2112)1920· εναλλαγή του προσώπου του εργοδότου καθ' οιονδήποτε τρόπον, είτε διά μεταφορικής διαδοχής και υπεισελεύσεως άλλου εις την θέσιν αυτού, είτε κατά νομικόν τινα τύπον μεταβολής του υπερ ού θεωρείται παρεχομένη υπό του υπαλλήλου ή εργασία· ανεπηρέαστον εκ ταύτης της εφαρμογής των υπέρ του υπαλλήλου διατάξεων του νόμου 2112)1920, δσάκις δ-

μως πρόκειται περί μιάς καί τής αύτής έπιχειρήσεως, Π 117 σ. 349.—Έννοια διατάξεως άρθρου 6 § 1 ν. 2112)1920, έπαναλαμβανομένης καί εις άρθρον 9 § 1 β. δ)τος 16.7.1920 εύθύνη νέου έργοδότου· έκτασις· μή άπαραίτητος δι' έφαρμογήν αύτής ή ύπαρξις νομικής διαδοχής, άρκούσης μόνον τής ένότητος τής έπιχειρήσεως ύπό τόν νέον φορέα· ούχι καί εις όλοκληραν εύθύνη τοῦ νέου έργοδότου, έκτός περιπτώσεως συνδρομής δρων άρθρου 479 Α.Κ., Π 38 σ. 1289. — Έννοια μεταβολής προσώπου έργοδότου κατ' άρθρον 6 νόμου 2112)1920· ύπεισέλευσις τοῦ καθ' οίονδήποτε τρόπον καί ύπό οίανδήποτε νομικήν μορφήν διαδεχομένου ή ύποκαθιστῶντος ώρισμένον έργοδότην εις τήν παρ' αύτοῦ άσκουμένην έπιχείρησιν αύτοδικαίως εις τάς έκ τής αίκείας συμβάσεως έργασίας ύποχρεώσεις τεῦ τελευταίου έναντι τῶν έν τῇ έπιχειρήσει μισθωτῶν, μή δυναμένου νά άπολύσῃ τούτους άνευ τηρήσεως τῶν ύπό τοῦ νόμου 2112)1920 καθιερουμένων διατυπώσεων καί μή έξετζομένου άν ή έπιχείρησις περιῆλθεν εις τόν νέον έργοδότην είτε διά μεταφορικής διαδοχής ή άλλης οίασδήποτε ύποκαταστάσεως ή άλλαγής, άρκοῦντος τοῦ ὅτι ἡ ἐπιχείρησις συνεχίζεται ὑπό τόν νέον έργοδότην, ΑΠ 493 σ. 1497.

ΙΓ'. *Συγκατοικούντων β.δ. 16 Ἰουλίου 1920.* Άνεφάρμοστον β.δ. 16.7.1920 έπί προσωπικοῦ Δημοσίου, συνδεομένου διά μισθώσεως έργασίας ίδιωτικοῦ δικαίου. Ἐφαρμογή Π.Υ.Σ. 913)1949 καί 956, 957)1946, Π 23431 σ. 95.—Έφαρμογή άρθρου 7 νόμου 2112)1920 καί έπί έργατοτεχνιτῶν, ύπαγομένων εις τό β.δ. 16 Ἰουλίου 1920, Π 38 σ. 1289. — Καταγγελία συμβάσεως έργασίας οίκιακῶν όδηγῶν αύτοκινήτων πολυτελείας· ύπαγωγή εις 15ήμερον προθεσμίαν β.δ. 16)18 Ἰουλίου 1920, ΑΠ 786 σ. 146.

Σ'. *Καταγγελία ὑπό μισθωτοῦ.* Δυνατή λύσις συμβάσεως έργασίας άορίστου χρόνου καί μονομερῶς ύπό τοῦ μισθωτοῦ διά καταγγελίας, ρητῆς ή σιωπηρᾶς. Ἐλλειψις ἐν τῇ περιπτώσει ταύτῃ δικαιώματος άποζημιώσεως κατ' άρθρα 1 καί 3 νόμου 2112)1920, Π 18 σ. 1297.— Άνεφάρμοστον διατάξεως άρθρου 22 νόμου 3467)1955 περί άποζημιώσεως κατά τόν νόμον 2112)1920 άπολυομένων ύπό τῆς Ἐργατικῆς Ἑστίας έπί τῶν παραιτουμένων έκ τῆς ύπηρεσίας, ὅτε ἡ λύσις τῆς ὑπαλληλικῆς σχέσεως έπέρχεται διά δηλώσεως τῆς βουλήσεως τοῦ ὑπαλλήλου, ὑποχρεωτικῆς διά τό νομικόν πρόσωπον καί συνεπαγομένης τήν αύτοδικαίαν λύσιν τῆς ὑπαλληλικῆς σχέσεως ἐν περιπτώσει άπράκτου παρελεύσεως τῆς ὑπό τοῦ νόμου όριζομένης τριμήνου προθεσμίας (άρθρον 181 § 2 Ὑπαλληλικοῦ Κώδικος)· Ἰσχυρισμός περί πλάνης ὑπαλλήλου ἐν τῇ δηλώσει περί παραιτήσεως, ΑΠ 95 σ. 542.—Σιωπηρά καταγγελία δι' άποχῆς μισθωτοῦ έκ τῆς έργασίας. Βλ. άνωτέρω παράγρ. Γ' α'.

Τ' - Θ'. *Προθεσμία ἀγωγῆς περί ἀποζημιώσεως.* Ἐξάμηνος άποκλειστική προθεσμία έπιδόσεως άγωγῆς περί άποζημιώσεως έκ τοῦ νόμου 2112)1920 κατ' άρθρον 6 § 2 νόμου 3198)1955, ΑΠ 716 σ. 14, Π 303 σ. 21, Εἰσαγ. σ. 407, ΑΠ 211 σ. 672.— Ἐξάμηνος προθεσμία άρθρου 6 § 2 νόμου 3198)1955· ἔναρξις, ΝΖ σ. 815.—Ἐφαρμογή άρθρου 263 Α.Κ. περί διακοπῆς παραγραφῆς καί έπί τῆς άποκλειστικῆς προθεσμίας τοῦ άρθρου 6 § 1 νόμου 3198)1955, Εἰσαγ. σ. 407.—Καταβολή άποζημιώσεως νόμου 2112)1920, όφειλομένης εις δόσεις κατά νόμον 3198)1955 καί άποκλειστική προθεσμία άγωγῆς μισθωτοῦ κατά τοῦ έργοδότου κατ' άρθρον 6 § 2 νόμου 3198) 1955, ΑΠ 716 σ. 14, ΑΠ 461 σ. 1369. — Περίπτωσις καταβολῆς ὁλοκλήρου άποζημιώσεως καί όχι κατά δόσεις· ἔναρξις προθεσμίας άγωγῆς περί καταβολῆς συμπληρωματικῆς άποζημιώσεως, ΑΠ Ὁλ. 211 σ. 672.—Άποζημίωσις άπολυομένου καί άποχωροῦντος προσωπικοῦ τῆς Η.Ε.Α Π.· προθεσμία άγωγῆς άρθρου 6 νόμου 3198)1955· δυνατή παραίτησις μισθωτοῦ άπό τῆς άνωτέρω άποζημιώσεως, Π 19572 σ. 808.— Άνεφάρμοστον τῆς προθεσμίας έπί άγωγῆς άποζημιώσεως ἰατροῦ λόγῳ άπολύσεως κατ' ἐφαρμογήν διατάξεων περί πολυθεσίας, ΑΠ 313 σ. 858.— Λῆξις συμβάσεως ἰατρῶν νομικῶν προσώπων δημοσίου δικαίου· άποζημίωσις κατά ν.δ. 3623)1956, ὡς ἐτροποποιήθη· αὐτοδίκαια άπόλυσις· άνεφάρμοστον άποκλειστικῆς προθεσμίας άγωγῆς κατ' άρθρον 6 § 2 νόμου 3198)1955, Π 231 σ. 1035.

ΙΙ. *Καταγγελία συμβάσεως ἐργασίας κατά νόμον 3198) 1955. Α'. Γενικά ἔκτασις ἐφαρμογῆς.* Άνεφάρμοστον έπί συμβάσεων έργασίας ώρισμένου χρόνου, ΑΠ 784 σ. 270, Π 3239 σ. 729. —Καταγγελία συμβάσεως πρό τῆς συμπληρώσεως διμήνου ὑπηρεσίας, ΝΖ σ. 115. Σημ. σ. 116 — Ἐφαρμογή άρθρου 5 § 3 ν. 3198) 1955 καί έπί άπολύσεως πολεμιστοῦ μισθωτοῦ, ἠσφαλισμένου παρά τῷ Ὀργανισμῷ Ἀσφαλίσεως Ἀνεργίας, Π 13455 σ. 409.— Λύσις σχέσεως άντικαθιστωμένων ύπό τῶν Συμβουλίων πολεμιστῶν· ἐφαρμογή άρθρου 5 § 3 ν. 3198)1955, Γνμδ. γνθ' σ. 1411.—Ἐφαρμογή εἰδικῶς καί περιοριστικῶς διατάξεως άρθρου 5 § 3 ν. 3198)1955 περί άκυρότητος καταγγελίας, ἐφ' ὅσον δέν κατεβλήθη άποζημίωσις, ὁσάκις ὁ καταγγέλλων ἐργοδότης τήν σύμβασιν ἐργασίας ὀφείλει ὄντως τοιαύτην άποζημίωσιν καί έπί πλέον ὑπάγεται εις τάς περί ἀσφαλίσεως κατά τῆς άνεργίας διατάξεις τοῦ ν.δ. 2961)1954, ΑΠ 504 σ. 1494, πρβλ Εἰσαγ. σ. 1494.—Άκυρότης ὅρου συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας περί ἀπολύσεως ἄνευ προθεσμίας ἤ άποζημιώσεως τοῦ μή ἐφοδιαζομένου διά ταυτότητος, ἤ μή θεωρούντος ταύτην, ὡς ἀντικειμένου εις τάς διατάξεις τοῦ ν. 3198)1955, Ἐγγρ. σ. 179.

Β'. Προϋποθέσεις ἐγκύρου καταγγελίας. α'. Καταγγελία ἐγγράφως. Ἡ καταγγελία δέον νά γίνεται ἐγγράφως, Π 6298 σ. 18, Σημ. σ. 116, Π 8060 σ. 271, ΝΖ σ. 497, Π 138 σ. 723, ΑΠ 504 σ. 1495.—Καί έπί μή συμ-

πληρωσάντων δίμηνον ὑπηρεσίαν, Σημ. σ. 116. Δὲν ἀπαιτεῖται καταγγελία ἐγγράφως ἐπὶ μὴ συμπληρωσάντων δίμηνον ὑπηρεσίαν, ΝΖ σ. 1151.—Διατήρησις ὑπὸ ν. 3198)1955 τῆς τακτικῆς καταγγελίας προκειμένου περὶ ἰδιωτικῶν ὑπαλλήλων· ἔννοια αὐτῆς· προειδοποίησις ἐγγράφως· ὑπολογισμὸς προθεσμίας προειδοποιήσεως ἀπὸ τῆς προσλήψεως μέχρι τῆς ἐπιδόσεως τοῦ ἐγγράφου τῆς καταγγελίας· ὑποχρέωσις καταβολῆς ἅμα τῇ ἐκπνοῇ τῆς προθεσμίας τοῦ 1)2 τῆς ἀποζημιώσεως, Π 8060 σ. 271.

β'. *Καταβολὴ ἀποζημιώσεως· ὑπολογισμός· χρόνος καταβολῆς κλπ.* Καταβολὴ ὀφειλομένης ἀποζημιώσεως διὰ τὸ κῦρος τῆς καταγγελίας συμβάσεως ἐργασίας, Π 6298 σ. 18, Σημ. σ. 116, Π 13455 σ. 409, ΝΖ σ. 497, ΑΠ 504 σ. 1494.—Ἐὰν καὶ ἐφ' ὅσον βάσει τῶν κειμένων διατάξεων ὀφείληται τοιαύτη, ΝΖ σ. 497, ΑΠ 504 σ. 1494, Εἰσαγ. σ. 1494.—Ὑπολογισμὸς ἀποζημιώσεως κατ' ἄρθρον 5 ν. 3198)1955 βάσει τῶν τακτικῶν ἀποδοχῶν τοῦ τελευταίου μηνὸς ὑπὸ καθεστὼς πλήρους ἀπασχολήσεως, Π 22396 σ. 223, ΝΖ σ. 361, ΑΠ 461 σ. 1359, Π 29014 σ. 1499.—Ἔννοια τοῦ ὅρου ὑπὸ καθεστὼς πλήρους ἀπασχολήσεως, ΝΖ σ. 361.—Ὡς πρὸς τὸν ὑπολογισμὸν τοῦ χρόνου ὑπηρεσίας διὰ τὴν προειδοποίησιν ἢ ἀποζημίωσιν καὶ ὑπολογισμὸν τῆς ἀποζημιώσεως βλ. καὶ ἀνωτέρω Κεφ. Ι παράγρ. Β' ἐδαφ. β' γ'.—Καταβολὴ ἀποζημιώσεως ν. 2112)1920 κατ' ἄρθρον 2 ν. 3198)1955· καθορισμὸς ὑπὸ τοῦ νόμου τοῦ χρόνου τῆς παροχῆς, μὴ οὔσης οὕτω δυνατῆς τῆς δικαστικῆς ἐπιδιώξεως τοῦ τμήματος αὐτῆς, δι' ὃ δὲν παρῆλθεν ὁ χρόνος οὗτος, οὐδὲ ἐπομένως τῆς ἐνάρξεως ὡς πρὸς αὐτὸ τῆς ἐξαμήνου προθεσμίας ἀγωγῆς τοῦ ἄρθρου 6 § 2 ν. 3198)1955, ΑΠ 716 σ. 14. — Ὁρισμοὶ ἄρθρου 2 ν. 3198)1955· ὑποχρέωσις καταβολῆς ἀποζημιώσεως μέχρις ἓξ μηνῶν κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς λύσεως τῆς σχέσεως ἐργασίας, τοῦ ὑπολοίπου ἐὰ εἰς δόσεις, μὴ καθισταμένης ληξιπροθέσμου καὶ ἀπαιτητῆς πρὸ τῶν ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 2 ν. 3198)1955 ὁριζομένων τριμήνων προθεσμιῶν, ἐκ τοῦ λόγου καὶ μόνον ὅτι ὁ ὀφειλέτης ἐργοδότης, καταβάλλων ἐξ ὁλοκλήρου ἅμα τῇ ἀπολύσει τοῦ ὑπαλλήλου τὸ κατὰ τὴν κρίσιν αὐτοῦ ὀφειλόμενον λόγῳ ἀποζημιώσεως ποσόν, ἀμφισβητεῖ ἀπαίτησιν τοῦ ὑπαλλήλου πρὸς λῆψιν μείζονος ταῦ καταβληθέντος ποσοῦ, χωρὶς ἐν ταυτῷ νὰ ἀπευθύνῃ εἰς τὸν μισθωτὸν δήλωσιν παραιτήσεως αὐτοῦ ἀπὸ τοῦ δικαιώματος καταβολῆς τῶν μὴ ἀπαιτητῶν δόσεων εἰς τὸν ὁριζόμενον ὑπὸ τοῦ νόμου χρόνον· ἔναρξις προθεσμίας ἀγωγῆς περὶ καταβολῆς συμπληρωματικῆς ἀποζημιώσεως, ΑΠ Ὁλ. 211 σ. 672. — Καταβολὴ ἀποζημιώσεως νόμου 2112)1920, ὀφειλομένης εἰς δόσεις κατὰ νόμον 3198)1955 καὶ ἀποκλειστικὴ προθεσμία ἀγωγῆς μισθωτοῦ κατὰ τοῦ ἐργοδότου κατ' ἄρθρον 6 § 2 νόμου 3198)1955, ΑΠ 461 σ. 1369.—Παῦσις παροχῆς ἐργασίας ἕνεκα νόσου μισθωτοῦ (Ο.Τ.Ε.) καὶ διακοπὴ μισθοδοσίας ἐν ὅλῳ ἢ ἐν μέρει· λῆψις ὑπ' ὄψιν διὰ τὸν ὑπολογισμὸν τῆς ἀποζημιώσεως, ἐν περιπτώσει ἀπολύσεως, τῶν τακτικῶν ἀποδοχῶν τοῦ τελευταίου πρὸ τῆς ἀσθενείας μηνὸς πλήρους ἀπασχολήσεως, Π 22396 σ. 223. — Ἐπὶ ἀμειβομένων ἐπὶ ποσοστοῖς, κατ' ἀποκοπὴν ἢ μονάδα ἐργασίας· σχέσις τεκμαρτῶν ἡμερομισθίων πρὸς ἄρθρον 5 νόμου 3198)1955, ΝΖ σ. 238. — Ὑπολογισμὸς ἀποζημιώσεως τῶν κατ' ἀποκοπὴν ἀμειβομένων, ΝΖ σ. 1192. — Δολία συμπεριφορὰ μισθωτοῦ πρὸς ἐξαναγκασμὸν ἐργοδότου πρὸς ἀπόλυσιν· ἀπόκρουσις ἀξιώσεως ἀποζημιώσεως ἐκ τοῦ ἄρθρου 281 Α.Κ., Π 776 σ. 337.—Ἀπόκρουσις ἐκ τοῦ ἄρθρου 281 Α.Κ. ἀξιώσεως μισθωτοῦ πρὸς ἀποζημίωσιν ἕνεκεν ἀπολύσεως, εἰς τὴν ὁποίαν προβαίνει ὁ ἐργοδότης λόγῳ ὑπαιτίου ἀκαταλληλότητος τοῦ μισθωτοῦ, ἐκδηλουμένης ἐπιτήδες πρὸς μόνον τὸν σκοπὸν τοῦτον, Π 1795 σ. 477.

γ'. *Ἀναγγελία.* Ἀναγγελία κατ' ἄρθρον 9 § 1 νόμου 3198)1955· πῶς ἐνεργεῖται ἐπὶ περιπτώσεων, καθ' ἃς δὲν ὑφίσταται ὑποχρέωσις καταγγελίας, ΝΖ σ. 115, πρβλ. Σημ. σ. 116.—Καὶ ἐπὶ συμβάσεων ὡρισμένου χρόνου, ΝΖ σ. 115, Σημ. σ. 116.—Παράλειψις δὲν ἐπάγεται ἀκυρότητα, ΝΖ σ. 115, Σημ. σ. 116.

δ'. *Καταγγελία δι' ἀξιόποινον πρᾶξιν.* Καταγγελία συμβάσεως ἐργασίας μισθωτοῦ μετὰ διάπραξιν ὑπ' αὐτοῦ ἀξιοποίνου πράξεως· ἀπαλλαγὴ κατηγορίας διὰ βουλεύματος, κοινοποίησις αὐτοῦ καὶ ἔναρξις ἀποκλειστικῆς προθεσμίας ἐπιδόσεως ἀγωγῆς κατ' ἄρθρον 6 § 1 νόμου 3198)1955, Π 14048 σ. 93. Βλ. καὶ ἀνωτέρω παράγρ. Γγ'.

ε'. *Ἀπόλυσις ἄνευ διατυπώσεων νόμου 3198)1955· συνέπειαι· ἀκυρότης· ὑπερημερία ἐργοδότου· ὑποχρέωσις καταβολῆς μισθοῦ· ἄρσις ὑπερημερίας κλπ.* Ἀκυρότης καταγγελίας συμβάσεως ἐργασίας ἄνευ τηρήσεως τῶν κατὰ νόμον 3198)1955 διατυπώσεων, Π 8060 σ. 271, Π 138 σ. 723. — Ἀκυρότης καταγγελίας κατ' ἄρθρον 5 § 3 νόμου 3198)1955, ἐὰν δὲν γίνῃ ἐγγράφως, Π 138 σ. 723.—... καὶ ἐὰν δὲν καταβληθῇ ἡ ὀφειλομένη ἀποζημίωσις, Π 6298 σ. 18, Π 13455 σ. 499, Π 138 σ. 723. —Συνέπειαι ἀκυρότητος τῆς καταγγελίας· θεώρησις τῆς συμβάσεως ὡς συνεχιζομένης· ὑπερημερία ἐργοδότου περὶ τὴν ἀποδοχὴν τῶν ὑπηρεσιῶν καὶ ὑποχρέωσις πρὸς καταβολὴν μισθοῦ, Π 6298 σ. 18, Π 8060 σ. 271, Π 13455 σ. 409. — Εὔλογος ἀμφιβολία περὶ τῆς ἰδιότητος τοῦ μισθωτοῦ ὡς ἰδιωτικοῦ ὑπαλλήλου ἢ ἐργάτου· δὲν ἐπάγεται ἀκυρότητα τῆς καταγγελίας, ΝΖ σ. 1064.— Ἡ ἀκυρότης σχετική, δεκτικὴ παραιτήσεως, Εἰσαγ. σ. 271, 1231.—Σχετικὴ ἡ ἀκυρότης ὑπὲρ τοῦ μισθωτοῦ· δυνατὴ παραίτησις, ρητὴ ἢ σιωπηρά· παροχὴ ἐργασίας εἰς ἕτερον ἐργοδότην μετ' ἀπόλυσιν δὲν ὑποδηλοῖ ἀποδοχὴν ἀπολύσεως, οὔτε ἐγκατάλειψιν τῆς πρώτης ἀπολύσεως, Π 138 σ. 723.—Ἡ καταγγελία ἐνέχει καὶ δήλωσιν τοῦ ἐργοδότου περὶ ἀποκρούσεως τῶν ὑπηρεσιῶν τοῦ μισθωτοῦ, Π 6298 σ. 18 — Παῦσις ὑποχρεώσεως ἐργοδότου πρὸς κατα-

βολήν μισθού, ἐάν ἐπέλθῃ ἄρσις τῆς ὑπερημερίας του· νόμιμοι τρόποι ἄρσεως ὑπερημερίας· σύμβασις τῶν μερῶν, ἀπόσβεσις ἐνοχῆς, κατ' ἄρθρον 416 ἐπ. Α.Κ., ἡ δήλωσις ἐργοδότου ὅτι ἀποδέχεται τὰς ὑπηρεσίας τοῦ μισθωτοῦ, μὴ ὄντος ἀπαραιτήτου εἰς τὴν τελευταίαν ταύτην περίπτωσιν, ὅπως ἡ δήλωσις αὕτη συνοδεύηται καὶ διὰ προσφορᾶς αὐτοῦ πρὸς ἐκπλήρωσιν τῶν ἐκ τῆς ὑπερημερίας ὑποχρεώσεων, Π 8060 σ. 271. — Ἄρσις ὑπερημερίας ἐργοδότου ἀπὸ τῆς ἐγγράφου δηλώσεως του περὶ ἀποδοχῆς τῶν ὑπηρεσιῶν· νόμιμος ἡ ἐν τῇ προσκλήσει ταύτῃ προειδοποίησις τοῦ ὑπαλλήλου περὶ λύσεως τῆς συμβάσεως μετὰ τὴν παρέλευσιν τῆς προθεσμίας τοῦ νόμου 2112)1920 ἄρνησις τοῦ ὑπαλλήλου πρὸς συνέχισιν τῆς ἐργασίας· ἔλλειψις δικαιώματος μισθοῦ μετὰ τὴν ὡς ἄνω πρόσκλησιν, Π 8060 σ. 271.— Ἐπέλευσις ὑπερημερίας ἐργοδότου μετ' ἄκυρον καταγγελίαν συμβάσεως ἐργασίας ἄρσις αὐτῆς· μισθὸς ἐπὶ κωλύματος μισθωτοῦ πρὸς παροχὴν ὑπηρεσιῶν κατ' ἄρθρον 657, 658 Α.Κ.· ἀξίωσις μισθοῦ ἐπὶ ὑπερημερίας τοῦ ἐργοδότου καὶ ἂν ὁ μισθωτὸς κωλύεται νὰ ἐργασθῇ ἄνευ ὑπαιτιότητος αὐτοῦ· ἔννοια ἄρθρου 656 παράγραφος 2 Α.Κ. περὶ καταλογισμοῦ εἰς τὸν μισθὸν ὠφελειῶν τοῦ μισθωτοῦ ἐκ τῆς ματαιώσεως τῆς ἐργασίας ἢ τῆς ἀλλαχοῦ παροχῆς αὐτῆς, Π 363 σ. 963.—Δικαίωμα μισθωτοῦ ἐπὶ καταγγελίας συμβάσεως ἐργασίας προσβολῆς αὐτῆς ὡς ἀκύρου μὲ συνέπειαν τὴν καταβολὴν τῶν ἀποδοχῶν αὐτοῦ ἢ θεωρῶν τὴν καταγγελίαν ὡς ἔγκυρον νὰ ζητῇ τὴν ἀποζημίωσιν τοῦ νόμου 2112)1920 ἀνεπίτρεπτον ὅμως ἐνώσεως ἐν αὐτῷ δικογράφῳ τῶν ἀντιφασκουσῶν τούτων ἀγωγῶν, εἰμὴ προβαλλομένης τῆς μιᾶς ὡς ἐπικουρικῆς· ἀκυρότης δικογράφου· χωρισμὸς ἀγωγῶν, Π 27 σ. 1231.—Ἐφαρμογὴ εἰ δικῶς καὶ περιοριστικῶς διατάξεως ἄρθρου 5 § 3 νόμου 3198)1955 περὶ ἀκυρότητος καταγγελίας, ἐφ' ὅσον δι' αὐτῆς κατεβλήθη ἀποζημίωσις, δι' ἣν ὁ καταγγέλλων ἐργοδότης τὴν σύμβασιν ἐργασίας ὀφείλει ὄντως ταύτην ἀποζημίωσιν καὶ ἐπὶ πλέον ὑπάγεται εἰς τὰς περὶ ἀσφαλίσεως κατὰ τῆς ἀνεργίας διατάξεις τοῦ ν. δ)τος 2961)1954 ἔγκυρος κατὰ νόμον 2112)1920 ἡ ἀτάκτως γενομένη καταγγελία συμβάσεως, ὀφειλομένης μόνον ἀποζημιώσεως, ΑΠ 504 σ. 1494, πρβλ. Εἰσαγ. σ. 1494.—Ἔλλειψις ἀκυρότητος καταγγελίας συμβάσεως ἐργασίας προσωπικοῦ Δημοσίου ἐν μὴ τηρήσει διατυπώσεων νόμου 3198)1955, Π 211 σ. 418. Καταγγελία συμβάσεως ἐν ὀνόματι νομικοῦ προσώπου, ὡς ἐργοδότου, ὑπὸ φυσικοῦ προσώπου, στερουμένου τῆς πρὸς ἀντιπροσώπευσιν αὐτοῦ ἐξουσίας· πρᾶξις ἀλλοτρία διὰ τὸ νομικὸν πρόσωπον, μὴ ὑπέχον οὕτω ἀστικὴν εὐθύνην ἔναντι τοῦ μισθωτοῦ περὶ πληρωμῆς εἰς τοῦτον μισθοῦ ὑπερημερίας διὰ τὸν ἀπὸ τῆς ἀνυποστάτου οὕτω καταγγελίας καὶ ἐφεξῆς χρόνον, ἀλλὰ μόνον ἀπὸ τῆς ἀποκρούσεως ὑπὸ τοῦ ἀληθοῦς ἀντιπροσώπου τῶν προσηκόντως ὑπὸ τοῦ μισθωτοῦ προσενεχθεισῶν ὑπηρεσιῶν· ἐνοχὴ τοῦ ψευδοῦς ἀντιπροσώπου· ἀνεφάρμοστον προθεσμίας ἀγωγῆς ἄρθρου 6 § 1 ν. 3198)1955· ἔγκρισις καταγγελίας ὑπὸ τοῦ νομικοῦ προσώπου· συνέπειαι ΑΠ Ὁλ. 761 σ. 143.—Παροχὴ εἰς κατηγορίαν ἐργαζομένων ἐπιδόματος ἀνθυγιεινῆς ἐργασίας· χαρακτήρ· σύναψις στενώτατα καὶ ἀναγκαίως πρὸς τὴν παροχὴν τῆς ἐργασίας· μὴ λῆψις τούτου ὑπ' ὄψιν διὰ τὸν προσδιορισμὸν τοῦ μισθοῦ ἐν περιπτώσει ὑπερημερίας ἐργοδότου, εἴτε τῆς ἀποζημιώσεως ἕνεκα καταγγελίας ἐργασιακῆς σχέσεως, ΑΠ 701 σ. 25, πρβλ. Εἰσαγ. σ. 24.—Ἄκυρος ἀπόλυσις μισθωτῶν καὶ δικαίωμα ἀποζημιώσεως διὰ μὴ ληφθείσαν ἕνεκεν ἀπολύσεως ἄδειαν· ἄκυρος καταγγελία συμβάσεως ἐργασίας καὶ παραίτησις μισθωτοῦ ἀπὸ προσβολῆς αὐτῆς, Π 138 σ. 723.—Ἄκυρος ἀπόλυσις· δικαίωμα ἀδείας, Π 138 σ. 723.—Ἔλλειψις δικαιώματος ἀποζημιώσεως διὰ μὴ χορηγηθεῖσαν ἄδειαν, διαρκοῦντος χρόνου ὑπερημερίας ἐργοδότου ἐξ ἀκύρου ἀπολύσεως μισθωτοῦ, Π σ. 6298 σ. 18.

ΣΤ'. *Ἀπόλυσις ἢ ἀποχώρησις διὰ συνταξιοδότησιν· ἀποζημίωσις· ἄρθρα 8 ν. 3198)1955 καὶ 8 § 4 ν. 3789)1957.* Ἀξίωσις ἀποζημιώσεως κατ' ἄρθρον 8 ν.δ. 3789)1957 μετ' ἀποχώρησιν αὐτοῦ, συνταξιοδοτηθέντος παρὰ τοῦ Ι.Κ.Α.· ἐφαρμογὴ καὶ ἐπὶ μισθωτῶν νομικῶν προσώπων δημοσίου δικαίου, συνδεομένων διὰ συμβάσεως ἰδιωτικοῦ δικαίου, Π 23431 σ. 95, πρβλ. Εἰσαγ. σ. 94.—Ἐφαρμογὴ ἄρθρου 8 ν. 3198)1955 καὶ ν. 3789)1957 καὶ διὰ τοὺς ἐπὶ σχέσει ἰδιωτικοῦ δικαίου μισθωτοὺς Δημοσίου καὶ νομικῶν προσώπων δημοσίου δικαίου, ΝΖ σ. 1000.—Ἔλλειψις δικαιώματος ἐπιδόματος ἀνεργίας ἀποχωρούντων κατ' ἄρθρον 8 ν. 3198)1955 ἢ 8 ν.δ. 3789)1957, ΝΖ σ. 497.—Λύσις συμβάσεως ἡσφαλισμένων ἄρθρον 8 ν.δ. 3789)1957, ΝΖ σ. 625.—Ἀποζημίωσις ἀποχωρούντων τῇ συγκαταθέσει τοῦ ἐργοδότου μισθωτῶν κατ' ἄρθρον 8 ν. 3198)1955· παροχὴ βοηθήματος εἰς ἀπολυόμενον προσωπικὸν τοῦ Δημοσίου εἴτε δημοσίου, εἴτε ἰδιωτικοῦ δικαίου· ἔννοια ἄρθρου 18 § 9 εδ. γ' τοῦ ἀπὸ 13.12.1955 β. δ)τος «περὶ ἐφαρμογῆς Ὑπαλληλικοῦ Κώδικος ἐπὶ ὑπαλλήλων Ν.Π.Δ.Δ.»· ὑπαγωγὴ μόνον τῶν διὰ σχέσεως δημοσίου δικαίου συνδεομένων καὶ ὄχι τῶν διὰ σχέσεως ἰδιωτικοῦ δικαίου, δικαιουμένων τῆς ἀποζημιώσεως τοῦ ν. 3198)1955, ΑΠ 216 σ. 674.—Ἐφαρμογὴ διατάξεως 8 § 4 ν. δ)τος 3789)1957 περὶ ἀποζημιώσεως ἰδιωτικῶν ὑπαλλήλων ὑπὸ συνταξιοδότησιν παρὰ τοῦ Ι.Κ.Α. καὶ ἐπὶ τῶν ἐπὶ μισθώσει ἐργασίας ἰδιωτικοῦ δικαίου ὑπαλλήλων τῶν νομικῶν προσώπων δημοσίου δικαίου· ἀπόλυσις καὶ ἀποζημίωσις ὑπαλλήλων νομικῶν προσώπων δημοσίου δικαίου, ΑΠ 314 σ. 805.—Ἀποζημίωσις ἀπολυομένου καὶ ἀποχωροῦντος προσωπικοῦ τῆς Η.Ε.Α.Π.· προθεσμία ἀγωγῆς ἄρθρου 6 ν. 3198)1955· δυνατὴ παραίτησις μισθωτοῦ ἀπὸ τῆς ἀνωτέρω ἀποζημιώσεως, Π 19572 σ. 808 —Ἀποχώρησις μισθωτοῦ ἐκ τῆς ὑπηρεσίας λόγῳ συνταξιοδοτήσεως καὶ ἀποζημίωσις διὰ

μή ληφθείσαν άδειαν, Έγγρ. σ. 1383.

Ζ'. Προθεσμία επιδόσεως αγωγής άρθρου 6 § 1 ν. 3198)1955. Τριμηνος αποκλειστική προθεσμία επιδόσεως αγωγής εξ άκύρου απολύσεως κατ' άρθρον 6 § 1 ν. 3198)1955, Π 14048 σ. 93, Ε 374 σ. 464. — Ανατρεπτική ή προθεσμία, Ε 374 σ. 464.— Υπαγωγή εις την προθεσμίαν και της επί αναγνωρίσεως της ακυρότητος θεμελιουμένης καταψηφιστικής αγωγής περί επιδικάσεως αποδοχών υπερημερίας, Π 14048 σ. 93.—Έναρξις της προθεσμίας επί καταγγελίας μετά διάπραξιν αξιοποίνου πράξεως, από της κοινοποιήσεως του απαλλακτικού βουλεύματος ανεπηρέαστον διαδρομής της προθεσμίας εκ της άσκήσεως εφέσεως κατά του βουλεύματος, Π 14048 σ. 93. Υπαγωγή και αγωγής περί ακυρότητος της καταγγελίας ως καταχρηστικής, Εισαγ. σ. 93, Εισαγ. σ. 1171.— Καταγγελία συμβάσεως εργασίας εν ονόματι νομικού προσώπου, ως εργοδότου, υπό προσώπου στερουμένου της προς αντιπροσώπευσιν αυτού εξουσίας· συνέπειαι· ανεφάρμοστον προθεσμίας άρθρου 6 § 1 ν. 3198)1955, ΑΠ Όλ. 761 σ. 143.—Αποκλειστική προθεσμία επιδόσεως αγωγής εξ άκύρου απολύσεως κατ' άρθρον 3 ν. δ. 8)11 Μαΐου 1946· εφαρμογή επί πάσης ακυρότητος, αδιαφόρως του είδους αυτής και αδιακρίτως αν απορρέη αύτη εκ παραβάσεως εργατικού ή άλλου τινός νόμου· εφαρμογή και επί άκύρου απολύσεως εφέδρων πολεμιστών· απόλυσις προσωπικού Α.Σ.Ο. κατά ν. δ)γμα 2490)1953· ενέργεια αυτής, ΑΠ 4 σ. 404.— Προστασία εφέδρων παλαιών πολεμιστών δι' απόλυσιν υπό ά.ν. 244)1936 και 771)1937· περίπτωσις δικηγόρου· προθεσμία αγωγής εξ άκύρου απολύσεως κατ' άρθρον 6 § 1 ν. 3198)1955, Ε 374 σ. 464.

III. ***Καταγγελία συμβάσεως εργασίας κατ' άρθρον 672 Α.Κ.· οπουδαίους λόγους κλπ.*** Βλ. λ. ***Εργασίας σύμβασις*** (παράγρ. 15).

IV. ***Κατάχρησις δικαιώματος καταγγελίας.*** Βλ. λ. ***Κατάχρησις δικαιώματος.***

V. ***Διάφορα Θέματα.*** Βλ. και λ. ***Άδεια μισθωτών*** (παράγραφος Α 6, 7), ***Δημόσιον, Ηλεκτρικαί επιχειρήσεις, Ιατροί, Ναυτικοί, Νομικά πρόσωπα, Παλαιοί πολεμισταί, Στράτευσις, Συνδικαλιστικά στελέχη κλπ.*** Εκδίκασις διαφορών εκ του νόμου 2112)1920 κατά την εργατικήν διαδικασίαν, άνευ διακρίσεως προσώπων των διαδίκων· παραδεκτή αναγνωριστική αγωγή εργοδότου κατά μισθωτού, ΑΠ 720 σ. 90.—Περιπτώσεις πλασματικής καταγγελίας συμβάσεως εργασίας εκ μέρους του εργοδότου και δικαίωμα επιδόματος ανεργίας, ΝΖ σ. 497.—Αποζημίωσις απολυομένου προσωπικού Εργατικής Εστίας κατ' άρθρον 22 νόμου 3467)1955· ανεφάρμοστον επί παραιτουμένων, ΑΠ 95 σ. 542 — Αποζημίωσις απολυομένων δικηγόρων κατά ν.δ)γμα 4352)1964· εάν δικηγόρος, διορισθείς, κατά παράβασιν των διατάξεων του άρθρου 4 ά.ν. 1022)1946, εις το Ταμείον Εξόδου και Επικουρικής Ασφαλίσεως Μισθωτών Βιομηχανίας Καπνού, ως νομικός σύμβουλος αυτού, και απολυθείς βάσει των διατάξεων του άρθρου 10 του ν. δ. 4352)1964 μετά υπερδεκαετή υπηρεσίαν δικαιούται της προβλεπομένης αποζημιώσεως, Γν. Σ. σ. 814.—Διορισμός και απόλυσις προσωπικού Δ.Ε.Η.· καταγγελία συμβάσεως λόγω καταργήσεως θέσεως, ΑΠ 353 σ. 1306.

Καταλογιστικαί πράξεις. Βλ. λ. ***Εκτέλεσις.***

Κατάργησις θέσεως. Μη αναγκαία ειδική αιτιολόγησις των περί καταργήσεως θέσεως αποφάσεων του Διοικητικού Συμβουλίου της Δ.Ε.Η.· καταγγελία συμβάσεως λόγω καταργήσεως θέσεως, ΑΠ 353 σ. 1306.—Απόλυσις μισθωτού Δημοσίου· έλλειψις δικαιώματος αποζημιώσεως διά μή χορηγηθείσαν άδειαν, Γν. Σ. σ. 176.

Κατασκηνώσεις. Βλ. λ. ***Παιδικαί εξοχαί.***

Καταστήματα. Βλ. και λ. ***Ώραι εργασίας.*** Έννοια καταστήματος κατά π. δ)γμα 8)13 Απριλίου 1932 περί χρονικών ορίων εργασίας εις τα καταστήματα· ώραι εργασίας· μη αναφορά διατάξεως άρθρου 7 § 3 ά. ν. 547)1937 περί 7ώρου εργασίας εις το προσωπικόν, το απασχολούμενον εν τοίς παρά των Ανωνύμων Εταιρειών διατηρουμένοις καταστήμασι κατά την ανωτέρω έννοιαν, ΑΠ Όλ. 685 σ. 22, ΑΠ 196 σ. 678.—Ώραι εργασίας καταστημάτων καυσίμου ύλης, διατηρουμένων παρά φυσικών ή νομικών προσώπων, εν οίς και Ανωνύμων Εταιρειών, ΑΠ 196 σ. 678.—Ώραι εργασίας προσωπικού Γραφείων εντός εμπορικού καταστήματος Ανωνύμου Εταιρείας, Έγγρ. σ. 1384.—Ασφάλισις εις Ταμείον Επικουρικής Ασφαλίσεως Υπαλλήλων Εμπορικών Καταστημάτων· έννοια εμπορικού καταστήματος, ΣΕ 1062 σ. 1057.

Καταστρατήγησις. Νόμου 2112)1920 διά καθορισμού ωρισμένου χρόνου εν συμβάσει εργασίας, Γν. Σ. σ. 176.

Κατάσχεσις. Βλ. λ. ***Εκτέλεσις.***

Κατάταξις. Προνομιακή εν εκτελέσει. Βλ. λ. ***Εκτέλεσις.*** Μισθωτών εις κλάσεις δι' εισφοράς Ι.Κ.Α. Βλ. λ. ***Κοινωνικαί Ασφαλίσεις.*** Βαθμολογική· περίπτωσις έλλείψεως κανονισμού· ανάθεσις διαφόρων καθηκόντων· πότε μονομερής βλαπτική μεταβολή όρων συμβάσεως εργασίας, ΑΠ 791 σ. 201. —Μετάταξις υπηρέτου εις υπάλληλον και προϋπηρεσία προσωπικού Γραφείων κατά τας υπ' αριθ. 14)1956 και 2)1959 διαιτητικάς αποφάσεις, ΑΠ 739 σ. 280. — Η προνομιακή κατάταξις των μισθών εις το Προσχέδιον του Κώδικος Εργασίας, ΝΖ σ. 1345.

Κατάχρησις δικαιώματος. *1. Γενικά.* Απόψεις επί της εφαρμογής του άρθρου 281 του Α.Κ. εις το Δημόσιον Δίκαιον, ΝΖ σ. 514.— Μονομερής αναιτιώδης δικαιοπραξία ή καταγγελία συμβάσεως εργασίας αορίστου χρόνου, ως αποτελεσθείσα όμως άσκησιν δικαιώματος υπάκειται εις τον εκ του άρθρου 281 Α.Κ. περιορισμόν, ΑΠ 781 σ. 148, ΑΠ 160 σ. 527, Π 5853 σ. 333.—Ελευθέρα ή υπό του εργοδότου άσκησις του δικαιώματός του προς λύσιν της συμβάσεως εργασίας αορίστου χρό-

νου, ὑποκειμένη ὅμως εἰς τοὺς περιορισμοὺς τοῦ ἄρθρου 281 Α.Κ., Π 16953 σ. 1590.—Ἐφαρμογὴ ἄρθρου 281 Α.Κ. καὶ ἐπὶ συμβάσεων ἐργασίας ὡρισμένου χρόνου, πρὸ ὑποτιθεμένης ὅμως καταγγελίας συμβάσεως καὶ ὄχι αὐτοδικαίας λήξεως ταύτης, Π 3239 σ. 729.—Ἀρχὴ ἄρθρων 200, 288, 388 Α.Κ.· λῆψις ὑπ' ὄψιν ἐπὶ μερικῆς ἀπολύσεως μισθωτῶν ἐξ οἰκονομικοτεχνικῶν λόγων, οἵος καὶ ὁ περιορισμὸς τῶν ἐργασιῶν τοῦ ἐργοδότου, τῆς οἰκονομικῆς καὶ οἰκογενειακῆς τῶν μισθωτῶν καταστάσεως, διατηρουμένων ἐπὶ ἴσοις ὅροις ἐν τῇ ἐργασίᾳ τῶν ἀσθενεστέρων οἰκονομικῶς καὶ δὴ τῶν φερόντων μείζονα οἰκογενειακὰ βάρη, περὶ τῶν ὁποίων ὀφείλει νὰ πληροφορηθῇ· στάθμισις συγκρουομένων συμφερόντων μισθωτῶν καὶ ἐργοδότου, ΑΠ 781 σ. 148, ΑΠ 160 σ. 527.— Κρίσις δικαστηρίου οὐσίας ὅτι ἡ ἀπόλυσις μισθωτοῦ ἐγένετο καταχρηστικῶς κατὰ παράβασιν τοῦ ἄρθρου 281 Α.Κ. λόγῳ τῆς συνδικαλιστικῆς δράσεως αὐτοῦ, κατ' ἐκτίμησιν πραγματικῶν περιστατικῶν, μὴ αἰτιολογίας ὅμως ἀνεπαρκεῖς, καθισταμένου ἐκ τούτου ἀνεφίκτου τοῦ ἐλέγχου περὶ ὀρθῆς ἢ μὴ ἐφαρμογῆς τοῦ ἄρθρου 281 Α.Κ. ἀναίρεσις ἀποφάσεως κατ' αὐτεπαγγέλτως ὑπὸ τοῦ Εἰσηγητοῦ τῆς ἀποφάσεως τοῦ Ἀρείου Πάγου προτεινόμενον λόγον, ΑΠ 2 σ. 266.— Κρίσις δικαστηρίου οὐσίας περὶ ἀπολύσεως μισθωτοῦ διὰ λόγους οἰκονομίας καὶ ὄχι ἐκ μίσους καὶ ἐκδικήσεως τοῦ ἐργοδότου λόγῳ προηγηθεισῶν δικῶν· ὀρθὴ ἡ ὑπὸ τοῦ δικαστηρίου μὴ λῆψις ὑπ' ὄψιν ἰσχυρισμοῦ τοῦ μισθωτοῦ, ὅτι δὲν ἐγένετο ὑπὸ τοῦ ἐργοδότου ἐπιλογὴ κατὰ τὰς ἀπολύσεις, τοῦ μισθωτοῦ τούτου ὄντος ἐκ τῶν ἀρχαιοτέρων καὶ τῶν ἐχόντων μείζονα οἰκογενειακὰ βάρη, ἀνεξαρτήτως τῆς ἀριστίας του, ἐφ' ὅσον δὲν περιείχετο εἴτε ἐμμέσως ἢ σιωπηρῶς εἰς τὴν ἱστορικὴν βάσιν τῆς ἀγωγῆς κατ' ἄρθρον 158 Πολ. Δικονομίας, Α.Π. 282 σ. 1110.—Ἐπαρκὴς αἰτιολογία ἀποφάσεως δικαστηρίου ὅτι ἡ ἐπιδίωξις τῆς περὶ πληρωμῆς τοῦ συμπεφωνημένου μισθοῦ ἀξιώσεως τοῦ μισθωτοῦ, ὑπὸ τὰς ἐν τῇ ἀποφάσει του συνθήκας, δὲν δύναται νὰ θεωρηθῇ, ὅτι ὑπερβαίνει προφανῶς τὰ ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 281 Α.Κ. καθοριζόμενα ὅρια· ἀόριστος λόγος ἀναιρετηρίου, ΑΠ 447 σ. 1373.—Ἀνάθεσις εἰς μισθωτὸν ἐργασίας ἄλλης ἢ τῆς εἰδικότητός του ἐν ἐλλείψει ἢ περιορισμῷ ἐργασιῶν τῆς εἰδικότητός του· ἄσκησις δικαιώματος κατ' ἄρθρον 281 Α.Κ., ΑΠ 286 σ. 1167 — Οἱαδήποτε συμπεριφορὰ τοῦ δικαιούχου μισθωτοῦ, ἀναφερομένη εἰς τὰς ἐκ διατάξεων δημοσίας τάξεως ἀπορρεούσας ἀξιώσεις, μὴ οὖσα ἰσχυρὰ εἴτε ὡς σιωπηρὰ συμφωνία ἀφέσεως χρέους (παραιτήσεως), δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ κριθῇ, ὅτι ἀντίκειται εἰς τὰ ἀντικειμενικὰ κριτήρια τοῦ ἄρθρου 281 Α.Κ., οὐδ' ὑπὸ τὴν εἰδικωτέραν μορφὴν τῆς ἀποδυναμώσεως δικαιώματος, Π 639 σ. 284.—Ἄνευ ἐπιρροῆς ἡ ἀνάκλησις γενομένης καταγγελίας ἄνευ συναινέσεως τοῦ μισθωτοῦ· ἰσχυρισμὸς ἐργοδότου περὶ καταχρηστικῆς ἐκ μέρους τοῦ μισθωτοῦ ἀσκήσεως δικαιώματος κατ' ἄρθρον 281 Α.Κ., Πρδρ. 626 σ. 28.—Ὑπαγωγὴ καὶ τοῦ νομίμου δικαιώματος τῆς ἀπεργίας εἰς τοὺς περιορισμοὺς τοῦ ἄρθρου 281 Α.Κ., Γνμδ. νμθ. σ. 388.—Καταγγελία συμβάσεως ἐργασίας μισθωτοῦ μετ' ὑποβολὴν κατ' αὐτοῦ μηνύσεως· ὑπαγωγὴ τῆς ἀσκήσεως τοῦ δικαιώματος τοῦ ἐργοδότου εἰς τοὺς περιορισμοὺς τοῦ ἄρθρου 281 Α. Κ.· προσβολὴ καταγγελίας συμβάσεως ὡς καταχρηστικῆς, γενομένης κατόπιν ψευδοῦς μηνύσεως τοῦ ἐργοδότου κατὰ τοῦ μισθωτοῦ ἐν γνώσει τῆς ἀθωότητος αὐτοῦ· ἔρευνα ὑπὸ τοῦ πολιτικοῦ δικαστηρίου· παραγραφὴ ἀδικήματος κατὰ ν. δ. 4367)1966, Π 16207 σ. 1172.—Ἰσχυρισμὸς παραιτήσεως δικαιώματος προσβολῆς ἀπολύσεως ἐφέδρου πολεμιστοῦ ὡς ἀκύρου διὰ λήψεως ἀποζημιώσεως δι' ἀπόλυσιν καὶ συντάξεως ἐξ Ἀσφαλιστικοῦ Ταμείου· ἐνστασις καταχρηστικῆς ἀσκήσεως δικαιώματος, Ε 374 σ. 464.— Ἔλεγχος ὑπὸ τῶν δικαστηρίων ἀποφάσεως περὶ πειθαρχικῆς ποινῆς· κατάχρησις δικαιώματος, ΑΠ 358 σ. 1108.—Μὴ κατοχὴ ὑπὸ τοῦ ἠσφαλισμένου τῶν εἰσφορῶν πρὸς τὸ Ι.Κ.Α.· δὲν ἀποστερεῖ τὸν ὑποχρεωτικῶς ἠσφαλισμένον τῶν ἐναντι τοῦ Ταμείου δικαιωμάτων του, ἐπιφυλασσομένης μόνον ὑπὲρ τοῦ Ταμείου τῆς ἐφαρμογῆς τοῦ ἄρθρου 281 Α.Κ., ΑΠ 776 σ. 168.

2. **Περιπτώσεις.** Συνιστῶσι καταχρησιν δικαιώματος: Ἡ καταγγελία συμβάσεως ἐργασίας ἐκ πνεύματος ἐκδικήσεως ἢ ἐχθρότητος, Π 5853 σ. 333, Εἰσαγ. σ. 266.—Ἡ καταγγελία συμβάσεως ἐργασίας διὰ λόγους, οἱ ὁποῖοι ἀνάγονται εἰς τὴν συνδικαλιστικὴν δρᾶσιν τοῦ μισθωτοῦ, Εἰσαγ. σ. 266, ΑΠ 2 σ. 266 ἐμ.—Ἡ καταγγελία συμβάσεως ἐργασίας, ἡ ὀφειλομένη ἀποκλειστικῶς εἰς τὴν συνδικαλιστικὴν δρᾶσιν τοῦ μισθωτοῦ πρὸς νόμιμον προστασίαν τῶν ἐπαγγελματικῶν συμφερόντων τῆς τάξεώς του ἄνευ διαταράξεως τοῦ ρυθμοῦ τῆς παρ' αὐτοῦ ἐκτελουμένης ἐργασίας, ΑΠ 331 σ. 971. — Ἡ ἐπίδειξις ὑπὸ μισθωτοῦ συμπεριφορᾶς ἐναντι τοῦ ἐργοδότου ἀντικειμένης εἰς τὰς ἐκ τῆς συμβάσεως ὑποχρεώσεις του, μὲ σκοπὸν ὅπως ἐξαναγκάσῃ τὸν ἐργοδότην εἰς ἀπόλυσιν καὶ εἰσπράξῃ τὴν ἀποζημίωσιν τοῦ νόμου, Π 776 σ. 337.— Ἡ μετὰ μακρὸν χρόνον ὑποβολὴ πιστοποιητικῶν προϋπηρεσίας, ΝΖ σ. 434. — Περιπτώσεις καταχρηστικῆς ἀσκήσεως δικαιώματος ἀπεργίας, Γνμδ. νμθ. σ. 388. — Διορισμὸς προσωπικοῦ Ο.Λ.Π., μὴ ἀπαιτουμένου τοῦ ἐγγράφου τύπου καταρτίσεως τῶν συμβάσεων ὡς ἐπὶ Δημοσίου· προφανὴς ὑπέρβασις ἀρχῶν καλῆς πίστεως, χρηστῶν ἠθῶν καὶ κοινωνικοῦ ἢ οἰκονομικοῦ σκοποῦ τοῦ δικαιώματος ἐν τῇ προτάσει περὶ παραλείψεως διατυπώσεων νόμου ὑπαιτιότητι τοῦ ἐργοδότου Ο.Λ.Π., Π 5160 σ. 296.— Ἀπόκρουσις ἐκ τοῦ ἄρθρου 281 Α.Κ. ἀξιώσεως μισθωτοῦ πρὸς ἀποζημίωσιν ἕνεκεν ἀπολύσεως, εἰς τὴν ὁποίαν προβαίνει ὁ ἐργοδότης λόγῳ ὑπαιτίου ἀκαταλληλότητος τοῦ

μισθωτοῦ, ἐκδηλουμένης ἐπίτηδες πρὸς μόνον τὸν σκοπὸν τοῦτον, Π 1795 σ. 477.—Παράβασις καθηκόντων ὑπὸ μισθωτοῦ ἐπίτηδες πρὸς ἐξαναγκασμὸν τοῦ ἐργοδότου δι' ἀπόλυσιν ἐπὶ καταβολῇ ἀποζημιώσεως· ἀπόκρουσις ἀξιώσεως ἀποζημιώσεως ἐκ τοῦ ἄρθρου 281 Α.Κ., ΑΠ 318 σ. 803, Εἰσαγ. σ. 802.— Καταχρηστικὴ ἡ κατόπιν μηνύσεως καταγγελία συμβάσεως ἐργασίας, ἀποδειχθέντος τοῦ ἀβασίμου τῆς μηνύσεως καὶ ἐξ ἐκδικήσεως τοῦ ἐργοδότου κατὰ τοῦ μισθωτοῦ, προσφυγόντος εἰς τὴν Ἐπιθεώρησιν Ἐργασίας διὰ μὴ χορήγησιν τῆς ἀδείας του, Π 1277 σ. 480.— Παροχὴ εἰς Ο.Τ.Ε. ὑπηρεσίας νυκτοφύλακος καὶ θυρωροῦ ἡμέρας· ἄσκησις ὑπὸ τοῦ μισθωτοῦ ἀγωγῆς ἐπικαλουμένης τὸν Εἰδικὸν Κανονισμὸν ὡρῶν ἐργασίας καὶ ἀναπαύσεως τοῦ προσωπικοῦ τοῦ Ο.Τ.Ε. ὑπὲρ τὰ ἐκ τῆς καλῆς πίστεως καὶ τῶν χρηστῶν ἠθῶν καὶ τοῦ οἰκονομικοῦ καὶ κοινωνικοῦ σκοποῦ τοῦ δικαιώματος ὅρια τοῦ ἄρθρου 281 Α.Κ. ὑπὸ τὰς ἀποδειχθείσας περιστάσεις, ΑΠ 323 σ. 1244.—Νομιμοφροσύνη προσωπικοῦ Κ.Τ.Ε.Λ.· παράλειψις ἐλέγχου καὶ ἄρθρον 281 Α.Κ., Π 38 σ. 1294.

Δὲν συνιστῶσι κατάχρησιν δικαιώματος: Ἡ ὑπὸ τοῦ ἐργοδότου ἄσκησις δικαιώματος συμψηφισμοῦ ἀνταπαιτήσεώς του πρὸς ἀποζημίωσιν διὰ καταγγελίαν συμβάσεως ἐργασίας· δὲν καθιστᾷ ταύτην καταχρηστικὴν μόνη ἡ οἰκονομικὴ εὐρωστία τοῦ ἐργοδότου, ΑΠ 786 σ. 146.— Ἡ καταγγελία συμβάσεως ἐργασίας πρὸς προστασίαν τοῦ καλῶς ἐννοουμένου ἐπαγγελματικοῦ συμφέροντος τοῦ ἐργοδότου ἢ πρὸς θεραπείαν τῶν ἀναγκῶν τῆς ἐπιχειρήσεως ἢ ἕνεκα ἀντισυμβατικῶν ἐνεργειῶν τοῦ ἐργαζομένου, ἐξ ὧν ἐπηρεάζεται ὁ κανονικὸς ρυθμὸς τῆς ἐργασίας, Π 5853 σ. 333.—Ἡ καταγγελία συμβάσεως ἐργασίας πρὸς προστασίαν τῶν καλῶς ἐννοουμένων συμφερόντων τῆς ἐπιχειρήσεως, Γνμδ. νμθ. σ. 452.—Ἡ ὑπὸ τοῦ ἐργοδότου καταγγελία τῆς συμβάσεως ἐργασίας ἐκ τοῦ λόγου ὅτι οὗτος δὲν δύναται νὰ συμμορφωθῇ πρὸς τοὺς ὅρους τῆς ἰσχυούσης νομίμως συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας ἢ διαιτητικῆς ἀποφάσεως, Γνμδ. νμθ. σ. 452.— Ἡ ἄνευ ἑτέρου περιστατικοῦ ἔγερσις ἀγωγῆς περὶ ἀποζημιώσεως ὑπὸ μισθωτοῦ ἀπολυθέντος, μετ' ἀποστράτευσιν, τέσσαρας ἡμέρας πρὸ τῆς συμπληρώσεως ἔτους ἀπὸ τῆς ἐπαναλήψεως τῆς ἐργασίας καὶ μετὰ προσφορὰν τοῦ ἐργοδότου πρὸς ἀνάκλησιν τῆς ἀπολύσεως, Πρδρ. 626 σ. 28.—Ἡ ἔγερσις ἀγωγῆς περὶ ἀποδοχῶν ὑπερημερίας λόγῳ μὴ ἀποδοχῆς ὑπηρεσιῶν ἀναγκαστικῶς τοποθετηθέντος πολεμιστοῦ, ἐκκρεμουσῶν αἰτήσεων τοῦ ἐργοδότου ἐνώπιον τοῦ Σ.τ.Ε. περὶ ἀκυρώσεως τῶν πράξεων περὶ τοποθετήσεως, μὴ βαρυνούσης τὸν ἐνάγοντα τῆς ἐπισπεύσεως τῆς ἐκδικάσεως τῶν ἄνω αἰτήσεων, Π 5161 σ. 277.—Ἡ ἀπόλυσις μισθωτοῦ Δημοσίου λόγῳ μειωμένης ἀποδόσεως εἰς τὴν ἐργασίαν, ἣν ἐξετέλει δυσανασχετῶν καὶ λόγῳ ἀδικαιολογήτων ἀπουσιῶν ἐκ τῆς ἐργασίας, Π 211 σ. 418.—Ἡ ἐπίκλησις ἀκυρότητος συμβάσεως προσλήψεως μηχανοδηγοῦ - χειριστοῦ κλπ. ἄνευ πτυχίου, ΑΠ 462 σ. 1357.—Ἔγερσις ἀγωγῆς ἀποζημιώσεως κατ' ἄρθρα 105, 106 Εἰσ.Ν.Α.Κ. μετὰ πάροδον πενταετίας ἀπὸ τῆς παρανόμου ἀπορρίψεως αἰτήσεως περὶ συνταξιοδοτήσεως, παρ' ὅτι ὁ ἠσφαλισμένος εἶχεν ἀναλάβει τὰς πρὸς τὸ Ταμεῖον καταβληθείσας ὑπὸ τούτου εἰσφορὰς· ἐνέργεια ὄχι ἀντίθετος πρὸς τὸ ἄρθρον 281 Α.Κ.· ἀκυρότης παραιτήσεως ἀπὸ τοῦ πρὸς σύνταξιν δικαιώματος κατ' ἄρθρα 3, 174 Α.Κ., ΑΠ 630 σ. 35.— Μόνη ἡ παράλειψις ἀσκήσεως τοῦ δικαιώματος ἐπὶ ὁσονδήποτε χρόνον πρὸ τῆς συμπληρώσεως τοῦ χρόνου παραγραφῆς δὲν καθιστᾷ καταχρηστικὴν τὴν ἔγερσιν τῆς ἀγωγῆς· περιστατικὰ μὴ ἀσκοῦντα ἐπιρροήν, ΑΠ 441 σ. 1353.—Ἐπίκλησις σιωπῆς δικαιούχου μόνη αὐτὴ δὲν καθιστᾷ ἀνενεργὸν τὸ δικαίωμα, οὐδὲ καταχρηστικὴν τὴν ἄσκησιν αὐτοῦ, ΑΠ 791 σ. 201.—Ἀξίωσις ἀδικαιολογήτου πλουτισμοῦ συνεπείᾳ παρανόμου ὑπερωριακῆς ἐργασίας πρὸ τῆς 12.11.1959, ἡμερομηνίας δημοσιεύσεως τοῦ ν.δ. 4020)1959· ἔλεγχος ἂν ἀσκῆται καταχρηστικῶς καὶ δὴ ὑπὸ τὴν μορφὴν ἀποδυναμώσεως τοῦ δικαιώματος· περίπτωσις μὴ συνιστῶσα τοιαύτην, Π 639 σ. 284 —Ἀπόρριψις ἰσχυρισμοῦ περὶ καταχρηστικῆς ἀσκήσεως διευθυντικοῦ δικαιώματος, ΑΠ 785 σ. 289. — Ἀπόρριψις ἰσχυρισμοῦ περὶ καταχρηστικῆς ἐνστάσεως παραγραφῆς, ΑΠ 54 σ. 407.—Ἀπόλυσις μισθωτῶν ἐπιχειρήσεων ἐξ οἰκονομικοτεχνικῶν λόγων· ἐπιλογὴ ἀπολυθησομένων καὶ χρησιμοποιούμενα κριτήρια αὐτῆς· περίπτωσις, μὴ συνιστῶσα κατάχρησιν δικαιώματος, ΑΠ 160 σ. 527.—Κρίσις δικαστηρίου οὐσίας περὶ ἀπολύσεως μισθωτοῦ διὰ λόγους οἰκονομίας καὶ ὄχι ἐκ μίσους καὶ ἐκδικήσεως τοῦ ἐργοδότου λόγῳ προηγηθεισῶν δικῶν, ΑΠ 282 σ. 1110.—Ἀπόρριψις ἰσχυρισμοῦ περὶ καταχρηστικῆς ἀσκήσεως δικαιώματος μισθωτοῦ ἐξ ὑπερωριακῆς ἐργασίας, Π 84 σ. 1116.—Παροχὴ ἐργασίας εἰς Δημοσίαν Ἐπιχείρησιν Ἠλεκτρισμοῦ ὡς μηχανικοῦ· ἀπόλυσις αὐτοῦ· ἰσχυρισμὸς περὶ καταχρηστικῆς καταγγελίας συμβάσεως ἐργασίας πρὸς ἀπαλλαγὴν τῆς ἐπιχειρήσεως ἐκ τῆς βαρυνούσης αὐτὴν εἰσφορᾶς ἐπὶ τῶν τακτικῶν ἀποδοχῶν του διὰ τὸν Εἰδικὸν Λογαριασμὸν ἀσφαλίσεως μηχανικῶν τῆς Δ.Ε.Η.· ἀρχαὶ ἄρθρων 281 καὶ 288 Α.Κ., ΑΠ 241 σ. 1237. — Ο.Τ.Ε· προαγωγαὶ προσωπικοῦ κατὰ Γενικὸν Κανονισμόν· ἀπόρριψις ἰσχυρισμοῦ περὶ καταχρηστικῆς ἀσκήσεως δικαιώματος μισθωτοῦ, ΑΠ 220 σ. 1242.—Ἀγωγὴ ἐκ κοινοῦ ἀστικοῦ δικαίου ἐπὶ ἐργατικοῦ ἀτυχήματος· περίπτωσις ἠσφαλισμένου εἰς Εἰδικὸν Ἀσφαλιστικὸν Ταμεῖον· ἀπόρριψις ἰσχυρισμοῦ ἐργοδότου περὶ καταχρηστικῆς ἀσκήσεως δικαιώματος μισθωτοῦ, ΑΠ 315 σ. 805.

3. Συνέπειαι. Ἀπόλυσις κατὰ παράβασιν ἄρθρου 281 Α.Κ.· ἀκυρότης· ὑπερημερία ἐργοδότου· δικαίωμα ἀποδοχῶν, ΑΠ 781 σ. 148, Π 1277 σ. 480, ΑΠ 160 σ. 527, ΑΠ 331 σ. 971, Εἰσαγ. σ. 971, Εἰσαγ. σ. 1166, Π 16207 σ.

1172. — Ὑπαγωγὴ εἰς ἀποκλειστικὴν προθεσμίαν ἄρθρου 6 § 1 νόμου 3198)1955 καὶ τῆς ἀγωγῆς περὶ ἀκυρότητος τῆς καταγγελίας ὡς καταχρηστικῆς, Π 14048 σ. 93.

Στοιχεῖα. Βλ. λ. ***Παροχαὶ εἰς εἶδος.***—Παραχώρησις ὑπὸ ἐργοδότου οἰκίας πρὸς μισθωτὸν ἐξ ἐλευθεριότητος· δὲν περιλαμβάνεται μεταξὺ τῶν τακτικῶν ἀποδοχῶν, Π 21014 σ. 1499.

Στοιχεῖα ἐργατικῆς κατοικίας. Προϋποθέσεις παροχῆς κατὰ ν.δ. 2963)1954· ἰδιότης δικαιούχου ὡς μισθωτοῦ (ἐργάτου ἢ ὑπαλλήλου), παρέχοντος ἐξηρτημένην ἐργασίαν ἰδιωτικοῦ δικαίου καὶ ὑπαρξις ἀσφαλίσεως παρά τινι Ἀσφαλιστικῷ Ὀργανισμῷ· ἀναγκαία ἡ συνδρομὴ τῶν ἀνωτέρω ἰδιοτήτων ἐν τῷ προσώπῳ τοῦ δικαιούχου καὶ κατὰ τὴν ὑποβολὴν τοῦ ἀπογραφικοῦ δελτίου καὶ κατὰ τὴν κλήρωσιν καὶ διανομὴν τῶν διαθεσίμων οἰκιῶν εἰς τοὺς ὑπὸ τοῦ κλήρου εὑρεθέντας· ἐξαίρεσις τοῦ κανόνος εἰς τὴν περίπτωσιν, καθ' ἣν ὁ ἐνδιαφερόμενος μισθωτὸς μετεβίβασε τὴν ἣν ἐκέκτητο οἰκίαν κατὰ τὸ κρίσιμον χρονικὸν διάστημα πρὸς ἐκπλήρωσιν ὑποχρεώσεως ἐκ τοῦ νόμου· ὑποχρέωσις τοῦ πατρὸς κατ' ἄρθρον 1495 Α. Κ. πρὸς σύστασιν ἀναλόγου προικὸς ὑπὲρ τῆς θυγατρός του· τύχη ἐργατικῆς κατοικίας, ΣΕ 3036 σ. 159.—Δικαιοῦχοι κατὰ ν. δ. 2963)1954· δικαιοῦχοι ἐργάται καὶ ὑπάλληλοι, συνδεόμενοι μετὰ τῶν ἐργοδοτῶν των διὰ σχέσεως ἐξηρτημένης ἐργασίας ἰδιωτικοῦ δικαίου καὶ ἠσφαλισμένοι εἰς τὸν Ὀργανισμὸν Κοινωνικῆς Ἀσφαλίσεως, ἤτοι τὰ πρόσωπα τὰ κατὰ κύριον ἐπάγγελμα παρέχοντα ἐπ' ἀμοιβῇ ἐξηρτημένην ἐργασίαν συνδρομῆς τῆς προϋποθέσεως ταύτης κατὰ τὸν χρόνον ὑποβολῆς τοῦ ἀπογραφικοῦ δελτίου, ἐπέχοντος θέσιν ὑπευθύνου δηλώσεως καὶ δημιουργοῦντος τὸ δικαίωμα συμμετοχῆς εἰς τὴν διανομὴν ἐργατικῶν κατοικιῶν, ΣΕ 1349 σ. 482.—Δικαιοῦχοι κατὰ ν. δ. 2963)1954· σκοπὸς ταύτου ἡ παροχὴ κατοικίας εἰς ἐργάτας καὶ ὑπαλλήλους, συνδεομένους μετὰ τῶν ἐργοδοτῶν διὰ σχέσεως ἐξηρτημένης ἐργασίας ἰδιωτικοῦ δικαίου, ὡς καὶ εἰς ὑπαλλήλους νομικῶν προσώπων δημοσίου δικαίου, μὴ γινομένης διακρίσεως μεταξὺ τῶν τελευταίων ὡς συνδεομένων διὰ σχέσεως δημοσίου ἢ ἰδιωτικοῦ δικαίου, ὑποχρεουμένων ὑπάντων εἰς τὴν καταβολὴν εἰσφορῶν ὑπὲρ τοῦ Ὀργανισμοῦ Ἐργατικῆς Κατοικίας, ΣΕ 2175 σ. 1310.—Σκοπὸς συνεστημένου Ὀργανισμοῦ Ἐργατικῆς Κατοικίας· δικαιοῦχα ἐργατικῆς κατοικίας πρόσωπα κατὰ ν. δ. 2963)1954· παροχὴ κατοικίας ὄχι μόνον εἰς ἐργάτας καὶ ὑπαλλήλους, συνδεομένους μετὰ ἐργοδοτῶν διὰ σχέσεως ἐξηρτημένης ἐργασίας τοῦ ἰδιωτικοῦ δικαίου, ἀλλὰ καὶ εἰς ὑπαλλήλους νομικῶν προσώπων δημοσίου δικαίου, συνδεομένους μετ' αὐτῶν διὰ σχέσεως δημοσίου δικαίου, ΣΕ 908 σ. 608.—Συνεδρίασις Διοικ. Συμβουλίου Ὀργανισμοῦ Ἐργατικῆς Κατοικίας· προϋποθέσεις νομίμου συνθέσεως· πρόσκλησις μελῶν αὐτοῦ, ΣΕ 1576 σ. 991.

Καυσίμου ὕλης καταστήματα. Ὧραι ἐργασίας, ΑΠ 196 σ. 678.

Καφενεῖα. Νόμιμοι ὧραι ἐργασίας προσωπικοῦ καφενείων, ζαχαροπλαστείων καὶ ἀναψυκτηρίων· ἐφαρμογὴ ἐπὶ λειτουργούντων πρὸς ἐξυπηρέτησιν γενικῶς τῶν πόλεων, εἰς τὰς ὁποίας εἶναι ἐγκατεστημένα, καὶ ὄχι καὶ ἐπὶ τοῦ προσωπικοῦ ἀναψυκτηρίων ἐγκατεστημένων εἰς ἐργοστάσια πρὸς ἀποκλειστικὴν ἐξυπηρέτησιν τοῦ προσωπικοῦ τούτων, ΑΠ 250 σ. 986. — Ἐξαίρεσις παροχῆς προσθέτου ἀμοιβῆς δι' ἐργασίαν κατὰ Κυριακὰς καὶ μὴ ἐργασίμους ἡμέρας τῶν ἐπὶ ποσοστοῖς ἀμειβομένων σερβιτόρων ἐστιατορίων, καφενείων, ζαχαροπλαστείων καὶ λοιπῶν συναφῶν κέντρων· δικαίωμα αὐτῆς καὶ τοῦ προσωπικοῦ λουτρῶν καθαριότητος, ΑΠ 460 σ. 1414.

Κέντρα διασκεδάσεως. Πρόσληψις καὶ ἀπασχόλησις «μαίτρ» εἰς ἐστιατόρια καὶ κέντρα διασκεδάσεως· ἐφαρμογὴ τῆς 4)1962 ἀποφάσεως Δ.Δ.Δ.Δ. Ἀθηνῶν «περὶ ὅρων ἀμοιβῆς καὶ ἐργασίας προσωπικοῦ ἐστιατορίων κλπ. χώρας»· ἔννοια αὐτῆς περὶ προσλήψεως καὶ ἀποδοχῶν «μαίτρ», ΑΠ 443 σ. 1503.

Κέντρα Ἐργατικά. Βλ. λ. ***Ἐργατικὰ Κέντρα.***

Κεραμοποιεῖα - Κεραμοποιοί. Βλ. καὶ λ. ***Τὰ μετά.*** Ἐφαρμογὴ ὑπ' ἀριθ. 21)1961 διαιτητικῆς ἀποφάσεως περὶ ἀποδοχῶν ἐργατοτεχνιτῶν κεραμοπλινθοποιΐας· ἔννοια αὐτῆς περὶ τῶν κατ' ἀποκοπὴν ἀμειβομένων· διαφορὰ τοῦ κατ' ἀποκοπὴν μισθοῦ ἀπὸ τοῦ χρονικοῦ μισθοῦ· ἀπαγόρευσις μετὰ καθορισμὸν συμβατικῶς τοῦ ὡς ἄνω συστήματος ἐργασίας κατὰ τὸ ἄρθρον 7 τοῦ νόμου 2112)1920 τῆς μονομεροῦς μεταβολῆς αὐτοῦ, καθὼς καὶ τῆς παραιτήσεως ἀπὸ τῶν δι' αὐτοῦ κτηθέντων δικαιωμάτων, ὡς ἐχουσῶν τῶν περὶ αὐτῶν διατάξεων χαρακτῆρα ἀναγκαστικοῦ δικαίου· ἰσχυρισμὸς ἐργοδότου περὶ καταχρηστικῆς ἀσκήσεως δικαιώματος μισθωτοῦ, ΑΠ 441 σ. 1353.

Κεφάλαιο ἀποζημιώσεως. Βλ. λ. ***Φορτοεκφορτωταί.***

Κινηματογράφοι. Μειωμένος μισθὸς ἐπὶ μερικῆς ἀπασχολήσεως τοῦ προσωπικοῦ κατὰ διαιτητικὴν ἀπόφασιν 9)1964, Π 1795 σ. 477.

Κινήσεως ἔξοδα. Βλ. λ. ***Ἔξοδα.***

Κληρονομία - Κληρονόμοι. Ἀξίωσις κληρονόμων μισθωτοῦ κατὰ ἐργατικὴν διαδικασίαν· χρηματικὴ ἱκανοποίησις μελῶν οἰκογενείας θανόντος ἐξ ἐργατικοῦ ἀτυχήματος, ΑΠ 712 σ. 34. — Χρόνος ὑποβολῆς εἰς φόρον κληρονομίας ἐπιδίκων περιουσιακῶν στοιχείων· ἀφετηρία προθεσμίας πρὸς ἐγχείρισιν δηλώσεως· ἀπα-

ράδεκτον ἀνωγῆς μετὰ τὴν πάροδον αὐτῆς, ΑΠ 635 σ. 212.—Ἀμεταβίβαστος ἡ περὶ ἀδείας μισθωτοῦ ἀξίωσις· μεταβιβάσιμος ἡ ἀξίωσις ἀποζημιώσεως διὰ μὴ χορηγηθεῖσαν ἄδειαν μετ' ἀπόλυσιν τοῦ μισθωτοῦ, Εἰσαγ. σ. 211. — Ὑποβολὴ εἰς φόρον κληρονομίας κατὰ νόμον 1641)1919 τῶν κατὰ τὸν χρόνον τοῦ θανάτου τοῦ κληρονομουμένου ἐπιδίκων περιουσιακῶν στοιχείων μετὰ τὴν καθ' οἱονδήποτε τρόπον ἀναγνώρισίν των, ΑΠ 100 σ. 1186.—Διατάξεις ἄρθρων 1710 ἐδ. 1 καὶ 1821 Α.Κ.· πότε καλεῖται ὁ ἐπιζῶν σύζυγος· τί δέον νὰ ἐπικαλεσθῇ καὶ ἐν ἀμφισβητήσει νὰ ἀποδείξῃ ὁ κληρονόμος πρὸς νομιμοποίησίν του, ΑΠ 100 σ. 1186.

Κλῆσις. Εἰς ἀπολογίαν τοῦ πειθαρχικῶς διωκομένου, ΣΕ 1864 σ. 1375.

Κλητῆρες. Ἔξοδα κινήσεως κατ' ἀποκοπὴν κλητήρων τῶν ὑπὸ τὸν Ἔλεγχον καὶ ἐποπτείαν τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας Ὀργανισμῶν, ΑΠ 155 σ. 543.

Κλιναμαξῶν Διεθνὴς Ἑταιρεία. Βλ. λ. *Σιδηρόδρομοι.*

Κλινικαί. Συλλογικὴ σύμβασις ἐργασίας βοηθητικοῦ προσωπικοῦ κλινικῶν Ἀθηνῶν - Πειραιῶς· ἐφαρμοστέαι διατάξεις· ἄκυροι ὅροι, Ἔγγρ. σ. 179. — Συμφωνία ἰατροῦ μετὰ κλινικάρχου πρὸς παροχὴν εἰς αὐτὸν ὑπηρεσιῶν διευθυντοῦ ἀκτινολογικοῦ τμήματος τῆς κλινικῆς, συνισταμένης εἰς τὴν κατὰ τοὺς ἐπιστημονικοὺς κανόνας ἐξέτασιν τῶν ἐν τῇ κλινικῇ νοσηλευομένων ἐπὶ μισθῷ· χαρακτηρισμὸς τῆς συμβάσεως ὡς συμβάσεως ἐξηρτημένης ἐργασίας· ὑπαγωγὴ ἀπαιτήσεων αὐτοῦ εἰς ἐργατικὴν διαδικασίαν, ΑΠ 69 σ. 411. — Καθορισμὸς ὡρῶν ἐργασίας κατωτέρου ὑγειονομικοῦ προσωπικοῦ νοσηλευτικῶν ἱδρυμάτων, κλινικῶν κλπ., εἰς τὰ ὁποῖον περιλαμβάνεται καὶ τὸ ἐκ πτυχιούχων νοσοκόμων νοσηλευτικὸν προσωπικόν, διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 39431) 1961 ἀποφάσεως Ὑπουργοῦ Ἐργασίας· ὑπαγωγὴ εἰς ταύτην καὶ τοῦ νοσηλευτικοῦ προσωπικοῦ τῶν μαιευτικῶν καὶ γυναικολογικῶν ἱδρυμάτων, ὅπερ ἀπαρτίζεται ἐκ διπλωματούχων μαιῶν· ρύθμισις διαβαθμίσεως καὶ μισθοῦ μαιῶν, ΑΠ 120 σ. 471 — Παροχὴ εἰς κατώτατον νοσηλευτικὸν προσωπικὸν κλινικῶν Ἀθηνῶν - Πειραιῶς - Προαστίων, ἐπὶ πλέον τῶν εἰς χρῆμα καθοριζομένων ἀποδοχῶν, καὶ πλήρους τροφῆς κλπ., ὑποχρεωμένου τοῦ ἐργοδότου εἰς περίπτωσιν, καθ' ἣν δὲν χορηγεῖ ὑπαιτίως παροχὰς ταύτας, εἰς καταβολὴν ἀποτιμήσεως αὐτῶν· ἔννοια συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας, ΑΠ 249 σ. 987.

Κλωστοϋφαντουργοί. Βλ. λ. *Ταμεῖα.*

Κοινὰ Ταμεῖα (Κ.Τ.Ε.Λ.). Βλ. λ. *Αὐτοκίνητα.*

Κοινοποίησις. Ἐπίδοσις δικογράφων ἐπὶ ἀνωνύμων ἑταιρειῶν· νόμιμος ἡ ἐνέργεια ἐπιδόσεως ἐν παντὶ χρόνῳ καὶ τρόπῳ διὰ τῆς παραδόσεως τοῦ ἐγγράφου εἰς τὸν νόμιμον ἐκπρόσωπον τῆς ἀνωνύμου ἑταιρείας, ἐφ' ὅσον οὗτος συναινεῖ εἰς τὴν παραλαβήν, μὴ καθοριζομένου διὰ τοῦ ἄρθρου 28 § 3 τοῦ ν. 2190)1920 «περὶ ἀνωνύμων ἑταιρειῶν» ὡς ἀποκλειστικοῦ τρόπου ἐπιδόσεως τοῦ καταστήματος τῆς ἀνωνύμου ἑταιρείας· παραπομπὴ ζητήματος εἰς Ὁλομέλειαν Ἀρείου Πάγου, ΑΠ 664 σ. 106.

Κοινότης Εὐρωπαϊκὴ Οἰκονομική. Βλ.λ. *Εὐρωπαϊκὴ Οἰκονομικὴ Κοινότης.*

Κοινότητες. Βλ. λ. *Δῆμοι - Κοινότητες, Ταμεῖα.*

Κοινωνικαὶ Ἀσφαλίσεις. *1. Γενικά· ἀσφάλισις· προϋποθέσεις· περιπτώσεις· διαδοχικὴ ἀσφάλισις κλπ.*, Γενικὰ θέματα περὶ κοινωνικῆς ἀσφαλίσεως. Βλ. εἰς λ. *Ἀσφάλισις.* —Κῶδιξ Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων, Σημ. σ. 1408 — Κωδικοποίησις διατάξεων κανονισμῶν Ι.Κ.Α. περὶ ὑπαγωγῆς εἰς τὴν ἀσφάλισιν, Σημ. σ. 1536.—Ἡ Κοινωνικὴ ἀσφάλισις, Σημ. σ. 640.—Ὑπαγόμενα εἰς τὴν ἀσφάλισιν πρόσωπα, ΣΕ 2841 σ. 37, ΣΕ 792 σ. 811, ΣΕ 716 σ. 812, ΣΕ 1105 σ. 875, ΣΕ 485 σ. 143. — Προϋπόθεσις ὑπαγωγῆς εἰς τὴν ἀσφάλισιν Ι.Κ.Α.· ἡ ὕπαρξις τοῦ στοιχείου τῆς ἐξαρτήσεως ἐκ τοῦ ἐργοδότου, ΣΕ 2841 σ. 37, ΣΕ 792 σ. 811.—...ἀνεξαρτήτως διαρκείας ἀπασχολήσεως, ὕψους καὶ τρόπου ἀμοιβῆς, ΣΕ 2841 σ. 36.—Ἀνεπίτρεπτος ἀπὸ τῆς ἰσχύος τοῦ ἀ.ν. 1846)1951 ἀποκλεισμὸς ἐκ τῆς ἀσφαλίσεως προσώπου, παρέχοντος ἐξηρτημένην ἐργασίαν, ἔστω κατ' ἀραιὰ χρονικὰ διαστήματα ἢ κατὰ τμῆμα μόνον τῆς ἡμέρας, ἐκ μόνου τοῦ λόγου ὅτι ἡ ἐν τῇ ἐργασίᾳ ταύτῃ ἀπασχόλησις δὲν συνιστᾷ τὴν κυρίαν αὐτοῦ ἀπασχόλησιν, ὅπερ ἀπαιτεῖται προϋπόθεσιν τῆς ὑπαγωγῆς εἰς τὴν ἀσφάλισιν ὑπὸ τὸ κράτος ἰσχύος τῶν προγενεστέρων περὶ Ι.Κ.Α. διατάξεων τοῦ ν. 6298)1934· περίπτωσις καθαριστρίας Ναοῦ, ΣΕ 2841 σ. 37.—Κύριον ἐπάγγελμα μισθωτοῦ ὡς προϋπόθεσις ἀσφαλίσεως, ΝΖ σ. 702.—Περίπτωσις ἐλευθέρου ἐπαγγελματίου πλασιέ, ἐκλέγοντος τοῦ ἰδίου τὸν τόπον, χρόνον καὶ τρόπον τῆς ἐργασίας του· μὴ ὑπαγωγὴ εἰς ἀσφάλισιν Ι.Κ.Α.· ἔννοια ἄρθρου 2 ἀ. ν. 1846)1951 περὶ δυσχεροῦς διακρίσεως ἐξηρτημένης ἢ μὴ ἐργασίας προσώπου τινός, ὁπότε θεωρεῖται ὑπαγόμενον εἰς τὴν ἀσφάλισιν, ΣΕ 792 σ. 811. — Ἀσφάλισις παραγωγῶν (πλασιέ) εἰς τὸ Ι.Κ.Α., Ἔγκ. σ. 45.—Συμπληρωματικὰ τινα περὶ τῆς ἀσφαλίσεως τῶν παραγωγῶν, Ἔγκ. σ. 433.—Ὑπαγωγὴ κατ' ἄρθρον 2 § 1 ἀ.ν. 1846)1951 εἰς τὴν ἀσφάλισιν τοῦ Ι.Κ.Α. ὑποχρεωτικῶς καὶ αὐτοδικαίως ὑπὸ τοὺς ἐν ἄρθρῳ 7 ὅρους καὶ προϋποθέσεις τῶν προσώπων, τὰ ὁποῖα, ἐντὸς τῶν ὁρίων τῆς χώρας, παρέχουν ἐξηρτημένην ἐργασίαν διὰ λογαριασμὸν πλειόνων τῆς μιᾶς ἐπιχειρήσεων ἢ ἐκμεταλλεύσεων ἄνευ ἄλλου τινός, αὐδέλως ἐξαρτωμένης τῆς ὑπαγωγῆς των ἐκ τῆς ἐκδόσεως Κανονισμοῦ· περίπτωσις νυκτοφύλακος μεγάρου, ΣΕ 716 σ. 812.—Ὑπαγωγὴ εἰς τὴν ἀσφάλισιν ὑποχρεωτικῶς καὶ αὐτοδικαίως τῶν προσώπων, τὰ ὁποῖα ἐντὸς τῶν ὁρίων τῆς χώρας παρέχουν ἐξηρτημένην ἐργασίαν ἔναντι ἀμοιβῆς· συνέχισις τῆς ἀσφαλιστικῆς ὑποχρεώσεως τῶν ἠσφαλισμένων, τῶν διαμενόντων προσκαίρως

ἐκτὸς κέντρου ἀσφαλίσεως, τῶν ὁποίων ὅμως ἡ ἕδρα ἐπιχειρήσεως εὑρίσκεται ἐν κέντρῳ ἀσφαλίσεως· θεώρησις αὐτῶ συνεχιζόντων κατ' ἐξαίρεσιν καὶ κατὰ τὸν χρόνον τοῦτον τὴν ἀσφάλισιν τῶν μισθωτῶν, τῶν ἀπασχολουμένων προσωρινῶς εἰς περιοχήν, ἐνθα δὲν ἔχει ἐπεκταθῆ ἡ ἀσφάλισις τοῦ Ι.Κ.Α.. ὑπὸ τὴν ἀναγκαίαν προϋπόθεσιν ὅτι ἡ ἐπιχείρησις ἑδρεύει ἐντὸς κέντρου ἀσφαλίσεως, ΣΕ 1105 σ. 875.—Ἐπέλευσις ἐργατικοῦ ἀτυχήματος εἰς ἠσφαλισμένον παρὰ τῷ Ι.Κ.Α., παρέχοντα ἀποδεδειγμένως ἐξηρτημένην ἐργασίαν ἐναντι ἀμοιβῆς προσκαίρως ἐκτὸς ἀσφαλιστικῆς περιοχῆς εἰς ἐργοδότην, ἑδρεύοντα ἐντὸς τοιαύτης· προτέρα ἀσφάλισις παρὰ τῷ Ι.Κ.Α.· ὑποχρεωτικὴ συνέχισις τῆς ἀσφαλίσεως κατὰ τὴν μετέπειτα ἐκτὸς ἀσφαλιστικῆς περιοχῆς πρόσκαιρον ἀπασχόλησιν, ΣΕ 2050 σ. 37.—Ὑπαγωγὴ εἰς τὴν ἀσφάλισιν τῶν ἐκτάκτων ἢ προσωρινῶν ὑπαλλήλων τοῦ Δημοσίου, ἤτοι καὶ τῶν διοριστέντων κατ' ἐφαρμογὴν τοῦ ν. δ)τος 1114)1949 προσωρινῶν ἐκπαιδευτικῶν λειτουργῶν, καίπερ μὴ παρεχόντων ἐξηρτημένην ἐργασίαν, συνδεομένων δὲ μετ' ἐκείνου διὰ σχέσεως δημοσίου δικαίου, ἐφ' ὅσον χρόνον ὑπηρετοῦσιν ὡς τοιοῦτοι (ἔκτακτοι ἢ προσωρινοὶ ὑπάλληλοι)· ἐξαίρεσις τῆς ἀσφαλίσεως ἀφ' ἧς διὰ τῆς μονιμοποιήσεως τῶν ἀποκτήσωσι τὸ πρὸς σύνταξιν δικαίωμα κατὰ τοὺς ὅρους τοῦ νόμου 1846)1951, ὅτε καὶ γεννᾶται ὑποχρεώσις τοῦ Ι.Κ.Α., ὅπως καταβάλῃ εἰς τὸ Δημόσιον τὰς διὰ λογαριασμὸν τῶν οὕτω συνταξιοδοτουμένων καταβληθείσας εἰς αὐτὸ εἰσφορὰς αὐτῶν· ἔννοια σχετικῶν διατάξεων, ΑΠ 161 σ. 876.—Ὑπαγωγὴ εἰς τὴν ἀσφάλισιν ὑποχρεωτικῶς τῶν προσώπων, τὰ ὁποῖα ἐντὸς τῶν ὁρίων τῆς χώρας παρέχουσιν ἐξηρτημένην ἐργασίαν ἐναντι ἀμοιβῆς, ἐνθυνομένου τοῦ ἐργοδότου εἰς τὴν καταβολὴν τῶν εἰσφορῶν τῶν ἠσφαλισμένων· ἔννοια ἐξηρτημένης ἐργασίας· παροχὴ ἐργασίας φορτοεκφορτωτῶν εἰς Κ.Τ.Ε.Λ., ΑΠ 485 σ. 1437.—Συνταξιοδότησις οἰκοσίτων ὑπηρετῶν ὑπὸ Ι.Κ.Α., Ἐγκ. σ. 1058.—Σχέδιον νόμου περὶ προσθέτου προαιρετικῆς ἀσφαλίσεως καὶ μεταρρυθμίσεων τῆς περὶ Ι.Κ.Α. νομοθεσίας, σ. 307.—Πρόσθετος παρὰ τῷ Ι.Κ.Α. ἀσφάλισις καὶ λοιπὰ θέματα ἀσφαλίσεως· κύριον ἐπάγγελμα· ἀσφάλισις καπνομεσιτῶν, γουνεργατῶν ἀσφάλισις ἐκτὸς τῆς χώρας· ἐξαίρεσις τῆς ἀσφαλίσεως δημοσιογράφων· προϋποθέσεις· εἰδικὴ ἐξαίρεσις ἀνηλίκων· νέαι προϋποθέσεις προαιρετικῆς συνεχίσεως τῆς ἀσφαλίσεως· προθεσμία ἀσκήσεως δικαιώματος ἀναγνωρίσεως μεταλλευτῶν· προθεσμία ἀναγνωρίσεως ἡμερομισθίων γενικῶς· χρονικὴ βάσις ὑπολογισμοῦ τῆς εἰσφορᾶς, Ἐγκ. σ. 1124.—Ἐπὶ τῶν προϋποθέσεων συνεχίσεως προαιρετικῆς τῆς ἀσφαλίσεως εἰς τὸ Ι.Κ.Α., Ἐγκ. σ. 1316.—Ὑπαγωγὴ ὑπεργολάβων εὐθέως εἰς τὴν ἀσφάλισιν τοῦ Ι.Κ.Α., ΣΕ 1831 σ. 1248.—Ἀσφάλισις ἀπασχολουμένων εἰς οἰκοδομικὰς καὶ τεχνικὰς ἐργασίας· ἔγκυροι καὶ ἄκυροι διατάξεις τοῦ σχετικοῦ Κανονισμοῦ· ἔκδοσις κατὰ τὴν ἐκ τοῦ νόμου ἐξουσιοδότησιν τοῦ Κανονισμοῦ ἀσφαλίσεως παρὰ τῷ Ι.Κ.Α. τῶν ἀπασχολουμένων εἰς οἰκοδομικὰς ἢ τεχνικὰς ἐν γένει ἐργασίας προσώπων· λόγοι αἰτήσεως ἀκυρώσεως περὶ παραβιάσεως τῆς περὶ ἴσης μεταχειρίσεως συνταγματικῆς ἐπιταγῆς καὶ τοῦ συνταγματικῶς κατωχυρωμένου δικαιώματος τῆς ἐλευθέρας ἀσκήσεως τοῦ ἐπαγγέλματος τῶν ἐκ τοῦ Κανονισμοῦ ὑποχρέων, ΣΕ 2249 σ. 1350.—Ἀσφάλισις ἐργατοτεχνιτῶν οἰκοδόμων· ἐρμηνεία τοῦ ὅρου «οἰκοδομικαὶ ἐργασίαι» καὶ ὁδηγίαι ἐπὶ τοῦ ἐλέγχου ἀσφαλίσεως τῶν ἐργατοτεχνιτῶν οἰκοδόμων, Ἐγκ. σ. 1440.—Χρόνος στρατιωτικῆς ὑπηρεσίας ἐφέδρων παλαιῶν πολεμιστῶν ὡς χρόνος ἐν ἀσφαλίσει, Ἐγκ. σ. 360.—Χρόνος στρατιωτικῆς ὑπηρεσίας ἐφέδρων στρατιωτικῶν ἐν γένει ξηρᾶς, θαλάσσης, ἀέρος καὶ χωροφυλακῆς, τυγχανόντων ἰδιωτικῶν ὑπαλλήλων, ὡς χρόνος πραγματικῆς ὑπηρεσίας, διανυθείσης ἐν ἀνωνύμῳ ἑταιρείᾳ, ἐπιχειρήσει κλπ. πρὸς κανονισμὸν συντάξεως· ἐπέκτασις καὶ καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τῆς κατὰ τοῦ Ἔθνους συμμοριακῆς δράσεως· ἔννοια ἄρθρου 40 § 2 ἀ. ν. 1854)1951, ΣΕ 1832 σ. 1247.—Ἀναγνώρισις ὡς χρόνου ἀσφαλίσεως τῆς δημοσίας ὑπηρεσίας, κατ' ἄρθρον 85 ἀ. ν. 1854)1951· ἀναγκαῖον δι' ἐφαρμογὴν τούτου ὅπως ὁ ἐνδιαφερόμενος ἔχῃ διατελέσει ἠσφαλισμένος τοῦ Ι.Κ.Α. πρὸ τῆς εἰσόδου του εἰς Δημοσίαν Ὑπηρεσίαν, ΣΕ 191 σ. 425.—Δικαίωμα καὶ ὑποχρέωσις ἐκ τοῦ νόμου διὰ τὸν ἠσφαλισμένον καὶ τὸν ἀσφαλιστικὸν φορέα, προκειμένης ὑποχρεωτικῆς ἀσφαλίσεως, οἷα καὶ ἡ παρὰ τῷ Ι.Κ.Α.. ἡ ὑπαγωγὴ εἰς αὐτήν· ἵνα ὅμως καταστῇ ἐνεργὸς ὁ ἀτομικὸς ἀσφαλιστικὸς δεσμὸς κατὰ τὴν περίπτωσιν, ἀπαραίτητος ἡ ἐγγραφὴ τοῦ ἀσφαλιστέου εἰς τὰ μητρῶα τοῦ Ἀσφαλιστικοῦ Ὀργανισμοῦ καὶ ὁ διακανονισμὸς τῶν ἀσφαλιστικῶν αὐτοῦ εἰσφορῶν ἐν τῷ δέοντι χρόνῳ· διαδοχικὴ ἀσφάλισις κατὰ ν. δ. 4202)1961, ΣΕ 191 σ. 425.—Ὑποχρεωτικὴ ἀσφάλισις· ἔλλειψις δικαιώματος τοῦ κατὰ νόμον ὑπαγομένου εἰς τὴν ἀσφάλισιν ταύτην νὰ ἀξιώσῃ, ἐπελθόντος τοῦ ἀσφαλιστικοῦ κινδύνου, τὴν συνταξιοδότησίν του, ἐφ' ὅσον, διαρκούσης τῆς ἀσφαλιστικῆς σχέσεως, οὐδέποτε κατέβαλε τὰς κεκανονισμένας ἀσφαλιστικὰς εἰσφορὰς καὶ ἐν γένει εἰς οὐδεμίαν ἐπαφὴν ἦλθε μετὰ τοῦ ἀσφαλιστικοῦ φορέως, ΣΕ 181 σ. 484, ΣΕ 182 σ. 485.—Ἐφαρμογὴ τῆς ἀνωτέρω ἀρχῆς μόνον εἰς περιπτώσεις, καθ' ἃς ἡ κτῆσις τοῦ συνταξιοδοτικοῦ δικαιώματος ἐξαρτᾶται κατὰ τὸν νόμον ἐξ ὡρισμένου ἀριθμοῦ ἡμερῶν ἐν ἀσφαλίσει καὶ τῆς ἐγκαίρου καταβολῆς εἰσφορῶν, ὡς εἶναι τὸ γῆρας, ὁ θάνατος καὶ ἡ ἀναπηρία ἐκ κοινῆς νόσου· ἀνεφάρμοστον τῆς ἀρχῆς ταύτης εἰς περιπτώσεις ἐργατικοῦ ἀτυχήματος, καθ' ἃς διὰ τὴν κτῆσιν τοῦ δικαιώματος δὲν ἀπαιτεῖται ὡρισμένος ἀριθμὸς ἡμερῶν ἐν ἀσφαλίσει, ΣΕ 182 σ. 485.—Ἐπιτρεπτὴ ἀνάκλησις τῶν παρανόμων πράξεων τῆς Διοικήσεως, εἶναι καὶ αἱ ἐκδοθεῖσαι κατὰ πλάνην περὶ τὰ πράγματα καὶ μετὰ πάροδον ἔτι εὐλόγου χρόνου, ἐφ' ὅσον, κατὰ τὴν ἔκδοσιν αὐτῶν, συνέτρεχεν ἀπατηλὴ ἐνέργεια τοῦ ἐνδιαφερομένου,

ότι, προκειμένου περί ἀσφαλιστικῶν παροχῶν, ἀποκλείεται καί ἡ ἐφαρμογή τῶν ἀρχῶν τῆς θέσεως τυπικῆς ἀσφαλίσεως· ἔλλειψις προϋποθέσεως τῆς κάτω τῶν 55 ἐτῶν ἡλικίας διά τήν προαιρετικήν ἀσφάλισιν κατ' ἄρθρον 41 § 3 ά. ν. 1846)1951, ΣΕ 1184 σ. 485.—Ἡμέραι ἀνεργίας ὡς ἡμέραι ἐργασίας ἐν ἀσφαλίσει εἰς τό Ι.Κ.Α.· κατάργησις διά τοῦ ἄρθρου 60 ά. ν. 1846)1951 διατάξεως ἄρθρου 14 νόμου 118)1945, βάσει τῆς ὁποίας αἱ ἡμέραι ἐπιδοτήσεως λόγῳ ἀνεργίας ἐθεωροῦντο ὡς ἡμέραι ἐργασίας ἐν ἀσφαλίσει, ΣΕ 1844 σ. 1313.—Γενική ἀρχή τοῦ Ἀσφαλιστικοῦ Δικαίου· ρύθμισις ἐπί τῶν περιπτώσεων ἐπικουρικῆς ὑποχρεωτικῆς ἀσφαλίσεως, τόσον τοῦ γενικωτέρου θέματος τῆς καθόλου ἀσφαλιστικῆς σχέσεως, ὅσον καί τῶν ἐπί μέρους ἐκ τῆς σχέσεως θεμάτων, μεταξύ τῶν ὁποίων καί τοῦ τῆς καταβολῆς τῶν εἰσφορῶν ἐκ μέρους τῶν ἠσφαλισμένων καί τῆς εἰσπράξεως αὐτῶν ἐκ μέρους τῶν Ἀσφαλιστικῶν Ὀργανισμῶν, ὑπό κανόνων δημοσίας τάξεως, ἐφ' ὧν, ἐξαιρέσει ρητῆς περί τοῦ ἀντιθέτου διατάξεως, οὐδεμία ἰδιωτική πρωτοβουλία ἤ συναινέσει συγχωρεῖται διάφορος τῆς ὑπό τοῦ νόμου καθιερουμένης ρύθμισις· συνέπειαι ἐκ τῆς μή καταβολῆς εἰσφορῶν ἤ τῆς ἀποδόσεως εἰς τόν ἠσφαλισμένον τῶν τυχόν καταβληθεισῶν τοιούτων, ἐστω καί συναινέσει αὐτοῦ ἤ τοῦ Ταμείου ἤ καί ἀμφοτέρων γινομένη, ΣΕ 548 σ. 548.—Προϋπόθεσις ἐφαρμογῆς διατάξεων ν.δ. 4202)1961, ἀναφερομένων εἰς τό θέμα τῆς μεταβολῆς τοῦ ἀσφαλιστικοῦ φορέως, ἡ διαδοχική ἀσφάλισις εἰς πλείονας τοῦ ἑνός Ἀσφαλιστικούς Ὀργανισμούς· τό Κράτος δέν ἐνεργεῖ ὡς Ἀσφαλιστικός Ὀργανισμός, ἀλλά δυνάμει τῆς συνδεούσης τοῦτο πρός τούς ὑπαλλήλους σχέσεως καί βάσει εἰδικοῦ συνταξιοδοτικοῦ νόμου, ΣΕ 191 σ. 425.—Διαδοχική ἀσφάλισις κατά ν.δ. 4202)1961· ὑπόχρεον, εἰς τήν περίπτωσιν, τό Ι.Κ.Α., πρός καταβολήν τῆς κατά τάς διατάξεις τῆς περί τούτου νομοθεσίας, ὡς τελευταίου ἀσφαλιστικοῦ φορέως συντάξεως διά προσμετρήσεως καί τοῦ χρόνου τῆς παρά τῷ Ναυτικῷ Ἀπομαχικῷ Ταμείῳ ἀσφαλίσεως, κατά τό ν.δ. 4202)1961, ἐφαρμοστέον, ὡς ἰσχύον κατά τόν χρόνον τῆς συμπληρώσεως τῶν προϋποθέσεων πρός ἄσκησιν τοῦ συνταξιοδοτικοῦ δικαιώματος τοῦ ἠσφαλισμένου, ΣΕ 185 σ. 426.—Διαδοχική ἀσφάλισις κατά ν. δ. 4202)1961· νόμοι δημοσίας τάξεως· ὑπερασφάλισις· ἔννοια αὐτῆς, Ἐγκ. σ. 1249.—Μεταβολή ἀσφαλιστικοῦ φορέως· διαδοχική ἀσφάλισις εἰς πλείονας Ἀσφαλιστικούς Ὀργανισμούς· ἄρθρον 51 ά.ν. 1846)1951, ν. δ. 4202)1961, ΣΕ 3154 σ. 302, ΣΕ 191 σ. 425, ΣΕ 185 σ. 1438, ΣΕ 1853 σ. 1439, ΣΕ 2324 σ. 1439. Βλ. περί τούτων, ὡς καί θέματα ἐπί συγχωνεύσεως Ταμείων εἰς λ. *Ταμεῖα* (παράγρ. Ε' 2).

2 - 3. *Προσωπικόν ὀργάνου· ἐπιτροπαί· ἔνδικα μέσα κλπ.* Ἔξοδα κινήσεως κατ' ἀποκοπήν κλητήρων τῶν ὑπό τόν ἔλεγχον καί τήν ἐποπτείαν τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας Ὀργανισμῶν· ρύθμισις μισθολογίου ὑπαλλήλων Ι.Κ.Α.· πρόσληψις ὑπό Ι.Κ.Α. νυκτοφύλακος· δικαίωμα μισθοῦ καί ἐξόδων κινήσεως· ὅρια βασικοῦ μισθοῦ ὑπαλλήλων νομικῶν προσώπων δημοσίου δικαίου διά καταβολήν κοινωνικοῦ ἐπιδόματος καί εἰδικώτερον διά τό Ι.Κ.Α.· ὑποχρεωτική ἐργασία νυκτοφύλακος Ι.Κ.Α.· ἀκυρότης συμβάσεως παραιτήσεως δικαιούχου δικαιώματος ἐκ διατάξεως ἀναγκαστικοῦ δικαίου, ΑΠ 155 σ. 543.—Συνταξιοδότησις προσωπικοῦ Ι.Κ.Α.· ὁρισμοί ἄρθρου 5 νόμου 3163)1955· δυνατότης ἀσκήσεως προσφυγῆς ἐνώπιον τοῦ Ἐλεγκτικοῦ Συνεδρίου κατά τῶν περί ἀπονομῆς ἤ μή συντάξεων ἀποφάσεων τοῦ Συμβουλίου Ἀπονομῆς Συντάξεων, ὄχι μόνον κατά τῶν ἀποφάσεων, διά τῶν ὁποίων κρίνεται ἡ συνδρομή τοῦ συνταξιοδοτικοῦ δικαιώματος κατά τήν ἐκ τῆς ὑπηρεσίας ἔξοδον τοῦ ὑπαλλήλου, ἀλλά καί κατά τῶν ἀποφάσεων αὐτοῦ, αἵτινες προδικάζουν τόν ἀναγνωριστέον συντάξιμον χρόνον· παραπομπή ζητήματος εἰς Ὁλομέλειαν Συμβουλίου Ἐπικρατείας, ΣΕ 1068 σ. 879.—Μή ὑπαγωγή εἰς ἀσφάλισιν τοῦ Ταμείου Ἐπικουρικῆς Ἀσφαλίσεως Προσωπικοῦ Ὀργανισμῶν Κοινωνικῆς Ἀσφαλίσεως τῶν μονίμων ἰατρῶν τοῦ Ι.Κ.Α., ἤτοι τῶν κατεχόντων ὀργανικήν θέσιν μονίμου θεραπευτοῦ τοῦ Ι.Κ.Α.· θέσις μονίμων ἰατρῶν τοῦ Ι.Κ.Α.· συνταγματική ἡ διάφορος μεταχείρισις τούτων ἀπό τῆς τῶν λοιπῶν ἰατρῶν τοῦ Ι.Κ.Α., ΣΕ 2932 σ. 171.—Διευθυντής Ὑποκαταστήματος, Τοπικαί Ἐπιτροπαί, Δευτεροβάθμιος Ἐπιτροπή· ἀποτελοῦν ὄργανα διοικήσεως καί ὄχι διοικητικά δικαστήρια, ΣΕ 385 σ. 419.—Ἁρμοδιότης Διευθυντῶν Ὑποκαταστημάτων Ι.Κ.Α. καί ἔνδικα μέσα κατά τῶν ἀποφάσεων αὐτῶν· ἁρμοδιότης τούτων ὅπως ἀποφασίζουν περί ὑπαγωγῆς προσώπου εἰς τήν ἀσφάλισιν, περί τῆς διαρκείας ἀσφαλιστικῆς σχέσεως, περί πραγματοποιήσεως τῶν ἀσφαλιστικῶν εἰσφορῶν, ὡς καί δι' ἄλλα θέματα, ὑποκειμένων τῶν ἀποφάσεων αὐτῶν εἰς ἔνστασιν ἐνώπιον τῆς οἰκείας Τοπικῆς Διοικητικῆς Ἐπιτροπῆς, προσβαλλομένων τῶν ἀποφάσεων αὐτῶν ἐνώπιον τῆς Δευτεροβαθμίου Ἀσφαλιστικῆς Ἐπιτροπῆς Ἐφέσεων· ἀνεπίτρεπτος ἀναθεώρησις ἀποφάσεως Ἐπιτροπῆς Ἐφέσεων· ὑποβολή μετά τήν ὁριστικήν ἀπόφασιν τῆς Ἐπιτροπῆς παρά τοῦ ἠσφαλισμένου νέας αἰτήσεως, συνοδευομένης ὑπό νέων στοιχείων, ΣΕ 2844 σ. 38.—Ἐνδικοφανές σύστημα πρός ἀνατροπήν τῶν ἀποφάσεων τοῦ ἐν ἑκάστῳ βαθμῷ ἀσφαλιστικοῦ ὀργάνου τοῦ Ι.Κ.Α.· δυνατή ἡ ἐπιδίωξις ἀνατροπῆς ἀποφάσεως Τοπικῆς Διοικητικῆς Ἐπιτροπῆς τοῦ Ι.Κ.Α. μόνον δι' ἐμπροθέσμου ἀσκήσεως κατ' αὐτῆς ἐφέσεως τοῦ ἀμέσως ἀνωτέρου ἀσφαλιστικοῦ ὀργάνου τῆς Δευτεροβαθμίου Ἀσφαλιστικῆς Ἐπιτροπῆς Ἐφέσεων, οὐσίας ἀνεπιτρέπτου τῆς ἐπαιδόου τῆς Τοπικῆς Διοικητικῆς Ἐπιτροπῆς εἰς ἀπόφασίν της, ἐκδοθεῖσαν ἐπί ἐνδικοφανοῦς προσφυγῆς, εἴτε αὐτεπαγγέλτως, εἴτε τῇ αἰτήσει τινός τῶν δικαιουμένων πρός ἄσκησιν ἐφέσεως, ΣΕ 3004 σ. 163.—Σύνθεσις Δευτεροβαθμίου Ἀσφαλιστικῆς Ἐπιτροπῆς Ἐφέσεων Ι.Κ.Α.· παράνομος ἡ συγκρότησις τῇ συμμετοχῇ ὡς τακτικοῦ μέλους ἐκπροσώπου τῶν ἠσφαλισμένων, κατα-

δικασθέντος ἐπὶ κλοπῇ· ἰσχὺς διὰ τὴν ταυτότητα τοῦ λόγου τῶν περὶ διορισμοῦ μέλους τῆς Τοπικῆς Διοικητικῆς Ἐπιτροπῆς τοῦ Ι.Κ.Α. ἰσχυόντων, ΣΕ 63 σ. 301.—Παράνομος σύνθεσις Δευτεροβαθμίου Ἀσφαλιστικῆς Ἐπιτροπῆς Ι.Κ.Α. λόγῳ τῆς εἰς αὐτὴν συμμετοχῆς, ὡς τακτικοῦ μέλους, ἐκπροσώπου τῶν ἡσφαλισμένων, ἐχόντος καταδικασθῇ ἐπὶ κλοπῇ· ἀδιάφορον ἂν κατὰ τὴν συνεδρίασιν ἡ Ἐπιτροπὴ συνετέθη τῇ συμμετοχῇ τοῦ ἀναπληρωτοῦ αὐτοῦ· γενικὴ ἀρχὴ ὅτι διὰ τὴν νόμιμον ἀναπλήρωσιν τακτικοῦ μέλους συλλογικοῦ ὀργάνου ἀπαιτεῖται, ὅπως τὸ ἀναπληρούμενον ἔχῃ νομίμως τὴν ἰδιότητα τοῦ τακτικοῦ μέλους, ΣΕ 538 σ. 424.—Σύνθεσις Τοπικῆς Διοικητικῆς Ἐπιτροπῆς· ἀναγραφὴ ὀνομάτων τῶν μετασχόντων μελῶν εἰς πρακτικά· ἄνευ σημασίας ἡ μὴ ἀναγραφὴ τούτων εἰς κοινοποιηθὲν ἀπόσπασμα τῶν πρακτικῶν, ΣΕ 191 σ. 425.—Αἰτήσεις ἀναθεωρήσεως ἐνώπιον Δευτεροβαθμίου Ἀσφαλιστικῆς Ἐπιτροπῆς Ἐφέσεων· πραίωσις δι' ἀποφάσεως αὐτῆς τῆς ὅλης διαδικασίας τῆς ἀσφαλιστικῆς διαφορᾶς, μὴ προβλεπομένης ὑπὸ τῆς νομοθεσίας αἰτήσεως ἀναθεωρήσεως ἐνώπιον αὐτῆς· θεώρησις ὅμως τῆς αἰτήσεως ἀναθεωρήσεως, ἐφ' ὅσον ἐπικαλεῖται νέα στοιχεῖα, ὡς ὑποβολῆς νέας καὶ αὐτοτελοῦς αἰτήσεως, παραπεμπομένης εἰς τὸν Διευθυντὴν τοῦ οἰκείου Ὑποκαταστήματος τοῦ Ι.Κ.Α. πρὸς κρίσιν· αἴτησις συντοξιοδοτήσεως λόγῳ ἐργατικοῦ ἀτυχήματος, ΣΕ 43 σ. 427.—Συμμετοχὴ εἰς σύνθεσιν Διοικητικοῦ Συμβουλίου Ι.Κ.Α. καὶ ἑνὸς μέλους ἐκ τῆς τάξεως τῶν συνταξιούχων, διοριζομένου δι' ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας, μετὰ γνώμην τῶν οἰκείων ὀργανώσεων τῶν συνταξιούχων· συμβουλευτικὴ ἡ γνώμη τῆς οἰκείας ὀργανώσεως, καταλειπομένης εἰς τὸν Ὑπουργὸν Ἐργασίας εὐρείας διακριτικῆς εὐχερείας κατὰ τὸν καθορισμὸν τῶν μελῶν τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τακτικῶν καὶ ἀναπληρωματικῶν, ΣΕ 2105 σ. 1311.—Σύνθεσις Δευτεροβαθμίου Ἀσφαλιστικῆς Ἐπιτροπῆς Ι.Κ.Α.· προεδρεύων τῆς Ἐπιτροπῆς κατ' ἄρθρον 7 ν.δ. 3710)1957 ἀνώτερος δικαστικός, διοριζόμενος μετὰ τοῦ ἀναπληρωτοῦ αὐτοῦ ὑπὸ τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας· ὑπαρξις περιπτώσεως ἀναπληρώσεως μόνον ἐπὶ ἀπουσίας ἢ προσκαίρου κωλύματος αὐτοῦ καὶ ὄχι καὶ ἐν περιπτώσει ὁριστικῆς ἀποβολῆς τῆς ἰδιότητος τοῦ τακτικοῦ μέλους, ὅτε δέον νὰ λάβῃ χώραν διορισμὸς ἀντικαταστάτου, ἵνα χωρήσῃ νομίμως ἡ λειτουργία τοῦ ἀνωτέρω συλλογικοῦ ὀργάνου, ΣΕ 1952 σ. 1313.—Ὑγειονομικαὶ Ἐπιτροπαὶ κρίσις δι' ἀπονομὴν συντάξεως ἀναπηρίας κατ' ἄρθρον 28 § 2 ά.ν. 1846)1951, ΣΕ 315 σ. 301.—Ἀσφαλιστικὰ δικαστήρια, ΝΖ σ. 448.—Δικαστικὸς ἔλεγχος κρίσεως ὀργάνων. Βλ. κατωτέρω (παράγρ. 5α).—Κατάταξις εἰς κλάσεις δι' ἀσφαλιστικὰς εἰσφορὰς Ι.Κ.Α.· ἐγκυρος ἡ ἔκδοσις ἀποφάσεως ταύ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Ι.Κ.Α., καίτοι δὲν ἐξεδόθη ἐντὸς τοῦ Ὀκτωβρίου τοῦ προηγουμένου ἔτους ἢ ἐντὸς διμήνου κλπ., χωρὶς νὰ ὑφίσταται ὑπεξουσιοδοτήσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας, τῆς προβεσμίας ταύ νόμου οὔσης ἐνδεικτικῆς, Ε 1337 σ. 1054.

4. ***Εἰσφοραί· μισθολογικαὶ κλάσεις· εἰσπραξις κλπ.*** Εἰσφοραὶ βιομηχανικῶν ἐπιχειρήσεων· ἔννοια τοῦ ὅρου «βιομηχανία» δι' ἐφαρμογὴν ν. 3213)1955 περὶ μειώσεως εἰσφορῶν βιομηχανικῶν ἐπιχειρήσεων ὑπὲρ τοῦ Ι.Κ.Α.· ἐπιχειρήσεις διατηροῦσαι καπναποθήκας, ΑΠ 800 σ. 161, ΑΠ Ὁλ. 224 σ. 680, ΑΠ 451 σ. 1505.—Εἰσφοραὶ εἰς Ι.Κ.Α. καὶ λοιπὰ Ταμεῖα Ἐπαρχιακῶν Βιομηχανιῶν· ἀναφορὰ οἰκονομικοῦ κύκλου ἐργατήματος καταβολῆς ἠλαττωμένων εἰσφορῶν πρὸς Ι.Κ.Α. καὶ λοιπὰ Ταμεῖα κατ' ἄρθρον 1 ν. 3213)1955 ὄχι μόνον εἰς τὸ προσωπικὸν βιομηχανικῶν ἐπιχειρήσεων, τὸ ἀπασχολούμενον εἰς τὰς ἐπαρχιακὰς περιοχάς, ἔνθα εἶναι ἐγκατεστημένη καὶ λειτουργεῖ ἡ βιομηχανικὴ ἐπιχείρησις, ἀλλὰ καὶ εἰς τὸ ἐκτὸς τῆς ἐπαρχίας ὑπηρετοῦν προσωπικόν, ἐφ' ὅσον τοῦτο ἀπασχολεῖται ἀποκλειστικῶς εἰς ἐργασίας συνδεομένας καὶ ἐξυπηρετούσας τὰ μέσα παραγωγῆς, ὡς εἶναι καὶ τὸ ὑπηρετοῦν εἰς τὸ λογιστικὸν τμῆμα αὐτῆς, ΑΠ 298 σ. 992.—Περὶ μὴ χαρακτηρισμοῦ στεγνοκαθαριστηρίων, πλυντηρίων καὶ σιδηρωτηρίων ὡς βιοτεχνικῶν ἐπιχειρήσεων δι' ἐφαρμογὴν ν. 3213)1955, Ἐγκ. σ. 433.—Τρόπος ὑπολογισμοῦ ἐργατικῆς δαπάνης ἐπὶ οἰκοδομικῶν καὶ τεχνικῶν ἔργων πάσης φύσεως, Ἐγκ. σ. 175.—Εἰσφοραὶ μεταλλευτικῶν ἐπιχειρήσεων πρὸς τὸ Ι.Κ.Α.· συμβάσεις μετὰ Δημοσίου· ἀνάληψις ὑποχρεώσεως περὶ μὴ καταβολῆς ηὐξημένων εἰσφορῶν· ἀπαλλαγὴ τῶν κατὰ τὸ ν.δ. 4104)1960 αὐξήσεων εἰσφορῶν πρὸς τὸ Ι.Κ.Α., ΑΠ 676 σ. 355.—Λύσις συμβάσεως ἡσφαλισμένων καὶ εἰσφοραὶ δι' ἐργασίαν συνταξιούχων, ΝΖ σ. 625. — Θέσπισις κατ' ἄρθρον 40 § 2 ν. δ. 2698)1953 ἰδίου συστήματος καταβολῆς εἰσφορῶν πρὸς τὸ Ι.Κ.Α. καὶ ὑπὸ τῶν ὑπεργολάβων, προϋποθέτοντος τούτου ἀναγκαίως τὴν ἀσφάλισιν αὐτῶν εἰς τὸ Ι.Κ.Α., ΣΕ 1831 σ. 1248.—Ἀποδοχαί, ἐπὶ τῶν ὁποίων ὑπολογίζονται αἱ ἀσφαλιστικαὶ εἰσφοραὶ ἐν περιπτώσει μειώσεως τούτων κατ' ἐφαρμογὴν ἄρθρου 657 § 2 Α.Κ., Ἐγκ. σ. 304, Γν Σ. σ. 304.—Μὴ συνυπολογισμὸς τῆς προαυξήσεως 100 ο/ο λόγῳ μὴ παροχῆς ἀδείας διὰ τὸν ὑπολογισμὸν τῶν εἰσφορῶν, ΝΖ σ. 552.—Ὑπαγωγὴ ἀποδοχῶν ἀδείας καὶ ἐπιδόματος ἀδείας εἰς ἀσφαλιστικὰς εἰσφοράς, ΝΖ σ. 832.—Ἀσφαλιστικαὶ εἰσφοραὶ ἐπὶ τοῦ ἐπιδόματος ἀδείας μισθωτῶν, ΝΖ σ. 1448, Σημ. σ. 1511.—Ἐὰν τὸ κατὰ τὴν καταγγελίαν τῆς συμβάσεως ἐργασίας μισθωτῶν καταβαλλόμενον ἐπίδομα ἀδείας θεωρεῖται μισθὸς καὶ ὑπόκειται εἰς τὰς ὑπὲρ τοῦ Ι.Κ.Α. εἰσφοράς, Γν.Σ. σ. 1510.—Ἔννοια τοῦ ὅρου ἀποδοχαὶ καὶ τρόπος ὑπολογισμοῦ εἰσφορῶν Ι.Κ.Α. ἐπὶ δώρου ἑορτῶν Πάσχα καὶ Χριστουγέννων, ὡς καὶ ἐπιδόματος ἀδείας βάσει τοῦ νόμου 4476)1965, Ἐγκ. σ. 1191.—Κατάταξις εἰς μισθολογικὰς κλάσεις τεκμαρτῶν ἡμερομισθίων τῶν μὲ κυμαινομένας ἀποδοχὰς ἀμειβομένων μισθωτῶν διὰ τὸ ἔτος 1965, Ἐγκ. σ. 175.— Κατάταξις εἰς μισθολογικὰς κλάσεις τεκμαρτῶν ἡμερομισθίων τῶν πωλητῶν λαϊκοῦ λαχείου διὰ τὸ ἔτος 1965, Ἐγκ. σ. 360. —

Σχέσις τεκμαρτῶν ἡμερομισθίων πρὸς ἄλλας διατάξεις, ΝΖ σ. 238. —Κατάταξις ἠσφαλισμένων τοῦ Ι.Κ.Α. μὲ κυμαινομένας ἀποδοχὰς εἰς κλάσεις δι' εἰσφορὰς πρὸς τὸ Ι.Κ.Α.· ἔκδοσις σχετικοῦ Κανονισμοῦ κατ' ἄρθρον 25 § 5 ἀ.ν. 1846)1941· παροχὴ ἐκ τοῦ νόμου εὐχερείας εἰς τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον τοῦ Ι.Κ.Α. πρὸς καθορισμὸν ἐκ τῶν προτέρων διὰ τὸ ἑπόμενον ἡμερολογιακὸν ἔτος τεκμαρτοῦ ἡμερησίου μισθοῦ δι' ὡρισμένας κατηγορίας καὶ αὐτως ἀμειβομένων ἠσφαλισμένων μισθωτῶν, τῆς εὐχερείας ὅμως αὐτῆς μὴ δυναμένης νὰ ἀσκηθῇ εἰ μὴ ἐντὸς τοῦ διμήνου Ὀκτωβρίου – Νοεμβρίου ἑκάστου ἔτους· ἀκύρωσις ὑπ' ἀριθ. 160) 1964 ἀποφάσεως Διοικ. Συμβουλίου τοῦ Ι.Κ.Α., ΣΕ 603 σ. 422, ΣΕ 1126 σ. 684. – Κατάταξις εἰς κλάσεις δι' ἀσφαλιστικὰς εἰσφορὰς ὡρισμένων κατηγοριῶν ἠσφαλισμένων, παρεχόντων ἐξηρτημένην ἐργασίαν καὶ ἀμειβομένων ἐπὶ ποσοστοῖς κλπ.· ἔγκυρος ἡ ἔκδοσις ἀποφάσεως Διοικητικοῦ Συμβουλίου Ι.Κ.Α., καίτοι δὲν ἐξεδόθη ἐντὸς τοῦ Ὀκτωβρίου τοῦ προηγουμένου ἔτους ἢ ἐντὸς διμήνου κλπ., χωρὶς νὰ ὑφίσταται ὑπεξουσιοδοτήσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας, τῆς προθεσμίας τοῦ νόμου αὐτῆς ἐνδεικτικῆς· ἐπιστροφὴ ὑπὸ Ι.Κ.Α. ἀχρεωστήτως καταβληθεισῶν εἰσφορῶν, Ε 1337 σ. 1054. —Τεκμαρτὰ ἡμερομίσθια δι' εἰσφορὰς Ι.Κ.Α. σερβιτόρων καὶ βοηθῶν, ὡς καὶ κουρέων καὶ κομμωτῶν διὰ τὸ ἔτος 1964, κατόπιν ἀκυρώσεως τῆς κατατάξεως ὑπὸ τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας, Ἔγκ. σ. 1058. – Ἐφαρμογὴ ὑπ' ἀριθ. 603)1965 ἀποφάσεως Συμβουλίου Ἐπικρατείας ἐπὶ ἀκυρώσεως κατατάξεως εἰς μισθολογικὰς κλάσεις τεκμαρτῶν ἡμερομισθίων ἔτους 1964 τῶν μὲ κυμαινομένας ἀμοιβὰς ἀμειβομένων μισθωτῶν, Ἔγκ. σ. 884 – Ὑπόχρεως ἐναντι Ι.Κ.Α. ἐργοδότης δι' ἀσφαλιστικὰς εἰσφορὰς προσωπικοῦ σωματείων, Γν.Σ. σ.685. —Παρακράτησις ὑπὸ ἐργοδότου εἰσφορῶν μισθωτῶν καὶ δικαίωμα ἀναγνωρίσεως ἡμερομισθίων· γενικὴ τοῦ Ἀσφαλιστικοῦ Δικαίου ἀρχή, κατὰ τὴν ὁποίαν οὐδεμία νομικὴ ἀλληλοεξάρτησις ὑφίσταται μεταξὺ τῆς ὑποχρεώσεως τοῦ ἐργοδότου ὅπως παρακρατῇ τὰς βαρυνούσας τὸν ἠσφαλισμένον εἰσφορὰς καὶ τοῦ δικαιώματος τούτου πρὸς ἀναγνώρισιν τῶν πραγματοποιηθεισῶν ὑπ' αὐτοῦ ἐν ἀσφαλίσει ἡμερῶν ἐργασίας, ΣΕ 1070 σ. 741. Καταβολὴ ἀσφαλιστικῶν εἰσφορῶν ἐπὶ μεταβιβάσεως ἐπιχειρήσεως· ἂν τὸ ἄρθρον 479 τοῦ Α.Κ. ἔχῃ ἐφαρμογὴν καὶ εἰς τὰς περιπτώσεις μεταβιβασθεισῶν ἐπιχειρήσεων ὀφειλετῶν τοῦ Ι.Κ.Α., ἤτοι ἂν οἱ ἀποκτήσαντες παρὰ ὀφειλετῶν τοῦ Ἱδρύματος τὴν ἐπιχείρησίν των εὐθύνωνται ἐναντι αὐτοῦ διὰ τὰ πρὸς τοῦτο χρέη ἐξ εἰσφορῶν τῶν μεταβιβασάντων τὰς ἐπιχειρήσεις, Γν. Σ. σ. 1444. — Ἀπαράδεκτος αἴτησις ἀκυρώσεως ἐνώπιον Συμβουλίου Ἐπικρατείας κατ' ἀποφάσεως ὀργάνων τοῦ Ι.Κ.Α. περὶ καθυστερουμένων εἰσφορῶν, εἰσπραττομένων κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ νόμου περὶ εἰσπράξεως δημοσίων ἐσόδων, χωρούσης ἀνακοπῆς ἐνώπιον τῶν πολιτικῶν δικαστηρίων κατ' ἄρθρον 235 Πολ. Δικονομίας, ΣΕ 3008 σ. 108, ΣΕ 385 σ. 419. — Ἐπιβολὴ διὰ ν. 2054)1952 εἰδικῆς εἰς βάρος τῶν ἐπιχειρήσεων κλπ. εἰσφορᾶς διὰ τὴν ἐπιδότησιν τῶν στρατευομένων μισθωτῶν· ἀνάθεσις τῆς ἐπιδοτήσεως καὶ διαχειρίσεως τῆς εἰσφορᾶς εἰς τὸν Ο.Α.Α.Α.· συνείσπραξις τῆς εἰσφορᾶς μετὰ τῆς ὑπὲρ τοῦ Ι.Κ.Α. κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ νόμου περὶ εἰσπράξεως δημοσίων ἐσόδων· ἀπαράδεκτος αἴτησις ἀκυρώσεως ἐνώπιον τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας, χωρούντος τοῦ ἐκ τοῦ ἄρθρου 68 τοῦ ν. 4845 περὶ εἰσπράξεως δημοσίων ἐσόδων ἐνδίκου μέσου ἐνώπιον τῶν ἁρμοδίων τακτικῶν δικαστηρίων, ΣΕ 421 σ. 420. — Κατάταξις ἀπαιτήσεων Ι.Κ.Α. ἐξ εἰσφορῶν ὑπὲρ Εἰδικοῦ Λογαριασμοῦ δώρων ἐργατοτεχνιτῶν οἰκοδομῶν, Ἔγκ. σ. 1059, Γν.Σ. σ. 1060. —Ποινικὴ δίωξις ἐργοδότου διὰ παρακράτησιν ἀσφαλιστικῶν εἰσφορῶν, Ἐπ.Γνμδ. σ.848. —Ρύθμισις καθυστερουμένων ἀσφαλιστικῶν εἰσφορῶν· ἔννοια ὑπ' ἀριθ. 162)1959 Πράξεως Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου, ὡς ἐτροποποιήθη ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 2 τοῦ κυρώσαντος αὐτὴν ν. 4052)1960, ΑΠ 301 σ. 1123. —Ἐπιστροφὴ ἀχρεωστήτως εἰσπραχθεισῶν εἰσφορῶν κατ' ἄρθρον 27 § 8 ἀ.ν. 1846)1951· ὀφειλὴ τόκου πρὸς 5ο/ο ἀπὸ τῆς καταβολῆς τῆς ἀχρεωστήτου εἰσφορᾶς καὶ ὄχι ἀπὸ τῆς ὑποβολῆς τῆς αἰτήσεως· ὀφειλὴ τόκου ὑπερημερίας πρὸς 6ο/ο ἀπὸ τῆς ἐγέρσεως τῆς ἀγωγῆς· ἐφαρμογὴ ἄρθρου 27 § 8 ἀ.ν. 1846)1951, εἴτε ἐξ ὁλοκλήρου ἀχρεωστήτως κατεβλήθησαν αἱ εἰσφοραί, εἴτε ἐν μέρει καὶ ἀνεξαρτήτως ἂν τὸ Ι.Κ.Α. ἐπεδίωξεν ἢ μὴ τὴν εἰσπραξιν τῶν εἰσφορῶν, ΑΠ 451 σ. 1505.

5. *Παροχαί.* α) Γενικὰ· ἔναρξις καταβολῆς συντάξεων· αὔξησις· ἀναστολή· πλείονες συντάξεις· δικαστικὸς ἔλεγχος πράξεων ὀργάνων· ἐργασία συνταξιούχων κλπ.. Ἔναρξις καταβολῆς συντάξεων κατ' ἄρθρον 29 § 5 ἀ.ν. 1846)1951· μὴ τροποποιήσις ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 7 ν.δ. 4104)1960 περὶ ἀναγνωρίσεως ἡμερομισθίων μεταλλευτῶν· δικαστικὴ δαπάνη εἰς βάρος ἡττηθέντος ἀναιρεσείοντος Ι.Κ.Α.· περιορισμὸς ἀμοιβῆς δικηγόρου τοῦ ἀναιρισιβλήτου, ΑΠ 103 σ. 622. — Ἐφαρμογὴ ἄρθρου 29 § 7 ἀ.ν. 1846)1951 περὶ ἀναστολῆς καταβολῆς συντάξεως· σχέσις τεκμαρτῶν ἡμερομισθίων, ΝΖ σ. 238. — Ἑρμηνευτικαὶ ὁδηγίαι ἐπὶ συνταξιοδοτικῶν διατάξεων τοῦ ν. 4476)1965 συνυπολογισμὸς ὡς συνταξίμου χρόνου συνταξιοδοτήσεως λόγῳ ἀναπηρίας· συνταξιοδότησις τυφλῶν· ἡμέραι ἐργασίας μετὰ τὸ ἄριον ἡλικίας· συνταξιοδοτούμενοι ἐξ ἄλλης πηγῆς· αὔνταξις μερικῆς ἀναπηρίας· βάσις ὑπολογισμοῦ συντάξεως· ποσὰν· περιορισμοὶ ποσοῦ· ἔναρξις καταβολῆς· ἀναστολὴ καταβολῆς· συρροὴ συντάξεων· ἐκχώρησις· κατάσχεσις· παραγραφή· προσωρινὸς διαχειριστής· ἐτησία πρόσθετος παροχή, Ἔγκ. σ. 921 ἐπ.. —Αὔξησις βασικῶν συντάξεων Ι.Κ.Α., ΑΠ 129 σ. 877. — Σύνταξις παρὰ τοῦ Ι.Κ.Α. συνταξιούχου δικαιουμένου συντάξεως καὶ ἐκ τοῦ Δημοσίου ἢ νομικοῦ προσώπου δημοσίου δικαίου ἢ ἑτέρου

Ὀργανισμοῦ κυρίας ἀσφαλίσεως· ὁρισμοί ἄρθρου 29 ά.ν. 1846)1951, ὡς ἐτροποποιήθη· ἀνεπίτρεπτον ὑπερβάσεως τοῦ ἀθροίσματος τῶν λαμβανομένων συντάξεων τοῦ ποσοῦ τῶν ἑκάστοτε ἀποδοχῶν ἐνεργείας, ἐπὶ τῇ βάσει τῶν ὁποίων ὑπελογίσθη ἡ μεγαλυτέρα σύνταξις, ἐὰν δὲ τὸ ἄθροισμα τοῦτο εἶναι μεγαλύτερον τοῦ ἀνωτέρω ποσοῦ ἡ σύνταξις τοῦ Ι.Κ.Α. μειοῦται ἀναλόγως· ἔννοια διατάξεως καὶ ἔκτασις ἐφαρμογῆς αὐτῆς, ΑΠ 400 σ. 994. —Εὐθέως συνταξιοῦχοι τοῦ Ι.Κ.Α. οἱ συνταξιοῦχοι τοῦ Ταμείου Προσωπικοῦ Η.Ε.Μ. ἀπὸ τῆς καταργήσεως τούτου διὰ τοῦ ν. 3954) 1959 καὶ συγχωνεύσεως εἰς τὸ Ι.Κ.Α.· καταβολὴ συντάξεως ὡς πρὸς ἴδιους τοῦ Ι.Κ.Α. συνταξιούχους· ἰσχὺς διατάξεως ἄρθρου 29 § 4 ά ν. 1846)1951 περὶ ἐλλείψεως δικαιώματος καταβολῆς παρὰ τοῦ Ι.Κ.Α. περισσοτέρων τῆς μιᾶς συντάξεων, ΑΠ 288 σ.1053.—Συνταξιοδότησις οἰκοσίτων ὑπηρετῶν ὑπὸ Ι.Κ.Α., Ἐγκ. σ. 1058.·Διαδοχικὴ ἀσφάλισις κατὰ ν.δ.4202)1961· καθορισμὸς ποσοῦ συντάξεως κατόπιν τοῦ νόμου 4476)1965. Ἐγκ. Ι.Κ.Α. σ. 1189.—Τρόπος ὑπολογισμοῦ τοῦ ποσοῦ τῆς συντάξεως καὶ ἐπιμερισμοῦ ταύτης ἐν περιπτώσει ἐφαρμογῆς τοῦ ν. δ. 4202)1961, ὡς ἡρμηνεύθη διὰ τοῦ ἄρθρου 33 τοῦ νόμου 4476)1965. Ἐγκ. σ. 1189 — Κατὰ χρόνον προϋποθέσεις πρὸς ἀπονομὴν παρὰ τοῦ Ι.Κ.Α. συντάξεως διατήρησις τῶν ἐκ τῆς κοινωνικῆς ἀσφαλίσεως δικαιωμάτων εἰς περιπτώσεις μεταβολῆς τοῦ ἀσφαλιστικοῦ φορέως κατ' ἄρθρον 2 ν. δ. 4202) 1961· ἔννοια ν. δ. 4202)1961, ΣΕ 2324 σ. 1439. —Ἀρμοδιότης Ὁλομελείας Σ.τ.Ε. πρὸς ἐκδίκασιν αἰτήσεων ἀκυρώσεως, στρεφομένων κατὰ τῶν κανονιστικῶν πράξεων, αἱτινες διέπουν τὴν μεταξὺ τῶν Ἀσφαλιστικῶν Ὀργανισμῶν Δημοσίου Δικαίου καὶ τῶν παρ' αὐτοῖς ἀσφαλιζομένων ἀσφαλιστικὴν σχέσιν· ἐκδίκασις ὑπὸ τοῦ Α' Τμήματος αἰτήσεων ἀκυρώσεως στρεφομένων κατὰ τῶν ἀτομικῶν πράξεων τῶν ὁπωσδήποτε συναπτομένων πρὸς τὴν ἀσφαλιστικὴν σχέσιν, οἷα καὶ ἡ ἀναφερομένη εἰς τὴν ἀναγνώρισιν ἢ μὴ δικαιώματος ἐπὶ τὴν ἀσφαλιστικὴν παροχήν, ΣΕ 2757 σ. 109.—Ἀγωγὴ ἀποζημιώσεως ἐξ ἀδικοπραξίας ὑπὸ ὀργάνων Ι.Κ.Α.· ἁρμοδιότης πολιτικῶν δικαστηρίων πρὸς διάγνωσιν τοῦ παρανόμου τῆς κρίσεως τῶν ὀργάνων τοῦ Ι.Κ.Α. λόγῳ τῆς συνδρομῆς τῶν πρὸς συνταξιοδότησιν νομίμων προϋποθέσεων, μεταξὺ τῶν ὁποίων καὶ ἡ πραγματοποίησις τῶν ἀπαιτουμένων ἡμερῶν ἐργασίας, μετ' ἔλεγχον τῆς οὐσιαστικῆς κρίσεως, ὅσον ἀφορᾷ τὴν συνδρομὴν καὶ τῶν πραγματικῶν προϋποθέσεων τῆς περὶ συνταξιοδοτήσεως ἀξιώσεως, ΑΠ 732 σ. 162. —Ἔλεγχος ὑπὸ τακτικῶν δικαστηρίων πράξεων περὶ ἀπονομῆς ἀσφαλιστικῶν παροχῶν ὀργάνων Ι.Κ.Α., μὴ ὑπαγωγὴ οὐσιαστικῆς κρίσεως περὶ τῆς ἐν συγκεκριμένῃ περιπτώσει συνδρομῆς ἢ μὴ τῶν ὑπὸ τοῦ νόμου ἀπαιτουμένων πραγματικῶν προϋποθέσεων διὰ τὴν ἀπονομὴν ἀσφαλιστικῆς παροχῆς· δικαίωμα τακτικῶν δικαστηρίων νὰ ἐξετάσωσι παρεμπιπτόντως τὸ κῦρος καὶ τὴν νομιμότητα τῶν πράξεων τούτων, ἤτοι ἐὰν τὰ ὄργανα τοῦ Ι.Κ.Α. ἐνήργησαν ἐντὸς τῆς παρασχεθείσης εἰς αὐτὰ ὑπὸ τοῦ νόμου ἐξουσίας κατὰ τοὺς διαγεγραμμένους τύπους καὶ ὅρους καὶ ἐὰν ὀρθῶς ἡρμήνευσαν καὶ ἐφήρμοσαν τὸν νόμον, ΑΠ 290 σ. 993.—Ἀπόρριψις ἀσαφοῦς λόγου ἀναιρέσεως περὶ τοῦ ὅτι τὰ ὄργανα τοῦ Ι.Κ.Α. δὲν παρενόμησαν καὶ ὅτι τὰ τακτικὰ δικαστήρια δὲν ἠδύναντο νὰ κρίνωσιν ἐπὶ τῆς οὐσίας· ἀποζημίωσις κατὰ τὰς περὶ ἀδικοπραξίας διατάξεις λόγῳ στερήσεως συντάξεως, ΑΠ 99 σ. 550. — Ἀσφαλιστικὰ δικαστήρια· δικαστικὸς ἔλεγχος κρίσεως ὀργάνων Ι.Κ.Α., ΝΖ σ. 448.—Κατώτατα ὅρια συντάξεων παρὰ Ταμείων κυρίας ἀσφαλίσεως· σκοπὸς ἄρθρου 5 § 1 ά. ν. 1846)1951 περὶ Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων κλπ. Βλ. εἰς λ. *Ταμεῖα*. —Περιορισμοὶ παροχῆς ἐργασίας ὑπὸ συνταξιούχων, ΝΖ σ. 687.—Λύσις συμβάσεως ἡσφαλισμένων καὶ εἰσφοραὶ δι' ἐργασίαν συνταξιούχων, ΝΖ σ. 625. —Ἐφαρμογὴ διατάξεως 8 § 4 ν. δ)τος 3789) 1957 περὶ ἀποζημιώσεως ἰδιωτικῶν ὑπαλλήλων ὑπὸ συνταξιοδοτήσιν παρὰ τοῦ Ι.Κ.Α. καὶ ἐπὶ τῶν ἐπὶ μισθώσει ἐργασίας ἰδιωτικοῦ δικαίου ὑπαλλήλων τῶν νομικῶν προσώπων δημοσίου δικαίου, ΑΠ 314 σ. 805.

β'. Ἀσθενείας. Ὁδηγίαι ἐπὶ τῶν τροποποιήσεων διὰ τοῦ ν. δ. 4476)1965 ἐν σχέσει μὲ τὴν πραγματοποίησιν τῶν παροχῶν ἀσθενείας, Ἐγκ. σ. 1509.

γ'. Σύνταξις λόγῳ ἀναπηρίας. Ἔννοια ἀναπήρου κατ' ἄρθρον 28 § 2 ά. ν. 1846)1951· μέθοδος καθορισμοῦ ἀναπηρίας ἡσφαλισμένων διὰ τὴν θεμελίωσιν ἀξιώσεως πρὸς ἀσφαλιστικὴν παροχήν· δὲν στηρίζεται εἰς κριτήρια συναπτόμενα ἀποκλειστικῶς πρὸς τὸν ἰατρικὸν καθορισμὸν ὡρισμένου ποσοστοῦ ἀνικανότητος πρὸς ἐργασίαν, ἀλλὰ καὶ εἰς τὸν ἐξ ὑποκειμένου προσδιορισμὸν τῆς πρὸς ἐργασίαν ἱκανότητος ἑκάστου, ἐν ἀμέσῳ συναρτήσει πρὸς ἓν ἐλάχιστον ποσοστὸν προσόδου, ὅπερ δύναται ὁ ἡσφαλισμένος νὰ ἀποκομίσῃ ἐκ τῆς ἐργασίας του, ΣΕ 3010 σ. 109. — Ἀναγκαία δι' ἀπονομὴν συντάξεως ἀναπηρίας παρὰ τοῦ Ι.Κ.Α., κατ' ἄρθρον 28 § 2 ά. ν. 1846)1951, ἡ ἀπόφασις τῶν παρὰ τῷ Ι.Κ.Α. Ὑγειονομικῶν Ἐπιτροπῶν ἀπὸ ἰατρικῆς ἀπόψεως περὶ τῆς φύσεως τῶν αἰτίων, τῆς ἐκτάσεως καὶ τῆς διαρκείας τῆς ἀνικανότητος τοῦ ἡσφαλισμένου, τῆς σταθμίσεως τοῦ βαθμοῦ τῆς βιοποριστικῆς ἱκανότητος αὐτοῦ ἀνηκούσης εἰς τὸ ἁρμόδιον διὰ τὴν ἀπονομὴν τῆς συντάξεως ἀσφαλιστικὸν ὄργανον· κρίσις περὶ τοῦ χρόνου ἐνάρξεως τῆς ἀναπηρίας· κριτήρια βιοποριστικῆς ἀνικανότητος, ΣΕ 3150 σ. 301. — Βάσις κατ' ά. ν. 1846)1951 διὰ τὸν ὑπολογισμὸν τῶν προβλεπομένων παροχῶν καὶ εἰδικώτερον τῆς συντάξεως λόγῳ ἀναπηρίας· ὑπολογισμὸς καὶ τῶν δώρων ἑορτῶν ἀνεξαρτήτως τῆς ὑπὸ τοῦ ἐργοδότου καταβολῆς ἢ μὴ τῶν βαρυνουσῶν αὐτὸν καὶ εἰς τὰ δῶρα ἀναλογουσῶν εἰσφορῶν, καθόσον καὶ ταῦτα φέροντα τὸν χαρακτῆρα τῶν τακτικῶν ἀποδοχῶν καὶ ὄντα νομοθετικῶς τεθεσπισμένα εἶναι γνωστὰ εἰς τὰ ὄργανα τοῦ Ι.Κ.Α., ἅτινα οἰκοθεν ὀφείλουσι νὰ λαμβάνωσι ταῦτα ὑπ' ὄ-

ψιν καὶ νὰ ἐρευνῶσι διὰ τὴν καταβολὴν αὐτῶν· ποσὸν ἀπονεμητέας συντάξεως ἐπὶ ἀναπηρίας, ὀφειλομένης εἰς ἀτύχημα· βεβαίωσις ἀναπηρίας· αὔξησις βασικῶν συντάξεων τοῦ Ι.Κ.Α., ΑΠ 129 σ. 877. — Ἑρμηνευτικαὶ ὁδηγίαι ἐπὶ τῶν συνταξιοδοτικῶν διατάξεων τοῦ νόμου 4476)1965· συνυπολογισμὸς ὡς συνταξίμου χρόνου συνταξιοδοτήσεως λόγῳ ἀναπηρίας· συνταξιοδότησις τυφλῶν· σύνταξις μερικῆς ἀναπηρίας, Ἔγκ. σ. 921. — Καταβολὴ εἰσφορῶν καὶ ἐπαφὴ μετὰ τοῦ ἀσφαλιστικοῦ φορέως διὰ τὸ δικαίωμα συνταξιοδοτήσεως· ἐφαρμογὴ τούτου ἐπὶ συντάξεως ἀναπηρίας ἐκ κοινῆς νόσου, ΣΕ 182 σ. 485. — Ἀπονομὴ συντάξεως ἢ ἐπιδόματος ἀναπροσαρμογῆς λόγῳ ἀναπηρίας παρὰ τοῦ Ι.Κ.Α. καὶ δέσμευσις ἐκ τούτου Ταμείου Ἐπικουρικῆς Ἀσφαλίσεως, ΣΕ 2648 σ. 110, ΣΕ 2037 σ. 111.

δ'. Σύνταξις ἐπὶ ἐργατικοῦ ἀτυχήματος. Ἐπέλευσις ἐργατικοῦ ἀτυχήματος εἰς ἠσφαλισμένον παρὰ τῷ Ι.Κ.Α., παρέχοντα ἀποδεδειγμένως ἐξηρτημένην ἐργασίαν ἐναντι ἀμοιβῆς προσκαίρως ἐκτὸς ἀσφαλιστικῆς περιοχῆς εἰς ἐργοδότην, ἐδρεύοντα ἐντὸς τοιαύτης· πρότερα ἀσφάλισις παρὰ τῷ Ι.Κ.Α. καὶ ὑποχρεωτικὴ συνέχισις τῆς ἀσφαλίσεως κατὰ τὴν μετέπειτα ἐκτὸς ἀσφαλιστικῆς περιοχῆς πρόσκαιρον ἀπασχόλησιν, ΣΕ 2050 σ. 37.—Ἀναπηρία ἠσφαλισμένων Ι.Κ.Α. ἐξ ἐργατικοῦ ἀτυχήματος· ἀγωγὴ ἀποζημιώσεως ἴσης μὲ τὴν μὴ χορηγηθεῖσαν παρανόμως ὑπὸ τοῦ Ι.Κ.Α. σύνταξιν λόγῳ ἀναπηρίας ἐξ ἐργατικοῦ ἀτυχήματος· ἔννοια ἀναπηρίας, ΑΠ 733 σ. 164.—Ὑποβολὴ μετὰ ὁριστικὴν ἀπόφασιν ἐπιτροπῆς παρὰ τοῦ ἠσφαλισμένου νέας αἰτήσεως, συνοδευομένης ὑπὸ νέων στοιχείων περὶ ἐπιδεινώσεως τῆς καταστάσεως· ὑποχρέωσις παραπομπῆς εἰς τὸν ἁρμόδιον διευθυντήν, ΣΕ 2844 σ. 38.— Ἀπόρριψις ὑπὸ Δευτεροβαθμίου Ἐπιτροπῆς αἰτήσεως συνταξιοδοτήσεως λόγῳ ἐργατικοῦ ἀτυχήματος· αἰτήσεις ἀναθεωρήσεως, χωρὶς νὰ προσκομίζεται νεώτερον στοιχεῖον· ἀπόρριψις, ἄνευ παραπομπῆς εἰς τὸν ἁρμόδιον Διευθυντὴν Ὑποκαταστήματος, ΣΕ 43 σ. 427. —Ἔννοια ἐργατικοῦ ἀτυχήματος κατ' ἄρθρον 28 § 4 ἀ.ν. 1846)1951· χαρακτηρισμὸς ὡς τοιούτου πάσης ἀσθενείας ἢ ἀναπηρίας, ἥτις προεκλήθη συνεπείᾳ βιαίου ἐξωτερικοῦ συμβάντος καὶ ἐπῆλθε κατὰ τὴν ἐκτέλεσιν ἢ ἐξ ἀφορμῆς τῆς ἐργασίας, ὥστε νὰ συνδέηται μετ' αὐτῆς εἰς σχέσιν αἰτίου καὶ ἀποτελέσματος, οὐχὶ μόνον ἀμέσως, ἀλλὰ καὶ ἐμμέσως, ὁσάκις αἱ ἐκ τοῦ βιαίου συμβάντος δυσμενεῖς διὰ τὴν ὑγείαν τοῦ παθόντος συνέπειαι ἐκδηλωθοῦν οὐχὶ ἀμέσως, ἀλλὰ βραδύτερον δι' ἐπιδεινώσεως προϋπαρχούσης παθήσεώς του, ΣΕ 184 σ. 428.— Προστασία ἠσφαλισμένου ἐπὶ ἐργατικοῦ ἀτυχήματος· προθεσμία ἀναγγελίας εἰς τὸ Ι.Κ.Α.· χαρακτηρισμὸς κατ' ἄρθρα 8 § 4 καὶ 34 § 1 ἀ.ν. 1846)1951 ὡς ἐργατικοῦ ἀτυχήματος τοῦ ἐν τῇ ἐργασίᾳ ἢ ἐξ ἀφορμῆς ταύτης ἐπελθόντος βιαίου συμβάντος· θεώρησις κατὰ τὴν ἔννοιαν τῆς διατάξεως ὡς ἐργατικοῦ ἀτυχήματος καὶ τοῦ λαβόντος χώραν κατὰ τὴν μετάβασιν τοῦ ἠσφαλισμένου εἰς τὸν τόπον τῆς ἐργασίας ἢ κατὰ τὴν ἐπιστροφὴν του ἐκ ταύτης, ΣΕ 1953 σ. 1050. — Καθορισμὸς καταταβλητέας συντάξεως λόγῳ ἀπολύτου ἀναπηρίας, ὀφειλομένης εἰς ἀτύχημα· ὑπολογισμὸς προσαυξήσεως κατ' ἄρθρον 29 § 10 ν. 1846)1951 ἐπὶ τῆς βασικῆς συντάξεως καὶ τῶν αὐξήσεων αὐτῆς· λῆψις ὑπ' ὄψιν καὶ τῶν χορηγουμένων παροχῶν λόγῳ δώρων Χριστουγέννων καὶ Πάσχα, ΑΠ 393 σ. 1052.— Ποσὸν ἀπονεμητέας συντάξεως ἐπὶ ἀναπηρίας, ὀφειλομένης εἰς ἀτύχημα, ΑΠ 129 σ. 877.—Ἀπαλλαγὴ ἐργοδοτῶν ὑποχρεώσεων πρὸς ἀποζημίωσιν ἐπὶ ἐργατικοῦ ἀτυχήματος κατ' ἄρθρον 60 § 3 ἀ.ν. 1846)1951· ἀρκεῖ τὸ θῦμα νὰ ἦτο ἐκ τῶν ἀσφαλιστέων εἰς τὰς Κοινωνικὰς Ἀσφαλίσεις προσώπων καὶ ἀνεξαρτήτως τοῦ ἐὰν τοῦτο εἶχεν ἐγγραφῇ ἢ ὄχι εἰς τὰ μητρῶα τοῦ Ι.Κ.Α., Π 1048 σ. 344, Εἰσαγ. σ. 344.—Ἀνεφάρμοστον εἰς περίπτωσιν ἐργατικοῦ ἀτυχήματος τῆς ἀρχῆς περὶ ἐλλείψεως δικαιώματος τοῦ ὑπαγομένου εἰς τὴν ὑποχρεωτικὴν ἀσφάλισιν νὰ ἀξιώσῃ, ἐπεχομένης τῆς ἀσφαλιστικῆς περιπτώσεως, τὴν ἀπονομὴν εἰς αὐτὸν τῶν σχετικῶν ἀσφαλιστικῶν εἰσφορῶν, ἐφ' ὅσον, διαρκούσης τῆς ἀσφαλιστικῆς σχέσεως, οὐδέποτε κατέβαλε τὰς σχετικὰς εἰσφορὰς του, οὐδὲ ἐδημιούργησεν ἐπαφήν τινα μετὰ τοῦ οἰκείου Ἀσφαλιστικοῦ Ὀργανισμοῦ, Σ.Ε. 182 σ. 485.— Περιορισμὸς εὐθύνης ἐργοδότου πρὸς ἀποζημίωσιν ἐπὶ ἐργατικοῦ ἀτυχήματος ἠσφαλισμένου εἰς τὸ Ι.Κ.Α. μισθωτοῦ κατὰ τὸ κοινὸν ἀστικὸν δίκαιον εἰς μόνην τὴν περίπτωσιν, καθ' ἣν τὸ ἀτύχημα προέρχεται ἐκ δόλου τοῦ ἐργοδότου ἢ τοῦ ὑπὸ τούτου προστηθέντος· ἀξίωσις χήρας θανόντος μισθωτοῦ πρὸς χρηματικὴν ἱκανοποίησιν λόγῳ ψυχικῆς ὀδύνης· ἐκδίκασις ἀγωγῆς κατὰ τὴν τακτικὴν διαδικασίαν, Π 5177 σ. 84.

ε'. Σύνταξις λόγῳ γήρατος. Ἀπονομὴ συντάξεως λόγῳ γήρατος, κατ' ἐφαρμογὴν ἄρθρου 12 § 6 ν.δ. 4104)1960· ἔννοια τούτου· σκοπὸς ἡ χορήγησις κατ' ἐξαίρεσιν συντάξεως γήρατος ἐπὶ τῇ βάσει εἰδικῶν καὶ μειωμένων χρονικῶν προϋποθέσεων εἰς ἐκείνους μόνον, οἱ ὁποῖοι, καίτοι συμπληρώσαντες τὸ ὅριον ἡλικίας καὶ ἐργασθέντες συνεχῶς κατὰ τὰ πρὸ τῆς συμπληρώσεως αὐτοῦ ἔτη, δὲν ἐπραγματοποίησαν ἐν τῇ ἀσφαλίσει τοῦ Ι.Κ.Α. τὸν ὑπὸ τοῦ γενικοῦ κανόνος τοῦ ἄρθρου 5 § 1 ν.δ. 4104)1960 χρόνον ἐργασίας· τίνας ἀποκλείει ἡ διάταξις, ΣΕ 473 σ. 429.—Καταβολὴ εἰσφορῶν καὶ ἐπαφὴ μετὰ τοῦ ἀσφαλιστικοῦ φορέως διὰ τὸ δικαίωμα συνταξιοδοτήσεως· ἐφαρμογὴ τούτου ἐπὶ συντάξεως λόγῳ γήρατος, ΣΕ 182 σ. 485.

στ'. Ἀπασχολουμένων εἰς βαρείας καὶ ἀνθυγιεινὰς ἐργασίας. Ἐφαρμογὴ Κανονισμοῦ περὶ βαρέων καὶ ἀνθυγιεινῶν ἐπαγγελμάτων ἐπὶ συνταξιούχων μειωμένης συντάξεως, Ἔγκ. σ. 245 σ. 113.— Λῆψις ὑπ' ὄψιν μόνον πραγματικῆς ἀπασχολήσεως τοῦ ἠσφαλισμένου δι' ἐφαρμογὴν Κανο-

νισμοῦ περὶ βαρέων καὶ ἀνθυγιεινῶν ἐπαγγελμάτων, Ἐγκ. σ. 113. — Ἐργατοτεχνῖται λατομείων, ἀσβεστοποιείων· ὑπαγωγὴ εἰς κανονισμὸν βαρέων καὶ ἀνθυγιεινῶν ἐπαγγελμάτων, Ἐγκ. σ. 433. — Ζητήματα θεμελιώσεως δικαιώματος κατὰ τὰς περὶ βαρέων καὶ ἀνθυγιεινῶν ἐπαγγελμάτων διατάξεις, Ἐγκ. σ. 1316.

ζ'. Ἐπὶ συγχωνεύσεως Ταμείων· θέματα ἀσφαλίσεως, παροχῶν κλπ. ἐπὶ συγχωνεύσεως Ταμείων εἰς Ι.Κ.Α., ΣΕ 2054 σ. 39, ΑΠ 751 σ. 165, ΣΕ 3002 σ. 167, Π 24461 σ. 356, ΣΕ 69 σ. 489, ΑΠ 99 σ. 550, ΑΠ 150 σ. 621, ΑΠ 276 σ. 742, ΣΕ 1072 σ. 921, ΑΠ 288 σ. 1053. Βλ. εἰς λ. *Ταμεῖα* (παράγραφος Ε' 2).

η'. Λογαριασμὸς δώρου ἑορτῶν. Εἰδικὸς Λογαριασμὸς δώρου ἑορτῶν οἰκοδόμων· χορήγησις ἀποδοχῶν καὶ ἐπιδόματος ἀδείας, Ἐγκ. σ. 996.—Κατάταξις ἀπαιτήσεων τοῦ Ι.Κ.Α. ἐξ εἰσφορῶν ὑπὲρ τοῦ Εἰδικοῦ Λογαριασμοῦ δώρων ἐργατοτεχνιτῶν οἰκοδόμων, Ἐγκ. σ. 1059, Γν. Σ. σ. 1060.

Κοινωνικὴ Ἀσφάλισις. Βλ. λ. *Ἀσφάλισις, Ἀνεργίας Ὀργανισμός — Ἀσφάλισις, Γεωργικαὶ Ἀσφαλίσεις, Διανεμητικὸς Λογαριασμός, Κατοικία Ἐργατική, Κοινωνικαὶ Ἀσφαλίσεις, Ταμεῖα.*

Κοινωφελεῖς ἐπιχειρήσεις. Βλ. λ. *Ἐπιχειρήσεις.*

Κουρεῖα — Κομμωτήρια. Τεκμαρτὰ ἡμερομίσθια δι' εἰσφορὰς Ι.Κ.Α. κουρέων καὶ κομμωτῶν διὰ τὸ ἔτος 1964, κατόπιν ἀνωρώσεως τῆς κατατάξεως ὑπὸ τοῦ Συμβουλίου Ἐπικρατείας, Ἐγκ. σ. 1058. — Ἐὰν ὁ χαρακτηρισμὸς τῆς 28ης Ὀκτωβρίου ὡς ἡμέρας ἀλληλοδιαδόχου ἑορτῆς διὰ τὰ κουρεῖα - κομμωτήρια Μυτιλήνης θὰ ὑποχρεοῖ τοὺς ἐργοδότας εἰς καταβολὴν τοῦ ἡμερομισθίου εἰς τοὺς ὑπαλλήλους των, ἐν ὄψει τοῦ ὅτι ἡ ἡμέρα αὕτη θεωρεῖται ὡς ἐξαιρέσιμος ἑορτὴ καὶ ἡ ἀπασχόλησις μισθωτῶν ὑπόκειται εἰς τὴν διακριτικὴν ἐξουσίαν τοῦ ἐργοδότου, Γν. Σ. σ. 1127.

Κρατήσεις Εἰσφορῶν ὑπὲρ Ἀσφαλιστικῶν Ὀργανισμῶν. Βλ. λ. *Κοινωνικαὶ Ἀσφαλίσεις.* Ἔννοια ἀπαλλαγῆς ἐπιδόματος μελέτης καὶ ἐκτελέσεως ἔργων τῶν τεχνικῶν ὑπαλλήλων Ὑπουργείων καὶ Λιμενικῶν Ταμείων ἀπὸ πάσης κρατήσεως ἢ εἰσφορᾶς οὐχὶ καὶ κρατήσεως ἢ εἰσφορᾶς ὑπὲρ τοῦ Ἀσφαλιστικοῦ Ταμείου· διάκρισις κρατήσεως ἢ εἰσφορᾶς ὡς ἀσφαλιστικῆς παροχῆς ἠσφαλισμένου πρὸς τὸ Ταμεῖον ἀπὸ τοιαύτης ὡς κοινωνικοῦ πόρου ὑπὲρ τρίτων, ΑΠ 188 σ. 868.—Ἐπὶ ἐπιδόματος ὑπερωριακῆς ἐργασίας ὑπαλλήλων Δημοσίου, Ἐγκ. σ. 933.—Ἐκ τοῦ μισθοῦ ὑπὲρ τοῦ Μετοχικοῦ Ταμείου Πολιτικῶν Ὑπαλλήλων· παραγραφή, ΑΠ 375 σ. 1309.

Κ.Τ.Ε.Λ. Βλ. λ. *Αὐτοκίνητα* (παράγρ. 1).

Κυβερνήσεις Κατοχικαί. Νομοθέτησις ὑπ' αὐτῶν· δικαίωμα εἰς ἔκδοσιν νομοθετημάτων καὶ συντακτικοῦ ἔτι περιεχομένου, ΑΠ 472 σ. 1431.

Κυλικεῖα. Ἐὰν τὸ προσωπικὸν κυλικείου λέσχης, ἀνηκούσης εἰς σωματεῖον, δικαιοῦται ἀναπαύσεως κατὰ Κυριακὴν ἢ κατ' ἄλλην ἡμέραν τῆς ἑβδομάδος, Γν. Σ. σ. 1126.— Προσωπικὸν Διεθνοῦς Ἑταιρείας Κλινοπαιξῶν ἐν Ἑλλάδι· ἀποθοχαὶ σερβιτόρων γενικῶς κυλικείων αὐτοκινητοπομπῶν, ΑΠ 376 σ. 1373.

Κυριακή. *1. Γενικά· ἀπαγόρευσις ἐργασίας· ἐξαιρέσεις.* Ἀπαγόρευσις κατὰ τὰς Κυριακὰς καὶ τὰς εἰς τὸν νόμον ὁριζομένας ἑορτασίμους ἡμέρας, κατὰ τὸ ἄρθρον 1 τοῦ π. δ. τῆς 8.3.1930, πάσης βιομηχανικῆς, βιοτεχνικῆς καὶ ἐμπορικῆς ἐργασίας, Π 2841 σ. 618.—Ἐπιτρέπεται κατὰ τὸ ἄρθρον 9 § 3 τοῦ αὐτοῦ π. δ. 8.3.1930 ἐξαιρετικῶς ἐργασίαι φυλάξεως καὶ ἐποπτείας ἐργοστασίων καὶ ἐργαστηρίων· νόμιμος συνεπῶς ἡ παροχὴ ἐργασίας ὑπὸ θυρωροῦ ἐργοστασίου, Π 2841 σ. 618 — Μὴ ἀπαγόρευσις ἐκ τοῦ ἄρθρου 1 § 1 π. δ. 8)14.3.1930 πάσης ἐργασίας κατὰ τὰς Κυριακάς, ἀλλὰ ἐκείνης, ἥτις χαρακτηρίζεται ὡς βιομηχανική, βιοτεχνικὴ ἢ ἐμπορική, Π 18 σ. 1297.—Ἐπιτρεπτὴ ἡ ἐργασία κατὰ Κυριακὰς τῶν ὁδηγῶν φορτηγῶν αὐτοκινήτων, Π 638 σ. 285.—Ἐὰν τὸ προσωπικὸν κυλικείου λέσχης, ἀνηκούσης εἰς σωματεῖον, δικαιοῦται ἀναπαύσεως κατὰ Κυριακὴν ἢ κατ' ἄλλην ἡμέραν τῆς ἑβδομάδος, Γν. Σ. σ. 1126.—Χρηματικὴ ἱκανοποίησις ἕνεκα ἠθικῆς βλάβης διὰ στέρησιν ἡμερῶν ἀναπαύσεως· ἀοριστία ἰσχυρισμοῦ λόγῳ μὴ ἐπικλήσεως ἐξαναγκασμοῦ πρὸς ἐργασίαν ἐπὶ ἀπειλῇ ἄλλως ἀπολύσεως, Π 1795 σ. 477.

2. Ἐργασία κατὰ Κυριακὰς καὶ ἐξαιρεσίμους ἑορτάς· δικαιώματα· πρόσθετος ἀμοιβή· ὑ. ἀ. 8900)1946· ἔκτασις ἐφαρμογῆς· ἀξιώσεις ἐκ τοῦ ἀδικαιολογήτου πλουτισμοῦ· παραγραφὴ κλπ. Ἰσχὺς τῆς ὑ. ἀ. 8900)1946 ὡς νόμου, ΑΠ 460 σ. 1414 —Δικαίωμα προσθέτου ἀμοιβῆς ἐξ 75 ο)ο ἐπὶ τοῦ κεκανονισμένου μισθοῦ ἢ ἡμερομισθίου δι' ἐργασίαν κατὰ Κυριακὰς καὶ ἐξαιρεσίμους ἑορτάς, Π 1795 σ. 477, Π 2841 σ. 618.—Παροχὴ αὐξήσεως κατὰ 75 ο)ο ἐπὶ τῶν ἐλαχίστων ὁρίων μισθῶν καὶ ἡμερομισθίων εἰς ἅπαν τὸ κατὰ τὰς Κυριακὰς καὶ ἄλλας ἐκ τοῦ νόμου μὴ ἐργασίμους ἡμέρας ἀπασχολούμενον προσωπικὸν τῶν ἐν τῇ χώρᾳ ἐπιχειρήσεων καὶ ἐργασιῶν, πλὴν τῶν ρητῶς καὶ περιοριστικῶς ἐν τῇ ὑπ' ἀριθ. 8900) 1964 ὑπουργικῇ ἀποφάσει ἐξαιρουμένων καὶ ἐπὶ ποσοστοῖς ἀμειβομένων σερβιτόρων ἑστιατορίων κλπ.· δικαίωμα αὐτῆς καὶ τοῦ προσωπικοῦ λουτρῶν, ΑΠ 460 σ. 1414.—Ἐφαρμογὴ ὑ. ἀ. 8900)1946 ἐπὶ μισθωτῶν ἐπιτρεπτῶς ἀπασχολουμένων κατὰ Κυριακὰς καὶ ἐξαιρεσίμους ἑορτάς, Π 1795 σ. 477. Εἰσαγ. σ. 618, Π 2841 σ. 618.—Ἔλλειψις δικαιώματος ἀποζημιώσεως, προβλεπομένης ὑπὸ τῆς ὑ. ἀ. 8900)1964, ἢ ἀξιώσεως ἐξ ἀδικαιολογήτου πλουτισμοῦ καὶ δικαιώματος ἀναπαύσεως κατ' ἄλλην ἡμέραν τῆς ἑβδομάδος ἐπὶ ἐργασίας κατὰ Κυριακὰς ἐπιτρεπομένης, Π 18 σ. 1297, πρβλ. Εἰσαγ. σ. 1295. — Δικαίωμα

προσαυξήσεως μισθοῦ κατὰ τὴν ὑ. ἀ. 8900)1946 τῶν ὁδηγῶν φορτηγῶν αὐτοκινήτων, δι' ἐργασίαν των κατὰ Κυριακὰς καὶ ἐξαιρεσίμους ἑορτάς, ἐπιτρεπομένην· στήριξις ἀξιώσεως εὐθέως εἰς ταύτην καὶ ὄχι εἰς ἀδικαιολόγητον πλουτισμόν ἐργοδότου· παραγραφὴ μὴ γεννωμένης μετ' αὐτὴν ἀξιώσεως ἐξ ἀδικαιολογήτου πλουτισμοῦ· ἔλλειψις δικαιώματος μισθωτῶν ἐπιχειρήσεων μεταφορᾶς πρὸς ἑβδομαδιαίαν ἀνάπαυσιν, Π 639 σ. 285. — Πρόσθετοι ἀμοιβαὶ δι' ἐργασίαν κατὰ Κυριακὰς καὶ νύκτας, Ἔγγρ. σ. 306. — Παροχὴ οἰκοδομικῆς ἐργασίας εἰς Σ.Ε.Κ.· νόμιμος ἀμοιβή· ἀνεφάρμοστον ὑ. ἀ. 8900)1946 περὶ προσαυξήσεως ἀμοιβῆς δι' ἐργασίαν κατὰ Κυριακάς, ὡς μὴ ὑπογεγραμμένης καὶ παρὰ τοῦ Ὑπουργοῦ τῶν Μεταφορῶν, Π 25412 σ. 416. —Ἀνεφάρμοστον ὑ.ἀ. 8900)1946 ἐπὶ προσωπικοῦ Σ.Ε.Κ., Π 24892 σ. 417. — Ἐφαρμογὴ ὑ. ἀ. 8900)1946 καὶ 18310)1946 περὶ προσαυξήσεων μισθοῦ δι' ἐργασίαν κατὰ νύκτας καὶ Κυριακὰς καὶ ἐπὶ τῶν μισθωτῶν τοῦ Δημοσίου· καθορισμὸς μόνον τοῦ μισθοῦ τοῦ προσλαμβανομένου προσκαίρου προσωπικοῦ τοῦ Ὑπουργείου Δημοσίων Ἔργων διὰ κοινῆς ἀποφάσεως τῶν Ὑπουργῶν Δημοσίων Ἔργων καὶ Οἰκονομικῶν καὶ ὄχι καὶ τῶν προσθέτων ἀμοιβῶν δι' ἐργασίαν κατὰ Κυριακάς, ἑορτὰς καὶ νύκτας· ἐφαρμογὴ ἐπὶ τούτου τῶν περὶ αὐτῶν ὑπουργικῶν ἀποφάσεων, ΑΠ 97 σ. 609.—Ἐφαρμογὴ ὑ. ἀ. 8900)1946 καὶ ἐπὶ Δημοσίου καὶ νομικῶν προσώπων δημοσίου δικαίου, Εἰσαγ. σ. 1295.—Προσαύξησις ἀμοιβῆς ἀρτεργατῶν δι' ἐργασίαν κατὰ Κυριακὰς καὶ ἑορτάς, Γν. Σ. σ. 1063.—Κατώτατον ὅριον ἀμοιβῆς ἰατρῶν μηνιαίως παρεχόντων ὑπηρεσίας εἰς τὰ νοσηλευτικὰ ἱδρύματα κλπ.· διατάξεις ν. δ. 3623)1956· διατάξεις περὶ προσθέτων παροχῶν λόγῳ ἐργασίας κατὰ τὰς Κυριακὰς καὶ ἐξαιρεσίμους ἑορτὰς καὶ νύκτας, ΑΠ 459 σ. 1432.—Δικαίωμα ἀδελφῶν νοσοκόμων νοσηλευτικῶν ἱδρυμάτων καὶ τῶν εἰς τοὺς ἰδιωτικοὺς μισθωτοὺς παρεχομένων ἀποζημιώσεων, ἐπιδομάτων καὶ προσαυξήσεων, ὡς αἱ προσαυξήσεις δι' ἐργασίαν κατὰ Κυριακὰς καὶ νυκτερινήν, ΑΠ 500 σ. 1487.—Πρόσθετος ἀμοιβὴ δι' ἐργασίαν κατὰ Κυριακὰς τῶν κατ' ἀποκοπὴν ἀμειβομένων, ΝΖ σ. 1192.—Ἀνεφάρμοστον διατάξεων περὶ παροχῆς ηὐξημένης ἀμοιβῆς δι' ἐργασίαν κατὰ Κυριακὰς καὶ διατάξεων περὶ ἑβδομαδιαίας ἀναπαύσεως ἐπὶ προσωπικοῦ Ἑλληνικοῦ Ἐρυθροῦ Σταυροῦ, Π 16900 σ. 1363. — Προσαύξησις δι' ἐργασίαν κατὰ Κυριακάς· χαρακτὴρ ὡς τακτικῶν ἀποχῶν· συνυπολογισμὸς δι' ἀποζημίωσιν νόμου 2112)1920, Π 22396 σ. 223.—Ἡ προσαύξησις 75 ο)ο λόγῳ ἐπιτρεπτῆς ἐργασίας κατὰ Κυριακὰς καὶ ἐξαιρετέας ἑορτὰς συνιστᾷ μέρος τῶν ἐλαχίστων νομίμων ἀποδοχῶν· δημοσίας τάξεως αἱ περὶ αὐτῆς διατάξεις· ἀπαγόρευσις καὶ ἀκυρότης πάσης ἀντιθέτου συμφωνίας, Π 639 σ. 285.—Συνυπολογισμὸς προσαυξήσεων ἕνεκα νυκτερινῆς ἢ κατὰ Κυριακὰς ἐργασίας διὰ τὰ δῶρα ἑορτῶν, Π 1795 σ. 477. — Σύμπτωσις ὑπερωριακῆς ἐργασίας καὶ τοιαύτης κατὰ Κυριακὰς καὶ νύκτας· ὀφειλὴ ἁπασῶν τῶν ἀποζημιώσεων ἀθροιστικῶς, ταῦ ὑπολογισμοῦ ὅμως ἑκάστης ἐνεργουμένου κεχωρισμένως, Ἔγγρ. σ. 306.—Νόμιμος ἡ συμφωνία παροχῆς ποσοῦ πέραν τοῦ κατωτάτου ὁρίου ἀποδοχῶν ἐναντι μελλουντικῶν ἀπαιτήσεων ἐκ νυκτερινῆς ἢ κατὰ Κυριακὰς ἐργασίας, Π 1795 σ. 477, Ἔγγρ. σ. 306. — Παραγραφὴ ἀξιώσεως προσαυξήσεως ἀμοιβῆς δι' ἐργασίαν κατὰ Κυριακὰς καὶ ἐξαιρεσίμους ἑορτὰς· πενταετὴς ἀρχομένη ἀπὸ τῆς λήξεως τοῦ ἔτους, ἐντὸς τοῦ ὁποίου ἐγεννήθη ἡ ἀξίωσις, ΑΠ 635 σ. 212. — Παραγραφὴ ἀξιώσεως προσαυξήσεως 75 ο)ο λόγῳ ἐργασίας κατὰ Κυριακὰς καὶ ἑορτὰς νομίμως παρασχεθείσης· πενταετής, Π 38 σ. 1294, ΝΖ σ. 117. — Ἐπὶ ἐργασίας κατὰ Κυριακὰς ἀπαγορευομένης· ἀξίωσις ἐκ τοῦ ἀδικαιολογήτου πλουτισμοῦ· εἰκοσαετὴς παραγραφὴ ταύτης, ΝΖ σ. 117.

Κύριον ἐπάγγελμα. Δι' ἰδιότητα ἰδιωτικοῦ ὑπαλλήλου κατ' ἐφαρμογὴν νόμου 2112)1920, ΑΠ 321 σ. 1169, Εἰσαγ. σ. 802. — Δι' ἀσφάλισιν εἰς Ι.Κ.Α., ΣΕ 2841 σ. 36, Ἔγκ. σ. 1125. — Βασικὴ προϋπόθεσις δι' ὑπαγωγὴν εἰς ἀσφάλισιν Ταμείου Ἐπικουρικῆς Ἀσφαλίσεως Προσωπικοῦ Ὀργανισμῶν Κοινωνικῆς Ἀσφαλίσεως ἡ παροχὴ ὑπηρεσιῶν εἰς τὸν ἐργοδότην του κατὰ κυρίαν ἀπασχόλησιν, ΣΕ 1959 σ. 1315.—Μισθωτοῦ ὡς προϋπόθεσις ἀσφαλίσεως, ΝΖ σ. 702. — Παροχὴ ὑπηρεσιῶν εἰς πλείονας ἐργοδότας καὶ κύριον ἐπάγγελμα, ΑΠ 318 σ. 803, Εἰσαγ. σ. 802.

Κῶδιξ Ἐργασίας. Βλ. λ. *Ἐργατικὴ νομοθεσία.*

Λ

Λατομεῖα. Νόμιμοι ὧραι ἐργασίας ἐργαζομένων εἰς λατομεῖα· ἐφαρμογὴ ἐθνικῶν συλλογικῶν συμβάσεων, Π 49 σ. 295. — Ἐργατοτεχνῖται λατομείων, ἀσβεστοποιείων· ὑπαγωγὴ εἰς κανονισμὸν βαρέων καὶ ἀνθυγιεινῶν ἐπαγγελμάτων, Ἔγκ. σ. 433.—Παροχὴ ἐπιδόματος ἀνθυγιεινῆς ἐργασίας εἰς ἐργάτας βιομηχανίας τσιμέντων· ἔννοια ὑπ' ἀριθ. 48993)1951 ὑπουργικῆς ἀποφάσεως· ἀνεφάρμοστον ἐπὶ προσωπικοῦ ἐπιχειρήσεων λατομείων καὶ μεταλλείων, ἀνεξαρτήτως ἂν ταῦτα ἀνήκουν εἰς τὸν ἰδιοκτήτην ἐργοστασίου τσιμέντων, ΑΠ 244 σ. 987.—Ἀναγνώρισις ἡμερομισθίων λατόμων κατ' ἄρθρον 7 § 7 ν. δ)τος 4104)1961· κατὰ τίνος στρέφεται ἡ ἀγωγή, Π 24461 σ. 356, Π 1233 σ. 357.

Λαχείου πωληταί. Κατάταξις εἰς μισθολογικὰς κλάσεις τεκμαρτῶν ἡμερομισθίων τῶν πωλητῶν λαϊκοῦ λαχείου διὰ τὸ ἔτος 1965, Ἔγκ. σ. 360.

Λέσχαι. Ἐὰν τὸ προσωπικὸν κυλικείου λέσχης, ἀνηκούσης εἰς σωματεῖον, δικαιοῦται ἀναπαύσεως κατὰ Κυριακὴν ἢ κατ' ἄλλην ἡμέραν τῆς ἑβδομάδος, Γν. Σ. σ. 1126.

Λεωφορεῖα. Βλ. λ. *Αὐτοκίνητα.*

Ληξιαρχεῖα. Ἐπίδομα ὑπερωριακῆς ἐργασίας

προσωπικοῦ Γραμματείας Ληξιαρχείων κλπ., Ἐγκ. σ. 933.

Λιμενικά Ταμεῖα. Βλ. λ. *Ταμεῖα*.

Λογαριασμοί. Βλ. καὶ λ. *Διανεμητικὸς Λογαριασμός, Κοινωνικαὶ Ἀσφαλίσεις*. Σύστασις Εἰδικοῦ Λογαριασμοῦ Κοινωνικῆς Ἀσφαλίσεως διὰ συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας, ΣΕ 1277 σ. 668.

Λογιστοί. Νόμιμοι ὧραι ἐργασίας προσωπικοῦ καταστημάτων ἀνωνύμων ἑταιρειῶν περιπτώσεις λογιστοῦ, ἐργαζομένου εἰς ὑποκατάστημα χονδρικῆς πωλήσεως καπνοῦ· ἀνεφάρμοστον 7ώρου ἐργασίας ἐπ' αὐτοῦ, ΑΠ Ὁλ. 685 σ. 22.—Ἔκτασις ἰσχύος διαιτητικῆς ἀποφάσεως περὶ ἀποδοχῶν λογιστῶν ὑπαγωγὴ καὶ νοσηλευτικῶν Ἱδρυμάτων, Ἔγγρ. σ. 179. —Ἔκτασις ἐφαρμογῆς ὑπ' ἀριθ. 25)1960 διαιτητικῆς ἀποφάσεως περὶ μισθοῦ λογιστῶν· ἀνεφάρμοστον ἐπὶ νομικῶν προσώπων δημοσίου δικαίου, Π 24245 σ. 288, Εἰσαγ. σ. 287. — Ἐφαρμογὴ διαιτητικῆς ἀποφάσεως 25)1960 περὶ μισθοῦ λογιστῶν καὶ ἐπὶ νοσηλευτικῶν καὶ λοιπῶν Ἱδρυμάτων ἢ ὀργανισμῶν ἐν γένει, ἀποσκοπούντων εἰς τὴν προστασίαν τῆς δημοσίας ὑγείας. Ἐξαιρέσει τῶν νοσηλευτικῶν Ἱδρυμάτων τοῦ ν. δ)τος 2592)1953· ἀνεφάρμοστον ταύτης ἐπὶ Ταμείου Ἀσφαλίσεως Προσωπικοῦ Ο.Τ.Ε.· ἀνεφάρμοστον καὶ τῆς διαιτητικῆς ἀποφάσεως 2)1961 περὶ μισθοῦ προσωπικοῦ Γραφείων, Π 24245 σ. 288, Εἰσαγ. σ. 287.—Ἔννοια λογιστοῦ δι' ἐφαρμογὴν τῶν ὑπ' ἀριθ. 25)1960 καὶ 37)1963 διαιτητικῶν ἀποφάσεων· τηρούμενα ὑπὸ τοῦ λογιστοῦ ἐμπορικὰ βιβλία· διάκρισις ἀπὸ βοηθοῦ λογιστοῦ, Π 60 σ. 352.—Ἐφαρμογὴ ὑπ' ἀριθ. 25)1960 διαιτητικῆς ἀποφάσεως περὶ ἀποδοχῶν λογιστῶν· κήρυξις ὑπὸ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας ὑποχρεωτικῆς διαιτησίας καὶ Πατριωτικοῦ Ἱδρύματος Κοινωνικῆς Προνοίας καὶ Ἀντιλήψεως (Π.Ι.Κ.Π.Α.), ἀποσκοποῦντος προστασίαν δημοσίας ὑγείας· ἔννοια λογιστοῦ, Π 1228 σ. 732.—Δέσμευσις ἐκ τῆς ὑπ' ἀριθ. 25) 1960 διαιτητικῆς ἀποφάσεως περὶ λογιστῶν, ΑΠ 287 σ. 793. — Ἔκδοσις ὑπ' ἀριθ. 37)1963 ἀποφάσεως Δ.Δ.Δ.Δ. Ἀθηνῶν περὶ ὅρων ἐργασίας καὶ ἀμοιβῆς λογιστῶν καὶ βοηθῶν λογιστῶν χώρας· κατάθεσις εἰς Εἰρηνοδικεῖον Ἀθηνῶν· ἐξίσωσις ἀπὸ ἀπόψεως μισθολογικῆς μεταχειρίσεως βοηθῶν λογιστῶν πρὸς τὴν γενικωτέραν κατηγορίαν ὑπαλλήλων Γραφείων· ἔννοια λογιστοῦ καὶ βοηθοῦ λογιστοῦ· ἐπιδόματα τέκνων καὶ γάμου· χρονικὰ ὅρια ἐργασίας· ὑπολογισμὸς ὡρῶν Χριστουγέννων καὶ Πάσχα· αἴτημα περὶ εἰδικῆς κλιμακώσεως χρόνου διαρκείας ἀδείας μισθωτῶν, ΣΕ 2057 σ. 908.—Ἐφαρμογὴ τῶν ὑπ' ἀριθ. 25)1960 καὶ 37)1963 διαιτητικῶν ἀποφάσεων· ἔννοια λογιστοῦ καὶ βοηθοῦ λογιστοῦ· βοηθοὶ λογιστῶν ὄχι μόνον ἐκεῖνοι, οἵτινες ἐν τοῖς λογιστηρίοις ἀπασχολοῦνται ὑπὸ τὴν καθοδήγησιν τῶν λογιστῶν εἰς τὴν τήρησιν καὶ ἐνημέρωσιν τῶν λογιστικῶν βιβλίων, ἀλλὰ καὶ ἐκεῖνοι, οἱ ὁποῖοι ἐν τοῖς λογιστηρίοις καὶ ὑπὸ τὴν καθοδήγησιν τῶν λογιστῶν ἀπασχολοῦνται εἰς τὴν σύνταξιν καταστάσεων ἢ ἄλλων ἐγγράφων, ἐνεχόντων ἀνάλυσιν καὶ λογιστικὴν διατύπωσιν οἰκονομικῶν πράξεων, ἀρρήκτως συνδεδεμένων μὲ λογιστικὰ βιβλία, ΑΠ 446 σ. 1300.—Ἀναφορὰ οἰκονομικοῦ εὐεργετήματος καταβολῆς ἡλαττωμένων εἰσφορῶν πρὸς τὸ Ι.Κ.Α. καὶ λοιπὰ Ταμεῖα κατ' ἄρθρον 1 νόμου 3213)1955 καὶ εἰς τὸ ὑπηρετοῦν εἰς τὸ λογιστικὸν τμῆμα τῆς βιομηχανικῆς ἐπιχειρήσεως προσωπικόν, ΑΠ 298 σ. 992.

Λογιστικὰ βιβλία. Βλ. καὶ λ. *Λογιστοί*. Ἐργοδότου· ἀξίωσις μισθωτοῦ ἀμειβομένου ἐπὶ ποσοστοῖς ἐκ τῶν κερδῶν περὶ ἐπιδείξεως· ἐργατικὴ διαδικασία, Π 38 σ. 1289.

Λουτρά. Δικαίωμα προσθέτου ἀμοιβῆς δι' ἐργασίαν κατὰ Κυριακὰς καὶ τοῦ προσωπικοῦ λουτρῶν καθαριότητος, ἰαματικῶν καὶ θαλασσίων· ὥρα δι' ἑορτάς· δαπάνη ὑλικοῦ καθαριότητος καὶ ἐργατικὴ διαδικασία· ὑδροθεραπευτικῶν προσωπικόν· ὧραι ἐργασίας, ΑΠ 460 σ. 1414.

Μ

Μάγειροι. Δημοσίου δικαίου ἡ σχέσις προσλαμβανομένου ὡς μαγείρου ὑπὸ Ὀρφανοτροφείου καὶ Οἰκοτροφείου νόμου 2851)1922, Π 147 σ. 536.

Μαθητευόμενοι. Ἐργατοτεχνῖται βιομηχανιῶν πλαστικῶν ὑλῶν· διάκρισις μαθητευομένων ἐν τῷ καθορισμῷ ἡμερομισθίων διὰ τῆς 2)1959 διαιτητικῆς ἀποφάσεως, ΑΠ 779 σ. 218.

Μαῖαι. Παροχὴ ἐργασίας εἰς νοσηλευτικὰ Ἱδρύματα· ὧραι ἐργασίας· ρύθμισις διαβαθμίσεως καὶ μισθοῦ, ΑΠ 120 σ. 471.

Μαΐτρ. Ἐφαρμογὴ τῆς ὑπ' ἀριθ. 4)1962 ἀποφάσεως τοῦ Δ.Δ.Δ.Δ. Ἀθηνῶν «περὶ τῶν ὅρων ἀμοιβῆς καὶ ἐργασίας προσωπικοῦ ἐστιατορίων κλπ. χώρας» ἔννοια αὐτῆς περὶ προσλήψεως καὶ ἀποδοχῶν «μαΐτρ», ΑΠ 443 σ. 1503.

Μακαρονοτεχνῖται. Βλ. λ. *Ταμεῖα*.

Μάρτυρες. Ἀποβολὴ λόγῳ ὠφελείας, Π 37 σ. 725.

Μείωσις. Ἠθικὴ μισθωτοῦ· κριτήρια, ΑΠ 202 σ. 719.—Ἀποδοχῶν· βλαπτικὴ μεταβολὴ ὅρων συμβάσεως ἐργασίας, ΑΠ 791 σ. 201. — Μισθοῦ ἐπὶ ἀπασχολήσεως προσωπικοῦ Γραφείων ἐπιχειρήσεων ἐπὶ χρόνον ἐλάσσονα τῶν 3 1)2 ὡρῶν, ΑΠ 657 σ. 10.—Μειωμένη ἀπασχόλησις καὶ μισθός, ΑΠ 782 σ. 283, Π 26 σ. 468, Εἰσαγ. σ. 468, Π 1795 σ. 477.—Μειωμέναι εἰσφοραὶ πρὸς τὸ Ι.Κ.Α. κατὰ νόμον 3213)1955· ἔννοια βιομηχανικῶν ἐπιχειρήσεων. Βλ. λ. *Βιομηχανίαι*.

Μεταβίβασις. Περιουσίας ἢ ἐπιχειρήσεως· προστασία μισθωτῶν ἐπὶ μεταβολῆς προσώπου τοῦ ἐργοδότου· δικαιώματα ἐκ τοῦ ἄρθρου 6 νόμου 2112 καὶ ἄρθρου 479 Α.Κ.· προϋπόθεσις ἐφαρμογῆς αὐτοῦ, ΑΠ 774 σ. 152, ΑΠ 158 σ. 530.—Μεταβίβασις περιουσίας ἢ ἐπι-

χειρήσεως κατ' άρθρον 479 Α.Κ., ίδρυομένης έκ τοῦ νόμου σωρευτικῆς ἀναδοχῆς τοῦ ἀποκτῶντος ἐναντι τοῦ δανειστοῦ μέχρι τῆς ἀξίας τῶν μεταβιβαζομένων στοιχείων διά τά εἰς τήν περιουσίαν ἡ ἐπιχείρησιν ἀνήκοντα χρέη· ἔννοια διατάξεως, ΑΠ 274 σ. 979. — Μεταβολή προσώπου ἐργοδότου· ἔννοια ἄρθρου 6 νόμου 2112)1920· συνέπειαι. Βλ. λ. *Καταγγελία συμβάσεως ἐργασίας* (παράγραφοι Ι. Δ'). — Καταβολή ἀσφαλιστικῶν εἰσφορῶν ἐπί μεταβιβάσεως ἐπιχειρήσεως· ἂν τό ἄρθρον 479 τοῦ Α.Κ. ἔχη ἐφαρμογήν καί εἰς τάς περιπτώσεις μεταβιβασθεισῶν ἐπιχειρήσεων ὀφειλετῶν τοῦ Ι.Κ.Α., ἤτοι ἂν οἱ ἀποκτήσαντες παρά ὀφειλετῶν τοῦ Ἱδρύματος τήν ἐπιχείρησίν των εὑθύνωνται ἐναντι αὐτοῦ διά τά πρός τοῦτο χρέη ἐξ εἰσφορῶν τῶν μεταβιβασάντων τάς ἐπιχειρήσεις, Γν. Σ. σ. 1444.

Μεταβολή. Σημαίας πλοίου· συνέπειαι, ΑΠ 646 σ. 29, Παρατ. σ. 30. — Βάσεως ἀγωγῆς· μή λῆψις ὑπ' ὄψιν ἰσχυρισμῶν ἀποτελούντων μεταβολήν τῆς βάσεως τῆς ἀγωγῆς, προταθέντων τό πρῶτον ἐνώπιον τοῦ Ἐφετείου· οὐ λόγος ἀναιρέσεως, ΑΠ 785 σ. 289.—Μισθοῦ κατά μονάδα εἰς χρονικόν μισθόν, Γνμδ. νμθ. σ. 449.—Ἐπιδόματος ἀναπροσαρμογῆς εἰς σύνταξιν ἀναπηρίας· ἔννοια διατάξεων Κανονισμοῦ Παροχῶν τοῦ Ταμείου Ἐπικουρικῆς Ἀσφαλίσεως Μισθωτῶν Κλωστοϋφαντουργίας, ΣΕ 3162 σ. 488.—Μονομερής ὅρων συμβάσεως ἐργασίας· προσώπου ἐργοδότου. Βλ. λ. *Καταγγελία συμβάσεως ἐργασίας* (παράγραφοι Ι. Δ', Ε'.).—Ἀσφαλιστικοῦ φορέως· διαδοχική ἀσφάλισις. Βλ. λ. *Ταμεῖα*.—Μετατροπή συμβάσεως ἐργασίας ἀορίστου χρόνου εἰς ὡρισμένου πρός καταστρατήγησιν τοῦ νόμου, Π 1250 σ. 615.

Μετάθεσις. Προσωρινή ὑπαλλήλου Σ.Ε.Κ. ἀπό ἐξωτερικῆς εἰς ἐσωτερικήν ὑπηρεσίαν· ἐξακολουθεῖ οὗτος νά ἀνήκη ὀργανικῶς εἰς τήν Ἐξωτερικήν Ὑπηρεσίαν, μέχρις οὗ, παρεχομένης τῆς ἀνωτάτης διαρκείας τῆς προσωρινῆς μεταθέσεως, ἤθελε τυχόν ἐπέλθει μονιμοποίησις αὐτοῦ κατά τινα τῶν ὁριζομένων τρόπων, ΑΠ 725 σ. 222.

Μεταλλεῖα. Βλ. καί λ. *Ταμεῖα (Μεταλλευτῶν)*. Εἰσφοραί μεταλλευτικῶν ἐπιχειρήσεων πρός τό Ι.Κ.Α.· συμβάσεις μετά τοῦ Δημοσίου· ἀνάληψις ὑποχρεώσεως περί μή καταβολῆς ηὐξημένων εἰσφορῶν· ἀπαλλαγή τῶν κατά τό ν. δ. 4104)1960 αὐξήσεων εἰσφορῶν πρός τό Ι.Κ.Α., ΑΠ 676 σ. 355.—Ἀναγνώρισις ἡμερομισθίων μεταλλευτῶν κατ' ἄρθρον 7 § 7 ν.δ. 4104)1960 ἀγωγή κατά τῆς παρά τῇ ὁποίᾳ ἐπραγματοποιήθησαν τά ἡμερομίσθια ἐπιχειρήσεως· μή λειτουργούσης τῆς ἐπιχειρήσεως, εἴτε διότι διελύθη τό νομικόν πρόσωπον αὐτῆς, εἴτε διότι ἐξέλιπον τ' ἀσκοῦντα αὐτήν φυσικά πρόσωπα, τότε, ὑπαρχόντων εἰδικῶν διαδόχων, πρέπει κατά τούτων νά στρέφηται ἡ ἀγωγή καί νά προσκαλῆται τό Ι.Κ.Α., ἵνα παρέμβῃ, μή ὑπαρχόντων ὅμως τοιούτων ἡ ἀγωγή δέν ἀπευθύνεται καθ' ὡρισμένου ἐναγομένου, ἀλλ' ἀρκεῖ μόνη ἡ προσεπίκλησις πρός παρέμβασιν τοῦ Ι.Κ.Α.· δικαίωμα καί τῶν λατόμων, Π 24461 σ. 356.—Αὐτοδικαία ἡ παρά τῷ τέως Ταμείῳ Μεταλλευτῶν ἀσφάλισις τῶν εἰς μεταλλευτικάς ἐπιχειρήσεις ἐργαζομένων, μή ἐξαρτωμένη ἐκ τῆς τυπικῆς ἐγγραφῆς τούτων εἰς τό μητρῷον τοῦ Ταμείου· ἀναγνώρισις ἡμερομισθίων τῶν προσώπων τούτων κατά τό ν. δ. 4104)1960 (ἄρθρον 7), Π 1233 σ. 357.—Προθεσμία ἀσκήσεως δικαιώματος ἀναγνωρίσεως ἡμερομισθίων μεταλλευτῶν, Ἔγκ. σ. 1126.—Ὅροι ὑγιεινῆς καί ἀσφαλείας εἰς μεταλλεῖα· πάθησις ἐργάτου λόγῳ παραβάσεως τούτων· χρηματική ἱκανοποίησις δι' ἠθικήν βλάβην παθόντος μισθωτοῦ, Π 23274 σ. 414. — Παροχή ἐπιδόματος ἀνθυγιεινῆς ἐργασίας εἰς ἐργάτας βιομηχανίας τσιμέντων· ἔννοια ὑ.ἀ. ὑπ' ἀριθ. 48993)5059)1951· ἀνεφαρμοστον ἐπί προσωπικοῦ ἐπιχειρήσεως λατομείων καί μεταλλείων, ἀνεξαρτήτως ἂν ταῦτα ἀνήκουν εἰς τόν ἰδιοκτήτην ἐργοστασίου τσιμέντων, ΑΠ 244 σ. 987.

Μετάνοια ἔμπρακτος. Βλ. λ. *Ἔμπρακτος μετάνοια*.

Μετάταξις. Προϋπηρεσία μεταταγέντων εἰς κατηγορίαν ὑπαλλήλου ἐκ τῆς ὑπηρεσίας τοῦ ἐργάτου δι' ἐφαρμογήν τῆς ὑπ' ἀριθ. 28)1963 διαιτητικῆς ἀποφάσεως περί ἀποδοχῶν προσωπικοῦ Γραφείων ἐπιχειρήσεων, Ἔγγρ. σ. 179.—Ὑπηρέτου εἰς ὑπάλληλον καί προϋπηρεσία προσωπικοῦ Γραφείων κατά τάς διαιτητικάς ἀποφάσεις 14)1956 καί 2)1959, ΑΠ 739 σ. 280.—Ἀπό κατεχομένης θέσεως τοῦ διοικητικοῦ ὑπαλλήλου τῆς Δ.Ε.Η. εἰς τήν τοῦ ἐπί παγίᾳ ἀμοιβῇ δικηγόρου, μετά τόν διορισμόν των, ὡς τοιούτου· προϋποθέσεις· κατάρτισις συμβάσεως, ΑΠ 785 σ. 289.—Προσωπικόν Σ.Ε.Κ.· μετάταξις· ἐπίδομα παραμονῆς ἐν τῷ αὐτῷ βαθμῷ, ΑΠ 467 σ. 1501.

Μεταφοραί. Ἀνεφάρμοστον σ.σ.ἐ. προσωπικοῦ ἐπιχειρήσεων πετρελαιοειδῶν προϊόντων ἐπί τῶν ὁδηγῶν μεταφορικῶν βυτιοφόρων αὐτοκινήτων, τῶν μή συνδεομένων μετά τῶν ἐπιχειρήσεων διά συμβάσεως ἐργασίας, ἀλλ' ἀναλαμβανόντων διά συμβάσεως ἐργασίας μετ' ἄλλης ἐπιχειρήσεως μεταφορᾶν τήν μεταφοράν τῶν πετρελαιοειδῶν, ΑΠ 362 σ. 1308. — Ἔλλειψις δικαιώματος μισθωτῶν ἐπιχειρήσεων μεταφορᾶς πρός ἑβδομαδιαίαν ἀνάπαυσιν, Π 638 σ. 285.

Μεταχείρισις ἴση. Βλ. λ. *Ἴση μεταχείρισις*.

Μετοχικόν Ταμεῖον. Βλ. λ. *Ταμεῖα*.

Μήνυσις. Κατά μισθωτοῦ δι' ἀξιόποινον πρᾶξιν καί καταγγελία συμβάσεως ἐργασίας. Βλ. λ. *Καταγγελία συμβάσεως ἐργασίας* (παράγραφοι Ι. Γγ' καί ΙΙ Δ'). — Ὑποβολή μηνύσεως δι' ἀξιόποινον πρᾶξιν μισθωτοῦ πολεμιστοῦ καί συνέπειαι, Π 13455 σ. 409, πρβλ. Εἰσαγ. σ. 409.—Ὑποβολή μηνύσεως ἐκ μέρους τοῦ μισθωτοῦ κατά τοῦ ἐργοδότου του, ἥτις ἀποδεικνύεται δικαστικῶς ἀναληθής· σπουδαῖος λόγος δι' ἀπόλυσιν συνδικαλιστικοῦ στελέχους, ΣΕ 402 σ. 395.

Μητρῷον. Ἐγγραφή ἀσφαλιστέου εἰς μητρῷον

ασφαλιστικοῦ ὀργανισμοῦ, ἵνα καταστῇ ἐνεργὸς ὁ ἀτομικὸς ἀσφαλιστικὸς δεσμός, ΣΕ 191 σ. 425. — Μὴ ἀναγκαία ἡ ἐγγραφὴ εἰς μητρῶον Ταμείου διὰ τὴν δημιουργίαν τῆς δημοσίου δικαίου ἀσφαλιστικῆς σχέσεως, ΑΠ 776 σ. 168.—Ἐγγραφὴ εἰς μητρῶον καὶ ἀσφάλισις Ι.Κ.Α., Π 37 σ. 725.

Μηχανήματα — Μηχανικοί. Παροχὴ ἐργασίας, συναδευομένη καὶ ἀπὸ τὴν ταυτόχρονον χρῆσιν ἐργαλείων πότε χαρακτηριστέα ἡ σύμβασις ὡς μίσθωσις ἐργασίας· σύμβασις ἔργου ἡ σκοποῦσα τὴν πραγματοποίησιν ὡρισμένου ἀποτελέσματος διὰ μηχανῆς καὶ προσωπικῆς ἐργασίας· πότε χαρακτηριστέα ὡς σύνθετος σύμβασις ἐκμισθώσεως πράγματος καὶ ἐργασίας, Π 13 σ. 538.—Ἔννοια ἰδιωτικοῦ ὑπαλλήλου κατὰ ν. δ. 2655)1953· περίπτωσις ἐπιβλέψεως κανονικῆς λειτουργίας μηχανήματος καὶ καθοδηγήσεως ἐργατῶν κλπ., ΑΠ 444 σ. 1504.—Ἔννοια ἰδιωτικοῦ ὑπαλλήλου· χειριστὴς γεωτρυπάνου μηχανικαὶ γνώσεις· πρωτοβουλία καὶ εὐθύνη ἐν τῇ ἐκτελέσει τῆς ἐργασίας· χαρακτηρισμὸς ὡς ὑπαλλήλου, ΑΠ 775 σ. 217.—Ἀκυρότης συμφωνίας περὶ χειρισμοῦ ἐκσκαπτικοῦ μηχανήματος, ὡς ἐκ τῆς ἐλλείψεως τῆς σχετικῆς νομίμου ἀδείας παρὰ τῷ προσλαμβανομένῳ, ΑΠ 144 σ. 533.—Ἄκυρος ἡ ἄνευ πτυχίου μηχανοδηγοῦ - χειριστοῦ, πρακτικοῦ μηχανικοῦ ἢ μηχανοδηγοῦ συναπτομένη σύμβασις, τοῦ μισθωτοῦ διατελοῦντος ἐν ἁπλῇ σχέσει ἐργασίας· παῦσις ἀποδοχῆς ὑπηρεσιῶν καὶ συνέπειαι κατὰ νόμον 3198)1955· ἀπόλυσις πρὸ τῆς λήξεως τοῦ συμβατικοῦ χρόνου· ἔλλειψις ὑπερημερίας τοῦ ἐργοδότου κατ' ἄρθρον 656 Α.Κ., προϋποθέτον ἔγκυρον σύμβασιν ἐργασίας· ἰσχυρισμὸς μισθωτοῦ περὶ καταχρήσεως δικαιώματος ἐκ τῆς προβολῆς τῆς ἀκυρότητος τῆς συμβάσεως, ΑΠ 462 σ. 1357. — Διατάξεις περὶ ἐπιβλέψεως καὶ συντηρήσεως μηχανημάτων ἐκτελέσεως τεχνικῶν ἔργων· ἀκυρότης συμβάσεως ἐκ τῆς ἐλλείψεως πτυχίου πρακτικοῦ μηχανικοῦ διὰ λόγους ἀσφαλείας προσώπων· ἀπόδοσις ὠφελείας ἐργοδότου κατ' ἄρθρον 904 Α.Κ ἐπὶ ἀκύρου συμβάσεως ἐργασίας, ΑΠ 295 σ. 918.—Μισθοὶ πρακτικῶν μηχανικῶν καὶ μηχανοδηγῶν· δικαίωμα προσθέτου ἐπιδόματος ἐπὶ τοῦ βασικοῦ μισθοῦ τῶν πρακτικῶν μηχανικῶν, τῶν χαρακτηριζομένων ὑπὸ τῆς ἐπιχειρήσεως ὡς ὑπευθύνων προϊσταμένων· ἔννοια διατάξεων· ἀξίωσις κατὰ τῶν Σ.Ε.Κ., ΑΠ 328 σ. 1239.—Παροχὴ ἐργασίας ἐπὶ σχέσει ἰδιωτικοῦ δικαίου εἰς Κρατικὸν Ὀργανισμὸν Μηχανημάτων Δημοσίων Ἔργων, νομικὸν πρόσωπον δημοσίου δικαίου· δικαίωμα ἀποζημιώσεως ὑπαλλήλου κατὰ νόμον 2112)1920, μὴ ἐχουσῶν ἐφαρμογὴν τῶν διατάξεων περὶ ἀποζημιώσεως προσωπικοῦ τοῦ Δημοσίου, Π 2836 σ. 476.—Ἐπίδομα μελέτης καὶ ἐκτελέσεως ἔργων ὑπαλλήλων Ὑπουργείων καὶ Λιμενικῶν Ταμείων· ἀπαλλαγὴ ἀπὸ κρατήσεως ἢ εἰσφορᾶς; οὐχὶ καὶ κρατήσεως ἢ εἰσφορᾶς ὑπὲρ τοῦ Ἀσφαλιστικοῦ Ταμείου, ΑΠ 188 σ. 868.—Παροχὴ ἐργασίας εἰς Δημοσίαν Ἐπιχείρησιν Ἠλεκτρισμοῦ ὡς μηχανικοῦ· ἀπόλυσις αὐτοῦ· ἰσχυρισμὸς περὶ καταχρηστικῆς καταγγελίας συμβάσεως ἐργασίας πρὸς ἀπαλλαγὴν τῆς ἐπιχειρήσεως ἐκ τῆς βαρυνούσης αὐτὴν εἰσφορᾶς ἐπὶ τῶν τακτικῶν ἀποδοχῶν του διὰ τὸν Εἰδικὸν Λογαριασμὸν ἀσφαλίσεως μηχανικῶν τῆς Δ.Ε.Η.· ἄρχαὶ ἄρθρων 281 καὶ 288 Α.Κ., ΑΠ 241 σ. 1237.—Καθορισμὸς ἀμοιβῆς μηχανικῶν δημοτικῶν ἢ κοινοτικῶν ἔργων· ἀνάθεσις κατ' ἄρθρον 5 § 4 ν. δ)τος 1258)1949 συντάξεως μελετῶν ἢ ἐπιβλέψεως δημοτικῶν ἢ κοινοτικῶν ἔργων εἰς ἰδιώτας μηχανικούς ἐπ' ἀμοιβῇ, καθοριζομένῃ ὑπὸ τοῦ Νομάρχου· ὑπαρξις σχέσεως ἰδιωτικοῦ δικαίου καὶ δὴ ἐξηρτημένης ἐργασίας, ὑποβαλλομένου τοῦ μηχανικοῦ εἰς ἐξάρτησιν ἐναντι τοῦ Δημοσίου, ὅπερ δικαιοῦται νὰ ἀσκῇ ἐποπτείαν καὶ νὰ δίδῃ ὁδηγίας τούτου, μὴ ἀποκλειομένου καὶ ὅταν ὁ μισθωτὸς λόγῳ τῶν γνώσεών του ἀναπτύσσῃ πρωτοβουλίαν ἐν τῇ ἐκτελέσει τῆς ἐργασίας τῆς εἰδικότητός του· παροχὴ δώρων δι' ἑορτὰς Χριστουγέννων καὶ Πάσχα, ΑΠ 293 σ. 975.—Ἐὰν ἀλλοδαποὶ Γερμανοὶ ὑπήκοοι, διπλωματοῦχοι Ἀνωτάτων Σχολῶν τῆς Ἀλλοδαπῆς, ὁμοταγῶν πρὸς τὰς Ἀνωτάτας Σχολὰς τοῦ Ε.Μ.Π., δύνανται νὰ ἀσκήσουν τὸ ἐπάγγελμα τοῦ πολιτικοῦ μηχανικοῦ ἢ ἀρχιτέκτονος ἐν Ἑλλάδι, Γν. Σ. σ. 1409.

Μηχανουργικαὶ ἐπιχειρήσεις. Ὧραι ἐργασίας, ΑΠ 317 σ. 1174.

Μισθός. Βλ. λ. *Ἀποδοχαί, Ἐργασίας σύμβασις, Συλλογικαὶ διαφοραὶ ἐργασίας, Συλλογικαὶ συμβάσεις ἐργασίας, Ὑπάλληλοι δημόσιοι.* Ἐπίσης τὰς λέξεις *Ἄδειαι μισθωτῶν* (παράγραφος 4), *Ἐπιδόματα, Κυριακή, Νυκτερινὴ ἐργασία, Ὑπερωρίαι κλπ.*— Μισθολογικαὶ κλάσεις. Κατάταξις. Βλ. λ. *Κοινωνικαὶ Ἀσφαλίσεις* (παράγραφος 4).

Μίσθωσις ἐργασίας. Βλ. λ. *Ἐργασίας σύμβασις*

Μίσθωσις ἔργου. Ἔννοια· διάκρισις ἀπὸ συμβάσεως ἐργασίας, ΑΠ 791 σ. 201, ΑΠ 202 σ. 719.—Σύμβασις ἔργου ἡ σκοποῦσα τὴν πραγματοποίησιν ὡρισμένου ἀποτελέσματος διὰ μηχανῆς καὶ προσωπικῆς ἐργασίας· πότε χαρακτηριστέα ὡς σύνθετος σύμβασις ἐκμισθώσεως πράγματος καὶ ἐργασίας· ἀναρμοδιότης ἐργατικοῦ δικαστοῦ καὶ παραπομπὴ ἀγωγῆς εἰς ἁρμόδιον δικαστήριον, Π 13 σ. 538.

Μισθωτοί. Βλ. καὶ λ. *Ὑπάλληλοι ἰδιωτικοί, Ὑπηρέται* καὶ τὰ κατ' ἰδίαν θέματα καὶ κατηγορίας μισθωτῶν εἰς τὰς οἰκείας λέξεις.—Ἔννοια μισθωτοῦ καὶ ἀξιώσεις αὐτοῦ κατὰ τὴν ἐργατικὴν διαδικασίαν, ΑΠ 784 σ. 268, Π 13 σ. 538.

Μονιμοποίησις. Ἐκτάκτων Σ.Ε.Κ. καὶ μισθός· ἐπίδομα παραμονῆς ἐν τῷ αὐτῷ βαθμῷ, ΑΠ 467 σ. 1501.—Ἐκτάκτου προσωπικοῦ Δημοσίων Ὑπηρεσιῶν κλπ.—Ἔννοια ν.δ)τος 4193)1961, ΑΠ 279 σ. 1184. — Ἀποδοχαὶ μονιμοποιηθέντων Β. Ναυτικοῦ, Γν. Σ. σ. 46.—Μονιμότης ὑπαλλήλων Γεωργικῶν Συνεταιριστι-

κῶν ὀργανώσεων, ΑΠ 321 σ. 1169.

Μυλεργάται. Βλ. λ. *Τομεῖα*.

Ν

Ναοί. Καθαριστρια· κυρία ἀπασχόλησις καὶ ὑπαγωγὴ εἰς ἀσφάλισιν Ι.Κ.Α., ΣΕ 2841 σ. 37.

Ναυτικοί. Λύσις συμβάσεως ναυτολογήσεως, ἐκτὸς ἄλλων λόγων, καὶ ἐκ τοῦ λόγου τῆς ἀποβολῆς τῆς Ἑλληνικῆς σημαίας τοῦ πλοίου, ὀφειλομένης εἰς τὴν περίπτωσιν ταύτην εἰς τὸν ναυτικὸν ἀποζημιώσεως· λύσις συμβάσεως ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ· ἔννοια ἄρθρου 76 § 2 Κώδικος Ἰδιωτικοῦ Ναυτικοῦ Δικαίου, ΑΠ 646 σ. 29, Παρατ σ. 30.—Καταγγελία συμβάσεως ὑπὸ ναυτικοῦ διὰ βαρεῖαν ἐναντι αὐτοῦ παράβασιν τῶν καθηκόντων τοῦ πλοιάρχου, ΝΖ σ. 322.—Ἔννοια ἄρθρου 74 Κώδικος Ἰδιωτικοῦ Ναυτικοῦ Δικαίου· καταγγελία συμβάσεως ναυτολογήσεως ἐκ μέρους τοῦ ναυτικοῦ ἐν ὑπάρξει βαρείας παραβάσεως τοῦ πλοιάρχου τῶν ἐναντι τοῦ ναυτικοῦ καθηκόντων· τί συνιστᾷ βαρεῖαν παράβασιν· παράβασις καθηκόντων ἀπορρεόντων ἐκ νόμων δημοσίας τάξεως· δικαίωμα τοῦ ναυτικοῦ πρὸς καταγγελίαν τῆς συμβάσεως μετὰ δικαιώματος ἀποζημιώσεως κατ' ἄρθρον 74 τοῦ ἄνω Κώδικος, μόνον ἐὰν ἡ ὑπὸ τῶν ἁρμοδίων Ἀρχῶν τήρησις τῶν ἄνω νόμων τυγχάνῃ δυσχερὴς ἢ ἀδύνατος, Π 1690 σ. 335, Παρατ. σ. 321. —Διαφορὰ χερσαίας ἐργασιακῆς σχέσεως ἀπὸ τὰς θαλασσίας· ἀνεφάρμοστον ἀ. ν. 1836)1951 περὶ προστασίας πολεμιστῶν ἐπὶ ἐφοπλιστικῶν καὶ ναυτιλιακῶν ἐπιχειρήσεων, ἀσυμβιβάστου οὔσης τῆς ἀναγκαστικῆς προσλήψεως μὲ τὴν σχέσιν τῆς ναυτολογήσεως ἐργατῶν θαλάσσης, διεπομένης ὑπὸ εἰδικῶν νόμων, ΑΠ 192 σ. 675. — Προστασία ἐπὶ ἀσθενείας καὶ παλιννόστησις· δικαίωμα ἀσθενήσαντος ναυτικοῦ κατ' ἄρθρον 66 παράγραφος 1 Κ.Ι.Ν.Δ. εἰς μισθὸν καὶ νοσηλείαν, δαπάναις τοῦ πλοίου· ἐὰν δὲ ἡ σύμβασις ναυτολογήσεως λυθῇ λόγῳ τῆς ἀσθενείας καὶ νοσηλεύεται οὗτος ἐκτὸς τοῦ πλοίου δικαιοῦται εἰς τὰ νοσήλεια καὶ εἰς μισθόν, ἐφ' ὅσον διαρκεῖ ἡ ἀσθένεια, ὄχι ὅμως πέραν τῶν τεσσάρων μηνῶν· δικαίωμα ναυτικοῦ κατ' ἄρθρον 78 Κ.Ι.Ν.Δ., λυθείσης τῆς συμβάσεως ναυτολογήσεως, εἰς παλιννόστησιν ἐκτὸς ὡρισμένων περιπτώσεων, ὑποχρεουμένου τοῦ ναυτικοῦ, κατ' ἄρθρον 79, ὅπως ἀσκήσῃ ἀμέλλητι διὰ δηλώσεως πρὸς τὸν πλοίαρχον τὸ δικαίωμα παλιννοστήσεως· προστασία ναυτικοῦ ἐπὶ ἀσθενείας κατ' ἄρθρον 3 ν. δ. 2652)1953, διατηρηθὲν ἐν ἰσχύϊ, ΑΠ 219 σ. 1049.—Ἰσχὺς καὶ δέσμευσις κατὰ πρόσωπα τῶν ἐν τῇ ναυτικῇ ἐργασίᾳ σ.σ.ἐ.· ἔναρξις ἰσχύος ἐναντι τῶν μὴ συμβληθέντων τρίτων ἀπὸ καὶ διὰ τῆς ἐπικυρώσεως αὐτῶν δι' ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐμπορικῆς Ναυτιλίας, ἥτις καθὸ κανονιστικὴ διοικητικὴ πρᾶξις ὡς πρὸς τοὺς τρίτους δέον νὰ δημοσιεύηται εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως· ἔλλειψις ἀναδρομικῆς δυνάμεως τῆς ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ· ἐφαρμογὴ σ.σ.ἐ. προσωπικοῦ ρυμουλκῶν καὶ ἐπὶ τοῦ Ὀργανισμοῦ Λιμένος Πειραιῶς, ΑΠ 354 σ. 1305.—Τὸ πταῖσμα τοῦ ἀσθενήσαντος ναυτικοῦ, ΝΖ σ. 1473. — Ἐφαρμογὴ νόμου 551)1915 καὶ ἐπὶ ἐργατῶν θαλάσσης· ἀτύχημα ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ· ἔλλειψις ὑποχρεώσεως δηλώσεως τοῦ ἀτυχήματος, μὴ ὑπάρχοντος Εἰρηνοδίκου ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ· ἐφαρμογὴ συνεπῶς τριετοῦς παραγραφῆς, Π 4679 σ. 472. — Ἐργατικὸν ἀτύχημα ναυτικοῦ· ἰσχυρισμὸς περὶ παραβάσεως ἐκ μέρους ταῦ παθόντος διατάξεων περὶ ναυτικῆς ἐργασίας, Εἰρ. 5054 σ. 1422.

Ναυτικοὶ πράκτορες. Βλ. λ. *Τομεῖα*.

Ναυτικὸν Βασιλικόν. Ἀποδοχαὶ μονιμοποιηθέντων Β. Ναυτικοῦ, Γν. Σ. σ. 46.—Ἐργατοτεχνῖται Β. Ναυτικοῦ κατὰ τόμον 6321)1934· φύσις σχέσεως· ἀτώμαλα δικαίου, Σημ. σ. 1024.

Ναυτιλιακοὶ ἐπιχειρήσεις. Βλ. λ. *Ναυτικοί*.

Νεοπολεμισταί. Βλ. καὶ λ. *Στράτευσις* (παράγραφος Β'). Διατάξεις ν. δ)τος 1799)1942 περὶ τιμητικῆς προαγωγῆς κλπ. πολεμιστῶν τοῦ πολέμου 1940–1941· ἐπέκτασις εὐεργετημάτων καὶ εἰς τὰ μέλη τῶν ἐθνικῶν ἀνταρτικῶν ὁμάδων καὶ ἐθνικῶν ὀργανώσεων κατὰ τὸν ἀ. ν. 971)1949· ἔννοια διατάξεων· ἀξίωσις δικηγόρου, παρέχοντος ἐπὶ παγίᾳ ἀμοιβῇ ἀποκλειστικῶς νομικὰς αὐτοῦ ὑπηρεσίας εἰς Τράπεζαν, περὶ ὑπαγωγῆς εἰς τὰς ἀνωτέρω διατάξεις, Ε 1822 σ. 101.—Τιμητικὴ προαγωγὴ ὑπαλλήλων μελῶν ἐθνικῶν ὀργανώσεων· ἔναρξις παραγραφῆς ἀξιώσεως ὑπαλλήλου πρὸς τιμητικὴν προαγωγήν κατ' ἄρθρον 251 ΑΚ· ἔναρξις πενταετοῦς κατ' ἄρθρον 250 παράγραφος 17 Α.Κ. παραγραφῆς ἀπὸ τῆς ἰσχύος τοῦ ν. δ)τος 4089)1960· δικαίωμα προαγωγῆς κατ' ἄρθρον 7 ν. δ)τος 1799)1942· γνώμη Ὑπηρεσιακοῦ Συμβουλίου· ἀναίρεσις ἀποφάσεως δικαστηρίου δι' ἔλλειψιν νομίμου βάσεως, διότι δὲν δέχεται ὅτι ὑπῆρξε σύμφωνος γνώμη Ὑπηρεσιακοῦ Συμβουλίου, οὐδὲ ἀποδίδει εἰς ὑπαιτιότητα τῆς ἐργοδότιδος τὴν ἔλλειψιν αὐτῆς, ΑΠ 191 σ. 981. — Τιμητικὴ προαγωγὴ μελῶν ὀργανώσεων ἐθνικῆς ἀντιστάσεως· ἐπέκτασις διατάξεων ἄρθρου 7 ν. δ)τος 1799)1942 περὶ τιμητικῆς προαγωγῆς πολεμιστῶν διὰ τοῦ ἄρθρου 9 ἀ. ν. 971)1949 καὶ εἰς τὰ μέλη τῶν ὁμάδων καὶ ὀργανώσεων ἐθνικῆς ἀντιστάσεως· ἀπαραίτητος προϋπόθεσις πρὸς προαγωγὴν ἡ σύμφωνος γνώμη Ὑπηρεσιακοῦ Συμβουλίου, ἐκτὸς ἂν ὑπαιτιότητι τοῦ ἐργοδότου δὲν ἐλήφθη ἡ γνωμοδότησις αὕτη, ὁπότε οὗτος δὲν ἀπαλλάσσεται τῆς ὑποχρεώσεως του κατ' ἄρθρα 335 καὶ 336 Α.Κ.· ὕπαρξις ὑπαιτιότητος ἐργοδότου, ΑΠ 403 σ. 1048. — Παροχὴ τιμητικοῦ ἐπιδόματος εἰς ὑπαλλήλους πολεμιστὰς πολέμου 1940–1941 Ὀργανισμῶν Ἰδιωτικοῦ Δικαίου· ὑπολογισμὸς αὐτοῦ, εἰς περιπτώσεις μισθοδοτουμένων μὲ μισθολογικὴν βάσιν μεταλλικῶν δραχμῶν, ἐπὶ τοῦ εἰς τοιαύτας δραχμὰς ἢ τιμαριθμικὰς μονάδας προσδιωρισμένου ἀρχικοῦ των βασικοῦ μισθοῦ, προσαυξανομένου κατὰ τὸ ποσοστὸν

τοῦτο καὶ ἐπ' αὐτοῦ, οὕτω προσηυξημένου, ὑπολογιζομένων καὶ τῶν λοιπῶν προπολεμικῶν ἐπιδομάτων, ΑΠ 748 σ. 293.—Ἐφαρμογὴ προστασίας ν.δ. 1799)1942 μόνον ἐπὶ τῶν δυνάμει τῶν ἄρθρων 4 καὶ 5 αὐτοῦ τοποθετουμένων ὑπαλλήλων· προστασία ἀναπήρων κατ' ἀ. ν. 564)1945· ἔκτασις· διάλυσις ἐπιχειρήσεως· συνέπειαι, ΝΖ σ. 178.—Τιμητικὴ προαγωγὴ νεοπολεμιστῶν καὶ ἰδιωτικῶν προσωπικῶν Δημοσίου· ἐὰν εἶναι ἐφαρμοστέον ἐπὶ τοῦ ἰδιωτικοῦ προσωπικοῦ τοῦ Γ.Ε.Α. τὸ ἄρθρον 7 τοῦ ν. δ)τος 1799)1942, Γν. Σ. σ. 176.

Νομάρχης. Διάλυσις σωματείου κατ' ἄρθρον 105 Α.Κ. διὰ παράβασιν νόμου· αἴτησις πρὸς τοῦτο τῆς ἐποπτευούσης Ἀρχῆς δι' ἀγωγῆς ἐνώπιον τοῦ Πρωτοδικείου· ἀρνησις τῆς Ἀρχῆς, ὅπως ἀσκήσῃ ἐνδίκων μέσον ἐνώπιον πολιτικοῦ δικαστηρίου· δὲν εἶναι ἐκτελεστὴ διοικητικὴ πρᾶξις· ἀνεγχώρητον αἰτήσεως ἀκυρώσεως, ΣΕ 241 σ. 324. — Νομοθέτησις ὑπὸ τῶν ἐπὶ τῆς ἐχθρικῆς κατοχῆς Ἑλληνικῶν Κυβερνήσεων· ἐξουσία νομάρχου Ἔβρου πρὸς διορισμὸν ὑπαλλήλων ἀρμοδιότητος πάντων τῶν πολιτικῶν Ὑπουργείων καὶ συνεπῶς καὶ τοῦ Ὑπουργείου Δικαιοσύνης, ΑΠ 472 σ. 1431.

Νομικὰ Πρόσωπα. Καταγγελία συμβάσεως ἐν ὀνόματι νομικοῦ προσώπου, ὡς ἐργοδότου, ὑπὸ φυσικοῦ προσώπου, στερουμένου τῆς πρὸς ἀντιπροσώπευσιν αὐτοῦ ἐξουσίας· πρᾶξις ἀλλοτρία διὰ τὸ νομικὸν πρόσωπον, μὴ ὑπέχον οὔτε ἀστικὴν εὐθύνην ἐναντι τοῦ μισθωτοῦ περὶ πληρωμῆς εἰς τοῦτο μισθοῦ ὑπερημερίας διὰ τὸν ἀπὸ τῆς ἀνυποστάτου αὐτῶ καταγγελίας καὶ ἐφεξῆς χρόνον, ἀλλὰ μόνον ἀπὸ τῆς ἀποκρούσεως ὑπὸ τοῦ ἀληθοῦς ἀντιπροσώπου τῶν προσηκόντως ὑπὸ τοῦ μισθωτοῦ προσενεχθεισῶν ὑπηρεσιῶν· ἐνοχὴ τοῦ ψευδοῦς ἀντιπροσώπου· ἀνεφάρμοστον προθεσμίας ἀγωγῆς ἄρθρου 6 § 1 νόμου 3198)1955 ἐγκρίσεως καταγγελίας ὑπὸ τοῦ νομικοῦ προσώπου· συνέπειαι, ΑΠ Ὁλ. 761 σ. 143. — Προϋπόθεσις ἀσκήσεως καὶ συζητήσεως αἰτήσεως ἀκυρώσεως ἐνώπιον τοῦ Συμβουλίου Ἐπικρατείας ἐπὶ νομικῶν προσώπων· ἀναγκαία ἀπόφασις τοῦ κατὰ τὸ οἰκεῖον αὐτοῦ καταστατικὸν ἁρμοδίου ὀργάνου, ἐξουσιοδοτοῦσα τὸ νομίμως ἐκπροσωποῦν τὸ νομικὸν πρόσωπον ὄργανον πρὸς ἄσκησιν τῆς αἰτήσεως ἀκυρώσεως ἢ ἐγκρίνουσα καὶ ἰσχυροποιοῦσα ἐκ τῶν ὑστέρων τὴν ἄσκησιν ταύτης, προσαγομένης τῆς τοιαύτης ἀποφάσεως εἰς τὸ δικαστήριον τὸ ἀργότερον μέχρι τῆς ἐπ' ἀκροατηρίου συζητήσεως τῆς αἰτήσεως ἀκυρώσεως, ΣΕ 2084 σ. 1375. — Δυνατὴ ἵδρυσις Ν.Π.Δ.Δ διὰ πράξεως τῆς Πολιτείας, εἴτε ὑπὸ τύπον νόμου, εἴτε ὑπὸ τύπον διοικητικῆς πράξεως κατ' ἐξουσιοδότησιν νόμου, ΣΕ 1277 σ. 668, Εἰσαγ. σ. 668. — Δυνητικὴ κατ' ἄρθρον 15 § 1 τοῦ ἀπὸ 23)31.12.1955 β. δ)τος περὶ ἐφαρμογῆς τοῦ Ὑπαλληλικοῦ Κώδικος ἐπὶ ὑπαλλήλων νομικῶν προσώπων δημοσίου δικαίου, προκειμένης πειθαρχικῆς διώξεως ὑπαλλήλου αὐτῶν, ἡ ἀνάκρισις, ἐνεργουμένη ὁσάκις τὰ ὑπάρχοντα στοιχεῖα κρίνονται ὑπὸ τοῦ οἰκείου πειθαρχικοῦ ὀργάνου ἀνεπαρκῆ· δικαίωμα τοῦ ὑπαλλήλου πρὸ τῆς ἀπολογίας αὐτοῦ πρὸς γνῶσιν τῆς σχηματισθείσης δικογραφίας, ΣΕ 479 σ. 421. — Παροχὴ ἐργασίας ἐπὶ σχέσει ἰδιωτικοῦ δικαίου εἰς Κρατικὸν Ὀργανισμὸν Μηχανημάτων Δημοσίων Ἔργων, νομικὸν πρόσωπον δημοσίου δικαίου· δικαίωμα ἀποζημιώσεως ὑπαλλήλου κατὰ νόμον 2112)1920, μὴ ἐχουσῶν ἐφαρμογὴν τῶν διατάξεων περὶ ἀποζημιώσεως προσωπικοῦ τοῦ Δημοσίου· ἔννοια ἄρθρου 18 § 9 β. δ. 23.12.1955 περὶ ἐφαρμογῆς τοῦ Ὑπαλληλικοῦ Κώδικος ἐπὶ τῶν ὑπαλλήλων νομικῶν προσώπων δημοσίου δικαίου ὡς πρὸς τὴν ἀποζημίωσιν τῶν ἀπολυομένων, Π 2836 σ. 476.—Καταγγελία συμβάσεως ἐργασίας μισθωτῶν νομικῶν προσώπων δημοσίου δικαίου· ἐπέκτασις Ὑπαλληλικοῦ Κώδικος ἐπὶ ὑπαλλήλων νομικῶν προσώπων δημοσίου δικαίου· ἔννοια ἄρθρου 18 § 9 ἐδ. γ' τοῦ ἀπὸ 13.12.1955 β. δ)τος «περὶ ἐφαρμογῆς Ὑπαλληλικοῦ Κώδικος ἐπὶ ὑπαλλήλων Ν.Π.Δ.Δ.»· ὑπαγωγὴ μόναν τῶν διὰ σχέσεως δημοσίου δικαίου συνδεομένων καὶ ὄχι τῶν διὰ σχέσεως ἰδιωτικοῦ δικαίου, δικαιουμένων τῆς ἀποζημιώσεως τοῦ νόμου 3198)1955, ΑΠ 216 σ. 674. — Λόγοι ἀπολύσεως κατ' ἀ. ν. 1836)1951 μισθωτῶν πολεμιστῶν· ἁρμόδιον ἐπὶ νομικῶν προσώπων δημοσίου δικαίου τὸ Πειθαρχικὸν Συμβούλιον· διαδικασία ἀπολύσεως, Π 1250 σ. 615. — Λῆξις συμβάσεων γενικῶν διευθυντῶν νομικῶν προσώπων δημοσίου δικαίου· ἔλεγχος διατάξεως ἄρθρου 8 ν. δ. 4352)1964 ὑπὸ συνταγματικὴν ἔποψιν· συνταγματικὴ ἡ διάταξις, οὐδόλως προσκρούουσα εἰς τὴν ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 3 τοῦ Συντάγματος καθιερουμένην ἀρχὴν τῆς ἰσότητος, Π 3611 σ. 861. — Λύσις σχέσεως ὑπαλλήλου διὰ σωματικὴν ἢ πνευματικὴν ἀνεπάρκειαν καὶ δικαίωμα μισθοῦ· χορήγησις ἀναρρωτικῆς ἀδείας ἀπουσίας μετὰ πλήρων ἀποδοχῶν κατ' ἄρθρον 79 §§ 1 καὶ 2 νόμου 1811)1951, τοῦ ὁποίου ἡ ἰσχὺς ἐπεξετάθη καὶ ἐπὶ τῶν ὑπαλλήλων Ν.Π.Δ.Δ., εἰς τὸν συμπληρώσαντα τριετῆ πραγματικὴν ὑπηρεσίαν τακτικὸν ὑπάλληλον· λύσις τῆς συμβάσεως μόνον ἀπὸ τῆς ἀπολύσεως τοῦ ὑπαλλήλου διὰ σωματικὴν ἢ πνευματικὴν ἀνικανότητα καὶ παῦσις τῆς ἐπὶ τοῦ μισθοῦ ἀξιώσεως τοῦ ὑπαλλήλου· διατήρησις ἀκεραίων τῶν ἐπὶ τοῦ μισθοῦ του δικαιωμάτων τοῦ ὑπαλλήλου καὶ μετὰ τὴν λῆξιν τῆς ἀναρρωτικῆς ἀδείας, ἐνόσῳ ἀδυνατεῖ νὰ παράσχῃ περαιτέρω τὰς ὑπηρεσίας του ἀνυπαιτίως, ἤτοι ἕνεκα πλήρους σωματικῆς ἀνικανότητος, ΑΠ 189 σ. 866. — Διάρθρωσις εἰς κλάδους καὶ καθορισμὸς τῆς κατηγορίας ἑκάστου κλάδου καὶ βαθμοῦ τῶν κατὰ τὴν 31 Δεκεμβρίου 1955 ὑφισταμένων τακτικῶν θέσεων ὑπαλλήλων νομικῶν προσώπων δημοσίου δικαίου, κατ' ἐφαρμογὴν τοῦ Ὑπαλληλικοῦ Κώδικος ἐπὶ τῶν ὑπαλλήλων τῶν νομικῶν προσώπων δημοσίου δικαίου· ἔννοια διαρθρώσεως· θέσεις τακτικῶν ὑπαλλήλων Πατριωτικοῦ Ἱδρύματος Κοινωνικῆς Προνοίας καὶ Ἀντιλήψεως (Π.Ι.Κ.Π.Α.), ΑΠ

319 σ. 1240. — Ἀνεφάρμοστον διατάξεως ἄρθρου 22 ν. 3467)1955 περὶ ἀποζημιώσεως κατὰ τὸν ν. 2112)1920 ἀπολυομένων ὑπὸ τῆς Ἐργατικῆς Ἑστίας, ἐπὶ τῶν παραιτουμένων ἐκ τῆς ὑπηρεσίας, ὅτε ἡ λύσις τῆς ὑπαλληλικῆς σχέσεως ἐπέρχεται ἐκ δηλώσεως τῆς βουλήσεως τοῦ ὑπαλλήλου, ὑποχρεωτικῆς διὰ τὸ νομικὸν πρόσωπον καὶ συνεπαγομένης τὴν αὐτοδίκαιαν λύσιν τῆς ὑπαλληλικῆς σχέσεως ἐν περιπτώσει ἀπράκτου παρελεύσεως τῆς ὑπὸ τοῦ νόμου ὁριζομένης τριμήνου προθεσμίας (ἄρθρον 181 παράγραφος 2 Ὑπαλληλικοῦ Κώδικος)· Ἰσχυρισμὸς περὶ πλάνης ὑπαλλήλου ἐν τῇ δηλώσει περὶ παραιτήσεως, ΑΠ 95 σ. 542.—Ὑπάλληλος νομικοῦ προσώπου δημοσίου δικαίου, ἀπασχολούμενος παρέργως εἰς ἄλλην ἐργασίαν· δὲν δύναται νὰ χαρακτηρισθῇ ὡς ἰδιωτικὸς ὑπάλληλος κατὰ κύριον ἐπάγγελμα, ΝΖ σ. 1064. — Δαπάναι μετακινήσεως ὑπαλλήλων νομικῶν προσώπων δημοσίου δικαίου, ἐκτελούντων ὑπηρεσίαν ἐκτὸς Γραφείου· καταβολὴ τούτων ἀσχέτως τῆς παρ' αὐτῶν ἐκτελέσεως ὑπηρεσίας ἐκτὸς Γραφείου καὶ ὑποβολῆς εἰς δαπάνας, ὡς οἱονεὶ προσαύξησις μισθοῦ· ἔξοδα κινήσεως κατ' ἀποκοπὴν κλητήρων τῶν ὑπὸ τὸν ἔλεγχον καὶ τὴν ἐποπτείαν τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας Ὀργανισμῶν· ρύθμισις μισθολογίου ὑπαλλήλων Ι.Κ.Α. πρόσληψις ὑπὸ Ι.Κ.Α. νυκτοφύλακος· δικαίωμα μισθοῦ καὶ ἐξόδων κινήσεως· ὅρια βασικοῦ μισθοῦ ὑπαλλήλων νομικῶν προσώπων δημοσίου δικαίου διὰ καταβολὴν κοινωνικοῦ ἐπιδόματος καὶ εἰδικώτερον διὰ τὸ Ι.Κ.Α., ΑΠ 155 σ. 543.—Αὐξήσεις μισθοῦ δημοσίων ὑπαλλήλων καὶ ὑπαλλήλων νομικῶν προσώπων δημοσίου δικαίου· παροχὴ ὁδηγιῶν διὰ τὴν ἐφαρμογὴν τοῦ ὑπ' ἀριθ. 208)1965 β. δ)τος, Ἐγκ. σ. 929.—Παροχὴ ὁδηγιῶν ἀφορωσῶν τοὺς ὅρους καὶ προϋποθέσεις καταβολῆς τοῦ παγίου ὑπερωριακοῦ ἐπιδόματος (ἄρθρου 4 β. δ)τος 208)1965)· προσωπικὸν νομικῶν προσώπων δημοσίου δικαίου, Ἐγκ. σ. 932. — Ἐκμίσθωσις ἐργασίας ὑπὸ συνταξιούχων Δημοσίου ἐξ ἰδίας ὑπηρεσίας ἢ ἐξ ἰδίου παθήματος τῆς ἐργασίας των εἰς νομικὰ πρόσωπα δημοσίου δικαίου καὶ Τραπέζας ἐν γένει· ἐκπτώσεις ἐκ τῆς ἐκ τοῦ Δημοσίου Ταμείου συντάξεως· ἔννοια μηνιαίων ἀπολαυῶν, ΑΠ 246 σ. 990.—Ὑπαγωγὴ ὑπαλλήλων νομικῶν προσώπων δημοσίου δικαίου εἰς ν. δ. 2963)1954 περὶ Ὀργανισμοῦ Ἐργατικῆς Κατοικίας, μὴ γινομένης διακρίσεως συνδεομένων διὰ σχέσεως δημοσίου ἢ ἰδιωτικοῦ δικαίου· ὑποχρεώσεις ἀπάντων εἰς εἰσφορὰν ὑπὲρ τοῦ Ὀργανισμοῦ, ΣΕ 2175 σ. 1310, ΣΕ 908 σ. 608. — Ἀνασύνθεσις συμβουλίων Ὀργανισμῶν Κοινωνικῆς Πολιτικῆς· ἐξουσιοδότησις Ὑπουργοῦ Ἐργασίας κατ' ἄρθρον 8 ν. δ)τος 4346)1964· ἔννοια ὡς Ὀργανισμῶν Κοινωνικῆς Πολιτικῆς τῶν ἀσκούντων κοινωνικὴν πολιτικὴν νομικῶν προσώπων καὶ δὴ δημοσίου δικαίου, ἐπὶ τῶν ὁποίων μόνον ἐφαρμοστέα ἡ διάταξις τοῦ ἄρθρου 8 ν. δ)τος 4346)1964, οὖσα ἄλλως ἀμφιβόλου συνταγματικοῦ κύρους, ἐὰν ἀφεώρα καὶ εἰς νομικὰ πρόσωπα ἰδιωτικοῦ δικαίου· σύστασις Εἰδικοῦ Λογαριασμοῦ Κοινωνικῆς Ἀσφαλίσεως διὰ συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας, ΣΕ 1277 σ. 668.—Ἀναγκαστικὴ τοποθέτησις πολεμιστῶν, δικηγόρων πολεμιστῶν ἀ. ν. 1836)1951· προϋποθέσεις κλπ. Βλ. λ. *Στράτευσις* (παράγραφος Β').—Δικηγόροι· ἰατροὶ νομικῶν προσώπων δημοσίου δικαίου σχετικὰ θέματα. Βλ. λ. *Δικηγόροι*, *Ἰατροί*.—Ἀνεφάρμοστον ἐπὶ τῶν διὰ σχέσεως ἰδιωτικοῦ δικαίου συνδεομένων τοῦ Ὑπαλληλικοῦ Κώδικος, Εἰσαγ. σ. 468. — Ἐφαρμογὴ ἐπὶ μισθωτῶν νομικῶν προσώπων δημοσίου δικαίου, συνδεομένων διὰ συμβάσεως ἰδιωτικοῦ δικαίου, τοῦ ν. 2112)1920 καὶ οὐχὶ τῶν Π.Υ.Σ. 913)1949 καὶ 956 καὶ 957)1946 (ἐφαρμοζομένων μόνον ἐπὶ μισθωτῶν τοῦ Δημοσίου)· ἐφαρμογὴ καὶ ἄρθρου 8 ν. δ)τος 3789)1957 δι' ἀποζημίωσιν μετ' ἀποχώρησιν αὐτῶν, συνταξιοδοτηθέντων παρὰ τοῦ Ι.Κ.Α.· ἔννοια β. δ)τος 23)24.12.1955 περὶ ἀποζημιώσεως ὑπαλλήλων νομικῶν προσώπων δημοσίου δικαίου, Π 23431 σ. 95, πρβλ. Εἰσαγ. σ. 94.—Ἐφαρμογὴ διατάξεως 8 § 4 ν. δ)τος 3789)1957 περὶ ἀποζημιώσεως ἰδιωτικῶν ὑπαλλήλων ὑπὸ συνταξιοδότησιν παρὰ τοῦ Ι.Κ.Α. καὶ ἐπὶ τῶν ἐπὶ μισθώσει ἐργασίας ἰδιωτικοῦ δικαίου ὑπαλλήλων τῶν νομικῶν προσώπων δημοσίου δικαίου· ἀπόλυσις καὶ ἀποζημίωσις ὑπαλλήλων νομικῶν προσώπων δημοσίου δικαίου, ΑΠ 314 σ. 805.—Ἐφαρμογὴ μετὰ τὸν νόμον 4464)1955 τοῦ νόμου 2112)1920, ἄρθρου 8 νόμου 3198)1951, νόμου 3789)1957 καὶ 539)1945 καὶ διὰ τοὺς ἐπὶ σχέσει ἰδιωτικοῦ δικαίου μισθωτοὺς Δημοσίου καὶ νομικῶν προσώπων δημοσίου δικαίου, ΝΖ σ. 1000.—Πρόσληψις εἰσπράκτορος Ξενοδοχειακοῦ Ἐπιμελητηρίου Ἑλλάδος· σχέσις ἐξηρτημένης ἐργασίας τοῦ ἰδιωτικοῦ δικαίου, Π 23431 σ. 95.—Καθιέρωσις δι' εἰδικῶν διατάξεων ὑπὲρ νομικῶν προσώπων δημοσίου δικαίου τῶν προνομίων τοῦ Δημοσίου· δὲν ἔχει τὴν ἔννοιαν ἐφαρμογῆς διὰ τὸ ἀπολυόμενον προσωπικὸν αὐτῶν τῶν Π. Υ. Σ. 956 καὶ 976)1957, Εἰσαγ. σ. 209.—Παροχὴ ἐργασίας διὰ συμβάσεως ἰδιωτικοῦ δικαίου εἰς τὸ Εἰδικὸν Ταμεῖον Μονίμων Ὁδοστρωμάτων Ἀθηνῶν, ἐξομοιούμενον πρὸς τὸ Δημόσιον· ἐφαρμογὴ καὶ ἐπ' αὐτοῦ διὰ τὴν ἀπόλυσιν μισθωτῶν του τῶν Πράξεων Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου 956 καὶ 976)1947, κυρωθεισῶν διὰ τοῦ ἀ. ν. 913)1949, ΑΠ 759 σ. 209. — Νομοθετικὰ· ἀποζημίωσις ἀπολυομένων μισθωτῶν Δημοσίου καὶ νομικῶν προσώπων δημοσίου δικαίου, συνδεομένων διὰ σχέσεως ἰδιωτικοῦ δικαίου· διάταξις ἄρθρου 24 § 7 νόμου 4464)1965, Σημ. σ. 704.—Ἐφαρμογὴ ὑ. ὁ. 8900)1946 περὶ προσθέτου ἀμοιβῆς δι' ἐργασίαν κατὰ Κυριακὰς καὶ ἐπὶ νομικῶν προσώπων δημοσίου δικαίου, Εἰσαγ. σ. 1295.—Ἐκδίκασις κατὰ τὴν ἐργατικὴν διαδικασίαν ἀξιώσεων μισθωτῶν ἐπὶ σχέσει ἐξηρτημένης ἐργασίας καὶ ἂν ὁ πρὸς ὃν παρασχέθη ἡ ἐργασία εἶναι νομικὸν πρόσωπον δημοσίου δικαίου, ὡς ὁ Ο.Δ.Ε.Π., ΑΠ 784 σ. 268.—Ἀνεφάρμοστον ἐπὶ νομικῶν προσώπων δημοσίου δικαίου τῆς ὑπ' ἀριθ. 25)1960 διαιτητικῆς ἀποφάσεως περὶ μισθοῦ λο-

γιστῶν· ἀνεφάρμοστον ἐπίσης καὶ τῆς ὑπ' ἀριθ. 2)1961 διαιτητικῆς ἀποφάσεως περὶ μισθοῦ ὑπαλλήλων Γραφείων, προϋποθετούσης καὶ μετὰ τὴν κήρυξιν αὐτῆς ὡς ὑποχρεωτικῆς ὕπαρξιν ἐπιχειρήσεως, Π 24245 σ. 288, Εἰσαγ. σ. 287.—Παροχὴ τιμητικοῦ ἐπιδόματος εἰς ὑπαλλήλους, πολεμιστὰς τοῦ πολέμου 1940—1941, Ὀργανισμῶν Ἰδιωτικοῦ δικαίου· ὑπολογισμὸς αὐτοῦ εἰς περιπτώσεις μισθοδοτουμένων μὲ μισθολογικὴν βάσιν μεταλλικῶν δραχμῶν, ΑΠ 748 σ. 293. — Δικαίωμα τῶν ἐπὶ συμβάσει ἐργασίας Ἰδιωτικοῦ δικαίου παρεχόντων ἐργασίαν εἰς νομικὰ πρόσωπα δημοσίου δικαίου (ὡς τὰ Ἐπικουρικὸν Ταμεῖον Ἐξόδου Γερόντων καὶ Ἀνικάνων Ἐργατῶν Μετάλλου) λήψεως τῶν διὰ τοὺς ἐν γένει μισθωτοὺς δώρων κατὰ τὰς σχετικὰς ἀποφάσεις τῶν Ὑπουργῶν Οἰκονομικῶν καὶ Ἐργασίας καὶ ὄχι ἐκείνων κατὰ τὰς ἀποφάσεις τοῦ Ὑπουργοῦ Οἰκονομικῶν· ἀνέλεγκτος ὑπὸ τοῦ Ἀρείου Πάγου κρίσις τοῦ δικαστηρίου περὶ οἰκονομικῆς δυνατότητος τοῦ νομικοῦ προσώπου πρὸς παροχὴν δώρων, ΑΠ 131 σ. 735.—Δέσμευσις καὶ νομικῶν προσώπων δημοσίου δικαίου ὑπὸ ἐθνικῶν ὁμοιοεπαγγελματικῶν συλλογικῶν συλλογικῶν συμβάσεων ἐργασίας, ΑΠ 287 σ. 793.—Νομικὸν πρόσωπον Ἰδιωτικοῦ δικαίου ἡ Δημοσία Ἐπιχείρησις Ἠλεκτρισμοῦ (Δ.Ε.Η.), ΣΕ 3084 σ. 140, ΑΠ 729 σ. 207, Εἰσαγ. σ. 209. — ...δὲν ταυτίζεται πρὸς τὸ Ἑλληνικὸν Δημόσιον, ΑΠ 729 σ. 207. — ...ἀπαράδεκτος αἴτησις ἀκυρώσεως κατὰ πράξεως τοῦ διοικητικοῦ συμβουλίου αὐτῆς, ΣΕ 3084 σ. 140.—Ἰδιωτικοῦ δικαίου νομικὸν πρόσωπον ἡ Βασιλικὴ Πρόνοια· οὐχὶ ἐπιχείρησις, Π 18 σ. 1295. — Εἰδικοὶ Λογαριασμοί, συνιστώμενοι (ὑπὸ τὸ προίσχυον καθεστὼς) διὰ συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας· δὲν ἀποτελοῦν νομικὰ πρόσωπα δημοσίου δικαίου, Εἰσαγ. σ. 668.

Εἶναι νομικὰ πρόσωπα δημοσίου δικαίου. Τὸ ξενοδοχειακὸν Ἐπιμελητήριον τῆς Ἑλλάδος, Π 23431 σ. 95. — Οἱ Ἀσφαλιστικοὶ Ὀργανισμοί, ΝΖ σ. 193.—Τὸ Ταμεῖον Ἀσφαλίσεως Ἀρτεργατῶν, ΝΖ σ. 195.—Τὸ Τ.Ε.Β.Ε., Π 16 σ. 219.—Τὸ Ταμεῖον Ἀσφαλίσεως Προσωπικοῦ Ο.Τ.Ε., Π 24245 σ. 288.—Τὸ Ταμεῖον Ἐπικουρικῆς Ἀσφαλίσεως Δομικῶν καὶ Ξυλουργικῶν Ἐργασιῶν, ΑΠ 48 σ. 357. — Τὸ Ταμεῖον Ἐπικουρικῆς Ἀσφαλίσεως Ὑπαλλήλων Καπνεμπορικῶν Ἐπιχειρήσεων, ΣΕ 190 σ. 423.—Τὸ Ἐπικουρικὸν Ταμεῖον Ἐξόδου Γερόντων καὶ Ἀνικάνων Ἐργατῶν Μετάλλου, ΑΠ 173 σ. 516, ΑΠ 131 σ. 735.—Ὁ Ο.Δ.Ε.Π., ΑΠ 784 σ. 268.—Ὁ Κρατικὸς Ὀργανισμὸς Μηχανημάτων Δημοσίων Ἔργων, Π 2836 σ. 476.—Τὰ Ὀρφανοτροφεῖα καὶ Οἰκοτροφεῖα νόμου 2851)1922, Π 147 σ. 535.—Τὰ Γενικὰ Κρατικὰ Νοσοκομεῖα Σερρῶν, ΣΕ 908 σ. 608. — Οἱ Σ.Ε.Κ., ΑΠ 193 σ. 869. Διὰ τὰ κατ' ἰδίαν νομικὰ πρόσωπα βλ. τὰς οἰκείας λέξεις, ἤτοι *Ἀνεργίας Ὀργανισμός, Δῆμοι - Κοινότητες, Ἠλεκτρικαὶ Ἐπιχειρήσεις, Κοινωνικαὶ Ἀσφαλίσεις, Ὀργανισμοί, Σιδηρόδρομοι, Σωματεῖα, Ταμεῖα* κλπ.

Νομικὸν Συμβούλιον τοῦ Κράτους. Διεξαγωγὴ ὑπὸ τούτου ἐκτὸς τῆς Νομικῆς Ὑπηρεσίας τοῦ Δημοσίου καὶ τῆς τοιαύτης ἑτέρων νομικῶν προσώπων βάσει εἰδικῶν διατάξεων νόμων· περιπτώσεις· δικαστικὴ ἐκπροσώπησις καὶ τοῦ Ο.Γ.Α.· ἀνυπόχρεον τούτου εἰς πρόσληψιν πολεμιστοῦ δικηγόρου κατ' ἀ. ν. 1836)1951, Γν.Σ. σ. 880.

Νομιμοποίησις. Μελῶν ὁμορρύθμου ἑταιρείας πρὸς ἄσκησιν αἰτήσεως ἀναιρέσεως, ΑΠ 657 σ. 10.—Ἐπὶ ἀσκήσεως καὶ συζητήσεως αἰτήσεως ἀκυρώσεως ἐνώπιον τοῦ Συμβουλίου Ἐπικρατείας ὑπὸ νομικῶν προσώπων, ΣΕ 2084 σ. 1375.—Δικαστικὴ ὁμολογία παθητικῆς νομιμοποιήσεως· ἀποκλείει ὑστέραν ἀμφισβήτησιν τῶν συνιστώντων αὐτὴν πραγματικῶν περιστατικῶν, ΑΠ 774 σ. 152. — Παθητικὴ ἐπὶ ἀγωγῆς ἀναγνωρίσεως ἡμερομισθίων μεταλλευτῶν κατ' ἄρθρον 7 § 7 ν. δ. 4104)1960, Π 24461 σ. 356. — Ἐπὶ ἐντάξεως εἰσπρακτόρων εἰς Κ.Τ.Ε.Λ., Π 5971 σ. 870.—Ἐκπροσώπησις Ἰδιοκτήτου λεωφορείου ὑπὸ τοῦ εἰς ὃ εἶναι ἐντεταγμένον τὸ λεωφορεῖον Κ.Τ.Ε.Λ. ἐν τῇ καταβολῇ τῆς ἀντιμισθίας τοῦ ὁδηγοῦ λεωφορείου κατ' ἄρθρον 17 § 1 νόμου 2119)1952, ΑΠ 280 σ. 989.—Ὑπόχρεως πρὸς καταβολὴν μισθοῦ εἰσπρακτόρων λεωφορείων αὐτοκινήτων· ὀρθὴ ἀπόρριψις ἐνστάσεως ἐναγομένου Κ.Τ.Ε.Λ. περὶ ἐλλείψεως παθητικῆς νομιμοποιήσεως, ΑΠ 409 σ. 1182.—Κληρονόμου· τί δέον νὰ ἐπικαλεσθῇ καὶ ἐν ἀμφισβητήσει νὰ ἀποδείξῃ, ΑΠ 100 σ. 1186. — Ἔνστασις κατ' ἐκδοχέως ἀπαιτήσεως δικηγορικῆς ἀμοιβῆς ἐκ τοῦ ἄρθρου 12 ν. δ)τος 4178)1961, ΑΠ 182 σ. 865.—Ἐκπροσώπησις Ο.Τ.Ε. ἐπὶ δικαστηρίου καὶ ἐξωδίκως, ΑΠ 96 σ. 870.—Ἀπόδειξις ὅτι οἱ διάδικοι ἔχουσι τὸ δικαίωμα νὰ ὑπερασπίζωσι τὴν δικαζομένην ὑπόθεσιν ὡς ἐνάγοντες ἢ ἐναγόμενοι κατ' ἄρθρον 68 Πολ. Δικονομίας· δύνανται νὰ ἀπαιτηθῇ κατὰ πᾶσαν στάσιν τῆς δίκης καὶ ἐξ ἐπαγγέλματος, ὑπὸ τὸν περιορισμὸν ὅτι δὲν ὡμολογήθησαν τὰ τὴν νομιμοποίησιν ἀποτελοῦντα πραγματικὰ περιστατικά· μὴ ἀμφισβήτησις ἰδιότητος ἐξ ἀδιαθέτου κληρονόμου, ΑΠ 100 σ. 1186.

Νομιμοφροσύνη. Ἐπέκτασις ἀ.ν. 516)1948 περὶ νομιμοφροσύνης καὶ ἐπὶ τῶν πάσης φύσεως ὀργανισμῶν, ἐπιχειρήσεων ἢ ἐκμεταλλεύσεων κοινῆς ὠφελείας, ἀποφασιζομένης κατὰ ν.δ. 4243)1962 τῆς ἐφαρμογῆς διὰ πράξεως τοῦ ἀσκοῦντος τὴν ἐποπτείαν Ὑπουργοῦ ὑπαγωγὴ καὶ τῆς Δημοσίας Ἐπιχειρήσεως Ἠλεκτρισμοῦ, ὡς ἐπιχειρήσεως κοινῆς ὠφελείας, ἀναγκαῖον ὅμως ὅπως ἀποφασίσῃ περὶ τούτου διὰ πράξεως του ὁ ἁρμόδιος Ὑπουργός, δημοσιευομένης εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως· ἀναγκαστικὴ τοποθέτησις πολεμιστοῦ ἀ.ν. 1836)1951· ἔλλειψις ἐκ τοῦ ἀνωτέρω λόγου ὑποχρεώσεως ὑποβολῆς δηλώσεως νομιμοφροσύνης, ΑΠ 142 σ. 612.—Διοριζομένων κατ' ἀ.ν. 1826)1951 πολεμιστῶν προϋπόθεσις ἐφαρμογῆς ἀ.ν. 516)1948 περὶ νομιμοφροσύνης ἐπὶ τῶν Ὀργανισμῶν καὶ ἐ-

πιχειρήσεων κοινῆς ὠφελείας· τεκμήριον νομιμότητος τῶν διοικητικῶν πράξεων· δικαστικὸς ἔλεγχος διοικητικῶν πράξεων περὶ τοποθετήσεως πολεμιστῶν, Π 1678 σ. 1112.—Προσωπικοῦ Κ.Τ.Ε.Λ.· συνέπειαι ἐπὶ παραλείψεως ἐλέγχου· καταχρηστικὴ ἄσκησις δικαιώματος, Π 38 σ. 1294.

Νόμισμα. Δεσμευτικὴ διὰ τὸ Τμῆμα τοῦ Ἀρείου Πάγου ἡ ἀπόφασις τῆς Ὁλομελείας, ἡ ἐπιλύσασα τὸ ζήτημα τῆς ὑπαγωγῆς τῶν ἀποζημιώσεων ἐξ ἐργατικῶν ἀτυχημάτων πρὸ τῆς 11.11.1944 εἰς τὴν νομισματικὴν διαρρύθμισιν τοῦ ν. 18)1944 καὶ τὸν ἀ.ν. 1073)1945, ΑΠ 746 σ. 214.—Παροχὴ τιμητικοῦ ἐπιδόματος εἰς ὑπαλλήλους πολεμιστὰς τοῦ πολέμου 1940 - 1941 Ὀργανισμῶν Ἰδιωτικοῦ Δικαίου· ὑπολογισμὸς αὐτοῦ εἰς περιπτώσεις μισθοδοτουμένων μὲ μισθολογικὴν βάσιν μεταλλικῶν δραχμῶν, ΑΠ 748 σ. 293.— Κατάρτισις συμβάσεως μισθώσεως ἐργασίας ἐν τῇ ἡμεδαπῇ καὶ ἐκτέλεσις ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ, ἔνθα καὶ ἡ καταβολὴ τοῦ μισθοῦ· ἔγκυρος συνομολόγησις αὐτοῦ εἰς συνάλλαγμα, τῆς καταψηφίσεως ὅμως γινομένης εἰς ἐγχώριον νόμισμα καὶ ἐπὶ τῇ ἐπισήμῳ τιμῇ τοῦ συναλλάγματος κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς πληρωμῆς· ὑπολογισμὸς ἀποζημιώσεως ν. 551)1914, Ε 5054 σ. 1422.

Νομοθετικὴ ἐξουσιοδότησις. Βλ. λ. *Νόμος*.

Νόμος. Δικαστικὸς ἔλεγχος ἐσωτερικῶν τυπικῶν στοιχείων τοῦ νόμου· διάταξις ἄρθρου 57 τοῦ Συντάγματος· ὑποβολὴ προτάσεων, σκοπουσῶν τὴν τροποποίησιν τῶν περὶ συντάξεων νόμων ἢ ἀπονομὴν συντάξεως, ὡς καὶ τὴν ἀναγνώρισιν ὑπηρεσίας, ὡς παρεχούσης τοιοῦτο δικαίωμα, μόνον παρὰ τοῦ Ὑπουργοῦ τῶν Οἰκονομικῶν μετὰ γνωμοδότησιν τοῦ Ἐλεγκτικοῦ Συνεδρίου· δὲν δύνανται τὰ δικαστήρια νὰ προβοῦν εἰς τὸν ἔλεγχον τῆς συνδρομῆς τῶν ἐσωτερικῶν τυπικῶν στοιχείων τοῦ νόμου, ἀποκειμένου ἀποκλειστικῶς εἰς τὸν νομοθέτην, ΑΠ 212 σ. 714.— Νομοθέτησις ὑπὸ τῶν ἐπὶ τῆς ἐχθρικῆς κατοχῆς Ἑλληνικῶν Κυβερνήσεων· ἀναγνώρισις εἰς τὰς ἀπὸ τοῦ Μαΐου 1941 μέχρι τῆς ἀπελευθερώσεως τῆς χώρας ἐκ τῆς ἐχθρικῆς κατατοχῆς Ἑλληνικὰς Κυβερνήσεις, ἀναλαβούσας τὴν ἐξουσίαν ὑπὸ ἐκτάκτους συνθήκας, τῇ συγκαταθέσει τῶν Στρατιωτικῶν Ἀρχῶν κατοχῆς, τοῦ δικαιώματος τῆς λήψεως νομοθετικῶν μέτρων πρὸς τήρησιν τῆς δημοσίας τάξεως καὶ δικαίωμα οὕτω ταύτων εἰς ἔκδοσιν νομοθετημάτων καὶ συντακτικοῦ ἔτι περιεχομένου, ὥστε νὰ μὴ ὑποχωρῇ ἡ ἰσχὺς αὐτῶν ἐκ τῆς ἀντιθέσεώς των πρὸς τὰς διατάξεις τοῦ ἰσχύοντος τότε Συντάγματος· ἐξουσία νομάρχου Ἔβρου πρὸς διορισμὸν ὑπαλλήλων ἀρμοδιότητος πάντων τῶν πολιτικῶν Ὑπουργείων καὶ συνεπῶς καὶ τοῦ Ὑπουργείου Δικαιοσύνης, ΑΠ 472 σ. 1431. —Διάταξις ἄρθρου 57 § 8 τοῦ Συντάγματος, καθ' ἣν οὐδεμία προσθήκη ἢ τροπολογία γίνεται δεκτή, ἂν μὴ σχετίζεται ἀμέσως πρὸς τὸ κύριον περιεχόμενον τῆς προτάσεως νόμου· ἀναφορὰ τούτου εἰς τὰ ἐσωτερικὰ τῆς λειτουργίας τοῦ Νομοθετικοῦ Σώματος, ἀποκειμένου εἰς τοῦτο καὶ ὄχι εἰς τὰ δικαστήρια τοῦ ἐλέγχου τῆς τηρήσεως, ΣΕ 1314 σ. 738.—Μεταβολὴ ὅρων ἐργασίας κατ' ἐφαρμογὴν νόμου· δικαίωμα τῆς Πολιτείας πρὸς μεταβολὴν ὑποχρεώσεων συμβληθέντων, ὑπὸ τοὺς περιορισμοὺς τῶν ἄρθρων 3 καὶ 17 τοῦ Συντάγματος, ΑΠ 729 σ. 207.—Ἐξουσιοδότησις ἄρθρου 15 § 2 ν. 3239)1955 πρὸς διοικητικὰ διαιτητικὰ δικαστήρια, ὅπως ἑρμηνεύουν ὅρους περιεχομένους εἰς διαιτητικὰς ἀποφάσεις κλπ.· ἔννοια αὐτῆς, ΑΠ 731 σ. 99.— Ἁρμοδιότης Ὑπουργοῦ κατὰ νομοθετικὴν ἐξουσιοδότησιν· ἄσκησις ταύτης καὶ ὑπὸ Ὑπουργοῦ Ὑπηρεσιακῆς Κυβερνήσεως, Π 5161 σ. 279.—Ἀνεπίτρεπτον ἐπιβολῆς φόρου διὰ κατὰ νομοθετικὴν ἐξουσιοδότησιν ὑπουργικῆς ἀποφάσεως, Εἰσαγ. σ. 516.—Διακριτικὴ ἐξουσία Διοικήσεως πρὸς ρύθμισιν συντάξεων κατ' ἐφαρμογὴν παρασχεθείσης εἰς αὐτὴν κανονιστικῆς ἁρμοδιότητητος, ΣΕ 1064 σ. 874.—Νομοθετικὴ ἐξουσιοδότησις καὶ συλλογικαὶ συμβάσεις ἐργασίας, ΝΖ σ. 960.—Κατάταξις εἰς κλάσεις δι' ἀσφαλιστικὰς εἰσφορὰς Ι.Κ.Α.· ἔγκυρος ἡ ἔκδοσις ἀποφάσεως Διοικ. Συμβουλίου τοῦ Ι.Κ.Α., καίτοι δὲν ἐξεδόθη ἐντὸς τοῦ Ὀκτωβρίου τοῦ προηγουμένου ἔτους ἢ ἐντὸς διμήνου κλπ., χωρὶς νὰ ὑφίσταται ὑπεξουσιοδότησις τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας, τῆς προθεσμίας τοῦ νόμου οὔσης ἐνδεικτικῆς, Ε 1337 σ. 1054.—Ἵδρυσις νομικῶν προσώπων δημοσίου δικαίου μόνον διὰ πράξεως τῆς Πολιτείας, εἴτε ὑπὸ τύπον νόμου, εἴτε ὑπὸ τύπον διοικητικῆς πράξεως κατ' ἐξουσιοδότησιν νόμου, ΣΕ 1277 σ. 668.—Κύρωσις διὰ νόμου ἀκύρου ἀποφάσεως Ὑπουργοῦ Ἐργασίας καὶ συνέπεια ὡς πρὸς τὰς εἰσφοράς, ΑΠ 173 σ. 516.—Ἄκυρος ἔκδοσις τοῦ Ἱδρυτικοῦ τοῦ Ταμείου Ἐπικουρικῆς Ἀσφαλίσεως Δομικῶν καὶ Ξυλουργικῶν Ἐργασιῶν διατάγματος τῆς 6.4)18.5.1943, μὴ ὑποβληθέντος εἰς τὴν προηγουμένην ἐπεξεργασίαν ὑπὸ τοῦ Συμβουλίου Ἐπικρατείας· ἔκδοσις οὕτω ἀκύρως καὶ τοῦ Καταστατικοῦ τοῦ Ταμείου καὶ Κανονισμοῦ παροχῶν· νόμιμος ἡ λειτουργία τοῦ Ταμείου κατόπιν τῆς δημοσιεύσεως τοῦ ν.δ. 3867)1958, ἰσχύσαντος ἀπὸ τῆς 29.10.1958, ἀφ' ἧς καὶ ἡ παραγραφὴ ἀξιώσεως, ΣΕ 3149 σ. 170.—Νομικὴ ἔννοια ὁ ὅρος εἰθισμένος μισθός, ΑΠ 786 σ. 146.—Σπουδαῖος λόγος καταγγελίας συμβάσεως ἐργασίας ὡρισμένου χρόνου· ἀποτελεῖ νομικὴν ἔννοιαν, ὑποκειμένην εἰς τὸν ἔλεγχον τοῦ Ἀρείου Πάγου, ΑΠ 777 σ. 150.—Σύμβασις μετὰ Δημοσίου, κυρωθεῖσα διὰ νόμου· ἰσχὺς ὡς νόμου· λόγος ἀναιρέσεως δι' ἐσφαλμένην ἑρμηνείαν καὶ ἐφαρμογήν, ΑΠ 676 σ. 355.— Νομικὸν πλάσμα· ἀνεπίδεκτον ἀνταποδείξεως· δὲν ἀποτελεῖ ὅμως ἀναγκαστικὸν δίκαιον, Γνμδ. νμθ. σ. 390.— Κανονισμὸς καταστάσεως προσωπικοῦ Δ.Ε.Η.· δὲν ἀποτελεῖ νόμον καὶ δὴ οὐσιαστικόν, ἀλλὰ σύμβασιν, Εἰσαγ. σ. 677. — Κανονισμοὶ προσωπικοῦ Δ.Ε.Η.· Ἵδρυσις διὰ τούτων συμβατικοῦ δικαίου, διαφευγούσης οὕτω τῆς ἑρμηνείας ὅρου αὐτῶν τὸν ἔλεγχον τοῦ Ἀρείου Πάγου, ΑΠ 353 σ. 1306. — Ἐξουσία συμβουλίων περὶ τοποθετήσεως εἰς θέσεις πολεμιστῶν· χαρα-

κτήρ αποφάσεων αύτών ως ειδικών διοικητικών πράξεων, μή έχουσών ισχύν νόμου, ώστε νά έχουν έφαρμογήν αί διατάξεις τού άρθρου 807 έδ. 17 Πολ. Δικονομίας περί αναιρέσεως, ΑΠ 422 σ. 1355.—'Απόφασις 8900)1946 Υπουργών 'Εργασίας και Οικονομικών περί προσθέτου άμοιβής δι' έργασίαν κατά Κυριακάς ισχύς ως νόμου, ΑΠ 460 σ. 1414.—'Ισχύς συλλογικής συμβάσεως έργασίας ως ουσιαστικού νόμου, Π 1114 σ. 798.—Πότε χωρεί έρμηνεία διασταλτική ή αναλογική, Π 16 σ. 219.—Διατάξεις έξαιρετικαί· στενώς έρμηνευτέαι, ΣΕ 1277 σ. 668.—'Αρνησις Τμήματος 'Αρείου Πάγου νά έφαρμόση νόμον ως αντισυνταγματικόν· υποχρέωσις παραπομπής τής υποθέσεως είς την 'Ολομέλειαν, ΑΠ 173 σ. 516.—Ρύθμισις ασφαλιστικής παροχής υπό τού κανονιστικού καθεστώτος τού χρόνου, καθ' ον έπήλθεν ό ασφαλιστικός κίνδυνος, ΣΕ 3180 σ. 491.—Κρίσις συνταξιοδοτικού δικαιώματος κατά τάς ισχυούσας κατά τόν χρόνον τής επελεύσεως τού ασφαλιστικού κινδύνου διατάξεις, μή δυναμένων, πλήν ειδικής διατάξεως, νά τύχωσιν εφαρμογής των εύμενεστέρων άπό άπόψεως προϋποθέσεων μεταγενεστέρων συνταξιοδοτικών διατάξεων, ΣΕ 1073 σ. 740. Βλ. καί λ. *'Αναδρομικότης, 'Αναίρεσις, Δημόσια τάξις, 'Εργατική Νομοθεσία, Σύνταγμα, 'Υπουργεία - 'Υπουργικαί αποφάσεις.*

Νοσηλεία. Βλ. λ. *Ναυτικοί.*

Νοσοκομεία. Δέσμευσις έκ διαιτητικής αποφάσεως περί αποδοχών λογιστών, 'Εγγρ. σ. 179.—'Εφαρμογή διαιτητικής αποφάσεως 25)1960 περί μισθού λογιστών έπί νοσηλευτικών καί λοιπών ιδρυμάτων ή οργανισμών εν γένει, αποσκοπούντων είς την προστασίαν τής δημοσίας υγείας, εξαιρέσει των νοσηλευτικών ιδρυμάτων τού ν.δ. 2592)1953· ανεφάρμοστον έπί Ταμείου 'Ασφαλίσεως Προσωπικού Ο.Τ.Ε., Π 24245 σ. 288, Είσαγ. σ. 287.—'Αποδοχαί προσωπικού Γραφείων νοσηλευτικών ιδρυμάτων· διάκρισις, 'Εγγρ. σ. 306.—Νόμιμοι ώραι εργασίας προσωπικού νοσηλευτικών ιδρυμάτων, κλινικών· παροχή εργασίας υπό μαίας είς νοσηλευτικά ιδρύματα· καθορισμός ωρών εργασίας τού κατωτέρου υγειονομικού προσωπικού των νοσηλευτικών ιδρυμάτων, κλινικών κλπ., είς τό οποίον περιλαμβάνεται καί τό έκ πτυχιούχων νοσοκόμων νοσηλευτικών προσωπικόν, διά τής υπ' άριθ. 39431)1961 αποφάσεως 'Υπουργού 'Εργασίας· υπαγωγή είς ταύτην καί τού νοσηλευτικού προσωπικού των μαιευτικών καί γυναικολογικών ιδρυμάτων, όπερ απαρτίζεται έκ διπλωματούχων μαιών· ρύθμισις διοβαθμίσεως καί μισθού μαιών, ΑΠ 120 σ. 471.—'Εφαρμογή εθνικής δμοιοεπαγγελματικής συλλογικής συμβάσεως εργασίας υπαλλήλων φαρμακοποιών χώρας· έννοια νοσηλευτικών ιδρυμάτων καί υπευθύνων διευθυντών φαρμακείων· έννοια ωραρίου· κανονισμός εργασίας, ΑΠ 358 σ. 1108.—Διατάξεις νόμου 552)1945 περί 'Ελληνικού 'Ερυθρού Σταυρού· κατάργησις διά τού νόμου 3239)1955 αύτών καθ' ό σημείον δι' αύτού καθορίζονται οί όροι άμοιβής των εργαζομένων κατά διάφορον τού υπό τούτου προβλεπόμενον τρόπον· έννοια διατάξεως άρθρου 9 § 1 ν.δ. 4020)1959 περί εφαρμογής των υπ' άριθ. 2)1959 κλπ. διαιτητικών αποφάσεων έπί τού προσωπικού νοσηλευτικών ιδρυμάτων· εφαρμογή εθνικών γενικών σ.σ.ε. ανεφάρμοστον έπί τού προσωπικού τού Ε.Ε.Σ. των περί τού δώρου καθ' εορτάς υπουργικών αποφάσεων, περί παροχής ηύξημένης άμοιβής δι' έργασίαν κατά Κυριακάς καί διατάξεων περί εβδομαδιαίας αναπαύσεως, Π 16500 σ. 1363.—Σχέσις εμμίσθου δικηγόρου μετά νομικού προσώπου δημοσίου δικαίου· διατάξεις περί δημοσίων νοσηλευτικών ιδρυμάτων καί διατάξεις Κώδικος περί δικηγόρων, Ε 480 σ. 1367, πρβλ. Π 20399 σ. 1365.—'Ιατροί· κατώτατον όριον άμοιβής αύτών μηνιαίως παρεχόντων υπηρεσίας είς νοσηλευτικά ιδρύματα κλπ.· διατάξεις ν. δ)τος 3623)1956· διατήρησις έν εγρηγόρσει των ικανοτήτων καί είς την διάθεσιν έτέρου ή περιορισμός ελευθερίας· πότε σύμβασις εργασίας· διατάξεις περί προσθέτων άμοιβών δι' έργασίαν κατά Κυριακάς, εορτάς καί νύκτας, ΑΠ 459 σ. 1432.—'Αποφασιστικόν στοιχείον κατά τάς διατάξεις τού ν. δ. 3623)1956 διά τόν προσδιορισμόν τής έκτάσεως τής μηνιαίας άμοιβής των ιατρών, οίτινες παρέχουν τάς υπηρεσίας των είς τά πάσης φύσεως νοσηλευτικά ιδρύματα, ιατρεία κλπ., ό χρόνος τής απασχολήσεως αύτών· διάρκεια τής ημερησίας εργασίας των πρός τούς δημοσίους υπαλλήλους εξομοιουμένων ακτινολόγων καί ραδιολόγων ιατρών· παραπομπή ζητήματος είς 'Ολομέλειαν 'Αρείου Πάγου, ΑΠ 483 σ. 1434.—Μισθός αδελφών νοσοκόμων νοσηλευτικών ιδρυμάτων· παροχή εργασίας κατά Κυριακάς καί νυκτερινάς ώρας· λήψις καί των είς ιδιωτικού δικαίου νοσηλευτικά ιδρύματα υπηρετούντων νοσοκόμων τού μισθού των δημοσιουπαλληλικών βαθμών κατά ν. δ. 683)1948, εύθέως μέν έάν συνετάγη υπό των ιδρυμάτων ό προβλεπόμενος οργανισμός καί κατετάγησαν αύται είς τάς προσηκούσας θέσεις, ως αποζημιώσεως δέ έάν τά ιδρύματα δέν συνέταξαν οργανισμόν πρός κατάταξιν αύτών· δικαίωμα όμως καί των είς τούς ιδιωτικούς μισθωτούς δι' έτέρων διατάξεων παρεχομένων αποζημιώσεων, επιδομάτων καί προσαυξήσεων, ως ή αποζημίωσις δι' υπερωριακήν εργασίαν, αί προσαυξήσεις δι' έργασίαν κατά Κυριακάς καί νυκτερινήν εργασίαν· ώραι εργασίας τού κατωτέρου υγειονομικού προσωπικού, ΑΠ 500 σ. 1487.

Νοσοκόμοι. Βλ. λ. *Νοσοκομεία, Κλινικαί.*

Νόσος. Βλ. λ. *'Ασθένεια* καί τάς εκείσε παραπομπάς.

Νυκτερινή εργασία. Πρόσθετος άμοιβή, κατά την ύ. ά. 18310)1946, διά νυκτερινήν εργασίαν έξ 25 ο)ο έπί τού νομίμου ωρομισθίου, Π 1795 σ. 477.—'Η προσαύξησις 25 ο)ο συνιστά μέρος των ελαχίστων νομίμων αποδοχών· αί περί ταύτης διατάξεις είναι δημοσίας τάξεως· απαγόρευσις καί άκυρότης πάσης αντιθέτου συμφωνίας, Π 639 σ. 284.—...πενταετής πα-

ραγραφή τῆς ἀξιώσεως, Εἰσαγ. σ. 284, ΝΖ σ. 117, Π 38 σ. 1294. — Πρόσθετοι ἀμοιβαί δι' ἐργασίαν κατὰ Κυριακὰς καὶ νύκτας· ἰσχυρὰ ἡ συμφωνία καταβολῆς ποσοῦ πέραν τοῦ ἐλαχίστου ὁρίου ἀποδοχῶν πρὸς συμψηφισμὸν τῶν ἄνω προσθέτων ἀμοιβῶν, Ἔγγρ. σ. 306.—Νόμιμος ἡ συμφωνία παροχῆς ποσοῦ πέραν τοῦ κατωτάτου ὁρίου ἀποδοχῶν ἐναντι μελλοντικῶν ἀπαιτήσεων ἐκ νυκτερινῆς ἢ κατὰ Κυριακὰς ἐργασίας, Π 1795 σ. 477.—Συμφωνία μεταξὺ ἐργοδότου καὶ μισθωτοῦ περὶ συνυπολογισμοῦ μέρους τοῦ καταβαλλομένου μισθοῦ διὰ τὰς ἡμέρας, καθ' ἃς ὁ μισθωτὸς δὲν ἐργάζεται, εἰς τὴν ὀφειλομένην εἰς αὐτὸν νόμιμον προσαύξησιν λόγῳ νυκτερινῆς ἐργασίας· ἔγκυρος ἡ συμφωνία αὕτη· παροχὴ τοιαύτης ἐργασίας ὑπὸ βεβαιωτοῦ καὶ εἰσπράκτορος Δήμου, ΑΠ 149 σ. 1041. – Σύμπτωσις ὑπερωριακῆς ἐργασίας καὶ τοιαύτης κατὰ τὰς Κυριακὰς καὶ νύκτας· ὀφειλὴ ἀπασῶν τῶν ἀποζημιώσεων ἀθροιστικῶς, τοῦ ὑπολογισμοῦ ὅμως ἑκάστης ἐνεργουμένου κεχωρισμένως, Ἔγγρ.σ.306.—Παροχὴ τῆς προσαυξήσεως 25ο)ο καὶ ὅταν ἡ νυκτερινὴ ἀπασχόλησις ἐπιβάλλεται ἐκ τῆς οἰκείας συμβάσεως ἢ ἐκ τῆς φύσεως τῆς ἐργασίας, Π 1795 σ. 477. –Συνυπολογισμὸς προσαυξήσεων ἕνεκα νυκτερινῆς ἢ κατὰ Κυριακὰς ἐργασίας διὰ τὰ δῶρα ἑορτῶν, Π 1795 σ. 477. —Ἐφαρμογὴ ὑπ' ἀριθ. 8900)1946 καὶ 18310)1946 ὑ.ἀ. περὶ προσαυξήσεων μισθοῦ δι' ἐργασίαν κατὰ νύκτας καὶ Κυριακὰς καὶ ἐπὶ τῶν μισθωτῶν τοῦ Δημοσίου· καθορισμὸς μόνον τοῦ μισθοῦ τοῦ προσλαμβανομένου προσκαίρου προσωπικοῦ τοῦ Ὑπουργείου Δημοσίων Ἔργων διὰ κοινῆς ἀποφάσεως τῶν Ὑπουργῶν Δημοσίων Ἔργων καὶ Οἰκονομικῶν καὶ ὄχι καὶ τῶν προσθέτων ἀμοιβῶν δι' ἐργασίαν κατὰ Κυριακάς, ἑορτὰς καὶ νύκτας· ἐφαρμογὴ ἐπὶ τούτου τῶν περὶ αὐτῶν ὑπουργικῶν ἀποφάσεων, ΑΠ 97 σ. 609.— Παροχὴ τῆς προσαυξήσεως 25 ο)ο διὰ παρασχεθείσας ὑπηρεσίας ἀποκλειστικῶς κατὰ νυκτερινὰς ὥρας, ὡς ἐκ τῆς φύσεως τῆς ἐργασίας, μόνον ἐφ' ὅσον αἱ καταβαλλόμεναι ἀποδοχαὶ εὑρίσκονται ἐν σχέσει πρὸς τὰ νόμιμα ἐλάχιστα ὅρια εἶναι ηὐξημέναι κατὰ 25ο)ο, ἄλλως καταβολὴ τῆς διαφορᾶς, ΑΠ 97 σ. 609.—Κατ' ἀποκοπὴν ἀμειβομένων, ΝΖ σ. 1192.—Κατώτατον ὅριον ἀμοιβῆς ἰατρῶν μηνιαίως παρεχόντων ὑπηρεσίας εἰς τὰ νοσηλευτικὰ ἱδρύματα κλπ.· διατάξεις περὶ προσθέτων παροχῶν λόγῳ ἐργασίας κατὰ νύκτας, ΑΠ 459 σ. 1432. —Δικαίωμα προσαυξήσεως διὰ νυκτερινὴν ἐργασίαν καὶ τῶν ἀδελφῶν νοσοκόμων νοσηλευτικῶν ἱδρυμάτων, ΑΠ 500 σ. 1487.

Νυκτοφύλακες. Βλ. λ. *Φύλακες*

Ξ

Ξενοδοχεῖα. Ἀποδοχαὶ προσωπικοῦ ξενοδοχείων κέντρων καὶ θερινῶν διαμονῶν· ἑρμηνευτικὴ ὑπ' ἀριθ. 26)1961 διαιτητικὴ ἀπόφασις· θέσις δι' αὐτῆς νέων κανόνων δικαίου· παραπομπὴ ζητήματος εἰς Ὁλομέλειαν Ἀρείου Πάγου, ΑΠ 731 σ. 99.—Ἀποδοχαὶ προσωπικοῦ ξενοδοχείων κέντρων καὶ θερινῶν διαμονῶν ὑπ' ἀριθ. 27)1959 ἀπόφασις τοῦ Δ.Δ.Δ.Δ. Ἀθηνῶν· αὐθεντικὴ ἑρμηνεία αὐτῆς διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 26)1961 ἀποφάσεως τοῦ ἰδίου διαιτητικοῦ δικαστηρίου καὶ οὐχὶ νέος ὅρος τροποποιητικὸς ἢ συμπληρωματικός· ἐπέκτασις τῆς ἑρμηνείας καὶ εἰς τὴν περιέχουσαν τὸν αὐτὸν ὅρον ὑπ' ἀριθ. 20)1956 ἀπόφασιν τοῦ ἰδίου διαιτητικοῦ δικαστηρίου· προϋπόθεσις χαρακτηρισμοῦ ξενοδοχείου ὡς τοιούτου θερινῶν διαμονῶν, ΑΠ Ὁλ. 258 σ. 796.

Ξενοδοχειακὸν Ἐπιμελητήριον. Βλ. λ. *Ἐπιμελητήρια*.

Ο

Ο.Δ.Ε.Π., Ο.ΔΙ.Σ.Υ.. Βλ. λ. *Ὀργανισμοί*.

Ὁδηγοί. Βλ. λ. *Αὐτοκίνητα*.

Ὁδοιπορικά. Βλ. λ. *Ἔξοδα*.

Οἰκιακοὶ βοηθοί. Βλ. λ. *Ὑπηρέται*.

Οἰκογένεια. Ἀσφάλισις εἰς Ταμεῖον Συντάξεων Προσωπικοῦ Τραπέζης Ἀθηνῶν· σειρὰ προτεραιότητος μελῶν οἰκογενείας ἐν τῇ ἀπολήψει τῆς ἀσφαλιστικῆς παροχῆς, ΣΕ 2044 σ. 40. — Ἠσφαλισμένου εἰς Ταμεῖον Ἀσφαλίσεως Κεραμοποιῶν κλπ.· δικαιώματα· βοήθημα, ΣΕ 2034 σ. 41. Βλ. καὶ λ. *Ἱκανοποίησις χρηματική*.

Οἰκοδομικαὶ ἐργασίαι. Οἰκοδόμοι. Τρόπος ὑπολογισμοῦ τῆς ἐργατικῆς δαπάνης ἐπὶ οἰκοδομικῶν καὶ τεχνικῶν ἔργων πάσης φύσεως, Ἔγκ. σ. 175.—Ἀσφάλισις εἰς Ι.Κ.Α. ὑπεργολάβων οἰκοδομικῶν ἔργων, ΣΕ 1831 σ. 1248. —Ἔκδοσις κατὰ τὴν ἐκ τοῦ νόμου ἐξουσιοδότησιν τοῦ κανονισμοῦ ἀσφαλίσεως παρὰ τῷ Ι.Κ.Α. τῶν ἀπασχολουμένων εἰς οἰκοδομικὰς ἢ τεχνικὰς ἐν γένει ἐργασίας προσώπων· λόγοι αἰτήσεως ἀκυρώσεως περὶ παραβιάσεως τῆς περὶ ἴσης μεταχειρίσεως συνταγματικῆς ἐπιταγῆς καὶ τοῦ συνταγματικῶς κατοχυρωμένου δικαιώματος τῆς ἐλευθέρας ἀσκήσεως τοῦ ἐπαγγέλματος τῶν ἐκ τοῦ κανονισμοῦ ὑποχρέων· ἔγκυροι καὶ ἄκυροι διατάξεις τοῦ κανονισμοῦ· ἐπιστροφὴ προκαταβληθεισῶν εἰς τὸ Ι.Κ.Α. εἰσφορῶν· ἐξόφλησις μετὰ βεβαίωσιν ἐκπληρώσεως τῶν πρὸς τὸ Ι.Κ.Α. ὑποχρεώσεων, ΣΕ 2249 σ. 1350.—Ἀσφάλισις ἐργατοτεχνιτῶν οἰκοδόμων· ἑρμηνεία τοῦ ὅρου «οἰκοδομικαὶ ἐργασίαι» καὶ ὁδηγίαι ἐπὶ τοῦ ἐλέγχου ἀσφαλίσεως τῶν ἐργατοτεχνιτῶν οἰκοδόμων, Ἔγκ. σ. 1440.— Κατάταξις ἀπαιτήσεων Ι.Κ.Α. ἐξ εἰσφορῶν ὑπὲρ Εἰδικοῦ Λογαριασμοῦ δώρων ἐργατοτεχνιτῶν οἰκοδόμων, Ἔγκ. σ. 1059, Γν. Σ. σ. 1060.—Ἔκτασις ἰσχύος ἐθνικῆς ὁμοιοεπαγγελματικῆς συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας οἰκοδόμων, ΑΠ 675 σ. 11. — Ἰσχὺς ἐθνικῶν ὁμοιοεπαγγελματικῶν σ.σ.ἐ., οἵαι αἱ περὶ ἐργατοτεχνιτῶν οἰκοδόμων δι' ἅπαντας τοὺς μισθοὺς ὡρισμένου ἐπαγγέλματος ὅλης τῆς

χώρος καὶ δέσμευσις πάντων τῶν ἐργοδοτῶν, οἵτινες ἀπασχολοῦν μισθωτούς τοῦ ἐπαγγέλματος, ἀδιαφόρως ἂν οἱ ἐργοδόται ἀνήκουν ἢ ὄχι εἰς συμμετασχούσας εἰς τὴν σ. σ. ἐ. ὀργανώσεις, θεωρούμενοι, ὅτι ἐξεπροσωπήθησαν ὑπὸ τῶν συμμετασχουσῶν γενικωτέρας σημασίας ὀργανώσεων, ΑΠ 675 σ. 11. — Δέσμευσις ὑπὸ τῆς ἀπὸ 14 Μαρτίου 1962 σ.σ.ἐ. οἰκοδόμων, ὡς ἐθνικῆς ὁμοιοεπαγγελματικῆς, πάντων τῶν ἐργοδοτῶν, οἵτινες ἀπασχολοῦν μισθωτούς τοῦ ἐπαγγέλματος, ἀδιαφόρως ἐὰν ἀνήκουν ἢ ὄχι εἰς τὰς συμμετασχούσας εἰς τὴν συλλογικὴν σύμβασιν ἐργασίας ὀργανώσεις· ἀποζημιώσεις διὰ παράνομον ὑπερωριακὴν ἐργασίαν· δῶρα δι' ἑορτὰς Χριστουγέννων καὶ Πάσχα τῶν οἰκοδόμων μετὰ τὴν παρὰ τῷ Ι.Κ.Α. σύστασιν τοῦ σχετικοῦ Εἰδικοῦ Λογαριασμοῦ· εὐθύνη ἐργοδότου, Π 11990 σ. 1233.—Ἐφαρμογὴ συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας ἀπὸ 27.6.1957 ἐργατοτεχνιτῶν οἰκοδόμων· καθορισμὸς ἡμερομισθίων τῶν ἐν αὐτῇ ἀναφερομένων εἰδικοτήτων μισθωτῶν, εἰς τὰς ὁποίας ὅμως δὲν περιλαμβάνεται καὶ ἡ εἰδικότης τῶν τεχνιτῶν ὑδραυλικῶν· ρύθμισις περὶ αὐτῶν ὑπὸ μεταγενεστέρας ἀπὸ 11 Δεκεμβρίου 1958 σ.σ.ἐ., ΑΠ 724 σ. 218, ΑΠ 305 σ. 1369. — Πρόσληψις μισθωτοῦ ὑπὸ Δημοσίου εἰς τὴν ἐν Ἀθήναις Γενικὴν Ἀποθήκην Χωροφυλακῆς ἐπὶ σχέσει ἰδιωτικοῦ δικαίου· παροχὴ ὑπὸ τούτου ξυλουργικῆς οἰκοδομικῆς ἐργασίας ἐφαρμογὴ συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας οἰκοδόμων, δεσμευομένου ἐξ αὐτῆς, ὡς κηρυχθείσης ὑποχρεωτικῆς, καὶ τοῦ Ἑλληνικοῦ Δημοσίου· καθορισμὸς ἡμερομισθίων κατ' ἄρθρον 38 § 1 ν. δ. 4101)1960 ὄχι κατωτέρων ἐκείνων, τὰ ὁποῖα ὁρίζονται ὑπὸ τῶν συλλογικῶν συμβάσεων ἐργασίας, Π 24796 σ. 224.—Ἐφαρμογὴ τῆς ἀπὸ 14 Μαρτίου 1962 συλλογικῆς συμβάσεως οἰκοδόμων· χαρακτὴρ ὡς ἐθνικῆς ὁμοιοεπαγγελματικῆς· δέσμευσις ἐξ αὐτῆς· ἔκτασις, ΑΠ 790 σ. 343.—Ἐφαρμογὴ τῆς ἀπὸ 14 Μαρτίου 1962 σ.σ.ἐ οἰκοδόμων· ἔρευνα παρεμπιπτόντως ὑπὸ τοῦ δικαστηρίου περὶ τοῦ χαρακτῆρος τῆς συμβληθείσης ὀργανώσεως ὡς γενικωτέρας ἢ μὴ σημασίας· χαρακτὴρ Παιτελληνίου Ὁμοσπονδίας Ἐργοληπτῶν Οἰκοδόμων, Π 4136 σ. 400, Π 28 σ. 859. — Ἐφαρμογὴ συλλογικῆς συμβάσεως οἰκοδόμων 14 Μαρτίου 1962· ἔλλειψις χαρακτῆρος αὐτῆς ὡς ἐθνικῆς ὁμοιοεπαγγελματικῆς, ὡς μὴ ὑπογραφείσης ὑπὸ γενικωτέρας σημασίας ἐργατικῆς ἐπαγγελματικῆς ὀργανώσεως· ἀδέσμευτον ἐξ αὐτῆς τῶν μὴ ὄντων μελῶν τῶν συμβληθεισῶν ὀργανώσεων, Π 1670 σ. 462.—Δέσμευσις ἐκ συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας ἐργατοτεχνιτῶν οἰκοδόμων Θεσσαλονίκης, Π 1114 σ. 798.—Χορήγησις ἀποδοχῶν καὶ ἐπιδόματος ἀδείας εἰς ἐργατοτεχνίτας οἰκοδόμους, Ἐγκ. σ. 996.—Πρόσληψις ὑπὸ Ο.Δ.Ε.Π. τεχνικῶν πρὸς ἀντιμετώπισιν ἐκτάκτων οἰκοδομικῶν ἀναγκῶν· σχέσις ἰδιωτικοῦ δικαίου· ὑπαγωγὴ ἀξιώσεων εἰς ἐργατικὴν διαδικασίαν· ὡρισμένου χρόνου ἡ σύμβασις· ἀνεφάρμοστον ἄρθρου 8 ν. 2112)1920, ΑΠ 784 σ. 268.—Παροχὴ οἰκοδομικῆς ἐργασίας εἰς Σ.Ε.Κ.· νόμιμος ἀμοιβή· ἐφαρμογὴ περὶ ὡρῶν ἐργασίας τοῦ κανονισμοῦ ὡρῶν ἐργασίας καὶ ἀναπαύσεως προσωπικοῦ ἀτμηλάτων σιδηροδρόμων· ἀνεφάρμοστον ὁ. ἀ. 8900)1946 περὶ προσαυξήσεως ἀμοιβῆς δι' ἐργασίαν κατὰ Κυριακάς, ὡς μὴ ὑπογεγραμμένης καὶ παρὰ τοῦ Ὑπουργείου Μεταφορῶν, Π 25412 σ. 416.

Οἰκόσιτοι μισθωτοί. Βλ. λ. *Ὑπηρέται*.

Οἰκοτροφεῖα. Βλ. λ. *Ὀρφανοτροφεῖα*.

Οἰνοπνευματοποιεῖα. Παροχὴ εἰς ἐργαζομένους εἰς οἰνοπνευματοποιεῖα κλπ. ἐπιδόματος ἀνθυγιεινῆς ἐργασίας· χαρακτήρ· μὴ λῆψις ὑπ' ὄψιν διὰ τὸν προσδιορισμὸν τῶν ἀποδοχῶν κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς διαθεσιμότητος τοῦ μισθοῦ ἐν περιπτώσει ὑπερημερίας τοῦ ἐργοδότου, εἴτε τῆς ἀποζημιώσεως ἕνεκα καταγγελίας τῆς ἐργασιακῆς σχέσεως, ΑΠ 701 σ. 25, πρβλ. Εἰσαγ. σ. 24.

Ὀκτάωρον. Βλ. λ. *Ὑπερωρίαι*, *Ὧραι ἐργασίας*.

Ὁμολογία. Ἐκτίμησις ἐλευθέρως κατὰ τὴν ἐργατικὴν διαδικασίαν, Π 303 σ. 20.—Δικαστικὴ παθητικῆς νομιμοποιήσεως· ἀποκλείει ὑστέραν ἀμφισβήτησιν τῶν συνιστώντων αὐτὴν πραγματικῶν περιστατικῶν, ΑΠ 774 σ. 152. —Δικαστική· ἀνεγχώρητον ἀνταποδείξεως κατ' αὐτῆς· ὁμολογία πραγματικῶν περιστατικῶν νομιμοποιήσεως, ΑΠ 100 σ. 1186.

Ὀργανισμοί. Λιμένος Πειραιῶς· καθορισμὸς χρονικῆς διαρκείας ἡμερησίας ἐργασίας τῶν παρὰ τῷ Ὀργανισμῷ ἐργαζομένων ὡς φυλάκων φορτηγίδων· ἔλλειψις παρεβιάσεως ἀρχῆς ἴσης μεταχειρίσεως ἐκ μόνου τοῦ γεγονότος ὅτι ὁ Ο.Λ.Π. ἐφήρμοσεν εὐνοϊκώτερον ὡράριον ἐργασίας εἰς ἄλλους ἄλλων κατηγοριῶν φύλακας, μὴ διεπομένους ἀπὸ τὸν δεσμευτικὸν κανονισμόν, ΑΠ 648 σ. 106.—Λιμένος Πειραιῶς· προνόμια Δημοσίου, Εἰσαγ. σ. 209.—Ἐφαρμογὴ διατάγματος 2)3.12.1954 περὶ ὀργανισμοῦ ὑπηρεσιῶν τοῦ Ο.Λ.Π.· παροχὴ κατ' ἀποκοπὴν ἐπιδόματος ἐπὶ μισθοῦ δι' ἔξοδα κινήσεως· πρόβλεψις διὰ τοῦ ἄρθρου 1 ν.δ. 3398)1955 προσλήψεως δοκίμων τεχνιτῶν καὶ μαθητευομένων διὰ μόνιμον ἐργασίαν· διορισμὸς προσωπικοῦ Ο.Λ.Π., μὴ ἀπαιτουμένου τοῦ ἐγγράφου τύπου καταρτίσεως τῶν συμβάσεων ὡς ἐπὶ Δημοσίου· προφανὴς ὑπέρβασις ἀρχῶν τῆς καλῆς πίστεως, τῶν χρηστῶν ἠθῶν καὶ τοῦ κοινωνικοῦ ἢ οἰκονομικοῦ σκοποῦ τοῦ δικαιώματος ἐν τῇ προτάσει περὶ παραλείψεως διατυπώσεων νόμου ὑπαιτιότητι τοῦ ἐργοδότου Ο.Λ.Π.· ἰσχυρισμὸς περὶ ἐκδικασμένου, Π 5160 σ. 296.—Ἀναγκαστικὴ τοποθέτησις πελεμιστοῦ εἰς Ὀργανισμὸν Λιμένος Πειραιῶς· ὑποχρέωσις ἀποδοχῆς ὑπηρεσιῶν ὡς μονίμου τεχνίτου· ἀποδοχὴ ὑπηρεσίας εἰς ἄλλον ἐργοδότην ὑπὸ τοῦ ἀναγκαστικῶς τοποθετηθέντος ὑπὸ τὴν ἔννοιαν παραιτήσεως αὐτοῦ ἢ σιωπηρᾶς καταγγελίας ἐκπτώσεως τῶν ἀλλαχοῦ κερδηθέντων, Π 1211 σ. 1179.—Ο.Λ.Π.· ἐφαρμογὴ σ.σ.ἐ. προσωπικοῦ ρυμουλκῶν, ΑΠ 354 σ. 1305.— Πρόσληψις μισθωτοῦ ὡς φύλακος Παιδικῶν Κατασκηνώσεων Ἐθνικοῦ Ἱδρύματος Προστασίας

Ἐργαζομένου Παιδιοῦ· ἀντιμετώπισις ἀναγκῶν τῆς ὀργανώσεως καὶ λειτουργίας τῶν παιδικῶν ἑξοχῶν διὰ καταρτίσεως δικαιοπραξιῶν ἐπ' ὀνόματι τῶν κατ' ἄρθρον 1 ν. 749)1948, ὡς ἐτροποποιήθη, ἐξουσιοδοτουμένων Ὀργανισμῶν, ΑΠ 699 σ. 157.—Κεφάλαια ἀπεζημιώσεως φορτοεκφορτωτῶν ὡς δημόσιοι ὀργανισμοί· ὑπάγονται εἰς τὸν ἔλεγχον διαθεσίμων κεφαλαίων τοῦ ἀ.ν. 1611)1950, Γν.Σ. σ. 236.—Ο Δ.Ε.Π.· νομικὸν πρόσωπον δημοσίου δικαίου· ἐκδίκασις ἀξιώσεων μισθωτῶν αὐτοῦ ἐπὶ σχέσει ἰδιωτικοῦ δικαίου κατὰ τὴν ἐργατικὴν διαδικασίαν· πρόσληψις ὑπὸ Ο.Δ.Ε.Π. τεχνικοῦ προσωπικοῦ· ἀνεφάρμοστον ἐπὶ τῶν προσλαμβανομένων ὑπὸ τοῦ Ο.Δ.Ε.Π. ἐπὶ συμβάσει ἐργασίας ὡρισμένου χρόνου ἄρθρου 8 ν. 2112)1920, ΑΠ 784 σ. 268.—Παροχὴ ἐργασίας εἰς Ο.Δι.Σ.Υ.· ἀποδοχὴ ὑπὸ μισθωτοῦ ἐλαττώσεως ὡρῶν ἡμερησίας ἐργασίας του καὶ ἀντιστοίχων μειώσεως τοῦ νομίμου ἡμερομισθίου· ἀνεφάρμοστον ἄρθρου 50 Κώδικος δημοσίων ὑπαλλήλων περὶ ὡρῶν ἐργασίας, τούτου ἔχοντος ἐφαρμογὴν διὰ τοὺς ἔχοντας τὴν ἰδιότητα τοῦ δημοσίου ὑπαλλήλου, Π 26 σ. 468, Εἰσαγ. σ. 468.—Κατάρτισις καὶ κύρωσις κανονισμοῦ Ὀργανισμοῦ Ἀστικῶν Συγκοινωνιῶν Θεσσαλονίκης, ρυθμίζοντος τὰς ἐν τῇ ἐκτελέσει τῆς ἐργασίας διαμορφουμένας μεταξὺ τούτου καὶ τοῦ προσωπικοῦ του σχέσεις, ἀποκλειστικῶς κατὰ τὴν ὑπὸ τοῦ ν.δ.3789 διαδικασίαν· ἐξουσία Ὑπουργῶν· ὄχι καὶ τροποποιήσεως τοῦ κανονισμοῦ, Σ.Ε. 414 σ. 394.—Ἀκύρωσις τῆς ὑπ' ἀριθ. 2)1964 ἀποφάσεως τοῦ Δ.Δ.Δ. Θεσσαλονίκης περὶ ὅρων ἀμοιβῆς καὶ ἐργασίας προσωπικοῦ Ἐξωτερικῆς Ὑπηρεσίας Προσωπικοῦ Ο.Α.Σ.Θ. ὡς ἀναιτιολογήτου, ΑΠ 212 σ. 715.—Ἐκπροσώπησις Αὐτονόμου Σταφιδικοῦ Ὀργανισμοῦ· ἐφαρμογὴ ἄρθρου 3 ν.δ. 8)11 Μαΐου 1946 περὶ τριμήνου ἀποκλειστικῆς προθεσμίας ἐπιδόσεως ἀγωγῆς ἐξ ἀκύρου ἀπολύσεως καὶ ἐπὶ ἀκύρου ἀπολύσεως ἐφέδρων πολεμιστῶν καὶ ἐπὶ ἀπολύσεως προσωπικοῦ Λ.Σ.Ο. κατὰ ν.δ. 2490)1953· ἐνέργεια αὐτῆς, ΑΠ 4 σ. 404.—Παροχὴ ἐργασίας ἐπὶ σχέσει ἰδιωτικοῦ δικαίου εἰς Κρατικὸν Ὀργανισμὸν Μηχανημάτων Δημοσίων Ἔργων, νομικὸν πρόσωπον δημοσίου δικαίου· δικαίωμα ἀποζημιώσεως ὑπαλλήλου κατὰ νόμον 2112)1920, μὴ ἐχουσῶν ἐφαρμογὴν τῶν διατάξεων περὶ ἀποζημιώσεως προσωπικοῦ Δημοσίου, Π 2836 σ. 476.—Κοινωνικῆς Ἀσφαλίσεως. Βλ. λ. *Ἀνεργίας Ὀργανισμός· Ἀσφάλισις, Γεωργικαὶ Ἀσφαλίσεις, Κοινωνικαὶ Ἀσφαλίσεις, Ταμεῖα*.—Τηλεπικοινωνιῶν Ἑλλάδος. Βλ. λ. *Τηλεπικοινωνιῶν Ὀργανισμός*. Τοπικῆς αὐτοδιοικήσεως. Βλ. λ. *Δῆμοι — Κοινότητες*. — Παροχὴ τιμητικοῦ ἐπιδόματος εἰς ὑπαλλήλους πολεμιστὰς τοῦ πολέμου 1940 - 1941 Ὀργανισμῶν ἰδιωτικοῦ δικαίου· ὑπολογισμὸς αὐτοῦ εἰς περιπτώσεις μισθοδοτουμένων μὲ μισθολογικὴν βάσιν μεταλλικῶν δραχμῶν, ΑΠ 748 σ. 293.—Δικαίωμα τῶν δικηγόρων, τῶν ὑπηρετούντων ἢ ἐντεταγμένων εἰς θέσεις προβλεπομένας ὑπὸ ἐσωτερικῶν κανονισμῶν ἢ ὀργανισμῶν, τῆς κατ' ἐφαρμογὴν τῶν κανονισμῶν ἢ ὀργανισμῶν καθοριζομένης ἀμοιβῆς· διατάξεις περὶ ὀργανισμοῦ Ὑπηρεσιῶν Ο.Λ.Π., Π 31 σ. 229.—Ἐπέκτασις ἀ.ν. 516)1948 περὶ νομιμοφροσύνης καὶ ἐπὶ τῶν πάσης φύσεως Ὀργανισμῶν, ἐπιχειρήσεων ἢ ἐκμεταλλεύσεων κοινῆς ὠφελείας, ἀποφασιζομένης κατὰ ν.δ. 4243)1962 τῆς ἐφαρμογῆς διὰ πράξεως τοῦ ἀσκοῦντος τὴν ἐποπτείαν Ὑπουργοῦ· ὑπαγωγὴ καὶ Δημοσίας Ἐπιχειρήσεως Ἠλεκτρισμοῦ, ΑΠ 142 σ. 612.—Ἀνασύνθεσις συμβουλίων Ὀργανισμῶν Κοινωνικῆς Πολιτικῆς· ἐξουσιοδότησις Ὑπουργοῦ Ἐργασίας κατ' ἄρθρον 8 ν.δ. 4346)1964· ἔννοια ὡς Ὀργανισμῶν Κοινωνικῆς Πολιτικῆς τῶν ἀσκούντων κοινωνικὴν πολιτικὴν νομικῶν προσώπων καὶ δὴ δημοσίου δικαίου, ἐπὶ τῶν ὁποίων μόνον ἐφαρμοστέα ἡ διάταξις τοῦ ἄρθρου 8 ν. δ. 4346)1964, οὖσα ἄλλως ἀμφιβόλου συνταγματικοῦ κύρους, ἐὰν ἀφεώρα καὶ εἰς νομικὰ πρόσωπα ἰδιωτικοῦ δικαίου· σύστασις Εἰδικοῦ Λογαριασμοῦ Κοινωνικῆς Ἀσφαλίσεως διὰ συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας, ΣΕ 1277 σ. 668.—Βλ. καὶ λ. *Ἐργατικὴ Ἑστία, Κατοικία Ἐργατική, Νομικὰ Πρόσωπα*.

Ὀργανώσεις. Ἡ συνδικαλιστικὴ εἰσφορὰ ὡς ἀντικείμενον συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας, ΝΖ σ. 65 ἐπ.—Προστασία διὰ μονιμότητος τοῦ προσλαμβανομένου ὑπὸ τῶν Γεωργικῶν Συνεταιριστικῶν Ὀργανώσεων προσωπικοῦ εἰς μόνιμον διὰ κανονισμοῦ ὀργανικὴν θέσιν μετὰ πάροδον ἐτους ἀπὸ τοῦ διορισμοῦ αὐτοῦ· ἀπόλυσις καὶ ἀποζημίωσις νόμου 2112)1920, ΑΠ 321 σ. 1169.—Ὑπόδειξις ἐκπροσώπων τῶν ἐργαζομένων (ἠσφαλισμένων) ὡς μελῶν Διοικ. Συμβουλίων Ὀργανισμῶν Κοινωνικῆς Πολιτικῆς, ΣΕ 2105 σ. 1311, ΣΕ 2160 σ. 1312.—Τρόπος ὑποδείξεως ὑπὸ τῶν ἐργοδοτικῶν καὶ ἐργατικῶν ὀργανώσεων τῶν ἐκπροσώπων αὐτῶν, οἵτινες θέλουν μετάσχει τῶν Δευτεροβαθμίων Διοικητικῶν Διαιτητικῶν Δικαστηρίων, μὴ ὄντος ἀναγκαίου νὰ κέκτηνται οὗτοι τὴν ἰδιότητα τοῦ ἐργοδότου ἢ μισθωτοῦ, ἀνήκοντος ὁπωσδήποτε εἰς τὴν ἐπαγγελματικὴν τάξιν, τὴν ὁποίαν ἐκπροσωπεῖ ἡ ὑποδεικνύουσα ὀργάνωσις, ΣΕ 2902 σ. 75.—Χαρακτηρισμὸς ἐπαγγελματικῆς ὀργανώσεως ὡς γενικωτέρας σημασίας δι' ὑπογραφὴν ἐθνικῆς ὁμοιοεπαγγελματικῆς συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας· ἔρευνα τούτου ὑπὸ τοῦ δικαστηρίου· χαρακτὴρ Πανελληνίου Ὁμοσπονδίας Ἐργοληπτῶν Οἰκοδομῶν, Π 4136 σ. 400.—Δικαστικὸς ἔλεγχος περὶ ἐπαγγελματικῶν ὀργανώσεων γενικωτέρας σημασίας, ΑΠ 300 σ. 795, Π 28 σ. 859.—Ἐπαγγελματικαὶ ὀργανώσεις νόμου 3239)1955 περὶ συλλογικῶν διαφορῶν· τοιαῦται καὶ αἱ διὰ νόμου συνιστάμεναι Ἑνώσεις Ἰδιοκτητῶν Ἐφημερίδων καὶ Συντακτῶν Ἐφημερίδων, ΣΕ 1048 σ. 520.—Ἔννοια γενικωτέρων ὀργανώσεων δι' ὑπογραφὴν ἐθνικῆς ὁμοιοεπαγγελματικῆς σ.σ.ε.· ἀναίρεσις ἀποφάσεων δι' ἔλλειψιν νομίμου βάσεως, ΑΠ Ὀλ. 257 σ. 790, Παρατ. σ. 791. Βλ. καὶ λ. *Νεοπολεμισταί, Συλλογικαὶ διαφοραὶ ἐργασίας, Συλλογικαὶ συμβάσεις ἐργασίας, Συνδικαλιστικὰ στελέχη, Σωματεῖα*.

Ὀρθοπεδικὰ ὄργανα. Ἐπὶ ἐργατικοῦ ἀτυχή-

ματος· πότε ή δαπάνη βαρύνει τον εργοδότην, Π 379 σ. 397.

Όρκος. Επαγόμενος κατά την διαδικασίαν εργατικών διαφορών παρόντων αμφοτέρων διαδίκων· παραγωγή εκ της δόσεως ή μη δόσεως αύτου αναλόγου νομίμου αμαχήτου τεκμηρίου. Ισχύοντος και εις τον δεύτερον διαδικαστικόν βαθμόν· επιβολή υπό του δικαστού ούτως επαχθέντος όρκου ως τοιούτου άληθείας, πλην δόσις αύτου ως όρκου γνώσεως ή άγνοίας· κρίσις Εργατοδίκου πρωτοδίκως και Πρωτοδικείου κατ' έφεσιν περί του συγχωρητού της μετατροπής· άποψις πρός μη συγγνωστήν τροποποίησιν, Π 637 σ. 154.

Ορφανοτροφεία. Χαρακτηρισμός ορφανοτροφείων και οικοτροφείων ν. 2851)1922 ως νομικών προσώπων δημοσίου δικαίου· σχέσις προσλαμβανομένου εις ταύτα μαγείρου ή του δημοσίου δικαίου· αναρμοδιότης Εργατικού Δικαστού, Π 147 σ. 536.

Π

Παιδικοί εξοχαί. Πρόσληψις μισθωτού ως φύλακος παιδικών κατασκηνώσεων Εθνικού Ιδρύματος Προστασίας Εργαζομένου Παιδιού· αντιμετώπισις αναγκών της οργανώσεως και λειτουργίας των παιδικών εξοχών διά καταρτίσεως δικαιοπραξιών επ' ονόματι των κατ' άρθρον 1 νόμου 749)1948, ως ετροποποιήθη, εξουσιοδοτουμένων Οργανισμών, ΑΠ 699 σ. 157.

Παλαιοί Πολεμισταί. Απόλυσις οικειοθελώς προαληφθέντων πολεμιστών· προϋπόθεσις προστασίας τούτων γνωστοποίησις ιδιότητος υποβολή δικαιολογητικών· απώλεια προνομίου επί επαναπροσλήψεως μετ' απόλυσιν διάλυσις επιχειρήσεως συνέπειαι, ΝΖ σ. 178.—Εφαρμογή άρθρου 3 ν.δ. 8)11 Μαΐου 1946 περί τριμήνου αποκλειστικής προθεσμίας επιδόσεως αγωγής εξ άκύρου απολύσεως και επί άκύρου απολύσεως εφέδρων πολεμιστών· απόλυσις προσωπικού Α.Σ.Ο. κατά ν.δ. 2490)1953· ενέργεια αύτης, ΑΠ 4 σ. 404.—Περιορισμοί απολύσεως εφέδρων παλαιών πολεμιστών· αναγκαία ή έκδοσις αποφάσεως Επιτροπής· έννοια άρθρου 3 § 4 ά.ν. 771)1937 περί μη τοποθετήσεως ως Ιατρών και δικηγόρων, αλλά μόνον ως υπαλλήλων· αναγκαστική τοποθέτησις ως υπαλλήλου και ύστερα ανάθεσις εργασίας δικηγόρου προστασία δι' απόλυσιν υπό ά.ν. 244)1936 και 771)1937 προθεσμία αγωγής εξ άκύρου απολύσεως κατ' άρθρον 6 § 1 ν 3198)1955· ισχυρισμός εργοδότου περί παραιτήσεως από δικαιώματος προσβολής καταγγελίας ως άκύρου διά λήψεως αποζημιώσεως δι' απόλυσιν και συντάξεως εξ Ασφαλιστικού Ταμείου· ενστασις καταχρηστικής άσκήσεως δικαιώματος εκ του άρθρου 281 Α.Κ. παραγραφή μισθών· δικηγορικαί αμοιβαί, Ε. 374 σ. 464.—Προστασία από απολύσεως· περίπτωσις δικηγόρου διορισθέντος αναγκαστικώς ως υπαλλήλου· έλλειψις κατ' ά. ν. 771)1937 δυνατότητος τοποθετήσεως των Ιατρών και δικηγόρων, ως τοιούτων, εις επιχειρήσεις κλπ., δυναμένων να τοποθετηθώσι μόνον ως υπάλληλοι, ανεξαρτήτως της ειδικότητος αύτων και των τίτλων σπουδών, μη διεπομένων ούτω των δικηγόρων υπό της νομοθεσίας περί προστασίας εφέδρων παλαιών πολεμιστών, άλλ' υπό του Κώδικος περί δικηγόρων· λύσις της σχέσεως εργασίας αναγκαστικώς τοποθετηθέντος ως υπαλλήλου και παροχή νομικών εργασιών ως νομικού συμβούλου· ανεφάρμοστον διατάξεων περί προστασίας παλαιών πολεμιστών, εφαρμοζομένου του Κώδικος περί δικηγόρων, ΑΠ 356 σ. 850.—Συνυπολογισμός του χρόνου στρατεύσεως των προστατευομένων υπό των διατάξεων του ά.ν. 244)1936 και 771)1937 εφέδρων παλαιών πολεμιστών ως χρόνου ασφαλίσεως εις διαφόρους Οργανισμούς Κοινωνικής Ασφαλίσεως μόνον εις περιπτώσεις αναγκαστικής τοποθετήσεως τούτων ως εργατών ή υπαλλήλων εις επιχειρήσεις, ΣΕ 58 σ. 354.—Χρόνος στρατιωτικής υπηρεσίας εφέδρων παλαιών πολεμιστών ως χρόνος εν ασφαλίσει, Εγκ. σ. 360.

Παλιννόστησις. Βλ. λ. *Ναυτικοί*.

Παράβασις καθηκόντων. Υπό πλοιάρχου και καταγγελία συμβάσεως ναυτολογήσεως υπό ναυτικού, Π 1690 σ. 335, Παρατ. σ. 321.

Παράβολον. Εφέσεως· παράλειψις συνέπειαι· εφαρμογή και εις εργατικήν διαδικασίαν, ΑΠ 19 σ. 347.

Παραγραφή. (Αστ.). Αξιώσεων μισθού παντός είδους πενταετής κατ' άρθρ. 250 παράγραφος 17 Α.Κ.· έναρξις κατ' άρθρα 253, 251 Α.Κ., Π 776 σ. 337, Ε 374 σ. 464, ΑΠ 635 σ. 212.—Χρόνος παραγραφής αξιώσεών τινων μισθωτών, μισθών κλπ. κατ' άρθρον 250 § 17 Α.Κ.· αναστολή διαρκούσης της σχέσεως υπηρεσίας· τίνας αφορά αύτη· έννοια μισθού· 20ετής παραγραφή αξιώσεων εξ άκύρου συμβάσεως εργασίας, δώρων εορτών και αποζημιώσεων δι' έκτος έδρας διανυκτερεύσεις πενταετής· αναστολή κατ' άρθρ. 255 εδάφ. 2 Α.Κ.· συνέπειαι αναστολής· διακοπή κατ' άρθρ. 269, 270 Α.Κ. δι' υποβολής της περί την άξίωσιν διαφοράς ενώπιον Διοικητικής Αρχής ή Διοικητικού ή άλλου Ειδικού Δικαστηρίου· πενταετής παραγραφή αξιώσεων εξ αδικαιολογήτου πλουτισμού κατά Δημοσίου, ΝΖ σ. 117. — Αξιώσεως προσαυξήσεως αμοιβής δι' εργασίαν κατά Κυριακάς και εξαιρεσίμους εορτάς· πενταετής, αρχομένη από της λήξεως του έτους, εντός του οποίου εγεννήθη ή άξίωσις, ΑΠ 635 σ. 212.—Αξιώσεων προσαυξήσεως δι' εργασίαν κατά Κυριακάς και εορτάς και αποζημιώσεως διά διανυκτερεύσεις εκτός έδρας, στηριζομένων ευθέως εις τον νόμον και ούχι επί αδικαιολογήτου πλουτισμού· δεν γενήται μετά την παραγραφήν απαίτησις εκ τοιούτου πλουτισμού, καθόσον ούτος χωρεί κατ' ακολουθίαν διατάξεως νόμου· εξαίρεσις επί περιπτώσεως άρθρου 938 Α.Κ., Π 638

σ. 285. — Παραγραφή καὶ ἀδικαιολόγητος πλουτισμός, Π 38 σ. 1289.—Ἀξιώσεων ἐκ τοῦ συναλλάγματος μισθώσεως ἐργασίας περὶ καταβολῆς μισθῶν καὶ ἀμοιβῶν· πενταετὴς κατὰ τὰ ἐδάφια 6 καὶ 17 ἄρθρου 250 Α.Κ.· ἀφετηρία κατ' ἄρθρα 253 καὶ 251, 252 Α.Κ.· ὑπαγωγὴ εἰς τὴν παραγραφὴν ταύτην καὶ ἀξιώσεων προσαυξήσεως 75 ο)ο δι' ἐργασίαν κατὰ Κυριακὰς καὶ ἑορτάς, νομίμως παρασχεθείσης, προσαυξήσεως 25 ο)ο διὰ νυκτερινὴν ἐργασίαν, δώρων ἑορτῶν, ἀποζημιώσεως δι' ἐκτὸς ἕδρας διανυκτερεύσεις, Π 38 σ. 1289. — Ἔννοια ἄρθρου 256 παράγραφος 4 Α.Κ. περὶ ἀναστολῆς παραγραφῆς ἀξιώσεων ὑπηρετῶν κατὰ τῶν κυρίων, Π 38 σ. 1289.—Πάσης ἐκ τοῦ νόμου 551)1914 περὶ ἐργατικῶν ἀτυχημάτων ἀξιώσεως, κατ' ἄρθρον 17 αὐτοῦ, μετὰ τριετίαν ἀπὸ τοῦ ἀτυχήματος, κοινὴ ὅμως παραγραφὴ ἐναντι ἐργοδότου, μὴ συμμορφωθέντος πρὸς τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 10 (δηλώσεως τοῦ ἀτυχήματος)· ἔλλειψις ὑποχρεώσεως δηλώσεως τοῦ ἀτυχήματος, μὴ ὑπάρχοντος Εἰρηνοδικείου καὶ ἐν γένει εἰρηνοδικειακῆς περιφερείας ἐν τῷ τόπῳ τοῦ ἀτυχήματος, ὡς ἐν ὁλλοδαπῇ, ὅπου τὸ ἀτύχημα· ἐφαρμογὴ συνεπῶς τριετοῦς παραγραφῆς, Π 4679 σ. 472.—Ἀποδοχῶν ἀδείας πενταετὴς· προσαυξήσεως 100ο)ο λόγῳ μὴ παροχῆς ἀδείας εἰκοσαετής, ΝΖ σ. 552.—Ἔναρξις παραγραφῆς ἀξιώσεως ὑπαλλήλων μελῶν ἐθνικῶν ὀργανώσεων πρὸς τιμητικὴν προαγωγήν, ΑΠ 191 σ. 981.—Ἀξιώσεων δικηγόρων παρεχόντων νομικὰς ὑπηρεσίας ἐπὶ παγίᾳ ἀμοιβῇ, Π 31 σ. 229.—Ἀπαιτήσεως ἐξ ἀδικοπραξίας κατ' ἄρθρον 937 Α.Κ.· ἔναρξις, ΑΠ 630 σ. 35.—Δικαιώματος παροχῶν ἐκ τοῦ Ἐπικουρικοῦ Ταμείου Ἐξόδου Γερόντων καὶ Ἀνικάνων Ἐργατῶν Μετάλλου· μὴ ὑπαγωγὴ εἰς αὐτὴν καὶ τῆς ἀξιώσεως ἀποζημιώσεως λόγῳ παρανόμου ἀπορρίψεως αἰτήσεως πρὸς συνταξιοδότησιν, ΑΠ 630 σ. 35.—Δικαιώματος συνταξιοδοτήσεως παρὰ τοῦ Ταμείου Ἐπικουρικῆς Ἀσφαλίσεως Δομικῶν καὶ Ξυλουργικῶν Ἐργασιῶν· ἔναρξις, ΣΕ 3149 σ. 170.—Δικαιώματος πρὸς σύνταξιν παρὰ τοῦ Ταμείου Ἀσφαλίσεως Ἀρτεργατῶν, Μυλεργατῶν καὶ Μακαρονοτεχνιτῶν· ἔναρξις· καθιέρωσις ἀποσβεστικῆς προθεσμίας, ΣΕ 3003 σ. 172.—Δικαιώματος συντάξεως παρὰ τοῦ Ταμείου Ἐπικουρικῆς Ἀσφαλίσεως Ὑποδηματεργατῶν· ἔναρξις ἀποσβεστικῆς προθεσμίας πρὸς ἀναγνώρισιν τοῦ συνταξιοδοτικοῦ δικαιώματος, ἀφ' ἧς ὁ ἠσφαλισμένος κρίνεται ἐκ νέου ἀνάπηρος λόγῳ ἐπιδεινώσεως τῆς καταστάσεως τῆς ὑγείας του, Ἰατρικῶς βεβαιουμένης μετὰ τὴν διακοπὴν τῆς συντάξεως, βελτιωθείσης τῆς καταστάσεως τῆς ὑγείας του, ΣΕ 388 σ. 496.—Ἀσφαλιστικῶν εἰσφορῶν· εἰκοσαετής, ὃν δὲν ὁρίζεται ἄλλως δι' εἰδικῆς διατάξεως, Εἰσαγ. σ. 516.—Τῶν ὑπὲρ τοῦ Μετοχικοῦ Ταμείου Πολιτικῶν Ὑπαλλήλων κρατήσεων· πενταετὴς ἄρθρου 250 § 6 Α.Κ., ὡς στρεφομένης τῆς ἀξιώσεως κατὰ τοῦ ἐργοδότου, καὶ ὄχι διετὴς τῶν περὶ τοῦ Μετοχικοῦ Ταμείου διατάξεων, ΑΠ 375 σ. 1309.—Ἐφαρμογὴ ἄρθρου 263 Α.Κ.· θεώρησις παραγραφῆς, διακοπείσης δι' ἐγέρσεως ἀγωγῆς, ὡς μὴ διακοπείσης, ἐὰν ὁ ἐνάγων παραιτηθῇ τῆς ἀγωγῆς ἢ αὐτὴ ἀπορριφθῇ τελεσιδίκως διὰ λόγους μὴ οὐσιαστικούς· θεώρησις τῆς παραγραφῆς ὡς διακοπῆς, ἐὰν ἐπαιεγερθῇ ἡ ἀγωγὴ ἐντὸς ἓξ μηνῶν· ὅροι ἐφαρμογῆς τοῦ ἄνω ἄρθρου· ἔννοια ἐπανεγέρσεως ἀγωγῆς· ἔννοια ἀπορρίψεως ἀγωγῆς διὰ λόγους μὴ οὐσιαστικούς· τοιαύτη καὶ ἡ ἀπόρριψις δι' ἀκυρότητα τοῦ δικογράφου λόγῳ ἀοριστίας τῆς ἀγωγῆς, ΑΠ 54 σ. 407, Εἰσαγ. σ. 407.—Ἔννοια ἄρθρου 191 Κώδικος περὶ Δικηγόρων περὶ διακοπῆς παραγραφῆς διὰ τοῦ ὑποβαλλομένου πίνακος· ἰσχυρισμὸς περὶ καταχρηστικῆς ἐνστάσεως παραγραφῆς, ΑΠ 54 σ. 407.—Διακοπή, κατ' ἄρθρα 269 § 1 καὶ 270 § 1 Α.Κ., διὰ τῆς ἐγέρσεως ἀγωγῆς ἐκ μέρους τοῦ δικαιούχου, διὰ πάσης νέας διαδικαστικῆς πράξεως τῶν διαδίκων ἢ τοῦ δικαστηρίου, διὰ τῆς ὑποβολῆς τῆς περὶ τὴν ἀξίωσιν διαφορᾶς ἐνώπιον διαιτητῶν ἢ ἐνώπιον διοικητικῆς Ἀρχῆς ἢ διοικητικοῦ ἢ ἄλλου εἰδικοῦ δικαστηρίου· διοικητικὴν Ἀρχήν, ἔχουσαν ἁρμοδιότητα ὅπως ἐπιλαμβάνηται διὰ τῶν ὀργάνων του τῆς ἐπιλύσεως τῶν ἐκ τῆς ἀσφαλιστικῆς σχέσεως γεννωμένων διαφορῶν, ἀποτελεῖ τὸ Ι.Κ.Α., ΑΠ 281 σ. 1051.

Παραγραφή (ποιν.). Ἀδικήματος καθυστερήσεως ἀποδοχῶν, ΝΖ σ. 48.— Καταγγελία συμβάσεως μετὰ διάπραξιν ἀξιοποίνου πράξεως· παραγραφὴ ἀδικήματος κατὰ ν.δ. 4367)1964 καὶ συνέπειαι· ἔρευνα παρεμπιπτόντως ὑπὸ τοῦ πολιτικοῦ δικαστηρίου, Π 1277 σ. 480, Π 16207 σ. 1172.—Ἔννοια ἀπαλλακτικῆς ἀποφάσεως δι' ἐφαρμογὴν ἄρθρου 5 νόμου 2112)1920 καὶ νόμου 3198)1955· οὐχὶ καὶ ἡ λόγῳ παραγραφῆς· παραγραφὴ ν. δ. 4367)1964 καὶ συνέπειαι, Π 1751 σ. 545.—Ποινικὴ δίωξις ἐργοδότου διὰ παρακράτησιν ἀσφαλιστικῶν εἰσφορῶν· παραγραφή, Ἐπ. Γνμδ. σ. 848.

Παραγωγῆς. Ἐπίδομα. Βλ. λ. *Ἐπιδόματα.*

Παραγωγοί. Ἀσφάλισις εἰς Ι.Κ.Α., Ἐγκ. σ. 45.—Συμπληρωματικά τινα περὶ τῆς ἀσφαλίσεως τῶν παραγωγῶν, Ἐγκ. σ. 433.—Προσωπικὴ ἐξάρτησις δι' ὑπαγωγὴν εἰς ἀσφάλισιν Ι.Κ.Α.· περίπτωσις ἐλευθέρου ἐπαγγελματίου πλασιέ, ἐκλέγοντος τοῦ ἰδίου τὸν τόπον, χρόνον καὶ τρόπον τῆς ἐργασίας του· μὴ ὑπαγωγὴ εἰς ἀσφάλισιν Ι.Κ.Α.· ἔννοια ἄρθρου 2 ά ν. 1846)1951 περὶ δυχερῶς διακρίσεως ἐξηρτημένης ἢ μὴ ἐργασίας, ΣΕ 792 σ. 811.

Παραίτησις. Δικογράφου ἀγωγῆς κατὰ τὴν ἐργατικὴν διαδικασίαν· ἐκκαθάρισις ἐξόδων· ἁρμόδιος ὁ κατὰ τὴν ἐργατικὴν διαδικασίαν δικαστής· τηρητέα διαδικασία· ὁριστικὴ ἢ κατὰ τὴν διαδικασίαν ταύτην ἐκδιδομένη ἀπόφασις, μὴ ὑποκειμένη εἰς οὐδὲν ἔνδικον μέσον, πλὴν τοῦ τῆς ἀνακοπῆς τοῦ ἄρθρου 235 Πολ. Δικονομίας· δικαίωμα ἀμοιβῆς διδικηγόρου διὰ προτάσεις, Π 108 σ. 227.—Ἔννοια ἄρθρου 156 Α.Κ.· αἱ δηλωτικαὶ παραιτήσεως ἀπὸ δικαιώματος πράξεις ἢ παραλείψεις τοῦ δικαιούχου δέον νὰ εἶναι τοιαῦ-

ται, ὥστε ἐξ αὐτῶν ἀναμφισβητήτως νά συνάγηται καί τρανῶς ν' ἀποδεικνύεται ἡ παραίτησις, ΑΠ 46; σ. 1360.—Ἀπό δικαιώματος ἐκ διατάξεως ἀναγκαστικοῦ δικαίου· ἀκυρότης, ΑΠ 155 σ. 543.—Ἀπό δικαιώματος ἐκ κανόνων δημοσίας τάξεως· ἀκυρότης, ΑΠ 781 σ. 148, Πρβρ. 626 σ. 28.—Ἀκυρότης παραιτήσεως δικαιώματος, ἀφορῶντος τήν δημοσίαν τάξιν, ἡ ἐάν δι' αὐτῆς ἐπιδιώκεται καταστρατήγησις κανόνων δημοσίας τάξεως, Ε 374 σ. 464.— Μισθωτοῦ ἀπό δικαιώματος νομίμων ἐλαχίστων ὁρίων μισθοῦ· ἀκυρότης, ΑΠ 37 σ. 346.—Ἀπό ἀκυρότητος καταγγελίας συμβάσεως ἐργασίας· δικαίωμα μισθωτοῦ πρός ἀποδοχήν αὐτῆς καί περιορισμόν εἰς τήν ἀποζημίωσιν ν. 2112)1920, Εἰσαγ. σ. 271.—Ἰσχυρισμός ἐργοδότου περί παραιτήσεως ἐφέδρου πολαιοῦ πολεμιστοῦ ἀπό δικαιώματος προσβολῆς καταγγελίας ὡς ἀκύρου διά λήψεως ἀποζημιώσεως δι' ἀπόλυσιν καί συντάξεως ἐξ Ἀσφαλιστικοῦ Ταμείου ἐνστασις καταχρηστικῆς ἀσκήσεως δικαιώματος ἐκ τοῦ ἄρθρου 281 Α.Κ., Ε 374 σ. 464.— Ἀκυρότης πάσης συμφωνίας ἀντιθέτου πρός τάς διατάξεις περί προσαυξήσεως διά νυκτερινήν ἐργασίαν, ἐργασίαν κατά Κυριακάς καί ἑορτάς, διανυκτερεύσεις ἐκτός ἕδρας καί παράνομον ὑπερωριακήν ἐργασίαν ἀπό τῆς 12.11.1959· ἀκυρότης παραιτήσεως ἀπό τούτων, Π 639 σ. 284, Εἰσαγ. σ. 284.—Ἀκυρότης παραιτήσεως ἀπό τῆς προσαυξήσεως 75ο/ο δι' ὑπερωριακήν ἐργασίαν κατ' ἄρθρον 8 ν.δ. 4020)1959, Π 2845 σ. 619.—Ἀξίωσις ἐξ ἀδικαιολογήτου πλουτισμοῦ τοῦ ἐργοδότου, συνεπείᾳ παρανόμου ὑπερωριακῆς ἐργασίας πρό τῆς 12.11.1959, πηγάζουσα ἐκ διατάξεως οὐχί δημοσίας τάξεως (ἄρθρον 904 Α.Κ.)· ἐπιτρεπτή παραίτησις ὑπό τήν μορφήν ἀφέσεως χρέους· ἐλεγκτή ἀπό ἀπόψεως καταχρηστικῆς ἀσκήσεως δικαιώματος ὑπό τήν μορφήν τῆς ἀποδυναμώσεως τοῦ δικαιώματος· περίπτωσις μή συνιστῶσα τοιαύτην, Π 639 σ. 284.—Ἀπό ἀξιώσεως μισθωτοῦ ἐξ ἀδικαιολογήτου πλουτισμοῦ· ἐπιτρεπτή· χαρακτήρ ὡς ἀφέσεως χρέους· ἐξοφλητική ἀπόδειξις, Π 84 σ. 1116.—Ἐπαρκής αἰτιολογία κρίσεως δικαστηρίου οὐσίας περί παραιτήσεως μισθωτοῦ (ὁδηγοῦ λεωφορείου αὐτοκινήτου) ἀξιώσεών του ἐξ ἀδικαιολογήτου πλουτισμοῦ διά τήν κατά τάς ἡμέρας ἀναπαύσεώς του παρασχεθεῖσαν ἐργασίαν· παραίτησις διά συμβάσεως μεταξύ δανειστοῦ καί ὀφειλέτου, ΑΠ 280 σ. 989.—Ἐκ κτηθέντων δικαιωμάτων μετά καθορισμόν συμβατικῶς τοῦ συστήματος κατ' ἀποκοπήν μισθοῦ· ἀπαγόρευσις, ΑΠ 441 σ. 1353.—Ἀπό δικαιώματος πρός σύνταξιν· ἀκυρότης κατ' ἄρθρα 3 καί 174 Α.Κ., ΑΠ 630 σ. 35.—Ἀδράνεια δικαιούχου ἐπί χρόνον· μόνη αὐτή δέν ἐμφαίνει βούλησιν παραιτήσεως, ΑΠ 791 σ. 201.—Μισθωτοῦ· ἀποχώρησις καί ἀποζημίωσις λόγῳ συνταξιοδοτήσεως κατ' ἄρθρον 8 νόμου 3198)1955. Βλ. λ. ***Καταγγελία συμβάσεως ἐργασίας*** (παράγρ. Ι Ζ', ΙΙ ΣΤ').—Ἀποχή μισθωτοῦ ἐκ τῆς ἐργασίας· τύχη συμβάσεως ἐργασίας. Βλ. λ. ***Καταγγελία συμβάσεως ἐργασίας*** (παράγρ. Ι. Γα).—Ἀποχώρησις μισθωτοῦ ἐκ τῆς ὑπηρεσίας λόγῳ συνταξιοδοτήσεως καί ἀποζημίωσις διά μή ληφθεῖσαν ἄδειαν, Ἔγγρ. σ. 1383.—Ἀποχώρησις μισθωτοῦ πρό τῆς λήξεως τοῦ ἔτους, καθ' ὃ δικαιοῦται τῆς ἀδείας· ἐλλειψις δικαιώματος ἀποζημιώσεως λόγῳ ἀρνήσεως χορηγήσεως τῆς ἀδείας, ἐφ' ὅσον ὁ ἐναπομένων χρόνος μέχρι λήξεως τοῦ ἔτους καλύπτει τόν χρόνον τῆς ἀδείας, Π 1833 σ. 534.—Ἀνεφάρμοστον διατάξεως ἄρθρου 22 νόμου 3467)1955 περί ἀποζημιώσεως κατά τόν νόμον 2112)1920 ἀπολυομένων ὑπό τῆς Ἐργατικῆς Ἑστίας ἐπί τῶν παραιτουμένων ἐκ τῆς ὑπηρεσίας· ἰσχυρισμός περί πλάνης ὑπαλλήλου ἐν τῇ δηλώσει περί παραιτήσεως, ΑΠ 95 σ. 542.—Ἀποζημίωσις ἀπολυομένου καί ἀποχωροῦντος προσωπικοῦ τῆς Η.Ε.Α.Π.· προθεσμία ἀγωγῆς ἄρθρου 6 νόμου 3198)1955· δυνατή παραίτησις μισθωτοῦ ἀπό τῆς ἀνωτέρω ἀποζημιώσεως, Π 19572 σ. 808.—Ἀποδοχή ὑπηρεσίας εἰς ἄλλον ἐργοδότην ὑπό τοῦ ἀναγκαστικῶς τοποθετηθέντος πολεμιστοῦ ὑπό τήν ἔννοιαν παραιτήσεως αὐτοῦ ἢ σιωπηρᾶς καταγγελίας· ἐκπτωσις ἄλλοχου κερδηθέντων, Π 1211 σ. 1179.—Ἔννοια ἀπαλλακτικῆς ἀποφάσεως δι' ἐφαρμογήν ἄρθρου 5 νόμου 2112)1920 καί ν. 3198)1955· οὐχί καί ἡ λόγῳ παραιτήσεως ἀπό τῆς ἐγκλήσεως, Π 1751 σ. 545.

Παράλληλος προσφυγή. Βλ. λ. ***Δίκη ἐκ ἀκυρώσεως*** (παράγρ. 1).

Παραπομπή. Βλ. λ. ***Δίκη ἐκ ἀκυρώσεως*** (παράγραφος 5), ***Ἀναίρεσις*** (παράγρ. 3), ***Ἐργατικαί διαφοραί*** (παράγρ. 1). Διακοπή ἐργασίας μετά παραπομπήν συλλογικῆς διαφορᾶς ἐργασίας δι' ἐπίλυσιν· ἀπαγόρευσις κατ' ἄρθρον 18 ν. 3239)1955, Π 12896 σ. 1033.

Παράστασις. Βλ. λ. ***Νομιμοποίησις***.

Παρέμβασις. Βλ. καί λ. ***Δίκη ἐκ ἀκυρώσεως*** (παράγρ. 4). Ἔννομον συμφέρον Ἀσφαλιστικοῦ Ταμείου· νόμιμος παρέμβασις τούτου διά κοινοποιήσεως ἰδίου δικογράφου προσθέτου παρεμβάσεως πρός ἀντίκρουσιν λόγων ἀναιρέσεως, ΑΠ 188 σ. 868.— Κρατήσεις ἐκ τοῦ μισθοῦ ὑπέρ τοῦ Μετοχικοῦ Ταμείου Πολιτικῶν Ὑπαλλήλων· πρόσθετος παρέμβασις κατ' ἄρθρα 89, 90, 231 καί 234 Πολ. Δικονομίας, ΑΠ 375 σ. 1309.

Παροχαί εἰς εἶδος. Παροχή εἰς κατώτατον νοσηλευτικόν προσωπικόν κλινικῶν Ἀθηνῶν - Πειραιῶς - Προαστίων, ἐπί πλέον τῶν εἰς χρῆμα καθοριζομένων ἀποδοχῶν, καί πλήρους τροφῆς κλπ., ὑποχρεουμένου τοῦ ἐργοδότου εἰς περίπτωσιν, καθ' ἣν δέν χορηγεῖ ὑπαιτίως παροχάς ταύτας, εἰς καταβολήν ἀποτιμήσεως αὐτῶν· ἔννοια τῆς συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας, ΑΠ 249 σ. 987.—Παραχώρησις εἰς μισθωτόν οἰκίας πρός κατοικίαν ἐξ ἐλευθεριότητος· δέν περιλαμβάνεται εἰς τάς τακτικάς ἀποδοχάς, Π 21014 σ. 1499.

Παροχή. Βλ. λ. ***Καλή πίστις***.—Πρόσθετοι παροχαί πρός μισθωτούς. Βλ. λ. ***Ἀποδοχαί, Ἐπιδόματα, Κυριακή, Νυκτερινή ἐργασία***.

Υπερωρίαι.—Παροχαί έργοδότου πρὸς μισθωτὸν ἐξ ἐλευθεριότητος· δὲν συμπεριλαμβάνονται μεταξὺ τῶν τακτικῶν ἀποδοχῶν δι' ἀποζημίωσιν νόμου 2112)1920· παραχώρησις οἰκίας πρὸς κατοικίαν ἐξ ἐλευθεριότητος, Π 21014 σ. 1499.—Δυνατὴ ἀνάκλησις παρανόμως χορηγουμένων περιοδικῶν παροχῶν διὰ τὸν ἐφεξῆς χρόνον ἀσυγχώρητον ἀνακλήσεως ὑπὸ ὡρισμένας προϋποθέσεις· ὅσάκις τοῦτέστιν ἀποδεικνύεται ὅτι ὑπὲρ τοῦ διοικουμένου ἐν καλῇ πίστει τελοῦντος, ἔχει δημιουργηθῆ ὡρισμένη κατάστασις, ἐκ τῆς ὁποίας δὲν δύναται οὗτος εὐχερῶς νὰ ἀναπροσαρμοσθῆ, ΣΕ 3153 σ. 493.

Πατριωτικὸν Ἵδρυμα. Ἐφαρμογὴ ὑπ' ἀριθ. 25)1960 διαιτητικῆς ἀποφάσεως περὶ ἀποδοχῶν λογιατῶν· κήρυξις ὑπαχρεωτικῆς· δέσμευσις καὶ Πατριωτικοῦ Ἱδρύματος Κοινωνικῆς Προνοίας καὶ Ἀντιλήψεως (Π.Ι.Κ.Π.Α.), ἀποσκοποῦντος εἰς τὴν προστασίαν τῆς δημοσίας ὑγείας, Π 1228 σ. 732.—Διάρθωσις εἰς κλάδους καὶ καθορισμὸς τῆς κατηγορίας ἑκάστου κλάδου καὶ βαθμοῦ τῶν κατὰ τὴν 31 Δεκεμβρίου 1955 ὑφισταμένων τακτικῶν θέσεων ὑπαλλήλων νομικῶν προσώπων δημοσίου δικαίου, κατ' ἐφαρμογὴν τοῦ Ὑπαλληλικοῦ Κώδικος· ἔννοια διαρθρώσεως· θέσεις τακτικῶν ὑπαλλήλων Πατριωτικοῦ Ἱδρύματος Κοινωνικῆς Προνοίας καὶ Ἀντιλήψεως (Π.Ι.Κ.Π.Α.), ΑΠ 319 σ. 1240.

Πειθαρχία. Περιστατικὰ συνιστῶντα τὰ κατ' ἄρθρον 132 Ὑπαλληλικοῦ Κώδικος πειθαρχικὸν παράπτωμα· δυνητικὴ κατ' ἄρθρον 15 § 1 τοῦ ἀπὸ 23)31 Δεκεμβρίου 1955 β.δ. περὶ ἐφαρμογῆς τοῦ Ὑπαλληλικοῦ Κώδικος ἐπὶ ὑπαλλήλων νομικῶν προσώπων δημοσίου δικαίου, προκειμένης πειθαρχικῆς διώξεως ὑπαλλήλου αὐτῶν, ἡ ἀνάκρισις, ἐνεργουμένη ὅσάκις τὰ ὑπάρχοντα στοιχεῖα κρίνονται ὑπὸ τοῦ οἰκείου πειθαρχικοῦ ὀργάνου ἀνεπαρκῆ· δικαίωμα τοῦ ὑπαλλήλου πρὸ τῆς ἀπολογίας αὐτοῦ πρὸς γνῶσιν τῆς σχηματισθείσης δικογραφίας, ΣΕ 479 σ. 421.—Ἀπόλυσις ἀναγκαστικῶς τοποθετουμένων πολεμιστῶν ὡς μισθωτῶν· λόγοι ἀπολύσεως κατ' ἀ.ν. 1836)1951· ἀνεξαρτήτως ἐὰν ὁ διέπων τὴν ἐπιχείρησιν νομίμως ἀναγνωρισμένος ὀργανισμὸς προβλέπῃ τὴν δυνατότητα ἐπιβολῆς καὶ ἡπιωτέρας τῆς ἀπολύσεως πειθαρχικῆς ποινῆς· ἁρμοδιότης Πρωτοδικειακῆς Ἐπιτροπῆς, ΣΕ 837 σ. 614.—Λόγοι ἀπολύσεως πολεμιστῶν κατ' ἀ.ν. 1836)1951· ἁρμόδιον ἐπὶ νομικῶν προσώπων δημοσίου δικαίου τὸ Πειθαρχικὸν Συμβούλιον· διαδικασία ἀπολύσεως, Π 1250 σ. 615.—Κανονισμοὶ ἐργασίας κατὰ ν.δ. 3789)1957· ρύθμισις δι' αὐτῶν τῶν διαμορφουμένων μεταξὺ μισθωτῶν καὶ ἐργοδοτῶν σχέσεων ἐν τῇ ἐκτελέσει τῆς ἐργασίας καὶ εἰδικώτερον τῆς πειθαρχίας τῶν ἐργαζομένων ἐν αὐτῇ, ὡς σχέσεων ἀπορρεουσῶν μὲν ἐκ τῆς συμβάσεως ἐργασίας, ἀναφερομένων ὅμως εἰς τὴν ἐν τῇ ἐπιχειρήσει διατήρησιν τῆς τάξεως· ἀπαράδεκτος αἰτήσεως ἀκυρώσεως κατ' ἀποφάσεως τοῦ Τμήματος Κανονισμῶν Ὑπουργείου Ἐργασίας, ΣΕ 1128 σ. 670, ΣΕ 1713 σ. 1027.—Κανονισμοὶ ἐργασίας ἐγκρινόμενοι ὑπὸ τῆς Διοικητικῆς Ἀρχῆς· πειθαρχικαὶ ποιναὶ καὶ ἔλεγχος ὑπὸ τῶν Δικαστηρίων· κατάχρησις δικαιώματος, ΑΠ 358 σ. 1108.—Πειθαρχικαὶ ποιναί· δικαίωμα ἀναφέρεσθαι εἰς τὰς Ἀρχὰς κατ' ἄρθρον 9 τοῦ Συντάγματος καὶ τῶν ὑπαλλήλων τῶν νομικῶν προσώπων δημοσίου δικαίου, μὴ δυνατῆς τῆς πειθαρχικῆς διώξεως αὐτῶν διὰ παραβάσεις ὑπαρχούσας τυχὸν εἰς ἀναφορὰν ὑποβληθεῖσαν πρὸς προϊσταμένην ἢ ἄλλην Ἀρχὴν πρὸ τῆς ἐπὶ τῆς ἀναφορᾶς τελικῆς ἀποφάσεως ταύτης· οὐσιώδης τύπος ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος ἡ κλῆσις εἰς ἀπολογίαν τοῦ πειθαρχικῶς διωκομένου, ΣΕ 1864 σ. 1375.—Προσωπικὸν Η.Ε.Μ.· λῆψις ὑπὸ τῶν ἀπολυομένων ἐντὸς τοῦ ἀπὸ 18 Ἰουνίου 1959 ἐνιαυσίου χρονικοῦ διαστήματος ὄχι λόγῳ ὁρίου ἡλικίας ἢ ὡς πλεονάζόντων, ἀλλὰ δι' ἄλλον λόγον, οἷον λόγῳ πειθαρχικοῦ παραπτώματος, τῆς ἁπλῆς ἀποζημιώσεως τοῦ νόμου 2112)1920 ἢ τοῦ β.δ. 16)18 Ἰουλίου 1920, ΑΠ 379 σ. 1435.—Πειθαρχικαὶ ποιναὶ προσωπικοῦ Η.Ε.Μ.· διατύπωσις ἠτιολογημένως τῶν ἀποφάσεων τοῦ Πειθαρχικοῦ Συμβουλίου· ἀναφορὰ ἑπομένως, ἐκτὸς ἄλλων, τῶν ἐκ τῶν ἀποδεικτικῶν στοιχείων προκυπτόντων πραγματικῶν περιστατικῶν, τῶν συνιστώντων τὸ πειθαρχικὸν παράπτωμα, ΑΠ 457 σ. 1502.

Περιοδικαὶ παροχαί. Βλ. λ. *Παροχή*.

Περιορισμὸς ἐργασιῶν. Ὡς λόγος καταγγελίας συμβάσεως ἐργασίας· ἐπιλογὴ ἀπολυθησομένων, ΑΠ 781 σ. 148.

Πετρελαιοειδῶν ἐπιχειρήσεις. Ἐφαρμογὴ α.σ.ἐ. προσωπικοῦ ἐπιχειρήσεων πετρελαιοειδῶν προϊόντων· ὑπαγωγὴ εἰς ταύτας τοῦ πάσης φύσεως προσωπικοῦ τοῦ ἐργαζομένου ἐν Ἑλλάδι εἰς τὰς πάσης φύσεως ἐγκαταστάσεις καὶ ἀποθήκας, ὡς καὶ τὰς Ἐξωτερικὰς Ὑπηρεσίας τῶν ἐπιχειρήσεων πετρελαιοειδῶν καὶ συνδεομένου μετὰ τούτων διὰ συμβάσεως ἐργασίας Ἰδιωτικοῦ δικαίου· ἀνεφάρμοστον ἐπὶ ὁδηγῶν μεταφορικῶν βυτιοφόρων αὐτοκινήτων, τῶν μὴ συνδεομένων μετὰ τῶν ἐπιχειρήσεων διὰ συμβάσεως ἐργασίας, ἀλλ' ἀναλαμβανόντων διὰ συμβάσεως ἐργασίας μετ' ἄλλης ἐπιχειρήσεως μεταφορῶν τὴν μεταφορὰν τῶν πετρελαιοειδῶν, ΑΠ 362 σ. 1308.

Πιστοποιητικά. Βλ. καὶ λ. *Προϋπηρεσία*. Ἰδιότητος παλαιοῦ πολεμιστοῦ, Γν. Σ σ. 178.

Πλάνη. Ἰσχυρισμὸς περὶ πλάνης ἐν τῇ δηλώσει παραιτήσεως μισθωτοῦ, ΑΠ 95, 542.—Ὡς λόγος ἀνακλήσεως παρανόμου διοικητικῆς πράξεως, ΣΕ 1184 σ. 485.

Πλασιέ. Βλ. λ. *Παραγωγοί*.

Πλαστικῶν ὑλῶν ἐργατοτεχνῖται. Ἐφαρμογὴ διαιτητικῆς ἀποφάσεως 2)1959 περὶ ἀμοιβῆς ἐργατοτεχνικοῦ προσωπικοῦ βιομηχανιῶν πλαστικῶν ὑλῶν καὶ συναφῶν Ἀθηνῶν, Πειραιῶς, Περιχώρων· καθορισμὸς δι' αὐτῆς τῶν ἡμερομισθίων, ἄνευ ἐξαιρέσεως καὶ ἄνευ δια-

κρίσεως τῆς παρ' ἑκάστου ἐκτελουμένης ἐργασίας, ἐκτὸς μόνον τῆς διακρίσεως τῶν μαθητευομένων· καθορισμὸς διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 7) 1962 διαιτητικῆς ἀποφάσεως τῶν ἡμερομισθίων τοῦ προσωπικοῦ βιομηχανιῶν, ΑΠ 779 σ. 218.

Λαστότης. Βλ. λ. *Ἔγγραφα.*

Λειτουργιασμός. Βλ. λ. *Ἐκτέλεσις.*

Λιμβοποιοί. Βλ. λ. *Ταμεῖα.*

Λοΐα. Βλ. καὶ λ. *Ναυτικοί.* Μεταβολὴ σημαίας· συνέπειαι, ΑΠ 646 σ. 29, Παρατ. σ. 30. —Ἐφαρμογὴ σ.σ.ἐ. προσωπικοῦ ρυμουλκῶν καὶ Ο.Λ.Π., Α.Π. 354 σ. 1305.

Λυντήρια. Περὶ μὴ χαρακτηρισμοῦ τῶν στεγνοκαθαριστηρίων, πλυντηρίων καὶ σιδηρωτηρίων ὡς βιοτεχνικῶν ἐπιχειρήσεων δι' ἐφαρμογὴν διατάξεων νόμου 3213)1955, Ἔγκ. σ. 433.

Μοιραί. Βλ. καὶ λ. *Πειθαρχία.* Ἀποζημίωσις ἐξ 75 ο/ο ἐπὶ παρανόμων ὑπερωριῶν κατ' ἄρθρον 8 ν. δ)τος 4020)1959· χαρακτὴρ ὡς ἀστικῆς ποινῆς διὰ τὴν παράβασιν τοῦ νόμου· ἀνεπίτρεπτος ἡ παραίτησις, Εἰσαγ. σ. 284. — Συμμετοχὴ εἰς δευτεροβάθμιον Ἀσφαλιστικὴν Ἐπιτροπὴν Ἐφέσεων Ι.Κ.Α. ὡς τακτικοῦ μέλους ἐκπροσώπου τῶν ἠσφαλισμένων, καταδικασθέντος ἐπὶ «λοιπῇ» συνέπειαι, ΣΕ 63 σ. 301.—Φυλάκισις ἠσφαλισμένου χρόνος αὐτῆς ὡς χρόνος ἀσφαλίσεως· διατάξεις κανονισμοῦ συντάξεων τοῦ Τ.Σ.Α., ΣΕ 175 σ. 486.— Αἱ ποιναὶ διατάξεις τοῦ Προσχεδίου Κώδικος Ἐργασίας, ΝΖ σ. 1026.

Μολεμιατοί. Βλ. λ. *Νεοπολεμισταί, Παλαιοὶ πολεμισταί, Στράτευσις.*

Μολλαπλῆ ἀπασχόλησις. Παροχὴ ὑπὸ μισθωτοῦ ὑπηρεσιῶν πρὸς πλείονας ἐργοδότας· ὑπολληλικὴ ἰδιότης καὶ ἐφαρμογὴ ν. 2112)1920, ΑΠ 318 σ. 803.—Παροχὴ ἐργασίας διὰ λογαριασμὸν πλειόνων τῆς μιᾶς ἐπιχειρήσεων ἢ ἐκμεταλλεύσεων καὶ ἀσφάλισις Ι.Κ.Α., ΣΕ 716 σ. 812.

Μολυετίας ἐπίδομα. Βλ. λ. *Ἐπιδόματα.*

Μολυθεσία. Βλ. λ. *Ἰατροί.*

Μοσοστά. Νόμιμος μισθὸς ἰδιωτικῶν ὑπαλλήλων ἐπὶ ποσοστοῖς· ἔλλειψις ὑποχρεώσεως ἐργοδοτῶν πρὸ τῆς ἀπὸ 30.8.1960 ἐθνικῆς συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας πρὸς συμπλήρωσιν τοῦ ὑπὸ τῶν ἰσχυουσῶν συλλογικῶν συμβάσεων ἐργασίας ὁριζομένου κατωτάτου ὁρίου μισθοῦ, μὴ ἐφαρμοζομένης ἀναλόγου ἢ διασταλτικῆς ἑρμηνείας τῶν περὶ ἐργατοτεχνιτῶν συλλογικῶν συμβάσεων ἐργασίας, Π 16 σ. 219 —Ἀποζημίωσις ἀμειβομένων ἐπὶ ποσοστοῖς κατ' ἀποκοπὴν ἢ μονάδα ἐργασίας ἐπὶ καταγγελίας συμβάσεως ἐργασίας· ἀποδοχαὶ ἀδείας· σχέσις τεκμαρτῶν ἡμερομισθίων, ΝΖ σ. 238.— Πωληταὶ ἐνσήμων Τ.Ε.Β.Ε., ἀμειβόμενοι ἐπὶ ποσοστοῖς· τρόπος ὑπολογισμοῦ βοηθήματος εἰς Τ.Ε.Α.Π.Ο.Κ.Α., ΣΕ 49 σ. 490.—Ἐξουσία διαιτητικῶν δικαστηρίων διὰ ρύθμισιν συλλογικῆς διαφορᾶς ἐργασίας· νόμιμος ὑπολογισμὸς ἀμοιβῆς κατὰ μονάδα, κατ' ἀποκοπὴν ἢ εἰς ποσοστά, ΣΕ 1441 σ. 912.—Ἐξαίρεσις παροχῆς προσθέτου ἀμοιβῆς δι' ἐργασίαν κατὰ Κυριακὰς καὶ μὴ ἐργασίμους ἡμέρας τῶν ἐπὶ ποσοστοῖς ἀμειβομένων σερβιτόρων ἐστιατορίων, καφενείων, ζαχαροπλαστείων καὶ λοιπῶν συναφῶν κέντρων· δικαίωμα αὐτῆς τοῦ προσωπικοῦ λουτρῶν καθαριότητος, ΑΠ 460 σ. 1414.

Πραγματογνωμοσύνη. Ἐπιδείνωσις νόσου μισθωτοῦ ὑπὸ τὴν ἔννοιαν ἐργατικοῦ ἀτυχήματος· κρίσις δικαστηρίου περὶ τῆς ἀνάγκης πραγματογνωμοσύνης· ἀνήκει εἰς τὸ δικαστήριον τῆς οὐσίας, μὴ ὑποκειμένη εἰς τὸν ἔλεγχον τοῦ Ἀρείου Πάγου· ἐπίσης ἡ κρίσις ὃν τὸ ζήτημα, περὶ οὗ διετάχθη αὕτη, ἀπαιτῇ ἰδιάζουσαν ἐμπειρίαν ἢ γνῶσιν, ΑΠ 352 σ. 1106.

Πράκτορες ναυτικοί. Βλ. λ. *Ταμεῖα.*

Πράξεις διοικητικαί. Βλ. λ. *Αἰτήσεις ἀκυρώσεως. Διοικητικαὶ πράξεις - Διοίκησις.*

Πρατήρια Χονδρικῆς πωλήσεως καπνοῦ· ὧραι ἐργασίας, ΑΠ Ὁλ. 685 σ. 22.

Προαγωγή. Βλ. λ. *Νεοπολεμισταί, Τηλεπικοινωνιῶν Ὀργανισμός.*—Ὑπαλλήλων Σ.Ε.Κ.· ἔννοια ἄρθρου 3 νόμου 486)1943, ὡς ἐτροποποιήθη δι' ἄρθρου 2 νόμου 1933)1944, ΑΠ 773 σ. 294.—Προώθησις τοῦ ἀρχαιοτέρου καὶ πλέον πεπειραμένου ἐκ τῶν ἰσοτίμων μισθωτῶν ἐπὶ ἐπιχειρήσεως, μὴ διεπομένης ὑπὸ ἐσωτερικοῦ κανονισμοῦ· δικαίωμα τοῦ ἐργοδότου, ἀσκούμενον ἐντὸς τῶν ὁρίων τοῦ νόμου, ΑΠ 749 σ. 349.—Βαθμολογικὴ ἐξέλιξις μισθωτῶν καὶ ἀρχὴ ἴσης μεταχειρίσεως, ΑΠ 242 σ. 1176.

Πρόεδρος. Πρωτοδικῶν· ἁρμόδιος δι' ἀναστολὴν εἰρηνοδικειακῆς ἀποφάσεως ἐπὶ ἐργατικῆς διαφορᾶς ἀσκήσεως ἐφέσεως, Π 84 σ. 1304.— Πρωτοδικῶν· ἁρμοδιότης ἐπὶ προσφυγῆς μέλους σωματείου κατ' ἀποφάσεως αὐτοῦ περὶ ἀποβολῆς· ἔκτασις δικαστικοῦ ἐλέγχου, Πρδρ. 334 σ. 353.

Προειδοποίησις. Βλ. λ. *Καταγγελία συμβάσεως ἐργασίας* (παράγρ. Ι. ΒΒ').

Προθεσμία. Καταβολῆς μισθοῦ· ἄρθρον 655 Α.Κ.· καθυστέρησις· συνέπειαι, ΝΖ σ. 48.—Κυρώσεως καὶ τροποποιήσεως διαιτητικῆς ἀποφάσεως· συντέλεσις τῆς δημοσιεύσεως τῆς ἀποφάσεως τῶν Ὑπουργῶν ἐντὸς τῆς ὑπὸ τοῦ νόμου 3239)1955 τασσομένης διατρεπτικῆς προθεσμίας διὰ τῆς πραγματικῆς κυκλοφορίας τοῦ φύλλου τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως· ἔναρξις προθεσμίας διὰ τὴν ἐκ νέου ἐνέργειαν τῆς Διοικήσεως μετ' ἀκυρωτικὴν ἀπόφασιν Συμβουλίου Ἐπικρατείας ἀκυρότης ἀποφάσεως Ὑπουργῶν, δημοσιευθείσης πράγματι μετὰ παρέλευσιν τῆς νομίμου προθεσμίας, ΣΕ 3083 σ. 136.—Τροποποιήσεως ἢ ἀνακλήσεως διαιτητικῆς ἀποφάσεως ὑπὸ Ὑπουργῶν κατὰ νόμον 3239)1955· ἔλλειψις τοιαύτης ἐξουσίας τῶν Ὑπουργῶν μετὰ τὴν πάροδον τῆς προθεσμίας δυνατή, ἐν συνδρομῇ πλημμελείας τῆς ἀποφάσεως, ἡ ἀνάκλησις αὐτῆς καὶ μετὰ τὴν πάροδον τῆς προθεσμίας, ΣΕ 1048 σ. 520, Εἰσαγ. σ. 519 —Ἄρθρου 18 § 2 νόμου 3239)

1955 περί συλλογικών διαφορών έργασίας· έκτασις έφαρμογής, Γν. Σ. σ. 114.—Ένάρξεως ισχύος διαιτητικής αποφάσεως, εν περιπτώσει εκδόσεως αύτής μετά την πάροδον των νομίμων προθεσμιών· ανεπίτρεπτος μετάθεσις του χρόνου υπό των Υπουργών Συντονισμού και Εργασίας, ΣΕ 1412 σ. 800.—Προσβολής αποφάσεως Συμβουλίου προστασίας πολεμιστών, ΣΕ 2926 σ. 142.—Εξάμηνος αγωγής αποζημιώσεως νόμου 2112 κατ' άρθρον 6 § 2 ν. 3198· τρίμηνος αγωγής περί προσβολής απολύσεως ως άκύρου κατ' άρθρον 6 § 1 νόμου 3198)1955. Βλ. λ. ***Καταγγελία συμβάσεως έργασίας*** (παράγρ. Ι. Θ', ΙΙ. Ζ').—Αποσβεστική, εντός της οποίας πρέπει να άσκήται το κτηθέν συνταξιοδοτικόν δικαίωμα, ΣΕ 3003 σ. 172.—Πρός έγχείρισιν δηλώσεως κληρονομίας επί επιδίκων περιουσιακών στοιχείων· αφετηρία αύτής, ΑΠ 635 σ. 212.—Υποβολής πιστοποιητικών προϋπηρεσίας, ΝΖ σ. 434.—Αναγγελίας εργατικού ατυχήματος εις το Ι.Κ.Α., Π 37 σ. 725, ΣΕ 1953 σ. 1050. —Έκδόσεως αποφάσεως Διοικητικού Συμβουλίου του Ι.Κ.Α. περί κατατάξεως εις κλάσεις δι' ασφαλιστικάς εισφοράς Ι.Κ.Α.· ενδεικτική, Ε 1337 σ. 1054.—Αναγνωρίσεως ημερών εργασίας εν ασφαλίσει Ι.Κ.Α., Έγκ. σ. 1126.—Επανεγέρσεως αγωγής κατ' εφαρμογήν του άρθρου 263 Α.Κ., ΑΠ 54 σ. 407, Είσαγ. σ. 407.—Έφέσεως κατ' αποφάσεων της εργατικής διαδικασίας και προθεσμία αναιρέσεως, μή τρέχουσα διακοπής της πρός έφεσιν προθεσμίας, ΑΠ 635 σ. 212.—Έφέσεως κατ' αποφάσεων κατά την εργατικήν διαδικασίαν· απαράδεκτος ή έφεσις διαρκούσης της περί ανακοπής προθεσμίας επί ερήμην εκδιδομένων αποφάσεων, εκτός αν διετάχθη προσωρινή εκτέλεσις· αναστολή ενάρξεως της πρό έφεσιν προθεσμίας και εν τή εργατική διαδικασία μόνον όταν καθ' όλοκληρίαν ή απόφασις εκηρύχθη προσωρινώς εκτελεστή, Π 2138 σ. 1181. —Ανακοπής κατ' ερήμην αποφάσεων εργατικής διαδικασίας εν περιπτώσει άκύρου ερημοδικίας, Π 2138 σ. 1181.

Προίξ. Υποχρέωσις του πατρός κατ' άρθρον 1495 Α.Κ. πρός σύστασιν αναλόγου προικός υπέρ της θυγατρός του· τύχη εργατικής κατοικίας, ΣΕ 3036 σ. 159.

Προμήθεια. Έννοια τακτικών αποδοχών δι' αποζημίωσιν ν. 2112)1920 προμήθειαι υπό ασφαλιστικής εταιρείας εις υπαλλήλους Τραπέζης, ΑΠ 461 σ. 1369.

Πρόνοια Βασιλική. Βλ. λ. ***Βασιλική Πρόνοια***.

Προνοίας υποχρέωσις. Βλ. λ. ***Εργασίας σύμβασις*** (παράγρ. 10).

Προνόμια. Βλ. και λ. ***Εκτέλεσις***. Εξομοίωσις Ειδικού Ταμείου Μονίμων Οδοστρωμάτων Αθηνών πρός το Δημόσιον μόνον διά τα δικονομικά και φορολογικά πλεονεκτήματα και προνόμια, μή περιλαμβανομένης εις ταύτα της υπό των προσθέτων αστυφυλάκων δικαιουμένης αποζημιώσεως εκ του νόμου 2112)1920 δι' απόλυσιν αύτών, ΑΠ 711 σ. 104. — Νομικά πρόσωπα απολαύοντα των υπέρ του Δημοσίου προνομίων· εφαρμογή ή μή Π.Υ.Σ. 95 και 976)1957 δι' απόλυσιν προσωπικού, Είσαγ. σ. 209, ΑΠ 711 σ. 204, ΑΠ 759 σ. 209.—Ατέλειαι και φορολογικαί απαλλαγαί της Δ.Ε.Η.· ισχύς αύτών και μετά το ν.δ. 2657 1952· ανυπόχρεως αύτη εις κατάθεσιν χρηματικού ποσού διά το παραδεκτόν αιτήσεως ανακλήσεως πολεμιστού, ΣΕ 14 σ. 341. — Έννοια διατάξεως άρθρου 3 § 8 ν.δ. 4246)1962, καθ' ήν οι Σ.Ε.Κ. απολαμβάνουν απάντων των δικαστικών προνομίων του Δημοσίου, ΑΠ 417 σ. 736.

Προσεπίκλησις. Ι.Κ.Α. επί αγωγής αναγνωρίσεως ημερομισθίων μεταλλευτών κατ' άρθρον 7 § 7 ν.δ. 4104)1960, Π 24461 σ. 356, Π 1233 σ. 357.

Πρόσθετοι αστυφύλακες. Βλ. λ. ***Αστυφύλακες πρόσθετοι***.

Πρόσκλησις. Μελών συλλογικού οργάνου διοικήσεως πρός νόμιμον σύνθεσιν· απόδειξις της προσκλήσεως, ΣΕ 3170 σ. 160, ΣΕ 481 σ. 418. — Μισθωτού υπό υπερημέρου εργοδότου δι' ανάληψιν εργασίας, ΑΠ 245 σ. 1118, Π 8060 σ. 271.

Προσφορά. Υπερημερία εργοδότου μετά καταγγελίαν συμβάσεως ωρισμένου χρόνου· προσφορά προσηκόντως υπηρεσιών εκ μέρους του μισθωτού, ΑΠ 381 σ. 972.

Προσωπικότης. Βλαπτική μεταβολή· ηθική μείωσις· προσβολή προσωπικότητος· συνέπειαι άρθρων 57 και 59 Α.Κ.· κριτήρια ηθικής μειώσεως επί αναθέσεως καθηκόντων διαφόρων των πρότερον εκτελουμένων, ΑΠ 202 σ. 719, ΑΠ 791 σ. 201.—Άρνησις εργοδότου πρός αποδοχήν υπηρεσιών μισθωτού και μετά τελεσίδικον απόφασιν περί ακυρότητος απολύσεως ως συνδικαλιστικού στελέχους και καθορισμός ως τόπου εργασίας χώρου, μή πληρούντος τάς προϋποθέσεις υγείας και προσβάλλοντος την επαγγελματικήν τιμήν του· προσβολή προσωπικότητος· δικαίωμα χρηματικής ικανοποιήσεως δι' ηθικήν βλάβην· κρίσις Δικαστηρίου περί του ποσού αύτής, Π 2311 σ. 809.

Προσωρινή εκτέλεσις. Προθεσμία έφέσεως κατ' αποφάσεων εργατικής διαδικασίας· περίπτωσις αποφάσεως ερήμην εκδοθείσης και προσωρινώς εκτελεστής εν μέρει, Π 2138 σ. 1181.

Προτάσεις. Διεξαγωγή εργατικής διαδικασίας διά ζώσης, μή υποχρεωτικής της καταθέσεως προτάσεων· κατάθεσις εις περίπτωσιν υποβολής προτάσεων μέχρι συζητήσεως της υποθέσεως· δικαίωμα αμοιβής δι' αυτάς δικηγόρου, Π 108 σ. 227.

Προϋπηρεσία. Μεταταγέντων εις κατηγορίαν υπαλλήλου εκ της υπηρεσίας του εργάτου, δι' εφαρμογήν της 28)1963 διαιτητικής αποφάσεως περί αποδοχών προσωπικού Γραφείων επιχειρήσεων, Έγγρ. σ. 179.— Ιδιωτικού υπαλλήλου ως εργάτου· λήψις υπ' όψιν διά το μέγεθος της οδείας, Π 12389 σ. 1114.—Προσωπικού Γραφείων επιχειρήσεων· εφαρμογή υπ' αριθ. 14)1956 και 2)1959 διαιτητικών αποφάσεων· συνυπολογισμός οιασδήποτε προϋπηρεσίας

τῶν εἰς οὓς αὐτοὶ ἀναφέρονται μισθωτῶν, ἀνηκόντων εἰς τὴν ἐν αὐτοῖς κατηγορίαν προσωπικοῦ Γραφείων, παρασχεθείσης ὑπ' αὐτῶν ὡς τοιούτων ἢ εἰς ὁμότιμα καθήκοντα παρὰ τῷ αὐτῷ ἢ ἄλλῳ ἐργοδότῃ, ἀνεξαρτήτως τοῦ τρόπου ὁμοιβῆς διὰ τὸν καθορισμὸν τοῦ βασικοῦ μισθοῦ, ἐξαιρουμένης μόνον τῆς περιπτώσεως, καθ' ἣν ἡ προϋπηρεσία ἦτο καθαρῶς ὑπηρετικὴ καὶ ἐγένετο μετάτοξις ἐκ ταύτης εἰς ὑπαλληλικήν, ΑΠ 739 σ. 280.— Ἀξίωσις νομίμου μισθοῦ βάσει προϋπηρεσίας μισθωτοῦ· ἀπόδειξις ταύτης· βεβαίωσις ἐργοδότου· ὑποχρέωσις χορηγήσεως· συνέπειαι ἀκριβοῦς βεβαιώσεως· χρόνος ὑποβολῆς πιστοποιητικῶν· ἀξίωσις ἐπὶ τὸν μισθὸν ἀπὸ τῆς γνωστοποιήσεως τῆς προϋπηρεσίας καὶ καὶ ὄχι ἀναδρομικῶς· ἔγγραφος ὑπεύθυνος δήλωσις κατὰ συλλογικὴν σύμβασιν προσωπικοῦ Γραφείων· ἔγγραφος δήλωσις ἐλλείψεως προϋπηρεσίας ὑπὸ ψυχολογικὴν βίαν· προστασία, ΝΖ σ. 434.— Ἐφαρμογὴ διαιτητικῆς ἀποφάσεως καὶ συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας περὶ ὅρων ὁμοιβῆς ἐργατοτεχνιτῶν βιβλιοδετείων· καθορισμὸς ἡμερομισθίων βάσει χρόνου προϋπηρεσίας· ἔννοια ὅρου περὶ ἀποδείξεως προϋπηρεσίας ἐξ ὑπευθύνου δηλώσεως τῶν προσλαμβανομένων, συνοδευομένης καὶ ὑπὸ τῶν ἀπαραιτήτων πιστοποιητικῶν, Π 22832 σ. 469.—Ἠσφαλισμένων Ταμείου Ἐπικουρικῆς Ἀσφαλίσεως Προσωπικοῦ Ὀργανισμοῦ Ἐλέγχου τῶν ἐπ' Αὐτοκινήτων Συγκοινωνιῶν καὶ Ὑπαλλήλων Γραφείων Κ.Τ.Ε.Λ. ἐξαιρεθέντων, ΣΕ 55 σ. 233.— Ἀσφάλισις εἰς Ταμεῖον Προνοίας Δικηγόρων Ἀθηνῶν· δυνατὴ ἐξασφάλισις διὰ συμψηφισμοῦ πρὸς τὴν ἐφ' ἅπαξ παροχὴν ποσῶν ἀναγνωρίσεως προϋπηρεσίας κατὰ τὸ ἄρθρον 3 β.δ. 2)19.8.1958· ἔννοια τῆς διατάξεως, ΣΕ 2109 σ. 112.—Χρόνος στρατιωτικῆς ὑπηρεσίας ὡς χρόνος πραγματικῆς ἐργασίας ἢ ἀσφαλίσεως. Βλ. λ. *Στρατιωτική ὑπηρεσία*.

Ἰρωτοδικεῖον. Ἀρμοδιότης λόγῳ ποσοῦ ἐπὶ ἀγωγῆς, ἐχούσης βάσιν κοινὴν ἀδικοπραξίαν καὶ διωκούσης ἀποζημίωσιν διὰ μὴ περιουσιακὴν ζημίαν καὶ χρηματικὴν ἱκανοποίησιν λόγῳ ἠθικῆς βλάβης· ἰσχυρισμὸς ἐναγομένου περὶ ἐργατικοῦ ἀτυχήματος καὶ ἁρμοδιότητος Εἰρηνοδίκου, ΑΠ 361 σ. 977.

Ἰταῖσμα. Βλ. καὶ λ. *Ἀδικοπραξία*, *Ἀμέλεια*, *Δόλος*, *Ἐργατικὰ ἀτυχήματα*. Συντρέχον παθόντος κατ' ἄρθρον 300 Α.Κ.· συνέπειαι αἰτιώδης σύνδεσμος, ΑΠ 630 σ. 35, Π 23006 σ. 88, Π 1084 σ. 344.— Ἀποζημίωσις μισθωτοῦ ἐπὶ ἐργατικοῦ ἀτυχήματος, κατὰ νόμον 551) 1914· πρόθεσις καὶ ἀμέλεια παθόντος· ἀνεφάρμοστον ἄρθρου 300 Α.Κ. περὶ συντρέχοντος ἰταίσματος· ἐπιδεινώσεις προϋπαρχούσης ἀσθενείας· ἔννοια ἀμελείας παθόντος διὰ μείωσιν ἀποζημιώσεως. Εἰρ. Ἀθ. 5054 σ. 1422.— Τὸ ἰταῖσμα τοῦ ἀσθενήσαντος ναυτικοῦ, ΝΖ σ. 1473.

Πτυχίον. Βλ. λ. *Μηχανήματα - Μηχανικοί*.

Πτώχευσις. Δὲν ἐπιφέρει αὐτοδικαίως λύσιν τῆς συμβάσεως ἐργασίας, Εἰσαγ. σ. 20.— Καταγγελία συμβάσεως ἐργασίας μετὰ πτώχευσιν ἐργοδότου· ἐξακολούθησις ἐμπορίας πτωχευσάσης ἐπιχειρήσεως ὑπὸ τοῦ συνδίκου· ἀξιώσεις ἐπὶ τῆς πτωχευτικῆς περιουσίας· διαδικασία ἐπαληθεύσεως καὶ ἀτομικὴ καταδίωξις· ἐπέκτασις τῆς σχέσεως μετὰ τοῦ συνδίκου, ἐφ' ὅσον οὗτος, ἐξακολουθῶν τὴν ἣν ὁ πτωχεύσας ἦσκει ἐμπορίαν, εἴτε ἐν γένει διὰ τὴν διεκπεραίωσιν τοῦ ἔργου τῆς πτωχευτικῆς διαδικασίας ἀξιώσῃ τὴν ἐκ μέρους τοῦ μισθωτοῦ ἐκτέλεσιν τῶν ἐκ τῆς μετὰ τοῦ πτωχεύσαντος συμβάσεως ἐργασίας ὑποχρεώσεων του ἢ ἔστω ἀποδεχθῇ τὰς προσφερομένας ὑπηρεσίας· πιστωτὴς οὕτω τῆς ὁμάδος ὁ μισθωτὸς διὰ τὸν μετὰ τὴν πτώχευσιν μισθὸν κλπ.· ἀξίωσις ἀποζημιώσεως νόμου 2112)1920, Π 305)1964 σ. 20.— Διαδικασία ἐπαληθεύσεως πιστώσεων· ἱκανοποίησις τῶν ἐχόντων ἐνοχικὰς ἀξιώσεις κατὰ τοῦ πτωχεύσαντος, μὴ ἀσφαλιζομένας δι' εἰδικοῦ προνομίου, ἐκ τοῦ προϊόντος τῆς ἐκκαθαρίσεως τῆς πτωχευτικῆς περιουσίας διὰ διαδικασίας ἐξελέγξεως τῶν πιστώσεών των, στερουμένων τοῦ δικαιώματος τῆς ἀσκήσεως ἀτομικῶν διώξεων, ἐκτὸς ἂν ἡ ἀπαίτησις ἐδημιουργήθη μετὰ τὴν πτώχευσιν καὶ συνεπείᾳ τῆς δράσεως τοῦ συνδίκου, εἴτε συνεχίζοντος τὴν ἐμπορίαν τοῦ πτωχεύσαντος, εἴτε διαχειριζομένου τὴν πτωχευτικὴν περιουσίαν· ἀντιρρήσεις κατὰ τὴν ἐξέλεγξιν τῶν πιστώσεων, Π 5113 σ. 157. — Σύμβασις ἐργασίας μετὰ πτώχευσιν ἐργοδότου, μὴ ἐπαγομένης ταύτης αὐτομάτως τὴν λύσιν τῆς συμβάσεως, οὐδὲ ἀποτελούσης γεγονὸς ἀνωτέρας βίας, δυνάμενον νὰ ἀπαλλάξῃ τὸν λόγῳ τῆς πτωχεύσεως ὑπερήμερον καταστάντα περὶ τὴν ἀποδοχὴν τῆς ἐργασίας ἐργοδότην ἀπὸ τῆς κατ' ἄρθρον 656 Α.Κ. ὑποχρεώσεως καταβολῆς τῶν ἀποδοχῶν τοῦ ἐργαζομένου, ὑπὸ τὴν προϋπόθεσιν ὅτι ὁ μισθωτὸς ἔχει πάντοτε εἰς τὴν διάθεσιν τοῦ ἐργοδότου τὰς ὑπηρεσίας του· καταγγελία συμβάσεως ἐργασίας ὑπὸ τοῦ συνδίκου, καταβαλλομένης τῆς ἀποζημιώσεως νόμου 2112) 1920 μέχρι τῆς καταβολῆς ταύτης ὁ ἐργοδότης τελεῖ ἐν ὑπερημερίᾳ καὶ ὀφείλει τὸν μισθόν, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ὀφείλονται καὶ αἱ πρὸς τοὺς Ἀσφαλιστικοὺς Ὀργανισμοὺς εἰσφοραί, ΣΕ 386 σ. 487.—Πτώχευσις ἐπιχειρήσεως ὡς σπουδαῖος λόγος καταγγελίας συμβάσεως ἐργασίας ὡρισμένου χρόνου πρὸ τῆς λήξεως αὐτοῦ· συνέχισις ἐργασιῶν πτωχευσάσης ἐπιχειρήσεως ὑπὸ τοῦ συνδίκου, Π 5098 σ. 1429.

Πωληταί. Ἐνσήμων Τ.Ε.Β.Ε.· ἀσφάλισις εἰς Τ.Ε.Α.Π.Ο.Κ.Α.· ἐλλειψις ἀναδρομικῆς δυνάμεως τῆς ὑπ' ἀριθ. 84651)1962 ἀποφάσεως Ὑπουργοῦ Ἐργασίας, ΣΕ 3180 σ. 491.—Ἐνσήμων Τ.Ε.Β.Ε.· ἀμειβόμενοι ἐπὶ ποσοστοῖς· τρόπος ὑπολογισμοῦ βοηθήματος ἐκ Τ.Ε.Α.Π.Ο.Κ.Α., ΣΕ 39 σ. 490.

Ρ

Ραδιολόγοι. Βλ. λ. *Ἰατροί*.

Ρεπόρτερς. Βλ. λ. *Τύπος*.

Ρυμουλκά. Ἐφαρμογὴ σ.σ.ἐ. προσωπικοῦ ρυ-

μουλκῶν καὶ ἐπὶ τοῦ Ο.Λ.Π., ΑΠ 354 σ. 1305.

Σ

Σερβιτόροι. Τεκμαρτὰ ἡμερομίσθια δι' εἰσφορὰς Ι.Κ.Α. σερβιτόρων καὶ βοηθῶν διὰ τὸ ἔτος 1964, κατόπιν ἀκυρώσεως τῆς κατατάξεως ὑπὸ τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας, Ἐγκ. σ. 1058.— Προσωπικὸν Διεθνοῦς Ἑταιρείας Κλινοσκεπῶν ἐν Ἑλλάδι· μισθὸς σερβιτόρων καὶ βοηθῶν αὐτῶν, ΑΠ 376 σ. 1373.—Ἐξαίρεσις παροχῆς προσθέτου ἀμοιβῆς δι' ἐργασίαν κατὰ Κυριακὰς καὶ μὴ ἐργασίμους ἡμέρας τῶν ἐπὶ ποσοστοῖς ἀμειβομένων σερβιτόρων ἑστιατορίων, καφενείων, ζαχαροπλαστείων καὶ λοιπῶν συναφῶν κέντρων· δικαίωμα αὐτῆς τοῦ προσωπικοῦ λουτρῶν καθαριότητος, ΑΠ 460 σ. 1414.

Σιδηροβιομηχανία. Νόμιμοι ἀποδοχαὶ ἐργατῶν σιδηροβιομηχανίας· ἀπόφασις 18)1957 Δ.Δ. Δ.Δ. Ἀθηνῶν· ἐξίσωσις μισθολογικῶς τῶν ἐργαζομένων γυναικῶν πρὸς τοὺς ἄρρενας συναδέλφους των· ἐξαίρεσις, θεσπισθεῖσα χάριν τῆς δικαίας μεταχειρίσεως τῶν παλαιῶν καὶ πεπειραμένων ἐργατριῶν· ἔννοια διατάξεως τῆς διαιτητικῆς ἀποφάσεως, ΑΠ 700 σ. 105. —Ἔννοια τῆς ὑπ' ἀριθ. 18)1957 ἀποφάσεως τοῦ Δ.Δ.Δ.Δ. Ἀθηνῶν περὶ ὅρων ἀμοιβῆς καὶ ἐργασίας τῶν ἐργατῶν σιδηροβιομηχανίας· ἡμερομίσθια γυναικῶν, ΑΠ Ὁλ. 347 σ. 1185.— Καθορισμὸς μηνιαίου μισθοῦ, ἐπιδομάτων καὶ δώρων προσωπικοῦ Σ.Ε.Κ.· ἐφαρμογὴ διαιτητικῆς ἀποφάσεως καὶ συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας περὶ ἀποδοχῶν ἐργατοτεχνιτῶν σιδηροβιομηχανίας, ΑΠ 251 σ. 1119.

Σιδηρόδρομοι. Σ.Ε.Κ.· προσωρινὴ μετάθεσις ὑπαλλήλου ἀπὸ ἐξωτερικῆς εἰς ἐσωτερικὴν ὑπηρεσίαν· ἐξακολουθεῖ νὰ ἀνήκῃ ὀργανικῶς εἰς τὴν ἐξωτερικὴν ὑπηρεσίαν, μέχρις οὗ, παρερχομένης τῆς ἀνωτάτης διαρκείας τῆς προσωρινῆς μεταθέσεως, ἤθελε τυχὸν ἐπέλθει μονιμοποίησις αὐτοῦ κατά τινα τῶν ὁριζομένων τρόπων, ΑΠ 725 σ. 222.—Σ.Ε.Κ.· νομικὸν πρόσωπον δημοσίου δικαίου· σχέσις προσλαμβανομένων ἰατρῶν· χαρακτηρισμὸς τῆς σχέσεως, κατ' ἄρθρον 5 τοῦ ὀργανισμοῦ, ὡς ἐμμίσθου ἐντολῆς, μὴ θιγεισῶν τῶν διατάξεων τούτου ὑπὸ τῶν νόμων 3623)1956 καὶ 4111) 1960 περὶ τοῦ χαρακτῆρος τῶν συμβάσεων τῶν Σ.Ε.Κ. μετ' ἰδιωτῶν ἰατρῶν, ΑΠ 193 σ. 869.—Σ.Ε.Κ.· προνόμια Δημοσίου· ἐφαρμογὴ ν. 2112)1920, Εἰσαγ. σ. 209. — Ὧραι ἐργασίας προσωπικοῦ Σ.Ε.Κ.· Κανονισμὸς ὡρῶν ἐργασίας καὶ ἀναπαύσεως προσωπικοῦ ἀτμηλάτων σιδηροδρόμων· ἔννοια λέξεως ὑπάλληλος· μέση χρονικὴ διάρκεια ἡμερησίας ἐργασίας διὰ τοὺς ἐργάτας συντηρήσεως γραμμῶν· ἀναφορὰ ἄρθρου 7 β. δ)τος 18.5)18.8.1964 ὡς πρὸς τὸ ποσὸν τοῦ μισθοῦ ἢ ἡμερομισθίου μόνον καὶ ὄχι καὶ εἰς τὰς ὥρας ἐργασίας, ΑΠ 726 σ. 221. — Ὧραι ἐργασίας προσωπικοῦ Σ.Ε.Κ.· ὧραι ἐργασίας ὁδηγῶν φορτηγῶν αὐτοκινήτων Σ.Ε.Κ.· ἰδιαιτέρα ἀμοιβὴ διὰ συμπληρωματικὰς ὥρας κατὰ Κανονισμὸν ὡρῶν ἐργασίας καὶ ἀναπαύσεως τῶν ἐν Ἑλλάδι ἀτμηλάτων σιδηροδρόμων· ἀποζημίωσις δι' ἀπομάκρυνσιν τῆς ἕδρας κατὰ Κανονισμὸν δευτερευουσῶν ἀπολαυῶν, Π 24892 σ. 417.—Παροχὴ οἰκοδομικῆς ἐργασίας εἰς Σ.Ε.Κ.· νόμιμος ἀμοιβὴ ἐφαρμογὴ περὶ ὡρῶν ἐργασίας τοῦ Κανονισμοῦ ὡρῶν ἐργασίας καὶ ἀναπαύσεως προσωπικοῦ ἀτμηλάτων σιδηροδρόμων, Π 25412 σ. 416.—Ἀνεφάρμοστον ἐπὶ προσωπικοῦ Σ.Ε.Κ., ὑ. ἀ. 8900)1946 περὶ προσαυξήσεως ἀμοιβῆς δι' ἐργασίαν κατὰ Κυριακάς, ὡς μὴ ὑπογεγραμμένης καὶ παρὰ τοῦ Ὑπουργείου Μεταφορῶν, Π 25412 σ. 416, Π 24892 σ. 417.—Προαγωγὴ ὑπαλλήλων Σ.Ε.Κ.· ἔννοια ἄρθρου 3 ν. 486)1943, ὡς ἐτροποποιήθη δι' ἄρθρου 2 νόμου 1933)1944· πραγματοποίησις προαγωγῆς ἀπὸ βαθμοῦ εἰς βαθμὸν ἐν τῇ ἐσωτερικῇ ὑπηρεσίᾳ τῶν Σ.Ε.Κ. ὑποχρεωτικῶς ἅμα ὡς κενωθῇ ἡ ἀντίστοιχος θέσις καὶ διενέργεια αὐτῆς βάσει τῶν ὁριστικῶν πινάκων τῆς ἀρχαιότητος τοῦ προσωπικοῦ μὲ ἐλάχιστον ὅριον χρόνου παραμονῆς ἐν τῷ αὐτῷ βαθμῷ καὶ τάξει τὰ δύο ἔτη, ΑΠ 773 σ. 294 —Ἀποδοχαὶ προσωπικοῦ Σ.Ε.Κ.· καθορισμὸς μηνιαίου μισθοῦ, ἐπιδομάτων καὶ δώρων· κανονισμὸς δευτερευουσῶν ἀπολαυῶν· ὄχι κατώτεραι αἱ συμβατικῶς ὁριζόμεναι ἀποδοχαὶ τῶν ἀποδοχῶν τοῦ προσωπικοῦ ἰδιωτικῶν ἐπιχειρήσεων τῆς αὐτῆς εἰδικότητος, ἐν τῷ αὐτῷ τόπῳ καὶ ὑπὸ τὰς αὐτὰς συνθήκας, τῶν καθοριζομένων διὰ σ.σ.ἐ. ἢ διαιτητικῶν ἀποφάσεων· ἔννοια ἀποδοχῶν· ἐφαρμογὴ διαιτητικῆς ἀποφάσεως καὶ συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας περὶ ἀποδοχῶν ἐργατοτεχνιτῶν σιδηροβιομηχανίας, ΑΠ 251 σ. 1119. — Ἔννοια β.δ. 18.5) 18.6.1954 περὶ ἀποδοχῶν προσωπικοῦ Σ.Ε.Κ.· ὄχι κατώτεραι αἱ συμβατικῶς ὁριζόμεναι ἀποδοχαὶ τῶν ἀποδοχῶν τῶν καθοριζομένων δυνάμει ὄχι μόνον γενικωτέρας ἐφαρμογῆς σ.σ.ἐ., ἀλλὰ καὶ εἰδικῶν τοιούτων, ἀφορωσῶν τὸ προσωπικὸν τῆς αὐτῆς εἰδικότητος καὶ ἐν τῷ αὐτῷ τόπῳ, ὑπὸ τὰς αὐτὰς ἐπαγγελματικὰς συνθήκας καὶ μιᾶς μόνον ἰδιωτικῆς ἐπιχειρήσεως ἢ ἐκμεταλλεύσεως· κατώτατα ὅρια ἀποδοχῶν προσωπικοῦ ἀξίας ἔργων Α.Τ.Ε. Ὑδραυλικῶν καὶ Ἐξυγιαντικῶν Ἔργων, ΑΠ 253 σ. 1120.—Ἀποδοχαὶ ἐκτάκτων· ἀνεφάρμοστον τῆς ἀπὸ 7.6. 1957 σ.σ.ἐ. ἐργατοτεχνιτῶν οἰκοδόμων ἐπὶ τεχνιτῶν ὑδραυλικῶν· ἀποδοχαὶ προσωπικοῦ Σ.Ε.Κ.· ὄχι κατώτεραι τῶν ἀποδοχῶν τῶν καθοριζομένων δυνάμει οὐ μόνον γενικωτέρας ἐφαρμογῆς σ.σ.ἐ., ἀλλὰ καὶ εἰδικῶν τοιούτων, ἔστω καὶ μιᾶς μόνον ἐπιχειρήσεως ἢ ἐκμεταλλεύσεως, ὑπὸ τὴν προϋπόθεσιν ὅτι ἀφορῶσι τὸ προσωπικὸν τῆς ἰδίας εἰδικότητος καὶ ἐν τῷ αὐτῷ τόπῳ, ὑπὸ τὰς αὐτὰς ἐπαγγελματικὰς συνθήκας ἐργαζόμενον· συλλογικὴ σύμβασις ἐργασίας προσωπικοῦ ἀξίας ἔργων Ἑλληνικῆς Ἑταιρείας Ὑδραυλικῶν καὶ Ἐξυγιαντικῶν Ἔργων· Διαιτητικὴ ἀπόφασις περὶ ἀποδοχῶν ὑδραυλικῶν περιφερείας Πειραιῶς, ΑΠ 305 σ. 1369.—Προσωπικὸν Σ.Ε.Κ.· μισθὸς καὶ ἐπιδόματα· δικαίωμα ἐπιδόματος παραμονῆς ἐν τῷ αὐτῷ βαθμῷ καὶ ἐν τῇ θέσει

την οποίαν πρό της μετατάξεως έκέκτητο τό εύδοκίμως ύπηρετούν προσωπικόν, ώς καί οί όργανικάς θέσεις κατέχοντες ἔκτακτοι ύπάλληλοι ή τεχνίται, ώς ἐξομοιούμενοι μισθολογικῶς καί βαθμολογικῶς πρός τό μόνιμον προσωπικόν· ἐπέλευσις μονιμοποιήσεως αὐτῶν καί μισθός· ἔννοια μισθοῦ, ἐπί τοῦ ὁποίου παρέχεται ἐπίδομα λόγῳ παραμονῆς ἐν τῷ αὐτῷ βαθμῷ, ΑΠ 467 σ. 1501. — Μισθοί πρακτικῶν μηχανικῶν καί μηχανοδηγῶν· δικαίωμα προσθέτου ἐπιδόματος ἐπί τοῦ βασικοῦ μισθοῦ τῶν πρακτικῶν μηχανικῶν, τῶν χαρακτηριζομένων ὑπό τῆς ἐπιχειρήσεως ὡς ὑπευθύνων προϊσταμένων· ἔννοια διατάξεων· ἀξίωσις κατά τῶν Σ.Ε.Κ., ΑΠ 328 σ. 1259.—Ἔννοια διατάξεως ἄρθρου 25 § 1 ν.δ. 4.4.1935 περί διοικήσεως τῶν Σ.Ε.Κ.· εὐθύνη Σιδηροδρομικῆς Ἑταιρείας (Σ.Ε.Κ. ἤ Σ.Π.Α.Π.) κατ' ἄρθρα 298, 914 καί 922 Α.Κ., ὅν εἰς τήν ἐπέλευσιν τοῦ ἀτυχήματος συνετέλεσε πταῖσμα τοῦ προσωπικοῦ αὐτῶν· ἔννοια διατάξεως ἄρθρου 3 § 8 ν.δ. 4246)1962, καθ' ἥν οἱ Σ.Ε.Κ. ἀπολαμβάνουν ἁπάντων τῶν δικαστικῶν προνομίων τοῦ Δημοσίου, ΑΠ 417 σ. 736.— Προσωπικόν Διεθνοῦς Ἑταιρείας Κλινοσκεπῶν ἐν Ἑλλάδι· μισθός σερβιτόρων καί βοηθῶν αὐτῶν· ἐφαρμογή τῆς ἀπό 19 Ἰουνίου 1957 σ.σ.ε. προσωπικοῦ Ἀνωνύμου Ἑταιρείας καί ὑπ' ἀριθ. 10)1961 διαιτητικῆς ἀποφάσεως βασικός μισθός βοηθῶν σερβιτόρων· ἀποδοχαί σερβιτόρων γενικῶς κυλικείων αὐτοκινηταμαξῶν, ΑΠ 376 σ. 1373.-Συνταξιοδότησις προσωπικοῦ τῶν ἐν Ἑλλάδι σιδηροδρόμων· ἐφαρμογή ἄρθρου 2 ν.δ. 3395)1955 θέσις ὡς προϋποθέσεως πρός κτῆσιν δικαιώματος συντάξεως προκειμένου περί τῶν ἱκανῶν ἄρρένων ἀνηλίκων τῆς ἀγαμίας αὐτῶν, μή ἀπαιτουμένης ὅμως τῆς προϋποθέσεως αὐτῆς προκειμένου περί τῶν καθισταμένων ἀνικάνων πρός ἄσκησιν οἱουδήποτε βιοποριστικοῦ ἐπαγγέλματος ἀνηλίκων ἀρρένων, τῆς διατάξεως περιοριζομένης εἰς τήν ἀνικανότητα αὐτῶν, ἥτις νά ἔχῃ ἐπέλθει κατά τήν ἀνηλικότητά των, ΣΕ 45 σ. 235. —Ἀποδοχαί τῶν ἐκ τοῦ προσωπικοῦ τῆς πολαιᾶς Ἑταιρείας Σιδηροδρόμων προσληφθέντων ἀρχικῶς ὑπό τῆς Η.Ε.Μ. καί ἀκολούθως ὑπό τῶν Ε.Η.Σ. ὑπαλλήλων κλπ· ἀρχή ἴσης μεταχειρίσεως τῶν μισθωτῶν, μή συγχωρουμένου οὕτω εἰς τόν ἐργοδότην νά ἀποστερῇ τῆς βαθμολογικῆς ἐξελίξεως ὑπαλλήλους, τελοῦντας ἐν ἰσότητι προσόντων πρός τούς κρινομένους ὡς προακτέους, ἄνευ σοβαροῦ καί ἀποχρῶντος λόγου· τί δέον νά ἰσχυρισθῇ ὁ ὑπάλληλος, ΑΠ 242 σ. 1176.—Ἀπεργία ὁδηγῶν ἠλεκτρικῶν ἁμαξοστοιχιῶν ἠλεκτρικῶν σιδηροδρόμων· ἄρνησις μισθωτοῦ νά δηλώσῃ ἐκ τῶν προτέρων ὅτι θέλει παράσχει τάς ὑπηρεσίας του καθ' ὅλον τό κεκανονισμένον δι' αὐτόν ὡράριον· συνέπειαι, ΑΠ 199 σ. 734.

Σιδηρουργικαί ἐπιχειρήσεις. Ὧραι ἐργασίας, ΑΠ 317 σ. 1174.

Σιωπή. Δικαιούχου· μόνη αὐτή δέν καθιστᾷ ἀνενεργές τό δικαίωμα, οὐδέ καταχρηστικήν τήν ἄσκησιν αὐτοῦ, ΑΠ 791 σ. 201.

Σπουδαῖος λόγος. Βλ. λ. *Ἐργασίας σύμβασις* (παράγρ. 15), *Συνδικαλιστικά στελέχη*, Δι' ἀποβολήν μέλους σωματείου, Πρδρ. 334 σ. 353.

Σταφιδικός Ὀργανισμός. Βλ. λ. *Ὀργανισμοί*.

Στράτευσις. *Α' Προστασία στρατευομένων μισθωτῶν κατά ν. 3514)1928 κλπ.* Στράτευσις μισθωτοῦ καί ἰσχύς συμβάσεως ἐργασίας· προϋποθέσεις ἐφαρμογῆς ν. 3514)1928· ὕπαρξις συμβάσεως ἀορίστου χρονικῆς διαρκείας· διάρκεια ταύτης ἐπί χρόνον (συνεχῆ) πέραν τοῦ ἐξαμήνου· ἐπανάληψις ἐργασίας μετ' ἀπόλυσιν· συνέπεια ἀπολύσεως πρό τῆς παρελεύσεως ἔτους ἀπό τῆς ἐπαναλήψεως τῆς ἐργασίας· συνέχισις καί συμβάσεως ἐργασίας ὡρισμένου χρόνου κατά τήν ἐν τῷ στρατῷ ὑπηρεσίαν μέχρι τῆς συμπεφωνημένης λήξεως· καθορισμός χρόνου συμβάσεως πρός καταστρατήγησιν τοῦ νόμου· συνέπειαι, ΝΖ σ. 885.— Δημοσίας τάξεως αἱ διατάξεις τοῦ ν. 3514)1928 ἀνεπιτρέπτων παραιτήσεως τῆς ἐξ αὐτῶν προστασίας, Πρδρ. 626 σ. 28.— Δικαίωμα ἀπολυθέντος μισθωτοῦ, ἐπαναλαβόντος τήν ἐργασίαν αὐτοῦ μετά τήν ἀποστράτευσίν του, πρός ἀποζημίωσιν ἐξ μηνῶν· ἄνευ ἐπιροῆς ἡ ἀνάκλησις γενομένης ὑπό τοῦ ἐργοδότου καταγγελίας τῆς συμβάσεως ἐργασίας ἄνευ συναινέσεως τοῦ μισθωτοῦ· ἰσχυρισμός ἐργοδότου περί κατοχρηστικῆς ἐκ μέρους τοῦ μισθωτοῦ ἀσκήσεως δικαιώματος κατ' ἄρθρον 281 Α.Κ., Πρδρ. 626 σ. 28.—Ἐπιβολή διά τοῦ ν. 2054)1952 εἰδικῆς εἰς βάρος τῶν ἐπιχειρήσεων κλπ. εἰσφορᾶς διά τήν ἐπιδότησιν τῶν στρατευομένων μισθωτῶν ἀνάθεσις τῆς ἐπιδοτήσεως τῶν στρατευομένων μισθωτῶν ἀνάθεσις τῆς ἐπιδοτήσεως καί διαχειρίσεως τῆς εἰσφορᾶς εἰς τόν Ο.Α.Α.Α.· συνεισπραξις μετά τῆς ὑπέρ τοῦ Ι.Κ.Α. κατά τάς διατάξεις τοῦ νόμου περί εἰσπράξεως δημοσίων ἐσόδων· ἀπαράδεκτος αἰτήσεως ἀκυρώσεως ἐνώπιον τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας, ΣΕ 421 σ. 420. — Χρόνος στρατεύσεως μισθωτοῦ ὡς χρόνος ὑπηρεσίας. Βλ. λ. *Στρατιωτική ὑπηρεσία*.— Ἐκδίκασις διαφορῶν ἐκ τοῦ ἀ.ν. 1836)1951 κατά τήν ἐργατικήν διαδικασίαν, Π 2962 σ. 1425.

Β' Προστασία ἀπολυομένων ἐκ τάξεων τοῦ στρατοῦ ἀ.ν. 1836)1951 κλπ. 1. Γενικά· ἔκτασις ἐφαρμογῆς· προϋποθέσεις προστασίας κλπ. Σκοπός ἀ.ν. 1836)1951, Π 1211 σ. 1178.— Δημοσίας τάξεως τό ἐκ τοῦ ἀ.ν. 1836)1951 δικαίωμα τοῦ μισθωτοῦ, Π 1250 σ. 615.— Ἐφαρμογή ἀ.ν. 1836)1951 ἐπί συμβάσεων ἐργασίας ἀορίστου χρόνου. Εἰσαγ. σ. 615.—Ἐξηναγκασμένη σύμβασις ἐργασίας· ἐφαρμογή ἐργατικῶν νόμων καί τοῦ εἰδικοῦ Κανονισμοῦ, Π 1250 σ. 615.—Κατάργησις δι' ἄρθρου 7 ν.δ. 4185)1961 πάσης διατάξεως γενικοῦ ἤ εἰδικοῦ νόμου, προβλεπούσης ἀπαλλαγήν οἱουδήποτε ἐργοδότου ἀπό τῆς ὑποχρεώσεως αὐτοῦ πρός πρόσληψιν πολεμιστῶν ἀ.ν. 1836)1951, ἐξαιρέσει τῶν περιπτώσεων τῶν ρητῶς προ-

βλεπομένων εἰς συμβάσεις μετὰ Δημοσίου, κυρωθείσας διὰ νόμου. ΣΕ 1879 σ. 1226.—Ἀνεφάρμοστον ἀ.ν. 1836)1951 ἐπὶ ἐφοπλιστικῶν καὶ ναυτιλιακῶν ἐπιχειρήσεων, ἀσυμβιβάστου οὔσης τῆς ἀναγκαστικῆς προσλήψεως μὲ τὴν σχέσιν τῆς ναυτολογήσεως ἐργατῶν θαλάσσης, διεπομένης ὑπὸ εἰδικῶν νόμων, ΑΠ 192 σ. 675.—Ἀνεργία καὶ ἀπορία καὶ προϋπόθεσις προστασίας ἀ.ν. 1836)1951· δὲν ἐφαρμόζεται ἐπὶ τοποθετήσεων ἐπιστημόνων· ἔνορκος βεβαίωσις τούτων περὶ τῶν μηνιαίων εἰσοδημάτων των· τίνος χρόνου τὴν οἰκονομικὴν κατάστασιν δέον νὰ παρουσιάζῃ αὐτή, ΑΠ 778 σ. 97, πρβλ. Εἰσαγ. σ. 97.—Ἀποκλεισμὸς τῆς ὑπὸ τοῦ ἀ.ν. 1836)1951 προστασίας, πλὴν ἄλλων, καὶ τῶν πασχόντων ἐξ ἀνοικτῆς φυματιώσεως, μὴ ἰαθείσης, τοῦ γεγονότος τούτου καθιστῶντος αὐτοδικαίως ἄκυρον πᾶσαν περὶ τοποθετήσεως τοιούτου, μὴ προστατευομένου προσώπου ἀπόφασιν τῶν οἰκείων Συμβουλίων, χωρὶς νὰ παρίσταται ἀνάγκη ἀνακλήσεως ἢ ἰδιαιτέρας δι' οἱουδήποτε ἐνδίκου μέσου προσβολῆς αὐτῆς· ὕπαρξις τῆς ἀσθενείας κατὰ τὸν χρόνον τῆς προσλήψεως, ΑΠ 145 σ. 531.—Ἐφαρμογὴ νόμου περὶ νομιμοφροσύνης εἰς ἐπιχειρήσεις κοινῆς ὠφελείας· ὑπαγωγὴ καὶ τῆς Δημοσίας Ἐπιχειρήσεως Ἠλεκτρισμοῦ, ὡς ἐπιχειρήσεως κοινῆς ὠφελείας· ἀναγκαῖαν ὅμως ὅπως ἀποφασίσῃ περὶ τούτου διὰ πράξεως του ὁ ἁρμόδιος Ὑπουργός, δημοσιευομένης εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως· ἀναγκαστικὴ τοποθέτησις πολεμιστοῦ ἀ.ν. 1836)1951· ἔλλειψις ἐκ τοῦ ἀνωτέρω λόγου ὑποχρεώσεως ὑποβολῆς δηλώσεως νομιμοφροσύνης, ΑΠ 142 σ. 612.—Νομιμοφροσύνη διοριζομένων πολεμιστῶν· προϋπόθεσις ἐφαρμογῆς ἀ. ν. 516)1948 περὶ νομιμοφροσύνης ἐπὶ τῶν Ὀργανισμῶν καὶ Ἐπιχειρήσεων κοινῆς ὠφελείας· τεκμήριον νομιμότητος τῶν διοικητικῶν πράξεων, Π 1678 σ. 1112.—Ὁλοκλήρωσις τῆς σχέσεως ἐργασίας ἀπὸ τῆς προσλήψεως, ΑΠ 145 σ. 531.—Ἀναγκαστικὴ τοποθέτησις πολεμιστοῦ ὡς μισθωτοῦ εἰς ἐπιχείρησιν κατ' ἀ.ν. 1836)1951· ἀπόκρουσις ὑπηρεσιῶν αὐτοῦ καὶ δικαίωμα ἀποδοχῶν, ΑΠ 360 σ. 1047.—Ἀποδοχὴ ὑπηρεσίας εἰς ἄλλον ἐργοδότην ὑπὸ τοῦ ἀναγκαστικῶς τοποθετηθέντος πολεμιστοῦ ὑπὸ τὴν ἔννοιαν παραιτήσεως αὐτοῦ ἢ σιωπηρᾶς καταγγελίας· ἐκπτωσις τῶν ἀλλαχοῦ κερδηθέντων, Π 1211 σ. 1179.—Ἔλεγχος ὑπὸ τῶν Συμβουλίων τοῦ ἀ.ν. 1836)1951 τῆς συνδρομῆς τῶν ἐν τῷ νόμῳ προϋποθέσεων εἰς τὰ πρόσωπα προσληπτέων προστατευομένων ὑπὸ τοῦ νόμου καὶ τῶν ὑποχρέων ἐργοδοτῶν, τὸν προσδιορισμόν, διὰ μαθηματικῶν ἁπλῶς πράξεων βάσει τῶν καθοριζομένων ὑπὸ τοῦ νόμου ποσοστῶν, τοῦ ἀριθμοῦ τῶν ἀναγκαστικῶς προσληπτέων μισθωτῶν, καθὼς καὶ τοποθέτησις αὐτῶν εἰς ἑκάστην ἐπιχείρησιν μέχρι τοῦ ἀριθμοῦ τούτου· εἰδικαὶ διοικητικαὶ πράξεις αἱ ἀποφάσεις αὐτῶν, μὴ ἐχουσαι ἰσχὺν νόμου, ὥστε νὰ ἔχουν ἐφαρμογὴν αἱ διατάξεις τοῦ ἄρθρου 807 ἐδ. 17 Πολ. Δικονομίας περὶ ἀναιρέσεως, ΑΠ 422 σ. 1355.—Ἀναγκαστικὴ τοποθέτησις μισθωτοῦ κατ' ἀ.ν. 1836)1951· καθυστερούμενοι μισθοί· δήλωσις ἐργοδότου περὶ ἀποδοχῆς ὑπηρεσιῶν του καὶ ἐπίσχεσις ἐργασίας μισθωτοῦ πρὸς ἐξασφάλισιν τῆς ἀπαιτήσεως του· ἀνυπόχρεον αὐτοῦ ὅπως μὴ παραμείνῃ ἄνευ ἐργασίας μέχρις ἄρσεως τῆς ὑπερημερίας τοῦ ἐργοδότου· δικαίωμα μόνον ἐργοδότου εἰς ἔκπτωσιν ἐκ τοῦ μισθοῦ ἀλλαχοῦ κερδηθέντων, Π 1231 σ. 474.

2. *Τοποθέτησις κατ' ἄρθρον 3 § 1 ἀ.ν. 1836)1951, 3 ν.δ. 4185)1961 προϋποθέσεις· ὅριον ἡλικίας κλπ.* Ὑποχρέωσις κατ' ἄρθρον 3 ἀ.ν. 1836)1951, ὡς ἐτροποποιήθη δι' ἄρθρου 4 § 1 ν.δ. 2657)1953, πάσης ἐπιχειρήσεως ἢ ἐκμεταλλεύσεως, ἐφ' ὅσον ἀπασχολεῖ κατὰ τὴν ἔκδοσιν τῆς περὶ τοποθετήσεως ἀποφάσεως προσωπικὸν πλέον τῶν 15, ὅπως προσλαμβάνῃ πολεμιστὰς ἐκ τῶν ἐν ἄρθρῳ 1 § 1 αὐτοῦ κατὰ ποσοστὸν 7 ο/ο τοῦ παρ' αὐτῆς ἀπασχολουμένου προσωπικοῦ, ἀνεξαρτήτως ὑπάρξεως ἢ μὴ κενῶν θέσεων, ΑΠ 192 σ. 675, ΣΕ 1879 σ. 1226.—Ἀπαραίτητος προϋπόθεσις διὰ τὴν τοποθέτησιν πολεμιστοῦ προστατευομένου ὑπὸ τοῦ ἀ.ν. 1836)1951 εἰς Ὑποκαταστήματα ἢ Περιφερειακὰς Ὑπηρεσίας οἱασδήποτε κατηγορίας ὑποχρέων εἰς πρόσληψιν ὁ ὑπὸ τοῦ Συμβουλίου τῆς ἕδρας τοῦ ὑποχρέου καθορισμὸς ὄχι μόνον τοῦ ἀναλογοῦντος ποσοστοῦ τῶν προσληπτέων ὑπὸ τούτου εἰς ἕκαστον Ὑποκατάστημα ἢ Περιφερειακὴν Ὑπηρεσίαν, ἀλλὰ καὶ τοῦ ἀριθμοῦ προσληπτέων κατὰ κατηγορίας, ἤτοι ὡς ὑπαλλήλων, ἐργατοτεχνιτῶν καὶ ὑπηρετῶν· ἁρμοδιότης περαιτέρω τοῦ Τοπικοῦ Συμβουλίου, ΣΕ 20 σ. 338. — Ἀναγκαστικὴ τοποθέτησις πολεμιστῶν κατ' ἄρθρον 3 § 1 ἀ.ν. 1836)1951 εἰς θέσεις ἀνεξαρτήτως τῆς ὑπάρξεως ἢ μὴ ἀνάγκης ἐργατικῶν χειρῶν παρὰ τῇ ἐπιχειρήσει· ἀναγκαστικὴ τοποθέτησις πολεμιστοῦ εἰς Ὀργανισμὸν Λιμένος Πειραιῶς· ὑποχρέωσις ἀποδοχῆς ὑπηρεσιῶν ὡς μονίμου τεχνίτου· ἀποδοχὴ ὑπηρεσίας εἰς ἄλλον ἐργοδότην ὑπὸ τοῦ ἀναγκαστικῶς τοποθετηθέντος ὑπὸ τὴν ἔννοιαν παραιτήσεως αὐτοῦ ἢ σιωπηρᾶς καταγγελίας· ἐκπτωσις τῶν ἀλλαχοῦ κερδηθέντων, Π 1211 σ. 1179.—Ὑπαγωγὴ εἰς τὴν ὑποχρέωσιν καὶ τοῦ Δημοσίου, ὡς καὶ τῶν νομικῶν προσώπων δημοσίου δικαίου· κατάργησις ἀπὸ τῆς ἰσχύος τοῦ ν.δ. 4185)1961 ἀπαλλαγῆς ἀπὸ ὑποχρεώσεως πρὸς πρόσληψιν πολεμιστῶν· ἔννοια ὅρου ἐκμετάλλευσις· τοιαύτη καὶ ὁ Ἑλληνικὸς Ἐρυθρὸς Σταυρός· προθεσμία αἰτήσεως πολεμιστοῦ καὶ δικαιολογητικά, ΣΕ 1879 σ. 1226.— Διάταξις ἄρθρου 3 § 3 ν.δ. 1836)1951 διὰ τοποθέτησιν πολεμιστῶν εἰς ἐπιχειρήσεις μὲ κανονισμόν, περιέχοντα ὅριον ἡλικίας τῶν μισθωτῶν· Κανονισμὸς καταστάσεως προσωπικοῦ Δ.Ε.Η· παράλειψις Τοπικοῦ Συμβουλίου Πολεμιστῶν Νομοῦ Θεσσαλονίκης πρὸς ἔρευναν περὶ τῆς ἡλικίας τοποθετηθέντος εἰς τὴν ἀνωτέρω ἐπιχείρησιν, ΣΕ 1044 σ. 677.— Ἀνεφάρμοστον διατάξεως ἄρθρου 3 § 4 ν.δ. 4185)1961 περὶ ὁρίου ἡλικίας διὰ τοὺς κατ' ἐφαρμογὴν τοῦ ἄρθρου 3 ἀ.ν. 1836)1951 τοποθετουμένους πολεμιστάς, μὴ ἰσχύοντος διὰ τούτους ὁρίου ἡλικίας, Π 1678 σ. 1112.—Χρησιμοποίησις ὑπηρεσιῶν ἀναγκαστικῶς το-

ποθετηθέντος πολεμιστοῦ ά.ν. 1836)1951· κρίσις Δικαστηρίου ὅτι ἡ ἐπιχείρησις, εἰς τὴν ὁποίαν ἐτοποθετήθη πολεμιστής, ἐδικαιοῦτο κατ' ἐνάσκησιν τοῦ διευθυντικοῦ δικαιώματος νὰ τὸν χρησιμοποιήσῃ εἰς οἱανδήποτε ὑπηρεσίαν, κειμένην ἐντὸς τῆς περιφερείας τοῦ Τοπικοῦ Συμβουλίου· ἀπόκρουσις ὑπηρεσιῶν τοποθετηθέντος καὶ ὑπερημερία ἐργοδότου· πρόσκλησις τοῦ μισθωτοῦ δι' ἀνάληψιν ἐργασίας εἰς μεταγενέστερον χρόνον· ἐκτίμησις ἀποδεικτικῶν μέσων, ΑΠ 245 σ. 1118.

1. *Τοποθέτησις δικηγόρων (ἄρθρον 3 § 3 ά. ν. 1836)1951).* Ὑποχρέωσις κατ' ἄρθρον 3 § 3 ά.ν. 1836)1951), ὡς ἐτροποποιήθη δι' ἄρθρου 4 § 3 ν. δ. 2657)1953, καινοφανῶν ἱδρυμάτων, Τραπεζῶν, νομικῶν προσώπων δημοσίου δικαίου εἰς πρόσληψιν δικηγόρου ἐκ τῶν προστατευομένων ὑπὸ τοῦ νόμου τούτου, ΣΕ 6 σ. 276, Π 5161 σ. 277, ΣΕ 23 σ. 340, ΣΕ 694 σ. 546, Π 2962 σ. 1426.—Ἐξουσία Ὑπουργοῦ Ἐργασίας πρὸς καθορισμὸν κατ' ἔτος τῶν ὑποχρέων, ἐν οἷς καὶ οἱ Δῆμοι καὶ αἱ Κοινότητες, πρὸς πρόσληψιν δικηγόρου· ἀναγκαία ἡ αἰτιολογία αὐτῆς ὅσον ἀφορᾷ τὴν οἰκονομικὴν δυνατότητα τοῦ νομικοῦ προσώπου δὲν εἶναι ἀπαραίτητον νὰ ἐκτίθενται ἐν αὐτῇ ἀναλυτικῶς τὰ πραγματικὰ περιστατικὰ καὶ στοιχεῖα, εἰς τὰ ὁποῖα ἐστήριξεν ὁ Ὑπουργὸς τὴν κρίσιν του· ἀνέλεγκτος αὐτὴ ὑπὸ τῶν τακτικῶν δικαστηρίων ἀπὸ ἀπόψεως οὐσιαστικῆς ἐκτιμήσεως τῶν περιστάσεων καὶ τρόπου τῶν προηγηθεισῶν ταύτης ἐνεργειῶν, Π 5161 σ. 277.—Ἄνευ ἐπιρροῆς τὸ ὅτι ἡ ἀπόφασις ἐξεδόθη ὑπὸ Ὑπουργοῦ, μετέχοντος εἰς ὑπηρεσιακὴν Κυβέρνησιν, Π 5161 σ. 277.—Ἀνεφάρμοστον τῶν ὑπὸ ταῦτα δ. 2888)1955 (κωδικοποιηθέντος νόμου περὶ Δήμων καὶ Κοινοτήτων) τασσομένων προϋποθέσεων καὶ διατυπώσεων πρὸς διορισμὸν ἐπὶ τῶν ἀναγκαστικῶς τοποθετουμένων πολεμιστῶν, Π 5161 σ. 277.—Ἀνεφάρμοστον διατάξεως ἄρθρου 3 § 1 ά. ν. 1836)1951 περὶ ἀριθμοῦ ὑπηρετούντος προσωπικοῦ, πρακειμένου περὶ διορισμοῦ δικηγόρου, Π 5161 σ. 277.—Ὑποβολὴ δικαιολογητικῶν ἐγγράφων, ἐν οἷς καὶ τοῦ τῆς νομιμοφροσύνης, πρὸς τὸ Συμβούλιον μετὰ τῆς αἰτήσεως διορισμοῦ· μὴ ἀναγκαία ἡ ἐκ νέου ὑποβολὴ ταύτων εἰς τὸν ἐργοδότην ὅταν τῇ ἐμφανίσει πρὸς ἀνάληψιν ὑπηρεσίας, Π 5161 σ. 277.—Διορισμὸς δικηγόρων πολεμιστῶν ά.ν. 1836)1951 εἰς νομικὰ πρόσωπα δημοσίου δικαίου· ὑποχρέωσις Ὑπουργοῦ Ἐργασίας, καθορίζοντος κατ' ἐφαρμογὴν τῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρου 3 § 3 ά.ν. 1836)1951, ὡς ἐτροποποιήθη, τὰ ὑπόχρεα πρὸς πρόσληψιν δικηγόρου νομικὰ πρόσωπα ἢ ἀπαλλάσσοντος ταῦτα τῆς περαιτέρω ὑποχρεώσεως πρὸς διατήρησιν δικηγόρου, πρὸς διαπίστωσιν κυρίως τῶν οἰκονομικῶν ἑκάστοτε δυνατοτήτων ἑκάστου ἐκ τῶν νομικῶν τούτων προσώπων διὰ τὴν ὑποχρεωτικὴν πρόσληψιν, ὡς καὶ τὴν τυχὸν ἐπάρκειαν τῶν παρ' αὐτοῖς ὑπηρετούντων δικηγόρων· ἀνάκλησις πράξεως ὡς ἀναιτιολογήτου, ΣΕ 1880 σ. 1246, ΣΕ 694 σ. 546.—Ἀληθὴς ἔννοια ἄρθρου 3 § 3 ά. ν. 1836)1951· ἀναγκαία ἡ ὑπὸ τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας, καθορίζοντος τὰ ὑπόχρεα εἰς πρόσληψιν πολεμιστοῦ δικηγόρου νομικὰ πρόσωπα ἢ ἀπαλλάσσοντος αὐτὰ τῆς ὑποχρεώσεως πρὸς διατήρησιν δικηγόρου, ἡ διαπίστωσις ὑπ' αὐτοῦ τῶν οἰκονομικῶν δυνατοτήτων τῶν νομικῶν προσώπων καὶ ἀφ' ἑτέρου τῆς ἀνάγκης διατηρήσεως παρ' αὐτοῖς πολεμιστοῦ δικηγόρου καὶ παροχῆς τῶν νομικῶν αὐτοῦ ὑπηρεσιῶν· ἀκύρωσις ἀποφάσεως Ὑπουργοῦ περὶ ἀπαλλαγῆς ὡς ἀνεπαρκῶς αἰτιολογημένης· ἀκύρωσις καὶ τῆς ἀποφάσεως τοῦ Κεντρικοῦ Συμβουλίου περὶ ἀνακλήσεως τῆς τοποθετήσεως τοῦ δικηγόρου, ΣΕ 6 σ. 276.—Ἐξουσία Ὑπουργοῦ Ἐργασίας κατ' ἄρθρον 3 § 3 ά. ν. 1836)1951 πρὸς καθορισμὸν τῶν ὑποχρέων εἰς πρόσληψιν δικηγόρων νομικῶν προσώπων ἢ ἀπαλλαγὴν αὐτῶν τῆς ὑποχρεώσεως· περιορισμὸς εἰς ἔφ' ἅπαξ καθ' ἕκαστον ἔτος ἔκδοσιν τῆς ἀποφάσεώς του, μὴ ὑποχρεουμένου εἰς ἑκάστην τούτων ὅπως μνημονεύῃ καὶ τὰ διὰ προγενεστέρων ἀποφάσεων αὐτοῦ καταστάντα ὑπόχρεα εἰς πρόσληψιν νομικὰ πρόσωπα· ἀναγκαία ἡ ὑπὸ τοῦ Ὑπουργοῦ διαπίστωσις τῆς ἀνάγκης τῶν ὑπηρεσιῶν δικηγόρου, τῶν οἰκονομικῶν δυνατοτήτων τοῦ νομικοῦ προσώπου κλπ.· ἀνεπαρκὴς αἰτιολογία ἀποφάσεως περὶ ἀπαλλαγῆς ὑποχρεώσεως, ΣΕ 23 σ. 340.—Χρόνος ὑποβολῆς βεβαιώσεως περὶ μηνιαίων αὐτῶν εἰσοδημάτων· ἀναγκαία διὰ τὴν τοποθέτησιν πολεμιστῶν ά. ν. 1836)1951 ἐπιστημόνων, μεταξὺ τῶν ὁποίων καὶ δικηγόρων, εἰς θέσεις νομικῶν προσώπων δημοσίου δικαίου καὶ Τραπεζῶν ἡ ὑποβολὴ μεταξὺ τῶν λοιπῶν δικαιολογητικῶν καὶ ἐνόρκου αὐτῶν βεβαιώσεως περὶ τῶν μηνιαίων εἰσοδημάτων, ἡ ὁποία νὰ παρουσιάζῃ τὴν οἰκονομικὴν κατάστασίν των, τὴν ὑπάρχουσαν κατὰ τὸν χρόνον τῆς τοποθετήσεώς των ἢ τὸν ἐγγύτατα πρὸ αὐτῆς εὑρισκόμενον καὶ οὐχὶ τὴν πρὸ μακροῦ χρόνου τοιαύτην, ΑΠ 778 σ. 97, πρβλ. Εἰσαγ. σ. 97.—Ἐξουσία Ὑπουργοῦ Ἐργασίας καὶ Συμβουλίου Προστασίας Πολεμιστῶν· προσδιορισμὸς ὑπὸ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας κατ' ἄρθρον 3 ά. ν. 1836)1951 τῶν ὑποχρέων Ὀργανισμῶν κλπ. εἰς πρόσληψιν ἑνὸς δικηγόρου ἐκ τῶν ὑπὸ τοῦ νόμου τούτου προστατευομένων· διαδικασία διορισμοῦ· ἔκδοσις οὕτω δύο αὐτοτελῶν καὶ ἀνεξαρτήτων διοικητικῶν πράξεων τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας καὶ τοῦ ἁρμοδίου Συμβουλίου· περιορισμὸς ταύτου εἰς τὴν τοποθέτησιν τοῦ δικηγόρου εἰς τὴν προβλεπομένην ὑπὸ τῆς ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ θέσιν· προθεσμία προσβολῆς· ἁρμοδιότης Δευτεροβαθμίου Συμβουλίου, ΣΕ 2926 σ. 142.—Ἀναγκαστικὴ πρόσληψις δικηγόρου εἰς νομικὰ πρόσωπα δημοσίου δικαίου κατ' ἄρθρον 3 ά. ν. 1836)1951· ἀνυπόχρεον Ο.Γ.Α. εἰς πρόσληψιν πολεμιστοῦ δικηγόρου, Γν. Σ. σ. 880.—Ἔννοια διατάξεως ἄρθρου 3 § 3 ά. ν. 1836)1951· ἐκδίκασις διαφορῶν ἐκ τοῦ ά. ν. 1836)1951 κατὰ τὴν ἐργατικὴν διαδικασίαν· τοποθέτησις εἰς νομικὰ πρόσωπα δημοσίου δικαίου καὶ Τραπέζας ἑνὸς δικηγόρου εἰς ἕκαστον· φύσις σχέσεως δικηγόρου, Π 2962 σ. 1425.—

Συνέπειαι αποφάσεως Συμβουλίου περί τοποθετήσεως· δημιουργία από ταύτης δικαιώματος τοῦ τοποθετηθέντος πρὸς κατάληψιν τῆς θέσεως καὶ ἀντίστοιχος ὑποχρέωσις τοῦ ἐργοδότου πρὸς ἀποδοχὴν τῶν ὑπηρεσιῶν του καὶ καταβολὴν τοῦ μισθοῦ, Π 5161 σ. 277.— Ὑπερημερία ἐργοδότου ἐκ τῆς μὴ ἀποδοχῆς τῶν ὑπηρεσιῶν τοῦ ἀναγκαστικῶς διορισθέντος καὶ ἐμφανισθέντος πρὸς ἀνάληψιν ἐργασίας πολεμιστοῦ δικηγόρου· ὑποχρέωσις καταβολῆς ἀποδοχῶν κατ' ἄρθρον 656 Α.Κ. καὶ 9 § 8 ά. ν. 1836)1951, Π 5161 σ. 277.

4. *Διάρκεια προστασίας.* Πρότερον πενταετής· ἤδη μετὰ τὴν διὰ τοῦ ἄρθρου 4 ν. δ. 4185) 1961 ἀντικατάστασιν τῶν διατάξεων τῶν παραγράφων 1, 2 καὶ 3 τοῦ ἄρθρου 7 ά. ν. 1836)1951 ἄνευ χρονικοῦ περιορισμοῦ, Εἰσαγ. σ. 531.— Χρονικῶς περιωρισμένη πρότερον ἡ προστασία ὡς πρὸς τὴν ἀπόλυσιν τῶν κατ' ά.ν. 1836)1951 τοποθετουμένων πολεμιστῶν ὡς μισθωτῶν· καθιέρωσις διὰ τοῦ ν.δ. 4185)1961 διαρκοῦς προστασίας· κάλυψις δι' αὐτῆς καὶ τῶν κατὰ τὴν δημοσίευσιν τοῦ ν.δ. 4185)1961 ὑπηρετούντων ἀναγκαστικῶς τοποθετηθέντων, ἀδιαφόρως ἂν εἶχε λήξει ὁ χρόνος προστασίας αὐτῶν· μετατροπὴ συμβάσεως ἐργασίας ἀορίστου χρόνου εἰς ὡρισμένου πρὸς καταστρατήγησιν τοῦ νόμου· δημοσίας τάξεως τὸ ἐκ τοῦ ά.ν. 1836)1951 δικαίωμα τοῦ μισθωτοῦ· λόγοι ἀπολύσεως· ἁρμόδιον ἐπὶ νομικῶν προσώπων δημοσίου δικαίου τὸ Πειθαρχικὸν Συμβούλιον· διαδικασία ἀπολύσεως, Π 1250 σ. 615.

5. *Ἀντικατάστασις, ἀνάκλησις· ἄρθρον 11 ά.ν. 1836)1951.* Ἀντικατάστασις ἀναγκαστικῶς τοποθετουμένων πολεμιστῶν· θέματα προκύψαντα ἐκ τῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρου 11 τοῦ ά.ν. 1836)1951· ἐὰν ἡ αἴτησις δέον νὰ ἀναφέρῃ λόγους ἀντικαταστάσεως· χρόνος ὑποβολῆς τῆς αἰτήσεως· μὴ ἀναγκαία τήρησις τῶν περὶ καταγγελίας τῆς σχέσεως ἐργασίας διατυπώσεων, ΝΖ σ. 1513.—Ἀπαράδεκτον κατ' ἄρθρον 14 ν.δ. 2657)1953 πάσης αἰτήσεως, ὑποβαλλομένης ἐνώπιον τοῦ Συμβουλίου Προστασίας ἀπολυομένων, περὶ ἀνακλήσεως πολεμιστῶν (ἄρθρον 11 ά.ν. 1836) 1951), καθὼς καὶ ἐνώπιον τοῦ Δευτεροβαθμίου Συμβουλίου (ἄρθρον 11 τοῦ αὐτοῦ νόμου), ἐφ' ὅσον δὲν συνοδεύεται διὰ γραμματίου εἰσπράξεως ἐκ δραχμῶν 75· ἀτέλειαι καὶ φορολογικαὶ ἀπαλλαγαὶ Δ.Ε.Η.· ἀνυπόχρεως αὐτῆ εἰς κατάθεσιν τοῦ ἀνωτέρω χρηματικοῦ ποσοῦ, ἰσχυουσῶν καὶ μετὰ τὸ ν.δ. 2657)1953 τῶν περὶ αὐτῆς εἰδικῶν διατάξεων, ΣΕ 14 σ. 341. —Μὴ ἀναγκαία ἀνάκλησις ἢ προσβολὴ τοποθετήσεως πολεμιστοῦ πάσχοντος ἐξ ἀνοικτῆς φυματιώσεως, οὔσης ταύτης αὐτοδικαίως ἀκύρου, ΑΠ 145 σ. 531.— Δικαίωμα κατ' ἄρθρον 4 § 3 ν.δ. 4185)1961 τῶν ἀπολυομένων ἢ ἀντικαθισταμένων πολεμιστῶν ἀποζημιώσεως τοῦ νόμου 2112)1920, ἤτοι τῆς εἰς τοὺς λοιποὺς μισθωτοὺς καταβλητέας, μὴ ἐπηρεαζομένου τοῦ δικαιώματος ἐκ τῆς ὑποβολῆς κατὰ τοῦ μισθωτοῦ μηνύσεως δι' ἀξιόποινον πρᾶξιν· συνέπειαι μὴ καταβολῆς τῆς ἀποζημιώσεως, Π 13455 σ. 409, πρβλ. Εἰσαγ. σ. 409.—Ἀνυπαίτιος ἀκαταλληλότης τοῦ πολεμιστοῦ· καθιέρωσις διὰ τὴν περίπτωσιν ταύτην τοῦ μέτρου ἀντικαταστάσεως τοῦ τοποθετηθέντος δι' ἀνακλήσεως τῆς πράξεως τοποθετήσεως ὑπὸ τοῦ ἐκδόντος ταύτην Συμβουλίου κατ' ἄρθρον 11 ά.ν. 1836)1951, ΣΕ 907 σ. 717.—Ἀνάκλησις δευτέρας τοποθετήσεως δι' ἀποφάσεως τοῦ ἁρμοδίου Κεντρικοῦ Συμβουλίου προστασίας πολεμιστῶν· ἔλλειψις δεδικασμένου ἐκ τῆς προτέρας ἀποφάσεως τοῦ δικαστηρίου δι' ἐπιδίκασιν ἀποδοχῶν, ΑΠ 360 σ. 1047.—Ἀντικατάστασις πολεμιστοῦ κατ' ἄρθρον 11 ά.ν. 1836)1951, ὡς ἐτροποποιήθη· προθεσμία· δοκιμασία· δικαστικὸς ἔλεγχος πράξεων συμβουλίων, Π 1211 σ. 1179 — Λύσις σχέσεως ἀντικαθιστωμένων ὑπὸ τῶν Συμβουλίων πολεμιστῶν· καταγγελία· ἐφαρμογὴ ἄρθρου 5 § 3 ν. 3198)1955, Γνμδ. νμθ. σ. 1411.

6. *Ἀπόλυσις.* Δικαίωμα κατ' ἄρθρον 4 § 3 ν.δ. 4185)1961 τῶν ἀπολυομένων ἢ ἀντικαθισταμένων πολεμιστῶν ἀποζημιώσεως τοῦ νόμου 2112)1920, ἤτοι τῆς εἰς τοὺς λοιποὺς μισθωτοὺς καταβλητέας, μὴ ἐπηρεαζομένου τοῦ δικαιώματος ἐκ τῆς ὑποβολῆς κατὰ τοῦ μισθωτοῦ μηνύσεως δι' ἀξιόποινον πρᾶξιν· ἀκυρότης καταγγελίας συμβάσεως ἐργασίας λόγῳ μὴ καταβολῆς ἀποζημιώσεως νόμου 2112) 1920· ὑπερημερία ἐργοδότου καὶ ὑποχρέωσις καταβολῆς μισθοῦ, Π 13455 σ. 409, πρβλ. Εἰσαγ. σ. 409.—Λόγοι κατ' ά. ν. 1836)1951 καὶ ὀργανισμοὶ ἐπιχειρήσεων· θέσπισις διὰ τοῦ ά. ν. 1836)1951 ἰδίων λόγων ἀπολύσεως τῶν ἀναγκαστικῶς τοποθετουμένων πολεμιστῶν, τῆς διαπιστώσεως τῆς ὑπάρξεως ἀνεπαρκείας ἢ ἀκαταλληλότητος ἢ ἀνορμόστου συμπεριφορᾶς τοῦ μισθωτοῦ συνεπαγομένης τὴν ἀπόλυσιν αὐτοῦ, ἀνεξαρτήτως ἐὰν διὰ τὰ τοιαῦτα παραπτώματα ὁ διέπων τὴν ἐπιχείρησιν νομίμως ἀνεγνωρισμένος ὀργανισμὸς προβλέπῃ τὴν δυνατότητα ἐπιβολῆς καὶ ἡπιωτέρας τῆς ἀπολύσεως πειθαρχικῆς ποινῆς· ἁρμοδιότης Πρωτοδικειακῆς Ἐπιτροπῆς, ΣΕ 837 σ. 614.—Χρονικῶς περιωρισμένη πρότερον ἡ προστασία ὡς πρὸς τὴν ἀπόλυσιν· καθιέρωσις διὰ τοῦ ν. δ. 4185)1961 διαρκοῦς προστασίας· κάλυψις δι' αὐτῆς καὶ τῶν κατὰ τὴν δημοσίευσιν τοῦ ν. δ. 4185)1961 ὑπηρετούντων ἀναγκαστικῶς τοποθετηθέντων, ἀδιαφόρως ἂν εἶχε λήξει ὁ χρόνος προστασίας αὐτῶν· λόγοι ἀπολύσεως· ἁρμόδιον ἐπὶ νομικῶν προσώπων δημοσίου δικαίου τὸ Πειθαρχικὸν Συμβούλιον· διαδικασία ἀπολύσεως, Π 1250 σ. 615. — Ἁρμοδιότης Πρωτοδικειακῶν Ἐπιτροπῶν ἄρθρου 7 ά. ν. 244)1936 πρὸς ἀπόλυσιν τοποθετηθέντος πολεμιστοῦ διὰ τοὺς προβλεπομένους λόγους, μεταξὺ τῶν ὁποίων δὲν περιλαμβάνεται ἡ ἀνυπαίτιος ἀκαταλληλότης τοῦ πολεμιστοῦ, καθιερουμένου διὰ τὴν περίπτωσιν ταύτην τοῦ μέτρου ἀντικαταστάσεως τοῦ τοποθετηθέντος δι' ἀνακλήσεως τῆς πράξεως τοποθετήσεως ὑπὸ τοῦ ἐκδόντος ταύτην Συμβουλίου κατ' ἄρθρον 11 ά. ν. 1836)

1951, ΣΕ 907 σ. 717.

7. ***Συμβούλια Προστασίας· δικαστικός έλεγχος πράξεων.*** Τοποθέτησις πολεμιστών εις επιχειρήσεις με υποκαταστήματα· αρμοδιότης Συμβουλίου της έδρας και των τοπικών Συμβουλίων, ΣΕ 20 σ. 338.—Έλεγχος υπό των Συμβουλίων του ά. ν. 1836)1951 της συνδρομής των εν τω νόμω προϋποθέσεων εις τα πρόσωπα προσληπτέων, προστατευομένων υπό του νόμου, και των υποχρέων εργοδοτών, τον προσδιορισμόν δια μαθηματικών απλώς πράξεων, βάσει των καθοριζομένων υπό του νόμου ποσοστών, του αριθμού των αναγκαστικώς προσληπτέων μισθωτών, καθώς και τοποθέτησις αυτών εις εκάστην επιχείρησιν μέχρι του αριθμού τούτου· ειδικαί διοικητικαί πράξεις αι αποφάσεις αυτών, μη έχουσαι ισχύν νόμου, ώστε να έχουν εφαρμογήν αι διατάξεις του άρθρου 807 εδάφιον 17 Πολιτικής Δικονομίας περί αναιρέσεως, ΑΠ 422 σ. 1355.—Δικαστικός έλεγχος πράξεων Συμβουλίων περί τοποθετήσεως πολεμιστών, Π 1678 σ. 1112 Π 1211 σ. 1179, Π 5161 σ. 277, Π 2962 σ. 1425.

Στρατιωτικαί Υπηρεσίαι. Αποδοχαί μονιμοποιηθέντων Β. Ναυτικού, Γν. Σ. σ. 46. — Εφαρμογή άρθρου 7 ν. δ. 1799)1942 επί ιδιωτικού προσωπικού Γ.Ε.Α., Γν. Σ. σ. 176.—Πρόσληψις προσωπικού Δημοσίου δι' εξυπηρέτησιν Στρατιωτικών Υπηρεσιών· φαρμακεία στρατού· εάν οι επί σχέσει εργασίας ιδιωτικού δικαίου χημικοί της Στρατιωτικής Υπηρεσίας προσλαμβανόμενοι δυνάμει του άρθρου 24 νόμου 4436)1929, δικαιούνται της υπό της αποφάσεως 36)1963 του Δ.Δ.Δ.Δ. Αθηνών προβλεπομένης άδειας ή της τοιαύτης εργάτου, πρός δε και εάν δικαιούνται επιδόματος άδειας υπαλλήλου ή εργάτου, Γν. Σ. σ. 1224.

Στρατιωτική κατοχή. Νομοθέτησις υπό των επί της εχθρικής κατοχής Ελληνικών Κυβερνήσεων· αναγνώρισις εις τας από του Μαΐου 1941 μέχρι της απελευθερώσεως της χώρας εκ της εχθρικής κατοχής Ελληνικάς Κυβερνήσεις, αναλαβούσας την εξουσίαν υπό εκτάκτους συνθήκας τη συγκατοθέσει των στρατιωτικών Αρχών κατοχής, του δικαιώματος της λήψεως νομοθετικών μέτρων προς τήρησιν της δημοσίας τάξεως και δικαίωμα αυτού τούτων εις έκδοσιν νομοθετημάτων και συντακτικού έτι περιεχομένου, ώστε να μη υποχωρή ή ισχύς αυτών εκ της αντιθέσεως των προς τας διατάξεις του ισχύοντος τότε Συντάγματος· εξουσία νομάρχου Έβρου προς διορισμόν υπαλλήλων αρμοδιότητος πάντων των πολιτικών Υπουργείων και συνεπώς και Υπουργείου Δικαιοσύνης, ΑΠ 472 σ. 1431.

Στρατιωτική υπηρεσία. Χρόνος στρατιωτικής υπηρεσίας ως χρόνος πραγματικής εργασίας· εφαρμογή διατάξεως άρθρου 8 ν. δ 2054)1952· θεώρησις ως χρόνου πραγματικής υπηρεσίας παρά τω εργοδότη δια την προσαύξησιν μισθού του χρόνου στρατιωτικής υπηρεσίας των ιδιωτικών υπαλλήλων, εργατών, τεχνιτών και μισθωτών εν γένει· προστασία και εθελουσίως καταταγέντων, ανεξαρτήτως χρόνου προσελεύσεως αυτών εν τω στρατώ, ΑΠ 697 σ. 26, πρβλ. Εισαγ. σ. 25.—Θεώρησις κατ' άρθρον 8 ν. 2054)1952 του χρόνου στρατιωτικής υπηρεσίας των μισθωτών ως χρόνου πραγματικώς διανυθείσης υπηρεσίας παρά τω εργοδότη, εις τον οποίον υπηρέτουν πρό της στρατεύσεως πρός προσαύξησιν του μισθού αυτών· έννοια της διατάξεως· θεώρησις του αυτού χρόνου στρατιωτικής υπηρεσίας, άπαξ λογιζομένου ως χρόνου πραγματικής υπηρεσίας παρά τω εξ ού επιστρατεύθη εργοδότη και ως τοιούτου χρόνου και έναντι ετέρας ιδιωτικής επιχειρήσεως, Π 5414 σ. 1303.— Συνυπολογισμός του χρόνου στρατεύσεως των προστατευομένων υπό των διατάξεων του ά.ν. 244)1936 και 771)1937 εφέδρων παλαιών πολεμιστών ως χρόνου ασφαλίσεως εις διαφόρους Οργανισμούς Κοινωνικής Ασφαλίσεως μόνον εις περιπτώσεις αναγκαστικής τοποθετήσεως τούτων ως εργατών ή υπαλλήλων εις επιχειρήσεις, ΣΕ 58 σ. 354.— Χρόνος στρατιωτικής υπηρεσίας εφέδρων παλαιών πολεμιστών ως χρόνος εν ασφαλίσει, Έγκ. σ. 360. — Χρόνος στρατιωτικής υπηρεσίας εφέδρων στρατιωτικών εν γένει ξηράς, θαλάσσης, αέρος και χωροφυλακής, τυγχανόντων ιδιωτικών υπαλλήλων, ως χρόνος πραγματικής υπηρεσίας, διανυθείσης εν ανωνύμω εταιρεία, επιχειρήσει κλπ., πρός κανονισμόν συντάξεως· επέκτασις και καθ' όλην την διάρκειαν της κατά του Έθνους συμμοριακής δράσεως· έννοια άρθρου 40 § 2 ά.ν. 1854)1951, ΣΕ 1832 σ. 1247.— Χρόνος στρατεύσεως μισθωτού ως χρόνος υπηρεσίας, ΝΖ σ. 1446, πρβλ. Σημ. σ. 1447.

Συγγένεια. Ως λόγος εξαιρέσεως παροχής οικογενειακών επιδομάτων υπό του Διανεμητικού Λογαριασμού· προϋπόθεσις· σχέσις συζύγων· έλλειψις δικαιώματος και του μισθωτού, του έχοντος εργοδότην σύζυγον αυτού, ΑΠ 631 σ. 12.

Συλλογικά όργανα Διοικήσεως. Βλ. λ. ***Διοικητικαί πράξεις - Διοίκησις.***

Συλλογικαί διαφοραί εργασίας. ***Ι. Γενικά· εκτασις εφαρμογής ν. 3239)1955 κλπ.*** Επί του νομοσχεδίου περί συστάσεως Τριτοβαθμίου Διοικητικού Διαιτητικού Δικαστηρίου, Σημ. σ. 64.—Συλλογικαί συμβάσεις και συλλογικαί διαφοραί εργασίας· ανασκόπησις μιας τριακονταετούς εξελίξεως, ΝΖ σ. 705.—Συλλογικαί συμβάσεις και συλλογικαί διαφοραί εργασίας· προσχέδιον Κώδικος Εργασίας, ΝΖ σ. 769. — Το Προσχέδιον Κώδικος Εργασίας· παρατηρήσεις επί των Κανονισμών Εργασίας και του συλλογικού δικαίου, Μελ. σ. 1089 επ., σ. 1153 επ. — Αι συλλογικαί διαφοραί εργασίας από απόψεως διοικητικού δικαίου· έννοια συλλογικής διαφοράς· η διοικητική εποπτεία της συμβατικής ρυθμίσεως· η διοικητική διαιτησία (διαιτητικά δικαστήρια)· η διοικητική

μεσολάβησις καὶ συμφιλίωσις· τὰ προκύπτοντα ζητήματα, Μελ. σ. 1217 ἐπ. —Κατάργησις δι' ἄρθρου 42 ν. 3239)1955 πάσης διατάξεως γενικῆς ἢ εἰδικῆς ὡς πρὸς τὸν καθορισμὸν μισθοῦ ἄλλως ἢ κατὰ τὸν νόμον τούτου· κατάργησις οὕτω καὶ ἄρθρου 1 ά.ν. 1427)1950 περὶ προσωπικοῦ τῆς Βασιλικῆς Προυσίας· ἐφαρμογὴ ἐθνικῶν γενικῶν συλλογικῶν συμβάσεων ἐργασίας, Π 18 σ. 1295.—Διατάξεις νόμου 552)1945 περὶ Ἑλληνικοῦ Ἐρυθροῦ Σταυροῦ· κατάργησις διὰ τοῦ νόμου 3239)1955 αὐτῶν, καθ' ὃ σημεῖον δι' αὐτοῦ καθορίζονται οἱ ὅροι ἀμοιβῆς τῶν ἐργαζομένων κατὰ διαφορὰν τοῦ ὑπὸ τούτου προβλεπόμενον τρόπον ἔννοια διατάξεως ἄρθρου 9 § 1 ν. δ. 4020)1959 περὶ ἐφαρμογῆς τῶν ὑπ' ἀριθ. 2) 1959 κλπ διαιτητικῶν ἀποφάσεων ἐπὶ τοῦ προσωπικοῦ νοσηλευτικῶν ἱδρυμάτων· ἐφαρμογὴ ἐθνικῶν γενικῶν σ.σ.ἐ., Π 16900 σ. 1363. —Καθορισμὸς ἡμερομισθίων ἐργατῶν εἰς δημόσια ἔργα· ἔννοια σχετικῶν διατάξεων· κατάργησις διὰ ν. 3239)1955 πάσης ἀντικειμένης εἰς αὐτὸν διατάξεως, Π 3239 σ. 729, Π 42 σ. 730. Δημοσιογραφικὸν ἐπάγγελμα· ἔννοια ἄρθρου 14 § 6 τοῦ Συντάγματος· δὲν ἀναφέρεται εἰς τοὺς ὅρους ἀσκήσεως τοῦ ἐπαγγέλματος τοῦ δημοσιογράφου, καὶ εἰδικώτερον εἰς τοὺς ὅρους ἐργασίας καὶ ἀμοιβῆς τῶν μισθωτῶν δημοσιογράφων· δὲν ἐπιβάλλει ὅπως οἱ ὅροι οὗτοι καθορίζωνται διὰ νόμου, οὔτε ἀποκλείει ρύθμισιν κατὰ ν. 3239)1955 περὶ συλλογικῶν διαφορῶν ἐργασίας, ΣΕ 1048 σ. 520.— Ἐπαγγελματικαὶ ὀργανώσεις ν. 3239)1955 περὶ συλλογικῶν διαφορῶν· τοιαῦται καὶ αἱ διὰ νόμου συσταθεῖσαι Ἑνώσεις Ἰδιοκτητῶν Ἐφημερίδων καὶ Συντακτῶν Ἐφημερίδων, ΣΕ 1048 σ. 520.—Δικαστικὸς ἔλεγχος κύρους ἀποφάσεως διαιτησίας ἀπὸ ἀπόψεως νομιμότητος, Π 4137 σ. 458.—Ἐπὶ μιᾶς διαδικασίας, Σημ. σ. 1216.—Ἀπασχόλησις πέραν ὡρῶν ἐργασίας συλλογικῆς συμβάσεως, ΝΖ σ. 1382. —Μισθὸς ἐπὶ ἀπασχολήσεως μικροτέρας τοῦ νομίμου ὡραρίου· προϋπόθεσις διὰ τὴν παροχὴν μειωμένου· ρητὴ ἢ σιωπηρὰ συμφωνία, ΑΠ 782 σ. 283.— Μειωμένος μισθὸς ἐπὶ μερικῆς ἀπασχολήσεως τοῦ μισθωτοῦ· προϋπόθεσις ἡ εἰδικὴ περὶ τούτου συμφωνία τῶν μερῶν ἢ συνδρομὴ ἑτέρου περιστατικοῦ, δυναμένου νὰ δικαιολογήσῃ ἀνάλογον μείωσιν· μὴ ἀναγκαῖον τοῦτο, ὅταν ἡ ρυθμίζουσα τὰ τοῦ μισθοῦ κανονιστικὴ πρᾶξις ὁρίζει εἰδικῶς ὅτι ὁ μισθὸς παρέχεται ἔναντι πλήρους κατὰ νόμιμον ὡράριον ἀπασχολήσεως, ὡς ἡ 9)1964 ἀπόφασις Δ.Δ.Δ.Δ. Ἀθηνῶν διὰ τὸ προσωπικὸν τῶν κινηματογραφικῶν ἐπιχειρήσεων, Π 1795 σ. 477.—Ἀκυρότης πάσης συμβάσεως περὶ παραιτήσεως μισθωτοῦ τῶν διὰ συλλογικῶν συμβάσεων ἢ διαιτητικῶν ἢ ὑπουργικῶν ἀποφάσεων καθωρισμένων ἐλαχίστων ὁρίων ἀποδοχῶν, ΑΠ 37 σ. 346.—Μὴ ἀπαγόρευσις συμφωνίας περὶ ἀπολήψεως μισθοῦ ἢ ἡμερομισθίου ἀνωτέρου τοῦ διὰ συλλογικῆς συμβάσεως, διαιτητικῆς ἀποφάσεως ἢ ὑπουργικῆς ἀποφάσεως καθορισθέντος, ΑΠ 782 σ. 283.— Νόμιμος ἡ ὑπὸ τοῦ ἐργοδότου καταγγελία τῆς συμβάσεως ἐργασίας, ἐκ τοῦ λόγου ὅτι οὗτος δὲν δύναται νὰ συμμορφωθῇ πρὸς τοὺς ὅρους ἰσχυούσης νομίμως συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας ἢ διαιτητικῆς ἀποφάσεως, Γνμδ. νμθ. σ. 452.

2. *Διαιτητικὰ Δικαστήρια· σύνθεσις· ἁρμοδιότης· διαδικασία· κριτήρια· ἀποφάσεις· διάκρισις αὐτῶν· αἰτιολογία· δημοσίευσις· ἀπαγόρευσις διακοπῆς ἐργασίας.* Σύνθεσις κατὰ νόμον Δευτεροβαθμίων Διοικητικῶν Διαιτητικῶν Δικαστηρίων· τρόπος ὑποβολῆς ὑπὸ τῶν ἐργοδοτικῶν καὶ ἐργατικῶν ὀργανώσεων τῶν ἐκπροσώπων αὐτῶν, οἵτινες θέλουν μετάσχει τῶν Δευτεροβαθμίων Διοικητικῶν Διαιτητικῶν Δικαστηρίων, μὴ ὄντος ἀναγκαίου νὰ κέκτηνται οὗτοι τὴν ἰδιότητα τοῦ ἐργοδότου ἢ μισθωτοῦ ἀνήκοντος ὁπωσδήποτε εἰς τὴν ἐπαγγελματικὴν τάξιν, τὴν ὁποίαν ἐκπροσωπεῖ ἡ ὑποδεικνύουσα ὀργάνωσις καὶ μὴ ἀκούοντος ἐπιρροὴν τοῦ ὑπάρχοντος τυχὸν ἐργασιακοῦ δεσμοῦ τῶν συμμετασχόντων εἰς αὐτὰ πρὸς τὴν συγκεκριμένην ἐπιχείρησιν, εἰς τὴν ὁποίαν μόνον ἀφορᾷ ἡ διένεξις, ΣΕ 2902 σ. 75.—Σύνθεσις Διαιτητικοῦ Δικαστηρίου· παράνομος σύνθεσις συλλογικοῦ διοικητικοῦ ὀργάνου λόγῳ συμμετοχῆς ἀναπληρωματικοῦ μέλους ἀντὶ τοῦ τακτικοῦ, ἐσάκις δὲν ἐκλητεύθη προσηκόντως τὸ τακτικὸν μέλος· ὁρισμὸς τῆς συνεδριάσεως διὰ προγράμματος, καταρτισθέντος ὑπὸ τοῦ τακτικοῦ προέδρου, ἔστω καὶ προβλέποντος συμμετοχὴν τοῦ ἀναπληρωματικοῦ προέδρου· νόμιμος ἡ σύνθεσις· ἀνεπηρέαστον ταύτης ἐκ τῆς μὴ βεβαιώσεως κωλύματος τοῦ τακτικοῦ προέδρου, ΣΕ 1048 σ. 520.—Ἀντικείμενον συλλογικῶν συμβάσεων καὶ διαιτητικῶν· συνδικαλιστικὴ εἰσφορά, ΝΖ σ. 65 ἐπ.—Ἔννοια συλλογικῆς διαφορᾶς ἐργασίας κατὰ ν. 3239)1955 δι' ἐπίλυσιν ὑπὸ τῶν Διοικητικῶν Διαιτητικῶν Δικαστηρίων· θέμα μὴ ἀναγόμενον εἰς τοὺς ὅρους, τὰς συνθήκας ἢ τὴν ἀμοιβὴν τῆς ἐργασίας ἢ ἀποκλειστικὴ χρησιμοποίησις μισθωτῶν ἀνηκόντων εἰς ὡρισμένον σωματεῖον, μὴ δυναμένου τούτου νὰ ἐπιβληθῇ νομίμως διὰ διαιτητικῆς ἀποφάσεως, ΣΕ 1455 σ. 1032.— Καθορισμὸς ἐπιδόματος ἀνθυγιεινῆς ἐργασίας καὶ σύγκρισις συνθηκῶν ἐργασίας τῆς ἐπιχειρήσεως πρὸς τοιαύτας ὁμοειδῶν ἐπιχειρήσεων· αἰτιολογίαι ἀπορρίψεως αἰτημάτων ὑπὸ διαιτητικῆς ἀποφάσεως, ΣΕ 2902 σ. 75.—Ἐξουσία διαιτητικῶν δικαστηρίων· δικαίωμα τούτων κατὰ τὸν καθορισμὸν τοῦ ὕψους τῶν ἀποδοχῶν τῶν μισθωτῶν, ὅπως προβῶσι καὶ εἰς κατανομὴν καὶ ἔνταξιν τοῦ προσωπικοῦ κατὰ κατηγορίας καὶ μισθολογικὰς κλίμακας κατὰ λόγον τοῦ εἴδους καὶ τῆς φύσεως τῆς παρεχομένης ἐργασίας· ρύθμισις ὑπὸ ἄρθρου 371 Α.Κ. σχέσεων μεταξὺ τῶν συμβαλλομένων ἐκ τῆς συμβάσεως καὶ ἀνεφάρμοστον αὐτοῦ ἐπὶ τῶν ἐκ τοῦ νόμου ἐνοχῶν ἀνεφάρμοστον εἰς τὴν περίπτωσιν καὶ ἄρθρου 288 Α.Κ., ΑΠ 772 σ. 138.—Δυνατὴ ἀναφορὰ εἰς ἄλλην διαιτητικὴν ἀπόφασιν ἢ συλλογικὴν σύμβασιν διὰ καθορισμὸν ὅρων ἀμοιβῆς, ἂν δὲν ὑπάρχῃ διάφορος ἐκπροσώπησις, ΣΕ 243 σ. 198.—Ἔλλειψις δικαιοδοσίας διαιτητικοῦ δικαστηρίου πρὸς

ἐπέκτασιν καθ' ὑποκείμενα τῆς ἰσχύος τῆς ἀποφάσεως αὐτοῦ, Π 17011 σ. 1229. – Σταδιακὴ αὔξησις ἀποδοχῶν· ἐπιτρεπτή, εἰς ἐξαιρετικὰς περιπτώσεις, ἡ διάφορος ὑπὸ τῶν Διοικητικῶν Διαιτητικῶν Δικαστηρίων κατὰ χρονικὰ διαστήματα ρύθμισις τῶν ὅρων ἀμοιβῆς τῶν μισθωτῶν· ἀναγκαία ἡ εἰδικὴ αἰτιολόγησις τοῦ μέτρου τούτου, ὡς ἐξαιρετικοῦ, διὰ συγκεκριμένων λόγων, ἀναφερομένων εἴτε εἰς μεταβολὴν τῶν γενικῶν οἰκονομικῶν ἢ ἄλλων συνθηκῶν ἐργασίας, εἴτε καὶ μόνον εἰς τὰς εἰδικὰς οἰκονομικὰς συνθήκας τῶν ἐν διενέξει ἐργοδοτικῶν ἐπιχειρήσεων, ἡ οἰκονομικὴ ἀντοχὴ τῶν ὁποίων δέον νὰ λαμβάνηται ὑπ' ὄψιν, ΣΕ 602 σ. 481.—'Ακυρότης ὅρου διαιτητικῆς ἀποφάσεως περὶ καταβολῆς εἰς βάσεις τῶν συνεπείᾳ τῆς ἐπιβαλλομένης ἀναθρομικῆς ἰσχύος αὐτῆς γεννωμένων ἀπαιτήσεων τῶν μισθωτῶν, ΣΕ 1048 σ. 520, Σημ. σ. 512.—Ἔννοια διατάξεως διαιτητικῆς ἀποφάσεως (34)1964 συντακτῶν ἡμερησίων ἐφημερίδων 'Αθηνῶν), καθ' ἣν τυχὸν καταβαλλόμενοι μεγαλύτεροι μισθοὶ θὰ ἐξακολουθήσουν καταβαλλόμενοι, ΣΕ 1048 σ. 520. — Ν. Δ. 3868)1958 περὶ συστάσεως διατμητικοῦ λογαριασμοῦ οἰκογενειακῶν ἐπιδομάτων καὶ θέσπισις οἰκογενειακῶν ἐπιδομάτων συντηρήσεως τέκνων διὰ συλλογικῶν συμβάσεων ἢ διαιτητικῶν ἀποφάσεων, ΣΕ 1048 σ. 520. — Χορήγησις ὑπὸ ἀποφάσεως 34)1964 Δ.Δ.Δ.Δ. 'Αθηνῶν εἰς συντάκτας ἐφημερίδων ἀδείας ὑπαλλήλων ἀνωνύμων ἑταιρειῶν ἐὰν ἀντίκειται εἰς τὰς διατάξεις τοῦ ἀ. ν. 539)1945, οὔτε εἰς τὸ ἄρθρον 3 τοῦ Συντάγματος· μὴ ἀναγκαία εἰδικὴ αἰτιολόγησις, ΣΕ 1048 σ. 520, πρβλ. Εἰσαγ. σ. 520.–Δυνατὴ κατὰ διαδικασίαν ν. 3239)1955 ἡ ρύθμισις θέματος διαρκείας ἀδείας μισθωτῶν κατ' ἔτος, εὐνοϊκωτέρας τοῦ ἀ. ν. 539)1945, ΣΕ 2057 σ. 908. ΣΕ 2465 σ. 1482. –'Εξουσία διαιτητικῶν δικαστηρίων διὰ ρύθμισιν συλλογικῆς διαφορᾶς ἐργασίας· ἔννοια συλλογικῆς διαφορᾶς ἐργασίας κατὰ ν. 3239)1955· παροχὴ διὰ τοῦ ν. 3239)1955 εὐρείας ἐξουσίας εἰς τὰς ἐνδιαφερομένας ὀργανώσεις καὶ ἐν ἀσυμφωνίᾳ τούτων εἰς τὰ ὄργανα διαιτησίας πρὸς θέσπισιν διὰ συλλογικῶν συμβάσεων ἐργασίας ἢ ἀποφάσεων διαιτησίας γενικῶν κανόνων, πλὴν τῶν θεμάτων ἐκείνων, ἅτινα ρυθμίζει ἀναγκαστικῶς ὁ νόμος· θέμα τρόπου ὑπολογισμοῦ ἀμοιβῆς τῆς ἐργασίας· νόμιμος ὑπολογισμὸς ἀμοιβῆς ἐπὶ τῇ βάσει τῆς χρονικῆς διαρκείας τῆς ἐργασίας καὶ ὑπολογισμὸς ἀμοιβῆς κατὰ μονάδα, κατ' ἀποκοπὴν ἢ εἰς ποσοστὰ· κριτήρια ληπτέα ὑπ' ὄψιν ὑπὸ τῶν διαιτητικῶν δικαστηρίων· παροχὴ ἐπιδόματος ἀνθυγιεινῆς ἐργασίας, ΣΕ 1441 σ. 912.– 'Αρμοδιότης πρὸς ἑρμηνείαν ὅρων συλλογικῶν συμβάσεων, διαιτητικῶν ἀποφάσεων. Βλ. κατωτέρω παράγρ. 5.–'Αρμοδιότης κατὰ τόπον Διοικητικῶν Διαιτητικῶν Δικαστηρίων· ἐξαίρεσις τοῦ κανόνος, ΣΕ 2006 σ. 983.—Δυνατὴ καθιέρωσις ὑπὸ ἀτομικῶν ἢ συλλογικῶν συμβάσεων ἢ διαιτητικῶν ἀποφάσεων ὡρῶν ἐργασίας ὀλιγωτέρων τῶν ὑπὸ τοῦ νόμου καθοριζομένων, ΝΖ σ. 1382.–Ρύθμισις δι' ἐθνικῆς γενικῆς συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας ἢ ὁμοίας ἐφαρμογῆς διαιτητικῆς ἀποφάσεως ὁρίων ἀποδοχῶν, καθὼς καὶ πάσης φύσεως ἐπιδομάτων ἢ προσαυξήσεων ἐπ' αὐτῶν· νόμιμος διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 10)1964 διαιτητικῆς ἀποφάσεως θέσπισις παροχῆς ἐπιδόματος ἀδείας, παρεχομένων κατωτάτων ὁρίων ἀποδοχῶν καὶ ὄχι καὶ ἐπὶ τῶν καταβαλλομένων ἀνωτέρων τούτων· ἀκύρωσις ὡς πρὸς ταῦτα τῆς διαιτητικῆς ἀποφάσεως, ΣΕ 2465 σ. 1482.—Χρόνος ἐνάρξεως τῆς διαδικασίας ἐνώπιον τῶν ὀργάνων διαιτησίας, ΣΕ 2943 σ. 72.–Αἰτιολόγησις διαιτητικῶν ἀποφάσεων ὡς πρὸς τὰ ληπτέα ὑπ' ὄψιν κατ' ἄρθρον 15 § 2 ν. 3239)1955 στοιχεῖα· μὴ ἀναγκαία συγκεκριμένη καὶ ἀριθμητικὴ παράθεσις αὐτῶν, ἀναγομένων ἐν πολλοῖς καὶ κατὰ βάσιν εἰς δεδομένα τῆς κοινῆς πείρας, οὐδ' ἀναγκαῖον ὅπως ὁ καθορισμὸς ἀμοιβῶν στηριχθῇ ἀποκλειστικῶς ἐπὶ τῶν συνθηκῶν, ὑφ' ἃς τελοῦσιν οἱ μᾶλλον ἀσθενεῖς οἰκονομικῶς ἐπιχειρήσεις, ΣΕ 1048 σ. 520.— Ληπτέα ὑπ' ὄψιν ὑπὸ τῶν Διοικητικῶν Διαιτητικῶν Δικαστηρίων κατ' ἄρθρον 15 § 3 ν. 3239)1955 δι' ἐπίλυσιν συλλογικῆς διαφορᾶς ἐργασίας· ἀναγκαία ἡ εἰδικὴ αἰτιολόγησις τῶν ἀποφάσεων αὐτῶν, ἐν ὄψει τῶν οὐσιαστικῶν κριτηρίων τοῦ νόμου, μὲ τοὺς λόγους οἱ ὁποῖοι ἤγαγον εἰς τὴν σχηματισθεῖσαν κρίσιν· ἀκύρωσις τῆς ὑπ' ἀριθ. 2)1964 ἀποφάσεως τοῦ Δ.Δ.Δ.Δ. Θεσσαλονίκης ὡς ἀναιτιολογήτου, ΑΠ 212 σ. 715, Εἰσαγ. σ. 715.– Ληπτέα ὑπ' ὄψιν ὑπὸ τῶν Διοικητικῶν Διαιτητικῶν Δικαστηρίων ν. 3239)1955 κατ' ἄρθρον 15 αὐτοῦ δι' ἐπίλυσιν συλλογικῆς διαφορᾶς ἐργασίας· αἰτιολόγησις ἀποφάσεων· παροχὴ ἐπιδόματος δι' ἀνθυγιεινὴν ἐργασίαν δι' ἡτιολογημένης ἀποφάσεως, ΣΕ 2079 σ. 1283.— Αἱ διαιτητικαὶ ἀποφάσεις διέπονται ὑπὸ τῶν περὶ συλλογικῶν συμβάσεων ἐργασίας διατάξεων τοῦ ν. 3239)1955 ὡς πρὸς τὴν διάκρισιν εἰς ἐθνικὰς γενικάς, ἐθνικὰς ὁμοιοεπαγγελματικάς, τοπικὰς γενικάς, τοπικὰς ὁμοιοεπαγγελματικὰς καὶ εἰδικάς, ΣΕ 249 σ. 215, ΣΕ 518 σ. 455, ΑΠ 217 σ. 683.—... καὶ ὡς πρὸς τὴν καταγγελίαν, κήρυξιν ὑποχρεωτικῶν, παράτασιν ἰσχύος των, ΣΕ 518 σ. 455. Βλ. ὡς πρὸς τὴν διάκρισιν τῶν συλλογικῶν συμβάσεων ἐργασίας καὶ διαιτητικῶν ἀποφάσεων εἰς ἐθνικὰς κλπ. εἰς λ. *Συλλογικαὶ συμβάσεις ἐργασίας* (παράγρ. 2).– Δημοσίευσις εἰς 'Εφημερίδα Κυβερνήσεως διαιτητικῆς ἀποφάσεως· προθεσμία ἐκδόσεως πράξεως 'Υπουργοῦ 'Εργασίας, δι' ἧς διατάσσεται ἡ δημοσίευσις, ΣΕ 2943 σ. 72.–'Απόφασις Δ.Δ.Δ.Δ., κοινοποιηθεῖσα εἰς τὸ 'Υπουργεῖον 'Εργασίας καὶ κατατεθεῖσα εἰς τὸ Εἰρηναδικεῖον ἐντὸς τῆς 10ημέρου προθεσμίας τοῦ ἄρθρου 20 § 3 ν. 3239)1955· ἰσχὺς ἀπὸ τῆς ἐπομένης τῆς καταθέσεως ἐκτελεστὴ αὐτῷ διοικητικὴ πρᾶξις, προσβλητὴ ἐπὶ ἀκυρώσει, ΣΕ 1048 σ. 520. –'Απαγόρευσις κατ' ἄρθρον 18 ν. 3239)1955 πάσης προσπαθείας τῶν ἐνδιαφερομένων πρὸς ἐκβιασμὸν εὐνοϊκῆς ὑπὲρ αὐτῶν λύσεως ἐπὶ τῆς ἐκδηλωθείσης διενέξεως διὰ διακοπῆς τῆς ἐργασίας ἢ καταφανοῦς μειώσεως τῆς ἀ-

ποδόσεως τῆς ἐργασίας· θεώρησις ὡς λύσεως τῆς συμβάσεως ἐργασίας ἐκ μέρους τῶν μισθωτῶν· ἀνεφάρμοστον Δ. ν. 1803)1951 περὶ προστασίας συνδικαλιστικῶν στελεχῶν, Π 12896 σ. 1033.—Ἀπαγόρευσις διακοπῆς ἐργασίας κατὰ χρόνον ἐπιλύσεως συλλογικῆς διαφορᾶς ἐργασίας· ἔκτασις ἐφαρμογῆς παραγράφου 2 ἄρθρου 18 ν. 3239)1955 ὅσον ἀφορᾷ τὴν ἐν αὐτῇ προθεσμίαν, Γν.Σ. σ. 114.—Ἀπαγόρευσις ἀπεργίας κατὰ ν. 3239)1955 ἐκκρεμούσης συλλογικῆς διαφορᾶς· συνέπειαι ἐν παραβάσει, Γνμδ. νμθ. σ. 385.

3 *Τροποποίησις· ἔκτασις ἐξουσίας Ὑπουργῶν.* Ἔκδοσις ἀποφάσεως Ὑπουργῶν Συντονισμοῦ καὶ Ἐργασίας περὶ τροποποιήσεως συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας ἢ διαιτητικῆς ἀποφάσεως κατ' ἐξουσιοδότησιν ἐκ τοῦ νόμου 3239)1955· ἀναγκαία ἡ εἰδικὴ αἰτιολόγησις αὐτῆς ὑπὸ τὴν ἔννοιαν ὅτι δέον ἐν αὐτῇ τῇ πράξει νὰ ἐκτίθεται τόσον εἰς τί συνίσταται κατὰ περίπτωσιν ἡ γενικὴ ἢ εἰδικὴ οἰκονομικὴ ἢ κοινωνικὴ πολιτικὴ τῆς Κυβερνήσεως, ὅσον καὶ κατὰ τί συγκεκριμένως ἀντιτίθεται εἰς ταύτην ἡ συλλογικὴ σύμβασις ἐργασίας ἢ διαιτητικὴ ἀπόφασις, ΣΕ 243 σ. 198, ΣΕ 4137 σ. 458.—Ἴση μεταχείρισις ἐργαζομένων καὶ ἐπιχειρήσεων τοῦ αὐτοῦ κλάδου καὶ καθορισμὸς ποσοστοῦ χορηγουμένων γενικῶν ἢ εἰδικῶν αὐξήσεων· ἀνάγονται εἰς τὴν οἰκονομικὴν καὶ κοινωνικὴν πολιτικὴν τῆς Κυβερνήσεως, ΣΕ 243 σ. 198.—Τροποποίησις ὑπὸ Ὑπουργῶν διαιτητικῆς ἀποφάσεως ἢ συλλογικῆς συμβάσεως· περιορισμὸς ἐξουσίας ἐπὶ αὐξήσεων μέχρι 3ο)ο, ΣΕ 243 σ. 198. — Δικαίωμα Ὑπουργῶν, κατ' ἄρθρον 20 ν. 3239)1955, πρὸς τροποποίησιν ἢ μὴ ἔγκρισιν ἀποφάσεως διαιτησίας, τούτου μὴ περιλαμβάνοντος καὶ τὴν καθ' ὑποκείμενα ἐπέκτασιν τῆς ἰσχύος διαιτητικῶν ἀποφάσεων, ΑΠ 217 σ. 683. — Περιεχόμενον ἐξουσίας Ὑπουργῶν διὰ τροποποίησιν συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας ἢ διαιτητικῆς ἀποφάσεως, ΣΕ 1441 σ. 912. — Ὑποχρεωτικὰς χρόνος ἰσχύος διαιτητικῆς ἀποφάσεως· ἀνεπίτρεπτος ἡ ὑπὸ τῶν Ὑπουργῶν Συντονισμοῦ καὶ Ἐργασίας μετάθεσις τούτου· ἀκύρωσις ἐν μέρει τῆς ὑπ' ἀριθ. 61083)1964 ὑ. ἀ. ἐπὶ τῆς ὑπ' ἀριθ. 20)1964 διαιτητικῆς ἀποφάσεως περὶ ἀποδοχῶν προσωπικοῦ κινήσεως λεωφορείων, ΣΕ 1412 σ. 800.—Ἐξουσία Ὑπουργῶν Συντονισμοῦ καὶ Ἐργασίας πρὸς τροποποίησιν διαιτητικῆς ἀποφάσεως· συστατικὸν στοιχεῖον τῆς ἀποφάσεως αὐτῶν ἡ δημοσίευσις εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως, ἀποτελοῦσα συστατικὸν στοιχεῖον αὐτῆς· προθεσμία 20ήμερος· ἀνατρεπτικὴ· ἔναρξις· ἡμερομηνία ἐκδόσεως τοῦ φύλλου τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως ἢ ἡμερομηνία πραγματικῆς κυκλοφορίας αὐτοῦ· ἔλεγχος περὶ τούτου ὑπὸ Σ.τ.Ε., ΣΕ 2943 σ. 72. — Προθεσμίαι κυρώσεως καὶ τροποποιήσεως διαιτητικῆς ἀποφάσεως· ἐνέργεια ἐκ νέου Διοικήσεως μετ' ἀκύρωσιν ἀποφάσεως αὐτῆς· συντέλεσις τῆς δημοσιεύσεως τῆς ἀποφάσεως τῶν Ὑπουργῶν ἐντὸς τῆς ὑπὸ τοῦ νόμου 3239)1955 τασσομένης ἀνατρεπτικῆς προθεσμίας διὰ τῆς πραγματικῆς κυκλοφορίας τοῦ φύλλου τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως· ἔναρξις προθεσμίας διὰ τὴν ἐκ νέου ἐνέργειαν τῆς Διοικήσεως μετ' ἀκυρωτικὴν ἀπόφασιν τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας· ἀκυρότης ἀποφάσεως Ὑπουργῶν, δημοσιευθείσης πράγματι μετὰ παρέλευσιν τῆς νομίμου προθεσμίας, ΣΕ 3083 σ. 136. — Ἐξέτασις ὑπὸ Δικαστηρίων τοῦ κύρους ἀπὸ ἀπόψεως νομιμότητος· δύναμις τροποποιητικῆς ἀποφάσεως Ὑπουργῶν, Π 4137 σ. 458.

4. *Ἰσχὺς διαιτητικῶν ἀποφάσεων· ἔναρξις· ἀναδρομή· δέσμευσις ἐξ αὐτῶν· ἔκτασις· ὑποχρέωσις εἰρήνης.* Ἰσχὺς διαιτητικῆς ἀποφάσεως, ἐκδοθείσης μετὰ τὴν πάροδον τῶν προθεσμιῶν διαδικασίας· ἔκτασις ἀναδρομικῆς ἰσχύος, ΣΕ 1048 σ. 520, ΣΕ 1412 σ. 800. — Ἀνεπίτρεπτος ἡ ὑπὸ τῶν Ὑπουργῶν Συντονισμοῦ καὶ Ἐργασίας μετάθεσις τοῦ ὑποχρεωτικοῦ ἐκ τοῦ νόμου χρόνου ἰσχύος διαιτητικῆς ἀποφάσεως· ἀκύρωσις ἐν μέρει ὑ. ἀ. 61083)1964 ἐπὶ τῆς ὑπ' ἀριθ. 20)1964 διαιτητικῆς ἀποφάσεως περὶ ἀποδοχῶν προσωπικοῦ κινήσεως λεωφορείων, ΣΕ 1412 σ. 800.—Ἔναρξις χρόνου ὑποχρεωτικῆς ἀναδρομικῆς ἰσχύος διαιτητικῆς ἀποφάσεως, ΣΕ 2943 σ. 72.—Νόμιμος ἡ σταδιακὴ αὔξησις ἀποδοχῶν ὑπὸ διαιτητικῆς ἀποφάσεως· ἀναγκαία ἡ πλήρης αἰτιολογία, ΣΕ 2943 σ. 72, ΣΕ 602 σ. 481.—Ἀκυρότης ὅρου διαιτητικῆς ἀποφάσεως περὶ καταβολῆς εἰς δόσεις τῶν συνεπείᾳ τῆς ἐπιβαλλομένης ἀναδρομικῆς ἰσχύος αὐτῆς γεννωμένων ἀπαιτήσεων τῶν μισθωτῶν, ΣΕ 1048 σ. 520.— Βαρεῖα ἀνωμαλία· ἀναδρομικὴ ἰσχὺς διαιτητικῶν ἀποφάσεων καὶ βραδύτης λύσεως συλλογικῶν διαφορῶν, Σημ. σ. 256.—Ἡ διαιτητικὴ ἀπόφασις κηρυχθεῖσα ἐκτελεστὴ ἐπέχει θέσιν συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας, ΣΕ 518 σ. 455, ΣΕ 2465 σ. 1483.— Δέσμευσις ἐκ διαιτητικῶν ἀποφάσεων· ἔκτασις, Π 4137 σ. 460, Π 1228 σ. 732, ΑΠ 287 σ. 793, Π 114 σ. 798, ΣΕ 2137 σ. 1105, Π 17011 σ. 1229, Σημ. σ. 1280. Βλ. ὡς πρὸς τὴν ἔκτασιν δεσμεύσεως καὶ λ. *Συλλογικαὶ συμβάσεις ἐργασίας* (παράγρ. 3). —Ἀπόφασις 36)1963 τοῦ Δ.Δ.Δ. Ἀθηνῶν περὶ ὅρων ἀμοιβῆς καὶ ἐργασίας προσωπικοῦ φαρμακείων κλπ., κηρυχθεῖσα ὑποχρεωτικὴ· δέσμευσις καὶ Δημοσίου ἀπὸ τῆς κηρύξεως ὑποχρεωτικῆς οὐχὶ καὶ ἀναδρομικῶς, Γν. Σ. σ. 1224.— Συμμετοχὴ εἰς διένεξιν πλειόνων ἐπαγγελματικῶν ὀργανώσεων· δυνατὴ ἡ ὑπὸ τῶν συμμετασχόντων ἐξαίρεσις ὀργανώσεώς τινος, ἐκ τῶν ὑπαγομένων εἰς τὸ συνδικάτον, ὅτε ἡ διαιτητικὴ ἀπόφασις δὲν ἀφορᾷ καὶ δὲν δεσμεύει τὴν ἐξαιρεθεῖσαν καὶ ἐπομένως μὴ συμμετασχοῦσαν διὰ τοῦ συνδικάτου ὀργάνωσιν καὶ τὰ μέλη αὐτῆς, ΑΠ 217 σ. 683.—Ἔλλειψις ἐξουσίας διαιτητικοῦ δικαστηρίου πρὸς ἐπέκτασιν καθ' ὑποκείμενα τῆς ἰσχύος τῆς ἀποφάσεως αὐτοῦ, Π 17011 σ. 1229.— Δικαίωμα Ὑπουργῶν, κατ' ἄρθρον 20 ν. 3239)1955, πρὸς τροποποίησιν ἢ μὴ ἔγκρισιν ἀποφάσεως διαιτησίας, τούτου μὴ περιλαμβάνοντος καὶ τὴν καθ' ὑποκείμενα ἐπέκτασιν τῆς ἰσχύος διαιτητικῶν ἀποφάσεων, ΑΠ 217 σ. 683.— Δημοσίας τά-

ξεως αί διατάξεις νόμων καί διαιτητικῶν ἀποφάσεων περί χαρακτηρισμοῦ μισθωτῶν ἐκ τοῦ εἴδους τῆς ἐργασίας των καί καθορισμοῦ τῶν ἀποδοχῶν αὐτῶν, ΑΠ 781 σ. 148.

'*Ερμηνεία συλλογικῶν συμβάσεων, διαιτητικῶν ἀποφάσεων.* Αὐθεντική ἑρμηνεία διαιτητικῶν ἀποφάσεων· ἐξουσιοδότησις ἄρθρου 15 § 2 ν. 3239)1955 πρός Διοικητικά Διαιτητικά Δικαστήρια, ὅπως ἑρμηνεύουν ὅρους, περιεχομένους εἰς διαιτητικάς ἀποφάσεις, συλλογικάς συμβάσεις ἐργασίας καί ὑπουργικάς ἀποφάσεις· ἔννοια αὐτῆς, ΑΠ 731 σ. 99.—'Ερμηνευτική ὑπ' ἀριθ. 26)1961 διαιτητική ἀπόφασις περί ξενοδοχείων· θέσις δι' αὐτῆς νέων κανόνων δικαίου· παραπομπή ζητήματος εἰς 'Ολομέλειαν 'Αρείου Πάγου, ΑΠ 731 σ. 99.—Δυνατή ὑπό τῶν Διαιτητικῶν Δικαστηρίων ἡ ἑρμηνεία ὅρων ὑφισταμένων σ.σ., διαιτητικῶν καί ὑπουργικῶν ἀποφάσεων, ἐφ' ὅσον ὅμως ὅροι αὐτῶν εἶναι ἀσαφεῖς καί ἀμφίβολοι· αὐθεντική ἑρμηνεία διαιτητικῆς ἀποφάσεως περί ἀποδοχῶν προσωπικοῦ ξενοδοχείων, ΑΠ 'Ολ. 258 σ. 796.—'Ερμηνεία συλλογικῶν συμβάσεων ὑπό διαιτητικῶν δικαστηρίων, ΝΖ σ. 1254.

Καταγγελία. Καταγγελία συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας ἢ διαιτητικῆς ἀποφάσεως· ἀναστολή ἀποτελεσμάτων καταγγελίας ὑπό 'Υπουργοῦ 'Εργασίας· δυνατή σύναψις νέας συλλογικῆς συμβάσεως διαρκούσης τῆς ἀναστολῆς, ΝΖ σ. 1128.—'Εξέτασις αἰτήσεως ἀκυρώσεως καί μετά τήν καταγγελίαν διαιτητικῆς ἀποφάσεως, μή ἐκλειπόντος τοῦ ἀντικειμένου αὐτῆς, ΣΕ 243 σ. 195.

'*Εθνική γενική διαιτητική ἀπόφασις 10) 1964.* Χαρακτήρ τῆς ὑπ' ἀριθ. 10)1964 ἀποφάσεως τοῦ Δ.Δ.Δ.Δ. 'Αθηνῶν, ΣΕ 1048 σ. 520, πρβλ. Εἰσαγ. σ. 519.—Παράτασις ἰσχύος τῆς ἄνω διαιτητικῆς ἀποφάσεως, ΝΖ σ. 1128. — Ρύθμισις δι' ἐθνικῆς γενικῆς συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας ἡ ὁμοίας ἐφαρμογῆς διαιτητικῆς ἀποφάσεως ὁρίων ἀποδοχῶν, καθώς καί πάσης φύσεως ἐπιδομάτων ἢ προσαυξήσεων ἐπ' αὐτῶν· νόμιμος ἡ διά τῆς ὑπ' ἀριθ. 10)1964 διαιτητικῆς ἀποφάσεως θέσπισις παροχῆς ἐπιδόματος ἀδείας, παρεχομένου ὅμως ἐπί τῶν διά τῆς αὐτῆς ἀποφάσεως καθοριζομένων κατωτάτων ὁρίων ἀποδοχῶν καί ὄχι καί ἐπί τῶν καταβαλλομένων ἀνωτέρων τούτων· ἀκύρωσις ὡς πρός τοῦτο τῆς διαιτητικῆς ἀποφάσεως, ΣΕ 2465 σ. 1482.—Κῦρος διατάξεως περί παροχῆς ἐπιδόματος ἀδείας, ΝΖ σ. 745, Σημ. σ. 535.

Διαιτητικαί ἀποφάσεις 14)1956, 2)1959, 2)1961, 28)1963 (προσωπικοῦ Γραφείων). 'Εφαρμογή διαιτητικῶν ἀποφάσεων περί ἀποδοχῶν προσωπικοῦ Γραφείων, Π 5414 σ. 1303.—Προϋπηρεσία προσωπικοῦ Γραφείων ἐπιχειρήσεων· ἐφαρμογή ὑπ' ἀριθ. 14)1956 καί 2)1959 διαιτητικῶν ἀποφάσεων· συνυπολογισμός οἱασδήποτε προϋπηρεσίας τῶν εἰς οὓς αὗται ἀναφέρονται μισθωτῶν, ἀνηκόντων εἰς τήν ἐν αὐταῖς κατηγορίαν προσωπικοῦ Γραφείων, παρασχεθείσης ὑπ' αὐτῶν ὡς τοιούτων ἢ εἰς ὁμότιμα καθήκοντα παρά τῷ αὐτῷ ἢ ἄλλῳ ἐργοδότῃ, ἀνεξαρτήτως τρόπου ἀμοιβῆς, διά τόν καθορισμόν τοῦ βασικοῦ μισθοῦ, ἐξαιρουμένης μόνον τῆς περιπτώσεως, καθ' ἣν ἡ προϋπηρεσία ἦτο καθαρῶς ὑπηρετική καί ἐγίνετο μετάταξις ἐκ ταύτης εἰς ὑπαλληλικήν, ΑΠ 739 σ. 280.—'Εννοια διατάξεως ἄρθρου 9 § 1 ν. δ)τος 4020)1959 περί ἐφαρμογῆς τῶν ὑπ' ἀριθ. 2)1959 κλπ. διαιτητικῶν ἀποφάσεων ἐπί τοῦ προσωπικοῦ νοσηλευτικῶν ἱδρυμάτων, Π 16900 σ. 1363. — Νόμιμος μισθός προσωπικοῦ Γραφείων ἐπιχειρήσεων· καθορισμός διά τῶν περί μισθοῦ προσωπικοῦ Γραφείων ἐπιχειρήσεων διαιτητικῶν ἀποφάσεων τῶν εἰς αὐτά ὁριζομένων ἐλαχίστων ὁρίων μισθῶν διά τούς ἀπασχολουμένους ἐπί 3 1)2 τουλάχιστον ὥρας ἡμερησίως, μειουμένων ἀναλόγως διά τούς ἀπασχολουμένους ἐπί ἐλάσσονα χρόνον, ΑΠ 657 σ. 10. —'Ανεφάρμοστον ἐπί νομικῶν προσώπων δημοσίου δικαίου τῆς ὑπ' ἀριθ. 2)1961 διαιτητικῆς ἀποφάσεως περί μισθοῦ ὑπαλλήλων Γραφείων, προϋποθετούσης καί μετά τήν κήρυξιν αὐτῆς ὡς ὑποχρεωτικῆς ὕπαρξιν ἐπιχειρήσεως· ἀνεφάρμοστον ἐπί Ταμείου 'Ασφαλίσεως Προσωπικοῦ Ο.Τ.Ε., Π 24245 σ. 288, Εἰσαγ. σ. 287.— Συλλογική σύμβασις ἐργασίας 16.9.1937 καί ὑπ' ἀριθ. 2)1961 διαιτητική ἀπόφασις· ὑπαγωγή εἰς ταύτας τῶν μισθωτῶν, τῶν ἀνηκόντων εἰς τό προσωπικόν τῶν Γραφείων καί τῶν ἐκτελούντων ἐργασίαν Γραφείου, ἀσχέτως τοῦ τόπου, ἐφ' ὅσον παρέχουσι τάς ὑπηρεσίας των, καί ὄχι τῶν λοιπῶν ὑπαλλήλων, οἵτινες, ἂν μή εἰδική ὑφίσταται νομοθετική ρύθμισις, ὑπάγονται εἰς τάς γενικάς συλλογικάς συμβάσεις ἐργασίας, ΑΠ 20 σ. 331.— Προϋπηρεσία μεταταγέντων εἰς κατηγορίαν τοῦ ὑπαλλήλου ἐκ τῆς ὑπηρεσίας τοῦ ἐργάτου δι' ἐφαρμογήν τῆς ὑπ' ἀριθ. 28)1963 διαιτητικῆς ἀποφάσεως περί ἀποδοχῶν προσωπικοῦ Γραφείων ἐπιχειρήσεων, Ἔγγρ. σ. 179.—'Αποδοχαί προσωπικοῦ Γραφείων νοσηλευτικῶν ἱδρυμάτων· ἐφαρμογή διαιτητικῶν ἀποφάσεων 28)1963, συντρεχουσῶν τῶν προϋποθέσεων ἄρθρου 9 § 1 ν.δ. 4020)1959, ἄλλως ἐφαρμογή τῆς διαιτητικῆς ἀποφάσεως 10)1964, Ἔγγρ. σ. 306. — Χαρακτήρ ἀποφάσεως 28)1963 τοῦ Δ.Δ. Δ.Δ. 'Αθηνῶν, ΣΕ 1048 σ. 520, πρβλ. Εἰσαγ. σ. 519.

9. *Ἄλλαι διαιτητικαί ἀποφάσεις.* 'Εφαρμογή διαιτητικῆς ἀποφάσεως 2)1959 περί ἀμοιβῆς ἐργατοτεχνικοῦ προσωπικοῦ βιομηχανιῶν πλαστικῶν ὑλῶν καί συναφῶν 'Αθηνῶν Πειραιῶς - Περιχώρων· καθορισμός δι' αὐτῆς τῶν ἡμερομισθίων, ἄνευ ἐξαιρέσεως καί ἄνευ διακρίσεως τῆς παρ' ἑκάστου ἐκτελουμένης ἐργασίας, ἐκτός μόνον τῆς διακρίσεως τῶν μαθητευομένων· καθορισμός διά τῆς ὑπ' ἀριθ. 7)1962 διαιτητικῆς ἀποφάσεως τῶν ἡμερομισθίων τοῦ προσωπικοῦ βιομηχανιῶν, ΑΠ 779 σ. 218.— Νόμιμος μισθός ὑπαλλήλων συμβολαιογράφων· ἀπόφασις 24)1963 Δ.Δ.Δ.Δ. 'Αθηνῶν, Π 8050 σ. 271.—Διαιτητική ἀπό-

φασις 9)1964 προσωπικοῦ κινηματογραφικῶν ἐπιχειρήσεων· μειωμένος μισθὸς ἐπὶ μερικῆς ἀπασχολήσεως, Π 1795 σ. 477.— Ἀκύρωσις τῆς ὑπ' ἀριθ. 2)1964 ἀποφάσεως τοῦ Δ.Δ. Δ.Δ. Θεσσαλονίκης περὶ ὅρων ἀμοιβῆς καὶ ἐργασίας προσωπικοῦ Ἐξωτερικῆς Ὑπηρεσίας Ο.Α.Σ.Θ., ὡς ἀναιτιολογήτου, ΑΠ 212 σ. 715.— Διαιτητικὴ ἀπόφασις περὶ ἀποδοχῶν ὑδραυλικῶν περιφερείας Πειραιῶς, ΑΠ 305 σ. 1369.— Συντακτῶν, ρεπόρτερς· διαιτητικὴ ἀπόφασις 34)1964. Βλ. λ. *Τύπος*.—Ἐφαρμογὴ τῆς ὑπ' ἀριθ. 4)1962 ἀποφάσεως Δ.Δ.Δ.Δ. Ἀθηνῶν «περὶ τῶν ὅρων ἀμοιβῆς καὶ ἐργασίας προσωπικοῦ ἑστιατορίων κλπ. χώρας»· ἔννοια αὐτῆς περὶ προσλήψεως καὶ ἀποδοχῶν «μαίτρ», ΑΠ 443 σ. 1503. Βλ. καὶ λ. *Βιβλιοθῆκαι, Θυρωροί, Λογιστοί, Ξενοδοχεῖα, Σιδηρόδρομοι, Ὑδάτων Ἑταιρεῖα, Φαρμακεῖα*.

Συλλογικαὶ συμβάσεις ἐργασίας. *1. Γενικά.* Σκοπὸς τῶν συλλογικῶν συμβάσεων ἐργασίας, ΝΖ σ. 257. — Νομοθετικὴ ἐξουσιοδότησις καὶ συλλογικαὶ συμβάσεις ἐργασίας, ΝΖ σ. 960. Βλ. γενικὰ θέματα καὶ εἰς λ. *Συλλογικαὶ διαφοραὶ ἐργασίας* (παράγρ. 1).

2. Διάκρισις· κατάρτισις· περιεχόμενον· ἔγκρισις ἢ τροποποίησις. Ὁρισμοὶ ἄρθρου 7 νόμου 3239)1955· διάκρισις συλλογικῶν συμβάσεων ἐργασίας κατ' ἄρθρον 7 νόμου 3239)1955· ἐθνικαὶ γενικαί, ἐθνικαὶ ὁμοιοεπαγγελματικαί, τοπικαὶ ὁμοιοεπαγγελματικαί, εἰδικαί, ΣΕ 249 σ. 215, ΣΕ 518 σ. 455, ΣΕ 1680 σ. 1029, ΣΕ 2465 σ. 1482.—Ὁρισμοὶ ἄρθρου 21 νόμου 3239)1955· ἀντικείμενον γενικῆς ἐθνικῆς συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας ἢ ὁμοίας ἐφαρμογῆς διαιτητικῆς ἀποφάσεως· ἀντικείμενον τῶν λοιπῶν συλλογικῶν συμβάσεων καὶ τῶν ὁμοίας ἐφαρμογῆς διαιτητικῶν ἀποφάσεων, ΣΕ 249 σ. 215.—Ἐθνικαὶ γενικαὶ· τίνας μισθωτοὺς ἀφοροῦσι καὶ μεταξὺ τίνων ὀργανώσεων συνάπτονται καὶ ὑπογράφονται, ΣΕ 2465 σ. 1482. — Προϋπόθεσις διὰ τὴν κατάρτισιν ἐθνικῆς γενικῆς καὶ κατ' ἀκολουθίαν καὶ ἐθνικῆς ὁμοιοεπαγγελματικῆς συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας καὶ ἀντιστοίχως διαιτητικῆς ἀποφάσεως ἡ δυνατότης, λόγῳ τῶν συντρεχουσῶν συνθηκῶν, καθορισμοῦ ὁμοιομόρφου ἀμοιβῆς καὶ ὁμοίων ὅρων καὶ συνθηκῶν ἐργασίας γενικῶς καθ' ὁλόκληρον τὴν χώραν, ΣΕ 249 σ. 215. — Ρύθμισις δι' ἐθνικῆς γενικῆς συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας ἢ ὁμοίας ἐφαρμογῆς διαιτητικῆς ἀποφάσεως ὁρίων ἀποδοχῶν, καθὼς καὶ πάσης φύσεως ἐπιδομάτων ἢ προσαυξήσεων ἐπ' αὐτῶν, ΣΕ 2465 σ. 1482.—Ἐθνικὴ ὁμοιοεπαγγελματικὴ· ἔννοια, ΑΠ 790 σ. 343, Π 4136 σ. 400, ΑΠ 300 σ. 795, Π 11990 σ. 1233.—Κατάρτισις καὶ ὑπογραφὴ ἐθνικῆς ὁμοιοεπαγγελματικῆς σ.σ.ἑ. ὑπὸ τῶν γενικωτέρας σημασίας ὀργανώσεων, ὑποχρεουμένων αὐτῶ τῶν ἐργοδοτῶν καὶ μισθωτῶν, καὶ ἂν ἔτι δὲν ἀνήκωσιν αὐτοὶ εἰς τὰς συμβληθείσας ὀργανώσεις· δυνατὸς ὁ περιορισμὸς τῆς ἐφαρμογῆς ὅρου τινὸς διὰ τοὺς μισθωτοὺς καὶ ἐργοδότας ὡρισμένων πόλεων ἢ περιφερειῶν, ἐὰν ὑπάρχῃ πρὸς τοῦτο εὔλογος αἰτία· ἔννοια γενικωτέρων ὀργανώσεων δι' ὑπογραφὴν ἐθνικῆς ὁμοιοεπαγγελματικῆς σ.σ.ἑ.· ἀναίρεσις ἀποφάσεως δι' ἔλλειψιν νομίμου βάσεως, ΑΠ Ὁλ. 257 σ. 790, Παρατ. σ. 791.—Χαρακτηρισμὸς ὡς ἐθνικῆς ὁμοιοεπαγγελματικῆς σ.σ.ἑ. ἐκείνης, ἥτις καταρτίζεται καὶ ὑπογράφεται ὑπὸ τῶν γενικωτέρας σημασίας ὀργανώσεων· πραγματικὸν ζήτημα ἡ ὕπαρξις ἢ μὴ τῆς τοιαύτης ἀντιπροσωπευτικῆς ἱκανότητος ἐν ἑκάστῃ συγκεκριμένῃ περιπτώσει, μὴ ἐξαιρεθὲν τοῦ δικαστικοῦ ἐλέγχου παρὰ τοῦ τακτικοῦ δικαστηρίου· παραπομπὴ ζητήματος εἰς Ὁλομέλειαν Ἀρείου Πάγου, ΑΠ 300 σ. 795.—Ἐκπροσώπησις ὑπὸ τῶν γενικωτέρας σημασίας ὀργανώσεων διὰ τὴν ὑπογραφὴν ἐθνικῆς ὁμοιοεπαγγελματικῆς συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας πάντων τῶν ἐργοδοτῶν ἢ μισθωτῶν· ἐξαίρεσις ἐφαρμογῆς ὅρου τινὸς εἰς ὡρισμένην μόνον περιφέρειαν ἢ δι' ὡρισμένην κατηγορίαν μισθωτῶν ἢ ἐργοδοτῶν· ἔννοια γενικωτέρας σημασίας ἐπαγγελματικῆς ὀργανώσεως· δικαστικὸς ἔλεγχος· ἐφαρμογὴ τῆς ἀπὸ 14 Μαρτίου 1962 συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας οἰκοδόμων, Π 28 σ. 859.—Ἔννοια τοπικῆς ὁμοιοεπαγγελματικῆς συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας, Π 4137 σ. 458.—Προϋπόθεσις συνάψεως τοπικῆς ὁμοιοεπαγγελματικῆς σ.σ.ἑ. ἢ ἐκδόσεως διαιτητικῆς ἀποφάσεως νὰ μὴ ἔχωσιν ὑπαχθῆ οἱ μισθωτοὶ εἰς ἐθνικὴν ὁμοιοεπαγγελματικὴν σ.σ.ἑ. ἢ διαιτητικὴν ἀπόφασιν, ὁπότε δὲν ὑφίσταται ἔδαφος συλλογικῆς διενέξεως καὶ συνεπῶς οὔτε στάδιον μεσολαβήσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας· ὕπαρξις ἐν ἰσχύι ἐθνικῆς ὁμοιοεπαγγελματικῆς σ.σ.ἑ. ὑποδηματεργατῶν χώρας, ΣΕ 518 σ. 455.— Σύναψις εἰδικῆς ἢ τοπικῆς ὁμοιοεπαγγελματικῆς συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας ἢ ἔκδοσις ὁμοίας ἰσχύος διαιτητικῆς ἀποφάσεως, ἀφορώσης μισθωτοὺς ὡρισμένου ἐπαγγέλματος ἢ συναφῶν κλάδων αὐτοῦ· προϋπόθεσις ὅτι οὗτοι δὲν ἔχουν ἤδη ὑπαχθῆ εἰς ἐθνικὴν ὁμοιοεπαγγελματικήν, ρυθμίζουσαν τοὺς ὅρους ἐργασίας καὶ ἀμοιβῆς τῶν εἰς τὸ αὐτὸ ἐπάγγελμα ἢ κλάδον ἀνηκόντων μισθωτῶν ὁπάσης τῆς χώρας, ἐκτὸς ἂν ἤθελε νομίμως κριθῆ ὅτι οἱ μισθωτοὶ οὗτοι ἐκτελοῦσιν εἰδικὴν ἐργασίαν, ἐπιβάλλουσαν, ὡς ἐκ τοῦ εἴδους της καὶ τῶν ἀπαιτουμένων πρὸς ἐκτέλεσιν αὐτῆς προσόντων, εἰδικὴν περὶ αὐτῶν ρύθμισιν, Εἰσαγ. σ. 519.—Προϋποθέσεις συνάψεως τοπικῆς ὁμοιοεπαγγελματικῆς σ.σ.ἑ.· δέσμευσις ἐξ αὐτῶν· δύναμις τροποποιητικῆς ἀποφάσεως Ὑπουργῶν· ἔννοια ἄρθρου 23 § 2 ν. 3239)1955 περὶ συμμετοχῆς Ἐμπορικοῦ καὶ Βιομηχανικοῦ Ἐπιμελητηρίου εἰς τὴν διένεξιν, Π 4137 σ. 458.—Εἰδικαὶ συλλογικαὶ συμβάσεις ἐργασίας· τίνας ἀφορῶσιν, ΑΠ 217 σ. 683, ΑΠ 283 σ. 916, ΣΕ 1680 σ. 1029.—Ἀναφορὰ εἰδικῆς συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας εἰς τοὺς μισθωτοὺς μιᾶς ἢ πλειόνων ἐπιχειρήσεων καὶ ἐκμεταλλεύσεων πόλεως ἢ περιφερείας ἢ καὶ ὁλοκλήρου τῆς χώρας καὶ ἐφ' ὅσον οὗτοι δὲν ὑπάγονται εἰς ἐθνικὴν ὁμοιοεπαγγελματικὴν συλλογικὴν σύμβασιν ἐργασίας, μὲ ἀντικείμε-

νον τον καθορισμόν της άμοιβής της έργασίας και των ειδικών όρων και συνθηκών αύτης και ωρισμένης μόνον κατηγορίας μισθωτών· άρχή ίσης μεταχειρίσεως μισθωτών, ΑΠ 283 σ. 916.— Δυνατή ή σύναψις ειδικής συλλογικής συμβάσεως έργασίας, άφορώσης εις το προσωπικόν συγκεκριμένης επιχειρήσεως, μόνον εφ' όσον ή έργασία του προσωπικού της επιχειρήσεως ταύτης ή ωρισμένων κατηγοριών αύτου συνιστά ειδικόν επάγγελμα, διακρινόμενον του των λοιπών εργαζομένων εις άλλας όμοειδείς επιχειρήσεις, ΣΕ 1680 σ. 1029. — Παροχή διά του ν. 3239)1955 εύρείας εξουσίας εις τας ενδιαφερομένας οργανώσεις και εν δυνάμει τούτων εις τα όργανα διαιτησίας προς θέσπισιν διά συλλογικών συμβάσεων έργασίας ή αποφάσεων διαιτησίας γενικών κανόνων, πλην των θεμάτων εκείνων, α τινα ρυθμίζει αναγκαστικώς ο νόμος· θέμα τρόπου υπολογισμού άμοιβής της έργασίας· νόμιμος υπολογισμός άμοιβής επί τη βάσει της χρονικής διαρκείας της έργασίας και υπολογισμός άμοιβής κατά μονάδα, κατ' αποκοπήν ή εις ποσοστά· κριτήρια ληπτέα υπ' όψιν υπό των διαιτητικών δικαστηρίων, ΣΕ 1441 σ. 912.—Δυνατή κατάρτισις νέας συλλογικής συμβάσεως έργασίας διαρκούσης της ανασταλής των αποτελεσμάτων της καταγγελίας υφισταμένης συλλογικής συμβάσεως, ΝΖ σ. 1128.—Ή συνδικαλιστική εισφορά ως αντικείμενον συλλογικής συμβάσεως έργασίας, ΝΖ σ. 65 επ..— Δυνατή αναφορά εις άλλην συλλογικήν σύμβασιν διά καθορισμόν όρων άμοιβής, άν δέν υπάρχη διάφορος εκπροσώπησις, ΣΕ 243 σ. 198.— Ν.Δ. 3868)1958 περί συστάσεως Διανεμητικού Λογαριασμού Οικογενειακών Επιδομάτων και θέσπισις οικογενειακών επιδομάτων συντηρήσεως τέκνων διά συλλογικών συμβάσεων ή διαιτητικών αποφάσεων, ΣΕ 1048 σ. 520.—Σύστασις Ειδικού Λογαριασμού Κοινωνικής Ασφαλίσεως διά συλλογικής συμβάσεως έργασίας, ΣΕ 1277 σ. 668.—Περιεχόμενον εξουσίας υπουργών διά τροποποίησιν συλλογικής συμβάσεως έργασίας ή διαιτητικής αποφάσεως, ΣΕ 1441 σ. 912.—Τροποποίησις υπό Υπουργών διαιτητικής αποφάσεως ή συλλογικής συμβάσεως· περιορισμός εξουσίας αύτων επί αυξήσεων μέχρι 3ο)ο, ΣΕ 243 σ. 198.—Έλλειψις εξουσίας Υπουργών προς τροποποίησιν ή ανάκλησιν διαιτητικής αποφάσεως μετά την πάροδον της νομίμου προθεσμίας 20 ημερών κατά νόμον 3239)1955· δυνατή όμως ή ανάκλησις αποφάσεως και μετά την πάροδον της προθεσμίας, συντρεχούσης πλημμελείας αύτης, ή οποία επηρεάζει αύτην την υπόστασιν της αποφάσεως, μή επιτρεπομένης όμως της δημοσιεύσεως του ακριβούς κειμένου της αποφάσεως, ΣΕ 1048 σ. 520.—Αιτιολόγησις αποφάσεων Υπουργών περί τροποποιήσεως ή μή εγκρίσεως συλλογικών συμβάσεων έργασίας ή διαιτητικών αποφάσεων κατ' άρθρον 20 § 2 ν. 3239)1955, Π 4137 σ. 458, ΣΕ 1680 σ. 1029.—... εξέτασις υπό των τακτικών δικαστηρίων του κύρους αύτων από απόψεως νομιμότητος· δύναμις τροποποιητικής αποφάσεως Υπουργών, Π 4137 σ. 458.

3. *Ισχύς· δέσμευσις εξ αύτων· έκτασις.* Δέσμευσις εκ συλλογικών συμβάσεων έργασίας· έκτασις, ΑΠ 675 σ. 11, Π 24796 σ. 224, Π 22612 σ. 226, ΑΠ 790 σ. 343, Π 4136 σ. 400, Π 4137 σ. 458, Π 1670 σ. 462, Π 1228 σ. 732, ΑΠ 287 σ. 793, Π 1114 σ. 798, Π 28 σ. 859, ΣΕ 2137 σ. 1105, Π 17011 σ. 1229, Π 11990 σ. 1233, Σημ. σ. 1280. — Δέσμευσις εξ εθνικών όμοιοεπαγγελματικών συλλογικών συμβάσεων έργασίας· έκτασις, ΑΠ 675 σ. 11, ΑΠ 790 σ. 343, Π 4136 σ. 400, ΑΠ 257 σ. 790, ΑΠ 287 σ. 793, ΑΠ 300 σ. 795, Π 28 σ. 859, Π 11990 σ. 1233.—Ισχύς εθνικών όμοιοεπαγγελματικών σ.σ.ε., δι' άπαντας τους μισθωτούς ωρισμένου επαγγέλματος όλης της χώρας και δέσμευσις πάντων των εργοδοτών, οίτινες απασχολούν μισθωτούς του επαγγέλματος, αδιαφόρως άν οι εργοδόται ανήκουν ή όχι εις συμμετασχούσας εις την σ.σ.ε. οργανώσεις, θεωρουμένοι ότι εξεπροσωπήθησαν υπό των συμμετασχουσών γενικωτέρας σημασίας οργανώσεων, ΑΠ 675 σ. 11.—Υποχρεωτικαί αί εθνικαί όμοιοεπαγγελματικαί σ.σ.ε. διά πάντας τους εργοδότας και μισθωτούς του εις ο αύται αφορώσιν επαγγέλματος και άν δέν ανήκουν αύτοι εις τας συμβληθείσας επαγγελματικάς οργανώσεις, ΑΠ 790 σ. 343, Π 11990 σ. 1233 — Κατάρτισις και υπογραφή εθνικής όμοιοεπαγγελματικής σ.σ.ε. υπό των γενικωτέρας σημασίας οργανώσεων, υποχρεουμένων ούτω των εργοδοτών και μισθωτών, και άν έτι δέν ανήκωσιν αύτοι εις τας συμβληθείσας οργανώσεις· δυνατός ο περιορισμός της εφαρμογής όρου τινός διά τους μισθωτούς και εργοδότας ωρισμένων πόλεων ή περιφερειών, εάν υπάρχη προς τούτο εύλογος αιτία, ΑΠ 257 σ. 790.—Ισχύς εθνικής όμοιοεπαγγελματικής συλλογικής συμβάσεως έργασίας, καίτοι μή κηρυχθείσης υποχρεωτικής και μή υπογραφείσης παρουσία του Υπουργού Έργασίας, και επί τών μή ανηκόντων εις επαγγελματικήν τινα οργάνωσιν εργοδοτών και μισθωτών, εφ' όσον ή συμβληθείσα αντιστοίχως επαγγελματική οργάνωσις είναι γενικωτέρας σημασίας, Π 4136 σ. 400, Π 28 σ. 859.—Έννοια γενικωτέρας σημασίας επαγγελματικής οργανώσεως· δικαστικός έλεγχος, Π 4136 σ. 400, ΑΠ Ολ. 257 σ. 790, ΑΠ 300 σ. 795, Π 28 σ. 859.— Δέσμευσις υπό εθνικών όμοιοεπαγγελματικών σ.σ.ε. και των προς αύτάς εξομοιουμένων διαιτητικών αποφάσεων πάντων των εργοδοτών, οίτινες απασχολούσιν εργαζομένους εις το επάγγελμα, αδιαφόρως άν οι εργοδόται αύτοι ανήκωσιν ή όχι εις τας συμμετεχούσας εις την διένεξιν οργανώσεις, συμπεριλαμβανομένων και των νομικών προσώπων δημοσίου δικαίου, εάν δέν εξηρέθησαν· κήρυξις υπό του Υπουργού Εργασίας γενικώς υποχρεωτικών μόνον των ειδικών και τοπικών όμοιοεπαγγελματικών σ.σ.ε. και όχι των εθνικών γενικών ή εθνικών όμοιοεπαγγελματικών, ΑΠ 287 σ. 793.— Δέσμευσις εκ τοπικών όμοιοεπαγγελματικών

συλλογικῶν συμβάσεων ἐργασίας καὶ τῶν πρὸς αὐτὰς ἐξομοιουμένων ἀντιστοίχων διαιτητικῶν ἀποφάσεων· ἔκτασις, Π 4137 σ. 460. —Δέσμευσις κατ' ἄρθρα 2, 3 καὶ 5 ν. 3239) 1955 ὑπὸ τῆς τοπικῆς ὁμοιοεπαγγελματικῆς σ.σ.ἐ. καὶ διαιτητικῆς ἀποφάσεως μόνον τῶν δι' αὐτῆς συμβληθεισῶν ἢ μετασχουσῶν τῆς διενέξεως ὀργανώσεων καὶ τῶν μελῶν αὐτῶν καὶ ὄχι καὶ τῶν τρίτων, ἐκτὸς ἂν κηρυχθῇ ὑποχρεωτικὴ διὰ πάντας τοὺς ἐργοδότας καὶ μισθωτοὺς τῆς περιφερείας δι' ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας, ΣΕ 2137 σ. 1105.—Δέσμευσις ἐκ τοπικῆς ὁμοιοεπαγγελματικῆς σ.σ.ἐ., μὴ κηρυχθείσης ὑποχρεωτικῆς· ἔκτασις, Π 17011 σ. 1229.— Ἰσχὺς καθ' ὑποκείμενα σ.σ.ἐ. κατάρτισις καὶ ὑπογραφὴ συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας παρουσίᾳ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας ἢ τοῦ παρ' αὐτοῦ ἐξουσιοδοτημένου ὀργάνου ἢ κήρυξις αὐτῆς ὑποχρεωτικῆς· δέσμευσις ὑπ' αὐτῆς τοῦ συνόλου τῶν ἐργοδοτῶν καὶ μισθωτῶν τοῦ ἐπαγγέλματος, εἰς ὃ ἀφορᾷ αὐτὴ καὶ διὰ τὴν περιφέρειαν, δι' ἣν ἰσχύει, Π 4136 σ. 400, Π 4137 σ. 458, Π 1228 σ. 732, Π 28 σ. 859.—.., δέσμευσις καὶ Δημοσίου καὶ νομικῶν προσώπων δημοσίου δικαίου, Π 1228 σ. 732—Δέσμευσις ὑπὸ ἐθνικῆς ὁμοιοεπαγγελματικῆς συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας, κηρυχθείσης ὑποχρεωτικῆς δι' ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας ἢ ὑπογραφείσης παρουσίᾳ αὐτοῦ ἢ τοῦ παρ' αὐτοῦ ἐξουσιοδοτημένου εἰδικῶς ὀργάνου, τοῦ συνόλου τῶν ἐργοδοτῶν καὶ μισθωτῶν τοῦ ἐπαγγέλματος, ὅπερ ἀφορᾷ, καὶ διὰ τὴν ἣν ἰσχύει περιφέρειαν, Π 22612 σ. 226. — Ἰσχὺς σ.σ.ἐ. ὡς οὐσιαστικοῦ νόμου, δεσμεύοντος τὸ σύνολον τῶν ἐργοδοτῶν καὶ ἐργαζομένων, τοὺς ὁποίους ἀφορᾷ, ἀνεξαρτήτως συμμετοχῆς τῶν ὀργανώσεών των, προϋποτιθεμένου ὅμως ὅτι ὁ μὴ ἀνήκων εἰς τινα τῶν συμβληθεισῶν ἐργοδοτικῶν ὀργανώσεων ἐργοδότης δὲν ἐξηρέθη διὰ τῆς κηρυξάσης ὑποχρεωτικὴν τὴν σ.σ.ἐ. ὑπουργικῆς ἀποφάσεως, Π 1114 σ. 798.—Ἐπὶ τῆς ἐννοίας τοῦ ἄρθρου 5 § 2 τοῦ νόμου 3239)1955, Σημ. σ. 1280. —Συλλογικαὶ συμβάσεις ἐργασίας καὶ Δημόσιον καὶ νομικὰ πρόσωπα δημοσίου δικαίου, Π 24796 σ. 224, Π 24245 σ. 288, Σημ. σ. 1280, Π 1228 σ. 732, ΑΠ 287 σ. 793 —Νόμιμος ἡ ὑπὸ τοῦ ἐργοδότου καταγγελία τῆς συμβάσεως ἐργασίας, ἐκ τοῦ λόγου ὅτι οὗτος δὲν δύναται νὰ συμμορφωθῇ πρὸς τοὺς ὅρους ἰσχυούσης νομίμως συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας ἢ διαιτητικῆς ἀποφάσεως, Γνμδ. νμθ. σ. 452.

3α. Ἑρμηνεία. Βλ. λ. *Συλλογικαὶ διαφοραὶ ἐργασίας* (- παράγραφος 5).

4. Καταγγελία. Καταγγελία συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας ἢ διαιτητικῆς ἀποφάσεως· ἀναστολὴ ἀποτελεσμάτων καταγγελίας ὑπὸ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας· δυνατὴ σύναψις νέας συλλογικῆς συμβάσεως διαρκούσης τῆς ἀναστολῆς, ΝΖ σ. 1128.

5. Ἐθνικαὶ γενικαί. Ἐφαρμογὴ ἐπὶ μισθωτῶν, δι' οὓς δὲν ὑφίσταται συλλογὴ σύμβασις, ἀπόφασις διαιτησίας ἢ ἄλλη πρᾶξις, ρυθμίζουσα εἰδικῶς τὰς ἀποδοχὰς αὐτῶν, Π 8060 σ. 271, Π 49 σ. 295.—Ἐφαρμογὴ γενικῶν συλλογικῶν συμβάσεων ἐργασίας ἐπὶ ὑπαλλήλων, δι' οὓς δὲν ὑφίσταται εἰδικὴ νομοθετικὴ ρύθμισις, ΑΠ 20 σ. 331. — Ἐφαρμογὴ ἐπὶ ὑπαλλήλων συμβολαιογραφείων μέχρι τῆς ὑπ' ἀριθ. 24) 1963 ἀποφάσεως τοῦ Δ.Δ.Δ.Δ. Ἀθηνῶν, Π 8060 σ. 271.—Ἐφαρμογὴ ἐπὶ προσωπικοῦ Βασιλικῆς Προνοίας, Π 18 σ. 1295.—Ἀδέσμευτον ἐκ τῆς ὑπ' ἀριθ. 4)1959 διαιτητικῆς ἀποφάσεως τῶν μὴ ὄντων μέλη τῶν ὀργανώσεων ἰδιοκτητῶν· δικαίωμα μισθοῦ θυρωρῶν βάσει τῶν ἐθνικῶν γενικῶν σ.σ.ἐ., Π 17011 σ. 1229. — Νόμιμος μισθὸς ἰδιωτικῶν ὑπαλλήλων ἐπὶ πασσατοῖς· ἔλλειψις ὑποχρεώσεως ἐργοδοτῶν πρὸ τῆς ἀπὸ 30.8.1960 ἐθνικῆς συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας πρὸς συμπλήρωσιν τοῦ ὑπὸ τῶν ἰσχυουσῶν συλλογικῶν συμβάσεων ἐργασίας ὁριζομένου κατωτάτου ὁρίου μισθοῦ, μὴ ἐφαρμοζομένης ἀναλόγου ἢ διασταλτικῆς ἑρμηνείας τῶν περὶ ἐργατοτεχνιτῶν συλλογικῶν συμβάσεων ἐργασίας, Π 16 σ. 219.—Κατώτατον ὅριον μισθοῦ ἢ ἡμερομισθίου διὰ τοὺς κατ' ἀποκοπὴν ἀμειβομένους, ΝΖ σ. 1192.

6. Ἀνωνύμων Ἑταιρειῶν κλπ. 16.9.1937. Συλλογικὴ σύμβασις 16.9.1937 καὶ ὑπ' ἀριθ. 2)1961 διαιτητικὴ ἀπόφασις· ὑπαγωγὴ εἰς ταύτας τῶν μισθωτῶν, τῶν ἀνηκόντων εἰς τὸ προσωπικὸν τῶν Γραφείων καὶ τῶν ἐκτελούντων ἐργασίαν Γραφείου, ἀσχέτως τοῦ τόπου, ἔνθα παρέχουσι τὰς ὑπηρεσίας των, ΑΠ 20 σ. 331.—Ἀξίωσις νομίμου μισθοῦ βάσει προϋπηρεσίας μισθωτοῦ· ἀπόδειξις ταύτης· βεβαίωσις ἐργοδότου· ὑποχρέωσις χορηγήσεως· συνέπειαι ἀνακριβοῦς βεβαιώσεως· χρόνος ὑποβολῆς πιστοποιητικῶν ἀξίωσις ἐπὶ τῶν μισθῶν ἀπὸ τῆς γνωστοποιήσεως τῆς προϋπηρεσίας καὶ ὄχι ἀναδρομικῶς· ἔγγραφος ὑπεύθυνος δήλωσις κατὰ συλλογικὴν σύμβασιν προσωπικοῦ Γραφείων· ἔγγραφος δήλωσις ἐλλείψεως προϋπηρεσίας ὑπὸ ψυχολογικὴν βίαν· προστασία, ΝΖ σ. 434. — Τρόπος ἀποδείξεως προϋπηρεσίας· ἔγγραφος ὑπεύθυνος δήλωσις μισθωτοῦ μετὰ τῶν πιστοποιητικῶν, Εἰσαγ. σ. 469.

6α. Οἰκοδόμων. Βλ. λ. *Οἰκοδομικαὶ ἐργασίαι - Οἰκοδόμοι.*

7. Ἄλλαι συλλογικαὶ συμβάσεις ἐργασίας. Ἐφαρμογὴ διαιτητικῆς ἀποφάσεως καὶ συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας περὶ ὅρων ἀμοιβῆς ἐργατοτεχνιτῶν βιβλιοδετείων· καθορισμὸς ἡμερομισθίων βάσει χρόνου προϋπηρεσίας αὐτῶν· ἔννοια ὅρου περὶ ἀποδείξεως προϋπηρεσίας ἐξ ὑπευθύνου δηλώσεως τῶν προσλαμβανομένων, συναδευομένης καὶ ὑπὸ τῶν ἀπαραιτήτων πιστοποιητικῶν, Π 22832 σ. 469. — Αὐθεντικὴ ἑρμηνεία διαιτητικῆς ἀποφάσεως περὶ ἀποδοχῶν προσωπικοῦ ξενοδοχείων, κέντρων καὶ θερινῶν διαμονῶν, ΑΠ 258 σ. 796. — Πρόσληψις μισθωτοῦ ὑπὸ Δημοσίου εἰς τὴν ἐν Ἀθήναις Γενικὴν Ἀποθήκην Χωροφυλακῆς ἐπὶ σχέσει ἰδιωτικοῦ δικαίου· παροχὴ ὑπὸ ταύτου ξυλουργικῆς οἰκοδομικῆς ἐργασίας· ἐ-

φαρμογή συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας οἰκοδόμων, δεσμευομένου ἐξ αὐτῆς, ὡς κηρυχθείσης ὑποχρεωτικῆς, καὶ τοῦ Ἑλληνικοῦ Δημοσίου· καθορισμὸς ἡμερομισθίων κατ' ἄρθρον 38 § 1 ν. δ)τος 4101)1960 ὄχι κατωτέρων ἐκείνων, τὰ ὁποῖα ὁρίζονται ὑπὸ τῶν συλλογικῶν συμβάσεων ἐργασίας, Π 24796 σ. 224. Ἀνεφάρμοστον σ.σ.ἑ. 27.6.1957 ἐργατοτεχνιτῶν οἰκοδόμων ἐπὶ τεχνιτῶν ὑδραυλικῶν, ΑΠ 724 σ. 218, ΑΠ 305 σ. 1369. — Συλλογικὴ σύμβασις ἐργασίας προσωπικοῦ ἀξίας ἔργων Ἑλληνικῆς Ἑταιρείας Ὑδραυλικῶν καὶ Ἐξυγιαντικῶν Ἔργων· διαιτητικὴ ἀπόφασις περὶ ἀποδοχῶν ὑδραυλικῶν περιφερείας Πειραιῶς, ΑΠ 305 σ. 1369. — Ὕπαρξις ἐν ἰσχύι ἐθνικῆς ὁμοιοεπαγγελματικῆς σ.σ.ἑ. ὑποδηματεργατῶν χώρας· ὀρθὴ ἀπόρριψις αἰτήματος μεσολαβήσεως Ὑπουργοῦ Ἐργασίας πρὸς κατάρτισιν τοπικῆς συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας, ΣΕ 518 σ. 455. — Ἐφαρμογὴ ἐθνικῆς ὁμοιοεπαγγελματικῆς σ.σ.ἑ. ὑπαλλήλων φαρμακοποιῶν χώρας· ἔννοια νοσηλευτικῶν ἱδρυμάτων καὶ ὑπευθύνων διευθυντῶν φαρμακείων· ἔννοια ὡραρίου· κανονισμὸς ἐργασίας, ΑΠ 358 σ. 1108 — Ἰσχὺς καὶ δέσμευσις κατὰ πρόσωπα τῶν ἐν τῇ ναυτικῇ ἐργασίᾳ σ.σ.ἑ.· ἐφαρμογὴ σ.σ.ἑ. προσωπικοῦ ρυμουλκῶν καὶ ἐπὶ τοῦ Ὀργανισμοῦ Λιμένος Πειραιῶς, ΑΠ 354 σ. 1305. Βλ. καὶ λ. *Βλαπτικαί, Ἑτεροεπαγγελματικῶν ἐπιχειρήσεων, Σιδηρόδρομοι, Ὑδάτων Ἑταιρεία*.

Σύμβασις. Δικαιοπραξίαι δι' ἐμμέσου ἀντιπροσωπεύσεως, Ε 1337 σ. 1054. — Κατάρτισις δικαιοπραξιῶν κατὰ ν. 749)1948, ὡς ἐτροποποιήθη, ὑπὸ τῶν κατὰ τὸ ἄρθρον 1 αὐτοῦ ἐξουσιοδοτουμένων Ὀργανισμῶν· συμβάσεις ἐργασίας μετὰ Ἐθνικοῦ Ἱδρύματος Προστασίας Ἐργαζομένου Παιδιοῦ, ΑΠ 699 σ. 157. — Ἐγγυοδοτικαὶ συμβάσεις ἔννοια αὐτῶν μὴ ὑπαγωγὴ εἰς ἐργατικὴν διαδικασίαν, Π 16 σ. 219. — Μονομερὴς ἀναιτιώδης δικαιοπραξία ἡ καταγγελία συμβάσεως ἐργασίας, ΑΠ 781 σ. 148, ΑΠ 160 σ. 527. — Μετὰ Δημοσίου, κυρωθεῖσα διὰ νόμου· ἰσχὺς νόμου· ἀναίρεσις δι' ἐσφαλμένην ἑρμηνείαν καὶ ἐφαρμογήν, ΑΠ 676 σ. 355. — Πρὸς σύστασιν ἐνοχῆς κατ' ἄρθρον 361 Α.Κ.· μετάταξις διοικητικοῦ ὑπαλλήλου Δ.Ε.Η. εἰς θέσιν δικηγόρου ἐπὶ παγίᾳ ὁμοιβῇ, μετὰ τὸν διορισμὸν τούτου, ὡς τοιούτου· ἀναγκαία κατάρτισις συμβάσεως μετὰ τοῦ ἐκπροσωποῦντος τὸ νομικὸν πρόσωπον τῆς Δ.Ε.Η. Γενικοῦ αὐτοῦ Διευθυντοῦ, ΑΠ 785 σ. 289. — Ο.Λ.Π. τύπος καταρτίσεως συμβάσεων ἰδιωτικοῦ δικαίου, Π 5160 σ. 296. — Νόμιμος ἡ συμφωνία παροχῆς ποσοῦ πέραν τοῦ κατωτάτου ὁρίου ἀποδοχῶν ἔναντι μελλοντικῶν ἀπαιτήσεων ἐκ νυκτερινῆς ἢ κατὰ Κυριακὰς ἐργασίας, Π 1795 σ. 477, Ἐγγρ. σ. 306, ΑΠ 149 σ. 1041. — Πότε ἔχουν ἐφαρμογὴν αἱ περὶ ἑρμηνείας διατάξεις τῶν ἄρθρων 173 καὶ 200 Α.Κ., ΑΠ 159 σ. 543. — Κανονισμὸς καταστάσεως προσωπικοῦ τῆς Δ.Ε.Η.· σύμβασις καὶ ὄχι νόμος, Εἰσαγ. σ. 677. Βλ. καὶ λ. *Ἀκυρότης, Δημοσία τάξις, Ἔνοχή, Καλὴ πίστις κλπ.*

Συμβολαιογραφεῖα. Νόμιμος μισθὸς ὑπαλλήλων· ἐφαρμογὴ ἐθνικῶν συλλογικῶν συμβάσεων ἐργασίας μέχρι τῆς ὑπ' ἀριθ. 24)1963 ἀποφάσεως τοῦ Δ.Δ.Δ. Ἀθηνῶν· νόμιμον ὡράριον ἐργασίας· ἀποζημίωσις διὰ παρανόμους ὑπερωρίας· ἀποζημίωσις διὰ μὴ χορηγηθεῖσαν ἄδειαν κατ' ἀ. ν. 539)1945, Π 8060 σ. 271.

Συμβούλια. Βλ. λ. *Διοικητικαὶ πράξεις - Διοίκησις, Πειθαρχία, Στράτευσις* (παράγραφος Β'), *Σύνθεσις, Ταμεῖα*.

Συμβούλιον Ἐπικρατείας. Βλ. λ. *Δίτησις ἀκυρώσεως*.

Συμπεριφορά. Δολία μισθωτοῦ πρὸς ἐξαναγκασμὸν ἐργοδότου δι' ἀπόλυσιν· συνέπειαι, Εἰσαγ. σ. 477, Π 1795 σ. 477, Π 776 σ. 337.

Συμψηφισμός. Ἀπαγόρευσις ἄρθρου 664 § 1 καὶ 451 Α.Κ. Δὲν ἐμπίπτει εἰς ταύτην ἡ ἀποζημίωσις διὰ καταγγελίαν συμβάσεως ἐργασίας, μὴ ἀποτελοῦσα μισθόν· ἀποτέλεσμα συμψηφισμοῦ, ΑΠ 786 σ. 146, Εἰσαγ. σ. 802. — Μὴ συμψηφισμὸς προσθέτων ἐπιδομάτων εἰς χορηγουμένας αὐξήσεις· ἐξαιρέσεις, Ἐγγρ. σ. 306. — Ἀσυμψήφιστον ἀποδοχῶν ἀδείας· ἐπιτρεπτὸς συμψηφισμὸς τῆς προσαυξήσεως 100 ο)ο λόγῳ μὴ παροχῆς τῆς ἀδείας, ΝΖ σ. 552. — Στοιχεῖα ἐνστάσεως συμψηφισμοῦ ἐφαρμογὴ ἄρθρων 552 § 1 καὶ 553 §§ 3 - 5 Πολ. Δικονομίας καὶ κατὰ διαδικασίαν νόμου Γ.ΩΟΔ'· ἀόριστία ἐνστάσεως· μὴ ἐκτίμησις τῶν πρὸς ἀπόδειξιν αὐτῆς ἐπικληθέντων στοιχείων, ΑΠ 318 σ. 803. — Παραδεκτὴ εἰσαγωγὴ κατὰ τὴν ἐργατικὴν διαδικασίαν τῶν πρὸς συμψηφισμὸν μόνον προτεινομένων ἀνεκκαθαρίστων ἀπαιτήσεων τοῦ ἐργοδότου, Π 38 σ. 1289. — Δικαστικῆς δαπάνης. Βλ. λ. *Δικαστικὰ ἔξοδα*. Ἀλλαχοῦ κερδηθέντων. Βλ. λ. *Ἐργασίας σύμβασις* (παράγραφος 7). — Συμψηφισμὸς πρὸς τὴν ἐφ' ἅπαξ παροχὴν ἐκ τοῦ Ταμείου Προνοίας Δικηγόρων Ἀθηνῶν ποσῶν ἀναγνωρίσεως προϋπηρεσίας· ἔννοια διατάξεως ἄρθρου 3 β. δ)τος 2)19.8.1958, ΣΕ 2109 σ. 112.

Συνδικαλιστικὰ στελέχη. Προστασία ἀπὸ ἐλευθέρας ἀπολύσεως· λόγοι ἀπολύσεως καὶ κρίσις τῆς Ἐπιτροπῆς ἀ. ν. 1803)1951· σπουδαῖος λόγος ἀπολύσεως ἢ παράβασις τῶν ἐκ τῆς συμβάσεως ἐργασίας ὑποχρεώσεων· ὑποχρέωσις πρὸς παροχὴν ἐργασίας μετ' ἐπιμελείας κατ' ἄρθρον 672 Α.Κ., ΣΕ 2959 σ. 78. — Σύνθεσις Πρωτοδικειακῆς Ἐπιτροπῆς ἀ. ν. 1803)1951· συμμετοχὴ ἀναπληρωματικοῦ μέλους, ἀντὶ τοῦ τακτικοῦ, ΣΕ 2959 σ. 78. — Προστασία ἀπὸ ἐλευθέρας ἀπολύσεως· ἀ. ν. 1803)1951· ἔκτασις ἐφαρμογῆς τούτου· τίνων ὀργανώσεων οἱ πρόεδροι καὶ γραμματεῖς προστατεύονται· ἐπέκτασις δι' ἄρθρου 12 ν. δ. 4361)1964, ΝΖ σ. 305. — Ἀπαγόρευσις κατ' ἀ. ν. 1803)1951 ἀπολύσεως τῶν προέδρων ἢ γενικῶν γραμματέων οἱασδήποτε ἐργατικῆς ἐπαγγελματικῆς ὀργανώσεως, ἀριθμούσης πλέον τῶν 100 μελῶν φυσικῶν προσώπων, εἰμὴ μόνον διὰ σπουδαῖον λόγον μετ' ἀπόφασιν τῆς οἰκείας Πρωτοδικειακῆς Ἐπιτροπῆς· σπουδαῖοι λόγοι· μεταξὺ τούτων καὶ ἡ ὑπο-

βολή μηνύσεως έκ μέρους τοῦ μισθωτοῦ κατὰ τοῦ ἐργοδότου του, ἥτις ἀποδεικνύεται δικαστικῶς ἀναληθής, ΣΕ 402 σ. 395.—Ἀπαγόρευσις κατ' ἄρθρον 18 νόμου 3239)1955 πάσης προσπαθείας τῶν ἐνδιαφερομένων πρὸς ἐκβιασμὸν εὐνοϊκῆς ὑπὲρ αὐτῶν λύσεως ἐπὶ τῆς ἐκδηλωθείσης διενέξεως διὰ διακοπῆς τῆς ἐργασίας ἢ καταφανοῦς μειώσεως τῆς ἀποδόσεως τῆς ἐργασίας· θεώρησις ὡς λύσεως τῆς συμβάσεως ἐργασίας ἐκ μέρους τῶν μισθωτῶν· ἀνεφάρμοστον ἀ. ν. 1803)1951 περὶ προστασίας συνδικαλιστικῶν στελεχῶν ὡς πρὸς τὴν ἀπόλυσιν, προϋποθέτοντος καταγγελίαν τῆς συμβάσεως ἐργασίας ἐκ μέρους τοῦ ἐργοδότου, Π 12896 σ. 1033. — Ἄρνησις ἐργοδότου πρὸς ἀποδοχὴν ὑπηρεσιῶν μισθωτοῦ καὶ μετὰ τελεσίδικον ἀπόφασιν περὶ ἀκυρότητος ἀπολύσεως ὡς συνδικαλιστικοῦ στελέχους καὶ καθορισμὸς ὡς τόπου ἐργασίας χώρου, μὴ πληροῦντος τὰς προϋποθέσεις ὑγείας καὶ προσβάλλοντος τὴν ἐπαγγελματικὴν τιμὴν του· δικαίωμα χρηματικῆς ἱκανοποιήσεως δι' ἠθικὴν βλάβην· κρίσις δικαστηρίου περὶ τοῦ ποσοῦ αὐτῆς, Π 2311 σ. 809. — Συνδικαλιστικὴ δρᾶσις ὡς λόγος ἀπολύσεως μισθωτοῦ, Εἰσαγ. σ. 266, ΑΠ 2 σ. 266, ΑΠ 331 σ. 971.

Συνδικαλιστικὴ εἰσφορά. Ὡς ἀντικείμενον συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας, ΝΖ σ. 65 ἐπ.

Συνεκδίκασις. Ἐφέσεων ἑκατέρου τῶν διαδίκων κατὰ τῆς αὐτῆς ἀποφάσεως, Π 638 σ. 285, ΑΠ 40 σ. 351, Π 38 σ. 1289. — Ἀντεφέσεως λόγῳ συναφείας, Π 38 σ. 1289.

Συνεταιριστικαὶ Ὀργανώσεις. Προστασία διὰ μονιμότητος τοῦ προσλαμβανομένου ὑπὸ τῶν Γεωργικῶν Συνεταιριστικῶν Ὀργανώσεων προσωπικοῦ εἰς μόνιμον διὰ κανονισμοῦ ὀργανικὴν θέσιν μετὰ πάροδον ἐτους ἀπὸ τοῦ διορισμοῦ αὐτοῦ ἀπόλυσις καὶ ἀποζημίωσις νόμου 2112)1920· ἰσχυρισμὸς μισθωτοῦ περὶ κατοχρηστικῆς ἀσκήσεως δικαιώματος ἀπολύσεως, ΑΠ 321 σ. 1169.

Σύνθεσις. Συλλογικῶν ὀργάνων διοικήσεως· διέπουσαι ταύτην ἀρχαί· πρόσκλησις ἐγκαίρως μελῶν· ἀπόδειξις, ΣΕ 3170 σ. 160.—Συλλογιγῶν διοικητικῶν ὀργάνων· συνεδρίασις διοικητικοῦ συμβουλίου Ὀργανισμοῦ Ἐργατικῆς Κατοικίας· προϋποθέσεις νομίμου συνθέσεως· πρόσκλησις ἁπάντων τῶν μελῶν αὐτοῦ, ἐκτὸς ἂν διὰ τῆς ρητῆς πράξεως τοῦ συλλογικοῦ ὀργάνου καθωρίσθησαν τακταὶ ἡμέραι συνεδριάσεως, τῆς ὁποίας ἀποδεικνύεται ἡ γνῶσις, ΣΕ 1576 σ. 991.—Ἀρχαὶ περὶ συνθέσεως καὶ λειτουργίας συλλογικῶν ὀργάνων διοικήσεως· ἀναγκαῖον ἡ διοίκησις νὰ καθιστᾷ δυνατὴν τὴν παρουσίαν ἁπάντων τῶν μελῶν, τακτικῶν καὶ ἀναπληρωματικῶν, δι' ἐγκαίρου προσκλήσεως αὐτῶν εἰς συνεδριάσεις, μὴ ἀρκούσης τῆς παρουσίας τῶν ἀποτελούντων τὴν νόμιμον ἀπαρτίαν μελῶν αὐτῶν, ΣΕ 481 σ. 418.—Πρωτοδικειακῆς Ἐπιτροπῆς ἀ. ν. 1803)1951· συμμετοχὴ ἀναπληρωματικοῦ μέλους, ἀντὶ τοῦ τακτικοῦ, ΣΕ 2959 σ. 78.—Τοπικῆς Διοικητικῆς Ἐπιτροπῆς Ι.Κ.Α.· ἀναγραφὴ ὀνομάτων τῶν μετασχόντων μελῶν εἰς πρακτικά· ἄνευ σημασίας ἡ μὴ ἀναγραφὴ τούτων εἰς κοινοποιηθὲν ἀπόσπασμα τῶν πρακτικῶν, ΣΕ 191 σ. 425.—Δευτεροβαθμίου Ἀσφαλιστικῆς Ἐπιτροπῆς Ἐφέσεων Ι.Κ.Α.· παράνομος ἡ συγκρότησις τῇ συμμετοχῇ ὡς τακτικοῦ μέλους ἐκπροσώπου τῶν ἠσφαλισμένων καταδικασθέντος ἐπὶ κλοπῇ· ἰσχὺς διὰ τὴν ταυτότητα τοῦ λόγου τῶν περὶ διορισμοῦ μέλους τῆς Τοπικῆς Διοικητικῆς Ἐπιτροπῆς τοῦ Ι.Κ.Α. ἰσχυόντων, ΣΕ 63 σ. 301. — Παράνομος σύνθεσις Δευτεροβαθμίου Ἀσφαλιστικῆς Ἐπιτροπῆς Ι.Κ.Α., λόγῳ τῆς εἰς αὐτὴν συμμετοχῆς, ὡς τακτικοῦ μέλους, ἐκπροσώπου τῶν ἠσφαλισμένων, ἐχόντος καταδικασθῆ ἐπὶ κλοπῇ· ἀδιάφορον ἂν κατὰ τὴν συνεδρίασιν ἡ Ἐπιτροπὴ συνετέθη τῇ συμμετοχῇ τοῦ ἀναπληρωτοῦ αὐτοῦ· γενικὴ ἀρχὴ ὅτι διὰ τὴν νόμιμον ἀναπλήρωσιν τακτικοῦ μέλους συλλογικοῦ ὀργάνου ἀπαιτεῖται, ὅπως τὸ ἀναπληρούμενον ἔχῃ νομίμως τὴν ἰδιότητα τοῦ τακτικοῦ μέλους, ΣΕ 538 σ. 424. — Δευτεροβαθμίου Ἀσφαλιστικῆς Ἐπιτροπῆς Ι.Κ.Α.· προεδρεύων τῆς Ἐπιτροπῆς κατ' ἄρθρον 7 ν. δ. 3710)1957 ἀνώτερος δικαστικός, διοριζόμενος μετὰ τοῦ ἀναπληρωτοῦ αὐτοῦ ὑπὸ τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας· ὑπαρξις περιπτώσεως ἀναπληρώσεως μόνον ἐπὶ ἀπουσίας ἢ προσκαίρου κωλύματος αὐτοῦ καὶ ὄχι καὶ ἐν περιπτώσει ὁριστικῆς ἀποβολῆς τῆς ἰδιότητος τοῦ τακτικοῦ μέλους, ὅτε δέον νὰ λάβῃ χώραν διορισμὸς ἀντικαταστάτου, ἵνα χωρήσῃ νομίμως ἡ λειτουργία τοῦ ἀνωτέρω συλλογικοῦ ὀργάνου, ΣΕ 1952 σ. 1313.—Διοικητικοῦ Συμβουλίου Ι.Κ.Α.· συμμετοχὴ καὶ ἑνὸς μέλους ἐκ τῆς τάξεως τῶν συνταξιούχων, διοριζομένου δι' ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας μετὰ γνώμην τῶν οἰκείων ὀργανώσεων τῶν συνταξιούχων· συμβουλευτικὴ ἡ γνώμη τῆς οἰκείας ὀργανώσεως, καταλειπομένης εἰς τὸν Ὑπουργὸν Ἐργασίας εὐρείας διακριτικῆς εὐχερείας κατὰ τὸν καθορισμὸν τῶν μελῶν τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου, τακτικῶν καὶ ἀναπληρωματικῶν, ΣΕ 2105 σ. 1311. – Συλλογικοῦ διοικητικοῦ ὀργάνου παράνομος λόγῳ συμμετοχῆς ἀναπληρωματικοῦ μέλους ἀντὶ τοῦ τακτικοῦ, ὁσάκις δὲν ἐκλητεύθη προσηκόντως τὸ τακτικὸν μέλος· ὁρισμὸς τῆς συνεδριάσεως διὰ προγράμματος, καταρτισθέντος ὑπὸ τοῦ τακτικοῦ Προέδρου, ἔστω καὶ προβλέποντος συμμετοχὴν τοῦ ἀναπληρωματικοῦ Προέδρου· νόμιμος ἡ σύνθεσις· ἀνεπηρέαστον ταύτης ἐκ τῆς μὴ βεβαιώσεως κωλύματος τοῦ τακτικοῦ Προέδρου, ΣΕ 1048 σ. 520.—Ἀνασύνθεσις διοικητικῶν συμβουλίων καὶ ἐπιτροπῶν Ὀργανισμῶν Κοινωνικῆς Πολιτικῆς· ἐξουσιοδότησις Ὑπουργοῦ Ἐργασίας κατὰ ν. δ. 4346)1964, ΣΕ 1277 σ. 668, ΣΕ 1534 σ. 872, Γν. Σ. σ. 881, ΣΕ 1314 σ. 738. — ... ἐκπρόσωποι ἐργοδοτῶν καὶ ἀναπληρωταί των εἰς τὰ ἀνασυγκροτούμενα συμβούλια, ΣΕ 1314 σ. 738. — Ἀνεπίτρεπτον διορισμοῦ μέλους Διοικητικοῦ Συμβουλίου Ἀσφαλιστικοῦ Ταμείου, τακτικοῦ ἢ ἀναπληρωματικοῦ, τοῦ κατοδικασθέντος ἢ διὰ τελεσιδίκου βουλεύματος παραπεμφθέντος ἐπί τινι τῶν ἐν ἄρθρῳ 18 τοῦ Ὑπαλληλικοῦ Κώδικος ἀδικημάτων· ἐξουσιοδότησις

Ὑπουργοῦ Ἐργασίας δι' ἀνασύνθεσιν Διοικητικῶν Συμβουλίων Ὀργανισμῶν Κοινωνικῆς Πολιτικῆς κατὰ ν. 4346)1964· ἀτροποποίητον τῶν καθοριζουσῶν κωλύματα διορισμοῦ διατάξεων, ΣΕ 2100 σ. 1236. – Ἐξουσία Ὑπουργοῦ Ἐργασίας δι' ἀνασύνθεσιν Διοικητικοῦ Συμβουλίου Ὀργανισμῶν Κοινωνικῆς Πολιτικῆς· ἔννοια ἄρθρου 8 ν. δ 4346)1964· δυνατότης Ὑπουργοῦ Ἐργασίας νὰ ἀπευθυνθῇ εἰς μίαν ἢ εἰς πλείονας ἐργατοπαλληλικὰς ὀργανώσεις διὰ τὴν ὑπόδειξιν ὑπ' αὐτῶν τῶν διοριστέων ἐν τῷ Συμβουλίῳ ἐκπροσώπων τῶν ἐργαζομένων (ἠσφαλισμένων), ἀλλ' ὀφείλει νὰ ἀναμείνῃ μέχρι τῆς λήξεως τῆς προθεσμίας τὴν ὑποβολὴν πίνακος ὑποψηφίων ὑπὸ ἁπασῶν τῶν ὀργανώσεων, πρὸς τὰς ὁποίας ἀπηυθύνθη, ΣΕ 2160 σ. 1312. – Ἀνασύνθεσις Διοικητικῶν Συμβουλίων Ὀργανισμῶν Κοινωνικῆς Πολιτικῆς κατὰ νόμον 4346)1376· διαδικασία διορισμοῦ ἐκπροσώπων τῶν ἐργαζομένων καὶ τῶν ἐργοδοτῶν ἐφαρμογὴ κατ' ἀναλογίαν διὰ ταυτότητα τοῦ νομοθετικοῦ λόγου καὶ προκειμένου περὶ τοῦ ἐκπροσώπου τῶν συνταξιούχων, ΣΕ 2103 σ. 1376. – Ἀναγκαία ἡ τήρησις τῆς διαδικασίας νόμου 4346)1964 περὶ ἀνασυνθέσεως τῶν Διοικητικῶν Συμβουλίων Ὀργανισμῶν Κοινωνικῆς Πολιτικῆς μόνον διὰ τοὺς ἐκπροσώπους τῶν ἐργαζομένων (ἠσφαλισμένων) καὶ τῶν ἐργοδοτῶν καὶ ὄχι καὶ προκειμένου περὶ διορισμοῦ τῶν λοιπῶν μελῶν τῶν Συμβουλίων, ΣΕ 2161 σ. 1377.

Σύνταγμα. Λῆξις συμβάσεων γενικῶν διευθυντῶν νομικῶν προσώπων δημοσίου δικαίου· συνταγματικὴ ἡ διάταξις ἄρθρου 8 ν. δ)τος 4352)1964, μὴ προσκρούουσα εἰς τὴν ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 3 τοῦ Συντάγματος καθιερουμένην ἀρχὴν τῆς ἰσότητος· ἔννοια διατάξεως ἄρθρου 3 τοῦ Συντάγματος, Π 3611 σ. 861. – Συνταγματικότης τῆς ρήτρας περὶ παρακρατήσεως συνδικαλιστικῆς εἰσφορᾶς, ΝΖ σ. 69. – Συνταγματικὴ ἡ διάφορος μεταχείρισις τῶν μονίμων ἰατρῶν τοῦ Ι.Κ.Α. ἀπὸ τῶν λοιπῶν ἰατρῶν τούτου, ΣΕ 2932 σ. 171. – Ὅρος συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας περὶ ἐφαρμασμοῦ διὰ ταυτοτήτων· ἀντισυνταγματικότης τούτου ὑπὸ τὴν ἔννοιαν τῆς ἀπαγορεύσεως τῆς ἀπασχολήσεως, Ἔγγρ. σ. 179. – Δικαίωμα τῆς Πολιτείας πρὸς μεταβολὴν ὑποχρεώσεων συμβληθέντων, ὑπὸ τοὺς περιορισμοὺς τῶν ἄρθρων 3 καὶ 17 τοῦ Συντάγματος· μεταβολὴ ὅρων ἐργασίας, ΑΠ 729 σ. 207. – Ἡ ἀπεργία δὲν προστατεύεται ὑπὸ τοῦ Συντάγματος· δικαίωμα τοῦ συνεταιρίζεσθαι κατ' ἄρθρον 11 τοῦ Συντάγματος· τί περιλαμβάνει, Γνμδ. νμθ. σ. 386. – Ἄρνησις Τμήματος Ἀρείου Πάγου νὰ ἐφαρμόσῃ νόμον, ὡς ἀντισυνταγματικόν· ὑποχρέωσις παραπομπῆς τῆς ὑποθέσεως εἰς τὴν Ὁλομέλειαν, ΑΠ 173 σ. 516. – Περιορισμὸς νομοθέτου ἐκ τῶν ἄρθρων 3, 4, 59 Συντάγματος πρὸς ἐντὸς εὐλόγου χρόνου ἀναδρομικὴν ἐπιβολὴν ἀσφαλιστικῶν εἰσφορῶν· τῆς κρίσεως περὶ εὐλόγου χρόνου ὑποκειμένης εἰς τὸν ἔλεγχον τῶν δικαστηρίων. Ἅτινα ὀφείλουσι νὰ ἐφαρμόζωσι τὸν νόμον μόνον διὰ τὸν ὑπ' αὐτῶν κρινόμενον καὶ ὁριζόμενον χρόνον ὡς εὔλογον, τῆς περὶ τούτου κρίσεως τῶν ὑποκειμένης εἰς τὸν ἔλεγχον τοῦ Ἀρείου Πάγου· ἀσφαλιστικαὶ εἰσφοραὶ πρὸς τὸ Ἐπικουρικὸν Ταμεῖον Ἐργατῶν Μετάλλου· ἀντισυνταγματικὴ ἡ ἀναδρομικὴ πέραν τοῦ ἔτους, κρινομένου ὡς εὐλόγου ἐπιβολὴ ἀσφαλιστικῶν εἰσφορῶν, ΑΠ Ὁλ. 507 σ. 1485, ΑΠ 173 σ. 516. – Θέσπισις διὰ διαιτητικῆς ἀποφάσεως ὑπὲρ τῶν μισθωτῶν, οὓς ἀφορᾷ, ἀδείας ὑπαλλήλων ἀνωνύμων ἑταιρειῶν· νόμιμος, μὴ ἀντιτιθεμένη εἰς τὴν ἀρχὴν ἰσότητος τοῦ ἄρθρου 3 τοῦ Συντάγματος, ΣΕ 1048 σ. 520. – Ἔννοια ἄρθρου 14 § 6 τοῦ Συντάγματος· δὲν ἀναφέρεται εἰς τοὺς ὅρους ἀσκήσεως τοῦ ἐπαγγέλματος τοῦ δημοσιογράφου καὶ εἰδικώτερον εἰς τοὺς ὅρους ἐργασίας καὶ ἀμοιβῆς τῶν μισθωτῶν δημοσιογράφων· δὲν ἐπιβάλλει ὅπως οἱ ὅροι οὗτοι καθορίζωνται διὰ νόμου, οὔτε ἀποκλείει ρύθμισιν κατὰ ν. 3239)1955 περὶ συλλογικῶν διαφορῶν ἐργασίας, ΣΕ 1048 σ. 520. – Διατάξεις ἄρθρου 8 ν. 4344)1964 περὶ ἀνασυνθέσεως συμβουλίων Ὀργανισμῶν Κοινωνικῆς Πολιτικῆς· θὰ ἦτο ἀμφιβόλου συνταγματικοῦ κύρους, ἂν ἀφεώρα καὶ εἰς νομικὰ πρόσωπα ἰδιωτικοῦ δικαίου, ΣΕ 1277 σ. 668. – Διάταξις ἄρθρου 57 τοῦ Συντάγματος· ὑποβολὴ προτάσεων, σκοπουσῶν τὴν τροποποίησιν τῶν περὶ συντάξεων νόμων ἢ ἀπονομὴν συντάξεως, ὡς καὶ τὴν ἀναγνώρισιν ὑπηρεσίας, ὡς παρεχούσης τοιοῦτο δικαίωμα, μόνον παρὰ τοῦ Ὑπουργοῦ τῶν Οἰκονομικῶν μετὰ γνωμοδότησιν τοῦ Ἐλεγκτικοῦ Συνεδρίου· δὲν δύνανται τὰ δικαστήρια νὰ προβοῦν εἰς τὸν ἔλεγχον τῆς συνδρομῆς τῶν ἐσωτερικῶν τυπικῶν στοιχείων τοῦ νόμου τούτου, ἀποκλειστικῶς εἰς τὸν νομοθέτην, ΑΠ 212 σ. 714. – Διάταξις ἄρθρου 57 § 8 τοῦ Συντάγματος, καθ' ἣν οὐδεμία προσθήκη ἢ τροπολογία γίνεται δεκτή, ἂν μὴ σχετίζεται ἀμέσως πρὸς τὸ κύριον περιεχόμενον τῆς προτάσεως νόμου· ἀναφορὰ τούτου εἰς τὰ ἐσωτερικὰ τῆς λειτουργίας τοῦ Νομοθετικοῦ Σώματος, ἀποκειμένου εἰς τοῦτο, καὶ ὄχι εἰς τὰ δικαστήρια, τοῦ ἐλέγχου τῆς τηρήσεως, ΣΕ 1314 σ. 738. – Ἔκδοσις κατὰ τὴν ἐκ τοῦ νόμου ἐξουσιοδότησιν τοῦ Κανονισμοῦ ἀσφαλίσεως παρὰ τῷ Ι.Κ.Α. τῶν ἀπασχολουμένων εἰς οἰκοδομικὰς ἢ τεχνικὰς ἐν γένει ἐργασίας προσώπων· λόγοι αἰτήσεως ἀκυρώσεως περὶ παραβιάσεως τῆς περὶ ἴσης μεταχειρίσεως συνταγματικῆς ἐπιταγῆς καὶ τοῦ συνταγματικῶς κατοχυρωμένου δικαιώματος τῆς ἐλευθέρας ἀσκήσεως τοῦ ἐπαγγέλματος τῶν ἐκ τοῦ Κανονισμοῦ ὑποχρέων, ΣΕ 2249 σ. 1350. – Δικαίωμα ἀναφέρεσθαι εἰς τὰς ἀρχὰς κατ' ἄρθρον 9 τοῦ Συντάγματος καὶ τῶν ὑπαλλήλων τῶν νομικῶν προσώπων δημοσίου δικαίου, μὴ δυνατῆς τῆς πειθαρχικῆς διώξεως αὐτῶν διὰ παραβάσεις ὑπαρχούσας τυχὸν εἰς ἀναφοράν, ὑποβληθεῖσαν πρὸς προϊσταμένην ἢ ἄλλην ἀρχὴν πρὸ τῆς ἐπὶ τῆς ἀναφορᾶς τελικῆς ἀποφάσεως ταύτης· κλῆσις εἰς ἀπολογίαν τοῦ πειθαρχικῶς διωκομένου, ΣΕ 1864 σ. 1375. – Νόμοι ἐπὶ κατοχῆς· νομοθέτησις ὑπὸ τῶν ἐπὶ τῆς ἐχθρικῆς κατοχῆς Ἑλληνικῶν Κυβερ-

νήσεων· δικαίωμα τούτων εἰς ἔκδοσιν νομοθετημάτων καὶ συντακτικοῦ ἔτι περιεχομένου, ὥστε νὰ μὴ ὑποχωρῇ ἡ ἰσχὺς αὐτῶν ἐκ τῆς ἀντιθέσεως τῶν πρὸς τὰς διατάξεις τοῦ ἰσχύοντος τότε Συντάγματος, ΑΠ 472 σ. 1431.

Συντάκται. Βλ. λ. *Τύπος*.

Συντάξεις - Συνταξιοῦχοι. Βλ. καὶ λ. *Ἀσφάλισις, Γεωργικαὶ Ἀσφαλίσεις, Κοινωνικαὶ Ἀσφαλίσεις, Σιδηρόδρομοι, Ταμεῖα*. Ἐκμίσθωσις ἐργασίας ὑπὸ συνταξιούχων Δημοσίου ἐξ ἰδίας ὑπηρεσίας ἢ ἐξ ἰδίου παθήματος εἰς νομικὰ πρόσωπα δημοσίου δικαίου καὶ Τραπέζας ἐν γένει· πότε λῆψις πλήρους τῆς ἐκ τοῦ Δημοσίου Ταμείου συντάξεως· ἔνιοια μηνιαίων ἀπολαυῶν, ΑΠ 246 σ. 990. — Σύνταξις παρὰ τοῦ Ι.Κ.Α. συνταξιούχου δικαιουμένου συντάξεως καὶ ἐκ τοῦ Δημοσίου ἢ νομικοῦ προσώπου δημοσίου δικαίου ἢ ἑτέρου ὀργανισμοῦ κυρίας ἀσφαλίσεως· ὁρισμοὶ ἄρθρου 29 ά. ν. 1846)1951, ὡς ἐτροποποιήθη· ἀνεπίτρεπτον ὑπερβάσεως τοῦ ἀθροίσματος τῶν λαμβανομένων συντάξεων τοῦ ποσοῦ τῶν ἑκάστοτε ἀποδοχῶν ἐνεργείας, ἐπὶ τῇ βάσει τῶν ὁποίων ὑπελογίσθη ἡ μεγαλυτέρα σύνταξις, ἐὰν δὲ τὸ ἄθροισμα τοῦτο εἶναι μεγαλύτερον τοῦ ἀνωτέρω ποσοῦ ἡ σύνταξις τοῦ Ι.Κ.Α. μειοῦται ἀναλόγως· ἔννοια διατάξεως καὶ ἔκτασις ἐφαρμογῆς αὐτῆς, ΑΠ 400 σ. 994. — Ἑρμηνευτικαὶ ὁδηγίαι ἐπὶ τῶν συνταξιοδοτικῶν διατάξεων τοῦ ν. 4476)1965, Ἐγκ. Διοικήσεως Ι.Κ.Α. σ. 921.—Προϋπόθεσις ἐφαρμογῆς διατάξεων ν. δ. 4202)1961, ἀναφερομένων εἰς τὸ θέμα τῆς μεταβολῆς τοῦ ἀσφαλιστικοῦ φορέως, ἡ διαδοχικὴ ἀσφάλισις εἰς πλείονας Ἀσφαλιστικοὺς Ὀργανισμούς· τὸ Κράτος δὲν ἐνεργεῖ ὡς Ἀσφαλιστικὸς Ὀργανισμός, ἀλλὰ δυνάμει τῆς συνδεούσης ταῦτα μετὰ τοῦ ὑπαλλήλου σχέσεως καὶ βάσει εἰδικοῦ συνταξιοδοτικοῦ νόμου, ΣΕ 191 σ. 425. — Περιορισμοὶ παροχῆς ἐργασίας ὑπὸ συνταξιούχων, ΝΖ σ. 687.—Λύσις συμβάσεως ἠσφαλισμένων καὶ εἰσφοραὶ δι' ἐργασίαν συνταξιούχων, ΝΖ σ. 625. —Ἀπόλυσις ἢ ἀποχώρησις πρὸς συνταξιοδότησιν· ἀποζημίωσις κλπ. Βλ. λ. *Καταγγελία συμβάσεως ἐργασίας* (παράγραφος ΙΙ. ΣΤ'). —Ἐφαρμογὴ διατάξεως ἄρθρου 8 § 4 ν. δ. 3789)1957 περὶ ἀποζημιώσεως ἰδιωτικῶν ὑπαλλήλων ὑπὸ συνταξιοδότησιν παρὰ τοῦ Ι.Κ.Α. καὶ ἐπὶ τῶν ἐπὶ μισθώσει ἐργασίας ἰδιωτικοῦ δικαίου ὑπαλλήλων τῶν νομικῶν προσώπων δημοσίου δικαίου, ΑΠ 314 σ. 805. —Ἀποχώρησις μισθωτοῦ ἐκ τῆς ὑπηρεσίας λόγῳ συνταξιοδοτήσεως καὶ ἀποζημίωσις διὰ μὴ ληφθεῖσαν ἄδειαν, Ἐγγρ. σ. 1383.—Χρόνος στρατιωτικῆς ὑπηρεσίας ἐφέδρων ὡς χρόνος πραγματικῆς ὑπηρεσίας πρὸς κανονισμὸν συντάξεως κλπ. Βλ. λ. *Στρατιωτικὴ ὑπηρεσία*. —Διαδικασία διορισμοῦ ἐκπροσώπων τῶν συνταξιούχων εἰς τὰ ἀνασυγκροτούμενα διοικητικὰ συμβούλια Ὀργανισμῶν Κοινωνικῆς Πολιτικῆς, ΣΕ 2103 σ. 1376. — Χρόνος κρίσεως συνταξιοδοτικοῦ δικαιώματος κατὰ τὰς ἰσχυούσας κατὰ τὸν χρόνον τῆς ἐπελεύσεως τοῦ ἀσφαλιστικοῦ κινδύνου διατάξεις, μὴ δυναμένων, πλὴν εἰδικῆς διατάξεως, νὰ τύχωσιν ἐφαρμογῆς τῶν εὐμενεστέρων ἀπὸ ἀπόψεως προϋποθέσεων μεταγενεστέρων συνταξιοδοτικῶν διατάξεων· ἀσφάλισις εἰς Ταμεῖον Ἐπικουρικῆς Ἀσφαλίσεως Μισθωτῶν Κλωστοϋφαντουργίας, ΣΕ 1073 σ. 740. — Ὑποβολὴ προτάσεων, σκοπουσῶν τὴν τροποποίησιν τῶν περὶ συντάξεων νόμων ἢ ἀπονομὴν συντάξεως, ὡς καὶ τὴν ἀναγνώρισιν ὑπηρεσίας, ὡς παρεχούσης τοιοῦτο δικαίωμα, μόνον παρὰ τοῦ Ὑπουργοῦ τῶν Οἰκονομικῶν μετὰ γνωμοδότησιν τοῦ Ἐλεγκτικοῦ Συνεδρίου· ἔλλειψις ἐξουσίας δικαστηρίων, ὅπως προβοῦν εἰς τὸν ἔλεγχον τῆς συνδρομῆς τῶν ἐσωτερικῶν τυπικῶν στοιχείων τοῦ νόμου, ΑΠ 212 σ. 714. —Κανονιστικὴ ἁρμοδιότης διοικήσεως πρὸς ρύθμισιν θεμάτων Ἀσφαλιστικοῦ Ὀργανισμοῦ δυνατὴ ὑπὸ τῆς διοικήσεως, κατὰ χρῆσιν τῆς ὑπὸ τοῦ νόμου ἀναγνωριζομένης εἰς αὐτὴν κανονιστικῆς ἁρμοδιότητος, ἐν ὄψει τοῦ γενικωτέρου κοινωνικοῦ συμφέροντος, τηρουμένης τῆς ἀρχῆς τῆς ἴσης μεταχειρίσεως καὶ κατ' ἐκτίμησιν τῶν ὑφ' ἃς ἑκάστοτε τελεῖ ὁ Ἀσφαλιστικὸς Ὀργανισμὸς οἰκονομικῶν συνθηκῶν, ἡ ρύθμισις τοῦ ὕψους τῶν καταβλητέων περιοδικῶν παροχῶν λόγῳ συντάξεως τόσον ἐν σχέσει πρὸς τοὺς ἤδη συνταξιούχους, ὅσον καὶ ἐν σχέσει πρὸς τοὺς μέλλοντας νὰ συνταξιοδοτηθοῦν, ΣΕ 190 σ. 423. — Διακριτικὴ ἐξουσία Διοικήσεως πρὸς ρύθμισιν συντάξεων κατ' ἐφαρμογὴν παρασχεθείσης εἰς αὐτὴν κανονιστικῆς ἁρμοδιότητος· ρύθμισις, διὰ συμπληρώσεως ἢ τροποποιήσεως τῶν οἰκείων τοῦ Κανονισμοῦ συντάξεων διατάξεων, τῆς ἐκτάσεως τοῦ ποσοῦ τῶν καταβλητέων περιοδικῶν παροχῶν λόγῳ συντάξεως καὶ ὑπαγωγὴ οὕτω ἐν τῷ μέλλοντι ὑπὸ ἐνιαῖον καὶ ὁμοιόμορφον καθεστὼς ἁπάντων τῶν ὑπὸ τοῦ Ταμείου συνταξιοδοτουμένων· ἀσφάλισις εἰς Ταμεῖον Ἀσφαλίσεως Τυπογράφων καὶ Μισθωτῶν Γραφικῶν Τεχνῶν, ΣΕ 1064 σ. 874.—Παραγραφὴ συντάξεως κατ' ἄρθρον 250 § 17 Α.Κ., ΝΖ σ. 117.—Ἀκυρότης παραιτήσεως ἀπὸ τοῦ πρὸς σύνταξιν δικαιώματος κατ' ἄρθρα 3, 174 Α.Κ., ΑΠ 630 σ. 35.

Συντρέχον πταῖσμα. Βλ. λ. *Ἀποζημίωσις*.

Συρροή. Συντάξεων Ι.Κ.Α., Ἐγκ. σ. 926.

Σχέσεις ἐργασίας. Βλ. λ. *Ἐργασίας σύμβασις*.

Σχολαί - Σχολεῖα. Βλ. καὶ λ. *Ἐκπαιδευτήρια ἰδιωτικά*. Πρόσληψις ὑπὸ διοικητικοῦ συμβουλίου Σχολῆς Τουριστικῶν Ἐπαγγελμάτων προσωπικοῦ ἐπὶ συμβάσει ἐργασίας ἰδιωτικοῦ δικαίου· καθορισμὸς τῶν τῆς προσλήψεως, μισθοδοσίας κλπ. δι' εἰδικῶν Κανονισμῶν, συνταξομένων ὑπὸ τοῦ διοικητικοῦ συμβουλίου τῆς Σχολῆς καὶ ἐγκρινομένων ὑπὸ τοῦ Ὑπουργοῦ Προεδρίας τῆς Κυβερνήσεως καὶ δημοσιευομένων εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως· ἔλλειψις πρὸ τῆς 30.11.1960 εἰδικοῦ ὡραρίου ἐργασίας τοῦ ἐπὶ συμβάσει ἐργασίας ἰδιωτικοῦ δικαίου προσωπικοῦ Γραφείων τῆς Σχολῆς· ἐφαρμογὴ ἐπὶ τούτου τοῦ βάρους τοῦ ἄρθρου 18 π. δ)τος 8.4.1932· ἀρχὴ ἴσης μεταχειρίσεως μισθωτῶν· ἐφαρμογὴ ἀπὸ 30.11.1960 ὡραρίου ἐργασίας τῶν δημοσίων ὑπαλ-

λήλων, Π 24794 σ. 225.

Σωματεῖα. Ἡ ἀμοιβὴ τῶν διοικούντων ἐπαγγελματικὰ σωματεῖα· νομικὴ μορφὴ τῆς σχέσεως· διαδικασία νόμου ΓΨΟΔ', ΝΖ σ. 1.—Καταβολὴ εἰσφορῶν μελῶν σωματείων διὰ συμμετοχὴν των εἰς Γενικὰς Συνελεύσεις, Γν. σ. 813. — Ἡ συνδικαλιστικὴ εἰσφορὰ ὡς ἀντικείμενον συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας, ΝΖ σ. 65 ἐπ. —Ὑπόχρεως ἐργοδότης δι' ἀσφαλιστικὰς εἰσφορὰς προσωπικοῦ σωματείων, Γν. Σ. σ. 685. —Ὅροι ἀποβολῆς μέλους σωματείου κατ' ἄρθρον 88 Α.Κ.· δικαίωμα τοῦ ἀποβληθέντος μέλους εἰς προσφυγὴν εἰς Πρόεδρον τῶν Πρωτοδικῶν τῆς ἕδρας τοῦ σωματείου πρὸς ἀκύρωσιν τῆς γενομένης ἀποβολῆς, ἐὰν αὕτη ἐνέκειτο ἐναντίον τῶν ὅρων τοῦ Καταστατικοῦ ἢ ἐὰν δὲν συνέτρεχον πρὸς τοῦτο σπουδαῖοι λόγοι· περιορισμὸς τοῦ δικαστικοῦ ἐλέγχου, ἐὰν ἡ ἀποβολὴ ἐγίνετο βάσει τοῦ Καταστατικοῦ, μόνον εἰς τὴν ἔρευναν ἐὰν ἐτηρήθησαν αἱ ὅροι τούτου, καὶ οὐχὶ ἐὰν, τοῦτων τηρηθέντων, ἡ περὶ ἀποβολῆς ἀπόφασις τοῦ ἁρμοδίου ὀργάνου εἶναι δικαία καὶ οὐσιαστικῶς, Πρδρ. 334 σ. 353.—Διάλυσις σωματείου, κατ' ἄρθρον 105 Α.Κ., ἀντικατεστήσαν τὸ ἄρθρον 31 τοῦ νόμου 281)1914 περὶ σωματείων διὰ παράβασιν τοῦ νόμου· αἴτησις πρὸς τοῦτο τῆς ἐποπτευούσης Ἀρχῆς δι' ἀγωγῆς ἐνώπιον τοῦ Πρωτοδικείου· δικαίωμα προσφυγῆς ἐνώπιον τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας καὶ ἐπὶ παραλείψεως Ἀρχῆς τινος, ὅπως προβῇ εἰς ὀφειλομένην νόμιμον ἐνέργειαν· ἄρνησις Ἀρχῆς, ὅπως ἀσκήσῃ ἔνδικον μέσον ἐνώπιον πολιτικοῦ δικαστηρίου· δὲν εἶναι ἐκτελεστὴ διοικητικὴ πρᾶξις· ἀνεγχώρητον αἰτήσεως ἀκυρώσεως, ΣΕ 241 σ. 324.— Προσβολὴ ἀποφάσεως συνελεύσεως σωματείου κατ' ἄρθρον 101 Εἰσαγ. Α.Κ. νόμου· τρόπος ἀρχαιρεσιῶν ἐπαγγελματικῶν ἐργατικῶν σωματείων κατ' ἀ. ν. 148)1945· ἀναγκαία ἡ παρουσία δικαστοῦ καὶ καθήκοντα αὐτοῦ κατ' ἀ. ν. 274)1945 καὶ 620)1945· ἐξέτασις ὑπὸ τούτου κατ' ἀνάγκην, πλὴν ἄλλων, καὶ ἐὰν οἱ ἐγγεγραμμένοι εἰς τὸ βιβλίον — μητρῷον τοῦ σωματείου εἶναι πράγματι μέλη αὐτοῦ καὶ ταμειακῶς ἐν τάξει, τούτων ὑπολογιζομένων διὰ τὸν καθορισμὸν τῆς ἀπαρτίας τῆς γενικῆς συνελεύσεως μὲ δικαίωμα συμμετοχῆς εἰς αὐτήν· ἰσχὺς νόμων 148, 274, ὡς καὶ ἀ. ν. 620)1945, Π 3468 σ. 326, Παρατ. σ. 328. —Δικαίωμα συνεταιρίζεσθαι κατ' ἄρθρον 11 Συντάγματος· τί περιλαμβάνει· ἔλλειψις προστασίας τῆς ἀπεργίας ἐκ τοῦ Συντάγματος, Γνωδ. ιμθ. σ. 385. — Ἕνωσις ἐπαγγελματικῶν σωματείων· νομικὴ προσωπικότης καὶ δικαιώματα καὶ ὑποχρεώσεις αὐτῆς, ὡς καὶ τὰ ἁπλᾶ σωματεῖα· ἐργατικὰ κέντρα· νομικὰ πρόσωπα ἰδιωτικοῦ δικαίου· ἐκπροσώπησις, Γν. Σ. σ. 686.—Ἑλληνικὸς Ἐρυθρὸς Σταυρὸς· σωματείον αὐτοδιοικούμενον βάσει τοῦ Καταστατικοῦ αὐτοῦ· αὐτονομία· χαρακτὴρ ὡς ἐκμεταλλεύσεως ὑποχρέωσις προσλήψεως πολεμιστῶν κατ' ἀ. ν. 1836)1951, ΣΕ 1879 σ. 1226. —Ἐὰν τὸ προσωπικὸν κυλικείου λέσχης, ἀνηκούσης εἰς σωματεῖον, δικαιοῦται ἀναπαύσεως κατὰ Κυριακὴν ἢ κατ' ἄλλην ἡμέραν τῆς ἑβδομάδος, Γν. Σ. σ. 1126.—Σωματεῖα καὶ δικασταί, Σημ. σ. 576.—Θέμα μὴ ἀναγόμενον εἰς τοὺς ὅρους, τὰς συνθήκας ἢ τὴν ἀμοιβὴν τῆς ἐργασίας ἡ ἀποκλειστικὴ χρησιμοποίησις μισθωτῶν ἀνηκόντων εἰς ὡρισμένου σωματείου, μὴ δυναμένου τούτου νὰ ἐπιβληθῇ νομίμως διὰ διαιτητικῆς ἀποφάσεως, ΣΕ 1455 σ. 1032. — Προστασία συνδικαλιστικῶν στελεχῶν. Βλ. λ. *Συνδικαλιστικὰ στελέχη*.

Χωρευτικὴ ἀναδοχὴ χρέους. Ἐπὶ μεταβιβάσεως περιουσίας ἢ ἐπιχειρήσεως· ἔννοια διατάξεως ἄρθρου 479 Α.Κ., ΑΠ 274 σ. 979.

Τ

Ταμεῖα. Α'. *Λιμενικά*. Λῆψις ὑπὸ τεχνικῶν ὑπαλλήλων Λιμενικῶν Ταμείων τῶν ἀποδοχῶν τῶν ἀντιστοίχων κατὰ βαθμὸν καὶ κλάδον τεχνικῶν ὑπαλλήλων τοῦ Ὑπουργείου Συγκοινωνιῶν καὶ Δημοσίων Ἔργων· ἔννοια ἀπαλλαγῆς ἀπὸ πάσης ὑπὲρ τρίτου κρατήσεως ἢ εἰσφορᾶς, μὴ ἀφορώσης τῆς διατάξεως εἰς τὰς κρατήσεις ἢ εἰσφορὰς ὑπὲρ τοῦ Ἀσφαλιστικοῦ Ταμείου, ΑΠ 188 σ. 868.

Β'. *Μετοχικὸν Πολιτικῶν Ὑπαλλήλων*. Δικαίωμα μερίσματος τῶν δικαιουμένων συντάξεως ἐκ τοῦ Δημοσίου Ταμείου ἐγγάμων θηλέων δημοσίων ὑπαλλήλων· προϋπόθεσις ἢ ἐπὶ δεκαπενταετίαν κατ' ἐλάχιστον ὅριον συμμετοχὴ εἰς τὴν ἀσφάλισιν τοῦ Ταμείου· ὑπολογισμὸς τοῦ χρόνου, ΣΕ 2890 σ. 173. — Ὑπαγωγὴ τῶν ὑπὲρ τοῦ Ταμείου κρατήσεων εἰς τὴν πενταετῆ παραγραφὴν τοῦ ἄρθρου 250, παράγραφος 6, Α.Κ., ὡς στρεφομένης τῆς ἀξιώσεως κατὰ τοῦ ἐργοδότου καὶ ὄχι εἰς τὴν διετῆ παραγραφὴν τῶν περὶ τοῦ Μετοχικοῦ Ταμείου διατάξεων, ΑΠ 375 σ. 1309.

Γ'. *Μονίμων Ὁδοστρωμάτων Δθηνῶν*. Εἰδικὸν Ταμεῖον· ἰσχὺς ἐξομοιώσεως πρὸς τὸ Δημόσιον μόνον διὰ τὰ δικονομικὰ καὶ φορολογικὰ πλεονεκτήματα καὶ προνόμια, μὴ περιλαμβανομένης εἰς ταῦτα τῆς ὑπὸ τῶν προσθέτων ἀσυλακίων δικαιουμένης ἀπεζημιώσεως ἐκ τοῦ ν. 2112)1920 δι' ἀπόλυσιν αὐτῶν, ΑΠ 711 σ. 104.—Παροχὴ ἐργασίας εἰς τὸ Εἰδικὸν Ταμεῖον, ἐξομοιούμενον πρὸς τὸ Δημόσιον· ἐφαρμογὴ καὶ ἐπ' αὐτοῦ διὰ τὴν ἀπόλυσιν μισθωτῶν του τῶν ὑπ' ἀριθ. 956 καὶ 976)1947 Πράξεων τοῦ Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου, κυρωθεισῶν διὰ τοῦ ἀ. ν. 913)1949, ΑΠ 759 σ. 209.

Δ'. *Ναυτικὸν Δπομαχικόν*. Νόμος 3170)1955 περὶ Ναυτικοῦ Δπομαχικοῦ Ταμείου· ἀσχετος πρὸς τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 51 ἀ. ν. 1846)1951 περὶ Κοινωνικῶν Δσφαλίσεων μὴ ἐφαρμογὴ διατάξεων ν. δ)τος 4202)1961, ΣΕ 3154 σ. 302 —Διαδοχικὴ ἀσφάλισις κατὰ ν. δ. 4202)1961· προσμέτρησις ὑπὸ Ι.Κ.Α. τοῦ χρόνου τῆς παρὰ τῷ Ναυτικῷ Δπομαχικῷ Ταμείῳ ἀσφολίσεως κατὰ τὸ ν. δ. 4202)1961, ἐφαρμοστέον, ὡς ἰσχὺν κατὰ τὸν χρόνον τῆς συμπληρώσεως τῶν προϋποθέσεων πρὸς ἄσκησιν τοῦ συνταξιοδοτικοῦ δικαιώμα-

τας τοῦ ἠσφαλισμένου, ΣΕ 185 σ. 426.—Τρόπος ὑπολογισμοῦ κατωτάτου ὁρίου ἁμοιβῆς δικηγόρων, παρεχόντων τάς ὑπηρεσίας των εἰς Ν.Α.Τ., συμφώνως πρὸς τάς ἰσχυούσας ἀποφάσεις τοῦ Ὑπουργείου Δικαιοσύνης, Γν. Σ. σ. 623

Ε'. *Ἀσφαλιστικὰ Ταμεῖα. 1. Γενικά.* Γενικά θέματα περὶ ἀσφαλίσεως. Βλ. καὶ εἰς λ. *Ἀσφάλισις*.—Νομικὰ πρόσωπα δημοσίου δικαίου οἱ Ἀσφαλιστικοὶ Ὀργανισμοὶ δημοσίου δικαίου σχέσεις, αἱ δημιουργούμεναι μεταξὺ τούτων καὶ τῶν ὑποκειμένων τῆς ἀσφαλίσεως· διοικητικαὶ πράξεις αἱ ἀποφάσεις τῶν ὀργάνων· ὑπαγωγὴ τούτων εἰς ἔλεγχον Σ.τ.Ε.· ἔκτασις δικαιοδοσίας ταντικῶν δικαστηρίων· ἔλεγχος μόνον τῶν πράξεων καὶ παραλείψεων ἀπὸ ἀπόψεως νομιμότητος, ΝΖ σ. 193.—Ὑποχρεωτικὴ καὶ αὐτοδικαία ἡ ἀσφάλισις εἰς τὸν Ἀσφαλιστικὸν Ὀργανισμὸν τῶν παρεχόντων ἐξηρτημένην ἐργασίαν· προϋποθέσεις, ἵνα καταστῇ ἐνεργὸν τὸ δικαίωμα τῆς ἀσφαλίσεως· ἐξουσία Ὑπουργῶν, ΝΖ σ. 193. —Οὐδεμία νομικὴ ἀλληλοεξάρτησις μεταξὺ ὑποχρεώσεως ἐργοδότου ὅπως παρακρατῇ τάς βαρυνούσας τὸν ἠσφαλισμένον εἰσφορὰς καὶ δικαιώματος τούτου πρὸς ἀναγνώρισιν τῶν πραγματοποιηθεισῶν ὑπ' αὐτοῦ ἐν ἀσφαλίσει ἡμερῶν ἐργασίας, ΣΕ 1070 σ. 741. — Τυπικὴ ἀσφάλισις εἰς Ἀσφαλιστικοὺς Ὀργανισμούς· συνδρομὴ τοιαύτης ὁσάκις τις, ὑπολαμβάνων ἑαυτὸν ὑπαγόμενον εἰς τὴν ἀσφάλισιν Ἀσφαλιστικοῦ τινος Ὀργανισμοῦ, ἐκδηλώσῃ τὴν βούλησίν του ὑπαγωγῆς εἰς τὴν ἀσφάλισιν καὶ καταβάλῃ τὰς ἀσφαλιστικὰς εἰσφοράς, τὰς ὁποίας ἀνεπιφυλάκτως ἀποδέχεται ὁ Ὀργανισμός· παρεπόμενα ἐκ τῆς τυπικῆς ἀσφαλίσεως, ΣΕ 3148 σ. 300 — Δημοσίου δικαίου σχέσις ἡ ὑποχρεωτικὴ ἀσφάλισις· χαρακτὴρ εἰσφορῶν ἠσφαλισμένων ὡς ἀνταλλακτικῆς πράξεως ἔναντι τῆς ἐν καιρῷ παρασχεθησομένης ἀσφαλιστικῆς προστασίας· ἀσφαλιστικὴ παροχὴ τοῦ ἠσφαλισμένου πρὸς τὸ Ταμεῖον καὶ οὐχὶ εἰσφορὰ ἡ κράτησις ὡς κοινωνικοῦ πόρου ὑπὲρ τρίτων, ΑΠ 188 σ. 868.—Ἀπαλλαγὴ διὰ τοῦ ἄρθρου 2 ἀ. ν. 580/1945 ἐφεξῆς τῶν παρά τινι κλαδικῷ Ταμείῳ κλαδικῆς ἀσφαλίσεως ἠσφαλισμένων πάσης ὑποχρεώσεως ἐπικουρικῆς ἀσφαλίσεως εἰς ἕτερον Ταμεῖον Ἐπικουρικῆς Ἀσφαλίσεως, μὴ στερουμένων ὅμως τοῦ δικαιώματος ὅπως ἀσφαλισθῶσιν ἐπικουρικῶς εἰς πλείονα Ταμεῖα, ἐφ' ὅσον δηλώσουν ὅτι ἀναλαμβάνουν τὰς ὑπὸ τῶν κειμένων διατάξεων ὁριζομένας εἰσφορὰς ἐργοδότου καὶ ἠσφαλισμένου, ΣΕ 2107 σ. 42.—Ἀκύρωσις διατάγματος περὶ ἀναστολῆς ἐπικουρικῆς ἀσφαλίσεως μισθωτῶν ἀπασχοληθέντων εἰς τὰς Ἀρχὰς Κατοχῆς κατὰ τὴν διάρκειαν ἀπασχολήσεώς των, ΑΠ 248 σ. 1188 —Χρόνος στρατιωτικῆς ὑπηρεσίας ἐφέδρων ὡς χρόνος ἀσφαλίσεως. Βλ. λ. *Στρατιωτικὴ ὑπηρεσία*. — Συνυπολογισμὸς τοῦ χρόνου στρατεύσεως τῶν προστατευομένων ὑπὸ τῶν διατάξεων τῶν ἀ. ν. 244/1936 καὶ 771/1937 ἐφέδρων παλαιῶν πολεμιστῶν, ὡς χρόνου ἀσφαλίσεως εἰς διαφόρους Ὀργανισμοὺς Κοινωνικῆς Ἀσφαλίσεως, μόνον εἰς περιπτώσεις ἀναγκαστικῆς τοποθετήσεως τούτων ὡς ἐργατῶν ἢ ὑπαλλήλων εἰς ἐπιχειρήσεις, ΣΕ 58 σ. 354. — Ἀσφάλισις προσθέτων ἀστυφυλάκων εἰς οἰκείους Ἀσφαλιστικοὺς Ὀργανισμούς· ἔννοια νόμου 1653/1951, ΣΕ 51 σ. 491.—Διαδικασία τροποποιήσεως καταστατικῶν Ἀσφαλιστικῶν Ὀργανισμῶν· ἀτυχήματα ἐργασίας ἀρτεργατῶν, ΝΖ σ. 293.—Κανονιστικὴ ἁρμοδιότης Διοικήσεως πρὸς ρύθμισιν θεμάτων Ἀσφαλιστικοῦ Ὀργανισμοῦ· δυνατὴ ὑπὸ τῆς Διοικήσεως κατὰ χρῆσιν τῆς ὑπὸ τοῦ νόμου ἀναγνωριζομένης εἰς αὐτὴν κανονιστικῆς ἁρμοδιότητος, ἐν ὄψει τοῦ γενικωτέρου κοινωνικοῦ συμφέροντος, τηρουμένης τῆς ἀρχῆς τῆς ἴσης μεταχειρίσεως καὶ κατ' ἐκτίμησιν τῶν ὑφ' ἃς ἑκάστοτε τελεῖ ὁ Ἀσφαλιστικὸς Ὀργανισμὸς οἰκονομικῶν συνθηκῶν, ἡ ρύθμισις τοῦ ὕψους τῶν καταβλητέων περιοδικῶν παροχῶν λόγῳ συντάξεως τόσον ἐν σχέσει πρὸς τοὺς ἤδη συνταξιούχους, ὅσον καὶ ἐν σχέσει πρὸς τοὺς μέλλοντας νὰ συνταξιοδοτηθοῦν, ΣΕ 190 σ. 423.—Διακριτικὴ ἐξουσία Διοικήσεως πρὸς ρύθμισιν συντάξεων κατ' ἐφαρμογὴν παρασχεθείσης εἰς αὐτὴν κανονιστικῆς ἁρμοδιότητος· δυνατὴ ρύθμισις, διὰ συμπληρώσεως ἢ τροποποιήσεως τῶν οἰκείων τοῦ Κανονισμοῦ συντάξεων διατάξεων, τῆς ἐκτάσεως τοῦ ποσοῦ τῶν καταβλητέων περιοδικῶν παροχῶν λόγῳ συντάξεως καὶ ὑπαγωγὴ οὕτω ἐν τῷ μέλλοντι ὑπὸ ἐνιαῖον καὶ ὁμοιόμορφον καθεστὼς ἁπάντων τῶν ὑπὸ τοῦ Ταμείου συνταξιοδοτουμένων, ΣΕ 1064 σ. 874.—Ρύθμισις ἀσφαλιστικῆς παροχῆς ὑπὸ τοῦ κανονιστικοῦ καθεστῶτος τοῦ χρόνου, καθ' ὃν ἐπῆλθεν ὁ ἀσφαλιστικὸς κίνδυνος, ΣΕ 3180 σ. 491.—Χρόνος κρίσεως συνταξιοδοτικοῦ δικαιώματος κατὰ τὰς ἰσχυούσας κατὰ τὸν χρόνον τῆς ἐπελεύσεως τοῦ ἀσφαλιστικοῦ κινδύνου διατάξεις, μὴ δυναμένων, πλὴν εἰδικῆς διατόξεως, νὰ τύχωσιν ἐφαρμογῆς τῶν εὐμενεστέρων ἀπὸ ἀπόψεως προϋποθέσεων μεταγενεστέρων συνταξιοδοτικῶν διατάξεων, ΣΕ 1073 σ. 740. — Κατώτατα ποσὰ συντάξεων παρὰ Ταμείων κυρίας ἀσφαλίσεως· σκοπὸς διὰ τοῦ ἄρθρου 5 § 1 τοῦ ἀ. ν. 1846/1951 περὶ Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων τῆς ἐξασφαλίσεως εἰς τοὺς ἠσφαλισμένους τῶν διατηρουμένων Ταμείων κυρίας ἀσφαλίσεως προστασίας ἰσοδυνάμου πρὸς τὴν παρεχομένην ἑκάστοτε ὑπὸ τοῦ Ι.Κ.Α.· ὑποχρέωσις αὐτῶν τῶν Ταμείων πρὸς χορήγησιν ἀπὸ 1.1.1952 ὡς κατωτάτων ποσῶν συντάξεων τῶν ὑπὸ τοῦ νόμου τούτου προβλεπομένων κατωτάτων ὁρίων συντάξεων δι' ἑκάστην κατηγορίαν δικαιούχων (συνταξιοῦχοι λόγῳ γήρατος, ἀτυχήματος, ἀναπηρίας καὶ θανάτου)· ἀναφορὰ διατάξεως εἰς τὰ ἑκάστοτε ὁριζόμενα διὰ τὸ Ι.Κ.Α. κατώτατα ὅρια συντάξεων· ληπτέα ὑπ' ὄψιν κατὰ τὸν προσδιορισμὸν τῆς ὑπὸ τῶν Ταμείων ἀπονεμομένης συντάξεως πρὸς καθορισμὸν τοῦ βασικοῦ ποσοῦ ταύτης, ΣΕ 3177 σ. 232. — Κατώτατα ὅρια συντάξεων παρ' Εἰδικῶν Ταμείων Ἀσφαλίσεως· ὑποχρέωσις πάντων τῶν Εἰδικῶν Ταμείων Ἀσφαλίσεως, ἁρμοδιότητος Ὑπουργείου Ἐργασίας, ὅπως χορηγοῦν ὡς κατώτατα ὅρια συντάξεων τὰ διὰ τὸ Ι.Κ.Α. προβλεπόμενα κατώτατα ὅρια δι' ἑκάστην

κατηγορίαν δικαιουμένων· θεμελίωσις τῶν ἀξιώσεων τῶν ἠσφαλισμένων καὶ συνταξιούχων ἐπὶ τῶν οἰκείων διατάξεων τοῦ ἀ. ν. 1846)1951 καὶ τῶν Κανονισμῶν τοῦ Ι.Κ.Α., θεωρουμένων αὐτοδικαίως καὶ ὡς διατάξεων τῆς διεπούσης τὰ Εἰδικὰ Ταμεῖα νομοθεσίας· λῆψις ὑπ' ὄψιν τῶν διὰ τὸ Ι.Κ.Α. προβλεπομένων χρονικῶν προϋποθέσεων, ΣΕ 183 σ. 299.—Συνυπολογισμὸς ἐπιδομάτων ἀνθυγιεινῆς ἐργασίας διὰ συντάξεις ἠσφαλισμένου εἰς Ἀσφαλιστικὸν Ταμεῖον, Εἰσαγ. σ. 24.—Ἁρμοδιότης Ὁλομελείας Συμβουλίου Ἐπικρατείας πρὸς ἐκδίκασιν αἰτήσεων ἀκυρώσεως, στρεφομένων κατὰ τῶν κανονιστικῶν πράξεων, αἱτινες διέπουν τὴν μεταξὺ τῶν Ἀσφαλιστικῶν Ὀργανισμῶν δημοσίου δικαίου καὶ τῶν παρ' αὐτοῖς ἀσφαλιζομένων ἀσφαλιστικὴν σχέσιν· ἐκδίκασις ὑπὸ τοῦ Α Τμήματος αἰτήσεων ἀκυρώσεως, στρεφομένων κατὰ τῶν ἀτομικῶν πράξεων, τῶν ὁπωσδήποτε συναπτομένων πρὸς τὴν ἀσφαλιστικὴν σχέσιν, οἷα καὶ ἡ ἀναφερομένη εἰς τὴν ἀναγνώρισιν ἢ μὴ δικαιώματος ἐπὶ τὴν ἀσφαλιστικὴν παροχήν, ΣΕ 2757 σ. 109.—Ἀνασύνθεσις διοικητικῶν συμβουλίων καὶ Ἐπιτροπῶν Ὀργανισμῶν Κοινωνικῆς Πολιτικῆς· ἐξουσιοδότησις Ὑπουργοῦ Ἐργασίας κατὰ ν δ. 4346)1964, ΣΕ 1277 σ.668, ΣΕ 1534 σ. 872, Γν. Σ. σ. 881, ΣΕ 1314 σ. 738.—Νέα ὑπὸ τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας σύνθεσις καὶ ἀνασυγκρότησις Συμβουλίων κλπ. τῶν ὑπὸ τὴν ἐποπτείαν καὶ τὸν ἔλεγχον αὐτοῦ ὑπαγομένων Ὀργανισμῶν Κοινωνικῆς Πολιτικῆς· ἔννοια ὡς Ὀργανισμῶν Κοινωνικῆς Πολιτικῆς τῶν ἀσκούντων κοινωνικὴν πολιτικὴν νομικῶν προσώπων καὶ δὴ δημοσίου δικαίου, ἐπὶ τῶν ὁποίων μόνον ἐφαρμοστέα ἡ διάταξις τοῦ ἄρθρου 8 ν. δ)τος 4346)1964, οὐσα ἄλλως ἀμφιβόλου συνταγματικοῦ κύρους, ἂν ἀφεώρα καὶ εἰς νομικὰ πρόσωπα ἰδιωτικοῦ δικαίου· σύστασις Εἰδικοῦ Λογαριασμοῦ κοινωνικῆς ἀσφαλίσεως διὰ συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας, ΣΕ 1277 σ. 668.—Ἐκπρόσωποι ἐργοδοτῶν καὶ ἀναπληρωταὶ των εἰς τὰ ἀνασυγκροτούμενα συμβούλια, ΣΕ 1314 σ. 738.—Συμβούλια καὶ Ἐπιτροπαὶ Ὀργανισμῶν Κοινωνικῆς Πολιτικῆς· ἀνασύνθεσις αὐτῶν κατ' ἄρθρον 8 νόμου 4346)1964· πότε ἡ μεταβατικὸς χαρακτὴρ διατάξεων ἄρθρου 8 νόμου 4346)1964, Γν Σ. σ. 881.—Ἀνεπίτρεπτον διορισμοῦ μέλους διοικητικοῦ συμβουλίου Ἀσφαλιστικοῦ Ταμείου, τακτικοῦ ἢ ἀναπληρωματικοῦ, τοῦ καταδικασθέντος ἢ διὰ τελεσιδίκου βουλεύματος παραπεμφθέντος ἐπί τινι τῶν ἐν ἄρθρῳ 18 τοῦ Ὑπαλληλικοῦ Κώδικος ἀδικημάτων· ἐξουσιοδότησις Ὑπουργοῦ Ἐργασίας δι' ἀνασύνθεσιν διοικητικῶν συμβουλίων Ὀργανισμῶν Κοινωνικῆς Πολιτικῆς κατὰ νόμον 4346)1964 ἀτροποποιήτων τῶν καθοριζουσῶν κωλύματα διορισμοῦ διατάξεων, ΣΕ 2100 σ. 1236.—Διοικητικὰ Συμβούλια Ὀργανισμῶν Κοινωνικῆς Πολιτικῆς· σύνθεσις· συμβουλευτικὴ ἢ γνώμη τῆς οἰκείας ὀργανώσεως, καταλειπομένης εἰς τὸν Ὑπουργὸν Ἐργασίας εὐρείας διακριτικῆς εὐχερείας κατὰ τὸν καθορισμὸν τῶν μελῶν τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου, τακτικῶν καὶ ἀναπληρωματικῶν, ΣΕ 2105 σ. 1311. — Ἐξουσία Ὑπουργοῦ Ἐργασίας δι' ἀνασύνθεσιν Διοικητικοῦ Συμβουλίου Ὀργανισμῶν Κοινωνικῆς Πολιτικῆς· ἔννοια ἄρθρου 8 ν. δ. 4346)1964· δυνατότης τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας τὰ ἀπευθυνθῇ εἰς μίαν ἢ εἰς πλείονας ἐργατοϋπαλληλικὰς ὀργανώσεις διὰ τὴν ὑπόδειξιν ὑπ' αὐτῶν τῶν διοριστέων ἐν τῷ Συμβουλίῳ ἐκπροσώπων τῶν ἐργαζομένων (ἠσφαλισμένων), ἀλλ' ὀφείλει νὰ ἀναμείνῃ μέχρι τῆς λήξεως τῆς προθεσμίας τὴν ὑποβολὴν πίνακος ὑποψηφίων ὑπὸ ἁπασῶν τῶν ὀργανώσεων, πρὸς τὰς ὁποίας ἀπηυθύνθη, ΣΕ 2100 σ. 1312. — Ἀνασύνθεσις Διοικητικῶν Συμβουλίων Ὀργανισμῶν Κοινωνικῆς Πολιτικῆς κατὰ νόμον 4346)1964· διαδικασία διορισμοῦ ἐκπροσώπων τῶν ἐργαζομένων καὶ τῶν ἐργοδοτῶν· ἐφαρμογὴ κατ' ἀναλογίαν διὰ ταυτότητα τοῦ νομοθετικοῦ λόγου καὶ προκειμένου περὶ τοῦ ἐκπροσώπου τῶν συνταξιούχων, ΣΕ 2103 σ. 1376. —Ἀναγκαία ἡ τήρησις τῆς διαδικασίας νόμου 4346)1964 περὶ ἀνασυνθέσεως τῶν Διοικητικῶν Συμβουλίων Ὀργανισμῶν Κοινωνικῆς Πολιτικῆς μόνον διὰ τοὺς ἐκπροσώπους τῶν ἐργαζομένων (ἠσφαλισμένων) καὶ τῶν ἐργοδοτῶν καὶ ὄχι καὶ προκειμένου περὶ διορισμοῦ τῶν λοιπῶν μελῶν τῶν Συμβουλίων, ΣΕ 2161 σ. 1377.—Ἰατροί· μισθοδοσία, ὁμοιβή, νόμος 4111)1960, ν. δ. 3623)1956. Βλ. λ. *Ἰατροί*.—Λύσις συμβάσεως ἠσφαλισμένων καὶ εἰσφοραὶ δι' ἐργασίαν συνταξιούχων, ΝΖ σ. 625. — Ἀσφάλισις προσωπικοῦ Ὀργανισμῶν Κοινωνικῆς Ἀσφαλίσεως εἰς Τ.Ε.Π.Ο.Κ.Α. Βλ. κατωτέρω παράγραφον 23.—Δικαίωμα ἀγωγῆς ἐκ τοῦ κοινοῦ ἀστικοῦ δικαίου πρὸς ἀποζημίωσιν παθόντος ἐξ ἐργατικοῦ ἀτυχήματος, ἠσφαλισμένου εἰς Εἰδικὸν Ταμεῖον κυρίας ἀσφαλίσεως, οἷον τὸ Ταμεῖον Ἀσφαλίσεως Ἐργατῶν Κεραμοποιῶν παράβασις ὅρων ἀσφαλείας· ἰσχυρισμὸς ἐργοδότου περὶ καταχρηστικῆς ἀσκήσεως δικαιώματος μισθωτοῦ· συντρέχον πταίσμα παθόντος κατ' ἄρθρον 300 Α.Κ., ΑΠ 315 σ. 806 —Ἀσφάλισις εἰς Ὀργανισμὸν Κοινωνικῆς Ἀσφαλίσεως καὶ δικαιοῦχοι ἐργατικῆς κατοικίας, ΣΕ 1349 σ. 482. — Ἀσφαλιστικὸς Κῶδιξ, Σημ. σ. 384

2. ***Μεταβολὴ ἀσφαλιστικοῦ φορέως· διαδοχικὴ ἀσφάλισις συγχωνεύσεως Ταμείων εἰς Ι.Κ.Α.*** Διαδοχικὴ ἀσφάλισις εἰς πλείονας τοῦ ἑνὸς Ἀσφαλιστικοὺς Ὀργανισμοὺς· διατάξεις ἄρθρου 51 ἀ. ν. 1846)1951 περὶ Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων καθιέρωσις δι' αὐτῶν τῆς ἀρχῆς ἑνότητος καὶ συνεχείας ἐν τῇ ἀσφαλιστικῇ σχέσει ἐπὶ διαδοχικῆς ἀσφαλίσεως εἰς πλείονας τοῦ ἑνὸς Ἀσφαλιστικοὺς Ὀργανισμοὺς κυρίας ἀσφαλίσεως· ὑπόχρεως Ἀσφαλιστικὸς Ὀργανισμός· νόμος 3170)1955 περὶ Ναυτικοῦ Ἀπομαχικοῦ Ταμείου· ἀσχετος πρὸς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 51 ἀ. ν. 1846)1951· Ἰσχὺς ν. δ. 4202)1961 περὶ διατηρήσεως τῶν ἐκ τῆς κοινωνικῆς ἀσφαλίσεως δικαιωμάτων εἰς περιπτώσεις μεταβολῆς τοῦ ἀσφαλιστικοῦ φορέως· κατάργησις δι' αὐτοῦ ἄρθρου 51 ἀ. ν. 1846)1951· ἐφαρμογὴ τοῦ νεωτέρου τούτου νομοθετήματος

καὶ ἐπὶ τῶν ἐκκρεμῶν ἐνώπιον τῆς διοικήσεως ὑποθέσεων· ἔννοια τούτου, ΣΕ 3154 σ. 302. — Διαδοχικὴ ἀσφάλισις κατὰ ν. δ. 4202)1961· ὑπόχρεων, εἰς τὴν περίπτωσιν, τὸ Ι.Κ.Α. πρὸς καταβολὴν τῆς κατὰ τὰς διατάξεις τῆς περὶ τούτου νομοθεσίας, ὡς τελευταίου ἀσφαλιστικοῦ φορέως, συντάξεως διὰ προσμετρήσεως καὶ τοῦ χρόνου τῆς παρὰ τῷ Ναυτικῷ Ἀπομαχικῷ Ταμείῳ ἀσφαλίσεως κατὰ τὸ ν. δ)γμα 4202)1961, ἐφαρμοστέον, ὡς ἰσχύαν κατὰ τὸν χρόνον τῆς συμπληρώσεως τῶν προϋποθέσεων πρὸς ἄσκησιν τοῦ συνταξιοδοτικοῦ δικαιώματος τοῦ ἠσφαλισμένου, ΣΕ 185 σ. 426. — Προϋπόθεσις ἐφαρμογῆς διατάξεων ν. δ. 4202) 1961, ἀναφερομένων εἰς τὸ θέμα τῆς μεταβολῆς τοῦ ἀσφαλιστικοῦ φορέως, ἡ διαδοχικὴ ἀσφάλισις εἰς πλείονας τοῦ ἑνὸς Ἀσφαλιστικοὺς Ὀργανισμούς· τὸ Κράτος δὲν ἐνεργεῖ ὡς Ἀσφαλιστικὸς Ὀργανισμός, ἀλλὰ δυνάμει τῆς συνδεούσης τοῦτο πρὸς τοὺς ὑπαλλήλους σχέσεως καὶ βάσει εἰδικοῦ συνταξιοδοτικοῦ νόμου, ΣΕ 191 σ. 425. — Διαδοχικὴ ἀσφάλισις εἰς πλείονας τοῦ ἑνὸς Ὀργανισμοὺς Κοινωνικῆς Ἀσφαλίσεως κατὰ ν. δ. 4202)1961 ὑπολογισμὸς ἀπὸ τῆς ἐνάρξεως ἰσχύος τοῦ ν. δ. 4202)1961 ὁλοκλήρου τοῦ προδιανυθέντος εἰς ἄλλον Ἀσφαλιστικὸν Ὀργανισμὸν χρόνου ἀσφαλίσεως, ἀσχέτως πρὸς τὸ ἐὰν ὁ Ὀργανισμὸς οὗτος διατηρῆται ἐν ζωῇ ἢ συνεχωνεύθη πρὸς ἐκεῖνον, εἰς ὃν ἐπῆλθε τὸ ἀσφαλιστικὸν γεγονὸς καὶ ἀνεξαρτήτως ἂν ἡ συνταξιοδότησις ἐγένετο λόγῳ γήρατος, ἀτυχήματος, ἐπαγγελματικῆς ἀσθενείας ἢ ἀνικανότητος· μόνη ἐξαίρεσις· συγχώνευσις Ταμείου Καπνεργατῶν εἰς τὸ Ι.Κ.Α., ΑΠ 276 σ. 742. — Διαδοχικὴ ἀσφάλισις κατὰ ν. δ. 4202)1961· καθορισμὸς ποσοῦ συντάξεως κατόπιν τοῦ νόμου 4476) 1965, Ἐγκ. Ι.Κ.Α. σ. 1189, Ἐγκ. Υ.Ε. σ. 1189. — Διαδοχικὴ ἀσφάλισις κατὰ ν. δ. 4202)1961· νόμοι δημοσίας τάξεως· ὑπερασφάλισις· ἔννοια αὐτῆς, Ἐγκ. σ. 1249. — Συνυπολογισμὸς ἡμερῶν ἐργασίας ἐν τῇ ἀσφαλίσει ἑτέρων Ἀσφαλιστικῶν Ὀργανισμῶν κατ' ἄρθρον 51 ἀ. ν. 1846)1951· ὑποχρέωσις τοῦ ἀπονέμοντος τὴν σύνταξιν Ἀσφαλιστικοῦ Ὀργανισμοῦ κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ προϊσχύσαντος ἄρθρου 51 ἀ. ν. 1846)1951 διὰ συνυπολογισμὸν τῶν ἡμερῶν ἐργασίας ἐν ἀσφαλίσει ἑτέρων Ἀσφαλιστικῶν Ὀργανισμῶν πρὸ τῆς ὑπαγωγῆς τοῦ ἠσφαλισμένου εἰς τὴν ἀσφάλισιν αὐτοῦ· λῆψις ὅμως ὑπ' ὄψιν παρὰ τοῦ τελευταίου Ὀργανισμοῦ τοῦ χρόνου τούτου, ἐὰν ἤθελε συντρέξει μεταγενεστέρως λόγῳ συνεχίσεως τῆς ἀσφαλιζομένης ἐπιχειρήσεως περίπτωσις ἀπονομῆς παρὰ τοῦ Ὀργανισμοῦ τούτου συντάξεως, ΣΕ 1853 σ. 1438. — Διαδοχικὴ ἀσφάλισις κατὰ ν. δ. 4202)1961· κατὰ χρόνον προϋποθέσεις πρὸς ἀπονομὴν παρὰ τοῦ Ι.Κ.Α. συντάξεως· διατήρησις τῶν ἐκ τῆς κοινωνικῆς ἀσφαλίσεως δικαιωμάτων εἰς περιπτώσεις μεταβολῆς τοῦ ἀσφαλιστικοῦ φορέως κατ' ἄρθρον 2 ν. δ)τος 4202)1961· ἔννοια ν. δ)τος 4202)1961, ΣΕ 2324 σ. 1439. — Ἀσφάλισις εἰς συγχωνευθέντα πρὸς τὸ Ι.Κ.Α. Ταμεῖα Συντάξεων Προσωπικοῦ Η.Ε.Μ., Ἀσφαλίσεως Καπνεργατῶν, Μεταλλευτῶν· σχετικὰ θέματα. Βλ. κατωτέρω (παράγραφοι 13, 16, 20).

3. *Εἰσφοραί.* Ἀναδρομικὴ ἐπιβολή· περιορισμὸς νομοθέτου ἐκ τῶν ἄρθρων 3, 4, 59 Συντάγματος πρὸς ἐντὸς εὐλόγου χρόνου ἀναδρομικὴν ἐπιβολὴν ἀσφαλιστικῶν εἰσφορῶν, τῆς κρίσεως περὶ τοῦ εὐλόγου χρόνου ὑποκειμένης εἰς τὸν ἔλεγχον τῶν δικαστηρίων, ἅτινα ὀφείλουσι νὰ ἐφαρμόζωσι τὸν νόμον μόνον διὰ τὸν ὑπ' αὐτῶν κρινόμενον καὶ ὁριζόμενον χρόνον ὡς εὔλογον, τῆς περὶ τούτου κρίσεως τῶν ὑποκειμένης εἰς τὸν ἔλεγχον τοῦ Ἀρείου Πάγου, ΑΠ Ὀλ. 507 σ. 1485, ΑΠ 173 σ. 516. — Εἰσφοραὶ ὑπὲρ Ἀσφαλιστικῶν Ὀργανισμῶν· δὲν ἀποτελοῦν φόρον ἐν τῇ ἐννοίᾳ τοῦ ἄρθρου 59 § 2 τοῦ Συντάγματος· ἀνεπίτρεπτον ἐπιβολῆς φόρου διὰ κατὰ νομοθετικὴν ἐξουσιοδότησιν ὑπουργικῆς ἀποφάσεως· παραγραφή, Εἰσαγ. σ. 516. — Χαρακτὴρ εἰσφορῶν ἠσφαλισμένων ὡς ἀνταλλακτικῆς πράξεως ἐναντι τῆς ἐν καιρῷ παρασχεθησομένης ἀσφαλιστικῆς προστασίας· ἀσφαλιστικὴ παροχὴ τοῦ ἠσφαλισμένου πρὸς τὸ Ταμεῖον καὶ ὄχι εἰσφορὰ ἡ κράτησις ὡς κοινωνικοῦ πόρου ὑπὲρ τρίτων, ΑΠ 188 σ. 868. — Δὲν ὑπάγεται ἡ προσαύξησις 100 ο)ο λόγῳ μὴ παροχῆς ἀδείας, ΝΖ σ. 552. — Ὑπαγωγὴ ἀποδοχῶν καὶ ἐπιδόματος ἀδείας εἰς ἀσφαλιστικὰς εἰσφοράς, ΝΖ σ. 832. — Ἀσφαλιστικαὶ εἰσφοραὶ ἐπὶ τοῦ ἐπιδόματος ἀδείας μισθωτῶν, ΝΖ σ. 1448. — Πτώχευσις ἐργοδότου καὶ ἀσφάλισις· ὀφειλὴ εἰσφορῶν καὶ ἐπὶ μισθῶν ὑπερημερίας, ΣΕ 386 σ. 487. — Ἐπίδομα τεχνικῶν ὑπαλλήλων Ὑπουργείων καὶ Λιμενικῶν Ταμείων· ἔννοια ἀπαλλαγῆς ἀπὸ πάσης ὑπὲρ τρίτου κρατήσεως ἢ εἰσφορᾶς, οὐχὶ καὶ κρατήσεως ἢ εἰσφορᾶς ὑπὲρ Ἀσφαλιστικοῦ Ταμείου, ΑΠ 188 σ. 868. — Ἀναφορὰ οἰκονομικοῦ εὐεργετήματος καταβολῆς ἠλαττωμένων εἰσφορῶν πρὸς Ι.Κ.Α. καὶ λοιπὰ Ταμεῖα κατ' ἄρθρον 1 νόμου 3213)1955 ὄχι μόνον εἰς τὸ προσωπικὸν βιομηχανικῶν ἐπιχειρήσεων, τὸ ἀπασχολούμενον εἰς τὰς ἐπαρχιακὰς περιοχάς, ἔνθα εἶναι ἐγκατεστημένη καὶ λειτουργεῖ ἡ βιομηχανικὴ ἐπιχείρησις, ἀλλὰ καὶ εἰς τὸ ἐκτὸς τῆς ἐπαρχίας ὑπηρετοῦν προσωπικόν, ἐφ' ὅσον τοῦτο ἀπασχολεῖται ἀποκλειστικῶς εἰς ἐργασίας, συνδεομένας καὶ ἐξυπηρετούσας τὰ μέσα παραγωγῆς, ὡς εἶναι καὶ τὸ ὑπηρετοῦν εἰς τὸ λογιστικὸν τμῆμα αὐτῆς, ΑΠ 298 σ. 992. — Ρύθμισις καθυστερουμένων ἀσφαλιστικῶν εἰσφορῶν· ἔννοια ὑπ' ἀριθ. 162)1959 Πράξεως Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου, ὡς ἐτροποποιήθη ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 2 τοῦ κυρώσαντος αὐτὴν νόμου 4052)1960· λῆψις ὑπ' ὄψιν ἑκάστου ἐργοδότου ἠσφαλισμένων παρά τινι τῶν Ὀργανισμῶν Κοινωνικῆς Πολιτικῆς ἁρμοδιότητος Ὑπουργείου Ἐργασίας αὐτοτελῶς (κατ' ὀφειλέτην) καὶ ὄχι καὶ παντὸς ἄλλου προσώπου, ὅπερ εὐθύνεται τυχὸν μετ' αὐτοῦ εἰς ὁλόκληρον ἐναντι τοῦ Ὀργανισμοῦ, ΑΠ 301 σ. 1123. — Ποινικὴ δίωξις ἐργοδότου διὰ παρακράτησιν ἀσφαλιστικῶν εἰσφορῶν, Ἐπ. Γνμδ. σ. 848.

4. *Ἀρτεργατῶν, Μυλεργατῶν, Μακαρονοποιῶν.* Ἀσφάλισις εἰς Ταμεῖον Ἀσφαλίσεως πα-

ραγραφή δικαιώματος πρὸς σύνταξιν μετὰ παρέλευσιν τριῶν ἐτῶν ἀπὸ τῆς ἡμέρας τῆς γεννήσεώς του· καθιέρωσις ἀποσβεστικῆς προθεσμίας, ἐντὸς τῆς ὁποίας πρέπει νὰ ἀσκῆται τὸ κτηθὲν συνταξιοδοτικὸν δικαίωμα, ΣΕ 3003 σ. 172.—Ἀτυχήματα ἐργασίας ἀρτεργατῶν· Ταμεῖον Ἀσφαλίσεως, ΝΖ σ. 195.—Ἀσφάλισις εἰς Ταμεῖον Ἀσφαλίσεως· προσαύξησις συντάξεως λόγῳ ἀναπηρίας ἢ γήρατος· ἔννοια ἄρθρου 5 § 6 Κανονισμοῦ συντάξεων τοῦ Ταμείου, ὡς ἀντικατεστάθη δι' ἄρθρου μόνου, παράγραφος 8, β. δ)τος 17 Ἀπριλίου)19 Μαΐου 1956 πραγματοποίησις εἰσοδήματος ἐκ μισθώσεως ἀδείας λειτουργίας ἀρτοποιείου ἐν σχέσει πρὸς ἄσκησιν ἐπαγγέλματος, ΣΕ 54 σ. 432. — Σύνδεσις ἐπιστημονικοῦ ὑγειονομικοῦ προσωπικοῦ μετὰ τοῦ Ταμείου διὰ σχέσεως ἰδιωτικοῦ δικαίου· ἀξίωσις ἰατροῦ περὶ καταβολῆς ἀποζημιώσεως κατὰ ν.δ. 3623)1956, ὡς ἐτροποποιήθη μεταγενεστέρως· ὑπαγωγὴ τῆς διαφορᾶς ὡς ἰδιωτικῆς εἰς τὴν καθ' ὕλην ἁρμοδιότητα τῶν τακτικῶν δικαστηρίων, ἀποκλειομένης τῆς αἰτήσεως ἀκυρώσεως ἐνώπιον τοῦ Συμβουλίου Ἐπικρατείας, ΣΕ 975 σ. 739. — Μισθοδοσία ἰατρῶν, Π 3583 σ. 291.

5. *Αὐτοκινητιστῶν.* Ἀσφάλισις εἰς Ταμεῖον Συντάξεων· κατώτατα ποσὰ συντάξεων παρὰ Ταμείων κυρίας ἀσφαλίσεως· σκοπὸς ἄρθρου 5 § 1 ἀ. ν. 1846)1951 περὶ Καινωνικῶν Ἀσφαλίσεων· ληπτέα ὑπ' ὄψιν κατὰ τὸν προσδιορισμὸν τῆς ὑπὸ τῶν Ταμείων ἀπονεμομένης συντάξεως πρὸς καθορισμὸν τοῦ βασικοῦ ποσοῦ αὐτῆς, ΣΕ 3177 σ. 232. — Ἀσφάλισις εἰς Ταμεῖον Συντάξεων· σύνταξις λόγῳ θανάτου· περίπτωσις ἀδηγοῦ αὐτοκινήτου Δήμου, συνδεομένου μετ' αὐτοῦ διὰ σχέσεως δημοσίου δικαίου· μὴ ὑπαγωγὴ εἰς τὴν ἀσφάλισιν τοῦ Ταμείου τυπικὴ ἀσφάλισις· κρίσις περὶ μὴ συνδρομῆς τοιαύτης, ΣΕ 3148 σ. 300.—Ἀσφάλισις εἰς Ταμεῖον Συντάξεων· διακοπὴ ἀσκήσεως ἐπαγγέλματος λόγῳ καταβλητικῆς ἀσφαλισμένου εἰς ποινὴν καθειρξεως· ἔλλειψις θεμελιώσεως τυπικῆς ἀσφαλίσεως ἐκ μόνης τῆς μετὰ τὴν ἀποφυλάκισιν ἁπλῆς εἰσπράξεως παρὰ τοῦ Ἀσφαλιστικοῦ Ὀργανισμοῦ τῶν κατὰ τὸ ἀνωτέρω χρονικὸν διάστημα εἰσφορῶν, οὐδὲ δυναμένης νὰ περιορίσῃ τὰ ὁρμόδια ὄργανα τοῦ Ἀσφαλιστικοῦ Ὀργανισμοῦ, ὅπως κατὰ τὸν κανονισμὸν τῆς ἀπονεμητέας συντάξεως κανονίσωσι ταύτην ἐπὶ τῇ βάσει τῶν διατάξεων τοῦ Κανονισμοῦ Παροχῶν· χρόνος φυλακίσεως ὡς χρόνος ἀσφαλίσεως, ΣΕ 175 σ. 486.

6. *Διομηχανίας Καπνοῦ.* Ταμείου Ἐξόδου καὶ Ἐπικουρικῆς Ἀσφαλίσεως Μισθωτῶν ἐν δικηγόρος, διορισθεὶς κατὰ παράβασιν τῶν διατάξεων τοῦ ἄρθρου 4 ἀ. ν. 1022)1946 εἰς τὸ Ταμεῖον τοῦτο ὡς νομικὸς σύμβουλος αὐτοῦ καὶ ἀπολυθεὶς βάσει τῶν διατάξεων τοῦ ἄρθρου 10 τοῦ ν. δ)τος 4352)1964 μετὰ ὑπερδεκαετῆ ὑπηρεσίαν, δικαιοῦται τῆς προβλεπομένης ἀποζημιώσεως, Γν. Σ σ. 814.

7. *Δημοτικῶν καὶ Κοινοτικῶν Ὑπαλλήλων.* Ἀσφάλισις εἰς Ταμεῖον Ἀσφαλίσεως· μεταγενεστέρα διεύρυνσις τοῦ κύκλου τῶν ἀσφαλιζομένων εἰς τὸ Ταμεῖον προσώπων· ὑπαγωγὴ ὑποχρεωτικῶς καὶ τῶν προσθέτων ἀστυφυλάκων· ἔννοια νόμου 1653)1951· ὑπαγωγὴ δι' αὐτοῦ προσθέτων ἀστυφυλάκων εἰς τὴν κειμένην περὶ προστασίας τῶν ἐργαζομένων νομοθεσίαν, εἰς τὴν ὁποίαν περιλαμβάνεται καὶ ἡ δυνατότης ἀσφαλίσεως εἰς τοὺς οἰκείους Ἀσφαλιστικοὺς Ὀργανισμούς, ΣΕ 51 σ. 491.

8. *Δικηγόρων.* Ἀσφάλισις εἰς Ταμεῖον Προνοίας Δικηγόρων Ἀθηνῶν· δυνατὴ ἐξασφάλισις διὰ συμψηφισμοῦ πρὸς τὴν ἐφ' ἅπαξ παροχὴν ποσῶν ἀναγνωρίσεως προϋπηρεσίας κατὰ τὸ ἄρθρον 3 τοῦ μ. δ)τος τῆς 2)19.8.1958 ἔννοια τῆς διατάξεως· συμψηφισμὸς πρὸς τὴν ἐν περιπτώσει ἐξόδου ἐκ τῆς δικηγορίας ἐφ' ἅπαξ παροχήν, μὴ ὑπολογιζομένων τόκων διὰ τὸ χρονικὸν διάστημα τὸ ἐξικνούμενον μέχρι τῆς ἐκδόσεως τῆς ἀποφάσεως τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Ταμείου, ΣΕ 2109 σ. 112.

9. *Δομικῶν καὶ Ξυλουργικῶν Ἐργασιῶν.* Ταμεῖον Ἐπικουρικῆς Ἀσφαλίσεως· ἀσφάλισις εἰς τὸ Ταμεῖον· ἀπονομὴ συντάξεως ἢ ἐπιδόματος ἀναπροσαρμογῆς δικαιωθέντων συντάξεως ἢ ἀναπροσαρμογῆς λόγῳ ἀναπηρίας παρὰ τοῦ Ι.Κ.Α., μὴ ἀπαιτουμένης ἐπανεξετάσεως τῶν παρὰ τῶν Ὑγειονομικῶν Ἐπιτροπῶν τοῦ Ταμείου· δεσμευτικὴ διὰ τὸ Ταμεῖον ἡ ἀπόφασις τοῦ Διευθυντοῦ Ὑποκαταστήματος τοῦ Ι.Κ.Α., ΣΕ 2648 σ. 110 —Ἀσφάλισις εἰς τὸ Ταμεῖον· ἀκυρος ἔκδοσις τοῦ ἱδρυτικοῦ τοῦ Ταμείου διατάγματος 6.4.)18.5.1943, μὴ ὑποβληθέντος εἰς τὴν προηγουμένην ἐπεξεργασίαν ὑπὸ τοῦ Συμβουλίου Ἐπικρατείας· ἔκδοσις οὕτως ἀκύρως καὶ τοῦ Καταστατικοῦ τοῦ Ταμείου καὶ Κανονισμοῦ παροχῶν· κύρωσις ἢ λειτουργία τοῦ Ταμείου κατόπιν τῆς δημοσιεύσεως τοῦ ν.δ)τος 3867)1958, ἰσχύσαντος ἀπὸ τῆς 29.10.1958, ἀφ' ἧς καὶ ἡ παραγραφὴ ἀξιώσεως, ΣΕ 3149 σ. 170.—Ἀπαλλαγὴ εἰσφορῶν πρὸς τὸ Ταμεῖον· ὑποβολὴ κατ' ἄρθρον 9 § 3 ν.δ. 3867)1958 σχετικῆς αἰτήσεως ἀπαλλαγῆς δι' ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας καὶ διὰ τὸν μέχρι τῆς δημοσιεύσεως τοῦ ν. δ. 3867)1958 χρόνον· ὁριστικὸς τίτλος βεβαιώσεως τῆς ὀφειλῆς εἰσπρακτέας κατὰ τὰς περὶ δημοσίων ἐσόδων διατάξεις αἱ κατ' ἐφαρμογὴν τῆς ἀνωτέρω διαδικασίας ἐκδιδόμεναι ὑπουργικαὶ ἀποφάσεις, ὑποκείμεναι εἰς τὴν κατὰ τὸ ἄρθρον 235 Πολ. Δικονομίας ἀνακοπὴν ἐνώπιον τῶν τακτικῶν δικαστηρίων, καθιστῶσαν, ὡς παράλληλον μέσον, ἀπαράδεκτον τὴν αἴτησιν ἀκυρώσεως ἐνώπιον τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας, ΣΕ 2499 σ. 297.—Ἀσφάλισις εἰς τὸ Ταμεῖον· προϋπόθεσις δικαιώματος συντάξεως λόγῳ ἀναπηρίας ἢ θανάτου, ὀφειλομένων εἰς βίαιον συμβὰν ἐν τῇ ἐκτελέσει τῆς ἐργασίας ἢ ἐξ ἀφορμῆς αὐτῆς τοῦ ἠσφαλισμένου (ἐργατικοῦ ἀτυχήματος), ἀναπηρία ἢ θάνατος τοῦ ἠσφαλισμένου, ὀφειλόμενα εἰς βίαιον συμβὰν καὶ ὄχι καὶ ἡ καταβολὴ ἢ βεβαίωσις τῆς ὑπὲρ τοῦ Ταμείου εἰσφορᾶς διὰ τὰ πραγματοποιηθέντα ὑπὸ τοῦ ἠσφαλισμένου ἡμερομίσθια ἀπὸ τῆς ὑπαγωγῆς των εἰς τὴν ἀσφάλισιν τοῦ Ταμείου καὶ ἐφεξῆς· θεώρησις τοῦ Ταμείου ἱδρυθέντος διὰ τοῦ ἀπὸ 6 Ἀπριλίου 1943 διατά-

γματος ὡς ἐγκύρως ἐκτοτε συσταθέντος καὶ ἐξ ὑπαρχῆς ἐγκύρου καὶ τοῦ Κανονισμοῦ ἀσφαλιστικῶν αὐτοῦ παροχῶν· ἀσφάλισις καὶ τῶν εἰς ἐκτελούμενα ἔργα ἀνασυγκροτήσεως τῆς χώρας ἐργαζομένων. ΑΠ 48 σ. 357.—Ἀπαράδεκτος αἴτησις ἀκυρώσεως ἐνώπιον τοῦ Σ.τ.Ε. κατ' ἀποφάσεως Ὑπουργοῦ Ἐργασίας περὶ μὴ ἀπαλλαγῆς εἰσφορῶν πρὸς τὸ Ταμεῖον, ὑποκειμένης τῆς ἀποφάσεως εἰς τὴν κατ' ἄρθρον 235 Πολ. Δικονομίας, ἐν συνδυασμῷ πρὸς ἄρθρον 68, παράγραφος γ', τοῦ νόμου περὶ εἰσπράξεως δημοσίων ἐσόδων, ἀνακοπὴν ἐνώπιον τῶν τακτικῶν δικαστηρίων, ὑφισταμένης οὕτω παραλλήλου προσφυγῆς. ΣΕ 2499 σ. 297.

10. *Ἐμπορικῶν καταστημάτων.* Ἀσφάλισις εἰς Ταμεῖον Ἐπικουρικῆς Ἀσφαλίσεως Ὑπαλλήλων Ἐμπορικῶν Καταστημάτων· ἐπίλυσις ἀμφισβητήσεων περὶ τῆς ὑπαγωγῆς ἢ μὴ εἰς τὴν ἀσφάλισιν τοῦ Ταμείου προσώπου τινὸς ἐμπορικοῦ καταστήματος καὶ ἐπιχειρήσεως ὑπὸ τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας· ἀσφαλιζόμενα εἰς τὸ Ταμεῖον πρόσωπα· ἔννοια ἐμπορικοῦ καταστήματος, ΣΕ 1062 σ. 1057.

10α. *Ἐμπορίου Τροφίμων.* Ἀσφάλισις εἰς Ταμεῖον Ἐπικουρικῆς Ἀσφαλίσεως Ὑπαλλήλων Ἐμπορίου Τροφίμων· δικαίωμα συντάξεως ἀναπηρίας· ἔννοια ὡς πνευματικῆς ἢ σωματικῆς ἀνικανότητος, παρεχούσης δικαίωμα εἰς σύνταξιν, τῆς κατὰ τὴν περὶ τούτου γνωμάτευσιν τῆς Ὑγειονομικῆς Ἐπιτροπῆς, ἀνερχομένης εἰς ποσοστὸν 66 ο/ο τοὐλάχιστον καὶ μελλούσης νὰ διαρκέσῃ κατ' ἰατρικὴν πρόβλεψιν ἐπὶ ἑξάμηνον τοὐλάχιστον, μὴ ἐξαρτώσης τῆς διατάξεως τὸ δικαίωμα συντάξεως λόγῳ ἀναπηρίας ἐκ τῆς ἀναγνωρίσεως ὁμοίου δικαιώματος παρὰ τοῦ Ι.Κ.Α., ΣΕ 178 σ. 430.

11. *Ἐπαγγελματιῶν καὶ Βιοτεχνῶν Ἑλλάδος.* Εἶναι νομικὸν πρόσωπον δημοσίου δικαίου, Π 16 σ. 219.—Πωληταὶ ἐνσήμων Τ.Ε.Β.Ε. ἀμειβόμενοι ἐπὶ ποσοστοῖς· τρόπος ὑπολογισμοῦ βοηθήματος εἰς Τ.Ε.Α.Π.Ο.Κ.Α., ΣΕ 49 σ. 490.—Ὑπαγωγὴ καὶ τῶν πωλητῶν ἐνσήμων Τ.Ε.Β.Ε. εἰς τὴν ἀσφάλισιν τοῦ Τ.Ε.Α.Π.Ο.Κ.Α.· ἐλλειψις ἀναβρομικῆς ἰσχύος τῆς ὑπ' ἀριθ. 84651)1962 ἀποφάσεως Ὑπουργοῦ Ἐργασίας ὡς κανονιστικῆς. ΣΕ 3180 σ. 491.—Ποῖοι χαρακτηρίζονται ὡς τουριστικοὶ τόποι δι' ἐφαρμογὴν τῆς παραγράφου 2 τοῦ ἄρθρου 1 ν. δ. 4435)1964, Γν. Σ. σ. 883.

12. *Ἑστιατορίων κλπ.* Ἀσφάλισις εἰς Ταμεῖον Ἐπικουρικῆς Ἀσφαλίσεως Μισθωτῶν· δικαίωμα συντάξεως λόγῳ ἀναπηρίας· στηρίξις τῆς κρίσεως ἐπὶ τοῦ καθορισμοῦ τῆς ἀναπηρίας τοῦ ἠσφαλισμένου ὄχι εἰς ἀντικειμενικὰ κριτήρια, ἀναγόμενα εἰς τὸν ἰατρικὸν καθορισμὸν ὡρισμένου ποσοστοῦ ἀνικανότητος πρὸς ἐργασίαν, ἀλλ' εἰς τὸν ἐξ ὑποκειμένου προσδιορισμὸν τῆς πρὸς ἐργασίαν ἱκανότητος. ΣΕ 57 σ. 431.—Παρακράτησις ὑπὸ ἐργοδότου εἰσφορῶν μισθωτῶν καὶ δικαίωμα ἀναγνωρίσεως ἡμερομισθίων· ἀσφάλισις εἰς Ταμεῖον Ἐπικουρικῆς Ἀσφαλίσεως Μισθωτῶν Ἑστιατορίων, Ζυθεστιατορίων κλπ., ΣΕ 1070 σ. 741.

13. *Ἠλεκτρικῆς Ἑταιρείας Μεταφορῶν.* Ἀνακαθορισμὸς ὑπὸ Ι.Κ.Α. συντάξεων συνταξιούχων Ταμείου Συντάξεων Προσωπικοῦ Ἠλεκτρικῆς Ἑταιρείας Μεταφορῶν· ἔννοια ἄρθρου 4 § 2 νόμου 3954)1959· λῆψις ὑπ' ὄψιν τῶν κατὰ τὸν χρόνον ἀπονομῆς τῆς συντάξεως προϋποθέσεων συνταξιοδοτήσεως τῶν ὡς ἄνω συνταξιούχων, ὡς αὗται ἐμφανίζονται εἰς τὰς οἰκείας πράξεις τοῦ χορηγήσαντος τὴν σύνταξιν Ταμείου, μὴ ἐπιτρεπομένου τοῦ ἐλέγχου τῆς ἀρθότητος ὡς πρὸς τὰ πραγματικὰ γεγονότα, ἐφ' ὧν ἐστηρίχθη τότε ἡ χορήγησις συντάξεως· σύνταξις λόγῳ ἀναπηρίας. ΣΕ 2054 σ. 39, ΣΕ 3002 σ. 167.—Ἀνακαθορισμὸς συντάξεων τῶν κατὰ τὴν κατάργησιν τοῦ συγχωνευθέντος μετὰ τοῦ Ι.Κ.Α. Ταμείου Συντάξεων Προσωπικοῦ Η.Ε.Μ. συνταξιούχων αὐτοῦ· προϋπόθεσις, προκειμένου περὶ τῶν συνταξιούχων, εἵτινες κατὰ τὴν συνταξιοδότησιν των δὲν εἶχον συμπληρώσει τοὐλάχιστον τὸ 55ον ἔτος τῆς ἡλικίας των. ΣΕ 1072 σ. 921.—Εὐθέως συνταξιοῦχοι τοῦ Ι.Κ.Α. οἱ συνταξιοῦχοι τοῦ Ταμείου Προσωπικοῦ Η.Ε.Μ. ἀπὸ τῆς καταργήσεως τούτου διὰ τοῦ νόμου 3954)1959 καὶ συγχωνεύσεως εἰς τὸ Ι.Κ.Α.· κατοχύρωσις συντάξεως ὡς πρὸς ἰδίους τοῦ Ι.Κ.Α. συνταξιούχους· ἰσχὺς διατάξεως ἄρθρου 29 § 4 ἀ. ν. 1846)1951 περὶ ἐλλείψεως δικαιώματος καταβολῆς παρὰ τοῦ Ι.Κ.Α. περισσοτέρων τῆς μιᾶς συντάξεων. ΑΠ 288 σ. 1053.

14. *Ἠλεκτροτεχνιτῶν.* Ἀσφάλισις εἰς Ταμεῖον Ἐπικουρικῆς Ἀσφαλίσεως· συνέπειαι μὴ καταβολῆς εἰσφορῶν καὶ ἐλλείψεως ἐποφῆς μετὰ τοῦ Ταμείου· ἀνεφάρμοστον τῶν συνεπειῶν τούτων εἰς τὰς περιπτώσεις ἐργατικοῦ ἀτυχήματος. ΣΕ 182 σ. 485.

15. *Καπνεμπορικῶν Ἐπιχειρήσεων.* Κανονιστικὴ ἁρμοδιότης Διοικήσεως πρὸς ρύθμισιν θεμάτων Ἀσφαλιστικοῦ Ὀργανισμοῦ· ἀσφάλισις εἰς Ταμεῖον Ἀσφαλίσεως Ὑπαλλήλων Καπνεμπορικῶν Ἐπιχειρήσεων. ΣΕ 190 σ. 423.

16. *Καπνεργατῶν.* Δικαίωμα συντάξεως χήρας ἠσφαλισμένου εἰς συγχωνευθὲν πρὸς τὸ Ι.Κ.Α. Ταμεῖον Ἀσφαλίσεως Καπνεργατῶν· ἔννοια διατάξεως Καταστατικοῦ· αὐτοτελὲς καὶ ἀσχέτου τοῦ ἐξαρτωμένου ἐκ τῆς ὑπάρξεως ἀνηλίκων τέκνων δικαίωμα πρὸς σύνταξιν τῆς χήρας τοῦ ἠσφαλισμένου. ΑΠ 751 σ. 165.—Ἀσφάλισις εἰς συγχωνευθὲν πρὸς τὸ Ι.Κ.Α. Ταμεῖον Ἀσφαλίσεως Καπνεργατῶν· δικαίωμα συντάξεως, ἐν περιπτώσει θανάτου τοῦ ἠσφαλισμένου, τῆς οἰκογενείας αὐτοῦ· ἔννοια διατάξεων ἄρθρου 1 § 2 στοιχ. Β' Κανονισμοῦ Συντάξεων. ΣΕ 69 σ. 489.—Διαδοχικὴ ἀσφάλισις εἰς πλείονας τοῦ ἑνὸς Ὀργανισμοὺς Κοινωνικῆς Ἀσφαλίσεως κατὰ ν. δ. 4202)1961· συγχώνευσις Ταμείου Καπνεργατῶν εἰς τὸ Ι.Κ.Α., ΑΠ 276 σ. 742.

17. *Κεραμοποιῶν, Πλινθοποιῶν, Ἀγγειοπλαστῶν.* Ἀσφάλισις εἰς Ταμεῖον Ἀσφαλίσεως· παροχὴ συντάξεως εἰς γονεῖς θανόντος ἠσφαλισμένου· ἀναγκαία κατὰ τὸν Κανονισμὸν παροχῶν τοῦ Ταμείου ἡ οὐσιώδης συμβολὴ τοῦ

θανόντος εἰς τὴν συντήρησιν τῆς πατρικῆς οἰκογενείας, τοῦ στοιχείου τούτου κρινομένου ἐν ὄψει τῶν συγκεκριμένων ἐν ἑκάστῃ περιπτώσει συνθηκῶν· δικαίωμα τοῦ ἠσφαλισμένου ἢ τῶν μελῶν οἰκογενείας του ὡρισμένου χρηματικοῦ βοηθήματος εἰς περίπτωσιν, καθ' ἣν ἐξ οἱασδήποτε αἰτίας δὲν θεμελιοῦται δικαίωμα συντάξεως, ΣΕ 2034 σ. 41.—Δικαίωμα ἀγωγῆς ἐκ τοῦ κοινοῦ ἀστικοῦ δικαίου πρὸς ἀποζημίωσιν παθόντος ἐξ ἐργατικοῦ ἀτυχήματος ἠσφαλισμένου εἰς Εἰδικὸν Ταμεῖον κυρίας ἀσφαλίσεως, εἶναι τὸ Ταμεῖον Ἀσφαλίσεως Ἐργατῶν Κεραμοποιῶν· παράβασις ὅρων ἀσφαλείας, ΑΠ 315 σ. 806.

3. *Κλήρου Ἑλλάδος.* Ἐὰν δικαιοῦνται ἐπιδόματος ἀδείας οἱ παρὰ τῷ Τ.Α.Κ.Ε ὑπηρετοῦντες δικηγόροι ἐπὶ παγίᾳ μηνιαίᾳ ἀντιμισθίᾳ, Γν. Σ. σ. 1511.

4. *Κλωστοϋφαντουργίας.* Ταμεῖον Ἐπικουρικῆς Ἀσφαλίσεως Μισθωτῶν· ἀσφάλισις· ὑπαγωγὴ ὑποχρεωτικῶς τοῦ ἐργατοτεχνικοῦ καὶ ὑπαλληλικοῦ προσωπικοῦ τῶν πάσης φύσεως κλωστοϋφαντουργικῶν βιοτεχνικῶν ἢ βιομηχανικῶν ἐπιχειρήσεων· ἔννοια ἄρθρου 3 ν. δ. 2238)1943 ὑπαγωγὴ εἰς τὴν διάταξιν ὄχι μόνον τῶν ἐπιχειρήσεων, τῶν ἀπασχολουμένων εἰς τὴν κλῶσιν, ἀλλὰ καὶ τῶν ἀπασχολουμένων εἰς ἄλλα στάδια τῆς παραγωγῆς τοῦ ὑφάσματος, βαφήν, φινίρισμα κλπ., ΑΠ 644 σ. 44.— Ἀσφάλισις εἰς τὸ Ταμεῖον· ὑπαγωγὴ ὑποχρεωτικῶς τοῦ ἐργατοτεχνικοῦ προσωπικοῦ τῶν πάσης φύσεως κλωστοϋφαντουργικῶν βιοτεχνικῶν ἢ βιομηχανικῶν ἐπιχειρήσεων ἔννοια τοιούτων ἐπιχειρήσεων· μὴ ὑπαγόμεναι ἐπιχειρήσεις, ΑΠ 21 σ. 1507.— Ἀσφάλισις· ἀναγνώρισις ἀναπηρίας ἠσφαλισμένου ὡς ὀφειλομένης εἰς ἐργατικὸν ἀτύχημα ὑπὸ τοῦ Ὀργανισμοῦ κυρίας ἀσφαλίσεως Ι.Κ.Α. ἀβέσμευτον Διοικητικοῦ Συμβουλίου ταῦ Ταμείου ἐκ τῶν τυχὸν ἐπὶ ἀσφαλιστικῶν θεμάτων πράξεων τοῦ Ι.Κ.Α. ἢ ἄλλων διοικητικῶν Ἀρχῶν, δυναμένου νὰ προβαίνῃ διὰ τῶν ἰδίων ὀργάνων αὐτοῦ εἰς τὰς σχετικὰς ἐξακριβώσεις· ἀναγκαία ὅμως εἰς τὴν περίπτωσιν ἡ πλήρης καὶ ἐμπεριστατωμένη αἰτιολογία τῆς τὰ ἀντίθετα δεχομένης ἀποφάσεως τοῦ ὀργάνου τοῦ Ταμείου, ΣΕ 2037 σ. 111.—Ὑποχρεωτικὴ ἀσφάλισις εἰς τὸ Ταμεῖον· μὴ καταβολὴ εἰσφορῶν καὶ ἔλλειψις ἐπαφῆς τοῦ ὑπαγομένου εἰς τὴν ἀσφάλισιν μετὰ τοῦ Ταμείου· ἔλλειψις δικαιώματος νὰ ζητήσῃ συνταξιοδότησιν, ΣΕ 181 σ. 484.—Ἀσφάλισις· μὴ καταβολὴ εἰσφορῶν ὑπὸ ἐργοδότου συνέπειαι· ἀνεπηρέαστον ὀξιώσεως ἠσφαλισμένου· ἔννοια ἄρθρων 12 § 1 καὶ 14 § 1 Κανονισμοῦ παροχῶν· πτώχευσις ἐργοδότου καὶ ἀσφάλισις, ΣΕ 386 σ. 487.—Ἀσφάλισις· συνταξιοδότησις δικαιοδόχων εἰς περίπτωσιν θανάτου συνταξιούχου· μετατροπὴ ἐπιδόματος ἀναπροσαρμογῆς εἰς σύνταξιν ἀναπηρίας· ἔννοια διατάξεων Κανονισμοῦ Παροχῶν, ΣΕ 3162 σ. 488.— Ἀσφάλισις εἰς τὸ Ταμεῖον· ἔκτασις ἐρεύνης ὑπὸ τῶν φορέων τῆς ἀσφαλίσεως περὶ τῶν στοιχείων τῆς ἀσφαλίσεως καὶ τῆς σπουδαίας καὶ εἰλικρινοῦς προθέσεως τῶν ἠσφαλισμένων ὅπως ἐργασθοῦν, ΣΕ 545 σ. 548 —Ἀσφάλισις· χρόνος κρίσεως συνταξιοδοτικοῦ δικαιώματος, ΣΕ 1073 σ. 740.

20. *Μεταλλευτῶν.* Ἀναγνώρισις ἡμερομισθίων μεταλλευτῶν κατ' ἄρθρον 7 § 7 ν.δ. 4104)1960· ἀγωγὴ κατὰ τῆς παρὰ τῇ ὁποίᾳ ἐπραγματοποιήθησαν τὰ ἡμερομίσθια ἐπιχειρήσεως μὴ λειτουργούσης ὅμως τῆς ἐπιχειρήσεως, εἴτε διότι διελύθη τὸ νομικὸν πρόσωπον αὐτῆς, εἴτε διότι ἐξέλιπον τὰ ἀσκοῦντα αὐτὴν φυσικὰ πρόσωπα, τότε, ὑπαρχόντων εἰδικῶν διαδόχων, πρέπει κατὰ τούτων νὰ στρέφηται ἡ ἀγωγὴ καὶ νὰ προσκαλῆται τὸ Ι.Κ.Α., ἵνα παρέμβῃ, μὴ ὑπαρχόντων ὅμως τοιούτων ἡ ἀγωγὴ δὲν ἀπευθύνεται καθ' ὡρισμένου ἐναγομένου, ἀλλ' ἀρκεῖ μόνη ἡ προσεπίκλησις πρὸς παρέμβασιν τοῦ Ι.Κ.Α.· δικαίωμα καὶ τῶν λατόμων, Π 24461 σ. 356.—Αὐτοδίκαια ἡ παρὰ τῷ τέως Ταμείῳ Μεταλλευτῶν ἀσφάλισις τῶν εἰς μεταλλευτικὰς ἐπιχειρήσεις ἐργαζομένων, μὴ ἐξαρτωμένη ἐκ τῆς τυπικῆς ἐγγραφῆς τούτων εἰς τὰ μητρῶα τοῦ Ταμείου· ἀναγνώρισις ἡμερομισθίων τῶν προσώπων τούτων κατὰ τὸ ν.δ.4104)1960 (ἄρθρον 7), Π. 1233 σ. 357.— Ἀσφάλισις εἰς τὸ συγχωνευθὲν πρὸς τὸ Ι.Κ.Α. Ταμεῖον Μεταλλευτῶν· ἀναγνώρισις πραγματοποιηθέντων ἡμερομισθίων μεταλλευτῶν, μὴ προαπαιτουμένης διὰ τὴν παροχὴν συντάξεως τῆς καταβολῆς τῶν οἰκείων εἰσφορῶν, ΑΠ 99 σ. 550.— Ἔννοια διατάξεως ἄρθρου 7 § 7 ν. 4104)1960 περὶ δυνατότητος ἀναγνωρίσεως πραγματοποιηθέντων κατὰ τὸ παρελθὸν ἀπεριορίστως χρόνου ἡμερομισθίων εἰς διαφόρους μεταλλευτικὰς ἐπιχειρήσεις, εἴτε διοικητικῶς διὰ τοῦ Ι.Κ.Α., εἴτε δικαστικῶς διὰ προσφυγῆς εἰς τὸν ἁρμόδιον Ἐργατοδίκην· κύριον διάδικον τὸ Ι.Κ.Α. ἐν τῇ δίκῃ, μὲ δικαίωμα αὐτοτελοῦς ἐφέσεως κατὰ τῆς βλαπτικῆς δι' αὐτὸ ἀποφάσεως τοῦ Ἐργατοδίκου, ΑΠ 150 σ. 621.—Παροχὴ κατ' ἄρθρον 7 ν.δ. 4104) 1960 εὐχερείας μόνον εἰς τοὺς ἠσφαλισμένους ἢ συνταξιούχους τοῦ Ταμείου Μεταλλευτῶν πρὸς ἀναγνώρισιν πραγματοποιηθέντων κατὰ τὸ παρελθὸν ἡμερομισθίων εἰς διαφόρους μεταλλευτικὰς ἐπιχειρήσεις, εἴτε διοικητικῶς, εἴτε δικαστικῶς, χωρὶς νὰ τροποποιηθοῦν αἱ διατάξεις αἱ ἀναφερόμεναι εἰς τὸν χρόνον ἐνάρξεως τῆς συντάξεως, ΑΠ 103 σ. 622.—Ἀπονομὴ συντάξεως γήρατος εἰς ἠσφαλισμένους τοῦ συγχωνευθέντος εἰς τὸ Ι.Κ.Α. Ταμείου Μεταλλευτῶν· καταβολὴ ἀναδρομικῶς, ΑΠ 100 σ. 1186.—Ἀπονομὴ ὑπὸ τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Ταμείου, ὡς συλλογικοῦ ὀργάνου διοικήσεως, τῶν συντάξεων τῶν παρ' αὐτῷ ἠσφαλισμένων· προϋπόθεσις διὰ τὴν ἀπονομὴν συντάξεως δι' ἀνικανότητα ἐκ φυματιώσεως· ἀκύρωσις διατάγματος περὶ ἀναστολῆς ἐπικουρικῆς ἀσφαλίσεως μισθωτῶν, ἀπασχοληθέντων εἰς τὰς Ἀρχὰς Κατοχῆς κατὰ τὴν διάρκειαν ἀπασχολήσεώς των, ΑΠ 248 σ. 1188.

Γερόντων καὶ Ἀνικάνων Ἐργατῶν Μετάλλου. Προϋπόθεσις συντάξεως παρὰ τοῦ Ἐπικουρικοῦ Ταμείου·

παράνομος απόφασις όργάνων τοῦ Ταμείου καὶ ἔλεγχος ὑπὸ τῶν τακτικῶν δικαστηρίων ἐπὶ ἀγωγῆς ἀποζημιώσεως κατ' ἄρθρα 105, 106 Εἰσαγωγικοῦ Ἀστικοῦ Κώδικος Νόμου· παραγραφὴ ἀξιώσεως παροχῶν κατὰ τὸν Κανονισμόν· ἔγερσις ἀγωγῆς μετὰ πάροδον πενταετίας ἀπὸ τῆς παρανόμου ἀπορρίψεως αἰτήσεως περὶ συνταξιοδοτήσεως, παρ' ὅτι ὁ ἠσφαλισμένος εἶχεν ἀναλάβει τὰς πρὸς τὸ Ταμεῖον καταβληθείσας ὑπὸ τούτου εἰσφορὰς· ἐνέργεια ὄχι ἀντίθετος πρὸς τὸ ἄρθρον 281 Α.Κ.· ἀκυρότης παραιτήσεως ἀπὸ τοῦ πρὸς σύνταξιν δικαιώματος κατ' ἄρθρα 3, 174 Α.Κ.· ἰσχυρισμὸς περὶ συντρέχοντος πταίσματος κατ' ἄρθρον 300 Α.Κ., ΑΠ 630 σ. 35.— Ἀσφάλισις εἰς τὸ Ταμεῖον Ἐξόδου· νομικὸν πρόσωπον δημοσίου δικαίου· ὑπαγόμενα εἰς τὴν ἀσφάλισιν πρόσωπα, ΑΠ 173 σ. 516.—Ἀσφάλισις εἰς Ἐπικουρικὸν Ταμεῖον Ἐξόδου· προϋπόθεσις δικαιώματος συντάξεως κατὰ Κανονισμὸν παροχῶν τοῦ Ταμείου· ἔννοια διατάξεων· θεμελιώδης ἀρχὴ κοινωνικῆς ἀσφαλίσεως, καθ' ἣν ἡ συνέχισις τῆς ἀσφαλιζομένης ἐργασίας καὶ ἡ συνεπεία ταύτης ἐξακολούθησις καταβολῆς τῶν εἰσφορῶν καὶ ἡ ἀναβολὴ τῆς συνταξιοδοτήσεως δὲν δύναται νὰ καταστήσωσι χείρονα τὴν θέσιν τοῦ ἠσφαλισμένου, ΣΕ 2929 σ. 172.—Ἀσφάλισις εἰς Ταμεῖον Ἐξόδου· ἀσφαλιζόμενα ὑποχρεωτικῶς πρόσωπα· ἀσφάλισις τῶν ἐν Ἀθήναις καὶ Πειραιεῖ ἐργαζομένων ἐργατῶν καὶ ὑπαλλήλων τῶν ἐργοστασίων μηχανουργίας, λιθητοποιΐας, χυτηρίων καὶ μεταλλουργικῶν ἐν γένει ἐργοστασίων καὶ τῶν ἐργατῶν μετάλλου, τῶν ἐργαζομένων εἰς βιομηχανικὰ ἐργοστάσια καὶ βιοτεχνικὰ ἐργαστήρια, τῶν κατὰ κύριον λόγον ἀπασχολουμένων εἰς ἐπεξεργασίαν καὶ μετασχηματισμὸν μετάλλου, πλὴν τῶν φανοποιῶν καὶ ὑδραυλικῶν ἐργαστηρίων· ἀσφάλισις ἐργατῶν μετάλλου, ΣΕ 2930 σ. 234.—Εἴσπραξις εἰσφορῶν πρὸς Ταμεῖον Ἐξόδου Γερόντων καὶ Ἀνικάνων Ἐργατῶν Μετάλλου κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ νόμου περὶ εἰσπράξεως δημοσίων ἐσόδων ἀνακοπὴ ἐκ τοῦ ἄρθρου 235 Πολ. Δικονομίας· παράλληλος αὐτῶ προσφυγή, καθιστῶσα ἀπαράδεκτον τὴν αἴτησιν ἀκυρώσεως ἐνώπιον τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας, ΣΕ 3151 σ. 298.—Ἐπικουρικὸν Ταμεῖον Ἐξόδου Γερόντων καὶ Ἀνικάνων Ἐργατῶν Μετάλλου, ΑΠ 131 σ. 735.—Ἀσφαλιστικαὶ εἰσφοραὶ πρὸς τὸ Ἐπικουρικὸν Ταμεῖον Ἐργατῶν Μετάλλου· ἀντισυνταγματικὴ ἡ ἀναδρομικὴ πέραν τοῦ ἔτους, κρινομένου ὡς εὐλόγου, ἐπιβολὴ ἀσφαλιστικῶν εἰσφορῶν, ΑΠ Ὁλ. 507 σ. 1485.

21. *Ναυτικῶν Πρακτόρων καὶ Ὑπαλλήλων.* Ἀπαλλαγὴ διὰ τοῦ ἄρθρου 2 ἀ. ν. 580)1945 ἐφεξῆς τῶν παρά τινι κλαδικῷ Ταμείῳ κλαδικῆς ἀσφαλίσεως ἠσφαλισμένων πάσης ὑποχρεώσεως ἐπικουρικῆς ἀσφαλίσεως εἰς ἕτερον Ταμεῖον Ἐπικουρικῆς Ἀσφαλίσεως, μὴ στερουμένων ὅμως τοῦ δικαιώματος ὅπως ἀσφαλισθῶσιν ἐπικουρικῶς εἰς πλείονα Ταμεῖα, ἐφ' ὅσον δηλώσουσιν ὅτι ἀναλαμβάνουν τὰς ὑπὸ τῶν κειμένων διατάξεων ὁριζομένας εἰσφορὰς ἐργοδότου καὶ ἠσφαλισμένου· ἀσφάλισις προσωπικοῦ Ταμείου Ἀσφαλίσεως Ναυτικῶν Πρακτόρων καὶ Ὑπαλλήλων ἐπικουρικῶς καὶ εἰς τὸ Τ.Ε.Α.Π.Ο.Κ.Α.· ἔννοια διατάξεων, ΣΕ 2107 σ. 42.—Ἀσφάλισις εἰς Ταμεῖον Ἀσφαλίσεως· ἐπικουρικὴ ἀσφάλισις εἰς τὸ ἀνωτέρω Ταμεῖον τοῦ παρ' αὐτῷ προσωπικοῦ, τοῦ ὑπαγομένου εἰς τὴν κυρίαν ἀσφάλισιν τοῦ Ι.Κ.Α.· ὑπαγωγὴ καὶ εἰς τὸ Ταμεῖον Ἐπικουρικῆς Ἀσφαλίσεως Προσωπικοῦ Ὀργανισμῶν Κοινωνικῆς Ἀσφαλίσεως, ΣΕ 3171 σ. 495. — Δημιουργία πραγματικῆς καταστάσεως τυπικῆς ἀσφαλίσεως· ἀσφάλισις εἰς Ταμεῖον Ἀσφαλίσεως Ναυτικῶν Πρακτόρων καὶ Ὑπαλλήλων, ΣΕ 2941 σ. 231.

22. *Ὀργανισμοῦ Ἐλέγχου τῶν δι' Αὐτοκινήτων Συγκοινωνιῶν καὶ Ὑπαλλήλων Γραφείων Κ.Τ.Ε.Λ.* Ταμεῖον Ἐπικουρικῆς Ἀσφαλίσεως Προσωπικοῦ· ἐξαγορὰ κατὰ τὴν πρώτην δεκαετίαν ἀπὸ τῆς ἱδρύσεως τοῦ Ταμείου παρὰ τῶν ἠσφαλισμένων αὐτοῦ καὶ τῶν μελῶν οἰκογενείας, τυγχανόντων συντάξεως ἐντὸς τοῦ ἀνωτέρω χρονικοῦ διαστήματος παρ' Ὀργανισμοῦ κυρίας ἀσφαλίσεως, προϋπηρεσίας αὐτῶν· ἔννοια σχετικῆς διατάξεως Κανονισμοῦ παροχῶν τοῦ Ταμείου, ΣΕ 55 σ. 233. — Ἀσφάλισις εἰς τὸ Ταμεῖον· αὔξησις τῶν παρεχομένων ὑπὸ τούτου συντάξεων· ἔννοια ὑπ' ἀριθ. 57200)1957 ὑ. ἀ.· δυνατὴ ἀνάκλησις παρανόμως χορηγουμένων περιοδικῶν παροχῶν διὰ τὸν ἐφεξῆς χρόνον· ἀσυγχώρητον ἀνακλήσεως ὑπὸ ὡρισμένας προϋποθέσεις, ὁσάκις τοῦτ' ἔστιν ἀποδεικνύεται, ὅτι ὑπὲρ τοῦ διοικουμένου, ἐν καλῇ πίστει τελοῦντος, ἔχει δημιουργηθῇ ὡρισμένη κατάστασις, ἐκ τῆς ὁποίας δὲν δύναται οὗτος εὐχερῶς νὰ ἀναπροσαρμοσθῇ, ΣΕ 3153 σ. 493.

23. *Ὀργανισμοῦ Τηλεπικοινωνιῶν Ἑλλάδος.* Ταμεῖον Ἀσφαλίσεως Προσωπικοῦ· νομικὸν πρόσωπον δημοσίου δικαίου· ἀδέσμευτον τούτου ὑπὸ διαιτητικῶν ἀποφάσεων 25)1960 περὶ μισθοῦ λογιστῶν καὶ 2)1961 περὶ μισθοῦ προσωπικοῦ Γραφείων, ὡς μὴ ἀσκοῦντος ἐπιχείρησιν, Π 24245 σ. 288, Εἰσαγ. σ. 287.

24. *Ὀργανισμῶν Κοινωνικῆς Ἀσφαλίσεως.* Ἀσφάλισις προσωπικοῦ Ταμείου Ἀσφαλίσεως Ναυτικῶν Πρακτόρων καὶ Ὑπαλλήλων ἐπικουρικῶς καὶ εἰς τὸ Τ.Ε.Α.Π.Ο.Κ.Α.· ἔννοια διατάξεων, ΣΕ 2107 σ. 42. — Ἀσφάλισις εἰς Ταμεῖον Ἐπικουρικῆς Ἀσφαλίσεως Προσωπικοῦ· μὴ ὑπαγωγὴ εἰς τοῦτο μονίμων ἰατρῶν τοῦ Ι.Κ.Α., ἤτοι τῶν κατεχόντων ὀργανικὴν θέσιν μονίμου θεραπευτοῦ τοῦ Ι.Κ.Α. θέσις μονίμων ἰατρῶν τοῦ Ι.Κ.Α.· συνταγματικὴ ἡ διάφορος μεταχείρισις τούτων ἀπὸ τῆς τῶν λοιπῶν ἰατρῶν τοῦ Ι.Κ.Α., ΣΕ 2932 σ. 171. — Ἀσφάλισις εἰς Ταμεῖον Ἐπικουρικῆς Ἀσφαλίσεως Προσωπικοῦ· ἀσφάλισις ἐλεγκτῶν ἰατρῶν τοῦ Ι.Κ.Α.· βασικὴ προϋπόθεσις διὰ τὴν ὑπαγωγήν τινος εἰς τὴν ἐπικουρικὴν ἀσφάλισιν τοῦ ἀνωτέρω Ταμείου ἡ παροχὴ ὑπηρεσιῶν εἰς τὸν ἐργοδότην του κατὰ κυρίαν ἀπασχόλησιν, ΣΕ 1959 σ. 1315.—Ἀσφάλισις εἰς Ταμεῖον Ἐπικουρικῆς Ἀσφαλίσεως Προσωπικοῦ· ἀπονομὴ βοηθήματος, ποσὸν αὐτοῦ καὶ ὑπολογισμός· ἔννοια μισθοῦ· περίπτωσις πω-

λητοῦ ἐνσήμων Τ.Ε.Β.Ε., ἀμειβομένου ἐπὶ ποσοστοῖς· ὑπολογισμὸς τοῦ βοηθήματος ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ μέσου ὅρου τῶν ποσοστῶν τῶν τελευταίων πρὸ τῆς ἀποχωρήσεως τοῦ ἐνδιαφερομένου ἐκ τῆς ὑπηρεσίας του δώδεκα μηνῶν, ΣΕ 49 σ. 490.—Ὑπαγωγὴ καὶ τῶν πωλητῶν ἐνσήμων Τ.Ε.Β.Ε. εἰς τὴν ἀσφάλισιν τοῦ Τ.Ε.Α.Π.Ο.Κ.Α.· ἔλλειψις ἀναδρομικῆς ἰσχύος τῆς ὑπ' ἀριθ. 84651)1962 ἀποφάσεως Ὑπουργοῦ Ἐργασίας ὡς κανονιστικῆς καὶ ἀνεφάρμοστον οὕτω αὐτῆς ἐπὶ ἀσφαλιστικῆς παροχῆς, διεπομένης ὑπὸ τοῦ κανονιστικοῦ καθεστῶτος, ὑπὸ τὸ κράτος τοῦ ὁποίου ἐπῆλθεν ὁ ἀσφαλιστικὸς κίνδυνος, ΣΕ 3180 σ. 491.—Ὑπαγωγὴ εἰς τὸ Ταμεῖον Ἐπικουρικῆς Ἀσφαλίσεως Προσωπικοῦ Ὀργανισμῶν Κοινωνικῆς Ἀσφαλίσεως ὑποχρεωτικῶς τοῦ παρὰ τῷ Ι.Κ.Α. ἀσφαλιζομένου προσωπικοῦ τῶν Ὀργανισμῶν Κοινωνικῆς Ἀσφαλίσεως, δικαιοδοσίας Ὑπουργείου Ἐργασίας· ἀπαλλαγὴ διὰ τοῦ ἀ.ν. 580)1945 τῶν παρὰ τινι κλαδικῷ Ταμείῳ Ἐπικουρικῆς Κοινωνικῆς Ἀσφαλίσεως ὑποχρεωτικῶς ἠσφαλισμένων πάσης ὑποχρεώσεως καὶ ἐπικουρικῆς ἀσφαλίσεως εἰς ἕτερον Ταμεῖον, μὴ στερουμένου ὅμως τοῦ δικαιώματος ὅπως ἀσφαλισθῶσιν ἐπικουρικῶς εἰς πλείονα τοιαῦτα Ταμεῖα, ἐφ' ὅσον δηλώσουν ὅτι ἀναλαμβάνουν τὰς εἰσφοράς, ΣΕ 3171 σ. 495.—Ρύθμισις τῶν τῆς ἀσφαλιστικῆς σχέσεως ὑπὸ κανόνων δημοσίας τάξεως· ἀσφάλισις εἰς Τ.Ε.Α.Π.Ο.Κ.Α., ΣΕ 548 σ. 548.—Παράλειψις κλήσεως μελῶν τινων τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου· ἀκύρωσις πράξεως ταύτου διὰ μὴ νόμιμον σύνθεσιν, ΣΕ 481 σ. 418.

5. *Σταφιδικοῦ Ὀργανισμοῦ.* Ὁρισμὸς μελῶν Διοικητικοῦ Συμβουλίου Ταμείου Ἀσφαλίσεως Προσωπικοῦ Αὐτονόμου Σταφιδικοῦ Ὀργανισμοῦ ἐπὶ θητείᾳ δυνατῇ ὑπὸ τοῦ Ὑπουργοῦ ἀντικατάστασις μελῶν τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς θητείας αὐτῶν, ἐφ' ὅσον θὰ συνέτρεχον πρὸς τοῦτο σοβαροὶ λόγοι, ἀναγόμενοι εἰς τὴν ἐξασφάλισιν τῆς ὁμαλῆς λειτουργίας, περὶ τῶν ὁποίων ὅμως πρέπει νὰ διαλαμβάνῃ ἡ σχετικὴ ὑπουργικὴ ἀπόφασις, εἰδικῶς αἰτιολογουμένη, ΣΕ 105 σ. 483.

16. *Τραπεζῶν.* Ἀσφάλισις εἰς Ταμεῖον Συντάξεων Προσωπικοῦ Τραπέζης Ἀθηνῶν· ἐπέλευσις κατὰ γενικὴν ἀρχὴν τοῦ ἀσφαλιστικοῦ δικαίου ἀσφαλιστικῆς περιπτώσεως ἅμα τῷ θανάτῳ τοῦ ἐξ οὗ ἔλκουσι τὰ συνταξιοδοτικὰ τῶν δικαιώματα ἀμέσως ἠσφαλισμένου ἢ συνταξιούχου· ἔννοια ἰσχύοντος κατὰ τὸν χρόνον θανάτου Καταστατικοῦ τοῦ Ταμείου σειρὰ προτεραιότητος μελῶν οἰκογενείας ἐν τῇ ἀπολήψει τῆς ἀσφαλιστικῆς παροχῆς, ΣΕ 2044 σ. 40.—Ὑπαγωγὴ εἰς ἀσφάλισιν τοῦ Ταμείου Συντάξεων Προσωπικοῦ πρώην Τραπέζης Ἀθηνῶν αὐτοδικαίως τῶν προσλαμβανομένων ὑπαλλήλων τῆς Τραπέζης Ἀθηνῶν, τῶν μὴ ὑπερβάντων τὸ 40ὸν ἔτος τῆς ἡλικίας των, μόνης ἐκ τοῦ Καταστατικοῦ ἀπαιτουμένης προϋποθέσεως ὅπως ὁ ἀσφαλιστὲς κατὰ τὸν χρόνον τῆς προσλήψεώς του μὴ ἔχῃ συμπληρώσει τὸ 40ὸν ἔτος τῆς ἡλικίας του, μὴ ἀπαιτουμένης ἐγγραφῆς τοῦ μισθωτοῦ εἰς τὸ μητρῷον τοῦ Ταμείου, μὴ δυναμένης ἐξ ἄλλου τῆς μὴ καταβολῆς ὑπὸ τοῦ ἠσφαλισμένου τῶν πρὸς τὸ Ταμεῖον εἰσφορῶν νὰ ἀποστερήσῃ τὸν ἠσφαλισμένον τῶν δικαιωμάτων του, ἐπιφυλασσομένης μόνον ὑπὲρ τοῦ Ταμείου τῆς ἐφαρμογῆς τοῦ ἄρθρου 281 Α.Κ., ΑΠ 776 σ. 1.8.—Ἀλληλοβοηθητικὸν Περιθάλψεως Συλλόγου Ὑπαλλήλων Τραπέζης Ἑλλάδος· μισθοδοσία ἰατρῶν, Π 42 σ. 292.

27. *Τσιμέντων Ἑταιρειῶν.* Ἀσφάλισις εἰς Ταμεῖον Ἐπικουρικῆς Ἀσφαλίσεως Ὑπαλληλικοῦ καὶ Ὑπηρετικοῦ Προσωπικοῦ Ἑταιρειῶν Τσιμέντων· προσαύξησις μηνιαίως συντάξεως, ἐὰν προσωπικῶς ὁ δικαιοῦχος ἠσφαλισμένος εὑρίσκεται εἰς κατάστασιν ἀπολύτου καὶ διαρκοῦς ἀναπηρίας, ἀπαιτούσης συνεχῆ ἐπίβλεψιν καὶ βοήθειαν ἑτέρου προσώπου· ἔννοια διατάξεως Κανονισμοῦ παροχῶν τοῦ Ταμείου· συνδρομὴ προϋποθέσεως ἀπολύτου καὶ διαρκοῦς ἀναπηρίας ἀποκλειστικῶς καὶ μόνον κατὰ τὸν χρόνον τοῦ ἀσφαλιστικοῦ κινδύνου, συνεπείᾳ τοῦ ὁποίου ἐχώρησεν ἡ συνταξιοδότησις τοῦ ἠσφαλισμένου, τῆς τυχὸν ἐπιγενομένης τοῦ χρόνου τούτου ἀναπηρίας μὴ παρεχούσης δικαίωμα ἐπὶ τὴν ἀναγνώρισιν καὶ ἀπόληψιν τῆς προσαυξήσεως, ΣΕ 2033 σ. 43.

28. *Τυπογράφων.* Διακριτικὴ ἐξουσία διοικήσεως πρὸς ρύθμισιν συντάξεων κατ' ἐφαρμογὴν παρασχεθείσης εἰς αὐτὴν κανονιστικῆς ἁρμοδιότητος· ἀσφάλισις εἰς Ταμεῖον Ἀσφαλίσεως Τυπογράφων καὶ Μισθωτῶν Γραφικῶν Τεχνῶν, ΣΕ 1054 σ. 874.

29. *Ὑποδηματεργατῶν.* Ἀσφάλισις εἰς Ταμεῖον Ἐπικουρικῆς Ἀσφαλίσεως· δικαίωμα συντάξεως λόγῳ ἀναπηρίας τῶν ἠσφαλισμένων, τῶν διακοπτόντων τὴν ἄσκησιν τῆς ἀσφαλιστέας παρὰ τῷ Ταμείῳ ἐργασίας, ἐφ' ὅσον ἐδικαιώθησαν ἐκ τοῦ Ι.Κ.Α. συντάξεως λόγῳ ἀναπηρίας κατὰ τὸν Κανονισμὸν παροχῶν τοῦ Ταμείου· παραγραφὴ τοῦ δικαιώματος ἐπὶ τῆς παροχῆς μετὰ τὴν παρέλευσιν τριετίας ἀπὸ τῆς γενέσεώς του· ἔναρξις ἀποσβεστικῆς προθεσμίας πρὸς ἀναγνώρισιν τοῦ συνταξιοδοτικοῦ δικαιώματος ἀφ' ἧς ὁ ἠσφαλισμένος κρίνεται ἐκ νέου ἀνάπηρος λόγῳ ἐπιδεινώσεως τῆς καταστάσεως τῆς ὑγείας του, ἰατρικῶς βεβαιουμένης μετὰ τὴν διακοπὴν τῆς συντάξεως, βελτιώσεως τῆς ὑγείας του, ΣΕ 388 σ. 496.—Ἀσφάλισις εἰς Ταμεῖον Ἐπικουρικῆς Ἀσφαλίσεως· ἔναρξις τοῦ πρὸς σύνταξιν δικαιώματος· ἀπόδειξις ἡλικίας ἠσφαλισμένου, ΑΠ 130 σ. 995.

30. *Φαρμακευτικῶν Ἐργασιῶν.* Ἀσφάλισις εἰς Ταμεῖον Ἐπικουρικῆς Ἀσφαλίσεως Ὑπαλλήλων· ἀναστολὴ τοῦ πρὸς ἀπόληψιν συντάξεως δικαιώματος παντὸς συνταξιούχου τοῦ Ταμείου, ἐάν καὶ ἐφ' ὅσον ὁ συνταξιοῦχος ἐργάζεται ἐν συνεταιρισμῷ μετὰ φαρμακείου, φαρμακαποθήκης ἢ οἱασδήποτε φαρμακευτικῆς ἐπιχειρήσεως, ἀσχέτως ἀποκερδαινομένων ποσῶν· νόμιμος ἡ ἔκδοσις τῆς διατάξεως κατὰ τὴν διαδικασίαν ἄρθρου 59 ἀ.ν. 11)11 Νοεμβρίου 1935 περὶ Ὀργανισμοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας· ἀνεπίτρεπτον δι' αὐτῆς καταλύ-

σεως αὐτοῦ ταύτου τοῦ ἀναγνωρισθέντος συνταξιοδοτικοῦ δικαιώματος ἢ καὶ μεταβολῆς τῶν ὅρων τῆς ἐνασκήσεως αὐτοῦ, ΣΕ 2936 σ. 233.

Τεκμαρτά ἡμερομίσθια. Βλ. λ. ***Κοινωνικαὶ Ἀσφαλίσεις*** (παράγρ. 4).

Τεκμήριον. Νομιμότητος διοικητικῶν πράξεων, Π 1678 σ. 1112.—Ἀμάχητον ἐκδόσεως ἢ μὴ δόσεως δρκου, Π 637 σ. 154.—Συμφωνίας περὶ μισθοῦ ἐπὶ ἐργασίας παρεχομένης κατὰ τὰς συνήθεις περιστάσεις μόνον ἐπὶ μισθῷ· ἀπόδειξις τῆς πραγματικῆς βάσεως τοῦ τεκμηρίου ὑπὸ τοῦ ἐπικαλουμένου, ΑΠ 361 σ. 977.

Τέλη καθαριότητος. Ἀνάθεσις εἰς Δ.Ε.Η. τῆς εἰσπράξεως τελῶν καθαριότητος καὶ φωτισμοῦ Δήμων καὶ Κοινοτήτων καὶ δικαιώματα εἰσπρακτόρων, ΑΠ 447 σ. 1373.

Τεχνικαὶ ἐργασίαι. Βλ. λ. ***Ἔργα, Οἰκοδομικαὶ ἐργασίαι · Οἰκοδόμοι.***

Τεχνικοὶ ὑπάλληλοι. Ὑπουργείων, Λιμενικῶν Ταμείων· ἐπίβλεμμα μελέτης καὶ ἐκτελέσεως ἔργων· ἀπαλλαγὴ τούτου κρατήσεως ἢ εἰσφορῶν· ἔννοια οὐχὶ καὶ κρατήσεως ἢ εἰσφορᾶς ὑπὲρ Ἀσφαλιστικοῦ Ταμείου, ΑΠ 188 σ. 868.

Τηλεπικοινωνιῶν Ὀργανισμός. Παροχὴ εἰς καθαρῶς χειριστικὸν προσωπικὸν τῶν αὐτοτελῶν τηλεγραφείων καὶ ὑπεραστικῶν κέντρων Ἀθηνῶν, Θεσσαλονίκης καὶ Πατρῶν τοῦ Ο.Τ.Ε., καθὼς καὶ εἰς τὸ χειριζόμενον τὰς μηχανὰς ἐκδόσεως λογαριασμῶν τοῦ λογιστηρίου μηνιαίου χειριστικοῦ ἐπιδόματος· παροχὴ ἐπίσης ἐπιδόματος ἀποδόσεως εἰς τὸ τεχνικὸν προσωπικόν· δικαίωμα τοῦ δι' ἀνικανότητα ἕνεκα νόσου ἀπολυομένου προσωπικοῦ τοῦ Ο.Τ.Ε. πρὸς λῆψιν τῆς ὑπὸ τοῦ νόμου περὶ καταγγελίας συμβάσεως ἐργασίας ἰδιωτικῶν ὑπαλλήλων ὁριζομένης ἀποζημιώσεως· ὑπολογισμὸς ἀποζημιώσεως· ἔννοια τακτικῶν ἀποδοχῶν· περίπτωσις ἀποχῆς ὑπαλλήλου ἐκ τῆς ἐργασίας λόγῳ ἀσθενείας καὶ ὑπολογισμὸς ἀποζημιώσεως ν. 2112)1920, Π 22396 σ. 223.—Ἀνώνυμος Ἑταιρεία ὁ Ὀργανισμὸς Τηλεπικοινωνιῶν Ἑλλάδος, ἀνήκουσα εἰς τὸ Κράτος καὶ ὑποκειμένη εἰς πάσας τὰς περὶ Ἀνωνύμων Ἑταιρειῶν διατάξεις, ἐξαιρέσει τῶν ἄλλως ἐν τῷ ν.δ. 1049)1949 ρυθμιζομένων περιπτώσεων· ἐκπροσώπησις ἐπὶ δικαστηρίου καὶ ἐξώδικος· ὑπαγωγὴ τοῦ προσωπικοῦ εἰς Γενικὸν Κανονισμὸν Προσωπικοῦ· χρόνος καὶ ὧραι ἐργασίας προσωπικοῦ· περίπτωσις νυκτοφύλακος, ΑΠ 96 σ. 870.—Προαγωγαὶ προσωπικοῦ· ἐνέργεια προαγωγῶν ὑπὸ Συμβουλίου τοῦ Γενικοῦ Κανονισμοῦ, τυγχάνοντος ἀνεξαρτήτου τῆς ἐργοδοτρίας συλλογικοῦ ὀργάνου, μὴ ὑποκειμένης δὲ τῆς κρίσεως αὐτοῦ εἰς τὸν δικαστικὸν ἔλεγχον· ἀναπλήρωσις κατ' ἀνάγκην ὑπὸ τοῦ Δικαστοῦ, ὅταν δὲν ἔχῃ ἐξενεχθῇ τοιαύτη ἕνεκα παρανόμου ἢ ἀντισυμβατικῆς πράξεως ἢ παραλείψεως· στοιχεῖα πρὸς ἐπίκλησιν ὑπὸ τοῦ μισθωτοῦ· ἰσχυρισμὸς περὶ καταχρηστικῆς ἀσκήσεως δικαιώματος μισθωτοῦ, ΑΠ 220 σ. 1242.—Πρόσληψις ὡς νυκτοφύλακος τοῦ Ο.Τ.Ε. καὶ παροχὴ κατὰ τὰς ἡμίσεις ἐργασίμους ἡμέρας ἑκάστου μηνὸς ὑπηρεσίας θυρωροῦ ἡμέρας· ἄσκησις ὑπὸ τοῦ μισθωτοῦ ἀγωγῆς ἐπικαλουμένης τὰν Εἰδικὰν Κανονισμὸν ὡρῶν ἐργασίας καὶ ἀναπαύσεως τοῦ προσωπικοῦ τοῦ Ο.Τ.Ε. ὑπὲρ τὰ ἐκ καλῆς πίστεως καὶ τῶν χρηστῶν ἠθῶν καὶ τοῦ οἰκονομικοῦ καὶ κοινωνικοῦ δικαιώματος ὅρια τοῦ ἄρθρου 28 Α.Κ., ὑπὸ τὰς ἀποδειχθείσας περιστάσεις, ΑΠ 323 σ. 1244.—Ἐὰν ὑποχρεοῦται ὁ Ο.Τ.Ε. εἰς καταβολὴν τῶν δυνάμει τῶν β.δ. 815)1962 καὶ 625)1964 τεθεσπισμένων ὑπὲρ τοῦ Λογαριασμοῦ Ἀδείων Φορτοεκφορτωτῶν πόρων, ἐφ' ὅσον διὰ τὰς φορτοεκφορτώσεις ὑλικῶν κλπ. αὐτοῦ χρησιμοποιεῖ ἐργάτας φορτοεκφορτωτάς, Γν. Σ. σ. 1252.—Ἀνεφάρμοστον διαιτητικῶν ἀποφάσεων 25)1960 περὶ μισθοῦ λογιστῶν καὶ 2)1961 περὶ μισθοῦ προσωπικοῦ Γραφείων ἐπὶ τοῦ Ταμείου Ἀσφαλίσεως Προσωπικοῦ τοῦ Ο.Τ.Ε., Π 24245 σ. 288.

Τιμαριθμικὴ διαπίστωσις ἡμερομισθίων. Εἰς δημόσια ἔργα· ἔννοια σχετικῶν διατάξεων κατάργησις διὰ ν. 3239)1955 πάσης ἀντικειμένης εἰς αὐτὸν διατάξεως, Π 3239 σ. 729, Π 42 σ. 730.

Τιμολόγια. Βλ. λ. ***Φορτοεκφορτωταί.***

Τόκος. Ἐπὶ ἐπιστροφῆς ἀχρεωστήτως εἰσπραχθεισῶν εἰσφορῶν κατ' ἄρθρον 27, παράγραφος 8, ἀ.ν. 1846)1951 περὶ Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων· ἀπὸ πότε ὀφείλεται· ἐφαρμογὴ ἄρθρου 27, παράγραφος 8, εἴτε ἐξ ὁλοκλήρου ἀχρεωστήτως κατεβλήθησαν αἱ εἰσφοραί, εἴτε ἐν μέρει, καὶ ἀνεξαρτήτως ἂν τὸ Ι.Κ.Α. ἐπεδίωξεν ἢ μὴ τὴν εἴσπραξιν εἰσφορῶν, ΑΠ 451 σ. 1505.

Τόπος. Ἁρμοδιότης κατὰ τόπον διοικητικῆς Ἀρχῆς· ἁρμοδιότης διαιτητικῶν δικαστηρίων· ἐξαίρεσις τοῦ κανόνος, ΣΕ 2006 σ. 983.—Ἐργατικὸν ἀτύχημα καθ' ὁδὸν πρὸς τὸν τόπον ἐργασίας, ΣΕ 1953 σ. 1050.

Τουρισμός. Πρόσληψις ὑπὸ Διοικητικοῦ Συμβουλίου Σχολῆς Τουριστικῶν Ἐπαγγελμάτων προσωπικοῦ ἐπὶ συμβάσει ἐργασίας ἰδιωτικοῦ δικαίου· καθορισμὸς τῶν τῆς προσλήψεως, μισθοδοσίας κλπ. δι' εἰδικῶν Κανονισμῶν, συνταττομένων ὑπὸ τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τῆς Σχολῆς καὶ ἐγκρινομένων ὑπὸ τοῦ Ὑπουργοῦ Προεδρίας τῆς Κυβερνήσεως καὶ δημοσιευομένων εἰς Ἐφημερίδα Κυβερνήσεως· ἔλλειψις πρὸ τῆς 30.11.1960 εἰδικοῦ ὡραρίου ἐργασίας τοῦ ἐπὶ συμβάσει ἐργασίας ἰδιωτικοῦ δικαίου προσωπικοῦ Γραφείων τῆς Σχολῆς· ἐφαρμογὴ ἐπὶ τούτου τοῦ θώρου τοῦ ἄρθρου 18 Π.Δ. 8.4.1932· ἀρχὴ ἴσης μεταχειρίσεως μισθωτῶν· ἐφαρμογὴ ἀπὸ 30.11.1960 ὡραρίου ἐργασίας τῶν δημοσίων ὑπαλλήλων, Π 24794 σ. 225.—Ποῖοι χαρακτηρίζονται ὡς τουριστικοὶ τόποι δι' ἐφαρμογὴν τῆς παραγράφου 2 τοῦ ἄρθρου 1 ν.δ. 4435)1964, Γν. Σ. σ. 883.

Τουριστικῶν Ἐπαγγελμάτων Σχολή. Βλ. λ. ***Τουρισμός.***

Τράπεζαι. *1. Γενικά.* Τιμητικὴ προαγωγὴ πολεμιστῶν καὶ ἐθνικῶν ὀργανώσεων· περίπτωσις δικηγόρου παρέχοντος νομικὰς ὑπηρεσίας εἰς Τράπεζαν, Ε 1822 σ. 101.—Ἐκμίσθωσις ὑπὸ συνταξιούχων Δημοσίου ἐξ ἰδίας ὑπηρε-

σίας ἢ ἐξ ἰδίου παθήματος τῆς ἐργασίας των εἰς νομικὰ πρόσωπα δημοσίου δικαίου καὶ Τραπέζας ἐν γένει· ἔννοια μηνιαίων ἀποδοχῶν, ΑΠ 246 σ. 990.—Τοποθέτησις εἰς νομικὰ πρόσωπα δημοσίου δικαίου καὶ Τραπέζας ἐνὸς πολεμιστοῦ δικηγόρου εἰς ἕκαστον, Π 2962 σ. 1425.

2. **Ἀγροτική**. Ἀναγκαστικὸς διορισμὸς δικηγόρου πολεμιστοῦ εἰς Ἀγροτικὴν Τράπεζαν· ἔννοια διατάξεως ἄρθρου 3 § 3 ἀ.ν. 1836)1951, Π 2962 σ. 1426.

3. **Ἐθνικὴ Ἀθηνῶν**. Συμβάσεις Ἐθνικῆς Τραπέζης Ἑλλάδος καὶ Τραπέζης Ἀθηνῶν μετὰ τοῦ προσωπικοῦ πρὸ τῆς συγχωνεύσεως αὐτῶν παύσεις ἰσχύος καὶ ἀκύρου οὔσης ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τοῦ κυροῦντος τὸν Ὀργανισμὸν τῆς Ἐθνικῆς Τραπέζης Ἀθηνῶν β.δ. 17)26.9.1953 πάσης συμβάσεως ἢ συμφωνίας μεταξὺ οἱασδήποτε τῶν συγχωνευθεισῶν Τραπεζῶν καὶ ἀποχωρησάντων πρὸ τῆς συγχωνεύσεως ὑπαλλήλων, διὰ τῆς ὁποίας ἔχει συμφωνηθῇ ἢ καθορισθῇ οἱασδήποτε παροχὴ εἴτε ὑπὸ μορφὴν διαφορᾶς μεταξὺ συντάξεως καὶ ἀποδοχῶν τῶν ἐν ἐνεργείᾳ ὁμοιοβάθμων των, εἴτε ὑπὸ ἄλλην τινὰ μορφὴν ὑποχρεώσεως τῆς Τραπέζης· ἀποχώρησις διὰ λόγους ὑγείας, ΑΠ 236 σ.1241.—Ἀσφάλισις εἰς Ταμεῖον Συντάξεων Προσωπικοῦ Τραπέζης Ἀθηνῶν· ἐπέλευσις ἀσφαλιστικῆς περιπτώσεως ἅμα τῷ θανάτῳ τοῦ ἐξ οὗ ἕλκουσι τὰ συνταξιοδοτικὰ των δικαιώματα ἀμέσως ἠσφαλισμένου ἢ συνταξιούχου· ἔννοια ἰσχύοντος κατὰ τὸν χρόνον θανάτου Καταστατικοῦ τοῦ Ταμείου· σειρὰ προτεραιότητος μελῶν οἰκογενείας ἐν τῇ ἀπολήψει τῆς ἀσφαλιστικῆς παροχῆς, ΣΕ 2044 σ. 40.

4. **Ἑλλάδος**. Εὐδόκιμος ὑπαλλήλου Τραπέζης τῆς Ἑλλάδος διὰ προαγωγὴν μισθοῦ· ὑπαγωγὴ τοῦ χαρακτηρισμοῦ τῆς ὑπηρεσίας ὡς εὐδοκίμου ἢ μὴ εἰς τὴν δικαίαν κρίσιν τοῦ Διοικητοῦ τῆς Τραπέζης· κρίσις Δικαστηρίου συμφώνως πρὸς τὸ ἄρθρον 371 Α.Κ.· ἔννοια τούτου, ΑΠ 17 σ. 350.—Εὐδόκιμος ὑπηρεσία ὑπαλλήλων Τραπέζης Ἑλλάδος διὰ προαγωγὴν μισθοῦ· ἐφαρμογὴ διατάξεων προϊσχυσάντος τοῦ Α.Κ. δικαίου κατ' ἄρθρον 24 Εἰσαγ. Α.Κ. νόμου· παροχὴ κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἧττον ἀόριστος· τρόπος συμπληρώσεως· δικαία κρίσις· δυνατὴ ἀναφορὰ τῆς ἀοριστίας τῆς παροχῆς τόσον εἰς τὸ ἀντικείμενον, ὅσον καὶ εἰς πάντα ἄλλον ὅρον περιοριστικὸν αὐτῆς, ΑΠ 18 σ. 413.—Χορήγησις εἰς ὑπαλλήλους Τραπέζης Ἑλλάδος, ὑπηρετοῦντας εἰς τὸν αὐτὸν βαθμὸν προαυξήσεως μισθοῦ κατὰ τὸν Ὀργανισμὸν Ἐσωτερικῆς Ὑπηρεσίας τῆς Τραπέζης· κρίσις δικαστηρίου κατ' ἄρθρον 371 Α.Κ., ἐὰν ἡ κρίσις τοῦ Διοικητοῦ τῆς Τραπέζης δὲν εἶναι δικαία ἢ βραδύνῃ, ὡς ὑποκειμένης ἀορίστου παροχῆς καὶ ὄχι ἐνοχῆς ὑπὸ ἐξουσιαστικὴν αἵρεσιν, ΑΠ 278 σ. 1121.—Ἀλληλοβοηθητικὸν Ταμεῖον Περιθάλψεως Συλλόγου Ὑπαλλήλων Τραπέζης Ἑλλάδος· μισθοδοσία ἰατρῶν, Π 42 σ. 292.

Τροφή. Βλ. καὶ λ. ***Παροχαὶ εἰς εἶδος***. Ἀποζημίωσις ἐξ ἐργατικοῦ ἀτυχήματος· ἰδιαιτέρα τροφή, Π 379 σ. 397.

Τσιμέντων Βιομηχανίαι. Βλ. καὶ λ. ***Ταμεῖα***. Παροχὴ ἐπιδόματος ἀνθυγιεινῆς ἐργασίας εἰς ἐργάτας βιομηχανίας τσιμέντων· ἔννοια ὑπ' ἀριθ. 48993)1951 ὑπουργικῆς ἀποφάσεως· ἀνεφάρμοστον ἐπὶ προσωπικοῦ ἐπιχειρήσεως λατομείων καὶ μεταλλείων, ἀνεξαρτήτως ἂν ταῦτα ἀνήκουν εἰς τὸν ἰδιοκτήτην ἐργοστασίου τσιμέντων, ΑΠ 244 σ. 987.

Τύπος. Ἀπόφασις 34)1964 Δ.Δ.Δ.Δ. Ἀθηνῶν περὶ ὅρων ἐργασίας καὶ ὁμοιβῆς συντακτῶν ἡμερησίων ἐφημερίδων Ἀθηνῶν· ἐγκυρος ἡ ὑπουργικὴ ἀπόφασις 107750)1964, δι' ἧς ἀνεκλήθη ἡ ἐγκρίνασα μετὰ τροποποιήσεων τὴν διαιτητικὴν ἀπόφασιν ὑπ' ἀριθ. 97039)1964 ἀπόφασις τῶν Ὑπουργῶν Συντονισμοῦ καὶ Ἐργασίας· νόμιμος ἡ σύνθεσις τοῦ Δ.Δ.Δ.Δ. Ἀθηνῶν· ἐπαγγελματικαὶ ὀργανώσεις νόμου 3239)1955· τοιαῦται καὶ αἱ διὰ νόμου συσταθεῖσαι Ἑνώσεις Ἰδιοκτητῶν Ἐφημερίδων καὶ Συντακτῶν Ἐφημερίδων· δημοσιογραφικὸν ἐπάγγελμα· ἔννοια ἄρθρου 14 § 6 τοῦ Συντάγματος· δὲν ἀποκλείει ρύθμισιν ὅρων ἐργασίας καὶ ὁμοιβῆς κατὰ τὴν διαδικασίαν τοῦ νόμου 3239)1955· νόμιμος ἡ ἔκδοσις τῆς διαιτητικῆς ἀποφάσεως, μὴ ἀποκλειομένη ἐκ τῆς ὑπάρξεως τῶν διαιτητικῶν ἀποφάσεων 10)1964 καὶ 28)1963, αἵτινες δὲν εἶναι ὁμοιοεπαγγελματικαὶ· ἐξηρτημένη ἐργασία εἰδησεογράφων (ρεπόρτερς)· ἔννοια διατάξεως περὶ μεγαλυτέρων μισθῶν· ἄδεια· οἰκογενειακὰ ἐπιδόματα καὶ ν.δ. 3868)1958· ἔναρξις ἰσχύος τῆς διαιτητικῆς ἀποφάσεως· ἀκυρότης ὅρου περὶ καταβολῆς αὐξήσεων εἰς δόσεις, ΣΕ 1048 σ. 520, Εἰσαγ. σ. 519.—Χορήγησις ὑπὸ ἀποφάσεως 34)1964 Δ.Δ.Δ.Δ. Ἀθηνῶν εἰς συντάκτας ἐφημερίδων ἀδείας ὑπαλλήλων Ἀνωνύμων Ἑταιρειῶν· δὲν ἀντίκειται εἰς τὰς διατάξεις τοῦ ἀ.ν. 539)1945, οὔτε εἰς τὸ ἄρθρον 3 τοῦ Συντάγματος· μὴ ἀναγκαία εἰδικὴ αἰτιολόγησις, ΣΕ 1048 σ. 520, πρβλ. Εἰσαγ. σ. 520.—Θέσπισις δι' ἀποφάσεως 34)1964 Δ.Δ.Δ.Δ. Ἀθηνῶν ἐπιδόματος ὑπὲρ ἀρχισυντακτῶν, διευθυντῶν συντάξεως καὶ συντακτῶν ὕλης· αἰτιολόγησις ταύτης ἀφ' ἑαυτῆς λόγῳ τῆς μείζονος σημασίας τῆς ἐργασίας αὐτῶν· μὴ ἀναγκαία εἰδικὴ αἰτιολογία, ΣΕ 1048 σ. 520.

Τυφλοί. Συνταξιοδότησις τυφλῶν, ἠσφαλισμένων Ι.Κ.Α., Ἔγκ. σ. 923.

Υ

Ὑγειονομικαὶ ἐπιτροπαί. Βλ. λ. ***Κοινωνικαὶ Ἀσφαλίσεις***.

Ὑγιεινὴ ἐργαζομένων. Βλ. τὰ σχετικὰ θέματα εἰς τὰς οἰκείας λέξεις, ***Ἄδεια μισθωτῶν***, ***Ἀνάπαυσις***, ***Ἑορταί***, ***Ἐπαγγέλματα***, ***Ἐργασίας σύμβασις*** (παράγρ. 10), ***Ἐργατικὰ ἀτυχήματα***, ***Κυριακή***, ***Ὧραι ἐργασίας***.

Ὑδάτων Ἑταιρεία. Μισθὸς προσωπικοῦ· λῆψις ὑπ' ὄψιν διὰ τὴν κρίσιν ἐὰν ἡ ὑπὸ τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τῆς Ἑταιρείας κατὰ τὸν Κανονισμὸν καὶ τὰς ἐπακολουθησάσας εἰδικὰς συλλογικὰς συμβάσεις ἐργασίας καὶ διαιτητι-

κάς άποφάσεις ρύθμισις τοῦ μισθολογίου τῶν ὑπαλλήλων της εἶναι εὐνοϊκωτέρα καὶ συνεπῶς ἐπικρατεστέρα τῆς τῶν διαιτητικῶν ἀποφάσεων 2)1961 καὶ 28)1963 περὶ ἀποδοχῶν προσωπικοῦ Γραφείων, τῆς ρυθμίσεως ταύτης λαμβανομένης ἐν τῷ συνόλῳ της· παραπομπὴ τοῦ ζητήματος εἰς τὴν Ὁλομέλειαν τοῦ Ἀρείου Πάγου, ΑΠ 377 σ. 1372.—Ἀπόλυσις ἐκτάκτου προσωπικοῦ· ἐφαρμογὴ κατ' ἄρθρον 5 τοῦ Κανονισμοῦ τῆς διαδικασίας ἀπολύσεως τοῦ διὰ τῶν φύλλων ποιότητος ὡς ἀνεπαρκοῦς χαρακτηριζομένου προσωπικοῦ· ἀπόλυσις τοῦ ἐκτάκτου προσωπικοῦ ὑπὸ τῆς Διευθύνσεως τῆς Ἑταιρείας, τηρουμένων τῶν διατάξεων τῶν γενικῶν νόμων περὶ καταγγελίας τῆς συμβάσεως ἐργασίας, ΑΠ 375 σ. 1371.

Ὑδραυλικὰ ἔργα. Βλ. λ. *Ἔργα*.

Ὑδραυλικὰ ἐργαστήρια. Μὴ ὑπαγωγὴ εἰς ἀσφάλισιν Ταμείου Ἐξόδου Γερόντων καὶ Ἀνικάνων Ἐργατῶν Μετάλλου, ΣΕ 2930 σ. 234.

Ὑδραυλικοί. Ἀνεφάρμοστον συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας ἀπὸ 27.6.1957 ἐργατοτεχνιτῶν οἰκοδόμων ἐπὶ τεχνιτῶν ὑδραυλικῶν· ρύθμισις περὶ αὐτῶν ὑπὸ μεταγενεστέρας ἀπὸ 11.12.1958 συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας, ΑΠ 724 σ. 218, ΑΠ 305 σ. 1369.

Ὑδροθεραπευτικὸν προσωπικόν. Βλ. λ. *Δουτρά*.

Ὑπαιτιότης. Βλ. λ. *Ἀδικοπραξία*, *Ἀμέλεια*, *Δόλος*, *Ἐργατικὰ ἀτυχήματα*, *Ποινὴ*. Τιμητικὴ προαγωγὴ μελῶν ὀργανώσεων ἐθνικῆς ἀντιστάσεως· ὑπαιτιότης ἐργοδότου δι' ἔλλειψιν συμφώνου γνώμης τοῦ Ὑπηρεσιακοῦ Συμβουλίου· συνέπειαι, ΑΠ 403 σ. 1048.

Ὑπαλληλικὸς Κῶδιξ. Παροχὴ ἐργασίας εἰς Ο.Δι Σ.Υ.· ἀνεφάρμοστον ἄρθρου 50 Κώδικος Δημοσίων Ὑπαλλήλων περὶ ὡρῶν ἐργασίας, ἐφαρμοζομένου διὰ τοὺς ἔχοντας τὴν ἰδιότητα τοῦ δημοσίου ὑπαλλήλου, Π 26 σ. 468.—Ἀνεφάρμοστον Ὑπαλληλικοῦ Κώδικος ἐπὶ τῶν διὰ σχέσεως ἰδιωτικοῦ δικαίου συνδεομένων μετὰ νομικῶν προσώπων δημοσίου δικαίου, Εἰσαγ. σ. 468.—Ἔννοια ἄρθρου 18 § 9 β.δ. 23.12.1955 περὶ ἐφαρμογῆς τοῦ Ὑπαλληλικοῦ Κώδικος ἐπὶ τῶν ὑπαλλήλων νομικῶν προσώπων δημοσίου δικαίου, ὡς πρὸς τὴν ἀποζημίωσιν τῶν ἀπολυομένων, Π 2836 σ. 476.—Παραίτησις ἐκ τῆς ὑπηρεσίας· ὑποχρεωτικὴ διὰ τὸ νομικὸν πρόσωπον καὶ συνεπαγομένη τὴν αὐτοδίκαιον λύσιν τῆς ὑπαλληλικῆς σχέσεως, ἐν περιπτώσει ἀπράκτου παρελεύσεως τῆς ὑπὸ τοῦ νόμου ὁριζομένης τριμήνου προθεσμίας (ἄρθρον 181 § 2 Ὑπαλληλικοῦ Κώδικος· ἰσχυρισμὸς περὶ πλάνης ὑπαλλήλου ἐν τῇ δηλώσει περὶ παραιτήσεως, ΑΠ 95 σ. 542.—Ἐπέκτασις Ὑπαλληλικοῦ Κώδικος ἐπὶ ὑπαλλήλων νομικῶν προσώπων δημοσίου δικαίου· ἔννοια ἄρθρου 18 § 9 ἐδ. γ' τοῦ ἀπὸ 13.12.1955 β. δ)τος· ὑπαγωγὴ μόνον τῶν διὰ σχέσεως δημοσίου δικαίου συνδεομένων καὶ ὄχι τῶν διὰ σχέσεως ἰδιωτικοῦ δικαίου, δικαιουμένων τῆς ἀποζημιώσεως τοῦ ν. 3198)1955, ΑΠ 216 σ. 674.—Ἐφαρμογὴ ἐπὶ ὑπαλλήλων Ν.Π.Δ.Δ. διάρθρωσις εἰς κλάδους καὶ καθορισμὸς τῆς κατηγορίας ἑκάστου κλάδου καὶ βαθμοῦ τῶν κατὰ τὴν 31 Δεκεμβρίου 1955 ὑφισταμένων τακτικῶν θέσεων ὑπαλλήλων νομικῶν προσώπων δημοσίου δικαίου· ἔννοια διαρθρώσεως· θέσεις τακτικῶν ὑπαλλήλων Πατριωτικοῦ Ἱδρύματος Κοινωνικῆς Προνοίας καὶ Ἀντιλήψεως (Π.Ι.Κ.Π.Α.), ΑΠ 319 σ. 1240.—Χορήγησις ἀναρρωτικῆς ἀδείας ἀπουσίας μετὰ πλήρων ἀποδοχῶν κατ' ἄρθρον 79, παράγραφοι 1 καὶ 2, νόμου 1811)1951, τοῦ ὁποίου ἡ ἰσχὺς ἐπεξετάθη καὶ ἐπὶ τῶν ὑπαλλήλων τῶν Ν.Π.Δ.Δ., εἰς τὸν συμπληρώσαντα τριετῆ πραγματικὴν ὑπηρεσίαν τακτικὸν ὑπάλληλον· λύσις τῆς συμβάσεως μόνον ἀπὸ τῆς ἀπολύσεως τοῦ ὑπαλλήλου διὰ σωματικὴν ἢ πνευματικὴν ἀνικανότητα καὶ παῦσις τῆς ἐπὶ τοῦ μισθοῦ ἀξιώσεως τοῦ ὑπαλλήλου· διατήρησις ἀκεραίων τῶν ἐπὶ τοῦ μισθοῦ του δικαιωμάτων τοῦ ὑπαλλήλου καὶ μετὰ τὴν λῆξιν τῆς ἀναρρωτικῆς ἀδείας, ἐνόσῳ ἀδυνατεῖ νὰ παράσχῃ περαιτέρω τὰς ὑπηρεσίας του ἀνυπαιτίως, ἤτοι ἕνεκα πλήρους σωματικῆς ἀνικανότητος, ΑΠ 189 σ. 866.—Ἀνεπίτρεπτον διορισμοῦ μέλους Διοικητικοῦ Συμβουλίου Ἀσφαλιστικοῦ Ταμείου, τακτικοῦ ἢ ἀναπληρωτικοῦ, τοῦ καταδικασθέντος ἢ διὰ τελεσιδίκου βουλεύματος παραπεμφθέντος ἐπί τινι τῶν ἐν ἄρθρῳ 18 τοῦ Ὑπαλληλικοῦ Κώδικος ἀδικημάτων· ἐξουσιοδότησις Ὑπουργοῦ Ἐργασίας δι' ἀνασύνθεσιν Διοικητικῶν Συμβουλίων Ὀργανισμῶν Κοινωνικῆς Πολιτικῆς κατὰ νόμον 4346)1964· ἀτροποποίητον τῶν καθοριζουσῶν κωλύματα διορισμοῦ διατάξεων, ΣΕ 2100 σ. 1236.

Ὑπάλληλοι δημόσιοι. Δικαίωμα μερίσματος ἐκ τοῦ Μετοχικοῦ Ταμείου Πολιτικῶν Ὑπαλλήλων τῶν δικαιουμένων συντάξεως ἐκ τοῦ Δημοσίου Ταμείου ἐγγάμων θηλέων δημοσίων ὑπαλλήλων· προϋπόθεσις ἡ ἐπὶ δεκαπενταετίαν κατ' ἐλάχιστον ὅριον συμμετοχὴ εἰς τὴν ἀσφάλισιν τοῦ Ταμείου· ὑπολογισμὸς τοῦ χρόνου, ΣΕ 2890 σ. 173.—Ἐφαρμογὴ ὡραρίου δημοσίων ὑπαλλήλων ἀπὸ 30.11.1960 ἐπὶ τοῦ ἰδιωτικοῦ δικαίου προσωπικοῦ Γραφείων τῆς Σχολῆς Τουριστικῶν Ἐπαγγελμάτων, Π 24796 σ. 225.—Ἀμισθοὶ δημόσιοι ὑπάλληλοι οἱ συμβολαιογράφοι, Εἰσαγ. σ. 271.—Ἐφαρμογὴ β.δ. 551)1963 περὶ ἐπιδόματος ἀδείας, Ἐγκ. σ. 360.—Ἀποζημίωσις δι' ἀπόλυσιν ἰατροῦ ἀπὸ κατεχομένης ἑτέρας θέσεως· δευτέρα θέσις δημοσίου ὑπαλλήλου ἢ Ν.Π.Δ.Δ.· ἔλλειψις περιορισμοῦ ὡς πρὸς τὴν δευτέραν θέσιν, ἐν παροχῇ τῆς ὁποίας ὑπὸ δημοσίου ὑπαλλήλου (καὶ ὑπὸ ὑπαλλήλου νομικῶν προσώπων δημοσίου δικαίου) λαμβάνεται ἐκ τῆς ἴσσονος μισθοδατουμένης τὸ 1)3 τοῦ βασικοῦ μισθοῦ κατὰ τὸ ἄρθρον 54 Ὑπαλληλικοῦ Κώδικος καὶ νόμου 2276)1952, ἐὰν ἡ νομίμως κατεχομένη δευτέρα θέσις εἶναι ἰδιωτική, ΑΠ 313 σ. 858.—Ἐπιδόματα τεχνικῶν ὑπαλλήλων· παροχὴ εἰς μονίμους ὑπαλλήλους ἁπάντων τῶν Ὑπουργείων, διπλωματούχους Ἀνωτάτων Σχολῶν Ἐθνικοῦ Μετσοβίου Πολυτεχνείου ἢ ἰσοτίμων τῆς ἀλλοδαπῆς ἐπιδόματος μελέτης καὶ ἐκτελέσεως ἔργων· ἀπαλλαγὴ τοῦ ἐπιδόματος τῶν ὑπὲρ τοῦ Δημοσίου καὶ ὑπὲρ τρίτων κρατήσεων καὶ εἰσφορῶν, πλὴν τοῦ φόρου

καθαρᾶς προσόδου· λῆψις ὑπὸ τεχνικῶν ὑπαλλήλων Λιμενικῶν Ταμείων τῶν ἀποδοχῶν, τῶν ἀντιστοίχων κατὰ βαθμὸν καὶ κλάδον τεχνικῶν ὑπαλλήλων τοῦ Ὑπουργείου Συγκοινωνιῶν καὶ Δημοσίων Ἔργων· ἔννοια ἀπαλλαγῆς ἀπὸ πάσης ὑπὲρ τρίτου κρατήσεως ἢ εἰσφορᾶς, μὴ ἀφορώσης τῆς διατάξεως εἰς τὰς κρατήσεις ἢ εἰσφοράς, ὑπὲρ Ἀσφαλιστικοῦ Ταμείου, ΑΠ 188 σ. 868.— Λύξήσεις μισθοῦ δημοσίων ὑπαλλήλων καὶ ὑπαλλήλων νομικῶν προσώπων δημοσίου δικαίου· παροχὴ ὁδηγιῶν διὰ τὴν ἐφαρμογὴν τοῦ ὑπ' ἀριθ. 208)1965 β. δ)τος, Ἔγκ. σ. 929.—Παροχὴ ὁδηγιῶν, ἀφορωσῶν τοὺς ὅρους καὶ προϋποθέσεις καταβολῆς τοῦ παγίου ὑπερωριακοῦ ἐπιδόματος (ἄρθρον 4 β.δ. 208)1965), τοῦ ἐπιδόματος ὑπερωριακῆς ἐργασίας τοῦ προσωπικοῦ τῆς Γραμματείας τῶν δικαστηρίων κλπ., Ἔγκ. σ. 932.—Πειθαρχικὴ δίωξις κατ' ἄρθρον 132 Ὑπαλληλικοῦ Κώδικος· περιστατικὰ συνιστῶντα τὰ κατ' ἄρθρον 132 πειθαρχικὸν παράπτωμα· δυνητικὴ κατ' ἄρθρον 15 § 1 τοῦ ἀπὸ 23)31 Δεκεμβρίου 1955 β δ)τος περὶ ἐφαρμογῆς τοῦ Ὑπαλληλικοῦ Κώδικος ἐπὶ ὑπαλλήλων νομικῶν προσώπων δημοσίου δικαίου προκειμένης πειθαρχικῆς διώξεως ὑπαλλήλου αὐτῶν, ἡ ἀνάκρισις ἐνεργουμένη ἀσάκις τὰ ὑπάρχοντα στοιχεῖα κρίνονται ὑπὸ τοῦ οἰκείου πειθαρχικοῦ ὀργάνου ἀνεπαρκῆ· δικαίωμα τοῦ ὑπαλλήλου πρὸ τῆς ἀπολογίας αὐτοῦ πρὸς γνῶσιν τῆς σχηματισθείσης δικογραφίας, ΣΕ 479 σ. 421.— Λύσις σχέσεως ὑπαλλήλου διὰ σωματικὴν ἢ πνευματικὴν ἀνεπάρκειαν καὶ δικαίωμα μισθοῦ χορηγήσεως ἀναρρωτικῆς ἀδείας ἀπουσίας μετὰ πλήρων ἀποδοχῶν κατ' ἄρθρον 79 §§ 1 καὶ 2 ν. 1811)1951, τοῦ ὁποίου ἡ ἰσχὺς ἐπεξετάθη καὶ ἐπὶ τῶν ὑπαλλήλων τῶν Ν.Π.Δ.Δ., εἰς τὸν συμπληρώσαντα τριετῆ πραγματικὴν ὑπηρεσίαν τακτικὸν ὑπάλληλον· λύσις τῆς συμβάσεως μόνον ἀπὸ τῆς ἀπολύσεως τοῦ ὑπαλλήλου διὰ σωματικὴν ἢ πνευματικὴν ἀνικανότητα καὶ παῦσις τῆς ἐπὶ τοῦ μισθοῦ ἀξιώσεως τοῦ ὑπαλλήλου· διατήρησις ἀνεραίων τῶν ἐπὶ τοῦ μισθοῦ δικαιωμάτων τοῦ ὑπαλλήλου καὶ μετὰ τὴν λῆξιν τῆς ἀναρρωτικῆς ἀδείας, ἐνόσῳ ἀδυνατεῖ νὰ παράσχῃ περαιτέρω τὰς ὑπηρεσίας του ἀνυπαιτίως, ἤτοι ἕνεκα πλήρους σωματικῆς ἀνικανότητος, ΑΠ 189 σ. 866.— Νομοθέτησις ὑπὸ τῶν ἐπὶ τῆς ἐχθρικῆς κατοχῆς Ἑλληνικῶν Κυβερνήσεων· δικαίωμα τούτων εἰς ἔκδοσιν νομοθετημάτων καὶ συντακτικοῦ ἔτι περιεχομένου, ὥστε νὰ μὴ ὑποχωρῇ ἡ ἰσχὺς αὐτῶν ἐκ τῆς ἀντιθέσεως των πρὸς τὰς διατάξεις τοῦ ἰσχύοντος τότε Συντάγματος· ἐξουσία νομάρχου Ἔβρου πρὸς διορισμὸν ὑπαλλήλων ἀρμοδιότητος πάντων τῶν πολιτικῶν Ὑπουργείων καὶ συνεπῶς καὶ τοῦ Ὑπουργείου Δικαιοσύνης, ΑΠ 472 σ. 1431.— Μισθωτοὶ Δημοσίου, συνδεόμενοι διὰ σχέσεως ἰδιωτικοῦ δικαίου· σχετικὰ θέματα· ἀναγκαστικὴ πρόσληψις πολεμιστῶν κλπ. Βλ. εἰς λ. **Δημόσιον, Στρατεύσεις** (παράγρ. Β'). Πρόσληψις ἐκτάκτων ἡμερομισθίων ὑπαλλήλων ὑπὸ Ὑπουργοῦ Δικαιοσύνης κατὰ ν. 3680)1957· σύνδεσις αὐτῶν μετὰ τοῦ Δημοσίου διὰ σχέσεως δημοσίου δικαίου· μὴ ὑπαγωγὴ διαφορῶν εἰς ἐργατικὴν διαδικασίαν· παραπομπὴ ἀγωγῆς εἰς ἀρμόδιον δικαστήριον· δυνατὸς ὁ διορισμὸς ἐκτάκτων ὑπαλλήλων καὶ εἰς τακτικὰς ὑπηρεσίας, ἐφ' ὅσον τὸν διορισμὸν αὐτῶν ἐπιτρέπει ὁ νόμος, μὴ μεταβαλλομένης τῆς σχέσεως εἰς τοιαύτην ἰδιωτικοῦ δικαίου ἐν ἀκυρότητι τυχὸν τοῦ διορισμοῦ, ΑΠ 780 σ. 274.—Ἔννοια ν. δ)τος 4193)1961 περὶ τακτοποιήσεως ἐκτάκτου προσωπικοῦ Δημοσίων Ὑπηρεσιῶν κλπ.· ἔλλειψις ὑποχρεώσεως τοῦ ὑπηρετοῦντος κατὰ τὸ ἄρθρον 1 τοῦ ν. δ)τος εἰς ὑποβολὴν αἰτήσεως πρὸς κατάληψιν τῶν διὰ β. δ)γμάτων συνιστωμένων τακτικῶν θέσεων, οὐδὲ ἀπάλυσις ἅμα τῷ περιορισμῷ τοῦ ἀριθμοῦ μὴ τακτικοῦ προσωπικοῦ· κατάργησις τῶν κατεχομένων μὴ τακτικῶν θέσεων εἰς περίπτωσιν μὴ ὑποβολῆς ὑπὸ τῶν ἐνδιαφερομένων αἰτήσεως μονιμοποιήσεως, αὐτοδικαίως μόνον ἀπὸ τοῦ διορισμοῦ ὑπαλλήλου εἰς τὰς τακτικὰς θέσεις ἐξακολούθησις μέχρι τοῦ χρόνου τούτου τῆς ἐργασιακῆς σχέσεως τοῦ ἐκτάκτου προσωπικοῦ, ΑΠ 279 σ. 1184.—Δημόσιος ὑπάλληλος, παρέχων παρέργως ὑπηρεσίας εἰς ἰδιώτην· ἔλλειψις δικαιώματος ἀποζημιώσεως ἐκ τοῦ νόμου 2112)1920, Εἰσαγ. σ. 802.—Ὑπαγωγὴ εἰς ἀσφάλισιν Ι.Κ.Α. τῶν ἐκτάκτων ἢ προσωρινῶν ὑπαλλήλων τοῦ Δημοσίου, ἤτοι καὶ τῶν διορισθέντων κατ' ἐφαρμογὴν τοῦ ν. δ)τος 1114)1949 προσωρινῶν ἐκπαιδευτικῶν λειτουργῶν, καίπερ μὴ παρεχόντων ἐξηρτημένην ἐργασίαν, συνδεομένων δὲ μετ' ἐκείνου διὰ σχέσεως δημοσίου δικαίου, ἐφ' ὅσον χρόνον ὑπηρετοῦσιν ὡς τοιοῦτοι (ἔκτακτοι ἢ προσωρινοὶ ὑπάλληλοι)· ἐξαίρεσις τῆς ἀσφαλίσεως ἀφ' ἧς διὰ τῆς μονιμοποιήσεως των ἀποκτήσωσι τὸ πρὸς σύνταξιν δικαίωμα κατὰ τοὺς ὅρους τοῦ νόμου 1846)1951, ὅτε καὶ γεννᾶται ὑποχρέωσις τοῦ Ι.Κ.Α., ὅπως καταβάλῃ εἰς τὸ Δημόσιον τὰς διὰ λογαριασμοῦ τῶν οὕτω συνταξιοδοτουμένων καταβληθείσας εἰς αὐτὸ εἰσφορὰς αὐτῶν· ἔννοια σχετικῶν διατάξεων, ΑΠ 161 σ. 876.—Ἀργίαι Δημοσίων Ὑπηρεσιῶν καὶ δικαίωμα μισθοῦ τῶν ἐπὶ σχέσει ἰδιωτικοῦ δικαίου ἀπασχολουμένων μισθωτῶν, Γν. Σ. σ. 1062.— Ἀναγνώρισις ὡς χρόνου ἀσφαλίσεως παρὰ τῷ Ι.Κ.Α. τῆς δημοσίας ὑπηρεσίας κατ' ἄρθρον 85 ά. ν. 1854)1951· ἀναγκαῖον δι' ἐφαρμογὴν ὅπως ὁ ἐνδιαφερόμενος ἔχῃ διατελέσει ἠσφαλισμένος τοῦ Ι.Κ.Α. πρὸ τῆς εἰσόδου του εἰς Δημοσίαν Ὑπηρεσίαν, ΣΕ 191 σ. 425.

Ὑπάλληλοι δημοτικοὶ - κοινοτικοί. Βλ. λ. **Δῆμοι - Κοινότητες.**

Ὑπάλληλοι ἰδιωτικοί. Ἔννοια ἰδιωτικοῦ ὑπαλλήλου, ΑΠ 775 σ. 217, Π 2836 σ. 476, ΑΠ 174 σ. 867, ΑΠ 240 σ. 1044, ΝΖ σ. 1064, ΑΠ 317 σ. 1174, Π 38 σ. 1289, ΑΠ 444 σ. 1504.—Θεώρησις ὡς ἰδιωτικοῦ ὑπαλλήλου τοῦ κατὰ κύριον ἐπάγγελμα ἀπασχολουμένου ἐπ' ἀντιμισθίᾳ, ἀνεξαρτήτως τρόπου πληρωμῆς, εἰς ὑπηρεσίαν ἰδιωτικοῦ καταστήματος, γραφείου ἢ ἐν γένει ἐπιχειρήσεως ἢ οἱασδήποτε ἐργασίας καὶ παρέχοντος ἐργασίαν ἀποκλει-

στικῶς ἢ κατὰ κύριον χαρακτῆρα μὴ σωματικήν· ἔννοια, ΑΠ 174 σ. 867, ΑΠ 294 σ. 1122, ΑΠ 444 σ. 1504.—Ἀντικειμενικὰ κριτήρια διὰ τὸν χαρακτηρισμὸν ἐκτὸς τῶν περιπτώσεων, καθ' ἃς προσεδόθη ἡ ἰδιότης τοῦ ὑπαλλήλου ἢ ἐργάτου ὑπὸ τοῦ νόμου, Π 38 σ. 1289. — Πρόσδοσις τῆς ἰδιότητος τοῦ μισθωτοῦ, ὡς ἰδιωτικοῦ ὑπαλλήλου, εἰς τὸν ἀσκοῦντα ἐργασίαν προεχόντως πνευματικήν· περίπτωσις μισθωτοῦ (χειριστοῦ γεωτρυπάνου) ἐκτελοῦντος ἐργασίαν, ἀπαιτοῦσαν κατὰ τὴν καινὴν πεῖραν ὄχι μόνον καταβολὴν μυικῆς δυνάμεως, ἢ ἁπλῶς τεχνικὰς γνώσεις, ἀλλ' ἐξιδιασμένην ἐμπειρίαν, συνδεδυασμένην πρὸς εἰδικὴν θεωρητικὴν μόρφωσιν πρὸς ἀπόκτησιν μηχανικῶν γνώσεων, πρὸς δὲ πρωτοβουλίαν καὶ εὐθύνην ἐν τῇ ἐκτελέσει τῆς ἐργασίας· χαρακτηρισμὸς ὡς ὑπαλλήλου, ΑΠ 775 σ. 217. —Ἔννοια ὅρου «μισθωτὸς» κατὰ ν. 765)1943, ΑΠ 784 σ. 268, Π 13 σ. 538.— Ἰδιωτικοὶ ὑπάλληλοι οἱ ὑπάλληλοι συμβολαιογραφείου, ἀδιαφόρως τοῦ ὅτι οἱ συμβολαιογράφοι εἶναι ἄμισθοι δημόσιοι ὑπάλληλοι, Εἰσαγ. σ. 271. —Παροχὴ ὑπὸ μισθωτοῦ ὑπηρεσιῶν πρὸς πλείονας ἐργοδότας· ὑπαλληλικὴ ἰδιότης καὶ ἐφαρμογὴ νόμου 2112)1920, ΑΠ 318 σ. 803.— Ἀπασχόλησις μισθωτοῦ διὰ χαρακτηρισμὸν αὐτοῦ ὡς ἰδιωτικοῦ ὑπαλλήλου· κύριον ἐπάγγελμα· ὑπάλληλος νομικοῦ προσώπου δημοσίου δικαίου, ἀπασχολούμενος παρέργως εἰς ἄλλην ἐργασίαν, ΝΖ σ. 1064.—Ἔννοια ἰδιωτικοῦ ὑπαλλήλου ἀπολαύοντος τῆς προστασίας τοῦ νόμου 2112)1920 ἀπασχόλησις κατὰ κύριον ἐπάγγελμα καὶ ὄχι παροχὴ ὑπηρεσίας παρέργως καὶ ἐπ' εὐκαιρίᾳ μόνον· ἰσχυρισμὸς μισθωτοῦ περὶ καταχρηστικῆς ἀσκήσεως δικαιώματος ἀπολύσεως, ΑΠ 321 σ. 1169.—Ὑπαλληλικὴ ἰδιότης ἠλεκτροσυγκολλητῶν κατ' ἄρθρον 1 § 1 ν. δ)τος 3763)1957· συνυπολογισμὸς καὶ τῆς προηγουμένης τοῦ νόμου πρὸς ὑπηρεσίας αὐτῶν ὡς ἐργατῶν διὰ τὸ μέγεθος τῆς ἀδείας, Π 12389 σ. 1114. — Ἐργασία, κατὰ τὴν ὁποίαν προέχει τὸ σωματικὸν στοιχεῖον· χαρακτηρισμὸς μισθωτοῦ ὡς ἐργάτου κατ' ἄρθρον 1 ν. δ)τος 2655)1953, ΑΠ 240 σ. 1044.—Ἔννοια ἐργάτου· πρόσληψις ὡς γεωργικοῦ ἐργάτου, χρησιμοποιουμένου ἀργότερον ὡς ἀρχιεργάτου, ἐπιβλέποντος ἐργάτας· χαρακτηρισμὸς ἐργασίας κυρίως σωματικῆς, μὴ ἀπολαύοντος οὕτω τοῦ μισθωτοῦ τῆς ὑπὸ τοῦ νόμου 2112)1920 παρεχομένης εἰς τοὺς ἰδιωτικοὺς ὑπαλλήλους προστασίας, ΑΠ 174 σ. 867.—Περίπτωσις μισθωτοῦ, παρέχοντος ἐργασίαν ἀρχιτεχνίτου· ἔλλειψις ἰδιότητος ἰδιωτικοῦ ὑπαλλήλου, ΑΠ 317 σ. 1173.—Ἔννοια ἰδιωτικοῦ ὑπαλλήλου κατὰ ν.δ. 2655)1953· περίπτωσις ἐπιβλέψεως κανονικῆς λειτουργίας μηχανήματος καὶ καθοδηγήσεως ἐργατῶν κλπ., ΑΠ 444 σ. 1504. — Ζυγιστὴς καπνοῦ· χαρακτηρισμὸς ὡς ἐργάτου, ΑΠ 294 σ. 1122.—Δεδικασμένον ἐξ ὁριστικῶν καὶ τελεσιδίκων ἀποφάσεων περὶ τῆς ὑπαλληλικῆς ἰδιότητος τοῦ μισθωτοῦ· ὑποχρέωσις ἐκ τούτου καταβολῆς τῆς ὡς ὑπαλλήλου ὀφειλομένης ἀποζημιώσεως νόμου 2112)1920, Π 6298 σ. 18.—Δικαίωμα ἀναιρέσεως κατ' ἀποφάσεως δικαστηρίου δεχθέντος ὅτι ὁ μισθωτὸς ἔχει τὴν ἰδιότητα τοῦ ἰδιωτικοῦ ὑπαλλήλου καὶ ὄχι τοῦ ἐργάτου, προκύπτοντος δεδικασμένου, θέτοντος εἰς κίνδυνον τὰ συμφέροντα τοῦ ἀναιρεσείοντος, ὡς συνεπαγομένου ὑποχρέωσιν συμπληρώσεως τῆς ἐλλιπῶς καταβληθείσης ἀποζημιώσεως, ΑΠ 240 σ. 1044.—Ἰδιότης ὡς μισθωτοῦ (ἐργάτου ἢ ὑπαλλήλου), παρέχοντος ἐξηρτημένην ἐργασίαν, ὡς προϋπόθεσις παροχῆς ἐργατικῆς κατοικίας, ΣΕ 2897 σ. 107. —Προϋπηρεσία μεταταγέντων εἰς τὴν κατηγορίαν ὑπαλλήλου ἐκ τῆς ὑπηρεσίας ἐργάτου, δι' ἐφαρμογὴν τῆς 28)1963 διαιτητικῆς ἀποφάσεως περὶ ἀποδοχῶν προσωπικοῦ Γραφείων, Ἔγγρ. σ. 179. — Μετάταξις ὑπηρέτου εἰς ὑπάλληλον καὶ προϋπηρεσία προσωπικοῦ Γραφείων κατὰ τὰς διαιτητικὰς ἀποφάσεις 14)1956 καὶ 2)1959, ΑΠ 739 σ. 280.—Κανονισμὸς ὡρῶν ἐργασίας καὶ ἀναπαύσεως προσωπικοῦ ἀτμηλάτων σιδηροδρόμων· ἔννοια λέξεως ὑπάλληλος, ΑΠ 726 σ. 221.

Ὑπεξαίρεσις. Ποινικὴ δίωξις ἐργοδότου διὰ παρακράτησιν ἀσφαλιστικῶν εἰσφορῶν, Ἐπ. Γνμδ. σ. 848.

Ὑπερασφάλιαις. Ἔννοια αὐτῆς, Ἔγκ. σ. 1249.

Ὑπέρβασις ἐξουσίας. Ὡς λόγος αἰτήσεως ἀκυρώσεως, ΣΕ 241 σ. 324.

Ὑπεργολάβοι. Οἰκοδομικῶν ἔργων· σύστημα καταβολῆς εἰσφορῶν πρὸς τὸ Ι.Κ.Α., ΣΕ 1831 σ. 1248, Ἔγκ. σ. 1443.

Ὑπερημερία. Ἐργοδότου περὶ τὴν ἀποδοχὴν τῶν ὑπηρεσιῶν· προϋποθέσεις· συνέπειαι· ἔκπτωσις ὠφελειῶν ἐπὶ ἀκυρότητος καταγγελίας συμβάσεως ἐργασίας· τρόπος ἄρσεως ὑπερημερίας κλπ. Βλ. λ. ***Ἐργασίας σύμβασις*** (παράγρ. 7, 8, 15), ***Καταγγελία συμβάσεως ἐργασίας*** (παράγρ. II Ε'), ***Κατάχρησις δικαιώματος*** (παράγρ. 3).— Ἔλλειψις δικαιώματος ἀποζημιώσεως διὰ μὴ χορηγηθεῖσαν ἄδειαν, διαρκοῦντος χρόνου ὑπερημερίας ἐργοδότου ἐξ ἀκύρου ἀπολύσεως μισθωτοῦ, Π 6298 σ. 18, Π 17026 σ. 1299.— Μὴ λῆψις ὑπ' ὄψιν ἐπιδόματος ἀνθυγιεινῆς ἐργασίας διὰ τὸν προσδιορισμὸν τοῦ μισθοῦ ἐπὶ ὑπερημερίας ἐργοδότου, ΑΠ 701 σ. 25, πρβλ. Εἰσαγ. 24.—Ἐπιδόματα ἀνεργίας ἐπὶ ὑπερημερίας ἐργοδότου, Ἔγγρ. σ. 1379.— Καταγγελία συμβάσεως ἐργασίας μισθωτοῦ νομικοῦ προσώπου ὑπὸ φυσικοῦ προσώπου στερουμένου τῆς πρὸς ἀντιπροσώπευσιν ἐξουσίας· συνέπειαι· ὀφειλὴ μισθοῦ ὑπερημερίας μόνον ἀπὸ τῆς ὑπὸ τοῦ ἀληθοῦς ἀντιπροσώπου ἀποκρούσεως τῶν προσηκόντως προσενεχθεισῶν ὑπηρεσιῶν· ἔγκρισις καταγγελίας συνέπειαι, ΑΠ Ὁλ. 761 σ. 143.—Ἐργοδότου ἐκ τῆς μὴ ἀποδοχῆς τῶν ὑπηρεσιῶν ἀναγκαστικῶς διορισθέντος πολεμιστοῦ δικηγόρου· ὑποχρέωσις καταβολῆς ἀποδοχῶν κατ' ἄρθρα 656 Α.Κ. καὶ 9 § 8 ἀ.ν. 1836)1951, Π 5161 σ. 277.—Ἀπόκρουσις ὑπηρεσιῶν τοποθετηθέντος πολεμιστοῦ καὶ ὑπερημερία ἐργοδότου· πρόσκλησις τοῦ μισθωτοῦ δι' ἀνάληψιν ἐργασίας εἰς μεταγενέστερον χρόνον· ἐκτίμησις ἀποδεικτικῶν μέσων, ΑΠ 245 σ. 1118.— Παῦσις ὑ-

περημερίας έργοδότου περί την άποδοχήν υπηρεσιών μισθωτού· δήλωσις αύτου πρός τον μισθωτόν ότι είναι έτοιμος είς άποδοχήν της παροχής του, μή άπαιτουμένης και προσφοράς έκπληρώσεως των έκ της ύπερημερίας υποχρεώσεών του· άσκησις ύπό του μισθωτού του έκ του άρθρου 325 Α.Κ. δικαιώματος επισχέσεως· συνέπειαι· άναγκαστική τοποθέτησις μισθωτού κατ' ά.ν. 1836)1951· καθυστερούμενοι μισθοί· δήλωσις έργοδότου περί άποδοχής υπηρεσιών του και επίσχεσις έργασίας μισθωτού πρός έξασφάλισιν της άπαιτήσεώς του· άνυπόχρεον αύτου όπως μή παραμείνη άνευ έργασίας μέχρις άρσεως της ύπερημερίας του έργοδότου· δικαίωμα μόνον έργοδότου είς έκπτωσιν έκ του μισθού άλλαχού κερδηθέντων, Π 1231 σ. 474.—Έννοια άρθρων 656 και 349 Α.Κ.· περίπτωσις μή προσηκούσης προσφοράς υπηρεσιών· άρνησις μισθωτού νά προβή είς δήλωσιν ότι θέλει παράσχει τάς υπηρεσίας του καθ' όλον τό νόμιμον ώράριον, ΑΠ 199 σ. 734.—Κρίσις δικαστηρίου ότι ό έργοδότης κατέστη υπερήμερος περί την άποδοχήν των υπηρεσιών μισθωτού· συνέπεια άκύρως γενομένης παρ' αύτου καταγγελίας συμβάσεως έργασίας ωρισμένου χρόνου, χωρίς νά βεβαιοί, ότι ό μισθωτός και μετά την καταγγελίαν προσέφερεν είς τον έργοδότην τάς υπηρεσίας του προσηκόντως, και δή είς τον ύπό της έργασιακής συμβάσεως καθορισθέντα τόπον παροχής, και ότι αύται άπεκρούσθησαν ύπό του έργοδότου άναίρεσις άποφάσεως, ΑΠ 381 σ. 972.—Καθυστέρησις μισθού· συνέπειαι ποιναί· επίσχεσις έργασίας, ΝΖ σ. 48.

Υπερωρίαι. Όροι άρθρων 10 και 11 π. δ)τος, 27.6)4.7.1932 διά την νόμιμον έκδοσιν άδείας της Άρχής (Επιθεωρήσεως Έργασίας) διά παροχήν έργασίας ύπέρ τά νόμιμα χρονικά όρια έργασίας· άρμοδιότης Γενικής Επιθεωρήσεως Υπουργείου Έργασίας, Π 2845 σ. 619.—Προσωπικού κινήσεως λεωφορείων· προσδιορισμός του συνόλου των καθ' έβδομάδα ή κατά περιοδόν τινα έργασίας ώρων άπασχολήσεως, ίνα κριθή, άν και ποίαι των ώρων τούτων περιλαμβάνωνται είς την κανονικήν συνεχή έργασίαν των 48 ώρων εβδομαδιαίως ή είς την κατά διορίαν έπι διακεκομμένης έργασίας, επιτρεπομένην των 66 ώρων, ΑΠ 783 σ. 156.—Παροχή οδηγιών άφορωσών τούς όρους και προϋποθέσεις καταβολής του παγίου υπερωριακού επιδόματος (άρθρον 4 π.δ. 208)1965) δημοσίων υπαλλήλων, του επιδόματος υπερωριακής έργασίας του προσωπικού της Γραμματείας των δικαστηρίων κλπ., Έγκ. σ. 932.—Έλλειψις διατάξεως περί χρονικών ορίων έργασίας προσωπικού Βασιλικής Προνοίας· άπασχόλησις πέραν συμπεφωνημένου ή εθισμένου χρόνου έργασίας και συμπληρωματική άμοιβή, Π 18 σ. 1295.—Άπασχόλησις πέραν ώρων έργασίας συλλογικής συμβάσεως, ΝΖ σ. 1382.—Νόμιμοι δικαίωμα ώρουισθίου βάσει του καταβαλλομένου μισθού, προσηυξημένου κατά 25 ο)ο, Π 8060 σ. 271.—Παράνομος υπερωριακή έργασία άνευ άδείας της Άρχής· άξίωσις έκ του άδικαιολογήτου πλουτισμού· περιεχόμενον της άξιώσεως, Π 8060 σ. 271, ΑΠ 40 σ. 351, Π 4136 σ. 400, Π 38 σ. 1293, ΑΠ 280 σ. 989.—...τό ποσόν, τό όποίον θά κατέβαλλεν ό έργοδότης είς έτερον μισθωτόν, διαθέτοντα τά αύτά προσόντα και ικανότητας διά την έκτέλεσιν της αύτης έργασίας, Π 8060 σ. 271.—Άποδοτέα ή κτηθείσα ωφέλεια, συνισταμένη είς τόν μισθόν, όν ό έργοδότης θά κατέβαλλε είς έτερον δυνάμει έγκύρου συμβάσεως έργασίας ύπό τάς αύτάς κατά τά λοιπά συνθήκας άπασχολούμενον, ΑΠ 40 σ. 351.—. . . τό ποσόν, τό όποίον θά κατέβαλλεν άναγκαίως είς έτερον, έντός των νομίμων χρονικών ορίων, δυνάμει έγκύρου συμβάσεως έργασίας άπασχολούμενον, έχοντα τάς αύτάς επαγγελματικάς ικανότητας, Π 4136 σ. 400.—Τό τεθεσπισμένον κατώτατον ωρομίσθιον, είς ό θά υπερβάλλετο ό έργοδότης, μισθών τάς υπηρεσίας άλλου διά την έργασίαν, ΑΠ 280 σ. 989.—Άπασχόλησις ύπό έργοδότου διά πρόσθετον έργασίαν μισθωτού μετά συμπλήρωσιν νομίμου χρόνου ήμερησίας έργασίας, παρά την άπαγόρευσιν του άρθρου 16 § 3 π.δ. 27.6.1932· άκυρότης συμβάσεως· άξίωσις έκ του άδικαιολογήτου πλουτισμού πρός άπόδοσιν ωφελείας· έλλειψις τοιαύτης επί έργασίας μή παρεχομένης κατά τάς συνήθεις περιστάσεις μόνον επί μισθώ, ΑΠ 791 σ. 201.—Άποζημίωσις δι' υπερωριακήν έργασίαν άνευ άδείας της Άρχής κατ' άρθρον 8 § 2 ν.δ. 4020)1959· άσχέτως άν άφορά ή ού τά κύρια έργα του μισθωτού· περιπτώσεις υπερωριών κατά τό β.δ. 2)17.7.1956 περί Κανονισμού ώρών έργασίας προσωπικού λεωφορείων αύτοκινήτων, ΑΠ 409 σ. 1182.—Σύμπτωσις υπερωριακής έργασίας και τοιαύτης κατά Κυριακάς και νύκτας· όφειλή άπασών των άποζημιώσεων άθροιστικώς, του ύπολογισμού όμως εκάστης ενεργουμένου κεχωρισμένως, Έγγρ. σ. 306.—Δικαίωμα επί παροχής υπερωριακής έργασίας άνευ άδείας της Άρχής και του κατ' άρθρον 8 § 2 ν.δ. 4020)1959 ποσοστού 75 ο)ο επί του καταβαλλομένου ωρομισθίου, Π 8060 σ. 271, ΑΠ 40 σ. 351, Π 38 σ. 1293, ΝΖ σ. 1382.—Προσαύξησις 75 ο)ο λόγω παρανόμου υπερωριακής έργασίας άπό 12.11.1959· συνιστά μέρος των έλαχίστων νομίμων άποδοχών δημοσίας τάξεως αί περί αύτης διατάξεις· άπαγόρευσις και άκυρότης πάσης άντιθέτου συμφωνίας, Π 639 σ. 284, Είσαγ. σ. 284.—Υπαγωγή και των κατ' άποκοπήν άμειβομένων είς διάταξιν άρθρου 8 ν.δ. 4020)1959 περί άποζημιώσεως είς περίπτωσιν υπερωριακής έργασίας άνευ άδείας της Άρχής, ΝΖ σ. 1192.—Δικαίωμα άδελφών νοσοκόμων νοσηλευτικών ιδρυμάτων και της είς τούς ιδιωτικούς μισθωτούς παρεχομένης άποζημιώσεως δι' υπερωριακήν έργασίαν κλπ., ΑΠ 500 σ. 1487.—Δέσμευσις ύπό της άπό 14 Μαρτίου 1962 σ.σ.ε οικοδόμων· έκτασις· άποζημιώσεις διά παράνομον υπερωριακήν έργασίαν, Π 11990 σ. 1233.—Ήμερήσιος μισθός των μηνιαίως α-

μειβομένων μισθωτῶν διὰ τὰς ἀποζημιώσεις ἐπὶ ὑπερωριῶν, ΝΖ σ. 1320.—Ἄκυρος ἀπὸ ἰσχύος ν.δ. 4020)1959 ἡ συμφωνία περὶ καλύψεως ὑπὸ τῶν καταβαλλομένων ὑπερτέρων τῶν νομίμων ἀποδοχῶν τῶν ἐκ τοῦ ἄρθρου 8 τοῦ ν.δ. 4020)1959 ἀξιώσεων λόγῳ παρανόμου ὑπερωριακῆς ἐργασίας, ΑΠ 40 σ. 351, Π 2845 σ. 619.— Παραίτησις ἀπὸ ἀξιώσεων ἐκ παροχῆς παρανόμου ὑπερωριακῆς ἐργασίας· ἀκυρότης κατὰ ν.δ. 4020)1959· ἰσχυρισμὸς ἐργοδότου περὶ καταχρηστικῆς ἀσκήσεως δικαιώματος μισθωτοῦ, Π 84 σ. 1116.—Ἀξίωσις ἐξ ἀδικαιολογήτου πλουτισμοῦ τοῦ ἐργοδότου, συνεπείᾳ παρανόμου ὑπερωριακῆς ἐργασίας πρὸ τῆς 12.11.1959, πηγάζουσαν ἐκ διατάξεως οὐχὶ δημοσίας τάξεως (ἄρθρον 904 Α.Κ.)· ἐπιτρεπτὴ παραίτησις ὑπὸ τὴν μορφὴν ἀφέσεως χρέους· ἐλεγκτὴ ἀπὸ ἀπόψεως καταχρηστικῆς ἀσκήσεως δικαιώματος καὶ δὴ ὑπὸ τὴν μορφὴν τῆς ἀποδυναμώσεως τοῦ δικαιώματος, Π 639 σ. 284.—Ἀκυρότης συμβάσεως ἐργασίας ἐκ τοῦ ἄρθρου 16 § 3 π.δ. 27. 6.1932, ΑΠ 202 σ. 719.—Ἐπιβολὴ ὑπὸ ἐργοδότου ὑπερωριακῆς ἐργασίας ἄνευ ἀδείας τῆς Ἀρχῆς καὶ ἐργατικὸν ἀτύχημα· χρηματικὴ ἱκανοποίησις, Π 23006 σ. 88.—Ὑπολογισμὸς εἰσφορῶν ὑπὲρ Διατεμητικοῦ Λογαριασμοῦ Οἰκογενειακῶν Ἐπιδομάτων ἐπὶ τῶν μισθῶν καὶ ὄχι ἐπὶ τῆς ἐκτάκτως καταβαλλομένης ἀποζημιώσεως δι' ὑπερωριακὴν ἐργασίαν, ΑΠ 407 σ. 856.—Ἐργασία πλέον τῆς συμφωνηθείσης ἢ συνήθους· συμπληρωματικὴ ἀμοιβὴ κατ' ἄρθρον 659 ΑΚ. Βλ. λ. ***Ἐργασίας σύμβασις (παράγραφος Θ)***.

Ὑπηρεσίαι Δημόσιαι. Βλ. λ. ***Δημόσιον, Δημοσίου δικαίου σχέσις, Διοικητικαὶ πράξεις - Διοίκησις, Ὑπαλληλικὸς Κῶδιξ, Ὑπάλληλοι δημόσιοι, Ὑπουργεῖα - Ὑπουργικαὶ ἀποφάσεις***.

Ὑπηρέται. Ἀναστολὴ παραγραφῆς ἀξιώσεων ὑπηρετῶν κατὰ τῶν κυρίων διαρκούσης τῆς σχέσεως ὑπηρεσίας· ἄρθρον 256 § 4 Α.Κ., ΝΖ σ. 117.—Ἔννοια ἄρθρου 256 § 4 Α.Κ. περὶ ἀναστολῆς παραγραφῆς ἀξιώσεων ὑπηρετῶν κατὰ τῶν κυρίων, Π 38 σ. 1294.—Μετάταξις ὑπηρέτου εἰς ὑπάλληλον καὶ προϋπηρεσία προσωπικοῦ Γραφείων κατὰ τὰς διαιτητικὰς ἀποφάσεις 14)1956 καὶ 2)1959, ΑΠ 739 σ. 280.—Ἄδεια κατ' ἔτος οἰκοσίτου καὶ ἄλλου προσωπικοῦ· ἐφαρμογὴ ἢ μὴ ἄρθρων 666 καὶ 667 Α.Κ.· ἔλλειψις δικαιώματος ἐπιδόματος ἀδείας, ΝΖ σ. 831.— Ἄδεια καὶ ἐπίδομα ἀδείας οἰκοσίτου προσωπικοῦ, Ἔγγρ. σ. 1384. — Συνταξιοδότησις οἰκοσίτων ὑπηρετῶν ὑπὸ Ι.Κ.Α., Ἔγκ. σ. 1058. — Ὡραιολογίαι· οἰκιακαὶ ὑπηρέτριαι, Σημ. σ. 768.

Ὑποδηματεργάται. Βλ. καὶ λ. ***Ταμεῖα***. Ὕπαρξις ἐν ἰσχύϊ ἐθνικῆς ὁμοιοεπαγγελματικῆς σ.σ.ἐ. ὑποδηματεργατῶν χώρας· ὀρθὴ ἀπόρριψις αἰτήσεως μεσολαβήσεως πρὸς κατάρτισιν τοπικῆς συλλογικῆς συμβάσεως, ΣΕ 518 σ. 455.

Ὑποδηκοφυλακεῖα. Ἐπίδομα ὑπερωριακῆς ἐργασίας προσωπικοῦ Γραμματείας, Ἔγκ. σ. 933.

Ὑποκαταστήματα. Τοποθέτησις πολεμιστῶν εἰς ἐπιχειρήσεις μὲ Ὑποκαταστήματα· ἁρμοδιότης Συμβουλίου τῆς Ἕδρας καὶ τῶν Τοπικῶν Συμβουλίων, ΣΕ 20 σ. 338.

Ὑπουργεῖα - Ὑπουργοί - Ὑπουργικαὶ ἀποφάσεις. Βλ. καὶ λ. ***Αἴτησις ἀκυρώσεως Δημόσιον, Διοικητικαὶ πράξεις - Διοίκησις, Ταμεῖα, Ὑπάλληλοι δημόσιοι κλπ.*** Πρόσληψις ἐκτάκτων ἡμερομισθίων ὑπαλλήλων ὑπὸ Ὑπουργοῦ Δικαιοσύνης κατὰ ν. 3680)1957· σχέσις δημοσίου δικαίου· ἁρμοδιότης δι' ἐκδίκασιν διαφορῶν, ΑΠ 780 σ. 274. — Καθορισμὸς μόνον τοῦ μισθοῦ τοῦ προσλαμβανομένου πρὸς καιρὸν προσωπικοῦ τοῦ Ὑπουργείου Δημοσίων Ἔργων διὰ κοινῆς ἀποφάσεως τῶν Ὑπουργῶν Δημοσίων Ἔργων καὶ Οἰκονομικῶν καὶ ὄχι καὶ τῶν προσθέτων ἀμοιβῶν δι' ἐργασίαν κατὰ Κυριακάς, ἑορτὰς καὶ νύκτας· ἐφαρμογὴ ἐπὶ τούτου τῶν περὶ αὐτῶν ὑπουργικῶν ἀποφάσεων, ΑΠ 97 σ. 609.—Ἁρμοδιότης Ὑπουργοῦ κατὰ νομοθετικὴν ἐξουσιοδότησιν· ἄσκησις ταύτης καὶ ὑπὸ Ὑπουργοῦ Ὑπηρεσιακῆς Κυβερνήσεως, Π 5161 σ. 279.— Ἀνεπίτρεπτον ἐπιβολῆς φόρου διὰ κατὰ νομοθετικὴν ἐξουσιοδότησιν ὑπουργικῆς ἀποφάσεως, Εἰσαγ. σ. 516. — Ἀναδρομικὴ ἐπιβολὴ ἀσφαλιστικῶν εἰσφορῶν· περιορισμὸς νομοθέτου ἐκ διατάξεων τοῦ Συντάγματος· κύρωσις διὰ νόμου ἀκύρου ἀποφάσεως Ὑπουργοῦ Ἐργασίας καὶ συνέπεια ὡς πρὸς τὰς εἰσφοράς, ΑΠ 173 σ. 516. — Ἐξουσία Ὑπουργοῦ ἐπὶ ἐπεκτάσεως νόμου νομιμοφροσύνης, ΑΠ 142 σ. 613.—Ἐξουσία Ὑπουργοῦ Ἐργασίας ἐπὶ ἀναγκαστικοῦ διορισμοῦ δικηγόρων πολεμιστῶν· διαπίστωσις οἰκονομικῶν δυνατοτήτων κλπ. Βλ. λ. ***Στράτευσις*** (παράγραφος Β').— Ἐξουσία Ὑπουργῶν ἐπὶ συλλογικῶν διαφορῶν ἐργασίας· ὑπουργικὴ ἀπόφασις περὶ ἐγκρίσεως ἢ τροποποιήσεως δημοσίευσις· αἰτιολογία κλπ. Βλ. λ. ***Συλλογικαὶ διαφοραὶ ἐργασίας, Συλλογικαὶ συμβάσεις ἐργασίας***.— Ἐξουσιοδότησις Ὑπουργοῦ Ἐργασίας δι' ἀνασύνθεσιν Συμβουλίων καὶ Ἐπιτροπῶν Ὀργανισμῶν Κοινωνικῆς Πολιτικῆς. Βλ. λ. ***Σύνθεσις***.—Ἐξουσία Ὑπουργῶν ὡς πρὸς τὴν ἔγκρισιν Κανονισμῶν ἐργασίας ἐπιχειρήσεως· ἔγκρισις ἢ ἀπόρριψις καὶ ὄχι τροποποίησις αὐτῶν, ΣΕ 414 σ. 394.—Ἐξουσία Ὑπουργοῦ Ἐργασίας εἰς τὸ ἀσφαλιστικὸν δίκαιον καὶ δικαιώματα τῶν μισθωτῶν ἐκ τοῦ ἐργατικοῦ δικαίου, ΝΖ σ. 193. Βλ. καὶ λ. ***Ταμεῖα***. — Ἀπόφασις Ὑπουργοῦ Ἐργασίας δι' ἀπαλλαγὴν εἰσφορῶν πρὸς τὸ Ταμεῖον Ἀσφαλίσεως Ἐργατοτεχνιτῶν Δομικῶν καὶ Ξυλουργικῶν Ἐργασιῶν· ὑποβολὴ κατ' ἄρθρον 9 § 3 ν.δ. 3867)1958 σχετικῆς αἰτήσεως ἀπαλλαγῆς καὶ διὰ τὸν μέχρι τῆς δημοσιεύσεως τοῦ ν.δ. 3867)1958 χρόνον· ὁριστικὸς τίτλος βεβαιώσεως τῆς ὀφειλῆς αἱ κατ' ἐφαρμογὴν τῆς ἀνωτέρω διαδικασίας ἐκδιδόμεναι ὑπουργικαὶ ἀποφάσεις, ὑποκείμεναι εἰς τὴν κατὰ τὸ ἄρθρον 235 Πολ. Δικονομίας ἀνακοπήν, καθιστῶσαν, ὡς παράλληλον μέσον, ἀπαράδεκτον τὴν αἴτησιν ἀκυρώσεως, ΣΕ 2499 σ. 297.—

Ὑπαγωγὴ πωλητῶν ἐνσήμων Τ.Ε.Β.Ε. εἰς ἀσφάλισιν Τ.Ε.Α.Π.Ο.Κ.Α.· ἔλλειψις ἀναδρομικῆς ἰσχύος τῆς ὑπ' ἀριθ. 84651)1962 ἀποφάσεως Ὑπουργοῦ Ἐργασίας ὡς κανονιστικῆς καὶ ἀνεφάρμοστον οὕτω αὐτῆς ἐπὶ ἀσφαλιστικῆς παροχῆς, διεπομένης ὑπὸ τοῦ κανονιστικοῦ καθεστῶτος, ὑπὸ τὸ κράτος τοῦ ὁποίου ἐπῆλθεν ὁ ἀσφαλιστικὸς κίνδυνος. ΣΕ 3180 σ. 491.—Ἐπικύρωσις ναυτικῆς συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας ὑπὸ Ὑπουργοῦ Ἐμπορικῆς Ναυτιλίας· κανονιστικὴ διοικητικὴ πρᾶξις ἡ ἀπόφασις αὐτοῦ· δημοσιευτέα εἰς Ἐφημερίδα Κυβερνήσεως, ΑΠ 354 σ. 1305.—Δυνατὴ ὑπὸ τῶν διοικητικῶν δικαστηρίων ἡ ἑρμηνεία ὅρων ὑφισταμένων σ.σ.ἑ. διαιτητικῶν καὶ ὑπουργικῶν ἀποφάσεων, ἐφ' ὅσον ὅμως ὅροι αὐτῶν εἶναι ἀσαφὴς καὶ ἀμφίβολος, ΑΠ 258 σ. 796, ΑΠ 731 σ. 99.—Ἀνεφάρμοστον ἐπὶ Σ.Ε.Κ. τῆς ὑ. ἀ. 8900)1946 περὶ προσαυξήσεως ἀμοιβῆς δι' ἐργασίαν κατὰ Κυριακάς, ὡς μὴ ὑπογεγραμμένης καὶ παρὰ τοῦ Ὑπουργοῦ τῶν Μεταφορῶν, Π 25412 σ. 416, Π 24892 σ. 417.—Ὅροι ἄρθρων 10 καὶ 11 π. δ)τος 27.6)4.7.1932 διὰ τὴν νόμιμον ἔκδοσιν ἀδείας τῆς Ἀρχῆς (Ἐπιθεωρήσεως Ἐργασίας) διὰ παροχὴν ἐργασίας ὑπὲρ τὰ νόμιμα χρονικὰ ὅρια ἐργασίας· ἁρμοδιότης Γενικῆς Ἐπιθεωρήσεως Ὑπουργείου Ἐργασίας, Π 2845 σ. 619.—Ὑποβολὴ προτάσεων, ἀκουσῶν τὴν τροποποίησιν τῶν περὶ συντάξεων νόμων ἢ ἀπονομὴν συντάξεως, ὡς καὶ τὴν ἀναγνώρισιν ὑπηρεσίας, ὡς παρεχούσης τοιοῦτο δικαίωμα, μόνον παρὰ τοῦ Ὑπουργοῦ τῶν Οἰκονομικῶν μετὰ γνωμοδότησιν τοῦ Ἐλεγκτικοῦ Συνεδρίου· ἔλλειψις ἐξουσίας δικαστηρίων πρὸς ἔλεγχον τῶν ἐσωτερικῶν τυπικῶν στοιχείων τοῦ νόμου, ΑΠ 212 σ. 714.—Ἀναδρομικὴ ἰσχὺς ἀποφάσεων Ὑπουργῶν περὶ ἐγκρίσεως πράξεων Ἐπιτροπῶν Ρυθμίσεως Φορτοεκφορτώσεων Λιμένων, ΣΕ 2083 σ. 1285.

Φ

Φανοποιοί. Μὴ ὑπαγωγὴ εἰς ἀσφάλισιν Ταμείου Ἐξόδου Γερόντων καὶ Ἀνικάνων Ἐργατῶν Μετάλλου, ΣΕ 2930 σ. 234.

Φαρμακεῖα - Φαρμακεμπορεῖα. Βλ. καὶ λ. Ταμεῖα. Πρόσληψις προσωπικοῦ Δημοσίου δι' ἐξυπηρέτησιν στρατιωτικῶν ὑπηρεσιῶν· φαρμακεῖα Στρατοῦ· πρόσληψις χημικῶν ἐπὶ σχέσει ἰδιωτικοῦ δικαίου κατ' ἄρθρον 24 ν. 4436)1929 ἄδεια καὶ ἐπίδομα ἀδείας ὑπαλλήλου ἢ ἐργάτου, Γν.Σ. σ. 1224.— Ρύθμισις ὑπὸ διαιτητικῆς ἀποφάσεως 3)1959 τῶν νομίμων μισθῶν προσωπικοῦ τῶν καθ' ἅπασαν τὴν χώραν φαρμακείων, φαρμακεμπορείων, ἀποθηκῶν φαρμάκων καὶ ἀντιπροσωπειῶν φαρμάκων· ἔκτασις ἐφαρμογῆς· ἀνεφάρμοστον ἐπὶ κατασκευαστῶν φαρμάκων, ἀπασχολουμένων εἰς ἕτερον εἶδος ἐπιχειρήσεως, ΑΠ 674 σ. 104.—Ἐφαρμογὴ ἐθνικῆς ὁμοιοεπαγγελματικῆς σ.σ.ἑ. ὑπαλλήλων φαρμακοποιῶν χώρας· ἔννοια νοσηλευτικῶν ἱδρυμάτων καὶ ὑπευθύνων διευθυντῶν φαρμακείων· ἔννοια ὡραρίου, κανονισμὸς ἐργασίας, ΑΠ 358 σ. 1108.

Φαρμακευτικὰ ἔξοδα. Ἐπὶ ἐργατικοῦ ἀτυχήματος, Π 379 σ. 397.

Φιλοδωρήματα. Ἔννοια ἀμοιβῆς μισθωτοῦ κατ' ἄρθρον 6 ν. 765)1943· ἀμοιβὴ καὶ τὰ φιλοδωρήματα, προαιρετικῶς διδόμενα ὑπὸ τῶν μετὰ τοῦ ἐργοδότου συναλλασσομένων· ὑπαγωγὴ ἀξιώσεως αὐτῶν εἰς ἐργατικὴν διαδικασίαν· ἀκυρότης ὅρου συμβάσεως, περιορίζοντος ταῦτα, ΑΠ 37 σ. 346.

Φορολογία. Ἐξομοίωσις Εἰδικοῦ Ταμείου Μονίμων Ὁδοστρωμάτων Ἀθηνῶν πρὸς τὸ Δημόσιον διὰ τὰ δικονομικὰ καὶ φορολογικὰ πλεονεκτήματα καὶ προνόμια ἐκτάσεως, ΑΠ 711 σ. 104. — Ἀτέλειαι καὶ φορολογικαὶ ἀπαλλαγαὶ τῆς Δ.Ε.Η.· ἰσχὺς αὐτῶν καὶ μετὰ τὸ ν. δ. 2657)1953· ἀνυπόχρεως αὐτῆ εἰς κατάθεσιν χρηματικοῦ ποσοῦ ὡρισμένου 75 διὰ τὸ παραδεκτὸν αἰτήσεως ἀνακλήσεως πολεμιστοῦ, ΣΕ 14 σ. 341.—Ἔννοια ἀπαλλαγῆς ἐπιδόματος μελέτης καὶ ἐκτελέσεως ἔργων τῶν τεχνικῶν ὑπαλλήλων Ὑπουργείων καὶ Λιμενικῶν Ταμείων ἀπὸ πάσης κρατήσεως ἢ εἰσφορᾶς, πλὴν φόρου καθαρᾶς προσόδου, ΑΠ 188 σ. 868. — Χρόνος ὑποβολῆς εἰς φόρου κληρονομίας ἐπιβίκων περιουσιακῶν στοιχείων· ἀφετηρία προθεσμίας πρὸς ἐγχείρισιν δηλώσεως· ἀπαράδεκτον ἀγωγῆς μετὰ τὴν πάροδον αὐτῆς, ΑΠ 635 σ. 212, ΑΠ 100 σ. 1186.—Εἰσφοραὶ ὑπὲρ Ἀσφαλιστικῶν Ὀργανισμῶν· δὲν ἀποτελοῦν φόρον ἐν τῇ ἐννοίᾳ τοῦ ἄρθρου 59 § 2 τοῦ Συντάγματος· ἀνεπίτρεπτον ἐπιβολῆς φόρου διὰ κατὰ νομοθετικὴν ἐξουσιοδότησιν ὑπουργικῆς ἀποφάσεως, Εἰσαγ. σ. 516.—Χρονικὸς περιορισμὸς ἐκ τοῦ Συντάγματος τῆς ἀναδρομικῆς ἰσχύος νόμου, δι' οὗ ἐπιβάλλεται φόρος· δικαστικὸς ἔλεγχος, ΑΠ Ὀλ. 507 σ. 1485. — Ἔννοια τακτικῶν ἀποδοχῶν μισθωτοῦ δι' ἀποζημίωσιν νόμου 2112)1920· καταβολὴ φόρου εἰσοδήματος ὑπὸ τοῦ ἐργοδότου, ΑΠ 461 σ. 1369.

Φορτοεκφορτωταί. Κεφάλαια ἀποζημιώσεως ὡς Δημόσιοι Ὀργανισμοί· ὑπάγονται εἰς τὸν ἔλεγχον διαθεσίμων κεφαλαίων τοῦ ἀ. ν. 1611)1950, Γν. Σ. σ. 236. — Λογαριασμὸς ἀδειῶν· ἐὰν ὑποχρεοῦται ὁ Ο.Τ.Ε. εἰς καταβολὴν τῶν δυνάμει τῶν β. δ. 815)1962 καὶ 625)1964 τεθεσπισμένων ὑπὲρ τοῦ ἄνω Λογαριασμοῦ πόρων, ἐφ' ὅσον διὰ τὰς φορτοεκφορτώσεις ὑλικῶν κλπ. αὐτοῦ χρησιμοποιεῖ ἐργάτας φορτοεκφορτωτάς, Γν. Σ. σ. 1252.—Ἑρμηνεία ὑπὸ τῶν Ἐπιτροπῶν Ρυθμίσεως Φορτοεκφορτώσεων Λιμένων τῶν ἐκάστοτε ἐκδιδομένων Κανονισμῶν καὶ ἰσχυόντων τιμολογίων καὶ διαιτητικὴ ἐπίλυσις πάσης διαφορᾶς ἐκ τῆς ἐφαρμογῆς αὐτῶν· θέσις ἀποφάσεων Ἐπιτροπῶν ὑπ' ὄψιν τῶν ἁρμοδίων Δικαστικῶν Ἀρχῶν· ἔννοια διατάξεως· ἐπιτρεπτὴ αἴτησις ἀκυρώσεως ἐνώπιον τοῦ Συμβουλίου Ἐπικρατείας ἐπὶ τῆς ἀμφισβητήσεως τῆς νομιμότητος τῶν ἀποφάσεων τῶν Ἐπιτροπῶν· χορήγησις ἀδείας εἰς ἐπιχείρησιν πρὸς χρησιμοποίησιν ἰδίων μηχανικῶν μέσων διὰ φορτοεκφορτώ-

σεις· επιβολή ποσοστοῦ ἐπί τῆς διαφυγούσης ἀμοιβῆς τῶν ἐργατῶν· ἀναδρομική ἰσχύς ἀποφάσεων Ὑπουργῶν περί ἐγκρίσεως πράξεων Ἐπιτροπῶν, ΣΕ 2083 σ. 1285. — Ἀσφαλιζόμενα εἰς τὸ Ι.Κ.Α. πρόσωπα· ἔννοια ἐξηρτημένης ἐργασίας· παροχή ἐργασίας φορτοεκφορτωτῶν εἰς Κ.Τ.Ε.Λ., ΑΠ 485 σ. 1437.

Φυλακαί. Ἐπίδομα ὑπερωριακῆς ἐργασίας προσωπικοῦ Γραμματείας, Ἔγκ. σ. 933. —Καθορισμός χρονικῆς διαρκείας ἡμερησίας ἐργασίας τῶν παρά τῷ Ὀργανισμῷ Λιμένος Πειραιῶς ἐργαζομένων ὡς φυλάκων φορτηγίδων· ἔλλειψις παραβιάσεως ἀρχῆς ἴσης μεταχειρίσεως ἐκ μόνου τοῦ γεγονότος ὅτι ὁ Ο.Λ.Π. ἐφήρμοσεν εὐνοϊκώτερον ὡράριον ἐργασίας εἰς ἄλλους ἄλλων κατηγοριῶν φύλακας, μή διεπομένους ἀπό τόν δεσμευτικόν Κανονισμόν, ΑΠ 648 σ. 106.—Πρόσληψις μισθωτοῦ ὡς φύλακος Παιδικῶν Κατασκηνώσεων Ἐθνικοῦ Ἱδρύματος Προστασίας Ἐργαζομένου Παιδιοῦ, ΑΠ 699 σ. 157.—Πρόσληψις ὑπό Ι.Κ.Α. νυκτοφύλακος· δικαίωμα μισθοῦ καί ἐξόδων κινήσεως· ὑποχρεωτική ἡ ἐργασία νυκτοφύλακος Ι.Κ.Α., ΑΠ 155 σ. 543. — Ὑπαγωγή εἰς ἀσφάλισιν Ι.Κ.Α. προσώπων παρεχόντων ἐξηρτημένην ἐργασίαν διά λογαριασμόν πλειόνων τῆς μιᾶς ἐπιχειρήσεων ἤ ἐκμεταλλεύσεων ἄνευ ἄλλου τινός· περίπτωσις νυκτοφύλακος μεγάρου, ΣΕ 716 σ. 812. — Χρόνος καί ὥραι ἐργασίας προσωπικοῦ Ο.Τ.Ε.· περίπτωσις νυκτοφύλακος, ΑΠ 96 σ. 870, ΑΠ 323 σ. 1244. — Ἐπιτρεπόμεναι κατά τό ἄρθρον 9 παράγραφος 3 τοῦ αὐτοῦ π. δ/τος 8.3.1930 ἐξαιρετικῶς ἐργασίαι φυλάξεως καί ἐποπτείας ἐργοστασίων καί ἐργαστηρίων κατά τάς Κυριακάς καί ἑορτάς· νόμιμος συνεπῶς ἡ παροχή ἐργασίας ὑπό θυρωροῦ ἐργοστασίου καί δικαίωμα αὐτοῦ ἐπί τῆς προσαυξήσεως ἀμοιβῆς του κατά τήν ὑ. ἀ. 8900)1946, Π 2841 σ. 618.

Φυλάκισις. Ἠσφαλισμένου καί χρόνος ἀσφαλίσεως, ΣΕ 175 σ. 486.

Φυματίωσις. Βλ. λ. *Ἀσθένεια*.

Χ

Χαρτόσημον. Ἐξοφλητικῶν ἀποδείξεων μισθοῦ καί ἀποζημιώσεως ν. 2112)1920· τίνα βαρύνει, ΝΖ σ. 815.

Χειρισταί. Βλ. λ. *Μηχανήματα*.

Χημικοί. Στρατιωτικῆς Ὑπηρεσίας, προσλαμβανόμενοι κατ' ἄρθρον 24 ν. 4436)1929· δικαίωμα ἀδείας καί ἐπιδόματος ἀδείας ἐργάτου, Γν.Σ. σ. 1224.

Χρηματική ἱκανοποίησις. Βλ. λ. *Ἱκανοποίησις χρηματική*.

Χωροφυλακή. Βλ. λ. *Ἀποθῆκαι*.

Ψ

Ψηστικά. Βλ. λ. *Ἀρτεργάται*.

Ψυχική ὀδύνη. Βλ. λ. *Ἱκανοποίησις χρηματική*.

Ω

Ὧραι ἐργασίας. Ἔννοια καταστήματος κατά π.δ/γμα 8)13 Ἀπριλίου 1932 περί χρονικῶν ὁρίων ἐργασίας εἰς τά καταστήματα· ὧραι ἐργασίας· ἀναφορά διατάξεως ἄρθρου 7 § 3 ά.ν. 547)1937 περί 7ώρου ἐργασίας εἰς τό ἐν τοῖς Γραφείοις τῶν Ἀνωνύμων Ἑταιρειῶν ἀπασχολούμενον προσωπικόν καί ὄχι εἰς τό ἀπασχολούμενον ἐν τοῖς παρά τῶν Ἀνωνύμων Ἑταιρειῶν διατηρουμένοις καταστήμασι κατά τήν ἀνωτέρω ἔννοιαν· περίπτωσις λογιστοῦ, ἐργαζομένου εἰς Ὑποκατάστημα χονδρικῆς πωλήσεως καπνοῦ, ΑΠ Ὁλ. 685 σ. 22.— Προσωπικοῦ καταστημάτων Ἀνωνύμων Ἑταιρειῶν· ἔκτασις ἐφαρμογῆς 7ώρου ἐργασίας ἄρθρου 7 § 3 ά.ν. 547)1937 ὧραι ἐργασίας καταστημάτων καυσίμου ὕλης, διατηρουμένων παρά φυσικῶν ἤ νομικῶν προσώπων, ἐν οἷς καί Ἀνωνύμων Ἑταιρειῶν· ἀναφορά διατάξεως ἄρθρου 7 § 3 ά.ν. 547) 1937 περί 7ώρου ἐργασίας εἰς τό ἐν τοῖς Γραφείοις τῶν Ἀνωνύμων Ἑταιρειῶν ἀπασχολούμενον ὑπαλληλικόν προσωπικόν αὐτῶν καί ὄχι εἰς τό προσωπικόν, τό ἀπασχολούμενον ἐν τοῖς παρά τῶν Ἀνωνύμων Ἑταιρειῶν διατηρουμένοις καταστήμασι κατά τήν ἔννοιαν τοῦ ἄρθρου 1 τοῦ π. δ/τος 8)13 Ἀπριλίου 1932, ΑΠ 196 σ. 678.— Προσωπικοῦ Γραφείων ἐντός ἐμπορικοῦ καταστήματος Ἀνωνύμου Ἑταιρείας, Ἔγγρ. σ. 1384.—Ὑπαλληλικοῦ προσωπικοῦ Γραφείων Ἀνωνύμων Ἑταιρειῶν, ἀσκουσῶν βιομηχανίαν, Ἔγγρ. σ. 1384.— Καθορισμός χρονικῆς διαρκείας ἡμερησίας ἐργασίας τῶν παρά τῷ Ὀργανισμῷ Λιμένος Πειραιῶς ἐργαζομένων ὡς φυλάκων φορτηγίδων· ἔλλειψις παραβιάσεως ἀρχῆς ἴσης μεταχειρίσεως ἐκ μόνου τοῦ γεγονότος ὅτι ὁ Ο.Λ.Π. ἐφήρμοσεν εὐνοϊκώτερον ὡράριον ἐργασίας εἰς ἄλλους ἄλλων κατηγοριῶν φύλακας, μή διεπομένους ἀπό τόν δεσμευτικόν Κανονισμόν, ΑΠ 648 σ. 106.—Προσωπικοῦ λεωφορείων· τρόπος ὑπολογισμοῦ δι' ἐξεύρεσιν ὑπερβάσεως ἐπί συνεχοῦς ἤ διακεκομμένης ἐργασίας, ΑΠ 783 σ. 156.— Προσωπικοῦ λεωφορείων· ἔκδοσις β. δ. ἀπό 2.7.1956 καί 582) 1960 ἐντός τῶν ὁρίων ἐξουσιοδοτήσεως τοῦ π. δ. 8)14 Μαρτίου 1930· ὑπολογισμός 90θημέρου ἐργασίας κατ' ἄρθρον 241 Α.Κ.· ἑβδομαδιαῖαι ἀναπαύσεις· ἡμέραι ἀσθενείας ἐν σχέσει πρός συμπλήρωσιν τῆς περιόδου ἐργασίας 90 ἡμερῶν, Π 183 σ. 1183.— Προσωπικοῦ Κ.Τ.Ε.Λ., Ἔγκ. σ. 1255.— Ὁδηγῶν αὐτοκινήτων ἰδιωτικῆς χρήσεως καί φορτηγῶν αὐτοκινήτων· β. δ. 14.8)8.9.1960· ἀνεπίτρεπτον ὑπερβάσεως τοῦ ὡρίου τῆς ἡμερησίας ἐργασίας τοῦ ὁδηγοῦ ἐπιβατικοῦ αὐτοκινήτου ἰδιωτικῆς χρήσεως, τοῦ προσληφθέντος καί χρησιμοποιηθέντος πρός ἐξυπηρέτησιν τῶν ἀναγκῶν οἱασδήποτε ἐπιχειρήσεως γενικῶς, τοῦ νόμου μή διακρίνοντος, μέ συνεχῆ λειτουργίαν τοῦ αὐτοκινήτου· ὀκτάωρος ἡ νόμιμος ὑποχρεωτική ἐργασία τῶν ὁδηγῶν

αύτοκινήτων· δικαίωμα, έπί ύπερβάσεως τοῦ ὁρίου τούτου ἄνευ ἀδείας τῆς Ἀρχῆς, ἀποζημιώσεως τοῦ μισθωτοῦ κατά τάς περί ἀδικαιολογήτου πλουτισμοῦ διατάξεις κατ' ἄρθρον 904 Α.Κ., προσηυξημένης κατ' ἄρθρον 8 ν.δ. 4020)1959· ἀκυρότης πάσης συμφωνίας περί καλύψεως ταύτης διά τῶν καταβαλλομένων ἀποδοχῶν κατ' ἄρθρον 8 § 4 ν.δ. 4020)1959, ΑΠ 40 σ. 351. – Προσωπικοῦ ΣΕΚ· Κανονισμός ὡρῶν ἐργασίας καί ἀναπαύσεως προσωπικοῦ ἀτμηλάτων σιδηροδρόμων· ἔννοια λέξεως ὑπάλληλος· μέση χρονική διάρκεια ἡμερησίας ἐργασίας διά τούς ἐργάτας συντηρήσεως γραμμῶν· ἀναφορά ἄρθρου 7 β.δ. 18.5)18.8.1964 ὡς πρός τό ποσόν τοῦ μισθοῦ ἤ ἡμερομισθίου μόνον καί ὄχι καί εἰς τάς ὥρας ἐργασίας, ΑΠ 726 σ. 221.—Ὁδηγῶν φορτηγῶν αὐτοκινήτων Σ.Ε.Κ.· Ἰδιαιτέρα ἀμοιβή διά συμπληρωματικάς ὥρας κατά Κανονισμόν ὡρῶν ἐργασίας καί ἀναπαύσεως τῶν ἐν Ἑλλάδι ἀτμηλάτων σιδηροδρόμων, Π 24892 σ. 417.— Ἔλλειψις πρό τῆς 30.11.1960 εἰδικοῦ ὡραρίου ἐργασίας τοῦ ἐπί συμβάσει ἐργασίας ἰδιωτικοῦ δικαίου προσωπικοῦ Γραφείων τῆς Σχολῆς Τουριστικῶν Ἐπαγγελμάτων· ἐφαρμογή ἐπί τούτου τοῦ βαρους τοῦ ἄρθρου 18 π.δ. 8.4.1932· ἀρχή ἴσης μεταχειρίσεως μισθωτῶν· ἐφαρμογή ἀπό 30.11.1960 ὡραρίου ἐργασίας τῶν δημοσίων ὑπαλλήλων, Π 24794 σ. 225.—Ὑπαλλήλων συμβολαιογραφείων, Π 8060 σ. 271, Εἰσαγ. σ. 271.—Νόμιμοι ὧραι ἐργασίας (ὁκτώ) ἐπιχειρήσεων ἤ ἐργασιῶν ἐκκαφῆς κλπ.· ὅροι ἄρθρων 10 καί 11 π.δ)τος 27.6)4.7.1932 διά τήν νόμιμον ἔκδοσιν ἀδείας τῆς Ἀρχῆς (Ἐπιθεωρήσεως Ἐργασίας) διά παροχήν ἐργασίας ὑπέρ τά νόμιμα χρονικά ὅρια ἐργασίας· ἁρμοδιότης Γενικῆς Ἐπιθεωρήσεως Ὑπουργείου Ἐργασίας, Π 2845 σ. 619.— — Προσωπικοῦ Ο.Τ.Ε.· περίπτωσις νυκτοφύλακος· χαρακτήρ Ο.Τ.Ε. ὡς Ἀνωνύμου Ἑταιρείας ὑπαγωγή προσωπικοῦ εἰς Γενικόν Κανονισμόν Προσωπικοῦ, ΑΠ 96 σ. 870. - Λογιστῶν καί βαθμῶν λογιστῶν, ΣΕ 2057 σ. 908.— Προσωπικοῦ καφενείων, ζαχαροπλαστείων καί ἀναψυκτηρίων· ἐφαρμογή ἐπί λειτουργούντων πρός ἐξυπηρέτησιν γενικῶς τῶν πόλεων, εἰς ὁποίας εἶναι ἐγκατεστημένα, καί ὄχι καί ἐπί τοῦ προσωπικοῦ ἀναψυκτηρίων ἐγκατεστημένων εἰς ἐργοστάσια πρός ἀποκλειστικήν ἐξυπηρέτησιν τοῦ προσωπικοῦ τούτων, ΑΠ 250 σ. 986.—Μηχανουργικῶν, σιδηρουργικῶν καί λοιπῶν ἐπιχειρήσεων, ΑΠ 317 σ. 1174.–Θυρωρῶν πολυκατοικιῶν, Π 17011 σ. 1229. — Προσωπικοῦ Βασιλικῆς Προνοίας, Π 18 σ. 1295. – Προσωπικοῦ Δημοσίου, συνδεομένου μετ' αὐτοῦ διά σχέσεως ἰδιωτικοῦ δικαίου, Ἔγγρ. σ. 1383. - Ὑδροθεραπευτικοῦ προσωπικοῦ, ΑΠ 460 σ. 1414.—Κατωτέρου ὑγειονομικοῦ προσωπικοῦ νοσηλευτικῶν ἱδρυμάτων, ΑΠ 500 σ. 1487.—Χρόνος πραγματικῆς ἐργασίας διά παροχήν ἀμοιβῆς· θεώρησις κατ' ἄρθρον 14 π.δ. 27.6 - 4.7.1932 ὡς ὡρῶν ἐργασίας τῶν πραγματικῶν τοιούτων, μή συμπεριλαμβανομένων τῶν διακοπῶν ἤ διαλειμμάτων ἐργασίας, μή περιλαμβανομένου οὕτω εἰς τόν χρόνον τῆς ἐργασίας, διά τήν ὁποίαν ἀμοιβή, τοῦ χρόνου προπαρασκευῆς τοῦ μισθωτοῦ πρός πραγματικήν παροχήν ἐργασίας, ΑΠ 317 σ. 1174.—Ἐξουσία ὀργανώσεων καί διαιτητικῶν δικαστηρίων διά ρύθμισιν συλλογικῆς διαφορᾶς ἐργασίας· θέμα τρόπου ὑπολογισμοῦ ἀμοιβῆς ἐργασίας· νόμιμος ὑπολογισμός ἀμοιβῆς ἐπί τῇ βάσει τῆς χρονικῆς διαρκείας τῆς ἐργασίας καί ὑπολογισμός ἀμοιβῆς κατά μονάδα, κατ' ἀποκοπήν ἤ εἰς ποσοστά· κριτήρια ληπτέα ὑπ' ὄψιν ὑπό τῶν Διαιτητικῶν Δικαστηρίων, ΣΕ 1441 σ. 912.— Μισθός ἐπί ἀπασχολήσεως μικροτέρας τοῦ νομίμου ὡραρίου· δικαίωμα μισθωτοῦ νά ἀξιώσῃ τήν καταβολήν εἰς αὐτόν ὁλοκλήρου τῆς διά τῆς οἰκείας συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας καθωρισμένης διά πλήρη ἀπασχόλησιν ἀμοιβῆς καί ἀνό ἐργοδότης, ἕνεκα λόγων, ἀφορώντων αὐτόν, δέν χρησιμοποιῇ ἐφ' ὅλον τό κατά νόμον χρονικόν ὅριον ἡμερησίας ἐργασίας τάς εἰς τήν διάθεσίν του τιθεμένας ὑπηρεσίας τοῦ μισθωτοῦ, ἐκτός ἄν ρητῶς ἤ σιωπηρῶς συνεφωνήθη, ὅπως οὗτος ἐργάζηται ἐπί ὀλιγωτέρας τοῦ νομίμου ὡραρίου καθ' ἡμέραν ὥρας ἐπί ἀντιστοίχῳ μειώσει τῆς ἀντιπαροχῆς, ΑΠ 782 σ. 283. — Νόμιμος μισθός ἐπί μερικῆς ἀπασχολήσεως μισθωτοῦ· συμφωνία μεταξύ ἐργοδότου καί μισθωτοῦ περί τούτου· παροχή ἐργασίας εἰς Ο.Δι.Σ.Υ.· ἀποδοχή μισθωτοῦ ἐλαττώσεως ὡρῶν ἡμερησίας ἐργασίας του καί ἀντιστοίχου μειώσεως τοῦ νομίμου ἡμερομισθίου· ἀνεφαρμοστον ἄρθρου 50 Κώδικος Δημοσίων Ὑπαλλήλων περί ὡρῶν ἐργασίας, τούτου ἔχοντος ἐφαρμογήν διά τούς ἔχοντας τήν ἰδιότητα τοῦ δημοσίου ὑπαλλήλου, Π 26 σ. 468, Εἰσαγ. σ. 468.—Μειωμένος μισθός ἐπί μερικῆς ἀπασχολήσεως τοῦ μισθωτοῦ· προϋπόθεσις ἡ εἰδική περί τούτου συμφωνία τῶν μερῶν ἤ συνδρομή ἑτέρου περιστατικοῦ, δυναμένου νά δικαιολογήσῃ ἀνάλογον μείωσιν· μή ἀναγκαῖον τοῦτο, ὅταν ἡ ρυθμίζουσα τά τοῦ μισθοῦ κανονιστική πρᾶξις ὁρίζει εἰδικῶς ὅτι ὁ μισθός παρέχεται ἐναντί πλήρους κατά νόμιμον ὡράριον ἀπασχολήσεως, ὡς ἡ 9)1964 ἀπόφασις Δ.Δ.Δ.Δ. Ἀθηνῶν διά τό προσωπικόν τῶν κινηματογραφικῶν ἐπιχειρήσεων, Π 1795 σ. 477.—Ἀπασχόλησις μισθωτοῦ Γραφείου ἐπιχειρήσεως ἐπί χρόνον ἐλάσσονα τῶν 3 1)2 ὡρῶν ἡμερησίως· ἀνάλογος μείωσις μισθοῦ, ΑΠ 657 σ. 10.—Ἀπασχόλησις πέραν ὡρῶν ἐργασίας συλλογικῆς συμβάσεως, ΝΖ σ. 1382.

Ὡρισμένου χρόνου συμβάσεις. Βλ. λ. ***Ἐργασίας σύμβασις*** (παράγρ. 14, 15).

Ὠφέλεια. Βλ. λ. ***Ἀδικαιολόγητος πλουτισμός***, ***Ὑπερωρίαι***, ***Ἐργασίας σύμβασις*** (παράγραφος 7).

ΙΒ'. ΑΡΙΘΜΗΤΙΚΟΝ ΕΥΡΕΤΗΡΙΟΝ ΔΗΜΟΣΙΕΥΘΕΙΣΩΝ ΔΙΚΑΣΤΙΚΩΝ ΑΠΟΦΑΣΕΩΝ ΚΛΠ. (*)

Α' Συμβουλίου Επικρατείας

1964

1184 — 485
1349 — 482
2034 — 41
2037 — 111
2044 — 40
2050 — 37
2053 — 43
2054 — 39
2107 — 42
2109 — 112
2499 — 297
2648 — 110
2757 — 109
2841 — 37
2844 — 38
2890 — 173
2897 — 107
2902 — 75
2926 — 142
2929 — 172
2930 — 234
2932 — 171
2936 — 233
2941 — 231
2943 — 72
2959 — 78
3002 — 167
3003 — 172
3004 — 163
3008 — 108
3010 — 109
3036 — 159
3083 — 136
3084 — 140
3148 — 300
3149 — 170
3150 — 301
3151 — 298
3153 — 493
3154 — 302
3162 — 488
3170 — 160
3171 — 495
3177 — 232
3180 — 491

1965

6 — 276
14 — 341
20 — 338
23 — 340
43 — 427
45 — 235
49 — 490
51 — 491
54 — 432
55 — 233
57 — 431
58 — 354
63 — 301
69 — 489
105 — 483
175 — 486
178 — 430
181 — 484
182 — 485
183 — 299
184 — 428
185 — 426
190 — 423
191 — 425
241 — 324
243 — 198
249 — 215
385 — 419
386 — 487
388 — 496
402 — 395
414 — 394
421 — 420
473 — 429
479 — 421
481 — 418
518 — 455
538 — 424
545 — 548
548 — 548
602 — 481
603 — 422
694 — 546
716 — 812
792 — 811
837 — 614
907 — 717
908 — 608
975 — 739
1044 — 677
1048 — 520
1062 — 1057
1063 — 873
1064 — 874
1068 — 879
1070 — 740
1072 — 921
1073 — 740
1105 — 875
1126 — 685
1128 — 670
1277 — 668
1281 — 716
1314 — 738
1412 — 800
1441 — 912
1455 — 1032
1534 — 872
1576 — 991
1680 — 1029
1713 — 1027
1831 — 1248
1832 — 1247
1836 — 1378
1843 — 1314
1844 — 1313
1847 — 1436
1853 — 1438
1864 — 1375
1879 — 1226
1880 — 1246
1952 — 1313
1953 — 1050
1959 — 1315
2006 — 983
2057 — 908
2079 — 1283
2083 — 1285
2084 — 1375
2100 — 1236
2103 — 1376
2105 — 1311
2137 — 1105
2160 — 1312
2161 — 1377
2175 — 1310
2245 — 1288
2249 — 1350
2324 — 1439
2465 — 1482

Β'. Άρείου Πάγου

1964

417 — 736
630 — 35
631 — 12
635 — 212
644 — 44
646 — 29
648 — 106
657 — 10
664 — 106
674 — 104
675 — 11
676 — 355
678 — 7
685 δλ. 22
696 — 82
697 — 27
699 — 157
700 — 105
701 — 25
708 — 541
711 — 104
712 — 34
716 — 14
720 — 90
724 — 218
725 — 222
726 — 221
727 — 86
729 — 207
731 — 98
732 — 162
733 — 164
737 — 103
739 — 280
746 — 214
748 — 293
749 — 349
751 — 165
759 — 209
761 δλ. 143
772 — 138
773 — 294
774 — 152
775 — 217
776 — 168
777 — 150
778 — 97
779 — 218
780 — 274
781 — 148
782 — 283
783 — 156
784 — 268
785 — 289
786 — 146
787 — 153
790 — 342
791 — 201
800 — 161

1965

2 — 266
3 — 620
4 — 403
16 — 330
17 — 350
18 — 413
19 — 347
20 — 331
21 — 1507
37 — 346
40 — 351
48 — 357
54 — 407
69 — 411
95 — 542
96 — 870
97 — 609
99 — 550
100 — 1186
103 — 622

(*) Ὁ πρῶτος ἀριθμὸς δηλοῖ τὸν τῆς ἀποφάσεως κλπ. καὶ ὁ δεύτερος τὴν σελίδα.

120 — 471
129 — 877
130 — 995
131 — 735
142 — 612
144 — 533
145 — 531
146 — 526
149 —1041
150 — 621
155 — 543
158 — 530
160 — 527
161 — 876
172 —1043
173 — 516
174 — 867
182 — 865
187 — 682
188 — 868
189 — 866
191 — 981
192 — 675
193 — 869
196 — 678
199 — 734
202 — 719
211δλ. 672
212δλ. 715
216 — 674
217 — 683
219 —1049
220 —1242
224δλ. 680
236 —1241
240 —1044
241 —1237
242 —1176
244 — 987
245 —1118
246 — 990
248 —1188
249 — 987
250 — 986
251 —1119
252 — 851
253 —1120
257δλ. 790
258δλ. 796
266 — 985
274 — 979
276 — 742
278 —1121
279 —1184
280 — 989
281 —1651
282 —1110
283 — 916
286 —1167
287 — 793
288 —1053
290 — 993
293 — 975
294 —1122
295 — 918
298 — 992
300 — 795
301 —1123
304 —1042
305 —1369
313 — 858
314 — 805
315 — 806
317 —1174
318 — 803
319 —1240
321 —1169
323 —1244
328 —1239
331 — 971
345δλ. 849
347δλ.1185
352 —1106
353 —1306
354 —1305
355 — 852
356 — 850
357 —1309
358 —1168
359 —1307
360 —1047
361 — 977
362 —1308
374 — 855
375 —1371
376 —1373
377 —1372
378 — 973
379 —1435
381 — 972
393 —1052
400 — 994
403 —1048
407 — 856
409 —1182
417 — 736
422 —1355
441 —1353
443 —1503
444 —1504
446 —1300
447 —1373
449 —1418
451 —1505
457 —1503
459 —1431
460 —1414
461 —1359
462 —1357
467 —1501
472 —1431
483 —1434
485 —1437
493 —1497
500 —1488
504 —1495
507δλ.1485

Γ'. Εφετείων

Αθηνών

1964

1737 — 31
1822 — 101

1965

374 — 463
1337 —1054

Δ'. Πρωτοδικείων

1. Αγρινίου

183)1965 — 1183

2. Αθηνών

1964

13455 — 409
14048 — 93
19572 — 808
20399 — 1365
22396 — 223
22612 — 226
22832 — 469
23006 — 88
23274 — 414
23431 — 95
24245 — 288
24461 — 356
24794 — 225
24796 — 224
24892 — 417
25412 — 416

1965

26 — 468
379 — 397
1084 — 344
1231 — 474
1233 — 357
1670 — 462
1678 — 1112
2836 — 476
2841 — 618
2845 — 619
3239 — 729
5971 — 870
11990 — 1233
12389 — 1114
12896 — 1033
16207 — 1172
16900 — 1363
16953 — 1490
17011 — 1299
17026 — 1299
21014 — 1499

3. Έβρου

18)1965 — 1295

4. Θεσσαλονίκης

1964

3468 — 326
4136 — 400
4137 — 458

1965

42 — 292
1114 — 798
1228 — 732
1250 — 615
1876 — 871

5. Καβάλας

1964

637 — 154
638 — 285
639 — 284

6. Καλαμάτας

1795)1964 — 477
38)1965 —1289

7. Κερκύρας

138)1965 — 723

8. Πατρών

1189 — 1420

9. Πειραιώς

1963

4679 — 472

1964

1838 — 16
4760 — 1040
5113 — 157
5160 — 296
5161 — 277
5177 — 84

1965

1211 — 1179
2138 — 1181
3583 — 291

10. Σάμου

231)1965 — 1035

11. Τρικάλων

1 9 6 5

37 – 725
84 – 1116

Ε'. Προέδρων Πρωτοδικών

1. Βόλου

626)1964 – 28

2. Κερκύρας

334)1964 – 353

3. Πειραιώς

31)1964 – 229

Στ'. Πρωτοδίκου *Διαδικασίας ν. Γ'ΦΟΔ'*

1. Άγρινίου

42 – 730

2. Αθηνών

1 9 6 4

5853 – 333
6298 – 18
7690 – 295
8060 – 271

1 9 6 5

49 – 295
60 – 352
117 – 349
211 – 418
1751 – 545
1830 – 535
1833 – 534
2311 – 809
2962 –1426
3611 – 861
5098 –1429
5414 –1303

3. Θεσσαλονίκης

776)1964 – 337

4. Καστορίας

13)1964 – 538

5. Λευκάδος

16)1964 – 219

6. Πατρών

147)1964 – 536
84)1965 – 1304

7. Πειραιώς

1690)1964 – 335

8. Σερρών

27)1965 – 1231

9. Τρικάλων

180)1964 – 227

10. Χαλκιδικής

28)1965 – 859

11. Χαλκίδος

303)1964 – 20

Ζ'. Ειρηνοδικείων *Αθηνών*

5054)1965 – 1422

Η'. Γνωμοδοτήσεις

1. Νομικού Συμβουλίου του Κράτους

1 9 6 4

895 – 46
903 – 304
940 – 236
1026 – 813

1 9 6 5

3 – 744
4 – 114
9 – 176
175 – 1127
193 – 685
242 – 743
246 – 623
338 – 881
343 – 1060
401 – 883
402 – 814
425 – 880
441 – 998
461 – 1062
476 – 1126
482 – 1444
509 – 1252
556 – 1318
601 – 1063
780 – 1224
815 – 1380
844 – 1409
899 – 1512
992 – 1510

2. Εισαγγελίας Αρείου Πάγου

10)1965 – 848

3. Νομικού Συμβούλου Υπουργ. Συντονισμού

9)1964 – 176

Θ'. Εγκύκλιοι

1. Διοικήσεως Ι.Κ.Α.

1 9 6 4

245 – 113
246 – 113
275 – 175
280 – 45

1 9 6 5

1 – 175
16 – 304
21 – 433
23 – 433
30 – 360
31 – 360
140 – 884
152 – 996
155 – 921
165 – 1060
176 – 1059
178 – 1124
180 – 1508
193 – 1189
199 – 1252
203 – 1058
212 – 1191
241 – 1317
242 – 1316
247 – 1443

2. Οργανισμού Απασχολήσεως και Ασφαλίσεως Ανεργίας

14141)1965 – 1380
19982)1965 – 1379

3. Υπ. Εργασίας

70642)1965 – 1189

4. Υπουργείου Οικονομικών

1 9 6 4

207972 – 360

1 9 6 5

3 – 929
4 – 932

5. Υπουργείου Συγκοινωνιών

15913)1965 – 1256

Ι'. Έγγραφα Αρχών *Υπουργείου Εργασίας*

1 9 6 4

28392 – 179
57051 – 179
62288 – 306
75163 – 179
108691 – 306
110114 – 306

1 9 6 5

78701 – 1383
84900 – 1383
84957 – 1383
87753 – 1384
88032 – 1384

ΙΓ'. ΑΛΦΑΒΗΤΙΚΟΝ ΕΥΡΕΤΗΡΙΟΝ ΝΟΜΩΝ, ΔΙΑΤΑΓΜΑΤΩΝ, ΥΠΟΥΡΓΙΚΩΝ ΑΠΟΦΑΣΕΩΝ, ΣΥΛΛΟΓΙΚΩΝ ΣΥΜΒΑΣΕΩΝ ΚΛΠ.

Επεξήγησις κυριωτέρων συντετμημένων λέξεων: ά.δ. = Αγορανομική διάταξις· ά.δ.δ. = Απόφασις Διοικητικού Διαιτητικού Δικαστηρίου· ά.δ.σ. Ι.Κ.Α. = Απόφασις Διοικητικού Συμβουλίου Ι.Κ.Α.· ά.δ. Ι.Κ.Α. = Απόφασις Διοικητού Ι.Κ.Α.· ά.ὐ. ἢ ὐ.ά. = Απόφασις Υπουργού· β.δ. = Βασιλικόν Διάταγμα· ν. = Νόμος· ν.δ. = Νομοθετικόν Διάταγμα· π.ὐ.σ. = Πράξις Υπουργικού Συμβουλίου· σ.σ.ἐ. = Συλλογική σύμβασις εργασίας.

Α

Αγγειοπλάσται. Βλ. λ. *Συλλογικαί συμβάσεις, Ταμεῖα.*

Αγροτικά Ἰατρεῖα. Ἐξαίρεσις ἰατρῶν τῆς αὐξήσεως μισθῶν· ἄρθρον 1 § 4 β.δ. 208)1965 σ. 498.

Αγροφυλακή. Αὔξησις μισθοῦ ὀργάνων· ἄρθρον 1η β.δ. 208)1965 σ. 498.

Ἀδεια μισθωτῶν. Ἄνευ ἀποδοχῶν· ἐπίδομα ἀδείας· μὴ συνυπολογισμὸς διὰ τὸ δῶρον ἑορτῶν, ὐ.ά. 39700)1965 σ. 504, ὐ.ά. 116100) 1965 σ. 1525.—Χορήγησις ἀποδοχῶν καὶ ἐπιδόματος ἀδείας εἰς ἐργατοτεχνίτας οἰκοδόμους· σύστασις Εἰδικοῦ Λογαριασμοῦ, ν. 4469)1965 σ. 689.—Εἰδικαὶ διατάξεις, περιλαμβανομέναι εἰς συλλογικὰς συμβάσεις, διαιτητικὰς ἀποφάσεις κλπ. βλ. εἰς σελ. 122, 575, 698, 890, 940, 1005, 1014, 1084, 1199, 1262, 1333, 1334, 1388, 1394, 1400, 1524.

Αεροθεραπεῖα. Βλ. λ. *Ἐπιδόματα.*

Ἀεροπορία Βασιλική. Δῶρον ἑορτῶν προσωπικοῦ τῆς Ε.Β.Α., διατιθέμενον εἰς Ὑπηρεσίας Ἀμερικανικῶν Ἀεροπορικῶν Δυνάμεων Ἀττικῆς καὶ Κρήτης σ. 506, 1526.—Ὑγειονομικὴ ἐξέτασις ἱπταμένου προσωπικοῦ, β.δ. 246) 1965 σ. 553.

Ἀεροπορικαὶ Ἑταιρεῖαι. Βλ. καὶ λ. *Ταμεῖα.* Συνταξιοδότησις ὑπηρετούντων, β.δ. 7 σ. 120.

Ἀκτινολογικὰ ἐργαστήρια. Βλ. λ. *Συλλογικαὶ συμβάσεις.*

Ἀλευρόμυλοι. Βλ. λ. *Συλλογικαὶ συμβάσεις.*

Ἀλιεργάται. Βλ. λ. *Συλλογικαὶ συμβάσεις.*

Ἀλλαντοπωλεῖα - Ἀλλαντοβιομηχανία. Βλ. καὶ λ. *Συλλογικαὶ συμβάσεις.* Ὧραι ἐργασίας, παράγραφος 2 ὐ.ά. 2963)1965 σ. 249.

Ἀλλοδοπή. Ὀργάνωσις Ὑπηρεσίας συμπαραστάσεως, ἐποπτείας καὶ ἐνισχύσεως τῶν ἐν Βελγίῳ, Ὁλλανδίᾳ καὶ Λουξεμβούργῳ ἀπασχολουμένων Ἑλλήνων, β.δ. 185)1965 σ. 436.

Ἀμαξοεργάται. Βλ. λ. *Συλλογικαὶ συμβάσεις.*

Ἀμύλου ἐργατοτεχνῖται. Βλ. λ. *Συλλογικαὶ συμβάσεις.*

Ἀνάπαυσις. Βλ. λ. *Κυριακή, Ἑορταί, Ὧραι ἐργασίας.* Εἰδικαὶ διατάξεις εἰς σ. 190, 959, 1017, 1085, 1333.

Ἀναψυκτήρια. Βλ. καὶ λ. *Συλλογικαὶ συμβάσεις.* (Καφενείων). Δῶρον ἑορτῶν σερβιτόρων καὶ βοηθῶν αὐτῶν σ. 508, 1529.

Ἀνελκυστήρων ὁδηγοί. Βλ. λ. *Συλλογικαὶ συμβάσεις.*

Ἀνεργία Ὀργανισμός. Τροποποιήσεις Κανονισμοῦ ἀσφαλίσεως ἀνεργίας σταφιδεργατῶν Ἡρακλείου Κρήτης, ὐ.ά. 38736)1965 σ. 694.

Ἄνεργοι. Βλ. λ. *Ἀνεργία Ὀργανισμός, Δῶρον Ἑορτῶν, Γραφεῖον Εὑρέσεως Ἐργασίας.*

Ἀνθόκηποι. Δῶρον ἑορτῶν σ. 509, 1530.

Ἀνθοπωλεῖα. Κλεισίματα καταστημάτων ἀνθοπωλείων Ἀθηνῶν - Πειραιῶς κατὰ μεταμεσημβρινὰς ὥρας ἑκάστης Τετάρτης, ὐ.ά. 62431) 1965 σ. 951.

Ἀνθυγιεινὴ ἐργασία - Ἀνθυγιεινὰ ἐπαγγέλματα. Βλ. καὶ λ. *Ἐπιδόματα.* — Ἀντικατάστασις παραγράφου 3 ἄρθρου 4 Κανονισμοῦ περὶ βαρέων καὶ ἀνθυγιεινῶν ἐπαγγελμάτων, ὐ. ά. 63272)1965 σ. 1076.

Ἀπελευθερώσεως ἑορτασμός. Ἀνάκλησις τοῦ ὑπ' ἀριθ. 653)1964 β. δ)τος, β. δ. 735)1965 σ. 1323.

Ἀποδοχαί. Βλ. καὶ λ. *Συλλογικαὶ συμβάσεις, Ἐπιδόματα, Δῶρον ἑορτῶν, Ὑπάλληλοι δημόσιοι.* Καθορισμὸς συντελεστῶν παρακρατουμένου φόρου εἰσοδήματος ἐκ μισθωτῶν ὑπηρεσιῶν ἐπὶ τῶν ἐπὶ ἡμερομισθίῳ ἀμειβομένων, β. δ. 744)1964 σ. 50. — Προνομιακὴ κατάταξις, ἄρθρον 17 ν. 4486)1965 σ. 935.

Ἀποζημίωσις. Παροχὴ ἀποζημιώσεως κατὰ τὰς ἡμέρας ἀργίας καὶ νυκτερινὰς ὥρας εἰς ἐργαζομένους ὑπαλλήλους Ο.Ε.Α.Σ., β.δ. 780)1964 σ. 118.—Καταβολὴ ἀποζημιώσεως εἰς περιφερειακοὺς ὑπαλλήλους Ὑπουργείου Ἐργασίας, ὐ. ά 51216)1965 σ. 555.

Ἀποθῆκαι. Βλ. καὶ λ. *Συλλογικαὶ συμβάσεις* (Σιδηροδρόμων, Φαρμακαποθηκῶν).—Γενικαὶ παρατάσεις ἰσχύος διαιτητικῆς ἀποφάσεως προσωπικοῦ, ὐ. ά. 55662)1965 σ. 942. — Ξυλείας· καθορισμὸς ὡρῶν ἐργασίας, ὐ. ά. 18473) 1965 σ. 372.—Χονδρικῆς πωλήσεως ἀνταλλακτικῶν καὶ ἐργαλείων ὡρολογοποιίας - χρυσοχοΐας· καθορισμὸς συνεχοῦς ὡραρίου ἐργασίας ἀπὸ 1.7. — 31.8., ὐ. ά. 49282)1965 σ. 821.

Ἀρβυλεργάται. Βλ. λ. *Συλλογικαὶ συμβάσεις* (Ὑποδηματεργατῶν).

Ἀργία. Βλ. λ. *Ἑορταί, Κυριακή.*

Ἀρτεργάται—Ἀρτοϋπάλληλοι. Βλ. καὶ λ. *Συλλογικαὶ συμβάσεις, Ταμεῖα, Κυριακή, Ἑορταί.* Δῶρον ἑορτῶν σ. 507, 1528.

Ἀσβεστοποιοί. Βλ. λ. *Συλλογικαὶ συμβάσεις.*

Ἀσθένεια. Βλ. καὶ λ. *Ἐπιδόματα, Κοινωνικαὶ Ἀσφαλίσεις, Ταμεῖα.* Δῶρον ἑορτῶν τῶν ἐν ἀσθενείᾳ σ. 506, 1527.

Ἀστικαὶ συγκοινωνίαι. Βλ. λ. *Αὐτοκίνητα, Συλ-*

λογικαί συμβάσεις (Αὐτοκινήτων).

Ἀσφαλιστικαί ἐπιχειρήσεις. Βλ. λ. *Συλλογικαί συμβάσεις, Ταμεῖα.*

Ἀτμοπλοϊκαί ἐπιχειρήσεις. Βλ. λ. *Συλλογικαί συμβάσεις* (ναυτικῶν, πλοίων).

Αὐξήσεις. Βλ. λ. *Συλλογικαί συμβάσεις, Ταμεῖα.*

Αὐτοκίνητα. Βλ. καί λ. *Συλλογικαί συμβάσεις, Ταμεῖα.* Παροχή ἀποζημιώσεως εἰς τούς κατά τάς ἡμέρας ἀργίας καί κατά νυκτερινάς ὥρας ἐργαζομένους ὑπαλλήλους τοῦ Ο.Ε.Α.Σ., β.δ. 780 σ. 118.—Μείωσις ἐργοδοτικῶν εἰσφορῶν, καταβαλλομένων ὑπέρ Ι.Κ.Α. καί Ταμείου Ἐξόδου Ἀνικάνων Ἐργοτῶν Μετάλλου, ἀναλογουσῶν ἐπί μισθῶν καί ἡμερομισθίων δαπανωμένων διά τήν κατασκευήν ἀμαξωμάτων λεωφορείων ἤ πλήρων λεωφορείων αὐτοφερομένου τύπου, β. δ. 496)1965 σ. 763.—Δῶρον ἑορτῶν ὁδηγῶν ἐπιβατικῶν (ταξί καί ἀγοραίων) σ. 507, 1529. — Κανονισμός ὡρῶν ἐργασίας προσωπικοῦ ἀστικῶν λεωφορείων αὐτοκινήτων, εἰς ἃς ὑφίσταται διπλῆ φυλακή, καί τροποποίησις τοῦ 385)1964 β. δ)τος, β.δ. 381)1965 σ. 816.—Κύρωσις Γενικοῦ Κανονισμοῦ Προσωπικοῦ Α. Ε. Ἀστικαί Συγκοινωνίαι Περιοχῆς Ἀθηνῶν (Α.Σ.Π.Α. Α.Ε.), β. δ. 612) 1965, σ. 1194.—Διόρθωσις ἡμαρτημένων τούτου, σ. 1215.

Β

Βάμβακος ἐκκοκκισταί. Βλ. λ. *Συλλογικαί συμβάσεις.*

Βαρελοποιοί. Βλ. λ. *Συλλογικαί συμβάσεις.*

Βαφεῖο - Βαφεῖς. Βλ. λ. *Συλλογικαί συμβάσεις.*

Βενζίνης πρατήρια. Βλ. λ. *Κυριακή, Συλλογικαί συμβάσεις.*

Βιβλιάρια. Παράτασις προθεσμίας πρός ἐφοδιασμόν δι' ἐπαγγελματικῶν βιβλιαρίων τῶν εἰς τουριστικά ἐπαγγέλματα ἐργαζομένων, ὑ.ἀ. 6903)1965 σ. 633.—Ἀνασυγκρότησις ἐπιτροπῆς ἐκδόσεως καί ἀναθεωρήσεως ἐπαγγελματικῶν βιβλιαρίων ξενοδοχοϋπαλλήλων, ὑ.ἀ. 46272)1965 σ. 690.—Ὑγείας σ. 124, 637.

Βιβλιοδέται. Βλ. λ. *Συλλογικαί συμβάσεις.*

Βιοτέχναι. Βλ. λ. *Ταμεῖα.*

Βιοχημείας ἐργαστήρια. Βλ. λ. *Συλλογικαί συμβάσεις.*

Βοηθήματα - Βοηθηματοῦχοι. Βλ. λ. *Δῶρον ἑορτῶν, Ταμεῖα.*

Βόδρων ἐκκένωσις. Ὥραι ἐργασίας προσωπικοῦ· διόρθωσις ἡμαρτημένων, ὑ.ἀ. 70625)1965 σ. 63.

Βουστάσια. Δῶρον ἑορτῶν, σ. 509, 1530.

Γ

Γαλακτοπωλεῖα. Βλ. λ. *Κυριακή, Συλλογικαί συμβάσεις.* Δῶρον ἑορτῶν, σ. 508, 1528.

Γενικοί Ἀποθῆκαι. Βλ. λ. *Συλλογικαί συμβάσεις.*

Γεωλόγοι. Δῶρον ἑορτῶν, σ. 506, 1527.

Γεωπονική Σχολή. Βλ. λ. *Συλλογικαί συμβάσεις* (Δενδροανθοκηπουρῶν).

Γεωπόνοι. Βλ. καί λ. *Συλλογικαί συμβάσεις.* Δῶρον ἑορτῶν, σ. 506, 1527.

Γεωργικαί Ἀσφαλίσεις. Καθορισμός ποσοστοῦ συμμετοχῆς Ο.Γ.Α., Τ.Ε.Β.Ε. καί Τ.Α.Ε. ἐπί τοῦ προσθέτου ποσοστοῦ ἐπί τῶν τελῶν χαρτοσήμου, β.δ. 783 σ. 119.— Κρατήσεις ἐπί δώρου ἑορτῶν σ. 501, 503.

Γεωργικαί Συνεταιριστικαί Ὀργανώσεις. Βλ. λ. *Συλλογικαί συμβάσεις, Ταμεῖα.*

Γεωργοκτηνοτροφικαί ἐπιχειρήσεις. Δῶρον ἑορτῶν σ. 509, 1530.

Γουνεργάτοι. Δῶρον ἑορτῶν σ. 506, 1527.

Γραφεῖα Εὑρέσεως Ἐργασίας. Σύστασις Γραφείου Εὑρέσεως Ἐργασίας εἰς Νομόν Λασηθίου, β.δ. 759)1964 σ. 50.— Εἰς πόλιν Γιαννιτσῶν, β.δ. 274)1965 σ. 626.—Εἰς Νομόν Θεσπρωτίας, β.δ. 273)1965 σ. 626.—Εἰς Νομόν Ζακύνθου καί εἰς ἐπαρχίαν Μεγαρίδος, β.δ. 272)1965 σ. 626.—Εἰς Νομόν Πρεβέζης, β.δ. 271)1965 σ. 626.—Εἰς Νομόν Γρεβενῶν, β.δ. 275 σ. 627.— Εἰς Νομόν Ρεθύμνης, β.δ. 635)1965 σ. 1065.— Εἰς Νομόν Ἀρκαδίας, β.δ. 588)1965 σ. 1133.— Εἰς Νομόν Κορινθίας μέ ἕδραν τήν πόλιν τοῦ Κιάτου, β.δ. 600)1965 σ. 1001.— Ἐπέκτασις ὁρίων ἁρμοδιότητος Γ.Ε.Ε. Κορίνθου εἰς περιοχήν Ἰσθμίας, β.δ. 399)1965 σ. 820.— Καθορισμός σειρᾶς προτεραιότητος τοποθετήσεως ἀνέργων ἐλαιουργοσαπωνοποιῶν περιοχῆς Θεσσαλονίκης, ὑ.ἀ. 71876)1965 σ. 1213.— Τροποποίησις τῆς 13319)1962 ἀποφάσεως καθορισμοῦ σειρᾶς προτεραιότητος τοποθετήσεως ἀνέργων, ὑ.ἀ. 6168)1965 σ. 439.—Τροποποίησις ἀποφάσεων Ὑπουργοῦ Ἐργασίας περί καθορισμοῦ σειρᾶς προτεραιότητος ἀνέργων ἐλαιουργοσαπωνοποιῶν Ἀθηνῶν - Πειραιῶς, ὑ.ἀ. 1147)1965 σ. 313.

Γυναικείων ἐσωρρούχων ἐργατοτεχνῖται. Βλ. λ. *Συλλογικαί συμβάσεις.*

Γυψογλῦπται. Βλ. λ. *Συλλογικαί συμβάσεις.*

Δ

Δάνεια. Στεγαστικά εἰς ἠσφαλισμένους Ταμείου Ἐπικουρικῆς Ἀσφαλίσεως Προσωπικοῦ Α.Ε. Ἑταιρείας Ὑδάτων, ὑ.ἀ. 10616)1965 σ. 375.

Δασολόγοι. Βλ. λ. *Συλλογικαί συμβάσεις.*

Δενδροανθοκηπουροί. Βλ. λ. *Συλλογικαί συμβάσεις.*

Δῆμοι - Κοινότητες. Βλ. λ. *Συλλογικαί συμβάσεις* (Δήμων - Κοινοτήτων). Δῶρον ἑορτῶν ἀπασχολουμένων εἰς δημοτικά, κοινοτικά ἔργα, ὑ.ἀ. 39700)1965 σ. 504, ὑ.ἀ. 116100) 1965 σ. 1525.— Χορήγησις εἰδικοῦ ἐπιδόματος εἰς ὑπαλλήλους Δήμων καί Δημοτικῶν

Ἱδρυμάτων, β.δ. 764)1964 σ. 180.

Δημόσια Ἐπιχείρησις Ἠλεκτρισμοῦ. Βλ. λ. *Ἠλεκτρικαὶ ἐπιχειρήσεις, Συλλογικαὶ συμβάσεις.*

Δημοσιογράφοι. Βλ. λ. *Συλλογικαὶ συμβάσεις* (Τύπου), *Ταμεῖα* (Τύπου).

Δημόσιον. Βλ. καὶ λ. *Ἀεροπορία Βασιλική, Συλλογικαὶ συμβάσεις, Ὑπάλληλοι δημόσιοι.* Δῶρον ἑορτῶν ὑπαλλήλων Δημοσίου, συνδεομένων διὰ σχέσεως ἰδιωτικοῦ δικαίου, ὑ.ἀ. 39700)1965 σ. 504, ὑ.ἀ. 116100)1965 σ. 1525.—Ὀργάνωσις Ὑπηρεσίας συμπαραστάσεως, ἐποπτείας καὶ ἐνισχύσεως τῶν ἐν Βελγίῳ, Ὁλλανδίᾳ καὶ Λουξεμβούργῳ ἀπασχολουμένων Ἑλλήνων μισθωτῶν ἐν γένει καὶ ρυθμίσεως καταστάσεως προσωπικοῦ τῆς Ὑπηρεσίας ταύτης, β.δ. 185)1965 σ. 436.—Τροποποίησις διατάξεών τινων τοῦ Ὑπαλληλικοῦ Κώδικος· ἐφαρμογὴ διατάξεων νόμου 2112)1920, ἄρθρου 8 νόμου 3198)1955, νόμων 3789)1957 καὶ 539)1945 περὶ ἀποζημιώσεως λόγῳ λύσεως τῆς συμβάσεως ἐργασίας καὶ διὰ τοὺς ἐπὶ σχέσει ἰδιωτικοῦ δικαίου μισθωτοὺς τοῦ Δημοσίου καὶ Ν.Π.Δ.Δ., ν. 4464)1965 σ. 688.

Διαθεσιμότης. Δῶρον ἑορτῶν τῶν ἐν διαθεσιμότητι, σ. 506, 1528.

Διαιτητικὰ δικαστήρια - Διαιτητικαὶ ἀποφάσεις. Βλ. λ. *Συλλογικαὶ συμβάσεις.*

Διανεμητικὸς Λογαριασμός. Τροποποίησις τοῦ ἀπὸ 20)23.12.1959 β.δ. περὶ ἐφαρμογῆς ν.δ. 3868)1958 περὶ συστάσεως Διανεμητικοῦ Λογαριασμοῦ Οἰκογενειακῶν Ἐπιδομάτων Μισθωτῶν, ὡς ἐτροποποιήθη καὶ συνεπληρώθη διὰ τῶν ἀπὸ 28.1)8.2.1961 καὶ 30.3.1962 β.δ., β.δ. 779 σ. 118.

Διανυκτέρευσις. Ἐκτὸς ἕδρας, σ. 319, 575, 633, 894.

Διεθνὴς Ἑταιρεία Κλινοσκαφῶν. Δῶρον ἑορτῶν προσωπικοῦ περιποιήσεως, σ. 508, 1529.

Διϑειούχου ἀνθρακος ἐργατοτεχνῖται. Βλ. λ. *Συλλογικαὶ συμβάσεις.*

Δικηγόροι. Νομικοὶ σύμβουλοι· δῶρον ἑορτῶν, ὑ.ἀ. 85798)1965 σ. 500, ἄρθρον 4 ὑ.ἀ. 39700)1965 σ. 504, ἄρθρον 4 ὑ.ἀ. 116100)1965, σ. 1525.

Δομικῶν ἐργασιῶν ἐργατοτεχνῖται. Βλ. λ. *Ταμεῖα.*

Δραμοκαΐτειον. Ὅροι ἀμοιβῆς νοσηλευτικοῦ προσωπικοῦ, ἀ.δ. 25)1965 σ. 1150.

Δῶρον ἑορτῶν. Σύστασις Εἰδικοῦ Λογαριασμοῦ δώρου καὶ ἀποδοχῶν ἀδείας οἰκοδόμων, νόμος 4469)1965 σ. 689.

Χριστουγέννων 1964 καὶ Νέου Ἔτους 1965 εἰς συνταξιούχους καὶ βοηθηματούχους Ὀργανισμῶν Κοινωνικῆς Ἀσφαλίσεως ἀρμοδιότητος Ὑπουργείου Ἐργασίας, ὑ.ἀ. 1129)1964 σ. 51.—Δημοσίων ὑπαλλήλων ἐπίδομα, ὑ.ἀ. 29450)1964 σ. 52.—Εἰς συνταξιούχους Ν.Π.Δ.Δ. βοήθημα, ὑ.ἀ. 290717)1964 σ. 54.—Εἰς ἀπόρους ἀνέργους ναυτικοὺς χρηματικὴ ἐνίσχυσις, β.δ. 113)1965 σ. 312.—Προσόντα ναυτικῶν, δικαιουμένων ἐκτάκτου οἰκονομικῆς παροχῆς ἐπὶ ταῖς ἑορταῖς Χριστουγέννων 1964 καὶ Νέου Ἔτους 1965, ὑ.ἀ. 109466)1964 σ. 123.—Τροποποίησις τῆς ὑπ' ἀριθ. 116220)1964 ἀποφάσεως παροχῆς δώρου Χριστουγέννων, ὑ.ἀ. 9484)1965 σ. 438.

Πάσχα 1965. Εἰς τοὺς ἐπὶ σχέσει ἐργασίας ἰδιωτικοῦ δικαίου ἀπασχολουμένους, ὑ.ἀ. 39700)1965 σ. 503.—Εἰς ὑπαλλήλους Ν.Π.Δ.Δ. ἐπίδομα, ὑ.ἀ. 85798)1965 σ. 500.—Δημοσίων ὑπαλλήλων ἐπίδομα, ὑ.ἀ. 85759)1965 σ. 501, 628.—Εἰς συνταξιούχους καὶ βοηθηματούχους (τύπου συντάξεως) Ὀργανισμῶν Κοινωνικῆς Ἀσφαλίσεως ἁρμοδιότητος Ὑπουργείου Ἐργασίας, ὑ.ἀ. 36003)1965 σ. 553.—Εἰς ἀπόρους ἀνέργους ναυτικοὺς χρηματικὴ ἐνίσχυσις, β.δ. 565)1965 σ. 1129.—Προσόντα ναυτικῶν, δικαιουμένων ἐκτάκτου οἰκονομικῆς παροχῆς ἑορτῶν Πάσχα 1965, ὑ.ἀ. 29647)1965 σ. 695. Χρόνος ἐνάρξεως καταβολῆς δώρου Πάσχα 1965 εἰς ἐργατοτεχνίτας οἰκοδόμους, ὑ.ἀ. 36296)1965 σ. 554.

Χριστουγέννων 1965. Χορήγησις δώρου Χριστουγέννων 1965 καὶ Νέου Ἔτους 1966 εἰς τοὺς ἐπὶ σχέσει ἐργασίας ἰδιωτικοῦ δικαίου ἀπασχολουμένους, ὑ.ἀ. 116100)1965 σ. 1525.—Εἰδικαὶ διατάξεις, περιλαμβανόμεναι εἰς συλλογικὰς συμβάσεις, διαιτητικὰς ἀποφάσεις κλπ. βλ. εἰς σελ. 315, 319, 368, 446, 500, 575, 632, 692, 698, 766, 890, 940, 955, 1014, 1074, 1085, 1137, 1271, 1336, 1467, 1470, 1471, 1524.

Ε

Ἐγγείων Βελτιώσεων Ὑπηρεσία. Αὔξησις ἀποδοχῶν προσωπικοῦ σχέσεως ἐργασίας ἰδιωτικοῦ δικαίου, ὑ.ἀ. 144086)1965 σ. 1012.—Δῶρον ἑορτῶν ἀπασχολουμένων τεχνιτῶν ἐργατῶν, σ. 505, 1526.

Εἰσπράκτορες. Δῶρον ἑορτῶν σ. 508, 1530.

Εἰσφοραί. Βλ. καὶ λ. *Κοινωνικαὶ Ἀσφαλίσεις, Ταμεῖα.* Ὑπαγωγὴ δώρων ἑορτῶν σ. 52, 501 503, 554, 1531.

Ἐκδοροσφαγεῖς - Ἐκδοροτεμαχισταί. Βλ. λ. *Συλλογικαὶ συμβάσεις.* Δῶρον ἑορτῶν, σ. 509, 1530.

Ἐκκοκκισταὶ βάμβακος. Βλ.λ. *Συλλογικαὶ συμβάσεις.*

Ἐκπαιδευτικοί. Ἐπίδομα κλπ. Ἄρθρον 2 β.δ. 208)1965 σ. 498.

Ἐκτέλεσις. Προνομιακὴ κατάταξις ἀμοιβῶν ἐκ μισθώσεως ἐργασίας καὶ ἀποζημιώσεως νόμου 2112)1920 καὶ β.δ. 16.7.1920. Ἄρθρον 17 ν.δ. 4486)1965 σ. 935.

Ἐκτελωνισταί. Βλ. λ. *Ταμεῖα.*

Ἐλαιομετρηταί. Δῶρον ἑορτῶν σ. 509, 1530.

Ἐλαιοτριβοεργάται - Ἐλαιουργοσαπωνοποιοί. Βλ. λ. *Συλλογικαὶ συμβάσεις.*

Ἐλαστικοῦ ἐργατοτεχνῖται. Βλ. λ. *Συλλογι-*

και συμβάσεις.

Ἐλευθέρα Ζώνη Θεσσαλονίκης. Βλ. λ. *Ταμεῖα*

Ἐλκυστήρων ὁδηγοί. Δῶρον ἑορτῶν σ. 505, 1526.

Ἐμπορικὰ καταστήματα - Ἔμποροι. Βλ. λ. *Κυριακή, Ἑορταί, Συλλογικαὶ συμβάσεις, Ταμεῖα, Ὧραι ἐργασίας.*

Ἐντεροεργάται. Δῶρον ἑορτῶν σ. 509, 1530.

Ἐξαγωγαί. Μείωσις ἐργοδοτικῆς εἰσφορᾶς ὑπὲρ Ι.Κ.Α., β.δ. 215)1965 σ. 626, β.δ. 496)1965 σ. 763.

Ἑορταί. Βλ. καὶ λ. *Κυριακή.* Ἀνάκλησις τοῦ 653)1964 β.δ. περὶ ἑορτασμοῦ τῆς ἐπετείου τῆς ἀπελευθερώσεως τῆς χώρας, β.δ. 735)1965 σ. 1323. – Παροχὴ ἀποζημιώσεως εἰς τοὺς κατὰ τὰς ἡμέρας ἀργίας καὶ κατὰ νυκτερινὰς ὥρας ἐργαζομένους ὑπαλλήλους Ο.Ε.Α.Σ., β.δ. 780 σ. 118.–Καθιέρωσις ἐκ περιτροπῆς ἀργίας πρατηρίων πετρελαιοειδῶν πόλεως Λαμίας κατὰ Κυριακὰς καὶ νόμῳ ἑορτὰς ἀργίας, β.δ. 774)1964 σ. 181.–Καθιέρωσις ἑορτῶν ἀργίας διὰ φαρμακεῖα περιφερείας Ἀθηνῶν, β.δ. 349) 1965 σ. 763.–Τροποποίησις τοῦ 275)1964 β.δ. περὶ καθιερώσεως ἑορτολογίου ξυλεμπορικῶν καταστημάτων Ἀθηνῶν, Πειραιῶς καὶ Περιχώρων, β.δ. 590)1965 σ. 1133.–Καθιέρωσις ἑορτολογίου διὰ κουρεῖα, κομμωτήρια Μυτιλήνης, ὑ.ἀ. 77122)1965 σ. 1277.–Καθιέρωσις ἑορτῶν ὁλοκληρωτικῆς ἀργίας καταστημάτων πόλεως Ρόδου, β.δ. 571)1965 σ. 1131.–Καθιέρωσις ὁλοκληρωτικῆς ἀργίας κατὰ Κυριακὰς καὶ νόμῳ ἐξαιρεσίμους ἑορτὰς εἰς ἰχθυόσκαλαν Θεσσαλονίκης, β.δ. 736)1965 σ. 1324.

Καθιέρωσις ὡς ὁλοκληρωτικῆς ἀργίας: Τῆς ἑορτῆς Ἁγίας Παρασκευῆς (26.7) διὰ καταστήματα Νεοχωρίου Αἰτωλοακαρνανίας, β.δ. 50)1965 σ. 239.–Τῶν ἑορτῶν Προφήτου Ἠλιοῦ καὶ Ἁγίου Βησσαρίωνος διὰ καταστήματα Φιλιππιάδος, β.δ. 310)1965 σ. 819.–Τῆς ἑορτῆς Ἀποστόλων Πέτρου καὶ Παύλου δι' ἅπαντα τὰ καταστήματα Στρατωνίου Χαλκιδικῆς, πλὴν ἰατιατορίων, οἰνομαγειρείων, καφενείων, ζαχαροπλαστείων κλπ. κέντρων ἐν γένει, β.δ. 309)1965 σ. 819.–Τῆς ἑορτῆς Ἁγίων Πάντων διὰ τὰ καταστήματα Χαλαργοῦ καὶ Κάτω Χαλανδρίου, β.δ. 589)1965 σ. 1133.–Τῆς ἑορτῆς Ζωοδόχου Πηγῆς διὰ κουρεῖα - κομμωτήρια Ἰωαννίνων, ὑ.ἀ. 69057)1965 σ. 1269.–Τῆς 27ης Ἰουλίου, ἑορτῆς Ἁγίου Παντελεήμονος διὰ τὰ καταστήματα Διαβολιτσίου, β.δ. 695) 1965 σ. 1323.–Εἰδικὰς διατάξεις, περιλαμβανομένας εἰς συλλογικὰς συμβάσεις, διαιτητικὰς ἀποφάσεις κλπ. βλ. εἰς σελ. 122, 555, 557, 575, 632, 692, 940, 1017, 1214, 1334, 1400.

Ἐπαγγέλματα - Ἐπαγγελματίαι. Βλ. καὶ λ. *Ταμεῖα.* Ἀντικατάστασις παραγράφου 3 ἄρθρου 4 Κανονισμοῦ περὶ βαρέων καὶ ἀνθυγιεινῶν ἐπαγγελμάτων, ὑ.ἀ. 63272)1965 σ. 1076.

Ἐπαγγελματικαὶ Σχολαί. Βλ. λ. *Συλλογικαὶ συμβάσεις* (Σχολῶν).

Ἐπιδόματα. Συνυπολογιζόμενα ἢ μὴ διὰ τὸ δῶρον ἑορτῶν, ὑ. ἀ. 39700)1965 σ. 504, ὑ. ἀ. 116100)1965 σ. 1525. – Παροχὴ ἀποζημιώσεως κατὰ τὰς ἡμέρας ἀργίας καὶ νυκτερινὰς ὥρας εἰς ἐργαζομένους ὑπαλλήλους Ο.Ε.Α.Σ., β. δ. 780)1964 σ. 118.–Χορήγησις ἐκτάκτου ἀμοιβῆς προσωπικοῦ ἀποθηκῶν ἐκμεταλλεύσεως Σ.Ε.Κ., β. δ. 72)1965 σ. 312. – Αὔξησις παρεχομένου ὑπὸ τοῦ Ι.Κ.Α. ἐπιδόματος, ὑ.ἀ. 27840)1965 σ. 557, ὑ. ἀ. 82526)1965 σ. 1277. –Ἔγκρισις χορηγήσεως ἐπιδόματος εἰς τινας κατηγορίας προσωπικοῦ τοῦ Ι.Κ.Α., ὑ. ἀ. 84611)1965 σ. 1453.–Ἀδείας. Βλ. λ. *Ἄδεια.* –Ἀεροθεραπείας εἰς πολιτικοὺς καὶ στρατιωτικοὺς συνταξιούχους Σιδηροδρομικῶν Δικτύων, ἐξελθόντας τῆς ὑπηρεσίας λόγῳ φυματιώσεως ἢ νοσήματος φυματιώδους φύσεως, ὑ. ἀ. 147982)1965 σ. 942. – Ἀνθυγιεινῆς ἐργασίας προσωρινὸν εἰς βυρσοδέψας· δημοσίευσις σ.σ.ἐ. 7.11.1964, ὑ. ἀ. 114528)1964 σ. 55.–Κήρυξις ὑποχρεωτικῆς, ὑ. ἀ. 26019)1965 σ. 558.–Ἀνθυγιεινῆς ἐργασίας τῶν ἐν τῷ κλάδῳ κεραμοποιΐας, πλινθοποιΐας καὶ ἀγγειοπλαστικῆς ἀπασχολουμένων ἐργατοτεχνιτῶν ἁπάσης τῆς χώρας· αὔξησις· κήρυξις ἐκτελεστῆς τῆς 44)1964 διαιτητικῆς ἀποφάσεως, ὑ. ἀ. 122)1965 σ. 187. — Ἀνθυγιεινῆς ἐργασίας προσωπικοῦ μηχανικῶν κλπ. πλυντηρίων Α.Π.Π.· παράτασις ἰσχύος διαιτητικῆς ἀποφάσεως, ὑ. ἀ. 31289)1965 σ. 571.–Ἀνθυγιεινῆς ἐργασίας εἰς σπογγεργάτας Καλύμνου· κήρυξις ἐκτελεστῆς διαιτητικῆς ἀποφάσεως, ὑ. ἀ. 29995)1965 σ. 698. – Ἀνθυγιεινῆς ἐργασίας ἐργατοτεχνιτῶν ἐλαιουργοσαπωνοποιείων, ἀ.δ.δ. 27)1965 σ. 1338. – Ἐπέκτασις ἐπιδόματος ἀνθυγιεινῆς ἐργασίας εἰς ἐνίας κατηγορίας καὶ αὔξησις τῆς λόγῳ νυκτερινῆς ἐργασίας ἀποζημιώσεως προσωπικοῦ Δ.Ε.Η.–Π.Α.Π., ἀ.δ.δ. 28)1965 σ 1337. – Εἰδικὸν εἰς ὑπαλλήλους Δήμων καὶ Δημοτικῶν Ἱδρυμάτων, β. δ. 764)1964 σ. 180. – Εἰδικῶν συνθηκῶν ἐργασίας εἰς μακαρονοτεχνίτας, δ. ἀ. 20) 1965 σ. 1531. — Ἐπικινδύνου ἐργασίας στρατιωτικοῦ καὶ πολιτικοῦ προσωπικοῦ Ἐνόπλων Δυνάμεων καὶ τῶν ὑπὸ τὸν Ὑπουργὸν Ἐθνικῆς Ἀμύνης Ὀργανισμῶν· συμπλήρωσις τῆς 108280)1959 ὑπουργικῆς ἀποφάσεως, ὑ.ἀ. 290514)1965 σ. 244. – Ἐπικινδύνου ἐργασίας εἰς ἰατροὺς ἀκτινολόγους, χειριζομένους ἀκτινολογικὰ μηχανήματα ἐν τοῖς ἰατρείοις τῆς Δ.Ε.Η., ὑ.ἀ. 67659)1965 σ. 1077.–Οἰκογενειακὰ προσωπικοῦ Δημοτικῆς Ἐπιχειρήσεως Φωταερίου Ἀθηνῶν· ἔγκρισις συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας 8.7.1965, ὑ. ἀ. 80276)1965 σ. 1134. – Πολυετοῦς ὑπηρεσίας προσωπικοῦ Ο.Τ.Ε.· ἀναπροσαρμογή, ὑ.ἀ. 93835)1965 σ. 827. — Προσωρινὸν εἰς προσωπικὸν κινήσεως καὶ ἐλέγχου Σ.Ε.Κ., β. δ. 649)1965 σ. 1065. – Τεχνικῶν καὶ παραγωγῆς πτυχιούχων ὑπομηχανικῶν Δημοσίας Ἐπιχειρήσεως Ἠλεκτρισμοῦ, ἀ.δ.δ. 8)1965 σ. 573.–Τεχνικὸν ἔκτακτον πρόσθετον καὶ εἰς τὸ τεχνικὸν προσωπικὸν Σ.Ε.Κ., ὑ.ἀ. Ζ 14393)1965 σ. 1072.–Φυματιώσεως εἰς συνταξιούχους τοῦ Τ.Σ.Α., β.δ. 618)1965 σ. 1003.–Ὑπερωριακῆς ἐργασίας εἰς προσωπικὸν ἐσωτερικῆς ὑπηρεσίας Σ.Ε.Κ., β.δ. 651)1965 σ. 1066.–Ὑπερωριακὸν πάγιον τῶν ἐπὶ μηνιαίῳ μισθῷ καὶ ἐπὶ

ήμερομισθίω έκτάκτων έποπτῶν ἐξυγιάνσεως, ὑ.ά. 183586)1965 σ.1076.– Φθορᾶς ὑματισμοῦ κύρωσις συμφωνητικοῦ περὶ καταβολῆς, ὑ.ά. 71234)1965 σ. 1403.–Φωτιᾶς μισθωτῶν Δημοτικῆς Ἐπιχειρήσεως Φωταερίου Ἀθηνῶν· ἐπέκτασις καὶ εἰς ἄλλας κατηγορίας μισθωτῶν, ὑ.ά. 29994)1965 σ. 569.–Εἰδικὰς διατάξεις περιλαμβανομένας εἰς συλλογικὰς συμβάσεις, διαιτητικὰς ἀποφάσεις κλπ. βλ. δι' ἐπιδόματα : Ἀνθυγιεινῆς ἐργασίας σελ. 127, 188, 250, 318, 372, 376, 499, 561, 563, 573, 633, 635, 767, 824, 825, 830, 949, 950, 957, 958, 1017, 1019, 1073, 1150, 1214, 1268, 1272, 1273, 1336, 1406, 1455, 1522.–Ἀποδόσεως σελ. 250.–Ἄρτου σελ. 946.–Γάμου σελ. 188, 372, 442, 511, 631, 635, 700, 825, 959, 1083, 1150, 1214, 1388.–Διαχειριστικὸν σελ. 890, 1083, 1388.–Ἐκτὸς ἕδρας σελ. 319, 575, 633, 894.–Ἐπικινδύνου ἐργασίας σελ. 123, 127, 1150, 1340.–Ἐργαλείων σελ. 1023, 1325.–Θέσεως σελ. 369, 829.–Οἰκογενειακῶν βαρῶν σελ. 122, 252, 366, 377, 440, 500, 561, 563, 767, 823, 829, 830, 890, 892, 949, 1019, 1074, 1084, 1086, 1151, 1272, 1336, 1341, 1406, 1407, 1522.–Ὀρόφων σελ. 631.–Παραγωγῆς σελ. 511.–Παραμονῆς ἐν τῷ αὐτῷ βαθμῷ σελ. 366, 1074.–Πλυντικῶν σελ. 378, 1150.–Πολυετοῦς ὑπηρεσίας σελ. 243, 319, 366, 440, 511, 575, 632, 823, 824, 829, 935, 959, 1074, 1086, 1151, 1340, 1341.–Ζυζύγου σελ. 243, 381, 575, 636, 824, 935, 950, 957, 1340, 1456.–Συσσιτίου, σελ. 381.–Τέκνων σελ. 188, 366, 935.

Ἐπιπλοποιοί. Βλ. λ. *Συλλογικαὶ συμβάσεις*.

Ἐπιστράτευσις πολιτική. Ὑπαλλήλων Ο.Τ.Ε., ὑ.ά. 1002)1965 σ. 572.

Ἐπίταξις. Ἐργασίαι μερικῶς προσωπικοῦ Δ.Ε.Η. - Π.Α.Π., ὑ.ά. 73)1964 σ. 60.

Ἐπιτροπαί. Ἀρμόδιαι διὰ τοὺς ἠσφαλισμένους εἰς τὸ Ι.Κ.Α. ὑπαλλήλους Ν.Π.Δ.Δ. Ὑγειονομικαὶ Ἐπιτροπαί, ὑ.ά. 19662)1964 σ. 59.–Ὑγειονομικὴ Ταμείου Ἀσφαλίσεως Ἐμπόρων, ἄρθρον 15 β.δ. 20)1965 σ. 185.–Κήπων καὶ Δενδροστοιχιῶν· βλ. λ. *Συλλογικαὶ συμβάσεις* (Δενδροανθοκηπουρῶν).–Ἐκδόσεως καὶ ἀναθεωρήσεως ἐπαγγελματικῶν βιβλιαρίων ξενοδοχοϋπαλλήλων· ἀνασυγκρότησις, ὑ.ά. 46275)1965 σ. 690.

Ἐπόπται ἐξυγιάνσεως. Ὑπερωριακὸν ἐπίδομα, ὑ.ά. 183586)1965 σ. 1076.

Ἔργα. Βλ. καὶ λ. *Συλλογικαὶ συμβάσεις* (Οἰκοδόμων), Δημόσια, Δημοτικά, κοινοτικά· δῶρον ἑορτῶν ἀπασχολουμένων, ὑ.ά. 39700)1965 σ. 504, ὑ.ά. 116100)1965 σ. 1525.–Παράτασις ἰσχύος διαιτητικῆς ἀποφάσεως περὶ ὅρων ἀμοιβῆς προσωπικοῦ Ὑπηρεσιῶν δασοτεχνικῶν ἔργων Ὑπουργείου Γεωργίας, ὑ.ά. 86531)1965 σ. 1211.

Ἐργάται Τύπου. Βλ. λ. *Ταμεῖα* (Τύπου).

Ἐργοστάσια. Βλ. λ. *Συλλογικαὶ συμβάσεις*.

Ἐρυθρὸς Σταυρός. Βλ. λ. *Ταμεῖα*.

Ἐσπεριδοειδῶν συσκευασία. Βλ. λ. *Συλλογικαὶ συμβάσεις*.

Ἑστιατόρια. Βλ. καὶ λ. *Συλλογικαὶ συμβάσεις*, *Ἑορταί*, *Κυριακή*. Δῶρον ἑορτῶν σερβιτόρων καὶ βοηθῶν, σ. 507, 1529.

Ἑταιρεῖαι. Ἔγκρισις Ἐσωτερικοῦ Κανονισμοῦ Ἑταιρείας IBM World Trade Corporation, ὑ.ά. 70681)1964 σ. 253. — Ὑδάτων. Βλ. λ. *Συλλογικαὶ συμβάσεις*, *Ταμεῖα*.

Ἐφημερίδες. Βλ. λ. *Συλλογικαὶ συμβάσεις* (Τύπου), *Ταμεῖα* (Τύπου).

Ἐφημεριδοπῶλαι. Βλ. λ. *Ταμεῖα*.

Ἐφημέριοι. Δῶρον ἑορτῶν, σ. 52, 501.

Ζ

Ζαχαροπλαστεῖα. Βλ. καὶ λ. *Συλλογικαὶ συμβάσεις*, *Ἑορταί*, *Κυριακή*. Δῶρον ἑορτῶν σερβιτόρων καὶ βοηθῶν αὐτῶν σ. 508, 1529.

Ζυθεστιατόρια. Βλ. καὶ λ. *Κυριακή*, *Συλλογικαὶ συμβάσεις* (ἑστιατορίων), Δῶρον ἑορτῶν σερβιτόρων καὶ βοηθῶν αὐτῶν σ. 508, 1529.

Ζυθοποιΐα. Βλ. λ. *Συλλογικαὶ συμβάσεις*.

Ζύμης ἐργατοτεχνῖται. Βλ. λ. *Συλλογικαὶ συμβάσεις* (ὀρτεργατῶν).

Ζωαγοραί. Κήρυξις ἐκτελεστῆς διαιτητικῆς ἀποφάσεως περὶ ὅρων ἀμοιβῆς συντηρητῶν ταξινόμων ζώντων ζώων ζωαγορῶν Ἀθηνῶν - Πειραιῶς, ὑ.ά. 53020)3785)1965 σ. 826.

Η

Ἠθοποιοί. Βλ. λ. *Ταμεῖα*.

Ἠλεκτρικαὶ Ἐπιχειρήσεις. Βλ. καὶ λ. *Συλλογικαὶ συμβάσεις*, *Ταμεῖα*. Ἐπίταξις ἐργασίας μερικῶς προσωπικοῦ Δ.Ε.Η. - Π.Α.Π., ὑ.ά. 73)1964 σ. 60.–Διατάξεις ἀφορῶσαι συμβάσεις ἐξαγορᾶς παραχωρηθεισῶν ἐπιχειρήσεων καὶ διατάξεις τινὲς περὶ Δ.Ε.Η., ν. 4456)1965 σ. 435.–Ἀναγνωρίσεως ὡς χρόνου ἐν ἀσφαλίσει τοῦ χρόνου ἀπασχολήσεως παρὰ τῇ Ἑταιρείᾳ Eter Omnium Lyonnais ὑπὸ τῶν ἠσφαλισμένων παρὰ τῷ Εἰδικῷ Λογαριασμῷ Ἀσφαλίσεως Μηχανικῶν Δ.Ε.Η., ὑ.ά. 45652) 1965 σ. 1079.–Ἔγκρισις Κανονισμοῦ ἐργοστασίου Α.Β.Ε. Ἠλεκτρονικῶν καὶ Ἠλεκτροτεχνικῶν Προϊόντων, ὑ.ά. 11650)1965 σ. 638.–Ἔγκρισις Κανονισμοῦ ἐργασίας προσωπικοῦ Α.Ε. Ἠλεκτρικῶν Συσκευῶν «Μέλισσα», ὑ.ά. 56118)1964 σ. 253.–Τροποποιήσεις Γενικοῦ Κανονισμοῦ Προσωπικοῦ Ἐξωτερικῶν Ὑπηρεσιῶν Ε.Η.Σ., β.δ. 617)1965 σ. 1001.–Διόρθωσις ἡμαρτημένων τούτου σ. 1215.–Κύρωσις Κανονισμοῦ Προσωπικοῦ Ὑπηρεσίας Λεωφορείων Ἑταιρείας Ε.Η.Σ., β.δ. 620)1965 σ. 1003.–Διόρθωσις ἡμαρτημένων τούτου σ. 1215.

Ἠλεκτροτεχνῖται. Βλ. λ. *Συλλογικαὶ συμβάσεις*, *Ταμεῖα*.

Ἠλεκτροχημικὴ Ἑλλάδος. Βλ. λ. *Συλλογικαὶ*

συμβάσεις.

Θ

Θαλαμηπόλοι. Βλ. λ. *Συλλογικαί συμβάσεις* (Λουτρῶν). Δῶρον ἑορτῶν σ. 509, 1530.

Θέατρα. Βλ. καί λ. *Ταμεῖα* ('Ηθοποιῶν). Δῶρον ἑορτῶν σ. 507, 1528.

Θεραπαινίδες. 'Αναπήρων' αὔξησις μισθοῦ, ἄρθρον 1ζ' β. δ. 208)1965 σ. 498.

Θεραπευτήρια. Βλ. λ. *Συλλογικαί συμβάσεις* (Νοσοκομείων).

Θερμασταί - Θυρωροί. Βλ. λ. *Συλλογικαί συμβάσεις.*

Ι

'Ιατροί. Ταμείων 'Αλληλοβοηθείας προσωπικοῦ ἁρμοδιότητος 'Υπουργείου Συγκοινωνιῶν' κατώτατα ὅρια ἀμοιβῆς, ὑ. ἀ. 3234)1965 σ. 252. —'Αγροτικῶν ἰατρείων' ἐξαίρεσις αὐξήσεως μισθῶν, ἄρθρον 1 § 4 β. δ. 208)1965 σ. 498. Δῶρον ἑορτῶν σ. 506, 1527.—Χορήγησις ἐπιδόματος ἐπικινδύνου ἐργασίας εἰς ἰατροὺς ἀκτινολόγους, χειριζομένους ἀκτινολογικὰ μηχανήματα ἐν τοῖς ἰατρείοις τῆς Δ. Ε. Η., ὑ. ὁ. 67659)1965 σ. 1077. — 'Εφαρμογὴ διατάξεων παραγράφου 3 ἄρθρου 12 τοῦ ἀπὸ 17)18.2.1956 β. δ. «περὶ ὑπηρεσιακῆς καταστάσεως μονίμων ἰατρῶν Ι.Κ.Α., ὡς ἐτροποποιήθησαν, καὶ ἐπὶ τῶν ὑπηρετούντων μὴ μονίμων ἰατρῶν Ι.Κ.Α.», β. δ. 521)1965 σ. 887.

'Ιδρύματα. Βλ. καί λ. *Κοινωνικαί 'Ασφαλίσεις.* Χορήγησις εἰδικοῦ ἐπιδόματος εἰς ὑπαλλήλους Δημοτικῶν 'Ιδρυμάτων, β. δ. 764)1964 σ. 180. — Παράτασις ἰσχύος διαιτητικῆς ἀποφάσεως περὶ ὅρων ἀμοιβῆς καὶ ἐργασίας προσωπικοῦ διαφόρων 'Υπηρεσιῶν καὶ 'Ιδρυμάτων 'Υπουργείου Γεωργίας, ὑ. ἀ. 86532)1965 σ. 1211.

'Ιπποδρομίαι. Βλ. λ. *Ταμεῖα.*

'Ιχθυοπωλεῖα. Βλ. λ. *Συλλογικαί συμβάσεις.*

'Ιχθυόσκαλα Θεσσαλονίκης' καθιέρωσις ὁλοκληρωτικῆς ἀργίας κατὰ Κυριακὰς καὶ ἑορτάς, β. δ. 736)1965 σ. 1324.

Κ

Καθαριότητος ἐργάται. Βλ. λ. *Συλλογικαί συμβάσεις* (Δήμων).

Καθαριστήρια. Βλ. λ. *Συλλογικαί συμβάσεις* (Βαφείων).

Κανονισμοί. Βλ. καί λ. *'Ηλεκτρικαί 'Επιχειρήσεις, Κοινωνικαί 'Ασφαλίσεις, Σιδηρόδρομοι, Ταμεῖα, Τηλεπικοινωνιῶν 'Οργανισμός.* Τροποποίησις Κανονισμοῦ 'Εργασίας Καπνοβιομηχανίας Ρόδου, ὑ. ἀ. 120402)1964 σ. 186.—'Εγκρισις Κανονισμοῦ ἐργασίας προσωπικοῦ πλεκτηρίων «'Εργάνη» Νικ. καὶ Κυρ. Εὐμολπίδης, ὑ. ἀ. 66771)1964 σ. 253. — 'Εγκρισις 'Εσωτερικοῦ Κανονισμοῦ 'Εργασίας προσωπικοῦ ἐπιχειρήσεως «Χρωματουργεῖα 'Αθηνῶν 'Αδελφῶν Ε. Καλοκοτρώνη», ὑ.ἀ. 95737)1964 σ. 253. — Προσωπικοῦ 'Εταιρείας Ibm World Trade Corporation, ὑ. ἀ. 70681)1964 σ. 253. — Προσωπικοῦ Κεραμουργικῆς Βιομηχανίας «Κρίτων Εὐστ. Δηλαβέρης Α.Ε.», ὑ.ἀ. 116498)1965 σ. 637. — Προσωπικοῦ Α. Ε. Κ.Λ.Ι.Ν.Ε.Ξ. καὶ Χ. Χατζηκυριάλης, ὑ.ἀ. 3201)1965 σ. 698.

Καπνομεσῖται. 'Ασφάλισις Ι.Κ.Α., ἄρθρον 2 νόμου 4476)1965 σ. 747.

Καπνεργάται - Καπνοβιομηχανίαι. Βλ. λ. *Συλλογικαί συμβάσεις.*

Καταγγελία συμβάσεως ἐργασίας. Τροποποίησις διατάξεων τινων τοῦ 'Υπαλληλικοῦ Κώδικος' ἐφαρμογὴ διατάξεων νόμων 2112)1920, ἄρθρον 8 ν. 3198)1955, νόμων 3789)1957 καὶ 539)1945 περὶ ἀποζημιώσεως λόγῳ λύσεως συμβάσεως ἐργασίας καὶ διὰ τοὺς ἐπὶ σχέσει ἰδιωτικοῦ δικαίου μισθωτοὺς Δημοσίου καὶ Ν.Π.Δ.Δ., ν. 4464)1965 σ. 688.—Προνομιακὴ κατάταξις ἀποζημιώσεως ν. 2112)1920 καὶ β. δ. 16.7.1920, ἄρθρου 17 ν. 4486)1965 σ. 935.—Προσωπικοῦ 'Ελληνικῶν 'Ηλεκτρικῶν Σιδηροδρόμων, ἄρθρον 40 β. δ. 620)1965 σ. 1003. — Διόρθωσις ἡμαρτημένων τούτου σ. 1215.

Κατασκηνώσεις. Μισθοδοσία προσωπικοῦ, ὑ. ἀ. 5700)1960 σ. 694.

Καταστήματα. Βλ. λ. *'Εορταί, Κυριακή, Συλλογικαί συμβάσεις, Ταμεῖα, 'Ωραι ἐργασίας.*

Καφεζαχαροπλαστεῖα - Καφενεῖα. Βλ. λ. *Συλλογικαί συμβάσεις* (Καφενείων), *Κυριακή, 'Εορταί.*—Δῶρον ἑορτῶν σερβιτόρων καὶ βοηθῶν, σ. 507, 1529.

Κεραμοποιοί. Βλ. λ. *Συλλογικαί συμβάσεις.*

Κεραμουργικὴ Βιομηχανία. 'Εγκρισις 'Εσωτερικοῦ Κανονισμοῦ ἐργασίας προσωπικοῦ Κεραμουργικῆς Βιομηχανίας «Κρίτων Εὐστ. Δηλαβέρης Α.Ε.», ὑ. ἀ. 116498)1965 σ. 637.

Κηπουροί. Βλ. καί λ. *Συλλογικαί συμβάσεις* (Δενδροανθοκηπουρῶν). Δῶρον ἑορτῶν σ. 509, 1530.

Κιβωτοποιοί. Βλ. λ. *Συλλογικαί συμβάσεις.*

Κινηματογράφος. Βλ. καί λ. *Ταμεῖα* ('Ηθοποιῶν). Δῶρον ἑορτῶν σ. 507, 1528.

Κ.Λ.Ι.Ν.Ε.Ξ. 'Εγκρισις 'Εσωτερικοῦ Κανονισμοῦ ἐργασίας προσωπικοῦ, ὑ. ἀ. 3201)1965 σ. 698.

Κλινικαί. Βλ. λ. *Συλλογικαί συμβάσεις.*

Κλωστοϋφαντουργοί. Βλ. λ. *Συλλογικαί συμβάσεις, Ταμεῖα.*

Κοινότητες. Βλ. λ. *Δῆμοι, Συλλογικαί συμβάσεις.*

Κοινωνικαί 'Ασφαλίσεις. Διόρθωσις ἡμαρτημένων πράξεως 'Υπουργοῦ 'Εργασίας 69319)1964, δι' ἧς ἐνεκρίθη ὁ Κανονισμὸς Περιφερειακοῦ 'Υποκαταστήματος Συντάξεων Περιοχῆς 'Αθηνῶν, σ. 191. —Διόρθωσις ἡμαρτημένων ὑ.ἀ. 65816)1964 περὶ

τροποποιήσεως Κανονισμού Περιθάλψεως τοῦ Ι.Κ.Α., σ. 255.—Χορήγησις δώρου Χριστουγέννων 1964 καὶ Νέου Ἔτους 1965 εἰς συνταξιούχους καὶ βοηθηματούχους Ὀργανισμῶν Κοινωνικῆς Ἀσφαλίσεως ἁρμοδιότητος Ὑπουργείου Ἐργασίας, ὑ. ἀ. 1129)1964 σ. 51.—Αὔξησις παρεχομένου ὑπὸ τοῦ Ι.Κ.Α. ἐπιδόματος, ὑ. ἀ. 27840)1965 σ. 557, ὑ. ἀ. 82526) 1965 σ. 1277.—Ἔγκρισις χορηγήσεως ἐπιδόματος εἰς τινας κατηγορίας προσωπικοῦ, ὑ.ἀ. 84611)1965 σ. 1453.—Ἐφαρμογὴ διατάξεων παραγράφου 3 ἄρθρου 12 τοῦ ἀπὸ 17)18.2. 1956 β. δ. «περὶ ὑπηρεσιακῆς καταστάσεως μονίμων ἰατρῶν Ι.Κ.Α., ὡς ἐτροποποιήθησαν, καὶ ἐπὶ τῶν ὑπηρετούντων μὴ μονίμων ἰατρῶν Ι.Κ.Α.», β. δ. 521)1965 σ. 887.—Τροποποίησις β. δ. 20.8.)7.9.1954 περὶ συστάσεως Εἰδικοῦ Λογαριασμοῦ Προνοίας Προσωπικοῦ Ι.Κ.Α., ὡς ἐτροποποιήθη μεταγενεστέρως, ὑ. ἀ. 412) 1965 σ. 821.—Προσθήκη διατάξεως εἰς Κανονισμὸν ὑπαλλήλικοῦ προσωπικοῦ Ι.Κ.Α., ὑ.ἀ. 76359)1965 σ. 1276.—Ἀρμόδιαι διὰ τοὺς ἠσφαλισμένους εἰς τὸ Ι.Κ.Α. ὑπαλλήλους καὶ Ν.Π.Δ.Δ. Ὑγειονομικαὶ Ἐπιτροπαί, ὑ.ἀ.19662) 1964 σ. 59.—Συνταξιοδότησις ὑπηρετούντων εἰς Ἀεροπορικὰς Ἑταιρίας, β.δ. 7)1965 σ. 120.—Ὑποχρεωτικὴ ὑπαγωγὴ συνταξιούχων Ταμείου Συντάξεων Ἐφημεριδοπωλῶν καὶ Ὑπαλλήλων Πρακτορείων πόλεως Θεσσαλονίκης εἰς ἀσφάλισιν Ι.Κ.Α. διὰ τὸν Κλάδον παροχῶν ἀσθενείας καὶ μητρότητος, ὑ. ἀ. 3212)1965 σ. 374.—Μείωσις ἐργοδοτικῆς εἰσφορᾶς καταβαλλομένης ὑπὲρ Ι.Κ.Α. ἐπὶ μισθῶν καὶ ἡμερομισθίων, δαπανωμένων διὰ τὴν κατασκευὴν ὑποδημάτων ἐξαγομένων εἰς ἀλλοδαπήν, β.δ. 215)1965 σ. 626.—Μείωσις ἐργοδοτικῶν εἰσφορῶν, καταβαλλομένων ὑπὲρ Ι.Κ.Α. καὶ Ταμείου Ἐξόδου Ἀνικάνων Ἐργατῶν Μετάλλου, ἀναλογουσῶν ἐπὶ μισθῶν καὶ ἡμερομισθίων δαπανωμένων διὰ τὴν κατασκευὴν ἀμαξωμάτων λεωφορείων ἢ πλήρων λεωφορείων αὐτοφερομένου τύπου, β.δ. 496)1965 σ. 763.—Πρόσθετος παρὰ τῷ Ι.Κ.Α. προαιρετικὴ ἀσφάλισις καὶ ἄλλαι τινὲς μεταρρυθμίσεις τῆς περὶ Ι.Κ.Α. νομοθεσίας, ν. 4476)1965 σ. 746.—Τροποποίησις ὑ.ἀ. 69319)1964 περὶ ἐγκρίσεως Κανονισμοῦ συστάσεως καὶ λειτουργίας Περιφερειακοῦ Ὑποκαταστήματος Συντάξεων περιοχῆς Ἀθηνῶν, ὑ.ἀ. 51671)1965 σ. 1067, ὑ.ἀ. 87643) 1965 σ. 1463.—Ἀντικατάστασις παραγράφου 3 ἄρθρου 4 Κανονισμοῦ περὶ βαρέων καὶ ἀνθυγιεινῶν ἐπαγγελμάτων, ὑ. ἀ. 63272)1965 σ. 1076.—Προσθήκη ἑδαφίου εἰς ἄρθρον 18 Κανονισμοῦ ἀσφαλιστικῆς ἁρμοδιότητος Ι.Κ.Α., ὑ. ἀ. 90189)1965 σ. 1461.

Κουρεῖα - Κομμωτήρια. Βλ. λ. *Κυριακή, Συλλογικαὶ συμβάσεις.* Δῶρον ἑορτῶν, σ. 508, 1529.

Κρατήσεις. Καθορισμὸς συντελεστῶν παρακρατουμένου φόρου εἰσοδήματος ἐκ μισθωτῶν ὑπηρεσιῶν ἐπὶ τῶν ἐπὶ ἡμερομισθίῳ ἀμειβομένων, β.δ. 744)1964 σ. 50.—Ὑπαγωγὴ δώρου ἑορτῶν σ. 52, 54, 55, 190, 501, 503, 554, 1531.

Κρεοπωλεῖα - αἱ. Βλ. λ. *Κυριακή, Συλλογικαὶ συμβάσεις, Ὧραι ἐργασίας.*

Κ.Τ.Ε.Λ.. Βλ. λ. *Συλλογικαὶ συμβάσεις* (Αὐτοκινήτων).

Κυριακή. Συμπληρωματικαὶ ὧραι ἐργασίας Κυριακῶν καὶ ἑορτῶν προσωπικοῦ Σ.Ε.Κ., β.δ. 652)1965 σ. 1067.—Συνυπολογισμὸς προσαυξήσεως διὰ τὸ δῶρον ἑορτῶν σ. 504, 1525.—Εἰδικὰς διατάξεις, περιλαμβανομένας εἰς συλλογικὰς συμβάσεις, διαιτητικὰς ἀποφάσεις κλπ., βλ. εἰς σελ. 122, 189, 319, 555, 575, 632, 939, 1016, 1083, 1214, 1336, 1400, 1467, 1471.

Καθιέρωσις ὁλοκληρωτικῆς ἀργίας: Διὰ καταστήματα Δερβενίου Κορινθίας, β.δ. 772)1964 σ. 181.—Διὰ παντοπωλεῖα Νέας Ἀγχιάλου Μαγνησίας, β.δ. 773)1964 σ. 181.—Εἰς ἐμπορικὰ καταστήματα, παντοπωλεῖα, καφεκοπτεῖα, ἐμπορορραφεῖα, καθαριστήρια, ὑποδηματοποιεῖα, καταστήματα ψιλικῶν, κρεοπωλεῖα καὶ κουρεῖα κωμοπόλεως Σούβας, β.δ. 49)1965 σ. 239.—Διὰ καταστήματα Κάτω Ἀχαΐας, ὑ.ἀ. 348) 1965 σ. 763.—Διὰ καταστήματα κωμοπόλεως Τσαριτσάνης ἢ Ἐλασσόνος, β.δ. 311)1965 σ. 819.—Διὰ ἐμπορικά, ἐπαγγελματικὰ καὶ βιοτεχνικὰ καταστήματα κωμοπόλεως Ἀρχανῶν Ἡρακλείου Κρήτης, β.δ. 312)1965 σ. 820.—Διὰ ἐμπορικά, ἐπαγγελματικὰ καὶ βιοτεχνικὰ καταστήματα Πόρου καὶ Γαλατᾶ Τροιζηνίας, β.δ. 308)1965 σ. 887.—Διὰ κρεοπωλεῖα Καβάλας καὶ Ἀλεξανδρουπόλεως, β.δ. 307)1965 σ. 887.—Διὰ κουρεῖα καὶ κομμωτήρια πόλεως Ἱεράπετρας Κρήτης, ὑ.ἀ. 46755)1965 σ. 950.—Διὰ κουρεῖα κομμωτήρια Καρλοβασίου καὶ Σάμου, ὑ. ἀ. 39905)1965 σ. 1023.—Διὰ κουρεῖα Κοινότητος Πύργου Θεσσαλονίκης, ὑ. ἀ. 63778)1965 σ. 1078.—Διὰ οἰνοπαντοπωλεῖα πόλεως καὶ παραλίας Ἀσπροπύργου Ἀττικῆς, β. δ. 569)1965 σ. 1131.—Διὰ τὰ καταστήματα πόλεως Καρύστου Εὐβοίας, β.δ. 582)1965 σ. 1131.—Διὰ τὰ ἐμπορικά, ἐπαγγελματικὰ καὶ βιοτεχνικὰ καταστήματα Κοκκαρίου Σάμου, β. δ. 583)1965 σ. 1132.—Διὰ τὰ καταστήματα Γαστούνης, β. δ. 584)1965 σ. 1132.—Διὰ τὰ παντοπωλεῖα, ὀπωροπωλεῖα, ὀπωροπαντοπωλεῖα καὶ καταστήματα ἐγχωρίων προϊόντων Ἁγίου Γεωργίου Ἰωλκοῦ, β. δ. 585)1965 σ. 1132.—Διὰ καταστήματα Κάτω Νευροκοπίου Δράμας, β.δ. 586)1965 σ. 1132.—Διὰ κουρεῖα κομμωτήρια Ξάνθης, ὑ.ἀ. 77121)1965 σ. 1277.—Διὰ κρεοπωλεῖα Σαλαμῖνος, β.δ. 696)1965 σ. 1323.—Διὰ παντοπωλεῖα, καταστήματα ὑφασμάτων νεωτερισμῶν καὶ ψιλικῶν Πύργου Θεσσαλονίκης, β.δ. 693) 1965 σ. 1323.—Δι' ἰχθυόσκαλαν Θεσσαλονίκης, β.δ. 736)1965 σ. 1324.—Δι' ἅπαντα καταστήματα Ἀστακοῦ, β.δ. 754)1965 σ. 1385.—Κατάργησις διατάξεως β.δ. «περὶ καθιερώσεως ὁλοκληρωτικῆς Κυριακῆς ἀργίας εἰς ἐμπορικὰ καταστήματα καὶ παντοπωλεῖα Χαλανδρίτσης, ἐκ περιτροπῆς Κυριακῆς ἀργίας εἰς ἰστιατόρια κλπ. Μυτιλήνης καὶ Καρπενησίου καὶ εἰς γαλακτοπωλεῖα Λαρίσης», β.δ. 947)1965 σ. 1518.

Καθιέρωσις μερικῆς Κυρια-

κής άργίας: Διά τά έμπορικά καταστήματα καί παντοπωλεία Χαλανδρίτσης 'Αχαΐας, β.δ. 51)1965 σ. 239.— Δι' έμπορικά καί έπαγγελματικά καταστήματα Κονιστρών Εύβοίας κατά τό χρονικόν διάστημα άπό 1ης Νοεμβρίου μέχρι 31ης Μαρτίου, β.δ. 177)1965 σ. 437.—Διά παντοπωλεία καί λαχανοπωλεία Λουτρακίου κατά τάς Κυριακάς τής θερινής περιόδου, β.δ. 179)1965 σ. 438.— Διά κρεοπωλεία Πολυγύρου Κασσάνδρας καί Ν. Μουδανιών Χαλκιδικής, β.δ. 533)1965 σ. 887.— Διά καταστήματα Κάτω Νευροκοπίου Δράμας, β.δ. 586)1965 σ. 1132.— Διά κουρεία - κομμωτήρια Αίτωλικού, ύ.ά. 69058)1965 σ. 1268.—Διά κομμωτήρια Καλύμνου, ύ.ά. 69062) 1965 σ. 1269.

Καθιέρωσις έκ περιτροπής Κυριακής άργίας: Πρατηρίων πετρελαιοειδών Λαμίας κατά Κυριακάς καί νόμω έορτάς άργίας, β. δ. 774)1964 σ. 181. — Δι' έστιατόρια, ζυθεστιατόρια, μαγειρεία, ψητοπωλεία, ταβέρνας, μπάρ, κέντρα μικτά ή οίκογενειακά καί λοιπά καταστήματα συναφή πρός τά έστιατόρια Βεροίας, β. δ. 180)1965 σ. 438.—Πρατήρια πωλήσεως βενζίνης Σπάρτης, β.δ. 205)1965 σ. 762.—Διά καφενεία Καρδίτσης, β. δ. 206)1965 σ. 763.— Δι' έστιατόρια, μαγειρεία, οίνομαγειρεία καί ψησταριές Γρεβενών, β. δ. 568)1965 σ. 1130. — Διά τά έστιατόρια καί οίνομαγειρεία Φλωρίνης, β. δ. 692)1965 σ. 1323.—Διά γαλακτοπωλεία 'Αγρινίου, β. δ. 694)1965 σ. 1323. — Διά καφεζυθεστιατόρια, γαλακτοζαχαροπλαστεία, καφενεία καί ποτοπωλεία Γιαννιτσών, έξαιρέσει τών άμιγών ζαχαροπλαστείων καί έστιατορίων, κατά τό χρονικόν διάστημα άπό 1ης Μαρτίου μέχρι 31ης 'Οκτωβρίου, β. δ. 818)1965 σ. 1451.

Λ

Λαϊκής τέχνης καταστήματα. Ώραι έργασίας, ύ. ά. 54788)1965 σ. 1133.

Λατομεία—Λαχαναγορά—Λαχανοπωροπωλεία. Βλ. λ. *Συλλογικαί συμβάσεις*.

Λευκολίθου 'Εταιρεία. Βλ. λ. *Ταμεία*.

Λευκοσιδηρουργοί—Λιγνιτωρυχεία—Λιπασμάτων 'Εταιρεία. Βλ. λ. *Συλλογικαί συμβάσεις*.

Λογαριασμοί. Είδικοί χορηγήσεως άποδοχών καί έπιδόματος άδείας είς έργατοτεχνίτας οίκοδόμους, ν. 4469)1965 σ. 689. — Σύστασις παρά τώ Ι.Κ.Α. Ιδίου Λογαριασμού προαιρετικής άσφαλίσεως ύπό τόν τίτλον «Λογαριασμός Προσθέτου 'Ασφαλίσεως», ν. 4476)1965 σ. 746. — Είδικός Προνοίας Προσωπικού Ι.Κ.Α. τροποποίησις διατάγματος περί συστάσεως, β.δ. 412)1965 σ. 821.—'Αναγνώρισις ώς χρόνου έν άσφαλίσει τού χρόνου άπασχολήσεως παρά τή 'Εταιρεία Eter Omnium Lyonnais ύπό τών ήσφαλισμένων παρά τώ Είδικώ Λογαριασμώ 'Ασφαλίσεως Μηχανικών Δ.Ε.Η., ύ.ά. 45652)1965 σ. 1079.

Λουτρά. Συλλογική σύμβασις έργασίας θαλασσινών πόλων θαλασσίων λουτρών Καινότητος Καλαμακίου, σ. 1084. — Δώρον έορτών σ. 508, 1529.

Μ

Μαγειρεία — Μάγειροι. Βλ. καί λ. *Κυριακή, Συλλογικαί συμβάσεις*. Δώρον έορτών σ. 509, 1530.

Μακαρονοτεχνίται. Βλ. λ. *Συλλογικαί συμβάσεις, Ταμεία*.

Μαρμαροτεχνίται. Βλ. λ. *Συλλογικαί συμβάσεις*.

Μεταλλεία. Βλ. λ. *Συλλογικαί συμβάσεις, Ταμεία*.

Μετανάσται. 'Οργάνωσις 'Υπηρεσίας συμπαραστάσεως, έποπτείας καί ένισχύσεως τών έν Βελγίω, 'Ολλανδία καί Λουξεμβούργω άπασχολουμένων 'Ελλήνων μισθωτών, β. δ. 185)1965 σ. 436.

Μετεκπαίδευσις. 'Επέκτασις μετεκπαιδεύσεως τών έν ταίς έπαρχίαις έργαζομένων είς τουριστικά έπαγγέλματα, ύ.ά. 589)1965 σ. 561.

Μηχανήματα - Μηχανικοί - Μηχανοδηγοί. Βλ. καί λ. *Συλλογικαί συμβάσεις, Ταμεία*. Δώρον έορτών ύ.ά. 39700)1965 σ. 504, ύ.ά. 116100)1965 σ. 1525.— Χορήγησις έκτάκτου άμοιβής είς διπλωματούχους ύπομηχανικούς Σ.Ε.Κ., β.δ. 166)1965 σ. 437.

Μηχανοξυλουργοί. Βλ. λ. *Συλλογικαί συμβάσεις*.

Μηχανότρατα. Βλ. λ. *Συλλογικαί συμβάσεις* ('Αλιεργατών).

Μονοπωλίου 'Εταιρεία. Βλ. λ. *Συλλογικαί συμβάσεις*.

Μονοτύπαι. Βλ. λ. *Συλλογικαί συμβάσεις*.

Μουσικοί. Βλ. καί λ. *Ταμεία*. Δώρον έορτών σ. 507, 1528.

Μυλεργάται. Βλ. λ. *Συλλογικαί συμβάσεις, Ταμεία*.

Μωσαϊκών πλακών έργατοτεχνίται. Βλ. λ. *Συλλογικαί συμβάσεις*.

Ν

Ναύσταθμος. Έγκρισις διαιτητικής άποφάσεως περί όρων άμοιβής καί έργασίας έργατοτεχνικού καί ύπαλληλικού προσωπικού Ναυστάθμου Σαλαμίνος, ύ.ά. 42225)1965 σ. 632.

Ναυτικοί. Βλ. καί λ. *Συλλογικαί συμβάσεις*. Προσόντα ναυτικών δικαιουμένων έκτάκτου οίκονομικής παροχής Χριστουγέννων 1964 καί Νέου Έτους 1965, ύ.ά. 109466 σ. 123. — Χορήγησις χρηματικής ένισχύσεως είς άπόρους άνέργους ναυτικούς λόγω έορτών Χριστουγέννων 1964, β.δ. 113)1965 σ. 312.— Προσόντα ναυτικών, δικαιουμένων έκτάκτου οίκονομικής παροχής έορτών Πάσχα 1965,

ὑ.ά. 29647)1965 σ. 695.— Χορήγησις χρηματικῆς ἐνισχύσεως εἰς ἀπόρους ἀνέργους ναυτικοὺς λόγῳ ἑορτῶν Πάσχα 1965, β.δ. 565) 1965 σ. 1129.

ναυτικόν Βασιλικόν. Βλ. καὶ λ. *Ναύσταθμος*. Καθορισμὸς ἡμερομισθίου ἐργατοτεχνικοῦ προσωπικοῦ Β.Ν., ὑ.ά. 128803)1965 σ. 1014.— Τροποποίησις καὶ συμπλήρωσις ταύτης, ὑ.ά. 50027)1965 σ. 1453.

Νεκροκομεῖα. Θεσσαλονίκης· παράτασις ἰσχύος διαιτητικῆς ἀποφάσεως περὶ ὅρων ἀμοιβῆς καὶ ἐργασίας, ὑ.ά. 94952)1965 σ. 1457.

Νομαρχιακὰ Ταμεῖα. Βλ. λ. *Ταμεῖα*.

Νομικὰ Πρόσωπα. Βλ. καὶ λ. *Δῶρον ἑορτῶν*. Ἀμοιβὴ διὰ τοὺς ἠσφαλισμένους τοῦ Ι.Κ.Α. ὑπαλλήλους Ν.Π.Δ.Δ. Ὑγειονομικαὶ Ἐπιτροπαί, ὑ.ά. 19662)1964 σ. 59.— Αὔξησις μισθοῦ ὑπαλλήλων Ν.Π.Δ.Δ. κλπ., β.δ. 208)1965 σ. 498.—Τροποποίησις διατάξεων τινων τοῦ Ὑπαλληλικοῦ Κώδικος· ἐφαρμογὴ διατάξεων ν. 2112)1920, ἄρθρου 8 ν. 3198)1955, νόμων 3789)1957 καὶ 539)1945 περὶ ἀποζημιώσεως λόγῳ λύσεως συμβάσεως ἐργασίας καὶ διὰ τοὺς ἐπὶ σχέσει ἰδιωτικοῦ δικαίου μισθωτοὺς Δημοσίου καὶ Ν.Π.Δ.Δ., ν. 4464)1965 σ. 688.— Δῶρον ἑορτῶν ὑπαλλήλων συνδεομένων διὰ σχέσεως ἰδιωτικοῦ δικαίου, ἰατρῶν ἐπὶ ποσοστοῖς ἀμειβομένου προσωπικοῦ Ν.Π.Δ.Δ., ἄρθρα 2, 4, 6 ὑ.ά. 39700)1965 σ. 504, ἄρθρα 2, 4, 6 ὑ.ά. 116100)1965 σ. 1525.

Νοσοκομεῖα. Βλ. λ. *Συλλογικαὶ συμβάσεις, Ταμεῖα*.

Νυκτερινὴ ἐργασία. Παροχὴ ἀποζημιώσεως εἰς τοὺς κατὰ τὰς ἡμέρας ἀργίας καὶ κατὰ νυκτερινὰς ὥρας ἐργαζομένους ὑπαλλήλους Ο.Ε.Α.Σ., β. δ. 780 σ. 118 — Συνυπολογισμὸς προσαυξήσεως διὰ τὸ δῶρον ἑορτῶν, ἄρθρον 2 ὑ.ά. 39700)1965 σ. 504, ὑ.ά. 116100) 1965 σ. 1525.—Αὔξησις τῆς λόγῳ νυκτερινῆς ἐργασίας ἀποζημιώσεως προσωπικοῦ Δ.Ε.Η.— Π.Α.Π., ἀ δ.δ. 28)1965 σ. 1337.—Εἰδικαὶ διατάξεις περιλαμβανομένας εἰς συλλογικὰς συμβάσεις, διαιτητικὰς ἀποφάσεις κλπ. βλ. εἰς σελ. 122, 555, 1016, 1083, 1214, 1471.

Νυκτοφύλακες. Βλ. λ. *Συλλογικαὶ συμβάσεις* (Φυλάκων).

Ξ

Ξενοδοχεῖα — Ξενοδοχοϋπάλληλοι. Βλ. καὶ λ. *Συλλογικαὶ συμβάσεις, Ταμεῖα*.

Ξυλείας καταστήματα — Ξυλουργοί. Βλ. λ. *Συλλογικαὶ συμβάσεις, Ταμεῖα*.

Ο

Ὁδηγοί. Βλ. λ. *Αὐτοκίνητα, Συλλογικαὶ συμβάσεις* (Αὐτοκινήτων), *Ταμεῖα*.

Ὁδοιπορικὰ ἔξοδα. Σχετικαὶ διατάξεις, σ. 319, 633, 894.—Μὴ συνυπολογισμὸς διὰ τὸ δῶρον ἑορτῶν, ὑ.ά. 39700)1965 σ. 504, ὑ.ά. 116100) 1965 σ. 1525.

Ὁδοκαθαριστικὰ βλ. λ. *Συλλογικαὶ συμβάσεις* (Δήμων).

Οἰκιακὸν προσωπικόν. Δῶρον ἑορτῶν, σ. 509, 1530.

Οἰκογενειακὰ ἐπιδόματα. Βλ. λ. *Διανεμητικὸς Λογαριασμός, Ἐπιδόματα*.

Οἰκοδομικαὶ ἐργασίαι—Οἰκοδόμοι. Βλ. καὶ λ. *Συλλογικαὶ συμβάσεις*. Αὐθεντικὴ ἑρμηνεία διατάξεως ἄρθρου 8 § 5 ἐδ. γ' ὑ.ν. 1846)1951 περὶ Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων, ὡς ἐτροποποιήθη δι' ἄρθρου 40 ν. δ. 2698)1953· μὴ ὑπαγωγὴ εἰς οἰκοδομικὰς ἐργασίας τῶν ξυλουργικῶν, ὑδραυλικῶν, ἠλεκτρολογικῶν, μαρμαρικῶν, μηχανολογικῶν καὶ ἐγκαταστάσεως ἀνελκυστήρων καὶ μηχανημάτων ἐν γένει ἐργασιῶν, ἄρθρου 3 ν. 4476)1965 σ. 746.—Χρόνος ἐναρξέως καταβολῆς δώρου Πάσχα 1965 εἰς ἐργατοτεχνίτας οἰκοδόμους, ὑ. ά. 36296) 1965 σ. 554.

Οἶκος Ναύτου. Ἐπέκτασις προστασίας εἰς περιοχὴν νήσου Σκιάθου, β. δ. 630)1965 σ. 1012.

Οἰνομαγειρεῖα. Βλ. λ. *Κυριακή, Ἑορταί*. Δῶρον ἑορτῶν σερβιτόρων καὶ βοηθῶν, σ. 507, 1529.

Οἰνοπνευματοποιεῖα — Οἰνοποιεῖα. Βλ. λ. *Συλλογικαὶ συμβάσεις*.

Ὀργανισμοί. Βλ. καὶ λ. *Ἀνεργίας Ὀργανισμός, Γεωργικαὶ Ἀσφαλίσεις, Κοινωνικαὶ Ἀσφαλίσεις, Συλλογικαὶ συμβάσεις, Ταμεῖα, Τηλεπικοινωνιῶν Ὀργανισμός*. Παροχὴ ἀποζημιώσεως εἰς τοὺς κατὰ τὰς ἡμέρας ἀργίας καὶ κατὰ νυκτερινὰς ὥρας ἐργαζομένους ὑπαλλήλους τοῦ Ο.Ε.Α.Σ., β.δ. 780)1964 σ. 118.— Παράτασις ἰσχύος σ.σ.ἑ. ἐργατοϋπαλλήλων Ὀργανισμοῦ Ὑδρεύσεως καὶ Ἠλεκτροφωτισμοῦ Λαρίσης, ὑ.ά. 112989)1964 σ. 57.—Κήρυξις ἐκτελεστῆς διαιτητικῆς ἀποφάσεως περὶ ὅρων ἀμοιβῆς ἐργατοϋπαλλήλων τοῦ ἄνω Ὀργανισμοῦ, ὑ. ά. 72957)1965 σ. 1073.

Ὀργανώσεις. Βλ. καὶ λ. *Ταμεῖα*. Διευκολύνσεις στελεχῶν συνδικαλιστικῶν ὀργανώσεων προσωπικοῦ Σ.Ε.Κ., ὑ. ά. 6224)1965 σ. 555. — Συνδικαλιστικὴ εἰσφορά, σ. 632, 1086, 1151.

Π

Παγοποιεῖα. Βλ. λ. *Συλλογικαὶ συμβάσεις* (Ζυθοποιίας κλπ.).

Παιδαγωγοί. Δῶρον ἑορτῶν, σ. 509, 1530.

Πανεπιστήμιον. Ἵδρυσις ἕδρας Ἐργατικοῦ Δικαίου παρὰ τῇ Νομικῇ Σχολῇ τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν, β.δ. 596)1965 σ. 1065.

Παντοπωλεῖα. Βλ. λ. *Κυριακή, Συλλογικαὶ συμβάσεις*.

Παραγωγοί. Δῶρον ἑορτῶν σ. 508, 1530.

Παροχαὶ εἰς εἶδος. Μὴ συνυπολογισμὸς ἀντιτίμου διὰ τὸ δῶρον ἑορτῶν, ὑ.ά. 39700)1965 σ. 504, ὑ.ά. 116100)1965 σ. 1525.

Πετρελαίου Ἐπιχειρήσεις. Βλ. λ. *Συλλογικαὶ συμβάσεις, Ταμεῖα*.

Πλασιέ. Δῶρον ἑορτῶν σ. 508, 1530.

Πλαστικὰ εἴδη. Βλ. λ. *Συλλογικαὶ συμβάσεις*.

Πλεκτήρια. Ἔγκρισις Κανονισμοῦ ἐργασίας προσωπικοῦ πλεκτηρίων «Ἐργάνη» Νικ. καὶ

Κυρ. Εύμολπίδης, ὑ.ά. 66771)1964 σ. 253.

Πλινθοποιοί. Βλ. λ. *Συλλογικαὶ συμβάσεις.*

Πλοῖα. Βλ. λ. *Συλλογικαὶ συμβάσεις* (Ναυτικῶν, Πλοίων).

Πλυντήρια. Βλ. λ. *Συλλογικαὶ συμβάσεις* (Βαφείων).

Πολιτικὴ ἐπιστράτευσις. Ὑπαλλήλων Ο.Τ.Ε., ὑ.ά. 1002)1965 σ. 572.

Πρακτορεῖα. Βλ. καὶ λ. *Ταμεῖα* (Ἐφημεριδοπωλῶν). Εἰδήσεων Ἀθηναϊκὸν· δῶρον ἑορτῶν συντακτῶν, σ. 505, 1527.

Πρατήρια. Βλ. λ. *Συλλογικαὶ συμβάσεις.*

Προαιρετικὴ ἀσφάλισις. Βλ. λ. *Κοινωνικαὶ Ἀσφαλίσεις.*

Προνομιακὴ κατάταξις. Βλ. λ. *Ἐκτέλεσις.*

Προϋπηρεσία. Εἰδικὰς διατάξεις βλ. εἰς σελ. 122, 180, 241, 247, 254, 317, 378, 440, 441, 445, 565, 571, 632, 636, 638, 696, 700, 890, 946, 954, 957, 1023, 1072, 1080, 1081, 1083, 1087, 1141, 1149, 1150, 1151, 1214, 1275, 1341, 1388, 1406

Πτηναυγοπωλεῖα. Ὥραι ἀναίγματος καὶ κλεισίματος, ὑ. ά. 121505)1965 σ. 315.

Πτηνοτροφεῖα. Δῶρον ἑορτῶν σ. 509, 1530.

Ρ

Ραδιοτηλεγραφηταί. Ναυαγοσωστικῶν καὶ ρυμουλκῶν· κύρωσις συλλογικῆς συμβάσεως, ὑ.ά. 69381)10761)1965 σ. 1332.

Ραπτεργάται Βλ. λ. *Συλλογικαὶ συμβάσεις.* Δῶρον ἑορτῶν, σ. 509, 1530.

Ρητινεργάται. Βλ. λ. *Συλλογικαὶ συμβάσεις.*

Σ

Σαπωνοποιοί - Σερβιτόροι. Βλ. λ. *Συλλογικαὶ συμβάσεις.*

Σιδηρικῶν καταστήματα. Βλ. λ. *Ὥραι ἐργασίας.*

Σιδηροβιομηχανία. Βλ. λ. *Συλλογικαὶ συμβάσεις.*

Σιδηρόδρομοι. Βλ. καὶ λ. *Συλλογικαὶ συμβάσεις, Ταμεῖα.* Αὔξησις μισθοῦ δημοσίων ὑπαλλήλων, πολιτικῶν καὶ στρατιωτικῶν, τῶν ὑπαλλήλων τῶν Ν.Π.Δ.Δ. κλπ., β.δ. 208)1965 σ. 498.—Ἐπίδομα ἑορτῶν Πάσχα 1965 τῶν δημοσίων ὑπαλλήλων, ὑ.ά. 85759)1965 σ. 501.—Διευκολύνσεις στελεχῶν συνδικαλιστικῶν ὀργανώσεων προσωπικοῦ Σ.Ε.Κ., ὑ.ά. 6224)1965 σ. 555.—Παράτασις προθεσμίας πρὸς ἔκδοσιν νέου Ὀργανισμοῦ Σ.Ε.Κ., ἄρθρον 28 νόμου 4464)1965 σ. 688.—Παροχὴ ἐπιδόματος ἀεροθεραπείας εἰς πολιτικοὺς καὶ στρατιωτικοὺς συνταξιούχους σιδηροδρομικῶν δικτύων, ἐξελθόντας τῆς ὑπηρεσίας λόγῳ φυματιώσεως ἢ νοσήματος φυματιώδους φύσεως, ὑ.ά. 147982)1965 σ. 942.—Τροποποίησις Γενικοῦ Κανονισμοῦ Προσωπικοῦ Ἐξωτερικῶν Ὑπηρεσιῶν Ε.Η.Σ., β.δ. 617)1965 σ. 1001.—Διόρθωσις ἡμαρτημένων τούτου, σ. 1215.—Κύρωσις Κανονισμοῦ Προσωπικοῦ Ὑπηρεσίας Λεωφορείων Ἑταιρείας Ε.Η.Σ., β.δ. 620)1965 σ. 1003.—Διόρθωσις ἡμαρτημένων τούτου, σ. 1215.—Συμπληρωματικαὶ ὧραι ἐργασίας Κυριακῶν καὶ ἑορτῶν προσωπικοῦ Σ.Ε.Κ., β.δ. 652)1965 σ. 1067.—Βαθμολογικὴ καὶ μισθολογικὴ ἐξέλιξις προσωπικοῦ κλάδου σταθμῶν Σ.Ε.Κ., β.δ. 554)1965 σ. 1193.

Σμυριδεργάται. Καθορισμὸς ἐργατικοῦ δικαιώματος, β.δ. 943)1965 σ. 1516.

Σπογγεργάται. Βλ. λ. *Συλλογικαὶ συμβάσεις.*

Σταφιδεργάται - Σταφυλεργάται· Βλ. καὶ λ. *Συλλογικαὶ συμβάσεις.* Δῶρον ἑορτῶν, σ. 506, 1528.

Σταφιδικὸς Ὀργανισμός. Βλ. λ. *Ταμεῖα*

Στιλβωτήρια. Βλ. λ. *Συλλογικαὶ συμβάσεις.* Δῶρον ἑορτῶν, σ. 508, 1529.

Στράτευσις. Δῶρον ἑορτῶν, σ. 506, 1527.

Στρατιωτικαὶ Ὑπηρεσίαι. Βλ. λ. *Ἀεροπορία Βασιλική, Συλλογικαὶ συμβάσεις* (Δημοσίου).

Στρατιωτικοί. Αὔξησις μισθοῦ δημοσίων ὑπαλλήλων, πολιτικῶν καὶ στρατιωτικῶν, β.δ. 208)1965 σ.498.—Ἐπίδομα ἑορτῶν Πάσχα 1965 δημοσίων ὑπαλλήλων, ὑ.ά. 85759)1965 σ. 501.—Ὑγειονομικὴ ἐξέτασις ὑπηρετούντων προσωπικοῦ Βασιλικῆς Ἀεροπορίας, β.δ. 246) 1965 σ. 553.

Συκοσυσκευασταί. Βλ. λ. *Συλλογικαὶ συμβάσεις.*

Συλλογικαὶ συμβάσεις—Διαιτητικαὶ ἀποφάσεις—Ὑπουργικαὶ ἀποφάσεις. *1. Γενικαί.* Παράτασις ἰσχύος καταγγελθείσης διαιτητικῆς ἀποφάσεως 10)1964 περὶ αὐξήσεως γενικῶν κατωτάτων ὁρίων μισθῶν καὶ ἡμερομισθίων, ὑ. ά. 114886)1964 σ. 56, ὑ. ά. 39393)1965 σ. 572, ὑ. ά. 78767)1965 σ. 1081.

2. Εἰδικαὶ περὶ ὅρων ἐργασίας ἀμοιβῆς κλπ. μισθωτῶν. Ἀγγειοπλαστῶν. Βλ. κατωτέρω *Κεραμοποιῶν.*

Ἀκτινολογικῶν ἐργαστηρίων. Ὅροι ἀμοιβῆς χειριστῶν, ἀκτινοδιαγνωστικῶν καὶ χειριστῶν ἐμφανιστῶν, ά.δ.δ. 42) 1965 σ. 1340.

Ἀλευρομύλων. Κήρυξις ἐκτελεστῆς τῆς 12)1965 ἀποφάσεως Δ.Δ.Δ.Δ. Πειραιῶς περὶ ἑρμηνείας τῆς 8)1963 ἀποφάσεως Π.Δ.Δ.Δ. Πειραιῶς καὶ τῆς 1)1964 ἀποφάσεως Δ.Δ.Δ.Δ. Πειραιῶς περὶ ὅρων ἀμοιβῆς κλπ. ἐργατοτεχνιτῶν ἀγροτικῶν ἀλευρομύλων Μακεδονίας - Θράκης - Θεσσαλίας, ὑ.ά. 73941)1965 σ. 1069.

Ἁλιεργατῶν. Παράτασις ἰσχύος σ. σ. ἑ. ἁλιεργατῶν γρι - γρι περιοχῆς Φούρνων Κορσεῶν Σάμου, ὑ. ά. 96202)1964 σ. 60, ὑ. ά. 59670)1965 σ. 1331. — Ἁλιεργατῶν μηχανοτρατῶν περιοχῆς Φούρνων Κορσεῶν Σάμου, ὑ. ά. 91625)1964 σ. 245. — Ἁλιεργατῶν μηχανοτρατῶν περιοχῆς Λ)Σ Πειθαγορείου Σάμου, ὑ. ά. 91626)1964 σ. 244 — Ἁλιεργατῶν γρι - γρι Σαλαμῖνος, ὑ. ά. 69377)1965 σ. 1332. — Ἐπικύρωσις συμφωνητικοῦ παρατάσεως ἁλιεργατῶν γρι - γρι Χίου, ὑ.ά. 23327)1965 σ. 941. — Ἁλιεργατῶν μηχανοτρατῶν Χίου, ὑ. ά. 22803)1965 σ. 942. — Συλλογικαὶ συμβάσεις ἁλιεργατῶν γρι - γρι

Μυτιλήνης, ὑ. ἀ. 15123)1965 σ. 1206. — Κύρωσις συλλογικῆς συμβάσεως ἁλιεργατῶν γρι γρι Νέας Ἀρτάκης, ὑ. ἀ. 20443)1965 σ. 1206.—Ἁλιεργατῶν γρι γρι Βόλου καὶ Ἀναταλικοῦ Πηλίου, ὑ. ἀ. 34601)1965 σ. 1206.

Ἀλλαντοβιομηχανίας. Παράτασις ἰσχύος διαιτητικῆς ἀποφάσεως ἐργατοτεχνιτῶν ἀλλαντοβιομηχανίας Α.Π.Π., ὑ.ἀ. 19834)1965 σ. 369.

Ἀμαξοεργατῶν. Πύργου Ἠλείας' δημοσίευσις συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας, ὑ.ἀ. 116529)1964 σ. 61.

Ἀμύλου - ἀμυλοσακχάρου. Συλλογική σύμβασις ἐργασίας ἐργατῶν παραγωγῆς καὶ συσκευασίας ἀμύλου - ἀμυλοσακχάρου, σ. 574.

Ἀνελκυστήρων. Παράτασις ἰσχύος διαιτητικῆς ἀποφάσεως ὁδηγῶν ἀνελκυστήρων Ἀθηνῶν - Πειραιῶς - Περιχώρων, ὑ.ἀ. 55661)1965 σ. 935.

Ἀνθοπωλείων. Κλεισίματον κατὰ μεταμεσημβρινὰς ὥρας ἑκάστης Τετάρτης, ὑ.ἀ. 62431) 1965 σ. 951.

Ἀρβυλεργατῶν. Βλ. κατωτέρω *Ὑποδηματεργατῶν*.

Ἀρτεργατῶν - Ἀρτοϋπαλλήλων. Ὅροι ἀμοιβῆς ἀρτεργατῶν ἁπάσης τῆς χώρας, ἀ.δ.δ. 8)1965 σ. 639.— Κήρυξις ἐκτελεστῆς διαιτητικῆς ἀποφάσεως περὶ ὅρων ἀμοιβῆς καὶ ἐργασίας τῶν εἰς τὰ στρατιωτικὰ ἀρτοποιεῖα ἀπασχολουμένων ἀρτεργατῶν, ὑ.ἀ. 76102)1965 σ. 1020. — Συλλογικὴ σύμβασις ἐργασίας ἐργατοτεχνιτῶν ζύμης Ἀθηνῶν, σ. 125.—Δημοσίευσις σ.σ.ἑ. ἐργατοτεχνιτῶν ζυμῶν ἀρτοποιίας, ὑ.ἀ. 46722)1965 σ. 821.— Παράτασις καταγγελθείσης διαιτητικῆς ἀποφάσεως ἀρτοϋπαλλήλων Θεσσαλονίκης, ὑ.ἀ. 65385)1965 σ. 948. — Δημοσίευσις σ.σ.ἑ. ἀρτοϋπαλλήλων Θεσσαλονίκης, ὑ.ἀ. 99916)1965 σ. 1406.

Ἀσβεστοποιείων. Δημοσίευσις σ. σ.ἑ. ἐργατοτεχνιτῶν ἀσβεστοποιείων νομοῦ Ἡμαθίας, ὑ.ἀ. 185086)1965 σ. 1523.— Βλ. καὶ κατωτέρω *Λατομείων*.

Ἀσφαλιστικῶν Ἐπιχειρήσεων. Παράτασις ἰσχύος σ.σ.ἑ. προσωπικοῦ, ὑ.ἀ. 120493)1965 σ. 240.—Κήρυξις ἐκτελεστῆς διαιτητικῆς ἀποφάσεως περὶ ὅρων ἀμοιβῆς καὶ ἐργασίας τοῦ προσωπικοῦ, ὑ.ἀ. 56852)1965 σ. 935.

Αὐτοκινήτων. Παράτασις ἰσχύος διαιτητικῆς ἀποφάσεως ὁδηγῶν φορτηγῶν, ὑ.ἀ. 7728)1965 σ. 250.—Κήρυξις ἐκτελεστῆς διαιτητικῆς ἀποφάσεως περὶ ὅρων ἀμοιβῆς καὶ ἐργασίας φορτοεκφορτωτῶν ὑπεραστικῶν λεωφορείων καὶ φορτηγῶν αὐτοκινήτων ἁπάσης τῆς χώρας, ὑ.ἀ. 26967)1965 σ. 439.—Παράτασις ἰσχύος διαιτητικῆς ἀποφάσεως προσωπικοῦ ὑπεραστικῶν λεωφορείων ἁπάσης τῆς χώρας, ὑ.ἀ. 37667)1965 σ. 637.—Συλλογικὴ σύμβασις ἐργασίας ἐργατοτεχνιτῶν καὶ ὑπαλλήλων πλυντῶν αὐτοκινήτων καὶ πρατηρίων βενζίνης Θεσσαλονίκης, σ. 767.— Ὧραι ἐργασίας προσωπικοῦ ἀστικῶν λεωφορείων, εἰς ἃ ὑφίστανται διπλῆ φυλακὴ καὶ τροποποίησις β.δ. 385)1964, β.δ. 381)1965 σ. 816. Συνεχὴς ὡράριον ἐργασίας διὰ καταστήματα πωλήσεως ἀνταλλακτικῶν αὐτοκινήτων ἀπὸ 15.6 - 15.9 περιοχῆς Δήμου Ἀθηναίων καὶ πέριξ Δήμων καὶ Κοινοτήτων, ὑ.ἀ. 49282)1965 σ. 821.—Προσωρινὴ αὔξησις κατὰ μίαν δραχμὴν δικαιώματος ἐκκινήσεως τῶν μετὰ μετρητοῦ καὶ ἄνευ ἐπιβατηγῶν αὐτοκινήτων Δ.Χ., ὑ.ἀ. Δ)130708)1965 σ. 955.—Κήρυξις ὑποχρεωτικῆς συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας ὁδηγῶν φορτηγῶν αὐτοκινήτων Ι.Χ. πολυτελείας, ὑ.ἀ. 81541)1965 σ. 1146.—Κήρυξις ἐκτελεστῆς διαιτητικῆς ἀποφάσεως περὶ ὅρων ἀμοιβῆς καὶ ἐργασίας ὑπαλληλικοῦ καὶ ὑπηρετικοῦ προσωπικοῦ Γραφείων Κ.Τ.Ε.Λ. ἁπάσης τῆς χώρας, πλὴν τῶν Ἀθηνῶν, Πειραιῶς καὶ Ο.Α.Σ. Θεσσαλονίκης καὶ ὑπεραστικῶν Κ.Τ.Ε.Λ., ὑ.ἀ. 98134)1965 σ. 1387.

Βάμβακος ἐκκοκιστῶν. Λεβαδείας' κήρυξις ἐκτελεστῆς διαιτητικῆς ἀποφάσεως περὶ ὅρων ἀμοιβῆς καὶ ἐργασίας, ὑ.ἀ. 75899)1965 σ. 1261.

Βαρελοποιῶν. Παράτασις ἰσχύος διαιτητικῆς ἀποφάσεως περὶ ὅρων ἀμοιβῆς καὶ ἐργασίας ἐργατῶν βαρελοποιῶν Ἀθηνῶν - Πειραιῶς Περιχώρων, Ἐλευσῖνος καὶ Μεγάρων, ὑ.ἀ. 94953)1965 σ. 1456.

Βαφείων κλπ. Κήρυξις ὑποχρεωτικῆς διαιτητικῆς ἀποφάσεως περὶ ὅρων ἀμοιβῆς καὶ ἐργασίας ἐργατοτεχνιτῶν βαφείων, καθαριστηρίων, σιδηρωτηρίων, πλυντηρίων, λευκαντηρίων καὶ φινιριστηρίων περιοχῆς Α.Π.Π., ὑ.ἀ. 111079)1964 σ. 56, ὑ.ἀ 86553)1965 σ. 1211. —Ὅροι ἀμοιβῆς καὶ ἐργασίας προσωπικοῦ βαφείων, τυποβαφείων, καθαριστηρίων, σιδηρωτηρίων, λευκαντηρίων καὶ πλυντηρίων (πλὴν τῶν τμημάτων τῶν λειτουργούντων ἐντὸς ἐργοστασίων κλωστοϋφαντουργίας) Θεσσαλονίκης, ἀ.δ.δ. 9)1964 σ. 126.—Κήρυξις ταύτης ἐκτελεστῆς, ὑ.ἀ. 65388)1965 σ. 946.

Βενζίνης πρατηρίων. Παράτασις ἰσχύος σ.σ.ἑ. μισθωτῶν γκαράζ καὶ πρατηρίων βενζίνης Α.Π.Π., ὑ.ἀ. 68124)1965 σ. 952. — Συλλογικὴ σύμβασις ἐργασίας ἐργατοτεχνιτῶν καὶ ὑπαλλήλων πλυντῶν αὐτοκινήτων καὶ πρατηρίων βενζίνης Θεσσαλονίκης, σ. 767.

Βιβλιοδετῶν. Κήρυξις ἐκτελεστῆς τῆς 16)1964 ἀποφάσεως Π.Δ.Δ.Δ. Πειραιῶς περὶ ὅρων ἀμοιβῆς καὶ ἐργασίας ἐργατοτεχνιτῶν βιβλιοδετῶν Α.Π.Π., ὑ.ἀ. 12232)1965 σ. 316. — Κήρυξις ταύτης ὑποχρεωτικῆς, ὑ.ἀ. 29868 1965 σ. 558.

Βιοχημείας, μικροβιολογίας. Δημοσίευσις σ.σ.ἑ. ἐργαζομένων τεχνικῶν παρασκευαστῶν εἰς τὰ ἐντὸς κλινικῶν λειτουργοῦντα ἐπιστημονικὰ ἐργαστήρια βιοχημείας, μικροβιολογίας κλπ. Ἀθηνῶν καὶ Προαστίων, ὑ.ἀ. 99917)1965 σ. 1405.

Βάθρων ἐκκενώσεως. Ὧραι ἐργασίας ἐργατοτεχνικοῦ προσωπικοῦ, διάρθωσις ἡμαρτημένων, ὑ.ἀ. 70625)1964 σ. 63.

Βυρσοδεψεργατῶν. Δημοσίευσις

σ.σ.ε. περί παροχής προσωρινού επιδόματος ανθυγιεινής εργασίας εις βυρσοδέψας, υ.δ. 114528)1964 σ. 55.— Κήρυξις ταύτης υποχρεωτικής, υ.δ. 26019)1965 σ. 558.

Γαλακτοπωλείων. Κήρυξις εκτελεστής διαιτητικής αποφάσεως περί όρων αμοιβής και εργασίας προσωπικού, υ. δ. 8331)1965 σ. 241.

Γενικών Αποθηκών. Παράτασις ισχύος διαιτητικής αποφάσεως προσωπικού Π.Α.Ε.Γ.Α.Ε., υ.δ. 55662)1965 σ. 942.

Γεωπόνων. Όροι αμοιβής, α.δ.δ. 10) 1965 σ. 700.— Κήρυξις ταύτης υποχρεωτικής υ.δ. 68086)1965 σ. 1021.

Γεωργικών Συνεταιριστικών Οργανώσεων. Παράτασις ισχύος σ.σ.ε. προσωπικού, υ. δ. 65409)1965 σ. 1014.

Γκαράζ. Βλ. *ανωτέρω Βενζίνης πρατηρίων.*

Γυναικείων εσωρρούχων. Δημοσίευσις σ.σ.ε. εργατών και εργατριών γυναικείων εσωρρούχων Θεσσαλονίκης, υ.δ. 93869)1965 σ. 1330.— Διόρθωσις ημαρτημένων ταύτης σ. 1535.

Γυψογλυπτών κ.λ.π. Συλλογική σύμβασις εργασίας εργατοτεχνιτών γυψογλυπτών Αθηνών - Πειραιώς, σ. 894.—Όροι αμοιβής εργατοτεχνιτών γύψου - στόκου - μαρμαροποιίας κλπ. Αθηνών - Πειραιώς, α.δ.δ. 10) 1965 σ. 1339.

Δασολόγων. Δημοσίευσις σ.σ.ε. αποφοίτων Μέσων Δασικών Σχολών Υπουργείου Γεωργίας, υ. δ. 12231)1965 σ. 319.— Συλλογική σύμβασις εργασίας πτυχιούχων Δασολογικής Σχολής Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης της Γενικής Διευθύνσεως Δασών Υπουργείου Γεωργίας, σ. 575.

Δασοτεχνικών έργων Υπηρεσίας. Παράτασις ισχύος της διαιτητικής αποφάσεως περί όρων αμοιβής του επί σχέσει εργασίας ιδιωτικού δικαίου προσωπικού Υπηρεσιών Δασοτεχνικών Έργων Υπουργείου Γεωργίας, υ. δ. 86531)1965 σ. 1211.

Δενδροανθοκηπουρών. Κήρυξις υποχρεωτικής σ.σ.ε. δενδροανθοκηπουρών, απασχολουμένων εις Ανωτάτην Γεωπονικήν Σχολήν, Επιτροπήν Κήπων και Δενδροστοιχιών, Γ.Ε.Κ.Μ.Ο.Α. και Ε.Τ.Μ.Ο.Α., υ. δ. 117379) 1964 σ. 240, υ. δ. 117380,1964 σ. 243, υ. δ. 53499)1965 σ. 936. — Συλλογική σύμβασις εργασίας των εις τον Δήμον Νικαίας απασχολουμένων δενδροανθοκηπουρών σ. 766

Δημοσίου. Συμπλήρωσις της υπ' αριθ. 108280)1959 αποφάσεως σχετικώς με το επίδομα επικινδύνου εργασίας στρατιωτικού και πολιτικού προσωπικού των Ενόπλων Δυνάμεων και των υπό το Υ.ΕΘ.Α. Οργανισμών, υ. δ. 290514)1965 σ. 244. — Έγκρισις μετά τροποποιήσεως διαιτητικής αποφάσεως περί όρων αμοιβής και εργασίας εργατοτεχνικού και υπαλληλικού προσωπικού Β. Ναυστάθμου Σαλαμίνος, υ. δ. 42225)1965 σ. 632.— Καθορισμός ημερομισθίου εργατοτεχνικού προσωπικού Β. Ναυτικού, υ. δ. 128803)1965 σ. 1014.—Τροποποίησις και συμπλήρωσις ταύτης, υ. δ. 50027)1965 σ. 1453.—Όροι αμοιβής εργατοτεχνικού προσωπικού στρατιωτικών καταστημάτων, α. δ. δ. 5)1965 σ. 698. —Κήρυξις εκτελεστής διαιτητικής αποφάσεως περί όρων αμοιβής και εργασίας των εις στρατιωτικά άρτοποιεία απασχολουμένων άρτεργατών, υ.δ. 76102)1965 σ. 1020.— Καθορισμός ημερομισθίου εργατοτεχνιτών ειδικότητος σιδηρουργού, λεβητοποιού και μηχανοτεχνίτου, προσλαμβανομένων εις συνεργείον Δημοσίας Σχολής Μηχανικών Εμπορικού Ναυτικού Ασπροπύργου, υ.δ. 246691)1964 σ. 252.—Παράτασις ισχύος διαιτητικής αποφάσεως περί όρων αμοιβής προσωπικού Υπηρεσιών Δασοτεχνικών Έργων Υπουργείου Γεωργίας, υ.δ. 86531)1965 σ. 1211.—Παράτασις ισχύος διαιτητικής αποφάσεως περί όρων αμοιβής και εργασίας προσωπικού διαφόρων Υπηρεσιών και Ιδρυμάτων Υπουργείου Γεωργίας, υ.δ. 86532)1965 σ. 1211.— Κήρυξις υποχρεωτικής σ.σ.ε. 7.2.1964 χειριστών προωθητήρων κλπ. της Γενικής Διευθύνσεως Δασών Υπουργείου Γεωργίας, υ.δ. 37668)1965 σ. 694.—Αύξησις αποδοχών προσωπικού σχέσεως εργασίας ιδιωτικού δικαίου Υπηρεσίας Εγγείων Βελτιώσεων, υ.δ. 144086) 1965 σ. 1012.—Συλλογική σύμβασις εργασίας πτυχιούχων Δασολογικής Σχολής Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης της Γενικής Διευθύνσεως Υπουργείου Γεωργίας, σ. 575.

Δήμων - Κοινοτήτων. Βλ. και λ. *Δενδροανθοκηπουρών, Φωταερίου.* Χορήγησις ειδικού επιδόματος εις υπαλλήλους Δήμων και Δημοτικών Ιδρυμάτων, β.δ. 764)1964 σ. 180.—Κήρυξις υποχρεωτικής σ.σ.ε. χειριστών και μηχανοδηγών τεχνικού εξοπλισμού Δήμων και Κοινοτήτων, υ.δ. 37668)1965 σ. 694.— Κήρυξις εκτελεστής διαιτητικής αποφάσεως περί όρων αμοιβής και εργασίας εργατοτεχνιτών Δήμου Αθηναίων, υ.δ. 53017)1965 σ. 824.—Ομοίως διαιτητικής αποφάσεως περί όρων αμοιβής και εργασίας του παρά τω Μηχανολογικώ Τμήματι Δήμου Αθηναίων ασχολουμένου προσωπικού, υ.δ. 50678)1965 σ. 824.—Διαιτητική απόφασις περί όρων αμοιβής εργατοτεχνιτών Δήμου Βόλου, α.δ.δ. 3) 1965 σ. 956.—Συλλογικαί συμβάσεις εργασίας: Των παρά τω Δήμω Καισαριανής εις συνεργεία αύτου απασχολουμένων εργατοτεχνιτών, σ. 188.— Περί ημερομισθίων εργατών καθαριότητος κλπ. Δήμου Χολαργού σ. 376.—Των εις τον Δήμον Νικαίας απασχολουμένων δενδροανθοκηπουρών, σ. 766. —Προσωπικού Υπηρεσιών καθαριότητος Δήμου Γαλατσίου, σ. 892.— Εργατοτεχνιτών και εκτάκτων υπαλλήλων Δήμου Πρεβέζης, σ. 830.—Εργατοτεχνιτών Δήμου Λαγκαδά, σ. 958. Δημοσίευσις συλλογικών συμβάσεων εργασίας: Εργατοτεχνιτών και εκτάκτων υπαλλήλων Δήμου Νέας Ιωνίας Βόλου, υ.δ. 29461)1965 σ. 499.—Εργατοτεχνιτών και εκτάκτων υπαλλήλων Δήμου Νέας Φιλαδελφείας, υ.δ. 19125)

1965 σ. 371.—Ἐργατοτεχνιτῶν καθαριότητος Νέας Ἐρυθραίας Ἀττικῆς, ὑ.ἀ. 29460)1965 σ. 561.— Ἐργατοτεχνιτῶν Δήμου Ἡρακλείου Κρήτης, ὑ.ἀ. 39197)1965 σ. 823.—Ἐργατοτεχνιτῶν Δήμου Καζάνης, ὑ.ἀ. 64304)1965 σ. 949.—Ἡμερομισθίων ἐργατῶν συνεργείων καθαριότητος Κοινότητος Καλομακίου, ὑ.ἀ. 64305)1965 σ. 949.—Ἐργατῶν, ἀπασχολουμένων εἰς συνεργεῖα καθαριότητος Δήμου Γιαννιτσῶν, ὑ.ἀ. 72958)1965 σ. 1073.—Ἐργατοτεχνιτῶν συνεργείων καθαριότητος Δήμου Ἄργους, ὑ.ἀ. 90068)1965 σ. 1268.— Νυκτοφυλάκων Δήμου Πατρέων, ὑ.ἀ. 101260)1965 σ. 1455.— Ἔγκρισις μετὰ τροποποιήσεως συλλογικῶν συμβάσεων ἐργασίας: Περὶ ὅρων ἀμοιβῆς καὶ ἐργασίας ἐργατοτεχνιτῶν συνεργείων καθαριότητος κλπ. Δήμου Νέας Ἰωνίας, ὑ. ἀ. 10039)1965 σ. 251. – Περὶ ὅρων ἀμοιβῆς καὶ ἐργασίας ἐργατῶν Δήμου Παλαιοῦ Φαλήρου, ὑ. ἀ. 12942)1965 σ. 317. – Περὶ ὅρων ἀμοιβῆς καὶ ἐργασίας ἐργατοτεχνιτῶν καθαριότητος κλπ. Δήμου Βύρωνος, ὑ. ἀ. 23442)1965 σ. 562. — Περὶ ὅρων ἀμοιβῆς καὶ ἐργασίας ἐργαζομένων εἰς Δῆμον Ρόδου, ὑ.ἀ. 34182)1965 σ. 634.—Ὁδοκαθαριστῶν καὶ λοιποῦ προσωπικοῦ καθαριότητος Δήμου Πτολεμαΐδος, ὑ. ἀ. 74219)1965 σ. 1019.—Ἐργατοτεχνιτῶν Δήμου Ἐλευσῖνος, ὑ. ἀ. 83318)1965 σ. 1272.—Ἐργατοτεχνιτῶν καὶ ὁδοκαθαριστῶν Δήμου Περιστερίου, ὑ. ἀ. 96705)1965 σ. 1335.—Ἐργατοτεχνιτῶν Δήμου Ἁγίου Ἰωάννου Ρέντη, ὑ. ἀ. 102984)1965 σ. 1454. — Ἐργατῶν Δήμου Ἰωαννιτῶν, ὑ. ἀ. 106116)1965 σ. 1521. — Παράτασις ἰσχύος συλλογικῶν συμβάσεων ἐργασίας Ἐργατοτεχνιτῶν καὶ ἐκτάκτων ὑπαλλήλων Δήμου Βόλου, ὑ. ἀ 3051)1965 σ. 240. – Διόρθωσις ἡμαρτημένων αὐτῆς σ. 575. – Ἐργατοτεχνιτῶν καὶ ἐκτάκτων ὑπαλλήλων Δήμου Νέας Ἰωνίας Βόλου, ὑ. ἀ. 3052)1965 σ. 240.—Ἐκτάκτου ἐργατοτεχνικοῦ προσωπικοῦ Δήμου Νεαπόλεως Θεσσαλονίκης, ὑ. ἀ. 37669 σ. 634.—Ἐκτάκτου ἐργατοτεχνικοῦ προσωπικοῦ Δήμου Συκεών Θεσσαλονίκης, ὑ. ἀ. 43201)1965 σ. 823.—Ἐργατοτεχνιτῶν καὶ ὁδοκαθαριστῶν Δήμου Περιστερίου, ὑ.ἀ.50609)1965 σ. 937.—Ἐργατοτεχνιτῶν καθαριότητος Κοινότητος Ἁγίας Βαρβάρας Ἀττικῆς, ὑ.ἀ. 86620)1965 σ. 1267.—Ἡμερομισθίων ἐργατῶν συνεργείων καθαριότητος Δήμου Χαϊδαρίου, ὑ. ἀ. 89993)1965 σ. 1267.—Ἐργατοτεχνιτῶν συνεργείου καθαριότητος Δήμου Αἰγάλεω, ὑ.ἀ.89094)1965 σ. 1273.—Ἐργατῶν συνεργείων καθαριότητος νεκροταφείου καὶ ὁδηγῶν αὐτοκινήτων ἀποκομιδῆς ἀπορριμμάτων Δήμου Ἡλιουπόλεως, ὑ. ἀ. 88892)1965 σ. 1278.—Ἐργατοτεχνιτῶν καθαριότητος κλπ. Δήμων Νέας Σμύρνης, ὑ. ἀ. 88889)1965 σ. 1278. — Ἐργατοτεχνιτῶν Δήμου Δάφνης Ἀττικῆς, ὑ. ἀ. 88891)1965 σ. 1325.

Διϊσειούχου ὀνθρακος. Ἐλευσῖνος· παράτασις ἰσχύος σ.σ.ἑ. ἐργατοτεχνιτῶν, ὑ.ἀ. 85393)1965 σ. 1212.

Ἐγγείων βελτιώσεων Ὑπηρεσίας. Βλ. ἀνωτέρω *Δημοσίου*.

Ἐδωδιμοπωλείων. Βλ. κατωτέρω *Παντοπωλείων*.

Ἐκδορασυγυριστῶν. Λαρίσης· κήρυξις ὑποχρεωτικῆς τῆς ἀπὸ 30.7.1964 σ.σ.ἑ., ὑ.ἀ. 111086)1964 σ. 59.

Ἐκδορασφαγέων. Συλλογικαὶ συμβάσεις ἐργασίας· Νομοῦ Ἰωαννίνων, σ. 124.—Ὀρεστιάδος, σ. 190.—Δημοσίευσις ταύτης, σ. 246.—Ἄρτης, σ. 446.—Καλαμάτας, σ. 765.—Ξάνθης, σ. 958.—Δημοσίευσις συλλογικῶν συμβάσεων ἐργασίας ἐκδορασφαγέων Πειραιῶς, ὑ.ἀ. 29991)1965 σ. 567.—Σφαγέων βοοειδῶν Ἀθηνῶν «Ὁ Ἅγιος Δημήτριος», ὑ.ἀ. 84105)1965 σ. 1208.—Ἐκδορασφαγέων λευκῶν κρεάτων Ἀθηνῶν «Ὁ Σωτήρ», ὑ.ἀ. 84104)1965 σ. 1209.—Ἔγκρισις μετὰ τροποποιήσεως τῆς ἀπὸ 14.10.1965 σ.σ.ἑ. ἐκδορασφαγέων νομοῦ Ἰωαννίνων, ὑ.ἀ. 106)1965 σ. 1520.—Κήρυξις ἐκτελεστῶν διαιτητικῶν ἀποφάσεων: Περὶ ὅρων ἀμοιβῆς καὶ ἐργασίας ἐκδορασφαγέων Βόλου, ὑ.ἀ. 74415)1965 σ. 1069.—Περὶ ὅρων ἀμοιβῆς ἐκδορασφαγέων Λαμίας, ὑ.ἀ. 8330)1965 σ. 243.—Παράτασις ἰσχύος συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας ἐκδορασφαγέων Τυρνάβου, ὑ.ἀ. 68125)1965 σ. 952.—Διαιτητικῆς ἀποφάσεως περὶ ὅρων ἀμοιβῆς καὶ ἐργασίας ἐκδορέων Χανίων, ὑ.ἀ. 94950)1965 σ. 1456.

Ἐκδοροτεμαχιστῶν· Δημοσίευσις σ.σ.ἑ. ἐργατοτεχνιτῶν ἐκδοροτεμαχιστῶν βοοειδῶν Πειραιῶς, ὑ.ἀ. 29992)1965 σ. 568.—Ὁμοίως ἐκδοροτεμαχιστῶν βοοειδῶν Ἀθηνῶν τῶν ὁμοιοεπαγγελματικῶν σωματείων «Ἐθνική» καὶ «Ἡρακλῆς», ὑ.ἀ. 84107)1965 σ. 1207.

Ἐκκοκκιστῶν βάμβακος. Ἐπαρχίας Λεβαδείας· κήρυξις ἐκτελεστῆς διαιτητικῆς ἀποφάσεως περὶ ὅρων ἀμοιβῆς καὶ ἐργασίας, ὑ.ἀ. 75899)1965 σ. 1021.

Ἐλαιοτριβοεργατῶν: Ἀμαλιάδος καὶ Περιχώρων· κήρυξις ἐκτελεστῆς διαιτητικῆς ἀποφάσεως, ἀφορώσης ἀποδοχάς, ὅρους ἐργασίας κλπ., ὑ.ἀ. 112331)1965 σ. 1519.

Ἐλαιουργοσαπωνοποιῶν. Βλ. κατωτέρω *Σαπωνοποιῶν*.

Ἐλαστικοῦ. Θεσσαλονίκης· δημοσίευσις συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας, ὑ.ἀ. 98835)1965 σ. 1457.

Ἐμπορικῶν καταστημάτων. Τροποποιήσεις ἀποφάσεως περὶ καθορισμοῦ ὡρῶν ἀνοίγματος, μεσημβρινῆς διακοπῆς καὶ κλεισίματος τῶν ἐμπορικῶν καταστημάτων περιοχῆς Πειραιῶς καὶ τῶν πέριξ αὐτοῦ Δήμων, Κοινοτήτων καὶ Προαστίων ὑ.ἀ. 94553)1964 σ. 57.—Ἐπέκτασις ἰσχύος διατάξεων παραγράφου VII τῆς 86859)1964 ἀποφάσεως περὶ καθορισμοῦ ὡρῶν ἐργασίας ἐμπορικῶν καταστημάτων περιοχῆς Δήμου Ἀθηναίων καὶ διὰ τὰ καταστήματα σιδήρων, μετάλλων, τσιμέντων καὶ οἰκοδομησίμων ὑλῶν τῶν πέριξ αὐτοῦ Δήμων καὶ Κοινοτήτων, ὑ.ἀ. 104737)1964 σ. 59.— Τροποποιήσεις τῆς ἄνω 86859)

1964 αποφάσεως, ὑ.ά. 10287|1|1964 σ. 61.— Ἀνάκλησις ταύτης, ὑ.ά. 119857|1964 σ. 186. —Καθορισμὸς συνεχοῦς ὡραρίου ἐργασίας ἐμπορικῶν καταστημάτων Ἀθηνῶν, Πειραιῶς καὶ τῶν πέριξ αὐτῶν Δήμων καὶ Κοινοτήτων κατὰ τὸ χρονικὸν διάστημα 14-31|7 καὶ 21 - 31|8.1965, ὑ.ά. 65227)1965 σ. 951.— Τροποποίησις ταύτης, ὑ.ά. 72161)1965 σ. 1019.— Καθορισμὸς ὡρῶν λειτουργίας ἐμπορικῶν καταστημάτων καὶ ἐργασίας τοῦ πάσης φύσεως προσωπικοῦ αὐτῶν, ὑ.ά. 94948)1965 σ. 1452.— Κήρυξις ἐκτελεστῆς τῆς διαιτητικῆς ἀποφάσεως 21)1965 περὶ ὅρων ἀμοιβῆς καὶ ἐργασίας προσωπικοῦ ἐμπορικῶν καταστημάτων, ὑ.ά. σ. 691.

Ἐμπορίου τροφίμων. Βλ. κατωτέρω *Παντοπωλείων*.

Ἐπιπλοποιῶν. Ἔγκρισις μετὰ τροποποιήσεως σ.σ.ἐ. περὶ ὅρων ἀμοιβῆς ἐργασίας ἐπιπλοποιῶν Θεσσαλονίκης, ὑ.ά. 4627) 1965 σ. 241.— Παράτασις τῆς ἰσχύος τῆς ἄνω σ.σ.ἐ., ὑ.ά. 90203)1965 σ. 1278.— Δημοσίευσις σ.σ.ἐ. ξυλουργῶν, μηχανοξυλουργῶν, ἐπιπλοποιῶν Μυτιλήνης, ὑ.ά. 83672)1965 σ. 1274.—Δημοσίευσις σ.σ.ἐ. ἐπιπλοποιῶν Καλαμάτας, ὑ.ά. 62312)1965 σ. 1274.— Παράτασις ἰσχύος σ.σ.ἐ. ἐπιπλοτεχνιτῶν Πατρῶν, ὑ.ά. 53500)1965 σ. 764.—Δημοσίευσις σ.σ.ἐ. ἐπιπλοτεχνιτῶν Πατρῶν, ὑ.ά. 94357)1965 σ. 1325.—Διόρθωσις ἡμαρτημένων ταύτης. σ. 1535.

Ἐποπτῶν ἐξυγιάνσεως. Χορήγησις παγίου ὑπερωριακοῦ ἐπιδόματος τῶν ἐπὶ μηνιαίῳ μισθῷ καὶ ἐπὶ ἡμερομισθίῳ ἐκτάκτων, ὑ. ά. 183586)1965 σ. 1076.

Ἐργοστασίων. Βλ. καὶ κατωτέρω *Φυλάκων*.—Παράτασις ἰσχύος διαιτητικῆς ἀποφάσεως προσωπικοῦ ΚΑΡΚΑΛ ΕΛΛΑΣ Κορίνθου, ὑ. ά. 31704)1965 σ. 572.

Ἐσπεριδοειδῶν. Παράτασις ἰσχύος καταγγελθείσης διαιτητικῆς ἀποφάσεως ἀπασχολουμένων εἰς συσκευασίαν ἐσπεριδοειδῶν Κιάτου, ὑ. ά. 7728)1965 σ. 250.—Συλλογικὴ σύμβασις ἐργασίας κιβωτοποιῶν καὶ συρματοκαπακωτῶν Κιάτου, σ. 765.

Ἑστιατορίων. Συλλογικὴ σύμβασις ἐργασίας ἑστιατορίων καὶ συναφῶν Κέντρων Λαρίσης, σ. 189.— Ἔγκρισις μετὰ τροποποιήσεως διαιτητικῆς ἀποφάσεως περὶ ὅρων ἀμοιβῆς καὶ ἐργασίας προσωπικοῦ ἑστιατορίων, ζυθεστιατορίων, μαγειρείων, οἰνομαγειρείων, ταβερνῶν, μπάρ, σύζερι κλπ. ἁπάσης τῆς χώρας, ὑ. ά. 34915)1965 σ. 558.—Καθορισμὸς 9ώρου ἡμερησίας ἐργασίας περιποιητῶν (σερβιτόρων) καὶ βοηθῶν αὐτῶν κλπ. ἑστιατορίων, ζυθεστιατορίων κλπ., ὡς καὶ τῶν πρὸς τούτοις ἐξομοιουμένων κλπ., ὑ. ά. 50607) 1965 σ. 888.

Ἑταιρείας World Trade Corporation. Ἔγκρισις Ἐσωτερικοῦ Κανονισμοῦ, ὑ. ά. 70681)1964 σ. 253.

Ζαχαροπλαστείων κλπ. Κήρυξις ἐκτελεστῆς διαιτητικῆς ἀποφάσεως περὶ ὅρων ἀμοιβῆς καὶ ἐργασίας προσωπικοῦ καφενείων, ζαχαροπλαστείων, γαλακτοπωλείων κλπ., ὑ.ά. 8331)1965 σ. 241.—Ὅροι ἀμοιβῆς καὶ ἐργασίας ἐργατοτεχνικοῦ προσωπικοῦ ἐπιχειρήσεων ζαχαροπλαστικῆς τέχνης, ἀ.δ.δ. 48)1964 σ. 381.

Ζυθεστιατορίων. Βλ. ἀνωτέρω *Ἑστιατορίων*.

Ζυθοποιίας κλπ. Κήρυξις ἐκτελεστῆς διαιτητικῆς ἀποφάσεως περὶ ὅρων ἀμοιβῆς καὶ ἐργασίας ἐργατοτεχνιτῶν ἐργοστασίων ζυθοποιίας, παγοποιίας καὶ ψυγείων ἁπάσης τῆς χώρας, ὑ.ά. 22071)1965 σ. 369.

Ζυμαρικῶν - Ζύμης. Βλ. ἀνωτέρω *Ἀρτεργατῶν*.

Ἠλεκτρικῶν Ἐπιχειρήσεων. Παράτασις ἰσχύος σ.σ.ἐ. ἐργατοϋπαλλήλων Ὀργανισμοῦ Ὑδρεύσεως καὶ Ἠλεκτροφωτισμοῦ Λαρίσης, ὑ.ά. 112989)1964 σ. 57.—Κήρυξις ἐκτελεστῆς τῆς 3)1965 ἀποφάσεως Δ.Δ. Δ.Δ. Λαρίσης περὶ ὅρων ἀμοιβῆς ἐργατοϋπαλλήλων τοῦ ἄνω Ὀργανισμοῦ, ὑ.ά. 72957) 1965 σ. 1073.— Ἔγκρισις Κανονισμοῦ ἐργοστασίου Α.Ε. Ἑταιρείας Ἠλεκτρονικῶν καὶ Ἠλεκτροτεχνικῶν Προϊόντων, ὑ.ά. 11650) 1965 σ. 638.—Κήρυξις ἐκτελεστῆς διαιτητικῆς ἀποφάσεως περὶ ἀποδοχῶν, ὅρων ἐργασίας κλπ. προσωπικοῦ Α.Ε. «Ἠλεκτροτεχνικὴ Ἑλλάδος», ὑ.ά. 7654)1965 σ. 1082.—Συλλογικὴ σύμβασις ἐργασίας ἠλεκτροτεχνιτῶν, ἐργαζομένων εἰς ἠλεκτρολογικὰ καταστήματα, ἠλεκτροτεχνουργεῖα, ἀτμόπλοια, οἰκοδομάς, ἀνελκυστῆρας, ἠλεκτρομηχανουργεῖα κλπ. ἁπάσης τῆς χώρας, σ. 1086.—Κήρυξις ταύτης ὑποχρεωτικῆς, ὑ.ά. 88888)1965 σ. 1273.—Ἔγκρισις Κανονισμοῦ ἐργασίας προσωπικοῦ Α.Ε. «Ἠλεκτρικῶν Συσκευῶν «Μέλισσα», ὑ.ά. 56118) 1964 σ. 253.—Ἐπίδομα τεχνικῶν καὶ παραγωγῆς πτυχιούχων ὑπομηχανικῶν Δ.Ε.Η., ἀ.δ.δ. 8)1965 σ. 573.—Ὅροι ἀμοιβῆς ἠλεκτροτεχνιτῶν Δ.Ε.Η., ἀ.δ.δ. 7)1965 σ. 573.—Ἔγκρισις μετὰ τροποποιήσεως καὶ συμπληρώσεως διαιτητικῆς ἀποφάσεως 16)1965 περὶ ὅρων ἀμοιβῆς προσωπικοῦ Δ.Ε.Η. - Π.Α.Π., ὑ.ά. 43695)1965 σ. 692.—Ὅμοιος τῆς διαιτητικῆς ἀποφάσεως 15)1965 περὶ ὅρων ἀμοιβῆς προσωπικοῦ Δ.Ε.Η. - Π.Α.Π., ὑ.ά. 45253) 1965 σ. 693.— Ἔγκρισις μετὰ τροποποιήσεως διαιτητικῆς ἀποφάσεως 29)1965 περὶ ὅρων ἀμοιβῆς καὶ ἐργασίας προσωπικοῦ Δ.Ε.Η. - Π.Α.Π., ὑ.ά. 74218)1965 σ. 1022.— Ὅμοιος τῆς διαιτητικῆς ἀποφάσεως 30)1965 περὶ ὅρων ἀμοιβῆς καὶ ἐργασίας προσωπικοῦ Δ.Ε.Η. Π.Α.Π., ὑ.ά. 74217)1965 σ. 1022. —Διόρθωσις ἡμαρτημένων ταύτης, σ. 1087.— Χορήγησις ἐπιδόματος ἐπικινδύνου ἐργασίας εἰς ἰατροὺς ἀκτινολόγους, χειριζομένους ἀκτινολογικὰ μηχανήματα ἐν τοῖς ἰατρείοις τῆς Δ.Ε.Η., ὑ.ά. 67659)1965 σ. 1077.—Ἐπέκτασις ἐπιδόματος ἀνθυγιεινῆς ἐργασίας εἰς ἑνίας κατηγορίας καὶ αὔξησις τῆς λόγῳ νυκτερινῆς ἐργασίας ἀποζημιώσεως προσωπικοῦ Δ.Ε.Η. Π.Α.Π., ἀ.δ.δ. 28)1965 σ. 1337.—Παράτασις ἰσχύος σ.σ.ἐ. ἠλεκτροτεχνικοῦ προσωπικοῦ, ἀπασχολουμένου εἰς ἠλεκτρικὰς ἐπιχειρήσεις παραγωγῆς καὶ διανομῆς ἠλεκτρικῆς ἐνεργείας,

μή ἐξαγορασθείσας ὑπὸ τῆς Δ.Ε.Η., ὑ.ἀ. 68126)1965 σ. 953.—Συλλογικὴ σύμβασις ἐργασίας τοῦ ἄνω προσωπικοῦ, σ. 1340.

Ἠλεκτροτεχνιτῶν. Βλ. καὶ ἀνωτέρω *Ἠλεκτρικῶν Ἐπιχειρήσεων*. — Συλλογικὴ σύμβασις ἐργασίας ἠλεκτροτεχνιτῶν βιομηχανίας, σ. 1151. — Δημοσίευσις τῆς ἀπὸ 9.10.1965 σ.σ.ἐ. ἠλεκτροτεχνιτῶν βιομηχανίας (συμπληρωματική), ὑ.ἀ. 99638)1965 σ. 1407.—Συλλογικὴ σύμβασις ἐργασίας ἠλεκτροτεχνιτῶν, ἐργαζομένων εἰς ἠλεκτρολογικὰ καταστήματα, ἠλεκτροτεχνουργεῖα, ἀτμόπλοια, οἰκοδομάς, ἀνελκυστῆρας, ἠλεκτρομηχανουργεῖα κλπ. ἀπάσης τῆς χώρας, σ. 1086. —Κήρυξις ταύτης ὑποχρεωτικῆς, ὑ.ἀ. 88888) 1965 σ. 1273.

Ἠλεκτροχημικῆς Ἑλλάδος. Βλ. ἀνωτέρω *Ἠλεκτρικῶν Ἐπιχειρήσεων*.

Θεραπευτηρίου «Ὁ Εὐαγγελισμός». Βλ. κατωτέρω *Νοσοκομείων*.

Θερμαστῶν. Βλ. κατωτέρω *Μηχανικῶν, Μηχανοδηγῶν*.

Θυρωρῶν. Ἔγκρισις μετὰ τροποποιήσεως διαιτητικῆς ἀποφάσεως 14)1965 περὶ ὅρων ἀμοιβῆς καὶ ἐργασίας θυρωρῶν πολυκατοικιῶν καὶ μεγάρων, ὑ.ἀ. 41835)1965 σ. 630. Βλ. καὶ κατωτέρω *Φυλάκων*.

Ἰατρῶν. Καθορισμὸς κατωτάτων ὁρίων ἀμοιβῆς ἰατρῶν Ταμείων Ἀλληλοβοηθείας προσωπικοῦ ἁρμοδιότητος Ὑπουργείου Συγκοινωνιῶν, ὑ.ἀ. 3234)1965 σ. 252.— Χορήγησις ἐπιδόματος ἐπικινδύνου ἐργασίας εἰς ἰατροὺς ἀκτινολόγους, χειριζομένους ἀκτινολογικὰ μηχανήματα ἐν τοῖς ἰατρείοις τῆς Δ.Ε.Η., ὑ.ἀ. 67659)1965 σ. 1077.

Ἰχθυοπωλείων. Καθορισμὸς ὡρῶν ἀνοίγματος καὶ κλεισίματος κρεοπωλείων, πτηναυγοπωλείων, Ἰχθυοπωλείων Βαρείων Προαστίων, ὑ.ἀ. 121505)1965 σ. 315.—Τροποποίησις ἀποφάσεως περὶ καθορισμοῦ ὡρῶν ἐργασίας καταστημάτων χονδρικῆς καὶ λιανικῆς πωλήσεως Ἰχθύων Ἀθηνῶν - Πειραιῶς καὶ τῶν περιξ αὐτοῦ Δήμων, Κοινοτήτων καὶ Συνοικισμῶν καὶ Ἰχθυόσκαλας Πειραιῶς, ὑ.ἀ. 29994)1965 σ. 569.—Ὧραι ἐργασίας Ἰχθυοπωλείων Θεσσαλονίκης, ὑ.ἀ. 65462)1965 σ. 1076.

Καθαριότητος ἐργατῶν. Βλ. ἀνωτέρω *Δήμων*.

Καθαριστηρίων. Βλ. ἀνωτέρω *Βαφείων*.

Καπναποθηκῶν. Κατάργησις τοῦ ἀπὸ 29.4.1953 β.δ/τος περὶ Κανονισμοῦ ὅρων ἐργασίας προσωπικοῦ καπναποθηκῶν, β. δ. 181)1965 σ. 438.

Καπνοβιομηχανιῶν. Συλλογικὴ σύμβασις ἐργασίας καπνεργατῶν χώρας, σ. 893.—Κήρυξις ὑποχρεωτικῆς διαιτητικῆς ἀποφάσεως 15)1964 περὶ ὅρων ἀμοιβῆς καὶ ἐργασίας ἐργατοτεχνιτῶν καπνοβιομηχανίας ἁπάσης τῆς χώρας, ὑ.ἀ. 65382)1965 σ. 952. — Παράτασις ἰσχύος τῆς ἄνω διαιτητικῆς ἀποφάσεως, ὑ.ἀ. 86534)1965 σ. 1212.

Καρφακιβωτοποιῶν. Βλ. κατωτέρω *Σταφιδεργατῶν*.

Κατασκηνώσεων. Μισθοδοσία προσωπικοῦ, ὑ.ἀ. Δ 25700)1965 σ. 694.

Καφεκοπτείων. Βλ. κατωτέρω *Παντοπωλείων*.

Καφενείων κλπ. Κήρυξις ἐκτελεστῆς διαιτητικῆς ἀποφάσεως 45)1964 περὶ ὅρων ἀμοιβῆς καὶ ἐργασίας προσωπικοῦ καφενείων, καφὲ μπάρ, ἀναψυκτηρίων, ζαχαροπλαστείων, καφεζαχαροπλαστείων, γαλακτοπωλείων καὶ μικτῶν τοιούτων ἁπάσης τῆς χώρας, ὑ. ἀ. 8331)1965 σ. 241. — Συλλογικὴ σύμβασις ἐργασίας προσωπικοῦ καφενείων, μπὰρ κλπ. Βόλου, σ.σ.ἐ. σ. 1279.

Κεραμοποιῶν κλπ. Κήρυξις ἐκτελεστῆς διαιτητικῆς ἀποφάσεως 44)1964, ἀφορώσης αὔξησιν ἐπιδόματος ἀνθυγιεινῆς ἐργασίας τῶν ἐν τῷ κλάδῳ κεραμοποιίας, πλινθοποιίας καὶ ἀγγειοπλαστικῆς ἀπασχολουμένων ἐργατοτεχνιτῶν, ὑ. ἀ. 122)1965 σ. 187. — Παράτασις ἰσχύος σ.σ.ἐ. ἐργατοτεχνιτῶν κεραμοπλινθοποιῶν, ὑ. ἀ. 43167)1965 σ. 822. —Δημοσίευσις τῆς ἀπὸ 7.8.1965 σ.σ.ἐ. ἐργατῶν κεραμοποιῶν, ὑ. ἀ. 82313)1965 σ. 1147.—Ἔγκρισις Ἐσωτερικοῦ Κανονισμοῦ Ἐργασίας προσωπικοῦ Κεραμουργικῆς Βιομηχανίας «Κρήτων Εὐστ. Δηλαβέρης Α.Ε.», ὑ. ἀ. 116498)1965 σ. 637.

Κηπουρῶν. Βλ. ἀνωτέρω *Δενδροανθοκηπουρῶν*.

Κιβωτοποιῶν. Συλλογικὴ σύμβασις ἐργασίας κιβωτοποιῶν καὶ συρματοκαπακωτῶν Κιάτου, σ. 765. Βλ. καὶ κατωτέρω *Σταφιδεργατῶν*.

ΚΛΙΝΕΞ. Ἔγκρισις Ἐσωτερικοῦ Κανονισμοῦ Ἐργασίας προσωπικοῦ Α. Ε. «ΚΛΙΝΕΞ καὶ Χ. Χατζηκοκόλης», ὑ.ἀ. 3201)1965 σ. 698.

Κλινικῶν. Ἐπίδομα ἐπικινδύνου ἐργασίας ἀδελφῶν νοσοκόμων, ἐργαζομένων εἰς νευρολογικὰς ἢ ψυχιατρικὰς κλινικάς, ὑ. ἀ. 123) 1965 σ. 121.—Κήρυξις ἐκτελεστῆς διαιτητικῆς ἀποφάσεως 32)1964 περὶ ὅρων ἐργασίας καὶ ἀμοιβῆς νοσηλευτικοῦ προσωπικοῦ ἰδιωτικῶν κλινικῶν Ἀθηνῶν - Πειραιῶς - Περιχώρων, ὑ. ἀ. 123)1965 σ. 121 —Συλλογικὴ σύμβασις ἐργασίας πρακτικῶν νοσοκόμων γυναικῶν ἰδιωτικῶν κλινικῶν Θεσσαλονίκης, σ.σ.ἐ σ. 377. —Δημοσίευσις σ.σ.ἐ. νοσοκόμων καὶ λοιποῦ προσωπικοῦ ἰδιωτικῶν κλινικῶν καὶ κλινικαρχῶν Πατρῶν, ὑ. ἀ. 24643)1965 σ. 565. —Δημοσίευσις σ.σ.ἐ. ἐργαζομένων τεχνικῶν παρασκευαστῶν εἰς τὰ ἐντὸς κλινικῶν λειτουργοῦντα ἐπιστημονικὰ ἐργαστήρια βιομηχανίας, μικροβιολογίας κλπ. Ἀθηνῶν καὶ Προαστίων, ὑ. ἀ. 99917)1965 σ. 1405.

Κλωστοϋφαντουργῶν. Ἐξαίρεσις τμημάτων βαφείων κλπ., λειτουργούντων ἐντὸς ἐργοστασίων κλωστοϋφαντουργίας, ἀπὸ τῆς ὑπ' ἀριθ. 9)1964 ἀποφάσεως τοῦ Δ.Δ.Δ. Δ. Ἀθηνῶν σ. 126.—Κήρυξις ἐκτελεστῆς διαιτητικῆς ἀποφάσεως 4)1965 περὶ ὅρων ἀμοιβῆς καὶ ἐργασίας ἐργατοτεχνιτῶν κλωστοϋφαντουργίας, ὑ. ἀ. 26969)1965 σ. 440.—Κήρυξις ἐκτελεστῆς διαιτητικῆς ἀποφάσεως περὶ

ερμηνείας της ανωτέρω διαιτητικής αποφάσεως, ό. ά. 90410)1965 σ. 1278. – Παράτασις ισχύος της ανωτέρω 4)1965 διαιτητικής αποφάσεως, ό. ά. 110632)1965 σ. 1519.

Κοινοτήτων. Βλ. ανωτέρω *Δήμων – Κοινοτήτων*.

Κρεοπωλείων. Καθορισμός ωρών ανοίγματος και κλεισίματος καταστημάτων χονδρικής και λιανικής πωλήσεως κρέατος και εν γένει πρατηρίων πωλήσεως κρέατος Αθηνών, πέριξ Δήμων, Κοινοτήτων και Συνοικισμών και νοτίων Προαστίων, ό. ά. 113095) 1964 σ. 58.—Καθορισμός ωρών ανοίγματος και κλεισίματος καταστημάτων χονδρικής πωλήσεως νωπού ή κατεψυγμένου κρέατος, ως και των εντός μικτών καταστημάτων αυτοτελώς λειτουργούντων τοιούτων τμημάτων Αθηνών, πέριξ Δήμων, Κοινοτήτων και Συνοικισμών και νοτίων Προαστίων, ό. ά. 24285) 1965 σ. 556. – Τροποποίησις ταύτης, ό. ά. 99653)1965 σ. 1403.—Ώραι λειτουργίας κρεοπωλείων Δήμου Αθηναίων και πέριξ Δήμων, Κοινοτήτων και Συνοικισμών από 20.12–5.1, ό. ά. 118796)1964 σ. 246. – Καθορισμός ωρών εργασίας κρεοπωλείων και εν γένει πρατηρίων πωλήσεως κρέατος περιφερείας Πειραιώς και πέριξ Δήμων, Κοινοτήτων και Προαστίων, ό. ά. 89356)1965 σ. 314.—Συλλογική σύμβασις εργασίας προσωπικού κρεοπωλείων Θεσσαλονίκης, σ. 1341.

Κ. Τ. Ε. Λ. Βλ. ανωτέρω *Αυτοκινήτων*.

Λαϊκής τέχνης καταστημάτων. Αθηνών· καθορισμός ωρών λειτουργίας άμιγών κατά μήνας Ιούλιον, Αύγουστον και Σεπτέμβριον, ό. ά. 54788)1965 σ. 1133.

Λατομείων κλπ. Δημοσίευσις της από 27.1.1965 σ.σ.ε. εργατοτεχνιτών λατόμων και ασβεστοποιών νομού Θεσσαλονίκης, ό. ά. 19126)1965 σ. 367.– Όροι αμοιβής και εργασίας χειριστών και βοηθών αυτών ανυψωτικών και φορτωτικών μηχανημάτων λατομείων και ασβεστοποιείων χώρας, ά.δ.δ. 2)1965 σ. 511. — Κήρυξις ταύτης υποχρεωτικής, ό. ά. 37668)1965 σ. 694. — Παράτασις ισχύος καταγγελθείσης διαιτητικής αποφάσεως λατόμων σκυροθραυστών Ηρακλείου Κρήτης, ό. ά. 19833)1965 σ. 566.—Όροι αμοιβής και εργασίας λατόμων σκυροθραυστών Ηρακλείου Κρήτης, ά.δ.δ. 3)1965 σ. 891. – Κήρυξις υποχρεωτικής της από 20.5.1964 σ.σ.ε. χειριστών εκσκαπτικών ανυψωτικών μηχανημάτων λατομείων μαρμάρου, ό. ά. 37668)1965 σ. 694. — Έγκρισις μετά τροποποιήσεως της από 14.10.1965 των ανωτέρω χειριστών, ό.ά. 105118) 1965 σ. 1466.

Λαχαναγοράς. Συλλογική σύμβασις εργασίας φυλάκων ζώων και τροχοφόρων Κεντρικής Λαχαναγοράς Αθηνών σ. 893.–Καθορισμός ωρών ανοίγματος και κλεισίματος καταστημάτων χονδρικής πωλήσεως λαχανικών και οπωρικών Κεντρικής Λαχαναγοράς Αθηνών, ό. ά. 53320)1965 σ. 942.

Λαχανοπωροπωλείων. Καθορισμός ωρών ανοίγματος και κλεισίματος καταστημάτων χονδρικής πωλήσεως λαχανικών και οπωρικών Κεντρικής Λαχαναγοράς Αθηνών, ό. ά. 53320)1965 σ. 942.—Κήρυξις εκτελεστής διαιτητικής αποφάσεως 34)1965 περί όρων αμοιβής και εργασίας μισθωτών παραγωγής και εμπορίας οπωρολαχανικών, ό. ά. 98133)1965 σ. 1385.

Λευκοσιδηρουργών. Βλ. κατωτέρω *Υδραυλικών*.

Λιγνιτωρυχείων. Βλ. κατωτέρω *Μεταλλείων*.

Λιθοξόων. Όροι αμοιβής μαρμαρογλυπτών και λιθοξόων Θεσσαλονίκης, ά.δ.δ. 2) 1965 σ. 1338.

Λιπασμάτων Εταιρείας. Δημοσίευσις της από 5.2 1965 σ. σ. ε. έμμισθου προσωπικού Α.Χ.Ε.Π. και Λιπασμάτων, ό.ά. 16266)1965 σ. 366.—Έγκρισις μετά τροποποιήσεως της διαιτητικής αποφάσεως 16)1965 περί όρων αμοιβής και εργασίας φορτοεκφορτωτών Α.Ε.Ε.Χ.Π. και Λιπασμάτων, ό. ά. 81294)1965 σ. 1271.

Λουτρών. Συλλογική σύμβασις εργασίας θαλαμηπόλων θαλασσίων λουτρών Κοινότητος Καλαμακίου σ. 1084.

Μαγειρείων. Βλ. ανωτέρω *Εστιατορίων*.

Μακαρονοτεχνιτών. Παράτασις ισχύος συλλογικής συμβάσεως εργασίας, ό. ά. 65280)1965 σ. 948.–Παροχή επιδόματος ειδικών συνθηκών εργασίας, δ.ά. 20)1965 σ. 1531.

Μαρμαροτεχνιτών. Συλλογική σύμβασις εργασίας εργατοτεχνιτών μαρμαρογλυπτών Αθηνών, Πειραιώς, Προαστίων, σ. 376. – Όροι αμοιβής μαρμαρογλυπτών και λιθοξόων Θεσσαλονίκης, ά.δ.δ.δ. 2)1965 σ. 1338. – Κήρυξις εκτελεστής διαιτητικής αποφάσεως περί όρων αμοιβής και εργασίας εργατών κατασκευής μωσαϊκών πλακών και τεχνιτών μαρμάρων Βόλου, ό. ά. 73942)1965 σ. 1070. – Όροι αμοιβής εργατοτεχνιτών γύψου - στόκου μαρμαροποιίας κλπ. Αθηνών – Πειραιώς, ά.δ.δ. 10)1965 σ. 1339. – Κήρυξις εκτελεστής της διαιτητικής αποφάσεως 46)1965, αφορώσης όρους αμοιβής και εργασίας εργατοτεχνιτών κοπής μαρμάρων Αθηνών, Πειραιώς, Περιχώρων, ό. ά. 103066)1965 σ. 1404

Μεταλλείων. Παράτασις ισχύος σ.σ.ε. εργατοτεχνιτών μεταλλείων και λιγνιτωρυχείων, ό. ά. 102392)1964 σ. 188. – Δημοσίευσις συλλογικής συμβάσεως εργασίας προσωπικού Ανωνύμου Ελληνικής Μεταλλευτικής και Βιομηχανικής Εταιρείας Λιγνιτωρυχείων Πτολεμαΐδος, ό. ά. 73704)1965 σ. 1074.—Δημοσίευσις σ.σ.ε. χειριστών εκσκαπτικών και ανυψωτικών μηχανημάτων μεταλλείων, ό.ά. 42219) 1965 σ. 631.—Κήρυξις υποχρεωτικής της από 29.4.1963 συλλογικής συμβάσεως εργασίας των άνω χειριστών, ό. ά. 37768)1965 σ. 694.

Μηχανημάτων. Βλ. και κατωτέρω *Μηχανικών*. Όροι αμοιβής και εργασίας χειριστών και βοηθών αυτών ανυψωτικών και φορτωτικών μηχανημάτων λατομείων και ά-

σβεστοποιείων χώρας, ά.δ.δ. 2)1965 σ. 511 — Δημοσίευσις τῆς ἀπὸ 29.3.1965 σ.σ.ἑ. χειριστῶν ἐκσκαπτικῶν καὶ ἀνυψωτικῶν μηχανημάτων μεταλείων, ὑ.ά. 42219)1965 σ. 631.— Κήρυξις ὑποχρεωτικῶν συλλογικῶν συμβάσεων ἐργασίας χειριστῶν ἐκσκαπτικῶν κλπ. μηχανημάτων διαφόρων κατηγοριῶν, ὑ.ά. 37668)1965 σ. 694.—Ἔγκρισις μετὰ τροποποιήσεως σ.σ.ἑ. χειριστῶν ἐκσκαπτικῶν, ἀνυψωτικῶν καὶ φορτωτικῶν μηχανημάτων, ἐργαζομένων εἰς λατομεῖα μαρμάρων, ὑ.ά. 106118) 1915 σ. 1466.

Μηχανικῶν - Μηχανοδηγῶν. Παράτασις ἰσχύος καταγγελθείσης διαιτητικῆς ἀποφάσεως πρακτικῶν μηχανικῶν, μηχανοδηγῶν, θερμαστῶν κλπ. ἀπάσης τῆς χώρας, ὑ.ά. 2356)1965 σ. 185.— Κήρυξις ἐκτελεστῆς τῆς διαιτητικῆς ἀποφάσεως 41)1965 περὶ ἀποδοχῶν ὅρων ἐργασίας κλπ. πρακτικῶν μηχανικῶν,μηχανοδηγῶν,θερμαστῶν κλπ. ἀπάσης τῆς χώρας, ὑ.ά. 8653!)1965 σ. 1211.— Κήρυξις ὑποχρεωτικῆς τῆς ἀνω διαιτητικῆς ἀποφάσεως, ὑ.ά. 94947)1965 σ. 1337. — Ἐπίδομα τεχνικῶν καὶ παραγωγῆς πτυχιούχων ὑπομηχανικῶν Δημοσίας Ἐπιχειρήσεως Ἠλεκτρισμοῦ, ά.δ.δ. 8)1965 σ. 573. Βλ. καὶ ἀνωτέρω *Μηχανημάτων*.

Μηχανοξυλουργῶν. Βλ. κατωτέρω *Ξυλουργῶν*.

Μονοπωλίου Ἑταιρείας. Παράτασις ἰσχύος καταγγελθείσης διαιτητικῆς ἀποφάσεως προσωπικοῦ Κεντρικῆς Ὑπηρεσίας Ε.Δ.Ε.Μ.Ε.Δ., ὑ.ά. 31703)1965 σ. 572.

Μονοτυπῶν. Κήρυξις ἐκτελεστῆς τῆς διαιτητικῆς Ἀποφάσεως 8)1965 περὶ ὅρων ἀμοιβῆς μονοτυπῶν ἀπάσης τῆς χώρας. ὑ.ά. 66782) 1965 σ. 948.

Μυλεργατῶν. Ἑρμηνεία τῆς 28)1964 ἀποφάσεως Π.Δ.Δ.Δ.Δ. Πειραιῶς, ἀφορώσης ὅρους ἀμοιβῆς μυλεργατῶν, ά.δ.δ. 12)1965 σ. 1340.

Μωσαϊκῶν πλακῶν. Συλλογικὴ σύμβασις ἐργασίας ἐργατοτεχνιτῶν μωσαϊκῶν πλακῶν Θεσσαλονίκης σ. 574. — Νομοῦ Βόλου σ. 895.— Κήρυξις ἐκτελεστῆς τῆς διαιτητικῆς ἀποφάσεως 2)1965 περὶ ὅρων ἀμοιβῆς καὶ ἐργασίας ἐργατῶν κατασκευῆς μωσαϊκῶν πλακῶν καὶ τεχνιτῶν μαρμάρων Βόλου, ὑ.ά. 73942)1965 σ. 1070.

Ναυστάθμου. Βλ. ἀνωτέρω *Δημοσίου*.

Ναυτικοῦ Βασιλικοῦ. Βλ. ἀνωτέρω *Δημοσίου*.

Ναυτικῶν. Βλ. καὶ ἀνωτέρω *Ἁλιεργατῶν*. Κύρωσις συλλογικῆς συμβάσεως πληρωμάτων ρυμουλκῶν Λιμένος Πειραιῶς, ὑ.ά. 69443)1966 σ. 1399.—Υ)Κ «Πατρίς», «Ἑλλη νὶς» καὶ Αὐστραλίς», ὑ.ά. 69384)1965 σ. 1466. — Υ)Κ «Βασίλισσα Φρειδερίκη», ὑ. ά. 69383)1965 σ. 1465.— Υ)Κ «Βασίλισσα Ἄννα Μαρία» καὶ «Ἀρκαδία», ὑ.ά. 69385)1965 σ. 1465.— Ραδιοτηλεγραφητῶν ναυαγοσωστικῶν καὶ ρυμουλκῶν, ὑ.ά. 69381)1965 σ. 1332.—Κύρωσις συμφωνητικοῦ περὶ καταβολῆς ἐπιδόματος φθορᾶς ἱματισμοῦ, ὑ.ά. 71234)1965 σ. 1403.—Κύρωσις συμφωνητικοῦ παροπλισμοῦ τουριστικῶν καὶ μεσογειακῶν ἐπιβατηγῶν πλοίων, ὑ.ά. 72594)1965 σ. 1401.

Νεκροκομιστῶν. Θεσσαλονίκης· παράτασις ἰσχύος διαιτητικῆς ἀποφάσεως 6) 1963 περὶ ὅρων ἀμοιβῆς καὶ ἐργασίας, ὑ.ά. 94952)1965 σ. 1457.

Νομαρχιακῶν Ταμείων. Καθορισμὸς ἀποδοχῶν ἑνίων κατηγοριῶν προσωπικοῦ ἐπὶ συμβάσει ἐργασίας ἰδιωτικοῦ δικαίου Νομαρχιακῶν Ταμείων, ὑ.ά. 93839)1964 σ. 57.—Κήρυξις ὑποχρεωτικῆς σ.σ.ἑ. χειριστῶν καὶ μηχανοδηγῶν ἐκσκαπτικῶν καὶ ὁδοποιητικῶν μηχανημάτων, ὑ.ά. 37668)1965 σ. 693.

Νοσοκομείων. Κήρυξις ἐκτελεστῆς διαιτητικῆς ἀποφάσεως 48)1964 περὶ ὅρων ἀμοιβῆς καὶ ἐργασίας νοσηλευτικοῦ προσωπικοῦ Θεραπευτηρίου «Ὁ Εὐαγγελισμός», ὑ. ά. 10691)1965 σ. 516. — Κήρυξις ἐκτελεστῆς τῆς 39)1965 ἀποφάσεως Π.Δ.Δ.Δ. Ἀθηνῶν περὶ ἑρμηνείας τῆς ἀνωτέρω διαιτητικῆς ἀποφάσεως, ὑ. ά. 75768)1965 σ. 1135 — Ὅροι ἀμοιβῆς νοσηλευτικοῦ προσωπικοῦ Δρομοκαϊτείου Θεραπευτηρίου, δ. ά. 25)1965 σ. 1150.

Νυκτοφυλάκων. Βλ. κατωτέρω *Φυλάκων*.

Ξενοδοχείων. Αὔξησις βασικῶν μισθῶν προσωπικοῦ ξενοδοχείων, ά.δ.δ. σ. 44)1964 σ. 63.—Μὴ ἔγκρισις τῆς ἀπὸ 8.9.1965 σ.σ.ἑ. περὶ ὅρων ἀμοιβῆς ἑνίων κατηγοριῶν μισθωτῶν ἐργαζομένων εἰς ξενοδοχεῖα τῆς νήσου Ρόδου, ὑ. ά. 94715)1965 σ. 1326.—Παράτασις ἰσχύος τῆς διαιτητικῆς ἀποφάσεως 44)1964 περὶ ὅρων ἀμοιβῆς καὶ ἐργασίας ξενοδοχοϋπαλλήλων ἀπάσης τῆς χώρας, ὑ. ά. 94954) 1965 σ. 1457.—Παράτασις ἰσχύος τῆς διαιτητικῆς ἀποφάσεως περὶ προσθέτων ἀποδοχῶν ὑπαλλήλων ξενοδοχείων Θεσσαλονίκης κατὰ τὴν περίοδον τῆς Διεθνοῦς Ἐκθέσεως, ὑ.ά. 94955)1965 σ. 1457.— Ἀνασυγκρότησις Ἐπιτροπῆς ἐκδόσεως καὶ ἀναθεωρήσεως ἐπαγγελματικῶν βιβλιαρίων ξενοδοχοϋπαλλήλων, ὑ.ά. 46272)1965 σ. 690. Βλ. καὶ κατωτέρω *Τουριστικῶν ἐπαγγελμάτων*.

Ξυλεμπορικῶν καταστημάτων κλπ. Καθορισμὸς ὡρῶν ἐργασίας ξυλεμπορικῶν καταστημάτων καὶ ἀποθηκῶν ξυλείας περιφερείας τέως Διοικήσεως Πρωτευούσης, ὑ. ά. 18473)1965 σ. 372.

Ξυλουργῶν. Κήρυξις ἐκτελεστῆς τῆς διαιτητικῆς ἀποφάσεως 4)1964 περὶ ὅρων ἀμοιβῆς ἐργατοτεχνιτῶν κατεργασίας ξύλου Βόλου, ὑ. ά. 72955)1965 σ. 1023.—Ὅροι ἀμοιβῆς τῶν εἰς ἐπιχειρήσεις κατεργασίας ξύλου περιοχῆς Ἀθηνῶν, Πειραιῶς, Περιχώρων ἀπασχολουμένων ἐργατοτεχνιτῶν, ά.δ.δ. 13) 1965 σ. 1148.—Δημοσίευσις τῆς σ.σ.ἑ. ξυλουργῶν, μηχανοξυλουργῶν, ἐπιπλοποιῶν Μυτιλήνης, ὑ. ά. 83672)1965 σ. 1274.—Κήρυξις ὑποχρεωτικῆς τῆς ἀπὸ 29.5.1964 σ.σ.ἑ. μηχανοξυλουργῶν Θεσσαλονίκης, ὑ. ά. 101163) 1964 σ. 62.—Παράτασις ἰσχύος τῆς ἀνω συλλογικῆς συμβάσεως, ὑ. ά. 90204)1965 σ. 1326. —Δημοσίευσις τῆς ἀπὸ 5.8.1965 σ.σ.ἑ. μηχανεξυλουργῶν, κιβωτοποιΐας καὶ κουφωμάτων νομοῦ Ἡρακλείου, ὑ. ά. 82311)1965 σ. 1146.

—Κήρυξις ὑποχρεωτικῆς τῆς διαιτητικῆς ἀποφάσεως 13)1965 περὶ ὅρων ἀμοιβῆς τῶν εἰς τὰς ἐπιχειρήσεις κατεργασίας ξύλου περιοχῆς Ἀθηνῶν, Πειραιῶς, Περιχώρων ἀπασχολουμένων ἐργατοτεχνιτῶν, ὑ. ἀ. 110630)1965 σ. 1519.—Δημοσίευσις τῆς ἀπὸ 27.9.1965 σ.σ.ἑ. ἐργατοτεχνιτῶν μηχανοξυλουργείων καὶ ξυλουργικῶν ἐργαστηρίων κουφωμάτων οἰκοδομῶν Καλαμάτας, ὑ. ἀ. 105087)1965 σ. 1522.

Ὁδηγῶν. Βλ. ἀνωτέρω *Ἀνελκυστήρων, Αὐτοκινήτων, Μηχανικῶν - Μηχανοδηγῶν.*

Ὁδοκαθαριστῶν. Βλ. ἀνωτέρω *Δήμων.*

Οἰκοδόμων. Παράτασις ἰσχύος σ.σ.ἑ. ἐργατοτεχνιτῶν οἰκοδόμων Θεσσαλονίκης, ὑ. ἀ. 37666)1965 σ. 634. – Κήρυξις ἐκτελεστῆς διαιτητικῆς ἀποφάσεως 3)1965 περὶ ὅρων ἀμοιβῆς καὶ ἐργασίας ἐργατοτεχνιτῶν οἰκοδόμων Δωδεκανήσου, ὑ. ἀ. 40144)1965 σ. 637.—Κήρυξις ταύτης ὑποχρεωτικῆς, ὑ. ἀ. 83461)1965 σ. 1207.—Χορήγησις ἀποδοχῶν καὶ ἐπιδόματος ἀδείας εἰς ἐργατοτεχνίτας οἰκοδόμους· σύστασις Εἰδικοῦ Λογαριασμοῦ, ν. 4469)1965 σ. 689.

Οἰνοπνευματοποιΐας - Οἰνοποιΐας. Παράτασις ἰσχύος τῆς ἀπὸ 24.4.1964 σ.σ.ἑ. τῶν ἐργατοτεχνιτῶν οἰνοπνευματοποιΐας, οἰνοποιΐας, ὑ. ἀ. σ. 255. –Δημοσίευσις ἀπὸ 31.7.1965 σ.σ.ἑ. οἰνοπνευματοποιΐας, οἰνοποιΐας, μικτῆς οἰνοπνευματοποιΐας, ὑ. ἀ. 79979)1965 σ. 1136.

Παγοποιΐας. Βλ. ἀνωτέρω *Ζυθοποιΐας.*

Παντοπωλείων. Τροποποίησις παραγράφου III ὑ. ἀ. 61181)1964 περὶ καθορισμοῦ ὡρῶν ἀνοίγματος καὶ κλεισίματος παντοπωλείων, ἐδωδιμοπωλείων, οἰνοπαντοπωλείων, τυροπωλείων, καφεκοπτείων κλπ. κατηγοριῶν καταστημάτων λιανικῆς πωλήσεως τροφίμων περιοχῆς Ἀθηνῶν, Πειραιῶς, κλπ., ὑ. ἀ. 104910)1964 σ. 187, ὑ. ἀ. 24093)1965 σ. 556.– Συμπλήρωσις τῆς ὑπ' ἀριθ. 26687) 1965 ἀποφάσεως περὶ καθορισμοῦ ὡρῶν ἐργασίας παντοπωλείων κλπ. τινῶν καταστημάτων ἐμπορίας τροφίμων, ὑ. ἀ. 2963)178)1965 σ. 249, ὑ. ἀ. 65463)1965 σ. 1075.– Κήρυξις ἐκτελεστῆς διαιτητικῆς ἀποφάσεως 3)1965 περὶ ὅρων ἀμοιβῆς καὶ ἐργασίας προσωπικοῦ καταστημάτων χονδρικῆς πωλήσεως κλπ. ἀπάσης τῆς χώρας, ὑ. ἀ. 25123)1965 σ. 442.

Περιελίκτων. Κήρυξις ἐκτελεστῆς τῆς διαιτητικῆς ἀποφάσεως 14)1965 περὶ ὅρων ἀμοιβῆς καὶ ἐργασίας περιελίκτων, ὑ. ἀ. 53018)1965 σ. 825.

Πλαστικῶν εἰδῶν. Ὅροι ἀμοιβῆς ἐργατικοῦ προσωπικοῦ βιομηχανιῶν πλαστικῶν εἰδῶν καὶ συναφῶν περιοχῆς Ἀθηνῶν καὶ Περιχώρων, ἀ.δ.δ. 20)1965 σ. 764.

Πλεκτηρίων. Ἔγκρισις Κανονισμοῦ Ἐργασίας προσωπικοῦ πλεκτηρίων «Ἐργάνη» Νικ. καὶ Κυρ. Εὐμολπίδης, ὑ. ἀ. 66771)1964 σ. 253.

Πλοίων. Βλ. καὶ ἀνωτέρω *Ναυτικῶν.* Ὅροι ἀμοιβῆς προσωπικοῦ ἀτμοπλοϊκῶν καὶ πρακτορειακῶν ἐπιχειρήσεων ἀπάσης τῆς χώρας, ἀ.δ.δ. 11)1965 σ. 1082.—Συλλογικὴ σύμβασις ἐργασίας ἠλεκτροτεχνιτῶν, ἐργαζομένων εἰς ἠλεκτρολογικὰ καταστήματα, ἀτμόπλοια, οἰκοδομὰς κλπ., σ. 1086.– Κήρυξις ταύτης ὑποχρεωτικῆς, ὑ. ἀ. 88888)1965 σ. 1273.– Κύρωσις συμφωνητικοῦ παροπλισμοῦ τῶν τουριστικῶν καὶ μεσογειακῶν ἐπιβατηγῶν πλοίων, ὑ. ἀ. 72594)1965 σ. 1401.– Κύρωσις συλλογικῆς συμβάσεως πληρωμάτων ἐπιβατηγῶν ἀκτοπλοϊκῶν πλοίων, ὑ. ἀ. 16840)1965 σ. 937.

Πλινθοποιῶν. Βλ. ἀνωτέρω *Κεραμοποιῶν.*

Πλυντηρίων. Παράτασις ἰσχύος διαιτητικῆς ἀποφάσεως περὶ παροχῆς ἐπιδόματος ἀνθυγιεινῆς ἐργασίας προσωπικοῦ μηχανικῶν κλπ. πλυντηρίων Α.Π.Π., ὑ. ἀ. 31289)1965 σ. 571.

Πλυντῶν αὐτοκινήτων. Βλ. ἀνωτέρω *Βενζίνης Πρατηρίων.*

Πρακτορείων. Ὅροι ἀμοιβῆς προσωπικοῦ ἀτμοπλοϊκῶν καὶ πρακτορειακῶν ἐπιχειρήσεων ἀπάσης τῆς χώρας, ἀ.δ.δ. 11)1965 σ. 1082.

Πρατηρίων. Βλ. ἀνωτέρω *Βενζίνης Πρατηρίων, Κρεοπωλείων.*

Πτηναυγοπωλείων. Καθορισμὸς ὡρῶν ἀνοίγματος καὶ κλεισίματος, ὑ. ἀ. 121505)1965 σ. 315.

Ραδιοτηλεγραφητῶν. Κύρωσις συλλογικῆς συμβάσεως ραδιοτηλεγραφητῶν ναυαγοσωστικῶν καὶ ρυμουλκῶν, ὑ. ἀ. 69381) 1965 σ. 1332.

Ραπτεργατῶν. Ὅροι ἀμοιβῆς καὶ ἐργασίας ραπτεργατῶν ἑτοίμων ἐνδυμάτων Θεσσαλονίκης, ἀ.δ.δ. 8)1964 σ. 124.— Παράτασις ἰσχύος καταγγελθείσης διαιτητικῆς ἀποφάσεως ραπτεργατῶν (ἐπὶ παραγγελίᾳ) Θεσσαλονίκης, ὑ. ἀ. 68088)1965 σ. 1070.— Παράτασις ἰσχύος σ.σ.ἑ. ραπτεργατῶν Ἑταιρείας Φὸν - Μπάουμ Θεσσαλονίκης, ὑ. ἀ. 88890)1965 σ. 1326.– Δημοσίευσις τῆς ἀπὸ 18.9.1965 σ.σ.ἑ. ραπτεργατῶν - ραπτεργατριῶν Φὸν - Μπάουμ Θεσσαλονίκης, ὑ. ἀ. 93870)1965 σ. 1328.–Κήρυξις ἐκτελεστῆς διαιτητικῆς ἀποφάσεως 5)1965 περὶ ὅρων ἀμοιβῆς καὶ ἐργασίας ραπτεργατῶν καὶ ραπτεργατριῶν Ἀθηνῶν - Πειραιῶς, ὑ. ἀ. 23139)1965 σ. 443. –Παράτασις ἰσχύος σ.σ.ἑ. ραπτεργατῶν - ραπτεργατριῶν Πειραιῶς, ὑ. ἀ. 54949)1965 σ. 822.–Δημοσίευσις σ.σ.ἑ. ραπτεργατῶν καὶ ραπτεργατριῶν Πατρῶν, ὑ. ἀ. 67110)1965 σ. 947.–Στρατιωτικῶν καταστημάτων· ὅροι ἀμοιβῆς, ἀ.δ.δ. 5)1965 σ. 698.

Ρητινεργατῶν. Ὅροι ἀμοιβῆς ἐργατοτεχνιτῶν ἐπεξεργασίας ρητίνης χώρας, ἀ.δ.δ. 43)1964 σ. 191.

Σαπωνοποιῶν. Κήρυξις ὑποχρεωτικῆς σ.σ.ἑ. ἐλαιουργοσαπωνοποιῶν, ὑ. ἀ. 117331) 1964 σ. 239.–Κήρυξις ἐκτελεστῆς διαιτητικῆς ἀποφάσεως 26)1965 περὶ ὅρων ἀμοιβῆς καὶ ἐργασίας ἐλαιουργοσαπωνοποιῶν, ὑ. ἀ. 76101) 1965 σ. 1020.—Καθορισμὸς σειρᾶς προτεραιό-

τητος τοποθετήσεως άνέργων έλαιουργοσαπωνοποιῶν περιοχῆς Θεσσαλονίκης, ὑ. ά. 71876)1965 σ. 1213. — Ἐπίδομα ἀνθυγιεινῆς ἐργασίας ἐργατοτεχνιτῶν ἐλαιουργοσαπωνοποιείων, ά.δ.δ. 27)1965 σ. 1338.

Σερβιτόρων. Βλ. ἀνωτέρω *Ἐστιατορίων*.

Σιδηρικῶν κλπ. Καθορισμός ὡρῶν ἀνοίγματος καὶ κλεισίματος καταστημάτων σιδηρικῶν, ναυτιλιακῶν καὶ βιομηχανικῶν εἰδῶν, χρωμάτων, εἰδῶν ὑγιεινῆς, καὶ ὑαλοπινάκων περιοχῆς Πειραιῶς καὶ πέριξ Δήμων Κοινοτήτων καὶ Προαστίων διὰ τὸ ἀπὸ 15.6 - 15.9 χρονικὸν διάστημα, ὑ. ά. 63477)1965 σ. 1018. -Καθορισμὸς συνεχοῦς ὡραρίου ἐργασίας διὰ τὰ καταστήματα σιδηρικῶν, βιομηχανικῶν εἰδῶν, κιγκαλερίας, ὑδραυλικῶν καὶ εἰδῶν ὑγιεινῆς περιοχῆς Δήμων Ἀθηναίων καὶ Συνοικισμῶν κατὰ τὸ χρονικὸν διάστημα ἀπὸ 15.6 - 15.9, ὑ. ά. 58415)1965 σ. 888.—Ὁμοίως διὰ τὸ χρονικὸν διάστημα 15.7 - 15.9, ὑ.ά. 44301) 1965 σ. 889.

Σιδηροβιομηχανίας. Δημοσίευσις σ.σ.ἑ. ἐργατοτεχνιτῶν σιδηροβιομηχανίας, ὑ.ά. 67430)1965 σ. 943.—Δημοσίευσις τῆς ἀπὸ 2.8. 1965 σ.σ.ἑ. ἐργατοτεχνιτῶν σιδηροβιομηχανίας (συμπληρωματικῆς καὶ ἑρμηνευτικῆς), ὑ. ά. 81147)1965 σ. 1145.—Κήρυξις ὑποχρεωτικῶν τῶν ἄνω συλλογικῶν συμβάσεων ἐργασίας, ὑ. ά. 85392)1965 σ. 1212.—Δημοσίευσις τῆς ἀπὸ 9.10.1965 σ.σ.ἑ. ἐργατοτεχνιτῶν σιδηροβιομηχανίας (συμπληρωματικῆς), ὑ. ά. 99639)1965 σ. 1468.

Σιδηροδρόμων. Χορήγησις ἐκτάκτου ἀμοιβῆς προσωπικοῦ ἀποθηκῶν ἐκμεταλλεύσεως Σ.Ε.Κ., β.δ. 72)1965 σ. 312.—Ὁμοίως εἰς διπλωματούχους ὑπομηχανικοὺς Σ.Ε.Κ., β.δ. 166)1965 σ. 437.—Χορήγησις προσωρινοῦ ἐπιδόματος εἰς προσωπικὸν κινήσεως καὶ ἕλξεως Σ.Ε.Κ., β.δ. 649)1965 σ. 1065.—Αὔξησις τῆς ὑπὸ τοῦ Κανονισμοῦ δευτερευουσῶν ἀπολαυῶν προσωπικοῦ Σ.Ε.Κ. προβλεπομένης χιλιομετρικῆς ἀποστάσεως δι' ἐλιγμούς κλπ., β.δ. 650)1965 σ. 1056.—Χορήγησις ἐπιδόματος ὑπερωριακῆς ἐργασίας εἰς προσωπικὸν Ἐσωτερικῆς Ὑπηρεσίας Σ.Ε.Κ., β.δ. 651)1965 σ. 1066.—Συμπληρωματικαὶ ὧραι ἐργασίας Κυριακῶν καὶ ἑορτῶν προσωπικοῦ Σ.Ε.Κ., β.δ. 652)1965 σ. 1067.—Παροχὴ ἐκτάκτου προσθέτου τεχνικοῦ ἐπιδόματος καὶ εἰς τὸ τεχνικὸν προσωπικὸν Σ.Ε.Κ., ὑ.ά. Ζ14393) 1965 σ. 1072.—Βαθμολογικὴ καὶ μισθολογικὴ ἐξέλιξις προσωπικοῦ Κλάδου Σταθμῶν Σ.Ε.Κ., β.δ. 554)1965 σ. 1193.—Παροχὴ ἐπιδόματος ἀεροθεραπείας εἰς πολίτικους καὶ στρατιωτικοὺς συνταξιούχους σιδηροδρομικῶν δικτύων, ἐξελθόντος τῆς ὑπηρεσίας λόγῳ φυματιώσεως ἢ νοσήματος φυματιώδους φύσεως, ὑ.ά. 147982)1965 σ. 942.—Κήρυξις ἐκτελεστῆς τῆς διαιτητικῆς ἀποφάσεως 31)1965 περὶ ὅρων ἀμοιβῆς καὶ ἐργασίας προσωπικοῦ Ε.Η.Σ., ὑ.ά. 75900)1965 σ. 1020.

Σιδηρουργῶν κλπ. Καθορισμὸς ἡμερομισθίου ἐργατοτεχνιτῶν εἰδικότητος σιδηρουργοῦ, λεβητοποιοῦ καὶ μηχανοτεχνίτου, προσλαμβανομένων εἰς συνεργεῖον Δημοσίας Σχολῆς Μηχανικῶν Ἐμπορικοῦ Ναυτικοῦ Ἀσπροπύργου, ὑ. ά. 246691)1964 σ. 252.

Σκυροθραυστῶν. Βλ. ἀνωτέρω *Λατομείων*.

Σμυριδεργατῶν. Καθορισμὸς τοῦ ἐργατικοῦ δικαιώματος ἐξορύξεως καὶ μεταφορᾶς σμύριδος, β.δ. 943)1965 σ. 1516.

Σπογγεργατῶν. Κήρυξις ἐκτελεστῆς διαιτητικῆς ἀποφάσεως 2)1965, ἀφορώσης χορήγησιν ἐπιδόματος ἀνθυγιεινῆς ἐργασίας εἰς σπογγεργάτας Καλύμνου, ὑ.ά. 29995) 1965 σ. 698.

Σταφιδεργατῶν - Σταφυλεργατῶν. Δημοσίευσις σ.σ.ἑ. σταφιδεργατῶν - σταφιδεργατριῶν Πύργου καὶ Κατακώλου, ὑ.ά. 116530)1964 σ. 62.—Ὅροι ἀμοιβῆς τεχνιτῶν καρφοκιβωτοποιῶν σταφίδος καὶ σταφυλῶν νομοῦ Ἡρακλείου, ά.δ.δ. 8) 1963 σ. 190.—Κήρυξις ὑποχρεωτικῆς τῆς ἄνω διαιτητικῆς ἀποφάσεως, ὑ.ά. 26023)1965 σ. 439.—Δημοσίευσις τῆς ἀπὸ 10.7.1965 σ.σ.ἑ. σταφιδεργατῶν καὶ σταφιδεργατριῶν νομοῦ Ἡρακλείου, ὑ.ά. 84103)1965 σ. 1269.—Τροποποιήσεις Κανονισμοῦ ἀσφαλίσεως ἀνεργίας σταφιδεργατῶν Ἡρακλείου Κρήτης, ὑ. ά. 38736)1965 σ. 694.—Συλλογικὴ σύμβασις ἐργασίας σταφιδεργατῶν Ζακύνθου, σ. 1533.

Στιλβωτῶν. Παράτασις ἰσχύος σ. σ. ἑ. στιλβωτῶν ὑποδημάτων καὶ βαφείων δερματίνων εἰδῶν Ἀθηνῶν - Πειραιῶς - Περιχώρων, ὑ. ά. 96272)1965 σ. 1337.

Στρατιωτικῶν Καταστημάτων. Βλ. ἀνωτέρω *Δημοσίου*.

Συκοσυσκευαστῶν. Δημοσίευσις τῆς ἀπὸ 16.7.1965 σ. σ. ἑ. συκοσυσκευαστῶν Καλαμάτας, ὑ. ά. 79980)1965 σ. 1137.

Συνεργείων. Βλ. ἀνωτέρω *Δήμων*.

Συντακτῶν. Βλ. κατωτέρω *Τύπου*.

Συντηρητῶν ζώων. Κήρυξις ἐκτελεστῆς διαιτητικῆς ἀποφάσεως 14)1965 περὶ ὅρων ἀμοιβῆς συντηρητῶν, ταξινόμων ζώντων ζώων ζωανορῶν Ἀθηνῶν - Πειραιῶς, ὑ.ά. 53020)1965 σ. 826.

Σφαγείων. Δημοσίευσις τῆς ἀπὸ 17.8. 1965 σ.σ.ἑ. σφαγέων βοοειδῶν Ἀθηνῶν ε'Ὁ Ἅγιος Δημήτριος», ὑ. ά. 84105)1965 σ. 1208. Βλ. καὶ ἀνωτέρω *Ἐνδοροσφαγέων*.

Σφυρηλατιστῶν. Βλ. κατωτέρω *Γαλβανοχρωματιστῶν*.

Σχολῶν. Ὅροι ἀμοιβῆς διδακτικοῦ προσωπικοῦ Τεχνικῶν καὶ Ἐπαγγελματικῶν Σχολῶν, ά.δ.δ. 12)1965 σ. 701. Βλ. καὶ ἀνωτέρω *Δασολόγων*.

Ταμείων. Καθορισμὸς κατωτάτων ὁρίων ἀμοιβῆς ἰατρῶν Ταμείων Ἀλληλοβοηθείας προσωπικοῦ ἁρμοδιότητος Ὑπουργείου Συγκοινωνιῶν, ὑ. ά. 3234)1965 σ. 252. Βλ. καὶ ἀνωτέρω *Νομαρχιακῶν Ταμείων*.

Τηλεπικοινωνιῶν Ὀργανισμοῦ. Κήρυξις ἐκτελεστῆς διαιτητικῆς ἀποφάσεως 47)1964 περὶ ὅρων ἀμοιβῆς καὶ ἐρ-

γασίας ταξινόμων, διανομέων κλπ., ὑ.ά. 7352) 1965 σ. 250.—Αὔξησις βασικῶν μισθῶν τεχνικοῦ προσωπικοῦ, ά. δ. δ. 54)1964 σ. 255. — Παράτασις ἰσχύος τῆς ἄνω διαιτητικῆς ἀποφάσεως, ὑ. ά. 110631)1965 σ. 1520. — Κήρυξις ἐκτελεστῆς διαιτητικῆς ἀποφάσεως 55)1964 περὶ ὅρων ἀμοιβῆς ὑπαλληλικοῦ προσωπικοῦ, ὑ. ά. 24645)1965 σ. 563.—Καθορισμὸς κατωτάτων ὁρίων μηνιαίου μισθοῦ τοῦ ἀνωτέρου τεχνικοῦ προσωπικοῦ τοῦ Ο.Τ.Ε., ὑ.ά. 81435) 1965 σ. 823.—Κήρυξις ἐκτελεστῆς διαιτητικῆς ἀποφάσεως 55)1964 περὶ ὅρων ἀμοιβῆς ὑπαλληλικοῦ προσωπικοῦ Ο.Τ.Ε., ὑ. ά. 24645)1965 σ. 563.—Ἀναπροσαρμογὴ ἐπιβάματος πολυτοῦς ὑπηρεσίας προσωπικοῦ Ο. Τ. Ε., ὑ. ά. 93835)1965 σ. 827.

Τουριστικῶν ἐπαγγελμάτων. Παράτασις προθεσμίας πρὸς ἐφοδιασμὸν δι' ἐπαγγελματικῶν βιβλιαρίων τῶν εἰς τουριστικὰ ἐπαγγέλματα ἐργαζομένων, ὑ. ά. 6903)1965 σ. 633. — Ἐπέκτασις μετεκπαιδεύσεως τῶν ἐν ταῖς Ἐπαρχίαις ἐργαζομένων εἰς τουριστικὰ ἐπαγγέλματα, ὑ. ά. 589)1965 σ. 561.

Τραπεζῶν. Κήρυξις ἐκτελεστῆς διαιτητικῆς ἀποφάσεως 50)1964 περὶ ὅρων ἀμοιβῆς προσωπικοῦ Τραπεζῶν, ὑ.ά. 114529)1964 σ. 56.—Κήρυξις ἐκτελεστῆς διαιτητικῆς ἀποφάσεως 22)1965 περὶ ὅρων ἀμοιβῆς καὶ ἐργασίας προσωπικοῦ Τραπέζης Πειραιῶς, ὑ.ά. 53019 1965 σ. 825.—Συλλογικὴ σύμβασις ἐργασίας προσωπικοῦ Τραπέζης Ἐπαγγελματικῆς Πίστεως, σ. 1342.—Κύρωσις Ἐσωτερικοῦ Κανονισμοῦ Ἰονικῆς καὶ Λαϊκῆς Τραπέζης, ὑ.ά. 53979)1965 σ. 1388.

Τροφίμων καταστημάτων. Βλ. ἀνωτέρω *Παντοπωλείων*.

Τυπογράφων. Ἔγκρισις μετὰ τροποποιήσεως καὶ συμπληρώσεως διαιτητικῆς ἀποφάσεως 13)1965 περὶ ὅρων ἀμοιβῆς καὶ ἐργασίας τυπογράφων, ὑ.ά. σ. 628.—Ὅροι ἀμοιβῆς τυπογράφων Ἐφημερίδων Ἡρακλείου Κρήτης, ά.δ.δ. 2)1965 σ. 827.—Ὅροι ἀμοιβῆς καὶ ἐργασίας τυπογράφων καλλιτεχνικῶν τυπογραφείων Ἡρακλείου, ά.δ.δ. 1)1965 σ. 891.—Κήρυξις ἐκτελεστῆς διαιτητικῆς ἀποφάσεως 8)1965 περὶ ὅρων ἀμοιβῆς μονοτυπῶν, ὑ.ά. 66782)1965 σ. 948.

Τύπου. Κήρυξις ὑποχρεωτικῆς τῆς 34)1964 ἀποφάσεως Δ.Δ.Δ.Δ. Ἀθηνῶν περὶ ὅρων ἀμοιβῆς καὶ ἐργασίας συντακτῶν ἡμερησίων ἐφημερίδων Ἀθηνῶν, ὑ.ά. 50608)1965 σ. 763. —Ἔγκρισις μετὰ τροποποιήσεως καὶ συμπληρώσεως τῆς 13)1965 ἀποφάσεως Δ.Δ.Δ.Δ. Ἀθηνῶν περὶ ὅρων ἀμοιβῆς καὶ ἐργασίας τυπογράφων, συμπεριλαμβανομένων καὶ τῶν ἐργαζομένων εἰς ἡμερησίας ἐφημερίδας, πλὴν τῶν Ἀθηνῶν, ὑ.ά. σ. 628.— Βλ. καὶ ἀνωτέρω *Τυπογράφων*.

Τυροκομείων. Καθορισμὸς ὡρῶν ἐργασίας διὰ τὸ γένει ἐργατοτεχνικὸν προσωπικὸν βιοτεχνικῶν τυροκομείων, ὑ.ά. 120494) 1965 σ. 249.

Τυροπωλείων. Βλ. ἀνωτέρω *Παντοπωλείων*.

Ὑαλεργατῶν. Παράτασις ἰσχύος καταγγελθείσης διαιτητικῆς ἀποφάσεως ἐργατοτεχνιτῶν καὶ ὑπαλλήλων κατεργασίας ὑάλου Θεσσαλονίκης, ὑ.ά. 31290)1965 σ. 570.—Ἀμοιβὴ καὶ ἐργασία ἐργατοτεχνιτῶν κοπῆς καὶ ἐφαρμογῆς ὑαλοπινάκων περιφερείας τέως Διοικήσεως Πρωτευούσης, σ.σ.ἐ. σ. 1531.

Ὑγραερίου. Συλλογικὴ σύμβασις ἐργασίας προσωπικοῦ ἐπιχειρήσεων ὑγραερίου, σ.σ.ἐ. σ. 379.

Ὑδάτων Ἑταιρείας. Παράτασις ἰσχύος σ.σ.ἐ. τοῦ πάσης φύσεως προσωπικοῦ, ὑ. ά. 117382)1965 σ. 185. — Ὅροι ἀμοιβῆς προσωπικοῦ Ἑταιρείας Ὑδάτων, ά. δ. δ. 46) 1964 σ. 191. — Δημοσίευσις σ.σ.ἐ. 19.2.1965 περὶ καθορισμοῦ ἀποδοχῶν προσκαίρου προσωπικοῦ Ἑταιρείας Ὑδάτων Α.Π.Π., ἀπασχολουμένου εἰς ἔργα ἐπεκτάσεως καὶ βελτιώσεως δικτύου ὑδρεύσεως, ὑ. ά. 25121)1965 σ. 563.—Συλλογικὴ σύμβασις ἐργασίας προσωπικοῦ Ἐκμεταλλεύσεως Ἑταιρείας Ὑδάτων, σ. 828.

Ὑδραυλικῶν. Κήρυξις ἐκτελεστῆς διαιτητικῆς ἀποφάσεως 35)1964 περὶ ὅρων ἀμοιβῆς καὶ ἐργασίας τεχνιτῶν ὑδραυλικῶν καὶ λευκοσιδηρουργῶν Πειραιῶς, ὑ. ά. 22904)1965 σ. 566.—Καθορισμὸς συνεχοῦς ὡραρίου ἐργασίας διὰ τὰ καταστήματα ὑδραυλικῶν καὶ εἰδῶν ὑγιεινῆς περιοχῆς Δήμου Ἀθηναίων καὶ Συνοικισμῶν κατὰ τὸ χρονικὸν διάστημα ἀπὸ 15.6—15.9, ὑ. ά. 58415)1965 σ. 888.—Ὁμοίως διὰ τὸ χρονικὸν διάστημα 15.7—15.9, ὑ. ά. 44301)1965 σ. 889.—Παράτασις ἰσχύος σ.σ.ἐ. ἐργατοτεχνιτῶν ὑδραυλικῶν καὶ λευκοσιδηρουργῶν Θεσσαλονίκης, ὑ. ά. 85395)1965 σ. 1213.—Δημοσίευσις σ.σ.ἐ. 30.8.1965 ἐργατοτεχνιτῶν ὑδραυλικῶν καὶ λευκοσιδηρουργῶν Θεσσαλονίκης, ὑ. ά. 93868)1965 σ. 1324.

Ὑδραυλικῶν Ἔργων Ἑταιρείας. Ὅροι ἀμοιβῆς προσωπικοῦ Α.Τ.Ε. Ὑδραυλικῶν καὶ Ἐξυγιαντικῶν Ἔργων, ά.δ.δ. 14)1965 σ. 1213.

Ὑδρεύσεως Ὀργανισμοῦ Θεσσαλονίκης. Κήρυξις ἐκτελεστῆς διαιτητικῆς ἀποφάσεως 3)1965 περὶ ὅρων ἀμοιβῆς τῶν ἐργατοϋπαλλήλων Ὀργανισμοῦ Ὑδρεύσεως καὶ Ἠλεκτροφωτισμοῦ, ὑ.ά. 72957) 1965 σ. 1073.—Παράτασις ἰσχύος σ.σ.ἐ. ἐργατοϋπαλλήλων τοῦ ἄνω Ὀργανισμοῦ, ὑ.ά. 112989)164 σ. 67.

Ὑποδηματεργατῶν. Κήρυξις ἐκτελεστῆς τῆς διαιτητικῆς ἀποφάσεως, ἀφορώσης ἀποδοχὰς καὶ λοιποὺς ὅρους ἐργασίας κλπ. ἐργατοτεχνιτῶν μηχανοποιήτων ἀρβυλῶν καὶ σκαρπινίων ἐμπορίου, ὑ.ά. 93530)1965 σ. 1327.

Ὑποκαμίσων. Συλλογικὴ σύμβασις ἐργασίας ἐργατοτεχνιτῶν ὑποκαμίσων Ἀθηνῶν, σ.σ.ἐ. σ. 445.—Ὅροι ἀμοιβῆς ἐργατοτεχνιτῶν ὑποκαμίσων Πειραιῶς, ὑ.ά. 6)1965 σ. 957.— Δημοσίευσις σ.σ.ἐ. ἐργατοτεχνιτῶν ὑποκαμίσων Θεσσαλονίκης, ὑ.ά. 99273)1965 σ. 1468.

Ὑφαλοχρωματιστῶν. Ἀνάκλη-

σις τῆς 84658)6842)1964 ὑ.ά. περὶ ἐγκρίσεως μετὰ τροποποιήσεως ἐν μέρει τῆς ἀπὸ 10.8.1964 σ.σ.ἑ. περὶ τῶν ὅρων ἀμοιβῆς καὶ ἐργασίας ὑφαλοχρωματιστῶν καὶ σφυρηλατιστῶν Σύρου, ὑ.ά. 111808)1964 σ. 61

Φ α ρ μ α κ α π ο θ η κ ῶ ν. Καθορισμὸς ὡρῶν ἐργασίας φαρμακαποθηκῶν Ἀθηνῶν διὰ τὸ χρονικὸν διάστημα ἀπὸ 15.6. - 15.9.1965, ὑ.ά. 48128)1965 σ. 826.—Κατάργησις ταύτης, ὑ.ά. 58326)1965 σ. 887.

Φ α ρ μ α κ ε ί ω ν - Φ α ρ μ α κ ο π ο ι ῶ ν. Τροποποίησις καὶ συμπλήρωσις ἄρθρου 2 τοῦ ἀπὸ 4)17.7.1963 β.δ. περὶ κανονισμοῦ χρονικῶν ὁρίων ἐργασίας ἐν φαρμακείοις, β.δ. 178)1965 σ. 437.— Παράτασις ἰσχύος σ.σ.ἑ. ὑπαλλήλων ἐπιστημόνων φαρμακοποιῶν, ὑ.ά. 43168)1965 σ. 822.— Δημοσίευσις τῆς ἀπὸ 29.5.1965 σ.σ.ἑ. ὑπαλλήλων φαρμακοποιῶν, ὑ.ά. 63663)1965 σ. 889.

Φ ο ρ τ ο ε κ φ ο ρ τ ω τ ῶ ν. Δημοσίευσις τῆς ἀπὸ 28.1.1965 σ.σ.ἑ. φορτοεκφορτωτῶν ξηρᾶς Κοκκωνίου, ὑ.ά. 22072)1965 σ. 370.—Κήρυξις ἐκτελεστῆς διαιτητικῆς ἀποφάσεως 3)1965 περὶ ὅρων ἀμοιβῆς καὶ ἐργασίας φορτοεκφορτωτῶν ὑπεραστικῶν λιωφορείων καὶ φορτηγῶν αὐτοκινήτων, ὑ.ά. 26967)1965 σ. 439.—Ἔγκρισις μετὰ τροποποιήσεως διαιτητικῆς ἀποφάσεως 16)1965 περὶ ὅρων ἀμοιβῆς καὶ ἐργασίας φορτοεκφορτωτῶν τῆς Α.Ε.Χ.Π. καὶ Λιπασμάτων, ὑ.ά. 81294)1965 σ. 1271.

Φ υ λ ά κ ω ν. Ἔγκρισις μετὰ τροποποιήσεως τῆς ἀπὸ 2.3.1965 σ.σ.ἑ. νυκτοημεροφυλάκων ἐργοστασίων Πατρῶν, ὑ.ά. 34204)1965 σ. 635.—Δημοσίευσις τῆς ἀπὸ 2.10.1965 σ.σ.ἑ. νυκτοημεροφυλάκων Δήμου Πατρέων, ὑ.ά. 101260)1965 σ. 1455.— Συλλογικὴ σύμβασις ἐργασίας φυλάκων ζώων καὶ τροχοφόρων Κεντρικῆς Λαχαναγορᾶς Ἀθηνῶν, σ. 893.— Παράτασις ἰσχύος καταγγελθείσης διαιτητικῆς ἀποφάσεως φυλάκων νυκτοφυλάκων καὶ θυρωρῶν ἐπιχειρήσεων Ἐλευσῖνος, ὑ.ά. 53603)1965 σ. 937.—Συλλογικὴ σύμβασις ἐργασίας φυλάκων, θυρωρῶν ἐργοστασίων Θεσσαλονίκης, σ. 959.

Φ ω τ α ε ρ ί ο υ. Ἀθηνῶν· αὔξησις βασικῶν μισθῶν προσωπικοῦ Δημοτικῆς Ἐπιχειρήσεως Φωταερίου Ἀθηνῶν, ἀ.δ.δ. 45)1964 σ. 127.—Δημοσίευσις σ.σ.ἑ. 11.3.1965 περὶ ἐπεκτάσεως τοῦ διὰ τῆς ἀπὸ 10.4.1964 σ.σ.ἑ. χορηγηθέντος εἰς μισθωτοὺς τῆς Δημοτικῆς Ἐπιχειρήσεως Φωταερίου Ἀθηνῶν εἰδικοῦ ἐπιδόματος φωτιᾶς καὶ εἰς ἄλλας τινὰς κατηγορίας μισθωτῶν, ὑ.ά. 29994)1965 σ. 569.—Ἔγκρισις μετὰ τροποποιήσεως σ.σ.ἑ. περὶ αὐξήσεως οἰκογενειακῶν ἐπιδομάτων προσωπικοῦ Δ.Ε.Φ.Α., ὑ.ά. 80276)1965 σ. 1134.—Ἀθηνῶν· χορήγησις ἐπιδόματος ἀνθυγιεινῆς ἐργασίας εἰς προσωπικὸν Ὑπηρεσίας δικτύου, σ.σ.ἑ. σ. 1469.—Ὁμοίως εἰς ὡρισμένας κατηγορίας μισθωτῶν, σ.σ.ἑ. σ. 1470.

Χ α ρ τ ε μ π ο ρ ί ο υ. Καθορισμὸς συνεχοῦς ὡραρίου ἐργασίας καταστημάτων χαρτεμπορίου Ἀθηνῶν κατὰ τὸ χρονικὸν διάστημα 15.7.—31.8.1965, ὑ.ά. 72327)1965 σ. 1018.

Χ α ρ τ ο π ο ι ί α ς. Παράτασις ἰσχύος σ.σ.ἑ. ἐργατῶν χαρτοποιίας Θεσσαλονίκης, ὑ.ά. 2966)1965 σ. 244.—Συλλογικὴ σύμβασις ἐργασίας ἐργατοτεχνιτῶν χαρτοποιίας καὶ χαρτονοποιίας Ἀθηνῶν - Πειραιῶς, σ. 378.

Χ ε ι ρ ι σ τ ῶ ν. Βλ. ἀνωτέρω *Μηχανημάτων*.

Χ η μ ι κ ῆ ς β ι ο μ η χ α ν ί α ς. Κήρυξις ὑποχρεωτικῆς τῆς ἀπὸ 13.6.1964 σ.σ.ἑ. ἐργατῶν χημικῆς βιομηχανίας, ὑ.ά. 101164)1964 σ. 62.—Παράτασις ἰσχύος τῆς ἄνω συλλογικῆς συμβάσεως, ὑ.ά. 85394)1965 σ. 1212.

Χ ρ ω μ α τ ο π ω λ ε ί ω ν. Καθορισμὸς ὡρῶν ἐργασίας χρωματοπωλείων περιοχῆς Δήμου Ἀθηναίων καὶ τῶν πέριξ αὐτοῦ Δήμων καὶ Κοινοτήτων, ὑ.ά. 20986)1965 σ. 1404. Βλ. καὶ ἀνωτέρω *Σιδηρικῶν*.

Χ ρ ω μ α τ ο υ ρ γ ε ί ω ν. Ἔγκρισις Ἐσωτερικοῦ Κανονισμοῦ προσωπικοῦ ἐπιχειρήσεως «Χρωματουργεῖα Ἀθηνῶν Ἀδελφῶν Ε. Κολοκοτρώνη», ὑ.ά. 95737)1964 σ. 253.

Ψ υ γ ε ί ω ν. Βλ. ἀνωτέρω *Ζυθοποιείας*.

Ὡ ρ ο λ ο γ ο π ο ι ί α ς. Καθορισμὸς συνεχοῦς ὡραρίου ἐργασίας ἀποθηκῶν χονδρικῆς πωλήσεως ἀνταλλακτικῶν καὶ ἐργαλείων ὡρολογοποιίας - χρυσοχοΐας ἀπὸ 1.7 - 31.8 περιοχῆς Δήμου Ἀθηναίων, ὑ.ά. 49282)1965 σ. 821.

Συνδικαλιστικὰ στελέχη. Διευκολύνσεις στελεχῶν συνδικαλιστικῶν ὀργανώσεων προσωπικοῦ Σ.Ε.Κ., ὑ.ά. 6224)1965 σ. 555.

Συνδικαλιστικὴ εἰσφορά. Σχετικαὶ διατάξεις, σ. 632, 1086, 1151.

Συνεργεῖα. Βλ. λ. *Συλλογικαὶ συμβάσεις* (Δήμων).

Συνεταιριστικαὶ Ὀργανώσεις. Βλ. λ. *Συλλογικαὶ συμβάσεις* (Γεωργικῶν Συνεταιριστικῶν Ὀργανώσεων).

Συντάκται. Βλ. λ. *Συλλογικαὶ συμβάσεις* (Τύπου), *Ταμεῖα* (Τύπου).

Συντάξεις - Συνταξιοῦχοι. Βλ. καὶ λ. *Δώρων ἑορτῶν*, *Κοινωνικαὶ Ἀσφαλίσεις*, *Ταμεῖα*. Συντοξιοδότησις ὑπηρετούντων εἰς ἀεροπορικὰς ἑταιρείας, β.δ. 7)1965 σ. 120.

Συντηρηταὶ ζώων. Βλ. καὶ λ. *Συλλογικαὶ συμβάσεις*. Δώρων ἑορτῶν, σ. 509, 1530.

Συσκευασία ἐσπεριδοειδῶν. Βλ. λ. *Συλλογικαὶ συμβάσεις*.

Σφαγεῖς. Βλ. λ. *Συλλογικαὶ συμβάσεις*.

Σχολαί. Βλ. καὶ λ. *Πανεπιστήμιον*, *Συλλογικαὶ συμβάσεις*. Δώρων ἑορτῶν μαθητῶν τεχνιτῶν σχολῶν ἁρμοδιότητος Ὑπουργείου Ἐργασίας, σ. 1527.

Τ

Ταβέρναι. Βλ. λ. *Κυριακή*, *Συλλογικαὶ συμβάσεις* (Ἑστιατορίων).

Ταμεῖα. 1. *Γενικά*. Δώρων ἑορτῶν συνταξιούχων καὶ βοηθηματούχων Ὀργανισμῶν Κοινωνικῆς Ἀσφαλίσεως, ὑ.ά. 1129)1964 σ. 51, ὑ.ά. 36003)1965 σ. 553.—Ὑπαγωγὴ δώρου ἑορτῶν εἰς κρατήσεις καὶ εἰσφοράς, ἄρθρον 12 ὑ.ά. 39700)1965 σ. 504, ἄρθρον 12 ὑ.ά. 116100)1965 σ. 1525.

2. *Εἰδικὸν Μονίμων Ὁδοστρωμάτων*. Κήρυξις ὑποχρεωτικῆς τῆς ἀπὸ 1.4.1964 σ.σ.ἑ. δενδροανθοκηπουρῶν ἀπασχολουμένων εἰς Ε.Τ. Μ.Ο.Α. κλπ., ὑ.ά. 117380)1964 σ. 243.

3. *Κοινὰ Αὐτοκινήτων (Κ.Τ.Ε.Α.)* Βλ. λ.

Αὐτοκίνητα, Συλλογικαὶ συμβάσεις.

4 *Νομαρχιακά.* Καθορισμὸς ἀποδοχῶν ἑνίων κατηγοριῶν προσωπικοῦ ἐπὶ συμβάσει ἐργασίας ἰδιωτικοῦ δικαίου, ὑ.ά. 93839)1964 σ. 57.—Κήρυξις ὑποχρεωτικῆς σ.σ.ἐ χειριστῶν καὶ μηχανοδηγῶν ἐκσκαπτικῶν καὶ ὁδοποιητικῶν μηχανημάτων Νομαρχιακῶν Ταμείων, ὑ.ά. 37668)1965 σ. 693.

5. *Συντάξεων, Ἀσφαλίσεως, Ἐπικουρικῆς Ἀσφαλίσεως. Προνοίας κλπ. μισθωτῶν:*

Ἀεροπορικῶν ἐπιχειρήσεων. Τροποποίησις β.δ. 571)1963 περὶ συστάσεως Ταμείου Ἐπικουρικῆς Ἀσφαλίσεως προσωπικοῦ, β.δ. 114)1965 σ. 313.—Ἀρτεργατῶν. Τροποποίησις β.δ. 14)1955 περὶ ἐγκρίσεως Κανονισμοῦ Συντάξεων Ταμείου Ἀσφαλίσεως Ἀρτεργατῶν, Μυλεργατῶν καὶ Μακαρονοτεχνιτῶν, β.δ. 734)1964 σ. 49, β.δ. 400)1965 σ. 820.—Τροποποίησις Κανονισμοῦ Ὑγειονομικοῦ Προσωπικοῦ τοῦ Τ.Α.Α.Μ.Μ., β.δ. 587)1965 σ. 1132.

Ἀσφαλιστῶν-Ἀσφαλιστικῶν Ἐπιχειρήσεων. Τροποποίησις Κανονισμοῦ Παροχῶν Ταμείου Ἐπικουρικῆς Ἀσφαλίσεως Ἀσφαλιστῶν καὶ Προσωπικοῦ Ἀσφαλιστικῶν Ἐπιχειρήσεων, ὑ.ά. 45372)1965 σ. 953.—Διόρθωσις ἡμαρτημένων αὐτῆς, σ. 1535.—Τροποποίησις καὶ συμπλήρωσις Καταστατικοῦ Ταμείου Ἀσφαλίσεως Προσωπικοῦ Ἀσφαλιστικῆς Ἑταιρείας «Ἐθνική», ὑ.ά. 3696) 1965 σ. 254.—Διόρθωσις ἡμαρτημένων αὐτῆς σ. 447, 1534, ὑ.ά. 56389)1965 σ. 1078, ὑ.ά. 56386)1965 σ. 1078.—Αὐτοκινητιστῶν. Χορήγησις ἐπιδόματος φυματιώσεως εἰς συνταξιούχους Τ.Σ.Α., β.δ. 618)1965 σ. 1003.

Βιοτεχνῶν καὶ Ἐπαγγελματιῶν (Τ.Ε.Β.Ε.). Αὔξησις συντάξεων, ὑ.ά. 19142)1965 σ. 636.—Αὔξησις μηνιαίων ἀτομικῶν εἰσφορῶν Κλάδου Συντάξεων, ὑ.ά. 120801)1965 σ. 566.—Καθορισμὸς ποσοστοῦ συμμετοχῆς ἐπὶ προσθέτου ποσοστοῦ Ο.Γ.Α. ἐπὶ τῶν τελῶν χαρτοσήμου, β.δ. 783) 1964 σ. 119.—Προσθήκη διατάξεως εἰς ὑ.ά. 12566)Σ. 182)1940 περὶ ἐγκρίσεως Κανονισμοῦ τρόπου ὑπαγωγῆς εἰς ἀσφάλισιν καὶ εἰσπράξεων πόρων, β. δ. 817)1965 σ. 1451.

Γεωργικῶν Συνεταιριστικῶν Ὀργανώσεων. Τροποποίησις Καταστατικοῦ, ὑ.ά. 96464)1964 σ. 246.

Δομικῶν καὶ Ξυλουργικῶν Ἐργασιῶν. Προσθήκη εἰς Κανονισμὸν Παροχῶν Ταμείου Ἐπικουρικῆς Ἀσφαλίσεως Ἐργατοτεχνιτῶν, β.δ. 753)1965 σ. 1385.

Ἐκτελωνιστῶν. Προσθήκη, τροποποίησις Καταστατικοῦ Ταμείου Συντάξεων, ὑ.ά. 45650)1965 σ. 1078, ὑ.ά. 91504)1965 σ. 1458.

Ἐλευθέρας Ζώνης Θεσσαλονίκης. Τροποποίησις Καταστατικοῦ τοῦ Ταμείου Προνοίας, ὑ.ά. 10614)1965 σ. 374, ὑ.ά. 32950)1965 σ. 1080.

Ἐμπορικῶν Καταστημάτων. Προσθῆκαι εἰς Κανονισμὸν Παροχῶν Ταμείου Ἐπικουρικῆς Ἀσφαλίσεως Ὑπαλλήλων, ὑ.ά. 10617)1965 σ. 638, ὑ.ά. 39685)1965 σ. 1080, ὑ.ά. 91507)1965 σ. 1456.—Αὔξησις παρεχομένων συντάξεων, ὑ.ά. 61993)1965 σ. 953.

Ἐμπορίου Τροφίμων. Αὔξησις παρεχομένων συντάξεων ὑπὸ τοῦ Ταμείου Ἐπικουρικῆς Ἀσφαλίσεως Ὑπαλλήλων, ὑ.ά. 17316)1965 σ. 444.—Προσθήκη εἰς Κανονισμὸν Παροχῶν, ὑ.ά. 92860)1965 σ. 1460.

Ἐμπόρων. Ταμεῖον Ἀσφαλίσεως: Τροποποίησις καὶ συμπλήρωσις Καταστατικοῦ, β.δ. 778 σ. 119, β.δ. 906 σ. 1514.—Τροποποίησις καὶ συμπλήρωσις διατάξεων β.δ. 56)1961 περὶ συστάσεως Εἰδικοῦ Κλάδου Ὑγειονομικῆς Περιθάλψεως, β.δ. 20)1965 σ. 181, β.δ. 570) 1965 σ. 1131.—Καθορισμὸς ποσοστοῦ συμμετοχῆς εἰς πρόσθετον ποσοστὸν Ο.Γ.Α. ἐπὶ τελῶν χαρτοσήμου, β.δ. 783 σ. 119.

Ἐργατικῶν Ἐπαγγελματικῶν Ὀργανώσεων. Προσθήκη διατάξεων εἰς Καταστατικὸν τοῦ Ταμείου Ἐπικουρικῆς Ἀσφαλίσεως Ἐκπροσώπων καὶ Ὑπαλλήλων, ὑ.ά. 74526)1965 σ. 1071.

Ἐρυθροῦ Σταυροῦ. Τροποποίησις καὶ συμπλήρωσις Καταστατικοῦ Ἀσφαλίσεως Προσωπικοῦ, ὑ.ά. 56393)1965 σ. 1143.

Ἐφημεριδοπωλῶν καὶ Ὑπαλλήλων Πρακτορείων. Ταμεῖον Συντάξεων: Ὑποχρεωτικὴ ὑπαγωγὴ συνταξιούχων πόλεως Θεσσαλονίκης εἰς ἀσφάλισιν Ι.Κ.Α. διὰ Κλάδον παροχῶν ἀσθενείας καὶ μητρότητος, ὑ.ά. 3212)1965 σ. 374.—Προσθήκη εἰς Κανονισμὸν Ἀσθενείας, ὑ.ά. 56394)1965 σ. 1074, ὑ.ά. 32899)1965 σ. 1142.—Κατάργησις διατάξεως Κανονισμοῦ Ἀσθενείας, ὑ.ά. 55607)1965 σ. 1074.—Τροποποίησις Καταστατικοῦ, ὑ.ά. 55605)1965 σ. 1143.

Ἐφημερίδων. Βλ. κατωτέρω *Τύπον.*

Ἠθοποιῶν κλπ. Τροποποίησις Κανονισμοῦ συνταξιοδοτήσεως προσωπικοῦ τοῦ Ταμείου Συντάξεων Ἠθοποιῶν, Συγγραφέων, Μουσικῶν καὶ Τεχνιτῶν Θεάτρου καὶ Κινηματογράφου, ὑ.ά. 51740)1965 σ. 953.—Τροποποίησις, συμπλήρωσις Καταστατικοῦ, ὑ.ά. 51755)1965 σ. 1145, ὑ.ά. 81946)1965 σ. 1462.—Αὔξησις παρεχομένων συντάξεων, ὑ.ά. 89529) 1965 σ. 1520.

Ἠλεκτρικῶν Ἐπιχειρήσεων. Τροποποίησις Καταστατικοῦ Ἐπικουρικοῦ Ταμείου Προνοίας καὶ Περιθάλψεως Προσωπικοῦ Ἑλληνικῆς Ἠλεκτρικῆς Ἑταιρείας, ὑ.ά. 88877)1964 σ. 248.—Προσθήκη εἰς Καταστατικὸν Ταμείου Συντάξεων Προσωπικοῦ Ἠλεκτρισμοῦ Θεσσαλονίκης, ὑ.ά. 14262)1965 σ. 375.—Ἀναγνώρισις ὡς χρόνου ἐν ἀσφαλίσει τοῦ χρόνου ἀπασχολήσεως παρὰ τῇ Ἑταιρείᾳ Eter Omnium Lyonnais ὑπὸ τῶν ἠσφαλισμένων παρὰ τῷ Εἰδικῷ Λογαριασμῷ Ἀσφαλίσεως Μηχανικῶν Δ.Ε.Η., ὑ.ά. 45652)1965 σ. 1079.—Τροποποίησις καὶ συμπλήρωσις διατάξεων τοῦ Κανονισμοῦ Ταμείου Ἀλληλοβοηθείας Προσωπικοῦ Η.Ε.Μ., κυρωθέντος διὰ τοῦ ἀπὸ 17.12.1930 διατάγματος, β.δ. 893) 1965 σ. 1514, β.δ. 945)1965 σ. 1516.

Ἠλεκτροτεχνιτῶν. Ταμεῖον Ἐπικουρικῆς Ἀσφαλίσεως: Αὔξησις παρεχομένης βασικῆς συντάξεως, ὑ.ά. 5687)1965 σ. 373.—Αὔξησις συντάξεων λόγῳ ἐργατικοῦ ἀτυχή-

ματος, ὑ.ά. 106522)1965 σ. 1518.

Θεάτρου Βλ. ἀνωτέρω *Ἠθοποιῶν*.

Ἱπποδρομιῶν. Ταμεῖον Ἐπικουρικῆς Ἀσφαλίσεως Προσωπικοῦ: Αὔξησις παρεχομένων συντάξεων, ὑ.ά 51162)1965 σ. 943.—Διόρθωσις ἡμαρτημένων αὐτῆς σ. 1087.—Τροποποίησις ἀ.ν. 2276)1940 περὶ συστάσεως τοῦ Ταμείου καὶ τοῦ Κανονισμοῦ Παροχῶν αὐτοῦ, ὑ.ά. 65597)1965 σ. 1275.

Καπνεργατῶν. Συνταξιοδότησις καπνεργατῶν τυχόντων ἐφ' ἅπαξ ἀποζημιώσεως, ν. 4468)1965 σ. 688.

Κερομοποιῶν, Πλινθοποιῶν, Ἀγγειοπλαστῶν. Τροποποίησις Καταστατικοῦ Ταμείου Ἀσφαλίσεως, β.δ. 961)1965 σ. 1518.

Κινηματογράφου. Τροποποίησις Καταστατικοῦ Ταμείου Ἀσφαλίσεως Ἐπιχειρηματιῶν Κινηματογράφου, ὑ.ά 80554)1965 σ. 1138.—Διόρθωσις ἡμαρτημένων αὐτῆς σ. 1535.—Βλ. καὶ ἀνωτέρω *Ἠθοποιῶν*.

Κλωστοϋφαντουργῶν. Ταμεῖον Ἐπικουρικῆς Ἀσφαλίσεως Μισθωτῶν. Τροποποίησις Κανονισμοῦ λειτουργίας, ὑ.ά 47713)1965 σ. 374.—Προσθήκη εἰς Κανονισμὸν παροχῶν, ὑ.ά. 39684)1965 σ. 936.—Ἵδρυσις Ὑποκαταστημάτων εἰς Θεσσαλονίκην καὶ Πάτρας καὶ Παραρτήματος εἰς Λάρισαν, ὑ.ά. 65573)65 σ. 1267.

Κρεοπωλῶν. Προσθήκη εἰς Καταστατικὸν Παροχῶν Ταμείου Ἐπικουρικῆς Ἀσφαλίσεως Ὑπαλλήλων, ὑ.ά. 39682)1965 σ. 1142.

Λευκολίθων. Διάλυσις Ταμείου Ἀλληλοβοηθείας Ἀγγλοελληνικῆς Ἑταιρείας Λευκολίθου Γερακινῆς καὶ τῶν Ἑλληνικῶν Λευκολίθων, ὑ.ά. 67535)1965 σ. 1145.

Μακαρονοτεχνιτῶν. Βλ. ἀνωτέρω *Ἀρτεργατῶν*.

Μεταλλευτῶν. Μείωσις ἐργοδοτικῶν εἰσφορῶν, καταβαλλομένων ὑπὲρ Ι.Κ.Α. καὶ Ταμείου Ἐξόδου Ἀνικάνων Ἐργατῶν Μετάλλου, ἀναλογουσῶν ἐπὶ μισθῶν καὶ ἡμερομισθίων κατασκευῆς ἀμαξωμάτων λεωφορείων ἢ πλήρων λεωφορείων αὐτοφερομένου τύπου, β.δ. 496)1965 σ. 763.—Αὔξησις τῶν ὑπὸ τοῦ ἄνω Ταμείου παρεχομένων συντάξεων, ὑ.ά. 53600)1965 σ. 1206.

Μηχανικῶν. Αὔξησις τῶν παρὰ τοῦ Τ.Σ.Μ.Ε.Δ.Ε. παρεχομένων συντάξεων, ὑ.ά. Α)72346)1965 σ. 1077.

Μουσικῶν. Βλ. ἀνωτέρω *Ἠθοποιῶν*.

Μυλεργατῶν. Βλ. ἀνωτέρω *Ἀρτεργατῶν*.

Ναοσκομείων. Προσθήκη μεταβατικῆς διατάξεως ἐν τέλει Καταστατικοῦ Ταμείου Ἀσφαλίσεως Προσωπικοῦ Θεραπευτηρίου «Ὁ Εὐαγγελισμός», ὑ.ά. 14267)1965 σ. 696.—Τροποποίησις καὶ συμπλήρωσις Καταστατικοῦ Ἀσφαλίσεως Προσωπικοῦ Ἑλληνικοῦ Ἐρυθροῦ Σταυροῦ, ὑ.ά. 56393)1965 σ. 1143.

Ξενοδοχοϋπαλλήλων. Προσθήκη διατάξεως εἰς τὸ Καταστατικὸν τοῦ Ταμείου Ἀσφαλίσεως, ὑ.ά. 96226)1964 σ. 63.—Ἀνασυγκρότησις Ἐπιτροπῆς ἐκδόσεως καὶ ἀναθεωρήσεως ἐπαγγελματικῶν βιβλιαρίων, ὑ.ά. 46272)1965 σ. 690.

Ξυλουργικῶν Ἐργασιῶν. Βλ. ἀνωτέρω *Δομικῶν καὶ Ξυλουργικῶν Ἐργασιῶν*.

Ὀργανισμῶν Κοινωνικῆς Ἀσφαλίσεως. Ταμεῖον Ἐπικουρικῆς Ἀσφαλίσεως Προσωπικοῦ: Προσθήκη, τροποποίησις Κανονισμοῦ Παροχῶν, ὑ.ά. 25576)1965 σ. 639, ὑ.ά. 74525)1965 σ. 1071.—Τροποποίησις διατάξεων ν. δ. 980)1942 περὶ ἱδρύσεως τοῦ Ταμείου, ὑ.ά. 67479)1965 σ. 947.

Πετρελαιοειδῶν. Προσθήκη μεταβατικῆς διατάξεως εἰς Καταστατικὸν Ταμείου Ἐπικουρικῆς Ἀσφαλίσεως Προσωπικοῦ Ἑταιρειῶν Πετρελαιοειδῶν, ὑ.ά. 14624)1965 σ. 571.—Διόρθωσις ἡμαρτημένων ταύτης σ. 1534.—Αὔξησις συντάξεων, ὑ.ά. 53893)1965 σ. 1079.

Σιδηροδρόμων. Τροποποίησις Καταστατικοῦ Ταμείου Προνοίας, ὑ.ά. σ. 1139, 1276, 1277.

Σταφιδικοῦ Ὀργανισμοῦ. Τροποποίησις Καταστατικοῦ Ταμείου Ἀσφαλίσεως Προσωπικοῦ Α.Σ.Ο., ὑ.ά. 56391)1965 σ. 1075.

Τηλεπικοινωνιῶν Ὀργανισμοῦ. Τροποποίησις Καταστατικοῦ Ταμείου Ἀσφαλίσεως Προσωπικοῦ, ὑ.ά. 45654)1965 σ. 1139. Διόρθ. ἡμαρτ. σ. 1534.

Τραπεζῶν. Προσθήκη εἰς Καταστατικὸν Τ.Σ.Π. Ἀγροτικῆς, ὑ.ά. 32900)1965 σ. 1080.—Τροποποίησις Καταστατικοῦ Τ.Σ. Προσωπικοῦ Τραπέζης Ἀθηνῶν, ὑ.ά 53608)1965 σ. 1142.—Σύστασις Ταμείου Ἀσφαλίσεως Προσωπικοῦ Ε.Τ.Β.Α. καὶ ἔγκρισις Κανονισμοῦ, β.δ. 207)1964 σ. 553. Διόρθ. ἡμαρτ. σ. 1534.—Κύρωσις τούτου, ν.δ. 4486)1965 σ. 935.—Τροποποίησις Καταστατικοῦ Τ.Σ.Π. Τραπέζης (πρώην) Ἐθνικῆς, ὑ.ά. 14263)1965 σ. 367, ὑ.ά. 81943)1965 σ. 1464.—Προσθήκη εἰς Κανονισμὸν τούτου, ὑ.ά. 34579)1965 σ. 950.—Τροποποίησις Κανονισμοῦ Τ.Σ.Π. Τραπεζῶν Ἑλλάδος καὶ Κτηματικῆς, ὑ.ά. 16730)1965 σ. 697.—Προσθήκη εἰς Καταστατικὸν Τ.Ε.Α. Προσωπικοῦ Ἐμπορικῆς Τραπέζης, ὑ.ά. 92861) 1965 σ. 1460.—Τροποποίησις Καταστατικοῦ Τ.Α.Π. Ἰονικῆς καὶ Λαϊκῆς, ὑ.ά. 92863)1965 σ. 1461.

Ταμιευτῶν Ἑταιρειῶν. Τροποποίησις καὶ συμπλήρωσις Καταστατικοῦ καὶ Κανονισμοῦ Λογαριασμοῦ Προνοίας Ταμείου Ἐπικουρικῆς Ἀσφαλίσεως, ὑ.ά, 81940)1965 σ. 1462.

Τυπογράφων. Τροποποίησις Καταστατικοῦ, ὑ.ά. 90899)1965 σ. 1278.

Τύπου. Τροποποιήσεις, προσθῆκαι εἰς Καταστατικὸν Ταμείου Ἀσφαλίσεως Ἐργατῶν Τύπου Ἀθηνῶν, β.δ. 733)1964 σ. 49, β.δ. 276) 1965 σ. 627, β.δ. 567)1965 σ. 1130.—Τροποποιήσεις Κανονισμοῦ κλάδου ἀσθενείας τοῦ ἰδίου Ταμείου, β.δ. 621)1965 σ. 1011, διόρθωσις ἡμαρτημένων τούτου, σ. 1534, β.δ. 843)1965 σ. 1451.—Προσθήκη εἰς Καταστατικὸν Κλάδου Ἀσφαλίσεως Ἐργατῶν Τύπου Θεσσαλονίκης, ὑ.ά. 24232)1965 σ. 638.—Τροποποίησις Καταστατικοῦ Τ.Σ.Π. Ἀθηναϊκῶν Ἐφημερίδων, ὑ.ά. 51836)1965 σ. 955.—Τρο-

ποποίησις Καταστατικού Ταμείου Υ.Σ.Π. Ἐφημερίδων Θεσσαλονίκης, ὑ.ά. 5419)1965 σ. 314.—Συγχώνευσις τοῦ ἐν Θεσσαλονίκῃ Τ.Σ.Υ. Σ.Π. Ἐφημερίδων Θεσσαλονίκης εἰς τὸ ἐν Ἀθήναις Ταμεῖον Συντάξεων Προσωπικοῦ Ἀθηναϊκῶν Ἐφημερίδων, β.δ. 726)1965 σ. 1321.—Τροποποίησις Καταστατικοῦ Ταμείου Ἀσφαλίσεως Ἰδιοκτητῶν, Συντακτῶν καὶ Ὑπαλλήλων Τύπου, ὑ.ά. 6587)1965 σ. 374.—Αὔξησις συντάξεων, ὑ.ά. 74126)1965 σ. 1077.

Ὑγειονομικῶν. Προσαύξησις συντάξεων Τ.Σ.Α.Υ., β.δ. 254)1965 σ. 553.—Σύστασις Κλάδου Προνοίας παρὰ τῷ Τ.Σ.Α.Υ., β.δ. 211)1965 σ. 819.

Ὑδάτων Ἑταιρείας. Αὔξησις συντάξεων Τ.Ε.Α.Π., ὑ.ά. 18672)1965 σ. 373.—Τροποποίησις Καταστατικοῦ, ὑ.ά. 10616)1965 σ. 375.

Ὑπουργεῖων. Καθορισμὸς κατωτάτων ὁρίων ἀμοιβῆς ἰατρῶν Ταμείων Ἀλληλοβοηθείας προσωπικοῦ ἀσμοδιότητος Ὑπουργείου Συγκοινωνιῶν, ὑ.ά. 3234)1965 σ. 252.

Φαρμακευτικῶν Ἐργασιῶν. Συμπλήρωσις καὶ τροποποίησις Καταστατικοῦ καὶ Κανονισμοῦ Παροχῶν, ὑ. ά. 96225) 1964 σ. 247, ὑ.ά. 21589)1965 σ. 1140, ὑ.ά. 66177)1964 σ. 253.

Χημικῶν. Τροποποίησις Καταστατικοῦ Ταμείου Ἐπικουρικῆς Ἀσφαλίσεως, ὑ. ά. 89432) 1965 σ. 1459.—Διόρθωσις ἡμαρτημένων, σ. 1533.—Προσθήκη εἰς Καταστατικόν, ὑ.ά. 56848)1965 σ. 1071.

Χρηματιστῶν κλπ. Τροποποιήσεις, προσθῆκαι εἰς Καταστατικὸν τοῦ Ταμείου Ἀσφαλίσεως Χρηματιστῶν, Μεσιτῶν, Ἀντικρυστῶν κλπ., ὑ.ά. 101101)1964 σ. 248, ὑ.ά. 7213)1965 σ. 373, ὑ.ά. 55609)1965 σ. 1144, ὑ.ά. 81947)1965 σ. 1560.—Τροποποίησις τῆς 35009)Σ. 1 328)1963 ἀποφάσεως Ὑπουργοῦ Ἐργασίας, ὑ.ά. 7218)1965 σ. 1079.

Τηλεπικοινωνιῶν Ὀργανισμός. Βλ. καὶ λ. *Ταμεῖα, Συλλογικαὶ συμβάσεις.* Τροποποίησις καὶ συμπλήρωσις Γ.Κ.Π., β.δ. 765)1964 σ. 180, β.δ. 255)1965 σ. 1219, β.δ. 286)1965 σ. 819, β.δ. 302)1965 σ. 819, β.δ. 801)1965 σ. 1449.—Κήρυξις πολιτικῆς ἐπιστρατεύσεως ὑπαλλήλων, ὑ.ά. 1002)1965 σ. 572.

Τουριστικὰ ἐπαγγέλματα. Ἐπέκτασις μετεκπαιδεύσεως τῶν ἐν ταῖς ἐπαρχίαις ἐργαζομένων εἰς τουριστικὰ ἐπαγγέλματα, ὑ.ά. 589)1965 σ. 561.—Παράτασις προθεσμίας πρὸς ἐφοδιασμὸν δι' ἐπαγγελματικῶν βιβλιαρίων, ὑ.ά. 6903)1965 σ. 633.

Τράπεζαι. Βλ. καὶ λ. *Συλλογικαὶ συμβάσεις. Ταμεῖα.* Δῶρον ἑορτῶν τῶν ἐθελουσίως ἐξελθόντων τῆς Ἀγροτικῆς Τραπέζης σ. 506, 1528.—Κύρωσις Ἐσωτερικοῦ Κανονισμοῦ Ἐμπορικῆς Τραπέζης, ὑ.ά. 53978)1965 σ. 1257.—Ὁμοίως Ἰονικῆς καὶ Λαϊκῆς, ὑ.ά. 53979) 1965 σ. 1388.

Τυπογράφοι. Βλ. λ. *Συλλογικαὶ συμβάσεις, Ταμεῖα.* Δῶρον ἑορτῶν σ. 506, 1527.

Τύπος. Βλ. λ. *Συλλογικαὶ συμβάσεις, Ταμεῖα.*

Υ

Ὑαλοπινάκων ἐργάται. Βλ. λ. *Συλλογικαὶ συμβάσεις, Ὧραι ἐργασίας.*

Ὑγειονομικοί. Βλ. λ. *Ταμεῖα.*

Ὑδάτων Ἑταιρεία. Βλ. λ. *Συλλογικαὶ συμβάσεις, Ταμεῖα.*

Ὑδραυλικοί. Βλ. λ. *Συλλογικαὶ συμβάσεις.*

Ὑδρεύσεως Ὀργανισμός. Βλ. λ. *Συλλογικαὶ συμβάσεις.*

Ὑπάλληλοι δημόσιοι. Βλ. καὶ λ. *Δῶρον ἑορτῶν.* Τροποποίησις διατάξεων Ὑπαλληλικοῦ Κώδικος, ν. 4464)1965 σ. 688.—Αὔξησις μισθοῦ, β.δ. 208)1965, σ. 498.—Καταβολὴ ἀποζημιώσεως εἰς περιφερειακοὺς Ὑπουργείου Ἐργασίας, ὑ.ά. 51216)1965 σ. 555.

Ὑπερωρίαι. Ἐπίδομα ὑπερωριακῆς ἐργασίας εἰς προσωπικὸν Σ.Ε.Κ., β.δ. 651)1965 σ. 1066.—Πάγιον ὑπερωριακὸν ἐπίδομα ἐκτάκτων ἐποπτῶν ἐξυγιάνσεως, ὑ.ά. 183586)1965 σ. 1076.—Εἰδικὰς διατάξεις εἰς συλλογικὰς συμβάσεις, διαιτητικὰς ἀποφάσεις κλπ. βλ. εἰς σελ. 371, 440, 575, 817, 1016, 1083, 1138, 1333, 1453.

Ὑπηρέται. Δῶρον ἑορτῶν, σ. 509, 1530.

Ὑποδηματεργάται. Βλ. καὶ λ. *Συλλογικαὶ συμβάσεις.* Δῶρον ἑορτῶν, σ. 505, 1527.

Ὑποκαμίσων ἐργατοτεχνῖται. Βλ. λ. *Συλλογικαὶ συμβάσεις.*

Ὑπουργεῖα. Βλ. λ. *Δημόσιον, Συλλογικαὶ συμβάσεις* (Δημοσίου).—Καταβολὴ ἀποζημιώσεως εἰς περιφερειακοὺς ὑπαλλήλους Ὑπουργείου Ἐργασίας, ὑ.ά. 51216)1965 σ. 555.—Συμπλήρωσις Ὀργανισμοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας, ν. 4474)1965 σ. 886.

Φ

Φαρμακεῖα - φαρμακοποιοί. Βλ. καὶ λ. *Συλλογικαὶ συμβάσεις, Ταμεῖα.* Καθιέρωσις ἑορτῶν ἀργίας διὰ τὰ φαρμακεῖα περιφερείας Ἀθηνῶν, β.δ. 349)1965 σ. 763.

Φορολογία. Καθορισμὸς συντελεστῶν παρακρατουμένου φόρου εἰσοδήματος ἐκ μισθωτῶν ὑπηρεσιῶν ἐπὶ τῶν ἐπὶ ἡμερομισθίῳ ἀμειβομένων, β.δ. 744)1964 σ. 50.—Τροποποίησις καὶ συμπλήρωσις διατάξεων, ν.δ. 4486)1965 σ. 935.—Ἐπὶ δώρων ἑορτῶν σ. 52, 54, 55, 501, 554.

Φορτοεκφορτωταί. Βλ. καὶ λ. *Συλλογικαὶ συμβάσεις.* Ἐπέκτασις ἰσχύος διατάξεων ν.δ. 1254)1949: Εἰς Λαγκαδᾶ, ὑ.ά. 42158)1965 σ. 889.—Εἰς Νέα Μουδανιὰ Χαλκιδικῆς, ὑ.ά. 42155)1965 σ. 950.—Στρατιωτικῶν καταστημάτων· ὅροι ἀμοιβῆς, ά.δ.δ. 5)1965 σ. 698.—Δῶρον ἑορτῶν, ὑ.ά 39700)1965 σ. 504, ὑ.ά. 116100)1965 σ. 1525.

Φύλακες. Βλ. λ. *Συλλογικαὶ συμβάσεις.*

Φωταέριον. Βλ. λ. *Συλλογικαὶ συμβάσεις.*

Φωτογραφεῖα. Ὧραι ἐργασίας, ὑ.ά. 36737)1965 σ. 634.

Χ

Χαρτοποιΐα. Βλ. λ. *Συλλογικαὶ συμβάσεις.*

Χαρτόσημον. Καθορισμὸς ποσοστοῦ συμμετοχῆς Ο.Γ.Α., Τ.Ε.Β.Ε. καὶ Τ.Α.Ε. εἰς πρόσθετον ποσοστὸν ἐπὶ τελῶν χαρτοσήμου, β.δ. 783) 1964 σ. 119.

Χημικὴ βιομηχανία. Βλ. λ. *Συλλογικαὶ συμβάσεις.*

ημικοί. Βλ. λ. *Ταμεῖα*.
ρωματουργεῖα. Ἔγκρισις Ἐσωτερικοῦ Κανονισμοῦ, ὑ.ἀ. 95737)1964 σ. 253.

Ω

Ὧραι ἐργασίας. Ἐργατοτεχνικοῦ προσωπικοῦ ἐκκενώσεως βόθρων, διόρθ. ἡμαρτ. σ. 63.—Κρεοπωλείων Δήμου Ἀθηναίων κλπ., ὑ.ἀ 118796)1964 σ. 246.—Κρεοπωλείων καὶ ἐν γένει πρατηρίων πωλήσεως κρέατος περιφερείας Πειραιῶς κλπ., ὑ.ἀ. 89356)1965 σ. 314.—Τυροκομείων, ὑ.ἀ. 120494)1965 σ. 249.—Ξυλεμπορικῶν καταστημάτων κλπ., ὑ.ἀ. 18473) 1965 σ. 372.—Θυρωρῶν πολυκατοικιῶν καὶ μεγάρων, παρ. IVα, ὑ.ἀ. 41835)1965, σ. 630. — Προσωπικοῦ ἀστικῶν λεωφορείων αὐτοκινήτων, εἰς ἃ ὑφίσταται διπλῆ φυλακή, β.δ. 381)1965 σ. 816.—Φαρμακαποθηκῶν Ἀθηνῶν, ὑ.ἀ. 48128)1965 σ. 826.—Κατάργησις ταύτης, ὑ.ἀ. 58326)1965 σ. 887.—Περιποιητῶν (σερβιτόρων) καὶ βοηθῶν αὐτῶν κλπ. ἑστιατορίων, ζυθεστιατορίων κλπ., ὑ.ἀ. 50607)1965 σ. 888.—Ἐργατοτεχνιτῶν γυψογλυπτῶν Ἀθηνῶν - Πειραιῶς, σ.σ.ἑ. σ. 894.—Ἰχθυοπωλείων Θεσσαλονίκης, ὑ.ἀ. 65462)1965 σ. 1076.—Θαλαμηπόλων Καλαμακίου, σ.σ.ἑ. σ. 1084.—Καταστημάτων πωλήσεως εἰδῶν λαϊκῆς τέχνης, ὑ.ἀ. 54788)1965 σ. 1133.—Χρωματοπωλείων, ὑ.ἀ. 20986)1965 σ. 1404.—Ἐμπορικῶν καταστημάτων, ὑ.ἀ. 94948)1965 σ. 1452. Κυριακῶν καὶ ἑορτῶν προσωπικοῦ Σ.Ε.Κ., β.δ. 652)1965 σ. 1067.—Θερινὸν ὡράριον καταστημάτων, ὑ.ἀ. 36737)1965 σ. 634.—Κλεισίματον ἀνθοπωλείων κατὰ μεταμεσημβρινὰς ὥρας Τετάρτης, ὑ.ἀ. 62431)1965 σ. 951.—Διὰ καταστήματα σιδήρων μετάλλων, τσιμέντων καὶ οἰκοδομησίμων ὑλῶν τῶν πέριξ τοῦ Δήμου Ἀθηναίων Δήμων καὶ Κοινοτήτων, ὑ.ἀ. 104737) 1964 σ. 59.—Τροποποίησις ὑ.ἀ. 42241)1963 περὶ καθορισμοῦ ὡρῶν ἀνοίγματος κλπ. ἐμπορικῶν καταστημάτων Πειραιῶς κλπ., ὑ.ἀ. 94553)1964 σ. 57, ὑ.ἀ. 102871)1964 σ. 61.—Ἀνάκλησις τῆς ἄνω 102871)1964 ὑπουργικῆς ἀποφάσεως, ὑ.ἀ. 119857)1964 σ. 186.—Φαρμακείων, β.δ. 178)1965 σ. 437.—Καταστημάτων χονδρικῆς καὶ λιανικῆς πωλήσεως ἰχθύων Ἀθηνῶν - Πειραιῶς κλπ. καὶ ἰχθυοσκάλας Πειραιῶς, ὑ.ἀ. 29994)1965 σ. 569.—Παντοπωλείων καὶ λοιπῶν τινων καταστημάτων ἐμπορίας τροφίμων, ὑ.ἀ. 2963)1965 σ. 249, ὑ.ἀ. 65463)1965 σ. 1075.

Καθορισμὸς ὡρῶν ἀνοίγματος καὶ κλεισίματος: Καταστημάτων καὶ πρατηρίων πωλήσεως κρέατος κλπ., ὑ.ἀ. 113095)1964 σ. 58, ὑ.ἀ. 24286)1965 σ. 556. Τροποποίησις ταύτης, ὑ.ἀ. 99653)1965 σ. 1403. Κρεοπωλείων, πτηναυγοπωλείων, ἰχθυοπωλείων Βορείων Προαστίων, ὑ.ἀ. 121505)1965 σ. 315.—Καταστημάτων χονδρικῆς πωλήσεως λαχανικῶν καὶ ὀπωρικῶν Κεντρικῆς Λαχαναγορᾶς, ὑ.ἀ. 53320)1965 σ. 942.—Καταστημάτων σιδηρικῶν, ναυτιλιακῶν καὶ βιομηχανικῶν εἰδῶν, χρωμάτων, εἰδῶν ὑγιεινῆς καὶ ὑαλοπινάκων περιοχῆς Πειραιῶς κλπ., ὑ.ἀ. 63477)1965 σ. 1018.—Παντοπωλείων κλπ. κατηγοριῶν καταστημάτων λιανικῆς πωλήσεως τροφίμων περιοχῆς Ἀθηνῶν - Πειραιῶς κλπ., ὑ.ἀ. 104910)1964 σ. 187, ὑ.ἀ. 24093)1965 σ. 556.

Καθορισμὸς συνεχοῦς ὡραρίου ἐργασίας: Καταστημάτων πωλήσεως ἀνταλλακτικῶν αὐτοκινήτων, ἀποθηκῶν χονδρικῆς πωλήσεως ἀνταλλακτικῶν καὶ ἐργαλείων ὡρολογοποιΐας - χρυσοχοΐας, ὑ.ἀ. 49282)1965 σ. 821.—Καταστημάτων σιδηρικῶν, βιομηχανικῶν εἰδῶν, κτιγκαλερίας, ὑδραυλικῶν καὶ εἰδῶν ὑγιεινῆς, ὑ.ἀ. 58415)1965 σ. 888, ὑ.ἀ. 44301)1965 σ. 889.—Ἐμπορικῶν καταστημάτων Ἀθηνῶν-Πειραιῶς κλπ., ὑ.ἀ. 65227) 1965 σ. 951.—Τροποποίησις τῆς ἄνω ὑπουργικῆς ἀποφάσεως, ὑ.ἀ. 72161)1965 σ. 1019.—Εἰδικὰς διατάξεις περιλαμβανομένας εἰς συλλογικὰς συμβάσεις, διαιτητικὰς ἀποφάσεις κλπ. βλ. εἰς σελίδας 122, 371, 381, 939, 1274, 1333, 1400, 1523, 1532.

Εἰς τὴν ἑπομένην σελίδα ἀριθμητικὸν εὑρετήριον νόμων, διαταγμάτων, ὑπουργικῶν ἀποφάσεων)

ΙΔ'. ΑΡΙΘΜΗΤΙΚΟΝ ΕΥΡΕΤΗΡΙΟΝ
ΝΟΜΩΝ, ΔΙΑΤΑΓΜΑΤΩΝ, ΥΠΟΥΡΓΙΚΩΝ ΑΠΟΦΑΣΕΩΝ ΚΛΠ. (*)

1. Νόμοι

1 9 6 5

4456 — 435
4464 — 688
4468 — 688
4469 — 689
4474 — 886
4476 — 746

2. Ν. Διατάγματος

4486)1965 — 935

3. Β. Διατάγματα

1 9 6 4

733 — 49
734 — 49
744 — 50
759 — 50
764 — 180
765 — 180
772 — 181
773 — 181
774 — 181
778 — 119
779 — 118
780 — 118
783 — 119

1 9 6 5

7 — 120
20 — 181
49 — 239
50 — 239
51 — 239
72 — 312
113 — 312
114 — 313
166 — 437
177 — 437
178 — 437
179 — 438
180 — 438
181 — 438
185 — 436
205 — 762
206 — 762
207* — 553
208 — 498
211 — 819
215 — 626

246 — 553
254 — 553
255 — 1129
271 — 626
272 — 626
273 — 626
274 — 627
275 — 627
276 — 627
286 — 819
302 — 819
307 — 887
308 — 887
309 — 819
310 — 819
311 — 819
312 — 820
348 — 763
349 — 763
381 — 816
399 — 820
400 — 820
412 — 821
496 — 763
521 — 887
533 — 887
554 — 1193
565 — 1129
567 — 1130
568 — 1130
569 — 1130
570 — 1131
571 — 1131
582 — 1131
583 — 1132
584 — 1132
585 — 1132
586 — 1132
587 — 1132
588 — 1133
589 — 1133
590 — 1133
596 — 1065
600 — 1001
612* 1194
617** 1001
618 — 1003
620***1003
621****1011

630 — 1012
635 — 1065
649 — 1065
650 — 1066
651 — 1066
652 — 1067
692 — 1323
693 — 1323
694 — 1323
695 — 1323
696 — 1323
726 — 1321
735 — 1323
736 — 1324
753 — 1385
754 — 1385
801 — 1449
817 — 1451
818 — 1451
843 — 1451
893 — 1514
906 — 1514
943 — 1516
945 — 1516
947 — 1517
961 — 1518

4. Αποφάσεις Προέδρου Κυβερνήσεως

1002)1965 — 572

5. Αποφάσεις Υπουργών

α'. Αντιπροέδρου Κυβερνήσεως, Υπουργού Συντονισμού κλπ.

19662)1964 — 59

β'. Βιομηχανίας

73)1964 — 60

γ'. Εθνικής Άμύνης

128803)1965 — 1014

δ'. Εθνικής Άμύνης και Οικονομικών

50027)1965 — 1453

ε'. Εμπορ. Ναυτιλίας

1 9 6 4

91625 — 245
91626 — 244
96202 — 60
109466 — 123

1 9 6 5

15123 — 1206
16840 — 937
20443 — 1206
22803 — 942
23327 — 941
29647 — 695
34601 — 1206
59670 — 1331
69377 — 1332
69381 — 1332
69383 — 1465
69384 — 1466
69385 — 1465
69443 — 1399
71234 — 1403
72594 — 1401

στ'. Υπ. Εργασίας

1 9 6 4

56118 — 253
66177 — 253
66771 — 253
70681 — 253
88877 — 248
94553 — 57
95737 — 253
96225 — 247
96226 — 63
96464 — 246
101101 — 248
101163 — 62
101164 — 62
102392 — 188
102871 — 61
104737 — 59
104910 — 187
111079 — 56
111086 — 59
111808 — 61
112989 — 57
113095 — 58
114528 — 55
114529 — 56
114886 — 56
116529 — 61
116530 — 62
117331 — 239
117379 — 240
117380 — 243
117382 — 185
118796 — 246
119857 — 186
120351 — 246

1 9 6 5

122 — 187
123 — 121

* Διόρθ. ήμαρτημένων σ. 1534.

* Διόρθ. ήμαρτημένων σ. 1215.
** Διόρθ. ήμαρτημένων σ. 1215.
*** Διόρθ. ήμαρτημένων σ. 1215.
**** Διόρθ. ήμαρτημένων σ. 1534.

(*) Ο πρώτος αριθμός δηλοί τον τού νόμου, διατάγματος κλπ. και ο δεύτερος την σελίδα.

2356 — 185
2963 — 249
2966 — 244
3051* — 240
3052 — 240
3201 — 698
3212 — 374
3696** — 254
5419 — 314
6168 — 439
7213 — 373
7218 — 1079
7352 — 250
7654 — 1082
7728 — 250
8330 — 243
8331 — 241
10614 — 374
10616 — 375
10617 — 638
10691 — 316
10699 — 569
11147 — 313
11650 — 638
12231 — 319
12232 — 316
14262 — 375
14263 — 367
14267 — 696
14624*** 571
16266 — 366
16730 — 697
18473 — 372
19125 — 371
19126 — 367
19142 — 636
19833 — 566
19834 — 369
20986 — 1404
21589 — 1140
22071 — 369
22072 — 370
22904 — 565
23139 — 443
24093 — 556
24232 — 638
24285 — 556
24643 — 565
24645 — 563
25121 — 563
25123 — 442
25576 — 639
26019 — 558
26023 — 439
26967 — 439
26969 — 440

* Διορθ. ήμαρτημένων σ. 575.

** Διόρθ. ήμαρτημένων σ. 447, 1535.

*** Διόρθ. ήμαρτημένων σ. 1535.

27840 — 557
29460 — 561
29461 — 499
29868 — 558
29991 — 567
29992 — 568
29994 — 569
29995 — 698
31289 — 571
31290 — 570
31703 — 572
31704 — 572
32899 — 1142
32900 — 1080
32950 — 1080
34579 — 950
36296 — 554
36737 — 634
37666 — 634
37667 — 637
37668 — 693
37669 — 634
38736 — 694
39197 — 823
39393 — 572
39682 — 1142
39683 — 1139
39684 — 936
39685 — 1080
39900 — 1023
40144 — 637
42155 — 950
42158 — 889
42219 — 631
43167 — 822
43168 — 822
43201 — 823
44301 — 889
45372* — 953
45650 — 1078
45652 — 1079
45654** 1139
46664 — 691
46722 — 821
46755 — 950
48128 — 826
49282 — 821
50607 — 888
50608 — 763
50609 — 937
50678 — 824
51440 — 953
51671 — 1057
51755 — 1145
51836 — 955
53017 — 824
53018 — 825
53019 — 825
53020 — 826
53320 — 942

* Διόρθ. ήμαρτημένων σ. 1535

** Διόρθ. ήμαρτημένων σ. 1534.

53499 — 936
53500 — 764
53603 — 936
54788 — 1133
54949 — 822
55605 — 1143
55607 — 1074
55608 — 1142
55609 — 1144
55661 — 935
55662 — 942
56386 — 1078
56389 — 1077
56391 — 1075
56393 — 1143
56394 — 1075
56848 — 1071
56852 — 935
58326 — 887
58415 — 888
62431 — 951
63272 — 1076
63477 — 1018
63663 — 889
63778 — 1078
64304 — 949
64305 — 949
65227 — 954
65280 — 948
65384 — 952
65385 — 948
65388 — 946
65409 — 1014
65462 — 1076
65463 — 1075
65573 — 1267
65597 — 1275
66782 — 948
67110 — 947
67430 — 943
67479 — 947
67535 — 1145
68086 — 1021
68088 — 1070
68124 — 952
68125 — 952
68126 — 952
69057 — 1269
69058 — 1268
69062 — 1269
71876 — 1213
72161 — 1019
72327 — 1018
72955 — 1023
72957 — 1073
72958 — 1073
73704 — 1074
73941 — 1069
73942 — 1070
74415 — 1069
74525 — 1071
74526 — 1071
75768 — 1135
75899 — 1021
75900 — 1020
76101 — 1020

76102 — 1020
76121 — 1277
76122 — 1277
76359 — 1276
77994 — 1276
78767 — 1081
79979 — 1136
79980 — 1137
80554* — 1138
81147 — 1145
81541 — 1146
81940 — 1462
81943 — 1524
81943 — 1464
81946 — 1462
81947 — 1460
82311 — 1146
82312 — 1274
82313 — 1147
82526 — 1277
83461 — 1207
83782 — 1277
83672 — 1274
84103 — 1269
84104 — 1209
84105 — 1208
84107 — 1207
84611 — 1453
85392 — 1212
85393 — 1212
85394 — 1212
85395 — 1213
86409 — 1210
86531 — 1211
86532 — 1211
86534 — 1212
86553 — 1211
86620 — 1267
87643 — 1463
88888 — 1273
88889 — 1278
88890 — 1326
88891 — 1325
** — 1325
88892 — 1278
89094 — 1273
89356 — 314
89432*** 1459
89993 — 1267
90068 — 1268
90189 — 1461
90203 — 1278
90204 — 1326
90410 — 1278
90849 — 1279
91504 — 1458
91507 — 1456

* Διόρθ. ήμαρτημένων σ. 1534.

** Φέρεται άνευ αριθμού.

*** Διόρθ. ήμαρτημένων σ. 1533.

92860 – 1460
92861 – 1460
92863 – 1461
93530 – 1327
93868 – 1324
93869 – 1330
93870 – 1328
94947 – 1337
94948 – 1452
94950 – 1456
94952 – 1457
94953 – 1456
94954 – 1477
94955 – 1457
96272 – 1337
98133 – 1385
98134 – 1384
98835 – 1457
99273 – 1468
99638 – 1407
99639 – 1468
99653 – 1403
99916 – 1406
99917 – 1405
101260 – 1455
103066 – 1404
105087 – 1522
110630 – 1519
110631 – 1520
110632 – 1519
112331 – 1519
116498 – 637
120493 – 340
120494 – 349
121505 – 315
185086 – 1523
477134 – 874

ζ'. Ἐργασίας, Ἐμπορίου

1 9 6 5

53978 – 1257
53979 – 1388

η'. Ἐσωτερικῶν καὶ Οἰκονομικῶν

93839)1964 – 57

θ'. Κοιν. Προνοίας

5700)1965 – 694

ι'. Οἰκονομικῶν

1 9 6 4

290717 – 55
292450 – 52

1 9 6 5

85759 – 501
85759 – 628
85798 – 500
147982 – 942
290717 – 55
292450 – 52

ια'. Οἰκονομικῶν καὶ Ἐργασίας

1 9 6 4

112914 – 51
120402 – 186

1 9 6 5

9484 – 438
36003 – 553
39700 – 504
51216 – 555
116100 – 1525
120801 – 566
144086 – 1012

ιβ'. Οἰκονομικῶν, Ἐθν. Ἀμύνης καὶ Ὑγιεινῆς

290514)1965 – 244

ιγ'. Οἰκονομικῶν καὶ Ἐμπορικῆς Ναυτιλίας

246691)1964 – 252

ιδ'. Οἰκονομικῶν καὶ Συγκοινωνιῶν

1 9 6 5

81435 – 823
93835 – 827

ιε'. Οἰκονομικῶν καὶ Ὑγιεινῆς

183586)1965 – 1076

ιστ'. Προεδρίας Κυβερνήσεως καὶ Ἐργασίας

1 9 6 5

589 – 561
6587 – 374
6903 – 633
46272 – 690

ιζ'. Συγκοινωνιῶν

130708)1965 – 955

ιη'. Συγκοινωνιῶν καὶ Ἐργασίας

6224)1965 – 555

ιθ'. Συγκοινωνιῶν, Ὑγιεινῆς καὶ Οἰκονομικῶν

3234)1965 – 252

κ'. Συντονισμοῦ καὶ Ἐργασίας

1 9 6 5

4627 – 241
10039 – 251
12942 – 317
23442 – 562
34182 – 634
34204 – 635
34915 – 558
41535 – 628
41835 – 630
42225 – 632
43695 – 692
45253 – 693
74217* – 1022
74218 – 1022
74219 – 1019
80276 – 1134
81294 – 1271
83318 – 1272
94715 – 1326
96705 – 1335
102984 – 1454
106116 – 1521
106118 – 1466
106498 – 1520

κα'. Συντονισμοῦ, Οἰκονομικῶν καὶ Δημοσίων Ἔργων

72346)1965 – 1077

κβ'. Συντονισμοῦ, Οἰκονομικῶν καὶ Ἐργασίας

1 9 6 5

5687 – 373
17316 – 444
18672 – 373
51162** 943
53893 – 1079
58600 – 1206
61993 – 953
74126 – 1077
89529 – 1520
106522 – 1518

κγ'. Συντονισμοῦ, Οἰκονομικῶν καὶ Συγκοινωνιῶν

14393)1965 – 1072

κδ'. Ὑγιεινῆς, Ἐργασίας, Οἰκονομικῶν καὶ Βιομηχανίας

67659)1965 – 1077

6. Ἀποφάσεις Διοικητικῶν Διαιτητ. Δικαστηρίων

Α. Πρωτοβαθμίων

α'. Ἀθηνῶν

1 9 6 4

44 – 63
45 – 127
54 – 255

1 9 6 5

8 – 639
42 – 1340

β'. Βόλου

3)1965 – 956

γ'. Ἡρακλείου

1 9 6 3

8 – 190

1 9 6 5

2 – 827
3 – 891
8 – 190

δ'. Πειραιῶς

1 9 6 5

6 – 957
10 – 1339
12 – 1359

Β. Δευτεροβαθμίων

α'. Ἀθηνῶν

1 9 6 4

43 – 191
46 – 191
48 – 381

1 9 6 5

7 – 573
8 – 573
10 – 706
12 – 701
20 – 764
25 – 1149
27 – 1338
28 – 1337

β'. Θεσσαλονίκης

1 9 6 4

8 – 124
9 – 126

1 9 6 5

2 – 1388

γ'. Πειραιῶς

1 9 6 5

1 – 510
2 – 511
5 – 698
11 – 1082
13 – 1148
14 – 1213
20 – 1531

δ'. Χανίων

1)1965 – 891

* Διόρθ. ἡμαρτ. σ. 1087.
** Διόρθ. ἡμαρτ. σ. 1087.

